

Sư Sĩ Truyền Thuyết

Contents

Sư Sĩ Truyền Thuyết	12
1. Chương 1	12
2. Chương 2	16
3. Chương 3	19
4. Chương 4	21
5. Chương 5	23
6. Chương 6	25
7. Chương 7	28
8. Chương 8	30
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	40
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	50
17. Chương 17	52
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	59
21. Chương 21	61
22. Chương 22	63
23. Chương 23	65
24. Chương 24	68
25. Chương 25	70
26. Chương 26	72
27. Chương 27	74
28. Chương 28	76
29. Chương 29	78
30. Chương 30	80
31. Chương 31	82
32. Chương 32	84
33. Chương 33	86
34. Chương 34	88
35. Chương 35	90
36. Chương 36	93
37. Chương 37	95
38. Chương 38	97
39. Chương 39	99
40. Chương 40	102
41. Chương 41	104

42. Chương 42	106
43. Chương 43	108
44. Chương 44	110
45. Chương 45	112
46. Chương 46	114
47. Chương 47	116
48. Chương 48	118
49. Chương 49	120
50. Chương 50	123
51. Chương 51: Mục Thức Tỉnh	125
52. Chương 52: Thoát Khốn	127
53. Chương 53: Lên Tàu	129
54. Chương 54: Diệp Trùng Lãnh Khốc	132
55. Chương 55: Lần Đầu Tới Hành Tinh Lam Hải	135
56. Chương 56: Cuộc Sống Mới	138
57. Chương 57: Cảnh Sát A Phi	140
58. Chương 58: Kịch Biến Trong Thành Phố	144
59. Chương 59: Ta Không Phải Là Sống Chui	146
60. Chương 60: Sửa Chữa Quang Giáp	148
61. Chương 61: Vấn Đề Của Mục	151
62. Chương 62: Diệp Trùng Xuất Môn	153
63. Chương 63: Gặp Gỡ Ngoài Ý Muốn	156
64. Chương 64: Cơ Thượng Nhan	158
65. Chương 65: Quan Điểm Của Diệp Trùng	160
66. Chương 66: Ta Thích Đánh Lén	163
67. Chương 67: Đen Và Trắng	166
68. Chương 68: Bỏ Trốn	168
69. Chương 69: Lời Mời Của Dương An	170
70. Chương 70: Quang Giáp Phi Lạc	172
71. Chương 71: Hành Động	175
72. Chương 72: Thâm Nhập	177
73. Chương 73: Thành Công	179
74. Chương 74: Trận Chiến Ngắn Ngủi	182
75. Chương 75: Thương Và Đa Côn Thạch	185
76. Chương 76: Điều Bồi Sư	188
77. Chương 77: Cái Gì Là Người Đẹp	191
78. Chương 78: Một Minh Vùng Vấy	194
79. Chương 79: Màn Biểu Diễn Hoàn Tráng	197
80. Chương 80: Màn Biểu Diễn Hoàn Tráng (hạ)	200
81. Chương 81: Lời Mời Gọi Của Hiệu Trưởng	203
82. Chương 82: Xong Việc	206
83. Chương 83: Nghi Hoặc	209
84. Chương 84: Buổi Học Đầu Tiên	212
85. Chương 85: Nhuế Bạng	215
86. Chương 86: Chiêu Này Cũng Thật Là...	218
87. Chương 87: Thử Thách Đau Đớn	221
88. Chương 88: Công Nghệ Sinh Học Phiền Phức	224
89. Chương 89: Xảy Ra Chuyện Gì?	228
90. Chương 90: Suy Đoán	231
91. Chương 91: Phương Pháp Của Thương (thượng)	234
92. Chương 92: Phương Pháp Của Thương (hạ)	237
93. Chương 93: Cây Thương Trong Bóng Tối	240
94. Chương 94: Giáo Quan Huck	243
95. Chương 95: Giao Phong	246

96. Chương 96: Sổng Sốt	249
97. Chương 97: Trốn Khỏi Hành Tinh Lam Hải	252
98. Chương 98: Lên Tàu	255
99. Chương 99: Brent	258
100. Chương 100: Fred	261
101. Chương 101: Tham Quan	264
102. Chương 102: Trò Chơi	267
103. Chương 103: Lão Bàng	270
104. Chương 104: Chiến Hạm Lần Đầu Xuất Hiện	273
105. Chương 105: Ngư Nham Hiểm	276
106. Chương 106: Lẻn Vào Chiến Hạm	279
107. Chương 107: Diệt Trùng Ra Oai	282
108. Chương 108: Cái Chết Của Thiên Tài	284
109. Chương 109: Quỹ Hình Khuyên	287
110. Chương 110: Lần Đầu Tới Harrison	290
111. Chương 111: Lựa Chọn	293
112. Chương 112: Lại 1 Lần Phát Bệnh	297
113. Chương 113: Thuật Thừa Sư Già Trạc	299
114. Chương 114: Bắt Người	303
115. Chương 115: Gặp Lại	306
116. Chương 116: Người Phụ Nữ Đáng Sợ	310
117. Chương 117: Niếp Niếp	313
118. Chương 118: Được Cứu	316
119. Chương 119: Hỏi Thăm	319
120. Chương 120: Ra Tay	322
121. Chương 121: Bác Sĩ Lộ	325
122. Chương 122: Kiểm Tra	328
123. Chương 123: Tuyệt Cảnh?	331
124. Chương 124: Nhấn Thủ Hộ	334
125. Chương 125: Cá Và Lưới (thượng)	336
126. Chương 126: Cá Và Lưới (trung)	339
127. Chương 127: Cá Và Lưới (hạ)	342
128. Chương 128: Kết Thúc? Bắt Đầu?	345
129. Chương 129: Được Mất	348
130. Chương 130: Phòng Làm Việc Dưới Đất	350
131. Chương 131: Quang Giáp Bằng Xương	353
132. Chương 132: Phong Cách Của Quang Giáp	355
133. Chương 133: Hành Động Của Tổng Sở	358
134. Chương 134: Suy Đoán	361
135. Chương 135: Có Chút Thành Tự	364
136. Chương 136: Quản Phong Tử	367
137. Chương 137: Học Tập	370
138. Chương 138: Rừng Rậm	372
139. Chương 139: Tự Do Thanh Tước	376
140. Chương 140: Tiểu Nha Đầu	379
141. Chương 141: Bị Xách Mang Đi	382
142. Chương 142: Ý Nghĩ Đột Nhiên	385
143. Chương 143: Hàm Gia	388
144. Chương 144: Học Tập	391
145. Chương 145: Điều Là Họa Của Tửu Phiêu Hồng	393
146. Chương 146: Món Quà Của Quản Phong Tử	397
147. Chương 147: Lặng Lẽ Ra Đi	399
148. Chương 148: Nghi Vấn	402
149. Chương 149: Lên Tàu Nasdaq	405

150. Chương 150: Thuật Thừa Sĩ! Ngẫu Lộ Tranh Vành	407
151. Chương 151: Cửu Khai Bất Dạ Thành	411
152. Chương 152: Cửa Tiệm Thiên Lam Sa	414
153. Chương 153: Phương Ấn Tạm Thời Số 5	416
154. Chương 154: Lần Này Phiên Phức Rồi	419
155. Chương 155: Thùng Vàng Đầu Tiên	422
156. Chương 156: Bùng Nổ	425
157. Chương 157: Chủ Ý Của Thương	428
158. Chương 158: Sánh Vai Lướt Qua	430
159. Chương 159: Nan Đề	433
160. Chương 160: Danh Sách	436
161. Chương 161: Mộc Phi	440
162. Chương 162: Chạm Trán (thượng)	442
163. Chương 163: Chạm Trán (hạ)	446
164. Chương 164: Thợ Săn Trong Bóng Tối	449
165. Chương 165: Hư Trương Thanh Thế	452
166. Chương 166: Một Chút Xíu Sai Sót	454
167. Chương 167: Tên Nhà Quê	457
168. Chương 168: Tái Ngộ	460
169. Chương 169: Cổ Nhân	463
170. Chương 170: Đồng Hành	466
171. Chương 171: Người Đẹp Thương Hân	469
172. Chương 172: Lần Ranh Sinh Tử	472
173. Chương 173: Lần Đầu Tới Thương Gia	476
174. Chương 174: Linh Quang Nhất Hiện	479
175. Chương 175: Dạ Yến	483
176. Chương 176: Lần Dạ Hội Đầu Tiên	487
177. Chương 177: Khiêu Vũ	491
178. Chương 178: Dòng Chảy Ngâm (1)	494
179. Chương 179: Dòng Chảy Ngâm (2)	497
180. Chương 180: Dòng Chảy Ngâm (3)	500
181. Chương 181: Dòng Chảy Ngâm (4)	504
182. Chương 182: Dòng Chảy Ngâm (5)	512
183. Chương 183: Chống Chọi	515
184. Chương 184: Cửu Nguyệt	522
185. Chương 185: Gió Nổi Sóng Dâng (1)	526
186. Chương 186: Gió Nổi Sóng Dâng (2)	529
187. Chương 187: Gió Nổi Sóng Dâng (3)	532
188. Chương 188: Gió Nổi Sóng Dâng (4)	536
189. Chương 189: Gió Nổi Sóng Dâng (5)	539
190. Chương 190: Gió Nổi Sóng Dâng (6)	543
191. Chương 191: Gió Nổi Sóng Dâng (7)	546
192. Chương 192: Gió Nổi Sóng Dâng (8)	549
193. Chương 193: Gió Nổi Sóng Dâng (9)	552
194. Chương 194: Gió Nổi Sóng Dâng (10)	555
195. Chương 195: Gió Nổi Sóng Dâng (11)	559
196. Chương 196: Gió Nổi Sóng Dâng (12)	562
197. Chương 197: Gió Nổi Sóng Dâng (13)	564
198. Chương 198: Gió Nổi Sóng Dâng (14)	568
199. Chương 199: Gió Nổi Sóng Dâng (15)	571
200. Chương 200: Bởi Vì Là Người	575
201. Chương 201: Tái Ngộ	578
202. Chương 202: Hỗn Loạn Có Xếp Đặt (thượng)	582
203. Chương 203: Hỗn Loạn Có Xếp Đặt (trung)	586

204. Chương 204:	Hỗn Loạn Có Xếp Đặt (hạ)	588
205. Chương 205:	Điềm Báo	592
206. Chương 206:	Thể Chất	595
207. Chương 207:	Kế Hoạch Cải Tạo Phi Thuyền (thượng)	599
208. Chương 208:	Kế Hoạch Cải Tạo Phi Thuyền (hạ)	602
209. Chương 209:	Giữa Đường Cứu Viện	606
210. Chương 210:	Quỷ Lỗi	609
211. Chương 211:	Lệ Thạch	613
212. Chương 212:	Kết Minh	616
213. Chương 213:	Hạ Cánh	620
214. Chương 214:	Đồng Thủ Tín	624
215. Chương 215:	Quái Vật	628
216. Chương 216:	Hang Động Dưới Đất	631
217. Chương 217:	Sóng Âm Siêu Cấp	635
218. Chương 218:	Bốn Sư Tử Một Cừ Non	639
219. Chương 219:	Chấn Nhiếp	643
220. Chương 220:	Loạn Thế Tới	646
221. Chương 221:	Vũ Khí Của Mục	650
222. Chương 222:	Chiến Trường Đột Xuất	653
223. Chương 223:	Cận Viễn Chiến Chi Vương (thượng)	657
224. Chương 224:	Cận Viễn Chiến Chi Vương (trung)	662
225. Chương 225:	Cận Viễn Chiến Chi Vương (hạ)	666
226. Chương 226:	Hạm Đội	671
227. Chương 227:	Trận Chiến Đầu Tiên Của Hoa Hoa Công Tử	675
228. Chương 228:	Cái Nhìn Trong Khoảnh Khắc Đó	680
229. Chương 229:	Kinh Cức	683
230. Chương 230:	Hắc Diệu Sư Sĩ	687
231. Chương 231:	Người Luyện Chung Siêu Cấp	692
232. Chương 232:	Chất Biến	697
233. Chương 233:	Trúc Linh	701
234. Chương 234:	Liên Nguyệt	705
235. Chương 235:	Chỉnh Đốn (1)	708
236. Chương 236:	Chỉnh Đốn (2)	710
237. Chương 237:	Chỉnh Đốn (3)	712
238. Chương 238:	Chỉnh Đốn (4)	714
239. Chương 239:	Đều Là Họa Do Người Đẹp Gây Ra	716
240. Chương 240:	Hành Tinh Minh Hồng	718
241. Chương 241:	Trúng Tuyển (thượng)	721
242. Chương 242:	Trúng Tuyển (trung)	723
243. Chương 243:	Trúng Tuyển (hạ)	725
244. Chương 244:	Trở Thành Phụ Tá	727
245. Chương 245:	Thất Vọng Đã Lường Trước	729
246. Chương 246:	Người Phụ Nữ Phiền Phức	731
247. Chương 247:	Lần Này Lớn Chuyện Rồi (1)	734
248. Chương 248:	Truy Sát (1)	736
249. Chương 249:	Truy Sát (2)	738
250. Chương 250:	Truy Sát (3)	739
251. Chương 251:	Truy Sát (4)	741
252. Chương 252:	Khống Chế Ngược (1)	744
253. Chương 253:	Khống Chế Ngược (2)	747
254. Chương 254:	Khống Chế Ngược (3)	750
255. Chương 255:	Khống Chế Ngược (4)	754
256. Chương 256:	Vận Mệnh Ở Nơi Đâu	757
257. Chương 257:	Động Cơ Vận Mệnh	760

258. Chương 258:	Hồng Vụ Quái Ti (1)	764
259. Chương 259:	Hồng Vụ Quái Ti (2)	767
260. Chương 260:	Sinh Cơ Chưa Biết	771
261. Chương 261:	Khắp Nơi Ngụy Dị	773
262. Chương 262:	Bị Tập Kích	777
263. Chương 263:	Đồng Loại	780
264. Chương 264:	Tang Gia Thôn	783
265. Chương 265:	Lịch Sử	787
266. Chương 266:	Giao Dịch	790
267. Chương 267:	Lưu Kim Quặng	792
268. Chương 268:	Trọng Lực Vực	795
269. Chương 269:	Phát Hiện Mới	798
270. Chương 270:	Dĩ Thủy Lưu Kim	801
271. Chương 271:	Nóng Lòng	804
272. Chương 272:	Phi Tuyển Tinh Cổ	807
273. Chương 273:	Phiên Bản Giảm Hóa Của Động Cơ Vận Mệnh	811
274. Chương 274:	Cuộc Chiến Bảo Vệ Tang Gia Thôn (1)	814
275. Chương 275:	Cuộc Chiến Bảo Vệ Tang Gia Thôn (2)	817
276. Chương 276:	Cuộc Chiến Bảo Vệ Tang Gia Thôn (3)	819
277. Chương 277:	Cuộc Chiến Bảo Vệ Tang Gia Thôn (4)	822
278. Chương 278:	Cuộc Chiến Bảo Vệ Tang Gia Thôn (5)	826
279. Chương 279:	Hải Liên	834
280. Chương 280:	Thiên Hà Hà Việt	837
281. Chương 281:	Sự Kinh Hồn Táng Đổm Của Hải Liên	841
282. Chương 282:	Vào Thành	845
283. Chương 283:	Tam Đại Thế Gia	848
284. Chương 284:	Gặp Nhau Ngõ Hẹp	852
285. Chương 285:	Sóng Ngầm Sôi Sục	856
286. Chương 286:	Tạp Nham	860
287. Chương 287:	Parpart	863
288. Chương 288:	Liên Y Lan	867
289. Chương 289:	Chiếm Đóng Hành Tinh Dật Cúc	870
290. Chương 290:	Chị Em Họ Mễ	874
291. Chương 291:	Ủy Thác	878
292. Chương 292:	Cái Chết Của Già Cơ (thượng)	881
293. Chương 293:	Cái Chết Của Già Cơ (hạ)	885
294. Chương 294:	Muối Có Nhỏ Cũng Là Thịt	888
295. Chương 295:	Chợ Đen Tự Phục Vụ	891
296. Chương 296:	Bé Trai Cốc Tùng	894
297. Chương 297:	Tổ Chất Tổng Hợp	897
298. Chương 298:	Ai Đùa Bỡn Ai?	900
299. Chương 299:	Cô Gái Bạch Văn	905
300. Chương 300:	Đồng Tộc	909
301. Chương 301:	Chủ Ý Của Quả Lão Đại	913
302. Chương 302:	Râm Rộ Bái Sư	916
303. Chương 303:	Canh Bạc Của Lauren	917
304. Chương 304:	Nguy Cơ	920
305. Chương 305:	Hàng Nóng Sốt	923
306. Chương 306:	Xuất Thành	926
307. Chương 307:	Thoát Hiểm	930
308. Chương 308:	Nhất Dạ Bạo Phú	934
309. Chương 309:	Hàm Gia Mới Mỹ Lệ	936
310. Chương 310:	Đổi Mặt	939
311. Chương 311:	Hai Người Của Hồi Cốc	942

312. Chương 312:	Học Viện Jersey	945
313. Chương 313:	Huyết Án Do Một Cục Gạch Gây Ra	947
314. Chương 314:	Chiến Đấu Nào!	950
315. Chương 315:	Cục Thế Ác Hóa	954
316. Chương 316:	Võ Thuật Đại Thành	957
317. Chương 317:	Thần Tượng	960
318. Chương 318:	Cách Gì?	963
319. Chương 319:	Hậu Nhân Danh Môn	966
320. Chương 320:	Diệp Trùng Điều Bồi	969
321. Chương 321:	Nan Đề	973
322. Chương 322:	Phục Kích	976
323. Chương 323:	Bất Ngờ Gặp Lại (1)	981
324. Chương 324:	Bất Ngờ Gặp Lại (2)	984
325. Chương 325:	Sự Phẫn Nộ Của Thạch Gia	987
326. Chương 326:	Kết Quả Phân Tích	990
327. Chương 327:	Suy Đoán Đáng Sợ	993
328. Chương 328:	Thiếu Gia Phiền Phức	995
329. Chương 329:	Hãn Quang Chói Lọi	998
330. Chương 330:	Hỗn Chiến	1001
331. Chương 331:	Ẩn Ý	1003
332. Chương 332:	Gặp Địch	1007
333. Chương 333:	Căn Cứ Dưới Đất	1009
334. Chương 334:	Vận Mệnh	1012
335. Chương 335:	Quang Giáp Đồ Đấu (thượng)	1015
336. Chương 336:	Quang Giáp Đồ Đấu (trung)	1018
337. Chương 337:	Quang Giáp Đồ Đấu (hạ)	1022
338. Chương 338:	Rời Khỏi (thượng)	1025
339. Chương 339:	Rời Khỏi (hạ)	1028
340. Chương 340:	Ngụy Trang Xảo Diệu	1031
341. Chương 341:	Tinh Vân Màu Lam	1033
342. Chương 342:	Đơn Lăng Triều	1036
343. Chương 343:	Lần Ranh Sinh Tử	1039
344. Chương 344:	Lam Bạch	1042
345. Chương 345:	Lược Đồng Giả	1046
346. Chương 346:	Tiểu Thôn	1049
347. Chương 347:	Vương Gia Trang (1)	1051
348. Chương 348:	Vương Gia Trang (2)	1053
349. Chương 349:	Vương Gia Trang (3)	1056
350. Chương 350:	Hoán Bảo Các	1059
351. Chương 351:	Hạt Lựu Quả	1062
352. Chương 352:	Bão Táp (1)	1064
353. Chương 353:	Bão Táp (2)	1067
354. Chương 354:	Bão Táp (3)	1070
355. Chương 355:	Chiến (1)	1073
356. Chương 356:	Chiến (2)	1076
357. Chương 357:	Chiến (3)	1079
358. Chương 358:	Chiến (4)	1082
359. Chương 359:	Khu Rừng Nguy Hiểm (1)	1086
360. Chương 360:	Khu Rừng Nguy Hiểm (2)	1089
361. Chương 361:	Khu Rừng Nguy Hiểm (3)	1093
362. Chương 362:	Hẻm Núi (1)	1095
363. Chương 363:	Hẻm Núi (2)	1100
364. Chương 364:	Lại Gặp Thuật Thừa Sư	1103
365. Chương 365:	Hoàng Bạch Y	1106

366. Chương 366:	Nỗi Đau Thầm Kín	1109
367. Chương 367:	Phương Án	1113
368. Chương 368:	Hạt Giống	1116
369. Chương 369:	Bay Lượn	1119
370. Chương 370:	Hạ Cánh	1122
371. Chương 371:	Giao Dịch	1125
372. Chương 372:	Bích Thối Vũ	1127
373. Chương 373:	Tập Kích Ban Đêm	1130
374. Chương 374:	Biểu Diễn Điều Bồi	1133
375. Chương 375:	Khiếp Sợ	1136
376. Chương 376:	Cục Thế	1139
377. Chương 377:	Hai Siêu Sao	1142
378. Chương 378:	Trận Chiến Điều Bồi (1)	1145
379. Chương 379:	Trận Chiến Điều Bồi (2)	1148
380. Chương 380:	Trận Chiến Điều Bồi (3)	1151
381. Chương 381:	Trận Chiến Điều Bồi (4)	1154
382. Chương 382:	Nội Tình (1)	1156
383. Chương 383:	Nội Tình (2)	1159
384. Chương 384:	Truy Kích	1162
385. Chương 385:	Nguyệt Phục Vương	1165
386. Chương 386:	Mục Tiêu	1168
387. Chương 387:	Trận Chiến Đầu Tiên	1171
388. Chương 388:	Tìm Kiếm	1174
389. Chương 389:	Mọi Người Đều Đang Hành Động	1177
390. Chương 390:	Nghị Quyết	1181
391. Chương 391:	Yên Lưu Hệ	1184
392. Chương 392:	Kiến Nghị Của Diệp La	1187
393. Chương 393:	Bị Bệnh	1190
394. Chương 394:	Vi Du Thiện Lương	1193
395. Chương 395:	Sự Lãnh Khốc Dưới Lốp Ngụy Trang	1196
396. Chương 396:	Phế Vật Ngụy Hiểm	1199
397. Chương 397:	Nan Đề	1202
398. Chương 398:	Bồi Chế	1205
399. Chương 399:	Cao Thủ Bất Minh	1208
400. Chương 400:	Ngũ Nguyệt Dạ Linh Thần Bí	1211
401. Chương 401:	Như Từng Quen Biết	1214
402. Chương 402:	Quản Thanh Ngân	1217
403. Chương 403:	Hân Thương	1220
404. Chương 404:	Khúc Tâm Hương	1223
405. Chương 405:	Người Đến Từ Nơi Nào?	1226
406. Chương 406:	Chứng Minh	1229
407. Chương 407:	Chuyện Cũ Ngày Xưa	1232
408. Chương 408:	Vào Lĩnh	1234
409. Chương 409:	Tiến Vào Quản Gia	1237
410. Chương 410:	Lại Một Lần Làm Tiên Sinh	1241
411. Chương 411:	Không Đi Con Đường Tâm Thường	1243
412. Chương 412:	Huấn Luyện	1247
413. Chương 413:	Cường Thế Xuất Kích	1249
414. Chương 414:	Tao Ngộ Chiến	1252
415. Chương 415:	Chiến Ý Của Hoàng Cực Minh	1256
416. Chương 416:	Khúc Đạo Đầu	1259
417. Chương 417:	Phượng Túc Chất Biến	1261
418. Chương 418:	Thiếu Niên Này Có Chút Lạnh	1264
419. Chương 419:	Tới Rees De	1267

420. Chương 420:	Quần Anh Sắp Sửa Tụ Hội	1270
421. Chương 421:	Mười Bước Xa Cách	1273
422. Chương 422:	Tương Phùng	1276
423. Chương 423:	Đổi Mặt	1280
424. Chương 424:	Lệnh Cứu Viện Khẩn Cấp	1283
425. Chương 425:	Bất An	1286
426. Chương 426:	Xuất Kích	1289
427. Chương 427:	Hoàn Mỹ Kích Sát	1292
428. Chương 428:	Tụ Hạp	1295
429. Chương 429:	Bối Thủy Nhất Chiến	1298
430. Chương 430:	Hỗn Loạn	1301
431. Chương 431:	Vì Vận Mệnh, Chiến Đấu Nào!	1306
432. Chương 432:	Tàn Sát Sâu Bọ (thượng)	1310
433. Chương 433:	Tàn Sát Sâu Bọ (hạ)	1313
434. Chương 434:	Lặng Lẽ Rời Đi	1317
435. Chương 435:	Long Hồ Hiệp Lữ	1320
436. Chương 436:	Trùng Phùng (thượng)	1324
437. Chương 437:	Trùng Phùng (trung)	1327
438. Chương 438:	Trùng Phùng (hạ).	1330
439. Chương 439:	Dự Đoán	1333
440. Chương 440:	Trùng Phùng	1335
441. Chương 441:	Tin Tức Tốt, Tin Tức Xấu	1338
442. Chương 442:	Cuối Cùng Sắp Tới Rồi!	1340
443. Chương 443:	Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (1)	1343
444. Chương 444:	Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (2)	1346
445. Chương 445:	Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (3)	1349
446. Chương 446:	Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (4)	1352
447. Chương 447:	Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (5)	1355
448. Chương 448:	Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (6)	1358
449. Chương 449:	Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (7)	1361
450. Chương 450:	Làm Sao Một Chữ Loạn Hiểu Được	1364
451. Chương 451:	Len Lén Đi Trong Sương Tím	1367
452. Chương 452:	Chỗ Sâu Trong Sương Tím	1370
453. Chương 453:	Cặp Mắt Mở Ra Dưới Ánh Đèn	1373
454. Chương 454:	Nghịch Chuyển	1376
455. Chương 455:	Tiếp Viện	1379
456. Chương 456:	Chiến Thuật Giao Thoa	1383
457. Chương 457:	Đuổi Cùng Không Bỏ	1386
458. Chương 458:	Xông Ra Sương Tím	1389
459. Chương 459:	Phát Hiện Mới	1392
460. Chương 460:	Tiểu Đội Quang Giáp Hung Hãn	1395
461. Chương 461:	Scholes Không Cam Lòng	1399
462. Chương 462:	Bóng Lưng Lốm Đốm	1402
463. Chương 463:	Hôi Cốc	1405
464. Chương 464:	Lý Luận Của Thương	1408
465. Chương 465:	Ngụy Trang, Cũng Không Phải Là Việc Dễ Dàng	1411
466. Chương 466:	Phản Ứng Không Tốt	1414
467. Chương 467:	Bản Năng	1418
468. Chương 468:	Sư Sĩ Không Có Quang Giáp	1421
469. Chương 469:	Quang Giáp Thử Nghiệm	1423
470. Chương 470:	Vụng Về Ra Trận	1426
471. Chương 471:	Bàn Văn Giảo Sát	1429
472. Chương 472:	Đặc Cách Trúng Tuyển	1433
473. Chương 473:	Điểm Chặng Lành.	1436

474. Chương 474: Ba Cái Quang Giáp	1438
475. Chương 475: Chỉ “1”	1441
476. Chương 476: Đồ Bị Thệt?	1444
477. Chương 477: Mục Tiêu Cao	1448
478. Chương 478: D-6	1450
479. Chương 479: Huấn Luyện Diên Cuồng (1)	1453
480. Chương 480: Huấn Luyện Diên Cuồng (2)	1457
481. Chương 481: Huấn Luyện Diên Cuồng (3)	1459
482. Chương 482: Tình Hình	1462
483. Chương 483: Ứng Biến	1465
484. Chương 484: Hashgel	1468
485. Chương 485: Cát Cánh	1471
486. Chương 486: Chuẩn Bị	1474
487. Chương 487: Trận Đầu	1477
488. Chương 488: Dọc Đường	1480
489. Chương 489: Hôm Nay Cùng Làm Kiều Hùng	1482
490. Chương 490: Ai Nảy Đầu Cố Hết Sức	1485
491. Chương 491: Hiệp Nghị Của Mục Thương	1488
492. Chương 492: Suy Diễn	1491
493. Chương 493: Biến (1)	1494
494. Chương 494: Biến (2)	1497
495. Chương 495: Biến (3)	1500
496. Chương 496: Biến (4)	1503
497. Chương 497: Biến (5)	1506
498. Chương 498: Biến (6)	1509
499. Chương 499: Bước Chuyển (7)	1512
500. Chương 500: Hy Vọng Sống (1)	1515
501. Chương 501: Hy Vọng Sống (2)	1518
502. Chương 502: Hy Vọng Sống (3)	1521
503. Chương 503: Bền Bỉ (1)	1524
504. Chương 504: Bền Bỉ (2)	1527
505. Chương 505: Bền Bỉ (3)	1530
506. Chương 506: Hành Tinh U Linh (1)	1533
507. Chương 507: Hành Tinh U Linh (2)	1536
508. Chương 508: Hành Tinh U Linh (3)	1540
509. Chương 509: Hành Tinh U Linh (4)	1542
510. Chương 510: Cửa Rơi Nhật Được (1)	1545
511. Chương 511: Cửa Rơi Nhật Được (2)	1548
512. Chương 512: Cửa Rơi Nhật Được (3)	1554
513. Chương 513: Chuyện Gì Thế Đây?	1560
514. Chương 514: Ban Mông	1566
515. Chương 515: Thế Giới Đây Quá Nguy Hiểm	1571
516. Chương 516: Christine	1577
517. Chương 517: Thành Phẩm	1581
518. Chương 518: Quy Hoạch	1588
519. Chương 519: Đích Ngắm Chung (1)	1593
520. Chương 520: Đích Ngắm Chung (2)	1596
521. Chương 521: Đích Ngắm Chung (3)	1600
522. Chương 522: Đích Ngắm Chung (4)	1604
523. Chương 523: Tên Đầu Đá Giống Như Cầu Đố	1610
524. Chương 524: Người Phụ Nữ Đây Không Phải Là Người Phụ Nữ Tốt	1615
525. Chương 525: Áp Lực	1619
526. Chương 526: Giá Phải Trả	1624
527. Chương 527: Một Đầu Ba	1629

528. Chương 528: Phong Hồi Lộ Chuyển	1635
529. Chương 529: Hiệp Nghị	1640
530. Chương 530: Cá Và Lưới. (1)	1644
531. Chương 531: Cá Và Lưới (2)	1649
532. Chương 532: Cá Và Lưới (3)	1655
533. Chương 533: Cá Và Lưới (4)	1660
534. Chương 534: Đau Lòng	1664
535. Chương 535: Món Đồ Chơi Của Christine	1669
536. Chương 536: Ai Cũng Đều Có Phiền Nào	1674
537. Chương 537: Phong Bế Huấn Luyện	1678
538. Chương 538: Đột Phá	1681
539. Chương 539: Dạ Hội	1688
540. Chương 540: Đánh Cược	1694
541. Chương 541: Sân Quyết Đấu	1698
542. Chương 542: Cường Đại Và Tà Ác	1702
543. Chương 543: Lễ Vật Của Bộ Hạ	1706
544. Chương 544: Mặc Cả Lần Nữa	1709
545. Chương 545: Chơi Lớn Rồi	1711
546. Chương 546: Khánh Điển	1718
547. Chương 547: Thi Đấu	1723
548. Chương 548: Làm Sao Mới Có Thể Hoa Lệ?	1727
549. Chương 549: Nhìn Không Thấu	1733
550. Chương 550: Tuyên Ninh Tới Thăm	1738
551. Chương 551: Đầu Mối Như Có Như Không	1741
552. Chương 552: Hy Ngôn	1744
553. Chương 553: Công Tác Chuẩn Bị Phải Làm Cho Tốt	1749
554. Chương 554: Nhện	1753
555. Chương 555: Nhện Thần Kỳ	1757
556. Chương 556: Khắc Mễ Nhĩ Khắc	1761
557. Chương 557: Vượt Qua Khu Sương Mù	1765
558. Chương 558: Darkness Đáng Sợ	1769
559. Chương 559: Ý Tưởng	1777
560. Chương 560: Thâm Nhập	1780
561. Chương 561: Mi Ngọt	1785
562. Chương 562: Trở Về	1787
563. Chương 563: Kế Hoạch Phát Triển Sư Sĩ	1791
564. Chương 564: Quân Đoàn Trôi Nước	1797
565. Chương 565: Bỏ Đi	1801
566. Chương 566: Chuẩn Bị Của Diệp Trùng	1804
567. Chương 567: Hết Thủy Thuận Lợi	1807
568. Chương 568: Bắt Đầu Mới	1811
569. Chương 569: Hai Xạ Thủ	1817
570. Chương 570: Tình Báo Quan Trọng	1821
571. Chương 571: Sơ Sinh (1)	1823
572. Chương 572: Sơ Sinh (2)	1826
573. Chương 573: Sơ Sinh (3)	1831
574. Chương 574: Sơ Sinh (4)	1835
575. Chương 575: Khoảng Cách (1)	1839
576. Chương 576: Khoảng Cách (2)	1843
577. Chương 577: Khoảng Cách (3)	1847
578. Chương 578: Một Trận Chiến Thâm Liệt	1851
579. Chương 579: Bóng Tối, Triệt Để Hay Là Ánh Sáng?	1855
580. Chương 580: Anh Là Sức Mạnh Của Em	1859
581. Chương 581: Yêu Cầu Kết Nối	1863

582. Chương 582: Hô Hấp	1867
583. Chương 583: Anh Đến	1871
584. Chương 584: Thủ Hộ Cho Em	1877
585. Chương 585: Cường Hóa	1881
586. Chương 586: Toan Tính Xuất Phát	1885
587. Chương 587: Đường Về (1)	1888
588. Chương 588: Đường Về (2)	1892
589. Chương 589: Đường Về (3)	1896
590. Chương 590: Đường Về (4)	1899
591. Chương 591: Đường Về (5)	1902
592. Chương 592: Thân Thế	1905
593. Chương 593: Lệ Thạch Và Cửa Sổ Không Gian	1908
594. Chương 594: Trở Về	1912
595. Chương 595: Con Đường Máu	1914
596. Chương 596: Thoát Ly	1917
597. Chương 597: Sự Ăn Ý Của Hai Người	1920
598. Chương 598: Phòng Tuyển Tây Đinh	1923
599. Chương 599: Hề Đụng Là Phát	1927
600. Chương 600: Nguyên Soái Tây Đinh	1932
601. Chương 601: Cứu Viện Tuyết Lai	1936
602. Chương 602: Thiên Đường Và Địa Ngục	1939
603. Chương 603: Bắn Cảnh Cáo	1944
604. Chương 604: Vương Giả Trở Về (1)	1947
605. Chương 605: Vương Giả Trở Về (2)	1950
606. Chương 606: Định Cục	1953

Sư Sĩ Truyền Thuyết

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com, truongton. net
Thể loại: Khoa học “Sư Sĩ Truyền Thuyết” – câu chuyện về

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-si-truyen-thuyet>

1. Chương 1

Đúng như tên gọi, nó là nơi dùng để chứa rác đã qua sử dụng. Theo sự phát triển không ngừng của khoa học, sau khi tiến vào thời đại Đại hàng không, cuộc sống của loài người có sự thay đổi về chất, sống một cuộc sống thoải mái, không có áp lực. Những vấn đề vốn cấp bách về năng lượng và sinh thái vì những bước tiến nhanh chóng của con người mà dần dần được xoa dịu. Sự phát hiện của từng hành tinh mới một và sự hoàn thiện của kỹ thuật khai thác giữa các hành tinh làm cho cuộc sống của loài người có tiết tấu nhanh

hơn và trở nên nhân văn hơn. Nhưng đi kèm với tốc độ sản xuất, các loại rác thải cũng nhanh chóng gia tăng. Chi phí để tái chế các loại rác thải này quá cao, nhưng nếu như cứ để mặc thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới môi trường sống của người dân, làm cho người dân ca thán. Cho nên các nước liền đưa phần lớn rác thải lên các hành tinh rác này. Những hành tinh rác này nếu không phải là không có giá trị khai thác thì cũng là bị khai thác đến cạn kiệt. Trên những hành tinh này không có người sinh sống, nên chúng là những nơi chứa rác cực tốt.

Dưới bầu trời u ám, những ngọn núi do đủ loại rác thải chất đồng tạo thành kéo dài không dứt, yên lặng như hư vô, không có chút sự sống. Những mảnh vỡ kim loại lạnh lẽo tỏa ra khí lạnh vốn có của kim loại, nhưng lớp bụi đất phủ trên bề mặt chúng lại che giấu ánh sáng vốn có của chúng, chỉ có bề mặt chưa bị ăn mòn của những mảnh nhỏ hiếm hoi lộ ra ngoài mới làm cho người ta nghĩ về vẻ rực rỡ xưa kia của chúng.

Hành tinh rác không chút sự sống này, dường như mọi người đều cho rằng sẽ không có con người tồn tại, bởi vì hoàn cảnh tệ hại như vậy, không có nước, không có thực vật, tất cả nhu cầu của con người ở đây đều không có. Ở đây chỉ có 1 thứ: rác.

Nhưng hành tinh rác này quả thật giống như biểu hiện, không hề có sự sống ư?

Diệp Trùng ngẩng đầu nhìn đồng hồ kim kiểu cũ trên tường. Đây là do hán ba năm trước nhặt được dưới chân núi một núi rác cách chỗ này 10km. Lúc đó, bộ cơ của đồng hồ này đã bị hư, Diệp Trùng phải tốn không ít thời gian để sửa chữa nó, nó cũng đã đào thải cái đồng hồ quả lắc còn cũ hơn nó trước đây vẫn treo trên tường.

3 giờ 42 phút giờ Farr, Diệp Trùng biết, qua 13 phút nữa, nhiệt độ bên ngoài sẽ đạt tới nhiệt độ thích hợp nhất để đi ra ngoài trong 1 ngày, nhưng thời gian này sẽ kết thúc lúc 6 giờ 17 phút giờ Farr. Còn những khoảng thời gian khác, bên ngoài nếu không nóng như lò nướng thì lạnh giá như mùa đông.

Nếu không có gì bất ngờ, tối hôm qua chính là thời gian đổ rác. Diệp Trùng suy nghĩ hôm nay đi ra ngoài, không biết có thể đào được gì mới không. Đồ ăn trong nhà tạm thời không thiếu, con Bách Phệ Thử lần trước săn được vẫn còn hơn một nửa chưa ăn hết, trong vòng 3 ngày không sợ thiếu ăn. Huống chi trong nhà còn có một chút thức ăn hữu cơ lỏng, chỉ là mùi vị so với thịt tươi thì quá tệ, mùi vị nhạt nhẽo, Diệp Trùng đã rất lâu không có ăn qua.

3 giờ 55 phút giờ Farr, gần như đồng thời, Diệp Trùng giống như mũi tên rời cung, xông ra ngoài. Thời gian đối với Diệp Trùng mà nói thật sự là quá quý giá. Địa điểm đổ rác lần này của thuyền rác không người lái cách nhà Diệp Trùng nửa tiếng đi đường, cũng tức là, Diệp Trùng tốn 1 giờ để đi đường, thời gian dư thừa để đào chỉ có không tới nửa giờ.

Diệp Trùng giống như một con thú hoang nhanh nhẹn, luồn lách giữa khe hở nhỏ hẹp giữa đồng rác lộn xộn, không hề có chút may mắn trở ngại. Địa hình này Diệp Trùng nắm rõ như lòng bàn tay, hán tin rằng dù hán nhắm mắt cũng tuyệt đối không đi sai đường.

Gió thốc vào mặt rít bên tai, Diệp Trùng rất thoải mái hưởng thụ loại khoái cảm tốc độ này. Nhưng hán vẫn như cũ cẩn thận cảnh giác hoàn cảnh xung quanh, muốn tồn tại trên hành tinh rác, không thể không chiến đấu với đủ loại sinh vật biến dị bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra.

Hành tinh rác tuy rằng không thích hợp để con người sinh tồn, nhưng đối với sinh vật biến dị mà nói, nơi đây không nghi ngờ gì, chính là thiên đường. Hoàn cảnh ác liệt nơi đây đối với năng lực sinh tồn cực mạnh của biến dị sinh vật ảnh hưởng cực kỳ yếu ớt. Nơi đây có tài nguyên phong phú: rác. Giống như Bách Phệ Thử, gần như cái gì cũng là đồ ăn của chúng, cho nên, trên hành tinh rác này, bọn chúng tăng trưởng với tốc độ kinh người.

Nơi đây cũng không giống phần lớn những hành tinh “trinh nữ” chưa được khai thác khác, sẽ có rất nhiều sư sĩ đi mạo hiểm. Trên đời này tuyệt đối không có sư sĩ nào nguyện ý phí thời gian tới nơi này. Không có sự săn bắt của sư sĩ, sinh vật biến dị thiếu đi kẻ địch mạnh nhất của mình.

Nhà của Diệp Trùng ở bên trong một núi rác, thông với bên ngoài bằng một khe hở rộng không tới 4m, lâu lâu lại lộ ra những thanh kim loại chắn ngang làm con đường trông có vẻ đầy nguy hiểm.

Tốc độ của Diệp Trùng không hề bị giảm bớt, 2 chân hán đẩy tính bạo phát, mỗi một bước đều sải rất dài,

có lẽ động tác lúc này của hắn giống như loài vượn, nhanh nhẹn khiến người khác khó tin nổi. Nhưng hành tinh rác sẽ không có người nào khác, một màn kinh người này chỉ có thể để một mình Diệp Trùng hưởng thụ thôi.

Hai chân Diệp Trùng lại đạp mạnh một cái, nhảy lên cao, đợi tới khi lên tới mức cao nhất, liền nắm lấy một thanh titanium nằm ngang trên không trung, thân hình đung đưa, lộn người vài cái trên không đã đứng vững trên bề mặt trên núi rác.

Diệp Trùng không tiếp tục chạy tới trước mà ngón trở tay phải vuốt nhẹ một cái nhẫn kim loại đen thui không bắt mắt chút nào đang đeo trên ngón giữa tay trái, hô nhẹ: Ôn Ni.

Một quang giáp màu than chì xuất hiện trước mắt Diệp Trùng, Diệp Trùng theo thói quen, lăm bắm, than thở: “Lần này nếu có thể tìm được một bộ nhận lệnh bằng sóng não thì tốt, không chế bằng âm thanh thật sự là có chút không ổn rồi.” Vừa nói vừa khéo léo chui vào buồng lái.

Ôn Ni giống phần lớn quang giáp hình người khác, khoảng 3m, thân giáp, 2 cánh tay và 2 chân cứng cáp làm cho Ôn Ni nhìn giống như một khối sắt, còn cái đầu trọc lóc lại có chút khôi hài. Do thời gian đã quá lâu, bề mặt quang giáp ảm đạm vô quang, nhưng những gai nhọn được gắn lộn xộn trên vai, đầu gối thô tròn lộ ra vài phần hung hãn. Trên thân Ôn Ni đầy những vết thương khác nhau, có vết cào, có dấu răng, làm người ta nhìn mà sợ. Nhưng rõ ràng bảo trì cực tốt, trên bề mặt quang giáp không có chút bụi, chứng tỏ Diệp Trùng rất trân trọng nó.

Nếu không phải có Ôn Ni, Diệp Trùng có thể không thể sống tới tận bây giờ, ít nhất Diệp Trùng tin rằng, bản thân nếu không điều khiển quang giáp thì tuyệt đối không thể địch lại 2 con Bách Phệ Thử trở lên, mà Bách Phệ Thử trước giờ không khi nào có ít hơn 5 con cùng hoạt động. Ở tại hành tinh rác, yếu ớt đồng nghĩa với có thể chết bất cứ lúc nào. Ở chỗ này, quy tắc mạnh được yếu thua, cá lớn nuốt cá bé của tự nhiên thể hiện rõ nét tới cùng cực.

Nói tới cái quang giáp này không thể không nói tới một người, chính là cha nuôi của Diệp Trùng. Diệp Trùng chỉ biết cha nuôi tên là Cao Thế Xương, ngoài ra cái gì cũng không biết. Theo như cha nuôi nói, vốn là trên hành tinh rác này chỉ có một mình ông, nhưng đột nhiên một ngày nọ phát hiện Diệp Trùng, trên người viết 2 chữ Diệp Trùng. Còn về cha nuôi làm sao tới hành tinh rác này, trước kia làm gì, cha nuôi trước giờ đều không đề cập tới.

Cái quang giáp này là do cha nuôi đào ra. Đây vốn là một quang giáp dân dụng bình thường, sau khi được cha nuôi cải tạo lại, đã hoàn toàn thay đổi. Theo như ông nói, ở thế giới bên ngoài, có thể nói quang giáp là vật bất ly thân (gốc là), hơn nữa vì tỉ lệ thu hồi rất cao nên muốn đào được một cái ở hành tinh rác, chỉ khi người cực kỳ may mắn. Dưới sự hun đúc, cảm nhiễm của cha nuôi, Diệp Trùng đối với việc chế tạo quang giáp cực kỳ có hứng thú, cha nuôi đối với hắn cũng ra sức tài bồi, hai người thường thường ở trong nhà vây quanh cái quang não (giống như CPU của máy vi tính ấy) cũ mốc meo đó mà thảo luận sôi nổi. Cái quang giáp này được đặt tên là Ôn Ni, theo cha nuôi nói Ôn Ni là một loại động cơ quang giáp có nhãn hiệu lâu đời rất uy tín.

Không giống cha nuôi chỉ thích cải tiến, Diệp Trùng đối với việc điều khiển quang giáp dường như có trực giác và sự nhạy cảm trời sinh. Cho nên, Ôn Ni cũng đều là do Diệp Trùng điều khiển. Cha nuôi cũng từng nói qua, Diệp Trùng không chừng tương lai sẽ trở thành một sư sĩ ưu tú.

Trong 1 lần gặp 5 con Bách Phệ Thử, sau khi một trận kịch chiến chạy trốn thành công, Diệp Trùng bắt đầu có ý định trui rèn kỹ năng thực chiến của mình. Kể từ khi lần đầu tiên hắn được thịt chuột tươi, hắn không còn chút hứng thú nào với thức ăn hữu cơ lỏng từ máy chế biến thức ăn.

Thực chiến trong thời gian dài, Diệp Trùng đã sớm không còn là tay mơ ngày nào. Trên hành tinh rác, trừ vài con thú hung mãnh đáng sợ Diệp Trùng không dám đụng tới, những sinh vật khác đối với Diệp Trùng không là gì. Nhưng ngay cả những sinh vật này, lỡ như Diệp Trùng không cẩn thận, lúc nào cũng có mất mạng.

Chỉ đáng tiếc, Ôn Ni bây giờ quả thật quá cũ rồi. Cho dù đã cải tiến, nhưng do không có phụ kiện tốt, quan trọng hơn là không có công cụ tốt nên thực lực của Ôn Ni đã phát huy đến hết mức rồi. Mà chí mạng nhất là, quang não của Ôn Ni thật sự là rất lạc hậu rồi.

Cha nuôi tuy rằng đối với cơ giới thực lực siêu quần, nhưng đối với quang não thì lại là một tên ngốc.

Cha nuôi từng nói, bất kỳ quang giáp nào, động cơ là trái tim của nó, còn quang não chính là linh hồn của nó.

Diệp Trùng bây giờ điều khiển quang giáp có chút cảm giác bó tay.

Trên người Ôn Ni, linh kiện duy nhất khá tiên tiến chính là mắt điện tử của nó. Khi Diệp Trùng kiểm được nó mang về hỏi cha nuôi, ngay cả cha nuôi cũng không biết nó là kiểu mẫu (model) gì, chỉ có thể đoán là mẫu mới, xuất hiện vài năm gần đây. Dù sao, ông lưu lạc ở hành tinh rác này cũng đã mấy chục năm, bên ngoài phát triển tới mức nào, ông cũng không dám tưởng tượng.

Cũng chính nhờ 2 con mắt điện tử tiên tiến này, Diệp Trùng mấy lần thoát khỏi nguy hiểm.

Mặc dù Ôn Ni cũ kỹ, nhưng vì không tìm thấy quang giáp mới, Ôn Ni là lựa chọn duy nhất của Diệp Trùng.

Diệp Trùng cẩn thận điều chỉnh tốc độ của Ôn Ni đạt tới 80% tối đa, như vậy vừa có thể duy trì tốc độ khá cao vừa có thể ứng biến được.

Dọc đường có kinh mà không hiểm, Diệp Trùng thuận lợi tới nơi. Nhìn thấy rác thải mênh mông, liên miên không dứt, nhưng rõ ràng có vài khu vực mới hơn một ít so với các khu vực khác. Đó chính là mục tiêu lần này của Diệp Trùng.

- Bắt đầu quét hình.

Giọng Ôn Ni không nhanh không chậm, chậm rãi có chút cũ kỹ, Diệp Trùng vô lực nghĩ, nhưng ánh mắt hắn vẫn cảnh giác quan sát xung quanh. Hết cách rồi, Ôn Ni chỉ cần bắt đầu sử dụng mắt điện tử để tập trung quét thì sẽ ngừng tất cả các hoạt động khác, Diệp Trùng đoán là do quang não quá lạc hậu. Lúc này đây hoàn toàn dựa vào bản thân Diệp Trùng để canh gác.

Diệp Trùng vừa đánh giá những nơi xung quanh có thể có biến dị sinh vật xuất hiện, vừa nói một mình: “Lão già, người hôm nay phải cố gắng nha, ta lâu rồi không có thấy qua cái gì mới. Cố lên... cố lên.” Diệp Trùng không kim được than nhẹ. Ở trên hành tinh rác không có ai ngoài mình này, nếu mà lâu ngày không nói chuyện, Diệp Trùng tuyệt không dám khẳng định tới lúc nào đó mình còn nói được không. Cho nên bất chấp nơi này chẳng có ai nói chuyện với mình, tự nói chuyện đã trở thành thói quen của hắn.

Sắc mặt Diệp Trùng vô cùng thoải mái, nhưng cơ thể căng cứng, khẽ co lại chứng tỏ hắn đang ở trong trạng thái cảnh giới cao độ.

- Quét hình hoàn thành.

Câu nói này đối với Diệp Trùng không nghi ngờ gì là âm thanh tuyệt vời nhất, Diệp Trùng thở phào một hơi.

- Điều chỉnh sang trạng thái cảnh giới.

Diệp Trùng ra lệnh cho Ôn Ni. Cẩn thận kiểm tra hình quét do quang não vẽ ra, mấy khu vực nhỏ màu đỏ trên hình quét cực kỳ bắt mắt. Diệp Trùng bắt giác rất hưng phấn, xem ra lần này không về tay không rồi.

Trong đồng rác, Diệp Trùng tức giận nhổ những hạt cát bay vào miệng mình qua khe hở của quang giáp.

- Đáng chết. Vậy mà một thứ hữu dụng cũng không có. Trời ơi, ta sẽ không xui xẻo vậy chứ.

Diệp Trùng than thở, hưng phấn vừa rồi đã biến mất sạch. Tìm được nhiều nơi như thế, đồ đạc có thể dùng được một cái cũng không thấy. Hiện tại chỉ còn một nơi cuối cùng, cũng chính là mục tiêu nhỏ nhất. Tìm từ lớn tới nhỏ, Diệp Trùng cũng không nghĩ tới nơi này có nhiều đây lớn thì có thể tìm được gì, nhưng với tinh thần “thà giết lầm hơn bỏ sót”, Diệp Trùng vẫn tiếp tục chui vào đồng rác.

Diệp Trùng nửa nằm nửa ngồi trên ghế, vừa nhai thịt chuột mới nướng, vừa xem thu hoạch duy nhất của ngày hôm nay.

Đây có vẻ như là đồ trang sức bằng kim loại, ánh lên sắc kim loại màu xanh đen, chỉ to cỡ 3 móng tay, chính thể (dạng đầy đủ) có dạng hình tròn, bốn phía xung quanh có lưỡi đao cong cong, trên bề mặt có đầy những hoa văn kỳ dị, giống như vẽ bậy bạ nhưng lại giống như tuân theo một quy luật nào đó. Chỉ đáng

tiếc, thiếu mất một nửa (nên không phải chỉnh thể) và vài lưỡi dao bị đứt gãy, cho mọi người biết đây là một vật bị hư hại.

Diệp Trùng lẩm bẩm nói: “Đây là cái gì? Vật liệu thật kỳ quái.”

Ngón cái nhẹ nhàng lướt nhẹ qua lưỡi dao cong cong, một vết thương nhỏ không gây chút cảm giác nào cho Diệp Trùng, mãi tới khi một giọt máu chảy ra mới làm cho Diệp Trùng cảm thấy hơi đau.

- Thật sắc nha. Diệp Trùng khê kinh ngạc. Cái thứ này không phải dùng làm ám khí chứ?

Diệp Trùng nhìn giọt máu đang nằm trên lưỡi dao đã rạch rách ngón cái của mình.

Một màn nguy dị xuất hiện.

Cái lưỡi dao đó giống như miếng bọt biển hút sạch sẽ giọt máu. Kim loại có thể hút máu? Diệp Trùng sợ nhảy dựng lên. Không sai, vừa rồi mình rõ ràng sờ qua rồi, tuyệt đối là kim loại. Diệp Trùng dám cam đoan, một màn vừa rồi không phải là mơ.

Việc lạ dường như không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Món trang sức sau khi hút máu liền phát ra tiếng ong ong, lưỡi dao xung quanh đột nhiên thu vào trong món đồ, hoa văn có gì đó thần bí trên bề mặt bắt đầu vận động. Món trang sức này giống như một cái máy bắt đầu vận hành, mà giọt máu kia của Diệp Trùng chính là thuốc dẫn.

Biểu hiện trên mặt Diệp Trùng lúc này hoàn toàn trơn ra.

Một giọng nói không báo trước xuất hiện trong đầu Diệp Trùng: “Song chất tử (proton) kiểm nghiệm hoàn tất, sóng não trùng khớp, sóng não đã khóa.

Diệp Trùng giật mình, nhảy dựng lên, la lớn: “Ai đó? Ra đây.” Hai tròng mắt như chim ưng thu nhỏ lại, cẩn thận xem xét xung quanh, tay nhẹ nhàng sờ vào dao găm cột ở chân.

Người chắc chắn chứ? Một thanh âm dường như có chút nghi hoặc.

2. Chương 2

- Phí lời. Người ra rồi hãy nói.

Nét mặt Diệp Trùng có chút mất kiên nhẫn, nhưng sự ngưng trọng trong ánh mắt và biểu hiện của hắn hoàn toàn ngược nhau, toàn thân Diệp Trùng khê cong lại, giống như cung đã lên tên đang chờ bắn, lúc nào cũng có thể cho kẻ địch một kích trí mạng.

- Vậy thì ta ra đây. Giọng nói vẫn nhạt nhẽo, không có chút biểu tình.

Giọng nói vừa dứt, cả căn phòng đột nhiên tối lại, Diệp Trùng vẫn chưa kịp có phản ứng, chỉ nghe một tiếng nổ lớn “Oành”, vô số rác thải giống thủy triều hung dữ nuốt chửng lấy hắn.

Hành tinh rác lại yên tĩnh như trước kia.

Hồi lâu sau, đột nhiên, một cánh tay đen thui thò ra từ đồng rác bên cạnh trạm trung chuyển tín hiệu, sau đó, một người toàn thân dơ bẩn từ trong đồng rác bò ra.

- Khụ, khụ, thật là họa vô đơn chí mà, khụ...

Diệp Trùng vừa chửi vừa giữ sạch đất cát chui vào trong quần áo. Tới tận bây giờ, Diệp Trùng vẫn chưa biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Không lẽ đây chính là tấn công liều chết trong truyền thuyết?

Nhìn thăm trạng trước mắt, lối vào nhà sớm đã biến mất tăm, trước mắt ngoại trừ rác chỉ có rác. Diệp Trùng trong lòng chán nản, phải mất bao lâu mới dọn xong lối vào nhà đây?

Diệp Trùng cảm hận tự nói: Tên khốn, ta mà tìm được ngươi, ta sẽ cho ngươi biết. Phần nộ trong lòng như ngọn lửa hừng hực, thiêu đốt không ngừng.

Nhìn chằm chằm kẻ gây họa, Diệp Trùng lặng cả người.

Việc dọn dẹp lối vào nhà tốn mất 3 ngày thời gian của Diệp Trùng, công sức và mồ hôi bỏ ra làm lửa giận của Diệp Trùng đối với kẻ gây họa lên tới đỉnh điểm.

Nhưng khi Diệp Trùng đối diện thật sự với “hắn”, Diệp Trùng lại không thể nổi giận được.

Vỏ ngoài kim loại ưu mỹ đầy sức hấp dẫn, lớp mạ laser xanh và trắng sáng bóng như mới, làm cho bề mặt quang giáp không hề nhiễm tí bụi nào dù xung quanh toàn là rác thải dơ bẩn nhìn không chịu nổi. Khi Diệp Trùng phát hiện ra nó, nó đã đứng yên như thế, vững vàng như núi, giống như mọi thứ trên đời đều không thể làm lay động.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Diệp Trùng liền biết rằng mình đã lùm được của quý rồi.

Nếu như cái nhìn đầu tiên làm cho Diệp Trùng vui vẻ thì cái nhìn thứ hai làm cho Diệp Trùng thật sự biết thế nào là vừa đau vừa sướng. (Cái đó gọi là thống khoái)

Một vết thương lớn từ vai trái của nó kéo dài tới tận eo, thậm chí còn làm cho động cơ trong đó lộ một phần ra không khí, nguyên cánh tay trái đã không cánh mà bay. Giống như một bức tranh thiên hạ vô song, hoàn mỹ vô khuyết bị người khác giữa chừng mạnh mẽ xé rách đi.

Đây là một cái quang giáp hình người, cao khoảng 12m, thân giáp màu xanh trắng đan xen, thân hình cao to lực lưỡng, hoàn toàn không giống dáng vẻ thô thiển, nặng nề của Ôn Ni. Thân giáp lấp lánh ánh kim loại kỳ dị, từng miếng giáp bảo hộ trước ngực giống như những cơ bắp kiện mỹ (vừa đẹp vừa khỏe mạnh), nhưng không hề có tí cảm giác ục ịch nào. Gương mặt băng lạnh với những đường nét như được dao gọt giữa, mắt điện tử màu xanh đậm lóe lên có quy luật làm cho người ta không khỏi có chút cảm giác yêu dị.

Diệp Trùng hoàn toàn ngây ngốc ra, hai mắt nhìn đăm đăm vào quang giáp hư hỏng đã phá hư lối vào nhà mình. Lúc này đây, trong đầu Diệp Trùng bị cái quang giáp hư hỏng mà hấp dẫn này chiếm cứ, nó giống như có ma lực, hấp dẫn toàn bộ tâm thần của Diệp Trùng.

- Tích, tự kiểm tra hoàn tất, độ hoàn hảo của động cơ: 86%, độ hoàn hảo của tay trái: 0%, độ hoàn hảo của khoang lái: 97%, các bộ phận khác hoàn hảo.

Giọng nói bất phân nam nữ vang lên cắt ngang suy nghĩ của Diệp Trùng.

Diệp Trùng không khỏi bật thốt: Woa, lần này ngon rồi, quang giáp biết tự kiểm tra. Nếu như nhìn kỹ, sẽ thấy cái miệng đang mở to đến nỗi có thể nhét nguyên cái chân chuột vào đang nhiều ra một chuỗi chất lỏng lấp lánh.

Quang giáp tàn phế đột nhiên nói: “Xin chào!”

Quang giáp biết chào hỏi, Diệp Trùng có chút hồ đồ, bất giác trả lời: “Xin chào!”

Quang giáp tàn phế nói: “Ta là Mục Thương, người có thể gọi ta là Mục.”

Diệp Trùng vẫn chưa hoàn hồn: “Ừ, ta là Diệp Trùng, người có thể gọi ta là Diệp Tử.”

Đột nhiên, vừa mới hoàn hồn, Diệp Trùng giống như có lửa dưới mông, nhảy dựng lên, chỉ quang giáp tàn phế, lấp ba lấp bấp nói: “Người, người, người... Người biết nói chuyện?”

Quang giáp tàn phế, cũng chính là Mục Thương, ưu nhã gật đầu: “Ở một mức độ nào đó, cách nói của người không sai.”

Diệp Trùng không tin hỏi lại: “Quang giáp biết nói chuyện?”

- Ừ.

Do có thêm Mục Thương gia nhập, nhà của Diệp Trùng rộng hơn 3 lần so với trước. Từ chỗ Mục Thương biết được, cái đồ trang sức kiếm được hôm đó chính là công tắc không gian (gốc là , là cái tay nắm cửa hoặc công tắc) của Mục Thương. Chẳng qua, Mục Thương có vẻ thích ở bên ngoài hơn, không phải trong

thứ không gian (không gian thứ nguyên). Diệp Trùng cũng thích người bạn này. Đối với một đứa trẻ 16 tuổi mà nói, cô đơn chính là cái làm người ta khó chịu nhất.

Diệp Trùng ngồi phịch xuống đất. Cuối cùng cũng xong, nhưng mệt chết người. Mục Thương cũng học theo tư thế của Diệp Trùng, “vù” một cái ngồi kế bên Diệp Trùng. Bình, cuộn lên bụi đất mịn mù. Vội vàng, không kịp phản ứng, Diệp Trùng bị cơn gió lớn này thổi lẫn lông tóc tới góc tường. Đợi tới khi hắt ngược gương mặt đầy phấn nộ lên, liền phát hiện trên mặt đất bị Mục Thương làm vỡ ra một cái hố lớn, mà Mục Thương đang ngồi trong hố chính là đang dùng một ánh mắt vô tội nhìn mình.

Hai thân ảnh một lớn một nhỏ ngồi dưới ánh đèn.

Diệp Trùng hiếu kỳ hỏi: “Mục, người làm sao ra nông nỗi này?”

Mục Thương trả lời: “Tư liệu đã bị hư hại, không cách nào biết được.”

Diệp Trùng nuốt nước bọt, cười nói: “Ha ha, nhất định là người thực lực không đủ, bị người ta đập ra thế này.”

Mục Thương nói: “Tư liệu không đủ, không cách nào đưa ra phán đoán.”

Tiếng cười của Diệp Trùng tắt nghẹn dừng lại, lập tức sắc mặt khó chịu: “Xin người, người có thể có chút thú vị được không? Đừng có lúc nào cũng tư liệu, tư liệu.”

Mục Thương nghiêng cái đầu to đùng, khó khăn nói: “Thú vị? Thú vị là cái gì?”

Diệp Trùng ra sức gỡ đầu, không biết trả lời thế nào: “Ừ ... thì, cái vấn đề này, khá là phức tạp, ừ..., chúng ta đổi chủ đề đi, Mục, người cuối cùng là nam hay nữ?”

.....

Diệp Trùng ngây ngốc ngồi trong buồng lái của Mục Thương, hai mắt không thể che đậy được vẻ khó tin, một hồi sờ cái này, một hồi sờ cái kia, thích không thể rời tay, ngưỡng mộ nói: “Mục, người chắc là quang giáp lợi hại nhất phải không?”

Mục bình tĩnh nói: “Căn cứ theo tin tức từ kho tư liệu, đáp án là không, theo như tính toán, xác suất nằm trong top 500 là 26%, từ 500 đến 600 là 63%, xếp sau 600 là 11%.”

Diệp Trùng giật mình: “Top 500? Vẫn còn nhiều quang giáp lợi hại như vậy à? Nhưng mà, nói đi phải nói lại, top 500 cũng không tồi rồi. Dù gì cũng tốt hơn Ôn Ni nhiều.”

Diệp Trùng đương nhiên không biết, Mục Thương bị thương nặng như vậy mà vẫn có thể xếp tới top 500, đó là khái niệm gì chứ. Diệp Trùng vẫn luôn mơ ước ngày nào đó có được một quang giáp tiên tiến hơn Ôn Ni. Khi đó, hẳn có thể khiêu chiến với sinh vật biến dị hung mãnh nhất trên hành tinh rác. Không biết mùi vị của thịt Thiết Mãng Tích thế nào. Diệp Trùng không tự chủ được liếm môi. Ha ha, tới lúc đó trên hành tinh rác này, ta có thể xưng vương xưng bá rồi.

Mục Thương vô tình cắt ngang suy nghĩ của Diệp Trùng: “Thực lực Ôn Ni không thể tính được!”

Diệp Trùng lập tức nhăn mặt: “Cái này ta biết.” Gương mặt lập tức kỳ vọng hỏi: “Mục, người có thể chỉ huy quang giáp này không?”

- Có thể.

Hu hu, xem ra ta vẫn phải lái Ôn Ni rồi. Diệp Trùng trong lòng đau khổ, chẳng qua lại có chút khó hiểu: “Vậy còn cần buồng lái trên người người làm gì?”

Mục Thương trầm mặc vài giây rồi nói: “Tư liệu bị hư hại, không thể tra được.”

- Vậy người còn nhớ là ai chế tạo ra người không? Diệp Trùng hiếu kỳ hỏi.

- Tư liệu bị hư hại, không thể tra được.”

Đã lâu không ai bầu bạn, Diệp Trùng chính là đang hứng thú tán dóc, đang tính tiếp tục hỏi, đột nhiên, một tiếng cảnh báo nhỏ vang lên, Mục Thương nói: “Năng lượng không đủ.” Nhìn bảng hiển thị năng lượng trong buồng lái, thiếu một tí nữa là tới mức thấp nhất.

Hành tinh rác do cự li tới một ngôi sao (ngôi sao có thể phát sáng, còn hành tinh thì không) thích hợp nên năng lượng mặt trời gần như dùng không bao giờ hết, tối thiểu Diệp Trùng trước giờ chưa từng lo về vấn đề năng lượng. Nhưng khi hần mang tất cả pin năng lượng dự phòng ra, liền phát hiện là ngay cả 10% năng lượng trên bảng hiện thị năng lượng của Mục Thương cũng không đạt tới, Diệp Trùng dần người ra.

Mà khi Mục Thương trực tiếp đem tám năng lượng mặt trời gắn lên người, Diệp Trùng triệt để không biết nói gì, chỉ có thể cầu cho cục pin năng lượng đang sử dụng trong nhà có thể duy trì tới ngày mà Mục bổ sung đầy năng lượng.

Mục Thương không nói lời nào bổ sung năng lượng, Diệp Trùng cũng cảm thấy buồn chán, bèn từ từ ngủ thiếp đi.

Đợi tới ngày hôm sau, khi Diệp Trùng mở mắt tỉnh lại, đột nhiên phát hiện Mục Thương dường như có gì đó không giống. Trên bề mặt cổ máy dường như lấp lánh ánh sáng, làm cho Mục Thương có vài phần khí tức thần bí.

Diệp Trùng thất kinh nói: “Mục, ngươi đột nhiên đẹp lên đó.”

Mục Thương rõ ràng hiểu được “đẹp” mà Diệp Trùng nói là gì, liền giải thích: “Đây là hiệu ứng kích hoạt quang tử (lượng tử ánh sáng), cũng chính là do năng lượng đầy đủ mà làm cho bề mặt kim loại sinh ra hoạt hóa ánh sáng, nguyên lý cơ bản của nó là...”

Diệp Trùng mí mắt sụp xuống, chốc chốc lại ngáp một cái.

Mục Thương dường như cực kỳ thích việc làm thầy giáo, thao thao bất tuyệt nói: “Những kiến thức khác liên quan kỳ thực rất đơn giản, có thể tổng kết, quy nạp thành các mặt sau...”

Diệp Trùng cúi đầu, giống như lão tăng nhập định, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện một “dòng nước” đã nhỏ lên chân hần, làm cho chỗ quần ngay chân hần ướt một mảng.

Mục Thương ý vẫn chưa dứt: “Cho nên, từ đây có thể kết luận, đó chính là thực lực của quang giáp...”

Một âm thanh không lớn không nhỏ vang lên cắt ngang Mục Thương, Mục Thương tức giận nhìn về hướng đó, chỉ thấy tiếng ngáy đầy tiết tấu phát ra từ mũi của Diệp Trùng, cứ thế từng đợt từng đợt vang lên, mà hai vai hần cũng tùy theo tiếng ngáy mà dao động lên xuống.

Mục Thương nhất thời như hóa đá.

3. Chương 3

Diệp Trùng cẩn thận điều khiển Ôn Ni, không ngừng lợi dụng chương ngại vật trên đường để che dấu bản thân, từ từ tới gần 5 con Bách Phệ Thử. Khi còn cách 5 con Bách Phệ Thử 20m thì dừng lại, Diệp Trùng thở phào, tới tận bây giờ vẫn không có sai sót gì. Diệp Trùng vừa mới chuẩn bị, đột nhiên một trận gió từ phía sau Diệp Trùng thổi về hướng Bách Phệ Thử, Diệp Trùng không khỏi kêu thầm hồng hồng, mạnh mẽ dùng tốc độ cao nhất xông về hướng Bách Phệ Thử.

Ôn Ni như viên đạn thoát ra từ nòng súng rít lên nhắm Bách Phệ Thử lao tới.

Đáng tiếc là đã trễ, ngay khi cơn gió vừa thổi qua, Bách Phệ Thử với cái mũi nhạy bén đã cảm giác được nguy hiểm, lập tức phân tán ra.

Diệp Trùng không hoảng không loạn điều khiển Ôn Ni khóa chặt 1 con. Nếu như để chúng chui vào trong rác, vậy thì khả năng bắt được chúng sẽ cực nhỏ. Diệp Trùng mặc kệ bốn con, gắt gao khóa chặt con Bách Phệ Thử đó.

Gió thổi lướt qua tai, máu Diệp Trùng như sôi lên, bừng bừng thiêu đốt, thế giới trong mắt hần dần dần trở nên chậm, đầu óc hưng phấn cực độ, hô hấp bắt đầu dồn dập, mỗi một lần hô hấp giống như dùng hết khí lực toàn thân của Diệp Trùng, ngực hần tùy theo tiết tấu của hô hấp mà không ngừng phập phồng. Mỗi

một lần thở ra làm cho xoang mũi của hắn cảm giác nóng bức, giống như không phải thở ra không khí mà là lửa vậy.

Nhìn thấy khoảng cách giữa bản thân và Bách Phệ Thử thu hẹp dần, hai tay Diệp Trùng vẫn ổn định như cũ nhưng hắn bắt đầu điều chỉnh nhịp hô hấp của mình.

Đột nhiên, Ôn Ni mạnh mẽ quăng ra một thanh trủy thủ, “ting” một tiếng, cắm sâu trước mặt con Bách Phệ Thử không tới 3m. Nhưng con Bách Phệ Thử lại đang ra sức bỏ chạy, nên sắp sửa tông vào thanh trủy thủ, một màn máu bắn tung tóe có thể dự kiến được có thể sẽ xảy ra.

Chỉ thấy con Bách Phệ Thử đó thân hình đột nhiên vặn một cách kỳ dị, hai chân trước to khỏe liền ấn lên mặt đao không chút sắc bén, hai chân mạnh mẽ phát lực, khéo léo mượn lực, không hề tổn thương, làm người xem kinh ngạc.

Con Bách Phệ Thử này hai mắt phát sáng, giống như muốn chúc mừng mình thoát nạn.

Song, không đợi nó chúc mừng xong, một tiếng gió rít sắc bén bắn mạnh mẽ đánh về phía nó. Dù cho thính giác của nó không nhạy cảm cũng biết sức mạnh khủng bố ẩn trong tiếng gió này. Không khí thổi qua giữa những cái gai nhọn cắm chi chít như rừng trên khớp gối của Ôn Ni phát ra thanh âm kinh hồn. Nếu như bị đầu gối này chính diện đánh trúng tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Sinh vật có thể tồn tại trên hành tinh rác, không loại nào hiền, nên dù cho trong tình cảnh làm cho “chuột” tuyệt vọng này, Bách Phệ Thử cũng không ngồi yên chịu chết.

Chỉ thấy thân thể nó cong như cánh cung, đột nhiên hơi ngưng trệ trên không. Mắt thấy đầu gối của Ôn Ni sắp tông trúng nó, hai chân trước của nó mạnh mẽ đập lên vậy, mượn lực, giống như tên rời cung mạnh mẽ nhắm cổ Ôn Ni đánh tới.

“Phốc” một tiếng, hai chân trước của nó lập tức bị xuyên thủng, những cái gai sắc nhọn liền đâm thủng vùng bụng mềm mại của nó, còn trên 2 chân sau của nó cũng có vài vết thương sâu hoắm thấy cả xương.

Trên hành tinh rác, vết thương nặng thế này, xác suất sống sót của bất kỳ sinh vật nào cũng là không. Nhưng đó không phải là vấn đề nó nghĩ, điều nó muốn làm là trước lúc chết đánh kẻ địch trước mắt một cú, dù cho cú đánh này đối với kẻ địch có nhỏ đến thế nào.

Chi chít răng nhọn tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, những cái răng làm cho rất nhiều kim loại đều bị nhai nát làm cho con Bách Phệ Thử này tin rằng nhất định có thể để lại trên người kẻ địch một chứng minh không thể coi thường.

Lòng tin làm cho Bách Phệ Thử giống như tìm thấy linh hồn của mình, quên hết sống chết bộc phát toàn bộ năng lượng. Nó tin rằng đây sẽ là cú đánh mạnh mẽ nhất trong đời nó.

Gần rồi, càng lúc càng gần, cổ kẻ địch càng lúc càng hiện rõ trong mắt, Bách Phệ Thử bắt đầu hưng phấn. Chỉ cần một giây, không, nửa giây cũng đủ rồi. Chỉ cần nửa giây, bản thân liền có thể thực hiện một kích huy hoàng nhất, hoành tráng nhất trong đời.

Mắt nó đang bốc lửa. Ngọn lửa của cảm xúc mạnh mẽ thiêu đốt sinh mệnh.

Đột nhiên, ngọn lửa trong mắt mau chóng nguội lạnh.

Thanh đao vô thanh vô tức từ dưới đâm lên, giống như không có chút cản trở, chém con chuột này thành hai khúc. Thoáng chốc, máu tươi và nội tạng giống mưa phun ra, bắn tung tóe lên mặt đất màu đỏ rỉ sét.

Bộ não Diệp Trùng rốt cuộc bình tĩnh trở lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, Mục Thương ở một nơi không xa yên lặng đứng nhìn. Trên một cây gậy titanium dài 3m, cũng treo một con Bách Phệ Thử. Mục Thương chiến đấu đơn giản hơn nhiều. Vị trí Diệp Trùng đứng ban đầu vừa may có một con Bách Phệ Thử hoảng sợ bỏ chạy, con Bách Phệ Thử không chút chuẩn bị bị Mục Thương gần như chính xác tới từng giây hạ gục mà không có phản ứng gì.

Diệp Trùng vẫy tay chào Mục Thương ở đằng xa: “Hey.”

Sau đó, nhặt 2 mảnh xác Bách Phệ Thử lên.

Diệp Trùng đắc ý nhìn Mục Thương tự hào nói: “Thế nào? Kỹ thuật của ta không tệ nha.”

Mục Thương lạnh nhạt đánh giá: “Tệ toàn tập!”

Diệp Trùng lập tức nổi đóa: “Cái gì? Tệ toàn tập? Người không nhìn lầm chứ?” Đối với mặt xuất sắc nhất của mình bị người khác đánh giá không thương tiếc như vậy, Diệp Trùng tức giận không nói cũng biết.

Mục Thương không hề có ý khoan nhượng: “Ngoại trừ kỹ xảo chiến đấu có thể miễn cưỡng coi như trung đẳng ra, kỹ xảo phi hành, kỹ xảo xạ kích, mưu tính chiến thuật đều cực kỳ thô thiển, kinh nghiệm thực chiến vì tư liệu không đủ nên không thể phán đoán.”

- Không thể nào a. Diệp Trùng trợn trừng mắt, sắc mặt không chút tin tưởng.

Mục Thương nhún nhún vai, dáng vẻ kỳ quái khôi hài khó tả: “Đương nhiên, xác suất đánh giá sai là 0.3%”

Diệp Trùng không phục tranh biện: “Người chắc chắn là đồ kị với ta, nên mới cố ý đả kích ta!”

Mục Thương: “Không tồn tại khả năng này.”

- Vậy thì là do ta điều khiển quang giáp quá cũ. Ha ha, nhất định là như vậy, nếu không, bữa nào đó ta điều khiển người thử.

Mục Thương ngưng trệ một hồi, giọng nói có chút kỳ quái nói: “Tổng cộng 31 lỗ hổng, người làm sao biết được sẽ có một con từ chạy trốn từ vị trí của ta?”

- Hi hi, lợi hại chưa. Trực giác. Diệp Trùng đắc ý nói.

- Trực giác? Con mắt điện tử của Mục Thương đột nhiên phát sáng: “Tư liệu không đủ, không thể tính toán.”

Diệp Trùng xì mũi coi thường: “Tính toán? Nếu có thể tính toán làm sao gọi là trực giác?”

Mục Thương không nhanh không chậm nói: “Chỉ có xác suất nhỏ sẽ xảy ra thôi.”

- Cái gì? Ý người nói là trùng hợp? Là do may mắn? Ta cho người biết... Diệp Trùng tức giận la oai oái.

.....

Hai bóng người dưới ánh hoàng hôn càng lúc càng dài, đỉnh tháp cao vút của trạm trung chuyển tín hiệu phía trên nhà Diệp Trùng có thể thấy từ rất xa. Nó như là một bảng chỉ đường, mọi lúc luôn chỉ phương hướng về nhà của Diệp Trùng.

4. Chương 4

Xem cả nửa ngày, Diệp Trùng cảm thấy mắt có chút xót, mới rời mắt khỏi bản phác họa, liếc Mục Thương yên lặng ngồi một bên, không nhìn được đả kích: “Mục, người không cần phí công nữa. Cái trạm trung chuyển này làm sao lại dễ xâm nhập như vậy. Nhớ năm đó, cha ta cũng thử rất nhiều lần, vậy mà không thành công lần nào.”

Mục Thương không một cử động, giống như không nghe Diệp Trùng nói.

Diệp Trùng lại bệnh cũ tái phát, tự nói một mình, vừa chăm chú xem bản phác họa, vừa đồng dài nói: “Mục, không phải ta nói người, việc không thể thành công này không cần phải thử nữa, người có thời gian chỉ bằng tới chỉ ta một tí. Bản phác họa rách nát này, ta đã coi cả nửa ngày rồi, xem đến nổi đầu ta to ra luôn. Nhưng người thiết kế bản phác họa này thật sự là một thiên tài, khắc khắc, giỏi thật, giỏi thật...”

Mục Thương đột nhiên mở miệng: “Xâm nhập thành công!”

Ánh mắt Diệp Trùng như cũ, không rời bản phác họa, vô thức nói: “Cái gì? Xâm nhập thành công? Ta nói người, người lúc nào cũng học cách nói đùa vậy? Ha, không tồi, không tồi, có tiến bộ, có tiến bộ. Nhưng

mà Mục nè, không thành công thì không thành công. Đối với loại việc vốn không thể thành công này, người không thành công cũng là tất nhiên thôi, cho nên, sẽ không ai cười người đâu...”

Mục Thương mặc kệ Diệp Trùng, tiếp tục nói: “Bản tin quan trọng tuần này của thiên hà Farr, thành phố mới Hủy Đàm (1) tuần này bắt đầu tuyển dân, những dân cư mới đầu tiên tới sẽ được hưởng những chính sách ưu đãi sau...”

Ánh mắt Diệp Trùng ngưng trệ trong chốc lát, động tác trên tay cũng cứng đờ, ngẩng vội đầu lên, không tin nói: “Người, người thật sự thành công rồi sao?”

Mục Thương bình tĩnh nói: “Không chút nghi ngờ.”

Diệp Trùng cẩn thận hỏi: “Người chắc chứ?”

Mục Thương đáp: “Ta chắc chắn.”

- Ha ha ha, ta rốt cuộc có thể biết thế giới bên ngoài rồi, ta rốt cuộc có thể biết thế giới bên ngoài rồi...”
Diệp Trùng vui vẻ nhảy cẫng lên, “bình” một tiếng, dùng sức quá mức làm hấn mạnh mẽ đụng vô trần nhà, Diệp Trùng tựa hồ không có cảm giác, chỉ hưng phấn chạy tới chạy lui trong nhà, phát tiết tâm trạng của mình.

Mục Thương nhìn hình dáng kích động của Diệp Trùng, gương mặt băng lãnh nổi lên những đường nét nhu hòa, nhưng chỉ lóe lên, trong chớp mắt hồi phục hình dáng thường ngày. (DG: giống tả người quá).

Diệp Trùng cẩn thận ngồi trong buồng lái bên trong Mục Thương, đội lên mũ chiến đấu, sau đó yên lặng nằm trên ghế dựa mềm mại, trong lòng hồi hộp không thôi, hưng phấn, khát vọng, tò mò, còn có một chút sợ hãi đối với hoàn cảnh lạ lẫm, các loại cảm xúc đan xen trong lòng làm hấn không thể bình tĩnh được.

Giọng nói của Mục Thương vang lên bên tai Diệp Trùng: “Diệp tử, chuẩn bị xong chưa?”

Vừa nghe được giọng nói của Mục Thương, không biết tại sao, Diệp Trùng có chút hoảng loạn liền dần dần dịu lại. Diệp Trùng hít sâu một hơi, trầm ổn trả lời: “Chuẩn bị xong rồi.”

Vừa nói xong, cảnh vật trước mắt Diệp Trùng đột nhiên có sự thay đổi lớn.

Diệp Trùng lắc lắc cái đầu có chút choáng váng, giọng nói của Mục Thương đúng lúc vang lên trong đầu Diệp Trùng: “Người nào lần đầu sử dụng mạng thực tế ảo đều có hiện tượng choáng váng nhẹ, đây là hiện tượng bình thường, không có hại cho cơ thể.”

Diệp Trùng có chút hiểu, bắt đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Đập vào mắt đầu tiên là một màn ánh sáng được tạo bởi các loại tia sáng giao nhau. Những tia sáng rực rỡ này giống như vật sống, biến ảo bay lượn, không ngừng tạo ra những màu sắc khác nhau.

Thị giác bị kích thích mãnh liệt, làm cho Diệp Trùng có những rung động trước giờ chưa từng có.

Trong thế giới của Diệp Trùng từ nhỏ lớn lên ở hành tinh rác chỉ có màu trắng đen của kim loại, màu cam của tia sáng mặt trời, còn có một màu gỉ sét rộng mênh mông. Hấn chưa từng nghĩ rằng màu sắc có thể rực rỡ thế này, có thể phong phú thế này.

Diệp Trùng bất động đứng ngây tại chỗ, si ngốc nhìn màu sắc mê người trước mặt.

Một người đi qua bên người Diệp Trùng, nhìn thấy dáng vẻ của hấn, thấp giọng mắng: “Đồ ngốc.”

Câu này đã thức tỉnh Diệp Trùng khỏi cơn mê, trong lòng Diệp Trùng không khỏi chua xót, kể có cuộc sống ưu việt thế này, làm sao biết được cuộc sống cực khổ của mình. Còn may là Diệp Trùng không phải kẻ oán trời trách đất, sau một hồi bản thân, Diệp Trùng liền trở lại bình thường.

Giống như cảm ứng được tất cả, Mục Thương vốn im lặng từ đầu tới giờ nói: “Diệp tử, bây giờ người có thể ra khỏi tấm màn ánh sáng.”

Diệp Trùng nghe lời đi ra, một cái quảng trường rộng lớn hiện ra trước mắt, trên quảng trường đặt đủ loại máy móc mà Diệp Trùng không biết tên, ở chính giữa quảng trường có một tấm màn phản quang điện tử lớn, ở trên phả ra các loại tin tức, thông tin quan trọng.

- Quảng trường trung tâm là khu tin tức, ta cũng là lần đầu tiên tới, người tự mình đi dạo đi. Nếu gặp khó khăn gì thì trong lòng gọi ta, ta có thể thu được sóng não của người. Được chưa. Cứ vậy đi.”

Giọng nói Mục Thương vang lên rồi dứt, sau đó im lặng như tờ.

Diệp Trùng dở khóc dở cười, nhưng phiền não nhanh chóng bị sự tò mò thay thế. Diệp Trùng tò mò đánh giá xung quanh, bước chân bắt giác bước đi.

Bản năng sinh tồn mười mấy năm làm cho Diệp Trùng lúc nào cũng cảnh giác trong hoàn cảnh lạ lẫm. Hẳn lúc nào cũng duy trì khoảng cách 2m với người khác, đây là khoảng cách tấn công tốt nhất của hắn, bảo đảm hắn có thể ứng biến dễ dàng với bất kỳ tình huống đột ngột xảy ra, bất cứ lúc nào. Trên hành tinh rác, di chuyển với tốc độ cao giữa đám rác nhiều như rừng, cực kỳ lộn xộn cũng là bản năng của thân thể hắn. Nó làm cho hắn giống như một con cá bơi giữa đám đông, thoải mái mà ưu nhã. Không chỉ như vậy, so với người xung quanh nhàn nhả chậm rãi, Diệp Trùng xem ra điên cuồng giống như có việc gì đó gấp rút. Thật ra chỉ là vì mỗi một giây trên hành tinh rác đều rất quý báu, có thể ảnh hưởng tới mỗi một phần thu hoạch của người, thậm chí có thể ảnh hưởng tới sống chết của người.

Diệp Trùng giống như một con cá ăn thịt hung hãn bơi giữa một đám cá chậm rì rì nửa tỉnh nửa mê, rõ ràng không ăn khớp, cũng có chút gai mắt.

Cha từng nói, ngoài hành tinh rác, cuộc sống con người vui vẻ hạnh phúc, không có những biến dị sinh vật đêm không hết, lúc nào cũng có thể cướp đi mạng sống, không có gió bão đúng giờ nổi lên mỗi ngày, không cần tìm đồ ăn giữa đồng rác. Bọn họ mặc trang phục đẹp đẽ, ăn những món ăn tươi ngon, trải qua một cuộc sống yên bình, nhàn nhả. Bọn họ mỗi ngày đi làm, lên lớp, có rất nhiều bạn bè, hơn nữa còn có rất nhiều các loại quang giáp.

Diệp Trùng từng khao khát hỏi cha nuôi thiên đường là ở đó phải không, cha lại nói là không phải. Diệp Trùng rất phiền não, nơi như vậy không là thiên đường thì là gì? Diệp Trùng lúc nhỏ đã từng vô số lần phác họa thế giới bên ngoài của mình trong lòng, một nơi thần bí, ngập tràn vô số mộng tưởng.

Bây giờ, Diệp Trùng cuối cùng có thể tiếp xúc với thế giới mà hắn vô số lần mơ thấy này.

Diệp Trùng không biết trong lòng mình rốt cuộc có cảm giác gì, hắn mơ màng đi, cũng không biết cuối cùng mình đang ở đâu.

Diệp Trùng ngây ngốc nhìn trần nhà đến xuất thần.

Hôm nay khi hắn trở về hắn cũng không nhớ rõ làm sao mà về, đầu óc hắn lờn vờn một loại tâm trạng không tên, hắn cũng không rõ là tại sao. Tất cả mọi thứ hôm nay, hắn cần một thời gian mới tiêu hóa được.

Mục Thương không nói lời nào, hắn trầm mặc thực sự là làm người khác khó đoán được bộ não tinh vi của hắn đang tính toán cái gì.

Trần nhà vẫn như cũ không có gì thay đổi, đêm cũng vắng lặng như trước.

(1):Nguyên văn: , trong đó: : : tên chuyên dụng của thành phố trong không gian. (Lời tác giả)

5. Chương 5

Mục Thương cũng không biết mỗi ngày làm gì, thoát ẩu thoát hiện, một khi lên mạng là tìm không thấy đâu.

Nơi Diệp Trùng thích nhất là một khu rất lớn gọi là Gutti Star (1). Nơi đây không chỉ bán đủ loại quang giáp khác nhau mà còn có cơ man nào các loại linh kiện kỳ quái khác nhau. Quan trọng nhất là ở đây còn có nơi tập trung của rất nhiều người yêu thích quang giáp, mỗi ngày đều có rất nhiều người ở đây thảo luận, giao lưu. Phần lớn bọn họ đều là kỹ sư quang giáp hoặc chuyên gia nhiều kinh nghiệm. Thậm chí người

quản lý của khu này còn xây dựng một kho tư liệu quang giáp cỡ vừa, điều này làm cho Diệp Trùng vui mừng không ngờ.

Diệp Trùng vô cùng thích không khí học thuật ở đây, người ở đây cũng vô cùng thích đứa trẻ tính tình thành thật, ham học hỏi, dám đặt câu hỏi, cũng vô cùng quan tâm đến hắn. Chính nhờ sự chỉ dạy của mấy cao thủ này, Diệp Trùng mới biết kiến thức của mình cổ lỗ sĩ đến mức nào. Nhưng nghĩ lại cũng hợp lý, tất cả những gì hắn biết đều là do cha nuôi dạy, mà cha cũng đã mấy mươi năm không có tiếp xúc với thế giới bên ngoài, đồ của mấy mươi năm trước không lạc hậu mới là không bình thường. Nhưng may mắn là nền tảng của Diệp Trùng cực kỳ vững chắc, bây giờ Diệp Trùng mới hiểu lúc trước cha nuôi vì sao lại dạy mình lý luận nền tảng nghiêm khắc như vậy.

Nền tảng tốt làm cho Diệp Trùng học một hiểu mười, đối với kiến thức này tiếp thu cực nhanh, làm cho mấy người chú bác đó càng coi trọng Diệp Trùng hơn.

Hôm nay, Diệp Trùng vừa trở về nhà liền chui vào buồng lái của Mục Thương, đeo mũ chiến đấu lên. Diệp Trùng tuy rằng rất thích thế giới ảo này, nhưng không hề chìm đắm trong đó. Hắn hiểu rõ, đối với hắn mà nói, hành tinh rác mới là thế giới thật của hắn, nếu như một khi hắn chìm đắm trong đó, hẳn lúc nào cũng có thể mất mạng trên cái hành tinh rác đầy nguy hiểm này. Diệp Trùng mỗi lần ra ngoài đều rất cẩn thận, tập trung 120% tinh thần, không hề xao lãng.

Khi lên mạng rồi, Diệp Trùng liền chạy thẳng tới khu Gutu Star. Nhưng hắn chưa kịp thở, giọng Mục Thương đột nhiên vang lên trong đầu: “Diệp tử, ta dẫn ngươi tới một nơi.”

Diệp Trùng trong lòng kỳ quái, Mục mấy ngày này thoát ẩn thoát hiện, đã lâu không thấy bóng dáng, cũng không biết nó đang làm cái quỷ gì.

Diệp Trùng hỏi: “Nơi nào?”

Mục Thương nói: “Ngươi theo ta thì biết thôi.”

Diệp Trùng theo hướng dẫn của Mục Thương đi đông đi tây, cuối cùng tới trước một tòa nhà lớn, chỉ thấy bên trong người tới người đi, vô cùng náo nhiệt.

Diệp Trùng tò mò hỏi: “Mục, đây là nơi nào?”

Mục Thương giải thích: “Đây là căn cứ huấn luyện ý thức sư sĩ, bên trong có tất cả các môn học cơ sở của huấn luyện ý thức, ngoài ra còn có không gian để các sư sĩ mài giũa. Tất cả kỹ thuật của người đều là do người tự mình mò mẫm mà ra, rất nhiều chỗ không hợp lý. Lần trước ta vô tình tới nơi này, liền xem xét tất cả nội dung huấn luyện ở nơi này, tuy ta cho rằng có 7.63% nội dung không đủ hoàn mỹ, nhưng tới nơi này huấn luyện sẽ có ích lợi lớn với việc đề cao thực lực của người.”

Diệp Trùng nghi hoặc nói: “Huấn luyện ý thức? Huấn luyện ý thức là sao?”

Mục Thương nói: “Tên đầy đủ là Huấn luyện tính phản xạ của thần kinh ý thức, nó có thể làm cho hệ thống thần kinh của người ghi nhớ những thao tác chỉ định. Đương nhiên, nếu muốn làm được các động tác tiêu chuẩn trong hiện thực cần thực hiện rất nhiều huấn luyện thật sự mới có thể làm cho cơ thể người đạt được tiêu chuẩn trong ký ức, nhưng huấn luyện ý thức hợp lý có thể rút ngắn thời gian huấn luyện.”

Diệp Trùng nửa hiểu nửa không gật đầu: “Ừ, là vậy a!” Nhưng mặc kệ thế nào, Mục Thương nói có ích, vậy thì nhất định có ích, trong lòng Diệp Trùng tự nhắc mình.

Căn cứ huấn luyện ý thức sư sĩ này là do hiệp hội sư sĩ thiên hà Farr xây dựng nên, là một phần cơ sở hạ tầng.

Diệp Trùng bước vào đại sảnh, trong đại sảnh có rất nhiều cây cột sắp xếp chỉnh tề, lâu lâu lại có người ở gần cây cột lóe sáng lên rồi biến mất, cũng có người lại đột nhiên lóe sáng lên xuất hiện.

Diệp Trùng bây giờ không phải là tay mơ cái gì cũng không biết trước kia, hắn thoải mái đi tới trước một cây cột, thò ngón tay điểm nhẹ lên cây cột một lát, một cái màn hình nửa trong suốt xuất hiện trôi nổi trước mặt hắn.

Mục Thương giới thiệu nói: “Trên đó có tổng cộng 3 bộ phận, khu huấn luyện cơ sở, khu huấn luyện tổng hợp, khu đối chiến. Người lần đầu tới thì trước tiên đến đối chiến khu coi thử đi.”

Mục Thương vừa nói xong, màn hình liền xảy ra biến hóa, hiển thị ra người chờ chiến đấu trong từng phòng, còn có số người đang xem, Diệp Trùng điểm đại một cái, chọn một phòng có người.

Soạt, hắn đã ở trong phòng, trước mắt chỉ có một cái quang giáp màu đen, Diệp Trùng vừa nhìn đã nhận ra là quang giáp loại Hắc điều mà người mới học thường dùng. Vì nó thao tác đơn giản, bắt đầu dễ dàng mà giá cả lại rẻ nên là lựa chọn của đa số người mới học. Nhưng tính năng của nó cũng giống như thân phận của nó, quang giáp nhập môn, chỉ có một thanh kiếm từ tính, một cái khiên titanium, hai thanh chủy thủ bằng hợp kim, súng hồng ngoại trên hai vai trái phải có cũng như không, công suất nhỏ tới mức Diệp Trùng vốn không hề có ý sử dụng nó, thật ra nguyên nhân thật sự là Diệp Trùng vốn không biết kỹ xảo kích.

Bề ngoài Hắc điều cũng giống như một con chim lớn màu đen, hai bên hông có 2 cánh có thể thò ra thụt vào giống cặp cánh chim, có thể giúp người mới học bay trên không thêm ổn định. Dưới cánh hông có hai hàng động cơ hỗ trợ nhưng tác dụng có hạn. Hai cánh tay máy dưới bụng Hắc điều có thể sử dụng kiếm từ tính và chủy thủ hợp kim. Súng hồng ngoại gắn ở trên đầu hắc điều, cái cổ thon dài làm cho đầu chim có thể xạ kích linh hoạt dưới các góc cạnh trong phạm vi lớn, nhưng với uy lực của súng hồng ngoại và kỹ xảo xạ kích của Diệp Trùng mà nói, ưu điểm này chẳng đáng là bao.

Nhưng cái quang giáp cấp thấp không thể thông thường hơn này cũng đã làm cho Diệp Trùng vui mừng khôn xiết, so với Ôn Ni mà nói, tính năng cái quang giáp này tốt hơn nhiều.

Diệp Trùng vội vã chui vào trong buồng điều khiển.

Tới khi Diệp Trùng nhìn thấy quang giáp của đối thủ, không khỏi chán nản không thôi.

Nếu như quang giáp của mình chỉ là con chim nhỏ chẳng ra gì thì đối phương lại là vua trong loài chim cực kỳ lỏng lẻo: Phượng hoàng. Như một tác phẩm nghệ thuật với đường nét thon dài, thanh nhã, cánh hông, cánh đuôi rực rỡ đầy màu sắc bắt chước như là đuôi phượng hoàng, tỏa ra khí tức đẹp đẽ. Thân giáp màu lửa đỏ làm người ta nghẹt thở, cho dù chỉ đứng yên ở một chỗ cũng có phần kiêu ngạo và thoải mái làm người khác không thể nào so sánh được.

Mà tên của nó cũng giống như hình dạng, Ảnh Phượng, nhanh như ảo ảnh, đáng như phượng hoàng.

Ảnh Phượng – quang giáp kiểu , gần đây lẫn lộn ở Guti Star làm Diệp Trùng đối với thông số của nó rõ như lòng bàn tay, so với Hắc điều, 2 cái vốn không cùng một đẳng cấp, Ảnh Phượng - là quang giáp công kích xa điển hình, tốc độ nhanh, hệ thống xạ kích tiên tiến là đặc trưng lớn nhất của nó. Ngoài ra, ngoại hình rực rỡ, xinh đẹp làm cho nó được phái nữ cực kỳ ưa thích. Nhưng với Diệp Trùng, cánh hông gần như hoàn toàn vô dụng đơn giản chỉ là gánh nặng, còn có ngoại hình đẹp đẽ, bắt mắt như vậy có khác nào nhắc nhở cho kẻ địch biết sự tồn tại của bản thân?

Không kịp suy nghĩ nhiều, Diệp Trùng nhận được tín hiệu bắt đầu.

(1)NV: Nguyên văn tên quảng trường đó là: .

Guti chính là tên viết tắt của cầu thủ José María Gutiérrez Hernández, đá cho đội Real Madrid. Chắc Phương Tường là fan của cầu thủ này nên mới lấy tên cầu thủ này đặt tên cho nơi này.

6. Chương 6

Đối thủ ngây người, xem ra có chút bất ngờ với việc phát súng này không thể giải quyết được Diệp Trùng. Diệp Trùng thấy cái khiên titanium chẳng có tác dụng gì liền ném bỏ, chạy xông tới, nhưng liên tục lợi dụng chướng ngại vật để làm rối tầm nhìn của đối thủ.

Nhưng đối thủ rõ ràng là một tay lão luyện, không chút hoảng loạn, sở trường của Ảnh Phượng được phát huy đến tận cùng, Diệp Trùng không nghĩ ngờ gì bị phát súng thứ 2 xuyên thủng.

Sau khi bị giết n lần, tính xấu của Diệp Trùng bị kích thích lên, ánh mắt đỏ ké một lần lại một lần yêu cầu đối thủ quyết đấu lại.

Sau khi lại bị giết một lần, giọng nói chậm rãi của Mục Thương vang lên: “Phương pháp tránh né xạ kích có tổng cộng 62 loại, muốn ta chỉ người một loại không?”

Diệp Trùng bắt giác chửi toáng lên: “Mục chết tiệt, người có thành ý hay không á? Người trơ mắt nhìn ta chết nhiều lần như vậy à? Tên khốn người thực là chẳng có lương tâm tí nào?”

Mục Thương bình đạm nói: “Căn cứ lý luận tâm lý học, con người đối với thất bại thảm hại thường hay nhớ rất kỹ, xác suất dao động trong khoảng 90 ~ 96%, mà xác suất biến nó thành động lực là 52 ~ 63%, tin rằng người bây giờ đối với nó đã có ấn tượng rất sâu rồi.”

Diệp Trùng gần như tức đến nổi muốn rời khỏi quang giáp xông tới đánh Mục Thương: “Người... người... người hay lắm.”

Mục Thương mặc kệ hắn, trực tiếp chiếu một đoạn phim, cũng không biết là hắn kiếm đâu ra. Diệp Trùng nuốt lại lời nói đang tính nói, cẩn thận quan sát đoạn phim ngắn đó. Đoạn phim này rất ngắn, chỉ có không tới 10 giây, Diệp Trùng không kịp suy nghĩ, chỉ có thể cố sức mở to hai mắt, chỉ sợ rằng sẽ bỏ sót một chi tiết nào đó.

Mục Thương chỉ nói một câu: “Xem kỹ vào!”

Quang giáp trong đoạn phim cũng là Hắc điều, nhưng nó linh hoạt làm người khác không dám tin, tiến lên phía trước theo dạng sóng vô trật tự như nước chảy mây trôi, không hề có chút cảm giác ngập ngừng nào, làm người khác không thể đoán được vị trí tiếp theo cuối cùng là ở đâu.

Lần đầu tiên Diệp Trùng biết được rằng kỹ thuật lại có thể đạt tới cảnh giới này.

Máu của Diệp Trùng sôi lên sùng sục.

Tôn Tuyết Lâm không khỏi có chút khâm phục đối thủ có tên là YC trước mắt, tuy rằng YC và nàng hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. Nhưng cho dù như vậy, tên YC trước mặt sau khi thua hết lần này tới lần khác, lại bất khuất đứng lên, điểm này không phải ai cũng làm được.

Thắng lợi hết lần này tới lần khác quá dễ dàng không hề làm cho Tôn Tuyết Lâm vui tí nào, YC chắc chắn là người mới, có thể biết được việc này từ quang giáp hắn sử dụng. Ở đây, Hắc điều luôn luôn là tượng trưng cho người mới. Đánh bại một người mới đối với một người đã được huấn luyện nghiêm khắc từ nhỏ, có cao thủ chỉ dẫn như nàng mà nói, chẳng có tí giá trị tự hào nào.

Điều kỳ quái chính là, mỗi khi Tôn Tuyết Lâm nhận được thư mời chiến đấu của YC, Tôn Tuyết Lâm lại không tự chủ được chọn đồng ý. Đối với người ngoài mà nói, đây có lẽ là một trận đấu chẳng hề có chút ý nghĩa gì, hơn nữa còn rất nhàm chán.

Người có dũng khí như vậy đương nhiên đáng để giúp đỡ, Tôn Tuyết Lâm thiện lương trong lòng tự an ủi mình. Nàng hồn nhiên không nhận ra rằng, một sự tò mò không thể kiềm chế đang âm thầm xuất hiện tận nơi sâu nhất của lòng mình.

YC cuối cùng là người như thế nào?

Ở một nơi vô cùng xa hành tinh rác, Tôn Tuyết Lâm cắn cái môi nhỏ nhắn, hai hàng lông mi cong cong thanh tú nhứ chặt, trên gương mặt xinh đẹp hiện rõ sự suy tư.

Lần này YC không hề như mấy lần trước, lập tức đánh lại, mà lại đứng ngây ra, bất động.

Từ bỏ rồi sao? Tôn Tuyết Lâm thở phào, cũng nên đến lúc phải từ bỏ rồi. Với tính nết của Hắc điều, vốn không có khả năng tránh được công kích của Ánh Phượng. Ài, chắc phải khuyên hắn luyện tập cơ bản trước đã.

Tôn Tuyết Lâm vừa tính mở miệng thì đột nhiên trước mắt hiện ra lời mời quyết đấu của YC.

- Vẫn chưa chịu từ bỏ sao? Vô dụng thôi. Người nên đối mặt với sự cách biệt giữa hai người đi. Tôn Tuyết Lâm thầm nhủ, nhưng tay giống như nhanh hơn suy nghĩ, đợi khi Tôn Tuyết Lâm có phản ứng thì phát hiện rằng mình đã đồng ý lời mời của YC rồi.

- Ha ha, vậy thì làm lại nào. Tôn Tuyết Lâm tự cười với mình, hơi lộ hàm răng trắng như tuyết.

Diệp Trùng nhìn chăm chăm mặt đất giữa Hắc điều của mình và Ảnh Phượng, trong đầu hồi tưởng lại đoạn phim vừa mới coi, thân thể hơi nghiêng về phía trước, chứng tỏ hắn rất khẩn trương.

Mục Thương giống như việc chẳng liên quan gì tới mình, ung dung nói: “Tổ hợp động tác né tránh này có tên đầy đủ là Vô tự ba hình khiêu được (bước nhảy hình sóng không có trật tự), điểm quan trọng của nó chính là ở hai chữ ”vô tự”.

Mục Thương lời nói tựa như vàng, nói tới đây thì dừng, không nói thêm nữa làm cho Diệp Trùng tức đến nghiêng răng kèn kẹt, nhưng cũng chẳng làm gì được. Chỉ có thể ra sức suy nghĩ, hai chữ “vô tự” này rốt cuộc có ý nghĩa gì đây.

- Vô tự... vô tự... vô tự... Diệp Trùng trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

Nhưng thời gian không chờ người, vẫn chưa đợi Diệp Trùng hiểu được nội hàm thật sự của hai chữ “vô tự”, đối thủ đã nhận lời mời quyết đấu của Diệp Trùng.

Diệp Trùng chỉ có thể gạt bỏ mọi tạp niệm ra khỏi đầu, bây giờ không có sức mà đi suy nghĩ cái gì là vô tự hay không vô tự, trong đầu của Diệp Trùng chỉ có đoạn phim đó, đoạn phim đó giống như một quỹ tích sóng biển lại không có tí khói lửa, hơi nước nào.

Nhiều lần sử dụng Hắc điều như vậy làm cho Diệp Trùng vốn chỉ hiểu rõ tính năng tham số của Hắc điều trên lý thuyết đã có thể hiểu biết sâu sắc tính năng của nó. Điều đó cũng làm cho Diệp Trùng hiểu được rằng dùng Hắc điều làm ra cái gì sóng, cái gì nhảy đó khó khăn đến cỡ nào. Quang não của Hắc điều còn xa mới có thể làm được những tính toán phức tạp như vậy, đã vậy thì, chỉ có thể dựa cả vào mình rồi.

Duy có một điều làm Diệp Trùng cảm thấy may mắn là việc điều khiển bằng tay chính là điểm mạnh của mình, đây chính là do bản thân luyện được nhờ Ôn Ni. Quang não của Ôn Ni so với Hắc điều còn tệ hơn nhiều.

Diệp Trùng bắt đầu hít sâu, mỗi một lần hít thở đều nặng nề kéo dài như kéo ống bễ lò rèn.

Tích. Nháy mắt, tay của Diệp Trùng cử động rồi. Hắc điều giống như tên rời cung xông ra, chỉ là mũi tên này không đi theo đường thẳng mà dùng cách tiến lên theo hình cong.

Dường như cùng lúc đó nơi Diệp Trùng vừa đứng bị đối thủ bắn trúng một lỗ sâu hoắm.

Diệp Trùng mặc kệ tất cả, hai mắt chăm chăm nhìn mặt đất giữa hai người, máu huyết toàn thân giống như rơi vào sắt lỏng đỏ rực, trong đầu một mảng nóng hừng hực, lại giống như một mảng trống không. Hai tay Diệp Trùng dùng động tác nhanh tới kinh người không ngừng thực hiện các loại thao tác, không chút ngừng nghỉ.

Hắc điều vẫn luôn duy trì tốc độ cao nhất.

Tay Diệp Trùng càng lúc càng nhanh, dần dần, tay Diệp Trùng không biết là do hơi nước bốc lên hay là do động tác quá nhanh mà sinh ra một màn tàn ảnh nhợt ảm nhạt hiện.

Diệp Trùng tập trung tinh thần vốn không chú ý đến những điểm nhỏ này.

Tôn Tuyết Lâm vẫn ngẩn như cũ, bắn, không trúng! Không sao, mấy lần trước, YC ngẫu nhiên cũng có thể tránh được vài phát, nhưng y cuối cùng chỉ có 1 kết quả, đó chính là thua.

Từ từ, Tôn Tuyết Lâm cảm thấy có gì đó không đúng.

7. Chương 7

Phát đạn vốn vẫn được nàng ý lại giống như đột nhiên bị ảnh hưởng, mỗi một phát đạn lại đều bắn không trúng.

Tôn Tuyết Lâm vốn tinh tế lập tức phát hiện, cánh tiến lên của YC dường như có chút kỳ quái, có điểm giống như bước đi hình cong, nhưng lại có điểm không giống.

- Ài, muốn dùng Hồ hình bộ (bước đi hình cong) để tránh xạ kích của mình, thật là quá ngây thơ đi. Tôn Tuyết Lâm có chút tức giận vô cớ.

Đối phó với Hồ hình bộ không hề khó, mỗi một người đều có thói quen của mình, chỉ cần cẩn thận quan sát, nhất định sẽ phát hiện. Đánh với YC nhiều trận như vậy, thói quen của YC nàng sớm đã biết rõ. Huống chi biến hóa của Hồ hình bộ không nhiều, bản thân lại hiểu rất rõ về nó.

Tôn Tuyết Lâm trong lòng âm thầm đếm các loại biến hóa của Hồ hình bộ, ánh mắt chăm chú nhìn YC, tìm cơ hội nổ súng.

- Tốt. Chính là lúc này. Tôn Tuyết Lâm không chút do dự nổ súng.

Vậy mà, vậy mà lại không trúng?

YC giống như biết trước, đúng lúc quẹo một cái, tránh được phát đạn. Là may mắn? Chứ còn gì nữa? Đầu óc Tôn Tuyết Lâm chấn động, cuống cả lên.

Nhìn thấy YC dần dần tiến tới gần mình, Tôn Tuyết Lâm có chút hoảng hốt. Súng trên tay không tự chủ được, nhắm vào Diệp Trùng mà bắn loạn lên.

Có lẽ là trời cao thương xót, may mắn có một phát đạn bắn trúng vai trái của YC, mạnh mẽ làm cho hắn lệch phương hướng.

Lúc này mồ hôi của Diệp Trùng đã thấm ướt quần áo, hai tay càng lúc càng nặng nề, bắt đầu có chút không chịu điều khiển, thậm chí bắt đầu co thắt. Hắn nghiêng chặt môi dưới, rỉ cả máu ra nhưng hắn không hề cảm giác được.

Đột nhiên, quang giáp chấn động một cái, Diệp Trùng biết, Hắc điều bị trúng đạn rồi.

Vốn không có thời gian để kiểm tra xem rốt cuộc bị trúng đạn chỗ nào, hai tay Diệp Trùng không có hề dừng lại.

Tôn Tuyết Lâm còn chưa kịp chúc mừng mình may mắn bắn trúng YC thì phát hiện, phát súng này của mình đã bắn cho Diệp Trùng nghiêng sang một bên, cơ hội tốt như vậy, sao lại bỏ qua? Tôn Tuyết Lâm vừa mới nghĩ sẽ cho YC một phát trí mạng, nhưng Tôn Tuyết Lâm đau khổ phát hiện. Cũng chính phát súng này đã làm cho quỹ tích di động của YC càng trở nên nguy dị, càng trở nên phiêu hốt, càng làm cho người khác suy nghĩ không thông, khó bề dự đoán.

Tôn Tuyết Lâm càng thêm hoảng loạn. Súng bắn bắt đầu trở nên loạn xạ.

Đối thủ trong mắt Diệp Trùng càng lúc càng trở nên lớn hơn, rõ ràng hơn, Diệp Trùng càng trở nên hưng phấn hơn, bất tri bất giác tốc độ của hai tay vốn đang càng lúc càng nặng nề bỗng trở nên nhanh lên một ít.

Gần rồi... gần rồi... càng gần hơn nữa rồi.

Ha. Diệp Trùng hét lên một tiếng, như sét nổ giữa trời xuân.

Đối thủ giống như bị dọa ngây ngốc, đứng yên tại chỗ bất động. Cạm bẫy? Âm mưu? Diệp Trùng vốn không nghĩ nhiều, thanh gươm từ tính ở trên lưng đã sớm cầm nơi tay, tay trái cũng âm thầm mò lấy thanh trủy thủ hợp kim buộc trên đùi trái.

Diệp Trùng tin rằng, chỉ cần để mình tới gần, thì tên kia chết chắc rồi.

Thanh gươm từ tính phát ra tiếng ông ông trên không, ánh kiếm lóe lên, Diệp Trùng không hề gặp sự kháng cự nào, dễ dàng cắt đứt cổ họng đối thủ (quang giáp ấy), thành công dễ dàng làm cho Diệp Trùng hơi ngẩn người. Giống con người, cổ họng quang giáp cũng là vết thương trí mạng.

Đối thủ tại sao lại phạm một sai lầm sơ đẳng nhưng trí mạng như vậy?

Không có thời gian suy nghĩ, vốn sống lâu năm trên hành tinh rác, Diệp Trùng không hề có ý hạ thủ lưu tình, trủy thủ hợp kim trên tay trái như rắn độc chính xác nhưng lạnh lẽo cắm vào vị trí phỉ trên ngực quang giáp Ảnh Phượng của đối thủ: đó là buồng điều khiển của sư sĩ.

Đồng thời, thanh âm Diệp Trùng chiến thắng cũng vang lên trong phòng.

Tôn Tuyết Lâm ngậy ngốc nằm trên ghế trôi nổi (DG: chắc là ghế từ trường), trước mặt là mũ liên lạc đang lơ lửng trên không. Thân ảnh nguy dị mà phiêu hốt, công kích tàn nhẫn mà trực tiếp, dùng khí thất bại không nản, tất cả hiện lên trong đầu Tôn Tuyết Lâm, đuổi mãi không đi.

Tôn Hải Ninh phát giác ra Tôn Tuyết Lâm ngồi trước bàn ăn mà tâm thần phân tán, nhìn sang vợ, thấy vợ lắc lắc đầu, không khỏi quan tâm hỏi: “Lâm nhi, sao thế? Chỗ nào không khỏe?”

Tôn Tuyết Lâm lúc này mới bừng tỉnh, trong lòng tự hỏi mình sao thế này, miễn cưỡng cười nói: “Không có gì, chỉ là hôm nay gặp một đối thủ rất kỳ quái!”

Nghe con gái nói gặp một đối thủ rất kỳ quái, Tôn Hải Ninh không khỏi cảm thấy hứng thú: “Hử, đối thủ kỳ quái? Kỳ quái thế nào?”

Tôn Hải Ninh là một sư sĩ cao cấp, tất cả kỹ thuật của Tôn Tuyết Lâm đều là do chính ông dạy.

Tôn Tuyết Lâm lúc này mới nhớ cha chính là một sư sĩ cao cấp, mình không biết nhưng cha nhất định biết, không khỏi đem chuyện hôm nay gặp kể lại. Khi nói tới YC liên tục chiến bại, liên tục khiêu chiến, Tôn Hải Ninh có phần tán thưởng gật gật đầu: “Không tệ, tên YC này thật sự là một người rất có dũng khí!”

Khi Tôn Tuyết Lâm nói tới cách thức di chuyển phiêu hốt, nguy dị, có phần giống với Hồ hình bộ của YC trong lần cuối cùng, sắc mặt Tôn Hải Ninh bắt đầu có chút ngưng trọng. Lập tức, Tôn Hải Ninh cẩn thận hỏi chi tiết một số vấn đề nhỏ liên quan. Với sự nhắc nhở của cha, Tôn Tuyết Lâm không ngừng nhớ lại rất nhiều chi tiết mà lúc đó mình bỏ qua.

Tôn Hải Ninh nghiêm túc nói: “Nếu như con miêu tả không sai, tên YC đó dùng rất có thể là Vô tự ba hình khiêu được, tổ hợp động tác né tránh này phần lớn chỉ có sư sĩ cao cấp mới có thể sử dụng, bởi vì nó không chỉ cần kỹ xảo thao tác tay cực cao mà còn cần quang giáp đủ cao cấp. Chỉ có quang giáp cao cấp có trang bị quang não cao cấp mới có thể thỏa mãn yêu cầu tính toán phức tạp bên trong đó.”

Tôn Tuyết Lâm không hiểu hỏi: “Nhưng hử dùng Hắc diệu mà!”

- Điểm làm ta kinh ngạc chính là chỗ này, theo lý mà nói, Hắc diệu vốn không thể hoàn thành bộ động tác này, bởi vì cho dù thao tác tay của hử có thể đạt được yêu cầu, quang não của Hắc diệu cũng không được. Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là hử đã cải tạo lại Hắc diệu, hơn nữa còn gắn một quang não có công năng rất mạnh.

Tôn Tuyết Lâm bĩu môi nói: “Nhưng con cảm thấy hử là một người mới mà!”

Tôn Hải Ninh cười ha ha: “Người mới thì sao chứ? Người mới thì không thể cải tạo quang giáp à? Hơn nữa, cũng có thể là sư phụ hoặc trưởng bối của hử đặc biệt cải tạo giúp hử, để thích hợp với đấu pháp của hử. Nhưng tên YC này tính ra cũng lợi hại, vậy mà có thể hoàn thành bộ động tác có độ khó cao thế này.”

Tôn Tuyết Lâm vẫn không tin: “Vậy hử tại sao lúc đầu không dùng bộ động tác này? Mà phải đợi thua nhiều lần như vậy mới sử dụng?”

Tôn Hải Ninh bị hỏi cứng lưỡi: “À, chuyện này thì... ừ... đây là vì... bởi vì... ài... Tuyết Lâm, ăn cơm trước, ăn cơm trước, con xem, thức ăn nguội cả rồi!”

Vợ Tôn Hải Ninh nín cười nhìn chồng đang xấu hổ ra sức và cơm vào miệng.

Mặc dù cha nói có đạo lý nhất định, nhưng Tôn Tuyết Lâm vẫn cảm thấy không giống lời cha nói, nhưng nếu nói nàng có lý do gì thì nàng không nói được, chỉ mơ hồ là trực giác mà thôi.

Nhưng ngay cả Tôn Hải Ninh cũng chưa từng nghĩ tới có người có thể hoàn toàn dựa vào thao tác tay, không cần quang não hỗ trợ mà có thể hoàn thành bộ động tác này, Tôn Tuyết Lâm cũng không có hề nghĩ tới khả năng không thể xảy ra này.

Tôn Tuyết Lâm ảo não vô vô đầu bị đau vì suy nghĩ quá nhiều, kệ nó, không suy nghĩ nữa, chờ lần sau gặp lại, hỏi hẳn không phải là biết hay sao!

PS: Trong chương này, khi nói tới cha của Tôn Tuyết Lâm, có khi tác giả gọi là Tôn Ninh Hải, có khi gọi là Tôn Hải Ninh, không thống nhất.

8. Chương 8

Khi ra khỏi buồng điều khiển, Diệp Trùng giống như mới từ trong nước chui ra, cả người ướt sũng.

Hậu di chứng không chỉ như thế, Diệp Trùng xem ra vẫn hoàn hảo như lúc đầu, hai tay không có gì dị dạng, nhưng vô cùng đau đớn.

Đau! Tuyệt đối là đau tới tận xương cốt! Từng cơn co giật liên tục tấn công đại não của Diệp Trùng. Mặc dù sức chịu đựng của Diệp Trùng cực mạnh, cũng không khỏi liên tục hít sâu, sắc mặt đau tới tái mét.

Nhưng kỳ quái là, hai tay không hề có chút hiện tượng sưng phù hay co giật nào, mà ngược lại hoàn hảo đến không đồ một giọt mồ hôi.

Giúp Diệp Trùng kiểm tra xong, Mục Thương, mặt không đổi sắc nói: “Hậu di chứng của việc sử dụng quá độ ý thức, bộ phận thần kinh điều khiển hai tay trong trung khu thần kinh của người vượt quá giới hạn của ý thức và hai tay, do đó phát sinh đau đớn, không gây hại thực sự tới thân thể của người, chỉ cần nghỉ ngơi đủ thì có thể hồi phục.”

Diệp Trùng vừa đau đến hít thở không xong, vừa châm biếm nói: “Nghĩ ngơi? Đau thế này mà còn có thể nghỉ ngơi? Chỉ sợ là ta có ngủ cũng bị đau đớn làm tỉnh giấc!”

Mục Thương nói: “Ta có một cách có thể giúp người khỏi đau đớn.”

Diệp Trùng hai mắt sáng rỡ: “Thật sao?” Đau đơn không ngừng nghỉ thế này gần như làm cho hắn muốn sống không được, muốn chết không xong, vừa nghe Mục Thương có cách ngắt cơn đau, Diệp Trùng giống như nắng hạn gặp mưa rào.

Mục Thương tiếp tục giới thiệu nói: “Cách này không cần dùng thuốc, cũng không cần tiêm chích, an toàn hiệu quả, mà hiệu quả thì, vừa thực thi là có hiệu quả ngay...”

Ánh mắt Diệp Trùng vui đến phát sáng, lập tức ngắt lời Mục Thương vốn không hề có dấu hiệu ra tay: “Vây, vậy người mau bắt đầu đi!”

Mục Thương dừng lại, cúi đầu nhìn Diệp Trùng hỏi: “Người thật sự muốn sử dụng cách này?”

Không biết tại sao, Diệp Trùng nhìn Mục Thương, cổ đột nhiên phát lạnh, nhưng đau đớn càng lúc càng dữ dội làm hắn đột nhiên hạ quyết tâm: “Ta chắc chắn!”

Bình, một tiếng gió mạnh mẽ đập trúng động mạch cạnh cổ Diệp Trùng.

Trước mắt Diệp Trùng tối sầm lại, một ý niệm duy nhất trước lúc hôn mê là: Quả nhiên, quả nhiên không đau!

Giọng nói bình tĩnh của Mục Thương vang lên trong phòng: “Thực hiện xong.”

Diệp Trùng tỉnh lại, cảm giác rõ ràng thân thể mình, đặc biệt là sự thay đổi của hai tay, dường như thân thể so với tư duy chậm hơn một nhịp, cảm giác đặc biệt ngưng đọng, khác xa thân thể lúc trước điều khiển rất dễ dàng.

Mục Thương giải thích: “Đây là do thân thể và ý thức của người không phối hợp, ý thức của người được đề cao, đột phá cực hạn lúc trước, nhưng thân thể của người vẫn không có thay đổi, không theo kịp tốc độ của ý thức. Cho nên người sẽ cảm thấy cơ thể so với lúc trước chậm chạp hơn, thật ra là do ý thức của người so với trước nhanh hơn.”

Theo đề nghị của Mục Thương, Diệp Trùng mấy ngày này không lên mạng mô phỏng, mà ở trong nhà rèn luyện thân thể, đặc biệt là hai tay.

Trong phạm vi khoảng nửa mét vuông, Diệp Trùng tập trung tinh thần điều khiển sáu quả bi thép, hai tay điều luyện vung qua vung lại, mười ngón tay như một cái lưới bao lấy sáu quả bi thép ở trong. Bi thép trong phạm vi hai tay chuyển động cực nhanh, va chạm lẫn nhau, quỹ tích khó bề nắm bắt.

Tốc độ bi thép càng lúc càng nhanh, trán Diệp Trùng đã đổ mồ hôi, hai tay cũng theo đó mà tăng tốc. Dần dần, mồ hôi trán Diệp Trùng càng lúc càng nhiều, tay của Diệp Trùng cũng càng lúc càng nhanh, một tầng hư ảnh như khói như sương cũng từ từ sinh ra.

Cuối cùng, bộp bộp bộp, một loạt tiếng động giòn tan vang lên, Diệp Trùng không thể khống chế được những quả bi thép này, triệt để thất bại.

Diệp Trùng thở hổn hển, ngay cả mấy quả bi thép văng đi khắp nơi cũng lười lụi lại, trò này thật là mệt chết người rồi!

Mục Thương ở bên cạnh đánh giá nói: “Tuy rằng không thể làm cho người khác vừa ý, nhưng đối với người mà nói, đây đã là thành tích không tồi rồi.”

Cuối cùng cũng không cần phải luyện tập bi thép nhằm chán, vô vị đó nữa, Diệp Trùng hoài nghi, trò này không chừng là do Mục chuyên dùng để đày đọa người khác. Nhưng ở tận đáy lòng, Diệp Trùng vẫn vô cùng khâm phục Mục Thương, ít nhất, tay của mình bây giờ giống như đã trở về với mình, hơn nữa so với trước còn linh hoạt hơn nhiều.

Ngồi lại trong Ôn Ni, Diệp Trùng rõ ràng rất hưng phấn. Đã một khoảng thời gian không dùng quang giáp, Diệp Trùng nhìn Ôn Ni cũ kỹ cũng cảm thấy rất thân thiết.

Mấy ngày này, Diệp Trùng vui đầu vào huấn luyện bi thép, nhiệm vụ săn bắt cũng do Mục Thương làm. Thú săn được của Mục Thương ngoại trừ trên trán có một lỗ thủng ra, không hề có vết thương nào khác. Điều này làm cho Diệp Trùng không khỏi lú lẫm, Mục quả nhiên rất mạnh.

Diệp Trùng điều khiển Ôn Ni mau chóng lao đi, vượt qua núi rác này tới núi rác khác, còn Mục Thương không nhanh không chậm bám theo sau.

Diệp Trùng chân chính cảm thụ được tay của mình so với trước càng linh hoạt hơn, Diệp Trùng vui sướng đột nhiên nhớ lại Vô tự ba hình khiêu được mà lần trước Mục dạy cho mình, trong lòng chợt muốn chơi thử.

Diệp Trùng đột nhiên đẩy tốc độ của Ôn Ni lên cao nhất, hai tay theo đó thực hiện một loạt thao tác nhìn hoa cả mắt, ngẫu hứng biểu diễn Vô tự ba hình khiêu được.

Ôn Ni cũ kỹ dưới sự điều khiển của Diệp Trùng, lảo đảo vẽ nên những đường cong lúc lớn lúc nhỏ, lúc thẳng, lúc quặt.

Diệp Trùng đang lúc hứng khởi lại thực hiện dày đặc những bước nhảy hình sóng cự ly ngắn.

Chỉ thấy trong cự ly cực ngắn, Ôn Ni bắt đầu thực hiện liên tục những hình sóng cực nhỏ với tốc độ cực cao. Nếu như những đường cong vừa rồi có lớn có nhỏ thì những đường cong lúc này tất cả đều là những đường cong nhỏ, hơn nữa Diệp Trùng dường như có ý muốn làm cho các đường cong này càng nhỏ hơn nữa.

Đang lúc Diệp Trùng đặc ý muốn tiếp tục thu nhỏ đường cong, thì nghe “đùng” một tiếng, Ôn Ni cuối cùng không chịu nổi những động tác quá mức như vậy, liền bắt ngờ vùng eo bị đứt đôi.

Diệp Trùng đại kinh thất sắc, không kịp cầu cứu Mục Thương, nửa phần trên của Ôn Ni giống như một viên thiên thạch rít lên, với tốc độ cực cao rơi sâu vào bên trong một núi rác gần đó. Không chờ Diệp Trùng đang hoảng hốt bình tĩnh trở lại, rác như núi đổ rào rào chôn sâu hẳn trong đó.

Trước mắt Diệp Trùng trong nháy mắt tối đen.

Khi Diệp Trùng, không, chính xác mà nói thì là khi Mục Thương lôi nửa thân trên của Ôn Ni từ sâu mấy mươi mét rác ra dưới ánh mặt trời, Diệp Trùng phát hiện sắc mặt bình thường vô cảm của Mục Thương có vài phần chế giễu, điều này làm Diệp Trùng cực kỳ không thoải mái. Nhưng khi Diệp Trùng ngồi trong buồng lái của Ôn Ni, được Mục Thương xách về nhà, sự khó chịu này cuối cùng đã lên tới đỉnh điểm.

Nhưng, khó chịu thì khó chịu, không có Ôn Ni, Diệp Trùng chính là không có quang giáp, Mục vốn trước giờ không cho Diệp Trùng điều khiển nó, mà nếu cho Diệp Trùng điều khiển Mục, Diệp Trùng cũng cảm thấy như là múa dao trước mặt Quan Công, hết cách rồi, thực lực cách biệt quá xa.

Không có quang giáp làm cho Diệp Trùng khó chấp nhận, Ôn Ni dù rằng có cũ hơn đi nữa, trong tình huống chưa tìm được cái thay thế, nó vẫn là một phần quan trọng không thể thiếu đối với cuộc sống của Diệp Trùng.

Hết cách, Diệp Trùng chỉ có thể nhờ Mục giúp kiểm nửa thân dưới của Ôn Ni về.

Nhìn thấy hậu quả do một phút hưng phấn của mình, tâm tình Diệp Trùng nguội lạnh. Ôn Ni vốn là quang giáp của cha, phục vụ bao năm nay, có thể sử dụng tới hiện tại có thể xem như là kỳ tích, nhưng bây giờ bị vết thương trên thân đối với quang giáp nào cũng là chí mạng như vậy, hy vọng sửa chữa được vốn là con số không, huống chi còn là ở nơi mà ngoài rác ra chẳng có gì khác này.

Mục Thương vẫn không quên ở bên cạnh tát thêm gáo nước lạnh: “Diệp tử, ta không thể không nói cho người biết một kết luận tàn khốc, xác suất có thể sửa chữa Ôn Ni dưới 1%, cho nên vì một xác suất thấp như thế mà ra sức đi làm thì không phù hợp tí nào về mặt lý luận.”

Diệp Trùng khóc không ra nước mắt, nhưng chẳng có cách nào, sau khi hết tức giận liền chui vào buồng lái của Mục Thương, tiến vào mạng mô phỏng.

Mục Thương gần như mặc kệ tâm tình của Diệp Trùng, âm hồn bắt tán đi theo Diệp Trùng: “Theo thống kê, huấn luyện sư sĩ người vẫn còn 86 môn cơ sở chưa huấn luyện qua, đây là danh sách môn học.”

Trước mặt Diệp Trùng lập tức xuất hiện một danh sách dài dằng dặc. Diệp Trùng làm như không thấy, cứ đi về phía trước.

Mục Thương yên lặng. Hồi sau, Mục Thương phun ra một câu: “Diệp tử, nếu người ngày nào đó kỹ thuật vượt qua ta, ta sẽ cho người điều khiển ta.”

Diệp Trùng hơi chùng chân, rồi lập tức yên lặng bước đi.

9. Chương 9

Trong lòng Diệp Trùng giống như có cái gì đó đau nhói. Mấy năm nay, Diệp Trùng nhớ rằng chỉ có một lần khi cha nuôi mất đi mới có loại cảm giác này. Đây chính là đau lòng ư? Diệp Trùng nhỏ giọng tự hỏi.

Không biết cha ở thế giới bên kia sống tốt không? Diệp Trùng sờ sờ cằm ngơ ngẩn nghĩ.

Diệp Trùng kiểm một nơi không có ai, yên lặng ngồi cả ngày.

Đội khi hắn đi tới căn cứ huấn luyện ý thức sư sĩ, hắn gọi Mục Thương tới, bình tĩnh nói: “Mục, ta muốn xem danh sách môn học!”

Tâm trạng Tôn Tuyệt Lâm có chút buồn bực.

Mấy hôm nay nàng ngày nào cũng cực khổ tìm kiếm, gần như lật tung mọi phòng ốc trong chiến khu này lên, nhưng vẫn không hề gặp lại tên YC khiến người khác nhìn không thấu đó.

Tuy rằng một lần lại một lần không thu hoạch được gì làm cho nàng cảm thấy vô cùng mất mát, nhưng nàng vẫn không hề bỏ cuộc, muốn giống như YC hết lần này tới lần khác đối mặt với thất bại, Tôn Tuyết Lâm tự cổ vũ mình như thế.

Hôm nay vẫn không tìm thấy.

Tôn Tuyết Lâm vô cùng chán nản, thôi, hay là đi tìm em họ Tú, chắc giờ nó đang ở trong khu huấn luyện cơ sở.

Em họ Tú là con gái của dì hai, từ nhỏ đã vô cùng thân thiết với Tôn Tuyết Lâm. Em họ Tú mấy lần không qua được kiểm tra môn điều khiển quang giáp, dì hai liền nhờ tới cha của Tôn Tuyết Lâm, Tôn Hải Ninh, hy vọng Tôn Hải Ninh có thể hướng dẫn. Nhưng Tôn Hải Ninh bình thường rất bận, việc hướng dẫn này vì thế phần lớn đều rơi lên người của Tôn Tuyết Lâm.

Khu huấn luyện cơ sở chỉ có lác đác vài người. Bởi vì đối với môn học huấn luyện cơ sở mà nói, hiệu quả huấn luyện ý thức không hề rõ ràng, còn thao tác thực tế thì tiến bộ rất nhanh, nên thường thường rất ít người tới khu huấn luyện cơ sở. Thêm vào đó, phần lớn mọi người từ khi còn rất nhỏ đã học qua môn huấn luyện cơ sở rồi, nên số người tới đây càng ít ỏi hơn.

Tôn Tuyết Lâm hơi hốt nhìn lướt qua các phòng trong khu huấn luyện cơ sở, rất nhanh đã tìm được phòng của em họ Tú, nàng liền đi vào phòng của em họ Tú.

Trong phòng là một không gian trống trải cực lớn, bên trên bố trí các loại chướng ngại vật một cách có quy luật. Em họ Tú chính là đang ở trong đó chập vật chập vật chậm chạp qua lại như con thoi.

Thấy em họ Tú đang cố gắng, Tôn Tuyết Lâm không làm phiền, mà đứng trên đài quan sát.

A, bên đó còn có người.

Một thân ảnh màu đen đang như rắn lượn lách giữa chướng ngại vật, tốc độ nhanh kinh người. Đẳng cấp này rồi mà vẫn cần huấn luyện sao? Tôn Tuyết Lâm có chút nghi hoặc, không khỏi xem xét cẩn thận hơn.

Đột nhiên, Tôn Tuyết Lâm giống như bị sét đánh, ngây ra như phỗng.

YC! Chắc chắn là YC! Tôn Tuyết Lâm kích động đến nhảy dựng lên. Không sai, chính là hắn. Trên vai Hắc điều của hắn vẫn còn lưu lại vết thương hôm đó mình vô tình bắn trúng. Còn có vết xước bên hông trái. Minh tuyệt đối nhìn lầm.

Chẳng lẽ đây chính là trời không phụ người có lòng? Tôn Tuyết Lâm tự mình lẩm bẩm.

Diệp Trùng nhìn số liệu thống kê của Hắc điều, không khỏi khẽ nhún mày, vẫn còn thiếu một chút, rõ ràng còn thiếu một chút nữa là có thể đạt được tiêu chuẩn của Mục, nhưng một chút xíu này, hắn đã thử qua không biết bao lần vẫn không thể đột phá.

- Diệp tử, với khả năng linh ngộ và cơ sở của ngươi, muốn hoàn thành huấn luyện cơ sở trên thực tế là việc không khó, ngược lại còn là rất dễ dàng. Nhưng, nếu ngươi chỉ thỏa mãn với trình độ đó thì ngươi vĩnh viễn không thể nào điều khiển ta được.

- Phần lớn mọi người đều không coi trọng huấn luyện cơ sở, nhưng thật ra, bọn họ sai lầm lớn rồi.

Khi nói câu này, Mục Thương có vài phần mang sắc thái cao ngạo của một tuyệt thế sư sĩ, làm cho Diệp Trùng trong lòng sục sôi, kích động, không thể dằn nén.

- Ta đã thống kê qua, 99,328% cao cấp động tác đều là do những động tác cơ sở này biến hóa ra. Từ đó có thể thấy, động tác cơ sở mới là bản chất thật sự của tất cả kỹ xảo của sư sĩ.

Diệp Trùng có vẻ trầm tư.

Mục Thương liền lấy ra một bảng tham số chi tiết: “Diệp tử, đây là ta căn cứ vào tính năng của Hắc điều của ngươi lập ra yêu cầu huấn luyện, ngươi về sau cứ theo yêu cầu trên đó mà làm đi.”

Con mắt điện tử của Mục Thương đột nhiên phát sáng: “Diệp tử, ngươi phải nhớ kỹ, vĩnh viễn không được tin rằng có sự tồn tại của cực hạn!”

Diệp Trùng rất cao hứng tiếp thụ kiến nghị của Mục Thương, sống lâu như vậy trên hành tinh rác, hẳn vui vẻ thử nghiệm phương pháp có thể đề cao thực lực bản thân.

Nhưng, hẳn xem thường sự biến thái của Mục. Trong khi huấn luyện sau này, Diệp Trùng mới hiểu rõ, tham số yêu cầu này, rõ ràng không có cái nào không là cực hạn có thể đạt tới của Hắc điều. Với sự cố gắng, cực khổ cả ngày lẫn đêm gần như thổ huyết, Diệp Trùng cuối cùng cũng hoàn thành một mục trong đó. Điều này dường như làm cho Diệp Trùng mừng đến phát khóc.

Mục Thương sắc mặt ôn hòa nói: “Không tồi, không tồi, Diệp tử, nhưng tốc độ của ngươi phải tăng lên nữa đi. Ừ, để tăng tính tích cực của ngươi lên, xem ra cần thiết phải lập ra cơ chế thưởng phạt mới được. Về sau như vậy đi, nếu ngươi một tuần không hoàn thành một hạng mục, vậy thì tuần tiếp theo ngươi chỉ có thể ăn thức ăn hữu cơ lỏng thôi.

Nhìn Mục đang nham hiểm nhìn mình, Diệp Trùng chẳng thể làm gì, ai nói Ôn Ni không thể nào dùng được, chỉ có thể dựa vào Mục đi săn thú thôi. Qua sông thì phải lụy dò mà!

Vì để tránh xa thức ăn hữu cơ lỏng cực kỳ chán ghét từ nhỏ, Diệp Trùng không thể không bán mạng hoàn thành chỉ tiêu do Mục đề ra.

Hôm nay chính là ngày cuối cùng của tuần này, nếu còn không hoàn thành, tuần sau phải ăn thức ăn hữu cơ lỏng nhão nhoẹt cả tuần. Cái ý nghĩa này làm Diệp Trùng cảm thấy sờn cả gai ốc, chứ đừng nói tới phải ăn nó.

Cuối cùng vấn đề nằm ở đâu? Diệp Trùng rất hiểu Mục, Mục một khi đã đưa ra tham số, thì tham số này nhất định là Hắc điều có thể hoàn thành được.

Nhưng tại sao lại thiếu một tí? Diệp Trùng đau khổ suy nghĩ.

A Tú đang huấn luyện liếc nhìn chị họ trên đài, liền vui vẻ điều khiển quang giáp Hắc điều của mình lao đảo bay về phía Tôn Tuyết Lâm. Nhưng kỹ thuật của nàng quá lộn xộn, một phút bất cẩn, bình, đầu Hắc điều đụng trúng một cái ống kim loại nằm ngang trên không. A Tú kinh hoảng, la lên một tiếng, nhờ quang giáp mà vang lên khắp phòng.

Tiếng hét này cũng làm cho Tôn Tuyết Lâm đang tập trung sự chú ý lên người YC tỉnh lại, đúng lúc nhìn thấy quang giáp của em họ Tú đang rơi từ trên không xuống đất. Tôn Tuyết Lâm thầm kêu không tốt, em họ Tú từ nhỏ đã nhát gan, cơ thể yếu đuối, nên đối với quang giáp kính nhi viễn chi (thích nhưng không dám sờ vào), nếu như lần này bị hoảng sợ, không chỉ sẽ bị bệnh nặng một trận, nói không chừng sẽ để lại ám ảnh tâm lý, về sau đối với việc điều khiển quang giáp sẽ sinh ra tâm lý e sợ. Trong nháy mắt, Tôn Tuyết Lâm đang đứng trên đài lập tức gọi ra Ảnh Phượng, mạnh mẽ dùng tốc độ cao nhất lao tới em họ Tú, hy vọng có thể đón được em họ trước khi rơi xuống đất.

Nhưng trên không có đủ loại chướng ngại vật cổ quái làm trì hoãn không ít tốc độ của Tôn Tuyết Lâm. Nhìn em họ Tú cách mặt đất càng lúc càng gần, mà khoảng cách giữa 2 người còn rất xa, Tôn Tuyết Lâm trong lòng gấp muốn khóc lên.

Tiếng la này cũng làm Diệp Trùng đang trầm tư cách đó không xa tỉnh lại, vừa đúng lúc nhìn thấy một cái Hắc điều giống y như mình đang rơi từ trên không xuống.

Diệp Trùng không cần suy nghĩ, hai tay mau chóng cử động, Hắc điều giống như một trận gió hướng tới một đồng loại khác của mình bay tới.

Có lẽ, tận sâu trong ý thức, đây cũng là lý do Diệp Trùng ra tay. Cô đơn lắm rồi chỉ có Mục làm bạn, tận đáy lòng Diệp Trùng, hơn bất cứ ai, luôn kỳ vọng xuất hiện một đồng loại khác.

Diệp Trùng vốn không kịp nghĩ nhiều, chướng ngại vật lộn xộn làm cho Diệp Trùng giống như trở về đồng rác hỗn độn trong hiện thực đi săn bắt. Điểm mấu chốt của động tác cực khổ tập luyện cả tuần lễ đột nhiên hiện ra trong đầu Diệp Trùng. Diệp Trùng giống như tỉnh ngộ, vô ý thức thao tác một cách có hệ thống, không nhanh không chậm, tốc độ hai tay ngược lại chậm hơn bình thường rất nhiều.

Hắc điều của Diệp Trùng giống như một làn gió nhẹ, len lỏi giữa đồng hồ ồn chướng ngại vật, không có chút trở ngại nào, không hề có chút sượng nào, tự do, thoải mái, như vốn nó là thế.

Khi Hắc điều đó còn cách mặt đất 3m, Hắc điều của Diệp Trùng liền chớp lấy, sau đó từ từ giảm tốc, theo quán tính một đoạn, Diệp Trùng mới không chế Hắc điều ổn định hạ xuống.

Diệp Trùng bình tĩnh nói: “Tốt rồi, không sao rồi!” rồi thả Hắc điều trên tay xuống.

Hai giây sau, một cái Ảnh Phượng - cũng bay tới trước Hắc điều đó, là bạn của người này a, Diệp Trùng có chút hâm mộ suy đoán. Đột nhiên Diệp Trùng cảm thấy Ảnh Phượng này có chút quen mắt. A, Diệp Trùng đột nhiên nghĩ ra, là quang giáp mà mình tới đây lần đầu giao đấu đó. Nhìn thấy Ảnh Phượng nhìn mình, Diệp Trùng liền nhẹ gật đầu chào hỏi.

Diệp Trùng theo thói quen nhìn về phía trên quang não, liền ngẩn người ra.

10. Chương 10

Diệp Trùng nhất thời đầu óc chập mạch, vẫn không hoàn hồn lại, hẳn vẫn không biết mình làm thế nào đạt được yêu cầu.

Diệp Trùng thử điều khiển Hắc điều làm lại vài lần huấn luyện, kết quả đều đạt được yêu cầu. Diệp Trùng nghĩ mãi không hiểu, tới cùng là tại làm sao?

Thôi kệ, Diệp Trùng cả nửa ngày tìm không ra kết luận, đối với việc tìm nguyên nhân không hề quá quan tâm, chỉ cần thực lực được đề cao là được rồi. Quan trọng hơn là, tuần sau không phải ăn thức ăn hữu cơ lỏng.

Diệp Trùng dừng lại không tiếp tục, lập tức rời khỏi mạng mô phỏng, còn có huấn luyện bi thép đang chờ hẳn. Từ sau khi Ôn Ni bị thương, huấn luyện bi thép lại bị Mục đưa lên lịch một lần nữa.

Nhưng qua lần huấn luyện này cũng làm Diệp Trùng hiểu một đạo lý, nhanh cũng không quyết định tất cả.

Tôn Tuyết Lâm nhẹ nhàng an ủi em họ Tú mặt trắng bệch vì sợ, trong lòng nàng không khỏi cảm ơn YC, may mà hẳn tiếp được em họ Tú, nếu không, ai biết hậu quả sẽ thế nào. Nhưng vừa nghĩ lại vị trí của hẳn còn xa hơn của mình nhưng lại còn nhanh hơn mình, Tôn Tuyết Lâm trong lòng ngầm run sợ, nhưng chút sợ hãi này lập tức bị sự hiếu kỳ mạnh mẽ làm phai nhạt đi. Thực lực của hẳn thế nào lại tăng nhanh thế? Chẳng lẽ lần trước hẳn thật sự che giấu thực lực?

Đôi mắt thoảng vẻ hoảng sợ, gương mặt trắng trẻo xinh đẹp điềm tĩnh, mái tóc đen khoát ngang vai có chút rối loạn, đáng vẻ thanh mảnh run run, A Tú giống như một nụ hoa đang cực khổ vùng vẫy trong gió lạnh, làm người khác không khỏi sinh lòng thương hại.

Tôn Tuyết Lâm thương tiếc chỉnh lại tóc cho A Tú, A Tú không nhận được nữa, vùi vào lòng Tôn Tuyết Lâm, khóc rầm rức. Tôn Tuyết Lâm yên lặng xoa nhẹ bờ vai A Tú, giống như một người chị lớn. Thật ra A Tú chỉ nhỏ hơn Tôn Tuyết Lâm mười mấy ngày, nhưng vì tính tình yếu đuối, từ nhỏ đã theo sau đít Tôn Tuyết Lâm (tác giả viết thế, không phải mình tự biên tự diễn nha). Tôn Tuyết Lâm cũng luôn rất thương đứa em họ chỉ thua mình mười mấy ngày này. Nàng tính cách quật cường, thêm sự chỉ dạy của cha, từ nhỏ đã không ai dám chọc, nàng vì thế mà trở thành thần bảo hộ của A Tú. Hai năm trước, di hai chuyển nhà, A Tú và Tôn Tuyết Lâm cũng tách ra, nhưng trong lòng A Tú vẫn vô cùng ỷ lại người chị này.

Tôn Tuyết Lâm nhẹ giọng an ủi: “A Tú, đừng khóc, đừng khóc, chúng ta về nhà, ừ, về nhà trước đã!”

A Tú ngoan ngoãn gật đầu.

Tôn Tuyết Lâm ôm A Tú nhào nước mắt rời mạng, trước khi đi còn nhìn lại căn phòng này một lần.

Hẳn nhận ra ta không? Có phải gật đầu với ta không? Trong lòng Tôn Tuyết Lâm có chút buồn phiền.

Ngày hôm sau, Diệp Trùng bắt đầu huấn luyện mới, nội dung huấn luyện khác, phòng cũng khác.

Bởi vì là ngày đầu tiên, tất cả động tác của Diệp Trùng vẫn còn rất vụng về, nhưng hắn vẫn tập trung tập luyện. Vội đầu khổ luyện, Diệp Trùng căn bản không phát hiện có hai người khách không mời đi vào căn phòng, đứng một bên quan sát hắn rất lâu.

Tôn Tuyết Lâm kinh ngạc đến nỗi miệng có thể nhét vừa cả một quả trứng vịt, ngây người nhìn bóng dáng vụng về trên sân tập. Đây chẳng lẽ thật sự là YC hôm qua làm nàng sợ hãi hay sao? Nếu như nói nhìn thấy hắn tập luyện ở khu huấn luyện cơ sở đã làm cho Tôn Tuyết Lâm ngạc nhiên thì bây giờ khi nhìn thấy YC không chút cầu thả làm những động tác mà nàng đã sớm làm từ hồi 8, 9 tuổi, hơn nữa nhìn những động tác vụng về như là mới học lần đầu này, trong lòng Tôn Tuyết Lâm kinh ngạc đến không thể kinh ngạc hơn được nữa.

Hắn chưa từng học qua các môn cơ sở ư? Nếu đã học qua, vậy thì tại sao hắn lại tới nơi này? Hơn nữa động tác của hắn tại sao vẫn còn vụng về như vậy? Nếu chưa học qua, hắn làm sao có thể hoàn thành Vô tự ba hình khiêu được có độ khó cao như thế? May mắn ư?

Điều duy nhất Tôn Tuyết Lâm xác định là: hắn thật sự là một tên kỳ quái!

A Tú nhìn chằm chằm cái quang giáp Hắc điều đang vội đầu tập luyện đó đến xuất thần, ánh mắt lấp lánh làm người khác không thể đoán được trong lòng nàng tới cùng là đang suy nghĩ cái gì.

Hai người một mực nhập thần đứng quan sát hình dáng không chút cầu thả trên sân tập đó.

Rất lâu sau, Tôn Tuyết Lâm trở lại bình thường, nhìn thấy A Tú bên cạnh vẫn đang si ngốc bất động như vậy, không khỏi kỳ quái hỏi: “A Tú, em vì sao vẫn ở đây? Hôm nay không tập sao?” sau đó liền cười nhạo: “Không phải là hôm qua bị dọa sợ rồi chứ? Hôm nay không dám tập à?”

A Tú dường như giờ mới hoàn hồn, mặt đỏ bừng, bối rối nói: “A... Ủ... Em... Em... bắt đầu ngay đây!”

Nói xong liền lão đảo điều khiển Hắc điều bay xuống.

Nhìn Hắc điều của A Tú lắc lư không ổn định trên không, lúc nào cũng có thể nguy hiểm rơi xuống, thật sự làm cho Tôn Tuyết Lâm vì nàng mà đổ đầy mồ hôi, miệng vẫn an ủi nói: “A Tú đừng sợ, không có gì đâu, chị đang đứng xem nè!”

Bay vào trong sân tập, A Tú ngỡ ngàng nhìn quanh, không biết làm gì.

Tôn Tuyết Lâm thấy A Tú không có phản ứng, kỳ quái nói: “A Tú, sao thế?”

A Tú giọng nghẹn ngào trả lời: “Tuyết Lâm, những gì học hôm qua, em... hình như... hình như... quên hết rồi!”

Tuyết Lâm nghe mà ngẩn cả người, không khỏi vỗ trán, đáng vẻ như muốn ngất đi.

Một lòng vì cái ăn của bản thân mà nỗ lực, Diệp Trùng hoàn toàn không chú ý đến trong phòng có thêm hai người, giả sử Tôn Tuyết Lâm và A Tú tới gần, chắc chắn có thể nghe thấy Diệp Trùng tự nói: “Ta muốn ăn thịt... ta muốn ăn thịt...”

Yêu cầu của Mục Thương thật sự là khắc nghiệt, Diệp Trùng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, đây tuyệt đối đều là cực hạn có thể đạt tới của Hắc điều.

Diệp Trùng một lần lại một lần làm đi làm lại huấn luyện cực kỳ nhàm chán này, hoàn toàn quên đi thời gian. Đợi đến khi Mục Thương nhắc nhở hắn thời gian đã tới, hắn mới phát giác bụng mình sớm đã đói đến nổi da bụng liên với da lưng rồi.

Diệp Trùng lập tức rời mạng.

Tôn Tuyết Lâm và A Tú lại ngạc nhiên nhìn chằm chằm nơi mà thân hình Diệp Trùng biến mất.

Từ đó về sau, trên khán đài sân tập của Diệp Trùng mỗi ngày đều có hai bóng người đứng ở xa xa nhìn hắn.

Diệp Trùng đương nhiên phát hiện được. Bất chấp lúc nào, ở đâu đều duy trì cảnh giác đã sớm trở thành bản năng sinh tồn của Diệp Trùng. Nhưng hai cái quang giáp chỉ đứng ở đó quan sát, trước giờ không làm phiền mình, không hề ảnh hưởng đến bản thân, Diệp Trùng cũng mặc kệ. Chỉ là Diệp Trùng không hiểu, bản thân tập không phải là cái gì quá cao thâm, hơn nữa cực kỳ nhàm chán, bọn họ vậy mà không cảm thấy phiền sao?

Nhưng, điều này chẳng liên quan gì mình, Diệp Trùng tự nhủ, nếu bản thân không cố hết sức, vậy thì chờ mà ăn thức ăn hữu cơ lỏng nhạt nhẽo vô vị như bùn kia đi.

Diệp Trùng cứ thế tiếp tục huấn luyện, Tôn Tuyết Lâm và A Tú cũng như vậy đứng xa mà nhìn. Hai bên cứ như có ký kết ngầm, không tiếp cận nhau, nhiều nhất có lúc chỉ gật đầu chào nhau.

Huấn luyện trong thực tế của Diệp Trùng cũng có đột phá rất lớn, huấn luyện bi thép cuối cùng cũng có thể kéo dài nửa tiếng với 10 viên bi, mà rèn luyện thân thể cũng bước sang giai đoạn mới. Diệp Trùng đối với việc đề thực lực bản thân có sự cảm thụ sâu sắc. Tốc độ chạy toàn lực của bản thân tăng 5 lần so với lúc trước, về phía sức mạnh thì tăng 7 lần so với trước, tốc độ của hai tay tăng so với trước 11 lần, nhưng điều duy nhất làm người khác kinh ngạc là cân nặng của Diệp Trùng không hề tăng lên rõ rệt tí nào, ngay cả Mục Thương đối với việc này cũng chắc lưỡi nói lại.

Diệp Trùng bây giờ nếu không điều khiển quang giáp, đã có thể săn bắt được một số sinh vật biến dị cấp thấp, mức độ mạnh mẽ biến thái của thân thể có thể thấy rõ.

Tay phải Diệp Trùng cầm một lưỡi dao sắc bén cực mỏng, tay trái cầm một cái chân chuột nướng thơm ngào ngào, chỉ thấy Diệp Trùng khẽ vung cổ tay, liền cắt lấy một miếng thịt mỏng như cánh chuồn, gần như trong suốt, miếng thịt vừa mới rời khỏi cái chân liền cuộn lại, Diệp Trùng linh hoạt dùng mũi dao khẩy nhẹ, cuộn thịt giống như có mắt liền bay vào trong mồm hắn. Chỉ thấy tay của Diệp Trùng càng lúc càng nhanh, cuộn thịt đó như đạn súng máy liên tục bay vào trong miệng Diệp Trùng, mà nét mặt Diệp Trùng thì thật ngất ngây.

Diệp Trùng trong một lần vô tình phát hiện nếu như cắt thịt thật mỏng, liền có thể giữ lại mùi thơm nồng của thịt nướng, hơn nữa vô miệng liền tan ra, cực kỳ ngon, càng mỏng càng ngon.

Cái chân trên tay Diệp Trùng càng lúc càng nhỏ, chẳng lâu sau, chỉ còn lại một cái xương hoàn chỉnh, sạch sẽ như đã được rửa qua.

Diệp Trùng thở ra sáng khoái, thuận tay đem khúc xương trên tay quăng qua một bên, vươn người lưỡi biếng, nói: “Mục, huấn luyện cơ sở của ta hôm qua đã hoàn thành tất cả rồi, vậy hôm nay làm gì?”

Mấy ngày này cực khổ mà lại nhàm chán, nhưng Diệp Trùng đã bắt đầu quen, hơn nữa so với lúc trước cả ngày rảnh rỗi chẳng làm gì, loại cuộc sống này không nghĩ gì càng phong phú hơn. Bây giờ, một lúc không có mục tiêu, Diệp Trùng lại cảm thấy có chút ngớ ngẩn.

Đột nhiên, Diệp Trùng nhớ tới Ảnh Phượng và Hắc điểu đứng bên cạnh xem mình tập luyện, mọi người ngay cả một câu cũng chẳng nói, chỉ là có cơ hội ngẫu nhiên thì gật gật đầu. Về sau, cũng không biết có thể gặp lại họ không. Diệp Trùng bỗng nhiên có chút hoài niệm 2 người bạn vừa lạ vừa quen này. Ngày mai đi nói cho họ biết mình về sau không tới phòng huấn luyện nữa. Thôi đi, Diệp Trùng lập tức gạt bỏ ý nghĩ này. Bạn bè? Có lẽ chỉ có bản thân muốn, mình và người ta vốn không cùng một thế giới, chia tay như vậy có lẽ là một sự lựa chọn không tồi. Nếu như có thể rời khỏi hành tinh rác, mọi người nhất định có thể thành bạn bè được. Diệp Trùng không nhận được suy nghĩ lung tung.

Mục Thương lạnh nhạt nói: “Thực chiến, tích lũy kinh nghiệm thực chiến nhất định, sau đó học kỹ xảo cao cấp”, cắt ngang ý nghĩ của Diệp Trùng.

Diệp Trùng hai mắt phát sáng: “Thực chiến? Quá tốt rồi, ta thích nhất là thực chiến. Cả ngày huấn luyện thật là chán muốn chết rồi.” Tâm trạng vừa rồi thoáng chốc như không.

Tập luyện lâu như vậy, cuối cùng có cơ hội ra tay không khỏi làm cho Diệp Trùng cực kỳ mong đợi.

11. Chương 11

Đây rõ ràng là một quang giáp đã được cải tiến. Khiên uranium 2 lớp tuy rằng chỉ xem như là trung bình khá trong số khiên của quang giáp nhưng chắc không phải là thứ mà thanh kiếm từ tính của Hắc điều có thể phá được. Còn Thúc diệp đao bên tay phải cũng chỉ có thể xem là trung bình khá, nhưng chỉ sợ là chỉ với 3 đao thôi, chắc chắn có thể chém Hắc điều thành 2 khúc, còn lỗ như là chỗ yếu hại, e rằng chỉ cần xước nhẹ thì mình cũng chỉ có thể bó tay chờ chết thôi. Kiểu thân chính quang giáp là Thiên hà, không chỉ có thể tăng khá tốt khả năng phòng thủ mà về mặt khối lượng cũng không tồi, sẽ không mang lại quá nhiều gánh nặng cho động cơ, ngoài ra còn có thêm chỗ chứa súng xạ kích được giấu ngầm, có thể trang bị các loại vũ khí bắn xa khác nhau.

Cao thủ! Diệp Trùng lòng hơi chùng xuống, chỉ nhìn lướt qua, Diệp Trùng đã biết đối thủ trước mắt không đơn giản.

Nếu yêu cầu Diệp Trùng đánh giá quang giáp này, trong lòng Diệp Trùng chỉ có 2 chữ: cân bằng! Tuy rằng từ bề ngoài, mỗi một bộ phận của nó chỉ có thể xem như trung bình khá, nhưng nếu người sử dụng cũng là một người công thủ đều giỏi, thực lực mà quang giáp này phát huy chắc chắn là rất khủng bố.

Nếu Diệp Trùng tính không sai, động cơ của nó không phải là Parham thì cũng là tiền ngư (cá kiếm) – IV, chỉ có hai loại động cơ này mới có thể làm cho tính năng của các bộ phận khác của nó phát huy đến tận cùng.

Có thể công, có thể thủ, có thể bắn xa lại có thể lặn xả đánh gần, là loại người khó đối phó. Diệp Trùng không khỏi có chút đau đầu, không nghĩ tới trận đầu tiên đã gặp phải hàng cứng thế này.

Nhưng dù là như vậy, trong lòng Diệp Trùng vốn chẳng có chút tâm trạng tiêu cực nào như e sợ chẳng hạn. Sống ở hành tinh rác, hẳn rất rõ, nhiều lúc, đối thủ thường thường không phải là mình có thể lựa chọn được. Trong đầu hẳn chỉ có một suy nghĩ: làm thế nào mới có thể đánh thắng!

Súng hồng ngoại? Chỉ sợ rằng đối phương đứng yên ở đó, bị bắn trúng cũng chẳng qua chỉ là bắn ra vài đóm hoa lửa, còn đối phương thì vẫn chẳng xi nhê gì.

Trữ thủ hợp kim? Trời ạ, chém lên người đối phương chắc chắn là trữ thủ hợp kim sẽ cong đầu tiên, chẳng hy vọng được gì.

Cũng may, trời không tuyệt đường con người, kiếm từ tính tính ra cũng có thể lưu lại vết thương nhỏ cho đối phương. Đương nhiên, vết thương nhỏ này cũng chỉ có thể phá được giáp thân chính của quang giáp kiểu Thiên hà nếu 3 đao cùng đánh vào một chỗ.

Ba lần chém vào cùng một chỗ. Thật là khó quá đi, Diệp Trùng theo tiềm thức lắc lắc đầu.

Vậy, nhược điểm của nó thì sao? Diệp Trùng không khỏi suy nghĩ cẩn thận. Hiểu rõ cách săn bắt, Diệp Trùng biết, bất cứ kẻ địch nào cũng có nhược điểm, chỉ cần tìm đúng nhược điểm, hễ trúng một cái, thường sẽ có tác dụng làm ít mà ăn nhiều, đây cũng là bí quyết độc nhất lấy yếu thắng mạnh.

Yết hầu? Không sai, gần như tất cả quang giáp hình người, yết hầu đều là bộ phận yếu hại. Do tập trung dày đặc hàng loạt điểm nối, chỉ cần bị thương nhẹ, rất dễ có khả năng dẫn tới mất kiểm soát quang giáp. Hơn nữa bởi vì quang giáp có cổ quá dày sẽ giảm mạnh sự linh hoạt, cho nên ngoại trừ một số quang giáp thiên về hỏa lực ra, quang giáp khác không thể không coi chỗ quan trọng này là một bộ phận cực kỳ nguy hiểm. Nhưng điều đáng nói chính là, gần như người sở hữu quang giáp nào cũng hiểu rõ điều này, bảo vệ chỗ này vô cùng cẩn thận.

Diệp Trùng chán nản lắc đầu, bác bỏ điểm này.

Buồng lái? Càng không cần nghĩ tới, không có ai không coi trọng sinh mạng mình. Hơn nữa, khác với yết hầu, vị trí buồng lái của quang giáp hình người chính là nằm ở ngực. Độ dày của nó chắc chắn là dày nhất trên toàn thân quang giáp. Lại nhìn kiếm từ tính trên tay mình, cứ coi như mỗi nhất đều trúng cùng một vị trí, muốn xuyên thủng buồng lái, dù thế nào cũng phải hơn mười nhát. Đánh cận chiến hơn mười nhát, e rằng bản thân đã sớm bị Thúc diệp đao của hắn chém thành tám khúc, ngay cả một mảnh da đầu cũng không còn.

Làm sao đây? Diệp Trùng liều mạng suy nghĩ cách đối phó.

Nhưng thời gian không chờ người, “tích” một tiếng, bắt đầu quyết đấu.

Diệp Trùng quăng mọi tạp niệm trong đầu, ngưng thần chờ đợi.

Kiệt Bản thanh thoi ngồi trong quang giáp, dưới cái sống mũi cao thẳng, nụ cười mỉm nơi khóe miệng làm vô số phụ nữ mê đắm, mái tóc vàng hơi xoăn tự nhiên, giống như hoàng tử trong cổ tích, cao quý tao nhã, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều tràn ngập khí tức quý tộc. Cặp mắt màu nâu mang theo vài phần giấu cợt nhìn Hắc điều trước mặt.

Kiệt Bản tán thán nói: “Thật là kẻ vô tri không biết sợ a! Lại muốn dùng Hắc điều khiêu chiến Apollo của bản thiếu gia. Ài, xem ra bản thiếu gia hôm nay phải dạy dỗ thật tốt mới được!” Trong lời nói lộ rõ sự khinh miệt.

Kiệt Bản quyết định “dạy dỗ” Diệp Trùng thật tốt, giọng nói cảnh báo của hệ thống vừa vang lên, y liền điều khiển quang giáp yêu dấu Apollo của mình sải bước xông về phía Hắc điều. Không chỉ hệ thống xạ kích không mở, hẳn thậm chí không định sử dụng khiên uranium hai lớp.

Hắc điều không động đậy, giống như bó tay chờ chết, chờ mình tới chém một nhát.

- Ài, thật là một tên bất hạnh! Nhưng gặp được bản thiếu gia, coi như là bất hạnh lớn nhất của ngươi! Tên đáng thương! Kiệt Bản chắc lưỡi. Mấy hôm nay, tâm tình Kiệt Bản luôn không tốt, không dễ dàng gì mà kiếm được một cơ hội phát tiết tốt như hôm nay! “Món đồ chơi này không thể đùa chết sớm như vậy được”, Kiệt Bản trong lòng thầm cười lạnh, lộ rõ tà ý.

Khoảng cách giữa hai người mau chóng rút ngắn. Kiệt Bản cười nhẹ một tiếng, Thúc diệp đao khê rung, hư hư thực thực chụp tới Hắc điều.

Kiệt Bản gần như có thể tưởng tượng đối thủ hiện giờ nhất định sắc mặt rất hoảng hốt, tay chân luống cuống, xoạt một tiếng, cánh hông của Hắc điều bị hấn một đao mạnh mẽ chặt xuống, sau đó, màn biểu diễn mèo bắt chuột chính thức bắt đầu. Giọng cười đắc ý của Kiệt Bản nhin không được treo trên gương mặt anh tuấn nhưng có chút tà khí.

Trò chơi mới vừa bắt đầu thôi. Kiệt Bản trong lòng đắc ý.

Lại không bắn? Diệp Trùng trong lòng không hiểu, theo lý mà nói, bắn Hắc điều của mình từ xa là cách nhanh nhất và an toàn nhất, nhưng đối phương tại sao bỏ dễ làm khó?

Đối phương dần dần sáp lại gần, càng làm cho Diệp Trùng cảm giác cổ quái. Cho dù là chiến đấu cận thân, không dùng ưu thế về tốc độ, há không phải là thắng ngưu sao?

Nhìn lưỡi đao đối phương chém về hướng cánh trái của mình, Diệp Trùng càng hồ đồ hơn. Bỏ qua chỗ yếu hại không tấn công, ngược lại đi chém cánh bên trái không hề yếu hại? Hơn nữa ngay cả khiên uranium 2 lớp cũng không dùng, trước ngực thì bỏ trống. Đao này, theo Diệp Trùng thì chỉ được cái mã ngoài, Thúc diệp đao vung ra từng đóa hoa đỏ, chỉ được đẹp mắt, mềm mại không có tí lực nào, góc độ thì quá tệ đi.

Diệp Trùng thực không dám tin một cao thủ rành về cải tạo quang giáp như vậy, vậy mà lại phạm nhiều sai lầm ngu ngốc như vậy?

Nhưng mặc kệ thế nào, cơ hội ngay trước mắt, Diệp Trùng làm sao lại bỏ qua!

Tốc độ Hắc điều trong thời gian cực ngắn tăng lên cao nhất, Diệp Trùng lướt qua một bên, dễ dàng thoát ra khỏi phạm vi phong tỏa của Thúc diệp đao, kiếm từ tính hất xéo từ dưới lên, “tê” một tiếng, trên người đối phương lưu lại một vết thương sau 5cm, dài tới gần 1m, giống như toét miệng ra, phát ra nụ cười trào phúng không tiếng động. Không chờ đối phương kịp phản ứng, cánh trái của Hắc điều với tốc độ tăng lên cao nhất, mạnh mẽ đập vào ngực đối phương.

Hai cái quang giáp tốc độ cực cao, cứ thế tông thẳng vào nhau, “bình” một tiếng thật lớn, cú va chạm lớn làm cho hai cái quang giáp đều bị bắn ra hai bên với tư thế không đẹp tí nào.

Cú va chạm với mức độ này đối với người đã có chuẩn bị như Diệp Trùng mà nói thì chỉ là chuyện nhỏ. Trong các môn huấn luyện cơ sở có chỉ trong khoảnh khắc gặp và chạm thì phải làm gì. Ngay cả các nội

dung cực kỳ hà khắc do Mục Thương đưa ra cũng hoàn thành, Diệp Trùng dường như ngay khoảnh khắc va chạm đã xác định chính xác vị trí sẽ rút xuống.

Hai tay Diệp Trùng với tốc độ kinh người tiến hành các thao tác phức tạp, chỉ thấy động cơ phụ trợ ở hai bên sườn Hắc điều giống như những nốt nhạc đang nhịp, linh hoạt, chuẩn xác điều chỉnh góc độ, miệng phun của mười hai động cơ phụ trợ gần như chỉ mất 0,1 giây đã điều chỉnh xong góc độ.

Trong phút chốc, miệng phun của mười hai động cơ đột nhiên mở ra, thân hình Hắc điều chỉ cách mặt đất 20 cm từ từ dừng lại, năm ngón tay máy dưới hông phải đột nhiên mở ra, ngay trước khi Hắc điều bị đập xuống mặt đất vô mạnh một cái. Cũng vào lúc này, góc độ nằm ngang của hai cánh Hắc điều thay đổi, Hắc điều giống như một con chim lớn nghịch nước, điểm nhẹ trên mặt nước, vỗ cánh bay lên.

Hắc điều vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp, mà đỉnh điểm của đường cong chính là Apollo vẫn đang bị bắn đi.

Tuy là quang giáp nhập môn, tốc độ tối đa của Hắc điều cũng không thể xem thường. Trong nháy mắt, Hắc điều đã đuổi kịp Apollo của Kiệt Bản.

Té đến thất điên bát đảo, trong đầu Kiệt Bản trống rỗng, hoàn toàn không có phản ứng, quang giáp hoàn toàn mất đi không chế.

Yết hầu lúc ẩn lúc hiện không ngừng phóng đại trong mắt Diệp Trùng, hai mắt Diệp Trùng giống như rắn độc nhìn chằm chằm yết hầu của Apollo, không dám có chút nào phân thần.

Chính là lúc này. Diệp Trùng la lớn, lưỡi kiếm từ tính với toàn lực xông tới, như tia sét đâm trúng yết hầu của Apollo, giống như kỵ sĩ thời cổ đại khi toàn lực xung phong, dùng trường thương đâm thẳng vào yết hầu đối phương. Uy lực của cú đâm với tốc độ cao nhất vượt xa tưởng tượng của Diệp Trùng, Apollo giống như một con búp bê vải, bị đánh văng ra xa. Cái cổ thô như cột nhà của Apollo chỉ có một nửa còn dính lại, thiết bị bên trong rối loạn cả lên.

Gần như bằng tiềm thức, Diệp Trùng đã hoàn thành một cuộc so tài hoàn toàn không có cửa thắng.

Diệp Trùng đã chiến thắng!

12. Chương 12

Mục Thương đột nhiên xuất hiện: “Ừ, thành tích không tồi, nhưng đối thủ cũng thật là có yếu một chút!”

Diệp Trùng chẳng hề hử gì gật gật đầu.

Mục Thương hỏi: “Nhưng, bây giờ xem ra Hắc điều đã không thỏa mãn được nhu cầu của người rồi, ừ, có hứng thú đối cái khác không?”

Trước mắt Diệp Trùng như sáng lên: “Quang giáp mới? Loại nào?”

Mục Thương hỏi: “Người cảm thấy quang giáp của người vừa rồi thế nào?”

Diệp Trùng: “Không sai! Cực kỳ cân bằng, cải tạo cực kỳ hợp lý!”

Mục Thương nói: “Người mỗi lần thắng một trận thì có thể thu được một số điểm nhất định, mà những điểm số này, người có thể ở nơi bảo hành của khu thực chiến đổi lấy các loại quang giáp hoặc bộ phận, ở đây cũng có thể được phép cải tạo quang giáp. Đương nhiên, ta không hề đồng ý người lúc này lại sử dụng quang giáp cải tiến, mặc dù người về mặt này có khả năng nhất định. Kiến nghị của ta là sau khi người hiểu rõ các loại quang giáp tiêu chuẩn hãy hưởng thụ niềm vui cải tiến.”

Mục Thương vừa nói xong, Diệp Trùng gấp rút tới thẳng khu bảo hành. Trong đại sảnh mênh mông đặt đủ loại quang giáp, Diệp Trùng giống như một con sói đói gặp được đồ ăn ngon, hai mắt phát sáng không ngớt

đảo qua đảo lại mấy cái quang giáp này, một chút lại gõ gõ cái này, một chút lại sờ mó cái kia, sắc mặt cực kỳ hưng phấn.

Mỗi cái quang giáp đều có ghi rõ điểm số cần thiết, Diệp Trùng lúc này mới nghĩ tới điểm này, liền cuống tay cuống chân mở bảng tin tức của mình ra, tìm hồi lâu mới tìm thấy, trên đó bỗng đâu có viết: 1000 điểm. Diệp Trùng thở phào, cũng tốt, Thanh Lang (sói xanh) có hai kiểu, đều chỉ cần 300. Xem ra điểm số của mình cũng không ít a, Diệp Trùng thầm mừng.

Diệp Trùng vẫn muốn nghe đề nghị của Mục Thương, lời của Mục nói thường đều không vô nghĩa.

Diệp Trùng lưu luyến tiếc rẻ nhìn những quang giáp khác, nhưng không hề do dự chọn quang giáp kiểu Thanh Lang - I.

Dáng vẻ bên ngoài của quang giáp Thanh Lang cực kỳ giống một con sói, bốn chân chạm đất, trong miệng ngậm một khẩu súng laser, có thể bắn ra tia laser dài nửa mét về hai bên. Quang giáp kiểu Thanh Lang là quang giáp chiến đấu trên đất điển hình, nó không có cánh hông giống Hắc điều, không thể bay trên cao, động cơ của nó trong vũ trụ cũng không tốt gì mấy. Nhưng trên đất liền, lực bạo phát rất lớn, di chuyển linh hoạt, không hề thua kém tốc độ bay làm cho nó được dùng rất phổ biến.

Thanh Lang có hai kiểu: kiểu I và kiểu II. Kiểu I là kiểu cận chiến, kiểu II là kiểu đánh xa. Điểm khác biệt giữa kiểu II và kiểu I là: kiểu II không có súng laser mà có pháo bắn hạt năng lượng cao; ngoài ra, còn bố trí 3 khẩu pháo bắn hạt vạn cấp. Một phát không trúng, lập tức bỏ chạy, là một lựa chọn không tồi để du đấu trên lục địa.

So với Hắc điều, các mặt của Thanh Lang đều mạnh hơn không ít.

Mục Thương giống như u linh đột nhiên xuất hiện trước mắt Diệp Trùng, ngấm Diệp Trùng và Thanh Lang đang chồm hổm sau lưng hắn, đưa ra một đánh giá trúng trọng tâm: “Sự giao lưu của dã thú và dã thú!”

Diệp Trùng không khỏi nhả mồ hôi nóng giận: “Người lại dám so ta với dã thú?”

Mục Thương lười biếng nói: “Chẳng lẽ người không phải sao?”

Diệp Trùng chắc nịch nói: “Đương nhiên không phải!”

Mục Thương: “Vậy người là cái gì?”

Diệp Trùng mạnh miệng không chút xấu hổ nói: “Ta là Thú Vương!”

Mục Thương như bị đánh mạnh, ngã trên mặt đất, trên đầu vô số sao bay, miệng sùi bọt mép, lảm bảm nói: “Quả nhiên là dã thú tính a!”

Nhìn Diệp Trùng hai tay chống nạnh, ngạo nghễ mà đứng, nhạc nền vang lên chính là vô số tiếng gầm rú của dã thú. Đột nhiên, âm nhạc thay đổi, âm thanh giao phối thê lương của dã thú đột ngột vang lên bên tai, lông tóc của Diệp Trùng dựng đứng hết cả lên, lập tức vung tay đập Mục Thương.

Mục Thương cười hi hi, kéo dài giọng: “Thú.....Vương.....!”

Diệp Trùng mặt nhăn nhó như quả cà chua héo.

Mục Thương quăng cho Diệp Trùng một danh sách, Diệp Trùng vội vàng nhận lấy.

- Đây là bảng đăng ký tất cả những người có xác suất chiến thắng trên 90% ở trong này, hơn nữa còn đăng ký tập luyện ở đây trong vòng 3 tháng, người đi khiêu chiến từng người một, ừ, đúng rồi, đừng quên bắt đầu từ người đầu tiên từ dưới lên.

Tôn Tuyết Lâm và A Tú nhìn sân tập trống không trước mặt, chết lặng cả người.

A Tú thần thờ nói: “Tuyết Lâm, hắn không ở đây!” Trong buồng lái của Hắc điều, trên gương mặt xinh đẹp, hai hàng lệ yên lặng chảy xuống.

Tôn Tuyết Lâm tức giận: “Tên khốn này, thật quá đáng, quen biết lâu như vậy, vậy mà một lời không nói đã bỏ đi. Thật quá đáng, thật quá đáng mà. Lần sau nếu gặp lại nhất định sẽ đập người một trận tới bời!” Nàng hoàn toàn quên rằng mình đã từng bị Diệp Trùng đánh bại.

Tôn Tuyết Lâm kéo A Tú: “Đi, chúng ta đi khu thực chiến tìm thử xem!”

Bọn họ tìm từng phòng một trong khu thực chiến, nhưng mãi chẳng nhìn thấy Hắc điều quen thuộc, cũng không thấy YC quen thuộc mà xa lạ đó.

Bọn họ không biết, Diệp Trùng đã thay đổi quang giáp, cũng không biết, không lâu trước khi bọn họ tới khu thực chiến, Diệp Trùng vừa mới rời khỏi, đi tới khu Guti Star.

- Này, tiểu Y, mấy bữa nay bận chuyện gì vậy? Cũng một khoảng thời gian không tới rồi nha! Một ông già trên đường hỏi thăm Diệp Trùng.

Diệp Trùng hơi khom người nói: “Chào Hứa gia gia, người gần đây thế nào? Con mấy hôm nay tập luyện khá căng thẳng nên ít tới hơn!” Ông già họ Hứa trước mặt, Diệp Trùng thật lòng tôn kính, ông là một kỹ sư dày kinh nghiệm, từng chỉ điểm cho Diệp Trùng không ít, Diệp Trùng kiếm được lợi ích không ít từ lão.

Hứa gia gia cười ha ha: “Lão già như ta sẽ có gì không tốt, tiểu Y vẫn lễ phép như trước nha! Thật là một đứa trẻ ngoan, mấy lão già kia gặp người nhất định rất vui đó! Được rồi, không tán dóc với người nữa, tiểu Y, người chơi vui vẻ nha!”

Diệp Trùng xấu hổ cười, đáp lời: “Vâng, Hứa gia gia, đi chậm rãi!”

Nơi Diệp Trùng muốn đi là một phòng thảo luận của khu Guti Star, gọi là “Cực Quang”. “Cực Quang” ở chỗ này cực kỳ nổi tiếng. Phần lớn thành viên trong này đều là kỹ sư quang giáp hoặc thợ máy cao cấp đã về hưu, các loại kiến thức về quang giáp đều cực kỳ cao siêu. Một đám “trâu bò” tập trung tại một chỗ, uy lực phát huy tuyệt đối là khủng bố. Rất nhiều công ty gặp vấn đề đều nghe danh tìm tới, kiếm sự giúp đỡ. Mà tính khí quái dị của bọn họ cũng giống với cái tên “Cực Quang” vậy. Mấy người này ai cũng thân hoài tuyệt kỹ, kinh nghiệm phong phú, ngoài đời nhận được tiền về hưu cực kỳ lớn, ai cũng không lo ăn, không lo mặc. Cho nên, muốn mời bọn họ giúp đỡ, tiền bạc ở chỗ này cũng vô dụng. Nếu như họ thấy người vừa mắt, người muốn bọn họ dừng giúp, bọn họ cũng trăm phương ngàn kế giúp người nghĩ cách; mà nếu như họ không vừa mắt, người có mang cả núi vàng đổ ra trước mặt, bọn họ cũng không thèm liếc qua. Đây cũng là điều làm rất nhiều công ty có thói quen dùng tiền nói chuyện vô cùng đau đầu.

Nhưng có việc cầu người, làm cho đám này không thể không cúi người trước đám lão già cao cao tại thượng này, một mặt trong lòng nguyên rửa đám lão già này, ai ai cũng chết không được tử tế; một mặt vẫn phải tươi cười xưng con gọi cháu. Nhưng mấy lão già này, ai mà chẳng là già thành tinh, ai chẳng cố chấp muối dưa không vào (1), thật sự là làm cho mấy tên muốn kiếm chút tiện nghi này đơn giản là chuột lỏi kéo rùa, không biết ra tay thế nào (2).

(1): Nguyên tác: : Là tục ngữ, thành ngữ được sử dụng ở khu vực Tây Nam Trung Quốc. Ý ban đầu là chỉ sinh mạng đang bị nguy hiểm, ăn gì cũng không vô. Về sau, ẩn dụ để chỉ những người cố chấp, không nghe lọt tai lời khuyên của người khác, không nhận sự đánh giá, ý kiến của người khác.

(2): Nguyên tác: : Mai rùa vừa trơn vừa cứng, sau khi nó thu tay, chân, đầu, đuôi vô mai, chuột chỉ có hàm răng sắc, cũng không biết nên cắn chỗ nào mới có thể di dời được rùa. Dùng để hình dung khi gặp phải việc mà không biết phải bắt đầu từ đâu.

13. Chương 13

Diệp Trùng có thể gia nhập “Cực Quang” hoàn toàn là do tình cờ. Diệp Trùng là một con gà trong số những con gà của mạng mô phỏng, hồ hồ đồ đồ lại xông bừa vào phòng thảo luận của “Cực Quang”. Song đám lão già này không ai để ý tới hắn, nếu không cùng vài người ở một bên thảo luận thì cũng một mình vùi đầu vào nghiên cứu. Diệp Trùng tò mò, liền chạy tới một đám người bên cạnh đang tranh cãi dữ dội nhất, nghe thử bọn họ cãi về cái gì, không ngờ tới bọn họ lại đang thảo luận về thiết kế ống dẫn động cơ quang giáp. Diệp Trùng vô cùng thích thú, liền lắng nghe thật cẩn thận, càng nghe càng cảm thấy hấp dẫn, vô cùng say mê.

Hai lão già đưa ra hai phương án, cố hết sức để bảo vệ phương án của mình.

Diệp Trùng đột nhiên nhớ lại bản phác họa động cơ của Mục Thương vừa được xem không bao lâu, Diệp Trùng đang nghe đến nhập thần, vô ý thức buột miệng, đưa ra một ý kiến hoàn toàn mới. Đột nhiên, xung quanh yên lặng như tờ. Hai bên đều nín bật, chỉ có gương mặt kinh dị nhìn chăm chú tên nhóc thì không biết chui ra từ lỗ nẻ nào này.

Nhất thời, Diệp Trùng toát đầy mồ hôi.

Từ đó về sau, Diệp Trùng liền cùng đám lão già này quen biết. Có lão già nào đó tâm huyết dâng trào, liền muốn Diệp Trùng gia nhập “Cực Quang”, không nghĩ tới lại được sự đồng ý của rất nhiều người, bọn họ thậm chí không cho Diệp Trùng có cơ hội mở miệng, liền đem Diệp Trùng trở thành một thành viên của “Cực Quang”.

Chính như vậy, Diệp Trùng mơ mơ màng màng trở thành một thành viên của “Cực Quang”, vốn trong mắt người khác là cao không thể với tới.

Còn Diệp Trùng á, trong lòng lại cực kỳ khó chịu. Lúc trước hắn vẫn cho rằng đã học hết 7, 8 phần kiến thức của cha, về mặt cải tạo quang giáp có vài phần tự tin, nhưng khi tới đây mới biết, tùy tiện tìm bất cứ người nào ở đây đều đủ để bản thân ngưỡng mộ, thử hỏi làm sao không làm cho hắn buồn rầu?

Vĩnh viễn không chịu lạc hậu, Diệp Trùng bắt đầu con đường học tập cực khổ của mình.

Tùy tiện một vấn đề, sau khi bị mấy lão nhân rồi ở đây không ngừng mở rộng sâu sắc hơn, độ khó khăn, độ thâm sâu, độ mở rộng không chỉ chênh lệch cả vạn lần. Cũng may mà nền tảng của Diệp Trùng cực kỳ vững chắc, Diệp Trùng giống như một ốc xoay xoay chuyển với tốc độ cực cao, điên cuồng hấp thu tất cả ở xung quanh.

Rất nhanh, những đặc điểm như năng khiếu đặc biệt, khả năng học hỏi kinh người, nền tảng vững chắc của Diệp Trùng bị mấy lão già này phát hiện.

Mấy lão già này thành tựu cả đời rất xuất sắc, tại các lĩnh vực được hưởng quyền uy cực cao, nhưng rất nhiều người trong bọn họ gặp phải tình cảnh sở học cả đời không có ai kế thừa. Thầy giỏi khó tìm, trò giỏi càng khó tìm hơn.

Mấy lão già này đối với Diệp Trùng càng yêu thích hơn, Diệp Trùng giống như một cái bánh ngọt thơm phức, mấy lão già này ai cũng thêm thường hắn. Khi được Diệp Trùng hỏi han liền không tiếc hơi sức, vốn vấn đề chỉ mở rộng tới vạn lần thì giờ lại bị bọn họ mở rộng lên tới mười vạn lần. Nhưng cho dù là vậy, Diệp Trùng vẫn như cũ, học tập rất kỹ lưỡng, hỏi mà không mắc cỡ. Điều này làm cho mấy lão càng thích Diệp Trùng hơn.

Diệp Trùng trở thành học đồ duy nhất trong “Cực Quang”, hơn nữa còn là học đồ công cộng.

Tiến vào phòng thảo luận, tất cả các lão già đều sắp lại gần.

- A, đây không phải là tiểu Y sao? Cũng mấy ngày không thấy bóng dáng rồi, cái phương trình lần trước ta chỉ ngươi đó, hiểu hết cả chưa? Vẫn chưa hiểu à? Không hề gì, chúng ta vẫn có thể đưa ra ví dụ từ phương diện khác, thí dụ như...”

Lời nói chưa dứt, liền bị một người tức giận trách mắng: “Lão già ngươi, vừa gặp tiểu Y liền hỏi này hỏi nọ, nếu mà làm cho tiểu Y học đến mù cả người, để coi ta sẽ xử ngươi thế nào!” Sau đó liền hòa nhã nói với Diệp Trùng: “Tiểu Y à, tới đây, để gia gia coi ngươi có cao lên không, ài, vẫn không cao, không sao, không sao, thân thể con người chỉ là một túi da thối tha, nội hàm và học thức mới là quan trọng, gia gia có cái này là một chút tâm đắc của gia gia, ngươi lấy về mà coi đi!”

- Tuyệt nha, lão Đỗ, chiêu này ngươi thế nào mà nghĩ ra thế. Ta tại sao lại không nghĩ ra, trở về phải sửa sang lại mới được!

Nhìn lại, lão già họ Đỗ đang đắc ý đứng một bên thật là vui vẻ. Diệp Trùng đứng giữa đám lão già, trên tay cầm con chip thông tin mà lão Đỗ mới đưa cho, đối mặt với sự nhiệt tình của mấy lão này, giống như con vịt ngốc, không biết làm gì.

Trong một căn phòng được trang trí lộng lẫy, giàu có.

Gương mặt anh tuấn của Kiệt Bản nhăn nhó, giống như đột nhiên từ một công tử quý phái ưu nhã biến thành một tên ác ma mặt mũi dữ tợn.

- Mẹ nó, không ngờ hôm nay lại lật thuyền trong mương, nghĩ lại cứ chỉ đắc ý của mình trong mắt đối phương giống như một màn biểu diễn vụng về của một tên hề, lửa giận trong lòng Kiệt Bản bùng lên không thể ngăn nổi, thiêu đến trong đầu hần đỏ rực lên.

Sự hậm hực không suôn sẻ tích lũy mấy ngày nay vào lúc này đã lên đến đỉnh điểm, Kiệt Khắc không thể nhìn được nữa, nắm lấy bộ liên kết mạng mô phỏng trên tay, mạnh mẽ nện lên tấm thảm thêu đầy hoa văn phức tạp, bộp, chỉ còn lại những mảnh vỡ.

Vừa nghĩ tới tên giả heo ăn thịt hổ này, Kiệt Bản gần như trở nên điên cuồng. Trong lòng vô số lần dùng những lời nguyên rủa ác độc nhất nguyên rủa tên YC đáng chết này.

Không thể như vậy là xong! Tuyệt đối không phải vậy là xong! Trong lòng Kiệt Bản gào thét.

- Linh hồn cao quý của Kiệt Bản ta làm sao để loại ti tiện đó chà đạp, ta muốn hấn phải trả giá, giết hấn, đúng! Ta muốn giết hấn! Kiệt Bản đã mất hết lý trí, hai mắt quỳnh rừ ngày thường đỏ kè, vừa nghĩ tới cảnh đối thủ dưới kiếm của mình rên rĩ xin tha thứ, Kiệt Bản không khỏi ngẩng đầu cười to một cách cuồng dại. (Tên này khoái tự sướng ghê)

Mấy phút sau, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, Kiệt Bản khôi phục lại hình dáng thông thả, cao quý lúc bình thường. Kiệt Bản nhắc điện thoại trên bàn lên, giở giọng ra lệnh nói: “Khâu quản gia, người tới đây một lát!”

Một trung niên nam tử lạnh lợi, tháo vát cung kính, hơi cúi người đứng trước mặt Kiệt Bản, đây chính là Khâu quản gia, quản lý chính của nhà Kiệt Bản.

Kiệt Bản nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra từng chữ: “Khâu quản gia, tìm cho ta một người có tên đăng ký là YC trong căn cứ huấn luyện ý thức sư sĩ, ta muốn tất cả tư liệu của hấn, nhớ kỹ, là tất cả tư liệu!”

Trong hai mắt rừ xuống của Khâu quản gia lóe lên một tia âm hiểm, trong lòng ngầm nghĩ, 80-90% là tên YC này đắc tội với tên nhị thể tổ này (1). Hấn biết rõ tên thiếu gia trước mắt này, ngoại trừ lớn lên trông đẹp mã ra thì chẳng có gì, bất học vô thuật (2), cả ngày tầm hoa vấn liễu (3), hơn nữa lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo (4). Người đắc tội với hấn không ai có kết quả tốt, cảnh nhà tan người chết cũng có.

Khâu quản gia trong lòng thở dài, lần này không biết là ai xui xẻo đây!

Nhưng hấn vẫn rất cung kính, hấn không muốn đắc tội tên hoàn khổ tử (5) để trước mặt, nếu không, chỉ e rằng những ngày ở trong nhà này của mình cũng xong luôn. Hấn không muốn bị đuổi việc, hưởng chi bây giờ là lúc rất tệ nhị, bản thân có khả năng rất cao sẽ được thăng chức.

Đối phó loại người này, thật ra rất đơn giản, chỉ cần bề ngoài bộ đỡ hấn, không khó đối phó như đối với đại công tử. Vừa nghĩ tới đại công tử thâm bất khả trắc, giống như lúc nào mắt cũng nhìn thấu người khác, Khâu quản gia trong lòng lại đánh lô tô.

Kiệt Bản đối với phản ứng của Khâu quản gia vô cùng bằng lòng, hấn cũng tìm được cảm giác bản thân ưu việt từ người Khâu quản gia. Cố làm ra vẻ phong nhã, phẩy tay ra dấu Khâu quản gia lui xuống.

Hấn lẩm bẩm: “Tiểu tử, người chờ đó, cứ chờ đấy mà xem, ta sẽ cho người thấy kết quả của việc đắc tội với bản thiếu gia!”

Kiệt Bản nâng cao cái ly có chân, hớp một ngụm hồng tửu thiên nhiên 300 năm, đưa ly lên trước mắt xem xét cẩn thận, ánh mắt làm người khác thấp thỏm. Ánh đèn nhu hòa chiết xạ biến ảo trong hồng tửu thơm lừng, giống như máu tươi tỏa ra sự hấp dẫn chết người.

Chú giải:

(1)Nguyên tác: : nhị thể tổ: tiếng Quảng Đông, nghĩa là đời trước có tiền, đời sau không cần làm, cả ngày chỉ có ăn chơi, ngủ nghỉ.

(2)Nguyên tác: : Bất học vô thuật: Lúc đầu có nghĩa là không có học vấn nên không có cách. Bây giờ chỉ không có học vấn, không có bản lĩnh.

(3)Nguyên tác: : Tìm hoa vấn liễu: Hoa, liễu vốn là chỉ cảnh mùa xuân, lúc trước cũng dùng để chỉ người đi hát. Ý ban đầu là chỉ đi thưởng thức cảnh sắc mùa xuân, về sau tiểu thuyết dùng để chỉ đi “chơi gái”.

(4)Nguyên tác: : : nghĩa là ánh mắt trừng lên khi nổi giận, dùng để chỉ những thù hận cực nhỏ. Chỉ trừng mắt tức giận một hồi, thù oán cực nhỏ như vậy cũng muốn báo, ẩn dụ chỉ những người có lòng dạ nhỏ nhen.

(5): Nguyên tác: : hoàn khổ tử đệ: là thành ngữ, lúc trước dùng để chỉ con cháu những người có quyền, có tiền như quan lại, địa chủ..., cả ngày chỉ lo ăn chơi, không lo việc chính. Bây giờ dùng để chỉ con cháu nhà giàu, du thủ du thực rảnh rỗi rong chơi.

14. Chương 14

- Ài, hiệp hội sư sĩ thì sao chứ, mình không phải đã vào bên trong rồi sao, giống như vào chốn không người. Trong lòng Thiên Sư âm thầm đắc ý.

Tác dụng của quang não đối với quang giáp bây giờ càng lúc càng lớn, gần như có thể nói là bộ phận quan trọng nhất của quang giáp. Hiệp hội sư sĩ tuy rằng trên danh nghĩa lực lượng chủ yếu là sư sĩ, thật ra còn thu nạp một lượng lớn những nhân tài khác có liên quan đến sư sĩ. Trong đó, số lượng hội vực linh giả cũng không ít.

Có thể xâm nhập bên trong hiệp hội sư sĩ được bảo vệ nghiêm mật, dù là mạnh như hắn, trong lòng cũng khó tránh có vài phần kiêu ngạo.

Nhưng, hắn không dám ở đây quá đắc ý, ở đây nguy cơ bốn phía, lúc nào cũng có thể gặp phiền phức. Nếu như không cẩn thận làm kinh động tới hội vực linh giả bảo vệ, vậy thì không dễ dàng gì thoát thân được đâu.

Đây là một vụ buôn bán lớn, nếu như thành công, tiền công đủ để bản thân phung phí một khoảng thời gian khá dài. Thiên Sư còn biết, đồng thời còn có vài hội vực linh giả tiếp nhận ủy thác này, điều này càng kích thích tính háo thắng trong lòng hắn, bản thân không thể rút sau lưng người khác, Thiên Sư thầm nghĩ.

Thiên Sư nhìn cánh cửa phát ra ánh sáng năm màu, như mây khói mù mịt trước mắt, cực kỳ đẹp mắt, làm người khác gần như cho rằng đây là cánh cửa thông tới cảnh tiên.

Thiên Sư trấn tĩnh lại, trong lòng ngẫm cảnh giác. Trở thành hội vực linh giả bao nhiêu năm nay, Thiên Sư sớm hiểu một đạo lý, đồ vật càng đẹp, càng hấp dẫn, thường hay càng có thể ẩn chứa những nguy hiểm chết người.

Thiên Sư khẽ ngồi xổm xuống, tay phải chạm đất, nhắm hai mắt lại. Một làn sóng như có như không lấy Thiên Sư làm trung tâm, lan ra xung quanh.

Nhanh chóng, tình huống xung quanh không sót chút nào phản ánh vào trong đầu hắn.

Đây chính là một trong 2 tuyệt chiêu của Thiên Sư: Sóng gợn (Liên Y). Mỗi một hội vực linh giả đều có tuyệt kỹ độc môn của mình, tuyệt kỹ độc môn này cũng đại diện cho thành tựu và tri thức của hội vực linh giả này trên một phương diện nào đó. “Sóng gợn” tuyệt kỹ chỉ Thiên Sư có, nó không chỉ có thể chính xác và nhanh chóng thăm dò tình huống xung quanh, hơn nữa sẽ không bị phát giác bởi các loại cảm bẫy nhạy cảm, cho dù đối thủ là hội vực linh giả vốn có đủ kỹ năng ẩn nấp và đánh lừa. Cái này làm cho hắn vốn là một tay có kỹ thuật khá về cảm bẫy càng mạnh thêm mấy cấp, cực kỳ thích hợp với nghề trộm cắp này. Những hội vực linh giả khác đều cho rằng hắn tính toán cảm bẫy rất tuyệt, ai ngờ rằng hắn vốn chỉ nhờ vào kỹ năng này.

Nói tới “Sóng gợn” không thể không nói tới một kỹ năng tuyệt đỉnh khác của Thiên Sứ: Cốt thư (Giới xương), ý là giới ăn bám vào xương, “Cốt thư” không có chút khả năng gây hại nào, nhưng nó một khi bám lên mục tiêu, giống như giới bám vào xương, tuyệt không nhả ra. Tính che giấu “Cốt thư” cực tuyệt, Thiên Sứ trước giờ chưa từng thất thủ, hiệu quả theo dấu cực kỳ tốt. Tên tuổi Thiên Sứ tuyệt đại đa số đều nhờ hai tuyệt chiêu này mà giành được.

Thiên Sứ tập trung tinh thần, tỉ mỉ tìm hiểu tin tức do Sóng gợn truyền về cho mình.

Một lớp, hai lớp... Thiên Sứ trong lòng thầm đếm, tám lớp! Hay cho mấy tên này, vậy mà có khóa 8 lớp mật mã!

Trong lòng Thiên Sứ có chút dao động, cảm giác có cái gì đó không đúng.

Thiên Sứ không có chắc chắn tuyệt đối không dám manh động, liền đứng yên tại chỗ, trong đầu tỉ mỉ nhớ lại từng chi tiết một.

Không đúng! Hẳn cuối cùng cũng biết nỗi bất an trong lòng là từ đâu mà ra. Suốt dọc đường tiến vào đây, đủ loại cạm bẫy trên đường, nếu không phải có “Sóng gợn” hỗ trợ, bản thân tuyệt đối không tiến vô đây được! Có thể thấy được thực lực của hội vực linh giả trong hiệp hội sư sĩ tuyệt đối không yếu, không lý nào nơi này ngược lại dễ thế này!

Khóa 8 lớp mật mã tuy rằng không dễ dàng phá giải, nhưng đối với hội vực linh giả có khả năng vào tận đây mà nói, muốn dùng khóa 8 lớp mật mã để ngăn cản bước tiến của người tới đây, vốn là không có khả năng. Thiên Sứ trong đầu xoay chuyển cực nhanh, đối phương nhất định còn có thủ đoạn khác! Đúng! Khẳng định vẫn còn cạm bẫy khác.

Thiên Sứ nhắm hai mắt, lại phát động “Sóng gợn”, tập trung tìm hiểu, đồng thời đại não nhanh chóng xoay chuyển, phân tích những tin tức được chuyển về.

Ba mươi phút đã trôi qua, Thiên Sứ mới mở hai mắt, từ từ thở ra một hơi.

Tính toán thật kinh người, tuy rằng là 8 cái khóa, nhưng không nghĩ tới 8 cái khóa này lại dùng một cách rất xảo diệu phức tạp xoắn lại với nhau, từ đó tạo nên một cái khóa đặc biệt khác. Cũng có thể nói, trên cánh cửa này thực tế có 9 cái khóa. Nếu như dùng cách thông thường, nhất định sẽ kích hoạt cạm bẫy.

- Lợi hại! Phương thức kết hợp khóa lợi hại như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, xem chút nữa là mắc câu rồi! May mà mình cẩn thận.

Cái khóa này tuy rằng phức tạp, nhưng bản thân đã phát giác được sự vi diệu trong đó, chắc chắn được 70-80%, trong lòng quyết định, Thiên Sứ vừa mới tính bước lên phía trước.

Đột nhiên, một tia sáng màu xanh lục cực kỳ khó thấy rõ lướt qua mắt mình, trong lòng Thiên Sứ nhảy dựng lên.

Cái gì vậy? Thiên Sứ kinh hoảng dừng tiến lên. Cái cửa vẫn đóng chặt đó vẫn như cũ tỏa ra ánh sáng năm màu mãnh liệt, làm cho màu sắc xung quanh loang lổ.

Tia ánh sáng xanh lục vừa mới lóe lên trước mắt mình là ảo giác ư? Thiên Sứ cũng không dám khẳng định. Nhưng hẳn cẩn thận quan sát rất lâu, muốn tìm tia sáng xanh lục vừa xuất hiện đó, nhưng ánh sáng do cái cổng tỏa ra giống như bao hàm tất cả màu sắc, làm hai mắt Thiên sứ mau chóng hoa cả lên, còn phát hiện được gì nữa chứ!

Chẳng lẽ thật sự là ảo giác? Thiên Sứ trong lòng không dám xác định, nếu như cái cổng này không phát ra ánh sáng thì tốt rồi, nhất định có thể nhìn thấy rõ ràng!

Thiên Sứ trong lòng chợt động, đúng nha, cái cửa này tại sao phát sáng? Chẳng lẽ... chẳng lẽ là... muốn che giấu cái gì đó?

Thiên Sứ càng nghĩ càng thấy đúng, cũng càng không dám làm bậy, chỉ cẩn thận kiểm tra.

Quả nhiên, không bỏ công sức, cuối cùng làm cho Thiên Sứ gần như nhìn đến hoa cả mắt tìm được cái bóng màu lục nhỏ yếu đến mức làm người ta lơ là đó, vốn là một tia sáng xanh lá nhỏ lúc ẩn lúc hiện, ẩn trong ánh sáng của cái cổng, cực kỳ khó phát hiện.

Lại có thể thoát khỏi “Sóng gợn” của mình, Thiên Sứ đây là lần đầu tiên gặp được cạm bẫy che giấu cao như vậy, trong lòng khen ngợi không ngớt! Nhưng mà, đã bị mình phát hiện, vậy thì...

Thiên Sứ nhìn cánh cổng như thông tới cảnh tiên này, trong mắt hấn, giống như một thiếu phụ xinh đẹp, đang mở rộng vòng tay mê người với hấn.

Khâu quản gia cung kính nói: “Nhị thiếu gia, việc người phân phó lần trước có chút manh mối rồi!”

Kiệt Bản mừng rỡ: “Thật sao? Hấn là ai? Tên thật là gì? Ha ha, lần này hấn có thể chạy hòa thượng, không thể chạy được miếu rồi!”, sau đó tàn nhẫn nói: “Hừ hừ, chạm vào thiếu gia ta, nhất định phải cho người không được chết yên!”

Khâu quản gia chậm rãi, muốn nói lại thôi.

Kiệt Bản thấy Khâu quản gia ngập ngừng, ấp úng, nhãn mặt khó chịu, nói: “Đừng ngập ngừng nữa, có gì nói mau! Chẳng lẽ hấn có lai lịch gì sao?”

Khâu quản gia cúi đầu nói: “Không phải, chỉ là... chỉ là...”

Kiệt Bản không nhịn được nói: “Chỉ cái gì, có lời mau nói, có rắm mau đánh!”

Trán Khâu quản gia hơi rỉ mồ hôi: “Nhị thiếu gia, sau khi người phân phó, lão nô liền sai người đi tìm hiểu. Tìm được vài hồi vực linh giả lợi hại, tuy rằng phòng thủ của căn cứ huấn luyện không tồi, nhưng vẫn bị bọn họ tìm ra lỗ hổng, mở được ngăn tin tức, chỉ là... chỉ là bên trong có chút kỳ quái!”

- Kỳ quái?” Kiệt Bản không hiểu hỏi.

Mồ hôi trên trán Khâu quản gia càng nhiều hơn, hấn biết vị nhị thiếu trước mắt này là vui buồn thất thường, nói trở mặt là trở mặt. Hiện nay tình thế trong nhà rất vi diệu, bản thân mấy ngày này luôn tranh tranh đấu đấu cẩn thận từng li, lỗ như mình lúc này sơ sót gì đó, sẽ liên hệ một cái là ảnh hưởng toàn thân, hậu quả không dám tưởng tượng. Việc này nếu như làm không tốt, nhị thiếu gia đỡ chứng lâm loạn lên, người xui xẻo cuối cùng chắc chắn là mình, nếu như không may, cực kỳ có khả năng bị đuổi ra khỏi La gia. Khâu quản gia vốn cẩn thận càng nghĩ càng sợ hãi.

Mồ hôi trán của Khâu quản gia càng nhiều: “Vâng, trong ngăn tin tức, chúng tôi đã kiểm tra tất cả mã vạch, nhưng không tìm thấy tên YC thiếu gia nói, ngay cả tên gần giống cũng không có.”

Kiệt Bản ngây người: “Không có! Không thể nào! Ta rõ ràng nhìn rất rõ! Tuyệt đối không nhìn lầm!”

Khâu quản gia mặt không biến sắc vượt mong ngựa: “Lão nô đương nhiên tin tưởng ánh mắt của nhị thiếu gia, với ánh mắt của nhị thiếu gia, làm sao mà nhìn sai được!” Thấy Kiệt Bản hơi đắc ý, tiếp tục nói: “Nhưng kỳ quái này là kỳ quái ở chỗ, tại sao trong ngăn tin tức không có tin tức của hấn? Lên mạng mô phỏng nhất định phải trải qua chứng thực thân phận, không trải qua chứng thực thân phận vốn không lên được mạng mô phỏng!”

Kiệt Bản cũng không ngờ đến kết quả này: “Vậy thì, làm sao có thể?”

Khâu quản gia tiếp tục nói: “Lão nô đang nghĩ là, không chừng tên YC này cũng là một hồi vực linh giả?”

Trước mắt Kiệt Bản sáng lên, suy nghĩ cũng thay đổi theo Khâu quản gia: “Không sai, không sai, chắc, chắc chắn là, chỉ có hồi vực linh giả mới có thể làm ra việc thế này!”

Hồi vực linh giả, chính là những người lợi dụng quang não để đột phá những trói buộc quy tắc của mạng mô phỏng, bọn họ về mặt quang não có tài năng và thành tựu cực cao, mấy người này trong mạng mô phỏng có năng lực vượt xa người thường.

Khâu quản gia nói: “Do vậy, lão nô đang nghĩ, hồi vực linh giả này để cho hồi vực linh giả đối phó. Lão nô đã nhờ cậy mấy vị hồi vực linh giả có quan hệ với La gia, tìm hiểu thực chất về hấn!”

Kiệt Bản vội vã nói: “Vậy đã tra ra tường tận về hấn chưa?”

Sắc mặt Khâu quản gia càng trở nên quái dị!

15. Chương 15

Nhiệm vụ lần trước không thể không nói mình hoàn thành cực kỳ xuất sắc, trong 5 hồi vực linh giả, chỉ có mình mới hoàn thành nhiệm vụ, bốn người khác đều ngừng bước trước cánh cửa cuối cùng. Nghĩ lại cái bấy cao siêu đó, Thiên Sứ cảm thấy đắc ý, một nụ cười hời hợt treo trên khóe môi.

Nhiệm vụ này nói thực thật sự có chút khó khăn, nhưng Thiên Sứ vẫn bị thù lao cao của nó hấp dẫn. Thù lao cao thế này, hơn nữa La gia và mình cũng từng giao dịch qua vài lần, uy tín cũng không tồi, điều quan trọng nhất là nhiệm vụ này vô cùng thích hợp với mình.

Người mà La gia muốn dò la, giá tiền lại cao thế này, Thiên Sứ vốn cho rằng 80-90% là nhân vật tai to mặt bụi gì đó, hoặc là một cao cấp sư sĩ La gia muốn lôi kéo chẳng hạn. Nhưng dù cho Thiên Sứ nghĩ nhiều khả năng đi nữa, nhưng kết quả vẫn ngoài dự liệu của hắn.

Trong ngăn tin tức vậy mà lại không có một chút dấu tích nào của người tên gọi YC, nếu không phải bản thân đã sao chép một phần tư liệu về người khác trong đó ra, người của La gia e rằng vẫn không tin bản thân mình đã từng vào đó.

Khi vừa phát hiện bên trong không có tin tức của YC, trong lòng Thiên Sứ có chút hoảng sợ.

Chẳng lẽ đối phương cũng là hồi vực linh giả?

Suy nghĩ này cứ một mực lớn vồn trong đầu Thiên Sứ kể từ khi hắn không tìm thấy chút tin tức nào về YC.

Hồi vực linh giả tuy rằng ở ngoài đời thực không khác gì người thường, nhưng một khi vào mạng mô phỏng, bọn họ liền trở thành quái nhân trong mắt mọi người. Quy tắc trong mạng mô phỏng không thể trối buộc được sự tồn tại của bọn họ, ở trong này, bọn họ có sức mạnh rất lớn, trong mắt người thường, bọn họ gần như muốn gì làm vậy.

Nhưng thật sự là như vậy sao?

Thiên Sứ vừa nghĩ tới điểm này liền không nhịn được cười khở không thôi. Trong thế giới của hồi vực linh giả có rất nhiều quy tắc ngầm, những nguyên tắc bất thành văn này đối với tuyệt đại đa số hồi vực linh giả mà nói, đều có sự trối buộc rất lớn. Giống như hắn chẳng hạn, là một hồi vực linh giả tự do, trung lập, không thuộc bất kỳ thế lực nào, phải chịu sự trối buộc càng lớn.

Nhận những ủy thác có liên quan đến những hồi vực linh giả khác, chính là một trong những điều cấm kỵ của hắn.

Thực lực giữa các hồi vực linh giả không hề phân biệt mạnh yếu một cách tuyệt đối, lĩnh vực mỗi người lựa chọn khác nhau, không thể so sánh được. Mà nếu dùng cùng một lĩnh vực, tính toán có tính sáng tạo đặc thù của một người mới học có khả năng rất lớn gây sát thương chí mạng cho một hồi vực linh giả nhiều kinh nghiệm. Tóm lại, sáng tạo rất là huyền diệu.

Chiến đấu giữa hồi vực linh giả, Thiên Sứ không muốn thử tí nào. Hiện nay, lên mạng mô phỏng tất cả đều thông qua sóng điện từ kích thích thần kinh não bộ, làm cho dao động của sóng não và dao động của mạng mô phỏng đồng bộ. Mà thiết bị kết nối tuy rằng rất khó xâm nhập, nhưng tuyệt không phải là an toàn tuyệt đối.

Thiên Sứ đã từng chính mắt nhìn thấy hai vị hồi vực linh giả cực kỳ lợi hại chiến đấu, mà cuối cùng kết quả là một người trong số đó, thần kinh hoàn toàn bị hoại tử. Đây cũng là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sức mạnh của hồi vực linh giả trên mạng mô phỏng, còn có sự tàn khốc làm sao cũng không thể xóa nhòa được.

May mắn là hồi vực linh giả có thể đột phá phòng tuyến cuối cùng này rất hiếm hoi, đó cũng là tuyệt thế cao thủ trong những cao thủ hồi vực linh giả. Mà những người này phần lớn đều tự trọng thân phận, sẽ không làm xằng làm bậy, hơn nữa còn ước thúc lẫn nhau. Những ước thúc phải chịu so với phần lớn hồi vực linh giả còn nhiều hơn, như vậy mới làm cho thế giới mô phỏng không bị xáo trộn cả lên.

Không được bừa bãi chọc giận bất kỳ hồi vực linh giả, cho dù hắn có thể yếu hơn người.

Không có đăng ký, mà có thể ở trong căn cứ huấn luyện tự do hoạt động, có thể sử dụng các loại thiết bị, đây dù thế nào cũng không giống một hội vực lĩnh giả yếu ớt, nếu đối phương là hội vực lĩnh giả.

Vừa nghĩ tới hành động của mình có thể chọc giận đối phương, một vị hội vực lĩnh giả cao cấp rất có khả năng là cấp Boss, Thiên Sứ không khỏi có một sự sợ hãi dâng lên từ tận nơi sâu nhất của tâm khảm.

Nhưng vấn đề dường như vẫn không có kết thúc.

La gia lại tìm tới hắn, giao một ủy thác khác: tìm tin tức thật sự của tên YC này. Mặc kệ tin tức gì, địa chỉ, tên họ v.v... Ủy thác này giống với phong cách không sợ tổn tiền của La Gia, thù lao lần này đúng là có giá trên trời.

La gia chủ động tìm tới Thiên Sứ, đưa ra ủy thác này, là do thành tích chưa từng thất thủ trước giờ của Thiên Sứ, La gia rất hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của hắn.

Gần như từ rất nhiều phương diện mà nói, Thiên Sứ tựa hồ không nên từ chối cái hợp đồng này. La gia là khách hàng lớn của mình, quan hệ khá tốt, hơn nữa vụ ủy thác này và vụ lần trước giống nhau, thích hợp với mình, thù lao lại cao, cũng là cái giá cao nhất mà Thiên Sứ gặp được từ trước tới giờ.

Nhưng Thiên Sứ vẫn chần chờ.

Nếu như đối phương thật sự là một vị hội vực lĩnh giả siêu cấp thì sao?

Thiên Sứ biết rõ khả năng của mình, bản thân giống như con chuột chũi, nếu nói tới theo dõi, cạm bẫy, bản thân cũng coi như là nhất lưu, nhưng muốn cùng người khác chính diện xung đột, vậy thì không phải là sở trường của bản thân. Lỡ như đối phương là hội vực lĩnh giả, Thiên Sứ không thể không nghĩ tới sự báo thù của đối phương.

Nếu như lần trước chỉ là chọc giận đối phương, thì vụ này tuyệt đối là phạm vào đại kỵ. Điều hội vực lĩnh giả sợ nhất là thân phận thật sự của mình bị người khác biết được. Đây là việc mà tất cả hội vực lĩnh giả sợ xảy ra nhất. Hội vực lĩnh giả trong hiện thực không khác gì người thường, không có khả năng bảo vệ bản thân, lỡ như bị người khác tố tụng về mình, vậy cũng có nghĩa là tự do của hắn, sinh mệnh của hắn có khả năng rất lớn sẽ rời bỏ hắn mà đi.

Thiên Sứ không dám sơ suất nhận ủy thác này. Đầu óc hắn lúc này vẫn rất tỉnh táo, không bị thù lao cao ngất ngưỡng của La gia làm mê muội. Hắn hiểu rõ, một khi hắn tiếp nhận ủy thác này, bản thân phải đối mặt với tình thế không chết không thôi với một vị siêu cấp hội vực lĩnh giả, thậm chí còn có khả năng bị vây công bởi các hội vực lĩnh giả khác, dù sao việc mình làm cũng là điều cấm kỵ lớn nhất nha.

Nhưng Thiên Sứ vẫn lưỡng lự, thù lao cao ngất của vụ ủy thác vẫn hấp dẫn vô cùng, không ngừng nhện nhạo trong lòng Thiên Sứ, chỉ cần làm một lần, trong vòng 10 năm không cần lo ăn lo mặc. Thiên Sứ có 70% chắc chắn đối phương không phát hiện ra việc mình làm, “Cốt thư” trước giờ vẫn chưa từng làm hắn thất vọng.

Vụ ủy thác này thật làm cho người ta đau đầu a, Thiên Sứ đau khổ day day huyết Thái Dương, bỏ đi, nhìn thù lao cao ngất đó, như thế nào cũng làm người khác không nỡ, nhận đi. Trong lòng Thiên Sứ rất bồn chồn, sợ mình tới lúc đó không có mạng để xài tiền, không dám nhận!

Thiên Sứ nhanh trí trong lòng chợt động, chỉ bằng đi gặp vị YC đó trước, xác định thực lực đối phương rồi mới quyết định.

Căn cứ tin tức lần trước La gia cung cấp, Thiên Sứ tới căn cứ huấn luyện ý thức sư sĩ, lấy thân phận du khách để đăng nhập.

Rất nhanh, hắn đã tìm được mục tiêu của mình: YC!

YC dường như vừa mới xong một trận quyết đấu, ngồi trên quang giáp đi ra. Bước chân của Thiên Sứ không kim được bước về phía trước vài bước, muốn nhìn rõ tên YC này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Người đến người đi, YC không hề nổi bật chút nào trong đám người.

Bỗng nhiên, ánh mắt sắc sảo của Thiên Sứ đột nhiên co rút lại, trong lòng máy động.

Hôi vực linh giả!

Bên cạnh YC lướt qua vài người. Bọn họ là hôi vực linh giả! Trong lòng Thiên Sứ các loại ý niệm mau chóng lưu chuyển, nhất định là những hôi vực linh giả khác nhận ủy thác này. Thói quen của La gia, đối với những ủy thác hơi khó khăn, bọn họ tịnh không tìm chỉ một người. Khí tức mà đám người này lộ ra làm Thiên Sứ xác định, bọn họ chính là hôi vực linh giả!

Bọn họ nhất định muốn ra tay ở đây?

Thiên Sứ mong mỗi chờ đợi, thật là hay, để họ thử YC này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Thiên Sứ tập trung tinh thần, vô thanh vô tức, “Sóng gợn” im lặng lan tỏa ra, mỗi một chi tiết của mọi thứ chung quanh phản ánh rõ ràng trong đầu óc hắn.

Tốt! Quả nhiên là cao thủ, thời cơ ra tay tuyệt diệu, động tác cũng cực kỳ kín đáo! Thiên Sứ không khỏi khen ngợi trong lòng. Mấy vị hôi vực linh giả này quả nhiên là cao thủ, hơn nữa phối hợp lẫn nhau kín như bưng (thiên y vô phùng: áo trời không vết mây), tự nhiên mà thành, làm người khác khác sửng sốt.

Nhưng một màn tiếp theo, gần như làm cho máu huyết toàn thân Thiên Sứ trong nháy mắt ngưng hoạt động. Tất cả đều trở thành ác mộng đeo đuổi suốt cả cuộc đời sau này của hắn.

16. Chương 16

Diệp Trùng vẫn đang nhắm nháp dư vị của trận đấu kịch liệt vừa rồi, hoàn toàn không chú ý tình huống xung quanh.

Đột nhiên, giọng nói của Mục Thương vang lên trong đầu Diệp Trùng: “Diệp tử, cẩn thận!”

Diệp Trùng giật mình một cái: “Thế nào Mục?” ánh mắt vô tình quét ra xung quanh.

Mục Thương nói: “Xung quanh ngươi có 4 hôi vực linh giả! Ở trong một góc còn có một người, nhưng không biết bọn chúng có phải là một hội không.” Trước mắt Diệp Trùng xuất hiện một tấm bản đồ đầy đủ thông tin của toàn đại sảnh, mà thân ảnh bốn người đó và Thiên Sứ đang mai phục một bên đều bị Mục Thương hiển thị ra.

- Hôi vực linh giả? Đó là cái gì? Diệp Trùng tò mò hỏi.

Mục Thương nói: “Bây giờ giải thích, ngươi cũng không hiểu, trở về rồi nói! Không thể xác định bọn họ có địch ý hay không!”

Bốn người âm thầm bao vây Diệp Trùng vô giữa.

Có ý? Ngẫu nhiên? Diệp Trùng không dám xác định.

Chân phải Diệp Trùng bước xéo, mấy người đó lại di chuyển theo hắn, vẫn vây hắn ở giữa. Diệp Trùng trong lòng không khỏi buồn bực, hừ lạnh một tiếng, đúng lúc đang chuẩn bị có hành động, Mục Thương thông báo: “Diệp tử, đang bị tấn công! Có đánh trả hay không?”

Tuy không thấy Mục Thương, Diệp Trùng vẫn nhin không được trừng mắt, châm biếm nói: “Phí lời, đương nhiên đánh trả rồi, tại sao lại không đánh trả? Ngay cả đám chuột đó trước khi chết cũng phải cắn đối phương một cái, chúng ta không lẽ ở yên chờ chết?”

Mục Thương bình tĩnh trả lời: “Ừ!”

Thiên Sứ mở to hai mắt, không dám sai lầm tí nào. “Sóng gợn” dao động với một tiết tấu đặc thù, Thiên Sứ tin tưởng mọi thứ xung quanh đều không thể qua được pháp nhãn của hắn. Ngay cả đồng hồ trong đại sảnh, 9h15'32”, đều hiện rõ trong đầu hắn.

Hầu như không nhìn thấy YC có bất kỳ động tác nào, giống như không hề phát giác, nhiều kinh nghiệm như Thiên Sứ liền biết là mấy hôi vực linh giả này nhất định đã rải Đạo hướng trùng (trùng dẫn đường) lên người YC, chỉ cần qua vài giây, một phần Đạo hướng trùng này sẽ dung hợp với cơ thể đối phương, muốn

trừ cũng không được. Lúc đó tất cả mọi thông tin của YC đều giữ không được. Cách tốt nhất để đối phó Đạo hướng trùng chính là không cho nó dính lên người, một khi bị dính rồi thì trò vui đó sẽ lớn lắm đây!

Chẳng lẽ YC thật ra là một người bình thường?

Thiên Sứ vừa nghĩ tới thù lao cao ngất của La gia, không khỏi hồi hận đến quặn ruột.

Thiên Sứ đứng xa quan sát mà hồi hận không kịp, nếu như mình ra tay nhất định không có vấn đề, “Cốt thư” của mình lợi hại hơn nhiều so với “Hướng đạo trùng” gì gì đó của bọn kia.

Ngay khi Thiên Sứ đang hồi hận không kịp, tự trách mình cẩn thận quá mức thì tình hình xảy ra đột biến.

Đột nhiên, trong đầu Thiên Sứ ‘ông’ lên một tiếng, giống như bị một chùy nặng nề giáng xuống đầu, Thiên Sứ mở miệng muốn nói, nhưng lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào!

Một áp lực vô hình từ bốn phương tám hướng dồn về phía Thiên Sứ, Thiên Sứ chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ, giống như bị một bàn tay to lớn, vô hình trói buộc, không thể động đậy tí nào, chỉ có đầu óc vẫn còn tỉnh táo! Thiên Sứ vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, hai mắt nhìn chằm chằm YC!

Mọi thứ xung quanh giống như bị ngừng lại, giống như một bức tranh 3D, thời gian đình trệ, nguy dị khó nói nên lời!

Thiên Sứ kinh hãi không bút nào tả xiết, khắc khắc, muốn phát ra một chút âm thanh nào đó từ trong cổ họng nhưng vẫn như thế, chỉ là một khoảng không trống rỗng không có bất cứ gì, yên tĩnh đến đáng sợ. Về khung bố trong mắt Thiên Sứ giống như những cây mây lá đen dài đã được tước thuốc kích thích tăng trưởng, sinh sôi nảy nở một cách điên cuồng, che lấp mọi thứ!

YC không có bất cứ động tác nào, chỉ lạnh lùng quan sát!

Thiên Sứ trong lòng lạnh lẽo, so với băng tuyết lạnh giá của nơi cực lạnh còn lạnh hơn! Hắn đang nhìn mình! Đúng! Hắn nhất định đang nhìn mình! Trời ơi! Lần này hết rồi! Ánh mắt YC giống như lưỡi dao băng sắc nhọn xuyên phá phòng hộ yếu đuối trong lòng Thiên Sứ, khí lạnh căm căm đi kèm trong tích tắc hủy diệt sức sống trong lòng hắn. Thiên Sứ tuyệt vọng muốn nhắm mắt lại!

Nhưng không đợi hắn nhắm mắt, tình hình lại xảy ra biến hóa.

Một cái hố đen lấy YC làm trung tâm nhìn chậm nhưng nhanh vô cùng lan rộng ra xung quanh, bóng tối thâm thúy làm người khác run sợ không nhanh không chậm nuốt chửng tất cả xung quanh, trong nháy mắt, bóng tối này không chút lưu tình nuốt chửng Thiên Sứ vào trong.

Trước mắt Thiên Sứ tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự!

Không biết đã qua bao lâu, Thiên Sứ đột nhiên tỉnh lại!

Tại sao nói là đột nhiên tỉnh lại? Thiên Sứ chỉ cảm giác được vừa rồi giống như là ngán người một cái, giống như là một cơn mơ ngắn ngủi! Một màn khủng bố vừa rồi là giấc mơ ư? Thiên Sứ có chút không dám chắc chắn!

Nhìn đồng hồ trong đại sảnh, 9h15’35”! Thiên Sứ ngạc nhiên, mới qua có 3 giây?

Quay về phía vị trí vừa rồi của YC nhìn lại, bóng dáng YC không còn, rõ ràng vừa nãy vẫn ở đây mà, muốn chuồn cũng không nhanh vậy chứ, 3 giây thì đã không thấy nữa, tà môn!

Quay người muốn đi, đột nhiên, Thiên Sứ nhìn thấy bốn hơi vực lĩnh giả vừa rồi, bốn người không hề động đậy, như điêu khắc đứng ở đó.

Thiên Sứ cảm thấy nghi ngờ, dừng bước, “Sóng gợn” trên tay im ắng lan về phía họ, nhưng không phát hiện được điều gì bất thường. Hồi lâu, bốn người vẫn giống vừa rồi, không hề động đậy, ngay cả nói cũng không có, người qua kẻ lại đều vô cùng kỳ quái nhìn bốn “bức tượng người sống” này.

Thiên Sứ cảm giác không ổn, giả làm người đi đường đi về hướng bốn người.

Bốn gương mặt trắng bệch không chút sức sống!

Thiên Sứ trong lòng chấn động mãnh liệt, đầu “ông” lên một tiếng, trở nên hoảng loạn!

Loại tình hình này, Thiên Sứ đã hai lần nhìn thấy. Mà lần đầu tiên đó, sau khi hai vị hôn vực linh giả siêu cấp chiến đấu, hắn đã nhìn thấy một bên vì thất bại mà dẫn đến thần kinh não hoàn toàn bị hoại tử. Lúc đó, sắc mặt vị hôn vực linh giả thất bại đó giống y chang 4 người này.

Toàn thân Thiên Sứ run cầm cập, một sự lãnh lẽo vô cùng tận từ sau lưng hắn dâng lên, hắn khó khăn nuốt nước miếng, cổ họng khô ran như sa mạc, cơ thể không tự chủ được khẽ run lên.

- Thì ra... thì ra... chuyện vừa rồi không phải là mơ...

Lỗ đen bành trướng, hàn ý vô cùng vô tận, sự tĩnh mịch nguy dị... từng cái từng cái hiện lên trong đầu Thiên Sứ, làm trái tim Thiên Sứ đập loạn cả lên.

Thiên Sứ không thể chịu đựng được nữa, kêu thét lên một tiếng, lập tức rời mạng!

- Mục, hôn vực linh giả người vừa nói là gì vậy? Ta tại sao chưa từng nghe qua? Diệp Trùng tò mò hỏi.

Mục Thương giải thích nói: “Hôn vực linh giả là chỉ người có năng lực đặc thù trong mạng mô phỏng, tinh thông quang não. Bọn họ vừa chính vừa tà, đứng giữa trắng và đen, nên gọi là hôn vực linh giả (hôn là màu xám), còn vực là chỉ lĩnh vực mà bọn họ tinh thông.”

Vừa nghe tới quang não, Diệp Trùng liền không hề có hứng thú: “À, vậy à, ta không có chút hứng thú gì với quang não. Đúng rồi, kết quả của bọn họ thế nào?”

Mục Thương bình tĩnh nói: “Thần kinh não hoàn toàn hoại tử!”

Diệp Trùng không hiểu: “Thần kinh não hoàn toàn hoại tử? Là ý gì?”

Giọng nói của Mục Thương vẫn lãnh đạm như trước: “Có hai khả năng, một là chết, khả năng còn lại là thành người thực vật!”

Diệp Trùng nhú nhú mày: “Ừ, không sai, không sai. Như vậy bọn họ sẽ không có cơ hội đánh trả!” Sống lâu trên hành tinh rác, đối với kẻ địch mà mềm lòng, nhẹ tay, chỉ sợ Diệp Trùng bây giờ ngay cả xương sọ cũng không còn. Tội luyện giữa sống và chết vô số lần làm cho Diệp Trùng đối với sống chết rất xem nhẹ.

Diệp Trùng đột nhiên nhớ lại tình hình lúc đó, hỏi: “Không phải có 5 người sao? Còn 1 người nữa?”

17. Chương 17

Việc này đối với Diệp Trùng mà nói, chẳng qua chỉ là một nốt đệm trong cuộc sống, chẳng tạo nên được biến cố gì.

Diệp Trùng mê chết được cuộc sống hiện tại, thật sự là quá phong phú, quá có ý nghĩa. Hắn giống như là được sinh ra để chiến đấu, điều khiển các loại quang giáp khác nhau chiến đấu với những người khác nhau, loại thú vui này có thể đem đến cho hắn khoái cảm lớn nhất. Đánh một rồi, liền đi tới khu Guti Star chơi, bầu bạn với mấy lão gia gia; sau khi thoát khỏi mạng mô phỏng là đủ loại huấn luyện luôn thay đổi cần phải hoàn tất mỗi ngày. So với ngày xưa, mỗi ngày đều sống trong sự nhàn rỗi đến cực độ, cuộc sống hiện nay làm Diệp Trùng sống rất vui vẻ.

Danh sách Mục đưa ngày đó, Diệp Trùng đã hoàn thành hơn nửa.

Không nói chuyện với ai, Diệp Trùng vốn không biết rằng hắn bây giờ rất nổi tiếng. YC, tên sư sĩ không biết chui từ đâu ra này, tên sư sĩ không biết mệt mỏi, không ngừng chiến đấu này, đã trở thành một chủ đề sôi nổi nhất ở căn cứ huấn luyện ý thức sư sĩ thiên hà Farr này.

Diệp Trùng bắt đầu được mọi người chú ý là trong trận đấu với Kinh Cức chi thuần (khiên bụi gai).

Kinh Cúc chỉ thuần xếp hạng 82 trên bảng chiến lực của căn cứ huấn luyện sư sĩ thiên hà Farr, quang giáp của hắn là “Hào vị” (con nhím), đấu pháp của hắn là độc nhất, thực lực rất mạnh, có không ít người ủng hộ. Mỗi trận thi đấu của hắn đều có không ít người xem.

Trận đấu này, Diệp Trùng là người chiến thắng sau cùng.

Giả sử Diệp Trùng chỉ là chiến thắng thôi, mọi người tuy rằng sẽ nhìn hắn với cặp mắt hoàn toàn khác trước, nhưng không hề có kinh ngạc gì lớn lắm. Dù sao, cho dù là người đứng đầu bảng, Quang chi tử (DG: đứa con của quang giáp, không phải là của ánh sáng đâu nhá) một năm cũng thua mười mấy trận. Tên Kinh Cúc chỉ thuần xếp hạng 82 này thua một hai trận thì cũng là chuyện bình thường thôi.

Nhưng điều làm trận đấu này làm người khác không thể tưởng tượng được là: Quang giáp của Diệp Trùng chỉ là Rachel.

Rachel, tên thường gọi là Đại binh, là một quang giáp hình người xếp ở hàng chót, thân giáp dày, phòng ngự cao hơn rất nhiều những quang giáp ngang cấp khác. Nhưng điều này cũng hi sinh tính linh hoạt và tốc độ của chính quang giáp. Lúc trước, chiến thuật lấy bắn từ xa và tốc độ cao làm chính là khắc tinh của loại quang giáp này, cũng trực tiếp làm cho Rachel bị mất giá. Hiện nay, người sử dụng quang giáp Rachel vô cùng ít ỏi.

Khi Diệp Trùng điều khiển Rachel tiến vào sân đấu, trên khán đài ầm ĩ cả lên. Nên biết rằng, quang giáp “Hào vị” của Kinh Cúc chỉ thuần là cao cấp quang giáp, nằm trong top 200 của chiến lực bảng, không ai không sử dụng quang giáp cao cấp.

Đương nhiên, những kiến thức phổ thông này đối với người không hiểu việc đời như Diệp Trùng của chúng ta mà nói hiện giờ có chút quá khó hiểu.

Đối với Rachel, Diệp Trùng trái lại khá là yêu thích. Bởi vì đây không chỉ là quang giáp hình người đầu tiên đầu tiên hắn điều khiển trong căn cứ huấn luyện này, mà hơn nữa, mặc dù Rachel khá cồng kềnh nhưng thật sự giống với Ôn Ni không chỉ một vài điểm, tốc độ so với Ôn Ni cũ kỹ lại nhanh hơn không ít. Đã là như vậy thì còn cái gì để soi mói nữa chứ?

Một quang giáp cao cấp đấu một quang giáp thấp cấp, giống như một người lính được vũ trang toàn diện đấu với một nông dân được trang bị đơn giản.

Một trận đấu chẳng có chút hào hứng nào, mọi người trên khán đài đều cho là vậy, thậm chí có không ít người còn cho rằng quang giáp Rachel này sẽ thua rất thảm.

Nhưng mức độ kịch liệt và kết quả cuối cùng của trận đấu làm tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Rachel vậy mà lại chủ động tấn công! Sợ mình chết không đủ nhanh sao? Quả nhiên là cực phẩm trong đám gà mờ a! Mọi người không khỏi chế giễu.

Một màn tiếp theo liền làm mọi người cảm như hén!

Rachel vốn nặng nề cũng có thể linh hoạt như vậy sao?

Chỉ thấy Rachel trên sân đấu xoay tít vây quanh “Hào vị”, mỗi một lần xuất kiếm đều làm cho Kinh Cúc chỉ thuần tay chân luống cuống, Kinh Cúc chỉ thuần từ đầu tới cuối không thể nào đựng được tới cái chéo áo của Rachel.

Đây, rốt cuộc ai mới là quang giáp cao cấp?

Không lẽ Rachel này là một quang giáp đã được cải tiến qua, động cơ đã bị thay đổi? Nhưng cho dù có là một quang giáp đã cải tiến, Kinh Cúc chỉ thuần lại không có năng lực đánh trả mà bại trận, điều này thật quá shock đi!

Nhưng tình hình thực tế đúng là như vậy, Rachel do Diệp Trùng điều khiển áp chế Hào vị của Kinh Cúc chỉ thuần từ đầu tới cuối, chẳng qua, không thể không nói, kỹ xảo phòng ngự của Kinh Cúc chỉ thuần vô cùng cao siêu, tổ hợp truyền thống của kiếm khiên trên tay hắn phát huy được năng lực phòng ngự cực mạnh, đỡ, gạt, xoay, đập, tổng đủ loại chiêu thức, sau khiên chắc chắn chắc chắn lại lóe lên vài nhát kiếm, giống như gai trên khiên kinh Cúc (bụi gai), không cần thận liên đầu rơi máu chảy.

Diệp Trùng không cho Kinh cứ chi thuận bất cứ cơ hội nào, không gấp không vội, không chậm không nhanh.

Tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy trận đấu thật phi thường, có nhiều người còn mở chức năng ghi hình, ghi lại trận đấu. Gần như trận đấu vừa kết thúc, đoạn phim liền bị đưa lên diễn đàn, trong một thời gian cực ngắn trở thành tin sốt dẻo hàng đầu.

Sau khi nghiên cứu tỉ mỉ, gần như tất cả mọi người đều bị kỹ xảo cao siêu của YC chinh phục.

Rachel của YC tuyệt không phải là quang giáp cải tiến, đây là kết luận thống nhất của mọi người đưa ra sau khi nghiên cứu. Tốc độ của YC từ đầu tới cuối duy trì ở tốc độ cao nhất của Rachel, nhưng do hần di chuyển cực kỳ hợp lý, thay đổi hướng trong cự ly ngắn cực nhanh, thường thường ngay khi Kinh cứ chi thuận vừa ra tay thì hần đã chuyển tới vị trí hợp lý nhất rồi. Điều này làm cho mọi người có cảm giác, có vẻ như tốc độ Rachel của YC nhanh hơn Hào vị của Kinh cứ chi thuận một bậc.

Sự nặng nề của Rachel gần như cũng trở thành vật có thể để YC lợi dụng. Đoạn phim ghi lại sau khi được quang giáp tính toán, mỗi một lần YC tấn công, phương hướng công kích của kiếm đều hoàn toàn ăn khớp với phương hướng xung lực của bản thân Rachel. Cũng có thể nói, mỗi một lần YC tấn công, đều mang theo động năng cực lớn do tốc độ cao nhất của bản thân quang giáp sinh ra. Rachel giống như một cái chùy cực nặng, còn kiếm của nó thì giống như một cái gai nhọn cắm ở một góc của cái chùy; hơn nữa, cái chùy này luôn không ngừng vung lên, nghĩ tới đều làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Bất kể là cận chiến hay là xạ kích, điểm chính quan trọng nhất chính là kiểm soát tốc độ. Ở tốc độ cao, việc điều khiển quang giáp trở nên vô cùng khó khăn, cho dù nó có quang não rất mạnh đi nữa. Sau khi tốc độ của quang giáp vượt quá 70% tốc độ tối đa, mức độ khó khăn đối với việc điều khiển quang giáp tăng nhanh; còn ở tốc độ cao nhất mà có thể thực hiện được các động tác linh hoạt thể này, tất cả những sư sĩ xem đoạn phim ghi lại đều không tìm được sinh ra sự ngưỡng mộ như ngược nhìn một ngọn núi cao.

Nếu nói những phát hiện trên chỉ làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng thì phát hiện tiếp theo liền làm cho người khác sợ hãi. Có một vị sư sĩ cẩn thận thống kê, trong vòng 3 giây, trong vòng vòn vẹn 100m, YC cả thấy làm 8 lần đột nhiên đổi hướng với góc hẹp! Khi kết quả này được đưa ra, gần như làm mọi người đều thở ra một hơi lạnh khí.

Đổi hướng với góc hẹp là kỹ xảo thực dụng nhất của quang giáp kiểu tốc độ, cũng là kỹ xảo có độ khó nhất định, gần như tất cả sư sĩ đều biết, nhưng nói nó là khó nhất cũng không có nửa điểm sai lầm. Đổi hướng với góc hẹp trong khi di chuyển tốc độ cao sẽ đột nhiên mang lại cho thân thể sư sĩ một gánh nặng cực lớn, mà loại gánh nặng này tùy theo tốc độ của quang giáp, sự tăng lên của số lần đổi hướng mà tăng lên rất lớn.

Trong 3 giây liên tục 8 lần đổi hướng với góc hẹp! Trời ạ, chẳng lẽ người ngồi trong quang giáp là một con vượn biến dị hay sao?

Hay là số liệu bị sai? Không thể nào! Ở đây hoàn toàn mô phỏng hiện thực, nếu như trong hiện thực hần không thể thực hiện, trong đây hần cũng không thể làm ra được loại động tác này, hệ thống sẽ trực tiếp phán định hần thất bại!

Chẳng lẽ thân thể con người thật sự có thể mạnh mẽ tới mức độ này?

Nhiều người bắt đầu chú ý tới tên YC đây mê hoặc này!

Về sau, mấy trận quyết đấu tiếp theo làm cho tim của tất cả người quan sát phải chịu một sự khảo nghiệm trước nay chưa từng có.

18. Chương 18

Xoay tròn Thomas, hồ hình bộ (bước đi hình cung)... Toàn bộ đều là động tác cơ bản, nhưng khi YC sử dụng thì lại ngắn gọn, trôi chảy vô cùng, uy lực thì mạnh mẽ; với lại sự tồn tại của hần đã đánh đổ quan niệm truyền thống cho rằng quang giáp có thể quyết định thắng lợi, cũng đánh đổ sự sùng bái của mọi người đối với kỹ xảo cao cấp, động tác cơ bản bắt đầu lại được mọi người coi trọng trở lại.

Thậm chí có người còn tìm tất cả kỹ xảo cơ bản có thể tìm được mà YC đã từng dùng trong các băng ghi hình tổng hợp thành tập, làm thành sách giáo khoa kỹ xảo cơ bản.

YC không hề giao tiếp với ai, mỗi ngày chỉ khiêu chiến 3 người, sau khi khiêu chiến xong thì biến mất, không ai biết hắn là ai, cũng không ai biết một tí tin tức gì về hắn, trong mắt mọi người, hắn vĩnh viễn là một người làm người khác nhìn không thấu. Sự thần bí này cũng hấp dẫn sự sùng bái cuồng nhiệt của vô số người đam mê quang giáp.

Khác với tuyệt đại đa số mọi người, YC không hề sử dụng một loại quang giáp mà lại liên tục thay đổi quang giáp, hơn nữa lại là quang giáp dạng chuẩn. Người sử dụng quang giáp dạng chuẩn so với người sử dụng quang giáp cải tiến nhiều hơn rất nhiều, những người này phần lớn đều là sư sĩ bình dân, vì không chịu nổi chi phí cải tạo đắt đỏ nên không thể không lựa chọn quang giáp dạng chuẩn. Quang giáp dạng chuẩn so với quang giáp đã cải tiến rõ ràng thấp kém hơn nhiều, nhưng trong tay YC, nó giống như sống lại, mỗi một phần chiến lực đều được phát huy đến triệt để, lấy yếu thắng mạnh hết lần này tới lần khác xảy ra trên người hắn.

Mỗi lần thay đổi quang giáp, cách đánh của YC cũng thay đổi khác hẳn, chiến thuật vô cùng linh động (thiên mã hành không), mọi người vĩnh viễn không đoán được bước tiếp theo của hắn rốt cuộc sẽ thế nào, hắn giống như một vị tuyệt thế cao thủ, một ngọn cây, một cọng cỏ trong tay hắn đều có thể trở thành lợi khí giết người.

Quang chi tử, người đứng đầu chiến lực bảng từng phát biểu: “Nếu hắn và ta điều khiển quang giáp cùng cấp, ta cũng không chắc thắng được hắn!”

Trong mạng mô phỏng, băng ghi hình của YC đều là hấp dẫn nhất, đắt hàng nhất.

Mặc kệ bên ngoài đã bị Diệp Trùng làm cho long trời lở đất, không thể lường được, Diệp Trùng tuy là người trong cuộc lại không hề quan tâm tí nào. Điều này liên quan gì tới mình? Cuộc sống của mình sẽ không vì bọn họ mà thay đổi chút nào, bản thân chỉ là vì muốn nâng cao thực lực, nâng cao khả năng sống sót trên hành tinh rác không có sinh khí này mà thôi.

Trái lại, khi Mục Thương nhìn thấy Diệp Trùng đổi hướng với góc hẹp nhiều lần trong cự li ngắn, liền nâng cằm nói: “Ừm, đây cũng coi như là một cách không tồi! Đáng để suy ngẫm!”

Về sau, huấn luyện mỗi ngày của Diệp Trùng lại nhiều hơn một mực, ngồi trên Mục Thương! Tên này vậy mà lại có thể trong 3 giây thực hiện tới 20 lần đổi hướng với góc hẹp, tên Mục khủng bố! Diệp Trùng thâm lúu cả lưỡi lại.

Kỷ niệm lần đầu tiên ngồi có thể nói là thê thảm, khi từ trong buồng lái đi ra, mặt Diệp Trùng tái mét, hai chân vẫn còn run lẩy bẩy, rồi không nhịn được nữa, ọc, nôn đến đầu choáng mắt hoa, đến nỗi thể chất mạnh mẽ như Diệp Trùng mà cũng phải nghỉ ngơi vài ngày mới bình phục.

Tên Mục đáng chết, vậy mà lại đi đóng hệ thống đệm áp lực bằng nước của khoang lái! Nhưng Diệp Trùng đang vô lực nằm dài ra chỉ có thể oán thầm mắt nhìn Mục đang cười đầy ám muội bên cạnh.

Mục cười ám muội nói: “Ừm, xem ra tác dụng phụ cũng không phải là nghiêm trọng lắm, xem ra cường độ vẫn có thể tăng lên được!”

Nhất thời, Diệp Trùng như trúng phải trọng kích, cả người rã rời.

Quả nhiên, hôm sau, Mục tăng cường độ lên một bậc.

Cũng may, Diệp Trùng không phải là người thường, cơ thể mạnh mẽ đến nỗi có thể so với vượn biển dị, qua vài ngày đầu không quen, huấn luyện nặng nề này ngược lại trở thành huấn luyện nhẹ nhàng nhất trong một ngày của Diệp Trùng.

Kiệt Bản thất thanh hỏi: “Cái gì? Bọn họ đều mất liên hệ rồi?”

Khâu quân gia kinh hoảng nói: “Vâng! Lão nô cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng bốn hồi vực linh giả đó quả thật là không liên hệ được, giống như đột nhiên biến mất vậy! Lão nô nghi ngờ...”

Kiệt Bản quýnh quáng hỏi: “Nghĩ ngờ cái gì?”

Khâu quần gia len lén liếc Kiệt Bản rồi nói: “Lão nô nghĩ ngờ... nghĩ ngờ bọn họ cực kỳ có khả năng không xong rồi!”

- Không xong? Là ý gì?

- Lão nô nghe La tổng quản nói, hồi vực lĩnh giả nếu mạnh đến một mức độ nào đó thì có thể thông qua mạng mô phỏng phá hoại thần kinh não của người khác! Lão nô đoán là, mấy người này có phải...

Về mặt Kiệt Bản không tin: “Thật hay giả đây? Ta tại sao chưa từng nghe qua? Nói không chừng người muốn làm chiếu lệ cho ta?”

Về mặt Khâu quần gia càng thêm khùng hoảng, cung kính nói: “Lão nô nào dám, việc thiếu gia giao, việc nào lão nô cũng tự đi làm, không dám mượn tay người khác, vì thiếu gia mà làm việc, lão nô làm sao dám không tận hết sức mình?”

Kiệt Bản hừ một tiếng: “Thách người cũng không dám!” Ngập ngừng một lát nói: “Không lẽ chuyện này tới đây là xong sao?” Từ nhỏ lớn lên từ trong một gia tộc lớn, hẳn dù sao cũng biết loại kẻ địch này không thể dây vào được, kẻ địch không thấy mới là đáng sợ nhất!

Khâu quần gia tự nhiên là vui mừng vô cùng, lỡ như xảy ra chuyện gì, người cuối cùng chịu xui xẻo chắc chắn là mình, không khỏi ngẫm vuốt mõng ngựa (nịnh nọt): “Thiếu gia quả nhiên là nhắc lên được, bỏ xuống được, lòng dạ phóng khoáng, anh minh quyết đoán!”

Kiệt Bản liền vui hơn hở, mặt cười thật ti tiện!

Thiên Sứ đã 3 ngày không lên mạng mô phỏng!

Ngày nào hẳn cũng lo lắng hoảng sợ, hẳn bây giờ cực kỳ hối hận, lúc đó bản thân lại vì cái gì mà tự nhiên nóng đầu, nhận ủy thác này? Ác mộng đó giống một con quái thú xưa mãi không đi, không ngừng cắn xé tâm linh hẳn.

Hắn sắp nổi điên rồi! Đối với một hồi vực lĩnh giả mà nói, không thể lên mạng mô phỏng giống như chìm mất đi bầu trời! Nhưng hẳn không dám, nếu nói mạng mô phỏng là bầu trời của hẳn, hẳn thật không muốn vì bầu trời mà mất đi tính mạng!

Ba ngày trôi qua, Thiên Sứ cả ngày thu mình trong căn phòng nhỏ tối tăm, dường như vậy mới có thể mang lại cho hẳn một chút cảm giác an toàn!

Ngày thứ năm, về rục rở trên mặt Thiên Sứ lúc trước đã sớm không còn, thay cho những góc cạnh của gương mặt là sự tái nhợt do vô cùng vô tận những khùng hoảng dần vật mang lại!

Ngày thứ tám, Thiên Sứ không thể nhịn được nữa, so với việc hoảng sợ thế này từ từ chết đi, không bằng đi tìm một sự sáng khoái! Tay phải khô quắt mất đi sự lóng mịn của hẳn duỗi về phía mũ mô phỏng ở trong góc phòng.

Trong lòng hẳn vẫn còn một tia hy vọng, nói không chừng đối thủ vốn không chú ý đến mình, bây giờ chỉ là tự mình hù mình thôi!

Khoảnh khắc sờ vào cái mũ, về mặt Thiên Sứ thay đổi bất định, một hồi xanh, một hồi trắng, hai suy nghĩ không ngừng tranh đấu sâu trong lòng hẳn, cuối cùng là lên hay không lên? Hẳn có chút không ra được quyết định!

Cắn chặt răng, Thiên Sứ mạnh mẽ đội mũ lên, đăng nhập mạng mô phỏng!

Bước chậm rãi trong thế giới mô phỏng, nhìn dòng người đang hối hả ngược xuôi, tâm tình Thiên Sứ mau chóng bình tĩnh trở lại

Nhàn nhả cả nửa ngày, việc lo lắng sẽ xảy ra nhất không xảy ra, trong lòng Thiên Sứ ngẫm thở phào một hơi, xem ra mình đã quá lo nghĩ rồi!

Tâm tình Thiên Sứ bắt đầu thả lỏng, không khỏi vui vẻ lên, ngân nga một điệu hát dân gian. Chính lúc tính bước về phía một khu giao lưu của hội vực linh giả nghe ngóng chút tin tức, trong lòng Thiên Sứ vẫn có chút đắn đo, tên YC này rốt cuộc là ai? Minh trước giờ chưa từng nghe qua một hội vực linh giả mạnh đến vậy, Thiên Sứ muốn đi tìm hiểu xem YC này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Đột nhiên, dị biến đột ngột xảy ra!

19. Chương 19

Thân thể Thiên Sứ đột nhiên nặng nề, không đợi hấn kịp có phản ứng, toàn bộ thân thể giống như mất đi không khí, không nghe điều khiển.

Tuy rằng là thể giới mô phỏng, nhưng Thiên Sứ mồ hôi lạnh vẫn chảy ròng ròng.

Một giọng nói kỳ dị đột nhiên vang lên bên tai Thiên Sứ: “Ta chờ ngươi đã mấy ngày nay, ngươi cuối cùng cũng lên rồi!”

Thiên Sứ trong lòng không khỏi hoảng sợ, khàn giọng nói: “Ngươi... ngươi tới cùng là ai?” Tuy biết rằng hôm nay không chừng chính là ngày cuối cùng trong cuộc đời mình, hấn ngược lại trở nên thần nhiên. Hấn rất muốn biết tên gọi của hội vực linh giả trước mặt này, không hề muốn báo thù, mà là hấn đã phục YC sát đất. Bất kể là phương diện nào, mình đều không thể so với người trước mặt, hấn là một sự tồn tại giống như núi cao phải ngẩng đầu nhìn, trong vô tình, hấn đã trở thành thần tượng trong lòng Thiên Sứ. Đối với kết cục của mình, Thiên Sứ ngược lại không hề có chút oán hận và không cam lòng, ngay khi biết YC có khả năng là hội vực linh giả, trong lòng hấn đã có chuẩn bị như thế này.

Một mình Thiên Sứ với một tư thế quái dị đứng yên ở đó, xung quanh trống vắng không một bóng người.

Giọng nói đó lúc trái, lúc phải, phiêu hốt bất định: “Hi hi, ngươi không phải đã điều tra rồi sao? Tại sao vẫn không biết ta là ai?”

Sắc mặt Thiên Sứ lúc xanh lúc trắng, phẫn nộ nói: “Tuy rằng ta kém xa ngươi, ngươi cũng không nên chơi ta như vậy?”

Im lặng vài giây, giọng nói đó mới xin lỗi nói: “Ta xin lỗi vì hành vi vừa rồi!” Đột nhiên giọng nói thay đổi, mang theo sát khí nồng đậm: “Ta nghĩ, ngươi nhất định biết rõ tại sao ta tìm ngươi rồi chứ!”

Trong lòng Thiên Sứ phát run, nên tới thì phải tới! Lập tức không giấu giếm, mình thế nào tiếp nhận ủy thác, thế nào xâm nhập hạch tâm căn cứ huấn luyện... tất cả đều nói ra rõ ràng, không hề giữ lại chút nào.

Thiên Sứ nói xong, trong lòng đau đớn. Lần này mình thật sự xong rồi, liền dứt khoát nhắm mắt chờ chết.

Nhưng hồi lâu sau vẫn không có chút động tĩnh gì, không biết bao lâu, thân thể liền trở lại bình thường.

Thiên Sứ run rẩy nói: “Ngươi muốn ra tay thì mau ra tay đi!”

Xung quanh vắng lặng, mấy người đi đường từ xa tới đi ngang qua nhìn hấn với ánh mắt như nhìn một tên ngốc.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ... hấn thật sự tha cho ta? Thiên Sứ không dám tin nghĩ.

Thiên Sứ thử di chuyển vài bước, giọng nói làm hấn vĩnh viễn không thể nào quên đó không hề vang lên tí nào. Thiên Sứ cố sức kìm nén cảm giác muốn khóc, với tốc độ nhanh nhất rời mạng.

La gia, trung tâm nghiên cứu.

Chủ quản La Nhân thoải mái ngồi trong một cái ghế Thiên Phong mềm mại, sà nhà bằng thủy tinh pha lê trong suốt có thể cho thấy tất cả bên ngoài. La Nhân nhìn đám người bận rộn trước mặt, hấn cảm thấy vô cùng vững bụng. Hấn biết, trung tâm nghiên cứu trước mặt này mới hạch tâm thật sự của La gia, cũng chính là nguyên nhân thật sự làm cho họ La trường thịnh bất suy. Nhờ La gia tận lực bảo hộ, trung tâm nghiên cứu này tuy không danh tiếng mấy nhưng thực lực rất mạnh. La Nhân tin tưởng rằng nó tuyệt đối

có thể nằm trong 5 trung tâm đứng đầu của toàn thiên hà Farr. Gia chủ có thể để mình quản lý chỗ này cũng nói rõ sự tin cậy của gia chủ đối với năng lực của mình. Nghĩ tới đây, La Nhân không khỏi mỉm cười. Một con cháu ngoại tông mà có thể được gia chủ tin cậy như vậy, làm sao lại không làm cho hắn cảm thấy tự hào.

Nhưng, việc giữa gia chủ và đại thiếu gia lưu truyền sôi nổi trong La gia gần đây, cũng không biết là thật hay giả.

Ài, mỗi nhà mỗi cảnh a! Ngay cả gia chủ là người anh minh quyết đoán đối với việc này cũng chẳng có cách nào. Nhưng trong lòng hắn vẫn luôn thắc mắc, đại thiếu gia tính cách khiêm tốn, hòa nhã, làm việc cẩn thận, rất được gia chủ yêu thích, tại sao lại cùng gia chủ tới bước này? Gần như mọi người đều cho rằng đại thiếu gia nhất định là gia chủ đời tiếp theo của họ La, ngay cả gia chủ cũng mấy lần kín đáo nói đại thiếu gia tương lai nhất định có thể kế thừa y bát của mình, làm rạng rỡ họ La. Chẳng lẽ gia chủ đột nhiên vừa ý nhị thiếu gia? Không thể nào a, nhị thiếu gia, tên khốn chỉ biết ăn chơi, trụy lạc đó cả ngày lấy bằng hiệu của họ La ra ngoài làm xằng làm bậy, hầu như mọi người đều xem thường hắn, La Nhân càng căm ghét hắn đến cực điểm. Gia chủ sẽ không hồ đồ như vậy chứ!

Trong nhà họ La hiện nay ai cũng dè dặt, tin tức từ trong truyền ra cũng lúc này lúc khác, mọi người không ai muốn lúc này mà gặp xui, mà đó lại là cực kỳ xui xẻo nữa.

Đột nhiên, tiếng báo động thê lương cắt ngang sự trầm tư của La Nhân!

La Nhân đứng bật dậy, sải bước đi vào trong đại sảnh, bất cứ lúc nào cũng đi đầu là phong cách làm việc của hắn, đó có thể cũng là một trong những nguyên nhân gia chủ rất tin cậy hắn.

Cả trung tâm nghiên cứu đã loạn cào cào cả lên, tất cả nghiên cứu viên trên mặt đều rất hoảng loạn.

La Nhân nhíu mày, trầm giọng hét: “Hoảng cái gì! Tất cả trở về vị trí của mình cho ta! Mạc Liên Phục, xảy ra chuyện gì?”

Sự trấn định của La Nhân lập tức ảnh hưởng tới mọi người, hiện trường lập tức được kiểm soát, đám nghiên cứu viên này không giống đám ruồi không đầu như vừa rồi nữa, có thể thấy rằng, La Nhân rất có uy tín với những người này.

Một thanh niên gầy ốm, mặt mày hoảng loạn nói: “Chủ quản, có người tấn công quang não của chúng ta, quang não đã mất kiểm soát rồi! Chủ quản, làm sao bây giờ? Cứ tiếp tục như vậy thì chúng ta tiêu tùng!”

- Quang não mất kiểm soát? Đầu óc La Nhân nổ “oành” một cái, kêu ong ong, làm cho La Nhân vốn kiên định cũng mất hồi lâu mới trấn tĩnh được, trước mắt là vẻ mặt bất lực và mong chờ của Mạc Liên Phục.

La Nhân lập tức tỉnh táo trở lại, hắn biết rõ mình lúc này ngàn vạn lần cũng không thể loạn, nếu không thì mọi thứ thật sự chấm dứt rồi.

La Nhân và Mạc Liên Phục cuống cuống chạy tới phòng điều khiển quang não. Phòng điều khiển quang não bình thường không một bóng người, bây giờ đã dày đặc là người. Sắc mặt ai nấy đều trắng bệch.

Một vị nghiên cứu viên già nhìn thấy La Nhân liền vội vàng vẫy tay.

La Nhân lao đến nói: “Mạc lão, tình hình thế nào rồi? Khống chế được không?” Giọng nói nặng trĩu nhưng vẫn rất cung kính với vị nghiên cứu viên già này. Mạc lão là ông nội của Mạc Liên Phục, cũng là nguyên lão của trung tâm nghiên cứu này, vô cùng được mọi người tôn kính, ngay cả gia chủ khi gặp lão cũng tôn kính gọi Mạc lão.

Mạc lão lắc đầu nói: “Rất không ổn! Đối phương có thể là một hội vực linh giả, âm thầm xâm nhập trung tâm nghiên cứu của chúng ta, chúng ta lại không hề phát giác, thật đáng xấu hổ a!” Mạc lão sắc mặt hồ hển nói.

La Nhân cuống quýt nói: “Vậy, chẳng lẽ bây giờ không có cách nào cả sao?”

Mạc lão chỉ mười mấy nhân viên nghiên cứu đang đội mũ mô phỏng: “Bây giờ phải nhờ bọn họ thôi, trong hội vực linh giả, bọn họ tính ra cũng khá lắm, không biết có thể tìm được đối phương không! Mạc lão cần nhắc một lát: ”Người hay là mau báo cho gia chủ, thỉnh cầu chi viện!”

La Nhân cũng không phí lời, trực tiếp nói máy với máy của gia chủ. Bởi vì địa vị quan trọng của trung tâm nghiên cứu, chủ quản, nhân viên đều do gia chủ trực tiếp quản lý!

Hồi lâu, vẫn không liên lạc được, sắc mặt La Nhân đã xấu lại càng xấu hơn! Một dự cảm không hay càng lúc càng mạnh mẽ trong lòng hắn, chẳng lẽ gia chủ bên đó cũng có chuyện rồi sao? Trong lòng La Nhân đập dồn, đây tuyệt đối là hành động có mưu tính trước, nhịp nhàng ăn khớp, chặt chẽ không lọt một giọt nước, bên mình chỉ có thể bị động ứng chiến, đối phương rốt cuộc là ai?

La Nhân trầm giọng nói: “Mạc lão, phía này nhờ người trông coi, ta đi cầu viện gia chủ!” Nói rồi không đợi Mạc lão trả lời, hắn mạnh mẽ nhảy ra khỏi cửa sổ.

Mọi người không khỏi kinh hãi la lên, đây là tầng 80 đó nha!

Giữa không trung, ngón trỏ và ngón giữa tay phải của La Nhân sờ công tắc không gian quang giáp đeo trên cổ tay bên trái, xoạt, một quang giáp hình người toàn thân màu đỏ lửa đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn. Gần như đồng thời, La Nhân linh hoạt đáp lên vai phải quang giáp, chui vào buồng lái.

Động cơ quang giáp màu đỏ lửa gầm rú khởi động toàn bộ, mau chóng bay về hướng tây bắc.

20. Chương 20

Họ La lần này có thể nói tổn thất thê thảm, không cách nào ước lượng được! Khi La Nhân nhìn thấy gia chủ, không sao ngờ được lão nhân suy sụp, tàn tạ nặng nề này chính là gia chủ của La gia, người chỉ huy được ví như là nhân tài kiệt xuất nhất của La gia 250 năm trở lại đây. Hào khí ngày nào, sự tự tin, khí chất làm bất cứ ai cũng không dám đối mặt giờ đột nhiên biến mất tăm. Người trước mặt La Nhân bây giờ chỉ là lão già bình thường, tuyệt vọng. La Nhân biết giờ có nói gì cũng vô ích, liền yên lặng lui ra.

Kết quả tổn thất của La gia lần này sau khi thống kê gần như làm cho mọi người mất hết niềm tin, La gia đã gặp phải thương tổn thê thảm nhất trong lịch sử. Đại thiếu gia nhà họ La vì để ổn định lòng người, trong lúc nguy nan đã cương quyết kế thừa chức vị gia chủ, cuối cùng cũng ổn định được lòng người, La gia bắt đầu có lại sự sống.

Lần tấn công này toàn bộ đều từ mạng mô phỏng, tất cả các hạng mục có liên quan đến mạng mô phỏng của La gia đều bị tấn công, không chỉ như vậy, đối phương còn lợi dụng một số lực lượng khác gián tiếp tấn công, nhưng tương tự, các thao tác này đều dựa vào mạng mô phỏng. Qua sự phân tích của nhân viên kỹ thuật của La gia, các cuộc tấn công này có khả năng rất lớn là đến từ một người, cũng chính là nói, người tấn công chỉ có một!

Điều này quả thật làm cho người nghe phải kinh hãi! Kế hoạch chu đáo, kín kẽ như vậy, thao tác phức tạp như vậy, hơn nữa các cuộc tấn công mà La gia phải chịu gần như là tiến hành cùng lúc, chẳng lẽ hắn có thuật phân thân? Mọi người đối với suy đoán này đều vô cùng không tán đồng.

Đối phương không hề lưu lại bất cứ dấu hiệu nào, ngay cả dấu vết thao tác của hắn cũng đã bị chùi sạch sẽ. Theo thống kê, lúc bị tấn công lần đầu tiên, đã có 89 hoi vực lĩnh giả và hơn 200 kỹ thuật viên tiến vào mạng mô phỏng, muốn ngăn chặn công kích của đối phương, về sau con số này tăng lên tới 152 hoi vực lĩnh giả và hơn 400 kỹ thuật viên. Từ đây cũng có thể thấy được thực lực hùng hậu của La gia, ngay cả Cơ gia nổi tiếng về phương diện quang não cũng không dám coi thường, nhưng có như thế thì vẫn không tìm được kẻ tấn công đáng sợ đó, thậm chí ngay cả ngăn cản hắn cũng không có chút thành tích gì, bọn họ chỉ có thể đau khổ mở to mắt nhìn mọi thứ xảy ra trước mắt, không sức ngăn cản.

Người tấn công này cuối cùng là ai? Tại sao tấn công La gia? Thù oán? Báo thù? Hay là có mục đích nào khác? Đây là vấn đề làm cho gia chủ mới của La gia, La Hành cảm thấy phiền não nhất. Nếu như không tìm được người tấn công, thì lúc nào cũng lo lắng không biết lúc nào bay ra một mũi tên bắn lén, điều này đối với sự phát triển của La gia thật quá bất lợi. Bây giờ, vô luận bất cứ công việc gì cũng muôn vàn mối quan hệ với mạng mô phỏng, đối phương lần này thật là đã bóp nghẹt yết hầu của mình rồi a!

Nhiều người đoán rằng là do 3 nhà khác trong tứ đại thế gia làm, dường như chỉ có bọn họ mới có khả năng nhất. Chỉ có La Hành mới biết điều này vốn không thể nào. Nói tới tứ đại thế gia, La gia, Nguyên gia, Cổ gia, Cơ gia, thực lực mọi người đều sà sà như nhau. Cho dù là Cơ gia có lực lượng hùng hậu nhất trên phương diện này cũng tuyệt không có khả năng đánh La gia đến không có tí năng lực phản kháng nào như vậy. Hơn nữa, quan hệ giữa 4 nhà vô cùng phức tạp, cưới hỏi qua lại đếm cũng không hết, bốn nhà cẩn thận duy trì sự cân bằng kỳ diệu này. Việc dẫn đến ba nhà khác liên thủ để áp chế này đối với ai cũng không có điểm nào tốt, mấy nhà khác cũng sẽ không thiện cận như vậy.

Đột nhiên, máy liên lạc trên bàn La Hành reo lên.

La Hành nhú mày, mình không phải đã căn dặn bọn họ lúc này không được làm phiền mình sao?

La Hành nhấn nút nhận cuộc gọi, xoạt, hiện ra một màn chiếu bán trong suốt, nhưng kỳ quái là trên màn chiếu chẳng có gì hết, một giọng nói kỳ lạ không tả được từ máy liên lạc vang lên: “Lần đầu gặp mặt, đáng tiếc là không thể cùng các hạ nâng ly chúc mừng, thật sự làm cho người ta nuối tiếc! À, chút nữa quên chúc mừng các hạ trở thành gia chủ!”

Cuối cùng ra mặt rồi, trong lòng La Hành nhảy dựng lên, dần lại ý muốn gọi người: “Người là ai? Tại sao tấn công La gia? La gia và người có thù oán gì?”

Giọng nói đối phương có chút hài hước: “Cái này phải hỏi em ngài rồi! Vì để tránh những phiền phức không cần thiết, ta chỉ là thể hiện một chút thực lực của mình, cho các người một chút cảnh cáo!”

La Hành trong lòng không biết chửi rửa Kiệt Bản bao nhiêu lần: “VẬY các hạ cho rằng như thế nào chuyện này mới có thể kết thúc?” Thực lực hai bên quá không tương xứng, đã vậy thông minh như La Hành cũng không thể không cúi đầu.

Đối phương cười nhẹ: “Ta nói rồi, ta chỉ là muốn cảnh cáo thôi, chỉ cần các người không tới làm phiền ta nữa, ta cũng lười dây dưa với các người! Cho nên, kiến nghị của ta là, các người tốt nhất là hủy bỏ tất cả hành động đối phó với ta. Đương nhiên, đây chỉ là kiến nghị, nếu như người có đủ tự tin, cũng có thể chẳng thèm quan tâm đến kiến nghị của ta, chỉ có điều, người nên chuẩn bị kỹ ta phản kích lại đi!”

Đây đơn giản là một sự uy hiếp trắng trợn, La Hành trong lòng ngấm ngầm chửi rửa, nhưng hắn cũng biết rõ đây không nghi ngờ gì là kết quả tốt nhất lúc này, đối với La gia lúc này mà nói, cần thiết nhất là thời gian, La gia cần thời gian hồi phục lại nguyên khí! Lập tức trầm giọng nói: “Lời các hạ nói là thật?”

Đối phương điềm đạm nói: “Thành thật luôn là đức tính tốt đẹp của ta!”

- Được, một lời đã quyết! La Hành mau mắn quyết định.

Tùng tùng, tiếng gõ cửa vang lên.

Giọng nói trong máy liên lạc nói: “Xem ra là lúc ta phải đi rồi, tạm biệt!” Nói xong, màn chiếu lập tức tối sầm lại.

La Hành trầm giọng nói: “Vào đi!”

Trợ lý của La Hành tiến vào cung kính nói: “Gia chủ, thời gian nghỉ ngơi của người đã tới, nhật trình sắp xếp tiếp theo của người là...”

La Hành tối sầm mặt, cắt ngang: “Đi, tìm Kiệt Bản thiếu gia tới đây!”

Hiệp hội sư sĩ thiên hà Farr.

Hai người, một cao một lùn đang nói chuyện.

Người cao cười nói: “Thế nào? Xem qua trận đấu của tên YC đó chưa?”

Người lùn gật gật đầu: “Xem qua rồi!”

Người cao: “Cảm thấy thế nào?”

Người lùn: “Cơ sở thật sự vững chắc vô cùng, tính ra, trên mặt này người có thể thắng hẳn không nhiều!”

Người cao có chút kinh ngạc: “Ừa, vậy ý của ngươi là các phương diện khác của hắc chủ ra gì?”

Người lùn: “Các phương diện khác không đủ tốt, nhưng không thể không thừa nhận sự tiến bộ của hắc chủ thật là đáng sợ!”

Người cao rõ ràng cũng đồng ý: “Đúng vậy, thiên phú tuyệt đối là siêu cấp! Tiền đồ sau này không thể hạn lượng!”

Người lùn gật đầu: “Đúng vậy!”

Người cao: “Ngươi đối với hắc chủ bao nhiêu phần thắng?”

Người lùn ngạo nghễ nói: “Trong vòng 3 năm hắc chủ vẫn không phải là đối thủ của ta!”

Người cao cười: “Ừ! Vậy sau 3 năm thì sao?”

Người lùn: “Vậy thì phải xem tình hình phát triển của hắc chủ! Nhưng tình trạng trước mắt của hắc chủ mà được duy trì, phỏng chừng khả năng vượt qua ta là rất cao!”

Người cao thấp giọng nói: “E rằng bọn họ cũng bắt đầu chú ý tới hắc chủ rồi!”

Người lùn: “Thiên phú tốt như vậy, lại gây sóng to gió lớn thế này, bọn họ muốn không chú ý cũng khó!”

Người cao: “Vậy ngươi cảm thấy rằng hắc chủ có thể bị chọn không?”

Người lùn: “Chắc chắn bị!”

Người cao ngạc nhiên: “Chắc như vậy à?”

Người lùn nghiêm túc nói: “Tên đó quả thật là sinh ra vì quang giáp mà!”

Người cao: “Nhưng, nghe nói là trong hiệp hội lại không có tư liệu của hắc chủ!”

Người lùn: “Điều đó sẽ làm bọn họ đau đầu đây!”

Người cao cười nói: “Nói cũng đúng!”

21. Chương 21

Chiến trường là rừng rậm, loại chiến trường này không hề được sử dụng nhiều, dù sao chiến trường chủ yếu của sư sĩ hiện nay là vũ trụ, dù cho có vào tầng khí quyển thì đại đa số đều lấy không chiến làm chính, đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao quang giáp loại xạ kích trở thành xu hướng chính.

Xạ kích vẫn luôn là điểm yếu của Diệp Trùng, bởi vì từ nhỏ tới lớn, ngay cả với một cây súng hồng ngoại cấp thấp nhất, hắc chủ cũng không hề được tiếp xúc qua trong thực tế. Chính phủ thiên hà Farr đối với việc tiêu hủy vũ khí hư hỏng vô cùng coi trọng, điều này trực tiếp làm cho Diệp Trùng không thể không sống trong thời đại của vũ khí lạnh, đương nhiên, hải tặc vũ trụ cũng không giống lúc trước dùng hành tinh rác như là một hành tinh tiếp tế được.

Huấn luyện ý thức trong tình huống không có sự phản hồi của thân thể, khi đạt tới một trình độ nhất định sẽ không thể tiến bộ thêm, tinh thần và thân thể của con người hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một cũng không được. Kỹ xảo xạ kích của Diệp Trùng chính là đối mặt với tình trạng khó khăn này, cho dù là Mục Thương, đối với vấn đề này cũng chẳng có cách nào.

Vừa nghĩ tới Mục Thương, khóe miệng của Diệp Trùng nhếch lên, cũng không biết tên đó gần đây đang làm gì nữa.

Ai da, lâm địch mà phân tâm là đại kỵ nha, Diệp Trùng liền vội tập trung tinh thần.

Quang giáp Diệp Trùng điều khiển là một Ám ảnh màu tím, Ám ảnh là quang giáp ám sát loại cận chiến, đã đứng vào hàng các quang giáp cao cấp, thân giáp mảnh dẻ, thon dài, chuyển hướng, chạy nhảy trong

phạm vi cực kỳ linh hoạt, cao chỉ có 8,5 mét, so với phần lớn quang giáp thấp hơn gần 1,5 m. Trang bị của nó khá là tuyệt diệu, 2 thanh trùy thủ từ trường cường độ cao trong đêm tối ảm đạm vô quang, nó không vô dụng như thanh kiếm trên người Hắc điểu, cũng không chói mắt như trùy thủ laser, trong màn đêm càng làm cho người khác muốn đề phòng cũng không được. Ở hai cổ tay phân biệt có lưỡi dao hình lưỡi liềm dài 30cm, nó được chế tạo bởi hợp kim có độ nén cao, đủ để xé rách phần lớn thân giáp, với lại hai lưỡi dao làm Diệp Trùng thích nhất là ở chỗ trên bề mặt lại phủ lên một lớp sơn màu đen, đề phòng ánh sáng phản chiếu sẽ khiến kẻ địch chú ý. Ở chân cũng trang bị lưỡi dao giống như vậy. Ngoài ra, phía trước chân và tay có những cơ quan nhỏ, có thể bắn ra các lưỡi dao... nhiều đếm không hết, điều này làm cho Diệp Trùng, vốn là kẻ không có khái niệm âm hiểm nhất mà chỉ muốn càng âm hiểm hơn, càng thích thú hơn nữa, nhớ lại lúc đầu mình gắn những gai nhọn lên thân Ôn Ni, khi so với cái đồ chơi này thật là quá mất mặt đi.

Nếu thân giáp cũng là màu đen thì càng hoàn mỹ hơn nữa, Diệp Trùng suy nghĩ.

Quang giáp này cũng là quang giáp ít được quan tâm. Toàn thân Âm ảnh không có bất cứ vũ khí bắn xa nào, điều này đòi hỏi sư sĩ điều khiển nó phải có khả năng cận chiến khá cao, trong thế giới lấy công kích từ xa làm chủ như hiện nay, điều này quyết định số phận bị hất hủi của nó. Ngoài ra, để tăng cường tính linh hoạt của nó, thân quang giáp bị thiết kế vô cùng yếu ớt, nếu như bị đánh trúng, khả năng chí mệnh cực cao. Âm ảnh tuy rằng trong cự ly ngắn lực bạo phát cực mạnh, nhưng do năng lượng mang theo không đủ, khả năng đi xa của nó vô cùng tệ, trong vũ trụ thường xuyên di chuyển mấy mươi vạn dặm như hiện nay mà nói, đây cũng là một trong những nguyên nhân rất nhiều người không muốn dùng nó.

Tinh thông cải tiến quang giáp, Diệp Trùng đương nhiên hiểu rõ những đặc điểm này của Âm ảnh như lòng bàn tay, nhưng hắn không đồng ý, bản thân Âm ảnh là một quang giáp dùng để ám sát, nếu người muốn dùng để một đấu một thì chỉ có thể nói là người dùng sai chiến thuật rồi. Dùng sai chiến thuật, không phát huy thực lực của bản thân quang giáp, người không thể trách quang giáp không tốt.

Quang giáp của đối phương là một quang giáp cải tiến, 8 họng pháo, họng súng kinh người làm cho nó giống như một com nhím đầy gai, hai cái pháo bắn hạt hai nòng 50 vạn cấp, hai cái súng tản quang (giống súng phóng lực công suất cực cao) 20 vạn cấp. Trời ạ! Đây mà là súng sao? Cái này với pháo có gì khác biệt? Còn có 2 súng sóng âm, loại vũ khí sóng âm này có thể bỏ qua vỏ ngoài quang giáp mà trực tiếp phá hoại sự sống trong cơ thể sư sĩ bên trong buồng lái, có thể gây ra những trạng thái choáng váng, buồn nôn... nghiêm trọng, làm rối loạn thao tác của sư sĩ. Họng súng cực ngắn dưới sườn lại làm cho Diệp Trùng kinh sợ, súng bắn tia laser Farley, độ chính xác của súng laser vốn cực cao, mà độ chính xác của loại súng bắn tia laser này càng làm người nghe sợ hãi, trong vòng 15 dặm (24km), sai số của nó tuyệt đối là trong vòng 0,5mm. Hơn nữa chùm laser bắn ra đủ để xuyên thủng bất cứ quang giáp nào, ngoại trừ vài loại quang giáp đỉnh cấp. Họng súng còn lại là một súng hồng ngoại chỉ 10 vạn cấp, nó có thể hoạt động trong phạm vi rộng, dùng để lấp góc chết của những họng súng kia. Bản thân quang giáp của đối phương cũng cực kỳ quái dị, ừ, hoặc có thể nói là xấu thì thích hợp hơn, từ ngoại hình mà xét thì không khác gì một pháo đài, chỉ là được gắn động cơ nên làm nó có khả năng di động nhất định.

Diệp Trùng cũng hoài nghi rất cuộc nó có thể được coi là một quang giáp không, đây không phải là một pháo đài hỏa lực trên không sao?

Hơn nữa, nhìn hình dáng to lớn của nó, năng lượng có thể mang theo tuyệt đối gấp mười mấy lần Âm ảnh, đây há không phải là một pháo đài hỏa lực trên không không biết một mối hay sao? Diệp Trùng không khỏi thâm kêu khổ, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp phải quang giáp biến thái cực đoan như vậy.

Do địa hình phức tạp, hệ thống tùy ý đưa 2 người vào trong rừng rậm.

Chỉ cần vào trong rừng, hi hi, Diệp Trùng trong lòng cười lạnh không thôi. Một điểm khác của Âm ảnh làm người khác khen ngợi là hệ thống chống truy tìm xuất sắc của nó, mà ở nơi có địa hình phức tạp như trong rừng này, đối phương muốn bắt được bóng của mình lại càng khó khăn hơn.

Diệp Trùng cẩn thận len lỏi trong rừng rậm, không biết rằng lúc này trên đài quan sát là cả một rừng tiếng kinh ngạc.

Theo tiếng tăm của Diệp Trùng mau chóng tăng lên, người xem hắn thi đấu cũng càng ngày càng nhiều, trên khán đài đã đầy nhóc là người. Trên khán đài các màn hình từ những góc độ khác nhau ghi lại từng chi tiết của Diệp Trùng.

Sự kinh ngạc của mọi người là có lý do, tuy rằng Âm ảnh nổi tiếng linh hoạt, nhưng tốc độ của YC trong địa hình phức tạp như vậy mà không hề giảm tí nào, luôn duy trì tốc độ khá cao, giống như một trận gió không gặp chút chướng ngại nào. Điều này làm sao có thể? Tất cả người xem trên khán đài kinh ngạc đến há hốc mồm! Trong rừng rậm cây cối rậm rạp, khắp nơi đều là cành cây, dây leo, dù là đi chậm cũng phải vô cùng cẩn thận.

Kỹ xảo điều khiển thật là khủng bố!

Thật ra, đối với Diệp Trùng mà nói, đây chỉ là kỹ xảo sinh tồn phải có. Rác trong núi rác so với nơi này càng lớn hơn nhiều, mà phần lớn các sinh vật biến dị đó đều sống trong núi rác, muốn bắt được chúng càng cần phải len lỏi tự nhiên trong đồng rác hơn chúng, nếu không, vậy thì ngoan ngoãn mà trở về uống thức ăn lỏng hữu cơ giống bùn đó đi! Ngay từ khi Diệp Trùng điều khiển Ôn Ni cũ kỹ thì đã không cần lo lắng vấn đề này rồi, về sau, chỉ tiêu huấn luyện mà Mục đề ra cho Diệp Trùng càng đạt tới con số khủng bố, Diệp Trùng hiện nay trong hoàn cảnh phức tạp như thế này càng giống như cá gặp nước.

Đột nhiên, một loạt tiếng nổ dữ dội từ phía Tây nam truyền tới.

Diệp Trùng khom lưng, giống một con báo ghê-pa (cheetah) linh hoạt im lặng tiến gần phía đó. Động tác này lại làm cho người xem trên khán đài kinh hô một trận.

Diệp Trùng cẩn thận nấp dưới một tán cây rậm rạp của một cây đại thụ, cẩn thận quan sát đối phương.

Đối phương không hề có ý dây dưa với Diệp Trùng trong rừng rậm mà lại trôi nổi trên không, sau đó dùng pháo đẹp sạch khoảng trống phía dưới, tạo nên một khu vực lõm cực lớn, chỉ cần Diệp Trùng vừa bước chân vào khu vực này liền không thể ẩn thân, lập tức nghênh đón hấn không phải là chùm laser đủ để xuyên thủng thân giáp yếu ớt của hắn, mà là pháo đạn dữ dội dồn dập đủ để bắn nát đến một mảnh vụn cũng không chừa.

Lần này Diệp Trùng bị đưa vào tình thế tiến thoái lưỡng nan!

22. Chương 22

Không ngờ đối phương xảo quyệt như vậy, lại gỡ trò trong rừng. Mấy pháo vừa rồi nổ tạo mảnh đất trống kia lại là mồi nhử, trong khu rừng xung quanh mảnh đất trống đã sớm bị rải dày đặc mìn cảm ứng, tạo nên một vòng đai mìn cảm ứng rộng lớn, bản thân vừa tiếp cận vùng lân cận đã bị nổ tan xác. Càng khiến người ta khó tin là đối phương lại ngay khoảnh khắc Diệp Trùng tiếp xúc với mìn đã tóm được Diệp Trùng, mìn cảm ứng nổ kéo theo một dây liên hoàn, Diệp Trùng dưới sự oanh kích kép của mìn cảm ứng và hỏa pháo, ngay cả tro cũng không còn. Trục tiếp xong đời!

Những người quan tâm “Hỏa pháo vô địch” ai cũng bị thủ pháp rải mìn kín kẽ làm người khác phải khen ngợi thuyết phục, mà 3 phát pháo nổ tạo mảnh đất trống không chỉ chính xác nổ tạo thành một vòng đai trống không hoàn chỉnh mà còn không hề kích hoạt một quả mìn cảm ứng nào, thể hiện năng lực khống chế hỏa pháo cực kỳ kinh người. Điều khiến người ta không thể tin được nhất là trong khoảnh khắc YC tiếp xúc với mìn, “Hỏa pháo vô địch” đó liền khóa chặt hắn, càng đáng sợ hơn là hỏa lực 8 luồng hỏa lực lại đồng thời bắn trúng YC, mà giữa hai người họ còn có 3 cây đại thụ đường kính 5 mét, trong tầm nhìn của “Hỏa pháo vô địch” vốn không thể nhìn thấy hình dáng của YC!

Trận chiến này làm tên tuổi “Hỏa pháo vô địch” vang dội!

Trận chiến này, cũng làm cho phương hướng phát triển của phương pháp thi đấu càng đa dạng hóa hơn, vũ khí hỗ trợ lúc trước bị mọi người coi thường lại được mọi người coi trọng trở lại!

Đương nhiên, điều này cũng không liên quan đến Diệp Trùng. Hắn vẫn không nghĩ ra cách phá chiến thuật của “Hỏa pháo vô địch”, đây thật sự là khắc tinh của quang giáp loại hình cận chiến! Diệp Trùng nhẩn mặt, nhíu mày, vắt óc suy nghĩ!

Đột nhiên cảnh vật trước mặt thay đổi, hấn lại kỳ lạ xuất hiện ở nơi lạ khác.

Việc này, Diệp Trùng không cần suy nghĩ, dùng đầu ngón chân đoán cũng biết đây chắc là trò quỷ của Mục Thương!

Mục Thương sốt ruột nói: “Diệp tử, xem tin tức số 020242985.” Giọng nói của Mục Thương mất đi sự thoải mái và bình tĩnh lúc trước, thêm một phần lo lắng.

Diệp Trùng đánh giá xung quanh, phát hiện đang ở đại sảnh của quảng trường, trước mặt là một bảng tin tức cuộn lên cuộn xuống. Diệp Trùng buồn bực nói: “Sao thế? Mục!”

- Người coi thì biết! Ngữ điệu trầm trọng làm Diệp Trùng có cảm giác bất ổn.

Nhập vào chuỗi số, xuất hiện một mẫu tin, ngay khi vừa xem, Diệp Trùng sắc mặt xám xịt.

A Tú tới nhà Tôn Tuyết Lâm đã rất nhiều ngày. Cha mẹ của A Tú cũng chính là dì của Tôn Tuyết Lâm, chồng dì bị điều tới thiên hà Thiên La, đường xá xa xôi, hơn nữa trên đường cũng có chút không thái bình, A Tú liền được đưa tới nhà Tôn Tuyết Lâm, nhờ vợ chồng Tôn Hải Ninh chăm sóc hộ. Để tiện lợi, A Tú đã chuyển tới học cùng trường với Tôn Tuyết Lâm. Vợ chồng Tôn Hải Ninh đối với đứa cháu gái yếu đuối, hiền lành này rất thương yêu, chăm sóc rất tỉ mỉ. A Tú và Tôn Tuyết Lâm càng thân như chị em ruột, hai người như hình với bóng không rời.

Khi ăn cơm, Tôn Hải Ninh đột nhiên đề cập tới việc học của A Tú: “A Tú, môn điều khiển quang giáp năm nay của các con vẫn phải thi đúng không?”

A Tú mới chuyển tới học, đối với việc này vẫn không rõ ràng, gương mặt xinh đẹp không khỏi hơi nghiêng, cặp mắt to như biết nói ngân ngán nước cầu cứu Tôn Tuyết Lâm.

Tôn Tuyết Lâm gật gật đầu: “Phải thi! Đây là môn thi toàn trường!”

A Tú mếu máo, rõ ràng đối với quyết định này của trường học rất bất mãn, nhưng biểu hiện như vậy rõ ràng là vô cùng đáng yêu.

Mẹ Tôn Tuyết Lâm thương yêu gấp cho A Tú một món ăn, nhẹ nhàng nói: “Vây con phải cố gắng nỗ lực rồi! Có thể nhờ Tuyết Lâm hướng dẫn con, à, ta nhớ lúc trước không phải có một thời gian các con ngày nào cũng lên căn cứ huấn luyện ý thức huấn luyện sao, cảm giác thế nào?”

Vừa đề cập tới căn cứ huấn luyện ý thức, mắt A Tú tối lại, vội vàng cúi đầu ăn cơm, cũng không nói gì. Sắc mặt Tôn Tuyết Lâm cũng vô cùng mất tự nhiên, không ngừng và cơm vào miệng.

Mẹ Tôn Tuyết Lâm kinh ngạc nói: “A, Tuyết Lâm, loại rau cần Ma Diệp (1) này không phải là con nhất mực không ăn sao? Hôm nay tại sao lại đổi tính vậy?”

Mặt Tôn Tuyết Lâm thoáng hồng, vội vàng mở to miệng và cơm, che dấu sự lúng túng của bản thân, ậm ừ trả lời.

A Tú vừa rồi vẫn còn sa sút không tự chủ che miệng cười trộm.

Tôn Hải Ninh không chú ý tới sự thay đổi nhỏ bé của tâm trạng hai người, cười nói: “Tuyết Lâm, tên YC lần trước con nói đó thật là một cao thủ đó nha!”

Tôn Tuyết Lâm và A Tú hai người thất thanh la lên, ngây ngốc nhìn Tôn Hải Ninh.

Tôn Hải Ninh nhắc nhở nói: “Không nhớ à? Chính là tên YC mà lần trước con nói dùng Hắc điều mà có thể thực hiện Vô tự ba hình khiêu được đó, không phải là con nói với cha sao?”

Tôn Tuyết Lâm không khỏi vội vàng hỏi: “YC đó thế nào?” Đôi mắt đẹp của A Tú không nháy nhìn chăm chăm Tôn Hải Ninh, vẻ mặt rõ ràng cực kỳ chú ý.

Tôn Hải Ninh thấy thành công thu hút sự chú ý của hai người, trong lòng đắc ý, liền ra vẻ không mặn không nhạt, cố ý đổi chủ đề, dụ hai người: “Ái chà chà, trong chén ta lại không có đồ ăn rồi, ừ, ta thích ăn nhất là món cá chua ngọt, món cá này mùi vị khá lắm! Ài!”

A Tú sững sốt nhìn Tôn Hải Ninh, rõ ràng là đang bị choáng váng.

Tôn Tuyết Lâm sớm quen với trò này của cha, thò tay bưng một chén lớn cá chua ngọt trên bàn ăn, mau chóng trút tất cả cá chua ngọt vào chén của Tôn Hải Ninh, nước canh vậy mà một giọt cũng không rơi vãi, rõ ràng động tác này đã đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh.

A Tú tròn mắt, há mồm nhìn hai người diễn trò, còn vợ Tôn Hải Ninh thì cười cười nhìn, rõ ràng đã coi như chuyện thường.

Tôn Hải Ninh gấp một miếng cá, nhắm nháp, nhắm mắt ngây ngất nói: “Ồi chao, mùi vị này thật là thơm nha, chắc chắc...”

Đến khi mở mắt, liền nhìn thấy hai mắt Tôn Tuyết Lâm hung dữ nhìn chăm chăm mình, tay phải đang bưng cái chén khê run, ngấm ngấm có chút dấu hiệu bất ổn, trong lòng Tôn Hải Ninh run run, không thể chơi quá lửa a, liền vội nói: “Tên YC này nha, a, các con không biết sao? Bây giờ trên mạng lan truyền rất dữ dội, băng ghi hình trận đấu của hần trở thành thứ hấp dẫn nhất đó, ta cũng xem mấy trận, chắc, chắc... kỹ thuật thật là không tệ! Ô...”

Bình một tiếng, Tôn Hải Ninh nằm ngửa hình chữ đại () trên mặt đất, trên mặt úp một cái chén lớn, tiếng ô ô vang lên dưới cái chén.

A! A Tú thất thanh la lên, hai tay che kín miệng, sắc mặt kinh ngạc.

Tôn Tuyết Lâm làm mặt quỷ của Tôn Hải Ninh, lòi A Tú chạy vô phòng, để lại một chuỗi cười lạnh lạnh.

Giọng nói mẹ Tôn Tuyết Lâm vang lên phía sau: “Ăn xong cơm hãy đi chứ!”

Tôn Tuyết Lâm lớn tiếng nói: “Chúng con ăn no rồi!”

Mẹ Tôn Tuyết Lâm cười mắng yêu: “Đám nhỏ này, thật là!”

- Bà xã, giúp ta lấy cái chén trên mặt xuống... Con bé này ra tay thật độc a!

- Ai biểu ông giỡn nó như thế, đáng đời!

- Trời ơi, kiểu tóc của ta... ô...

- Hi hi...

Thì ra hần vẫn trong khu thực chiến, hai người nhìn nhau cười, vội vội vàng vàng lên mạng mô phỏng.

Nhìn băng ghi hình của hần, hai người như mê như say, không ngờ hần đã thay quang giáp, cử chỉ càng trở nên thành thực hơn. Người ngoài như A Tú chỉ cảm thấy động tác của YC rất dễ nhìn, chỉ Tôn Tuyết Lâm mới hiểu rõ YC mấy ngày này có tiến bộ lớn cỡ nào, càng khám phục trí tuệ hần thể hiện trong các trận đấu.

- A Tú, chúng ta ngày mai cũng đi xem hần thi đấu đi!

- Ủ! A Tú ra sức gật đầu.

Bọn họ không biết, lúc này ở một nơi xa xôi vạn dặm, Diệp Trùng đang phải đối mặt mối nguy hiểm lớn nhất từ trước đến nay.

(1): Nguyên văn: Ma Diệp Cẩn: Ma Diệp là một loại lá Hồng Ma đặc hữu của Triều Sán (). Lúc trước không dùng để ăn, vỏ cây bện thành dây thừng. Hiện nay không còn dùng để bện dây thừng nữa, nhưng Ma Diệp làm món ăn lại phát dương quang đại, có mùi vị rất ngon, rau xanh quý nhất trong bốn mùa một năm chính là Ma Diệp. Ma Diệp chính là ngọn của cây Hồng Ma khi còn rất non hái xuống để ăn. Vì vậy, cây Hồng Ma không thể lớn được nên không thể làm dây thừng được. Quán ăn ở Triều Sán đều có món này. Cách làm như sau: Ma Diệp nhúng vào nước sôi khoảng 80 độ một chút, vớt ra để nguội, tỏi, phù dung chiên tới hơi đỏ, thêm đậu hủ chiên cho thơm, cho Ma Diệp vào xào là ăn được.

23. Chương 23

- Tinh Diệu? Diệp Trùng nhất thời như bị gậy đập trúng, lão đảo đứng không vững!

Không khỏi cười thầm, mình đã ở cái nơi chim không thèm ỉa này khổ cực tranh đấu bao nhiêu năm nay, không ngờ là cuối cùng vẫn không chạy thoát bàn tay của vận mệnh.

Tinh Diệu đối với những vật thể có sự sống có lực sát thương mang tính hủy diệt. Nó giống như một cái lược, trong phạm vi tác động của nó, chải từng nhát từng nhát một, tất cả các sinh mệnh có sự sống đều bị loại bỏ.

Diệp Trùng thất lạc hồn phách chui ra khỏi buồng lái của Mục.

Diệp Trùng vừa chui ra, tiếng la hét hoảng của Mục vang lên: “Không hay, xung tín hiệu bị cắt đứt rồi!”

Diệp Trùng nhún nhún vai, chẳng buồn để ý.

Liên hệ của Diệp Trùng và Mục với thế giới bên ngoài hoàn toàn bị cắt đứt. Diệp Trùng lười biếng nằm trên ghế, không biết tại sao, tâm tình lại rất mau chóng bình tĩnh trở lại. Nhớ lại bao nhiêu năm nay có thể sống ở cái hành tinh rác này, một ngày như thế này tới, trong lòng Diệp Trùng lại không hề sợ hãi, vô số năm nay quanh quẩn giữa sống và chết, hắn đã rất coi nhẹ cái chết. Hắn chỉ cảm thấy không cam lòng, bản thân rất nỗ lực muốn sống, hơn nữa vẫn luôn cho rằng bản thân đã có thể quyết định vận mệnh của mình, nhưng khi vận mệnh thật sự đùa giỡn trước mặt hắn, hắn mới phát hiện mình nhỏ bé thế nào, vô dụng thế nào, điều này làm hắn cảm thấy có vài phần bi thương.

Mục cũng không nói gì, nhưng ánh sáng lập lờ trong mắt chứng tỏ quang não của hắn đang điên cuồng vận chuyển.

Hai người yên lặng, ai cũng không nói, trong bóng tối chỉ có mắt điện tử của Mục không ngừng lóe lên, có vài phần nguy dị!

Sáng sớm ngày hôm sau, Mục gọi Diệp Trùng tỉnh dậy.

Diệp Trùng vừa tỉnh lại liền vô ý thức bắt đầu rèn luyện thân thể, đột nhiên nghĩ tới vài ngày nữa thì cái mạng nhỏ bé của mình cũng đi đứt, thân thể luyện tốt cỡ nào cũng không chống được Tinh Diệu, nhất thời mất đi hứng thú tập luyện.

Mục gọi Diệp Trùng tới: “Diệp tử, cho ngươi biết 1 việc!”

- Chuyện gì? Nhìn vẻ mặt dường như rất quan trọng của Mục Thương, Diệp Trùng cảm thấy rất buồn cười, nhưng cũng tốt, Mục cũng không phải chết chung với mình, Tinh Diệu đối với vật thể không có sự sống không hề có ảnh hưởng gì. Trong lòng Diệp Trùng có chút yên tâm, nhưng, hắn về sau phải thưởng thức sự tịch mịch mà mình đã từng phải chịu ở đây. Đột nhiên, hắn có chút tò mò, không biết Mục khi tịch mịch sẽ có hình dạng gì!

Mục mở miệng, giọng nói nghiêm túc khó tả: “Diệp tử, ta đã tính toán qua, chúng ta vẫn còn một cơ hội sống sót!”

Diệp Trùng không tin: “Cơ hội? Cơ hội gì? Ngươi có cách gì?”

Mục nói: “Rời khỏi hành tinh này!”

Diệp Trùng liền sờ lên trán Mục Thương xem hắn có bị phát sốt không: “Mục, ngươi không phải quá kích động mà quang não bị đoản mạch chứ! Rời khỏi hành tinh này? Chúng ta làm sao rời, chúng ta không có thuyền vũ trụ, nếu có thể rời khỏi ta đã sớm không nán lại ở nơi khỉ ho cò gáy này.”

Mục ung dung nói: “Ta từng tính qua, tuy rằng ta chưa từng du hành trong vũ trụ, nhưng trên lý luận mà nói, vẫn có một khả năng nhất định!”

Diệp Trùng: “Trên lý luận? Là ý gì?”

Mục giải thích nói: “Ta chỉ là tính toán theo mô phỏng, có khả năng rời khỏi thành công!”

Diệp Trùng bất động, nhìn chằm chằm Mục: “Tỉ lệ bao nhiêu?”

Mục bình tĩnh nói: “Dao động từ 20 đến 47%!”

Diệp Trùng sờ cằm suy nghĩ: “Ừ, tỉ lệ thật sự có chút nhỏ!”

Mục hỏi: “Người quyết định thế nào?”

Diệp Trùng mạnh mẽ vung cánh tay, không chút do dự nói: “Tôi luôn! Đương nhiên phải làm, còn hơn là chờ chết!”

Mục Thương lãnh đạm nói: “Tốt!”

Diệp Trùng nhìn Mục: “Thật ra người không cần phải mạo hiểm, Tinh Diệu sẽ không gây hại cho người! Người hoàn toàn có thể mặc kệ ta!”

Mục Thương lạnh lẽo nói: “Căn cứ lý luận về giá trị, đây là hướng có giá trị lớn nhất!”

Diệp Trùng cười, nhún nhún vai: “Mặc người nói thế nào, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Mục Thương nói: “Sửa chữa buồng lái, bổ sung năng lượng, ta cần rất nhiều năng lượng!”

Hai người với tốc độ lớn nhất thu thập tất cả pin năng lượng, gắn lên tám tập trung năng lượng mặt trời.

Diệp Trùng ngồi trong buồng lái, trên bức tường bên trái buồng lái có một lỗ thủng to bằng bàn tay, xung quanh lỗ thủng rõ ràng là dấu vết của vũ khí laser bắn lên kim loại lưu lại. Diệp Trùng chán nản nói: “Chỗ này khó sửa nha, chủ yếu là không có nguyên liệu và công cụ!”

Mục nói: “Nếu như không sửa tốt, người ngồi ở trong, xác suất sống sót là 0!”

Diệp Trùng ngẩn người, liền đau khổ nhíu mày, cố sức nghĩ cách. Nguyên liệu, nguyên liệu... Trong miệng Diệp Trùng không ngừng lẩm bẩm, những kim loại trong núi rác còn lâu mới đạt được đòi hỏi của du hành trong vũ trụ, vậy thì phải làm sao đây?

Tài liệu cần phải có cường độ cao, dẻo dai, năng lực chống xung kích mạnh, tốt nhất là thành miếng, bởi vì trên tay mình không có công cụ gia công.

Đột nhiên, trong đầu Diệp Trùng lóe sáng, hần biết ở đâu có thứ này!

Mục với tốc độ cực nhanh di chuyển qua từng ngọn, từng ngọn núi, Diệp Trùng ngồi trong buồng lái cảm thụ khoái cảm phi hành tốc độ cao mang lại, chỉ là lỗ thủng đó phát ra tiếng gió thổi giống như ống bễ, thoáng chốc làm cho khoái cảm của Diệp Trùng tan thành mây khói.

Mục Thương hỏi: “Thứ người nói dùng được không?” Giọng nói đầy vẻ nghi ngờ.

Diệp Trùng có chút ngập ngừng nói: “Chắc là dùng được, ta nhớ thứ đó ngay cả cốt đao của Ôn Ni cũng đâm không thủng.”

Thứ Diệp Trùng nói là vẩy trên thân Thiết mãng tích (Mãng là rắn, tích là rắn mối). Thiết mãng tích là điểm cao nhất trong chuỗi thức ăn trên hành tinh rác này, bản tính hung tàn, sức mạnh vô cùng, điều làm người khác khó ứng phó nhất là vẩy bao phủ toàn thân nó, mấy cái vẩy này cực kỳ cứng chắc, dẻo dai, có thể nói là đao thương bất nhập.

Diệp Trùng một lần vô tình phát hiện một ổ Thiết mãng tích nhưng vẫn không dám ra tay, Ôn Ni tuyệt đối không chịu được cái đuôi to như thùng nước của nó. Diệp Trùng từng chính mắt nhìn thấy còn Thiết mãng tích này chỉ dùng không tới 3 phút thì đã tiêu diệt một bầy Hồng nguyên (kỳ nhông đỏ). Lúc đó chỉ thấy nó xoay ngang, lủi thẳng, khắp nơi tán loạn, bá khí vô địch của nó khắc sâu trong tâm tưởng của Diệp Trùng. Móng vuốt của Hồng nguyên đủ để xé toạc kim loại vậy mà không hề lưu lại trên thân Thiết mãng tích bất cứ dấu vết nào. Điều này làm Diệp Trùng lúc đó đang đứng xem có ấn tượng cực kỳ sâu sắc, cho nên hần vừa nghĩ tới tài liệu có cường độ cao liền lập tức nghĩ tới vẩy trên thân Thiết mãng tích.

Sắp tới ổ Thiết mãng tích, Diệp Trùng ra hiệu Mục Thương đi chậm lại.

Đầu cây gậy titanium dài 7 mét được mài cực kỳ bén nhọn, lóe lên hàn quang yếu ớt.

Thiết mãng tích quả nhiên đang ở trong ổ, nhàn nhả cắn xé một con Hồng nguyên. Thịt Hồng nguyên vô cùng tươi ngon, là thức ăn Thiết mãng tích thích ăn nhất. Thịt Hồng nguyên thật ngon a, Diệp Trùng không phải không biết, chỉ là rất khó tìm thấy chúng, hơn nữa chúng cũng không phải thứ dễ chọn, cũng chỉ có Thiết mãng tích mới có thể không coi lực sát thương của Hồng nguyên vào đâu mà đem chúng làm thức ăn.

Mục Thương bình tĩnh, thoải mái bay về phía Thiết mãng tích, Diệp Trùng không khỏi vô cùng hưng phấn, đây là cuộc đụng độ nảy lửa của 2 cường giả mạnh nhất hành tinh rác số 6 (*), như thế nào lại không làm cho Diệp Trùng không kích động chứ?

PS:(*) Ở chương 1 có nói hành tinh này là hành tinh rác số 12, nhưng cuối chương này thì lại nói là số 6, chắc là tác giả viết sai. Đã kiểm tra 2 trang web đều ghi là số 6 nên khi dịch cứ giữ nguyên là số 6, chúng ta cứ coi như là hành tinh của Diệp Trùng ở đi, dù sao chắc từ nay về sau sẽ không đề cập tới con số này nữa đâu.

24. Chương 24

Trên thân mình màu nâu của Thiết mãng tích phủ kín một lớp vảy dày màu xanh nhạt, giống như người thấy được sắt khi đang tỏa ra trong không khí, nó đột nhiên nhô dậy, ánh mắt màu đỏ máu hung hãn nhìn chăm chăm Mục Thương, Diệp Trùng mặc dù ngồi trong buồng lái nhưng vẫn không khỏi run nhẹ toàn thân.

Thiết mãng tích nửa nằm nửa bò nhìn đã đủ dọa người rồi, sau khi nhô dậy càng giống một ngọn đồi, còn là một ngọn đồi mặc giáp, tạo nên một cái bóng khổng lồ trên mặt đất.

Mục Thương không hề có bất cứ biểu hiện gì, vẫn đứng yên tĩnh lặng ở đó như lúc đầu nhìn chăm chú con vật to lớn trước mặt, nhưng lại giống như thần linh cao ngạo nhìn xuống chúng sinh, còn Thiết mãng tích trước mặt giống như một con kiến hôi được nhìn từ trên tầng mây cao cao nhìn xuống.

Thiết mãng tích như cảm giác được nguy hiểm, không dám manh động, chỉ có chân trước ra sức cào cào mặt đất, miệng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Diệp Trùng trong buồng lái lại nhìn thấy một cảnh tượng khác. Đội mũ lên, tất cả những thứ xung quanh đều hiện ra trước mắt hắn. Mỗi một góc độ khác nhau trên người Mục Thương đều ẩn giấu kính tượng, sau đó thông qua trí năng của quang não ghép lại, Diệp Trùng cảm giác như bản thân đang đứng ở bên ngoài.

Diệp Trùng kinh ngạc đến nỗi không khép được miệng, đây... đây cũng thật là quá khoa trương đi! Diệp Trùng trong căn cứ huấn luyện ý thức điều khiển không ít quang giáp, đã sớm không còn là một tên ngốc chưa từng nhìn qua việc đời như trước kia, nhưng chưa có quang giáp nào có thể sánh với Mục. Quang giáp khác cùng lắm chỉ có màn hình nhiều hơn một tí, để bảo đảm rằng các phương hướng không bị lẫn lộn.

Diệp Trùng lần đầu tiên cảm thấy lai lịch của Mục thật thần bí.

Nhưng không đợi hắn có suy nghĩ gì, cảnh vật trước mắt thay đổi, toàn bộ tin tức hình ảnh 3D về Thiết mãng tích xuất hiện trước mắt Diệp Trùng, nhưng không ngừng xoay chuyển, tích, một tia sáng đỏ quét qua, hình ảnh 3D của Thiết mãng tích bị cắt thành vô số lưới nhỏ, rất nhanh sau đó xuất hiện một đốm đỏ dưới cảm Thiết mãng tích.

Bên tai Diệp Trùng đột nhiên truyền tới giọng nói điện tử xa lạ: “Quét hình hoàn tất, xác định mục tiêu tấn công!”

Mục nhẹ nhàng nhảy một cái, từ trên núi rác cao hơn 20 mét, vô thanh, vô tức, giống như một con dơi xòe cánh bay lên, nếu như sau lưng là bầu trời đêm với một mặt trăng tròn vành vạnh, tuyệt đối sẽ có người nhận lầm hắn là một quý công tử đạp lên ánh trăng mà tới, ưu nhã, lạnh lùng, tỏa ra sức dụ dỗ chết người.

Quang giáp vậy mà cũng có thể có loại khí chất giống với con người? Diệp Trùng không thể tin được, nhưng lại không thể không tin, bởi vì tất cả đều xảy ra trước mắt hắn.

Thình lình trước mắt hoa lên, cảnh vật thay đổi, không có dấu hiệu gì, đột nhiên Thiết mãng tích xuất hiện trước mắt Diệp Trùng. Trái tim Diệp Trùng co rút kịch liệt, Diệp Trùng thậm chí có thể nhìn rõ hoa văn giống như những phù chú thời xa xưa thần bí khó dò trên vảy của Thiết mãng tích.

Nếu như có người nào khác tại hiện trường, thì sẽ nhìn thấy một màn cực kỳ nguy dị, đang nhảy trên không không có chỗ mượn lực, Mục vậy mà đột nhiên biến mất, rồi đột nhiên xuất hiện ở một bên trước mặt Thiết

mãng tích. Hẳn giống như phá vỡ trói buộc của thời gian và không gian, khi không biến mất, rồi lại khi không xuất hiện.

Đây chính là cảnh xảy ra vừa rồi làm Diệp Trùng sợ hãi nhảy dựng lên vì Thiết mãng tích đột ngột xuất hiện trước mắt.

Thiết mãng tích cũng bị Mục làm cho kinh hãi, cái đầu to lớn hất nhẹ sang bên, chân sau chính đang muốn lui về sau.

Ngay khoảnh khắc Thiết mãng tích hất đầu, một tia sáng bạc lóe lên, hàn quang của đỉnh đầu sắc nhọn của cây gậy titanium do di động với tốc độ cực cao, vạch lên một tia sáng bạc trên không trung, thẳng tắp không có vấp vấp chút nào, có thể thấy rằng trong quá trình Mục đâm nhát này, đỉnh gậy titanium không hề run tí nào, tiếng rít the thé do xé rách không khí như muốn xé toạc màng nhĩ người khác.

“Phập!” Gậy titanium đâm sâu vào chỗ thịt mềm dưới cổ Thiết mãng tích đó, Thiết mãng tích vẫn mở to cặp mắt màu nâu, bất động nhìn chằm chằm Mục. Mục không có bất cứ biểu hiện gì, mau chóng lùi ra xa Thiết mãng tích 20 mét, chú ý nhìn Thiết mãng tích.

Thiết mãng tích giống như tới giờ mới hiểu ra, thanh âm khàn khàn thê lương vang lên trong núi rác, sau đó càng lúc càng yếu, cho tới khi tắt hẳn. Hai mắt Thiết mãng tích mở to, u ám, sự sống đã sớm biến mất, máu tươi trộn lẫn nước dãi hôi thối nơi khoe miệng, men theo khe răng lớn gấp 2 lần ngón tay của Diệp Trùng chảy xuống, tích tắc tích tắc chảy trên mặt đất.

Diệp Trùng ngây ngốc, triệt để ngây ngốc! Từ lúc mới bắt đầu, miệng Diệp Trùng chưa hề đóng lại!

Đây là lần đầu tiên Diệp Trùng thật sự nhìn thấy thực lực của Mục! Mạnh tới mức thoát ra khỏi lẽ thường!

Hiện giờ, trong đầu Diệp Trùng hoàn toàn bị nhát đâm đoạt hồn người đó chiếm cứ, ngân tuyến đủ để xé rách hư không đó, thanh âm đặc trưng của xé rách hư không đó, một lần lại một lần tái hiện trong đầu Diệp Trùng.

Mãi tới khi Mục kêu hần xuống để lột da, hần vẫn chưa bình tĩnh lại, bước chân như cứ lảng lảng, giống như đang đi trên mây.

Hồi lâu mới hồi thần trở lại, vội vàng giúp đỡ cắt từng phiến vảy của Thiết mãng tích xuống.

Diệp Trùng vừa làm vừa nói: “Mục, nhát đâm vừa rồi của ngươi thật là hoàn mỹ nha! Thật là lợi hại!” Giọng nói cực kỳ hâm mộ.

Mục không cho là đúng nói: “Hoàn mỹ? Ta còn kém xa lắm! Nhát đâm đó của ta thiếu một thứ quan trọng nhất!”

Diệp Trùng ngạc nhiên, không khỏi ngừng tay nói: “Thiếu một thứ quan trọng nhất? Thứ gì vậy?”

Mục cũng dừng lại, nhần nại giải thích: “Là tinh thần! Tuy rằng nhát đâm này của ta về mặt sức mạnh, góc độ, thời cơ đều không chê vào đâu được, nhưng công kích của ta thiếu tinh thần, nói cách khác là thiếu đi linh hồn! Tuy rằng không biết câu này là ai nói, nhưng nó vẫn luôn nằm trong chip thông tin của ta. Tin rằng cách nói này có một sự chính xác nhất định! Nhưng, ta đối với điểm này vẫn không thể giải thích, kỹ xảo của ta đã phát triển tới mức độ cao nhất mà quang não giai đoạn này có thể đạt tới, dù sao ta không phải là con người! Mà đây gần như là độc quyền của con người!”

- Tinh thần... Diệp Trùng lẩm bẩm, không khỏi cảm thấy thanh thản. Từ trước giờ đều cho rằng thực lực bản thân đã khá lắm rồi, thắng lợi mấy ngày nay gần đã chứng minh được điều này, nhưng nhìn nhát đâm Mục vừa làm, Diệp Trùng mới hiểu rõ bản thân vẫn còn kém lắm. Nhát đâm vừa rồi của Mục, Diệp Trùng tin chắc là mình tuyệt đối tránh không thoát, Diệp Trùng bắt đầu trung thực nhìn lại thực lực của mình. Nhục chí, tự ti, những chữ này đều không có trong tự điển của Diệp Trùng, Diệp Trùng tin tưởng, chỉ cần mình nỗ lực, nhất định có thể thậm chí vượt qua cả Mục!

Mục cầm một miếng vảy Thiết mãng tích, vừa bẻ vừa xé, không khỏi khen ngợi: “Quả nhiên không tồi! Cường độ có thể đạt tới 8.12, độ dẻo dai trong khoảng 7~7.2, cường độ cao như vậy mà lại có thể dẻo dai cao thế này, thật sự là rất khó có được!”

Nói xong liền để miếng vải Thiết mãng tích đặt trên mặt đất, tay phải rung động, một điểm ngân mang nhìn chậm mà thật ra rất nhanh rơi trên miếng vải Thiết mãng tích này, chỉ nghe một tiếng động nhỏ, bụi đất lấy miếng vải làm trung tâm men theo mặt đất bay ra xung quanh.

Mục nhặt miếng vải lên, ngay giữa miếng vải trừ một vết xước nhỏ chẳng có bất cứ chỗ hư hại nào khác, Mục gật gật đầu: “Quả nhiên là đồ tốt, Diệp tử, những miếng vải này chúng ta đừng bỏ sót miếng nào!”

Diệp Trùng tiếp lời: “Đó là đương nhiên, đồ tốt như vậy, về sau chỉ có thể nhìn không thể đụng được!” Nhìn thấy vết nứt như mạng nhện trên mặt đất vừa đặt miếng vải, Diệp Trùng không khỏi âm thầm lú lười.

Hai người lột sạch sẽ Thiết mãng tích, Diệp Trùng dám cam đoan, con Thiết mãng tích này từ khi sinh ra đến nay, chưa từng sạch sẽ như vậy! Diệp Trùng còn rót đầy một bình máu Thiết mãng tích. Vốn vẫn quan tâm thịt của Thiết mãng tích có mùi vị gì, Diệp Trùng đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, cắt một cái chân trước vác lên vai, trước khi rời đi vẫn luyến tiếc không nỡ, lúc lúc lại quay đầu nhìn núi thịt đó. Chắc chắn, ông đây lập tức phải rời đi rồi, nếu không, cái đồng này có thể ăn bao nhiêu ngày đây!

25. Chương 25

Diệp Trùng không biết làm sao nhún nhún vai: “Ta cũng không biết, thứ này vốn là do cha ta phối chế, ta cũng chỉ là xài vài lần, nhưng lần đó dùng máu sâu đất, lần này đi đâu tìm sâu đất chứ? Ta chỉ thử xem máu của con to dùng này có tác dụng hay không! Nếu có thể thay thế được thì tốt, nếu không, chúng ta chỉ có đi đào bùn thôi!”

Diệp Trùng lấy ra máu Thiết mãng tích đổ vào một đồ đựng, sau đó lại cho vào mấy thứ không biết tên, ở dưới là một lò lửa đốt nóng, chẳng bao lâu sau, chất lỏng sau khi trộn lẫn ục ục bọt khí, Diệp Trùng lấy ra một cây gậy, không ngừng khuấy. Chất lỏng từ từ chuyển từ màu đỏ thành màu lam, chiếu lên làm mặt Diệp Trùng xanh lét một màu, mơ hồ giống như Vu sư tà phái trong tiểu thuyết chế tạo nước thuốc nguyên rửa. Tuy Mục gan lớn nhưng con mắt điện tử cũng nhấp nháy liên tục.

Vải Thiết mãng tích cũng lấy về rồi, đích xác phù hợp yêu cầu sửa chữa, nhưng làm thế nào để gắn miếng vải này lên thân giáp bằng kim loại lại là một vấn đề lớn! Công cụ nào cũng không có, tuy rằng nói khéo léo có thể nấu ăn không cần gạo, nhưng nếu như không có gạo, cái gì khác cũng không có, muốn làm thành cơm cũng không phải dễ như vậy.

May mắn đầu óc Diệp Trùng thông minh, nghĩ ra ý kiến để bù đắp sự thiếu hụt này. Lúc đầu vì để gắn gai nhọn lên thân Ôn Ni, cha nghĩ ra không ít phương pháp, cuối cùng cũng không biết làm thế nào mà ông nghĩ ra công thức hy kỳ cổ quái này, phát minh ra loại keo dán siêu dính này. Nhưng hiệu quả cũng vô cùng tốt, ít nhất gai nhọn trên thân Ôn Ni trải qua nhiều lần va chạm như vậy mà vẫn không có việc bị rớt ra, đây mới là nguyên nhân chân chính làm Diệp Trùng tin tưởng.

Nhưng máu sâu đất bên trong đổi thành máu của Thiết mãng tích, hiệu quả như thế nào, trong lòng Diệp Trùng cũng rất lo lắng.

Diệp Trùng cẩn thận khuấy đều chất lỏng trong đồ đựng, cho đến khi đồ đựng bay ra một mùi hương thơm ngọt, Diệp Trùng mới ngừng khuấy. Ngửi thấy mùi thơm ngọt hấp dẫn này, trong lòng Diệp Trùng đột nhiên nảy sinh suy nghĩ hoang đường rằng cái thứ này có lẽ mùi vị cũng không tệ, suy nghĩ vừa nảy sinh, Diệp Trùng vội vàng kiềm nén cái suy nghĩ giống như ma quỷ này. Kích động là ma quỷ... kích động là ma quỷ, trong lòng Diệp Trùng không ngừng cảnh cáo bản thân, nhưng ánh mắt lướt qua một chút màu lam dính trên cây gậy khuấy, Diệp Trùng vẫn không khỏi cật lực nuốt nước miếng.

Lấy ra hai miếng kim loại, phết lên một lớp, rồi mau chóng dán lại với nhau, sau đó lập tức bỏ nó vào trong hồ nước bên cạnh, chất lỏng màu lam bị ép chảy ra từ giữa hai miếng kim loại vừa gặp nước liền lập tức biến thành không màu.

Diệp Trùng lấy hai miếng kim loại ra khỏi hồ nước, lau khô vết nước trên mặt, sau đó đưa nó cho Mục Thương ở bên cạnh.

- Vậy là xong rồi? Mục Thương hỏi.

Diệp Trùng không chịu trách nhiệm nói: “Không biết, cho nên mới cần người thử xem sao!”

Mục nhận lấy tấm kim loại do 2 miếng dán lại, thử thử: “Đường như không tồi, nhưng chúng ta bây giờ là nguyên liệu từ sinh vật và nguyên liệu kim loại!”

Diệp Trùng cười nói: “Ta đã sớm nghĩ tới điều này rồi! Nói rồi móc ra một miếng vảy Thiết mãng tích nhỏ nhất.

Thí nghiệm rất thành công, ít nhất là trong điều kiện như vậy thì xem như là thành công!

Diệp Trùng lấy ra một miếng vảy Thiết mãng tích lớn nhất, phết lên một lớp chất lỏng màu lam thật dày, mạnh mẽ dán lên cái lỗ đó, cái lỗ lập tức bị che kín mít, Diệp Trùng vẫn không yên tâm, lại dán thêm một miếng lên trên.

Mục Thương thật lòng nói: “Tay nghề của người thật là tệ hết biết!”

Nhìn cái tường trong buồng lái như một miếng vá, Diệp Trùng đứng đưng nói: “Có lẽ vậy, nhưng tuy ta không hiểu, có lẽ đây cũng là một loại hành vi nghệ thuật có ý nghĩa sâu sắc! Bên ngoài có cần dán thêm một lớp không?”

Mục Thương nói: “Không cần, chúng ta không có thiết bị hút khí, nếu như trong ngoài đều dán, áp lực do không khí bên trong sinh ra khi chúng ta thực hiện bước nhảy không gian rất có thể sẽ lấy đi tính mạng của chúng ta!”

Diệp Trùng bưng tỉnh ngộ: “Ừ, hiểu rồi! Nhưng vảy Thiết mãng tích dư thừa thì sao?” Diệp Trùng chỉ đồng vảy Thiết mãng tích trên đất, toàn bộ vảy trên người Thiết mãng tích đều bị hai người lột hết về, nhưng không ngờ chỉ dùng có vài miếng, vẫn còn dư một đồng lớn, vứt đi thì vô cùng đáng tiếc, để lại thì không biết để đâu!

Mục nói: “Không gian thứ nguyên của ta vẫn còn chỗ, để trong đó đi!”

Diệp Trùng cường tráng trước mặt Mục Thương cao lớn, rõ ràng vô cùng nhỏ bé, hai người ngồi sòng đôi ở đỉnh một ngọn núi rác gần nhất với cổng nhà Diệp Trùng, sau lưng là trạm trung chuyển tín hiệu xung mạch cao ngất ngưỡng. Trời lúc này đã chạng vạng, mặt trời tỏa ra ánh sáng màu cam làm cho hành tinh hoang vắng này có thêm vài phần sự sống, có thêm vài phần ấm áp!

Hai người cứ ngồi yên lặng như thế, ai cũng không muốn phá tan sự bình lặng khó có được này!

Tia sáng cuối cùng của mặt trời biến mất sau đường chân trời, Mục mở miệng: “Các tấm năng lượng đã bổ sung xong! Chúng ta cũng phải động tay rồi!”

Diệp Trùng gật gù đầu, tuy rằng việc quan trọng nhất đã hoàn thành, nhưng vẫn còn rất nhiều việc cần hai người đi làm.

Diệp Trùng ngồi trong buồng lái, bên trong không gian buồng lái vốn vẫn rộng rãi chất đầy các tấm năng lượng lớn nhỏ khác nhau, Diệp Trùng bây giờ ngay cả trở mình cũng làm không được. Đội mũ lên, cảnh vật bên ngoài liền hiện ra rõ ràng.

Đột nhiên, Diệp Trùng có chút luyến tiếc không nỡ rời. Ở đây, mình và cha cùng sống hơn 10 năm, mỗi một nơi ở đây mình đều rõ như lòng bàn tay, mỗi một ngọn núi rác đều có dấu chân của mình đi qua.

Diệp Trùng thở ra một hơi trọc khí thật dài trong lồng ngực.

Vô luận đi tới nơi nào, bản thân chẳng qua cũng là vì sinh tồn thôi.

Chăm chú nhìn nơi mình sống từ nhỏ tới lớn này, Diệp Trùng khàn giọng nói: “Mục, chúng ta đi!”

Mục Thương từ từ bay lên tầng khí quyển, sau đó mạnh mẽ bay thẳng lên trời.

Diệp Trùng nhìn trạm trung chuyển tín hiệu xung mạch dưới chân càng lúc càng nhỏ trong mắt mình, tới khi nhỏ tới mức không thể phân biệt được nữa, Diệp Trùng không khỏi có chút si ngốc!

Tốc độ của Mục vô cùng nhanh, tầng ngoài cùng của quang giáp lay động một lớp plasma cực mỏng, do ma sát với không khí ở tốc độ cao, không ngừng có hoa lửa bắn ra. Với tốc độ của Mục, rất nhanh đã thoát ra khỏi lực hấp dẫn của hành tinh này, đi vào vũ trụ mênh mông.

Diệp Trùng nhìn vũ trụ tối đen sâu xa, tinh vân màu sắc rực rỡ, như lụa màu đỏ nhạt, như khói màu lam nhạt, ẩn hiện giữa các vì sao, đẹp đến làm mọi người mê say.

Tuy rằng là lần đầu tiên vào vũ trụ, Diệp Trùng đối với cảnh vật trước mắt không hề có chút hứng thú nào.

Mục nói: “Diệp tử, mở hệ thống bảo hộ sơ sĩ, nút màu lục ở hàng thứ 3 dưới tay vịn bên phải người!”

Diệp Trùng “Ừ” một tiếng rồi làm theo, một tấm chắn trong suốt dâng lên từ chỗ ngồi, sau đó bao lấy Diệp Trùng. Diệp Trùng tò mò dùng tay sờ nhẹ cái lồng bảo vệ hình oval giống như quả trứng, mềm mại nhưng đàn hồi, giống như một loại keo nào đó, đây chính là cảm giác đầu tiên của Diệp Trùng.

Giọng nói của Mục vang lên: “Diệp tử, đừng làm bậy, chúng ta phải tăng tốc rồi!”

Diệp Trùng: “Tăng tốc?”

Giọng nói của Mục Thương dù sảng to cũng không sợ: “Đúng vậy, chỉ có đạt tới tốc độ nhất định mới có thể thực hiện bước nhảy không gian, ta chỉ có 41% khả năng đạt tới tốc độ đó, hơn nữa đó còn là trên lý luận!”

Diệp Trùng hết cách nói: “Nghe theo người vậy, dù gì ta cũng không có lựa chọn phải không?”

Động cơ của Mục Thương gầm rú mở ra, tiến về phía trước đen kịt, lao đi.

Phía trước, chờ đợi bọn họ, cuối cùng là cái gì?

26. Chương 26

Diệp Trùng hoảng hốt, mình và Mục liên hệ qua sóng não, bây giờ tại sao lại xuất hiện tình huống liên hệ không được? Chẳng lẽ Mục xảy ra chuyện gì?

Diệp Trùng liền gõ mũ trên đầu xuống.

Thông qua lồng bảo hộ trong suốt, cảnh tượng trước mắt làm Diệp Trùng sợ ngây người.

Trong buồng lái vô cùng lộn xộn, các tấm năng lượng trôi nổi lung tung trên không, vậy Thiết mãng tích dần trên cái lỗ lớn đã không cánh mà bay, mà cái lỗ vốn chỉ to bằng bàn tay giờ biến thành có thể dễ dàng cho một người chui qua. Không khí trong buồng lái sớm bị thoát sạch ra ngoài, tường buồng lái bị xé rách nhìn mà phát sợ. Ánh đèn nhấp nháy, trong buồng lái yên tĩnh không có chút âm thanh nào.

Đây... Đây cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Trùng đè nén sự hoảng sợ trong lòng, khàn giọng gọi: “Mục... Mục... Người sao rồi? Người trả lời ta đi! Đừng đùa nữa, người mau ra đây... ra đây... ra đây... ta biết người sẽ không có gì đâu... Người nhất định sẽ không có gì... Người mạnh như vậy... Ai có thể đánh bại người chứ... Mục... đừng trốn nữa... Ra đây đi... Ra đây đi...” Diệp Trùng cuồn cuộn kêu gào.

Âm thanh khàn khàn vang vọng trong lồng bảo hộ, nhưng không có chút hồi âm nào, Diệp Trùng khàn giọng, hết hơi từ từ giống như một con sói bị lâm vào đường cùng gào rú.

Diệp Trùng cuối cùng mệt lả, mê man ngủ thiếp đi trong lồng bảo hộ.

Tích tích tích, một loạt tiếng cảnh báo dồn dập đánh thức Diệp Trùng, Diệp Trùng nhanh chóng ngồi dậy, một cái nút dưới chỗ ngồi nhấp nháy không ngừng.

Tới gần xem, Diệp Trùng như bị sét đánh, thật xui xẻo, nhà đột còn gặp mưa rào, họa vô đơn chí, không khí trong lồng bảo hộ sắp hết rồi, tới lúc đó hệ thống bảo hộ vì đề phòng sự ứ đọng thở mà chết, sẽ tự động mở lồng bảo hộ.

Tích... Tiếng cảnh báo đột nhiên dừng lại, xoạt, lồng bảo hộ lập tức mở ra, Diệp Trùng không có đề phòng bị khí lưu tỏa ra xung quanh đẩy bay vọt lên, không chỗ mượn lực, lưng Diệp Trùng mạnh mẽ đập vào tường. Diệp Trùng nhanh tay lẹ mắt, tóm lấy một cái bản lề trên tường buồng lái, ổn định thân hình. Một loạt động tác này làm Diệp Trùng vẫn luôn nín thở như có lửa cháy trong lồng ngực, rất khó chịu, Diệp Trùng nuốt nước miếng, thò tay trái, mò mẫm thắt lưng một hồi, rút ra một cái ống mềm có vòi khí, Diệp Trùng lập tức bỏ vòi khí vào trong miệng, cuối cùng có thể thở phào, sắc mặt Diệp Trùng có chút huyết sắc.

Đây là hộp cứu sinh vẫn luôn được Diệp Trùng cất giữ như bảo bối, không ngờ hôm nay phải dùng tới. Đây là một hộp cứu sinh lỗi thời, Diệp Trùng chỉ thấy hoa văn khắc trên thân hộp vô cùng xinh đẹp mới lụm về, vốn định làm vật trang trí trong nhà, không ngờ tới bị cha vừa nhìn đã nhận ra, đây là hộp cứu sinh do công ty Ôn Đức Ni nổi tiếng 50 năm trước sản xuất, nhưng Diệp Trùng không biết nó, mặc kệ đưa cho cha. Không ngờ một lần cha bị bệnh cũ tái phát, bệnh rất nặng. Trước giờ hành tinh rác đều không có trị bệnh, khi bị bệnh chỉ có thể cố chịu đựng, chịu được thì sống, chịu không được thì chỉ có con đường chết. Càng làm Diệp Trùng không ngờ là cái hộp nhỏ bé này vậy mà làm cho bệnh của cha thuyên giảm, cuối cùng qua khỏi. Đây mới làm cho Diệp Trùng thật sự biết được giá trị chân chính của cái hộp nhỏ bé này.

Cha nói, bên trong là ô-xy tinh khiết, có thể cung cấp cho người trưởng thành dùng trong 2 tiếng.

Từ đó, cái hộp cứu sinh nhỏ bé này được Diệp Trùng vô cùng trân trọng giữ lại. Không ngờ, lần này lại có chỗ dùng.

Diệp Trùng nghèo rớt mồng tơi, trong lúc cấp bách phải nghĩ cách đối phó, hộp cứu sinh chỉ có thể cung cấp ô-xy tinh khiết trong 2 tiếng, cha đã dùng qua một lần, nếu dùng tiết kiệm, ước chừng tối đa có thể kiên trì 3 tiếng.

Cũng chính là nói, trong vòng 3 tiếng, mình tìm không được cách đối phó, vậy thì thứ chờ đợi mình chính là ngạt thở mà chết.

Diệp Trùng nhìn qua xung quanh, tất cả tình huống trong buồng lái đều lọt vào mắt, giữa lúc sống và chết, Diệp Trùng ngược lại trở nên bình tĩnh. Mục có thể đã xảy ra chuyện rồi, bây giờ mình không giúp gì được, ừm, hệ thống chế tạo không khí trong buồng lái đã bị hư rồi, không khí lưu trữ cũng bị thoát hết rồi.

Chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chôn thây ở đây? Diệp Trùng cười khổ không thôi.

Cái lỗ lớn như vậy, là do bị va chạm ư?

Diệp Trùng nhẹ nhàng đập lên tường, cả người liền từ từ bay tới cái thùng công cụ trong góc, cảm giác mất trọng lực thật là chẳng hay ho gì, trước giờ vẫn yêu cầu bản thân rất nghiêm khắc, Diệp Trùng cảm thấy sức lực toàn thân không cách nào khống chế tự do như trên mặt đất, điều này làm cho hắn cực kỳ không thoải mái.

Thôi đi, giờ còn nghĩ vậy làm gì, Diệp Trùng tự cười mình.

Mở thùng công cụ, Diệp Trùng lấy ra một bó dây thừng vững chắc, một đầu buộc vào cái bệ của ghế điều khiển, còn lại đều khoát trên người. Trong vũ trụ, do không có trọng lực, nếu như người không cẩn thận trôi nổi trong không gian, không có chỗ mượn lực, vậy thì, có thể nói luôn là người chết chắc rồi.

Ài, nếu thật sự phải chết, chết trong lòng Mục, kể ra cũng là một lựa chọn không tồi, Diệp Trùng héch miệng, ra sức làm cho tâm trạng mình lạc quan một tí, nhiều niềm tin sống sót một tí, tỉ lệ sống sót của bản thân cũng lớn hơn một tí, Diệp Trùng tự cổ vũ cho mình.

Diệp Trùng theo tiềm thức muốn xua đi sự hoảng sợ trong lòng đối với hoàn cảnh chưa biết, có lẽ đây cũng là ý chí cầu sinh mãnh liệt xuất phát từ tận đáy lòng Diệp Trùng.

Diệp Trùng cẩn thận bay về phía lỗ thủng.

Bên ngoài tối đen thăm thẳm một màu, giống cái miệng to lớn của một con cự thú hồng hoang (hồng hoang: thuở khai sơ), có thể nuốt chửng tất cả.

Diệp Trùng mở đèn laser đeo trên cổ tay, hít sâu một hơi ô-xy tinh khiết trong hộp cứu sinh, hạ quyết tâm, hai tay ấn vào mép lỗ thủng, bay ra ngoài.

Thần kinh căng thẳng làm cơ mặt Diệp Trùng đều tê liệt, không chút cảm giác, Diệp Trùng dám khẳng định, trong cả đời mình, chưa hề có lần nào khấn nguyện thế này.

Bên ngoài sẽ có cái gì? Thiên thạch? Sinh vật biến dị? Hoặc là thứ gì đó kỳ quái? Đối với con người mà nói, những thứ chưa biết thường làm người ta hoảng sợ.

Đèn laser trên cổ tay Diệp Trùng ‘xoẹt’ một cái chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Diệp Trùng sững sờ, nhìn cảnh tượng trước mắt, hẳn thật không biết nên nói thế nào mới tốt.

Trong đầu Diệp Trùng có thể phác họa được tình cảnh thế này, Mục di chuyển với tốc độ cao, không biết vì lý do gì, đâm thẳng vào một tàu vũ trụ đang đi vòng góc, cũng không biết vì sao nó cũng không có né tránh. Kết quả, Mục mạnh mẽ chui thẳng vào phần bụng của tàu vũ trụ này. Cú va chạm kịch liệt có thể là nguyên nhân làm cho Mục bị tổn thương, Diệp Trùng ngẫm suy đoán.

Thân của Mục có một nửa cắm trong thân của tàu vũ trụ.

Từ trong buồng lái của Mục chui ra, là một lối đi hẹp mà dài, trong lối đi trôi nổi khắp nơi những mảnh vỡ, xung quanh lối đi có rất nhiều vết nứt dọa người, còn có không ít nơi bị ám đen, xem ra nơi này xảy ra cháy nổ dữ dội.

Hệ thống chiếu sáng của tàu vũ trụ xem ra bị hư hỏng hoàn toàn, cả cái lối đi tối đen giờ tay không thấy năm ngón, tối đen khó nói nên lời. Diệp Trùng biết được chuyện gì xảy ra, trong lòng cũng trấn tĩnh lại, hơn nữa như thế này xem ra, nói không chừng bản thân vẫn còn một cơ hội sống sót! Diệp Trùng tinh thần phấn chấn.

Ánh sáng từ đèn laser quét qua mỗi một góc kẹt của lối đi, Diệp Trùng cẩn thận bay sâu vào trong lối đi.

27. Chương 27

Cửa an toàn cuối lối đi rộng mở, giúp Diệp Trùng khỏi mất công ra tay.

Sau cửa an toàn là cầu thang mạn (cầu thang bên sườn tàu), đối với tàu vũ trụ, Diệp Trùng mù tịt, bây giờ đang ở nơi nào, tác dụng của phương hướng các loại đều không biết, Diệp Trùng càng cẩn thận hơn. Vịn cầu thang mạn, cẩn thận đi xuống dưới.

Đột nhiên, leng keng vài tiếng đập của kim loại truyền tới tai của Diệp Trùng, Diệp Trùng trong lòng khẽ run, lập tức tắt đèn laser trên tay. Diệp Trùng trước giờ không có thói quen đặt mình vào những vị trí bất mất. Như thế, thông thường sẽ chết rất nhanh. Nheo mắt lại, ra sức thích ứng với hoàn cảnh tối tăm, hai tai ép lên tường kim loại, cẩn thận nghe ngóng.

Tiếng bước chân, không sai, chính là tiếng bước chân! Diệp Trùng dám xác định tuyệt đối không nghe lầm! Xác định được phương hướng đại khái, Diệp Trùng khẽ hạ thấp người, từ từ bay xuống dưới.

Dò tìm trong bóng tối tĩnh lặng là một việc thử thách rất lớn tới ý chí của con người!

Đèn tắt, lửa không, bản thân lại không quen thuộc hoàn cảnh, muốn tìm ra kẻ mai phục, lại phải nhờ vào may mắn thôi!

Diệp Trùng loanh quanh vô định, hẳn hiện giờ căn bản không hy vọng có thể gặp được đối phương, bởi vì hẳn hiện giờ đã hoàn toàn mất đi cảm giác về phương hướng, từ lúc vừa ra khỏi cầu thang mạn chẳng bao lâu, hẳn liền phát hiện hoàn cảnh khó khăn của mình. Không dám mở đèn laser, hẳn hoàn toàn chỉ nhờ vào cảm giác, nhưng địa hình phức tạp ra ngoài dự kiến của hắn.

Cũng may là trên người vẫn còn buộc dây thừng, nếu không, hẳn thật sự không dám tin rằng mình có thể trở về.

Đột nhiên, thanh âm dường như lớn dần, dần dần tiến gần tới nơi này. Diệp Trùng không dám khinh suất, áp tai xuống đất, muốn thu được thêm tin tức, nhưng khi tai hắn vừa tiếp xúc nền nhà, tất cả âm thanh đột nhiên biến mất, giống như thanh âm vừa mới văng vẳng truyền lại chỉ là ảo giác mà thôi.

Một lớp da gà dày đặc tự nhiên nổi lên, Diệp Trùng không khỏi rùng mình. Lúc này lấy bất biến ứng vạn biến mới là đúng, Diệp Trùng tự an ủi mình như vậy.

Diệp Trùng đợi hồi lâu, tình huống bất thường nào cũng không xảy ra, chẳng lẽ thật sự là mình quá khẩn trương? Dẫn tới ảo giác? Nghĩ tới thời gian của hộp cứu sinh không còn nhiều, bây giờ đối với hắn mà nói, mỗi một giây thời gian đều vô cùng quý giá, có thể sớm một bước tìm được thiết bị cứu sinh, có lẽ chính vài giây đó cực kỳ có khả năng quyết định mình sống hay chết!

Diệp Trùng cắn răng, tìm thiết bị cứu sinh mới là yêu cầu bức thiết nhất bây giờ của hắn, nếu cứ né tránh thế này, chỉ e rằng nếu nơi này có người, còn là kẻ địch, bản thân nhất định sẽ bị ngạt thở mà chết trước khi bị kẻ địch giết.

Quyết định xong, Diệp Trùng liền tính toán bắt đầu con đường tìm sự sống của hắn.

Nghĩ tới tên kia, tuy rằng có khả năng trở thành bia sống cho kẻ địch, nhưng cái mạng nhỏ vẫn gấp hơn.

Diệp Trùng vừa chuẩn bị mở đèn laser trên cổ tay, đột nhiên, dị biến xảy ra!

Thân thể Diệp Trùng vốn không có tí trọng lực nào, đột nhiên giống như có người ở phía dưới túm lấy, vốn đang khẩn trương ở trên cao, Diệp Trùng không chút do dự nhanh như chớp rút ra trủy thủ, tay phải khẽ lật, tuy rằng tối đen như mực, một đạo hàn quang sắc lạnh trong bóng tối lóe lên thấy rõ.

Một phát nhanh như vậy, Diệp Trùng cho rằng chắc thắng, không ngờ rằng lại lạc vào khoảng không.

Diệp Trùng không khỏi khẽ ngạc nhiên, cũng chính khoảnh khắc phân tâm này, thân thể to lớn của Diệp Trùng “bình” một tiếng nện xuống nền nhà, tuy Diệp Trùng mạnh mẽ cũng té tới mảy choáng mắt hoa.

Gần như đồng thời, trước mắt lập tức sáng chói lên, Diệp Trùng có mắt như mù, dưới sự hoảng hốt, Diệp Trùng lăn tròn, tránh dưới một cái quây vừa rồi còn trôi nổi sau lưng.

Diệp Trùng đáng thương, có thể nói là xui xẻo liên tiếp, hắn sao cũng không ngờ, cái động tác bảo vệ mình theo tiềm thức này lại trở thành...

Bình, cái quây to lớn nặng tới hơn 300 bảng (1 bảng = 0.9072 kg), không có gì cản trở, đập thật mạnh lên thân thể Diệp Trùng. Mắt Diệp Trùng do trong hoàn cảnh tối đen như mực đột nhiên gặp phải ánh sáng khá mạnh mà làm cho mắt bị mù tạm thời, hơn nữa không đợi hắn trở lại bình thường, cú đánh có thể so với tấn công của quang giáp này nhất thời làm cho đầu óc Diệp Trùng choáng váng luôn.

Cái quây lớn bằng kim loại từ độ cao 3 mét đập xuống, cổ họng Diệp Trùng chột ngột, rồi không nhin được, một ngụm máu phun ra, sau đó liền hôn mê.

Chỉ thấy tất cả đèn đều sáng lên, những tạp vật vỡ nát vốn đang trôi nổi trên không, không hện mà cùng ào ào rơi xuống, trọng lực đột nhiên xuất hiện, cả căn phòng nhất thời trở nên thoáng đảng hơn nhiều. Lối vào của cầu thang mạn đột nhiên toàn bộ đóng lại, trần nhà từ từ thối ô-xy ra.

Diệp Trùng đương nhiên không biết chuyện gì xảy ra, hắn với hình dáng chữ Đại () bị đè dưới cái quây lớn, chỉ lộ ra hai tay hai chân.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, một vị thiếu niên tướng mạo thanh tú và một người toàn thân được bao phủ bởi áo giáp tiến vào.

Thiếu niên giống như phát hiện tân đại lục: “Số 2, ở đây vẫn còn một người kia!”

Người mặc áo giáp trả lời: “Thiếu gia, chúng ta đi xem sao, nhưng khả năng còn sống rất thấp!”

Thiếu niên nhìn thấy thảm trạng của Diệp Trùng, không khỏi lộ ra vẻ mặt không nỡ nhìn: “Đây thật là quá thảm, bị đè thành tương thịt rồi!”

Số 2 bước tới, hai tay nắm lấy hai bên cái quầy kim loại, không phí chút sức lực nào đã nhấc cái quầy kim loại nặng hơn 300 bảng này lên, sau đó nhẹ nhàng để sang một bên, cả quá trình đều cực kỳ ung dung, cái quầy kim loại đó trên tay hắn giống như bột xà phòng vậy.

Số 2 lật Diệp Trùng lại kiểm tra một chút, kinh ngạc nói: “Người này vẫn còn sống!”

Thiếu niên không thể tin nói: “Không thể nào, tên này vẫn là người sao?”

Số 2 cũng rất khó tin: “Xem thể nào cũng không giống người khỏe mạnh a!” Thể hình của Diệp Trùng rõ ràng khá là thanh mảnh, hoàn toàn không tương xứng với lực lượng chứa trong thân thể, cực kỳ dễ bị lừa. Ngay cả Mục cũng vô cùng kinh ngạc khi lực lượng của hắn không ngừng gia tăng nhưng thể trọng lại không có chút thay đổi.

Số 2 đột nhiên nhíu mày: “Người này rất lạ, tôi tại sao dường như chưa từng thấy qua hắn?”

Thiếu niên cũng phụ họa nói: “Đúng a, ta hình như cũng chưa gặp qua hắn!”

- Chất liệu, hình thức của quần áo cũng rất kỳ lạ, rất ít gặp, trên thuyền chúng ta nhất định không có loại quần áo này!” Số 2 nhìn qua Diệp Trùng, sau đó kết luận.

Thiếu niên kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ hắn không phải là người trên thuyền chúng ta? Vậy hắn làm sao vô đây được?”

Số 2 cũng nghĩ không ra, ánh mắt vô tình nhìn qua tay của Diệp Trùng, đến khi nhìn thấy trủy thủ của Diệp Trùng, mắt của số 2 mau chóng co rút lại, hắn kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn đã biết cái trủy thủ này hoàn toàn là dùng để thực chiến, hàn ý dày đặc trên mặt giống như khoe khoang nó tuyệt đối không chỉ tước đoạt qua một sinh mạng.

Hai tay số 2 nhanh chóng hướng tới thanh trủy thủ này tóm lấy, một người lạ có lai lịch không rõ ràng nằm trước mặt thiếu gia, trên tay còn nắm một vũ khí giết người, hắn tuyệt đối không cho phép chuyện này, mặc dù người này có thể đã bị thương nặng. Cần thận là phẩm chất hắn phải có, bảo vệ an toàn của thiếu gia là nhiệm vụ của hắn.

Vừa vặn là Diệp Trùng đúng lúc này cũng từ từ tỉnh lại, cũng không ngờ là, nhìn thấy đầu tiên khi mở mắt lại là nhìn thấy một cánh tay sắt đang nhanh chóng bay tới tóm mình.

Lông tơ đột ngột dừng đứng, hai mắt Diệp Trùng mãnh liệt mở to!

28. Chương 28

Không hề suy nghĩ gì, Diệp Trùng lập tức cho rằng đối phương là kẻ địch. Đã là kẻ địch, vậy thì trong tự điển của Diệp Trùng trước giờ chưa từng có “thủ thượng lưu tình” (nuông tay), sư tử bắt hổ cũng dùng sức để vỗ, đây là bản lĩnh Diệp Trùng học được từ đám biên dị sinh vật đó trên hành tinh rác, sớm đã ngấm sâu vào xương cốt hắn rồi.

Chẳng có chút lưỡng lự nào, tay trái Diệp Trùng nhanh như chớp tóm lấy cổ tay đang vươn ra của đối phương, kéo về phía lòng mình, trủy thủ trên tay phải thuận thế hướng về phía yết hầu của đối phương.

Số 2 kinh hãi, chỉ cảm thấy cánh tay vươn ra hoàn toàn mất hết sức lực, vẫn chưa kịp phản ứng, trước mắt hoa lên, yết hầu như trúng phải trọng kích, nhất thời lão đảo lùi về sau.

Người này rốt cuộc là ai? Trong mắt số 2 tràn ngập sợ hãi, không tự giác dùng tay sờ sờ yết hầu, trên thân giáp chưa từng bị tổn thương để lại một vết thương rất sâu, nếu như không có áo giáp, nhát dao này chỉ e rằng đầu của mình sẽ giống như một quả dưa chuột vừa cắt cuống lục lục lục lăn long lóc trên mặt đất.

Diệp Trùng không vừa ý nhìn trủy thủ trên tay, mấy thứ đao được từ rác chất lượng không có cách nào bảo đảm, vậy mà lại cong lưỡi đao rồi. Diệp Trùng thuận tay vứt bỏ nó.

Trước khi đánh tuyệt không chào hỏi cũng là một trong những thói quen tốt của Diệp Trùng.

Cẳng chân Diệp Trùng khẽ gập, đột nhiên phát lực, cả người giống như một viên đạn pháo xông tới Số 2.

Áo giáp trên thân Số 2 thật ra là một quang giáp thu nhỏ, chuyên dùng cho cách đấu sư (sư sĩ cận chiến). Nó không hề có hệ thống động lực, hoàn toàn dựa vào sức mạnh của bản thân người điều khiển để mà hoạt động, thân giáp do nguyên liệu đặc biệt nhẹ nhưng rất cứng chế thành, tuyệt không gây ảnh hưởng quá lớn đến tốc độ của cách đấu sư, đồng thời, để bổ sung cho khuyết điểm này, nó còn có thiết bị đàn hồi gắn ở chân. Chỗ nổi bật nhất của nó là hệ thống hỗ trợ cận chiến, khác với phần lớn quang giáp. Cái quang giáp thu nhỏ này có thiết bị nắm bắt trạng thái cực kỳ xuất sắc, và quang não loại nhỏ gần như là tiên tiến nhất, nó sẽ “nắm bắt” mỗi một động tác của kẻ địch rồi tiến hành phân tích, sau đó đem tin tức cung cấp cho cách đấu sư, để họ tham khảo.

Cách đấu sư đã trải qua huấn luyện điều khiển quang giáp này có thể phát huy thực lực gấp mấy lần thực lực của bản thân.

Loại quang giáp này chỉ nghe nói có mấy đại tập đoàn đang nghiên cứu chế tạo, nhưng không có báo cáo chế tạo thành công nào, không ngờ lại gặp được ở nơi này.

Hai mắt Diệp Trùng không khỏi phát sáng. Nhưng hắn không hề vì vậy mà có dấu hiệu chậm lại, dấu sao, tuy rằng hắn đối với quang giáp có sự thích thú cuồng nhiệt nhưng nếu muốn hắn vì cái này mà mất mạng, hắn vẫn chưa có giác ngộ cao đến thế.

Cái chết – Từ khi hắn sinh ra vẫn luôn là đối thủ đấu tranh của hắn, Diệp Trùng vĩnh viễn sẽ không nhận thua.

Có lẽ tiêu diệt kẻ địch xong rồi từ từ nghiên cứu cũng là một lựa chọn không tồi.

Số 2 kinh khủng phát hiện, tin tức trên màn hình tin tức trước mắt mình giống như thác nước đổ từ trên cao xuống, không ngừng ầm ầm đổ xuống dưới, tốc độ nhanh, bản thân vậy mà hoàn toàn nhìn không rõ.

Số 2 cũng là người quả đoán, nhanh chóng quyết định, quẳng những tin tức này đi, không thèm quan tâm, bỏ qua một bên, tập trung chờ đợi.

Nhưng thực lực chênh lệch làm hắn hoàn toàn tuyệt vọng, động tác của Diệp Trùng, hắn vốn không nắm bắt được, có lúc khó khăn lắm mới nắm bắt được, bản thân lại không thể có phản ứng gì, chỉ có thể dựa vào ý thức mà chống đỡ. Kỹ xảo cận chiến của đối phương trong mắt hắn có thể nói là xấu xí đến cùng cực, nhưng lại được 2 chữ: nhanh, mạnh! Mỗi một cú đánh của Diệp Trùng đều như gió, Số 2 chỉ có thể tóm được bóng, sau đó nhờ trực giác và kinh nghiệm mà miễn cưỡng chống đỡ, nhưng mỗi một quyền của Diệp Trùng nặng tựa ngàn quân (1 quân = 30 cân), hai tay Diệp Trùng không có khớp xương thô to, làm cho người khác có cảm giác thon dài, đôi tay này có vẻ như có chút cảm giác mềm yếu, nhưng dưới sự công kích điên cuồng của Diệp Trùng, Số 2 cực khổ chống đỡ, có khổ cũng chỉ mình biết, chính nắm đấm do hai tay nắm lại mà thành này trong mắt Số 2 đã sớm ảo hóa thành 2 cái chùy sắt to lớn.

Rầm rầm rầm, âm thanh vang rền do quyền giáp va chạm giống như mưa đánh vào cây chuối.

Diệp Trùng đánh đến hăng say, người trước mắt này tuy rằng sức yếu như Bách Phệ thử, chậm như giun đất, nhưng kỹ thuật lại tốt không nói nổi, một người cần sức mạnh không có sức mạnh, cần tốc độ không có tốc độ như vậy, vậy mà có thể ngăn cản mình lâu như vậy. Đối thủ tốt khó tìm a, Diệp Trùng vẫn là lần đầu PK thật sự, trên hành tinh rác toàn bộ đều là sinh vật biến dị, nếu không là Bách Phệ thử giờ chẳng còn làm hắn hứng thú thì là tồn tại khủng bố như Thiết măng tích, Diệp Trùng lại không dám trêu vào! Còn Mục, Diệp Trùng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, ý nghĩ này sau khi chính mắt nhìn thấy Mục không tí chút sức lực nào giải quyết Thiết măng tích càng trở nên kiên định, hướng chỉ, Mục vẫn không phải là con người nha.

Kỹ thuật của người trước mắt thật sự có chút thần kỳ, nhưng lớp vỏ bên ngoài của tên này cũng cứng thật, nếu là kim loại bình thường, e rằng đã sớm vỡ nát rồi. Diệp Trùng biết, sau khi trải qua huấn luyện thân thể của Mục, Diệp Trùng phát hiện sức mạnh của mình lớn hơn rất nhiều, có một lần khi huấn luyện bị thép cực kỳ không vừa ý, Diệp Trùng trong lúc giận dữ phùng phùng liên vỗ lên tấm thép dùng để lót bị thép một cái, kết quả miếng thép đó vậy mà vỡ thành 7, 8 miếng. Đây là việc rất lâu trước đây rồi, huấn luyện thân thể mà Mục yêu cầu không hề ngừng lại, sức mạnh của hắn bây giờ lớn cỡ nào, chính hắn cũng không rõ ràng.

Vỏ của tên này vậy mà chỉ móp vài nơi, xem ra sức lực của mình vẫn không đủ lớn, Diệp Trùng thầm nghĩ.

Số 2 cảm giác được thân giáp vốn bó sát thân thể bị đáng tới lồm vào trong, hoảng sợ trong lòng Số 2 lại tăng thêm vài phần, tên này còn là người sao?

Số 2 đột nhiên nhảy ra sau, la lớn: “Dừng tay!”

Diệp Trùng dường như không nghe, tóm lấy tay của Số 2, lôi vào trong lòng, Số 2 dưới sức mạnh của Diệp Trùng nhất thời thân hình không vững, thân hình chúi xuống, đầu gối của Diệp Trùng mạnh mẽ đập thẳng vào bụng của Số 2.

Bình một tiếng, Số 2 giống như một đồng bùn, mềm nhũn trên đất.

Lúc này Diệp Trùng mới vừa ý gật gật đầu, hắn không phải không nghe đối phương nói, chẳng qua, cái này có quan hệ gì với mình sao? Vẫn là đem tình hình khống chế trong phạm vi của mình, Diệp Trùng mới cảm thấy an toàn, đặc biệt là trong hoàn cảnh xa lạ này.

Diệp Trùng xoay người đi về phía thiếu niên bên cạnh đã sớm xem đến mục cả người.

Trong đôi mắt đen của thiếu niên là sự hoảng hốt và sợ hãi vô cùng, nhìn Diệp Trùng đi về phía hắn, thân hình không khỏi run rẩy.

Diệp Trùng gỡ sợi dây thừng đang buộc ở lưng ra, Diệp Trùng mới phát hiện mình cũng không phải đang trôi nổi giữa không trung, lập tức, Diệp Trùng cẩn thận lấy cái vôi của hộp cứu sinh ra khỏi miệng, thử một chút, quả nhiên có thể thở được. Diệp Trùng không khỏi vui mừng.

Sau lưng truyền tới một giọng nói: “Xin đừng làm hại y! Chúng tôi đầu hàng!” Số 2 ôm bụng, đang cố gắng đứng lên.

Diệp Trùng xoay người, đối thủ trong cái vỏ này thật là quá ngoan cường đi.

- Đầu hàng? Diệp Trùng ngó người, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp tình huống này. Những sinh vật biến dị trên hành tinh rác đó không có nói đầu hàng, chúng trước giờ hung hăng không sợ chết, trước lúc chết còn muốn cắn ngược lại đối thủ một cái.

Đầu hàng? Tại sao phải đầu hàng? Đầu hàng không phải là có ý để mặc đối phương xâu xé sao? Đó không phải cũng là một con đường chết sao? Diệp Trùng trước giờ chưa từng thấy qua có biến dị sinh vật nào khi gặp con mồi, bởi vì con mồi bỏ cuộc đầu hàng mà cho con mồi một con đường sống, dù sao cũng là chết, vậy đầu hàng làm gì? Diệp Trùng có chút nghi không thông!

Số 2 tiếp tục khó khăn nói: “Đúng vậy, chúng tôi đầu hàng, nhưng xin đừng làm hại y!”

Diệp Trùng không khỏi nhìn thiếu niên đang sợ hãi trước mắt này.

29. Chương 29

Nhìn đối thủ vẫn đang cố gắng đứng dậy, Diệp Trùng suy nghĩ có cần phải cho hắn thêm vài cú, làm hắn triệt để mất đi khả năng chiến đấu mới có thể yên tâm. Nghĩ một hồi, Diệp Trùng từ từ nói: “Ta chấp nhận sự đầu hàng của ngươi, nhưng ngươi phải ra khỏi quang giáp trước.” Không có sự bảo vệ của quang giáp, Diệp Trùng tin rằng, nhiều nhất chỉ cần 3 cú, mình tuyệt đối có thể đánh chết hắn. Với lại, Diệp Trùng vốn không định giết bọn họ, chỉ là vì bảo vệ mình không bị tổn hại, hướng chỉ, muốn sống sót tất phải cần hai người này, bản thân đối với mọi thứ trên tàu vũ trụ này đều rất xa lạ.

Nếu như đối phương không ngoan ngoãn nghe theo, Diệp Trùng tuyệt đối sẽ đánh hắn nằm bò ra, hắn sẽ không để lại bất cứ nguy cơ tiềm tàng nào có thể làm mình gặp phiền toái.

Không ngờ đối phương không chút do dự nào trả lời: “Được!” Hắn không dám có chút do dự nào, người trước mắt này ra tay độc ác, chiêu nào cũng chí mạng, hơn nữa khoảng cách thực lực hai bên quá xa, phía mình chẳng có vốn liếng gì để mặc cả với đối phương, cũng không thể không đầu hàng hắn. Số 2 cũng là một người quả đoán, đã là đầu hàng, vậy thì thành thật chút, để tránh đối phương trút giận sang thiếu gia, đó là cảnh mà hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Thiếu niên cũng vô cùng tò mò nhìn Số 2, Số 2 trở thành bảo tiêu của hắn đã nhiều năm, nhưng bất cứ lúc nào cũng là hình dạng trước mặt xuất hiện, hắn cũng sớm quen rồi, hắn trước giờ vẫn nhìn thấy qua tường mạo thật sự đằng sau quang giáp của Số 2.

Động tác của Số 2 rất nhanh nhẹn, quang giáp rất nhanh bị hắn thu vào thứ nguyên không gian.

Ánh mắt thiếu niên và Số 2 vừa tiếp xúc, lập tức như hóa đá, hắn làm sao cũng không ngờ, Số 2 vẫn luôn tận tụy bảo vệ hắn nhiều năm lại là một cô gái! Hơn nữa còn là một cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Mái tóc màu hoàng kim như thác rũ xuống bờ vai, khuôn mặt xinh đẹp dù là khi giận dữ hay khi vui vẻ, đôi mắt mê người như lam ngọc (sapphire) giống bầu trời sao thâm thúy, thân hình dong dỏng cao, quần áo bó sát thân càng làm nổi bật lên những đường cong đáng kiều ngạo của nàng, hai chân thon dài khỏe đẹp làm người ta không thể tự chủ điên cuồng nuốt nước miếng.

Tuy là hắn lớn lên ở thế gia, gặp qua vô số mỹ nữ xinh đẹp, nhưng vẫn bị Số 2 hấp dẫn, hai mắt nhìn chòng chọc vào nàng.

Diệp Trùng lại nghĩ: Ủ, không tồi, quang giáp xem ra là dùng sóng não điều khiển! (Bó tay Thú Vương! Thú Vương vô địch)

Diệp Trùng lãnh đạm nói: “Ném công tắc không gian quang giáp của ngươi qua đây.”

Số 2 từ lúc này đã quan sát vẻ mặt của Diệp Trùng, nàng tuy rằng chưa từng lộ diện ra ngoài, nhưng đối với dung mạo của mình tuyệt đối có lòng tin. Trong gia tộc, những người từ nhỏ đã được nuôi dưỡng, huấn luyện giống nàng, dùng để làm bảo vệ bên mình những thành viên quan trọng trong gia tộc, ai không phải là mỹ nữ chọn một trong vạn người, mà nàng, là người đẹp trong đám đó, càng là xinh đẹp kinh người, giáo quan của bọn họ đã từng cho bọn họ biết, dung mạo và thân thể là vũ khí cuối cùng của bọn họ, nếu như sử dụng được, tuyệt đối có khả năng làm tình thế nghịch chuyển.

Song, tại khoảnh khắc vừa rồi, lòng tin của nàng đối với dung mạo của mình trong chốc lát liền tan biến sạch trơn.

Tên khốn đáng sợ này vậy mà đối với mình nhìn mà không thấy, giống như mình không hề tồn tại, chẳng lẽ mình thật sự như vậy, một chút hấp dẫn cũng không có? Cũng may ánh mắt tán thưởng của thiếu gia làm nàng dễ chịu một chút, nàng hầu hạ thiếu gia đã 5 năm, đối với vị thiếu gia trước mắt, nàng hiểu rất rõ, hắn tuyệt đối không có bất cứ suy nghĩ bất lợi nào với mình, trong mắt hắn, có thể tìm thấy sự tán thưởng thuần túy.

Nàng lưỡng lự một chút, nhưng vẫn rút ra một vòng tay được tạo ra cực kỳ tinh xảo từ cổ tay xuống, ném qua cho Diệp Trùng.

Diệp Trùng chụp lấy, trên bề mặt tìm tòi một hồi, lấy pin năng lượng loại nhỏ của nó xuống, sau đó mới đem cả hai cho vào trong túi. Số 2 thấy động tác lão luyện của Diệp Trùng, toàn bộ hy vọng trong lòng nàng đều mất đi. Mặc dù thực lực cách biệt lớn như vậy, gã đàn ông trước mắt này vậy mà vẫn giữ được tính cẩn thận như vậy, tên này thật là quá đáng sợ.

Diệp Trùng ra hiệu nàng đi tới.

Số 2 hồi hộp bất an đi tới trước Diệp Trùng.

Diệp Trùng không hề do dự gỡ dây thừng trên người xuống, trói chặt nàng lại, sau đó cảnh cáo nói: “Ngươi tốt nhất không được có ý nghĩ không đứng đắn nào, nếu không, hi hi...” Động tác của Diệp Trùng thô bạo, giống như trói một con sinh vật biển dị, không có chút thương hoa tiếc ngọc, làm cho Số 2 đau đến nước mắt muốn trào ra. Nhưng khi Diệp Trùng cảnh cáo, ánh mắt lộ ra sát cơ làm cho nàng không khỏi run bần bật trong lòng.

Diệp Trùng đi về phía thiếu niên.

Số 2 bất giác la lớn: “Ngươi muốn làm cái gì? Ngươi vừa rồi đã hứa với ta, không làm hại hắn! Xin ngươi giữ lời hứa của mình!” Giọng nói của nàng hoàn toàn khác vừa rồi khi mặc quang giáp, trong trẻo dễ nghe, giống như tiếng sáo trên trời.

Diệp Trùng đầu cũng không quay lại: “Làm hại hần? Ta vẫn chưa có ý định này! Nhưng, ta muốn trối hần lại, như vậy càng làm ta yên tâm hơn!”

Diệp Trùng đi tới trước mặt thiếu niên, thiếu niên cao ngạo ngược cầm, ánh mắt quật cường khiêu khích Diệp Trùng, sắc mặt nhợt nhạt đã hồi phục không ít huyết sắc, vẻ mặt cũng bình tĩnh lại nhiều.

Số 2 không khỏi thầm than hồng bết, nàng nên sớm nghĩ tới tính tình gàn bướng của thiếu gia, chỉ hy vọng thiếu gia không chọc tức đối phương, tránh phải chịu khổ.

Diệp Trùng chẳng để ý chuyện này, nếu như là hần bị người khác trối lại, tâm tình của hần cũng tuyệt không tốt như vị thiếu gia này. Mặc kệ tên trước mặt xem ra yếu không chịu nổi gió, nhưng vốn thân trọng, Diệp Trùng vẫn một mực cẩn thận trối tên thiếu niên như đòn bánh tét! Trên hành tinh rác, mỗi loại sinh vật biến dị đều có bản lĩnh đặc thù của mình, từ bề ngoài mà phán đoán thực lực của kẻ địch, không nghi ngờ gì là cách làm ngu xuẩn nhất.

Động tác của Diệp Trùng tuyệt đối không thể nói là nhẹ nhàng, thiếu niên da mỏng thịt mềm đã bao giờ chịu khổ vậy đây, đau tới mức hần kêu la oai oái, làm cho Số 2 bên cạnh nhìn mà đau lòng không thôi.

Phù, cuối cùng có thể thở phào rồi, Diệp Trùng không chút hình tượng đặt mông ngồi trên đất.

Số 2 cẩn thận đánh giá tên rõ ràng không phải là con người trước mặt, thân thể không cao, da dễ màu lúa mạch khỏe mạnh, dáng vẻ khá bình thường, chẳng qua ánh mắt cực kỳ có thần, kiểu tóc của mái tóc màu đen đơn giản có thể hình dung là thậm chí không chịu nổi, máy cắt tóc tự động mà cắt tóc của hần tuyệt đối sẽ bị hư hỏng nghiêm trọng. Dáng người cân xứng, không có cơ bắp cuộn cuộn, hoàn toàn không tương xứng với sức mạnh khủng bố trong cơ thể hần, thật là có tính lừa gạt. Còn tuổi tác của hần, nàng không dám khẳng định, xem ra hình như tuổi không lớn lắm, nhưng tác phong lão luyện tùy lúc lại lộ ra sự thần nhiên đối với sống chết, làm hần có vài phần từng trải. Chế tác và chất liệu của quần áo cực kỳ cũ kỹ, có chút giống như đi ra từ khu cứu tế của chính phủ. Nhưng từ động tác hần vừa lấy pin năng lượng ra khỏi quang giáp của mình mà xét, hần đối với quang giáp rõ ràng là rất quen thuộc, người của khu cứu tế có quang giáp ư?

Diệp Trùng mở miệng: “Nói đi, hai người các ngươi là ai?”

Mà hai người bị bắt ngạc nhiên nhìn nhau, Số 2 thăm dò nói: “Ngươi không biết chúng ta là ai?”

30. Chương 30

Số 2 không thể tin được nói: “Vậy ngươi tại sao tấn công chúng ta?”

Diệp Trùng lãnh đạm nói: “Hình như là ngươi tấn công ta trước mà!”

Sắc mặt Số 2 thoáng hiện nét đỏ, lắp bắp nói: “Ta... ta chỉ muốn lấy trủy thủ của ngươi!”

Diệp Trùng “ừ” một câu, chẳng có ý kiến gì, hần cho rằng bây giờ thảo luận vấn đề này thực sự không phải là hành động thông minh.

- Được rồi, ta có thể nói cho các ngươi biết, ta đối với các ngươi không hề có hứng thú, nhưng hy vọng các ngươi phối hợp, nếu không, ta sẽ không bận tâm gì mà lấy sinh mạng của các ngươi coi như là trừng phạt các ngươi!” Lời cảnh cáo và hăm dọa lộ liễu thoát ra từ miệng Diệp Trùng, sắc mặt bình tĩnh và lãnh đạm không biết nói thế nào, bình thường giống như ăn cơm, uống nước.

Khí lạnh không thể dần được từ sau lưng hai người dâng lên, giống như kê sát một thanh kiếm cực kỳ bén nhọn lên cổ, mà khí tức băng lạnh dày đặc trên thân kiếm từ lỗ chân lông toàn thân thấm vào từng tế bào trong người. Mà giọng điệu lạnh nhạt của Diệp Trùng, làm cho sát khí trong câu nói này giống như đổ nước vào thùng đã đầy nước, không thể tránh bị tràn ra ngoài, chảy ra khắp nơi.

- Người muốn chúng ta phối hợp thế nào? Giọng nói khê run của Số 2 pha lẫn sự hoảng sợ, thiếu niên càng chịu không nổi, trên trán đã nhễ nhại mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy lời cảnh cáo của mình dường như có tác dụng, trong lòng Diệp Trùng vô cùng cao hứng. Nhưng sắc mặt không có chút thay đổi, vẫn thản nhiên như thường. Diệp Trùng không để ý đến lời nói có giọng điệu chất vấn của Số 2, hỏi: “Tàu vũ trụ này có còn ai sống sót không?”

Ánh mắt Diệp Trùng nhìn chằm chằm vào mắt Số 2.

Số 2 không chút do dự lắc đầu: “Không có, trừ hai người chúng ta, những người khác đều chết rồi!” Cái miệng nhỏ nóng bỏng đầy hấp dẫn vừa đóng vừa mở, không nghi ngờ gì trong lúc vô ý lộ ra dáng vẻ mê người.

Nhưng Diệp Trùng hoàn toàn không bị ảnh hưởng, tiếp tục hỏi: “Vị trí mắc kẹt của tàu vũ trụ này hiện nay đại khái là ở chỗ nào?”

Số 2 lại lắc đầu: “Không biết, cái này phải tới phòng điều khiển chính mới biết!”

Diệp Trùng đứng dậy: “Vậy chúng ta đi phòng điều khiển chính!”

Số 2 khẩn cầu nói: “Vậy có thể mở dây thừng trên người chúng ta không, như vậy chúng ta mới có thể đi được!” Cặp mắt to ngấn nước như biết nói, vô cùng oán nhìn Diệp Trùng, gương mặt đỏ bừng, thật sự làm người ta thương tiếc, vô cùng mê người.

Nhưng Diệp Trùng vốn không hiểu phong tình, hắn đang lấy làm kỳ quái, người phụ nữ này tại sao đột nhiên đỏ mặt? Ngược lại, lúc này thiếu niên đang bị kinh ngạc đứng bên cạnh ngây ngốc nhìn Số 2, vẻ mặt mê đắm, mơ hồ quên luôn bản thân đang ở chỗ nào.

Diệp Trùng không định chấp nhận đề nghị này: “Ừm, không cần phiền phức như vậy!” Nói xong một tay liền nhắc một người, hai người trong tay hắn nhẹ nhàng như không, chỉ là làm thiếu niên không biết đang mơ mộng gì tỉnh lại, may là thiếu niên sau khi tỉnh mộng, hiểu rõ khốn cảnh của mình, cố gắng nuốt mấy lời mắng chửi đã lên tới miệng xuống. Số 2 cảm nhận sâu sắc thất bại, mỹ nhân kế mình chưa từng dùng qua vậy mà lại thất bại ngay trong lần đầu tiên. Người kia ý chí thật kiên định! Diệp Trùng trong lòng nằng nặc trở nên sâu không thể đo lường, sự hoảng sợ trong lòng đối với hắn càng mạnh thêm.

Cảm giác bị người khác xách lên cực kỳ khó chịu, Số 2 vẫn còn tốt, dù sao từ nhỏ đã trải qua huấn luyện gian khổ, đối với nàng mà nói, những lúc khó chịu hơn như vậy không biết đã trải qua bao nhiêu lần, đây chỉ là việc nhỏ thôi. Nhưng, như vậy lại làm khổ thiếu niên, hắn từ nhỏ đã được nuông chiều, da mỏng thịt mềm, thêm nữa Diệp Trùng lại trói rất chặt, toàn thân bị trói đau đớn, vô cùng không thoải mái, Diệp Trùng bây giờ xách hắn lên, toàn bộ trọng lượng toàn thân hắn đều ép lên sợi dây thừng, càng đau đớn hơn, chịu không nổi mà rên rỉ.

Diệp Trùng cũng chẳng quan tâm, hỏi: “Phòng điều khiển chính đi thế nào?”

Số 2 liếc nhìn thiếu niên, ra dấu hắn cố gắng kiềm chế, rồi nói: “Từ phòng này, đi qua cái cửa màu lục, sau đó quẹo phải, xuyên qua một cái hành lang dài 20 mét, qua cái cửa màu vàng, đi vào chính là phòng điều khiển chính.” Số 2 xác định bản thân không thể làm được gì, liền thành thật nói ra vị trí của phòng điều khiển chính.

Diệp Trùng vừa bước một bước, đột nhiên nhớ tới Mục, lẽ như bây giờ Mục hồi phục bình thường, nhìn không thấy mình nhất định rất lo lắng. Hay là đi tìm Mục trước. Ý nghĩ này nảy sinh trong lòng Diệp Trùng, liền không thể kiềm chế, tăng trưởng chiếm hết suy nghĩ của Diệp Trùng, đi tìm Mục trước rồi tính! Diệp Trùng quyết định xong, liếc hai người trên tay, thả bọn họ ra mình tuyệt đối không thể yên tâm, hay là mang bọn họ theo bên mình cho an toàn, hơn nữa hai người cũng không nặng lắm.

Diệp Trùng xách theo 2 người đi về phía cầu thang mạn.

Số 2 vội vàng nói: “Phòng điều khiển chính không phải ở đó, người đi sai hướng rồi!”

Diệp Trùng chẳng để tâm nhún nhún vai: “Ta biết!” Cái nhún vai này của Diệp Trùng đối với hắn mà nói rất nhẹ nhàng, nhưng khổ cho Số 2 và thiếu niên, thân thể hai người theo động tác nhún vai của Diệp Trùng mà vận động lên xuống, huyết khí hai người nhộn nhạo, hai mắt hoa cả lên.

Do trên đường có dây thừng chỉ đường, Diệp Trùng đi cực nhanh. Chẳng mấy chốc, 3 người đã đi tới cửa an toàn của lối đi.

Cửa an toàn đã bị đóng, Diệp Trùng rõ ràng nhớ vừa nãy cửa vẫn còn mở, không khỏi hỏi Số 2: “Cửa này tại sao đóng vậy?”

Diệp Trùng đi cực nhanh, làm 2 người lắc lư đến đầu choáng mắt hoa, không dễ dàng gì hồi phục khí huyết đang nhộn nhạo, Số 2 giải thích nói: “Lối đi nơi này đã bị hư hỏng, để đề phòng trong khoang bị mất áp lực, cho nên cánh cửa này bị đóng.”

- Vậy làm sao để mở ra? Diệp Trùng hỏi.

Số 2 thất thanh nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn chúng ta đều chết ở đây, bên ngoài là chân không đó!”

Diệp Trùng hỏi một câu rất ngu ngốc: “Chân không? Chân không thì thế nào?”

Số 2 gần như có cảm giác muốn xỉu, trời ạ, là thời đại nào rồi, vậy mà còn hỏi một vấn đề thường thức mà một đứa trẻ 3 tuổi cũng biết thế này? Lại nghĩ tới, đường đường là Số 2 trong gia tộc vậy mà lại bại trên tay người như vậy, Số 2 ngay cả ý nghĩ muốn cắt cổ cũng có luôn! Thiếu niên bị một tay Diệp Trùng xách nghe vậy cũng sững sờ, lập tức khe khẽ cười lén liên hồi.

Diệp Trùng lấy làm lạ với phản ứng này của bọn họ: “Thế nào? Có gì không đúng sao?” Bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới Diệp Trùng lớn lên trong hoàn cảnh nào, Diệp Trùng sau khi Mục tới mới bắt đầu giao lưu với thế giới bên ngoài, mà cho dù là ở trong mạng mô phỏng, hẳn nếu không ở căn cứ huấn luyện ý thức sư sĩ thì là cũng ở cùng với đám lão già “Cực quang” trong khu Gutu Star. Cho nên, rất nhiều thứ trong mắt người khác mà nói vô cùng đơn giản, vốn là kiến thức thường thức, hẳn lại không biết tí gì.

Mạng sống vẫn nằm trong tay người khác, Số 2 cũng không dám quá đáng, giải thích nói: “Trong chân không không có không khí, không có bất cứ bảo hộ gì mà đi vào, không thể thở được, mặt khác, máu trong người cũng không có áp lực, sau khi khí áp bên ngoài mất đi, huyết áp trong người người sẽ phá vỡ huyết quản, người trong vòng vài giây sẽ bị xuất huyết mà chết, cho nên đi vào chân không nhất định phải mặc áo kháng áp.”

Diệp Trùng không cho là đúng nói: “Không có ô-xy không được thì ta biết, nhưng áo kháng áp thì không cần, ta vừa rời từ đây đi vào, vốn không mặc áo kháng áp, không phải vẫn tốt sao?”

Không mặc áo kháng áp? Sao có thể được, lối đi này ít nhất cũng hơn 50 mét, hệ thống lực hấp dẫn và ô-xy là do mình và thiếu gia khôi phục lại, mà tên này trước đó đã vào căn phòng vừa rồi, chẳng lẽ... chẳng lẽ... thế giới này vẫn có người có thể không dùng áo kháng áp, ở trong chân không không bị vỡ huyết mà chết sao?

Tên này còn là con người sao? Sự mạnh mẽ của thân thể e rằng ngay cả sinh vật biến dị cũng không bằng! Số 2 và thiếu niên liếc nhìn nhau, từ mắt của nhau thấy được sắc mặt không còn chút máu của mình, còn có sự hoảng sợ dù thế nào cũng không thể che dấu trong đáy mắt nhau.

Hắn không phải xuất thân từ bộ lạc dã thú nào đó chứ? Nghe nói có một số bộ lạc dã thú tới tận bây giờ vẫn giữ thói quen ăn thịt người. Huyết sắc trên mặt Số 2 và thiếu niên trong khoảnh khắc biến mất sạch.

Chúa ơi, xin Người nghe thấy lời cầu nguyện của chúng con!

31. Chương 31

Đương nhiên 3 người đều mặc áo kháng áp, ngay cả người nào đó bị ngộ nhận là đến từ bộ lạc dã thú cũng không ngoại lệ. Thật ra Số 2 và thiếu niên trái lại vô cùng muốn chính mắt nhìn thấy cảnh Diệp Trùng không mặc áo kháng áp mà đi không gian. Một là vì tò mò, hai là nếu như hắn bị vỡ tung mạch máu mà chết, đối với nàng và thiếu gia mà nói, không nghĩ ngờ gì là một việc làm người ta vui vẻ nhất.

Đáng tiếc, Diệp Trùng không hề để ý tới lời xúi giục của Số 2 mà lại thành thật mặc áo kháng áp, Diệp Trùng không muốn biểu hiện quá đặc biệt, tỏ ra càng giống người thường thì càng có thể ẩn trốn, càng không làm người khác chú ý thì càng sống lâu, đạo lý này hẳn cũng biết a.

Số 2 không khỏi thở dài chán nản, gã đàn ông trước mặt không hề có sự kích động và xóc nổi chỉ có ở người trẻ tuổi, thay vào đó là sự lão luyện và trầm ổn, đây mới là chỗ làm cho Số 2 đau đầu và đề phòng nhất.

Do mặc áo kháng áp, dây thừng trên người 2 người đã được cởi ra, đương nhiên trước khi cởi, Diệp Trùng tự nhiên là không thiếu những lời cảnh cáo.

Trong lối đi tuy rằng là chân không, nhưng do hệ thống lực hấp dẫn đã hồi phục, đi không hề giống lúc đầu, trôi nổi không chỗ mượn lực như thế, mà không hề có khác biệt gì lớn với đi bộ bình thường, hơn nữa đèn trong lối đi cũng được mở toàn bộ, từng ly từng tí trong lối đi đều hiện ra, sáng trắng như tuyết.

Khi Số 2 và thiếu niên nhìn thấy Mục, sắc mặt 2 người lại hoàn toàn không giống nhau!

Dưới ánh đèn chiếu sáng, Diệp Trùng mới thấy rõ tình huống trước mắt. Rõ ràng là Mục tông thẳng vào giữa lối đi, tốc độ lớn mang theo năng lượng đáng sợ, vỏ ngoài dày cộm của tàu vũ trụ không hề ngăn cản được Mục chui vào, bị tông mạnh thành một lỗ to, mà sau khi tông thủng vỏ ngoài của tàu vũ trụ, Mục cũng hết đà, một nửa chui vào trong tàu vũ trụ, một nửa kẹt ở bên ngoài. Mục bây giờ như một cây hành cắm nghiêng, cắm lên miếng đất là tàu vũ trụ.

Số 2 tức giận đến hai mắt gần như phun ra lửa, thì ra tên trước mắt này mới là kẻ gây họa, nghĩ tới hậu quả của tai nạn mà hắn mang đến, trên tàu, trừ mình và thiếu gia, toàn bộ đều gặp nạn, hơn nữa vài chỗ trên thân tàu còn bị hư hỏng nghiêm trọng, đã không thể di chuyển bình thường, chỉ có thể chờ đợi sự cứu giúp của tàu đi ngang qua, nhưng trong vũ trụ rộng mênh mông này, muốn gặp được một tàu vũ trụ là một việc không dễ tí nào! Hy vọng mù mịt! Nếu như gặp phải hải tặc vũ trụ, vậy thì mọi người e là không thoát khỏi số phận làm nô lệ rồi, mà với dung mạo của mình, kết cục càng thảm hơn!

Đối với cái chết của người trong đội, nàng tuy rằng có chút khó chịu nhưng không hề làm nàng oán hận Diệp Trùng. Điều làm nàng quan tâm nhất là an nguy của thiếu gia! An nguy của thiếu gia trong lòng nàng cao hơn tất cả! Từ nhỏ đã chịu sự huấn luyện tàn khốc, nàng đối với việc đời rất lạnh nhạt, biểu hiện của nàng trong tổ chức rất xuất sắc, luôn đứng vị trí số 2, nàng đã từ rất sớm được chỉ định là hộ vệ bên mình của thiếu gia, luôn được truyền cho niềm tin rằng thiếu gia trong lòng nàng cao hơn tất cả. Nhiều năm như vậy, niềm tin này đã sớm bám rễ sâu trong lòng nàng. Giống như mã số Số 2 này, từ ngày nàng gia nhập tổ chức, chưa từng thay đổi.

Nhưng gã trước mặt này lại có hại cho sự an nguy của thiếu gia, nàng thế nào lại không tức giận?

Đối với sự tức giận của Số 2, Diệp Trùng không phải là không thấy, nhưng trong lòng hắn chẳng có chút hổ thẹn gì. Người gây họa thật sự có phải mình hay không, lý do này đối với hắn thì có cũng được, không có cũng chẳng sao. Đối với hắn, mỗi người đều phải có trách nhiệm với bản thân, không bảo vệ tốt mình hoàn toàn là vấn đề của cá nhân người, giống như thú săn và người đi săn vậy, chẳng lẽ người mong mỗi kẻ đi săn ra tay nương tình? Mà đối với sinh vật sống vai ăn thịt trong chuỗi sinh vật, Diệp Trùng không có chút tâm lý bài xích nào, ngược lại còn vừa ý vô cùng, hắn cũng không muốn giống sinh vật ăn cỏ để mặc người xâu xé. Điều Diệp Trùng tôn sùng là quan niệm bản chất nhất của giới tự nhiên mà sinh vật biến dị trên hành tinh rác thể hiện ra, mà không phải là pháp luật, đạo đức gì đó của con người! Trong đầu hắn vốn không có khái niệm gì về pháp luật và đạo đức.

Thiếu niên nhìn thấy quang giáp kỳ dị này, sắc mặt không khỏi vô cùng kích động, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Diệp Trùng, “Trời ơi! thật là đẹp! thật vĩ đại! Người sáng tạo ra nó quả là một thiên tài!” Thiếu niên bỏ nhào về phía trước, sắc mặt nhợt nhạt do kích động mà biến thành đỏ rực. Miệng không ngừng lắp bắp, giống như bị điên.

Diệp Trùng chẳng quan tâm đến tên điên này, trong lòng không ngừng gọi Mục, nhưng Mục như ngủ say không có chút phản ứng nào. Diệp Trùng không khỏi có chút cảm giác suy sụp, ở chung hơn 1 năm, cảm tình giữa hắn và Mục đã vô cùng thâm thiết, Mục trong mắt hắn không hề là một quang giáp, mà là thầy, là bạn, Mục làm cho hắn lần đầu nhìn thấy thế giới bên ngoài, dưới sự chỉ dẫn của Mục, thực lực của hắn không biết cao hơn trước bao nhiêu. Lần “tình diệu” này, đối với Mục mà nói, không hề có chút uy hiếp nào, cho dù Mục không nói, nhưng Diệp Trùng cũng biết Mục vì mình nên mới thực hiện hành động có thể nói là vô cùng mạo hiểm lần này, Mục hoàn toàn là vì mình mới bị tổn hại.

Diệp Trùng ngây ngốc nhìn vỏ ngoài của Mục ngày thường vẫn tỏa ra ánh sáng đặc biệt giờ u ám mù mịt,

mà vỏ ngoài e là kiên cố nhất trên đời trong đầu Diệp Trùng bây giờ bị vô vàn vết thương, lòng Diệp Trùng không khỏi quặn đau. Diệp Trùng lấy cái bùa vẫn luôn đeo trên cổ xuống, cái bùa này trừ lần đó cắt đứt ngón tay hắn thì không hề sử dụng qua lần nào, Mục không thích ở trong không gian thứ nguyên, Diệp Trùng cũng thích Mục luôn ở bên mình, không ngờ tới, lần đầu tiên dùng nó để thu hồi Mục lại là hoàn cảnh như thế này.

Số 2 đứng sau lưng Mục, sắc mặt biến ảo bất định, Diệp Trùng dường như mất hồn, không có chút cảnh giác nào, nếu như lúc này đánh lén, nói không chừng có thể một phát chí mạng! Nhưng, nếu một chiêu không giết được hắn, vậy hôm nay mình và thiếu gia sẽ phải đối mặt công kích điên cuồng nhất của đối phương, nghĩ tới công kích như cuồng phong bạo vũ của Diệp Trùng, Số 2 lại cảm thấy hoảng sợ! Đánh lén? Không đánh lén? Số 2 lưỡng lự không quyết, vừa nghĩ tới tốc độ như ma quỷ của Diệp Trùng, lại có thân thể mạnh mẽ siêu cấp, tim Số 2 lại co rút lại, không khỏi cảm thấy chột dạ.

Diệp Trùng không hề chú ý đến sự khác thường của Số 2, trong lòng thở dài một cái, liền thu Mục vào không gian thứ nguyên.

Thiếu niên đang leo lên thân Mục, hai mắt phát sáng, hai tay giống như sờ mó người tình, không ngừng vuốt ve bề mặt vỏ giáp của Mục, không ngớt phát ra âm thanh trầm trồ. Mục đột nhiên bị thu lại, thiếu niên không ngờ quang giáp phía dưới sẽ biến mất, chỉ cảm thấy dưới chân trống rỗng, bất ngờ không kịp phòng bị, không khỏi la lên hoảng hốt.

Tiếng la hoảng này cũng làm cho Số 2 trù trù không quyết tĩnh lại, vừa nhìn thấy thiếu gia từ trên không rơi xuống, không khỏi kinh hoảng, vặn eo một cái, hai chân đột nhiên phát lực, xông về phía thiếu gia. Nhưng có người còn nhanh hơn nàng, Số 2 chỉ cảm thấy một đạo hư ảnh xẹt qua mắt, thiếu gia đã được hắn, Diệp Trùng vác lên vai, mà hai tay thiếu gia đang quơ quào loạn xạ trên không, sắc mặt kinh hoảng. Diệp Trùng nhìn Số 2 một cái, liền tiện tay mang thiếu gia trên tay quăng sang Số 2 đang lo lắng cho chủ.

Số 2 vội vàng tiếp lấy thiếu gia, nhìn Diệp Trùng cảm kích, không ngừng nhẹ giọng an ủi thiếu gia bị hoảng sợ trong lòng.

Diệp Trùng không quay đầu lại nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta tới phòng điều khiển chính!” Ngữ điệu không thể nghi ngờ trong giọng nói làm Số 2 không dám có chút do dự nào, nàng không muốn lại mạo phạm đến gã đàn ông sâu không thể lường trước mắt này, ít nhất, cảm giác bị dây thừng trói thật là vô cùng tệ hại.

Số 2 bế thiếu gia vội vàng theo sau Diệp Trùng, thiếu gia trong lòng vẫn chưa bình tĩnh lại từ trong hoảng sợ vừa rồi, sắc mặt xám xịt.

Gã này rốt cuộc là ai? Cho dù là trình độ nửa mùa của Số 2 cũng biết sự không tầm thường của quang giáp hắn vừa thu hồi, người có quang giáp như vậy tuyệt đối không phải là người thường. Thân thể mạnh mẽ, tốc độ làm người khác sợ hãi, có một cái quang giáp tuyệt không tầm thường, vậy, hắn rốt cuộc là ai đây?

Số 2 mang theo đầy bụng nghi vấn, đi theo sau Diệp Trùng.

32. Chương 32

Sau khi thật sự hiểu rõ Diệp Trùng không hề có hứng thú với tính mạng của thiếu gia, Số 2 bắt đầu trở nên hợp tác hơn, tất cả đều là người gặp nạn, nếu như không đồng lòng, hợp sức, tỉ lệ sống sót càng nhỏ hơn. Khi đứng trước thực lực mạnh mẽ của Diệp Trùng, đối diện với khí thế của Diệp Trùng, Số 2 không thể cúi thấp đầu.

Thiếu gia từ sau khi nhìn thấy Mục vừa rồi, tinh thần vẫn luôn ngơ ngẩn, miệng chốc chốc lại lầm bầm vài câu. Số 2 cũng hết cách, thiếu gia cái gì cũng tốt, đối đãi người khác vô cùng thân thiết, không hề kiêu căng, nhưng chỉ cần bước chân vào lĩnh vực nghiên cứu của hắn, hắn sẽ lâm vào trạng thái cực khoái. Thiếu gia đối với việc trong gia tộc không hề quan tâm, nhưng chỉ có hứng thú duy nhất với nghiên cứu quang giáp, hơn nữa trên phương diện này cũng tỏ ra tài năng kinh người. Lý tưởng của thiếu gia là kỹ sư quang giáp, nhưng đại tiểu thư cực lực phản đối! Thiếu gia là người kế thừa chính thức của gia tộc, nhưng lại không

màng thể sự, chỉ là một lòng theo đuổi nghiên cứu của mình, việc trong gia tộc mấy năm nay vẫn là đại tiểu thư khổ cực chèo chống.

Lần đi ra ngoài này cũng là thiếu gia lén đại tiểu thư mà đi, muốn rời xa cuộc sống làm hấn chán ngán đó, không ngờ trên đường lại gặp sự cố, còn đụng phải một cao thủ lợi hại, trong lòng Số 2 hối hận vô cùng, sớm biết thì nhất định ngăn cản thiếu gia đi ra ngoài!

Số 2 cố gắng rũ bỏ những suy nghĩ đối với hiện tại vô bổ mà ngược lại còn giảm bớt sĩ khí của mình này.

Diệp Trùng không biết gì về tàu vũ trụ, việc này vẫn phải nhờ chuyên gia.

Diệp Trùng hỏi: “Bây giờ chúng ta cần làm cái gì?”

Số 2 loay hoay một hồi với các thiết bị, quay người nhìn Diệp Trùng: “Tình huống của chúng ta bây giờ vô cùng gay go, hệ thống động cơ của tàu vũ trụ đã hoàn toàn tê liệt, thân tàu bị tổn thương nghiêm trọng, nhiều nơi bị nứt gãy, hơn nữa chết người nhất là máy tín hiệu xung mạch đã bị hư, chúng ta không thể sử dụng tín hiệu cầu cứu để liên hệ với các tàu vũ trụ khác để tìm sự giúp đỡ! Vị trí bây giờ của chúng ta cách thành phố Tả Ngọc (NV: , trong đó chữ hình như là chữ cổ của TQ, tìm không thấy âm Hán Việt, xài tạm âm Ngọc vậy, tìm không ra nghĩa của chữ này) khoảng 118000 km, nếu như bay bình thường chỉ cần 8 ngày, nhưng đáng tiếc là thuyền cứu sinh được chuẩn bị trên tàu vũ trụ này đã bị hư hỏng. Nếu không chúng ta có thể lái thuyền cứu sinh đi thẳng tới thành phố Tả Ngọc! Hơn nữa, rất không may là...” Số 2 ngừng một chút, thấy 2 người đều đang chú ý lắng nghe, từ từ nói: “Phạm vi tuần tra của đội tuần tra thành phố Tả Ngọc chỉ trong vòng 5 ngày đi đường tính từ trung tâm thành phố Tả Ngọc. Cũng chính là nói, hy vọng duy nhất của chúng ta là may mắn có tàu vũ trụ đi ngang phát hiện ra chúng ta.” Trình bày của Số 2 không nhanh không chậm, mạch lạc, rõ ràng! Nhất thời làm cho Diệp Trùng nhìn người phụ nữ “thực lực kém cỏi” này với cặp mắt khác, năng lực của cô cũng không hẳn là vô dụng.

Thiếu niên lúc này cũng tỉnh lại, vội vàng bắt đầu kiểm tra phòng điều khiển chính, không hổ là thiên tài cơ giới, chẳng bao lâu sau, hắn đã bắt đầu tiến hành việc sửa chữa, đôi tay linh hoạt như là nhà ảo thuật, các loại linh kiện nhảy múa trên tay hắn, nhịp điệu rất độc đáo, Số 2 ở bên cạnh, sắc mặt say mê nhìn thiếu gia.

Diệp Trùng cũng không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ tên yếu ớt không chịu nổi gió này vậy mà lại là thiên tài cơ giới, bản thân Diệp Trùng về mặt này cũng có thể coi là một nửa chuyên gia, nhưng so với thiếu niên trước mắt, Diệp Trùng tự thấy mình còn thua xa.

Xem ra “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên” a, lời mấy lão gia gia đó quả nhiên là không sai, Diệp Trùng trầm nghĩ trong lòng.

Thật ra hắn không nghĩ tới, hắn tới “Cực quang” học tập mới hơn 1 năm, nhưng người ta từ nhỏ đã bắt đầu gây dựng, các loại điều kiện vật chất, cái nào hành tinh rác cũng không thể so được, cho nên giỏi hơn Diệp Trùng cũng là hợp lẽ, đương nhiên thôi, huống chi bản thân gia tộc của thiếu niên có quan hệ vô cùng mật thiết với quang giáp.

Diệp Trùng tỉ mỉ quan sát thiếu niên sửa chữa, không ngừng so sánh với kiến thức của mình, trong nhất thời thu hoạch rất lớn. Bất tri bất giác, Diệp Trùng khách khí với 2 người không ít.

Đáng tiếc, hư tổn của tàu vũ trụ quả thật là quá nghiêm trọng, hệ thống động lực hoàn toàn không có hy vọng sửa chữa, cũng còn may là hệ thống cung cấp ô-xy và sưởi ấm tuy rằng không sửa được hoàn toàn, nhưng bảo đảm nhu cầu cơ bản của 3 người không có vấn đề gì, thức ăn và nước trên tàu cũng rất đầy đủ, điều duy nhất 3 người có thể làm chính là chờ đợi.

Ba người không khỏi nói chuyện với nhau, nhưng 2 bên đều biết điều không hỏi nội tình của nhau, tên thiếu niên là Cố Thiếu Trạch, mà tên thị nữ của hắn cũng khá là kỳ quái, là Số 2! Nhưng Diệp Trùng đối với vấn đề này không hề tò mò. Diệp Trùng rất lịch sự giới thiệu sơ bản thân.

Cùng nói chuyện với Cố Thiếu Trạch không nghi ngờ gì làm người ta rất thích thú, hai bên cùng có chung đề tài, càng nói càng hứng thú, mà Số 2 mỉm cười nhìn 2 người, nhưng tuyệt đại đa số thời gian, ánh mắt đều dừng trên mặt của Cố Thiếu Trạch.

Lúc này đây, Diệp Trùng khâm phục Cố Thiếu Trạch đến sát đất, học thức của Cố Thiếu Trạch vượt xa tuổi tác của hắn, ước chừng không hề kém cạnh khi so với những lão gia gia trong “Cực quang” đó, thậm chí có một số mặt, hắn e rằng đã đi tới điểm tận cùng.

Nhưng không biết rằng Cố Thiếu Trạch đối với Diệp Trùng cũng nhìn với ánh mắt khác, không ngờ kẻ vốn bị cho rằng chỉ là một kẻ vô phu này vậy mà trên phương diện mấy móc quang giáp lại có trình độ thâm hậu như vậy, hơn nữa ánh mắt rất độc đáo, thường thường trong câu nói đều đánh đúng vào chỗ quan trọng, hơn nữa độ sâu của nền tảng lý luận cũng không thua kém.

Nhưng, nếu như hắn biết kinh nghiệm thực tiễn của Diệp Trùng là con số 0, không biết sẽ có cảm tưởng gì!

Hai người càng nói càng hợp ý, không khỏi sinh ra cảm giác “anh hùng trọng anh hùng”. Cố Thiếu Trạch bình thường tuy rằng khiêm tốn, nhưng trong xương cốt vẫn có chút kiêu ngạo, khó gặp được một người vừa mắt, thế nào lại không sinh ra hảo cảm? Còn Diệp Trùng, dù sao cũng là lần đầu tiên được giao lưu với một người chênh lệch tuổi tác không bao nhiêu với mình, hơn nữa thực lực của đối phương còn làm Diệp Trùng tôn kính, tự nhiên sẽ sinh ra hảo cảm.

Số 2 nhẹ nhàng ngồi bên cạnh mỉm cười nhìn hai bên càng nói càng sôi nổi, ai có thể ngờ được mấy mươi phút trước hai bên vẫn còn là đối đầu sống chết chứ?

Một thương đội do hơn 30 tàu vận chuyển tạo thành đang ổn định đi trong vũ trụ.

Ông chủ Kinh Mạc đang ngồi trên ghế chỉ huy của phòng điều khiển chính, sắc mặt trầm tư, trước mặt vẫn còn 8, 9 ngày thì có thể tới được thành phố Tả Ngọc rồi, nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, kết quả lần này tuyệt đối vô cùng phong phú, hơn nữa còn có thể thu được không ít huy chương cống hiến, nói không chừng tư cách thương mại của mình lại có thể tăng thêm một cấp, vậy thì mình có thể mua bán quang giáp rồi, những thương gia có tư cách mua bán quang giáp hiện nay vô cùng ít ỏi, lợi nhuận trong đó không phải mấy thứ hàng hóa này có thể so sánh được.

Hàng hóa này từ thiên hà Thiên La tới thiên hà Farr đi mất ròng rã 5 tháng trời, trên đường mấy lần đụng độ hải tặc vũ trụ, cũng may sư sĩ đoàn mình thuê thực lực hùng hậu mới bảo đảm được an toàn. Nghĩ lại bản thân lúc đầu không ngại bỏ ra bọn tiền thuê một sư sĩ đoàn vô cùng nổi tiếng bảo vệ, may mà mình anh minh, nếu không hàng hóa này đừng nghĩ tới nữa, chỉ sợ ngay cả mạng cũng không giữ được.

Vẫn còn mười ngày cuối cùng! Mười ngày này ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nha! Kinh Mạc nhắm mắt, trong lòng thầm cầu khẩn.

Đột nhiên, một loạt còi cảnh báo cắt ngang lời cầu khẩn của Kinh Mạc, Kinh Mạc mở bừng mắt, trong lòng không khỏi khẩn trương.

33. Chương 33

Không giống với hành tinh con người sinh sống, trong vũ trụ, không có chút âm thanh nào, sự tịch mịch trống rỗng cực kỳ thử thách ý chí của con người, rất nhiều người chính vì không cách nào chịu được sự tịch mịch như vậy mà không muốn đi vào trong vũ trụ. Ở trong hoàn cảnh cực kỳ yên tĩnh thời gian quá dài, tinh thần con người cực dễ bị sụp đổ. Sự mệnh mông của vũ trụ càng làm tăng thêm áp lực của loại yên tĩnh này lên con người. Cho nên, tuy rằng đã đạt tới điều kiện du hành một mình trong vũ trụ, nhưng trước giờ không có ai thử làm như vậy.

Điều này đối với Diệp Trùng mà nói thì chẳng tính làm gì, trên hành tinh rác, hắn sống một mình nhiều năm, hắn đã sớm quen với cuộc sống cô độc. Nếu như đem hắn bỏ vào một môi trường náo nhiệt, hắn ngược lại mới thực sự không quen. Sâu trong lòng hắn, đối với cuộc sống sắp tới, tâm trạng cực kỳ phức tạp, tò mò, hoảng sợ, lo lắng, ước ao...

Nhưng loại yên tĩnh nào đối với Cố Thiệu Trạch và Số 2 mà nói, lại là một loại thử thách. Diệp Trùng nhắm mắt nghỉ ngơi, song chỉ là tình trạng nửa ngủ nửa thức, giữ nguyên sự cảnh giác cao cực cao. Nhìn thấy Diệp Trùng dường như đã ngủ, Cố Thiệu Trạch chỉ có thể nói chuyện với Số 2. Dường như muốn dùng lời nói để xoa tan sự tịch mịch làm người khác hoảng sợ này.

Đột nhiên, một loại âm thanh kỳ quái vang lên.

Diệp Trùng mở bừng hai mắt, từ mặt đất bật dậy, Cố Thiệu Trạch và Số 2 cũng không khỏi ngừng lại, cùng nhìn về phía máy xung mạch.

Trên màn hình bỗng nhiên xuất hiện một đội tàu vũ trụ lớn.

Cố Thiệu Trạch và Số 2 không khỏi la lên thất thanh, lập tức mừng rỡ, Cố Thiệu Trạch kích động đến nỗi ôm lấy Số 2, gương mặt dưới mái tóc màu vàng kim của Số 2 thoáng ửng hồng, một mảng ửng hồng lạng lẽ lan khắp sau gáy trắng như tuyết của Số 2.

Diệp Trùng trái lại không kích động như vậy, mà cẩn thận quan sát đội tàu này. Đáng tiếc là, hẳn đối với tàu vũ trụ không nghiên cứu chút nào, nhìn không ra nguyên lý, nhưng có thể nhìn ra từ việc khoang bên hông thường xuyên lại có sư sĩ bay ra, đối phương đã chú ý tới bọn họ rồi.

Cố Thiệu Trạch buông Số 2 ra, cười nói với Diệp Trùng: “Âm thanh của máy cảnh báo này thật là kém quá, sớm biết thì đã không dùng rồi!” Ra đa laser hư hỏng vô cùng nghiêm trọng, nhưng làm người khác không dám tin tưởng là nó lại bị hư hỏng bên trong, nhưng nhờ kỹ thuật thiên tài của Cố Thiệu Trạch miễn cưỡng sửa được. Máy cảnh báo cũng bị hư, Cố Thiệu Trạch chỉ có thể thay bằng một cái máy phát ra âm thanh khác, để làm máy cảnh báo, nhưng âm thanh thật là khó nghe, cho nên Cố Thiệu Trạch mới phàn nàn như vậy. Theo đuổi sự hoàn mỹ là tính cách của hắn.

Số 2 chạy tới máy điều khiển mở laser, mau chóng phát tín hiệu nhấp nháy cầu cứu.

Nhìn thấy tín hiệu cầu cứu, tốc độ của sư sĩ đối phương rõ ràng tăng cao, nhưng tuy tốc độ tăng, đội hình chiến đấu vẫn duy trì vô cùng hoàn chỉnh, rõ ràng đây là một đội ngũ được huấn luyện bài bản.

Diệp Trùng chậm rãi hỏi: “Có vũ khí không?” Đây chính là thói quen của Diệp Trùng, vô luận là lúc nào, đều hy vọng đặt bản thân vào vị trí chủ động, mà không phải là vị trí bị động.

Cố Thiệu Trạch và Số 2 đều ngẩn người.

Diệp Trùng bổ sung nói: “Nếu có quang giáp thì tốt nhất!”

Số 2 lắc lắc đầu: “Quang giáp trống không có, còn quang giáp của những người gặp nạn đều là do gia tộc đặc chế, chỉ có trở về gia tộc tiến hành xử lý phân biệt đặc biệt mới có thể sử dụng lại!” Quang giáp trống là quang giáp chưa từng xác định thân phận.

Diệp Trùng không khỏi vô cùng thất vọng.

Cố Thiệu Trạch đột nhiên nghĩ tới gì đó, liền vội chạy tới một góc tìm kiếm, một lát sau tất tả chạy lại: “Trủy thủ này là do ta làm chơi, bình thường dùng làm công cụ!” đưa thứ mình chế tạo cho hắn, Cố Thiệu Trạch đã coi Diệp Trùng như bằng hữu.

Diệp Trùng nhận lấy thanh trủy thủ này. Toàn thân đen thui, lưỡi đao đã qua laser xử lý cực kỳ sắc bén, hơn nữa thông qua xử lý để phòng trơn tuột, cảm giác cầm rất tốt, độ bền cũng vô cùng ổn định.

Diệp Trùng gật gật đầu: “Độ bền của trủy thủ này cũng không tồi, nhưng độ cong thiết kế thật là tệ hại!” Nói xong một tay cầm ngọn, một tay cầm cán, nhẹ nhàng bẻ trủy thủ cong thành hình cung, rồi buông tay ra, ông một tiếng vang lên, trủy thủ lại hồi phục như cũ, không chút biến hình.

Cố Thiệu Trạch há hốc mồm không đóng lại được, lại nghe Diệp Trùng nói độ cong thiết kế thật tệ hại, không khỏi thanh minh nói: “Sức người mạnh thật, con dao này ta buồn chán làm chơi, lúc đó cũng không nghĩ nghiêm như vậy!”

Số 2 ngược lại đối với việc này không chút kinh ngạc, sức Diệp Trùng lớn thế nào, nàng đã chính mình lĩnh hội, quái vật này, thật sự khủng bố không giống con người.

Số 2 vừa nghĩ mặc quang giáp mini, bị Cố Thiếu Trạch thò tay cản lại: “Quang giáp đó của người quá bất mắt, bình thường ở nhà thì không sao, ở bên ngoài vô cùng bất ổn, hơn nữa mặc quang giáp đó trên người giống như mang thêm một lớp vỏ vậy, quá không thoải mái. Ừm, người xinh đẹp như vậy, bị nhét trong vỏ thì thật là đáng tiếc!”

Số 2 cúi mặt, trong lòng ngọt ngào.

Kinh Mạc nhìn 3 người trước mắt.

Một thiếu gia, một tì nữ, một hộ vệ.

Chú ý của Kinh Mạc phần lớn đều tập trung trên người Cố Thiếu Trạch, khí tức con cháu thế gia trên người Cố Thiếu Trạch vô cùng đậm, từ tốn lễ độ, cử chỉ tự nhiên, hành vi chừng mực, không chỗ nào không tỏ ra được dạy dỗ cẩn thận. Tuy nhiên lại không có chút hống hách của con cháu thế gia, phần lớn con cháu thế này đều xuất phát từ các thế gia có lịch sử lâu đời đó. Chỉ có hào môn thế gia có lịch sử lâu đời như vậy mới không giống mấy tên nhà giàu mới nổi, khoa trương không biết dè chừng.

Mấy thế gia này trong dòng sông dài của lịch sử có thăng có trầm, có thịnh có suy, nhưng đều kéo dài tới nay. Rất nhiều hào môn ngày trước huy hoàng giống bọn họ, đã sớm bị lịch sử chôn vùi, bây giờ không còn thấy bóng dáng.

Con cháu đông đảo, nhân tài hết đời này tới đời khác, bảo đảm cho sự tồn tại của thế gia. Thu liễm mà không khoe khoang, càng có thể làm cho bọn họ được mọi người coi trọng.

Nhưng, thế gia không phải là tự phong mà phải được mọi người công nhận. Số lượng thế gia hiện nay rất ít, có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nếu như có thể tạo lập quan hệ với thế gia nào đó, vậy đồng nghĩa tiền đồ sáng lạng với vô số tiền tài, ánh mắt Kinh Mạc càng lúc càng phát sáng.

Kinh Mạc nhiệt tình bắt chuyện với Cố Thiếu Trạch, mặc kệ không có chung đề tài, hần vẫn lễ độ trả lời. Dung nhan kinh người của Số 2 làm mọi người trên thuyền đều không khỏi nhìn trộm nàng, không ngừng thì thầm to nhỏ, về sau thậm chí có người chạy tới cửa phòng điều khiển chính dòm ngó.

Chưa từng trải qua việc như vậy làm Số 2 không khỏi lúng túng.

Trong 3 người, Diệp Trùng ngược lại không nổi bật nhất. Tướng mạo rất bình thường, lại không có phong độ của Cố Thiếu Trạch, càng không nói tới dung nhan tuyệt thế của Số 2. Khi Cố Thiếu Trạch nói hần là hộ vệ, Kinh Mạc không khỏi hoài nghi, đánh giá hần vài lần, một người gầy ốm như vậy cũng là hộ vệ?

Diệp Trùng thật ra cũng không tính là gầy ốm, dùng cân đối hình dung là thích hợp nhất. Chẳng qua so với vai u thịt bắp, cánh tay bắp chân to lớn kinh người của các hộ vệ khác thì cũng khó trách Kinh Mạc cảm thấy hần rất gầy ốm.

Chỉ có đoàn trưởng sư sĩ đoàn nhìn hần nhiều lần, bộ dạng có nhiều suy nghĩ.

Không nghĩ ngờ gì, Kinh Mạc là một cao thủ điều tiết bầu không khí, thấy Số 2 lúng túng, quát mắng thủ hạ vài câu, đuổi bọn chúng đi. Sau đó lại sôi nổi cùng với Cố Thiếu Trạch nói chuyện. Kinh Mạc đương nhiên biết mấy đứa nít ranh này thích cái gì, khoe khoang khoeác lác thuật lại kinh nghiệm mạo hiểm lúc trẻ, con người cảnh vật các nơi, 3 người đều bị câu chuyện của hần hấp dẫn, không khỏi say mê, ngay cả Diệp Trùng cũng không ngoại lệ.

Trong phòng điều khiển chính nói cười vui vẻ, không khí sôi nổi.

Bọn họ ai cũng không ngờ, bọn họ sắp phải đối diện nguy hiểm thế nào ở phía trước!

34. Chương 34

Phí Dịch là đoàn trưởng sư sĩ đoàn Kinh Mạc thuê, dáng người rất cao, gương mặt nghiêm nghị giống như đá điêu khắc, mái tóc ngắn như sợi thép dựng đứng lên, một vết sẹo dài 2, 3 cm cắt ngang lông mày, nhưng

không hề làm người khác cảm thấy bộ mặt dữ tợn, ngược lại càng thể hiện rõ sự anh tuấn bất phàm. Thêm vào đó thân thể hần vạm vỡ, làm cho người khác cảm thấy vô cùng an toàn, ở thiên hà Thiên La, có rất nhiều thiếu phụ động lòng vì hần.

Nhưng đây đều không phải là nguyên nhân Kinh Mạc xem trọng hần, Phí Dịch có khả năng quan sát kinh người, tính cách thận trọng, trầm ổn, về mặt chỉ huy, điều phối cũng có tài, hơn nữa làm người ngay thẳng, Kinh Mạc vô cùng tin cậy hần. Nếu như không phải Phí Dịch không đồng ý, Kinh Mạc vô cùng muốn hần có thể trở thành thủ hạ làm việc cho mình. Đây là một nhân tài có thể làm việc đơn độc. Chính là nhờ sự thận trọng và điều binh của hần, dọc đường mới có thể gặp hiểm không nguy.

Tư thế ngồi của Phí Dịch cực giống quân nhân, eo lưng thẳng đuột, mắt không ngó nghiêng, một khi đã ngồi vững liền có thể mấy giờ liền không hề cử động, điều này làm Kinh Mạc vô cùng khâm phục.

Phí Dịch trầm tư một hồi, mới trả lời một cách rõ ràng, chắc chắn: “Vị thiếu niên đó chắc là công tử trong một thế gia quyền thế nào đó, 3 người đều không có sơ hở nào lớn, ừm, hộ vệ của hần hình như thực lực không tầm thường, nhưng ta cũng không dám khẳng định. Theo như bọn họ nói, tàu vũ trụ của bọn họ bởi vì bị vỡ thạch tông trúng mới làm cho thân tàu bị hư hỏng nghiêm trọng, nhưng ta đã kiểm tra qua cho bị tông trúng của tàu vũ trụ đó, thân tàu của bọn họ rõ ràng đã được làm dày lên, nếu như là vỡ thạch tông trúng, xung quanh ta không có phát hiện bất cứ đá vụn nào, đây rõ ràng là không thể.”

Mí mắt Kinh Mạc nhấp nháy: “Chẳng lẽ bọn họ có vấn đề? Có phải là nội ứng của bọn hải tặc cố ý phái tới không?”

Phí Dịch tiếp tục nói: “Nội ứng của hải tặc? Ta nghĩ không có khả năng! Tên tàu vũ trụ phát hiện rất nhiều xác chết, mấy người này vốn đều có trang bị quang giáp!” Nói tới đây, về mặt Phí Dịch có chút quái dị: “Hơn nữa quang giáp của bọn họ rất đặc biệt!”

- Đặc biệt?” Kinh Mạc tò mò hỏi, quang giáp mà ngay cả đoàn trưởng sư sĩ đoàn cũng cảm thấy đặc biệt, thế nào lại không làm người ta tò mò?

Phí Dịch ngừng một chút, rồi mới nói: “Đúng vậy, vô cùng đặc biệt! Quang giáp của bọn họ không nghi ngờ gì đều là quang giáp cao cấp, ngài có thể tưởng tượng, nếu hơn 50 người đều trang bị quang giáp cao cấp, thực lực phải mạnh đến cỡ nào! Hơn nữa từ xác chết mà xét, sự phân bố da thịt trên những người chết này cho biết bọn họ lúc còn sống có trình độ tương đương cao cấp, chắc đều là sư sĩ cao cấp.”

- Hơn 50 quang giáp cao cấp? Còn có hơn 50 sư sĩ cao cấp? Kinh Mạc không khỏi thất thanh la lên. Danh hiệu sư sĩ cao cấp cũng có nghĩa là thực lực cao cường, bất cứ ở đâu, sư sĩ cao cấp đều là đối tượng lôi kéo, tranh giành của các thế lực. Mà sư sĩ đoàn khá nổi tiếng giống như sư sĩ đoàn “Tượng thụ diệt” (lá cây sồi) dưới trướng Phí Dịch, cũng chỉ có hơn 10 sư sĩ cao cấp, bản thân Phí Dịch cũng là sư sĩ cao cấp. Cho nên, chỉ nghĩ cũng biết khi Kinh Mạc biết trong tàu vũ trụ có hơn 50 sư sĩ cao cấp được trang bị quang giáp cao cấp, sự kinh ngạc trong lòng hần lớn đến cỡ nào.

Phí Dịch nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, không chút nghi ngờ, là do chính ta kiểm tra! Mọi người đều biết, sau khi người sở hữu quang giáp chết đi, quang giáp sẽ tự động thực hiện cài đặt lại, biến thành quang giáp trắng. Mà chỗ đặc biệt của mấy quang giáp này là toàn bộ người sở hữu chúng đều đã gặp nạn, nhưng chúng không hề thực hiện cài đặt lại, ngược lại tự động chuyển sang trạng thái tự bảo vệ. Bất kỳ ai cũng không cách nào sử dụng, cũng không cách nào lấy được chút tin tức nào từ quang giáp!”

- Quang giáp biết tự bảo vệ? Kinh Mạc không khỏi trợn mắt.

- Theo như ta biết, loại kỹ thuật này chỉ có một ít đại thế gia hoặc quân đội đang sử dụng!” Phí Dịch thành thật nói ra tất cả những điều mình biết.

Thế gia cũng tốt, nói không chừng bản thân cũng có thể được chút lợi ích, nếu như là quân đội, Kinh Mạc không khỏi tê cả da đầu, vậy... vậy thì phiền phức rồi, Kinh Mạc chết cũng không muốn cùng với mấy tên máu lạnh đó có chút quan hệ nào.

- Với lại... Phí Dịch nhìn sắc mặt Kinh Mạc khó coi đến cùng cực, mở miệng muốn nói.

Kinh Mạc tin chắc là mình sắp điên rồi! Trời ạ! Vỡ cho rằng bản thân nhặt được một mẻ lớn, không ngờ thật ra là một phiền phức lớn! Kinh Mạc hồn hển thở gấp, hần không thể khẳng định trái tim bị khiếp sợ

của mình có thể kiên trì tới khi Phí Dịch (1) nói hết không

((1)Nguyên văn là Kinh Mặc, nhưng thấy không hợp lý nên sửa lại là Phí Dịch cho phù hợp).

Hít thở sâu vài cái, Kinh Mặc bình tĩnh một chút, một lúc sau, sắc mặt mới tốt lên một chút, liền ra dấu Phí Dịch tiếp tục nói.

Phí Dịch liếc Kinh Mặc, tiếp tục nói: “Với lại, trên quang giáp của họ tìm không thấy bất cứ ký hiệu gì, không có ngày xuất xưởng, không có nơi sản xuất, cũng không phải là bất cứ loại ta đã biết nào, ngoài ra, tàu vũ trụ này cũng giống như vậy, không có ký hiệu nào, không có nơi sản xuất, ngày xuất xưởng, nhưng mà, không nghi ngờ chút nào, nó rất tiên tiến, nói chính xác, nó so với tất cả tàu vũ trụ dân dụng có thể mua trên thị trường hiện nay đều tiên tiến hơn.”

- Tiên tiến hơn tất cả tàu vũ trụ dân dụng? Là ý gì? Kinh Mặc nghi hoặc hỏi, qua cả nửa phút, đột nhiên sắc mặt trắng bệch: “Chẳng lẽ đây là tàu chiến quân đội? Không phải chứ! Tàu vũ trụ quân đội không phải đã sớm bị cấm sản xuất rồi sao? Ngay cả quân đội cũng không thể sản xuất a! Trong 5 thiên hà lớn không phải đều cấm sản xuất và nghiên cứu tàu vũ trụ rồi sao? Đám này điên rồi a? Tất cả không sợ chết sao?” Ba trăm năm trước, chính phủ 5 thiên hà lớn đột nhiên đồng loạt ra thông cáo chung, tất cả tổ chức và cá nhân, gồm cả quân đội, nghiêm cấm sở hữu và phát triển bất cứ loại tàu chiến nào, kẻ vi phạm sẽ chịu chế tài nghiêm khắc nhất. Cũng từ đó trở đi, sự sãi bắt đầu phát triển như là công cụ chiến tranh chủ yếu.

Phí Dịch trầm mặc một lúc, mới từ từ nói: ” Cách nói của ngài ở mức độ nào đó là đúng, nhưng...” Ánh mắt Phí Dịch thoáng qua một tia đau khổ và đấu tranh, nhưng Kinh Mặc đang kích động hoàn toàn không chú ý.

Nhìn Kinh Mặc gần như đã tiếp cận bờ suy sụp, Phí Dịch cảm thấy cần phải có chút an ủi: “Yên tâm, tuy rằng nó rất tiên tiến, nhưng không hề trang bị bất cứ thiết bị hỏa lực nào, cho nên không tính là tàu chiến!”

Kinh Mặc thở phào một hơi: “Phù, người cố ý hù dọa ta, sau này ngàn vạn lần đừng đùa kiểu này, ta không chắc trái tim yếu đuối của ta có bị vỡ ra không!”

Phí Dịch trong lòng cười khổ, tàu vũ trụ này tuy không có trang bị vũ khí, nhưng đã sớm vượt xa giới hạn chính phủ quy định.

Sắc mặt Phí Dịch ngưng trọng, trầm giọng nói: “Còn có một điểm quan trọng nhất!”

Kinh Mặc sắp mềm nhũn ra trên ghế, đau khổ nói: “Trời ạ, người còn muốn người ta sống không chứ?”

Phí Dịch mặc kệ hần, nói thẳng suy nghĩ của mình ra: “Từ nơi con tàu bị hư hại mà xét, bọn họ đích xác là bị tông trúng. Có thể làm cho hơn 50 sự sãi cao cấp gần như đồng thời chết đi, năng lượng cú va chạm này không cần nghĩ cũng biết, còn 3 người bọn họ vì sao trong tình huống va chạm như vậy mà vẫn còn sống, ta không đành tìm hiểu. Nhưng, ở chỗ va chạm ta không phát hiện được dù chỉ một thứ gì ngoài những mảnh vỡ của chính tàu vũ trụ đó, điều ta muốn biết là bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Do người làm? Hay là một việc không thể tưởng tượng được xảy ra tự nhiên? Nếu là do con người làm, vậy khi hung thủ biết được có 3 người may mắn sống sót, có hay không tiếp tục phát động một trận giết chóc, nếu vậy, ta hoàn toàn không tin rằng bọn họ sẽ có chút thương hại nào, sẽ thương đến những con cá trong ao như chúng ta đây, hơn nữa ta cũng không tin thân tàu của chúng ta có thể chịu được dù chỉ một nửa công kích của bọn họ. Nếu như là hiện tượng tự nhiên, vậy sẽ tiếp tục xảy ra không? Đây là vấn đề ta cảm thấy hứng thú!”

Kinh Mặc đã hoàn toàn nói không ra lời, mặt xám xịt.

Nếu như mình không cứu 3 người này thì tốt rồi, trong lòng Kinh Mặc cảm thấy vô cùng hối hận.

Đội tàu yên lặng, bình ổn đi về phía trước, chỉ là đằng sau bóng đêm vô tận đó, thứ chờ đợi bọn họ cuối cùng là cái gì? Kinh Mặc và Phí Dịch đã không dám suy nghĩ vấn đề này nữa!

35. Chương 35

- Cái này ai mà biết? Một chân của lão đại một mắt gác lên tay ghế, nhắm mắt, sung sướng rít một hơi xì gà, vẻ mặt ngây ngất, đây đúng là đồ tốt, hoàn toàn sinh trưởng trong tự nhiên, lại trải qua sự gia công của

bạc thầy, không phải là thứ mà ở tiệm nào với mấy trăm kim cương (DG: chắc thời đại này kim cương rẻ lắm) có thể mua được.

- Lão đại, e rằng sự việc có biến! Một tên gầy như que củi vòng tay đứng bên cạnh lão đại 1 mắt, cặp mắt gian xảo không ngừng lảo liên, rõ ràng là tên quân sư hại người.

- Tại sao nói vậy? Lão đại 1 mắt lười biếng nằm ườn như cũ.

Quân sư que củi thấp giọng nói: “Lão đại, người nghỉ đi, tên chỉ điểm nằm vùng đã 6 ngày không gửi tin tức gì rồi, e rằng dữ nhiều lành ít. Lại nói chúng ta đã đợi nhiều ngày như vậy, nếu bình thường, bọn họ phải sớm tới rồi.”

- Ủ! Lão đại 1 mắt gật đầu đồng ý nói: “Người nói đúng! Vậy người xem phải làm sao? Chẳng lẽ nhận tiền tạm ứng rồi trả lại sao?” Lão đại 1 mắt vẻ mặt đau đớn.

Quân sư que củi xảo trá cười nói: “Hi hi, lão đại, cái này không cần lo, tên đó làm sao dám tiết lộ chuyện này ra ngoài? Hắn còn sợ chuyện này bị người khác biết hơn chúng ta nữa, việc này nếu tiết lộ ra ngoài, chúng ta chẳng qua chỉ mất chút danh dự, còn tên đó, chính là thân bại danh liệt! Tiền này đã nuốt rồi thì đừng hòng nghĩ tới chuyện chúng ta nhả ra!”

Lão đại 1 mắt cười ha hả, vỗ vỗ vai quân sư que củi: “Không sai, không sai, vẫn là tiểu tử người nhanh trí! Vậy bây giờ không phải hết chuyện của chúng ta rồi sao?”

Tráng hán vội vàng nói: “Lão đại, tay không trở về không may mắn nha, tới lúc đó mấy anh em lại kêu ca nữa!”

Lão đại 1 mắt sờ cằm, trầm tư nói: “Nói cũng đúng, tay không trở về đối với sĩ khí có chút ảnh hưởng!” Chính lúc này đây, một tên tiểu lâu la thở hổn hển chạy vào, vẻ mặt kích động nói: “Lão đại, phía trước có một con dê mập, hơn nữa còn là một con dê mập thật to!”

Lão đại 1 mắt ngửa mặt cười: “Ha ha, xem ra may mắn tới, muốn ăn cũng ăn không được a, nói với các anh em, chuẩn bị cho tốt!”

Ba người Diệp Trùng ngồi trong phòng.

Cổ Thiệu Trạch chăm chú nhìn ra cửa, mặt ủ mảy ẻ nói: “Giờ làm sao đây? Bọn họ sẽ không giam lỏng chúng ta chứ? Làm sao mà lại phải người giữ cửa? Chúng ta lại không phải là phạm nhân?”

Số 2 thấy thiếu gia buồn rầu, trong lòng đau xót, liền an ủi: “Thiếu gia không cần lo lắng, bọn họ làm vậy chỉ là do có chút nghi ngờ với thân phận của chúng ta, trong tình huống không chắc chắn, bọn họ không dám làm gì chúng ta đâu!”

Diệp Trùng cũng lười để ý tới 2 người, một mình nhắm mắt, duy trì thể lực, trong hoàn cảnh lạ lẫm, cảnh giác của Diệp Trùng chưa từng buông lỏng tí nào, thân thể ở trong một trạng thái vô cùng vi diệu, bất cứ lúc nào cũng có thể cho kẻ địch một kích trí mạng.

Đối với 2 người canh trước cửa, Diệp Trùng cũng chẳng có ý gì, hắn không cho rằng 2 người đó có thể tạo ra uy hiếp hoặc hạn chế gì với mình.

Diệp Trùng vẫn một mực có chút kỳ quái, người mà mình gặp thân thể dường như đều rất yếu ớt, kỳ quái, thân thể yếu ớt như vậy, chỉ e rằng một chấn động hơi mạnh một tí cũng sẽ bị tứ phân ngũ liệt! Chẳng lẽ bọn họ không biết thân thể mới là cơ bản của mọi thứ hay sao? Thật là làm cho người khác nghĩ không thông!

Cổ Thiệu Trạch nhìn Diệp Trùng, hắn rất khâm phục sự thản nhiên của Diệp Trùng, nhưng cũng có chút kỳ quái, thật muốn biết hắn lúc trước làm cái gì!

Hai sư sĩ cao cấp đứng canh trước cửa, lời dặn đi dặn lại của đoàn trưởng vang vọng bên tai, hai người đối với đoàn trưởng luôn luôn tin phục, tuy rằng cho rằng dùng 2 sư sĩ cao cấp canh giữ 3 tên nhóc thì thật là có chút dùng dao mổ bò giết gà, nhưng đối với mệnh lệnh vẫn cẩn thận hoàn thành.

Đột nhiên, máy liên lạc trong tai đột nhiên truyền tới mấy mệnh lệnh, sắc mặt hai người đồng thời kịch biến, bốn mắt nhìn nhau, một trong hai người mở cửa, nghiêm túc nói với 3 người: “Các vị, vui lòng không nên tùy ý ra khỏi gian phòng này, nếu không, an toàn của các vị, sẽ không thể có được sự bảo đảm!”

Số 2 vội vã hỏi: “Hai vị, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Người còn lại lưỡng lự hồi lâu mới nói: “Chúng ta bị hải tặc vũ trụ tấn công! Đường như là hải tặc Hồng Kỳ Ứng!”

- Hồng Kỳ Ứng! Cổ Thiệu Trạch và Số 2 không khỏi cùng thất thanh la lên, sắc mặt trong nháy mắt biến thành trắng bệch không chút máu.

Phản ứng của hai người đối diện đã sớm được hai người đoán trước, một sư sĩ cao cấp nói: “Chúng tôi phải đi chiến đấu, các vị xin yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tận hết sức lực, chiến đấu hết mình!” Câu cuối tỏ ra rất quyết liệt, mơ hồ có ý “chiến đấu tới giọt máu cuối cùng” (NV: không thành công thì thành nhân: ý là nếu không thắng thì hy sinh), làm người khác kính nể.

- Chúng tôi đi đây! Các vị cẩn thận! Hai người vẻ mặt cuồng quít chạy ra ngoài, chỉ còn 3 người còn ở trong phòng.

- Hồng Kỳ Ứng? Làm sao có thể?” Số 2 ngơ ngẩn lẩm bẩm, sắc mặt đầy tuyệt vọng. Cổ Thiệu Trạch cũng tinh thần hoảng hốt, rối loạn trong lòng. Chỉ có Diệp Trùng vẫn đáng vẻ thoải mái như cũ.

- Hồng Kỳ Ứng là cái gì? Thấy hai người kinh hoảng như vậy, Diệp Trùng tò mò hỏi.

Hai người nhìn Diệp Trùng như nhìn một tên ngốc: “Người thật sự là con người ư? Vậy mà ngay cả Hồng Kỳ Ứng cũng không biết?”

- Rất lợi hại à? Diệp Trùng hỏi.

- Trời ơi, bây giờ mà vẫn có người hỏi một câu làm người khác không thể chịu nổi như vậy!” Đáng vẻ Cổ Thiệu Trạch như sắp ngất đến nơi, lại thêm sắc mặt hắc trắng bệch, thật sự không khác biệt gì với bệnh thiếu máu trầm trọng.

Số 2 miễn cưỡng giải thích: “Hồng Kỳ Ứng là đoàn hải tặc có thực lực vô cùng mạnh mẽ, không biết có phải là thực lực mạnh nhất không, nhưng không nghi ngờ gì, bọn chúng là đoàn hải tặc nổi tiếng nhất. Hơn nữa, bọn chúng so với đoàn hải tặc khác cũng tàn bạo hơn, phạm là bị bọn chúng bắt, gần như không ai sống sót.”

Diệp Trùng nghiêng đầu nghĩ một lát, hỏi: “Nói như vậy, bọn chúng nhất định sẽ đánh vào con tàu này của chúng ta?”

Số 2 gật đầu: “Không nghi ngờ gì!”

Diệp Trùng đứng bật dậy, làm hai người giật mình.

Cổ Thiệu Trạch hoảng hốt nói: “Người làm gì? Người ngàn vạn lần đừng làm vậy đó! Bọn chúng giết người không chớp mắt đó!” Đột nhiên, Cổ Thiệu Trạch ngăn người, nhớ rằng người trước mặt mình cũng là một tên giết người không chớp mắt.

- Ta cần quang giáp! Các người biết có thể tìm thấy ở đâu không? Diệp Trùng lạnh nhạt hỏi.

Số 2 cảm thấy người trước mắt này thật là làm người khác nhìn không thấu, trước sức mạnh khó bì như vậy, vẫn có thể trấn định như vậy, chiến ý tràn trề như vậy, có lẽ là điếc không sợ súng!

- Trong kho ở tầng dưới cùng, thường sẽ có vài quang giáp dự bị, để phòng hờ quang giáp của sư sĩ tạm thời bị hư hỏng không thể sửa chữa mà mất đi sức chiến đấu, mà thương đội có nhiều sư sĩ như bọn họ thế này nhất định sẽ có mấy cái quang giáp dự bị. Số 2 tuy rằng không hề cho rằng sự vùng vẫy như vậy sẽ có tác dụng gì, nhưng trong lòng vẫn có chút ảo tưởng, nếu như hắc thật sự có thể thành công, vậy thì thiếu gia có thể được cứu rồi.

- Kho đi thế nào? Nghe nói có quang giáp, trong mắt Diệp Trùng đột nhiên phát ra ánh sáng nóng rực.

Cửa kho đóng chặt, mở cánh cửa này cần có mật mã.

Đã không có thời gian để đi tìm người hỏi mật mã, Diệp Trùng hít sâu một hơi, đột nhiên, ngực giống như ống bễ cấp tốc phồng lên, cơ bắp toàn thân giống như thổi vào một hơi lửa, nóng rực như lửa. Diệp Trùng hạ thấp eo đứng tấn, khuỷu tay, nắm tay, cánh tay từ từ kéo ra sau, cả người giống như một cái tuyệt thể thần cung đang từ từ kéo ra, tích lũy từng chút, từng chút tất cả sức mạnh.

Hít một hơi tới tận cùng, hơi nóng toàn thân đã làm cho Diệp Trùng cảm thấy nóng rực khó chịu, cây trường cung này cũng bị kéo đến mức cao nhất.

Không chần chừ thêm nữa, Diệp Trùng quát to một tiếng, đất bằng nổi sóng, tay phải như một cơn lốc cuồng bạo, kèm theo tiếng rít trầm thấp do ma sát với không khí, mạnh mẽ đập vào chính giữa cánh cửa lớn của nhà kho.

36. Chương 36

Choang, âm thanh giống như pha lê vỡ nát, từng phiến từng phiến cánh hoa kim loại nhỏ bé rơi rụng, trong chốc lát, mảnh vỡ trên cửa rào rào rơi xuống, chỉ chút như mưa.

Diệp Trùng nhìn tay phải, tay phải đã bong da rách thịt, máu thịt mơ hồ, không khỏi thâm nghĩ, xem ra loại việc tay không phá cửa này về sau hay là ít làm chút thì tốt hơn.

Không cần nghĩ nhiều, Diệp Trùng như một trận gió xông vào kho.

Rất nhanh, hần phát hiện trên cái tủ dựa sát tường những công tắc không gian quang giáp sắp xếp chỉnh tề. Diệp Trùng giống như một con sói đói gặp được thức ăn ngon, reo lên một tiếng lao tới.

Bởi vì là quang giáp dự bị, ngoại trừ vài cái quang giáp đặc thù như quang giáp chuyên dùng trinh thám, phần lớn trong đó là quang giáp dùng trong vũ trụ.

Hơi suy nghĩ một chút, Diệp Trùng chọn một quang giáp hình dạng bò cạp toàn thân đen thui: Phong Sa Trùng. Nó có tốc độ xuất chúng, tầm nhìn rộng lớn, độ dày của giáp cũng có thể đạt tới mức làm mọi người vừa ý, thân giáp màu đen càng làm cho nó trong vũ trụ khó bị kẻ địch phát hiện. Mà điều làm cho Diệp Trùng chọn nó không chỉ như vậy, một số chức năng riêng biệt của Phong Sa Trùng trong lúc này càng làm hắn chọn nó.

Nhìn lên tủ, Diệp Trùng cẩn thận, xoay một cái, mang tất cả công tắc không gian thu toàn bộ vào túi mình.

Diệp Trùng xoay người chui vào buồng điều khiển của Phong Sa Trùng, nhìn thấy giao diện thao tác vậy mà lại cần phải tiến hành cài thiết lập ban đầu, Diệp Trùng không khỏi nôn nóng.

Vẫn là Mục tiện lợi, vốn không cần thực hiện thao tác phiền phức như vậy, chỉ cần một giọt máu là được rồi.

Ánh mắt Diệp Trùng nhìn chằm chằm tin tức đang chạy trên màn hình, tốc độ hai tay đã nhanh tới mức nhìn không rõ hình dáng. Phong Sa Trùng có rất nhiều tác dụng đặc thù, vì để sử dụng thuận tiện, Diệp Trùng không thể không tiến hành một loạt các cài đặt. Trong chiến tranh, sống chết cách nhau trong gang tấc, Diệp Trùng không dám để như vậy, không hề chuẩn bị mà xông vào.

Tuy nhanh nhưng không hề hoảng loạn, Diệp Trùng không dám có chút bất cẩn nào, thực hiện toàn bộ cài đặt.

Nếu là Mục thì khỏe rồi, mạng của mình tuyệt đối được bảo đảm, cũng không bị sút đầu mẻ trán như bây giờ.

Cổ Thiệu Trạch và Số 2 yên tĩnh ngồi trong phòng, yên lặng mà nhìn.

Chiến trường loạn cào cào cả lên, hai bên chiến đấu đều là sư sĩ. Tia laser với đủ loại màu sắc đan xen, va chạm, ánh sáng rực rỡ lóe lên rồi biến mất trong bầu trời đêm tĩnh lặng.

Sư sĩ của Tượng Diệp đoàn giống như một đội quân, đội hình chiến đấu nghiêm chỉnh, mọi người chi viện lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, ngay ngắn có trật tự, 10 sư sĩ cao cấp chính là nòng cốt trong đó, mà đoàn trưởng Phí Dịch chính là đầu não của bọn họ.

(Chương trước tên là Tượng Thụ Diệp đoàn, nhưng chương này tác giả lúc viết Tượng Diệp đoàn, lúc viết Tượng Thụ đoàn, nên thống nhất là Tượng Diệp đoàn, đều có nghĩa là lá sồi.)

Đằng sau sự nổi tiếng không có binh lính yếu ớt, số lượng hải tặc Hồng Kỳ Ưng vượt xa Tượng Diệp đoàn, hơn nữa toàn bộ đều phân công chiến đấu, bọn chúng giống như một bầy sói giao hoạt, tránh né chính diện với Tượng Diệp đoàn, không ngừng gây rối, cắn xé cánh sườn và đuôi Tượng Diệp đoàn, với lại không hề dây dưa với Tượng Diệp đoàn, chỉ một mực du đấu.

Hai bên xem ra dường như ai cũng không làm gì được ai, nhưng số lượng hải tặc Hồng Kỳ Ưng vượt xa Tượng Diệp đoàn, cán cân chiến tranh theo thời gian trôi qua bắt đầu dần dần nghiêng về phía hải tặc Hồng Kỳ Ưng.

Diệp Trùng cẩn thận điều khiển Phong Sa Trùng trốn ở sau đội buôn, hoảng sợ nhìn cục diện vô cùng hỗn loạn trước mắt. Tuy Diệp Trùng sống nhiều năm ở hành tinh rác tồi tệ, tàn khốc đó, nhưng cảnh trước mắt vẫn làm cho tận đáy lòng hắn run rẩy không thôi.

Vô số quang giáp đang bay lượn, xoay chuyển, chốc lát lại nổ dữ dội, hoa lửa tỏa sáng rực rỡ trong mắt Diệp Trùng. Mặc dù Diệp Trùng trong căn cứ huấn luyện ý thức đã thi đấu vô số, quang giáp bị hắn đánh nổ cũng không ít, nhưng không có được một nửa cảnh trước mắt, làm chấn động lòng người.

Diệp Trùng cố gắng đè nén những suy nghĩ vớ vẩn trong lòng.

Sống... sống... nhất định phải sống! Diệp Trùng như thôi miên, một lần lại một lần nói với chính mình, bản thân không thể chết ở đây, không dễ dàng gì rời khỏi cái hành tinh rác đáng chết đó, thế giới bên ngoài vẫn chưa tìm hiểu qua, làm sao có thể chết ở nơi này?

Mình không thể chết! Diệp Trùng ra sức gào thét trong lòng.

Phù, phù... Diệp Trùng thở sâu từng hơi từng hơi một, dần dần, tâm tình bắt đầu dần dần trở nên bình tĩnh trở lại.

Phải làm sao đây? Cứ thế này, Tượng Diệp đoàn thua chỉ là chuyện sớm muộn, bản thân có bao nhiêu bản lĩnh, Diệp Trùng trong lòng hiểu rõ, hắn vẫn duy trì tự cao tới mức cho rằng mình thiên hạ vô địch. Theo tình hình này, dù mình có lên thì cũng sẽ không làm kết cục có chút thay đổi nào.

Diệp Trùng bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ.

Nhìn thấy 2 bên quần chặt vào nhau, không có ai chú ý bên này, trong lòng Diệp Trùng khẽ động, không bằng điều khiển một tàu thương lên trốn đi, dù sao lúc trước mình cũng thỉnh giáo qua kỹ xảo về mặt này với Cố Thiệu Trạch, vấn đề chắc không lớn!

Không được, Diệp Trùng lập tức phủ định suy nghĩ này, với tốc độ của tàu buôn, đội hải tặc này kết thúc trận chiến này, mình tính ra cũng không chạy được bao xa, hơn nữa tốc độ của tàu buôn chắc là không bằng tàu hải tặc, cuối cùng khẳng định sẽ bị đuổi kịp.

Nếu như điều khiển quang giáp bỏ chạy? Đối phương nhất định sẽ không phát hiện, dù có phát hiện thì chắc cũng không phái người đuổi theo, hơn nữa nếu đuổi theo, người cũng không quá nhiều, nếu tới một hai tên, bản thân vẫn có sự chắc chắn nhất định.

Nhưng, quang giáp tuyệt không thích hợp bay đường dài, năng lượng không đủ, hơn nữa không có tiếp tế, đồ ăn, thức uống cũng không có, như vậy mà chạy đi, tính ra cũng chết đói, chết khát trong vũ trụ mênh mông.

Vậy phải làm sao đây? Diệp Trùng đau đầu, nhăn tít lông mày.

Đột nhiên, Diệp Trùng liếc thấy một tàu vũ trụ có hình dáng kỳ lạ, được rất nhiều tàu hải tặc vây ở giữa, mơ hồ chính là đầu não của tất cả tàu hải tặc. Lập tức, một suy nghĩ không tự chủ xuất hiện trong đầu Diệp Trùng, ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền không cách nào xóa đi.

Lại nhìn tới mấy cục vẩn thạch mấy mươi mét vuông đang trôi nổi nơi xa, Diệp Trùng trong lòng lập tức có biện pháp.

Chiến đấu đã trở nên căng thẳng tột độ, hai bên bắt đầu xuất hiện thương vong khá lớn, hầu như chú ý của mọi người đều tập trung tại trung tâm chiến trường.

Một cơ hội lớn!

Diệp Trùng nhanh chóng quyết định, cắn răng xông vào nguy hiểm, là sống là chết, chính ở trong chiêu này.

Diệp Trùng ngồi thẳng trên ghế điều khiển, nhắm mắt lại, bắt đầu hít ra, thở vào theo một tiết tấu đặc biệt, điều tiết bắp thịt toàn thân một cách có ý thức, thoải mái tâm tình. Hai tay nhẹ nhàng đặt lên bàn điều khiển, mười ngón tay tự nhiên hơi cong lại.

Phút chốc, Diệp Trùng mở trừng hai mắt, thần quang bạo trướng.

Quát nhẹ một tiếng, hai tay đột nhiên hóa thành hư ảnh, giữa sống và chết, Diệp Trùng không dám giữ lại chút gì, Diệp Trùng tin rằng, tốc độ hai tay lần này tuyệt đối là lần nhanh nhất từ xưa tới nay.

Tăng tốc, đổi số, Diệp Trùng trong nháy mắt đẩy tốc độ lên cao nhất, lao chéo về phía tàu buôn trước mặt, giống như có thâm thù đại hận không gì sánh bằng với tàu buôn đó.

Khi còn cách chỉ có 10 mét, Diệp Trùng đã tiến vào trong cái bóng to lớn hình thành bởi con tàu buôn, mắt thấy sắp đâm mạnh vào nó, hai tay Diệp Trùng đột nhiên tăng tốc, động cơ hỗ trợ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng của Phong Sa Trùng ầm ầm mở ra.

Chỉ thấy Phong Sa Trùng vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp, không nguy hiểm nào hơn lướt qua phía dưới tàu buôn, nơi Phong Sa Trùng của Diệp Trùng cách tàu buôn gần nhất chỉ có không tới 10 cm. (DG: Unbelievable!!!)

Diệp Trùng chăm chú nhìn màn hình, trong đầu tính đi tính lại, hai tay không có chút trì hoãn, mồ hôi to như hạt đậu chảy trên trán, rõ ràng thao tác như vậy đối với Diệp Trùng mà nói, cũng cực kỳ tốn sức.

Phía dưới tàu buôn chỉ rộng 50 mét, với tốc độ hiện tại, Phong Sa Trùng của Diệp Trùng chỉ cần không tới 1 giây thì đã xông ra khỏi phía dưới tàu buôn.

Trong vòng chưa tới 1 giây chui qua phía dưới tàu buôn, Phong Sa Trùng của Diệp Trùng đã hoàn toàn biến dạng.

Thân giáp màu đen vốn trơn bóng đã biến thành lồi lõm không bằng phẳng, lồi lên rất nhiều chỗ không theo nguyên tắc, cái đuôi bò cạp dài cũng bị thu vào trong quang giáp. Phong Sa Trùng bây giờ xem ra giống như một viên thạch có thể thấy ở mọi nơi trong vũ trụ. Tất cả động cơ trước khi xông ra khỏi phía dưới tàu buôn một sát na đã hoàn toàn đóng lại.

Một loạt các thao tác phức tạp như vậy, chính là trong chưa tới một giây thời gian này hoàn thành, có thể thấy tốc độ của hai tay Diệp Trùng nhanh thế nào!

Diệp Trùng lần đầu tiên trong lòng cảm ơn huấn luyện bi thép tàn ác, vô nhân đạo của Mục!

Phong Sa Trùng giống như một viên viên thạch yên lặng bay ra khỏi đám tàu buôn của đội buôn. Hai bên đang ra sức chiến đấu đều không chú ý tới sự tồn tại của viên “viên thạch” này.

37. Chương 37

Không nghi ngờ gì, đối với yêu cầu quá cao của thao tác là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất hạn chế chức năng này có thể được ứng dụng rộng rãi.

Phong Sa Trùng của Diệp Trùng không chút động tĩnh gì len lỏi trong đám tàu buôn.

Nếu như cẩn thận, thì sẽ phát hiện khối viên thạch này luôn dán sát vào phía dưới hoặc bên cạnh tàu buôn mà bay đi, lần nào cũng cách chút xíu, vô cùng nguy hiểm.

Mỗi khi vượt qua một tàu buôn, Diệp Trùng lại lợi dụng sự che chở của tàu buôn, trong thời gian cực ngắn hoàn thành một loạt thao tác mở động cơ, điều chỉnh góc độ, đóng động cơ.

Sau khi vượt qua tàu buôn cuối cùng, Diệp Trùng rốt cuộc cũng có thể thở phào một hơi.

Phong Sa Trùng của Diệp Trùng theo quán tính, từ từ bay tới nham thạch đang trôi nổi ở đằng xa. Bóng đêm tịch mịch, đen tối, sự chuyển động theo quán tính của một khối vẫn thạch không bắt mắt không hề làm bất cứ người nào chú ý.

Lúc này, Diệp Trùng mới phát hiện bản thân đã ướm sững toàn thân, giống như vừa mới chui ra từ trong nước. Cảm giác đau do hai tay khê co giật truyền lại; là do thao tác vừa rồi đã vượt qua mức độ huấn luyện bình thường, làm hai tay chịu tải quá lớn mà dẫn tới sự không thoải mái. Chí mạng nhất là tay phải của Diệp Trùng, một quyền đánh vỡ cửa kho, làm tay phải của hắn đã bị thương. Bình thường, bị thương ở mức này, Diệp Trùng căn bản không để trong mắt, nhưng bây giờ điều hắn có thể làm chỉ là cầu nguyện tay phải ngàn vạn lần đừng “tuột xích” trong lúc này.

Mồ hôi và máu trộn lẫn vào nhau, chất muối trong mồ hôi khê kích thích tay phải của Diệp Trùng, cũng làm cho tay phải của Diệp Trùng cảm thấy không một mối đến vậy.

Với tốc độ hiện tại, đến được chỗ nham thạch vẫn cần khoảng 5 phút.

Do đèn của phòng điều khiển đã bị tắt, màn hình xuất hiện trước mắt Diệp Trùng tỏa ra ánh sáng u ám, giống như cảnh trong mơ.

Đáng tiếc Diệp Trùng không rảnh để thưởng thức, hai mắt hắn nhìn chăm chăm vào màn hình, không ngừng điều chỉnh nhịp hô hấp của mình, để có thể hồi phục một thể lực đã bị tiêu hao quá mức, hai tay nhẹ nhàng thao tác, xoa dịu sự mệt mỏi của hai tay.

Diễn tiến trên chiến trường thế nào, Diệp Trùng đã không dám đi xem.

Năm phút, Diệp Trùng nhìn thấy nham thạch phía trước từ từ lớn lên trong mắt mình, một sự khẩn trương chưa từng có xâm chiếm đầu óc, bước đầu tiên đã hoàn thành vô cùng hoàn mỹ, còn bước thứ 2 thì sao?

Gần rồi, gần rồi, gần hơn nữa... Chính là lúc này!

Khi Phong Sa Trùng của Diệp Trùng chui vào bóng của nham thạch, động cơ của Phong Sa Trùng đột nhiên khởi động, đồng thời, tất cả động cơ hỗ trợ bên hông cũng mở ra, động cơ hỗ trợ không ngừng đổi hướng điều chỉnh góc độ, Phong Sa Trùng giống như bị nham thạch hút vào, vạch nên một đường cong 1200, từ một bên nham thạch chui vào, sau đó lại từ một phía khác của nham thạch chui ra, cả quá trình giống như nước chảy mây trôi, vô cùng tự nhiên.

Do khoảng cách của nham thạch với 2 bên đều khá xa, nên không dễ bị người khác chú ý. Đây chính là nguyên nhân Diệp Trùng chọn khối nham thạch này.

Hắn muốn lợi dụng khối nham thạch này để hoàn thành việc thay đổi phương hướng.

Không nghi ngờ gì, Diệp Trùng hoàn thành vô cùng đẹp mắt, Diệp Trùng dám tin tưởng, dù Mục ở chỗ này, đối với việc hắn chuyển hướng vừa rồi nhất định sẽ vô cùng vừa ý.

Hệ thống động lực của Phong Sa Trùng ngay trước khi bay ra từ một bên của nham thạch đã hoàn toàn đóng lại.

Phương hướng bay của Phong Sa Trùng - Tàu hải tặc.

Ai cũng không chú ý tới “vẫn thạch” có khả năng thay đổi kết quả của toàn chiến trường, hiện đang bay tới tàu hải tặc với tốc độ bình thường này!

Thấy tàu hải tặc càng lúc càng gần lại, tâm tình Diệp Trùng càng lúc càng khẩn trương!

Góc độ hoàn toàn không có sai sót!

Phong Sa Trùng của Diệp Trùng nguy hiểm đến không thể nguy hiểm hơn lướt sát qua tàu hải tặc đầu tiên ở vòng ngoài cùng, làm Diệp Trùng sợ đến toát mồ hôi đầy người. Bây giờ không có cơ hội cho Diệp Trùng thay đổi góc độ, chỉ cần động cơ của Phong Sa Trùng có chút nào mở ra, nguy trạng lập tức sẽ biến mất, có thể tưởng tượng, Diệp Trùng tuyệt đối chắc rằng bản thân lúc đó chỉ sợ trong chốc lát bị vô số pháo lửa bắn tới ngay cả tro cũng không còn chút nào.

Phong Sa Trùng thuyết minh một cách hoàn mỹ cho năng lực tính toán của Diệp Trùng, thật sự là không có chút va chạm nào với tàu hải tặc, tiếp tục trôi sâu vào trong đám tàu hải tặc.

Diệp Trùng cuối cùng cũng tới được mục tiêu - Tàu hải tặc có hình dạng kỳ lạ đó!

Diệp Trùng bây giờ có thể khẳng định, tàu hải tặc này tuyệt đối không phải là tàu hải tặc bình thường! Nhìn tàu hải tặc được bảo vệ ở giữa này sắp thành con mồi của mình, Diệp Trùng từ trong xương cốt cảm nhận được một loại kích thích trước giờ chưa từng có, loại kích thích này giống như dòng điện chạy khắp toàn thân hắn, hắn hưng phấn tới mức gần như có chút run rẩy.

Hai mắt Diệp Trùng đỏ kè, những mệt nhọc vừa rồi, sự đau đớn của vết thương, sự co giật của hai tay lúc này toàn bộ không cánh mà bay, thân thể Diệp Trùng giống như được thổi một sức sống mới, làm tinh thần hắn phấn chấn, hắn thậm chí cảm thấy trước giờ chưa từng có trạng thái tốt như vậy.

Không giống sự cuồng nhiệt trong lòng, thao tác của hai tay Diệp Trùng vẫn đều ra đấy như cũ, không có chút lộn xộn nào.

Ngay khi Phong Sa Trùng đi qua phía dưới của tàu hải tặc này, đuôi bò cạp của nó đột nhiên bắn ra, phù nhẹ một tiếng, thông qua dây thừng bằng hợp kim truyền lại. Đầu đuôi của Phong Sa Trùng là một ống hút hình tròn to lớn, bình thường thu lại thành mũi khoan hình tròn. Đuôi bò cạp của Phong Sa Trùng ngay lúc bắn tới phía dưới tàu hải tặc đột nhiên mở ra, hóa thành ống hút hình tròn, vững chắc hút vào phía dưới của tàu hải tặc.

Thế trôi tới của Phong Sa Trùng cuối cùng cũng dừng lại, Diệp Trùng cũng trút được sự thấp thỏm trong lòng.

Diệp Trùng không khỏi tỉ mỉ đánh giá đáy thuyền gần trong gang tấc này.

Ngay giữa đáy thuyền có một cái nắp lõm vào trong, ước chừng có khả năng từ bên trong mới có thể mở được.

Trong quang giáp dùng trong vũ trụ đều có áo cứu hộ của sư sĩ, nó không chỉ có thể cung cấp ô-xy lâu tới 10 tiếng, mà còn có khả năng bay, đương nhiên, phạm vi bay cực nhỏ, chỉ là để có thể thuận lợi chạy tới tàu vũ trụ gần nhất.

Diệp Trùng mặc áo cứu hộ, eo mang thanh trủy thủ Cổ Thiếu Trạch đưa cho hắn, tay xách thùng công cụ, im lặng chui ra khỏi phòng điều khiển. Diệp Trùng không lập tức men theo dây thừng hợp kim bò lên trên, mà lại trôi tới bụng của Phong Sa Trùng, tìm tới nơi cất giữ vũ khí.

Diệp Trùng cẩn thận sử dụng thùng công cụ trong tay, lấy ra kiếm laser gắn trên Phong Sa Trùng, súng thì Diệp Trùng bây giờ không dám dùng, thứ này lúc nào cũng có thể bộc lộ bản thân, Diệp Trùng không dám lấy mạng của mình ra mạo hiểm.

Diệp Trùng lấy ra kiếm laser dài tới 3 mét, hình dáng khá là hài hước.

Cẩn thận men theo dây thừng hợp kim bò tới phía dưới tàu hải tặc này, tới chỗ cái nắp lõm vào trong đó, quan sát tỉ mỉ cái nắp này, quả nhiên là mở ra từ phía trong, Diệp Trùng lập tức tiêu tan ý tưởng dùng hộp công cụ để mở cái nắp này, liền tiện tay quăng hộp công cụ sang một bên, hai tay nhấc thanh kiếm laser lên.

Là sống là chết, trông vào lần này! Kiếm laser trong tay Diệp Trùng không hề do dự đâm vào cái nắp.

38. Chương 38

Tay còn lại của Diệp Trùng nắm dây thừng hợp kim của vôi hút đuôi bò cạp, để tìm chỗ mượn lực. Diệp Trùng bây giờ chỉ hy vọng lực hút của vôi hút đủ lớn, ngăn vạn lần đừng làm cho mình bị kéo xuống dưới.

Kiểm laser từng chọt một đâm vào phía dưới tàu hải tặc. Vô dày thật! Kiểm laser đâm ngập tới chuôi mà vẫn không có cảm giác đâm xuyên, hết cách, Diệp Trùng chỉ đào từng chọt một. Kiểm laser làm việc này thật không tốt, nếu có một cái xẻng laser thì tốt hơn nhiều. Lúc này đây Diệp Trùng cũng không quên nói đùa với mình, thả lỏng một chút thần kinh đang căng thẳng. Bởi vì hần mẫn cảm phát hiện ra mình vì quá khẩn trương, cơ bắp đã trở nên có chút căng cứng.

Trên hành tinh rác, vô số lần ở giữa lần ranh sống và chết, Diệp Trùng chính là dùng cách này để mang lại may mắn cho bản thân.

Hình dáng bây giờ của Diệp Trùng cực giống một con nanobot (robo cực nhỏ, thậm chí có thể hoạt động trong mạch máu con người) đang hoạt động trong vũ trụ, mà bọn chúng thường là dùng để lao động rất khổ cực.

Đột nhiên, kiểm laser trong tay nhẹ hẫng, Diệp Trùng không khỏi vui mừng, cuối cùng cũng đục thủng rồi! Cẩn thận dùng kiểm laser khoét một lỗ nhỏ đủ lớn cho một người, sau đó Diệp Trùng thu Phong Sa Trùng vào không gian thứ nguyên, sứ mệnh của nó đã hoàn thành!

Diệp Trùng cẩn thận chui vào tàu hải tặc, vừa chui vào, Diệp Trùng liền cảm thấy thân thể nặng nề, hơi loạng choạng một cái, kiểm laser trên tay suýt rơi xuống. Diệp Trùng mới nghĩ ra là nơi này đã nằm trong phạm vi của hệ thống lực hấp dẫn ở trong tàu.

Nhờ vào ánh sáng của kiểm laser, Diệp Trùng cẩn thận đánh giá xung quanh.

Trong phòng điều khiển chính, lão đại 1 mắt rít một hơi xì gà, lười biếng ngồi trên ghế điều khiển mềm mại, rất là thoải mái! Quân sư que củi kính cẩn nghiêm túc đứng sau lưng hắn.

Lão đại 1 mắt cười ha hả: “Đám nhóc này đánh cũng không tồi, thật là có chút bản lĩnh! Chậc chậc, tên Thiết tử này thật là dũng mãnh, không hổ là một hổ tướng của lão tử! Nhưng, con dê lần này cũng thật là có chút khó gặm a, đáng tiếc, lại gặp phải chúng ta, hi hi, lần này chúng ta phát tài rồi...” Lão đại 1 mắt tham lam nhìn tàu buôn to lớn, trong mắt vô số vàng, kim cương bay lượn.

Quân sư que củi không khỏi gật gật đầu, đồng ý, gương mặt trắng bệch không có thịt đỏ gay như uống rượu say, rõ ràng lần này vô tình gặp được một con dê mập hiếm thấy vượt xa tưởng tượng cũng làm cho người vốn âm trầm như hắn cao hứng đến không biết đông tay nam bắc.

Cũng may, trong tình trạng này mà hắn vẫn không quên vuốt mông ngựa lão đại: “Đây đều là lão đại anh minh a, lão đại, lần này có thể đủ cho chúng ta ăn no uống say mấy tháng rồi! Nhưng, lão đại, nghe tin tức truyền ra từ Hắc giác, nghe nói gần đây các loại hàng hóa trong Hắc giác đặc biệt thiếu hụt, những tên đó đã thông báo rằng, nếu như ai có thể mang hàng hóa tới, không chỉ mua giá cao, mà còn có thể được không ít điểm Hắc giác. Em tính thế này, người xem, chúng ta hay là mang hàng hóa này tới Hắc giác, bán cho mấy tên đó, một là không thua lỗ bao nhiêu, hai là mấy điểm Hắc giác này đối với chúng ta có nhiều chỗ tốt lắm!”

Khi lão đại 1 mắt vừa nghe hai chữ Hắc giác, cả người không khỏi run một cái, tới khi nghe tới điểm Hắc giác, con mắt duy nhất lập tức sáng rực lên.

Hắc giác, một nơi thần bí, là trung tâm tuyệt đối của thế lực hắc ám. Đồng thời cũng là thiên đường mua sắm, mỹ nữ đẹp nhất, rượu thơm ngon nhất, quần áo lộng lẫy nhất, phục vụ chu đáo nhất, quang giáp tiên tiến nhất... chỉ cần thứ người nghĩ tới, nơi đây đều có tuốt, ngay cả người nghĩ không ra, nơi đây cũng có, dã thú người chưa từng nhìn thấy, đủ loại những thứ kỳ lạ, quý hiếm tuyệt đối có thể làm người mở rộng tầm nhìn.

Tiền tệ của 5 thiên hà lớn đều có thể sử dụng ở đây, nhưng đây chỉ là những dịch vụ ở khu bên ngoài. Nếu như người muốn tiếp xúc với khu trong thần bí nhất, đặc biệt nhất của Hắc giác, vậy thì người cần phải sử dụng tiền tệ do Hắc giác tự mình phát hành – điểm Hắc giác. Tiền tệ của 5 thiên hà lớn tuyệt không thể đổi được điểm Hắc giác, trừ phi có người nguyện ý dùng điểm Hắc giác có được đổi với người. Trên thị trường, giá trị một điểm Hắc giác đã là giá trên trời, nhưng vẫn không có ai mang điểm Hắc giác có được bán ra. Đối với hải tặc giống như lão đại 1 mắt này, mỗi một điểm Hắc giác đều rất quý giá.

Cứ một khoảng thời gian ngắn, Hội trưởng lão Hắc giác sẽ công bố một loạt các ủy thác, nếu như hoàn thành một hạng mục trong đó thì có thể thu được phần thưởng tương ứng, chính là điểm Hắc giác. Ngoài ra, người làm việc ở khu trong, phần thưởng và tiền lương của họ cũng là điểm Hắc giác. Song, mặc kệ là ủy thác của hội trưởng lão Hắc giác hay là muốn vào khu trong làm việc đều không phải là một việc dễ dàng gì.

Ủy thác của hội trưởng lão có độ khó rất lớn, ngay cả lão đại 1 mất này có vô số thủ hạ, thực lực bản thân cũng bất phàm cũng chỉ trở mắt ra nhìn. Nếu như người có thể vào khu trong của Hắc giác làm việc, vậy thì chúc mừng người, người tại phương diện này tuyệt đối đã đạt tới trình độ cấp đại sư. Chỉ cần trình độ người đủ cao, mặc kệ thân phận người có vấn đề gì, đều sẽ không trở thành rào cản để người tiến vào khu trong, ở nơi đây, thực lực quyết định tất cả.

Đồng thời, vẫn còn một cách khác để có được điểm Hắc giác – dùng tin tức hoặc tình báo có giá trị để đổi, sẽ có chuyên viên đánh giá tin tức do người cung cấp, rồi cho người điểm Hắc giác tương ứng.

Lão đại 1 mất vội vàng hỏi: “Tin tức này của người chính xác chứ?”

Que củi cung kính nói: “Em từ Jason mà biết được, cũng loáng thoáng nghe mấy người khác nói tới việc này!”

- Jason! Lão đại 1 mất trầm ngâm, Jason là một nhân vật tài ba trong giới hải tặc, không giống với đoàn hải tặc Hồng Kỳ Ứng người đông thế mạnh, Jason trước giờ luôn độc lai độc vãng, nhưng trong đám hải tặc không có ai dám vì hắn chỉ có một mình mà coi thường, hàng của hắn trước giờ không ai dám cướp. Nhưng tất cả mọi người đều không nói ra được tại sao không thể đụng tới con người này, nhưng không ai không tuân thủ cái quy luật như là quy luật ngầm trong nghề này.

- Nếu như là Jason, vậy 80, 90% là thật rồi! Lão đại 1 mất nói: “Chỉ là chỗ này cách Hắc giác xa quá, chúng ta mang theo đồng hàng hóa lớn vậy, trên đường không ít kẻ dòm ngó, muốn chia một ít canh!”

Quân sư que củi khuyến khích: “Nhưng, lão đại, cơ hội kiếm điểm Hắc giác này khó gặp lắm a, em cảm thấy, lần mạo hiểm này đáng làm! Hơn nữa, cho dù có người dọc đường muốn có ý đồ với chúng ta, chúng ta cũng không phải là ăn kiêng, hơn nữa lão đại người tự mình tọa trấn, có cho bọn chúng cũng không dám vượt râu hùm râu. Nếu như lần này chúng ta thành công, vậy về sau chúng mà gặp chúng ta thì chỉ có thể vất giò mà chạy thôi.”

Lão đại 1 mất quyết đoán nói: “Không sai, người nói đúng, cơ hội tốt như vậy thế nào cũng không thể bỏ qua! Mạo hiểm một tí cũng đáng! Điểm Hắc giác chính là thứ mà lão tử ta mơ cũng thấy! Lão tử hãy còn thiếu vài điểm Hắc giác nữa là đủ để đem đổi đồng đồng nát này của chúng ta, hì hì, tới lúc đó, bên ngoài không phải là tùy ý lão tử ta tung hoành sao!”

Quân sư que củi nịnh bợ nói: “Lão đại thánh minh!”

Lão đại 1 mất đắc ý vỗ vỗ vai quân sư que củi: “Ha ha, yên tâm, lão tử ăn thịt, cũng sẽ không quên cho người uống canh đầu!”

Sắc mặt quân sư que củi như nở hoa, không khỏi gật đầu, khom lưng.

Hai người đang đắm chìm trong mộng ảo vô cùng không phát hiện một bóng người xẹt qua trên màn hình!

39. Chương 39

Trong phòng điều khiển chính chỉ có hai người, xem tình hình người đeo miếng che mắt màu đen, chỉ lộ một con mắt ra ngoài kia dường như là kẻ đứng đầu, người còn lại rõ ràng rất sợ hãi.

Diệp Trùng sờ sờ thanh trủy thủ ở eo. Kiểm laser bởi vì quá dài, không gian khá nhỏ trong tàu không thuận tay tí nào. Hơn nữa ánh sáng đó nó phát ra thật quá bắt mắt, rất dễ làm người khác chú ý. Diệp Trùng tiện

tay liền quăng nó vào một góc tối. Áo cứu sinh trên người cũng cởi ra, thứ đó thật quá cồng kềnh, hành động không tiện.

Lão đại 1 mắt chính đang thông qua màn hình chỉ huy thủ hạ, quân sư que củi đứng sau lưng lão đại 1 mắt, hai người đều quay lưng lại với Diệp Trùng.

Diệp Trùng nhần nại chờ đợi, chờ đợi cơ hội tốt nhất!

Lão đại một mắt ra lệnh một hơi, rồi thở phì phò tắt máy liên lạc! Thời khắc Diệp Trùng chờ đợi chính là đây!

Diệp Trùng khom lưng, không chút tiếng động nấp sau lưng lão đại 1 mắt, trong phòng điều khiển chính trải một lớp thảm trải sàn dày cộm giúp ích rất nhiều cho Diệp Trùng, rơi lên trên đó mà không nghe tiếng động gì. Trực giác của người thường xuyên lăn lộn giữa sống và chết đối với nguy hiểm thường làm người khác kinh ngạc, lão đại 1 mắt dường như có chút phát giác, đang tính nhìn ra phía sau một cái.

Diệp Trùng giật mình! Hai chân đột nhiên phát lực, thân hình xông mạnh tới, trủy thủ trên tay phải như lưỡi răn độc thè ra, vừa nhanh, vừa độc, vừa chuẩn, Diệp Trùng trước giờ không có thói quen nương tay, vừa mới ra tay, trủy thủ trong tay khóa chặt cổ của lão đại 1 mắt. Diệp Trùng tin chắc rằng, nếu như cứ tiếp tục như vậy, cổ đối phương tuyệt đối phải để lại một lỗ thủng lớn.

Lão đại 1 mắt nghe thấy tiếng gió rít lên sau lưng, trong lúc kinh hãi cũng mặc kệ cái gì là phong độ, hai tay vỗ lên tay vịn, cả người giống như quả banh da lăn về phía trước, vô cùng nguy hiểm tránh thoát một kích này của Diệp Trùng, khi thân hình rời khỏi ghế, vẫn không quên mở máy liên lạc lên.

Quân sư que củi rõ ràng vẫn không có phản ứng, ngây ngốc nhìn lão đại 1 mắt đột nhiên lăn trên thảm trải sàn, trong lòng nghi hoặc, lão đại làm gì vậy?

Diệp Trùng không ngờ một kích mình cho rằng tất trúng vậy mà lại trật, không khỏi hơi ngạc nhiên, lập tức nhìn quân sư que củi đang ngây ngốc đứng một bên, gần như hoàn toàn là bản năng, nắm tay trái của Diệp Trùng mạnh mẽ đánh trúng eo của quân sư que củi, thích, quân sư que củi liền giống như một con búp bê vải bị đánh bay đi, vẽ nên một đường parabol trên không, mạnh mẽ đập lên tường, máu tươi phun ra làm cho bức tường trắng “nở” ra vô số hoa đào.

Lão đại 1 mắt thấy uy lực một quyền của Diệp Trùng đạt tới mức độ này, sắc mặt kịch biến!

Màn hình đột nhiên hiện ra làm Diệp Trùng giật mình.

Sắc mặt thủ hạ trên màn hình đầy nghi hoặc, hẳn không hiểu tại sao vừa mới ngắt liên lạc, lão đại lại gọi mình? Liên hỏi: “Lão đại, người còn có gì phân phó?”

Lão đại 1 mắt không khỏi chửi lớn: “Phân phó cái đít, đầu heo, không thấy lão tử bị người truy sát sao? Còn không mau tới...” Giọng nói lão đại 1 mắt đột nhiên tắt nghẹn, bởi vì hắn đã nhìn thấy Diệp Trùng lao về phía hắn.

Hắn hiểu, chỉ cần bản thân trì hoãn một lát, thủ hạ của mình sẽ có thể kéo tới, chỉ cần một phút, không, có lẽ nửa phút cũng đủ rồi! Lão đại 1 mắt tự an ủi mình!

Lão đại 1 mắt trước mắt hoa lên, Diệp Trùng giống như quỷ mị, đã tới trước mặt mình, một điểm hàn quang trên lưỡi trủy thủ dưới ánh đèn kéo theo một cái đuôi lúc có lúc không, phiêu hốt bất định!

Sắc mặt lão đại 1 mắt triệt để thay đổi! Hắn không ngờ đối phương ngoài lực lượng kinh người, ngay cả tốc độ cũng đáng sợ như vậy! Lão đại 1 mắt trải qua vô số sóng to gió lớn, hẳn rất rõ, sức mạnh tuy rằng lợi hại, nhưng so với tốc độ nhanh, tính thực dụng kém rất nhiều. Nhanh, độc, chuẩn, nhanh đứng đầu. Không phải vẫn có một câu nói: Không gì không thể phá, chỉ nhanh không thể phá! Nhưng nếu như sức mạnh và tốc độ kết hợp cùng với nhau, vậy thì tuyệt đối là rất khủng bố!

Lão đại 1 mắt nằm mơ cũng không ngờ hôm nay lại gặp một nhân vật lợi hại như vậy! Trong lòng không ngừng nặng trĩu.

Lão đại 1 mắt cũng là một nhân vật lợi hại, thấy không né tránh kịp, liền cắn răng, dùng 2 cánh tay, bảo vệ nơi yếu hại.

Phốc, rắc, trước tiên là tiếng trủy thủ đâm vào thịt, tiếng động vang lên sau đó là tiếng xương cốt gãy, lão đại 1 mắt kêu thảm một tiếng, nỗi đau sâu tận xương tủy giống như thủy triều nhấn chìm hẳn, theo bản năng hẳn muốn làm gì đó để giảm nhẹ phần nào nỗi đau này!

Diệp Trùng nhìn thấy lão đại 1 mắt vì quá đau khổ mà lộ ra sơ hở, nhẹ nhàng linh hoạt rút trủy thủ ra, một vòi máu tươi như suối phun. Ánh mắt Diệp Trùng chăm chú, trủy thủ trên tay phải như lưỡi rắn độc, “hôn” lên yết hầu của lão đại 1 mắt, không chút sai sót!

Con mắt duy nhất của lão đại 1 mắt lòi ra như cá chết, nhìn chăm chăm Diệp Trùng, giống như vẫn không thể tin tưởng được kết quả này, một tay bụm lấy yết hầu, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng chỉ có tiếng thều thào của khí quản bị cắt đứt, máu tươi cuộn cuộn chảy ra từ cái miệng đang mở rộng! Mấy giây sau, lão đại 1 mắt mới mềm nhũn ngã xuống.

Thủ hạ của lão đại 1 mắt trên màn hình hoàn toàn ngây ngốc ra, đầu óc vẫn như mạch điện bị đoản mạch, trợn trừng nhìn mọi việc xảy ra trước mắt! Đợi đến khi lão đại ngã xuống, hẳn mới tỉnh lại, giận dữ rống lên!

Diệp Trùng lạnh lùng liếc nhìn hẳn, sau đó tắt máy liên lạc.

Diệp Trùng biết, việc cần làm bây giờ chỉ có một, chính là bỏ chạy!

Diệp Trùng ngồi lên bàn điều khiển, điều khiển con tàu này chạy ra phía sau, do lần đầu điều khiển tàu vũ trụ, cảm giác tay của Diệp Trùng vô cùng xa lạ, hơn nữa tàu hải tặc bảo vệ lão đại 1 mắt xung quanh cũng không ít, Diệp Trùng liên tục va chạm với mấy tàu hải tặc lân cận.

Tàu hải tặc xung quanh vẫn chưa nhận được tin lão đại 1 mắt đã chết, chỉ cho rằng lão đại nhất thời muốn khởi động tàu hải tặc để đùa giỡn, hơn nữa va chạm cỡ này, không hề gây nên ảnh hưởng nghiêm trọng gì đối với thân tàu. Hải tặc ở trên mấy tàu hải tặc khác ngược lại còn cười ha hả nhìn màn biểu diễn vụng về của lão đại, bình thường muốn tìm cơ hội cười nhạo lão đại như thế này thật là khó a!

Chẳng bao lâu, Diệp Trùng liền tìm ra bí quyết trong đó, thật ra không khác mấy với việc điều khiển quang giáp.

Phí Dịch âm thầm kêu khổ, đám hải tặc này một mực không ngừng luân phiên quấy rối, năng lượng quang giáp bên mình đã sắp cạn hết rồi, mà đối phương căn bản không cho bên mình cơ hội bổ sung năng lượng, chỉ cần thêm 2, 3 phút nữa, đám huynh đệ bên mình sẽ bởi vì năng lượng cạn kiệt mà biến thành cừ non để mặc người xâu xé! Phí Dịch gần như tuyệt vọng!

Đột nhiên, trên chiến trường xuất hiện một màn vô cùng nguy dị.

Đầu tiên một tên hải tặc dừng lại, sau đó các hải tặc khác giống như giống như bị truyền nhiễm, không tới nửa phút, gần như tất cả hải tặc đều dừng tấn công.

Phí Dịch nhìn thấy một màn vô cùng nguy dị này, nghĩ mãi cũng không hiểu, là âm mưu ư? Kẻ địch căn bản không cần giở trò này! Kẻ địch tha cho bọn mình một con đường sống ư? Hài, một đám hải tặc giết người không chớp mắt cũng biết ăn chay niệm phật ư? Vậy thì bản thân cũng trở thành thánh nhân rồi!

Không dám nghĩ nhiều, Phí Dịch chỉ sợ cơ hội không tranh thủ liền mất đi, vội vàng chỉ huy đám thủ hạ mau chóng trở về bổ sung năng lượng!

Liều mạng bay về, Phí Dịch vẫn không quên quay đầu lại nhìn, liền ngay cả trông mắt cũng xem chút nữa rớt xuống đất, kẻ địch, kẻ địch vậy mà cũng bay ngược lại, hơn nữa so với mình còn bay nhanh hơn! Phí Dịch thất thần, xem chút nữa đụng đầu vào tàu buôn, luống cuống hết chỗ nói!

Vừa rồi chiến trường vẫn còn pháo lửa rợp bay, bắn giết lẫn nhau, nháy mắt đã không còn một người!

Chú thích: Trong truyện mọi người hay đọc thấy màn hình tin tức. Vậy màn hình đó là gì? Nguyên văn là , dịch sang tiếng Anh là Holographic screen. Thông tin chi tiết có thể tìm thấy ở đây. Đại loại, đó là một loại công nghệ trình chiếu mới, kết hợp của máy vi tính, máy chiếu và 2 film (không dám dịch). Các bạn có thể thấy trong các bộ phim của Mỹ, hình ảnh hiển thị trên một tấm thủy tinh (thật ra là sự kết hợp của 2 film nói trên), người dùng có thể chỉ lên tấm thủy tinh để đề ra lệnh.

Trong truyện này, khi nói tới màn hình, tức là nói tới loại màn hình này.

40. Chương 40

Điều đáng mừng chính là tính năng của con tàu hải tặc này quả nhiên vượt xa tàu vũ trụ thông thường, rõ ràng lão đại 1 mất ngày trước cũng rất sợ chết, nhưng lần này lại tiện nghi cho mình.

Diệp Trùng điều khiển tàu hải tặc chạy trốn chết!

Đám hải tặc cũng ráo riết đuổi theo không bỏ! Có hải tặc thậm chí điều khiển quang giáp ngồi trên tàu hải tặc, không ngừng bắn Diệp Trùng, súng tấn quang, súng hồng ngoại, súng nhắm laser, thậm chí còn có pháo bắn hạt, nhưng không biết con tàu này vốn là tàu lãnh đạo của hải tặc đã trải qua cải tiến thế nào, mấy loại súng, pháo đó bắn lên vỏ ngoài, căn bản không đau không xước, chỉ có súng nhắm laser mới có thể lưu lại một lỗ nông cạn trên bề mặt.

Lãnh đạo mới của đám hải tặc hiện nay, vốn là ái tướng dưới trướng của lão đại 1 mất, Thiết tử, bây giờ đang hồi hận đến xanh cả ruột, bản thân vốn chẳng có việc gì làm lại đi cải tiến tàu hải tặc này mạnh mẽ đến như vậy?

Diệp Trùng vừa thấy đạn pháo của đám hải tặc không hề tạo thành uy hiếp gì tới mình, không khỏi sung sướng! Dần dần, khoảng cách giữa Diệp Trùng và đám hải tặc càng lúc càng lớn, tốc độ của tàu hải tặc này rõ ràng cao hơn hẳn tàu hải tặc khác.

Nguy cơ tạm thời được giải trừ, Diệp Trùng không khỏi thở phào một hơi, chuyển sang chế độ tự động bay, lúc này mới cảm thấy toàn thân rã rời. Đặc biệt là hai tay, giống như bị kim chích vậy. Ngồi trên ghế chỉ huy êm ái, một sự buồn ngủ mãnh liệt xâm chiếm đầu óc, Diệp Trùng vẫn một mực khần trương lúc này cuối cùng cũng thả lỏng, cũng không chịu được thêm, khỏi khỏi chìm vào mộng đẹp.

Đợi khi Diệp Trùng tỉnh lại, đã là sáu tiếng sau.

Mùi máu tanh bay đầy trong phòng điều khiển chính làm Diệp Trùng không khỏi nhíu mày, nhắc thì thể đầu lĩnh hải tặc lên, tiện tay ném hân vào lối đổ rác. Khi Diệp Trùng đi tới bên cạnh quân sư que củi bên cạnh tường, không khỏi ngây người, cái tên nhìn yếu không chịu nổi gió này vậy mà không có chết? Không thể nào chứ, Diệp Trùng biết sức mạnh một đám đó của mình, ngay cả khỏe mạnh như lão đại 1 mất đó, chịu một quyền này cũng chắc chắn không xong. Thế nào cũng không giống tên yếu ớt trước mặt, có thể chịu đựng được.

Trong lòng Diệp Trùng khẽ động, thò tay cởi y phục của quân sư que củi, quả nhiên, Diệp Trùng phát hiện một bộ y phục màu vàng nhạt, phía trên xen lẫn vô số sợi đen ở bên trong.

Diệp Trùng cởi bộ y phục trên người quân sư que củi này xuống, độ dẻo dai thật mạnh, hai tay Diệp Trùng ra sức kéo, bộ y phục này vậy mà không hề phát ra tiếng roạt roạt bị xé rách như dự tính của Diệp Trùng, hơn nữa vẫn hoàn hảo như cũ. Diệp Trùng không khỏi cảm thấy hứng thú, liền mặc lên người, Diệp Trùng thử đầm một đầm vào ngực mình. Chuyện lạ liền phát sinh, Diệp Trùng chỉ cảm thấy nửa thân trên đột nhiên nóng lên, mà sự đau đớn trong xương tủy lại cực kỳ nhỏ bé. Diệp Trùng bình tĩnh ngộ, thì ra công năng của bộ y phục này chính là đem lực lượng tấn công tại một điểm nào đó phân tán ra khắp mọi nơi của cả bộ y phục này.

Đây chính là một món đồ tốt để giữ mạng, Diệp Trùng không khỏi thích đến không muốn rời, cẩn thận mặc nó ở trong còng, đương nhiên, trong lòng vẫn không tránh khỏi nói thầm, nếu như là một bộ mặc toàn thân thì càng tốt biết mấy!

Lúc này đúng lúc quân sư que củi tỉnh lại, phát hiện nửa thân trên của mình trống không, lạnh lẽo, không khỏi hoảng sợ: “Người... Người... người đừng qua đây, đại ca, người tha cho ta đi mà! Cầu xin người đó...” Thấy Diệp Trùng vẫn lạnh lùng nhìn mình, quân sư que củi nuốt nước miếng ừng ực, sắc mặt hoảng sợ, hồi

lâu sau, hần e dè ấp úng nói: “Đại, đại ca, ta, ta là lần đầu tiên, người... người... người ngàn vạn lần phải nhẹ nhàng một tí!” (DG: chết sặc vì tên này!)

Diệp Trùng cũng không nhin thêm được nữa, choáng váng té phịch trên mặt thảm, miệng sùi bọt mép.

Thấy tay của Diệp Trùng đã sờ tới trủy thủ ở eo, quân sư que củi sắc mặt đại biến, không khỏi vội vàng cầu xin: “Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, chỉ cần đại nhân tha cho tiểu nhân 1 mạng, tiểu nhân nguyện ý từ nay đi theo đại nhân, làm thân trâu ngựa, vô nước sôi, xuống biển lửa cũng không nề hà!”

Diệp Trùng từ từ rút trủy thủ ra, thông thả nói: “Ừm, cho ta một lý do không giết ngươi!”

Mồ hôi trên trán quân sư que củi càng nhiều hơn, hần cũng không dám lau, vội vàng nói: “Tiểu nhân đối với hoàn cảnh khu vực lân cận cực kỳ quen thuộc, nếu như đại nhân có thể tha mạng cho tiểu nhân, tiểu nhân tuyệt đối có thể chắc chắn chạy thoát sự truy đuổi của đám hải tặc đó! Hải tặc khu vực này tiểu nhân cũng vô cùng rõ ràng, mấy việc chạy lảng xằng, lo việc vặt cũng rất quen thuộc...” Quân sư que củi vừa mở miệng, khản trương trong lòng liền có chút dịu xuống, nói chuyện càng lúc càng lưu loát, thao thao bất tuyệt.

Trong lòng Diệp Trùng khẽ động, hoàn cảnh xung quanh mình thật sự vô cùng xa lạ, nếu như cứ giống bây giờ, như ruồi không đầu, bay loạn xa, chắc chắn sẽ bị đám hải tặc đó đuổi kịp. Có lẽ thu một tên thủ hạ như vậy tính ra cũng là một ý không tồi.

Quân sư que củi sắc sảo vô cùng, thấy vẻ mặt Diệp Trùng thay đổi, trong lòng không khỏi ngẫm vui mừng, xem ra có cửa rồi!

Quyết định rồi, Diệp Trùng lạnh nhạt liếc nhìn quân sư que củi, nói: “Ngươi nói cũng có lý, mạng của ngươi giữ lại, nhưng, nếu như ngươi làm điều gì đó không nên làm, ài...” Diệp Trùng khẽ rung cổ tay, trủy thủ trên tay giống như một tia sét màu đen, phập, cắm sâu vào trên tường cách má quân sư que củi sát rạt, cắm sâu tới tận chuỗi.

Quân sư que củi chỉ cảm thấy má mình hơi lạnh, không khỏi hồn phi phách tán, đợi đến khi phát hiện bản thân vẫn còn nguyên vẹn, không khỏi thở phào ra! Khi quân sư que củi vừa bình tĩnh lại, quay đầu nhìn trủy thủ cắm trên tường, tâm tình vừa mới thả lỏng liền lại khản trương lên, sức mạnh thật khủng bố! Tất cả tường của con tàu hải tặc này đều là do plastic ít hàm lượng cacbon có cường độ cực cao chế tạo nên, ngay cả súng hồng ngoại bắn cũng e rằng chẳng qua để lại một lỗ nhỏ, không ngờ ông chủ mới của mình vậy mà có thực lực khủng bố như vậy.

Đến khi nghe Diệp Trùng không giết hần, tâm tình hần mới triệt để thả lỏng, vội vàng khom lưng để thể hiện sự trung thành của mình.

Thật ra hần cũng có tính toán của riêng mình, bản thân tuy rằng là nhân vật số 2 của Hồng Kỳ Ứng, nhưng hần hiểu rõ đó chẳng qua là do sự tin cậy của lão đại, so với nhân vật số 3 Thiết tử, uy tín trong đám anh em, hần tự biết là không bằng Thiết tử. Bây giờ lão đại đã chết, đám anh em chắc chắn ủng hộ Thiết tử lên làm thủ lĩnh, bản thân trước giờ bất hòa với Thiết tử, bây giờ Hồng Kỳ Ứng cũng không còn đất cho mình dung thân, ở lại thì sớm muộn gì cũng chết.

Vị chủ nhân mới trước mắt này cũng không khó ứng phó, đặc biệt là loại vẻ mặt lạnh lùng khi hần giết người đó, làm cho quân sư que củi khiếp sợ. Đây tuyệt đối là một ông chủ giết người không nháy mắt, trên tay không biết đã nhiễm bao nhiêu sinh mạng! Đây thật sự là sự ngộ nhận của quân sư que củi với Diệp Trùng, nói Diệp Trùng giết chóc không chớp mắt thì đúng, nhưng nếu nói rằng trên tay Diệp Trùng đã có rất nhiều mạng người, vậy thì tuyệt đối là oan uổng cho Diệp Trùng rồi! Diệp Trùng lớn lên tại hành tinh rác, từ bé đã vùng vẫy giữa đám sinh vật biến dị để mà sinh tồn, trong mắt hần, người và các loại sinh vật biến dị khác không hề có khác biệt gì lớn, cho nên giết 1 người đối với hần mà nói hoàn toàn chẳng có gì khác biệt so với giết một con sinh vật biến dị.

Diệp Trùng nhíu mày phẩy tay cắt ngang những lời nịnh hót thao thao bất tuyệt của quân sư que củi, lạnh lẽo nói: “Về sau không được làm thế nữa, bây giờ cho ta biết, ngươi gọi là gì?”

- Tiểu nhân tên là Bách Lý Nam!” Quân sư que củi cung kính trả lời.

41. Chương 41

Thật là một người kỳ quái a!

Nhưng Bách Lý Nam tinh minh cỡ nào, thấy Diệp Trùng không thích như vậy, liền thay đổi tác phong thường ngày, làm việc sạch sẽ, gọn gàng, thận trọng, thỏa đáng. Diệp Trùng cuối cùng mềm mỏng hơn một chút, từ từ cũng phát hiện tên gia hỏa này tính ra cũng không tồi! Nếu như lão đại 1 mất bây giờ còn sống, thấy được dáng vẻ chính thức của Bách Lý Nam lúc này, e rằng ngay cả con mắt duy nhất cũng muốn rót xuống đất!

Bách Lý Nam cung kính nói: “Đại nhân, bọn chúng chắc là đuổi về phía bãi Xích tinh (1), bọn chúng chắc chắn không nghĩ rằng chúng ta sẽ đi xuyên qua vành đai toái thạch (toái thạch là đá vụn), rồi rẽ sang Renault.” Bách Lý Nam bây giờ đối với Diệp Trùng có thể nói là vô cùng khâm phục, Diệp Trùng mấy ngày này để quen thuộc với các kỹ xảo điều khiển tàu vũ trụ, vẫn luôn luyện tập rất cực khổ, vượt xa tưởng tượng của Bách Lý Nam, với hắn mà nói, đây tuyệt đối chẳng có khác biệt gì với việc tự ngược đãi bản thân.

(1)NV: , trong đó có nghĩa là bãi, là miếng đất lộ ra khi thủy triều xuống, như bãi sông chẳng hạn. Trong truyện này chắc để chỉ các trạm tiếp tế, giống như ốc đảo giữa sa mạc, bổ sung nước cho các đoàn người đi trong sa mạc.

Huấn luyện mức độ này đối với Diệp Trùng mà nói là làm riết rồi quen, bởi vì không có người hướng dẫn nên chỉ có thể tự mình lần dò thôi, trong lúc hết cách liền mang các thao tác của quang giáp qua xài đỡ, không ngờ hiệu quả lại vô cùng rõ ràng, kỹ xảo điều khiển tàu vũ trụ của Diệp Trùng tăng tiến chóng mặt!

Sau khi chính mắt nhìn thấy kỹ xảo điều khiển vô cùng thành thạo của Diệp Trùng, Bách Lý Nam mới có đề nghị to gan như vậy, Diệp Trùng cũng cảm thấy đề nghị này không tồi. Đám hải tặc truy đuổi không bỏ phía sau phát hiện bọn Diệp Trùng đi về phía bãi Xích tinh, đoán rằng bọn họ chắc là muốn ở bãi Xích tinh để bổ sung năng lượng, thực hiện việc tiếp tế. Đám hải tặc sau khi đã xác định phương hướng, một mặt điên cuồng đuổi theo, mặt khác cầu viện sự giúp đỡ của mấy đoàn hải tặc có quan hệ không tồi ở gần bãi Xích tinh.

Đầu lĩnh đoàn hải tặc Hồng Kỳ Ứng bị giết giữa tầng tầng bảo vệ, thuyền chính bị cướp, tin tức này giống như mọc cánh trong thời gian ngắn đã lan truyền khắp trong giới hải tặc! Nhất thời, rất nhiều người đều kéo tới bãi Xích tinh, muốn nhìn thấy một lần cao thủ thần bí một thân một mình có thể ám sát đầu lĩnh hải tặc trứ danh như Hồng Kỳ Ứng, mà còn có thể điều khiển tàu chạy thoát.

Hơn nữa theo như nhân vật thứ 3 của Hồng Kỳ Ứng, Thiết tử nói, hắn chính mắt nhìn thấy lão đại 1 mất chỉ qua được 2 chiêu của người đó, tới chiêu thứ 3 thì đã bị giết rồi! Nhất thời, tiếng tăm của vị thích khách thần bí đó lên như điều gặp gió, tính tò mò của mọi người đều bị khơi gợi lên, lão đại 1 mất cũng là một cao thủ, vô luận là điều khiển quang giáp hay là chiến đấu tay đôi, lão đại 1 mất đều có tiếng tăm khá lớn trong giới hải tặc. Bây giờ hắn lại bị một người giết ở chiêu thứ 3, thế nào lại không làm người khác chấn kinh?

Giả sử, trong đoàn của mình có một thích khách tuyệt đỉnh như vậy, vậy gần như có thể khẳng định, mọi người tuyệt đối không dám tùy tiện trêu chọc đoàn hải tặc của mình. Đây là ý nghĩ tính toán trong đầu của đầu lĩnh vô số đoàn hải tặc. Bọn họ ngay lập tức chạy tới bãi Xích tinh, xem có thể thừa cơ nước đục bắt cá, mò bắt còn cá lớn này!

Chính khi mọi người đều vì Diệp Trùng mà phát cuồng, Diệp Trùng nghe theo đề nghị của Bách Lý Nam, giữa đường liền chui vào vành đai toái thạch.

Bách Lý Nam dám chắc rằng, từ nay về sau, hắn sẽ tuyệt không tới gần vành đai toái thạch trong vòng mười dặm. Trời ơi, đây tuyệt đối là một cơn ác mộng! Khi người nhìn thấy toái thạch với đủ loại hình dáng không ngừng phóng lớn trong mắt người, giống như ào ào lao vào người, loại cảm giác áp bức đó nếu không tự mình cảm nhận tuyệt sẽ không nghĩ ra được. Thần kinh yếu ớt và tim gan của Bách Lý Nam chịu đủ sự

hành hạ, mà khi hắn nhìn thấy sự hưng phấn đong đầy hai mắt đỏ rực của Diệp Trùng, trong lòng hắn chỉ còn một ý nghĩ, mình hết chuyện sao lại nghĩ ra cái ý kiến chết tiệt này vậy chứ?

Con tàu hải tặc cầm đầu Hồng Kỳ Ứng đỉnh đỉnh đại danh ngày trước vốn hoa lệ, uy vũ, sau khi trải qua sự “rửa tội” của vô số cơn mưa toái thạch, thân tàu đã sớm bị chà đạp đến loang lổ không chịu nổi, bề mặt méo mó, xấu xí cùng cực! Chỉ sợ Thiết tử tự mình đi tới trước đồng rách nát này cũng nhận không ra đây chính là con tàu vũ trụ mà hắn đã từng nhận lệnh cải tiến của lão đại.

Tính năng của tàu vũ trụ này tuyệt vời vượt xa suy nghĩ của Diệp Trùng, nếu như là một tàu vũ trụ thông thường, trải qua lần đi “rửa tội” này, ước chừng đã sớm vứt đi rồi! Mà tàu hải tặc này tuy rằng bề ngoài bị va đập đến nổi lồm vào tùm lum, nhưng cấu tạo bên trong lại không bị hư hại chút nào.

Khi tàu vũ trụ an toàn ra khỏi vành đai toái thạch, Bách Lý Nam cũng không nhận thêm được nữa, đặt móng ngồi lên trên thảm trải nền, cả người đều đã ướt sũng! Còn Diệp Trùng sắc mặt vẫn như thường, hơn nữa còn có chút lưu luyến không rời, quay đầu nhìn lại vành đai toái thạch bị bỏ lại sau lưng, về mặt này vừa đúng lúc bị Bách Lý Nam đang ngồi trên đất thổ hổ hể bắt được, Bách Lý Nam suýt tí nữa có luôn ý muốn mau chóng nhảy ra khỏi tàu vũ trụ.

Cũng may Diệp Trùng không có ý quay tàu vũ trụ trở lại, mà theo lộ trình được ghi dấu trên bản đồ thiên hà bay về phía điểm bổ sung gần nhất, Renault, làm cho Bách Lý Nam đang đánh lô tô trong lòng thở phào một hơi.

- Đại nhân, chúng ta tới Renault rồi, sau đó đi đâu?” Bách Lý Nam hỏi.

Diệp Trùng lắc lắc đầu, trực tiếp đem vấn đề đó đưa cho Bách Lý Nam: “Ta đối với mấy thứ này không rành lắm, người xem chúng ta đi đâu thì tốt?”

Bách Lý Nam trầm ngâm một lát rồi nói: “Đại nhân, tin tức người giết Độc nhân long bây giờ nhất định đang được truyền đi, e rằng không ít người đang chờ đại nhân người lộ diện đó!”

Diệp Trùng ngạc nhiên nói: “Chờ ta lộ diện? Chờ ta lộ diện làm gì?”

Bách Lý Nam cười khổ nói: “Loại cao thủ như đại nhân, thế lực nào mà không muốn chiêu mộ? Ta nghĩ chỉ cần đại nhân vừa lộ mặt ra, bọn họ sẽ chen nhau mà tới, tới lúc đó e rằng thủ đoạn nào cũng sẽ dùng hết!”

Diệp Trùng hừ lạnh một tiếng, hai mắt đột nhiên ngưng trọng, cũng không nói gì, chỉ rút ra trủy thủ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi dao.

Bách Lý Nam trong lòng run rẩy, chỉ hy vọng đám kia biết điều một chút, nếu không, e rằng... Bách Lý Nam cũng không dám suy nghĩ nhiều!

Diệp Trùng suy nghĩ một lát, cởi áo ra, rồi cởi cái áo màu vàng có đường vân màu đen đã lột được từ người Bách Lý Nam đang mặc bên trong ra, đưa cho Bách Lý Nam: “Người tự mình phải cẩn thận hơn!”

Trong lòng Bách Lý Nam âm ỉ, nước mắt suýt nữa rơi xuống, sự quan tâm trong giọng nói lạnh nhạt của Diệp Trùng làm Bách Lý Nam kích động vô cùng. Ngay cả người quan tâm mình nhất là lão đại 1 mắt cũng chưa từng để ý đến sự sống chết của mình, nếu như lão đại 1 mắt biết mình có áo lưới, e rằng dù thế nào cũng sẽ cướp lấy, chứ đừng nói tới việc cởi trên người ra đưa cho mình! Nhiều năm như vậy, hắn đã sớm quen mình là một nhân vật nhỏ, không có ai quan tâm đến sống chết của mình, nếu không phải hắn có thể bày mưu tính kế cho lão đại 1 mắt, chỉ sợ hắn sớm bị vứt bỏ tới một nơi không người nào đó chết đói rồi! Mà mấy năm này, dựa vào cố gắng của bản thân, cuối cùng trở thành nhân vật số 2 của Hồng Kỳ Ứng, bề ngoài huy hoàng, thật ra ngày tháng cũng không dễ chịu, ở trên lão đại áp bức hắn, ở dưới anh em coi thường hắn, Thiết tử coi hắn như kẻ thù. Hắn trước giờ chưa từng gặp được người thật sự quan tâm đến sống chết của hắn.

Bách Lý Nam tình cảm phức tạp nhìn áo lưới trên tay, đột nhiên hai mắt sáng rõ, không khỏi vui mừng nói: “Đại nhân, ta biết chúng ta phải đi đâu rồi!”

42. Chương 42

Bách Lý Nam hưng phấn nói: “Đúng vậy, chính là Hắc giác, đại nhân, cái áo lưới này của ta chính là từ đó mà ra, ở đó không ai dám ra tay, chỉ cần chúng ta vào Hắc giác, vậy thì an toàn rồi! Ở trong đó...”

Sắc mặt Diệp Trùng không thay đổi gì nói: “Việc này người xem mà làm đi!” rồi xoay người rời đi, để lại Bách Lý Nam đang chuẩn bị “phun nước bọt”, vẻ mặt ngạc nhiên, đứng ngây tại chỗ, hai tay đang vung lên dừng tại trên không.

Diệp Trùng ngồi ở một góc trầm tư, thực hiện việc tổng kết, kiểm điểm hành vi mấy ngày này. Đây đã trở thành bản năng của hắn từ lâu, khi ở trên hành tinh rác, sau mỗi trận chiến, hắn đều suy nghĩ cẩn thận, tổng kết lại, bản thân có chỗ nào sai lầm, sơ hở, thói quen sinh hoạt của sinh vật biến dị, đặc điểm của động tác, đây đều là những điều hắn phải suy nghĩ, đây cũng là nguyên nhân quan trọng làm cho hắn lần nào cũng khá dễ dàng săn bắt được những sinh vật biến dị mạnh mẽ đó. Mà sau khi Mục Thương tới, vô cùng ủng hộ cách làm này của hắn, về sau liền trở thành bài học phải làm mỗi ngày của Diệp Trùng.

Khi đánh lén Độc nhãn long, bản thân vẫn quá vội vàng a, không đủ bình tĩnh, nếu có thể bình tĩnh thêm một chút, nhất định có thể trong khi bọn hải tặc vẫn chưa phản ứng lại mà bỏ đi, về sau cũng sẽ không bị động như thế này. Đối với bên ngoài vô cùng xa lạ, đó chính là khuyết điểm chí mệnh của mình, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, mình không cách nào khắc phục được.

Vành đai toái thạch thật sự là nơi huấn luyện tự nhiên tốt nhất để luyện tập kỹ xảo điều khiển quang giáp a, à, vừa vặn cũng có thể nhân tiện tập luyện kỹ xảo xạ kích một chút, xem ra tương lai có thể xem xét một chút.

Đột nhiên, Diệp Trùng nghĩ tới Mục, trong lòng kêu gọi vài tiếng, Mục vẫn như cũ không có tí trả lời nào. Tâm trạng Diệp Trùng có chút giảm sút, không khỏi nhớ lại cuộc sống trên hành tinh rác, tuy rằng nơi đó cái gì cũng không có, nhưng bản thân có thể cùng với Mục không kiêng dè gì mà đùa giỡn, cuộc sống mỗi ngày tuy rằng rất khô khan nhưng cũng rất phong phú. Diệp Trùng từ sau khi rời khỏi hành tinh rác, số lần cười vẫn không bằng số lần hắn cười trong một ngày trên hành tinh rác. Đối với sự vật xa lạ, Diệp Trùng vẫn thường cảm thấy một loại nguy hiểm tiềm ẩn, cái này làm hắn không khỏi thận trọng, cẩn thận đối đãi với từng việc một, cho dù đó có lẽ chẳng qua chỉ là việc bình thường trong mắt người khác.

Ở đây hoàn cảnh phức tạp, biến số thì nhiều, vượt xa so với hành tinh rác!

Tuy rằng vô cùng khát khao rời khỏi hành tinh rác, nhưng bây giờ đã thật sự rời khỏi rồi, lại thiếu Mục bầu bạn, Diệp Trùng cứ cảm giác thiếu đi cái gì đó.

Renault, cảng dừng chân của tàu vũ trụ, tất cả nhân viên đang làm việc đều tròn mắt, há hốc mồm nhìn con tàu vũ trụ hư hỏng đến mức có thể tan vỡ bất cứ lúc nào tiến vào cảng, nếu như nó vẫn có thể gọi là tàu vũ trụ. Ngay cả một nhân viên kinh nghiệm phong phú nhất trong đó nhìn thấy cũng không khỏi lắc đầu không thôi, nói với một thanh niên bên cạnh: “Ta làm ở đây hơn 50 năm rồi, vẫn là lần đầu tiên thấy con tàu thảm như vậy, chắc chắn, con tàu này e rằng bán phế liệu cũng không ai muốn mua, thật may là bọn họ vậy mà có thể đi tới đây! Nói với bọn họ, con tàu này chúng ta không thể sửa!”

Nhưng kỳ quái là đối phương vậy mà lại không đưa ra yêu cầu sửa chữa, chỉ yêu cầu bổ sung năng lượng!

Diệp Trùng và Bách Lý Nam xuống tàu, người xung quanh đều dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn 2 người, 2 người sắc mặt cũng không đổi, Diệp Trùng vốn không coi mấy người này ra gì, mấy người này có quan hệ với mình sao? Khi phát hiện bọn họ không có nhiều nguy hiểm, đám người này liền bị hắn loại ra khỏi phạm vi để ý. Còn Bách Lý Nam dù sao cũng từng là nhân vật số 2 của Hồng Kỳ Ứng, làm gì để đám người này vào trong mắt, càng không để mắt tới mấy ánh mắt này.

Tiền thân của Renault là một hành tinh nhỏ, sau nhiều năm cải tạo mới biến thành hình dạng như ngày nay. Do nó nằm trên lộ trình bắt buộc phải đi qua để tới Hắc giác, cùng với số người tới Hắc giác ngày càng tăng, Renault vì thế mà ngày càng phồn vinh.

Bách Lý Nam vô cùng sành sỏi tự nhiên trở thành hướng dẫn viên, bắt đầu giới thiệu với Diệp Trùng: “Renault thật ra là một trạm bổ sung, cũng là trạm bổ sung cuối cùng trước khi đi vào Hắc giác, cho nên người tới Hắc giác, đại đa số đều phải tiến hành bổ sung ở đây. Ừm, có thể là bởi vì rất gần với Hắc giác,

cho nên ở đây có rất nhiều đặc sản của Hắc giác, cho nên cũng có không ít thương lái không muốn mạo hiểm vào Hắc giác tới đây để mua hàng, nhưng giá cả so với bên trong Hắc giác cao hơn nhiều.”

Tòa nhà lớn cao đến tận mây, các loại máy bay lượn vu vu trong không trung, người đi đường với đủ loại trang sức trên người. Trên đường phố rộng rãi chỉ có lác đác vài hàng người kéo nhau đi. Trước cửa không ít cửa hàng bên đường chiếu ra các màn hình quảng cáo, lần đầu tiên Diệp Trùng thấy được màn hình quảng cáo, không khỏi để ý kỹ càng, trên máy phát trôi nổi một người đẹp tuyệt thế nửa trong suốt, gương mặt hoàn mỹ vô cùng, thân thể nóng bỏng đầy mê hoặc, giọng nói đầy sức dụ dỗ, cùng tập hợp trên một con người, xinh đẹp vô cùng. Một cái nhấc tay, một cái vung chân, không khỏi làm người rung động, mà đôi môi ẩm ướt, mềm mại, đỏ thắm khê mở, giọng nói như nhạc trên trời gần như làm cho mọi người kích động muốn lập tức mua loại hàng hóa này.

Đương nhiên, đây là đối với người thường mà nói, thí dụ Bách Lý Nam! Bách Lý Nam si ngốc nhìn người đẹp trong màn hình quảng cáo, nước miếng đều sắp chảy ra luôn.

Mà muốn làm cho một kẻ chưa từng giao tế với phái nữ như Diệp Trùng xây dựng được một tiêu chuẩn đẹp xấu, không nghi ngờ gì là một công trình vô cùng vĩ đại.

Diệp Trùng hoàn toàn xuất phát từ góc độ thực chiến, hai chân thật quá mảnh mai đi, không cách chi có đủ lực bạo phát, da dẻ hai tay quá mịn màng, khả năng chịu lực nhất định là vô cùng tệ hại, cơ ngực quá bự lại không bền chắc, không chỉ lực lượng vô cùng yếu ớt, hơn nữa, không nghi ngờ gì sẽ gây ra phiền toái khi di động. Mái tóc quá dài rất khi chiến đấu rất dễ bị vướng vào đồ vật, vô cùng có khả năng chí mạng, vô cùng nguy hiểm! Diệp Trùng không khỏi lắc lắc đầu, điều duy nhất làm người ta vừa ý là cái eo thon nhỏ của nàng ta, Diệp Trùng không hề nghi ngờ nó có một sự dẻo dai kinh người!

Đánh giá tổng thể: Tệ hại vô cùng!

Bách Lý Nam vẫn mê đắm nhìn người đẹp trên màn hình quảng cáo, miệng không tự chủ được lẩm bẩm: “Không hổ là người tình trong mộng của ta, nữ nhân hoàn mỹ nhất trên thế giới, a, Phượng Túc, tình yêu của ta, nàng lúc nào làm đại sứ cho loại sản phẩm này? Cái gì? Ta vậy mà vẫn chưa mua? Không được, đây... đây thật không phù hợp với thân phận người hâm mộ cuồng nhiệt của ta, ta nhất định phải cố gắng tới cùng!”

Bách Lý Nam đầu phát nóng, như một làn khói chạy vào trong cửa hàng, hồi lâu mới ôm một đồng đồ đi ra. Ông chủ cửa hàng cười tí mắt đưa hân ra tận cửa.

Diệp Trùng chỉ đồ đạc trên tay Bách Lý Nam: “Đồng này là cái gì?”

Bách Lý Nam đang hàm hồ lúc này mới nhìn kỹ lại, lập tức sắc mặt tái mét, lại... lại là đồ dùng phụ nữ?

Hai người đều không chú ý tới một cặp mắt lão liên đang nhìn theo trong góc đường.

- Người thật sự nhìn thấy rõ? Một tráng hán trung niên dáng vẻ uy vũ trầm giọng hỏi.
- Lão đại, anh vẫn không tin đôi mắt này của em sao? Tên Bách Lý Nam đó, em đã từng gặp nhiều lần rồi, chắc chắn không nhận lầm!” Trả lời là một tên dáng hình ngũ đoản, ánh mắt không ngừng liếc qua liếc lại một cách gian xảo, thoạt nhìn chính là một tên cực kỳ lạnh lợi.
- Thiết Tam của Hồng Kỳ Ứng không phải nói là Bách Lý Nam đã chết sao? Tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây? Tráng hán trung niên suy nghĩ mãi vẫn không hiểu.
- Em cũng đang buồn bực, hán không phải chết rồi sao? Thiết Tam, loại lời này có cho hán cũng không dám nói bậy, nhưng em rõ ràng nhìn thấy Bách Lý Nam a! Ủ, đúng rồi, bên cạnh hán còn có 1 người!” Tên nhỏ con nhớ lại.
- Cái gì? Thân thể cường tráng của tráng hán trung niên rung động, vội vàng hỏi: “Người nói là bên cạnh hán còn có 1 người?”
- Đúng vậy, tên đó còn rất trẻ, dáng người bình thường, chỉ là bộ dáng giống như có ai thiếu tiền hán, Bách Lý Nam đối với người này hình như vô cùng cung kính!”

- A! Tráng hán trung niên thất thanh la lên, rất nhanh liền bình tĩnh ngộ: “Ta biết hần là ai, nhất định là hần!”

- Lão đại, ai vậy? Người anh nói đó là ai vậy? Tên nhỏ con thấy lão đại thất thái như vậy, không khỏi tò mò hỏi.

Tráng hán trung niên từ từ nói: “Hần nhất định là thích khách đã ám sát Độc nhân long đang được loan truyền âm ỉ đó.”

- Cái gì? Tên nhỏ con thất kinh: “Hần không phải đi bãi Xích tinh sao?”

- Nếu như ta không đoán sai, hần nhất định là xuyên qua vành đai toái thạch mà tới đây. Cao minh a, hi hi, không ngờ là hầu như mọi người đều bị hần chơi cho quay vòng vòng! Lợi hại, lợi hại! Nếu như loại cao thủ này có thể có thể làm việc cho ta...” Tráng hán trung niên đi vòng vòng trong phòng, trong lòng như bị chọc ghẹo, ngứa ngáy vô cùng!

- Lão đại, anh nói chúng ta phải làm gì?

Tráng hán trung niên trầm ngâm một hồi mới dứt khoát nói: “Nhất định phải dán mắt vào hần cho ta, nhưng nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được kinh động hần, chắc chắn, cơ hội tốt thế này, chúng ta nhất định phải mưu tính cho thật tốt!”

43. Chương 43

Tên nhỏ con càng đi càng xa, trên đường không ngừng quay đầu lại, vẻ mặt khẩn trương, cặp mắt gian xảo không ngớt đánh giá xung quanh, đến khi không thấy bóng người nào, liền nhanh chóng chui vào một con hẻm nhỏ.

- Người nói cái gì? Một tên đại hán mặt đen đột nhiên đứng lên, cái đầu trục bóng loáng có thể soi được dưới ánh đèn phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

- Bắc gia, tuyệt đối không sai. Tên Bách Lý Nam đó ta tận mắt nhìn thấy, chắc chắn không nhận lầm, hần bây giờ đang ở Renault, nếu ngài không tin, phái thêm vài anh em ra ngoài lượn một vòng, chắc sẽ tìm thấy bọn họ. Đại ca chúng ta nói, bọn họ nhất định là xuyên qua vành đai toái thạch, từ trên đường đi bãi Xích tinh rẽ sang chỗ chúng ta!” Tên nhỏ con cung kính trả lời.

Ngay lúc này, có một tên thủ hạ chạy vào, chạy tới bên tai đại hán mặt đen, nhỏ giọng thì thầm vài câu, sắc mặt đại hán mặt đen lập tức trở nên vui mừng.

- Tiểu hầu tử, lần này làm rất tốt! Đại hán mặt đen khen ngợi, gật gật đầu, sau đó đánh mắt với tên thủ hạ đang nghiêm túc đứng bên cạnh. Tên thủ hạ từ trong lòng lấy ra một cái thẻ, đưa cho tiểu hầu tử: “Tiểu hầu tử, người sau này phải làm cho tốt, yên tâm, chỗ tốt tự nhiên sẽ không thiếu phần người!”

Tiểu hầu tử lia lịa gật đầu, 2 mắt phát sáng, tham lam nhìn vào tấm thẻ, hai tay cẩn thận nhận lấy.

Bắc gia phẩy phẩy tay, tiểu hầu tử cũng biết chuyện liền lui ra ngoài.

Đợi khi tiểu hầu tử đã ra ngoài, Bắc gia không khỏi ngẩng đầu cười to: “Ha ha, không ngờ ông trời thật là chiều cố lão tử, đại ca vì tên thích khách này mà chạy tới bãi Xích tinh, không ngờ lão tử ở nhà ngược lại kiếm được chỗ tốt, kêu anh em chuẩn bị cho tốt, lão tử cũng đi nhìn xem tên gia hỏa 3 chiêu đã giết được Độc nhân long, mọi người đều mang theo súng! hừ, hần có nhanh hơn nữa thì có thể nhanh hơn súng sao?” Bắc gia đắc ý không ngừng dùng tay sờ cái đầu trục bóng loáng của mình.

Bên cạnh có một tên thủ hạ do dự nói: “Nhị gia, anh nói việc này có cần hỏi ý kiến lão đại một chút không?”

Bắc gia chửi toáng lên: “Hỏi cái đít, đợi người hỏi xong 2 tên đó đã sớm mất tăm mất tích rồi, đợi chúng ta bắt hần về, cho lão đại một sự vui mừng, ha ha, còn ngại ra đó làm gì, còn không đi chuẩn bị!”

Hai người Diệp Trùng và Bách Lý Nam dạo chơi ở Renault. Bách Lý Nam bây giờ tinh thần chán nản không thôi, quỷ mới biết chủ nhân này là từ đâu chui ra, cái gì cũng không biết, một hồi hỏi cái này, một hồi hỏi cái kia, lúc đầu Bách Lý Nam hầy vô cùng hăng hái giải thích cho hần, nhưng về sau vấn đề thật sự là quá

nhiều, thường khi Bách Lý Nam vừa mới giải thích một vấn đề, chờ đón hán chính là càng nhiều vấn đề hơn, hơn nữa những vấn đề này lại hiếm lạ, cổ quái, thật sự làm Bách Lý Nam không biết nói từ đâu.

Không ngờ vậy mà lại lùm được một chủ nhân như vậy, thật là bất hạnh a, Bách Lý Nam không khỏi ngước nhìn trời phẫn nộ. Điều làm hán phẫn nộ nhất là cách nói loạn xạ của hán (Diệp Trùng) đối với thần tượng Phượng Túc của mình, cái gì chân quá nhỏ, da dẻ quá mềm các loại, trời ơi, đây là lời nói của con người hay sao? Bách Lý Nam cảm thấy sự bất lực sâu sắc.

Đột nhiên, trước mắt hỗn loạn một trận, một đám đại hán khí thế mạnh mẽ xông về phía bên này.

Ánh mắt Diệp Trùng ngưng trọng, lập tức gọi quang giáp ra.

Quang giáp Diệp Trùng thu được từ trong tàu buôn, đều là Tượng Diệp đoàn cực khổ nhiều năm gom góp lại để dùng làm dự bị trong trường hợp khẩn cấp, toàn bộ đều từ trung cấp trở lên, trong đó quang giáp cao cấp cũng có không ít, Quang giáp hình người Kim Mạch Lang mà Diệp Trùng hiện đang gọi ra chính là một quang giáp cao cấp.

Khi ở trên tàu, Bách Lý Nam nhìn thấy Diệp Trùng từ trong hầu bao trút ào ào ra một đồng công tắc không gian, 2 con mắt lập tức trợn trừng tròn xoe, chỉ vào Diệp Trùng mà nói không nên lời. Tên này là buôn bán vũ khí à?

Diệp Trùng theo như đã học, đem mấy cái quang giáp cao cấp và quang giáp có công năng đặc thù tiến hành cài đặt, bây giờ làm một số việc chuẩn bị sẵn, khi gặp nguy hiểm thì sẽ không luống cuống tay chân, có thể mau chóng tiến vào trạng thái chiến đấu. Trên chiến trường, một giây thì đã có thể quyết định sống chết!

Trong mắt Bách Lý Nam, vị chủ nhân mới này của hán không ngừng thay đổi quang giáp. Hán muốn biểu diễn quang giáp à? Bách Lý Nam vô cùng nghi hoặc.

Đến khi hiểu rõ việc làm của Diệp Trùng, Bách Lý Nam không khỏi ngạc nhiên, chỉ vì nhu cầu khẩn cấp mà chuẩn bị nhiều quang giáp như vậy ư? Hán trước giờ chưa từng thấy có ai mang theo bên mình hơn 2 quang giáp! Mà Diệp Trùng tiến hành cài đặt tổng cộng 5 cái quang giáp cao cấp, còn có 3 quang giáp đặc thù! Đây, đây thực là một kho quang giáp di động! Bách Lý Nam không thể tin được nhìn Diệp Trùng mang từng cái công tắc không gian đeo lên tay! Nếu như hán biết trên người Diệp Trùng còn có một cái Phong Sa Trùng, trên cổ còn đeo Mực, không biết khi đó sẽ có tâm trạng thế nào...

Do công tắc không gian phần lớn đều làm thành hình dáng đồ trang sức để tiện mang theo, Diệp Trùng vì thế mà đeo 4 cái nhẫn, 2 cái vòng tay, còn có một cái công tắc không gian có dạng bông tai. Bách Lý Nam thấy Diệp Trùng không hề do dự đeo công tắc không gian hình dạng bông tai lên tai trái, lập tức như hóa đá, đến khi bình tĩnh lại, nhìn hình dạng Diệp Trùng không khỏi cười bò ra đất.

Diệp Trùng lại không hề để ý! Khó nhìn ư? Khó nhìn thì sao chứ? Chỉ cần có thể bảo vệ mạng sống, có khó nhìn hơn Diệp Trùng đều có thể chấp nhận! Đối với cách nói này của Bách Lý Nam, Diệp Trùng không nhận được xì mũi coi thường. Điều duy nhất làm Diệp Trùng cảm thấy có chút không thoải mái là nhẫn trên tay làm giảm tính linh hoạt của hai tay, cảm giác tay đều có chút ảnh hưởng!

Diệp Trùng ngay khoảnh khắc đầu tiên cảm nhận được nguy hiểm liền gọi ra Kim Mạch Lang trên ngón giữa tay trái.

Toàn thân Kim Mạch Lang tỏa ra ánh sáng màu hoàng kim, giống như thiên thần hạ phàm, uy vũ hùng tráng. Nhưng đây lại chính là điểm làm cho Diệp Trùng bất mãn nhất đối với quang giáp này, bắt mắt thế này, muốn lẫn trốn không làm người khác chú ý, căn bản có thể nói là không thể nào. Nếu như là màu than chì hoặc là màu lam đậm, thậm chí là màu nâu đều tốt hơn như thế này.

Nhưng trang bị của quang giáp này làm Diệp Trùng vô cùng mãn ý, thân giáp thanh thoát tự nhiên, hệ số cản gió vô cùng nhỏ, hơn nữa vỏ giáp hai lớp phức hợp, nhẹ nhưng kiên cố. Binh khí công kích chủ yếu là dao từ trường siêu tần, uy lực của dao từ trường lớn hay nhỏ có quan hệ trực tiếp với tần suất rung động của nó, uy lực của dao từ trường siêu tần cực kỳ kinh người, rung động siêu tần mà nó mang theo sẽ làm cho vỏ ngoài bằng kim loại của quang giáp trong nháy mắt tan rã, hóa thành mảnh vụn, nhưng nó lại không có ánh sáng rực rỡ, bắt mắt như kiếm laser, nên không được mọi người ưa thích, nhưng Diệp Trùng đối với điểm này vô cùng vừa ý.

Khác với quang giáp cận chiến bình thường khác, Mạch Kim Lang này không hề trang bị khiên, mà lại trang bị hai cái gai chặn đòn, ngược lại bên tay phải lại gắn một miếng khiên bảo vệ tay nhỏ. Tốc độ, mặt mà Diệp Trùng coi trọng nhất, ở quang giáp này cũng giống vậy, được đánh giá cao, động cơ Quang Lăng có thể cung cấp động lực tuyệt đối là mạnh mẽ. Mà động cơ hỗ trợ lên tới 8 cái làm nó thay đổi phương hướng càng thêm linh hoạt, nhưng đồng thời, điều này làm cho độ khó thao tác của nó đạt tới mức độ vô cùng khó. Ngoài ra, có đầy đủ mọi thứ như trủy thủ gì đó chẳng hạn. Chỉ là về mặt xạ kích tầm xa lại rất yếu, chỉ là trên vai trái có một súng xạ kích ngầm, cũng chỉ trang bị một súng tấn quang 5 vạn cấp, trong đám quang giáp có thể nói rõ ràng là quá đơn giản đi!

Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, loại quang giáp cận chiến này không nghi ngờ gì là thứ hấn am tường nhất, là loại hấn thích nhất! Cho nên khi gặp phải nguy hiểm, Diệp Trùng đầu tiên chính là nghĩ tới nó!

Một tầng ánh sáng màu vàng kim thoáng qua con mắt điện tử của Kim Mạch Lang, lạnh lùng nhìn đám người không có ý tốt mà tới này!

44. Chương 44

Đám người này tấn ra thành một hình vòng cung, rõ ràng là muốn bao vây Diệp Trùng, ý đồ rõ ràng như vậy, nếu như Diệp Trùng nhìn không ra, vậy hấn tuyệt đối sẽ tự cắt cổ mình. Đội hình rối loạn chẳng ra gì, do Diệp Trùng đã nhìn thấy đội hình nghiêm chỉnh, trật tự của Tượng Diệp đoàn và chiến thuật bày sới đặc thù của Hồng Kỳ Ung, trong mắt hấn đội hình đó thật sự là không đáng một xu.

Diệp Trùng giơ tay trái lên, bắn một phát vào chỗ tập trung đông của đám người!

Khi nhìn thấy Diệp Trùng gọi ra quang giáp trong khi mình vẫn chưa xông tới trước mặt hấn, tất cả đều không khỏi ngạc nhiên. Một số kẻ lão luyện, thông minh vội vàng giảm tốc độ, lo lắng lùi ra phía sau đội ngũ.

Bọn chúng tuyệt đối không nghĩ bên mình đông người như vậy, đối phương lại dám ra tay trước.

Súng hồng ngoại 5 vạn cấp (DG: chương trước nói là súng tấn quang mà???), tuy rằng trên người Mạch Kim Lang thật sự có chút giản dị, nhưng đối với người chỉ có một chút phòng hộ đơn giản mà nói, nó không nghi ngờ gì là cực kỳ khủng bố! Một tia hồng ngoại to bằng cổ tay trực tiếp bắn trúng tên đứng đầu tiên trong đám người.

Không khí xung quanh quỹ đạo tia hồng ngoại cực kỳ nóng bỏng quét qua do quá nóng mà trở nên méo mó! Phần khuỷu tay tay trái của người đi đầu tiên hoàn toàn bị bốc hơi, chỗ vết thương bị đứt màu đỏ tươi trong khoảnh khắc từ màu đỏ tươi biến thành đỏ sẫm, rồi biến thành màu nâu, máu tươi phun dữ dội trong nháy mắt giống như nước vẩy lên sa mạc, mau chóng khô cạn. Tia hồng ngoại sau khi xuyên qua người đầu tiên dường như không có chút yếu đi nào, trực tiếp bắn trúng ngực người thứ 2, hoàn toàn bắn thủng, một vết thương to bằng nắm tay hoàn chỉnh, có thể nhìn thấy bụng dưới của người đó cháy khét đen một mảng. Lúc này, tiếng kêu thảm sắc nhọn của người bị bắn trúng đầu tiên mới đột ngột vang lên, tiếp theo là tiếng kêu thảm thứ 2, thứ 3...

Thảm cảnh trước mắt nhất thời làm tất cả mọi người da đầu tê dại, người xung quanh bạt mạng muốn tránh xa 3 người này, cả đám người hỗn loạn cả lên.

Bách Lý Nam ngược lại hít một hơi lạnh, dùng vũ khí của quang giáp đối phó mấy người không mặc quang giáp này, hấn cuối cùng biết được 1 việc, thì ra so với vị chủ nhân này, hấn tặc vẫn còn nhân từ hơn nhiều! Bách Lý Nam rất lạnh lợi, vừa nhìn thấy Diệp Trùng nổ súng, liền ba chân bốn cẳng trốn sau lưng Diệp Trùng.

Diệp Trùng ngồi trong buồng lái, nhếch mép cười lạnh, súng hồng ngoại của Kim Mạch Lang không ngừng bắn loạn vào đám người này. Không thể không nói, kỹ xảo xạ kích của Diệp Trùng thật là tệt hết biết, tuy rằng trong căn cứ huấn luyện ý thức cũng có huấn luyện qua hạng mục này, nhưng trong hiện thực chưa

từng trải qua huấn luyện xạ kích, cho nên cho dù ký ức trong ý thức vẫn có, nhưng thân thể hoàn toàn không cách nào theo kịp loại tiết tấu này. Đám người tập trung đông như vậy, đen thui một đám, độ khó của bắn hụt so với độ khó của bắn trúng còn cao hơn, vậy mà Diệp Trùng vẫn bắn hụt mấy phát, Diệp Trùng không khỏi xấu hổ không thôi.

Trên cái đầu trọc của Bắc Nhị vể đầy mồ hôi, không ngờ tên khốn trước mặt lại độc ác như vậy, hỏi cũng không hỏi một câu liên tục tiếp nổ súng! Hắn vốn định bắt sống tên này, người chết chẳng có tí giá trị nào! Nhìn thấy súng hồng ngoại của Diệp Trùng giống như lưỡi hái tử thần, không ngừng thu lấy tính mạng của đám anh em mình, mà súng hồng ngoại trên tay đám người bên mình chẳng qua chỉ 8000 cấp, đánh lên người Kim Mạch Lang căn bản chẳng có chút tác dụng nào! Giáp của Kim Mạch Lang nếu không có công suất 10 vạn cấp, tuyệt đối không thể làm nó bị thương! Bắc Nhị không khỏi hấp tấp: “Mau mặc quang giáp vào? Mau!”

Người xung quanh giống như ruồi nhặng không đầu bình tĩnh lại, vội vàng gọi ra quang giáp của mình.

Nhưng do mọi người tập trung quá đông, rất nhiều người vốn không chú ý hoàn cảnh xung quanh, chỉ muốn mau chóng trốn trong quang giáp, ngàn vạn lần đừng bị tia hồng ngoại khủng bố bắn trúng. Điều này dẫn tới kết quả trực tiếp là quang giáp bị gọi ra do thể hình quá lớn, tất cả bị dồn đống loạn cả lên, tình cảnh càng trở nên hỗn loạn không chịu nổi, thậm chí có người bị quang giáp gọi ra đập chết, thành một đồng tương thệ!

Bắc Nhị tuyệt vọng nhìn tình hình, che mắt không nỡ nhìn, muốn khóc nhưng không được.

Cơ hội tốt! Diệp Trùng rút ra dao từ trường siêu tần, gai chặn đòn trên tay trái, như tia chớp lao vào trong đám người đã hỗn loạn. Mảnh hổ vô giữa bầy dê, e rằng chính là sự miêu tả chính xác nhất tình hình lúc này! So với gai chặn đòn bên tay trái, dao từ trường siêu tần bên tay phải Diệp Trùng tuyệt đối là công cụ hữu hiệu để cướp đi tính mạng con người! Hắn chuyên môn chọn chỗ yếu hại của quang giáp mà chào hỏi, dao từ trường siêu tần đánh trúng quang giáp mang theo rung động siêu tần thường thường làm cho quang giáp bị đánh trúng trong khoảnh khắc tứ phân ngũ liệt, vô số mảnh vỡ, linh kiện hư hại bay tán loạn ra xung quanh, mà rất nhiều người không kịp gọi quang giáp ra mất mạng bởi những mảnh vỡ bay với tốc độ cao này.

Còn thân thể người bị dao từ trường siêu tần đánh trúng thì sẽ ra sao? Thân thể con người vốn không cách nào chịu nổi tần suất rung động cao như vậy, trong khoảnh khắc bị đánh trúng, lấy chỗ bị đánh trúng làm trung tâm, cả thân thể liền đột ngột bị xé thành vô số phần, bắn ra xung quanh! Vô số đóa hoa máu khổng lồ nở rộ.

So với như thế, người chết dưới gai nhọn phải nói hạnh phúc hơn nhiều, gai nhọn với đầu gai sắc lạnh tuyệt đối là cú nào cũng trúng chỗ yếu hại, nhanh như tia chớp, một phát là trúng, thường thường trước mắt tối sầm một cái, thế là một mạng đã đi tong!

Bắc Nhị cuối cùng cũng không chạy thoát, cái đầu trọc bóng loáng lục cục lục cục lặn ra xa, hai mắt tức giận thế nào cũng không chịu nhắm.

Bách Lý Nam toàn thân run cầm cập, đây chính là một trận đồ sát, mà bị đồ sát lại là bên đông người! Cảnh máu tanh như thế này, tuyệt đối làm hắn cả đời không quên! Nhìn Diệp Trùng giẫm đạp trong máu, Bách Lý Nam không nhịn được nữa, nôn thốc nôn tháo!

Cả đời không quên giống như vậy còn có hai người vẫn một mực đứng ở xa quan sát.

Sắc mặt tiểu hầu tử trắng không còn tí máu, lẩm bẩm nói: “Tên này thật sự là người ư?”

Tráng hán trung niên bên cạnh cũng sắc mặt hoảng sợ: “Độc ác quá! Rõ ràng không biết ý đồ của đối phương mà trực tiếp tấn công, thủ đoạn cũng thật tàn nhẫn! Người này tuyệt đối không phải chúng ta dây vào được!”

Tiểu hầu tử vỗ vỗ ngực, vui mừng nói: “Lão đại, may mà chúng ta lấy Bắc Nhị ra thử trước, nếu không...”

Tráng hán trung niên gật đầu đồng ý: “Bắc Nhị so với lão đại vẫn còn thua xa lắm! Thích lập công, trong bụng lại chẳng có gì ra hồn, chỉ huy cũng thật thất bại, cũng khó trách Bắc lão đại vẫn không dám giao

Renault cho hắn. Nếu như Bắc lão đại ở chỗ này, tình cảnh nhất định không phải như vậy! Nhưng tên này cũng thật là ngoài ý liệu của mọi người, không làm theo lẽ thường!”

Tiểu hầu tử nói: “Chính là, một chút quy tắc cũng không nói!”

Tráng hán trung niên cảnh cáo nói: “Loại người quy củ nào cũng không nói này là đáng sợ nhất, về sau ngàn vạn lần không được trêu vào loại người này!”

Tiểu hầu tử trong lòng đã có ám ảnh, gật đầu nói: “Tiểu đệ biết, đánh chết em cũng không trêu chọc hắn! Lão đại, lần này Renault bị trọng thương rồi!”

Tráng hán trung niên lắc đầu nói: “Phần lớn cốt cán thật sự của hội Renault đều bị Bắc lão đại dẫn đi bãi Xích tinh rồi, nơi này chẳng qua là nhân viên trung tầng và hạ tầng của bọn chúng thôi, nhưng, dù là như vậy cũng đủ cho bọn chúng lãnh đủ rồi! Tuy rằng bình thường chúng ta không có cách với bọn chúng, nhưng bây giờ, hừ hừ...” Trong mắt tráng hán trung niên xuất hiện một tia hung ác nham hiểm.

Tiểu hầu tử hưng phấn nói: “Lão đại, có phải là chuẩn bị chơi hội Renault!”

Tráng hán trung niên lắc đầu: “Việc này không gấp! Tiểu hầu tử, người lần này thể hiện cực kỳ tốt, Bắc lão đại nhất định sẽ tra ra là ai báo tin cho Bắc nhị, người tùy tiện kiếm nơi nào chơi trước đi, né tránh tình thế, đợi trận gió này qua đi hãy trở về, tiền đã chuyển vào thẻ của ngươi rồi!

- Dạ! Tiểu hầu tử cung kính nói.

Chú thích: Renault: là một công ty sản xuất xe của Pháp, liên minh với Nissan làm cho nó trở thành một trong 4 công ty sản xuất xe lớn nhất thế giới. Thông tin chi tiết có thể tìm thấy ở đây: . Đồng thời, Renault cũng có một đội xe đua F1, tham gia cuộc đua thể thức 1 từ những năm cuối thập niên 70 thế kỷ trước. Thông tin cụ thể có thể tìm thấy ở đây: .

45. Chương 45

Điều này có liên quan với Diệp Trùng không? Ít nhất, Diệp Trùng cho rằng tuyệt đối chẳng có liên quan gì tới mình!

Diệp Trùng bây giờ đang huấn luyện kỹ xảo xạ kích, trong quá trình đối địch, xạ kích tuyệt đối là một thủ đoạn có hiệu suất rất cao, nó có rất nhiều kỹ xảo phong phú. Nghĩ lại lần trước mình vậy mà vẫn bắn hụt, Diệp Trùng không khỏi nóng hết cả mặt. Lúc trước không có điều kiện cho nên không thể tập luyện, bây giờ có điều kiện rồi, vậy thì đương nhiên không thể bỏ qua được.

Bách Lý Nam ngáp một cái, ngồi không xa buồn chán nhìn Diệp Trùng tập luyện, chẳng chút hứng thú! Nhưng hắn bây giờ không dám rời khỏi phạm vi 50 mét xung quanh Diệp Trùng. Một màn máu tanh mấy ngày trước vẫn ở trước mắt, đuổi mãi không đi, bây giờ e rằng có vô số ánh mắt nhìn sang phía này. Bách Lý Nam nhìn xung quanh, mấy người lén lút mấy ngày trước ở lân cận theo dõi giờ đều không còn thấy bóng dáng.

Bách Lý Nam không khỏi cười đắc ý, đây chính là công lao của hắn. Mấy ngày trước, hắn phát hiện xung quanh thường có người theo dõi, liền báo cáo vấn đề này với Diệp Trùng, vốn tưởng rằng Diệp Trùng nhất định sẽ điều khiển quang giáp, vũ khí từ trường, hét lên xông tới trước mặt mấy người này, chém chúng thành mấy khúc! Nhưng không ngờ Diệp Trùng phản đối nói rằng, bọn họ và mình có quan hệ gì chứ, muốn xem thì xem đi! Sau đó lại tiếp tục huấn luyện! Làm cho Bách Lý Nam vốn đang chờ đợi xem trò vui không khỏi kinh ngạc ngẩn cả người.

Người theo dõi thấy Diệp Trùng chẳng đoái hoài gì tới mình, không khỏi càng táo tợn hơn, giấu giếm giếm là cái gì chứ, toàn bộ không biết đã bị quăng tới thiên hà nào rồi.

Nhưng Bách Lý Nam là ai, là người sắp thành tinh rồi, bao nhiêu năm qua làm quân sư tính kế hại người, không có chút thủ đoạn làm sao được? Bách Lý Nam sắc mặt ung dung, hoa ngôn xảo ngữ, giải thích rằng

theo dõi, giám sát chính là công việc chuẩn bị trước khi phát động tấn công, tìm nhược điểm của đối phương, v.v... Điều này làm cho Diệp Trùng lập tức nhớ lại khi mình bắt thú, thường quen phải quan sát sinh vật biến dị trước, để tìm cách chiến đấu.

Trong lòng Diệp Trùng khẽ run, ánh mắt nhìn mấy người này đã phát ra hàn khí! Bách Lý Nam biết lời của mình có tác dụng rồi, liền nhanh trí im miệng.

Đối với kẻ địch, tuyệt không lưu tình!

Gai chắn đòn của Kim Mạch Lang bị Diệp Trùng cầm trong tay, giống như một thanh trường mâu, Bách Lý Nam trước giờ vẫn chưa từng nhìn thấy ai cầm vũ khí trang bị cho quang giáp trong tay làm thành vũ khí của mình, nhưng chỉ riêng trong tay Diệp Trùng lại nhẹ như một cọng cỏ, cảm giác quái dị vô cùng.

Diệp Trùng từ từ đi về mấy người đó.

Mấy người đó khẳng định là không có chứng kiến một màn mấy ngày trước, mỗi người đều tươi cười hơn hớn chào hỏi Diệp Trùng.

Cổ tay khẽ rung, gai chắn đòn cứng rắn vô cùng vạch lên một đường cong, vài người đau đớn bóp chặt yết hầu, máu tươi vẫn cứ chảy ra từ kẽ tay bọn chúng, ánh mắt đầy vẻ khó tin, mấy giây sau, ngã rầm xuống đất.

Diệp Trùng lười xem, tiếp tục huấn luyện của mình.

Bách Lý Nam không phải cố ý gây sự với mấy người này, nhưng hắn từng là hải tặc, vô cùng hiểu rõ thủ đoạn của mấy người này. Bọn chúng không gì không làm, chỉ cần bị bọn chúng phát hiện ra nhược điểm, vậy thì bọn chúng liền có thể nghĩ ra cách tới đối phó người, Bách Lý Nam vốn cũng là cao thủ trong đó. Bây giờ chỉ e rằng tất cả mọi người đều biết hắn và Diệp Trùng là một bọn, nhưng chỉ cần Diệp Trùng không sao, thì không ai dám đụng tới một cọng lông của hắn, nhưng nếu Diệp Trùng xảy ra chuyện, bản thân khẳng định là chạy không thoát!

Bách Lý Nam sợ nhất điều này xảy ra, liền ra sức khuyên Diệp Trùng khởi hành đi Hắc giác. Phí bao công phu miệng lưỡi của Bách Lý Nam, Diệp Trùng mới miễn cưỡng đồng ý, bởi vì xạ kích của hắn vừa mới có chút tiến bộ. Nói ra cũng kỳ quái, tài năng của Diệp Trùng về mặt điều khiển quang giáp cận chiến có thể nói là cực kỳ kinh người, ngay cả Mục có lúc cũng khen ngợi không thôi, nhưng về mặt xạ kích, Diệp Trùng tuy không đến mức dùng ngu độn để hình dung, cũng chỉ là bình thường mà thôi.

Nghe theo đề nghị của Bách Lý Nam, Diệp Trùng bán tất cả quang giáp trung cấp có trên người, đổi thành tiền mặt (kim cương). Ông chủ cửa hàng thấy Diệp Trùng từ trong túi trút rào rào ra một đồng công tắc không gian, nhất thời bị dọa ngây cả người! Cho dù ở bất cứ thiên hà nào, không có giấy phép chứng nhận mà buôn bán quang giáp thì chắc chắn là tội chết! Tuy rằng ở Renault, pháp luật của chính phủ vẫn chưa vươn tới, nhưng ông chủ vẫn là lần đầu tiên gặp được một người lấy tư cách cá nhân buôn bán quang giáp như vậy, hơn nữa toàn bộ đều là quang giáp trắng chưa từng qua sử dụng.

Khi Diệp Trùng và Bách Lý Nam từ cửa hàng đi ra, trên tay xách theo một túi kim cương vàng lớn. Diệp Trùng lấy ra một cái, đưa lên trước mặt, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tiền tệ thật sự. Viên kim cương vàng lớn hơn móng tay một chút, màu vàng kim trong suốt, có hình thoi, trên mặt khắc rất nhiều hoa văn phức tạp, phong phú, bo tròn ở các góc, dày khoảng 2 hoặc 3 mm, chất liệu vô cùng cứng rắn, Diệp Trùng dùng hết sức lực lớn nhất mới bẻ gãy được nó! Quả nhiên chất liệu cứng rắn, trong lòng Diệp Trùng đánh giá!

Bách Lý Nam mở to miệng, hai mắt trợn ra, vậy mà vẫn có người có thể dùng sức trâu bò bẻ gãy kim cương? Đây chính là kim cương được cho là có thể sử dụng 500 năm mà không hư hỏng, với ánh mắt lâu năm của hắn, đây tuyệt đối không phải là tiền giả!

Lập tức hắn lại đau lòng, trời ơi, đây chính là một viên kim cương vàng a, vậy mà lại phí mất một nửa! Kim cương vàng bị hư hỏng đi ngân hàng chỉ có thể đổi được một nửa giá trị!

Đại nhân này lai lịch cũng thật là thần bí, ngay cả thể thân phận cũng không có, trên thế gian vẫn có nơi dân chúng không có thể thân phận ư? Ông chủ vừa rồi cũng bị làm cho toàn thân đổ mồ hôi, hắn cũng không ngờ trên thế gian vậy mà lại có người không có thể thân phận, luôn luôn trực tiếp kéo thẻ để giao

dịch, ông chủ vốn trong nhất thời không lấy đâu ra nhiều kim cương như vậy, không thể không phái người đi ngân hàng rút ra một lượng lớn kim cương. Do kim cương vàng giá trị quá lớn, cho nên thường thường rất ít người lấy nó làm tiền tệ lưu thông mà mang theo người.

(DG: Tới bây giờ có thể kết luận, đơn vị tiền tệ được sử dụng là kim cương, có thể là kim cương nhân tạo. Giá trị của kim cương dùng làm tiền tệ này có thể phân biệt giá trị bằng màu sắc, trong đó kim cương vàng có giá trị rất lớn. Trong chương 35 có nhắc tới giá tiền một gói xì gà, chỉ là kim cương, có lẽ là kim cương trắng, có giá trị thấp hơn kim cương vàng này nhiều lắm.)

Thực lực siêu phàm, tính tình lãnh khốc, lai lịch bí ẩn.

Một chủ nhân thật sự làm người khác dò không thấu a!

Bách Lý Nam nhanh tay lẹ mắt lượm lại viên kim cương bị bể thành 2 nửa bị Diệp Trùng thuận tay quăng trên mặt đất, cẩn thận phủi bụi đất bám trên bề mặt, sau đó cẩn thận bỏ nó vào trong túi mình.

Hai người đi xuyên qua hơn nửa Renault, đương nhiên, trên đường không thiếu được nước bọt được phung không ngừng bởi Bách Lý Nam, thao thao bất tuyệt phát huy khả năng miệng lưỡi của mình. Nhưng về mặt Diệp Trùng từ đầu tới cuối không hề thay đổi, cũng không biết hẳn cuối cùng có nghe được chút nào không!

Dưới sự hướng dẫn của Bách Lý Nam, Diệp Trùng mua một lượng lớn pin năng lượng.

Theo Bách Lý Nam nói, đường đi Hắc giác vô cùng khó đi, tàu vũ trụ vốn không thể đi được, chỉ có nhờ vào sự siêng năng điều khiển quang giáp mới có thể tới, cho nên tốt nhất nên chuẩn bị nhiều pin năng lượng trước. Điều này lại vô cùng phù hợp với phong cách của Diệp Trùng, đối với việc chuẩn bị, Diệp Trùng luôn cho là chỉ sợ thiếu chứ không sợ thừa!

Đồng thời, tin tức vị sát tinh này sắp sửa rời khỏi Renault cũng truyền ra ngoài, tất cả người biết tin ở Renault đều đồng loạt thở phào! Ôn thần cuối cùng sắp đi rồi! Con đường mà lần trước Diệp Trùng đồ sát hội Renault tới bây giờ căn bản không ai dám qua lại, mùi máu tanh nồng nặc tuy rằng đã được tẩy rửa vô số lần vẫn không cách nào tan hết. Mấy ngày trước nghe nói còn có người dám theo dõi hắn, dọa tới các lão đại lúc đó cùng nhau chạy tới chỗ lão đại nọ khuyên can hắn ngưng ngay loại hành vi nguy hiểm này, hơn nữa còn uy hiếp nói, nếu không nghe, mọi người sẽ liên thủ trước tiên tiêu diệt hắn! Nhưng không ngờ lúc đó liền có người chạy tới báo rằng mấy tên lâu la đó đã bị giết rồi!

Tất cả đều trông mong vị sát tinh này có thể mau chóng rời khỏi Renault, nhưng trong lòng mọi người đều xuất hiện một vấn đề, hắn đi Hắc giác làm chi?

Nghe Bách Lý Nam nói như vậy, Diệp Trùng đối với việc từ bỏ tàu vũ trụ đó có chút không nỡ, tính năng tốt như vậy, quan trọng nhất là rất kiên cố a! Quăng đi thật có chút đáng tiếc, tuy rằng hơi khó coi, nhưng Diệp Trùng không quan tâm tới điều đó.

Hai người chuẩn bị tốt xong lập tức hướng Hắc giác thần bí xuất phát!

46. Chương 46

Nhét vào một con chip, lộ tuyến đi tới Hắc giác lập tức được quang não đọc ra, hiển thị lên bản đồ thiên hà. Con chip này là do Bách Lý Nam tốn 20 kim cương vàng mua được từ một cửa hàng nhỏ không bắt mắt. Nghe đâu, cửa hàng nhỏ này chuyên môn cung cấp tuyến đường an toàn mới nhất để đi tới Hắc giác.

Diệp Trùng điều khiển quang giáp gầm rú bay đi, quang giáp tự động theo lộ tuyến đã được lập trình sẵn mà bay đi.

Bay được khoảng 38 giờ, hai người cuối cùng tới được vành đai bảo hộ của Hắc giác - khu vực Elma. May mà có Bách Lý Nam nhắc nhở, mang theo rất nhiều pin năng lượng, nếu không vốn không thể bay xa như vậy.

Hoàn cảnh giữa các hành tinh của Hắc giác vô cùng đặc thù, bên ngoài của nó được một vành đai toái thạch cực lớn bao vây, đây chính là khu vực Elma. Toái thạch của khu vực Elma tuyệt không hề yên tĩnh, mà không ngừng vận động, đồng thời, bên trong còn có nhiều không đếm xuể những vóng xoái toái thạch, nếu như bị kéo vào trong, trong vòng một giây sẽ bị lực lượng mạnh mẽ xé nát thành vô số phần, giống như một cái máy xay thịt vận chuyển với tốc độ cao. Chỉ số nguy hiểm của khu vực Elma tuyệt đối không thấp.

Diệp Trùng đã chuyển quang giáp từ chế độ tự động sang chế độ tay, giữa chi chít vô số toái thạch, một tuyến đường an toàn trống trải rộng khoảng 100 mét lúc ẩn lúc hiện. Diệp Trùng bây giờ mới biết tại sao Bách Lý Nam nói tàu vũ trụ căn bản không thể nào tới được Hắc giác, tuyến đường hẹp như vậy, chẳng trách tàu vũ trụ không cách nào đi vào.

Chỉ hơi xuất thần, một cục vẩn thạch đường kính khoảng 2 mét với tốc độ cao lướt qua trước mắt Diệp Trùng, làm Diệp Trùng giật mình, toàn thân thoát mồ hôi lạnh, mà Bách Lý Nam càng bị dọa không ít. Diệp Trùng cũng không dám lại mắc sai sót, cẩn thận điều khiển quang giáp, thật ra vẩn thạch trên tuyến đường đã được dọn sạch rất nhiều, chỉ là ngẫu nhiên có vài viên toái thạch lướt qua tuyến đường, rất dễ làm người ta hoảng hốt một trận.

Đột nhiên, trước mắt xuất hiện một tiểu đội sư sĩ điều khiển quang giáp hình người màu đen tuyền, trong lòng Diệp Trùng khê động, sắc mặt thoáng biến sắc!

Kỹ xảo thật cao minh! Trong khi bay với tốc độ cao, trực tiếp dùng chân làm cho toái thạch trôi nổi trên tuyến đường văng ra khỏi tuyến đường, nhưng quỹ tích bay của nó lại không hề thay đổi tí nào, dường như không nhìn thấy ảnh hưởng của viên vẩn thạch này tới nó vậy, nó giống như một quả cầu thịt khổng lồ, toái thạch ven đường từng cái một bị nó tông trúng, nhưng nó lại không chút chút cản trở nào. Giả sử trọng lượng 2 bên sai lệch rất lớn, loại tình huống này mới xảy ra, giống như một cái chùy sắt vung vẩy với tốc độ cao, vài viên đậu xanh bay thẳng tới, bị chấn bay khăng định là đậu xanh, mà ảnh hưởng chùy sắt chịu lại nhỏ gần như không. Nhưng trọng lượng của quang giáp màu đen đó và nham thạch chênh lệch không lớn, nham thạch bị văng ra, đường bay của bản thân hẳn gần như không có bất cứ ảnh hưởng nào, như vậy thế nào lại không làm Diệp Trùng thất kinh chứ?

Diệp Trùng đích xác tin tưởng bản thân không cách nào làm được tới mức nào, trong khi bay với tốc độ cao mà va trúng nham thạch đối với hắn đương nhiên không thành vấn đề, nhưng khi hắn đồng thời đánh văng nham thạch, đường bay của hắn tuyệt đối sẽ bị thay đổi, hơn nữa là thay đổi rất lớn!

Tốc độ của tiểu đội màu đen cực nhanh, trong nháy mắt đã không còn thấy hình dáng, trên đường hắn đi qua, tất cả nham thạch trôi nổi trên tuyến đường toàn bộ đều bị bọn họ dọn sạch.

Sắc mặt Diệp Trùng ngưng trọng hỏi: “Đám này là người gì vậy?”

Bách Lý Nam nói: “Tôi cũng không rõ lắm, giống như là phụ trách dọn dẹp tuyến đường, ngài biết đó, tuyến đường ở chỗ này vô cùng không ổn định, không có bọn họ dọn dẹp thật sự là có vấn đề!”

Diệp Trùng biết Bách Lý Nam chắc là cũng không biết, liền ngậm miệng không nói, mong đợi trong lòng đối với Hắc giác không khỏi càng tăng lên vài phần. Diệp Trùng đối với sự đề cao thực lực bản thân có sự theo đuổi cuồng nhiệt. Thực lực quang giáp đen tuyền đó vừa mới thể hiện làm Diệp Trùng thấy được một thế giới mới! Đây là một hệ thống hoàn toàn khác với những gì Mục đã dạy mình! Không có gì làm hắn hưng phấn hơn cái này.

Tuyến đường an toàn quanh co khúc khuỷu, Diệp Trùng lấy lại tinh thần, vẫn còn nguy hiểm vô cùng, tuyến đường như vậy, sư sĩ có kỹ thuật bay hơi kém vốn không thể đi qua. Tuyến đường ngắn ngủi tồn của Diệp Trùng tổng cộng 2 giờ bay. Bách Lý Nam nhìn thời gian, không khỏi cảm khái nói: “Kỹ thuật bay của đại nhân quả nhiên lợi hại, lần trước tôi tới cùng Độc nhãn long, hắn bay mất tới 6 giờ! So với đại nhân thì thua xa!”

Chiều vào trong mắt là một thành phố trong vũ trụ, hình dáng của nó là do 2 vòng tròn đồng tâm, đồng trục khổng lồ tạo thành, ở trung tâm thò ra 5 đường ống có đường kính ước khoảng 3 km liên kết với vòng tròn ở trong, mà vòng tròn ở ngoài giống như bao bọc lấy vòng tròn bên trong, 2 cái vòng từ từ vận động với phương hướng trái chiều. Đường kính vòng tròn bên ngoài đạt tới 15 km, còn đường kính vòng tròn bên ngoài đạt tới mức kinh người, 19 km.

Nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Diệp Trùng, Bách Lý Nam đặc ý giới thiệu: “Đây chính là thành phố Trí Lan bên ngoài của Hắc giác, nghe nói tên của nó là vì kỷ niệm một trong những người sáng lập ra Hắc giác - Dương Trí Lan. Thành phố Trí Lan so với thành phố Hủy Đàm mới xây dựng năm ngoài của thiên hà Farr còn lớn hơn, hì hì, nơi đây chính là thiên đường, chỉ cần thứ người có thể nghĩ tới, hơn nữa chỉ cần người có tiền, bất luận người cần phục vụ như thế nào, thương nhân ở nơi này đều sẽ thỏa mãn người. Hì hì, đương nhiên cũng bao hàm...” Bách Lý Nam cười dâm không thôi!

Diệp Trùng lười để ý tới tên này, cẩn thận điều khiển quang giáp đi vào lối đi tới bãi đáp tự động, cửa lối đi cũng tự động đóng lại sau khi Diệp Trùng đi vào.

Mấy giây sau, áp suất không khí bên trong lối đi được điều chỉnh tới chỉ số thích hợp, hệ thống kiểm soát trong lối đi nhắc nhở Diệp Trùng có thể đi ra! Diệp Trùng và Bách Lý Nam chui ra khỏi quang giáp, Diệp Trùng thu quang giáp vào trong thứ nguyên không gian. Hai người đi tới cửa ra, cửa cảm ứng “tích” một tiếng, tự động mở ra!

Bách Lý Nam lập tức đi ra lối đi trước, Diệp Trùng hơi trù trừ, cũng mau chóng theo sau Bách Lý Nam, cảnh giác đánh giá xung quanh. Gương mặt gầy ốm của Bách Lý Nam lúc này hiện vẻ hưng phấn, có vài phần khí phách.

Vừa ra khỏi lối đi, cảnh vật trước mắt liền thay đổi, ở chính giữa đại sảnh đầy cảm giác hiện đại là một màn hình cực lớn, bên cạnh lối đi mà Diệp Trùng đi ra đó còn có rất nhiều cửa, theo hình nửa vòng tròn tản ra xung quanh. Trên màn hình bị chia cắt thành mấy phần, có hướng dẫn của thành phố Trí Lan, cũng có nhiều tin tức quan trọng các loại.

Bách Lý Nam cẩn thận nhắc nhở Diệp Trùng: “Đại nhân, ở Hắc giác, cho dù có xảy ra chuyện gì, ngàn vạn lần không thể động võ. Ở nơi đây, hậu quả của việc động võ vô cùng nghiêm trọng. Mấy đội bảo vệ đó cực kỳ lợi hại.” Nhìn thấy trong mắt Diệp Trùng ngược lại lộ ra dáng vẻ háo hức muốn thử, nhất thời làm cho Bách Lý Nam bị dọa cho hồn phi phách tán: “Đại nhân ngàn vạn lần đừng động võ, tuy rằng người rất lợi hại, rất nhiều người mạnh mẽ tới nơi này cũng không tin, nhưng không có ai có thể lấy được gì tốt từ tay của đội bảo vệ, hơn nữa, cuối cùng đều bị giải đi, kết quả thế nào, ai cũng không biết, nhưng sau đó, không ai còn thấy bọn họ nữa!”

Sắc mặt Bách Lý Nam đầy sợ hãi.

Diệp Trùng cũng không thể không tạm thời đè nén chiến ý trong mắt xuống!

Một hồi sau, Bách Lý Nam vẻ mặt không biết xấu hổ nói: “Đại nhân, chúng ta hay là chia ra đi đi!” Nói rồi Bách Lý Nam như ảo thuật gia móc ra 2 cái máy liên lạc, đưa cho Diệp Trùng một cái: “Đại nhân, số của ta đã đưa vô đây, nếu có chuyện gì, ngài có thể nhờ nó liên hệ với ta. Nhưng trong này sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, ừm, đúng rồi, đại nhân, đồ ở đây đều không được trả giá, nhưng danh dự của thương gia ở đây cũng cực kỳ tốt, sẽ không có tình huống đưa ra giá phi pháp đâu! Được rồi, đại nhân, người đi vui vẻ!” Nói xong Bách Lý Nam nhét túi kim cương vàng vào tay Diệp Trùng, ngay trước khi Diệp Trùng vẫn còn chưa kịp mở miệng, đã như làn khói chạy đi.

Diệp Trùng nhìn cái túi trên tay, lại nhìn ra xung quanh, lại nhìn bóng hình Bách Lý Nam chạy ra xa, không khỏi có chút ngỡ ngàng.

47. Chương 47

Đột nhiên, phía trước có chút ồn ào, Diệp Trùng bước nhanh tới, tiến tới gần. Một tên mập vẻ mặt bóng nhẫy mặc quần áo hoa lệ, ưỡn cái bụng to đang đang tranh cãi với một ông lão mặt mũi đỏ bừng. Đại hán bên cạnh, có thể là bảo tiêu của tên mập, thấy lão già phẫn nộ, vốn bình thường vẫn vô cùng hung hăng càn rỡ, chưa từng bị tức như thế này, liền không tự chủ được thò tay đẩy lão già một cái. Tráng hán bảo tiêu trẻ tuổi, lực tay lớn vô cùng, lão già bạch bạch bạch liên tục lùi ra sau, cuối cùng bịch một cái, ngã ngồi trên mặt đất.

Về mặt tên mập không khỏi biến sắc, phẫn nộ trách mắng tên bảo tiêu!

Lão già chẳng tỏ ra thái độ gì, chỉ tự mình đứng dậy, trên mặt cười lạnh không thôi. Tên mập vội vàng tươi cười, nhưng lão già vẫn không nói gì. Mồ hôi trên mặt tên mập càng lúc càng dày, nụ cười nặn ra trên mặt cũng càng lúc càng khó coi.

Đột nhiên, phía sau có giọng nói vang lên: “Vừa rồi là ai ở nơi này làm loạn?”

Diệp Trùng trong lòng khê rung, mình vậy mà không hề cảm giác được người này tới gần, nếu như tên này đánh lén, mình chắc chắn là chịu thiệt rồi! Thực lực mạnh thật! Diệp Trùng ngẫm đánh giá! Không ngờ vừa mới tới nơi này liền gặp được cường giả, trong lòng Diệp Trùng không khỏi hưng phấn. So với những kích thích gặp được khoảng thời gian vừa qua, Diệp Trùng càng thích cảm giác gặp cường giả này. Xem ra Hắc giác quả nhiên là nơi thích hợp với mình!

Từ hành tinh rác đi ra, Diệp Trùng vẫn chưa từng gặp được cường giả chân chính, Diệp Trùng cảm thấy bọn họ bất luận là thân thể, kỹ xảo hay là tinh thần đều vô cùng yếu ớt, rất khó kích thích ham muốn chiến đấu của Diệp Trùng. Thật ra tâm tư của Diệp Trùng vô cùng đơn giản, hắn chỉ muốn mạnh lên, trong ý thức của hắn, thực lực mới là quả cân nặng nhất để bảo đảm tính mệnh, quyết định vận mệnh của mình.

Một người đeo mặt nạ đen đi tới, mặt nạ đen tuyền sáng bóng, đường nét nhu hòa, bất kể là mũi hay là miệng cũng vô cùng tròn trịa, hai mắt trên mặt nạ màu bạc sáng, gây xung đột thị giác mãnh liệt! Cả cái mặt nạ giống như có một sức kéo kỳ dị, hễ tâm thần chú ý lên nó liền rất khó mà dời đi! Áo gió toàn màu đen làm tăng thêm vài phần tiêu sái và thần bí.

Mồ hôi trên trán tên mập đầm đề theo trán rơi xuống.

P phía dưới mặt nạ, trong lòng Johnson có chút buồn bực, lại gây sự trong thời gian trực của mình!

Nhìn tình hình trước mặt, Johnson đã đại khái đoán ra chuyện gì xảy ra. Lạnh lùng liếc tên mập 1 cái, ánh mắt giống như có thực đâm vào tên mập, mồ hôi trên trán tên mập càng nhiều, vẻ mặt kinh hoàng càng đậm.

Johnson lười để ý tới hắn, đi thẳng tới bên tường, sau khi thao tác một hồi, soạt, trên tường xuất hiện một màn hình, không ngừng chiếu lại chuyện vừa xảy ra.

Giọng nói Johnson lạnh như gió thu: “Lệnh cấm võ của Hắc giác, các người cũng dám vi phạm, hắc hắc, các người tự đi theo ta hay là muốn động thủ?”

Bảo tiêu trắng hán bên cạnh tên mập coi thường bĩu môi, tên mang mặt nạ trước mặt này trong mắt hắn quá ốm yếu, e rằng một quyền của mình liền có thể đánh bay hắn, thật không biết ông chủ sợ hắn vậy làm gì.

Nhưng Diệp Trùng lại không hề dám có chút khinh thường tên đeo mặt nạ đen này, từ việc mình không hề phát hiện hắn tới thì đã biết thực lực của hắn không bình thường. Nên biết, thánh lực của Diệp Trùng có thể nói là vô cùng kinh người, cảm giác của hắn cũng cực kỳ nhạy, trước giờ chưa từng xảy ra việc có người tới bên cạnh hắn mà hắn không cảm giác được. Tuy rằng thân thể người áo đen không hề tỏ ra cường tráng chút nào, không có vai u thịt bắp, nhưng người có thể hình như vậy không chứng tỏ sức lực của hắn yếu, thí dụ như chính bản thân Diệp Trùng!

Dưới mặt nạ, khóe miệng Johnson xuất hiện một nụ cười lạnh.

Bỗng, trước mắt mọi người hoa lên, chỉ thấy một bóng đen lướt qua, bảo tiêu trắng hán ôm lấy bụng, sắc mặt đau khổ đến biến dạng, ngay cả âm thanh kêu la thảm thiết cũng không bật ra nổi. Vẻ mặt bảo tiêu trắng hán càng lúc càng đau khổ, thân hình càng lúc càng cong lại, cuối cùng bình một cái, ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh, từ đầu tới cuối ngay cả một câu nói cũng không thốt ra được.

Diệp Trùng giật mình một cái, tốc độ thật là nhanh! Chỉ sợ không dưới mình! Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên gặp phải người có tốc độ không dưới mình. Màn vừa rồi, Diệp Trùng trông rất rõ ràng, người đeo mặt nạ đen trước tiên lấy tốc độ cực cao xông tới trước mặt bảo tiêu trắng hán, sau đó chân phải khê gấp, hơi lui lại phía sau, sau đó đá mạnh ra, đợi đến khi hoàn toàn đá trúng trắng hán bảo tiêu, bàn chân của người đeo mặt nạ đen đã hoàn toàn dừng thẳng, nguyên cái chân giống như một thanh kiếm sắc rút ra khỏi vỏ, nhìn cứ như là chạm nhẹ lên thân bảo tiêu trắng hán, sau đó giống như quỷ mị giật lùi ra phía sau.

Lưng Diệp Trùng đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt sũng một mảng!

Johnson hừ lạnh một tiếng, đi về phía bảo tiêu trắng hán đang ngã trên mặt đất.

Đột nhiên, một tiếng vang lên từ trong đám người” “Đợi một lát!”

Johnson ngay khi tìm được người nói, khước mắt không khỏi giật một cái. Nhìn giống như một thiếu niên bình thường, không có gì đặc biệt, đứng ở giữa đám người nhưng rõ ràng không hòa nhập vào đám người xung quanh. Chính là giống như sói đứng giữa bầy dê! Một người bên cạnh hắn hơi sáp lại gần hắn một chút, thân hình thiếu niên ngay lập tức bắt giác hơi điều chỉnh một chút, người sáp gần hắn đó lập tức bị bao trong phạm vi công kích của hắn! Johnson không khỏi kinh ngạc, tâm lý cảnh giác thật mạnh! Nhìn tỉ mỉ một chút, Johnson không kiềm chế được mà càng thêm kinh ngạc, hai chân không đứng ngang giống người thường, chân của thiếu niên hơi chia trước sau, hơn nữa hai chân đều hơi cong với một mức độ nhất định, điều này có thể làm hắn càng thêm dễ phát lực, cũng càng dễ dàng ứng biến.

Thân hình thiếu niên đều đặn, không có cơ bắp nào nổi lên, ánh mắt Johnson lợi hại cỡ nào, vừa nhìn liền nhận ra thân thể của Diệp Trùng mạnh mẽ không dưới mình, mà sự đáng sợ của loại thân hình này, Johnson càng biết rõ ràng hơn. Nhưng trong lòng Johnson vô cùng nghi hoặc, loại phương pháp huấn luyện này gần như là bí mật bất truyền của Hắc giác, thế nào lại có người mà mình hoàn toàn không biết lại luyện thành loại thể hình này chứ? Học lén? Căn bản không thể nào! Sự truyền thụ của Hắc giác cực kỳ đặc thù, vốn sẽ không xảy ra loại chuyện học lén! Hơn nữa, bên trong không chỉ là vấn đề kỹ xảo, còn cần các phương pháp hỗ trợ khác, nếu không, muốn ngăn cản sự bành trướng của cơ bắp vốn là chuyện không có khả năng!

Những người xung quanh Diệp Trùng từng người một cách xa Diệp Trùng, giống như Diệp Trùng là ôn thần vậy! Chẳng qua như vậy cũng mở ra một con đường cho Diệp Trùng.

Diệp Trùng hít sâu, không lâu sau liền tiến vào nhịp hô hấp tốt nhất.

Trong lòng Ước Hán Sâm phát lạnh, khẽ xê dịch sang trái một bước nhỏ, cả người liền đối diện với Diệp Trùng!

Johnson trong lòng hạ quyết tâm, mặc kệ thế nào, nhất định phải mang vị thiếu niên kỳ quái trước mặt này trở về cho giáo quan Huck tra hỏi, nhất định phải hỏi ra lai lịch của thiếu niên này.

Sắc mặt Diệp Trùng cảnh giác nhìn người mang mặt nạ đen, vốn chân phải chỉ hơi ở phía sau liền lùi về sau tới vị trí cách 2 bàn chân, gối trái cũng cong nhiều hơn trước!

Johnson trầm giọng nói: “Vừa rồi là người nói?” Nếu như nói giọng nói vừa rồi của Johnson với bảo tiêu trắng hán chỉ là gió thu, thì bây giờ tuyệt đối là gió lạnh mùa đông rét mướt xen lẫn băng tuyết trong đó!

Tất cả mọi người xung quanh chỉ cảm thấy không khí xung quanh giống như muốn đông cứng lại, đè nén làm cho người ta không thể thở nổi!

48. Chương 48

Johnson lạnh lùng nói: “Ừm, vậy người muốn chen chân vào sao?” Mặt nạ màu đen lóe lên quang mang màu đen.

Diệp Trùng lắc lắc đầu.

Johnson ngẩn người, rõ ràng là ngoài ý liệu, giọng nói không khỏi hòa hoãn lại, nói: “Ừm, vậy người vì cái gì?”

Diệp Trùng lưỡng lự một hồi, vốn ít giao thiệp với người khác nên hắn dứt khoát nói thẳng: “Ta muốn học kỹ xảo chiến đấu của người!”

Johnson ngây người, sau đó liền mừng rỡ, đang nghĩ làm cách nào mang thiếu niên trước mặt tới chỗ giáo quan Huck, không ngờ tới hắn lại tự mình mang tới tận cửa. Johnson tuy rằng trong lòng mừng rỡ, nhưng cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Vậy người phải qua một cuộc kiểm tra, nếu người muốn thì đi theo ta!” Johnson không thèm quay đầu lại, trực tiếp nhắc bảo tiêu trắng hán trên mặt đất lên, mũi chân nhấn một cái, “vuu” thân hình như tên bắn lao đi.

Diệp Trùng không chút do dự vội vàng theo sau người mang mặt nạ đen!

Trọng lượng một hai trăm cân của bảo tiêu tráng hán trong tay Johnson giống như không có, Diệp Trùng càng theo sau càng chột dạ, đây đã là tốc độ cao nhất của mình rồi, vậy mà vẫn không vượt qua được người đeo mặt nạ đen, thậm chí cự ly giữa 2 người vẫn như lúc đầu, không hề rút ngắn được. Điều càng làm Diệp Trùng buồn bực là trên tay người đeo mặt nạ đen còn nhắc một người nặng một hai trăm cân, từ điểm này có thể thấy ít nhất, về mặt tốc độ, tốc độ của người đeo mặt nạ đen hơn mình một tí, càng nghĩ, Diệp Trùng càng chán nản.

Phải biết rằng, tốc độ vẫn luôn là thứ mà Diệp Trùng coi trọng và rất có lòng tin. Ngay khi Diệp Trùng điều khiển Ôn Ni, tốc độ của Diệp Trùng đã rất nhanh. Về sau, trong huấn luyện thân thể của Mục, sự tăng trưởng tốc độ của hắn trong tất cả các hạng mục là có đột phá lớn nhất, hắn cũng rất thích cảm giác tốc độ mang lại. Không ngờ phương diện mà hắn vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo vậy mà bị người ta đường đường chính chính đánh bại, thế nào không làm hắn chán nản chứ?

Hắn không biết rằng, trong lòng Johnson không phải là không nổi sóng!

Johnson trong Hắc giác, luận tốc độ, trong số nhân viên cùng thời thuộc vào hạng xuất sắc, tuy rằng không phải là đứng đầu, nhưng cũng là nhân vật nổi tiếng trong nhóm đầu. Tốc độ là kỹ xảo hắn giỏi nhất, cũng là pháp bảo đưa đến chiến thắng cho hắn! Không ngờ tên thiếu niên nhìn không bắt mắt này vậy mà lại cùng mình chạy ngang ngửa với mình, tuy rằng trên tay mình nhắc thêm 1 người, xem ra thiệt thòi rất nhiều, thật ra trong lòng Johnson hiểu rất rõ, ảnh hưởng do trên tay có thêm người đối với hắn còn xa mới lớn như người ngoài nghĩ, cho dù trên tay hắn không có cái gì, cũng tuyệt không nhanh hơn thế này bao nhiêu!

Hơn nữa, ánh mắt sắc bén của Johnson nhìn ra được tên thiếu niên này vẫn có không gian rất lớn để phát triển, hắn rõ ràng chưa từng học hành chính quy, chỉ là hoàn toàn nhờ vào lực bạo phát của 2 chân, nếu như sửa chữa một số khuyết điểm của hắn, tốc độ của hắn ít nhất có thể tăng lên thêm khoảng 10%, lúc đó tốc độ của hắn khẳng định là nhanh hơn mình! Nếu như Huck biết mình mang tới cho hắn một học sinh có năng khiếu như vậy, chỉ e rằng bộ râu hể nhìn tới là làm người ta chán ghét kia sẽ bị cười đến rơi ra luôn.

Nghĩ tới việc mình sau này nói không chừng không phải là người giỏi nhất tổ F, trong lòng Johnson không khỏi hơi đổ kỵ! Nhưng lúc đó tổ F càng mạnh thêm, hắc hắc, nói không chừng tổ F sẽ có thể thay đổi được cục diện hiện nay! Nghĩ tới chỗ này, tâm tình Johnson trở nên tốt hơn nhiều!

Hai người đều mang theo tâm sự riêng, một trước một sau nhanh chóng lao đi!

Johnson rẽ quặt liên tục, Diệp Trùng đã sớm không biết mình đang ở chỗ nào, chỉ biết một mực đi theo người đeo mặt nạ đen trước mặt. Johnson đi vào một lối bên đổ, Johnson quay đầu hỏi Diệp Trùng: “Có quang giáp không?”

Diệp Trùng gật đầu nói: “Có!”

- Tốt! Người bây giờ điều khiển quang giáp đi theo ta!” Người đeo mặt nạ đen gọi ra một quang giáp màu đen, giống như những quang giáp dọn dẹp tuyến đường an toàn mà Diệp Trùng nhìn thấy trên tuyến đường an toàn đó! Diệp Trùng cũng mau chóng gọi ra quang giáp của mình.

Trước khi đi, Diệp Trùng vẫn không quên báo cho Bách Lý Nam mình có chút việc, bảo hắn ở chỗ này trước. Bách Lý Nam không biết đang làm gì, nhưng đối với việc có thể ở lại đây vô cùng cao hứng, liền đồng ý.

Quang giáp của Johnson vừa đi vào vành đai toái thạch bên cạnh thành phố Trí Lan, Diệp Trùng không dám chậm trễ, cũng mau chóng điều khiển quang giáp đi vào.

Diệp Trùng không ngờ nguyện vọng điều khiển quang giáp “chơi đùa” trong vành đai toái thạch của mình lại nhanh trở thành hiện thực như vậy. Johnson không nhanh không chậm, giống như đi dạo trong vườn, thoải mái, tự nhiên, ngay cả động tác né tránh toái thạch rõ ràng cũng rất tiêu sái, ung dung. Ngược lại, phía Diệp Trùng lại chật vật hết chỗ nói, vốn cho rằng lần trước có thể điều khiển tàu vũ trụ đi qua vành đai toái thạch, vậy thì điều khiển quang giáp nhất định là không có vấn đề. Không ngờ rằng hoàn toàn không phải như vậy. Quang giáp đích thật linh hoạt hơn tàu vũ trụ nhiều, nhưng lần đầu tiên Diệp Trùng cảm thấy quang giáp dường như có chút quá mức linh hoạt. Toái thạch ở đây so với lần trước càng dày đặc hơn, tốc độ cũng nhanh hơn. Mà Diệp Trùng không ngừng bị toái thạch đụng trúng, bị đụng đến nổi đầu văng

mắt hoa, cũng may là hệ thống đệm bằng chất lỏng trong quang giáp cao cấp khá tiên tiến, Diệp Trùng mới tránh được số kiếp, không bị va đập vào bàn điều khiển. Chỉ là vỏ ngoài hình người anh võ bất phàm của Kim Mạch Lang bị chà đạp đến méo mó.

Johnson bay không phải quá nhanh, rõ ràng là đợi Diệp Trùng.

Diệp Trùng cùng với người đeo mặt nạ đen lão đảo bay trong khu vực Elma khoảng 8 giờ, Diệp Trùng mù mờ nhìn chỉ chút toái thạch, trong lòng kêu khổ không thôi, cuối cùng thì vẫn còn bao xa nữa mới tới nơi đây!

Johnson vẫn như vừa mới bắt đầu, không vội không vàng, không nhanh không chậm. Tình hình bây giờ của Diệp Trùng tốt hơn nhiều so với vừa rồi, tuy rằng vẫn thường bị toái thạch từ bốn phương tám hướng bay tới đụng trúng, nhưng đã không chặt vật giống như lúc đầu.

Không thể không nói, các loại mắt điện tử ở trong này hoàn toàn mất đi tác dụng, Diệp Trùng chỉ có dựa vào mắt mình để quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Lại bay khoảng 8 giờ nữa, 2 người Johnson và Diệp Trùng mới bay ra khỏi vành đai toái thạch, Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Johnson tiếp tục bay về phía trước, Diệp Trùng theo ngay phía sau, thoát ra khỏi phạm vi của vành đai toái thạch, tốc độ 2 người cực nhanh. Khoảng 2 tiếng rưỡi sau, trước mắt hai người cuối cùng có một căn cứ màu đen, bên trong đầy đủ đèn đuốc, vô cùng sáng sủa. Căn cứ đại khái lớn hơn 10 lần thành phố Trí Lan, dường như là do một hành tinh nhỏ cải tạo lại.

Johnson không hề có ý giới thiệu, mà im lặng bay về phía trước, Diệp Trùng chỉ có thể vội theo sau.

Đợi đến gần, Diệp Trùng mới phát hiện cả căn cứ vậy mà được lồng bảo hộ hoàn toàn che chở, mà trong không gian xung quanh căn cứ lại bố trí rất nhiều vệ tinh, pháo điện từ khổng lồ trên vệ tinh làm cho Diệp Trùng trong lòng phát lạnh, pháo điện từ như vậy, ước chừng chỉ cần một hành tinh nhỏ đường kính không quá 20 km, cho dù không thể bắn vỡ nó hoàn toàn cũng tuyệt đối có thể thay đổi quỹ tích chuyển động của nó!

Diệp Trùng theo người đeo mặt nạ đen từ từ bay vào một cái hầm phản hồi, khi bay tới gần Diệp Trùng nhìn thấy một tầng bảo vệ dày tới khoảng 15 mét, trong lòng càng kinh ngạc vô cùng, nếu như Diệp Trùng không nhớ sai, lớp bảo vệ dày như vậy, chỉ cần một miếng to cỡ bàn tay đều có giá trên trời, mà nơi này vậy mà ở đây, cả vùng trời của căn cứ đều có lớp bảo vệ như vậy, dù cho Diệp Trùng vẫn luôn thiếu hụt kiến thức về tiền bạc, đầu óc cũng hoàn toàn bị “đoản mạch”!

Người đeo mặt nạ đen ra hiệu Diệp Trùng đi theo, Diệp Trùng vội vàng ngừng ngây người, mau chóng đi theo!

Đi vào căn cứ, người đeo mặt nạ đen liền lôi bảo tiêu tráng hán từ trong buồng lái ra, bên cạnh có người tới nhận, không biết số mệnh đang chờ đợi hán thể nào. Nhưng đối với việc này, Diệp Trùng cũng không hề tò mò!

Người đeo mặt nạ đen ra dấu Diệp Trùng không cần ra khỏi quang giáp, mà trực tiếp điều khiển quang giáp bay trong căn cứ.

Mãi khi tới trước một cánh cửa lớn màu đen, người đeo mặt nạ đen mới dừng lại, cánh cửa đen tự động mở ra, hai quang giáp của người đeo mặt nạ đen và Diệp Trùng từ từ bay vào trong!

49. Chương 49

Người đeo mặt nạ đen kia quăng cho Diệp Trùng một cái mặt nạ đen giống với mặt nạ họ đang đeo, trầm giọng nói: “Mang nó lên!”

Diệp Trùng cầm lên tay, mặt nạ đen bóng mềm mại ngoài ý liệu, nguyên liệu vô cùng đặc biệt, phía dưới mặt nạ có số hiệu F-58, mang nó lên mặt, mặt nạ và phần mặt dính với nhau không ngờ, Diệp Trùng thậm chí có thể cảm thấy được tùy theo sự thay đổi về mặt của mình, cái mặt nạ này cũng xảy ra biến hóa. Tính năng thoáng khí của mặt nạ cực tốt, Diệp Trùng không hề có chút cảm giác khó thở.

- Ta là giáo quan Huck!" Giáo quan mặt nạ đen trầm giọng nói: "Do ta chủ trì kiểm tra người, Johnson, người tới đi!"

Johnson đối diện Diệp Trùng, trầm giọng nhắc nhở: "Bắt đầu!"

Diệp Trùng cũng lấy tư thế, nghiêm chỉnh chờ đợi.

Đầu chân Johnson khẽ điểm, thân hình như điện, hai tay giao nhau che trước người, Johnson biết đây chỉ là kiểm tra thực lực của Diệp Trùng, cho nên vừa lên liền giữ ở thế thủ.

Diệp Trùng không dám sơ suất, chân phải đạp mạnh, lực bạo phát mạnh mẽ thậm chí làm cho cả căn phòng đều có chút rung rung, Huck đứng bên cạnh, ánh mắt lóe lên một tia dị sắc. Diệp Trùng không chút sợ sệt, xông về phía Johnson, quát nhẹ một tiếng, quyền phải mạnh mẽ đánh ra.

Thân hình Johnson khẽ lách, liền tránh được quyền này, ngược lại, Diệp Trùng vì đánh vào khoảng không mà dưới chân có chút loạn choạng, nhưng Johnson không hề nhân cơ hội truy kích, mà chờ đợi đợt tấn công mới của Diệp Trùng. Diệp Trùng rất nhanh ổn định thân hình, chuẩn bị tiếp tục tấn công.

Giáo quan Huck đứng lúc này cắt ngang 2 người: "Được rồi, tới đây dừng đi!" Diệp Trùng có chút ngạc nhiên, chỉ mới 1 chiêu mà? Ngược lại, thần sắc trong mắt Johnson chứng tỏ đã sớm biết điều này!

Giáo quan Huck đi tới trước mặt Diệp Trùng, nhìn vào 2 mắt Diệp Trùng nói: "Ta không hỏi người là ai, cũng mặc kệ người từ đâu tới, lúc trước làm cái gì. Về sau mặt nạ này chính là của người, chỉ cần người ở Hắc giác, bất cứ lúc nào cũng không được tháo mặt nạ xuống. Số hiệu của người là F-58, cũng chính là người thứ 58 của tổ F, bây giờ nói ra tên của người!"

Diệp Trùng vừa chuẩn bị nói ra, giáo quan Huck nhắc nhở nói: "Tên giả, tất cả mọi người ở đây đều dùng tên giả!"

Diệp Trùng không cần suy nghĩ, nói: "Tôi tên Mục!"

Giáo quan Huck nói: "Bây giờ người cùng với Johnson tới doanh trại của tổ F đi, hắn sẽ sắp xếp chỗ ở cho người." Nói xong, giáo quan Huck đẩy ý tứ nói với Diệp Trùng: "Chào mừng tới thế giới sư sĩ chân chính!"

Trên đường đi, Johnson giới thiệu với Diệp Trùng một chút quy luật sinh tồn đặc hữu của Hắc giác.

Tuyệt đối không được dễ dàng hỏi thăm bất cứ tin tức nào của người khác, điều này sẽ dẫn tới địch ý của người khác. Không được tiết lộ bất cứ tin tức nào của người cho người khác, nếu người còn muốn sống. Không được dễ dàng lộ ra thực lực chân chính của người, điều này sẽ làm người sống lâu hơn.

Giọng nói lạnh nhạt của Johnson làm cho Diệp Trùng cảm thấy sự nguy hiểm của nơi này, Diệp Trùng không khỏi tăng cường cảnh giác!

Johnson dường như cũng nhìn ra sự cảnh giác của Diệp Trùng, ánh mắt lộ ra vài phần tán thưởng.

Doanh trại của tổ F vô cùng lớn, Johnson không hề có chút ý định muốn dẫn Diệp Trùng đi tham quan, nhanh chóng dẫn Diệp Trùng tới 1 căn phòng nói: "Đây chính là phòng của người, về sau người ở đây, ăn cơm có nhà ăn, chúng ta vừa rồi đã đi qua đó, người biết rồi phải không!"

Diệp Trùng gật gù đầu.

- Vậy thì tốt! Ngày mai người tự đi tìm giáo quan Huck, hắn sẽ dạy người phải làm sao!" Nói xong, Johnson liền rời đi.

Đối với biểu hiện thế này của Johnson, Diệp Trùng không hề khó chịu, hắn sớm quen nhờ vào sức chính mình để thích nghi với hoàn cảnh. Nếu như người xung quanh rất nhiệt tình, ngược lại sẽ làm Diệp Trùng không thể thích ứng!

Chuẩn xác mà nói, đây là một căn phòng trống, trước tiên phải thiết lập dấu vân tay và chỉ tay mới có thể vào phòng. Diệp Trùng đối với cái này không hề xa lạ, rất nhanh liền nắm rõ. Đồ đạc trong phòng bố trí vô cùng đầy đủ, không gian cũng vô cùng rộng, so với nhà của Diệp Trùng trên hành tinh rác, có thể nói là khác biệt một trời một vực. Rất nhiều thứ Diệp Trùng chưa từng dùng qua, thậm chí chưa từng thấy qua. Vì để nhanh nhất có thể thích ứng hoàn cảnh, Diệp Trùng không thể không bắt đầu mò mẫm chức năng của từng thứ và các sử dụng. Cũng may Diệp Trùng về mặt cơ giới, điện tử không phải là gà mờ, mấy thứ này trong mắt hắn rõ ràng rất đơn giản, rất nhanh hắn đã hiểu rõ cách sử dụng mọi thứ trong phòng.

Tắm rửa xong, Diệp Trùng rất nhanh tiến vào phòng ngủ.

Ngày hôm sau, Diệp Trùng dậy rất sớm, cảm thấy trong bụng trống không, liền chạy thẳng tới nhà ăn. Vốn cho rằng bản thân hắn tới sớm, không ngờ trong nhà ăn đã có không ít người, mọi người đều yên lặng ăn sáng, nhà ăn rộng lớn im phăng phắc, không khí rõ ràng vô cùng ngọt ngào.

Bữa sáng vô cùng phong phú, trên cơ bản đều là những thứ Diệp Trùng chưa từng ăn qua, Diệp Trùng ăn uống rất vui vẻ, nhưng không khí xung quanh lại không hề tốt chút nào.

Diệp Trùng ăn xong bữa sáng liền đi tới chỗ giáo quan Huck ngày hôm qua.

Dọc đường đi, Diệp Trùng phát hiện mọi người nơi đây đều mang mặc nạ, nhưng không hề thấy bất cứ ai chào hỏi nhau. Đối với mọi người mà nói, loại hoàn cảnh này vô cùng ngọt ngào, nhưng đối với Diệp Trùng đã sớm quen với cuộc sống đơn độc nhiều năm mà nói, cuộc sống đơn giản này ngược lại làm hắn vô cùng thoải mái.

Tới chỗ của Huck, phát hiện Huck đang truyền thụ cái gì đó cùng một tổ viên khác, Diệp Trùng nhớ lại nhắc nhở của Johnson ngày hôm qua, liền một mình tránh xa hai người đó, ở bên cạnh im lặng chờ đợi.

Huck ngay khi Diệp Trùng vừa vào phòng thì đã nhìn thấy, thấy hắn không hề tò mò mà bước qua, mà lại im lặng chờ đợi bên cạnh, không khỏi có chút khen ngợi.

Diệp Trùng chờ tới nửa tiếng đồng hồ, tổ viên đó mới rời khỏi, thấy giáo quan Huck vậy hắn, hắn liền vội vàng đi qua.

Giáo quan Huck nói: “Hôm qua chẳng qua chỉ là thử qua một chút trình độ của ngươi, hôm nay ngươi phải tiến hành kiểm tra tất cả các hạng mục, ngươi đi theo ta!” Hai người đi về phía một căn phòng đầy máy móc.

Huck cầm kết quả kiểm tra của Diệp Trùng, không khỏi có chút sững người!

Kết quả này thật làm hắn quá kinh ngạc đi! Nếu như không phải chính mắt nhìn thấy toàn bộ kiểm tra của Diệp Trùng, Huck nhất định không dám tin kết quả kiểm tra đặt trước mắt hắn lại xuất hiện trên người một kẻ chưa từng trải qua huấn luyện của Hắc giác, hơn nữa còn là một thiếu niên chưa đầy 20 tuổi!

Tổ chất cơ thể tốt như vậy, giáo quan Huck vẫn là lần đầu gặp! Tin rằng ngay cả tiểu Bảo của tổ A trước khi trải qua huấn luyện của Hắc giác cũng không có tổ chất tuyệt hảo như vậy.

Tốc độ! Không nghi ngờ gì chính là mục có biểu hiện tốt nhất trong tất cả các mục của Diệp Trùng, tốc độ chạy toàn lực của hắn có thể đạt tới 5,32 Hz, mà cho dù là Johnson nổi tiếng về tốc độ trong đám tổ viên cũng chỉ đạt tới 5,54 Hz! Điều này làm người ta phải kinh ngạc!

Mà sức mạnh của hắn làm cho Huck có chút hoài nghi, chưa từng trải qua huấn luyện của Hắc giác, có thể có được sức mạnh lớn thế này mà thân thể không hề xảy ra bất cứ thay đổi nào? Thật ra, lúc trước bị vấn đề này làm khó còn có Mục, cuối cùng chỉ có thể cho rằng hắn là quái thai! Nhưng, với sức mạnh mà hắn biểu hiện ra, Huck nghĩ tới giáo quan của tổ D, một người cũng lấy sức mạnh làm chủ và luôn truy cầu sức mạnh, nếu hắn mà biết, chắc chắn 80,90% là sẽ làm loạn lên, muốn cướp Mục đi! Đường nhiên, Huck lần này đã hạ quyết tâm, mặc kệ tên đó quậy thế nào cũng tuyệt đối không để hắn lấy được.

Hơn nữa, tính cân bằng và tính dẻo dai của Diệp Trùng cũng cực tốt, điểm này có thể phát hiện được khi hắn tiến hành thay đổi phương hướng ở tốc độ cao, động tác của Diệp Trùng như nước chảy mây trôi, không có chút vướng víu nào!

Hơn nữa, hắn còn có một cái đầu thông minh, bình tĩnh! Đây chính là điểm quan trọng nhất!

Mà điều làm Huck kinh ngạc nhất là: tốc độ hai tay của Diệp Trùng! Tuyệt đối là tốc độ làm người ta phải chấn kinh!

50. Chương 50

Mà Mục đường như vẫn không hề ý thức được uy lực chân chính của đôi tay này.

Huck nhìn Diệp Trùng đang yên lặng đứng bên cạnh, gật đầu nói: “Không tồi, khá tốt!”

Diệp Trùng yên lặng, vẫn không hề mở miệng.

Huck như nhớ tới chuyện gì, lúc sau mới mở miệng: “Nói lý giải của người đối với sư sĩ!”

Diệp Trùng nghiêng đầu nghĩ một lúc nói: “Người điều khiển quang giáp!”

Huck gật gật đầu: “Có lẽ người bình thường đều cho rằng như vậy!” Diệp Trùng hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn Huck.

Huck ung dung nói, trong giọng nói có chút hồi tưởng khó nói ra: “Sư sĩ, tịnh không phải như các người tưởng tượng như vậy, bên ngoài đối với định nghĩa của sư sĩ vẫn có những đánh giá như vậy, toàn bộ đều là những thứ không có ý nghĩa gì. Ài, những thứ trò chơi con nít đó! Thế giới sư sĩ chân chính vượt xa tưởng tượng của các người, hơn nữa không hề giống như người ngoài biết! Người biết tiền thân của sư sĩ là gì không?”

Diệp Trùng lắc lắc đầu.

- Tiền thân của sư sĩ là những người theo đuổi sức mạnh. Văn minh máy móc ra đời làm con người phát hiện sức mạnh to lớn của máy móc. Bí thuật truyền thống và võ thuật cổ nguyên bản nhanh chóng bị suy vong, mà thay thế chính là sự nổi lên của sư sĩ. Về sau, người ta phát hiện, người học võ thuật cổ hoặc bí thuật điều khiển quang giáp sẽ có thể phát huy sức mạnh càng lớn hơn, trong hoàn cảnh khốn cùng càng dễ dàng tồn tại. Sau đó lại có người muốn kết hợp võ thuật cổ và bí thuật vào quang giáp, hình thành sư sĩ mới. Những sư sĩ này tay không tuyệt không phải là đối thủ của những nhà võ thuật cổ hoặc bí thuật sư, nhưng nếu bọn họ điều khiển quang giáp, thực lực bọn họ phát huy cực kỳ kinh người. Khoảng 500 năm trước, xảy ra một tai họa lớn, một tai họa chưa từng có từ trước, rất nhiều người đã chết trong trận tai họa này, mà phần lớn người sống sót là sư sĩ, đây cũng trực tiếp dẫn tới sự hủy diệt của các lực lượng khác. Mà 300 năm trước, lại xảy ra một số việc, sư sĩ mới được lưu truyền ra các thiên hà bên ngoài, bị người ngoài biết được! Nhưng những thứ mà họ biết không nghĩ ngờ gì là vô cùng lạc hậu, đối với bên trong cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, ta cũng không rõ ràng!” Huck lại tiếp tục nói: “Nhưng muốn để cho người của 5 thiên hà lớn các người hiểu được cái gì là võ thuật cổ và bí thuật cũng thật sự là việc không dễ dàng tí nào!”

Trong lòng Diệp Trùng như có con sóng lớn! Không ngờ bên trong lại có ẩn tình như vậy! Từ lời nói của Huck có thể biết được tin tức như thế này, Huck không phải là người của 5 thiên hà lớn, mà là đến từ một nơi thần bí không cho người khác biết, hơn nữa nơi đó và 5 thiên hà lớn dường như còn có một mối liên hệ vô cùng vi diệu!

- Ba nhân tố quan trọng nhất của sư sĩ là thân thể, quang giáp và tinh thần. Điều này trực tiếp dẫn đến sinh ra 3 trường phái chủ yếu nhất, một là đi theo con đường kết hợp võ thuật cổ và khoa học, lấy mục tiêu là tôi luyện thân thể. Còn có một con đường là kết hợp bí thuật với khoa học, ươm, phần lớn người tu luyện bí thuật, tinh thần khá mạnh mẽ. Còn có một con đường chính là thuần máy móc. Nói thật ra, đây cũng là trường phái làm người khác ghét nhất, bọn họ trực tiếp thực hiện cải tạo thân thể, làm cho người không ra người, quỷ không ra quỷ, nhưng, thực lực của bọn họ lại vô cùng mạnh mẽ! Với lại, quang giáp của bọn họ không nghĩ ngờ gì là tiên tiến nhất trong 3 trường phái chính!

Tuy rằng sự căm ghét đối với trường phái thứ 3 đầy trong lời nói, nhưng đối với thực lực của bọn họ, Huck vẫn không thể không thừa nhận.

Diệp Trùng nghe vô cùng nhập thần!

- Người nhất định nghĩ ra rồi, chúng ta thuộc trường phái thứ nhất, không thể không nói, trong võ thuật cổ đối với sự phát triển của cơ thể thật sự có hiệu quả kinh người, võ thuật cổ bác đại tinh thâm không

cần phải bàn cãi, nhưng chúng ta chỉ có thể lấy được một phần tác dụng của nó. Ta không biết người làm thế nào luyện được, ta không hề phát hiện được bất kỳ sự dao động của năng lượng nào trên người người, nhưng lực lượng cơ bắp của người đạt tới mức này, các thớ cơ bắp lại không hề to ra như người khác, điểm này làm ta vô cùng nghi hoặc! Nhưng Huck rõ ràng không hề muốn nghiên cứu sâu vấn đề này. “Được rồi, người theo ta!”

Huck dẫn Diệp Trùng vào một đại sảnh rộng lớn, trong đại sảnh có rất nhiều cỗ máy hình trứng, vỏ ngoài của cỗ máy được chế tạo trong suốt, bên trong chứa đầy một loại chất lỏng màu bạc, xem ra vô cùng nhớt nháp, không ít cỗ máy hình trứng đều đã có người ở bên trong, nhắm mắt, vẻ mặt bình thản, xem ra khá giống như đang hưởng thụ.

Chỉ một khoang hình trứng trống, Huck nói: “Người vào thử đi!” Diệp Trùng bán tín bán nghi đi tới trước khoang hình trứng đó, soạt, khoang hình trứng mở ra một lối vừa đủ cho Diệp Trùng chui vào, Diệp Trùng liền chui vào, soạt, lại một tiếng vang lên, khoang hình trứng đã đóng lại. Chất lỏng màu bạc ồ ạt từ chân tới đầu chảy ra, trước tiên là đầu gối, sau tới eo, rồi tới ngực, cuối cùng dừng ở cổ.

Thân thể Diệp Trùng đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác uể oải, toàn thân trên dưới ảm lên, Diệp Trùng thoải mái đến nỗi muốn rên rỉ, từ từ, Diệp Trùng dường như có chút buồn ngủ, nhưng lại giống như tỉnh táo, lâm vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê.

Không biết trải qua bao lâu, Diệp Trùng mới choàng tỉnh dậy, thấy Huck bên ngoài đang nhìn chằm chằm vào mình, bộ não ở dưới mặt nạ màu đen không biết đang suy nghĩ điều gì. Chất lỏng màu bạc giống như thủy triều rút xuống, trong chốc lát, bên trong khoang hình trứng đã hoàn toàn trống không, Diệp Trùng kinh ngạc phát hiện trên người mình vậy mà không dính lại một giọt chất lỏng màu bạc nào, y phục giống như lúc vừa mới chui vào.

Huck nhìn Diệp Trùng đi ra, nói: “Cảm giác thế nào?”

Diệp Trùng gật gật đầu: “Không tệ, cực kỳ không tệ!”

Trong mắt Huck lóe lên vẻ kỳ quái, nói: “Người bây giờ có phải là cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, muốn phát tiết ra?”

Diệp Trùng ngay khi chất lỏng màu bạc rời khỏi người mình thì đã phát hiện, toàn thân nóng hừng hực, thân thể mình dường như tràn trề lực lượng, vừa được Huck nhắc nhở, cảm giác muốn phát tiết trong lòng Diệp Trùng càng lúc càng mãnh liệt, bất giác gật gật đầu!

Huck dẫn Diệp Trùng tới một sân huấn luyện rộng rãi, trên sân có bố trí đủ loại thiết bị huấn luyện, nói: “Người ở nơi này tiêu hao toàn bộ thể lực của người đi, sau đó đi tới nơi vừa rồi lại ngâm mình cho tới khi tự nhiên tỉnh lại, làm tổng cộng 3 lần là đủ rồi! Được rồi, người tự luyện đi!” Nói xong Huck liền bỏ đi.

Diệp Trùng nghe theo phân phó của Huck, mỗi lần đều đem sức mạnh toàn thân tiêu hao đến cạn kiệt, sau đó chui vào trong khoang hình trứng thực hiện việc bổ sung. Trong khoang hình trứng, Diệp Trùng dường như cảm thụ được từng chút một thể lực của mình được tập trung lại, loại cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

Vừa bổ sung xong, Diệp Trùng lại chạy tới sân huấn luyện tiêu hao thể lực, tới lui 3 lần, Diệp Trùng phát hiện tốc độ hồi phục sức lực của bản thân bên trong khoang hình trứng gia tăng rất nhanh, hơn nữa sau khi đi ra, toàn thân cũng không nóng giống như lần đầu, mà là bắt đầu trở nên giống như lúc trước.

Tới lui 3 lần, đợi đến khi Diệp Trùng làm xong thì trời đã tối mịt, một ngày không ăn gì, Diệp Trùng vậy mà không thấy đói tí nào, trong lòng đoán rằng có thể là do công năng của loại chất lỏng màu bạc đó.

Ở trên sân huấn luyện kiếm được không ít bi thép, liền tiện tay nhặt bỏ vào trong túi, quay trở về phòng của mình, giữa đường gặp được Johnson, 2 người ai cũng chẳng nói lời nào, chỉ là khẽ gật đầu với nhau, sau đó lướt qua vai nhau mà đi.

51. Chương 51: Mục Thức Tỉnh

Sản lượng của quặng vàng đen cực nhỏ, nó được dùng chủ yếu để chế tạo loại mặt nạ màu đen mà Diệp Trùng và bọn họ đang mang.

Quang giáp F-58 của Diệp Trùng giống với của mấy người khác trong Hắc giác, đều là quang giáp hình người màu đen, nhưng dựa vào đặc điểm tốc độ cực nhanh của đôi tay Diệp Trùng, cái quang giáp này đã làm qua một chút thay đổi, thêm vào không ít công năng.

Nói thật ra, mấy tháng này, thực lực của Diệp Trùng đã được nâng lên rất nhiều, quan trọng là hắn bắt đầu hiểu được kỹ xảo cận chiến, mà không phải giống như lúc trước, chỉ biết dựa vào trực giác và kinh nghiệm bản thân đã mờ mịt ra. Hơn nữa, hắn phát hiện huấn luyện cơ bản mà lúc trước Mục cho mình không hề kém cỏi giống như Huck nói, ngược lại khá hữu ích. Diệp Trùng đối với võ thuật cổ không rõ ràng lắm, cũng không hề cảm thấy hứng thú, thí dụ như Huck cách hô hấp mà Huck dạy mình, Diệp Trùng không phát hiện có tác dụng gì. Ngược lại, không bằng huấn luyện cơ sở và huấn luyện bi thép mà Mục dạy mình lúc trước, qua một khoảng thời gian ngắn cố gắng, bản thân cuối cùng đã đột phá mức mười viên bi thép mà mình đã đình trệ rất lâu. Nhưng tác dụng của chất lỏng màu bạc thì lại cực kỳ rõ ràng, hơn nữa cảm giác mỹ diệu đó thật là làm người ta mê hoặc.

Diệp Trùng đã thấy Huck ra tay, tuy rằng rất lợi hại, nhưng vẫn ngấm ngầm làm Diệp Trùng rất thất vọng, nếu như Huck và Mục giao chiến, Diệp Trùng tin chắc rằng Huck không thể cản được cú đâm kinh tâm động phách đó của Mục!

Mục a, người lúc nào mới tỉnh lại đây? Ta rất nhớ người! Diệp Trùng thầm mặc niệm trong lòng.

Trước mắt chợt tối, Diệp Trùng bỗng hoàn hồn trở lại, nhìn nham thạch không ngừng phóng lớn trước mắt, Diệp Trùng kinh hãi, vội vàng điều khiển quang giáp nguy hiểm tránh ra.

Quặng vàng đen gần đây dường như đã bị khai thác cạn kiệt rồi, xem ra phải đi vào sâu nữa mới được!

Diệp Trùng điều khiển quang giáp cẩn thận tiến sâu vào vành đai toái thạch.

Càng bay càng sâu, trên đường Diệp Trùng không hề tìm thấy bóng dáng nào của quặng vàng đen, xem ra hôm nay hình như không được may mắn rồi.

Ngay khi Diệp Trùng chán nản đang tính trở về, một khối quặng vàng đen to lớn, đường kính khoảng 2 mét lạc vào tầm mắt của hắn, bay vào sâu thật nhanh.

Tinh thần Diệp Trùng phấn chấn, không chút lưỡng lự, quang giáp tăng tốc, hăng hái rượt theo khối quặng vàng đen to lớn đó.

Đột nhiên, quang giáp lắc lư kịch liệt, Diệp Trùng cảm giác được quang giáp dường như không chịu điều khiển, giống như có một lực hút cực lớn ra sức lôi kéo quang giáp của Diệp Trùng, quang giáp không kiềm chế được, bay về phía trước.

Diệp Trùng bỗng cảm thấy không ổn. Vội vàng đảo ngược động cơ, bay hướng về sau, muốn thoát khỏi lực hút đó.

Nhưng trời không chiều lòng người, Diệp Trùng phát hiện quang giáp của mình vẫn cứ lừ đừ tiến lên, mà động cơ của quang giáp đã mở tối đa rồi!

Khi Diệp Trùng nhìn rõ tình hình trước mắt, không kiềm được hồn phi phách tán! Vô số toái thạch xung quanh đều đang tụ tập về phía 1 điểm không xa nào đó, khi nhìn thấy những toái thạch này tạo nên vòng xoáy, Diệp Trùng cuối cùng cũng hiểu mình gặp phải cái gì!

Dòng xoáy toái thạch! Đây nhất định là dòng xoáy toái thạch! Là điểm làm người ta khủng bố nhất của khu vực Elma, chính vì sự tồn tại của nó, hiếm ai dám đi sâu vào nơi sâu thẳm của khu vực Elma.

Không phải chứ! Mình tại sao lại xui xẻo như vậy? Diệp Trùng than thở trong lòng!

Diệp Trùng nỗ lực muốn thoát ra khỏi sự trói buộc của dòng xoáy toái thạch, nhưng vô luận hắn nghĩ ra cách gì, đều không hề có chút tác dụng nào!

Nhìn dòng xoáy toái thạch càng lúc càng lớn trước mặt, càng lúc càng rõ nét, Diệp Trùng mới phát hiện dòng xoáy toái thạch này lại to lớn dường nào, Diệp Trùng đứng trước nó thực sự là nhỏ bé đến đáng thương!

Sự bất lực sâu sắc nảy sinh từ tận đáy lòng của Diệp Trùng.

Chờ đợi số mệnh của mình là bị xé nát thành từng mảnh vụn thôi! Không ngờ mình và số mệnh tranh đấu bao nhiêu năm nay, cuối cùng vẫn là không thoát khỏi vòng tay của nó! Sự bi thương vô cùng tận dâng lên trong lòng Diệp Trùng!

- Ngu ngốc! Đang suy nghĩ vẩn vơ gì thế! Chờ chết à? Đột nhiên một giọng nói xuất hiện trong đầu Diệp Trùng.

Diệp Trùng ngây người, sau đó liền mừng rỡ: “Mục, là người sao?”

- Tốt rồi, không có thời gian nói với người, bây giờ người quay về phía 9 độ bán kính vec-tơ, thực hiện đổi hướng trong góc hẹp về 2 phía mà tiến lên!

Không sai! Chính là Mục! Giọng nói này, Diệp Trùng cả đời cũng không quên!

Diệp Trùng đè nén sự mừng rỡ trong lòng xuống, hai tay nhanh chóng thực hiện thao tác, đối với gợi ý của Mục, Diệp Trùng không chút hoài nghi! Nếu như nói thứ Diệp Trùng tin tưởng nhất trên thế giới này, đó nhất định là Mục!

Hai tay Diệp Trùng với tốc độ cao nhất thực hiện thao tác, tác dụng của việc huấn luyện bi thép đột phá bình cảnh 10 viên lập tức hiện ra, hư ảnh của 2 tay Diệp Trùng đã không phải là loại sương khói mờ mờ như trước, mà là giống như ảnh thật.

Chỉ thấy quang giáp số F-58 của Diệp Trùng đột nhiên điều khiển phương hướng, sau đó cấp tốc lay động qua trái, phải trong phạm vi nhỏ. F-58 giống như một con cá đen cố gắng hết sức muốn thoát ra khỏi dây câu, không ngừng lay động qua trái, phải. Giống như kỳ tích, F-58 vậy mà từ từ, từng chút một rời xa dòng xoáy toái thạch.

Diệp Trùng không khỏi có thêm lòng tin.

- Bây giờ bán kính vec-tơ chuyển sang 8 độ, làm lại động tác vừa rồi! Giọng của Mục lại một lần nữa vang lên.

Phù, phù, Diệp Trùng hỗn hển thở, thao tác vừa rồi hao phí phần lớn thể lực của Diệp Trùng, nhưng may mắn đáng giá là cuối cùng chạy thoát khỏi dòng xoáy toái thạch!

- Xem ra trình độ của người đạo này có tiến bộ! Mục lãnh đạm nói.

Diệp Trùng vẫn đắm chìm trong niềm vui thoát chết và được gặp lại Mục nói: “Đúng vậy, thời gian này đều huấn luyện trong Hắc giác, học được không ít thứ!”

- Hắc giác? Giọng nói của Mục dường như có chút không đúng.

Diệp Trùng liền bắt đầu kể lại những việc từng trải qua sau khi mình tỉnh lại, còn Mục thì chăm chú lắng nghe, hơn nữa đôi lúc lại hỏi han vài câu.

Sau khi Diệp Trùng nói xong, Mục trầm ngâm hồi lâu.

- Có vấn đề sao? Diệp Trùng kỳ quái hỏi.

Mục trầm mặc một lúc mới nói: “Hắc giác mà người nói đó có thể là có vấn đề!”

- Có vấn đề? Diệp Trùng không khỏi nghi hoặc hỏi.

Mục không trực tiếp trả lời, mà lại hỏi: “Diệp tử, cái quang giáp này có phải là bọn họ cho người!”

Diệp Trùng gật gật đầu: “Đúng vậy, tính năng của quang giáp này vô cùng không tệ, vừa rồi trong dòng xoáy toái thạch vậy mà có thể đối phó được, thật làm ta có chút kinh ngạc!”

- Người lấy tám năng lượng thứ 7 dưới bàn điều khiển trong quang giáp ra, cẩn thận kiểm tra! Giọng nói của Mục vĩnh viễn không nhanh không chậm như thế.

Diệp Trùng theo lời lấy ra tám năng lượng thứ 7 ra, cẩn thận kiểm tra, hẳn tin rằng Mục tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô ích. Ý, quả nhiên có chút không đúng, trong cái này hình như có một đoạn mạch có thể phát ra tín hiệu, theo lý mà nói, chỗ này căn bản không thể xuất hiện đoạn mạch như vậy.

Diệp Trùng tuy rằng không hiểu chuyện đời, nhưng không có nghĩa là hần ngược, ngược lại hẳn rất thông minh. Mấy việc này, chỉ nghĩ một chút là hẳn hiểu rồi! Không chút do dự, Diệp Trùng liền lấy công cụ chùi sạch đoạn mạch này, hẳn không muốn bị người khác theo dõi.

- Yên tâm đi, chính là ở đó, ta đã giúp người kiểm tra qua rồi! Mục ung dung nói.

Diệp Trùng chỉ ừ một tiếng, đối với trò nhỏ này của Hắc giác, Diệp Trùng ngược lại không hề giận, dù sao mình cũng học được không ít thứ từ bọn họ, trên đời không có bữa ăn không, nhưng mùi vị của món ăn trong nhà ăn đó quả thật không tồi, Diệp Trùng nhớ lại liếm liếm môi.

- Diệp tử, người nói người còn ngâm mình trong một loại chất lỏng màu bạc.”

- Ừm, không phải nó cũng có vấn đề chứ? Diệp Trùng rõ ràng giặt mình một cái.

- Rất có khả năng! Mục hoàn toàn không để ý tới tâm tình của Diệp Trùng, nói không chút che giấu.

- Cái lũ Hắc giác đáng chết này... Diệp Trùng vừa muốn giận dữ nhìn về phía Hắc giác một cái để thể hiện sự tức giận, liền lập tức hoảng lên nói: “Mục, chúng ta hình như bị lạc đường rồi!”

- Ta phát hiện lâu rồi! Mục lười biếng nói.

- Vậy làm sao giờ?

- Theo kinh nghiệm thông thường mà nói, việc xảy ra bên người người căn bản có thể kết luận rằng không thể tính toán! Mục kết luận như đinh đóng cột.

52. Chương 52: Thoát Khốn

- Xác suất thoát ra của các phương hướng đều bằng nhau! Mục lãnh đạm nói.

- Nhưng Mục, người cần nhiều quặng vàng đen như vậy để làm gì? Diệp Trùng tò mò hỏi.

- Bí mật! Không thể cho biết. Mục thần bí nói. Nghe Mục nói, quặng vàng đen là một loại khoáng thạch cực kỳ hiếm có, có thể từ đó luyện ra được kim loại vàng đen hiếm có, tên khoa học là Krause, không chỉ có tính năng vật lý vô cùng xuất sắc, mà còn có khả năng tự sửa chữa, đây cũng là chỗ trân quý nhất của vàng đen.

Không ngờ tới, quặng vàng đen thu được dọc đường so với tổng số mà hẳn gặp được trước đây còn nhiều hơn. Mục đem tất cả quặng vàng đen gặp được đều bỏ vào không gian thứ nguyên của mình, hề thấy Mục ra tay, vô luận là quặng vàng đen lớn cỡ nào cũng không thấy nữa, làm Diệp Trùng ngưỡng mộ không thôi! Chỉ tiếc là Mục cho hẳn biết, đây cũng là kỹ năng độc nhất, không thể truyền thụ.

Diệp Trùng chán nản, bĩu môi, đột nhiên nghĩ tới gì đó: “Ái chà, nghe nói trong Hắc giác có không ít kỹ sư và thợ máy quang giáp rất lợi hại, sớm biết thì mời bọn họ thử xem có sửa chữa người không! Tại sao lại quên nhỉ?” Diệp Trùng ảo não vỗ đầu. Diệp Trùng trước mặt Mục giống như hoàn toàn biến thành 1 người khác!

- Cái quang giáp người đang điều khiển này chính là bọn họ chế tạo ư? Mục hỏi.

- Đúng rồi, cái quang giáp này cũng không tồi nha! Diệp Trùng trả lời.

- Vậy thì họ không thể hoàn toàn sửa chữa ta! Mục lãnh đạm nói, trong giọng nói lộ ra sự kiêu ngạo làm Diệp Trùng không khỏi liếc xéo mắt.

May mắn Diệp Trùng có thói quen mang theo pin dự trữ, nếu không, cho dù thời gian bay của F-58 có dài hơn cũng sớm hạ cờ, ngưng trống rồi. Diệp Trùng vừa ăn thức ăn hữu cơ lỏng năng lượng cao chuẩn bị trong quang giáp, vừa nhớ lại mỹ vị trong nhà ăn Hắc giác, điều này càng làm tăng thêm nỗi đau của hắn.

Mục vẫn ở trong không gian thứ nguyên, để cố sức giảm thiểu sự tiêu hao năng lượng.

Quang giáp của Hắc giác đích thật vô cùng tiên tiến, lấy F-58 của Diệp Trùng này mà nói, tuy rằng nó chỉ là một quang giáp huấn luyện, nhưng vô luận là linh kiện nào cũng đều phải tiên tiến hơn những quang giáp cao cấp mà Diệp Trùng đã dùng qua trước đó, tính năng tổng thể càng cao hơn mấy lần. Cứ lấy động cơ mà nói, cái động cơ này và động cơ khá nổi tiếng trên thị trường, cấu tạo đều không giống nhau, chính Diệp Trùng từng tháo rời F-58 ra, nhưng vô luận là về mặt sức mạnh của động cơ hay là thời gian bay liên tục, biểu hiện của động cơ F-58 đều vượt xa những động cơ được cho là cao cấp trên thị trường đó.

Đương nhiên, nếu như so cấu tạo với động cơ giống như sách trời, làm người khác xem không hiểu được của Mục, cái này tự nhiên chỉ có thể coi như là trò con nít! Nhưng bản đồ cấu tạo động cơ của Mục, Diệp Trùng tới bây giờ vẫn không hiểu rõ.

Diệp Trùng và Mục lại tìm thấy một khối quặng vàng đen đường kính nửa mét, Diệp Trùng gọi Mục từ không gian thứ nguyên ra, Mục lập tức tới gần khối quặng vàng đen đó.

Thành linh, Diệp Trùng dường như có cảm giác, nói với Mục bằng giọng nói không chắc chắn: “Mục, mau xem, toái thạch ở chỗ này hình như trở nên ít hơn nhiều!”

Mục lười biếng nói: “Đích xác mà nói, mật độ toái thạch trong một đơn vị không gian ở chỗ này so với 10 tiếng trước ít hơn 62%, nhưng số liệu này có một sự ngẫu nhiên nhất định, chỉ dùng để tham khảo!”

Diệp Trùng hưng phấn nói: “Xem ra phương hướng của chúng ta không có sai!”

Mục lại theo thói quen, đả kích Diệp Trùng nói: “Đừng vui mừng quá sớm, coi như chúng ta ra khỏi vành đai toái thạch thì sao chứ? Ai biết chúng ta đang ở đâu? Gần đó có hay không hành tinh nào? Cách chúng ta bao xa? Có người hay không? Nếu như không có tàu vũ trụ...”

Mục đột nhiên dừng lại, sau đó trong giọng nói có vẻ gấp gáp: “Mau, bay thẳng về hướng 15 độ bán kính vec-tơ! Tốc độ nhanh nhất!” Mục mau chóng thu lấy quặng vàng đen, sau đó trở về không gian thứ nguyên.

Diệp Trùng nghe thế, biết chắc là có tình huống gì mới, không tiết kiệm năng lượng nữa, mau chóng tăng tốc quang giáp lên tối đa. Lăn lộn trong vành đai toái thạch một khoảng thời gian, Diệp Trùng bây giờ đối với việc tránh toái thạch, kinh nghiệm khá là phong phú, tuy rằng tốc độ đã đẩy lên cao nhất nhưng Diệp Trùng vẫn vô cùng thoải mái, linh hoạt lách tránh từng khối toái thạch một. Mục cũng có chút kinh ngạc: “Diệp tử, kỹ thuật bây giờ của ngươi không tồi a!”

Bên ngoài Diệp Trùng thoải mái, nhưng tinh thần vô cùng tập trung, căn bản không dám trả lời, cặp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, sợ xảy ra vấn đề. Tốc độ nhanh như vậy, đụng phải toái thạch, dù cho vỏ giáp của F-58 có cứng hơn, chỉ e rằng cũng chịu không nổi, Diệp Trùng không muốn lúc này đây lại chơi trò đánh bom liều chết!

Toái thạch trước mắt càng lúc càng ít, Diệp Trùng cũng trở nên càng thoải mái hơn. Diệp Trùng cũng hiểu mình đã tới tầng ngoài của vành đai toái thạch, không khỏi tinh thần phấn chấn.

Quả nhiên, tích, một tiếng khê vang lên, hệ thống quét hình của quang giáp Diệp Trùng cũng hồi phục như thường, tự động bắt đầu thực hiện quét hình xung quanh.

Sản phẩm của Hắc giác, cũng thuộc loại tinh phẩm! Hệ thống trinh thám của F-58 mà Diệp Trùng trước giờ chưa từng dùng qua rõ ràng vô cùng tiên tiến, lập tức phát hiện phía trước có điều khác lạ, một điểm đỏ trên màn hình không ngừng được phóng lớn! Theo như hình ảnh không ngừng được phóng lớn, hình dáng cũng càng lúc càng rõ ràng.

Là tàu vũ trụ! Diệp Trùng không khỏi vui mừng, mở hết ga bay thẳng tới.

Sau 3 phút, đối phương vậy mà vẫn không phát hiện ra hắn! Diệp Trùng không khỏi có chút kinh ngạc, xa như vậy mà vẫn có thể phát hiện mục tiêu, hệ thống trinh thám của F-58 thật sự quá tiên tiến, mà bây giờ mình gần đối phương như vậy, đối phương thế nào vẫn không phát hiện ra mình? Chẳng lẽ F-58 vẫn còn hệ thống chống truy tìm vô cùng không tồi? Diệp Trùng vội vàng tìm tư liệu của F-58 từ quang não, quả nhiên, F-58 do trong lớp vỏ quang giáp có pha trộn một loại vật liệu đặc thù có thể hấp thu các loại sóng, cho nên có được tính năng chống truy tìm xuất sắc, loại vật liệu này cũng làm một trong những nguyên nhân làm cho nó nhìn đen bóng như vậy!

Hắc giác có thực lực mạnh như vậy, bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì? Ý nghĩa này làm lóe lên trong đầu của Diệp Trùng rồi biến mất, nhưng, nó có quan hệ gì với mình chứ? Dù sao cũng không định quay trở lại rồi, Diệp Trùng tự đoán nói.

- Đánh lén bọn họ? Diệp Trùng hỏi ý kiến Mục, đưa ra phương án quả nhiên vô cùng phù hợp với phong cách và thói quen của hắn.

- Đánh lén? Tàu vũ trụ nếu như hư hại thì người cũng xong đời luôn!” Mục hiển nhiên rất không tán đồng. “Đây hình như là một tàu dân dụng, người có thể gửi cho họ tín hiệu trước!”

- Ủ! Diệp Trùng cũng không nghĩ ra được phương pháp tốt hơn, từ lần trước hắn mới biết phá hoại thân tàu từ bên ngoài sẽ gây tổn hại tới tàu lớn bao nhiêu, nếu không phải bên trong tàu chủ soái của Độc nhãn long, các loại vật chất cực kỳ tốt, lần trước nói không chừng cái mạng nhỏ của hắn đã khó giữ rồi!

Nhận được tín hiệu, đối phương không hề tỏ ra quá hoảng hốt, mà trong tin tức trả lời lại thanh minh rằng bọn họ là y, bác sĩ tình nguyện.

- Y, bác sĩ tình nguyện? Đây là cái gì? Diệp Trùng không hiểu hỏi.

Mục giải thích nói: “Y, bác sĩ tình nguyện chính là một số người biết y thuật hoặc y tá, nghĩa vụ của bọn họ là chữa bệnh, liệu thương cho tất cả mọi người, không thu bất cứ chi phí nào, cuộc sống của bọn họ phần lớn khá là vất vả. Niềm tin của bọn họ là sinh mạng cao hơn hết thảy! Bởi vì bọn họ đối đãi bình đẳng với mọi người, cho dù là hải tặc bị thương, bọn họ cũng sẽ cứu chữa. Cho nên bọn họ gần như được mọi người tôn kính, không có hội hải tặc nào đi cướp của y, bác sĩ tình nguyện, ngược lại rất nhiều hải tặc còn phái người bảo vệ khi y, bác sĩ tình nguyện đi ngang qua khu vực cướp bóc của chúng.”

- Tính tình bọn họ đa số vô cùng ôn hòa, tâm địa lương thiện, đồng thời, cũng là người tràn đầy sự cảm thông. Cho nên, ta nghĩ người đề nghị lên tàu bọn họ, bọn họ nhất định sẽ không từ chối đâu!” Mục đưa ra kiến nghị.

- Tính tình ôn hòa? Diệp Trùng lục tìm trong đầu tất cả các sinh vật mình quen thuộc trên hành tinh rác, thật sự tìm không ra một loại sinh vật nào có tính tình có thể coi là ôn hòa như Mục nói. Thật sự là làm cho người ta khó hiểu a, nhưng, lời Mục nói, nghĩ lại cũng không sai! Diệp Trùng thầm nghĩ trong lòng.

Diệp Trùng nghe lời phát ra tin tức xin lên thuyền!

53. Chương 53: Lên Tàu

Villa vừa rồi đột nhiên nhận được tín hiệu của đối phương, làm hắn giật bắn cả mình, bởi vì trước đó hắn căn bản không phát hiện sự tồn tại của đối phương. Villa kinh hoảng, chỉ có thể dùng tay điều chỉnh ống kính của màn hình, phí một phen công phu mới tìm được vị trí của đối phương.

Villa hơn 40 tuổi, bộ râu ngắn mềm rậm rạp làm cho hắn nhìn có vẻ sung mãn khí tức mạnh mẽ của đàn ông.

Villa trong lòng khen ngợi không thôi, đối phương rõ ràng đã sớm đi vào trong phạm vi cảnh báo của tàu vũ trụ này, hệ thống cảnh báo trên tàu lại không hề phát ra cảnh báo, điều này chỉ có thể nói rằng hệ thống chống truy tìm của đối phương tiên tiến hơn hệ thống cảnh báo trên tàu nhiều lắm!

Nhận được tin tức đối phương xin lên tàu, Villa mới xác định đối phương không hề có địch ý, làm hấn nhất thời thở phào một hơi, nếu không, với loại kẻ địch có thể ẩn nấp bất cứ lúc nào này, thực sự là bất kỳ ai cũng không hy vọng gặp phải.

Sau khi trưng cầu ý kiến của Vương lão tiên sinh, Villa chấp nhận yêu cầu của đối phương.

Đến khi quang giáp bay đến gần, Villa mới chân chính nhìn rõ hình dáng thật sự của đối phương, mặt không khỏi biến sắc, trái tim đập mạnh không thôi.

Villa lúc trẻ rất ham thích thám hiểm, trong giới thám hiểm cũng có chút tên tuổi, cũng từng lăn lộn một thời ở Hắc giác. Loại quang giáp thể này, hấn dù thể nào cũng sẽ không quên, nó đại biểu cho thực lực mạnh mẽ vô bì và sự vô tình, tàn nhẫn. Hấn từng gặp nhiều nhân vật vô cùng lợi hại vi phạm lệnh cấm vô ở Hắc giác mà bị giết tại chỗ, mà trong đó có không ít người thực lực đều trên cả hấn.

Nhiều năm như vậy rồi, vẫn chưa từng thấy mấy người của Hắc giác này rời khỏi Hắc giác, trong lòng Villa vô cùng kinh ngạc, nhưng hấn không hề muốn lấy tính mạng của mình ra đùa tí nào, cho nên, vấn đề này sớm đã bị hấn quẳng ra khỏi đầu.

Vương Vi Kỳ ở bên cạnh bữu môi nói: “Quang giáp này xấu quá!” Thân hình Vương Vi Kỳ cao dong dỏng, gương mặt thanh nhã kết hợp với dáng vẻ khả ái mê người, mái tóc dài bóng mượt, mềm mại được cuộn lên, tỏ rõ sự linh hoạt, miễn tiện, đôi mắt to ngân ngấn nước nhấp nháy, giống như biết nói, có sát thương lực chí mạng đối với đại đa số đàn ông.

F-58 cao khoảng 10 mét, toàn thân màu đen, xem ra rất không bắt mắt, do là quang giáp huấn luyện nên lúc trước không có trang bị quá nhiều vũ khí, theo như yêu cầu của Diệp Trùng chỉ trang bị một con dao từ trường siêu tần, còn có 2 cái sừng chặn đòn đã được thiết kế lại. Mà bởi vì an toàn trong vành đai toái thạch, trên lưng F-58 còn có khiên hợp kim lớn đường kính hơn 5m, cái khiên có vành hơi cong làm cho F-58 giống như vác một cái mang trên lưng, vô cùng hoạt kê, nhưng vành khiên sắc nhọn như đao chứng tỏ nó tịnh không phải chỉ có thể dùng để phòng thủ. Điều càng làm Villa chú ý là ở mỗi khớp khuỷu tay của 2 tay lại có một lưỡi đao hơi cong khoảng 2 mét màu đen, bình thường dán chặt vào cánh tay, nhưng chỉ cần gấp lại, mũi đao bén nhọn và lưỡi đao sắc lẹm làm người khác lạnh người mới lộ ra bộ mặt hung ác của nó.

Vạn Tử Thanh bên cạnh vội vàng gật đầu phụ họa nói: “Hấn đương nhiên không đẹp như Huyền Ảnh của Kỳ nhi rồi, chắc chắn, hình dáng thật là...”

Vương Vi Kỳ là cháu gái của Vương lão tiên sinh, tuổi còn trẻ mà đã qua được kiểm tra sư sĩ trung cấp, lần này đi cùng với ông, một là do không yên tâm sự an toàn của ông, hai là muốn tăng cường kiến thức, rèn luyện, thêm kinh nghiệm, để chuẩn bị một chút cho kỳ kiểm tra sư sĩ cao cấp. Còn Vạn Tử Thanh lại là đàn anh của Vương Vi Kỳ, lúc ở trường đã điên cuồng theo đuổi Vương Vi Kỳ, bây giờ theo đuổi tới tận đây! Nói thật ra, Vạn Tử Thanh tính ra cũng là một người có tài, nhưng Vương Vi Kỳ không nóng không lạnh, lúc gần lúc xa, làm hấn cũng đầu đầu vô cùng.

Villa ở bên cạnh cười khở không thôi, hai tên nhóc không biết trời cao đất dày, chỉ mong chúng đừng đi chọc vào sát tinh này. Nghĩ đi nghĩ lại, Villa vẫn không yên tâm, không khỏi dặn dò 2 người: “Hai người ngàn vạn lần không được đi chọc người này, người này là kẻ chúng ta tuyệt đối không chọc được đâu!” Thấy 2 người không để tâm, không khỏi cao giọng nghiêm túc nói: “Kỳ nhi, Tử Thanh nghe thấy hay không?”

Vương Vi Kỳ lè lưỡi, làm mặt quỷ với Vạn Tử Thanh, Villa thúc thúc luôn vô cùng quan tâm bọn họ, 2 người chỉ có thể làm ra bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời.

Villa vội vội vàng vàng rời phòng điều khiển chính, dự tính đi đón vị khách thần bí này!

Mặt nạ màu đen, áo gió màu đen, không sai, giống y với suy nghĩ của Villa. Mặt nạ đen bóng loáng kỳ dị nhưng lại có cảm giác mềm mại, con mắt màu bạc tán phát ra khí lạnh bức người, sự xung đột thị giác mạnh mẽ của trắng và đen nhất thời đoạt lấy tâm thần của gần như tất cả mọi người, mọi người không hề chú ý tới số hiệu F-58 nhỏ bé bên mép bên mép mặt nạ. Đương nhiên, trong đám này không hề bao gồm Villa, dù sao hấn lúc trước đã nhìn thấy, cho nên ảnh hưởng phải chịu cũng không sâu. Cái áo gió rộng lớn bao lấy cả con người Diệp Trùng vào trong, càng làm tăng thêm vài phần cảm giác thần bí.

Vương Vi Kỳ trong lòng thầm nhủ, nếu như có một cái mặt nạ như vậy thì thật là tuyệt! Tuyệt đối là thời thượng!

Diệp Trùng đối với người già đặc biệt tôn kính, họ dễ dàng làm cho Diệp Trùng nhớ tới cha nuôi đã chết, còn có mấy lão gia gia đó trong “Cực Quang” đối xử cực tốt với mình!

Loại biểu hiện này của Diệp Trùng làm cho Villa vô cùng kinh ngạc, không ngờ tới vệ sĩ Hắc giác lãnh khốc vô tình lại lễ phép với người già như vậy, nói không chừng bọn họ kỳ thật cũng không phải là lãnh khốc vô tình mà chỉ là do mệnh lệnh bức bách thôi! Trong lòng Villa cuối cùng cũng cảm thấy có chút an tâm.

Đúng lúc là thời gian dùng cơm, Diệp Trùng nhận được lời mời cùng ăn. Trên bàn ăn, Diệp Trùng vui đầu vào ăn, không hề quan tâm ánh mắt khác thường của mọi người. Phù, sau khi ăn xong bát thứ 7, Diệp Trùng sờ sờ cái bụng đã no được 8 phần, hài lòng suy nghĩ, tuy rằng so với món ăn của Hắc giác còn thua xa, nhưng so với thức ăn hữu cơ lỏng năng lượng cao trên F-58, mùi vị vẫn ngon hơn nhiều.

Chào hỏi mọi người xong, trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, hắn liền trở về phòng mà Villa chuẩn bị trước.

Vận động tiêu hóa sau khi ăn, đây là thói quen của Diệp Trùng!

Trước tiên là hoạt động toàn thân, Diệp Trùng từ từ thả lỏng thân thể, sau đó vận động thân thể, chạy điên cuồng trong phòng. Nói thực ra hình dung là chạy thì thật là không thích hợp, Diệp Trùng đều là dùng mũi chân, mỗi lần điểm lên mặt sàn, thân hình liền lướt về phía trước, chỉ là không gian trong phòng thật sự quá nhỏ, Diệp Trùng không thể không liên tục thay đổi phương hướng, sau đó, Diệp Trùng cứ thế xoay tròn trong phòng.

Chỉ thấy tốc độ của Diệp Trùng càng lúc càng nhanh, lúc đầu điểm lên sàn nhà không có tiếng động, nhưng theo tốc độ càng lúc càng nhanh của Diệp Trùng, mũi chân điểm trên sàn nhà phát ra âm thanh bộp bộp trầm đục, tiết tấu càng lúc càng nhanh, âm thanh cũng càng lúc càng dồn dập.

Sau 10 phút, Diệp Trùng cuối cùng cũng dừng lại, mồ hôi ẩn hiện trên trán, hô hấp cũng trở nên có chút nặng nề. Diệp Trùng cố gắng lắc lắc cái đầu có chút choáng váng.

Mục có chút kinh ngạc nói: “Diệp tử, có tiến bộ nha!”

Diệp Trùng cười hì hì, từ túi hông của áo gió lấy ra bi thép, để lên sàn nhà. Hít sâu một hơi, hai tay hơi ấn trên mấy bi thép này, Diệp Trùng cảm thấy đầu óc đã hồi phục như thường, liền hey nhẹ một tiếng, hai tay đột nhiên chuyển động.

Diệp Trùng tập trung tinh thần, lực chú ý tập trung cao độ, không dám có chút phân tâm.

Một đám hư ảnh phủ lên trên mấy viên bi thép này, bi thép ở trong xảy ra va chạm kịch liệt, tốc độ cực nhanh, quỹ tích sau khi va chạm cực khó phán đoán, nhưng mỗi lần tới bên rìa hư ảnh đều bị văng trở lại. Tốc độ của bi thép càng lúc càng nhanh, lớp hư ảnh này cũng càng lúc càng dày lên, tiếng va chạm lạnh lạnh của bi thép trong hư ảnh vang lên liên tục.

Diệp Trùng vừa muốn gia tăng tốc độ tay, đột nhiên trong lòng đột nhiên cảnh giác, lập tức hồi thần, không khỏi hét lớn: “Ai?” Hai tay quét qua sàn nhà, tất cả bi thép toàn bộ đều vào tay hắn.

Thân hình theo bản năng lảo ra sau, đồng thời, 3 viên bi thép vùng tay bay mạnh ra.

Chú thích: (1)NV: : có thể dịch là Vera, Villa (David Villa, đang đá cho Barcelona) hoặc Rivera (Gianni Rivera: siêu sao bóng đá Ý). Nhưng thấy Phương Tường thích đặt tên theo tên cầu thủ của giải bóng đá Tây Ban Nha nên chọn Villa. Thông tin của Villa có thể tìm thấy ở đây: .

54. Chương 54: Diệp Trùng Lãnh Khốc

Bụp bụp 2 tiếng, 2 viên bi thép khảm sâu vào trong cửa phòng, xuyên sâu vào trong cánh cửa làm bằng sợi cacbon-nitro dày 10 cm, cánh cửa gần như bị xuyên thủng, chỉ thiếu 2 cm. Viên bi thép còn lại xuyên qua khe cửa hơi mở, đánh trúng bức tường đối diện của hành lang, cũng giống như vậy mà khảm sâu lên tường.

Sắc mặt Vương Vi Kỳ không còn chút máu, trắng bệch như một tờ giấy!

Viên bi thép xuyên qua khe cửa đó cách đầu mũi của nàng không tới 1 cm, luồng không khí mạnh mẽ do bi thép mang lại thậm chí làm nàng cảm thấy đầu mũi đau rất, nếu như lúc này nàng có gương, nàng nhất định sẽ phát hiện đầu mũi của mình bị không khí sắc bén rạch một vết cực nhỏ, một giọt máu đang từ từ rỉ ra ngoài!

Nàng chưa từng có cảm giác gần cái chết như vậy, sức mạnh to lớn của bi thép vậy mà có thể khảm sâu vào bức tường, cái này nếu đánh lên người mình, e rằng... e rằng..., nàng không kiềm được không rét mà run, một sự hoảng sợ mãnh liệt trong nháy mắt nuốt chửng trọn vẹn tâm linh của nàng, một tiếng hét chói tai vang lên, Vương Vi Kỳ bưng mặt bỏ chạy, nàng bây giờ chỉ có một suy nghĩ, chính là phải cách xa căn phòng ma quỷ này!

Diệp Trùng vừa chuẩn bị ra tay tiếp, nghe thấy tiếng thét chói tai, sau đó là tiếng bước chân chạy trốn chết của đối phương.

Mục từ trong đầu của Diệp Trùng nhảy ra, tầm tắc nói: “Diệp tử, người vậy mà cũng không thương hương tiếc ngọc a!”

Diệp Trùng ngớ ngẩn hỏi: “Cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc!”

Giọng nói Mục giống như đã biết người thế nào cũng nói như thế: “Trên thế giới, à, những nơi ngoài hành tinh rác ra, phụ nữ được cho rằng phải được yêu thương và nuông chiều, cho nên phần lớn mọi người đều không muốn ra tay với phụ nữ, thậm chí có người chưa từng ra tay với phụ nữ!”

Diệp Trùng kỳ quái hỏi: “Tại sao? Chính là vì bọn họ là phụ nữ ư?”

Mục suy nghĩ một chút, mới đồng ý nói: “Hình như là vậy đó!”

Diệp Trùng không cho là đúng nói: “Thật là một quy luật kỳ quái! Mà kỳ quái nhất là Mục, người vậy mà cũng đưa ra một quy luật kỳ quái như vậy!”

Mục giống như là bị cái gì đó chẹn họng.

Diệp Trùng đắc ý nói: “Phản ứng vừa rồi của ta không tồi chứ!”

Mục khinh thường nói: “Sức mạnh quá yếu, vậy mà ngay cả cửa cũng không xuyên thủng, nếu như có thể xuyên thủng, vậy mới có thể tạo uy hiếp với kẻ địch! Hơn nữa, người nhòm dậy quá chậm, sức mạnh tính ra cũng không chuẩn, nếu như người lại bắn thêm 2 viên, có thể trúng vị trí của 2 viên ban đầu, thì có thể xuyên thủng, vậy nàng ta không chết cũng trọng thương!”

Diệp Trùng gật đầu đồng ý: “Không sai, không sai, ta vẫn có thể làm thế...” Hai người bắt đầu thảo luận một cách sôi nổi!

Ước chừng cũng sắp tới giờ ăn cơm, hai người mới ngừng cái đề tài làm người ta cảm thấy hứng thú này.

Diệp Trùng đứng dậy, khoác thêm áo gió, đi ra khỏi phòng.

Sau khi đi vào đại sảnh, quả nhiên sắp ăn cơm, đây là việc Diệp Trùng cảm thấy hứng thú nhất ngoài đề tài vừa rồi.

Diệp Trùng đang chuẩn bị đi về phía bàn ăn, đột nhiên Vạn Tử Thanh bưng một ly vani nóng hằm hạp đi về phía Diệp Trùng, mắt thấy sắp sửa đụng phải Diệp Trùng. Diệp Trùng bước 1 bước sang bên cạnh, tránh ra, trong mắt Vạn Tử Thanh lóe lên một tia xảo quyệt, miệng giả bộ la hoảng lên, cổ tay khẽ rung lên, nước vani nóng hổi tạt về phía Diệp Trùng.

Diệp Trùng lạnh lùng nhìn biểu diễn đáng cười của Vạn Tử Thanh, địch ý của đối phương đối với mình lộ ra không còn nghi ngờ gì, điều làm Diệp Trùng không hiểu nhất là đối phương tại sao lại dùng cách không có chút lực sát thương này? Chút nước vani này cho dù tạt lên người mình cũng không gây ra chút tổn thương nào. Chẳng lẽ bên trong có chứa chất độc có tính ăn mòn cao?

Nhưng không hiểu thì không hiểu, đã xác định địch ý của đối phương, Diệp Trùng sẽ không có chút do dự nào.

Mũi chân khẽ điểm, Diệp Trùng giống như quỷ mị chuyển sang bên cạnh Vạn Tử Thanh, tay phải như điện thò ra bóp chặt yết hầu của Vạn Tử Thanh, đang chuẩn bị phát lực, Diệp Trùng dám khẳng định, ngay cả cây sắt to như thế này, mình cũng tuyệt đối có thể bẻ gãy nó!

Thình lình, trong lòng Diệp Trùng máy động, tay phải mạnh mẽ chuyển từ nắm thành đẩy, đồng thời mũi chân phát lực, cả thân hình nhanh chóng lùi ra sau.

Vạn Tử Thanh thì thảm rồi, tuy rằng thoát được một kiếp, nhưng bất kể là ai, yết hầu mềm yếu bị bóp mạnh như vậy cũng tuyệt đối không dễ chịu! Vạn Tử Thanh bụm lấy yết hầu, quỳ trong góc tường, ho sặc sụa, ánh mắt tỏ ra vô cùng hoảng sợ. Sức mạnh của Diệp Trùng, tuy rằng đã đổi từ nắm sang đẩy, yết hầu của Vạn Tử Thanh không bị bóp vỡ tại chỗ, nhưng vài sợi tơ máu chảy ra nơi khóe miệng của Vạn Tử Thanh đã chứng tỏ hắn cũng bị thương không nhẹ.

Sự chú ý của Villa ngay từ khi Diệp Trùng vừa ra khỏi phòng vẫn luôn đặt trên người Diệp Trùng. Vạn Tử Thanh giở mấy trò vật đó, Villa thấy nhiều, hiểu rộng như thế nào lại không hiểu, trong lòng đã thầm kêu hồng bét, người cũng không nhìn xem là người nào, cũng dám dùng chiêu này? Nếu như là loại người cực kỳ sĩ diện, chiêu này của người, người ta không tiện phát tác, nhưng đối diện người là người gì chứ? Bọn họ giết người tuyệt đối không nháy mắt, người không phải là tìm chết sao?

Sự việc khẩn cấp, Villa chỉ kịp rút súng hồng ngoại buộc nơi chân, bắn một phát về phía 2 người! Villa căn bản không mong bắn trúng Diệp Trùng, hắn chỉ muốn bức Diệp Trùng tránh ra, làm cho tình hình dịu bớt.

Vương Vi Kỳ nhìn thấy màn này, kinh nghiệm vừa rồi không tránh khỏi xuất hiện trong đầu, không khỏi thất thanh hét lên!

Tiếng la chói tai của Vương Vi Kỳ làm ánh mắt mọi người đều tập trung lên người nàng, sau khi thấy dáng vẻ hoảng sợ thất sắc của nàng, liền nhìn theo ánh mắt của nàng, lúc này mới phát hiện Diệp Trùng ngao nghễ đứng ở một góc phòng ăn, Vạn Tử Thanh đang quỳ nơi góc tường, còn có Villa đang ở không xa rút súng cầm tay, dáng vẻ giống như gặp đại địch.

Mọi người không khỏi huyền não lên.

Villa trong lòng kêu khổ, chỉ hi vọng đối phương sẽ không trút giận lên mình, nếu không, mạng mình hôm nay để lại đây rồi.

Đối với súng hồng ngoại trên tay Villa, Diệp Trùng không hề để tâm, cái áo gió trên người có thể chống lại tất cả công kích loại súng ống dưới 10 vạn cấp. Công nghệ chế tạo của Hắc giác thật sự là kinh người.

Diệp Trùng vừa muốn ra tay.

Vương lão tiên sinh thấy tình hình không ổn liền đi ra. Nếu như nói Diệp Trùng vẫn còn ai không muốn ra tay, vậy không nghi ngờ gì chính là Vương lão tiên sinh có tuổi cao nhất ở đây.

Vương lão tiên sinh ho nhẹ một tiếng: “Anh bạn nhỏ, thằng bé này không hiểu chuyện, nhưng ta nghĩ nó đã chịu trừng phạt rồi, chỉ bằng tha nó một lần, cậu thấy thế nào?”

Mục hiển nhiên rất hiểu trong lòng Diệp Trùng nghĩ cái gì: “Thôi đi, Diệp tử, cũng coi như là cho hắn một lời cảnh cáo! Hơn nữa chúng ta ăn của người ta nhiều cơm như vậy, vẫn chưa có trả tiền đó!”

Diệp Trùng cẩn thận hỏi trong lòng: “Mục, ăn cơm lại phải trả tiền à?” Trên người Diệp Trùng không có một đồng nào, tất cả kim cương vàng đều để trong phòng ở Hắc giác.

Giọng nói của Mục như sắp ngắt tới nơi: “Trời ạ, Diệp tử, chẳng lẽ ngươi trước giờ vẫn ăn cơm giứt sao? Người không biết mua đồ phải trả tiền à?”

Diệp Trùng nhỏ giọng nói: “Ta chỉ biết mua quang giáp phải tốn tiền! Với lại, ta hình như chưa từng mua cái gì!” Diệp Trùng cẩn thận nhớ lại.

Mục phí hết lời mới làm cho Diệp Trùng miễn cưỡng hiểu được đạo lý muốn lấy được thứ gì từ người khác thì phải lấy cái gì đó tương đương trao đổi.

Tuy rằng điều này trái ngược với tất cả nhận thức của Diệp Trùng, nhưng dưới sự khuyên nhủ muốn khô cả miệng và sự oanh tạc đến kiệt sức của Mục, Diệp Trùng cũng chấp nhận. Trước giờ chưa từng thấy Thiết Mãng Tích trao đổi cái gì với Hồng Nguyên a, trong lòng Diệp Trùng lầm bầm nói. Đường nhiên, Mục tự động coi như không nghe thấy mấy lời này.

Vương lão tiên sinh là lão già thành tinh, trong đầu vô cùng hiểu rõ. Vạn Tử Thanh bình thường vô cùng trầm ổn, tuyệt không giống hôm nay, thất sách như vậy. Chuyện như thế này có 80, 90% là có liên quan đến cháu ngoại của mình, Vương lão tiên sinh nhìn về phía cháu gái mình, quả nhiên, sắc mặt Kỳ nhi hoảng sợ, Vương lão tiên sinh vẫn không hiểu cháu gái mình sao? Trong lòng hiểu rõ, khẳng định là cháu gái mình chịu thiệt trên tay đối phương, đứa trẻ Vạn Tử Thanh này muốn lấy lòng Kỳ nhi, liền nghĩ cách để đối phương xấu hổ, để làm vừa lòng Kỳ nhi! Ài, hai đứa trẻ này, thật không hiểu chuyện mà, lần này gây họa rồi! Thấy Diệp Trùng dường như đối với mình vẫn khá là tôn trọng, Vương lão không thể không ra mặt nói vài câu, chuyện này bắt đầu khẳng định là Kỳ nhi, hơn nữa, dù sao cũng không thể mở mắt nhìn đứa trẻ Vạn Tử Thanh này chết trước mặt mình!

Diệp Trùng yên lặng đứng ở nơi đó!

Mọi người ai cũng không dám thở mạnh, sợ rằng phát ra tiếng động sẽ làm ác ma này tỉnh dậy!

Mồ hôi trên trán Villa càng lúc càng nhiều, mồ hôi nhuộm ướt tóc, theo tóc rơi xuống sàn nhà, hần gần như có thể cảm giác được Diệp Trùng đang lạnh lùng nhìn hần, cặp mắt màu bạc trên mặt nạ màu đen tỏa ra sát khí làm hần không dám nhìn thẳng, nhưng lại không dám dời ánh mắt đi chút nào, dù chỉ 1 giây, hần sợ, sợ chỉ một giây sau hần đã chết rồi!

Villa cảm giác bản thân bây giờ giống như một con cá đang nằm trong lưới, không thể giãy dụa!

Yên ắng, không một tiếng động! Không khí nguy dị tỏa ra khắp phòng ăn, ngột ngạt đến cùng cực!

Đột nhiên, Diệp Trùng lạnh nhạt mở miệng: “Trông mấy bữa cơm ở đây, lần này bỏ qua đi, nếu vẫn còn lần sau, hừ!” Tiếng hừ cuối cùng làm cho cả phòng ăn tăng thêm vài phần lạnh lẽo! Nói xong, Diệp Trùng đi thẳng tới trước bàn ăn, ngồi xuống!

Mọi người đều thở phào! Villa hần hển thở, toàn thân đã bị mồ hôi thấm đẫm, trước giờ chưa từng cảm thấy mệt mỏi thế này, nhọc nhằn nhét súng vào bao đeo trên chân.

Trên bàn ăn, mọi người không nói tiếng nào, yên lặng ăn cơm, không ai dám nói chuyện. Trong vòng 3 mét quanh Diệp Trùng, không ai dám tới gần, ngay cả Villa cũng tránh ra xa, 2 người Vương Vi Kỳ và Vạn Tử Thanh bởi vì sợ hãi quá độ nên về phòng nghỉ ngơi, trong đó Vạn Tử Thanh còn bị thương không nhẹ.

Không khí ngột ngạt tiếp tục trên bàn ăn.

Diệp Trùng ngược lại không hề có cảm giác gì, cầm đầu ăn cơm, so với thức ăn đơn điệu trên hành tinh rác, thức ăn ngon miệng thế này đã sớm làm hần quên hết tất cả mọi thứ rồi!

Vương lão tiên sinh cười híp mắt hỏi: “Này anh bạn nhỏ, không biết cậu muốn đi đâu?” Làm cho đôi tai mọi người đều dựng đứng cả lên, tất cả mọi người đều hi vọng sát tinh này sớm rời tàu. Trên tàu này đại đa số là y, bác sĩ tình nguyện, bọn họ đối với những gì liên quan đến tính mạng vô cùng quý trọng và nhiệt tình, cho nên đối với loại người coi thường sinh mạng như Diệp Trùng vô cùng căm ghét, nhưng sau khi thấy Diệp Trùng có thể giết người vì chuyện nhỏ như vậy, mọi người đều thu hồi ánh mắt của mình, vùi đầu ăn cơm!

Diệp Trùng vừa ra sức nhồi nhét thức ăn, vừa hàm hồ không rõ ràng nói: “Mọi người tới đâu?”

Vương lão tiên sinh vẫn cười híp mắt như cũ: “Chúng tôi tới hành tinh Lam Hải! Nếu như anh bạn nhỏ trước khi tới đây muốn xuống, chúng tôi có thể đưa anh bạn nhỏ một đoạn!” Hành tinh Lam Hải ? Mọi người đều nguy dị liếc nhìn Vương lão tiên sinh, sau đó mau chóng vùi đầu ăn cơm! Đáng tiếc, Diệp Trùng

đang mãi miết ăn không phát hiện được điểm khác thường của mọi người, không để ý, chậm rãi nói: “Ừm, vậy tôi tới hành tinh Lam Hải!”

Gần như tất cả mọi người đều giống như trở nên tốt hơn nhiều!

55. Chương 55: Lần Đầu Tới Hành Tinh Lam Hải

Diệp Trùng với vẻ mặt thờ ơ đi trên đường, thật ra trong lòng đang thảo luận sôi nổi với Mục.

Những tòa nhà cao ngất, kiến trúc đầy cảm giác hiện đại, các loại, các kiểu máy móc bay được vù vù qua lại trên không không ngớt, làm Diệp Trùng nhìn đến đầu vầng, mắt hoa. Điều làm Diệp Trùng cảm thấy mới lạ nhất là người rất đông, lúc trước, vô luận là Diệp Trùng ở trên hành tinh rác hay là ở Renault, Hắc giác, Diệp Trùng vẫn chưa từng gặp nhiều người như vậy.

Nhưng, vấn đề mà Diệp Trùng và Mục đang thảo luận sôi nổi lại không phải là vấn đề này!

- Mục, bụng của ta đói quá! Nơi này thế nào mà ngay cả sinh vật biến dị cũng không có, thứ nhỏ như thế mà cũng gọi là chuột ư? Rõ ràng là bội nhọ hình ảnh của loài chuột, không đủ cho ta nhét kẽ răng! Bách Phệ Thử trên hành tinh rác nếu mà nhìn thấy họ hàng gần của nó thua kém như vậy, không biết nó có tiêu diệt hết bọn chúng không!” Diệp Trùng phẫn nộ nói.

Mục cũng bó tay nói: “Diệp tử, ta cũng không có cách nào, ai bảo người nhiều kim cương vàng như vậy lại không mang theo! Nhiều kim cương vàng như vậy, đủ cho người ăn mấy năm đó!” Khi Mục nhắc tới kim cương vàng đó, hai mắt cứ như phát ra ánh vàng.

Diệp Trùng nhìn đôi tay trống trơn của mình, mấy quang giáp cao cấp đó cũng để lại trong phòng, vành đai toái thạch quá nguy hiểm, những công tắc không gian đó mang lên tay thực sự sẽ làm Diệp Trùng cảm thấy chút ảnh hưởng tới cảm giác của tay, nên bỏ toàn bộ chúng trong phòng. Nếu bây giờ vẫn còn một cái thì hay, ít nhất bán đi cũng đủ để bản thân chống đỡ một khoảng thời gian.

- Ài, ta tại sao lại để tất cả chúng lại trong phòng chứ?” Diệp Trùng vô cùng ảo não!

Mục cũng không khỏi thất vọng không thôi: “Chẳng bao lâu nữa, chỉ e rằng ngay cả năng lượng của ta cũng dùng hết!”

Diệp Trùng tận lực suy nghĩ: “Với trình độ của ta, đi tới cái nơi gọi là bảo trì, cải tiến gì đó chắc là không có vấn đề gì nhỉ?”

Trước mắt Mục phát sáng: “Đây quả là một đề nghị không tồi, có ta bên cạnh người, chắc sẽ không có vấn đề gì!” Một quang giáp nào đó đã rơi vào trong viên cảnh tốt đẹp, hai mắt chớp chớp liên hồi.

- Nhưng, mấy cái nơi bảo trì đó ở đâu chứ?” Diệp Trùng rất hiện thực, lời Mục từ trong vô tận YY trở về, Mục trầm ngâm nói: “Đây thật sự là một vấn đề, nhưng có thể hỏi người ta mà!”

- Hỏi người? Diệp Trùng không khỏi tán đồng nói: “Một đề nghị không tồi!”

Sau khi 5 người được hỏi đường bị đánh về không có cảm tình của Diệp Trùng hù chạy mất, mặc dù Diệp Trùng thần kinh vững vàng cũng không khỏi vô cùng nản lòng: “Tướng ta thật sự là dọa người như vậy sao?” Mục vẫn không quên ở bên cạnh cười trên sự đau khổ của người khác: “Tướng xấu không phải là lỗi của người, nhưng tướng xấu mà còn đi ra ngoài dọa người chính là người không đúng rồi!” Nói toạc móng heo không thêm nhìn ánh mắt hung hăng của Diệp Trùng.

Phía trước có một ông lão đang từ từ đi tới.

Diệp Trùng trước mắt như sáng lên, chạy tới cười mỉm hỏi: “Lão gia gia, cháu muốn hỏi thăm người một chuyện?”

Nếu như mấy người bị hỏi đường lúc trước mà nhìn thấy vẻ mặt Diệp Trùng bây giờ, hai mắt chỉ e rằng đều sẽ nhảy từ trong tròng mắt ra ngoài. Mục đã sớm nhìn chuyện lạ thành quen rồi, Diệp Trùng đối với người già giống như có một loại lực thu hút trời sinh, bản thân hắn cũng có một loại tình cảm chân thật đặc biệt với người già, hắn gặp người già, không kiềm chế được sẽ trở nên vô cùng lễ phép, gương mặt bình thường

không chút cảm tình đó sẽ trở nên tươi cười thẹn thùng. Lần đầu tiên Mục nhìn thấy dáng vẻ này của Diệp Trùng cũng từng bị hù dọa không ít.

Sau này nhìn thấy nhiều rồi cũng thành quen.

Ông lão cảm thấy khá hứng thú nhìn Diệp Trùng: “Bây giờ bạn trẻ mà lễ phép như vậy không còn mấy đâu a, ừm, hỏi thăm? Có thể a, không biết anh bạn trẻ muốn hỏi thăm chuyện gì?”

Lễ phép? Mục cũng nhin không nổi phải khinh bỉ.

(NV: : mắt trắng: khinh bỉ; bằng nửa con mắt (trái ngược với mắt xanh , tỏ ý kính trọng))

Diệp Trùng dần nén ý muốn đập Mục, thẹn thùng nói: “Lão gia gia, cháu muốn hỏi gần đây có có nơi nào sửa chữa hoặc cải tiến quang giáp không?”

- Sửa chữa, cải tiến quang giáp? Ông lão suy nghĩ một lúc, chỉ một con đường bên trái nói: “Đi bên này, không tới 2 phút thì có một cái, phía trước còn có vài cái, nhưng cậu phải từ từ tìm!”

Sau khi chào tạm biệt với ông lão, Diệp Trùng vội chạy về phía mà ông lão đã chỉ!

Diệp Trùng đi ra từ mấy cửa hàng khác nhau, mỗi ông chủ vừa biết tuổi của Diệp Trùng, liền lắc đầu, có thợ tu sửa trẻ vậy sao? Đừng giỡn chứ! Trẻ tuổi như vậy, hẳn có thể hiểu rõ tên gọi của tất cả các bộ phận của quang giáp dân là rất không tồi rồi! Tuyển người? À không, tiệm chúng tôi đã không cần tuyển người rồi!

Diệp Trùng đã không nhớ bị từ chối bao nhiêu lần, vẻ mặt thờ ơ nhìn không thấy vui buồn, nhưng trong lòng thì vô cùng chán nản. Mục cũng vô cùng uể oải, ừ ừ đến nói chuyện cũng không có sức nữa!

Diệp Trùng không biết bây giờ đang ở chỗ nào, nhưng mặc kệ chỗ nào, đối với Diệp Trùng mà nói, đường như đâu có gì phân biệt.

- Này, Mục, ta nói này, tuân thủ cái quy tắc giao dịch gì đó? Chẳng lẽ chúng ta bây giờ chết đói ở đây? Trước giờ chưa từng nghe nói Thiết Mãng Tích kiểm thức ăn mà cần giao dịch!” Diệp Trùng nhin không nổi kêu ca với Mục.

- Đó là hành vi của đám dã thú! Người là con người, không phải dã thú! Mục có khí vô lực nói.

- Không hề gì, ta thực sự không cảm thấy con người và dã thú có gì khác nhau, ta vẫn là quen với dã thú hơn! Diệp Trùng nhún nhún vai, không cho là đúng nói, đối với sự kiên trì của Mục, hẳn tuy rằng có chút không biết sự ảo diệu bên trong, khó có thể hiểu được, nhưng vẫn cố hết sức chống chọi!

Mục trầm mặc một lúc mới nói, giọng nói nghiêm túc khó tả: “Diệp tử, bây giờ người bước vào xã hội, người phải tuân thủ quy tắc, nếu không người sẽ bị đào thải ra khỏi xã hội, người vẫn còn muốn trở về hành tinh rác ư? Diệp tử, từ từ làm quen đi!”

Diệp Trùng có chút bị đánh động, suy ngẫm lời của Mục, hoàn toàn không chú ý tới hẳn bây giờ đang ở đâu, đi về đâu!

Đột nhiên, phía trước truyền lại vài âm thanh hỗn loạn, còn có tiếng kêu thảm của người già.

Diệp Trùng không khỏi giật mình tỉnh lại, ngược mắt nhìn, không phải chính là lão gia gia vừa mới chỉ đường cho mình sao? Ông bây giờ đang ngã trên đất, vài tên thanh niên ăn mặc cực kỳ quái dị liên tục dùng chân đạp vài cái, miệng còn ngang ngược nói: “Mẹ nó, lão tử cần tiền mà đám không đưa, bắt ta phải ra tay! Lão già khốn kiếp, lần này khổ rồi!”

Nói xong liếc nhìn một tên thanh niên tóc vàng, tên tóc vàng liền vội ngồi xổm xuống mò trên người ông lão, ông lão co người lại, cổ sống cổ chết ôm chặt trước ngực!

Tên tóc vàng mấy lần ra tay đều không kéo hai tay ông lão ra được, không khỏi tức giận chửi: “Lão già đáng chết, mẹ nó, cần tiền không cần mạng à, vậy lão tử tiền người một đoạn! Nói xong liền rút ra một thanh trủy thủ, hướng ông lão đâm xuống.

Diệp Trùng tức giận, lửa giận trong lòng bùng lên dữ dội, không khống chế được nữa, giận dữ quát lên một tiếng, thân hình lóe lên một cái, liền chui vào giữa đám thanh niên lưu manh, tốc độ Diệp Trùng nhanh tới

cỡ nào, mấy tên lưu manh chỉ thấy trước mắt hoa lên, rồi thì cảm thấy cổ họng sít chặt, sau đó trước mắt tối đen, không biết gì nữa.

Diệp Trùng ra tay quá nhanh, tiếng vỡ của cổ họng của mấy tên đó gần như đồng thời vang lên.

Cũng may, chỗ này đã là một khu vực vắng vẻ, chỉ có lèo tèo vài người đi đường, nhìn thấy cảnh này, không ai không sợ hãi biến sắc, vội vàng bước nhanh đi, hận không thể bay khỏi nơi này.

Mục vậy mà còn hưng phấn nói: “Chao ôi, giữa đường gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ thì ra là như vậy!”

Lửa giận được phát tiết, sát khí trong lòng Diệp Trùng giảm mạnh, không khỏi mù mờ thầm nói trong lòng: “Ta không có rút đao nha!”

Mục đột nhiên nhớ tới gì đó: “Diệp tử, mau mang ông lão đó rời khỏi chỗ này, nếu như tư liệu lấy được từ mạng mô phỏng không sai, vài phút nữa sẽ có người gọi là cảnh sát tới! Mấy tên này dường như rất khó đối phó!”

- Cảnh sát? Rất khó đối phó? Diệp Trùng hỏi ngược lại, Mục vội vàng hồi thúc: “Nhanh, nhanh, nếu không trốn ở chỗ nào xung quanh cũng được, chúng ta coi thử cảnh sát rốt cuộc là như thế nào?” Đề nghị này lập tức được Diệp Trùng đồng ý. Diệp Trùng bế ông lão trên đất lên, lúc này mới phát hiện ông lão đang trong tình trạng bán hôn mê. Trên mặt có vài chỗ bầm xanh, còn có không ít chỗ biến thành tím, khá là thâm!

Diệp Trùng không khỏi lo lắng hỏi: “Ông lão không sao chứ?”

Mục nói: “Không sao, chỉ là bị chấn thương một chút, còn lại đều là bị thương ngoài da! Không bị nặng đâu!”

Diệp Trùng lúc này mới “ừm” rồi yên tâm chạy ra xa, sau đó nhảy lên ngồi trên một cây đại thụ, xuyên qua khe hở giữa lá cây quan sát nơi mấy tên lưu manh nằm.

Quả nhiên chẳng bao lâu sau, một vật thể bay 3 màu lam, trắng, đen gầm rú bay tới nơi xảy ra chuyện, từ trên đó đi xuống 3 người đàn ông mặc đồng phục, Diệp Trùng tò mò nhìn mấy người này, chỉ thấy bọn họ cẩn thận kiểm tra từng thi thể, Mục thì nhanh chóng ghi lại những tin tức có được, kết hợp với tư liệu lấy được từ mạng mô phỏng để chỉnh sửa lại.

Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới một việc, ảo não nói: “Mục, chúng ta vừa rồi quên lấy chiến lợi phẩm rồi, nói không chừng trên người bọn chúng có tiền a!”

Mục an ủi Diệp Trùng nói: “Ta nghĩ bọn chúng cũng không có bao nhiêu đâu, nếu không, tại sao lại đi cướp của người khác chứ?”

Diệp Trùng nghĩ lại thấy cũng có lý, ảo não trong lòng bớt đi hơn nữa!

Ba người cảnh sát thành thạo kiểm tra thi thể trên mặt đất, tất cả đều không khỏi hít một hơi khí lạnh! Mấy thi thể này đều mở mắt tròng trùng, giống như đối với cái chết của mình vẫn không thể tin được, cổ thì mềm oặt, thấy rõ một nơi lõm vào trong.

Người trẻ nhất trong đó nói: “Phi Ca, mấy người này đều bị vỡ nát đốt sống cổ, xem ra mới chết không lâu!”

Người cảnh sát còn lại bổ sung: “Phi Ca, mấy người này tôi đều biết, bọn chúng là thủ hạ của Lãnh Tam, đại ca vùng lân cận, bình thường đều vô cùng hung hăng tàn nhẫn!”

Người được gọi là Phi Ca nhìn thấy bên mấy dấu tay cạnh nơi lõm vào, nói: “Ừm, bọn họ đều bị người ta dùng tay bóp nát cổ họng mà chết.”

Hai người kinh hãi nói: “Phi Ca, tay không? Không khoa trương vậy chứ!”

Phi Ca châm một điếu xì gà, từ từ nhả ra một ngụm khói, khói thuốc lượn lờ, hắn tự nói với mình: “Hy vọng là tên dã man này chỉ là đi ngang qua thì tốt! Nếu không...” Trầm mặc hồi lâu, hắn đột nhiên nói với cảnh sát trung niên: “A Tán, đưa tin tức này cho Lãnh Tam, thay ta nói với hắn, kêu hắn tốt nhất kiểm chế

một chút cho ta, nếu như dám làm loạn, hắc hắc...” Về mặt của Phi Ca trong khói thuốc làm người ta rất khó đoán, cảnh sát trung niên vội vàng làm theo.

Phi Ca lại nói với người trẻ tuổi: “A Tử, kiểm tra cho ta xem khu vực xung quanh đây có gương mặt nào lạ tới không, có nhân vật nào khả nghi không, nhưng nhớ là, trước khi có lệnh của ta, ngàn vạn lần không được manh động, không được để hắc biết chúng ta để ý tới hắc!”

A Tử trẻ tuổi hưng phấn nói: “Phi Ca, tôi nhớ rồi! Yên tâm! Tôi nhất định tóm tên đó ra!”

Khói xì gà biến ảo bất định trước mặt Phi Ca, trong lòng Phi Ca biết, hình như phiền toái làm người ta đau đầu đến rồi!

56. Chương 56: Cuộc Sống Mới

- Diệp tử, mặt ông chủ như cháu không được, như vậy sẽ dọa khách chạy hết!

- Ài. Diệp tử, cháu làm gì mà làm hư luôn cái thớt vậy? Trời ạ, cháu vậy mà ngay cả cái thớt cũng không bỏ qua?

Khi ông bác tỉnh lại biết được hoàn cảnh khó khăn của Diệp Trùng liền không hề do dự thu nhận Diệp Trùng. Ông bác sống một mình, không có con cái, sống nhờ vào việc duy trì một tiệm mì nhỏ. Do mì của ông bác làm có mùi vị đặc biệt, giá cả lại phù hợp, cho nên cuộc sống ngược lại cũng không tồi!

Sau khi giải quyết xong cái đói rã ruột (NV: đói đến da bụng dính sát tới lưng), Diệp Trùng thấy cuộc sống vất vả của ông bác, liền yêu cầu giúp đỡ. Nhưng rõ ràng là càng giúp càng rối, lần đầu tiên Diệp Trùng vào bếp, khi nghe ông bác nói kéo mì phải dùng lực, liền ấn đến vỡ cả cái thớt, bột mì đầy trên bàn liền bay tán loạn khắp phòng. Diệp Trùng và Tiền gia gia (sau này gọi là ông Tiền) đều thành 2 người trắng.

Những việc như vậy xảy ra rất nhiều lần, mỗi lần ông Tiền chỉ cười híp mắt nhìn Diệp Trùng, sau đó không ngừng động viên.

Mì của Diệp Trùng càng làm càng tốt, do sức mạnh khủng bố của Diệp Trùng, sợi mì làm ra cực kỳ dẻo dai, người nào ăn qua cũng khen ngợi không ngớt. Dưới sự tươi cười động viên không ngừng của ông Tiền, vẻ mặt thờ ơ của Diệp Trùng từ từ mất đi, thỉnh thoảng cũng ra để chào hỏi khách. Ông lão thường hay dẫn Diệp Trùng đi mua đồ, dẫn Diệp Trùng đi gặp một số ông bạn già, hễ cần ra ngoài, ông Tiền liền dẫn Diệp Trùng theo bên mình. Diệp Trùng cũng càng lúc càng thích cuộc sống hiện tại, không có áp lực, sống rất thoải mái. Loại ngày tháng bình đạm mà vừa ý này, Diệp Trùng trải qua vô cùng vui vẻ.

Nhưng, huấn luyện của Diệp Trùng lại không hề vì sự bình lặng của cuộc sống mà ngừng lại, sau khi huấn luyện bị thép của Diệp Trùng cuối cùng cũng đột phá bình cảnh 10 viên ở Hắc giác, Diệp Trùng bây giờ có thể nói là tiến bộ thần tốc, trong thời gian ngắn đã nâng tới trình độ 13 viên. Dưới sự chỉ đạo của Mục, đối với huấn luyện thân thể mỗi ngày, Diệp Trùng không hề lười biếng. Diệp Trùng giống như trời sinh thích hợp với loại huấn luyện này, sức mạnh không ngừng tăng lên, cơ nhục toàn thân lại không hề tăng trưởng rõ ràng. Điều này vô cùng quan trọng. Nên biết rằng, đối với người thường mà nói, sức mạnh tăng lên tất nhiên sẽ làm cho các sợi cơ lớn lên, cho nên sau khi sức mạnh tăng tới một mức độ nhất định, cơ nhục tăng trưởng cũng vô cùng kinh người, nó sẽ làm cho thân hình người càng lớn hơn, cũng sẽ làm cho sự linh hoạt của động tác và sự cân bằng của thân thể người giảm mạnh. Cho nên, làm thế nào để tăng cường sức mạnh mà không làm cơ nhục bành trướng càng là điều đáng suy ngẫm! Sức mạnh là nguồn gốc của tốc độ, nhưng có được sức mạnh không có nghĩa là có tốc độ! Sự nở to của các sợi cơ chính là một nguyên nhân quan trọng ở trong đó.

Cách làm của Hắc giác là lợi dụng võ thuật cổ và sự kích thích của chất lỏng màu bạc, để đạt được mục đích này.

Nhưng vấn đề dường như là nan đề đối với tất cả mọi người mà nói này đối với Diệp Trùng lại căn bản không tồn tại. Diệp Trùng phát hiện mặc kệ mình luyện thể nào, cơ nhục của mình đều không có thay đổi gì. Vì vậy, Mục không hề do dự mà vạch ra một kế hoạch huấn luyện cực kỳ khủng bố.

Diệp Trùng cắn răng mà kiên trì!

Còn Mục, hàng ngày không biết đắm chìm trong mạng mô phỏng làm gì, thần thần bí bí.

May mắn là việc làm ăn bây giờ càng lúc càng tốt, nếu không, chỉ riêng tiền năng lượng bổ sung hàng tháng của Mục cũng là một con số không nhỏ. Thêm vào sức ăn kinh người của Diệp Trùng, e rằng cái quán ăn nhỏ này đã sớm một cái ngói cũng không còn.

Mỗi ngày qua đi tuy rằng có chút bận rộn, nhưng Diệp Trùng không nghĩ ngợi gì, cực kỳ vừa ý!

Sau khi Diệp Trùng một lần lộ ra sức mạnh không phải của con người, đám lưu manh đường phố giống như chim bay tán loạn, không dám lại tìm tới cửa, mấy thứ gọi là phí bảo hộ gì đó mỗi tháng, tính ra cũng là một con số không nhỏ.

Tôn Tuyết Lâm và A Tú ở trong nhà không khỏi có chút buồn bực, cha mẹ đều đi ra ngoài, vậy cơm ăn phải làm thế nào? Minh và A Tú đều không biết làm à nha!

- A Tú, chúng ta đi tới chỗ ông Tiền ăn mì đi, mì ông ấy làm khá lắm đó! Tôn Tuyết Lâm đề nghị nói.

Lông mày A Tú nhíu lại, mặt nhăn nhó nói: “Ăn mì à? Ài, xem ra chỉ có thể như vậy thôi!”

Hai người đi tới tiệm mì của ông Tiền, vừa mới bước vào, ông Tiền liền cười ha ha nói: “Tuyết Lâm à, cháu lâu rồi không tới chỗ này của ta nha! Hôm nay thế nào lại muốn tới đây thế?”

Tôn Tuyết Lâm cười nói: “Ài, hết cách rồi, hôm nay cha mẹ cháu đều không ở nhà, chỉ có thể tới chỗ này của ông Tiền thôi! Ông Tiền, đây là em gái cháu A Tú!”

Ông Tiền cười ha ha nói: “Một tiểu cô nương thật là xinh xắn a, Tuyết Lâm, hai người các cháu thật là không giống nhau a! Ừm, hôm nay có phải là vẫn giống lúc trước?” Mặt A Tú ửng hồng lên!

Tôn Tuyết Lâm nói: “Đúng a, vẫn giống như lúc trước! A Tú, em muốn ăn cái gì?”

A Tú lí nhí nói: “Tuyết Lâm, giống của chị đi!”

Ông Tiền cười ha ha: “Vậy thì 2 tô mì thịt bò! Diệp tử, 2 tô mì thịt bò!” Ông Tiền lớn tiếng hướng vào nhà bếp gọi, trong nhà bếp truyền lại một giọng nói không lớn nhưng rõ ràng đủ để nghe: “Dạ, biết rồi!”

Tôn Tuyết Lâm kinh ngạc: “Ông Tiền, ông thuê người ư? Lúc nào vậy? Cháu vẫn không biết đó?”

Ông Tiền cười nói: “Không phải thuê, Diệp tử là họ hàng xa của ta, ta dạo này ở một mình buồn quá, nên mới gọi nó tới đây!” Câu này không biết mấy ngày nay ông Tiền đã nói với bao nhiêu khách hàng rồi, nói đi nói lại, ông Tiền cũng cảm giác Diệp Trùng dường như thật sự là họ hàng của mình.

Một lúc sau, Diệp Trùng bưng ra 2 tô mì thịt bò nghi ngút khói, tuy rằng vẻ mặt vẫn có chút thờ ơ, nhưng người tinh mắt vẫn có thể vừa nhìn đã thấy được sự vui vẻ nhàn nhạt trên mặt hắn. Đi tới trước mặt 2 người, để mì xuống, nói: “Mời từ từ thưởng thức!”, rồi xoay người đi vào bếp.

- Woa, mì này ăn thật là ngon nha! Ném thử một miếng, Tôn Tuyết Lâm liền khen: “Ông Tiền, so với ông làm còn ngon hơn! Mì làm ra thật là quá dẻo dai!” Ông Tiền kiêu ngạo nói: “Đúng vậy, tay nghề của Diệp tử không cần phải nói a, người ăn qua đều khen không ngớt đó!” Vẻ mặt ông Tiền giống như là chính mình được khen vậy!

Nhìn tới một xấp đầy những lát thịt bò kho được cắt mỏng như tờ giấy, Tôn Tuyết Lâm không khỏi lại thốt lên khen ngợi: “Kỹ thuật xài dao thật là lợi hại nha!”

Ông Tiền cười đến nổi 2 mắt nhắm tít lại, đắc ý nói: “Diệp tử, khách nói kỹ thuật xài dao của con rất lợi hại kia!”

Diệp Trùng trả lời: “À, cảm ơn!” Nói xong không khỏi lắc lắc đầu, ông Tiền cũng thật là, mỗi lần khách khen một cái, ông đều muốn nói cho mình nghe, thật là, ông không thấy phiền sao? Tuy rằng nghĩ thế,

nhưng một nụ cười hời hợt không kiềm chế được xuất hiện ở khóe miệng hắn. Cười nhẹ một tiếng, tiếp tục vui đùa cẩn thận kéo mì.

Tay làm không ngừng, trong lòng lại hỏi: “Mục, người đang làm gì vậy?”

Một hồi sau, Mục mới trả lời: “Ta đang bận, người mau cẩn thận làm mì của người đi!” Nói xong liền biến mất không thấy.

Mục mấy ngày này cũng không biết lên mạng mô phỏng bận làm gì, ngày nào đó mình cũng lên chơi, đã lâu không lên căn cứ huấn luyện ý thức rồi, còn có mấy lão gia gia trong “Cực Quang”, không biết họ có khỏe không?

Diệp Trùng vừa nghĩ vừa mạnh mẽ kéo mì!

Nhìn báo cáo trên tay, chăm một điệu xì gà, trong khói thuốc lập lòe, Phi Ca trầm tư rất lâu.

Theo như báo cáo của A Tử, xung quanh gần đây chỉ có một thanh niên tới quán của ông Tiền, hơn nữa khách tới quán đều nói thanh niên này là họ hàng xa của ông Tiền, tới nhờ vả ông Tiền, vả lại, tay nghề làm mì làm người ta khen ngợi mãi không thôi.

Hy vọng tốt nhất là người thanh niên đó thật sự không phải là tên hung thủ đó, nếu không, chỉ e...

Khói thuốc trong phòng càng dày, dường như cái gì cũng làm người khác khó nhìn rõ.

Lãnh Tam im lặng đứng thẳng, ánh mắt quét qua mấy cái xác chết trước mặt, trên gương mặt hung ác nhìn không ra bất cứ sự dao động nào, chỉ có hàn ý trong cặp mắt càng lúc càng dày. Khi ánh mắt hắn nhìn tới cái xác chết ở giữa, gương mặt thần thờ không cách nào giữ được bình tĩnh, cơ mặt co giật dữ dội, vẻ mặt đau khổ không cách nào che giấu được, lộ ra một cách rõ ràng. Ngay ngốc nhìn cái xác chết này, nước mắt của Lãnh Tam lặng lẽ rỉ ra, chảy xuống má, rơi trên sàn nhà.

Đây là em trai hắn, em trai ruột, trước giờ, hắn đều cật lực che giấu thân phận thật sự của em hắn, kẻ thù của hắn quá nhiều, ngày nào đó chết đi không rõ ràng cũng là chuyện nhỏ, rất bình thường, hắn không muốn em trai bị mình liên lụy. Cho nên hắn nguyện trang em mình thành một thủ hạ bình thường, không nghi ngờ gì, nguyện trang rất thành công, mấy năm gần đây em hắn đều rất an toàn, thậm chí, ngay cả bị thương đều không bị qua.

Nhưng, xếp trước mặt hắn bây giờ lại là xác chết của em hắn, hơn nữa đang sống sờ sờ lại bị người bóp nát cổ họng mà chết! Như vậy hắn thế nào lại không đau lòng, bị ai đến cùng cực!

Ở khu vực này, người có thể có lực tay mạnh như vậy có thể đếm trên đầu ngón tay, hắn không tin tìm không ra! Nếu như để cho hắn tìm ra là ai, hắn nhất định phải làm cạo xương, rải tro kẻ đó, sống chết không xong! Lãnh Tam cắn răng cắn lợi, trong lòng ngầm hạ quyết tâm.

Đám thủ hạ ở phòng ngoài đều nhận ra điểm khác thường của ngày hôm nay, lão đại hôm nay nhìn thấy mấy cái xác chết đó, mặt liền biến sắc, sau đó liền đóng cửa nhốt mình trong phòng cùng mấy cái xác chết, tới bây giờ vẫn không đi ra.

Lão đại sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Mấy tên thủ hạ trung tâm cẩn cẩn không khỏi không lo lắng.

Đột nhiên, soạt, cửa mở ra, Lãnh Tam bước ra, hai mắt đỏ kè, chỉ khàn giọng nói 1 câu: “Tìm, lập tức đi tìm!”

57. Chương 57: Cảnh Sát A Phi

Đi mở cửa tiệm, do vẫn còn rất sớm, người đi trên đường rất ít. Diệp Trùng tiện tay ấn công tắc máy thanh lọc không khí trên tường, máy thanh lọc không khí khẽ kêu tu tu làm việc, bụi nước cực nhỏ và ion âm làm

cho người ta phần chần tinh thần liên tục không ngừng tuôn ra từ máy thanh lọc không khí. Chẳng bao lâu, không khí trong quán liền làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái. Loại máy thanh lọc không khí này giá không rẻ, nhưng cái máy này là một phần phúc lợi cuối năm chính phủ cho ông Tiền, ông Tiền liền dùng nó cho quán.

Tuy rằng dùng nền nhà tránh bụi nano, nhưng việc làm vệ sinh mỗi ngày vẫn phải làm.

Trong quán đặt 8 cái bàn kim loại giống như nụ hoa, chỉ cần ấn nhẹ lên đỉnh nụ hoa, nó sẽ giống như hoa tươi nở ra, hạ xuống 4 cái ghế, phần cuối dưới đáy ghế thông qua giàn khung bằng kim loại nối liền với phía dưới cái bàn kim loại. Chính giữa bàn kim loại là một cái bệ tròn có thể phóng to, thu nhỏ, bệ tròn màu xám bạc bóng loáng có thể soi gương, chính giữa bệ tròn là máy tính tiền, thông qua quang não nối với quầy thu ngân, khách có thể không cần đứng dậy mà tính tiền ở đây là được.

Trong một góc của cửa tiệm còn có một cái máy chế mì tự động, nhưng rất ít khi xài tới, dù sao cái quán nhỏ này nổi tiếng là nhờ mì làm bằng tay, loại mì sợi hoàn toàn làm bằng tay này, mùi vị so với mì của máy chế mì ngon hơn nhiều!

Vốn theo cách nghĩ của ông Tiền, là làm theo xu hướng phục hưng cơ, nhưng giá đồ gỗ quả thật là cao tới kinh người, ông Tiền chỉ có thể đập tan cách nghĩ này.

Chẳng bao lâu, ông Tiền cũng dậy, liền cùng hỗ trợ dọn dẹp.

Vừa dọn dẹp xong, có một người đàn ông trung niên ngậm xì gà đi vào. Ông Tiền ngẩng người, nói: “A Phi a, hôm nay tại sao lại sớm vậy?” Người đàn ông tên gọi A Phi nói: “Bác Tiền, chào buổi sáng, hết cách rồi, hôm nay có việc!” A Phi quen thuộc chọn một chỗ dựa tường. Ông Tiền nhìn A Phi ngậm xì gà, không khỏi quở trách nói: “A Phi, nói với người bao nhiêu lần rồi, sáng sớm mà hút cái này không tốt cho sức khỏe, người tại sao không sửa được vậy?”

A Phi không khỏi xấu hổ, vội vàng lấy điếu xì gà trên miệng xuống, cười ha hả nói: “Ài, nhất thời không cẩn thận quên mất!”

- Hôm nay muốn ăn cái gì? Ông Tiền hỏi.

- Mì Dương Xuân đi, bác Tiền, mì làm bằng tay của bác chính là tuyệt vời nhất xung quanh đây, một khoảng thời gian không tới, ta thật sự có chút thèm đó nha! A Phi cười nói.

Ông Tiền vui vẻ cười ha hả: “Ài, già rồi, bây giờ không được rồi, nhưng may mà có Diệp tử, mì nó làm bây giờ so với ta làm còn tuyệt hơn!” Ông Tiền vẽ mặt kiêu ngạo. Sau đó gọi vào trong: “Diệp tử, làm bát mì Dương Xuân!”

- Ừm. Diệp Trùng bình thường trả lời.

A Phi tò mò hỏi: “Bác Tiền, người thuê người rồi à?”

- Đâu có. Ông Tiền cười nói: “Diệp tử là họ hàng xa của ta, ta ở một mình buồn, nên kêu hắn tới.”

A Phi không khỏi tò mò hỏi: “Vậy hắn vốn ở đâu?”

Ông Tiền sắc mặt khê thay đổi, úp mở nói: “Ừm, một nơi rất xa!”

A Phi vội cười ha hả: “Úi, bệnh nghề nghiệp tái phát rồi, bác Tiền đừng để ý nha!”

Giọng nói của Diệp Trùng từ trong truyền ra: “Tiền gia gia, rau thơm đã dùng hết rồi.” Ông Tiền úi một tiếng, vỗ đầu: “Ta tại sao lại quên chuyện này chứ, á chà, thứ này không thể thiếu được.” Nói xong lại lớn giọng nói: “Diệp tử, ta đi mua rau thơm, đừng quên tiếp đãi khách nha!” Diệp Trùng ừ một tiếng, ông Tiền liền vội vàng đi ra cửa.

Diệp Trùng bê một tô mì Dương Xuân đi ra, để lên bệ tròn trước mặt A Phi, thờ ơ nói một câu mời từ từ thưởng thức rồi định xoay người rời đi.

A Phi kêu Diệp Trùng lại: “À, tiểu huynh đệ, người tên Diệp tử?”

Diệp Trùng không biết tại sao, người trước mặt này làm cho hắn có chút cảm giác không thoải mái, lại có một chút quen mặt, hắn chỉ lạnh nhạt trả lời: “Ừm!” rồi lại tính xoay người bỏ đi.

- Mấy người hôm đó là người giết phải không! Xì gà của A Phi không biết từ lúc nào đã đốt lên, thông thả nói.

Cặp mắt Diệp Trùng đột nhiên trở nên lạnh lẽo, câu nói này làm Diệp Trùng cảm thấy mùi vị nguy hiểm, hẳn cuối cùng cũng nhớ ra người này chính là một cảnh sát đã gặp ngày hôm đó, chẳng trách mình cảm thấy nguy hiểm. Diệp Trùng đối với nguy hiểm không có nhiều biện pháp, bóp chết là cách hắn quen nhất và thường dùng nhất. Đường như bản năng, không có trải qua chút suy xét nào, Diệp Trùng đã lựa chọn cách quen thuộc nhất đối với hắn này.

Thân hình Diệp Trùng loáng một cái, tay phải như điện vươn ra, nhắm tới cổ họng của A Phi. Luồng khí nổi lên mạnh mẽ trong nháy mắt thổi sạch trơn khói thuốc trước mặt A Phi.

A Phi thấy vẻ mặt Diệp Trùng thay đổi liền biết mình lần này đoán đúng rồi, trong lòng đã sớm chuẩn bị tốt biện pháp ứng phó. Nhưng không ngờ tới tốc độ của Diệp Trùng lại nhanh vượt xa dự liệu của hắn, tuy hắn có chuẩn bị đầy đủ, nhưng trong lúc gấp rút cũng chỉ kịp dùng cánh tay chặn lại.

Diệp Trùng hừ lạnh một tiếng, tay phải biến thành quyền, mạnh mẽ đánh lên cánh tay của A Phi.

Chỉ nghe thấy tiếng giòn tan vang lên, sau đó là một tiếng rên rỉ, sắc mặt A Phi trắng bệch. Quyền này của Diệp Trùng thật sự đã đánh gãy tay của A Phi, xương gãy trắng hếu xé rách da thịt, lộ ra ngoài. A Phi đau tới mồ hôi lạnh tuôn ra, tay phải mềm oặt không thể nhấc lên nổi. Thấy tay của Diệp Trùng lại vươn ra, bản thân đã không còn lực chống đỡ, trong lúc quần bách liền nhanh trí, hét lớn: “Bác Tiền!”

Diệp Trùng quả nhiên ngây người, A Phi nhân lúc ngây người này của Diệp Trùng, mau chóng kéo dài khoảng cách với Diệp Trùng, dựa vào tường, hồn hển thở.

Diệp Trùng quay đầu, liền phát hiện căn bản Tiền gia gia không có trở về, quay đầu lại, hàn ý trên mặt càng đậm.

A Phi vừa hồn hển thở, vừa nói: “Người nếu giết ta chính là hại bác Tiền!” Thấy trong mắt Diệp Trùng lóe lên một tia do dự, trong lòng A Phi vui mừng, nói tiếp: “Người nếu giết ta, cảnh sát nhất định sẽ tìm tới cửa, người đương nhiên có thể chạy, ta nghĩ bọn họ cũng không bắt được người, nhưng người đừng quên, bác Tiền chạy không được, người phải nghĩ thật kỹ đó!”

Lần đầu tiên phát hiện cách của mình không có hiệu quả, trong lòng Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy bức rức, hàn ý trong mắt cũng càng lúc càng thịnh. Nhưng lý trí nói cho hắn biết, đối phương nói có đạo lý, bản thân dường như thật sự không thể giết hắn.

Mục lúc này đột nhiên xuất hiện trong lòng Diệp Trùng: “Diệp tử, đây là uy hiếp, nhưng cách này nói ra vẫn thường hữu dụng lắm!”

Trong lòng Diệp Trùng buồn bực vô cùng, đối phương cho hắn một cảm giác nguy hiểm rất mạnh, nhưng mình lại không thể giết hắn, cảm giác bất lực trong lòng làm ngực hắn khó chịu, buồn bực luống cuống.

Mục rõ ràng cảm giác được tâm tình của Diệp Trùng, an ủi nói: “Diệp tử, đừng gấp, không phải là không có cách!”

Diệp Trùng không kiềm được vội hỏi: “Mục, người có cách nào?”

Mục hì hì cười, trong giọng nói có chút tà khí: “Diệp tử, trước tiên đánh hắn một cái, nhưng đừng đánh chết!”

Diệp Trùng mừng rỡ, biết Mục nhất định có cách, không chút do dự xông lên đá một cái.

A Phi thể nào cũng không nghĩ tới đối phương vậy mà vẫn ra tay, trong lòng nghĩ, lẽ nào tên Diệp tử này là một tên lãnh khốc vô tình? Không hề nghĩ tới sống chết của Tiền lão đầu? Chẳng lẽ tin tức của mình sai?

Cước này của Diệp Trùng không có chút lo lắng đá trúng bụng của A Phi, hơn nữa Diệp Trùng dùng mũi chân, tuy rằng nghe lời Mục không được đánh chết, cước này của Diệp Trùng chỉ dùng 3 phần sức, nhưng A Phi vẫn đau tới gập cong người như con tôm. Diệp Trùng căn bản không để ý tới dáng vẻ đau đớn của đối phương, vung tay vung chân, từng quyền đánh vào da thịt, tha hồ phát tiết nổi bực bội tên này vừa mang đến cho mình.

A Phi đáng thương gần như bị đánh tới không còn dáng người, nhưng nơi Diệp Trùng chọn đều không phải là nơi yếu hại, hơn nữa sức mạnh nắm bắt cực tốt, tuy rằng A Phi đau đớn vô cùng, nhưng vẫn cứ ở trong trạng thái tỉnh táo, cho dù ý chí của hắn cứng rắn, cũng không tránh khỏi trong lòng cực kỳ hối hận lần thăm dò này của mình.

- Nắm cổ hắn, nhưng đừng làm hắn chết ngạt! Mục vô cùng khoái chí nói, giống như một quỷ nhỏ với đôi cánh dài màu đen vui vẻ vung vẩy cái chìa ba nhỏ trong tay.

Diệp Trùng cẩn thận hoàn thành đề nghị của Mục.

- Nói với hắn, trong sở cảnh sát của bọn chúng có tổng cộng 52 người! Ừm, giọng nói phải hung ác chút! Đôi cánh của con quỷ nhỏ đập phành phạch.

Hung ác chút? Diệp Trùng cẩn thận nghĩ xem thế nào mới có thể coi là hung ác? Nhưng may mà Diệp Trùng ở phương diện này có thiên phú đặc biệt, căn bản không cần có chút thay đổi gì, lời Diệp Trùng vừa thốt ra, liền giống như gió lạnh thấu xương thổi qua, nhiệt độ trong quán đột ngột giảm xuống, mà thân là người trong cuộc, A Phi chỉ cảm thấy giống như một con dao sắc bén vô cùng kề trên cổ, hàn khí trong lòng không ngừng tỏa ra.

- Trong sở cảnh sát của các người có tổng cộng 52 người! Diệp Trùng lãnh đạm nói, sát khí trong lời nói tỏa ra xung quanh.

Thần sắc trong mắt A Phi cuối cùng cũng thay đổi!

- Người có một vợ, một con gái, nhà ở khu Quang Hoa số N-14-328-24, vợ người tên Hà Yến, con gái người tên Mạnh Nhụy Nhi, năm nay 7 tuổi! Giọng nói lãnh đạm của Diệp Trùng giống như kể lại một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể gì.

A Phi như bị sét đánh, sắc mặt lập tức xám xịt, cũng không cách nào giữ được bình tĩnh, vô cùng kích động nói: “Người, người rốt cuộc là ai? Ta cho người biết... Người nếu dám đụng tới họ... ta, ta thí mạng với người!”

- Hi hi, lần này dọa được hắn rồi! Cảnh cáo hắn một chút, rồi có thể thả hắn đi! Con quỷ nhỏ vung vẩy tay ra vẻ hào phóng.

- Người tốt nhất đừng có suy nghĩ không đứng đắn gì, nếu không, hắc hắc... Đối với cảnh cáo của Diệp Trùng, A Phi chỉ cười khổ không thôi, hắn biết lần này mình thật sự không thể trở mình được rồi!

A Phi tuyệt không muốn ở lại nơi này thêm một giây nào nữa, thấy Diệp Trùng thả hắn đi, liền cố gắng rời đi. Diệp Trùng đột nhiên nói: “Chậm đã!” Trong lòng A Phi khấn thưng, Diệp Trùng chỉ mì trên bàn lạnh nhạt nói: “Trả tiền trước đã!”

Nhìn A Phi gần như không còn dáng con người bước chân loạng choạng rời đi, Diệp Trùng hỏi Mục: “Cách này người làm sao biết được?”

Mục cười hì hì: “Mấy ngày nay vừa hay coi vài bộ phim, hình như trong đó có cảnh giống như vậy!”

- Vậy người làm sao biết sở cảnh sát có bao nhiêu người, nhà hắn ở đâu?

- Đây không phải đơn giản sao? Ta trực tiếp lấy hồ sơ tin tức của hắn từ cảnh cục của chúng ra, tất cả đều ở trên đó!

- Đây chính là uy hiếp sao? Tại sao so với giết hắn còn hữu dụng hơn? Thiết Mãng Tích dường như chưa từng dùng cái này... Diệp Trùng tổng kết lại, nhưng vẫn còn vô cùng nghi hoặc.

- Bởi vì hắn là người! Mục dường như có chút nhắc nhở nói.

58. Chương 58: Kịch Biến Trong Thành Phố

Ông Tiền nhìn thấy Mục không hoàn chỉnh, không khỏi khẽ than, quang giáp của Diệp tử lại bị hư hại đến mức này, thật là đáng thương!

Không có mũ lên mạng, chỉ có thể dùng của Mục, Diệp Trùng chui vào buồng lái, đội mũ lên, vào mạng mô phỏng.

Mạng mô phỏng vẫn không khác trước bao nhiêu, Diệp Trùng không chút chần chừ, theo đường cũ lối xưa đi tới Cực Quang, mấy lão gia gia đã lâu không gặp Diệp Trùng vẫn thường nhớ Diệp Trùng mãi không quên, có không ít người còn lo lắng Diệp Trùng có xảy ra chuyện gì hay không! Diệp Trùng tới làm họ vui mừng một phen, lại một phen ân cần thăm hỏi, trên mặt Diệp Trùng lại xuất hiện dáng tươi cười thẹn thùng.

Tạm biệt mấy ông lão, Diệp Trùng đi tới căn cứ huấn luyện ý thức. Mục tự nhiên lại không thấy bóng dáng.

Căn cứ huấn luyện vẫn vô cùng náo nhiệt, khu thực chiến cũng không ngừng hô tuyệt vời, xem ra đã có một trận đánh, đã lâu không sờ tới quang giáp, Diệp Trùng trong lòng ngứa ngáy, vừa tính tự mình cũng lên thử một lần, Mục đột nhiên không biết từ đâu chui ra: “Diệp tử, ta vừa làm xong hồ sơ thể thân phận của người! Người bây giờ đi lấy đi, không có thứ đó suy cho cùng không an toàn!”

- Thể thân phận? Làm xong rồi? Diệp Trùng hỏi, khi ở Renault, về mặt Bách Lý Nam khi biết hẳn không có thể thân phận thực rất đặc biệt, cũng không biết tên đó giờ thế nào, Diệp Trùng không khỏi nghĩ ngợi.

Diệp Trùng một mình đi trên đường, trên trời không ngớt có máy bay, quang giáp gào rú bay qua, xuyên qua giữa những căn nhà phản trọng lực, trôi nổi trên không trung, có quang giáp còn không ngừng giở đủ trò, khoe khoang kỹ xảo bay của mình.

Ham muốn điều khiển quang giáp mãnh liệt vừa bị khơi gợi trong mạng mô phỏng lại mạnh mẽ dâng lên, Diệp Trùng không kiềm được gọi F-58 ra, gấp không chờ đợi nổi chui vào buồng điều khiển.

F-58 bay vọt lên, Diệp Trùng hưng phấn liên tục chơi đủ trò, còn thỉnh thoảng bay sát qua cửa sổ mấy căn nhà phản trọng lực, làm cho chủ nhà sợ đến toát đầy mồ hôi lạnh!

Mục đương nhiên không quên đả kích 2 câu: “Ài, Diệp tử, xem ra kỹ thuật của người có thụt lùi nha, chắc chắc, cú xoay vòng vừa rồi thật là không đủ trôi chảy, còn có, ừ, sai số tăng tốc của người vậy mà tới 5,78%, thật là tệ quá đi!”

Một cái quang giáp hình người màu lam gào rú vượt qua bên cạnh Diệp Trùng, còn không quên quay lại giơ tay khiêu khích.

Mục ở một bên quạt thêm tí gió: “Chắc chắc, Diệp tử, người xem, người sa sút đến nông nỗi này, loại tôm tép này vậy mà cũng dám tới khiêu khích, Diệp tử, ngàn vạn lần đừng nói với người khác kế hoạch huấn luyện của người là do ta lập ra nha, thật là mất mặt mà!”

Diệp Trùng hừ lạnh một tiếng, đột nhiên tăng tốc, sít sao đuổi theo quang giáp màu lam trước mặt.

Quang giáp màu lam rõ ràng là vì tốc độ mà cải tiến, tứ chi có thể gấp thành cánh hông, có hiệu quả tăng cường tính ổn định khi bay trong không khí, và cánh hông rộng lớn, thân quang giáp mảnh mai, nhỏ bé, sau thân còn có 6 cánh hỗ trợ nhỏ. Cái quang giáp này khi bay thì giống như một con chim lớn sải cánh bay, thân giáp nhỏ bé hoàn toàn bị che phủ dưới cánh hông rộng lớn.

Không nghi ngờ gì, cái quang giáp này về mặt tốc độ rất tốn công sức, mỗi một chi tiết thiết kế đều là vì tốc độ mà làm, về mặt tốc độ tuyệt đối là có ưu điểm không thể so sánh.

Nhưng với Diệp Trùng mà nói, thiết kế của quang giáp này chắc chắn là cực kỳ thất bại. Tuy rằng về mặt tốc độ rất ưu việt, nhưng các mặt khác có thể nói là tệ vô cùng, thân giáp mỏng manh như vậy, Diệp Trùng hoài nghi không biết nó có chút chức năng bảo vệ nào không, hơn nữa cánh hông rộng lớn như vậy, Diệp Trùng thấy hoàn toàn không cần thiết. Mà đừng nói loại thiết kế này trong vũ trụ không có chút tác dụng nào, ngay cả trong tầng khí quyển, chỉ cần 2 cánh hông, hơn nữa kích cỡ chỉ cần khoảng một nửa bây giờ, tính năng có thể đạt tới 80% hiện nay, hơn nữa cánh hông thu nhỏ có hiệu quả giảm khả năng bị kẻ địch đánh trúng.

Điều quan trọng nhất là, bởi vì quá theo đuổi tốc độ, tải trọng của quang giáp này có hạn, thậm chí ngay cả vũ khí cũng không có trang bị, quang giáp không có vũ khí đối với Diệp Trùng mà nói, ngoại trừ bỏ chạy ra thì chẳng có tác dụng gì. Đương nhiên, trong đó, Mục chắc chắn là một ngoại lệ!

Tuy rằng Diệp Trùng cảm thấy loại cải tiến này kỳ quái, nhưng loại quang giáp cực đoan này, sự cường hãn về mặt tốc độ cũng lộ rõ không nghi ngờ gì.

F-58 là loại quang giáp vũ trụ, trên người nó không hề có cái cánh hông nào, điều này làm nó bay trong tầng khí quyển không được như ý. May mà động cơ gắn trên F-58 thực quá tiên tiến, thêm vào kỹ xảo tránh né khi bay của Diệp Trùng phi phạm, làm cho F-58 không bị bỏ rơi quá xa, hơn nữa cần chặt không bỏ quang giáp màu lam trước mặt.

Nhưng cũng chỉ là cần chặt không bỏ, muốn vượt qua, cũng không hề dễ như vậy.

Hơn nữa còn có Mục ở bên cạnh không ngừng châm biếm, trêu chọc: “Ái chà, Diệp tử, cái quạt này, người còn có thể nâng cao 0,035 giây... Diệp tử... trời ạ... người quên sạch những thứ học được ở căn cứ huấn luyện ý thức rồi sao? Vậy mà lại kém tiêu chuẩn của ta cho người tới 4,5%...”

Hai cái quang giáp hiện đang bay trong trung tâm thành phố, nhà ở phản trọng lực ở đây càng đông đúc hơn, quang giáp và máy bay qua lại cũng càng nhiều hơn. Quang giáp màu lam trước mặt không hề có ý bay lên cao, mà lại xuyên qua xuyên lại giữa các tòa nhà.

Hai cái quang giáp một trước một sau, bay vù vù trong trung tâm thành phố, không chút quan tâm người xung quanh.

Nhất thời, trung tâm thành phố giống như ong vỡ tổ. Mọi người qua đường trợn mắt, há hốc mồm nhìn 2 tên không biết kiêng dè trên không, tránh né tới tấp. Giao thông vốn đang vô cùng đông đúc liền hỗn loạn cả lên.

Diệp Trùng căn bản không suy nghĩ về vấn đề này, ảnh hưởng giao thông? Đừng nói đùa chứ, trời rộng như vậy, người muốn bay đi đâu mà không được? Hơn nữa, trong đầu Diệp Trùng tính ra vẫn chưa có cái khái niệm giao thông đó.

Hai mắt Diệp Trùng nhìn chằm chằm quang giáp màu lam trước mặt, vô cùng hưng phấn! Đã lâu không có sướng như vậy! Diệp Trùng toàn thân nhiệt huyết sôi trào, toàn tâm toàn ý thao tác, vốn động tác vẫn có chút trì trệ cũng từ từ lưu loát hơn, Diệp Trùng đã thích nghi với việc bay với tốc độ cao nhất, phô bày ra kỹ xảo né tránh kinh người. Diệp Trùng giống như một con cá kiếm, vui vẻ len lỏi trong đám đá ngầm mọc như rừng.

Khoảng cách giữa Diệp Trùng và đối phương bắt đầu từng chút được thu hẹp.

Đối phương cũng cảm thấy áp lực của Diệp Trùng, động tác có chút thay đổi, tuy rằng người thường rất khó nhận ra, nhưng Diệp Trùng nắm bắt vô cùng rõ ràng chi tiết này, Diệp Trùng liền nhân cơ hội thu hẹp chút khoảng cách. Sau khi xảy ra chút sai sót này, đối phương mau chóng khôi phục bình tĩnh, không hề cho Diệp Trùng quá nhiều cơ hội. Dù sao thuần túy so tốc độ, F-58 kém hơn đối phương không chỉ một chút, bây giờ có thể có cục diện thế này, hoàn toàn là nhờ kỹ xảo bay, né tránh hơn người của Diệp Trùng.

Thấy Diệp Trùng hoàn toàn tập trung, Mục buồn chán đùa cợt, kêu gào: “Ài, đây là ý gì chứ, một chút kỹ thuật cũng không có.”

Diệp Trùng đột nhiên chú ý tới vài cái quang giáp theo sau, không kịp nhìn kỹ, chỉ kịp nói: “Mục, giúp ta xem mấy cái quang giáp phía sau!”

Mục hiển nhiên cũng chú ý tới mấy cái quang giáp lèo đèo theo sau 2 người này, có vài cái quang giáp cùng có 3 màu đen, trắng, lam, còn có một cái quang giáp màu trắng toát theo gần nhất, tốc độ căn bản bằng với F-58.

Mục cẩn thận quan sát nói: “Mấy cái quang giáp này hình như là của cục cảnh sát, cái màu trắng thì không biết, chà, tính năng không kém F-58 của người nha!” Đột nhiên Mục kinh hoàng nói: “Diệp tử, cẩn thận quang giáp màu trắng phía sau, vũ khí trang bị của nó rất đầy đủ!”

Diệp Trùng suy nghĩ, chơi cũng đã rồi, hơn nữa đối với quang giáp màu trắng phía sau, Diệp Trùng cũng có chút cảnh giác.

Diệp Trùng đột nhiên quẹo một cái, rẽ sang một con đường khác. Điều này quả nhiên ra ngoài dự liệu của mọi người. Quang giáp màu lam trước mặt không ngờ Diệp Trùng đột nhiên rút khỏi, khê ngay người, suýt nữa va vào một tòa cao ốc, tay chân cuống cuống vẫn bị kính kim loại ở rìa tòa nhà làm trầy xước, khuyết điểm vỏ giáp mỏng manh lúc này lộ ra không nghi ngờ gì, thân hình quang giáp màu lam lảo đảo một trận, bị quang giáp của cảnh sát như tổ ong xông lên vây lại ngay chính giữa.

Quang giáp màu trắng cũng ngay ra một lúc, nhưng lập tức không chút do dự đuổi theo Diệp Trùng.

Diệp Trùng trong lòng giật mình, tên này quả nhiên là tới vì mình.

Mục ở bên cạnh nói: “Diệp tử, tên này dường như là chuyên vì người mà tới! À, cẩn thận, hệ thống vũ khí của hạm giống như sắp mở rồi.” Ngữ điệu của Mục hoàn toàn không có chút đùa cợt nào.

Trong khi bay với tốc độ cao, Diệp Trùng nhanh chóng liếc nhìn quang giáp màu trắng trên màn hình, quả nhiên, súng xạ kích ngầm của đối phương đã mở ra rồi, địch ý rõ ràng khỏi nghi ngờ.

Diệp Trùng lại quẹo gấp một cái, nhanh chóng chui vào một con đường bên cạnh. Quang giáp màu trắng bất ngờ không kịp phòng lại bị cách ra xa hơn. Nhưng quang giáp màu trắng giống như có thâm thù đại hận với Diệp Trùng, nhanh chóng điều chỉnh, bền lòng đuổi theo.

Diệp Trùng đột nhiên bay nhanh vào, làm cho quang giáp, máy bay đang bay trên không con đường bên cạnh hoảng hốt tránh ra, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. Quang giáp màu trắng đang ở bên cạnh bị đám quang giáp, máy bay hỗn loạn cả lên này chắn kín chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Diệp Trùng sau vài cái lách mình liên biến mất không thấy.

Thoát khỏi quang giáp màu trắng, Diệp Trùng không khỏi thở phào một hơi, giảm dần tốc độ, thông thả chậm rãi bay trên không con đường.

Trải qua việc bay với tốc độ tối đa trong khoảng thời gian dài vừa rồi, năng lượng hao tổn cực lớn, Diệp Trùng cũng không thể không giảm tốc độ bay.

Đột nhiên, giọng nói của Mục vang lên: “Diệp tử, ngừng đầu nhìn lên không!”

Diệp Trùng không khỏi chỉnh ống kính lên không, quang giáp màu trắng ở trên cao lạnh lùng nhìn xuống mình đang thông thả bay! Hạng súng nhắm laser đang gắt gao nhắm vào mình.

59. Chương 59: Ta Không Phải Là Sống Chui

Sức mạnh to lớn làm cho F-58 không thể không giống như một con dã thú, bốn chân chạm đất, để làm giảm áp lực do đột nhiên đổi hướng mang lại. Không dám sơ suất, F-58, bốn chân chạm đất, giống như một con báo đen xông thẳng lên phía trước, hơn nữa chuyện tìm tới những nơi đông người.

Diệp Trùng đối với tư thế chạy của dã thú rất quen thuộc, rất mau đã nắm bắt bí quyết trong đó, động tác càng lúc càng lưu loát, trong khi chạy ngầm có một loại nhịp điệu đặc biệt. May mà hệ thống đệm bằng chất lỏng của F-58 khá tiên tiến, nếu không chỉ riêng một phen trông thành này, Diệp Trùng tuyệt đối sẽ bị lắc đến đầu váng mắt hoa, còn có thể có bao nhiêu sức chiến đấu chứ, cho dù có, vậy thì cũng rất hạn chế.

Quang giáp màu trắng rõ ràng có chút cố kỵ, không có bắn tiếp, mà lại theo sau Diệp Trùng.

Tư thế của Diệp Trùng đã điều chỉnh, nhưng dán sát vào mặt đất, 2 chân cong lại, bay với một tư thế vô cùng quái dị. Thật ra đây cũng là do Diệp Trùng không có cách nào khác, trên F-58 không có bất cứ vũ khí bắn xa nào, chỉ hy vọng đối phương bay thấp, nếu như cận chiến, mình vẫn còn chút hy vọng. Nếu không, Diệp Trùng chỉ có bỏ chạy thôi! Nhưng việc đối phương cứ trù trù không bắn làm Diệp Trùng vô cùng khó hiểu, đối phương rốt cuộc cố kỵ cái gì? Bắn nhầm? Diệp Trùng tự hỏi mình tuyệt sẽ không bởi vì điều này

mà bỏ qua cơ hội tốt. Trong đầu Diệp Trùng khắc sâu quy luật sinh tồn trực tiếp nhất, trần trụi nhất với sinh vật biến dị trên hành tinh rác trong hơn mười năm sinh sống. Tuy nhiên, việc hôm qua làm hẳn hiểu loại quy tắc này có lẽ không hề thích hợp dùng trong xã hội này, nhưng, không nghi ngờ gì, xã hội này còn có rất nhiều thứ Diệp Trùng vẫn không hiểu. Trong tình huống không hiểu rõ, con người thường chọn cách mà mình tin tưởng nhất, quen thuộc nhất. Mà muốn Diệp Trùng thật sự thay đổi, e rằng còn cần phải có một khoảng thời gian khá dài.

Tư thế lúc này của Diệp Trùng tuy rằng nhìn cực kỳ quái dị, nhưng có thể có thể thông qua tiếp xúc của 2 chân và mặt đất mà thay đổi phương hướng bất cứ lúc nào, có thể né tránh đạn xuất hiện bất cứ lúc nào.

Trong hoàn cảnh nhiều chướng ngại vật như vậy, Diệp Trùng không dám dùng Vô tự ba hình khiêu được gì đó, đó đơn thuần và tìm chết chẳng có gì khác biệt!

Diệp Trùng chỉ có thể cố sức không ngừng thay đổi phương hướng bay của mình, nhưng tốt là có nhiều chướng ngại vật như vậy, có thể tăng sự che chắn cho mình, lại có thể hiệu quả trong việc làm nhiễu loạn tầm nhìn của đối phương.

Quang giáp màu trắng dường như không có đối sách nào tốt, chỉ có thể ở trên cao theo sát Diệp Trùng. Diệp Trùng lại càng bay càng thấp, ra sức hướng về phía tập trung dày đặc các tòa nhà mà bay. Quang giáp màu trắng cũng cực kỳ đau đầu, Diệp Trùng lưu loát vô cùng, thân ảnh lúc ẩn lúc hiện, nếu như tới gần, nói không chừng ngược lại sẽ dễ dàng mất dấu.

Đột nhiên, cái quang giáp màu đen đó ngay lúc quang giáp màu trắng hơi thất thần liền biến mất tăm!

Diệp Trùng phát hiện phía trước có một tòa nhà khổng lồ, là một tòa cao ốc cao chọc trời, trong lòng Diệp Trùng khẽ động, lập tức dán sát chân tòa nhà mà bay, vừa thoát khỏi tầm nhìn của quang giáp màu trắng, Diệp Trùng liền giống như lửa đốt ngay mông, với tốc độ nhanh nhất nhảy ra khỏi F-58, thân hình vẫn chưa rơi xuống đất, F-58 đã bị hấp thu vào không gian thứ nguyên. Dưới ánh mắt kỳ quái của người đi đường xung quanh, Diệp Trùng lập tức chui vào trong hàng người, thoáng chốc liền không còn thấy bóng dáng.

Diệp Trùng theo dòng người mà đi về phía trước, vẫn không quên liếc nhìn quang giáp màu trắng đang ngơ ngẩn trôi nổi trên không. Mục nói: “Xem ra người tiến bộ rất nhiều a!”

Diệp Trùng không cho là đúng nói: “Đây là phương pháp tốt nhất ta có thể nghĩ ra!”

Mục nói: “Nơi lấy thẻ thân phận chính là ở trong tòa nhà lớn trung tâm phía trước 500 mét.”

Tòa nhà lớn trung tâm có 300 tầng, thân tòa nhà cao ngất trời phủ bằng thủy tinh màu đen, tạo cảm giác của kim loại, bộ khung to lớn lạnh lẽo, mang đậm phong cách khoa học kỹ thuật hiện đại. Cứ cách 3 tầng, phía trên lại có một cái sân có thể cho quang giáp và máy móc bay được loại nhỏ đỗ xuống.

Đi vào trong, tường màu xám bạc dưới ánh đèn nhu hòa tỏ rõ sự chắc chắn mà không thô cứng. Vô số thủy tinh hữu cơ trong suốt và bán trong suốt chia đại sảnh thành vô số không gian nhỏ. Ở chính giữa đại sảnh bày biện một số màn hình, không ngừng cuộn lên xuống đưa tin về các quy trình nghiệp vụ. Bên cạnh còn có không ít quang não để khách tới kiểm tra.

Diệp Trùng đi tới trước một máy phục vụ tự động, trải qua một loạt các giám định vân tay, tròng mắt, rồi lại qua chụp xương, cuối cùng còn thực hiện phân tích song chất tử (double proton), rốt cuộc xác định đúng thân phận của Diệp Trùng.

- Thẻ thân phận của người đã làm lại xong, xin cẩn thận giữ gìn! Nếu như có điều bất trắc, xin lại báo mất lần nữa!” Giọng nữ êm tai do điện tử tạo ra truyền ra từ máy phục vụ tự động, một cái thẻ màu xanh lá nhạt nhỏ bằng cổ tay từ trong máy phục vụ tự động chạy ra.

Diệp Trùng tò mò xem xét cái thẻ thân phận trong tay, Mục giới thiệu nói: “Diệp tử, đây chính là thẻ thân phận của người, về sau người không phải là sống chui nữa, cái này tồn của ta rất nhiều thời gian, bảo vệ của trung tâm thông tin nhân khẩu thật sự là cực kỳ nghiêm mật nha, ta tốn bao công sức mới xâm nhập vô được, xem chút là bị phát hiện! May mà ta trốn nhanh!” Mục đắc ý cười nói.

Trên thẻ thân phận màu xanh lá nhạt viết các loại thông tin như tên Diệp Trùng..., còn vẽ kí hiệu đặc thù của thiên hà Farr. Thẻ thân phận đã qua phân biệt bằng vân tay liền có thể gấp lại, con chip bên trong mới

là chỗ hạch tâm nhất, con chip có thể bỏ vào trong máy đọc thông tin chuyên dụng để đọc thông tin, để lấy được nhiều thông tin hơn, đương nhiên, chức năng này chỉ có một số bộ ngành chuyên môn mới dùng tới.

Diệp Trùng cẩn thận cắt thẻ thân phận.

Diệp Trùng rời khỏi tòa nhà lớn trung tâm trở về cửa tiệm, lượt khách đầu tiên sẽ lập tức tới tiệm ngay, phải trở về nhanh nhất có thể! Nhưng Diệp Trùng không dám lấy F-58 ra, cái quang giáp màu trắng đó nói không chừng vẫn canh ở chỗ nào đó, lỡ như bị hắn nhìn thấy, vậy muốn chạy thoát sẽ không dễ vậy đâu.

Cái quang giáp màu trắng đó rốt cuộc tại sao muốn giết mình chứ? Diệp Trùng nghĩ mãi mà không hiểu.

Còn như Mục, Diệp Trùng căn bản nghĩ cũng không nghĩ tới, không phải vạn bất đắc dĩ, tên đó sẽ tuyệt không cho mình đi nhờ đâu. Ài, vẫn phải nhờ đôi chân của mình thôi. Diệp Trùng rãi rộ bước chân, cấp tốc chạy về tiệm.

Người đi đường há hốc mồm nhìn Diệp Trùng chạy như điên cuồng, tên này cũng nhanh thật nha! Đây là suy nghĩ trong đầu tất cả mọi người.

Diệp Trùng chạy vất vả lên cổ trở về, mấy ngày nay, số lượng khách tăng mạnh, mà phần lớn đều là khách cũ quay lại.

Cuối cùng, trước khi lượt khách đầu tiên tới, Diệp Trùng đã về tới.

Mấy người khách cũng rất tự giác, trong tiệm của ông Tiền chỉ có 32 chỗ ngồi, khách có thể chứa được rất có hạn, cho nên mỗi người khách sau khi ăn xong đều không dây dưa, mà lập tức rời đi, nhường chỗ cho khách mới tới. Điều này làm cho Diệp Trùng một khắc cũng không được nghỉ ngơi, bình thường không có cảm giác gì, nhưng thể lực hôm nay buổi sáng đã tiêu hao quá nhiều, Diệp Trùng lần đầu tiên lộ ra vẻ mệt mỏi.

Ông Tiền vô cùng lo lắng hỏi han coi thân thể có phải không khỏe không, nhưng đều bị Diệp Trùng trả lời cho qua.

Cuối cùng đợi tới lúc người cuối cùng rời đi, Diệp Trùng và ông Tiền mới bắt đầu ăn cơm.

Trong khi hai người đang ăn cơm, đột nhiên có người đẩy cửa đi vào.

60. Chương 60: Sửa Chữa Quang Giáp

Tôn Tuyết Lâm vừa vào liền lớn tiếng kêu: “Ông Tiền, chúng chúng muốn 2 tô mì thịt bò!” Nói xong liền lôi A Tú chạy tới trước máy rửa tay, đưa 2 tay tới trước máy rửa tay, tích, một luồng khí hơi nóng thổi qua, chất bẩn bám trên hai tay của Tôn Tuyết Lâm và A Tú lập tức theo đầu ngón tay 2 người mà rơi xuống hồ nước bắn tự động mở ra phía dưới.

Ông Tiền khi vừa nhìn thấy 2 người đi vào liền buông đũa đứng dậy hỏi: “Tuyết Lâm, 2 người các cháu thế nào vậy? Làm gì mà xơ xác thế này?”

Diệp Trùng đã đi vào bếp, chuẩn bị mì. Tôn Tuyết Lâm lôi A Tú lại, Tôn Tuyết Lâm tùy tiện ngồi một bên ông Tiền, cười hì hì nói: “Ài, hôm nay thật xui xẻo, cháu dẫn A Tú đang chuẩn bị về nhà, không ngờ quang giáp bay tới giữa đường lại bị hư, ài, xui xẻo nhất là cháu hình như làm hư mất công tắc không gian rồi! Kết quả sửa cả nửa ngày vẫn chưa sửa xong, cho nên dứt khoát vô ăn trước rồi tính!”

Ông Tiền vừa rót nước vừa hỏi: “Quang giáp của các cháu đang ở ngoài ư?”

Tôn Tuyết Lâm mạnh mẽ nốc một hơi: “Ài, đúng vậy, không ngờ gần nhà vậy mà lại xảy ra chuyện, thật là bực mà! Mà cha mẹ cháu lại đều không có!” Nói xong liền thở một hơi thật dài, đáng vẻ rất thoải mái.

Ông Tiền cười nói: “Nha đầu người cũng thật là tùy tiện, giống cha người, thế nào lại không giống mẹ người chút nào thế? Ài, uống chậm thôi, đừng sắc chứ, không ai tranh đâu. Nhìn A Tú này, thật nho nhã!”

A Tú đang uống từng ngụm, từng ngụm nước, nghe được lời ông Tiền, mặt liền đỏ lên, xem chút là bị sắc, vội bỏ ly nước xuống, ấp úng nói: “Không có đâu, thật ra, thật ra Tuyết Lâm cũng rất tốt a!” Hai tay khăn trương vịn ngón tay.

Ông Tiền không khỏi vui vẻ: “Tiểu cô nương thật là thẹn thùng!” Mặt A Tú không khỏi càng đỏ hơn. Tôn Tuyết Lâm cười nói: “Nó từ nhỏ đã như vậy rồi, ha ha!”

Không lâu sau, Diệp Trùng bưng 2 tô mì ra, đặt trước mặt 2 người, không nhìn 2 người lần nào, cắm đầu ăn.

Hôm nay thể lực tiêu hao thật không ít, bụng cũng đói cồn cào rồi, Diệp Trùng với tốc độ kinh người tiêu diệt mì trong tô.

Tôn Tuyết Lâm và A Tú ngây người nhìn Diệp Trùng, trời ơi, tên này không phải là người chứ? Đây, đây đã là tô thứ mấy rồi? Tô thứ 7? Tô thứ 8? Trên đời này còn có người đói như vậy sao? Hơn nữa Diệp Trùng không chỉ ăn nhiều mà tốc độ ăn cũng cực nhanh, mì trong tô với tốc độ siêu nhanh biến mất, giống như nước trong sa mạc, chốc lát đã nhìn thấy đáy. Tôn Tuyết Lâm và A Tú nhìn nhau, hoàn toàn đần mặt ra.

Ngược lại, ông Tiền thấy lạ mà không lạ, cười ha hả vừa ăn mì vừa nhìn Diệp Trùng ăn mì, đứa trẻ này chỉ sợ là hôm nay thật sự có chút mệt rồi, đây đã là tô thứ 11 rồi, so với bình thường nhiều hơn tới 3 tô, xem ra phải khuyên nó chú ý nghỉ ngơi.

Ông Tiền đột nhiên nhớ tới Diệp Trùng có một cái quang giáp hư, không khỏi hỏi: “Diệp tử, cháu biết sửa quang giáp không?” Ông Tiền đối với quang giáp hoàn toàn là tay mơ, cũng không hiểu sư sĩ và thợ máy có gì khác biệt, hơn nữa ông chỉ là hỏi vậy thôi.

Tôn Tuyết Lâm không khỏi ngây người.

Diệp Trùng đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục vui đầu ăn: “Biết một chút!”

Tôn Tuyết Lâm không khỏi thoáng qua một tia khinh thường trong mắt, có thể sao? Cho dù là học sinh chuyên ngành cơ giới cũng không dám nói biết sửa quang giáp! Trước 25 tuổi có thể sửa quang giáp tuyệt đối là một thiên tài, tên thùng cơm trước mặt này nhìn thế nào cũng không giống a!

Ông Tiền cao hứng nói: “Vậy Diệp tử cháu giúp bọn chúng đi, Tuyết Lâm a đầu này, ta trông thấy nó lớn lên, cháu nếu có thể thì giúp nó đi!”

Diệp Trùng đầu vẫn không ngẩng lên, chỉ ừ một tiếng, tiếp tục ăn mì.

Phù, cuối cùng ăn xong rồi! Diệp Trùng trước sau tổng cộng ăn 15 tô mì, mà hần bình thường chẳng qua chỉ ăn khoảng 7, 8 tô, có thể thấy hôm nay quả nhiên là có chút mệt mỏi.

Ăn xong, hần liền đi ra cửa tiệm, Tôn Tuyết Lâm vội vàng lôi A Tú bỏ tô mì xuống chạy theo ra. Tôn Tuyết Lâm chính là muốn xem tên to mồm không biết thẹn trước mặt này xấu hổ thế nào, xì, người cứ to mồm đi!

Diệp Trùng đi xung quanh Ảnh Phượng - II này, quang giáp loại này lúc trước mình có gặp qua, nhưng lần trước hình như là trong căn cứ huấn luyện ý thức, nếu như không phải đó là đối thủ đầu tiên của mình, Diệp Trùng thật không xác định được mình có thể nhớ được chuyện đó không, cao cấp kỹ xảo duy nhất mình biết, Vô tự ba hình khiêu được, chính là lần đó học được, nhưng Mục vẫn không dạy cho mình kỹ xảo được gọi là cao cấp khác, Diệp Trùng liền suy nghĩ lan man.

Qua một hồi, Diệp Trùng mới tỉnh lại, không khỏi cẩn thận kiểm tra quang giáp trước mặt.

Diệp Trùng đối với cấu tạo quang giáp vô cùng quen thuộc, Ôn Ni chính là bị hần tháo ra không biết bao nhiêu lần, thực sự quen đến không thể quen hơn được nữa. Tuy rằng Ôn Ni kiểu dáng cổ lỗ nhưng cấu tạo đại thể của 2 cái không hề khác biệt lớn như Diệp Trùng tưởng tượng. Đối với các bộ phận, tính năng, tham số của Ảnh Phượng - II, đối với Diệp Trùng, đã có thời gian khá khá lẫn lộn ở khu Guti Star, có thể nói là đã thuộc nằm lòng, càng huống chi còn có mấy nhân vật cấp bậc yêu quái ở Cực Quang đó đốc lòng truyền thụ chứ!

Tôn Tuyết Lâm thấy Diệp Trùng đứng ngây ra trước quang giáp, không khỏi cười thâm, nàng ghét nhất loại người thùng rỗng kêu to, bây giờ có thể thấy được trò cười của hần, tự nhiên là câu còn không được.

A Tú bên cạnh kỳ quái nhìn Diệp tử trong miệng của ông Tiền này, hần đứng đó làm cái gì? Chẳng lẽ thật sự không biết sửa sao? Ôi, vậy thì hần không nên đi ra a! Lần này bị Tuyết Lâm cười ngạo rồi! A Tú lo lắng

nhìn Diệp tử. A Tú biết chỉ cần liên quan tới bất cứ cái gì của sư sĩ, Tuyết Liên bình thường nói chuyện vui vẻ liền biến thành vô cùng chấp nhất.

Đến khi thấy Diệp Trùng rành rẽ mở thân giáp chỗ động cơ, điều luyện kiểm tra, Tôn Tuyết Lâm đã có chút kinh ngạc rồi.

Diệp Trùng cẩn thận kiểm tra động cơ, ở khu Guti Star, Diệp Trùng xem qua không ít, có nói qua Ảnh Phượng - II tuy rằng về mặt tốc độ có biểu hiện xuất sắc nhưng nhược điểm của nó về mặt bảo vệ động cơ cũng bị mọi người chỉ trích.

Cho nên Diệp Trùng mở Ảnh Phượng - II đầu tiên là mở nắp che động cơ.

Nhưng, nhìn thấy Diệp Trùng không nhờ bất cứ công cụ gì mà trèo lên Ảnh Phượng - II, 2 người không khỏi hoảng sợ! Tôn Tuyết Lâm mở to miệng, không khép lại được, ánh mắt khó có thể che dấu được vẻ không thể tin, A Tú càng cố sức bịt lấy miệng, sợ tiếng kêu của mình sẽ làm Diệp Trùng giật mình, lỗ như rơi từ cao như vậy xuống thì nguy hiểm rồi!

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Diệp Trùng, vấn đề thật sự xảy ra do phần động cơ, một mảnh vụn nhỏ bé không biết thế nào lại kẹt ở trong một điểm tập trung nhiều dây dẫn quang trọng của động cơ, làm cho động cơ không cách nào hoạt động bình thường. Sau khi dọn dẹp mảnh vụn, Diệp Trùng chui vào buồng lái, cẩn thận chạy thử một hồi, xác định đã hoàn toàn sửa xong, Diệp Trùng liền từ trong buồng lái chui ra.

Ảnh Phượng - II cao 10 mét, buồng lái cách mặt đất cao ít nhất 7, 8 mét, nhìn thấy Diệp Trùng cứ vậy từ trong nhảy ra mà không dùng thang lên xuống, A Tú không khỏi thất thanh hét lên, kinh khủng bịt cái miệng nhỏ nhắn, Tôn Tuyết Lâm cũng ngây ngốc nhìn thân hình rơi xuống của Diệp Trùng.

Diệp Trùng với một tư thế hoàn mỹ ổn định rơi xuống, khoảnh khắc tiếp đất vì giảm chấn động mà khe cong 2 chân, làm hắn nhìn giống như một cái lò xo nén xuống, nội liễm mà đầy sức bật.

Diệp Trùng đứng dậy, lãnh đạm nói: “Tốt rồi!” Nói xong xoay người đi vào tiệm, nhìn cũng không nhìn 2 người một cái, bản thân còn rất nhiều việc phải làm.

Tôn Tuyết Lâm chờ dẫn đứng ngay tại chỗ, chấn động vừa rồi mang tới, nàng tới bây giờ vẫn chưa tiêu hóa được. A Tú kinh ngạc nhìn Tôn Tuyết Lâm ngây ngốc đứng đó, không khỏi bước tới khẽ lay cánh tay của Tôn Tuyết Lâm: “Tuyết Lâm, thế nào rồi? Chị không đi xem sửa xong chưa à?”

Tôn Tuyết Lâm mới giống như tỉnh mộng, vội vàng leo thang chui vào buồng lái, mở quang não để tự động kiểm tra. Qua nửa phút, Tôn Tuyết Lâm từ trong buồng lái thò đầu ra, hưng phấn la: “A Tú, thật sự xong rồi, nè, mau lên đây, chúng ta về nhà!”

A Tú do dự một lát, rồi leo lên quang giáp, vừa leo lên quang giáp, A Tú liền phản nản: “Này, Tuyết Lâm, chúng ta vẫn chưa cảm ơn người ta đó!”

Tôn Tuyết Lâm vui đầu điều khiển, không thèm ngẩng đầu: “Hừ, tên đó cả ngày đáng vẻ như muốn chết, giống như ai thiếu tiền hắn vậy, ta không đi, muốn đi, em một mình đi!”

A Tú cắn chặt môi: “Như vậy không tốt a, người ta là giúp chúng ta đó! Chúng ta... chúng ta hay là đi...”

Tôn Tuyết Lâm phớt tỉnh nói: “Ài, lần sau chúng ta tới chỗ ông Tiền rồi hãy cảm ơn, nhưng không ngờ hắn thật sự biết sửa quang giáp!” Tôn Tuyết Lâm sờ cái cằm trơn láng, ra dáng suy nghĩ.

A Tú thở dài nói: “Ài, xem ra chỉ có thể như vậy thôi!”

- Ủ, chúng ta về nhà...

- Oái, không hay rồi, Tuyết Lâm, chúng ta quên trả tiền mì rồi, a, vậy làm thế nào làm đây!

- Hà! Không sao đâu, A Tú, lần sau mang theo là được rồi, ông Tiền sẽ không so đo đâu!

Diệp Trùng vừa về phòng liền gọi Mục ra, sau đó chui vào buồng lái, đội mũ lên, nói với Mục: “Mục, lấy hình của quang giáp màu trắng hôm nay ra xem một tí nào!”

- Được! Mục trả lời nói.

Hình ảnh quang giáp màu trắng xuất hiện rõ ràng trước mắt Diệp Trùng, Diệp Trùng cố gắng cẩn thận quan sát, nghiên cứu nhiều về kẻ địch dù sao cũng không sai, tuy rằng không biết tại sao lại thành kẻ địch.

Mục không khỏi chế giễu nói: “Diệp tử, biểu hiện hôm nay của ngươi thật là tệ vô cùng tận, thật là mất mặt... ta... xì...xì”

Đột nhiên, giọng nói của Mục giống như bị kéo dài lại giống như bị gì đó làm nhiễu, hình ảnh trước mắt Diệp Trùng giật giật kịch liệt, tiếp theo trước mắt một màn hình đầy hạt trắng, còn có tạp âm xì xì. Giọng nói của Mục hoàn toàn biến mất! Trước mắt Diệp Trùng cũng hoàn toàn đen thui.

Diệp Trùng cả kinh, vội gỡ nón xuống, cuống cuồng nói: “Mục, Mục... ngươi sao rồi? ... Mục... Ngươi nói đi...”

61. Chương 61: Vấn Đề Của Mục

Việc duy nhất Diệp Trùng có thể làm chính là chờ đợi, chờ đợi Mục lại lần nữa tỉnh lại.

Chẳng lẽ là pin năng lượng xài hết rồi? Diệp Trùng mau chóng đứng dậy, vội vàng kiểm tra pin năng lượng của Mục, không phải! Không phải vấn đề này! Năng lượng trong pin năng lượng của Mục vẫn ở mức 80%, vậy là vấn đề gì? Diệp Trùng vô đầu bứt tóc, ra sức suy nghĩ. Chỉ có thể yên lặng ngồi chờ bên cạnh Mục.

Diệp Trùng ngồi bên cạnh Mục cả một buổi chiều, Mục vẫn không hề động đậy, không có chút dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

Thời gian cứ thế trôi đi, bất tri bất giác mà một chiều đã trôi qua, ngoài phòng vang lên tiếng gọi của ông Tiền, có khách tới! Diệp Trùng ngẩng đầu nhìn thời gian, thì ra đã tới hoàng hôn rồi, Diệp Trùng sâu lắng nhìn Mục, rồi xoay người ra cửa, phải đi kiếm sống rồi!

Trạng thái tinh thần không tốt, Diệp Trùng làm việc có khí mà không lực, ông Tiền không chỉ một lần hỏi Diệp Trùng có phải không thoải mái hay không, Diệp Trùng mỗi lần đều lắc đầu. Sắc mặt ông Tiền đầy sự lo lắng.

Không dễ dàng gì mà mọi khách khứa đều đi hết, Diệp Trùng tùy tiện ăn hai tô rồi dừng, ông Tiền lại càng lo lắng hơn, đứa trẻ này trước giờ chưa từng ăn ít như vậy!

Diệp Trùng không có tinh thần nào trở về phòng, đóng cửa xong, giọng nói của Mục đột nhiên vang lên: “Diệp tử!”

Bước chân Diệp Trùng chùng lại, ngược đầu lên, hai mắt lộ ra sự vui mừng vô kể, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên thành một đường cong: “Mục, ngươi không sao rồi? Quá tốt rồi!”

Diệp Trùng hưng phấn nhảy một cái, nhảy lên đầu gối Mục: “Ngươi vừa rồi hù chết ta! Bây giờ không việc gì rồi chứ?”

Mục trầm mặc một hồi nói: “Căn cứ tư liệu hiện có, xác suất không chế được tình huống trong khoảng 58,5% đến 61,2%!”

Diệp Trùng ngắt người: “Rốt cuộc là chuyện gì? Mục, lúc trước, ngươi dường như thay đổi rất nhiều, “Diệp Trùng nghĩ một hồi rồi nói tiếp: “Bây giờ ngươi dường như lại thay đổi một lần nữa!”

Mục lạnh nhạt nói: “Cách nói của ngươi trong chừng mực nào đó không sai!”

Diệp Trùng không hiểu hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy Mục?”

Mục bình tĩnh giải thích: “Trong cơ sở dữ liệu của ta, có một đoạn trình tự không biết tên vẫn nằm trong tình trạng không hoạt động, ta vẫn luôn thử kích hoạt nó, ta cho rằng rất có khả năng là tư liệu liên quan đến ta lúc trước, nhưng vẫn không tìm ra cách kích hoạt được nó. Mà va chạm kịch liệt khi rời khỏi hành

tình rác đã làm cho đoạn trình tự này bị kích hoạt, giờ mới phát hiện cái này vốn là một đoạn quang nghĩ trí cảm (trí tuệ mô phỏng)."

Nhìn thấy vẻ mặt như lọt vào mây mù của Diệp Trùng, Mục tiếp tục giải thích: "Quang nghĩ trí cảm chính là trình tự ra quyết định một cách độc lập, được sản sinh một cách tất nhiên khi quang não phát triển tới một mức độ khá cao, quang nghĩ trí cảm khác nhau có phong cách và đặc tính khác nhau, hơn nữa tính bài xích rất mạnh, từ bản chất mà nói, ta cũng là một đoạn quang nghĩ trí cảm!"

- Đoạn quang nghĩ trí cảm này có xác suất 86,9% là kẻ chi phối quang não trước đây trên người ta, không biết vì lý do gì mà bị bức tiến vào trạng thái không hoạt động, mà sau đó, do Diệp tử người khởi động, quang não sản sinh ra một quang nghĩ trí cảm mới, cũng chính là ta."

- Chúng ta là sản phẩm của cùng một quang não, có cơ chế học tập, hệ thống phán định giống nhau, đây cũng quyết định chúng ta căn bản không thể tiêu diệt đối phương, chỉ có thể tranh đoạt lẫn nhau quyền khống chế quang giáp. Va chạm lần trước, hấn đột nhiên kích hoạt làm ta lâm vào thế bị động, bị hấn đoạt mất quyền khống chế! Nhưng do đặc trưng ta có thêm tính công kích, cho nên ta có xác suất thắng nhiều hơn hấn 8,5% đến 11,2%. Đây cũng là nguyên nhân hấn hôm nay bị ta áp chế, nhưng tỉ lệ thắng này sẽ không ngừng thu nhỏ lại! Đến khi 2 bên bằng nhau!

Thấy dáng vẻ nửa hiểu nửa không của Diệp Trùng, Mục không chút lưu tình nói: "Với trình độ của người, xác suất để hiểu rõ vấn đề phức tạp mức độ này chỉ có 21%."

Câu này Diệp Trùng tự động lọc qua, như bình tĩnh ngộ: "A, cũng chính là nói trong thân thể có 2 ... ừm... cái đó gọi là gì nhỉ?" Diệp Trùng nhàu mày suy nghĩ.

- Quang nghĩ trí cảm! Mục tiếp lời nói.

- Đúng, chính là quang nghĩ trí cảm, nhưng dường như cái đó, cái quang nghĩ trí cảm đó đối với ta cũng không có ác ý a? Diệp Trùng nghĩ lại mấy ngày trước biểu hiện của Mục tuy rằng có chút làm mình cảm thấy Mục có chút biến hóa, nhưng không hề làm Diệp Trùng cảm giác là có một Mục khác.

Mục đồng ý nói: "Đúng vậy, do chúng ta dùng chung một kho dữ liệu, hệ thống phán định thông tin ta có, hấn đều có giống vậy, cho nên hấn đối với người và ta đối với người về bản chất thật ra không có gì khác nhau, chỉ là phong cách và đặc trưng của cách xử sự sẽ có khác biệt."

Diệp Trùng khổ sở vô đầu: "Phức tạp quá, quả nhiên thứ có liên quan đến quang não liền biến thành vô vị!" Diệp Trùng không hề có chút hứng thú nào với quang não, cuối cùng rút ra được một kết luận như vậy.

- Đối với người mà nói, e rằng đúng là thế! Mục bình tĩnh nói.

Diệp Trùng ngồi trong buồng lái của Mục, tiếp tục công việc chưa hoàn thành lúc sáng. Đối với vấn đề của Mục, Diệp Trùng biết mình căn bản không cách nào giúp được gì, chỉ có thể dựa vào nỗ lực của Mục thôi.

Diệp Trùng cẩn thận quan sát hình ảnh của quang giáp màu trắng lấy từ kho tư liệu của Mục.

Quang giáp toàn màu trắng khá là hiếm gặp, giống như quang giáp toàn màu đen. Tạo hình cao to, toàn thân vậy mà không có một mép cạnh nào sắc bén, toàn bộ đều được xử lý cho tròn, cho nên không có chút khí tức dữ tợn của quang giáp thông thường. Trong tay cầm một cây súng có hình dạng cổ quái cũng toàn màu trắng, nhưng từ đường kính họng súng mà xét, dường như được gọi là pháo cũng không phải là không được. Từ góc nhìn của một người bình thường, quang giáp này tuyệt đối là đẹp đẽ vô cùng, cao quý ưu nhã như thiên nga trắng trong loài chim.

Nhưng Diệp Trùng hiển nhiên không cảm thấy điều này, Diệp Trùng chỉ cảm nhận sự nguy hiểm cực độ.

Quang giáp màu trắng tuy rằng nhìn thì ưu nhã như một quý tộc, nhưng Diệp Trùng không coi thường tính nguy hiểm của nó, cây súng có hình dáng quái lạ trên tay nó, Diệp Trùng khẳng định tuyệt đối có trò quỷ gì đó, vừa nhìn thì biết là không dễ nói chuyện rồi. Hơn nữa tinh mắt như Diệp Trùng còn phát hiện trên thân nó ít nhất còn có 32 súng xạ kích ngầm, điều này lập tức làm cho Diệp Trùng kinh hoảng lên.

Cái này, cái này cũng thật là khoa trương đó nha. Có cần phải nhiều vậy không? Hơn nữa, sư sĩ trong quang giáp này có thể điều khiển được không? Cái này tiêu hao năng lượng cũng thật kinh người! Chẳng lẽ hấn muốn cùng lúc bắn một lần rồi bỏ chạy ư?

Xem thế nào, Diệp Trùng cũng không cho rằng đây là một quang giáp cao cấp có tính năng bình thường. Diệp Trùng tuyệt đối tin rằng cái quang giáp màu trắng này so với F-58 của mình còn tiên tiến hơn. F-58 dù tốt cỡ nào cũng chỉ là một quang giáp huấn luyện, vũ khí trang bị thật không tương xứng với đối phương.

Hắn vì sao muốn đưa mình vào tử địa chứ? Diệp Trùng vắt óc suy nghĩ!

Có qua lại với mình chỉ có hội Renault, nhưng hội Renault sẽ có quang giáp loại này ư? Diệp Trùng thật có chút hoài nghi, hơn nữa hội Renault cũng tuyệt không biết tông tích của mình. Vậy thì là ai chứ? Hắc giác? Hắc giác nếu như đối với mình thật sự không có ý tốt, rất có thể có khả năng này, nhưng quang giáp này rõ ràng không giống phong cách của Hắc giác, sai lệch quá lớn, chắc không phải là Hắc giác!

Vậy thì là ai chứ? Diệp Trùng cực khổ suy nghĩ!

Đối phương là giữa đường đuổi theo mình, lúc đó mình đang điều khiển F-58, đối phương chắc là không biết mình là ai, vậy điều đối phương biết duy nhất chỉ có quang giáp! Chẳng lẽ là F-58 làm hắn cho rằng mình là kẻ địch? Đợi nào! F-58 là quang giáp huấn luyện của Hắc giác, nếu như nói đối phương nhất định nhận ra F-58, biết được F-58 là quang giáp chuyên dùng huấn luyện của Hắc giác, nói như vậy, chẳng lẽ đối phương bởi vì cho rằng mình là người của Hắc giác nên cho mình là kẻ địch? Ừm, vậy đối phương rất có khả năng là kẻ địch của Hắc giác!

Trong đầu vừa nảy ra ý nghĩ này, Diệp Trùng liền càng nghĩ càng cảm thấy có lý! Nhất định là kẻ địch của Hắc giác! Nhận làm mình thành người trong Hắc giác rồi! Đường như chỉ có như vậy mới nói thông được!

Giọng nói của Mục cũng vang lên: “Căn cứ tư liệu hiện có tính toán, xác suất đối phương là kẻ địch của Hắc giác khoảng 71%, tư liệu bộ phận khác không đủ, không thể tính toán!”

Quả nhiên, kết quả tính toán của Mục và suy nghĩ của mình giống nhau!

Ừm, nếu như nói như vậy, vậy phải làm sao đây?

62. Chương 62: Diệp Trùng Xuất Môn

Mấy ngày này hắn vẫn luôn tập luyện tốc độ, về phía sức mạnh không hề có luyện qua, tốc độ của hắn hiện giờ lại tới bình cảnh, sức mạnh là nguồn gốc của tốc độ, không có sức mạnh chống đỡ, tốc độ của hắn cũng chỉ có thể giẫm chân tại chỗ.

Nhưng ở đây không được như hành tinh rác, trên hành tinh rác, rác kim loại rất nhiều, ở đâu cũng có, muốn tìm một cục kích cỡ thích hợp thật sự quá dễ dàng. Cách luyện sức mạnh của Diệp Trùng cực kỳ nguyên thủy và đơn giản, đó chính là mang vác nặng, mang theo vật nặng đi, chạy, ngồi... Nhưng sức mạnh của hắn hiện giờ đã có trình độ tương đối, nếu như vẫn dùng mang vác nặng, vậy trọng lượng vật mang theo phải cực kỳ lớn mới có thể thỏa mãn yêu cầu của Diệp Trùng, nếu không rất khó có hiệu quả.

Song, ngoại trừ một vài loại vật chất đặc biệt, những thứ có mật độ đạt tới yêu cầu của Diệp Trùng vô cùng ít, nhưng có một điểm có thể xác định là, bất cứ loại nào trong đó đều không phải là thứ bây giờ Diệp Trùng có thể tìm thấy được. Nếu mật độ không đủ lớn, để đạt tới trọng lượng Diệp Trùng cần, vậy thể tích của vật nặng đó sẽ lớn kinh người, vậy thì vô cùng bất tiện. Muốn ở trong nhà ông Tiên thực hiện huấn luyện sức mạnh căn bản là vô vọng rồi.

Mục đối với vấn đề cơ bắp của Diệp Trùng vẫn luôn cảm thấy hứng thú: “Diệp tử, cơ bắp của ngươi vẫn không tăng trưởng rõ ràng!”

Diệp Trùng không để ý nói: “Ngươi không phải nói như vậy rất tốt sao?”

Mục giọng trung bình nói: “Thật sự rất tốt, ta chỉ là tò mò với loại hiện tượng này của ngươi thôi!”

Diệp Trùng lắc lắc đầu: “Ta cũng không biết nguyên nhân, ta từ nhỏ đã như vậy, trước giờ chưa từng quá cường tráng, theo như ngươi nói, ta bây giờ phải rất cường tráng mới đúng!”

Mục đồng ý nói: “Theo như lý luận bình thường, người đích xác không nên có thể hình như thế này, nhưng ta trong tình huống không có máy móc phối hợp, không thể thực hiện kiểm tra thân thể người.”

Diệp Trùng không cho là đúng nói: “Ngược lại, cái này cũng không phải là việc xấu!”

Mục giọng bình bình nói: “Tư liệu không đủ, không thể thực hiện tính toán!”

Diệp Trùng đột nhiên nhớ lại một việc: “Mục, huấn luyện cơ sở sư sĩ của ta đã toàn bộ hoàn thành, người khi nào dạy ta kỹ xảo cao cấp? Ta bây giờ mới biết 1 cái, Vô tự ba hình khiêu được!”

Mục nói: “Kỹ xảo có thể gọi là cao cấp đều do động tác cơ sở thêm vào tư tưởng chiến thuật đặc thù mà thành...”

Diệp Trùng ngắt lời Mục: “Người cứ nói thẳng ra dạy hay không dạy.”

Mục nói: “Nếu như người khẳng khẳng yêu cầu! Nhưng người có quang giáp dự bị chưa?”

Diệp Trùng vừa nghĩ tới, không khỏi có chút nản lòng: “Ôi, ta chỉ có F-58, cái quang giáp màu trắng đó hình như có thù với Hắc giác, nếu không cẩn thận bị hấn bắt gặp thì thảm rồi! Lần trước nếu không phải địa hình tốt, tính ra thật có chút nguy hiểm!”

Mục nói: “Xem ra người dường như không có khả năng thực hiện huấn luyện sư sĩ!” Diệp Trùng làm thế nào mà nghe ra được chút mùi vị có vẻ như là cười vui trên nỗi đau của người khác.

Trước mắt Diệp Trùng sáng lên: “Ta đi căn cứ huấn luyện ý thức huấn luyện thì sao?”

Mục không tán đồng: “Căn cứ huấn luyện ý thức bây giờ đã không cách nào làm người tiến bộ lớn được nữa rồi! Điều người thiếu bây giờ là thực chiến, mạng mô phỏng vô luận làm thế nào cũng không có cách nào so với thực chiến thật sự!”

Diệp Trùng lâu bầu nói: “Thực chiến? Vậy cũng chẳng có cách nào rồi!”

Không có huấn luyện, Diệp Trùng liền giống như chẳng có gì làm, đề nghị của Mục là để Diệp Trùng năng đi ra ngoài, , dù sao Diệp Trùng vẫn còn cách xa lắm mới thật sự hòa nhập vào xã hội. Rất nhiều suy nghĩ khác xa với người bình thường!

Ông Tiền đối với việc Diệp Trùng đi ra ngoài cũng cực kỳ ủng hộ, nói hấn, một tên lớn tướng mà không có chút chí tiến thủ nào, mỗi ngày ra ngoài hít thở là cần thiết, thậm chí còn nhét cho Diệp Trùng không ít tiền, nói là để tiêu xài!

Như thế, Diệp Trùng dưới sự ủng hộ 2 tầng của Mục và ông Tiền, đi ra phố.

Không giống lần trước, lần trước Diệp Trùng đi lấy thẻ thân phận là có mục đích rất rõ, lần này thuần túy là đi loanh quanh chơi. Diệp Trùng đứng ở cửa thì không biết nên đi phía nào! Bên trái? Bên phải? Hay là phía trước?

Ông Tiền tinh mắt nhìn thấy Tôn Tuyết Lâm và A Tú đang ở không xa, liền vội vàng cao giọng kêu: “Tuyết Lâm!”

Tôn Tuyết Lâm nghe tiếng liền quay đầu lại, nhìn thấy ông Tiền liền lời A Tú chạy lại: “Chào ông Tiền!” A Tú cũng mắc cỡ nói: “Chào ông Tiền!” Ông Tiền cười ha hả: “Hôm nay A Tú chủ động chào ta, thật là không dễ nha!” A Tú nhất thời lúng túng đến nỗi mặt giống như một quả thị đỏ hồng.

Ông Tiền hỏi 2 người: “Các cháu đang đi dạo phố ư?”

Tôn Tuyết Lâm nói: “Đúng ạ, ông Tiền muốn chúng cháu giúp ông mang gì ư?”

Ông Tiền cười nói: “Không phải, không phải, Diệp tử vừa mới tới hành tinh Lam Hải không lâu, rất xa lạ với chỗ này, các cháu nếu đi dạo phố, có thể nào dẫn Diệp tử đi chung không? Hơn nữa các cháu cùng tuổi cũng dễ hòa hợp hơn nhiều!” Ông Tiền lời Diệp Trùng đang đứng như khúc gỗ bên cạnh qua.

Tôn Tuyết Lâm sáng khoái đồng ý: “Được chứ! Không có gì, cứ để chúng cháu lo!” Tôn Tuyết Lâm vốn vô cùng tò mò với tên Diệp tử này, bây giờ chủ động đưa tới tận cửa, làm gì có lý nào từ chối chứ, vội vàng lên tiếng đồng ý.

A Tú ở đằng sau Tôn Tuyết Lâm cẩn thận mà tò mò nhìn Diệp Trùng.

Diệp Trùng vẫn một nét mặt thờ ơ.

Ông Tiền cao hứng nói: “Quá tốt rồi! Vậy xin nhờ các cháu rồi! Diệp tử, cháu theo bọn chúng đi chơi đi!”

Diệp Trùng trả lời ừ, dù sao hẳn cũng không biết đi nơi nào mới tốt, có một người dẫn đường quen thuộc nơi này đích xác là một lựa chọn không tồi, hơn nữa bản thân cũng có thể quan sát thật kỹ người bình thường rồi cuộc là sống thế nào!

Ba người sóng vai mà đi.

Diệp Trùng nhìn quang giáp không ngừng bay trên không, trong lòng ngưỡng mộ không thôi, đáng tiếc mình tuy rằng có quang giáp, nhưng lại không thể lấy ra, thật là người khó chịu mà.

Diệp Trùng không chủ động nói chuyện, Tôn Tuyết Lâm cảm thấy không khí quái quái thế nào ấy, liền muốn phá tình thế bế tắc: “Diệp tử, tên thật của ngươi cũng là Diệp tử ư?”

Diệp Trùng trả lời ngắn gọn, đánh thếp: “Diệp Trùng!” rồi ngậm miệng không nói.

Thấy Diệp Trùng lại ngậm miệng, “Ta tên Tôn Tuyết Lâm, đây là A Tú!” Tôn Tuyết Lâm không khỏi mặt dày tự giới thiệu.

- Ừm, ta biết! Diệp Trùng trả lời.

Ngay lúc Tôn Tuyết Lâm cảm thấy vô kế khả thi, may mà A Tú bình thường nhút nhát lúc này lại dừng cảm đứng ra: “Diệp tử vốn ở đâu vậy?”

- À, ” Diệp Trùng suýt buộc miệng thốt ra hành tinh rác, may mà phản ứng khá nhanh, vội thăm hỏi Mục: “Mục, ta từ đâu đến?”

Mục trả lời: “Trên thể thân phận của ngươi ghi nguyên quán của ngươi là hành tinh Ridge.”

Diệp Trùng không nhanh không chậm trả lời: “Hành tinh Ridge!”

- Hành tinh Ridge? Hai người không khỏi lắc đầu, chưa từng nghe qua. Tinh cầu trong vũ trụ nhiều vô số, trong 5 thiên hà lớn, tinh cầu có người ở cũng nhiều vô số, cho nên trừ phi là những nhà địa lý chuyên môn nghiên cứu tinh cầu, tên tinh cầu mà người bình thường biết không nhiều lắm.

(DG: Bây giờ hành tinh ngoài trái đất không còn xa, có thể tới tận nơi, nên tác giả dùng từ nhà địa lý học nghiên cứu tinh cầu mà không phải là nhà thiên văn học.)

Điều mà Tôn Tuyết Lâm thật sự muốn biết nhất chính là tình hình về mặt quang giáp của Diệp Trùng, đáng tiếc nàng lại không biết làm thế nào mở miệng. Vốn dự tính mọi người nói chuyện quen rồi, sau đó mới hỏi, nhưng không ngờ tên Diệp Trùng này lại không thích nói chuyện như thế này.

Kỳ thật nàng không biết, nếu như lúc này nàng ở trước mặt thẳng thắn, dứt khoát hỏi Diệp Trùng, Diệp Trùng có 80, 90% sẽ trả lời.

Không ngờ tên này vậy mà hiền như cục bột tới mức này, trong lòng Tôn Tuyết Lâm cảm hận không thôi.

Kỳ thực cái này cũng không thể trách Diệp Trùng, Diệp Trùng chỉ ở trước mặt Mục mới lộ ra bộ mặt khác, thậm chí ông Tiền, Diệp Trùng đều không cách nào lộ ra loại vẻ mặt tùy ý này, càng đừng nói tới Tôn Tuyết Lâm và A Tú, kể đối với hẳn giống như người xa lạ.

Diệp Trùng quan sát người đi trên đường, mọi người dường như đều rất bình tĩnh, hoàn toàn không có địch ý và cảnh giác đối với người lạ bước vào lãnh địa của mình như bọn dã thú, xem ra hình như không có tính công kích gì, ừm, quy luật của bọn sinh vật biến dị trên hành tinh rác hình như không thích hợp dùng ở nơi này a, Diệp Trùng nói thầm trong lòng. Mình về sau phải chú ý!

Ba người đột nhiên phát hiện, một đám người đang bu lại, la hét ầm ỹ!

63. Chương 63: Gặp Gỡ Ngoài Ý Muốn

Diệp Trùng nhíu nhíu mày, hẳn vô cùng không thích trường hợp này, hoàn cảnh thế này quá ồn ào, người quá đông đúc, vô tình hạn chế phạm vi hoạt động của mình, hơn nữa cũng sẽ làm mình thêm khó khăn trong việc nắm bắt tình hình xung quanh.

Nhưng Diệp Trùng tuy rằng nhíu mày, nhưng vẫn cùng với 2 người đi tới.

Mảnh đất trống ngay chính giữa đám đông, một ông lão bị tông ngã trên đất, đồ đạc rồi đầy ra đất, gã đàn ông trung niên còn lại chính đang đứng ở đó lớn tiếng chửi bới: “Lão già chết tiệt người, đi đường không mở mắt à? Bộ y phục của ta đáng giá 5 kim cương vàng đó! Người nếu như làm hỏng rồi thì có đền nổi không? Người xem, cái này nhăn hết rồi, lại phải tốn phí bảo dưỡng tới mấy trăm kim cương!” Nói rồi khinh thường liếc nhìn ông già trên mặt đất: “Xem lão nghèo kiệt xác như vậy, chắc hẳn cũng đền không nổi, ài, hôm nay coi như ta xui xẻo, thật là lão già không có mắt!” Bộ dáng rất là kiêu căng, ngạo mạn.

Tôn Tuyết Lâm liền nhịn không nổi, lập tức nhảy ra, tức giận chỉ gã trung niên nói: “Người thật là quá đáng, đụng ngã một ông lão mà còn ở đây nói năng lộn xộn, thật đáng ghét mà, người mà dám nói năng lộn xộn nữa, coi chừng ta đập người đó! Hừ hừ!” Tôn Tuyết Lâm xắn tay áo lên, dáng vẻ như muốn đánh người.

A Tú đi tới trước mặt ông lão, cố sức nâng ông lão đứng dậy, cẩn thận, tỉ mỉ phủi bụi trên người ông lão, ôn tồn hỏi: “Ông lão, ông không sao chứ?” Ông lão cảm kích nói với A Tú: “Ta không sao, tiểu cô nương, cảm ơn cháu!” A Tú cười dịu dàng.

- A, tiểu nha đầu người mà cũng dám hươu tay múa chân với ta, người lớn trong nhà người không dạy người chút gia giáo cơ bản nào sao? Ài, vừa nhìn là biết không phải thứ tốt lành gì! À, ta cho người biết...”

Tôn Tuyết Lâm tức đến đầu nổi gân xanh, nắm tay càng nắm càng chặt, A Tú vội vàng đi tới vỗ về Tuyết Lâm chẳng mấy chốc sẽ nổi điên, nếu như đánh người rồi tới đồn cảnh sát thì hậu quả sẽ không hay ho gì.

Gã trung niên thấy Tôn Tuyết Lâm không dám ra tay, không khỏi càng thêm đắc ý: “Hi hi... tiểu cô nương, ta cho người biết...”

Tranh chấp giữa bọn họ không làm cho Diệp Trùng chú ý chút nào, tâm thần của Diệp Trùng hoàn toàn bị một cái hộp phóng ảnh nổi nhỏ bé trên mặt đất hấp dẫn.

Có lẽ nói là hộp có chút làm người ta dễ dàng ngộ nhận thể tích của nó, hộp phóng ảnh nổi thật ra chỉ có bề mặt rộng 5 cm, vô cùng xinh xắn, trên bề mặt màu tím nhạt có 2 cái hoa văn hình ốc xoáy đan xen vào nhau, có 2 mặt hơi lõm vào trong, chính giữa mặt trên có một lỗ nhỏ, trong lỗ nhỏ phóng ra tia sáng đủ màu, tia sáng tụ tập lại thành một hình người bán trong suốt, y phục, vẻ mặt sống động như thật, rõ ràng chính là đồ bỏ túi của ông lão vừa mới bị tông trúng này. Hộp phóng ảnh nổi dùng để ghi lại cảnh tượng nào đó, giá hơi cao so với con chip, thường dùng để lưu niệm.

Nhưng, điều hấp dẫn sự chú ý của Diệp Trùng không hề là bản thân cái hộp phóng ảnh nổi này, mà là báo cáo bỏ túi mà lão nhân đang làm.

- Liên quan tới thiết kế động cơ của quang giáp, phương pháp tôi chọn là kết hợp hình khuyên Fairfax với mạch (quang) xung mạch ngắn, ở đây, tôi không thể không nhắc tới một anh bạn trẻ gặp được trong mạng mô phỏng, chính là ý kiến của hắn mới mang lại linh cảm cho tôi...” Đây rõ ràng là một báo cáo tại một hội nghị khoa học chuyên nghiệp.

(Chú thích: NV: , tìm trên mạng chỉ tìm được chữ này , nghĩa là Fairfax, tên một hạt của bang Virginia, Mỹ; , giống như mạch điện, nhưng thay chữ điện bằng chữ quang, chắc một công nghệ mới truyền tải thông tin nhanh hơn, hiện đại hơn mạch điện, đã được đề cập đến ở đây, nên dịch là mạch (quang))

Phương pháp kết hợp hình khuyên Fairfax và mạch (quang) xung mạch ngắn không phải là phương pháp mà Hứa gia gia trong “Cực quang” vẫn một mực nghiên cứu sao? Ông còn từng giảng giải phương pháp này cho Diệp Trùng vô cùng tỉ mỉ. Chẳng lẽ là Hứa gia gia? Diệp Trùng không khỏi quan sát tường tận ông lão trước mặt, cẩn thận nhìn một hồi, quả nhiên phát hiện ông lão trước mặt và Hứa gia gia mang máng có chút giống nhau.

Diệp Trùng đi qua đó, thử thăm dò: “Hứa gia gia?”

Ông lão rõ ràng ngây người: “Cậu là?” Hứa lão nhìn cậu nhóc đứng trước mặt này, phần lớn người quen biết mình đều gọi mình là Hứa lão hoặc Hứa giáo sư, gọi mình là Hứa gia gia, phần lớn là họ hàng của mình, hoặc là con cháu một số ông bạn già, nhưng người trước mặt này, mình vô cùng xa lạ, chẳng lẽ là cháu người bạn nào đó?

Diệp Trùng vừa thấy vẻ mặt của Hứa lão, liền biết mình đoán không sai, không khỏi hưng phấn nói: “Hứa gia gia, cháu là tiểu Y đây, YC, ông vẫn còn nhớ cháu chứ? Tiểu Y trong Cực quang đây!”

YC! Hần là YC! Tôn Tuyết Lâm vừa rồi vẫn nổi giận lôi đình, gần như muốn bỏ đi bỗng an tĩnh trở lại, hai tay A Tú bùm miệng, hai mắt toát ra vẻ mặt không thể tin được. Hai người bỗng chốc ngó ra, nhìn lẫn nhau, trong mắt đều toát ra vẻ vui mừng hơn hở khó có thể che giấu. Tất cả tâm tư đều đặt lên người ông Hứa, Diệp Trùng không hề phát hiện sự khác thường của 2 người. Nhưng, cho là Diệp Trùng phát hiện đi, cũng tuyệt không nghĩ là có quan hệ tới mình.

Ông Hứa cũng ngó người, liền kích động kéo tay Diệp Trùng: “Tiểu Y? Cháu là tiểu Y? Quá tốt rồi! Quá tốt rồi!” Ông Hứa kích động đến nỗi có chút nói năng lộn xộn. Diệp Trùng xấu hổ cười! Ông Hứa nhìn thấy dáng vẻ quen thuộc này của Diệp Trùng càng xác định không nghi ngờ!

Mà Tôn Tuyết Lâm và A Tú lại giống như là gặp quỷ, các nàng thế nào cũng nghĩ không ra vậy mà có thể thấy được loại vẻ mặt này trên mặt Diệp Trùng, vẻ mặt các nàng bây giờ càng đa dạng hơn so với vẻ mặt của Diệp Trùng.

Gã trung niên thấy Diệp Trùng dường như quen biết ông lão, con người lão练, liền dùng giọng nói vô lại nói: “Hà, lão già người, làm dơ quần áo của ta, cái này là hàng cao cấp đáng giá 5 kim cương vàng đó, mau bồi thường cho ta!”

Đối với gã trung niên, Diệp Trùng không để ý chút nào, chỉ dịu ông Hứa: “Hứa gia gia, chúng ta đi!” Ông Hứa gật gật đầu: “Ừm, chúng ta đi!” Tôn Tuyết Lâm, A Tú dịu bên kia ông Hứa.

Gã trung niên thấy mấy người muốn đi, không khỏi vội vàng nhằm Diệp Trùng lôi kéo: “Không được, các người không thể đi như vậy, bồi thường tiền cho ta trước rồi nói, ta cho các người biết, ta là người có thân phận, địa vị...”

Tay gã trung niên vừa chạm tới Diệp Trùng, Diệp Trùng liền động!

Thân hình khẽ lui, Diệp Trùng thuận thế chộp lấy cổ gã trung niên, Diệp Trùng vừa chuẩn bị hạ sát thủ, Mục vội vàng nhắc nhở: “Đừng! Diệp tử!”

Tay Diệp Trùng khẽ dừng lại, may mà Diệp Trùng bây giờ đối với việc nắm bắt sức mạnh đã đạt tới một trình độ khá chính xác, nếu không gã trung niên này chết chắc rồi.

Diệp Trùng kỳ quái nói: “Mục, thế nào rồi?”

Mục nói: “Theo như tư liệu cho biết, người giết người trên đường sẽ vi phạm luật pháp nơi này, sẽ phải chịu sự truy bắt cực kỳ nghiêm khắc!”

- Hử, luật pháp? Đây là cái gì?

- Quy tắc con người đặt ra vì xã hội của mình!

- Ừ, nhưng cái này với ta có quan hệ gì chứ? Vẫn là không hiểu thế nào!”

- Vấn đề này rất phức tạp, nhưng rõ ràng bây giờ không phải thời cơ tốt thảo luận vấn đề này!

- Được, cái này chúng ta trở về rồi nói, bây giờ nên làm thế nào?

- Theo như tư liệu cho biết, đe dọa rõ ràng là một lựa chọn không tồi! Theo lý luận tâm lý học đại chúng, đối phương rõ ràng đang trong trạng thái bị hoảng sợ, chỉ cần đe dọa ở một mức độ nhất định, xác suất thành công kết thúc phiên phức này vượt quá 92%.

- Đe dọa đúng không! Vậy thì thử thôi!

Người xung quanh chỉ cảm thấy trước mặt hoa lên, tay phải Diệp Trùng đã khóa chặt cổ họng của gã trung niên, cổ họng gã bị thít chặt, không khỏi mở to miệng ra sức vùng vẫy, người xung quanh cũng đồng thời phát ra kinh la hoảng.

Diệp Trùng lạnh nhạt nhỏ giọng nói bên tai gã trung niên: “Nếu như ngươi còn làm phiền, ta sẽ giết ngươi!”, giọng nói nhạt nhẽo giống như đang kể lại một việc rất bình thường.

Về mặt Diệp Trùng bình tĩnh thả gã trung niên ra, xoay người trở lại bên cạnh ông Hứa.

Gã trung niên ôm cổ họng, ra sức hỗn hển thở, về mặt đau đớn, một câu cũng nói không ra lời, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ đến cùng cực. Câu nói vừa rồi đó giống như gió lạnh thổi qua trong ngày mùa đông, mà mình thì giống như không mặc quần áo, cả người tự chủ được mà run cầm cập.

Đột nhiên, đám người vây quanh rối loạn, có người la: “Cảnh sát tới!”, “Quá tốt rồi, cảnh sát cuối cùng tới rồi!”

64. Chương 64: Cơ Thượng Nhan

Ở nhà ông Hứa, Tôn Tuyết Lâm và A Tú rất là thận trọng, ngược lại, Diệp Trùng và ông Hứa nói nói cười cười, thảnh thơi thảo luận một chút vấn đề học thuật, làm Diệp Trùng có cảm giác đang ở Cực quang.

Nhưng, vừa ra khỏi cửa, Diệp Trùng lại khôi phục vẻ thờ ơ thường ngày.

Hành tinh Lam Hải là một hành tinh có kinh tế và kỹ thuật khá phát triển, cư dân thường trú có 600 triệu, cuộc sống nơi đây rất cởi mở, vô cùng tự do. Thêm vào hoàn cảnh tự nhiên được thiên nhiên ưu đãi, cho nên hấp dẫn rất nhiều cư dân tới sống lâu dài.

Mà khu Kiệt Sa nơi Diệp Trùng ở chính là đứng đầu 3 khu lớn nhất của hành tinh Lam Hải, cũng là nơi phồn hoa nhất của hành tinh Lam Hải.

Khi Diệp Trùng trở về nhà ông Tiền, trời đã không còn sớm nữa, sau khi làm xong công việc, Diệp Trùng liền về phòng, hẳn cho rằng cần thiết phải hiểu rõ xã hội này hơn nữa, nơi này có quá nhiều thứ hoàn toàn xa lạ với mình. Bây giờ mình chỉ có thể nhanh nhất hiểu rõ xã hội này mới có thể sinh tồn dễ dàng nơi này. Không cần bàn cãi, vị thầy giáo này đương nhiên chỉ có Mục.

Diệp Trùng trước hết hỏi: “Mục, chúng ta tiếp tục đề tài ban ngày hôm nay! Luật pháp người nói hôm nay là chuyện thế nào?”

Mục nói: “Theo như tư liệu cho biết, rõ ràng nếu cho rằng luật pháp là quy định do cường giả đặt ra, thì có lẽ sẽ làm người dễ hiểu hơn!”

Diệp Trùng hỏi: “Cường giả? Mạnh hơn ta?”

Mục tuy rằng giọng nói vẫn bình thường, nhưng hàm ý coi thường trong lời nói lộ ra không phải nghi ngờ: “Theo tư liệu cho biết, chênh lệch thực lực của các người tuyệt đối làm cho các người hoàn toàn không thể so sánh được!”

Diệp Trùng hỏi lại: “Nếu như hôm nay giết tên kia, ta sẽ thế nào?”

Mục nói: “Theo như điều 11 hình luật hành tinh Lam Hải, kẻ giết người sẽ bị xử hơn 40 năm tù, trường hợp nghiêm trọng bị xử tử hình!”

Diệp Trùng nhíu mày: “Ai là kẻ thực hiện?”

Mục nói: “Theo điều lệ quản lý an toàn hành tinh Lam Hải, tất cả cảnh sát, binh lính và các ban ngành an toàn đều có quyền lợi truy bắt, mà tất cả người dân đều có nghĩa vụ hỗ trợ truy bắt!”

Cũng may Diệp Trùng cũng tự biết mình, không có cuồng vọng đến mức cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất, nhiều người như vậy, không dám nói là cao thủ, dù là người bình thường thì mình cũng tuyệt đối chỉ có thể bó tay chịu trói, Diệp Trùng bắt đầu có chút hiểu được được sự cường đại của cơ quan quyền lực (chính quyền)! Nhưng Diệp Trùng rất nhanh liền nghĩ tới then chốt của vấn đề: “Nếu như ta làm vô cùng kín kẽ?”

Mục nói: “Theo tư liệu cho biết, nếu bọn họ không cách nào có được chứng cứ người giết người, sẽ không cách nào phán quyết tội ác của người.”

- Chứng cứ?

- Những thứ có thể chứng minh người phạm tội, người hoặc vật khác!

- Vậy chính là nói nếu thủ đoạn của ta đủ cao minh, bọn họ không cách nào có được chứng cứ, vậy ta sẽ có thể thoát ra ngoài quy định này?

- Trên ý nghĩa nào đó, cách nói của người là chính xác, nhưng không thể không nhắc nhở người, họ có khá nhiều thủ đoạn thực dụng nhưng cao minh, có xác suất khá cao tra ra hoạt động của người.

- Ủ, vậy kỳ thực cũng chính là sự độ sức giữa 2 bên rồi?

- Trên ý nghĩa nào đó, cách nói của người là chính xác...

Cơ Thượng Nhan vui vẻ ngâm nga một điệu hát, quang giáp giá trị kinh người dưới sự điều khiển của hắn khéo léo bay lượn. Cơ Thượng Nhan tuy rằng tên nghe dường như là tên con gái, song hắn lại là một gã đàn ông không hơn không kém. Chỉ là gương mặt thanh tú không rõ giới tính thường làm người ta hiểu lầm, dưới mái tóc màu trắng bạc, con ngươi màu lam trông có vẻ khá là yêu dị, khóe miệng khẽ cười, làm vô số cô gái điên đảo.

Quang giáp của Cơ Thượng Nhan là một quang giáp màu xanh xám, toàn thân xen kẽ màu lam và màu xám, vài bộ phận quan trọng màu vàng kim, thân giáp thanh thoát, màu lam u sầu, trầm muộn, nội liễm mà không nổi bật, chân mày màu xám làm cho quang giáp có thêm vài phần cảm giác vừa dày vừa nặng. Phần ngực quang giáp hơi lồi lên trước rõ ràng làm dày thêm quang giáp, tổng thể làm người ta cảm thấy trầm ổn mà không xốc nổi.

Kỹ thuật điều khiển quang giáp của Cơ Thượng Nhan khá là tinh xảo, linh hoạt len lỏi giữa các kiến trúc như rừng ở khu Kiệt Sa.

Lần này viếng thăm ông già Hứa, nếu như có thể thành công, vậy mình cũng lập được công lớn rồi. Nhưng, ông già Hứa dường như vô cùng cố chấp! Đây thật là làm khó người ta mà? Cơ Thượng Nhan phiền não dùng tay miết ấn đường, nhất thời mình cũng nghĩ không ra một phương pháp tốt nào, đại ca lần trước thất bại thảm hại, lần này lại quăng vấn đề khó này cho mình. Mặc kệ thế nào, nhất định phải nghĩ cách dỗ dành ông già Hứa. Một lần không được thì đi tới nhiều lần.

Ông Hứa hiện đang ở một mình, ông bạn năm ngoài đã chết, 2 người không hề có con nối dõi, bây giờ chỉ còn lại một mình ông, mỗi ngày đối diện căn phòng trống trơn, ông không tránh khỏi sinh ra vài phần cảm giác thối thức. Dường như chỉ có vài đầu nghiên cứu mới có thể làm cảm giác của ông tốt hơn một chút, không ngờ tới chính vì như vậy, mấy năm này ngược lại làm ông thu được đột phá quan trọng trong lĩnh vực của mình, nhưng bây giờ đã lớn tuổi rồi, rất nhiều ý tưởng lúc trẻ bây giờ cũng sớm phai lạt rồi.

Đột nhiên quang não báo ông có khách tới thăm, thông qua hình ảnh quang não truyền tới, người ông Hứa nhìn thấy là một chàng trai anh tuấn, mình dường như không hề quen biết, ông Hứa có chút hoài nghi.

Kết nối với máy liên lạc giữa khách và chủ nhà, ông Hứa hỏi: “Cậu tìm ai?” Một cái máy trước cửa nhà ông Hứa lập tức chiếu hình ảnh của ông Hứa lên trước cửa nhà ông Hứa.

Cơ Thượng Nhan nhìn thấy hình ảnh một ông già, theo tin tình báo, đây chắc là ông Hứa lần này mình phải thăm viếng. Cơ Thượng Nhan cung kính nói: “Ông chính là giáo sư Hứa rồi, tôi tên Cơ Thượng Nhan, từng nghe qua tọa đàm của ông, muốn xin ông chỉ bảo vài vấn đề về quang giáp!”

- Hử. Ông Hứa trầm ngâm hồi lâu, mỗi tháng đều có vài người tới tìm mình thảo luận một vài vấn đề học thuật, nhưng phần lớn hình như là người trung niên trở lên, người trẻ tuổi như vậy, ông Hứa vẫn là lần đầu gặp.

- Cơ Thượng Nhan? Ông Hứa đột nhiên nghĩ tới gì đó: “Người họ Cơ?”

Cơ Thượng Nhan trong lòng máy động, thầm kêu không hay, nhưng vẫn không thể không mặt dày trả lời: “Vâng!”

- Người là người họ Cơ? Sắc mặt ông Hứa khê biến đổi.

Cơ Thượng Nhan thầm kêu hỏng bét, liền trầm mặc không nói gì.

Ông Hứa hừ lạnh một tiếng: “Người họ Cơ các người nghĩ cũng đừng nghĩ nữa, không cần hao phí tâm tư nữa, ta sẽ không hợp tác với Cơ gia các người. Các người hãy sớm quăng ý nghĩ này đi!” Nói xong, ông Hứa mặc kệ Cơ Thượng Nhan, bộp một cái, đóng máy liên lạc giữa khách và chủ nhà, hình ảnh ông Hứa trước mặt Cơ Thượng Nhan cũng biến mất trong phúc chốt.

Xem ra lần trước đại ca triệt để đắc tội với ông Hứa rồi, điều làm người ta đau đầu nhất là bây giờ ông Hứa mang hiềm khích với đại ca nâng lên thành hiềm khích với nhà họ Cơ, muốn khuyên ông ta và họ Cơ hợp tác, cái này đã khó càng thêm khó rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Cơ Thượng Nhan lấy ra máy liên lạc, kết nối xong liền nói với người trong đó: “Các người phải theo dõi tất cả hoạt động của lão già Hứa, mỗi ngày đều làm gì, đi đâu, qua lại với những ai, thân phận và địa chỉ của những người này đều phải kiểm tra thật kỹ, hiểu chưa? Không được buông lỏng chút nào! Ta muốn tình báo tường tận nhất, nhớ kỹ, là tường tận nhất!” Cơ Thượng Nhan bây giờ cũng nghĩ không ra phương pháp tốt hơn, chỉ có thể cho người theo dõi trước.

Tắt máy liên lạc, Cơ Thượng Nhan có chút rầu rĩ, cuối cùng phải dùng cách gì mới có thể làm ông Hứa gật đầu đây?

65. Chương 65: Quan Điểm Của Diệp Trùng

Mỗi ngày giao lưu với Mục chính là lúc hắn giải đáp thắc mắc. Bây giờ hắn ra ngoài cũng càng nhiều hơn, Diệp Trùng thích đứng trên đường quan sát người đi đường, tuy rằng bọn họ không phải là thú săn của Diệp Trùng, nhưng Diệp Trùng lại đối với họ giống như đối với thú săn. Hắn dùng ánh mắt quan sát thú săn, vô cùng cẩn thận quan sát người chung quanh, động tác, thói quen, cử chỉ, mức độ mạnh mẽ của cơ thể, v.v...

Theo sự tìm hiểu không ngừng của Diệp Trùng, hiểu biết của hắn đối với hoàn cảnh xung quanh cũng càng lúc càng nhiều.

Hôm nay dự định tới nhà Hứa gia gia một chuyến, nhưng bây giờ vẫn đang bận rộn kiếm sống. Tuy rằng bây giờ Diệp Trùng cũng hiểu rằng lợi nhuận thu được của cái quán nhỏ bé của ông Tiền thực sự không đủ để giữ mình lại chỗ này, nhưng con người không phải hoàn toàn sống dựa vào cái này, không phải sao? Ông Tiền cho hắn cảm giác của gia đình, cái này sợ rằng bao nhiêu kim cương vàng cũng không mua được. Tuy rằng Diệp Trùng không hề cho rằng mình rất thông minh, nhưng chút đạo lý này hắn vẫn hiểu.

Diệp Trùng ra sức nhào bột, cục bột trong tay hắn không ngừng thay đổi hình dạng, tài nghệ của Diệp Trùng bây giờ càng lúc càng cao, điều này có ích cho việc không chế chính xác sức mạnh của hắn, làm cho mùi vị mì hắn làm ra khác với người khác, có một hương vị khác.

Chỉ tiếc là, cuộc sống thế này nếu như lại có thêm một cái quang giáp, cho dù là một cái Hắc diệu, vậy cũng hoàn mỹ rồi!

Tôn Tuyết Lâm và A Tú tới tìm Diệp Trùng.

Hai người ở bên cạnh chờ rất lâu, chờ một mạch tới khi Diệp Trùng làm xong công việc mới bước tới, Tôn Tuyết Lâm kéo A Tú, nhỏ giọng nói: “Diệp tử...”

Diệp Trùng nhìn 2 người một cái, mặt không thay đổi nói: “Chuyện gì?”

Thấy vẻ mặt hồ hững này của Diệp Trùng, Tôn Tuyết Lâm không khỏi có chút hoảng hốt, ấp úng nói: “Diệp tử... Diệp tử...”

Diệp Trùng nhìn 2 người, A Tú cúi đầu, không dám ngẩng lên, Tôn Tuyết Lâm càng thêm hoảng hốt: “Diệp tử... ta... chúng ta muốn người giúp một chút!”

- Giúp? Diệp Trùng nhíu mày.

Lời vừa nói ra, Tôn Tuyết Lâm ngược lại không khẩn trương như thế nữa: “Người biết cải tiến quang giáp chứ?”

- Biết một chút! Diệp Trùng trả lời.

Tôn Tuyết Lâm tiếp tục nói: “Ừ, chúng ta muốn mời người giúp đỡ, tuần sau trường chúng ta tổ chức hội thi sư sĩ, trong đó có một khâu cần một thợ cải tiến quang giáp, ta muốn nhờ người giúp đỡ!”

- Mời ta giúp đỡ? Diệp Trùng nhìn 2 người.

Nhìn ánh mắt hờ hững của Diệp Trùng, Tôn Tuyết Lâm có chút hoảng hốt không lời: “Đúng, chúng ta muốn mời người giúp đỡ!”

Diệp Trùng nghĩ một hồi, nói: “Ừm, có thể, nhưng mỗi giờ ta phải thu 1250 kim cương tiền thu lao!”

Tôn Tuyết Lâm sững người, lập tức sắc mặt thay đổi: “Người, người... giúp đỡ vậy mà cũng thu tiền? Người, người... Không ngờ người lại là loại người này! Ài, coi như chúng ta nhìn nhầm đi!” Giọng nói chứa đầy sự coi thường. A Tú cũng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Trùng, rõ ràng lời nói của Diệp Trùng nằm ngoài ý liệu của nàng.

Nhìn vẻ mặt của 2 người, Diệp Trùng không khỏi nhíu nhíu mày, chẳng lẽ mình có chỗ nào sai? Nghĩ tới mình không hề có giấy phép thợ cải tiến quang giáp, Diệp Trùng chỉ đưa ra giá bằng khoảng 50% bình quân giá thị trường.

Diệp Trùng trong lòng hỏi Mục: “Mục, chẳng lẽ nguyên tắc giao dịch công bằng không phải là một trong những nguyên tắc cơ bản sao?”

Mục nói: “Theo tư liệu cho biết, cách nói của người hoàn toàn chính xác, nhưng phần lớn người cho rằng, giúp đỡ bạn bè mà nhận thù lao là một việc vô cùng đáng xấu hổ!”

Diệp Trùng nghi hoặc hỏi: “Bọn họ là bạn của ta?”

Đối với việc này, Mục hoàn toàn không có ý giúp đỡ: “Vậy phải cần người xác định!”

Diệp Trùng cho rằng đương nhiên nói: “Đương nhiên không phải!” Bạn bè? Nói đùa gì vậy, mình và bọn họ không hề thân thiết, vô luận là từ phương diện nào đều không thể gọi là bạn bè được! Nếu đã không phải là bạn bè, vậy lấy thù lao là chuyện đương nhiên thôi, cái này có cái gì kỳ quái đâu chứ?

Dù sao mình không có gì sai, Diệp Trùng liền không định tiếp tục nói tiếp, chỉ hờ hững nhìn 2 người một cái, nói một câu: “Cứ tự nhiên!” rồi xoay người rời đi.

Tôn Tuyết Lâm tức đến nổi mặt trắng bệch, lôi A Tú, giận dữ đi ra ngoài.

Việc này không hề ảnh hưởng tới Diệp Trùng, chào ông Tiền, sau đó từ từ đi ra đường. Diệp Trùng bây giờ không giống lúc trước, ra đường là ngổ ngàng, ngược lại, bây giờ hắn cảm thấy vô cùng thông thả, quan sát người đi trên đường chính là một thú vui lớn của hắn, làm hắn cảm thấy khá là thú vị.

Nhà ông Hứa cách khá xa tiệm của ông Tiền, nếu như theo tốc độ quá chậm này thì quá chậm, Diệp Trùng co chân chạy. Diệp Trùng không chạy quá nhanh, hắn bây giờ tính ra không phải là cái gì cũng không biết, hắn biết tốc độ của mình đối với người bình thường mà nói thì nhanh tới mức kinh thể hãi tục, Bách Phệ Thử đi đầu tuyệt đối sẽ chết trước, đạo lý này Diệp Trùng cũng hiểu. Ài, nếu mình có thể dùng quang giáp thì không phải cuộc bộ rồi! Nghĩ tới cái quang giáp toàn màu trắng đó, trong lòng Diệp Trùng có vài phần chán nản, chỉ đáng tiếc là trên tay mình chỉ là một cái quang giáp huấn luyện, nếu như là một quang giáp loại chiến đấu của Hắc giác, Diệp Trùng dám khẳng định mình có 80, 90% sẽ làm thịt tên đó.

Nếu như Mục chịu giúp mình, Diệp Trùng tin tưởng, cái quang giáp màu trắng đó tuyệt đối không có tí cơ hội chạy trốn nào, nhưng cũng không biết vì nguyên nhân gì, Mục lại không chịu ra tay. Điều này làm Diệp Trùng vô cùng kỳ quái!

Diệp Trùng thông thả chạy trên đường, hô hấp không có chút rối loạn nào, thậm chí ngay cả tiết tấu cũng không có chút thay đổi, vận động mức độ này bây giờ, Diệp Trùng căn bản không có chút cảm giác nào.

Thân thể kỳ dị của hắn, làm Mục thế nào cũng nghĩ không ra, nhưng Diệp Trùng không cho rằng cơ thể mình có gì đó thất thường, dù sao cái này cũng là điều tốt, nghĩ không hiểu thì kệ nó đi.

Nhà của ông Hứa ở gần đây, lập tức sẽ tới. Khi lên mạng mô phỏng lần trước, ông Hứa mang tin tức YC đang ở hành tinh Lam Hải thông báo cho tất cả các ông lão, nhất thời, mọi người đều vừa ngưỡng mộ, vừa đổ kỵ với ông Hứa, thậm chí có vài ông lão lớn tiếng muốn tới hành tinh Lam Hải để gặp Diệp Trùng, đối với vài người vốn đang ở hành tinh Lam Hải nhưng ở các khu vực khác liền đưa địa chỉ của mình cho Diệp Trùng, dặn dò hắn có thời gian nhất định phải đi gặp bọn họ.

Không khí học thuật đậm đặc khi cùng thảo luận với ông Hứa làm Diệp Trùng cảm thấy vô cùng thoải mái, làm người ta mê mải. Nghĩ tới sẽ lập tức sẽ gặp được Hứa gia gia, Diệp Trùng không khỏi có chút hưng phấn.

Mục đột nhiên kêu Diệp Trùng đang muốn đi tới nhà ông Hứa dừng lại: “Diệp tử, cẩn thận, không được đi tới! Có 4 cái quang giáp đang theo dõi bên này! Ngoài ra còn có 1 người, có thể là chỉ huy.”

Trong lòng Diệp Trùng cân nhắc, vội vàng hỏi: “Ở đâu?” Bước chân của Diệp Trùng không có chút thay đổi nào, giống như người đi đường chạy qua trước nhà ông Hứa, không có chút ngập ngừng.

Mục nói: “Trên nóc cao ốc đối diện có 2 cái, ở một chỗ cách họ 120 độ lại có 2 cái, ngoài ra, trong tầng thứ 21 của tòa nhà đối diện cửa nhà ông Hứa của người còn có 1 người. Có khả năng là người chỉ huy trong mấy người này!” Người chỉ huy, vậy thì nhất định phải xử hắn trước mới được, hơn nữa còn không thể kinh động tới người khác, nếu không thì phiền phức rồi! Trong lòng Diệp Trùng tính toán.

Diệp Trùng trong lòng hừ lạnh một tiếng, mấy người này chẳng lẽ là tới tìm Hứa gia gia kiếm chuyện? Chắc là vậy! Ừm, nhưng bất kể nói thế nào, không có ý tốt là có thể xác định rồi! Đã không có ý tốt, vậy thì...

Diệp Trùng chạy ra xa về phía trước, không nhanh không chậm, không có chút khác thường nào.

Khi chạy tới tòa nhà trước cửa nhà ông Hứa, Diệp Trùng dừng lại một chút, đi vào tòa nhà này.

Diệp Trùng tìm một quang não tự vận tự động trong một góc của đại sảnh, giả dạng như là đang tìm kiếm, 2 giây sau, Mục đã hoàn toàn xâm nhập vào quang não này.

Biểu tượng vốn ở trên màn hình đột nhiên hoàn toàn biến mất, mà thay thế là sơ đồ của cả tòa nhà, mà vị trí của người theo dõi đó đang ở trong phòng số 065 ở tầng thứ 21. Thiết bị theo dõi ở khắp nơi, Mục cũng hiển thị ra hết. Hệ thống giám sát và điều khiển của tòa nhà này bố trí khá là hoàn chỉnh, diện tích che phủ cũng vô cùng rộng, góc chết khá ít. Muốn thần không hay, quỷ không biết lần mò vào trong gần như là một việc không có khả năng.

Diệp Trùng đối với những lời về chứng cứ lần trước Mục nói, nhớ khá sâu sắc, liền hỏi Mục: “Mục, nếu như ta bị ghi hình lại, người có thể xóa sạch không?”

- Theo tư liệu cho biết, khả năng thành công trên 97%! Lời của Mục nghe ra có vẻ vô cùng tự tin.

Diệp Trùng suy nghĩ nói: “Vậy ta chỉ cần xóa sạch toàn bộ băng ghi hình trước khi họ phát giác ra, vậy bọn họ cũng tra không ra là ai làm rồi?”

Mục lát sau nói: “Theo tính toán, có 79% khả năng bọn họ phát hiện không được, nhưng vẫn còn 21% khả năng bọn họ thông qua con đường khác tra ra.”

Suy nghĩ một hồi, Diệp Trùng quả quyết nói: “Đã như thế, tiên hạ thủ vi cường, không đợi bọn họ tới tìm chúng ta, chúng ta tìm bọn chúng trước!” Trong khái niệm của Diệp Trùng không hề có cái gì là hậu phát chế nhân, đã xác định được địch ý, vậy Diệp Trùng sẽ không hề do dự. Trong câu nói này tràn ngập sự tự tin và bá khí mạnh mẽ, Diệp Trùng bây giờ giống như một con dã thú đã quyết định chiến đấu!

Mục đối với đề nghị này không hề có ý kiến gì!

Đã quyết định, Diệp Trùng liền bắt đầu hành động.

Mau chóng lên tới tầng 21, Diệp Trùng tới trước phòng số 065, cửa phòng đóng chặt, loại cửa hợp kim này, Diệp Trùng tuy rằng tự tin có thể phá cửa mà vào, nhưng như vậy tất nhiên sẽ kinh động tới người ở trong phòng, kinh động đối phương, mình sẽ rất bị động, dưới sự vây công của 4 cái quang giáp, Diệp Trùng cũng

không dám xác định mình nhất định sẽ thắng. Chỉ có xử tên trong phòng trước, xác suất mình bị vây công mới bị giảm mạnh.

Nhưng dưới tình huống nào mới có thể không kinh động đến 4 người còn lại mà xử tên này?

66. Chương 66: Ta Thích Đánh Lén

Thình lình, đột nhiên không biết từ đâu thò ra một cánh tay bịt kín miệng hắn, không đợi hắn phản ứng, cổ họng mát lạnh, rồi nhìn thấy máu tươi phun mạnh như suối, đó là máu của mình ư? Tên cao gầy hoảng sợ nghĩ, hắn vùng vẫy kịch liệt, muốn thoát khỏi cánh tay cứng như thép này. Mình không thể chết! Mình không muốn chết! Trong lòng tên cao gầy kêu gào, nhưng thân thể lại càng lúc càng không nghe lời.

Cổ họng mát lạnh, giống như bị gió lạnh thổi qua, sức lực toàn thân từ vết thương cuộn cuộn chảy ra ngoài, một trận đau đớn kịch liệt kéo tới, trước mặt tên cao gầy tối đen, bất tỉnh nhân sự.

Diệp Trùng cảm thấy người trên tay hoàn toàn chết đi mới quăng hắn trên sàn nhà.

Diệp Trùng nhìn cánh cửa làm người ta đau đầu đó, tiếng động đánh vào kim loại thực là quá lớn, tiếng phá cửa khẳng định sẽ kinh động người của cả tầng lầu. Khi nhìn thấy cái tường màu trắng, mắt Diệp Trùng sáng lên. Bức tường nhựa tổng hợp cách nhiệt cường độ cao, có hiệu quả hút âm thanh vô cùng mạnh, hơn nữa độ dày của nó chỉ có 10 cm, chỉ dày hơn cánh cửa 2, 3 cm. Hiệu quả hút âm thanh mạnh như vậy, há không phải là tiện cho mình sao?

Diệp Trùng trước tiên xuống lầu, sử dụng máy tự động trong đại sảnh chuyển toàn bộ hệ thống giám thị của tầng 21 sang trạng thái nghỉ ngơi, đương nhiên, việc này giao cho Mục. Sau khi hoàn thành, Diệp Trùng quay trở lại trước cửa phòng số 065 ở tầng 21.

Trủy thủ Cố Thiếu Trạch đưa cho Diệp Trùng, Diệp Trùng vẫn luôn mang theo người.

Diệp Trùng rút trủy thủ ra, so sánh độ dày, rồi cắn răng, dùng lực đâm vào tường. Không thể không nói, hiệu quả hút âm thanh của bức tường nhựa tổng hợp cách nhiệt đích xác vô cùng tốt, trủy thủ đâm vào gần như không nghe thấy tiếng động, hơn nữa, chất liệu cũng cực kỳ cứng rắn, Diệp Trùng phí rất nhiều sức lực mới đâm được trủy thủ vào.

Tầng lầu này chắc hẳn đã được đối phương sắp xếp, không có ai đi lại, nhưng điều này lại tiện cho Diệp Trùng.

Diệp Trùng vật vờ từ từ cắt bức tường, cẩn thận không chế tốc độ của mình, sợ không cẩn thận làm kinh động người trong phòng. Cảm nhận được một loại cảm giác rìn rít truyền tới từ trủy thủ, nhưng Diệp Trùng lại chỉ nghe được tiếng sột soạt vô cùng nhỏ, Diệp Trùng tin rằng nếu như mình hơi ở xa một tí, khẳng định không nghe được. Trong lòng Diệp Trùng quyết định về sau tường của mình quyết không dùng loại tường nhựa tổng hợp cách nhiệt này, nếu không, chỉ sợ tới lúc mình chết trên giường cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Diệp Trùng cảm thấy phía trước chủ thủ nhẹ hẫng, trong lòng mừng rỡ, nhẹ nhàng đẩy mảnh tường bị cắt xuống đó ra phía trước, Diệp Trùng tranh thủ trước khi mảnh tường rơi xuống, chụp lấy, thấy người trong phòng phía trước vẫn quay lưng về phía mình, không hề phát giác, Diệp Trùng không khỏi thở phào một hơi.

Đối với người bị quăng xuống, Diệp Trùng liếc cũng không liếc một cái, hắn bắt đầu hí hoáy máy theo dõi màn hình nổi.

Diệp Trùng không khỏi cẩn thận xem xét, lập tức, Diệp Trùng thuận tay lấy con chip trong máy theo dõi xuống, bỏ vào trong túi của mình. Diệp Trùng cẩn thận lấy toàn bộ những thứ có thể có liên quan đến thân phận của tên cao gầy từ người hắn xuống.

Diệp Trùng liền xuống lầu, khi đi ngang qua đại sảnh, thuận tiện đi tới trước máy tự động, xóa sạch toàn bộ ghi chép có liên quan đến mình.

Vừa ra khỏi tòa nhà, Diệp Trùng liền gọi F-58 ra.

Nhìn quang giáp trước mặt, trong lòng Diệp Trùng ngầm tính toán. Mắt ưng, quang giáp chuyên dùng trình sát, thể hình gầy đét, chỉ có khoảng 6 mét, bên ngoài quang giáp quét một lớp men hữu cơ có thể thay đổi màu sắc, sẽ tùy theo sự thay đổi của hoàn cảnh xung quanh mà tự động thay đổi. Điều bắt mắt nhất là 2 cái “sừng” hơi nghiêng về phía sau trên đầu nó, cái này có thể tăng phạm vi quét hình và khả năng thu nhận xung mạch của Mắt ưng trên diện rộng. Nó trang bị hệ thống quét hình và chống quét hình vô cùng tiên tiến. Sự cơ động linh hoạt, hơn nữa tốc độ cực nhanh, mà năng lực bay liên tục vô cùng kinh người, điều này có quan hệ cực lớn với tầm năng lượng chuyên dụng được trang bị cho nó. Nhưng cái giá phải trả là thân giáp của nó cực mỏng, chỉ cần bị đánh trúng thì tuyệt không có đường sống. Hơn nữa hỏa lực của nó yếu ớt, vốn xác định là nó không hề có khả năng phản kích.

Lại dùng quang giáp trình thám để theo dõi, quả thật là quá xa xỉ rồi! Trong lòng Diệp Trùng thầm thì.

F-58 giống một con báo săn mai phục, dòm ngó thú săn. Không thể không nói hệ thống chống tìm kiếm của F-58 rất tiên tiến, dù chỉ là một quang giáp huấn luyện, nhưng nó so với quang giáp thông thường tốt hơn nhiều. Đối phương vậy mà không có chút phát giác nào.

Diệp Trùng rút ra một cái gai đỡ gạt, dao từ trường siêu tần không hề thích hợp sử dụng lúc này, dao từ trường siêu tần vừa đánh trúng đối phương, từ trường cao tần sẽ làm mảnh vỡ quang giáp đối phương bắn mạnh ra xung quanh, cái này tuyệt đối sẽ làm những quang giáp và máy móc bay không ngớt xung quanh cách không xa chú ý, vậy tông tích của mình cũng bị lộ rồi. Chờ đón mình khẳng định sẽ là sự vây công của 3 cái quang giáp còn lại.

Giết chết đối phương không hề là mục đích của Diệp Trùng. Có thể nói thực lực 2 bên không hề đối xứng, hệ thống quét hình làm Mắt ưng của đối phương lấy làm kiêu ngạo nhất không cách nào phát hiện ra F-58 đã xác định thất bại của nó. Nhưng điều Diệp Trùng muốn bây giờ là làm sao im hơi lặng tiếng giết chết đối phương, hơn nữa không thể làm đối phương phát ra tín hiệu báo động.

Đánh lén vẫn là điều Diệp Trùng thích nhất, bởi vì như vậy có thể tăng khả năng chiến thắng. Chỉ cần tăng khả năng chiến thắng, vô luận là phương pháp nào, Diệp Trùng sẽ không chút do dự cân nhắc sử dụng.

Ngay khoảnh khắc tay trái của F-58 mạnh mẽ vặn gãy cổ họng của Mắt ưng, gai đỡ gạt bên tay phải xuyên thủng buồng lái của Mắt ưng, gai đỡ gạt có đường kính hơn 30 cm, nếu như con người chỉ bị quẹt một chút, hy vọng có thể sống sót ít đến đáng thương. Thân giáp mỏng manh của Mắt ưng không hề có chút tác dụng ngăn cản nào, giống như giấy dán. Diệp Trùng vẫn không yên tâm, xé toang thân giáp đã bị phá tan buồng lái của Mắt ưng, thấy người bên trong quả nhiên đã chết, mới cẩn thận bỏ Mắt ưng ở một góc không làm người khác chú ý trên đỉnh tòa nhà.

Diệp Trùng bây giờ càng lúc càng quen chiêu vặn gãy cổ người khác này, cũng càng lúc càng ưa thích. Bởi vì hắn phát hiện, một chiêu này thực là quá tuyệt, chỉ cần 1 chiêu, kẻ địch liền mất mạng, hơn nữa đối phương trước khi chết sẽ không phát ra bất kỳ âm thanh nào, sạch sẽ, gọn gàng.

Cũng làm như thế với một cái quang giáp Mắt ưng khác, bây giờ chỉ còn lại 2 cái quang giáp cuối cùng của đối phương.

Một cái cũng là Mắt ưng, Diệp Trùng không khỏi thầm lè lưỡi, đối phương vậy mà vì Hứa gia gia phái ra 3 cái Mắt ưng! Người bình thường có thể cho rằng Mắt ưng chẳng qua chỉ là 1 cái quang giáp trình thám, không hề có cách nghĩ nào khác. Nhưng, đối với quang giáp vô cùng biết rõ như Diệp Trùng mới biết rõ, loại quang giáp chuyên dụng như Mắt ưng này, so với quang giáp thông thường cùng đẳng cấp, giá cả mắc mỏ hơn rất nhiều, giống như Phong Sa Trùng mà mình trước kia đã dùng qua, so với Kim Mạch Lang, giá cả đắt hơn nhiều, tuy rằng xem ra Phong Sa Trùng còn xa mới được người ta ưa thích như Kim Mạch Lang.

Cùng một chỗ với Mắt ưng còn có một quang giáp là Carr, vô luận là lúc nào, Carr đều vào vai thân trâu ngựa. Thân thể cao tới 16 mét, gần như gấp đôi F-58, mà các bộ phận trên người nó không cái nào không gấp đôi quang giáp thông thường. Cái khiên to lớn cao 10 mét xem ra giống như một bức tường lớn di động, gần như làm người ta nghẹt thở. Nếu như cái khiên to thế này không chỉ có 1 cái, không biết khi nhìn thấy

Carr, người bình thường sẽ nghĩ thế nào. Thử nghĩ xem, một người khổng lồ như tháp sắt, tay mang 2 cái khiên to cao bằng một người, cảm giác đó, trừ đã man ra, dường như cũng tìm không ra một hình dung nào khác. Cái chân máy to lớn màu xanh lá đậm bước đi đều phát ra tiếng kim loại ma sát làm người ta ê cả răng, rõ ràng, không ai xem xét xem có hay không vì tên đã man này mà làm tăng một ít linh hoạt cho khớp gối. Chế tạo thô, sản xuất số lượng lớn và giá cực kỳ rẻ đã quyết định Carr trong chiến đấu đóng vai cu li và bia đỡ đạn.

(Chú thích: NV: là tên tiếng Quảng của Stephen Carr, một cầu thủ bóng đá người Ireland, đang đá cho Birmingham City, thông tin tại đây.)

Đối phương đem Carr và Mất ửng làm thành một nhóm, chính là để Carr làm một người bảo hộ, à không, chắc là vào vai người yểm hộ. Chỉ cần Carr có thể ngăn cản đối phương cho dù chỉ là một chút thời gian, với tốc độ của Mất ửng, thì có thể thành công bỏ chạy, đối với sống chết của Carr, không ở trong phạm vi suy nghĩ nữa rồi.

Với lại, với phòng ngự cao của Carr, phối hợp với hệ thống quét hình mạnh mẽ của Mất ửng, tuyệt đối là tổ hợp tuyệt vời để phòng ngừa đáng lén.

Diệp Trùng lặng lẽ đi tới chỗ 2 cái quang giáp.

Không ngờ rằng, Carr kèn càng lại khá cảnh giác, vừa đứng lúc quay đầu, liền thấy một cái quang giáp màu đen đang hướng mình bay tới, lập tức dùng 2 cái khiên to lớn che chắn cho Mất ửng, hai cái khiên to lớn cao 10 mét đem Mất ửng chỉ cao có 6 mét che giấu chặt chẽ.

Carr thấy tốc độ của đối phương vẫn không có chút thay đổi nào, vẫn không nhanh không chậm bay về phía mình, không hề tỏ ra chút địch ý nào, cho rằng đối phương chỉ là người qua đường. Mấy ngày nay, quang giáp bay qua bên cạnh 2 người họ đã không biết có bao nhiêu cái rồi, mấy lần đầu, mỗi lần đều làm cho hắn có chút khẩn trương, nhưng về sau nhiều rồi thành quen, tính cảnh giác cũng từ từ buông lơi. Động tác bảo vệ vừa rồi đó hoàn toàn là phản ứng bản năng.

Không khỏi cười thầm mình thật quá cẩn thận, giữa ban ngày ban mặt thế này, ai dám trong thành phố ra tay? Càng huống chi mình còn là người nhà họ Cơ, ai dám động thổ trên đầu Thái tuế chứ? Nghĩ đi nghĩ lại, cái khiên to lớn của Carr liền từng chút một dời khỏi người Mất ửng.

(Chú thích: Động thổ trên đầu Thái tuế: là một truyền thuyết bắt đầu từ đời Hán, truyền tới đời sau càng cấm càng nghiêm, càng ngày càng rườm rà. Phạm là phương hướng và phương hướng ngược lại của Thái tuế, đều không thể động thổ, xây dựng, phạm ai vi phạm cấm kỵ này, sẽ dẫn tới tai họa, gặp xui xẻo. Về sau, từ từ chuyển biến thành thành ngữ ví von với việc xúc phạm kẻ hung ác, cuối cùng gặp phải tai họa.)

Nhìn thấy tốc độ bay chậm rãi của quang giáp màu đen, sư sĩ bên trong Carr không khỏi ngẫm chế giễu, với tốc độ bay thế này, 80, 90% là gà mờ, e rằng còn là một con gà mờ ngay cả kỹ thuật bay cơ bản cũng không rành.

Quả nhiên, quang giáp màu đen giống như uống rượu say, lảo đảo bay về phía mình.

Sư sĩ trong Carr nhìn thấy thân hình loạn choạng của quang giáp màu đen, không khỏi cười lớn, có thể có cơ hội trêu chọc gà mờ thế này không có nhiều đâu nha, lần này bị sắp xếp điều khiển Carr làm tâm tình mấy ngày nay của hắn vô cùng không thoải mái, điều khiển Carr, chính là đồng nghĩa với vai trò bất cứ lúc nào cũng có thể bị bỏ rơi, đối với hắn mà nói, đây chính là đồng nghĩa với một sự sỉ nhục to lớn, nhưng là sắp xếp của cấp trên, hắn cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay, bây giờ có thể có một con gà mờ tới để hắn phát tiết, há có thể làm tâm tình hắn không tốt sao?

Quang giáp màu đen từng chút một tới gần mình, thân hình vụng về đó, mấy lần đều suýt té ngã, sư sĩ trong Carr cười ngả cười nghiêng, trong mắt lộ ra niềm vui tìm được một thứ đồ chơi cực hay, liền chờ đợi quang giáp màu đen tới trước mặt mình, hà, vậy mình có thể vui đùa một phen rồi!

67. Chương 67: Đen Và Trắng

Tăng tốc! Tay Diệp Trùng giống như một đám hư ảnh lướt qua trên bàn điều khiển, mà F-58 vừa rồi hãy còn loạng choạng liền như đột nhiên ăn phải xuân được vậy, kéo theo tiếng gió kinh người đánh về phía Carr! Mũi gai chặn đòn lóe lên quang mang mờ nhạt, sư sĩ bên trong Carr hoảng sợ nhìn điểm tia sắc lạnh này nhanh chóng phóng lớn trong mắt mình.

Thành quả huấn luyện khắc khổ thường ngày vào lúc này đây đã cứu hẩn 1 mạng, căn bản không dùng đầu óc để suy nghĩ, gần như là bản năng, Carr vội vàng nhắc cái khiên to trên tay trái, che chắn điểm yếu hại toàn thân, tay phải còn không quên che chắn cho đồng bọn.

Có thể trong tình huống như vậy mà vẫn nhớ bảo vệ đồng bọn, cho dù là Diệp Trùng cũng không thể không thầm khen ngợi.

Mất thấy Diệp Trùng sắp tông vào cái khiên lớn, Diệp Trùng lại không hề có ý giảm tốc! Một bước lướt qua bên cạnh, trên mặt khiên to lớn của Carr giống như phết một lớp dầu trơn trượt, Diệp Trùng men theo bề mặt cái khiên lớn lướt sang một bên.

Carr vô cùng kỳ quái, cảm giác va chạm trong dự liệu tại sao lại không có? Trên tay không hề có chút cảm giác nào, nhẹ nhẹ nhàng nhàng, không chút lực.

Đột nhiên, một bóng đen xuất hiện bên phải Carr, Carr kinh hoảng, cái khiên to lớn căn bản không kịp di động, chỉ có gấp cánh tay lại, khê gương lên, dùng khuỷu tay của quang giáp bảo vệ chỗ yếu hại.

Mất ưng vẫn luôn chuyên tâm theo dõi, lúc này mới phát hiện chỗ khác lạ, vội vàng phát ra tín hiệu bị tập kích, song lại không có bất cứ sự trả lời nào. Trái tim sư sĩ trong Mất ưng không ngừng trầm xuống, mấy người còn lại có 80, 90% đã bị hại, xem ra đối phương nhất định là sớm có dự mưu, một luồng hơi lạnh từ gót chân xông thẳng lên đỉnh đầu, làm hẩn chịu không nổi rùng mình! Phát tín hiệu cho Carr, yểm trợ mình rút lui, rồi dự định dùng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy. Nhất định phải mang tin tức này trở về.

Vừa khởi động động cơ, vẫn chưa kịp làm bất cứ động tác gì, đột nhiên, hẩn giống như bị một quang giáp bay với tốc độ cao mạnh mẽ tông vào chính diện, nỗi đau đớn mãnh liệt bị xé rách làm hẩn nhین không nổi phát ra một tiếng la thảm thiết, sau đó hẩn thấy nửa bên thân của mình bị một thứ như thanh dao cầu vô cùng to lớn ung dung cắt đứt, máu tươi phun như suối bắn tung tóe lên thứ kỳ quái đó, giống như từng điểm hoa tươi được vẽ truyền thần, hẩn cũng không nhین được nữa, đầu nghiêng sang một bên, hôn mê, nhưng phồng chừm vĩnh viễn cũng không tỉnh lại.

Chính ngay khoảnh khắc Carr gấp tay khê vung lên vừa rồi, F-58 tranh thủ mượn lực trên tay phải thô to của Carr, lộn mào trên không, trước khi rơi xuống, cái khiên hợp kim bình thường ít khi sử dụng đã nằm trên tay. Xung lực to lớn của F-58 làm cho Carr trong thời gian ngắn không cách nào điều chỉnh thân hình. F-58 rơi xuống đất, ra sức đập mạnh lên đất, thân hình mạnh mẽ đánh tới, đồng thời vung tay, làm ra một động tác vút đi, khiên hợp kim như tia điện bay vụt qua khe hở giữa Carr và cái khiên to lớn, mạnh mẽ đánh trúng Mất ưng đang muốn bỏ chạy.

Cạnh của khiên hợp kim sắc bén vô cùng, sức mạnh một động tác này của F-58 cũng lớn vô cùng, cộng thêm vỏ giáp của Mất ưng quả thật quá mỏng manh, bị khiên hợp kim mạnh mẽ xuyên qua, loét xoẹt vài giây, Mất ưng rên vang nổ lớn. Trên không, mấy cái quang giáp đang bay ở khu vực quanh đó bị dọa xém chút nữa rơi xuống.

Diệp Trùng không cần ẩn nấp nữa, rút ra đao từ trường siêu tần, dự định nhanh chóng giải quyết trận đấu, sau đó thoát khỏi hiện trường.

Mà Carr rõ ràng bị tiếng nổ đột nhiên này làm hoảng sợ đến ngây ra, không hề chú ý tới F-58 đang nhanh chóng tiếp cận mình.

Lúc này mà phát ngốc, không phải là tìm chết sao? Trong mắt Diệp Trùng, Carr giống như người chết, đao từ trường siêu tần giống như lưỡi rắn, lập tức sẽ hôn lên chỗ yếu hại chí mệnh của Carr. Đột nhiên, trước mắt Diệp Trùng lóe lên một tia sáng trắng! Gần như đồng thời, Mực phát ra lời cảnh báo: “Cẩn thận!”

Carr trước mắt đột nhiên nổ mạnh, vụ nổ mạnh mẽ thổi bay Diệp Trùng, Diệp Trùng nhìn điểm đen nhỏ bé ở chân trời đỏ, thông qua quang não không ngừng phóng lớn, Diệp Trùng mới thấy rõ, lại là quang giáp màu trắng lần trước đó. Đáng chết! Trong lòng Diệp Trùng thầm chửi không ngớt.

F-58 thò tay chống trên đất, ổn định thân hình không chịu không chế, Diệp Trùng ngay lập tức liền làm động tác lẩn tránh, quả nhiên, lại là một tia sáng trắng đánh trúng vị trí vừa rồi của Diệp Trùng. F-58 dán chặt sân thượng tòa nhà, làm mấy bước đi hình chữ Z, lùm khiến hợp kim trên đất lên, thứ này bây giờ rất có ích, không dám trù trừ, Diệp Trùng điều khiển F-58 tung người từ đỉnh tòa nhà 500 tầng nhảy xuống.

Quang giáp màu trắng vội đuổi không tha, rõ ràng lần này không muốn bỏ qua Diệp Trùng.

Diệp Trùng không khỏi thầm hô xui xẻo, lại ngay lúc này gặp phải quang giáp màu trắng đáng chết này.

Diệp Trùng không ngừng len lỏi giữa mấy tòa nhà, lần này cái quang giáp màu trắng này vẫn không có chút ý bỏ qua nào. Hơn nữa điều càng làm Diệp Trùng phiền muộn là bọn cảnh sát nghe có chuyện kéo tới đường như lại giúp đỡ cái quang giáp màu trắng này, quang giáp 3 màu lam, đen, trắng là quang giáp chuyên dụng của cảnh sát, mấy cái quang giáp cảnh sát dùng này không có cái nào là hàng dỏm, toàn bộ đều là trung cấp trở lên. Dưới sự giúp đỡ của đám cảnh sát này, không gian chạy trốn của Diệp Trùng không ngừng bị thu hẹp!

Ngay lúc Diệp Trùng bị đuổi tới sát đầu mẻ trán, đột nhiên, máy liên lạc của F-58 vang lên: “Mục, ta là Johnson, chỗ ngoặt trước người 100 mét, muốn sống thì qua đây tụ hợp.” Diệp Trùng trong lòng máy động, người của Hắc giác quả nhiên đến rồi!

Suy nghĩ một hồi, liền cắn răng, Diệp Trùng bay thẳng về phía trước. Một trăm mét đối với Diệp Trùng mà nói, chẳng qua chỉ trong nháy mắt là tới, Diệp Trùng tinh mắt lập tức tìm thấy một cái quang giáp màu đen.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trùng nhìn thấy quang giáp loại chiến đấu của Hắc giác. Quang giáp loại chiến đấu của Hắc giác, Diệp Trùng tại Hắc giác nghe tiếng đã lâu, nhưng chưa từng nhìn thấy qua!

Ý nghĩa duy nhất trong lòng Diệp Trùng lúc này chính là, quang giáp này thật là quá tuyệt vời!

Dữ tợn! Đây là ấn tượng sâu sắc nhất mà quang giáp này tạo cho người khác. Thân giáp đen bóng nổi lên quang mang yếu ớt, so với quang giáp huấn luyện mảnh mai, đều đặn hơn nhiều, ngạnh trên bề mặt cánh tay, khuỷu tay, vai, đầu, đầu gối răng trắng um tùm khe lộ ra của ma vương đi ra từ địa ngục. Thanh loan đao dài tới 1 mét rưỡi ở cạnh bên tay phải, nước sơn màu đen sơn lên, che giấu sát khí bức nhân của nó, trên tay phải còn quấn một sợi xích dài, 2 đầu xích đều thu vào bên trong quang giáp, không biết có điều bí ẩn gì.

Phần lưng đan chéo 2 thanh đao từ trường siêu tần dài khoảng 3 mét.

Khiến tay trên tay trái xem ra khá không thuận mắt, nhưng Diệp Trùng vừa nhìn đã thấy lưỡi đao sắt bén được lớp sơn màu đen bao phủ ở mép khiến tay. Cạnh bên hai chân cũng giống vậy, có 2 cái loan đao, gai nhọn sau gót chân giống như lưỡi câu khê vểnh lên. Còn như có bao nhiêu súng xạ kích ngầm, Diệp Trùng nhìn không ra, nhưng Mục giúp hắn giải thích nghi hoặc trong lòng: “Tổng cộng có 5 súng xạ kích ngầm!”

Cái này tuyệt đối là lợi khí giết người! Trong lòng Diệp Trùng than thở mãi không thôi! Tưởng tượng một chút cách đánh thiên về tốc độ của Johnson, thực lực quang giáp này phát huy ra tuyệt đối là kinh người! Lại suy nghĩ, theo thói quen nhất quán của Hắc giác, bên trong khẳng định vẫn còn không ít bố trí đặc biệt, có cần khôn khác, nhưng từ ngoài nhìn không ra, làm người ta phòng cũng không thể phòng.

F-58 của mình và đối phương hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, sự khác biệt chênh lệch quá xa, giống như một cái là bán thành phẩm, một cái là thành phẩm! Giả sử mình điều khiển F-58 trên cơ Johnson, tuy rằng thực lực của mình hơn Johnson một chút, nhưng vẫn là chỉ có thua không thắng.

Johnson trầm giọng nói: “Đối phương là người của hiệp hội sư sĩ, chúng ta liên thủ tiêu diệt hắn đi!”

Diệp Trùng theo lời, cùng Johnson mai phục 2 bên lối vào con đường, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ, hiệp hội sư sĩ? Hiệp hội sư sĩ và Hắc giác là tử địch? Nhiều lần tiếp xúc như vậy, vốn đi ra từ Hắc giác, Diệp Trùng đối với thực lực của sư sĩ được chứng nhận bởi cái được gọi là hiệp hội kỵ sĩ vô cùng coi thường, trong

quan niệm của hắn, từ việc này có thể tưởng tượng được đẳng cấp của hiệp hội sư sĩ cũng thật là chẳng ra làm sao. Diệp Trùng thể nào cũng không nghĩ tới quang giáp cao cấp thể này lại từ hiệp hội sư sĩ mà ra, hơn nữa sư sĩ bên trong quang giáp màu trắng tuy rằng trình độ còn thua mình, nhưng cũng không phải sư sĩ cao cấp gì đó trên thị trường có thể so bì được. Hắn cũng là người của hiệp hội sư sĩ ư?

Hiệp hội sư sĩ và Hắc giác thể nào lại là tử địch chứ?

Diệp Trùng có chút nghĩ không thông! Nhưng, bây giờ rõ ràng không phải là thời cơ tốt để nghĩ vấn đề này, Johnson thấp giọng nói: “Đến rồi!”, Diệp Trùng vội vàng tập trung tinh thần.

Thân hình ưu nhã đó của quang giáp màu trắng xuất hiện ở đầu đường, khi hắn nhìn thấy 2 cái quang giáp màu đen không khỏi sửng sốt, mà khi nhìn thấy quang giáp của Johnson, động tác liền đình trệ.

Johnson trầm giọng: “Ra tay!” Lời nói chưa dứt, thân hình liền xông về hướng quang giáp màu trắng. Tốc độ quang giáp của Johnson rõ ràng nhanh ngoài sở liệu của đối phương, tuyệt đối nhanh hơn F-58 của Diệp Trùng một bậc.

Quang giáp màu trắng dù kinh nhưng không hoảng, nhanh chóng lùi ra sau, đồng thời, súng có hình dạng kỳ lạ trên tay nhắm vào Johnson.

Lúc này, giọng nói trầm thấp mang theo phần nộ của Johnson lại vang lên: “Người...”

68. Chương 68: Bỏ Trốn

Lúc này không đi, còn chờ lúc nào? Diệp Trùng tuy rằng không rành chuyện đời, nhưng không hề là kẻ ngốc. Hừ hừ, nếu như tiêu diệt cái quang giáp màu trắng này rồi, còn lại mình, chỉ e rằng không phải là đối thủ của Johnson! Nhớ lại tất cả ở Hắc giác, Diệp Trùng không thể không nghĩ ra mùi vị nguy hiểm ở trong đó, hơn nữa, ngay cả Mục cũng nói, hắn cực có khả năng không có ý tốt với mình, vậy mình không lý nào lại đi tìm khổ.

Đáng tiếc mình không có một quang giáp tốt, nếu không... hừ hừ, Diệp Trùng không khỏi cảm thấy vô cùng chán nản!

Nhân cơ hội cho Johnson 1 đao? Diệp Trùng căn bản không có nghĩ tới vấn đề này, nghe giọng nói vừa rồi của Johnson, Johnson có 80, 90% là muốn dẫn mình về Hắc giác, dường như ý tứ muốn giết mình không hề quá nặng. Nhưng nếu chỉ còn lại quang giáp màu trắng, chỉ sợ cái mạng nhỏ của mình cũng khó giữ!

Diệp Trùng ngay khoảnh khắc Johnson hô ra tay liền dứt ra mà chạy, đợi Johnson có phản ứng, không khỏi kinh hoảng, sau đó nổi giận, vừa mới quát một tiếng “người”, không biết làm gì khác, mình đã xông về hướng quang giáp màu trắng mất rồi. Nhìn thấy quang giáp màu trắng giờ khẩu súng trên tay nhắm về phía mình, liền không quản được Diệp Trùng nữa.

Diệp Trùng có thể không biết khẩu súng có hình dáng kỳ lạ trên tay quang giáp màu trắng là cái gì, nhưng Johnson há lại không biết, khi hắn nhận được quang giáp chiến đấu, hắn liền bắt đầu tiếp xúc với tư liệu về hiệp hội sư sĩ, tử địch vĩnh viễn của Hắc giác.

Quang giáp màu trắng trước mắt là quang giáp tiêu chuẩn mà tinh anh của hiệp hội sư sĩ thường dùng, nó có tên gọi rất ưu nhã: Bạch Khả.

Mà loại súng này, chính là vũ khí tiêu chuẩn chân chính của tinh anh hiệp hội sư sĩ: Tiêu Dực - V. Thân súng trắng tinh tạo thành bởi 2 nửa cung tròn sáng bóng như ngà voi, làm nó xem ra giống như một tác phẩm nghệ thuật, mà không phải là một vũ khí giết người.

Miệng súng có đường kính 20 cm, tuy rằng đối với quang giáp cao 10 mét mà nói thì đáng là gì, nhưng nếu như thứ bắn ra là nano từ tính, vậy thì hoàn toàn không giống rồi. Đường kính 20 cm, dựa theo tính toán của định lý Ptolemy, nano từ tính bắn ra lớn như vậy đủ khả năng san phẳng một tòa nhà nhỏ 50 tầng, nghĩ

tới việc hiệp hội sư sĩ cũng sẽ không có khả năng có chút lãng phí nào, uy lực của khẩu súng nano từ tính này có thể nghĩ ra được.

(Chú thích: Định lý Ptolemy: Nếu một tứ giác có 4 đỉnh nằm trên một đường tròn, tổng của tích 2 cặp cạnh đối sẽ bằng tích 2 đường chéo, tức là: tứ giác ABCD có 4 đỉnh A, B, C, D cùng nằm trên 1 đường tròn, thì: $AB \times CD + AD \times BC = AC \times BD$)

Johnson hừ lạnh một tiếng, không có chút kinh hoàng nào, 2 bên là tử thù, nếu không có chút thủ đoạn, Hắc giác chỉ e là đã sớm bị đánh bại rồi, mà đối với một người vô cùng hiểu rõ thực lực của Hắc giác như Johnson, căn bản hẳn không tin Hắc giác sẽ có một ngày bị diệt, theo hẳn, hiệp hội sư sĩ có thể cùng Hắc giác giằng co nhiều năm như vậy, đều làm hẳn có chút khó tiếp thụ.

Khiên tay trên tay trái Johnson giờ ngang trước ngực, phụt, một tiếng vang nhẹ, một tầng quang mang kỳ dị mau chóng tản ra từ khiên vai màu đen không bắt mắt, tầng ion trong suốt giống như một cái khiên to lớn trong suốt hơi lờ mờ vào trong bảo vệ Tinh Diễm của Johnson.

Johnson không ngừng di động vị trí, tuy rằng tốc độ tay của hẳn so với Diệp Trùng thua kém không ít, nhưng tính năng của Tinh Diễm thực sự là tốt hơn F-58 rất nhiều, cho nên biểu hiện của Johnson điều khiển Tinh Diễm cũng mạnh hơn nhiều F-58 của Diệp Trùng!

Nhưng Johnson không ngờ tới mức cho rằng như vậy có thể trốn tránh đối phương, trong tư liệu giới thiệu của Bạch Khả, chức năng khóa siêu hạng chính là vì bù đắp sự thiếu hụt kỹ xảo của sư sĩ bọn họ. Chức năng khóa tự động và bán tự động làm thời gian điều khiển của sư sĩ ít nhất giảm một nửa, mà độ chính xác chỉ giảm cực nhỏ.

Một đạo quang mang màu tím nóng bỏng đột nhiên lóe sáng! Quả nhiên, nano từ tính không ngoài dự liệu bắn trúng khiên ion của Tinh Diễm, khiến nano trong suốt chấn động một trận, nhưng rất nhanh liền ổn định trở lại, Johnson vốn cẩn thận còn phát hiện trên cột năng lượng của mình sụt giảm rõ ràng, trong lòng hơi hoảng sợ, cũng may Tiêu Dực - V về mặt tiêu phí năng lượng cũng không thấp, nếu như tư liệu không có sai sót.

Đã biết khả năng né tránh vô cùng nhỏ, Johnson liền mở khiên ion xông tới gần Bạch Khả, chỉ cần mình một khi tới gần đối phương, Johnson xác định mình có rất nhiều phương pháp có thể một chiêu giết chết đối phương.

Đây cũng là cuộc đấu diễn hình của Hắc giác và hiệp hội sư sĩ, thân thể cường hãn có thể làm bọn họ tiếp nhận được gánh nặng to lớn do nhiều động tác phức tạp mang lại, mà 2 tay nhanh nhẹn làm cho họ có đủ năng lực hoàn thành những động tác này, đây chính là phong cách diễn hình của Hắc giác. Mà dần dần về mặt kỹ thuật quang giáp làm cho đám sư sĩ của hiệp hội sư sĩ có đủ lý do để ý lại những quang giáp có tính năng ưu việt, tính tự động cao này, bọn họ lợi dụng sự dẫn đầu về kỹ thuật để bổ sung điểm yếu của mình về mặt huấn luyện thân thể, đây cũng là cách chiến đấu diễn hình của hiệp hội sư sĩ.

Sư sĩ đi ra từ Hắc giác do phần lớn tinh thông chiến đấu, cho nên trong cận chiến, bọn họ có thể phát huy thực lực vượt xa người thường, mà bọn họ phần lớn cũng yêu thích cận chiến. Kỹ thuật quang giáp của Hắc giác tuy rằng thua kém hiệp hội sư sĩ không ít, nhưng không hề có nghĩa là bọn họ lạc hậu, ngược lại, so với rất nhiều quang giáp trên thị trường, quang giáp của Hắc giác vô luận là ở phương diện nào đều tuyệt đối nằm ở vị trí đứng đầu. Sư sĩ thực lực mạnh mẽ phối hợp quang giáp có tính năng hạng nhất, thêm vào vũ khí kỳ lạ, cổ quái, làm phương thức chiến đấu của Hắc giác rất đặc trưng.

Nếu như nói quang giáp của Hắc giác là đứng đầu, vậy kỹ thuật quang giáp của hiệp hội sư sĩ lại là ở đỉnh cao nhất. Quang não tiên tiến nhất, động cơ tiên tiến nhất, chất liệu tiên tiến nhất, tư tưởng về quang giáp tiên tiến nhất, thứ tạo ra chính là quang giáp tiên tiến nhất. Hệ quả của việc trí năng hóa mang lại chính là dưới sự phối hợp của sư sĩ và quang não, bọn họ chỉ cần thời gian cực ngắn thì có thể đưa ra lựa chọn thích hợp nhất. Ngoài ra, vũ khí tầm xa của hiệp hội sư sĩ cũng phát triển đến cực điểm, đủ hình đủ dạng, nhưng không nghi ngờ gì, cái nào cũng có uy lực cực lớn. Nhưng điều này cũng đồng dạng quyết định phương thức chiến đấu của bọn họ, cơ động tốc độ cao cộng thêm hỏa lực tầm xa mạnh mẽ, chính xác.

Nhưng lần này tình huống của Bạch Khả không tốt, Johnson mai phục cực gần đầu đường Bạch Khả xuất hiện, hơn nữa cố ý đánh vô tâm, nên không chút đắn đo gì mà tuyên cáo thắng lợi của Johnson. Nhưng,

chút tần ngần của Johnson khi phát giác ra Diệp Trùng bỏ chạy lại cho Bạch Khả một tia cơ hội bỏ chạy.

Diệp Trùng lúc này không dám quay đầu lại, tốc độ của quang giáp đã đạt mức tối đa, luồn đông lách tây, tuy rằng biết 2 người chắc đánh nhau rồi, Diệp Trùng vẫn cố hết sức lợi dụng địa hình để che giấu bản thân. Không có quang giáp màu trắng âm hồn bất tán đó, bao vây của mấy quang giáp cảnh sát đó đối với Diệp Trùng có mà như không, căn bản không tạo thành uy hiếp gì với Diệp Trùng, động tác nhanh nhẹn, linh hoạt, Diệp Trùng đã thoát khỏi sự bao vây của đám cảnh sát.

(NV: , nghĩa là $5-3=2$, là khẩu quyết xài bàn tính, dùng để chỉ động tác nhanh nhẹn, linh hoạt)

Diệp Trùng bước đi không nhanh không chậm, quang giáp màu đen quá bắt mắt đi, ai biết quang giáp màu trắng đó có đồng bọn hay không, còn tướng mạo của mình, chỉ có Johnson biết, nhưng Johnson bây giờ chắc chắn đang đánh với cái quang giáp đó, không thể tới được, Diệp Trùng trong lòng có chút đắc ý.

Nghĩ tới cái quang giáp đó của Johnson, Diệp Trùng không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ, cảm khái nói với Mục: “Ài, Mục, ta nếu như có quang giáp giống như vậy thì tốt rồi!”

Mục lãnh đạm nói: “Theo tư liệu cho biết, khả năng nhỏ hơn 10%.”

Diệp Trùng khoa trương than thở: “Không phải chứ, Mục, cái này cũng có thể tính toán sao?”

Mục bình tĩnh nói: “Theo mô hình số học Austin mới nhất cộng thêm lô-gic mờ đa điều kiện, có thể đưa ra một loại tính toán khả năng!”

(Chú thích: Austin là thủ phủ của bang Texas, Mỹ, có thể tìm thêm thông tin ở đây. Còn lô-gic mờ, tên tiếng anh là Fuzzy logic, tiếng hoa là: hay lý luận mơ hồ, có thể tìm thấy ở đây.)

Diệp Trùng không khỏi gãi đầu: “Này, Mục, người vẫn là không chút truyền cảm như vậy!”

Mục phản kích nói: “Theo như tư liệu cho biết, truyền cảm, là tính chất vốn có của sự vật có thể gây nên cảm tình bất đồng của con người, không nghi ngờ gì, người không hề có loại tính chất này!”

Trong lòng Diệp Trùng kêu lên oai oái: “Cái gì? Mục, người là nói ta không có truyền cảm ư?”

Mục không nhanh không chậm nói: “Lý giải của người hoàn toàn chính xác!”

- Người...

Đột nhiên, Diệp Trùng dường như nghe thấy phía sau có người gọi mình.

69. Chương 69: Lời Mời Của Dương An

Diệp Trùng xoay người lại, nhìn về phía âm thanh truyền tới, liền thấy Tôn Tuyết Lâm, A Tú và còn có 3 thanh niên đang đi về phía mình. Diệp Trùng cẩn thận quan sát 3 thanh niên trẻ tuổi này. Thanh niên dẫn đầu rõ ràng tuổi lớn nhất, bước đi không nhanh không chậm, trầm ổn, cảm giác gây cho Diệp Trùng rất đặc thù. Thanh niên bên trái hần dáng người tương đối cường tráng, tứ chi cân xứng, dẻo dai, vừa nhìn liền biết đã qua huấn luyện đặc biệt, nhưng dấu vết không quá nặng, rõ ràng hần đối với việc khống chế sức mạnh không đủ như ý. Thanh niên bên phải là một tên gầy ốm, nhỏ bé, hai tay thon dài, xem ra nhất định là vô cùng linh hoạt, Diệp Trùng thầm ước đoán.

Diệp Trùng quan sát một người, điều chú ý đầu tiên là động tác của hần, sau đó là thể hình của hần, các loại dấu vết lộ ra ở những nơi khác, ngược lại, không hề lưu ý tới tướng mạo.

Tôn Tuyết Lâm đứng bên cạnh, sắc mặt hằm hằm, ngoảnh mặt đi, không thèm ngó ngang gì tới Diệp Trùng. A Tú ở bên cạnh cẩn thận giật giật ống tay áo Tôn Tuyết Lâm.

Thanh niên dẫn đầu khẽ cười nói: “Các hạ chắc là Diệp Trùng theo lời của Tuyết Lâm rồi, xin chào, tôi là Dương An, lần trước các hạ giúp Tuyết Lâm sửa quang giáp, chúng tôi vô cùng cảm ơn, hơn nữa, Tuyết

Lâm đối với kỹ thuật của các hạ đánh giá rất cao và vô cùng khâm phục, đối với giá cả mà lần trước các hạ đưa ra, chúng tôi cho rằng có thể chấp nhận, không biết có vinh hạnh mời các hạ hỗ trợ chúng tôi không?”

Nói một tràng làm Diệp Trùng như đi vào sương mù, hần chỉ miễn cưỡng nghe hiểu một việc, chính là bọn họ đồng ý mức giá mà mình đưa ra, liền suy nghĩ một hồi, rồi mới nói: “Ừ, được thôi!”

Đối với sự nhặt nhẻo của Diệp Trùng, Dương An không tỏ thái độ gì, giới thiệu với Diệp Trùng: “Đây là Kha Hàn, là sư sĩ của tổ chúng ta lần này. Đây là Đinh Dĩ Ninh, là sinh viên đứng đầu khoa cơ giới trong học viện chúng tôi, đối với cải tiến quang giáp cũng vô cùng hiểu rõ, lần này sẽ là trợ thủ của các hạ.”

Kha Hàn thấy Diệp Trùng sắc mặt vẫn không hề có chút quan tâm, không khỏi tức giận với sự kiêu ngạo của Diệp Trùng. Thật ra hần nào biết trong lòng Diệp Trùng đang giao lưu với Mục, căn bản không chú ý tới lời nói của Dương An.

- Mục, người nói Johnson và quang giáp màu trắng kia, ai sẽ thắng?” Diệp Trùng cảm thấy cuộc chiến giữa 2 người chắc là cũng sắp kết thúc rồi, liền thăm hỏi Mục.

Mục bình thường nói: “Theo tư liệu cho biết, tỉ lệ thắng của Johnson là 87%, tỉ lệ chạy thoát của quang giáp màu trắng là 10%, tỉ lệ thắng là 3%!”

Diệp Trùng nói: “Vậy thì Johnson sẽ thắng!” Đối với lời của Mục, Diệp Trùng vô cùng tin cậy, nếu như Johnson có thể thắng, mình nếu như có một quang giáp giống vậy, vậy thì nhất định có thể thắng rồi.

Đột nhiên, trên không bay vọt qua vài cái quang giáp, khí lưu kéo theo làm y phục mọi người bị thổi phồng phật. Diệp Trùng không khỏi ngước mắt nhìn, nhất thời giật bản mình, rõ ràng là mấy cái quang giáp vừa trông thấy giống y như quang giáp màu trắng kia.

Nhất định là cái quang giáp màu trắng đó bị Johnson đánh bại rồi. Mấy người này chắc là đồng bọn của hần. Diệp Trùng thầm đếm, tổng cộng có 7 cái bay qua trước mắt mình! 7 cái, hắc hắc, lần này Johnson có chuyện rồi!

Diệp Trùng mãi tính toán trong lòng, không hề chú ý tới lời của Dương An, cũng khó trách Kha Hàn cho rằng hần quá ngạo mạn, nhưng, cho dù Diệp Trùng biết Kha Hàn cho rằng như vậy cũng không có chút ý hối cải nào.

Ánh mắt Dương An lóe lên một tia không vui, nhưng vẻ mặt không đổi, tiếp tục khẽ cười nói: “Nếu đã như thế, vậy chúng ta đi thử trước, để mọi người làm quen, không biết ý các hạ thế nào?”

Diệp Trùng hoàn hồn trở lại liền thờ ơ ừ một tiếng, hiểu rõ đối phương là đang muốn thử mình có hay không chân tài thực học.

Một nhà kho rộng lớn, bên trong khắp nơi để đủ loại linh kiện quang giáp, công cụ, lộn xộn, bừa bãi.

Đinh Dĩ Ninh ồm yếu ngại ngần xoa xoa tay: “Ha ha, trong này có chút lộn xộn, bình thường ta một mình ở trong này, cho nên cũng không biết sắp xếp thế nào!”

Diệp Trùng nhìn thấy các loại linh kiện đầy trên đất, Diệp Trùng bây giờ đã thấy được quang giáp của Hắc giác, còn có mấy quang giáp màu trắng đó nữa, đối với mấy quang giáp bình thường này cũng chẳng có mấy hứng thú. Quang giáp cao cấp bình thường đặt trước quang giáp của Hắc giác, cho dù là trước quang giáp huấn luyện như F-58 cũng thấp kém không ít, chứ đừng nói tới quang giáp chiến đấu đó của Hắc giác mà Johnson điều khiển, còn có quang giáp màu trắng cùng đẳng cấp với nó.

Diệp Trùng có chút không hiểu, tại sao quang giáp của Hắc giác và hiệp hội sư sĩ lại vượt xa mấy thứ được gọi là quang giáp cao cấp trên thị trường đó như vậy?

Hắc giác và hiệp hội sư sĩ rốt cuộc có bối cảnh thế nào?

Càng nghĩ, nghi vấn trong đầu Diệp Trùng càng nhiều, nhưng, bây giờ rõ ràng không phải là thời cơ tốt để nghĩ mấy vấn đề này.

Diệp Trùng tập trung tinh thần, lạnh nhạt hỏi: “Các người cần quang giáp loại hình nào?”

Kha Hàn lên trước một bước, hưng phấn nói: “Loại tốc độ, chúng tôi chỉ cần tốc độ, đương nhiên, tính cơ động cũng vô cùng quan trọng!”

Diệp Trùng không khỏi nhớ tới cái quang giáp màu lam mấy ngày trước thi đấu với mình trên đường đó, loại bố trí cực đoan đó.

Diệp Trùng hỏi: “Yêu cầu hỏa lực?”

Kha Hàn lắc đầu nói: “Không cần!”

Diệp Trùng lại hỏi: “Yêu cầu thân giáp?”

Kha Hàn lại lắc đầu: “Cũng không cần, chỉ cần tốc độ, thứ ta muốn là quang giáp chuyên đua tốc độ!”

Quả nhiên, giống như quang giáp màu lam lần trước, nhưng, loại quang giáp này dùng để làm gì? Bỏ chạy ư?

Nhưng Diệp Trùng cũng lười hỏi, dù sao chủ thuê đưa ra yêu cầu loại này, Diệp Trùng tự nhiên phải đáp ứng.

Diệp Trùng cẩn thận dò hỏi tình hình các mặt của người điều khiển tương lai của quang giáp này là Kha Hàn, chiều cao, cân nặng, thói quen thao tác, tốc độ tay...

Chỉ thấy Diệp Trùng thỉnh thoảng nhíu mày suy nghĩ, lâu lâu lại ngáy người ra, thậm chí còn tính toán, mô phỏng trên quang não trong nhà kho.

Qua nửa giờ đồng hồ, khi mọi người sắp không nhẫn nại được nữa, Diệp Trùng cuối cùng cũng đưa ra phương án cải tiến cuối cùng.

Đinh Dĩ Ninh xem xong phương án cải tiến của Diệp Trùng, nhất thời ánh mắt nhìn Diệp Trùng giống như sói đói nhìn thấy một con dê béo mập, hai mắt phát sáng.

- Quá hoàn mỹ! Cái này thật quá hoàn mỹ! Trời ạ, người thật là thiên tài! Đinh Dĩ Ninh liên tục trầm trồ kinh ngạc, sùng bái nhìn Diệp Trùng. Tình hình này, giống như hận không thể lập tức quỳ xuống bái sư. Sau một hồi đắm đuối, bình tĩnh lại, Dĩ Ninh xoay người vội vàng bắt đầu tìm kiếm xung quanh linh kiện có trong phương án của Diệp Trùng, như điên như khùng, không thèm quan tâm những người xung quanh.

Xem đáng vẻ, chủ của cái kho này, Đinh Dĩ Ninh đối với quang giáp vô cùng cuồng nhiệt, công cụ và linh kiện các loại trong này đều vô cùng đầy đủ. Cũng may có Đinh Dĩ Ninh làm trợ thủ cho Diệp Trùng, nếu không, có thể hoàn thành cái quang giáp này hay không, Diệp Trùng thật sự cũng không thể xác định.

Mấy công cụ này Diệp Trùng trước giờ chưa từng dùng qua, thậm chí có nhiều thứ còn là lần đầu chính mắt nhìn thấy, biết sử dụng mới lạ. Nhưng, Diệp Trùng không biết không có nghĩa là không ai biết, chủ nhân của nơi này, Đinh Dĩ Ninh đối với mấy công cụ này tự nhiên là quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, hơn nữa hắn còn chủ động đề nghị cáng đáng, Diệp Trùng liền vui vẻ đứng một bên quan sát.

Diệp Trùng đưa ra tất cả linh kiện, tài liệu cần thiết, chỗ nào cần cải tiến thế nào, còn như công việc cụ thể, hoàn toàn do Đinh Dĩ Ninh một tay đảm nhận.

Động tác thành thạo của Đinh Dĩ Ninh, còn có đủ loại công cụ kỳ lạ, hiếm thấy, làm Diệp Trùng mở rộng tầm mắt, Diệp Trùng cẩn thận quan sát kỹ xảo thao tác của Đinh Dĩ Ninh, thầm ghi nhớ trong lòng.

Trải qua 4 giờ nỗ lực, cái quang giáp cải tiến hoàn tất này cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

Chú thích: Các hạ là cách xưng hô trang trọng, kính trọng đối phương, sau này chỉ dùng trong trường hợp ngoại giao.

70. Chương 70: Quang Giáp Phi Lạc

Cái thứ này vẫn có thể là quang giáp sao?

E rằng trừ Diệp Trùng ra, mọi người đều có suy nghĩ này trong lòng.

Cả quang giáp có hình mũi tên, thân giáp cực kỳ chật hẹp, nhưng lại khá cao, giống như cá kiếm bị đập bẹp, động cơ chủ lực được thiết kế sau cùng, đây là thiết kế sau khi được Diệp Trùng tính toán, như vậy, không nghi ngờ gì, trọng tâm nằm ở vị trí tốt nhất. Hai cánh hông ở đầu cuối của quang giáp tạo thành một hình chữ V, nhưng nó không hề giống như cánh hông thông thường là phiến kim loại mỏng, mà trên bề mặt nó có rất nhiều động cơ phụ trợ, có thể thực hiện đổi hướng phạm vi lớn, nhưng điều này đối với sự điều khiển quang giáp này có yêu cầu phi thường cao. Buồng lái ở trên cán tên của mũi tên này, phạm vi hoạt động bên trong buồng lái cực nhỏ, với kích cỡ của Kha Hàn vừa vặn ngồi lọt vào trong, Kha Hàn lúc này mới hiểu vừa rồi Diệp Trùng hỏi chiều cao của mình là để làm gì. Do không gian buồng lái vô cùng có hạn, công năng của quang não cũng không xem là mạnh, nếu như là Diệp Trùng điều khiển quang giáp, chỉ sợ rằng hần cần bản không dùng quang não, hoàn toàn điều khiển bằng tay. Nhưng, điều này gặp phải sự phản đối kịch liệt của Đinh Dĩ Ninh, hần cho rằng, không có quang não, cái quang giáp này cũng coi như vứt đi.

Cái quang giáp này chủ yếu do hợp kim titanium nhẹ tạo thành, tuy rằng về mặt cường độ không có ưu thế lớn, nhưng kết cấu thật sự là đủ nhẹ. Động cơ chính Diệp Trùng chọn dùng là Hỏa Liệt Diệu - III, không chỉ bởi vì động lực của nó mạnh, hơn nữa trọng lượng của nó chỉ bằng 1/2 động cơ cùng đẳng cấp, mà một đặc điểm rất quan trọng là phạm vi không chế phương hướng của nó lớn nhất trong các động cơ cùng loại. Tuyệt đại đa số động cơ chính chỉ có một tác dụng tạo ra động lực, còn việc thay đổi phương hướng lại phần lớn dựa vào động cơ hỗ trợ. Nhưng cũng có số ít động cơ chính có thể có tác dụng thay đổi phương hướng, nhưng phạm vi không chế phương hướng của chúng đều vô cùng nhỏ, mà trong đó, Hỏa Liệt Diệu - III lại là cái có phạm vi không chế phương hướng lớn nhất, đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất Diệp Trùng chọn nó. Đương nhiên, Hỏa Liệt Diệu - III không hề được sử dụng rộng rãi trong quang giáp là do sự tiêu hao năng lượng lớn của nó, sự tiêu hao năng lượng của nó gấp đôi các động cơ chính cùng cấp, điều này là hạn chế lớn đối với phạm vi ứng dụng của nó. Giống như quang giáp do Diệp Trùng thiết kế này, đầy năng lượng cũng chỉ đủ để bay 8 giờ đồng hồ. Nhưng, Diệp Trùng có hỏi qua Kha Hàn, hội thi chỉ yêu cầu bay 2 giờ, vậy quang giáp này hoàn toàn có thể thỏa mãn yêu cầu của họ.

Cả cái quang giáp bị Đinh Dĩ Ninh phun thành màu lam nhạt, giống như một dòng nước xanh ngọc bích. Hình dáng quái dị làm cái quang giáp này xem ra rất sắc sảo, gầy còm mà tràn đầy sức mạnh, làm người ta không khỏi vô cùng mong chờ tốc độ của nó.

Mấy người nhìn lẫn nhau, quang giáp hình dáng cổ quái như vậy, họ vẫn là lần đầu nhìn thấy, nhưng cái này có vẻ gọi máy bay (máy móc bay được) thì thích hợp hơn, Kha Hàn hai mắt phát sáng, nhìn cái quang giáp cổ quái màu lam nhạt này, hần không thể lập tức chui vào buồng lái.

Sau khi Kha Hàn lái thử trở về, khi chui ra từ buồng lái, sắc mặt trắng bệch, 2 chân vẫn có chút run rẩy.

Mọi người vội chạy tới, Dương An hỏi hần: “A Hàn, người thế nào rồi?”

Kha Hàn run giọng nói: “Quá, quá kích thích đi, cái này thật quá nhanh đi! Ta mấy lần suýt nữa tông trúng người khác! Thật khó điều khiển!” Kha Hàn bình tĩnh một chút liền lộ ra vẻ mặt vô cùng thỏa mãn: “Nhưng, thật là quá nhanh đi! Ta ước chừng không thua kém bao nhiêu thì có thể so sánh với quang giáp đua chuyên nghiệp bọn họ rồi! Thật là đã quá!”

Trên mặt Tôn Tuyết Lâm bên cạnh lộ ra dáng vẻ nôn nao muốn thử, A Tú sợ đến nỗi vội vàng bám chặt lấy Tôn Tuyết Lâm.

Đinh Dĩ Ninh sắc mặt mê đắm nhìn quang giáp do chính tay hần cải tạo thành công này, lẩm bầm nói: “Ài, gọi tên là gì thì tốt nhỉ?”

Kha Hàn vội vàng sáp lại: “Phi, gọi là Phi thì thế nào?”

Tôn Tuyết Lâm lắc đầu: “Không được, không được, một chữ thật quá khó nghe đi, ừm, gọi là Phi Lạc (thú vui bay lượn) đi!” Vừa thấy người đẹp mở miệng, Kha Hàn vội vàng tỏ ý tán đồng, Đinh Dĩ Ninh cũng cảm thấy cái tên Phi Lạc này không tồi, lại nhìn Diệp Trùng, dù sao người ta mới là người thiết kế, nhưng thấy vẻ mặt không chú ý của Diệp Trùng, Đinh Dĩ Ninh phỏng chừng hần có 80, 90% sẽ không để ý cái quang giáp này sẽ có tên gì.

Tên của quang giáp này chính trong tình huống mọi người không qua thương nghị mà được đặt ra.

Diệp Trùng thấy thời gian không còn sớm, liền dự định ra về, Diệp Trùng nói với Dương An: “Tổng cộng 4 giờ, mỗi giờ 1250 kim cương, tính ra là 5000 kim cương!” Giọng nói Diệp Trùng bình tĩnh, không có chút xấu hổ nào.

Tôn Tuyết Lâm coi thường bĩu môi, lời A Tú chạy qua một bên.

Dương An vô cùng cao hứng, sẵn khoái trả tiền, hẳn biết người trước mặt này là cao thủ thật sự, nếu như có hẳn gia nhập, hy vọng chiến thắng của tổ bọn họ sẽ tăng rất nhiều.

Đinh Dĩ Ninh như si như mê nhìn chăm chăm sơ đồ thiết kế cải tạo của Diệp Trùng, còn Kha Hàn, hai mắt phát sáng nhìn Phi Lạc, 2 tay không ngừng một lúc sờ bên này, một lúc sờ bên kia thân Phi Lạc, yêu thích không nỡ rời tay.

Còn Tôn Tuyết Lâm lại lời A Tú, 2 người ở trong góc không ngừng nhỏ giọng, không biết đang lăm bắm cái gì.

Thính lực kinh người của Diệp Trùng mơ hồ nghe được bọn họ hình như nói tới tên của mình, nhưng, Diệp Trùng không hề có chút để ý nào, với hắn mà nói, 2 người này có chút gì đó kỳ lạ khó hiểu, hẳn dù sao cũng lười để ý tới.

Sau khi xác nhận trong thẻ thân phận của mình đã có thêm 5000 kim cương, Diệp Trùng tùy tiện nói tiếng tạm biệt rồi nghênh ngang rời đi.

Ra tới đường, Diệp Trùng mới phát hiện lúc này là khoảng thời gian trong tiệm bận rộn nhất, vội vội vàng vàng, mặc kệ cái gì kinh thế hãi tục, toàn lực mà chạy. Người đi trên đường chỉ cảm thấy trước mặt hoa lên, một cái bóng xẹt qua, kinh hoảng muốn nhìn rõ thì lúc này lại chẳng thấy gì, liền cho rằng chẳng qua chỉ là mình bị hoa mắt thôi.

Khi Diệp Trùng trở về tiệm, quả nhiên trong tiệm đã chật cứng, một mình ông Tiền bận rộn, vô cùng khôn khổ. Trong lòng Diệp Trùng có chút áy náy, chào hỏi ông Tiền xong, liền xông vào trong bếp, ông Tiền thấy Diệp Trùng trở về cũng không khỏi lộ ra dáng vẻ như trút được gánh nặng.

Đợi sau khi đám khách cuối cùng rời đi thì đã là 8h tối, Diệp Trùng ăn cơm tối xong liền chào ông Tiền rồi trở về phòng.

Cẩn thận lôi ra thứ lấy được trong tòa nhà, thứ con chip ghi lại là động tĩnh xung quanh chỗ Hứa gia gia, bên trong không có tin tức nào đáng giá. Trái lại, thẻ thân phận của mấy người đó mới làm Mục có phát hiện, với năng lực cực mạnh của Mục, rất nhanh đã tìm ra xuất xứ thân phận của mấy người này.

- Mấy người này là người họ Cơ? Diệp Trùng hỏi.

Mục trả lời: “Theo tư liệu cho biết, khả năng là trên 95%!”

Diệp Trùng nói: “Vậy thì khẳng định rồi, nhưng người họ Cơ tại sao phải giám sát Hứa gia gia?”

Sau khi Diệp Trùng biết sơ qua tư liệu chủ yếu về nhà họ Cơ, liền rất nhanh chóng hiểu rõ lý do nhà họ Cơ làm vậy. Nhất định là vô cùng hứng thú với lý luận mới của Hứa gia gia, cho nên nghĩ phương pháp để Hứa gia gia gia nhập. Nhưng, Hứa gia gia dường như không chịu! Đối với thủ đoạn của nhà họ Cơ, Diệp Trùng ngược lại không có cảm ghét gì, nếu làm mình, nói không chừng, thủ đoạn kịch liệt hơn cũng dùng tới. Nhưng, hiểu rõ không đồng nghĩa với tán đồng, tán đồng cũng không đồng nghĩa với chấp nhận, đặc biệt là người bị hại lại có quan hệ với mình.

Bây giờ chắc hẳn nhà họ Cơ đã nhận được tin rồi! Diệp Trùng nghĩ. Thế là, Diệp Trùng mau chóng lên mạng mô phỏng, để lại tin nhắn cho Hứa gia gia trong Cục quang, nói mình gần đây có chút việc, không tới chỗ ông được...

Nhà họ Cơ! Diệp Trùng không khỏi thoáng qua một tia cười lạnh nơi khóe miệng!

71. Chương 71: Hành Động

Vốn dĩ F-58 có hệ thống chống quét hình tiên tiến, lúc này đây không nghi ngờ gì là công cụ di chuyển tốt nhất, nhưng Diệp Trùng không dám khẳng định quang giáp của Johnson có hay không có cách liên lạc đặc thù với F-58, cho nên Diệp Trùng không dám gọi F-58 ra.

Thật ra, thời khắc đánh lên nhà họ Cơ tốt nhất là khoảng thời gian sau khi giết mấy người theo dõi hôm đó nhưng nhà họ Cơ vẫn chưa nhận được tin tức. Bây giờ nhà họ Cơ nhất định đã nhận được tin tức, đề phòng nhất định càng thêm nghiêm mật. Nhưng, kế hoạch đánh lên lần này hoàn toàn do Mục vạch ra, sau khi nhìn thấy lượng tin tức khổng lồ về nhà họ Cơ mà Mục thu thập được, Diệp Trùng vô cùng lý trí, mang trách nhiệm nặng nề là vạch kế hoạch giao cho Mục. Đối với Mục, Diệp Trùng hoàn toàn tin tưởng. Mục không có giải thích rõ ràng mục tiêu của lần hành động này, chỉ hiển thị ra xác suất tính toán cuối cùng, tỉ lệ thành công là 72%, xác suất thất bại nhưng có thể toàn thân rút lui là 20%, tỉ lệ bị giết là 8%.

Diệp Trùng cho rằng lúc này đánh lên nhà họ Cơ không thể nào sinh ra sự đả kích có tính căn bản nào, dù sao thực lực của mình không hề mạnh mẽ, ngược lại dễ dàng bại lộ thân phận. Nhưng, đã là Mục kiên trì, Diệp Trùng tin tưởng khẳng định là có lý do không thể không đi, Mục sẽ không làm bất cứ việc gì mà không có ý nghĩa.

Diệp Trùng cẩn thận bí mật di chuyển trong bóng tối, phương pháp này, khi bắt thú ở hành tinh rác cũng thường dùng tới, tính cảnh giác của sinh vật biến dị vượt xa con người, cảm giác của chúng nhạy bén, thường hay có rất nhiều phương pháp đặc biệt, có con có khứu giác kinh người, nhưng thính giác cực kỳ linh mẫn lại thường là đặc tính phần lớn bọn chúng thường hay có, mà điều làm Diệp Trùng đau đầu nhất, không nghi ngờ gì, chính là sinh vật biến dị có năng lực nhận biết hồng ngoại.

Buổi tối, ánh đèn đủ màu sắc rực rỡ, ánh sáng hoa lệ lập lòe lập lòe, nếu như từ trên không nhìn xuống, cảnh đêm tuyệt mỹ làm con người mê đắm. Minh tinh trên những màn hình quảng cáo ảm đạm lúc ban ngày, vào buổi tối lại vô cùng xinh đẹp. Ánh đèn an toàn của quang giáp trên không làm bọn chúng nhìn giống như một bầy đom đóm đang nhảy múa.

Diệp Trùng không có lòng đi thưởng thức cảnh sắc tuyệt đối không thể thấy được trên hành tinh rác này, trong bóng tối, hẳn lúc này đây giống một con rắn độc băng lạnh, vô thanh vô tức lướt đi.

Diệp Trùng vừa cẩn thận ẩn dấu bản thân, vừa tò mò hỏi Mục: “Mục, mục tiêu lần này của chúng ta rốt cuộc là cái gì? Không được nói đoán đi!”

Mục lãnh đạm nói: “Tới lúc thì người sẽ biết thôi, theo như tư liệu cho biết, xác suất tới lúc đó người biết là 91%.”

Nghe xong, chân Diệp Trùng khựng lại, xem nữa là loạng choạng, nổi giận nói: “Tới lúc đương nhiên ta biết! Ta nói là bây giờ!”

Mục bình tĩnh nói: “Theo tư liệu cho biết, tới lúc đó người vẫn có 8% khả năng không biết, còn bây giờ, không thể không lấy làm tiếc cho người biết kết quả tính toán, khả năng người có thể đoán ra là 0.”

Diệp Trùng trong lòng chửi lớn: “Mục chết bầm, người đang nói là ta ngốc à?”

Mục không nóng không lạnh nói: “Về lý luận, hoàn toàn chính xác!”

Diệp Trùng cẩn thận mai phục sau một cây nhân tạo, tỉ mỉ quan sát cái căn cứ trước mắt này. Cứ mỗi 15' lại có vài con chim máy xinh xắn lượn vòng trên không, trên người chúng đều trang bị máy tăng biên độ quét hình, có thể tăng cường phạm vi và độ chính xác quét hình rất lớn. Nhưng Diệp Trùng nhờ sự chỉ điểm của Mục, trốn ở một góc chết.

Trong lòng hỏi Mục: “Mục, đây là nơi nào?”

Mục không trả lời nói: “Diệp tử, người ngồi trên F-58 thì có thể tránh được hệ thống quét hình này!”

Diệp Trùng ừ một tiếng, lập tức gọi F-58 ra.

Mục thúc giục nói: “Nhanh!” Diệp Trùng cả kinh, không ngờ Mục vậy mà lại vội như vậy, không dám trù trù, lấy tốc độ nhanh nhất chui vào trong, lấy tốc độ nhanh nhất khởi động động cơ.

F-58 quả nhiên không làm cho hệ thống quét hình của đối phương chú ý, Diệp Trùng vốn muốn dùng một phương thức không làm người ta chú ý từ góc này lên vào, nhưng Mục nói: “Bay thẳng!”

Diệp Trùng hơi ngẩn người, lập tức bay thẳng, điều kỳ quái là người đi lại ở chỗ đó lại giống như không nhìn thấy F-58, thậm chí còn có người vẫy tay chào Diệp Trùng, Diệp Trùng cứ thế mà nghênh ngang bay vào trong, đầu óc Diệp Trùng như sắp bị đoản mạch luôn, tới tận bây giờ vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Người ở chỗ này vô cùng tin tưởng hệ thống quét hình trong căn cứ, vốn không nghĩ tới có người có thể không thông qua sự kiểm tra thân phận mà lên vào, mọi người đều cho rằng đây là quang giáp của căn cứ này.

Nhưng, Mục lại không có chút ý muốn giải thích nào, mà lãnh đạm nói: “Người bây giờ chỉ có 3 phút thời gian, sau 3 phút, Johnson sẽ đuổi tới đây, hắn có 87% khả năng đã biết vị trí cụ thể của người.”

Mồ hôi lạnh từ trán Diệp Trùng toát ra rơi xuống!

Mục làm như không thấy, tiếp tục nói: “Người phải trong vòng 1 phút tới được chỗ này!” Quang não của F-58 lập tức đưa ra bức sơ đồ nổi của căn cứ, ở phía Tây Bắc, ở vị trí một phòng ngầm dưới đất sâu khoảng 20 mét, có một điểm sáng màu đỏ tươi, đó chính là mục tiêu của Diệp Trùng.

- Mục chết tiệt, người... Diệp Trùng không chịu được nữa buột miệng chửi đổng, dồn sức với tốc độ cao nhất bay về phía trước.

Nhưng Mục lại cứ khoan thai nói: “Diệp tử, không cần gấp! Với tốc độ của người, có 94% khả năng tới được đích!” Trong lòng Diệp Trùng hận đến nghiến răng kèn kẹt, tên Mục đáng chết này. Nghe thấy Johnson 3 phút sau sẽ đến, ý nghĩ đầu tiên nổi lên trong đầu Diệp Trùng chính là bỏ giáp mà chạy. Đùa cái gì vậy chứ, 2 cái vốn không phải là quang giáp cùng một cấp bậc, mình gần như không có chút phần thắng nào. Không chạy? Không chạy chẳng lẽ chờ chết ư?

Nhưng nghe lời của Mục, dường như còn có ý tứ khác, tên Mục đáng chết này, Diệp Trùng tuy rằng trong lòng chửi mắng không ngừng, quang giáp lại bay về phía trước với tốc độ cao nhất.

Chỉ dùng 5 giây, Diệp Trùng đã bay tới phía trên của gian phòng ngầm đó, một cánh cửa ngang hợp kim to lớn rộng 100 mét, cao 30 mét không ngừng phóng lớn trước mặt Diệp Trùng.

Khi Diệp Trùng cách cánh cửa 50 mét, Mục đột nhiên nói: “Phát ra tín hiệu nhận dạng!”

Diệp Trùng một hơi cũng không đủ hít vào, vốn không kịp suy nghĩ nhiều, hai tay với tốc độ nhanh nhất di động, khi ở Hắc giác, tốc độ tay của Diệp Trùng đã đạt tới 5.54 Hz, sau khi đột phá bình cảnh, tốc độ tay của Diệp Trùng hiện nay đã sắp đạt tới 7 Hz, đây là một con số cực kỳ kinh người.

Nhưng cho dù là tốc độ tay kinh người của Diệp Trùng, trong thời gian ngắn, không chút chuẩn bị đột nhiên phải làm động tác mới, cũng làm Diệp Trùng suýt nữa xong đời. Nhưng cũng may, Diệp Trùng thẳng gấp, F-58 dừng một cách nguy hiểm ở chỗ cách cánh cửa chỉ có 2 mét, mà tín hiệu nhận dạng cũng được phát đi trước khi F-58 dừng lại.

Diệp Trùng hồi thần trở lại, trong lòng hoảng sợ, phát tín hiệu nhận dạng cho đối phương, đó không phải là tìm chết sao?

Song, ngoài dự liệu của Diệp Trùng, cánh cửa hợp kim từ từ mở ra, bên trong tối đen thăm thẳm, thò tay không thấy được 5 ngón!

72. Chương 72: Thâm Nhập

Mục tại sao muốn mình tới nơi này? Nơi này rốt cuộc có cái gì? Đáng để Mục để ý như vậy? Tất cả nghi vấn quanh quẩn trong đầu Diệp Trùng không đi, nhưng Diệp Trùng không hề dám phân tâm lúc này, xem ý tứ của Mục lúc đầu, dường như không tới giây phút cuối cùng cũng sẽ không hé mở đáp án này!

Diệp Trùng không khỏi có chút hưng phấn! Cuộc sống bình lặng mấy ngày này căn bản không làm phai mờ khát vọng chiến đấu nằm trong tận xương tủy của Diệp Trùng, ngược lại, loại cuộc sống bình lặng này đã sớm làm cho Diệp Trùng vốn đã quen với cuộc sống tàn khốc trên hành tinh rác có chút không hợp, cho dù hắn đã nỗ lực thích ứng cách sống trước mắt hoàn toàn bất đồng này. Nhưng, cách sống và thói quen hơn 10 năm tịnh không phải nói thay đổi là có thể thay đổi được!

Rất lâu không có nghiêm túc chiến đấu! Máu của Diệp Trùng dường như có chút sục sôi! Nghiêm khắc mà nói, Diệp Trùng tịnh không phải là một phần tử hiếu chiến, hắn chiến đấu chẳng qua chỉ là vì sinh tồn, nhưng cho dù như vậy, chiến đấu chung quy cũng có thể làm hắn cảm thấy hưng phấn.

Có lẽ, hôm nay có một trường ác đấu đây!

Hệ thống quét hình cho biết xung quanh không hề có người, điều này ngược lại làm Diệp Trùng vô cùng ngạc nhiên, nơi này nhìn thế nào cũng đều là một nơi cực kỳ quan trọng, tại sao một người cũng không có? Hơn nữa vừa rồi mình rõ ràng thông qua sự nhận biết bằng tín hiệu của cánh cửa, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Diệp Trùng vừa vào cửa, Mục liền dùng giọng nói trước giờ chưa từng có, vội nói: “Ba mươi giây, nhất định phải đến được tầng thứ 11 dưới đất, hệ thống nhận biết thân phận của 10 tầng trước đã mở ra, thu F-58 lại, mau!”

Diệp Trùng không dám trù trừ, lập tức từ buồng lái của F-58 nhảy ra, vẫn chưa tiếp đất, F-58 đã bị Diệp Trùng thu vào không gian thứ nguyên. Vừa mới chạm đất, hai chân Diệp Trùng mạnh mẽ phát lực, liền theo như lộ tuyến đã được hiển thị trên sơ đồ Mục đã cho mình xem lúc trước mà tiến lên.

Tối thui, cái gì cũng nhìn không thấy, cho dù nhãn lực của Diệp Trùng kinh người, ở nơi này cũng không phát huy được tác dụng. Diệp Trùng chỉ có dựa vào lộ tuyến trong trí nhớ mà chạy nhanh về phía trước, nhưng, Mục không có nhắc nhở phương hướng của mình bị sai, vậy lúc này trí nhớ của mình vẫn không hề có sai sót.

Soạt, đột nhiên trước mặt lộ ra chút ánh sáng, là một cánh cửa kim loại màu bạc trượt từ giữa sang 2 bên, mở ra, ánh sáng chính là từ trong đó truyền ra. Đang chạy với tốc độ cao, Diệp Trùng liếc mắt 1 cái, vẫn nhận ra chỗ khác thường, từ ngoài nhìn, cái này dường như càng giống một bức tường, mà không phải là một cánh cửa.

Nhất định là Mục đã giở trò với hệ thống nhận biết thân phận của họ!

Sau cánh cửa là sườn dốc dài tới 50 mét, nghiêng khoảng 45 độ do vật liệu chống trơn trượt tạo thành. Dưới con dốc là một lối đi nằm ngang, Diệp Trùng không do dự chọn hướng trái. Dọc đường có vô số cửa mật mã, nhưng Diệp Trùng chỉ cần tới gần, cửa mật mã cần kiểm tra thân phận liền tự mình mở ra. Điều này làm Diệp Trùng vô cùng ngạc nhiên, nhưng phỏng chừng có 80, 90% là do Mục giở trò quỷ, về nhà nhất định phải hỏi rõ ràng, còn bây giờ, rõ ràng không phải thời cơ tốt để hỏi vấn đề này.

Diệp Trùng như đi vào chỗ không người, nhưng trí nhớ của Diệp Trùng chẳng qua cũng chỉ nhớ được 5 tầng, lối đi bên trong phức tạp như mạng nhện. Quẹo tới mức làm người ta đau đầu, quẹo tới quẹo lui, Diệp Trùng đã sớm mất đi cảm giác phương hướng lúc đầu. Đầu choáng mắt hoa, trong lòng Diệp Trùng không khỏi thầm khen ngợi, xem ra loại thiết kế này dùng để đề phòng bị xâm nhập, cũng thật là có điểm độc đáo nha!

Nhưng có sự tồn tại của Mục, loại thiết kế này hiển nhiên không thể trở thành lý do ngăn trở Diệp Trùng đi tới!

Cuối cùng tới được tầng 10, Diệp Trùng cố hết sức chạy, vừa chạy, Mục vừa nói: “Tầng 11 ta cần 10 giây! Bây giờ, đưa ta ra ngoài!”

Mục muốn ra tay? Trong lòng Diệp Trùng kinh ngạc, không dám chậm trễ, Mục đột nhiên xuất hiện trong lối đi.

Thể hình to lớn của Mục ở trong lối đi nhỏ hẹp lại vô cùng nhẹ nhàng linh hoạt, Diệp Trùng chỉ có chạy vắt giò lên cổ mới có thể miễn cưỡng theo kịp tốc độ của Mục.

Mục lại chỉ thị vài câu với Diệp Trùng, trong nháy mắt, cửa tầng 11 đã ở trước mặt.

Cửa tầng thứ 11 rõ ràng cùng mười tầng trước không giống nhau, bên cạnh cửa hợp kim 10 tầng trước đều có máy nhận biết thân phận tự động, còn bên cạnh cửa hợp kim đóng kín của tầng 11 lại trống không, chẳng có gì, làm Diệp Trùng không khỏi vô cùng kinh ngạc!

Mục đứng trước cửa hợp kim của tầng thứ 11, mắt điện tử điên cuồng nhấp nháy, Diệp Trùng theo như dấn dò của Mục đứng trước cửa, hai chân khễ gấp, bộ dáng tích lực, chờ bộc phát, trủy thủ cũng cầm trên tay. Động tác của một người một quang giáp không có chút tiếng động nào.

Quả nhiên, 10 giây, “soạt”, cửa mở ra, hai chân Diệp Trùng vừa phát lực, thân hình lóe lên, từ khe cửa vừa mở, giống như quỷ mị bay vào.

Sau cửa quả nhiên có 2 người! Đây là ý nghĩ lướt qua trong đầu Diệp Trùng!

Diệp Trùng đã sớm có chuẩn bị, trủy thủ như điện vạch ngang không trung!

Hai người sau cửa rõ ràng không nghĩ tới cửa sẽ đột nhiên mở ra, trong ánh mắt kinh ngạc, hai tia sáng đen lóe lên rồi tắt, cổ họng bỗng có một vết máu, mau chóng lan rộng, loáng một cái, phụt nhẹ một tiếng, cổ họng 2 người đồng thời bắn ra một màn mưa máu.

Hai người không thể tin nhìn Diệp Trùng, từ từ ngã xuống, không phát ra một tiếng động nào.

Cả quá trình sạch sẽ, gọn gàng, không có bất cứ sai sót nào, 2 người ngay cả nút cảnh báo gần trong gang tấc cũng không chạm được, mà cảnh báo tự động, vừa rồi đã sớm bị Mục phá hoại rồi.

Diệp Trùng và Mục không lãng phí một phút một giây nào, lao nhanh về phía trước.

Đây là một gian phòng hình tròn cực lớn, Diệp Trùng đánh giá sơ qua, đường kính hơn 100 mét, trên sàn nhà ngay chính giữa căn phòng có mấy vòng tròn đồng tâm màu bạc. Mấy chỗ trống khác trong gian phòng đặt rất nhiều quang giáp. Quang giáp đủ hình, đủ loại, tỏa ra ánh sáng mê người, màu bạc sáng, màu lam nhạt, màu lục nhạt, màu đỏ lửa, các loại màu sắc mê người đan xen hòa lẫn vào nhau, mấy cái quang giáp này yên lặng đứng ở chỗ này, giống như từng chiến sĩ trầm mặc, làm cho căn phòng hình tròn này đầy ắp một loại sức hấp dẫn kỳ dị.

Mấy quang giáp này, toàn bộ đều là quang giáp cao cấp vô cùng khó gặp trên thị trường, có vài cái là phiên bản giới hạn số lượng, còn có rất nhiều cái Diệp Trùng ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, làm cho Diệp Trùng đã sớm có khát vọng với quang giáp không khỏi phát sáng 2 mắt. Mấy thứ này đều không phải là hàng đầu đường xó chợ! Bên chân một số quang giáp chất đủ loại linh kiện, Diệp Trùng tinh mắt nhận ra trong đó có không ít thứ tốt!

Chẳng lẽ mấy quang giáp này chính là nguyên nhân Mục đưa mình tới đây?

Trong lòng Diệp Trùng không khỏi khê sinh ra cảm giác không đúng. Mấy quang giáp này tuy rằng rất tiên tiến, rất cao cấp, nhưng so với F-58, e rằng vẫn có chỗ không bằng. Đừng thấy F-58 xem ra vừa xấu vừa ngu, nhưng tính năng tuyệt đối không phải mấy quang giáp này có thể so sánh được. Thực lực của Hắc giác, thật là làm người ta ao ước mà!

Mục không ngờ tới điều này? Không thể nào! Diệp Trùng lập tức phủ định phán đoán có thể nói là ngu xuẩn này!

Ngước mắt lên nhìn, Mục đang đứng ở tâm vòng tròn ngay chính giữa căn phòng, mắt điện tử nhấp nháy điên cuồng, Diệp Trùng ngơ ngác, chẳng lẽ nơi này có huyền cơ gì.

Quả nhiên, 15 giây sau, Mục cấp bách nói: “Diệp tử, nhanh nào!”

Diệp Trùng vội vàng bước vào đường tròn màu bạc, vẫn chưa đứng vững, chỉ cảm thấy dưới chân trống không, không khỏi loạng choạng, cũng may Diệp Trùng lanh trí, liền thò tay giữ chặt Mục bên cạnh, mới kịp thời đứng vững, không bị té ngã!

Vòng tròn màu bạc đưa Diệp Trùng và Mục yên lặng trôi xuống dưới.

73. Chương 73: Thành Công

Quang giáp đang nằm ngang rõ ràng vừa mới hoàn thành, Diệp Trùng thậm chí có thể ngửi thấy mùi bay hơi của sơn trong không khí. Mấy giá đỡ và giá cố định ở không ít nơi trên toàn thân quang giáp vẫn chưa được tháo bỏ.

Hai cái quang giáp, một cái là tổ hợp của màu lam tối và màu trắng ngà voi, một cái xen kẽ giữa màu đỏ tươi và màu bạc sáng.

Hai mắt Diệp Trùng sáng rực lên, với ánh mắt của hắn, vừa nhìn liền nhìn ra chỗ bất phàm của 2 cái quang giáp này! Thì ra vẫn có người mà kỹ thuật quang giáp không lạc hậu so với Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ! Diệp Trùng không nhịn được trong lòng kinh ngạc, khen ngợi! Hai cái quang giáp này tuyệt không kém hơn quang giáp chiến đấu của Hắc giác của Johnson và quang giáp màu trắng của Hiệp hội sư sĩ đó!

Mục nhắc nhở: “Còn không mau chọn 1 cái, người chỉ có 1 phút thời gian cài đặt thôi đó!”

Diệp Trùng mới như bừng tỉnh lại, đè nén sự sung sướng trong lòng, không rảnh rỗi quan sát tỉ mỉ 2 cái quang giáp này, không chút trù trừ nhảy vào trong buồng lái của quang giáp màu lam trắng. Họng sùng uy nghiêm đáng sợ màu hồng - bạc đỏ, Diệp Trùng vừa nhìn liền biết là một quang giáp loại tấn công tầm xa, cho nên hắn mới chọn quang giáp màu lam trắng, dù sao, loại phương thức tấn công này không hề thích hợp với mình.

Bên trong buồng lái, trên sàn thậm chí vẫn còn phế liệu chưa dọn dẹp hết, Diệp Trùng không lo được nhiều, cẩn thận quan sát, với tốc độ nhanh nhất tiến hành cài đặt ban đầu! Cài đặt ban đầu thật phức tạp, Diệp Trùng trong lòng khê kinh ngạc, nhưng lập tức liền mừng hết lớn, cài đặt ban đầu càng phức tạp, chứng minh trang bị của quang giáp này càng tiên tiến.

Diệp Trùng đội mũ chiến đấu lên, tập trung tinh thần vào các loại tin tức xuất hiện trước mặt, không dám có chút phân tâm! Mà hắn cũng không thể nào phân tâm, tin tức trên màn hình nổi trước mặt giống như thác lũ, cuộn cuộn không dứt, thị lực của Diệp Trùng gặp phải khảo nghiệm trước giờ chưa từng có, hắn lúc này nếu như dám có chút phân tâm, phỏng chừng đến lúc hắn hồi thần lại cũng sẽ tự bỏ mình ra.

Hai tay với tốc độ cao nhất thực hiện thao tác trên bàn điều khiển, sinh ra vô số hư ảnh!

Còn Mục, liền cầm lấy một cây binh khí có hình thức cổ quái đặt ở bên cạnh cái quang giáp mà Diệp Trùng chui vào.

Đây chắc là một cây trường thương na ná thời cổ, nhưng dài tới 15 mét, rõ ràng là cho cái quang giáp này của Diệp Trùng sử dụng. Thân thương có màu lam tối giống như quang giáp, giống như nước biển đang chảy, 2 bên mũi thương mở rộng ở một đầu có 2 cái lưỡi đao dựng đứng hình bán nguyệt, điều này làm nó xem ra có điểm giống với rìu 2 lưỡi thời cổ, 2 lưỡi đao dựng đứng dựa sát vào mũi thương, một đầu hơi hướng vào trong, đầu còn lại hơi mở ra. Ngay giữa chỗ nối hai lưỡi đao dựng đứng và thân thương có 1 cục tinh thể màu đỏ hình thoi. Mũi thương với khí lạnh ghê người lưu chuyển một loại sáng bóng kỳ dị, giống như không ngừng biến ảo. Nếu như có một nhà nghệ thuật nào đó ở đây, nhất định kinh ngạc kêu lên kỳ lạ.

Mục tỉ mỉ quan sát đầu thương, dường như đối với đầu thương cực kỳ có hứng thú.

Cơ Thượng Nhan nhăn tít mày nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mắt này, trong lòng không khỏi khê thở dài, đại thật quá đặc ý rồi. Hai cái quang giáp đó vừa thành công, đại ca liền vội vàng vàng cử hành hội mừng công, hơn nữa còn lôi tất cả mọi người tới, chỉ lưu lại 2 người bảo vệ ở trong, đây cũng thật quá hoang đường rồi!

Vừa rồi hẳn đề nghị đại ca phái thêm vài người ở lại, lại bị đại ca không kiên nhẫn phẩy tay xua đi. Đám thủ hạ bên cạnh đó tuy rằng sắc mặt không có vẻ gì, nhưng Cơ Thượng Nhan với ánh mắt sắc sảo vẫn phát giác ra sự bài xích của bọn họ đối với mình, bọn họ nhất định cho rằng mình thiếu quan tâm tới bọn họ!

Mấy ngày trước, mấy người theo dõi ông già Hứa đều bị giết, kể ra tay này tới bây giờ vẫn chưa tìm ra, Cơ Thượng Nhan cũng vì vậy mà bị lão gia tử (cha) trách mắng. Tuy rằng hẳn tin tưởng người này khẳng định có quan hệ mật thiết với ông già Hứa, nhưng bản thân ông già Hứa chính là cục xương khó gặm, nhưng lại là đồ quý, đánh không được, chửi không xong, gần đây hành động trong nhà đối với ông già Hứa nghe nói kinh động lên một số người ở trên, lão gia tử cũng kêu mình tạm thời đình chỉ hành động với ông già Hứa.

Ài, thôi đi, mình cũng không hết cách rồi! Trong lòng Cơ Thượng Nhan cười khổ, nhìn mấy người trước mặt này, mấy người này ở trong căn cứ bí mật này không có ai không ở đây trên 3 năm, hiện giờ cuối cùng thành công rồi, làm sao có thể không làm cho họ vui sướng như điên chứ? Đối với tâm tình của mấy người này, Cơ Thượng Nhan cũng có thể hiểu được, cho nên mấy người này biểu hiện ra địch ý đối với đề nghị không phụ hợp này của mình, hẳn cũng chỉ biết cười khổ.

Nhưng, chắc là không có vấn đề gì đâu, hệ thống nhận biết thân phận của căn cứ bí mật này rất tiên tiến, tuyệt đối là số 1. Muốn vô thanh vô tức lên vào, vậy tuyệt đối là si tâm vọng tưởng rồi, trong lòng Cơ Thượng Nhan nhin không được cười mình cứ lo bò trắng răng, hẳn tin tưởng rằng mỗi người có mặt ở đây e rằng đều không tin chuyện này sẽ xảy ra.

Bản thân nhà họ Cơ vốn nổi danh nhờ quang não, ở phương diện khác của quang não cũng vượt xa các nhà đứng đầu khác.

Hà huống chi, Cơ Thượng Nhan biết lão gia tử hao phí bao tâm huyết cho cái căn cứ này, cũng biết địa vị của căn cứ này ở nhà họ Cơ, còn có ý nghĩa của công trình hiện đang được chúc mừng này! Thân là con thứ của nhà họ Cơ, trong lòng Cơ Thượng Nhan cũng vô cùng tự hào đối với công trình này.

Hừ hừ, tứ đại thế gia của Farr? Tương lai còn không phải là thiên hạ của nhà họ Cơ sao!

Đột nhiên, mặt đất lắc lư một trận, mọi người có mặt đang chúc mừng đều dừng lại, cả hội trường im phăng phắc!

Động đất? Mọi người thăm hỏi.

Động đất, loại vận động kịch liệt của vỏ trái đất này đã sớm là hiện tượng tự nhiên không thể uy hiếp sự an toàn của loài người, vật liệu xây dựng nhà cửa bình thường đủ để chịu được chấn động mạnh mẽ do động đất mang tới, càng không cần nói đến căn cứ bí mật đã được gia công đặc thù mà mọi người đang đứng.

Rung động càng lúc càng mạnh, hơn nữa dường như đang lan tới phía này, tiếng nổ ran âm ỉ cũng dường như càng lúc càng lớn.

Thứ này tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt, mọi người đều cảm thấy dường như đã gần mình rất nhiều, tiếng nổ ran vừa rồi còn phảng phất thì giờ có thể nghe rõ ràng, mọi người trong hội trường không khỏi kinh hãi thất sắc.

Diệp Trùng điều khiển quang giáp vừa mới tới tay này, gặp tường phá tường, gặp đường xông qua, căn bản không đi đường chính.

Diệp Trùng cực kỳ thích quang giáp này, điều duy nhất làm hắn bất mãn chính là tên của quang giáp này, Sương chi Vịnh Thán Diệu (Khúc tự tình của sương), cái tên này nghe qua thật là cổ quái, đương nhiên, càng quan trọng hơn là, tên này quá dài, đối với Diệp Trùng cố đạt được sự gọn gàng, súc tích mà nói, tên này nhiều ít gì cũng có chút làm hắn cảm thấy không thuận miệng.

(Chí thích: NV: (Aria): giờ chuyên dùng để chỉ độc xướng khúc. Vào cuối thế kỷ 17, theo sự phát triển nhanh chóng của ca kịch, mọi người không thỏa mãn với sự nhợt nhạt của giọng điệu hát nói, hy vọng có hình thức biểu hiện càng có nhiều sắc thái tình cảm hơn, vịnh thán diệu từ đó mà được sinh ra. Có thể tìm được thông tin ở đây (tiếng Hoa) hoặc ở đây (tiếng Anh))

Tất cả vũ khí của Sương chi Vịnh Thán Diệu, Diệp Trùng đều đã cài đặt xong, ngồi trong buồng lái, Diệp Trùng đối với tính năng của quang giáp này không thể không khen ngợi là phi phạm, nhưng, bây giờ rõ ràng

không có thời gian để nghiên cứu tường tận, trong vòng 45 giây, Diệp Trùng liền hoàn thành cài đặt ban đầu, lại tốn 10 giây, mang tất cả vũ khí vốn của Sương chi Vịnh Thán Diệu đang rơi vãi trên mặt đất lấp đặt hoàn tất.

Trong vòng 55 giây này, Mục vẫn lục soát trong căn phòng ngầm dưới đất bí mật nhất này, tốn 20 giây, Mục liền xác định được vị trí mục tiêu của hắn. Trong một góc, Mục lại tốn 20 giây để phá giải một căn phòng chứa đồ bí mật trong góc, nhưng tìm thấy mục tiêu của mình trong đồng lớn đồ vật, Mục chỉ tốn 0,5 giây.

Đây chắc là một cục khoáng thạch, chỉ lớn bằng 2 nắm tay, cả cục khoáng thạch làm cho người ta có cảm giác vô cùng kỳ quái, phẳng phất như màu sắc đang không ngừng tay biến ảo, làm người ta rất khó xác định màu sắc của nó rốt cuộc là màu nào. Mục không nói 2 lời, liền bỏ cục khoáng thạch này vào trong buồng lái của mình.

Diệp Trùng vừa hoàn thành cài đặt ban đầu, Mục yêu cầu trở về không gian thứ nguyên, Diệp Trùng đương nhiên không có dị nghị gì, chiến đấu, tóm lại vẫn phải dựa vào chính mình!

Vấn đề quan trọng nhất trước mắt Diệp Trùng lúc này là lập tức tìm được công tắc không gian của cái quang giáp này, nếu không, cái quang giáp này về căn bản là không hoàn chỉnh. Giả sử cái quang giáp này không cách nào bỏ vào không gian thứ nguyên, vậy cho dù có thể từ căn cứ này chạy thoát, thì thứ chờ đợi mình cũng chính là sự truy sát vô tận của cả nhà họ Cơ.

Diệp Trùng vẫn không có ngu ngốc tới mức cho rằng một mình mình có thể đương đầu với cả nhà họ Cơ.

Bây giờ phải nhanh nhất có thể tìm được công tắc không gian của Sương chi Vịnh Thán Diệu, đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng Diệp Trùng lúc này.

Công tắc không gian trong một cự li nhất định với quang giáp sẽ có sự liên lạc đặc thù, Diệp Trùng nhanh chóng thao tác quang não, thử xác định vị trí của công tắc không gian của Sương chi Vịnh Thán Diệu, gần như đồng thời, màn hình nổi trước mặt đột nhiên xuất hiện một điểm đỏ chói mắt, mà một điểm lam còn lại chính là vị trí hiện tại của mình.

Đã xác định vị trí của công tắc không gian, Diệp Trùng lập tức lựa chọn hành động!

Phương thức của Diệp Trùng rất đơn giản, xông thẳng!

Đường thẳng giữa 2 điểm gần nhất, điều chỉnh phương hướng, Diệp Trùng tay cầm trường thương màu lam dài tới 15 mét, trên đường đi, gặp tường thì phá tường, bức tường hợp kim cứng rắn, tường chất dẻo cường độ cao... trước mặt trường thương dạng cổ của Sương chi Vịnh Thán Diệu đều giống như giấy dán.

Diệp Trùng chính là dùng cách thức dã man mà trực tiếp này, mau chóng kéo gần vị trí của công tắc không gian với mình.

Dọc đường đều không có người ngược lại làm Diệp Trùng vô cùng kỳ quái, dưới sự phá hoại không kiêng dè đến mức này của Diệp Trùng mà vẫn không có phát ra cảnh báo, Diệp Trùng phỏng chừng, có 80, 90% là Mục đã phá hoại hệ thống cảnh báo rồi, còn phá hoại đến mức nào, vậy thì không phải là điều hắn biết.

Vẫn còn một lớp tường cuối cùng! Dù cho trong lòng vui sướng vô cùng, nhưng đầu óc của Diệp Trùng ngược lại lại tỉnh táo vô cùng.

Diệp Trùng hít sâu một hơi, hừ nhẹ một tiếng, hai tay như một làn khói nhẹ lướt qua trên bàn điều khiển, Sương chi Vịnh Thán Diệu đột nhiên tăng tốc, trường thương dạng cổ màu lam tối trên tay đột ngột vạch vãi nhất ngang dọc, tường trước mắt lập tức tan rã, mảnh vỡ bắn ra xung quanh.

Sương chi Vịnh Thán Diệu trong nháy mắt đột phá bức tường cuối cùng.

Nhìn thấy một vật to lớn đột nhiên phá tường chui vào, mọi người vốn đang chúc tụng đều không kịp phản ứng, mọi người đều nhìn chăm chăm vật to lớn này, đây, đây không phải là Sương chi Vịnh Thán Diệu sao? Trong khoảnh khắc, đám người đột nhiên hiểu ra chuyện gì này lập tức đại loạn, tiếng la hét, tiếng khóc, tiếng quát to, cả cái hội trường loạn cào cào cả lên. Mọi người giống ruồi không đầu bay loạn khắp nơi.

Diệp Trùng không để ý tới đám người này, mục tiêu của Diệp Trùng chỉ có 1, đó chính là công tắc không gian của Sương chi Vịnh Thán Diệu!

Hệ thống quét hình cực kỳ tinh tế mang vị trí của công tắc không gian, không chút sai sót hiện lên trước mặt Diệp Trùng. Công tắc không gian đang ở trên người một gã đàn ông được 4 người vây ở giữa, trong tay gã còn cầm một ly rượu đỏ, vẻ mặt ngây ngốc nhìn mình. Quét hình nổi quét qua quét lại trên người gã đàn ông này, thậm chí ngay cả khúc thịt thừa nơi eo của hắn đều hiện rõ trước mặt Diệp Trùng, công tắc không gian đang ở trong túi trái trên áo hắn. Diệp Trùng không chút do dự, trường thương dạng cổ màu lam tối dài 15 mét quét ngang vài cái, toàn bộ người xung quanh gã đàn ông này đều dọn sạch.

Tay trái Sương chi Vịnh Thán Điều nhắc gã đàn ông này lên, bình một tiếng, tiếng ly rượu rơi trên đất và tiếng kêu thất thanh của gã đàn ông này đồng thời vang lên.

Mọi người có mặt đều kinh khủng nhìn tính mạng đại thiếu gia nhà họ Cơ ngàn cân treo sợi tóc, nhưng không ai có cách gì, bọn họ thậm chí ngay cả hệ thống cảnh báo vẫn luôn tin cậy tại sao bị phá hoại tới bây giờ vẫn không rõ ràng, Nhưng đã có vài người đầu óc linh hoạt, liền vội vàng chạy ra ngoài cầu cứu.

Đại thiếu gia nhà họ Cơ bị nhắc lên cách buồng lái của Sương chi Vịnh Thán Điều chỉ có 3 mét, cửa buồng lái từ từ mở ra, mọi người đều nhìn chăm chăm vào cửa, bọn họ muốn nhìn xem tất cả những thứ này rốt cuộc là tên gan lớn bằng trời, không sợ chết nào làm ra!

Một bóng đen lướt qua, không ai nhìn rõ rốt cuộc là chuyện gì, cửa buồng lái của Sương chi Vịnh Thán Điều mau chóng đóng lại, khi mọi người vẫn chưa phản ứng lại là chuyện gì xảy ra, đại thiếu gia của bọn họ liền giống như một bao vải rách bị thuận tay thả ra.

Diệp Trùng tiện tay quăng công tắc không gian xen kẽ màu hồng, bạc còn lại, dù rằng hắn biết đó nhất định là công tắc không gian của quang giáp đặt cùng với Sương chi Vịnh Thán Điều, nhưng, rõ ràng hắn bây giờ không thể quay trở lại, thứ đó để ở trên tay mình, bất cứ lúc nào cũng sẽ làm lộ ra vị trí của mình.

Cho dù hắn đối với quang giáp màu hồng - bạc đó cũng rất thèm muốn, nhưng, dường như kẻ địch đã tới rồi!

74. Chương 74: Trận Chiến Ngắn Ngủi

Johnson với tốc độ nhanh nhất leo lên Tinh Diễm, đối với Số 58, thượng tầng Hắc giác cực kỳ coi trọng, tuy rằng thời gian hắn ở Hắc giác cực kỳ ngắn, nhưng biểu hiện trong lúc huấn luyện vượt xa tổ chất và tốc độ tiến bộ của người bình thường, trong đám sư sĩ Hắc giác nhiều năm như vậy bồi dưỡng ra tuyệt đối được coi là số 1, hơn nữa điều quan trọng nhất là, thượng tầng Hắc giác cho rằng hắn vẫn còn không gian tăng trưởng rất lớn, tất cả điều này đã quyết định Hắc giác sẽ không tùy ý mà bỏ qua hắn.

Hệ thống tình báo của Hắc giác cũng mạnh mẽ giống vậy, vậy mà để cho họ tìm ra dấu vết của Số 58, tiếp tục lần theo, cuối cùng tìm tới hành tinh Lam Hải.

Vốn cho rằng mình phải tốn khá nhiều thời gian mới có thể tìm được Số 58, không ngờ vậy mà phát hiện hắn lại tranh đấu cùng Hiệp hội sư sĩ, nghĩ tới chỗ này, trong lòng hắn không cho là đúng, thực lực của Bạch Khả đó cũng không phải quá mạnh a, nếu không phải Số 58 đột nhiên rút lui làm mình có chút phân tâm, hôm đó hắn đã chết rồi!

Còn có Số 58 của tổ F đó, vậy mà dám dựa vào một cái quang giáp huấn luyện chiến đấu cùng Bạch Khả của Hiệp hội sư sĩ, thật là ngu hết chỗ nói.

Mệnh lệnh Hắc giác giao cho mình là dẫn hắn trở về Hắc giác, trong tất cả mọi người, chỉ có mình và giáo quan Huck đã gặp qua mặt thật của Số 58. Đối với nhiệm vụ lần này, hắn vốn rất có lòng tin, nhờ lại ánh mắt khát vọng sức mạnh của Số 58 ngày đó, hắn rất chắc chắn, chỉ cần hắn có thể tìm được Số 58, vậy hắn nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ này. Nhiệm vụ này có tới 50 điểm Hắc giác, giả sử hắn hoàn thành nhiệm vụ này, vậy điểm Hắc giác của hắn đủ để hắn tiến hành huấn luyện cao tầng hơn rồi.

Nghĩ tới đây, trong mắt hắn như có một ngọn lửa thiêu đốt mãnh liệt, hai tay không khỏi siết kêu lách cách, chỉ cần, chỉ cần mình có đủ thực lực, vậy mình nhất định có thể...

Trước mắt Johnson phẳng phất như có một bóng dáng yếu điệu lướt qua, trái tim Johnson không khỏi đập lên dồn dập một trận.

Mãi lâu sau, Johnson mới hồi phục bình tĩnh, nhưng hắn không nghĩ tới Số 58 vậy mà lại chủ động bỏ đi, chẳng lẽ, hắn đối với sức mạnh không còn khao khát nữa rồi?

Mặc kệ thế nào, nhiệm vụ lần này nhất định phải thành công! Nếu như F-58 không chịu ngoan ngoãn cùng mình trở về, hừ hừ, trong mắt Johnson thoáng qua sát khí nồng nặc. Hà huống chi, theo như thời gian, cái đó cũng sắp bắt đầu rồi!

Với tốc độ gần đạt 7 Hz của Tinh Diễm, tới vị trí của Số 58 chỉ cần nửa phút, nếu như không phải bởi vì việc xác định vị trí của Số 58 tốn khá nhiều thời gian, Johnson đã sớm ở trước mặt Số 58 rồi.

Tinh Diễm của Hắc giác trong bóng đêm giống như thần chết bay qua không trung, khí lưu tốc độ cao thổi qua lưỡi dao đen và gai nhọn của Tinh Diễm, phát ra âm thanh vù vù, làm người ta hoảng sợ!

Chắc là chỗ này, Johnson nhìn căn cứ thoát nhìn không thể bình thường hơn trước mặt này, vị trí Số 58 quang nào vừa mới hiển thị chính là ở chỗ này. Tinh Diễm trôi nổi trên không của căn cứ này, hệ thống quét hình mở tối đa, quét đi quét lại từng lượt, từng lượt một, tín hiệu của F-58 vẫn không thu được!

Số 58 là đi vào bên trong căn cứ hầy là đã rồi đi?

Johnson hơi do dự một lát, rồi rơi xuống dưới, bên cạnh không ngớt có quang giáp vù vù bay qua. Ở Hắc giác, mỗi một quang giáp đều giữ một khoảng cách an toàn nhất định với nhau, đề phòng đối phương, đây đã là trở thành quy luật ngầm của Hắc giác, giả sử người và đối phương quá gần nhau, đối phương cực có khả năng cho rằng người có địch ý, vậy điều chờ đợi người rất có thể là một kích trí mạng của đối phương!

Không thể để người khác tới gần mình! Đây là pháp tắc đặc biệt của Hắc giác!

Nhưng, một khi rời khỏi Hắc giác, loại cử động này lại rõ ràng có chút quái dị, ở những hành tinh có người sinh sống như hành tinh Lam Hải này, số lượng quang giáp tuyệt đối là nhiều vô số kể, mỗi ngày trên không đều có vô số quang giáp bay qua, thử nghĩ xem, nếu như trong dòng thác lũ quang giáp to lớn đó, có khả năng vĩnh viễn giữ khoảng cách nhất định với người khác không?

Ngay trong mười mấy giây ngắn ngủi vừa rồi, đã có mấy cái quang giáp bay lướt qua bên cạnh hắn! Hệ thống chống truy tìm của Tinh Diễm xin hơn hẳn F-58, quang giáp thông thường căn bản không cách nào phát giác ra sự tồn tại của Tinh Diễm qua hệ thống quét hình của quang giáp. Nếu như không phải Johnson chủ động né tránh, chỉ sợ rằng đã có mấy cái trực tiếp đâm thẳng vào Tinh Diễm rồi.

Đây không nghi ngờ gì, làm cho một người từ rất lâu rồi không ra khỏi Hắc giác như Johnson cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Lại có một quang giáp đang bay thẳng tới, theo như đường bay này, có 80, 90% sẽ va chạm với mình. Quang giáp màu lam trắng, kiểu dáng lại khá là mới mẻ, một cây trường thương có vẻ cổ trên tay làm Johnson có chút kinh ngạc, rất ít quang giáp trang bị loại vũ khí này, loại vũ khí giống như trường thương này đã sớm bị chôn vùi trong lịch sử, thường yêu cầu kỹ xảo sử dụng đặc thù, nếu như không có kỹ xảo sử dụng đặc thù, vậy nó còn xa mới bằng mấy loại vũ khí thực dụng như kiếm laser, thúc diệp đao...

Nhưng Johnson cũng không có đặc biệt để ý, sau khi nhìn thấy đây là một cái quang giáp xa lạ, liền không chú ý tới nữa, mà chỉ hơi di động sang bên cạnh vài mét, mở rộng vị trí giữa hai người. Với xác suất sở hữu quang giáp cao như vậy, thêm vào chính phủ không có hạn chế nào với ngoại hình quang giáp, đủ loại quang giáp có hình dạng kỳ lạ, quái đản xem đến nhàm chán, lúc trước Johnson thậm chí còn thấy qua quang giáp được cải tạo thành hình dạng thiết bị mà hình như mấy ngàn năm trước giải quyết sự bài tiết của con người, nghe nói, nó có một tên gọi kỳ quái, là “thùng ngựa” (cái bô có nắp) (NV:)! Mà chủ nhân của cái quang giáp này nghe nói là một người yêu thích “thùng ngựa”. Nhưng trí tưởng tượng của Johnson rất kém, thế nào cũng không thể mang loài động vật móng gỗ có 4 chân đó và cái thùng hình tròn kết hợp lại với nhau, rồi lại kết hợp với sự bài tiết của con người!

So đi so lại, quang giáp trước mặt không nghi ngờ gì bình thường hơn nhiều! Có lẽ người sở hữu quang giáp này chẳng qua chỉ là một người mê vũ khí thời cổ, Johnson thăm đoán.

Lực chú ý của Johnson hoàn toàn bị trường thương dạng cổ trên tay quang giáp màu lam trắng hấp dẫn, hắn không chú ý tới tốc độ của đối phương thật ra đã vượt xa quang giáp thông thường, nhưng cho dù có chú ý tới, Johnson có lẽ cũng sẽ không để tâm, dù sao, tốc độ của Tinh Diễm cũng là siêu hạng!

Đối phương chắc là không có phát giác ra sự tồn tại của mình, nhìn thấy đối phương không có cử động bất thường nào, chú ý của Johnson đã hoàn toàn để lên các loại quét hình của quang não, cực khổ tìm kiếm bóng dáng của F-58.

Tất cả dường như giống với lúc trước, mỗi lần hắn né tránh mấy quang giáp không cách nào phát giác ra sự tồn tại của Tinh Diễm này.

Tốc độ của quang giáp màu lam trắng không có chút thay đổi nào, nhanh chóng bay về phía Johnson, nhưng, mấy mét Johnson vừa mới di động đó làm cho 2 quang giáp này trong tình huống bình thường sẽ không xảy ra việc gì ngoài ý muốn!

Khoảng cách hai cái quang giáp càng lúc càng gần, cánh tay cầm trường thương kiểu cổ đỏ của quang giáp màu lam trắng dường như có một sự điều chỉnh cực nhỏ, nhưng chỉ giống như là một sự di động không chủ ý, sức chú ý của Johnson vẫn ở trên việc quét hình không ngừng của quang não.

Cự ly của 2 người chỉ có không tới 100 mét, lực chú ý của Johnson mới từ từ chuyển sang trên người quang giáp này, đương nhiên, hắn chỉ là để phòng xảy ra việc bất ngờ, tuy rằng xác suất cực nhỏ.

Quang giáp không ngừng phóng lớn trong ánh mắt vô tình liếc qua, Johnson đột nhiên hơi cảnh giác, cảm giác có chút gì không đúng, nhưng cụ thể là gì thì lại nói không được, loại cảm giác này làm hắn cảm thấy rất không thoải mái! Dường như mọi thứ đều rất bình thường!

Khoảng cách 100 mét đối với quang giáp có tốc độ vượt quá 5 Hz mà nói vẫn không tới 1 giây thời gian.

Hai cái quang giáp nhìn như sắp sánh vai mà qua, dường như căn bản sẽ không có điều gì ngoài ý muốn xảy ra!

Đột nhiên, một điểm hàn mang đột ngột phóng lớn trong mắt Johnson, gần như đồng thời, cảnh báo bị đánh trúng của Tinh Diễm điên cuồng vang lên! Johnson kinh hãi, dường như hồn phi phách tán, theo bản năng nhắc khiến ion trên tay trái, muốn ngăn cản cú anfy, đồng thời quang giáp toàn lực lùi về sau!

Quá nhanh!

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Johnson lúc này!

Khiến ion của Tinh Diễm mới nâng lên một nửa, mũi thương của trường thương kiểu cổ mang theo một điểm hàn mang đã lướt qua tay trái mới nâng lên một nửa của Tinh Diễm!

Tinh Diễm đã tận lực lùi ra sau, nhưng động cơ vẫn ở trong trạng thái trôi nổi muốn đạt tới tốc độ tối đa cần một khoảng thời gian, cho dù khoảng thời gian này của Tinh Diễm vô cùng ngắn, lúc bình thường gần như có thể nhỏ quá bỏ qua, nhưng trong thời khắc này, không phẩy không mấy giây (mấy mươi mili giây) ngắn ngủi này lại trở thành thời khắc trí mạng nhất!

Âm thanh trầm muộn của quang giáp bị đâm xuyên là lạ lắm như thế, cảm giác xé toạc mạnh mẽ làm đầu óc Johnson đột nhiên sững lại, lập tức nổi đau đớn mãnh liệt như nước lớn cuốn trôi hắn, làm hắn muốn nghẹt thở, chính vào một lúc ngưng trệ này, ngược lại làm cho đầu óc hắn có một sự tỉnh táo cực ngắn!

Một dáng người uyển chuyển xuất hiện trong đầu hắn, càng lúc càng rõ ràng, hắn nhận không được vươn ra hai tay đã nhuốm đầy máu tươi, dường như muốn ôm lấy bóng dáng mà hắn ngày đêm mơ tưởng, không ngừng khổ cực phấn đấu này! Cảm giác vô lực càng lúc càng nặng, máu tươi liệu mạng từ miệng hắn trào ra, hai tay vươn ra cũng dường như càng lúc càng nặng, dần dần, bóng hình khắc sâu trong lòng đó phẳng phất đi vào trong mây mù, theo sinh mạng đang từ từ trôi đi của hắn mà mờ dần, cho tới khi biến mất!

Phòng bảo vệ căn cứ, một người hoảng hốt chạy tới, vẫn chưa vào tới phòng cảnh giới đã kinh hoảng la hét: “Không hay rồi, không hay rồi, có người lên vào căn cứ...”

Mấy người ở phòng bảo vệ nhìn nhau, không khỏi đồng thời cười ha hả.

Một người dẫn đầu trong đó cười nói: “Lão Lý, người nói đùa cũng thật không có trình độ tí nào, có người lên vào căn cứ? Ha ...”

Lão Lý cuống quýt nói: “Ừ, lần này là thật đó, thật có người lên vào, ngay cả...”

Một người khác ở bên cạnh hi hi ha ha cắt ngang, cố ý dùng giọng điệu kỳ quái nói: “Ừ, lần này là thật đó nha!” Hai chữ “lần này” còn cố ý nhấn mạnh, phối hợp với vẻ mặt cổ quái của hắn, mấy người bên cạnh lại cười ha hả một trận!

Lão Lý gấp tới mặt mày đỏ bừng: “Thật đó, là...”

Một người khá tốt bụng trong đó bắt nhãn nhìn Lão Lý quần bách như vậy, liền mở miệng nói: “Ài, lão Lý, trò đùa này thực là không được tốt đâu, người xem, tất cả hệ thống cảnh báo chỗ này của chúng ta hoàn toàn bình thường, không có tí dị thường nào! Nếu có người lên vào, chỗ này chúng ta vẫn yên tĩnh vậy ư? Ha ha, người không tin chúng ta, vẫn không tin hệ thống cảnh báo quang não của nhà họ Cơ chúng ta sao?”

Nói xong liền lôi lão Lý, rồi muốn đưa lão Lý ra ngoài, thuận tiện giúp lão Lý giải vây.

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn truyền tới, mọi người không khỏi ngậy người!

Diệp Trùng mân ý nhìn quang giáp của Johnson nổ trước mặt mình, trong tình huống này, xác suất sống sót của sư sĩ bên trong quang giáp có thể hoàn toàn xác định là 0!

Không có Johnson, nhìn căn cứ đường như vẫn chưa có phản ứng, Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới cái quang giáp màu hồng - bạc ở dưới tầng thấp nhất đó!

75. Chương 75: Thương Và Đa Côn Thạch

Diệp Trùng không đánh thức ông Tiền, lén lút len vào phòng của mình, khóa cửa dân dụng nhỏ bé, đối với kẻ có thể ra vào tự do căn cứ của nhà họ Cơ như Mục mà nói, chẳng khác gì trở bàn tay, còn Diệp Trùng, hoàn toàn là được thơm lây mà thôi!

Vào trong nhà, Diệp Trùng gọi Sương chi Vịnh Thán Diệu ra, không ngừng trèo lên trèo xuống, một lát sờ chỗ này, một lát sờ chỗ kia, nước miếng đều sắp chảy lên thân quang giáp rồi!

Sương chi Vịnh Thán Diệu! Khúc tự tình của sương!

Trần nhà của Diệp Trùng, mấy ngày trước vì Mục mà đặc biệt nâng cao thêm, nếu không Sương chi Vịnh Thán Diệu chỉ có thể bó gối ngồi trong phòng mới không phá hư trần nhà, dù gì nó cũng cao 20 mét. Tạo hình kết hợp màu sắc đan xen giữa màu lam tối và màu trắng của ngà voi với phong cách khoa học hiện đại mạnh mẽ, làm nó trở thành kết tinh của khoa học và nghệ thuật! Bốn cánh đôi trên lưng giống như cánh chim, có thể giúp nó bay trong tầng khí quyển càng ổn định hơn, càng dễ thao tác hơn, thiết kế cánh đôi có thể gấp lại hảo diệu làm bốn cánh rộng này chỉ chiếm không gian cực nhỏ. Mép cánh giống như lưỡi dao sáng loáng, lực xung kích khi bay tốc độ cao cứ nghĩ là biết, chỉ cần quẹt qua một chút, e rằng chỉ có kết quả cốt nhục phân ly.

Nhìn thấy trang bị của Sương chi Vịnh Thán Diệu, Diệp Trùng vốn trầm tĩnh cũng hưng phấn đến nổi mặt giống như nở hoa, loại biểu tình này làm Mục kinh dị không thôi!

Khiến ion bên tay trái đối với công kích năng lượng như laser, hồng ngoại các loại có năng lực phòng ngự vô cùng ưu tú, đó là trang bị tất yếu của quang giáp loại cận chiến đối với quang giáp loại đánh tầm xa. Một thanh kiếm laser, kiếm laser tuy rằng uy lực rất mạnh, nhưng tốc độ tiêu hao năng lượng cũng ghê gớm như thế, uy lực của kiếm laser và tính năng của tấm năng lượng bên trong nó tỉ lệ thuận với nhau. Tấm năng lượng trong thanh kiếm laser này đủ để duy trì trạng thái kích phát hoàn toàn, liên tục chiến đấu 6 tiếng đồng hồ!

Kiểm laser tuy rằng uy lực kinh người, nhưng lại không phải là vũ khí chính của Sương chi Vịnh Thán Diệu!

Lam Sương, chính là tên của thanh trường thương kiểu cổ này, hiện ra trên quang não. Nhưng Diệp Trùng không hề quá hứng thú với Lam Sương, thanh thương này dường như trừ chất liệu làm cho Diệp Trùng hơi có chút kinh ngạc ra, các phương diện khác đối với Diệp Trùng không hề có lực hấp dẫn, thương kiểu cổ?

Vẫn không thực dụng bằng đao từ trường siêu tần, dù sao mình trước giờ chưa từng học phương pháp sử dụng thương kiểu cổ. Nhưng, mũi thương này thật sự sắc bén, ngay cả quang giáp chiến đấu của Hắc giác cũng có thể dễ dàng đâm thủng, điều này làm hắn rất kinh ngạc!

Hai phi tiêu xoắn 2 lưỡi tự động khóa mục tiêu, thứ đồ chơi này làm cho Diệp Trùng thích không nổi rời tay. Tốc độ của nó có thể đạt tới tốc độ kinh người 10 Hz, hơn nữa thiết kế tương tự đao từ trường siêu tần, thêm vào tự xoay với tốc độ cao, giả sử đánh trúng mục tiêu, Diệp Trùng có thể tưởng tượng tình cảnh lúc đó, mảnh vỡ của quang giáp đối phương sẽ lập tức bắn ra xung quanh, vết thương nó để lại tuyệt sẽ không trơn nhẵn, mà sẽ lở loét lớn không có quy tắc. Thêm nữa, quang não mini được gắn bên trong làm nó có khả năng tự động khóa kẻ địch, một khi bắn ra rồi thì không cần phải lo lắng nữa.

Nhà họ Cơ nổi danh nhờ quang não, quang não của Sương chi Vịnh Thán Diệu càng là tiêu chuẩn siêu hạng, nhưng lượng tin tức khổng lồ cũng làm cho sư sĩ điều khiển nó càng có yêu cầu cao hơn nữa.

Sương chi Vịnh Thán Diệu còn có máy do thám chim ruồi, 5 con chim ruồi máy có thể thả ra, làm cho bán kính quét hình lớn nhất của nó trong vũ trụ có thể đạt tới 160,5 km.

Diệp Trùng không khỏi không ngừng xuýt xoa: “Mục, cái này quá tuyệt đi! Ài, đây chính là nguyên nhân người dẫn ta đi tới đó ư? Người làm sao biết được nơi đó có quang giáp này? Ài, điều đáng tiếc là cái quang giáp màu hồng bạc đó, nếu như lúc đó cũng có thể mang nó về thì tốt rồi, quang giáp đó phỏng chừng cũng sẽ không tệ hơn cái này!” Không mang được quang giáp màu hồng bạc về thì thôi vậy, mình sao lại không nghĩ tới cho nó một phát chứ, Diệp Trùng hối hận đến đau cả ruột luôn!

Mục trên đường về nhà vẫn không có nói chuyện.

Trong giọng nói của Mục đầy vẻ tiếc rẻ: “Diệp tử đáng thương, người quả nhiên nằm trong 9% xác suất không đoán trúng, nhưng với trí tuệ của người, đây thật ra cũng là một việc rất bình thường!”

Loại giọng nói quái dị đầy nhân tính hóa này của Mục làm Diệp Trùng kinh ngạc, Diệp Trùng lập tức bùng tỉnh: “Người không phải Mục! Người là tên đó...”

Mục kinh ngạc nói: “Phản ứng của Diệp tử không chậm a, không tồi, ta là Thương! Về sau hắn tên Mục, ta tên Thương! Đây là kết quả bàn luận của 2 chúng ta. Tuy rằng ta lúc đầu yếu hơn hắn 8 đến 11,5%, nhưng khoảng cách này đang được thu hẹp, như giờ ta và hắn chỉ lệch 5%, hắn bây giờ đã không cách nào áp chế ta, đương nhiên, ta cũng không làm gì được hắn, chúng ta liền cùng nhau thương nghị, quyết định tên gọi của cả hai và thời gian xuất hiện.”

- Hắn mạnh hơn ta. Thương thẳng thắn nói: “Cho nên không nghi ngờ gì, thời gian của hắn dài hơn của ta, cuối cùng chúng ta trải qua tính toán, tính được thời gian xuất hiện của hắn nhiều hơn ta 10%. Chúng ta lấy 10 ngày làm 1 chu kỳ, cũng chính là 10 ngày bắt đầu từ hôm nay, sẽ do ta khống chế cái quang giáp này, mà sau 10 ngày lại do Mục tới tiếp quản, đương nhiên, thời gian của hắn sẽ là 11 ngày.”

Diệp Trùng giống như nghe chuyện Ngàn lẻ một đêm (Đêm Ả Rập), kinh ngạc không khép miệng lại được.

Thương không cho quan trọng nói: “Không cần kinh ngạc, sự hiểu biết giữa chúng ta vượt xa hiểu biết của người với chúng ta, cho nên nghĩ ra phương pháp này cũng bình thường thôi!”

Diệp Trùng nhớ lại lời Mục lúc trước nói qua, Thương trước mặt và hắn thật ra không có gì khác biệt, sẽ không gây chút thương hại nào với mình.

Thương giống như hiểu được suy nghĩ của Diệp Trùng, nói: “Người không cần lo lắng, ta và Mục cùng sử dụng một kho tư liệu, cho nên vấn đề đó không cần lo lắng. Khác biệt duy nhất giữa ta và Mục chính là đặc điểm biểu hiện, Mục sở trường tính toán, còn ta, hệ thống phán định tình cảm càng kiệt xuất hơn, đối với các mặt khác, chúng ta hoàn toàn giống nhau, trong đó bao hàm tất cả những thứ liên quan tới người!”

Thương thao thao bất tuyệt làm Diệp Trùng cảm thấy nên có bao nhiêu kỳ lạ thì chính là có bấy nhiêu!

Diệp Trùng hỏi: “Thương, người vừa rồi nói ta đoán sai rồi? Chẳng lẽ Mục không phải bởi vì cái quang giáp này mà đi tới đó sao?”

Thương thông thả nói: “Đương nhiên không phải, Sương chi Vịnh Thán Diệu này tuy rằng tính năng không tồi, nhưng cũng chỉ là hơn quang giáp màu trắng lần trước đó và quang giáp chiến đấu của Hắc giác một

chút, nhưng cũng cực kỳ hạn chế, nhưng cái tên này không tồi, Mục thể nào lại vì cái quang giáp này mà để người đi mạo hiểm? Mục đích của hắn là vì cái này!” Thương lấy ra cục đá Mục tìm thấy từ trong phòng ngầm dưới đất ở tầng thấp nhất, lúc đó Diệp Trùng đang khẩn trương thực hiện cài đặt ban đầu cho Sương chi Vịnh Thán Diệu, vốn không rảnh rỗi chú ý đến nhất cử nhất động của Mục.

Diệp Trùng tò mò cầm lấy cục quặng chỉ bằng cỡ hai nắm tay này.

Màu sắc biến đổi bất định, ánh sáng lưu động như chất lỏng, làm người ta không cách nào không chú ý đến sự tồn tại của nó. Cảm giác cầm hơi nặng, để ở lòng bàn tay lại có chút âm ấm, bề mặt trắng nõn giống như làn da thiếu phụ, sờ vô cùng thoải mái, đương nhiên hình dung này cũng chỉ là lời của Thương, đối với Diệp Trùng, muốn làm hắn hiểu làn da thiếu phụ, thì đó không nghi ngờ gì, càng khó khăn hơn việc một cái quang não sinh ra 2 cái quang nghĩ trí cảm.

- Đây là cái gì? Diệp Trùng tò mò hỏi.

- Đa côn thạch, tên khoa học là quặng Platini, thành phần của nó vô cùng phức tạp, tới tận bây giờ vẫn chưa có người đưa ra bảng thành phần chính xác của nó, đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất trong đó chính là vì sự hiếm hoi của nó! Nó có tính năng cực kỳ đặc thù, tính chất vật lý của bản thân nó có thể không hề nổi bật, nhưng nó có công năng tăng trưởng vô cùng đặc thù, chỉ cần trong hợp kim pha trộn cực ít Đa côn thạch, thì có thể làm tính năng của hợp kim có bước nhảy vọt cực lớn!

Diệp Trùng chăm chú lắng nghe, vô luận là Đa côn thạch hay là quặng Platini, Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

- Trên mũi thương của thanh thương kiểu cổ của Sương chi Vịnh Thán Diệu đó, chính là đã được pha trộn một ít Đa côn thạch, nếu không, người vốn không cách nào đâm xuyên quang giáp chiến đấu của Hắc giác. Nhưng bây giờ, cây thương này đủ để đâm xuyên trên 95% quang giáp trên thế giới này! Mà chỗ làm cho Sương chi Vịnh Thán Diệu hơi thắng được quang giáp chiến đấu của Hắc giác cũng chính là bởi vì cây thương kiểu cổ này, mũi thương của cây thương kiểu cổ này, trong mũi thương pha trộn một ít Đa côn thạch!”

Diệp Trùng không ngờ cây thương kiểu cổ mình quăng đi như giẻ rách lại là bộ phận tinh hoa của Sương chi Vịnh Thán Diệu!

Giọng điệu hơi châm biếm của Thương nói: “Chỉ đáng tiếc người nhà họ Cơ lại không có một ai biết Đa côn thạch, nếu không, loại bảo bối này thế nào lại tùy tiện bỏ trong phòng ngầm dưới đất? Còn có hàm lượng Đa côn thạch cây thương kiểu cổ đó, căn bản còn xa mới đạt được tỉ lệ tốt nhất, thật là bỏ phí của trời mà!”

Diệp Trùng nhịn không được hỏi: “Đa côn thạch này lợi hại như vậy ư?”

Thương nói: “Theo ta được biết, lợi hại hơn thế này nhiều!”

- Đa côn thạch còn có một đặc tính hiếm người biết! Thương dường như muốn nhử mồi Diệp Trùng, cố ý dừng ở chỗ này.

Diệp Trùng đang nghe đến nhập thần, không khỏi mở miệng hỏi: “Đặc tính gì?”

Thấy mục đích hấp dẫn Diệp Trùng đã đạt được, Thương cũng không đánh đố nữa, nói: “Đặc tính này của Đa côn thạch làm người vô cùng kinh ngạc, nó có đặc tính tự sinh trưởng!”

- Đặc tính tự sinh trưởng? Diệp Trùng không hiểu hỏi.

- Đúng, đặc tính tự sinh trưởng, đặc tính tự sinh trưởng là một đặc tính cơ bản của sinh vật, mà Đa côn thạch chính là có loại tính chất này, nhưng điều làm người ta kỳ quái là, nó không hề là sinh vật! Đương nhiên, đặc tính tự sinh trưởng của nó so với sinh vật chậm chạp hơn nhiều lắm, tốc độ căn bản là 100 năm tăng trưởng khoảng 2,3064%.

Diệp Trùng không cho là đúng nói: “Ài, tính năng này cũng chẳng có ích gì a, 100 năm mới 2%, cái này cũng thật quá chậm rồi!”

- Sinh trưởng tự nhiên đương nhiên chậm rồi, nhưng nếu như tiến hành nuôi cấy nhân tạo, tốc độ sinh trưởng của nó có thể tăng lên mức độ cực lớn! Tăng lên tới mức làm người ta vừa ý! Nên biết, sự quý trọng của

Đa côn thạch tuyệt đối có thể liệt vào 5 loại quặng đá quý hiếm nhất, cho dù là một cục cỡ hạt cát cũng trị giá vô số kim cương vàng! Thật không biết nhà họ Cơ làm sao có được một cục đa côn thạch to như vậy, đáng tiếc là không biết hàng, khi không tiện nghi cho chúng ta! Giọng nói của Thương không khỏi mang chút giọng điệu châm biếm.

- Kim cương vàng? Chẳng có hứng thú gì! Diệp Trùng cụt hứng, có chút thất vọng nói.

Thương tự nhiên biết rõ cái gì mới là mệnh môn (điểm yếu) của Diệp Trùng, quăng ra mồi nhử: “Theo ta biết, tới bây giờ, trong công thức hợp kim làm vỏ quang giáp có tính năng tốt nhất có Đa côn thạch, hi hi, trong đó còn có một thứ là quặng vàng đen, trước mặt loại hợp kim này, cái gì là quang giáp Hắc giác, còn có cái gì quang giáp màu trắng của Hiệp hội sư sĩ, toàn bộ không khác gì với giấy!”

- Thật sao? Diệp Trùng mừng rỡ hỏi.

76. Chương 76: Điều Bồi Sư

Quang mang trong mắt Diệp Trùng càng lúc càng sáng.

Chỉ cần có liên quan tới cơ giới quang giáp, đều có lực hấp dẫn vô cùng lớn với Diệp Trùng.

- Loại hợp kim này tuyệt đối là lựa chọn mơ ước của quang giáp, Diệp tử, người nghĩ xem, nếu như quang giáp dùng loại hợp kim này chế tạo, hắc hắc... Giọng nói giống như thần phục do giọng nói điện tử của Thương phát ra làm người ta cảm thấy sự quái dị nói không ra lời.

Còn Diệp Trùng, hoàn toàn không chú ý tới mấy cái này. Trong đầu hắn đang điên cuồng suy nghĩ, nếu như thật như lời Thương nói, vậy thật sự là quá tuyệt vời rồi!

Nhưng Diệp Trùng rất nhanh tỉnh táo trở lại: “Người biết công thức của loại hợp kim này?”

Thương đắc ý nói: “Đó là đương nhiên, tuy rằng ta cũng không biết công thức này từ đâu mà có, nhưng nó dường như vẫn luôn ở trong kho tư liệu.” Nói tới đây, giọng nói của Thương dường như có chút nghi hoặc. “Đáng tiếc, trong đó có rất nhiều tư liệu đã bị hư hại, ta và Mục đã thử rất nhiều cách, đều không cách nào khôi phục được!”

Thương tạm dừng rồi nói: “Nhưng, chút Đa côn thạch này đối với một cái quang giáp mà nói, thật là quá ít!”

Diệp Trùng nhìn Đa côn thạch chỉ to bằng 2 nắm tay, lại nghĩ tới quang giáp cao hơn 10 mét, không khỏi tán đồng gật gù đầu, mình sở trường về cơ giới quang giáp, đối với ngành kim loại học không hề quen thuộc, Thương đã nói như vậy, thì khẳng định là thế rồi!

Diệp Trùng nghĩ tới lời Thương vừa nói, không khỏi hỏi: “Thương, người vừa rồi không phải nói có thể dùng cách nhân tạo kích thích tăng trưởng của nó sao?”

Mắt điện tử của Thương chớp tắt một trận, nói: “Không sai, nhưng trị số cụ thể ta không rõ lắm, phần tư liệu đó đã hư hại, ta chỉ biết Đa côn thạch có thể thông qua phương pháp bồi dưỡng định thức để kích thích nó tăng trưởng.”

- Bồi dưỡng định thức? Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên nghe tới tên gọi này.

Thương thấy thành công gây nên hứng thú của Diệp Trùng, giọng nói cũng càng thêm hưng phấn: “Bồi dưỡng định thức là từ chuyên dùng của Điều bồi sư, người đương nhiên không biết!”

- Điều bồi sư? Diệp Trùng càng thêm hồ đồ, đây rõ ràng lại là một nghề nghiệp Diệp Trùng chưa từng nghe qua.

- Diệp tử, trên thế giới này, ngoài sư sĩ vẫn còn có rất nhiều nghề nghiệp khác, ngoại trừ quang giáp còn có rất nhiều thứ thú vị khác, người chỉ có hứng thú với quang giáp thế này, sẽ làm cho người mất rất nhiều thú vui!

Diệp Trùng sững sốt nhìn Thương: “Thương, người lúc nào trở nên rề rề như vậy? Ừm, không đúng, lúc trước là Mục, Thương, chẳng lẽ người thật sự là rề rề như vậy? Thói quen này thật sự không làm người ta thích thú, người nói có lẽ đúng, nhưng, quang giáp chính là thú vui của ta!”

Khác biệt giữa Thương và Mục thật là lớn a! Diệp Trùng trầm nghĩ.

Thương phát ra tiếng điện tử mô phỏng tiếng ho, ngừng một chút, vẫn quyết định trực tiếp bỏ qua câu nói này của Diệp Trùng, làm như không có gì nói: “Cái gọi là Điều bồi sư, chính là thông qua điều kiện khống chế sự tăng trưởng của sinh vật, để đạt được sản vật mà mình mong muốn. Bên trong Điều bồi sư có liên quan đến sinh vật học, sinh vật phát triển từ các ngành khoa học như vật lý, được tế học. Thí dụ như có điều bồi sư chuyên ngành hương liệu, bọn họ thông qua việc điều phối hợp lý một số dung dịch nuôi cấy thực vật hương liệu, từ đó có thể thu được rất nhiều hương liệu có phong cách đặc dị, phẩm chất của mấy hương liệu này cực kỳ tuyệt vời, hơn nữa không có tác dụng phụ, cho nên về mặt giá cả, so với hương liệu nhân tạo đắt đỏ hơn nhiều. Còn có điều bồi sư được liệu, điều bồi sư ẩm thực... Điều bồi sư rất được mọi người hoan nghênh, không chỉ bởi vì sản phẩm của điều bồi sư được người ta hoan nghênh, hơn nữa...” Thương đột nhiên ngậm miệng, không nói tiếp.

(Chú thích: Chắc mọi người đã biết Điều bồi sư là nghề nghiệp gì? Đó chính là người làm trong ngành công nghệ sinh học. Có người nói nửa đầu thế kỷ 21 là thời đại của công nghệ thông tin, nửa cuối thế kỷ 21 là thời đại của công nghệ sinh học. Có thể tìm được thêm thông tin ở đây)

Diệp Trùng không khỏi kỳ quái hỏi: “Hơn nữa cái gì?”

Thương nghĩ một lát, cảm thấy lý do này chắc không có ảnh hưởng tới Diệp Trùng, mới nửa úp nửa mở nói: “Hơn nữa Điều bồi sư phần lớn đều là phụ nữ!”

Diệp Trùng không cho là quan trọng, bĩu môi, phụ nữ? Cái này dường như không có quan hệ với mình!

Thương thấy vẻ mặt không cho là đúng của Diệp Trùng, không khỏi thở phào một hơi, chẳng qua âm thanh này thông qua sự mô phỏng của âm thanh điện tử, thật là làm người ta cảm thấy rất quái dị.

Diệp Trùng do dự nói: “Sương chi Vịnh Thán Diệu này, ta vẫn còn thời gian để thích ứng, nếu không, nếu gặp tình huống nguy hiểm, vậy thì quá bị động rồi!” Sinh tồn là trên hết đã in sâu vào nơi sâu nhất trong lòng Diệp Trùng, vô luận lúc nào, đều phải giữ được khả năng ứng biến của mình! Diệp Trùng đối với thực lực của mình tin tưởng tuyệt đối, nhưng dù cho như vậy, hắn cũng không dám có chút buông lỏng nào.

Chỉ hơi sơ sẩy, chờ đợi mình rất có khả năng chính là cái chết, kinh nghiệm sống mười mấy năm làm hắn không dám có chút buông lỏng nào, tuy nhiên cuộc sống bây giờ có vẻ như khá yên bình.

Cũng may Thương vẫn không có hờn, gật đầu nói: “Ừm, cái này đương nhiên là quan trọng nhất, ừm, để ta tính xem, đại khái 3 ngày, phỏng chừng người sẽ khá quen thuộc cái quang giáp này. Tuy nhiên cái quang giáp này thật sự khó làm cho người ta dễ mất tới, nhưng bây giờ người cũng chỉ dùng nó thôi, điều duy nhất coi như không tồi cũng chính là cây thương kiểu cổ này, bây giờ người khẳng định không cách nào nắm bắt được phương pháp sử dụng nó, Mục đã mô phỏng, tính toán cách thức sử dụng cây thương kiểu cổ này, phỏng chừng trước khi hắn xuất hiện lần sau sẽ có thể hoàn thành. Một thanh vũ khí có uy lực lớn nhất mà không dùng như vậy cũng thật là đáng tiếc!”

Diệp Trùng nghe nói không khỏi mừng rỡ, mình vẫn đang cân nhắc làm thế nào dùng cây thương kiểu cổ này, không ngờ Mục đã vì mình mà tính toán rồi, trong lòng Diệp Trùng có chút cảm động.

Phía bắc khu Kiệt Sa là một vùng đất hoang vu, một tác cỏ cũng không mọc, điều kiện vô cùng tồi tệ. Giá cả cây cối vô cùng đắt đỏ, đám thám hiểm đầu tiên phát hiện ra hành tinh Lam Hải năm đó không kiêng dè gì khai thác và chặt đốn cây, thu được lợi ích khổng lồ. Chỗ này chính là một trong những khu vực bị phá hoại nghiêm trọng nhất năm đó.

Trong vòng mấy km vuông hoang vắng không bóng người, một ngày có quá nửa là cát bay đá chạy, phủ kín khắp nơi, tối tăm u ám, ngay cả quang giáp ở trong đó cũng vô cùng nguy hiểm, hệ thống định vị trong

hoàn cảnh như vậy rất dễ mất tác dụng, nếu như hệ thống định vị mất tác dụng, vậy thì lạc đường chính là kết quả duy nhất có thể gặp bất cứ lúc nào. Mà lạc đường trong hoàn cảnh này, kết cục chờ đợi người đi lạc thường là năng lượng cạn kiệt mà chết.

Nơi đây là khu vực cấm bay của quang giáp.

Nhưng trong gió cát, vậy mà lại có hình dáng mơ hồ của một cái quang giáp.

Diệp Trùng cẩn thận điều khiển Sương chi Vịnh Thán Diệu, vẻ ngoài hoa lệ của Sương chi Vịnh Thán Diệu bây giờ đã đầy bụi đất, xem ra vô cùng chật vật. Trong hoàn cảnh này, điều khiển quang giáp càng thêm khó khăn, nhưng nếu trong hoàn cảnh này vẫn có thể điều khiển quang giáp tự nhiên, điều này đối với Sương chi Vịnh Thán Diệu, không nghi ngờ gì, vô cùng chính xác, đây là kiến nghị của Thương. Thương đã đánh giá Sương chi Vịnh Thán Diệu, cho rằng nó có thể trong hoàn cảnh này có biểu hiện không tồi, điều này mới xui khiến Diệp Trùng tới đây huấn luyện.

Nhưng, Diệp Trùng đối với lý luận của Thương vẫn không tán đồng lắm.

Sương chi Vịnh Thán Diệu tăng tốc, đột nhiên đổi hướng, kiếm laser đột ngột được kích phát tới mức độ lớn nhất, thân kiếm vốn chói mắt trong gió cát chỉ nhìn thấy tối mờ mờ. Chém một nhát, gió cát trước mặt Diệp Trùng thoáng chốc bị chia cắt, khiến ion trên tay trái đổi hướng, Sương chi Vịnh Thán Diệu bước một bước nhỏ, nhưng tốc độ lại cực nhanh, thoáng trái, thoáng phải, kiếm laser như rắn độc lè lưỡi, lóe lên rồi biến mất, thân hình to lớn của Sương chi Vịnh Thán Diệu lại ngụy dị lướt sang một bên, cùng lúc này, 2 phi tiêu xoắn 2 lưỡi khóa tự động như 2 tia chớp, cho dù trong hoàn cảnh cát vàng dày đặc thế này cũng làm người ta có cảm giác kinh ngạc. Hai phi tiêu xoắn 2 lưỡi khóa tự động giao thoa trên không một cái, giống như 2 con chim yến non về tổ, vui sướng bay trở lại trong tay của Sương chi Vịnh Thán Diệu.

Động tác như nước chảy mây trôi, mặc dù trong hoàn cảnh nghiệt ngã như thế này mà vẫn không có chút trở ngại nào.

Diệp Trùng đối với biểu hiện vừa rồi cũng vô cùng vừa ý, mình bây giờ chính là không dùng cây trường thương dạng cổ đó, đối với cao thủ như Johnson cũng không phải không có sức dọ sức.

Thương thấy lý luận của mình thu được thành công, cũng đắc ý phi thường.

Nhưng khi Diệp Trùng rời khỏi khu vực này, hình dáng Sương chi Vịnh Thán Diệu vốn hoa lệ đã khó phân biệt, từ xa nhìn tới giống như một cục bùn lớn, Diệp Trùng từ trong buồng lái chui ra, cũng không khỏi tròn tròn mắt, liền cười khổ không thôi, xem ra đây lại là công trình to lớn rồi nha!

Nhưng dường như huấn luyện đã hoàn thành một cách hoàn mỹ, Diệp Trùng đối với Sương chi Vịnh Thán Diệu cũng đã đạt tới mức điều khiển tùy ý, điều này làm Diệp Trùng không khỏi thở phào.

Sinh vật học? Sinh vật học phát triển từ vật lý? Được tế học? Diệp Trùng nhìn tin tức tràn ngập Thương liệt kê ra trước mặt, dù cho Diệp Trùng ý chí vững vàng, cũng không khỏi nhất thời da đầu phát ngứa!

Trời! Diệp Trùng cũng sắp nhện không nổi than vãn lên! Ký hiệu, biểu đồ, công thức cổ quái, kỳ dị trên đó nhiều không kể xiết, Diệp Trùng cũng sắp hôn mê rồi.

Cũng may lúc này giọng nói của ông Tiền từ ngoài truyền vào: “Diệp tử, có người tìm cháu!”

Diệp Trùng với tốc độ nhanh nhất chui ra từ trong buồng lái của Thương, hẳn không muốn ở trước máy thứ này thêm 1 giây nào nữa.

Tới tìm Diệp Trùng là Dương An và Đinh Dĩ Ninh, mọi người gặp mặt không hề khách sáo, Dương An liền nói ra ý định tới đây, còn vài ngày nữa hội thi sư sĩ của học viện sẽ bắt đầu, hy vọng Diệp Trùng có thể chuẩn bị cho tốt, tốt nhất là mấy ngày này cùng với Đinh Dĩ Ninh phối hợp, còn vấn đề thù lao thì nói xong rồi.

Diệp Trùng đang buồn vì không có cơ thoát khỏi kế hoạch bồi dưỡng thành Điều bồi sư của Thương, tự nhiên là vội vàng đồng ý, lập tức liền cùng Đinh Dĩ Ninh trở về nhà kho của gia đình Đinh Dĩ Ninh, 2 người liền bắt đầu phối hợp với nhau. Dương An đối với loại thái độ nói làm là làm này của Diệp Trùng vô cùng tán thưởng, nhưng Diệp Trùng lại không chút hứng thú với tên này.

Đinh Dĩ Ninh loại người điên hể lâm vào trạng thái tập trung liền như si như ngốc, còn bản thân Diệp Trùng cũng cực kỳ hứng thú với quang giáp, nhưng vẫn luôn không có cơ hội thực tiễn, bây giờ có nhiều thứ như vậy tùy ý mình quậy phá, liền chơi tới vui chết đi được, huống chi, còn có kế hoạch bồi dưỡng thành điều bồi sư làm hấn đầu đầu nữa.

Hai người, một người đưa ra lý luận, một người ra tay thực hiện, Diệp Trùng cũng không ngừng hỏi han Đinh Dĩ Ninh cách sử dụng mấy cái máy móc này, mà Đinh Dĩ Ninh cũng lấy ra rất nhiều vấn đề đã làm khó mình rất lâu để hỏi Diệp Trùng. Hai người hợp tác càng lúc càng hợp rơ.

Ba ngày sau, chính là hội thi sư sĩ của học viện Lam Hải.

77. Chương 77: Cái Gì Là Người Đẹp

Diệp Trùng làm xong tất cả các món mì cần làm hôm nay, đương nhiên, đề nghị này lại là do Thương đề xuất, Thương dựa trên lý thuyết về sự lên men mà tính toán, làm mì trước như thế nào thì tốt mà khẩu vị sẽ không có sự thay đổi quá lớn, phỏng chừng loại việc này cũng chỉ có Thương mới có thể làm ra, còn Mục, có lẽ sẽ không làm loại việc vô nghĩa này, nghĩ tới đây, Diệp Trùng khẽ cười trong lòng. Nhưng Diệp Trùng vẫn thử một chút cái Thương gọi là làm trước, kết quả rõ ràng thật hiệu nghiệm, Thương vênh vao đắc ý, cả ngày cười không ngừng.

Sự khác biệt giữa Thương và Mục thật lớn a! Diệp Trùng nghĩ thầm.

Bây giờ mình có chút hiểu Thương nói hệ thống phán định tình cảm của mình phát triển hơn Mục nhiều! So với Mục, Thương càng có nhân tính hơn, cũng càng giống người hơn, cảm giác tạo cho người ta tuy rằng vô cùng quái dị, nhưng thời gian dài, Diệp Trùng cũng quen rồi, hơn nữa Diệp Trùng cũng luôn coi Mục và Thương là, ừm, là bạn bè của mình ư? Ừm, chắc là anh em chứ! Đối với việc làm sao phân biệt 2 loại người này, vốn không có anh em cũng chẳng có bạn bè, Diệp Trùng có chút lờ mờ. Nhưng, dường như không cần thiết phải chia ra rõ ràng như vậy!

Mục từng nói, Thương vốn đã tồn tại trong cái quang giáp này, hẳn chắc là người nắm giữ cái quang giáp này lúc trước, nhưng, đáng tiếc tư liệu của Thương cũng mất rồi, tư liệu chấp vả bên trong làm Mục và Thương không cách nào phán đoán được.

Thương lúc trước là như thế nào nhỉ?

Sau khi làm xong khẩu phần 1 ngày của hôm nay, Diệp Trùng bày chúng theo đúng thứ tự thời gian, còn như thứ tự thì hôm qua Diệp Trùng đã nói với ông Tiền rồi, chỉ cần theo thứ tự, sự thay đổi khẩu vị rất khó nhận ra. Đối với những hoạt động này của Diệp Trùng, ông Tiền vô cùng cao hứng, nói cái gì người trẻ tuổi phải xông xáo, không được mỗi ngày đều chết dí trong tiệm bầu bạn với lão già mục nát là mình đây.

Diệp Trùng sau khi làm xong, ở trong phòng hoạt động thân thể một lát, huấn luyện thân thể của mình bây giờ lại tới bình cảnh (cổ chai), trước khi tìm được phương pháp huấn luyện mới, muốn đột phá bình cảnh này e rằng không có nhiều khả năng!

Tay phải của Diệp Trùng chém xéo, bóng của tay vốn dày đặc như có thực bây giờ dường như lại có xu thế trở nên nhợt nhạt, chẳng lẽ mình thật lùi rồi? Diệp Trùng kinh hoảng, xem ra trò này không tiến tất sẽ lùi, lúc trước huấn luyện mỗi ngày, mình vẫn phải kiên trì mà, mỗi ngày luôn làm mình bảo trì trạng thái tốt nhất, vậy mới chí lý!

Diệp Trùng vừa tự kiểm điểm mình, vừa đứng đợi mấy người Dương An trước cửa tiệm.

Chẳng bao lâu, mấy người Dương An tới nơi. Sắc mặt Kha Hàn tươi rói, mấy ngày nay, hẳn điều khiển Phi Lạc do Diệp Trùng thiết kế, chơi đến sướng vô cùng, kinh nghiệm điều khiển loại quang giáp đua tốc độ tăng mạnh, hẳn đối với lần thi đấu này vô cùng tự tin, ai bảo người biết cải tạo quang giáp mà tổ này của mình tùy tiện kiếm được lại là một cao thủ biến thái chứ! Hi hi, xem ra vẫn là may mắn của tổ này của mình biến thái rồi!

Dương An dòm dòm bộ đồ Diệp Trùng mặc trên người, khề nhú nhú mảy, nhưng vẫn nhin không nói gì. Bộ đồ Diệp Trùng mặc trên người vốn là đồ của ông Tiền, kiểu khá cổ, thêm vào vẻ mặt không có tình cảm của Diệp Trùng, thật sự là làm người ta không dám lấy lòng. Nhưng, Diệp Trùng lại không có chút tự giác nào về mặt này, hẳn chỉ chú ý bộ đồ này có hay không ảnh hưởng sự vận động của mình, nếu như vận động thì có hay không làm mình vướng tay vướng chân, đây mới là điều hẳn quan tâm.

Tôn Tuyết Lâm coi thường liếc nhìn, rồi hừ lạnh một tiếng, không quay đầu lại. A Tú nhẹ nhàng lay lay tay áo của Tôn Tuyết Lâm, ra dấu nàng không nên như vậy. Rồi nhẹ nhàng nói với Diệp Trùng: “Diệp tử, bộ quần áo này hình như không hợp với ngươi, hay là chúng ta tới nhà Tôn Tuyết Lâm trước, quần áo của cậu nhất định có cái hợp với ngươi, đổi bộ khác được không?”

Diệp Trùng trong lòng kỳ quái, bộ quần áo này có vấn đề ư? Thử hoạt động tay chân một lát, phát hiện hình như không có ảnh hưởng gì tới mình, liền lạnh nhạt nói: “Không cần!”

Tôn Tuyết Lâm lại hừ lạnh một cái: “Có lòng không được báo đáp, A Tú, mặc kệ hẳn!”

Diệp Trùng mặt không đổi sắc, giống như không nghe thấy câu này của Tôn Tuyết Lâm, nhưng hẳn cũng thật sự không có nghe thấy câu nói này của Tôn Tuyết Lâm, bởi vì Thương đột nhiên chui ra.

Thương hưng phấn nói: “Diệp tử, ha ha, ngươi vậy mà cũng quen với người đẹp! Hắc hắc, tên Mục không có chút tình cảm đó cũng không biết quét hình 3D bọn họ đưa vào kho tư liệu, thật là lãng phí tài nguyên mà! Diệp tử, 2 người này chính là người đẹp đó nha! Ừm, ta thích người có mái tóc dài đó! Muốn không? Diệp Trùng, ngươi theo đuổi cô ta không?”

- Theo đuổi? Diệp Trùng ngớ ngẩn hỏi.

Thương càng lúc càng hưng phấn: “Đúng vậy, theo đuổi nàng, sau đó nhất định phải ”ngâm” nàng!”, nói xong liền cười dâm không thôi.

Diệp Trùng nghi hoặc hỏi: “Nàng ta không chạy, ta làm sao đuổi theo? Đuổi theo được nàng còn phải dùng pháo ư? Ta bây giờ không có pháo, ừm, nếu như phải cải tiến thì cũng có thể, nhưng, nàng ta dường như không có tạo nên uy hiếp với chúng ta, hơn nữa Mục đã nói, không thể tùy tiện giết người, đặc biệt là giết người không thể bị người ta phát hiện! Thương, nếu như ngươi cho rằng nàng ta đối với chúng ta có uy hiếp, vậy chúng ta ra tay buổi tối thì tốt hơn!” Diệp Trùng ngẩng đầu, liếc nhìn A Tú, sát khí khê lộ làm A Tú sợ đến nổi trốn sau lưng Tôn Tuyết Lâm.

(Chú thích: Ở đây tác giả chơi chữ. Câu của Mục nói dùng chữ (pao4), có nghĩa là pha (ngâm) trà, nếu ai đã từng đọc Cực phẩm gia đình chắc biết rồi. Lâm Tam đã từng nói: nếu nàng là lá trà, ta sẽ là nước sôi, nước sôi ngâm lá trà, tức là ta ”ngâm” nàng, còn ngâm là nghĩa gì, mọi người tự hiểu. Từ này cũng đọc gần giống chữ (bao4), nghĩa là ôm, nhưng ở đây chắc Thương không có ý này. Còn câu nói của Lâm Tam có thể dịch là ta ngâm nàng hoặc ta ôm nàng đều được, tùy cách nói. Còn câu trả lời của Diệp Trùng thì dùng chữ (pao4), có nghĩa là pháo, vô tình lại tạo nên một ý nghĩa khác, cũng có liên quan tới ý nghĩa ban đầu của Thương.)

Giọng cười dâm của Thương giống như bị cắt ngang, tắc nghẽn, lắp bắp nói: “Diệp tử, ngươi, ngươi vậy mà ngay cả người đẹp cũng có thể ra tay?”

Diệp Trùng không cho là đúng nói: “Giết hay không giết nàng ta là xem nàng ta có hay không tạo thành uy hiếp với chúng ta, điều này với nàng ta có phải là người đẹp hay không thì có liên hệ gì? Ừm, người đẹp là cái gì?”

- Trời! Thương cũng không nhin được la lên thảm thiết: “Tên Mục đáng chết này lại sai lầm dạy ngươi thành dã thú rồi, trời ạ, Diệp tử, cứ tiếp tục thế này, cuộc đời ngươi sẽ u ám lắm a! Người đẹp? Người đẹp cũng không biết? Diệp tử, ngươi hết thuốc chữa rồi!” Than thở không dứt, sau đó còn bổ sung 1 câu: “Người đẹp chính là phụ nữ xinh đẹp!”

- Xinh đẹp? Làm sao tiến hành nhận xét? Diệp Trùng hỏi.

Thương lập tức lấy lại tinh thần, nói: “Người đẹp, chính là phụ nữ cực phẩm, cho dù là giận dữ, cười nói, làm nũng, đau thương đều là cảnh đẹp, là phong cảnh cực đẹp; phụ nữ không phải là xem gương mặt, mà là xem phong vận, ánh mắt lúng liếng mới làm say người nhất, tiếp đó không được quá hoàn mỹ, phải có tí

vết, phụ nữ quá hoàn mỹ không được xem là phụ nữ cực phẩm. Phải có chỗ làm người ta thương tiếc, có chỗ làm người ta kính phục, hắc hắc, hai tiểu cô nương này tuy rằng bây giờ vẫn không được xem là người đẹp cực phẩm, nhưng đợi vài năm nữa chính là người đẹp cực phẩm đó!” Thương lại phát ra giọng cười âm thầm.

Diệp Trùng lắc lắc đầu: “Không hiểu!”

Tiếng cười của Thương lại bị cắt ngang, Thương không có gì để nói, cuối cùng tổng kết một câu: “Đại khái chính là người nhìn thấy thuận mắt!”

Diệp Trùng không cho là đúng nói: “Vậy họ không phải là người đẹp!”

Thương không khỏi liền thấy hứng thú: “Ừm, chẳng lẽ trong lòng Diệp tử người có tiêu chuẩn cao hơn? Diệp tử, nói nào, người đẹp trong lòng người là thế nào?”

Diệp Trùng nghĩ một lúc, từ từ nói: “Thể hình không thể quá to lớn, sẽ ảnh hưởng tốc độ, cũng không thể quá ốm yếu, cơ bắp phải có lực bạo phát, ừ, sức chịu đựng cũng phải không tồi, tính dẻo dai nhất định phải cực tốt, tinh thông đánh lộn, về phương diện quang giáp, kỹ thuật không tệ hơn ta, ra tay quả đoán, tốt nhất là một kích tất sát! Tính cảnh giác cao. Nếu như có thể tinh thông cơ giới quang giáp thì càng tốt! Ừm, mấy phương diện này, 2 người trước mặt không có điều nào phù hợp! Cho nên, họ đương nhiên không phải là người đẹp!” Diệp Trùng cuối cùng đưa ra kết luận!

Thương triết để dần ra!

Qua vài giây, Thương mới rên rỉ nói: “Trời ạ, Diệp tử, người quả nhiên là quái thú! So tốc độ với người? Trời, người cho rằng phụ nữ trên đời này biến thái giống người sao? Rành đánh lộn, chẳng lẽ người muốn tìm người đối luyện...”

Diệp Trùng liền trả lời: “Đúng rồi!”

Thương dường như xém ngắt: “Đối luyện! Quả nhiên ta đoán không sai! Ra tay quả đoán, một kích tất sát, người không sợ a một khi không cẩn thận giết người à?”

Diệp Trùng nói: “Chỉ cần ta tăng cường cảnh giác, chắc là không thể nào!”

- Vậy lỡ như ngày nào đó người không cẩn thận thì sao? Thương không nản lòng hỏi.

- Sẽ không, ta vĩnh viễn đều giữ cảnh giác, nếu như không thể giữ cảnh giác, chết không phải là rất bình thường sao? Diệp Trùng lạnh nhạt nói.

Mục dường như sắp khóc rồi: “Ta đoán chính là như vậy! Trời! Diệp tử, người là biến thái!”

Diệp Trùng nghị hoặc nói: “Biến thái? Biến thái là cái gì?”

Thương vừa muốn trả lời, Diệp Trùng liền nghe thấy Dương An giận dữ hét lên.

Diệp Trùng hoàn hồn lại, chỉ thấy Dương An sắc mặt tái xanh đống mây liên lạc, thấy mọi người đều đang nhìn hắn, hít sâu một hơi rồi nói: “Vừa rồi cha mẹ tiểu Ninh nói tiểu Ninh tối qua, khi đi ra ngoài mua đồ bị đánh lén!”

- Cái gì? Trừ Diệp Trùng, mọi người đều không khỏi cùng la lên.

- Vậy hắn bị thương có nặng không? Tôn Tuyết Lâm hỏi.

Dương An lắc lắc đầu: “Không bị nặng lắm, chẳng qua phải nghỉ ngơi vài ngày, không tới cuộc thi hôm nay được rồi!”

Kha Hàn tức đến nhảy dựng lên, tức giận: “Nhất định là La Kiệt Bản tên khốn đó giả trò, mẹ nó, ta hôm qua còn thấy mấy tên thanh niên lượn lờ quanh nhà của tiểu Ninh! Mẹ nó, nhất định mấy tên đó làm rồi! Ta phải đánh gãy chân bọn chúng!” Kha Hàn tức giận bưng bưng liền tính tìm mấy tên đó tính sổ. Dương An vội vàng kéo Kha Hàn lại, nhưng sức Dương An rõ ràng không bằng Kha Hàn, ngược lại bị Kha Hàn kéo đến nỗi bước chân lão đảo, Tôn Tuyết Lâm vội tới giúp đỡ, 2 người phí sức lắm mới làm Kha Hàn bình tĩnh trở lại.

Trong lòng Diệp Trùng rất không cho là đúng, chưa gì đã để lộ ra ý đồ công kích của mình, thật là ngu không gì bằng!

Mọi người bình tĩnh lại, bắt đầu rối lên, không có Đinh Dĩ Ninh, chỉ dựa vào một mình Diệp Trùng, ai trong lòng cũng không yên, nhưng lúc này muốn tìm một người tinh thông các loại cải tạo quang giáp giống như Đinh Dĩ Ninh, không nghi ngờ gì, là chuyện Ngàn lẻ một đêm! Mấy ngày này, thứ mọi người nhìn thấy là do Diệp Trùng đưa ra ý tưởng, Đinh Dĩ Ninh lại mang ý tưởng của Diệp Trùng thành vật thật, tác dụng của Đinh Dĩ Ninh quan trọng vô cùng.

Nhưng hiện giờ Đinh Dĩ Ninh xảy ra chuyện rồi, vậy phải làm sao đây?

Thời gian từ từ trôi qua, mọi người đều rối tung cả lên, trừ Diệp Trùng, Diệp Trùng cho rằng mình chẳng qua chỉ là một người làm thuê, mấy thứ này không cần mình lo.

Thấy thời gian càng lúc càng tới gần, Dương An cắn răng, hỏi Diệp Trùng: “Diệp tử, nếu như không có tiểu Ninh, ngươi có thể hoàn thành cải tạo không?”

Diệp Trùng nghĩ một chút, nói: “Có khoảng 80% khả năng!” Không biết trong lúc vô ý, Diệp Trùng đã bị ảnh hưởng của Mục, cũng bắt đầu dùng số để biểu đạt.

Dương An mừng rỡ: “Vậy quá tốt rồi! Vậy phải nhờ Diệp Trùng rồi!”

Diệp Trùng nói: “Có thể, nhưng giá tiền phải tăng lên 2500 kim cương một giờ!”

Tôn Tuyết Lâm tức đến run cầm cập: “Ngươi, ngươi vậy là nhân cháy nhà đi hôi của, ném đá xuống giếng!”

Diệp Trùng nhú mày, trong lòng hỏi Thương: “Thương, ta làm nhiều hơn không phải nên thu phí nhiều hơn sao?”

Bị Diệp Trùng đả kích nghiêm trọng, Thương hết sức nói: “Nên!”

Diệp Trùng nhướng mày, không nhìn Tôn Tuyết Lâm, chỉ nhìn Dương An.

Dương An cắn răng: “Được! Quyết vậy đi!”

78. Chương 78: Một Mình Vùng Vẫy

Tòa nhà chính 800 tầng giống một tổ ong hình tròn khổng lồ, vô số quang giáp trước mặt mọi người giống như từng con ong vò vẽ một, chui vào trong tổ, sau đó liền mất tăm.

Tuy rằng quang giáp đã trở thành công cụ giao thông chủ yếu, nhưng người thích đi bộ vĩnh viễn sẽ không biến mất. Học viện Lam Hải là trung tâm học thuật tổng hợp duy nhất trên hành tinh Lam Hải. Để thống nhất tư liệu giáo dục, chính phủ hành tinh Lam Hải toàn lực xây dựng học viện này, vô luận là ở phương diện nào đều ra sức hỗ trợ!

Học viện Lam Hải cũng không phụ sự mong mỏi, cuối cùng, năm ngoái cũng tiến 100 học viện tổng hợp đứng đầu của năm thiên hà lớn, danh tiếng vang dội! Đây cũng là kiêu ngạo của mọi người dân hành tinh Lam Hải.

Khuôn viên học viện Lam Hải cực lớn, vốn không thua gì một khu, nên biết rằng, trên hành tinh Lam Hải tổng cộng mới có 4 khu, từ đây có thể thấy sự hỗ trợ không tiếc công, tiếc của của chính phủ nơi đây đối với học viện Lam Hải lên tới bậc nào.

Cây cối vô cùng hiếm gặp trên đường lại có mặt thành từng mảng, từng mảng ở nơi đây, hơn nữa được chăm sóc cực tốt! Trên thị trường hàng xa xỉ, giá cả vật liệu gỗ hiện nay rất đắt đỏ, đến mức làm người ta phải hoảng sợ, đừng nói một cây sống, chỉ một khúc gỗ đường kính 20 cm đã là một con số trên trời rồi. Nơi đây lại có cả rừng cây! Chỉ ước tính một khoản này đã làm người ta kinh ngạc, xuýt xoa mãi không thôi! Hơn nữa, theo sự tăng dần của tuổi cây, số tiền này vẫn tăng trưởng ổn định như cũ.

Học sinh của học viện Lam Hải tổng cộng có khoảng 500 ngàn, thậm chí có không ít người đến học từ các hành tinh xa xôi.

Học sinh trên đường cực nhiều, mọi người đều đang sôi nổi thảo luận cuộc thi sẽ được tiến hành ngày hôm nay. Mà số lượng quang giáp đang bay trên không lại nhiều không đếm xuể, tưởng tượng một chút, hàng ngàn hàng vạn quang giáp đang bay trên không, cảnh tượng sẽ hùng tráng đến bậc nào!

Hội thi sư sĩ hôm nay rõ ràng hấp dẫn được hứng thú của gần như tất cả mọi người. Sư sĩ trong thời đại này là tượng trưng cho sức mạnh, là một đám người du hành tự do nhất trong vũ trụ, bọn họ luôn có rất nhiều kinh nghiệm động lòng người, giống như du hiệp thời cổ, mang đầy màu sắc chủ nghĩa lãng mạn. Thêm vào sự tuyên truyền cao độ của chính phủ, loại nghề nghiệp chứa đầy chủ nghĩa anh hùng cá nhân này càng được đám thanh niên cuồng nhiệt theo đuổi. Mà kỹ xảo cao siêu của bọn họ, lại luôn làm người ta sửng sốt, vẻ mặt kinh ngạc, rồi luôn miệng khen hay. Đối với những câu đố về quang giáp đó, hội thi thể này chính là để họ mở rộng tầm mắt, thưởng thức các loại quang giáp cổ quái, còn có trí tuệ làm người ta khen ngợi của những thợ cải tiến quang giáp đó nữa.

Diệp Trùng tuy rằng mặt vẫn như không, nhưng trong lòng cực kỳ kích động, tình cảnh thế này rõ ràng hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Đột nhiên, hắn có chút ngưỡng mộ những học sinh này, nếu như từ nhỏ đã được sinh sống, học tập ở đây, nhất định là một việc rất tuyệt vời. Nhưng, ý nghĩ này cũng chỉ thoáng qua trong đầu hắn rồi biến mất, suy nghĩ vẫn vương không phải là tính cách của Diệp Trùng, mỗi người đều có cuộc sống của mình, điểm này hắn rất hiểu.

Mặc dù trong hoàn cảnh như thế này, Diệp Trùng vẫn giữ sự cảnh giác kinh người như cũ, cũng cố sức giữ một khoảng cách nhất định với người khác, điều này làm cho hành vi của hắn xem ra khác biệt với người xung quanh. Nhưng người thật sự quá nhiều, nỗ lực của Diệp Trùng xem ra dường như là uổng phí, đối với loại tình huống này, Diệp Trùng cũng không phải là lần đầu gặp, nhưng cũng chỉ có thể bó tay. Theo hắn, hoàn cảnh thế này thật là quá nguy hiểm, bởi vì đây thật sự là một nơi cực tốt để ám sát, Diệp Trùng tin rằng, nếu là mình, trong hoàn cảnh này giết người, xác suất bị phát hiện tuyệt đối nhỏ bé kinh người.

Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới 1 vấn đề, liền hỏi Dương An: “Các người tại sao không mời thợ cải tạo quang giáp chuyên nghiệp?”

Dương An giải thích: “Trường học đối với việc mời người ngoài trường tham gia không hề có ý kiến gì, nhưng chỉ có 1 điều kiện, đó chính là tuổi không thể quá 25, thợ cải tạo quang giáp chính thức không quá 25 tuổi? Loại thiên tài này, ước chừng cả thiên hà Farr cũng không quá 10 người.”

Tuy rằng có chút không cho lời Dương An là đúng, nhưng Diệp Trùng cũng hiểu nguyên nhân trong đó.

Diệp Trùng so sánh mình với thợ cải tạo quang giáp chính thức, đương nhiên cảm thấy thợ cải tạo quang giáp chính thức 25 tuổi không là cái gì, hắn mới 20 tuổi. Nhưng nếu khi hắn hiểu được rằng học sinh tốt nghiệp khoa cơ giới quang giáp thường đã quá 28 tuổi, không biết sẽ có suy nghĩ gì. Kiểm tra đối với thợ cải tạo quang giáp vô cùng nghiêm ngặt, học sinh sau khi tốt nghiệp khoa cơ giới quang giáp, trước tiên phải học chuyên sâu 3 năm, sau khi qua được kiểm tra, tiếp theo là thời kỳ 2 năm kiến tập, xác suất sai lầm trong thời gian kiến tập không thể vượt quá 5%, lại trải qua kiểm tra, nếu như qua được, mới được trao tặng chức danh thợ cải tạo quang giáp chính thức. Cho nên tuổi tác của thợ cải tạo quang giáp thông thường đều trên 33 tuổi.

Nhưng cũng không phải không có thợ cải tạo quang giáp chính thức trước 25 tuổi, nếu như người có một lý thuyết mới, hoặc là có chỗ sáng tạo, được chứng nhận của cơ quan chính quyền 5 thiên hà lớn và thông qua xét duyệt của hiệp hội cải tạo quang giáp, vậy người có thể trực tiếp tiến vào thời kỳ kiến tập, trong thời gian 2 năm kiến tập, nếu như xác suất sai lầm không quá 3%, vậy thì có thể nhận phong làm thợ cải tạo quang giáp chính thức.

Cử động này của học viện Lam Hải có thể nói là ảnh hưởng sâu rộng, cao thủ của trường tự nhiên không cần nói, học viên lớp cấp cao đối với cuộc thi này coi trọng không thua kém gì cuộc thi cuối năm, còn học viên ưu tú của lớp cấp thấp cũng nhấp nhòm muốn thi. Mà người của các tổ khác vì môn thi này không chỉ đi tìm cao thủ của học viện khác, hơn nữa còn ra sức tìm một số cao thủ trẻ tuổi trong dân gian. Mà cao

thủ trong các học viện khác và những thiên tài trẻ tuổi trong dân gian này mới là mục tiêu cuối cùng của học viện, đối với học viên ưu tú của các học viện khác, học viện Lam Hải sẽ đưa ra điều kiện phong phú, hấp dẫn bọn họ gia nhập. Ngoài ra, giao lưu cùng với các trung tâm học thuật khác cũng lợi đối với sự phát triển của học viện. Còn đối với mấy thiên tài trẻ tuổi tự học thành tài đó, càng là đối tượng học viện không tiếc công sức lung lạc. Không bỏ qua một nhân tài nào, là tôn chỉ học và làm của học viện Lam Hải.

Một đám người hướng về phía trong sân mà đi tới, cách tổ của bọn Dương An vẫn còn một ít thời gian.

Bay thi tốc độ, sự kích thích cảm giác mang lại cho người ta tuyệt đối không thua kém gì sự kịch liệt của sự quyết đấu, tốc độ cao nhất gào rít vụt qua, âm thanh phát ra do sự ma sát kịch liệt giữa quang giáp và không khí mang lại, như cuồng phong quét ngang cả sân đấu, mọi người như điên như cuồng lớn tiếng hò hét. Tình cảnh thế này làm Diệp Trùng cũng không khỏi mà nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng Diệp Trùng vẫn chưa nhìn được nhiều thì bị Dương An dẫn tới cửa một lối vào có ghi số 5.

Cửa lối vào là một quang não hình nổi cảm ứng, Dương An nói với Diệp Trùng: “Thẻ thân phận!”

Diệp Trùng lấy ra thẻ thân phận của mình, Dương An khe khẽ cầm bên cạnh: “Nhét vào đi!”

Diệp Trùng theo lời nhét thẻ thân phận vào, màn hình nổi lập tức xảy ra thay đổi, soạt, hiện ra các loại tin tức của Diệp Trùng, mà mục tuổi tác lại nổi bật chỉ ra là 20 tuổi. Dương An tuy rằng biết sẽ không có vấn đề gì, nhưng vẫn thở phào một hơi.

Dương An nhắc nhở: “Ồ mục người dự thi, chọn ngoại viện (hỗ trợ bên ngoài)!”

Diệp Trùng nghe lời chọn theo, tiếng điện tử vang lên: “Diệp Trùng, 20 tuổi, phù hợp tư cách ngoại viện, xin chọn loại ngoại viện.”

Cái này không cần Dương An nhắc nhở, Diệp Trùng tự mình chọn thợ cải tạo quang giáp.

- Mời nhập số thứ tự tổ tham gia!

Diệp Trùng nhìn Dương An, Dương An vội nói: “Số thứ tự là HL659874!”

Sau khi Diệp Trùng nhập xong, xác nhận vài lần mới xong, tiếng điện tử của quang não: “Đăng ký thành công!”

Học viện Lam Hải đối với loại đăng ký này vô cùng thuận lợi và thoải mái, đây cũng là vì hấp dẫn càng nhiều học viên không phải của trường tham gia.

Dương An nói với Diệp Trùng: “Lối đi này chính là nơi người phải đi vào khi tới giờ, người trước tiên bình tĩnh lại, chỉnh lý lại mạch suy nghĩ một lúc cho tốt, lần này không có tiểu Ninh, chỉ có thể dựa hết vào người!”

Diệp Trùng lạnh nhạt trả lời: “Ừm!”

Diệp Trùng điều tiết nhịp thở của mình một cách có ý thức, nỗ lực làm toàn thân chuyển sang một trạng thái khá bình tĩnh nhưng hơi hưng phấn. Diệp Trùng hoàn toàn coi lần này như một trận chiến! Bất cứ chiến đấu nào, Diệp Trùng đều không có tí sơ suất nào, toàn lực ứng phó mới có thể bảo đảm xác suất sinh tồn cao nhất của mình. Đây là lòng tin chiến đấu của Diệp Trùng!

Hai người chờ đợi cả nửa giờ, Diệp Trùng không hề có chút mất bình tĩnh nào, không hề tỏ ra sự nôn nóng nào, Dương An đối với sự tu dưỡng tâm tính của Diệp Trùng cũng không khỏi vô cùng khâm phục.

Tích, tiếng điện tử vang lên: “Thợ cải tạo quang giáp Diệp Trùng của tổ số HL659874 mời chuẩn bị, còn 5 phút, thi đấu của ngài sẽ bắt đầu! Xin ngài hãy chuẩn bị thật tốt!”

Dương An có chút lo lắng nói: “Tiểu Ninh không ở đây, bên trong rốt cuộc thế nào, ta cũng không rõ, khi đi vào người tùy cơ mà làm là được rồi!”

Diệp Trùng gật gật đầu.

Năm phút rất mau rồi trôi qua, tích, tiếng điện tử lại vang lên: “Thi đấu lập tức bắt đầu, mời thợ cải tạo quang giáp Diệp Trùng của tổ số HL659874 vào phòng cải tạo.”

Diệp Trùng sắc mặt bình tĩnh đi tới trước lối đi.

- Quét hình đã hoàn thành, thân phận đã kiểm tra, tư liệu phù hợp! Mời vào trong!

Cửa lối vào yên lặng kéo mở sang 2 bên, Diệp Trùng đi vào trong, không ngờ tới bên trong vẫn còn một cánh cửa, đợi cánh cửa sau lưng Diệp Trùng đóng xong, cánh cửa trước mặt Diệp Trùng mới mở ra.

Diệp Trùng không chút dao động bước vào phòng.

Lượt thi đấu trước vừa mới kết thúc, màn biểu diễn đặc sắc làm cho mọi người vỗ tay vang dội một trận. Mọi người đối với lượt thi đấu tiếp theo đều vô cùng mong đợi. Màn hình độ rõ nét cao đều được bố trí ở mọi góc trong khuôn viên trường, có màn chiếu nổi to lớn cao tới 100 mét, cũng có màn chiếu cỡ nhỏ 10 cm, nhưng không hề có ngoại lệ, xung quanh đều vây kín người. Học viện Lam Hải đối với hoạt động này cũng mở miễn phí ra bên ngoài, nhưng không truyền trực tiếp ra ngoài, cũng chính là nói, người muốn xem thì người phải tới học viện Lam Hải. Do sức ảnh hưởng to lớn của học viện Lam Hải, mỗi năm vẫn có một lượng cư dân hành tinh Lam Hải cực kỳ khả quan tới xem.

Màn hình nổi hiện ra toàn bộ góc nhìn từ góc độ khác nhau của các tuyển thủ khác nhau, không thể không ca ngợi kỹ xảo điều luyện của người chủ trì mấy chương trình này, có thể kịp thời nắm bắt được mặt lóe sáng nhất của mỗi tuyển thủ, kéo theo tiếng xuyết xoa không ngừng của mọi người.

A Tú khấn trương lôi tay áo của Tôn Tuyết Lâm, một đôi mắt trong không ngừng tìm kiếm bóng dáng của Diệp Trùng trong vô số màn hình, Kha Hàn đã đi chuẩn bị, Dương An đang đứng bên cạnh cửa phòng cải tạo của Diệp Trùng, chỉ bỏ lại Tôn Tuyết Lâm và A Tú 2 người đứng xem.

Thi đấu chính thức bắt đầu. Người dự thi trên màn hình lập tức hành động, bên trong phòng cải tạo, một không khí náo nhiệt cao ngất trời.

Hình ảnh trên màn hình không ngừng xoay chuyển, làm người ta có cảm giác mắt không theo kịp.

Đột nhiên, toàn trường đồng loạt phát ra một tiếng la kinh ngạc, tiếng la của mấy trăm ngàn người liên giống như làm cho trong học viện Lam Hải nổi lên một trường gió lốc, sau đó dường như mọi người đều nhận ra sự thất thố của mình, liền cố gắng kìm nén lại! Mắt không liếc ngang liếc dọc, nhìn chằm chằm dáng người duy nhất trên màn hình!

Toàn trường yên lặng như tờ!

79. Chương 79: Màn Biểu Diễn Hoàn Tráng

Diệp Trùng không hề biết mỗi một hành động của mình đều bị ống kính trang bị trong phòng cải tạo chân thật hiển thị trước mắt tất cả khán giả.

Một loạt động tác này của Diệp Trùng cực nhỏ, một người trong đám khán giả không khỏi phải thốt lên một tiếng kinh ngạc, đột nhiên đứng lên, sau đó liền nhận ra sự thất thố của mình, vội ngồi xuống, ánh mắt lấp lánh, hứng thú quan sát biểu hiện của Diệp Trùng trên màn hình, khóe miệng khẽ hiện một nụ cười mỉm có ý đáng để suy ngẫm.

Mà ở vài nơi khác, trên ghế khán giả, dường như cũng có người đồng thời đứng lên, sắc mặt kinh ngạc, ánh mắt khác lạ.

Đây là một căn phòng lớn dài khoảng 300 mét, rộng khoảng 100 mét, bên trong để đủ loại linh kiện của rất nhiều quang giáp, mà ngay chính giữa là một cái quang nào.

Quang nào gợi ý: “Tất cả các linh kiện trong phòng đều có thể sử dụng, trước tiên mời đưa ra phương án thiết kế trên quang nào, sau đó mời thực hiện cải tạo, bạn có tổng cộng 45 phút để hoàn thành mọi việc, nếu như không hoàn thành trong thời gian quy định, thành tích môn này sẽ tùy tình hình mà trừ điểm, mà sư sĩ tổ của bạn sẽ điều khiển quang giáp loại R-I để hoàn thành môn thi đấu tiếp theo.”

Diệp Trùng bắt đầu cẩn thận kiểm tra linh kiện trên mặt đất. Không thể không làm người ta khen ngợi thực lực hùng hậu của học viện Lam Hải, chỉ tính những linh kiện trong phòng cải tạo này cũng đã là một con số không nhỏ, huống chi, mỗi một thí sinh đều hao phí những linh kiện như thế này, khoản chi tiêu này

lớn thế nào chứ! Nếu như Diệp Trùng biết môn thi này chỉ là một trong 32 môn thi của toàn trường, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào!

Nhưng, trong đầu Diệp Trùng bây giờ không hề có chút tạp niệm nào.

Nhìn qua 1 lần, với ánh mắt tinh tường, Diệp Trùng thu các loại linh kiện được để khắp nơi vào trong đáy mắt, lập tức khắc sâu trong lòng. Suy nghĩ sơ sơ một lúc, Diệp Trùng liền bước nhanh về phía quang não đặt ở ngay chính giữa căn phòng, đứng trước quang não, Diệp Trùng không cần nghĩ ngợi gì, bắt đầu đưa ra phương án cải tạo của mình.

Trong phòng đạo diễn. Mấy mươi người đang bận túi bụi. Do người tham dự thi đấu rất nhiều, đối với đại đa số khán giả mà nói, thường không thể phân biệt sự khác biệt bên trong, hơn nữa cũng thường không biết nhiều thí sinh như vậy, nên xem người nào mới tốt. Mà chức năng của phòng đạo diễn chính là giải quyết vấn đề của 2 phương diện này. Phòng đạo diễn không chỉ phải vì phần lớn khán giả mà giải thích dụng ý của mỗi một thiết kế của những thí sinh, làm cho khán giả không vì mù mờ mà cảm thấy chán. Mặt khác, mỗi một phòng cải tạo đều có 1 nhân viên chuyên quan sát, phụ trách điểm đặc biệt của thí sinh này với tốc độ nhanh nhất đưa tới nơi đạo diễn trung ương, mà đạo diễn trung ương lại thu thập, sàng lọc, với tốc độ nhanh nhất đưa lên lần lượt trên màn hình. Mà trong đó, một chữ quan trọng nhất chính là nhanh!

Tổng chỉ huy phụ trách hội thi sư sĩ năm nay của học viện Lam Hải là phó khoa khoa đạo diễn Nhuế Tô.

Nhuế Tô, 23 tuổi, chính là tốt nghiệp khoa đạo diễn học viện Lam Hải, và lại chỉ dùng 1 năm thì có thể dùng một bản luận văn “Lý luận bổ sung tác động qua lại giữa việc ứng dụng động thái và phương pháp quan sát hẹp” để vượt qua được sự công nhận chức danh đạo diễn cao cấp, trở thành đạo diễn cao cấp trẻ tuổi nhất trong lịch sử học viện Lam Hải, và năm thứ 2, cũng chính là năm nay, nhận được yêu cầu của trường cũ là học viện Lam Hải ở lại đảm nhiệm phó khoa khoa đạo diễn học viện Lam Hải.

Đây là lần đầu tiên Nhuế Tô phụ trách việc đạo diễn chính cho hội thi sư sĩ của học viện Lam Hải.

Mái tóc dài đen bóng như thác nước mềm mại khoác trên bờ vai, cặp mắt màu lam đậm giống như một vốc nước biển lấy lên từ đại dương, khoan thai, tĩnh lặng, giống như có thể nghe được tiếng gió mặn trên biển. Làn da trắng hơn tuyết, gương mặt trắng trẻo tinh xảo, cái môi anh đào nhỏ bé, lại làm cho cả khuôn mặt toát ra vẻ đẹp và sự tinh tế kinh tâm động phách. Thân hình thon thả cũng đủ làm người ta suy nghĩ lan man.

Vô luận từ phương diện nào mà nói, đây không nghi ngờ gì đều là phong cảnh cực đẹp, đủ để no mắt.

Đột nhiên, trong trẻo như tiếng mưa rơi, nhưng lúc này không nghi ngờ gì là âm thanh của cuồng phong, bạo vũ lại làm cho chút hảo cảm này bị phá hoại triệt để.

- Các người đều là thùng cơm (ăn hại) à? Chút việc đơn giản này cũng không biết, ta cho các người biết, lần này nếu làm sai lời của lão nương, hừ, học kỳ này, các người đợi mà học lại đi! Hừ, lại dám lười biếng trước mặt lão nương, các người thật không muốn sống mà! Tên Vương Tiểu Nhị kia, lời vừa rồi người không mở tai ra mà nghe a, còn không nhanh lên! Bình thường xem các người học tốt thế, thế nào mà tới lúc quan trọng lại kém thế hử? Người có còn là đàn ông không?” Trong mắt Nhuế Tô giống như biển rộng nổi lên gió bão, lửa giận ngất trời.

Thân hình ốm yếu mỏng manh của Vương Tiểu Nhị dưới tiếng la hét của Nhuế Tô run cầm cập, lại nhìn học sinh bên cạnh, ai ai cũng đều cảm thấy không an toàn, nhưng bị năng mắng chửi như vậy, động tác của mọi người không khỏi đều nhanh lên vài phần.

Nhuế Tô vẫn mắng vài câu: “Thật là một đám ăn hại, tới lúc quan trọng mà một tên có thể giúp lão nương chia sẻ trách nhiệm cũng không có! Lão nương cũng thật xui xẻo, mấy tên năm nhất này, tên nào cũng ngu giống như lừa vậy.” Dù cho trong tình huống thế này, vẻ đẹp của Nhuế Tô vẫn nóng bỏng như cũ.

Đột nhiên, Vương Tiểu Nhị phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, trong đám học sinh đang yên lặng, rõ ràng là vô cùng chói tai, vốn tâm trạng vô cùng không thoải mái, Nhuế Tô liền chửi toáng lên: “Vương Tiểu Nhị, người quả nhiên không muốn sống nữa rồi phải không? Bình thường xem người thành thành thật thật, hừ, hôm nay lại dám động tới lão nương! Hắc...” Nhuế Tô gần như vung chân vung xông thẳng tới, nhưng nhìn

thân thể ốm yếu của Vương Tiểu Nhị, Nhuế Tô thật không dám vung lên, với lực chân của mình, cú này có 80, 90% sẽ làm hắn đi đời nhà ma.

Nhuế Tô hậm hực thu hồi đôi chân thon dài đã vung lên của mình.

Vương Tiểu Nhị sắc mặt tái mét đột nhiên bình tĩnh lại, hơi run giọng kêu lớn: “Chị Nhuế, chị mau lại xem!” Nói xong chỉ màn hình trước mặt mình.

Nhuế Tô không cho học sinh gọi mình là “lão sư”, nói như vậy sẽ nói nàng già (lão), mà thống nhất gọi là chị Nhuế!

Nhuế Tô bán tín bán nghi đi qua chỗ Vương Tiểu Nhị, vừa đi vừa lầu bầu: “Vương Tiểu Nhị, người lần này nếu lừa bịp lão nương, hừ, lần này người không chết thì cũng bị lột da...”

Tới trước màn hình của Vương Tiểu Nhị, Nhuế Tô cẩn thận quan sát, đây chính là phong cách của Nhuế Tô, chỉ cần là làm việc chính, tuyệt đối chuyên tâm.

Đột nhiên, Nhuế Tô giống như trúng tà, si ngốc nhìn chăm chăm màn hình, hai mắt trợn trừng!

Mãi mấy giây sau, Nhuế Tô giật mình tỉnh lại, lập tức giống như bị lửa đốt dưới chân, nhảy dựng lên, như gió lốc xông về vị trí đạo diễn chính của mình, vừa chạy vừa vội vàng nói: “Vương Tiểu Nhị, mau truyền dải tần của người qua đây!”

Vương Tiểu Nhị vội vàng trả lời.

Khán giả bên ngoài đột nhiên phát hiện, gần như trên toàn bộ màn hình đều chỉ có 1 người!

Thí sinh phòng cải tạo số 5!

- A! Tôn Tuyết Lâm và A Tú phát hiện đầu tiên đồng thanh kêu lên ngạc nhiên, cánh tay trắng trẻo của A Tú khê bịt miệng lại, vẻ mặt 2 người đầy vẻ không tin.

Phòng cải tạo số 5! Đương nhiên là Diệp Trùng!

Tiếng kêu của 2 người vẫn chưa dứt, tất cả khán giả đồng loạt kêu lên kinh ngạc, Nhuế Tô vừa mới chuyển toàn bộ dải tần của tất cả màn hình trong trường sang hình ảnh phòng cải tạo số 5.

Mấy trăm ngàn khán giả toàn trường gần như đồng thời nhìn chăm chăm một màn làm cả đời họ khó mà quên được!

Đôi tay của gã đang tập trung tinh thần trên màn hình giống như là ma thuật, mỗi một linh kiện di chuyển trong tay hắn, như nước chảy mây trôi, không có chút ngưng trệ nào! Nhưng nếu như chỉ có như vậy, vẫn không làm tất cả mọi người đều kêu lên kinh ngạc như vậy, bởi vì đây chỉ là yêu cầu mà mỗi thợ cải tạo phải có.

Mà điều làm mọi người chấn kinh là tay của Diệp Trùng!

Tốc độ tay khủng khiếp vượt xa người bình thường của Diệp Trùng lần đầu tiên biểu diễn trước mặt nhiều người như vậy! Diệp Trùng đáng thương vẫn hồn nhiên không biết gì. Nếu như hắn biết tốc độ tay của mình vì việc này mà bị tiết lộ ra ngoài, e là hối hận đến chết được!

Để lộ thực lực của mình dưới ánh mặt trời, Diệp Trùng cho rằng, đây không nghi ngờ gì là hành vi ngu xuẩn nhất!

Diệp Trùng căn bản không biết toàn bộ quá trình mình cải tạo quang giáp được truyền hình trực tiếp, không có Đinh Dĩ Ninh hỗ trợ, Diệp Trùng chỉ có dùng hết khả năng của mình để hoàn thành lần cải tạo này! Đã hoàn toàn tập trung tinh thần, hắn hoàn toàn không chú ý tốc độ tay của mình kinh người tới thế nào!

Hai tay của Diệp Trùng linh hoạt giống như không phải tay của con người, ảnh của tay tuy rằng khá nhạt nhưng rõ ràng có thể thấy được, dưới sự hỗ trợ của ống kính hình nổi độ phân giải cao, không có bất cứ ai nghi ngờ tính chân thật của nó!

Toàn trường im lặng như tờ!

Trên không của sân vườn tĩnh lặng vang lên giọng nói cực kỳ hưng phấn của người thuyết minh: “Trời ạ, đây là một đôi tay thế nào vậy, tốc độ tay khủng khiếp thế này giờ lại xuất hiện trên người một thợ cải tạo! Nó đủ để làm cho tất cả học sinh khoa sư sĩ của toàn trường chúng ta xấu hổ! Dưới tốc độ tay kinh khủng thế này, thí sinh này còn có gì mà không làm được chứ?”

- Tôi vừa mới nhận được thông tin về thí sinh này, thí sinh của phòng cải tạo số 5 này tên là Diệp Trùng, năm nay mới 20 tuổi! Trời ơi, 20 tuổi! Tuổi này, nếu như trong trường chúng ta, vẫn chỉ có thể ở lớp cấp thấp thôi! Thật là làm người ta phải trầm trồ mà! Không nghi ngờ gì, hẳn không phải là một thiên tài, mà là thiên tài trong những thiên tài! Diệp Trùng lại không phải là học sinh của trường chúng ta, trong ghi chép của hẳn, thậm chí không có trải qua bất kỳ sự học tập nào, cho nên, tôi tin rằng, lời tôi vừa nói nhất định sẽ không có ai phản đối!

- Ha ha, hiệu trưởng thân của chúng ta cũng nhất định vừa nhận được thông tin của thí sinh này, bây giờ chỉ e rằng còn gấp hơn bất kỳ ai, hy vọng trận đấu mau kết thúc, ông ấy hiện giờ nhất định là 2 mắt đang sáng rực đây! Ha ha!

Khán giả toàn trường phát ra một trận cười đầy thiện ý!

- Trời! Tôi hiện giờ vừa nhận được báo cáo đo tốc độ tay của thí sinh Diệp Trùng, theo như kết quả cho biết, trong suốt quá trình vừa rồi, tốc độ tay cao nhất của thí sinh Diệp Trùng đạt tới mức kinh khủng là 3.57 Hz! Trời, chẳng lẽ hẳn có gắn động cơ lên chính tay mình sao?

Toàn trường lại đồng loạt hô lên kinh ngạc!

3.57 Hz!

Sắc mặt mọi người đều chấn kinh! Đây là tốc độ con người có thể đạt tới sao?

Mà câu nói sau đó của người thuyết minh lại tạo nên một tràng cười của tất cả mọi người!

3.57 Hz đối với Diệp Trùng mà nói, không hề coi là nhanh, hẳn không hề có ý thức che giấu thực lực, chỉ là sự không quen thuộc của hẳn với những máy móc cải tạo đó đã hạn chế tốc độ hai tay của hẳn, dù sao, hẳn chẳng qua chỉ ở nhà Đình Di Ninh vài ngày, có thể đạt tới mức độ này đã là vô cùng kinh người rồi!

Đột nhiên, một màn càng làm mọi người hưng phấn lập tức sắp diễn ra!

80. Chương 80: Màn Biểu Diễn Hoàn Tráng (hạ)

Sử dụng máy móc càng lúc càng thuần thực, tần suất của 2 tay Diệp Trùng cũng càng lúc càng nhanh, bóng tay vốn mờ mờ từng chút, từng chút đậm dần, mọi người há hốc mồm nhìn cảnh tượng dường như chỉ có thể thấy được từ trong phim điện ảnh!

- Tốc độ tay của thí sinh Diệp Trùng càng lúc càng nhanh, theo số liệu chúng tôi vừa có được, tốc độ tay của thí sinh Diệp Trùng đã đạt đến 3,88 Hz, xem ra, dường như trạng thái của thí sinh Diệp Trùng càng lúc càng tốt, không biết cực hạn của thí sinh Diệp Trùng cuối cùng là bao nhiêu, đây đã là cực hạn của anh ta chưa? Không ai biết! Nhưng chúng ta có lý do để chờ mong sự biểu diễn càng thêm đặc sắc của cậu ta!

Tập trung tinh thần, làm cho đường nét cương ngạnh trên gương mặt vốn lạnh lùng của Diệp Trùng cũng trở nên nhu hòa hơn vài phần, tỏa ra một loại sức hút đặc biệt, ánh mắt ác liệt bình thường lúc này cũng mất sạch sát khí, thứ thể hiện ra là ánh sáng phát ra phản chiếu trí tuệ vô cùng! Phối hợp với động tác tự nhiên như không, lưu loát trôi chảy trên tay hẳn, cả con người giống như kim cương được tẩy đi bùn dơ, tỏa ra ánh sáng rực rỡ làm người ta chói mắt! Lúc này đây, không ai chú ý đến quần áo cũ kỹ trên người hẳn, không ai quan tâm gương mặt không đủ anh tuấn của hẳn, hẳn là trung tâm của gió lốc trong học viện Lam Hải! Giờ phút này, hẳn hấp dẫn ánh mắt của mọi người, cũng che lấp đi biểu hiện vô cùng kiệt xuất mà các thí sinh khác cố hết khả năng làm ra.

Bất tri bất giác, quang giáp cải tạo của Diệp Trùng cũng từ từ thành hình!

- Thứ chúng tôi hiện có là sơ đồ thiết kế do thí sinh Diệp Trùng đưa ra, cái này vốn phải đợi sau khi trận đấu kết thúc mới có thể lấy ra, nhưng nhờ sự cố gắng không ngừng nghỉ của chúng tôi, còn có sự chấp thuận

đặc biệt của hiệu trưởng thân yêu của chúng ta, chúng tôi phải cố gắng hết sức mới lấy được sơ đồ thiết kế của quang giáp mà thí sinh Diệp Trùng hiện đang hoàn thành!

- Khi chúng tôi nhìn thấy bản sơ đồ thiết kế này, ý nghĩ trong đầu tất cả chúng tôi lúc đó là, cậu ta không hổ là một thiên tài trong những thiên tài! Nếu như nói, tốc độ tay khùng khiếp của thí sinh Diệp Trùng đại biểu cho sự tôi luyện của cậu ta đối với bản thân mình đạt tới mức độ làm người ta xuyết xoa, sơ đồ thiết kế thế này, đủ để cho mọi người biết, trí tuệ của cậu ta cũng kiệt xuất giống như vậy! Hơn nữa, điều, tôi muốn nói cho mọi người biết là, sơ đồ thiết kế của thí sinh Diệp Trùng được hệ thống đánh giá cải tạo quang giáp đánh giá là tối ưu, mà thiết kế của cậu ta, cũng chinh phục được mười hai vị kỹ sư cải tạo quang giáp cao cấp làm giám khảo, họ nhất trí đưa ra nhận định giống nhau của mình, tối ưu!

Oành! Khán giả toàn trường giống như vỡ tổ, loạn cào cào cả lên!

A Tú si mê nhìn hình ảnh nổi của Diệp Trùng trên màn hình khổng lồ, trong ánh mắt trong leo lẻo như nước hồ thu không biết đang suy nghĩ gì. Tôn Tuyết Lâm bên cạnh cúi đầu, vẻ mặt không ngừng biến hóa, lúc ửng hồng, lúc tái xanh, lúc thấp giọng lầm bầm, lúc lại nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt cũng không ngừng dao động.

Người thuyết minh cười nói: “Tôi đang nghĩ, thí sinh Diệp Trùng có hay không lại cải tạo một cái quang não siêu cấp trong đầu?”

Phía dưới lại là một trận cười vang!

- Dấu ấn huy hoàng nhất trong 300 năm xây dựng học viện Lam Hải, hôm nay đã được sinh ra! Nhưng, làm người ta cảm thấy đáng tiếc là, người sáng tạo nên dấu ấn này lại không phải là học sinh của học viện Lam Hải! Điều này không thể không làm chúng ta tự hỏi lại mình! Giọng điệu thương xót của người thuyết minh làm rất nhiều học sinh của học viện Lam Hải trên ghế khán giả xấu hổ cúi thấp đầu.

- Được rồi, quay trở lại việc chính, chúng ta giờ hãy mổ xẻ một chút thiết kế có thể nói là hoàn mỹ này của thí sinh Diệp Trùng! Thí sinh Diệp Trùng bỏ qua cấu tạo chính là quang giáp hình người mọi người bình thường vẫn dùng, mà dùng ý nghĩ lấy máy bay (máy móc bay được) làm chính. Không thể không nói, sự lựa chọn này trong cuộc thi tiếp theo đây càng trở nên thực dụng. Bốn chi của quang giáp hình người trong cuộc thi tiếp theo lấy tốc độ làm mục tiêu chủ yếu không hề có tác dụng rõ rệt nào. Nhưng cậu ta cũng không lựa chọn cấu tạo máy bay xoay vòng trong ngoài ngược hướng hình đĩa tròn (giống đĩa bay ấy), mà lại chọn cấu tạo chính là hình mũi tên vô cùng cổ xưa lại không phải là trào lưu chính bây giờ.

- Động cơ chính nó dùng là Hỏa Liệt Diệu – III, đây cũng không phải là động cơ quang giáp trào lưu chính, cũng rất nhiều học sinh căn bản không có nghe qua cái động cơ này. Động lực của Liệt Hỏa Diệu – III mạnh mẽ, trọng lượng của nó chỉ bằng $\frac{1}{2}$ trọng lượng động cơ quang giáp trào lưu chính cùng cấp, hơn nữa, phạm vi khống chế hướng của nó là lớn nhất trong quang giáp cùng loại, cái này lại có thể bổ sung mức độ lớn sự thiếu hụt trong việc khống chế phương hướng của cấu tạo chính hình mũi tên. Cho nên, tuy rằng nó có khuyết điểm tiêu hao năng lượng quá lớn, nhưng thí sinh Diệp Trùng vẫn lựa chọn cái quang giáp này như cũ.

- Hai cánh hông ở đầu mút quang giáp không hề giống cánh hông thông thường là những phiến mỏng hợp kim, mà trên nó có nhiều động cơ hỗ trợ, có thể thực hiện đổi hướng trong phạm vi lớn, nhưng điều này đòi hỏi sư sĩ điều khiển cái quang giáp này cực cao.

- Ngoài ra nó cũng không giống hoàn toàn loại mũi tên truyền thống, mà là thực hiện ưu hóa từ cơ sở có sẵn, thực hiện ưu hóa không khí động lực học mới nhất, làm cho hệ số cản gió của nó giảm $\frac{1}{3}$ so với thiết kế ban đầu, sự cải tiến này, cũng thể hiện học thức lý thuyết căn bản thâm hậu của thí sinh Diệp Trùng, làm người ta khen ngợi a! Bây giờ lại có bao nhiêu thanh niên dưới 30 tuổi có hứng thú với lý thuyết căn bản chứ? Chứ đừng nói chi đến có thể có thành tích này!

- Hơn nữa, vị trí trọng tâm của quang giáp này cũng tuyệt diệu vô cùng...

Giọng nói của người thuyết minh chưa dứt, trên màn hình xảy ra sự thay đổi!

Tất cả cải tạo của Diệp Trùng đã hoàn thành, Diệp Trùng thấy thời gian hãy còn dư dả, liền phun sơn màu lam nhạt trên trên cái quang giáp này, hình dạng quang giáp quái dị làm người ta chếp miệng khen lạ.

Đây chính là quang giáp Phi Lạc Diệp Trùng từng cùng Đinh Dĩ Ninh cải tạo!

Nhưng bề ngoài và quang giáp Phi Lạc lần trước có chút thay đổi, đây là Diệp Trùng lợi dụng khoảng thời gian này thực hiện ưu hóa một lần nữa loại quang giáp hình mũi tên này, đương nhiên, trong đó, Thương cũng đóng vai trò rất quan trọng. Thương từng tỏ sự bất mãn cực độ với mình về việc làm cu li, hơn nữa đối với việc Diệp Trùng cố ý né tránh kế hoạch bồi dưỡng điều bồi sư gì đó cũng tỏ ra vô cùng tức tối. Đương nhiên, cái này bị Diệp Trùng coi như không thấy.

Diệp Trùng giống như trời sinh chỉ có hứng thú với quang giáp, còn đối với điều bồi sư, Diệp Trùng cho rằng kiến thức khô khan, nhiều như sương mù trên biển, làm Diệp Trùng sợ rằng né không kịp!

Thương cũng chỉ có than vãn vài câu, dù sao, điều bồi sư nếu như không thực hiện làm thực tế, cũng thật sự là quá khô khan!

Diệp Trùng suy đi nghĩ lại, rồi phun lên thân quang giáp 2 chữ “Phi Lạc”! Thiết câu ngân hoạch, uy nghiêm đáng sợ! Diệp Trùng tiện tay quăng bình xịt đi, tuyên cáo rằng quang giáp Phi Lạc đã hoàn thành!

Người thuyết minh dĩ dõm nói: “Động tác vừa rồi mọi người ngàn vạn lần đừng học theo! Mọi người không được tùy tiện quăng đồ vật lung tung, một khi bất cẩn trúng người thì không tốt đâu, cho dù không trúng người, nhưng trúng phải cỏ cây hoa lá cũng không hay ho gì!”

Không thể không nói vận may của Diệp Trùng quả thật không tồi, tất cả linh kiện trong mỗi phòng cải tạo đều không hề giống nhau, mà còn có một số bộ phận được cung cấp ngẫu nhiên, giống như Hỏa Liệt Điều - III của Diệp Trùng, lần này xuất hiện ở chỗ này hoàn toàn là may mắn!

Diệp Trùng nhẹ nhàng sờ bề mặt quang giáp sáng bóng, ánh mắt chăm chú đầy thâm tình làm dậy lên tiếng hét của vô số thiếu nữ!

Một màn tiếp theo làm mọi người kinh hãi!

Diệp Trùng xoay mình, chui vào buồng lái của Phi Lạc!

Y muốn làm gì? Trong lòng mọi người đều nổi lên câu hỏi đó! Ngay cả người thuyết minh cũng ngừng thở, mắt không chớp, chăm chú nhìn màn hình, sợ rằng sẽ bỏ qua một chi tiết nào đó!

Quang giáp Phi Lạc âm âm khởi động!

Trái tim mọi người đập mạnh! Hẳn muốn tự sát ư? Trời! Đây là chỗ nào? Đây là ở trong phòng cải tạo, hẳn bây giờ cách tường chỉ có 150 mét, khoảng cách 150 mét, với quang giáp thông thường có tốc độ 2 Hz, cũng tuyệt không tới thời gian 1 giây.

Không phải là tìm chết chứ!

Thiếu nữ trên ghế khán giả thất thanh hét lên, thậm chí có không ít người nhắm tịt mắt lại, không nhẫn tâm nhìn quang giáp xảy ra đụng chạm mạnh mà vỡ tan từng mảnh, kết cục trực tiếp hóa thành một đồng thối vụn của Diệp Trùng!

Ngay cả người thuyết minh cũng nhin không được phát ra một tiếng la hoảng!

Trong phòng cải tạo nhỏ hẹp, quang giáp bay với tốc độ cao làm người ta kinh tâm động phách! Một sự kích thích chưa từng có nổ bùng trong đầu óc tất cả mọi người.

Hắn điên rồi sao? Chẳng lẽ muốn trước khi chết biểu diễn một màn hoành tráng? Mấy người dự thị đồ kị với Diệp Trùng có mặt, ai cũng cười lạnh trong lòng!

Đột nhiên, quang giáp Phi Lạc của Diệp Trùng giống như một tia chớp màu lam, đột nhiên biến mất trước mắt mọi người!

Nhưng, va chạm trong suy nghĩ của mọi người không hề xảy ra!

Quang giáp Phi Lạc màu lam nhạt mạnh mẽ dừng lại, chỉ cách tường có 2 mét! Xung đột thị giác mãnh liệt đánh vào tâm linh mỗi người, sự thay đổi đột ngột từ cực động sang cực tĩnh làm trái tim của tất cả mọi người đều như đột nhiên bị co thắt lại!

Đây, đây có thể sao? Trong khoảng cách 150 mét, có người điều khiển quang giáp đua tốc độ đạt tới tình độ như thế này?

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Đây nhất định là trùng hợp! Đúng! Là may mắn!

Đây là suy nghĩ trong lòng của tất cả mọi người!

Ngay cả người thuyết minh cũng thở phào ra: “May mắn của thí sinh Diệp Trùng cũng thật là tốt, trong khoảng cách như vậy mà cũng có thể dừng lại được, thật là không còn gì để tả! Xem ra ông trời cũng không nhần tâm để một thiên tài yếu mạng như vậy! Nhưng loại tính cách lỗ mãng này của thí sinh Diệp Trùng, nên thay đổi mới tốt! Hệ thống đệm chống va đập bằng chất lỏng của quang giáp đua tốc độ vô cùng thô sơ, không hề đủ để bảo vệ an toàn tính mạng của sư sĩ trong quang giáp trước loại va chạm này! Hy vọng mọi người lấy đó làm gương, quý trọng sinh mạng!”

Cách nói của người thuyết minh lập tức được gần như mọi người đồng ý!

Đương nhiên, chỉ là gần như, trong biển người, ngẫu nhiên có vài ánh mắt lóe lên làm người ta khiếp sợ.

Diệp Trùng giống như không có việc gì, nhảy ra khỏi quang giáp Phi Lạc, sắc mặt bình thường, không hề có chút thay đổi nào, giống như việc vừa rồi chẳng qua chỉ là một việc nhỏ không đáng kể. Về mặt Diệp Trùng lại hồi phục về thờ ơ, lãnh khốc như bình thường, về mặt này lại làm dậy nên tiếng la hét của một bộ phận kha khá thiếu nữ!

Nhưng, cái này không hề có quan hệ với Diệp Trùng, Diệp Trùng đi tới trước quang não, tuyên bố mình cải tạo hoàn thành!

Chú thích: Trong thời đại này, có rất nhiều thứ có thể bay được, máy bay, phi thuyền, quang giáp, đĩa bay... Ngay cả một tòa nhà cũng có thể trôi nổi được nhờ hệ thống phản trọng lực. Vì thế, trong truyện này, khi nói tới máy bay tức là những thứ máy móc bay được, tiếng hoa là phi hành khí (Khí ở đây là cơ khí, máy móc, không phải là không khí).

Trong chương này có đề cập đến cụm từ “Thiết câu ngân hoạch”, đó chính là biệt hiệu của Trương Thúy Sơn, cha của Trương Vô Kỵ, bởi vì Trương Thúy Sơn sử dụng một cái thiết câu và một cây bút bằng bạc. Đồng thời một tuyệt chiêu của Trương Thúy Sơn là dùng bút để đối địch, chắc mọi người cũng nhớ việc Trương Thúy Sơn dùng bút khắc bài thơ về Đồ Long Đảo trên vách đá trong lần gặp Kim Mao Sư Vương đầu tiên, có lẽ cụm từ này dùng để mô tả nét chữ đẹp, có lực, uyển chuyển...giống như Trương Thúy Sơn dưới ngòi bút của Kim Dung.

81. Chương 81: Lời Mời Gọi Của Hiệu Trưởng

Biểu hiện vừa rồi của Diệp Trùng thậm chí vượt qua thực lực của giáo viên. Học viên của học viện Lam Hải đều là những tên có mắt để trên trán, vô cùng kiêu ngạo, nhưng đối với loại người này, chỉ cần có bản lĩnh thật sự, liền có thể có được sự kính trọng từ tận đáy lòng của bọn họ.

Diệp Trùng chính là dùng thực lực hơn người của mình để chinh phục đám người này!

Người đàn ông trung niên xa lạ trước mặt vừa nhìn đã biết là người sống trong sung sướng đã lâu, cái bụng to lớn phưỡn ra, cả người mặc đồng phục làm dáng vẻ hần xem ra có vài phần bất phàm. Nhưng đây không phải là điểm chú ý đầu tiên của Diệp Trùng! Hai tay hắn mập mập trắng trẻo, không hề có chút dấu vết từng tôi luyện qua. Thân hình hoàn toàn không hài hòa, năng lực vận động cực thấp. Diệp Trùng xác định, mình chỉ cần trong vòng 2 giây là có thể hoàn toàn đánh gục hắn. Ánh mắt hòa nhã, xem ra hình như không có địch ý.

Suy nghĩ chóng vánh, những nhận xét này, Diệp Trùng hoàn thành chỉ trong nháy mắt.

Diệp Trùng lúc này mới chú ý tới những mặt khác, người đàn ông trung niên xa lạ này, gương mặt trắng trẻo, mày râu nhẵn nhụi, khí chất ung dung, thường giữ một nụ cười mỉm, đáng vẻ làm cho người ta thân

thiết, dễ gần. Nhưng Diệp Trùng vẫn như cũ, không hề buông lời cảnh giác. Dương An trước mặt người này dường như vô cùng cung kính.

Diệp Trùng lạnh nhạt nhìn đối phương, không hề có ý mở miệng trước.

Người đàn ông trung niên cười ha hả, thò tay ra: “Xin chào, ta là hiệu trưởng học viện Lam Hải Lam Du Minh, rất vui mừng được gặp anh!”

Diệp Trùng cảnh giác nhìn tay phải đưa ra của hiệu trưởng, đây là gì vậy? Diệp Trùng vô cùng cảnh giác nhìn hiệu trưởng Lam!

Thương không khỏi chửi toáng lên trong lòng Diệp Trùng: “Ngu ngốc, đây là lịch sự! Lịch sự cũng không biết à? Trời, Mục dạy người cái gì vậy chứ? Hắn chẳng lẽ muốn người biến thành dã thú sao? Diệp tử đáng thương!”

- Lịch sự? Diệp Trùng nghi hoặc hỏi thăm: “Cái này cũng thật nguy hiểm, nếu như kẻ địch đột nhiên đánh lên thì làm sao?”

Giọng điệu Thương như sắp hôn mê: “Trời, Diệp tử, người phải mau thay đổi quan niệm đi. Bọn họ là con người, không phải dã thú! Con người sẽ không vô duyên vô cớ tấn công người khác! Ủm, mau nắm lấy tay hắn, khi người khác đưa tay ra mà người mặc kệ, đây là một loại hành vi thất lễ rất nghiêm trọng.”

- Ủm, đúng, là vậy đó, nhẹ nhàng nắm một chút là được rồi, nếu như muốn thể hiện thiện ý của người, hơi dùng sức là được. Trời! Diệp tử, hắn không phải dã thú! Người làm sao có thể đấu sức với hắn chứ? Thương kích động lật đật nói.

Hiệu trưởng Lam kêu lên thảm thiết, tay của Diệp Trùng giống như gọng kềm, thô bạo xiết lấy tay phải của hắn, hắn còn nghe được tiếng xương vỡ khê vang lên từ tay phải của mình, hắn như muốn ngắt xủ tại chỗ! Nghe thấy lời của Thương, Diệp Trùng rút tay phải lại nhanh như chớp. Hiệu trưởng Lam nhin không nổi nữa, gắt gao ôm lấy tay phải, hít hà xuýt xoa, đau tới nỗi khàn cả giọng, phong độ vốn có bấy giờ đã sớm biến sạch chẳng thấy đâu.

Diệp Trùng có chút ủy khuất giải thích với Thương: “Ta không hề dùng quá nhiều sức a!”

Thương vô lực đánh giá: “Cái tên không phải con người nhà người!”

Dương An mặt dần ra nhìn cảnh trước mặt, đầu óc liền bị “đoạn mạch”!

Hai người Diệp Trùng và Dương An nhìn hiệu trưởng Lam nhảy lên chơi chơi vì đau đớn, trong lòng Diệp Trùng vô cùng kinh ngạc, không ngờ hiệu trưởng Lam này tuy béo mập nhưng một loạt động tác này lại vô cùng linh hoạt.

- Bấy giờ người nên xin lỗi, do sai sót của người mà làm cho người ta bị tổn hại, không nghi ngờ gì, lúc này đây người nên xin lỗi! Thương hướng dẫn từng chút một.

- Xin lỗi? Sai sót của ta? Ta không có làm sai a! Diệp Trùng mù mờ nói, rồi lại bổ sung thêm 1 câu: “Hình như là sức của hắn quá yếu, ừm, năng lực chống đỡ kích cũng quá tệ đi!” Diệp Trùng dùng ánh mắt rất chuyên nghiệp đánh giá.

Thương tưởng chừng như muốn buông xuôi: “Mặc kệ thế nào, người xin lỗi trước đi!”

Diệp Trùng không lấy làm quan trọng nói: “Nếu như người kiên trì như vậy, đương nhiên có thể!” Đối với yêu cầu của Mục, Diệp Trùng về cơ bản đều có thể đáp ứng, còn đối với yêu cầu của Thương, chỉ trong tình huống Diệp Trùng cho rằng không quá đáng mới đáp ứng, bởi vì Diệp Trùng cho rằng, Thương còn xa mới lý trí bằng Mục!

Nhưng, xin lỗi dường như đối với mình không hề có tổn thất gì!

Diệp Trùng không chút thành ý xin lỗi hiệu trưởng Lam: “Rất xin lỗi, tôi không ngờ sức của ông lại yếu như vậy, tôi xin lỗi!” Lời nói cứng rắn của Diệp Trùng làm người ta không cảm thấy được chút ý xin lỗi nào.

- Đây là người xin lỗi à? Thương hỏi.

- Đương nhiên! Diệp Trùng xác nhận.

- Ta cảm thấy giống với tuyên bố của người thắng nhiều hơn! Mục phản kích.

- Ủ, 2 cái đó có gì khác biệt? Diệp Trùng nghĩ một lát rồi hỏi.

Mục cầm nín, từ bỏ nỗ lực cuối cùng!

Dương An bên cạnh nhìn thấy một vết bầm tím trên tay hiệu trưởng Lam, trong lòng không khỏi rét lạnh, thâm hạ quyết tâm về sau tuyệt không có bất cứ tiếp xúc thân thể nào với Diệp Trùng.

Hiệu trưởng Lam cuối cùng cũng cảm thấy tốt được một chút, miễn cưỡng hơi tươi cười: “Không sao, không sao, không ngờ sức lực của Diệp tiên sinh lại lớn như vậy! Diệp tiên sinh quả nhiên được trời để ý, tài năng hơn người, Diệp tiên sinh trẻ như vậy mà có thể có được thành tựu cao thế này, thật làm người ta phải tán tụng nha!”

Diệp Trùng nhìn hiệu trưởng Lam, không hề nói gì, làm cho hiệu trưởng Lam có chút xấu hổ.

Thương lại không nhận được mà xuất hiện: “Diệp tử, khi người ta nói xong 1 câu, tốt nhất người cũng nói 2 câu, nếu không sẽ làm không khí nói chuyện giữa 2 người vô cùng ngưng đọng!”

Diệp Trùng dứt khoát nói: “Nhưng lời hấn nói dường như toàn là lời thừa thãi!”

- À... coi như ta không nói! Thương lại mau chóng lui lại.

Hiệu trưởng Lam hình như cũng ý thức được cách nói chuyện này không hề thích hợp với Diệp Trùng, mau chóng thay đổi cách nói chuyện: “Diệp tiên sinh, ta muốn mời các hạ đảm nhận làm giáo sư của học viện Lam Hải chúng tôi! Không biết ý kiến của các hạ thế nào?”

Dương An bên cạnh mở to mắt, miệng há hốc không ngậm lại được! Không sai chứ, giáo sư? Giáo sư của học viện Lam Hải? Diệp Trùng có thể không hiểu, nhưng Dương An sinh sống từ nhỏ ở hành tinh Lam Hải thì biết, địa vị của giáo sư của học viện Lam Hải trên hành tinh Lam Hải cao quý cỡ nào, vào học viện Lam Hải chính là có ý người tương lai rất có khả năng bước vào tầng lớp trên của xã hội. Còn giáo sư của học viện Lam Hải ư? Nó chính là có ý người đã ngang hàng với tầng lớp trên của xã hội. Giáo sư của học viện Lam Hải không ai không phải là hạng tiếng tăm lừng lẫy, giáo sư dưới 30 tuổi của học viện chỉ có 1 mình Nhuế Tô, nhưng Nhuế Tô cũng 25 tuổi, còn Diệp Trùng trước mặt mới bao lớn? 20 tuổi! Tuổi trẻ thế này, cho dù là học sinh của học viện Lam Hải, chỉ e cũng là lớp cấp thấp thôi!

Làm thầy? Cái này cũng quá sốc đi! Dương An dùng ánh mắt quái dị nhìn Diệp Trùng, tên này thật là một con quái vật mà!

Hiệu trưởng Lam giải thích quyết định do chính mình đưa ra này: “Diệp tiên sinh thực hiện ưu hóa không khí động lực học cấu tạo chính của quang giáp hình mũi tên, thể hiện cơ bản lý luận vững chắc, thâm hậu của Diệp tiên sinh, tất cả giáo viên trong học viện của chúng tôi đều cho rằng các hạ đủ thực lực để có thể đảm nhận danh giáo sư của trường chúng tôi, đồng thời tôi còn trưng cầu ý kiến của 12 vị giám khảo, bọn họ đều cho rằng Diệp tiên sinh hoàn toàn có năng lực nhận công việc này. Đồng thời, thực lực Diệp tiên sinh biểu hiện ra không hề thua kém kỹ sư cải tạo cao cấp làm chúng tôi vô cùng xem trọng! Đương nhiên, trước khi Diệp tiên sinh nhậm chức, chúng tôi vẫn phải tiến hành một cuộc kiểm tra bắt buộc với Diệp tiên sinh, nhưng đây chỉ là một vòng theo trình tự mà thôi, tôi tin rằng, với thực lực của Diệp tiên sinh, cuộc kiểm tra này chắc là hoàn toàn không có vấn đề gì!”

Dương An ngây ngốc nhìn chằm chằm Diệp Trùng, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, hấn từ khi Diệp Trùng đi vào vẫn luôn thủ ở ngoài, căn bản không rảnh đi xem trực tiếp của trận đấu, cho nên tất cả việc làm kinh thế hãi tục của Diệp Trùng đều không biết gì. Vừa rồi, khi hiệu trưởng vội vàng dò hỏi tất cả những thứ có liên quan đến Diệp Trùng làm hấn cảm thấy vô cùng kỳ lạ! Nhưng không ngờ lại là việc như vậy!

- Đương nhiên, xin hãy yên tâm về đãi ngộ của Diệp tiên sinh, trường chúng tôi là một trong những trường nổi tiếng của 5 thiên hà lớn, đãi ngộ tuyệt đối là hạng nhất! Chúng tôi không chỉ sẽ trả lương cao, mà còn hỗ trợ tối đa cho các hạng mục nghiên cứu của Diệp tiên sinh! Hơn nữa giáo sư cấp bậc đại sư của trường chúng tôi cũng cực kỳ nhiều, nếu như Diệp tiên sinh tới trường chúng tôi sẽ phát hiện không khí học thuật của trường chúng tôi cực tốt, giao lưu giữa các giáo viên cũng cực nhiều. Tin rằng điều này đối với phát triển trong tương lai của Diệp tiên sinh sẽ có tác dụng thúc đẩy rất tốt!

- Diệp tiên sinh nếu như có yêu cầu gì, đừng ngại nói rõ, chúng tôi tận khả năng giúp các hạ giải quyết! Học viện Lam Hải chúng tôi vô cùng có thành ý với Diệp tiên sinh!

Diệp Trùng đối với lời của hiệu trưởng Lam không hề nghe lọt qua nhiều, hắn đang giao lưu với Thương.

Thương ngay khi hiệu trưởng Lam bắt đầu đưa ra hy vọng mời gọi Diệp Trùng, liền xông ra, cực kỳ hưng phấn: “Này, Diệp tử, mau đồng ý! Đãi ngộ của giáo sư học viện Lam Hải chính là hạng nhất đó nha! Hắc hắc, vào học viện Lam Hải thì có thể phát rồi! Không ngờ ngay cả loại trình độ của ngươi mà cũng được học viện Lam Hải nhìn trúng... Đó chính là kim cương vàng đó nha!”

Diệp Trùng không đồng ý nói: “Không đi, ta nếu đi rồi, mì trong tiệm của ông Tiền ai làm?”

Thương suy đi nghĩ lại: “Vây cũng đúng nha! Nhưng nếu ngươi đi học viện Lam Hải, tiền mỗi tháng khẳng định nhiều hơn nhiều tiền kiếm được 1 tháng của tiệm ông Tiền! Ngươi có thể chia 1 phần cho ông Tiền, như vậy ông ấy cũng có thể hưởng thụ hạnh phúc, không cần mở tiệm nữa!”

Diệp Trùng không tán đồng nói: “Tuy rằng ta không hiểu lắm, nhưng cũng biết ông Tiền đối với tiền không hề xem trọng! Chắc không phải là vấn đề tiền!”

- Ủm, vấn đề của mì, đúng rồi, trong tiệm của ông Tiền không phải có máy chế mì tự động sao? Thương hỏi.

- Đúng, nhưng mùi vị thứ đó làm ra thực là chán chết! Diệp Trùng nói.

Thương hưng phấn nói: “Chỉ cần chúng ta có thể ưu hóa máy chế mì tự động đó, ừ, có thể còn phải cải tiến, sau đó nhập vào các thông số của mì người làm, ta nghĩ nhất định có thể làm ra mì có mùi vị không khác mấy với của người làm ra!”

Diệp Trùng cẩn thận nghĩ một lát, cảm thấy vô cùng có khả năng, cũng hơi hưng phấn nói: “Không sai, cách này của Thương người tốt đó! Chúng ta trở về nhất định phải thử xem sao!” Diệp Trùng hận không thể lập tức về ngay.

- Nhưng, Diệp tử, nhưng chúng ta không có máy móc, cũng không có nguyên liệu, mấy thứ này đều cần tiền a! Không có mấy thứ này, chúng ta vốn không cách nào hoàn thành việc này. Thương giả bộ phiền não nói.

Diệp Trùng cũng lúng túng: “Đúng nha! Đây thật sự là vấn đề, hơn nữa mấy thứ này hình như cũng không rẻ!”

- Ủm, vậy đó, nhưng cách cũng không phải là không có! Thương nói với giọng điệu quái quái.

Chú thích: Trong tiếng hoa, từ lão sư và giáo sư có chung ý nghĩa là giáo viên, còn giáo sư trong tiếng hoa là Giáo thụ (), cũng có thể dùng giáo sư. Trong chương này, lúc tác giả dùng giáo sư, lúc dùng lão sư, không biết ý tác giả là sao nên dịch nguyên văn. Nhưng, như nói ở trên, 2 chữ này có cùng ý nghĩa là giáo viên.

82. Chương 82: Xong Việc

Ngay cả Thương cũng lâm vào trạng thái phát cuồng, hưng phấn kêu gào!

Hiệu trưởng Lam cười hì hì nhìn vẻ mặt phong phú lần đầu tiên xuất hiện trên gương mặt trơ trơ của Diệp Trùng, trong lòng thầm đắc ý, xem ngươi kia, ta không tin không lôi kéo được ngươi! Hiệu trưởng Lam đã gặp rất nhiều loại người, tự nhiên biết cái gì gọi là hợp với sở thích!

Diệp Trùng nghĩ là làm, đi thẳng tới mầy mò những máy móc mà nhiều thứ trong đó hắn ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn thấy qua này, không hề để ý tới hiệu trưởng Lam ở bên cạnh!

Hiệu trưởng Lam cười hì hì, cũng không cho đó là ngang ngược, lặng lẽ một mình rời khỏi, chỉ là trước khi ra cửa, dặn dò người phụ trách căn phòng cải tạo này, mặc kệ yêu cầu gì của Diệp Trùng, đều phải đáp ứng

toàn bộ! Cuối cùng đương nhiên không thiếu được cái gì mà nếu người không lo việc được chu đáo thì cuốn gói mà về nhà đi..., làm cho người phụ trách đó sợ hãi đến nổi gật đầu cứ như gà mổ thóc vậy.

Diệp Trùng ngay cả việc hiệu trưởng Lam rời đi lúc nào cũng không biết, nếu như hắn biết tính cảnh giác của mình lại tới mức này, không biết sẽ có cảm tưởng gì. Thương lần này cũng hợp tác một cách đặc biệt, lập tức lấy sơ đồ thiết kế của máy chế mì tự động từ mạng mô phỏng. Diệp Trùng và Thương không ngừng trao đổi, mà người phụ trách của phòng cải tạo này cẩn thận đứng bên cạnh châu chực, sợ Diệp Trùng một khi không vừa ý, vậy chén cơm của mình cũng đi tong luôn!

Người phụ trách thấy Diệp Trùng dần ra, đứng như trời trồng ở đó, không dám thở mạnh, chỉ sợ mình một khi không cẩn thận cắt đứt những ý tưởng kỳ diệu gì đó của Diệp Trùng.

Nghĩ tới mình vì tìm công việc này tại học viện Lam Hải, tốn biết bao công sức, những nỗi đau đớn, chua cay trong đó, trong lòng hắn không khỏi khó chịu!

Xã hội hiện đại vốn không có người chết đói, nhưng nếu người không có một công việc ổn định, vậy người chỉ có thể tới khu cứu tế, nhận cứu trợ của chính, cuộc sống tối thiểu của người hoàn toàn có thể được bảo đảm, nhưng nếu người muốn nhiều hơn, người không thể không bò lên!

Diệp Trùng và Thương trao đổi rất sôi nổi! Tuy rằng về mặt tính toán, Diệp Trùng thua xa Thương, nhưng linh tính Diệp Trùng lúc lúc lại để lộ ra thường làm Mục và Thương khen ngợi không thôi! Cho nên những ý tưởng kỳ diệu thông thường là do Diệp Trùng đề ra, còn Mục và Thương thì thực hiện việc luận chứng (chứng minh), bổ sung và hoàn thiện!

Đột nhiên, Diệp Trùng nghĩ tới 1 vấn đề, không khỏi đứng dậy nhìn xung quanh.

Người phụ trách vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Diệp Trùng, liền biết Diệp Trùng đang tìm đồ, liền vội chạy tới, cười nói: “Cậu muốn tìm cái gì? Tôi là người phụ trách ở đây, cậu muốn tìm cái gì chỉ cần hỏi tôi là được, hiệu trưởng vừa rồi có dặn dò, tài liệu ở đây tùy ý cậu lấy!”

Diệp Trùng ngây người, mới nhận ra người này tới gần mình như vậy mà mình lại không hề phát hiện, mặt không khỏi biến sắc, đến khi xác định đối phương không hề có địch ý mới thở phào một hơi, trong lòng ngầm cảnh tỉnh, mình ngàn vạn lần không thể lơ là!

Nhưng người ta đã nói như vậy, Diệp Trùng liền nói: “Tôi cần bột mì, còn cả nước nữa!”

Người phụ trách vừa rồi còn ngấm ngấm hạ quyết tâm cho dù Diệp Trùng muốn tài liệu có đắt đỏ, có quý hiếm tới đâu, hắn cũng phải thí mạng cùi để tìm cho Diệp Trùng, nhưng dù hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ tới thứ mà Diệp Trùng cần lại là bột mì và nước.

Diệp Trùng nhận lấy bột mì và nước mà người phụ trách vất vả, cực nhọc lắm mới tìm được, dưới ánh mắt sững sờ của người phụ trách, ở trong phòng cải tạo tiên tiến nhất hành tinh Lam Hải này làm mì bằng tay.

Qua 5 tiếng đồng hồ cố gắng, Diệp Trùng vừa ý nhìn cái thứ khá là to lớn trước mắt này, còn người phụ trách gần như 2 mắt trợn trừng. Do trong phòng cải tạo không có máy chế mì tự động, Diệp Trùng dưới sự hướng dẫn của Thương, sử dụng công cụ và tài liệu trong phòng cải tạo dứt khoát chế tạo một cái mới.

Diệp Trùng tỉ mỉ thưởng thức mì sợi mới làm ra, khi người phụ trách nhìn thấy Diệp Trùng không có bát đựng mì liền mang 1 cái chân rồng ruột của quang giáp nặng tới hơn 30 kg làm vật đựng, người phụ trách ngay cả ý muốn chết cũng có!

Ừm, mùi vị không tệ, gần như hoàn toàn giống với mình làm. Đương nhiên, Diệp Trùng không hề có ý mời người phụ trách dùng thử, giống như một cơn gió lốc, mang tất cả mì ăn sạch sẽ!

Diệp Trùng chỉ cái máy chế mì tự động này, hỏi người phụ trách: “Cái này tôi có thể mang đi không?”

Người phụ trách ngơ ngẩn gật gật đầu.

Nhìn Diệp Trùng như không có việc gì, nhắc cái máy mấy trăm kg biến mất khỏi cánh cửa, người phụ trách muốn khóc mà không có nước mắt, trời, tên này điên rồi sao? Hắn vừa rồi giống như nhìn thấy một câu chuyện cười trào phúng nhất, làm mì sợi trong phòng cải tạo xịn nhất của toàn hành tinh Lam Hải? Nhồi bột mì trên cả mét mặt bàn một trong 100 cái bàn siêu phẳng của cả thiên hà Farr? Lấy chân rồng ruột

của quang giáp trị giá hơn 100 ngàn kim cương làm thành vật chứa mì? Hơn nữa cái chân rồng ruột của quang giáp đó sau khi ăn xong cũng không thềm rửa!

Chẳng lẽ cả thế giới này đều thay đổi rồi sao? Đầu óc người phụ trách đã bị đoản mạch, ngơ ngẩn đứng ở cửa phòng cải tạo nhìn bóng dáng đang đi đằng xa của Diệp Trùng!

Ngày hôm sau, tin tức liên quan tới việc Diệp Trùng sắp nhậm chức giáo sư khoa cơ giới quang giáp học viện Lam Hải giống như mọc ra đôi cánh dài, mau chóng truyền khắp sân trường, chú ý của mọi người hoàn toàn nhắm vào tin tức này, mà hội thi sư sĩ vốn là nhân vật chính lại gặp phải sự ghẻ lạnh đầu tiên trong lịch sử.

Trong phòng hiệu trưởng.

Chỉ có 2 người Diệp Trùng hiệu trưởng.

Hiệu trưởng Lam khẽ cười nói: “Diệp tiên sinh, cậu có yêu cầu gì cứ nói thẳng ra! Tôi nghĩ chúng tôi nhất định sẽ hợp tác vui vẻ!”

Diệp Trùng nghĩ một chút, nói: “Tôi muốn theo học khóa học về Điều bồi sư!”

Thương không hề biết chút tin tức gì từ trước đột nhiên nhảy dựng lên: “Diệp tử, hắc, người cuối cùng cũng thông suốt rồi, quá tốt rồi! Ài, người không phải vẫn luôn không muốn học Điều bồi sư sao? Tại sao đột nhiên lại nghĩ thông vậy?”

Diệp Trùng lạnh nhạt nói: “Không có gì, chỉ là muốn có thêm nhiều Đa côn thạch thôi!”

- Đầu gối mà cũng thông suốt được? Thương nghi hoặc nói, lập tức trầm ngâm một hồi: “Diệp tử, ta biết người là vì ta mới chọn Điều bồi sư, đúng không?”

Diệp Trùng giống như không để tâm nói: “Không phải!”

Giọng điệu của Thương như sắp hôn mê: “Diệp tử, trả lời không nên thẳng thắn như vậy chứ, chẳng lẽ không thể hơi thỏa mãn chút lòng hư vinh nho nhỏ của ta à!”

Diệp Trùng không hề có chút đáng về nhân nhượng: “Không cần thiết!”

Tuy rằng 2 người vẫn không nhân nhượng lẫn nhau, nhưng một loại cảm giác ám áp xuyên suốt giữa Diệp Trùng và Thương!

Nếu như Mục cũng có thể cùng ra đây thì càng tốt! Diệp Trùng thầm nghĩ.

Hiệu trưởng Lam nghe thấy yêu cầu cổ quái này của Diệp Trùng không khỏi ngây người, nhưng rất mau chóng liền có phản ứng, lập tức trả lời: “Ừm, đương nhiên không có vấn đề! Không ngờ Diệp tiên sinh lại còn có hứng thú như vậy với Điều bồi sư, tôi nghĩ cô Giang của khoa Điều bồi sư nhất định rất hoan nghênh sự trao đổi giữa cô ấy và cậu! Ừm, còn có vấn đề khác không?”

Diệp Trùng thẳng thắn, trả lời dứt khoát: “Không có!”

Hiệu trưởng Lam gật gật đầu: “Vậy mời theo tôi sang bên này!” Hiệu trưởng Lam dẫn Diệp Trùng đi tới một căn phòng học bên cạnh, bên trong đã có 15 chuyên gia đang ngồi, họ sẽ thực hiện việc đánh giá trình độ của Diệp Trùng, để xác định Diệp Trùng có hay không có chân tài thực học, có đủ trình độ làm thầy tại học viện Lam Hải hay không!

Cả tòa nhà bây giờ đã đông nghịt người, khi học sinh khoa cơ giới quang giáp vừa nghĩ tới Diệp Trùng có thể sẽ dạy mình, mặt ai nấy đều hưng phấn! Mọi người đều chú ý động tĩnh bên trong phòng học này!

Nhuế Tô bây giờ cũng vô cùng hưng phấn!

Diệp Trùng có thể tạo thành ảnh hưởng lớn thế này có quan hệ trực tiếp với Nhuế Tô, nếu như không phải Nhuế Tô to gan chuyển tất cả tần số của học viện Lam Hải thành tần số Diệp Trùng đang ở, ảnh hưởng cũng sẽ không lớn như vậy! Đây cũng là lần đầu tiên hội thi sư sĩ mang toàn bộ ống kính vào một thí sinh trong đó! Nên biết, đây thực là có nguy hiểm cực lớn, rất dễ bị người ta chỉ trích!

Nhưng lần này nàng đã thành công! Sự quả đoán và gan liều hơn người của nàng đã làm nàng thành công!

- Vương Tiểu Nhị, ống kính đó của người phải ngắm chuẩn đó, lần này làm không tồi, chị đây về sẽ có thưởng! Nhưng người không được vênh vao đắc ý, lát nữa chỉ cần Diệp Trùng đi ra, ống kính của người lập tức nhắm vào hắn, hiểu chưa? Ta nói với người lần nữa, nhất định phải ngắm chuẩn, hừ hừ, chị đây sẽ lập tức tới trước mặt, chú ý góc độ ánh sáng, còn nữa, phải điều chỉnh âm thanh cho đồng bộ! Hừ, lần này nếu làm hỏng, hừ hừ...

Khi tâm trạng Nhuế Tô tốt sẽ xưng mình là chị, nếu như không được tốt, vậy thì xin lỗi rồi, mở miệng là lão nương!

Nhuế Tô xinh đẹp đứng trước cửa phòng học này, hôm nay nàng đặc biệt trang điểm một chút, vốn đã kiều diễm hơn người, bây giờ lại càng phong tình vạn chủng, học sinh bên cạnh, ai nấy đều lộ ra dáng vẻ thần hồn điên đảo, nhưng không ai dám tới gần Nhuế Tô trong phạm vi 10 mét.

(Chú thích: Phong tình vạn chủng (NV:): Chỉ dáng vẻ, cử chỉ của một người có rất nhiều loại, giờ dùng để chỉ ý những lúc khác nhau sẽ có diện mạo khác nhau, xem hoài không chán. Theo bản mới nhất của “Từ điển Hán ngữ hiện đại” (của TQ nha): có nghĩa là tình cảm nam nữ yêu nhau lộ ra cực kỳ phong phú.)

Hành lang vốn đông nghịt lại xuất hiện một màn quái dị, một người đẹp tuyệt thế, xung quanh lại có một khoảng trống hình tròn, một người cũng không có!

Nhuế Tô không khỏi đắc ý cười, hừ hừ, mấy tên nhóc này, ăn đủ quả đắng của bà rồi!

Nhuế Tô 25 tuổi, vốn là đẹp tựa tiên trên trời, thêm vào mấy năm này, khí chất càng thêm thành thực, nhấc chân, giơ tay đều đầy sức hấp dẫn của phụ nữ thành thực, đây lại là điểm mà mấy nữ sinh trẻ măng làm sao có thể so sánh được.

Theo lý mà nói, người truy đuổi loại nữ nhân như thế này phải như mây mới đúng!

Nhưng Nhuế Tô bản lĩnh cao siêu, khi nàng mới tới học viện Lam Hải đi học, nàng đã nổi tiếng là “Ma nữ Tô” của học viện Lam Hải, mọi người ai cũng sợ nàng 3 phần! Loại phụ nữ này, nào phải người bình thường dám trêu vào! Một số tên khỏe mạnh, can đảm cũng bị nàng chinh đến xác bác xang bang. Trong đám tân sinh mỗi năm, số chịu khổ trên tay nàng, thường phải tính bằng trăm!

Cửa phòng học đột nhiên mở ra, vẻ mặt Diệp Trùng như thường đi ra, theo sau lưng là hiệu trưởng Lam, mặt cười tươi như một đóa hoa.

Cả hành lang lập tức nhốn nháo cả lên!

Hiệu trưởng Lam không hổ là người từng trải, sắc mặt không có chút bối rối, mà bước nhanh tới trước mặt Diệp Trùng, hai tay ép xuống, ra dấu mọi người yên lặng!

Hiệu trưởng Lam nổi tiếng thực dụng có uy tín khá cao trong đám học viên, mọi người lập tức yên tĩnh trở lại, ngay cả “Ma nữ Tô” cũng yên lặng giống như một cô gái ngoan ngoan!

Thấy mọi người đều yên lặng, hiệu trưởng Lam cười ha hả: “Cho mọi người một tin tốt, tiên sinh Diệp Trùng đã chính thức được học viện Lam Hải chúng ta mời nhậm chức giáo sư khoa cơ giới quang giáp, hoan nghênh mọi người chọn học lớp của thầy Diệp!”

Oành, cả căn lầu lại sục sôi lên!

83. Chương 83: Nghi Hoặc

Diệp Trùng đi ra ngoài, vẻ mặt nhìn không ra bất cứ biểu hiện gì, vẫn là sự lạnh nhạt và thờ ơ trước giờ. Hành lang đông nghịt học viên lại bất ngờ tách ra một lối đi có thể đi lại tự do. Mọi người đều có vẻ mặt kính nể nhìn Diệp Trùng, dù sao, người có thực lực đều được mọi người tôn kính.

Nhuế Tô không dễ gì nắm bắt được một cơ hội, nào chịu bỏ qua như vậy, lướt một cái, “soạt”, chuyển tới trước mặt Diệp Trùng. Một nụ cười đủ để mê chết người xuất hiện trên mặt Nhuế Tô, phong tình vạn chủng, cười xinh tươi với Diệp Trùng: “Xin chào! Hoan nghênh tới học viện Lam Hải! Tôi là phó khoa khoa đạo diễn Nhuế Tô, sau này chúng ta là đồng nghiệp!” Giọng nói trong trẻo ngày thường lúc này lại đinh đĩnh

giống như sô cô la mới mở, ngào ngạt hương thơm! Tiếng tim đập trong cả hành lang đột nhiên tăng lên mười mấy lần trong tai Diệp Trùng!

Trong lòng Diệp Trùng liền phát lạnh! Bước lướt đi vừa rồi của người phụ nữ trước mặt này, sức mạnh và độ khống chế vừa đúng mức, chứng tỏ trình độ cận chiến cực cao của đối phương.

Diệp Trùng khẽ bước lùi lại, thân hình nhoáng một cái, tránh xa đối phương nửa bước, trong lòng đầy cảnh giác, vẻ mặt lại không hề thay đổi! Tay phải Diệp Trùng nằm ở vị trí có thể ra tay bất cứ lúc nào, toàn thân tuy thả lỏng nhưng lại khẩn trương, sẵn sàng ra tay!

Diệp Trùng mấy ngày này cũng hiểu rõ một đạo lý, nơi này và hành tinh rác không giống nhau, tuy rằng đều là dùng nắm tay nói chuyện, nhưng ở chỗ này, lại càng phải khéo léo, càng phải có tính lừa gạt mới được!

Diệp Trùng lạnh lùng nói: “Xin chào!” Tất cả học viên trong hành lang vẫn là lần đầu tiên nghe được giọng nói của Diệp Trùng, giọng nam trầm thấp tỏa ra từng luồng hàn ý, nhưng lại rõ ràng toát ra một sức hút đặc biệt, làm cho rất nhiều nữ học viên kêu lên.

Ánh mắt Diệp Trùng ép người như lưỡi dao sắc, phẳng phất như không lưu ý quét qua người của Nhuế Tô một lượt, Nhuế Tô chỉ cảm thấy người mình phát lạnh, không khỏi khẽ ôm lấy 2 cánh tay, dáng vẻ làm người thương hại này làm cả hành lang vang lên một loạt âm thanh xuýt xoa, ánh mắt của tất cả học viên nam đột nhiên mở to.

Diệp Trùng vẫn giống khúc gỗ như cũ, không chút thay đổi.

Hừ, hai tay quá trắng, da quá mềm, có dấu vết cực kỳ ít tập luyện, khả năng chống đỡ nhất định tệ vô cùng, Diệp Trùng xác định, mình chỉ cần 1 quyền, vô luận là đánh trúng vị trí nào trên người người phụ nữ trước mặt này, tuyệt đối sẽ làm ả cốt nhục phân ly! Nhưng tốc độ và độ khống chế sức mạnh mà nàng vừa thể hiện lại làm Diệp Trùng không dám xem thường.

Trong tất cả kỹ năng của Diệp Trùng, điều khiển quang giáp không nghi ngờ gì đứng hàng đầu, đây là mục mà hắn sở trường nhất, cũng là mục hắn tự tin nhất. Đứng thứ 2 chính là cơ giới quang giáp, trải qua sự giầy vò của mấy lão già trong Cục quang, còn có thời gian lâu như vậy không ngừng giao lưu, thảo luận với Mục Thương, thực lực phương diện này của Diệp Trùng cũng tiến bộ thần tốc. Còn thứ 3 mới là cận chiến! Kỹ xảo cận chiến của Diệp Trùng chủ yếu đến từ sự tranh đấu giữa bản thân hắn và dã thú, còn có trải qua một số huấn luyện cấp thấp của Hắc giác, luận kỹ xảo, hắn thật sự không đạt trình độ gì. Nhưng nếu là cùng người khác cận chiến sinh tử, tin rằng người sống sót sau cùng nhất định là Diệp Trùng. Nghĩ thử xem, sức mạnh không phải của con người và tốc độ không phải của con người, hắn lại xài toàn kỹ xảo liều mạng, cũng chẳng có ai có thể nghi ngờ sức sát thương của hắn.

Đối với kỹ xảo cận chiến của mình, Diệp Trùng biết rõ rất rõ ràng, nếu như tốc độ 1 người có thể so với mình, lại là thuộc phái kỹ xảo, vậy mình chỉ có thua mà không thắng! Ở Hắc giác, Diệp Trùng từng nhìn thấy giáo quan Huck trình diễn kỹ xảo cận chiến kinh người, tuy rằng sức mạnh và tốc độ của giáo quan Huck thua xa mình, nhưng Diệp Trùng cũng không tin mình đấu với loại kỹ xảo làm người ta hoàn toàn không nhìn thấu đó sẽ có bao nhiêu phần thắng!

Sức mạnh, tốc độ và kỹ xảo giống như 2 bên của bàn cân, có đầy mối quan hệ kỳ diệu làm người ta kinh dị!

Cánh tay và chân xem ra dường như đều rất mảnh khảnh, giả sử một chút sức mạnh cũng không có, vậy kỹ xảo cũng thành hoa thêu thoi!

Thật ra, Diệp Trùng không hề biết mình đã phạm rất nhiều sai lầm thông thường, hắn không ý thức được người trước mặt là một người phụ nữ, ừ, chính xác mà nói, hắn không hề ý thức được phụ nữ và đàn ông có gì khác biệt, hắn vẫn luôn đem mình làm đối tượng để so sánh với người khác, há không biết là hắn trong đám quái vật cũng chính là thuộc cấp lão đại!

Trong lòng Nhuế Tô cũng không bình tĩnh như nàng thể hiện, ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Trùng làm nàng toàn thân phát lạnh, cảm giác bản thân dường như bị hắn nhìn thấu. Mà động tác lùi bước của Diệp Trùng, còn có tư thế của 2 tay và vị trí lại làm nàng kinh ngạc vô cùng, huyền bí trong đó mấy học viên này không

biết, nàng thế nào lại không hay chứ? Nàng từ nhỏ lớn lên trong gia đình võ thuật, đối với loại tư thế không còn có thể quen thuộc hơn được nữa.

Đột nhiên, tuy xung quanh có nhiều người như vậy, nhưng Nhuế Tô lại cảm thấy không chút an toàn nào, giống như bị rơi vào một động băng lạnh lẽo. Nếu như em gái ở đây thì tốt rồi! Nhuế Tô thầm nghĩ!

Diệp Trùng nhìn qua Nhuế Tô một lần, nhẹ nhàng giống như một trận gió từ bên cạnh nàng lướt qua.

Nhuế Tô trong lòng lại kinh hãi, ánh mắt Diệp Trùng giống như rắn độc nhìn chằm chằm vào mình, một luồng hơi lạnh không thể áp chế từ đỉnh đầu xuyên suốt tới tận lòng bàn chân!

Học viên xung quanh xem ra, đây lại là một màn vô cùng cổ quái!

Đầu tiên là “ma nữ Tô” hóa thân thành thiên sứ, quăng ra cành ô liu cho Diệp Trùng, sau đó là lời chào lạnh lùng của Diệp Trùng, rồi 2 người nhìn nhau cả nửa ngày, Diệp Trùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn “ma nữ Tô” một cái rồi một lời cũng không nói, từ bên cạnh nàng ngênh ngang bỏ đi.

Giữa 2 người có điều cổ quái!

Đây là ý nghĩ trong lòng mọi người, ngay cả hiệu trưởng Lam cũng dùng ánh mắt quái quái nhìn Nhuế Tô!

Ổng kính của Vương Tiểu Nhị vốn không hề rời khỏi 2 người, một màn cổ quái này lập tức truyền đi khắp học viện! Vốn học viên đối với việc Diệp Trùng có hay không thuận lợi vào học viện Lam Hải dạy học đã cực nhiều, mọi người đều ở trước màn hình coi truyền hình trực tiếp hiện trường, một màn này cũng hoàn toàn xuất hiện trước mắt tất cả học viên!

Chẳng lẽ 2 người lúc trước đã quen biết? Chẳng lẽ 2 người lúc trước có gì đó dính líu? Những lời đồn đại đầy sức tưởng tượng mau chóng lan rộng trong sân trường học viện Lam Hải.

“Trường thuật suy luận và hàm nghĩa tiềm ẩn trong cuộc đối thoại giữa 2 thiên tài”, đây là phiên bản học thuật, “Tình nhân ngày trước, hôm nay lạnh lùng gặp mặt”, đây là phiên bản tin tức giải trí, “Phát triển tình yêu chị em, góc nhìn của tôi”, đây là phiên bản bình luận...

Chỉ một thời gian, trong sân trường rộn ràng hẳn lên, tiếng tăm của Diệp Trùng và “ma nữ Tô” như mặt trời giữa trưa, học viên nữ không ai không đầm ngực, dậm chân, giống như đàn ông có cảm giác an toàn mà lại trầm tĩnh như Diệp Trùng bây giờ đã không còn nhiều vậy, không ngờ tới lại bị “ma nữ Tô” tóm lấy trước, thế nào lại không làm người ta buồn bực? Còn tất cả học viên nam lại ngẩng mặt nhìn trời cười 3 tiếng, “ma nữ Tô” mà cũng có người trị được? Đây há không phải là may mắn sao? Hy vọng Diệp Trùng lão sư sau này có thể quản lý “ma nữ Tô” chặt chẽ, không nên lại thả nàng ra ngoài “làm xằng làm bậy”! Vậy thì cuộc sống tranh tối tranh sáng của chúng ta cuối cùng cũng có thể kết thúc rồi! Mà trong đó nhiều nhất là học viên nam của khoa đạo diễn!

Đáng tiếc, Diệp Trùng không hề cảm thấy là người trong cuộc, tuy rằng học viện sắp xếp cho hắn nơi ở thích hợp, Diệp Trùng vẫn cố sức mỗi ngày dành chút thời gian đi tới tiệm ông Tiền một chuyến, thuận tiện cũng có thể kiểm tra một chút tình huống hoạt động của máy chế mì tự động của họ Diệp có tốt hay không!

Còn Nhuế Tô, ở trong nhà vừa tức vừa hận, nhưng vẫn không nghĩ ra được cách nào!

Nhà họ Cơ.

Gương mặt Cơ lão gia tử vốn có vài phần tiên phong đạo cốt tái mét một màu, âm trầm làm người ta phải sợ!

Mọi người phía dưới thở mạnh cũng không dám.

Chỉ có Cơ Thượng Nhan đang bình tĩnh từ từ nói: “Theo kiểm kê lần cuối sự việc lần này, Sương chi Vịnh Thán Diệu bị người ta cướp đi, tử thương 26 người, căn cứ bị phá hoại nghiêm trọng nhất trong lịch sử đến giờ, hơn nữa, trong lần kiểm tra vật tư lần cuối, phát hiện còn bị mất một cục khoáng thạch không biết rõ!”

- Khoáng thạch không biết rõ? Cơ lão gia tử trầm giọng hỏi.

- Vâng, cục khoáng thạch không rõ này là do vô tình tìm được, về sau được đưa tới căn cứ nghiên cứu, tới tận trước 1 ngày bị mất, nghiên cứu vẫn không có kết quả. Trong quá trình nghiên cứu cục khoáng thạch

không biết rõ này, chúng ta phát hiện loại khoáng thạch này có thể nâng cao tính năng của hợp kim về mọi phương diện với mức độ lớn. Chúng ta đã thử pha trộn một lượng cực nhỏ loại khoáng thạch không biết rõ này lên mũi thương cây trường thương của Sương chi Vịnh Thán Diệu! Sau này kiểm tra, quả nhiên, tính năng của đầu thương đạt tới một mức độ kinh người. Chúng ta vừa chuẩn bị nghiên cứu, không ngờ lại bị người ta cướp đi!

Cơ lão gia tử trầm ngâm nói: “Người cho rằng đối phương vốn là tới vì cục khoáng thạch này?”

Cơ Thượng Nhan cung kính nói: “Vâng, cháu cho rằng như vậy!” Đại thiếu gia nhà họ Cơ lần này bị kinh sợ quá mức nghiêm trọng, bây giờ vẫn đang được trị liệu, cho nên mấy việc này hiện do Cơ Thượng Nhan lo liệu.

Cơ Thượng Nhan len lén liếc nhìn ánh mắt của Cơ lão gia tử, tiếp tục nói: “Điều may mắn là quang giáp Hồng Ngân vẫn không bị hư hao gì!” Sắc mặt Cơ lão gia tử cũng dịu xuống.

- Khi chúng ta dọn dẹp căn cứ, còn phát hiện một xác quang giáp, tuy rằng từng bị nổ tan tành, kết cấu chủ yếu của cái quang giáp này đã bị phá hoại, nhưng từ mấy mảnh vỡ này, chúng ta phát hiện, trình độ công nghệ chế tạo của quang giáp này so với Hồng Ngân của nhà họ Cơ chúng ta, còn có Sương chi Vịnh Thán Diệu đó nữa, đều cao minh hơn nhiều! Nói xong, Cơ Thượng Nhan tiếp lấy một mảnh vỡ quang giáp to bằng bàn tay từ trên tay thả hạ ở sau lưng.

Khi Cơ lão gia tử nhìn thấy miếng mảnh vỡ quang giáp đen bóng này, sắc mặt không khỏi đại biến, đột nhiên vội vàng hỏi: “Sư sĩ của cái quang giáp này vẫn còn chứ? Là sống hay chết?”

Cơ Thượng Nhan lắc đầu nói: “Hắn đã chết rồi, chúng ta không tìm thấy bất cứ thứ gì giá trị trên người hắn, chỉ có một thứ giống như mặt nạ bị phá hư, cái mặt nạ này đã bị tan chảy một phần rồi!”

Cơ lão gia tử phẩy tay, hồi thúc nói: “Mau mang cái mặt nạ đó tới đây ta xem xem!”

Cơ Thượng Nhan hoài nghi nhìn ông một cái, nhưng vẫn dặn thủ hạ đi lấy cái mặt nạ chỉ còn một nửa đó.

Cơ lão gia tử nắm lấy mặt nạ đã sớm không còn hình dạng này trong tay, sắc mặt không ngừng thay đổi, lát sau mới ổn định trở lại, nhưng lại chẳng nói cái gì.

Chẳng lẽ lão gia tử biết lai lịch của thứ này?

Cơ Thượng Nhan cẩn thận ngó sắc mặt Cơ lão gia tử, đoán đo một hồi, vẫn cẩn thận miễn cưỡng nói: “Gia gia, còn có một việc!”

Cơ lão gia tử nhíu mày nói: “Chuyện gì?”

84. Chương 84: Buổi Học Đầu Tiên

Cơ Thượng Nhan hồi hộp nói xong, vốn cho rằng Lão gia tử nhất định sẽ nổi trận lôi đình, song chờ cả nửa ngày lại chỉ thấy vẻ mặt Lão gia tử phức tạp nhìn mảnh vỡ màu đen trên tay, khẽ than: “Ài, người này còn nhỏ, không biết ngoài núi này còn có núi cao hơn! Trên đời này còn có rất nhiều tồn tại mà người nghĩ không ra!”

Cơ Thượng Nhan chấn động, không thể tin được nhìn Lão gia tử.

Lão gia tử vẻ mặt hiu quạnh, nhuệ khí ngày trước giờ chẳng còn gì, bây giờ trên mặt chỉ còn lại sương gió của thời gian, lưng hơi còng xuống, trước mặt Cơ Thượng Nhan giống như chỉ là một ông lão rất bình thường mà thôi!

Cơ Thượng Nhan sống mũi hơi cay, vài giọt nước mắt trên mặt rơi xuống.

Cơ lão gia tử phẩy phẩy tay: “Được rồi, các người đều lui xuống đi!”

Nhà họ La, La Hành nghe La Nhân nói xong, sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: “Tin tức chính xác chứ?”

Nhà họ La trải qua lần tấn công trước, nguyên khí đại thương, nhưng là tích lũy của thế gia không phải trăm năm mà thậm chí cả ngàn năm, chỉ cần không ngã, thường chỉ cần một liều chất xúc tác, liền có thể lại một lần nữa có được sức sống mới. Nhà họ La dưới sự lãnh đạo của La Hành, tẩy rửa đi đáng vẻ già cỗi lúc xưa, một lần nữa đi vào quỹ đạo phát triển cao tốc. La Nhân năng lực nổi trội, được La Hành xem trọng, trở thành tướng tài đắc lực dưới trướng La Hành.

La Nhân cung kính nói: “Thuộc hạ đã chứng thực tin tức này hoàn toàn chính xác!”

Ngón tay thon dài của La Hành gõ lên mặt bàn một cách nhịp nhàng, đột nhiên ngừng đầu hỏi La Nhân: “Người thấy việc này thế nào?”

La Nhân không cần suy nghĩ nói: “Nhà họ Cơ nhờ phương diện quang não mà thành danh, bị người ta sờ sờ như vậy rạch mặt, phỏng chừng đã kích phải chịu cũng không nhỏ! Căn cứ đó chúng ta vẫn không có cách nào thâm nhập vào trong, chỉ có vài người ở bên ngoài, nhưng lần này thực sự là rất âm ỉ rồi! Một người đó của chúng ta thừa nước đục thả câu mới có thể moi được một chút thứ có ích! Lần này bị người ta chơi trên đầu trên cổ thế này, e rằng nhà họ Cơ thế nào cũng sẽ có hành động mới phải lẽ!”

La Hành gật gật đầu, tán đồng nói: “Không sai! Với tính khí của Cơ lão gia tử, có một loạt hành động mới hợp lý! Nhưng, cuối cùng là người nào? Lại có thể thông qua quang não đánh bại nhà họ Cơ?”

Hai người vắt óc suy nghĩ, đột nhiên, giống như nhớ gì đó, 2 người nhìn nhau, trong mắt đều đầy vẻ sợ hãi! Chẳng lẽ...

Hội thi sư sĩ học viện Lam Hải cuối cùng cũng kéo màn lại, trật tự của trường học trở lại bình thường. Trong đám người mới của đợt này cũng có không ít người mới kiệt xuất, có thể được gọi là thiên tài, nhưng so với mấy lần trước, mức độ được chú ý bọn họ nhận được không thể so sánh với mấy lần trước. Mà tất cả điều này đều là do sự tồn tại của Diệp Trùng.

Diệp Trùng hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người!

Từ biểu hiện rực rỡ hấn bắt đầu trong trận đấu, làm cho tất cả đối thủ của mình trở nên mờ nhạt, rồi sau đó, quan hệ không rõ ràng giữa hấn và Nhuế Tô được đồn đại sôi nổi trong trường càng làm mọi người hưng phấn gấp mấy lần. Diệp Trùng trở thành tiêu điểm lớn nhất của học viện Lam Hải!

Đây là lần đầu tiên lên lớp của Diệp Trùng. Đương nhiên, trước đó, hấn đã cùng với Thương mô phỏng vài lần, phỏng chừng sẽ không có vấn đề gì lớn!

Học viện Lam Hải ở trong mạng mô phỏng đã xây dựng một ngôi trường của mình, ở trong này, học viên càng tiện lợi hơn, hơn nữa, đối với việc sử dụng các loại kho tư liệu cũng dễ dàng hơn, cũng sẽ không xảy ra tình huống bị quá tải!

Từ sau khi Diệp Trùng nhận được quyền sử dụng căn phòng cải tạo xịn nhất này từ tay hiệu trưởng Lam, Diệp Trùng gần như cả ngày đều ở trong này, hấn và Thương chơi vui vô cùng, năng lực tính toán của Thương tuy rằng thua kém Mục, nhưng sự khùng bố của khả năng tính toán ngay cả Diệp Trùng không nhay bén cũng có thể nhận biết được. Dù sao tất cả tài liệu đều không cần Diệp Trùng quan tâm, chỉ thị của hiệu trưởng Lam là: tùy ý hấn!

Thương nhắc nhở Diệp Trùng: “Diệp tử, người sắp phải lên lớp rồi! Thời gian sắp tới rồi!”

Diệp Trùng ngẩng đầu nhìn thời gian, ừ một cái, nhắc cái mũ kết nối mạng mô phỏng đã chuẩn bị sẵn, vào mạng mô phỏng.

Thương một phút cũng không yên ổn được: “Diệp tử, hắc hắc, việc của ngươi và Nhuế Tô đó lan truyền thật là cũng có lớp có lang (NV: có mắt có mũi) đó, nhưng, Diệp tử, Nhuế Tô này cũng tuyệt đối là người đẹp cực phẩm, hay là, người suy nghĩ một chút?”

Diệp Trùng lạnh nhạt nói: “Thương, đây đã là lần thứ 24 ngươi nói trong 3 ngày nay rồi, ngươi vẫn muốn ta trả lời lần nữa sao?”

- Diệp tử, hắc hắc, tư liệu của Nhuế Tô ta có toàn bộ, nếu như muốn, ngàn vạn lần đừng ngại ngần, cứ mở miệng hỏi!” Thương bật ra một tràng cười quái lạ.

Diệp Trùng cũng hết cách, Thương bây giờ dường như có dấu hiệu càng lúc càng sôi nổi, điều này thường xuyên làm Diệp Trùng cảm thấy khóc cười không xong. Thật là một tên làm người ta phải nhức đầu!

Không biết Mục rốt cuộc thế nào? Diệp Trùng có chút hoài niệm tên Mục lạnh lùng, hiền như khúc gỗ đó rồi!

Chẳng mấy chốc, trải qua vài lần kiểm tra thân phận, Diệp Trùng mới thuận lợi đi vào phòng học, đây là để phòng giáo viên nhờ người khác dạy thế, đồng thời cũng là ghi lại thời gian dạy học của giáo viên, đương nhiên, đối với loại kiểm tra thân phận ở mức độ này, Thương tự nhiên là không thiếu được một phen khinh thường!

Học viên lên lớp cũng phải kiểm tra thân phận giống như vậy, một khi thời gian học đã tới, hệ thống sẽ tự động cự tuyệt người khác đi vào, đối với những người thích đi trễ mà nói, không nghi ngờ gì, là vô cùng đau khổ! Còn ghi chép về sự chuyên cần của học viên cũng giống như vậy, chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong hệ thống đánh giá học viên.

Cách học của học viện Lam Hải vô cùng tự do, mỗi học viên có thể lựa chọn giờ học của bất kỳ giáo viên nào, chỉ cần người có thể thông qua kiểm tra đánh giá tổng hợp cuối năm.

Không gian phòng học mô phỏng vô cùng lớn, nhưng cảm giác không gian bình thường ở trong này không hề dùng được. Mỗi học viên chiếm một không gian độc lập tương đương nhau, còn Diệp Trùng thì giống như ở trước mặt bọn họ. Đối với Diệp Trùng, hoàn toàn nhìn thấy không giống vậy, trước mặt Diệp Trùng chỉ có vô số điểm sáng, trước mặt không có một ai, nhưng có thể nhờ một số thao tác giao lưu với học viên.

Diệp Trùng trầm tĩnh đi tới bục giảng ở chính giữa.

Do có thể tự do chọn học, cho nên buổi học này, số người tới nghe Diệp Trùng giảng bài có tới hơn 10 ngàn người, chiếm 2% (1/50) số học sinh toàn trường. Nhưng Diệp Trùng lại không chịu tí ảnh hưởng nào.

Dẫu sao, trước mặt hẳn không phải chỉ là một đám đốm sáng sao, ai lại đi sợ đốm sáng chứ?

Thời gian học bắt đầu.

Giọng nói của Diệp Trùng trầm thấp mà hơi mang theo hàn ý vang lên rõ ràng bên tai mỗi học viên. Lời nói của Diệp Trùng ngắn gọn, hùng hồn, không có chút lên xuống, điều này làm cho những học viên quen nghe bài giảng của những giáo sư tràn đầy xúc cảm cảm thấy một sự thú vị có phần khác lạ.

Nhưng, kiến thức phong phú của Diệp Trùng, cơ sở lý thuyết vững chắc lại làm cho đám học viên này phục tới sát đất. Ở trong Cực quang, đám lão già đó cũng thường dùng một vấn đề đơn giản mở đầu, rồi không ngừng đào sâu, sau đó thường có thể tiếp xúc tới vấn đề cốt lõi, mà trong quá trình đào sâu này, thu hoạch cũng thường rất to lớn!

Diệp Trùng tiếp tục sử dụng phương thức này. Cùng với sự đào sâu không ngừng, vẻ khâm phục trên mặt mấy học viên này cũng càng lúc càng nặng, nhưng Diệp Trùng lại không nhìn thấy. Có sự giúp đỡ của Thương, Diệp Trùng ở trong phòng học mô phỏng này là càng như cá gặp nước, đủ loại biểu đồ, số liệu, bảng biểu điện tử... trong thoáng chốc đã xuất hiện khắp nơi trước mặt mọi người.

Thông tin khổng lồ như vậy làm tất cả học viên trợn mắt, há hốc mồm!

Những bảng, biểu thông tin dùng trên lớp như thế này đều phải chuẩn bị trước khi lên lớp, không ngờ Diệp giáo sư lại bỏ công như vậy, thế nào lại không làm cảm tình của học viên không tăng mạnh? Cảm giác của những học viên không biết nội tình của Diệp Trùng đối với Diệp Trùng lập tức thay đổi!

Nhưng cảm tình là cảm tình, dù sao những thứ này đều là kiến thức chuyên nghiệp rất uyên thâm, người không hiểu chỉ cảm thấy nhàm chán, vô vị, ngủ gà ngủ gật.

Trong đám học viên này, chỉ có một bộ phận cực ít mới là học khoa cơ giới quang giáp thật sự, còn tuyệt đại đa số, chỉ là tới vì Diệp Trùng mà thôi. Mục đích của họ cũng không phải là nghe giảng, mà chỉ chờ tới thời gian 20 phút tự do thảo luận với giáo sư của mỗi buổi học.

Diệp Trùng lên lớp vẫn với dáng vẻ tà tà như vậy, làm cho mấy học viên nữ đó, ai cũng đắm say 2 mắt.

Rất nhanh, thời gian tự do thảo luận đã tới!

Diệp Trùng vừa nói 1 câu: “Có ai có vấn đề gì cần hỏi không?”

Gần như mọi đốm sáng trước mặt Diệp Trùng đều nhấp nháy liên tục, dù là Diệp Trùng có to gan, cũng không khỏi tê dại da đầu một hồi.

Trần tĩnh lại, Diệp Trùng tùy ý ấn vào một đốm sáng. Đốm sáng lập tức phóng lớn, Diệp Trùng cũng thấy rõ ràng hình dáng của học viên bên trong, hóa ra là một học viên nữ.

Học viên nữ rõ ràng không ngờ loại chuyện tốt này lại rơi xuống đầu mình, ngay người một lúc tại chỗ, ậm à ậm ừ hồi lâu mà không biết nói gì!

Diệp Trùng không nói lời nào, lập tức tiện tay đóng tần số của học viên này lại!

Diệp Trùng chậm rãi nhìn lướt qua tất cả đốm sáng, lạnh lùng nói: “Người không nghĩ kỹ vấn đề không được phép hỏi!” Tuy rằng ở trong mạng mô phỏng, ánh mắt lạnh như lưỡi đao sắc bén và giọng nói lạnh lẽo đâm vào tận xương cũng làm mỗi một học viên cảm thấy lạnh thấu xương. Tay của mọi người không khỏi dừng lại, hơn 10 ngàn người, lại hoàn toàn lâm vào trạng thái trì trệ trong vòng vài giây sau khi Diệp Trùng nói xong, không có đốm sáng nào sáng lên.

Thương ở trong lòng Diệp Trùng không vừa ý nói: “Diệp tử, người như vậy sẽ dọa người đẹp đi đó!”

Diệp Trùng: “Dọa chạy càng tốt!”

Sau một khoảng thời gian ngắn gián đoạn, tất cả đốm sáng dường như điên cuồng nhấp nháy.

Diệp Trùng không thêm tán gẫu cùng Thương, tiện tay ấn mở một đốm sáng.

Lần này là một học viên nam, học viên nam này rõ ràng trấn tĩnh hơn học viên nữ vừa rồi rất nhiều, hân hưng phấn hỏi: “Xin chào, thầy Diệp, tôi là một học viên của khoa sư sãi, tôi muốn hỏi thầy Diệp, tốc độ tay làm thế nào mới có thể nâng cao khá lớn? Thầy Diệp, thầy lại huấn luyện thế nào?”

Diệp Trùng bình thường nói: “Huấn luyện, không ngừng huấn luyện, còn phương pháp huấn luyện, không thể tiết lộ!” Phương pháp này là Mục dạy cho mình, không có hỏi qua ý kiến của Mục, Diệp Trùng tuyệt không dạy người khác, đối với những thứ học được trong Hắc giác, Diệp Trùng không dám dạy ra ngoài, như vậy sẽ tăng cao tỉ lệ mình bị Hắc giác phát hiện! Tuy rằng bây giờ xác suất mình bị tìm thấy dường như đã rất cao rồi!

Về mặt học viên nam đưa ra câu hỏi không khỏi lộ ra vài phần coi thường: “Không ngờ thầy Diệp lại cũng là loại người giữ kỹ bí kỹ của mình này! Ài, xem như tôi nhìn lầm người vậy!”

Diệp Trùng không để ý trả lời một câu: “Cậu thật sự đã nhìn lầm rồi!” Không đợi hân phấn đối liền đóng tần số lại. Hân nhìn lầm hay không có liên quan gì tới mình? Diệp Trùng không cho là đúng.

- Ta chỉ là giáo viên khoa cơ giới quang giáp, chỉ phụ trách trả lời những vấn đề liên quan tới cơ giới quang giáp! Diệp Trùng mặt không cảm tình đặt ra quy cũ.

Lại một hồi yên lặng!

85. Chương 85: Nhuế Bằng

Đối với học thức của Diệp Trùng, không ai có chút hoài nghi nào! Lời Diệp Trùng nói tuy rằng rất ngắn gọn, nhưng lại vô cùng tự nhiên (1), hơn nữa sự phong phú của thông tin đủ làm cho mấy giáo viên được gọi là yêu nghề đó phải đỏ mặt đầy mồ hôi!

Diệp Trùng bây giờ, ngoại trừ mỗi ngày đúng giờ phải đi tới chỗ ông Tiền, thời còn lại đều ở trong phòng cải tạo, đối với việc ngủ nghỉ, căn nhà trên hành tinh rác đó vẫn không thoải mái bằng ở đây!

Diệp Trùng nhìn Sương chi Vịnh Thán Diệu với dáng vẻ hoàn toàn khác này, thế nào cũng không thể liên tưởng tới cái quang giáp đẹp dễ Sương chi Vịnh Thán Diệu màu lam trắng ngày trước! Gam màu chính màu than chì làm Sương chi Vịnh Thán Diệu bây giờ xem ra vô cùng không bắt mắt, Diệp Trùng lại chỉnh sửa một cách đơn giản hình dáng của cánh gấp, Sương chi Vịnh Thán Diệu liền hoàn toàn thay đổi, ngay cả Diệp Trùng là người sử dụng Sương chi Vịnh Thán Diệu này về cơ bản cũng không có cách nào liên hệ 2

cái với nhau, Diệp Trùng phỏng chừng chắc là không dễ bị người ta vừa nhìn liền nhận ra ngay. Diệp Trùng lại tỉ mỉ kiểm tra tất cả các mạch quang, không có phát hiện bất cứ vấn đề gì.

Thương vẫn không ngừng lầm bầm, màu sắc này thật quá xấu, nhưng Diệp Trùng hầu như không thèm đoái hoài tới.

Nhuế Tô tức giận hằm hằm ở trong nhà, tên Diệp Trùng đáng chết này, lại làm cho lão nương xấu hổ trước mặt nhiều người như vậy, vừa nghĩ tới Diệp Trùng, nàng liền tức giận răng kèn kẹt. Nhuế Tô tức giận quăng gối, nhưng không biết làm sao để đối phó với Diệp Trùng, vừa nghĩ tới cặp mắt lạnh lẽo, không chút gợn sóng đó của Diệp Trùng, Nhuế Tô liền không kiềm được mà phát lạnh trong lòng, nàng dường như có một loại trực giác, nếu như mình không ngừng quấy rầy hắn, nàng hoài nghi Diệp Trùng có hay không sẽ giết chết mình, tuy rằng việc này nghe qua có vẻ có chút làm người ta sợ, nhưng trực giác này lại làm Nhuế Tô không dám manh động chút nào.

Giọng nói của mẹ từ trong bếp vang lên: “Tô Tô, mau đi vô đường gọi em con về ăn cơm, đứa nhỏ cứng đầu này, tính tình giống cha nó, đã luyện vô là quên hết mọi thứ! Tô Tô, mau đi đi!”

Trước mắt Nhuế Tô lập tức sáng lên, lập tức dạ một tiếng, rồi lao ra khỏi nhà.

Vô đường của gia đình Nhuế Tô ở cách nhà hơn 10 km. Vô đường của nhà họ Nhuế cũng có chút tiếng tăm trong khu Kiệt Sa. Tuy rằng cận chiến đã suy thoái, nhưng vẫn còn lâu mới lúc rút lui khỏi vũ đài lịch sử. Sự thịnh hành của quang giáp làm cho địa vị của người đánh cận chiến mau chóng xuống dốc, nhưng cũng có một số người vẫn cố chấp truyền lại những truyền thống này. Cận chiến đối với những loại nghề nghiệp như cận vệ, bảo an mà nói, vẫn giống như vậy, là tố chất cần phải có.

Cha Nhuế Tô 3 năm trước thua một trận cận chiến, chẳng bao lâu sau vì buồn bực, sầu não thành bệnh mà qua đời. Vô đường liền do em gái của Nhuế Tô, Nhuế Băng tiếp quản. Nhuế Băng, người cũng như tên, xinh đẹp vô cùng, nhưng lại lạnh lùng băng giá, thêm vào sát khí của những người tập võ lâu ngày hình thành, những người xung quanh không ai dám tới gần nàng trong vòng 2 mét, trừ Nhuế Tô và mẹ.

Năm ngoái, sau khi Nhuế Băng đánh bại vị cao thủ 3 năm trước đã đánh bại cha mình, từ đó cũng không ai dám tới cửa để khiêu chiến, mà tên tuổi của Nhuế Băng ở khu Kiệt Sa cũng như mặt trời giữa trưa, liền làm cho người tới học ở vô đường của nhà họ Nhuế tăng mạnh, còn Nhuế Băng không thể không tốn nhiều thời gian hơn cho vô đường.

Thật ra, với thực lực kinh tế của nhà họ Nhuế, Nhuế Băng căn bản không cần phải mở vô đường gì đó. Cha của Nhuế Tô mất đi, để lại một nỗi ám ảnh sâu đậm trong lòng Nhuế Tô và mẹ, 2 người đều không hy vọng Nhuế Băng lại mở cái vô đường đó, nhưng Nhuế Băng lại vô cùng kiên quyết, dưới sự khuyên nhủ không có kết quả, Nhuế Tô và mẹ chỉ có thể để mặc nàng.

Quãng đường 10 km đối với quang giáp mà nói chỉ là một cái chớp mắt. Nhuế Tô linh hoạt từ trong quang giáp nhảy ra, tư thế rớt xuống đất tuyệt đẹp làm đám đệ tử trong vô đường sáng rõ mắt, nhưng không ai dám tới quấy rầy nàng, sự lợi hại của đại tiểu thư so với chủ vô đường còn làm người ta sợ hơn.

Nhuế Tô thu quang giáp lại rồi chạy vào trong vô đường, trên đường còn chào hỏi mấy đệ tử của vô đường: “Luyện tập tốt nhé, rồi chị sẽ mua kẹo cho mọi người ăn!” Nụ cười tươi xinh đẹp, hô hấp của người không biết chuyện chắc chắn sẽ gặp khó khăn, nhưng mấy đệ tử của vô đường này lại như tránh rắn, bò cạp, hốt hoảng nhảy tránh. Nhuế Tô để lại một tràng cười như tiếng chuông bạc, chạy vào phòng trong của vô đường.

Thân hình Nhuế Băng dong dỏng cao, ngồi thẳng, chân bắt chéo, mái tóc đen như thác đổ rủ xuống lưng, hai mắt khẽ nhắm, gương mặt xinh xắn có vài phần tương tự Nhuế Tô, hai hàng lông mày nhạt như kiếm, đôi môi mỏng hơi đỏ mím chặt. Bộ đồ luyện võ màu trắng làm Nhuế Băng xem ra càng có thêm vài phần hiên ngang mạnh mẽ. Cánh tay thon dài gấp lại từ trong ống tay áo của trang phục luyện võ lộ ra một nửa, đặt tự nhiên trên đầu gối.

Nhuế Tô reo lên một tiếng, liền lao bổ lên người Nhuế Băng. Nhuế Băng đã cảm giác được ngay khi Nhuế Tô vừa vào cửa, mở mắt ra, thấy chị gái lao bổ lên người mình, bất lực cười cười, lập tức trong phòng như sáng lên, đóa hoa băng đột nhiên nở ra, tuyệt đẹp!

Đây rốt cuộc ai là chị, ai là em? E rằng trong lòng Nhuế Băng đang nghĩ như vậy.

Nhuế Tô cười hì hì ôm cái cổ trắng như tuyết của Nhuế Băng, thân mật nói: “Em gái, mẹ kêu chúng ta về ăn cơm kia! Còn mắng em là con bé điên, hì...”

Nếu như đám học viên của học viện Lam Hải nhìn thấy cảnh trước mặt, chỉ sợ chắc chắn sẽ hôn mê bất tỉnh, sau đó chỉ để lại những cặp mắt rớt đầy mặt đất!

Nhuế Băng ừ một tiếng rồi đứng dậy, trọng lượng của Nhuế Tô giống như chẳng chút ảnh hưởng đến nàng, động tác Nhuế Băng đứng dậy vẫn lưu loát tự nhiên như thường.

Mà Nhuế Tô không muốn buông tay lại giống như một con gấu koala treo trên người Nhuế Băng, Nhuế Băng rõ ràng đã sớm quen thuộc, không có điểm nào không thoải mái.

Trước khi ra khỏi phòng, Nhuế Tô mới nhảy xuống, lè lưỡi, tinh nghịch nói: “Hì hì, không thể bị họ nhìn thấy, nếu không, bà chị ta đây thật là mất mặt quá!”

Nhuế Băng lộ ra vẻ mặt đã sớm biết như vậy!

Nhuế Tô biết em gái này của mình si mê luyện võ, là một người cực kỳ truyền thống, nàng tuân thủ nghiêm ngặt mọi truyền thống, đối với những thứ hiện đại đều vô cùng bài xích, ngay cả quang giáp cũng chưa từng ngồi, mỗi ngày đều đi bộ về nhà.

Trên bàn cơm, Nhuế Băng ngồi thẳng, không chút khinh suất, còn Nhuế Tô lại lưỡi biếng nửa nằm nửa ngồi, không ra dáng vẻ gì. Nhân lúc mẹ đi bưng món ăn, Nhuế Tô sấp đến bên cạnh Nhuế Băng, lấy lòng nói: “Băng Băng, chị ở trong trường bị người ta ăn hiếp! Băng Băng, em phải giúp chị đó nha!”

Nhuế Băng lạnh nhạt nói: “Không thể nào!” Đối với người chị này, Nhuế Băng vô cùng hiểu rõ, tương tự, đối với tên gọi “ma nữ Tô” của nàng trong trường, Nhuế Băng cũng không rành hơn được nữa, ô hay, ma nữ không đi quấy rầy người khác coi như không tồn tại rồi, ai lại còn tự rước lấy xui xẻo, tự mình tìm khổ?

Nhuế Tô căm hận nói: “Chính là tên Diệp Trùng đó, tên khốn đáng ghét!” Nhuế Tô đáng vẻ như muốn khóc, lay lay cánh tay của Nhuế Băng: “Tên khốn đó mới tới, vừa tới đã khi dễ chị, chị lại không đánh lại hắn, ô ô, Băng Băng tốt, em không thể để chị bị ăn hiếp như vậy nha!”

Ánh mắt Nhuế Băng hoài nghi nhìn chị mình.

Nhuế Tô vừa khóc lóc vừa nói: “Tên khốn đó lợi hại lắm! Tốc độ nhanh làm ta cũng nhìn không rõ!” Nhuế Băng nghe nói, ánh mắt đắm chiêu, chiến ý trong lòng trong khoảnh khắc được khơi lên, một hai năm gần đây, Nhuế Băng vốn không gặp được cao thủ nào ra hồn, tới đẳng cấp của nàng, không trải qua tôi luyện trong thực chiến, muốn tiến lên một bước khó như lên trời! Đối với ánh mắt của chị, Nhuế Băng vẫn khá tin tưởng, năng khiếu của Nhuế Tô về mặt cận chiến lúc nhỏ vượt xa mình nhiều lắm, đáng tiếc sau này hứng thú của chị không phải là phương diện này nữa nên mới không tập tiếp, điều này đã từng làm cha buồn phiền một thời gian. Nhưng cho dù là như vậy, trình độ của chị cũng không phải là người bình thường có thể so sánh, chị nói bản thân cũng đánh không lại, vậy đối phương khẳng định là có trình độ của một cao thủ cận chiến!

Nhìn thấy hình dạng chiến ý của em gái tăng nhanh, trong lòng Nhuế Tô cười trộm không thôi, liền nói tiếp: “Băng Băng tốt, hắn ở trước mặt nhiều người như vậy khi dễ chị, em nhất định phải giúp chị trút giận! Băng Băng tốt, cầu xin em đó!” Nhuế Tô nghẹn ngào năn nỉ ỷ ôi, làm người ta thương hại.

Nhuế Băng do dự một lúc, chịu không nổi sự dây dưa của chị, chỉ có thể gật đầu đồng ý!

- Yeah!” Nhuế Tô la lên hoan hô, giơ 2 tay lên, vừa rồi mắt vẫn còn ngân ngấn nước, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, làm gì còn chút nào hình dạng thê thảm vừa rồi.

Nhuế Băng không khỏi khinh khỉnh nhìn, đáng vẻ như là nói quả nhiên là thế!

Nhuế Tô cười hì hì, nàng biết chỉ cần em gái đáp ứng chuyện của mình, thì nhất định sẽ giúp mình làm được!

Hai người Nhuế Tô và Nhuế Băng sánh vai đi trong khuôn viên học viện Lam Hải, một đôi mỹ nữ, Nhuế Tô phong tình vạn chủng, Nhuế Băng lạnh tựa băng sương, hai loại phong cách rõ ràng lại ở cùng với nhau, dọc đường đi, xác suất quay đầu lại đạt tới 100%.

Nhuế Bằng mặc một bộ đồ luyện võ màu trắng thu hút ánh mắt mọi người.

Hai người đều không bị ảnh hưởng tí nào, đối với Nhuế Tô mà nói, vừa bước vào học viện Lam Hải chính là bước vào địa bàn của mình, làm gì có chút nào sợ sệt? Còn Nhuế Bằng tâm chí kiên định, chỉ sợ là ngay cả núi sập trước mặt cũng không có thay đổi gì, huống chi chỉ là hoàn cảnh nhỏ như vậy? Sự thanh thản, thoải mái của 2 người ngược lại làm cho bọn họ xem ra có thêm vài phần tự tin.

Nhuế Tô đã sớm dò la Diệp Trùng mấy ngày nay đều lai vãng ở đâu.

Phòng cải tạo số 1 học viện Lam Hải, phòng cải tạo quang giáp này được gọi là tiên tiến nhất hành tinh Lam Hải. Người phụ trách của phòng cải tạo nhìn “ma nữ Tô” trước mặt, liền cảm thấy sợ hãi, “ma nữ Tô” lúc này nổi tiếng như mặt trời giữa trưa, ai gặp cũng sợ, nhưng hiệu trưởng vẫn luôn vô cùng xem trọng nàng, nàng nói muốn đi vào, người phụ trách nào dám ngăn cản? Huống chi Diệp Trùng vẫn còn ở trong, lời đồn về quan hệ của 2 người trong trường có rất nhiều phiên bản, nói không chừng người ta rất có khả năng là hẹn gặp nhau, nếu như mình phá hư chuyện tốt của 2 người bọn họ, e rằng ngày hôm sau mình sẽ gặp xui xẻo!

Người phụ trách thấy tình hình bất ổn, chân như được thoa dầu, vội vàng lui mất!

Nhuế Tô, Nhuế Bằng khí thế hùng hồn, xông vào trong phòng cải tạo!

Chú thích: (1)NV: : trong đó, , tức là vung bút, chỉ việc làm thơ, làm văn, viết chữ, vẽ tranh, vung bút tự nhiên, không bị câu thúc. Dùng để hình dung việc xử lý công việc vô cùng thành thạo, gọn gàng.

86. Chương 86: Chiêu Này Cũng Thật Là...

Diệp Trùng không có thói quen ngạo mạn, liền đứng lên. Ánh mắt chăm chú, hai người đi vào tầm nhìn của mình có một người mình đã gặp qua, người còn lại Diệp Trùng lại không quen biết. Song, chính người con gái Diệp Trùng không quen biết này, lại làm cho Diệp Trùng có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt!

Nhân lực kinh người của Diệp Trùng phát hiện nhịp chân của đối phương ổn định đặc biệt, khoảng cách của mỗi một bước chân hoàn toàn như nhau, giống như dùng thước đo vậy. Thương lúc này cũng thu lại điệu cười thường ngày, nghiêm túc nói: “Diệp tử, người gặp phải cao thủ rồi!”

Nửa thân trên của Nhuế Bằng như bàn thạch (tảng đá lớn), sừng sững không động, nhịp bước dưới chân lại như nước chảy mây trôi, tràn đầy một loại cảm giác nhịp điệu đặc biệt.

Diệp Trùng khẽ nheo mắt, tỉ mỉ đánh giá đối phương, hai chân lại điều chỉnh một cách không tự giác, thân hình Diệp Trùng lập tức như quý mị, hư ảnh nổi tiếp hư ảnh.

Diệp Trùng lần này thực sự cảm thấy nguy hiểm! Trực giác giống như dã thú của hắn miễn cưỡng cảm đến mức làm người ta không thể tin được, đây là điều mà Diệp Trùng vẫn luôn ý lại, thân thể giống như điều chỉnh một cách tự phát, Diệp Trùng theo bản năng khẽ nghiêng mình, tay trái đưa lên trước ngực, tay phải thủ thế sẵn sàng.

Diệp Trùng không hề phát hiện bất kỳ dấu vết không bình thường nào trên người con gái này, ngoại trừ đôi tay rõ ràng có dấu vết khổ luyện ra, trên người nàng không hề có chỗ nào khác lạ. Nhưng chính người phụ nữ giống như một người bình thường này, lại làm Diệp Trùng ngửi thấy sự nguy hiểm giấu sâu trong đó! Cực kỳ nguy hiểm!

Ánh mắt giống như Diệp Trùng của chim cắt làm Nhuế Tô phát lạnh trong lòng, chân không khỏi có chút loạng choạng. Ánh mắt Nhuế Bằng sáng rực lên, rõ ràng Diệp Trùng đã khơi dậy sự hứng thú cực lớn trong nàng. Rồi khi nhìn thấy thân hình như quý mị của Diệp Trùng, cho dù là Nhuế Bằng tâm chí kiên định cũng không khỏi khẽ biến sắc mặt. Giống như đã ngầm giao kèo, nhịp chân của Nhuế Bằng cũng thay đổi, mỗi một nhịp bước rải đều giống như một đường cong lớn bị gió thổi phồng lên, sung mãn một loại sức kéo đặc thù!

Hai người đứng đối mặt với nhau.

Nhuế Tô đứng xa xa một bên, trong lòng đột nhiên có chút hối hận, dường như lần này mình làm có vẻ hơi quá đáng rồi, nhưng lập tức liền tự an ủi chính mình, đợi Bằng Bằng đánh thắng rồi, ừm, chỉ cần giáo huấn hăn nho nhỏ là được rồi!

Diệp Trùng và Nhuế Bằng một câu cũng không nói.

Nhuế Bằng cho rằng mình tới đây sinh sự, có kiếm có hay không cũng như nhau.

Còn Diệp Trùng, trước giờ không có thói quen nói lời thừa thãi, hăn cho rằng, đánh nhau vốn không cần lý do, giống như mình sẵn bắt Bách Phệ Thử vậy. Hơn nữa, đánh không tuyên chiến, tỉ lệ thắng lại cao hơn!

Hai người cứ thế đứng đối mặt, ánh mắt của Diệp càng lúc càng lạnh, hơi lạnh có thể so với sông băng ở vùng cực làm cả căn phòng cải tạo như đột ngột bị giảm nhiệt độ, cả con người Diệp Trùng giống như một tượng băng, khí lạnh ghê người. Mái tóc dài của Nhuế Bằng phát phơ về phía sau, bộ đồ luyện võ rộng thùng thình không gió mà lay, còn cặp mắt vốn lạnh lùng của nàng lúc này lại hừng hực như lửa, bốc cháy rần rần, chiến ý lộ ra rõ ràng.

Một luồng sát cơ lóe lên trong đôi mắt khê khép của Diệp Trùng. Định ý của đối phương đã vô cùng rõ ràng, cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ làm bùng dậy ý thức bảo vệ bản thân mãnh liệt của Diệp Trùng, những khuôn sáo trong hiện thực vốn vô cùng mỏng manh trong đầu hăn, lúc này đây đã sớm bị hăn quăng ra đằng sau.

Vẻ mặt cực nhỏ này của Diệp Trùng không hề qua được ánh mắt của 2 người. Nhuế Tô vốn thông minh, sắc mặt liền trở nên trắng bệch, nàng biết, lần này gây họa lớn rồi! Lập tức trong lòng đại loạn!

Cảm giác của Nhuế Bằng càng thêm miễn cưỡng, cũng giống như vậy cảm giác được sát khí do Diệp Trùng phát ra rõ ràng, song nàng lại không hề hoảng sợ, điều này xuất phát từ sự tự tin mạnh mẽ vào thực lực của mình, cũng là niềm tin kiên định không gì sánh nổi của những cao thủ cận chiến đã trải qua sự tôi rèn cực khổ.

Diệp Trùng hừ lạnh một tiếng, mũi chân khê điểm, cả người mang theo vô số tàn ảnh, xông thẳng về phía Nhuế Bằng. Tiên hạ thủ vi cường, quan điểm này đã sớm ăn sâu vào trong xương cốt của Diệp Trùng, không hề vì đối phương là phụ nữ mà có chút thay đổi!

Tốc độ của Diệp Trùng rõ ràng vượt xa dự liệu của Nhuế Bằng, còn Nhuế Tô đang đứng xem bên cạnh nhin không được, hét lên thất thanh.

Diệp Trùng lần này không hề lưu tình, dốc sức mà đánh! Tốc độ không phải của con người lần đầu tiên xuất hiện trước mắt 2 người, 2 người đều bị chấn động mạnh!

Nhuế Bằng cho đến tận khi tay phải của Diệp Trùng cách cổ họng của mình chỉ có 5, 6 cm mới đẩy ra, tốc độ của Diệp Trùng ở ngoài dự liệu của nàng quá xa, bất ngờ không kịp phòng bị liền lập tức bị lâm vào thế bị động.

Tay phải bị đẩy ra, tay trái của Diệp Trùng giống như một ngôi sao băng, đánh về phía trước ngực của Nhuế Bằng, Diệp Trùng tin tưởng, quyền này nếu như đánh trúng, cửa hợp kim dày 20 cm cũng bị đánh vỡ!

Nhuế Bằng phản ứng cũng rất nhanh, tay phải xoay ra ngoài, gấp lại, 5 ngón tay mở ra, dùng lòng bàn tay ngăn cản một quyền mạnh mẽ này của Diệp Trùng! Bình! Tình huống cốt nhục phân ly trong dự liệu không có xuất hiện, điều này làm Diệp Trùng cũng không kim được mà ngăn người.

Sức mạnh của Diệp Trùng lớn thế nào, dù là Nhuế Bằng sớm có chuẩn bị, cũng vẫn bị quyền này đánh cho lùi hăn ra sau. Nhưng cách Nhuế Bằng lùi lại cực kỳ đặc biệt, 2 chân bất động, cả người giống như trượt băng, trượt về sau, tư thế uyển chuyển.

Sức mạnh thật lớn! Nhuế Bằng thâm kinh hãi, tay phải của nàng hiện giờ căn bản là không có cảm giác gì, sức mạnh của Diệp Trùng vượt xa dự đoán của nàng, có lẽ chỉ qua vài chiêu, tay phải của nàng sẽ bị phế đi! Tên này thật là một quái vật mà!

Diệp Trùng chỉ hơi ngẩn ra, rồi lại xông lên, cả người giống như 1 làn khói nhẹ, trôi về phía Nhuế Băng! Nhuế Băng liếc thấy thân ảnh của Diệp Trùng càng lúc càng gần, tuy rằng tay phải tạm thời mất đi năng lực hành động, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, không chút hoảng loạn.

Hai mắt Nhuế Băng thoảng qua vẻ khác lạ. Tay trái biến chưởng thành đao, từ từ nhấc lên.

Bổng, biến cố đột ngột làm Diệp Trùng vô cùng kinh hãi!

Nhuế Băng vẻ mặt nghiêm túc, bàn tay phải từ từ nhấc lên.

Tinh thần của Diệp Trùng không tự chủ được bị chưởng này hấp dẫn! Chưởng này giống như là trung tâm của thế giới này! Trong quá trình từ từ đưa lên này, cả thế giới đều theo đó mà thay đổi!

Rực sáng như mặt trời!

Tất cả mọi thứ chung quanh giống như trở nên chậm lại, một loại cảm giác kỳ dị làm Diệp Trùng khó chịu, gần như muốn ói máu, Diệp Trùng như ở trong một chất lỏng sền sệt, mọi động tác đều trở nên chậm vô cùng, nhưng lại rõ ràng vô cùng! Tinh thần của Diệp Trùng bị cánh tay chói mắt đang từ từ đưa lên đó hấp dẫn, không kìm chế được! Thân thể càng lúc càng không chịu sự khống chế của mình, mỗi khi làm một động tác cực nhỏ, Diệp Trùng đều cảm thấy cực kỳ tổn sức, Diệp Trùng từ từ trôi về phía cánh tay đó, giống như một con bướm đêm lao đầu vào lửa!

Song, một cảm giác nguy hiểm không gì so được quanh quẩn không đi trong đầu Diệp Trùng, Diệp Trùng cảm thấy mình giống như một con cá bị trói càng lúc càng chặt, dần dần mất đi khả năng khống chế thân thể của mình!

Khao khát đối với sinh tồn, ham muốn sống mãnh liệt, chỉ còn lại một tia lý trí, Diệp Trùng quả đoán thực hiện sự vùng vẫy cuối cùng!

Đầu lưỡi của Diệp Trùng đột nhiên bị cắn mạnh, sự đau đớn tột cùng làm tinh thần Diệp Trùng chấn động, vị mằn mặn làm đầu chí của Diệp Trùng mạnh mẽ dâng lên. Diệp Trùng hét to lên, sự trói buộc xung quanh lập tức bị chấn động!

Diệp Trùng không dám chần chừ, giống một con cá điên cuồng quẫy động, thân thể Diệp Trùng từ từ lấy lại sự điều khiển.

Mà lúc này, Diệp Trùng kinh hãi phát hiện mình đã tiếp cận phạm vi tấn công của đối phương, cánh tay đã nâng lên tới điểm cao nhất mạnh mẽ đánh xuống, cánh tay xinh đẹp giống như được khắc từ ngọc lại phát ra âm thanh bén nhọn như là lưỡi đao xé rách không khí!

Diệp Trùng không kịp suy nghĩ, nắm tay phải đỡ lấy ngọc chưởng của đối phương!

Diệp Trùng cảm thấy nắm tay phải giống như đánh lên thanh đao, bốn ngón tay của Diệp Trùng đau đớn muốn đứt rời, mà chỗ 4 ngón tay hiện rõ một vết trắng nhạt! Đau đớn làm Diệp Trùng không khỏi kêu lên, hít một hơi khí lạnh! Diệp Trùng cũng hoài nghi bốn đầu ngón tay này có phải đã đứt rời không!

Nhuế Băng cũng không dễ chịu gì, cứng đầu cứng, nàng thật ra đã chịu thua thiệt, sắc mặt trắng bệch ra, rồi lập tức giống như uống rượu, một màu đỏ bừng lan ra trên gương mặt lạnh lùng của nàng, nhất thời, đẹp không bút nào tả xiết!

Nhưng bất cứ vẻ đẹp nào hiện giờ muốn hấp dẫn Diệp Trùng, rõ ràng là còn khó hơn nhiều!

Diệp Trùng lần này may mắn chiếm chút tiện nghi, làm gì mà không biết đạo lý chớp thời cơ truy kích! Năm ngón tay trái của Diệp Trùng xòe ra, như tia chớp chọc thẳng tới trước ngực của Nhuế Băng, lần này nếu mà chọc được, với sức mạnh của Diệp Trùng, tuyệt đối sẽ là 5 cái lỗ máu sâu nhìn không thấy đáy, vậy thì Nhuế Băng hôm nay có 80, 90% phải gục tại chỗ này rồi!

Nhuế Tô ở bên cạnh trông thấy rõ ràng, thất thanh hét lên: “Đừng mà!” Một sự hối hận vô cùng xuất hiện trong đầu nàng! Nước mắt không kiềm được nữa, giống như chuỗi trân châu đứt chỉ, rơi tí tách trên mặt đất!

Diệp Trùng vốn bịt tai không nghe! Hắn đã quyết tâm hôm nay phải giết chết người phụ nữ suýt nữa giết chết mình này ở đây! Không thể để lại hậu hoạn! Một chiêu cổ quái vừa rồi của nàng làm Diệp Trùng khiếp

sợ trong lòng! Diệp Trùng cũng không dám khinh suất xác định lần sau mình và nàng ta gặp mặt, mình có thể thắng hay không! Hôm nay nếu không phải vào lúc quan trọng cuối cùng mình cần nát đầu lưỡi, chỉ e là đã chết ở đây!

Thật ra đây là Diệp Trùng hiểu lầm Nhuế Băng, Nhuế Băng có chiến ý mà không có sát khí, sự gò bó của quy luật của thế giới này mà bọn nàng phải chịu sâu đậm hơn Diệp Trùng rất nhiều! Diệp Trùng lấy mình để so người khác, sai lầm, sai lầm lớn lắm!

Nhuế Băng cảm thụ được sát ý mãnh liệt như là có thực của Diệp Trùng, dưới ý chí sinh tồn mãnh liệt, bạo phát ra trình độ vượt xa bình thường!

Tay phải của Nhuế Băng cuối cùng cũng khôi phục được một chút cảm giác, trong giờ phút giữa sống và chết này, Nhuế Băng vừa nhanh chóng lùi ra sau, cắn răng nâng tay phải lên, muốn chống đỡ tay trái của Diệp Trùng, sau đó lại không có chống đỡ, chỉ là tóm lấy cánh tay của Diệp Trùng!

Nhuế Băng không lo được nhiều việc, liều mạng tóm lấy tay trái của Diệp Trùng, cả người lại như mượn sức của Diệp Trùng mà bay về sau.

Diệp Trùng bây giờ cũng như cung mạnh hết đà, lần liều mạng vùng vẫy vừa rồi đó đã hao phí của hần thể lực và tinh thần cực lớn, rồi cứng đầu cứng với Nhuế Băng sau đó, tay phải Diệp Trùng bây giờ vẫn mềm oặt không có sức!

Tay Diệp Trùng vừa mới tiến vào vùng ngực của Nhuế Băng liền không thể tiến vào tiếp nữa, Nhuế Băng liều chết chống đỡ tay trái của Diệp Trùng!

Diệp Trùng thấy sức lực đã hết, liền thuận thế đổi chọc thành trào!

Nơi tay đụng vào mềm mại, nở nang, cao thủ cỡ này, mà sao cơ ngực vẫn mềm mại như vậy? Thật là quá không phù hợp với lẽ thường! Ý nghĩ này lóe lên trong đầu của Diệp Trùng. Diệp Trùng còn đặc biệt vân vê hai cái để chứng thực mình không cảm giác sai!

Thật là kỳ quái, lúc đầu nàng ta có thể cản được một chiêu toàn lực của mình, thân thể phải tôi luyện vượt xa người thường mới đứng chứ!

Nhuế Băng toàn thân cứng nhắc!

Diệp Trùng vừa tóm được, mặc kệ tiếng hét của Nhuế Băng, xoay lưng, thuận thế ném Nhuế Băng đi!

87. Chương 87: Thử Thách Đau Đớn

Đây chính là tinh thần mà Mục đã nói sao?

Đối với tất cả những lời Mục nói, mỗi một câu Diệp Trùng đều ghi nhớ cẩn thận! Một chiêu này cũng lật đổ hoàn toàn quan niệm liên quan đến cận chiến của Diệp Trùng!

Nhuế Băng giống như một đồng rác bị Diệp Trùng quăng đi. Thương vừa thấy tình hình có chuyển biến tốt, lập tức chui ra, chặc lưỡi ca thán: “Diệp tử, thật là không biết thương hương tiếc ngọc nha! Ủm, vừa rồi cảm giác ở tay thế nào? Diệp tử, ngươi thật quá bỉ ổi! Nhưng, lần này chiếm được tiện nghi thật sự là cũng quá tuyệt đi! Hắc hắc!” Thương phát ra một tràng cười quái lạ!

Diệp Trùng không quan tâm Thương, mà lại cẩn thận nhìn điểm rơi của Nhuế Băng, đồng thời cố hết khả năng hồi phục lại thể lực! Tình hình Diệp Trùng bây giờ cực kỳ không ổn, sự mệt mỏi và rã rời trước giờ chưa từng có, từng cơn, từng cơn đánh vào Diệp Trùng, tầng phòng ngự tâm linh kiên cường của Diệp Trùng từng chút, từng chút bị lung lay, Diệp Trùng liều mạng để bản thân mình giữ vững.

Chỉ cần một cú! Chỉ cần một cú! Chỉ cần thêm một cú nữa, thì có thể đánh bại nàng ta!

Diệp Trùng lẩm bẩm tự thôi miên mình, hình ảnh trước mặt càng lúc càng mơ hồ, bộ đồ tập võ màu trắng của Nhuế Băng phất phơ trên không trong mắt Diệp Trùng phảng phất giống như mây bay trên trời, càng lúc càng xa!

Diệp Trùng nỗ lực muốn mở cặp mắt ra, nhưng mắt lại không nghe lời mà từ từ nhắm lại! Ý thức của bản thân giống như rời khỏi thân thể, không cách nào điều khiển hiệu quả thân thể, Diệp Trùng dường như đứng không vững, cảm thấy choáng váng, Diệp Trùng trước giờ chưa từng cảm thấy yếu ớt như vậy! Thân thể bình thường mạnh mẽ không giống của con người giờ đây lại không thể để mình dựa vào. Đầu óc trống rỗng làm Diệp Trùng rất muốn cứ như vậy mà thiếp đi!

Nhưng niềm tin cố chấp không gì có thể so bì của Diệp Trùng chống đỡ bản thân hẳn không thể ngủ đi! Kể địch vẫn còn ở trước mặt! Ngủ chính là chết!

Thương cũng phát giác ra chỗ không ổn của Diệp Trùng, vội hét: “Diệp tử, nằm xuống đi, bọn họ sẽ không giết người đâu! Đừng cố chống nữa, tinh thần của người sử dụng quá mức quá nghiêm trọng rồi! Sóng não của người bây giờ rất bất ổn, mau nằm xuống! Nhanh! Không được gắng gượng nữa!”

Bị quăng đi, Nhuế Băng khi lướt qua một cái quang giáp trên không, mũi chân điểm nhấn một cái, giống như một con chim lớn, vụt tới trước mặt Nhuế Tô, khi tiếp đất rõ ràng có loạng choạng, nằng ồ định lại thân hình, giống như cơn gió, cặp lấy Nhuế Tô thoát ra khỏi phòng cải tạo!

Diệp Trùng miễn cưỡng mơ hồ nhìn thấy một đám mây trắng bay ra khỏi phòng cải tạo.

Diệp Trùng cũng không cố hơn được nữa, ầm một tiếng, ngã ngửa mặt trên đất, rồi cứ như vậy mà hôn mê thiếp đi!

Còn Nhuế Băng kẹp Nhuế Tô xông ra khỏi phòng cải tạo cũng không kéo dài được hơn, thân thể mềm nhũn, cũng may Nhuế Tô phản ứng nhanh, liền chụp lại được thân hình em gái, em gái bây giờ hoàn toàn không còn dáng vẻ cứng rắn giống như một nữ chiến thần của ngày thường, mà chỉ là một tiểu cô nương bình thường đáng thương bị hại, làm người ta vô cùng thương xót!

Nhìn em gái hôn mê, Nhuế Tô vừa nóng lòng như lửa đốt chạy tới bệnh viện, vừa lệ tuôn như suối! Đều trách mình, nhất thời nổi tính trẻ con, kết quả quấy thành thế này! Nhuế Tô lần đầu tiên cảm thấy hối hận như vậy đối với hành vi của mình!

Học sinh của học viện Lam Hải nhìn thấy Nhuế Tô khóc, ôm theo một người từ trong phòng cải tạo của Diệp Trùng chạy ra, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Giáo viên, học sinh nhìn thấy cảnh này trong đầu không ngừng suy nghĩ!

Tình hình của Nhuế Băng thậm chí hơn Diệp Trùng nhiều lắm! Diệp Trùng chẳng qua là tinh thần sử dụng quá mức quá nghiêm trọng, còn vết thương trên thân thể nhỏ đến đáng thương! Còn Nhuế Băng không chỉ vì bản thân sử dụng tuyệt chiêu mà tiêu hao tinh thần quá lớn, Diệp Trùng thoát khỏi sự bó buộc tinh thần của nằng cũng gây ra tổn hại rất lớn cho nằng! Còn thân thể nằng tuy rằng trải qua sự tôi luyện nhiều năm, nhưng so với thân thể dã thủ của Diệp Trùng, thật sự là còn kém xa! Đả kích của hai chương của Diệp Trùng đối với nằng cũng thật là quá lớn đi!

Nhưng trí mạng nhất là trảo đó của Diệp Trùng!

Nằng không bị hôn mê tại chỗ đã là rất kinh người rồi! Nếu như không phải nghĩ tới, mình mà ngã xuống, chị cũng sẽ gặp tai ương, nằng cũng thật sự có khả năng trực tiếp hôn mê!

Đả kích của một trảo này của Diệp Trùng đối với tinh thần của nằng lớn không có gì so sánh được!

Đối với một cô gái tuân thủ nghiêm ngặt và tôn thờ tất cả truyền thống mà nói, còn có cái gì đáng sợ hơn vậy chứ?

Tuy rằng thấy “ma nữ Tô” khóc lóc chạy ra khỏi phòng cải tạo của Diệp Trùng, mọi người đều rất tò mò đối với tất cả đang xảy ra ở nơi này, nhưng lại chẳng có một người nào tới gần căn phòng cải tạo này trong vòng 10 mét! Ngay cả người phụ trách của phòng cải tạo số 1 cũng chạy ra xa.

Ánh mặt lạnh lẽo và tính cách lãnh khốc của Diệp Trùng được lưu truyền rất rộng rãi trong học viện Lam Hải! Tuy rằng không đến mức sợ hãi, nhưng ít nhất không có ai dám tới quấy nhiễu Diệp Trùng!

Chính vì vậy, không ai tới làm phiền Diệp Trùng, Diệp Trùng nằm trên sàn nhà ngủ trọn 1 ngày, chỉ tới hôm sau, Diệp Trùng mới từ từ tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, toàn thân vô lực!

- Tỉnh rồi à? Giọng nói lãnh đạm vang lên trong lòng Diệp Trùng.

Diệp Trùng ôm lấy đầu, hít một hơi khí lạnh, khàn giọng nói: “Ừ, nhưng đầu đau quá!” Đầu Diệp Trùng bây giờ giống như bị bóp ra vậy, nhưng không có cách nào ngăn được!

- Theo như tư liệu cho biết, đây thuộc về hiện tượng hậu di chứng của việc tinh thần bị sử dụng quá mức (thấu chí) nghiêm trọng! Có thể nhờ máy điều dưỡng sóng não, phương pháp hôn mê tự nhiên các loại mà khôi phục!

- Máy điều dưỡng sóng não? Thứ đó chúng ta lại không có! Diệp Trùng vẫn ôm đầu, đột nhiên giống như nghĩ thông cái gì,: “A, người là Mục?”

- Không cần phải hỏi! Mục trả lời.

- Thương đâu?

- Theo như ước định, hẳn phải yên tĩnh ở đó 11 ngày!

Đột nhiên nghĩ tới một chiêu cổ quái đó, Diệp Trùng lập tức hưng phấn trở lại, quên luôn đau đầu: “Mục! Một chiêu đó của người phụ nữ đó chính là tinh thần mà người nói ư? Người không phải nói qua công kích của người thiếu tinh thần sao?”

Mục trầm mặc một hồi mới nói: “Tư liệu không đủ, không cách nào phán đoán!”

Diệp Trùng thất vọng nói: “Không cách nào phán đoán? Ừ, nhưng ta cảm thấy hình như là nó đó! Loại cảm giác đó thật là đáng sợ! Làm người ta không khỏi sinh ra cảm giác dù có phản kháng thì cũng vô dụng! Nhưng, nếu như điều khiển quang giáp, làm cho công kích của mình bao hàm tinh thần hình như là thật không thể nào nha!” Sức chú ý của Diệp Trùng hoàn toàn bị vấn đề này dẫn dụ, đầu vốn đau tới muốn chết bây giờ dường như Diệp Trùng không còn cảm thấy, tay cũng từ ôm đầu mà hạ xuống sờ cảm rồi!

- Diệp tử!

- Hả? Sức chú ý của Diệp Trùng chuyển tới trên người Mục.

- Đầu của người không đau sao? Mục đột nhiên hóa thân thành ác ma, chơi một chiêu ác độc này.

Sức chú ý của Diệp Trùng lập tức bị chuyển tới đầu của mình, cơn đau đầu tạm thời vừa rồi không chú ý tới như nước lũ kéo tới, Diệp Trùng la thảm lên một tiếng, tay lại từ cầm ôm lấy đầu, vừa hít khí lạnh vừa cắn răng cắn lợi nói: “Mục chết bầm, không ngờ người lại vô sỉ như vậy!”

Mục ưu nhã cảm tạ: “Cám ơn đã khen! Theo tư liệu cho biết, lời này rõ ràng hàm chứa sắc thái tình cảm của một người rất mãnh liệt, không hề phù hợp dùng để phán đoán tính chất của các loại sự vật nào đó! Diệp tử, người nên vui vẻ mà cảm nhận cảm giác đau đớn khó có được này đi!”

- Mục, chẳng lẽ không có cách giảm nhẹ đau đớn sao? Đau đớn muốn chết đi sống lại, Diệp Trùng buông vũ khí đầu hàng!

Mục bình tĩnh nói: “Ừ, cách thì có!”

Diệp Trùng nhìn thấy một tia sáng ban mai, vội hỏi: “Cách gì?”

Mục giới thiệu nói: “Phương pháp này không dùng thuốc, cũng không thực hiện tiêm chích cơ thể gì, an toàn hiệu quả, mà hiệu quả thì rõ ràng, vừa thực hiện, liền thấy ngay hiệu quả...”

Diệp Trùng hít một hơi khí lạnh: “Cách giải trừ đau khổ dùng tay?” Khi ở trên hành tinh rác, Diệp Trùng có 1 lần sử dụng tinh thần quá độ trong căn cứ huấn luyện ý thức, làm cho bộ phận thần kinh điều khiển 2 tay trong trung khu thần kinh vượt quá giới hạn do ý thức và hai tay của Diệp Trùng hình thành, do đó mà sinh ra cảm giác đau đớn kịch liệt, mà Mục chính là dùng cách này để giúp Diệp Trùng giải trừ nỗi đau. Phương pháp này giờ vẫn còn như mới trong trí nhớ của Diệp Trùng!

Mục nói: “Không sai!”

Từng cơn từng cơn đau đớn không ngừng nghỉ tấn công đại não của Diệp Trùng, Diệp Trùng cảm thấy đầu mình bây giờ như sóng cồn không an phận đang gào thét dữ dội, ý thức đang tỉnh táo của mình lại như có

độc đứng ở bãi đá ngầm đó, đứng sừng sững trong biển lớn đang gập dứ, một hồi bị nuốt chửng, một hồi bị nhả ra, nước biển của sự đau đớn vẫn không ngừng nghỉ bào mòn bãi đá ngầm ngăm ngăm ngăm có chút lung lay này! Không biết bao giờ mới chấm dứt!

Giày vò người ta như vậy! Diệp Trùng cảm thấy mình sắp nổi điên rồi, nỗi đau dài không như nỗi đau ngắn, Diệp Trùng với giọng điệu can đảm nói với Mục: “Vây... Mục... người ra tay đi! Nhưng ngàn vạn lần phải ra tay chính xác đó!”

Mục thông thả nói: “Phương pháp này không khuyến khích sử dụng!”

Diệp Trùng không khỏi kỳ quái hỏi: “Tại sao?”

Mục lạnh nhạt nói: “Bây giờ, loại hiện tượng này đối với việc bồi dưỡng tinh thần của người vô cùng có lợi, đương nhiên, điều kiện trước tiên là người phải cảm nhận toàn bộ quá trình!”

Diệp Trùng kêu thảm một tiếng: “Vây người nói làm gì, vậy há không phải là nói không sao?”

Mục rõ ràng vô cùng tán đồng với câu nói này của Diệp Trùng: “Chính xác, là nói không!”

Diệp Trùng không nhin được nữa, lớn tiếng chửi mắng: “Mục chết bầm, người... người... lại...” Diệp Trùng có cảm giác như sắp hôn mê rồi.

Mục nói: “Vì để tăng cường hiệu quả, cho nên tăng thêm kích thích nhất định rõ ràng là điều tất nhiên thôi!”

Diệp Trùng gần như hết hơi nói: “Hừ... Mục... người thật âm hiểm mà!”

Mục nói: “Theo như tư liệu cho biết, lời ta nói toàn là lời thật!”

Diệp Trùng lười tranh luận với Mục, mà phỏng chừng mình cũng không phải là đối thủ, Mục và Thương, 2 tên này không có ai tốt!

- Ta ngủ bao lâu rồi! Diệp Trùng vừa khổ sở chống chọi từng cơn đau trong đầu, vừa hỏi.

- 28 giờ 36 phút! Mục trả lời chính xác.

- 28 giờ? Diệp Trùng hết hơi lằm bằm nói, đột nhiên nhớ tới điều gì, nhảy dựng lên, mặc kệ cơn đau: “A, vậy ta há không phải đã quá thời gian lên lớp rồi sao?” Diệp Trùng đối với việc lên lớp không hề có cảm giác gì, nhưng là một bên trong một giao dịch công bằng, Diệp Trùng vẫn cố hết sức làm tốt việc của mình!

- Không cần đâu, ta đã lên lớp giùm người rồi! Mục bình tĩnh nói.

- Người giúp ta lên lớp?

- Ủ!

- Cũng phải, trong mạng mô phỏng, người và Thương quá mạnh rồi! Phỏng chừng mấy cái hệ thống kiểm tra thân phận đó đối với người có cũng như không! Ngày đầu tiên lên lớp, cảm giác thế nào? Diệp Trùng tò mò hỏi.

- Theo tư liệu cho biết, 1 từ cảm giác không thích hợp dùng cho bất cứ phi sinh vật nào!

- Mục, người vẫn không có chút tình cảm gì như vậy!

- Diệp tử, đầu của người!

- A... a... Mục... người, người thật ác...

(Chú thích: trong tiếng hoa, khí lạnh chỉ bệnh tật, đau đớn... Không kiểm được từ thay thế nào ngắn gọn nên để nguyên)

88. Chương 88: Công Nghệ Sinh Học Phiền Phức

Đối với chữ Điều bồi sư, khi nói về ngành học, môn học, sẽ dùng từ công nghệ sinh học, khi nói về người sẽ giữ nguyên là Điều bồi sư.

Nhân tiện giải thích thêm, năm 2000 có được trường khoa công nghệ sinh học của trường Đại học tự nhiên TP HCM lúc bấy giờ giới thiệu sơ về ngành này, ngành này cần người học có kiến thức vững vàng về vật lý và hóa học, sinh học chỉ cần biết cơ bản. Kiến thức vật lý và hóa học dùng để tạo dung môi và các tác nhân tác động tới các tế bào, nguyên tử. Về việc chế tạo các loại dung môi, lúc đó trên thế giới có không nhiều lắm và phần lớn được giữ bí quyết, giá bán rất đắt, 100cc dung môi thường có giá hàng ngàn đô la hoặc thậm chí hơn. Đây có lẽ là một trong những lý do tại sao ngành Công nghệ sinh học non trẻ của Việt Nam thua kém các nước khác, như Thái Lan chẳng hạn.

Thông tin trên chỉ có giá trị tham khảo vì việc đó cũng là việc xảy ra đã lâu, có thể hiện nay đã khác. Ví dụ điển hình là năm 2004, trường Đại học khoa học tự nhiên đã đầu tư một phòng thí nghiệm công nghệ Nano với chi phí là 4,5 triệu đô la, trong đó có 1 phần để phục vụ cho công nghệ sinh học. Nếu ai là người trong ngành, có thể đính chính hoặc cung cấp thêm thông tin trong mục bàn luận về truyện này theo link ở dưới.

- Mục, người xác định là chúng ta phải đi ư? Diệp Trùng vừa đi vừa hỏi.

- Ủ, cách nói này của Thương không sai chút nào! Theo tư liệu cho biết, Đa côn thạch thật sự có thể nhờ bồi dưỡng định thức mà kích thích phát triển. Mục trả lời.

- Trời! Công nghệ sinh học! Vừa nghĩ tới đau khổ của mấy ngày nay, Diệp Trùng lại buồn bực vô cùng. Mấy hôm trước, cơn đau đầu mới bắt đầu thuyên giảm, đầu Diệp Trùng đau suốt 3 ngày, cuộc sống địa ngục 3 ngày, Diệp Trùng gần như cắn nát mất cái răng, cuối cùng cũng qua được. Tuy rằng Diệp Trùng không tự mình cảm thấy, nhưng Mục cho hắn biết, tinh thần của hắn ngưng luyện hơn trước nhiều, sóng não cũng mạnh hơn trước.

Tính ra có chút thu hoạch, không uống công chịu khổ! Diệp Trùng chưa kịp ăn mừng thì bị Mục thúc đi học lớp công nghệ sinh học. Cũng may lúc rảnh, Mục dạy cho Diệp Trùng thương pháp mà mình tổng kết ra. Kết quả tổng kết của Mục mang theo phong cách nhất quán của hắn, đơn giản, hữu hiệu. Bộ thương pháp này có lẽ không thể được gọi là thương pháp, nó chỉ có 8 chiêu, ồm, ngay cả chiêu cũng không đúng, nó chỉ có 8 động tác cơ bản, là kết quả cuối cùng của Mục sau khi tính toán rất nhiều, sau khi ưu hóa vô số lần. Do thương pháp cổ đã sớm bị thất truyền, bây giờ rất khó tìm được tí dấu vết gì, Mục chỉ tính toán dựa trên các nguyên lý vật lý, tìm ra như thế nào mới có thể tiết kiệm sức, như thế nào mới có thể đạt được hiệu quả cao nhất, v.v...! Mà 8 động tác này, chính là sản phẩm Mục mô phỏng tính ra!

Cũng may không gian trong phòng cải tạo cực lớn, đơn giản là một nhà kho siêu lớn, Diệp Trùng dọn sạch một khoảng, điều khiển Sương chi Vịnh Thán Diệt tập luyện ở chỗ này.

Diệp Trùng tiếp thu cực nhanh quang giáp cận chiến, vượt xa so với việc học công nghệ sinh học gì đó, Diệp Trùng luyện xong bộ thương pháp này, mà Điều bồi sư chết tiệt kia, Diệp Trùng tới giờ vẫn mù mờ không biết gì.

Tiết học này là tiết thực hành, trong môn Công nghệ sinh học, tổng thời gian thực hành nhiều hơn nhiều so với lý thuyết!

- Mục, lý thuyết của Công nghệ sinh học, người không phải đều biết sao? Vậy tại sao vẫn cần ta đi học? Diệp Trùng không hiểu hỏi.

Mục giải thích nói: “Điều bồi sư là loại nghề nghiệp tích lũy kinh nghiệm, lý thuyết hiện giờ vô cùng không hoàn mỹ, rất dễ tạo thành sai lầm khách quan, cho nên ta và Thương không hề có ưu thế ở mặt này! Còn con người hình như lại rất có sở trường về mặt này!”

Trường khoa của khoa Công nghệ sinh học học viện Lam Hải là Giang Tiểu Vi, Lam hiệu trưởng còn đặc biệt thay Diệp Trùng chào hỏi, Giang Tiểu Vi không hiểu rõ học sinh nam này, là một học sinh nam trong lĩnh vực cơ giới quang giáp, tại sao lại có hứng thú với ngành công nghệ sinh học? Nếu như là một người thường, Giang Tiểu Vi có 80, 90% cho rằng đối phương là vì “cua gái” mà tới, nên biết rằng, cả khoa công nghệ sinh học không có một học sinh nam nào, toàn bộ đều là học sinh nữ, hơn nữa người đẹp nhiều như mây, cho nên đặc biệt dẫn tới sự theo đuổi của đám học sinh nam đang độ tuổi trẻ trung đó. Nhưng điều này đặt trên người Diệp Trùng rõ ràng không chính xác, người tên Diệp Trùng này, Giang Tiểu Vi đã gặp qua, một người lạnh lùng như vậy làm sao lại làm chuyện vô sỉ như vậy? Hơn nữa, quan hệ giữa Nhuế Tô

và hần(1) cũng có chút tế nhị, đối với những học sinh trong tay này của nàng, tuy rằng có rất nhiều người không tệ, nhưng, so với Nhuế Tô mà nói, rõ ràng sự cách biệt không phải là nhỏ!

Trong khoa công nghệ sinh học quả nhiên là nhiều học sinh nữ, Diệp Trùng đi vào trong rõ ràng vô cùng nổi bật. Nhiều học sinh nữ này, đa số đều nhờ truyền hình trực tiếp mà thấy qua Diệp Trùng, nhưng người thật, tuyệt đại đa số vẫn là đầu tiên nhìn thấy.

Diệp Trùng mặt không đổi sắc đi về phía trước, chỉ còn thiếu viết mấy chữ “người lạ đừng tới gần”. Diệp Trùng đang thảo luận với Mục, hồn nhiên không nhận ra những học sinh nữ xung quanh này.

- Ủ, còn có việc này nữa ư? Diệp Trùng kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy! Theo tư liệu cho biết, rất nhiều khoáng thạch đặc thù đều có thể bằng các loại phương pháp bồi dưỡng để kích thích tăng trưởng, nhưng trong tài liệu này có rất nhiều thứ đã bị mất, còn có một phần đã bị hư hại, Thương đang cố gắng khôi phục nó! Mục trả lời.

- Thương mà cũng chịu làm việc này? Diệp Trùng vô cùng ngạc nhiên, trong ấn tượng của Diệp Trùng, Thương dường như chỉ thích làm loại và chọc cười.

- Ủ, hệ thống phán đoán tình của Thương vượt xa ta, cho nên hần đối với thân thể, lai lịch... của mình trước đây cũng rất chú ý! Ta và hần đều cho rằng những tư liệu này đối với việc tìm ra lai lịch của quang giáp này vô cùng có ích. Thương coi cái này như là tìm thân thể của mình, tuy ta không tài nào hiểu được, nhưng ta cho rằng nếu như có thể tìm thấy lai lịch, xuất xứ của quang giáp này, đối với Diệp tử ngươi chắc chắn là vô cùng có ích! Mục lãnh đạm trả lời.

- Đúng ha! Ngươi và Thương đều lợi hại như vậy, người chế tạo các người nhất định càng lợi hại hơn! Diệp Trùng mê mẩn nói.

- Theo tư liệu cho biết, đáp án không biết được, với lại cách nói của ngươi có chỗ sai, ta không hề là do bọn họ chế tạo ra, Thương có lẽ đúng, sự xuất hiện của ta chỉ là một việc ngoài ý muốn! Mục đính chính.

- Ủ, đúng ha!

Hồi thần lại, Diệp Trùng dừng bước, quan sát xung quanh. Không thể không nói, ở một số khoa của học viện Lam Hải, nhận ra đường đi là một sự đánh đố rất cao. Nhưng cũng may Diệp Trùng không có mất đi cảm giác phương hướng, với lại có Mục, muốn lạc đường dường như càng khó hơn là không lạc đường.

Học sinh nữ xung quanh đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Diệp Trùng, một lúc lại thấp giọng cười nói, thảo luận, còn có lúc lại chỉ chỉ trỏ trỏ. Trong khoa công nghệ sinh học xuất hiện một học sinh nam, không nghi ngờ gì, chính là giống như đột nhiên có một người đẹp rơi từ trên trời xuống, lạc vào trong một bầy lang sói, hơn nữa còn là thầy Diệp Trùng nổi như sóng cồn thời gian gần đây.

Diệp Trùng đối với mấy lời này đều luôn không để ý tới, nhưng thính lực của Diệp Trùng lại vô cùng kinh người, mấy lời xì xầm to nhỏ này hơi nhiều, liền giống như một đám ruồi nhặng lớn vốn bên tai của Diệp Trùng, tuy rằng không có tí lực sát thương nào, nhưng chắc chắn là không làm người khác dễ chịu!

Dừng chân đứng lại, Diệp Trùng từ từ quét nhìn mấy học sinh nữ xung quanh này, vừa rồi vẫn còn lú lú lo lo như ngày xuân, lập tức giống như có gió rét thổi qua, rơi vào rét buốt, ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Trùng giống như một cái cào khổng lồ phát ra tia sáng lạnh thấu xương, tàn nhẫn cày qua những học sinh nữ đang ở xung quanh này!

Học sinh nữ xung quanh lập tức im bất như ve sầu mùa đông! Có người nhát gan thậm chí còn bị nhát tới mặt mày tái mét!

Diệp Trùng mặc kệ mấy người này, đi một mạch vào tầng lầu thực nghiệm.

Không rộng giống như phòng cải tạo, lầu thực nghiệm của khoa công nghệ sinh học bị phân thành vô số căn phòng nhỏ, hơn nữa giữa mỗi căn phòng đều độc lập, đây là vì bảo đảm an toàn, dù sao, thực nghiệm công nghệ sinh học không có gì phải nghi ngờ, có tính nguy hiểm nhất định. Sinh vật trong quá trình bồi dưỡng có một xác suất nhất định xảy ra biến dị, mà sự bồi dưỡng của điều bồi sư sẽ làm cho những quá trình biến dị này càng mau chóng hơn, càng mạnh mẽ hơn, sinh vật được bồi dưỡng ra như vậy không trải qua sự giám định và chứng nhận của các cơ quan quyền lực thì không được để chúng phát tán ra, dù sao,

điều này có khả năng tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng đến cả hệ thống sinh thái, thậm chí là sự tấn công mang tính hủy diệt. Cho nên, loại biện pháp bảo vệ nghiêm mật này là cần thiết!

Diệp Trùng vừa may gặp được Giang Tiểu Vi, Diệp Trùng có học vài buổi của Giang Tiểu Vi, cho nên có quen biết. Giang Tiểu Vi nhìn thấy Diệp Trùng cũng hơi ngẩn người, rồi lập tức tỉnh lại, khẽ cười nói: “Thầy Diệp, xin chào!”

Diệp Trùng trả lời: “Trưởng khoa Giang, mong được hướng dẫn thêm!”

Nụ cười của Giang Tiểu Vi vô cùng ôn hòa và tự nhiên, Diệp Trùng cảm thấy vô cùng thoải mái, vẻ mặt cũng hòa hoãn hơn nhiều.

Giang Tiểu Vi khách khí nói: “Hướng dẫn thì không dám, thầy Diệp nếu như có chỗ nào không hiểu, vậy thì có thể tới tìm tôi!”

Diệp Trùng lịch sự trả lời: “Cám ơn!”

Sau khi 2 người chia tay, Giang Tiểu Vi trầm nghĩ, Diệp Trùng này dường như cũng không hề khó hòa hợp như trong lời đồn nha!

Giáo viên hướng dẫn buổi học này không phải là Giang Tiểu Vi, mà là một giáo viên nữ khác, Diệp Trùng không hề quen biết.

Diệp Trùng nhìn các loại dụng cụ làm người ta đầu choáng mắt hoa đầy trên bàn, đếm không được các loại thuốc thử, đầu Diệp Trùng như muốn to ra! Vị giáo viên này dường như cũng không có ý nói gì, Diệp Trùng ngơ ngác nhìn mấy thứ này, lại không biết sử dụng thế nào, mấy thứ này ngay cả đối với mấy con gà mới nhập môn cũng không là gì, nhưng với Diệp Trùng mà nói, đây chắc chắn là làm 2 mắt hắn tối sầm lại.

Diệp Trùng khẽ nhú mày, hoàn toàn không phát hiện học sinh nữ xung quanh chốc chốc lại lia ánh mắt hướng về phía hắn ở bên này.

Đang lúc Diệp Trùng bó tay chào thua, đột nhiên một giọng nói rụt rè truyền tới: “Diệp tử, tôi có thể cùng một tổ với anh không?” Diệp Trùng vừa rồi đã phát hiện có người tới gần mình, nhưng không ngờ tới lại là người quen!

Diệp Trùng ngược mắt nhìn, liền phát hiện A Tú cúi đầu đứng trước mặt hắn, ngón tay không ngừng xoắn cái váy của bộ đồng phục của khoa công nghệ sinh học. Đầu A Tú cúi xuống rất thấp, Diệp Trùng không cách nào nhìn thấy mặt A Tú, nhưng xem ra A Tú cực kỳ khẩn trương, 2 vai khẽ rung nhẹ.

Công việc trên tay mọi người đều dừng lại, há hốc mồm nhìn 2 người! Diệp Trùng vốn là nhân vật được chú ý, còn A Tú vẫn luôn nhát gan, hôm nay lại lớn mật như vậy, làm mọi người không khỏi tròn tròn mắt. Cả căn phòng nuôi cấy yên lặng như tờ!

Dường như cảm nhận được ánh mắt của mọi người, đầu của A Tú càng cúi thấp hơn, Diệp Trùng cũng hoài nghi đầu của nàng nếu cúi thấp nữa, cổ của nàng có bị gãy hay không! Diệp Trùng lạnh lùng quét mắt nhìn mấy người đang tròn tròn mắt trông qua bên này!

Mấy học sinh nữ đó vừa tiếp xúc với ánh mắt của Diệp Trùng, bị dọa lập tức thu ánh mắt về, vội vàng giả như đang làm thực nghiệm, nhất thời, cả căn phòng nuôi cấy vang lên không ngớt tiếng tینگ ting tang tang của dụng cụ va chạm gây nên.

A Tú tới đối với Diệp Trùng đang ở trong hoàn cảnh khó khăn mà nói, khác nào trời ban phúc lành, nhưng ngay cả lúc này, vẻ mặt của Diệp Trùng vẫn không biểu lộ tí gì, trầm ổn nói: “Đương nhiên có thể, A Tú!”

Thì ra 2 người quen biết! Đám học sinh nữ vẫn lặng lẽ đồng tai nghe ngóng lúc này mới bình tĩnh, nhất thời ánh mắt nhìn A Tú càng thêm phức tạp!

A Tú ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, không thể tin được hỏi: “Diệp tử, thật sao?” Trên gương mặt như ngọc, không chút vết vân còn để lại chút hồng nhạt, điều này làm nàng trông xinh đẹp động lòng người!

Diệp Trùng gật gù đầu: “Đương nhiên!” Quá tốt rồi, cuối cùng có người giúp mình rồi! Vốn phiền não đã lâu, Diệp Trùng thầm hoan hô trong lòng!

Nhìn thấy Diệp Trùng gật đầu, A Tú nở nụ cười xinh đẹp, tự nhiên, đoan trang đi tới bên cạnh Diệp Trùng, tuy nhiên trên mặt vẫn có chút xấu hổ.

.....

- Đây là dung dịch bồi dưỡng Già Lạc Lam(2), là một trong 15 loại dung dịch bồi dưỡng cơ bản, tác dụng của nó là có thể thúc đẩy nhanh sinh vật loại thực vật sinh trưởng, cung cấp tất cả dinh dưỡng cần thiết...

- Cách sử dụng lò bồi dưỡng đẳng nhiệt rất đơn giản, chỉ cần dùng quang não thực hiện cài đặt là được, nhưng ngàn vạn lần phải chú ý mấy mặt...

.....

Chú thích:

(1): NV là quan hệ giữa Nhuế Tô và nàng ta (: bộ nữ, là nàng ta, không phải là , nghĩa là hấn). Nhưng do 2 chữ này đọc giống nhau nên có thể bị sai khi đánh máy, vì vậy, đổi dịch là hấn.

(2) NV là: , không tìm thấy tên tiếng Anh, ai biết có thể góp ý, mình sẽ sửa sau.

89. Chương 89: Xảy Ra Chuyện Gì?

- Đây là một loại thực vật hương liệu khá thường gặp - Phi Diệp Tiêu (chuối lá đỏ???), người xem, thứ ở bên trong mấy cái lồng đèn nhỏ đó chính là thứ chúng ta cần, Phi Hỏa Dịch (chất lỏng màu đỏ lửa???)! A Tú cẩn thận dùng một loại công cụ kẹp hái xuống một quả “lồng đèn” trên cây Phi Diệp Tiêu đó. Cẩn thận đặt nó trong một cái khay sạch sẽ, sau đó chọc thủng một lỗ nhỏ, chất lỏng màu đỏ lửa từ cái lỗ chảy ra ngoài, tràn ra trong khay, lập tức cả căn phòng tỏa ra một mùi hương ngào ngạt vô cùng.

- Phi Hỏa Dịch chủ yếu dùng để chế tạo một số sản phẩm có mùi thơm chất lượng tốt, giá cao, ừm, không cách nào nuôi cấy quy mô lớn trực tiếp làm cho giá của nó trên thị trường khá đắt đỏ, hì hì, rất nhiều học sinh nữ của khoa chúng ta có lúc cũng dùng cái này đó, nhưng ta lại thích nhẹ nhàng thoang thoảng hơn, Tuyết Lâm cũng không thích dùng cái này lắm!” A Tú cười hì hì nói, có thể thấy được nàng vô cùng tự tin trong lĩnh vực này, chỉ cần vừa bước vào vấn đề chuyên môn, A Tú liền biến thành vô cùng thận trọng, không có chút sơ sễ nào!

Ngoài A Tú ra, học sinh nữ xung quanh không một ai làm được!

Diệp Trùng nhìn chằm chằm không nháy cái cây trong bình nuôi cấy này, hấn chính mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình sinh trưởng của cây màu đỏ lửa này! Chỉ trong vòng vôn vôn vài giờ đồng hồ, một hạt giống liền được vun bón tới giai đoạn chín muồi. Mà chu kỳ sinh trưởng của thực vật này vốn cần 15 năm. Sự chấn động của Diệp Trùng không gì so sánh được! Lần đầu tiên, cái nghề nghiệp Điều bồi sư này trong mắt hấn trở nên có chút cao thâm khó lường!

Đây chính là sinh vật thật sự đó nhé!

- Diệp tử, người tại sao lại cảm thấy hứng thú như vậy với công nghệ sinh học vậy? Công nghệ sinh học có rất ít học sinh nam đó! A Tú tò mò mở to mắt, ngây thơ, thuần khiết nhìn Diệp Trùng.

Diệp Trùng lạnh nhạt nói: “Chỉ là cảm thấy hứng thú!”

A Tú không hiểu nói: “Người không phải là kỹ sư cải tạo sao? Công nghệ sinh học dường như không hề có ích gì cho người hết á! Hai lĩnh vực lớn chính yếu nhất của công nghệ sinh học hiện nay là hệ thực vật và hệ vi sinh vật, dường như đối với người hoàn toàn vô dụng nha!”

- Hệ thực vật và hệ vi sinh vật? Diệp Trùng hỏi.

- Ừ, hệ thực vật chủ yếu là hương liệu, nguyên liệu nấu ăn, dược liệu các loại và những thứ có liên quan đến thực vật, lấy việc làm xúc tác cho thực vật, thu ngắn chu kỳ sinh trưởng của thực vật, tăng cường hiệu quả đặc biệt các phương diện của thực vật v.v... làm mục tiêu. Những thực vật đó thông thường thì hoặc là khá quý hiếm, hoặc là chu kỳ sinh trưởng quá dài, hoặc là nhu cầu khá lớn, cho nên thị trường cũng khá rộng,

loại điều bồi sư này là nhiều nhất! Ta chính là hệ thực vật đó! A Tú dễ thương chỉ cái mũi nhỏ xinh của mình.

- Ứng dụng của hệ vi sinh vật cũng rất rộng lớn, chúng chủ yếu là nhờ nuôi cấy vi khuẩn mà sinh ra các enzyme, hợp chất hữu cơ các loại. Cũng rất lợi hại đó! Về mặt A Tú lộ rõ sự say mê.

Diệp Trùng trong lòng khê động, hỏi: “Vậy có hay không việc nuôi cấy khoáng thạch?”

A Tú lắc lắc đầu, nói chắc nịch: “Đương nhiên không có rồi! Khoáng thạch lại không có đặc trưng sự sống, làm thế nào có thể nuôi cấy được? Nuôi cấy động vật thì có đó, nhưng 5 thiên hà lớn đã ra lệnh cắt tiết rồi, nhưng dường như vẫn có người lén lút làm mấy thứ này! Mấy tên này thực là quá tà ác đi!” A Tú mặt mũi tức giận hầm hầm.

Quả nhiên, thứ trong kho dữ liệu của Mục đường như đều không phải bình thường như vậy. Diệp Trùng đối với tư liệu trong kho dữ liệu của Mục đều vô cùng tin tưởng, gần như trước giờ chưa từng hoài nghi tính chính xác của nó!

Nhưng A Tú nói tới động vật, Diệp Trùng không khỏi tò mò hỏi: “Nuôi cấy động vật? Tại sao lại cấm?”

Về mặt A Tú chán ghét nói: “Nuôi cấy động vật sẽ làm ra rất nhiều thứ kỳ lạ hiếm thấy, sự nguy hiểm của mấy động vật này so với sự nguy hiểm của thực vật cũng lớn hơn nhiều lắm, rất nhiều động vật nuôi cắt ra đều có tình tình tàn bạo, trong đó còn dính tới rất nhiều vấn đề về phương diện luân lý, đạo đức, hơn nữa quá tàn nhẫn đi! Cho nên bất cứ chính phủ liên hợp của thiên hà nào cũng đều ra lệnh cấm!”

Diệp Trùng nửa hiểu nửa không, nhưng, điều này với mình có quan hệ gì chứ? Diệp Trùng không cho là đúng.

Diệp Trùng tỉ mỉ quan sát Phi Diệp Tiêu trong bình nuôi cấy, khen ngợi sự thần kỳ của công nghệ sinh học, cũng không khỏi đối với công nghệ sinh học nảy sinh sự say mê, trong lòng liền suy xét lại công thức A Tú vừa mới sử dụng, còn có thao tác, không ngừng ấn chứng cùng những thứ mà mình học vẹt trước đây.

Dường như, công nghệ sinh học cũng không phải là nhàm chán như vậy! Diệp Trùng thầm nghĩ!

Bỗng, một cơn đau như khoan vào tim không hề có chút dấu hiệu nào giống như một cây kim, dữ dội đâm vào tim mình, Diệp Trùng rên một tiếng, tay phải ôm lấy ngực trái, lưng không tự chủ được mà cong lên.

Đau! Diệp Trùng cảm thấy trái tim mình giống như bị cái kim đột nhiên xuất hiện đâm chọc. Sắc mặt Diệp Trùng thoáng chốc trắng bệch, mồ hôi đầm đề, chỉ trong khoảnh khắc đã đầy trên trán Diệp Trùng!

Diệp Trùng còn chưa kịp phản ứng, cơn đau này bỗng chạy đi khắp nơi, nơi nó đi qua, Diệp Trùng đều có ảo giác bên trong cơ thể mình bị cắn tới nát nhừ! Trước mặt như nổ đom đóm, ông, cơ bắp như bị xé toạc ra, Diệp Trùng cũng không thể nhịn hơn được nữa, không kìm được phát ra tiếng rên nho nhỏ!

Tim, ngực, tay, chân, thân thể dường như càng lúc càng không chịu sự khống chế của mình, cảm giác đau đớn không ngừng lan ra, như sâu, kiến từng chút từng chút một cắn nuốt ý chí của Diệp Trùng, hàng ngàn hàng vạn cảm giác đau đớn nhỏ bé tập trung lại với nhau, mãnh liệt gần như hoàn toàn thôn tính Diệp Trùng!

Bình! Diệp Trùng cũng không đứng được nữa, thân thể không thể điều khiển té nhào trên đất, đau đớn cuộn lại như một con tôm! Sắc mặt trắng đến nỗi giống như một tờ giấy trắng, cơ thịt trên mặt không ngừng co giật, xem ra rất là khủng khiếp!

A Tú kinh hoảng bịt miệng, tiếng la thất thanh kẻ hở giữa 2 tay đang bịt miệng phá tan sự yên tĩnh của phòng nuôi cấy!

- Diệp tử, người sao vậy? Người sao vậy? Có gì...

Nỗi đau kịch liệt như khoan vào tim thể này, nhưng thần trí của Diệp Trùng lúc này lại tỉnh táo vô cùng, mỗi một điểm đau đớn, Diệp Trùng đều cảm giác rõ ràng vô cùng, Diệp Trùng thậm chí chưa từng nghĩ tới cảm giác của mình lại có thể đạt tới mức độ tỉnh táo như vậy!

Nhưng, vào lúc này, đây rõ ràng là một việc đau khổ nhất!

Trên mặt Diệp Trùng không có chút biểu hiện đau đớn nào, bởi vì cơ thịt trên mặt đã hoàn toàn không chịu điều khiển nữa! Trên thực tế, toàn thân hắn lúc này không có một miếng cơ thịt nào do hắn điều khiển, mà điều nguy dị là, thần trí của Diệp Trùng lại tỉnh táo vô cùng!

- Diệp tử... Diệp tử... Thế nào rồi? Giọng nói vẫn luôn bình ổn của Mục hiện giờ cũng biến thành sốt ruột.

Mà sóng não của Diệp Trùng giống như bị vô não chặn lại, Diệp Trùng có thể nghe được giọng nói của Mục, nhưng bản thân kêu gọi Mục hết lần này tới lần khác, Mục lại không hề nghe được lần nào!

Giọng nói của Mục càng lúc càng sốt ruột, Diệp Trùng giống như chết vậy, không hề tiếp nhận bất cứ sóng não nào đến từ Diệp Trùng!

Ba phút! Trọn vẹn 3 phút! Cơn đau trước giờ chưa từng có làm Diệp Trùng cảm thấy mình trôi dạt trong địa ngục, không ngừng nghỉ, từng chút từng chút tới gần, dù là người kiên cường như Diệp Trùng cũng cảm thấy hoảng sợ! Lần đầu tiên cảm thấy cái chết cách mình gần như vậy!

Diệp Trùng đau khổ chịu đựng, cơn đau đầu do hậu di chứng của việc sử dụng tinh thần quá độ mang lại mấy hôm trước so với lần này, đơn giản là chú tiểu gặp thầy tu! Một cái là nỗi đau đớn tinh thần, một cái là sự đau đớn thể xác, mà nỗi đau kỳ lạ hôm nay cũng vượt xa cơn đau đầu mấy hôm trước!

Nhưng, đã có kinh nghiệm lần trước, Diệp Trùng lần này tính ra không có sụp đổ! Diệp Trùng mang toàn bộ tinh thần của mình tập trung lên một đường vân trên sàn nhà trước mặt! Cơn đau kịch liệt làm tinh thần của Diệp Trùng có chút tan rã, nhưng nỗi đau lại không vì thế mà giảm đi chút nào!

Diệp Trùng cố gắng tụ tập ý thức của mình lại, từng chút từng chút một, không dám có chút buông lơi nào! Diệp Trùng trước giờ chưa từng nghĩ sẽ có 1 ngày ngay cả ý thức của mình cũng không điều khiển được!

Song, chính lúc Diệp Trùng gần như sụp đổ, giống như lúc tới, không chút dấu hiệu nào, cảm giác đau đớn này cũng giống như vậy, không chút dấu hiệu nào đột nhiên biến mất!

Đột nhiên biến mất!

Đột nhiên, thân thể Diệp Trùng lại do hắn điều khiển, giống như thân thể hắn là một cái quang giáp, còn ý thức của hắn lại là một sư sĩ, trong vài phút ngắn ngủi vừa rồi, sư sĩ vô duyên vô cớ mất đi điều khiển đối với quang giáp, song chính trong khoảnh khắc vừa rồi đó, sư sĩ lại vô duyên vô cớ khôi phục lại sự điều khiển đối với quang giáp!

Vừa rồi là một giấc mộng ư?

Từ trên sàn nhà bò dậy, Diệp Trùng vô ý thức suy nghĩ mông lung, thân thể khôi phục như thường, trong đầu lại loạn cào cào cả lên!

Cảm nhận được sóng não của Diệp Trùng khôi phục bình thường, Mục sốt ruột hỏi: “Vừa rồi sao thế? Diệp tử!”

Diệp Trùng vẫn chưa từ trong hỗn loạn hồi phục trở lại. Nhìn thấy đám học sinh nữ chen chúc xung quang mình, Diệp Trùng vô ý thức lắc lắc đầu, muốn làm đầu óc mình thêm tỉnh táo!

Phải qua cả nửa phút, Diệp Trùng mới từ trạng thái này khôi phục trở lại!

Ánh mắt của A Tú và học sinh nữ xung quanh tràn đầy sự khựng hoảng, thấy Diệp Trùng đứng lên, đều không khỏi lùi ra sau 1 bước!

Diệp Trùng không biết hình dáng của mình bây giờ đáng sợ thế nào!

Sắc mặt trắng bệch giống như quỷ trong phim kinh dị mà học sinh nữ thích nhất, mồ hôi to bằng hạt đậu gần như sắp tập hợp thành con suối nhỏ, làm gương mặt của Diệp Trùng xem ra mơ hồ không rõ ràng, phần mặt vẫn có vài chỗ chốc chốc lại rung giật, trông nguy dị không nói nên lời!

Diệp Trùng nói với Mục: “Mục, chúng ta trở về hãy nói!”

Diệp Trùng hít sâu vài hơi, xác định toàn thân đều do mình điều khiển, điều Diệp Trùng nghĩ tới là nhanh nhất có thể rời khỏi nơi này, nhiều người như vậy không thể gây cho Diệp Trùng chút cảm giác an toàn nào,

vừa trở về từ địa ngục, điều duy nhất Diệp Trùng nghĩ bây giờ là tìm một nơi yên tĩnh, không người, cùng với Mục làm cho rõ ràng việc này rốt cuộc là chuyện gì!

Ngay lúc Diệp Trùng muốn rời đi, ngoài cửa vội vàng xông vào 2 người trung niên mặc bộ đồ màu xanh lá nhạt kỳ quái, trên tay xách cái rương, vừa vào cửa liền hét: “Ai? Ai xảy ra chuyện?”

Lập tức mọi người mở ra một con đường, 2 người trung niên nhìn thấy Diệp Trùng bị vây ở giữa!

Mặt Diệp Trùng vẫn đầy mồ hôi, hiển nhiên cho biết vừa rồi mới xảy ra việc gì, một người trong đó nhận ra Diệp Trùng gây nên sóng gió gần đây: “Thầy Diệp, thân thể không khỏe ư? Chúng tôi vừa nhận được báo động, còn cho rằng là học sinh nào đột nhiên có việc gấp, không ngờ lại là thầy Diệp, nào, chúng tôi kiểm tra thầy một chút! Ừm, nơi này nhiều người quá, chúng ta đổi phòng học khác đi!”

Diệp Trùng vừa muốn từ chối, Mục lại nói: “Diệp tử, hay là kiểm tra một chút đi!”

Năm phút sau, ở một phòng học khác.

Vị bác sĩ giúp Diệp Trùng kiểm tra đó sắc mặt ngưng trọng nói: “Thầy Diệp, tình hình của thầy chúng tôi khám không ra, có thể là máy thiết bị này quá đơn giản rồi! Chúng tôi đề nghị thầy tới bệnh viện cao cấp của trường làm kiểm tra tổng quát! Được rồi, nơi này không có việc của chúng tôi nữa, chúng tôi đi trước đây! Thầy Diệp, đừng quên tới bệnh viện cao cấp kiểm tra! Được rồi, tạm biệt!”

90. Chương 90: Suy Đoán

Ảo giác? Tuyệt không thể nào!

Loại cảm giác vừa rồi đó, Diệp Trùng hiện giờ vẫn vô cùng rõ ràng, vừa nghĩ tới sự đau đớn vô cùng vô tận, làm người ta không thể né tránh, Diệp Trùng không lạnh mà run! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Điều Diệp Trùng bây giờ muốn biết nhất, không còn gì bàn cãi, chính là việc này! Nó giống như một thanh kiếm sắc treo trên cổ Diệp Trùng, làm Diệp Trùng cảm nhận được nguy cơ rất mãnh liệt, ăn ngủ không yên!

Chẳng lẽ mình có bệnh lạ? Có thể trước giờ chưa từng có! Mà bác sĩ cũng kiểm tra không ra, ngay cả Mục cũng nói trình độ của phòng khám cao cấp của học viện Lam Hải khá cao, vậy xác suất sai lầm là rất nhỏ nha!

Đối với loại việc này, Diệp Trùng tuyệt không muốn tới lần thứ 2!

Nếu như lại tới 1 lần nữa, Diệp Trùng cũng không xác định mình có thể kiên trì được hay không!

- Mục, người suy đoán thế nào? Diệp Trùng khẩn thiết muốn có một câu trả lời, nào có ngại đáp án này chỉ là một loại suy đoán! Diệp Trùng cảm giác mình sắp phát điên rồi, sự nôn nóng và buồn bực nảy sinh trong lòng hắn, sự trầm ổn và bình tĩnh ngày trước lúc này đây đã sớm biến mất không thấy đâu!

Cảm giác được sự khác thường của Diệp Trùng, Mục bình tĩnh nói: “Diệp tử, hít sâu vài lần, giống như người chiến đấu vậy, sự xúc động tiêu cực vốn không có chút giúp ích nào cho người, ngược lại sẽ làm bản thân người rơi vào khủng hoảng! Diệp tử, hít sâu! Thở ra!”

Gần như ngay lập tức, một cảm giác điên cuồng gần như nung đỏ thần kinh của Diệp Trùng, luồng hơi nóng hùng hực lưu chuyển khắp toàn thân, Diệp Trùng thậm chí có thể cảm thấy 2 mắt của mình chắc là đỏ kè như lửa. Mà lớp da đôi tay lộ ra ngoài của Diệp Trùng cũng ứng đỏ lên nguy dị, giống như miếng thép bị nung đỏ! Trong lòng buồn bực, Diệp Trùng toàn thân phát nóng, hắn bây giờ chỉ nghĩ 1 việc duy nhất, chính là phá hoại, chính là phát tiết!

Nếu như nói lời này không phải là Mục, Diệp Trùng tin rằng, mặc kệ là ai, mình tuyệt đối sẽ dùng 1 đấm nện hắn nát nhừ!

Diệp Trùng hỏn hển thở, hơi thở nóng hổi làm cho thành khoang mũi của Diệp Trùng nóng rát, thở ra giống như không phải là không khí mà là một ngọn lửa!

Diệp Trùng liền mạng kiềm chế hơi thở cuồng bạo này xuống, gần như ngay khoảnh khắc loại cảm giác nổi lên, Diệp Trùng liền ngấm ngấm cảm thấy không hay, vốn trầm tĩnh, trầm ổn, sự xung động cuồng bạo anfy vừa mới dâng lên liền làm khơi dậy sự phản kháng và cảnh giác một cách vô ý thức của hắn!

Hít thở sâu! Hít thở sâu!

Diệp Trùng khó khăn một lần lại một lần thực hiện hít thở sâu mà ngày thường đối với hắn mà nói dễ không gì bằng!

- Hít thở sâu... chú ý tiết tấu... hít thở sâu... Giọng nói của Mục giống như thôi miên, Diệp Trùng không khỏi hít thở theo tiết tấu của hắn!

Theo sự hô hấp dần dần kéo dài, đầu óc Diệp Trùng dần dần nguội lạnh, hơi nóng cũng từ từ lui xuống, Diệp Trùng cũng khôi phục trạng thái bình thường!

Lần giây giũa này, tiêu tốn thể lực của Diệp Trùng cực lớn, mồ hôi theo trán ngòan ngòan chảy thành vài dòng, quần áo trên người Diệp Trùng đã bị mồ hôi thấm ướt, một trận gió thổi qua, Diệp Trùng không kìm được run một cái!

Diệp Trùng không khỏi cười khổ nói: “Mục, lần này xem ra ta hình như gặp phiền phức rồi!”

Mục đồng ý nói: “Ừ, Diệp tử, tình hình của ngươi xem ra quả thật là không tốt! Nhưng tạm thời ta cũng nghĩ không ra biện pháp nào tốt!”

- Chuyện này rốt cuộc là sao? Diệp Trùng có chút bực mình, tâm tình hơi có chút không ổn định, khí huyết trong người sôi sục, làm Diệp Trùng kinh hãi vội vàng lại hít thở sâu một hồi mới ổn định lại được!

Mục nói: “Diệp tử, tâm tình phải duy trì ổn định! Theo tất cả thông tin, nếu như loại tình huống này không phải di truyền của bản thân ngươi hoặc ở trên hành tinh rác đã tiềm phục trong cơ thể ngươi, ta có một loại suy đoán!”

- Suy đoán gì? Diệp Trùng hỏi.

- Suy đoán khi ngươi ở Hắc giác ngâm trong loại dung dịch màu bạc đó làm cho loại tình huống này xảy ra, xác suất là 67%. Mục tiếp tục lại giải thích: “Chỉ có nó mới có khả năng nhất!”

Đầu óc của Diệp Trùng cũng không ngốc, vừa nghĩ đã hiểu: “Khó trách bọn họ đối với việc quản lý người trong Hắc giác đều vô cùng buông lỏng, thì ra vẫn còn có một chiêu mai phục ở chỗ này.”

Trong lòng Diệp Trùng mau chóng suy nghĩ: “Khó trách lần trước Johnson không có ý muốn giết ta, 80, 90% là muốn dẫn ta theo hắn trở về, hừ, đây e là chính vì hắn có điểm nắm chắc làm ta theo hắn trở về!”

Mục kinh ngạc nói: “Diệp tử, xem ra ngươi trở nên thông minh rồi!”

- Ừ, nếu như thật như vậy, vậy thứ này... Sắc mặt Diệp Trùng đột nhiên thay đổi: “Thứ này tuyệt sẽ không chỉ phát tác 1 lần!” Vừa nói ra suy luận, đầu óc Diệp Trùng ‘ông’ một cái, trở nên lơ mơ!

Vừa nghĩ tới vẫn phải trải qua luyện ngục như vậy không biết bao nhiêu lần, mặt Diệp Trùng lập tức trở nên khó coi như trái khổ qua!

Mục cũng chỉ có thể than thở bên cạnh: “Diệp tử đáng thương!”

Nhưng Diệp Trùng đã không có đường lui, nếu như lại kêu hắn trở về Hắc giác, trở thành công cụ trên tay người khác, vậy thì Diệp Trùng dù chết cũng không đồng ý! Thân kinh dẻo dai và ý chí chiến đấu bất khuất Diệp Trùng tối luyện ra trên hành tinh rác lúc này đây không còn nghi ngờ gì, là thứ hắn cần nhất! Càng huống chi còn có Mục và Thương!

Căn bệnh quái lạ vẫn luôn lo lắng lại không ngờ không có phát tác, liên tục vài ngày, điều này lại làm Diệp Trùng có chút kinh ngạc ngoài ý muốn!

Nhưng suy đi nghĩ lại, mình dù cho có chuẩn bị cũng chẳng có chút ích lợi nào, lúc đó mình đã hoàn toàn mất điều khiển đối với thân thể, mà Mục ngay cả sống não của mình cũng không thu được! Diệp Trùng càng thân nhiên hơn nhiều! Vì an toàn, Diệp Trùng cố hết sức giảm thiểu thời gian đi ra ngoài, ngay cả ông Tiễn cũng không đi, Diệp Trùng căn bản không biết căn bệnh quái lạ của mình lúc nào phát tác, nhưng

một khi phát tác, nếu như xảy ra việc ngoài ý muốn gì, vậy mình sẽ trở thành con cừ non chờ mổ, không có bất cứ khả năng phản kháng nào!

Diệp Trùng cả ngày ở lý trong phòng cải tạo, còn Mục cũng ở bên ngoài, dù sao quang giáp trong này cũng cực nhiều, Mục ở trong này cũng không chúm mắt! Hơn nữa, có thể trong lúc quan trọng bảo vệ Diệp Trùng.

Nhưng, Diệp Trùng chân không bước ra cửa, người khác lại tới tận cửa tìm hân!

Người tới tìm Diệp Trùng là Nhuế Tô, vừa nhìn thấy Diệp Trùng liền nghiêm mặt: “Diệp Trùng, em gái ta mời người tới nhà ta một chuyến!”

- Em gái cô? Diệp Trùng nhú mày hỏi.

- Chính là người hôm đó cùng tới với ta đó! Nhuế Tô đột nhiên nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, trên mặt không khỏi đỏ lên.

- Ủ! Diệp Trùng biết là người con gái đã đánh với mình một trận đó, nếu như là bình thường, Diệp Trùng có 80, 90% sẽ đi, đối với một chiêu cổ quái đó của nàng, Diệp Trùng có hứng thú rất lớn! Nhưng bây giờ, Diệp Trùng tuyệt sẽ không đi!

Diệp Trùng nghĩ cũng không nghĩ, cũng không hỏi chuyện gì, dứt khoát cự tuyệt nàng: “Không đi!”

Nhuế Tô lập tức giận đến gương mặt trắng bệch: “Người, người...”

Diệp Trùng cảm thấy người con gái trước mặt này ít nhiều có chút kỳ lạ, cho nên trực tiếp coi như không thấy!

Nhuế Tô thấy Diệp Trùng không để ý tới suy nghĩ của mình, sắc mặt vừa thay đổi lại thay đổi, cuối cùng khôi phục lại bản tính chua ngoa trong ngày thường: “Diệp Trùng, người có còn là đàn ông không? Bà đây chưa từng thấy qua loại đàn ông giống như người, kêu người tới nhà ta mà cũng không dám đi... Người hèn nhất, tên sợ chết...”

Diệp Trùng coi như không nhìn Nhuế Tô tự biên tự diễn! Công kích bằng lời nói, Diệp Trùng trước giờ luôn có sức miễn dịch cực mạnh!

- Mục, chẳng lẽ con người không nên sợ chết sao? Diệp Trùng hỏi.

- Nên chứ! Mục nói.

- Vậy sợ chết há không phải là rất bình thường sao? Diệp Trùng hỏi.

- Ủ, trong xã hội, con người đều cho là sợ chết là xấu hổ, tuy rằng bọn họ thật ra đều rất sợ chết! Mục giải thích.

- Thật là nhàm chán! Diệp Trùng cảm thán nói.

- Không sai! Mục cũng rất tán đồng.

Nhuế Tô cuối cùng cũng biết những thứ này đối với Diệp Trùng căn bản là vô dụng, chửi một hồi lâu, miệng cũng chửi khô rồi, người cũng chửi mệt rồi, nhưng cơn giận cũng tiêu hết hơn nửa!

Thấy cứng không xong, Nhuế Tô liền dùng mềm: “Diệp Trùng, cầu xin người đó, đi tới nhà ta một chuyến đi mà, em gái người ta chính là muốn gặp người đó! Ủ... đến đi mà...” Cặp mắt to ngân ngấn nước lộ ra vẻ thỉnh cầu, nếu như là người thường, chỉ e rằng nhiệt huyết dâng lên, liền lập tức đồng ý rồi!

Nhưng, Diệp Trùng đối với mấy thứ này vốn không có khái niệm gì.

- Mục, nàng ta đang làm gì vậy? Diệp Trùng kỳ quái hỏi.

- Ủ, nàng hy vọng thông qua hình dáng nhu nhược để kích thích ham muốn bảo vệ của người! Mục đơn giản trả lời, rồi lại bổ sung thêm 1 câu: “Rất nhiều phụ nữ đều dùng loại phương pháp này để giành được sự đồng tình của đàn ông!”

- Hy vọng kẻ địch đồng tình với mình? Diệp Trùng không thể tin hỏi, lô-gic này cũng thật là quá kỳ quái rồi, đó là với Diệp Trùng mà nói!

- Àch. Mục rõ ràng có ngập ngừng: “Quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ không hề là quan hệ đối địch!”

- Vậy là gì? Diệp Trùng hỏi.

- Ủ, vấn đề này hay là người hỏi Thương thì tốt hơn, hẳn ở phương diện này có nghiên cứu hơn! Mục mau chóng trả lời.

Mặc kệ Nhuế Tô nói thế nào, Diệp Trùng căn bản không đoái hoài tới. Nhuế Tô cũng không nghĩ tới Diệp Trùng lại khó đối phó như vậy, cứng mềm đều không xong, ngoan cố vô cùng, những biện pháp bình thường luôn hữu hiệu lại không có chút tác dụng nào đối với hắn, nàng đã hết cách rồi!

Vừa nghĩ tới lời em gái nói với mình, nước mắt của Nhuế Tô liền tuôn rơi!

Điều này làm Diệp Trùng kinh ngạc một chút! Nhưng, cũng chỉ là kinh ngạc một chút!

Nhuế Tô ngừng rơi lệ, hai mắt ngân ngấn nhìn Diệp Trùng, hỏi: “Người rốt cuộc như thế nào mới chịu gặp em gái ta?”

Diệp Trùng nghĩ một lát: “Nàng ta nếu muốn gặp ta, để nàng ta tới!”

Có Mục ở đây, Diệp Trùng tin tưởng, bản thân dù có bộc phát căn bệnh quái lạ, sự an toàn cũng tuyệt không xảy ra chuyện gì!

Nhuế Tô nhạt nhòa nước mắt lao ra khỏi phòng cải tạo! Học viên trên đường nhìn thấy cảnh này không khỏi nảy sinh sự ngưỡng mộ từ tận đáy lòng với Diệp Trùng, ngay cả “ma nữ Tô” vô địch mà cũng 2 lần rơi lệ trước mặt thầy Diệp! Quả nhiên lợi hại!

Nhưng làm Diệp Trùng không ngờ tới là, Nhuế Băng lại tới thật, hơn nữa là tới một mình!

91. Chương 91: Phương Pháp Của Thương (thượng)

Diệp Trùng nhìn thấy dáng vẻ của Nhuế Băng cũng ngỡ người ra!

Nhuế Băng nhìn thấy dáng vẻ Diệp Trùng bình yên không bệnh tật, không khỏi cười khổ nói: “Thân thể người quả nhiên cường hãn!”

Diệp Trùng yên lặng ngồi, đối với ý tứ lần tới này của nàng ta, Diệp Trùng có chút nắm không được, nhưng hắn vẫn rất cẩn thận, Mục đang yên lặng đứng sau lưng hắn. Nếu như trong chốc lát có xảy ra chuyện gì, Mục có thể ngay lập tức có phản ứng, càng huống chi bản thân cũng không phải một chút lực hoàn thủ cũng không có, chỉ là sợ quái bệnh của mình đột nhiên trở cơn thôi.

Diệp Trùng yên lặng ngồi, hai mắt một cái cũng không nháy nhìn đối phương, hắn đang đợi đối phương nói ra lý do tìm tới, hắn tuyệt không tin đối phương chẳng qua chỉ vì buồn chán nên đặc biệt chạy tới đây ngồi chơi. Loại việc rảnh hơi này, Diệp Trùng tin rằng người phụ nữ cường hãn nhất từ trước giờ mới gặp được đang ở trước mặt này tuyệt đối sẽ không làm.

Đối với Nhuế Băng, Diệp Trùng vẫn đánh giá rất cao, kỹ xảo đánh võ của đối phương giỏi hơn mấy lần, hơn nữa một chiêu đó có khả năng chứa đầy công kích tinh thần, theo như lời của Mục, càng làm cho Diệp Trùng như bất được của báu! Làm cho Diệp Trùng lần đầu tiên biết được, ngoài công kích thuần vật lý, còn có những thứ khác tồn tại.

Nhuế Băng cái gì cũng không nói, yên lặng ngồi trước mặt Diệp Trùng, cặp mắt đen láy nhìn thẳng Diệp Trùng.

Ánh mắt 2 người gặp nhau trên không!

Một vệt ửng hồng yên lặng từ cổ Nhuế Băng từ từ lan dần lên!

Đối phương không mở miệng, làm Diệp Trùng có chút ngạc nhiên, theo hần, đối phương phải là một người dứt khoát, nhanh nhẹn, đã tới tìm mình, vậy nhất định phải có việc, thế nào lại không mở miệng? Diệp Trùng mở miệng đáng tan sự yên lặng: “Người tới tìm ta có việc gì?”

Giọng nói lãnh đạm phối hợp với vẻ mặt thờ ơ của Diệp Trùng, làm sắc mặt Nhuế Băng trở nên nghiêm túc, tuy rằng thân thể vẫn chưa hồi phục, nhưng khí thế của một võ sĩ ngày thường giống như trở lại trên thân thể nàng!

Nhuế Băng chỉnh vạt áo, ngồi thẳng lên, thần sắc nghiêm nghị, sau đó vừa mở miệng liền làm cho Diệp Trùng không hiểu đầu của tai nheo gù.

(NV: , thường hay nói là: , nghĩa là tượng kim cang cao 1 trượng 2 thước, khoảng 4 mét, sờ không được tới đầu, chỉ việc không nắm rõ sự việc gì đó.)

- Người có đồng ý cưới ta không?

Cưới nàng? Là ý gì? Cũng may Mục cách mình không xa, Diệp Trùng thông qua sóng não liên lạc với Mục: “Mục, cưới nàng là có ý gì?”

- Ủ, theo như dữ liệu cho biết, chắc là kết thành vợ chồng hợp pháp! Mục giải thích nói.

- Vợ chồng hợp pháp lại là cái gì? Diệp Trùng nghi hoặc hỏi.

- Ách, loại vấn đề này không phải là sở trường của ta, người hay là hỏi Thương đi, chúng ta cần thời gian 5 giây để thay đổi! Mục rõ ràng đối với vấn đề này vô cùng đau đầu, thế là liền tính đem vấn đề này giao cho Thương, vốn tiên tiến hơn trong vấn đề phán định tình cảm, xử lý.

Thương vừa đi ra liền phát ra tiếng điện tử kêu gào: “Woa, Diệp tử, quả nhiên là người đẹp bạo lực lần trước đó nha, hắc hắc, người đẹp phù hợp với suy nghĩ của người thế này đúng là ngàn năm khó gặp à nha!”

Diệp Trùng không hiểu hỏi: “Điều này và người đẹp có quan hệ ư?”

Thương dùng giọng điệu cứ như là đương nhiên nói: “Đương nhiên, người đẹp sẽ có người không thích ư?” Nhưng rõ ràng có ngập ngừng một lúc: “Ủ, đương nhiên, khẩu vị của người quá đặc biệt đi! Nhưng, đây không phải là rất thích hợp tiêu chuẩn của người sao? Thể hình không thể quá thô kệch, sẽ ảnh hưởng đến tốc độ, cũng không thể quá ốm yếu, cơ bắp phải có lực bạo phát, ừm, sự bền bỉ cũng không được tồi, tính dẻo dai nhất định phải rất tốt, tinh thông đánh cận chiến, kỹ thuật về mặt quang giáp không thua người quá xa, ra tay dứt khoát, tốt nhất là một kích lấy mạng! Tính cảnh giác cao. Nếu như có thể tinh thông cơ giới quang giáp thì tốt nhất! Ngoại trừ về quang giáp nàng ta không quá phù hợp ra, những thứ khác hình như hoàn toàn vì nàng ta mà đặt ra đó nha! Hơn nữa quang giáp, bồi dưỡng xem ra cũng rất nhanh mà! Diệp tử, ta thật sự nghĩ không ra còn có ai phù hợp yêu cầu hơn nàng ta nữa đó!”

Diệp Trùng vẫn nghi hoặc hỏi: “Điều này và cưới nàng ta có quan hệ à?”

Thương gần như nín cả thở: “Diệp tử, chẳng lẽ giai đoạn dậy thì của người thật là vẫn chưa tới sao? Trời! Người cũng 20 tuổi rồi! Đây cũng không phù hợp với lý thuyết sinh lý học tí nào! Chẳng lẽ... chẳng lẽ... người...” Trong giọng nói của Thương đầy vẻ quái dị!

Thương úp úp mở mở làm Diệp Trùng càng mơ hồ hơn: “Sinh lý học? Nguyên lý sinh trưởng của sinh vật? Đây không phải là môn học của Công nghệ sinh học sao?”

Thương như muốn khóc luôn: “Hài... Nguyên lý sinh trưởng của sinh vật? Diệp tử, người không thể cứ thế này được a, ta bây giờ phải bắt đầu xây dựng nhân sinh quan chính xác cho người! Không thể để Mục lại dạy sai người như vậy được, trời a, ta cũng có thể dự đoán được cuộc sống tương lai của người là tối tăm, không chút vui thú như thế nào rồi a!”

Hơi ngần ra một lúc, Thương từng bước dụ dỗ: “Diệp Trùng, người xem nàng ta có thuận mắt không? Trong số tất cả phụ nữ người gặp qua.” Giọng nói của Thương lúc này lộ ra một loại mê hoặc đặc biệt!

Diệp Trùng ngẩng đầu ngắm Nhuế Băng, trong mắt Nhuế Băng đang ngồi ngay ngắn lập tức lóe lên một tia hoảng loạn, Diệp Trùng suy nghĩ một chút, nói: “Thuận mắt!”, dường như trong tất cả phụ nữ mình gặp

qua, đây cũng là người phụ nữ duy nhất có thể làm mình cảm thấy có chút đánh giá cao, cũng không cần bàn cãi, là người phụ nữ mạnh mẽ nhất!

- Nhưng, giữa 2 cái này có quan hệ tất nhiên à? Lô-gic của Diệp Trùng không hề bởi vì Thương mà xảy ra hỗn loạn!

- Hà... không có! Nhưng Diệp tử, người lúc nào mới có thể trở thành người đàn ông bình thường chứ? Thương phát ra một tiếng thở dài!

- Ta không bình thường sao? Diệp Trùng rõ ràng không vừa lòng với kết luận này.

- Chẳng lẽ người đối với phụ nữ không có chút ham muốn nào sao? Vấn đề này làm Thương vô cùng đau đầu.

- Ham muốn? Diệp Trùng mù mờ hỏi: “Đối với phụ nữ phải có ham muốn ư?”

Thương như trúng phải trọng kích, giọng nói lập tức ảm đạm: “Diệp tử, người, người thật là quá mạnh mẽ rồi!”

- Ta? Ta vẫn không được, so với Mục thì vẫn còn cách xa lắm! Diệp Trùng nói.

- So với Mục? Trời, quả nhiên là cuộc nói chuyện giữa dã thú và dã thú a! Không được, Diệp tử, xem ra vô cùng cần thiết phải thực hiện giáo dục sinh lý học với người một phen mới được! Diệp tử, đợi lát cho người xem trận đấu kịch tính, nóng bỏng phiên bản 3D mới nhất, đây chính là cực phẩm ta sưu tầm đó nha! Trong lời nói của Thương tràn đầy xúc cảm mãnh liệt.

- Tư liệu ghi hình? Trận đấu kịch tính nóng bỏng? Là chiến đấu quang giáp à? Diệp Trùng hỏi.

- Chiến đấu quang giáp? Trong quang não của Thương không khỏi hiện ra 2 quang giáp hình người tiến hành chiến đấu kịch tính trên không trung, dầu máy bắn tung tóe, linh kiện rơi vãi tùm lum, còn có thêm một loạt tiếng ma sát của kim loại làm người ta phải ê cả răng, Thương lạnh run, xém chút nữa là bị treo máy!

Đối với loại người chỉ chú trọng lô-gic như Diệp Trùng mà nói chuyện tình cảm, đặc biệt là tình cảm giữa nam nữ, không nghĩ ngợi gì, là một việc làm Thương vô cùng sâu não!

Nhuế Băng tuy rằng sắc mặt xem ra bình thường, nhưng trái tim lại lên tới cổ họng. Diệp Trùng ở đối diện đầu tiên là cúi đầu suy nghĩ, sau đó ngẩng mặt nhìn mình một cái, lại tiếp tục cúi đầu suy nghĩ. Nhuế Băng lần đầu tiên có loại cảm giác kỳ lạ này, đã mong chờ lại sợ hãi, lo được lo mất! Nàng chỉ cố hết sức duy trì sự trấn tĩnh của mình, ít nhất là sự trấn tĩnh bên ngoài!

Đối với sự bảo thủ của mình, Nhuế Băng cũng biết, giống như nàng lúc đầu vì nghĩa không từ mà lựa chọn kế thừa võ đường của cha vậy, mấy năm nay, truyền thống cổ xưa đã hoàn toàn thấm vào trong máu của nàng, đối với sự bảo thủ của mình, nàng cũng không cách nào thay đổi, cũng chưa từng nghĩ qua sẽ thay đổi! Loại sinh hoạt này làm nàng cảm thấy yên tĩnh, an tâm!

Về mặt Nhuế Băng phức tạp nhìn người đàn ông trước mặt, người đàn ông này mình mới gặp chẳng qua chỉ 2 lần, tương lai sẽ thành chồng của mình ư? Nếu như hắn không đồng ý, vậy mình phải làm sao đây? Mình có thể kiên trì giữ cái truyền thống này, nhưng không hề có nghĩa là phải ép buộc người khác cũng tuân theo mấy truyền thống này như vậy. Đối với sự cố chấp của mình, cũng vãn vẹn chỉ là sự cố chấp của bản thân mà thôi, Diệp Trùng không đồng ý cũng là một việc rất bình thường, vậy mình phải làm thế nào?

Cho dù đã sớm hạ quyết tâm, nhưng giờ phút này, Nhuế Băng lại có chút ngỡ ngàng!

- Được, trở về vấn đề vừa rồi, lấy nàng ta rồi cuộc là ý gì? Kết quả cuối cùng là gì? Diệp Trùng hỏi.

- Lấy nàng chính là cùng nàng ta kết thành vợ chồng hợp pháp, kết quả cuối cùng là người và nàng ta vĩnh viễn ở cùng nhau! Thương đã không có chút hy vọng có thể giải thích chính xác việc này cho Diệp Trùng!

- Cùng nàng ta ở cùng nhau? Tại sao phải vĩnh viễn cùng nàng ta ở cùng nhau? Diệp Trùng lại hỏi Thương vấn đề này!

Thương nín bặt!

Thương không tin đàn ông khỏe mạnh như Diệp Trùng thế này ngay cả một chút hứng thú với phụ nữ cũng không có, đột nhiên, Thương nghĩ ra một cách hay.

- Diệp tử, vì để người hiểu loại cảm giác này rốt cuộc là thế nào, chúng ta có thể làm một cuộc kiểm tra! Giọng nói của Thương quái quái, nhưng hắn cũng biết, chỉ có sự thật mới có thể càng làm Diệp Trùng chấp nhận!

- Ủ, làm thế nào? Diệp Trùng cũng rất muốn thử một chút, dù sao nếu như vẫn là loại vấn đề này, Diệp Trùng cũng không muốn làm một người không biết tí gì về phương diện này.

- Người đi tới trước mặt nàng ta, yên tâm, nàng ta tuyệt đối sẽ không làm hại người, hơn nữa, với trạng thái hiện nay của nàng, cũng sẽ không là đối thủ của người! Thương dụ dỗ nói.

- Ủ! Diệp Trùng theo lời đi tới trước mặt Nhuế Băng, trên gương mặt tái nhợt của Nhuế Băng hiện ra một chút hoảng loạn.

- Nắm lấy tay của nàng! Cái đuôi ác ma bắt đầu hơi bộc lộ ra.

- Tay? Diệp Trùng có chút không hiểu, liền hỏi: “Tay nào?”

Bình, một ác ma nào đó ngã nhào làm dậy lên một trận gió, Thương run rẩy nói: “Tùy người!” Âm thanh to lớn do Thương té ngã làm Nhuế Băng bị dọa nhảy dựng lên, nhưng do sự khẩn trương do Diệp Trùng tới gần mang lại mà có chút buông lỏng.

Diệp Trùng nắm lấy tay phải của Nhuế Băng, toàn thân liền đưa vào trạng thái đề phòng, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng ứng phó được với sự phản kích không biết lúc nào sẽ tới. Diệp Trùng cho rằng, loại hành vi này của mình sẽ dẫn tới sự phản kích của đối phương là điều tất nhiên! Không có ai lại yên tâm để tay của mình bị người khác nắm lấy như vậy, đây cũng có nghĩa là mang sự sống chết của mình giao cho đối phương!

Nhưng, tình hình của Nhuế Băng lại làm Diệp Trùng vô cùng khó hiểu, tay của Nhuế Băng hơi co lại, nhưng không thể thoát khỏi tay của Diệp Trùng. Đôi môi khẩn trương mím chặt do quá mức mà trở nên trắng bệch! Gương mặt vốn tái nhợt lúc này đã ửng hồng lên, nhưng lại không có cúi đầu, vẫn kiên cường, thẳng thừng đối mặt với Diệp Trùng, trong đôi mắt lạnh lạnh lộ ra một chút vẻ hấp dẫn hiếm thấy, còn có một chút quật cường. Nhưng vẫn như cũ nhìn thẳng Diệp Trùng!

- Tiếp theo làm sao? Diệp Trùng hỏi.

- Từ từ mà cảm nhận bàn tay này một lát đi! Cái đuôi ác ma càng lộ ra lớn hơn.

92. Chương 92: Phương Pháp Của Thương (hạ)

Đây chính là điểm Thương muốn mình chú ý sao?

Diệp Trùng nói: “Kết cấu mềm mại, cạnh bàn tay bị chai, rõ ràng đã trải qua huấn luyện ở một trình độ nhất định, nhưng hình như rõ ràng không phải cùng một loại với tay của ta, chẳng lẽ bên trong có cái gì đó?”

Thương lấp ba lấp bắp nói: “Diệp, Diệp tử, đây chính là cảm giác của người?”

- Đúng vậy, có vấn đề gì sao? Diệp Trùng trả lời nói.

Thương không thể tin nói: “Diệp tử, chẳng lẽ người không có chút cảm giác nào khác sao? Thí dụ nắm lấy rất thoải mái?”

- Cũng có! Diệp Trùng vân vân tay ngọc trong tay, “Nhưng, cái này có quan hệ gì?”

Nhuế Băng đáng thương lúc này đây gương mặt đã ửng hồng như trái cà chua chín, nhưng vẫn cứ khẳng khẳng không chịu cúi đầu, mà cặp mắt trong trẻo lúc này đã ngân ngấn nước, đôi môi cắn chặt chứng tỏ nàng đang ở trong một loại trạng thái vô cùng kiềm chế! Từ nhỏ tới lớn, cái tay chưa từng có đàn ông sờ

mó qua lúc này lại bị gã đàn ông trước mặt này nắm trong tay, tùy ý đùa bỡn! Mặc dù nàng đã quyết định gả cho gã đàn ông trước mặt này, nhưng nàng cũng không có cách nào chấp nhận được sự khinh bạc thể này của hắn, nhưng lý trí lại bắt nàng cực khổ kiềm chế!

Một cảm giác tê tê kỳ dị chưa từng gặp qua từ tay phải truyền tới, nàng thậm chí có thể cảm nhận được sức mạnh và nhiệt độ của bàn tay Diệp Trùng, loại cảm giác này làm nàng có chút hoảng sợ, không biết nên làm thế nào thì tốt!

Thương lâm bầm tự nói: “Xem ra loại kích thích mức độ này quá nhẹ rồi, đối với loại dã thú Diệp Trùng này, không, đơn giản có thể xem như là quang giáp hình người, loại kích thích này quả nhiên vẫn còn quá nhẹ!”

Thương đột nhiên phấn chấn tinh thần: “Diệp tử, chúng ta tiếp tục nào, người bây giờ đưa mũi tới gần bên trái cổ nàng ta, khoảng cách giữa 2 người không quá 2 cm, cẩn thận mà cảm nhận!”

Đối với yêu cầu của Thương, Diệp Trùng không hề có chút do dự, cẩn thận hoàn thành, Diệp Trùng trong thoáng chốc đưa mặt tới chỗ cổ và vai của Nhuế Băng, khoảng cách không tới 2cm gần như làm chóp mũi của Diệp Trùng chạm vào làn da của Nhuế Băng, một mùi thơm thoang thoang đặc biệt truyền tới, làn da trắng như tuyết ấm áp tỏa ra sức hấp dẫn gắt gao thu hút ánh mắt của Diệp Trùng, gần như là vô thức, Diệp Trùng nhịn không được lè lưỡi ra, liếm một cái!

Bỗng, Diệp Trùng cảm thấy bụng giống như bốc lên một đám lửa! Toàn thân không khỏi phát nóng! Diệp Trùng không khỏi hít một hơi!

Gặp phải kích thích thể này, đầu óc Diệp Trùng ‘ông’ một cái, nở căng ra, bỗng, luồng hơi nóng cuồn cuộn bao bị đè nén mấy hôm trước đó giống như lửa gặp phải dầu, ‘oành’ nổ tung trong đầu óc Diệp Trùng, phần ý thức cuồn cuộn mãnh liệt đó gần như lập tức nuốt chửng hẳn, Diệp Trùng chỉ cảm thấy trước mắt đỏ hồng, mà suy nghĩ cuối cùng trước khi mất đi lý trí là...

Đây, chính là phụ nữ ư?

Còn Nhuế Băng ngay lúc Diệp Trùng đột nhiên đưa mặt sát lại gần cũng không thể giữ được sự trấn tĩnh, cái liếm đó của Diệp Trùng, nàng lập tức như bị điện giật, hơi thở thô trọng của Diệp Trùng phun ra trên cái cổ trắng như tuyết mẫn cảm của nàng, Nhuế Băng không khỏi càng thêm hoảng loạn!

Gần như là vô ý thức, Nhuế Băng căn bản không hề suy nghĩ, ý thức tự bảo vệ mình của một cao thủ cận chiến tôi luyện lâu ngày lúc này đây thúc đẩy nàng phản kháng! Tay phải Nhuế Băng thuận thế bắt ngược lại tay trái của Diệp Trùng, tay ngọc mới vừa rồi mềm mại như bông đột nhiên cứng như sắt thép, tay trái nhanh như chớp chặn lên ngực Diệp Trùng, hai chân đang ngồi phát lực, cả con người liền nhảy vọt lên, Diệp Trùng cũng bị nâng lên!

Chiêu thứ 3 của kỹ thuật phòng ngừa “sói” cơ bản của phái nữ!

Liều âm thoái

(Chú thích: NV: : là sát chiêu từ dưới đá lên, chuyên tấn công phần háng của đối phương. Lực tập trung ở gót chân hoặc đế chân, đơn giản, không dễ đề phòng. Có thể tìm thấy chi tiết ở đây. Chị em coi xong có thể học, nhưng chú ý khi sử dụng.)

Cước này vô luận là sức mạnh, hay là góc độ đều không chệ vào đâu được, thân thể Diệp Trùng lập tức co quắp lại như con tôm, nhưng kỳ quái là không hề phát ra tiếng kêu thét thảm thiết nào!

Ngay tiếp theo là một cú ném qua vai, động tác lưu loát tự nhiên, tin rằng bất luận cao thủ cận chiến nào nhìn thấy một chuỗi động tác trôi chảy tuyệt vời này cũng phải khen ngợi không thôi!

(Chú thích: NV: : cũng là một chiêu đề phòng sói hữu hiệu.. Có thể tìm thấy chi tiết ở đây. Còn đây là hướng dẫn chi tiết cách ra đòn. Trong judo, không thủ đạo, hợp khí đạo... đều có đòn này.)

Thật ra Nhuế Băng vốn không hề biết kỹ thuật phòng ngừa “sói” của phái nữ, nhưng võ đường thường hay có một số học viên nữ tới đây để học một số kỹ thuật phòng thân đơn giản, mà kỹ thuật phòng ngừa “sói” cơ bản của phái nữ là môn bắt buộc, cho nên Nhuế Băng cũng đặc biệt luyện qua vài chiêu, lúc này dùng tới lại rất thuận tay!

Diệp Trùng như một bao cát, mạnh mẽ bị ném ra, ngã trên mặt đất không đứng dậy, không có bất cứ phản ứng nào!

Trong đầu Diệp Trùng như một biển lửa, ý thức của Diệp Trùng chính đang vùng vẫy, trôi nổi trong biển lửa đang sôi sục này, tất cả giác quan bên ngoài thân thể đều biến mất! Cuồng bạo! Luồng hơi nóng di chuyển tàn phá khắp nơi, làm cho ý thức của Diệp Trùng chỉ còn lại một chút tỉnh táo cũng không tránh khỏi bị lây nhiễm, nóng, nóng vô cùng!

Khí tức tàn bạo tích lũy trong đầu óc của Diệp Trùng!

Nhưng điều nguy dị là, thân thể lại không hề nghe theo sự điều khiển!

Khí tức cuồng bạo làm người ta buồn bực này xung đột khắp nơi trong lòng Diệp Trùng, chạy tới chạy lui, Diệp Trùng càng lúc càng nóng, lại không phát tiết được chút nào!

Đợi Nhuế Băng bình tĩnh trở lại, phát hiện Diệp Trùng nằm bất động trên mặt đất, lập tức tròn mắt, tim như rơi xuống biển, mình tại sao lại xung động như vậy? Nếu đã thương hấn thì làm sao, nhớ lại một cúc vừa rồi của mình, sắc mặt Nhuế Băng thay đổi!

Nhuế Băng vừa muốn lao tới xem thương thế của Diệp Trùng thế nào, trước mặt liền hoa lên, một thân hình to lớn màu lam trắng lướt qua người Diệp Trùng, trong nháy mắt xông ra khỏi phòng cải tạo

Vô cùng kinh hoảng, Nhuế Băng vội lao tới cửa phòng cải tạo, thân hình to lớn đó và Diệp Trùng đã sớm biến mất không thấy đâu!

Nhuế Băng thất thần như mất mát thứ gì đứng trước cửa phòng cải tạo, ngây ngốc nhìn bầu trời, nhất thời, có chút ngơ ngẩn!

Ở một khu ngoại ô, nơi này khắp nơi đều là nham thạch cao bằng mấy người, phân bố lộn xộn trong phạm vi 20 km xung quanh.

Diệp Trùng không tí sức lực ngồi trên đất, toàn thân đều là đá vụn và bụi đá, Mực yên lặng ở bên cạnh hấn, Thương tự biết lần này đùa quá lửa, cho nên vừa tới chỗ này liền thay đổi với Mực!

Vừa mới điên cuồng chạy xong, xung quanh Diệp Trùng rơi vãi một lớp đá nhỏ bị vỡ nát, trong vòng 20 mét đường kính quanh Diệp Trùng, căn bản không có nham thạch có đường kính quá 1 mét, chúng toàn bộ trở thành vật hy sinh để Diệp Trùng phát tiết.

Diệp Trùng cảm giác bản thân giống như một thùng thuốc nổ vô cùng không ổn định, chỉ cần hơi bị kích thích, liền sẽ nổ mạnh!

Vẫn luôn tôn sùng sự bình tĩnh, Diệp Trùng vô cùng căm ghét loại tình trạng mất đi lý trí, điên cuồng không chịu điều khiển vừa rồi, tuy rằng trong trạng thái này, cơ năng của thân thể trên các phương diện sẽ tăng lên với mức độ tương đương.

Diệp Trùng cười khổ nói: “Mực, lần này xem ra ta gặp phiền phức rồi!”

Mực đồng ý nói: “Không sai, Diệp tử, người bây giờ đè nén cảm xúc của mình! Xem ra phụ nữ vẫn có hiệu quả giống vậy với người!” Mực vẫn không quên chế giễu Diệp Trùng!

Diệp Trùng càng cười khổ hơn: “Tên Thương chết tiệt này!” Không tự chủ được, trong đầu Diệp Trùng hiện ra màu trắng như tuyết trơn bóng đó, mùi thơm thoang thoảng kỳ dị, còn có mùi vị không nói ra lời khi đầu lưỡi mình tiếp xúc!

Mực cắt ngang suy nghĩ của Diệp Trùng: “Diệp tử, tình hình của người quả thật không ổn, bây giờ đã xuất hiện 2 loại tình huống, một loại là như người nói, thân thể mất điều khiển, thần trí lại vô cùng tỉnh táo, hơn nữa kèm theo sự đau đớn vô cùng! Một loại khác chính là như vừa rồi, người bị kích thích mà lâm vào trạng thái chạy điên cuồng, đồng thời, thân thể người mất điều khiển, nhưng điều khác biệt là lần này thần trí của người đã vô cùng mơ hồ! Tình huống phát tác tình huống đầu tiên, thời gian không biết; Loại tình huống thứ 2 do lần này phát tác mà có thể thấy được, chỉ cần gặp phải kích thích, cực dễ phát tác. Không ngờ tới dung dịch màu bạc của Hắc giác lại lợi hại như vậy! Đương nhiên, đây là dưới tình huống chúng ta suy đoán chính xác!”

Diệp Trùng đã khôi phục được sự bình tĩnh ngày thường, khẽ nhủ mày nói: “Nếu như là Hắc giác, bọn họ nhất định có cách giải quyết vấn đề này! Nhưng quan trọng là chúng ta làm sao mới có thể lấy được cách này?”

Mục nói: “Không sai, nhưng ta vừa tính toán một chút, xác suất ta và người xâm nhập vào Hắc giác chỉ có 15.6%, xác suất thành công quá thấp, cách này không được khuyến khích!”

Diệp Trùng cũng đồng ý nói: “Không sai, xác suất thế này thực là quá thấp, ài, chủ yếu là thực lực chúng ta quá thấp, Mục, người vẫn chưa sửa chữa được! Điều này và đi tìm chết chẳng có gì khác! Hơn nữa rốt cuộc có phải Hắc giác làm hay không vẫn còn chưa biết, đây vẫn chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi!”

Lớn lên từ hành tinh rác, mức độ quý trọng cuộc sống của Diệp Trùng vượt xa người bình thường, có lẽ người đã thấy qua vô số sự sống chết mới hiểu rõ sự đáng quý của cuộc sống.

Diệp Trùng nói tiếp: “Trong khoảng thời gian ngắn chắc là không có cách nào xâm nhập vào Hắc giác rồi!” Đi ra từ Hắc giác, Diệp Trùng rất rõ sự cảnh giới nghiêm mật của Hắc giác, với thực lực của mình và Mục hiện nay, muốn xâm nhập vào, thật sự là người điên nói chuyện mơ.

- Ủ, lấy được đồ từ Hắc giác, ít nhất phải đợi thực lực của chúng ta mạnh mẽ hơn mới được! Nhưng căn bệnh quái lạ của người vẫn cần phải chữa trị, xem ra chúng ta chỉ có đi tìm một số bác sĩ có y thuật cao minh thôi, hy vọng có thể giúp đỡ gì đó cho người!” Trong giọng nói của Mục cũng đầy sự không chắc chắn.

- Ủ, xem ra chỉ có như vậy thôi! Diệp Trùng cũng không nghĩ ra cách nào khác tốt hơn!

Nếu như phải đi tìm bác sĩ, vậy chỉ có rời khỏi hành tinh Lam Hải, hành tinh Lam Hải tuy rằng cũng coi như phồn vinh, nhưng không hề nổi tiếng về mặt này. Loại cuộc sống đơn giản trong học viện Lam Hải mấy ngày này, Diệp Trùng vô cùng thích, nhưng điều Diệp Trùng càng không nỡ bỏ chính là phòng cải tạo được cho là đỉnh cấp đó, còn có ông Tiền nữa!

Nhưng, đời người vô thường! Vẫn luôn lãnh đạm nhưng Diệp Trùng cũng không khỏi có chút cảm khái, không biết tại sao, bộ y phục luyện võ màu trắng đó, lúc này đây lại thoáng qua trong đầu của Diệp Trùng!

Mục lại trở về không gian thứ nguyên, Diệp Trùng gọi Sương chi Vịnh Thán Diệu ra, bay về phía học viện Lam Hải.

Khi Diệp Trùng trở về học viện Lam Hải, bóng đêm đã buông xuống. Diệp Trùng dự định ở lại chỗ này đêm cuối cùng, thuận tiện kiểm tra Sương chi Vịnh Thán Diệu một chút, vì chuẩn bị tốt hơn cho ngày mai rời khỏi.

Trong phòng cải tạo tối tăm, xem ra Nhuế Băng đã sớm rời đi. Diệp Trùng vừa chuẩn bị đáp xuống, Mục đột nhiên nhắc nhở: “Diệp tử, cẩn thận, bên trong có kẻ địch! Bẫy cái quang giáp!”

Diệp Trùng bỗng nhiên kinh hãi!

93. Chương 93: Cây Thương Trong Bóng Tối

Như thế có thể thấy được sự cách biệt giữa Sương chi Vịnh Thán Diệu và Mục. Sương chi Vịnh Thán Diệu của Diệp Trùng căn bản không phát hiện ra bóng dáng kẻ địch. Vật liệu xây dựng phòng cải tạo khá đặc biệt, trong đó có pha trộn vật liệu ngăn cản tín hiệu, hệ thống quét hình hoàn toàn bị ngăn trở, dù sao phòng cải tạo này cũng là phòng cải tạo đỉnh cao nhất của hành tinh Lam Hải, đây cũng là vì sự an toàn và bảo mật của phòng cải tạo.

Thật không biết Mục làm sao phát hiện được!

Mục, vẫn là quá mạnh mẽ đi! Diệp Trùng không khỏi nảy sinh cảm khái, lại có vài phần trông đợi, nếu như một ngày nào đó, mình có thể điều khiển một cái quang giáp cùng cấp bậc với Mục, đó mới là thú vui lớn nhất của đời người! Còn với Mục, Diệp Trùng nghĩ cũng không nghĩ qua, tuy rằng Mục hình như có nói

qua, chỉ cần kỹ xảo của Diệp Trùng vượt qua hần thì sẽ cho Diệp Trùng điều khiển, nhưng, Diệp Trùng cho rằng, cái này không nghi ngờ gì, là một nhiệm vụ siêu khó, hơn nữa điều quan trọng nhất là, Diệp Trùng trước giờ không cho Mục Thương là một cái quang giáp!

Mục không cần bàn cãi, rất mạnh mẽ, nhưng, mình có Sương chi Vịnh Thán Diệu cũng không hề là yếu đuối, có thể bị ăn hiếp như trước! Diệp Trùng không khỏi bỗng sinh ra hào khí!

Đối phương đã không tới với ý tốt, vậy mình cũng hà tất phải khách khí!

Sương chi Vịnh Thán Diệu nhẹ nhàng lấy ra trường thương Lam Sương vẫn luôn gấp lại đặt trên lưng, hai tay vừa vịn vừa siết, cây trường thương kiểu cổ tự động xếp lại, khôi phục hình dạng bình thường!

Diệp Trùng không ra tay, mà thả ra 5 con chim ruồi máy, máy do thám chim ruồi liền giống như 5 con chim nhỏ màu lam, vô thanh vô tức biến mất trong màn đêm, Diệp Trùng kiên nhẫn chờ đợi tin tức do chim ruồi truyền về, đầu tiên hần xác định bên ngoài có hay không vẫn còn người mai phục, nếu bên ngoài vẫn còn người mai phục, lúc này im hơi lặng tiếng bỏ chạy mới là lựa chọn tốt nhất! Bởi vì mình hoàn toàn không thể nào không có Mục giúp đỡ mà dọn sạch tất cả, ngược lại còn lãng phí thời gian bỏ trốn của mình.

Năm con chim ruồi vừa thả ra, hình ảnh vốn bị nhiễu vô cùng liền lập tức rõ ràng hẳn lên, hơn nữa phạm vi được mở rộng cực lớn! Xem ra 5 máy do thám chim ruồi này quả nhiên là đồ tốt!

Từ thông tin mà chim ruồi truyền về mà xét, gần đó không hề có người mai phục, tuy rằng sự linh mẫn và độ chính xác của chim ruồi trong tầng khí quyển không thể so sánh với trong vũ trụ, nhưng bán kính quét hình vẫn đạt tới 50km!

Hừ, kẻ địch nhất định đã phát hiện đặc điểm của phòng cải tạo, sợ người bên ngoài ngược lại làm lộ ra vị trí của bọn chúng, kinh động đến mình!

Nếu mình lúc này yên lặng rời đi, vậy chắc chắn là sẽ không có vấn đề gì, nhưng Diệp Trùng lại muốn xem xem đám này rốt cuộc là ai, nếu như biết được lai lịch của đối phương, vậy đối với mình sau này tuyệt đối là vô cùng có ích, nếu không, nói không chừng, một ngày nào đó mình bất tri bất giác chui vào lưới của đối phương mà vẫn浑然 nhiên không biết. Hơn nữa, Diệp Trùng tin rằng, dù mình không thể diệt sạch đối phương, nhưng an toàn rút lui chắc là không có vấn đề!

Trong lòng Diệp Trùng còn có một suy nghĩ, cũng muốn thử xem uy lực thật sự của Sương chi Vịnh Thán Diệu, còn có sự tiến bộ của mình bấy lâu nay.

Sương chi Vịnh Thán Diệu đã bị Diệp Trùng đổi thành màu than chì, xem ra vô cùng không bắt mắt, ngay cả sự lấp lánh của kim loại bề mặt cũng bị Diệp Trùng che đi, xem ra cũ kỹ đến mức vứt đi! Nhưng, Sương chi Vịnh Thán Diệu thiếu đi sự phản chiếu ánh sáng của kim loại thể này trong màn đêm càng thêm kín đáo, càng làm người ta khó có thể nhận ra!

Sương chi Vịnh Thán Diệu giống như một con dơi màu than chì yên lặng lao về phía phòng cải tạo.

Diệp Trùng không chọn cửa lớn, nơi đó tuyệt đối là nơi tập trung hỏa lực nhất, chỉ e mình vừa tiến vào, chào đón mình chính là đạn pháo đầy trời, sau đó mình ngay cả tro cũng không còn!

Diệp Trùng cẩn thận vòng qua phía nam của phòng cải tạo, trên màn hình, nơi đó có 1 cái quang giáp đang dán sát vào tường mà ẩn nấp!

Trường thương Lam Sương của Diệp Trùng dài 15 mét, bức tường dày 2 mét rưỡi, vật liệu chủ yếu là nhựa phức hợp cường độ cao, bên trong còn pha thêm vật liệu ngăn chặn cái loại tín hiệu xung mạch, nhưng mấy thứ vật liệu này không hề có hỗ trợ gì cho cường độ của bức tường!

Diệp Trùng bay tới nơi cách phòng cải tạo 800 mét, khoảng cách này hoàn toàn đủ để hần đưa tốc độ của Sương chi Vịnh Thán Diệu lên tới mức cao nhất!

Động cơ mở toàn bộ! Xem ra Sương chi Vịnh Thán Diệu không chút bắt mắt lúc này đây đã lộ ra nanh vuốt sắc bén của nó, Lam Sương dài 15 mét thậm chí vượt qua chiều cao của bản thân Sương chi Vịnh Thán Diệu, điều này làm cho nó xem ra lại càng giống như một mũi tên rời cung. Cánh xếp đôi gấp lại toàn bộ.

Uy lực tốc độ có thể đạt tới cao nhất là 7 Hz của Sương chi Vịnh Thán Diệu lúc này thể hiện rất hoành tráng!

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt lướt nhanh qua, Diệp Trùng lại bình tĩnh vô cùng!

Lam Sương cầm trên tay ổn định không chút rung động! Tường của phòng cải tạo trong chớp mắt bị xuyên thủng, hệ thống phản hồi lực tiên tiến làm Diệp Trùng cảm giác được mỗi một chút biến hòa truyền về từ thân thương!

“Oành” vang lên thật lớn, tường của phòng cải tạo như tờ giấy bị xé rần bắn tung tóe! Diệp Trùng cảm giác quang giáp hơi hơi khựng lại, Diệp Trùng biết, thương này đã đánh trúng mục tiêu! Hiểu rõ phòng cải tạo như lòng bàn tay, Diệp Trùng biết chỗ này vốn không có đặt bất cứ thứ gì, vậy thì, nhất định là một cái quang giáp đứng dán vào tường rồi!

Dự liệu của Diệp Trùng không hề có sai sót gì!

Một thương mang theo lực lượng to lớn do lao tới với tốc độ cao mang lại này của Diệp Trùng, uy lực cực kỳ kinh người! Ngay cả quang giáp của Hắc giác cũng có thể xuyên thủng, Lam Sương không cho cái quang giáp này bất cứ cơ hội gì, cái quang giáp xui xẻo này trong khoảnh khắc liền bị tan tành, bình bình, vô số mảnh vỡ màu đen bay qua trước mặt Diệp Trùng.

Diệp Trùng thâm giạt mình, ra là quang giáp của Hắc giác! Loại quang giáp màu trắng này, Diệp Trùng không thể quen thuộc hơn nữa! Chúng làm thế nào mà tìm được mình?

Bây giờ rõ ràng không phải lúc suy nghĩ vấn đề này, Diệp Trùng không rảnh suy nghĩ, thân hình linh hoạt di chuyển, gạt rơi vài linh kiện treo trên mũi thương!

Biến cố đột nhiên xảy ra làm đổi phương có chút tay chân luống cuống! Đòn đánh lén bất ngờ của Diệp Trùng cũng thành công đạt được mục đích của mình!

Không gian trong phòng cải tạo cực lớn, bên trong chất rất nhiều quang giáp, linh kiện cho quang giáp và rất nhiều công cụ cải tạo.

Sương chi Vịnh Thán Diệu to lớn giống như một con linh miêu, luồn lách trong phòng cải tạo!

Đột nhiên, tất cả đèn trong phòng cải tạo đều bị hủy, trở nên tối như hủ nút!

Diệp Trùng cười lạnh lùng, trong phòng cải tạo, toàn bộ tín hiệu, xung mạch đều bị ngăn chặn, giữa bọn họ vốn không cách nào liên lạc. Hắc hắc, căn phòng cải tạo chất đầy thứ linh tinh, không cần bàn cãi, là chiến trường tốt nhất cho Diệp Trùng! Vừa rồi chính là Diệp Trùng phá hoại hệ thống chiếu sáng của nơi này!

Mà có sự tồn tại của Mục, Diệp Trùng lại chiếm được quyền chủ động triệt để, hướng chi, mấy hôm nay, Diệp Trùng gần như lấy phòng cải tạo làm nhà, hiểu rõ hoàn cảnh chỗ này như lòng bàn tay!

Từ hình mà Mục chuyển tới mà xét, động tĩnh vừa rồi hấp dẫn 3 cái quang giáp bay về phía này.

Một cái quang giáp từ từ bay về phía này, tất cả xung mạch tín hiệu ở trong này đều không có chút tác dụng nào, giữa bọn chúng hoàn toàn mất đi liên lạc. Sư sĩ trong quang giáp ắt có chút khẩn trương! Điều này đối với tinh anh của Hắc giác như họ mà nói, loại cảm xúc này đã rất lâu rồi không có xuất hiện!

Tên đáng chết này lại phá hoại hệ thống chiếu sáng, trong lòng hắn không ngừng chửi rủa! Nhưng, đã được huấn luyện kỹ càng, hắn không hề hoảng loạn, mà cẩn thận lần mò về hướng vừa phát ra động tĩnh cực lớn.

Không có hệ thống quét hình hình nổi, đèn cũng tắt luôn, hiện giờ hắn cảm thấy mình giống như một người mù, trong bóng tối mờ mịt từng tí, với lại chốc chốc lại va tới va lui, nếu không phải hắn kỹ thuật tốt, chỉ e là đã té ngã mấy lần rồi! Tuy trên quang giáp có đèn chiếu sáng laser, nhưng hắn không thể mở ra, nói đùa à, nếu hắn mà mở ra, vậy không cần nghi ngờ, sẽ trở thành mục tiêu bắt mắt nhất, chỉ e lúc đó kẻ chết đầu tiên chính là mình!

Trong lòng hắn buồn bực vô cùng, nhưng điều duy nhất làm hắn cảm thấy an ủi là cường độ (độ cứng) của quang giáp Hắc giáp thật sự đủ mạnh, điều này làm hắn bớt lo trước lo sau nhiều lắm, có thể vững dạ tiến lên! Cho đến tận bây giờ, trừ đám hiệp hội sư sĩ đó, hắn vẫn chưa từng phát hiện có loại vũ khí nào có thể

tạo ra uy hiếp trí mạng đối với quang giáp của mình! Điều này làm trong lòng hắn cảm thấy an toàn không ít!

Đột nhiên, phía trước có động tĩnh.

Chẳng lẽ là đã có đồng bọn ra tay cùng với đối phương? Chắc vậy rồi, đưa ra phán đoán, hắn lập tức bay hết tốc lực về phía tiếng động. Bây giờ hắn đã không lo bảo vệ quang giáp được nữa, ngược lại quang giáp của Hắc giác cũng không phải là thứ mà mấy thứ bình thường này có thể làm hư hại được, hắn đã chuẩn bị xong một con đường để lui tới!

Hô, cuối cùng cũng sắp rời khỏi nơi quỷ quái đáng chết này rồi!

Hắn hận không thể tăng tốc nhanh hơn, nhanh thêm một chút, chỉ cần 2 quang giáp hợp tác, hắn tin rằng, căn bản không có ai có thể ngăn cản được!

Thịch! Phản ứng đầu tiên của hắn là đụng phải cái gì, nhưng chưa đợi hắn có thêm bất cứ phản ứng nào, màn hình trước mặt không ngờ thành bột, mảnh vỡ bắn ra xung quanh, mà một vật kim loại hình mũi dùi to lớn xuất hiện trước mắt hắn, hắn vẫn chưa kịp la lên, mũi dùi sắc bén đã chui vào trong cơ thể hắn, phụp, một luồng sức mạnh to lớn truyền tới, hắn liền hóa thành một màn mưa do mảnh vụn máu thịt hợp thành, trộn lẫn trong những mảnh vụn của quang giáp, bắn ầm ầm ra xung quanh, dẫn tới một loạt âm thanh giòn giã!

Hắn tới lúc chết cũng không hiểu mình tại sao mà chết!

Ánh mắt lạnh lùng của Diệp Trùng không có bất kỳ dao động cảm xúc nào, khi nhìn thấy quang giáp bay về phía này với tốc độ cao như vậy, Diệp Trùng nhanh trí, hắn cầm Lam Sương đứng ngay trên đường cái quang giáp đó tất phải đi qua, thấy tốc độ của hắn vẫn nhanh như vậy, Diệp Trùng liền lụm một linh kiện quang giáp trên mặt đất, tiện tay quăng ra phía sau!

Quả nhiên, quang giáp đó nghe thấy tiếng động lập tức cuống quýt lao về phía này! Mạnh mẽ tông vào Lam Sương đã được sớm chuẩn bị sẵn sàng của Diệp Trùng! Mà Lam Sương, không hổ là vũ khí siêu mạnh có pha trộn Đa côn thạch, không chút vướng mắc nào lại một lần nữa đâm xuyên quang giáp của Hắc giác!

Diệp Trùng rất hiểu sự sùng bái của người đi ra từ Hắc giác đối với quang giáp của Hắc giác! Nhớ lúc đầu, nếu như không phải mình có Mục Thương, e rằng cũng sẽ giống như vậy!

Vẫn còn 5 cái!

Trong lòng Diệp Trùng thầm đếm, yên lặng rời khỏi vị trí hiện tại!

94. Chương 94: Giáo Quan Huck

Trong vòng chưa tới nửa phút ngắn ngủi vừa rồi, Diệp Trùng lợi dụng đối phương không thể quan sát, lại vô cùng xa lạ với địa hình, 6 người này toàn bộ đều chết bởi Diệp Trùng đánh lén! Đánh lén trong bóng tối, Sương chi Vịnh Thán Diệu của Diệp Trùng giống như một thích khách trong bóng đêm, linh hoạt mà tàn nhẫn! Còn cây thương kiêu cổ Lam Sương này, lúc này Diệp Trùng lại dùng vô cùng thoải mái, không thể không nói 8 động tác mà Mục trải qua vô số lần tính toán ra được đó trong cách chiến đấu này phát huy được 200% uy lực! Diệp Trùng không đánh thì thôi, đã đánh là trúng! Vô ngoài quang giáp được tin tưởng nhất của Hắc giác, đứng trước Lam Sương của Diệp Trùng, lại mỏng manh như bánh xốp!

Nếu như nói Diệp Trùng là ác ma đến từ địa ngục cửu u, vậy Lam Sương chính là cây lưỡi hái khổng lồ tràn đầy máu tanh tàn ác hung tợn trên tay ác ma! Bộ phận có sức hủy diệt nhất của Lam Sương là mũi thương, mà lưỡi đao dựng đứng hai bên mũi thương giống như là 2 kẻ trợ ác, để có thể xé nát quang giáp của đối phương, một phần lớn công lao phải tính cho chúng.

Theo như Mục và Thương nói, tỉ lệ Đa côn thạch trên mũi thương Lam Sương vẫn còn xa mới đạt tới mức độ hoàn mỹ, nhưng cho dù thế, uy lực của Lam Sương cũng làm cho Diệp Trùng vô cùng vừa ý! Uy lực của Lam Sương khi đạt tới tỉ lệ hoàn mỹ sẽ đạt tới mức độ thể nào? Diệp Trùng không khỏi vô cùng mong đợi.

Vẫn còn lại cái cuối cùng, Diệp Trùng cẩn thận tới gần nó.

Quang giáp này vô cùng cẩn thận, lưng dựa vào tường, trừ phi mình đi ra, nếu không, muốn đánh lên từ sau lưng đối phương vốn là điều không thể.

Diệp Trùng chỉ có thể tới gần bên trái của đối phương, vì để không làm đối phương chú ý, động cơ của Sương chi Vịnh Thán Diệu mở cực nhỏ, im hơi lặng tiếng tới gần cái quang giáp cuối cùng này.

Gần tới rồi! Chỉ có 20 mét! Lam Sương dài tới 15 mét, chỉ cần lên trước thêm 10 mét, không, có lẽ chỉ cần 8 mét, thì đủ để xé toạc đối phương ra!

Cánh tay phải cầm thương của Sương chi Vịnh Thán Diệu giống như kéo cung, chuẩn bị chờ bắn.

Tốt, chính là lúc này! Chính lúc Diệp Trùng vừa chuẩn bị ra tay, kịch biến đột nhiên xảy ra!

Trước mắt Diệp Trùng đột nhiên lóe sáng, ánh sáng trắng chói mắt truyền tới từ màn hình, làm 2 mắt Diệp Trùng đau nhức như bị mù!

Diệp Trùng kinh hãi! Nhưng lại không có chút hoảng loạn nào, Lam Sương trên tay phải đã chuẩn bị chờ ra tay giống như tia chớp đâm ra, nếu như là người bình thường, phản ứng đầu tiên khi bị hù dọa thể này chính là lùi ra sau với tốc độ nhanh nhất, nhưng Diệp Trùng hiểu, lúc này lấy tiến để lùi mới là lựa chọn tốt nhất!

Ting! Một tiếng kim loại giòn tan vang lên, Lam Sương của Diệp Trùng rõ ràng bị cái gì đó chặn lại.

Nhưng, điều này lại cho Diệp Trùng thời gian lùi về sau, ngay khoảnh khắc Diệp Trùng ra tay, đôi tay của hắn giống như một làn khói mỏng, lướt qua trên bàn điều khiển.

Sương chi Vịnh Thán Diệu liền giống như đã có mưu đồ từ trước, mượn thế của thương này mà nhanh chóng bay về sau. Đối phương rõ ràng cũng bị sự nhanh nhạy biến hóa của Diệp Trùng làm cho kinh ngạc không ít!

Mắt Diệp Trùng lúc này mới khôi phục bình thường!

Đối phương vừa rồi chắc chắn là quăng ra thứ gì đó thuộc loại đạn lóa mắt, cả căn phòng cải tạo bây giờ sáng lóa. Đạn lóa mắt, nói thực ra, bây giờ đã rất ít có người dùng nữa! Nó gần như đã rút khỏi vũ đài lịch sử, bất luận là về công năng hay hiệu dụng sử dụng. Hiện nay, đủ loại cách quét hình phát triển như vậy, quang giáp từ các loại tin tức do hệ thống quét hình phản hồi, nhờ quang não phục chế lại thành hình ảnh, cái này càng rõ ràng hơn so với mắt người nhìn thấy. Hơn nữa, trong vũ trụ, bán kính quét hình của hệ thống quét hình càng lớn hơn nhiều khoảng cách lớn nhất mà mắt người có thể nhìn thấy!

Tác dụng lớn nhất của đạn lóa mắt lại là để tăng độ sáng cho mắt, nhưng tác dụng này, theo sự phát triển càng ngày càng tiên tiến của các loại hệ thống quét hình, không thể không lâm vào kết cục xấu hổ bị người ta quên lãng.

Diệp Trùng không ngờ trên người đối phương lại có thứ cũ xưa như vậy.

Nhờ ánh sáng, Diệp Trùng mới nhìn rõ hình dáng quang giáp đối phương.

Tuân theo phong cách nhất quán của Hắc giác, cái quang giáp này cũng toàn thân đen bóng. Nhưng điều làm Diệp Trùng kinh ngạc là phong cách của cái quang giáp này vô cùng cổ xưa, loại quang giáp có phong cách Samuel vô cùng rõ ràng này từng có thời vô cùng phổ biến một trăm năm trước!

Cái quang giáp này nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt, quang giáp của Johnson so với nó đều có khí chất, dữ tợn hơn nhiều, nhưng Diệp Trùng không dám vì vậy mà có chút sơ suất nào. Quang giáp phong cách Samuel vốn cũng từng được gọi là quang giáp cận chiến, hệ thống khóa mục tiêu và vũ khí tầm xa lúc đó không hề có trình độ như hiện nay, cho nên loại phương thức chiến đấu mang đậm kiểu chiến đấu cổ xưa này được mọi người thời đó rất yêu thích. Nhưng theo sự phát triển của con người sau này đối với vũ khí tầm xa, còn có sự thay đổi của lý luận quang giáp, quang giáp phong cách Samuel mới từ từ trở nên lạc hậu.

Nhưng Diệp Trùng lại rất thích quang giáp phong cách Samuel, hẳn vẫn luôn cho rằng quang giáp phong cách Samuel là kinh điển vĩnh hằng, có thể thể hiện tinh túy cơ bản nhất của cận chiến! Loại quang giáp được chế tạo vì cận chiến này, xem thế nào cũng bình thường, không có gì lạ, nhưng nếu như cân nhắc tỉ mỉ, mỗi một chi tiết của nó, không có cái nào không thể hiện chỗ kinh điển của nó!

Quang giáp phong cách Samuel đối với người tinh thông cận chiến mà nói, không nghi ngờ gì, là đối tác tốt nhất. Nhưng đồng thời, đây cũng là một trong những nguyên nhân nó ngày càng suy tàn. Dù sao, cận chiến cũng là một loại kỹ xảo ngày càng suy sụp!

Người trong Hắc giác đối với cận chiến cũng có vài cao thủ, ngay cả cận chiến của Diệp Trùng cũng là học được từ Hắc giác!

Diệp Trùng tập trung cảnh giác!

Đối phương lại không có ý ra tay, lại mở miệng nói: “Số 58, chúng ta lại gặp mặt rồi!” Một giọng nam thông qua quang giáp truyền ra, ông ông vang lên khắp phòng cải tạo!

Diệp Trùng không khỏi ngăn người: “Giáo quan Huck?” Diệp Trùng hỏi ngược lại.

- Không sai! Là ta! Số 58, người là người tổ 58 của ta, cho nên cấp trên để ta dẫn người trở về! Giáo quan Huck trầm giọng nói: “Số 58, theo ta trở về đi, cấp trên đối với sai lầm của người không hề có ý truy cứu, người nếu muốn chạy, sẽ tự đưa mình vào đường chết!”

Diệp Trùng lạnh lùng nói: “Thật ư?”

Huck nghiêm túc nói: “Đừng mấy tên người đã giết này, bọn chúng chẳng qua chỉ là chiến sĩ cấp 1 thấp kém trong Hắc giác! Thực lực của người tuy rằng cũng cho là nổi bật trong đám bọn chúng, nhưng khi đứng trước chiến sĩ cao cấp hơn, người vẫn còn rất yếu ớt!” Đối với cái chết của 6 người khác đi cùng hắn, trong giọng nói của Huck không hề có chút thương xót nào.

Giọng nói của Diệp Trùng càng lạnh hơn: “Thật ư?”

Huck nói: “Theo ta về đi, người là thiên tài kiệt xuất nhất trong lịch sử của tổ F, tiền đồ của người không thể đo đếm được, “vào Hà Việt” cũng là việc sớm muộn! Mà cấp trên vô cùng có hứng thú với người, ngay cả người phạm lỗi lớn như vậy cũng không truy cứu, Số 58, điều này trước giờ chưa từng có đó!”

(Chú thích: NV: : vào Hà Việt (Kawagoe): trận đánh ban đêm ở Kawagoe (Hà Việt dạ chiến) là một trong 3 trận đánh ban đêm lớn nhất của Nhật Bản thời chiến quốc, thông tin chi tiết ở đây. Trận chiến này đã quyết định tình hình phân bố quyền chi phối cơ bản của khu vực Kantou. Cụm từ này có lẽ dùng để chỉ ý quan trọng.)

Diệp Trùng lười nói chuyện, trở về Hắc giác, làm đao trên tay người khác? Diệp Trùng ghét cảm giác bị trói buộc, hẳn tin rằng, cho dù hắn là một con dã thú, cũng phải là dã thú tự do chạy nhảy trong trời đất hoang dã, tùy ý gầm rú trong trời đêm cùng tiếng gió! Mà không phải là con thú bị người ta thuần hóa, mất đi dã tính, bị đeo vòng cổ, gấn vuốt sắt.

Huống chi, hắn vẫn là người!

Huck ung dung nói: “Huống chi, Số 58, cái đó của người chắc là cũng đã tới thời gian phát tác rồi!”

Diệp Trùng mặt biến sắc: “Quả nhiên là trò quỷ của các người!”

Huck vẫn thong thả nói: “Số 58, dụng dịch màu bạc vốn chính là vì chuẩn bị cho chiến sĩ của Hắc giác, tuy rằng nó sẽ mang đến cho người sự đau đớn rất lớn, nhưng chỉ cần người học được bản lĩnh chân chính của Hắc giác, vậy người sẽ biết tác dụng của nó lớn cỡ nào! Nó có thể làm người trở thành chiến sĩ mạnh mẽ nhất! Nhưng, đối với người bây giờ mà nói, đây chỉ e là hình phạt đau đớn nhất trên đời này! Hơn nữa, ta phải nhắc nhở người, nếu như người không cùng ta trở về Hắc giác, loại đau đớn này sẽ vĩnh viễn không dừng lại, nó sẽ phát tác bất kỳ lúc nào, lúc đó người sẽ đau đớn không muốn sống, Số 58, đã thử qua loại đau đớn này, người chắc đã có ấn tượng sâu sắc nhất định, mà loại đau đớn này sẽ càng lúc càng tăng lên, cho tới 1 ngày người sẽ không thể chịu nổi sự đau đớn này mà tự kết liễu đời mình, cho tới tận bây giờ, chưa từng có ai có thể vượt qua!”

Ánh mắt Diệp Trùng từ từ co lại, híp lại giống như một lưỡi dao, nhìn chăm chăm quang giáp trước mặt.

Nếu như 2 người dùng thân mình đánh xáp lá cà, Diệp Trùng tuyệt đối sẽ lùi lại mà chạy, đã thấy qua kỹ xảo cận chiến quái dị mà cao siêu của Huck, Diệp Trùng tự biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ! Nhưng nếu như đánh cận chiến quang giáp, Diệp Trùng lại có thêm vài phần tự tin! So tốc độ, Huck tuyệt đối không phải là đối thủ của mình! Hơn nữa cận chiến bằng quang giáp soi với người thật đánh xáp lá cà, quang giáp cận chiến còn lâu mới biến hóa tinh tế như người thật, hơn nữa, điều làm Diệp Trùng đề phòng nhất là cách đánh cận chiến quái dị đó của Huck, nhưng về mặt quang giáp, Diệp tin rằng không dùng được, vậy tỉ lệ thắng của mình lại tăng lên vài phần! Huống chi, Diệp Trùng tràn đầy lòng tin với Sương chi Vịnh Thán Diệu, với Lam Sương!

Nhưng, trong lòng Diệp Trùng vẫn còn rất nhiều thắc mắc.

Hắc giác làm sao tìm được mình? Vừa rồi Huck lại thế nào mà phát hiện ra mình? Diệp Trùng không tin đây chỉ là trùng hợp. Hẳn tại sao không sớm dùng đạn lóa mắt? Mà trong tình huống chết đi 6 tên đồng bọn mới sử dụng?

Mấy vấn đề này lớn vốn trong đầu Diệp Trùng không đi!

Giống như đoán được Diệp Trùng đang nghĩ gì, Huck cười: “Người hiện giờ nhất định là đang đoán ta vừa rồi làm thế nào biết người đánh lên!”

Diệp Trùng không nói, chỉ lạnh lùng quan sát quang giáp trên màn hình.

- Ta đã là giáo quan của người, vậy ta sẽ dạy người, 6 giác quan của người luyện võ thuật cổ đều vô cùng mẫn tiệp, tuy rằng hệ thống quét hình của quang giáp không có, nhưng ta vẫn có thể nghe ngóng được! Đương nhiên, không thể dựa vào máy truyền âm của quang giáp được! Ta vừa rồi chẳng qua chỉ là mở cửa buồng lái, tuy rằng tiếng động cơ của Sương chi Vịnh Thán Diệu của người rất nhỏ, nhưng, đối với ta mà nói, lại có thể dễ dàng nắm bắt được vị trí của người! Chẳng lẽ người không muốn học những bản lĩnh này sao? Người không phải vô cùng khát khao sức mạnh sao? Số 58, theo ta về Hắc giác đi! Nơi đó có thể làm người càng trở nên mạnh hơn!” mấy câu cuối cùng của Huck đầy cảm dỗ.

Diệp Trùng lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, nhưng cũng không khỏi khen ngợi không thôi, cách này quả nhiên là tuyệt vời! Nhưng đối với mấy câu phía sau của Huck, Diệp Trùng không hề có chút phản ứng nào, ngược lại lặng lẽ thực hiện vài động tác trên bàn điều khiển.

Ừ, hẳn làm thế nào lại biết tên quang giáp của mình chứ? Diệp Trùng có chút nghi hoặc.

Huck đột nhiên hỏi một câu kỳ lạ: “Số 58, theo thông tin chúng ta tìm được, người ở chỗ này gọi là Diệp Trùng, họ thật của người...”

Vẫn không đợi Huck nói xong, một tia sáng bạc phiêu hốt đâm tới trước ngực hắn, đánh không tuyên chiến một cách đúng chuẩn!

95. Chương 95: Giao Phong

Huck cũng vô cùng kiêng dè Diệp Trùng, khi ở Hắc giác, thực lực và tốc độ tiến bộ Diệp Trùng thể hiện ra làm Huck kinh ngạc vô cùng! Tốc độ tay của Diệp Trùng tuyệt đối là tốc độ tay đứng đầu mà hắn từng gặp qua, tuy rằng tốc độ tay không thể đại diện cho mọi thứ, nhưng không chút nghi vấn gì, tốc độ tay là một tiêu chí quan trọng để phát huy sức chiến đấu của quang giáp! Hơn nữa, sự cường hãn của thân thể Diệp Trùng, ngay cả bản thân Huck cũng cảm thấy thua kém, đây cũng có nghĩa là Diệp Trùng có thể làm được những động tác càng phức tạp, càng trái với lẽ thường, điều này vẫn luôn có thể chiếm được tiên cơ trong chiến đấu. Tại Hắc giác, sự tôi luyện thân thể cũng là một môn chủ yếu của bọn họ!

Hiện giờ Huck chỉ hy vọng trình độ điều khiển quang giáp của Diệp Trùng không quá cao!

Diệp Trùng đánh không tuyên chiến làm Huck đã sớm có chuẩn bị tiếp được dễ dàng! Huck cũng cực kỳ buồn bực, mệnh lệnh của cấp trên là phải mang Số 58 hoàn chỉnh trở về, nhưng với thực lực của Diệp Trùng, hẳn không có nắm chắc bắt sống, nếu như thực lực 2 người không phải cách biệt quá lớn, độ khó của việc muốn bắt sống đối phương còn khó hơn rất nhiều so với giết đối phương, nhưng cấp trên lại hết lần này tới

lần khác nhấn mạnh phải mang số 58 nguyên vẹn trở về! Huck cũng đang hoài nghi, Số 58 sẽ không phải là con trai của lão đại Hắc giác chứ?

Nếu như không phải biết Số 58 là một người lãnh khốc vô tình, Huck đã dùng độc chiêu của Cơ Thượng Nhan, lấy lão già họ Tiền ra uy hiếp, nhưng Huck hiểu rõ tính cách của Số 58, tuyệt không coi trọng tính mệnh của lão già đó. Như vậy ngược lại còn đánh rắn động cỏ, lãng phí một lần cơ hội phục kích!

Nhưng không ngờ Diệp Trùng lại phát giác ra điểm khác lạ, ngược lại đi đánh lén!

Tên nhóc này, là một thiên tài nha!

Diệp Trùng không có chút ngập ngừng nào, một thương này không đánh trúng cũng nằm trong dự liệu của hắn, Thương chi Vịnh Thán Diệu đột nhiên đổi hướng, lại là một điểm hàn quang bay về phía Huck! Huck không dám chậm trễ, gai trên nắm tay phải vừa đỡ vừa gạt, điểm hàn quang này liền mau chóng trở nên ảm đạm!

Trừ phong cách thiết kế có chút đặc biệt ra, quang giáp của Huck rất bình thường. Chỉ có gai trên nắm tay của 2 bàn tay sáng bóng hơi lộ ra sự hung ác, toàn thân không nhìn thấy bất cứ vũ khí nào, nhưng ở chỗ mấy khớp rõ ràng đã được xử lý cho dày thêm. Hơn nữa, gai nhọn thô kệch, ngắn nhỏ xem ra thì không hề có tỏa ra vẻ sắc lạnh, uy lực không hiển thị rõ ràng!

Diệp Trùng cũng không nản chí, kỹ xảo cận chiến kinh người của Huck, Diệp Trùng đã sớm tận mắt nhìn thấy khi ở Hắc giác! Nếu như nói Huck điều khiển quang giáp chẳng ra gì, có đánh chết Diệp Trùng cũng không tin!

Hai cái quang giáp, một xanh một trắng sừng sững đứng đối diện nhau!

Tiên hạ thủ vi cường! Diệp Trùng bước lướt tới, Lam Thương như tia chớp đâm về phía quang giáp của Huck, điểm hàn quang ở mũi thương đó vẽ nên một đường màu bạc kinh tâm động phách! Huấn luyện cơ bản đã sớm trở thành bản năng của Diệp Trùng, bước lướt này có vài phần lưu loát tự nhiên.

Huck nhìn thấy bước lướt đi thoát nhìn không thể bình thường hơn này của Thương chi Vịnh Thán Diệu không khỏi biến sắc. Tinh thông cận chiến, hắn tự nhiên nhìn ra chất lượng của cú lướt đi này. Nếu như là bản thân hắn, bước lướt đi hoàn mỹ hơn cái này mấy lần, hắn cũng có thể làm được, nhưng nếu như là điều khiển quang giáp, vậy thì hắn tự thấy không bằng! Ngược lại, một thương nhìn thấy kinh người này của Diệp Trùng, hắn không có chút cảm giác gì, tuy rằng xem ra rất kinh người, nhưng hắn ít nhất có mấy cách đối phó! Với hắn, chênh lệch giữa thương pháp và nhịp bước của Diệp Trùng thật sự là lớn đến mức có chút không bình thường!

Quang giáp của Huck tên là Khải, đã bầu bạn với hắn 20 năm. Cùng nhau nhiều năm như vậy, gần như trở thành một bộ phận của bản thân hắn!

Khải lùi nhanh ra sau, xuýt soát tránh được thương này của Diệp Trùng. Mũi thương Lam Thương lấp lánh hàn quang xoẹt qua trước mặt Khải chỉ cách trong gang tấc.

Bước chân Thương chi Vịnh Thán Diệu dịch chuyển, Lam Thương đổi hướng một cách nguy dị, đâm vào sườn Khải.

Sườn trái của Khải hơi hạ xuống, nghiêng nghiêng đánh vào bên cạnh của Lam Thương, Lam Thương bị đánh bật lên cao! Diệp Trùng trong lòng kinh hãi, không ngờ cái quang giáp hình dáng không ra gì này của Huck lại có sức đôi tay mạnh mẽ đến vậy! Diệp Trùng thuận thế dùng đuôi thương chặn đỡ nắm đấm đang hướng mình rít gào đánh tới!

Sức mạnh của một quyền này nếu như không phải Diệp Trùng ra lệnh Thương chi Vịnh Thán Diệu gia tăng lực nắm, Lam Thương có 80, 90% sẽ bị thoát tay bay đi!

Vẫn chưa kịp phản ứng, Diệp Trùng liền cảm thấy đảo lộn, quang giáp của Huck cách mình càng lúc càng xa! Lúc này hắn mới hiểu được là bản thân không biết lúc nào đã bị Khải cho một đá! Chiến ý trong mắt Diệp Trùng đột nhiên tăng mạnh!

Sức mạnh thật lớn! Quang giáp của Huck vì để phối hợp với cách chiến đấu của bản thân, nhất định đã tăng cường mức độ lớn động lực của 4 chi. Diệp Trùng ngẫm suy đoán!

Quang não phát ra một trận tiếng cánh báo chói tai, rõ ràng một đá này gây hại không nhỏ cho Sương chi Vịnh Thán Diệu, trong lòng Diệp Trùng không khỏi kinh hãi, mình vốn không có phát hiện hấn lúc nào đá ra! Kỹ xảo thật lợi hại!

Hai tay Diệp Trùng giống như một làn khói mỏng, ra một loạt mệnh lệnh trên bàn điều khiển!

Động cơ của Sương chi Vịnh Thán Diệu âm âm mở ra, trước khi quang giáp vẫn chưa rơi xuống đất, vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp, ổn định lại thân hình! Huck đối với việc Diệp Trùng không hề bị té ngã không có chút kinh ngạc nào, với tốc độ tay của Diệp Trùng mà nói, thật sự là quá mức bình thường đi. Huck điều khiển Khải như dùi bám vào xương, gần như khi Diệp Trùng vừa ổn định thân hình, nắm đấm của hấn như một ngôi sao băng, mạnh mẽ bay về phía Diệp Trùng!

Mũi thương hất lên, Lam Sương giống như một con rắn độc đột nhiên nhảy lên, lè ra lưỡi của nó!

Huck hơi hơi có chút kinh ngạc, không ngờ tới cây trường thương kiểu cổ này, Diệp Trùng dùng tốt như vậy! Không khỏi khen ngợi sự tùy cơ ứng biến của Diệp Trùng! Nên biết rằng, thứ đồ chơi trường thương kiểu cổ này đòi hỏi kỹ xảo sử dụng đặc biệt, nếu như nằm trong tay người không biết cách dùng, nó còn không lạnh lẽo bằng một cây gậy kim loại. Nhưng, loại vũ khí này đã sớm bị lịch sử chôn vùi không biết bao nhiêu lâu, ngay ở Hắc giác, một nơi cao thủ nhiều như mây này, kẻ dùng thương như là vũ khí của quang giáp của mình thật sự là ít đến đáng thương!

Trong lúc khẩn cấp, Khai bắt chéo 2 tay, bảo vệ chỗ yếu hại!

Muốn đỡ? Diệp Trùng cười lạnh trong lòng!

Đing! Mũi thương Lam Sương lần đầu tiên thật sự gặp được đối thủ!

Kết quả xuyên thủng qua trong dự liệu hoàn toàn không giống nhau, Lam Sương chỉ đâm vào một nửa một cánh tay! Diệp Trùng đột nhiên hiểu ra, quang giáp của Huck nhất định đã từng được xử lý thêm chắc chắn một cách đặc biệt! Diệp Trùng lập tức có phản ứng, thu thương lùi lại, kéo dài khoảng cách với Khải!

Huck hoàn toàn ngăn người! Hấn làm sao tin được, lại vẫn có vũ khí có thể gây nên tổn thương như vậy với quang giáp của mình? Lập tức không khỏi nổi nóng, Khải bồi bạn với mình đã hơn 20 năm, trước giờ chưa từng bị thương qua, hôm nay lại chịu thiệt thòi lớn như vậy trên tay của tên tiểu tử thối này!

Sắc mặt Huck lập tức trầm xuống!

Diệp Trùng lạnh lùng nhìn quang giáp của Huck, cảm xúc không có chút thay đổi nào! Hấn biết, cơ hội tốt nhất vừa rồi đã bị mất, Huck nhất định sẽ không để cho quang giáp của mình (Huck) và Lam Sương tiếp xúc trực tiếp, với kỹ xảo của hấn, hoàn toàn có thể làm được điều này!

Diệp Trùng cảm giác lúc này mình bình tĩnh giống như một khối băng!

Tốc độ của Sương chi Vịnh Thán Diệu đột nhiên đẩy lên tối đa, Diệp Trùng cầm Lam Sương xông toàn lực về phía Khải! Kinh nghiệm lúc trước cho Diệp Trùng biết, nếu như một thương này đánh trúng, tuyệt đối có thể xuyên thủng Khải! Uy lực do lao tới tốc độ cao mang lại gấp mấy lần công kích bình thường!

Huck tuy rằng phần nộ, nhưng không hề mất đi lý trí, biết không chịu nổi một thương này, nhắm chuẩn thể lao tới, nhanh chóng nghiêng người tránh mũi nhọn của nó!

Mất thấy Diệp Trùng sắp kề vai lướt qua từ bên cạnh của Huck, Diệp Trùng cười lạnh lùng, động tác tay ảo hóa ra vô số bóng ảnh!

Cánh xếp trên lưng Sương chi Vịnh Thán Diệu đột nhiên mở ra!

Cạnh bên cánh xếp sắc bén như lưỡi dao, cánh xếp đã trải qua xử lý làm cứng tuyệt đối không thua kém dao hợp kim! Tốc độ cao nhất của Sương chi Vịnh Thán Diệu có thể đạt tới 7 Hz! Âm thanh xé rách không khí chói tai làm người ta khiếp sợ! Sắc mặt Huck lập tức đại biến!

Một tiếng lớn vang lên! Khải loạng choạng không kịp lùi ra sau, trước ngực một vết thương rất dài, xung quanh vết thương giăng đầy vết nứt như mạng nhện!

Diệp Trùng cũng không tốt hơn chỗ nào, xung kích to lớn làm cho cánh xếp đó trong khoảnh khắc va chạm bị vỡ nát, cho dù Diệp Trùng sớm có chuẩn bị, cũng bị ném bay ra xa, phí rất nhiều công sức mới ổn định được, còn tiếng cảnh báo của quang não vang lên càng dữ dội hơn!

Tâm tình lúc này của Huck thật sự đã xấu đến cùng cực! Rõ ràng là thực lực của mình cao hơn hẳn, kết quả kẻ chịu thiệt ngược lại là mình, mà lại vẫn là những chiêu thức nham hiểm, như vậy làm sao mà không làm Huck khó chịu như ăn phải ruồi nhặng! Càng huống chi tên này lúc trước còn đã từng học tập từ mình! Quang giáp mình yêu quý 20 năm hôm nay lại bị trọng thương như vậy, thế nào lại làm hắn không nổi giận?

Sắc mặt của Huck càng lúc càng âm trầm! Hai mắt giống như phun ra lửa!

Diệp Trùng cũng chỉ có cười khổ một tiếng, mình cũng không còn cách nào khác, thực lực 2 người cách biệt quá lớn, mình vốn không cách nào đánh với đối phương! Cũng chỉ có thể dùng cách đánh tổn thương địch 1000, mình chỉ bị hại 800 này! Không ngờ Huck cũng quả thật mang bộ kỹ xảo cận chiến của hắn dời lên thân quang giáp!

Hắn cuối cùng cũng hiểu được, kỹ xảo cận chiến do Huck điều khiển quang giáp làm ra đích xác thua xa bản thân hắn làm nhiều lắm, nhưng nếu là đối phó với mình, vậy vẫn còn dư sức!

Không kiểm chế được, Diệp Trùng có suy nghĩ muốn bỏ chạy! Nếu như lúc này bỏ chạy, xác suất có thể chạy thoát là bao nhiêu?

Từ biểu hiện của quang giáp Huck mà xét, động lực động cơ của hắn tuyệt đối không thua Sương chi Vịnh Thán Diệu của mình, bây giờ mà bỏ chạy, hắn nhất định sẽ giống như ruồi nhặng bám theo sau dít mình, hơn nữa, ai biết bọn chúng còn có hay không đồng bọn nữa chứ? Nếu như bọn chúng còn có đồng bọn, vậy kẻ kiên trì không được trước tiên khẳng định là mình! Bị vây diệt chắc là kết quả duy nhất của mình!

Diệp Trùng suy nghĩ thật nhanh, cặp mắt lại không kiểm được liếc nhìn động cơ của Khải!

96. Chương 96: Sống Sót

Không thể không nói, dù cho Lam Sương có lợi hại hơn, thương pháp Mục dạy cho Diệp Trùng có khoa học hơn nữa, Diệp Trùng cũng có đôi chút cảm giác không thuận tay, không hề giống như đao từ trường, thức đâm dao, mấy thứ đó dùng rất thuận tay. Giống như mình trời sinh thích hợp với vật lộn vậy.

Diệp Trùng lại không chịu dễ dàng bỏ sở trường của Lam Sương mà không dùng! Tính năng của Lam Sương trong lúc chiến đấu giải quyết 6 người vừa rồi đã thể hiện ra đầy đủ, còn quang giáp của Huck, Lam Sương cũng có thể gây ra tổn hại! Đối với những vũ khí khác trên Sương chi Vịnh Thán Diệu, Diệp Trùng không hề cho rằng chúng có thể có tác dụng gì.

Diệp Trùng cắn răng, dũng cảm lao tới, Sương chi Vịnh Thán Diệu giống như 1 con chim xanh bị gãy cánh, bước đi loạng choạng!

Khải do Huck điều khiển giảm mạnh lên mặt đất, giống như lò xo bị nén mạnh, cả thân hình cong gập lại.

Đột nhiên, tất cả năng lượng cái lò xo này tích lũy bỗng bạo phát, Khải giống một viên pháo bắn ra, ầm ầm lao tới Diệp Trùng.

Quá nhanh! Hơn nữa thời cơ mà Huck lựa chọn cũng chính xác vô cùng! Hắn vừa vận tranh thủ khoảnh khắc Diệp Trùng thu hồi Lam Sương mà lao tới, chỉ cần đối phương bị mình tới gần, vậy thắng lợi sẽ không còn xa nữa!

Diệp Trùng khó chịu đến gần như sắp thổ huyết! Huck nắm bắt thời cơ làm hắn cảm thấy không thoải mái chút nào!

Một cánh xếp của Sương chi Vịnh Thán Diệu đã bị gãy, ít nhiều cũng có chút ảnh hưởng sự cân bằng, hơn nữa, điều này cũng làm cho sự vận hành khí động lực của nó trở nên càng thêm không theo quy tắc nào, rất khó khống chế! Đây cũng là lý do tại sao Diệp Trùng không thích quang giáp có gắn thêm cánh!

Mồ hôi trên trán Diệp Trùng ròng ròng đổ xuống. Tốc độ của 2 tay đã được hấn phát huy đến cao nhất!

Tay phải Sương chi Vịnh Thán Diệu của Diệp Trùng nắm lấy Lam Sương cũng mạnh mẽ kéo lại, muốn kéo gần khoảng cách giữa 2 người! Khá lớn thao tác của Diệp Trùng hao phí để khống chế sự cân bằng của quang giáp, động cơ hỗ trợ liên tục có những điều chỉnh cực nhỏ.

Mặc dù Diệp Trùng muốn kéo gần khoảng cách giữa 2 người, nhưng Huck lúc này đã hoàn toàn bộc phát lửa giận rồi! Mãi cho tới vừa rồi, trong đầu hắn vẫn nhớ như in mệnh lệnh phải mang Diệp Trùng hoàn chỉnh trở về của Hắc giác, nhưng sự tổn hại mà Diệp Trùng gây ra cho Khải đã làm Huck triệt để tức giận!

Chỉ cần không chết tại chỗ, với trình độ y học hiện nay, muốn làm một người hoàn chỉnh vẫn không là vấn đề lớn gì! Huck hoàn toàn quăng sự đắn đo sang một bên, hắn quyết dạy cho tên tiểu tử trước mặt này “một bài học”!

Lúc này hoàn toàn thể hiện ra trình độ cao siêu của giáo quan Huck, Khải tuy rằng bị thương, nhưng nhờ thao tác linh hoạt của Huck mà giống như một vật sống có sinh mệnh! Diệp Trùng hoàn toàn bị áp chế!

Nhìn thấy thanh trường thương kiểu cổ trong mắt Huck càng lúc càng chậm, hắn cười lạnh không thôi, nếu như không phải vẫn còn chút cố kỵ với thanh trường thương kiểu cổ siêu mạnh này, tên nhóc trước mặt đã tiêu lâu rồi! Nhà họ Cơ lại có thể tạo ra vũ khí cao cỡ này, điều này từng làm Huck rất kinh ngạc, xem ra khi trở về báo cáo, nhất định phải nhắc đến thật kỹ!

Khải tuy rằng bắt chước phong cách Samuel kinh điển ngày xưa, nhưng vẫn từng được mấy đại sư đó trong Hắc giác cải tạo và ưu hóa, có thể nói, Khải ngoại trừ ngoài hình và một số vị trí sắp xếp linh kiện chủ yếu vẫn giống với quang giáp phong cách Samuel lúc trước ra, bên trong, đã hoàn toàn là một loại quang giáp khác! Những cải tạo và ưu hóa này, toàn là vì để phối hợp với năng lực cận chiến tay không siêu mạnh của Huck.

Sương chi Vịnh Thán Diệu bị Khải tiếp cận lập tức rơi vào tình cảnh nguy hiểm!

Lam Sương mà Diệp Trùng ý vào là vũ khí cứng rắn đột nhiên biến thành thứ làm Diệp Trùng bó tay bó chân.

Huck khẽ xì một tiếng, kỹ xảo cận chiến của Diệp Trùng liên tục lão hóa. Nhìn thấy Diệp Trùng tay chân luống cuống, trong lòng Huck không khỏi hơi vui sướng, nhưng vẫn tập trung tinh thần chờ đợi như cũ, chỉ thấy tay trái của Khải hơi mở ra, giống như là biểu diễn, Lam Sương của Sương chi Vịnh Thán Diệu giống như kiếm trở về vỏ, chui vào khe hở giữa tay trái và dưới sườn của Khải. Huck không cho Diệp Trùng cơ hội nào, bộp, tay trái của Khải kẹp chặt lấy Lam Sương, đồng thời, tay phải không chút hoa hòe âm âm đánh về phía Sương chi Vịnh Thán Diệu.

Gai nắm tay đen bóng lóe lên một tia hắc mang!

Một quyền này né cũng không né được, cho dù với tốc độ tay siêu cấp của Diệp Trùng, cũng không thể dưới tình huống như vậy mà né được 1 quyền này, dấu sao phạm vi công kích của nó gần như bao hàm tuyệt đại bộ phận quang giáp của Diệp Trùng, động cơ mở tới đa cũng căn bản không thể né tránh một quyền này!

Dường như Diệp Trùng đã thua không còn nghi ngờ!

Bỗng, không có dấu hiệu nào, trước mặt lóe lên một tia sáng trắng! Đột nhiên gặp phải kích thích, mắt Huck không khỏi nheo lại, mà ngay sau đó, Huck cảm nhận được cảm giác đánh trúng từ đầu nắm tay của Khải truyền lại! Còn có kèm theo tiếng cảnh báo điên cuồng do quang não của mình truyền lại!

Ầm, lập tức một tiếng động lớn vang lên!

Khi Huck bình tĩnh lại, cảnh tượng trước mặt trở lại bình thường, điều hắn nhìn thấy chỉ là một cái lỗ lớn ở trên bức tường đối diện, còn mục tiêu của mình thì đã sớm không còn tồn tại!

Thấy tiếng cảnh báo trong buồng lái điên cuồng vang lên không ngừng, Huck vẫn không hiểu vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì! Khỏi thể nào cũng không khởi động được! Quang nào nhắc nhở nói: “Động cơ chính bị hư hỏng nghiêm trọng, đang kiểm tra, không thể hành động!”

Diệp Trùng lúc này giống như chó nhà có tang, chạy trời chết!

Nhìn Sương chi Vịnh Thán Diệu tả tơi, Diệp Trùng cười khổ không thôi! Vốn Sương chi Vịnh Thán Diệu đã từng được Diệp Trùng cải tạo qua một phen, đã mất đi vẻ ngoài rực rỡ, tướng mạo trở nên khó coi, bây giờ xem ra đã có thể cho vô trạm phế liệu rồi!

Một quyền cuối cùng đó của Huck không có chút lệch lạc nào, giáp của Sương chi Vịnh Thán Diệu so với nắm đấm gai của của Khải giống như giáp của quang giáp Hắc giác gặp phải Lam Sương, không đáng là gì! Nếu như không phải Huck không muốn lấy tính mạng của hắn, một quyền này không đánh trúng buồng lái, nếu không, Diệp Trùng dù có thêm mấy cái mạng e là cũng xong đời rồi!

Nghĩ tới mình vẫn còn sống, tâm trạng Diệp Trùng không khỏi hớn hở, mà nghĩ tới đòn cuối cùng của mình, trên gương mặt lạnh lùng của Diệp Trùng cũng không khỏi lộ ra vài phần tươi cười!

Diệp Trùng từ sau khi quyết định bỏ trốn, liền xông tới động cơ quang giáp của Huck! Quang giáp phong cách Samuel vô luận cải tạo thế nào, vị trí động cơ của nó cũng không thể có thay đổi gì. Tinh thông cải tạo quang giáp, Diệp Trùng ngay từ đầu đã nghĩ tới vấn đề này!

Diệp Trùng lúc trước, khi cải tạo Sương chi Vịnh Thán Diệu, cán kiếm của kiếm laser không phát ra laser được Diệp Trùng cải tạo để ở tay phải của Sương chi Vịnh Thán Diệu, hơn nữa giấu giếm cực tốt, từ bên ngoài tuyệt đối không nhìn ra điểm lạ nào! Một chiêu này có thể nói là âm hiểm tới cùng cực! Diệp Trùng sợ dĩ có thể nhện không dùng tới một chiêu sát thủ này, chính là vì không dám khẳng định kiếm laser có thể tạo ra sự tổn hại trí mạng với quang giáp của Hắc giác hay không, bây giờ xem ra, hình như hiệu quả cũng không tồi! Tuy rằng không biết quang giáp của Huck rốt cuộc bị thương nghiêm trọng thế nào, nhưng từ việc hắn không đuổi theo mà xét, chắc là động cơ bị thương không nhẹ! Diệp Trùng thầm đoán trong lòng!

Khoảnh khắc vừa rồi, buông tay thả thương ra, bật kiếm laser lên, vung tay đâm lên, một loạt động tác này chỉ một hơi thở là xong, nhanh tới kinh người! Điều này toàn bộ là nhờ tốc độ tay kinh người của Diệp Trùng! Mà ánh sáng trắng đột nhiên lóe lên trong mắt Huck đó, chính là ánh sáng sau khi kiếm laser bật lên!

Nhưng nghĩ tới Sương chi Vịnh Thán Diệu đã bị hư hại đến mức này, Lam Sương cũng ở trong tay kẻ địch, bản thân có thể hay không chạy thoát sự truy đuổi của Hắc giác, thật là làm người ta lo lắng! Trông Hắc giác phái ra nhiều người như vậy tới bắt mình, nghĩ lại chắc là thẻ không bỏ qua rồi!

Mục đột nhiên mở miệng: “Diệp tử, vừa rồi phát huy cũng không tồi!”

Diệp Trùng cười khổ nói: “Vẫn không tồi? Ta cũng xem chút là bị bắt rồi!”

Mục bình tĩnh nói: “Xác suất người thắng chỉ có 1%, nhưng xác suất người chạy thoát lại có 33%, người vẫn là nắm bắt được xác suất 33% này!”

Diệp Trùng bĩu môi nói: “Mục, nếu như vừa rồi người ra tay, vậy tên đó quả thật không là gì, vừa rồi nguy hiểm như vậy, Mục, người vậy mà cũng không ra tay?”

Mục nói: “Cách nói của người chính xác, nhưng chỉ có khi xác suất sống sót của người dưới 15%, ta mới giúp người!”

Diệp Trùng buồn bực nói: “Tại sao vậy?”

Mục nói: “Theo tư liệu cho biết, loại tình huống này dễ kích thích tiềm lực bên trong của con người nhất, một sư sĩ tất nhiên phải trải qua vô số lần loại tình huống này, mới có thể trở thành sư sĩ chân chính! Người dù sao cũng là người sở hữu ta và Thương, cuối cùng phải trở thành sư sĩ mạnh nhất!” Giọng nói của Mục lạnh nhạt không chút lên xuống, giống như đang kể lại một việc không thể bình thường hơn nữa, mà trong giọng nói ngấm ngấm lộ ra một phần nào đó ngạo khí, lại làm cho Diệp Trùng lườm quít một cái.

Nếu như là người bình thường, tất sẽ cho rằng Mục máu lạnh vô tình, nhưng Diệp Trùng lại cho rằng vô cùng bình thường, tính mạng của mình, không phải do chính mình nắm lấy sao? Trên hành tinh rác, đã sớm

hình thành thói quen của Diệp Trùng, vĩnh viễn nhờ vào chính mình để nắm lấy vận mạng của mình. Tuy rằng Mục có thể coi như là huynh đệ của mình, Diệp Trùng cũng vô cùng tin cậy Mục, nhưng Diệp Trùng lại cho rằng Mục không có nghĩa vụ bảo đảm an toàn cho mình, Mục ra tay, Diệp Trùng tự nhiên sẽ cảm ơn, nhưng Mục không ra tay, Diệp Trùng cũng tuyệt không oán trách. Hơn nữa, hẳn nào không hiểu Mục thật ra cũng là vì muốn tốt cho mình! Chỉ có trải qua loại chiến đấu sinh tử thế này, thực lực của mình mới có thể được tăng lên thật sự!

Đối với Diệp Trùng, hẳn cho rằng thứ đáng tin tưởng nhất, vĩnh viễn chính là thực lực của mình!

Mục tiếp tục nói: "Ta vừa rồi có ghi lại dữ liệu của đối phương, phương thức chiến đấu của hắn thật sự vô cùng thú vị, kết quả cuối cùng phải đợi sau khi phân tích dữ liệu mới có thể có được!"

Đã từng lĩnh hội sâu sắc, Diệp Trùng gật đầu đồng ý nói: "Không sai, không chỉ thú vị, mà còn vô cùng lợi hại! Nhưng nè Mục, bây giờ rời khỏi hành tinh Lam Hải mới là điều chúng ta nên ưu tiên suy nghĩ nhất chứ!"

Mục đồng ý nói: "Chúng ta cần một tàu vũ trụ!"

97. Chương 97: Trốn Khỏi Hành Tinh Lam Hải

Nhưng, dù đông người, nhưng Diệp Trùng tin rằng với thực lực của mình, muốn lên vào trong thì chắc vấn đề cũng không lớn. Vừa nảy sinh ra ý nghĩ này, dư quang của 2 mắt Diệp Trùng bỗng nhìn thấy mấy cái quang giáp của Hắc giác đang đứng trong một góc không thu hút ánh mắt, nhìn chằm chằm như hổ rình mồi.

Diệp Trùng lập tức gạt bỏ cái ý nghĩ này.

Thật là một vấn đề làm người ta đau đầu đây! Coi như mình lên vào đi, nếu như không thể thuận lợi cất cánh, vậy cũng vô ích. Thông thường, nếu như không thực hiện bước nhảy không gian, tốc độ bay của tàu vũ trụ thật ra thấp hơn quang giáp nhiều, liếc mấy cái quang giáp của Hắc giác đó, muốn thuận lợi cất cánh? Vậy nói thẳng ra là nằm mơ đi!

Diệp Trùng ở chỗ này quan sát cả nửa ngày, không hề thấy một tàu vũ trụ nào cất cánh!

Mục đột nhiên nói: "Diệp tử, chúng ta đi thôi, tàu vũ trụ ở chỗ này sẽ không cất cánh đâu!"

Diệp Trùng không khỏi ngạc nhiên: "Mục, bọn họ sẽ không neo giữ toàn bộ tàu vũ trụ ở chỗ này, không cho cất cánh chứ? Như vậy sẽ không xảy ra hỗn loạn sao?" Tuy rằng cuộc sống của Diệp Trùng không từng trải nhiều, nhưng kiến thức thông thường này cũng có biết!

Mục giải thích: "Người xem cái này đi!"

Mục đọc: "Theo thông tin mới nhất đài chúng tôi nhận được, người phụ trách của chính phủ địa phương của hành tinh Lam Hải đã chứng thực hành tinh này có khả năng có virus Charles số 2. Theo 'Điều ước không phổ biến các loại vi sinh vật nguy hại đặc biệt của 5 thiên hà lớn', hành tinh Lam Hải bắt đầu từ hôm nay, nghiêm cấm bất cứ tàu vũ trụ nào rời bến. Vì sự an toàn của mình và người khác, mời mọi cư dân trong vòng 3 ngày tới bệnh viện địa phương và nơi kiểm tra tạm thời để kiểm tra! Theo như báo cáo, tới lúc đó sẽ có một lượng lớn cảnh sát sẽ tới để giữ gìn trật tự. Hơn nữa, hy vọng người dân khuyên nhủ người thân, bạn bè bên cạnh mình chưa kiểm tra sức khỏe, nếu như đối phương vẫn không tới kiểm tra, vì sự an toàn của bản thân và người ngà, xin liên hệ với cảnh sát..."

Trùng hợp vậy sao? Diệp Trùng không khỏi có chút buồn bực!

Thật là có chút quá trùng hợp rồi! Nếu như quả thật có virus Charles gì đó, vậy quang giáp của Hắc giác tại sao lại thủ ở chỗ đó? Chẳng lẽ... chẳng lẽ đây là vì bắt mình? Diệp Trùng dậy lên suy nghĩ không thể tin được này, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng!

Diệp Trùng hỏi: “Mục. Người nói đây có phải là vì đối phó chúng ta?”

Mục bình thường nói: “Theo số liệu cho biết, có xác suất từ 72 đến 76%!”

Diệp Trùng không khỏi đau đầu, nếu như không có tàu vũ trụ, phạm vi hoạt động của mình sẽ bị thu hẹp lại rất nhiều, cuối cùng cũng chỉ có một con đường bị vây kín! Hắc giác làm lớn chuyện như vậy, hiệp hội sư sĩ vậy mà không có chút động tĩnh gì, điều này làm Diệp Trùng cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng Diệp Trùng không hề đặt hy vọng trên người bọn chúng, ý nghĩ này chỉ là lóe lên trong đầu hắn, loáng cái đã không thấy đâu.

Làm sao mới có thể thoát khỏi đây? Diệp Trùng khổ sở suy nghĩ!

Mục đột nhiên nói: “Diệp tử, đi tới phía bắc khu Kiệt Sa, nơi người luyện tập khoảng thời gian ngắn trước đây! Trên đường cẩn thận, không được làm người khác chú ý!”

Diệp Trùng mừng rỡ, Mục nhất định là nghĩ ra được cách tốt nào đó. Biết rõ hiện nay thời gian mới là quan trọng nhất, không dám lưỡng lự, khom lưng xuống, im hơi lặng tiếng đi về phía bắc. Sương chi Vịnh Thán Diệu đã sớm được Diệp Trùng thu vào không gian thứ nguyên, cái quang giáp bị hư hại nghiêm trọng như vậy hiện giờ tuyệt đối là làm người khác chú ý hơn bản thân Diệp Trùng nhiều!

Số lượng cảnh sát trên đường tăng mạnh, liên tục dò xét người qua đường. Sau vài lần, Diệp Trùng đối với loại trò chơi bỏ trốn trong thành phố này thực sự là quá mức quen thuộc. Thêm vào sự chỉ dẫn liên tục của Mục, dọc đường đi, Diệp Trùng lúc đi lúc dừng, không nguy không hiểm, chẳng bao lâu sau liền tới được khu vực cấm quang giáp bay vắng vẻ không một bóng người này.

Khu vực này vẫn chỉ có cát bay đá chạy, u ám tối tăm, tầm nhìn mơ hồ không rõ!

Diệp Trùng tò mò hỏi: “Mục, nơi này có tàu vũ trụ sao?”

- Không có!

- Vậy chúng ta tới nơi này làm gì? Diệp Trùng không hiểu hỏi.

Diệp Trùng gọi Sương chi Vịnh Thán Diệu ra, chui vào buồng lái. Sương chi Vịnh Thán Diệu xem ra tình hình vô cùng không ổn, một đám đó của Huck đánh trúng Sương chi Vịnh Thán Diệu, gai nắm tay vô cùng nguy hiểm lướt sát qua buồng lái của Diệp Trùng. Nếu như không phải Huck không có ý lấy mạng Diệp Trùng, Diệp Trùng chỉ e đã sớm toi đời rồi. Nếu như không phải nắm đầm của quang giáp của Huck không hề quá lớn, cái quang giáp này cũng có 80, 90% bị vứt đi rồi!

Sương chi Vịnh Thán Diệu lại vẫn còn có thể hoạt động một cách kỳ tích, mạch quang bên trong không hề bị thương tổn quá nghiêm trọng, điều này làm Diệp Trùng phải cảm thán mình quả là may mắn! Nhưng, trải qua lần va chạm này, năng lượng dư thừa còn ít đến đáng thương, chỉ còn lại chưa tới một nửa.

Diệp Trùng cẩn thận nhìn một mẫu tin tức mà Mục đưa tới trên quang não.

- Theo hành trình đã định ban đầu, đại sư Fred đang thực hiện du lịch vòng quanh vũ trụ sẽ tới hành tinh Lam Hải 3 ngày sau. Theo như báo cáo, trong lần du lịch vòng quanh vũ trụ này đại sư Fred sẽ ở lại hành tinh Lam Hải khoảng một tuần, tới lúc đó, ông sẽ tham quan một vài phong cảnh nổi tiếng của hành tinh Lam Hải, mà trong ngày cuối cùng sẽ tới giảng tại học viện Lam Hải. Theo lời đại sư Fred, mục đích chủ yếu của lần đi này là tìm kiếm linh cảm...

Mục bình tĩnh nói: “Đây là tin tức của 2 ngày trước!”

Trước mắt Diệp Trùng sáng lên: “Vậy tức là nói, ông ta cách hành tinh Lam Hải chỉ có 1 ngày lộ trình?”

Không đợi Mục trả lời, Diệp Trùng liền tính toán: “Ừ, nếu như là một ngày, vậy cũng chính là cách nói không hề xa hành tinh Lam Hải. Chúng ta có thể điều khiển quang giáp rời khỏi hành tinh Lam Hải trước, giữa đường cướp tàu, sau đó chúng ta muốn đi đâu thì đi đó!”

Nhưng Diệp Trùng lập tức nhíu mày, khó khăn nói: “Người này xem ra hình như cũng không phải là người bình thường, ta với một cái quang giáp mà muốn cướp tàu, hình như có chút khó khăn! Hơn nữa tình hình của Sương chi Vịnh Thán Diệu hiện giờ hình như cũng không tốt lắm!”

Mục hỏi ngược lại: “Người là một người ư?”

Diệp Trùng nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ còn có người khác sao? A, Mục, chẳng lẽ người muốn ra tay?” Diệp Trùng không thể tin tưởng hỏi. Sau khi rời khỏi hành tinh rác, Mục đã rất lâu không trực tiếp ra tay giúp mình rồi.

Mục lãnh đạm nói: “Theo số liệu đã có tính toán, với trạng thái của người và Sương chi Vịnh Thán Điều hiện nay, muốn đơn độc cướp thuyền, khả năng thua xa 15%. Hơn nữa, người còn có căn bệnh lạ có thể phát ra bất cứ lúc nào. Từ các phương diện mà xét, lựa chọn này trong lúc này, không nghi ngờ gì là chính xác nhất.”

- Cũng đúng! Đắn đo tình hình của mình lúc này, Diệp Trùng cũng giống như vậy, cho rằng đây không nghi ngờ gì, là một quyết định chính xác nhất, tâm trạng cũng lập tức buông lỏng, có Mục ra tay, lòng tin trống rỗng lúc trước của Diệp Trùng bùng phát lên, trên đời này còn có việc làm khó được Mục sao?

Diệp Trùng nghe theo đề nghị của Diệp Trùng, không hề lập tức xuất phát, mà trước tiên kiểm tra quang giáp một chút, xác định không có vấn đề gì lớn, hơn nữa còn có khả năng ra tay nhất định, mới cùng Mục từ trong cát đá bay đầy trời mà bay lên không!

Đất cát bay đầy trời và không khí hỗn loạn tùy ý đâm ngang, xé dọc làm khu vực này vô cùng nguy hiểm, nhưng lại là sự che chắn tốt nhất cho Diệp Trùng và Mục!

Hệ thống chống quét truy tìm của Sương chi Vịnh Thán Điều tuy rằng không biến thái như quang giáp từ Hắc giác có được, nhưng cũng vô cùng xuất sắc, quang giáp do nhà họ Cơ bí mật nghiên cứu chế tạo, so với hàng hóa trên thị trường, thật sự là tốt hơn rất nhiều!

Huck đau lòng nhìn mấy vết thương trên người Khải, tuy rằng không hề quá nghiêm trọng, nhưng với Huck mà nói, thật sự là làm người ta buồn bực. Ngoài ra, động cơ của Khải bị hư hại quá nghiêm trọng, loại động cơ đặc biệt của Hắc giác này, không trở về Hắc giác, thì không có cách nào sửa chữa! Huck chỉ có thể mở to mắt, không làm gì được!

Nhưng tên nhóc Số 58 này, cũng thật là một tên tàn nhẫn!

Lần này hắn mang theo 10 người từ Hắc giác, lại hao tổn hết 6 người, nhưng, đối với 6 người đó, hắc hắc, trong mắt Huck thoáng qua một tia u sầu, nhận được tin Johnson chết làm hắn đau lòng cả nửa ngày, đó chính là kẻ mạnh nhất của tổ F ngoài Số 58 ra, chỉ sợ rằng mấy tổ khác đều đang mừng thầm đó!

Sáu người này đều không phải là người của tổ F, Johnson vừa chết, tổ F liền không có cao thủ nào khác có thể ra tay, mấy người này đều là cấp trên điều lấy từ tổ khác. Vốn Huck vẫn muốn dùng cách nào đó, thần không hay, quỷ không biết ám toán mấy tên đó, làm yếu thực lực của tổ khác. Không ngờ tới tên nhóc Số 58 đó lại lợi hại như vậy, loáng cái xử đẹp 6 tên, nếu như hắn có thể trở về Hắc giác, vậy thực lực của tổ F... Vậy mình...

Tim Huck bỗng nhiên lửa mạnh bốc cao!

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, cắt ngang suy nghĩ chủ quan của Huck. Huck hiện nay ở tại nhà họ Cơ! Hắn vốn chẳng có chút hứng thú nào với nhà họ Cơ, loại vệ tinh dựa vào Hắc giác này. Hai cái quang giáp này của nhà họ Cơ đã đạt tới mức độ tương đương với quang giáp chiến đấu tiêu chuẩn của Hắc giác, thậm chí có một số chỗ, ngay cả Hắc giác cũng không bằng, thí dụ cây trường thương kiểu cổ đó!

Với lại, chính là hoạt động trên các phương diện của nhà họ Cơ, không chỉ có thể mượn sức mạnh của chính phủ địa phương của hành tinh Lam Hải để hạn chế Số 58 bỏ chạy, hơn nữa còn có thể làm hiệp hội sư sĩ không thể dễ dàng hoạt động! Huck lập tức thu lại sự coi thường của mình!

Người bước vào là Cơ Thượng Nhan, đối với người thanh niên này, Huck vô cùng coi trọng! Không chỉ lắm trò quỷ, mà còn rất độc! Cách đưa ra tin tức virus này chính là hắn đưa ra, làm người ta không khỏi khen tuyệt!

Nhưng sắc mặt Cơ Thượng Nhan vô cùng khó coi. Ánh mắt tinh tường, Huck trầm giọng hỏi: “Thế nào rồi? Thượng Nhan!” Cơ Thượng Nhan vô cùng cung kính, như đối với người trên, làm Huck có ấn tượng vô cùng tốt.

Cơ Thượng Nhan giọng rin rít nói: “Chú Huck, chúng ta muốn từ thể thân phận của tên Diệp Trùng đó để lấy được chút tin tức có ích, nhưng kết quả lại làm chúng ta vô cùng kinh ngạc!”

Huck cảm thấy rất hứng thú: “Ừa, thế nào?”

- Tất cả tin tức có liên quan đến hắn trên mạng mô phỏng, toàn bộ đều biến mất tăm! Ngay cả tất cả ghi chép của hắn ở học viện Lam Hải cũng bị người ta dọn sạch rồi! Chúng ta bây giờ thậm chí ngay có hình của hắn cũng tìm không thấy! Tất cả dấu vết của hắn đều bị người ta xóa sạch rồi!” Cơ Thượng Nhan cười khổ nói.

- Hả! Huck thật thanh la lên!

Cẩn thận né tránh quang giáp đang đi tuần trên không hành tinh Lam Hải. Trong phạm vi nhỏ, quang giáp càng linh hoạt hơn, tốc độ càng nhanh hơn. Công năng của máy do thám chim ruồi làm cho Diệp Trùng mừng lớn một phen, 5 cái máy do thám chim ruồi có thể mở rộng cực lớn phạm vi do thám và độ chính xác do thám xung quanh Sương chi Vịnh Thán Diệu, hơn nữa cũng cực kỳ kín đáo. Theo Diệp Trùng, không cần bàn cãi, đây chính là thiết kế thành công nhất của cái quang giáp này, trừ Lam Sương ra!

Ngay khi Diệp Trùng đang nhìn hình ảnh do máy do thám chim ruồi truyền lại, không khỏi hít một hơi khí lạnh!

98. Chương 98: Lên Tàu

Nhìn số liệu do chim ruồi truyền về, Diệp Trùng nhất thời trợn tròn mắt, từ đầu tới đuôi tàu dài 10 km!

Đây, đây còn là tàu vũ trụ sao?

Thật ra đây là do Diệp Trùng ít thấy nên lấy làm lạ, có rất nhiều loại tàu vũ trụ, kích cỡ chênh lệch cũng vô cùng lớn. Tàu vũ trụ mà hiện giờ Diệp Trùng nhìn thấy là một tàu vũ trụ cấp Silan loại hào hoa, loại tàu vũ trụ này chỉ có sau khi nhận được đơn đặt hàng mới chế tạo, tuyệt đối sẽ không lưu thông trên thị trường. Giống như kích cỡ của nó, nó cũng có một cái giá trên trời, đây tuyệt không phải là những thứ mà phú hào thông thường có thể có được.

Tàu vũ trụ cấp Silan tuy rằng không phải là tàu vũ trụ tiên tiến nhất, nhưng về mặt hào hoa và thoải mái lại không hề có loại nào hơn được, nó giống như hoàng cung bay trong vũ trụ.

Ngoại hình của nó rất tao nhã, tuy rằng kích cỡ khổng lồ, nhưng mỗi một chi tiết đều thể hiện trình độ công nghệ cao siêu.

Lần đầu tiên nhìn thấy vật to lớn như vậy, trong lòng Diệp Trùng vô cùng chấn kinh, làm hắn há hốc mồm, đầu óc lâm vào trạng thái đoản mạch.

- Mục, đây thật sự là tàu vũ trụ sao? Diệp Trùng lẩm nhẩm nói.

- Không chút nghi ngờ! Mục rất nhanh liền trả lời.

- Chỉ dựa vào 2 người chúng ta, thật sự có khả năng cướp được tên to lớn thế này sao? Lớp giáp ngoài này, độ dày ít nhất hơn 100 mét, muốn phá vỡ nó, căn bản là không thể nào!” Diệp Trùng tuy rằng vô cùng tin tưởng Mục, nhưng tên trước mắt này rõ ràng làm lòng tin của hắn có chút dao động.

Mục không cho là đúng nói: “Diệp tử, thực lực và kích cỡ không hề có quan hệ tất yếu! Muốn cướp hoặc phá hủy nó không hề là một việc quá khó khăn, theo lý luận mà nói, trên thế giới này không hề có thứ gì vô địch tồn tại!”

Diệp Trùng hoài nghi hỏi: “Thật sao? Nhưng ta không nghĩ ra có cách nào có thể công phá vỏ giáp của tên to lớn này!”

Mục không tán đồng nói: “Độ dày của vỏ ngoài và có thể hay không bị cướp, phá hủy không hề có quan hệ cơ bản về mặt bản chất nào! Phá hư vỏ giáp rồi giành lấy quyền điều khiển con tàu chỉ là một loại cách làm thuần bạo lực, thuộc cấp thấp trong việc vận dụng sức mạnh. Chú ý, sức mạnh ở chỗ này không hề là chỉ năng lượng thân thể của một người.”

Diệp Trùng nửa hiểu nửa không nói: “À, ra vậy à!” Đột nhiên trước mắt sáng lên: “A, uy hiếp mà lần trước Thương dạy ta cũng là một loại trong đó à?”

Mục nói: “Không sao, nó thuộc về phạm trù tâm lý học! Thương rất có nghiên cứu về phương diện này, đây cũng là một trong những nguyên nhân hệ thống phán định tình cảm của hắn cao cấp hơn của ta!”

- Ta vẫn thích không quanh co, rõ ràng, dứt khoát, mấy thứ này có chút phức tạp! Diệp Trùng thành thật nói. Đối với Diệp Trùng vốn đặc biệt thích quy tắc tự nhiên mà nói, mấy thủ đoạn này xem ra thật sự là phức tạp hơn nhiều!

Mục nghiêm túc nói: “Mấy thủ đoạn này so với thuần bạo lực càng lẹ làng mà hiệu quả hơn nhiều, đây là phương diện quan trọng người sau này phải học tập! Tuy rằng ta không hề cho rằng một sư sĩ cần có trình độ gì ở phương diện này, nhưng Thương lại kiên trì cho rằng người cần phải học tập vấn đề này. Bây giờ xem ra, đề nghị của Thương rất chính xác!”

Vừa nghĩ tới Thương, Diệp Trùng có vài phần cảm giác khóc cười không xong, đột nhiên hắn hơi tò mò: “Nếu như là Thương, người nói xem, hắn sẽ dùng cách nào để thực hiện mục tiêu của chúng ta?”

Mục trả lời: “Tư liệu không đủ, không thể tính toán!”

Không thể không nói, hệ thống chống truy tìm của Sương chi Vịnh Thán Diệu quả thật tiên tiến, tới trước mặt mà vẫn không bị tên to con này quét hình được, thực lực của nhà họ Cơ có thể từ đó mà suy, không hổ là một trong tứ đại thế gia. Đối với Mục, hệ thống quét hình có thể quét được hắn, Diệp Trùng hoài nghi đã có hay chưa!

Hai cái quang giáp giống như 2 con muỗi vẫn như hổ rình mồi đứng bên cạnh một con hồng hoang cự thú.

- Người dự định dùng cách nào? Diệp Trùng nhin không được tò mò hỏi. Thấy Mục nói qua loa như vậy, Diệp Trùng cũng vô cùng muốn biết.

- Với điều kiện của chúng ta, muốn chính diện công phá vỏ ngoài của tàu vũ trụ này, khả năng dưới 25%, căn bản có thể phán định là không thể nào! Mà sở trường của ta là tính toán, trong mạng mô phỏng, ta có thực lực rất mạnh. Mà trong tất cả tàu vũ trụ, mạng quang não điều khiển và hệ thống tín hiệu đa tần đều có liên hệ với nhau, mà ta cũng có máy phát ra tín hiệu đa tần, hai bên kết nối, ta sẽ có thể xâm nhập vào quang não điều khiển chính của tàu vũ trụ, lấy được quyền khống chế của con tàu này. Mục giải thích.

Diệp Trùng lúc này mới nhớ lại Mục còn là một hủ vực linh giả siêu cấp nhất, ngay cả nhà họ La cũng từng chịu đả kích mang tính hủy diệt của Mục.

- Vậy há không phải người là thiên hạ vô địch sao? Tất cả tàu vũ trụ đều là có mà như không với người? Trả lời của Mục trông dễ dàng như thế, Diệp Trùng cũng có chút hoài nghi hỏi.

Mục không hề tán đồng quan điểm này của Diệp Trùng: “Cách nói này vô cùng sai lầm! Thứ nhất, cách xâm nhập này phải ở trong tình trạng kẻ địch không phát hiện ra sự tồn tại của người. Thứ hai, khi ở trong trạng thái xâm nhập, người không hề có khả năng tự bảo vệ mình, đối với các loại tình huống đột nhiên xảy ra, không thể có chút phản ứng hữu hiệu nào. Thứ ba, nếu như đối phương có hủ vực linh giả, không cần phải quá mạnh mẽ chút nào, loại kế hoạch này sẽ không cách nào thực hiện. Thứ tư, nếu đối phương đồng hệ thống tín hiệu đa tần, vậy khả năng của loại phương pháp này coi như là không.”

Diệp Trùng gần như không suy nghĩ, nói: “Xem ra sự giới hạn của những phương pháp này vẫn rất lớn a! Nhưng, hủ vực linh giả vẫn thật là mạnh mẽ nha!” Trong giọng nói của Diệp Trùng ít nhiều có chút ngưỡng mộ.

Mục tán đồng nói: “Không sai, sự mạnh mẽ của hủ vực linh giả là một loại biểu hiện của trí tuệ, so với thân thể đơn thuần và kỹ xảo sư sĩ mà nói, sức mạnh của nó càng lớn hơn nhiều! Nhưng đáng tiếc, Diệp

tử, người không có hứng thú với phương diện này, nếu không, đây chính là một môn học cực kỳ có ích với người!”

Diệp Trùng lập tức đầu to như cái đầu: “Ài, những thứ có liên quan tới quang não thì không cần nói, ta hình như không có khiếu ở phương diện này, hơn nữa ta bây giờ còn có rất nhiều thứ phải học tập. Ài, thật ra công nghệ sinh học cũng rất thú vị, chỉ đáng tiếc, vừa có chút hứng thú thì bị cắt ngang rồi!”

Mục đưa ra kết luận cuối cùng: “Vô luận lực lượng gì, không hề có cái gọi là cực hạn tồn tại, chỉ cần vận dụng hợp lý, trên lý luận, đối với bất kỳ vấn đề gì, luôn tồn tại một loại hoặc nhiều loại phương pháp giải quyết chính xác, hợp lý! Cho nên, sự đa dạng trong theo đuổi lực lượng không nhất định là chính xác!”

Diệp Trùng phấn chấn tinh thần: “Có đạo lý!”

Thuyền trưởng Hardyck nhàn nhã ngồi trên ghế trường kỷ trong phòng điều khiển chính, trên cái khay bên trái đặt một ly trà xanh, hơi nóng bay lên nghi ngút, tỏa ra hương thơm thoang thoảng, nhìn mọi người đang chộn rộn trong phòng điều khiển chính, Hardyck không khỏi cười khê, cuộc sống thế này thật là không tồi nha!

Thuyền trưởng Hardyck là một thuyền trưởng tàu vũ trụ từng trải, kể từ khi y lần đầu đảm nhận chức thuyền trưởng, đã có lịch sử 35 năm. Gương mặt xem ra có vài phần từng trải, ánh mắt kiên nghị, làm cho người ta không khỏi tràn đầy cảm giác tin tưởng.

Đột nhiên, máy liên lạc trước mặt phát ra tiếng réo vang.

Hardyck khê nhứ mảy một cái, nhận cuộc gọi, trên màn hình hiện ra hình ảnh một ông lão, tuy rằng tuổi đã thất tuần, nhưng sắc mặt hồng hào, nếp nhăn cực ít, rõ ràng làn da được bảo dưỡng cực tốt.

Hardyck cung kính hỏi: “Fred đại sư, không biết ngài có gì phân phó?”

Sắc mặt ông lão có vài phần không tự nhiên, nhưng giọng nói lại rất rõ ràng: “Thuyền trưởng Hardyck, chúng ta hiện nay cách hành tinh Lam Hải còn bao nhiêu lộ trình?”

Hardyck nói: “Vẫn còn không tới một ngày lộ trình, phỏng chừng qua vài giờ nữa thì sẽ gặp được đội tuần tra khu vực xung quanh hành tinh Lam Hải!”

Ông lão bình tĩnh nói: “Ừm, chúng ta tạm thời thay đổi lộ trình, không đi hành tinh Lam Hải, tàu chuyển hướng hành tinh Morientes.”

Thuyền trưởng Hardyck kinh ngạc: “Fred đại sư, cái này, hành tinh Lam Hải đang ở trước mặt, chúng ta tại sao đột nhiên đổi hướng vậy? Nếu như đại sư không muốn dừng lại ở hành tinh Lam Hải, chúng ta không có gì trở ngại mà bổ sung ở hành tinh Lam Hải! Với nguồn dự trữ của chúng ta hiện nay, muốn bay tới hành tinh Morientes, dọc đường chắc chắn phải có bổ sung! Hơn nữa, dường như vậy cũng không tốt ...”

Chú thích: NV: : là tên của cầu thủ bóng đá nổi tiếng người Tây Ban Nha, Fernando Morientes, thông tin chi tiết có thể tìm được ở đây..

Đại sư Fred phẩy tay: “Không cần đâu, hành tinh Lam Hải hiện giờ đang bị giới nghiêm! Chúng ta bây giờ thay đổi lộ trình!”

- Giới nghiêm? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đại sư? Lại làm người nhìn xa trông rộng như ngài đột nhiên thay đổi chủ ý?” Hardyck vô cùng kinh ngạc, tuy rằng tính khí của đại sư Fred vô cùng cổ quái, nhưng Hardyck cho rằng, ông ta, không nghi ngờ gì, là một trưởng giả vô cùng trí tuệ, Hardyck tin rằng, đại sư Fred tuyệt sẽ không làm ra chuyện gì không có đạo lý.

Sắc mặt Fred thoáng qua một chút không tự nhiên, lập tức bình tĩnh nói: “Vừa rồi nhận được tin tức, hành tinh Lam Hải đã bị giới nghiêm toàn diện, nghe nói là có khả năng phát hiện virus Charles số 5, ta nghĩ, chúng ta lúc này đổi hướng, chắc là một lựa chọn chính xác! Ừm, ta sẽ gửi tin cho một số bạn bè ở học viện Lam Hải, đối với đám nhà báo đó, chúng ta không cần để ý tới!”

(Chú thích: Chương trước có nói là virus Charles số 2 nhưng không hiểu sao chương này lại là số 5. Đã kiểm tra ở các trang web khác nhau, nhưng đều có sự sai sót này.)

- Virus Charles số 5? Charles màu đen? Hardyck đại kinh thất sắc: “Trời! Thứ đáng sợ này tại sao xuất hiện chứ? Đúng! Ngài nói đúng, vậy chúng ta mau đổi lộ trình thôi!” Ánh mắt Hardyck đầy sự sợ hãi, rõ ràng đối với virus Charles số 5, Hardyck vô cùng kiêng dè!

Khi nghe thấy virus Charles số 5 mà Hardyck buột miệng nói ra, cả phòng điều khiển chính lập tức như vỡ tổ, loạn cào cào cả lên!

Về mặt Fred trang trọng nói: “Đúng vậy, ta nghĩ, chúng ta hay là cách xa hành tinh Lam Hải một chút thì tốt hơn! Tin rằng ai cũng không muốn nhiễm thứ đáng sợ này, dù gì nó cũng quá khủng bố đi! Hơn nữa, hành tinh Lam Hải lúc này chỉ e cũng loạn cả lên rồi, bây giờ cũng không phải là thời cơ tốt để thăm viếng đâu!”

Hardyck vội vàng gạt đầu lia lịa: “Ngài nói rất đúng! Chúng ta đổi lộ trình!” Sau đó liền lập tức hét lên: “Đổi hướng! Mục tiêu... hành tinh Morientes!”

Nhưng mọi người đều không nghĩ tới, chính ở nơi mà máy liên lạc của đại sư Fred chiếu không tới, bỗng đâu có 1 người đang đứng, còn có một cái quang giáp bị hư hỏng!

99. Chương 99: Brent

Đây mới chính là chỗ làm Diệp Trùng cảm thấy kinh ngạc! Diệp Trùng dường như đang ở trong giấc mơ, Mục không phí chút sức lực nào liền làm cho vật to lớn, kền cằng, xem ra không thể tấn công này mở ra trước mặt hắn, chấn động do điều này mang lại cho hắn rất lớn. Đối với sức mạnh mà mình có, lần đầu tiên Diệp Trùng cảm thấy nó mới nhỏ bé và không đáng là gì tí nào! Vô luận là thân thể của hắn có mạnh mẽ hơn thế nào, cũng tuyệt không thể so với việc dễ dàng giành lấy quyền điều khiển con tàu vũ trụ này.

Lần đầu tiên, Diệp Trùng có chút cảm giác thất bại đối với sức mạnh của mình! Nhưng rất nhanh, cảm xúc này bị hắn quẳng vào một góc xa xăm không biết nào đó.

Thể tích to lớn làm cho không gian bên trong của Saber rất rộng rãi, không có loại cảm giác nhỏ hẹp trong tàu vũ trụ, hơn nữa, là đại biểu cho tàu vũ trụ loại hào hoa, phương diện thoải mái và chế tạo của Saber vô cùng công phu, vô luận công trình, thiết bị nào cũng rất được nhân tính hóa, làm Diệp Trùng được mở rộng tầm mắt.

Trên nền nhà đều có phủ thảm, đi lên đó rất mềm mại, thoải mái, cũng giảm nhỏ rất nhiều tiếng bước chân của Diệp Trùng.

Điều kỳ quái là dọc đường Diệp Trùng gặp rất nhiều người, nhưng mọi người đều hấp tấp đi qua, dường như không ai chú ý tới Diệp Trùng, chỉ có nhìn thấy một cái quang giáp tàn phế mà đẹp đẽ sau lưng Diệp Trùng mới lộ ra vài phần khác lạ, nhưng cũng chỉ là ở mức độ nhìn nhiều hơn một chút mà thôi, không có bất kỳ ai tới kiểm tra.

Diệp Trùng rất kỳ quái: “Mục, chẳng lẽ bọn họ nhìn thấy người lạ mà một chút tâm lý cảnh giác cũng không có sao?”

Mục giải thích nói: “Ta vừa thu được một tin tức từ trên tàu vũ trụ này, phần lớn người trên tàu vũ trụ này đều do Fred thuê tạm thời, bao gồm cả thuyền trưởng Hardyck, giữa bọn họ thường không có quen biết, chỉ có cháu của Fred, Brent là vẫn luôn đi chung với ông ta. Ừm, Brent đồng thời cũng phụ trách an toàn của Fred, nghe nói, hắn cũng là một cao thủ cận chiến. Bây giờ xem ra, hắn chắc là chương ngại duy nhất của người!”

- Brent? Diệp Trùng thấp giọng lẩm bẩm, trái lại, một người trung niên đi ngang qua người hắn nghe thấy cái tên Brent này, liền nhìn Diệp Trùng vài cái.

Diệp Trùng theo như hướng dẫn của Mục, tới trước cửa phòng của Fred, tin tức Mục lấy được từ kho tư liệu cho biết Fred và Brent đang ở chỗ này cùng nhau. Căn phòng này chia làm 2 gian, trong và ngoài, Brent ở gian ngoài, Fred ở gian trong. Trước cửa phòng không có bất cứ người bảo vệ nào, nhưng ống kính có tới hơn 20 nơi, hơn nữa bố trí vô cùng xảo diệu, không có góc chết nào. Còn hệ thống cảnh báo tự động chỉ

cần có 1 người tới gần nơi này thì sẽ báo cho người ở bên trong, hơn nữa sẽ còn truyền hình ảnh ở chỗ này tới máy liên lạc hoặc quang não trong phòng.

Nhưng, có Mục ở đây, giờ mấy thứ này có cũng như không, căn bản không có chút tác dụng nào, Mục giống như một vị vua của thế giới thần bí này, tùy ý chi phối tất cả những thứ liên quan tới chỗ này!

Làm Diệp Trùng rất là ngưỡng mộ!

- Chuẩn bị tốt chưa? Mục hỏi Diệp Trùng.

Diệp Trùng đứng trước cửa hít sâu vài hơi, chuẩn bị kỹ càng, đồng thời phát tín hiệu cho Mục: “Xong!”

Soạt, cửa trong nháy mắt mở ra, Diệp Trùng giống một cơn gió xông vào trong!

Cửa đột nhiên mở ra làm Brent ở gian ngoài có chút kinh ngạc, nhưng đồng thời một bóng người nhanh tới gần như không nhìn thấy rõ xông vào làm Brent lập tức đưa ra phản ứng chính xác.

Tay trái ấn máy cảnh báo, đồng thời tay phải làm ra động tác ngăn cản, cả quá trình một hơi là xong, lưu loát tự nhiên, thể hiện trình độ cực cao.

Cho dù là trong lúc vội vàng, Brent vẫn chặn được một kích như trúng rồi của Diệp Trùng, nhưng giống như đối thủ trước đây của Diệp Trùng, hấn hiển nhiên đã đánh giá sai sức mạnh một quyền này của Diệp Trùng, cả người bị sức mạnh to lớn đánh cho ngã ra phía sau.

Thừa thắng truy kích, trước giờ vẫn luôn là một trong những thói quen chiến đấu tuyệt vời của Diệp Trùng, nhân cơ hội Brent đang ở trên không, không chỗ mượn lực, chân phải Diệp Trùng giống như cái roi quét về phía eo của Brent. Với sức mạnh của Diệp Trùng, một cước này nếu như mà đá trúng, chỉ e Brent khó thoát khỏi hậu quả bị gãy ngang hông.

Brent trầm ổn tự nhiên, không có chút kinh hoảng, phần eo trên không đột nhiên phát lực, xoay chuyển thân hình, đồng thời hai tay bắt chéo hình chữ thập trước ngực, khó khăn ngăn cản một cước này của Diệp Trùng.

Diệp Trùng lúc này lại rất kinh ngạc, cảm giác truyền lại từ một cước này làm Diệp Trùng cảm giác quái dị đến cùng cực, giống như một cước này đá lên bên cạnh một quả cầu da được bôi dầu, trơn trượt vô cùng, không hề có chút cảm giác chân thật nào.

Còn Brent lại giống như một con bướm, mượn sức một cước này của Diệp Trùng, ưu nhã mà chậm rãi từ từ trôi dạt về phía bên cạnh.

Với nhãn lực của Diệp Trùng, tự nhiên là nhìn rõ động tác vừa rồi của Brent. Brent ngay khoảnh khắc ngay khoảnh khắc vừa rồi khi mà hai tay bắt chéo tiếp xúc với chân của mình, 2 tay rung rung kỳ dị cực nhanh, kết quả thể này bây giờ hoàn toàn là do tác dụng của sự rung rung cổ quái này.

Sự cảnh giác của Diệp Trùng tăng mạnh, vốn cho rằng đánh lén thể này ăn chắc rồi, không ngờ Brent lại là một cao thủ như vậy! Sắc mặt Diệp Trùng không chút biến hóa, vẫn bình tĩnh như nước, trong lòng lại dậy lên một phen sóng to gió lớn không phải nghi ngờ.

Diệp Trùng lúc này mới cẩn thận đánh giá Brent trước mặt, người cao 1 mét 8, thân thể to lớn, thần thái tiêu sái, anh tuấn bất phàm, đặc biệt là ánh mắt của hắn, ôn hòa như một cơn gió nhẹ, làm người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, lại phối hợp với nụ cười nhẹ như có như không nơi khóe miệng, tuyệt đối là người tình trong mộng của vô số phụ nữ.

Đương nhiên, điều này không hề là trọng điểm quan sát của Diệp Trùng, tư thế 2 tay của Brent rất kỳ quái, bước chân cực kỳ ổn định, hắn vừa chạm đất, cả nửa thân dưới liền không chút động đậy, nửa thân trên lại rung động với một loại tiết tấu đặc biệt trong phạm vi cực nhỏ. Ánh mắt ôn hòa, lại làm cho trong tình huống này, vẫn như cũ không hề có chút sát khí nào. Diệp Trùng có chút cảm giác nhìn không thấu đối phương, sự cảnh giác trong lòng càng trở nên trầm trọng.

Không ngờ rằng đối phương cũng đang đánh giá hắn. Nhìn thì xem ra không khỏe mạnh lắm, nhưng sức mạnh của 1 quyền vừa rồi lại lớn đến kinh người, nếu như không phải mình cẩn thận, chỉ e tay phải đã gãy xương rồi! Ánh mắt thật lợi hại, sát khí trong đó như lưu chuyển tùy ý, không che giấu chút nào. Brent

trong lòng phát lạnh, sắc mặt cũng ngưng trọng hơn, cảm giác đối phương tạo ra giống như một con dã thú cực kỳ nguy hiểm, như muốn cắn nuốt người khác!

- Người là ai? Tại sao đánh lên ta? Trong tình hình như vậy, Brent vẫn thông thả, trong giọng nói có một chút phong phạm làm người ta tin phục.

Chỉ đáng tiếc, Diệp Trùng căn bản không cảm thấy vậy. Với hắn, trong tình huống thế này mà vẫn phân tâm nói chuyện, không nghi ngờ gì, là hành vi tự tìm đường chết. Diệp Trùng cũng không trả lời, liền lập tức ra tay!

Thân hình Diệp Trùng lập tức hóa thành một làn khói nhẹ, đánh về phía Brent.

Nếu như nói Diệp Trùng vừa rồi biểu hiện ra sức mạnh làm người ta kinh ngạc, thì thứ biểu hiện ra bây giờ lại là tốc độ, tốc độ kinh người, tốc độ khó mà bì kịp!

Sắc mặt Brent lập tức khẽ thay đổi! Sự thông thả của hắn trong chớp mắt biến mất không thấy đâu!

Trong nháy mắt, Diệp Trùng đã tới bên cạnh Brent, hai tay Diệp Trùng hóa thành vô số hư ảnh che kín mít bao vây lấy Brent.

Sắc mặt vừa rồi khẽ biến, còn sắc mặt Brent bây giờ lại biến thành không còn chút máu!

Lớp lớp lớp lớp, một loạt âm thanh dày đặc do tay chân va chạm giống như mưa bão đập lên cửa sổ! Hai tay của Brent cũng nhanh tới mức làm người ta nhìn không rõ.

Mười giây sau, hai bóng người đột nhiên tách ra!

Brent thở hổn hển cong gập cả lưng, mái tóc tán loạn ướt nhẹp dính bết lên trán, một tay ôm lấy bụng, không ngừng ho, khòe miệng rỉ ra vài sợi tơ máu, xem ra tình hình có chút không ổn.

Còn Diệp Trùng thì tốt hơn nhiều, chỉ là nơi cổ tay có vài vết trắng nhàn nhạt, xem ra khá là bắt mắt.

Xem ra hình như Diệp Trùng toàn thắng!

Diệp Trùng cũng ngẫm thở phào, tốc độ tay của đối phương rõ ràng thấp hơn mình nhiều, nhưng lại vẫn có thể cản được tuyệt đại đa số đòn tấn công của mình, hơn nữa còn có vài lần, ngón tay còn vạch lên cổ tay của mình, nếu như không phải mình thu tay nhanh, chỉ e động mạch đều bị hắn rạch đứt. Ngón tay của hắn lại đạt tới hiệu quả như là kim loại sắc bén, điều này cũng làm Diệp Trùng cảm thấy không thể tưởng tượng được. Nhưng một cước đá của mình, đánh trúng ngay phần bụng mềm yếu của đối phương, thương hại gây ra cho đối phương tuyệt không nhẹ!

Thật lòng mà nói, về mặt kỹ xảo, Diệp Trùng thật sự thua kém đối phương quá nhiều. Nhưng vô luận là thuần túy sức mạnh hay là tốc độ, Diệp Trùng đều vượt xa Brent, đây mới là chỗ cơ bản nhất làm Diệp Trùng chiếm được thượng phong. Brent có thể dùng tần suất thua xa tốc độ tay của Diệp Trùng để ngăn cản tuyệt đại đa số công kích của Diệp Trùng, hơn nữa còn có thể đôi lúc phản kích, Diệp Trùng thậm chí khen mãi không thôi. Nhưng nhìn thấy tốc độ của đối phương rõ ràng chậm hơn mình nhiều làm mà lại có thể ngăn cản tấn công của mình, Diệp Trùng ít nhiều cũng có chút buồn bực.

Công kích của Diệp Trùng không hề có chút nào gọi là đẹp mắt, dã man nhưng trực tiếp! Loại chiến thuật xem ra không hề cao minh này, ở trên thân thể dã thú gần như có thể xem là không phải con người này lại phát huy đến tột cùng!

Đối phương bị thương nặng như vậy, cán cân thực lực liền nghiêng về phía Diệp Trùng, Diệp Trùng tin rằng, chỉ cần không tới nửa phút, tuyệt đối có thể giết chết người mấy lần làm Diệp Trùng kinh ngạc trước mặt này.

Chính lúc Diệp Trùng muốn giết kẻ làm người ta kinh ngạc trước mặt này, tích nhẹ một tiếng, theo sau là một giọng nói cuồng quát vang lên: “Chậm đã!”

Ngay khi tiếng cửa mở vang lên, Diệp Trùng đã sớm cảnh giác, nhưng lại không dám có chút phân tâm nào, càng hướng chi, còn có Mục ở đây! Nếu như Diệp Trùng yên tâm giao sau lưng mình cho ai đó, vậy cũng chỉ có Mục thôi!

Chú thích:

: Brent Sancho, là cầu thủ của Trinidad & Tobago, từng tham gia đội tuyển bóng đá của Trinidad & Tobago tham dự Worldcup 2006, thông tin có thể tham khảo ở đây.

: Roxana Saberi, là nhà báo nữ từng bị Iran cáo buộc làm gián điệp cho Mỹ.

100. Chương 100: Fred

Về mặt Brent vô cùng khẩn trương, lo ngại Diệp Trùng hung tính nổi lên, làm hại chú Fred.

Ngược lại, Fred đã gặp không ít chuyện đời, thần sắc vẫn vô cùng trấn định, thản nhiên nói: “Không ngờ các người yêu cầu đường hoàng, ta không đồng ý, giờ lại làm trò này? Chắc là bạn tốt Tả Mậu Thành của ta cũng là được các người dùng cách này để mời đi rồi!” Trong lời nói có chút giận dữ. Brent cũng 2 mắt bốc lửa, nhìn chăm chăm vào Diệp Trùng.

Điều này làm Diệp Trùng có chút không hiểu, hần trầm giọng nói: “Ta không hiểu ý các người, nhưng các người tốt nhất làm theo lời ta!”

Fred hừ nhẹ một tiếng, cười chế giễu nói: “Các hạ hà tất giả hồ đồ trước mặt chúng ta, dù sao chúng ta cũng chạy không khỏi lòng bàn tay của người, lần này quý tổ chức nhất định sẽ thưởng người rất nhiều! Các hạ cất cánh bay xa chắc cũng trong thời gian ngắn thôi!”

Diệp Trùng giả điên, nói: “Yêu cầu của ta là, bây giờ thay đổi tuyến đường an toàn!”

Về châm biếm trên mặt Fred càng đậm thêm: “Hử, vậy các hạ hy vọng chúng ta đi tới đâu?”

Lần này tới lượt Diệp Trùng ngẩn ra: “À, tui ý đi!”

- Tui ý? Fred trợn mắt, thất thanh nói, Brent cũng ra vẻ không thể tin được. Fred lập tức có phản ứng, vui vẻ hỏi: “Chẳng lẽ các hạ không phải là bọn chúng phải tới?”

Trong lòng Diệp Trùng hơi có chút kiên nhẫn. Hai người này tại sao lại kỳ lạ như vậy, không khỏi sắc mặt trầm xuống: “Ta không biết ý ông nói là gì, nhưng ông tốt nhất là thay đổi lộ trình lập tức!” Diệp Trùng đang suy nghĩ xem có nên hay không gỡ vài thủ đoạn của mình ra.

Fred vội vàng gạt đầu, về mặt vẫn khá là hớn hờ: “Được được được, đổi hướng đổi hướng!” Hơi ngừng một tí, Fred thử dò hỏi: “Vậy chúng ta đi Morientes thì thế nào?”

- Morientes? Có xa hành tinh Lam Hải không? Diệp Trùng hỏi ngược lại.

Fred trả lời: “Rất xa!”

Diệp Trùng nói: “Được, vậy thì đi Morientes!” Fred và Brent đưa mắt nhìn nhau, rồi thở phào một hơi, về mặt cũng thật sự giãn ra.

- Chẳng lẽ hành tinh Lam Hải xảy ra chuyện gì? Brent vẫn một mực không nói gì mở miệng hỏi. Rõ ràng là sau khi biết Diệp Trùng không phải là “bọn chúng” trong lời nói của Fred, 2 người bắt đầu thả lỏng, Fred thậm chí còn rót cho Diệp Trùng một ly rượu màu hổ phách, rồi ưu nhã ra dấu nâng ly với hắn. Brent cũng tự mình ngồi xuống ghế sofa mềm mại, chăm sóc vết thương của mình.

Lần này lại tới Diệp Trùng ngơ ngẩn, miệng nói lung tung: “Ừ, nghe nói trên hành tinh Lam Hải phát hiện virus Charles số 5 gì đó!”

Bộp, ly rượu trên tay do Fred bị mất hồn mà rơi trên sàn nhà, mà Brent cũng dừng động tác trên tay lại, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Diệp Trùng. “Charles màu đen?” Fred ngây ngốc người thấp giọng lẩm bẩm. Cũng phải mất nửa phút, hắn mới hồi tỉnh lại, lập cập lấy ra máy liên lạc.

Brent ngạc nhiên nhìn chú Fred, hẳn vẫn là lần đầu tiên thấy chú thất thái như vậy! Trong ký ức của hẳn, chú Fred tuy rằng có nhiều điểm rất quái gở, nhưng vô luận là gặp việc gì đều không hoảng hốt, thần thái thoải mái, đây cũng là chỗ mà hẳn vẫn luôn học tập chú Fred.

Fred hít sâu vài hơi, sắc mặt từ từ bình thường trở lại. Lúc này mới liên lạc với máy của thuyền trưởng Hardyck.

Đây chính là một màn vừa mới xuất hiện vừa rồi.

Dù sao cũng đã đổi lộ trình, mâu thuẫn chủ yếu nhất của đối phương cũng không còn. Mâu thuẫn của 2 bên vừa mất, bầu không khí liền trở nên hòa thuận hơn nhiều. Ngoại trừ Brent chịu một cước của Diệp Trùng, không hề có chỗ nào không thoải mái, Brent rất rộng lượng, đối với một cước này cũng không so đo gì. Còn Diệp Trùng, cũng chẳng có yêu cầu gì khác. Fred rõ ràng vô cùng có hứng thú với Mục ở sau lưng Diệp Trùng, còn Brent thì lại trò chuyện với Diệp Trùng.

Fred 2 mắt phát sáng đi vòng vòng quanh Mục, một hồi lại sờ sờ, một hồi lại lăm bắm tự nói, còn nhíu mày suy nghĩ, dáng vẻ làm người ta mắc cười.

Còn Brent lại bắt đầu nói bóng gió với tăng đá cứng là Diệp Trùng.

Brent ôn hòa cười: “Ta gọi là Brent, đó là chú Fred của ta, không biết các hạ xưng hô thế nào?”

Diệp Trùng lãnh đạm nói: “Côn Đình!” Diệp Trùng lấy đại một cái tên, nghĩ xem, giờ cách hành tinh Lam Hải không xa, không nên để người khác nhận ra!

- Ủ, tên này cũng không tồi! Thân thủ của các hạ thật là làm người ta phải chặc lưỡi nha! Vô luận là sức mạnh hay là tốc độ, đều xuất sắc nhất mà ta đã từng gặp cho tới tận bây giờ! Ngay cả rất nhiều cao thủ cận chiến thành danh nhiều năm cũng còn lâu mới bằng được các hạ. Brent khen ngợi nói, dáng vẻ rất chân thành.

- Bình thường thôi! Diệp Trùng ở đây không phải là khiêm tốn, nếu có ai thấy qua Mục ra tay, vậy thì sẽ biết bình thường mà Diệp Trùng nói không hề lời nói khách sáo tí nào.

Brent hiển nhiên cho rằng đây là Diệp Trùng khách sao, không khỏi khẽ cười.

Diệp Trùng và Brent rất mau trở nên sôi nổi, Diệp Trùng không hề có chút cảm giác là mình cướp tàu người khác, còn Brent cũng giống như quên luôn mình là người bị cướp.

Phần lớn thời gian đều là Brent kiên nhẫn giải thích cho Diệp Trùng, Brent phát hiện thanh niên thua kém mình vài tuổi trước mặt này đối với thế sự ngỡ ngàng, vô tri, thuần phác như một tờ giấy trắng. Nhưng đôi lúc lộ ra khí tức giống như dã thú làm cho Brent tính vốn mềm lòng vô cùng không thích, nhưng vừa nghĩ tới có thể do hoàn cảnh cuộc sống lúc nhỏ của Diệp Trùng, thiện lương như Brent không khỏi sinh ra ý muốn che chở Diệp Trùng.

Hai bóng người quần lấy nhau, quyền qua cước lại, sự khuấy động làm cho không khí trong căn phòng xáo trộn, chốc chốc lại vang lên tiếng bộp bộp của quyền cước đụng nhau. Loại tỉ thí mang tính rèn luyện này, 2 người gần như mỗi ngày đều phải làm vài lần. Lúc mới đầu, lần nào Diệp Trùng cũng toàn thắng Brent, nhưng từ từ, chẳng bao nhiêu ngày sau, sự dẻo dai của Brent càng lúc càng mạnh, thời gian có thể chống đỡ Diệp Trùng cũng càng lúc càng dài, hơn nữa, số lần phản kích cũng từ từ nhiều lên, sự sắc bén của phản kích, lần nào cũng làm Diệp Trùng luống cuống chân tay. Diệp Trùng cũng bắt đầu nghiền ngẫm cách thức tấn công của Brent, tuy rằng có thể mô phỏng được hình dáng, nhưng lại thường cảm thấy thiếu một cái gì đó, do Brent đánh ra, thường cảm thấy không giống như vậy. Còn may Diệp Trùng cũng không phải là người cố chấp, cách thức tấn công của hẳn nhiều nhất là học từ sinh vật biển di, Diệp Trùng đem một số thứ mình cảm thấy có ích không ngừng tập luyện, công kích cũng dần sắc bén hơn. Như vậy lại tới lượt Brent cảm thấy vất vả! Brent hết cách, chỉ có thể vắt óc suy nghĩ, nỗ lực vận hồi cục diện, 2 người cứ anh qua tôi lại như thế, thực lực không ngừng được nâng cao.

Brent ôn hòa nói với Diệp Trùng: “Côn Đình, tuy rằng tốc độ và sức mạnh của ngươi đều khó có ai bì kịp, nhưng kỹ xảo của ngươi, không cần bàn cãi, quá thô đi, gặp phải cao thủ, vậy ngươi chắc chắn là sẽ chịu thiệt!”

Đối với lời này của Brent, trong lòng Diệp Trùng rất tán đồng, nhưng phương diện này, Diệp Trùng trước giờ không có ai chỉ dẫn gì, ngay cả Mục gần như không cái gì không thể, đối với vấn đề này cũng không có cách giải quyết nào, theo như Mục nói, trên mạng mô phỏng và một số kho tư liệu cỡ lớn, gần như đều tìm không thấy thông tin về vấn đề này.

Sự truyền thừa của cao thủ cận chiến vô cùng bảo thủ, thường chỉ truyền cho đệ tử, chứ không truyền ra ngoài, càng đừng nói tới mang nó bỏ lên mạng mô phỏng, với lại, cho là giữa đệ tử, sở học cũng rất có khả năng khác nhau.

Brent nhìn Diệp Trùng vẫn đang khổ luyện, không khỏi có chút suy nghĩ. Côn Đình có thể chịu khổ, tính kiên nhẫn, hơn nữa, trong mấy ngày qua lại này, Brent phát hiện Côn Đình kỳ thực là người chất phác, chỉ là không hiểu chuyện đời, cho nên mới làm người ta cảm thấy khó mà qua lại. Chỉ cần dạy dỗ cho tốt, tiếp xúc nhiều hơn với người và đời, tin rằng Côn Đình rất nhanh sẽ thay đổi!

Ừ, nếu như giới thiệu hẳn cho sư phụ, sư phụ nhất định rất cao hứng, vậy mình sẽ có thêm 1 sư đệ rồi!

- Côn Đình, nếu như giới thiệu người với sư phụ của ta, người đồng ý không? Brent cẩn thận hỏi.

- Ừ! Diệp Trùng gật gù đầu, kỹ xảo cận chiến của Brent quả thật là Diệp Trùng hâm mộ đã lâu, chỉ đáng tiếc Brent nói cái gì mà kỹ năng của sư môn không thể truyền ra ngoài. Nhưng cũng mang một số tâm đắc của bản thân hẳn truyền thụ cho mình, nhưng cho dù là thế cũng làm cho Diệp Trùng đại khai nhãn giới rồi, điều này cũng làm cho hắn càng có ý muốn qua lại với sư môn của Brent!

Fred mấy ngày này ngay cả ăn cơm cũng không rời khỏi Mục nửa bước, mà Mục lại giống như một quang giáp thông thường, đứng ở đó không động đậy. Fred như si như cuồng ngược lại, dọa Diệp Trùng nhảy dựng lên, Brent cười nói: “Côn Đình, người mặc kệ chú của ta đi, ông chỉ cần đừng tới công việc là như vậy đó, giờ ta cũng quen rồi!”

Từ miệng của Brent, Diệp Trùng mới biết một số thông tin về Fred.

Fred, là một trong vài vị đại sư chế tạo quang giáp còn sống của cả 5 thiên hà lớn. Vô luận là ở ngành nghề nào, người được gọi là đại sư cũng chính là có ý rằng thành tựu của y ở trong ngành nghề này đã đạt tới đỉnh điểm rồi, điều này cũng tức là ông ta không chỉ phải tinh thông thiết kế chủ thể quang giáp, mà còn phải tinh thông tất cả các môn của quang giáp như, động cơ, vỏ ngoài, thiết kế mạch quang, vũ khí, v.v... Tinh lực của con người có hạn, kiến thức hàm chứa có trong bất kỳ môn nào cũng đều nhiều vô số kể, tuyệt đại đa số tinh lực của cả một đời cũng chỉ có thể nắm được 1, 2 môn trong đó. Mà chỉ có một số người trời sinh tràn đầy tài hoa, tinh lực thịnh vượng, với lại dồi dào tinh thần nghiên cứu mới có thể nắm vững nhiều môn, mà người giống như đại sư Fred, có thể tinh thông tất cả các môn có liên quan tới quang giáp như thế này, chính là thiên tài trong thiên tài, cả 5 thiên hà lớn mệnh mông cũng chỉ mới có vài người có thể đếm trên đầu ngón tay đó.

Trong thời đại sư sĩ thịnh hành, tất cả quyền thế, vinh quang, địa vị, tiền tài mà một đại sư chế tạo quang giáp như Fred có, người bình thường dù có nghĩ cũng nghĩ không ra!

Thí dụ như con tàu vũ trụ hào hoa cấp Silan tên gọi Saberi mà ông đang đi này, chính là một tập đoàn tài chính siêu cấp sau khi biết được kế hoạch du lịch vòng quanh vũ trụ của Fred đã tặng nó không hoàn lại cho ông. Hào phóng như vậy, chỉ e người bình thường có nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Nhìn Fred đang ở bên đó vừa ngây dại nhìn chằm chằm Mục, vừa chảy nước dãi mà không biết, Diệp Trùng thể nào cũng không có cách để liên tưởng ông ta với cái gọi là đại sư chế tạo quang giáp.

Từ khi bắt đầu bước vào căn phòng này, Diệp Trùng phát hiện chưa từng có ai bước chân vào căn phòng này. Ngay cả ăn cơm, người làm công cũng chỉ đưa tới trước cửa phòng.

Tuy rằng căn phòng này rất lớn, nhưng cả ngày ngồi bên trong, ít nhiều cũng có chút làm người ta buồn tẻ.

Đường đi giữa các hành tinh dài đằng đẵng, sự buồn tẻ trong đó, tự nhiên không phải người chưa từng trải qua có thể hiểu được, Diệp Trùng đang buồn đến phát hoảng thì đột nhiên nhận được tin tức Mục truyền tới: “Diệp tử, trên tàu có động tĩnh!”

101. Chương 101: Tham Quan

- Có người gửi tín hiệu được nguy trang mã hóa ra ngoài, đã bị ta chặn lại rồi! Diệp Trùng vừa nghe giọng nói thông thả này liền biết không phải Mục, mà là Thương! Mục trước giờ không hề dùng loại giọng nói thông thả để nói chuyện, hẳn nói chuyện luôn dùng loại giọng nói bình tĩnh, lạnh nhạt, không chút lên xuống. Về điểm này, Diệp Trùng chịu ảnh hưởng rất nhiều từ Mục.

- Thương, hôm nay đã tới thời gian của ngươi rồi sao? Diệp Trùng và Thương chào hỏi nhau.

Thương đắc ý cười: “Không ngờ vừa đi ra thì gặp được việc thú vị vậy! Diệp tử, hắc hắc, không cần lúc nào cũng bộ dáng học theo Mục, cuộc đời là phải có lạc thú! Hắc hắc, cô gái mặc bộ đồ luyện công đó vẫn đúng là tiêu chuẩn A, lực chân lại đủ! Làm người ta mong nhớ nha! Hắc hắc! Diệp tử, nơi đó của ngươi vẫn tốt chứ, ta nhớ là nàng ta hình như đã trúng ngươi 1 cước A! Cùng bàn về cảm thụ của ngươi lúc đó đi nào. Cơ hội đó quả thật là đáng tiếc!”

Bóng dáng Nhuế Bằng mặc bộ đồ luyện công màu trắng không khỏi hiện lên trong đầu Diệp Trùng, mùi hương thoang thoảng kỳ dị, xúc giác mịn màng đó, không tự chủ được bật ra từ nơi sâu thẳm trong lòng Diệp Trùng.

Thật là cảm giác kỳ quái!

Diệp Trùng biết nếu như lúc này không cắt ngang lời tên này, tên này nhất định sẽ nói không dứt về vấn đề này. Vì vậy Diệp Trùng vội chuyển đề tài của Thương: “Thương, ngươi vừa nói có người gửi tín hiệu ra ngoài ư?”

Thương nói: “Ừ, chính xác mà nói, nên nói là có người đã sớm thiết lập một trình tự trí năng (đại loại như auto), cứ qua một đoạn thời gian lại gửi tín hiệu đặc biệt tới một nơi nào đó!”

- Ừ, trong tín hiệu đó nói gì?

- Vị trí hiện nay của con tàu này! Thương trả lời.

- Việc này có hay không ảnh hưởng tới chúng ta? Diệp Trùng hỏi.

- Tư liệu không đủ, cho nên không thể phán đoán, ài, cảm giác nói ra lời chót lưỡi đầu môi của Mục thật là khủng khiếp vô cùng! Thương lầm bầm nói, rồi liền dùng một loại ngữ điệu khoa trương nói: “Diệp tử, không nghi ngờ gì, có người muốn gây bất lợi với con tàu này! Trời, chẳng lẽ ngươi không có chút tinh thần hiệp sĩ ”lộ kiến bất bình bạt đao tương trợ” sao? Theo điều tra trên mạng năm nay, đây chính là một trong những khí chất mà đàn ông được phụ nữ ưa chuộng nhất năm nay tất phải có! Diệp tử...”

Đối mặt với Thương thao thao bất tuyệt, ánh mắt Diệp Trùng dần dần tắt, biểu tình ngưng trệ, hẳn gần như cảm thấy bản thân sắp hôn mê luôn rồi!

Suốt 20 phút rỗng rã, Thương mới ngừng phát huy một cách thoải mái những thứ liên quan tới vấn đề này của mình.

Diệp Trùng đã có vẻ chán nản, yếu ớt thở!

Thương dùng ngữ khí mong đợi hỏi Diệp Trùng: “Diệp tử, sao rồi? Chúng ta lời tên nội ứng này ra, làm một trận chiến chính nghĩa! Ha ha!”

- Không! Diệp Trùng kiên quyết mặc kệ tên đã trở nên điên cuồng này, hiên ngang rời đi.

Yên tĩnh ngậm mình trong bồn tắm mát xa nước xoáy nhỏ, vô số vòng xoáy nhỏ bé trong nước đi qua từng bộ phận trên người Diệp Trùng, sự ngứa ngáy nhẹ nhàng làm người ta cảm thấy thoải mái vô cùng. Về mặt Diệp Trùng lại không hề có giống như đang hưởng thụ, mà là ngáy ngấn xuất thần.

Mục không ở đây, Thương làm người ta không có cảm giác an toàn! Ở cùng với Mục, Mục giống như một đạo diễn không gì không thể. Còn ở chung với Thương, Diệp Trùng phát hiện, mình mới là đạo diễn. Nhưng, vừa nghĩ tới Thương, khóe miệng Diệp Trùng không khỏi lộ ra vài phần tiếu ý. Thương vẫn ngầm ngầm kiểm soát quang não của cả con tàu vũ trụ này, giám thị mọi người trên tàu! Đối với Brent và chú Fred của hắn, Diệp Trùng không dám sơ suất, nắm chắc tất cả trogn tay mình an toàn hơn nhiều đặt cược trên thân

người khác. Cũng làm người ta yên tâm hơn nhiều! Tuy rằng quan hệ hiện giờ với 2 người họ xem ra hình như không tồi, nhưng việc gì mà không thể xảy ra chứ? Vẫn phải thận trọng một chút mới tốt!

Trong lòng Diệp Trùng vẫn có chút lo lắng, việc tín hiệu Thương vừa nói. Tuy rằng không biết là việc gì, Diệp Trùng vẫn hy vọng không có biến cố gì mới tốt, việc mình kiêng kỵ nhất bây giờ chính là lộ diện, hơn nữa bây giờ gần hành tinh Lam Hải như vậy, lỡ lộ ra động tĩnh gì thì phiền phức rồi!

Hơi nhắm 2 mắt, Diệp Trùng lười biếng nằm trong bồn tắm, bây giờ mới cảm thấy thoải mái! Cảm giác da của Diệp Trùng vô cùng mẫn cảm. Những xoáy nước nhỏ bé này cảm giác giống như vật sống trong nước. Diệp Trùng trong lòng khẽ động. Nổi hứng lên, nhắm 2 mắt lại, toàn bộ 2 tay chui vào trong nước, nỗ lực muốn cảm nhận sự biến hóa nhỏ bé, kỳ diệu của luồng nước xung quanh 2 tay, 2 tay linh hoạt như cá, né tránh từng cái xoáy nước không chút quy luật này. Khi thật sự không tránh khỏi liền thò ngón tay đánh tan xoáy nước, nhưng như thế, sự biến hóa của luồng nước trong bồn tắm mát xa nước xoáy càng thêm hỗn loạn, càng thêm khó nắm bắt.

Một mình Diệp Trùng ở trong bồn tắm mát xa này chơi rất vui vẻ.

Nước trong bồn tắm mát xa cho thêm rất nhiều loại chất hoạt tính, có hiệu quả tiêu trừ mệt nhọc, tinh thần Diệp Trùng lúc này tốt hơn rất nhiều, toàn thân như nhẹ hẳn lên! Nhưng, nếu như Diệp Trùng biết số kim cương vàng mà hao phí cho một lần tắm của mình đã không thua một cái quang giáp bao nhiêu, không biết lúc đó trong lòng hắn sẽ nghĩ thế nào!

Cũng chỉ có tàu vũ trụ hào hoa cấp Silan mới đem thứ này làm thành thiết bị tiêu chuẩn! Người có thể mua loại tàu vũ trụ này há lại để tâm tới một chút tiền nhỏ nhoi trong mắt họ đó sao?

Tinh thần sáng khoái vừa đi ra từ phòng tắm, Diệp Trùng liền gặp được Brent. Brent thò tay nắm lấy Diệp Trùng, cười nói: “Côn Đình, ta đi khắp nơi tìm người, thì ra người trốn ở chỗ này!”

Diệp Trùng theo bản năng khẽ lách người, tay của Brent liền chộp vào khoảng không, không khỏi ngẩn người, ngưng ngưng cười, có đôi chút xấu hổ.

Diệp Trùng lãnh đạm hỏi: “Có việc gì?”

Thấy dáng vẻ Diệp Trùng thờ ơ, lãnh đạm, không biết tại sao, trong lòng Brent không khỏi khẽ thở dài, nhưng hắn vẫn cười nói: “Mấy hôm này buồn chán ở trong phòng, thực sự có chút chán. Chú cũng vô cùng si mê cái quang giáp đó của người, ta trước giờ vẫn chưa từng thấy chú lại khen ngợi cái quang giáp nào như vậy! Phòng chừng ông bây giờ cũng không để ý tới chúng ta, nhân cơ hội này ta dẫn người tham quan con này này một chút. Nói thật, nơi này ta vẫn có nhiều nơi chưa từng đi qua! Chi bằng nhân cơ hội này chúng ta đi một vòng!”

Diệp Trùng thông thả suy nghĩ một lúc, trong lòng thầm nghĩ, đây là một cơ hội tốt để quen thuộc với con tàu này, tuy rằng Thương đã vô cùng quen thuộc với con tàu này, nhưng mình nếu như có thể quen thuộc một chút thì càng tốt hơn. Đã quyết định như vậy, Diệp Trùng liền đồng ý.

Do đại đa số người trên con tàu này đều là thuê tạm thời, mà tàu cũng là người khác tặng, Brent không hề quen thuộc với tất cả mọi thứ trên con tàu này. Brent vô cùng xem trọng người có thể trở thành sư đệ của mình là Diệp Trùng, hắn nghĩ rằng, chuẩn sư đệ này của mình có 80, 90% là quá ít tiếp xúc với người khác, mới làm cho hắn lạnh lùng như vậy.

Nên hắn liền nghĩ tới cách này.

Người đi chung với 2 người là thuyền trưởng Hardyck, yêu cầu của ông chủ, đương nhiên phải hết sức thỏa mãn. Về điểm này, Hardyck vẫn vô cùng có tinh thần trách nhiệm!

Tàu vũ trụ Saberi từ đầu tới đuôi dài 10 km, cả con tàu xem ra giống một hòn đảo. Thân vốn là tàu vũ trụ hào hoa, cho nên các hạng mục thiết kế đều vô cùng đầy đủ, thậm chí là xa xỉ! Giọng điệu của thuyền trưởng Hardyck khi giới thiệu cũng khá nhiều cảm xúc, hẳn làm thuyền trưởng nhiều năm như vậy, số tàu vũ trụ đã điều khiển nhiều không đếm hết. Nhưng tàu vũ trụ giống Saberi như thế này cũng là lần duy nhất.

Ba người đi tới một gian đại sảnh, bên trong đặt mấy mươi khoang trò chơi, mà ở một bên tường là một quầy rượu, ở mấy góc xung quanh đại sảnh đặt rất nhiều bàn ghế. Thậm chí tuyệt đại đa số trong đó đều là làm từ gỗ, hoa văn được điêu khắc bằng tay trên bề mặt ưu mỹ hoa lệ, điều này làm nó xem ra càng giống một tác phẩm nghệ thuật mà không phải là một đồ vật dùng để nghỉ ngơi.

Mà ở mỗi góc đều có màn hình ở các góc độ khác nhau.

Trong đại sảnh, người đông nhộn nhịp, vô cùng phức tạp, khắp nơi đều ngồi đầy người, thậm chí còn có rất nhiều người đứng, có người vừa uống gì đó, vừa tán gẫu, có người tùy ý cất giọng ca hát, có người liên tục đi qua đi lại. Nhưng càng nhiều hơn là những người đang nhìn chăm chăm lên màn hình, mắt ngay cả nháy một cái cũng không!

Diệp Trùng khẽ nhíu mày, nơi quá nhộn nhịp, Diệp Trùng vô cùng không thích. Về mặt Diệp Trùng toàn bộ bị Brent thu vào trong mắt, Brent khẽ cười, rõ ràng vô cùng vừa ý với nơi này.

Thuyền trưởng Hardyck nói: “Đây là phòng giải trí, không có gì phải nghi ngờ, đây là phòng giải trí hào hoa nhất mà tôi từng thấy qua, khi không có việc gì, đàm nhớt đều thích tới nơi này tiêu khiển, hơn nữa toàn bộ nước uống của nơi này đều miễn phí. Đối với mấy tên mê rượu như điên mà lại không có tiền đó mà nói. Nơi này đơn giản là thiên đường!”

- Mấy khoang trò chơi hào hoa này bình thường khó thấy 1 cái, bây giờ có thể tự mình thưởng thức, đối với mấy tên vô vị này mà nói, sự dụ hoặc này quả thật là trí mạng! Bây giờ ở đây mỗi ngày đều đông nghịt người, rất nhiều người đều lao tới mấy mươi cái khoang trò chơi này. Ha ha. Cũng may, trên quảng trường này gần như chưa từng nghe nói đã xảy ra chuyện gì quá đáng, nếu không, ta chỉ có dùng quyền hạn của thuyền trưởng mà đóng nơi này lại, tránh mấy tên này chơi quá đáng!

Diệp Trùng ngẩng đầu nhìn màn hình trên không, trên đó 2 cái quang giáp một đỏ một xanh đang chiến đấu kịch liệt. Diệp Trùng khẽ ồ một tiếng, rõ ràng nội dung của trò chơi đã ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng. Kỹ thuật của 2 cái quang giáp trên màn hình rất khác, quang giáp màu đỏ phong cách quý dị, quang giáp màu xanh lại vô cùng vững chắc, Diệp Trùng hiện giờ đã không còn gà như xưa, thông thả liếc vài cái, liền đã đoán ra ai sẽ chiến thắng. Tuy rằng hiện giờ xem ra 2 cái quang giáp đánh khó phân thắng thua, nhưng Diệp Trùng vừa nhìn đã nhận ra quang giáp màu xanh vẫn giữ lại một phần sức, nếu như quang giáp màu đỏ không có sát chiêu, 80, 90% kẻ thắng là quang giáp màu xanh.

Thuyền trưởng Hardyck thấy Diệp Trùng hơi có hứng thú với trận đấu trên màn hình, liền giới thiệu: “Thân phận đại sư Fred hiển hách, vấn đề an toàn đương nhiên không thể xem nhẹ, hộ vệ thuê lần này gần như đều là người khá nổi tiếng trong nghề, mỗi một người đều có bản lĩnh khá cao! Có thể nói là cao thủ rất nhiều, hai người ở trên, người điều khiển quang giáp màu xanh là Du Kiệt, còn người điều khiển quang giáp màu đỏ là Douglas, hai vị này ở trong nghề này cũng khá là nổi tiếng, vô luận là về mặt kỹ xảo sư sĩ hay là về mặt thiếp thân hộ vệ đều rất nổi danh. Cao thủ có đẳng cấp giống bọn họ trong đám người này vẫn có rất nhiều. Nhưng, ha ha, cao thủ chân chính, thông thường đều sẽ không dễ dàng ra tay.” Khi Hardyck nói lời này, ít nhiều có chút ý vị sâu xa.

Thuyền trưởng Hardyck vừa nói xong, chiến đấu đã kết thúc, quả nhiên không ngoài ý liệu của Diệp Trùng, quang giáp màu xanh Du Kiệt chiến thắng. Phía dưới lập tức chửi ầm lên, đương nhiên, trong đó cũng không thiếu sự pha lẫn tiếng cười to ha hả của một số người đặc ý. Mấy người này xuất thần như vậy ngược lại làm Diệp Trùng hơi kinh ngạc.

Brent cũng có chút kinh ngạc, rõ ràng loại cảnh tượng này, hắn vẫn lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi trông chờ thuyền trưởng Hardyck.

Về mặt thuyền trưởng Hardyck có đôi chút xấu hổ, nhưng vẫn giải thích nói: “Theo như thông lệ, 2 bên thi đấu đều phải đánh cược cho mình, hơn nữa người xung quanh đại đa số cũng sẽ đặt cược một bên mà mình xem được nhất. Người thi đấu chiến thắng không chỉ có thể thắng được tiền cược của đối phương, mà còn khấu trừ 10% thu hoạch của mỗi một người xem mua hân thắng, đây là thông lệ!”

Thấy vẻ mặt không cho là đúng của Brent, thuyền trưởng Hardyck nhún nhún vai: “Tuy rằng đây cũng là một loại cờ bạc, nhưng đối với chúng ta, những người mà phần lớn thời gian đều phiêu lưu trong vũ trụ mà nói, đây không còn nghi ngờ gì, là một cách tiêu khiển rất tốt! Cũng là một cách giải trừ áp lực!”

Brent ừ một tiếng, chứng tỏ đã hiểu! Về mặt Diệp Trùng không chút biến hóa, sức chú ý của hắn đã sớm không còn đặt ở chỗ này, mà cẩn thận nhìn quét qua mỗi một góc xung quanh, lập tức làm quen với hoàn cảnh, đã trở thành một loại bản năng của Diệp Trùng.

Một hàng 3 người đã đi tới gần chỗ quầy rượu. Dọc đường đi, mỗi người đều nhiệt tình chào hỏi thuyền trưởng Hardyck, thuyền trưởng Hardyck cũng nhiệt tình đáp lời, có thể thấy được, mấy người này thật lòng tôn kính thuyền trưởng Hardyck, điều này làm Diệp Trùng và Brent hơi liếc mắt một phen.

- Hey! Lão đại! Hôm nay tại sao có hứng thú tới nơi này vậy? Tên mập phụ trách pha chế rượu chào hỏi với thuyền trưởng Hardyck.

Thuyền trưởng Hardyck cười ha hả: “Ta là cùng 2 vị tiên sinh đi xung quanh, tiểu tử ngươi, tuyệt đối phải ở chỗ cách quầy rượu gần nhất!” Nói xong liền nghiêng mặt giới thiệu với 2 người: “Tên mập này là Keanu, yêu rượu như mạng, nhưng công phu điều chế rượu lại là hạng nhất. Mọi người muốn uống chút gì? Cứ gọi đi! Tên này thường khoe là không có loại rượu nào hắn điều chế không ra! Ha ha, Keanu, cho ta một ly Quả Than Đầu.”

- Được thôi! Tên mập thét lên, động tác trên tay làm người ta hoa cả mắt, chẳng bao lâu, một ly rượu trôi nổi những sợi vàng trắng đặt trước mặt thuyền trưởng Hardyck, lập tức một mùi thơm ngào ngạt hơi cay lan tỏa trong không khí.

Brent đi cùng với Fred nhiều năm, qua lại giới thượng lưu nhiều năm, cũng là một cao thủ, hắn gọi 1 phần Ignaz. Tên mập không khỏi liếc nhìn Brent.

Đợi khi Ignaz màu xanh, tím có chút đục đặt trước mặt Brent, Brent hơi nhấp một ngụm, không khỏi lập tức khen ngợi: “Rượu ngon! Quả nhiên là cao thủ! Mùi vị rất tuyệt!” Còn giơ một ngón tay cái về phía tên mập! Về mặt tên mập lập tức tươi như hoa nở, ra vẻ đắc ý!

Chưa từng uống qua rượu, Diệp Trùng theo Brent, cũng chọn một ly Ignaz, học theo Brent, khẽ nhấp một ngụm, một mùi vị cổ quái lan tỏa ra khắp khoang miệng của Diệp Trùng, Diệp Trùng lập tức bỏ ly rượu xuống, khẽ nhíu mày.

Ánh mắt tên mập nhìn Diệp Trùng có thêm vài phần coi thường!

Brent một hơi làm sạch ly Ignaz, về mặt hưởng thụ thoải mái vô cùng.

Vừa may có 2 người vừa từ khoang trò chơi đi ra, Brent khẽ cười, ra dấu chỉ khoang trò chơi, nhướng mày, nói: “Thế nào? Côn Đình, chúng ta tới chơi một trận!”

102. Chương 102: Trò Chơi

Nhưng cho dù là vậy, lại vẫn bị Diệp Trùng im hơi lặng tiếng lên vào, như vậy thế nào mà không làm cho Brent có chút tò mò, thậm chí có chút sợ hãi Diệp Trùng chứ? Tuy biết rằng trên đời không hề có tàu vũ trụ tuyệt đối đánh không phá được, nhưng bị người ta không một tiếng động lên vào thế này, Brent cũng cảm thấy sống lạnh buốt!

Brent không hề là kẻ ngốc, thân phận, lai lịch của Côn Đình đều không biết, Brent vô cùng kiêng kỵ việc này. Nhưng theo như tình hình trước mắt, tên thần bí trước mặt này, khả năng là đám người đó không lớn, vô luận thế nào, đắc tội với kẻ như một câu đố như thế này thật sự không phải là một hành vi sáng suốt. Càng hướng chi, bắt đầu từ khi Côn Đình lên vào tàu vũ trụ này, bắt đầu từ khi mình bại trong tay hắn, mình và chú Fred đã hoàn toàn không thể tự khống chế nữa rồi!

Lúc này mà tỏ ra địch ý há không phải là tìm chết? Ánh mắt lạnh tựa như băng của Côn Đình, làm Brent dễ dàng không dám có bất cứ ý nghĩ gì khác. Con đường phía trước thật là mù mịt a!

Trước đây không lâu, mấy người bạn của chú Fred lần lượt mất tích kỳ, tới bây giờ, cảnh sát vẫn không có chút manh mối nào, chỉ là cách làm mà phán đoán thì có thể là do một đám người làm. Mấy người bạn này của Fred, không ai không phải là chuyên gia trong một môn nào đó có liên hệ với quang giáp, hơn nữa còn vô cùng có danh vọng trong lĩnh vực của mình. Từng người từng người một đột nhiên mất tích như vậy, làm sao có thể không làm người ta hoảng loạn chứ!

Chẳng bao lâu sau, Fred không biết nhận được tin tức ở đâu, đám người đó hình như nhòm ngó tới mình.

Từ sau khi nhận được tin tức có người sẽ gây bất lợi cho chú Fred, Brent liền cùng với chú Fred vạch ra kế hoạch đi du lịch vòng quanh vũ trụ lần này. Ngay từ đầu, 2 người đã làm ngược thói thường, phát ra tin tức, mở cờ giống trống, làm cho mọi người đều biết, đưa 2 người hoàn toàn lộ ra trước mặt tất cả mọi người. Hy vọng có thể làm cho đám người thần bí đó kiêng kỵ. Không ngờ, dưới tình huống như vậy mà lại bị Côn Đình cướp tàu, nhưng dường như trong sai có sai, đột nhiên thay đổi tuyến đường. Nghĩ chắc là ra ngoài ý liệu của đám người thần bí đang mai phục trong bóng tối đó rồi.

Đối với ý định giới thiệu Diệp Trùng với sự phụ mình này, là do hắn đột nhiên nghĩ ra. Với một người điên như sự phụ, chắc là không quan tâm tới bối cảnh, thân phận gì đó đâu. Mấy hôm nay hắn cố sức biểu hiện, không bị lãng phí. Khi nói tới giới thiệu hắn với sự phụ, Brent thấy được một tia cuồng nhiệt hoàn toàn không tương xứng với vẻ mặt lạnh lùng của Côn Đình lóe lên trong mắt hắn (YC), trong lòng hắn lập tức vui mừng. Như thế này, nếu có việc gì xảy ra, Côn Đình ít nhất sẽ không đứng ở lập trường của đối phương.

Một tấm chi phiếu đầu môi (hứa suông), đổi lại được một đồng minh. Trông thế nào đây cũng là một cuộc mua bán có lợi. Tuy rằng sẽ làm cho trong lòng Brent có chút cảm giác tội ác, nhưng vì chú Fred, chút cảm giác tội ác này có là gì? Hơn nữa, nếu như thật sự qua được phong ba lần này, mình lại giới thiệu Côn Đình với sự phụ, coi như là hứa nhưng giữ lời rồi.

Tâm tình Brent phức tạp nhìn Côn Đình đang đi về phía khoang trò chơi còn lại, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Từ sau khi xuất sư, Brent chưa từng bị đánh bại, lần này bị Côn Đình đánh bại hoàn toàn, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng! Nhưng, hiện nay đánh lộn đã sớm sa sút, chúa tể chân chính của vũ trụ này chính là quang giáp, là sư sĩ!

Brent khiêu chiến lần này ít nhiều cũng có chút ý nghĩ tích cực, đương nhiên, càng nhiều hơn là muốn thăm dò một kẻ toàn thân giống như không có chỗ nào không là câu đố, Côn Đình. Brent rất ít khi điều khiển quang giáp đánh nhau với người khác, điều này không có nghĩa là kỹ thuật của hắn rất tệ, hoàn toàn ngược lại, hắn thật sự là sư xuất danh môn (sự phụ hoặc nơi học rất nổi tiếng), chẳng qua người biết được rất ít mà thôi, nên biết chú của hắn chính là đại sư Fred, trong đám bạn bè không ít kẻ là sư sĩ trong truyền thuyết.

Sờ bàn điều khiển mô phỏng trong khoang trò chơi, Brent bình thường khiêm tốn, lễ độ, ôn hòa, văn nhã cũng không khỏi nhiệt huyết sôi trào, trở nên hào hứng!

Diệp Trùng bình tĩnh ngồi vào khoang trò chơi, tiếp xúc với quang giáp nhiều ngày như vậy, hắn bây giờ đã có thể khống chế tình cảm của mình khá dễ dàng, dù sao, hễ xung động, kết cục thường là cái chết! Nhưng hơi hưng phấn lại có thể làm cho phản ứng, động tác của sư sĩ lại càng thêm linh hoạt.

Trạng thái bình tĩnh mà hơi hưng phấn là trạng thái mà sư sĩ phát huy tốt nhất trình độ của mình!

Một sự khác biệt quan trọng giữa một sư sĩ gà mờ và một sư sĩ lão làng chính là, lão làng vẫn luôn rất nhanh bước vào loại trạng thái này!

Diệp Trùng giống như trời sinh ra giành cho quang giáp, chỉ cần vừa tiếp xúc với quang giáp, thì hắn không tự chủ mà bước vào loại trạng thái này, loại trạng thái làm hắn đắm say này!

Cảnh vật trước mặt vô cùng quen thuộc, trong lúc ngẩn ngơ, Diệp Trùng giống như lại trở về khoảng thời gian ở trên hành tinh rác, cả ngày lên mạng mô phỏng, tối căn cứ huấn luyện sư sĩ khiêu chiến người khác.

Đủ loại quang giáp trước mặt làm người ta nhìn hoa cả mắt đối với Diệp Trùng lại vô cùng thân thiết. Tuy rằng mấy cái quang giáp này hiện giờ Diệp Trùng chẳng cho vào mắt, so với Sương chi Vịnh Thán Diệu, mấy cái quang giáp được gọi là đỉnh cấp này thật sự chẳng là gì. Nhưng, chính mấy cái quang giáp không được xem là lợi hại này, lại làm Diệp Trùng vô cùng hưng phấn, một ham muốn chiến đấu không tự kiềm chế được từ nơi sâu thẳm nhất trong nội tâm của hắn bộc phát ra!

Phù! Diệp Trùng thở ra một hơi thật dài, cặp mắt trở nên nóng bỏng, trong lòng lại vẫn như trước đây, đắm chìm trong trạng thái bình tĩnh.

Quang giáp Diệp Trùng chọn là quang giáp Lra. Quang giáp Lra là quang giáp loại mới do công ty Pratt & Whitney Adams đưa ra năm nay, cũng là quang giáp loại cận chiến duy nhất thuộc đẳng cấp này mà công ty Pratt & Whitney Adams đưa ra năm nay. Đặc điểm nổi bật của nó là động lực mạnh mẽ, phối hợp với đầu đạn mới xuất xưởng năm nay - động cơ số IX, tính năng của nó về mặt động lực cực kỳ xuất sắc.

Về mặt thiết kế vũ khí cũng độc đáo hơn người, đối trang bị tiêu chuẩn Thúc diêm đao, kiếm laser trước kia, mà lại dùng vũ khí cùn, điểm này làm người ta cảm thấy không thể tin được. Nhưng sự xảo diệu của thiết kế, thật sự làm người ta sửng sốt. Ba ống kim loại đầy lỗ nhỏ trên bề mặt, dưới sự điều khiển của cảm ứng từ không ngừng xoay quanh quang giáp với tốc độ cao. Chỉ cần đối phương một khi bước vào phạm vi cảm ứng từ, sẽ lập tức bị nghiền chết! Hơn nữa, quang não có trí tuệ cao có thể phân biệt một cách hữu hiệu vật bước vào phạm vi cảm ứng từ là vật gì. Trong ống kim loại còn có 'càn khôn', một khi đã xác nhận tấn công, ống kim loại sẽ lập tức bắn ra dày đặc những chùm laser có cường độ siêu cao từ những lỗ nhỏ dày đặc trên bề mặt. Ống kim loại vô hại sẽ lập tức biến thành một cái búa laser có sát thương cực lớn, mà dưới sự tấn công của 3 cái búa laser như vậy, quang giáp của kẻ địch khó tránh được kết cục tan nát thành mảnh vụn, máu thịt vương vãi.

Hình dạng của quang giáp Lra cũng vô cùng đặc biệt, không phải mô phỏng hình dạng con người, cũng không phải mô phỏng hình dạng thú vật, mà là một vật thể có dạng hình bầu dục, 16 cái vòng tròn xoay chuyển quanh trục của bản thân quang giáp, mà quỹ đạo của 16 cái vòng tròn này không hề xoay chuyển quanh cùng một trục. Quỹ đạo của chỉ chút những vòng tròn xoay chuyển tốc độ cao che phủ bản thân quang giáp trong một màn hư ảnh. Quỹ đạo của những hình tròn xoay chuyển với tốc độ cao này có thể hấp thu và ngăn cản hữu hiệu thương hại của vũ khí năng lượng.

Từ ý nghĩa thật sự mà nói, kỳ thật quang giáp Lra không hề được xem là quang giáp cận chiến, mà chỉ là một quang giáp đánh xa bị thu hẹp phạm vi tấn công.

Lra vẫn còn một cái tên thô tục - máy xay thịt.

Chiến trường mà Brent chọn là vũ trụ, quang giáp sử dụng là quang giáp Tinh Huyền do tập đoàn Đông Nguyệt sản xuất. Quang giáp Tinh Huyền là một quang giáp đánh xa điển hình, bởi vì phù hợp với cách thức chiến đấu chủ yếu hiện nay, cho nên vô cùng được hoan nghênh. Ngoài ra ngoại hình cao quý, tao nhã, vô cùng được các sư sĩ yêu thích. Gương mặt của quang giáp Tinh Huyền có đường nét rõ ràng, vẻ mặt vô cùng trang trọng, xem ra uy vũ bất phàm, thân giáp màu bạc ửng lên quang mang chói mắt, càng làm nó tăng thêm vài phần cao quý.

Đối với thứ quá hoa lệ, Diệp Trùng vẫn luôn có vài phần kiêng dè và không ưa.

Song Tinh Huyền lại không phải là đẹp mà không có thực, hệ thống xạ kích tiên tiến là phải có của quang giáp loại đánh tầm xa, mà hệ thống xạ kích của Tinh Huyền trên phương diện khóa mục tiêu, xạ kích tự động có biểu hiện rất ưu tú, mà điều không giống các quang giáp khác là, Tinh Huyền ngoài khóa mục tiêu, xạ kích tự động còn có khóa mục tiêu bằng tay với độ chính xác cao, nhưng điều này đồng thời cũng có yêu cầu càng cao đối với sư sĩ bên trong quang giáp. Càng hướng chi, Tinh Huyền trên các mặt động lực, cân bằng... đều có biểu hiện không tầm thường.

Trong vũ trụ, Tinh Huyền so với Lra càng có ưu thế hơn, chính xác mà nói, trong vũ trụ quang giáp loại công kích tầm xa có tính thực dụng vượt xa quang giáp loại cận chiến, phạm vi không chế của quang giáp viễn trình còn lớn hơn. Không phải là Brent muốn bắt nạt Diệp Trùng, chỉ là Brent thế nào cũng không ngờ Côn Đình lại chọn quang giáp Lra, điều này làm hắn vô cùng kinh ngạc, Côn Đình trong mắt hắn càng trở nên thần bí, không thể hiểu thấu được. Brent xuất thân danh môn, không hề quá kỳ thị với quang giáp cận chiến, nhưng ở hoàn cảnh khá đơn điệu trong vũ trụ này, sử dụng quang giáp cận chiến, theo hắn thì là ngu xuẩn đến cùng cực!

Nhưng Côn Đình trước mặt thế nào cũng không giống một kẻ ngu xuẩn như thế nha, Brent nghĩ mà không hiểu.

Diệp Trùng nhìn thấy là chiến trường trong vũ trụ cũng hơi nhíu mày, hoàn cảnh thế này thật sự vô cùng bất lợi với Lra, nhưng hắn lại không hề có chút dị nghị nào. Hắn hiểu rất rõ, trong hầu hết thời gian, chiến trường tịnh không phải do mình có thể lựa chọn, than thở chiến trường bất lợi với mình không bằng lấy thời gian đó mà suy nghĩ đối sách!

Ở xa xa, ngăn cách bởi cửa chắn khoang trò chơi trong suốt, nhìn thấy sự bình tĩnh, thản nhiên trên mặt Côn Đình, trong lòng Brent đầy nghi hoặc. Hắn là có chỗ dựa khác hay là hoàn toàn không quan tâm đến thắng bại?

Nhìn thấy trò chơi đã sắp bắt đầu, Brent vội vàng tập trung tinh thần, đội mũ lên.

Vừa vào trò chơi, Tinh Huyền của Brent liền giơ tay bắn một phát, nhưng Diệp Trùng đã sớm có chuẩn bị, nhẹ nhàng né tránh, mà ý của Brent vốn cũng không định bắn trúng đối phương, mục đích của hắn chỉ là lựa thể tránh xa đối phương, chỉ cần kéo dài cự ly, vậy thì hắn tin tưởng, dựa vào kỹ xảo xạ kích của mình, thì căn bản có thể nắm chắc thắng lợi. Về điểm này, Brent vô cùng tự tin.

Không chút hồi hộp nào, Brent đạt được mục đích của mình, thành công kéo dài khoảng cách với Côn Đình!

Brent lập tức bình tĩnh lại, trong đầu lóe lên vô số phương pháp, nhưng thể nào cũng không nghĩ ra Côn Đình có cơ hội trở mình nào.

Mà Diệp Trùng, lúc này đột nhiên lại làm ra một cử động làm Brent vô cùng kinh ngạc!

103. Chương 103: Lão Bàng

Cho nên điều mà quang giáp cận chiến thông thường phải làm là liều mạng mà sát lại gần đối phương, ý đồ thu hẹp khoảng cách giữa 2 bên.

Nhưng điều Diệp Trùng làm lại hoàn toàn ngược lại, Diệp Trùng sau tránh được phát súng của Brent liền lập tức chạy ra xa. Chỉ để lại Brent kinh ngạc nhìn Diệp Trùng càng lúc càng nhỏ trước mắt mình, trong nháy mắt đã biến thành một chấm đen nhỏ.

Không đánh mà chạy? Brent ngỡ ngàng. Hắn không sợ người ta chê cười ư? Đây chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi! Côn Đình không hề giống 1 kẻ hèn nhất a!

Diệp Trùng bỏ chạy cũng làm dậy lên sự chê trách của đám người đang xem 2 người chơi trong đại sảnh, nhưng lời chê trách vốn không xem là lớn này lại làm cho những người vốn đang xem những trận chiến khác chú ý, mọi người không tự chủ được đều tập trung vào màn hình thi đấu của Diệp Trùng và Brent 2 người.

Trong khoang trò chơi, Diệp Trùng tập trung điều khiển quang giáp, trong đầu không có chút tạp niệm nào!

Đối với Diệp Trùng mà nói, đây chính là chiến đấu! Mà không phải là trò chơi! Chỉ cần là chiến đấu, Diệp Trùng sẽ toàn lực ứng phó! Chiến đấu, không là sống thì là chết! Làm gì có chỗ để suy nghĩ lung tung?

Từ một phát súng vừa rồi đó của Brent mà xét, kỹ xảo xạ kích của hắn tuyệt đối cao siêu, cho dù chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, nếu như không phải Diệp Trùng đã sớm có chuẩn bị, phát súng đó đã bắn trúng Diệp Trùng rồi!

Trong quá trình mình tới trước mặt hắn đủ để hắn bắn 3 phát, với kỹ thuật bắn chính xác thế này của hắn, đừng nói 3 phát, chỉ e cho hắn thông thả một lần cơ hội thì mình e rằng cũng xong đời rồi!

Nếu đã như vậy, trước tiên phải cách xa đối phương không nghi ngờ gì, là lựa chọn chính xác nhất.

Diệp Trùng không hề cảm thấy bỏ chạy như vậy có gì đáng xấu hổ, thực lực của mình không hề bị tổn thất chút nào, cũng có nghĩa là mình vẫn có khả năng chiến thắng đối phương. Trong hoàn cảnh đối phương có lợi để phát huy nhất mà cùng đối phương chiến đấu, đó mới là cách làm ngu xuẩn nhất! Trừ phi không còn cách nào khác, nếu không, vẫn phải cố sức để chiến đấu trong hoàn cảnh có lợi hơn cho mình phát huy. Đây là kinh nghiệm Diệp Trùng rút ra được sau vô số lần chiến đấu!

Diệp Trùng điều khiển quang giáp bay nhanh về phía trước, mở rộng bán kính quét hình, cái gì cũng không có! Mở rộng hơn nữa, vẫn chẳng có gì! Lại mở rộng thêm 1 lần nữa, vẫn chẳng có gì! Diệp Trùng cũng không nản chí, bình tĩnh một lần lại một lần mở rộng bán kính quét hình, việc vô vị hơn thế này không biết Diệp Trùng đã làm bao nhiêu lần! Cuối cùng, khi bán kính quét hình được chỉnh tới mức cao nhất, phát hiện hướng 9 độ có một vành đai toái thạch khá lớn. Chỉ là khoảng cách vô cùng xa, nếu như bay, ít nhất cần 12 giờ.

Bán kính quét hình càng lớn, cũng có nghĩa là độ chính xác quét hình cũng càng thấp, hơn nữa tiêu hao năng lượng càng nhiều, thời gian một chu kỳ quét cũng càng lâu. Cho nên, không ai mở rộng bán kính quét quá lớn. Như vậy sẽ cực kỳ không an toàn!

Brent ở xa đằng sau Diệp Trùng, hắn vừa rồi chỉ chút ngẩn người, khoảng cách giữa 2 người lập tức bị kéo giãn ra, khoảng cách xa thế này, sự chính xác bị ảnh hưởng rất lớn. Hắn đã thử bắn vài phát, kết quả đều không trúng. Hắn liền dứt khoát ngừng bắn, tiết kiệm năng lượng.

Côn Đình rốt cuộc muốn làm gì? Brent không hiểu suy nghĩ, trước mắt hắn rõ ràng chẳng có gì, cứ bay như thế này, nói thẳng là lãng phí thời gian! Brent mở rộng phạm vi quét hình. Phía trước cái gì cũng không có!

Côn Đình vẫn như trước, không hề có ý dừng lại, vẫn bay về phía trước.

Brent càng lúc càng nghi ngờ, tiếp xúc mấy hôm nay, Côn Đình thế nào cũng không giống một người làm loại việc vô ích này! Phía trước nhất định có gì đó, Brent lại mở rộng bán kính quét hình một một mức, vẫn là hư không mênh mông, cái gì cũng không có!

Bán kính quét hình thế này, Brent tính toán một chút, với tốc độ bay của quang giáp Côn Đình hiện nay, ít nhất phải bay 5 giờ!

Chẳng lẽ còn ở nơi xa hơn nữa? Brent không khỏi lắc đầu, có người ngốc tới mức vì một trò chơi không đủ nặng nề thế này mà hao phí hơn 5 giờ, chỉ là vì muốn chiến thắng một trò chơi?

Không thể nào! Ý nghĩ này lập tức bị Brent phủ định! Bây giờ vẫn còn có kẻ ngốc như vậy sao? Suy đi nghĩ lại, Brent nhin không nổi lắc đầu bật cười nhẹ. Suy nghĩ này thực là quá hoang đường!

Toàn bộ người xem xung quanh đều lắc đầu rời đi, chỉ còn vài người ít ỏi vẫn chú ý bên này.

Một đại hán mặt đỏ, lông mày thô, 2 hàng lông mày thô đen lúc này nhíu lại một chỗ, vẻ mặt nghi hoặc, không khỏi thấp giọng hỏi: “Đại ca, anh nói tên nhóc phía trước giở trò gì vậy? Em thế nào cũng nghĩ không ra, nhưng vẫn cảm giác không đúng! Anh nói xem, hắn là chạy trốn ư, nhưng lại cứ bay không nhanh không chậm, anh nói xem hắn có âm mưu gì, nhưng phía trước chẳng có gì cả a. Còn nữa, chiến trường này đối với máy xay thịt thật sự là không tốt chút nào, trừ phi đối thủ sai lầm, nếu không em nghĩ không ra có cách gì có thể giải quyết vấn đề này! Mà kỹ thuật bắn của tên phía sau cũng thật không tệ, phỏng chừng sai lầm rất khó xảy ra!”

Trong ánh mắt của một đại hán trung niên râu ria rậm rạp bên cạnh hắn lóe lên một tia tinh quang, ngữ khí lại vô cùng ngưng trọng nói: “Nhị đệ, em sai rồi! Hừ hừ, tên phía trước đó mới là người em cần chú ý! Tên đó tính tình kiên nhẫn vô cùng, tuyệt đối là một nhân vật lợi hại! Còn tên ở đằng sau, tuy rằng kỹ thuật bắn không tồi, nhưng xem ra chỉ là một cái giá để hoa, một tên chưa từng thấy máu!” Câu nói cuối cùng, vẻ mặt của đại hán râu rậm có chút coi thường!

Đại hán mặt đỏ rất kinh ngạc, hắn trước giờ vẫn chưa từng nghe đại ca đánh giá ai cao như vậy bao giờ, nếu như không phải đại ca trước giờ không nói nhảm, hắn nhất định sẽ cho rằng đại ca bị sốt rồi. Hắn cẩn thận hỏi: “Đại ca, anh nói tên này tính tình kiên nhẫn, em thế nào cũng nhìn không ra? Chỉ thấy hắn bay về phía trước! Đây hoàn toàn là cố gắng vô ích a!”

Đại hán râu rậm cười hì hì, lộ ra mấy cái răng trắng tinh, vẻ mặt lộ ra vài phần hồi ức: “Nếu như không phải lúc trước ta đã chơi qua chiến trường này, ta tuyệt đối có suy nghĩ giống ngươi! Trước đây có 1 lần, cũng cùng với 1 tên, chúng ta liên tục đánh 20 trận, kết quả lại là 10 thắng 10 thua, vì vậy chúng ta ước định một trận cuối cùng phân thắng bại!” Vẻ mặt đại hán râu rậm giãn ra, lộ ra vài phần tưởng nhớ. Còn đại hán mặt đỏ bên cạnh lại suy nghĩ vấn đề, có thể cùng đại ca liên tục đánh 20 trận, còn có thể không phân thắng bại, người này cũng thật là lợi hại!

- Trận thứ 21 chính là ở chiến trường này, hắn đột nhiên chọn một quang giáp cận chiến, hắc hắc, giống với người thanh niên này vậy, cũng vừa vô là quay đầu bỏ chạy! Lúc đó ta cũng không nghĩ nhiều, liền đuổi theo! Hắc hắc, lần đuổi này, một hơi hết 12 giờ, lúc đó cũng là tuổi trẻ bồng bột, vẫn nghĩ làm sao chiến thắng! Ta lúc đó cũng không ngờ rằng lại đuổi theo lâu như vậy, đuổi theo 7 giờ, ta mới phát hiện mục đích của tên đó! Ta vẫn cho rằng bán kính quét hình của quang giáp của ta đã lớn rồi, không ngờ lại gặp phải

một tên còn ác hơn ta! Từ vị trí ban đầu, ở hướng 9 độ có một vành đai toái thạch lớn. Nhưng, hắc hắc, lại có lộ trình 12 giờ!

Đại hán mặt đỏ thất thanh la lên, hiển nhiên là đáp án này ra ngoài ý liệu của hắn! Hắn thế nào cũng không nghĩ được, vì một trận đánh trong trò chơi, 2 người đuổi nhau 12 giờ đồng hồ!

- Cuối cùng trận đấu đó ta thua! Nhưng cũng thua tâm phục khẩu phục! Tên đó người chắc chắn cũng đã nghe qua. Hắn chính là Quang chi tử (Đứa con của quang giáp)! Đại hán râu rậm lãnh đạm nói.

- Quang chi tử? Quang chi tử với thần thoại bất bại đó? Rõ ràng người này cũng ra ngoài ý liệu của đại hán mặt đỏ. Sắc mặt hắn sùng sốt, miệng không khép lại được!

Đại hán râu rậm không giải thích thêm, chỉ hứng thú nhìn chằm chằm Diệp Trùng trên màn hình: “Hi hi, không ngờ được. Lại gặp được một tên thế này! Nếu như tên Quang chi tử đó có ở đây, e rằng sẽ như gặp được tri âm nha!” Nói xong liền cúi đầu trầm tư.

Mấy, mấy người này đều là kẻ điên ư? Đại hán mặt đỏ trợn mắt há hốc mồm. Vì một trò chơi mà đuổi nhau 12 giờ? Không ngờ đại ca vẫn luôn bình tĩnh cũng làm ra việc như vậy!

Đại hán râu rậm trầm tư rất lâu mới ngẩng đầu lên, liếc nhìn đầy ý nghĩa quang giáp Lra vẫn đang bay về phía trước trên màn hình.

Đại hán râu rậm suy nghĩ, căn dặn nói: “Nhị đệ, lần này chúng ta tới, là vì báo ân đại sư Fred. Việc khác chúng ta cứ mặc kệ đi, ngàn vạn lần đừng gây chuyện thị phi. Tên này chúng ta chỉ cần ngấm ngấm chú ý là được!”

- Chú ý? Hắn không phải là Brent dẫn tới ư? Chắc không vấn đề gì đâu! Đại hán mặt đỏ ngỡ ngàng nói.

Nhìn dáng vẻ ngỡ ngàng của nhị đệ, trong lòng đại hán râu rậm khẽ thở dài, vẫn cố gắng giải thích: “Nhìn người phải nhìn ánh mắt, em vừa rồi không chú ý, Brent và hắn vừa đi vào thì ta đã phát hiện ra, ánh mắt 2 người đề phòng lẫn nhau, hắc hắc, bọn họ còn quá trẻ a! Giấu không được ánh mắt! Hơn nữa 2 người tuy rằng đi cùng nhau, nhưng khoảng cách giữa họ lại vô cùng vi diệu. Còn nữa, nếu ta nhớ không sai, tên này lúc đầu vốn không có lên tàu!” Tuy rằng nói là suy đoán, nhưng giọng nói lại vô cùng khẳng định, 2 mắt sáng rực có thần.

Đại hán mặt đỏ vô cùng kinh ngạc: “Anh nói hắn giữa đường lên vào? Điều này vốn không thể nào! Saberi thế nào lại có thể lên vào chứ?”

Đại hán râu rậm lắc lắc đầu: “Cái này ta cũng không rõ lắm, nhưng, chỉ cần ngấm ngấm chú ý chút là được! Hừ hừ, người trên tàu này quá phức tạp, tình huống nào cũng có thể xảy ra, chúng ta chỉ cần cố gắng hết sức!”

- Ủ! Đại hán mặt đỏ nửa hiểu nửa không gật gật đầu.

- Ài, Kashan, Lão Bàng, các người vẫn ở đây xem ư? Hai tên này cũng thật là rãnh ghê, cũng không biết chạy làm gì nữa! Một tên mặt mày hung tợn cầm một ly rượu đến trước mặt 2 người.

Đại hán râu ria Lão Bàng mỉm cười: “Dù sao cũng chẳng có gì làm, người tới tìm Kashan uống rượu hă! Kashan, người đi cùng Báo tử huynh đệ đi, đừng vô vị ở chỗ này!” Nói xong nháy mắt với đại hán mặt đỏ.

Kashan nửa hiểu nửa không, ‘ừ’ một tiếng đứng dậy.

Về mặt Báo tử vô cùng vui vẻ, hưng phấn xoa xoa tay: “Đúng vậy, đúng vậy, ngồi không chán bỏ xừ a! Lão Bàng, muốn hay không tới đây chơi?”

Lão Bàng cười ý nhị, khéo léo từ chối: “Ta không đi đâu, tửu lượng của ta không bằng các người, Kashan đi là được rồi!”

Báo tử cũng không nói thêm, lôi Kashan về mặt ngơ ngẩn, cao hứng đi về phía quầy rượu.

Brent cảm thấy vô cùng buồn bực, đã hơn nửa tiếng rồi, Côn Đình ở phía trước lại không hề có dấu hiệu muốn dừng lại, tên này rốt cuộc muốn làm gì đây?

Brent cố gắng đè nén tâm trạng buồn bực của mình, cắn răng kiên trì tiếp tục.

Ngay khi Brent cảm thấy không còn kiên nhẫn, đột nhiên trước mặt tối đen, cảm giác khoang trò chơi tự động mở ra, vẫn chưa kịp lấy mũ xuống, tiếng cảnh báo điên cuồng, vang lên điếc cả tai!

Không biết tại sao, Brent lúc đầu giật mình, nhưng sau đó liền không tự chủ được thờ phào một hơi!

104. Chương 104: Chiến Hạm Lân Đầu Xuất Hiện

Thứ chiếu trên màn hình là hình ảnh của một con tàu vũ trụ màu trắng ở phía trước. Cả con tàu vũ trụ màu trắng này xem ra giống như 2 hình bán nguyệt màu trắng tinh đan vào nhau mà thành, ưu nhã vô cùng, hiểu biết của Diệp Trùng về tàu vũ trụ gần như bằng không, chỉ cảm thấy hình dạng này có hơi quen mắt, dường như đã gặp qua ở đâu, chỉ là nhất thời không nhớ ra được.

Nó giống như 1 con thú không lồ ưu nhã, đáng vẻ khoan thai từ từ tới gần phía này.

Tất cả mọi người đều nín thở, mắt không nháy nhìn chăm chăm lên màn hình.

Bỗng, tàu vũ trụ màu trắng trên màn hình đột nhiên xảy ra biến hóa, mấy mươi chỗ trên vỏ ngoài trượt ra, lộ ra từng cái lỗ sâu đen thui lù, mọi người vẫn còn đang ngỡ ngàng, từ trong mấy cái lỗ sâu này thò ra từng cái ống tròn thon dài một, đáng sợ vô cùng!

- Pháo laser? Chiến hạm vũ trụ? Sắc mặt Brent vẫn luôn thông thả lại xảy ra kịch biến! “Làm sao có thể? Chiến hạm? Năm thiên hà lớn không phải đã nghiêm cấm rồi sao? Làm sao vẫn có người phát triển chiến hạm?” Brent có chút nói không rành mạch.

Diệp Trùng lại buồn bực liếc nhìn Brent, trong lòng suy nghĩ, cái đó đáng sợ vậy sao?

Cả con tàu vang lên mệnh lệnh của thuyền trưởng Hardyck, giọng nói khàn khàn mà trầm thấp, không giống vừa rồi đi cùng Diệp Trùng, Brent: “Tất cả nhân viên chú ý! Tất cả nhân viên chú ý! Xin lập tức trở về vị trí của mình! Xin lập tức trở về vị trí của mình! Tất cả nhân viên chiến đấu chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu! Tất cả nhân viên chiến đấu chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!”

Trong phòng điều khiển chính đã bận tít bụi. Tuy rằng đối diện với hiểm cảnh trước giờ chưa từng gặp, nhưng mấy người này đều là tay lão luyện, không ai tỏ ra kinh hoảng, mà làm việc đâu vào đấy. Bận nhưng không loạn.

- Thuyền trưởng, đối phương làm nhiễu tín hiệu. Tín hiệu của chúng ta bị nhiễu nghiêm trọng, không cách nào cứu những hành tinh gần đây! Thuyền viên phụ trách liên lạc báo cáo.

Sắc mặt thuyền trưởng Hardyck ngưng trọng, khi nghe thấy câu này, gân xanh trên trán không khỏi giật giật, trầm giọng nói: “Tiếp tục thử liên lạc, không được dừng lại!”

- Vâng!

- Mau! Theo ta! Brent không nói xong liền chạy về phía trước!

Diệp Trùng phản ứng nhanh nhạy cũng không nói gì, chạy theo sau Brent!

Hai người mau chóng chạy tới phòng của Fred, Fred ngơ ngẩn nhìn chăm chăm chiến hạm màu trắng trên màn hình, lẩm bẩm một mình: “Ài, thế giới này lại sắp loạn rồi!”

Brent trước tiên liếc nhìn Thương đang đứng một bên, nhìn thấy chỗ tay cút của Thương, không khỏi nhú mày, liền hỏi: “Người có quang giáp có thể chiến đấu không?”

Diệp Trùng nghĩ một lát, Thương chi Vịnh Thán Diệu bị hư hại quá nghiêm trọng, phỏng chừng dùng để chiến đấu quả thực là không xong, vậy chỉ còn dư lại F-58. F-58 chỉ là một quang giáp huấn luyện, cũng không dùng chiến đấu được. Diệp Trùng không khỏi lắc đầu trả lời: “Không có!”

Brent kéo chú Fred vẫn đang ngơ ngẩn: “Chú, chúng ta còn quang giáp có thể chiến đấu không?”

Fred lúc này mới tỉnh lại: “Ừ, có, có!” Nói xong liền ở trong một góc tìm kiếm một hồi, soạt, chỗ vốn là tường lúc này lại lộ ra một cánh cửa, sau khi kiểm tra thân phận, 3 người đi vào một căn phòng bí mật.

Diệp Trùng khê kinh ngạc, căn phòng bí mật này lại thoát khỏi sự rà quét của Mục, thật làm người ta kinh ngạc!

Không gian trong căn phòng bí mật không xem là lớn, bên trong để 7, 8 cái quang giáp các loại, toàn bộ đều là loại Diệp Trùng chưa từng thấy qua. Đủ loại màu sắc đan xen, thêm vào ở dưới ánh đèn, sự rực rỡ của kim loại chói chói lóe lên làm nơi này giống như một thế giới quang giáp kim loại nho nhỏ làm người ta hoa mắt say mê.

Fred chỉ mấy cái quang giáp này nói: “Mấy cái này đều là tác phẩm đặc ý của ta, cứ lựa thoải mái!” Ông rõ ràng cũng biết tình hình lúc này khẩn cấp, nếu như bị bắt, mấy quang giáp này tự nhiên cũng không phải của mình nữa, không bằng lúc này lấy ra để tăng thêm một chút lực chiến đấu của phe mình, tăng thêm phần thắng.

Diệp Trùng tuy rằng thấy qua không ít quang giáp, nhưng mấy quang giáp này không cái nào không được chế tạo đặc biệt, quả thật làm hắn có chút hoa mắt, nhất thời hắn không biết nên chọn cái nào thì tốt!

Brent thấy được sự khó xử của Diệp Trùng, liền hỏi: “Người thích loại quang giáp nào? Cận chiến hay tầm xa?”

Diệp Trùng không chút do dự nói: “Cận chiến!”

Ánh mắt Brent dời sang chú Fred, Fred rất nhanh liền tiếp lời: “Cận chiến, ở chỗ này chỉ có 1 cái!” Nói xong Fred chỉ một cái quang giáp màu đen có dáng vẻ dữ tợn. “Linh cảm của cái quang giáp này tới từ một vật tổ (1) xa xưa của một bộ lạc hẻo lánh! Hình dáng vốn có của nó là một vị thần của bộ lạc bọn họ...”

(1): Vật tổ: Totem: mấy tượng thần thường thấy ở các bộ lạc, thường được làm bằng gỗ, thường thấy trong truyện Lucky Luke.

Cái quang giáp này, không nghi ngờ gì, là cái làm người ta chú ý nhất trong mấy cái quang giáp này, tuy rằng không phải là tinh xảo nhất, nhưng chiều cao gần như gấp đôi quang giáp thông thường làm nó xem ra giống một người khổng lồ! Hình dáng càng quái dị hơn, có 2 mặt, 4 tay, trên mỗi tay đều nắm một món vũ khí, khiến đỡ, một bộ mặt cười mỉm như gió xuân, bộ mặt khác lại trợn trừng mắt tức giận, uy mãnh vô cùng! Mấy chỗ khớp như vai, khuỷu tay, đầu gối... toàn bộ đều được bọc bởi giáp bảo hộ dạng giả cổ có gân vảy.

- Thần? Cái này là thần chỗ nào chứ, nói thẳng ra là một hung thú của nhân gian! Đây là cảm giác trong đầu Diệp Trùng từ cái nhìn đầu tiên, nhưng cũng chính cái nhìn này, hắn đã thích cái quang giáp này.

Diệp Trùng căn bản không kịp nghe Fred dông dài, trực tiếp hỏi: “Công tác không gian đâu?”

Fred vỗ đầu: “Ài, ta thế nào lại quên việc này chứ, để ta tìm xem!” Nói xong liền tìm kiếm xung quanh. Brent không khỏi lộ ra dáng vẻ khóc cười không xong.

Diệp Trùng không quan tâm, giống một con vượn biển dìm, trực tiếp tay không leo lên quang giáp, chui vào trong buồng lái, đội mũ chiến đấu lên, chính thức bắt đầu cài đặt thông số ban đầu.

Brent ở bên cạnh sốt ruột chờ Diệp Trùng cài đặt thông số ban đầu.

Đột nhiên, một tiếng động âm ỉ vang lên, cả con tàu khe khẽ dao động! Sắc mặt Brent đột nhiên thay đổi! Đối phương bắn rồi! Sắc mặt Fred cũng trắng bệch, nhưng vẻ mặt xem ra vẫn có chút trấn tĩnh, chỉ là hơi ngừng lại một chút rồi lập tức vui đầu tìm công tác không gian của cái quang giáp này.

Diệp Trùng tập trung tinh thần, trong lòng không chút tạp niệm!

Giọng nói khàn khàn của thuyền trưởng Hardyck ẩn ước có chút run run: “Nhân viên tổ chiến đấu đầu tiên xuất kích!”

Brent đã không rảnh để lo nhiều chuyện, mau chóng mở màn hình trong căn phòng bí mật. Vừa mới tìm được công tác không gian, Fred cũng bị màn hình hấp dẫn.

Trên trăm cái quang giáp như bầy ong vò vẽ rời tổ, đen kịt bay về phía chiến hạm vũ trụ màu trắng. Những sư sĩ đã được thuyền trưởng Hardyck tuyển chọn này rõ ràng ai cũng là tay lão luyện, đội hình và sự yểm trợ giữa họ đều vô cùng thích hợp.

Đối phương cũng phát hiện bầy ong vò vẽ này, chuyển một số họng pháo nhắm sang bên này.

Diệp Trùng vừa hoàn thành cài đặt thông số ban đầu xong. Từ trong quang giáp nhảy ra, hỏi Fred: “Công tắc không gian tìm thấy rồi chứ?”

Fred lúc này mới dời ánh mắt từ màn hình sang, đưa công tắc không gian trên tay cho Diệp Trùng: “Này, nó đó, đừng quên, cái quang giáp này tên là Ngư, cũng chính là tên của vị thần này! Tặng người đó, đối xử tốt với nó!” Khi nói lời này, Fred giống như một người cha mang con mình giao cho người khác, đáng vẻ có chút đau khổ.

- Ủ! Diệp Trùng mạnh mẽ gạt đầu, nhận lấy công tắc không gian của Ngư từ tay Fred.

- Có thể năng lượng dự trữ không? Diệp Trùng hỏi.

- Ủ, ở đó! Fred không để tâm chỉ vào một góc. Diệp Trùng lập tức dùng tốc độ cao nhất chạy đi, bắt đầu chuyển thể năng lượng dự trữ vào trong Ngư. Năng lượng mới là căn bản nhất của quang giáp, chuẩn bị năng lượng nhiều chút thì căn tắc vô áy náy a!

Sau khi Diệp Trùng cho rằng đã chuyển đủ năng lượng dự trữ liền thu Ngư lại.

Thân tàu liên tục dao động, hình dáng của Saberi quá to lớn. Căn bản không cách nào né tránh hỏa lực của đối phương, nhưng may mà vỏ ngoài của nó cũng giống với hình dáng của nó, cho nên trong thời gian ngắn vẫn không bị phá hỏng, nhưng nếu như cứ như thế này, bị phá hủy chỉ là chuyện sớm muộn.

Hỏa lực của chiến hạm đối với sự linh hoạt của quang giáp mà nói, hiệu quả không hề cao, giống như dùng đại pháo bắn muỗi vậy. Các loại pháo trên chiến hạm theo đuổi hỏa lực mạnh để có thể bắn phá được tàu vũ trụ, không thể không hy sinh một phần tính linh hoạt và tính chính xác, cho nên đối với quang giáp mà nói, thật sự không được tốt.

Nhưng cho dù là như vậy, dưới một loạt pháo đạn mãnh liệt vừa rồi, cũng tổn thất vài cái quang giáp. Tình hình của quang giáp bị bắn trúng có thể nói là vô cùng thê thảm, phần lớn liền bị bốc hơi, cho dù bị quẹt trúng một chút, cũng lập tức dẫn tới nổ mạnh, sư sĩ trong quang giáp căn bản không có chút cơ hội sống sót nào.

Chưa từng thấy qua cảnh tượng tàn khốc thế này, sắc mặt của Brent đã trắng bệch ra. Còn gương mặt lạnh lùng của Diệp Trùng không có chút biến hóa nào, cảnh tượng này đối với hắn mà nói, thật sự chẳng bõ bèn gì!

Đối phương rõ ràng cũng phát hiện hỏa lực của chiến hạm có tác dụng nhỏ nhoi thế nào đối với quang giáp!

Vũ khí có ích nhất để đối phó quang giáp chính là quang giáp! Đây là một câu nói lưu truyền rộng rãi trong giới sư sĩ.

Ba bốn mươi quang giáp màu trắng từ trong tàu địch bay ra, thấy số lượng quang giáp đối phương ít hơn bên mình nhiều, Brent không khỏi thở phào!

Đến khi nhìn rõ hình dáng của mấy cái quang giáp này, sắc mặt của Diệp Trùng vốn vẫn luôn bình tĩnh, không có chút xao động nào lại đột nhiên biến sắc!

Hiệp hội sư sĩ!

Mấy cái quang giáp thuần một màu trắng này là một loại với quang giáp màu trắng mà hôm đó Johnson phục kích, tuy rằng mình không biết tên của nó, nhưng Diệp Trùng dám khẳng định, mình tuyệt không thể nào nhớ sai! Lúc đầu ở hành tinh Lam Hải có 1 cái quang giáp giống như vậy vô duyên vô cớ truy sát mình mấy lần.

Chẳng trách Diệp Trùng cảm thấy hình dáng chiến hạm màu trắng này có chút quen mắt, thì ra là vô cùng giống với hình dáng của cây súng quái dị mà quang giáp của họ cầm trên tay đó!

Mấy người này chắc chắn chống đỡ không nổi! Tuy rằng về mặt số lượng, đối phương kém thế, nhưng hiểu rõ thực lực của mấy cái quang giáp này, Diệp Trùng mới biết thực lực mà ba, bốn mươi cái quang giáp này tập trung ở một chỗ có thể phát huy ra kinh khủng tới mức nào!

Diệp Trùng nói dứt khoát: “Đi, chúng ta đi tiếp viện!”

Brent ngăn ra: “Như vậy vẫn cần tiếp viện sao? Số người của chúng ta hơn gấp đôi đối phương!”

Diệp Trùng mặc kệ hắn, trong lòng nói chuyện với Thương: “Chúng ta đi tiếp viện bọn họ!”

- Đồng ý sự lựa chọn này! Giọng nói lãnh đạm, Diệp Trùng vừa nghe liền biết là Mục!

Diệp Trùng không khỏi mừng rỡ: “Mục, sao lại là ngươi? Ta vẫn cho là Thương đó!”

Mục bình tĩnh nói: “Hệ số nguy hiểm lúc này quá cao, vì an toàn, Thương tự động yêu cầu ta bước ra!”

- Ủ, ngươi tới thật tốt! Diệp Trùng trong lòng đã quyết, mở rộng bước chân chạy tới lối đi để bay ra ngoài.

Ngay sau đó, Fred và Brent nhìn thấy một màn kỳ lạ, cái quang giáp gãy tay mấy ngày nay vẫn không động đậy đó tự động chạy theo sau Diệp Trùng, bước chân nhanh nhẹn, chạy ngay theo sau Diệp Trùng.

Mấy ngày nay vẫn luôn nghiên cứu cái quang giáp này, Fred lập tức tròn mắt!

105. Chương 105: Ngư Nham Hiểm

Lối đi để bay ra ngoài của Saberi cực nhiều, điều này vô cùng tiện lợi cho Diệp Trùng.

Đám quang giáp 2 bên vừa mới lao vào nhau, quang giáp phía Saberi liền bị thương tổn nặng, cây Tiêu Dực - V màu trắng ngà xinh xắn trên tay quang giáp đối phương đó phát ra sóng từ nano, chức năng khóa mục tiêu ngay cả quang giáp của Hắc giác cũng rất khó thoát khỏi lúc này đây phát huy đến cực điểm. Bốn mươi hai Bạch Khả, mỗi cái bắn 1 phát, thế rồi bên kia liền có 40 cái quang giáp lập tức bị phá hủy, chỉ có 2 cái quang giáp may mắn thoát nạn.

Tỉ lệ trúng kinh người như vậy, súng không có tên với uy lực kinh người như vậy, trong chớp mắt, một trận hoảng loạn xuất hiện trong đám quang giáp phía tàu Saberi.

Mọi người trong phòng điều khiển chính của Saberi đều tròn tròn mắt, trên mặt mỗi người đều hoảng sợ, không còn chút máu, giống như đã tới ngày tận thế của thế giới. Về mặt của thuyền trưởng Saberi đau khổ đến nỗi có chút méo mó, nhưng hắn rất mau truyền mệnh lệnh xuống, giọng nói khàn khàn: “Tất cả nhân viên chiến đấu tổ số 2, tổ số 3 và tổ số 4, toàn bộ xuất kích!”

Nếu còn không xuất kích, mấy mươi quang giáp còn dư đó sẽ bị nuốt chửng rất nhanh, Hardyck lúc này chỉ hy vọng có thể dùng ưu thế cực lớn về mặt số lượng để lấy được ưu thế thật sự, cho nên hắn quyết định được ăn cả, ngã về không!

Mỗi một người trên tàu đều hiểu rõ vận mệnh của mình, khi đối phương dùng chiến hạm để đối phó mấy người này, có nghĩa là sẽ không cho mấy người này chút cơ hội sống sót này. Chỉ cần tiết lộ tin tức đối phương có chiến hạm ra ngoài, vậy đối phương sẽ phải đối mặt với sự liên hợp truy kích của năm thiên hà lớn. Mặc kệ thực lực của hắn có mạnh mẽ tới cỡ nào, cũng tuyệt đối là có kết cục tan tành mây khói. Đối phương cũng nghĩ tới điểm này!

Hardyck xoay mặt hỏi thuyền viên phụ trách liên lạc tín hiệu: “Thế nào rồi? Có tín hiệu chưa?”

Thuyền viên đó gương mặt thiếu não, tuyệt vọng nói: “Vẫn chưa có! Thuyền trưởng, phỏng chừng chúng ta hết hy vọng rồi!”

Trong lòng thuyền trưởng Hardyck co thắt lại, trên mặt lại tỏ ra trấn tĩnh. Vỗ vỗ bên vai của thuyền viên này, kiên định nói: “Không cần nản lòng, tiếp tục liên lạc! Chúng ta sẽ chiến thắng! Yên tâm! Ta nhất định sẽ mang các người trở về!”

Tinh thần thuyền viên phấn chấn, lia lịa gật đầu: “Đúng vậy, thuyền trưởng!” Rồi lại vùi đầu làm việc, một lần rồi lại một lần, không ngại phiền phức thử liên lạc với bên ngoài.

Thuyền trưởng Hardyck trong lòng lại vô cùng đau khổ! Vận mệnh, thật sự do mình không chế sao?

Khi Diệp Trùng từ lối đi đi ra, vừa đúng lúc thuyền trưởng vừa mới hạ lệnh tiếp viện.

Nhân viên tổ 1 cũng biết thực lực 2 bên không hề cùng đẳng cấp, chỉ có liều mạng kéo dài thời gian. Vì thế, đủ loại động tác cực khó để né tránh xạ kích được biểu diễn trên khắp chiến trường nhỏ bé này. Nơi này gần như trở thành đại hội trưng bày kỹ xảo né tránh!

Nhưng như vậy, hiệu quả thật sự rất rõ ràng, tốc độ giảm số lượng quang giáp lập tức giảm xuống.

Hơn 300 quang giáp cùng bay lên hoành tráng thế nào! Ngay cả Diệp Trùng tâm trí kiên định cũng không nhịn được mà có chút cảm giác máu nóng sôi sục! Ngư và Mục lẫn lộn trong hơn 300 quang giáp này, không hề làm ai chú ý!

Nhưng hiện tại rõ ràng không phải là lúc tốt để Diệp Trùng nhiệt huyết sôi trào. Hắn phải cố sức làm quen với Ngư mà Fred tặng mình trước khi vào phạm vi xạ kích của đối phương!

Mỗi một linh kiện trên người Ngư đều do đại sư Fred tự mình thiết kế, tự mình tự tay chế tạo mà thành, tuyệt đại bộ phận đều có khác biệt rất lớn với cái loại lưu thông trên thị trường. Cũng may Diệp Trùng cũng có chút thành tựu trong việc cải tạo quang giáp. Dù không biết tên gọi, nhưng thử làm vài lần thì cũng hiểu được đại khái!

Động cơ của quang giáp này tuyệt đối là siêu cấp, Diệp Trùng ngồi trong đó có thể cảm nhận sâu sắc động lực cuộn cuộn của động cơ này. Chỉ e rằng còn mạnh hơn động cơ của Sương chi Vịnh Thán Diệu vài phần, quả nhiên không hổ là đại sư, trong lòng Diệp Trùng tự nhiên nảy sinh một chút kính ý. Nên biết rằng, thứ khó cải tạo nhất của một cái quang giáp chính là động cơ của quang giáp, kỹ thuật động cơ hiện này đã vô cùng hoàn thiện, có thể cải tạo động cơ đã hoàn thiện một chút cũng đã vô cùng khó khăn, đừng nói chỉ chế tạo một cái động cơ mới? Hơn nữa tính năng của cái động cơ này còn xuất sắc như vậy!

Ấn tượng sâu sắc nhất mà Ngư tạo cho người khác, không nghi ngờ gì, chính là 4 cái tay của nó, 4 cái tay máy này được thiết kế vô cùng xảo diệu, phạm vi hoạt động lớn làm Diệp Trùng vô cùng kinh ngạc, giống như vòi của bạch tuộc. Mà mấy món vũ khí cũng được kết hợp vô cùng hợp lý.

Một tay cầm một cái khiên đỡ, không có kinh nghiệm thực chiến, Diệp Trùng cũng không biết tính năng của cái khiên này thế nào, nhưng hắn không dám thử ở chỗ này. Một tay khác cầm một cây trường thương có mũi thương do laser tự lại mà thành, mũi thương laser này thậm chí có thể bắn ra, nhưng uy lực thế nào Diệp Trùng cũng không biết.

Vũ khí trên tay thứ 3 vô cùng quen thuộc với Diệp Trùng, đao từ trường siêu tần, đây chính là một trong những vũ khí Diệp Trùng ưa thích nhất, tần số rung động của thanh đao từ trường siêu tần này vậy mà lại gấp 3 lần đao từ trường siêu tần đỉnh cấp nhất trên thị trường, trời, ông ta làm thế nào giải quyết được vấn đề rung động chứ? Đây chính là nan đề của thế giới đó nha!

Vũ khí trên tay cuối cùng khá là quái dị, lại là một cái hộp bắn đạn hình cái bình, ông lão này, ông ta còn cho rằng đây thật sự là thần linh ư? Nhìn hình dáng của cái bình, Diệp Trùng có chút cảm giác khóc cười không nổi. Nhưng xem xong thứ bên trong hòm bắn đạn, sau lưng Diệp Trùng thoáng chốc ứa mồ hôi! Đạn nhiều từ, đạn nổ áp suất cao, thuốc ăn mòn kim loại... đủ loại đạn hỗ trợ thâm độc, đếm không xuể, hơn nữa có đủ chủng loại, Diệp Trùng thậm chí còn phát hiện đạn dẫn lực loại nhỏ, ông ta lại có thể mang ma trận lực hấp dẫn lên đầu đạn nhỏ như vậy! Thật là đáng sợ! Diệp Trùng cuối cùng cũng hiểu, đây mà là thần thánh gì chứ, đây thuần túy là một ma đầu âm hiểm đến mức không thể âm hiểm hơn! Chỉ e món vũ khí này mới là con át chủ bài thật sự của cái quang giáp này!

Lão già âm hiểm này!

Nhưng Diệp Trùng bây giờ vô cùng cảm kích với lão già Fred này, vũ khí này, chỉ cần vận dụng đúng, tuyệt đối có thể phát huy thực lực kinh người! Đây cũng có nghĩa xác suất sống sót của Diệp Trùng càng tăng thêm vài phần!

Không kịp suy nghĩ, Mục nhắc nhở Diệp Trùng đã sắp tới gần tầm bắn của đối phương. Diệp Trùng vội vàng tập trung tinh thần, cẩn thận chú ý tình hình phía trước, nếu như ở đây mà bị ăn một phát, thì cho dù bản lĩnh của Mục có lớn hơn, cũng không thể cứu được mình! Cũng may tốc độ tay của mình đủ nhanh, có thể dùng tốc độ bù đắp sự không quen thuộc của mình đối với Ngư.

Người chỉ huy chiến hạm của Hiệp hội sư sĩ rõ ràng vô cùng có lòng tin với 42 cái Bạch Khả đó, không có điều chỉnh pháo trên chiến hạm tới chi viện, mà vẫn như cũ tuân tự bắn phá Saberi, muốn mau chóng phá vỡ ngoài dày cộm của Saberi!

Do Diệp Trùng vừa rời thử điều khiển Ngư, hắn vốn ở vị trí giữa, giờ bị rút phía sau, Mục vẫn luôn không nhanh không chậm, ở bên cạnh mình.

Nhưng như vậy thì hắn chỉ cần chú ý không để bị đạn lạc bắn trúng là được, hắn vẫn không ngốc tới mức trực tiếp lao lên trước tiên!

Ba trăm quang giáp đủ màu sắc vây 42 cái Bạch Khả vào giữa, vũ khí tầm xa nhất tề khai hỏa, chùm tia laser, chùm tia hồng ngoại bay rợp trời, giống như đan thành một tấm lưới ánh sáng chói mắt, tính năng của Bạch Khả có tốt hơn cũng không địch được nhiều người! 42 cái Bạch Khả lần đầu tiên bị tổn thất, có 5 cái Bạch Khả bị tiêu diệt trong lần công kích đầu tiên này, còn có mấy cái bị thương!

Mọi người tinh thần phấn chấn, hình tượng không thể chiến thắng của mấy cái quang giáp màu trắng này cuối cùng bị sụp đổ!

Bạch Khả còn lại không ở tại chỗ cũ, gào thét một cái, bay ra xung quanh, chui vào trong đám quang giáp. Mọi người sợ bắn nhầm đồng bọn, nhao nhao dừng bắn, còn đám Bạch Khả lại không có sự e ngại này, xung quanh bọn họ gần như đều là kẻ địch, bọn họ có thể không chút e ngại mà nổ súng! Nhưng như vậy thì bọn họ cũng mất đi ưu thế tầm xa, số lượng vẫn giảm như cũ, chỉ là tốc độ giảm quang giáp của kẻ địch nhiều hơn họ mười lần, mấy mươi lần!

Diệp Trùng cẩn thận né tránh đạn lạc, cũng không biết vỏ ngoài của Ngư rốt cuộc có năng lực bảo vệ thế nào, nhưng nơi này không phải là nơi tốt để thí nghiệm.

Không xa có một quang giáp Bạch Khả bị mấy cái quang giáp đuổi theo bay về phía này.

Diệp Trùng cười thầm một tiếng, hai tay hóa thành một màn hư ảnh, thực hiện một loạt thao tác trên bàn điều khiển. Chỉ thấy Ngư gơ hộp bắn đạn hình cái bình, một viên đạn dẫn lực to bằng nắm tay bắn về phía cái quang giáp Bạch Khả ở đằng trước này.

Diệp Trùng bất ngờ phát hiện hệ thống quét hình của mình căn bản không có tông tích của viên đạn dẫn lực này, chẳng lẽ viên đạn này còn dùng nguyên liệu chống quét hình chế tạo ra? Nhất định là thế! Lão già này quả thật là âm hiểm nha! Diệp Trùng khen ngợi trong lòng!

Tốc độ của cái Bạch Khả đó rõ ràng cao hơn mấy cái quang giáp phía sau, chỉ liên tục làm vài động tác né tránh phạm vi nhỏ thì có thể né tránh chùm tia laser ở phía sau.

Sư sĩ trong Bạch Khả này rõ ràng cũng phát hiện một cái quang giáp có dáng vẻ kỳ quái ở không xa, ngơ ngẩn trôi nổi ở bên đó nhìn sang bên này, tên ngốc này, lại ngơ ngẩn trên chiến trường, thật là không biết sống chết mà. Đây quả nhiên là một đám ô hợp! Khóe miệng sư sĩ trong quang giáp nhếch lên một nụ cười châm biếm, Tiêu Dục - V trên tay lại nhắm vào cái quang giáp quái dị nên sớm chết đi đó, lại có tới 4 cái tay? Hắn cho rằng hắn là bạch tuộc à? Hắc hắc, cho người thưởng thức mùi vị của bạch tuộc nướng!

Chỉ cần mình di chuyển đầu ngón tay, tên ngốc này sẽ tiêu tùng ngay! Sư sĩ của Bạch Khả cười tàn nhẫn!

Bỗng, không chút dấu hiệu nào, hắn đột nhiên cảm thấy toàn thân nặng nề, giống như rơi xuống phía dưới, trong khoảnh khắc, hắn chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đeo theo vô số miếng thép, nặng đến nỗi không nghe hắn điều khiển, hắn muốn làm động tác nào cũng vô cùng khó khăn! Không đợi hắn có phản ứng, chùm tia laser phía sau lại bắn tới.

Mặt của hắn đã không còn chút máu nào, trong mắt là sự hoảng sợ vô tận, mồ hôi trán dưới ảnh hưởng của trọng lực, giống như dòng nước chảy xuống!

Oành! Hắn biết Bạch Khả của mình đã bị trúng đạn rồi! Theo kinh nghiệm phán đoán, chắc là vai trái!

Lại có vài chùm tia laser bắn về phía mình, vốn có thể dễ dàng né tránh, hắn lúc này căn bản không có chút phản ứng nào, hắn tuyệt vọng nhìn chăm chăm cái quang giáp quái dị đó, một giây trước khi bị vụ nổ nuốt chửng, hắn bỗng nhiên phát hiện nụ cười hời hợt trên mặt của quang giáp quái dị đó, trong khoảnh khắc trở nên tàn nhẫn vô cùng!

106. Chương 106: Lẻ Vào Chiến Hạm

Chiến trường hỗn loạn vô cùng, khắp nơi là quang giáp đang bay với tốc độ cao, chùm tia laser giăng đầy trời giống như là bắn pháo hoa, lâu lâu lại có 1 vụ nổ đẩy bữa tiệc này lên một cao trào rồi lại một cao trào khác.

Không chỉ là kẻ địch, ngay cả đám đạn lạc này cũng làm người ta không thể đề phòng, có nguy hiểm bị bắn trúng.

Mục nói: “Diệp tử, xem ra kỹ xảo xạ kích của người nếu có thời gian nhất định phải rèn giũa đi, trong hoàn cảnh này, xạ kích càng phát huy được tác dụng!”

Diệp Trùng không khỏi thầm tán đồng. Nhìn thế nào cận chiến cũng giống như cực khổ cày cuốc vậy!

Diệp Trùng đi lòng vòng khắp nơi, chốc chốc lại bắn ra vài viên đạn hỗ trợ các loại trong hộp, nhưng Diệp Trùng rõ ràng là không có năng khiếu xạ kích tầm xa, mặc dù thiết bị bắn của hộp bắn đạn đã được đơn giản hóa, nhưng Diệp Trùng vẫn thường xuyên xảy ra chuyện bắn lầm.

Số lượng Bạch Khả giảm xuống nhanh chóng, hỗn chiến bắt đầu chưa tới 5 phút, số lượng Bạch Khả đã không còn lại một nửa. Nhưng tổn thất của quang giáp phía Saberi càng nghiêm trọng hơn, trung bình 1 Bạch Khả tiêu diệt 7, 8 cái quang giáp thông thường của bên này, hơn nữa còn ở trong tình huống bị vây công.

Sức chiến đấu mạnh mẽ của Bạch Khả có thể thấy rõ! Thực lực của Hiệp hội sư sĩ làm Diệp Trùng không khỏi cảm thấy lạnh lòng!

Phía bên này đều là cao thủ khá có danh tiếng, giả sử là sư sĩ bình thường, vậy thì đây chắc chắn là một cuộc đồ sát!

Mục đột nhiên nói với Diệp Trùng: “Diệp tử, theo ta!”

- Ủ! Diệp Trùng trả lời theo bản năng, đến khi nhìn rõ hướng bay của Mục, không khỏi giật bắn người: “Mục, chúng ta thế này không phải là đi tìm chết sao?”

- Rất kỳ quái, trong đồng tư liệu hư hại trong kho tư liệu của ta lại có tư liệu về loại chiến hạm này! Mục không nóng không lạnh nói.

- Cái gì? Diệp Trùng thất kinh: “Người lại có tư liệu của chiến hạm này?”

- Đúng vậy! Nhưng không hoàn chỉnh, có 1 bộ phận đã bị tổn hại! Nếu như tư liệu của ta không sai, 42 cái quang giáp màu trắng này chẳng qua chỉ là đợt công kích đầu tiên! Theo như bố trí tiêu chuẩn của nó, chắc là 42 cái quang giáp tiêu chuẩn, còn có 6 cái quang giáp chủ lực còn cao cấp hơn. Mục bình tĩnh nói.

- Còn có 6 cái quang giáp còn cao cấp hơn? Diệp Trùng lập tức nhú mày, vừa cẩn thận né tránh đạn lạc, vừa hỏi ngược lại: “Tại sao chúng không phải 6 cái quang giáp này ra ngay từ đầu? Vậy thắng bại không phải đã sớm quyết định rồi sao?”

- Theo tư liệu cho biết, đáp án không biết. Nhưng, theo tư liệu bị hư hại trong kho tư liệu của ta thì biết, tác dụng thật sự của chiến hạm này tịnh không phải là dùng để chiến đấu!

- Vậy là gì? Diệp Trùng tò mò hỏi.

- Tên đầy đủ của nó là Tàu hộ vệ Song Nguyệt! Tác dụng chủ yếu là hộ tống nhân vật hoặc vật phẩm đặc biệt quan trọng. Thông thường lấy 7 con tàu làm thành một đơn vị tác chiến! Cũng có thể có tàu đơn lẻ thực hiện nhiệm vụ chiến đấu! Hỏa lực của nó lắp đặt không kỳ càng, làm cho tổn hại nội dung! Theo như tín hiệu ta vừa thu được thì phát hiện, phương thức mã hóa và tần suất tín hiệu của nó hoàn toàn giống với tín hiệu mà chúng ta thu được trên tàu. Về cơ bản có thể phán định 2 đám này là 1 bọn! Mục bình tĩnh nói.

- Hơn nữa, hệ thống nhận biết tín hiệu của chúng là nhận biết tín hiệu bị động, liên quan tới phương thức mã hóa và tần suất tín hiệu của bọn họ đã chuyển tới quang não của người, dùng quang não cài đặt tự động, chúng ta sẽ có thể tránh được hệ thống quét tín hiệu của chúng.

- Ủ! Diệp Trùng nửa hiểu nửa không gật đầu, lập tức hỏi: “Chúng ta phải làm gì tiếp theo? Đánh lên tàu địch?”

Mục nói kỹ lưỡng: “Theo tính toán, kế hoạch của ta là mai phục bên cạnh lối ra nào đó của bọn chúng, đánh lên quang giáp đi ra, rồi thừa cơ lên vào trong chiến hạm, với tốc độ nhanh nhất tiêu diệt trung tâm chỉ huy của tàu địch, rồi biến chiến hạm của địch làm chủ chiến trường! Ở trong đó ưu thế của chúng ta mới càng thêm rõ ràng.”

Diệp Trùng hỏi: “Nếu như lối ra chúng ta mai phục không có quang giáp đi ra thì làm sao?”

Mục không hề lúng túng nói: “Theo tư liệu cho biết, lối đi mà quang giáp chủ lực và quang giáp tiêu chuẩn sử dụng không hề giống nhau, 6 lối ra cộng thêm 2 lối ra dự bị, xác suất cực kỳ lớn! Nếu như không được, vậy chúng ta chỉ có thể sử dụng tạc đạn đánh phá cửa lối ra! Nhưng như vậy sẽ rất dễ làm cho kẻ địch cảnh giác! Khi đó có thể sẽ vô cùng nguy hiểm!”

Diệp Trùng dường như nghĩ tới một cách không tệ: “Mục, người không phải có thể xâm nhập sao? Chẳng lẽ đối với cái này không có tác dụng? Với lại, chúng ta không thể nhờ tín hiệu mà người nói để lên vào sao?”

- Thời gian không đủ! Mục ngắn gọn giải thích: “Hơn nữa tín hiệu này chỉ là dùng để nhận biết bên ngoài. Nếu như muốn vào bên trong, bọn họ có tín hiệu nhận biết phức tạp hơn! Hơn nữa, chúng ta cũng không cách nào tránh được cửa ải quét hình. Quang giáp của chúng ta khác biệt quá lớn với bọn họ!”

Chính trong lúc nói chuyện này, Diệp Trùng và Mục đã bay tới nơi rất gần với Tàu hộ vệ Song Nguyệt, ở không xa còn có 2 cái quang giáp, cũng đang bay về phía chiến hạm, hình như bọn họ cũng có cùng ý nghĩ với Diệp Trùng. Nhưng bọn họ rõ ràng không có tín hiệu nhận biết. Vừa mới tới gần chiến hạm, mấy cái pháo laser liền bắn về phía bọn họ, làm cho bọn họ vội vàng né tránh, chật vật vô cùng!

Nhưng kỹ xảo né tránh của bọn họ lại làm trước mắt Diệp Trùng sáng lên, 2 người này là cao thủ! Trong lòng Diệp Trùng lập tức đưa ra đánh giá!

Giọng nói của Mục truyền tới: “Theo ta!”

Diệp Trùng vội vàng tỉnh lại, không rảnh quan tâm người khác, cẩn thận trôi nổi 2 bên cửa ra mà Mục đã chọn.

Hít sâu một hơi, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm cửa khoang của lối ra này, lúc này đã không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, hai tay thoải mái đặt trên bàn điều khiển, đặt trong tình trạng có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Vẫn chưa quá quen thuộc với Ngự, nếu là Sương chi Vịnh Thán Diệu, Diệp Trùng dám xác định mình tuyệt đối có thể nắm rõ trong tay!

Thời gian từng giây, từng giây vô cùng chậm, 2 cái quang giáp đó vẫn không ngừng né tránh hỏa lực của chiến hạm, nhưng chiến hạm rõ ràng không coi 2 con ruồi nhặng này ra gì, muốn nhờ 2 cái quang giáp này mà công phá chiến hạm, đây đơn giản là người điên nói chuyện viễn vông. Nhưng đối với bọn Diệp Trùng, rõ ràng đã được cho là quang giáp của phe mình.

Mục đột nhiên nói: “Diệp tử, chuẩn bị!”

Diệp Trùng không dám sơ suất, toàn thân có hơi căng cứng, 2 tay hơi để trên bàn điều khiển, chỉ đợi Mục hạ lệnh một tiếng.

Cửa khoang lối ra từ từ mở ra.

- Ra tay!

Hai tay Diệp Trùng đột nhiên hóa thành một màn hư ảnh! Ngự đột nhiên tăng tốc, bay tới trước cửa khoang lối ra, trường thương laser nhắm thẳng cửa khoang lối ra!

Trước mắt quang giáp đối phương đột nhiên tối sầm, nhưng tốc độ quang giáp đã được đưa lên tối đa, thêm vào sự tăng tốc của thiết bị phóng, căn bản là không kịp có chút phản ứng nào!

Diệp Trùng vừa mới tới vị trí, bình, một lực lớn truyền tới!

Ngư giống như bị một ngôi sao băng đụng phải, trong thoáng chốc bị bắn ra xa!

Độ lớn của lực va chạm, vượt hẳn dự liệu của Diệp Trùng, trong khoảnh khắc va chạm, Diệp Trùng cảm thấy toàn thân giống như bị một cái chùy sắt mạnh mẽ đập vào, trước ngực khó chịu, lập tức phun ra một ngụm máu tươi! Nhưng cho dù như vậy, động tác của 2 tay lại không hề dừng lại. Chính trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, tốc độ tay kinh người của Diệp Trùng điều khiển đao từ trường siêu tần chém trúng đối phương một nhát, trong khoảnh khắc bị đẩy ra, Diệp Trùng vẫn không quên bắn mũi thương laser về phía đối phương, khoảng cách gần như vậy, chắc là sẽ không bắn hụt đâu! Diệp Trùng nghĩ!

Còn Mục trong khoảnh khắc mà cái quang giáp đó xông ra, xông vào trong lối bay ra ngoài, nếu không, quang giáp vừa rời khỏi lối ra, cửa khoang lối ra sẽ tự động đóng lại.

Quang giáp bay ra khỏi lối ra với tốc độ lớn nhất đâm thẳng vào Ngư, lập tức với tốc độ không thua gì lúc lao ra bay ngược trở lại!

Mục tiêu sái hơn Diệp Trùng nhiều, khê nghiêng người, cái quang giáp này liền giống như một viên văng thạch, mạnh mẽ va trúng cửa khoang trong của lối ra, lực đạo rất mạnh, cửa khoang trong vốn chỉ có tác dụng bảo vệ, cách ly lập tức vỡ tan tành, không khí trong chiến hạm điên cuồng thoát ra, cả lối ra lập tức trở thành một đầu ngọn gió.

Cùng lúc này, 5 cái quang giáp chủ lực còn lại cũng đã bay ra khỏi lối ra! Rõ ràng là cũng chú ý tới sự khác lạ ở bên này, Diệp Trùng vừa thấy không ổn, không rảnh mà kiểm tra tình hình thụ thương của mình thế nào, cũng không kịp kiểm tra tình hình của Ngư thế nào, với tốc độ nhanh nhất chui vào trong lối ra. Cũng may hệ thống lực hấp dẫn của chiến hạm không bị mất tác dụng, nếu không, đủ loại mảnh vỡ trong tình trạng không trọng lực, bị luồng khí này thổi đi, sẽ có lực sát thương rất lớn!

Hai cái quang giáp vẫn luôn né tránh bên cạnh chiến hạm vừa thấy tình hình này, cũng vội vàng theo sau Diệp Trùng chui vào trong lối ra!

Lối ra không hề dài, trong thoáng chốc, Diệp Trùng đã bay tới cuối đường, trên mặt đất sau cửa khoang trong có một cái quang giáp màu trắng đang nằm, hình dáng đã sớm làm người ta không thể phân biệt rõ ràng, trước ngực có một lỗ sâu rất lớn, bên cạnh bị cháy đen một mảng, vai trái bị vỡ nát, phỏng chừng là bị đao từ trường siêu tần chém trúng! Dưới thân còn đè lên rất nhiều mảnh vỡ của cửa khoang trong, xem ra, có thể sống sót cũng chỉ còn kỳ tích, một loại khả năng này nữa thôi!

Tường bên trong chiến hạm không hề dày, rõ ràng khi thiết kế, bọn họ cũng không hề nghĩ tới loại tình huống này xảy ra, độ cứng và độ dày của chúng không hề gây cản trở gì với quang giáp, đừng nói chi tới Mục và Ngư!

Mấy cái quang giáp vừa bay ra đồng thời phát hiện sự khác thường, lập tức bay về phía này, Mục căn bản không có thời gian xâm nhập toàn bộ hệ thống của chiến hạm, chỉ có thể phá hoại phòng điều khiển chính trước khi đám người này tới, nếu không, nhất cử nhất động của mấy người đều lộ ra dưới sự giám sát của đối phương, vậy thật sự trở thành rùa trong vại rồi, tuy rằng Diệp Trùng chưa từng nhìn thấy qua loại động vật này!

Hai cái quang giáp đó cũng xông vào trong chiến hạm, đội 2 người vừa lướt qua bên cạnh Diệp Trùng, Diệp Trùng liền hướng về phía trong lối ra bắn một viên đạn nổ mạnh, bắn xong ngoảnh đầu bỏ đi, sư sĩ trong 2 cái quang giáp cũng không ngốc, hiểu rõ thứ Diệp Trùng bắn ra cũng tuyệt sẽ không phải thứ tốt đẹp gì, vội vàng theo sau Diệp Trùng bay về phía trước!

Không quá 2, 3 giây, sau lưng liền truyền tới một tiếng nổ lớn!

Thử nghĩ trong hoàn cảnh nhỏ hẹp như thế bị đạn nổ mạnh đánh trúng, tình hình tuyệt đối làm cho người ta phải tê cả da đầu!

Mấy cái quang giáp theo Mục rẽ ngang rẽ dọc, giết thẳng tới phòng điều khiển chính!

107. Chương 107: Diệp Trùng Ra Oai

Là gian tể! Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lão Bàng, đang suy nghĩ xem có nên tiêu diệt 2 tên này. Nhưng động tác tiếp theo của 2 cái quang giáp này lại đánh bay sự nghi ngờ của Lão Bàng! Tới khi nhìn thấy cái quang giáp có hình dạng quái dị đó va chạm với quang giáp bay ra, trái tim Lão Bàng như sắp nhảy ra khỏi cổ họng!

Tên này không muốn sống nữa ư? Không ngờ tới sư sĩ này lại cường liệt đến vậy, xả thân tạo cơ hội cho đồng đội. Va chạm mức độ này, độ lớn của lực lượng trong nháy mắt, cho dù hệ thống đệm bằng chất lỏng có tiên tiến hơn cũng căn bản là không có bao nhiêu tác dụng, cơ thể yếu ớt của con người càng không cách nào chịu nổi! Trong lòng Lão Bàng không khỏi sinh ra vài phần kính trọng, lại không khỏi có vài phần đau thương! Đối thủ lần này mạnh ra ngoài ý liệu của hắn, nghĩ tới chỗ này, hắn nhận không được nhìn sang Kashan, lần này thật không nên dẫn hắn theo!

Động tác của quang giáp gậy tay màu lam trắng đó thật linh hoạt, nắm bắt thời cơ thật chuẩn, làm hắn nhận không được la lên một tiếng! Sư sĩ thật lợi hại!

Đến khi thấy cái quang giáp 4 tay màu đen đó lảo đảo bay về phía bên này, con người của Lão Bàng cũng xem chút rơi xuống đất, chẳng lẽ mình thấy quỷ sao?

Không thể nào! Làm sao lại có người có thể sống sót sau vụ va chạm kịch liệt như vậy chứ?

Nhưng cũng may Lão Bàng nhạy bén, thấy cái quang giáp đó chui vào lối ra, lập tức nắm được ý đồ của họ. Không khỏi vô cùng thần phục, thấy quang giáp kẻ địch đều đã bay lên, Lão Bàng vội vàng kêu Kashan theo sát 2 người!

Hai cái quang giáp đó rõ ràng cũng biết mình và Kashan là bạn, không phải địch.

Một hàng người tới trước cửa phòng điều khiển chính, cánh cửa hợp kim của phòng điều khiển chính ngăn chặn lại con đường của mọi người, Mục đột nhiên đổi lại tần số ban đầu. Ba người đều nhận được tin tức của Mục: “Phòng ngự của phòng điều khiển chính là một hệ thống độc lập, muốn chính diện đột phá sẽ có một độ khó nhất định. Ta cần thời gian 3 phút!”

Diệp Trùng nói: “Ừ!”

Lão Bàng rõ ràng cũng hiểu được tình hình, không chút do dự nói: “Hiểu rõ!” Nhưng trong lòng có chút hoài nghi, 3 phút thì có thể công phá cánh cửa? Đây chính là cửa hợp kim do hợp kim Brown chế thành, hắn hiểu biết rộng nên vừa nhìn thì đã nhận ra ngay, nhưng hắn cũng không có cách nào tốt hơn. Cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào sư sĩ của cái quang giáp gậy tay này thật sự có cách nào đó!

Lối đi nội bộ của chiến hạm quá mức nhỏ hẹp, không gian né tránh vô cùng hạn chế. Nếu như cho đối phương cơ hội nổ súng, tin rằng kỹ thuật của đối phương, sẽ không lãng phí chút cơ hội nào! Nhưng địa hình nơi này vô cùng phức tạp, điều này cũng cho Diệp Trùng cơ hội tốt để phát huy, hơn nữa, tin rằng đối phương cũng không dám sử dụng vũ khí có lực sát thương lớn như súng từ nano! Vậy thì chỉ có 1 kết quả, mọi người đều bị hủy diệt!

Gần như giọng nói của Mục vừa dứt, kẻ địch đã tới rồi!

Ba cái quang giáp màu trắng xem ra vô cùng thâm hiểm, đạn nổ mạnh vừa rồi của Diệp Trùng xem ra đã làm họ bị thương không nhẹ, ít nhất là về mặt về ngoài! Bị thiệt thòi, mấy cái quang giáp này xem đáng vẻ có chút phần nộ không thể kiềm nén được. Vừa gặp mấy người, chẳng chịt những chùm tia laser bắn về phía mấy người.

Không gian nhỏ như vậy, căn bản không kịp cũng không có chỗ nào né tránh, Diệp Trùng chỉ có thể dùng khiên chắn bảo vệ thân hình, chỉ hy vọng cái khiên chắn chưa từng được kiểm nghiệm này có thể chịu được thử nghiệm này!

Phốc! Phốc!

Cái khiên chắn màu đen không bắt mắt này bỗng nhiên mở rộng ra, xì nhẹ một tiếng, mép khiên chắn giống như xếp gỗ vậy, mở ra xung quanh, trong thoáng chốc, diện tích lớn hơn trước vài lần, hình dạng cũng hoàn

toàn thay đổi. Một phù điêu quái thú dữ tợn, móng vuốt sắc nhọn uy phong lẫm liệt nằm ngay chính giữa tấm khiên, 2 con mắt đỏ rực, ở trên tấm khiên toàn màu đen giống như hai điểm sáng đỏ trong bóng đêm, khá là nguy dị! Mà cả bề mặt của tấm khiên lập lòe những làn sóng giống như ngấn nước, Diệp Trùng nhớ đã từng thấy qua trên tấm khiên của quang giáp của Johnson.

Chùm tia laser bắn lên tấm khiên, chỉ làm cho tầng hạt của tấm khiên không ngừng dao động, giống như mưa đánh lên mặt hồ, cặp mắt của quái thú ở chính giữa tấm khiên lại càng lúc càng sáng!

Diệp Trùng cuối cùng cũng yên tâm, xem ra tấm khiên này cũng không tệ nha! Máy thứ vũ khí bình thường đã không còn uy hiếp được mình!

Diệp Trùng, Lão Bàng, Kashan, 3 cái quang giáp tạo thành chữ ‘phẩm’ bảo vệ Mục ở giữa.

Quang giáp của Lão Bàng là một cái quang giáp hình người màu cà phê, nhìn không có gì đặc biệt, khiên chắn khá nhỏ, cần Kashan ở bên cạnh liên tục giúp đỡ, nhưng chỗ hấn đứng vô cùng xảo diệu, đã có thể che chắn cho Mục, lại nằm trong phạm vi bảo vệ của tấm khiên to đùng của Kashan. Lão Bàng phản kích vô cùng sắc bén, phát nào cũng không bị hụt, điều này làm Diệp Trùng lập tức có cái nhìn khác về sự sĩ của cái quang giáp này! Nhưng khả năng phòng ngự của mấy cái quang giáp này cũng thật sự xuất sắc, súng laser đã được cải tiến của Lão Bàng đánh lên người chúng chỉ tạo thành một lỗ rất nông!

Quang giáp của Kashan xem ra có vài phần thô ráp, phần mặt của quang giáp hình người không chút biểu hiện nào, cũng không biết là ai sản xuất, thật là lười biếng! Cái khiên khổng lồ đó cũng chẳng có tí trang trí nào, giống như một tấm sắt, nhưng bên mép lại sắc bén như lưỡi đao, lộ ra từng tia sát khí!

Đối phương rõ ràng cũng nhìn ra được ý đồ của bọn Diệp Trùng, không khỏi cuống lên, súng từ nano trên tay quang giáp đứng trên cùng khe khẽ nâng lên!

Diệp Trùng kinh hoảng, hần không xác định được là tấm khiên trên tay có thể tiếp được chùm sóng từ nano sắp tới không!

Hai tay Diệp Trùng cử động! Ngư giống như tên rời cung xông về phía 3 cái quang giáp màu trắng!

Lão Bàng nhảy dựng lên, vội vàng dịch sang bên cạnh, bù đắp khoảng trống do Ngư xông lên để lại!

Diệp Trùng đột nhiên xông lên cũng làm cho 3 cái quang giáp đó kinh hãi, lập tức, tất cả hỏa lực đều tập trung lên người Diệp Trùng!

Chỉ thấy 2 chân của Ngư không ngừng đập qua lại lên tường 2 bên lối đi, tiến lên theo hình chữ ‘chi’, đổi hướng nhanh làm cho 3 cái quang giáp lại luống cuống tay chân!

Diệp Trùng không biết biểu hiện của hần làm người ta kinh ngạc đến mức độ nào! Lão Bàng và Kashan trở mặt nhìn! Trong hoàn cảnh nhỏ hẹp như vậy mà vẫn có thể đổi hướng ở tốc độ cao thế này! Tên này vẫn còn là người sao? Lão Bàng dám khẳng định, áp lực mang lại cho cơ thể con người của loại đổi hướng này tuyệt đối lớn hơn cực hạn có thể chịu đựng của cơ thể con người!

Quá khủng bố rồi!

Đây là suy nghĩ trong lòng tất cả mọi người!

Thật ra một bộ phận công lao trong đó phải quy về cho Ngư. Tính năng động cơ của Ngư cực tốt, vượt ngoài dự liệu của Diệp Trùng, một loạt đổi hướng liên tục này cứ như nước chảy mây trôi, lưu loát không nói nên lời! Hơn nữa, yếu tố hoàn cảnh cũng rất quan trọng, nếu như không phải 2 bên có tường để mượn lực, chỉ dựa vào động cơ thì không cách nào làm được tới mức độ này!

Nhưng dù chỉ là thế này cũng đủ để kinh thế hãi tục rồi!

Áp lực do đổi hướng tốc độ cao như vậy mang lại cho đối phương không gì có thể sánh bằng!

Quang giáp tầm xa mà bị quang giáp cận chiến tới gần, không nghi ngờ gì, là một cơn ác mộng!

Ba cái quang giáp hoảng loạn cũng không lo được gì nhiều, tung tất cả hỏa lực ra! Ngay cả chùm sóng từ nano cũng bắn ra!

Tốc độ tay của Diệp Trùng lúc này đây phát huy được tác dụng quan trọng nhất, nó làm cho hắn có thể trong lúc điều khiển phức tạp như vậy mà vẫn còn dư hơi đi làm việc khác! Cho dù đang trong lúc đổi hướng tốc độ cao như vậy, tấm khiên từ đầu tới cuối cũng bị Diệp Trùng che trước người!

Chùm tia laser, tia hồng ngoại cường độ cao, chùm sóng từ nano các loại, tất cả hỏa lực giống như mưa to xối xả trút xuống!

Diệp Trùng đứng mũi chịu sào, tăng hạt trên tấm khiên chắn dao động kịch liệt, mà cặp mắt của quái thú đó lại càng lúc càng sáng, cuối cùng, oanh một tiếng, cả bề mặt tấm khiên đỏ rực lên, quanh mép tấm khiên có thêm một vòng tia laser hình răng cưa, xem ra giống như tấm khiên chắn này đang bốc cháy dữ dội!

Chùm sóng từ nano không bắn trúng Diệp Trùng gây nổ dữ dội, cả chiến hạm đều rung động với biên độ lớn, khí lưu tạo ra gần như làm cho quang giáp của Lão Bàng và Kashan đứng không vững! Lão Bàng khâm phục liếc nhìn quang giáp màu lam trắng gãy tay không hề động đậy, một tên thật bình tĩnh! Trong tình huống này mà vẫn không chịu chút ảnh hưởng nào, quả nhiên không phải là một nhân vật đơn giản!

Diệp Trùng lúc này đã lao tới trước mặt 3 cái quang giáp, khoảng cách gần thế này, vũ khí tầm xa căn bản không có cách nào phát huy thực lực. Ba sư sĩ rõ ràng cũng được huấn luyện nghiêm khắc, không hèn mà đồng thời rút ra kiếm laser, hy vọng mượn sức của 3 người có thể tiêu diệt tên khủng bố trước mặt!

Gương mặt lạnh lùng của Diệp Trùng giống như tượng băng, chỉ có chiến ý bốc cháy hừng hực trong cặp mắt mới nói rõ được trạng thái thật sự của Diệp Trùng lúc này!

Ngư linh hoạt xoay tít một vòng, tránh thoát kiếm laser chào hỏi của 3 người, tấm khiên lúc này trở thành một món binh khí, giống như rìu một lưỡi khổng lồ chém ngang eo, trường thương laser đâm dưới sườn đối phương, còn đao từ trường siêu tần lại im hơi lặng tiếng chém vào trán của quang giáp đối phương!

Lão Bàng vừa muốn xông lên giúp đỡ Diệp Trùng, nhìn thấy Diệp Trùng trong thoáng chốc điều khiển 3 món vũ khí, không nhận được rên rỉ, trời, đây là quái vật gì vậy chứ! Hắn không dùng đầu cũng có thể tưởng tượng ra trong vòng không tới 1 giây này, sư sĩ trong quang giáp này thực hiện thao tác phức tạp đến mức nào!

Cái quang giáp này của Hiệp hội sư sĩ về mặt cận chiến thật sự rất bình thường, Diệp Trùng cho rằng, hoàn toàn không tương xứng với công kích tầm xa siêu mạnh của chúng!

Gần như trong khoảnh khắc, cái quang giáp này bị xé nát tại chỗ! Quang giáp có khả năng phòng ngự kinh người cũng không đỡ nổi công kích mạnh mẽ như vậy của Ngư!

Lực phá hoại của đao từ trường siêu tần làm mảnh vỡ của quang giáp này bắn ra khắp nơi! Hai cái quang giáp còn lại thấy tình thế bất ổn, quay đầu bỏ chạy!

Diệp Trùng vừa muốn đuổi theo, thì nghe thấy giọng nói của Mục: “Tốt rồi!”

Quay đầu lại xem, cánh cửa của phòng điều khiển chính đã mở ra!

108. Chương 108: Cái Chết Của Thiên Tài

Mặc dù đã thấy qua không ít chuyện, Lão Bàng cũng không khỏi có vài phần buồn bã. Lực phá hoại của sóng từ nano cực lớn, vừa rồi, khi 3 cái quang giáp bị uy hiếp tới tính mạng, mặc kệ mọi thứ mà nổ súng, mấy chùm sóng từ nano không đánh trúng Diệp Trùng, mà lại gây ra một loạt vụ nổ lớn trong chiến hạm! Chấn động và sóng xung kích cực mạnh do vụ nổ lớn gây ra làm mấy nhân viên không phải chiến đấu không có bất cứ sự bảo vệ này chỉ trong khoảnh khắc bị mất mạng, hơn nữa tử trạng còn cực kỳ đáng sợ!

Mục cũng không để ý tới mấy người, trực tiếp nói với quang não của chiến hạm, thực hiện kiểm tra toàn diện tình hình của chiến hạm.

Diệp Trùng và Lão Bàng 3 người bắt đầu tìm kiếm trong phòng điều khiển chính rộng lớn, thử xem có thể tìm thấy người sống sót không.

Diệp Trùng đột nhiên phát hiện trong một đồng hồ nát trước mặt hình như có gì đó đang nhúc nhích, đến khi kéo hình ảnh lại gần, Diệp Trùng mới phát hiện là 1 người, nhìn kỹ một tí, gương mặt có chút quen quen.

Đây không phải là Cố Thiếu Trạch sao? Diệp Trùng kinh hãi! Hắn thế nào lại ở chỗ này?

Đối với thiếu niên thiên tài này, Diệp Trùng vô cùng khâm phục! Với Diệp Trùng mà nói, thành tựu của Cố Thiếu Trạch về mặt quang giáp rất cao, tuyệt đối vượt xa kiến thức mà ở độ tuổi hắn phải có. Diệp Trùng từng thu được không ít lợi ích từ trên người hắn! Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, hắn vẫn còn trẻ, đích xác mà nói, phải là rất trẻ, tương lai của hắn không thể đo lường được!

Nữ hộ vệ tóc vàng đỏ của hắn đâu?

Diệp Trùng mở cửa khoang, từ trong Ngư nẫy xuống, động tác này dọa cho Lão Bàng ở bên cạnh len lén chú ý Diệp Trùng nhảy dựng lên, từ cao như thế nhảy xuống lại không có việc gì? Mắt của Lão Bàng hôm nay không biết là lần thứ mấy muốn rơi ra rồi!

Là hắn! Nhìn rõ sư sĩ bên trong quang giáp cổ quái này, Lão Bàng đột nhiên bình tĩnh. Người đã từng để lại ấn tượng sâu sắc với hắn này, quả nhiên là lợi hại! Nhưng sư sĩ bên trong quang giáp gãy tay đó là ai chứ? Lão Bàng không khỏi càng tò mò hơn!

Phòng điều khiển chính là một hệ thống độc lập, hệ thống không khí cũng không bị hư hại mang tính trí mạng.

Diệp Trùng nhảy xuống, vội vàng chạy tới trước Cố Thiếu Trạch. Dưới người Cố Thiếu Trạch là một đồng hồ mảnh vỡ lớn, còn có một bãi chất lỏng lớn có mùi vị cổ quái, Diệp Trùng lúc này mới hiểu rõ Cố Thiếu Trạch tại sao không giống người khác là chết ngay tại chỗ. Cố Thiếu Trạch chắc là sau khi chích một loại thuốc mê thì bị nhốt trong thiết bị bảo hộ như vậy. Xem ra, người của Hiệp hội sư sĩ đối với hắn cũng vô cùng coi trọng! Chính là có thiết bị bảo hộ này, Cố Thiếu Trạch mới không lập tức chết bất đắc kỳ tử. Thiết bị bảo hộ này lại không tránh được kết quả bị vỡ nát!

Diệp Trùng cẩn thận nâng Cố Thiếu Trạch lên, tình hình của Cố Thiếu Trạch xem ra cũng vô cùng không ổn, khóe miệng rỉ máu, sắc mặt trắng bệch, thân trên còn có mấy nơi bị cắt.

Cố Thiếu Trạch dường như cũng cảm thấy có người nâng hắn dậy. Mí mắt chớp chớp vài cái, thử cố gắng mở 2 mắt ra. Đợi đến khi nhìn thấy người trước mặt là Diệp Trùng, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng. Nhưng sự kích động này làm cho sắc mặt trắng bệch của hắn lập tức ửng hồng, giống như sắp chảy máu tới nơi, ho nhẹ một trận. Ồi ra từng ngụm, từng ngụm máu tươi, Diệp Trùng không khỏi thất kinh, xem ra nội tạng của hắn đã bị thương rồi!

Sống ở hành tinh rác, Diệp Trùng biết thương thế như vậy cực khó trị khỏi, không biết trình độ chữa bệnh của thế giới bên ngoài thế nào, nhưng trong tình huống hiện nay, khả năng chữa trị vốn không tồn tại! Diệp Trùng không nhịn được khẽ than thở trong lòng!

Khóe miệng Cố Thiếu Trạch khẽ động, giống như muốn nói gì đó, Diệp Trùng thấy vậy, liền vội kè tai vào bên miệng của Cố Thiếu Trạch.

Giọng nói Cố Thiếu Trạch yếu ớt nhưng rõ ràng truyền tới: "..., rạch tay trái của ta... mặt mã... Số 2..."

Diệp Trùng kinh ngạc nhìn Cố Thiếu Trạch, ánh mắt của Cố Thiếu Trạch càng lúc càng yếu ớt, lại khá bình thần, giống như đã trút bỏ tất cả vướng mắc trong lòng, khóe miệng khẽ cười, không chờ Diệp Trùng có phản ứng, ánh mắt Cố Thiếu Trạch từ từ tắt mát, ho mạnh một cái, một ngụm máu lớn phun lên người Diệp Trùng, rồi lập tức không có bất cứ động tĩnh gì nữa!

Diệp Trùng hiểu, Cố Thiếu Trạch đã chết rồi!

Cẩn rằng, rút trủy thủ ở eo, Diệp Trùng mới nhớ lại thanh trủy thủ này cũng là của Cố Thiếu Trạch tặng mình, không ngờ hôm nay lại dùng nó trên người hắn. Trủy thủ sắc bén dễ dàng rạch tay trái của Cố Thiếu

Trạch, một lượng lớn máu tươi vọt mạnh ra. Diệp Trùng không chút ngập ngừng, thò tay mò trong tay trái của Cố Thiếu Trạch, máu đỏ tươi từ kẽ tay của hắn ồ ạt chảy ra.

Lão Bàng và Kashan ngậy ngốc nhìn Diệp Trùng ở chỗ đó “mổ xác”, sắc mặt lúc trắng lúc xanh!

Rất nhanh Diệp Trùng liền cảm nhận được ngón tay của mình đụng phải một vật cứng, cẩn thận lấy ra, bề mặt dính đầy máu tươi, làm người ta không xem rõ được là vật gì! Diệp Trùng không chút cố kỵ, thuận tay chùi sạch vết máu lên người.

Lão Bàng và Kashan lúc này mới thở phào một hơi, thì ra là lấy đồ a, kinh ngạc liếc nhìn Cố Thiếu Trạch đã chết, tên thiếu niên xem ra có chút lịch sự, nho nhã này, không ngờ lại kiên định như vậy, lại giấu đồ trong tay trái của mình, điều này đôi hỏi dường như lớn thế nào chứ!

Nhưng thấy Diệp Trùng mò tới mò lui trong máu thịt của Cố Thiếu Trạch, sắc mặt không chút thay đổi, vừa nhìn là biết chính là người đã quen nhìn chuyện sống chết!

Diệp Trùng không rảnh xem thứ trên tay là thứ gì, thấy Mục, còn có 2 cái quang giáp đều đang chờ mình, liền thuận tay bỏ vào túi ở eo!

Mục thấy Diệp Trùng đã xử lý xong, liền nói: “Ta vừa kiểm tra xong chiến hạm này, bên trong chiến hạm bị hư hỏng vô cùng nghiêm trọng, hệ thống năng lượng đang ở trong trạng thái vô cùng không ổn định, sau 10 phút sẽ xảy ra nổ lớn, bây giờ không còn khả năng cứu vãn nữa rồi!”

Vô luận là cái gì, dường như phá hoại từ bên trong dễ dàng hơn nhiều từ bên ngoài!

Lão Bàng lập tức nhảy dựng lên, cũng đã sắp nổ rồi, tên này lại vẫn giống như không có việc gì, ở chỗ này thoải mái nói chuyện.

Diệp Trùng lúc này đã chui vào buồng lái, hỏi: “Vậy chúng ta giờ làm thế nào?”

- Theo tính toán, bỏ chạy là lựa chọn duy nhất của chúng ta! Mục bình tĩnh đưa ra đề nghị của mình.

- Ủ, vậy chúng ta đi nào! Diệp Trùng nói, nói xong liền dẫn đầu bay ra ngoài.

Vừa ra khỏi chiến hạm, đón tiếp mấy người là một loạt chùm tia laser và chùm sóng từ nano, cũng may mấy người đã sớm có chuẩn bị, có kinh hoàng mà không nguy hiểm né tránh được, nhìn lại chiến trường, có sự gia nhập của mấy cái quang giáp chủ lực cường hãn, chiến trường lập tức đảo ngược tình thế, nhưng mấy cái quang giáp đó cũng linh hoạt, thấy chiến hạm ngừng bắn, liền lập tức lùi về trong Saberi. Nhưng vẫn có rất nhiều quang giáp không kịp lùi lại, bị giết sạch!

Từ hơn 400 cái quang giáp lúc đi ra, trong vòng ngắn ngủi hơn 10 phút, chỉ có 37 quang giáp có thể sống sót lùi về! Lần chiến đấu này cũng trở thành ác mộng của những kẻ may mắn sống sót này! Nhiều năm sau này, bọn họ vẫn bị cơn ác mộng này làm giật mình tỉnh giấc!

Nhưng phía Hiệp hội sư sĩ cũng trả một cái giá nặng nề, 42 cái quang giáp tiêu chuẩn giờ chỉ còn lại 11 cái, mà quang giáp chủ lực cũng tổn thất 1 cái! Hơn nữa, điều trí mạng nhất là, sự tồn tại vẫn luôn không cho người khác biết, chỉ e lập tức sẽ làm cho các bên chú ý! Tuy rằng không ai biết nguồn gốc của họ, nhưng tình hình, không nghi ngờ gì, đã không cách nào không chế rồi!

Bây giờ không có sự uy hiếp của chiến hạm, cho dù mấy cái quang giáp màu trắng có cường hãn hơn, cũng không cách nào công phá loại tàu vũ trụ to lớn Saberi! Võ giáp của nó quả thật là quá dày!

Mấy người Diệp Trùng vừa thấy tình hình không ổn, mấy cái quang giáp liền quay đầu bỏ chạy! Muốn trở về Saberi chỉ là chuyện viển vông, mấy cái quang giáp này hùng hùng hổ hổ đuổi theo mấy người, căn bản là mặc kệ Saberi, đổ mắt đuổi theo mấy người Diệp Trùng!

Có mấy cái quang giáp màu trắng bay vào trong chiến hạm, chỉ qua vài mươi giây, toàn bộ quang giáp màu trắng còn lại như bị điên, căn bản là mặc kệ Saberi, đổ mắt đuổi theo mấy người Diệp Trùng.

Bọn chúng có 80, 90% phát hiện mấy người đã lấy được gì đó từ người Cố Thiếu Trạch! Diệp Trùng mấy người không đoán cũng biết đại khái, nào dám không liều mạng mà chạy?

Mấy cái quang giáp chui vào chiến hạm không hề chui ra, chắc là định xem thử có thể sửa chữa chiến hạm hay không, Diệp Trùng vừa nghĩ tới lời Mục vừa nói, 10 phút sau sẽ nổ, trong lòng cười lạnh không thôi.

Hai bên đều bay hơn 2 tiếng đồng hồ, nhưng đối phương ngay cả một chút ý muốn dừng lại cũng không có, Saberi đã sớm không còn nhìn thấy hình dáng. Bốn cái quang giáp như chó nhà có tang, sau lưng có 4 cái quang giáp chủ lực và 6 cái Bạch Khả đuổi theo, liều mạng đuổi theo, không hề có ý tiết kiệm năng lượng, làm cho mấy người Diệp Trùng cũng chỉ có cách mở động cơ lên tới đa!

Trận đấu này, có thể thấy được sự cao thấp của động lực quang giáp!

Mục vẫn luôn bay ngang hàng với Diệp Trùng, vô luận Diệp Trùng mở động cơ của Ngư lớn cỡ nào, Mục đều không nhanh không chậm theo bên cạnh Diệp Trùng. Có thể thấy được sự cường hân của động cơ của Mục!

Còn Lão Bàng hơi rút lại sau Ngư, quang giáp của Kashan ở sau cùng.

Còn đối phương cũng có sự chênh lệch rõ ràng, 4 cái quang giáp chủ lực đi đầu ở đằng trước, phía sau là 6 cái Bạch Khả xếp thành chữ Nhất.

Diệp Trùng nói chuyện với Mục.

Diệp Trùng: “Mục, chúng ta bây giờ đang ở đâu?”

Mục: “Theo bản đồ các hành tinh, vị trí hiện giờ của chúng ta đại khác chắc là ở trong khu vực vành đai quỹ đạo (1), nhưng ta không hề có bản đồ các hành tinh chi tiết của nơi này!”

Chú thích: NV: , Quỹ hình khuyên: orbital ring. Có thể tham khảo ở đây.

Diệp Trùng khổ sở nói: “Vậy thì phiền phức rồi, mấy tên kia đuổi hoài không bỏ, cứ thế này, mọi người có 80, 90% cùng chết với nhau!” Đối với cái chết, Diệp Trùng ngược lại không hề sợ.

Vũ trụ mệnh mông, vẫn luôn làm người ta hoảng sợ! Không có bước nhảy không gian, chỉ đơn thuần dựa vào bay, muốn từ nơi này bay tới nơi khác, căn bản là không thể nào, điều đó quá chậm đi!

Vẫn chưa từng nghe qua có cái quang giáp nào có thể du hành trong vũ trụ!

Diệp Trùng mở tần số của 4 người, nói: “Hai người các người có ai khá quen thuộc với khu vực xung quanh không?”

Lão Bàng tiếp lời nói: “Nơi đây là vành đai quỹ đạo! Ta lúc trước có đến vài lần! Nhưng đó là rất lâu trước đây rồi!”

Diệp Trùng hỏi: “Vậy gần chỗ này nhất là nơi nào?”

Lão Bàng nhớ lại nói: “Ta nhớ là hình như có một nơi không xa chỗ này lắm!” Nhưng trong giọng nói không hề chắc chắn!

109. Chương 109: Quỹ Hình Khuyên

Không ngờ Lão Bàng và Kashan cũng mang theo các tấm năng lượng dự trữ, điều này ngược lại làm Diệp Trùng có chút tò mò.

Trong vũ trụ, hết năng lượng, vậy chỉ có 1 con đường chết.

Nhưng trải qua một phen truy đuổi cực khổ này, làm Lão Bàng có ký ức vốn vô cùng mơ hồ đối với nơi này càng trở nên choáng váng, không biết mình hiện đang ở nơi đâu!

Cũng may là cuối cùng cũng thoát khỏi sự truy đuổi của đối phương, mọi người có thể thông thả mà tìm kiếm! Còn phần 10 cái quang giáp đã cạn sạch năng lượng đó, vận mạng đang chờ đón chúng không nghĩ cũng biết!

Một hàng người dùng phương thức tiết kiệm năng lượng bay về phía trước.

- Ba mươi năm trước, ta có tới qua Quý hình khuyên, nhưng lúc đó là theo đại ca ta tới. Lúc đó ta chỉ có 17 tuổi, bây giờ cũng không biết nơi này rốt cuộc đã biến thành thế nào rồi, mấy người lúc đó giờ có còn hay không? Trong giọng nói của Lão Bàng có chút thẫn thức.

Mục đột nhiên nói: “Bản đồ hành tinh của Quý hình khuyên căn bản là tìm không thấy! Ngay cả kho tổng hợp của thiên hà Farr cũng không có!”

Lão Bàng cười lạnh: “Đám người chính phủ đó, hắc hắc, điều này ta cũng không rõ ràng lắm. Nhưng địa hình bên trong của Quý hình khuyên rất phức tạp, có lợi nhất để ẩn náu, rất nhiều kẻ phạm trọng tội trốn vào trong đó. Các người phải cẩn thận, trong đó dùng thực lực để nói chuyện, giết người cũng chẳng có ai quan tâm. Nhưng cẩn thận không được trêu vào mấy thuật thừa sư đó, mất tên đó rất phiền phức!”

- Thuật thừa sư? Kashan tò mò hỏi: “Đại ca, thuật thừa sư này là thứ gì vậy, ta tại sao trước giờ chưa từng nghe nói qua?”

- Thuật thừa sư? Diệp Trùng cũng chưa từng nghe qua, không khỏi vô cùng tò mò.

Ngữ khí Lão Bàng vô cùng ngưng trọng: “Kashan, người tới lúc đó ngàn vạn lần đừng gây chuyện đó! Thuật thừa sư ở trong Quý hình khuyên có địa vị rất khác biệt, bọn họ không quan tâm đến bất kỳ việc tranh chấp nào, nhưng lại có quyền định đoạt. Nghe nói Quý hình khuyên này có lợi ích từ sự bảo hộ của họ, mấy tên khốn chính phủ đó mới không dám tới làm phiền! Đây cũng chỉ là mọi người truyền miệng thôi. Năm đó, khi 17 tuổi, ta cùng đại ca tới nơi này, từng chính mắt nhìn thấy một thuật thừa sư giết chết một cao thủ cận chiến. Thuật thừa sư đó hơn 40 tuổi, xem ra yếu ớt không chịu nổi gió, cũng không thấy hắn có động tác nào, cao thủ cận chiến đó liền ngã xuống đất mà chết, tình hình vô cùng nguy dị!”

Kashan kinh ngạc la lên: “Lợi hại vậy sao?”

Diệp Trùng cũng vô cùng kinh ngạc, hắn thế nào cũng không nghĩ ra, không ra tay thì làm sao giết người?

- Ủ, người phải thành thật một chút cho ta. Nhưng bọn họ cũng rất dễ nhận biết, bọn họ phần lớn đều mặc đồ màu xanh nhạt, hơn nữa phần lớn không đi ra khỏi nhà, cho nên không cần quá lo lắng! Ngược lại, chúng ta phải cảnh giác với những người bình thường, nhân viên trong đó lai lịch phức tạp, những kẻ hiếu chiến, tàn nhẫn nhiều vô cùng, thường xuyên xảy ra án mạng, hơn nữa, nếu như nắm tay người không đủ cứng, vậy thì chỉ có thể bị ăn hiếp thôi!

- Đánh nhau? Ta thích nhất đó! Kashan nhếch mép cười nói, vẻ mặt vui vẻ giống như 1 đứa trẻ lớn xác!

Trong mắt Diệp Trùng lóe lên một tia sắc lạnh.

Lão Bàng đột nhiên la lên: “Chính là hành tinh màu đỏ phía trước đó, không sai, chính là nó! Hành tinh Hồng hoàng!” Giọng nói lập tức trở nên thoải mái và hưng phấn nói: “Ta còn sợ chúng ta tìm không thấy, hành tinh này rất dễ nhận ra, tất cả thực vật trên đó đều là màu đỏ, vô cùng đặc biệt, hơn nữa dân cư trên đó cũng hiền lành nhất trong số tất cả cư dân sống trong Quý hình khuyên. Năm đó, thời gian ta ở chỗ này là lâu nhất, cũng quen thuộc nhất chỗ này!”

Trong lòng Diệp Trùng vẫn luôn có 1 vấn đề, không nhịn được hỏi: “Quý hình khuyên cách tuyến đường an toàn chỉ có mấy ngày bay, tại sao dọc đường chúng ta lại không nhìn thấy một tàu vũ trụ nào?”

Lão Bàng hơi ngẩn người, lập tức cười nói: “Tuyến đường an toàn? Người nói tuyến đường an toàn mà Saber bay? Tuyến đường an toàn đó đã sớm bị bỏ đi mấy năm nay rồi, lần này cũng không biết đại sư Fred tại sao lại đột nhiên thay đổi lộ trình, muốn đi Morientes. Ủ, thuyền trưởng Hardyck không hổ là thuyền trưởng dày dặn kinh nghiệm, ngay cả tuyến đường an toàn này cũng nhớ rõ! Tuyến đường an toàn này thật sự là tuyến đường an toàn gần nhất, hơn nữa bây giờ cũng không ai dùng tới, chắc là vô cùng an toàn, ài, ai mà ngờ lại gặp phải đám khốn đó chứ!”

Diệp Trùng im lặng, hắn đương nhiên biết đại sư Fred tại sao thay đổi lộ trình, nhưng lý do thì không thể nói được. Cũng may Diệp Trùng cũng không có ý muốn giải thích với Lão Bàng!

Khi nói tới nửa sau, nét cười trên mặt Lão Bàng lập tức biến mất: “Sau khi vào Quý hình khuyên thì không thể tùy tiện ra ngoài, Quý hình khuyên gần như hoàn toàn cách biệt với đời, chỉ được vào không được ra.

Có rất ít người có thể đi ra, năm đó, đại ca vẫn là do thay một vị trưởng lão nào đó làm việc gì đó mới được phép đi ra ngoài, ta lúc đó cũng được đại ca dắt ra ngoài luôn! Từ đó về sau vẫn không gặp lại đại ca nữa!” Lão Bàng rõ ràng rất xúc động.

Loại tình huống này ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng, Diệp Trùng không khỏi nói chuyện với Mục: “Mục, người thấy thế nào?”

Giọng nói của Mục vẫn bình thường: “Theo số liệu cho biết, chúng ta không có lựa chọn khác!”

Diệp Trùng nhìn vũ trụ mênh mông xung quanh, không khỏi cười khổ nói: “Nói cũng đúng, đây tốt xấu gì cũng là một con đường sống, bây giờ chúng ta chỉ có thể đi tới đâu hay tới đó thôi!”

- Đồng ý! Mục trả lời đơn giản.

Diệp Trùng ngồi trong Ngư, để mặc tâm trạng tùy ý thay đổi.

Sự khác biệt của Mục và lúc trước càng lúc càng lớn, từ sau khi Thương xuất hiện, Mục và Thương giống như cùng phát triển về 2 phía cực đoan của mình. Mục càng lúc càng lãnh khốc, còn Thương lại hình như càng lúc càng được nhân tính hóa. Diệp Trùng vẫn thích Mục lúc trước hơn, còn với Thương, dường như làm người ta rất đau đầu a!

Hiệp hội sư sĩ rốt cuộc muốn làm gì? Vậy mà lại có chiến hạm? Cổ Thiếu Trạch rốt cuộc là vì sao mà bị bắt? Là vì thứ lấy được từ tay trái của hắn ư? Diệp Trùng suy nghĩ miên man, nhìn không được lấy thứ đó từ trong túi ở eo ra, đây là một cái nhẫn hình trái tim, chế tác xem ra rất bình thường, không có điểm nào đặc biệt. Nhớ lại mặt mã trước lúc hắn chết nói với mình, chẳng lẽ là công tác không gian, trong lòng Diệp Trùng khẽ động, vừa tính thử xem sao, nhưng lập tức nghĩ tới mình vẫn ở trong quang giáp, suy nghĩ một lát, vẫn bỏ cái nhẫn vào trong túi, đợi sau này tìm hiểu, dù sao cũng không gấp!

Nhớ lại cái chết của Cổ Thiếu Trạch, trong lòng Diệp Trùng có chút phiền muộn, tuy rằng không có cái gọi là đau thương, nhưng vừa nghĩ tới một thiên tài như vậy chết đi như thế, Diệp Trùng cũng cảm thấy thương xót! Sống và chết, Diệp Trùng ngược lại rất xem nhẹ, dù rằng hắn vẫn luôn vì sống chết mà mà vùng vẫy, nhưng nhìn quen sống chết, Diệp Trùng gần như không hề có sự đau khổ đặc biệt gì đó với sống chết!

Đại sư Fred cũng là mục tiêu của Hiệp hội sư sĩ, với lại xem ra họ hình như không hề biết người tập kích mình là người của Hiệp hội sư sĩ. Chẳng lẽ đây là lực lượng bí mật của Hiệp hội sư sĩ?

Ý đồ cuối cùng của Hiệp hội sư sĩ rốt cuộc là gì?

Ý nghĩ này cũng chỉ thoáng qua trong đầu Diệp Trùng, rồi lập tức biến mất tăm! Đùa à, ý đồ gì đó của Hiệp hội sư sĩ có quan hệ gì với mình chứ? Vài lần giao phong với Hiệp hội sư sĩ ít nhiều có chút mùi vị hiểu lầm, đối phương không hề có ý gây hại tới mình, Diệp Trùng cũng lười để ý tới.

Còn Hắc giác, trong mắt Diệp Trùng thoáng qua một chút mù mờ, không biết quái bệnh của mình lúc nào sẽ phát tác, tính ra, cũng hơn 1 tháng rồi! Lần phát tác sau sẽ là lúc nào đây? Với lại, theo như giáo quan Huck nói, hình như mỗi lần lại dữ dội hơn, nhớ lại nỗi khổ con người không thể chịu nổi lần trước, trong lòng Diệp Trùng lại cảm thấy sợ hãi.

Ài, bây giờ xem ra, cũng chỉ có thể đi tới đâu hay tới đó thôi!

Diệp Trùng thở dài một hơi, tạm gác những phiền não trong lòng, nghe 2 người Lão Bàng và Kashan đao nói chuyện trên tần số chung.

- Nhìn thấy vành đai toái thạch màu bạc hình tròn phía trước không? Đây chính là ‘Khuyên’ trong Quỹ hình khuyên, đây là cái lớn nhất, ở trong vành đai toái thạch này có một loại khoáng thạch gọi là quặng thô Ngân Khả, có thể luyện ra Ngân Khả, Ngân Khả ở Quỹ hình khuyên vô cùng quý giá, nhưng luyện rất khó, hình như chỉ có thuật thừa sư mới có năng lực này. Khuyên như thế này trong Quỹ hình khuyên nhiều vô số kể, mỗi một Khuyên đều có hình dạng khác nhau, sản vật cũng khác nhau.

- Ngân Khả là thứ gì?

- Ài, cái này ta cũng không rõ, chỉ biết là rất đắt!

- A, đại ca, thì ra anh cũng là kẻ mê tiền a!

Đứng trên mặt đất đỏ rực của hành tinh Hồng hoàng.

Diệp Trùng nhìn gã đàn ông mặc bộ đồng phục trước mặt, theo lời Lão Bàng nói, họ là Cập tuần, là nhân viên quản lý cơ bản của hành tinh Hồng hoàng. Ba người đứng trước Cập tuần, Mục đã được Diệp Trùng thu lại. Khi Lão Bàng và Kashan biết được bên trong cái quang giáp này không hề có ai, vẻ mặt phong phú làm Diệp Trùng cảm thấy khá là thú vị.

- Các người được bố trí tới hành tinh Harrison, tàu vũ trụ số 12 sau 2 giờ nữa sẽ tới, chúc các người may mắn! Cập tuần trước mặt này mặt không đổi sắc nói.

Ánh mắt sắc lạnh, còn có một đôi tay nở nang đầy vết chai, vị cập tuần này vừa nhìn đã biết là kẻ không dễ đối phó, phía sau còn có vài cái quang giáp Diệp Trùng chưa từng thấy qua đang nhìn như hổ rình mồi, mấy họng súng to lớn liên tục vô tình hoặc cố ý quét qua thân thể của mấy người.

- Hành tinh Harrison? Sắc mặt của Lão Bàng đột nhiên trở nên trắng bệch.

Thấy sắc mặt của Lão Bàng, Diệp Trùng liền đoán chắc rằng không phải việc tốt đẹp gì, quả nhiên, Lão Bàng thấp giọng giải thích, Diệp Trùng mới hiểu.

Hành tinh Harrison là một trong những hành tinh hỗn loạn nhất trong Quỹ hình khuyên, xác suất tử vong cực cao, Lão Bàng vốn từng nghe đại ca của hắn nhắc tới trước đây. Mà quy củ của Quỹ hình khuyên là, phải ở một hành tinh nào đó 3 tháng mới có thể rời khỏi hành tinh được chỉ định, đổi tới hành tinh khác.

Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Lão Bàng, trong mắt của vị Cập tuần đó thoáng qua một tia khinh thường, lạnh lùng đưa cho 3 người, mỗi người một tấm thẻ màu đỏ: “Đây là thẻ thân phận của các người ở Quỹ hình khuyên! Sau 3 tháng, tới chỗ Cập tuần ở chỗ chỉ định thì có thể được phép thay đổi hành tính.”

Nói xong cũng không để ý tới mấy người, đi thẳng sang bên cạnh.

Hai giờ đồng hồ rất mau trôi qua, một tàu vũ trụ hình dáng giống một con chim lớn màu xanh nhạt đứng giờ cập cảng, trên thân tàu vũ trụ có viết chữ ‘13’ cực lớn.

Cập tuần đi tới trước mặt 3 người, lạnh lẽo nói: “Ba vị, mời lên tàu!”

Chú thích: Không hiểu sao ở trên ghi là tàu số 12 mà ở dưới lại ghi là số 13, đã kiểm tra qua 3 trang web, nhưng đều có sai sót này, nên để nguyên như vậy.

110. Chương 110: Lần Đầu Tới Harrison

Mấy tên này vừa nhìn đã biết không phải hạng tốt đẹp gì, không phải vẻ mặt hung tợn thì đáng vẻ âm trầm, nhưng không có ngoại lệ nào, ánh mắt ai nấy đều sắc bén làm người ta hoảng sợ.

Mấy người Diệp Trùng bình tĩnh như không. May mà mấy người Diệp Trùng tướng mạo cũng không tầm thường, Diệp Trùng sắc mặt thờ ơ, bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu đều ở trong trạng thái cảnh giác làm hắn xem ra tràn đầy khí tức nguy hiểm. Lão Bàng tuy rằng tướng mạo không làm người ta hoảng sợ, nhưng vẻ lão luyện trên khuôn mặt không hề bị che lấp. Kashan với dáng người như một tòa tháp bằng sắt, làm người ta nhìn mà phát hoảng, thỉnh thoảng lại nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Ba người tùy tiện kiếm một góc nào đó, yên lặng ngồi ở đó.

- Không ngờ lại có nhiều người như vậy, chúng ta dọc đường phải cẩn thận! Lão Bàng hạ thấp giọng nói với 2 người.

Kashan gật đầu lia lịa, Diệp Trùng nhìn lướt qua đám người này, giống như đang suy nghĩ gì đó.

May mà mấy người này cũng biết là mọi người đều không dễ trêu chọc, vẫn luôn cố gắng kiềm chế mình. Bầu không khí trong cả con tàu vũ trụ bị đè nén nặng nề, không khí giống như bị đông đặc lại.

Lão Bàng thỉnh thoảng lại cảnh giác đánh giá xung quanh, nhìn thấy vẻ mặt Diệp Trùng trước sau vẫn lạnh nhạt như lúc ban đầu, không khỏi vô cùng khâm phục. Kashan lại giống như một đứa trẻ ngồi trên mặt đất,

buồn chán ngáp ngáp dài, sau đó cứ thế nghiêng đầu mà ngủ luôn, nước dãi chảy ra từ khóe miệng đang mở lớn, tí tách rơi trên sàn của tàu vũ trụ.

Dọc đường không có việc gì, trong suốt quá trình bay, vậy mà không nghe thấy một ai lớn tiếng nói câu nào.

Cuối cùng cũng tới rồi, đây chỉ e là ý nghĩ trong lòng của mọi người.

Mọi người đều như có hẹn trước vậy, tuần tự xuống tàu, vẫn như cũ, không ai nói chuyện. Diệp Trùng không nhanh không chậm đi về phía cửa tàu, Lão Bàng vội vàng lôi Kashan theo sau Diệp Trùng, đáng thương cho Kashan vẫn chưa ngủ đẫy giấc lại bị Lão Bàng lôi theo sau.

Vừa ra khỏi cửa tàu, lập tức cảm thấy tinh thần thoải mái. Không khí giống như tươi mát hơn nhiều. Chẳng qua khu vực bay với phong cách toàn kim loại ít nhiều làm người ta có chút cảm giác mệt mỏi.

Ra khỏi khu vực bay, một màu xanh biếc đập vào mắt gần như làm cho mọi người đều sững sờ. Cây cối rợp bóng hai bên đường tỏa ra mùi thơm đặc biệt của cây cỏ. Hiện giờ, gần như tất cả hành tinh mà con người sinh sống đều không tìm thấy được cảnh sắc đẹp đẽ như vậy nữa rồi. Phong cách kim loại đã sớm tràn ngập trong cuộc sống của con người, không đâu là không có!

Đón tiếp bọn họ là một cặp tuần địa phương, hoàn toàn không giống với vị cặp tuần trên hành tinh Hồng hoàng đỏ, trên gương mặt cười híp mắt trần đầy sự thân thiện. Nhưng Diệp Trùng vẫn cảm thấy trong đôi mắt híp lại của hắn thỉnh thoảng lại thoáng qua một tia sắc lạnh!

- Các vị! Hoan nghênh tới hành tinh Harrison! Đây là khu Hoth của hành tinh Harrison, các vị sẽ là dân cư mới của khu này! Nghĩ chắc là các vị cũng nghe sơ qua tình huống của nơi này, vậy ta cũng không nói lại nữa! Điều ta muốn nhấn mạnh ở đây là, đối với Thuật thừa sư, vì sự an toàn của bản thân mọi người, xin hãy bớt phóng túng một chút! Nơi ở của các vị, chúng tôi đã sắp xếp xong, đương nhiên, nếu như không vừa ý với nơi chúng tôi sắp xếp, các vị có thể rời khỏi bất cứ lúc nào. Chẳng qua, từ hôm nay trở đi, trong vòng 3 tháng không thể rời khỏi hành tinh Harrison. Sau 3 tháng, các vị có thể tới tổng sở của Thuật thừa sư yêu cầu chuyển chỗ. Tất cả công lao cống hiến của các vị toàn bộ đều được ghi lại trên thẻ thân phận của các vị. Nhớ kỹ, thẻ thân phận trên tay các vị nếu như mất đi, sẽ không được cấp lại. Vô luận là ở chỗ nào, đều nhận thẻ không nhận người! Xin bảo quản cẩn thận! Câu nói cuối cùng của Cặp tuần có chút ý nghĩa sâu sắc.

Chú thích: NV: : (Hermann) Hoth, là một sĩ quan cao cấp của quân đội Đức quốc xã trong thế chiến thứ 2. Thông tin chi tiết có thể tìm đọc ở đây.

Sắc mặt không chút thay đổi, Diệp Trùng và Lão Bàng dùng ánh mắt trao đổi với nhau, trong lòng nghiêm túc hẳn ra, đây cũng tức là nói, nếu như thực lực đủ mạnh, hoàn toàn có thể cướp thẻ thân phận của người khác làm của mình. Quả nhiên, lời Cặp tuần vừa dứt, đám người đó liền xôn xao một trận, không ít kẻ trên mặt lộ ra dáng vẻ muốn thử.

Loại tình huống này, không muốn hỗn loạn cũng khó!

Cặp tuần cũng không nhiều lời, dẫn mọi người tới nơi ở. Một hàng người hùng dũng tiến lên, thu hút sự chú ý của mọi người. Hai bên đường không ngừng có người tùy ý nhìn tới nhìn lui đám người này. Con đường ngắn ngủi dài không tới 100 mét, Diệp Trùng cảm giác được đã có vài ánh mắt dừng khá lâu trên người mình.

Cuối cùng cũng tới nơi, gần như mọi người đều thở phào, tiếng thở phào đồng loạt làm mọi người đều ngẩn ra, rồi lập tức không kiềm được cùng cười nhẹ. Nhất thời, khoảng cách giữa mọi người giống như kéo gần lại không ít! Bầu không khí vẫn luôn nặng nề cũng thoải mái hơn nhiều.

- Chỗ này là nơi ở tạm thời của mọi người, được cung cấp miễn phí, các vị có thể rời khỏi bất cứ lúc nào. Tin rằng hôm nay trong số các người sẽ có rất nhiều người rời khỏi chỗ này! Tiền tệ ở chỗ này và bên ngoài không hề được dùng thay cho nhau, cho nên nếu không muốn mỗi ngày chỉ ăn thức ăn lạnh hữu cơ, các vị phải cố lối thoát nào đó! Cặp tuần cười híp mắt chậm rãi nói.

Cặp tuần nói xong liền bỏ đi.

Diệp Trùng lúc này mới bắt đầu đánh giá nơi ở này, kết cấu bằng gạch đá rất có phong cách giả cổ, làm Diệp Trùng vốn quen với phong cách kim loại cảm giác có chút mới mẻ. Điều làm người ta cảm thấy thoải mái nhất là bất cứ ở chỗ này cũng có thể nhìn thấy cây cối, màu xanh tự nhiên phản chiếu vào mắt làm người ta cảm thấy tinh thần vô cùng thoải mái!

Ba người Diệp Trùng chọn một căn phòng, trong hoàn cảnh này, vẫn là mấy người ở chung sẽ an toàn hơn. Tuy rằng Diệp Trùng không hề cho rằng mình ở một mình sẽ xảy ra vấn đề gì, nhưng 3 người thật sự càng an toàn hơn, ngay cả Mục cũng vô cùng tán đồng đề nghị này.

- Diệp tử, đã tới lúc rồi, Thương mạnh mẽ yêu cầu bước ra, ừ, theo quy luật công bằng, thời gian hẳn ở ngoài lần này sẽ khá dài! Người phải bảo trọng! Mục dí dỏm một cách khó khăn.

- Thương sắp ra ư? Diệp Trùng lập tức có chút đau đầu, ai biết tên này sẽ làm ra chuyện gì?

Vẫn chưa nghe Mục trả lời, Thương đã xuất hiện rồi, giọng nói giống như phải chịu biết bao là uất ức: “Diệp tử, chẳng lẽ ngươi chán ghét ta đến vậy? Phải biết rằng, ta chính là người làm ngươi lần đầu tiên cảm nhận được sự kích thích của đàn ông đó nha, hắc hắc, tình cảnh đó ngươi chắc chắn là cả đời khó quên a! Cú đá đó cũng thật là mạnh mẽ nha, Diệp tử, chỗ đó của ngươi không vấn đề gì chứ? Nói đi nói lại, 2 người các ngươi quả đúng là tuyệt phối...”

Diệp Trùng 2 mắt tròn trĩnh, trong lòng dâng lên xung động muốn hôn mê ngay lập tức. Ngược lại, Lão Bàng ở bên cạnh lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt đầy nhân tính thế này của Diệp Trùng, vô cùng kinh ngạc!

Phong cách bên trong phòng cũng là phong cách giả cổ, ghế ngồi bằng gỗ làm cho Kashan cũng không dám ngồi xuống, nên biết rằng, nếu như ở bên ngoài, một cái ghế toàn bằng gỗ thế này có giá trên trời. Suy đi nghĩ lại, Kashan vẫn ngồi bệt xuống đất! Cái ghế này, ngồi hư thì đáng tiếc lắm! Kashan thật thà chật phác nghĩ như vậy.

Chính giữa căn phòng là một máy chế tạo thức ăn hữu cơ lỏng, thức ăn hữu cơ lỏng tuy rằng mùi vị không ra gì, nhưng về mặt cung cấp năng lượng tuyệt không có vấn đề gì. Như vậy cũng làm cho bất kỳ ai, bảo đảm cuộc sống tối thiểu sẽ không có vấn đề gì!

Trước mắt mọi người đều không có xu nào lặn lưng, chỉ có thể dùng thức ăn hữu cơ lỏng để nhét đầy bụng. Khi 3 người đang vất vả nhét thức ăn hữu cơ lỏng vào miệng, lại có người tới gõ cửa.

Ba người lập tức cảnh giác đứng lên. Ba người nhìn nhau, Diệp Trùng ẩn mình vào trong một góc tối tăm của căn phòng, Kashan lại giống một ngọn núi đứng sau lưng Lão Bàng, Lão Bàng sắp xếp một chút, rồi đi ra cửa.

Trong 3 người, Lão Bàng lão luyện nhất, Diệp Trùng cũng cho rằng đương nhiên, mang việc giao lưu với người khác giao cho Lão Bàng.

Lão Bàng mở cửa ra, mấy giây sau liền đóng cửa xoay người trở vô, vẻ mặt kinh ngạc, trên tay cầm một đồng hồ gì đó.

Diệp Trùng cũng từ góc tối đi ra.

Lão Bàng bỏ một đồng lớn truyền đơn bằng giấy trên tay xuống bàn. Truyền đơn bằng giấy vẫn là lần đầu tiên Diệp Trùng nhìn thấy, chẳng qua là có hơi tò mò, đánh giá một hồi, chẳng trách lại bị chip điện tử thay thế, lượng thông tin thế này cũng thật là quá ít đi!

- Ngươi muốn từ giả thức ăn hữu cơ lỏng? Ngươi muốn dọn ra khỏi căn phòng miễn phí thô sơ? Ngươi muốn có một phần thu nhập ổn định? Ai có nhu cầu, xin liên hệ...

- Mạng sống là vô giá! Hiệp hội chúng tôi trịnh trọng hứa, phàm là thành viên của hiệp hội chúng tôi, sự an toàn của mạng sống tuyệt đối được bảo đảm...

- Phong vân tái khởi, thành tựu bá nghiệp! Một cuộc sống mới bắt đầu từ hôm nay! Hãy đốt cháy lên, nhiệt huyết!...

.....

Ba người nhìn nhau, đây là thứ gì vậy chứ. Chỉ có Thương trong lòng Diệp Trùng điên cuồng kêu gào: “Ha ha, ta thích cái này! Diệp tử, hay là chúng ta tìm đại 1 cái thử xem, có ý nghĩa, có ý nghĩa nha! Cuộc sống nhàm chán rồi cuộc cũng có trò vui rồi! Ta thích chỗ này!”

Diệp Trùng mặc kệ cái quang giáp nào đó đang lên cơn điên, cẩn thận thảo luận với Lão Bàng.

- Người thấy thế nào? Diệp Trùng hỏi.

Trên gương mặt của Lão Bàng có vài phần khóc cười không xong: “Mấy thứ này không cần để ý tới, phỏng chừng chỉ là một đám tôm tép, những ông chủ thật sự chắc chắn còn ở đằng sau.” Lão Bàng hiểu rõ sự đời, mấy trò vật anfy làm sao qua được pháp nhãn của hắn, quả nhiên bị hắn đoán trúng 80, 90%!

Chẳng bao lâu, quả nhiên lại có người tìm tới tận cửa.

Lần này tới không hề giống lần trước, đây khí thế, người dẫn đầu vừa nhìn đã biết không phải là người bình thường, nói chuyện cũng có trước có sau, cứng mềm đều có cả!

Diệp Trùng cũng không mở miệng, hoàn toàn do Lão Bàng đáp lời.

Lão Bàng cũng là người dày dặn kinh nghiệm, âm à âm ừ, không hề nói tới điểm chính yếu, luôn giành đường lui cho mình. Càng quan trọng hơn là, hắn vẫn luôn không thấy Diệp Trùng gật đầu, hắn cũng không dám đồng ý, chỉ đành trả lời cho có.

Đối với người trẻ tuổi lạnh lùng này, Lão Bàng thế nào cũng nhìn không thấu, kinh nghiệm nhiều năm làm hắn nghĩ thấy mùi vị nguy hiểm tỏa ra từ người trẻ tuổi này, vô cùng nguy hiểm! Cho nên hắn vẫn không có cuồng vọng tới mức thay hắn ra quyết định, đừng nói chỉ vừa tới chỗ này, tất cả mọi thứ đều không quen thuộc, lúc này mà quyết định toàn toàn là đánh bạc, hắn vẫn không điên khùng tới mức này!

Chờ đợi, không nghi ngờ gì, là lập trường đúng đắn nhất vào lúc này!

Ba người đi trên đường, đối với hoàn cảnh xa lạ, làm quen và hiểu rõ nó là quyết định chính xác nhất! Ba người đều không có ý kiến gì với điều này!

Diệp Trùng đi đầu, Lão Bàng ở bên trái hắn, bên phải là Kashan với thân hình đồ sộ đầy cảm giác áp bức!

Phía trước đi tới một đám đại hán mặc đồ màu xanh giống nhau, hi hi ha ha đi về phía 3 người.

111. Chương 111: Lựa Chọn

Lão Bàng đã ngầm chuẩn bị sẵn sàng, mấy người này vừa nhìn là biết, chính là côn đồ địa phương ở chỗ này, trên cơ bản thì mỗi một địa phương đều có loại người này tồn tại. 80, 90% cho rằng mấy người mình là dê béo, muốn tới kiếm một mớ. Không tự chủ được, liếc mắt với Kashan, Kashan nhếch miệng cười, ra hiệu đã hiểu.

Lão Bàng quyết định chờ xem đám người này muốn làm gì. Chỉ đáng tiếc, ý định của hắn hoàn toàn tan vỡ rồi.

Hắn không ngờ hiểu biết của Diệp Trùng ở bên cạnh về chiến đấu hoàn toàn khác biệt so với người bình thường!

Tuy rằng không biết đối phương có ý đồ gì, nhưng không chút nghi ngờ gì, từ đội hình của đối phương và vẻ mặt mà xét, tuyệt đối không phải tìm mấy người mình để uống trà, nói chuyện phiếm!

Trong mắt Diệp Trùng lóe lên một tia dữ dội, hắn không có thói quen chờ đối phương nói rõ ý định tới rồi mới quyết định làm gì. Sự nguy hiểm nặng nề của chỗ này, thêm vào chiến đấu liên tục mấy ngày, đã sớm kêu gọi ra bản năng dã thú vốn có, chưa hề mất đi của hắn! Hắn giống như lại trở về hành tinh rác, thế giới tự nhiên tôn sùng sức mạnh đó.

Chỉ sợ rằng mấy người trước mặt này trong mắt Diệp Trùng không khác gì sinh vật biến dị trên hành tinh rác. Thứ Diệp Trùng nhìn thấy là mấy người không mang ý tốt trước mặt này giống như một đám sinh vật biến dị hướng về phía mình, lộ ra răng nanh và vuốt sắc!

Chẳng lẽ phải đợi sinh vật biến dị lao tới mình mới đánh lại?

Diệp Trùng không có góc như vậy!

Sau khi xác định đối phương có địch ý với mình, Diệp Trùng liền lao lên trước.

Chỉ thấy mũi chân Diệp Trùng phát lực, hư ảnh lóe lên, một bóng người xông vào trong đám người này.

Xông lên trước mặt, chôn tên đầu lĩnh một cước, một cước nhanh đến nỗi nhìn không rõ mạnh mẽ đập ngay chính giữa mặt của tên đầu lĩnh ở giữa! Chỉ nghe thấy 1 tiếng rắc, tiếng xương vỡ làm người ta phát run, mặt của người này giống như bị một cái chùy khổng lồ đập trúng, chỉ thấy một đám máu thịt mơ hồ lộn vào trong, cả con người giống như 1 cái bao cát bay ra phía sau, rơi cách xa mười mấy mét, xem ra sống không nổi rồi!

Tất cả mọi người đều trợn mắt, há hốc mồm!

Lão Bàng và Kashan đều đứng ở đó, ngăn cả người!

Đây, đây rốt cuộc ai mới là lưu manh chứ?

Diệp Trùng giống như cọt vào bầy dê, hoành hành bá đạo. Hơn nữa, động tác của hắn cực nhanh, chỉ thấy một bóng người lướt qua giữa đám người, nơi nào đi qua, tiếng la thảm liên vang lên không ngớt, thi thể văng ra!

Trước khi Lão Bàng và Kashan kịp bình tĩnh lại, trận đấu đã hoàn toàn kết thúc! Hai người lần đầu tiên nhìn thấy thủ đoạn tàn nhẫn của Diệp Trùng, bị chấn động mạnh! Tuy rằng thời tiết đã rất nóng, nhưng mồ hôi lạnh lại không thể không chế được từ trên trán đổ xuống!

Diệp Trùng cũng không để ý tới, trực tiếp mò mẫm trên thân thể mấy người này. Thu thập chiến lợi phẩm là việc mà ai ai cũng thích làm nhất, Diệp Trùng đương nhiên cũng không ngoại lệ!

Lão Bàng và Kashan hồi phục tinh thần lại, vội vàng chạy tới giúp Diệp Trùng thu thập.

Mỗi khi có một đám người mới tới, các phương thế lực trên hành tinh Harrison đều phái thủ hạ của mình ra ngoài, hoặc là tìm nhân tài có thể đào tạo, hoặc là mời cao thủ gia nhập phe mình. Lúc này trên đường đều là kẻ có ý đồ. Một màn của Diệp Trùng vừa rồi, đã lọt vào mắt của vô số người.

Nhưng lúc này không ai dám tới làm phiền Diệp Trùng, chỉ mau chóng mang tin tức này truyền về tổng bộ.

Trong khoảnh khắc, gần như tất cả các tổ chức có thực lực đều biết khu Hoth có một sát thần!

Lão Bàng càng nhìn càng sợ hãi, từ người đầu tiên hắn ra tay, tới bây giờ dừng lại, không thấy ai sống sót! Mọi người đều một phát là mất mạng! Nhìn lại vẻ mặt Diệp Trùng không chút biến hóa nào, hàn ý trong lòng Lão Bàng càng nồng hơn!

Tên này chẳng lẽ là tên đồ tể sao?

Không hỏi ý đồ của đối phương, không tìm cớ, không hiểu thế lực sau lưng đối phương, đối phương ngay cả nói chuyện cũng không có thì đã giết người rồi! Tên này quả thật là quá điên cuồng rồi! Càng nghĩ, trong lòng Lão Bàng càng cảnh giác với Diệp Trùng hơn!

Loại người này quá nguy hiểm! Ai biết được hắn có hay không đột nhiên ra tay với mình và Kashan chứ?

Thu thập xong chiến lợi phẩm, 3 người cũng không có tâm tình tìm hiểu hoàn cảnh, liền quay trở về.

Trở về trong nhà, kiểm tra chiến lợi phẩm mới phát hiện lần này thu hoạch khá phong phú, chỉ riêng thể thân phận đã có 15 tấm. Trong đó có 3 tấm là ở trên 3 tháng, điều này làm cho Lão Bàng không tự chủ được mừng rỡ, đây cũng tức là có ý bọn họ bây giờ cố thể tới tông sở Thuật thừa sư đề xuất yêu cầu rồi đi. Hành tinh Harrison quả thật quá hỗn loạn!

Diệp Trùng đương nhiên biết 2 người trước mặt suy nghĩ cái gì, đưa cho 2 người, mỗi người 1 tấm thẻ thân phận.

Lão Bàng không ngờ Diệp Trùng lại hào phóng như vậy, nhất thời ngẩn người ra. Kashan suy nghĩ đơn giản, không nghĩ nhiều như vậy, về mặt vui vẻ nhận lấy thẻ thân phận Diệp Trùng đưa qua.

Nhận lấy thẻ thân phận, Lão Bàng vội vàng nói: “Chúng ta tốt nhất lập tức đi yêu cầu chuyển chỗ, phòng chừng thể lực của đám người vừa rồi nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng, chúng ta đi sớm thì tốt hơn!”

Kashan ở bên cạnh lia lịa gật đầu, vô cùng tán đồng ý kiến của đại ca.

Diệp Trùng lãnh đạm nói: “Các người đi đi, ta vẫn muốn ở lại chỗ này một khoảng thời gian!”

Lời Diệp Trùng làm cho Lão Bàng và Kashan vô cùng kinh ngạc, vốn thẳng tính, Kashan thất thanh hỏi: “Vì sao? Nơi này vừa nhìn đã biết không phải là nơi hay ho gì, có gì tốt ở lại chứ!”

Diệp Trùng không nói gì!

Lão Bàng có vẻ như đang suy nghĩ, sau mười mấy giây trầm tư, dáng vẻ nghiêm túc nói: “Nếu như người không muốn rời khỏi chỗ này, vậy chúng ta hẹn ngày gặp lại, có gì cần giúp đỡ cứ việc mở miệng, ta và Kashan nhất định sẽ tận hết sức lực!”

Kashan bên cạnh tuy rằng vẻ mặt vô cùng khó hiểu, nhưng vẫn lia lịa gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy! Kashan ta dù bỏ cái mạng này cũng sẽ giúp người!”

Lão Bàng không tự chủ được trừng mắt nhìn Kashan một cái, Kashan vội cúi thấp đầu!

- Vậy chúng ta đi đây, người tự bảo trọng, hy vọng sau này chúng ta có cơ hội gặp mặt! Lão Bàng nói xong, liền trong khi Diệp Trùng trầm mặc, lôi Kashan, dáng vẻ vội vã rời đi.

Diệp Trùng dùng mắt đưa tiễn 2 người đi, không nói một lời!

Thật ra Diệp Trùng cũng có suy nghĩ của riêng mình. Ra ngoài lâu như vậy, đối với điểm khác biệt giữa mình và người thường, Diệp Trùng đương nhiên hiểu rất rõ, cách làm của mình, bọn họ không hiểu được cũng là việc rất bình thường. Diệp Trùng cũng thử thay đổi bản thân, nhưng những thói quen này phần lớn đã trở thành bản năng của hắn, chỉ cần vừa gặp phải tình huống khẩn cấp, hắn vẫn không tự chủ dựa theo cách thức quen thuộc để giải quyết nguy cơ.

Thói quen hình thành không phải 1, 2 ngày là được, cũng giống như vậy, thói quen tích lũy mười mấy năm cũng không phải 1 ngày, 2 ngày mà có thể thay đổi.

Hơn nữa, mình còn có quái bệnh không biết lúc nào sẽ phát tác, đối với 2 người bọn họ, Diệp Trùng không có cách nào tin tưởng họ giống như Mục và Thương.

Gọi Thương ra, cuối cùng cũng thấy được ánh mặt trời, Thương vừa đi ra liền hưng phấn vô cùng: “Hắc, không khí bên ngoài thật tốt, thành phần rất thích hợp để con người hô hấp! Diệp tử, người nên sớm để ta ra ngoài. Yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt cho người! Ủ, so với tên biến thái Mục đó, ta tuy rằng còn kém một chút, nhưng so với người, ta lợi hại hơn nhiều đó nha! Với lại, có ta ở bên cạnh người, hắc hắc, người sẽ hưởng thụ đủ mọi thú vui của cuộc đời! Ta không phải là tên Mục không chút thú vị đó đâu...”

Diệp Trùng coi như không thấy Thương đang thao thao bất tuyệt, tiếp tục kiểm tra chiến lợi phẩm.

Diệp Trùng lại không hề phát hiện bất cứ thứ gì có thể giống như tiền bạc, mấy người này lại nghèo vậy sao? Diệp Trùng có chút buồn bực.

Thương ở bên cạnh cười chê bai nói: “Diệp tử, người cũng thật là ngốc. Tiền có 90% khả năng nằm trên thẻ thân phận, nhìn thấy mấy con số ở góc dưới bên trái của tấm thẻ đó không? Đó chắc là số tiền!”

Diệp Trùng theo lời Thương nói, quả nhiên tìm thấy mấy con số như lời Thương nói ở góc dưới bên trái, chữ số trong mỗi tấm thẻ đều không giống nhau.

Mắt điện tử của Thương chớp lia lịa, rõ ràng là đang quét tấm thẻ này.

- Hắc, Diệp tử. Có nhìn thấy phía dưới thẻ thân phận có cái rãnh trống không? Người mang 2 cái rãnh trống kẹp lại với nhau. Đúng, chính là như thế, sau đó thực hiện thiết lập số tiền đối với một tấm thẻ thân phận trong đó. Như vậy thì tiền trên tấm thẻ thân phận đó sẽ chuyển đến tấm thẻ còn lại! Hắc hắc, kỹ thuật thật thô sơ, như vậy không hề có bất cứ biện pháp ràng buộc thân phận hoặc kiểm tra bảo vệ nào, đây chính là một con số kinh khủng đó nha! Thương than thở!

Chú thích: cách kết hợp 2 tấm thẻ thân phận giống với cách lắp ráp mô hình nhà hoặc xe cộ trong các hộp bánh chocopie hoặc snack của hãng Orion. Một mô hình hoàn chỉnh do nhiều miếng nhựa ghép lại, mỗi miếng nhựa có những cái rãnh, các tấm nhựa sẽ kẹp vào nhau nhờ mấy cái rãnh này, tạo thành mô hình hoàn chỉnh.

Chẳng qua, một cái quang giáp phát ra cảm khái như vậy ít nhiều gì cũng làm cho người ta có chút cảm giác quái dị.

Diệp Trùng ngược lại, quen nên thấy thường, huống chi Thương nói rất có đạo lý, không có biện pháp bảo vệ nào như vậy, bất cứ lúc nào cũng kích thích lòng tham của con người. Tin chắc rằng số tiền này cũng không phải không trải qua vô số sinh mạng và máu tươi đổi về!

Diệp Trùng mang tất cả tiền trong các tấm thẻ dồn về một tấm, tổng kim ngạch cuối cùng dừng ở con số 6446. Diệp Trùng cũng không biết đây rốt cuộc là bao nhiêu tiền, hoàn toàn không có chút khái niệm nào. Nhưng, dù sao cũng là của hơn 10 tấm thẻ, chắc là cũng không ít. Diệp Trùng lẩm bẩm trong lòng.

- Ý! Thương đột nhiên la hoảng lên.

- Sao thế? Việc gì mà có thể làm Thương kinh ngạc, điều này làm Diệp Trùng có chút tò mò. Thương tuy rằng bình thường rất thích giở trò quỷ, nhưng Diệp Trùng lại chưa từng thấy qua Thương thật sự tỏ ra vô cùng kinh ngạc với bất kỳ thứ gì! Về mặt này, Thương và Mục giống nhau đến kinh người.

Giọng nói của Thương rất nghiêm túc, ngược lại làm cho Diệp Trùng vốn quen nghe giọng nói lúc bình thường của Thương cảm thấy có vài phần buồn cười.

- Kỹ thuật của bọn họ rất tiên tiến a, thiết kế lõi của tấm thẻ vô cùng hợp lý, kỹ thuật mã hóa cũng vô cùng tiên tiến, không vào được điểm cuối cùng của hệ thống bọn họ, ta không cách nào thực hiện thay đổi được! Thương nghiêm túc nói.

Diệp Trùng kỳ quái nói: “Người tại sao lại thực hiện thay đổi nó?”

Thương vừa rồi vẫn còn vô cùng nghiêm túc lập tức biến thành có chút ngượng ngùng: “Ừ, ta không phải là thấy chúng ta có ít tiền sao? Chút tiền này, đủ mua cái gì chứ? Chỉ e ngay cả một bản kịch tình đầu nóng bỏng cũng mua không nổi, phiên bản thực thể thì ta chỉ có thể mơ thôi! Diệp tử, chúng ta thương lượng một chút, trước tiên đi mua 1 bản kịch tình đầu nóng bỏng mới nhất...”

Diệp Trùng lập tức toát đầy mồ hôi!

- Lạc đề rồi, lạc đề rồi! Thương không có ý tốt gì hỏi: “Hừ, chúng ta vừa rồi nói tới đâu nhỉ?”

Diệp Trùng khóc cười không xong nói: “Người nói người không cách nào thực hiện thay đổi nó!”

- A, đúng! Nghĩ tới giọng nói của Thương lúc này làm cho Diệp Trùng có cảm giác cổ quái nói không ra lời, quang nghĩ trí cảm cũng có việc quên này nữa sao?

- Diệp tử, người có từng nghĩ qua, nếu ngay cả ta cũng không cách nào thay đổi, vậy kỹ thuật của bọn họ chắc là vô cùng tiên tiến! Nhưng kỹ thuật tiên tiến như vậy lại không thực hiện bất cứ kiểm chứng và bảo hộ nào đối với thẻ thân phận này! Điều này không làm người ta cảm thấy kỳ quái sao?

- Cũng đúng! Diệp Trùng nghĩ cũng thấy đúng.

- Thẻ không có bảo hộ giống như trên người mang theo hiện kim vậy, mặc kệ là cướp, là trộm hay là lừa gạt, chỉ cần lấy được thẻ từ tay đối phương, không cần 1 phút, thì có thể hoàn toàn chuyển tất cả tiền bạc của đối phương sang của mình! Điều này cực kỳ dễ dàng dẫn tới tranh chấp!

- Ừ, có đạo lý! Diệp Trùng không tự chủ được gật đầu tán đồng.

- Mà người thiết kế tấm thẻ này không nghĩ tới vấn đề này ư? Đương nhiên là không! Vậy tức là nói, loại tình huống này là cố ý làm ra! Cũng tức là nói, cơ cấu quản lý ở đây cố ý thả lỏng mấy việc cướp, trộm, lừa gạt này. Vậy thì, những thứ ở chỗ này đáng để chúng ta phải suy nghĩ đây! Thương lúc này lại giống như một vị trí giả.

- Có đạo lý! Nhưng, ài, cái này có quan hệ gì với chúng ta sao? Diệp Trùng không hiểu hỏi.

Vừa rồi vẫn có dáng vẻ của một trí giả, Thương lập tức suy sụp: “Ta đoán người sẽ nói thế mà, trời, Diệp tử, người không có một chút xúc động nào sao? Chẳng lẽ người không cảm thấy nơi này ẩn tàng một âm mưu lớn kinh thiên sao? Chẳng lẽ người không có chút ý muốn làm một anh hùng sao?...”

Bỗng, Thương đột nhiên đứng dậy, trầm giọng nói: “Diệp tử, có chuyện!”

112. Chương 112: Lại 1 Lần Phát Bệnh

Diệp Trùng lập tức gọi Ngự ra, đối phương với dáng vẻ kẻ tới không có ý tốt, Diệp Trùng lại không phải ngu, nhìn tình thế liền biết là có 80, 90% là tới vì mình. Chắc là đồng bọn của đám người hôm nay, Diệp Trùng phán đoán!

Nhanh chóng chui vào trong buồng lái của Ngự, mở hệ thống quét hình, chỉ thấy trước mặt một đồng điểm đỏ, số lượng thật sự không ít, Diệp Trùng lăm bầm trong lòng.

Lập tức, giọng nói của Thương trở nên có vài phần không thềm để ý: “Diệp tử, mấy người này một mình người chắc là có thể đối phó được, hệ số nguy hiểm trước mắt không đủ a, ta không thể giúp người, ài, thật là đáng tiếc a! Hình như đã rất lâu rồi không có ra tay rồi!” Trong lời nói, rất là tiếc nuối!

Một mình thì một mình! Trừ phi vạn bất đắc dĩ, Mục và Thương sẽ không ra tay. Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng Diệp Trùng cũng không muốn quá ỷ lại vào Mục và Thương! Nếu quá ỷ lại vào Mục và Thương, khả năng chiến đấu của mình sẽ mau chóng thụt lùi! Thực lực, thực lực mình thật sự có mới đáng ỷ lại nhất!

Ở một nơi hỗn loạn thế này, không chủ động ra tay, mà đợi kẻ địch tới tìm người rồi mới phản kích, vậy có mấy cái mạng cũng không đủ để xài! Đã khai chiến vậy thì ra tay thôi.

Khúc Phát ngồi trong quang giáp ưa thích của mình, nhìn thấy huynh đệ, thủ hạ nhanh chóng có thứ tự vây bọc lấy mục tiêu, chỉ cần vòng vây vừa hình thành, đối phương dù có cánh cũng khó bay, vì đối phó với 3 người này, ngay cả tiểu đội quang giáp quý báu nhất, mình cũng mang tới đây. Sư sĩ của mấy cái quang giáp này không ai không là sư sĩ trung cấp trở lên, 3 đội trưởng còn là nhân vật có danh hiệu sư sĩ cao cấp.

Khúc Phát bản tính cẩn thận, trước giờ vẫn luôn làm việc có chừng mực, nhánh tiểu đội quang giáp có trong tay này là lực lượng hấn trước giờ chưa từng dùng qua, chỉ đợi ngày nào đó có thể dùng cho việc lớn!

Tuy rằng cao thủ trong Quỹ hình khuyên nhiều như mây, hơn nữa kẻ có thể vào Quỹ hình khuyên cũng không phải là nhân vật tầm thường, nhưng trong Quỹ hình khuyên, đối với việc tranh đoạt nhân tài cũng vô cùng ác liệt, sư sĩ cao cấp nào phải kẻ nhỏ bé như hắn có thể đưa ra? Ba vị đội trưởng dưới trướng này cũng là hấn phí biết bao công sức mới có được. Sự chua cay trong đó, không nói cũng biết!

Nói thật ra, ở thời điểm khẩn cấp này, làm ra lớn chuyện như vậy thật sự không phải là ý muốn trong lòng của một kẻ cẩn thận như Khúc Phát.

Nhưng hôm nay, mười mấy huynh đệ của mình bị người ta giết chết giữa đường, nếu như không tìm chút danh dự về, vậy mình cũng không cần lặn lội làm gì nữa, huynh đệ dưới tay chỉ e tới ngày mai một người cũng không còn! Trong hành tinh Harrison, nếu như không có chút thực lực, muốn đứng vững được thì cực kỳ khó khăn. Tổ chức không có thực lực cũng dễ dàng bị tiêu diệt nhất!

Bỗng, chỉ nghe thấy ‘bình’ một tiếng lớn, vô số gạch đá bắn mạnh ra, cả căn nhà nhỏ lập tức bị che phủ trong đám đất cát màu vàng.

Khúc Phát trong lòng nhảy dựng lên, vòng vây vẫn chưa hình thành, đối phương đã phát hiện ra, tên này thật cảnh giác a, xem ra hôm nay một trường quyết chiến là không thể tránh khỏi rồi! Nhưng may mà đối

phương chỉ có 3 người, cho dù có lợi hại hơn nữa, cũng địch không lại nhiều người! Hiện giờ Khúc Phát chỉ cầu chúc cho mấy tổ chức khác đừng xen chân vào, nếu không, vậy mình khó xử rồi!

Một cái quang giáp màu đen từ từ từ trong đất cát đi ra. Dáng vẻ thông thả! Thấy đối phương hoàn toàn không xem mấy người mình ra gì, Khúc Phát không tự chủ được tức giận đến nổi cười lớn. Thật ra, cái này hẳn đã trách oan Diệp Trùng. Diệp Trùng trước giờ không hề có thói quen coi thường đối thủ, cho dù đối phương có yếu ớt đi nữa. Đối với cách xuất hiện thế này, tự nhiên là do Thương giả trò, nói dễ nghe là có thể gia tăng áp lực tâm lý cho đối phương.

Vẫn không đợi Khúc Phát hạ lệnh, thân hình cái quang giáp 4 tay màu đen này đột nhiên chuyển động.

Nhiều ngày như vậy, mức độ quen thuộc của Diệp Trùng đối với Ngư đã vô cùng cao. Trong mắt Fred, Ngư tuyệt không thể được coi là một quang giáp cực phẩm. Bốn cánh tay máy nhìn thì thấy rất nhiều, nhưng đối với phần lớn người mà nói, thật ra là chẳng có tác dụng gì, dù sao có mấy người có thể có tốc độ tay giống như Diệp Trùng chứ? Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, đây đơn giản là một cái quang giáp vì hắn mà làm ra, trước giờ, tốc độ tay tối đa siêu tuyệt của hắn bị quang giáp trói buộc. Nhưng đối với Ngư, tốc độ tay mà Diệp Trùng vẫn luôn khổ luyện cuối cùng cũng có đất dụng võ!

Tổ hợp của Diệp Trùng và Ngư, sau khi hợp lại với nhau, rốt cuộc phát huy ra thực lực thế nào?

Diệp Trùng vốn không hề có ý hỏi câu này, Ngư giống như 1 con bạch tuộc khổng lồ đột nhiên xông lên phía trước, trước khi mọi người có phản ứng nào đã sắp tới bên rìa của đám quang giáp này.

Chỉ trong một cái chớp mắt, Ngư đã thống kê được có 37 cái quang giáp, đều không phải là đồ thông thường, nhưng trong mắt Diệp Trùng, loại quang giáp cấp độ này đã không cách nào kích thích được quá nhiều hứng thú của hắn. Hiện giờ, có thể kích thích hứng thú của hắn chỉ có quang giáp của Hắc giác, quang giáp nội bộ của Hiệp hội sư sĩ, ừ, đối với mấy cái quang giáp còn dư của đại sư Fred, Diệp Trùng cũng có chút tò mò.

Thương ở trong lòng Diệp Trùng kêu gào, gầm rú, vô cùng hưng phấn.

Ngư căn bản không có bất cứ hư chiêu nào, trực tiếp xông vào trong đám quang giáp.

Quang giáp Diệp Trùng gặp đầu tiên là một cái quang giáp loại Thiên thuận – III, có hình dáng của sói, cũng thuộc vào phạm trù quang giáp cao cấp, 4 cái chân máy rõ ràng đã từng được cải tạo, dáng vẻ uy mãnh! Thấy Ngư giết tới nơi, cũng không hoảng, tất cả khoang vũ khí xạ kích ngầm trên quang giáp đều mở ra, tất cả hỏa lực đều bắn về phía Diệp Trùng.

Nhưng nhìn quen sủng từ nano có uy lực kinh người của Hiệp hội sư sĩ, xạ kích trình độ này đối với Diệp Trùng mà nói, đơn giản là giống như pháo hoa, nhìn được mà xài không được. Tầm khiên trước ngực đã sớm ‘xoẹt’ mở ra, chùm tia laser bắn lên bề mặt, cặp mắt của con quái thú đó lập tức giống như bị châm lửa vậy, phát sáng lên.

Sư sĩ trong quang giáp Thiên thuận không ngờ khoảng cách gần như vậy mà cũng bị người ta cản lại, vừa muốn thoát thân, liền bỗng phát hiện quang giáp của mình phát ra tiếng xì xì, chính đang trong lúc buồn bực, một vụ nổ dữ dội giống như một con hồng hoang cự thú vô tình nuốt chửng lấy hắn!

Động tác của Diệp Trùng quả thật quá nhanh, một khiên một thương bảo vệ trước ngực, còn lưỡi đao từ trường siêu tần lại giống một con rắn độc mai phục, có thể cho đối phương một kích trí mạng bất cứ lúc nào. Hộp bắn đạn, Diệp Trùng không nở xài, đạn được trong hộp có hạn, nếu như dùng hết mấy viên đạn này, cái hộp bắn đạn này cũng trở thành đồ vứt đi! Hiện giờ lão già Fred đó không có ở đây, mấy thứ đạn kỳ lạ, quý hiếm này không được bổ sung, dùng 1 viên thiếu 1 viên! Diệp Trùng không muốn trong tình huống này mà lãng phí tài nguyên quý báu.

Hơn 30 cái quang giáp, phần lớn đều là quang giáp loại công kích tầm xa.

Quang giáp công kích tầm xa bị quang giáp cận chiến tiếp cận, không nghi ngờ gì, đó là một cơn ác mộng! Mà vô luận là quang giáp công kích tầm xa hay là quang giáp cận chiến, bị Diệp Trùng điều khiển Ngư tiếp cận, vậy tuyệt đối là ác mộng trong ác mộng!

Ngư giống như một cái máy xay thịt, đi tới nơi nào, quang giáp tan vỡ thành mảnh vụn, linh kiện bắn tung tóe, tiếng quang giáp nổ liên tiếp vang lên.

Sắc mặt của Khúc Phát đau khổ đến méo mó, đây chính là tâm huyết của mình a!

Khúc Phát chết, không có mấy người để ý tới, dù sao hắn chỉ đại diện cho một tổ chức nhỏ của khu Hoth. Nhưng trận chiến này lại mang đến uy vọng cực lớn cho Diệp Trùng! Một người đầu một tổ chức, cho dù tổ chức này có nhỏ, cũng tuyệt không là việc dễ dàng!

Diệp Trùng ra tay tàn nhẫn, vừa ra tay là căn bản không có ai sống sót. Với lại, lực chiến đấu kinh người Diệp Trùng biểu hiện ra, còn có cái quang giáp kỳ dị làm người ta hoảng sợ đó nữa!

Sự vô tình máu lạnh của Diệp Trùng làm cho mấy lão đại đó chần chừ, loại người này nếu dùng tốt, không nghi ngờ gì, là vũ khí giết người lợi hại trên tay, nhưng nếu không dùng tốt, vậy chính là kẻ một thanh đao trên đầu mình, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng mình!

Đã có rất nhiều tổ chức lớn đưa ra cảnh ô liu cho Diệp Trùng, nhưng Diệp Trùng lại không trả lời một nhà nào! Hắn không muốn bị trói buộc, trở thành công cụ trên tay người khác, nếu không, nơi này có tổ chức nào có thực lực như của Hắc giác chứ?

Xung quanh Diệp Trùng cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại. Sau khi biết Diệp Trùng sẽ không tham gia bất cứ tổ chức nào, rất nhiều tổ chức đều thở phào một hơi, đối với bọn họ mà nói, đây là một loại tình huống có thể chấp nhận được!

Diệp Trùng chậm rãi đi trên đường, lần trước vốn tính từ từ làm quen hoàn cảnh, không ngờ bị người cắt ngang, bây giờ Diệp Trùng cuối cùng cũng có thời gian, liền quyết định hoàn thành công việc này!

Người đi đường gặp Diệp Trùng, không ai không né tránh, ‘hung danh’ gần đây của Diệp Trùng, ở khu Hoth không ai hơn được, máu lạnh, vô tình, cực kỳ thích giết người, trong 1 đêm, Diệp Trùng lập tức bị thổi phồng lên thành hình tượng của tên đồ tể! Diệp Trùng đối với điểm này không hề để ý, trong hoàn cảnh này, vẫn là làm người ta e sợ thì tốt hơn!

Không bị chút ảnh hưởng nào, Diệp Trùng thoải mái độc hành trên đường, Thương đã bị hắn thu lại, đi trên đường, sau lưng đi theo 1 quang giáp đứt tay thật sự là có chút quá chói mắt. Với lại, Diệp Trùng cảm thấy rằng, Thương hay là làm một kỳ binh, mới càng có thể phát huy được tác dụng của hắn. Thân thể của mình gần đây cũng rất bình thường, cũng chỉ là đi một chuyến thôi, chắc là sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu! Diệp Trùng suy nghĩ.

Cây cối bên đường, Diệp Trùng vốn không biết, tự nhiên cũng không nói được tên, nhưng điều này không hề gây trở ngại sự yêu thích của hắn đối với những cái cây này!

Vừa đánh giá kiến trúc 2 bên đường, Diệp Trùng vừa chậm rãi lang thang không mục đích.

- Úi! Diệp Trùng không kiềm chế được kinh ngạc hô nhẹ một tiếng, phong cách kiến trúc trước mắt vô cùng đặc biệt, phòng ốc có màu xanh nhạt, tràn đầy khí tức tự nhiên, một loại cảm giác yên tĩnh, ôn hòa dâng lên từ đáy lòng Diệp Trùng.

Một mùi thơm kỳ dị nhẹ nhàng làm mũi Diệp Trùng có chút ngứa ngáy, chân Diệp Trùng không tự chủ được đạp lên cầu thang ngắn bằng gỗ trước cửa toàn nhà này.

Chân phải vừa đạp lên cầu thang, đầu Diệp Trùng bỗng trầm xuống, không khỏi thẫn thờ không ổn, vừa muốn gọi Thương ra, liền phát hiện cảm ứng với Thương đã hoàn toàn bị cách ly! Không phải xui xẻo vậy chứ, Diệp Trùng muốn khóc mà không có nước mắt!

Đáng tiếc, rất nhanh, Diệp Trùng ngay cả tâm trạng muốn khóc này cũng không còn, nỗi đau đớn như khoan vào tim, đục vào não giống thủy triều, cuộn cuộn dâng lên, dữ dội cuốn lấy Diệp Trùng!

113. Chương 113: Thuật Thừa Sư Già Trạc

Ít nhất Diệp Trùng vẫn có thể phân thần suy nghĩ đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Thời gian lần phát tác này so với lần trước thì dài hơn nhiều, đợi đến sau khi sự đau đớn này không chút dấu hiệu nào biến mất, dưới người Diệp Trùng đã là một vũng mồ hôi, giống như là mới chui từ nước ra vậy.

Sắc mặt Diệp Trùng trắng bệch, lão đảo đứng dậy, hần không hề lập tức gọi Thương ra, mà lại khuyên nhủ Thương đang ở trong lòng hần đã gấp rút đến độ muốn lập tức nhảy ra ngoài. Hần hiện giờ so với bình thường không hề có chút khác biệt gì lớn, chỉ là vừa rồi đổ ra rất nhiều mồ hôi làm thể lực của hần hơi có chút không tốt.

Trước mặt là một người trung niên, gương mặt gầy gò, mang theo nụ cười nhẹ, mặc một bộ đồ vải màu xanh nhạt, dáng người trong mắt Diệp Trùng có thể nói là vô cùng gầy yếu!

Đối phương mở lời trước: “Người ở trước cửa nhà ta đột nhiên ngã xuống, thấy tình hình của người không ổn, ta liền tự ý mang người vào trong phòng, xin đừng để tâm!” Giọng nói bình tĩnh, thoải mái, bất tri bất giác, làm tâm trạng người khác bình tĩnh trở lại.

Diệp Trùng lúc này mới phát hiện mình đang ở trong phòng, không khỏi cảm ơn nói: “Cám ơn tiên sinh ra tay giúp đỡ!”

Người trung niên khẽ cười: “Chỉ là việc nhỏ, không cần để tâm! Ta tên là Già Trạc, yên tâm, nơi này rất an toàn, người vừa rồi bị thương tổn rất là nghiêm trọng, ngồi xuống trước nghỉ ngơi đi đã!”

- Cám ơn! Diệp Trùng theo lời ngồi xuống, vừa ngồi xuống, hần mới phát hiện cơ thể mỗi nhừ, quả nhiên là nghiêm trọng hơn lần trước nhiều a, Diệp Trùng thầm nghĩ.

Già Trạc giúp Diệp Trùng rót một ly nước không biết tên có màu xanh cánh trả, khách khí nói: “Mời dùng!” Nói xong thò tay ra hiệu.

- Ủ! Diệp Trùng bưng ly lên, một hơi cạn sạch, mùi vị của ly nước xanh ngắt này cực nhạt, mát lạnh, hơi mang theo vị đắng, uống vào miệng nhạt như nước đã được đun sôi. Diệp Trùng ngược lại không hề hoài nghi trong ly nước này sẽ có cái gì bất lợi cho mình. Với tình hình vừa rồi, nếu như đối phương có địch ý với mình, mình không hề có chút sức đánh trả nào.

Với lại, Diệp Trùng gần như có thể khẳng định, người trước mặt có 80, 90% chính là thuật thừa sư thần bí trong Quỹ hình khuyển.

Thấy cách uống này của Diệp Trùng, Già Trạc cười phá lên: “Người nhất định là vừa tới hành tinh Harrison rồi!” Thấy ánh mắt nghi hoặc của Diệp Trùng, Già Trạc giải thích: “Đây là thức uống bình thường nhất của Harrison. Thông thường uống cái này đều là nhấp từng ngụm nhỏ, mới có thể thưởng thức được mùi vị trong đó, trút một hơi mà uống phần lớn đều là người mới vừa đến, uống như vậy chẳng khác gì uống nước cả!”

Diệp Trùng lúc này mới tỉnh ngộ, đơn giản nói: “Không sai!”

Rõ ràng Già Trạc cũng phát hiện Diệp Trùng không hề tùy tiện nói chuyện, liền mở miệng hỏi: “Vừa rồi thấy tiểu huynh đệ đột nhiên ngã xuống, không biết là vì sao?”

Diệp Trùng trầm mặc một hồi, mở miệng nói: “Ta mắc một loại quái bệnh!” Tuy rằng không biết vừa rồi vị thuật thừa sư này rốt cuộc dùng cách gì mà làm giảm bớt cảm giác đau đớn của mình, nhưng nếu có thể học được cách này, nói không chừng có thể giải được chất độc của dung dịch màu bạc của Hắc giác, ít nhất cũng có thể giảm được sự đau khổ.

Diệp Trùng và Thương mau chóng giao lưu trong lòng.

Thương nói: “Ài, Diệp tử, lão này nói không chừng có thể giúp ngươi giải độc!”

- Ủ, cái này thì ta biết!

- Vậy chúng ta trời hần lại. Tra hỏi! Cách này như thế nào? Thương tà ác nói.

- Ủ, tra khảo hần nhất định sẽ nói sao? Diệp Trùng có chút hoài nghi với phương pháp này.

- Hi hi, Diệp tử, vấn đề này ngươi yên tâm. Kho tư liệu của ta có 756 cách tra hỏi, không cần công cụ có 177 loại, phương diện tâm lý học chính là sở trường nhất của ta đó nha! Hắc hắc. Tuyệt đối có thể làm hần

ngay cả việc của 18 đời trước cũng nói ra hết! Thương lộ ra cái đuôi của ác ma, nhưng vẫn không quên kèm theo một câu nói thường dùng trong phim ảnh!

- Nhưng tiền đề là chúng ta phải khống chế được hấn trước đã! Diệp Trùng bắt đầu suy nghĩ loại khả năng này, rồi nói: “Nhưng nghe nói thuật thừa sư rất lợi hại, vạn nhất đánh hấn chết thì thế nào? Tư liệu của chúng ta về thuật thừa sư quá ít!”

- Nói cũng đúng! Thương cũng có chút nản lòng: “Đáng tiếc ta không thể giúp ngươi, nếu không 2 người chúng ta khẳng định có thể bắt sống tên này.”

- Với lại, theo nguyên tắc giao dịch công bằng mà Mục nói, hấn vừa rồi giúp ta, bây giờ chúng ta dùng cách này để đối phó hấn, hình như không thích hợp lắm! Đối với hiểu biết về nguyên tắc giao dịch công bằng mà Mục nói, Diệp Trùng vẫn luôn rất mơ hồ, hấn đối với lời nói của mình cũng không chắc chắn lắm.

- Chà, đúng, ta làm sao có thể quên chuyện này chứ! Diệp tử, đều là người không nhắc nhở ta, hại quang nghĩ trí cảm thiện lương như ta thế này suýt chút nữa phạm phải sai lầm lớn! Hừ, tri ân đồ báo, đây là một tổ chất mà một người đàn ông chân chính phải có, điều luật thứ 7, thứ 7 đó nha, quả nhiên là một điều rất quan trọng... Thương nói vòng nói vo, lén lút thu hồi cái đuôi nhỏ của ác ma của mình lại.

Già Trạc đáng thương không biết bản thân mình vừa ở trong nguy hiểm, đi qua sát rìa của địa ngục.

Nhưng nghe Diệp Trùng nói quái bệnh, Già Trạc rõ ràng vô cùng có hứng thú: “Hử, quái bệnh? Có triệu chứng gì? Do đâu mà ra?”

- Thời gian phát tác không xác định, triệu chứng đau đớn, từ đâu tới không biết! Loại câu trả lời đầy cảnh giác này của Diệp Trùng làm cho Thương rất khinh thường. Tuy rằng Diệp Trùng biết trên người mình có chất độc của dung dịch màu bạc, nhưng lại cảm thấy không thích hợp nói ra, chỉ có thể nói là không biết.

Trả lời của Diệp Trùng quá chung chung, Già Trạc không khỏi nhú mày: “Ừ, có chỗ nào khá đặc biệt không?”

Diệp Trùng cẩn thận hồi tưởng lại cảm giác lúc đó: “Ừ, giống như ý thức bị giày vò, lần này, cơ bắp trên cơ thể còn bị nhức mỏi, còn nữa, sóng não bị cách ly, không cách nào liên lạc với máy móc điều khiển bằng sóng não, như quang giáp chẳng hạn!”

- Hử! Còn có loại bệnh này sao! Rõ ràng mấy triệu chứng này vượt xa ý liệu của Già Trạc, nhú mày suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn thở dài, ray rứt cười nhẹ: “Chà, rất xin lỗi, ta không phải là bác sĩ chuyên nghiệp, loại quái bệnh này ta cũng không biết.”

- Ừm! Diệp Trùng đột nhiên hỏi: “Ngài là thuật thừa sư?”

Già Trạc ngẩn người, lập tức cười nhẹ nói: “Ừ! Ta là thuật thừa sư!”

Diệp Trùng hỏi: “Lúc đó, đầu của ta mát lạnh là ngài làm ư?”

- Người nói cái này ư? Cũng không thấy Già Trạc có động tác gì, trong đầu Diệp Trùng đột nhiên mát lạnh, giống y như lúc phát bệnh, chỉ là lần này do mình còn tỉnh táo, cảm giác càng rõ ràng hơn, giống như nước suối mát lạnh rửa qua đầu óc mình vậy, sáng khoái vô cùng.

Diệp Trùng bỗng nhiên ngạc nhiên, bất kỳ ai, trong đầu đột nhiên chạy ra cái gì đó, chỉ e đều sẽ vô cùng kinh ngạc. Diệp Trùng tò mò hỏi: “Ngài thế nào mà làm được vậy?”

Già Trạc cười ha hả, vấn đề này đã không phải là lần đầu tiên có người hỏi hấn rồi.

Thuật thừa sư, thật ra nói dễ hiểu chút chính là một đám người tôi luyện tinh thần, bọn họ thông qua sự tôi luyện ý thức tinh thần, từ đó khai phá tiềm năng của thân thể. Cho nên, bọn họ thường có một số năng lực người bình thường không có. Không giống với thân thể mạnh mẽ của Hắc giác, bọn họ là một loại tồn tại mạnh mẽ khác! Mà thứ Già Trạc vừa sử dụng chẳng qua chỉ là ứng dụng cơ bản nhất, cũng là thường dùng nhất của thuật thừa sư, khi dùng sẽ làm tâm trạng người ta bình tĩnh, gọi là “Thanh tâm”.

Nhưng cái này làm cho Diệp Trùng chưa từng tiếp xúc với phương diện này vô cùng kinh ngạc.

Đột nhiên nhớ lại Huck từng nói với mình về 3 lưu phái lớn của sư sĩ lúc khởi đầu, không khỏi buột miệng nói: “Bí thuật sư?”

Già Trạc có chút kinh ngạc: “Không ngờ người cũng biết bí thuật sư. Ha ha, xem ra đây cũng không xem là bí mật gì rồi, bí thuật sư là tiền thân của thuật thừa sư. Năm đó bí thuật sư một chia thành 2, người tôi luyện đơn thuần là thuật thừa sư, giống như ta, chính là loại này. Còn loại còn lại là thuật thừa sĩ, bọn họ là sư sĩ tôi luyện tinh thần.”

- Thuật thừa sĩ! Diệp Trùng lần đầu tiên nghe nói tới tên gọi này. Tưởng tượng một chút, sư sĩ có dị năng tinh thần, khi chiến đấu, sẽ có quang cảnh thế nào nhỉ? Diệp Trùng không tự chủ được có chút động lòng.

- Ha ha, người bên ngoài biết thuật thừa sĩ khá ít, bọn họ phần lớn đều ở trong tông phái của Thuật thừa sư, rất ít ra ngoài. Già Trạc thấy vẻ mặt Diệp Trùng có chút nghi hoặc, liền giải thích.

- Ủ, quái bệnh của người ta cũng không có cách nào cả, nhưng người có thể đi khu Huete thử xem, nơi đó có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, nói không chừng người sẽ có thu hoạch không ngờ được! Già Trạc cúi đầu viết lên một tờ giấy, một lát sau ngẩng đầu lên, đưa mảnh giấy cho Diệp Trùng: “Đây là địa chỉ của mấy vị bác sĩ khá có thực lực mà ta biết, người có thể đi thử xem, nhưng người ở đó đại đa số tính khí khá quái dị, có lúc có thể sẽ đưa ra một số yêu cầu kỳ lạ khó ngờ, người phải tự mình cẩn thận! Với lại, cho dù mấy vị này không được thì cũng không nên nản lòng, ở chỗ đó ngọa hổ tàng long, chỉ cần người kiên nhẫn tìm kiếm, rất có khả năng sẽ tìm thấy bác sĩ có thể chữa được căn bệnh lạ của người.”

Diệp Trùng nhận lấy tờ giấy này, cảm kích nói: “Cảm ơn!”

Già Trạc ôn hòa cười, phẩy phẩy tay nói: “Không có gì, ta không giúp được gì cho người cả! Cái này vẫn phải tự người tìm kiếm!”

Diệp Trùng đột nhiên hỏi: “Ừm, vậy Thanh tâm có thể hay không dạy cho tôi, tôi nguyện ý trao đổi!”

Già Trạc áy náy cười: “Thanh tâm tuy rằng là ứng dụng tinh thần đơn giản nhất, nhưng học được cũng không dễ chút nào! Với lại, không được thuật thừa sư tông sở cho phép, ta không thể tự tiện truyền thụ cho người khác!”

Diệp Trùng “ừ” một tiếng.

Thương trong lòng Diệp Trùng oán trách nói: “Sớm biết thế thì trối hắt lại, tra khảo là xong rồi! Ta không tin hỏi không ra!” Trầm mặc vài giây, lập tức hưng phấn nói: “Diệp tử, ta nghĩ được một cách tốt!”

- Cách gì? Diệp Trùng tò mò hỏi.

- Hắc hắc, lão già này đối với người không tồi, chúng ta không tiện ra tay! Nhưng thuật thừa sư chỗ này khẳng định là không chỉ có 1, hắc hắc, chỉ cần chúng ta bắt thuật thừa sư khác, như vậy thì không vi phạm nguyên tắc giao dịch công bằng rồi! Thương xúi giục nói.

- Ủ, dường như cũng rất có đạo lý! Diệp Trùng nói.

- Thì đó! Thứ ta đề nghị có thể không có đạo lý sao? Ta không phải là tên Mục không chút thú vị đó đâu, hắc hắc, thuật thừa sư, nhất định chơi rất vui! Cái đuôi của ác ma nào đó lại bắt đầu vung vẩy!

Diệp Trùng từ biệt Già Trạc, nhân tiện hỏi thăm khu Huete có phải là cũng có cơ sở của thuật thừa sư hay không.

Già Trạc vẫn cho rằng Diệp Trùng có hứng thú gia nhập hàng ngũ Thuật thừa sư, nhiệt tình chỉ dẫn vị trí cụ thể của tông sở Thuật thừa sư của khu Huete, thuận tiện còn nói cho Diệp Trùng biết địa chỉ của mấy vị thuật thừa sư khá có thực lực địa phương, nói Diệp Trùng nếu có thời gian có thể đi thỉnh giáo bọn họ, v.v...!

114. Chương 114: Bắt Người

- Ách, cái này ai mà biết? Thương không chút trách nhiệm nói. Nhìn hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh, Diệp Trùng khóc cười không xong. Từ 1 hoàn cảnh xa lạ tới 1 hoàn cảnh xa lạ khác, Diệp Trùng ngược lại không cảm thấy có gì khác biệt lớn. Chỉ là hẳn hiện giờ mới nghĩ tới Thương cũng không có bản đồ của khu vực này, để Thương dẫn đường, kết quả không nghĩ cũng biết.

Khu Huete so với khu Hoth, trật tự hơn nhiều, vẻ mặt người đi đường rất thoải mái, Diệp Trùng tới chỗ này lâu như vậy, vẫn chưa thấy một lần xảy ra việc đánh nhau trên đường, nếu như là khu Hoth, đây quả là một chuyện kỳ lạ.

Kiến trúc gạch đá theo kiểu cổ có thể thấy khắp nơi ở chỗ này, hơn nữa phong cách phong phú, trăm phương ngàn kiểu. Nhưng đại đa số khá là thấp bé, không giống nhà cửa của khu Hoth, tuy rằng cũng là kiến trúc gạch đá, nhưng nhà cao một, hai mươi mét cũng chỉ coi là độ cao bình thường, xem ra càng giống với nhà kho hơn.

Hai bên đường có rất nhiều quán xá, thỉnh thoảng lại có thể thấy được sản phẩm công nghệ bên ngoài Quỹ hình khuyên, có thể thấy rằng Quỹ hình khuyên không hề như trong lời đồn, căn bản không giao lưu với thế giới bên ngoài.

Nhiều nhất chỗ này chính là những cửa tiệm có liên quan đến quang giáp. Không giống thiên hà Farr mà Diệp Trùng nhìn thấy, lên mạng mô phỏng đặt hàng, sau đó sẽ giao hàng tận nhà, nơi này phảng phất như vô cùng bài xích cách mua bán tiện nghi mà tiên tiến này, mà là mua bán tại chỗ vô cùng nguyên thủy, trong cửa tiệm, tất cả quang giáp xếp thành chữ Nhất, người có thể từ từ lựa chọn, thậm chí có thể yêu cầu điều khiển thử.

Trong tất cả các loại quang giáp được bày bán nơi này vô cùng khó gặp những loại quang giáp thường thấy trong 5 thiên hà lớn, mà phần lớn đều là loại Diệp Trùng chưa từng thấy bao giờ, điều này làm cho hẳn không tự chủ được, cảm thấy vô cùng thích thú. Phong cách đặc biệt, Diệp Trùng cũng là lần đầu nhìn thấy!

Nhưng trong tiếng thúc giục của Thương, Diệp Trùng chỉ có thể thu hồi ánh mắt lưu luyến không rời của mình.

- Hỏi đường? Diệp Trùng hỏi.

- Đương nhiên, lạc đường không hỏi đường thì làm thế nào? Người có cách tốt hơn à? Thương hỏi vặn ngược lại.

- Không có! Diệp Trùng vô cùng ngượng ngùng nói.

- Ài, Diệp tử, mau nhìn về phía 30 độ bên trái người xem! Woa, đáng người thật đã quá! Lại còn mang mặt nạ? Hắc hắc, chỉ cái mặt nạ này mà có thể ngăn cản được ta sao! Nghe giọng điệu, Diệp Trùng biết ngay Thương đang cực kỳ hưng phấn.

Bên trái 30 độ, Diệp Trùng dời ánh mắt về phía đó.

- Như vậy mà nhìn ra cái gì chứ? Diệp Trùng nhìn không được lắm bầm trong lòng, một bộ trường bào màu tím hoàn toàn che đi con người, hơn nữa trên mặt còn đeo mặt nạ. Chỉ thấy mơ hồ dáng vẻ thướt tha, nhấp nhô lên xuống mới làm người ta biết đây là một người phụ nữ.

- Người hiểu cái gì? Thương vô cùng khinh thường nói: “Phạm là phụ nữ cực phẩm, hể mà đứng ở đó, tự nhiên sẽ có một loại phong phạm, khí chất yêu kiều! Ài, nói với người việc này thật là đàn gảy tai trâu! Đợi ta quét hình trước rồi nói sau!”

- Ủa, hể đứng là có phong phạm? Chẳng lẽ là khí thế? Đây không phải là cao thủ mới có hay sao? Chẳng lẽ nữ nhân cực phẩm cũng đều là cao thủ? Diệp Trùng cố hết sức suy nghĩ.

- Hừ hừ. Thương đang quét hình, nghe thấy lời nói của Diệp Trùng, không tự chủ được hoảng loạn một trận: “Ài, Diệp tử. Khả năng tưởng tượng của người thật ra cũng không tệ chút nào!”

Diệp Trùng không khỏi ngơ ngẩn không hiểu, nhưng hẳn cũng biết, chắc chắn là nói sai gì rồi.

- Úi! Đây không phải là Phượng Túc sao? Thương vô cùng kinh ngạc: “Nàng ta tại sao lại xuất hiện ở đây?”

- Phượng Túc là ai? Diệp Trùng hỏi.

- Trời, Diệp tử, Phượng Túc người cũng không biết? Đáng thương, thật đáng thương, cuộc đời không chút thú vui như vậy. Phượng Túc chính là nữ minh tinh được yêu thích nhất của thiên hà Farr! Là nữ minh tinh có giá cao nhất! Cũng là nữ minh tinh thần bí nhất! Hơn hơ, ta chính là người hâm mộ trung thành nhất của nàng, nhớ năm đó, nàng với một ca khúc tuyệt vời, toàn trường yên tĩnh suốt 15 phút, tình huống hoành tráng này là không tiền tuyệt hậu (Trước sau đều không có)! Cái gì? Diệp tử, người ngay cả điều này cũng không biết? Quả nhiên, người sớm bị Mục dạy thành dã thú rồi. Thật làm người ta xem thường! Xem ra trách nhiệm nặng nề dạy dỗ người thành người vẫn phải rơi vào người ta rồi! Hắc hắc... Thương trêu chọc nói.

Diệp Trùng biết, hễ mà Thương sa vào loại trạng thái này, tuyệt không phải là mấy phút thì có thể phục hồi trở lại.

Thương đột nhiên la lên: “Diệp tử, chúng ta không phải phải hỏi đường sao? Đi hỏi nàng đi! Hắc hắc, Diệp tử. Đây chính là ta thay người tạo ra một cơ hội tuyệt vời! Ôi, đáng tiếc nơi này không có quang não, nếu không, ta sẽ cho người nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của nàng, người nhất định sẽ sụp đổ mà yêu nàng! Nàng chính là người tình trong mộng của vô số thanh niên trẻ đó nha! Hắc hắc, ta ở đây còn có kích cỡ tiêu chuẩn vừa quét hình xong, đây chính là thông tin sơ cấp đó, so với những thông tin trên mạng mô phỏng đó, xét về tính chuẩn xác, tuyệt đối không phải là cùng 1 đẳng cấp!” Lời nói của Thương tràn đầy mê hoặc.

Diệp Trùng không chút rung động: “Không hứng thú! Tại sao phải hỏi nàng? Với lại giả sử nàng là một minh tinh, lại xuất hiện ở chỗ này, người không cảm thấy kỳ quái sao? Khẳng định là có vấn đề!”

Thương vô cùng kinh ngạc: “Diệp tử, người bây giờ trở nên thông minh rồi! Ừ, nói cũng đúng, có chút kỳ quái, nàng ta thế nào lại chạy tới chỗ này chứ, chẳng trách sao nàng lại thần bí như vậy! Ài, Diệp tử, nơi này nhất định có cổ quái, vậy chúng ta càng phải đi thăm dò, nói không chừng có thể khai ra bí mật độc nhất vô nhị nào đó!”

- Thương, chúng ta lãng phí thời gian vì chuyện này thật không đáng, chúng ta còn có việc còn quan trọng hơn phải làm! Diệp Trùng bắt mẫn nói.

Thương nhin không được lâu bầu: “Chỉ là đi hỏi đường thôi, nó có làm trễ bao nhiêu thời gian đâu?”

Diệp Trùng suy đi nghĩ lại, nhắc chân bước về phía Phượng Túc mà Thương nói. “Xin chào, xin hỏi cô có biết đường số 22 đi thế nào không?” Diệp Trùng hỏi người phụ nữ ngay cả mặt cũng che kín tên là Phượng Túc này.

Phượng Túc xoay người lại, đánh giá người thiếu niên hỏi đường trước mặt này, chỉ thấy hần dáng vẻ thông thả, sự lạnh lùng ngấm ngấm nhưng không thể che giấu được.

Phượng Túc mở miệng, giọng nói uyển chuyển mê ly: “Ừ, đường số 22 à, từ chỗ này đi thẳng tới trước, tới giao lộ thứ 3, rẽ phải rồi đi thêm chừng 5 phút nữa là tới!” Chỉ một câu nói ngắn ngủi, giọng nói lượn lờ xung quanh, mềm mại, dịu dàng, làm người ta rung động trong lòng!

Rõ ràng trình độ nắm bắt âm vận của đối phương làm Diệp Trùng có chút kinh ngạc, hơi ngẩn người ra, rồi lập tức hồi phục như thường: “Ừ, cảm ơn!” Nói xong liền xoay người rời đi.

- Thương, như vậy vừa ý rồi chứ! Tuy rằng không hiểu Thương tại sao có hứng thú với cái này, nhưng đối với yêu cầu của Thương, nếu như trong phạm vi có thể, Diệp Trùng vẫn cố hết sức mà làm! Thương hỏi lâu không có phản ứng.

- Thương, thế nào rồi? Diệp Trùng tò mò hỏi. Chẳng lẽ nghe giọng nói liền bị đoản mạch? Chắc là không đến nỗi vậy chứ.

- Woa. Quá kỳ diệu rồi! Âm thanh tuyệt vời! Âm thanh thật tuyệt vời a! Trời ạ, trên đời này lại vẫn còn có âm thanh êm tai như vậy! Diệp tử, người không có chút cảm thụ nào sao? Thương hưng phấn tới mức chẳng còn phân biệt được phương hướng!

- Ừ, cũng không tệ! Diệp Trùng lạnh nhạt nói.

- Nếu không thì, Diệp tử, chúng ta lại đi tìm nàng nói chuyện, loại cơ hội trời cho này trăm năm khó gặp, à không, là ngàn năm khó gặp mới đúng! Diệp tử, chúng ta đi thêm 1 lần, được không? Một lần thôi! Thương van xin nói.

Diệp Trùng không hề rung động: “Nơi chúng ta phải đi bây giờ là đường số 22!”

Thương cũng biết tính cách của Diệp Trùng, lầm bầm nói: “Xì, người chưa thấy qua hình ảnh của nàng, nếu không, người nhất định sụp đổ mà yêu nàng! Ài, nhưng... hình như cũng không nhất định a, yêu cầu của người và người bình thường quá khác nhau! Ha, ta biết rồi. Diệp tử. Người không phải vẫn còn nhớ nhưng cô gái mặc đồ luyện công màu trắng đó chứ?”

- Nói tầm xàm! Diệp Trùng phản kích, nhưng trước mắt lại không tự chủ được lại thoáng qua một bóng người màu trắng, giống như ngửi thấy mùi thơm kỳ dị đó, còn có sự béo ngậy còn lưu lại trên đầu lưỡi. Đột nhiên, khí huyết trong ngực nhộn nhạo, Diệp Trùng thắm hồ không hay, vội vàng đè nén ý niệm, khí huyết mới bình phục trở lại.

- Ha ha, trúng, Diệp tử. Chắc chắn rồi, người không che được mắt ta đâu. Sóng não của người vừa rồi mạnh hơn bình thường 30%, còn tim thì đập nhanh, tốc độ máu cũng tăng giống vậy! Ủ, nhưng cô gái đó cũng không tệ, đáng tiếc chúng ta trong thời gian ngắn sẽ không trở lại hành tinh Lam Hải. Người ta tuy rằng nói muốn gả cho người! Nhưng Diệp tử này, ngàn vạn lần đừng vì 1 cây mà bỏ cả khu rừng, so với Phượng Túc, cô gái đó vẫn còn thua xa lắm! Hắc hắc... Thương vừa cười trộm, vừa không quên dă kích Diệp Trùng.

Diệp Trùng coi thường, theo chỉ dẫn của Phượng Túc vừa rồi đi về phía đường số 22, để mặc Thương kêu gào trong lòng hần.

Số 103 đường số 22!

Đây là địa chỉ Già Trạc đưa cho mình, nơi đây có một vị thuật thừa sư có thành tựu rất thâm hậu, cũng là mục tiêu của Diệp Trùng và Thương! Diệp Trùng tốn rất nhiều công sức mới tìm tới được, chỗ ở của vị thuật thừa sư này cách đường chính đường số 22 rất xa, ở trong một khu rừng nhỏ hoang vắng.

Phòng ốc bằng gạch, gỗ theo phong cách giả cổ thấp bé, dưới mái hiên nghiêng nghiêng treo đầy chuông gió, chỉ cần hơi có gió nhẹ, ting ting tung tung, tiếng chuông trong trẻo vui tai vang lên không ngớt. Cửa sổ lầu 2 hơi mở ra, không hề đóng quá chặt. Xung quanh căn nhà là một mảng lớn cây cối, có thể thấy vị thuật thừa sư này không hề thích người khác làm phiền! Nhưng như vậy lại tạo thuận lợi rất lớn cho Diệp Trùng, đủ làm hần yên tâm mà hành động.

- Thương, người có đề nghị nào tốt không? Diệp Trùng hỏi.

- Ủ, người tốt nhất là dùng tốc độ nhanh nhất mà ra tay, đối với thuật thừa sư, chúng ta hiểu biết quá ít, không biết họ có cách tấn công cổ quái thế nào. Hần hiện giờ đang ở lầu 2, đáng tiếc căn nhà này quá nhỏ, ta căn bản không cách nào vào trong, nếu không, ta cũng có thể giúp đỡ! Thương lúc này lại nghiêm túc, như là 2 người so với hồi nãy, ừm, phải như là 2 cái quang nghĩ trí cảm!

- Ủ, có đạo lý! Diệp Trùng tán đồng nói, thuật thừa sư quá thần bí, ngay Thanh tâm gì đó của Già Trạc đã làm Diệp Trùng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, cho nên trong lòng hần cũng vô cùng cố kỵ thuật thừa sư!

- À, đúng rồi, thông thường đánh đánh cướp đều phải đội mũ che kín mặt, để phòng ngừa về sau bị người ta nhận ra! Thương nhắc nhở.

- Còn có chuyện này nữa ư? Người từ đâu mà biết được? Diệp Trùng kỳ quái hỏi.

- Đương nhiên là phim ảnh rồi, cướp ở trong đó đều là như thế! Thương cho là đúng rồi nói.

Diệp Trùng làm sao cũng không tìm được khăn trùm mặt, cũng may mặt nạ có số hiệu F-58 lúc trước ở Hắc giác vẫn luôn được hần bỏ trong túi ở eo, lấy nó đeo lên mặt, so với cái gì mà mũ trùm mặt thì tốt hơn nhiều. Đã lâu không dùng, Diệp Trùng nhẹ nhàng sờ sờ cái mặt nạ màu đen trên mặt, cảm xúc trong lòng phức tạp.

- Thứ đó mang theo rồi chứ? Thương nhắc nhở.

- Ủ! Diệp Trùng lắc lắc cổ tay.

Diệp Trùng linh hoạt giống như một con báo, chui vào lầu 2, Thương lại mai phục ở trong khu rừng nhỏ bên ngoài, tránh xuất hiện tình huống nguy cấp nào đó, không có ai tiếp ứng.

Chuông gió treo ở mái hiên che lấp toàn bộ tạp âm do Diệp Trùng gây ra.

Nhìn qua căn phòng, ngoại trừ một số bàn ghế bằng gỗ cần thiết, gần như không nhìn thấy thứ đồ trang trí nào khác. Cả cái sàn của tầng 2 đều là chế tạo từ gỗ, Diệp Trùng không thể không cảm thán, cái này ở bên ngoài phải tốn bao nhiêu tiền đây, chỉ có thể nhắc nhở mình cẩn thận để phát ra tiếng cọt kẹt khi đạp lên nó.

Cả lầu 2 chỉ có 1 phòng, nhưng cửa phòng đóng chặt, tên đó nhất định là đang ở trong!

- Ai đó, lại dám xông vào nhà của ta! Giọng nói âm lãnh bỗng vang lên trong lòng Diệp Trùng, đồng thời, kẹt một tiếng, cánh cửa gỗ tự động mở ra, một ông già sắc mặt âm trầm, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Diệp Trùng. Ánh mắt yêu dị làm trong lòng Diệp Trùng nhảy dựng lên!

Ngay khi ông già phát âm, Diệp Trùng đã thầm kêu không ổn, cánh cửa gỗ vừa mới mở ra một khe hở, ông già đang ngồi đối diện cánh cửa bên trong liền bị ánh mắt Diệp Trùng chiếu tới.

Vẫn chưa kịp phản ứng, Diệp Trùng bỗng cảm thấy toàn thân nặng nề, giống như bị rưới chì, cảnh vật trước mắt cũng trở nên mơ hồ. Trong lúc sợ hãi, Diệp Trùng không kịp suy nghĩ nhiều, dùng hết lực khí toàn thân vung vẩy cổ tay!

Động tác này đã tiêu hao toàn bộ thể lực của Diệp Trùng, Diệp Trùng cũng không chống cự được sức mạnh trói buộc mình này, bịch một cái, té lên mặt đất. Trước mắt trời đất xoay chuyển, đủ loại màu sắc, làm Diệp Trùng lập tức lâm vào trạng thái mơ màng.

Ngay sau đó cũng lại bịch một tiếng, bên tai truyền lại tiếng chửi mắng, la hét của ông già.

Diệp Trùng lại cảm thấy cơ thể nhẹ hẫng, sức mạnh trói buộc mình biến mất rồi! Trải qua mấy phút, cảnh tượng trước mặt Diệp Trùng mới hồi phục bình thường!

Diệp Trùng tổn sức từ mặt đất bò dậy, cơ bắp trên thân thể vẫn không tự chủ mà rung giật, mồ hôi lạnh men theo sống lưng chảy xuống.

Ông già giống như đòn bánh tét, bị trói nghiêng lại, ngã trên mặt đất, không thể cử động, tiếng chửi mắng trong miệng lại không hề dừng lại, bên ngoài cứng cổ, bên trong yếu ớt la hét: “Người là ai, ta chính là thừa thuật sư, người biết mình đang làm gì không? Đánh lén thừa thuật sư, người sẽ bị tông sở truy sát vĩnh viễn!” Lập tức, giọng nói thay đổi: “Ta là một người thông tình đạt lý, nếu như có chỗ nào cần giúp đỡ, chỉ cần người thả ta, mọi người vui vẻ nói, ta nhất định giúp người! Phải biết rằng...”

Diệp Trùng không quan tâm, vận động tứ chi một lát, trong lòng thầm hô may mắn! Thứ Diệp Trùng vừa quăng ra là một sợi dây thừng nhỏ có buộc vật nặng ở 2 đầu, đây là chủ ý do Thương nghĩ ra, thứ này chỉ cần chỉ cần bị rung giật thì sẽ xoay tròn lại, đụng phải thứ gì thì sẽ lập tức quấn quanh lấy. Sức mạnh của Diệp Trùng cực kỳ kinh người, hai vật nặng này tuy rằng không lớn nhưng lại rất nặng, bị Diệp Trùng dùng sức quăng ra, vừa đụng vào lão già, lập tức trói nghiêng lão lại! Cắt ngang công kích của lão, Diệp Trùng mới khôi phục lại được tự do!

Thuật thừa sư thật mạnh mẽ! Nếu như không phải mình chớp lấy thời cơ, thiếu chút nữa trở thành không sức phản kháng mà bị bắt rồi! Diệp Trùng không khỏi run sợ!

Lão già này mắt ưng, mũi ưng, ánh mắt lấp lánh, miệng không ngừng mắng chửi.

Diệp Trùng không có ý trả lời, nhắc lão lên, từ cửa sổ nhảy xuống, việc tra hỏi này vẫn cứ giao cho Thương đi!

115. Chương 115: Gặp Lại

Diệp Trùng bắt đầu nhớ lại một cách tỉ mỉ từng ly từng tí chuyện vừa rồi, lão già này lại có thể phát hiện ra mình lén lên vào, thật làm người ta ngạc nhiên, cho dù là bản thân Diệp Trùng, ở trong phòng, bên ngoài

lại có nhiều chuông gió quấy nhiễu như vậy, với thánh lực của mình, cũng không chắc có thể phát hiện. Mà lão già này lại làm được!

Càng đáng sợ hơn là lúc sao, Diệp Trùng căn bản không có bất cứ lực phản kháng nào, trong chớp mắt liền bị áp chế. Loại tình huống này, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp phải! Với lại, đồng thời không chỉ mất đi năng lực hành động, ngay cả thị giác của mình cũng bị mất đi!

Quá đáng sợ!

Lão rốt cuộc đã làm thế nào để công kích? Diệp Trùng căn bản không thấy lão già có bất cứ động tác gì, điều này làm hắn nghĩ mãi mà không hiểu!

Đột nhiên, trong tai Diệp Trùng truyền tới một loạt tiếng sột soạt cực nhẹ, trong lòng Diệp Trùng khẽ run, có người!

Diệp Trùng vừa ở trong lòng nhắc nhở Thương để hắn tăng tốc độ, vừa giống như một con vượn biển di chuyển tới chuyển lui trong rừng cây, tìm kiếm khách của lão già này! Khi ở trên hành tinh rác, Diệp Trùng thường lợi dụng những thanh kim loại bị vứt bỏ đan xen giữa đồng rác để né tránh sự tấn công của sinh vật biển di. Cành cây so với thanh kim loại mềm mại hơn nhiều, cũng dẻo dai hơn nhiều. Diệp Trùng nhanh nhẹn làm một vòng không lớn không nhỏ, rừng cây rậm rạp tạo cho hắn sự bảo vệ tốt nhất.

Trong rừng cây, máy quét hình không hề dùng được, dù sao hoàn cảnh nơi này quá phức tạp, hệ thống quét hình có tiên tiến hơn lúc này cũng không đáng để hoàn toàn ỷ lại, ngược lại, lực thức trời sinh của con người ở chỗ này càng làm người ta yên tâm hơn! Đương nhiên, đối với Mục Thương, Diệp Trùng không dám khẳng định cực hạn của bọn họ tới cùng là ở đâu!

Nếu như mình không phán đoán sai, tiếng sột soạt là hướng về phía nhà lão già đi tới, hơn nữa hình như ở xung quanh cũng chỉ có một nhà này của lão già.

Diệp Trùng cẩn thận lén đi về phía trước.

Một người phụ nữ mặc áo tím, mang khăn che mặt màu tím đang men theo con đường nhỏ giữa rừng chuyên dùng để tới nhà ông già đi tới. Mà tiếng sột soạt là tiếng nằng đập lên lá rơi trên mặt đất phát ra.

Diệp Trùng hơi hơi ngẩn người, đây không phải là người phụ nữ mình vừa mới hỏi đường sao? Diệp Trùng vội vàng mang tình huống này nói với Thương ở trong lòng, còn trả lời của Thương là lập tức sẽ xong, hắn hiện đang hỏi không theo thứ tự một lần nữa, để xác thực tính chân thật của tất cả tin tức có ích mà hắn thu được từ lão già.

Diệp Trùng cẩn thận theo Phượng Túc, trong lòng thoáng qua vô số ý niệm, người phụ nữ này rốt cuộc có lại lịch gì? Chẳng lẽ nàng ta quen với lão già? Ủ, theo Già Trạc nói, chắc là Âm tiên sinh. Nàng là một nữ minh tinh. Thế nào lại quen biết một thuật thừa sư như Âm tiên sinh thế này?

Tuy rằng Diệp Trùng không hiểu nội dung và tính chất công việc của minh tinh, nhưng hắn tin rằng, khả năng liên kết nghề nghiệp này và thuật thừa sư gần như là rất nhỏ! Mà nàng có thể vào Quỷ hình khuyên, điều này cũng làm Diệp Trùng hơi cảm thấy ngạc nhiên.

Chẳng qua, Diệp Trùng vô ý suy nghĩ, những thứ này với mình không hề có quan hệ gì lớn lắm, không phải sao? Điều mình muốn làm, chính là cố sức vì Thương kéo dài thời gian.

Tốc độ đi tới trên con đường nhỏ của Phượng Túc không hề nhanh, xem ra yếu ớt vô lực, Diệp Trùng đang suy nghĩ xem có nên không đánh xỉu nàng ta. Để tránh xuất hiện tình huống đặc biệt gì đó, thậm chí giết chết Phượng Túc. Nếu như không có Thương, Diệp Trùng nói không chừng sẽ đắn đo, nhưng, với sự yêu thích của Thương đối với Phượng Túc, trong lòng Diệp Trùng không hề muốn giết nàng ta để rồi dẫn tới tâm tình của Thương bị suy sụp!

Đối với Diệp Trùng mà nói, Mục và Thương là bạn bè tốt nhất của hắn, là người hắn để ý nhất. Trong lòng Diệp Trùng, bọn họ chính là người sống sờ sờ! Là sự tồn tại mà hắn quý trọng nhất!

Ủ, vẫn là đánh xỉu là khá ổn thỏa, Diệp Trùng khá có tự tin về khả năng khống chế sức mạnh của mình!

Diệp Trùng im hơi lặng tiếng tới gần Phượng Túc đang đi một mình, chính lúc chuẩn bị đánh vào gáy Phượng Túc, để nàng hôn mê!

Bỗng, Phượng Túc đột nhiên dừng chân, xoay người la lên: “Người nào? Ra đây!” Ánh mắt quét về phía ngọn cây mà Diệp Trùng đang trốn.

Diệp Trùng ngạc nhiên, nàng ta làm sao phát hiện ra hắn? Rõ ràng mình không phát ra tí âm thanh nào!

Phượng Túc như gặp đại địch, 2 chân khe khẽ mở ra, 2 tay chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Tuy rằng không biết đối phương làm sao phát hiện ra mình, nhưng đối với người phụ nữ này, Diệp Trùng ngược lại không sợ! Hắn cho rằng, thân thể đối phương và mình chênh lệch không biết bao nhiêu lần!

Phượng Túc lạnh lùng nhìn chằm chằm vào ngọn cây phía trên bên trái, trên đó có trốn 1 người, mặc dù không biết là ai, nhưng Phượng Túc biết, đối phương là địch, không phải bạn! Chẳng lẽ là sắc lang muốn cướp sắc, lại theo mình lâu như vậy, mãi tới nơi không có người này mới dự định ra tay? Một tia sát cơ thoáng hiện trong mắt Phượng Túc!

Cành lá ngọn cây rung động một trận, động tĩnh không nhỏ. Vù, một tiếng gió kéo tới trước mặt, từ chỗ đối phương ẩn mình bắn ra một bóng màu xanh, tốc độ cực nhanh!

Phượng Túc hừ lạnh một tiếng, khe khẽ nghiêng người, né tránh cái bóng xanh, đồng thời cúi đầu, theo chân sau vô thanh vô tức lùi về sau. Phốc, bóng xanh đó đánh lên mặt đất, thì ra là một cành cây to bằng cánh tay, phía trên còn mang theo không ít lá cây, cành cây cắm sâu vào trong đất, chỉ để lộ một nửa bên ngoài!

Một trận gió lạnh thổi sát qua cổ nàng, dựa vào sức mạnh mà phán đoán, đối phương có thể là muốn đánh mình ngất xỉu, nghĩ tới chỗ này, sát cơ trong lòng Phượng Túc càng mạnh! Loại sắc lang này, rơi vào tay mình chỉ có thể trách số phận của hắn đã tuyệt rồi!

Diệp Trùng vừa phát hiện một chướng của mình bị hụt, biết ngay không ổn! Cũng may một kích này của Diệp Trùng chỉ muốn đánh xỉu đối phương, cho nên không hề dùng nhiều sức, mũi chân phát lực, thân hình liền lùi lại. Vô cùng nguy hiểm tránh được 1 cước này của Phượng Túc!

Thấy đối phương né được một cước này của mình, Phượng Túc hơi kinh ngạc, ánh mắt đột nhiên trở nên ngưng trọng, mình đánh giá thấp tốc độ của đối phương, xem ra tên này cũng không phải là kẻ dễ đối phó như vậy a!

Nhưng đối với thân thủ của mình, Phượng Túc có lòng tin tuyệt đối! Tên trước mặt này trong mắt mọi người tuy rằng cực kỳ không tồi, nhưng mình chẳng qua chỉ phí thêm chút thời gian thì xong rồi!

Phượng Túc xoay người lại, lúc này mới nhìn rõ hình dạng đối phương!

Ánh mắt Phượng Túc đột nhiên co rút lại: “Người của Hắc giác?” Mặt nạ mà gã trước mặt mang, nàng không thể rành hơn được nữa, đối với rất nhiều thứ của Hắc giác, nàng biết rất rõ ràng, số hiệu trên mặt nạ là F-58, ừ, vậy chính là nói là thành viên số 58 của tổ F!

Kỳ quái, nếu như mình không nhớ sai, tổ F phải là số hiệu của thành viên vòng ngoài cùng của Hắc giác. Hắc giác thế nào lại có thể phái thành viên cấp thấp như vậy tới Quý hình khuyên? Hắc giác không biết nông sâu của Quý hình khuyên ư? Suy nghĩ này lập tức bị nàng phủ quyết! Không thể nào! Hai bên đều quá biết rõ nhau, thế nào lại phạm loại sai lầm thường thức như vậy chứ?

Chẳng lẽ, xung quanh đây còn có cao thủ? Đây chẳng qua chỉ là 1 kẻ canh gác? Nếu như vậy, chẳng lẽ mục tiêu của đối phương là Âm tiên sinh?

Tất cả suy nghĩ thoáng qua đầu nàng trong chớp mắt, càng nghĩ càng có khả năng, sát cơ trong mắt Phượng Túc bốc cháy mãnh liệt! Chỉ có mau chóng giải quyết tên tiểu lâu la canh gác trước mặt này, mình mới có thời gian phát ra cảnh báo, hơn nữa mới có thể cứu Âm tiên sinh! Phượng Túc tin tưởng, chỉ cần người tới từ Hắc giác không phải là người đó, vậy mình tuyệt đối có cơ hội cứu thoát Âm tiên sinh từ tay đối phương!

Diệp Trùng trải qua vô số sống chết, vô cùng miễn cảm với sát cơ, tuy rằng không biết đối phương tại sao đột nhiên nổi lên sát niệm, nhưng hắn cũng không hề sợ chút nào!

Phượng Túc muốn tốc chiến tốc thắng!

Diệp Trùng cẩn thận nhìn đối phương, không hề vì là phụ nữ mà có chút coi thường nào, nhưng hắn không hề chủ động tấn công, với hắn bây giờ mà nói, kéo dài thời gian mới là quan trọng nhất!

Bỗng, trong mắt Phượng Túc đột nhiên sáng lên ánh sáng yêu dị!

Diệp Trùng kinh hãi, thuật thừa sư! Người phụ nữ trước mặt này lại là thuật thừa sư, Diệp Trùng cũng không nường tay nữa, mũi chân điểm một cái, mang theo vô số hư ảnh, làm người ta hoa cả mắt. Hắn hy vọng có thể nhờ tốc độ làm nhiễu loạn thị tuyến của đối phương, làm đối phương không cách nào bắt được thân ảnh của mình.

Vù, sự trôi buộc trong dự liệu không hề xuất hiện, Diệp Trùng không khỏi thở phào một hơi, xem ra phương pháp của mình có hiệu quả rồi!

Chính ngay lúc Diệp Trùng chúc mừng may mắn, lại liếc nhìn thấy đối phương lao về phía mình.

Đã có phương pháp ứng phó, Diệp Trùng không khỏi yên tâm, nhắm chuẩn thế lao tới của đối phương, đánh ra một quyền!

Phượng Túc vận mình một cách kỳ dị, liền dễ dàng tránh được quyền này của Diệp Trùng, lao tới gần Diệp Trùng.

Đánh xáp lá cà? Diệp Trùng bình tĩnh suy nghĩ.

Trước giờ, Diệp Trùng đều khá thích đánh xáp lá cà, thần kinh phản ứng mạnh mẽ, sức mạnh và tốc độ xuất chúng của hắn, trong tình huống đánh xáp lá cà có thể bổ sung rất lớn cho sự thiếu hụt về mặt kỹ xảo của mình!

Diệp Trùng lúc này không dám có chút nường tay nào, hắn tin rằng, nếu như trong 2 người có thể có 1 người sống sót, cho dù là Thương, cũng chắc sẽ hy vọng mình sống sót! Càng huống chi, mình thế nào lại có thể chết ở chỗ này?

Sự hung hiểm của đánh xáp lá cà, về căn bản không thể nào có chút nường tay nào, hờ ra là sống chết!

Hai bên cứ đánh qua đánh lại, sự hung hiểm trong đó tự nhiên là không cần bàn!

Trong nháy mắt, Diệp Trùng từ việc tấn công như vũ bão lúc ban đầu, biến thành cực khổ chống đỡ!

Diệp Trùng không khỏi thầm kêu khổ trong lòng, công kích của đối phương đầy vẻ tiên tri, thường là mình vừa ra tay, đối phương giống như biết thế tấn công của mình vậy, tới tận bây giờ, Diệp Trùng căn bản ngay cả chéo áo của đối phương cũng không đụng tới. Còn phản kích của đối phương lại sắc bén vô cùng, làm người ta muốn tránh cũng không thể, cho dù với thần kinh phản ứng mạnh mẽ của Diệp Trùng, cũng đã bị ăn vài đòn, nếu không phải Diệp Trùng da dày thịt chắc, chỉ e đã bị thương không nhẹ!

Điều nguy dị nhất là, cho đến tận bây giờ, đối phương lại không hề cùng mình đấu qua 1 quyền nào, mỗi một kích của mình đều đánh vào khoảng không, loại cảm giác đánh hụt này làm Diệp Trùng buồn bực đến gần như sắp thổ huyết. Sức mạnh của mình hơn năng ta nhiều, tốc độ nhanh hơn năng ta, nhưng thế nào cũng không cách nào đánh trúng đối phương!

Ngẫu nhiên liếc mắt nhìn lướt qua quang mang yêu dị tỏa ra từ mắt Phượng Túc, Diệp Trùng nhận không được, trong lòng nhảy dựng lên một cái.

Diệp Trùng nhanh chóng suy nghĩ, cứ thế này, chỉ e tình thế đối với mình sẽ càng lúc càng bất lợi!

Bỗng, Diệp Trùng suyết chút nữa nhận không được tát mình 1 cái, mục đích của mình căn bản không phải là giết đối phương, mà chỉ là kéo dài thời gian! Diệp Trùng không khỏi bực tức, nhưng một lúc phân thân này lại bị thêm 1 quyền, 1 cước!

Diệp Trùng vội vàng lùi ra sau, chỉ cần kéo dài khoảng cách giữa 2 người, tốc độ đối phương không bằng mình, muốn tấn công mình cũng sẽ không dễ dàng như vậy!

Phượng Túc như giò bám vào xương, bám sát Diệp Trùng, rõ ràng cũng nhìn ra ý đồ của Diệp Trùng.

116. Chương 116: Người Phụ Nữ Đáng Sợ

Diệp Trùng cũng không vì vậy mà thả lỏng, hắn chỉ không ngừng chạy thẳng tới, chỉ cần hắn định quẹo cua, người phụ nữ làm người ta nhìn không thấu này giống như có thể hiểu được ý của hắn, thường có thể đưa ra dự đoán trước, với lại, mỗi lần đều chính xác ra ngoài ý liệu của người khác, điều này làm Diệp Trùng vô cùng đau đầu!

Cái này cũng thật là tà nha!

Hắn không biết là sự kinh ngạc trong lòng Phượng Túc lúc này đã tới mức độ nào, từ lúc nào mà Hắc giác mạnh tới trình độ này? Một thành viên bên ngoài mà lại lợi hại như vậy? Chẳng lẽ giám thị của bên mình đối với Hắc giác không đủ? Tình báo thu được sai biệt lớn như vậy?

Càng giao thủ, Phượng Túc càng kinh hãi, sức mạnh của đối phương mạnh mẽ không giống của con người, phản ứng linh hoạt không tầm thường chút nào, còn có tốc độ mà mình thua xa lắm, ngoại trừ về mặt kỹ xảo thiếu sót nghiêm trọng ra, các phương diện khác, không cái nào không làm người ta phải khen ngợi! Nếu như với điều kiện của hắn, học tập kỹ thuật cận chiến thật sự của Hắc giác, vậy thì quá đáng sợ rồi!

Chỉ cần Hắc giác đồng ý, gần như có thể trong 1 khoảng thời gian khá ngắn, đào tạo hắn trở thành một cao thủ cận chiến.

Thật không biết Hắc giác tại sao sai lầm bỏ qua 1 nhân tài như vậy, nàng biết rõ thế lực phía sau của Hắc giác, bọn họ lại sợ suất thế này sao, điều này làm nàng rất kinh ngạc! Chẳng qua số 58 làm người ta kinh ngạc này may mắn là chưa học được kỹ xảo giết người làm người ta sợ hãi đó của Hắc giác, nếu không, chỉ nghĩ thôi nàng đã sờn hết gai ốc lên! Như vậy, hôm nay người xui xẻo khẳng định sẽ là mình rồi!

Trong kiến thức của Quỷ hình khuyển, không có sức mạnh mạnh mẽ nhất, chỉ có sức mạnh chính xác nhất!

Sử dụng chính xác sức mạnh mới có thể đạt được hiệu quả tuyệt nhất. Nhưng điều vô cùng khẳng định là, người có sức mạnh mạnh mẽ theo xu hướng chính xác nhất chính là những sư sĩ mạnh mẽ đó, nhưng điều này không hề có nghĩa là những chức nghiệp khác không có chút chỗ tốt nào! Một sư sĩ, từ khi gọi ra quang giáp tới khi chui vào trong khoang điều khiển, trong khoảng thời gian ngắn này, đủ để 1 cao thủ cận chiến giết chết hắn mấy lần!

Vĩnh viễn không được coi thường bất cứ sức mạnh nào!

Hai bóng người trong phạm vi nhỏ của khu rừng này truy đuổi lẫn nhau.

Đúng lúc này, giọng nói dương dương đắc ý của Thương vang lên: “Hắc hắc, Diệp tử, lão già đó cái gì cũng nói hết rồi, lần này kiếm được bọn rồi! Thuật thừa sư thật sự là có chút thú vị a! Ta nói rồi, dựa vào thủ đoạn của ta, có gì mà hỏi không ra chứ, chẳng qua lão già này cũng quá chảnh ra gì, ta mới dùng có hơn 20 loại, hắn liền hỏi gì nói đó...”

Diệp Trùng chính đang bị Phượng Túc đuổi sát không tha, nghe nói không khỏi chửi toáng lên: “Thương, tên khốn nhà ngươi!” Diệp Trùng cũng không định vướng mắc thêm với Phượng Túc, liền muốn xoay người hội hợp với Thương, sau đó cao chạy xa bay!

Chính ngay lúc Diệp Trùng vừa xoay người vọt đi, bỗng dưới chân căng cứng!

Diệp Trùng hoảng kinh, thân hình không khống chế được té xuống, cũng may Diệp Trùng phản ứng hơn người, 2 tay mạnh mẽ đánh xuống đất, đột ngột giống như lò xo bật lên khỏi mặt đất. Eo lưng phát lực, mạnh mẽ xoay chuyển thân hình. Dị mang trong 2 mắt Phượng Túc sáng bừng lên, tốc độ tăng gấp đôi, quang mang yêu dị sáng lên trong mắt này vì tốc độ quá nhanh mà kéo thành 2 tia sáng phiêu hốt bất định!

Gần như ngay khi Diệp Trùng vừa ổn định thân hình, người phụ nữ mạnh mẽ này đã xông vào lòng hắn, mép bàn tay trắng trong như ngọc không ngừng phóng lớn trong mắt Diệp Trùng, mục tiêu rõ ràng là cổ họng của Diệp Trùng!

Tình huống càng nguy cấp, đầu óc Diệp Trùng càng bình tĩnh như băng tuyết! Tốc độ tay của Diệp Trùng được đẩy lên cực hạn, tay phải liền giống như đột nhiên biến mất, rồi đột nhiên xuất hiện ở trước cổ họng mình, tay trái gấp lại che chở trước ngực và tim.

Cho dù là kẻ địch, trong mắt Phượng Túc vẫn nhìn không được thoáng qua chút tán thưởng, trong tình huống nguy cấp như vậy, vẫn có thể có được những phản ứng thế này, không thể không làm người xuýt xoa! Mà tốc độ tay của Diệp Trùng cũng làm nàng giật mình một trận!

Nhưng như vậy vẫn không đủ để ngăn cản nàng tấn công!

Diệp Trùng hự một tiếng, sườn phải đau đớn, trong mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn, hai tay quạt ra ngoài, thuận thế xĩa về phía cổ họng của Phượng Túc, trong lúc sống chết, Diệp Trùng bạo phát ra tiềm năng to lớn, tốc độ 2 tay nhanh đến nỗi gần như vượt qua cực hạn nắm bắt được của mắt con người!

Tốc độ như vậy vẫn không đánh trúng Phượng Túc, vô cùng nguy hiểm lướt sát qua khăn che mặt của nàng, sự dự đoán làm người ta kinh ngạc đó của nàng lại 1 lần nữa cứu mạng nàng! Gần như trong đường tơ kẽ tóc, eo lưng mảnh khảnh của Phượng Túc gấp ra sau, “xoạt”, một tiếng vải vóc bị xé toạc vang lên, trong mắt Phượng Túc tràn ngập sự kinh hãi, chính trong khoảnh khắc vừa rồi, nàng ngửi thấy mùi của tử vong, tới tận trước khoảnh khắc vừa rồi, nàng chưa từng tưởng tượng thân chết lại cách mình gần như vậy!

Diệp Trùng vội vàng nhân cơ hội này nhảy lên cao ra phía sau.

Phượng Túc vừa nâng eo lên, phục hồi tinh thần lại, trong lòng lại cảm thấy vô cùng cổ quái, tên này rốt cuộc tính giở trò quỷ gì. Phải biết rằng, con người ở trên không trung không có chỗ mượn lực, cũng tức là nói, nếu như mình nhân cơ hội này tấn công hắn, hắn căn bản không sức chống đỡ! Từ biểu hiện nhanh trí liên tục vừa rồi, tên này thế nào lại có thể làm ra một chiêu hồ đồ như vậy, chẳng lẽ, đây là một cái bẫy?

Diệp Trùng nhảy cực cao, lực bạo phát của 2 chân trong khoảnh khắc biểu hiện ra rõ ràng!

Phượng Túc trong chớp mắt phán đoán ra điểm rơi của Diệp Trùng, liền chuẩn bị cong mình xông lên, mặc kệ là có bẫy hay không, nàng đều có lòng tin đánh bại đối phương!

Chính vào lúc này, đột ngột xảy ra biến cố! Không biết từ chỗ này bay ra một cái quang giáp màu lam, trắng, chớp lấy Diệp Trùng đang ở giữa trời, trong nháy mắt đã không thấy hình dáng!

Phượng Túc ánh mắt sắc bén, trong thời gian nháy mắt này, đã thấy rõ ràng tướng mạo của cái quang giáp này, không khỏi bị chấn động mạnh, không khỏi thất thanh la lên: “A! Đây chẳng lẽ là...”

Phượng Túc mất hồn tự lẩm bẩm một mình.

Diệp Trùng được tay phải của Thương nhắc lên, lạnh lùng nhìn chăm chú người phụ nữ đánh mình bị thương ở phía dưới này! Rõ ràng vô luận thân thể ở phương diện nào, tố chất cũng không bằng mình, lại có thể đánh bại mình, thật là một phụ nữ đáng sợ, thuật thừa sư đáng sợ!

Thương linh hoạt bay trong rừng cây, động tác ưu nhã, tuyệt đối làm cho mấy tên sư sĩ át chủ bài đó phải đổ mồ hôi đầy mặt!

Bên ngoài khu rừng nhỏ, là một con sông lớn cuộn cuộn, kỳ cảnh trước mặt, Diệp Trùng vẫn là lần đầu nhìn thấy. Gió trước mặt cũng có vài phần ẩm ướt, nước trên mặt hồ rộng lớn trong veo, không trung trên mặt hồ có rất nhiều quang giáp đủ loại đang bay.

Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy sau lưng trống không, thân hình liền rơi xuống, không khỏi hoảng loạn một trận!

Trong lòng truyền tới giọng nói đầy áy náy của Thương: “Diệp tử, thật xấu hổ, vừa rồi chơi có chút quá mức, năng lượng đã tiêu hao hết rồi! Ta... ta... chỉ có thể... trở về không gian thứ nguyên thôi...” Rồi lập tức im ắng.

Cho dù Diệp Trùng không dễ dàng gì tức giận, lúc này cũng không khỏi chửi ầm lên: “Thương, tên khốn nhà người!”

Bùm, Diệp Trùng rơi thẳng vào trong nước, nước sông ào ào tuôn vào miệng hắn, Diệp Trùng đáng thương vốn không biết bơi, khổ sở vùng vẫy trong nước! May mà Diệp Trùng tâm tính kiên định, tuy hoảng nhưng

không loạn, ngừng hô hấp, từ từ đi trong nước! Sự khổng chế của Diệp Trùng đối với sức mạnh thật kinh người, đối với sự biến hóa của dòng chảy xung quang mẫn cảm vô cùng, với lại, giữa sống và chết, đầu óc Diệp Trùng càng trở nên bình tĩnh, từng chút một động tĩnh xung quanh không ngừng tập trung trong đầu hần, rồi theo kinh nghiệm trước giờ của mình mau chóng phân tích, tay và chân không ngừng làm đủ loại thử nghiệm!

Không lâu sau khi Diệp Trùng rơi vào trong nước, một cái quang giáp màu tím bay vèo qua mặt hồ.

Khí lưu do quang giáp bay nhanh gây ra làm mặt hồ gợn lên từng đợt sóng nhỏ.

Vù, trong nước thò ra 1 cái đầu, liềm mạng hít từng ngụm lớn! Người này chính là Diệp Trùng, mặt nạ trên mặt không biết rơi ở trong nước từ lúc nào, mà do ở trong nước quá lâu, sắc mặt Diệp Trùng xem ra đã có vài phần tái xanh!

Phụt! Nhổ rong trong miệng ra, Diệp Trùng đã đại khái nắm được bí quyết là mình không chìm xuống trong nước, hai chân Diệp Trùng không ngừng đạp nước có tiết tấu, cố gắng giữ mình không chìm xuống, hần đã uống mấy ngụm nước rồi.

Diệp Trùng không hy vọng có người tới cứu mình!

Chỉ có thể cố gắng dùng tư thế vô cùng kém cỏi bơi về phía bờ, miệng vết thương bị rách làm Diệp Trùng không ngừng rên rỉ, tên Thương đáng chết này, trong lòng Diệp Trùng đã chửi rửa tên này vô số lần!

Nhưng điều này không thể làm cho nỗi đau của Diệp Trùng có chút cảm giác giảm bớt nào. Nếu như là Mục, tin rằng tuyệt sẽ không xảy ra loại tình huống này! Loại việc này chỉ e cũng chỉ có tên Thương này mới làm ra được, Diệp Trùng không khỏi thầm cười khổ.

Khi Diệp Trùng bơi tới bờ đối diện, đã mệt đến nỗi giống một đồng bần nhão, cơ bắp của đôi chân bắt đầu có dấu hiệu co giật. Diệp Trùng và Phượng Túc giao thủ, tình hình nguy hiểm, mỗi một chiêu đều tiêu hao rất lớn tinh thần và thể lực của hần, thêm vào bị thương, vết thương lại bị ngâm trong nước sông, cảm giác càng trở nên bất ổn, lại vùng vẫy trong nước quá lâu, có thể bơi tới bờ, Diệp Trùng đã cảm thấy vô cùng may mắn rồi!

Hần hiện giờ mệt tới nỗi ngay cả sức nhúc nhích ngón tay cũng không có, mỗi một muốn chết!

Mặt trời nóng bỏng trên không trung giống như một quả cầu lửa, thân thể Diệp Trùng ẩm áp dần lên, mệt mỏi muốn ngủ, mí mắt cũng càng lúc càng nặng, nhưng tiềm thức cho hần biết, nơi này không phải là nơi có thể yên tâm nghỉ ngơi.

Diệp Trùng không ngờ có bản thân sẽ có 1 ngày yếu ớt như vậy! Lúc này nếu ở trên hành tinh rác, chỉ e 1 con Bách Phệ Thử cũng có thể nhai mình đến một miếng xương cũng không còn!

Đột nhiên trong tai truyền tới tiếng bước chân lúc nặng lúc nhẹ, rõ ràng là có người tới gần, Diệp Trùng cũng lười mở mắt, với trạng thái hiện tại, nếu như có chuyện gì, mình cũng không có sức phản kháng! Chẳng qua, tuy rằng tự mĩa mai như thế, Diệp Trùng lại vẫn cố gắng điều chỉnh hô hấp, cố gắng tích lũy thể lực!

Người tới đi tới trước mặt mình!

Hồi lâu vẫn không có động tĩnh, Diệp Trùng không khỏi hơi kinh ngạc, nhưng vẫn như cũ, giữ nguyên cảnh giác, mặc dù biết rằng mình như vậy cũng là phí công. Bên ngoài Diệp Trùng xem ra giống một người chết, nhưng Diệp Trùng vẫn cảm giác được theo nhịp thở của mình, thể lực được tụ lại từng chút một!

Diệp Trùng không mở mắt ra, như vậy chắc sẽ làm đối phương càng sợ, với trạng thái của mình, cho dù có cơ hội tấn công, cũng tối đa chỉ có thể có 1 lần mà thôi! Chỉ có làm đối phương sợ hãi, mình mới có thể có một tia cơ hội kiếm người thế mạng, nếu như người tới quả thật có ý bất lợi với mình!

Đột nhiên, Diệp Trùng cảm thấy người tới nhẹ nhàng đẩy thân thể mình!

117. Chương 117: Niếp Niếp

Diệp Trùng cố gắng mở mí mắt mỗi một, nặng nề, nghiêng đầu qua, nhìn đứa bé gái nhỏ trước mặt, căng môi nở một nụ cười khổ méo xệch. Sắc mặt của Diệp Trùng hiện giờ trắng xen lẫn xanh, nụ cười này xem ra có vài phần dọa người!

Đứa bé gái trước mặt đại khái chỉ có 5, 6 tuổi, 2 con mắt to trên gương mặt trắng nõn xinh xắn chớp chớp, trên đầu đội một cái nắp màu xanh lá nhạt, trên mặt có khắc vài cái rãnh, Diệp Trùng vừa nhìn liền nhận ra đây là một linh kiện của quang giáp, hơn nữa, vật liệu vô cùng đặc biệt, không biết là cái gì làm ra, nhưng chế tác tinh xảo làm Diệp Trùng vô cùng kinh ngạc!

Trên cổ đứa bé gái còn đeo một khối hình thoi màu hồng to bằng lòng bàn tay, phía trên có xếp đặt 4 cái lỗ có quy luật, đây không phải là miếng đệm ở một nơi nào đó bên trong quang giáp sao? Lại bị đứa bé gái này lấy làm vật trang sức!

Diệp Trùng thầm thở phào một hơi, xem ra an toàn của mình sẽ không có vấn đề gì!

- Woa, đại ca ca, anh cười thật khó coi nha! Đại ca ca là bị chó cắn phải không? Thật đáng thương! Đứa bé gái đồng tình nói. “Đại ca ca không động đây được phải không? Ôi, như thế sẽ bị phơi nắng rất đen, rất đen đó. Nếu như phơi nắng đến nỗi đen như Hắc tử ca ca thì làm sao?” Đứa bé gái nhũn mày, cực khổ suy nghĩ, đáng vẻ làm người ta yêu thích nói không nên lời! “À, có rồi!” Đứa bé vỗ tay, vui vẻ nói, rồi lập tức chân nọ xọ chân kia chạy đi!

Không biết tại sao, nghe giọng nói ngây thơ của đứa bé gái, trong lòng Diệp Trùng không khỏi thả lỏng, giống như ở nơi sâu nhất trong lòng có cái gì đó đâm chồi vậy! Đứa bé gái chỉ chốc lát đã chạy ra khỏi tầm mắt của hắn, có thể đã chạy về rồi. Diệp Trùng lại lần nữa yên lặng cười khổ, nhắm đôi mắt lại, cố gắng điều chỉnh hô hấp, cố hết sức để mình có thể sớm một chút hồi phục thể lực. Hiện giờ, loại cảm giác vận mệnh không phải do mình nắm giữ này làm Diệp Trùng cảm thấy tệ hại vô cùng!

Diệp Trùng hít thở có tiết tấu từng chút một, cố gắng để bản thân không ngủ thiếp đi! Trong trạng thái mệt mỏi muốn chết mà phải giữ sự tỉnh táo, đây không nghi ngờ gì, là việc rất đau khổ, vô cùng thử thách ý chí của con người, từng cơn mệt mỏi tấn công tâm linh của Diệp Trùng, rất nhiều lần Diệp Trùng có ý nghĩ muốn ngủ luôn cho rồi, chẳng qua vẫn cố gắng gượng!

Tuy rằng vô cùng đau khổ, nhưng phương pháp này rõ ràng vô cùng có hiệu quả. Diệp Trùng cảm thấy thể lực tích tụ từng chút một! Điều này làm hắn không khỏi vô cùng phấn chấn, nhất thời cảm giác mệt mỏi vậy mà lại giảm đi không ít. Ừm, tin rằng chỉ cần thêm mười mấy phút, mình chắc là sắp có khả năng hành động rồi!

Đột nhiên, có cái gì đó che trên mặt của mình, cảm giác nóng bức trên gương mặt lập tức giảm đi không ít!

Diệp Trùng không khỏi mở 2 mắt ra!

Trước mặt, 1 cánh tay nhỏ bé trắng nõn chính đang cầm một cái vòng cổ do cỏ tươi bện lại, giúp Diệp Trùng chống chọi tia nắng chói chang của mặt trời.

Cặp mắt to ngấn ngấn nước của đứa bé gái chớp chớp, trong mắt Diệp Trùng lúc này xinh xắn vô cùng. Giọng bé gái non nớt nói: “Đại ca ca, như vậy sẽ không bị phơi nắng! Hi hi. Niếp Niếp thông minh chưa!”

Diệp Trùng không khỏi khe khẽ cười, nụ cười này không ngờ lại động đến vết thương, Diệp Trùng lập tức há miệng, khổ sở hít thở.

- Hi hi! Thấy vẻ mặt đau khổ của Diệp Trùng, làm cho tiểu Niếp Niếp bật cười. Tiếng cười của Niếp Niếp êm tai giống như chuông bạc, trong tai Diệp Trùng càng dễ nghe hơn nhiều giọng nói của Phượng Túc. Sau khi cười xong, tiểu Niếp Niếp nhũn đôi mày mỏng, gương mặt khổ sở, đồng tình nói: “Đại ca thật đáng thương! Nhất định là bị chó cắn rồi! Niếp Niếp sợ chó nhất đó! Chó thật hung dữ! Lần trước đã cắn hư cái váy của Niếp Niếp! Đại ca ca, quần áo của anh cũng là bị chó cắn hư sao?”

- Ủ!

- Hì hì, Niếp Niếp lần này chính là lén chạy ra ngoài đó, ông nội và Hắc tử ca ca đã lâu không cho Niếp Niếp ra ngoài chơi, Niếp Niếp mỗi ngày ở trong nhà chán chết luôn! Đại ca ca, sau này Niếp Niếp tìm anh chơi được không?

- Ủ!

- Ah, đại ca ca đồng ý rồi...

.....

Ba người lắc lắc lư lư đi ở bờ sông, thỉnh thoảng phát ra tràng cười đầy âm dăng. Gã lùn thô tục bên trái, mặt dài trông xấu xí vô cùng, giống như quả bí đỏ khô quắt, vằn thành một đồng. Gã lùn đột nhiên trước mắt sáng rõ: “A, hai người các người mau nhìn!”

Hai người còn lại, 1 người bình thường vô cùng, người còn lại mặt mũi hung tợn, râu mép như gốc rạ, nhưng con người 2 người liên tục xoay tít, vừa nhìn thì biết là người lanh lợi!

Theo ngón tay của gã lùn, 2 người nhìn tới, gã khỏe mạnh đầy râu lập tức cười nói: “Lão Bì, đó có gì đẹp đâu, chẳng qua là một bé gái và một tên ăn mày? Có cái gì mà kinh ngạc chứ!”

Gã đàn ông dáng vẻ bình thường tuy rằng không nói gì, nhưng vẻ mặt lại cũng có ý này.

Lão Bì không nhìn vẻ mặt của gã dáng vẻ bình thường, hừ lạnh nói: “Không hiểu hàng, Lão Mãnh, người xem Lão Bình người ta, không giống đơn bào như người nào đó. Người cẩn thận nhìn đứa nhóc đó đi!”

Lão Bình và Lão Mãnh cùng nhìn về phía Niếp Niếp, Lão Mãnh nhỏ giọng lầm bầm: “Đây không phải là đứa nhóc sao? Có gì đáng nhìn đâu, chẳng lẽ Lão Bì bây giờ lại nghiện con nít sao?”

Lão Bình nhẹ nhàng nói: “Nhỏ tiếng chút, lời này làm sao có thể ở trước mặt người khác nói chứ?” Vẻ mặt lại vô cùng tán đồng. Lão Mãnh ở bên cạnh cười trộm mãi không thôi!

Khóe mắt Lão Bì co giật, nếp nhăn trên mặt co giật như sóng nước, nhưng lại giả như không nghe thấy, nói: “Các người nhìn những thứ đứa bé đó đeo kia, thứ đeo trên cổ đó!”

Không đợi 2 người có phản ứng, nói thẳng ra luôn: “Hừ, kẻ không có mắt đúng là không có mắt, thứ mang trên đầu đứa trẻ đó là cái chụp bên trong của phần chân quang giáp, ừ, màu xanh lá nhạt, chắc không phải là xương Lục thú thì cũng là xương đầu của Lịch Chủy Diệu, hắc hắc, các người biết thứ đó giá nhiều tiền không?”

Lão Bình và Lão Mãnh nghe ra ý tứ trong lời của Lão Bì, 4 con mắt lập tức mở to nhìn chăm chăm vào Lão Bì, đồng thanh hỏi: “Đáng bao nhiêu?”

- Hì hì! Thấy dáng vẻ 2 người, vẻ mặt Lão Bì đặc ý nói không ra lời: “Không biết phải không, cho các người biết, thứ này không phải là thứ hàng rẻ bèo thông thường, hắc hắc, vừa nhìn là biết là do làm bằng tay, chế tác này, chỉ e cả hành tinh Harrison cũng không có mấy ai có thể làm ra!”

- Đừng khoe khoang nữa, người cứ nói nó rất cuộc đáng bao tiền! Lão Mãnh vẻ mặt xem thường, Lão Bình đứng bên cạnh phụ họa.

- Ủ, ít nhất đáng giá 100 ngàn! Phải nói ra giá tiền cụ thể, Lão Bì ngược lại có chút không muốn!

Ánh mắt nghi hoặc của Lão Bình làm Lão Bì không tự nhiên, Lão Bì khó chịu, mặt đỏ bừng nói: “Số tiền cụ thể ta cũng không rõ, dù sao cũng sẽ không thấp hơn con số này!”

- Thật hay giá đó? Lão Mãnh mau miệng có vẻ không tin: “Chỉ cái thứ hư hỏng đó mà đáng giá 100 ngàn? Ha, cũng thật là khoác lác đó nha, 100 ngàn có thể mua 100 ngàn cái mũ rách nát đó!”

Ngược lại Lão Bình vẻ mặt trầm tư, không nói lời nào.

Lão Bì càng đỏ bừng mặt, nói: “Người hiểu cái gì, ta cho người biết, cái mũ? Hừ, ai có tiền mà lấy cái đó làm mũ, vậy hẳn chính là con bò! Thứ đáng tiền hơn là miếng đệm treo trên cổ đứa trẻ đó đó, ta dám khẳng định thứ này tuyệt đối càng đáng tiền hơn! So với cái chụp bên trong đó càng đáng giá hơn!”

- Xì, người khoác lác rồi! Lão Mãnh khinh thường nói.

- Người...

Lão Bình vội vàng nhảy ra hòa giải: “Ài, thứ này vẫn chưa tới được tay, các người tranh cãi cái gì! Chỉ cần chúng ta lấy được cái này, muốn biết nó đáng tiền hay không, không phải là đơn giản sao? Trước tiên lấy được 2 thứ đó hãy nói, một đứa trẻ này có thể tồn của chúng ta bao sức chứ, tên ăn mày đó cũng sắp chết rồi, Lão Mạnh, người đi lấy 2 thứ của con bé đó mang qua đây, sau đó chúng ta tới thẳng chỗ Hoàng Tam định giá! Nói không chừng có thể phát tài đó!”

Lão Mạnh hưng phấn nhếch mép, đồng ý, đi về phía tiểu Niếp Niếp.

Diệp Trùng nằm trên mặt đất, đối với âm thanh trên mặt đất truyền lại càng thêm miễn cảm, bước chân trầm trọng càng lúc càng rõ ràng làm cho trong đầu Diệp Trùng lập tức phác họa ra đối phương là tráng hán có thể hình to lớn đáng đi về phía bên này. Diệp Trùng bỗng mở mắt, tiểu Niếp Niếp vẫn chuyên tâm dùng vòng cổ đan trên tay quạt gió giúp Diệp Trùng. Mắt Diệp Trùng bị vòng cổ chắn lại, không cách nào nhìn rõ tướng mạo của đối phương, nhưng có thể thấy rõ chân đối phương!

Diệp Trùng cẩn thận giới bị! Tuy rằng không biết tại sao, Diệp Trùng lại tuyệt đối không muốn đứa trẻ giúp mình đan vòng cổ trước mặt này xảy ra bất cứ bất trắc gì! Nói không ra lý do, nhưng niềm tin này lại vô cùng kiên định! Đáng tiếc Mục và Thương không ở đây, nếu không vẫn có thể cùng 2 người họ nghiên cứu!

Bước chân càng lúc càng gần. Tiểu Niếp Niếp vẫn không phát hiện ra, là tới tìm người thân của hắn ư? Diệp Trùng cảm giác mình đã hồi phục được vài phần thể lực, liền chuẩn bị ứng biến!

Lão Mạnh sắp đi tới sau lưng tiểu Niếp Niếp, tiểu Niếp Niếp mới phát hiện ra, ngơ ngàng quay đầu lại, trong miệng còn hỏi: “Đại ca ca, đây là bạn của anh sao? Là tới giúp anh à?”

Trong lòng Diệp Trùng lập tức nhảy mạnh, tiểu Niếp Niếp không quen biết! Người này là ai? Tới đây làm gì?

Lão Mạnh cười hì hì đi về phía tiểu Niếp Niếp. Vốn hắn tướng mạo hung ác, nụ cười này càng dọa người hơn. Tiểu Niếp Niếp nào đã gặp qua nụ cười đáng sợ như vậy, lập tức bị dọa đến nổi núp ra sau lưng Diệp Trùng, chỉ dám len lén ở sau lưng Diệp Trùng thò cái đầu nhỏ ra, liếc nhìn 1 cái, lập tức rút trở lại, lại bị dọa đến run bần bật.

- Đại ca ca, Niếp Niếp sợ, người râu ria thật đáng sợ! Hắn là người xấu! Niếp Niếp ở sau lưng Diệp Trùng khẽ lay nhẹ Diệp Trùng, hơi có chút nghẹn ngào, giọng nói đầy bất lực!

Lão Mạnh cười toe toét: “Tiểu muội muội, đưa cái mũ xanh trên đầu em cho ta được không, ừ, cái thứ màu đỏ trên cổ đó của em nữa...” Lão Mạnh gãi gãi đầu, một mình đứng ở một bên nhỏ giọng lầm bầm nói: “À, cái đó gọi là cái gì nhỉ, Lão Bì rõ ràng vừa rồi có nói, ta thế nào lại quên nhỉ? Ài, thật là mất mặt mà!”

Tiếng cười khì khì của Niếp Niếp vang lên, nỗi sợ vừa rồi trong thoáng chốc bị quẳng ra ngoài 9 tầng mây, làm mặt quỷ với Lão Mạnh, lè lưỡi: “Ông râu xồm ngu ngốc!”

Trong lòng Diệp Trùng lại đột nhiên bình tĩnh, thì ra đối phương là vì cái này mà tới, lập tức thầm chửi mình quá ngốc, mình thế nào lại quên bống cái này đi? Chẳng lẽ sau khi bị thương, mình ngay cả khả năng suy nghĩ cũng giảm xuống?

Mục từng nói, khi mà giá trị của đồ vật vượt quá thực lực của người cầm giữ, cực dễ dẫn tới sự nhòm ngó của người khác! Xem ra quả nhiên không sai!

Lão Mạnh nhìn đáng vẻ sắp chết đến nơi của tên ăn mày trên mặt đất này, đối với mình cũng không có uy hiếp gì, không khỏi thầm chửi mình ngốc, ở chỗ này làm gì, trực tiếp cướp là được rồi, vậy không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Lão Mạnh thu nụ cười lại, mạnh chân bước về phía đứa trẻ!

Niếp Niếp thông minh cũng ý thức được nguy hiểm, một mực tránh sau lưng Diệp Trùng, thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy!

Lão Mạnh đi tới trước người tên ăn mày này, thò tay bắt lấy đứa trẻ tránh sau lưng tên ăn mày.

Chính ngay lúc này, Diệp Trùng vẫn luôn nằm trên mặt đất giống như một đồng bùn nhão cử động!

118. Chương 118: Được Cứu

Ánh mắt lạnh băng làm hán không khỏi run rẩy trong lòng.

Kỹ xảo cận chiến Diệp Trùng học được khi ở Hắc giác tuy rằng thô thiển, nhưng có không ít là một chiêu chế địch, đột nhiên tấn công khu tập trung đầu cuối thần kinh của con người, từ đó làm hán mất đi sức không chế đối với thân thể, ở trong Hắc giác, đây chẳng qua chỉ là kỹ xảo thô thiển nhất, nghe nói Hắc giác còn có rất nhiều kỹ xảo cận chiến thần kỳ, làm người ta không thể tưởng tượng được!

Diệp Trùng vừa rồi trong tình huống đối phương không có chút cảnh giác gì, đột nhiên ra tay, 1 chiêu chế địch!

Trong lòng Diệp Trùng không khỏi cười khổ không thôi, động tác đơn giản vừa rồi, thể lực mà Diệp Trùng không dễ dàng tích lũy được bị tiêu hao hơn 1 nửa, hô hấp lập tức trở nên dồn dập.

Nếu như lúc bình thường, loại người này, Diệp Trùng căn bản sẽ không lưu lại bất cứ ai sống sót, một kích vừa rồi, trắng hán xem ra khá uy mãnh trước mặt này tuyệt đối là tiêu tòng! Chỉ đáng tiếc, mình bây giờ căn bản là không có sức giết chết tên này!

Loại phương pháp này tuy rằng tiết kiệm sức, hiệu quả, nhưng lại có hiệu lực trong thời gian nhất định, chỉ cần qua 1 khoảng thời gian, không hề quá lâu, kẻ địch sẽ khôi phục điều khiển đối với thân thể, hơn nữa không có chút tổn thương nào. Tới lúc đó, xui xẻo chính là bản thân!

Hiện giờ chỉ hy vọng trước khi đối phương khôi phục mình có thể khôi phục 1 ít thể lực, giết chết đối phương, để tuyệt hậu hoạn!

Nghĩ tới đây, sát khí trong mắt Diệp Trùng lộ ra rõ ràng!

Ánh mắt của Diệp Trùng vừa may bị Lão Mãnh trên người Diệp Trùng nhìn thấy. Khiếp sợ kinh hoàng, hán không khỏi mở miệng hét rống lên: “Ai da, tại sao ta không thể động đậy được? Mẹ ơi! Lão Bình, Lão Bì, mau tới cứu ta! Mẹ nó, ta bị ám toán rồi! Mau tới đây!...” Giọng nói ồm ồm của Lão Mãnh bây giờ lại thể thâm vô cùng.

Diệp Trùng lại kinh hoảng, đối phương còn có đồng bọn? Lập tức không lo tiết kiệm thể lực nữa, đẩy trắng hán đang đè trên người mình này sang bên cạnh, áy chà, tên này cũng thật là nặng a! Diệp Trùng tứ chi vô lực, gắng gượng đứng dậy. Nếu như đối phương vẫn còn đồng bọn, vậy mình nằm trên mặt đất là thua chắc rồi. Liếc nhìn Niếp Niếp bị dọa đến run lẩy bẩy, bịt kín 2 mắt quý ngồi xổm trên mặt đất, trong lòng Diệp Trùng thoáng qua một tia cảm giác ấm áp!

Mình cố hết sức là được rồi. Diệp Trùng thầm nói với mình như vậy. Nhưng tình hình trước mắt không lạc quan chút nào!

Tuy rằng tới nghịch cảnh thế này, biết rõ tỉ lệ thắng của mình cực nhỏ, Diệp Trùng vẫn không hề có ý than trời trách đất!

Nếu như muốn giết mình, vậy phải trả một cái giá không nhỏ! Một tia tàn nhẫn thoáng qua trong đôi mắt âm trầm của Diệp Trùng, điều này làm cho Lão Mãnh vẫn luôn chú ý tới Diệp Trùng giật bắn cả mình, không khỏi cuống quýt: “Lão Bình, Lão Bì, các người cẩn thận, tên này không thường đâu!”

Lão Bình, Lão Bì sắc mặt ngưng trọng từ từ tới gần Diệp Trùng.

Lão Mãnh đột nhiên ngã xuống làm 2 người ngẩn ngơ, mãi đến khi Lão Mãnh kêu cứu, 2 người mới phản ứng lại, biết là Lão Mãnh bị ám toán!

Nhưng nhìn thấy tên ăn mày lão đạo đứng dậy, giống như một trận gió cũng có thể thổi ngã, 2 người mới yên tâm. Nhưng sau khi nghe Lão Mãnh nhắc nhở, 2 người vẫn lộ ra dáng vẻ ngưng trọng, 2 người biết, đừng thấy Lão Mãnh dáng vẻ thô lỗ, trong lòng hán lại vô cùng tỉ mỉ.

Đến khi thấy tên ăn mày này trong hoàn cảnh nguy khốn mà sắc mặt vẫn như thường, không có chút hoảng sợ nào, 2 người mới phát hiện ra người trước mặt không tầm thường.

Lão Bình sắc mặt hòa hoãn, từ từ mở miệng nói: “Anh bạn, đây đều là hiểu lầm, người bạn này của chúng ta thấy tiểu cô nương vô cùng dễ thương, nhất thời nổi hứng, muốn đùa giỡn cùng với cô bé...” Còn Lão Bì lại lẳng lặng lén ra sau Diệp Trùng, lén lút tới gần Diệp Trùng. Ba người lẫn lộn ở Quỷ hình khuyên nhiều năm, phối hợp rất ăn ý. Lão Bình ý đồ dùng lời nói xoa dịu đối phương, sau đó Lão Bì đánh lén. Một chiêu này lần nào cũng được, cho dù đối phương không trúng chiêu, nhưng đại đa số đều nghe hết lời của mình.

Bọn hắn không ngờ là, lần này bọn hắn gặp phải một kẻ trước giờ luôn phản đối khi chiến đấu mà nói nhảm như Diệp Trùng!

Diệp Trùng căn bản không nghe hắn nói hết, đột nhiên xoay người đá Lão Bì đáng ở gần mình nhất, cái này lại làm cho Lão Bì bị dọa nhảy dựng lên. Vừa vào là đánh ngay thế này thật là ít thấy! Chẳng qua thấy 1 cước này của đối phương có sức không lực, Lão Bì lập tức yên tâm hơn!

Lão Bình vừa thấy tình hình này, cũng ngừng phí lời đánh lén sau lưng Diệp Trùng, nhắc chân muốn đạp.

Lão Bì thấy một cước này đối phương mềm yếu vô lực, liền cười hì hì, cũng không ngăn cản, tránh người muốn tới gần Diệp Trùng.

Bỗng, một cước vốn yếu ớt vô lực này của Diệp Trùng lại đột nhiên bắn ra, giống 1 con rắn độc đột nhiên ngẩng đầu thè cái lưỡi đỏ hồng, khí thế lăng lệ! Mục tiêu bất ngờ là cổ họng của hắn, một cước này nếu như trúng đích, chỉ e cổ họng vỡ nát, mạng nhỏ của bản thân xong luôn! Lão Bì kinh hoảng, không kịp né tránh, chỉ có thể 2 tay giao nhau, che chắn trước mặt, phần mặt và cổ họng được bảo vệ dưới 2 tay!

Bộp, chân Diệp Trùng đạp trúng 2 tay Lão Bì, ngay lúc Lão Bì kinh ngạc sức mạnh một cước này so với khí thế, độ lớn trong dự liệu nhẹ hơn nhiều, Diệp Trùng lại đột nhiên phát lực, Lão Bì cảm thấy 2 tay nặng nề, rồi ép tới gần phần mặt vài phần, không khỏi hoảng kinh, tổn hết sức lực toàn thân đẩy 2 tay! Trong lúc khẩn cấp, sức mạnh Lão Bì phát huy ra cũng rất khá! Lão Bì chỉ cảm thấy tay nhẹ hẫng, không khỏi thở phào!

Diệp Trùng mượn lực đẩy toàn thân của Lão Bì, giống như mũi tên rời cung bắn về phía Lão Bình!

Lão Bình đã đạp một cước ra, căn bản không kịp có bất cứ phản ứng nào! Chỉ thấy 2 tay Diệp Trùng đánh lên chân phải đang đạp ra của Lão Bình, rồi thuận thế chui vào lòng của Lão Bình, Diệp Trùng giống như một con rắn độc men theo chân phải Lão Bình nhanh chóng bò lên, đột nhiên bắn mạnh thân trên!

Chân phải Lão Bình đột nhiên chịu lực, thân thể mất đi cân bằng, làm gì còn có thể chống đỡ gì được!

Diệp Trùng nhắm mắt, cảm giác đau đớn từ đỉnh đầu truyền tới, không khỏi khó chịu kêu một tiếng!

Một tiếng vỡ vụn của xương cốt giòn rụm vang lên! Lão Bình ngửa mặt, ngẩn ngơ ngã ra đất, cả hồi lâu cũng không thấy đứng lên.

Khoảnh khắc vừa rồi, đầu của Diệp Trùng chuẩn xác tông trúng cảm của Lão Bình, cú va chạm này lực va chạm rất lớn, lúc đó làm cho xương cảm của Lão Bình vỡ nát ra, cảm vốn là nơi vô cùng mẫn cảm của thân thể con người, bị thương mạnh như vậy, Lão Bình lập tức hôn mê!

Diệp Trùng và Lão Bình cuộn thành 1 đống, một loạt tính toán vừa rồi, đã tiêu hao toàn bộ lực khí toàn thân của hắn, hắn hiện giờ ngay cả sức cử động một ngón tay cũng không có, với lại vừa rồi dùng đầu tông trúng cảm của đối phương, bây giờ đầu của hắn cũng cực kỳ choáng váng!

Trước mặt toàn là sao, cảnh tượng trước mặt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ!

Trong lúc mơ hồ, nhìn thấy người còn lại cuối cùng rụt rè tới gần mình, mà ở sau lưng hắn, hình như có 1 điểm đen không ngừng phóng lớn!

Điểm đen này là cái gì?

Tất cả trước mắt Diệp Trùng càng lúc càng mơ hồ, âm thanh mọi thứ xung quanh giống như thủy triều càng lúc càng cách xa mình.

Niếp Niếp, ta cố hết sức rồi!

Đây là suy nghĩ cuối cùng của Diệp Trùng, sau đó trước mắt lập tức là một mảng tối đen, bất tỉnh nhân sự!

Diệp Trùng mở bừng mắt, thứ chui vào mắt là hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ. “Mục, Thương, các người ở đâu?” Khoảnh khắc đầu tiên, Diệp Trùng liền liên hệ với Mục Thương, muốn biết rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nhưng Mục Thương bình thường hề hỉ là có trả lời lúc này đây lại không có chút tiếng động nào, Diệp Trùng lúc này mới nhớ việc Thương lần trước đã tiêu hao toàn bộ năng lượng.

Còn có chiến đấu sau đó, Diệp Trùng một lúc sau hoàn toàn nhớ lại hết, không biết Niếp Niếp thế nào rồi, nhưng chắc là được cứu rồi, nếu không mình chỉ e đã sớm chết rồi, hán không cho rằng 3 tên đó sẽ bỏ qua cho mình 1 mạng!

Cẩn thận kiểm tra thân thể một lát, hoạt động tay chân, đã hồi phục như bình thường rồi, vết thương trên người đã hoàn toàn khỏi rồi, loại cảm giác tràn đầy sức mạnh đã lâu không có này làm Diệp Trùng vô cùng vừa ý, bây giờ nếu như 3 tên đó ở trước mặt Diệp Trùng, Diệp Trùng có thể tin chắc rằng mình tuyệt đối có thể trong vòng 5 giây giết chết 3 người đó!

Cẩn thận kiểm tra đồ đạc trên người, ừ, cái đồ trang sức trên cổ vẫn còn, thông qua cái này có thể gọi Mục Thương ra! Đây là thứ quan trọng nhất của Diệp Trùng! Ừ, công tác không gian của Ngự đeo trên ngón tay cũng còn, tiếp theo là túi ở eo, mỗi thứ đều còn, không có mất bất cứ thứ gì! Truy thủ ở eo cũng còn, điều này làm Diệp Trùng hơi cảm thấy an tâm.

Diệp Trùng lúc này mới bắt đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh!

Mình đang ở trên 1 cái giường, cái giường vô cùng mềm mại. Căn phòng này vô cùng nhỏ hẹp, so với căn phòng mà lúc trước Diệp Trùng ở, có thể chứa được quang giáp mà nói, thật sự là nhỏ tới đáng thương. Trên tường màu xanh nhạt có treo rất nhiều đồ trang sức nhỏ, làm cả căn phòng sinh động lên rất nhiều. Ở trong 1 góc có đặt một cái máy lọc nước xinh xắn, ở một góc khác lại chất rất nhiều tác phẩm dệt với đủ loại hình dạng động vật. Cái này dùng làm gì vậy? Diệp Trùng vô cùng nghi hoặc, làm bia ngắm ư? Với lại có rất nhiều loại động vật hình dạng không hề có thật, có một số nơi quá khoa trương, khác rất xa so với hình dạng thật sự!

Những thứ cổ quái! Diệp Trùng trầm nghĩ!

Chính ngay lúc này, Diệp Trùng nghe thấy có 2 loại bước chân đang đi về phía bên này, Diệp Trùng ngẩng cảnh giác, lập tức xuống giường, để bản thân ở vào trạng thái có thể phản kích bất cứ lúc nào!

Bình, cửa bị đẩy ra!

Thì ra là Niếp Niếp! Khi cánh cửa lộ ra một khe nhỏ, Diệp Trùng tinh mắt nhìn rõ người sau cửa là ai!

Niếp Niếp vừa vào phòng, nhìn thấy Diệp Trùng đứng ở chính giữa phòng, lập tức hoan hô lên: “Đại ca ca, anh tỉnh rồi! Quá tốt, quá tốt rồi!” Lời nói và biểu hiện tràn đầy sự vui sướng!

Nhưng ánh mắt của Diệp Trùng lại ở đại hán mặt đen ở sau lưng Niếp Niếp! Đại hán này khoảng 30 tuổi, làn da cực đen, cổ trần nửa thân trên, cơ bắp cuộn cuộn xem ra vô cùng dọa người! Ngược lại, gương mặt tươi cười lại xem ra vô cùng thành thực, hán vẫn luôn cẩn thận theo sau Niếp Niếp, sợ tiểu Niếp Niếp té ngã.

Vừa nhìn thể hình của đối phương, Diệp Trùng liền phán đoán sức mạnh của đối phương nhất định là không nhỏ!

Đại hán da đen thấy Diệp Trùng chú ý hán, khóe miệng cười thân thiện với Diệp Trùng, hàm răng chính tề trắng sáng chói mắt!

Tiểu Niếp Niếp cực kỳ thông minh, thấy tình thế liền vội vàng nắm lấy mép quần của Diệp Trùng nũng nịu nói: “Đại ca ca, đây chính là Hắc tử ca ca của em, anh ấy thương Niếp Niếp nhất đó, hôm đó cũng may Hắc tử ca ca ra ngoài tìm Niếp Niếp, nếu không em và đại ca ca chắc sẽ bị người ta ăn hiếp rồi!”

Dưới sự tường thuật loạn xạ ngẫu của tiểu Niếp Niếp, Diệp Trùng cuối cùng cũng rõ ràng việc xảy ra sau đó ngày hôm đó. Chấm đen càng lúc càng to sau lưng tên cuối cùng mà Diệp Trùng nhìn thấy chính là quang giáp của Hắc tử này, là hán lúc quan trọng nhất cứu mình 1 mạng.

Diệp Trùng cảm tạ nói: “Cám ơn anh đã cứu ta.”

Hắc tử chất phác nói: “À, phải làm thôi, phải làm thôi, người phải nói cảm ơn phải là ta mới đúng, nếu không phải có anh, chỉ e Niếp Niếp...” Lời tiếp theo Hắc tử không dám nói, rõ ràng đối với loại tình huống này cực kỳ sợ hãi!

119. Chương 119: Hỏi Thăm

Diệp Trùng an tâm ở lại, 2 việc này hiện đều là việc quan trọng nhất của mình, toàn bộ đều quay quanh căn bệnh quái lạ trên người Diệp Trùng này, không còn gì phải nghi ngờ, hỏi thăm danh y hoặc là tìm kiếm cửa đột phá từ phương diện thuật thừa sư đều là việc cần hao tổn rất nhiều thời gian!

Năng lượng của Mục Thương đã sớm được bổ sung hoàn toàn, nhớ lại hôm đó, sau khi bổ sung năng lượng xong, hình dáng của Thương bị mình mắng đến nỗi không ngẩng đầu lên nỗi quả thật làm người ta buồn cười. Ài, tên Thương làm người ta đau đầu này!

Một nhà Niếp Niếp chỉ có 3 người, ông nội Niếp Niếp, Hắc tử, và còn Niếp Niếp! Ông nội Niếp Niếp, Diệp Trùng cực kỳ ít gặp, nhưng tinh thần của ông lão lại cực tốt, chỉ là xem ra có hơi kiêu ngạo. Hắc tử lại là người khá là chất phác, thành thật.

Diệp Trùng hiện đang cẩn thận chỉnh lý tất cả tin tức lấy được do Thương tra hỏi vị Âm tiên sinh xui xẻo đó.

Thuật thừa sư quả nhiên thần bí, từ những tin tức này, thường xen lẫn rất nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp được lưu truyền từ thời cổ, nếu như là người bình thường, cho dù có được những tin tức này cũng chưa chắc có thể thật sự trở thành một vị thuật thừa sư. Chẳng qua, trong kho tư liệu của bản thân Thương có một lượng tin tức khổng lồ, có thể giải thích được rất nhiều chỗ, đối với những chỗ không thể giải thích, Thương tự nhiên phải lấy từ miệng của vị Âm tiên sinh đó.

Vị Âm tiên sinh đó cũng xui xẻo vô cùng, thuật thừa sư vốn lấy việc tu dưỡng tinh thần làm căn bản, lần này Thương vì sự chính xác của tin tức lấy được từ miệng ông ta, đã tạo ra thương hại cực lớn cho ông ta về mặt tinh thần, thực lực của ông ta giảm sút tuyệt đối là có thể dự đoán được.

Diệp Trùng tuyệt không phải là chuyên gia về tâm lý học, tinh thần, không hề biết tí gì về phương diện này, người duy nhất có quyền phát ngôn cũng chỉ có Thương, ngay cả Mục ở phương diện này cũng hữu tâm vô lực.

Theo phương pháp ở trên, Diệp Trùng bắt đầu luyện thuật thừa sư.

Tư liệu vĩnh viễn không cách nào thay thế kinh nghiệm, tình huống mà Thương và Diệp Trùng hiện đang đối mặt chính là như vậy, cho dù có đủ thông tin, nhưng Diệp Trùng học lại không cách nào thoát được số phận làm vật thí nghiệm. May mà Diệp Trùng cũng không hề để ý tới điều này.

Cơ sở của thuật thừa sư là minh tức, nghĩa là hô hấp và minh tưởng, cũng chính là việc mà Diệp Trùng hiện đang làm. Làm cho hô hấp của mình trở nên kéo dài mà lại có tiết tấu, mà trong đầu lại phải duy trì trạng thái không nghĩ gì cả. Thuật ngữ chuyên nghiệp gọi là Vô, hoặc giả cũng có thể gọi là Không minh.

Đối với hô hấp, điều này đối với Diệp Trùng mà nói, nhẹ nhàng mà dễ dàng vô cùng, cách hô hấp tự Diệp Trùng mày mò ra làm hẳn không phí chút sức nào đã đạt được yêu cầu.

Nhưng, đối với trạng thái Không minh, cái này lại làm cho Diệp Trùng cực kỳ đau đầu, hẳn không ngờ trong đầu không nghĩ gì cả lại khó khăn như vậy. Cũng may tính tình Diệp Trùng kiên quyết, chưa từng bỏ cuộc nửa chừng, mãi tới ngày thứ 10, Diệp Trùng mới bắt đầu có thể từ từ tiến vào trạng thái đó.

Theo như tư liệu cho biết, người có tư chất hơn người thì ngay trong lần đầu tiên liền có thể bước vào trạng thái Không minh. Cho dù tư chất kém một tí, cũng có thể ngày thứ 2, ngày thứ 3 bước vào trạng thái, còn vượt quá 3 ngày mà không cách nào bước vào trạng thái Không minh, vậy căn bản là không thể nào trở thành nhân tuyển của thuật thừa sư.

Chẳng qua Diệp Trùng không hề để ý, có thể hay không trở thành thuật thừa sư đối với hẳn chẳng có tí quan hệ gì, kỳ vọng duy nhất của hẳn là trong các thủ đoạn của thuật thừa sư có thể có 1, 2 loại làm giảm bớt đau đớn của căn bệnh quái lạ của mình. Đây mới là ý định ban đầu hẳn luyện tập.

Thuật thừa sư là dựa vào tôi luyện tinh thần thuần túy để khai phá tiềm năng của con người, mà từ trong miệng của vị thuật thừa sư xui xẻo đó, còn lấy được tin tức gián lược về một chức nghiệp khác có quan hệ vô cùng mật thiết với thuật thừa sư - thuật thừa sĩ. Thuật thừa sĩ cũng giống như vậy, phải thực hiện tôi luyện tinh thần, nhưng điểm bất đồng với thuật thừa sư là, thuật thừa sĩ đồng thời vẫn phải tiến hành tôi luyện thân thể.

Với lại, từ miệng ông ta còn biết được, thuật thừa sĩ mới là lực lượng trung kiên của Quỹ hình khuyên, bọn họ phụ trách sự an toàn của tông sở. Mỗi một thuật thừa sĩ, không ai không phải là một sư sĩ cực kỳ xuất sắc, có quang giáp đặc chế cho riêng mình.

Sư sĩ có tinh thần dị năng, điều khiển quang giáp thế nào mà có thể lợi dụng loại dị năng này? Diệp Trùng vô cùng tò mò cách thức bọn họ chiến đấu.

Nghĩ chắc Phương Túc cũng là một vị thuật thừa sĩ, quả đáng Diệp Trùng ăn từ tay nài ta thực sự là vẫn còn như mới! Đối với sự mạnh mẽ của thuật thừa sĩ, hẳn đã có được sự thể hội sâu sắc.

Sự tiến bộ của Diệp Trùng đối với mình tưởng vô cùng chậm chạp, hiệu quả cũng vô cùng yếu ớt. Theo tốc độ này, muốn tới mức có thể thi triển mấy kỹ xảo cao cấp được ghi trong tư liệu đó, không biết phải tới ngày nào tháng nào. Nhưng Diệp Trùng cũng không gấp, hẳn cho rằng, gấp gáp cũng không thể có chút tác dụng thúc đẩy nào đối với sự việc, vậy thì gấp làm gì? Cách thức suy nghĩ của Mục điển hình này ảnh hưởng cực kỳ rõ ràng tới Diệp Trùng.

Thời gian Diệp Trùng mình tưởng phần lớn là buổi tối, ban ngày Hắc tử sẽ dẫn hắn đi thăm hỏi những bác sĩ nổi tiếng xung quanh. Hắc tử vô cùng quan tâm việc này của Diệp Trùng. Ông nội của Niếp Niếp mỗi ngày đều rất bận rộn, không thấy bóng dáng. Hắc tử cũng chỉ có thể đi cùng với Diệp tử nửa ngày, nửa ngày còn lại vẫn phải cùng ông nội của Niếp Niếp kiếm sống. Chẳng qua Diệp Trùng tới tận bây giờ vẫn không biết họ rốt cuộc là làm nghề gì.

Nghe thấy tiếng bước chân một nặng một nhẹ, Diệp Trùng biết 2 người Niếp Niếp và Hắc tử tới rồi.

Chỉnh lại quần áo, bộ y phục ban đầu đó của Diệp Trùng đã sớm bị hắc đốt rồi, bộ đồ hiện ở trên người vẫn là của Hắc tử. Thân hình Hắc tử to lớn vạm vỡ, cho nên quần áo Diệp Trùng mặc lên rõ ràng rất rộng, nhưng Diệp Trùng cũng không để ý, mang những chỗ dư thừa cuộn lại, chỉ cần không ảnh hưởng đến hành động của mình là được, nhưng hình dáng lại quả thật là chẳng ra gì.

Mấy hôm nay Niếp Niếp vô cùng vui vẻ, bình thường đều là một mình ở nhà, lại không thể ra ngoài. Bây giờ không chỉ có Diệp Trùng bầu bạn, mỗi ngày buổi sáng đều có thể cùng Diệp Trùng, Hắc tử đi ra ngoài, với lại Diệp Trùng nếu như đi ra ngoài đều sẽ dẫn nó theo. Nhưng ông nội của Niếp Niếp lại có chút kỳ quái, lại vô cùng yên tâm với Diệp Trùng.

- Đại ca ca, chuẩn bị tốt chưa? Ta và Hắc tử ca ca đều xong rồi! Mau đi thôi! Vẫn chưa tới, tiểu Niếp Niếp đã kêu gào lên, giọng nói non nớt, vui tươi giống như đọt hơi sương buổi sáng, làm người ta phấn chấn tinh thần.

Diệp Trùng đẩy cửa ra, tiểu Niếp Niếp thấy Diệp Trùng đi ra, hoan hô một tiếng rồi chạy lạch bạch tới. Diệp Trùng thấy vậy vội vàng đi lên đón, sợ nó té ngã, đợi khi cách Diệp Trùng 1 mét, miệng tiểu Niếp Niếp kêu lên một tiếng giòn tan, rồi nhảy lên. Diệp Trùng đón lấy nó giữa không trung, sau đó đặt nài lên vai mình, tiểu Niếp Niếp cười hì hì, cánh tay nhỏ bé trắng nõn nắm chặt cổ áo, tránh để mình té xuống.

Hắc tử cười thân thiện với Diệp Trùng, 2 người liền đi ra ngoài.

- Lần này nơi chúng ta đến là một bác sĩ gọi là Lộ Thái Đặc ở bên rìa khu Huete, ông ta ở khá xa nơi này, ta cũng không rành bên đó lắm, có thể tới gần đó rồi dò hỏi một chút. Hắc tử cũng không thiên về nói chuyện, giới thiệu đơn giản một chút rồi ngậm miệng không nói.

Diệp Trùng “Ừ” một tiếng rồi cũng im lặng. Khi mà 2 người không rành nói chuyện đi chung với nhau, tình hình không nghĩ cũng biết.

Do lần này lộ trình khá xa, 2 người chỉ có thể dùng quang giáp để đi.

Đợi khi Diệp Trùng gọi Ngự ra, ánh mắt Hắc tử sáng lên, khen ngợi: “Quang giáp tốt!”, nhưng sau đó tiếc nuối nói: “Chẳng qua đáng tiếc là vật liệu bình thường!”

Vật liệu bình thường? Trừ quang giáp của Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ, Diệp Trùng tin rằng vật liệu của Ngự tuyệt đối là hàng xịn. Chẳng lẽ vật liệu của quang giáp Hắc tử còn tốt hơn vậy?

Tiểu Niếp Niếp bĩu môi: “Quang giáp của Đại ca ca xấu quá!”

Lập tức, Hắc tử gọi ra quang giáp của mình.

Hình dáng quang giáp của Hắc tử vô cùng bình thường, là quang giáp hình người, nhưng vật liệu của các bộ phận quang giáp, Diệp Trùng lại chưa từng nhìn thấy qua. Tuy rằng cũng là màu đen, nhưng lại không giống vẻ đen bóng kim loại của Hắc giác, quang giáp của Hắc tử lại giống gỗ mà không phải gỗ, ừ, giống một loại vật liệu tổng hợp (plastic), chẳng qua thớ vân trên bề mặt lại giống như là trời sinh như thế, làm Diệp Trùng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Thấy Diệp Trùng nhìn chăm chú quang giáp của mình, Hắc tử không khỏi toét miệng cười chất phác: “Đây là do sư phụ giúp ta làm!” Sư phụ trong lời nói của Hắc tử chính là ông nội của Niếp Niếp.

Diệp Trùng nói: “Đây là vật liệu gì?” Rồi đi tới xem thử, vật liệu này vô cùng cứng rắn, với lại độ bền cũng cực tốt!

Mục cũng ở trong lòng Diệp Trùng nói: “Diệp tử, vật liệu này rất kỳ quái, ta cũng lần đầu nhìn thấy, dường như không phải do con người làm ra. Các loại thuộc tính đều vô cùng xuất sắc! Là vật liệu quang giáp tốt nhất!”

Thời gian Thương đi ra đã đến hạn, đến lượt Mục đi ra.

Hắc tử thấy Diệp Trùng vô cùng có hứng thú với vật liệu quang giáp của mình, liền giới thiệu nói: “Cái này phần lớn là do xương cốt của Cự Hắc Kinh (cá voi đen khổng lồ) chế tạo thành, vô cùng bền chắc!”

Bộ xương của Cự hắc kinh? Dùng xương làm thành quang giáp? Diệp Trùng vẫn là lần đầu nghe thấy.

Diệp Trùng thấy Hắc tử nói xong liền muốn leo lên quang giáp, liền đè nén nghi vấn trong lòng xuống, mang theo tiểu Niếp Niếp chui vào trong buồng lái.

Hai cái quang giáp bay với tốc độ cực cao, chẳng bao lâu liền tới ven rìa của khu Huete.

Sau khi 2 người đáp xuống, thu hồi quang giáp vào không gian thứ nguyên.

Hắc tử nói: “Chỗ này ta chỉ tới có vài lần, cũng không quen thuộc lắm, vị bác sĩ đó ta cũng là lần trước nghe người ta nói loáng thoáng qua, chúng ta cần tìm người để hỏi.”

Diệp Trùng ừ trả lời, gần đây họ đã đi qua rất nhiều nơi, gặp được không ít bác sĩ, nhưng không có một vị nào có thể kiểm tra ra Diệp Trùng có bệnh gì, thậm chí không ít bác sĩ còn cho rằng Diệp Trùng cố ý đùa giỡn với bọn họ, tức đến nổi giữ áo bỏ đi.

Việc hỏi đường cuối cùng rơi lên người tiểu Niếp Niếp, sát thương lực của phụ nữ của tiểu Niếp Niếp cực lớn, rất mau, Diệp Trùng và Hắc tử liền biết được địa chỉ cụ thể của vị bác sĩ này. Sau khi cảm ơn bà cô hảo tâm chỉ giúp đường cho bọn họ này, Diệp Trùng và Hắc tử dẫn theo Niếp Niếp nhanh chóng tìm tới địa chỉ này.

- Là chỗ này sao? Diệp Trùng chỉ một căn nhà nào đó bị vây bởi rất nhiều quang giáp.

Chỉ thấy 5 cái quang giáp vây xung quanh căn nhà này, xem ra tình hình vô cùng khẩn trương.

- Chắc là không sai rồi! Hắc tử có chút lưỡng lự.

- Đường Cổ Thạch, số 53! Tiểu Niếp Niếp đọc từng chữ, từng số một, sau đó kiêu ngạo tuyên bố: “Chính là chỗ này! Chúng ta tìm được rồi!”

Chẳng qua mấy cái quang giáp này vây chỗ này làm cái gì? Diệp Trùng và Hắc tử nhìn nhau!

120. Chương 120: Ra Tay

Loại hình của 5 cái quang giáp, Diệp Trùng đều rất xa lạ, từ khi tới Quỷ hình khuyển, Diệp Trùng phát hiện, phong cách quang giáp trong Quỷ hình khuyển và quang giáp của 5 thiên hà lớn hoàn toàn khác nhau, thậm chí 2 bên khác biệt rất xa, rõ ràng là 2 hệ thống bất đồng.

Hình dáng 5 cái quang giáp khác lạ, nhưng toàn bộ đều là quang giáp mô phỏng hình dáng động vật. Điều này ở nơi khác khá hiếm thấy, tuy rằng ở 5 thiên hà lớn cũng có không ít quang giáp hình thú, nhưng tuyệt đại đa số đều lấy hình người làm chủ, con người tự khoe là vạn vật chi linh, thường cho rằng chỉ có con người mới là chúa tể của thế giới này, kiêu ngạo vì làm con người. Điểm này, thông qua sự yêu thích của con người đối với quang giáp hình người có thể thấy được. Vô luận ở chỗ nào, cho dù là Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ, quang giáp hình người cũng tuyệt đối chiếm vị trí chủ yếu nhất.

Nhưng ở chỗ này, gần như toàn bộ đều là quang giáp hình dáng động vật, sâu, chim, thú, gần như tất cả hình dạng động vật đều có thể nhìn thấy ở đây, rất nhiều con thậm chí Diệp Trùng cũng không biết.

Năm cái quang giáp này, hình sói, nhện, chim, vượn biến dị, sa giông, đây là Diệp Trùng cực lực phân biệt mới miễn cưỡng phân biệt ra được, còn chắc chắn bao nhiêu, Diệp Trùng cũng không dám khẳng định!

Sức chiến đấu của mấy cái quang giáp xa lạ như thế nào, Diệp Trùng cũng không dám khẳng định, nhưng vị trí đứng ngấm ngấm bao vây của 5 cái quang giáp này trong mắt Diệp Trùng lại vô cùng hợp lý, như vậy có thể triệt để phong tỏa cả căn nhà, người ở trong có gắn thêm cánh cũng khó bay.

Diệp Trùng nhẹ nhàng nhắc Niếp Niếp trên vai xuống, sau đó đặt lên vai của Hắc tử bên cạnh. Hắc tử ngạc nhiên nhìn Diệp Trùng, Diệp Trùng thấp giọng nói với Hắc tử: “Các người về trước đi!”

Niếp Niếp trề cái miệng xinh xắn ra, đầu lắc như cái trống lắc tay: “Không trở về, không trở về, em muốn ở cùng đại ca ca!”

Hắc tử mở to mắt: “Người muốn làm gì?”

Diệp Trùng không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn thẳng Hắc tử. Hắc tử không làm chủ được cúi thấp đầu, né tránh ánh mắt đầy hàn ý của Diệp Trùng, hồi lâu không lên tiếng, chân lại không xê dịch nửa bước.

Diệp Trùng bình tĩnh nói: “Tình hình nơi này không ổn, Niếp Niếp ở chỗ này nguy hiểm!”

Một tay Niếp Niếp nắm chặt lấy Hắc tử, cố gắng ngẩng mặt, nũng nà nũng nịu nhưng lại rất nghiêm trang nói: “Sắp đánh nhau phải không? Niếp Niếp không sợ!”

Quả nhiên, Niếp Niếp đối với Hắc tử mà nói, quan trọng hơn bất cứ thứ gì, Hắc tử cúi đầu, dùng mũi chân giẫm nhẹ vài cái trên mặt đất, rồi ngẩng đầu: “Ừ, vậy ta đưa Niếp Niếp về! Người phải tự mình cẩn thận!” Giống như biết Diệp Trùng sắp làm gì vậy.

Diệp Trùng chỉ lạnh nhạt ừ trả lời.

Hắc tử vác tiểu Niếp Niếp giãy nảy không nguyên ý ngồi quang giáp rời đi. Đưa tiễn 2 người xong, trong đầu Diệp Trùng lập tức không có bất cứ cố kỵ gì.

Đột nhiên, một tiếng giống như sư tử gầm rống bỗng từ trong nhà vang lên: “Ta cho các người biết, đừng cho rằng lão tử ta đây dễ ăn hiếp. Con mẹ nó, dám tới chỗ này của lão tử làm loạn, hắc hắc, hôm nay ai tới nói giúp người, lão tử cũng sẽ không nể mặt, thẳng nhóc, ông mày bị người ta hù ma lớn lên đó?”

Giọng nói rất lớn, Diệp Trùng ở xa cũng có thể nghe thấy.

Lập tức, trong nhà trở nên yên lặng, cả 20 phút đã trôi qua, bên trong vẫn không có chút động tĩnh nào. Xem ra tiến triển không tệ a. Năm cái quang giáp vây ở bên ngoài không khỏi thoải mái một chút, 5 người thông qua tần số chung trong quang giáp trò chuyện sôi nổi.

Vẫn không rõ tình huống, Diệp Trùng cũng không dám tự tiện ra tay. Tuy rằng vị bác sĩ này không nhất định có thể trị bệnh cho mình, nhưng cũng đã tới mức này, Diệp Trùng cũng không muốn buông bỏ thứ mà ở trong mắt người khác xem ra có lẽ chỉ là một xác suất cực kỳ nhỏ. Nếu như tình hình vẫn không kết thúc, Diệp Trùng dự tính sẽ ra tay!

Cho dù là sử dụng vũ lực, Diệp Trùng cũng không có chút cố kỵ gì. Diệp Trùng cho rằng, mình và đối phương giống như 2 con mãnh thú, cùng tranh đoạt một con mồi, vậy vấn đề chẳng qua chỉ là thực lực giữa 2 bên mà thôi.

Bình, đột nhiên bên trong nhảy ra 1 cái quang giáp, xông ra ngoài với tốc độ cao. Chẳng qua sư sĩ trong quang giáp có khả năng không nghĩ tới bên ngoài lại bị vây bởi nhiều quang giáp như vậy, suýt nữa thì va chạm với cái quang giáp hình chim vẫn đang trôi nổi trên không. Diệp Trùng vừa nhìn liền nhận ra, kỹ xảo của sư sĩ tên trong quang giáp rõ ràng là vô cùng vụng về, căn bản không kịp đổi hướng, mắt thấy sắp xảy ra va chạm.

Sư sĩ trong 5 cái quang giáp chính là đang vui vẻ nói chuyện, nào nghĩ tới sẽ đột nhiên xảy ra loại tình huống này, nhất thời, tạm thời sinh ra hỗn loạn. Sư sĩ bên trong quang giáp hình chim la lên một tiếng, dưới một loại bản năng tự bảo vệ, hấn gần như vô thức vội di động quang giáp, tránh ra khỏi cái quang giáp không biết tên sắp va vào mình.

Chẳng qua hấn vừa né tránh, cũng tức là rời khỏi vị trí, mắt thấy cái quang giáp này sắp xông ra khỏi vòng vây của 5 người, liền chỉ thấy cái quang giáp hình sói đột nhiên nhảy lên, ngăn cản đường đi của cái quang giáp này. Kỹ thuật của sư sĩ quang giáp này quả thật là quá tệ, liền hoảng loạn, mọi người vội vàng nhân cơ hội này một lần nữa bao vây lấy cái quang giáp suýt nữa xông ra khỏi vòng vây của 5 cái quang giáp này.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ hình dáng của cái quang giáp này. Cái quang giáp này toàn thân màu xanh lá, 4 cái cánh hông giống như 4 cái cánh, so với của quang giáp hình chim thông thường nhỏ hơn khoảng 1 nửa. Năm người lập tức có cảm giác khóc cười không xong, 5 người mình lại suýt bị một quang giáp Thanh điều đột phá vòng vây.

Quang giáp Thanh điều là loại quang giáp mà kẻ mới học mới sử dụng, giống như Hắc điều của 5 thiên hà lớn vậy.

Sắc mặt sư sĩ trong quang giáp hình chim suýt nữa gây ra lỗi lớn đó lúc đỏ lúc trắng, mình lại phạm một sai lầm cấp thấp như vậy, đây quả là một sự sỉ nhục lớn! Xấu hổ thành ra giận, hấn lập tức mở tất cả khoang khoang xạ kích của quang giáp ra, tất cả hỏa lực trong chớp mắt khóa chặt cái quang giáp Thanh điều đáng chết này, hấn phải làm cho tên làm hấn xấu hổ này trả giá! Chỉ cần mình khai hỏa, tên này sẽ ngay cả tro cũng không còn!

Hấn nghiêng răng nghiêng lợi, vừa chuẩn bị khai hỏa, liền nghe được có người hét trên tần số chung! “Chậm đã!” Chính là quang giáp hình sói vừa rồi. Tay của sư sĩ quang giáp hình chim không khỏi thu lại.

- Trước tiên đừng khai hỏa, đợi lão đại tới hãy nói, đừng giết người lão đại cần! Sư sĩ quang giáp hình sói lạnh nhạt nói.

Sư sĩ quang giáp hình sói chắc là đứng đầu 5 cái quang giáp, sư sĩ quang giáp hình chim tuy rằng nghiêng răng nghiêng lợi nhưng vẫn lý trí nghe theo mệnh lệnh của sư sĩ quang giáp hình sói!

Sắc mặt sư sĩ quang giáp hình sói thay đổi: “Lão đại bọn họ ở bên trong, thế nào lại để người chạy ra ngoài? Chẳng lẽ là xảy ra chuyện rồi?”

Bốn người còn lại không khỏi cùng thay đổi sắc mặt.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng động lớn, trong ánh mắt khó tin của mọi người, quang giáp hình sói trong chớp mắt hóa thành vô số mảnh vỡ, bay đầy trời, lại không hề xảy ra bất cứ tiếng nổ nào! Bốn người nhìn thấy một màn làm cả đời bọn họ khó quên! Trong đám mảnh vỡ quang giáp bay đầy trời, 1 cái quang giáp 4 tay, 2 mặt từ từ tới gần mấy người!

- Đại ca! Bốn người đồng thời hét lên một tiếng bi thương! Bọn họ thế nào cũng không cách nào tin rằng, đại ca vừa rồi còn cùng họ nói cười vui vẻ lại trong nháy mắt bị người ta giết trước mặt họ!

Cái quang giáp quái dị này rốt cuộc là ai?

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu họ, trong đầu 4 người họ chỉ còn lại 1 ý nghĩ, chính là xé xác tên này thành vạn đoạn, báo thù cho đại ca! Nhất thời, mắt 4 người đều đổ lệ lên!

Nhưng khi mắt bọn họ quét về phía màn hình, liền triệt để ngây ra! Đối phương rõ ràng đứng trước mặt họ, nhưng trên màn hình lại vẫn trống không như cũ!

Không thể nào! Bốn người khó mà tin được!

Đầu óc sư sĩ quang giáp hình chim lúc này lại tỉnh táo đến không ngờ, hần hét lớn lên: “Đổi sang điều khiển bằng tay!” Rồi dùng tốc độ nhanh nhất chuyển phương thức bắn tự động và bán tự động sang dùng tay. Máy người còn lại được hần nhắc nhở, cũng nhao nhao chuyển phương thức bắn sang bằng tay.

Cuối cùng cũng chuyển sang bằng tay rồi, sư sĩ quang giáp hình chim thầm thở phào, hần tin rằng, với trình độ của mình, cho dù là dùng tay cũng tuyệt đối có thể bắn trúng đối phương! Lúc trước đại ca thường khen hần có tư chất xạ kích rất cao!

Nhất định phải báo thù cho đại ca! Trong lòng hần vô cùng đau khổ! Hần chưa từng cảm thấy trạng thái tốt thế này!

Nhất định có thể được!

Những thứ này chẳng qua chỉ là ý nghĩ thoáng qua trong đầu hần, 2 tay điều khiển đường đi của hỏa lực, mắt lại tìm xung quanh cái quang giáp cổ quái vừa rồi. Nhưng điều ra ngoài ý liệu của hần là cái quang giáp cổ quái đó vừa nãy vẫn ở đó mà giờ lại biến mất tăm, chỉ để lại cái Thanh điều đáng bị dọa ngẩn cả người đó.

- Lão tam, cẩn thận!

- Tam ca, cẩn thận!

Trong lòng sư sĩ quang giáp hình chim nhảy dựng lên, chẳng lẽ...

Bỗng, một trận đau đớn xuất hiện, hần gần như bỗng mất đi ý thức, thế giới mơ hồ trong mắt hần không ngừng xoay chuyển, cái quang giáp cổ quái đó, còn có rất nhiều mảnh vỡ, đều đang xoay chuyển! Trời đất bỗng tối sầm! Cái gì cũng không biết nữa!

Diệp Trùng nhìn một đồng mảnh vỡ lớn dưới chân, không ngờ 5 cái quang giáp này so với tưởng tượng của mình lại không chịu được 1 kích! Với lại đối phương hình như không thể phát hiện ra sự tồn tại của mình! Chẳng lẽ Ngư còn có chức năng chống tìm kiếm?

Vì để không gây ra nổ làm người khác chú ý, thứ Diệp Trùng dùng đều là đao từ trường siêu tần!

Mảnh vỡ quang giáp đầy trên mặt đất, cùng với máu trộn lẫn với nhau, xem ra người ta nhìn thấy mà phát hoảng!

Cái Thanh điều đó hình như bị dọa ngốc luôn rồi. Diệp Trùng nhú mày, cái Thanh điều này chạy từ trong ra, nói không chừng cũng có quan hệ với vị bác sĩ họ Lộ đó, Diệp Trùng điều khiển Ngư dùng một tay để nhắc Thanh Điều này lên. Cái Thanh điều này không có chút phản kháng nào.

Vũ khí trên Thanh điều vô cùng thấp kém, căn bản không thể gây ra chút tổn hại nào cho Ngư. Đây cũng là tại sao Diệp Trùng yên tâm lớn gan nhắc cái quang giáp này lên.

Diệp Trùng cứ như thế điều khiển Ngư, một tay nhắc Thanh điều, đi vào trong nhà của vị bác sĩ họ Lộ này.

Ở một góc không xa, một gã đàn ông tướng mạo bình thường chính mắt nhìn thấy một màn này! Hiện trong lòng hần lúc này vừa hưng phấn vừa khủng bố, lập cà lập cập mở máy liên lạc trên cổ tay, với một giọng nói vô cùng cung kính: “...Ừ, ta chính mắt nhìn thấy, không sai, chính là cái quang giáp 4 tay, 2 mặt đó, ta nhìn thấy rất rõ ràng, tuyệt đối không sai! Giống y chang với hình ảnh cấp trên phát cho chúng ta! Ừ, hần hiện đang ở đường Cổ Thạch, số 753, vừa mới đi vào, không biết là làm cái gì... Ta không nhìn thấy mặt của hần, hần điều khiển quang giáp đi ra... ừ, hần còn giết 5 cái quang giáp, quá khủng bố!... Ừ, thật đó, quá kích thích! Ta đối với tổ chức trung thành cần cần, cảm ơn sự đề bạt của ngài đối với tôi... ừ... vâng! Ta sẽ thủ ở chỗ này!... Vâng, vâng!”

Tất máy liên lạc, gã này nhìn chằm chằm cửa ra của căn nhà này!

121. Chương 121: Bác Sĩ Lộ

Diệp Trùng kinh ngạc nói: “Chất khí có độc? Có người phóng độc?”

- Đúng vậy, người phóng độc không rõ, mục đích không rõ, chẳng qua không có chút nguy hiểm nào với người, không cần lo lắng! Mục lạnh nhạt nói.

Diệp Trùng nửa hiểu nửa không gật đầu đáp: “Ừ, cái này ta biết, Ngự được đóng chặt hết mà, chẳng qua, Mục, người nói rốt cuộc là chuyện gì?”

- Tuy rằng không nhìn thấy chuyện phát sinh, nhưng có thể phán đoán đại khái như sau, kẻ cầu y muốn bác sĩ phục vụ cho hắn, nhưng hắn lại không được bác sĩ hoan nghênh, chỉ có thể sử dụng võ lực, do đó dẫn đến ép buộc đối phương để đạt được mục đích. Xác suất của loại suy đoán này là lớn nhất. Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng khác càng phức tạp hơn! Mục trả lời nói.

- Bác sĩ chẳng lẽ không phải vì người khác mà phục vụ sao? Diệp Trùng hỏi.

- Từ căn bản thực chất mà nói thì đúng! Mục trả lời.

Diệp Trùng nói: “Dù sao cũng là vì người khác phục vụ, vậy hắn phục vụ mấy người này về bản chất cũng không có xảy ra thay đổi gì mà!”

Mục tán đồng nói: “Đúng như vậy, chẳng qua, hắn cũng có quyền lợi lựa chọn phục vụ cho người nào, đây là kiến thức thông thường!”

- Quyền lợi? Diệp Trùng có chút nghi hoặc.

- Ừ, tuy rằng trên danh nghĩa quyền lợi là không thể xâm phạm, nhưng khi quyền lợi của người khác và lợi ích của mình xảy ra xung đột, mấy quyền lợi này không hề được xem trọng! Một khi xảy ra xung đột, cuối cùng xác định quyền lợi có được bảo vệ hay không còn phải xem kết quả cuối cùng sau khi 2 bên xảy ra xung đột, cũng chính là thực lực của 2 bên! Mục nói ra bản chất vấn đề.

- Ừ, thực lực cũng mới là thứ quan trọng nhất! Loại quyền lợi này, không cần cũng được, dù sao cuối cùng vẫn phải dựa vào nắm tay để nói chuyện! Diệp Trùng có chút coi thường.

- Cách nói này từ mặt ý nghĩa nào đó là chính xác. Nhưng đối với sức mạnh mà nói, nắm tay không hề là một loại sức mạnh mạnh mẽ gì, cũng không được coi là cao cấp. Nó chỉ là một loại thể hiện của sức mạnh cơ bản, có phạm vi sử dụng cực kỳ hữu hạn. Sức mạnh xã hội và sức mạnh trí tuệ mới là mạnh mẽ hơn! Chẳng qua cái này đối với người hiện nay mà nói vẫn có chút khó khăn! Mục lạnh lùng nói.

- Hử, thật sao? Nhưng ta cảm thấy sức mạnh thân thể mới là quan trọng nhất, mới càng dễ sử dụng hơn! Diệp Trùng có chút không đồng ý.

- Ừ, đó là vì người vẫn không quen với quy tắc của xã hội này, đương nhiên vận dụng thì càng không cần phải bàn, cái này phải từ từ, về mặt này, chỉ e Thương càng hiểu rõ hơn! Mục tiến cử Thương với Diệp Trùng!

- Thương? Tên đó, chỉ cần đừng làm loạn giùm ta là tốt rồi! Diệp Trùng vừa nghĩ tới Thương liền đầu đầu không thôi.

Diệp Trùng vừa nói chuyện với Mục, vừa điều khiển quang giáp đi vào trong nhà.

Căn nhà không hề lớn, Ngự trực tiếp mở một cái lỗ lớn ở trên tường, thoải mái đi vào. Người trong nhà đều đã hôn mê, đối với việc làm thế nào để kêu tỉnh mấy người này, Diệp Trùng không có cách nào cả. Đột nhiên nghĩ tới sư sĩ của Thanh điều đang nắm trên tay này là từ chỗ này chạy ra, chắc là một trong những người biết chuyện.

Trên tường mở ra một cái động lớn như vậy, lại thêm khí lưu do Ngự phun ra, nhanh chóng làm cho khí độc trong nhà loãng dần rồi tiêu tan.

Diệp Trùng thuận tay quăng Thanh điều trên mặt đất. Thông qua hệ thống khuếch âm của Ngự, Diệp Trùng lạnh lùng nói: “Đi ra đi!”

Thanh điều với tư thế khó coi nằm trên mặt đất, cả nửa ngày không có chút động tĩnh nào.

Diệp Trùng nhíu mày, thấy cả nửa ngày cũng không có động tĩnh, liền điều khiển Ngư rút ra truy thủ, dự định rạch nát vỏ ngoài của cái quang giáp cấp thấp Thanh điều này ra.

Nhưng ngay lúc này, buồng lái của Thanh điều trên mặt đất soạt một cái mở ra, bên trong lao đảo bỏ ra 1 người.

Thì ra Ngư vừa buông tay, cái Thanh điều này cứ như thế đột nhiên bị rơi trên mặt đất. Trang bị của Thanh điều cũng thực là quá sơ sài, hệ thống đệm bằng chất lỏng cũng chẳng khác không có là mấy, cho dù từ một nơi chỉ cao có chút này rơi xuống, người trong Thanh điều này cũng bị chấn động đến nổi đầu vầng mắt hoa, cho nên hồi lâu mới có phản ứng. Người này vừa tỉnh lại, nhưng nhìn thấy cái quang giáp khủng bố này rút ra truy thủ, làm hắn hoảng sợ đến nổi hồn phi phách tán, tay chân cuống quýt bỏ ra, đáng vẻ vô cùng hoảng hốt.

Tên trước mắt này giết người không chớp mắt, hắn chính mắt nhìn thấy 5 cái quang giáp bên ngoài chính là không tới một cái chớp mắt bị giết sạch sẽ. Cho dù là hắn thấy qua vô số máu, nhưng cảnh tượng máu tanh thế này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, trên mặt đất đầy mảnh vỡ quang giáp vung vãi cùng vô số máu thịt trộn lẫn với nhau, tuyệt đối là cơn ác mộng làm người ta ghi nhớ sâu sắc!

Tên này là một ma vương giết người!

Hắn hoảng sợ đứng trước mặt cái quang giáp khủng bố này, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi nhễ nhại chảy xuống, 2 chân run lẩy bẩy.

Diệp Trùng nhìn rõ hình dáng người này, vô cùng gầy còm, thân hình khá cao, sắc mặt trắng bệch, không biết là bị dọa hay vốn dĩ là thế. Xem ra có vài phần thư sinh, chẳng trách kỹ xảo điều khiển quang giáp lại tệ như vậy, Diệp Trùng nghĩ.

Diệp Trùng thông qua màn hình, nhìn 3 người nằm trên mặt đất, hỏi: “Trong 3 người này, ai là bác sĩ Lộ?”

Về mặt người đó rõ ràng ngẩn ra, thành thật nói: “Ta, chính là ta!” Lời vừa thốt ra, sắc mặt lập tức trắng bệch, trong lòng thấp thỏm, người này sẽ không phải có thù với mình chứ! Đối với sự cuồng vọng ngày trước của mình, bây giờ lại vô cùng hối hận, bình thường người mình đắc tội không phải ít, lần này báo ứng quả nhiên tới rồi!

Điều này lại ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng, hắn cũng không ngờ tên nhìn không thuận mắt trước mắt này lại chính là bác sĩ Lộ mà hắn phải tìm.

Diệp Trùng mở buồng lái, trong ánh mắt hoảng sợ của bác sĩ Lộ, thoải mái nhảy từ trên Ngư xuống. Từ độ cao cao như vậy nhảy xuống mà không hề bị thương, tên này có còn là người không? Bác sĩ Lộ run rẩy trong lòng.

- Hử, ngươi là bác sĩ Lộ? Hoàn toàn không giống với sự hung tợn, tàn ác trong tưởng tượng của bác sĩ Lộ, thiếu niên trước mặt này thân hình cao dài, không thể nói cường tráng chút nào, xem ra còn khá là văn nhả. Thậm chí giọng nói của hắn cũng không có bất cứ khí thế bức người nào, nhưng sự thờ ơ và lạnh nhạt trong đó lại làm cho bác sĩ Lộ không dám có chút suy nghĩ gì.

- Phải, chính là ta, xin hỏi ngươi là? Bác sĩ Lộ cẩn thận hỏi.

Thiếu niên không trả lời, ngược lại hỏi: “Mấy người này là kẻ địch hay là bạn của ngươi?”

Vừa nhìn thấy mấy người nằm trên mặt đất, bác sĩ Lộ không khỏi bùng bùng lửa giận trong lòng ngực, nghiêng răng nghiêng lợi cắn hận nói: “Là kẻ địch! Tuyệt đối là kẻ địch!”

- Ủ! Thiếu niên lạnh nhạt trước mặt lạnh lùng trả lời một câu rồi đi tới trước mặt 3 người, dưới ánh mắt không hiểu của bác sĩ Lộ, rút ra một thanh truy thủ, tay như cơn gió, lập tức xuất hiện một vết máu trên cổ họng mấy người, 2 giây sau, cổ họng 3 người đồng thời bắn ra một vòi máu, mặt đất tung tóe hoa máu, làm người ta run sợ!

Bác sĩ Lộ ngược lại, hít một hơi khí lạnh, trong ánh mắt toàn là sự hoảng sợ, gương mặt vừa hồi phục chút huyết sắc lập tức không còn chút máu, miệng khe mở ra, nhưng lại không phát ra chút thanh âm nào, cổ

sức mà nuốt nước bọt, theo bản năng dùng tay sờ sờ cổ họng của mình.

Về mặt Diệp Trùng không có chút thay đổi nào, mấy người này đã là kẻ địch của bác sĩ Lộ, 5 người mình ở bên ngoài cũng mấy người này là một bọn, nhỏ cỏ phải bứng rễ, không được để lại hậu hoạn, đạo lý này Diệp Trùng vẫn hiểu rất rõ.

Thủ đoạn tàn nhẫn của Diệp Trùng rõ ràng dọa bác sĩ Lộ ngây người.

Chỉ là 3 người đáng thương dưới đất, một người trong số đó còn là kẻ đứng đầu một thế lực lớn gần đây, không ngờ lại không chút tri giác như vậy mà chết trong tay Diệp Trùng. Diệp Trùng cũng không biết cái phẩy tay nhẹ nhàng vừa rồi của hắn, trực tiếp dẫn tới thế lực gần đây này lại một lần nữa phải bị xáo trộn, chẳng qua, cho dù hắn biết, hắn chỉ e là cũng không để ý tới.

Xử lý xong 3 người, Diệp Trùng xoay người, đi tới trước mặt bác sĩ Lộ, mở miệng nói: “Tốt rồi, không có ai sẽ tới quấy rầy chúng ta! Bây giờ chúng ta nói chuyện chính, ta tới đây chữa bệnh!”

- Chữa bệnh? Trái tim bác sĩ Lộ vẫn luôn treo ở trên cao cuối cùng cũng được thả xuống, hắn biết, trong khoảng thời gian ngắn, sự an toàn tính mạng của mình sẽ không gặp phải uy hiếp.

- Ủ! Diệp Trùng trả lời.

- Vậy mời vào trong! Bác sĩ Lộ không dám có chút ý tứ trả giá nào, ở trước mặt kẻ giết người không nháy mắt này, trừ phi là kẻ điên mới đi chọc giận hắn, bác sĩ Lộ cho rằng mình vẫn rất bình thường, không đủ dũng khí để đi khiêu chiến giới hạn nhẫn nại của vị thiếu niên trước mặt này.

Đột nhiên, hắn không tự chủ được cảm thấy vài phần bi ai cho những người nằm dưới đất này. Người đó cũng xem như là trùm một cõi, lại chết một cách không rõ ràng như vậy. Chẳng qua, hắn lập tức phấn chấn tinh thần, tên hại chết muội muội này cuối cùng cũng gặp báo ứng rồi!

Muội muội của hắn chính là chết trên tay tên này, đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn dù có chết cũng không chịu giúp người này trị bệnh! Vốn khi hắn dùng khí độc để làm mấy người này hôn mê, hắn đã nghĩ là sẽ tự tay giết chết kẻ thù không đội trời chung này. Đáng tiếc, lời dạy dỗ của thầy vẫn luôn ở trong đầu hắn, đuổi cũng không đi. Là bác sĩ, đao trên tay vĩnh viễn không thể dùng để giết người! Đây là câu nói duy nhất thầy hắn tặng hắn trước khi hắn rời đi.

Một đao này, vô luận là thế nào, hắn cũng không chém xuống được, sau một hồi đấu tranh liên tục, liền dứt khoát bỏ chạy.

Bệnh của tên đó mình không chữa trị, thêm 2 năm nữa, hắn cũng chạy không thoát kết quả tiêu tòng.

Đây cũng là ông trời trừng trị hắn! Hắn an ủi mình như vậy.

Không ngờ giữa đường lại lòi ra một sát thần, ngay cả 2 năm thời gian của hắn cũng cướp đi, nhân quả báo ứng, quả nhiên là không sai chút nào!

Cứ nghĩ tới nghĩ lui, đã tới nơi cần đến rồi.

Mở một cánh cửa cách ly ra, bên trong chính là một phòng chữa bệnh.

Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phòng chữa bệnh chuyên nghiệp, không gian căn phòng cực lớn, không giống với kết cấu gạch đá bên ngoài, ở trong này toàn là kim loại và các vật liệu tổng hợp đủ loại, ánh sáng màu bạc trắng tinh khiết do hợp kim tỏa ra, ánh đèn màu trắng nhu hòa được bố trí xảo diệu, người ở bất cứ vị trí nào trong phòng cũng đều không có bóng, như vậy cũng tránh để bóng gây ra ảnh hưởng đến việc chữa trị, đặc biệt là thị giác.

Diệp Trùng rõ ràng cảm thấy không khí ở trong này thanh khiết hơn bên ngoài, với lại, bất cứ thiết bị nào cũng đều không nhiễm chút bụi.

Trong phòng chữa bệnh đặt rất nhiều thiết bị khám chữa bệnh, mức độ phức tạp làm người tinh thông máy móc như Diệp Trùng phải lú cả lưỡi, quang giáp so với mấy cái máy móc này, giống như một cái là phác họa thô thiển, còn cái kia là bảng vẽ chi tiết, kỹ càng.

Bác sĩ Lộ vừa bước chân vào căn phòng này liền giống như hoàn toàn biến thành 1 người khác, vẻ mặt kinh hoàng biến mất tăm, mà thay vào đó là sự bình tĩnh, thoải mái, trang trọng, nghiêm túc.

- Mời nằm vào trong khoang sóng từ trước! Ta phải tiến hành kiểm tra toàn thân của anh trước! Bác sĩ Lộ vẻ mặt bình tĩnh nói, giống như trước mắt hắn chẳng qua chỉ là một bệnh nhân thông thường.

122. Chương 122: Kiểm Tra

Lông mày của bác sĩ Lộ nhíu chặt lại thành một, không nói tiếng nào nhìn chăm chăm những tia sáng đủ màu này, không hề nháy mắt. Càng nhìn, lông mày càng nhíu chặt, sau đó lại tiếp tục cúi đầu trầm tư. Những cái tia sáng này chính là tín tức phản hồi cuối cùng có được sau khi Diệp Trùng trải qua rất nhiều kiểm tra, cũng chính là chỗ dựa để bác sĩ Lộ phán đoán.

Diệp Trùng cũng không quấy rầy hắn, biết hắn nhất định là đang gặp phải vấn đề khó. Chẳng qua, đối với mấy thứ này, Diệp Trùng là kẻ ngoài ngành, tự biết không giúp được gì, liền tán dóc với Mục.

Hơn mười mấy phút, bác sĩ Lộ thở nhẹ ra một tiếng, Diệp Trùng đang tán dóc với Mục cũng hồi thần lại.

Về mặt Diệp Trùng bình tĩnh nhìn bác sĩ Lộ, trong lòng lại có chút thấp thỏm, sự đau khổ do loại quái bệnh này mang lại cho bản thân, với loại người kiên cường như hắn, có lúc cũng nảy sinh ý nghĩ đáng sợ tự kết thúc cuộc đời mình!

Bác sĩ Lộ sắc mặt nghiêm túc nói: “Được rồi, giờ chúng ta thảo luận vấn đề của người một chút!”

Diệp Trùng khẽ gật đầu, vẻ mặt lại nhìn không ra chút đáng vẻ vội vã nào: “Ừ, mời nói!” Loại dáng vẻ thờ ơ này, bác sĩ Lộ chỉ thấy qua trên người những người tự biết mình mang theo tuyệt chứng, triệt để không cứu được. Chẳng qua y học hiện nay phát triển như vậy, cái gọi là tuyệt chứng đã cực kỳ hiếm thấy, bác sĩ Lộ nhiều năm như vậy cũng chỉ ngẫu nhiên gặp vài trường hợp, cho nên loại thờ ơ trên người người này làm hắn có ấn tượng rất sâu sắc.

- Đương nhiên, đây chỉ là kiểm tra sơ bộ, những cái tia sáng nhấp nhô này cũng chỉ có thể dùng để tham khảo, mà không phải là kết luận cuối cùng! Với lại vẫn còn phải tham khảo tình huống yêu cầu cụ thể của người. Tác phong của bác sĩ Lộ vô cùng cẩn thận.

- Hiểu rõ! Diệp Trùng gật đầu nói.

Về mặt của bác sĩ Lộ có chút không khẳng định, ngập ngừng một chút rồi mới nói: “Tình hình của người có chút đặc biệt!”

- Hử?

- Từ biểu đồ mà xét, toàn thân của người đều cực kỳ khỏe mạnh, thậm chí rất nhiều chỉ số còn gấp mấy lần, mười mấy lần người bình thường. Ví dụ, lực bạo phát của cơ bắp người, tính dẻo dai của da thịt, cơ bắp toàn thân. Có thể nói, người hoàn toàn là một siêu nhân! Đây cũng là một trong những điểm ta cảm thấy kỳ quái, rất nhiều tố chất của cơ thể người đều vượt xa giới hạn có thể đạt tới của con người mà cơ quan chính quyền công bố hiện nay. Chỉ đáng tiếc, ta không phải là chuyên gia về phương diện này. Nếu không nhất định sẽ không bỏ qua người. Bác sĩ Lộ cười nói.

Diệp Trùng lộ ra vẻ lắng nghe.

- Rất nhiều nơi trên biểu đồ của người đều có sự khác biệt rất lớn với người bình thường, cho nên đưa ra phán đoán cực kỳ khó khăn! Ta chỉ có thể đưa ra phán đoán dựa trên kinh nghiệm của mình. Tuy rằng rất nhiều nơi khác thường, nhưng thứ hấp dẫn sự chú ý của ta lại là đường cong Tư Mã của người khu vực từ 1 tới 4 vô cùng kỳ quái. Cá nhân ta cho rằng, đây rất có thể là nguyên nhân làm người cảm thấy thân thể không tốt! Đương nhiên, đây cũng chỉ là một loại khả năng, phải biết rằng, thân thể con người cực kỳ phức tạp, một số biến hóa cực nhỏ đều có khả năng dẫn tới sự khác thường của những đường ánh sáng này. Càng hướng chi sự khác thường của thân thể người quả thật là có quá nhiều.

- Đường cong Tư Mã? Thuật ngữ chuyên nghiệp này, Diệp Trùng chưa từng được biết.

- Ủ, đường cong Tư Mã muốn giải thích thì vô cùng phức tạp. Bất quá nó chủ yếu là có liên quan đến hệ bài tiết và hooc-môn trong cơ thể con người. Từ đường cong này mà xét, người có thể là đã dùng loại hooc-môn nào đó để dẫn tới phản ứng không tốt. Là một bác sĩ mà nói, sử dụng loại từ “có thể” này quả thật là không đủ nghiêm cẩn, nhưng hiện giờ ta lại tìm không ra từ ngữ nào thích hợp hơn. Về mặt bác sĩ Lộ có chút xấu hổ.

- Hooc-môn? Trong lòng Diệp Trùng khẽ động.

- Hừ, tuy rằng không biết vấn đề chỗ khác, nhưng ta dám khẳng định, người nhất định đã dùng qua hooc-môn hoặc loại vật phẩm hooc-môn. Lập tức liền giải thích: “Phải biết rằng, đây dù sao cũng là lĩnh vực ta nghiên cứu sâu nhất, mà sự phụ của ta là người có uy tín nhất trong lĩnh vực này!”

- Có khả năng! Diệp Trùng nghĩ tới chất lỏng màu bạc từng sử dụng qua ở Hắc giác, sau đó cẩn thận kể lại các loại đặc trưng của chất lỏng màu bạc. Còn có cảm giác sau khi mình sử dụng, cùng với các loại trạng thái khi mình phát bệnh. Bác sĩ Lộ vừa cẩn thận nghe, vừa liên tục hỏi một số vấn đề.

Bác sĩ Lộ suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn là lộ ra dáng vẻ xin lỗi: “Tiên sinh, điều ta có thể khẳng định là, những trạng thái không tốt này của thân thể người nhất định là có liên quan đến chất lỏng màu bạc mà người nói. Nhưng ta trước giờ chưa từng nghe nói hooc-môn có thể ngăn cản được sóng não của con người. Bây giờ, đối với việc chất lỏng màu bạc có phải là một loại hooc-môn, ta cũng có chút không xác định. Với lại, tình trạng của thân thể người quá phức tạp, đã vượt ra ngoài phạm vi năng lực của ta. Nhưng, ta có thể tiến cử sự phụ của ta với người, ta tin rằng có lẽ sự phụ của ta có thể hiểu được tình trạng thật sự của thân thể người.”

- Sự phụ người?

- Ủ! Về mặt bác sĩ Lộ lộ ra vẻ tông sùng: “Sự phụ của ta họ Vương, trong lĩnh vực này, ông là một trong những người có uy tín nhất. Với lại, sự phụ ở những môn học khác về cơ thể người cũng có thành tựu vô cùng thâm hậu, ta nghĩ, điểm này có tác dụng hỗ trợ rất lớn cho bệnh tình của người.”

- Ủ, vậy ta phải làm sao để tìm sự phụ người?

- Ủ! Ta đã nhiều năm không gặp sự phụ của ta rồi, nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ông chắc vẫn ở tại tổng hội y học của hành tinh Sí Phong, người có thể tới đó tìm. Sự phụ ta tên là Vương Vi Hành, cực kỳ nổi tiếng. Người chỉ cần lên mạng mô phỏng thì chắc rất dễ tìm thấy. Chẳng qua, tiền đề là người có thể thông qua kiểm tra ít nhất là cấp 5 của Tông sở thì mới có thể rời khỏi Quỹ hình khuyên. Theo ta được biết, trong Quỹ hình khuyên không hề có chuyên gia về phương diện này. Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng có vài cao thủ ẩn thế tồn tại! Bác sĩ Lộ nói, nhưng ngữ khí của hắn rõ ràng không cho rằng Quỹ hình khuyên có sự tồn tại của loại cao thủ ẩn thế này.

- Kiểm tra của Tông sở? Kiểm tra cấp 5? Diệp Trùng vẫn là lần đầu nghe nói.

Bác sĩ Lộ kinh ngạc nhìn Diệp Trùng: “Đúng vậy! Chẳng lẽ người không biết?”

- Ủ, ta vừa tới đây không lâu!

- Vậy cũng khó trách! Bác sĩ Lộ đột nhiên tỉnh ngộ, liền lập tức giải thích nói: “Muốn rời khỏi Quỹ hình khuyên, bắt buộc phải có tàu vũ trụ đưa đi, nhưng tất cả tàu vũ trụ đều bị Tông sở Thuật thừa sự thao túng. Đối với những người muốn rời khỏi Quỹ hình khuyên, Tông sở ra quy định, chỉ cần có thể thông qua kiểm tra cấp 5 của Tông sở, Tông sở sẽ phái tàu vũ trụ đưa người qua được kiểm tra rời khỏi Quỹ hình khuyên, trở về 5 thiên hà lớn.”

- Ủ! Diệp Trùng có chút hiểu, lại hỏi: “Vậy kiểm tra là về mặt nào?”

- Người mạnh nhất mặt nào thì kiểm tra cái đó, nhưng hình như không nhiều người có thể qua được, mỗi năm chỉ có lác đác vài người. Cho dù ta cũng chưa từng thấy qua! Bác sĩ Lộ nói.

- Ủ, thì ra là vậy, vậy thì tạm biệt! Diệp Trùng nói xong liền quay đầu rời đi.

- Ủ, tạm biệt! Bác sĩ Lộ ngẩn người, rồi vội vàng trả lời. Nhìn bóng lưng cô độc của Diệp Trùng, bác sĩ Lộ đột nhiên nhớ rằng tên trước mặt là một ma vương giết người không hơn không kém, trong lòng lập tức nhấp nhồm, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Bất quá nhìn Diệp Trùng càng đi càng xa, hình như không hề có ý quay đầu lại, bác sĩ Lộ không khỏi thở dài một hơi, thầm chúc mình không có chộc giận sát thần này.

- Mục, người cảm thấy hần nói có đúng không? Diệp Trùng hỏi.

- Ta không đủ thông tin về phương diện này, căn bản là không cách nào đưa ra phán đoán. Bất quá hần không hề nói khoác, đây là điều có thể khẳng định! Mục nói.

- Không có nói khoác? Diệp Trùng tò mò hỏi: “Người làm thế nào mà phán đoán rằng hần không có nói khoác?”

- Theo tư liệu thu thập được về mặt tâm lý học, nếu như 1 người nói khoác, vậy thì nhịp tim, tốc độ máu, cường độ sóng não sẽ có sự thay đổi rõ ràng. Còn hần vừa rồi vẫn luôn vô cùng bình thường. Đây chính là căn cứ ta phán đoán hần không có nói khoác! Mục không nhanh không chậm giải thích.

- Loại phương pháp này có thể dựa vào ư? Diệp Trùng có chút nghi ngờ.

- Nếu như tư liệu Thương thu thập được không sai! Mục tiếp tục bổ sung: “Đương nhiên, trải qua huấn luyện nhất định, có thể làm cho mấy đặc trưng này giảm xuống, nhưng căn bản không thể triệt để xóa bỏ được. Luận điểm này trong lĩnh vực tâm lý học được công nhận vô cùng rộng rãi, độ tin cậy khá cao.”

- Ủ, nếu như là chính xác, phương pháp phán đoán này vẫn rất có ích! Diệp Trùng như có suy nghĩ gì, lập tức cười nói: “Không ngờ lại thu thập được tư liệu có ích thế này, thật là không ngờ đó nha!”

- Lời vừa rồi của người, Thương đang ở dưới thực hiện phản bác, có hứng thú nghe không? Thấy Mục đối với lời của Thương ở dưới vô cùng có hứng thú, lại dùng ngữ khí nhân tính hóa rất ít thấy.

Vừa nghĩ tới Thương thao thao bất tuyệt, Diệp Trùng lập tức to cả đầu ra, xin tha nói: “Cái đó thì xin đi! Cái này tuyệt đối có xác suất rất cao sẽ làm kích thích quái bệnh của ta, ta không muốn té ở chỗ này!”

- Diệp tử, người quên trả tiền rồi! Mục nhắc nhở Diệp Trùng.

- Ủi, trả tiền, đây thật là vấn đề làm người ta đau đầu! Người có đề nghị nào hay không?

- Không có! Mục trả lời nhanh gọn, dứt khoát.

- Vậy thì thôi! Diệp Trùng không thèm để ý nhún nhún vai, vẫn không quay đầu đi ra cửa. Vốn ở hành tinh Lam Hải, cuộc sống yên bình, Diệp Trùng cũng cố gắng làm cho mình phát triển thói quen của người bình thường, nhưng về sau chiến đấu liên tục, Diệp Trùng phát hiện thực lực mới là điều kiện quan trọng nhất bảo đảm sinh tồn. Còn cái gọi là thói quen xã hội, căn bản là không có chút giúp đỡ nào cho hần. Sau khi tới Quỷ hình khuyển, phân tranh vô trật tự, vì sinh tồn mà chiến đấu, hần lại giống như trở về hành tinh rác, chẳng qua là lần này đối thủ của hần không phải là sinh vật biến dị, mà là con người giống như hần.

Những thứ gọi là thói quen xã hội này, trong lòng Diệp Trùng, vốn dĩ đã là vô cùng nông cạn, bây giờ đã sớm bị hần quẳng sang một bên.

Gọi Ngư ra, Diệp Trùng chui vào buồng lái. Cửa quá nhỏ, Diệp Trùng liền bay về phía cái lỗ to tạo ra lúc đi vào.

Vừa ra khỏi lỗ, đột nhiên xảy ra biến cố!

Bỗng nhiên, trước mắt đột ngột sáng lên vô số tia sáng trắng, Diệp Trùng không kịp phản ứng, trước mắt trong chớp mắt chói lóa lên, lập tức mất như bị mù!

Không hay!

Bình, vang lên một tiếng lớn, Diệp Trùng liền cảm thấy giống như đang vùn giá vũ vậy!

Loại cảm giác này, Diệp Trùng vô cùng quen thuộc, đây tuyệt đối là Ngư bị bắn trúng rồi, do bị bắn trúng nên bị thổi bay đi không biết theo hướng nào!

Mình bị phục kích rồi! Diệp Trùng cuối cùng cũng hiểu ra!

123. Chương 123: Tuyệt Cảnh?

Không kịp suy nghĩ, Diệp Trùng ngay khoảnh khắc Ngư bị đánh bay đi, tay cử động như gió! Tuy rằng 2 mắt Diệp Trùng hiện giờ bị ánh sáng mạnh kích thích, căn bản không cách nào nhìn thấy, nhưng nhờ vào sự quen thuộc vô cùng đối với quang giáp, thao tác của Diệp Trùng căn bản là không có chút ngập ngừng nào, vẫn như nước chảy mây trôi như vậy, tốc độ tay siêu cao không hề bởi vì 2 mắt tạm thời bị lừa mà giảm xuống chút nào.

Nếu như lúc này có người ở bên cạnh nhìn thấy, tuyệt đối là không tin đây là lần đầu tiên Diệp Trùng thử điều khiển chỉ thuần túy dựa vào cảm giác tay.

Vô tự ba hình khiêu được!

Đây là kỹ xảo né tránh cao cấp Diệp Trùng biết duy nhất, Diệp Trùng gần như không hề suy nghĩ mà chọn thao tác quen thuộc nhất đối với hắn này!

Do 2 mắt không thấy, lần này ngay cả chính Diệp Trùng cũng không biết phải quẹo sang hướng nào, đây mới là Vô tự ba hình khiêu được chân chính! Diệp Trùng thăm tính thời gian giữa mỗi lần mình đổi hướng trong lòng, cố gắng giảm thời gian này xuống.

Nơi này không hề là nơi hoang dã, mà là khu dân cư, nhà cửa san sát.

Diệp Trùng bay loạn lần này, với lại còn là dán sát mặt đất bay, lập tức tông hư vô số nhà cửa, mấy cái nhà này có kết cấu gạch đá, vô cùng yếu ớt, sau khi bị tông liền bụi bay đầy trời. Chẳng qua Diệp Trùng 2 mắt không thấy, không cách nào lợi dụng hoàn cảnh với hắn mà nói vô cùng có lợi này.

Nhưng, Diệp Trùng không thể nhìn thấy, nhưng không có nghĩa là Diệp Trùng hoàn toàn không biết gì. Dù sao vẫn còn có Mục!

- Diệp tử, quẹo trái 30 độ! Mục và Diệp Trùng vẫn dựa vào sóng não liên hệ, so với nói chuyện còn nhanh hơn nhiều.

Thần kinh phản ứng siêu nhanh của Diệp Trùng lúc này thể hiện hết cỡ, chỉ dựa vào cảm giác tay, Diệp Trùng liền hoàn thành mấy thao tác này.

Diệp Trùng tập trung sự chú ý cao độ, đợi sự nhắc nhở tiếp theo của Mục! Chỗ dựa duy nhất mà Diệp Trùng có thể dựa vào hiện giờ chừng chính là Mục! Mục bây giờ chính là mắt của hắn!

- Ủ, cảm giác tay không tồi, góc độ sai lệch dưới 3 độ! Mục hiếm khi khen ngợi Diệp Trùng một lần.

Tập trung tinh thần chờ đợi hướng dẫn tiếp theo của Mục, Diệp Trùng không ngờ Mục trong lúc quan trọng như vậy lại vẫn có tâm tình đưa ra lời đánh giá này, không khỏi nảy sinh cảm giác khó cười không xong. Chẳng lẽ Mục cũng bị Thương dạy hư rồi?

Tiếng nổ bên tai vẫn không ngừng lại, có thể thấy hỏa lực của kẻ địch mãnh liệt cỡ nào! Rốt cuộc là ai, muốn đưa mình vào chỗ chết?

Nhưng hiện giờ rõ ràng không phải là lúc nghĩ vấn đề này, Mục đột nhiên nói: “Chuẩn bị bị đánh trúng!”

Diệp Trùng khẽ run trong lòng, thân thể khẽ co lại. Bùm một tiếng lớn, toàn thân Diệp Trùng run lên, 2 tay đang đặt trên bàn điều khiển cảm nhận được sự chấn động mãnh liệt của Ngư!

- Dừng! Mục đột nhiên hét to.

Huấn luyện cơ bản mà Diệp Trùng khổ luyện lúc này lại cứu Diệp Trùng 1 mạng. Ngư trong tình huống đang bay tốc độ cao bị bắn trúng nhưng vẫn không thoát được sự khống chế của Diệp Trùng, dừng lại một cách hoàn mỹ! Cho dù trong điều kiện này cũng không bắt bẻ được gì, nhưng dừng đột ngột có độ khó cao như vậy mang lại gánh nặng cho thân thể Diệp Trùng cũng lớn giống như vậy.

Phần đầu đột nhiên bị dồn máu làm Diệp Trùng hơi có chút choáng váng, chẳng qua loại cảm giác không thoải mái này rất mau biến mất! Diệp Trùng không biết, nếu như là sư sĩ bình thường, đột nhiên dừng gấp như vừa rồi, cực có khả năng lấy đi tính mạng của sư sĩ.

Oành! Bùm!

Tiếng nổ cách vị trí hiện tại của Diệp Trùng 5 mét về phía trước, gần như ngay khi Diệp Trùng vừa dừng lại. Từ chỗ cách vị trí hiện tại này của hắn 5 mét về phía trước mà tính thẳng tới nữa, trong phạm vi khoảng chừng 30 mét, bị vô số vũ khí năng lượng đánh tan thành một đồng bột phấn!

Sóng khí do vụ nổ kịch liệt gây ra làm cho Ngự suýt nữa cũng đứng không vững.

Diệp Trùng cảm thấy sự đau đớn của 2 mắt giảm đi không ít, không khỏi thử hé mắt ra một chút, quang mang hơi sáng chui vào trong tầm nhìn của hắn. Tuy rằng vẫn không phải là quá rõ ràng, nhưng cũng có thể phân biệt đại khái, điều này làm Diệp Trùng vui mừng không thôi.

- Diệp tử, người hấp háy mắt vài cái! Mục nhắc nhở Diệp Trùng.

Diệp Trùng theo lời hấp háy vài cái, cảnh tượng trước mặt lập tức trở nên rõ ràng hơn vài phần. Diệp Trùng mừng rỡ, bây giờ hắn mới biết mắt thì ra lại yếu ớt như vậy, còn việc mất đi thị lực là việc đáng sợ đến mức nào. Chính trong mấy mươi giây ngắn ngủi vừa rồi, nếu như không phải bên cạnh còn có Mục, hắn gần như có cảm giác vận mệnh không hề nắm chắc được trong tay.

Bây giờ 2 mắt đã có thể thấy được, Diệp Trùng không khỏi tăng thêm lòng tin, điều này cũng đại biểu cho mình không phải là không có lực đánh một trận. Thứ phản chiếu vào mắt đầu tiên chính là một cái hồ cực lớn ở trước mặt, còn mình chính là đang ở trong một tòa kiến trúc, mà một nửa tòa kiến trúc này đã hoàn toàn biến mất không thấy, phần một nửa còn lại này cũng xiêu xiêu muốn sập, bụi đá liên tục rơi xuống.

- Tình hình có chút không ổn! Ngay cả Mục trước giờ cũng chưa từng nói ra loại lời này, trong giọng nói cũng lộ ra vài phần lo lắng.

- Chuyện sao rồi? Diệp Trùng vội hỏi.

- Chúng ta bị bao vây rồi! Tổng cộng có 25 cái quang giáp, từ hình dáng và vũ khí mà phán đoán, chắc là quang giáp cấp bậc cửu Bạch Khả trở lên của Hiệp hội sư sĩ. Điều rất không may là, đối phương hoàn toàn lợi dụng vũ khí tầm xa để thực hiện áp chế, muốn đột phá vòng vây, xác suất dưới 7%. Nhưng điều may mắn là đối phương hình như vẫn có ý muốn bắt sống người! Lời của Mục làm Diệp Trùng lập tức giống như từ đầu tới chân bị tưới một bồn nước lạnh.

Tiếng nổ vẫn không có dừng lại, hơn nữa còn đang từ từ tới gần bên này.

- Bọn chúng đang làm gì vậy? Diệp Trùng không hiểu hỏi.

Mục bình tĩnh nói: “Bọn chúng đang dọn dẹp chướng ngại vật của khu vực này, giảm không gian hoạt động của người!”

Một chiều này quả nhiên độc địa, ít nhất Diệp Trùng hiện giờ không nghĩ được có cách nào để phá giải đối phương từng bước ép tới.

Không cách nào để suy nghĩ, Diệp Trùng liền bắt đầu kiểm tra. Ngự thụ thương không nhẹ, cánh tay máy cầm cây trường thương laser đó không cánh mà bay, bất quá may mắn là phần chính của quang giáp không hề bị thương quá lớn.

Đối phương không cố kỵ chút nào, khu phố này đã trở thành địa ngục trần gian, khắp nơi là thi thể! Cư dân địa phương ở trên đường khóc than bỏ chạy, lại bị từng chùm tia hồng ngoại, tia laser vô tình xuyên qua. Cho dù là Diệp Trùng, là kẻ đã quen với sống chết, nhìn thấy loại cảnh tượng máu me này cũng không khỏi đau đớn trong lòng. Đưa mắt nhìn đi, phòng khám bệnh của bác sĩ Lộ đã sớm trở thành một cái hồ khổng lồ, trong tình huống thế này, Diệp Trùng tin rằng, cho dù là mình, cũng không thể sống sót được.

Trên trời xung quanh đứng xem vô số quang giáp, nhưng không có 1 ai dám ra tay. Uy lực của quang giáp cấp bậc cửu Bạch Khả trở lên của Hiệp hội sư sĩ, đủ làm người ta nhìn mà chùng chân, đừng nói chi ở đây còn là Quỷ hình khuyển hỗn loạn, không có trật tự, đây chém giết!

Đây giống như một trường săn bắn, chỉ cần người đủ mạnh mẽ!

Không có địa hình che chắn, quang giáp cận chiến so với quang giáp tầm xa, đơn giản là không có chút ý nghĩa gì. Càng hướng chi, đây còn là quang giáp công kích tầm xa mạnh mẽ nhất mà Diệp Trùng từng thấy

qua. Hỏa lực cực mạnh, độ chính xác làm người ta sờn tóc gáy của chúng, làm Diệp Trùng ghi nhớ cực kỳ sâu sắc.

Nếu như là 1 cái, 2 cái, Diệp Trùng còn có lực đánh 1 trận, nhưng 25 cái theo như Mục nói, Diệp Trùng dám khẳng định, chỉ cần mình vừa lộ diện, tuyệt đối sẽ tẩm bia cho tất cả hỏa lực, với biểu hiện lúc trước của Hiệp hội sư sĩ mà xét, xác suất không bắn trúng tuyệt đối sẽ không quá 1%.

Chẳng lẽ, lần này thật sự phải chết ở chỗ này?

Cho dù là trong tình huống này, Diệp Trùng cũng không có chút tuyệt vọng, bi quan nào, sống và chết, lúc ở hành tinh rác, hắn đã qua lại vô số lần, lần này cho dù là chết ở đây, cũng chẳng có gì kỳ lạ!

Tiếng nổ càng lúc càng tiến gần tới bên này, giống như đánh lên trái tim người ta!

Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới 1 vấn đề, liền hỏi Mục: “Mục, người lần này tại sao không phát hiện ra đối phương?” Hắn không phải là trách tội Mục, chỉ là không ngờ lại có người có thể tránh được hệ thống quét hình của Mục, điều này làm Diệp Trùng vô cùng tò mò, với lại số lượng còn nhiều tới 25 cái.

Mục giải thích: “Bọn họ chắc là sử dụng thiết bị đánh lừa quét hình đặc biệt, vô cùng tiên tiến, nhưng ta hoài nghi nó tịnh không phải là sản phẩm hoàn thiện, rất rõ ràng, phạm vi che phủ cực nhỏ, người vừa bị đánh bay không tới 10 mét, ta liền phát giác ra vị trí của chúng. Chắc là bọn chúng biết trước vị trí của chúng ta, nếu không, tính khả dụng không lớn! Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nhưng lần sử dụng này, không nghi ngờ gì, vô cùng thành công!”

- Còn có thứ như vậy ư? Diệp Trùng mở to mắt, có chút không thể tin.

- Ừ, chắc vẫn là sản phẩm thí nghiệm, trong kho số liệu của ta không có bất cứ tư liệu gì liên quan tới thứ vũ khí này! Mục suy đoán nói.

- Bọn họ hình như muốn bắt sống ta? Diệp Trùng có chút kỳ quái. Pháo đạn như thế này tuy rằng mạnh mẽ, nhưng hình như không phải nhắm vào việc giết mình, nếu không, loại bắn phá từ từ mà tới này hoàn toàn không cần thiết, Diệp Trùng vẫn còn nhớ rõ ràng bọn họ chắc là vẫn còn được trang bị loại vũ khí có lực sát thương cực lớn, súng từ nano, nhưng lại không thấy bọn họ sử dụng! Với lại, nếu muốn giết mình, người tới thế này cũng thật là có nhiều một chút!

- Từ dấu vết trước mắt, loại khả năng này rất lớn! Mục cũng vô cùng tán đồng.

- Vậy thì kỳ quái rồi, bọn họ vì sao muốn bắt sống ta? Việc Saberi lần trước, bọn họ giết ta còn có thể hiểu được, nhưng phí nhiều người như vậy tới bắt sống ta? Cách làm không có hiệu quả này không giống tác phong của bọn họ! Diệp Trùng lầm bầm tự nói, trong tình huống làm người ta tuyệt vọng này, đầu óc Diệp Trùng vẫn nguội lạnh như băng tuyết.

- Đích xác có chút kỳ quái, vậy chỉ có thể nói rõ là người có giá trị bắt sống đối với bọn họ! Mục tiếp lời.

- Giá trị bắt sống? Có đạo lý! Vậy giá trị của ta đối với bọn họ rốt cuộc ở chỗ nào? Diệp Trùng cúi đầu suy nghĩ, nếu như có thể biết mục tiêu cuối cùng của đối phương, vậy mình càng có lợi, nói không chừng còn có thể tìm được một hy vọng sống trong đó. Diệp Trùng lục soát lại một lần nữa tất cả tào ngộ có liên quan đến Hiệp hội sư sĩ trong đầu, hy vọng có thể tìm được mục đích của đối phương.

Đột nhiên, trong đầu Diệp Trùng lóe lên một tia sáng, hắn bỗng nhiên nhớ lại lần trước, sau khi mình đánh lén chiến hạm của bọn họ, tất cả quang giáp của đối phương với dáng vẻ liều mạng, đuổi theo mình không tha. Mục tiêu của đối phương vốn dĩ là đại sư Fred, cho dù mình gây ra cho họ tổn hại có lớn hơn nữa, nhưng nếu như trong tình huống có thể hoàn thành nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ mới là nhiệm vụ hàng đầu của đối phương. Mà đối phương lại bỏ mặc mục tiêu hàng đầu này để đuổi theo mình, mà loại hành vi này lại không phải là một người nào đó mà là gần như tất cả quang giáp đều đuổi theo mình. Vậy chỉ có thể nói rõ là bọn họ phát hiện giá trị của mình đối với họ vượt qua đại sư Fred thì mới làm ra loại hành vi đó!

Nhưng, giá trị của mình đối với họ rốt cuộc là ở chỗ nào?

124. Chương 124: Nhẫn Thủ Hộ

Những điều này đều xảy ra trong khoảng thời gian ngắn mình vào chiến hạm của đối phương này, trong thời gian ngắn ngủi đó, rốt cuộc xảy ra chuyện gì làm Hiệp hội sư sĩ mấy tên chết bầm này cần mình không nữa? Chiến hạm... Diệp Trùng bỗng nhớ tới Cố Thiếu Trạch trong phòng điều khiển chính! Chẳng lẽ là hắn? Đúng! Nhất định là hắn! Hắn trước lúc chết có cho mình 1 cái nhẫn, còn có 1 mật mã. Nếu như không phải lúc đó vẫn được bảo vệ nghiêm mật, hắn sớm đã toi đời rồi. Hiệp hội sư sĩ vì cái gì mà bắt hắn chứ? Chẳng lẽ là...

Diệp Trùng vội vàng tìm trong túi ở eo, a, thứ đó vẫn còn, cẩn thận lấy cái nhẫn Cố Thiếu Trạch cho mình ra khỏi túi, đặt ở trước mặt. Vô luận là hình thức hay là vật liệu, đều vô cùng bình thường, không bắt mắt, nhưng nghĩ tới Cố Thiếu Trạch thậm chí vì bảo vệ nó mà không tiếc giấu nó trong cơ thể mình, Diệp Trùng không cầm được càng thêm xem trọng cái nhẫn không bắt mắt này thêm vài phần.

Thật ra nói nó là nhẫn cũng có chút miễn cưỡng, nó chẳng qua chỉ là 2 sợi kim loại xoắn lại với nhau mà thành 1 cái vòng kim loại. Điều duy nhất làm Diệp Trùng kinh dị là trên khắp cái nhẫn lại không hề có chút dấu vết gia công nào, đầu đuôi của 2 sợi kim loại xoắn lại với nhau dính liền với nhau, lại kín kẽ vô cùng, Diệp Trùng không hề tìm thấy bất cứ khe hở nào.

Cái nhẫn này rốt cuộc là cái gì? Nó chắc hẳn mới là thứ mà Hiệp hội sư sĩ muốn tìm! Gần như ngay khi nghĩ thông chi tiết bên trong, Diệp Trùng lúc đó mới hiểu giá trị của mình thật sự là nằm ở đâu.

Diệp Trùng nhớ rằng Cố Thiếu Trạch còn cho mình biết 1 cái mật mã, nhưng cái mật mã này phải như thế nào mới kích hoạt được? Tìm kiếm hồi lâu, Diệp Trùng làm sao cũng không tìm thấy chỗ kích hoạt mật mã. Cả cái nhẫn như là 1 thể, không hề có chỗ nào đặc biệt. Diệp Trùng ở trên bề mặt sờ tới sờ lui, vẫn như cũ, không có chút phản ứng nào.

Diệp Trùng thử lần lượt đeo cái nhẫn này lên từng ngón tay của mình, khi đeo lên ngón vô danh tay phải, cái nhẫn giống như viên đá lỳ lợm ngàn năm này cuối cùng cũng có biến hóa!

- Hoan nghênh sử dụng Thủ hộ, do số phận của ngài không phải của người sử dụng có quyền hạn cao nhất, xin nhập vào mật mã quyền sử dụng! Trong giọng nói cõi mở, ngọt ngào lộ ra vài phần xấu hổ, hạnh phúc, Diệp Trùng nghe thấy lại cảm giác có vài phần quen tai. Đột nhiên hắn nghĩ tới giọng nói của vị hộ vệ tóc vàng đi theo bên cạnh Cố Thiếu Trạch đó. Từ giọng nói này nghe ra được, hình như khi ghi lại đoạn này, trong lòng nàng chắc là rất hạnh phúc!

Không ngờ, từ “hạnh phúc” này vô cùng đột ngột xuất hiện trong lòng Diệp Trùng, cha nuôi, ông Tiền, tiểu Niếp Niếp, Hắc tử... mấy người này giống như đèn kéo quân lướt qua trước mặt Diệp Trùng. Không thể giải thích được, Diệp Trùng bỗng sinh ra vài phần thương cảm, mình dường như rồi cũng phải rời xa bọn họ, giống như lục bình không có gốc, trôi dạt tứ xứ.

Mục mẫn cảm phát hiện ra sự biến hóa của tâm tình Diệp Trùng, mở miệng hỏi: “Diệp tử, sao vậy?”

Diệp Trùng giật mình tỉnh lại, không khỏi cười, mình thế nào lại có suy nghĩ kỳ quái này vào lúc này chứ. Càng huống chi, Mục Thương không phải vẫn luôn ở bên mình sao! Vô luận là mình ở nơi nào, vào thời điểm nào!

Diệp Trùng nhẹ giọng nói: “Không có gì, Mục, vừa rồi chỉ hơi mất tập trung thôi!”

- Mời nhập vào mật mã quyền sử dụng! Giọng nói ngọt ngào của Số 2 lại 1 lần nữa vang lên.

Diệp Trùng tập trung tinh thần, nói sang sảng: “Số 2!”

Thịch, một tiếng vang nhẹ lên, cảnh tượng trước mắt Diệp Trùng biến đổi! Vô số hình ảnh 3D do lưới cực nhỏ tạo thành không ngừng xoay chuyển trước mắt hắn, vô số tin tức phân tích như thác lũ ào ào đổ xuống! Đồng tử của Diệp Trùng bị kích thích đột nhiên mở to, cố gắng nắm bắt những tin tức tan biến cực nhanh này. Giống như cảm nhận được sự cố gắng của Diệp Trùng, tốc độ thay đổi tin tức càng trở nên nhanh hơn, mà trên bề mặt sơ đồ quét hình lưới 3D đang không ngừng xoay chuyển lại xuất hiện sự thay đổi mới. Một số điểm đặc biệt phóng to, thu nhỏ, khóa mục tiêu, mà kèm theo đó là thông tin phân tích của mấy điểm này.

Nhanh quá đi! Chỉ vón vện không tới 10 giây, 2 mắt Diệp Trùng đã có vài phần cảm giác mệt mỏi! Mà đã quen với màn hình nhiều màu sắc, loại sơ đồ lưới 3D nguyên thủy trắng đen này làm Diệp Trùng có vài phần không thích ứng được.

Trong mắt Diệp Trùng chỉ có 2 loại màu, đen và trắng!

Ngừng việc muốn đọc lấy những dữ liệu không ngừng đổi mới này, Diệp Trùng quan sát xung quanh, muốn xem xem mình rốt cuộc đang ở chỗ nào. Không ngờ Diệp Trùng vừa xoay đầu, cảnh tượng trước mắt mau chóng xảy ra biến hóa, thứ vốn đang bị phân tích liên bị một số hình ảnh khác thay thế! Diệp Trùng tinh mắt lập tức phát hiện mấy hình ảnh này chính là buồng lái của Ngư!

Chẳng lẽ mình vẫn ở trong buồng lái?

- Mực, rốt cuộc là chuyện gì? Tầm nhìn của Diệp Trùng trước sau vẫn do đen trắng tạo thành, không hề có màu nào khác!

Cũng may mối liên hệ sóng não của Diệp Trùng và Mực không hề bị ảnh hưởng, giọng nói bình tĩnh của Mực lúc này cũng có vài phần kinh ngạc: “Diệp tử, người hiện giờ đang ở trong một cái quang giáp mini, thật không thể ngờ, lại có thể có người làm quang giáp mini tới mức độ này! Thật kinh người!”

- Quang giáp mini? Diệp Trùng nhớ lại quang giáp mini của Số 2 từng bị mình 1 quyền đánh lôm, ấn tượng gây cho mình cực kỳ sâu sắc.

- Đúng vậy, cái quang giáp này bảo vệ vô cùng nghiêm mật, ta không cách nào thực hiện quét hình, người phải tự mình tìm hiểu thôi, ừ, theo tốc độ đạn pháo tới gần bên này hiện nay, người vẫn còn 2 phút thời gian, Ngư sẽ do ta điều khiển! Mực đưa ra 1 đề nghị vô cùng hợp lý.

- Cái gì? Phượng Túc nghe nói mà vô cùng kinh ngạc.

- Ủ, đúng vậy, theo như tin tức đưa về, họ đang tiến hành hành động đặc biệt, lần này họ đưa ra 25 cái quang giáp, toàn bộ đều là từ cấp Bạch Khảm trở lên! Không ngờ bọn họ lại bất chấp tất cả như vậy! Việc chiến hạm vừa bị tiết lộ, bây giờ còn dẫn nhiều người như vậy tới Quỷ hình khuyển! Có thể thấy người này đối với bọn họ vô cùng quan trọng, đây là hình ảnh vừa truyền về! Một ông lão mình mặc áo vải màu xanh, mặt đầy nếp nhăn nói.

Trong hình chính là 25 cái quang giáp mai phục ở bên ngoài phòng khám bệnh của bác sĩ Lộ, vị trí mai phục của bọn họ toàn bộ đều bị hiện ra rõ ràng!

- Vậy ý của ngài là? Trong ánh mắt của Phượng Túc tràn ngập nghi vấn.

- Nhiệm vụ lần này của người chủ yếu có 2 mặt, 1 mặt chúng ta phải có được người này, mặt khác phải hiển thị một chút sức mạnh của chúng ta cho Hiệp hội sư sĩ thấy! Rốt cuộc đây là địa bàn của chúng ta, thế nào có thể cho bọn họ khoa trương như vậy! Ông lão áo xanh hừ lạnh một tiếng, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Phượng Túc trong lòng run rẩy, cẩn thận hỏi: “Chúng ta phải làm tới mức này sao?”

- Cái này do người quyết định, tóm lại phải hiển thị ra sức mạnh của chúng ta lại không thể làm cho quan hệ với Hiệp hội sư sĩ quá căng thẳng, điều quan trọng nhất là người này nhất định phải rơi vào tay chúng ta! Lần này bọn họ to gan lớn mật như vậy dám tùy ý manh động ở Quỷ hình khuyển, phải cho bọn họ chút giáo huấn! Thực lực của đối phương lần này khá mạnh mẽ, cấp trên quyết định cho người 30 cái quang giáp “Thần thức” (nghi thức buổi sớm mai), có vấn đề gì không? Trong giọng nói của ông lão áo xanh tràn đầy uy nghiêm.

Phượng Túc cả kinh, xem ra quyết tâm lần này của cấp trên rất lớn, 30 cái “Thần thức”, đây chỉ e là lần hành động lớn nhất mấy năm gần đây! Ba mươi cái “Thần thức”, do mình dẫn đầu, Phượng Túc tin tưởng tuyệt đối có thể lưu lại tất cả người của đối phương. Chỉ là, nếu như thế này, chỉ e cục thế bình yên hiện nay sắp bị phá vỡ rồi!

Chỉ có nàng thật sự có thể tiếp xúc với người tầng lớp cao như vậy mới biết được thực lực 3 bên cường đại thế nào, với lại thể lực sau lưng của 3 bên, càng đáng sợ hơn! Phượng Túc chính là từ trong đó đi ra, không có ai hiểu rõ ở dưới bề mặt yên bình này ẩn chứa dòng nước ngầm hơn nàng!

Trước giờ, 3 bên đều duy trì sự kiềm chế, lần hành động này của Hiệp hội sư sĩ không khác gì tuyên chiến!

Mục tiêu của bọn họ rốt cuộc là ai? Lại làm cho Hiệp hội sư sĩ hưng sư động chúng như vậy, thậm chí không tiếc nguy hiểm khai chiến với Quý hình khuyên! Theo nàng biết, 3 bên vẫn luôn vô cùng bình tĩnh, cho dù là hiếu chiến như Hắc giác, cũng tuyệt không dám tùy tiện làm ra cử động như vậy! Vậy chỉ có thể rõ, mục tiêu của bọn họ nhất định đáng để bọn họ mạo hiểm! Phỏng chừng cấp trên cũng nghĩ tới điểm này, cho nên mới không tiếc tất cả để có được người này, thậm chí cả loại át chủ bài là mình cũng dùng tới!

Quang giáp Thần thức là cấp bậc thấp nhất trong sức mạnh chân chính của Quý hình khuyên, cùng cấp bậc với Bạch Khả của Hiệp hội sư sĩ, Tinh Diễm của Hắc giác. Ngoại hình là quái thú 3 chân, có cảm giác cân bằng đặc biệt, ở phương diện tốc độ và hỏa lực đều nằm ở giữa Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ, nhưng một khi kết hợp với sư sĩ xuất thân từ Tông sở, uy lực phát huy ra so với Bạch Khả và Tinh Diễm không thua kém chút nào. Về ngoài màu xanh làm cho vốn dĩ là quang giáp mô phỏng quái thú càng giống với một con quái thú thật sự hơn. Nhưng không giống sự hung dữ của Hắc giác, sự ưu nhã của Hiệp hội sư sĩ, quang giáp Thần thức càng lộ ra vài phần khí tức tự nhiên.

Quang giáp màu tím của Phượng Túc ở trong một đám quang giáp Thần thức màu xanh, rõ ràng là vô cùng bắt mắt. Đây chính là quang giáp át chủ bài cực kỳ nổi tiếng trong 3 thể lực - Niết Vũ. Quang giáp giống như một tác phẩm nghệ thuật, tỏa ra ánh sáng màu tím của kim loại, 72 cái cánh hông nhỏ bé có thể tự do tổ hợp giống như lông vũ trên cánh của con chim thật sự xếp chồng lên nhau. Điều này làm cho Niết Vũ về mặt biến hóa càng thêm như ý, nhưng đồng thời yêu cầu đưa ra đối với sư sĩ điều khiển quang giáp cũng cực cao giống như vậy. Tạo hình ưu nhã nhưng vẫn lộ ra vài phần tự nhiên, giống như vậy, hỏa lực tầm xa và đánh cận chiến phối hợp lẫn nhau, làm nó càng thêm cân bằng, mà do Phượng Túc có xưng hiệu là thuật thừa sĩ, loại át chủ bài như vậy điều khiển, nó có thể phát huy ra uy lực kinh người, và biến hóa làm người ta không tưởng tượng ra được.

Ba mươi cái Thần thức, Phượng Túc không hề để họ tản ra, mà lại hình thành bao vây, đem tất cả quang giáp chia thành 3 tổ, yên lặng mai phục ở các góc bí mật, chờ đợi thời cơ. Phượng Túc biết, đối với mấy trưởng lão mà nói, người mà Hiệp hội sư sĩ muốn có được này mới là thứ quan trọng nhất, còn có thể hay không cho họ một chút đả kích lại không hề quan trọng, càng huống chi, chỉ cần có thể đoạt được người này từ trên tay họ, vậy chính là cho đối phương một kích trí mạng!

Quyết định của Phượng Túc không có bất cứ ai hoài nghi, Niết Vũ trong truyền thuyết dẫn đội, thế nào lại có người đưa ra ý kiến phản đối?

Bọn họ giống như một đám thợ săn, ở một bên lạnh lùng nhòm ngó!

125. Chương 125: Cá Và Lưới (thượng)

Mà bên trong tòa nhà gần như sắp trở thành đồng đồ nát này cũng yên lặng mà không người bình thường nào tưởng tượng ra được. Giống với sự tàn phá không thể chịu nổi ở bên ngoài, bên trong hiện giờ cũng bị hư hại nghiêm trọng. Một người bằng vàng, cả người màu vàng kim không ngừng tùy ý xuyên qua xuyên lại như con thoi ở chỗ này, tường giống như giấy dán vậy, vốn không thể gây ra chút ảnh hưởng nào với hắn. Mà điều làm người ta kỳ quái là, tuy rằng bị hư hại nghiêm trọng như vậy, nhưng nửa tòa kiến trúc vốn đang nguy ngập này vẫn như cũ, không bị ngã sập, không khỏi làm người ta khen ngợi tòa kiến trúc bằng gạch đá này lại có tính ổn định cao như vậy.

Nhưng nếu như có 1 nhà kiến trúc sư ở đây, nhất định sẽ phải há hốc mồm, toàn bộ những nơi bị xuyên qua, phá hoại này đều là những nơi không tạo ra chút ảnh hưởng nào tới kết cấu chính của nửa tòa kiến trúc này, với lại, những nơi này giống như đã qua tính toán tỉ mỉ vậy. Vốn dĩ bởi vì bị oanh tạc mà sập hết một nửa,

trọng tâm bị dịch chuyển nghiêm trọng, kết cấu chống đỡ cũng bị hư hại nghiêm trọng, tòa nhà nhìn như sắp sụp đổ tới nơi, nhưng trải qua sự “gia công” này của người bằng vàng, khả năng sụp đổ bị giảm mạnh!

Người bằng vàng này chính là Diệp Trùng.

Không thể không làm người ta phải khen ngợi Cố Thiếu Trạch là thiên tài trong những thiên tài! Vậy mà lại có thể làm ra quang giáp mini làm người ta không thể tin được thế này, thậm chí ngay cả Mục cũng không cách nào suy tính được rất nhiều nguyên lý của cái quang giáp mini này.

Quang giáp mini vốn là một nhánh của quang giáp, trước giờ không được người ta xem trọng, chỉ có cực ít các thế gia lớn mới nghiên cứu phương diện này. Mà quang giáp mini tên gọi Thủ hộ do Cố Thiếu Trạch làm ra này hoàn toàn khác với quang giáp mini bình thường.

Thủ hộ xem ra càng giống với bộ đồ mặc sát người. Lồng bảo vệ phần mặt bằng kim loại dán sát vào mặt của Diệp Trùng, con mắt xen lẫn màu bạc và đen xem ra vô cùng nguy dị, đỉnh đầu là một cái lồng bảo vệ giống như bình thường, bên trong trang bị hệ thống quét hình vô cùng tiên tiến, miếng bảo vệ ở 2 vai cực kỳ cứng rắn, làm Diệp Trùng hơi cảm thấy tiếc là trên miếng bảo vệ vai này không có gai nhọn. Động cơ chính lại được phân bố ở eo sau, động lực của động cơ mạnh mẽ, lần đầu tiên khởi động đã dọa Diệp Trùng nhảy dựng lên.

Điều làm người ta cảm thấy không thể ngờ nhất là ở mỗi khớp của Thủ Hộ đều có động cơ hỗ trợ. Mấy động cơ hỗ trợ này tịnh không phải dùng để thay đổi phương hướng, mà có tác dụng phóng đại sức mạnh. Lực bạo phát của Diệp Trùng mặc Thủ hộ cực mạnh, tuyệt đối là kinh thế hãi tục. Tốc độ của Diệp Trùng khi xông lên trong đoạn ngắn thậm chí có thể đạt tới mức độ kinh người là 10 Hz! Ngay cả tốc độ cao nhất khi Diệp Trùng sử dụng Sương chi Vịnh Thán Diệu trước đây chẳng qua cũng chỉ 7 Hz, mà tốc độ bay của tàu vũ trụ bình thường chỉ có 3, 4 Hz.

Sức mạnh tấn công của Diệp Trùng khi mặc Thủ hộ có thể đạt tới trình độ của quang giáp bình thường! Nhưng phải biết rằng, quang giáp bình thường phần lớn đều cao khoảng 10 mét, còn to lớn như Ngự thì đạt tới mức kinh người là 20 mét, mà Thủ hộ lại không tới 2 mét. Hình dáng sai lệch lớn như vậy, cũng làm cho xác suất Thủ hộ bị khóa và bắn trúng cũng giảm mạnh.

Đồng thời với việc có tính năng vận động kinh nhân như vậy, nó cũng đưa ra yêu cầu cực cao đối với sự si điều khiển. Chỉ e cũng chỉ có Diệp Trùng là một tên gần như có thể coi là không phải con người, cơ thể mạnh mẽ như thế này mới có thể thật sự điều khiển 1 cái quang giáp khủng bố thế này. Do bị giới hạn của không gian, ngoại trừ thân thể do kim loại không biết tên tạo thành chủ thể chính của Thủ hộ đặc biệt có được khả năng dẹt ra, hệ thống dẹt gần như không có! Mà trong thời gian 1.2 giây đạt tới tốc độ 10 Hz, gánh nặng do sự gia tăng tốc độ trong thời gian này mang lại đủ để ép 1 người bình thường thành một đồng bùn nhão!

Vũ khí là điểm yếu của Thủ hộ, 2 thanh trủy thủ ở chân làm Diệp Trùng hơi có chút thất vọng. Độ lớn của trủy thủ tương đương với trủy thủ đánh xáp lá cà của người bình thường. Trủy thủ nhỏ như vậy, thế nào có thể phá được vỏ ngoài của quang giáp? Mà gai nhọn trên 2 tay cũng làm cho Thủ hộ xem ra càng thích hợp làm hộ vệ cá nhân hơn chứ không phải là chiến đấu giữa quang giáp! Nghĩ chắc là lúc đầu Cố Thiếu Trạch chế tạo Thủ hộ cũng là vì chế cho nữ hộ vệ tóc vàng Số 2 tinh thông cận chiến của mình. Cho nên vũ khí có thêm nhiều cũng không phải là cần thiết.

Thủ hộ, cái tên này và cái quang giáp này rất hợp với nhau!

Toàn thân Diệp Trùng không lộ ra một khe hở nào. Toàn thân tỏa ra ánh sáng kim loại màu vàng kim, nồng nặc phong cách hiện đại, nếu như không phải là có sự rực rỡ đặc biệt của kim loại, Diệp Trùng cũng hoài nghi đây vốn không phải là do kim loại chế thành. Diệp Trùng thậm chí có thể cảm nhận được cái lồng bảo vệ trên mặt cực kỳ mềm mại, dán sát vào phần mặt của mình, thậm chí sự thay đổi về mặt của mình cũng có thể thể hiện ra. Kim loại mềm mại như vậy, có thể có tác dụng bảo vệ gì chứ? Diệp Trùng vô cùng hoài nghi!

Có rất nhiều chỗ làm Diệp Trùng nghi hoặc không hiểu, nhưng giờ lại không có thời gian để Diệp Trùng từ từ khám phá. Tiếng nổ càng lúc càng gần, khí lưu nổi lên thổi cho căn lầu hư hỏng này rung rung muốn sụp, bụi đá rơi lả tả xuống!

Thời gian quá ngắn! Nếu như cho mình thêm chút thời gian, Diệp Trùng tin rằng dựa vào cái quang giáp Thủ hộ này, thêm vào sự giúp đỡ của Mục, mình nhất định có thể xông ra khỏi vòng vây của đối phương. Làm sao mà mình trễ vậy mới nghĩ tới cái nhẫn không bắt mắt mà Cố Thiếu Trạch trước lúc chết đưa cho mình này chứ! Nhưng hối hận không phải là một thói quen tốt, Diệp Trùng trấn định lại, cẩn thận nhớ lại cảm giác mình điều khiển quang giáp Thủ hộ vừa rồi.

Đột nhiên, Diệp Trùng dừng lại, cẩn thận nghe ngóng. Ý, cảm giác của Diệp Trùng đối với pháo đạn của đối phương hoàn toàn không giống lúc nãy, quá mức hỗn loạn mà không có tiết tấu, chuyện gì thế này?

Chính ngay lúc này, Mục dồn dập nói: “Diệp tử, có chuyện, chuẩn bị ra tay!”

Chỉ để lại 1 khu vực nhỏ cuối cùng, người mà đối phương muốn nhất định là ở trong này! Ừm, tiết tấu bắn phá của đối phương đã trở nên chậm lại! Xem ra đối phương đã có một bộ phận quang giáp bắt đầu dừng bắn, Phương Túc hiểu, thời cơ ra tay đã tới rồi!

Mười cái quang giáp Thần thức dưới sự ra dấu của Phương Túc đột nhiên xen vào vòng vây của đối phương!

Thay đổi đột ngột làm tiết tấu bắn phá của Hiệp hội sư sĩ nhất thời trở nên hỗn loạn, nhưng phản ứng của đối phương cũng cực kỳ nhanh chóng, gần như đồng thời, có 1 cái Bạch Khả lên chặn lại, không có chút cảnh cáo và nhiều lời nào, mấy chục phát pháo từ nano bắn về phía 10 cái quang giáp Thần thức! Còn 10 cái quang giáp khác lại cùng xông về nơi vẫn chưa bị dọn sạch cuối cùng!

Hai bên rõ ràng vô cùng quen thuộc lẫn nhau, không có chút trù trừ nào, 10 cái quang giáp Thần thức xen vào liền giống như bướm bướm vờn hoa, hoặc cùng hướng, hoặc ngược hướng, hoặc giao nhau, mà toàn bộ mấy phát đạn đó lại xuyên qua khe hở giữa chúng, còn 10 cái quang giáp Thần thức này không ngừng thực hiện mấy động tác nhìn như không chút quy luật nào, nhưng tất cả pháo đạn đều không bắn trúng.

Một loạt đạn này lại không làm một người nào bị thương, đám Bạch Khả kiêu ngạo của Hiệp hội sư sĩ đó mới bắt đầu hoảng sợ!

Hiệp hội sư sĩ cũng vô cùng quen thuộc với Quý hình khuyên, nhưng nhiều năm như vậy, 2 bên chưa từng xảy ra xung đột lớn nào, giống như tình huống mấy mươi cái quang giáp hỗn chiến này càng chưa từng xảy ra qua. Tuyệt đại đa số hiểu biết của đám sư sĩ của Hiệp hội sư sĩ đối với quang giáp của Quý hình khuyên cũng chỉ là hạn chế trên giấy tờ thôi.

Nếu xét thế lực của 3 bên, mối quan hệ của Hiệp hội sư sĩ và 5 thiên hà lớn rất là mật thiết, thâm nhập vào xã hội bình thường cũng là sâu nhất. Không giống Hắc giác và Quý hình khuyên, căn bản là giống như 2 xã hội độc lập. Mấy sư sĩ tinh anh này của Hiệp hội sư sĩ tiếp xúc với người bình thường cũng vượt xa sư sĩ của 2 bên còn lại rất nhiều. Từ trên người bình thường, họ có được nhiều cảm giác ưu việt hơn, nhiều năm như vậy chưa từng không như ý, cũng làm cho sự kiêu ngạo phát triển trong gần như tất cả sư sĩ tinh anh của Hiệp hội sư sĩ!

Lần trước chiến hạm bị lộ, toàn bộ quang giáp chủ lực bị tiêu diệt chính là sự sỉ nhục to lớn lần đầu tiên trong suốt nhiều năm như vậy!

Mà kẻ gây ra sự sỉ nhục này, 4 cái quang giáp lại không hề thuộc về 3 thế lực lớn! Như vậy thế nào lại không làm họ xấu hổ mà tức giận chứ! Nếu như không phải ở Quý hình khuyên, người của Hiệp hội sư sĩ lên vào khá khó khăn, với lại cũng vô cùng cố kỵ Tông sở thuật thừa sư, tuyệt sẽ không chỉ có 25 quang giáp! Nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn thế này sau khi nhận được tin tức, Hiệp hội sư sĩ đã tập hợp được thực lực đáng sợ thế này, cũng có thể thấy được sự xâm nhập của nó vào Quý hình khuyên sâu thế nào! Chẳng qua, nếu như lúc mà Diệp Trùng biết đây đã là lực lượng mạnh nhất mà Hiệp hội sư sĩ có thể điều động ở Quý hình khuyên, không biết có hay không vì được coi trọng mà hoảng sợ!

Phương Túc bay thẳng tới đám 25 cái quang giáp của địch, không hề sợ sệt! Mục tiêu của nàng chính là trì hoãn 3 cái quang giáp chủ lực của kẻ địch - Nhân ngư chi thương! Nhân ngư chi thương là 1 trong 3 quang giáp chủ lực chính của Hiệp hội sư sĩ, hỏa lực sắc bén, khóa mục tiêu chính xác, tính năng vận động cao chính là đặc điểm chủ yếu nhất của quang giáp chủ lực Nhân ngư chi thương này! Nếu như Diệp Trùng ở đây, nhất định sẽ nhận ra cái quang giáp này và mấy cái quang giáp khổ cực đuổi giết mình trước đây hoàn toàn giống nhau.

Màu trắng ưu nhã, cánh bảo vệ hơi hơi vểnh lên làm nó xem ra có thể vài phần khí tức quý tộc. Ngoại trừ súng laser, súng hồng ngoại, những trang bị theo lệ thường này, những loại vũ khí có sát thương lực cực lớn như súng từ nano cũng có cả, mà điều không giống Bạch Khả là súng từ nano mới là vũ khí chính của chúng. Hệ thống động lực của họ rõ ràng là hơn hẳn 1 bậc so với Bạch Khả. Phương thức khóa mục tiêu lại dùng mô thức bằng tay tinh vi, điều này làm yêu cầu đối với sư sĩ cao hơn nhiều, đây cũng là vì số lượng sư sĩ quang giáp chủ lực ít hơn sư sĩ Bạch Khả nhiều lắm!

Ba cái quang giáp Nhân ngư chi thương mới là mục tiêu chủ yếu của Phương Túc. Bạch Khả đấu với Thần thức, hơn nữa còn trong tình huống số lượng Thần thức chiếm ưu thế, vậy Bạch Khả tuyệt đối không có phần thắng! Có thể gây nên tổn thất cho mấy tên thủ hạ này cũng chỉ có 3 cái Nhân ngư chi thương này!

Phương thức tác chiến của quang giáp Tông sở Quý hình khuyển cực kỳ khác biệt, bọn họ vĩnh viễn tác chiến đoàn đội! Một đấu một, Bạch Khả đấu với Thần Thức, Bạch Khả chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng nếu 5 đấu 5, 2 bên thắng bại chia đôi, 10 đấu 10, nhất định là Thần thức chiếm thượng phong. Cho nên, quang giáp Thần thức trước giờ chấp hành nhiệm vụ đều lấy 10 cái làm thành 1 đơn vị tác chiến! Loại phương thức tác chiến này cũng làm cho Hiệp hội sư sĩ và Hắc giác rất đau đầu!

Mười cái quang giáp Thần thức theo sau Phương Túc gầm rú bay về phía khu vực không lớn còn lại trên mặt đất đỏ! Bọn họ đã hình thành một vòng vây hoàn chỉnh, bọn họ tin tưởng, cho dù 10 cái Bạch Khả trong vòng vây của họ, muốn đột phá ra ngoài cũng không phải là chuyện dễ dàng!

Quang giáp của Hiệp hội sư sĩ thân mình lo chưa xong, đối phương không liều mạng với họ, mà chỉ là quấy rối bọn họ, làm bọn họ không rảnh mà lo cho người khác! Niết Vũ màu tím trên chiến trường vĩnh viễn là minh tinh chói mắt nhất! Át chủ bài trong truyền thuyết quả nhiên danh bất hư truyền, một mình nàng trì hoãn 5 cái quang giáp, trong đó còn có 3 cái Nhân ngư chi thương, mà nàng xem ra vẫn vô cùng nhàn nhã!

Hành động lớn như vậy, mắt thấy thành công tới nơi, 10 sư sĩ không ngừng thu hẹp vòng vây cũng không khỏi có chút kích động trong lòng.

Bỗng, 1 tia sáng vàng xẹt qua!

126. Chương 126: Cá Và Lưới (trung)

Đám sư sĩ vẫn chưa kịp phản ứng, tia sáng vàng này vừa tiếp xúc với cái quang giáp Thần thức đó liền lập tức với tốc độ còn nhanh hơn, một lần nữa chui vào trong nửa tòa nhà đổ nát này, không thấy hình dáng!

Lực chú ý của sư sĩ trong 9 cái quang giáp Thần thức còn lại không khỏi đồng loạt tập trung vào cái quang giáp bị tia sáng vàng đó đánh trúng! Vì gây dựng sự ăn ý lẫn nhau, 10 người bọn họ từ rất sớm đã cùng nhau huấn luyện, hành động, mỗi quan hệ qua lại thân thiết vô cùng, tình như huynh đệ! Một người này bị đánh trúng, 9 người khác đều vô cùng quan tâm.

Nếu như là trên chiến trường, bọn họ sẽ không sơ suất như vậy, nhưng tình báo cấp trên đưa cho họ nói nơi đây chỉ có 1 người! Một người, bọn họ lại là 10 cái quang giáp Thần thức, vậy không phải là bắt được tới tay rồi sao? Tuy rằng biến cố đột nhiên này làm họ không kịp trở tay, nhưng lại không hề hoảng loạn, còn có 1 nguyên nhân rất quan trọng là, bọn họ vừa rồi, ai cũng không nhìn rõ tia sáng màu vàng đó là cái gì!

Chuyện gì xảy ra? Đây là nghi vấn quanh quẩn trong đầu mọi người!

Cái quang giáp bị đánh trúng đó tới tận giờ vẫn không có chút hồi âm nào!

Dưới ánh mắt của 9 sư sĩ bọn họ, cái quang giáp Thần thức này giống như chịu không nổi sức mạnh to lớn, chỗ vừa bị đánh trúng đó trong phút chốc nứt ra từng vết rách, đan xen ngang dọc, mà chỗ vết rách bóng loáng lộ ra quang mang màu xanh nhạt, loại quang mang này bọn họ vô cùng quen thuộc, đây không phải là quang mang do năng lượng động cơ bên trong quang giáp khi bị kích hoạt phát ra sao? Làm thế nào mà xuất hiện ở chỗ này?

Quang mang màu xanh nhạt vừa xuất hiện trên không, lập tức dao động kịch liệt không ổn định, giống như trái tim con người ra sức co lại, phình ra, chỉ 3 lần, 1 một tiếng nổ lớn vang lên, trong tầm mắt mọi người sáng rực lên!

Cái quang giáp đó nổ rồi! Dưới sự chú ý quan sát của mọi người! Uy lực của vụ nổ năng lượng cao trong khu vực nhỏ hẹp thể này cực kỳ kinh người! Tất cả quang giáp Thần thức đều không kịp mở khiên năng lượng, sóng xung kích cực lớn thổi cho thân hình 9 cái quang giáp Thần thức còn lại không ổn định, cả vòng vây cũng bị thổi cho liểng xiểng!

Còn nửa tòa nhà đổ nát đó dưới sóng xung kích cường độ như vậy đương nhiên không có lý nào lại may mắn thoát được, ầm ầm đổ xuống!

Tòa nhà đổ nát có kết cấu gạch đá đổ sụp làm cho bụi bay đầy trời!

Mà chính trong bụi đất làm nhiễu loạn tầm nhìn này, mấy điểm đen cực nhỏ im hơi lặng tiếng chính xác rơi trên quang giáp thân hình vẫn chưa ổn định do sóng xung kích vừa rồi!

Diệp Trùng ở trong đồng đổ nát của tòa nhà, bên cạnh là Ngự, thân hình to lớn của Ngự đủ để cho Diệp Trùng đang mặc quang giáp mini một khoảng không gian!

Tia sáng màu vàng vừa rồi chính là Diệp Trùng đột nhiên xuất kích!

Diệp Trùng cũng không ngờ rằng khi Thủ hộ toàn lực phát động lại đạt tới tốc độ thể này! Chỉ e Cố Thiếu Trạch cũng không ngờ rằng tốc độ của quang giáp mini do mình chế tạo ra lại có thể đạt tới mức độ này! Thủ hộ vốn dĩ chỉ là thiết kế vì Số 2, mục tiêu lý tưởng của nó là Số 2 điều khiển Thủ hộ có thể đạt tới tốc độ 4 Hz! Ai mà biết dưới lực bạo phát không phải của con người của 2 chân Diệp Trùng lại có thể đạt tới tốc độ 10 Hz, điều này chỉ e Cố Thiếu Trạch có nằm mơ cũng không nghĩ tới!

Diệp Trùng vừa rồi chẳng qua chỉ là thử một chút, vốn chỉ là muốn làm hết sức mình, nên mới rút 2 thanh trủy thủ chém vài cái! Không ngờ tính năng của 2 thanh trủy thủ đó lại vượt xa dự liệu của Diệp Trùng!

Ngay trong khoảng thời gian ngắn ngủi 0 chấm 0 mấy giây (0.0x giây) thanh trủy thủ của Diệp Trùng tiếp xúc với quang giáp đối phương, trong tầm mắt chỉ có chữ số đen trắng của Diệp Trùng, xẹt qua một hàng chữ thông báo: “Trủy thủ của Số 2 khởi động. Hoàn thành khởi tạo!” Một hàng chữ này lướt qua cực nhanh, nếu như không phải Diệp Trùng tinh mắt, tuyệt đối sẽ bỏ qua dòng thông báo nhỏ bé này!

Trủy thủ của Số 2! Cho dù là đang chiến đấu, Diệp Trùng cũng cảm thấy có chút buồn cười, tên Cố Thiếu Trạch này cũng thật là lười biếng a!

Đồ thị lưới 3D của quang giáp đối phương do 2 màu đen trắng tạo thành trước mặt với tốc độ kinh người ở trong mắt Diệp Trùng không ngừng phóng lớn, xoay tròn, vô số điểm cùng lúc bị phân tích, vô số số liệu như thác đổ ào ào trút xuống, Diệp Trùng căn bản là không kịp xem. Trước khi Diệp Trùng lao tới trước mặt đối phương, chỉ còn lại 8 đường ngang dọc giao xoa với nhau và 7 điểm phân bố toàn thân quang giáp đối phương!

Diệp Trùng vốn đã không có thời gian quan sát mấy điểm và đường này rồi cuộc là trải qua những phân tích nào mà đưa ra kết quả, trong chớp mắt Diệp Trùng liền lựa chọn 8 đường đó, trủy thủ trên tay chính xác không sai một li nào vạch lên 8 đường đó, tốc độ tay kinh người của Diệp Trùng thông qua sự phóng đại của Thủ hộ, làm hắn có khả năng trong khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi hoàn thành một loạt thao tác này!

Không rảnh để kiểm tra kết quả, nhưng Diệp Trùng cũng không có mấy hy vọng, trủy thủ dùng cho đánh cận chiến cá nhân được dùng để đối phó quang giáp, giống như là dùng súng hồng ngoại để đối phó chiến hạm vậy, Diệp Trùng như tia chớp lùi trở lại! Vòng vây của 10 người này hoàn toàn kín kẽ, vô cùng nghiêm mật! Chỉ hy vọng Mục điều khiển Ngự có thể tìm ra cơ hội, nếu không hôm nay mình sẽ trở thành tù nhân rồi!

Diệp Trùng cười khổ không ra tiếng, Thủ hộ tuy rằng mạnh mẽ, nhưng về mặt vũ khí quả thật là chẳng ra làm sao! Nếu như có 1 loại vũ khí có thể uy hiếp quang giáp của đối phương, vòng vây của đối phương thu nhỏ lại thể này, mình không phải là ngay cả nửa phần cơ hội cũng không có!

Bên tai đột nhiên truyền tới âm thanh của Mục: “Diệp tử, mau qua đây!”

Có chuyển biến? Trong lòng Diệp Trùng máy động, chẳng qua lập tức buông lời, còn có tình huống nào tệ hơn hiện tại chứ? Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Diệp Trùng vẫn lập tức nhảy tới bên cạnh Mục. Vừa đáp xuống mặt đất, vẫn chưa kịp hỏi Mục rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, oanh lớn một tiếng, tiếp theo là một sức mạnh to lớn xông tới, Diệp Trùng có chút loạng choạng, kinh hoàng cố ổn định thân hình, trước mặt vô số đá tảng trong dạng lưới rơi xuống, Thủ hộ vẫn cứ tự động phân tích mấy tảng đá này, lượng tin tức, số liệu khổng lồ lập tức giống như con rồng nước từ cao đè xuống, ào ạt cuộn xuống, tốc độ cực nhanh làm Diệp Trùng có chút choáng váng!

Diệp Trùng không khỏi âm thầm kêu khổ, sự phân tích của Thủ hộ hoàn toàn là tự động, không chịu sự khống chế, nếu như tình huống trong tầm mắt quá phức tạp, vậy số liệu phân tích đủ làm người ta bị ngập trong đó! Diệp Trùng vẫn chưa thích ứng được tốc độ chạy như tia chớp của mấy số liệu này, Diệp Trùng chỉ có tập trung sự chú ý lên biểu đồ phân tích 3D dạng lưới! Trên thực tế, cách làm của Diệp Trùng hoàn toàn chính xác, khi Cố Thiệu Trạch chế tạo Thủ hộ, vì để nâng cao tốc độ vận hành của quang não gắn bên trong, đã to gan đem màn hình nổi rất phổ biến trước mặt này cải tạo thành 2 màu đen trắng vô cùng cũ kỹ, mà mấy biểu đồ phân tích 3D dạng lưới đó mới là trọng điểm trong đó, số liệu phân tích vốn là tới lúc cuối cùng Cố Thiệu Trạch chuẩn bị thực hiện ưu hóa, không ngờ vẫn chưa kịp đợi hần ưu hóa, thì hần đã bị Hiệp hội sư sĩ nhòm tới, mấy công việc sau này cũng không cách nào hoàn thành được!

Thủ hộ mà Diệp Trùng hiện đang sử dụng vẫn chỉ là một sản phẩm dở dang, đương nhiên, sản phẩm dở dang này cũng chỉ là về mặt che chắn, ưu hóa số liệu thôi! Các phương diện khác đều đã đạt tới dự tính của Cố Thiệu Trạch.

Dưới sự bảo vệ của Ngự, Diệp Trùng miễn cưỡng bị chôn vùi trong căn nhà bị sập, chẳng qua Diệp Trùng rõ ràng không biết chính 1 kích của mình mới là kẻ cầm đầu gây họa tạo nên tình huống hiện giờ! Diệp Trùng mù mờ nhìn Mục điều khiển Ngự nâng hộp bắn đạn hình dạng cái bình lên, một hơi bắn tất cả đạn hỗ trợ ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc Mục nhắc hộp bắn đạn lên, Diệp Trùng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, sự ăn ý giữa Mục và Diệp Trùng đã sớm rất khít khao!

Quả nhiên, khi viên đạn hỗ trợ cuối cùng từ hộp bắn đạn bắn ra, Ngự và Diệp Trùng liền hành động! Sự nắm bắt thời gian của Mục có thể nói là ngoạn mục, không lãng phí chút thời gian nào!

Ngự và Diệp Trùng đồng thời nhắc chân!

Khoảng cách giữa 2 bên rất nhanh liền hiện ra, về phương diện xông lên trong khoảng cách ngắn, Thủ hộ có ưu thế không gì so sánh được! Ngay khi xông ra khỏi đồng đồ nát này, Diệp Trùng đã vượt lên trước Ngự vài mét! Sau đó, thứ Diệp Trùng nhìn thấy là vòng vây thất điên bát đảo của đối phương, còn có bụi đất bay đầy trời!

Loại tầm nhìn 2 màu đen trắng này của Thủ hộ ngược lại không chịu ảnh hưởng của đám bụi đất này, Diệp Trùng rất nhanh tìm thấy 9 cái quang giáp, ủa, còn 1 cái nữa đâu? Diệp Trùng căn bản không ngờ công kích vừa rồi của mình lại tiêu diệt 1 cái quang giáp!

Điểm rơi của đạn hỗ trợ Mục bắn ra cực kỳ chính xác, không hụt phát nào! Còn bụi đất đầy trời lại trở thành sự che chở tốt nhất cho những viên đạn hỗ trợ vốn cực kỳ kín đáo này!

Mấy viên đạn hỗ trợ này cực kỳ nham hiểm, không kịp phòng bị, 9 cái quang giáp này lập tức loạn tay loạn chân lên, có mấy cái quang giáp đồng thời bị mấy loại đạn hỗ trợ bắn trúng. Tác phẩm của đại sư Fred quả thật đáng để tin tưởng a! Diệp Trùng đối với mấy viên đạn hỗ trợ này yêu thích dị thường!

- Bên này! Mục vội nói.

Diệp Trùng đã xong tới trước mặt quang giáp đối phương liền lập tức dừng việc chuẩn bị rút trủy thủ ra, mũi chân điểm lên quang giáp đối phương, vội lao về hướng đó của Mục! Sức mạnh cú điểm chân này của Diệp Trùng, thông qua sự phóng đại của Thủ hộ, sức mạnh cực lớn, cái quang giáp Thần thức này chịu không nổi, lập tức loạng choạng lùi vài bước ra sau.

Nhìn về hướng của Mục, Diệp Trùng lập tức lú lỏi không nói nên lời, vẫn là Mục cường hãn a! Dù gì cũng là điều khiển Ngư, phỏng chừng ngay cả tiềm năng sâu nhất của Ngư cũng bị Mục moi ra rồi! So với mình điều khiển Ngư, đơn giản đó là 2 cái quang giáp! Vô luận là ở tốc độ hay là các phương diện khác, Ngư lúc này cũng có thể nói là mạnh vô cùng!

Ngư bị đứt 1 tay, vũ khí có thể dùng cũng chỉ có đao từ trường siêu tần. Ngư vừa sai bước 1 cái liền lướt tới giữa 2 cái quang giáp Thần thức, ngay trước khi bắn đạn hỗ trợ, Mục đã tính toán lấy 2 cái quang giáp này làm điểm đột phá, cho nên 2 cái quang giáp Thần thức này trúng đạn hỗ trợ nhiều nhất.

Một cú xoay người Thomas đơn giản, hoàn mỹ đến nỗi làm Diệp Trùng cực kỳ hâm mộ! Còn đao từ trường siêu tần lại bị Mục im hơi lặng tiếng giấu ở sau tấm khiên rung kêu vù vù, giống như rắn độc thè lưỡi, cắn lên chỗ trí mạng của 2 cái quang giáp!

Trong nháy mắt, 2 cái quang giáp liền ngã dưới chân Ngư, uy lực của đạn hỗ trợ vừa rồi lúc này phát huy tận cùng, trạng thái không tốt trước mặt cao thủ như Mục là đúng là trí mạng! Mà vốn đơn đả độc đấu lại không phải là sở trường của quang giáp Thần thức, quang giáp Thần thức mất đi sự phối hợp qua lại, đồng thời lại gặp trạng thái không tốt, dưới sự tấn công sắc bén của Mục, căn bản là không kịp phản ứng.

Diệp Trùng vừa hay tới nơi!

Vòng vây vốn thất điên bát đảo lúc này gần như hoàn toàn mất đi tác dụng, trước mặt Diệp Trùng và Mục đã trống không 1 bóng người, cơ hội thoát đi đang ở trước mặt!

127. Chương 127: Cá Và Lưới (hạ)

Kim loại lấp lánh màu tím, nhất định là trong hợp kim có trộn kim loại hiếm có đặc biệt, chủ thể quang giáp thon dài, ưu nhã, hơi có vẻ yếu điệu, nhưng sau lưng là cánh xếp vô cùng cổ quái được thu lại, xem ra vô cùng tinh tế, Diệp Trùng lần đầu tiên thấy được cánh xếp tinh tế như vậy, đơn giản mà nói, không có gì khác biệt với cánh của loài chim thật sự. Cánh đẹp mà không thực thể này có thể chịu nổi lực cản không khí cực lớn do bay với tốc độ cao không? Diệp Trùng vô cùng hoài nghi. Tạo hình của cả cái quang giáp vô cùng đặc biệt, giống như 1 loại chim, nhưng Diệp Trùng chưa từng gặp qua, nếu như đại sư Fred ở đây, nhất định có thể nhận ra đây chính là quang giáp tạo dáng từ Phượng hoàng trong truyền thuyết.

Đáng tiếc Diệp Trùng không bác học như đại sư Fred. Tầm mắt của Diệp Trùng không phong phú như vậy, trong mắt hắn chỉ có biểu đồ lưới 3D không ngừng xoay chuyển!

Nhưng Diệp Trùng cũng có sở trường của mình, từ động tác vừa rồi đó, Diệp Trùng liền phán đoán ra cái quang giáp màu tím này về mặt động lực có tính năng vô cùng kiệt xuất, thậm chí Diệp Trùng còn hoài nghi tốc độ của nó tuyệt không thua kém gì Mục!

Quả nhiên, Diệp Trùng lập tức thu được nhắc nhở của Mục: “Diệp tử, cẩn thận, cái quang giáp này lợi hại!” Ngay cả Mục cũng cho rằng lợi hại, cái quang giáp này tuyệt không phải là hàng đầu đường thông thường!

Cái quang giáp này là Niết Vũ của Phượng Túc. Đối phương có 25 quang giáp, trong đó có 20 cái bị 20 Thần thức thủ hạ của mình quán lấy, 2 bên đều rất kiềm chế, không hề xuất hiện tình huống máu lửa như trong tưởng tượng. Còn 5 cái quang giáp còn lại, trong đó bao hàm 3 cái quang giáp chủ lực Nhân ngư chỉ thương của Hiệp hội sư sĩ, bị mình quán rịt lấy. Vốn cho rằng 10 cái Thần thức còn lại, bắt 1 người còn không phải là dễ trở bàn tay sao?

Không ngờ kẻ bị vây lại mạnh ra ngoài dự liệu như vậy!

Tuy rằng là 1 mình đối phó 5 cái quang giáp, Phượng Túc vẫn rất nhàn nhã, rõ ràng là vô cùng thoải mái, sức chú ý của nàng phần lớn đều để ở trên 10 cái quang giáp phụ trách mắt mục tiêu.

Tia sáng vàng đó người khác không thấy rõ, nhưng Phượng Túc lại thấy rõ mười mười.

Quang giáp mini? Phượng Túc cũng vô cùng quen thuộc với quang giáp, vừa nhìn liền nhận ra Thủ hộ rất cuộc là vật gì. Thực lực siêu phàm Thủ hộ thể hiện ra lập tức làm dậy sóng trong lòng nàng, không ai có mặt hiểu rõ đây là ý nghĩa gì như nàng.

Mâu thuẫn giữa quang giáp được thu nhỏ và sức mạnh giống như không tồn tại ở trên cái quang giáp này. Nếu như có được kỹ thuật này, năng tin rằng, với kỹ thuật tích lũy được của cấp trên, gần như có thể lập tức có được 1 bước nhảy vọt vượt bậc, phương thức chiến đấu hiện giờ rất có khả năng sẽ bị thay đổi, mà không chút nghi ngờ, Quý hình khuyên cũng nhảy một cái trở thành đứng đầu 3 thế lực lớn!

Quang giáp của 3 bên trải qua nhiều năm phát triển như vậy, con đường đi không hề giống nhau, nhưng không có ngoại lệ, đều đã tới bình cảnh, chỉ có loại kỹ thuật có tính cách mạng này mới có thể làm cho họ có thể tiến thêm 1 bước, mà 1 bước này, cũng là 1 bước lớn! Ai đi trước 1 bước, thì sẽ có ưu thế tuyệt đối.

Mà cũng giống như vậy, nếu 1 bên trong 2 bên còn lại mà thu được, hậu quả thế nào, không nghĩ cũng biết.

Khi nhìn thấy thủy thủ thoát nhìn không bắt mắt trên tay Diệp Trùng nhẹ nhàng mà dễ dàng rạch rách vỏ giáp của quang giáp Thần thức, Phượng Túc cũng đực mặt ra!

Đây, đây cũng quá trái với lẽ thường rồi!

Ngay cả kiếm laser cũng không thể dễ dàng như vậy mà rạch rách vỏ giáp của quang giáp Thần thức, trong 2 thanh thủy thủ này rốt cuộc là chứa huyền cơ gì?

Nếu như Hắc giác nắm được kỹ thuật này, phối hợp kỹ thuật chiến đấu cận thân khủng bố của họ, Phượng Túc không khỏi run lạnh trong lòng.

Sự sai sót của tình báo lúc này không nghi ngờ gì, là trí mạng, bọn họ ai cũng không ngờ chỗ này lại còn có 1 cái quang giáp!

Tốc độ phản ứng và năng lực tính toán của đối phương quả thật là quá khủng bố rồi! Một loạt động tác nhìn hoa cả mắt từ đầu tới giờ lại không có cái nào không chính xác vô cùng, xảo diệu lợi dụng tình hình, gần như trong vài giây ngắn ngủi, vòng vây tường chừng như tường đồng vách sắt của mình lập tức bị thất điên bát đảo. Mắt thấy 2 cái quang giáp 1 lớn 1 nhỏ này sắp thoát khỏi vòng vây, Phượng Túc không thể lo tới 5 cái quang giáp đang dây dưa với mình đó nữa, bứt ra trăm vòng vây!

Niết Vũ không hổ là quang giáp át chủ bài của Quý hình khuyên, tốc độ giống như đã đột phá hạn chế của không gian, đột ngột xuất hiện như vậy trước mặt Diệp Trùng và Mục.

Toàn bộ sức chú ý của Diệp Trùng bị cái quang giáp màu tím trước mặt này hấp dẫn, đồng thời, phần lớn sức chú ý của Phượng Túc đều đặt trên người Diệp Trùng xem ra giống như một người bằng vàng.

Diệp Trùng không biết sư sĩ của cái quang giáp trước mặt này chính là thuật thừa sĩ áo tím đáng sợ từng làm mình chịu thua thiệt, mà Phượng Túc cũng không biết mục tiêu truy bắt này chính là chiến sĩ mà mình từng nhận lầm là đến từ Hắc giác.

Hai bên chính là ở trong loại cảnh ngộ kỳ diệu không biết đối phương là ai này lại một lần nữa giao đấu.

Năm cái quang giáp của Hiệp hội sư sĩ mất đi mục tiêu giống như cũng hiểu mình không phải là đối thủ của Phượng Túc, không hề tới gần phía bên này.

- Chuẩn bị, nhắm chuẩn mục tiêu, tất cả hỏa lực! Sư sĩ trong một cái Nhân ngư chi thương dẫn đầu cản rằng, giống như hạ quyết tâm gì, đột nhiên hạ mệnh lệnh!

Mục tiêu bốn cái quang giáp còn lại nhận được chính là Diệp Trùng và Ngư bị Mục điều khiển!

- Cái này... mấy người đều có chút chần chừ, đây không phải là người mà cấp trên yêu cầu mang sống về sao? Tấn công hẩn?

Tất cả hỏa lực tấn công cũng chính là tất cả hỏa lực cùng bắn, trên chiến trường hiếm khi dùng tới, uy lực của nó mạnh mẽ vô cùng, nhưng đồng thời thiếu sót cũng rất rõ ràng, sau khi tấn công xong, trong 15 phút mất đi năng lực hành động, trên chiến trường cũng có nghĩa là tử vong!

- So với bị kẻ địch có được, không bằng ai cũng không được! Sư sĩ dẫn đầu lạnh lùng nói, sự quyết đoán và sự lạnh lùng trong lời nói làm 4 người còn lại trong lòng run rẩy.

Nghĩ tới nhiệm vụ lần này thất bại trở về, tất nhiên phải chịu trừng phạt, mà đội trưởng nói cũng đúng, như thế này dâng mục tiêu cho người khác, chỉ sợ trừng phạt phải chịu khi trở về cũng không bằng tử chiến ở chỗ này!

Bốn người gần như đồng thời đồng ý mệnh lệnh của đội trưởng, chỉ thấy 5 cái quang giáp dừng ở trên không, trông xuống 3 cái quang giáp đang đối mặt, tất cả khoang xạ kích trên người đều ầm ầm mở ra, vũ khí chính trên tay lại lạnh lẽo kinh người, nhắm thẳng vào Diệp Trùng và Ngư.

- Đồng loạt bắn! Đội trưởng dẫn đầu khàn giọng hạ lệnh, thanh âm the thé lộ ra sự thảm liệt trước giờ chưa từng có!

Gần như đồng thời, trong lòng Phượng Túc vẫn luôn đứng đối mặt với 2 cái quang giáp đột nhiên lạnh sởn tóc gáy, dự cảm kỳ diệu do ý thức được khai phá mang lại của Thuật thừa sư làm nàng lập tức có phản ứng!

Mũi chân nhảy một cái, bay lên trên không, vừa may ngăn cách tầm nhìn trước của Diệp Trùng và 5 cái quang giáp.

Cánh xếp màu tím sau lưng đột nhiên mở ra, mọi người lúc này mới phát hiện cánh xếp của Niết Vũ lại to tới như vậy, dài tới 15 mét, chủ thể quang giáp ngược lại lại nhỏ bé. Một tầng quang mang màu tím giống như sóng nước từ trên cánh xếp nhanh chóng nổi lên, tới khi cách bề mặt cánh xếp 30 cm trên không, lồng ánh sáng bằng hạt màu tím nhạt khổng lồ hình thành nên một cái khiên hạt cực lớn, bảo vệ toàn bộ Niết Vũ vào bên trong, dưới sự bảo vệ hết sức của Phượng Túc, Diệp Trùng cũng nằm trong phạm vi bảo vệ của cái khiên hạt này.

Đương nhiên, trong tầm mắt Diệp Trùng chỉ có đen và trắng!

Ánh sáng trắng nóng bỏng làm tất cả mọi thứ trong trời đất được chiếu sáng như tuyết! Tất cả mọi người không kiềm được dừng cả lại! Năm cái quang giáp tập trung toàn bộ hỏa lực thành một chùm ánh sáng chói mắt to lớn, chùm sóng từ nano, chùm tia laser, chùm tia hồng ngoại, tất cả hỏa lực cùng một lúc, cùng một tần số bắn về mục tiêu!

Năng lượng chứa trong chùm tia sáng làm cảnh báo của hệ thống quét hình nổi của tất cả quang giáp điên cuồng kêu lên, nhất thời, sắc mặt của tất cả sư sĩ kịch biến! Ngoại trừ Diệp Trùng và Phượng Túc!

Chùm sáng chuẩn xác bắn trúng tấm khiên hạt của Niết Vũ.

Vẫn chưa hồi phục tinh thần từ trong chùm tia sáng trắng vừa rồi, mọi người lại chìm trong một chùm ánh sáng trắng càng chói mắt hơn. Trừ Diệp Trùng ra, tất cả mọi người đều như mù, trong tầm mắt trắng toát một màu.

Tầm mắt đen trắng đặc biệt của Thủ hộ làm Diệp Trùng đối với một màn kinh tâm động phách này cả đời khó quên!

Bùng, kèm theo một tiếng cực nhỏ vang lên, giống như vỏ trứng bị đập vỡ, chùm tia sáng trắng to lớn đập lên tấm khiên hạt mà trong mắt Diệp Trùng cũng hơi có màu trắng giống vậy, ánh sáng bùng lên, vô số mảnh vỡ ánh sáng như pháo hoa bắn ra khắp nơi, rồi lập tức tan biến trong không khí, càng giống như một cột nước áp lực mạnh, đập lên một cái dù đang mở ra, bắn ra vô số hạt nước long lanh!

Năng lượng khuấy động, lấy nơi va chạm làm trung tâm, sóng xung kích khổng lồ với tốc độ kinh người lan tỏa ra xung quanh.

Ngư do Mục điều khiển không may mắn như Diệp Trùng vậy, tuy rằng Mục lập tức có phản ứng, đưa tấm khiên che trước ngực, tấm khiên từng làm cho Nhân ngư chỉ tâm chịu thiệt thòi liền yếu ớt giống như khiên băng, ngay cả 0.1 giây cũng không chịu được, liền hóa thành tro bụi!

Thao tác làm người ta khâm phục của Mục lúc này biểu hiện ra, đương nhiên, nếu như lúc này còn có người nhìn thấy! Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi này, Mục đã lướt vào trong phạm vi bảo vệ của tấm khiên hạt của Niết Vũ, nhưng cho dù là như vậy, Ngư cũng phải trả một cái giá thảm trọng, 4 cánh tay máy bây giờ chỉ còn lại 1 cái, cái tay cầm hộp bắn đạn đó, 2 cái tay còn lại chính trong khoảnh khắc vừa rồi hoàn toàn bị bốc hơi. Đạn hỗ trợ trong hộp bắn đạn 1 viên cũng không còn, đây cũng có nghĩa Ngư đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Sức mạnh đáng sợ do năng lượng va chạm kịch liệt sinh ra, ngay cả Niết Vũ cường hãn cũng không kiềm được mà lùi về sau!

Ngoại trừ Mục, là người duy nhất còn giữ được tầm nhìn rõ ràng, Diệp Trùng nhìn rõ Niết Vũ tiến tới gần mình, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo!

Mũi chân ra sức, lực bạo phát siêu mạnh của Thủ hộ làm Diệp Trùng trong thoáng chốc tăng tốc tới một tốc độ kinh thế hãi tục, mà 2 thanh trủy thủ không chút bắt mắt đó đã sớm tự nhiên được nắm trong tay!

Biểu đồ lưới 3D trong mắt không ngừng xoay chuyển, số liệu phân tích như thác đổ ào ào cuộn xuống, điểm trắng phân tán và đường kẻ ngang dọc màu trắng càng lúc càng ít, lại càng lúc càng sáng, trong mắt Diệp Trùng cũng càng lúc càng rõ ràng!

Khóa chặt!

Đồng tử của Diệp Trùng mau chóng co lại!

128. Chương 128: Kết Thúc? Bắt Đầu?

Tuy rằng đối phương cứu mình 1 mạng, Diệp Trùng vẫn không ngốc mà cho rằng đối phương thật sự đối tốt với mình, nếu như không cho đối phương, đặc biệt là cái quang giáp trước mắt này một chút phiền phức nhỏ, vậy thì với tốc độ nó vừa thể hiện ra, mình và Mục muốn chạy thoát, phỏng chừng cũng là 1 việc có xác suất rất nhỏ! Cơ hội tốt thế này, thế nào có thể bỏ lỡ?

Diệp Trùng liền giống như 1 phát đạn màu vàng kim, giậm dứ bắn về phía cái quang giáp trước mắt này!

Trong lòng Phượng Túc bỗng hoảng sợ mà không chút dấu hiệu nào, theo bản năng điều khiển Niết Vũ lướt sang bên cạnh, cánh xếp to lớn sau lưng mềm mại như cánh của loài chim làm người ta không thể tin được, từ phía sau gấp ra phía trước, che chắn chỗ yếu hại của Niết Vũ. Một loạt thao tác này trong khoảng thời gian lướt qua trong đầu Phượng Túc đã được hoàn thành!

Tin tưởng vào trực giác của mình! Đây là niềm tin kiên định không đổi của tất cả Thuật thừa sư, cũng là điểm căn bản nhất của sức mạnh của bọn họ! Mà cái này đối với Phượng Túc, gần như đã trở thành một loại bản năng!

Động tác của Phượng Túc cực nhanh! Nhưng động tác Diệp Trùng điều khiển Thủ hộ càng nhanh hơn!

Không có vẻ sắc lạnh do múa may hình thành như vũ khí thông thường, lưỡi đao của 2 thanh trủy thủ này được vung lên ở tốc độ cao, thân đao giống như bỗng nhiên biến mất trong không khí, không khí bị khuấy động dao động như sóng nước! Quả thật là quá nhanh!

Bất quá Diệp Trùng cũng không ngờ mình đột nhiên đánh lén mà đối phương lại giống như sớm có chuẩn bị, né tránh phần lớn công kích của mình!

Do ý thức được khai phá với mức độ khá cao, thuật thừa sư đều có năng lực dự cảm cực mạnh. Loại năng lực dự cảm này tùy theo sự tăng lên của việc tu dưỡng tinh thần của hãn mà không ngừng được nâng cao! Loại năng lực này trong chiến đấu cực kỳ hữu dụng, năng lực dự đoán trước, có thể làm cho người trong chiến đấu đi trước kẻ địch 1 bước, mà đây cũng có nghĩa là tỉ lệ thắng của người được tăng lên rất nhiều!

Đương nhiên, chiến đấu vô cùng phức tạp, cho dù người có thể biết trước ý đồ của đối phương, nhưng không hề có nghĩa là người có thể không chế cả trận đấu. Tinh thần ý thức chỉ là 1 phương diện, đối với sự điều khiển quang giáp, thực lực của bản thân người, v.v... những thứ này đều có ảnh hưởng tới chiến đấu. Quyết định thắng bại cuối cùng của trận đấu là do nhiều nhân tố, phương diện quyết định cuối cùng!

Sư sĩ của 3 bên, thân thể mạnh mẽ của Hắc giác, ý thức xuất chúng của Quỷ hình khuyên, xem ra Hiệp hội sư sĩ là yếu nhất, nhưng Hiệp hội sư sĩ về mặt quang giáp lại hơi tiên tiến hơn 2 bên còn lại, cho nên tóm lại, cùng 1 đẳng cấp, thực lực 3 bên tương đương, đều là kẻ tám lạng người nửa cân.

Phượng Túc là át chủ bài trong sư sĩ của Quý hình khuyên. Thực lực bản thân xuất chúng, mà phương diện ý thức càng có thành tựu thâm sâu. Nàng tuy rằng không phải sư sĩ lợi hại nhất của Quý hình khuyên, nhưng khẳng định là sư sĩ có trực giác và dự đoán nhanh nhất, chuẩn nhất trong Quý hình khuyên.

Dù là trong tình huống thế này mà vẫn bị nàng né tránh được phần lớn công kích của Diệp Trùng! Có thể thấy được sự dự đoán chuẩn xác kinh người của nàng!

Diệp Trùng kinh hãi trong lòng, cái này, cái này không thể nào! Cho dù là Mục, Diệp Trùng tin rằng trong tình huống vừa rồi cũng không thể nào né tránh được công kích của mình!

Nhưng sự thật hiện giờ là, đối phương lại thật sự né tránh được!

Mấy đao đánh hụt, mấy đao đánh chệch ra khỏi mấy đường ngang dọc, là kết quả sau khi Thủ hộ phân tích đưa ra.

Trùng hợp? Hay là đối phương có năng lực nào đó mà mình không biết? Trong lòng Diệp Trùng đầy nghi hoặc.

- Diệp tử, mau chạy! Giọng nói của Mục gấp gáp, Diệp Trùng không dám chậm trễ, thuận thế dùng mũi chân đạp lên thân quang giáp đối phương 1 cái. Bỗng nhiên phát lực, cả người giống như một mũi tên màu vàng bắn về phía Ngự do Mục điều khiển, Mục và Diệp Trùng vô cùng ăn ý, Ngự cũng bay với tốc độ cao về phía trước. Diệp Trùng ở phía sau chỉ trong chớp mắt đã xông lên tới nơi, vươn 2 tay ra, giống như 1 con vượn biển dì, nhẹ nhàng treo trên cánh tay còn lại của Ngự!

Một đạp của Diệp Trùng vừa rồi đã được Thủ hộ phóng đại, sức mạnh cực lớn, Niết Vũ vậy mà lại bị đẩy lùi ra sau mấy bước!

Dưới sự điều khiển tinh chuẩn của Mục, tốc độ của Ngự trong thời gian ngắn nhất được đẩy lên tối đa, mang theo Diệp Trùng, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng!

Mà lúc này cảnh tượng trước mặt hồi phục lại như thường, mọi người ngơ ngẩn nhìn nhau. Đột nhiên, bình tĩnh trở lại, mọi người mới phát hiện bên cạnh có không ít kẻ địch, lập tức chiến trường đại loạn, quang giáp của Hiệp hội sư sĩ, Quý hình khuyên nhao nhao tập trung lại với nhau. Rốt cuộc là số lượng quang giáp của Quý hình khuyên nhiều hơn, cũng chuyên đánh tập thể hơn, bọn họ yểm hộ lẫn nhau, mau chóng bao vây đám Bạch Khả của Hiệp hội sư sĩ lại.

Nhìn thấy ánh mắt như hổ rình mồi của nhiều quang giáp Thần thức như vậy, đám sư sĩ của Hiệp hội sư sĩ tuy rằng không sợ chết, trong lòng cũng không tránh khỏi khẩn trương. Bọn họ chỉ thận trọng cảnh giác, vũ khí trên tay đã sớm tích đầy năng lượng, chỉ đợi thời khắc cuối cùng tới!

Đám sư sĩ của Quý hình khuyên đợi mệnh lệnh của Phượng Túc, chỉ đợi nàng hạ lệnh một tiếng, thì hôm nay sẽ lưu lại tất cả đám sư sĩ của Hiệp hội sư sĩ này lại đây. Đối với mấy sư sĩ lên vào Quý hình khuyên này, bọn họ không có chút hảo cảm nào! Với lại lần hành động này còn chết 1 huynh đệ, tuy rằng là chết trên tay người vàng kia, nhưng quy tới cùng, mấy người trước mặt này cũng thoát không khỏi liên đới!

Sư sĩ của Hiệp hội sư sĩ làm thế nào cũng không nghĩ tới bọn họ lại trở thành dê thế tội cho Diệp Trùng!

Một bên tự biết mình ở thế yếu, không dám tự tiện khai chiến, bên còn lại lại chờ đợi mệnh lệnh của Phượng Túc!

Do đó 2 bên liền yên lặng nhìn nhau! Tình hình cực kỳ nguy dị, một khoảng không không rộng mấy trời nổi hơn 50 cái quang giáp, nhưng 1 chút âm thanh cũng không có, yên tĩnh đến đáng sợ!

Sự kinh ngạc trong lòng Phượng Túc không gì có thể so sánh, hoàn toàn không chú ý việc bên cạnh. Tầm nhìn của đối phương lại không bị ảnh hưởng bởi ánh sáng mạnh, thật ra ngoài ý liệu của người khác! Nhìn thấy đường cảnh báo đã tới mức màu vàng, trong lòng Phượng Túc ngạc nhiên nhưng không kiềm được sinh ra chút phần nộ, Niết Vũ trước giờ chưa từng bị thương lại để lại vài vết thương, đây chính là sự kiêu ngạo của át chủ bài đó nha!

Vết thương sâu không tới 30 cm đối với một cái quang giáp cao hơn 10 mét mà nói thực sự chẳng là gì, nhưng mấy vết thương này lại phân bố ở khu vực khá mỏng manh trên thân giáp, không thể không làm người ta kinh hoàng! Cần thận nhớ lại động tác vừa rồi của mình, trong lòng Phượng Túc càng phát hoảng,

nếu như không phải mình tránh lẹ, mấy đao này tuyệt đối là chém vào mấy chỗ yếu ớt nhất trên thân giáp của mình, cho dù vết thương chỉ sâu không tới 30 cm, nhưng chỉ cần mấy đao này có 1 đao chém trúng, vậy hậu quả sẽ...

Nghĩ tới chỗ này, Phượng Túc không kiềm được phát run 1 cái! Chính trong lúc bị chiếu vào mặt này, đối phương đã có thể tìm ra chỗ trí mạng của quang giáp của mình, đây thực sự là quá đáng sợ rồi!

Là ánh mắt sư sĩ đối phương lợi hại hay là do cái quang giáp đó thần kỳ?

Bề mặt vết thương bóng loáng vô cùng! Làm sao có thể? Niết Vũ là quang giáp cấp bậc cao nhất trong Quý hình khuyên, vỏ giáp của chủ thể quang giáp cứng rắn vô cùng, cho dù là ở nơi thần bí đó, cũng tuyệt đối được coi là quang giáp mạnh mẽ, năng tin rằng, cho dù là át chủ bài của Hắc giác nổi tiếng cận chiến từ trước tới giờ, quang giáp hắc điều khiển cũng không thể dễ dàng như vậy mà gây ra tổn hại cho Niết Vũ!

Cái quang giáp mini đó quả nhiên là làm người ta ngạc nhiên a! Chẳng trách Hiệp hội sư sĩ vì hấn mà lại không tiếc tất cả! Chỉ e hôm nay sau khi mình báo cáo lên cấp trên, cấp trên cũng sẽ không tiếc mọi giá!

Không ngờ ở chỗ này lại có 2 người! Tình báo sai sót! Sư sĩ trong cái quang giáp còn lại cũng là một cao thủ tuyệt đỉnh giống như vậy! Chính xác! Không có chút sai sót lầm nào, cũng không có bất cứ một thao tác dù chỉ một chút vô ích nào! Thêm vào năng lực tính toán siêu mạnh và cái nhìn toàn cục, lấy thực lực bản thân sư sĩ mà xét, Phượng Túc cho rằng hấn còn mạnh hơn sư sĩ bên trong quang giáp mini màu vàng kim! Mà thiết kế của cái quang giáp đó cũng vô cùng đặc biệt, hộp bắn đạn cũng diệu dụng vô cùng a! Cũng không biết tên thiên tài nào mà nghĩ ra ý tưởng này!

Hai người thật đáng sợ! Phượng Túc kiềm không được mà khen ngợi trong lòng. Đồng thời trong lòng không khỏi có vài phần hiếu thắng, lần sau nếu như gặp được bọn họ...

Phượng Túc không khỏi có chút trông mong và chờ đợi!

Phượng Túc từ trong trầm tư hồi thần trở lại liếc nhìn xung quanh 2 cái liên hiệu rõ tình huống như lòng bàn tay!

Tuy rằng nhiệm vụ này không hoàn thành, nhưng lại không phải là không có thu hoạch gì! Đầu tiên, người của Hiệp hội sư sĩ lên vào trong Quý hình khuyên do lần hành động này, tuyệt đại bộ phận đều lộ ra hết! Tiếp theo, cho dù không bắt được mục tiêu lần này, nhưng chỉ cần đối phương vẫn ở trong Quý hình khuyên, cơ hội bên mình so với 2 bên kia nhiều hơn nhiều! Bọn họ có thể phát động tất cả lực lượng để tìm kiếm người này, điều này 2 bên kia không cách nào làm được! Động tĩnh lớn như vậy, tin rằng Hắc giác nhất định đã nhận được tin tức!

Phượng Túc hiểu rõ Quý hình khuyên tịnh không phải đi ra dễ dàng như vậy!

Điều quan trọng nhất là, chứng thực được giá trị của cái quang giáp mini này, lại lấy được thông tin đầu tiên liên quan tới cái quang giáp mini này!

Đối với mấy người của Hiệp hội sư sĩ này, Phượng Túc cũng có chút khó xử! Bỏ qua như vậy sao, tự nhiên là không ổn! Nhưng nếu như giết chết, bên mình khẳng định là thương vong không ít, với lại điều này cũng có nghĩa là thẳng thừng rạch mặt Hiệp hội sư sĩ, chỉ e kết quả trực tiếp chính là khai chiến!

Khai chiến, đây cũng không phải là kết quả cấp trên muốn!

Ngay khi Phượng Túc lưỡng lự khó quyết, phía chân trời bay tới 1 đám quang giáp, đều là quang giáp Thần thức, dày đặc, chỉ chít, chỉ e có không dưới 100 cái, xếp thành đội hình chỉnh tề nhanh chóng bay về phía bên này!

Lập tức, 25 quang giáp của Hiệp hội sư sĩ bị vây ở giữa không khỏi lao xao một trận!

Đội quang giáp Thần thức mới tới chia thành 10 nhóm nhỏ, giống 10 con rắn dài vây thú săn, mau chóng đứng vào vị trí chiến đấu thích hợp, gia cố thêm cho vòng vây!

Sư sĩ trong 29 cái quang giáp Thần thức ban đầu không khỏi vô cùng hưng phấn, thực lực 2 bên trở nên chênh lệch quá xa, chỉ cần Phượng Túc hạ lệnh một tiếng, chỉ e trong đợt tấn công đầu tiên của mình, đối

phương đã biến thành khói bụi! Một số phần tử hiếu chiến thậm chí vì quá hưng phấn mà thân thể khẽ run rẩy!

Phượng Túc lúc này cũng nhận được mệnh lệnh cấp trên truyền đạt tới!

Phượng Túc đi vào trong vòng vây! Hai mươi cái quang giáp Thần thức lập tức tập trung bên cạnh Phượng Túc, bảo hộ Niếp Vũ vào trong!

Giọng nói của Phượng Túc thông qua hệ thống khuếch âm của Niết Vũ làm cho mọi người có mặt đều nghe rõ ràng!

- Các vị cũng đã nhận được mệnh lệnh cấp trên ra lệnh cho các người đầu hàng rồi! Vì tránh xung đột không cần thiết, mời các vị lập tức điều chỉnh hỏa lực của quang giáp về trạng thái ngủ đông, rồi hạ xuống mặt đất, thu quang giáp của các người lại. Quang giáp của các người sẽ do chúng ta bảo quản, đến khi đưa các người rời khỏi Quỹ hình khuyên sẽ trả lại! Xin hãy hợp tác! Phượng Túc nói xong liền mau chóng lùi ra ngoài vòng vây!

Đám sư sĩ của Hiệp hội sư sĩ, ai nấy đều cắn chặt môi, đáng vẻ thẫn thờ! Chính ngay vừa rồi, bọn họ lần đầu tiên mang quang giáp họ quý như tính mạng chấp tay giao cho người khác, không ít sư sĩ hơi trẻ tuổi đều rơi lệ! Mấy dũng sĩ ngay cả chết trong chiến đấu cũng không sợ, lúc này lại chỉ có thể tiếp nhận vận mệnh cam chịu thế này! Nỗi đau đớn khắc cốt trong ánh mắt thậm chí làm rất nhiều sư sĩ của Quỹ hình khuyên không nhẫn tâm nhìn!

Phượng Túc lặng lẽ nhìn tất cả, nàng biết, cấp trên nhất định là đã đạt được hiệp nghị gì đó với Hiệp hội sư sĩ! Nếu không, với sự kiêu ngạo của Hiệp hội sư sĩ, làm thế nào lại dễ dàng cúi thấp cái đầu cao quý của họ như vậy chứ?

Ôi, chỉ e mọi việc lúc này mới chỉ bắt đầu! Suy nghĩ của Phượng Túc càng bay càng xa!

129. Chương 129: Được Mất

Ngư trước mắt nào có nửa điểm đáng vẻ uy vũ ngày trước. Vết thương nám đen, vết nứt do năng lượng xung kích mang lại, 4 cánh tay máy hiện giờ ngoại trừ cánh tay cầm hộp bắn đạn hoàn hảo vô tổn ra, 3 cánh tay khác đều hoặc là không cánh mà bay, hoặc là chỉ còn dư lại một nửa, mạch quang trần trụi lộ ra ngoài không khí vẫn liên tục phát ra tiếng tí tách. Đạn hỗ trợ trong hộp bắn đạn cũng đã sớm xài sạch trơn, mấy viên đạn hỗ trợ đặc chế này căn bản là không có cách nào bổ sung, trời mới biết lần sau gặp đại sư Fred là khi nào!

Ngư hiện giờ trừ động cơ vẫn hoàn hảo ra, ngoài ra căn bản không có giá trị gì.

Hắc tử sờ vết nứt và vết gãy của Ngư, lúu cả lưỡi: “Đồ tốt, lại bị thương thành như vậy! Chẳng qua người không sao, vậy cũng là may mắn lớn rồi!” Nghĩ tới mình lại bỏ rơi Diệp Trùng mà đi, tuy rằng là bối vì Niếp Niếp, nhưng trong lòng Hắc tử ít nhiều vẫn có chút không thể an lòng!

Niếp Niếp ngồi ở trên vai Diệp Trùng, đôi tay nhỏ nhắn cố sức túm chặt cổ áo của Diệp Trùng, sợ rơi xuống, nũng nịu phát biểu ý kiến của mình: “Quang giáp to con thật là đáng thương!” Ngư cao tới 20 mét, gấp đôi quang giáp bình thường, cho nên Niếp Niếp vẫn luôn cho rằng Ngư là một quang giáp to con!

Hắc tử kiểm tra 1 lượt, không khỏi lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc: “Tiếc cho 1 cái quang giáp tốt, đã không có cách nào sửa được rồi!”

Diệp Trùng gương mặt đau khổ đứng trước mặt Ngư. Mục vô cùng quyền uy phán tử hình Ngư: “Theo số liệu cho thấy, tỉ lệ tu sửa dưới 5%!”

Ngoài mặt Diệp Trùng xem ra vô cùng bình tĩnh, trong lòng lại kêu khóc không thôi! Tuy rằng mình còn có Thủ hộ, tính năng của Thủ hộ ở phương diện nào đó còn tiến tiến hơn Ngư, nhưng phạm vi tác chiến của Thủ hộ nhỏ hơn của Ngư, là quang giáp điển hình trong tầng khí quyển, có thể hay không lên vũ trụ vẫn là một vấn đề. Đối với việc tác chiến trong vũ trụ, nói thẳng ra là trò đùa! Phóng chừng khi Cố Thiếu Trạch thiết kế lúc đầu không hề nghĩ tới tác chiến trong vũ trụ! Căn bản động lực của Thủ hộ vẫn là lực bạo phát của cơ bắp bản thân Diệp Trùng, chẳng qua là trải qua động cơ mini phóng đại lên nhiều lần. Trong vũ

trụ vốn dĩ không có chỗ mượn lực, Thủ hộ chỉ sợ ngay cả di chuyển cũng không dễ dàng gì! Mất đi chỗ dựa sinh tồn, năng lực chạy nước rút siêu mạnh trong cự ly ngắn, Thủ hộ chẳng qua cũng chỉ là tấm bia cho người khác thôi!

Nói thực lòng, biểu hiện trên các phương diện của Ngư khá cân bằng, tuy rằng là cận chiến, nhưng do trang bị hộp bắn đạn, nên cũng có năng lực tấn công tầm xa nhất định. Với lại, cho dù là phương diện chiến đấu trong vũ trụ, Ngư cũng tuyệt đối là kẻ xuất sắc trong những quang giáp cận chiến!

Hiện tại khu vực chiến đấu chủ yếu nhất chính là vũ trụ, nhưng Thủ hộ ở phương diện này, lực chiến đấu bằng 0, thế này thế nào lại không làm Diệp Trùng phiền não chứ! Hơn nữa Thủ hộ lần này gây chuyện lớn như vậy, mục tiêu của đám người Quý hình khuyên đó phỏng chừng có 80, 90% là Thủ hộ, chỉ cần Thủ hộ vừa lộ diện, chỉ e tới lúc đó mình mọc cánh cũng khó bay!

Một thanh tuyệt thế hảo kiếm chỉ sợ trên đời này không dễ gì có được, mà lại chỉ có thể cất kỹ, không thể lộ ra trước mặt người ngoài. Hơn nữa, còn bởi vì thanh kiếm này mà làm hỏng dao làm bếp của mình, thực là làm Diệp Trùng muốn khóc mà không có nước mắt!

Nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Trùng, Hắc tử không khỏi nhe răng cười chất phác, hàm răng trắng bóc nổi bật trên làn da đen đũi càng trở nên chói mắt: “Không cần quá khó chịu, cái cũ không đi, cái mới không tới!” Nói xong về mặt thần bí, chẳng qua hẳn trước giờ làm người thành thật, về mặt lúc này, nói có bao nhiêu cổ quái thì có bấy nhiêu cổ quái!

Diệp Trùng hồ nghi nhìn Hắc tử, Hắc tử vội vàng cúi thấp đầu, chẳng qua Diệp Trùng tinh mắt vẫn nhìn ra vẻ bức bối khó chịu trên mặt Hắc tử!

Cùng Niếp Niếp và Hắc tử ăn cơm tối, ông nội của Niếp Niếp dường như trước giờ đều không cùng bọn họ ăn cơm, tuyệt đại bộ phận thời gian, Diệp Trùng đều không nhìn thấy ông lão tuổi tác rất cao nhưng tinh thần lại rất tốt này!

Ở chỗ này người cao hứng nhất e là không ai qua được Hắc tử, lúc trước, mỗi lần cùng Niếp Niếp ăn cơm đều làm cho người thành thật như Hắc tử sứt đầu mẻ trán, hiện giờ, Diệp Trùng làm thay đổi tất cả, Niếp Niếp trở nên cực kỳ ngoan ngoãn, mỗi lần ăn cơm đều thành thành thật thật! Làm cho Hắc tử bắt đầu cảm thấy cuộc sống thì ra vốn rất đẹp đẽ!

Ăn xong cơm tối, Diệp Trùng nằm trên giường, không xa chính là giường của tiểu Niếp Niếp. Tiểu Niếp Niếp đang đều đặn ngủ say, ngủ rất ngon, chơi mệt cả ngày rồi! Sau khi Diệp Trùng tới ở chỗ này, tiểu Niếp Niếp sống chết cũng phải ở trong căn phòng này, bị quấy rầy, không còn cách nào, Hắc tử chỉ có thể dời giường của Niếp Niếp tới đây!

Diệp Trùng đang học thuật thừa sư, nhưng xem ra hiệu quả cực thấp, phỏng chừng tư chất của mình ở phương diện này quả thật là tẻ kinh người! Bất quá, Diệp Trùng không hề nản lòng, cho dù tư chất của mình có kém, nhưng hẳn biết thật ra thực lực của mình vẫn đang được nâng lên, chỉ là bởi vì mức độ quá nhỏ, mình không cách nào cảm giác được. Nhưng đối với hắn bây giờ, bất cứ chút tiến bộ nào cũng rất là quý báu!

Học xong, Diệp Trùng bắt đầu giao lưu với Mục!

- Mục, người nói xem, nếu như chúng ta bây giờ vẫn còn ở nhà, vậy thì sẽ như thế nào? Có chút nhớ nhung hành tinh rác, Diệp Trùng thông thả hỏi. Thế giới bên ngoài đích xác rất tuyệt vời, chẳng qua thứ mang tới cho Diệp Trùng càng nhiều lại là sự bơ vơ! Từ lúc ban đầu, Diệp Trùng giống như một con ruồi không có đầu, mù mờ không biết tiếp theo phải làm gì, không có mục tiêu, chỉ bị động tùy theo sự biến hóa của cuộc sống mà biến hóa!

Mình ngày mai phải làm cái gì? Trong đầu Diệp Trùng phảng phất như không có khái niệm này vậy! Khi ở hành tinh rác, Diệp Trùng chẳng qua chỉ phải đối diện một vấn đề sinh tồn cơ bản nhất. Còn tới thế giới bên ngoài rồi, tuy rằng Diệp Trùng vẫn luôn cẩn thận, nhưng hẳn lại phát hiện trên hành tinh rác lúc nào cũng phải chú ý lo cho tính mạng, ở bên ngoài lại giống như là một vấn đề căn bản không cần để ý! Ở chỗ này, phần lớn thời gian người được an toàn!

Đột nhiên mất đi mục tiêu sinh tồn trước giờ, Diệp Trùng trong nhất thời không thể thích ứng được! Mà

bắt đầu từ từ tiếp xúc với cuộc sống người bình thường, Diệp Trùng bỗng đâu phát hiện quy tắc tự nhiên mà mình vẫn luôn tôn thờ ở chỗ này lại được khoác lên một cái áo ngoài đẹp đẽ, thay đổi làm hắn hoàn toàn không hiểu rõ! Mất đi áp lực sinh tồn, thay bằng quy tắc xa lạ, cuộc sống đột nhiên trở nên thoải mái nhưng lại vô cùng không chân thật.

Phát giác sự thay đổi trong tâm trạng của Diệp Trùng, nhưng Mục lại không phải là Thương, đối với rất nhiều tình cảm thuộc phương diện này không cách nào hiểu được. Mục nói: “Theo tư liệu có thể biết được, người chắc là vẫn cùng sinh vật biến dị đánh nhau, với lại, tiến độ huấn luyện của ngươi so với hiện giờ thua kém khoảng 40%!”

- Ủ, cuộc sống như vậy cũng chán a! Bất quá, Mục, ngươi có lý tưởng gì không? Diệp Trùng hỏi.

- Lý tưởng? Rõ ràng từ này đối với Mục mà nói vẫn có chút khó khăn, nếu như là Thương, lúc này nhất định sẽ nói hươu nói vượn tới tận mây xanh! Diệp Trùng nghĩ.

- Lý tưởng chính là việc sau này ngươi muốn làm nhất! Ngay cả mình cũng nửa biết nửa không nên Diệp Trùng giải thích như vậy.

- Ủ, vậy lý tưởng của ta chính là có thể luôn được ở bên cạnh Diệp tử! Mục hời hợt nói.

Ngược lại lại làm Diệp Trùng có chút cảm động!

Đột nhiên, đang xuất thần, Diệp Trùng lại cảnh giác từ trên giường ngồi dậy, hắn đã nghe được có người đi về phía này.

Cửa bị đẩy ra, thì ra là Hắc tử, Diệp Trùng không khỏi thở phào ra. Nhìn thấy Niếp Niếp ngủ rồi, Hắc tử lập tức mang lời vừa muốn nói ra nuốt trở lại! Chỉ hưng phấn vẫy vẫy tay với Diệp Trùng, ra dấu Diệp Trùng đi ra!

Diệp Trùng thông thả đi ra khỏi phòng, Hắc tử vội vàng tới gần, hưng phấn nhưng vẫn hạ thấp giọng nói: “Theo ta, sư phụ muốn gặp ngươi!”

130. Chương 130: Phòng Làm Việc Dưới Đất

Diệp Trùng đi theo Hắc tử vào hậu viện, Hắc tử vẫn luôn không dẫn Diệp Trùng tới hậu viện, tính tò mò của Diệp Trùng vốn không nặng, tự nhiên sẽ không có việc lén lút lên vào xảy ra. Hậu viện chiếm diện tích cực lớn, nhưng có trực giác của dã thú, Diệp Trùng lại ngửi thấy mùi vị nguy hiểm ẩn tàng ở trong đó. Hắc tử dẫn đường cũng cực kỳ cẩn thận, dặn tới dặn lui Diệp Trùng nhất định phải theo sát mình. Hai người theo sát nhau, Diệp Trùng không có ý nghĩ muốn thử xem trong này rốt cuộc là có càn khôn gì.

Bởi vì Mục đã ở trong lòng Diệp Trùng tán dương: “Không tồi, cách bảo hộ đầy sáng tạo!” Nhưng do không có quang não, Mục cũng không có cách nào chuyển tin tức mình quét được cho Diệp Trùng, Diệp Trùng cũng không đoán được “cách bảo hộ đầy sáng tạo” trong miệng Mục rốt cuộc là cái gì, nhưng đã là thứ Mục đã khen ngợi qua, vậy Diệp Trùng tin rằng về mặt phương diện uy lực sẽ hoàn toàn không cần phải hồ nghi. Còn sáng tạo, ại mà quản được chứ?

Có cảnh báo của Mục, vốn dĩ theo rất sát, Diệp Trùng lúc này gần như hoàn toàn đạp lên dấu chân của Hắc tử, từng bước bước đi.

Bên trong hậu viện là một căn nhà bằng gạch đá khá to, từ ngoài nhìn xem ra vô cùng bình thường, nhưng 1 câu nói của Mục làm cho Diệp Trùng hiểu được bên trong không đơn giản: “Diệp tử, bức tường 2 lớp này có 1 lớp hợp kim cường độ cao rất dày, còn có năng lực chống quét hình nhất định!”

- Năng lực chống quét hình nhất định? Diệp Trùng có chút nghi hoặc, nhất định? Đây là chỉ mức độ nào? Mục chắc sẽ không dùng giọng điệu hàm hồ này mới đúng chứ! “Hừ, tuy rằng đối với ta không thể có chút tác dụng nào, nhưng năng lực chống quét hình mức độ này đối với hệ thống quét hình cho dù là tiên tiến

nhất trên thị trường cũng có thể có tác dụng triệt để hiệu quả!” Mục giải thích nói. Thì ra như vậy, Diệp Trùng bưng tỉnh ngộ.

Đi vào phòng mới phát hiện không gian bên trong cực lớn. Trên tường đối diện cửa chính trong căn phòng treo một miếng gỗ màu tím nâu, trên tấm gỗ khắc 4 chữ “Cốt đao xuất hồn”, đáng tiếc Diệp Trùng đối với thư pháp cổ không biết tí gì, cũng chưa từng phân biệt chữ này viết tốt hay không! Trong căn phòng to như thế xếp đầy rất nhiều máy móc hiểm có lạ đời Diệp Trùng chưa từng thấy qua, trên mặt đất rơi vãi đủ loại tạp vật, cẩn thận nhìn một chút, Diệp Trùng lập tức nhận ra có không ít thứ chắc là xương cốt của sinh vật biến dị, mấy thứ này Diệp Trùng đã thấy qua vô số trên hành tinh rác! Bộ phận còn lại, Diệp Trùng không biết, nhưng tính chất có chút cổ quái, thậm chí một số còn phát ra vẻ rực rỡ của kim loại.

- Những thứ này đều là tàn dư phẩm. Vứt đi lại đáng tiếc, cho nên sự phụ để mấy thứ này ở đây. Có lúc còn có thể lợi dụng phế phẩm một chút! Hắc tử vừa vào cửa, dáng vẻ liền trở nên thoải mái, quay đầu nói với Diệp Trùng.

Bước chân của Hắc tử rất lớn, trong lúc nói chuyện thì đã tới giữa căn phòng, Hắc tử liên tục tùy tiện khảy lên mấy cái máy vãi cái, rồi dẫn Diệp Trùng đi tới 1 góc của căn phòng. Diệp Trùng bỗng phát hiện trên mặt đất không biết lúc nào xuất hiện một cái hố hình vuông, cầu thang kéo dài xuống dưới. Đoán chừng mấy cái khảy vừa rồi của Hắc tử chính là 1 loại công tắc để mở. Thiết kế thật là kỳ diệu a, mang công tắc giấu ở trong này, nhìn lại nhiều máy móc như vậy, muốn tìm ra không phải là việc dễ dàng gì!

Cửa động hơi hơi chiếu ra ánh sáng, nhưng cầu thang lại không nhìn thấy tận cùng, phỏng chừng đi rất sâu vào lòng đất! Tại sao mấy người này đều thích khoan sâu vào đất chứ? Diệp Trùng có chút nghi hoặc.

Hắc tử đi đầu men theo cầu thang đi xuống dưới, Diệp Trùng tự nhiên vội đi theo sau. Vừa xuống tới, trước mắt Diệp Trùng lập tức tối lại, sàn nhà di động phía trên đã đóng lại! Diệp Trùng có chút kinh ngạc, nếu như không phải ánh sáng trước mắt thay đổi, Diệp Trùng tuyệt đối không biết sàn nhà di động phía trên đã đóng lại, bởi vì hắc căn bản không nghe thấy chút âm thanh nào truyền lại, với thính lực của hắc, lại không nghe được chút âm thanh nào, tuy rằng chẳng qua chỉ là một chi tiết vô cùng nhỏ bé, nhưng đây cũng phản ánh cái sàn nhà di động này có trình độ công nghệ vô cùng cao!

Hắc tử vừa đi vừa nói: “Nơi đây mới thật sự là phòng làm việc thật sự, sự phụ thông thường đều ở trong này làm việc, phần lớn thời gian của ta cũng ở đây! Chẳng qua vẫn chỉ có thể giúp sự phụ thôi!” Giọng nói của Hắc tử vốn lớn, ở trong địa đạo này càng vang lên ông ông.

Diệp Trùng ừ một câu rồi theo sau Hắc tử, tới tận bây giờ hắc vẫn không nghĩ ra ông nội của Niếp Niếp tìm mình có việc gì, với lại, nơi này xem ra vô cùng ẩn mật, chắc sẽ không tùy tiện dẫn người vào như vậy, đây là có ý gì chứ? Đối với sự an toàn của mình, Diệp Trùng ngược lại không hề lo lắng, dù sao lúc trước, hắc cũng có lòng tin tuyệt đối vào thực lực của mình, càng huống chi hiện giờ còn có Thủ hộ, trong hoàn cảnh này, hắc tuyệt đối là là vương giả không cần phải bàn cãi!

Càng hướng chi, còn có Mục!

Cái cầu thang này lại còn dài hơn dự tưởng, vô cùng sâu vào trong lòng đất, chẳng qua may mà tốc độ của 2 người đều cực nhanh, ánh sáng trước mắt cũng càng lúc càng sáng, tiếng máy móc cũng càng lúc càng to, Diệp Trùng nhảy bén phát hiện mặt đất trước mặt có chút rung động, lúc này mới hiểu ra, chẳng trách phòng làm việc được xây dựng trong lòng đất sâu như vậy.

Bọn họ rốt cục là làm cái gì? Diệp Trùng cuối cùng có chút tò mò!

Cầu thang cuối cùng đi tới điểm cuối, Diệp Trùng lại nhìn thấy một cảnh tượng làm hắc cảm thấy chấn động!

Không gian rộng lớn mà trống trải, Diệp Trùng tin tưởng, căn phòng dưới lòng đất này ít nhất to bằng một tàu vũ trụ thông thường, thiết kế trần nhà do kim loại màu bạc tạo thành vô cùng xảo diệu, rất nhiều khung kim loại to bằng cánh tay chống chéo lên nhau, phòng dưới đất to lớn như vậy mà không có một cái trụ dùng để chống đỡ nào! Ánh sáng của phòng dưới đất rất tốt, ít nhất Diệp Trùng thu tất cả vào trong đáy mắt. Phía gần cầu thang bị chia thành từng khu vực hình vuông một, mỗi một khu vực chất đồng chính tề cùng 1 loại linh kiện quang giáp, nhưng dù cho là cùng 1 loại linh kiện, nhưng bởi vì hình dáng và tính chất đều không giống nhau, làm cho Diệp Trùng có cảm giác nhìn hoa cả mắt.

Quá hoành tráng rồi! Mấy cái linh kiện quang giáp này được đặt cực kỳ chỉnh tề, giống như một đội binh lính! Càng hướng chỉ nhãn lực của Diệp Trùng bắt phàm, tự nhiên là có thể nhận ra mấy cái linh kiện quang giáp này không có cái nào không là hàng xịn bậc nhất! Nhiều hàng xịn như vậy đặt cùng một chỗ, cho dù là linh kiện cũng vẫn làm Diệp Trùng say mê. Hắn biết, mấy linh kiện này, có thể ráp được bao nhiêu cái quang giáp! Đây tuyệt đối đủ để mở triển lãm quang giáp rồi!

Trong mấy linh kiện quang giáp sắp xếp chỉnh tề này có một khu vực trống trơn, Hắc tử dẫn Diệp Trùng theo con đường này đi về phía trước.

Dọc đường, Diệp Trùng giống như sói đói, 2 mắt phát sáng, ánh mắt thèm thuồng không ngừng quét qua quét lại giữa mấy cái linh kiện quang giáp này. “Linh kiện khá tốt!” Mục đưa ra đánh giá của mình rất thích hợp, điều này cũng làm cho ánh mắt của Diệp Trùng lại phát sáng thêm vài phần!

Hắc tử vừa bước vào chỗ này, lập tức im lặng, dáng vẻ cũng trở nên nghiêm túc vài phần, ngay cả bước chân cũng nhẹ đi vài phần.

Đi qua khu vực đáng yêu nhất trong mắt Diệp Trùng này, thu hồi ánh mắt lưu luyến không rời, Diệp Trùng lúc này mới bắt đầu đánh giá những nơi khác. Trong một khu vực rộng lớn bên cạnh vùng “đất quý” này đặt rất nhiều loại máy móc Diệp Trùng chưa từng thấy qua, tiếng ầm ỉ chính là từ trong mấy cái máy này truyền ra, chẳng qua xem ra hình như đều có chút cũ kỹ, không hề là máy móc vô cùng cao cấp, tiên tiến. Nhưng, không nghĩ ngờ gì, mỗi cái máy đều được bảo trì cực kỳ tốt. Mấy cái máy này cũng sắp xếp rất chỉnh tề, 1 ông lão đang tập trung tinh thần chăm chú nhìn một cái máy đang vận hành, mà sản phẩm trên đó đã có dáng có vẻ rồi, đây chắc là một cái khóa bên trong quang giáp, Diệp Trùng thầm đoán trong lòng.

Phía sau mấy cái máy này chính là nguyên liệu được chất như núi, Diệp Trùng rất dễ dàng từ trong đó tìm thấy không ít hài cốt của sinh vật biến dị mà mình biết, nhưng càng nhiều hơn là những thứ mà Diệp Trùng không biết.

Hắc tử cung kính đi tới bên cạnh ông lão, nhỏ giọng nói vài câu, tiếng ồn quá lớn, Diệp Trùng không nghe rõ được. Ông nội của Niếp Niếp xoay người lại gật đầu với Diệp Trùng, rồi lại xoay người lại, cẩn thận quan sát công việc của mình. Hắc tử quay đầu lại, ray rứt nhoẽn miệng cười với Diệp Trùng, Diệp Trùng lắc đầu ra dấu không để ý.

Đợi tới nửa giờ đồng hồ, ông nội của Niếp Niếp mới làm xong việc trên tay, tắt máy, lập tức cả căn phòng trong chốc lát trở nên cực kỳ yên tĩnh! Ông nội của Niếp Niếp mái tóc bạc trắng, vẻ mặt mệt mỏi, hiện rõ sự lao lực, miễn cưỡng nói với Diệp Trùng: “Nhìn mấy thứ này, cảm thấy thế nào?”

- Không tồi! Diệp Trùng trả lời đơn giản.

Ông nội Niếp Niếp cười sảng khoái: “Ha ha, vậy thì tốt, ta còn sợ mấy thứ này không lọt vào mắt của người chứ! Người lần này cứu Niếp Niếp, ta vẫn chưa cảm ơn người, nghe Hắc tử nói người vô cùng yêu thích quang giáp, nghĩ chắc cũng có nghiên cứu nhất định! Ta ở chỗ này cũng có một chút linh kiện, nói thực, quang giáp ta không hiểu rõ lắm, mấy linh kiện này đều là sau khi giúp người khác làm giữ lại 1 phần, nếu như cần cái gì, người cứ lấy, để ở chỗ này cũng không có dùng được gì! Cũng xem như là ta cảm ơn! Ngàn vạn lần đừng khách khí! Nếu như có vấn đề gì có thể hỏi Hắc tử, về mặt quang giáp, hắn hiểu hơn ta nhiều. À, lão già ta thật sự là quá mệt mỏi rồi, đi ngủ trước đây, các người ở chỗ này từ từ chọn!” Nói xong, ông nội của Niếp Niếp liền vừa ngáp vừa đi về phía đồng nguyên liệu đó, không ngờ tới nơi đó lại có 2 căn phòng, nghĩ chắc là nơi ở của ông ta và Hắc tử 2 người.

Bất quá Diệp Trùng lúc này lại vui quá hóa cuồng, thiên hạ còn có việc hạnh phúc hơn việc lúc này sao? Đối với việc lắp ráp quang giáp, hắn vốn rất rành, tuy rằng mấy linh kiện này đáng vẻ có quái một chút, số lượng nhiều một chút, nhưng vẫn còn có Mục mà!

Sau khi thương lượng với Diệp Trùng xong, Mục mau chóng thực hiện quét hình toàn bộ linh kiện quang giáp trong phòng dưới đất, rồi tiến hành tiêu chuẩn hóa cao độ tham số của nó. Còn Diệp Trùng vừa nói chuyện với Hắc tử, vừa chờ đợi Mục hoàn tất quét hình toàn bộ linh kiện quang giáp, tiến hành phân tích, ưu hóa chúng, cuối cùng đưa ra vài phương án tham khảo cho Diệp Trùng!

Loại cơ hội này khó mà cầu được, Diệp Trùng bây giờ muốn quang giáp cũng sắp phát điên rồi, chẳng lẽ bây giờ có người rộng rãi như vậy, không lựa cái tốt nhất cũng không được.

Hắc tử rất kỳ quái nhìn Diệp Trùng vẫn ở chỗ đó tiêu diêu tự tại, lúc này không đi chọn linh kiện mà lại đứng ở chỗ này làm gì. Đáng vẻ còn thông dong như vậy. Hắc tử vội vàng nhắc nhở Diệp Trùng mau chọn linh kiện thích hợp với mình.

Diệp Trùng ra ý đã hiểu, nhưng vẫn như cũ không động đây, chỉ cùng Hắc tử nói chuyện!

Diệp Trùng lúc này mới biết 2 người rót cuộc là làm cái gì, thì ra họ là Cốt Tượng Sư!

131. Chương 131: Quang Giáp Bằng Xương

Nhưng xương cốt là một loại vật liệu đặc biệt, do tính chất của nó không hề đồng đều, cực khó gia công, càng đừng nói tới gia công nó thành các loại linh kiện quang giáp, độ khó trong đó không nghĩ cũng biết. Cho dù miễn cưỡng gia công nó thành hình dáng linh kiện, do hoa văn của nó thường làm cho những linh kiện này chịu lực không đồng đều, không hề bền chắc như trong tưởng tượng, mà là có tính ngẫu nhiên rất lớn.

Thành phẩm có giá quá cao mà lại rất khó làm người ta vừa ý, cho nên vật liệu xương vẫn luôn không được coi trọng.

Ông nội của Niếp Niếp vốn là một cốt tượng sư, cuộc sống túng thiếu. Có 1 lần, 1 người khách mang theo 1 cục cao của ech tìm ông ta, còn đưa cho ông ta một sơ đồ, yêu cầu ông dùng khối cao ech này làm ra sản phẩm như trên sơ đồ, đồng thời sản phẩm yêu cầu làm ra càng kiên cố, thù lao thu được sẽ càng cao.

Ông nội của Niếp Niếp từ nhỏ đã giao tiếp với xương cốt, đắm mình trong đó rất nhiều năm, đối với kết cấu hoa văn của xương cốt không còn quen thuộc hơn được nữa. Rất nhanh, ông liền theo yêu cầu của đối phương mà làm ra sản phẩm, trải qua sự kiểm nghiệm của mấy mớ chuyên môn, tính chất cơ học của sản phẩm ở các phương diện cực kỳ xuất sắc, điều này làm cho vị khách đó vô cùng vui vẻ. Ông nội của Niếp Niếp cũng vì vậy mà thu được thù lao rất cao!

Từ đó về sau, người tìm tới ông ta cũng càng lúc càng nhiều, mà ông ta cũng không bỏ qua nghiên cứu, kỹ nghệ cũng tăng tiến từng ngày. Trong một phạm vi cố định, tiếng tăm của ông ta vang dội vô cùng! Chẳng qua, tuy rằng ông ta vẫn luôn vì người khác làm ra linh kiện của quang giáp bằng xương, nhưng do ông ta không hề quen thuộc với quang giáp, cho nên người tìm tới đều tự mang sơ đồ tới, ông ta mới có thể theo sơ đồ làm ra sản phẩm đúng chuẩn.

Tất cả những người biết ông ta đều gọi ông ta là Cốt tượng sư.

Cuộc sống càng lúc càng tốt, mà tiếng tăm của ông ta cũng càng lúc càng vang, tổ chức lôi kéo ông ta càng lúc càng nhiều. Các loại thủ đoạn đều có người dùng qua, nhưng ông ta cứng mềm đều không chịu, người khác cũng chỉ phí công. Về sau, ông ta bị 1 tổ chức nhòm tới. Không giống thủ đoạn ôn hòa của những tổ chức lúc trước sử dụng, thủ đoạn mà tổ chức này sử dụng cực kỳ tàn khốc, đâm máu, bạo lực! Cha mẹ của Niếp Niếp chính là trong loạt biến cố đó mà mất mạng, ông nội của Niếp Niếp dẫn theo Niếp Niếp bỏ chạy, lưu lạc tha phương tới Quỷ hình khuyển.

Ở nơi đây bạo lực này, ông rất nhanh lại tìm được nơi an thân, với lại, kỹ nghệ của ông ta làm cho ông ta ở nơi này rất được tôn trọng. Không có ai gây chuyện với Cốt tượng sư, ở Quỷ hình khuyển, không có tổ chức nào dám ra tay với những người có bản lĩnh đặc biệt này, bọn họ chịu sự bảo vệ của Tông sở. Cho dù là đám thuật thừa sư của Tông sở, cũng vô cùng khách khí với bọn họ.

Đương nhiên, điều này không hề có nghĩa là tuyệt đối an toàn, thí dụ lần trước Diệp Trùng gặp được mấy tên uy hiếp bác sĩ Lộ, tính mạng bị uy hiếp luôn luôn có người sẽ tút quá hóa liều, huống chi, người ở chỗ này có ai không phải là thứ liều mạng chứ?

Cho nên ông nội Niếp Niếp mới lắp đặt thiết bị cảnh báo cực kỳ tiên tiến ở trong nhà!

Khắc xương vốn là một nghề ít được quan tâm, cực kỳ hiếm có trong điều khắc, chỉ e không có trường học nào lấy nó làm một ngành học, nó chẳng qua chỉ truyền thừa trong nghề nhân dân gian, càng ngày càng tàn lụi!

Hắc tử là đồ đệ ông nội Niếp Niếp thu sau khi tới Quỷ hình khuyên, chịu khổ chịu khó, ra sức học tập, làm ông lão khá yêu thích. Điều nuôi tiếc duy nhất là tuổi tác khi Hắc tử học cái này có lớn một chút, với lại tư chất có hạn, tiến bộ rất chậm.

Hắc tử thấy Diệp Trùng nghe tới nhập thần, không khỏi càng thêm hưng phấn, thao thao bất tuyệt: “Người xem cái này. Đây chính là mai lưng của Hoàng Phiêu (hoàng: châu châu, phiêu: ổ trứng bọ ngựa, dịch tạm là châu châu vậy, sinh vật biến dị mà), xem ra rất giống kim loại a, nhưng ta đã kiểm tra qua, bên trong không có chút kim loại nào. Thứ này cực kỳ cứng rắn, hơn nữa độ bền cực tốt, thích hợp nhất là dùng để làm khiên của quang giáp, điều quan trọng nhất là, tính chất vô cùng nhẹ. Người thử xem!”

Một cái mai hơi lõm vào, diện tích bằng 2, 3 cái bàn, trên mặt cái mai lấp lánh vẻ rực rỡ giống như của kim loại. Cả cái mai có màu xanh đen, trên mặt phân bố dày đặc những cái vân màu vàng sáng giống như từng gợn sóng, vô cùng đẹp đẽ. Diệp Trùng gõ 2 cái, âm thanh trong trẻo, quả nhiên là vô cùng cứng rắn, thò tay nắm lấy bên mép của cái mai, khe khẽ dùng lực, cả cái mai lưng Hoàng Phiêu liền dễ dàng bị nhấc lên.

Thật sự rất nhẹ, nếu như thứ này thật sự có thể làm thành khiên, vậy không cần phải nghi ngờ, có thể giảm mạnh gánh nặng cho động cơ quang giáp, đồng dạng cũng có thể rút ngắn được tốc độ phản ứng của cánh tay cầm khiên đó, chẳng qua, điều duy nhất vẫn luôn lo lắng chính là hy vọng tính chất của nó thật sự cứng rắn như lời Hắc tử nói, tới mức có thể làm khiên chắn.

- Đây là cánh tay máy của quang giáp, người xem 5 ngón tay này, toàn bộ đều là dùng xương chân của Hàm Hương Vinh (sa giông có mùi thơm, sa giông là thần lằn sống trong cát, đặc sản ăn nhậu ở Mũi Né đó) đục lỗ gia công mà thành, ngoại trừ tính chất cứng rắn ra, bề mặt xương chân của Hàm Hương Vinh có một lớp nhám tự nhiên, có thể có tác dụng chống trơn trượt. Gia công xương chân Hàm Hương Vinh cũng khá tiện lợi. Hắc tử tiện tay nhón lấy.

Nếu như 1 cái quang giáp toàn bộ đều là do xương cốt tạo thành, giống như quang giáp của Hắc tử, chỉ cần trang bị một động cơ không tồi, vậy ít nhất là về mặt tốc độ tuyệt đối có biểu hiện hơn người, tốc độ chính là một vũ khí sắc bén để chiến thắng! Nếu như được trang bị đại quy mô, thử nghĩ xem đầy trời là quang giáp toàn do xương cốt tạo thành bay với tốc độ cao, da đầu của Diệp Trùng cũng có vài phần tê dại.

- Mấy cái này 1 ngày có thể làm ra bao nhiêu cái? Diệp Trùng cẩn thận hỏi.

- Một ngày có thể làm ra bao nhiêu cái? Hắc tử lắc đầu: “Người nên nói 1 cái linh kiện phải làm bao nhiêu ngày! Xương cốt do người ta mang tới mỗi lần đều hoàn toàn không giống nhau, sự phụ mỗi lần trước khi ra tay chế tạo đều phải phân tích tỉ mỉ, sau đó thiết kế 1 phương án hợp lý, điều này thông thường phải tốn vài ngày! Nếu như dùng phải một loại xương chưa từng gặp qua, vậy thời gian càng dài hơn! Tiếp theo là gia công thô, sau khi gia công thô xong còn phải ngâm trong dung dịch đặc biệt, thí dụ như dung dịch cường hóa để làm cho tính chất xương cốt càng thêm cứng rắn, sự phụ quản lý mấy cái dung dịch gọi là dung dịch cường hóa này.

- Mấy dung dịch cường hóa này đều là do dì Quán chế tạo ra, dì chính là thợ chế thuốc lợi hại nhất khu vực xung quanh đây. Thời gian ngâm thuốc dài ngắn phải xem xương cốt mà xác định, thông thường từ khoảng 7 đến 12 ngày.

- Sau đó mới là gia công kỹ, gia công kỹ chính là công nghệ phức tạp nhất ở chỗ này, với lại gần như là đều do làm bằng tay, sơ suất một chút cũng coi như xong, những công việc lúc trước đều bỏ phí hết, cho nên sự phụ thông thường đều yêu cầu khách cung cấp ít nhất 2 phần xương cốt trở lên, 1 lần làm 2 phần, ở đây chính là do chút dư thừa để lại.

- Người xem mấy cái linh kiện quang giáp trên mặt đất này, đều là sự phụ lúc trước làm ra, mỗi lần làm thành công 2 món, giao 1 món cho khách, 1 món dư lại thì để ở chỗ này. Tất cả tác phẩm này đều do sự phụ làm từ trước tới giờ, tất cả đều để ở đây, ài, lần tai họa trước thiếu chút nữa đều mất hết, cũng may vận khí của sự phụ khá tốt, mấy thứ này đều được người của Tông sở đưa trở lại!

- Làm một linh kiện bình thường, thông thường đều cần nửa tháng. Nếu như linh kiện lớn giống như chủ thể của quang giáp, vậy thời gian càng dài hơn, ta nhớ linh kiện tốn thời gian làm dài nhất, sự phụ làm suốt gần 3 tháng!

- Lâu vậy sao? Diệp Trùng có chút kinh ngạc, phải biết trình độ khoa kỹ ở chỗ này rất phát triển, là thời đại của hiệu suất, cả quá trình sản xuất 1 cái quang giáp thông thường căn bản sẽ không quá 10 phút, mà 1 cái linh kiện này lại tốn thời gian nửa tháng, vậy không nghĩ cũng biết. Chẳng qua Diệp Trùng lập tức thở ra một hơi, đây cũng có nghĩa là không cách nào sản xuất quy mô lớn, đối với Diệp Trùng mà nói, đây không nghi ngờ gì, là 1 tin tức tốt. Nếu như có thể thực hiện sản xuất quy mô lớn, vậy thì nơi đầu tiên trang bị loại quang giáp toàn do xương tạo thành này khẳng định là Tông sở thuật thừa sư của Quỷ hình khuyển. Mà mình vừa gây ra chuyện lớn như vậy, chỉ e việc lòng bất minh lập tức sẽ được triển khai, thực lực của Tông sở càng mạnh mẽ, sự nguy hiểm của mình cũng sẽ càng lớn! Đạo lý này Diệp Trùng vẫn biết rõ!

- Tính năng quang giáp toàn bằng xương như thế nào? Diệp Trùng hỏi Hắc tử, Hắc tử có 1 cái quang giáp toàn bằng xương của mình, chắc là hiểu rõ ưu điểm trong đó.

Hắc tử trầm ngâm một lát nói: "Cái này vẫn không nói là tốt. Thông thường mà nói, quang giáp bằng xương về mặt tốc độ, nhẹ nhàng thì mạnh hơn quang giáp kim loại nhiều, với lại khả năng bay liên tục cũng cao hơn nhiều! Nhưng xương cốt về mặt cứng rắn, tuy rằng đã qua xử lý của dung dịch cường hóa, nhưng so với kim loại có công nghệ đã vô cùng phát triển mà nói, vẫn kém một chút. Cho nên quang giáp bằng xương thường không thích hợp cứng đầu cứng, dùng cách đánh linh động thì khá thích hợp.

- đương nhiên, thứ ta nói chỉ là thông thường, tính năng của quang giáp bằng xương chủ yếu quyết định bởi chủng loại xương cốt, mà trong các loại xương cốt, sự khác biệt giữa chúng thường rất lớn, một số xương cốt cực phẩm trong đó, cường độ thậm chí có thể so với kim loại có cường độ siêu cao còn mạnh hơn, nhưng độ khó gia công mấy loại xương cốt này cũng thường cực lớn! Với lại, loại xương cốt cực phẩm này thông thường rất khó gặp được!

- Nhưng có một điểm rất quan trọng là, giá thành của quang giáp bằng xương hoàn toàn không cùng một cấp độ với quang giáp thông thường, với lại việc bổ sung và sửa chữa cũng rất không tiện, linh kiện bằng xương nếu như hư rồi, về cơ bản không có khả năng sửa chữa, chỉ có thể đổi một cái mới thôi! Cho nên, trừ phi bản thân người chính là 1 Cốt tượng sư, nếu không, điều khiển quang giáp bằng xương đi làm một số việc thông thường, xem ra cũng thật là quá ngốc rồi.

Diệp Trùng không khỏi thầm tự gật đầu, đích thật rất có đạo lý! Ưu điểm và khuyết điểm đều rất đặc biệt, chẳng qua Diệp Trùng hiện giờ không phải là lúc suy nghĩ mấy việc này, bây giờ nếu đặt 1 cái Hắc điều trước mặt Diệp Trùng, chỉ e Diệp Trùng cũng sẽ không chút do dự mà thu lấy! Huống chi trước giờ chưa từng nghe nói qua quang giáp bằng xương.

Giọng nói của Mục đúng lúc vang lên: "Quét hình hoàn tất, tổng cộng có 372 linh kiện các loại, giới thiệu 3 phương án, Diệp tử, người cần thông tin chi tiết chứ?"

132. Chương 132: Phong Cách Của Quang Giáp

Hắc tử mở to cặp mắt, ngơ ngác nhìn chằm chằm Diệp Trùng. Ngay vừa rồi, Diệp Trùng giống như bướm bướm vờn hoa di động qua lại giữa mấy cái linh kiện này. Linh kiện quang giáp to lớn trên tay Diệp Trùng giống như không có, đây, đây cũng thật là quá shock rồi, Hắc tử vô đầu mình dữ dội, quả thật là không thể tin được. Cho dù đây là vật liệu xương khá nhẹ chế thành, nhưng dù sao đây cũng là linh kiện quang giáp, vậy mà nhắc lên như vậy, tên này vẫn là người sao?

Động tác của Diệp Trùng xem ra hoàn toàn có sự chuẩn bị, trong lòng Hắc tử buồn bực, vừa rồi hắn không phải vẫn luôn nghe mình nói sao? Cặp mắt rõ ràng không có liếc qua mấy cái linh kiện quang giáp này a!

Tên cổ quái! Trong lòng Hắc tử nói thầm!

Diệp Trùng nhìn linh kiện quang giáp chất thành 3 đống trước mặt mình, tất cả linh kiện của 3 phương án mà Mục nói đã hoàn toàn tập hợp lại.

Diệp Trùng đi tới trước đồng linh kiện quang giáp đầu tiên, khẽ nhú mào, suy nghĩ một lát, rồi bắt đầu hoạt động tay như bay! Từng linh kiện một như ma thuật hiện ra trên tay hắn, động tác thành thạo, giống như người chuyên môn lắp ráp quang giáp, cả quá trình như nước chảy mây trôi. Mà quang giáp trước mặt hắn lại từ phần chân bắt đầu, càng lúc càng cao, tạo cho người ta cảm giác mau chóng tăng trưởng từ thấp lên cao.

Đầu óc Hắc tử đã hoàn toàn “đoản mạch” rồi!

Diệp Trùng khẽ nhú mào nhìn 3 cái quang giáp trước mặt.

Tuy rằng không biết tính năng 3 cái quang giáp này thế nào, nhưng từ ngoại hình mà xem, 3 cái quang giáp này không có cái nào không phải là hàng xịn. Tuyệt đối làm người ta sáng mắt! Hắc tử trừng trừng nhìn 3 cái quang giáp này đến xuất thần, lại không nói ra lời.

Hình dáng 3 cái quang giáp vô cùng đặc biệt, không có vẻ kim loại rực rỡ đặc trưng của quang giáp trước giờ. Lại có một loại cảm giác đặc biệt chỉ có ở vật liệu xương cốt. Bản đồ lắp ráp của Mục, Diệp Trùng tin rằng đó tuyệt đối là hợp lý nhất. Nhưng tại sao mình lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng!

- Kỳ quái, rốt cuộc là chỗ nào không đúng? Diệp Trùng nhú mào, tỉ mỉ xem xét 3 cái quang giáp!

Linh kiện của 3 cái quang giáp tuy rằng màu sắc khác nhau, nhưng do linh kiện không phải là một bộ, xem ra vô cùng tạp nham. Nhưng không nghĩ ngờ gì, 3 phương án này đều là tổ hợp tốt nhất, không giống sự phụ thuộc hiểu chút nào về quang giáp, Hắc tử lại có kiến thức khá sâu đối với quang giáp, với hắn mà nói, mấy cái linh kiện này thông qua sự lắp ráp kết hợp xảo diệu của Diệp Trùng, cực kỳ hợp lý. Vô luận là từ phương diện nào, đều phát huy đến mức cao nhất công năng của những linh kiện này. Đây quả thật là quá hoàn mỹ rồi!

Tên này thật là một thiên tài không hơn không kém! Hắc tử không khỏi vô cùng khâm phục Diệp Trùng. Với hắn mà nói, Diệp Trùng hoàn toàn chẳng qua chỉ là hứng khởi nhất thời, nhưng chỉ là sự hứng khởi này cũng có thể đạt tới trình độ hoàn mỹ thế này. Tất cả linh kiện ở chỗ này, hắn không thể hiểu rõ hơn được nữa, cũng từng thử kết hợp chúng lại, nhưng vô luận là hắn đưa ra phương án nào, đều không so được với bất cứ cái nào mà Diệp Trùng lắp ráp ra. Huống chi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, quang giáp hoàn mỹ như vậy lại xuất hiện tới 3 cái!

Hắc tử tin chắc rằng, hiểu biết của Diệp Trùng đối với quang giáp đã vượt xa hắn không biết bao nhiêu lần!

Diệp Trùng vẫn nhú mào, vẻ mặt ra dáng suy nghĩ.

Hắc tử lại không chú ý tới sự khác thường của Diệp Trùng, hiện giờ trong mắt hắn chỉ có 3 cái quang giáp, nếu như Thương ở đây, nhìn thấy 1 đại hán mặt đen lại dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn 3 cái quang giáp, tuyệt đối sẽ xì mũi khinh miệt!

Diệp Trùng nghĩ tới nghĩ lui, có chút do dự, sau đó bước mau về phía cái quang giáp đầu tiên.

- Diệp tử, có vấn đề gì sao? Mục cũng cảm thấy rất kỳ quái.

- Mục, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy 3 cái quang giáp này có chút không đúng sao? Trong giọng nói của Diệp Trùng có chút nghi hoặc, có chút không khẳng định.

- Không đúng? Chỗ nào không đúng? Mục cảm thấy có chút kỳ quái.

Lưỡng lự một lát, Diệp Trùng mới nói: “Chỗ nào ta cũng không biết, chẳng qua ta cảm thấy không đúng.”

- Làm sao có thể? Kết quả tính toán của ta chắc sẽ không xảy ra sai sót! Giọng nói của Mục ngấm ngấm lộ ra vẻ kiêu ngạo!

Diệp Trùng không trả lời, mà đi thẳng tới trước mặt cái quang giáp đầu tiên, bắt đầu thực hiện tháo dỡ cái quang giáp đầu tiên. Làm gì thế? Nhìn thấy Diệp Trùng đột nhiên tháo dỡ cái quang giáp đầu tiên, Hắc tử lập tức có chút mê muội, không khỏi mở miệng hỏi: “Người tháo nó ra làm gì?”

- Ráp lại! Diệp Trùng không quay đầu lại trả lời.

Ráp lại? Quả nhiên không phải là người bình thường a, đã hoàn mỹ tới mức độ thế này mà vẫn còn muốn tốt hơn, trách không được mình và hấn lại chênh lệch lớn như thế! Là người thành thật, sự kính trọng trong lòng Hắc tử đối với Diệp Trùng không khỏi tăng thêm vài lần.

Tốc độ tháo dỡ của Diệp Trùng cũng cực nhanh, ít nhất Hắc tử chưa từng thấy ai có tốc độ tháo dỡ nhanh hơn thế này.

Chẳng lẽ trong quá trình lắp ráp của mình có gì sai sót? Diệp Trùng hoài nghi đầu tiên chính là bản thân mình, so với Mục, khả năng sai sót của mình càng lớn hơn. Hơn nữa Diệp Trùng thậm chí còn hoài nghi đây căn bản là cảm giác sai, bởi vì mình làm sao cũng không tìm thấy chỗ không đúng cụ thể là ở chỗ nào!

Thật ra kiến thức của Diệp Trùng hiện giờ đối với quang giáp khá là nhiều, vốn dĩ hấn đối với phương diện này cực kỳ tinh thông, sau khi thấy nhìn, hiểu rộng, Diệp Trùng rất tự nhiên sinh ra một loại cảm giác rất giống trực giác, trong lòng sẽ thực hiện phán đoán mơ hồ một cách vô thức đối với các quang giáp. Giống như học một ngôn ngữ, khi học tới 1 trình độ nhất định, thì sẽ tự nhiên sinh ra một loại cảm giác. Khi nói một câu nào đó, rất có khả năng không biết rốt cuộc tại sao lại bất an, sau đó lại có thể đưa ra phán đoán mơ hồ với nó, biết ở chỗ này phải thay đổi từ mới càng thích hợp hơn. Đương nhiên, loại phán đoán mơ hồ này không hề là hoàn toàn chính xác, nhưng thông thường, tính chính xác đều khá cao.

Chỉ có không ngừng học tập và nghiên cứu, mới có thể làm cho loại phán đoán này từ mơ hồ đi tới chính xác.

Điều này cũng đại biểu cho việc người bước vào một lĩnh vực càng sâu hơn. Ba cái quang giáp này đều có phong cách quang giáp trong Quỹ hình khuyên rõ ràng, còn tính toán và ưu hóa của Mục lại hoàn toàn dựa theo tính năng vật lý. Loại phương thức tổ hợp này càng thích hợp với chủng loại quang giáp khoa kỹ càng cao càng dựa vào số hóa giống như loại quang giáp của Hiệp hội sư sĩ. Phong cách của quang giáp trong Quỹ hình khuyên đại đa số có mùi vị tự nhiên rất nồng hậu, cho nên loại phương thức tổ hợp máy móc đơn thuần căn cứ vào tính năng này có chút không hài hòa với phong cách chỉnh thể của nó.

Mục chỉ là quang nghĩ trí cảm, với lại phán định tình cảm càng là nhược điểm của hấn, cho nên mấy thứ không phải số liệu, phong cách gì đó tự nhiên sẽ không ở trong phạm vi suy nghĩ của hấn.

Diệp Trùng lại không giống, tuy rằng trước giờ, phân tích lý tính vẫn là phương thức tư duy chủ yếu của hấn, nhưng là con người, không tránh khỏi có tư duy tình cảm. Có thời gian dài giao tiếp với các loại quang giáp, làm hấn có một loại trực giác đặc biệt đối với quang giáp. Tuy rằng vẫn không nắm được vấn đề rốt cuộc là ở đâu, nhưng trong lòng ẩn ước cảm thấy có chút không hài hòa.

Còn trình độ của Hắc tử vẫn không đạt tới mức độ này, đương nhiên nhìn không ra điểm này.

Loại cảm giác nói không rõ ràng này vẫn ở trong đầu Diệp Trùng, đuổi mãi không không đi, Diệp Trùng đã lắp đi ráp lại cái quang giáp đầu tiên 3 lần, nhưng vẫn không tìm thấy vấn đề ở đâu. Diệp Trùng hiện giờ giống như gặp phải bình cảnh, giống như ở ngay bên cạnh, nhưng lại vẫn sờ không được.

Diệp Trùng có chút phiền não, nhưng lại không biết nói với Mục thế nào.

Nếu như một ngày nào đó Diệp Trùng có thể hiểu rất rõ mấy thứ này, cũng có nghĩa là hiểu biết của hấn đối với quang giáp đã bước vào một trình độ mới.

Chẳng qua, với trạng thái hiện giờ của Diệp Trùng mà xét, nếu như chỉ dựa vào mình hấn mà suy xét, đây dường như không phải là một công trình ngắn hạn a!

Một giọng nói già nua đột nhiên cắt ngang suy nghĩ đã càng lúc càng loạn của Diệp Trùng: “Ài, 3 cái quang giáp này xem ra không tệ, chỉ đáng tiếc, phong cách hơi có chút không hài hòa!”

Phong cách! Trước mắt Diệp Trùng không kiểm được sáng lên, đột nhiên tỉnh ngộ, đúng! Phong cách! Chính là phong cách! Mỗi cái quang giáp đều có phong cách đặc biệt của mình, tuy rằng về mặt tính năng, 3 cái quang giáp này chắc là rất xuất sắc, nhưng về mặt phong cách thật sự không đủ hài hòa! Chẳng trách, mình vẫn cảm thấy có điểm gì đó không thoải mái.

Hiện giờ đã biết là vấn đề phong cách, vậy phải thay đổi thế nào đây? Tâm trạng Diệp Trùng vừa rồi còn bắt đầu trở nên hưng phấn, giờ đã từ từ nguội lạnh trở lại, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, chẳng qua

đường như lại trở nên mù mờ không manh mối, cho dù biết là vấn đề phong cách, nhưng phải làm thế nào thay đổi đây?

Diệp Trùng không khỏi ngẩng đầu nhìn giọng nói vừa rồi làm mình tỉnh ngộ, thì ra là ông nội của Niếp Niếp, Diệp Trùng tập trung tinh thần lấp ráp quang giáp, hồn nhiên không phát giác ra thời gian trôi đi. Ông lão đã từ nghỉ ngơi tĩnh lại, trở lại phòng làm việc, liền nhìn thấy 3 cái quang giáp mới lấp ráp. Ông lão xuất thân từ thợ điêu khắc xương, đối với loại khái niệm phong cách khá là trừu tượng này đương nhiên là có lĩnh hội rất sâu, cho nên vừa nhìn thấy, không khỏi buột miệng nói ra, cũng giúp ích rất lớn cho Diệp Trùng.

Ông lão thấy Diệp Trùng xoay mặt lại, liền cười nói: “Không ngờ thành tựu của ngươi về phương diện quang giáp lại sâu như vậy, xem ra Hắc tử vẫn phải học hỏi ở ngươi, môn này mà không có điều công (tay nghề điêu khắc) thì không có cách nào đạt tới cảnh giới đại thành được a!” Nửa câu sau của ông lão ít nhiều có chút ý tứ buồn tẻ, đại khái là nghĩ tới mình cả đời không cách nào bước vào cảnh giới đại thành trong lý tưởng, có chút lòng tro ý lạnh. Điều công của ông lão đã tới mức lô hỏa thuần thanh, đáng tiếc ông không hiểu quang giáp tí nào, điều này bây giờ lại làm ông cảm thấy bị cản trở.

Diệp Trùng cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì, người khác cũng nhìn không rõ vẻ mặt hắn.

Bọn họ ai cũng không biết Diệp Trùng đang thảo luận kịch liệt với Mục.

- Mục, ta muốn học phương pháp chế tạo linh kiện bằng xương này!
- Diệp tử, mục tiêu ưu tiên nhất của chúng ta lúc này là trị tốt bệnh của ngươi, trạng thái này của ngươi lúc này vô cùng nguy hiểm! Theo tin tức Lộ Thái Trì cung cấp, chúng ta chỉ có rời khỏi Quỷ hình khuyên trước, tìm thầy của hắn, đây mới là bước đi chúng ta phải lập tức thực hiện! Mục vô cùng bình tĩnh.
- Ủ, ngươi nói không sai, nhưng việc của Thủ hộ gây ra quá lớn, chỉ e hiện giờ bọn họ đã tìm chúng ta ở mọi ngõ ngách của Quỷ hình khuyên, chúng ta hiện giờ rời khỏi Quỷ hình khuyên không phải là một sự lựa chọn tốt. Với lại, tất cả tàu vũ trụ trong Quỷ hình khuyên đều nằm ở trong tay Tông sở thuật thừa sư, không có tàu vũ trụ, chúng ta căn bản không thể rời khỏi Quỷ hình khuyên! Diệp Trùng cũng rất bình tĩnh.
- Cách nói của ngươi rất chính xác! Theo như tin tức lấy được từ chỗ Lộ Thái Trì, muốn rời khỏi Quỷ hình khuyên, tất phải thông qua cái gọi là kiểm tra cấp 5 của Tông sở! Hiện giờ xem ra, đích xác không phải thời cơ tốt để chúng ta đi tham gia cuộc kiểm tra này! Chẳng qua một khi như vậy, Diệp tử, thân thể của ngươi rất có khả năng xảy ra nguy hiểm! Mục có chút lo lắng tình trạng thân thể của Diệp Trùng.
- Đây cũng không có cách nào! Chẳng qua, chỉ cần là không trí mạng, sẽ vượt qua được thôi! Trong lời nói bình tĩnh của Diệp Trùng có sự kiên cường vượt xa người thường!

133. Chương 133: Hành Động Của Tông Sở

- Đúng! Diệp Trùng vững vàng trả lời. Vừa rồi hắn thương lượng với Mục, bây giờ đi Tông sở tham gia kiểm tra cấp 5 thật sự không phải là lúc, tình thế bên ngoài nhất định là vô cùng khẩn trương! Tùy tiện đi ra, vậy không nghĩ ngờ gì, là hành động vô cùng ngu xuẩn.

Diệp Trùng nghĩ không sai, tình thế bên ngoài giống như hấn tướng tượng, vô cùng khẩn trương. Trong báo cáo Phượng Túc nộp cho Tông sở đã kể lại tỉ mỉ các tính năng của Thủ hộ và những suy đoán của mình, lập tức làm cho Tông sở cực kỳ coi trọng, mà từ trong miệng của mấy sư sĩ Hiệp hội sư sĩ bị bắt đó cũng lấy được chứng thực giống như vậy. Mệnh lệnh cuối cùng của thượng tầng Tông sở là không tiếc mọi giá cũng phải có được cái quang giáp có thể thay đổi triệt để thực lực của Quỷ hình khuyên này.

Tất cả dân cư của Quỷ hình khuyên kinh hoàng phát hiện, hình như đã xảy ra chuyện lớn gì rồi. Lực lượng to lớn của Tông sở Thuật thừa sư lần đầu tiên hoàn toàn triển hiện ra trước mặt mọi người, cho dù ở nơi hỗn loạn như Quỷ hình khuyên này, họ vẫn có thể thực hiện tìm kiếm rải thảm với nơi này. Không ai dám chống lại bọn họ, trước mắt có mấy tên ngạo mạn, ngỗ ngược không chịu hợp tác, kết quả cuối cùng rất thảm, làm cho mọi người ở sau không lạnh mà run! Thủ đoạn lãnh khốc như vậy, xuất hiện trong tay Tông sở trước giờ có phong cách ôn hòa, điều này cũng làm cho mọi người hiểu được quyết tâm lần này của Tông sở! Có mấy người đi trước làm gương, cũng không còn ai dám khiêu chiến quyền uy của Tông sở!

Trong thời gian khá dài cho tới sau khi việc này kết thúc, trật tự của Quỹ hình khuyên tốt tới mức làm người ta cho rằng sống ở Thiên đường.

Diệp Trùng không biết chút nào chuyện này, một mặt sự tìm kiếm của Tông sở vẫn chưa tới khu vực này, 1 phương diện khác, Diệp Trùng bình thường căn bản không ra khỏi cửa. Đương nhiên cũng không biết chút nào.

Sư phụ đồng ý làm Hắc tử vốn chân thật mừng khôn kể xiết, toét miệng cười ngây ngô, giống như chính mình được thu vào cửa vậy. Ngược lại, trên mặt Diệp Trùng nhìn không ra cao hứng và thất vọng, vẫn bình tĩnh như thường, điều này làm ông lão thâm gặt đầu. Tên đồ đệ này của mình sau này chắc thành chuyện lớn.

Thứ Diệp Trùng học đầu tiên chính là điêu khắc căn bản, ông lão vui vẻ phát hiện, tiến bộ của Diệp Trùng cực nhanh! Điêu khắc cơ bản, điểm cơ bản chính là khống chế sức mạnh, đây cũng là 1 trong những môn huấn luyện mà Mục vẫn luôn dạy Diệp Trùng, Diệp Trùng ở phương diện này tuyệt đối là mạnh mẽ vô cùng, không ai có thể hơn được. Đây mới là nguyên nhân căn bản hấn tiến bộ nhanh như vậy.

Một cái xương rồng trong tay trái của Diệp Trùng, Diệp Trùng tập trung tinh thần, tay phải nắm dao khắc, hoặc cắt thẳng, hoặc khắc ngang, nhưng mỗi 1 dao đều rõ nét vô cùng, tay trái cầm xương lại không chút động đậy. Về mặt ông lão sau lưng không khỏi lộ ra vài phần khen ngợi, Hắc tử ở bên cạnh Diệp Trùng lại không nháy mắt nhìn chăm chăm dao trên tay Diệp Trùng, thở mạnh cũng không dám. Tiểu Niếp Niếp bùm chặt cái miệng nhỏ nhắn, tò mò nhìn xương rồng trên tay Diệp Trùng từ từ thành hình. Từ sau khi Diệp Trùng bá ông lão làm thầy, ngày ngày đều ở lý trong vòng làm việc dưới đất. Còn tiểu Niếp Niếp thì giống như một đứa con ghê, luôn luôn theo sau người Diệp Trùng.

Xương rồng cứng rắn không chút cản trở con dao khắc của Diệp Trùng, mỗi 1 dao của Diệp Trùng hạ xuống, bột xương lả tả rơi xuống. Diệp Trùng nhẹ nhàng buông dao khắc trên tay xuống, dáng vẻ như thường, không có chút dao động nào. Tay trái của hấn vịn vào một con Bách Phệ Thử sống động như thật, đây cũng là một trong những sinh vật mà hấn quen thuộc nhất. Hắc tử ở một bên thở phào một hơi, hưng phấn nói: “Ha, sư đệ quả nhiên là thiên tài, mới có mấy ngày, mà đã lợi hại như vậy rồi!”

Vừa lúc Thương thay phiên, ở trong lòng Diệp Trùng, với giọng nói vô cùng khinh thường nói: “Chuyện nhỏ xé ra to! Chút trình độ này cũng coi là thiên tài? Thật là tầm nhìn hạn hẹp!” Đương nhiên, Diệp Trùng đối với lời nói này của Thương tự nhiên coi như không thấy.

Tiểu Niếp Niếp trèo lên bàn, đoạt lấy con Bách Phệ Thử đó từ tay Diệp Trùng, thích không nỡ buông tay!

Ông lão trong lòng cực kỳ mãn ý, về mặt lại rất bình đạm, nói: “Ừ, miễn cưỡng đạt, vẫn cần phải rèn luyện thêm nhiều. Từ hôm nay bắt đầu, ngươi có thể học điêu khắc bằng máy!”

Dừng một chút, thấy sức chú ý của Diệp Trùng chuyển sang chỗ mình, ông lão mới tiếp tục nói: “Điêu khắc tay chỉ là khi gia công một vài linh kiện nhỏ hoặc là bộ phận của linh kiện lớn nào đó mới dùng tới nhiều, tuyệt đại đa số thời gian đều là điêu khắc bằng máy, điêu khắc bằng máy không hề khó, thậm chí vô cùng đơn giản. Khó là khó ở chỗ nắm bắt được vật liệu xương, cái này cần tích lũy kinh nghiệm. Hiện nay nhiệm vụ mỗi ngày của ngươi chính là làm quen mỗi một loại vật liệu xương ở đây, phải làm cho thật quen thuộc, ta cũng sẽ dạy ngươi phân biệt điểm khác biệt giữa chúng. Đây mới là chỗ tinh hoa của Cốt tượng sư...”

Đột nhiên, máy báo có khách trên tường reo lên, cắt ngang lời nói của ông lão. Hắc tử vội vàng chạy đi, sau khi nổi máy, xoay người lại lớn tiếng nói với ông lão: “Sư phụ, là Nghiêm thúc thúc!”

Ông lão khẽ nhíu mày, nói với Hắc tử: “Hử, ngươi đi đón hấn vào đây!”

Hắc tử vâng lời, rồi chạy ra ngoài.

Ông lão thấp giọng tự nói: “Kỳ quái, hấn lúc này tới làm gì?”

Không lâu sau, Hắc tử liền dẫn theo 1 đại hán đi vào.

Đại hán này dáng người khá cao, thân thể khỏe mạnh, đường nét khuôn mặt cứng rắn, ánh mắt sắc bén, cái nhắc tay, giơ chân đều làm cho người ta cảm giác tràn đầy sức mạnh. Trong lòng Diệp Trùng máy động, là một cao thủ! Kinh nghiệm của Diệp Trùng bây giờ có thể nói là khá phong phú, chỉ từ thể hình và động tác

của đại hán trước mặt, Diệp Trùng liền phán đoán rằng đối phương không dễ trêu vào. Diệp Trùng đoán đúng rồi, đại hán họ Nghiêm này tên là Nghiêm Bình Tuyên, là cấp tuần của khu này.

Đại hán đó vừa bước vào, ánh mắt quét qua một lượt bên trong, khi thấy Diệp Trùng, khẽ lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắc tử nhìn dáng vẻ, dường như khá không thích tên họ Nghiêm này, tự mình dẫn tiểu Niếp Niếp sang chơi một bên.

Ông lão mở miệng nói: “Tiểu Nghiêm a, lần này tới khăng định là có việc gì rồi!” Lập tức xoay mặt nói với Diệp Trùng: “Diệp tử, đây là cấp tuần của Tông sở gần chỗ này, hẳn chính là một cao thủ! Người gọi là Nghiêm thúc thúc đi! Sau này ngươi vẫn còn rất nhiều chỗ phải nương nhờ hắn đó!” Tiếp theo lại xoay mặt nói với Nghiêm Bình Tuyên: “Đây là đồ đệ ta mới thu, khá là tinh thông quang giáp, sau này vẫn cần tiểu Nghiêm ngươi chiếu cố nhiều đó!”

Nghiêm Bình Tuyên vội khiêm tốn nói: “Cát sư phụ ngài quá khách khí rồi! Ngài chính là người Tông sở chỉ đích danh phải bảo vệ thật tốt! Bảo vệ ngài là nhiệm vụ của tôi. Chỉ cần trong phạm vi năng lực của ta thì đương nhiên là không có vấn đề!” Giọng nói Nghiêm Bình Tuyên cung kính, nghe ra dường như cũng rất êm tai, thật ra lời này không hề hào nhoáng như vẻ bề ngoài, nếu như hắn không muốn, chỉ cần nói không nằm ở trong phạm vi năng lực của hắn liền có thể nhẹ nhàng thoái thác.

Diệp Trùng lúc này mới biết sư phụ thì ra họ Cát.

Ông lão lớn tuổi thành tinh, làm sao mà không hiểu đạo lý bên trong, chẳng qua bản thân ông lão cũng chỉ là thuận miệng mà nói thôi.

Nghiêm Bình Tuyên vẻ mặt khen ngợi: “Không ngờ tiểu huynh đệ trẻ tuổi mà lại có thể nhận được khen ngợi của Cát lão thể này, tiền đồ không thể hạn lượng được a!”

Diệp Trùng lãnh đạm đáp lời: “Nào có! Ta vẫn có rất nhiều thứ phải học!”

- Tiểu Nghiêm, lần này tới rốt cuộc là vì chuyện gì? Đối với loại khách sáo này của Nghiêm Bình Tuyên, ông lão có chút không nhẫn nại được.

- Ngài vẫn không biết ư, bên ngoài đã loạn dữ dội lắm rồi! Nghiêm Bình Tuyên nói với vẻ thần bí.

Ông lão nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì?”

- Nghe nói là có 2 người trộm một món đồ của Tông sở, hiện giờ thượng tầng Tông sở hầm hầm nổi giận, ài, xui xẻo chính là xui xẻo ở chỗ xảy ra trên hành tinh này của chúng ta. Hiện nay tàu vũ trụ đi các hành tinh khác đều đã ngừng bay rồi. Cấp trên muốn chúng ta tìm kiếm từng nhà, người ở trên nổi giận thì xong rồi, phải làm việc còn không phải là người ở dưới chúng ta sao! Nghiêm Bình Tuyên vừa ra vẻ oán than, vừa ngấm ngầm quan sát 2 người.

Diệp Trùng khẽ động trong lòng, quả nhiên không ra ngoài ý liệu của mình, đây khẳng định là nói mình và Mục, chẳng qua lại khoác cho mình cái danh tên trộm, thật là vô sỉ. Chẳng qua về mặt Diệp Trùng lại cực kỳ bình tĩnh, Thương lúc này nhảy vọt ra, vội vắn nói: “Diệp tử, không được tỏ ra quá bình tĩnh, phải hơi tỏ ra vẻ kinh ngạc là tốt nhất!” Nghe lời, Diệp Trùng hơi tỏ ra đáng vẻ kinh ngạc, ngược lại, lại vô cùng thích hợp.

Ông lão bỗng thay đổi nét mặt: “Lại còn có người dám trộm đồ của Tông sở sao?”

Thấy vẻ mặt 2 người đều rất bình thường, Nghiêm Bình Tuyên lúc này mới thả lỏng, cười khổ nói: “Còn không phải sao? Hai người này cũng thật là gan tày trời. Khi 2 người này ngồi quang giáp bỏ chạy, bị người của Tông sở phát hiện, trong đó 1 cái quang giáp 4 tay 2 mặt bị đánh cho tàn phế rồi, Cát lão, ngài có hay không nhìn thấy qua cái quang giáp giống như vậy?”

Diệp Trùng khẽ động trong lòng, cố gắng bảo trì sự trấn định trên mặt.

- Bốn tay 2 mặt? Quang giáp cổ quái như vậy? Không có! Quang giáp cổ quái thể này, ta nếu như thấy qua, chắc là sẽ nhớ! Ông lão lắc lắc đầu. Trong lòng Diệp Trùng không khỏi thầm khen may mắn, may mà Hắc tử và tiểu Niếp Niếp không ở đây, bọn họ đã thấy qua Ngự, nếu như ở đây chỉ e sẽ lộ ra dấu vết.

- Ài, phải a! Chỗ lớn thế này muốn tìm ra 2 người, đây không phải là tìm kim đáy biển sao? Nghiêm Bình Tuyên kiếm không được kể khổ với ông lão.

Ông lão gật đầu: “Đích xác không dễ dàng!”

Nghiêm Bình Tuyên từ trong lòng lấy ra 1 quả cầu kim loại lóe lên ánh sáng xanh, xin lỗi với ông lão nói: “Lão gia tử, mạo phạm rồi, ta đây cũng là làm cho có thôi!”

Ông lão phẩy phẩy tay, không để ý nói: “Không sao, điều này nên mà!” Thấy Diệp Trùng tò mò nhìn chăm chăm quả cầu kim loại đó, liền giải thích với hắn: “Đây là đồ chuyên dụng của Cặp tuần bọn họ, gọi là quả cầu quét hình sự sống, chỉ cần là vật sống, vậy tuyệt không thoát được sự quét hình của nó! Như vậy thì có thể kiểm tra có người hoặc động vật ẩn trốn hay không. Hiểu chưa?”

Diệp Trùng lúc này mới bừng tỉnh ngộ: “Hiểu rồi!”

Một lỗ nhỏ trên bề mặt quả cầu quét hình sự sống phát ra một màn ánh sáng, trên đó có 5 điểm xanh lá. Nghiêm Bình Tuyên đếm một lúc, thêm mình nữa, vừa đủ 5 người, rồi vừa bỏ quả cầu quét hình sự sống vào trong lòng vừa cười nói: “Không có gì rồi! Lần này làm phiền Cát lão rồi!”

- Không có gì! Ông lão không để ý nói.

Nghiêm Bình Tuyên nói: “Dù sao cũng không có chuyện gì, vậy ta cũng phải cáo từ rồi!”

- Hắc tử! Ông lão cao giọng hét, Hắc tử vội chạy tới, ông lão liền nói: “Người tiền Nghiêm thúc thúc ra ngoài! Tiểu Nghiêm a, ta không tiễn người!”

Nghiêm Bình Tuyên vội vàng nói: “Không cần! không cần! Cát lão người bận rộn!” Nói xong liền theo cầu thang đi vào mà rời đi.

Đột nhiên, Nghiêm Bình Tuyên dừng chân, phát ra một tiếng kinh ngạc: “Ý”

Chẳng lẽ có biến cố gì? Vừa bình tĩnh lại, trái tim Diệp Trùng lại đập loạn lên!

134. Chương 134: Suy Đoán

Mình lộ ra manh mối ở chỗ nào? Trong lòng Diệp Trùng nhảy dựng lên, cơ thịt toàn thân khê căng cứng, 2 tay buông thông tự nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào, chỉ cần hắn vừa biểu hiện ra dấu hiệu không đúng, Diệp Trùng sẽ không chút do dự giết chết hắn! Cho dù thể hình đối phương xem ra không hề là 1 kẻ dễ đối phó, nhưng Diệp Trùng vẫn nắm chắc trước khi đối phương chưa truyền tin tức ra ngoài, mình sẽ làm cho đối phương vĩnh viễn không phát ra tín hiệu!

- Toàn cốt quang giáp? Vẻ vui mừng trên mặt Nghiêm Bình Tuyên không thể che dấu, xoay mặt nhìn ông lão: “Sư phụ Cát, ngài cuối cùng làm ra toàn cốt quang giáp rồi? Ba cái quang giáp toàn do vật liệu xương là sản phẩm mới của ngài sao? Thật là quá tuyệt rồi!”

Toàn thân Diệp Trùng không khỏi thả lỏng ra, 2 tay không lộ chút dấu vết nào, buông thông tự nhiên! Trong lòng lại có chút kỳ quái, toàn cốt quang giáp đáng để chuyện nhỏ xé ra to vậy sao? Chẳng lẽ chỗ này có huyền cơ gì?

Diệp Trùng không biết, tinh thông loại kỹ nghệ dùng vật liệu xương làm nguyên liệu để chế thành linh kiện quang giáp cũng chỉ có một mình ông lão thôi. Nhưng ông lão không hiểu biết chút nào về quang giáp, không hề biết yêu cầu cụ thể của linh kiện cần chế tạo, cho nên tác phẩm không thể được như ý, trong ứng dụng thực tế xuất hiện trục trặc khá cao. Cho dù linh kiện bằng xương do ông lão chế tạo bao gồm tất cả mỗi một linh kiện của quang giáp, mấy linh kiện này kết hợp lại với nhau, sẽ làm cho “căn bệnh nhỏ” vốn có của mấy cái linh kiện quang giáp này bị phóng đại, hệ số an toàn của quang giáp cực kỳ kém.

Toàn cốt quang giáp vẫn luôn chẳng qua chỉ là kiểu mẫu lý tưởng, thí dụ cái quang giáp đó của Hắc tử, nhìn qua dường như là toàn cốt quang giáp, kỳ thật vẫn có kha khá bộ phận không phải là do vật liệu xương chế tạo mà thành, không thể xem là toàn cốt quang giáp chân chính.

Ông lão sau khi bị Tông sở biết ông ta có kỹ năng chế tạo linh kiện bằng xương, ông liền trở thành đối tượng bảo vệ quan trọng của Tông sở. Còn Nghiêm Bình Tuyên cũng phải phụ trách sự an toàn của ông lão, hơn nữa còn phải liên tục báo cáo tiến độ của ông lão với Tông sở.

Hiện giờ trước mặt hắn lại xuất hiện 3 cái toàn cốt quang giáp, thế nào không làm hắn kinh ngạc? Hắn ngầm biết Tông sở cũng đang nỗ lực thử chế tạo toàn cốt quang giáp. Nhưng tiến độ cực chậm, cho nên Tông sở mới coi trọng ông lão như vậy.

Toàn cốt quang giáp có tính chất làm người ta vô cùng ao ước, tính năng động lực mạnh hơn, khoảng cách di chuyển xa hơn, điều quang trọng nhất là, tính năng kiệt xuất không gì có thể so sánh của toàn cốt quang giáp ở phương diện chống truy tìm. Điều này làm cho nó trên chiến trường có ưu thế lớn hơn nữa.

Về mặt ông lão có chút đặc ý: “Ha ha, tiểu Nghiêm, ngươi cũng có lúc đoán sai rồi a! Mấy thứ này không phải lão già mục nát ta đây làm, đều là tên đệ tử này của ta kết hợp bầy bạ đó, chẳng qua vẫn không thể xem là toàn cốt quang giáp. Ài, chẳng qua tên tiểu tử này lại rất có hy vọng làm ra 1 cái quang giáp toàn cốt chân chính!” Trong lời nói, ông lão không giấu được vẻ buồn cười, lại vì có người kế thừa mà cảm thấy có chút an ủi.

- Tiểu huynh đệ thì ra là chân nhân bất lộ tướng a! Nghiêm Bình Tuyên lần này thật sự có chút kinh ngạc rồi! Nhìn thế nào tên tiểu tử này cũng không thấy bất mắt, thân thể xem ra cũng khá là ốm yếu, không ngờ lại là một cao thủ lấp rấp quang giáp, lão già này lúc nào lại thu được đồ đệ? Nghiêm Bình Tuyên trong lòng lo ngại, gần đây có chút buông lỏng chỗ này a. Nghiêm Bình Tuyên trong lòng tự ngầm lại, khi về phải kiểm tra cho kỹ, ừ, sau này phải chú ý bảo vệ thật tốt tên tiểu tử này, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần có thể làm ra toàn cốt quang giáp, vậy mình có công lớn rồi, đủ để mình thăng lên mấy cấp!

Nghiêm Bình Tuyên cũng là một tên mưu kế đa đoan, về mặt không lộ ra chút nào, cười nói: “Sư phụ Cát người thật là có phúc a! Thu được 1 đồ đệ giỏi, có người kế thừa rồi!”

Ông lão hí mắt đầy vui vẻ, nhưng miệng lại nói: “Hắn vẫn chưa xem là nhập môn, những thứ phải học sau này vẫn còn rất nhiều! Nói lời này vẫn còn sớm!”

Nghiêm Bình Tuyên thầm nghĩ mình sau này phải năng tới đây. Tìm cách thân cận hơn với vị cốt tượng sư tương lai này, đối với tiền đồ của mình có ích rất lớn. Nhưng hắn cũng biết điều này cũng không phải là 1 sớm 1 chiều có thể hoàn thành, quyết định chủ ý xong, Nghiêm Bình Tuyên liền từ biệt mọi người, lo nhiệm vụ cấp trên giao cho.

Nghiêm Bình Tuyên rời đi rồi, Diệp Trùng mới thở phào một hơi, ông lão quay mặt lại, nghiêm túc nói: “Diệp tử, người này sau này phải chú ý chút, không được quá tin tưởng hắn, hiểu chưa? Hắn chưa chắc là có hảo tâm gì, chẳng qua, nếu như ở gần đây gặp phải chuyện gì không thể giải quyết thì có thể để hắn giúp đỡ, hắn ở vùng này vẫn có chút năng lực.”

- Ủ! Diệp Trùng gật đầu ra dấu đã hiểu.

- Được rồi, không cần phải lo chuyện của hắn! Từ hôm nay trở đi, ta phải dạy ngươi làm thế nào để phân biệt xương cốt! Đây cũng là cơ bản! Không phải vật liệu xương nào cũng thích hợp dùng để chế tạo linh kiện quang giáp. Chúng ta bắt đầu từ cơ bản nhất trước...

Diệp Trùng an nhiên vô sự, còn Tông sở thuật thừa sư tự nhiên là vật tới tay còn bị mất. Tông sở bực bực nổi giận, tránh mất mấy Cập tuần địa phương này quản lý bất lực, mấy Cập tuần này buồn bực, một bụng tà hỏa không chỗ phát tiết, cho nên ồn ào tìm mấy tổ chức nhìn không thuận mắt đó để trút giận, nhất thời, tất cả thế lực, tổ chức giống như một đêm im lặng biến mất, bốc hơi khỏi thế gian.

Thật ra bên trong này và phán đoán sai lầm của Tông sở có quan hệ cực lớn. Thông qua miêu tả trong báo cáo của Phương Túc, mọi người nhất trí phán đoán điều kiện thân thể của sư sĩ điều khiển cái quang giáp mini màu vàng kim này nhất định là cường hãn vô cùng. Nếu không, căn bản là không cách nào chịu được gánh nặng khổng lồ do cái quang giáp mini này gây ra đối với sư sĩ điều khiển nó.

Hắn còn có đồng bọn! Cũng chính là nói phải là 2 người, mà thể hình 1 người trong đó chắc phải vô cùng tráng kiện. Đây cũng làm cho khi Nghiêm Bình Tuyên nhìn thấy Diệp Trùng, căn bản không nghĩ tới Diệp Trùng chính là người hắn phải tìm.

Diệp Trùng dưới sự chỉ dẫn hết lòng của ông lão, ngày ngày giao tiếp với đủ loại xương cốt, kinh nghiệm tăng mạnh. Trí nhớ của Diệp Trùng rất tốt, ngộ tính lại cao, thật sự alfm ông lão rất an ủi.

Ba cái quang giáp Diệp Trùng lắp ráp đó, ngày hôm sau liền bị người của Tông sở tới mang đi, đương nhiên, tự nhiên là sẽ để lại rất nhiều vật liệu xương cực kỳ khó gặp, coi như là giao dịch. Diệp Trùng cũng không để ý, 3 cái quang giáp đó bây giờ xem lại quả thật là quá nhiều vấn đề, khi lão gia tử chế tạo mấy cái linh kiện đó, căn bản là không nghĩ tới tình huống sử dụng cụ thể mấy cái linh kiện này, hoàn toàn là theo sơ đồ và quy định kích cỡ đối phương đưa ra mà làm. Diệp Trùng dám khẳng định, 3 cái quang giáp này cực dễ xảy ra sai sót!

Người của Tông sở lại không cho rằng như vậy, trong mắt bọn họ, đây gần như không khác gì toàn cốt quang giáp. Mà mấy cái linh kiện này đã qua tổ hợp ưu hóa tốt nhất của Mục, tính năng biểu hiện ra tuyệt đối là đạt mức tuyệt vời, điều này làm cho mấy sư sĩ đó của Tông sở cao hứng vô cùng! Còn với người báo cáo việc này, Nghiêm Bình Tuyên, tự nhiên là được khen thưởng.

Ngược lại, Hắc tử sau đó chạy tới lặng lẽ hỏi Diệp Trùng: “Diệp tử, kẻ trộm đồ đó là người à?”

Diệp Trùng bình tĩnh nói: “Người bọn họ muốn tìm là ta, chẳng qua là họ muốn cướp đồ của ta!”

Hắc tử lộ ra dáng vẻ bỗng nhiên bình tĩnh, lập tức hảo tâm nhắc nhở Diệp Trùng: “Ta đoán là, người làm sao có thể đi trộm đồ chứ? Vậy người sau này phải cẩn thận, Tông sở vẫn luôn rất bá đạo! Ta sẽ bảo tiểu Niếp Niếp cũng đừng nói ra việc quang giáp của người, tiểu Niếp Niếp rất hiểu chuyện đó!”

- Ủ! Diệp Trùng tuy rằng chỉ là lạnh nhạt trả lời, nhìn theo bóng lưng Hắc tử rời đi, trong lòng có chút cảm động. Thương lại ở trong lòng Diệp Trùng cười lạnh không thôi: “Diệp tử, chẳng lẽ người không chôm qua thứ gì? Sương chi Vịnh Thán Diệu hình như chính là người chôm đó nha, hắc hắc, lại có người cho người là người tốt? Thật là nực cười!”

Câu nói làm cho Diệp Trùng khóc cười không xong, lại không thể phản bác lời nào.

Đột nhiên, Thương than thở: “Ôi chao, Diệp tử, chúng ta phải ở chỗ quý này bao lâu đây? Thật là chán quá đi! Ngay cả 1 người đẹp cũng không có! Không có người đẹp, làm thế nào mới có thể nâng cao năng lực thẩm mỹ của người? Cuộc sống thật là không có lạc thú a!” Giống như là ngáp một cái: “Diệp tử, người mau một chút học cho xong mấy thứ này, chúng ta cũng sớm chút rời khỏi cái địa phương chim không thềm ỉa này, lại được đắm mình trong cuộc sống tốt đẹp! Nghĩ tới làm người ta trông chờ a!”

Diệp Trùng có thể tưởng tượng ra Thương hiện giờ nhất định là 2 con mắt điện tử màu u lam đang nhấp nháy nhấp nháy, dáng vẻ đầy ham muốn. Nếu như trong miệng Thương vẫn còn thuốc tẩy rửa, vậy hẳn tuyệt đối sẽ để cho thuốc tẩy rửa chảy xuống, ra vẻ chảy nước miếng.

- Ta cảm thấy hiện giờ thế này rất tốt a, rất bình lặng cũng rất đầy đủ. Điều quan trọng nhất là, ta đang không ngừng trở nên mạnh mẽ! Diệp Trùng đương nhiên sẽ không đồng ý cách nói của Thương, nếu không Thương có 80, 90% sẽ xúi giục Diệp Trùng sớm rời khỏi nơi này.

- Ài, ta làm sao lại quên người và Mục giống nhau, thiếu 1 trái tim cảm ngộ cuộc sống! Trời ạ! Người tại sao lại tàn khốc như vậy, lại để ta ở giữa 2 tên không có phẩm vị, không có thú vị, không hiểu cuộc sống! Chẳng lẽ ta lúc trước làm việc xấu quá nhiều sao? Mục không khỏi kêu gào.

- Người lúc trước? Thương, người có manh mối về việc trước đây của người ư? Diệp Trùng lộ ra dáng vẻ chú ý.

- Có rất nhiều tư liệu đều đã bị tổn hại, không thể khôi phục, nhưng từ trước mắt mà xét, ta và Mục có 1 chút suy đoán. Bàn về vấn đề này, giọng nói của Thương cũng biến thành nghiêm túc.

- Suy đoán cái gì? Diệp Trùng tinh thần chấn động, nếu như là suy đoán Mục đưa ra, vậy khả năng khá cao. Thân thể của Mục Thương vẫn luôn là 1 vấn đề Diệp Trùng rất tò mò.

- Vẫn nhớ lần gặp chiến hạm đó chứ? Lúc đó, khi Mục phát hiện trong kho tư liệu của chúng ta lại có tư liệu của loại chiến hạm này, đã dọa ta 1 cái. Lúc đó ta liền đoán chúng ta nhất định có quan hệ với Hiệp hội sư sĩ. Với lại, loại tư liệu về Song nguyệt hộ vệ hạm này vô cùng tương tận, mức độ tương tận có thể so sánh với bản thiết kế của nó. Sau này quả nhiên chứng thực tư liệu của chúng ta hoàn toàn chính xác! Từ

đó mà xét, chúng ta nhất định có quan hệ với Hiệp hội sư sĩ, với lại loại quan hệ này còn có khả năng là cực kỳ mật thiết.

- Hiệp hội sư sĩ? Diệp Trùng giật mình, hần thễ nào cũng không ngờ Mục Thương lại có quan hệ với Hiệp hội sư sĩ. Nghĩ tới quan hệ hiện giờ của bọn họ với Hiệp hội sư sĩ, Diệp Trùng không khỏi lắc đầu cười khổ.

Giọng điệu của Thương trở nên mềm mỏng: “Diệp tử, không cần quá lo lắng, chúng ta đối với thân thể của mình không hề quá để ý. Với lại, người kích hoạt chúng ta là người, trừ người, sẽ không có người nào khác có thể giao lưu với chúng ta, chứ đừng nói tới chỉ huy chúng ta. Với lại, chúng ta có các loại thông tin về Hiệp hội sư sĩ, đối với người cũng có giúp đỡ rất lớn!”

- Ủ, ta biết! Diệp Trùng lãnh đạm trả lời một câu, bọn họ là kẻ trung thành nhất, đáng tin tưởng nhất của hắn, giống như huynh đệ của hắn. Sự ăn ý giữa họ, căn bản không cần nói nhiều.

- Với lại đây vẫn chỉ là một cái suy đoán, tính chân thật của nó vẫn còn đợi chứng thực! Thương thận trọng một cách khó khăn nói.

135. Chương 135: Có Chút Thành Tự

Diệp Trùng cẩn thận quan sát phiến mỏng, trong lòng mau chóng tính toán, vừa nhớ từng chút từng chút kiến thức liên quan tới vật liệu xương mà ông lão truyền thụ cho mình, muốn từ trong đó tìm ra điểm bắt đầu cất tốt nhất.

Không giống ông lão, Hắc tử bọn họ, Diệp Trùng có trình độ lý luận cơ sở cực kỳ thâm hậu, đó hoàn toàn nhờ vào phương thức dạy dỗ đặc biệt của mấy lão gia gia đó khi ở Cực quang.

Trong cái xã hội gấp rút, hiệu suất này, vô luận ngành học nào, lý luận cơ sở đều là môn học ít được quan tâm, còn lý luận cơ sở quang giáp do bao hàm nhiều ngành học, so với ngành học thông thường càng phức tạp hơn, càng rộng lớn hơn, cho nên căn bản vẫn chưa hình thành một hệ thống tương đối hoàn thiện, thống nhất. Kiến thức của Diệp Trùng, không cái nào không là tổng kết cả đời của mấy ông lão trong Cực quang đó. Cả đời bọn họ đều tiếp xúc với quang giáp, tới lúc già cõi mới phát hiện, lý luận cơ sở không được coi trọng nhất lúc trước mới là căn bản chống đỡ tất cả. Vì vậy, để tránh Diệp Trùng lại đi trên vết xe đổ của bọn họ, mỗi một điểm kiến thức bọn họ truyền thụ cho Diệp Trùng đều phải thâm nhập tới chỗ cơ bản nhất.

Bất tri bất giác, Diệp Trùng được bọn họ bồi dưỡng thành 1 cơ giới sư đặc biệt nhất về tất cả các chủng loại quang giáp.

Trước mặt Diệp Trùng đặt 1 cái máng kim loại hình vuông, trong máng chứa đầy chất lỏng màu bạc, bề mặt chất lỏng bình lặng giống như 1 cái gương hoàn mỹ, soi rõ Diệp Trùng từng li từng tí. Hắc tử đứng bên cạnh xem, khẩn trương nhìn chăm chăm phiến mỏng bị cánh tay máy kẹp. Đây là 1 bước quan trọng nhất, ngâm phiến mỏng vào trong loại dung dịch cường hóa này, vị trí ngâm, góc độ, thời gian, v.v..., trực tiếp quyết định tính năng cuối cùng của bộ kiện này.

Công việc bước đầu của phiến mỏng này hoàn toàn do một mình Diệp Trùng độc lập hoàn thành. Việc trước mắt hiện giờ là trình tự cuối cùng, tẩm hóa. Gọi là tẩm hóa, cũng chính là mang bộ kiện này, thông qua phương thức đặc biệt ngâm trong dung dịch cường hóa thích hợp, từ đó có thể nâng cao tính năng các phương diện của vật liệu xương tới mức cần thiết.

Diệp Trùng vững vàng ngồi trước bàn điều khiển. Bàn điều khiển điều khiển trực tiếp cánh tay máy đó, mức độ phức tạp, tinh tế của bàn điều khiển vượt xa bàn điều khiển của quang giáp. Màn hình nổi do quang não của bàn điều khiển phát ra, phản ánh sâu vào trong mắt của Diệp Trùng.

Sắc mặt Diệp Trùng nghiêm túc, dù sao một mạch tới trước bước này, tất cả những thứ Diệp Trùng làm đều hoàn mỹ không sai sót, chỉ cần 1 bước này có thể thuận lợi hoàn thành, vậy bộ kiện này có thể sẽ là bộ kiện bằng xương hoàn mỹ thật sự đầu tiên.

Diệp Trùng từ việc chọn tài liệu cho tới thiết kế, trải qua vô số lần suy nghĩ và tính toán. Hắn chọn 1 miếng xương ức có chất lượng cực tốt của Nguyệt Huyết điều. Hắn còn đặc biệt mang miếng xương của Nguyệt Huyết điều đó đưa tới cho ông lão để ông xem xét lại 1 lần. Tiếp theo là thiết kế ngoại hình, Diệp Trùng sau

khi cẩn thận phân tích miếng xương Nguyệt Huyết điều này, mục tiêu cuối cùng được xác định là mang nó làm thành một miếng đệm động cơ quang giáp dạng nửa hình tròn. Tiếp theo là gia công thô, đánh bóng kỹ càng, mỗi 1 bước, Diệp Trùng đều phải suy đi nghĩ lại, còn thao tác của hắn, cũng cực kỳ đúng mực.

Trước giờ, tẩm hóa đều là bước phức tạp nhất, tính ngẫu nhiên cực kỳ lớn. Ngay cả ông lão hiện giờ sử dụng tẩm hóa cũng hoàn toàn là dựa trên kinh nghiệm, không có căn cứ lý luận.

Không giống với vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng Diệp Trùng lại vô cùng bình tĩnh. Không ai biết, thật ra Diệp đối với bước cuối cùng này cực kỳ tự tin. Diệp Trùng đã sớm bắt đầu phát hiện ra tính ngẫu nhiên của tẩm hóa, Diệp Trùng cẩn thận mài mòn, thêm vào thử đi thử lại, cuối cùng tổng kết ra vài phương pháp có thể tăng mạnh khả năng thành công, mà trước mắt, chính là 1 cơ hội tốt để kiểm tra tổng kết của mình có chính xác hay không.

Diệp Trùng nhập vào quang não trên bàn điều khiển một loạt tham số mệnh lệnh, sau đó chuyển phương thức thao tác từ bằng tay sang tự động, rồi rời khỏi bàn điều khiển.

Hắc tử có chút khấn trương, đột nhiên phát hiện Diệp Trùng xuất hiện ở bên cạnh mình, không khỏi ngăn người: “Diệp tử, ngươi tại sao ra đây?”

- Cài đặt xong rồi, không cần ta thao tác nữa! Diệp Trùng bình tĩnh nói. Lờ Diệp Trùng vừa dứt, cánh tay máy đó bắt đầu từ từ cử động.

- A! Hắc tử thất thanh la lên: “Diệp tử, ngươi tại sao lại dùng cách thức tự động? Mau đóng nó lại! Nói xong liền dự định xông về phía bàn điều khiển. Nhưng thân hình khựng lại, là Diệp Trùng kéo hắn dừng lại.

Thấy Diệp Trùng vẫn giống như người không có việc gì, Hắc tử không khỏi cuống quýt: “Diệp tử, mau lên! Nếu không thứ đó tiêu tùng đó! Sự phụ tẩm hóa trước giờ đều không dám dùng cách thức tự động! Diệp tử, mau dừng lại, nếu không sẽ trễ đó! Giọng nói ồm ồm của Hắc tử đầy vẻ rối rít.

Tay Diệp Trùng giống như cái kẹp sắt, nắm chặt cổ tay của Hắc tử, Hắc tử làm thế nào cũng không thoát ra được, lúc này mới nghĩ tới sức mạnh to lớn của sư đệ này của mình, tuyệt đối vượt xa mình không biết bao nhiêu lần.

Diệp Trùng hiểu Hắc tử là do quan tâm mình, trong lòng tuy rằng cảm động, bề ngoài lại chỉ lãnh đạm trả lời: “Ừ, ngươi xem xong rồi hãy nói!”

Trong khi 2 người nói chuyện, cánh tay máy đó đã hoàn thành công việc, phiến mỏng đó đã nằm yên tĩnh trong cái hộp khô ráo.

Diệp Trùng lúc này mới buông cổ tay Hắc tử ra, Hắc tử với tốc độ nhanh nhất xông tới trước cái hộp khô ráo, gấp gấp mở cái rương khô ráo ra, từ bên trong lấy ra phiến mỏng, đặt trước mặt cẩn thận xem xét.

- A! Làm sao có thể? Hắc tử lại 1 lần nữa phát ra tiếng kêu kinh ngạc, không thể tin nhìn phiến mỏng trong tay.

Phòng làm việc dưới đất.

Ông lão cẩn thận đánh giá phiến mỏng nửa hình tròn trong tay, vẻ mặt tỏ ra vô cùng vừa ý. Miếng đệm này vô luận là từ phương diện nào mà nói, tuyệt đối đều là không thể bắt bẻ được! Mà điều càng làm ông lão cảm thấy vừa ý là Diệp Trùng có thể trong thời gian ngắn như vậy có thể làm ra tác phẩm xuất sắc như vậy, nghĩ tới nghề này có thể phát dương quang đại trên tay hắn, làm sao lại không làm ông lão cảm thấy vô cùng an ủi?

- Diệp tử, nghe Hắc tử nói, miếng đệm này, ngươi là dùng cách thức tự động để tẩm hóa? Ông lão hí mắt hỏi.

- Ừ, ta ngẫu nhiên phát hiện vài phương pháp có thể tăng xác suất tẩm hóa thành công, mấy cách này ta đều ghi lại trong con chip, đã đưa cho sư huynh! Diệp Trùng không hề có chút biểu hiện khoe khoang, chỉ đơn giản quy việc này cho “ngẫu nhiên” phát hiện ra.

Hắc tử ở bên cạnh gật đầu, khen ngợi nói: “Đúng rồi, sư phụ, phương pháp của sư đệ thật là hữu hiệu, ta đã thử vài lần, toàn bộ đều thành công! Hắc tử nhoen miệng cười ngốc nghếch.

Ông lão khen ngợi gật đầu nói: “Ừ, không tồi, không tồi! Diệp tử, người cơ bản vững chắc, ngộ tính lại cao, trí nhớ cũng tốt, tuy rằng người học sau sư huynh ngươi, lại học hỏi sâu hơn sư huynh ngươi. Thành tựu sau này của ngươi không thể đo lường được, sư huynh ngươi là người thật thà, sau này ngươi phải lo lắng nhiều cho sư huynh của ngươi!”

- Vâng! Trả lời của Diệp Trùng đơn giản có lực, nhưng lại xuất phát từ trong đáy lòng.

- Khiếm khuyết của người hiện giờ chính là kinh nghiệm, cái này ta không thể dạy được, người chỉ có thể luyện tập nhiều mới có thể tích lũy kinh nghiệm, nhiệm vụ sau này của ngươi chính là mỗi ngày luyện tập, làm cái gì thì tùy ngươi, vật liệu xương ở chỗ này cũng tùy ngươi dùng. Ông lão lấy tay chỉ vật liệu xương chất đồng như núi.

- Ừ! Diệp Trùng cũng gật đầu nói.

Ông lão trầm ngâm một lát nói: “Diệp tử, ngươi tuy rằng thông minh, những thứ này cũng học được không ít. Nếu như người đồng ý, có thể đi tới chỗ Quản Linh học điều bồi, dù sao, nếu như ngươi không biết điều bồi, dung dịch cường hóa chỉ có thể dựa dẫm vào người khác, như vậy rất dễ bị người khác khống chế! Chẳng qua, tính khí dĩ Quản của các ngươi không tốt lắm, đi nhất định là phải nhịn, ừ, cái này ngươi tự quyết định đi!”

Quản Linh chính là một Điều bồi sư sống ở gần đây, tất cả dung dịch cường hóa ở chỗ này đều do bà ta chế ra, là người có chút không bình thường, bình thường điên điên khùng khùng. Nhưng cách thức phối chế lại vô cùng cao minh, gần như tất cả dung dịch cường hóa đều là do bà ta theo yêu cầu của ông lão mà chế ra.

Không biết tại sao, đối với yêu cầu của ông lão, bà ta đều đáp ứng, đối với người khác, vậy thì phải xem tâm trạng của bà ta.

Cứ một khoản thời gian ngắn, khi dung dịch cường hóa ở chỗ này xài chẳng còn bao nhiêu, Diệp Trùng và Hắc tử đều phải đi tới chỗ bà ta lấy về. Hắc tử vô cùng không thích đi tới chỗ đó, về sau thấy Diệp Trùng không có chút phản ứng với người phụ nữ điên này, công việc đau khổ này liền rơi lên đầu Diệp Trùng.

Điều bồi sư cao minh như vậy, trong cả Quỷ hình khuyên lại không chút nổi tiếng, người biết cực ít. Điều này làm cho Diệp Trùng hơi có chút ngạc nhiên.

Công thức pha chế dung dịch cường hóa Diệp Trùng đã sớm biết rồi, hệ thống quét hình của Mục Thương quét qua 1 cái, tất cả công thức của dung dịch cường hóa đều bị ghi lại hết. Diệp Trùng cũng chỉ là sợ sau này không có dung dịch cường hóa dùng, dù sao mình cuối cùng sẽ rời khỏi chỗ này.

- Ý kiến hay! Diệp tử, ngươi đi tới chỗ bà ta học cho tốt! Bà ta tuyệt đối là 1 cao thủ, công thức của mấy loại dung dịch cường hóa này hoàn toàn là do bà ta tự mình chế ra, thật là lợi hại! Diệp tử, tốt nhất là có thể từ chỗ bà ta lấy được phương pháp bồi dưỡng Đa côn thạch! Woa, vậy chúng ta phát rồi! Thương nhin không được chạy ra ngoài, cực kỳ hưng phấn.

Diệp Trùng cố sức nhịn không tỏ ra vẻ khinh thường, hắn không muốn tỏ ra bất kính trước mặt ông lão. Nhưng lời của Thương đích xác làm hắn cảm thấy khó cười không xong, tên này lại là một kẻ ham tiền!

Bất quá điều này cũng khơi gợi lại ký ức ngày xưa của Diệp Trùng, mấy ngày ngắn ngủi ở học viện Lam Hải đó, đột nhiên có những hoài niệm không tên này, lại không biết rốt cuộc là hoài niệm cái gì.

Lời ông lão cắt ngang suy nghĩ của Diệp Trùng: “Ừ, Diệp tử, việc căn bệnh lạ của ngươi, ta biết! Đừng nôn nóng, chỉ cần đợi tay nghề của ngươi thật sự thành thục rồi, tuyệt đối có thể thông qua kiểm tra của Tông sở, lúc đó ngươi có thể rời khỏi Quỷ hình khuyên, đi khắp nơi tìm thuốc! Với lại, thực lực của Tông sở cực lớn, tập trung tinh anh ở các phương diện, bệnh của ngươi nói không chừng bọn họ có cách gì đó.”

Quái bệnh của Diệp Trùng trong khoảng thời gian ngắn phát tác 2 lần, lúc đó dọa Hắc tử và Niếp Niếp chết khiếp. Đợi khi ông lão nghe tin chạy tới, Diệp Trùng đã lại hồi phục như thường rồi.

Cầu cứu Tông sở, với Diệp Trùng mà nói, đây quả thật là trò cười! Diệp Trùng tránh còn tránh không kịp, còn tự mang mình tới tận cửa, vậy không phải là tìm chết sao? Loại phương án này lập tức bị Diệp Trùng phủ quyết!

- Ừ, điều bồi sư... đa côn thạch... kiểm tra của Tông sở...

Một tia tinh quang lóe lên trong mắt của Diệp Trùng.

136. Chương 136: Quân Phong Tử

Thương không khỏi chặc lưỡi cảm thán: "Chắc chắc, xem ra người gặp phải 1 người phụ nữ thú vị rồi, ừ, phỏng chừng rất có khả năng là 1 bà lão tâm lý không bình thường a! Hi hi, Diệp tử, người phải cẩn thận đó nha! Thương cười trên nỗi đau của người khác.

Diệp Trùng căn bản không định để ý tới Thương, hẳn hiểu rõ, mặc kệ là mình trả lời thế nào, chỉ e hứng thú của Thương ngược lại sẽ càng lớn. Cho nên hẳn rất biết điều lựa chọn ngậm miệng lại.

Thương cười hi hi: "Ài, chút nữa thì quên, trong lòng Diệp tử nhớ nhất định là nữ quyền sư đó rồi!... Ha... Diệp tử, nhịp tim người thay đổi rồi!" Thương nhận không được đắc ý vô cùng.

Gân xanh trên trán Diệp Trùng nổi lên, trong lòng lại không kiềm chế được thoáng qua bộ y phục luyện công trắng như tuyết đó, mũi phảng phất như lại ngửi thấy mùi thơm thoang thoang kỳ dị đó, đầu lưỡi cũng vẫn như còn lưu lại vài phần mịn màng.

Nhất thời, Diệp Trùng có chút ngơ ngẩn xuất thần.

Tiếng bước chân hơi có chút lảo đảo rõ ràng truyền tới tai của Diệp Trùng, Diệp Trùng lập tức hồi thần lại.

Diệp Trùng rất bình tĩnh nhìn Quân phong tử say rượu vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Quân phong tử khoảng 28, 29 tuổi, dung mạo mỹ lệ, từ việc Thương phát ra tiếng la kinh ngạc thì có thể thấy được, còn muốn Diệp Trùng nhận xét, đó quả thật là có chút làm khó hắn. Đầu óc Quân phong tử vẫn chưa tỉnh táo, lúc này đây quần áo không chỉnh tề, áo ngoài trượt qua 1 bên, vai trái trắng nõn lộ ra ngoài không khí, nhưng nàng ta vẫn hồn nhiên không biết gì. Còn phong cảnh trước ngực cũng lúc ẩn lúc hiện, cánh tay ngọc thon dài, mảnh mai lại cầm 1 cái ly.

Diệp Trùng rõ ràng nghe được tiếng Thương hít một hơi khí lạnh. Chẳng qua, đối với bất cứ hành vi nào của Thương, Diệp Trùng đều không cảm thấy ngạc nhiên.

Diệp Trùng quả thật không hiểu, dung mạo rốt cuộc phải nhận xét thế nào. Về bản chất mà nói, mọi người đều có 2 con mắt, 2 cái tai, 1 cái mũi, 1 cái miệng, không khác gì nhau. Đương nhiên, Diệp Trùng hiểu trong đó vẫn có khác biệt, thí dụ như bản thân, thánh lực và nhân lực chắc là khá mạnh, còn khứu giác và vị giác lại có hơi tốt hơn. Nhưng Diệp Trùng tuyệt đối không tin, có người có thể trong lần đầu gặp mặt lại có thể nhận xét được sự mạnh yếu của mấy loại năng lực này từ đối phương, cho dù là Mục, Diệp Trùng tin là cũng tuyệt đối làm không được việc này.

Nói như vậy, đây chắc không phải là cái gọi là nhận xét thẩm mỹ mà Thương nói.

Còn nếu như từ cơ thịt phần mặt mà nhận xét, Diệp Trùng tự biết mình thiếu kiến thức về phương diện này, bởi vì hẳn thật sự khó mà nghĩ ra cơ thịt phần mặt có chút hỗ trợ nào trong chiến đấu. Đã không thể hỗ trợ, vậy làm sao có thể đánh giá được giá trị của nó? Còn tóc, cũng giống vậy, rất khó có tác dụng trong chiến đấu. Ngược lại, tóc quá dài cực có khả năng sẽ gây ảnh hưởng không tốt trong chiến đấu. Nếu như ở hành tinh rác, vẫn là đầu trọc là thích hợp nhất.

Nhưng Diệp Trùng chưa từng nghe Thương khen một người phụ nữ trọc đầu là người đẹp!

Rốt cuộc phải nhận xét thế nào? Diệp Trùng rốt cuộc hồ đồ rồi! Quả nhiên rất khó!

Giọng nói của Thương giống như là rên rỉ: "Trời! Làm sao có thể? Ở cái địa phương vứt đi này làm sao lại có thể có người đẹp cực phẩm như vậy! Diệp Trùng, xong rồi! Lần này ta xong rồi!"

Diệp Trùng bị dọa nhảy dựng lên: "Xảy ra chuyện gì?"

Thương run giọng nói: "Diệp tử, ta xác định là mình bị trúng tên rồi!"

- Tên? Diệp Trùng cả kinh, mau chóng tìm kiếm xung quanh, nhưng không hề phát hiện cái gì, chẳng qua Diệp Trùng không hề dám sơ suất: "Chẳng lẽ là loại vũ khí mới không thể nhìn thấy? Tên sóng tia?" Diệp Trùng lập tức chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, chỉ đợi Thương xác định là bị tấn công. Diệp Trùng chuẩn bị

gọi ra Thủ hộ, Thủ hộ chiến đấu trong loại địa phương này vô cùng có lợi. Với thời gian ngắn nhất giết chết người phụ nữ trước mặt này, sau đó mình có thể thoải mái tìm kiếm loại vũ khí mới này.

Thương có chút nín thở: “Diệp tử, người chẳng lẽ thật sự không có chút nhân tính nào sao?”

- Nhân tính? Nhưng mà Thương, ta rõ ràng nghe là người bị trúng tên mà, ừ, nghĩ chắc là loại vũ khí nguyên thủy này không thể nào gây tổn thương cho người, chẳng qua nếu như là tên sóng tia được bắn ra bởi vũ khí mới, khả năng là khá lớn! Diệp Trùng rất cẩn thận nói.

Thương triệt để bị đánh bại: “Diệp tử, chẳng lẽ người chưa từng nghe qua mũi tên của thần tình yêu?”

- Mũi tên của thần tình yêu? Diệp Trùng có chút buồn bực: “Là công ty nào sản xuất? Đặc điểm? Loại hình? Tính năng cụ thể? Ta hình như chưa từng thấy qua loại sản phẩm này!” Diệp Trùng đáng vẻ dăm chiêu.

Thương cũng không nhịn được nữa, chửi đổng lên: “Tên dã thú Diệp Trùng nhà người! Người không thể bình thường chút nào sao? Mũi tên của thần tình yêu cũng chưa từng nghe qua? Trong đầu cả ngày đánh giết giết, còn có mấy cái quang giáp vứt đi đó của người nữa, người lúc nào mới có thể cảm ngộ được chân lý của cuộc đời chứ!” Câu nói cuối cùng, Thương dùng một loại ngữ khí vô cùng trữ tình để nói, làm cho Diệp Trùng nghe thấy lông tóc toàn thân không thể điều khiển đột ngột dựng đứng cả lên.

- Có quan hệ với cái này sao? Diệp Trùng ngỡ ngàng nói, chẳng qua tóm lại biết rằng Thương không bị tấn công, trong lòng Diệp Trùng vẫn thở phào ra.

Thương cụt hứng nói: “Ài, đây đích xác là lỗi của ta, cùng loại người như người nói chuyện chân lý của cuộc đời, quả thật là đàn gảy tai trâu!”

- Nhưng Mục từng nói trâu là một loại động vật rất thông minh! Diệp Trùng phản bác.

- Trời ạ! Hai tên này rốt cuộc là thứ gì vậy nè! Giọng Thương nghẹn ngào, ngẩng mặt khóc than.

- Tiểu Diệp tử, nhìn người ta như vậy, chẳng lẽ là có ý với người ta sao? Hai mắt Quán phong tử mê ly, thân hình lảo đảo, giống như té ngã bất cứ lúc nào, giọng nói dụ hoặc trêu người.

- Quá dễ nghe đi! Quá tuyệt vời đi! Diệp tử, biết cái này gọi là gì không? Đây gọi là Triền Thiệt Nhiều, theo như một nghiên cứu về phụ nữ, phụ nữ nói chuyện thế này bề ngoài lẳng lơ, nhưng bên trong lòng lại chung thủy vô cùng, là bạn lữ tốt nhất của đàn ông, được ca tụng là phụ nữ trời dành cho đàn ông! Không ngờ! Thật không ngờ! Ở cái chốn vứt đi này lại có thể gặp được phụ nữ cực phẩm thế này! Thương kích động đến nỗi nói năng lộn xộn.

Lời của Thương, Diệp Trùng 1 câu cũng nghe không hiểu, chỉ hiểu một điều, Thương đang khen Quán phong tử! Diệp Trùng không khỏi coi thường, nghĩ thầm nếu như để cho Hắc tử nghe thấy lời của Thương, không biết sẽ có phản ứng gì, chỉ e Hắc tử đánh chết cũng không thừa nhận điều này.

Diệp Trùng một lần nữa đánh giá cẩn thận Quán phong tử, cũng vẫn không nhìn ra nàng ta có chỗ nào tốt, ngoại trừ đôi tay. Đây là một đôi tay trắng nõn, thon dài, ngón tay đều đặn, Diệp Trùng nhãn lực kinh người thậm chí có thể nhìn thấy cơ thịt 2 tay nàng ta phân bố cực kỳ hợp lý, đây không nghi ngờ gì, là 1 đôi tay cực kỳ linh hoạt. Nhưng Diệp Trùng xem ra, chỗ thiếu sót duy nhất là da tay quá mịn màng, như vậy, ở phương diện khả năng đỡ đòn không thể được như ý.

Nghĩ tới thân phận điều bồi sự của đối phương, Diệp Trùng bưng tỉnh ngộ.

Quán phong tử cũng quen với sự trầm tư của Diệp Trùng, giống như Diệp Trùng quen với trạng thái say sưa của Quán phong tử. Khi mỗi lần Diệp Trùng tới, Quán phong tử dường như đều có dáng vẻ say sưa này, nói chuyện cũng không rõ ràng, thêm vào nỗi điên lên cười nói kỳ lạ, làm cho Hắc tử vô cùng không muốn tới chỗ này, đây cũng là nguyên nhân nàng bị gọi là Quán phong tử.

- Chẳng lẽ dung dịch cường hóa dùng hết rồi? Không đúng a, người không lâu trước đây mới chuyển đi không ít, không thể nào dùng nhanh như vậy! Quán phong tử có chút kinh ngạc, lập tức chế giễu nói: “Chẳng lẽ là tiểu Diệp tử nhớ người ta? Hi hi, nếu không thì, người ta tối nay bầu bạn với tiểu Diệp tử thân yêu của chúng ta!”

Thương phát ra giọng nói say mê: “Trời! Quá tuyệt vời rồi!” Lập tức vội không chờ đợi nổi, nói với Diệp Trùng: “Diệp tử, mau đồng ý đi! Ngàn vạn lần cũng phải đồng ý a!”

Diệp Trùng trực tiếp coi như không thấy sự nôn nóng của Thương.

Diệp Trùng mở miệng nói: “Không phải việc dung dịch cường hóa, sư phụ để ta tới học điều bồi với dì Quân!”

Quần phong tử có chút ngẩn người, lập tức cẩn thận đánh giá Diệp Trùng: “Nhìn không ra a, kỳ vọng của sư phụ người với người rất cao đó, lại nghĩ tới để người theo ta học điều bồi! Ta tại sao lại nhìn không ra, chắc chắn, người không thể xét bề ngoài a! Tỷ tỷ ta mà lại nhìn lầm!”

Diệp Trùng hỏi trực tiếp: “Dì Quân cho rằng thế nào?”

Quần phong tử cười giận nói: “Này, tiểu Diệp tử, nói với người bao lần rồi, phải gọi tỷ tỷ, dì Quân, dì Quân, gọi làm người ta già luôn rồi!” Diệp Trùng tinh mắt vẫn nhìn thấy ngón tay tay phải của nàng ta vô thức chuyển động chân lý, chi tiết này làm cho Diệp Trùng có sự hiểu biết nhất định về nàng ta biết rằng nàng ta đang suy nghĩ.

Diệp Trùng cũng không nói gì, đợi đối phương suy nghĩ rõ ràng.

Hai người trầm mặc hồi lâu.

Động tác ngón tay đã dừng lại, Diệp Trùng liền mở miệng: “Sao rồi?” Giọng nói vẫn bình tĩnh như xưa.

Quần phong tử có chút kinh ngạc, rõ ràng không ngờ Diệp Trùng có thể nắm bắt thời cơ chính xác như vậy.

Về cười cợt trên mặt Quần phong tử biến mất, mà thay vào đó là gương mặt nghiêm túc, loại biểu tình này vẫn là lần đầu tiên Diệp Trùng nhìn thấy trên mặt Quần phong tử. Cặp mắt Quần phong tử nhìn chăm chăm vào Diệp Trùng, từ từ mở miệng: “Đã là sư phụ người nói, người muốn tới chỗ ta học điều bồi, cái đó cũng không phải là không được...” Nói tới chỗ này, nàng ta liền dừng lại không nói.

- Ủ, có điều kiện gì? Diệp Trùng hỏi, vẻ mặt không chút thay đổi.

Trong mắt Quần phong tử lóe lên một tia tán thưởng, nói: “Không thể nói là điều kiện, chẳng qua, nếu như muốn theo ta học điều bồi, vậy có vài điểm nhất định phải tuân thủ, nếu như không thể làm được, vậy ta tuyệt đối sẽ không dạy, cho dù sư phụ người tới cũng không được!” Một câu cuối cùng, Quần phong tử nói như chém đinh chặt sắt.

Diệp Trùng không chút dao động, lạnh nhạt nói: “Người nói!”

- Thứ nhất, ý của sư phụ người chắc chỉ là để người học điều chế mấy loại dung dịch cường hóa, nhưng đã tới chỗ ta học, vậy dạy cái gì do ta quyết định, với lại ta lúc nào cho rằng người xuất sư người mới có thể đi! Trước lúc đó, người không thể tự ý rời khỏi chỗ này. Đương nhiên, chỗ sư phụ người ta sẽ định kỳ cho người qua đó. Quần phong tử thông thả nói.

Diệp Trùng nghĩ một lát mới trả lời: “Không có vấn đề!”

- Thứ 2, người là học sinh của ta, ta để người làm gì, người phải làm cái đó, không được mặc cả trả giá, càng không được lười biếng.

- Được!

- Thứ 3, nơi ta quy định không được vào, thứ không thể đụng vào, dứt khoát không được vào, không được đụng. Nếu bị ta phát hiện, vậy hậu quả tự chịu đi! Khi Quần phong tử nói câu này, giọng nói vô cùng dừng dừng, Diệp Trùng lại không biết tại sao nghĩ thấy chút mùi vị nguy hiểm.

- Tính tò mò của ta trước giờ không nặng! Diệp Trùng ở điểm này trước giờ khá tự tin.

- Người phải suy nghĩ cho kỹ càng! Quần phong tử nói.

- Nghĩ xong rồi! Diệp Trùng trả lời: “Ta đồng ý!”

- Xác định?

- Xác định!

- Ủ, tốt, trước tiên dọn dẹp sạch sẽ tất cả mọi thứ ở trong phòng này! Quần phong tử để lại 1 câu, rồi ợ một cái, xoay người lão đảo bỏ đi.

- Diệp tử, ta thu hồi tất cả những lời vừa nói! Thương nhìn thấy mấy thứ tạp vật chất cao như núi này, không khỏi phát lạnh trong lòng!

137. Chương 137: Học Tập

Cho dù là Thương, cũng không kiềm được cảm thấy chút kinh ngạc trước hiệu suất của Diệp Trùng: “Diệp tử, không ngờ người còn có thiên phú này! Xem ra sau này cho dù chúng ta đi ra, người đi làm bảo mẫu, chắc cũng có thể kiếm được sinh hoạt phí cho người và phí năng lương cho chúng ta! Ủ, xem ra bảo mẫu cũng là một công việc có hàm lượng kỹ thuật cao!”

Diệp Trùng không để ý tới Thương, mà quét mắt nhìn trong phòng, trong phòng vốn lộn xộn hiện giờ đã sạch sẽ, gọn gàng. Những thứ Diệp Trùng cho rằng không dùng được toàn bộ quặng hết, trong đó quần áo chiếm đại đa số. Diệp Trùng quả thực không sao tưởng tượng được, lại có người nguyện ý thay nhiều y phục như vậy? Chẳng lẽ nàng ta không sợ phiền phức sao?

Diệp Trùng không chút do dự quăng mấy thứ quần áo dơ này đi!

Nhìn thấy trong phòng gọn gàng ngăn nắp, ngay ngắn rõ ràng, mọi thứ đều được phân loại, sắp xếp thật tốt, Diệp Trùng không khỏi cảm thấy vừa ý. Chỉ là do sàn nhà quá dơ, Diệp Trùng khi lau rửa không cần thận “rửa” hư mấy tấm thảm.

Quần phong tử mỗi ngày chỉ uống rượu, không nghe không hỏi Diệp Trùng.

Diệp Trùng cũng không gấp, những thứ hần có thể làm cho qua thời gian thực sự quá nhiều, chỉ riêng 1 mục mình tức cũng đã chiếm phần lớn thời gian. Tổ chất của Diệp Trùng về mặt tôi luyện tinh thần so với người thường thua sút không ít, nhưng dưới sự cố gắng kiên trì của hần, mấy hôm trước cuối cùng cũng có đột phá. Diệp Trùng có thể cảm nhận rõ ràng được 1 tia dao động đường như lúc có lúc không.

Điều này làm Diệp Trùng vui mừng khôn xiết. Sau khi thấy được phương thức chiến đấu đặc biệt của mấy sư sĩ Tông sở đó, Diệp Trùng vẫn luôn cho rằng, tôi luyện tinh thần mới là căn bản của họ.

Có thể nói, cách nghĩ của Diệp Trùng hoàn toàn không sai, chẳng qua tình hình thực tế thật sự lại phức tạp hơn xa hần nghĩ. Mấy người này từ nhỏ đã được tuyển chọn ra, bọn họ đều có thiên chất hơn người về mặt tôi luyện tinh thần, với lại điều kiện thân thể cũng đồng dạng cũng đòi hỏi vô cùng xuất sắc. Sau đó, cứ 10 người làm thành 1 tổ, từ nhỏ đã sinh sống, huấn luyện và chiến đấu cùng nhau, bồi dưỡng sự ăn ý giữa bọn họ. Mấy người này tinh anh chiến đấu thật sự!

Diệp Trùng không dám tham vọng có thể hỗ trợ ít nhiều cho chiến đấu của mình, nếu như có thể có chút tác dụng khi căn quái bệnh phát tác, Diệp Trùng đã cảm ơn trời đất rồi!

Ngoại trừ mình tức, Diệp Trùng vẫn còn rất nhiều việc phải làm, thí dụ làm quen với Thủ hộ. Mấy ngày này, Diệp Trùng vẫn luôn không bỏ qua việc làm quen với Thủ hộ, hần biết, chỉ có sư sĩ và quang giáp không ngừng kết hợp, mới có thể phát huy thực lực của 2 bên tới mức lớn nhất. Thủ hộ giống như một bảo tàng vô cùng vô tận, thường có thể làm Diệp Trùng kinh hỷ ra ngoài ý liệu.

Trủy thủ của Số 2, cái tên không thể lười hơn được nữa này lại đại biểu cho 1 cặp trủy thủ vượt xa trình độ đương đại. Diệp Trùng và Mục thảo luận rất nhiều lần, nhưng vẫn không cách nào biết được nguyên lý chế tạo thanh trủy thủ này. Điều này làm Diệp Trùng nhiều lần khen ngợi Cổ Thiếu Trạch là thiên tài! Mức độ sắc bén của Trủy thủ của Số 2 thậm chí vượt qua trường thương Lam Sương có pha Đa côn thạch. Điểm tiếc nuối duy nhất chính là cặp trủy thủ này đối với quang giáp mà nói quả thật là quá nhỏ, trừ phi đánh trúng chỗ yếu hại, nếu không căn bản sẽ không gây ra chút ảnh hưởng nào tới đối phương. Ngoài ra, Diệp Trùng còn phải cố gắng thích ứng tầm nhìn 2 màu trắng đen đặc hữu của Thủ hộ.

Ngoài ra, Diệp Trùng còn lấy được một lượng lớn vật liệu xương từ chỗ ông lão. Mỗi ngày kiên trì luyện tập, để tránh trình độ giảm xuống.

Hiện giờ thời gian mỗi ngày đều sắp xếp đầy hết. Diệp Trùng cũng hoài nghi mình vẫn còn thời gian học điều bồi sao. Cho nên Quán phong tử mỗi ngày không đến, Diệp Trùng ngược lại cũng không gấp, bởi vì hẳn quả thực là không có thời gian nghĩ mấy chuyện này! Đột nhiên, cuộc sống bỗng giống như phong phú lên hẳn. Còn có 1 việc đáng để Diệp Trùng may mắn là thời gian làm người ta đau đầu của Thương đã tới rồi, tới lượt Mục đi ra! Thế giới của Diệp Trùng cuối cùng cũng thanh tịnh rồi!

Mấy ngày này, Diệp Trùng vẫn luôn bị sự quấy nhiễu của Thương. Từ sau khi thấy Quán phong tử lần đầu, Thương liền giống như uống xuân dược vậy. Xuân dược, theo Thương nói, là 1 loại thuốc có tính kích thích dữ dội, trong thời gian rất ngắn sẽ làm tiết ra một lượng lớn loại hooc-môn nào đó trong cơ thể con người.

Nói cho Diệp trùng ngơ ngơ ngẩn ngẩn, trong lòng buồn bực, Thương lúc nào lại bắt đầu nghiên cứu được lý chữ? Chẳng qua chân chính làm Diệp Trùng có ấn tượng cực kỳ sâu sắc đối với loại thuốc được gọi là xuân dược này là trạng thái mà Thương mỗi ngày biểu hiện ra. Thương mỗi ngày thao thao bất tuyệt khen ngợi Quán phong tử. Nói đi rồi nói lại, dùng từ không hề lặp lại, sau đó liều mạng dụ dỗ Diệp Trùng tiếp cận Quán phong tử. Tuy Diệp Trùng tâm chí kiên định, đối diện với sự giài vò của tên không phải con người này, gần như suýt chút nữa buông vũ khí đầu hàng!

Thật là quá đáng sợ! Nếu như người sử dụng xuân dược đều giống như Thương, vậy loại thuốc này quả thật là quá đáng sợ!

Cũng may quan niệm thời gian của Thương cực kỳ chính xác, tuy rằng lưu luyến không nỡ, nhưng vẫn đúng giờ nhường lại vị trí. Mục tới cũng làm cho Diệp Trùng thở phào một hơi.

Thương vừa đi, Quán phong tử lại đến.

Tay phải Quán phong tử cầm chân ly rượu, nửa dựa vào cửa, sắc mặt bởi vì hơi say mà có chút ửng hồng. Diệp Trùng dừng công việc trên tay, hồ hững nhìn Quán phong tử.

Lời nói của Quán phong tử có chút hàm hồ không rõ: “Tiểu Diệp tử kiên nhẫn không tởi a, có thể nhẫn nhịn được, chẳng trách kỳ vọng của sư phụ với ngươi lại lớn như vậy. Ủ... tỷ tỷ sẽ thành toàn cho ngươi...” Quán phong tử lúc lắc đầu óc có chút choáng váng, liền dứt khoát ngồi ngay trên mặt đất bên cạnh cửa.

Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Diệp Trùng, Quán phong tử không khỏi trừng mắt nhìn Diệp Trùng: “Tiểu Diệp tử... chẳng lẽ ngươi cho rằng tỷ tỷ say rồi... Đây, ta cho ngươi biết... Ta không say... Ta hôm nay chính là muốn dạy ngươi một buổi?”

Ngừng lại chút, Quán phong tử trầm tư một hồi, gương mặt hơi say lộ ra dáng vẻ có chút thận trọng hiếm thấy, giọng nói cũng từ từ trở nên rõ ràng hơn: “Công nghệ sinh học (Điều bồi sư) lúc khởi đầu là một số nhà thực vật học, bọn họ nghiên cứu thực vật, phát hiện rất nhiều đặc tính của thực vật. Nhớ nhé, đây là một môn học vẫn rất lý thú. Chẳng qua, chu kỳ sinh trưởng của thực vật dài đằng đẳng, điều này làm cho nghiên cứu của họ rất nhiều khó khăn. Do đó, mấy nhà thực vật học này liền thử dùng các loại phương pháp để làm ngắn chu kỳ sinh trưởng của thực vật. Đây chính là xuất xứ ban đầu của Công nghệ sinh học. Cho dù tới hiện nay, thực vật vẫn là lĩnh vực ứng dụng rộng rãi nhất của công nghệ sinh học.”

Diệp Trùng nghe tới nhập thần, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt bình thường say khướt của Quán phong tử lúc này đã không còn chút vẻ say nào, một cặp mắt trong trẻo lấp lánh ánh sáng trí tuệ, vẻ mặt xinh đẹp có chút trắng nhợt lộ ra vẻ đẹp kinh tâm động phách!

- Sau này, con người phát hiện ngoại trừ thực vật còn có rất nhiều sinh vật khác có thể thông qua điều bồi mà rút ngắn chu kỳ sinh trưởng. Với lại, tùy theo sự thâm sâu của con người nghiên cứu về công nghệ sinh học, những thứ khác như khám phá ra công năng đặc biệt mới, dần dần được con người phát hiện. Công nghệ sinh học bắt đầu trở nên đa dạng hóa và chuyên môn hóa! Điều bồi sư cũng từ lúc đó bắt đầu bước vào tầm mắt của mọi người!

Trong ngữ khí của Quán phong tử ngầm có chút kiêu ngạo, điều này ngược lại làm Diệp Trùng hơi cảm thấy ngạc nhiên, rất khó mà tưởng tượng Quán phong tử lại cũng có loại tình cảm này. Có lẽ, Quán phong tử trước giờ cũng không phải đơn giản như vậy! Chẳng qua rất nhanh Diệp Trùng liền bật cười, có thể bước vào Quỹ hình khuyên, có người nào lúc trước lại đơn giản như thế đâu?

- Công nghệ sinh học cũng có rất nhiều lĩnh vực và phân nhánh, dù sao tinh lực của mỗi một con người đều

là có hạn, không thể dấn thân vào tất cả lĩnh vực. Ngoại trừ lĩnh vực chuyên môn của mỗi người không giống nhau, giữa các điều bồi sư cũng còn có rất nhiều cách phân chia không cho người ta biết. Dù sao người cũng coi như là học sinh của ta, mấy thứ đó đương nhiên phải biết. Ủ, tư liệu về phương diện này ở trong quang não của căn phòng số 5, mật mã là 37254, người nếu như cảm thấy hứng thú thì tự mình đi xem. Là một ngành nghề có lịch sử lâu đời, bên trong nó có những quy tắc ngầm và một số quy củ bất thành văn, mấy thứ này đều là những thứ người phải nhớ kỹ. Nếu không, phạm vào cổ kị của người khác, hắc hắc! Quần phong tử lạnh lùng nói.

Diệp Trùng gật gật đầu, ra dấu hiểu rõ.

- Là người nhập môn, trước tiên phải từ thực vật học lên, nghiên cứu của lĩnh vực này là hoàn thiện nhất! Quần phong tử mò mẫm trên người một hồi, cái gì cũng mò không ra, dừng lại nghiêng đầu nghĩ cả nửa ngày, lúc này mới từ trước ngực lấy ra một con chip to bằng móng tay, tiện tay quăng cho Diệp Trùng.

Quần phong tử dùng sức quá ít, con chip quá nhẹ, mắt thấy sắp rơi xuống đất, mũi chân Diệp Trùng vừa phát lực, thân hình lướt tới, kịp thời chụp lấy con chip trước khi rơi xuống đất.

Trong mắt Quần phong tử lóe lên 1 tia dị sắc, đánh giá Diệp Trùng từ trên xuống dưới một phen: "Ý, tiểu Diệp tử không tồi a, nhìn không ra đó, cái dáng người thể này lại có chút năng lực à nha! Ủ được, như vậy người sau này ra ngoài một mình, tỷ tỷ cũng yên tâm rồi! Hi hi, tiểu Diệp tử, ngày nào đó tới bầu bạn với tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng kiểm tra thể lực của người một phen coi thể nào! Quần phong tử che miệng cười trộm, vẻ mặt ám muội.

- Thể lực? Diệp Trùng lắc lắc đầu, tưởng thật nói: "Thể lực của ta rất tốt, không cần kiểm tra!"

Quần phong tử không nhin thêm được nữa, ngồi trên đất cười to thả cửa, âm thanh như chuông bạc vang vọng trong cả căn phòng. Diệp Trùng không hiểu tí nào, chẳng qua cũng biết không thích hợp mở miệng hỏi. Diệp Trùng trong lòng hỏi Mục: "Mục, thể lực của ta không tốt sao?"

Mục trầm tư một hồi, nói: "Khả năng đối phương ở phương diện này càng mạnh hơn, tuy nhiên loại xác suất này không tới 1%!"

Lát sau, Quần phong tử mới dừng lại, vỗ ngực hít thở, tới tận 3 phút, mới thật sự thở bình thường lại.

- Ủ, trong con chip này là sơ đồ hình thực vật thường gặp, mặc dù tuyệt đại đa số trường học đều không yêu cầu nhớ kỹ, nhưng người là học sinh của ta, đương nhiên không thể như vậy, mấy thứ này phải nhớ hết toàn bộ, mấy ngày nữa ta phải kiểm tra người, nếu như sai, hi hi, đương nhiên phải chịu trừng phạt, nhất định sẽ làm người ghi nhớ thật sâu đó!

- Ủ, đây chỉ là nhiệm vụ phụ, nhiệm vụ mấy ngày gần đây của người là đi hái thực vật. Căn cứ hình thực vật trong con chip, đi thu thập mẫu vật. Ủ, máy tìm kiếm thực vật là cái thứ 5 hàng thứ 3 bên trái trong phòng số 2, bên trên có thuyết minh chi tiết, thứ đơn giản như vậy, xem một lượt là biết! Không cần phải lại tới lấy nữa đâu! Ủ, vậy đi, 5 ngày sau ta phải thấy tất cả thực vật có trong hình. Được rồi, được rồi, như vậy đi nha! Quần phong tử phẩy phẩy tay, đột nhiên không còn nhẫn nại.

Nói xong cũng mặc kệ Diệp Trùng, dựa vào cửa, khò khò ngủ đi!

PS: Một số thành tựu của công nghệ sinh học hiện nay: về thực vật thì có nhiều nhất, như sầu riêng không mùi của Thái Lan, nho không hạt, các loại lúa mới...; Về động vật thì có cừu Dolly (2/1997), tế bào gốc...

138. Chương 138: Rừng Rậm

Đây chính là máy tìm kiếm thực vật ư? Thể tích không lớn, là một khối lập phương có diện tích mặt khoảng 5, 6 cm vuông, chia làm 2 tầng, tầng trên do những tinh thể dạng phiến màu vàng nhạt tạo thành, phân bố theo dạng lưới. Tầng dưới là một cái đế kim loại màu lam đen, đã trải qua quá trình mài dũa, tạo ra cảm giác khá tốt. Hai đầu thắt 2 sợi dây đeo do vật liệu phức hợp bện lại, có kèm theo móc khóa tự động.

Diệp Trùng lấy nó xuống, đeo lên cổ tay, khóa tự động “tích” nhẹ một tiếng, tự động buộc lên cổ tay Diệp Trùng, kích cỡ vừa khớp, không có chút cảm giác không thoải mái nào.

Vừa đeo lên, “ông”, tia sáng đủ màu tỏa ra từ tinh thể màu vàng nhạt tầng trên bắn lên phía trên, sau đó từ từ thu gom lại, cuối cùng tập trung thành 1 màn hình nổi rõ ràng.

Trong máy truy tìm thực vật có bản hướng dẫn chi tiết vô cùng đầy đủ, giống như lời của Quân phong tử, thao tác đích xác vô cùng đơn giản. Chỉ cần nhập thông tin thực vật cần tìm vào trong con chip, nó sẽ có thể tự động tìm kiếm các loại thực vật cần thiết trong phạm vi 10 km vuông, rồi hiển thị lên trên màn hình nổi. Từ đó có thể thấy rằng, trí năng hóa đã sớm thẩm thấu vào trong các lĩnh vực.

Trong con chip Quân phong tử đưa, chủng loại thực vật phong phú làm Diệp Trùng đại khai nhãn giới, ở hành tinh rác, sinh vật thuộc hệ thực vật là hiếm nhất. Sinh vật biến dị thấp nhất nơi đó đa số lấy các loại rác hữu cơ làm thức ăn, khả năng sinh tồn cực mạnh. Thực vật cũng đa số lấy một số thực vật có thể sinh tồn trong hoàn cảnh nghiệt ngã làm chủ. Phần lớn chúng màu sắc đơn điệu, ngoại hình xấu xí. Diệp Trùng nào đã từng thấy qua thực vật màu sắc phong phú, đủ hình đủ dạng thế này!

Muốn sinh tồn ở trên hành tinh rác, trước tiên phải học biết cách tôn trọng mạng sống! Sinh vật có thể sinh tồn trên hành tinh rác, không con nào không ngoan cường vô cùng. Gặp quen vô số sống chết, Diệp Trùng càng hiểu rõ tính mạng là đáng quý, tôn trọng nhưng vẫn coi bình thường, đây là quan điểm của Diệp Trùng đối với tính mạng.

Mấy thực vật này với Diệp Trùng mà nói, không cái nào không là kiệt tác của thiên nhiên!

Diệp Trùng không hề gấp gáp đi hoàn thành nhiệm vụ Quân phong tử giao cho, mà lại cẩn thận xem sơ qua thuyết minh của mấy loại thực vật này. Đối với học tập, Diệp Trùng có đủ sự nhẫn nại và cầu tiến. Với hấn mà nói, mấy thứ này đề là một bộ phận của thực lực, mà thực lực, lại vẫn có thể quyết định sống chết của bản thân, là bảo đảm có lợi nhất cho sự sinh tồn của mình!

Chẳng qua Diệp Trùng rất nhanh thoát ra khỏi sự tò mò ban đầu. Không thể không nói, nhớ mấy thứ này thật sự là 1 việc phí sức. Lúc trước, Diệp Trùng luôn cho rằng trí nhớ của mình xem ra không tồi, nhưng hôm nay, Diệp Trùng cảm thấy mình hình như không hề nhớ được bao nhiêu mà đầu óc đã có chút căng to ra rồi!

Xem ra, việc này hình như càng thích hợp với Mục hơn.

Chẳng qua Diệp Trùng vẫn hiểu rõ, Mục nhớ và mình nhớ đứt khoát là khác nhau. Thực lực mà mình có mới là chỗ dựa tốt nhất!

Để hình ảnh mấy loại thực vật này sang một bên, thuyết minh chi tiết liên quan đến các loại thực vật, thậm chí còn có ứng dụng cụ thể của chúng. Chẳng qua mấy thứ này hiện giờ đối với Diệp Trùng mà nói, quả thật là quá khó đi. Chỉ riêng thông tin cơ bản của mấy thực vật này cũng đủ đầu hấn đau một trận rồi, hy vọng duy nhất hiện giờ của hấn chính là kiểm tra của Quân phong tử có thể tới trễ một chút.

Diệp Trùng đi bộ trong rừng rậm.

Thế nào lại không nghĩ tới lấy 1 cái quang giáp từ chỗ ông lão chứ? Như thế này, ít nhất giờ có thể có 1 công cụ thay thế đôi chân. Nghĩ tới trên người mình có nhiều quang giáp như vậy, lại không có cái nào có thể lấy ra dùng được, hoặc là bị hư hỏng nghiêm trọng, hoặc là quá làm người khác chú ý, chỉ cần vừa lấy ra liền bộc lộ ra bản thân.

Diệp Trùng than thở trong lòng, lại chỉ có thành thành thật thật sải bước bước đi. Cũng may thể lực của Diệp Trùng đối với vận động mức độ này vẫn là trò vật vãnh.

Đi vào trong rừng sâu, hít thở không khí trong lành, yên tĩnh thoải mái. Diệp Trùng rất nhanh liền thích loại cảm giác này. Chẳng qua máy truy tìm thực vật trên tay rất mau kéo hấn từ trong loại trạng thái này trở về, tiếng cảnh báo trong trẻo trong rừng rậm yên tĩnh vang lên rất rõ ràng. Tĩnh táo lại, trong lòng Diệp Trùng không khỏi cười châm biếm, cuộc sống của mình, có lúc nào không đầy nguy hiểm và chiến đấu, loại cảm giác tỉnh mạch này, có thể thuộc về mình sao!

Bình tĩnh lại, Diệp Trùng liền tập trung chú ý lên máy tìm kiếm thực vật trên tay, nhìn thấy trên đó có vô số điểm đỏ, Diệp Trùng không khỏi ngẩn người!

Mục nhắc nhở Diệp Trùng: “Diệp tử, người nên thử tìm kiếm từng loại thực vật, đối tượng tìm kiếm người cài đặt quá nhiều!”

Chức năng tìm kiếm thực vật quả thật mạnh mẽ, dưới sự chỉ dẫn chính xác của Mục, hiệu suất công việc của Diệp Trùng tăng mạnh.

- Ủ, đây là Tam diệp thảo (cỏ 3 lá)... Cái này thì sao? À, cộng sinh đẳng (dây leo cộng sinh)... không đúng... phải là Diệp khiên đẳng...

Diệp Trùng vừa căn cứ theo chỉ dẫn của máy tìm kiếm thực vật đi thu thập thực vật, vừa kiểm chứng chút kiến thức đáng thương mà mình vừa cố gắng nhớ lấy.

Rất nhanh, Diệp Trùng phát hiện vấn đề mới. Hai tay hần trống không, căn bản không mang theo bất cứ dụng cụ dùng để đựng thực vật thu thập được, làm hần có chút phiền não. Hần phát hiện mấy thứ thực vật này quá mỏng manh, mấy gốc thực vật nắm trên tay bị hần không cẩn thận bóp nát rồi, làm cho hần không thể không tìm kiếm lại mấy loại thực vật này.

Chính trong lúc Diệp Trùng phiền não, bên tai đột nhiên truyền tới vài tiếng như là kim loại va chạm nhau.

Ánh mắt Diệp Trùng tập trung, cẩn thận lắng nghe, đối với thính lực của mình, Diệp Trùng vẫn vô cùng tự tin.

Đáng tiếc, Mục lại không cho Diệp Trùng cơ hội biểu hiện, giọng nói vĩnh viễn bình tĩnh, thờ ơ: “Diệp tử, hơn 500 mét bên tay phải của người có 2 cái quang giáp đánh nhau. Ủ, loại hình của 1 cái trong đó là quang giáp trong Tông sở lần trước chúng ta gặp phải, cái còn lại không biết loại gì!”

- Tông sở? Diệp Trùng vốn không định đi tham gia náo nhiệt bỗng dừng lại, nghiêng đầu suy nghĩ. Đối với Tông sở, đã xác định là quan hệ đối địch, nếu như có thể có thêm nhiều thông tin, càng có lợi cho quá trình chiến đấu trong tương lai của mình.

Giống như hiểu Diệp Trùng đang nghĩ gì, Mục đưa ra đề nghị của mình: “Diệp tử, nếu người muốn đi xem náo nhiệt, điều khiển Thủ hộ là lựa chọn tốt nhất! Năng lực chống quét hình đối với loại quang giáp này của Tông sở có xác suất thành công trên 85%. Địa hình trước mắt cũng càng phù hợp với đặc điểm chiến đấu của Thủ hộ!”

- Ủ, đây là 1 chủ ý không tồi! Diệp Trùng tán đồng nói.

Tầm nhìn trắng đen đặc biệt của Thủ hộ, Diệp Trùng càng lúc càng thích ứng, còn những số liệu phân tích giống như thác không ngừng cuộn xuống đó, lại dễ dàng làm hần mau chóng tiến vào một loại trạng thái vô cùng bình tĩnh. Ranh giới trắng đen đơn thuần trước mắt, thế giới tạo thành bởi đường và điểm, số liệu biến động, tất cả những thứ này không có cái nào không làm Diệp Trùng đắm mình trong đó. Từng bước thích ứng, Diệp Trùng cũng bắt đầu càng lúc càng thích Thủ hộ.

Quang giáp mini trong rừng rậm có ưu thế vô song, bởi vì thể hình khá nhỏ, so với quang giáp thông thường cao tới 10 mét càng có thể thoải mái lượn lách qua lại.

Thứ duy nhất của Cổ Thiếu Trạch làm Diệp Trùng có cảm giác thiếu sót trong thiết kế chính là màu sắc của Thủ hộ, màu vàng kim rực rỡ tuy rằng đáng vẻ cực tốt, nhưng cũng quá sức làm người ta chú ý. Điều này đối với người thích đánh lén mai phục như Diệp Trùng mà nói, quả thật là làm hần có chút không thích. Diệp Trùng từng thử phun một số loại sơn màu xanh xám lên vỏ ngoài của Thủ hộ, nhưng không ngờ chất liệu kim loại của Thủ hộ vô cùng kỳ quái, mấy thứ sơn này sau khi phun lên căn bản là không cách nào dính lên bề mặt. Có một số giống như nước vậy, tập hợp thành từng dòng nước chảy xuống, cho dù có 1 số có hiệu quả tốt hơn một chút, tùy tiện dùng bất cứ cái gì chà lên liền rơi ra.

Mục vô cùng hứng thú với vật liệu kim loại của Thủ hộ, chỉ khổ là không có máy móc chuyên nghiệp để thực hiện phân tích nó. Cho nên thành phần kim loại cấu tạo nên Thủ hộ tới tận giờ vẫn là một câu đố.

Diệp Trùng điều khiển Thủ hộ, không, hình tượng thêm 1 chút thì nên nói là Diệp Trùng mặc Thủ hộ, giống như 1 con dã thú linh hoạt, ở trong rừng rậm rạp nhảy nhót tiến về phía trước, tốc độ cực nhanh!

Trong rừng, tính chính xác và phạm vi quét hình của hệ thống quét hình của quang giáp đều bị giảm mạnh, ngoại trừ quang giáp siêu cấp giống như Mục Thương, cực ít có quang giáp có thể trong hoàn cảnh rừng rậm thể này định vị, quét hình chính xác. Khi ở trong căn cứ huấn luyện ý thức, Diệp Trùng điều khiển Hắc điểu, đặc biệt thích cùng người khác chiến đấu trong rừng rậm, bởi vì như vậy sẽ có thể rút ngắn 1 mức độ nhất định sự chênh lệch của quang giáp 2 bên.

Lá cây dày đặc trong rừng rậm yểm hộ tốt nhất cho Diệp Trùng, với lại, năng lực chống quét hình cực tốt của Thủ hộ làm cho Diệp Trùng trong tình huống không kinh động tới 2 người, tới gần chỗ 2 quang giáp chưa tới 30 mét.

Khi vừa gọi Thủ hộ ra, chức năng phân tích tự động chỉ có ở Thủ hộ làm Diệp Trùng đầu váng mắt hoa một trận. Trước mắt toàn bộ đều là vô số hình dạng lưới, tốc độ thay đổi của số liệu điên cuồng vô cùng. Diệp Trùng lúc này mới tỉnh ngộ, địa hình quá phức tạp rồi, làm gánh nặng do Thủ hộ mang lại quá lớn. Chính trong lúc Diệp Trùng chưa kịp làm gì, hắc lại kinh ngạc phát hiện hình ảnh trước mắt lại từ từ biến thành đơn giản hơn. Một số đường nét từ từ mờ đi, còn hình ảnh trước mắt Diệp Trùng cũng bắt đầu rõ ràng hơn, tốc độ thay đổi của số liệu cũng trở nên chậm lại.

Biến cố đột ngột này làm Diệp Trùng vô cùng kinh ngạc, chẳng qua hắc lập tức hiểu ra hiện giờ không phải là lúc để tìm hiểu vấn đề này. Nhưng trong lòng hắc thầm nhủ, xem ra chức năng của Thủ hộ, mình vẫn còn chưa hoàn toàn khai quật ra hết. Ổn định lại tâm trạng, cẩn thận quan sát hình ảnh trước mắt.

Ủa, cái quang giáp đó quả nhiên là của Tông sở, Diệp Trùng vừa nhìn liền nhận ra loại hình của 1 cái quang giáp trong đó hoàn toàn giống với quang giáp lần trước mình dùng Thủ hộ tiêu diệt đó. Cái quang giáp còn lại có hình dáng cực nhỏ, chủ thể quang giáp màu xanh lá, phong cách vô cùng mới mẻ. Diệp Trùng hoài nghi đây là một cái quang giáp của phái nữ.

Xung quanh 2 cái quang giáp bị dọn sạch một khoảng lớn, bốn phía là gốc cây vừa mới bị đốn ngã, bùn đất trên mặt đất bị đánh lên tung tóe, có thể thấy 2 bên nhất định đã từng đánh nhau ở chỗ này. Trên thân cái quang giáp màu lục đó đã có vài chỗ hư hại, còn quang giáp Thần thức của Tông sở vẫn hoàn hảo như ban đầu, ai mạnh ai yếu vừa nhìn là biết.

Hai bên đứng đối mặt.

Quang giáp Thần thức đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu nha đầu, hay là thành thật theo ta về Tông sở đi, người chạy không thoát đâu. Tông sở đã ra mệnh lệnh, nhất định phải bắt người trở về! Chỉ cần người còn ở Quỷ hình khuyên, người chạy đâu cũng không thoát!”

- Hừ, muốn bắt ta? Không dễ như thế đâu! Ta cho người biết, ta thà chết cũng không về nơi quỷ đó! Giọng nữ vẫn còn mang chút trẻ con làm Diệp Trùng có thể rõ ràng cảm nhận được phẫn nộ, quật cường và tuyệt vọng.

- Muốn chết? Chỉ cần người không chết tại chỗ, Tông sở tự nhiên có thể cứu sống người, người muốn chết cũng không dễ dàng như thế! Lời nói của sư sĩ quang giáp Thần thức lãnh khốc đến mức không có chút tình cảm nào.

- Nè, ta biết mình không phải đối thủ của người, chẳng qua mạng của ta lại nằm trong tay ta, chẳng qua chỉ là chết! Còn hơn ta ở chỗ quỷ đó sống mà không bằng chết! Lời của nữ sư sĩ trong quang giáp màu lục tỏ ra dứt khoát.

- Người cũng đừng quá kích động! Cấp trên có nói, chỉ cần người chịu trở về, việc lúc trước bỏ qua không nói tới! Sư sĩ quang giáp Thần thức nói giọng hòa hoãn, rõ ràng cũng có chút cố kỵ, nếu như bức bách đối phương quá, với tính cách cương liệt của nàng ta, chỉ e mình cũng không hoàn thành nhiệm vụ. “Với lại người cũng biết, người căn bản không thể nào thoát khỏi sự truy bắt của Tông sở. Theo ta về đi, ta bảo đảm người không sao!” Giọng nói hòa nhã giống như có vẻ ôn tồn và kẻ bề trên.

Chỉ tiếc cô bé đó căn bản không mắc lừa, trào phúng nói: “Hừ, khẩu khí lớn nhỉ, bảo đảm ta không sao? Hừ, người chẳng qua cũng là một tên sai vật mà thôi, người có thể bảo đảm gì chứ?”

Lời nói khắc nghiệt làm cho sư sĩ quang giáp Thần thức lập tức xấu hổ thành giận: “Tiểu nha đầu không biết tiến thoái, xem lão tử hôm nay làm sao thu thập người, người ngay cả đã tự sát, hắc hắc, lão tử cũng

không để người dễ chịu đâu, cùng lắm lão tử chịu phạt!”

Giọng nói uy nghiêm đáng sợ lập tức làm cho bầu không khí giữa 2 cái quang giáp trở nên khẩn trương.

139. Chương 139: Tự Do Thanh Tước

- Người... Tiểu nha đầu rõ ràng quá non nớt, không có kinh nghiệm, lập tức lâm vào thế bị động!

Ở bên cạnh đứng xem, Diệp Trùng quan sát tỉ mỉ 2 bên chiến đấu. Hắn và quang giáp của Tông sở có đánh qua, nhưng đó là đánh nhau tập thể, Diệp Trùng vẫn chưa thấy qua năng lực tác chiến cá nhân của quang giáp Thần thức.

Ám chiêu của sư sĩ quang giáp Thần thức làm Diệp Trùng lập tức đánh giá cao sư sĩ này. Dùng lời nói thu hút sự chú ý của kẻ địch, lại chớp thời cơ đánh lên, thật đáng hồi hời! Chẳng qua Diệp Trùng cũng là người trong nhà biết chuyện trong nhà, với cá tính của hắn, muốn sử dụng lời nói thì vẫn có chút khó khăn. So ra, hắn vẫn thích hợp hơn với việc trong bóng tối, không nói lời nào, không chút dấu hiệu đột nhiên đánh lên!

Hai bên giao đấu cực nhanh, do địa hình nhỏ hẹp, chướng ngại vật cực nhiều, khoảng cách 2 bên cũng rất gần, 2 người không hẹn mà cùng chọn phương pháp cận chiến. Điều này làm tinh thần Diệp Trùng chấn động, phải biết rằng, cận chiến chính là sở trường của hắn!

Lần trước chiến đấu quá đột ngột, ngoại trừ cái quang giáp màu tím đỏ, Diệp Trùng không hề có thời gian quan sát tỉ mỉ quang giáp khác.

Thiết kế 3 chân của quang giáp Thần thức vô cùng khác lạ, đặc biệt, nhưng trên đất liền lại có thể có được tính năng cân bằng càng tốt hơn. Võ giáp màu xanh xem ra không chút bắt mắt, phía trên 3 chân là 1 cái khoang có hình dạng như hình bầu dục, cái khoang hình bầu dục thông qua 3 ống kim loại mềm nối với 1 cái đĩa tròn phẳng dẹp màu đỏ có hình dáng quái dị. Trên mặt cái đĩa tròn có rất nhiều điểm sáng màu trắng. Mấy điểm sáng này lớn nhỏ không đều, ở trên bề mặt của cái đĩa chớp tắt không ổn định.

Nếu như thời gian Diệp Trùng ở Quỹ hình khuyển lâu một chút, hắn nhất định sẽ biết, nguyên hình của quang giáp Thần thức là một loài sinh vật chỉ có ở Quỹ hình khuyển - Tam túc nhuyển oa (Ốc sên mềm 3 chân).

Quang giáp màu lục của tiểu nha đầu, Diệp Trùng vừa nhìn liền nhận ra là quang giáp mô phỏng loài chim, cả cái quang giáp xem ra giống như 1 con chim sẻ màu lục hoạt bát nhỏ. Cái quang giáp này có thể hình nhỏ nhắn, so với quang giáp đối thủ thì nhỏ nhắn hơn nhiều, rất khó nhìn ra có điểm nào đặc biệt. Bất quá, Diệp Trùng vẫn không ngốc tới mức dùng ngoại hình để đánh giá giá trị của 1 cái quang giáp. Càng hướng chi, hắn đã thử qua uy lực của quang giáp Thần thức, từ thông tin lấy được từ miệng sư sĩ quang giáp Thần thức có thể nhìn ra, hắn đối với tiểu nha đầu vẫn khá kiêng dè.

Phương thức cận chiến của quang giáp Thần thức vô cùng nguy hiểm!

“Keng” nhẹ một tiếng, trong 3 cái ống kim loại mềm nối với cái đĩa tròn có 2 cái rời ra. Vừa rời ra, 2 tia sáng đỏ từ gốc của ống mềm men theo thân của ống mềm nhanh chóng kéo dài ra!

Trong nháy mắt, 2 cái ống mềm này liền trở thành 2 cái roi điện từ thúc diễm màu đỏ (đọc lại phần mô tả Thúc diễm đao mấy chương đầu), liên tục phát ra tiếp lớp bóp nhè nhẹ, ngẫu nhiên còn lóe lên vài tia hồ quang chói mắt, còn ở đầu mút của 2 cái ống mềm lại phân biệt có 1 chùm tia laser hình mũi khoan tròn.

Diệp Trùng không khỏi khen ngợi thiết kế xảo diệu! Hai cái ống mềm này vừa nhìn là biết do vật liệu đặc biệt chế thành, có thể mềm có thể cứng, phối hợp với chùm tia laser hình mũi khoan tròn ở đầu mút, có khả năng đâm xuyên nhất định. Với lại ống mềm cực kỳ linh hoạt, so với vũ khí cận chiến thông thường, góc độ biến hóa của nó càng tùy ý hơn, làm người ta không thể đề phòng. Nhưng Diệp Trùng vẫn vừa nhìn đã nhận ra khuyết điểm của roi điện từ thúc diễm, đó chính là rất khó gây ra tổn thương chí mạng cho đối thủ!

Còn cái ống mềm nối với đĩa tròn còn lại cũng giống vậy, trên thân ống đầy điện từ thúc diễm, đĩa tròn lại giống hệt 1 cái khiên có thể thay đổi bất kỳ góc độ mong muốn nào.

Quả nhiên xảo diệu, chẳng qua, Diệp Trùng vẫn nhận ra, cận chiến chắc không phải là điểm mạnh của quang giáp Tông sở, nó chẳng qua chỉ có tác dụng hỗ trợ thôi! Từ vũ khí cận chiến trang bị cho nó có thể thấy được, thiếu vũ khí cận chiến có lực sát thương lớn. Điều này làm cho nó không cách nào lấy được ưu thế chủ yếu trong cận chiến, càng không cần nói so sánh với Hắc giáp cực mạnh về cận chiến.

Quang giáp Thần thức chọn chủ động tấn công, tốc độ nó biểu hiện ra làm trước mặt Diệp Trùng sáng lên!

Quang giáp 3 bên Hắc giáp, Hiệp hội sư sĩ, Tông sở tuy rằng đặc điểm khác nhau, nhưng có 1 điểm lại nhất quán đáng kinh ngạc, đó chính là có tốc độ cực kỳ kiệt xuất! Từ đó có thể thấy tốc độ mới là chỗ căn bản trong chiến đấu của quang giáp.

Hệ thống phân tích tự động của Thủ hộ bắt đầu nhanh chóng tiến hành phân tích 2 cái quang giáp, vô số tin tức như thác đổ điên cuồng nhảy nhót. Diệp Trùng lúc này không có tâm tình chú ý mấy thứ đó. Sự chú ý của hắn đã toàn toàn bộ đặt vào 2 cái quang giáp đang chiến đấu.

Quang giáp Thần thức hoàn toàn giống với dữ liệu của Diệp Trùng, 2 cái roi điện từ thúc điểm giống như 2 con rắn độc, biến hóa cực kỳ nguy dị, linh hoạt làm người ta cảm thấy không thể tưởng tượng. Còn cái khiên đĩa tròn cũng linh hoạt di chuyển xung quanh quang giáp.

Quang giáp màu lục rõ ràng vô cùng quen thuộc với phương thức chiến đấu của quang giáp Thần thức, dưới sự tấn công dồn dập điên cuồng của đối phương vẫn có vài phần ung dung. Chẳng qua, nàng ta vẫn không thể thoát khỏi toàn bộ công kích, quang giáp đã bị quất vài roi, để lại vài vết cháy khét. Cũng may roi điện từ thúc điểm tuy rằng hình dạng đáng sợ, nhưng uy lực lại rất có hạn, không hề gây ra tổn thương thực sự nào cho quang giáp của nàng ta.

Vũ khí cận chiến của quang giáp tiểu nha đầu cũng rất bình thường: Gai cận chiến, loại vũ khí Diệp Trùng cũng từng dùng qua.

- Ô! Diệp Trùng khê thốt lên kinh ngạc, có điều cổ quái! Diệp Trùng nhìn chằm chằm quang giáp màu lục của tiểu nha đầu. Quả nhiên, tiểu nha đầu xem ra thì rơi vào thế hạ phong, vất vả chống đỡ, nhưng Diệp Trùng sáng mắt vừa nhìn đã nhận ra, tiểu nha đầu kỳ thật có hoảng sợ mà không có nguy hiểm. Ngược lại, vài lần phản kích của nàng lại sắc bén vô cùng, lần nào cũng bức đối phương phải loạn tay loạn chân.

Điều làm Diệp Trùng thật sự kinh ngạc không hề là những thứ này, mà là ở trên người của tiểu nha đầu Diệp Trùng nhìn thấy bóng dáng của 1 người khác, chính là thiếu nữ áo tím hôm đó xem chút nữa làm mình mất mạng trong rừng cây!

Hai người trong quá trình chiến đấu thường xuất hiện tình huống biết trước, đã từng chịu thiệt thòi trên người thiếu nữ áo tím đó, Diệp Trùng nhớ rất sâu sắc. Tiểu nha đầu có quang giáp màu lục này cũng làm cho Diệp Trùng có cảm giác này, nàng giống như thường có thể trong tình huống nguy hiểm dự đoán được phản ứng của đối phương, mỗi lần đều vô cùng nguy hiểm tránh thoát. Chẳng qua cảm giác tiểu nha đầu này gây cho Diệp Trùng còn xa mới bằng mạnh mẽ bằng vị thiếu nữ áo tím đó.

Nếu như nói, thiếu nữ áo tím là 1 con chim trưởng thành, vậy tiểu nha đầu trong quang giáp màu lục lại chỉ là 1 con chim non.

Diệp Trùng gần như có thể khẳng định, loại phương thức tác chiến này nhất định là loại kỹ xảo đặc biệt trong nội bộ Tông sở, có thể nhờ học tập mà được! Với lại, từ trong vài lời của họ, Diệp Trùng hiểu được người giống như bọn họ hình như số lượng cũng không hề quá ít.

Vừa nghĩ tới mấy mươi, không, chỉ cần vài cái quang giáp do sư sĩ có loại kỹ xảo này điều khiển, thêm vào sự ăn ý giữa bọn họ, thực lực phát huy ra chắc là vô cùng kinh người! Diệp Trùng không khỏi mồ hôi lạnh chảy đầy lưng. Một đối một, Diệp Trùng cũng không xác định mình có thể thắng, đừng nói tới 2 đấu 1, nhiều đấu 1!

Diệp Trùng mau chóng suy nghĩ, chỉ sợ sư sĩ có được loại kỹ xảo này mới là lực lượng nòng cốt chân chính của Tông sở! Tiểu nha đầu trước mặt chắc không phải là đối thủ của mình, nếu như có thể từ trên người nàng hiểu được một chút nội tình của Tông sở, đối với phán đoán của mình về tình hình phức tạp, rồi ren trong Quý hình khuyên sẽ có sự giúp đỡ cực lớn. Với lại, đoán chừng sau này có 80, 90% sẽ gặp phải loại sư

sĩ này, nếu như có thể sớm có được những một số tin tức, nói không chừng tới lúc đó còn có thể nhờ nó cứu mình 1 mạng.

So ra, giá trị của cái quang giáp 3 chân này lại nhỏ hơn nhiều.

Cơ hội khó gặp a!

Trong thoáng chốc, Diệp Trùng phân tích rõ ràng lợi hại trong đó, liền đưa ra quyết định.

Trên hình 3D dạng lưới của quang giáp 3 chân trước mặt, có 3 đường màu trắng sáng và 3 điểm sáng, đã vô cùng hiểu rõ Thủ hộ, Diệp Trùng hiểu, đây chính là vị trí tấn công tốt nhất sau khi được Thủ hộ phân tích tìm ra.

Diệp Trùng giống như một con báo gêpa (cheetah) đã nhìn trộm rất lâu, đột nhiên phát động!

Tiểu nha đầu trong quang giáp màu lục đang cực khổ chống đỡ, nàng biết nếu như cứ thế này, người chống đỡ không nổi trước kháng định là mình. Nhưng, nàng có thể chống đỡ tới mức độ này cho tới tận bây giờ đã là cực hạn của nàng rồi! Đầu óc nàng cũng vì sử dụng năng lực quá độ mà ngấm ngấm đau nhức, lời giáo huấn của thầy lúc trước thoáng qua trong đầu nàng, thầy của nàng không chỉ 1 lần cảnh cáo nàng, năng lực sử dụng quá độ là 1 việc vô cùng nguy hiểm.

Nhưng, nàng còn có cách khác sao?

Nàng không cam tâm! Không cam tâm như vậy mà bị thất bại! Không dễ dàng dùng hết tâm cơ trốn ra khỏi nơi quỷ quái đó, cho dù mấy ngày này không ngừng trốn chạy, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản nàng yêu thích thế giới tràn đầy sự sống bên ngoài này. Không giống trong căn cứ, vĩnh viễn ngày lại qua ngày huấn luyện, học tập, rồi lại huấn luyện. Loại cuộc sống khô khan, nhàm chán đó nếu như bắt nàng quay trở lại, nàng thà chết đi còn hơn.

Từ khi nàng biết chuyện, nàng đã luôn sống ở căn cứ, cái căn cứ vĩnh viễn được ánh sáng nhân tạo chiếu sáng đó. Tất cả mọi người đều lạnh lùng đối xử với mọi thứ xung quanh.

Ba năm trước, nàng ngấm ngấm bắt đầu kế hoạch bỏ trốn. Nàng rất nhanh phát hiện trí thức mà mình học tập có thể sẽ được dùng tới, nàng cũng vì thế mà càng cố gắng học tập tất cả mọi thứ thầy dạy. Điều này làm nàng rất nhanh trở nên nổi bật trong tất cả nhân viên cùng tổ, được thầy chú ý và yêu thích.

Nửa tháng trước, nàng cuối cùng tìm được 1 cơ hội, thành công trốn ra ngoài!

Giống như dự liệu của nàng, Tông sở phản ứng phải nói là cực nhanh, nhưng điều nàng không ngờ tới là, Tông sở lại phái ra cả 1 tiểu tổ để đuổi bắt mình. Thật là xem trọng mình a, mỗi ngày nghĩ tới, nàng đều cười khổ không thôi. Phần vượt ra ngoài kế hoạch này không hề làm nàng hoảng loạn, nàng bình tĩnh tìm tòi tất cả sinh cơ có thể tồn tại.

Nàng dùng hết các loại phương pháp, mỗi giờ, mỗi khắc đều không ngừng tìm tòi. Dưới sự nỗ lực của nàng, kẻ địch đuổi bắt nàng từng người một giảm dần, hiện giờ, trước mặt nàng chính là kẻ địch cuối cùng còn sót lại!

Nhưng tình trạng trước mắt lại là tình huống nàng không muốn gặp nhất, nàng biết rất rõ, nếu chính diện chiến đấu, người thua nhất định là mình! Không phải là thực lực mình kém, tuy rằng nàng không có hoàn thành tất cả các hạng mục huấn luyện, nhưng là học viên xuất sắc nhất của tổ tinh anh, nàng có thực lực vượt qua sĩ binh thường của Tông sở. Chỉ là không biết làm sao, quang giáp của nàng quả thật là thua kém quang giáp Thần thức quá xa. Thanh phù tước chỉ là quang giáp huấn luyện bọn họ dùng để huấn luyện năng lực, còn lâu mới có thể so sánh cùng quang giáp chiến đấu tiêu chuẩn Thần thức của Tông sở.

Chẳng lẽ, hôm nay phải chết ở chỗ này? Trong lòng nàng dâng lên một sự tuyệt vọng!

Chú thích: Thanh phù : 1 loại sâu trong truyền thuyết, sống ở dưới nước. Sách Sưu Thần Kí nói rằng hề bắt con nó thì mẹ nó tự nhiên bay lại, đem bắt mẹ nó giết chết xát vào đồng tiền, giết con trát vào dây xâu tiền, thì vớt tiền đi tự nhiên tiền lại về, vì thế tục gọi tiền là thanh phù.

140. Chương 140: Tiểu Nha Đầu

Có biến! Đây là suy nghĩ xuất hiện đầu tiên trong lòng tiểu nha đầu! Đối với cục diện lúc này, nếu như vẫn cứ thế này, mình cuối cùng cũng không tránh được vận mệnh bị bắt. Dù sao cũng tới cục diện xấu nhất rồi, bất cứ biến cố nào cũng có nghĩa là biến số, mà những biến số này là thứ mà tiểu nha đầu muốn xuất hiện nhất lúc này.

Trong thời khắc nguy cấp thế này, đầu óc tiểu nha đầu vẫn bình tĩnh ra ngoài ý liệu của mọi người. Nếu như Diệp Trùng và Mục biết suy nghĩ của nàng ta lúc này, nhất định sẽ tán thưởng không thôi.

Mà biến cố lại lớn ra ngoài ý liệu của của tiểu nha đầu!

Bỗng, quang giáp Thần thức vừa rồi vẫn tấn công như cuồng phong bạo vũ đột nhiên không chút cử động, giống như 1 bức tượng. Sự thay đổi từ cực động sang cực tĩnh này làm tiểu nha đầu nhất thời không kịp phản ứng. Chính trong thoáng chốc tiểu nha đầu ngơ ngẩn, dư quang nơi khóe mắt lại liếc thấy phía dưới khoang tròn hình bầu dục của quang giáp Thần thức đang đứng ngậy ra xuất hiện vài đạo quang mang màu xanh nhạt.

Sắc mặt tiểu nha đầu lập tức thay đổi, thâm hô không hay, chính đang muốn thoát ra lùi lại, nhưng đã trễ nửa bước! Sóng xung kích khổng lồ do quang giáp Thần thức nổ tung mang lại lập tức làm Thanh phù tước mất đi không chế, giống một tảng đá lớn quay cuồng té ngã ra sau. Tiểu nha đầu trong quang giáp cũng bị té đến đầu óc choáng váng, đầu óc mê muội.

Hai bên giao chiến trong 1 mảng rừng rậm, quang giáp Thần thức nổ tung trực tiếp tạo thành một cái hố cạn đường kính tới 10 mét, âm thanh cây cối gãy đổ càng vang lên không ngớt, để lại vô số gốc cây lộ ra vết gãy nham nhở.

Tiểu nha đầu lắc mạnh cái đầu vẫn còn đang choáng váng, cố gắng làm mình mau chóng tỉnh táo trở lại. Cảnh tượng trước mặt từ từ trở nên rõ ràng, ở không xa hình như có 1 bóng người màu vàng kim đang đứng ở đó nhìn mình.

Tiểu nha đầu lại một lần nữa lắc lắc đầu, tầm nhìn mới thật sự trở nên rõ ràng. Nàng lúc này mới nhìn rõ bóng người màu vàng kim đó rốt cuộc là cái gì. Quang giáp mini? Trong lòng tiểu nha đầu có chút nghi ngờ. Từ ngoại hình và kích cỡ mà xét, chắc là quang giáp mini không sai. Nhưng, có quang giáp mini lợi hại vậy sao? Có thể dễ dàng đánh lén quang giáp Thần thức như vậy? Với lại còn là 1 kích mất mạng!

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Tiểu nha đầu không khỏi lắc đầu, làm sao lại có thể? Thứ nàng từ nhỏ đã được truyền bá chính là Tông sở cường đại không gì so sánh được, cho dù là tử địch Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ, cũng chẳng qua chỉ không hơn không kém với Tông sở, ngay cả học cũng không thể nào dễ dàng như vậy mà phá hư được vỏ giáp của quang giáp Thần thức.

Một cái quang giáp mini, đây cũng thật là buồn cười nha! Tính năng của quang giáp mini căn bản không thể nào so sánh với quang giáp thông thường, nó chẳng qua chỉ được dùng làm hộ vệ. Trước giờ chưa từng nghe nói quang giáp mini thắng được quang giáp thông thường. Với lại còn là quang giáp Thần thức! Điều này không thể nào! Khẳng định vừa rồi ra tay vẫn là người khác, nhất định là mình không nhìn sai.

Tới cùng là ai chứ? Tiểu nha đầu tìm kiếm xung quanh, nhưng không thấy bất kỳ bóng người nào!

Diệp Trùng không ngờ tới Thủ hộ lại không có sức uy hiếp như vậy. Không giống người bình thường, ngay từ khi bắt đầu, hắn đã nhận biết được sự mạnh mẽ của Thủ hộ, cho nên trong tiềm thức của hắn đã sớm quy Thủ hộ là 1 loại quang giáp siêu mạnh. Hắn căn bản không nghĩ tới người chưa từng nhìn thấy uy lực của Thủ hộ lại xem Thủ hộ như thế này. Chẳng qua, cho dù nếu hắn biết Thủ hộ căn bản khó mà làm người khác cảnh giác, chỉ e sẽ càng cao hứng hơn, bởi vì như vậy cũng có nghĩa là tỉ lệ hắn đánh lén thành công cũng tăng lên rất nhiều.

Diệp Trùng bình tĩnh chăm chú nhìn quang giáp màu lục trên mặt đất, chờ đối phương đứng dậy. Nhưng cả nửa ngày, đối phương vẫn không có chút động tĩnh, Diệp Trùng lúc này hơi nhíu mày, chẳng lẽ thân thể đối phương lại yếu ớt như vậy, xung kích như vậy liền bị hôn mê?

Mặt nạ màu vàng kim mềm mại dán sát mặt mang biểu hiện này của Diệp Trùng biểu hiện sống động ra ngoài. Đương nhiên sự thay đổi về mặt nhỏ này tự nhiên không thoát khỏi ánh mắt đứng đầu kỳ thi nhân lực của tiểu nha đầu.

- Chẳng lẽ thật sự là hấn? Tiểu nha đầu lẩm bẩm trong lòng.

Không đợi nàng ta suy nghĩ, Diệp Trùng đã mở miệng: “Ra đi! Cho ngươi 10 giây, nếu như còn không ra, ta tự mình ra tay!” Lời Diệp Trùng nói nghe nhẹ nhàng, không mang theo chút khói lửa nào, giống như đang nói việc uống nước rót trà, không thể nào bình thường hơn được nữa.

Nhưng mặt tiểu nha đầu lại lập tức biến sắc! Tâm tư linh động, nàng ta gần như ngay lập tức tin chắc rằng đối thủ vừa rồi chính là cái quang giáp mini màu vàng kim trước mắt này. Trong lời nói lạnh nhạt của đối phương bao hàm sự tự tin mãnh liệt, làm nàng không thể không xem xét lại cái quang giáp mini mà trong mắt nàng không hề mạnh mẽ chút nào này.

Diệp Trùng không nghĩ tới tâm tư đối phương lại tinh tế như vậy, chỉ đếm ngược thời gian: “Mười... chín... tám...”

Mười giây thật quá ngắn ngủi, đặc biệt là đối với người bỗng gặp biến cố mà nói.

- Ba... Hai... Giọng nói của Diệp Trùng vẫn bình tĩnh và thờ ơ như trước.

Tiểu nha đầu lúc này mới hoảng sợ phát hiện suy nghĩ của mình tốn quá nhiều thời gian, không khỏi vội vàng mở miệng nói: “Đợi đã!”

- Một! Diệp Trùng đếm con số cuối cùng.

Tiểu nha đầu thông minh lanh lợi, sắc mặt đã biến lại càng thêm biến! Bởi vì nàng phát hiện cái quang giáp mini màu vàng kim trước mặt này vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, về mặt không có chút biến hóa nào, nhưng nàng lại cảm thấy lạnh tận trong xương cốt, thật sự là lạnh thấu xương!

Chính trong thời gian 1 giây này, khí chất đối phương xảy ra sự thay đổi về chất! Uy nghiêm bức người! Loại cảm giác này, nàng chỉ cảm nhận được trên người thầy khi dạy bọn họ kỹ xảo giết người!

Thầy của bọn họ từng nói thế này: “Cảm giác của các ngươi đối với người bình thường, thậm chí so với ta còn miễn cảm hơn. Khi các ngươi phát hiện 1 người tạo cho các ngươi cảm giác giống như ta, vậy các ngươi ngàn vạn lần không được dễ dàng mà trêu chọc hấn!” Khi nói lời này, ánh mắt thầy lại giống như rắn độc nhìn chằm chằm bọn họ, lúc đó, sắc mặt mọi học viên đều biến sắc!

Cảm giác người trước mặt tạo cho nàng mãnh liệt hơn cảm giác hôm đó thầy tạo ra cho nàng nhiều lắm!

Nàng biết lần này mình gặp phiền phức rồi!

Diệp Trùng vốn không vì lời đối phương mà có chút ngập ngừng nào. Ngay khi chữ ‘một’ vừa dứt, thân hình Diệp Trùng liền động!

Một bóng người màu vàng kim giống như 1 trận gió quét tới mình, sắc mặt trắng bệch của tiểu nha đầu trở nên không còn chút máu, bởi vì nàng phát hiện mình căn bản không cách nào bắt được hình bóng của đối phương! Đây... đây vẫn còn là con người sao?

Bùng, một tiếng trầm muộn, tiếp theo là một sự tịch mịch như đã chết.

Vài giây sau, bỗng nhẹ một tiếng.

Trong tai tiểu nha đầu lại không khác gì tiếng sấm! Nàng hoảng sợ phát hiện buồng lái của Thanh phù tước, cũng chính là vị trí hiện tại của nàng, vỏ giáp ngay trước mặt xuất hiện vết nứt như mạng nhện, mà tiếng động nhẹ này, lại là âm thanh mảnh vỡ vỏ giáp khi rơi xuống phát ra.

Tiếp theo là một loạt tiếng loảng xoảng, vỏ giáp trước mặt nàng, từng miếng to một rơi xuống, không khí trong lành từ ngoài chui vào làm nàng không khỏi phần chấn tinh thần, tâm tình cũng hơi hơi bình phục một chút. Nàng đột nhiên phát hiện bên ngoài lỗ hổng, quang giáp mini màu vàng kim đang lạnh lùng nhìn mình, ánh mắt trắng đen xen lẫn nguy dị không nói nên lời. Trong lòng tiểu nha đầu không khỏi run sợ.

Diệp Trùng vốn định dùng trủy thủ, nhưng nghĩ tới sự khủng bố của Trủy thủ của Số 2, lỡ không cẩn thận hơi quệt trúng sư sĩ ở trong, chỉ sợ không chết cũng bị thương. Mục đích của Diệp Trùng không hề là tiêu diệt đối phương, mà là muốn từ trên người đối phương lấy được tình báo mà mình muốn. Diệp Trùng chỉ còn cách đối dùng nắm tay. Lúc trước Diệp Trùng chỉ đơn thuần dùng nắm tay đánh hư cửa hợp kim, chẳng qua lúc đó nắm tay cũng bị thương. Lần này có tác dụng phóng đại của Thủ hộ, đánh vỡ vỏ giáp của Thanh phù tước trở nên dễ dàng hơn nhiều. Với lại do có Thủ hộ bảo vệ, tay của Diệp Trùng lần này bình an vô sự, không chịu chút tổn thương nào.

Đương nhiên, điều này có quan hệ với chất liệu của Thanh phù tước, bản thân Thanh phù tước chỉ là 1 quang giáp huấn luyện dùng để huấn luyện, vật liệu sử dụng đều vô cùng bình thường. Nếu như là quang giáp Thần thức, Diệp Trùng muốn đơn thuần dùng nắm đấm để đánh vỡ vỏ giáp của nó, đó không khác gì kẻ ngu nói chuyện mơ.

Tiểu nha đầu rất tự giác từ trong quang giáp bò ra. Từ đám vừa rồi của đối phương mà xét, vẫn là hợp tác một chút thì càng có lợi cho việc bảo đảm tính mạng của mình hơn. Tất cả hành vi không hợp tác nhất định sẽ bị đối phương cho là khiêu khích, một khi bị đối phương cho là khiêu khích, hậu quả của nó là cái gì thì không nghĩ cũng biết! Nàng không muốn vì loại hành vi ngu ngốc này mà mất đi tính mạng của mình.

Tầm nhìn trắng đen của Thủ hộ đối với việc phân biệt người quả thật không phải là 1 lựa chọn tốt! Một sơ đồ con người 3D hình lưới do những đường nét màu trắng tạo thành, ít nhiều gì cũng có chút quái dị. May mà mấy đường nét này vô cùng tỉ mỉ, vẫn có thể làm cho Diệp Trùng đại khái phán đoán được tướng mạo bé gái trước mặt.

Tiểu nha đầu xem ra chỉ khoảng 13, 14 tuổi, mái tóc ngắn rối bời, gương mặt hơi gầy. Xem ra có vài phần mệt mỏi, nhưng đôi mắt vẫn vô cùng có thần. Những thứ này không phải là thứ mà Diệp Trùng quan tâm. Ừ, thể hình vô cùng không tệ, cân bằng mà không thiếu lực bạo phát, vừa nhìn liền biết đã trải qua huấn luyện có hệ thống. Nghĩ tới tuổi tác của đối phương, mức độ phát dục của thân thể, Diệp Trùng đánh giá cao sự huấn luyện của đối phương. Với lại hẳn cũng biết, cô bé vẫn còn các mục huấn luyện càng quan trọng hơn, chính là những kỹ xảo mà Diệp Trùng không cách nào hiểu được đó. Từ tin tức lấy được ở chỗ Âm tiên sinh, phương pháp tôi luyện của thuật thừa sĩ và thuật thừa sư có cùng một nguồn, chỉ là trọng điểm không giống mà thôi, nhưng không hề có ngoại lệ, phải hao phí khá nhiều thời gian.

Trong tình huống thời gian ngắn như vậy vẫn có thể tôi luyện thân thể tới trình độ này, đích xác là làm người ta tán thưởng!

Nếu như Thương ở đây, vẫn có thể thực hiện đánh giá thẩm mỹ với cô bé, đáng tiếc vấn đề này đối với Diệp Trùng mà nói, quả thật là có chút khó khăn.

Nhìn tiểu nha đầu đứng trước mặt, Diệp Trùng đột nhiên phát hiện đặt câu hỏi là 1 việc vô cùng có học vấn. Nhất thời, hắn phát hiện mình không biết mở miệng thế nào.

Không còn cách nào, Diệp Trùng chỉ có thể nhờ Mục hỗ trợ: “Mục, hay là ngươi hỏi đi?”

Mục rất nhanh liền phủ quyết đề nghị này: “Phương diện này ta không hề rành, nếu như ngươi xác định là cần, ta có thể đổi cho Thương ra, dù sao hắn ở phương diện này là chuyên gia!”

- Thương? Vừa nghĩ tới sự giãy vò mấy ngày trước phải chịu, trong lòng Diệp Trùng bỗng giật mình, vội vàng lắc đầu: “Vậy thì thôi đi, ta tự mình làm!”

Diệp Trùng trầm mặc một hồi, cẩn thận suy nghĩ phải từ vấn đề gì bắt đầu.

Tiểu nha đầu đã từ sự khủng hoảng ban đầu bình tĩnh lại, lại phát hiện cái quang giáp mini trước mặt cả nửa ngày cũng không nói 1 lời. Hẳn rồi cuộc là gỡ trò gì? Tiểu nha đầu lăm lăm bấm trong lòng.

- Ngươi tên gì? Diệp Trùng trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng.

Tiểu nha đầu hơi kinh ngạc, nhưng thành quả huấn luyện ngày thường rất nhanh thể hiện ra, lập tức trở nên vô cùng trấn định: “Trúc Linh.”

- Trúc Lâm?

- Linh là linh của lung linh!

- Ủ! Đối với mấy thứ họ tên gì đó, Diệp Trùng cũng chẳng có chút khái niệm nào, với hắn mà nói, tên chẳng qua là một dấu hiệu để người khác dễ xưng hô của con người.

- Thân phận của người ở Tông sở? Diệp Trùng hỏi.

- Ở Tông sở? Tiểu nha đầu thông minh lập tức hiểu mục đích thật sự của người ở trước mặt, trong lòng máy động, biết giá trị của mình đối với đối phương rất cuộc là ở chỗ nào. Đây cũng có nghĩa là mình không phải không hề có chút tiền vốn nào. Chỉ cần vận dụng hợp lý, tình cảnh của mình sẽ được cải thiện rất lớn.

Đủ loại ý nghĩ nhanh chóng thoáng qua trong lòng, miệng lại không hề ngừng lại chút nào: “Ta là học viên tổ tinh anh của Tông sở!” Nàng biết lúc này không thể biểu hiện ra chút ngập ngừng nào, lấy được tín nhiệm của đối phương mới là điều mình cần làm nhất bây giờ.

- Tổ tinh anh? Diệp Trùng không hiểu cái này chút nào.

Nhìn thấy biểu hiện của Diệp Trùng, tiểu nha đầu liền biết Diệp Trùng cái gì cũng không biết, liền kiên nhẫn giải thích: “Tổ tinh anh là cách gọi không chính quy trong nội bộ Tông sở, tên gọi thật sự của nó là ban học viên tổ chấp hành của Tông sở, cũng chính là phân khu của những học viên vẫn chưa hoàn thành toàn bộ huấn luyện và thông qua kiểm tra, phụ thuộc tổ chấp hành của Tông sở.”

- Tổ chấp hành của Tông sở là gì? Lại là một danh từ lần đầu tiên Diệp Trùng nghe nói tới.

- Tổ chấp hành của Tông sở là cơ cấu nội bộ của Tông sở do cao cấp thuật thừa sĩ lập thành, thông thường dùng để chấp hành nhiệm vụ đặc biệt hoặc nhiệm vụ có độ khó cao. Về mặt tiểu nha đầu không tự chủ được lộ ra vài phần kiêu ngạo.

- Thì ra là vậy! Vậy trong đó đều là cao cấp thuật thừa sĩ?

- Đúng vậy!

- Chính là người có năng lực cảm ứng trước?

- Năng lực cảm ứng trước? Cách nói chính xác phải là tự phản ứng trước cả thân thể, là một phương thức vận dụng năng lực tinh thần, phương diện này, thuật thừa sư so với thuật thừa sĩ càng tinh thông hơn nhiều, nhưng thuật thừa sĩ hiểu biết sâu hơn về chiến đấu, bọn họ biết phải làm thế nào mới có thể phát huy lớn nhất loại năng lực này.

- Ủ, vận dụng càng quan trọng hơn! Điểm này Diệp Trùng cực kỳ tán đồng, “Người là thuật thừa sĩ hay thuật thừa sư?”

- Ta? Vẫn chưa thông qua kiểm tra, không cách nào thăng lên làm thuật thừa sĩ. Tiểu nha đầu bình tĩnh nói.

- Thuật thừa sĩ trong Tông sở đại khái có bao nhiêu? Thuật thừa sư thì sao? Vấn đề này cực kỳ quan trọng, làm cho Diệp Trùng có sự ước lượng đại khái đối với sức mạnh của Tông sở.

Tiểu nha đầu vừa muốn trả lời, giọng nói của Mục lại vang lên trong lòng Diệp Trùng: “Diệp tử, có quang giáp đang tới gần bên này!”

141. Chương 141: Bị Xách Mang Đi

- Mười cái! Trả lời của Mục làm sắc mặt Diệp Trùng lập tức đại biến. Mười cái, cũng chính là 1 tiểu tổ chiến đấu tiêu chuẩn của Tông sở. Diệp Trùng vẫn không tự đại tới mức cho rằng mình có thể 1 địch 10.

Trúc Linh vừa muốn nói những gì mình biết, bỗng bóng vàng trước mắt lóe lên, đến khi có phản ứng, lại phát hiện mình bị đối phương nhắc lên, lao đi vùn vụt trong rừng.

Gió thổi vù vù bên tai Trúc Linh, gió thổi thẳng tới làm mặt đau buốt, mắt cũng mở không nổi. Cành cây ngẫu nhiên thò ra đánh lên người nàng, đau rát, nhưng nàng nhẫn nại vô cùng, tuy rằng cực kỳ đau đớn, nhưng nàng vẫn cứ không than tiếng nào.

- Bên trái 30 độ! Mục đã vì Diệp Trùng lựa chọn tuyến đường bỏ chạy tốt nhất.

Diệp Trùng bỗng nhiên đổi hướng. Lực ly tâm cực lớn do đột nhiên đổi hướng mang lại làm não bộ của Trúc Linh bị sung huyết, trước mắt tối đen, Trúc Linh rốt cuộc nhện không nổi phát ra một tiếng rên. May mà Trúc Linh bình thường huấn luyện khắc khổ, điều kiện thân thể vô cùng xuất sắc, chẳng bao lâu liền phục hồi trở lại, nhưng trong lòng lại kinh ngạc vô cùng. Dựa vào cảm giác đau đớn do gió đâm trên mặt, nàng có thể ước tính đại khái tốc độ của cái quang giáp màu vàng kim này, kết luận có được làm nàng cực kỳ kinh ngạc, thậm chí có chút sợ hãi.

Tốc độ của cái quang giáp mini này lại vượt xa tốc độ bay của quang giáp thông thường! Điều này làm sao có thể? Trong đầu nàng đã loạn cả lên, sự thật trước mắt hoàn toàn thoát ra ngoài thường thức mà nàng quen thuộc. Chính vừa rồi, nàng còn phát hiện 1 chi tiết, bán kính đổi hướng cấp tốc của cái quang giáp này cực kỳ nhỏ, thế này sẽ mang đến cho sư sĩ bên trong quang giáp gánh nặng rất lớn. Minh vừa rồi chính vì não bộ sung huyết mà bị choáng tạm thời cực ngắn, nhưng sư sĩ của cái quang giáp này lại giống như chẳng có việc gì, hẳn rốt cuộc là loại quái vật gì chứ?

Vừa nghĩ tới đó, đột nhiên lại là 1 cái đổi hướng cấp tốc, trước mắt Trúc Linh lại tối sầm, cái gì cũng nghĩ không được!

Không ngờ, đây mới là khởi đầu của đau khổ. Cái quang giáp mini này lại làm ra đổi hướng cấp tốc liên tục một cách biến thái. Trúc Linh cảm giác mình hiện giờ giống như chơi xích đu trong địa ngục, một hồi lên, một hồi xuống, một hồi trái, một hồi phải, ngay cả sức rên rỉ cũng không có, ý thức còn sót lại tự nói với mình nhất định phải cố gắng nhẫn nại.

Diệp Trùng hoàn toàn không chú ý tới tình trạng của Trúc Linh bị nhấc trên tay. Toàn bộ sức chú ý của hắn lúc này đều đặt ở Mục và trước mắt. Hắn cần phải ngay lập tức đưa ra phản ứng chính xác theo hướng dẫn của Mục, với lại chướng ngại vật trong rừng thật sự quá nhiều, duy trì tốc độ cao như vậy di chuyển trong rừng quả thật là một việc vô cùng khó khăn. Cho dù là loại sư sĩ có kỹ xảo điều khiển quang giáp siêu đẳng như Diệp Trùng cũng không dám có chút sơ suất nào.

Mảnh rừng rậm này vô cùng rộng lớn, liên miên bất tuyệt, nhìn không thấy giới hạn. Điều này làm cho Diệp Trùng có đủ không gian để hoạt động.

Dưới sự hướng dẫn của Mục, Diệp Trùng rất nhanh tránh xa tiểu tổ chiến đấu tiêu chuẩn của Tông sở đang kéo tới chỗ xảy ra chuyện.

Ngay khi Diệp Trùng chuẩn bị thở phào, 1 câu nói của Mục lại làm cho Diệp Trùng giống như dã thú phát dục, điên cuồng chạy đi: “Diệp tử, không được dừng lại, bọn chúng đang men theo dấu vết người đi qua tiến về phía này. Nè, cẩn thận, trên không còn có 3 cái quang giáp giám thị!”

Không giống quang giáp thông thường dùng động cơ để di chuyển, nguồn gốc sức mạnh của Thủ hộ vẫn là sức mạnh nhục thể của sư sĩ, chẳng qua là phóng đại lên thôi. Cho nên phương thức đi tới của Diệp Trùng không phải là bay mà là chạy nhảy. Sức mạnh đã được Thủ hộ phóng đại của Diệp Trùng cực kỳ kinh người, mũi chân đạp lên mặt đất, bùn đất bắn tung tóe, mặt đất lập tức xuất hiện một lỗ lớn, rất nhiều địa phương đã đi qua giống như bị cày lên vậy. Điều này cũng để lại cho địch nhân một sự chỉ đường cực kỳ nổi bật.

Kẻ đáng thương là Trúc Linh, nếu như nói đoạn đường ngắn vừa rồi đó làm nàng cả đời khó quên, vậy đoạn đường tiếp theo gần như làm nàng sống không bằng chết! Tốc độ càng nhanh hơn, đổi hướng cấp tốc càng biến thái hơn, cảm giác càng lắc lư hơn. Nàng đã hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ, gánh nặng mức độ thể này đã vượt qua cực hạn thân thể nàng có thể chịu đựng, hiện giờ nàng đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê.

Cây cối trong rừng rậm vô cùng cao to, che bầu trời kín mít, mà Diệp Trùng lại dán vào mặt đất mà đi tới cực nhanh. Cho nên ở trên không căn bản không cách nào phát hiện ra chút dị dạng nào.

Không giống Diệp Trùng điên cuồng chạy, 7 cái quang giáp Thần thức cẩn thận đi tới trước, tình hình đó giống như phía trước bất cứ lúc nào cũng có thể có mai phục vậy. Sắc mặt tiểu đội trưởng đi ở giữa càng ngưng trọng hơn, từ dấu vết để lại trên mặt đất mà xét, rõ ràng không phải là quang giáp thông thường, hình dáng đối phương chắc là không hơn kém người bình thường. Điều này làm cho hắn lập tức nghĩ tới mục tiêu truy nã chủ yếu mà Tông sở phát ra không lâu trước đây, cái quang giáp mini màu vàng kim đó, cùng với mục tiêu theo dấu của mình khá là ăn khớp.

Hắn lập tức báo tin tức này về Tông sở, phản đồ và kẻ địch ở cùng 1 chỗ, điều này nghĩ tới làm người ta cảm thấy không ổn.

Từ tin tức lần trước Tông sở đưa ra, sức chiến đấu của quang giáp mini màu vàng kim đỏ vô cùng kinh người, trên thông tin mà Tông sở đưa cho mình thậm chí còn ghi trong tình huống đơn độc, phải lập tức cầu viện! Điều này làm cho vị tiểu đội trưởng có kinh nghiệm phong phú này nghĩ ra được mùi nguy hiểm ở trong đó, cũng tức là nói, trong tình huống đối mặt đơn độc, Tông sở cho rằng bên mình căn bản không có cửa thắng.

Cho nên mới có chuyện Diệp Trùng ở phía trước một mạch chạy như điên, mà 7 cái quang giáp ở phía sau lại cẩn thận từng li từng tí, sợ xảy ra tình cảnh bị mai phục.

Diệp Trùng giống như một viên đạn màu vàng kim tràn đầy linh tính, luồn lách trong rừng cây.

Đột nhiên, trước mắt Diệp Trùng rộng rãi, sáng sủa, hắn đã ra khỏi rừng rậm. Trước mặt là một con sông rộng rãi, hắn không chút do dự nhảy vào đó.

Diệp Trùng vừa nhảy vào trong con sông không lâu, 1 lượng lớn quang giáp Thần thức vù vù bay qua mặt sông, chui vào trong rừng rậm.

Một bãi đá vụn hoang vắng ở hạ lưu, đột nhiên từ trong nước chui ra một bóng người màu vàng kim, trong tay xách 1 bé gái, đã bất tỉnh nhân sự.

Đây chính là Diệp Trùng nhảy vào trong dòng sông, lần này có Thủ hộ bảo vệ, Diệp Trùng ở trong nước so với cá còn linh hoạt hơn, hoàn toàn khác hẳn sự chật vật lần trước.

Diệp Trùng bỏ Trúc Linh ở trong tay xuống. Trúc Linh mềm oặt nằm trên bãi đá vụn. Vừa rồi chạy như điên trong rừng cây, dưới tốc độ nhanh như thế, cành cây thò ra chỉ cần đánh lên người nàng, trên y phục của nàng chắc chắn sẽ nhiều thêm một vết rách. Suốt dọc đường chạy như điên, y phục của nàng gần như sắp thành từng sợi vải, với lại vừa rồi còn ngâm trong nước sông, làm gì còn có thể che đậy gì nữa. Trúc Linh từ nhỏ đã tiếp nhận sự huấn luyện nghiêm khắc, thân thể phát dục khá sớm, thể hình có thể nói là hoàn mỹ. Nửa kín nửa hở thể này gần như có thể làm cho tất cả đàn ông bình thường mạch máu sôi sục.

Diệp Trùng đối với cảnh đẹp trước mắt không chút động lòng. Không phải là Diệp Trùng thiếu bản năng của đàn ông, chỉ là Diệp Trùng đối với mấy việc này căn bản không biết chút gì, kinh nghiệm có được chẳng qua cũng chỉ là liếm Nhuế Băng một cái. Với lại Trúc Linh trong mắt Diệp Trùng chẳng qua chỉ là hình lập thể 3D dạng lưới do một đồng lớn đường kẻ màu trắng tạo thành, bên cạnh lúc nào cũng có số liệu phân tích của Thủ hộ, trong tình huống thế này, Diệp Trùng nếu như có ý nghĩ gì, vậy trừ phi là hắn đạt tới cảnh giới của Thương!

- O! Mục trước giờ vẫn bình tĩnh lại phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

- Sao vậy? Mục! Diệp Trùng tò mò hỏi, việc có thể làm cho Mục kinh ngạc không nhiều.

- Người nhìn cái dây chuyền đeo trên cổ nàng ta kia!

- Ủ, có gì không đúng sao? Xem ra hình như rất bình thường! Đối với mấy thứ trang sức của phụ nữ như dây chuyền này, Diệp Trùng trước giờ luôn không có nghiên cứu. Nhưng Diệp Trùng vẫn cầm lên xem xét tỉ mỉ.

Một sợi dây thừng xem ra vô cùng cũ kỹ buộc 1 cái bông tai hình giọt nước, bông tai màu xám xịt, rất không bắt mắt. Đương nhiên, thứ Diệp Trùng nhìn thấy chỉ là hình 3D dạng lưới của nó.

- Chẳng lẽ là công tắc không gian? Thứ Diệp Trùng nghĩ tới đầu tiên chính là công tắc không gian, rất nhiều công tắc không gian chính là làm thành hình dạng đồ trang sức, thí dụ công tắc không gian của Mục.

- Không phải! Mục rất chắc chắn phủ định suy đoán của Diệp Trùng, rồi vén màn bí mật: “Theo tư liệu cho biết, món trang sức hình giọt nước đó là do 1 loại tài liệu cực kỳ quý hiếm được gọi là Tửu Phiêu Hồng tạo thành. Tửu Phiêu Hồng trong tình trạng bình thường xem ra vô cùng không bắt mắt, nhưng một khi bị chất cồn kích thích, nó sẽ biến thành một màu đỏ vô cùng nguy dị, rất được phái nữ yêu thích. Nhưng số lượng của nó cực kỳ ít ỏi, cho nên trân quý phi thường. Nếu như tư liệu của ta không sai, chỉ có một số thế gia cực kỳ cổ xưa mới có loại trân bảo này!”

- Ý của người là nói lai lịch người phụ nữ này rất khả nghi? Phản ứng của Diệp Trùng cực nhanh.

- Không phải, từ “khả nghi” này mang màu sắc chủ quan cá nhân mạnh mẽ! Không kiến nghị sử dụng! Ta chỉ là cho rằng thân thể của đối phương có xác suất nhất định khác với người thường! Lời của Mục bình tĩnh đến mức gần như làm người ta không cảm thấy chút cảm tình nào.

- Ủ, quả thật là có khả năng, chẳng qua thân thể của nàng ta và chúng ta cũng chẳng có quan hệ gì! Ủ, Mục, Tửu Phiêu Hồng có trợ giúp cho việc đề cao tính năng của vật liệu kim loại sao? Diệp Trùng hỏi. Đây mới là phương diện hẳn cảm thấy hứng thú.

- Trước mắt vẫn chưa có tư liệu về phương diện này! Dù sao nó qua trăn quý, không có ai lấy nó làm tài liệu thí nghiệm. Mục nói.

- Ủ, vậy có thể thử một chút! Diệp Trùng nghiêng đầu nghĩ.

Diệp Trùng cong người, từ trên người Trúc Linh tháo Tửu Phiêu Hồng hình giọt nước đó xuống, hẳn không hề có chút ý nghĩ ray rứt nào. Với hẳn mà nói, Trúc Linh là con mồi của hẳn, đồ trên người con mồi tự nhiên thuộc về mình! Thứ tồn thờ trong xương cốt của Diệp Trùng vẫn là quy luật tự nhiên.

Tiểu nha đầu từ từ tỉnh lại, vừa tỉnh lại trong bụng như dờn sông lấp biển, ói mửa không ngừng.

Vừa vào trong nước, vốn lâm vào trạng thái hôn mê, tiểu nha đầu lập tức tỉnh lại, rất nhanh phát hiện mình ở trong nước. Nàng không hề kinh hoảng, sinh tồn thời gian dài trong nước như thế nào, đây cũng là một môn huấn luyện của nàng.

Ở trong nước thoải mái hơn vừa rồi rất nhiều, ít nhất không có đổi hướng cấp tốc biến thái đó. Từ từ, nàng phát hiện không đúng, cái quang giáp này lại không có chút ý muốn nổi lên đổi khí nào! Tuy rằng nàng rất giỏi trong môn này, nhưng cũng không có nghĩa là nàng có thể vĩnh viễn ở trong nước, không còn cách nào khác, nàng chỉ có thể ép buộc mình vào trạng thái chết giả.

Lên bờ rồi, được sự kích thích của không khí trong lành, nàng mới từ từ tỉnh lại, vừa tỉnh lại, trong bụng giống như dờn sông lấp biển, nàng thật sự nhịn không nổi, liền điên cuồng ói ra, hồn nhiên không hề phát hiện dây chuyền trên cổ đã không cánh mà bay.

Sau khi nôn mửa một trận, cuối cùng cũng lắng lại, Trúc Linh lúc này mới phát hiện quần áo trên người đã không thể hoàn toàn che đậy thân thể. Tiểu nha đầu lại không có chút xấu hổ nào, vẫn như cũ, lạnh lùng như thường.

- Được rồi, ngươi có thể tiếp tục hỏi! Chẳng qua hỏi xong xin để ta rời đi! Về mặt tiểu nha đầu bình tĩnh nói.

Diệp Trùng tán thưởng trong lòng, giọng nói lại không lộ ra chút nào: “Ủ, tốt, vậy chúng ta tiếp tục vấn đề vừa rồi, thuật thừa sĩ và thuật thừa sư trong Tông sở đại khái có bao nhiêu?”

142. Chương 142: Ý Nghĩ Đột Nhiên

Hắc giác, Hiệp hội sư sĩ và Tông sở, 3 phương thế lực không ngừng lớn vồn trong đầu Diệp Trùng, đan xen lẫn nhau nhưng lại độc lập với nhau. Ba phương thế lực có rất nhiều điểm chung. Thí dụ, trình độ quang giáp vượt xa 5 thiên hà lớn, thí dụ, thần bí làm người ta khó mà nắm bắt, bọn họ giống như 1 thế giới khác, một thế giới khác mạnh mẽ mà thần bí.

Đối với tiểu nha đầu tên gọi Trúc Linh đó, Diệp Trùng vẫn thả nàng ta đi! Tuy rằng giết nàng ta chẳng qua chỉ là cái nhấc tay, Diệp Trùng lại không hề muốn giết nàng ta lắm. Hẳn không hề là kẻ thích giết người, giết người cũng chẳng qua là vì sinh tồn, nếu có thể không giết người, hẳn há lại dễ dàng giết người? Càng hướng chi, hẳn vẫn khá tán thưởng tiểu nha đầu này, bình tĩnh, lý trí, kiên nhẫn, Diệp Trùng từ trên người nàng ta nhìn thấy vài phần bóng dáng của mình!

Về mặt tiểu nha đầu lúc rời đi vô cùng bình tĩnh, giống như kết quả này đã sớm nằm trong dự liệu của nàng. Tiểu nha đầu vừa mới hơi hồi phục thể hiện ra thể lực hơn người, động tác vẫn mạnh mẽ như cũ, chẳng bao lâu sau liền biến mất khỏi tầm mắt của Diệp Trùng. Nhìn bãi đá vụn không 1 bóng người, không biết tại sao, Diệp Trùng không kiềm được khẽ thở dài một tiếng, sinh tồn, cũng không phải là 1 việc dễ dàng như thế a! Còn viên Tử Phiêu Hồng quý giá đó lại yên tĩnh nằm trong túi của Diệp Trùng.

Trở về chỗ ở của Quân phong tử, Diệp Trùng mới nhớ là mình ra ngoài 1 ngày, trở về vẫn là 2 bàn tay trắng, trong lòng cũng chỉ có thể cười khổ không thôi.

Vừa vào nhà, Quân phong tử hiếm khi gặp không phải là đáng vẻ say túy lúy mà lại đang ở đó mau lẹ thu gom đồ đạc. Quân phong tử thấy Diệp Trùng liền lớn giọng gào lên: “Tiểu điệp tử, có thấy cái áo màu vàng nhạt đó của ta không?”

- Màu vàng nhạt? Diệp Trùng nghiêng đầu nghĩ một lát mới nói: “Chắc là quăng đi rồi!” Minh hôm đó quét dọn, thứ mình quăng đi nhiều không kể hết, Diệp Trùng thật sự không nhớ được có hay không cái áo màu vàng nhạt. Nhưng đã không tìm thấy, vậy xác suất bị quăng đi rất lớn!

- Cái gì? Quăng rồi? Về mặt Quân phong tử lập tức ngó ra, sau đó liền hằm hằm tức giận: “Người lại quăng nó đi? Người không biết ta vẫn phải mặc nó sao? Người không biết...”

- Không biết! Diệp Trùng rất bình tĩnh nhưng cũng rất đông dặc trả lời.

Lời của Quân phong tử lập tức tắt nhen. Nàng lúc này mới nhớ khi mình để hần thu dọn phòng ốc, căn bản không có nói rõ cụ thể chi tiết. Về mặt Quân hòa hoãn, hừ lạnh một tiếng: “Lần này bỏ qua, lần sau muốn quăng cái gì phải hỏi qua ta trước, không được quăng đồ lung tung!”

- Ủ! Diệp Trùng lãnh đạm trả lời.

- Hai ngày này ta phải ra ngoài 1 chuyến, người một mình ở trong nhà, ừ, trong quang não của phòng số 7, ta đã sắp xếp nội dung người cần phải học, có yêu cầu cụ thể, khi về ta sẽ kiểm tra, nếu như người không thể qua được, hừ hừ... Quân phong tử rõ ràng vẫn canh cánh trong lòng việc Diệp Trùng quăng quần áo của nàng, ngữ khí làm người ta cảm thấy không ổn.

Diệp Trùng như 1 tảng đá, hình như căn bản là không cảm nhận được ngữ khí trong lời nói của Quân phong tử, vẫn cứ lạnh nhạt trả lời: “Ừ!”

- Hừ! Quân phong tử lại hừ lạnh một tiếng, không nhìn Diệp Trùng, tiếp tục thu thập đồ của mình.

Theo như Diệp Trùng biết, Quân phong tử cứ qua 1 khoảng thời gian lại phải đi xa một chuyến. Nhớ lúc ở nhà Niếp Niếp, mỗi khi tới lúc, Diệp Trùng phải tới trước để lấy dụng dịch cường hóa về. Cho nên tuy rằng không biết nàng ta đi làm gì, nhưng Diệp Trùng lại không cảm thấy kinh ngạc.

Quân phong tử đáng vẻ hấp tấp bỏ đi. Trong nhà chỉ có mình Diệp Trùng. Diệp Trùng cũng vui vẻ, thoải mái, nội dung học tập Quân phong tử để lại chẳng có bao nhiêu, Diệp Trùng tốn công sức vài ngày liền học được kha khá, lại tốn 2 ngày để đi thu thập mẫu thực vật về. Hoàn thành nhiệm vụ, Diệp Trùng liền trở nên rảnh rỗi.

Diệp Trùng nhớ tới ngày đó buồn bực vì không có quang giáp thay cho di bộ, trong lòng máy động, mình có lẽ có thể thử chế tạo 1 cái toàn cốt quang giáp. Ý nghĩ này vừa bật ra trong đầu Diệp Trùng liền không thể đè nén, quanh quẩn trong đầu hần.

Ý nghĩ này quả thật là quá hấp dẫn!

Thứ nhất hần hiện giờ không hề có 1 cái quang giáp thích hợp để quang minh chính đạo lấy ra sử dụng, một khi xuất hiện không làm bạo lộ thân phận của mình. Khi tính mạng lại bị uy hiếp, vậy mình nguy hiểm rồi! Cho nên hần bức thiết phải có 1 cái quang giáp, mà quang giáp thông thường bán ở trong tiệm sớm đã không lọt được vào mắt hần.

Càng hướng chi, đây cũng là một lần kiểm nghiệm và khảo nghiệm toàn diện đối với hệ thống kiến thức mà hần có!

Diệp Trùng là 1 người quyết đoán, một khi quyết định liền lập tức chạy tới chỗ ông lão. Dù sao, nguyên liệu vẫn phải lấy từ chỗ ông lão.

Sau khi ông lão híp mắt nghe nghe hết mô tả nhạt nhẽo của Diệp Trùng, trầm từ hồi lâu rồi mới nói: “Người theo ta!”

Ông lão dẫn Diệp Trùng tới gian phòng bình thường nghỉ ngơi trong phòng làm việc dưới đất. Đây là lần đầu tiên Diệp Trùng đi vào phòng nghỉ ngơi của ông lão, gian phòng không lớn, chỉ có 1 cái giường và 1 cái bàn, ở 1 góc tường là một số vật dụng sinh hoạt thường dùng, ở một góc tường khác lại chất một số công cụ.

Ông lão đi thẳng tới góc tường, cũng không biết chạm vào cơ quan nào ở đâu, bức tường trước mặt Diệp Trùng yên lặng trượt qua 1 bên. Trong lòng Diệp Trùng khe khẽ có chút kinh ngạc, không ngờ trong này lại còn có phòng ngầm, chẳng qua về mặt vẫn là đáng về đá tảng ngàn năm không đổi.

Thấy vẻ mặt trấn định của Diệp Trùng, trong mắt ông lão lộ ra vài phần vui mừng thanh thản.

Hai người đi vào trong phòng ngầm. Vật liệu xương, trong phòng ngầm toàn bộ đều là vật liệu xương! Chẳng qua so với vật liệu xương chất cao như núi ở bên ngoài mà nói, vật liệu xương trong phòng ngầm quả thật là ít đến đáng thương, có thể đếm được không nhiều lắm, chỉ có mấy mươi cái. Nhưng Diệp Trùng vừa nhìn liền nhận ra vật liệu xương trong này so với thứ bên ngoài không biết tốn hơn bao nhiêu, với lại có rất nhiều thứ là vật liệu xương mà theo hắn biết là vô cùng quý hiếm. Mấy vật liệu xương này đối với 1 cốt tượng sư mà nói, không khác gì bảo vật tuyệt thế!

Không có 1 cốt tượng sư nào nhìn thấy nhiều vật liệu xương xuất sắc thế này mà không cảm thấy hưng phấn, ít nhất Diệp Trùng sẽ không, đáng về của Diệp Trùng khi nhìn thấy mấy vật liệu xương này, lần đầu tiên xảy ra biến hóa!

Trời! Mấy vật liệu xương này quá tuyệt vời! Hai mắt Diệp Trùng phát sáng, không ngừng quét qua quét lại mấy vật liệu xương này!

Ông lão khá vừa ý với đáng về này của Diệp Trùng, có chút đắc ý nói: “Mỗi năm Tông sở đều đưa tới một ít vật liệu xương hiếm có để làm lễ vật cho ta, mấy vật liệu xương này ta vẫn luôn giữ gìn, chính là muốn sau này có thể làm ra 1 cái quang giáp toàn cốt thật sự. Ài, ta già rồi, không so được với người trẻ tuổi các người! Mấy năm nay cũng không có chút tiến bộ nào, đời này phỏng chừng cũng không có hy vọng gì. Hy vọng này phải gửi gắm trên người người rồi!” Trong lời nói của ông lão không giấu được thổn thức, sự già nua hiện rõ.

Diệp Trùng từ trong vui mừng tỉnh lại, không kiềm được trầm mặc.

Lời nói ông lão chuyển thành nghiêm túc: “Vốn ta muốn đợi kỹ nghệ của người thật sự thành thực mới đem mấy thứ này giao cho người, nhưng người hiện giờ đã có ý nghĩ này, sớm hơn dự liệu của ta. Ta làm sư phụ mà không dạy được người cái gì, thành tựu cả đời của người đều phải nhờ người tự mình gặt hái, thậm chí ta còn học được không ít từ trên người người. Mấy thứ này người cứ lấy mà dùng, người tính tình thận trọng, tỉ mỉ, mấy vật liệu này tới tay người cũng sẽ không uổng phí!”

Lời nói ông lão chân thành, trong lòng Diệp Trùng rất cảm động, cố gắng ổn định tinh thần, hấn cổ gắng dùng giọng điệu vô cùng bình thường nói: “Cám ơn sư phụ!”

Có được sự giúp đỡ của ông lão, về mặt vật liệu, Diệp Trùng không có chút lo lắng nào. Vốn Diệp Trùng chẳng qua chỉ muốn tùy tiện làm 1 cái không tồi là được rồi, không ngờ ông lão lại lấy ra kho tàng nhiều năm của mình, đối diện mấy thứ vật liệu xương cực phẩm đã trải qua lựa chọn gắt gao này, ý nghĩ ban đầu đã sớm bị hấn quăng lên mây rồi. Ý nghĩ duy nhất trong lòng hắn hiện giờ chính là, không chỉ làm ra 1 cái toàn cốt quang giáp, mà còn phải làm ra 1 cái toàn cốt quang giáp siêu cấp. Diệp Trùng thậm chí ngay cả tên của nó cũng nghĩ xong rồi: Hàm Gia. Đường nhiên, cái tên này không hề có ý nghĩa đặc biệt gì, hoàn toàn là sản phẩm do Mục dùng phương pháp ngẫu nhiên chọn ra. Phương diện này, Diệp Trùng trước giờ lười động não, cái tên này cứ như thế mà được đặt ra.

Điều đầu tiên phải làm chính là thiết kế chủ thể của 1 cái quang giáp. Cái quang giáp này dự định làm cho mình dùng, cho nên không cần nghĩ ngờ gì, đương nhiên là quang giáp cận chiến. Luận về quang giáp

loại hình cận chiến, trong tất cả quang giáp Diệp Trùng thấy qua, mạnh nhất là quang giáp của Hắc giác. Quang giáp của Hắc giác không hổ là vua cận chiến hiện nay.

Nhưng hoàn toàn dựa theo Hắc giác lại hoàn toàn không hiện thực, Diệp Trùng tuy rằng sống ở Hắc giác một khoảng thời gian, nhưng ngoại trừ F-58, Diệp Trùng cũng chưa từng tháo lắp qua quang giáp khác của Hắc giác. F-58 chẳng qua chỉ là quang giáp huấn luyện Hắc giác dùng để huấn luyện, so với quang giáp chiến đấu của Hắc giác quả thật là kém quá xa. Càng huống chi đây là ở Quỷ hình khuyển, khắp nơi là người của Tông sở, bọn họ đối với phong cách quang giáp của Hắc giác tự nhiên là quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa, chỉ e mình điều khiển quang giáp vừa mới ra cửa thì sẽ bị bắt tới Tông sở rồi.

Xem ra vẫn phải tự mình động não rồi! Vấn đề động cơ, Diệp Trùng dự định tháo động cơ trên người Ngư xuống. Động cơ của Ngư tuy rằng kém của Mục xa, nhưng trong chiến đấu với quang giáp của Hiệp hội sư sĩ lại không hề thua kém, điều này đã làm Diệp Trùng vô cùng vừa ý! Động cơ do đặc tính của nó, không thể hoàn toàn do vật liệu xương chế tạo, chỉ có thể ở một số vị trí quan trọng, thí dụ như miếng lót, sử dụng linh kiện bằng xương sẽ làm cho tính năng của nó được nâng cao nhất định. Với lại, thiết kế động cơ so với thiết kế quang giáp còn tinh tế và phức tạp hơn nhiều, Diệp Trùng cũng không xác định động cơ do chính mình thiết kế sẽ có biểu hiện xuất sắc hơn tác phẩm của đại sư Fred.

Vậy hay là dùng đồ có sẵn đi, tối đa thì thêm 1 chút linh kiện bằng xương, hơi cải tiến một chút, Diệp Trùng đắn đo trong lòng.

143. Chương 143: Hàm Gia

Ngoại trừ quang não và động cơ, những thứ khác như hệ thống quét hình, Diệp Trùng cũng không cách nào chế tạo được. Hệ thống quét hình có thể mua trên thị trường phồng chừng cũng chẳng cao cấp là bao, đối với mấy cái quang giáp của Tông sở, Hắc giác căn bản là có cũng như không. Chẳng qua Diệp Trùng vốn cũng không định gắn hệ thống quét hình, chỉ cần có Mục, tuyệt đối là hệ thống quét hình tiên tiến nhất. Điều hần cần làm, chính là chế tạo một cái máy có thể thông qua quang não thu được thông tin Mục chuyển tới, điều này đối với hần mà nói, độ khó không được xem là quá lớn.

Chẳng qua đây đều là việc phía sau, việc Diệp Trùng đầu tiên phải kiểm tra là rốt cuộc có những vật liệu nào để mình lựa chọn. Chỗ khác biệt của việc chế tạo toàn cốt quang giáp chính là ở chỗ, nó cần cứ vật liệu để thiết kế quang giáp, mà không giống bình thường, cần cứ thiết kế để tìm kiếm tài liệu.

Vật liệu xương đều là có thể gặp không thể cầu, cho nên muốn căn cứ thiết kế để tìm quang giáp, điều này đối với việc chế tạo toàn cốt quang giáp mà nói vô cùng không hiện thực. Với lại, cho dù cùng 1 loại vật liệu xương, điểm khác biệt giữa chúng cũng vô cùng chênh lệch, tuổi tác lúc sống của nó, khu vực sinh sống, v.v... Những thứ này đều có ảnh hưởng cực kỳ lớn đối với mật độ, độ cứng của vật liệu xương.

Nhìn các loại tài liệu hiếm có đặt trên mặt đất, Diệp Trùng đột nhiên có chút kỳ vọng, thứ mình tạo ra rốt cuộc sẽ là một cái quang giáp thế nào?

Sau khi đã hiểu rõ từng miếng vật liệu xương một, Diệp Trùng bắt đầu thiết kế quang giáp, dưới sự giúp đỡ của Mục, bước này lại không hề hao phí quá nhiều thời gian của Diệp Trùng. Hần còn chuẩn bị mấy phương án dự phòng, để đề phòng vạn nhất mình lỡ tay, làm hư vật liệu xương, cũng có đồ thay thế. Bất quá Diệp Trùng không hy vọng sẽ dùng tới mấy phương án dự bị này.

Tiếp theo hần liền bắt đầu ra tay!

Công việc giai đoạn đầu vô cùng vụn vặt, xử lý thô vật liệu xương vô cùng thử thách sự nhẫn nại. Trước giờ không có ai đơn độc hoàn thành việc chế tạo 1 cái toàn cốt quang giáp, cho nên Diệp Trùng cũng không ngờ lượng công việc lại nhiều như vậy. Cũng may ở phương diện thể lực, Diệp Trùng có tiền vốn rất hùng hậu. Diệp Trùng liền giống như 1 cái máy không biết mệt mỏi, không hề ngừng lại.

Mỗi 1 trình tự Diệp Trùng đều phải vô cùng cẩn thận, bởi vì ở trong này có rất nhiều vật liệu xương chỉ có 1 cái, nếu như làm hư, vậy chỉ có tìm vật thay thế thôi, mà tính năng một số phương diện của vật thay thế so với thứ ban đầu thì thua kém không ít. Như vậy sẽ làm cho tính năng tổng thể của quang giáp bị giảm xuống. Điều này Diệp Trùng vô cùng không muốn nhìn thấy.

Hắc tử mỗi ngày đều tới đưa cơm cho Diệp Trùng, nhưng vẫn luôn không làm phiền hắn, tiểu Niếp Niếp cũng hiểu chuyện, không tới tìm đại ca của mình chơi.

Ròng rã nửa tháng, Diệp Trùng đều ở trong loại trạng thái điên cuồng mà bình tĩnh này. Ngay cả Thương tới đổi ca cũng biết lúc này nếu như làm phiền Diệp Trùng, kết quả nhất định là rất thảm, nên lý trí mà cầm như hến.

Ngây ngốc nhìn cái quang giáp này.

Cứ như thể thưởng thức thành quả công việc bất kể ngày đêm suốt cả nửa tháng trời của mình ở trước mắt, một cảm giác thành tựu to lớn từ nơi sâu trong nội tâm của Diệp Trùng bùng bùng dâng lên. Đây tuyệt đối là 1 kiệt tác. Một kiệt tác làm người ta phải tán thán! Mà điều làm Diệp Trùng cảm thấy may mắn nhất là, trong cả quá trình, hắn không có làm hư 1 cái vật liệu xương nào!

Cả cái quang giáp cao 12 mét, chủ thể quang giáp do xương sống Long Kinh (Long: rồng, Kinh: cá voi) và mai của Thái Xác Trùng (sâu vỏ cứng như titanium) tạo thành, ngoại hình của quang giáp là hình người. Diệp Trùng vô cùng yêu thích thiết kế bốn cánh tay máy của Ngư, như vậy có thể phát huy đến mức cao nhất ưu thế tốc độ tay cực nhanh của hắn. Nhưng, thiết kế 4 tay của Ngư quả thật quá khác lạ, gây ra ấn tượng quá sâu sắc cho người khác, người gặp qua căn bản là sẽ không quên được. Tông sở vẫn đang tìm Ngư ở khắp nơi, lúc này làm ra 1 cái cũng có 4 tay, vậy há không phải là tự tìm phiền phức sao?

Diệp Trùng liền xoay sở, hắn nhớ lại 2 cái roi điện từ thúc diễm đỏ của quang giáp Thần thức, vừa may trong vật liệu xương ông lão cho mình có 4 giun đất ngàn đốt bán kết tinh, Diệp Trùng liền gắn lên luôn, chỉ là lắp đặt mạch quang bên trong làm phí rất nhiều sức của Diệp Trùng. Giun ngàn đốt không cách nào làm thành roi điện từ, Diệp Trùng liền gắn một cái gai xương ở trên đầu nó. Loại gai xương này là gai lưng trên lưng Phong Hồ (Phong: ong), cực kỳ cứng rắn, Diệp Trùng từng thử dùng nó đâm xuyên tấm hợp kim siêu cường độ, với lại độ bền cực tốt. Không dễ bỏ ngang, Diệp Trùng lại không tiếc sức bỏ ra công sức tương đương để mài 4 cái gai xương thành cực kỳ sắc nhọn, chỉ riêng mài 4 cái gai xương này đã dùng hư 4 cái máy mài, có thể thấy mức độ cứng rắn của nó.

Bốn cái gai giun ngàn đốt được gắn trong 4 khoang vũ khí ngầm ở phần lưng dưới sườn của quang giáp, từ ngoài nhìn không ra chút dấu vết nào.

Cái quang giáp này sớm được mệnh danh là Hàm gia, vốn dĩ nếu như là Diệp Trùng đặt tên, 80, 90% sẽ ghét phiền phức mà đặt tên là Số 1. Chẳng qua, đã là Mục đưa ra, tuy rằng là dùng cách ngẫu nhiên để có được, Diệp Trùng đối với điều này không hề để ý.

Vũ khí chính của Hàm gia là trủy thủ, cái này dùng răng nanh của Bạo nha thú, trải qua mấy lần gia công chế tạo mà thành. Hai thanh trủy thủ này so với trủy thủ quang giáp thông thường sử dụng hơi dài hơn, hơi cong hơn. Phía trên còn có răng cửa tự nhiên, gai nhọn sắc bén, chất liệu đen như mực. Hai cái trủy thủ này vừa làm xong, Diệp Trùng liền không thể đè nén mà yêu thích đôi trủy thủ này!

Trong tất cả vũ khí, Diệp Trùng dùng trủy thủ vừa tay nhất, nhưng phạm vi công kích của trủy thủ quả thật có nhỏ một chút. Nếu như đao từ trường siêu tần đồ của Ngư vẫn còn thì quá tốt, đó chính là tác phẩm của đại sư Fred! Đối với đao từ trường siêu tần bán trên thị trường, về mặt uy lực so với nó nhỏ hơn nhiều, thật sự khó lọt vào mắt Diệp Trùng hiện nay.

Trên tay trái của Hàm gia có 1 cái khiên, bề mặt cái khiên có hoa văn giống như vẩy cá. Vật liệu chế tạo của nó là miếng vẩy của Thiết mãng tích lấy được khi ở trên hành tinh rác, loại vẩy này có thể chịu được 1 kích của Mục mà không có chút tổn thương nào, ấn tượng gây cho Diệp Trùng vô cùng sâu sắc, cho nên khi chế tạo khiên, Diệp Trùng lập tức nghĩ tới nó.

Về sau Diệp Trùng còn phát hiện miếng vẩy Thiết mãng tích không chỉ đối với công kích vật lý có tính năng phòng ngự kiệt xuất, đối với vũ khí năng lượng cũng có biểu hiện xuất sắc giống như vậy, điều này không khỏi làm Diệp Trùng tắc lưỡi khen tuyệt, đây dường như là vật liệu trời sinh để làm khiên chắn. Với lại, nó vẫn còn có 1 ưu điểm, đó chính là nhẹ, cái khiên này hiện giờ so với khiên chắn kim loại thông thường thật sự là nhẹ hơn nhiều.

Diệp Trùng dùng kiến nghị của Mục, dùng cách xếp chồng để chế tạo, điều này làm hiện lên hoa văn giống như vẩy cá một cách tự nhiên. Đương nhiên, Diệp Trùng vẫn theo thói quen mài mép tấm khiên cực kỳ sắc

bén, đồ dùng để giữ mạng, thêm như vậy há không phải càng tốt sao?

Ngoại trừ những cái này, Diệp Trùng còn tháo 2 cái phi tiêu xoáy 2 lưỡi tự động khóa mục tiêu của Sương chi Vịnh Thán Diệu xuống, gắn lên trên Hàm gia. Như vậy, Hàm gia cũng có năng lực tấn công tầm xa nhất định.

Diệp Trùng vốn còn muốn gắn gai trên bề mặt của vai, khuỷu tay, đầu gối, chân của Hàm gia, mấy thứ này vẫn luôn có thể có diệu dụng không thể nghĩ tới trong lúc chiến đấu cận thân. Chẳng qua, nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Trùng vẫn bỏ qua, quang giáp như vậy quả thật có chút chướng mắt, điều này trái ngược với ý đồ muốn giấu giếm thân phận mình của hắn, với lại, như vậy hình như có phong cách Hắc giác rất nặng, Diệp Trùng không muốn mình bị ngộ nhận thành người của Hắc giác.

Mỗi một điểm thiết kế của Hàm gia đều phí tận tâm tư của Diệp Trùng, chẳng qua, đối với kết quả trước mắt, Diệp Trùng vẫn vô cùng vừa ý.

Điểm làm Diệp Trùng vừa ý nhất là tốc độ của Hàm gia, tuyệt đối là tốc độ làm người ta khó tưởng tượng.

Chủ thể Hàm gia căn bản đều do vật liệu xương chế tạo mà thành, so với kim loại nhẹ hơn không phải chỉ một chút, điều này cũng làm Hàm gia trong tình huống sử dụng động lực tương đồng, có thể đạt được tốc độ càng cao và lộ trình tối đa càng xa! Đây cũng là chỗ hấp dẫn nhất của toàn cốt quang giáp!

Trong tình huống trang bị động cơ của Ngư, tốc độ Hàm gia có thể đạt tới tốc độ tối đa 9 Hz, chỉ chậm hơn Thủ hộ 1 Hz, lại nhanh hơn Sương chi Vịnh Thán Diệu 2 Hz! Thủ hộ tuy rằng tốc độ tối đa có thể đạt tới 10 Hz, nhưng đó là thể hiện năng lực chạy nước rút tầm ngắn, còn tốc độ tối đa của Hàm gia lại có thể thực hiện bay đường dài. So với Sương chi Vịnh Thán Diệu, Hàm gia quả thật là nhanh hơn nhiều!

Trên chiến trường, một chút ưu thế về mặt tốc độ có nghĩa là có ưu thế cực lớn, tốc độ 9 Hz làm cho Diệp Trùng cho dù đối đầu với quang giáp tiêu chuẩn của Tông sở, Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ cũng chiếm được ưu thế tuyệt đối. Với lại, tốc độ 9 Hz kết hợp năng lực đi xa siêu mạnh, bỏ trốn cũng dễ dàng hơn!

Sau khi hoàn thành chế tạo, Diệp Trùng còn thông qua Thủ hộ thực hiện một lượt quét hình phân tích, tu sửa vài chỗ cực nhỏ nhưng rất có khả năng trí mạng.

Hắc tử ở bên cạnh Diệp Trùng phát ra tiếng trầm trồ, ông lão tuy rằng không nói gì, nhưng 2 mắt phát sáng, ngơ ngẩn ngẩn nhìn cái toàn cốt quang giáp thật sự đầu tiên này. Hai người nhìn tới vô cùng nhập thần, hoàn toàn không phát hiện Diệp Trùng đã rời khỏi.

Diệp Trùng quá mệt rồi! Nửa tháng trời bất kể ngày đêm, tập trung tinh thần cao độ làm việc, suy nghĩ làm thân thể và tinh thần của Diệp Trùng mệt mỏi. Vừa biết là thật sự đã hoàn thành rồi, Diệp Trùng không thể tiếp tục nhịn được nữa, tùy tiện tìm một chỗ sạch sẽ vùi đầu ngủ! Gần như Diệp Trùng vừa nằm xuống, hắn liền ngủ say ngay.

Diệp Trùng tỉnh lại đã là ngày thứ 3, hắn bị đói mà tỉnh lại, bụng trống không kêu réo không ngừng. Nhìn thấy bên cạnh có 1 phần thức ăn, Diệp Trùng không chút do dự thò tay lấy ăn. Đây chắc là Hắc tử mang tới, Diệp Trùng vừa ăn vừa nghĩ.

Sau khi ăn xong, cảm giác đói giảm đi, Diệp Trùng liền đứng dậy đi tới trước mặt Hàm gia đã hoàn thành.

Về mặt tạo hình, Hàm gia tính ra là đơn giản, toàn thân không hề có chút trang trí nào, nhưng phong cách tự nhiên lại làm trước mắt người ta phát sáng. Nhưng về mặt màu sắc, Hàm gia lại có thể nói là sắc sỡ, màu sắc mỗi 1 loại vật liệu xương đều không giống nhau, có đen có trắng, có xanh nhạt, có đỏ sẫm, điều này làm cho Hàm gia tràn đầy sức hấp dẫn đặc biệt. Thêm vào sự lấp lánh đặc biệt của vật liệu xương làm cho Hàm gia xem ra càng giống một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật có ý nghĩa trừu tượng hơn.

Ngoại trừ mai của Thái xác trùng có ánh kim loại rất rõ ràng ra, các linh kiện khác, có cái giống ngọc thạch, có cái giống gỗ, có cái thậm chí giống vật liệu nhân tạo, dù sao cũng làm cho người ta cảm giác rất kỳ quái, nhưng không có gì phải nghi ngờ, mọi người vừa nhìn lần đầu đều sẽ chú ý tới cái quang giáp đặc biệt này!

Diệp Trùng không khỏi nhún mày.

144. Chương 144: Học Tập

Mà Hàm gia ở trước mặt, toàn thân không chỗ nào lại không nói cho người ta biết nó rất đặc biệt! Thật là quá chói mắt a! Diệp Trùng nghĩ trong lòng.

Phải làm thế nào đây? Diệp Trùng nhíu mày suy nghĩ, vốn muốn làm 1 cái quang giáp để che giấu thân phận của mình, không ngờ thứ làm ra lại làm mình càng bị người khác chú ý, hắn không khỏi cười khổ trong lòng! Khóe mắt liếc thấy đủ loại chai lọ trong góc tường, ánh mắt của Diệp Trùng vô ý thức nhìn lướt qua chúng, đột nhiên, ánh mắt Diệp Trùng không kiềm chế được dừng lại ở 1 cái bình màu bạc trong số đó!

Diệp Trùng thẳm chữi mình ngốc, biện pháp đơn giản vậy lại phải nghĩ lâu như thế! Hắn đứng dậy đi về phía cái bình màu bạc!

Diệp Trùng nhìn Hàm gia trước mặt, vô cùng vừa ý!

Màu bạc sáng chói mắt lưu chuyển toàn thân Hàm gia, quá chói mắt rồi, sức hấp dẫn kín đáo vốn chỉ có ở Hàm gia trong thoáng chốc biến mất tăm. Hàm gia hiện giờ giống như 1 tên nhà giàu mới nổi, vung về khoe khoang chính mình! Chính lúc vừa rồi, Diệp Trùng phun lên Hàm gia một lớp sơn màu bạc sáng. Chẳng qua hiện giờ Diệp Trùng lại hơi vừa ý, cho dù là mình, Hàm gia bây giờ đặt ở trong 1 đám quang giáp, chỉ e mình cũng sẽ không đặt nhiều chú ý đến nó.

Gần như sư sĩ hơi có chút kinh nghiệm đều biết, cao thủ chân chính đều ung dung thản nhiên như thế. Xem ra cao cấp rất bình thường mới càng có khả năng là 1 cái quang giáp cao cấp.

Chỉ có người mới mới làm mình chói mắt đến như thế, hy vọng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Vừa làm xấu Hàm gia xong, Diệp Trùng nghe thấy Hắc tử réo mình: “Diệp tử, sư phụ kêu người qua 1 tí!”

- Ủ! Diệp Trùng trả lời một tiếng, rồi đi ra ngoài, Hàm gia Diệp Trùng đã sớm cài đặt người sử dụng là mình, bây giờ trừ mình ra, không ai có thể bước vào bên trong Hàm gia, đây cũng là Diệp Trùng không muốn để sắp xếp bên trong Hàm gia bị người khác biết được, dù sao có 1 số thứ không được lộ ra.

Công tác không gian của Hàm gia và một cái vòng đeo tay màu xanh lá nhạt có liên quan, đeo lên cổ tay trái của Diệp Trùng. Vốn lựa chọn của Diệp Trùng là nhẫn, nhưng nghĩ tới trên tay mình mang quá nhiều nhẫn, sẽ ảnh hưởng tới sự linh hoạt của ngón tay, Diệp Trùng liền lựa chọn hình thức vòng đeo tay.

Điều làm hắn cảm thấy vô cùng không thoải mái là, khu vực xung quanh lại mua không được trọn bộ công tác không gian điều khiển bằng sóng não, toàn bộ là hình thức điều khiển bằng giọng nói khá nguyên thủy. Điều khiển bằng giọng nói vô luận là thời gian phản ứng hay về mặt kín đáo đều thua kém quá nhiều. Điều này từng làm Diệp Trùng hơi hơi buồn bực hồi lâu.

Không thể không nói, Hàm gia hiện giờ quá chói mắt. Hắc tử bước vào nhìn thấy Hàm gia đã thay đổi hình dáng, há hốc mồm, ngây ra ở đó, nhất thời nói không ra lời, ngay cả Diệp Trùng đi qua bên cạnh mà hắn vẫn hoàn toàn không biết!

Diệp Trùng tới trước mặt ông lão, ông lão không hề như bình thường, hý hoáy trước mặt máy móc, mà ở trong phòng nghỉ ngơi của phòng làm việc dưới đất, ngồi ở trước bàn, ngơ ngẩn xuất thần.

Diệp Trùng đi vào, gọi nhẹ một tiếng: “Sư phụ.”

- Ủ. Diệp tử, người tới rồi, ngồi! Ông lão hồi thần lại, nhìn Diệp Trùng ngồi xuống đang nhìn mình, ông lão trầm ngâm một hồi mới từ từ mở miệng: “Diệp tử, quái bệnh đó của người gần đây có phát tác không?”

Diệp Trùng lắc đầu: “Không có.” Hắn không hiểu ông lão tại sao đột nhiên muốn hỏi điều này.

Ông lão sâu sắc nhìn Diệp Trùng: “Nghe Hắc tử nói, bệnh của người phải ra ngoài Quý hình khuyên mới có cách chữa trị, có phải vậy không?”

- Ủ. Diệp Trùng gật gật đầu.

- Xem ra người nhất định sẽ rời khỏi Quỹ hình khuyên. Ông lão đột nhiên thở dài nói.

- Ủ.

- Người là cốt tượng sư đầu tiên có thể thật sự chế tạo toàn cốt quang giáp, vốn ta hy vọng người có thể thay ta dạy bảo Hắc tử cho tốt, để hắn cũng có thể tới được mức độ của người! Ta biết, hứng thú của người không phải hoàn toàn ở Cốt tượng sư. Ha ha, không ngờ khi ta còn sống cũng có thể nhìn thấy toàn cốt quang giáp thật sự. Ta đã rất mãn nguyện rồi! Chẳng qua, người vẫn phải rời khỏi Quỹ hình khuyên, ài, Hắc tử... Ông lão muốn nói lại thôi.

Diệp Trùng yên lặng. Hắn biết ý của ông lão, nhưng hắn lại có thể làm gì chứ?

- Người dự định lúc nào đi Tông sở yêu cầu kiểm tra? Ông lão chuyển đề tài, hỏi Diệp Trùng.

- Một khoảng thời gian nữa. Diệp Trùng lại giải thích nói: “Đợi học xong điều bồi rồi đi.”

- Ủ, như vậy cũng tốt! Người khoảng thời gian này chỉ dẫn Hắc tử một chút, hắn tuy rằng ngốc một chút, nhưng học lại rất chịu khó, không hề lười biếng!

- Ủ. Diệp Trùng trả lời, thật ra ông lão không nói, Diệp Trùng cũng sẽ làm như vậy.

Về mặt ông lão đột nhiên ngưng trọng, ánh mắt nhìn chăm chú Diệp Trùng: “Diệp tử, nếu như người muốn ra khỏi Quỹ hình khuyên, người ngàn vạn lần không được để người ta biết người biết chế tạo toàn cốt quang giáp. Nếu không, chỉ sợ người cả đời cũng sẽ sống dưới sự giám sát của Tông sở. Đương nhiên, nếu như vậy, ngoại trừ tự do, các phương diện khác người không cần phải quá quan tâm, thí dụ như quái bệnh của người, Tông sở tuyệt đối sẽ không để 1 Cốt tượng sư có thể chế tạo toàn cốt quang giáp bệnh chết, đối với thực lực của Tông sở, tin chắc người cũng hiểu rất rõ, ha ha, thế nào, loại phương pháp này người có thể chấp nhận chứ?”

- Không thể! Diệp Trùng trả lời như chém đinh chặt sắt, nếu như không có tự do, Diệp Trùng vô luận thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Ông lão cười rộ: “Ha ha, giống như ta đoán, nhưng như thế, Diệp tử, người phải cẩn thận đó, ngàn vạn lần đừng để người khác biết người biết chế tạo toàn cốt quang giáp, nhớ kỹ, là ngàn vạn lần không! Nếu không, một khi bị Tông sở biết, người đừng mơ rời khỏi Quỹ hình khuyên. Hắc tử, ta đã nhắc nhở hắn rồi, hắn sẽ không nói đâu. Cái toàn cốt quang giáp đó không tới vạn bất đắc dĩ, vẫn là ít lấy ra thì tốt, hiện giờ người có nhân lực tốt có nhiều lắm. Ủ, tốt nhất phun lên cái quang giáp đó ít sơn, như vậy cũng không chói mắt như vậy!”

Trong lòng Diệp Trùng một mặt thầm khen ông lão kinh nghiệm phong phú, một mặt lại vì sự quan tâm của ông lão đối với mình mà có chút cảm động.

Diệp Trùng ra khỏi phòng của ông lão thì gặp Hắc tử, ánh mắt Hắc tử nhìn Diệp Trùng quai quái, hắn thế nào cũng không hiểu, tại sao lại có người cố ý làm xấu quang giáp của mình chứ? Với lại, người làm lại là sư đệ trước giờ luôn bình tĩnh, lý trí, điều này làm hắn vô cùng nghi hoặc.

Diệp Trùng lại rảnh rỗi, mỗi ngày ôn tập bài học Quân phong tử để lại, tuy rằng đối với cái gọi là trừng phạt của Quân phong tử Diệp Trùng không hề để trong lòng, nhưng đối với học hỏi tri thức, hắn trước giờ không hề làm qua loa, bởi vì hắn biết, đây là 1 phần thực lực của hắn, một lúc nào đó có thể quyết định hắn có thể sinh tồn được hay không.

Đối với loại người tôn thờ sinh tồn lên trên hết như Diệp Trùng mà nói, điều này càng có sức thuyết phục hơn bất cứ thứ gì.

Một chút thời gian còn lại, Diệp Trùng chỉ dẫn Hắc tử học tập lý luận cơ sở về quang giáp, chỉ là hệ thống này qua sức rộng lớn, Hắc tử vô luận là trí lực hay là cơ sở đều thua kém Diệp Trùng năm đó rất nhiều, cho nên tiến bộ vô cùng chậm chạp, Diệp Trùng đối với điều này cũng không có cách nào.

Diệp Trùng còn đặc biệt giành chút thời gian tới căn phòng số 5, dùng mật mã sử dụng mà Quân phong tử nói cho hắn mở quang não trong phòng, cẩn thận đọc các loại quy tắc thần bí liên quan tới nghề nghiệp cổ xưa, điều bồi sư, này trong quang não. Càng xem, Diệp Trùng càng kinh ngạc, xuất hiện trước mắt hắn là

một thế giới cực kỳ thần bí, một thế giới không cho người ta biết, nó có phương thức hành vi và quy tắc của riêng mình.

Điều làm Diệp Trùng cảm thấy hứng thú nhất là bên trong giới thiệu một số chi nhánh công nghệ sinh học đặc biệt cực kỳ thiên lệch, năng lực bọn họ có. Lúc bắt đầu làm Diệp Trùng cảm thấy vô cùng khó tin.

Thí dụ một chi nhánh trong đó về vi sinh vật, bọn họ có thể trong thời gian cực ngắn làm cho số lượng một số chủng vi sinh vật đặc biệt nào đó tăng lên ngàn lần, vạn lần. Từng có người gây thù với 1 người trong số họ, không hề phát giác mà bị nhiễm loại vi sinh vật này, đồng thời còn nhiễm thuốc kích thích đặc chủng, gần như trong nháy mắt, người đó liền mau chóng khô quắt queo lại, cuối cùng kỳ lạ chết đi.

Ghi chép này lập tức làm Diệp Trùng chú ý, đối với sức mạnh hắn không hiểu, Diệp Trùng thường vô cùng đề phòng. Quá đáng sợ! Cũng may mấy người này không phải là phần tử hiếu chiến, bọn họ trước giờ không chủ động đi trêu chọc người khác.

Thế giới cổ lão là dòng chính của thế giới thần bí này, sự tích lũy tri thức thời gian dài, làm cho họ có thể tiếp xúc càng sâu hơn ngành học này. Đối với phái học viện, công nghệ sinh học truyền thống thường là rất tầm thường.

Tin tức bên trong, Diệp Trùng căn bản là chưa từng nghe thấy, cho dù Diệp Trùng lớn gan, có lúc đọc mà cũng không kiềm chế được sinh ra vài phần cảm giác sồn tóc gáy, rất nhiều thứ quá nguy hiểm!

Sau khi xem xong, Diệp Trùng không khỏi cảm khái, thì ra thế giới lớn như vậy, còn có biết bao lĩnh vực chưa biết, thế giới chưa biết đây?

Quản phong tử cuối cùng cũng trở về, gương mặt mệt mỏi, bôn ba cực khổ, đáng vẻ có chút hui quạnh, nhìn thấy Diệp Trùng, thuận miệng hỏi vài câu rồi về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Quản phong tử liền gọi Diệp Trùng dậy, tiến hành cái gọi là kiểm tra.

Cả buổi sáng đều là kiểm tra.

Sắc mặt Quản phong tử nhìn không ra vẻ biến hóa nào, trong lòng lại như dời sông lấp biển. Bài học nàng cho Diệp Trùng, ít nhiều cũng có một số thành phần làm khó Diệp Trùng trong đó. Mấy thứ này tuy rằng là tri thức cơ sở, nhưng số lượng thông tin lớn, với lại đối với 1 người không có cơ sở công nghệ sinh học mà nói, muốn trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy nhớ nằm lòng, căn bản là 1 việc không thể nào, không ngờ Diệp Trùng lại hoàn thành được!

Tên này lại là một thiên tài! Ý nghĩ này thoáng xẹt qua trong đầu Quản phong tử, gần như đồng thời, nàng phát hiện mình vậy mà lại có chút hưng phấn!

Nàng nào biết Diệp Trùng không hề là 1 người không có chút cơ sở nào về công nghệ sinh học, với lại, lượng thông tin này so với lượng lớn thuần lý luận về điều bồi mà Thương lúc đầu nàng nặc bắt Diệp Trùng học, quả thật là quá nhỏ nhoi.

Quản phong tử tỏ vẻ khen ngợi, gật gật đầu: "Không tệ, không tệ, bài học hoàn thành không tồi! Ừ, mấy bài học này ngươi đã hoàn thành rồi, vậy chúng ta tiến hành học tập giai đoạn tiếp theo, trọng điểm học tập của giai đoạn này là thao tác cơ bản của quá trình điều bồi, đương nhiên, học tập lý luận sẽ không hề dừng lại.

- Nhớ kỹ, đối với điều bồi sư mà nói, làm, vĩnh viễn quan trọng hơn nói!

Khi nói câu cuối cùng, vẻ mặt Quản phong tử nghiêm túc hiem thấy.

145. Chương 145: Đề Là Họa Của Tử Phiêu Hồng

Diệp Trùng lại 1 lần nữa làm Quản phong tử kinh ngạc, thân thể xem ra khá là gầy yếu lại có thể lực vượt xa người thường, giống như vĩnh viễn đều là dồi dào thể lực. Với lại ngộ tính cực cao, tốc độ tay cực nhanh, một đôi tay thon dài trắng trẻo linh hoạt vô bì, giống như là trời sinh ra dành cho công nghệ sinh học vậy, làm cho Quản phong tử cũng vô cùng ghen tị. Vì để "mài giũa" Diệp Trùng, thời gian của chính Quản phong tử cũng bị lôi vào, thời gian uống rượu ít hơn lúc trước rất nhiều, có nhiều lúc, nàng căn bản là quên việc

uống rượu này luôn. Đương nhiên, Diệp Trùng cũng không ngốc tới mức nhắc nhở nàng ta. Dần dần, Quân phong tử căn bản là quên luôn ý định ban đầu của mình, dạy dỗ Diệp Trùng cũng càng lúc càng nghiêm túc, trong lúc nàng ta không tự mình phát hiện ra, nàng đã coi Diệp Trùng như học sinh chân chính của mình!

Một người ra sức dạy, một người ra sức học, tiến bộ của Diệp Trùng cực nhanh!

Diệp Trùng cuối cùng có thể từ từ thở phào, bởi vì giai đoạn học tập này cuối cùng cũng kết thúc, Quân phong tử đặc biệt cho hắn mấy ngày nghỉ ngơi. Hiện giờ, đối với việc chế tạo dung dịch cường hóa, Diệp Trùng đã hoàn toàn có thể nắm chắc, bởi vì đối với điều bồi sư chân chính, chỉ cần biết công thức, thực sự là 1 việc vô cùng đơn giản. Nếu như từ góc độ lão gia tử mà nói, nhiệm vụ học tập của Diệp Trùng đã hoàn thành.

Khó mà được thoải mái, Diệp Trùng cũng hưởng thụ thời gian thanh nhàn khó có này, tiện tay dùng một số vật liệu xương điêu khắc 1 số thứ, luyện tập tay, để tránh không quen, chẳng qua đừng kỳ vọng Diệp Trùng có thể có tế bào nghệ thuật. Thứ hắn điêu khắc lại chính là mô hình quang giáp. Dao khắc chuyên dụng Diệp Trùng không mang theo, thứ hắn dùng là thanh trủy thủ Cổ Thiếu Trạch tặng mình.

Diệp Trùng vừa ý nhìn tác phẩm trên tay. Bỏ trủy thủ trên tay trở vào túi. Đột nhiên nhìn thấy viên Tử Phiêu Hồng lấy từ trên người tiểu nha đầu đó trong túi, nhớ tới những thông tin mà Mục nói liên quan tới loại đá này, Diệp Trùng không khỏi cảm thấy vô cùng hứng thú.

- Thương, Mục nói Tử Phiêu Hồng gặp chất cồng sẽ đổi màu, có thật không?

- Ủ, từ trong kho tin tức mà nói chắc là không sai! Hơn nữa, chỉ bằng người thử nghiệm một chút là biết liền thôi mà! Thương không để ý nói.

- Đúng. Thử nghiệm một chút thì biết, ừ, chất cồng, chỗ này của Quân phong tử chắc là có rất nhiều! Chỗ này của Quân phong tử sẽ thiếu rượu sao? Đương nhiên là không.

Diệp Trùng tìm tới Quân phong tử, Quân phong tử đang dựa vào cửa, ngồi trên mặt đất, cầm ly rượu, ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa đến xuất thần.

- Cho ta mượn rượu của người dùng một chút! Diệp Trùng cảm thấy vẫn là trực tiếp mở miệng hỏi thì tốt hơn. Tuy rằng cũng là thầy, Diệp Trùng đối đãi với Quân phong tử không cách nào giống với ông lão, đại khái là vấn đề tuổi tác.

- Rượu? Bị Diệp Trùng làm giật mình tỉnh lại, Quân phong tử quay đầu lại, rất ngạc nhiên nhìn Diệp Trùng, nghĩ tới cảm thấy việc Diệp Trùng cần rượu làm nàng có chút không kịp phản ứng. Đến khi ánh mắt quét qua tay phải của Diệp Trùng, trông mắt của Quân phong tử đột nhiên mở to, hơi thở bỗng trở nên nặng nề!

Chẳng lẽ nàng ta nhận ra Tử Phiêu Hồng? Nghi vấn này thoáng qua trong đầu Diệp Trùng, Diệp Trùng tỉnh mắt nhìn thấy tay ngọc của Quân phong tử run rẩy, vài giọt rượu bắn ra, gần như đồng thời, Diệp Trùng hơi bước về phía trước, tay phải như tia chớp thò ra.

Lạch cạch, một giọt rượu trong đó chuẩn xác rơi lên trên Tử Phiêu Hồng trong tay phải Diệp Trùng, trong nháy mắt, Tử Phiêu Hồng vốn nhìn không chút bắt mắt giống như uống rượu say, với tốc độ mắt thường có thể thấy được nổi lên 1 quang đồ ửng nhè nhẹ. Tiếp theo, quang đồ màu hồng nhạt giống như sóng nước lan rộng ra xung quanh. Lập tức, quang đồ này lan ra cả viên đá. Tử Phiêu Hồng hình giọt nước lúc này giống như 1 viên ngọc thạch màu đỏ nhạt, ôn nhuận đáng yêu.

Biến hóa không dừng lại, màu đỏ càng lúc càng đậm, trong thời gian ngắn ngủi, Tử Phiêu Hồng liền từ màu đỏ nhạt biến thành màu đỏ sẫm xinh đẹp dị thường, cả cái bông tai nhìn ra có chút giống 1 giọt máu tươi xinh đẹp, kiều diễm vô cùng.

Tất cả sức chú ý đều đặt trên Tử Phiêu Hồng, Diệp Trùng hồn nhiên không chú ý tới sắc mặt của Quân phong tử tùy theo sự biến hóa của viên Tử Phiêu Hồng đó trên tay hắn mà biến hóa kịch liệt! Hai mắt Quân Phong Tử nhìn chăm chăm Tử Phiêu Hồng trong tay Diệp Trùng, trên mặt đầy vẻ không thể tin được, vẻ mặt biến ảo bất định.

Mà Diệp Trùng nắm Tử Phiêu Hồng, cảm thụ Tử Phiêu Hồng trên tay giống như sống lại, lại tỏa ra hơi ấm, thật sự giống máu đông nửa chừng hình giọt nước. Trong lòng Diệp Trùng không khỏi chặc lưỡi hô kỳ

lạ, quả nhiên là kỳ diệu! Cũng không biết thứ này có chỗ nào kỳ diệu đáng để người ta kỳ vọng hay không.

Chính ngay lúc này, Diệp Trùng ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt, hần không khỏi ngẩn người, trong biển hóa Mực nói không hề có mùi thơm này a. Diệp Trùng cầm dây chuyền đưa lên trước mũi, suy nghĩ, không phải bông tai, hử, thì ra là sợi dây thừng xem ra vô cùng cũ kỹ này a. Chẳng qua mùi vị này quả thật là rất dễ ngửi, làm người ta cảm thấy vô cùng tinh mịch.

- Rất thơm chứ! Đừng thấy sợi thừng này không bắt mắt, nó là do Thiên đăng thảo bện thành, tính chất kiên cố, với lại, hơi gặp nóng liền phát ra mùi thơm có tác dụng ninh tâm tịnh khí, khó mà có được! Lờ của Quần phong tử xa xôi truyền tới.

- Thiên đăng thảo? Diệp Trùng ngẩng đầu, lại ngạc nhiên phát hiện sắc mặt Quần phong tử trắng đến dọa người, cặp mắt nhìn chằm chằm vào dây chuyền trên tay Diệp Trùng.

Nàng ta sao thế? Nghi vấn nổi lên trong lòng Diệp Trùng, tuy nhiên không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng hần vẫn nhìn ra được sự bất thường của Quần phong tử.

- Thiên đăng thảo là một loại thực vật đặc hữu của hành tỉnh Quang Hoa, ở chỗ đó, mọi người cho rằng nó đại biểu cho sự bình an, cát tường, cho nên ưa thích lấy nó làm vật trang sức. Mà trong đám điều bồi sư địa phương, nó cũng là một loại vật liệu cực phẩm. Giọng nói lạnh nhạt của Quần phong tử vang vọng trong phòng, ánh mắt lại như cũ, không hề rời khỏi dây chuyền trên tay Diệp Trùng.

Diệp Trùng thò tay ra, mang dây chuyền đưa tới trước mặt Quần phong tử.

Quần phong tử do dự một lát, giống như đang đấu tranh, hơi nước trong mắt từ từ dâng lên, cuối cùng giống như hồ nước đầy nước, nước mắt xuôi theo gương mặt trắng bệch lặng lẽ rơi xuống. Đôi môi vì dùng lực quá độ mà không còn chút huyết sắc nào, nàng run rẩy thò tay phải ra, chạm rãi vươn tới cái dây chuyền trong tay phải của Diệp Trùng.

Khi đầu ngón tay của nàng chạm vào viên Tử Phiêu Hồng hình giọt nước đó, Diệp Trùng nhảy bèn phát giác ra thân thể nàng ta đột ngột run rẩy. Lần này Diệp Trùng triệt để hiểu rõ cái dây chuyền này thật sự có quan hệ không cạn với Quần phong tử.

Nhận lấy dây chuyền từ trong tay Diệp Trùng, Quần phong tử không thể nhịn hơn nữa, tay trái bụm miệng, khóc òa lên.

Diệp Trùng im lặng rời khỏi.

Trở lại phòng của mình, Diệp Trùng giao lưu với Thương.

- Thương, ngươi biết cái này rốt cuộc là chuyện gì không? Diệp Trùng trước tiên tỏ ra sự không hiểu của mình, từ đầu tới cuối, hần đều rất mơ hồ.

- Theo như biểu hiện của nàng ta, đại khái cái dây chuyền này có ngọn nguồn rất sâu với nàng ta! Thương trả lời uể oải.

- Ngọn nguồn? Diệp Trùng vẫn nghĩ không thông.

- 80, 90% là người thân gì đó của nàng.

- Người thân của nàng ta? Người làm sao mà biết? Diệp Trùng không hiểu hỏi.

- Trời, vấn đề đơn giản như vậy cũng không hiểu? Xì, cũng đúng, loại người như ngươi đương nhiên không phí thời gian xem mấy thứ như phim ảnh rồi, ngươi không hiểu thực sự cũng là một việc vô cùng bình thường! Chẳng qua, ngươi có suy nghĩ nào khác tốt hơn không? Giọng nói của Thương có vẻ trào phúng.

- Không có! Diệp Trùng trả lời vô cùng đồng dạng.

- Cái đó còn phải nói!

- Thương, ngươi xác định ngươi không có vấn đề gì chứ? Diệp Trùng quan tâm hỏi, quen Thương thao thao bất tuyệt, đột nhiên biểu hiện của Thương yên tĩnh như vậy, làm Diệp Trùng cảm thấy không quen chút nào.

- Vấn đề? Ta sẽ có vấn đề sao? Loại khả năng này vô cùng nhỏ, cho dù đối với một cái quang nghĩ trí cảm thông thường mà nói là sai lầm trí mạng về mặt lô-gíc, nhưng đối với ta mà nói cũng không hoàn toàn là trí mạng. Cho nên ở điểm này, Diệp tử người không cần lo lắng. Đối với trạng thái hiện giờ của ta, đó là vì ta và Mục đang tính khôi phục một bộ phận tư liệu bị hư hại, 90% tài nguyên của quang não đều được dùng ở mặt này. Thương giải thích.

- Tư liệu bị hư hại? Là thứ lúc trước để lại à? Diệp Trùng hỏi.

- Đúng vậy, chúng ta phát hiện một bộ phận trong đó có khả năng phục hồi nhất định, cho nên liền bắt đầu thử một số phương pháp để khôi phục nó, chẳng qua hiện giờ xem ra hình như hiệu quả không tốt lắm!

- Ủ, đừng quá gấp! Diệp Trùng chỉ có thể an ủi như vậy.

Thùng thùng, tiếng gõ cửa vang lên.

Với thính lực của Diệp Trùng đã sớm nghe thấy tiếng bước chân của Quản phong tử, đối với việc nàng gõ cửa, ngược lại làm Diệp Trùng có chút kinh dị, hình như trực tiếp xông vào mới càng phù hợp với thói quen của nàng.

Ngẩng đầu lên, Quản phong tử đi vào trong phòng, cặp mắt đỏ kè đáng sợ, trên mặt còn vương vết nước mắt. Quản phong tử vừa bước vào đã hỏi: “Cái dây chuyền này người có được từ đâu?”

Từ đâu có được? Diệp Trùng vừa muốn nói, đột nhiên nghĩ tới, như vậy há không phải quan hệ giữa mình và Thủ hộ bị nàng ta biết sao? Diệp Trùng rất cảnh giác lựa chọn im lặng, đối với Quản phong tử, Diệp Trùng không cách nào tin tưởng bọn họ như Hắc tử, ông lão.

- Người mau nói đi! Nhìn thấy Diệp Trùng im thin thít, Quản phong tử không khỏi gấp rút.

Diệp Trùng vẫn im lặng như cũ, hẳn hiểu rõ lúc này như vậy mới có thể bảo vệ mình tốt hơn.

Trong mắt Diệp Trùng thoáng qua 1 tia dị sắc, dường như có gì đó thoáng qua, nàng thở dài yếu ớt: “Người thật sự không nói sao?”

Vẫn dự định bảo trì yên lặng như cũ, Diệp Trùng đột nhiên phát hiện cảnh vật trước mắt càng lúc càng mơ hồ, các loại màu sắc xoay tròn, giọng nói lo âu của Thương giống như từ một nơi vô cùng xa xôi truyền tới, Diệp Trùng thậm chí còn có chút ngỡ ngàng, không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Hắn vừa tính gọi Thương, trước mắt lại tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Quản phong tử nhìn Diệp Trùng ngã trên mặt đất, thở dài yếu ớt: “Tiểu Diệp tử, ta cũng không muốn như vậy, nhưng người không nói, ta chỉ có thể tự mình đi!”

Quản phong tử lập tức đóng tất cả cửa bên ngoài, rồi mặc kệ Diệp Trùng bất tỉnh nhân sự nằm trên mặt đất, bước mau vào một căn phòng ở bên trong, từ góc kệ cẩn thận lấy ra vài bình thuốc.

Quản phong tử tập trung tinh thần, động tác trên tay làm người ta hoa cả mắt, nếu như Diệp Trùng lúc này tỉnh lại, nhất định sẽ sửng sốt trước động tác thành thạo và tinh xảo của Quản phong tử. Chẳng mấy chốc, trước mặt nàng liền xuất hiện 1 bình thuốc màu tím nhạt.

Cẩn thận từng li cầm bình thuốc, thông qua ánh đèn, trong ánh sáng màu tím nhạt bỗng xuất hiện vài sợi ánh sáng màu bạc cực nhỏ.

- Chắc là không sai! Quản phong tử lầm bầm một mình.

Bước nhanh tới trước mặt Diệp Trùng, Quản phong tử quỳ xuống, mang bình thuốc đặt trước mũi Diệp Trùng, mở nút bình, làn khói màu tím nhạt lượn lờ bay lên, trong đó trộn lẫn lốm đốm ánh sáng bạc cực nhỏ. Làn khói giống như một con linh xà chui vào trong khoang mũi Diệp Trùng.

Trong cặp mắt mơ màng của Quản phong tử thoáng qua chút áy náy, rồi lập tức bị một loại kiên định nào đó thay thế.

146. Chương 146: Món Quà Của Quản Phong Tử

- Không ngờ người vẫn hoàn chỉnh, thật là làm người ta kinh ngạc! Thương dùng giọng điệu bông đùa nói.
- Thương, chuyện này rốt cuộc là sao? Diệp Trùng ôm đầu có chút đau nhức, trước tiên hỏi nghi vấn trong lòng mình.
- Ủm, rất nhiều thứ không hề có trong kho tư liệu của ta, không cách nào giải thích cho người, chẳng qua nàng ta để lại cho người 1 thứ, có lẽ có thể có ích cho người! Diệp tử, tính cảnh giác của người xem ra gần đây giảm sút thâm thẳm nha, chẳng lẽ là quá lâu thiếu kích thích máu tanh? Ài, quả nhiên là dã thú dựa vào bản năng sinh tồn. Diệp tử, không ngờ người lại bị 1 người phụ nữ đánh lén thành công! Chắc chắn, trời ơi, chẳng lẽ người cũng có tình cảm không cho người khác biết với nàng ta? Ủm, điều này cũng có thể giải thích... Bệnh cũ của Thương lại tái phát, thao thao bất tuyệt.

Diệp Trùng vất vả đứng lên, loạt động tác này làm hắn dường như sắp vắt kiệt sức toàn thân hắn, không biết Quản phong tử rốt cuộc làm gì với mình, toàn thân mình mềm nhũn, không có chút sức nào. Ngay cả động tác đứng dậy, Diệp Trùng cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Diệp Trùng rất nhanh phát hiện trên cái bàn bên cạnh đặt một con chip, đây chính là món quà mà Quản phong tử để lại cho mình như lời Thương nói. Cầm lấy con chip, Diệp Trùng bỏ vào trong quang não trong phòng, 1 giây sau, trong màn hình xuất hiện hình ảnh của Quản phong tử.

- Tiểu Diệp tử, thật không ngờ người lại có thể cho ta sự kinh hỉ lớn như vậy. Ủm, từ miệng người ta đã có được thứ mình cần, cảm ơn người, tiểu Diệp tử. Nếu không phải là người, chỉ e ta vẫn không dễ dàng như vậy tìm thấy em gái của ta. Tỷ tỷ ta phải đi tìm em gái của mình!
- Hắc hắc, tiểu Diệp tử a, không ngờ người lại lợi hại như vậy, xem ra tỷ tỷ đã xem thường người rồi. Hi hi, người biết rồi đó, tỷ tỷ thích nhất đàn ông lợi hại!
- Sợi dây chuyền này ta lấy đi, chẳng qua món quà tỷ tỷ để lại cho người, người nhất định rất thích. Ủm, không dễ gì có được chút manh mối, tỷ tỷ không thể bỏ qua. Với lại, tiểu Diệp tử, cảm ơn người cứu người có thể là em gái của ta, tuy rằng ý định vốn có của người không hề là cứu nó.
- Bảo trọng nha. Ừ, đúng rồi, đừng quên sau này khi đối mặt với Điều bồi sư, nhất định phải cẩn thận nha! Hi hi!

Quản phong tử nhắc ly rượu, cười hi hi ra dấu với Diệp Trùng, sau đó hình ảnh trước mắt lập tức tắt đi. Ngay lúc Diệp Trùng cho rằng đã hết, quang não đột nhiên phát ra nhắc nhở: “Phát hiện dữ liệu, đọc tiếp không?”

Diệp Trùng ngẩn người, nhưng lập tức có phản ứng: “Đọc tiếp!”

Xem xong tất cả thông tin quang não đưa ra, Diệp Trùng mới hiểu món quà Quản phong tử nói là gì. Quản phong tử lưu trữ trong cái chip này tất cả bài học công nghệ sinh học mà nàng đặc biệt chuẩn bị cho Diệp Trùng, Diệp Trùng có thể tự học theo bộ giáo trình này. Chỉ là sự khổng lồ của hệ thống giáo trình này có chút vượt ra ngoài tưởng tượng của Diệp Trùng. Vội vã xem lướt qua toàn bộ giáo trình, chính ngay lúc Diệp Trùng cho rằng sắp kết thúc, trước mặt đột nhiên nhảy ra hình ảnh của Quản phong tử.

Chẳng lẽ vẫn còn cái gì đó? Trong đầu Diệp Trùng đầy nghi vấn.

Không giống vừa rồi, vẻ mặt Quản phong tử trên màn hình lúc này vô cùng nghiêm túc: “Tiểu Diệp tử, thứ tiếp theo đây ta vốn không định đưa cho người, nhưng người là học sinh duy nhất của ta, với lại tình hình của người hình như không quá tốt, tuy rằng thứ này không nhất định có thể giúp ích gì được cho người, nhưng ta vẫn đưa nó cho người, hy vọng nó có thể giúp người chút nào đó. Chẳng qua người phải nhớ, không được quá ỷ lại vào nó, chỉ có tri thức người tự mình nắm bắt mới là thứ đáng để người ỷ lại. Tư chất của người vô cùng xuất sắc, nếu như người luôn kiên trì học tập, người nhất định sẽ trở thành 1 điều bồi sư xuất sắc, ha ha, chẳng qua ta ước chừng nhìn không thấy rồi. Nói tới đây, Quản phong tử lộ ra nụ cười có vài phần chua chát.

- Người muốn rời khỏi Quỹ hình khuyên, ha ha, rất ngạc nhiên ta tại sao lại biết phải không, đợi người học xong tất cả giáo trình thì biết. Nếu như người có thể đi ra, tiểu Diệp tử, ta nói là nếu như, người có thể

thay ta đi 1 chuyến tới thành phố Thiên Trúc, hành tỉnh Quang Hoa, nhà của ta gọi là Ngũ Nguyệt Dạ Linh, nhớ đó, nhất định phải đợi người sau khi học xong hết tất cả giáo trình mới đi. Ta không có hy vọng rời khỏi Quỹ hình khuyên rồi, hy vọng lớn nhất của ta chính là có thể tìm được em gái ta. Ủm, tiểu Diệp tử, hy vọng chúng ta đều gặp may! Ủm, đúng rồi, công thức dung dịch cường hóa đừng quên nói với sư phụ người!

Lời nói vừa dứt, hình ảnh Quán phong tử lập tức biến mất, mà thay vào đó chính là nhắc nhở của quang não: “Khởi động cơ chế phân tích tự động của họ Quán, xin nhập vào tài liệu chính và yêu cầu cuối cùng.”

Diệp Trùng ngơ ngẩn nhìn đi nhìn lại phần mô tả của quang não.

- Quá lợi hại! Diệp tử, người đẹp Quán quả thật là quá lợi hại! Diệp tử, ta đã sớm nói qua với người, người đẹp Quán là 1 người đẹp mà ngoại mạo và trí tuệ đều tuyệt! Chắc chắn, lại còn có người có thể làm được cơ chế phân tích tự động thể này, thật là thiên tài! Với lại, còn là một người đẹp thể này, Diệp tử, ta đã khuyên người bao nhiêu lần rồi, sớm chút ôm nàng ta vào tay, nhưng người lại không nghe, lần này tốt rồi, người đẹp thiên tài mà lại có tính cách thể này tới chỗ nào mà tìm chứ? Giọng nói của Thương đau lòng đến cực điểm.

Diệp Trùng lại hoàn toàn bị sốc, hẳn trước giờ chưa từng nghĩ qua sẽ có người làm ra thứ thể này. Phải biết rằng, trong nghề Điều bồi sư này, thịnh hành là tích lũy kinh nghiệm, do rất nhiều nguyên lý không thể biết được, mọi người thường chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm để phán đoán 1 số thứ gọi là quy luật. Đây cũng là tại sao mấy thế gia cổ xưa đó có thể tiếp xúc rất sâu tới tầng sâu của nghề nghiệp này, bởi vì kinh nghiệm tổ tiên của bọn họ trong thời gian dài đằng đằng tích lũy được nhiều vô cùng.

Nhưng chương trình trước mặt lại đánh đổ tất cả, tuy rằng Diệp Trùng đối với quang não có thể nói là tên ngốc, nhưng đạo lý đơn giản nhất hẳn cũng biết, chương trình này không chút nghi ngờ là kết quả của tính toán theo nguyên lý nhất định, cũng tức là nói, hạch tâm của chương trình này chắc chắn là 1 nguyên lý, mà còn là 1 nguyên lý cực kỳ rõ ràng, nếu không, quang não căn bản không cách nào đưa ra phán đoán.

Điều này thế nào lại không làm Diệp Trùng bị sốc? Khi mà mọi người đều cho rằng công nghệ sinh học là sản phẩm của sự tích lũy kinh nghiệm, Quán phong tử bình thường nát rượu, phần lớn thời gian ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa say này lại đã chạm tới chỗ hạch tâm nhất của ngành nghề này!

- Ủm, nàng ta để người đi hành tỉnh Quang Hoa, theo sự suy luận thông thường mà nói, đó chắc là nhà của nàng ta, Diệp tử, hay là xem xem nàng ta có chị gái, em gái gì không. Nếu như không tệ cũng có thể tạm chấp nhận vậy. Ài, nói đi nói lại, phụ nữ cực phẩm như vậy quả thật là có thể gặp mà không thể cầu a, trời ơi, trái tim của ta cũng sắp tan vỡ rồi! Thương vẫn như cũ tự mình than thở.

Đáng tiếc, đối với lời của Thương, Diệp Trùng 1 câu cũng không nghe lọt.

Từ trong sự chấn kinh ban đầu bình tĩnh lại, Diệp Trùng gấp không kịp chờ muốn nghiệm chứng xem tính năng của cơ chế phân tích tự động này rốt cuộc thế nào. Hẳn theo hướng dẫn mau chóng kết nối quang não với máy phân tích chuyên dụng của Điều bồi sư.

Thứ Diệp Trùng lấy ra để chuẩn bị phân tích thử là Đa côn thạch, với cách nói của Mục Thương, loại đá này cực kỳ khó thấy, chắc là khả năng Quán phong tử biết không lớn. Chỉ có thứ chưa biết mới càng có thể kiểm nghiệm khả năng áp dụng của cơ chế phân tích tự động họ Quán.

Về rực rỡ với màu sắc biến ảo bất định, lưu động như chất lỏng, Đa côn thạch vừa lấy ra, cả căn phòng giống như sáng lên vài phần.

Diệp Trùng bỏ nó vào trong máy phân tích, sau đó lực chọn phương thức bồi dưỡng là bồi dưỡng định thức, yêu cầu cuối cùng là làm nó sinh trưởng.

Máy phân tích phát ra tiếng ông ông nhẹ nhẹ, các loại số liệu không ngừng nhảy múa, đáng tiếc Diệp Trùng chưa học tới mức độ cao thâm như vậy, hẳn tới đa chỉ có thể miễn cưỡng hiểu ý nghĩa một ít số liệu, còn cơ chế phân tích tự động họ Quán trong quang não cũng đang xảy ra biến hóa, nhưng cũng vậy, Diệp Trùng cũng không hiểu tí nào. Diệp Trùng đột nhiên nhớ tới câu nói đó của Quán phong tử, tri thức mình nắm bắt mới là chỗ đáng ý lại nhất, xem ra có thời gian cũng phải hoàn thành tất cả bài học trong con chip, Diệp Trùng trầm hạ quyết tâm.

Khoảng chừng mười mấy phút, tất cả biến hóa cuối cùng dừng lại, mà cơ chế phân tích tự động họ Quân cũng đưa ra kết quả, giọng nói điện tử hợp thành của quang não: “Có thể đạt được các loại thay đổi, tài liệu cần thiết: Không thạch, đa căn thảo, đào luân sa, nhân tố mềm số 13, tinh thể Fiji...”

Diệp Trùng trợn tròn mắt, mấy thứ tài liệu trong này, ngoại trừ nhân tố mềm số 13 hẳn biết được ra, tài liệu khác hẳn nghe cũng chưa từng nghe qua, tiếp theo căn bản là không cách nào kiểm nghiệm được!

Nhưng cơ chế phân tích tự động có thể lại có thể đưa ra kết luận có thể biến hóa đã làm Diệp Trùng tin tưởng vài phần.

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Trùng vẫn cảm giác thấy mang thông tin bên trong con chip này nhập bỏ vào Mục Thương mới càng thêm chắc chắn, nếu không, nếu như ngày nào đó không cẩn thận làm rơi, vậy mình muốn khóc cũng không có chỗ khóc.

Từ lời nói của Quân phong tử, Diệp Trùng hình như cảm thấy nàng ta có vẻ biết không ít chuyện của mình, rốt cuộc là chuyện gì, cả sự kiện tới cuối cùng Diệp Trùng vẫn hồ đồ. Điều có thể xác định là viên Tửu Phiêu Hồng đó có quan hệ với Quân phong tử, nàng ta nói đi tìm em gái của mình, chẳng lẽ Trúc Linh gặp được hôm đó là em gái của Quân phong tử? Nhớ lại hình ảnh của Trúc Linh trong ký ức của mình, Diệp Trùng quả thật không cách nào liên hệ 2 người khác nhau 1 trời 1 vực lại với nhau.

Diệp Trùng gọi Thương ra, chui vào buồng lái của Thương, bỏ con chip vào quang não, đối với hắn mà nói, trên đời này không có chỗ nào an toàn hơn bỏ trong kho tư liệu của Mục Thương.

Diệp Trùng hỏi Thương: “Thương, trong khoảng thời gian ta hôn mê, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Mục Thương vĩnh viễn đều tỉnh táo, mọi thứ bên cạnh mình đều không cách nào qua được sự quét hình của chúng.

- Người tự xem đi, ta không sao giải thích được! Thương liền phát toàn bộ quá trình quét hình của mình trong buồng lái của mình.

Hình ảnh nổi rõ nét vô cùng, không chút sai lệch nào ghi lại tất cả xảy ra trên người Diệp Trùng. Trên màn hình, Diệp Trùng nhìn thấy mình đột nhiên hôn mê trên mặt đất, sau đó Quân phong tử chạy vô căn phòng bên trong, điều chế 1 loại thuốc màu tím đặc biệt, Diệp Trùng xác định mình không biết thuốc này. Sau đó, hắn nhìn thấy Quân phong tử đặt thuốc dưới mũi hắn.

Một màn nguy dị nhất xảy ra, Diệp Trùng thấy mình như mộng du ngồi dậy, 2 mắt ngơ ngẩn vô thần. Quân phong tử bắt đầu hỏi 1 số vấn đề, Diệp Trùng liền thành thành thật thật trả lời toàn bộ, cả quá trình về mặt Diệp Trùng cũng nhắc, cặp mắt trống rỗng, giống như con rối, hề hề là trả lời.

Nguy dị, quá nguy dị!

Một luồng hơi lạnh bỗng nhiên theo cột sống của Diệp Trùng bốc lên trên, hắn cảm giác rõ ràng lông tóc toàn thân trong chớp mắt không tự chủ được dựng đứng lên, còn da đầu lại tê tê.

Quá đáng sợ!

147. Chương 147: Lặng Lẽ Ra Đi

Kiểm điểm thì kiểm điểm, Diệp Trùng lại không thể không thay đổi kế hoạch vốn có của mình. Vốn dĩ Diệp Trùng dự định học điều bồi ở chỗ Quân phong tử, ít nhất sau khi có thể xem như là nhập môn mới đi. Sau đó mới đi Tông sở xin kiểm tra, nghĩ cách rời khỏi Quỹ hình khuyên. Nếu như không cách nào qua kiểm tra, vậy chỉ có thể nghĩ cách khác. Nhưng Quỹ hình khuyên vào dễ ra khó, tất cả tàu vũ trụ vào Quỹ hình khuyên đều bị Tông sở quản lý. Không có tàu vũ trụ, muốn ra khỏi Quỹ hình khuyên, đó là si tâm vọng tưởng. Cho dù Diệp Trùng đi hành tinh Hồng Hoàng ở vòng ngoài cùng Quỹ hình khuyên, nhưng tuyến đường an toàn cách nó gần nhất đã sớm bị bỏ hoang nhiều năm, muốn gặp được tàu vũ trụ, xác suất đó và chờ chết gần như chẳng có gì khác biệt.

Tình huống đột nhiên xảy ra thay đổi, Diệp Trùng không thể không sớm tới Tông sở xin kiểm tra.

Trước khi Quân phong tử rời đi đã tiêu hủy toàn bộ thông tin trong tất cả quang não, điều làm Diệp Trùng cảm thấy có chút đáng tiếc là mấy thứ thuốc thử và máy móc chuyên dụng của Điều bồi sư ở chỗ này, tuy rằng không có cái gì cực kỳ hiếm có, nhưng nhiều thứ như vậy, cho dù có thể mua được cũng cần rất nhiều tiền bạc. Từ trước tới giờ, Diệp Trùng dường như chưa từng có quá nhiều tiền.

Trở về chỗ ông lão, nói với ông lão Quân phong tử đã ra đi. Ông lão thở dài một tiếng, chỉ nói 1 câu: “Cũng là 1 người mạng khổ a!” Ông lão hình như biết chút gì đó, chẳng qua Diệp Trùng không có đủ tò mò tới hỏi thăm.

- Đây là công thức của dung dịch cường hóa. Diệp Trùng lấy ra 1 con chip.

Ông lão phẩy phẩy tay: “Giao cho Hắc tử đi!” Nói xong liền xoay người hí hoáy với mấy thứ của mình.

Năng lực linh ngộ của Hắc tử thực sự quá tệ, Diệp Trùng giao công thức cho hắn, hắn lại không biết điều chế thế nào, không còn cách nào, Diệp Trùng chỉ có thể lần lượt dạy hắn làm thế nào để điều chế dung dịch cường hóa.

Trong bóng đêm, Diệp Trùng sâu sắc nhìn chỗ mang lại sự ám áp cho mình này. Tiểu Niếp Niếp hiện giờ chắc là đang ngon giấc, Hắc tử không biết đang làm cái gì. Ông lão chắc vẫn đang làm việc trong phòng làm việc dưới đất. Hắn vừa mới đặt một con chip ghi lại 1 số lý luận căn bản về quang giáp trên bàn, đây là thứ duy nhất có thể giúp ích cho Hắc tử mà hắn có thể để lại. Trước giường của tiểu Niếp Niếp, Diệp Trùng để 1 cái mũ xương màu đỏ do chính tay hắn chế tạo.

- Diệp tử, ngươi xác định không từ biệt bọn họ sao? Thương hỏi.

- Ừm, không cần! Diệp Trùng hồ hững trả lời, đầu cũng không quay lại bước vào màn đêm, đi về phía Tông sở gần nhất.

- Tại sao chứ?

Nghiêm Bình Tuyên nằm trên giường, trầm tư. Gần đây hắn cực kỳ bận rộn. Trước đây không lâu, tìm kiếm khắp nơi một tên trộm được cho là trộm đồ của Tông sở, cả Quý hình khuyên đều bị làm cho gà bay chó chạy. Với lại, theo lời đồn truyền ra từ trong nội bộ, tới tận bây giờ vẫn không bắt được tên này, nghe nói còn có 1 sư sĩ chết dưới tay người này! Hắn thậm chí lười không thôi, quả nhiên là 1 nhân vật thần thông quảng đại, lại có thể trộm đồ từ trong Tông sở ra, với lại, nhìn phản ứng của Tông sở, phỏng chừng tuyệt không phải là thứ nhỏ nhặt gì. Chẳng qua đối với tin tức 1 sư sĩ của Tông sở bị giết này, hắn lại không quá tin tưởng. Nhớ năm đó hắn nỗ lực như vậy cũng không thể thông qua tuyển chọn sư sĩ, cuối cùng chỉ có thể làm 1 Cặp tuần. Sư sĩ của Tông sở thế nào dễ dàng bị giết như thế chứ? Hắn rất khinh thường nghĩ, sư sĩ của Tông sở không phải là mấy thứ rác rưởi từ ngoài vào đó có thể so sánh.

Chẳng qua vẫn phải cảm ơn tên trộm đó, nếu như không phải lần kiểm tra đó, mình cũng không biết lão già họ Cát đáng chết đó lại thu 1 tiểu đồ đệ. Nghiêm Bình Tuyên nhớ tới tên trẻ tuổi đó, tuy thể hình hơi gầy 1 chút, nhưng thật sự là một tên Cốt tượng sư, không ngờ lão già mục nát bướng bỉnh đáng chết này lại có thể thu được 1 đồ đệ tốt như vậy ở cái tuổi gần đất xa trời thế này. Hắc hắc, tên trẻ tuổi này không tồi, lại tặng mình 1 phần lễ vật lớn. Khi nghĩ tới 3 cái quang giáp lần trước, biểu tình trên mặt rất phong phú, nghe nói còn là đại nhân Phượng Túc, vương bài trứ danh tự mình điều khiển thử, đây là sự quang vinh không gì sánh bằng a. Lão già Cát nói đây vẫn chỉ là bán thành phẩm, không ngờ bán thành phẩm này cũng làm cho hắn thăng lên 3 cấp, làm vô số người ganh tị! Nghĩ tới chỗ này hắn không khỏi trầm mặc. Tên này thật sự là 1 con gà mái mẹ biết đẻ trứng vàng, nhất định phải nắm bắt cho tốt con gà mái mẹ này. Nghĩ tới tiền đồ to lớn sau này của mình, Nghiêm Bình Tuyên cảm thấy vô số sao vàng bay trước mắt.

Mẹ nó, đáng tiếc là gần đây vận may hình như đột nhiên xài hết. Vừa mới thăng tới Cặp tuần trưởng khu, khu vực của mình liền xảy ra việc! Một phần đồ của tổ tinh anh lại chạy tới khu vực quản lý của mình. Từ trong sự truy bắt của cả một tiểu tổ chiến đấu chạy thoát, với lại còn giết 1 sư sĩ! Trời, chẳng lẽ thế giới này thật sự thay đổi rồi sao? Tông sở mà cũng xuất hiện phản đồ? Với lại còn là tổ tinh anh cao quý, tên này điên rồi sao?

Tổ tinh anh, vừa nghĩ tới đối phương xuất thân từ tổ tinh anh, trong lòng Nghiêm Bình Tuyên không kiềm được run rẩy. Đây chính là quái vật đi ra từ tổ tinh anh a! Một cặp tuần nhỏ bé như mình, chỉ sợ nhét kê rằng đối phương cũng không đủ! Đừng thấy Nghiêm Bình Tuyên bề ngoài thô lỗ, kỳ thực trong lòng vô

cùng tỉ mỉ, người không biết chuyện cực kỳ dễ bị ngoại hình của hắn đánh lừa. Đến sau khi nhìn thấy quang giáp Thần thức tràn ngập tới chi viện, hắn càng cẩn thận bảo vệ chính mình. Nhiều quang giáp như vậy lại vẫn không bắt được 1 sợi lông của đối phương, điều này làm cho hắn vô cùng vui mừng mình không gặp được tên đáng sợ đó.

Mấy cái quang giáp Thần thức này cuối cùng cũng rời đi, mệnh lệnh cấp trên để lại cho mình là duy trì cảnh giác, vừa gặp phải tình huống thì phải báo lên cấp trên. Đối với mệnh lệnh này, Nghiêm Bình Tuyên trong lòng hiểu rõ, tuy rằng khi nghe dặn dò biểu hiện cung kính, nhưng trong lòng căn bản là không để ý, mình không ngốc như thế, tính mạng là trên hết.

Đợt phong ba này tính ra đã hết, mình cũng có thể nghỉ ngơi thoải mái. Hắn biết mình thắng cấp quá nhanh, kẻ đồ kị quá nhiều, người đợi xem trò cười của mình cũng thật sự quá nhiều. Nếu như mình không cẩn thận chút, chỉ sợ đi lên đã nhanh, đi xuống cũng nhanh.

Ngay khi hắn cho rằng có thể thở phào, máy liên lạc trên bàn đột nhiên vang lên, trong lòng hắn không khỏi hồi hộp một chút, trong lòng dâng lên một dự cảm bất tường.

- Cái gì? Nhận được báo cáo của thủ hạ, hắn không khỏi đại kinh thất sắc!

Đây là lần đầu Diệp Trùng tới Tông sở địa phương, căn nhà của Tông sở không hề có quá nhiều trang trí, có kết cấu gạch gỗ giống như đại đa số nhà ở của Quý hình khuyển, chỉ là to lớn hơn nhiều. Bên ngoài của hắn bao phủ 1 tầng dây leo không biết tên màu xanh cánh trăn, xem ra có thêm vài phần khí tức tự nhiên.

Sau khi vào trong, là 1 gian đại sảnh, ở chính giữa đại sảnh có 4 cái cột đá, trên đó leo đầy loại dây leo màu xanh đỏ. Người trong đại sảnh rất ít, cho nên xem ra vô cùng trống trải. Ngoại trừ máy liên lạc, Diệp Trùng gần như không còn nhìn thấy sản phẩm công nghệ cao nào khác. Xem ra, hình như Tông sở rất bài xích sản phẩm công nghệ cao a! Diệp Trùng lẩm bẩm trong lòng.

Có 1 cái quầy ở ngay đối diện với cửa chính, trên quầy nằm bỏ 1 người trẻ tuổi, xem ra chắc là đang ngủ. Bước chân của Diệp Trùng vô cùng nhẹ, đi thẳng tới trước quầy, người thanh niên này vẫn không hề phát giác.

- Thật không phải là một tên tận tâm với công việc! Thương bất mẫn đánh giá như vậy.

Diệp Trùng thò ngón tay ra, gõ lên mặt bàn 2 cái.

Người thanh niên đang ngủ cuối cùng bị gọi tỉnh, hắn cố sức mở cặp mắt nhấp nhem, ngẩng đầu ngơ ngàng nhìn quanh, ánh mắt đã rời cuối cùng tập trung lên người Diệp Trùng. Đột nhiên nhớ tới mình đang trực ban ở Tông sở, người thanh niên vội vàng đứng lên, có chút nói không rõ ràng: “Xin lỗi, xin lỗi, ... tiên sinh, không biết ngài có chuyện gì?” Người trẻ tuổi rõ ràng là tới Tông sở chưa lâu, vẫn giữ được 1 phần cung kính khiêm nhượng với người khác.

Trong lòng người trẻ tuổi vô cùng tò mò, phải biết rằng, bình thường cực có ít người tới Tông sở, người tới tìm phần lớn là 1 số thuật thừa sư hoặc sư sĩ, bọn họ thông thường đều là vì việc công mà tới. Mà người trước mặt này rõ ràng không phải 2 loại người này. Tuy rằng tới Tông sở này vẫn chưa lâu, nhưng hắn vẫn phân biệt được người trước mặt khác với 2 người đó. Thuật thừa sư trước giờ chỉ mặc đồ vải màu xanh nhạt, còn mấy sư sĩ đó lại mặc đồ sư sĩ chỉnh tề, vẻ mặt kiêu ngạo. Gã đàn ông trước mặt đáng vẻ đứng đưng như thường, điều này rất giống mấy lão thuật thừa sư đó, nhưng quần áo trên người hắn lại không phải là áo vải màu xanh nhạt.

Hơn nữa hiện giờ là nửa đêm, người này nửa đêm tới Tông sở có việc gì? Trong lòng người thanh niên vô cùng tò mò.

- Ta muốn xin kiểm tra cấp 5 của Tông sở! Diệp Trùng lạnh nhạt nói.

- A! Người thanh niên thất thanh kêu lên ngạc nhiên, sau đó hoảng loạn nói: “A... xin ngài chờ chút!” Gã lão đạo chạy tới máy liên lạc, quay số liên lạc với trưởng khu, lắp ba lắp bắp báo cáo tất cả chỗ này.

Thính lực của Diệp Trùng vô cùng kinh người, từng lời từng chữ của người thanh niên đều nghe rõ ràng, với lại ánh mắt lẫn tránh của người thanh niên chốc chốc lại nhìn về phía mình làm Diệp Trùng có chút cảm thấy hứng thú.

- Thật là một tên không dễ mất bình tĩnh! Thương lại đưa ra đánh giá vô cùng coi thường.

Nghiêm Bình Tuyên điều khiển quang giáp mau chóng tới Tông sở. Sự tò mò, kinh ngạc trong lòng hẳn không hề thua kém người thanh niên trực ban đó. Diệp Trùng và Thương không hề biết kiểm tra cấp 5 của Tông sở có nghĩa là gì, cho nên là người trong cuộc mà lại không có cảm giác gì. Còn Nghiêm Bình Khiêm đã làm Cập tuần mười mấy năm, đây mới là lần đầu tiên thật sự gặp được việc xin kiểm tra cấp 5 của Tông sở. Khi Tông sở vừa đưa ra kiểm tra cấp 5, người xin kiểm tra lúc đó đông nghịt. Năm đầu tiên, người qua được chỉ có 2 người, năm thứ 2, người qua được chỉ có 1 người, năm thứ 3 càng sốc hơn, ngay cả 1 người qua được cũng không có. Dần dần, mọi người mới biết, muốn qua được kiểm tra cấp 5 của Tông sở cực kỳ khó khăn, không có trình độ siêu việt trong một ngành nghề hiện tại, căn bản là nghĩ cũng đừng nghĩ. Điều này cũng trực tiếp dẫn tới người xin kiểm tra cấp 5 sau này giảm mạnh.

Khi Nghiêm Bình Tuyên làm Cập tuần, cũng chính là mười mấy năm thời gian địa phương căn bản không hề có ai tới xin dự thi, nhưng nghe nói mấy năm trước, ở 1 khu không xa chỗ này có 1 bác sĩ xin thi, chẳng qua bị đào thải ở cửa ải cuối cùng.

Kể dám xin kiểm tra cấp 5 đều là một số người cực kỳ tự tin với thực lực của mình, trong khu của mình lúc nào xuất hiện 1 nhân vật như vậy mà mình lại không biết, trong lòng Nghiêm Bình Tuyên vô cùng tò mò.

148. Chương 148: Nghi Vấn

Người thanh niên vừa nhìn thấy Nghiêm Bình Tuyên tới liền vội vàng đứng dậy, nghiêm giọng nói: “Trưởng khu đại nhân!”

Nghiêm Bình Tuyên ngạo mạn gật gật đầu với hắn, bước nhanh tới trước mặt Diệp Trùng, đến khi nhìn rõ hình dáng của Diệp Trùng, Nghiêm Bình Tuyên nhin không được thất thanh “A” một tiếng kinh ngạc.

Diệp Trùng lúc này cũng gật đầu với hắn, lễ phép chào hỏi: “Nghiêm thúc thúc!”

Về mặt Nghiêm Bình Tuyên lập tức trở nên ôn tồn, nhiệt tình, nói: “Tiểu Diệp a, tại sao trẻ thể này vẫn tới Tông sở, có việc gì sao? Có việc gì cứ nói với Nghiêm thúc thúc, Nghiêm thúc thúc nếu có thể giúp đỡ tuyệt không qua loa.” Trong lòng thì lại thầm kêu khổ, người xin kiểm tra cấp 5 sẽ không phải là hắn chứ?

- Cám ơn Nghiêm thúc thúc, ta là tới xin kiểm tra cấp 5 của Tông sở! Diệp Trùng bình tĩnh nói.

- Kiểm tra cấp 5? Nghiêm Bình Tuyên giả vờ vô cùng kinh ngạc, dáng vẻ vô cùng quan tâm: “Tại sao đột nhiên muốn xin kiểm tra cấp 5 vậy? Có phải là hơi sớm một chút không? Muốn rời khỏi Quỹ hình khuyên? Tiểu Diệp à, có phải là gặp khó khăn gì không? Có gì khó khăn cứ nói với Nghiêm thúc thúc. Nếu như là tên nào không có mắt, đụng chạm đến ngươi, cứ nói với Nghiêm thúc thúc của ngươi là ta đây, Nghiêm thúc thúc ta tự nhiên sẽ đi tìm hắn tính sổ, thay tiểu Diệp ngươi xả giận!” Xác nhận được đáp án, trong lòng Nghiêm Bình Tuyên cực kỳ không thoải mái. Trong mắt hắn, Diệp Trùng chính là 1 con gà mái biết đẻ trứng vàng, bất kỳ ai nhìn thấy con gà mái mẹ trước mặt muốn bay cũng sẽ không cao hứng.

Chẳng qua đối với việc Diệp Trùng muốn rời khỏi Quỹ hình khuyên, hắn ngược lại không lo lắng, hừ hừ, kiểm tra cấp 5 của Tông sở, ngươi cho rằng là đứa trẻ qua được ông nội sao? Ngươi mới ở chỗ lão già Cát học bao lâu chứ, muốn qua được kiểm tra cấp 5? Nằm mơ! Chỉ sợ chính lão già Cát tới, cũng không nhất định có thể qua được!

Hắn cho rằng, Diệp Trùng qua không được là chắc chắn rồi, nhưng không qua được còn có trở về hay không trở về thì không chắc! Hắn chính là sợ Diệp Trùng muốn rời khỏi khu vực quản lý của mình, nhưng hắn lại không thể ngăn cản. Tuy rằng trước mặt Diệp Trùng không nói gì, nhưng như vậy thế nào cũng là 1 dấu hiệu không tốt.

- Không phải, ta chỉ là muốn xin kiểm tra! Diệp Trùng không chút dao động.

- Tiểu Diệp à, người phải nghĩ kỹ nha, không được quá xung động! Muốn thông qua kiểm tra cấp 5, cái dũng khí này đương nhiên là đáng khen, nhưng tiểu Diệp à, người phải biết, nếu như người không qua được, vậy cũng sẽ chịu trừng phạt tương ứng đó, điều này có khả năng sẽ làm người hối hận cả đời! Nhất định phải suy nghĩ cho kỹ, người hãy trở về thương lượng một chút với sư phụ người đi! Nghiêm Bình Tuyên thấy mềm không được liền đổi sang cứng.

- À, không cần thương lượng! Ta xin kiểm tra! Về mặt Diệp Trùng vẫn không chút biến hóa. Không phải là hấn cho rằng mình tuyệt đối có thể qua được kiểm tra, mà là hấn vốn dĩ không có lựa chọn nào khác. Quái bệnh đã có 1 khoảng thời gian không phát tác rồi. Không biết là do hiệu quả mang lại từ việc mình luyện tập mình tức, hay vốn là may mắn nữa. Chỉ có sớm rời khỏi Quý hình khuyên, vấn đề này mới có thể trị tận gốc. Muốn rời khỏi Quý hình khuyên, trước mặt hấn hiện giờ chỉ có 1 con đường này mà thôi, vô luận thế nào, hấn cũng chỉ có thể đâm đầu vào thôi. Thấy Diệp Trùng cứng mềm đều không chịu, Nghiêm Bình Tuyên cũng không còn cách nào, đối với việc này, hấn lại không dám giở trò. Tông sở trước giờ đều vô cùng chú ý tới mỗi 1 người muốn xin kiểm tra cấp 5, kẻ dám giở trò trong việc này đều chết rất thảm! Nghiêm Bình Tuyên đã sớm không hiểu Tông sở làm gì mà thiết kế ra 1 cái kiểm tra hoàn toàn không cần thiết như thế này. Với hấn, cái này không chỉ hoàn toàn không cần thiết, mà còn dẫn tới nhân tài của Quý hình khuyên ra đi, người có thể qua được kiểm tra cấp 5 tuyệt đối là nhân vật cấp đại sư, để loại người này rời khỏi Quý hình khuyên, đây không phải là tổn thất của Quý hình khuyên sao? Thật không biết vị trưởng lão nào ở trên thần kinh có vấn đề, đưa ra 1 cái kiểm tra như vậy!

Đương nhiên, mấy lời này hấn cũng chỉ dám oán trách trong đầu, chứ không dám nói ra miệng.

Thấy Diệp Trùng kiên định như vậy, Nghiêm Bình Tuyên cũng chỉ có thể giúp hấn tiến hành, cầu khẩn duy nhất của hấn lúc này chính là Diệp Trùng không qua được kiểm tra, vẫn như cũ trở lại chỗ này. Nghiêm Bình Tuyên cố ra vẻ hào khí cười lớn ha ha, vươn tay vỗ lên vai Diệp Trùng: “Người trẻ tuổi quả nhiên mạnh dạng. Nghiêm thúc thúc ta thích người trẻ tuổi giống như tiểu Diệp người! Không sao cả, cho dù không qua được cũng có thể trở về, chỉ cần ở chỗ này, Nghiêm thúc thúc ta vẫn có vài phần nắm chắc!”

Ngay khi tay Nghiêm Thừa Tuyên sắp đụng tới vai của Diệp Trùng, Diệp Trùng theo bản năng chuẩn bị né tránh, đột nhiên nghĩ tới như vậy không hay, cố gắng dừng lại, để tay của Nghiêm Bình Tuyên vỗ lên vai của mình, về mặt lại nhìn không ra chút xao động nào: “Cảm ơn Nghiêm thúc thúc!”

Nghiêm Bình Tuyên thông qua máy liên lạc báo cáo lên cấp trên việc Diệp Trùng xin kiểm tra, chẳng bao lâu, hấn đóng máy liên lạc, nói với Diệp Trùng: “Đợi lát nữa cấp trên sẽ phái tàu vũ trụ tới đón người, còn chi tiết kiểm tra, ta cũng không biết, tới lúc người trên tàu vũ trụ sẽ nói cho người biết làm thế nào!”

Diệp Trùng như đang suy nghĩ gì đó gật đầu. Xem ra kiểm tra cấp 5 này quả nhiên không đơn giản, ngay cả địa chỉ kiểm tra cũng bí ẩn như vậy, ngay cả nhân viên nội bộ Tông sở cũng không biết vị trí cụ thể của nó. Nguyên nhân bên trong đáng để suy nghĩ nha!

Diệp Trùng ở bên cạnh tìm 1 cái ghế ngồi xuống, ghế bằng gỗ không hề mềm mại, thoải mái như cái ghế tiện nghi nhất trong 5 thiên hà lớn. Ngồi 1 cái là 3 tiếng đồng hồ. Nghiêm Bình Tuyên trong lòng thầm khen Diệp Trùng không thôi, tư thế của Diệp Trùng từ khi ngồi xuống thì không có thay đổi, mấy tên trẻ tuổi giống như Diệp Trùng, tính cách có thể trầm tĩnh, nhẫn nại như vậy thật sự là ít gặp, điều này làm cho hấn càng xem trọng sự phát triển sau này của Diệp Trùng.

Sự giao lưu giữa Diệp Trùng và Thương, Nghiêm Bình Tuyên đương nhiên không nhìn thấy. Thương đang tiến hành “cải tạo tư tưởng” với Diệp Trùng, nếu như bình thường, Diệp Trùng tự nhiên không có hứng thú nghe, chẳng qua bây giờ dùng để giết thời gian thì cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Thương thấy Diệp Trùng khó khăn lắm mới cảm thấy hứng thú với lời nói của mình, không khỏi nói càng lúc càng hăng say, thao thao bất tuyệt. Từ lời nói của Thương, Diệp Trùng phát hiện quả nhiên có rất nhiều thứ kỳ quái. Thí dụ, trong câu chuyện Thương nói, những người đàn ông có năng lực phi phạm đó nhất định sẽ có 1 người phụ nữ, ừm, thậm chí có không ít còn có tới mấy người. Ừm, đây có 1 điểm kỳ quái, đàn ông tại sao nhất định phải có phụ nữ? Mình cũng không có phụ nữ, nhưng tính mạng không hề vì vậy mà chịu bất cứ đe dọa nào a! Chẳng lẽ là sự đe dọa ngầm? Ừm, cái này thuộc về phạm vi sinh vật học hay là y học nhỉ?

Diệp Trùng đem nghi vấn của mình hỏi Thương.

Thương lập tức trở nên ủ rũ, ghen ngào: “Diệp tử, đàn ông thế nào có thể không có phụ nữ? Không có phụ nữ vậy vẫn gọi là đàn ông sao? Sinh vật học? Y học? Đem mấy cái sinh vật học, y học gì đó này đi chết đi! Trước giờ chưa từng nghe nói cái này có quan hệ gì với sinh vật học, y học! Diệp tử, đây là thiên tính của con người! Thiên tính, hiểu không? Cái gì? Người? Người, người là dã thú!...”

Lời của Thương làm Diệp Trùng có chút khó hiểu, mình không phải là con người sao? Ngoại trừ cơ bắp không phát triển một điểm kỳ quái này ra, cấu tạo thân thể của mình và con người bình thường không có chút khác biệt nào, nhưng tại sao Thương lại nói mình là dã thú chứ? Ài, vẫn là Mục giải thích vấn đề khá rõ ràng, đơn giản dễ hiểu, không sinh ra sự nhập nhằng. Không giống Thương, thứ hắn nói mình gần như hoàn toàn không hiểu!

May mà những lời có độ khó cao của Thương làm Diệp Trùng cảm thấy thời gian qua rất nhanh, hắn không hề có cảm giác nhàm chán chờ đợi, cho dù hắn ngồi chờ đợi, nhưng chờ đợi cũng không hề là 1 việc làm người ta thoải mái.

Tàu vũ trụ tới đón Diệp Trùng đã đến.

Một con tàu vũ trụ dừng bên ngoài Tông sở. Cả con tàu vũ trụ màu xanh lá nhạt, không có vẻ rực rỡ của kim loại, xem ra dường như càng có cảm giác giống với vật liệu thực vật. Tạo hình của tàu vũ trụ khá giống với quang giáp Phi Lạc chuyên môn vì truy cầu tốc độ mà Diệp Trùng từng lắp ráp qua, chỉ là lớn hơn, với lại cũng không chật hẹp như Phi Lạc. Một chỗ rất khác với Phi Lạc chính là động cơ của nó nằm ở phần đuôi, còn động cơ của Phi Lạc lại nằm ở đằng trước.

Đây là 1 tàu vũ trụ loại nhỏ, tối đa chỉ có thể mang theo 3 người. Từ trên tàu vũ trụ nhảy xuống 1 vị đại hán, đi tới trước mặt Diệp Trùng và Nghiêm Bình Tuyên, hỏi: “Xin hỏi, vị nào là Diệp Trùng tiên sinh?” Không chút do dự đánh giá một lượt, Diệp Trùng đưa ra đánh giá của mình, tố chất thân thể của người do Tông sở phái tới này cực tốt, vừa nhìn thì biết là đã trải qua huấn luyện có hệ thống, với lại ánh mắt nhìn người cực kỳ sắc bén, đây chắc là 1 nhân viên chiến đấu. Diệp Trùng đoán không sai, trên tàu vũ trụ loại nhỏ này, ngoại trừ Diệp Trùng còn sắp xếp 2 người, 1 người trong đó là nhân viên điều khiển kiêm thợ duy tu, còn người còn lại là nhân viên chiến đấu, phụ trách an toàn.

- Ta! Diệp Trùng mở miệng.

Đánh giá Diệp Trùng một lượt, trong mắt đại hán nhìn không được lộ ra vài phần kinh ngạc, rõ ràng tuổi tác của Diệp Trùng vượt ra ngoài ý liệu của hắn. Chẳng qua hắn tỏ ra sự tu dưỡng khá tốt, vẫn như cũ, rất lịch sự làm động tác mời: “Diệp Trùng tiên sinh, ta là do Tông sở phái tới hộ tống ngài đi tham dự kiểm tra cấp 5, mời lên tàu!”

- Được! Diệp Trùng gật gật đầu, không chút ngập ngừng đi vào tàu vũ trụ.

Đại hán mau chóng đi vào tàu vũ trụ, ngồi vào vị trí của mình, gật đầu với người điều khiển, tàu vũ trụ liền âm âm bay lên trời.

Từ đầu tới cuối, vị đại hán này đều không nói với Nghiêm Bình Tiêu 1 câu nào.

Ngồi ở vị trí của mình, Diệp Trùng cẩn thận quan sát bên trong tàu vũ trụ này. Không gian bên trong tàu vũ trụ vô cùng nhỏ, không có bất cứ cửa sổ có thể nhìn ra ngoài nào. Vì để tiết kiệm không gian, ngoại trừ một số thiết bị cần thiết, trong tàu vũ trụ này không trang trí bất cứ thứ gì.

Diệp Trùng ước lượng lộ trình tối đa của tàu vũ trụ này, tính toán khả năng cướp tàu trốn khỏi Quỹ hình khuyên, kết luận cuối cùng có được là không thể nào. Loại tàu vũ trụ này chỉ thực hiện được hành trình ngắn, không cách nào thực hiện bước nhảy không gian, mà không cách nào thực hiện bước nhảy không gian, vậy căn bản là không cách nào rời khỏi Quỹ hình khuyên.

Chẳng lẽ địa điểm kiểm tra rất gần đây ư? Tông sở thế mà chỉ phái 1 tàu vũ trụ loại nhỏ tới! Trong lòng Diệp Trùng thâm đoán. Nhưng theo mình biết, trong vũ trụ gần đây căn bản là không có căn cứ nào có thể dừng lại a!

Vậy rốt cuộc là đi đâu chứ?

149. Chương 149: Lên Tàu Nasdaq

Thương lười biếng nói: “Ta đã sớm làm rồi!”

Hai người của Tông sở thể hiện tính kỷ luật cực kỳ kiệt xuất, từ khi Diệp Trùng bước vào, 2 người không nói một lời nào. Thấy vậy, Diệp Trùng dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Bay chừng 30 phút, kỹ thuật của nhân viên điều khiển vô cùng xuất chúng, bay vô cùng ổn định, không hề vì là tàu vũ trụ loại nhỏ mà xuất hiện trông chừng rõ ràng.

Giọng nói lười biếng của Thương truyền tới: “Diệp tử, phía trước có 1 tàu vũ trụ loại lớn, cần số liệu cụ thể không?”

Chính ngay lúc này, Diệp Trùng rõ ràng cảm thấy tàu vũ trụ đang giảm tốc, nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Trùng nói: “Không cần đâu, giám sát chặt chẽ là được rồi, Thương, có phát hiện chỗ nào khá đặc biệt không?”

- Đặc biệt? Đừng gấp, ta đang quét hình con tàu này... Ý... Thương đột nhiên kêu lên kinh ngạc.

- Sao vậy? Diệp Trùng kinh ngạc trong lòng.

- Tàu vũ trụ này có mấy gây nhiễu, ta không có cách nào thực hiện quét hình, với lại hình như kim loại tạo nên vỏ tàu cũng có chút cổ quái. Diệp tử, xem ra người phải tự cầu phúc rồi, hắc hắc! Thương cố ý làm ra vẻ bó tay. Tuy rằng không nhìn thấy nét mặt của Thương, nhưng Diệp Trùng vẫn có xung động muốn đập hấn một trận. Đương nhiên, đây chỉ là 1 loại xung động, đừng nói hiện giờ thời gian, địa điểm không đúng, sự sai biệt thực lực giữa 2 người vẫn làm Diệp Trùng hiểu rằng điều này chẳng qua chỉ làm cho Thương có cơ hội trêu chọc mình.

- Diệp tử, chúng ta đã vào trong con tàu rồi! Đùa giỡn thì đùa giỡn, Thương vẫn mang tin tức mình thu được nói với Diệp Trùng.

Chẳng bao lâu, Diệp Trùng cảm thấy con tàu dưới người mình khe khẽ rung, hẳn biết là con tàu đã dừng lại.

- Diệp tiên sinh, xin xuống tàu! Đại hán đang ngồi ở vị trí lái phụ lịch sự nói.

Đi xuống tàu, Diệp Trùng nhìn rõ hoàn cảnh chỗ mình đang ở.

Theo như Thương nói, đây chắc là bên trong một con tàu vũ trụ. Bản thân vừa xuống tàu chính là đang đứng ở trên một bệ đáp màu bạc, cảm giác toàn là kim loại cho người ta cảm giác an toàn rất mạnh mẽ. Ngang tầm với chỗ mình có một loạt bệ đáp giống như vậy. Mỗi 1 bệ đều nối với 1 cái cầu có khung kim loại rộng 2 người. Đầu còn lại của cái cầu lại là một cái cửa đóng kín hình tròn màu xanh lá nhạt.

Diệp Trùng vừa xuống tàu liền nhìn thấy 1 người con gái đang đứng trên cầu. Mà gần như là đồng thời, Diệp Trùng liền nghe thấy tiếng hô kinh ngạc khoa trương đặc biệt đó của Thương: “Woa, người đẹp! Diệp tử, mau nhìn, người đẹp a. Không ngờ rằng trên con tàu này lại có người đẹp. Trời ơi! Đời người thật là hạnh phúc a! Chắc chắn, mặt trái xoan, mắt lấp lánh, mũi ngọc môi anh đào, tóc mượt bồng bềnh, ừm, đây chắc là một người đẹp ôn nhu, hiểu thấu lòng người. Diệp tử, ta nói với người nè, loại phụ nữ thể này thích hợp nhất để cưới làm vợ đó. Woa, đường cong này...”

Lời của Thương, Diệp Trùng vừa nghe thấy câu đầu tiên đã tự động lực chọn bỏ ngoài tai. Hắn hoài nghi Thương có phải chỉ cần là phụ nữ thì liền gọi đối phương là người đẹp. Diệp Trùng chính là đang dùng ánh mắt của mình để đánh giá người con gái trước mặt.

Đây không phải là 1 nhân viên chiến đấu! Đây là kết luận đầu tiên sau khi nhìn xong!

Hai tay mìn màng không ai ngờ, Diệp Trùng cũng hoài nghi nó có thể chịu được tấn công 1 thành sức mạnh của mình hay không, với lại, không có bất kỳ vết chai nào. Bộ phận thân thể khác do đối phương mặc bộ váy rộng thùng thình nên rất khó nhìn ra. Mái tóc dài buông thõng tự nhiên tới eo, không có nhân viên chiến đấu nào lại để tóc của mình dài tới mức này, trong quá trình chiến đấu vô cùng nguy hiểm. Cực có

khả năng trí mạng! Hơn nữa, tư thế đứng của nàng ta, 2 tay nắm lại để ở trước người, nếu như là nhân viên chiến đấu sẽ luôn để 2 tay mình ở bên người bất cứ lúc nào, để nó tự nhiên buông thông, như vậy có thể ứng biến tốt hơn với tình huống đột nhiên có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Với lại, y phục rộng lớn thể này cũng vô cùng bất lợi với chiến đấu, nhân viên chiến đấu thông thường càng quen lựa chọn y phục bó sát người.

- Diệp tiên sinh, xin chào, hoan nghênh tới tàu Nasdaq, tôi là Vacy, phụ trách sắp xếp tất cả công việc của ngài trước kiểm tra cấp 5, mong nhận được sự phối hợp của ngài! Vacy hơi khom người về phía Diệp Trùng. Diệp Trùng vẫn thấy được đối phương khi vừa nhìn thấy mình, trong mắt thoáng qua sự ngạc nhiên rồi biến mất.

Diệp Trùng gật gù đầu, bình tĩnh trả lời: “Ừm! Cực khổ rồi!”

Thương đã sa vào trạng thái không còn tỉnh táo: “Trời ơi, giọng nói này...”

Vacy khe khẽ cười: “Đây là chức trách của tôi. Diệp tiên sinh, xin mời theo tôi!” Vacy xoay người đi về phía cánh cửa đóng kín màu xanh lá nhạt đó, Diệp Trùng vội theo sau nàng ta.

Sau cánh cửa đóng kín là 1 lối đi, trên trần lối đi trang bị 1 hàng đèn màu trắng, kéo suốt đến cuối lối đi, xem ra có sự vị khác lạ.

Vacy hơi bước chậm lại, làm bản thân và Diệp Trùng gần như đi ngang hàng.

Vacy hơi nghiêng đầu qua, khẽ cười nói: “Không ngờ Diệp tiên sinh lại trẻ như vậy, thật là làm tôi rất kinh ngạc đó!”

- Thật sao? Diệp Trùng lạnh nhạt trả lời, vẻ mặt nhìn không ra chút thay đổi nào.

- Ủ, người tới tham gia kiểm tra cấp 5 ngoại trừ 1 vị bác sĩ ra, còn lại đều trên 30 tuổi. Diệp tiên sinh vẫn chưa tới 20 nhỉ, lại có dũng khí tham gia kiểm tra cấp 5, thật là quá lợi hại nha! Gương mặt của Vacy bộc lộ ra vẻ sùng bái rất đúng mực.

- Ủ! Thật ư? Diệp Trùng vẫn lạnh nhạt như cũ.

Thương kêu gào: “Trời! Diệp tử, người cứ thế này mà trả lời câu hỏi của người đẹp sao?”

- Diệp tiên sinh, có thể hỏi nghề nghiệp của ngài là gì không? Vacy tò mò hỏi.

Bước chân Diệp Trùng khựng lại, nghề nghiệp của mình là gì nhỉ? Sư sĩ? Thợ cải tạo quang giáp? Thợ lắp ráp quang giáp? Cốt tượng sư? Điều bồi sư? Hình như thứ mình học qua không ít a!

Dường như cảm giác được sự trù trừ của Diệp Trùng, Vacy lật đặt xua tay: “Nếu như không tiện, Diệp tiên sinh không cần nói!”

- Cốt tượng sư! Diệp Trùng suy đi nghĩ lại, chọn Cốt tượng sư.

- Cốt tượng sư? Một nghề nghiệp kỳ quái! Tôi chưa từng nghe thấy qua! Chẳng qua nghe ra hình như rất lợi hại! Gương mặt Vacy lại xuất hiện dáng vẻ sùng bái.

Như vậy liền đánh giá mình rất lợi hại? Diệp Trùng kỳ quái nhìn người con gái này, thật là có điểm kỳ quái!

Cảm giác thấy ánh mắt của Diệp Trùng, Vacy vội cúi thấp đầu, mắt thoáng ửng hồng, giống như có thể chảy máu vậy.

Tuy rằng không hiểu đối phương rốt cuộc có chuyện gì, nhưng Diệp Trùng không có hứng thú tìm hiểu, thu hồi ánh mắt của mình, Diệp Trùng khôi phục lại tư thế nhìn thẳng đằng trước vừa rồi.

- Tiểu muội muội thật dễ thương! Ta thích! Sự hưng phấn trong lời nói của Thương làm Diệp Trùng hoài nghi Thương có nhảy ra hay không.

Hai người không nói lời nào, sánh vai bước tới trước.

Rất nhanh đã tới cuối lối đi, lại là 1 cánh cửa đóng kín, chẳng qua điểm không giống với cánh cửa đóng kín vừa rồi là trên bề mặt có thêm nghiệm chứng thân phận.

- Xin chờ chút! Giống như phát hiện ra sự thất thái của mình, Vacy vội vàng đi tới trước cửa, tiến hành nghiệm chứng thân phận.

- Mời vào! Vacy cúi thấp đầu, làm động tác mời Diệp Trùng vào.

Sau cánh cửa đóng kín là 1 gian đại sảnh, dưới trần nhà hình bán cầu đặt mấy mươi bộ bàn ghế, hơn nữa đều là bằng gỗ. Ở một bên tường có 1 quầy nước, trên quầy nước đặt rất nhiều các loại nước uống đủ loại màu sắc.

Không giống với sự vắng vẻ như Diệp Trùng tưởng tượng, nơi này có không ít người, bọn họ 2, 3 người ngồi với nhau, hoặc là 1 người uống một mình, hoặc là cúi đầu giao lưu, cho nên cả gian đại sảnh lại khá là yên tĩnh.

Diệp Trùng tới hấp dẫn ánh mắt của mọi người, gần như trong ánh mắt tất cả mọi người đều không tự chủ được lộ ra dáng vẻ có chút kinh ngạc. Chắc là vì tuổi tác của mình đây, Diệp Trùng thâm nghĩ. Quét nhìn một cái, ở chỗ này dường như đều là người già, trung niên, chẳng trách mình lại nổi bật như vậy. Nhưng Diệp Trùng vẫn chú ý có vài tráng hán khoảng chừng 30 tuổi, từ tầm vóc mà xét, chắc là nhân viên chiến đấu.

Dưới sự ra hiệu của Vacy, 2 người đi tới vị trí trong 1 góc, ngồi xuống.

Vacy nghiêm túc nói: “Diệp tiên sinh, đợi một lát tôi sẽ dẫn ngài tới phòng của ngài, chúng tôi vẫn còn 13 ngày mới có thể tới nơi. Mấy người này ở đây giống như ngài, đều là đến tham gia kiểm tra cấp 5. Nếu như ngài có cần gì thì có thể trực tiếp đề xuất với tôi, nếu như trong phạm vi điều kiện cho phép, chúng tôi sẽ tận lực đáp ứng yêu cầu của ngài. Nhưng ta không thể không nhắc nhở ngài, vì sự an toàn của ngài, xin cố gắng giữ khoảng cách và lịch sự với người xin tham gia kiểm tra khác, trong số bọn họ có 1 số người vô cùng nguy hiểm. Nếu như có người tạo thành uy hiếp đối với an toàn hoặc là gây ảnh hưởng tới sinh hoạt bình thường của ngài, xin liên hệ với chúng tôi. Nếu như ngài xảy ra xung đột với người khác, tư cách kiểm tra của ngài và đối phương đều bị tước bỏ, hơn nữa ngài cũng cực có khả năng đối mặt với sự trừng phạt nghiêm khắc của Tông sở!”

Vacy không thấp không cao, một hơi rành mạch nói hết, vẻ mặt trang trọng.

Diệp Trùng gật đầu tỏ ý đã hiểu. Trong lòng hắn phân tích tin tức trong lời nói đối phương, còn có lộ trình 13 ngày, điều này nói rõ nơi đến rất có khả năng rất xa, đương nhiên cũng có khả năng đối phương bày bố mê trận, đối phương rõ ràng không muốn bị người ta biết địa điểm cụ thể của kiểm tra cấp 5 này. Đáng tiếc tàu vũ trụ này trang bị máy làm nhiễu, ngay cả Thương cũng không cách nào thực hiện quét hình.

Chính ngay lúc này, 2 người ở không xa đột nhiên phát sinh xung đột trong lời nói, tranh cãi loạn lên.

Tiếng tranh cãi của 2 người càng lúc càng lớn, với lại hình như tính khí của 2 người đều vô cùng hung dữ, chẳng bao lâu, 2 người liền động tay động chân.

Người xung quanh đều nhón nháo cách xa 2 người, không muốn bị liên lụy.

Lợi hại!

Diệp Trùng hứng thú nhìn 2 người vật lộn, trong lòng lại vô cùng ngạc nhiên, kỹ xảo cận chiến 2 người này thể hiện ra tuyệt đối là trình độ siêu cấp. Diệp Trùng tin chắc rằng cho dù là mình, chỉ nói tới kỹ xảo cận chiến, so với 2 người này quả thật còn thua rất xa.

Đây là trình độ của kiểm tra cấp 5 ư? Diệp Trùng lần đầu tiên bắt đầu thận trọng xem xét lại cái gọi là kiểm tra cấp 5 của Tông sở!

Vacy khẽ nhíu mày, gương mặt lạnh lùng, mở máy liên lạc, thấp giọng nói 2 câu.

150. Chương 150: Thuật Thừa Sĩ! Ngẫu Lộ Tranh Vanh

Giang thượng hữu kỳ phong

Tỏa tại yên vụ trung

Tầm thường khán bất kiến
Ngẫu nhĩ lộ tranh vanh.
Tạm dịch:
Trên sông có núi lạ
Giấu mình trong khói sương
Tìm thường không gặp được
Ngẫu nhiên lộ vút cao.

Chẳng bao lâu, từ trong 1 cánh cửa đóng kín khác đột nhiên lao vào 1 đội người, từ trang phục, Diệp Trùng có thể nhìn ra mấy người này là nhân viên chiến đấu, trang phục chiến đấu màu toàn màu xanh. Mười người! Diệp Trùng cả kinh trong lòng, hiện giờ Diệp Trùng đối với con số này dị thường miễn cảm, bởi vì đây là số người 1 tiểu đội chiến đấu tiêu chuẩn của Tông sở.

Hai người đang đánh nhau hoàn toàn không phát giác, 2 người thực lực tương đương, bây giờ có muốn ngừng cũng không được, hơi chút không thận trọng, cực có khả năng máu chảy tại chỗ. Hai người đều xấp xỉ ba, bốn mươi tuổi, chính là đang ở trong thời khắc đỉnh cao nhất của đời người, với lại kỹ xảo cận chiến cực kỳ tinh xảo, dần dần, 2 người cũng đã đánh tới mức phát hỏa, đã từ chỗ nóng giận đánh nhau lúc đầu trở thành đánh nhau sống chết!

Diệp Trùng đè nén sự vui mừng trong lòng, mở to cặp mắt, sợ bỏ qua bất cứ chi tiết nào. Kỹ xảo cận chiến của Diệp Trùng vẫn dừng ở mức vô cùng thô ráp, chủ yếu dựa vào tốc độ và sức mạnh vượt xa người thường của hắn để giành phần thắng, nếu như gặp phải cao thủ cận chiến, thí dụ giáo quan Huck, Phượng Túc, thì sẽ bị trói tay trói chân, bị người khống chế. Kỹ xảo cận chiến của giáo quan Huck là kỹ xảo cao cấp đặc hữu của Hắc giác, vô cùng cổ quái, không có ai tự mình truyền thụ hướng dẫn, muốn học lóm căn bản là không thể nào. Còn cận chiến của Phượng Túc lại bao hàm phương pháp tôi luyện của thuật thừa sĩ, đáng tiếc, Diệp Trùng ngay cả cửa ải minh tức cơ bản nhất đó cũng vô cùng phí sức. Cho nên tuy rằng từng giao thủ với 2 người, thứ Diệp Trùng học được lại không nhiều.

Công thủ mà 2 người trước mặt thể hiện ra, ý thức mạch lạc, rõ ràng vô cùng, với lại động tác ngắn gọn, cực kỳ hợp lý. Diệp Trùng nhìn mà vô cùng nhập thần, trong lòng không ngừng ngầm tự mình múa may.

Ánh mắt của Vacy bên cạnh giống như không để ý lướt qua mặt Diệp Trùng.

Đột nhiên Diệp Trùng nghĩ tới 1 việc, lật đặt nói với Thương: “Thương, mau ghi lại quá trình đánh nhau của 2 người, chúng ta về nghiên cứu, ài, vừa rồi tại sao lại quên việc này chứ?” Ngữ khí của Diệp Trùng đầy tự trách.

Giọng nói của Thương lại biến thành lưỡi nhác: “Ta giống người không có óc vậy sao? Đã sớm ghi lại rồi! Diệp tử, đã nói với ngươi bao lần rồi...”

Viên đá trong lòng Diệp Trùng đã bỏ xuống (an tâm), tâm thần lại hoàn toàn đặt trên trận đấu của 2 người trước mặt. Lời nói khúc sau của Thương tự động bỏ qua.

Nhân viên chiến đấu của Tông sở vừa vào đại sảnh liền mau chóng vây thành 1 vòng, cách ly 2 người bọn họ với người khác, và vây 2 người ở giữa, nhưng lại không có bất cứ động tác gì khác.

Hai người vẫn như cũ, ở trong đó đánh nhau dữ dội, động tác càng lúc càng có lực sát thương, mà cục diện càng lúc càng nguy hiểm, làm Diệp Trùng xem tới mê mẩn tâm thần.

Chính lúc Diệp Trùng xem tới nhập thần, tổ nhân viên chiến đấu vẫn luôn không có động tác gì này đã có hành động!

Hai nhân viên chiến đấu đột nhiên nhảy vào trận đấu! Vị trí ban đầu của 2 nhân viên chiến đấu này vừa vặn đối diện nhau.

Như tia chớp, 2 bóng người mặt đối mặt xông tới, tốc độ cực nhanh. Người có nhãn lực hơi kém chỉ có thể nhìn thấy 2 bóng người màu xám bạc! Hai bóng người giao nhau, giống như quán tính ngược, đột nhiên trở về chỗ trống đồng đội để lại vừa rồi!

Tốc độ nhanh, giống như tất cả những thứ vừa rồi chẳng qua chỉ là mình bị hoa mắt!

Hai người trong trận giống tượng đất đứng ngậy ra, 2 bên đang dùng 1 loại tư thế cận chiến, giống như phim ảnh đột nhiên bị tạm ngưng.

Toàn trường tịch mịch không có tiếng động nào!

Nguy dị. Quá nguy dị rồi!

Sau 2 giây, 2 người đang đứng sững tại chỗ đột nhiên ngã xuống, hôn mê bất tỉnh, không biết là sống hay chết!

Một màn “chim cắt bắt thỏ” như điện xẹt vừa rồi làm chấn động tất cả mọi người có mặt, bao gồm cả Diệp Trùng.

(Chú thích: NV: , trong đó : chim cắt. Thành ngữ này có ý nghĩa là: khi thỏ vừa mới nhảy, chim cắt đã bay xuống, dùng để chỉ động tác linh hoạt, vẽ tranh, viết văn nhanh chóng, trôi chảy.)

Chẳng qua không giống người khác, Diệp Trùng nhìn rõ từng chi tiết một trong cuộc!

Chính ngay trong khoảnh khắc 2 bóng người giao nhau đó, ánh mắt Diệp Trùng đột nhiên co lại, đồng tử gần như thu lại thành 1 cái lá mỏng! Vacy đang tập trung tình hình hiện trường không hề chú ý tới dị dạng của Diệp Trùng.

Quá đáng sợ! Hai người này tuyệt đối là thuật thừa sĩ. Phối hợp tới trình độ này, loại nắm bắt thời cơ này, ngoài trừ thuật thừa sĩ, tuyệt không thể có người nào khác làm được!

Vị trí giao nhau của 2 bóng người vừa rồi vừa vặn chính là ở giữa 2 người đang đánh nhau! Chỗ này chính là không gian 2 người giao thủ kịch liệt nhất, quyền cước trong 1 giây va chạm thậm chí vượt quá 10 lần.

Thời cơ hai thuật thừa sĩ của Tông sở xen vào vừa rồi kỳ diệu vô cùng, vừa vặn là khoảnh khắc 2 người trong trận thu hồi tay chân về! Trong khoảng cách chưa tới 1 mét này, 2 thuật thừa sĩ của Tông sở gần như là dán lưng vào nhau, giao xoa lướt qua. Ánh mắt tinh tường, Diệp Trùng nhìn thấy rõ ràng chỗ gần nhất giữa 2 người thậm chí không vượt qua 1 cm!

Chính trong khoảnh khắc giao nhau, 1 thuật thừa sĩ đột nhiên cong gối đá trúng bụng 1 người trong đó, mà người còn lại biến tay thành đao, chém trúng động mạch cạnh cổ người còn lại! Loạt động tác này đều hoàn thành trong thời gian cực ngắn!

Diệp Trùng đề né sự kinh hãi trong lòng, vẻ mặt biểu hiện như thường. Vừa may ánh mắt của Vacy lại trở về trên người Diệp Trùng.

Trong vòng tròn bao vây đi ra 2 người, nhẹ nhàng nhắc 2 người hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, cả tiểu tổ mau chóng rời khỏi đại sảnh, không có chút âm thanh dư thừa nào, cả gian đại sảnh rất nhanh hồi phục lại như thường. Vacy khẽ cười với Diệp Trùng, nói: “À, không có gì rồi, cái đại sảnh này chủ yếu dùng để mọi người giao lưu hoặc giết thời gian, nhưng thường có người thích biến nó thành đấu trường. Hi hi, Diệp tiên sinh, hiện giờ ngài muốn ở đây một lát trước, hay là tôi dẫn ngài tới phòng của ngài?”

- Tới phòng của ta! Diệp Trùng nói.

Phòng của Diệp Trùng là phòng số 508, căn phòng không xem quá lớn, nhưng thiết bị lại rất đầy đủ. Chẳng qua, ngay lúc 1 chân của Diệp Trùng vừa bước vào phòng, Thương liên nhắc nhở Diệp Trùng: “Diệp tử, căn thật, trong phòng này có thiết bị giám sát.”

- Ủ, biết rồi! Diệp Trùng không cảm thấy quá kinh ngạc, nếu như không có thiết bị giám sát, chỉ sợ Diệp Trùng mới kinh ngạc.

- Diệp tiên sinh, đây chính là phòng của ngài, trong quang não của phòng này có thuyết minh của các thiết bị trong căn phòng này, thí dụ, phương pháp sử dụng, ngài có thể tự mình tìm đọc, nếu như có vấn đề gì

thì có thể tìm tôi, máy liên lạc của căn phòng này có thể nối thẳng tới máy liên lạc của tôi, rất sẵn sàng phục vụ ngài bất cứ lúc nào!” Vacy hơi khom người, hành lễ với Diệp Trùng.

- Cám ơn! Diệp Trùng cũng hơi khom người trả lễ, lễ nghi cơ bản Diệp Trùng cũng biết, đương nhiên, điều này không tách được công lao Thương kiên trì đeo bám.

Một gian phòng tối tăm, thứ đặt trên 1 cái bàn bằng gỗ lại là đại biểu của công nghệ cao: Quang não, điều này làm nó xem ra có chút chẳng giống ai. Bên cạnh quang não có 1 cái máy liên lạc nối với quang não.

Sau bàn ngồi 1 ông lão mặc áo vải màu xanh nhạt, đối diện là hình ảnh truyền tới nhờ máy liên lạc ở trên bàn, đây rõ ràng là hình ảnh toàn thân Vacy.

- Nói về người xin kiểm tra mới tới này đi, người phụ trách tiếp đãi hẳn, chắc hẳn có nhận thức của chính mình! Giọng nói của ông lão trầm thấp mang theo chút khàn khàn, cặp mắt xem ra vẫn đục vô cùng, chỉ tình quang ngẫu nhiên lóe lên mới làm người ta không dám có chút xem thường ông ta. Từ quần áo của ông ta cũng có thể biết được ông ta là 1 thuật thừa sư. Lời nói của ông lão tuy rằng nhã nhặn, tầm thường, nhưng tự có 1 uy nghiêm của một người bề trên.

- Vâng! Trưởng lão! Vacy ở trong màn hình nổi khe khẽ cong người hành lễ, tiếp theo vẻ mặt Vacy lộ ra vài phần hồi ức và suy nghĩ, sau đó hơi cân nhắc một lát rồi mới nói: “Người xin kiểm tra này rất trẻ, đại khái chừng 20 tuổi, thể hình cân xứng, hơi gầy yếu, tính cách trầm ổn, con người lạnh lùng, thâm lặng ít nói, tính tình kiên nhẫn, từ biểu hiện trước mắt mà xét, chắc là không có hứng thú với sắc đẹp, ừm, cũng có khả năng là lòng dạ thâm trầm. Hoàn toàn không có sự xúc nổi, hiểu động của người trẻ tuổi thông thường. Rất không giống!”

- Ừ, xem ra đánh giá của người đối với hẳn khá cao đó! Trưởng lão lộ ra dáng vẻ khá hứng thú.

- Vâng! Tôi cảm thấy người này vô cùng không đơn giản! Với lại tôi còn hoài nghi 1 điểm. Vacy dùng 1 lát: “Hẳn rất có khả năng tinh thông cận chiến hoặc giả nói hẳn rất có khả năng có năng lực chiến đấu nhất định, thậm chí có khả năng có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú!”

- Ừm! Trưởng lão càng có hứng thú: “Nghề nghiệp của hẳn hình như là Cốt tượng sư nhỉ, còn tinh thông kỹ xảo cận chiến? Người từ chỗ nào mà nhìn ra được!”

Vacy vội vàng trả lời: “Hẳn vừa xuống tàu, đầu tiên là quan sát hoàn cảnh xung quanh, với lại quan sát vô cùng tỉ mỉ. Ánh mắt đầu tiên hẳn nhìn tôi, tôi cảm giác hình như tôi là còn mỗi của hẳn vậy, ánh mắt rất sắc bén, sau đó mới biến thành nhu hòa, chắc là nhận ra tôi không có nguy hiểm với hẳn. Cách đi của hẳn, còn có vị trí để 2 tay, cử chỉ động tác, đều cho tôi cảm giác của nhân viên chiến đấu, không biết là thói quen của hẳn hay là trùng hợp. Trong quá trình xảy ra đánh nhau trong đại sảnh nghỉ ngơi hôm nay, hẳn đối với cuộc độ sức của 2 người đó tỏ ra vô cùng hứng thú, nhìn vô cùng nhập thần. Tổng hợp mấy tin tức này, tôi mới hoài nghi hẳn rất có khả năng tinh thông chiến đấu.”

Về mặt xinh đẹp của Vacy lúc này nghiêm túc, giọng nói vang vang, so với sự thanh khiết, dễ thương, nói năng nhỏ nhẹ lúc tiếp đãi Diệp Trùng cứ như là 2 người.

Trưởng lão tán thưởng gật gù đầu: “Ừm, người làm không tồi, không ngờ người trẻ tuổi này rất thú vị, ừm, người phải chú ý hẳn cho tốt, có tình huống đặc biệt gì phải báo cáo với ta!”

- Vâng! Vacy nhận lệnh.

Màn hình nổi trước mặt trong phút chốc hóa thành từng điểm ánh sáng, giống như khói hoa tiêu tán trong không khí. Ông lão trong căn phòng tối tăm như bức tượng ngồi trên ghế không hề cử động, chỉ có ánh mắt ngẫu nhiên lấp lánh mới làm ông ta xem ra có vài phần sinh khí.

Diệp Trùng mỗi ngày đều ở trong phòng, gần như trước giờ không ra ngoài hoạt động. Còn Vacy mỗi ngày đều phải tới chỗ Diệp Trùng vài chuyến, tỏ ra nhiệt tình, ôn nhu, hiểu rõ lòng người, làm cho mỗi lần gặp được nàng ta, Thương đều kêu gào khóc lóc, giống như ăn phải thuốc kích thích vậy.

Chẳng qua Diệp Trùng vẫn như một tảng đá không chút rung động. Vacy vô cùng kỳ quái, 1 người trẻ tuổi như vậy lại mỗi ngày ở lý trong phòng làm gì, hơn nữa đối với người khác phái lại biểu hiện lạnh lùng như vậy, điều này làm nàng cảm thấy vô cùng kỳ lạ! Thông qua thiết bị theo dõi, nàng rõ ràng lòng sinh hoạt

mấy ngày này của Diệp Trùng. Diệp Trùng mỗi ngày đối với quang não trong phòng hắc, không ngừng cực khổ suy nghĩ mấy sơ đồ thiết kế mà nàng nhìn không hiểu chút nào ở trên đó. Nàng từng mang mấy cái sơ đồ thiết kế này đưa cho mấy người khác trên tàu coi, có người nói với nàng đây chẳng qua chỉ là 1 sơ đồ thiết kế quang giáp thường gặp, không có giá trị gì.

Sơ đồ thiết kế quang giáp thường thấy, không có giá trị gì? Vậy hắc mỗi ngày đều đối với mấy cái này suy nghĩ gì chứ?

Chẳng lẽ hắc đã phát hiện mình đang theo dõi hắc? Ý nghĩ này đột nhiên thoáng qua trong đầu nàng.

Đối với việc nàng mỗi ngày chuyên cần tới chỗ Diệp Trùng, bất quá vẫn như cũ, không có xảy ra chút khác thường nào.

Nhưng Diệp Trùng thật sự giống như nàng ta nhìn thấy, cứ như vậy mà phát ngốc với mấy cái sơ đồ thiết kế quang giáp chẳng có giá trị gì đó sao?

151. Chương 151: Cửu Khai Bất Dạ Thành

Hai bóng người trong màn hình trước mặt đang đánh nhau kịch liệt, động tác cực nhanh, rõ ràng là 2 người hôm đó! Diệp Trùng nhú mày, không ngừng chiếu lại, tạm dừng đoạn phim ngắn ngủi này, cố gắng khai thác từng chi tiết một trong đó, nghiền ngẫm, phân tích ý thức công thủ của họ lúc đó.

Nếu như để Mục làm, đương nhiên càng nhanh cũng như càng toàn diện, càng hợp lý, nhưng Diệp Trùng hiểu rõ thứ mà mình đã suy nghĩ ra có giá trị vượt xa kết luận lấy được từ Mục.

Hệ thống giám sát của căn phòng này đã bị Thương xâm nhập, hình ảnh Vacy nhìn thấy chẳng qua chỉ là một đoạn hình ảnh của Diệp Trùng do Thương chế ra, Thương đã bỏ ra không ít công sức ở phương diện này, hắc phải bảo đảm rằng đoạn hình ảnh này tuy rằng nhìn chung không thay đổi, nhưng mỗi giờ mỗi khắc phải có sự thay đổi nhỏ bé. Thí dụ về mặt của Diệp Trùng, chủng loại sơ đồ thiết kế, v.v... cố gắng làm nó xem ra càng chân thật.

Mà mỗi lần Vacy tới phòng của Diệp Trùng, lại không phát hiện việc Diệp Trùng đang làm, toàn bộ đều nhờ vào thánh lực nhạy cảm kinh người của Diệp Trùng. Vacy không phải là nhân viên chiến đấu, tiếng bước chân của nàng từ rất xa Diệp Trùng đã có thể nghe thấy. Mỗi lần Vacy tới phòng của Diệp Trùng, Diệp Trùng liền mở sơ đồ thiết kế đã chuẩn bị sẵn, sau đó làm ra dáng vẻ suy tư.

Suốt 13 ngày, Diệp Trùng không bước ra khỏi phòng 1 bước, còn sơ đồ thiết kế trước mặt Diệp Trùng mà Vacy nhìn thấy đã thay đổi 3 lần.

Kỷ xảo cận chiến của Diệp Trùng chủ yếu là một số yếu lĩnh cận chiến cơ bản thô thiển học được ở Hắc giác, không hề có 1 bộ lý luận hoàn chỉnh để dựa vào. Hình ảnh 2 người chiến đấu bị Diệp Trùng chia cắt thành vô số chi tiết, Diệp Trùng muốn từ trong đó mà tìm ra quy luật. Không còn gì phải nghi ngờ, kỹ xảo của 2 người đã đạt đến 1 trình độ khá cao, đến nỗi Diệp Trùng tin rằng, chỉ nói tới kỹ xảo, 2 người bọn họ so với sư sĩ bình thường của Hắc giác chênh lệch chẳng bao nhiêu.

Chẳng qua, rõ ràng là quy luật không hề dễ dàng như vậy bị phát hiện, Diệp Trùng đành phải mô phỏng 1 số tư thế cận chiến của 2 người trước, bởi vì hắc phát hiện những tư thế cận chiến này hoặc là dễ phát lực, hoặc là có tính bất ngờ, hoặc là làm cho sức mạnh của mình được phóng đại tới 1 trình độ nhất định, vô cùng khoa học!

Đối với việc 2 người bị 2 thuật thừa sĩ dễ dàng chế ngự như vậy, Diệp Trùng kinh ngạc không ít. Theo hắc thấy, trình độ chiến đấu của 2 người này chắc không sai lệch mấy với trình độ chuẩn sư sĩ của Hắc giác, Hắc giác luôn vĩnh viễn ở trên Tông sở. Hai cao thủ cận chiến thực lực chuẩn sư sĩ của Hắc giác lại bị 2 thuật thừa sĩ mặt đối mặt đánh bất tỉnh, điều này làm Diệp Trùng cảm thấy vô cùng quái dị.

Diệp Trùng hỏi Thương vấn đề này.

Thương không chút suy nghĩ trả lời: “Điều này rất bình thường, hoàn toàn phù hợp tình hình lúc đó. Diệp tử, người nghĩ xem, 2 tên đó đánh lén, với lại 2 tên vô lại lúc đó vẫn đang giao chiến. Chắc chắn, Diệp tử, nếu như 1 người trước mặt có thực lực tương đương người, với lại còn đang thí mạng với người, người nói xem, người còn tinh thần lo tới người khác không?”

Diệp Trùng lắc đầu.

- Thì vậy đó, 2 tên vô lại này vừa nhìn thì biết là kỳ phùng địch thủ, 2 người đánh đến hăng say, kết quả bị người ám toán, đây rất bình thường mà! Người lại nghĩ xem, bản lĩnh của thuật thừa sĩ trông nhà là cái gì? Ừm, à, cái này, cái này ta cũng không rõ lắm, chẳng qua chắc là loại có năng lực biết trước đại loại thế. Chắc chắn, Diệp tử, đây là năng lực tuyệt vời để đánh lén, ám toán người khác a, người xem hôm đó, sự nắm bắt thời cơ đó, chắc chắn, quả thật là tuyệt vời vô cùng! Thương huyền thuyên liếng thoắng, tâm tình hưng phấn một hồi, bỗng thay đổi ngữ điệu: “Nếu như 1 đối 1, hắc hắc, vậy ai thắng ai bại thật khó nói rồi!”

Quả thật có đạo lý! Diệp Trùng phân tích tỉ mỉ lời của Thương, trong lòng thư thái hơn.

Thương thấy Diệp Trùng hình như có hứng thú nói chuyện với mình, vội vàng lôi đề tài mình cảm thấy hứng thú nhất ra: “Diệp tử, người cảm thấy Tây Tây nhi thế nào?”

- Tây Tây nhi? Là ai? Diệp Trùng hình như trước giờ chưa từng nghe nói qua người tên là Tây Tây nhi.

(Chú thích: Tên của Vacy là : Duy Tây, trong đó chữ , đọc là xi, âm Hán Việt là Tây, dùng để dịch âm tên phụ nữ nước ngoài. Giống như 1 tên khác của Lưu Diệc Phi là Lưu Tây Mỹ Tử, coi thêm thông tin ở đây:).

- Xì, người quả nhiên là ngốc a, đây đương nhiên là cách gọi âu yếm của Vacy đáng yêu của chúng ta rồi! Ngữ khí say mê của Thương làm cho lông tóc toàn thân Diệp Trùng bỗng nhiên dựng đứng lên.

- Rất không tốt! Vì để đả kích triệt để loại ngữ khí này của Thương, Diệp Trùng sử dụng ngữ khí khá khẳng định.

- Rất không tốt? Xì, ta quên người là dã thú! Hỏi người vấn đề này đích xác là chẳng khác nào hỏi đường người mù. Người trong lòng tiểu Diệp tử của chúng ta thích là người phụ nữ bạo lực áo trắng đó! Hắc hắc, nụ hôn đầy phong tình đó, hử, không đúng, phải gọi là liếm, làm tiểu Diệp tử của chúng ta lần đầu nếm trải chân tình của nhân gian, hắc hắc, chẳng qua, 1 cước đó quả thật là độc a... Thương cười càng lúc càng đậm đặc.

Diệp Trùng hiểu lúc này nếu như tranh biện với Thương, vậy chỉ làm cho kẻ trước giờ nhàm chán như Thương hứng thú dâng cao, cho nên hắn rất lý trí lựa chọn thái độ không thèm dèm xia.

Nhưng trong đầu Diệp Trùng lại không tự chủ được thoáng qua bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết đó, song gương mặt lăm lệt bất khả xâm phạm đó lại cảm giác như càng lúc càng mơ hồ, chỉ có bộ đồ luyện công màu trắng đó càng lúc càng rõ ràng trong đầu Diệp Trùng.

- Ài, mình đang nghĩ gì thế này, đều là tên đáng chết Thương, vẫn là Mục làm cho người ta nhớ mong a! Ừ, tính ra thì hình như thời gian của Mục sắp tới rồi, hiện giờ Mục nhất định vẫn ở dưới phân tích đoạn hình ảnh đó!

Lời của Thương, 1 câu Diệp Trùng cũng không nghe lọt, tư tưởng lúc này đây vô có bay bổng, phiêu bạt từ nơi này tới nơi khác, chiến đấu hết trận này tới trận khác, quen 1 người rồi lại 1 người, như ánh sáng trên mặt nước thoáng hiện trong đầu hắn, giống như cảnh trong mơ, nhất thời, hắn lại có chút si mê.

Cuối cùng, vào ngày thứ 6 trong hành trình, trong tình huống Thương quyến luyến không rời, Mục đã tới. Lỗ tai của Diệp Trùng cuối cùng cũng thanh tịnh rồi! Mục vừa tới, liền mang kết quả phân tích của mình ra thảo luận với Diệp Trùng. Diệp Trùng cũng lấy kết quả suy nghĩ của mình ra, 2 bên kiểm chứng, thảo luận.

Trong hành trình 7 ngày tiếp theo, Diệp Trùng thu hoạch được rất lớn! Kết quả phân tích của Mục chiếm tuyệt đại bộ phận công lao trong đó, trong kho tư liệu của Thương có một lượng lớn tư liệu về mặt chiến đấu và vận động học, điều này làm phân tích của hắn về mặt hợp lý không cần phải nghi ngờ. Không giống

với phân tích số liệu điển hình, suy nghĩ của Diệp Trùng tuy rằng có rất nhiều chỗ không toàn diện, thậm chí không chính xác, nhưng vẫn có không ít kiến giải độc đáo. Nếu như có 1 vị đại sư cận chiến ở đây, nhất định sẽ khen ngợi linh tính của Diệp Trùng! Chẳng qua Diệp Trùng không có khái niệm này, hẳn chỉ là có 1 loại cảm giác mơ hồ rằng nếu như vậy có thể sẽ tốt hơn. Còn Mục, lại chỉ chú trọng kết quả phân tích.

Chẳng qua, những thứ này vẫn chỉ là trên lý luận, hiểu và dùng là 2 việc, không có trải qua huấn luyện, căn bản không cách nào làm cơ thể nhớ mấy động tác này, khi đối chiến rất dễ làm sai động tác, như vậy không chỉ làm uy lực giảm mạnh, mà sẽ còn tạo cơ hội cho kẻ địch lợi dụng. Xem ra, mình lại có thêm 1 môn huấn luyện rồi! Cũng may Diệp Trùng trước giờ không ghét có quá nhiều môn huấn luyện.

Hừ, chỉ đáng tiếc thời gian và địa điểm đều không cho phép mình thực hiện mục huấn luyện này.

Vacy nhìn Diệp Trùng trong máy theo dõi, người này trước giờ lại không ra khỏi phòng, ngay cả ăn cơm cũng để mình mang tới, xem thế nào, đây cũng là 1 người có lòng say mê nghiên cứu khoa học, chắc là không có nguy hiểm gì mới đúng, nhưng mình tại sao vẫn cảm thấy không đúng chứ? Vacy nhíu mày, trên gương mặt xinh đẹp khẽ lộ ra vài phần suy tư.

Tàu Nasdaq cuối cùng cũng dừng lại, đây cũng có nghĩa là thời khắc nhìn thấy tiết mục thật sự lập tức sẽ tới ngay! Nói thật, đoạn thời gian này, Diệp Trùng thậm chí có nghĩ qua sẽ cướp con tàu Nasdaq này, dựa vào năng lực của Thủ hộ và Mục, Diệp Trùng tin rằng xác suất thành công cướp tàu khá lớn. Nhưng nghĩ tới cho dù cướp được tàu Nasdaq, cũng không thể nào bay ra khỏi Quỹ hình khuyên. Không có bản đồ sao của Quỹ hình khuyên, ngay cả mình đang ở đâu cũng không biết, vậy không cách nào thực hiện bước nhảy không gian, muốn chạy ra khỏi Quỹ hình khuyên, đó là si tâm vọng tưởng.

Ngày thứ 13, con tàu cuối cùng tới nơi.

Dưới sự hướng dẫn của Vacy, Diệp Trùng xuống tàu.

Vừa xuống tàu, 1 chân Diệp Trùng vừa bước khỏi cửa tàu, ánh mắt nhìn được quét nhìn bên ngoài, đột nhiên, giống như bị điện giật, lập tức đứng ngây tại chỗ, ánh mắt ngơ ngẩn!

Trời! Đây rốt cuộc là chỗ nào vậy?

Thứ xuất hiện trước mặt hẳn là 1 thành phố như mộng ảo!

Nhìn ra xa, đường nét của thành phố này lại giống như mô hình đặt trước mặt Diệp Trùng, hẳn thậm chí có 1 loại cảm giác không chân thật. Đủ loại kiến trúc kỳ hình dị trạng dưới sự chiếu sáng của ánh sáng nhân tạo đủ màu sắc tỏa ra vẻ rực rỡ lóa mắt, làm người ta không nhìn được thốt lên ngạc nhiên. Những kiến trúc này cực kỳ hùng vĩ, có cái giống như tổ ong khổng lồ, có cái giống tháp cao, hình dáng tuy rằng khác biệt, nhưng có 1 điểm chung, đó chính là cực cao. Tòa nhà chính 800 tầng của học viện Lam Hải ở chỗ này căn bản là vô cùng bình thường. Không giống phong cách tự nhiên, tươi mát Diệp Trùng thấy ở những địa phương khác ở Quỹ hình khuyên, tất cả kiến trúc ở chỗ này không cái nào không có phong cách kim loại đầy cảm giác hiện đại. Phong cách phổ biến nhất cũng là thường thấy nhất ở 5 thiên hà lớn tràn ngập ở mỗi một tác ở chỗ này.

Diệp Trùng không nhìn thấy bầu trời, phía trên đầu là trần nhà bằng kim loại màu xanh nhạt vô cùng vô tận, một mực kéo dài ra xa. Trên trần có vô số ánh đèn chiếu sáng nhân tạo, nơi này không có chút cảm giác tối tăm nào, như là ban ngày.

Trên không, vô số quang giáp âm âm bay qua, đông nghịt như bầy ong bay qua lại, trên mặt đất để lại vô số bóng mờ không rõ ràng.

Diệp Trùng ngửi thấy chút mùi vị bùn đất, đây là dưới lòng đất ư? Trong lòng Diệp Trùng suy nghĩ mông lung, sự kinh hãi trong lòng như dãi sông lấp biển, trình độ khoa học của Tông sở rốt cuộc đạt tới trình độ thế nào rồi?

Đỗ sau lưng chính là tàu Nasdaq, Nasdaq là 1 một tàu vũ trụ cỡ lớn, là một vật khổng lồ đúng như tên gọi. Song ở chỗ này rõ ràng là vô cùng nhỏ bé, Diệp Trùng vốn tỉ mỉ phát hiện tàu vũ trụ kích cỡ như Nasdaq dừng ở chỗ này nhiều không kể xiết. Thậm chí còn có rất nhiều tàu vũ trụ còn lớn hơn Nasdaq nhiều. Vô số quang giáp công trình bận bịu ở chỗ này, ngăn nắp có trật tự.

Vị trí của mình chắc là căn cứ bến đỗ của thành phố này, Diệp Trùng thậm chí còn ác ý nghĩ, nếu như mình ở chỗ này hủy đi 1 tàu vũ trụ, không biết có dẫn tới phát nổ dây chuyền.

- Hoan nghênh tới Cửu khai bắt dạ thành! Trong giọng nói ôn nhu, ngọt ngào của Vacy ngấm ngấm lộ ra chút kiêu ngạo.

152. Chương 152: Cửa Tiệm Thiên Lam Sa

Nhìn thấy kỳ tích Cửu khai bắt dạ thành, Diệp Trùng lần đầu tiên xuất hiện hoài nghi mình có thể hay không qua được cái kiểm tra cấp 5 gì đó, thực lực của Tông sở quả thật không thể lường được!

Mỗi 1 người xin kiểm tra, vừa xuống tàu liền được đeo 1 cái vòng tay điện tử màu bạc. Mặt trong cọ sát vô cùng thoải mái, trên bề mặt màu bạc trơn láng phát sáng điêu khắc hoa văn dây leo quấn quanh, mà giữa cành lá của đám dây leo này, Diệp Trùng phát hiện mấy cái lỗ màn hình nổi. Vacy nói đây là chứng nhận thông hành của Cửu khai bắt dạ thành, nếu như không có nó, không chỉ một bước khó đi ở trong thành, mà an toàn của hắn cũng không cách nào được bảo đảm, đối với tại sao không cách nào được an toàn, Vacy khẽ cười đối chủ đề.

Diệp Trùng phát hiện sau khi đeo cái vòng tay này lên thì không cách nào lấy xuống, giải thích của Vacy về điều này là để phòng đặc biệt có người không cẩn thận làm rơi. Chẳng qua Diệp Trùng đối với cách nói này 1 điểm cũng chẳng tin. Vacy còn cảnh cáo Diệp Trùng ngàn vạn lần không được có ý đồ lấy cái vòng tay này xuống, nếu không cũng sẽ rất nguy hiểm giống vậy. Đối với việc có nguy hiểm thế nào, Vacy không đề cập tới.

Diệp Trùng đương nhiên sẽ không ngốc tới mức cho rằng đây thật sự chẳng qua chỉ là 1 chứng nhận thông hành mà thôi. Ngay khi hắn vừa nhìn thấy cái vòng tay này, hệ thống quét hình siêu mạnh đó của Mục đã quét nó từ trong ra ngoài. Khi Mục nói kết quả quét hình cho Diệp Trùng, Diệp Trùng chỉ cố gắng ép buộc vẻ mặt của mình khi nhận lấy cái gọi là chứng nhận thông hành này không quá khó coi.

Vòng tay có chức năng theo dấu bằng tín hiệu, có thể giúp Tông sở vô luận là lúc nào cũng có thể biết vị trí của người đeo nó. Bên trong có chất lỏng không biết tên nào đó, trong loại chất lỏng này có ngấm hơn 300 cây kim hợp kim cực kỳ nhỏ bé, đồng thời nối với nó là chất nổ có tính nổ mạnh. Kết luận của Mục là vật chất này nếu nổ, có thể làm cho mọi thứ trong đường kính 3 mét hóa thành số không. Hơn nữa, Diệp Trùng tin rằng, loại chất lỏng không biết tên này có khả năng là một loại kịch độc vượt xa khả năng là 1 loại nước ngọt ngào, khoái khẩu. Theo Mục tính toán, dưới sự thúc đẩy của vụ nổ, mấy cái kim hợp kim ngấm trong chất lỏng này sẽ bắn mạnh ra xung quanh, có phạm vi sát thương hiệu quả 30 mét. Thiết bị nổ cũng giống vậy, chịu sự khống chế của Tông sở, cũng tức là nói, chỉ cần người đeo thứ này, tính mạng của người sẽ hoàn toàn nằm trong tay của Tông sở.

Diệp Trùng vừa nhận lấy cái vòng tay xem ra vô cùng đẹp đẽ này, vừa nghe Mục phân tích các chức năng của cái vòng tay này, da đầu tê dại một trận!

Nhưng nhìn thấy ánh mắt chăm chăm như hổ rình mồi của đám sư sĩ tròn vện cả 1 tiểu tổ chiến đấu tiêu chuẩn sau lưng Vacy, Diệp Trùng cũng chỉ có cứng cổ đeo cái thứ đáng sợ này lên cổ tay tay trái của mình. Nếu như mình không hợp tác, chỉ e là đợi bị vây công đi. Với lại, số lượng sư sĩ của Tông sở ở chỗ này nhiều không đếm xuể, chỉ mới xuống tàu không bao lâu, Diệp Trùng vốn tí mĩ đã nhìn thấy quang giáp chiến đấu của Tông sở bay trên không trung có tới mười mấy tiểu tổ chiến đấu! Nếu như mình bị vây công ở đây, chỉ sợ ngay cả mảnh vụn cũng chẳng còn!

Vacy đắc ý trong lòng, mặc kệ Diệp Trùng có vấn đề gì, chỉ cần hắn đeo vòng tay thông hành, vậy mọi thứ của hắn không thoát khỏi sự khống chế của Tông sở, cũng không sợ hắn giở trò gì.

Sau khi Diệp Trùng đeo cái vòng tay màu bạc này, tiểu tổ sư sĩ sau lưng Vacy lập tức im hơi lặng tiếng rời đi.

Diệp Trùng mượn cơ hội mình muốn đi dạo, lật đật từ bên người Vacy lách đi. Vacy cũng không sợ Diệp Trùng có thể giở trò gì, khẽ cười đồng ý.

Diệp Trùng vừa xoay người liền vội hỏi Mục: “Mục, thứ này người có cách giải quyết không?” Diệp Trùng cực kỳ ghét loại cảm giác vận mệnh của mình bị người khác nắm trong tay này.

Mục trầm mặc 1 hồi nói: “Diệp tử, thiết kế này của bọn họ vô cùng xảo diệu, muốn phá giải, ta cần có thời gian!”

Diệp Trùng không tự chủ được thở phào một hơi, đối với thực lực của Mục, hẳn dường như có 1 loại sùng bái mù quáng, chỉ cần Mục không nói không thể nào, Diệp Trùng tin rằng Mục nhất định có thể làm được. Trên thực tế, từ hành tinh rác tới bây giờ, Mục chưa từng làm Diệp Trùng thất vọng qua. Chẳng qua, Mục trước giờ cường hãn mà lần này lại cũng nói ra là cần thời gian, cũng có thể thấy được thực lực khoa kỹ cao siêu của Tông sở.

Trong lòng đã quyết, Diệp Trùng bắt đầu 1 mình đi dạo trong Cửu khai bất dạ thành này.

Chỉ có chân chính bước vào Cửu khai bất dạ thành mới có thể cảm thụ được 1 phần hùng vĩ đó. Chậm bước trên đường, sự phồn hoa của thành phố này vượt ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng. Vốn cho rằng đây là một thành phố nhân tạo giống như căn cứ, song ở trên đường, Diệp Trùng lại phát hiện các loại thiết bị phục vụ ở chỗ này vô cùng đầy đủ. Không còn nghi ngờ gì, đây là 1 thành phố thật sự.

Không giống sự vội vã của người đi đường mà Diệp Trùng thấy ở các thành phố khác, người đi đường ở đây phẳng phai như đều vô cùng nhàn hạ, vẻ mặt xem ra vô cùng tản mạn. Hơn nữa, Diệp Trùng phát hiện 1 hiện tượng thú vị, người đi đường hẳn gặp được phần lớn đều là người già và trung niên, căn bản là không có gặp được người trẻ tuổi như hắn. Ngược lại, ánh mắt của người đi trên đường nhìn Diệp Trùng có chút khác thường, Diệp Trùng cũng không biết tại sao, chẳng qua hẳn cũng không quan tâm tại sao.

Trên không nhộn nhịp hơn ở dưới đất nhiều, vô số quang giáp len lỏi giữa những tòa nhà cao, nguy hiểm vô cùng, chẳng qua người điều khiển quang giáp đều biểu hiện ra trình độ điều khiển cực cao. Tình cảnh bất cứ lúc nào cũng có thể bắt gặp người mới điều khiển quang giáp lảo đảo muốn rơi ở những thành phố khác tuyệt đối không nhìn thấy ở Cửu khai bất dạ thành. Diệp Trùng thậm chí hoài nghi nơi này có phải là đang cử hành thi đấu như là điều khiển quang giáp chẳng hạn.

Bên đường có 1 cửa tiệm, cách một lớp kính hữu cơ trong suốt, bày biện rất nhiều quang giáp, Diệp Trùng không khỏi dừng chân. Trên màn hình nổi quảng cáo trước cửa viết: “Cửa tiệm quang giáp Thiên Lam Sa chế tạo các loại quang giáp theo nhu cầu, kiêm kinh doanh cải tạo, lắp ráp, sửa chữa”.

Diệp Trùng ngẩn người, khẩu khí thật lớn a. Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy quảng cáo giúp người khác chế tạo quang giáp theo nhu cầu, với lại còn kiêm kinh doanh cải tạo, lắp ráp, sửa chữa. Nếu như cửa tiệm này có thể vì người khác chế tạo quang giáp, vậy cũng tức là nói cửa tiệm này có năng lực chế tạo quang giáp hoàn chỉnh. Cái này nghe ra ít nhiều có chút dọa người. Nếu như là mấy tập đoàn lớn sản xuất quang giáp đó đưa ra chiêu bài này, Diệp Trùng vẫn có vài phần tin tưởng, nhưng lại là cửa tiệm xem ra vô cùng không bắt mắt như vậy, Diệp Trùng tuyệt khó mà tin nó có năng lực chế tạo quang giáp hoàn chỉnh.

Ngay cả bản thân Diệp Trùng, cũng không thể nào chế tạo được 1 cái quang giáp hoàn chỉnh. Lấy tác phẩm thành công nhất của hắn tới tận bây giờ là Hàm gia mà nói, tuy rằng tuyệt đại bộ phận linh kiện đều là hắn một mình hoàn thành, nhưng rất nhiều linh kiện cực kỳ quan trọng như động cơ quang giáp, hệ thống quét hình v.v..., hắn không cách nào hoàn thành. Với lại, không có Mục giúp đỡ, Hàm gia cũng không thể nào hoàn thành thuận lợi như vậy. Nhưng ai cũng có trợ thủ giống như Mục thể này chứ?

Không tự chủ được, Diệp Trùng bước vào cửa tiệm tên gọi Thiên Lam Sa này.

Tuy rằng bên ngoài tiệm xem ra vô cùng không thuận mắt, nhưng trong tiệm lại vô cùng rộng rãi, đặt đủ loại quang giáp. Diệp Trùng tỉ mỉ đánh giá mấy cái quang giáp này, điều làm hắn kinh dị là, mấy cái quang giáp này không hề là quang giáp có phong cách tự nhiên đặc hữu của Quý hình khuyển thường thấy ở Quý hình khuyển, mà có dấu vết vô cùng rõ ràng của mấy cái quang giáp cao cấp trong 5 thiên hà lớn đó. Diệp Trùng vô cùng quen thuộc với các loại hình quang giáp cao cấp của 5 thiên hà lớn đó, vừa nhìn liền có thể nhận ra sự khác biệt trong đó.

Đột nhiên 1 giọng nói lạnh nhạt truyền tới: “Người trẻ tuổi, mấy thứ này so với bố trí của các người kém xa lắm, người không cần xem đâu!” Giọng nói ngấm ngấm có chút ý không hoan nghênh.

Diệp Trùng quay đầu lại, 1 người trung niên mặc đồ làm việc, toàn thân dính dầu đứng sau người hắn, chỉ là vẻ mặt hơi có chút không tốt. Mình có thù với hắn sao? Diệp Trùng hoài nghi trong lòng. Với lại, lời của người trung niên này làm hắn có chút kỳ lạ, cái gì gọi là bố trí của các người?

Nghe không hiểu, Diệp Trùng cũng không có ý tìm hiểu sâu, Diệp Trùng tỉ mỉ nhìn quang giáp Thiên Luân - IV đã qua cải tiến trước mắt này, đối phương xem ra muốn làm cho tính năng động lực của cái quang giáp này được nâng lên hơn nữa, lại trang bị nó cánh hông, với lại còn đơn giản hóa 4 chi vốn thô chắc của Thiên Luân.

Diệp Trùng không khỏi lắc đầu.

- Bốn tiệm là tiệm nhỏ, không có gì để xem đâu! Nhìn thấy Diệp Trùng lắc đầu, người trung niên sầm mặt, ý đuổi khách đã rất rõ ràng.

Diệp Trùng ngụy dị ngẩng đầu, hắn tuy rằng kinh nghiệm mua đồ không nhiều, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy ông chủ thế này.

- Cái Thiên Luân này bán thế nào? Diệp Trùng chỉ cái Thiên Luân - IV trước mắt này, cái quang giáp Thiên Luân - IV này tính năng cân bằng, tuy rằng về mặt động lực có chút đáng tiếc, nhưng các phương diện khác, không cái nào không thể hiện khái niệm cân bằng này. Hơn nữa, cái quang giáp này có ưu điểm quan trọng nhất, đó chính là ổn định, nó vô luận là trong hoàn cảnh nào, biểu hiện đều cực kỳ ổn định. Diệp Trùng hiện giờ ngoại trừ Hàm gia, Thủ hộ là không thể để lộ ra, hắn cảm thấy tất yếu phải chuẩn bị 1 cái quang giáp, nếu không lỡ như Hàm gia hư rồi, mình ngay cả 1 công cụ thay thế đôi chân cũng không có. Huống chi trong lòng Diệp Trùng đã có phương án cải tạo cái Thiên Luân này.

- Người muốn mua? Về mặt người trung niên vô cùng nghi hoặc.

- Ủ! Diệp Trùng gật gật đầu.

- Người thật là muốn mua? Người trung niên có vẻ không tin.

- Ủ! Diệp Trùng lần này ngay cả đầu cũng lười gật.

- Vậy tốt, cái quang giáp này 15 điểm Cửu Khai. Về mặt người trung niên có vẻ người nếu như muốn mua thì đưa tiền đây.

- Điểm Cửu khai? Điểm Cửu khai là cái gì? Là tiền tệ của nơi này ư? Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới 1 vấn đề rất quan trọng, mình hình như không hề có tiền địa phương.

Người trung niên đánh giá tỉ mỉ Diệp Trùng từ trên xuống dưới 1 lượt, đột nhiên liếc thấy vòng tay màu bạc trên cổ tay trái của Diệp Trùng, mở miệng hỏi: “Người là người xin kiểm tra mới tới?”

153. Chương 153: Phương Án Tạm Thời Số 5

- Ha ha, là người xin dự thi a! Ái chà, là ta hiểu lầm, hiểu lầm rồi! Người trung niên xấu hổ xoa tay, vẻ mặt lúng túng.

- Ông hiểu lầm cái gì? Diệp Trùng hỏi.

- Ha ha. Về mặt người trung niên càng xấu hổ hơn, muốn cười ha hả khỏ lấp, nhưng thấy Diệp Trùng vẫn như cũ, mắt không nháy nhìn mình, đành phải lúng túng nói: “Ta, ta cho rằng người là người của Tông sở!”

- Người của Tông sở? Diệp Trùng có chút kỳ quái.

- Ủ, thông thường ở chỗ này người trẻ tuổi giống như người vậy, gần như đều là người trong Tông sở. Nhiều năm như vậy, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người xin kiểm tra trẻ tuổi như người vậy đó! Người trung niên tỏ ra cực kỳ tò mò với Diệp Trùng.

- Tại sao thông thường trẻ tuổi lại là người của Tông sở? Diệp Trùng không cách nào gom tuổi trẻ và Tông sở thành liên hệ tất nhiên được.

- Tất cả người ở chỗ này toàn bộ đều là người xin dự thi qua được kiểm tra cấp 3 nhưng không qua được kiểm tra cấp 5, thông thường, người xin dự thi loại trình độ này, tuổi tác đều trên 35 tuổi, cực ít có người trẻ tuổi khoảng 20 tuổi. Mà người trẻ tuổi thường thấy ở chỗ này đều là tinh anh bồi dưỡng trong Tông sở. Cho nên ta mới có hiểu lầm vừa rồi! Người trung niên thấy vẻ mặt nghi hoặc của Diệp Trùng, liền kiên nhẫn giải thích.

- Ông không thích người của Tông sở? Diệp Trùng hỏi rất trực tiếp, tuy rằng hắn không hiểu sự đời, nhưng từ giọng nói biểu hiện ban đầu của người trung niên, Diệp Trùng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng.

- Hừ, người của Tông sở? Người ở đây ai mà thích người của Tông sở chứ? Người trung niên vẻ mặt phần hận.

Nhận ra đây rõ ràng không phải là 1 đề tài tốt, Diệp Trùng biết điều đổi đề tài: “Vậy ông lúc sau làm sao nhân ra tôi là người xin kiểm tra?”

- A, cái này thực sự là quá dễ dàng, chủ yếu là ta lúc đầu không chú ý, khà khà, phải sớm nhận ra rồi. Vòng tay thông hành trên tay ngươi, thứ này chỉ có người ở chỗ này chúng ta có. Cái thứ chứng nhận thân phận người của Tông sở, ta chưa từng nhìn thấy, chẳng qua họ trước giờ không đeo thứ đó. Người trung niên cười ha hả, sắc mặt có vài phần đắc ý.

- Hơn nữa, người ngay cả điểm Cửu khai cũng không biết là cái gì. Vậy khẳng định là người xin kiểm tra tới lần đầu. Hi hi, cái chỗ quý này, nếu như không phải người xin kiểm tra và người của Tông sở, ai cũng đừng hòng bước vào! Lời nói của người trung niên rất chắc chắn.

- Ủ! Diệp Trùng đã hiểu.

Đánh giá Diệp Trùng từ trên xuống dưới vài lần, người trung niên nói: “Cậu nhóc, xem ra ngươi cũng khá thành thật, đừng đi quanh quẩn lung tung ở chỗ này, chỗ ngươi có khả năng đi nhất là Thiên cổ đạt thành. Hay là thành thành thật thật trở về chuẩn bị kiểm tra đi, nói không chừng có thể qua được cấp 3, còn có thể ở lại chỗ này.

- Thiên cổ đạt thành? Đó là nơi nào? Diệp Trùng hỏi.

- Trời! Người hướng dẫn của ngươi cũng thật là thiếu trách nhiệm nha, tại sao ngươi không biết gì cả? Đám người Tông sở đó gần đây ngay cả việc này cũng bắt đầu qua loa rồi ư? Về mặt người trung niên không thể tin được.

- Tôi vừa tới hôm nay, vừa xuống tàu. Diệp Trùng giải thích nói.

- Chẳng trách, thì ra là 1 tên thiếu kiên nhẫn! Ha ha, vậy ta nói cho ngươi biết. Kiểm tra cấp 5, ngươi phải bắt đầu từ cấp 1, nếu như ngươi ngay cả cấp 1 cũng không qua được, vậy ngươi sẽ chịu trừng phạt của Tông sở, ừm, còn trừng phạt cái gì thì ta không biết. Nếu như ngươi qua được kiểm tra cấp 1, nhưng không qua được kiểm tra cấp 3, ngươi sẽ bị đưa tới sống ở Cổ đạt thành. Nếu như ngươi qua được kiểm tra cấp 3, nhưng lại không qua được kiểm tra cấp 5, ngươi sẽ được giữ lại Cửu Khai thành. Ha ha, nếu như ngươi thật sự thông qua kiểm tra cấp 5, vậy ngươi sẽ được phép rời khỏi Quý hình khuyển, hơn nữa họ còn phải tàu đưa ngươi đi. Hiểu chưa? Cậu nhóc! Người trung niên thuyết minh chi tiết với Diệp Trùng.

- Ủ. Diệp Trùng bắt đầu có chút hiểu, hắn lại hỏi: “Vậy điểm Cửu Khai là cái gì?”

- Điểm Cửu khai chính là điểm cống hiến của ngươi đối với Cửu khai thành, cũng là tiền tệ thông hành của Cửu khai thành. Người trung niên nói: “Thí dụ cái Thiên Luân – IV mà ngươi xem này chỉ cần 5 điểm Cửu khai.”

- Ủ. Diệp Trùng hiểu rõ gật đầu, điểm này và thứ mình đoán không khác biệt gì.

Chính lúc này, vòng tay thông hành trên cổ tay trái của Diệp Trùng đột nhiên phát ra tiếp bíp liên hồi. Nhìn thấy dáng vẻ không hiểu của Diệp Trùng, người trung niên vội vàng nhắc nhở Diệp Trùng: “Có người gọi ngươi! Ài, người ngay cả cái này cũng không biết dùng đã chạy ra ngoài? Thật là phục ngươi đó! Nay,

cái lá đó chính là nút nhận tin!” Người trung niên chỉ 1 cái lá dây leo điêu khắc bên cạnh 1 cái lỗ màn hình nổi.

Diệp Trùng vội vàng ấn cái lá người trung niên chỉ đó, tích nhẹ 1 tiếng. Trên không của cái lỗ màn hình nổi lập tức xuất hiện hình ảnh của Vacy, dung nhan xinh đẹp của Vacy thu nhỏ lại mấy lần, nổi trên không cái lỗ màn hình nổi, đồng thời giọng nói ôn nhu của Vacy truyền tới: “Diệp tiên sinh, mời ngài lập tức trở về, lần kiểm tra này có chút thay đổi, xin lập tức trở về căn cứ kiểm tra của Tông sở.” Lời Vacy tuy rằng ôn nhu nhưng lại có mùi vị không dễ thương thảo.

- Mà, vị trí căn cứ kiểm tra của Tông sở ở đâu? Diệp Trùng hỏi.

Vacy lúc này mới nhớ rằng Diệp Trùng căn bản không biết vị trí của căn cứ kiểm tra, không khỏi luống cuống tay chân, cúi đầu trên quang não trước mặt vội vã tìm kiếm, phong độ vừa rồi mất sạch. Người trung niên ở bên cạnh nhìn thấy Vacy trong màn hình cuống tay cuống chân, không khỏi đồng tình, tiểu cô nương ôn nhu như vậy, lại đụng phải 1 người xin dự thi thể này, quả thật là xui xẻo mà.

Cả nửa ngày, Vacy mới ngẩng đầu lên lại, vẻ mặt hồi phục sự thông dong vừa rồi: “Ừm, cái đó, Diệp tiên sinh, đây là vị trí cụ thể căn cứ kiểm tra của Tông sở!” Vacy gửi tới 1 bản đồ nổi có đánh dấu vị trí của căn cứ kiểm tra.

- Ừ! Diệp Trùng gật đầu, bắt đầu cẩn thận xem xét bản đồ nổi này.

Người trung niên ở bên cạnh không dần lòng được, lời Diệp Trùng ra cửa. Ngay khoảnh khắc người trung niên tới gần Diệp Trùng, trước giờ vốn không thích người khác tới quá gần mình, Diệp Trùng theo bản năng chuẩn bị tránh ra, đột nhiên nhớ tới Vacy vẫn đang ở 1 bên nhìn, như vậy sẽ lộ ra thực lực của mình. Với lại người trung niên này cũng chắc là không có ác ý mới phải, suy nghĩ nhanh chóng, lý trí Diệp Trùng đè nén xung động muốn tránh ra của mình, để cho người trung niên nắm lấy mình.

Hành vi của người trung niên cũng làm cho Vacy trong màn hình nổi vô cùng kinh ngạc.

Lời Diệp Trùng lao tới cửa, người trung niên chỉ 1 tòa nhà cao đối diện bên kia đường nói với Diệp Trùng: “Ta thật hết nói nổi 2 người các người luôn, này, đó chính là căn cứ kiểm tra! Gần như vậy mà vẫn dùng cái bản đồ gì đó à?”

Gương mặt Vacy trong màn hình nổi đỏ lựng lên. Ngược lại, Diệp Trùng không có chút cảm giác nào, ừ một tiếng. Người trung niên thực sự bị dáng vẻ của Diệp Trùng đánh bại, phẩy tay nói: “Còn không mau đi!”

Diệp Trùng ‘ừ’ 1 tiếng rồi nhấc chân đi, không chú ý tới màn hình nổi trên cổ tay vẫn chưa đóng, vẻ mặt ngơ ngẩn của Vacy trên màn hình nổi lập lòe theo tay trái của Diệp Trùng.

Để tránh một lần xấu hổ nữa, Vacy dứt khoát đi tới trước cửa đón Diệp Trùng.

Phòng của Diệp Trùng, theo như Vacy nói. Diệp Trùng đang trong thời gian kiểm tra, căn phòng này thuộc quyền hân sử dụng.

Vacy vẻ mặt nghiêm túc nói: “Diệp tiên sinh, do lần này có 1 chút tình huống đặc thù, mấy đại sư vốn chủ trì kiểm tra có nhiệm vụ khác, cho nên chúng tôi quyết định dùng phương án tạm thời số 5!”

- Hử? Vẻ mặt Diệp Trùng không chút thay đổi, vẫn là dáng vẻ không chút biểu cảm đó. Nhìn thấy Diệp Trùng nghe tin này không có chút kinh ngạc nào, Vacy một mặt thầm khen ngợi tố chất tâm lý của hắn, mặt khác không biết tại sao nhìn thấy vẻ mặt giống chết hơn sống này của Diệp Trùng, Vacy có vài phần cảm giác tức giận.

Vacy là tinh anh trong nhân viên phi chiến đấu của Tông sở, rất nhanh liền phát giác ra dao động tình cảm của mình, thậm chí trách một hồi, vẻ mặt càng trở nên nghiêm túc.

- Phương án tạm thời số 5 chọn phương thức tự mình sinh tồn. Mỗi người xin dự thi, Tông sở sẽ căn cứ cống hiến lớn nhỏ của người đó đối với Tông sở trước kia mà phát cho vốn khởi động tương ứng. Mọi người gọi là điểm Cửu khai, là tiền tệ lưu thông của Cửu khai thành, cũng là thể hiện giá trị cụ thể cống hiến của ngài đối với Tông sở. Mục tiêu của kiểm tra cấp này là mỗi người cần phải trong thời gian 3 tháng kiểm được 1000 điểm, cũng tức là sau cùng, số điểm Cửu khai trong tài khoản của ngài phải bằng số vốn khởi động của ngài cộng thêm 1000 điểm.

- Chú ý, nghiêm cấm bất cứ hình thức buôn đi bán lại hàng hóa trên thị trường nào để lấy điểm Cửu khai, mỗi 1 giao dịch của ngài đều chịu sự giám thị của Tông sở. Một khi phát hiện có người thông qua hình thức mua đi bán lại để lấy điểm Cửu Khai, hẳn sẽ bị tước tư cách kiểm tra, và chịu sự trừng phạt nghiêm khắc!
 - Thành tích kiểm tra cuối cùng của ngài sẽ do số lượng điểm Cửu Khai ngài lấy được và giá trị tác phẩm trong khoảng thời gian này của ngài cùng quyết định.
 - Phương thức lấy điểm Cửu Khai có rất nhiều loại. Thường gặp nhất là bán tác phẩm ngài chế tạo ban cho Tông sở, Tông sở sẽ bỏ ra số lượng điểm Cửu khai phù hợp với giá trị của tác phẩm của ngài. Một loại khác là bán sản phẩm của ngài ra thị trường, để đổi lấy điểm Cửu khai tương ứng. Đây là phương thức chủ yếu lấy điểm Cửu khai của nhân viên phi chiến đấu.
 - Chẳng qua phải nhắc nhở ngài là, tác phẩm ngài làm ra, tác phẩm thông thường và tác phẩm trình độ cao có ý tưởng đặc biệt, giá trị của nó khác biệt vô cùng lớn! Cho nên, nếu có thể, cố gắng chế tạo tác phẩm trình độ cao là lựa chọn tốt nhất của ngài.
 - Ngoài ra, mang công thức, sự sáng tạo, ý tưởng v.v... của ngài cung cấp cho Tông sở, Tông sở cũng sẽ căn cứ theo giá trị của nó mà cho ngài điểm Cửu khai tương ứng, phương diện này, điểm Cửu khai mà Tông sở đưa ra là vô cùng cao. Nếu như ngài có hệ thống lý luận đặc biệt, ngài giao nó cho Tông sở, sau khi thông qua sự chứng nhận của các đại sư, ngài không chỉ thu được điểm Cửu khai cực kỳ cao, còn trực tiếp qua được kiểm tra cấp này.
 - Độ khó của kiểm tra này là cấp 3. Nếu như có thể trong vòng 3 tháng, thông qua năng lực về phương diện mà mình tham gia kiểm tra, ngài có thể kiếm được 1000 điểm ở trong Cửu khai thành, cũng tức là ngài có thể sinh sống thuận lợi trong Cửu khai thành. Người sống ở Cửu khai thành toàn bộ đều là người xin dự thi đã qua được kiểm tra cấp 3, sản phẩm trình độ thấp ở chỗ này không có thị trường đâu, nếu như ngài muốn hoàn thành mục tiêu, tất phải chế tạo sản phẩm trình độ cao. Cho nên chúng tôi quy định mức độ của nó là cấp 3.
 - Nếu như ngài qua được kiểm tra cấp này, ngài sẽ tham gia kiểm tra cấp tiếp theo. Nếu như ngài không qua được, chúng tôi sẽ xem trình độ biểu hiện của ngài trong thời gian đó để mà lựa chọn đưa ngài tới Thiên cổ đạt thành hoặc là trừng phạt ngài ở mức độ nhất định.
 - Quang nào trong phòng ngài có thể nối trực tiếp với thị trường, trên đó ngài có thể mua được nguyên liệu ngài cần. Nếu như trên đó không có, ngài có thể phản ánh với Tông sở, Tông sở sẽ cố gắng cung cấp cho ngài, chẳng qua chi phí sẽ vô cùng đắt đỏ.
 - Ừm, xét theo 3 cái quang giáp đặc thù ngài từng cung cấp cho Tông sở, điểm cống hiến Tông sở cấp cho ngài, cũng chính là vốn khởi động là...
- Vacy cúi thấp đầu nhìn tư liệu, khi nhìn thấy con số này, cặp mắt lấp lánh như sao trong khoảnh khắc lộ ra vẻ không thể tin được cực kỳ mạnh mẽ.
- Bốn trăm điểm! Ba chữ này vô cùng khó nhọc thốt ra từ miệng Vacy.

Bốn trăm điểm!

Vốn khởi động cao thế này, lại xuất hiện trên người 1 kẻ trẻ như vậy! Điều này thật quá bất ngờ! Cốt tước sư rốt cuộc là nghề nghiệp thần bí như thế nào? Tên mặt không chút cảm xúc này rốt cuộc là có chỗ nào hơn người? Ba cái quang giáp đặc thù là quang giáp gì, lại có thể đáng giá 400 điểm Cửu khai?

Vô số nghi vấn quanh quẩn trong đầu Vacy!

154. Chương 154: Lần Này Phiền Phức Rồi

Nếu như điều này xuất hiện trên người 1 lão già trên 70 tuổi, vậy nàng cũng sẽ không kinh ngạc như vậy. Nhưng vị Diệt tiên sinh trước mặt này, nàng tin rằng tuyệt đối không quá 20.

Nhất định là nghề nghiệp của hắn rất đặc thù! Vacy thầm đoán trong lòng.

Nhớ lại Diệp Trùng từng nói với mình hần là Cốt tượng sư, ừm, nhất định là do cái nghề nghiệp nghe có vẻ quái quái này rồi! Vacy an ủi chính mình, là nhân viên phi chiến đấu như nàng ta, cũng đồng dạng có lĩnh vực tinh thâm của riêng mình, chẳng qua chuyên môn của nàng là được tể học.

Chênh lệch a! Mặc dù nàng trong lời của lão sư là tinh anh ưu tú, nàng hiểu rất rõ thuốc do nàng làm ra vô luận là thể nào cũng không sao đạt được trên 10 điểm Cửu khai.

Hiện thực sinh động trước mắt vẫn cứ tồn tại hiện thực đả kích nàng! Trong lòng cười khổ 1 tiếng, xem ra trên đời này quả thật là có thiên tài tồn tại a!

Diệp Trùng không biết trong lòng Vacy ở trước mặt đã xoay chuyển nhiều ý nghĩ như vậy. Vacy khôi phục tâm trạng, nói cho Diệp Trùng làm thế nào sử dụng vòng tay thông hành, như thế nào kiểm tra điểm Cửu khai của mình, v.v... May mà trí nhớ của Diệp Trùng cực tốt, vừa học liền biết, làm Vacy cảm thấy nhẹ nhõm hần.

Sau khi Vacy dạy Diệp Trùng 1 số thao tác cơ bản xong, lại nói với Diệp Trùng 1 số thường thức cơ bản của Cửu khai thành, sau đó mới rời đi.

Diệp Trùng lúc này mới hơi hiểu rõ Cửu khai thành.

Cư dân của Cửu khai thành chỉ có 2 loại, 1 loại là người xin kiểm tra qua được kiểm tra cấp 3 mà không qua được kiểm tra cấp 5. Một loại khác lại là nhân viên Tông sở. Thí dụ như lời ông chủ cửa tiệm Thiên Lam Sa, người trẻ tuổi ở chỗ này đại bộ phận đều là nhân viên nội bộ của Tông sở. Diệp Trùng đoán chắc là học viên gì đó.

Diệp Trùng hiện giờ đang xem lướt qua vật phẩm trên thị trường trên quang não, nguyên vật liệu của mình vẫn cần phải lấy từ trên đó xuống. Không giống với phong cách giả cổ của những địa phương khác ở Quý hình khuyên, bên trong Quý hình khuyên xây dựng mạng mô phỏng, hệ thống giao dịch thị trường chính là 1 bộ phận của mạng mô phỏng này. Diệp Trùng hỏi Mục có thể hay không xâm nhập, nhưng khi Mục nói với hần, xác suất bị phát hiện cực có khả năng lớn hơn 50%, Diệp Trùng lập tức bỏ đi ý nghĩ để Mục xâm nhập. Đương nhiên, tự nhiên là không thể thiếu lú lười vì thực lực hùng hậu của Tông sở.

Vốn cho rằng Cửu khai thành chẳng qua chỉ là 1 thành phố, vật phẩm giao dịch chắc là không quá phong phú mới đúng, không ngờ danh sách giao dịch và giới thiệu vật phẩm trên quang não lại nhiều đến nỗi làm cho Diệp Trùng hoa cả mắt, Diệp Trùng không khỏi hững hờ lên, cẩn thận xem xét mấy vật phẩm này.

Diệp Trùng tạm thời không tìm kiếm hàng hóa loại vật liệu xương, dù sao thời gian cũng không gấp. Diệp Trùng tiện tay mở danh sách giao dịch trên quang não.

Đây là loại khoáng thạch, tuyệt đại bộ phận Diệp Trùng đều không biết, ngành học về khoáng vật và luyện chế kim loại của hần gần như là trống không. Cũng may có Mục, kho tư liệu to lớn này ở bên cạnh đóng vai trò như thầy giáo.

- Song năng khoáng! Mục trước giờ bình đạm, ngữ điệu lại đột nhiên cao lên làm Diệp Trùng bị dọa nhảy dựng lên. Chẳng qua hần lập tức hiểu rằng thứ này nhất định không phải là hàng hóa thông thường gì.

Maltese hứng thú dạt dào nhìn ngắm ở khu khoáng vật, xem có thứ gì đáng để mình ra tay. Là 1 học viên sư sĩ trợ giảng môn luyện chế kim loại của Tông sở ở Cửu khai thành, hần may mắn vừa mới cải thiện 1 loại công thức hợp kim, Tông sở cho hần một số điểm cống hiến khá khả quan coi như là thưởng công. Hần liền lên đây xem xem có thể hay không vét được 1, 2 món đồ tốt.

Nhàm chán lật danh sách vật phẩm trên quang não, ài, mấy cái khoáng vật này tuy rằng không tệ, thậm chí có chút được coi là hiếm có, nhưng đều là thứ Tông sở có thể cung cấp được, không đáng vì mấy thứ này mà lãng phí điểm số. Lắc lắc đầu, ài, tại sao không có 1, 2 cục khoáng thạch làm trước mắt mình sáng lên chứ?

Mấy khoáng thạch này phần lớn là do 1 số người sống ở đây có trình độ tương đối cao đào lên, nhưng hệ thống tri thức bọn họ học được so với tư liệu nội bộ của Tông sở quả thật là thua kém không ít, nhưng kinh nghiệm của bọn họ cực kỳ phong phú, đối với việc giám định khoáng thạch cũng cao siêu vô cùng. Rất nhiều khoáng thạch bọn họ căn bản là chưa từng thấy qua. Nhưng kinh nghiệm và trực giác làm bọn họ

vẫn giữ chúng lại, và bán ra với điểm số cao. Thứ Maltese tìm kiếm chính là loại khoáng thạch này, đương nhiên, cũng có khả năng kẻ có nó cực kỳ cần điểm số mà không thể không bán ra.

Vô luận là loại tình huống nào, đều không phải bình thường có thể gặp được, Maltese trước giờ cũng chỉ kiếm được chút lợi lộc ở trên này, lần đó là trong lúc vô tình phát hiện 1 cục Thổ tâm khoáng to bằng nắm tay, lần này cải thiện có thể thành công, Thổ tâm khoáng đóng vai trò vô cùng quan trọng trong đó. Điều này cũng làm cho Maltese đối với hành động “đào bảo” càng thêm nhiệt tình. Chẳng qua đây là 1 việc vô cùng đánh đổ sự kiên nhẫn, may mà Maltese không hề cho rằng mình thiếu kiên nhẫn.

Đột nhiên, trước mắt Maltese sáng lên, 1 cục khoáng thạch màu xám không bắt mắt lọt vào tầm nhìn của hắn. Maltese tay phải run run. Trời! Đây không phải là Song năng khoáng sao? Đây chính là thứ có thể được liệt vào 1 trăm khoáng thạch quý hiếm nhất đã biết đến trong vũ trụ! Đầu óc Maltese gần như lâm vào trạng thái đoản mạch, cho dù với thực lực và tài lực hùng hậu của Tông sở, hắn cũng chưa từng thấy qua vật thật của Song năng khoáng thạch! Hít vào thật sâu, Maltese cố sức làm mình bình tĩnh lại, chẳng qua xem ra hình như tác dụng không lớn chút nào!

Hắn run run thò tay phải ra, vừa tính mua nó, đột nhiên viên Song năng thạch này biến mất khỏi danh sách!

Maltese ngớ ra, lập tức sắc mặt đại biến, giống như diên lật danh sách vật phẩm, viên Song năng khoáng đã biến mất không thấy đó lại không thấy hình bóng đâu nữa!

Suốt nửa giờ đồng hồ trôi qua, Maltese vẫn đang tìm kiếm viên Song năng khoáng đã biến mất không thấy đó, nhưng lật hết tất cả khoáng thạch, vẫn không tìm thấy viên Song năng khoáng đó! Maltese chán nản dờ người trên chỗ ngồi, trong lòng hối hận vô cùng, mình tại sao không nhanh 1 chút chứ? Chỉ cần mình nhanh 1 chút, chỉ cần 1 chút thôi, viên Song năng thạch đó đã đến tay mình rồi!

Ngay lúc Maltese đang buồn bã muốn phát điên, Diệp trùng lại đang đếm mình vẫn còn dư lại bao nhiêu điểm số, không ngờ 1 viên khoáng thạch như vậy lại tốn của mình 200 điểm! Trong nháy mắt, điểm số của mình liền mất đi 1 nửa.

Người đào được viên Song năng khoáng này phát hiện viên khoáng thạch này có dao động năng lượng mạnh mẽ, nhưng lại không biết nó rốt cuộc là loại khoáng thạch gì, tìm mấy người sống ở đây vốn là chuyên gia về phương diện này, nhưng không 1 người nào biết. Biết đây nhất định là 1 loại khoáng thạch cực kỳ hiếm có, nhưng không còn cách nào, hắn vừa đúng lúc vô cùng thiếu điểm số, hết cách chỉ đành bán viên khoáng thạch này. Mạnh tay định giá siêu cao tới 200 điểm, trong lòng nghĩ nếu như bán không được cũng tốt, vừa vận để lại mình nghiên cứu. Nếu như có thể bán đi, cũng có thể kiếm một mớ lớn.

Hai trăm điểm, tương đương 40 cái Thiên Luân a! Mặc dù Diệp Trùng biết nó nhất định rất quý giá, nhưng trong lòng vẫn nhịn không được mà đau lòng!

Mục vừa thôi thúc Diệp Trùng mau chóng lật danh sách vật phẩm, vừa giải thích: “Song năng khoáng có thể đủ để trộn vào trong hợp kim, hợp kim có trộn Song năng khoáng đối với vũ khí năng lượng như là tia laser, có tác dụng tăng cường phòng ngự! Là tài liệu phải có để chế tạo khiến chấn siêu cấp cho quang giáp. Nhưng do nó cực kỳ hiếm hoi, thuộc vào 1 trong những khoáng thạch đặc biệt siêu quý trọng trong vũ trụ.”

Nghe Mục nói như vậy, Diệp Trùng mới cảm thấy tốt hơn nhiều!

- Dừng, Diệp tử! Giọng nói của Mục 1 lần nữa vang lên.

Maltese trợ giảng tuy là môn luyện chế kim loại, nhưng hắn là một sư sĩ xuất sắc, có năng lực khống chế tâm tình rất tốt, rất mau thoát khỏi trạng thái hỗn loạn cảm xúc. Tự an ủi mình 1 hồi, lấy lại tinh thần rồi lại bắt đầu quá trình “đào bảo” dài dằng dặc. Danh sách vật phẩm trên này không ngừng thay đổi, bất cứ lúc nào cũng xuất hiện vật phẩm mới.

Đan tinh phân thạch? Trước mắt Maltese phát sáng, chẳng lẽ đây là ông trời vì đền bù mình vừa rồi vượt mất Song năng thạch mà đưa ra lễ vật ư? Đan tinh phân thạch tuy rằng không quý hiếm như Song năng thạch, nhưng cũng là 1 loại khoáng vật quý hiếm cực kỳ ít ỏi. Chẳng qua Maltese đã thấy qua vật thật, trong Khoáng vật quán của Tông sở bày 1 cục nhỏ, lóng lánh rực rỡ, xem ra giống như là bảo thạch.

Cục Đan tinh phản thạch này bề ngoài thô kệch vô cùng, chỉ có ở 1 góc mới lộ ra 1 chút tinh thể trong suốt. Tâm tình của Maltese lập tức hứng khởi lên, giỏi về khoáng vật học, hẳn đương nhiên biết lớp vỏ ngoài này chẳng qua chỉ là khoáng trộn lẫn của nó, chỉ cần loại bỏ đi lớp khoáng trộn lẫn bên ngoài này của nó, bên trong nhất định là lỏng lẻo như nước. Với lại, nhìn thể tích này, ít nhất phải gấp 10 lần viên trưng bày trong Khoáng vật quán của trường học đó.

Đây là 1 cục Đan tinh khoáng thạch lớn cực kỳ khó gặp!

Maltese 2 mắt phát sáng, trong lòng mừng phát điên, nhin không được cười to ha ha: “Lần này không ai cướp trước mặt ta...”

Lời nói chưa dứt, cục Đan tinh phản thạch trên quang não đó đột nhiên biến mất không thấy! Tiếng cười của Maltese tắc nghẽn dừng lại, cặp mắt lồi ra, gân xanh trên đầu giật giật, ánh mắt trở nên ngơ ngẩn, rồi không nhin thêm được nữa, phụt, phun máu ngừng mặt té xuống!

Bị người ta 2 lần cướp trước, 2 lần đều là khoáng thạch quý giá thể này, cho dù năng lực chịu đựng tâm lý của Maltese có tốt hơn, cũng đè nén không nổi 1 luồng tà hỏa dâng lên trong lòng, phun ra ngụm máu đó, rồi cứ thế mà té xuống.

Còn đối với phía Diệp Trùng không biết tí gì về chuyện này lại đang nhận sự tẩy rửa tri thức của Mục: “Đan tinh phản thạch cũng là 1 loại khoáng thạch quá hiếm, có thể tăng cường sự bền chắc của kim loại với mức độ khá lớn, cải thiện tính năng vật lý của nó. Chỗ đặc biệt nhất của nó là có thể làm cho kim loại khi ở nhiệt độ cao, tính năng được nâng cao mức độ lớn, là vật liệu đứng đầu để chế tạo động cơ quang giáp!”

Diệp Trùng và Mục không ngừng giao lưu, giống như là ngày thường, hồn nhiên không biết có 1 người lại bị bọn họ làm tức đến hôn mê! Chẳng qua, phỏng chừng Diệp Trùng cho dù có biết cũng không có chút ray rứt nào, chỉ sợ ngược lại còn cảnh cáo thầm với mình, ra tay nhất định phải nhanh! Người trước mặt này chính là một giáo huấn sống động vì ra tay không đủ nhanh a!

Dưới sự hướng dẫn của Mục, Diệp Trùng lại mua vài viên khoáng thạch, tuy rằng không có quý hiếm như 2 viên vừa rồi, nhưng cũng là khoáng vật vô cùng hiếm thấy!

Chẳng qua, Diệp Trùng rất nhanh phát hiện 1 vấn đề rất nghiêm trọng, dưới sự phung phí của hắn và Mục này, toàn bộ 400 điểm đã bị tiêu xài cạn kiệt! Diệp Trùng thậm chí hoài nghi Mục có phải là đã tính điểm số của mình, sau đó mới lựa khoáng vật. Mức độ sạch sẽ điểm số chẳng khác nào lúc Diệp Trùng vừa xuống tàu!

Lần này cho dù tìm thấy vật liệu xương, bây giờ cũng không có chút điểm số nào để mua!

155. Chương 155: Thùng Vàng Đầu Tiên

- Mấy vật liệu xương này tại sao lại ở trong hàng hóa loại được tể? Diệp Trùng vô cùng không hiểu điều này, vật liệu xương và được tể, hình như 2 bên hoàn toàn không có quan hệ.

- Trong được tể học có 1 nhánh chuyên môn dùng thực vật và khoáng thạch làm nguyên liệu chế tạo thuốc hoặc khám chữa bệnh, xương cốt động vật cũng chiếm 1 bộ phận quan trọng trong đó, từ lượng giao dịch trên này mà xét, nhánh ngành học này ở chỗ này chắc là vô cùng được hoan nghênh! Đương nhiên, tình huống cụ thể vẫn cần phải thực hiện kiểm tra, điều ta vừa nói chỉ là 1 loại suy luận có khả năng! Mục trả lời.

- Còn có ngành học như vậy sao? Diệp Trùng rất ngạc nhiên.

- Ừ, cái này truyền lại từ 1 bộ lạc cổ đại, sau này trải qua phát triển có hệ thống, chẳng qua cho dù là như vậy, hiện giờ vẫn là 1 nhánh vô cùng không được chú ý, chỉ là khi trị liệu 1 số chứng bệnh khá kỳ quái lại có hiệu quả kỳ diệu. Trong kho tin tức của ta có rất ít tư liệu về phương diện này!

Thứ có nhiều nhất trong này là vật liệu xương của sinh vật biến dị, đủ hình đủ loại, kỳ hình quái trạng, chẳng qua điểm số lại chênh lệch cực kỳ lớn với suy nghĩ của mình. Có một số Diệp Trùng xem ra là vật liệu xương rất bình thường, điểm số cao tới mức thái quá, một số vật liệu xương tính năng cực tốt, điểm

số lại vô cùng thấp, thậm chí thấp tới mức người đang tra cứu là Diệp Trùng, trong lòng hận mình tại sao ngay cả 1 điểm cũng không có chứ!

Sau đó nghĩ tới đây là được tể, Cốt tượng sư của Cửu khai thành chắc là cũng chỉ có 1 mình mình, đánh giá giá trị của vật liệu xương của bọn họ và mình có sự khác biệt rõ ràng, chẳng qua như vậy cũng tốt, đây là 1 việc cực kỳ có lợi cho mình. Mình có thể dùng điểm số khá thấp mua 1 số vật liệu xương chất lượng vô cùng tốt, từ đó giảm được chi phí.

Hiểu rõ tình hình thị trường, việc hiện giờ Diệp Trùng phải suy nghĩ đầu tiên chính là làm thế nào kiếm đủ điểm số, để mình có thể mua được cho dù chỉ là 1 miếng vật liệu xương cũng được.

Nhưng thùng vàng đầu tiên này rốt cuộc phải kiếm từ đâu chứ? Diệp Trùng nhíu mày vắt óc suy nghĩ.

- Trong kho tư liệu của ta có rất nhiều công thức kim loại đặc chủng, có thể dùng để đổi điểm Cửu khai! Mục đưa ra 1 kiến nghị.

- Không được! Kiến nghị này lập tức bị Diệp Trùng phủ quyết! Diệp Trùng hiểu rất rõ giá trị của mấy cái công thức này vượt xa giá trị của 1 cái toàn cốt quang giáp. Với lại, cực có khả năng sẽ làm cho Tông sở trở nên càng thêm mạnh mẽ! Theo tình hình trước mắt mà xét, quan hệ đối địch của mình và Tông sở đã hình thành. Vì lợi ích nhất thời, dùng tư liệu của mình để tăng cường thực lực kẻ địch, Diệp Trùng tuyệt đối sẽ không làm.

Cho dùng dùng để đổi lấy điểm số, Diệp Trùng cũng sẽ lựa chọn mấy người sống ở đây, mà không phải là Tông sở.

Diệp Trùng lần thứ 2 bước vào cửa tiệm Thiên Luân Sa. Người trung niên nhìn thấy Diệp Trùng không khỏi ngớ ra, lập tức cười nói: “Cậu nhóc, tại sao không đi chuẩn bị kiểm tra? Còn chạy ra đi dạo à?” Trong lòng lại thầm cười, trước giờ chưa từng thấy người xin dự thi nhàn hạ như vậy.

- Ủ, kiểm tra thay đổi rồi! Diệp Trùng cứ nhìn chằm chằm cái Thiên Luân - IV đó, đầu cũng không quay lại nói: “Cái Thiên Luân này có chút vấn đề!”

- Có vấn đề? Suy nghĩ có tính nhảy cóc của Diệp Trùng làm người trung niên chủ tiệm không khỏi ngớ người, bước chân lại không tự chủ được mà đi về phía cái Thiên Luân này: “Có vấn đề gì?” Về mặt lại có vài phần không tin. Tuy rằng cái Thiên Luân này mình không hề vừa ý, nhưng tác phẩm của mình, đứa nhóc này có thể nhìn ra chỗ sai sao?

- Đặc tính của Thiên Luân - IV là tính năng ổn định, chỗ không đủ là tốc độ không đủ xuất sắc. Ông muốn tăng cường tính năng động lực của nó, tăng thêm cánh hông cho nó, và đơn giản hóa chủ thể quang giáp của nó, nhưng ông làm như vậy chính là làm cho tính ổn định của cái quang giáp này sẽ bị giảm xuống với mức độ tương đương! Hơn nữa, điều càng trí mạng hơn là tính phòng hộ của quang giáp sẽ giảm mạnh! Diệp Trùng mặt không đổi sắc nói.

Diệp Trùng 1 câu trúng đích, nói cho người trung niên chủ tiệm ngây người: “Hình như có chút đạo lý! Chẳng qua ta cũng không có cách nào a, Thiên Luân căn bản không cách nào dùng động cơ loại khác, ta cũng chỉ bỏ chút công phu ở phương diện này thôi!”

Cái này cũng đúng. Động cơ của Thiên Luân không tương thích với động cơ loại khác, điều này cũng dẫn tới Thiên Luân trước giờ không phải là con cưng của thợ cải tạo quang giáp, cực ít có người dùng nó làm đối tượng cải tạo, cho nên cái nhìn đầu tiên khi Diệp Trùng tiến vào, sức chú ý liền đặt trên cái quang giáp Thiên Luân này.

- Phương pháp không phải không có, chỉ là quá phức tạp! Diệp Trùng nói. Khi Diệp Trùng ở Cục quang đã từng chuyên môn suy nghĩ vấn đề này. Còn thỉnh giáo rất nhiều lão gia gia trong đó, cuối cùng làm hắn nghĩ được 1 phương án ưu hóa, không thể không nói, Diệp Trùng ở phương diện này vẫn cực kỳ có linh tính.

- Ha ha, cậu nhóc, không được nói bừa, thói quen này không tốt! Người trung niên chủ tiệm không cho là đúng nói. Không ngờ tên nhóc xem ra trầm ổn, nghiêm túc này cũng là người thích nói khoác, điều này không khỏi làm ấn tượng của hắn đối với Diệp Trùng giảm mạnh. Người trung niên chủ tiệm tuy rằng bây giờ chẳng qua là ông chủ một cửa tiệm, nhưng là 1 người xin dự thi có thể qua được kiểm tra cấp 3, hẳn lúc

xưa ở 5 thiên hà lớn cũng là danh chấn nhất phương, thái độ nghiêm túc, cẩn thận đã sớm xâm nhập vào xương cốt của hắn, cho nên vô cùng không thích lời nói tùy tiện của người trẻ tuổi trước mặt này.

- Ủ, nếu như ông muốn biết, ta có thể lấy 10 điểm, bán cho ông! Diệp Trùng lúc này mới lộ ra mục đích thật sự của mình. Thật ra, trong lòng Diệp Trùng cho rằng, phương án này dùng 10 điểm để bán đi quả thật là có chút thiệt thòi, nếu như không phải cần gấp chút điểm, hắn tuyệt đối sẽ không bán phương án này đi. Hoàn toàn không phải phương án này có giá trị cao hơn, chẳng qua con người đối với thứ mà mình cực khổ có được, thường rất tự nhiên mà càng thêm quý trọng nó, Diệp Trùng cũng không ngoại lệ.

Người trung niên chủ tiệm nhú mày nói: “Nếu như người có phương án cải tiến, đừng nói 10 điểm, 20 điểm ta cũng có thể cho người! Cậu nhóc, tuổi nhỏ, không nên học thói quen nói khoác!”

Diệp Trùng hiểu tuổi tác của mình luôn luôn làm cho mình khó mà được người ta tràn đầy tin tưởng vào mình, Diệp Trùng đối với điều này cũng sớm quen thuộc như thường, hắn biết như thế nào mới có thể làm thái độ của người ta thay đổi.

- Nếu như bên trong quang giáp thêm vào 1 cái hòm hình chêm, thiết kế mạch quang dùng kết nối mạch đôi Pháp Mạch Tư Nhĩ, giảm một nửa độ dày của tường bên trong... Diệp Trùng tự biên tự diễn nói ra 1 tràng.

Theo giọng nói lạnh lạnh của Diệp Trùng, vẻ mặt của người trung niên chủ quán cũng từ chỗ không quan tâm, miễn cưỡng lúc đầu trở nên càng lúc càng tập trung, cặp mắt cũng càng lúc càng sáng, lộ ra ánh sáng nóng bỏng!

Khi Diệp Trùng rời khỏi cửa tiệm Thiên Lam Sa, trong tài khoản của mình trong vòng tay đã có thêm 20 điểm, người trung niên chủ quán đó dùng vẻ mặt cung kính đưa tiễn Diệp Trùng tới tận cửa.

Sở dĩ Diệp Trùng chọn bán phương án này là do hắn có suy nghĩ của riêng mình, chuỗi quang giáp Thiên Luân tuy rằng ở 5 thiên hà lớn có thể coi như là quang giáp cao cấp, nhưng ở Quỷ hình khuyển lại chỉ có thể xem như là quang giáp bình thường, chứ đừng nói các loại quang giáp bên trong Tông sở, ngay cả trên thị trường trong Quỷ hình khuyển, quang giáp so với nó còn cao cấp hơn có thể mua được có rất nhiều. Với lại, phương án này tuy rằng thiết kế xảo diệu, nhưng phạm vi có thể ứng dụng cực kỳ hạn hẹp, chỉ có thể dùng trên chuỗi quang giáp Thiên Luân, với lại là thứ không liên quan tới nguyên lý cơ bản, Diệp Trùng lúc này mới lấy nó ra đổi điểm.

Trở về phòng, toàn bộ những khoáng thạch quý hiếm mà Diệp Trùng đã mua trước đó đã đưa vào phòng hắn. Mỗi 1 thứ hàng hóa đều đóng kín trong hộp kim loại to nhỏ khác nhau, từ bên ngoài căn bản không biết thứ bên trong là gì, bên ngoài hộp có 1 con số, chủ yếu là dùng để kiểm tra hàng hóa.

Mở tất cả các hộp kim loại ra, lấy khoáng thạch trong đó ra, không thiếu thứ nào, hơn nữa hoàn toàn giống hình nổi của hàng hóa nhìn thấy trên danh sách giao dịch. Đương nhiên, mấy thứ bảo bối “vết” được này đều giao cho Mục xử lý, Diệp Trùng vẫn còn công việc cần làm của hắn.

Tốn kha khá thời gian, Diệp Trùng chọn ra 1 cái xương ống chân của Tước điệp thú và 1 cái vỏ ngoài của Hồng ti cấp, tổng cộng mới tốn của hắn không tới 2 điểm.

Đương nhiên, ngoại trừ vật liệu xương, Diệp Trùng còn phải mua 1 ít nguyên liệu dung dịch cường hóa, không ngờ giá cả của mấy thứ này vượt xa vật liệu xương rất nhiều, ở mặt này Diệp Trùng tốn 7 điểm.

Rất mau, vật liệu xương và nguyên liệu dung dịch cường hóa Diệp Trùng mua đều liên tục được đưa tới phòng của hắn.

Do Diệp Trùng không có máy gia công, không thể không chọn cách chế tạo bằng tay, cũng may công phu cơ bản của hắn vững chắc, với lại 2 linh kiện mà hắn định chế tạo đối với hắn mà nói đều vô cùng đơn giản.

Hai linh kiện này hoàn toàn làm xong đã là ngày thứ 2! Một cái là miếng đệm quang giáp hình tròn màu xanh nhạt, cái còn lại là khóa cài bên trong của quang giáp, trên cái khóa cài bên trong màu trắng tinh có hoa văn thiên nhiên do rất nhiều sợi tơ nhỏ màu đỏ cực kỳ diêm lệ tạo thành, khá là đẹp mắt. Hai loại linh kiện này chế tạo đơn giản, thời gian gia công ngắn, với lại sử dụng rộng rãi, gần như tất cả quang giáp đều có thể sử dụng 2 cái linh kiện này.

Vừa ý nhìn ngắm tác phẩm của mình trên tay, Diệp Trùng đưa 2 linh kiện này vào trong danh sách giao dịch!

Khi Diệp Trùng mở danh sách giao dịch của linh kiện quang giáp, danh sách dài dằng dặc, số lượng linh kiện kinh người làm trong lòng Diệp Trùng nhảy dựng lên. Đây cũng thật là quá nhiều đi!

Thợ cải tạo quang giáp và thợ lắp ráp quang giáp luôn là nghề nghiệp ăn khách, người học 2 nghề nghiệp này trong 5 thiên hà lớn cực kỳ nhiều. Vô luận là thợ cải tạo quang giáp hay là thợ lắp ráp quang giáp, đều phải tiếp xúc với linh kiện quang giáp, hơn nữa còn có sửa chữa, bổ sung hư hỏng của quang giáp. Những nguyên nhân này trực tiếp dẫn tới nhu cầu linh kiện quang giáp ở Cửu khai thành cực lớn, đây cũng là tại sao giao dịch linh kiện quang giáp trong Cửu khai thành lại sôi nổi như vậy.

Diệp Trùng cũng hoài nghi 2 linh kiện này của mình ở trong biển linh kiện rộng lớn mệnh mông này có thể gây nên chút gọn sóng nào hay không?

156. Chương 156: Bùng Nổ

Nhưng mấy ngày này, tất cả những người quan tâm đến linh kiện quang giáp ở Cửu khai thành lại đang thảo luận 1 đề tài khác.

- Linh kiện do xương cốt làm ra? Hiệu quả thế nào? Người thấy qua hàng thật chưa?
- Ái chà, loại việc tốt này nào tới lượt ta? Ai da, mấy linh kiện bằng xương đó chỉ cần vừa xuất hiện lập tức bị người ta cướp! Nghe nói hiện có không ít người chuyên môn nhìn chăm chăm vào danh sách giao dịch, chỉ đợi hàng xuất hiện! Hắc hắc, ta tuy rằng chưa thấy qua bản gốc, nhưng 1 người bạn của ta may mắn, cướp được 1 món, nghe hắn nói, hắn từng kiểm tra chuyên môn, người biết kết quả thế nào không?
- Thế nào?
- Tuyệt, ái chà, chỉ số tổng hợp so với linh kiện cùng loại của đại sư Vi phải cao hơn 9%!
- Thật hay giả thế? So với đồ của đại sư Vi còn cao hơn? Ta không tin! Đại sư Vi là nhân vật gì, thứ ông ta làm ra tuyệt đối là tốt nhất!
- Người không tin? Không tin thì thôi! Ài, lão Từ ta từng nói lão lúc nào?
- Ô kia, nào có nào có! Từ lão ca đừng giận mà, chẳng qua việc này cũng thật là làm người ta quá kinh ngạc đi! Lại còn tốt hơn đồ của đại sư Vi, tiểu đệ ta cũng là phản ứng bình thường a!
- Ủ, nói cũng đúng, đừng nói người, ta lúc nghe tin tức này cũng chấn ra. Nghĩ xem, đại sư Vi xưng bá thị trường linh kiện này đã bao nhiêu năm rồi, vẫn là lần đầu tiên nghe nói có thứ của người khác tốt hơn của ông ta!
- Chắc chắn rồi! Ài, có thể làm ra thứ này cũng là người sao chứ! Không đơn giản nha!
- Ủ, cũng không biết là vị cao thủ nào, lại có thể nghĩ ra chủ ý tuyệt vời như vậy. Dùng xương làm linh kiện, lão già ta đây không phục cũng không được rồi, mà người ta còn là gia công bằng tay đó, trình độ này quả thật là cao thâm.
- Gia công bằng tay? Không phải chứ, bây giờ vẫn có người dám dùng phương thức thủ công?
- Đúng vậy, khi nghe được ta cũng bị dọa nhảy dựng lên, hiện giờ còn có người dám dùng phương thức thủ công, ài, đều là làm linh kiện quang giáp, đây chính là sự khác biệt cảnh giới a! Nghe nói, lúc đại sư Vi nhìn thấy linh kiện người đó làm ra, cả nửa ngày không nói được câu nào.
- Ài, chúng ta không biết lúc nào đạt tới cảnh giới đó! Quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên! Thị trường linh kiện hiện giờ giống như bị châm ngòi vậy, đặc biệt là đám sư sĩ đó, giờ giống như đợi bảo bối vậy, chờ người đó tung hàng ra!
- Đó không phải là bảo bối sao? Đừng nói 9%, ngay cả chỉ 1%, lúc quan trọng nói không chừng cũng có thể cứu người 1 mạng, đặc biệt là giống như đám sư sĩ ngày ngày lăn lộn trong sống chết đó, với lại người ta

bán cũng không mắc, 1 linh kiện thông thường chút chỉ cần 50 điểm, phải biết rằng, linh kiện của đại sư Vi, có cái nào dưới 100 điểm chứ? Chẳng qua hôm qua nghe nói bán ra 1 cái hàng cao cấp!

- Hàng cao cấp! Là món gì?

- Không rõ lắm, nghe nói tới 500 điểm! Khả khà, vừa ló đầu ra liền bị người nhanh tay cướp đi, chẳng qua có không ít người nhìn thấy giá trị điểm số phía sau món đó, chắc chắn, 500 điểm a, vậy mà nghĩ cũng không nghĩ liền cứ thế mà mua. Người mua này cũng thật là một kẻ lợi hại!

- Năm trăm điểm? 500 điểm có là gì? Thứ này chính là đồ giữ mạng! Chỉ cần còn mạng, điểm cũng có 1 ngày lấy lại được! Hắn có thể cướp được, chỉ e là có không ít người ghen tị. Đừng nói 500 điểm, cứ cho là 1000 điểm, chỉ e là vẫn có người mua! Nghe nói đám nhóc trong Tông sở đó hình như cũng bắt đầu chú ý những linh kiện này rồi!

- Hử, bọn họ cũng bắt đầu chú ý rồi? Nhưng cũng rất bình thường, hì hì, Tông sở tuy rằng lợi hại, nhưng loại người giống thế này phỏng chừng cũng không quá nhiều! Cũng không biết tên này rốt cuộc là ai? Thần bí quá!

- Có khi nào là người mới tới năm nay? Trước giờ chưa từng thấy người này ra tay a!

- Có khả năng! Nhưng vẫn chưa có chút tin tức liên quan tới người này, phỏng chừng cũng chỉ có mấy lão già trong Tông sở đó biết, người xem, mấy tên nhóc đó hiện giờ không phải cũng ngơ ngẩn không biết người đó là ai sao?

- Ủ, loại trình độ này, muốn qua được kiểm tra cấp 5 chắc là không có vấn đề gì nhỉ?

- Ai biết được, hừ, thứ quỷ kiểm tra cấp 5 khi gió này, đám người mới tới đó không biết, người và ta còn không biết sao?

- Ài, nói cũng đúng...

Diệp Trùng nhàn nhã ngồi trước quang não trong phòng, trước mặt hiện ra hình nổi của vật phẩm giao dịch, Diệp Trùng nhấn lên bản liệt kê, lập tức xuất hiện thuyết minh chi tiết và hình nổi của món hàng này.

Linh kiện quang giáp bằng xương hút hàng vượt xa ý liệu của Diệp Trùng. Loại linh kiện quang giáp đặc biệt mà tính năng lại cao này rất được đeo đuổi trên thị trường giao dịch quang giáp, không chỉ linh kiện 50 điểm vừa ra thì trong nháy mắt bị người ta mua đi, hôm qua, trong vòng 1 giây sau khi Diệp Trùng đưa ra mã vạch giao dịch 1 bộ linh kiện cao cấp mà Diệp Trùng bán ra với giá cao 500 điểm, liền bị người ta mua mất!

Diệp Trùng hiện giờ căn bản là không cần lo lắng về điểm số. Điểm của hắn hiện giờ đã vượt qua 3000 điểm, vượt xa 1400 điểm cần để qua được kiểm tra. Cho nên Diệp Trùng dành hầu hết thời gian trong việc “đào bảo”.

Chỉ đáng tiếc vận may mấy hôm trước, Diệp Trùng không gặp lại được, không chỉ một hạt nhỏ khoáng thạch không thu được, đối với vật liệu xương, cũng không phát hiện được vật liệu xương nào làm hắn cảm thấy trước mắt sáng lên. Ngược lại, về quang giáp, Diệp Trùng đã mua mấy cái, thí dụ 1 cái quang giáp đáng vẻ vô cùng kỳ quái, từ ngoại hình mà xét, dường như là thân thể với từng đốt, từng đốt màu ve đậm của 1 loài bò sát biến dị, làm nó có thể linh hoạt vận vẹo, mỗi 1 đốt thân thể đều có động cơ cỡ nhỏ, và trên nó bố trí 4 chi bằng máy mô phỏng xúc tu theo hình thức bị động.

Diệp Trùng từng thử nghiệm, cái quang giáp này ở địa hình như là hang hốc, khe nứt có tốc độ cực nhanh, linh hoạt đến mức làm người ta cảm thấy kinh ngạc.

Ngoại trừ cái quang giáp này, Diệp Trùng còn mua 1 cái quang giáp công trình, dù sao mấy thứ này cũng không chiếm quá nhiều không gian, dù sao “cẩn tắc vô áy náy” vẫn tốt.

Bán hàng ở Cửu khai thành chủ yếu có 2 loại phương thức, loại thường thấy nhất là Diệp Trùng mỗi ngày đều lên mạng mô phỏng giao dịch, đây là phương thức buôn bán tiện nhất mà hàng hóa cũng đầy đủ nhất. Loại còn lại là mở tiệm bên đường giống như cửa tiệm Thiên Lam Sa, hầu hết hàng hóa của họ cũng bán nhờ giao dịch trên mạng mô phỏng, nhưng thu nhập điểm số chủ yếu của họ là dựa vào người khác tới mua

hàng làm chính, cho nên tuy rằng bọn họ không nhất định quá đầy đủ hàng hóa, nhưng nhất định là phi thường đặc sắc. Với lại, có rất nhiều thứ không thích hợp công khai.

Thí dụ thông tin chi tiết của 1 số quang giáp cực kỳ cao cấp.

Do điểm số đã hoàn toàn đủ, Diệp Trùng rất nhanh nhận được thông báo của Tông sở, hẳn đã qua được kiểm tra cấp 3! Thứ hẳn phải làm hiện giờ chỉ là chờ đợi, chờ đợi kiểm tra cấp 4 hơn 2 tháng sau. Hoàn toàn không có khái niệm về việc này, Diệp Trùng hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt kinh ngạc Vacy nhìn hẳn, ánh mắt làm nàng ta cứ như là đang nhìn 1 con quái vật.

Có dư dả thời gian, thứ Diệp Trùng thật sự muốn bắt đầu nhất là các bài tập huấn luyện của mình, vô luận là bài vở Quân phong tử để lại cho mình, hay là thể ngộ chiến đấu của mình, thậm chí còn có minh tức. Chẳng qua, vừa nghĩ tới minh tức chỉ có nhân viên nội bộ Tông sở mới biết, Diệp Trùng lập tức dừng hoạt động minh tức, hẳn không muốn gặp phiền phức. Thứ này có chút huyền diệu, mấy lão già của Tông sở đó, thực lực của ai cũng vô cùng đáng sợ, ai biết có hay không thủ đoạn kỳ quái gì đó.

May mà sự phát tác của quái bệnh đã có 1 khoảng thời gian không xuất hiện rồi, điều này mới làm Diệp Trùng từ từ an tâm.

Sau khi nhận được tin mình thông qua kiểm tra cấp 3, Diệp Trùng phát hiện mình vô luận là đi đâu, sau lưng hình như đều có mấy người thoát ẩn thoát hiện đi theo.

Hành vi của Diệp Trùng trở nên càng thêm cẩn thận.

Maltese phát hiện gần đây may mắn quả thật là tẻ đến cùng cực, trong vòng 1 ngày ngắn ngủi, trừng mắt nhìn 2 viên khoáng thạch cực phẩm và mình đứt duyên, sự đau khổ trong đó, đủ làm hắn tự sát mấy lần rồi! Về sau, Maltese phát hiện mặc kệ là việc tốt gì cũng đều đối địch với mình, vạn sự bất thuận, ngay cả uống nước cũng suýt nữa hư răng.

- Maltese! Trước mặt bước tới hai thiếu niên mặc đồ chiến đấu.

Maltese ngẩng cái đầu ủ rũ lên, không chút tinh thần trả lời ‘ừ’ 1 tiếng.

Sự khác lạ của Maltese làm 2 thiếu niên này chú ý, 1 thiếu niên tóc dài trong đó mở miệng nói: “Sao thế, Maltese? Tại sao lại có dáng vẻ mất hồn như vậy? Ta nhớ người hình như vừa mới được Tông sở khen thưởng mà, chẳng lẽ đang buồn vì mấy điểm đó làm sao dùng hết à? Ha ha, có cần ta giúp không?”

Thiếu niên còn lại bên cạnh phụ họa nói: “Maltese, đừng có dáng vẻ không chút tinh thần như thế, nếu bị lão quái thấy được, vậy người đợi chết đi!” Lão quái là biệt hiệu 1 lão sư của 3 người bọn họ, trước giờ làm người nghiêm khắc, cứng nhắc, ngay cả vấn đề dáng vẻ của học viên trước giờ đều bị ông ta xem trọng.

- Ài, gần đây xui xẻo quá! Khẩu khí Maltese tràn đầy oán niệm.

- Ủa, hình như không nghe nói người gần đây gặp phải chuyện bất hạnh gì mà! Thiếu niên tóc dài cười nói.

Đột nhiên nhận ra mình đang nói cái gì, Maltese vội chuyển đề tài: “Ài, đừng nói ta nữa, chỉ là 1 chút việc nhỏ, không có gì lớn cả! Mà các người đang định đi đâu thế?” Nực cười, nếu để họ biết tao ngộ “đào bảo” của mình, chỉ e sau này người “đào bảo” lập tức sẽ tăng lên mấy cấp số, mình chỉ e tới lúc đó ngay cả mảnh vụn cũng không kiếm được.

Cạnh tranh giữa học viên nội bộ Tông sở vô cùng kịch liệt, tàn khốc, tuy rằng bề ngoài sóng yên biển lặng, nhưng sóng ngầm bên trong cuộn cuộn, gần như tất cả học viên đều giữ lại chút vốn cho mình. Còn Tông sở hình như đối với tình huống thế này vô cùng vui vẻ đứng nhìn. Mỗi 1 học viên đều phải ở chỗ này học cách làm thế nào bảo vệ mình tốt hơn.

- Nghe nói Mạnh Thị Lôi cướp được 1 linh kiện bằng xương, chúng ta đang tính đi mở mang tầm mắt, không bằng chúng ta cùng đi đi! Thiếu niên tóc dài mở lời mời.

- Linh kiện bằng xương? Việc gần đây gây nên sóng to gió lớn, Maltese cũng có nghe nói, hẳn không kiềm chế được về mặt kinh ngạc!

157. Chương 157: Chủ Ý Của Thương

- Ủ, vậy chúng ta cùng đi xem sao! Maltese có chút hưng phấn nói. Hắn đã sớm nghe lão sư nhắc tới linh kiện bằng xương, nghe nói người biết chế tạo linh kiện bằng xương là 1 lão già cao tuổi, chẳng lẽ lão già đó cũng tới Cửu khai thành? Do nguồn hàng cực kỳ hiếm hoi, linh kiện bằng xương trong Tông sở vô cùng khó gặp, rất nhiều người cũng chỉ nghe nói cái tên này mà chưa gặp qua vật thật, Maltese chính là 1 trong số đó.

Nhìn thấy miếng đệm quang giáp màu xanh đen trước mặt này, Maltese tỉ mỉ quan sát vô cùng hứng thú. Mạnh Thị Lôi ở 1 bên đang đặc ý khoe khoang với mọi người hôm đó mình nhanh tay lẹ mắt thế nào, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mua lấy linh kiện bằng xương có điểm số không ít này.

Thật thú vị! Là trợ giảng luyện chế kim loại, Maltese đối với những nguyên liệu khác cũng có kiến giải không tầm thường giống như vậy. Tính chất của miếng đệm quang giáp bằng xương trước mặt này đặc biệt, chế tác cực tốt, hắn len lén dùng máy kiểm tra mini trên người kiểm tra 1 chút, phát hiện kinh người, độ cứng của nó so với hợp kim siêu cường thông thường đều cao hơn, mà độ bền lại gấp 3 lần hợp kim sắt!

Đây thật sự là do xương tạo ra sao? Lúc nào mà thân thể của mấy sinh vật biến dị này lại trở nên cường hãn như vậy? Trong lòng Maltese vô cùng ngạc nhiên.

Trong lòng so sánh khác biệt tốt xấu giữa linh kiện kim loại và linh kiện bằng xương, Maltese đối với linh kiện bằng xương, đối với ông lão có thể chế tạo linh kiện bằng xương đó cũng càng trở nên tò mò.

Diệp Trùng phát hiện vô luận là mình ở chỗ nào, sau người đều kéo theo mấy người ở đằng xa, nhưng dưới sự giúp đỡ của Mục, mỗi lời nói của họ Diệp Trùng đều rõ ràng. Mấy người này là Tông sở phái tới bảo vệ hắn. Nhưng đồng dạng, cũng phụ trách nhiệm vụ giám thị hắn.

Diệp Trùng cảm thấy cực kỳ không thoải mái, nhưng chỉ có nhẫn nại, vẫn luôn phải giả vờ hoàn toàn không biết.

Diệp Trùng cả ngày rảnh rỗi liền bắt đầu đi lung tung trong Quỹ hình khuyên, tìm cửa tiệm giống như Thiên Lam Sa, nơi này có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, có rất nhiều thứ hiếm có, lạ lùng. Thí dụ thuốc có thể làm cho kim loại mau chóng biến thành trạng thái lỏng. Diệp Trùng cảm thấy vô cùng hứng thú với mấy thứ này. Chẳng qua mấy thứ này không cái nào không phải vật phẩm có điểm số cao, cho dù là điểm số của Diệp Trùng khá nhiều, cũng không dễ dàng điên cuồng thu mua như vậy.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có tăng cao sản lượng linh kiện quang giáp bằng xương, như vậy mới làm hắn có thể duy trì thu mua 1 khoảng thời gian. Mục đối với việc Cửu khai thành có nhiều kỳ nhân dị sĩ thế này cũng vô cùng kinh ngạc.

Sau khi Diệp Trùng thu mua 1 đồng lớn vật phẩm cổ quái hắn không nói ra được tên gọi, cuối cùng ngừng lại. Mỗi ngày nghe mấy người ở sau lưng nói chuyện cũng là 1 việc vô cùng hứng thú. Không chỉ có rất nhiều bí mật trong nội bộ Tông sở, còn có oán niệm to lớn vì Diệp Trùng chạy loạn khắp nơi!

Với lại mấy ngày này chạy rong khắp Cửu khai thành, không chỉ làm cho Diệp Trùng thu mua được rất nhiều vật phẩm đặc biệt, mà còn làm cho hắn thêm quen thuộc với cả Cửu khai thành.

Thí dụ nguồn gốc của vật liệu xương trên thị trường.

Vật liệu xương trên thị trường đại đa số là do sư sĩ cung cấp, trong đó bao hàm sư sĩ của Tông sở và 1 số sư sĩ trong số những người sống ở đây. Chu kỳ biến dị của sinh vật càng lúc càng ngắn, thân thể bọn chúng trở nên càng lúc càng cường hãn, càng lúc càng khó bắt giết. Xương cốt của mấy sinh vật biến dị này là nguồn gốc chủ yếu của vật liệu xương trên thị trường. Mấy thứ xương cốt này đối với sư sĩ mà nói, chẳng qua chỉ là sản phẩm phụ, nguồn gốc chủ yếu của điểm số của bọn họ là điểm thưởng thu được do hoàn thành nhiệm vụ của Tông sở.

Không giống sinh vật biến dị, trên 1 số hành tinh nguyên sinh mới phát hiện có các loại sinh vật nguyên sinh mới lạ. Xương cốt của mấy sinh vật nguyên sinh này là thứ được ưa thích của tất cả được tế sư, dấu sao đây cũng có nghĩa là 1 loại nguyên liệu chế thuốc mới xuất hiện. Loại xương cốt này trên thị trường vô cùng đắt giá, hơn nữa còn cung không đủ cầu. Trên hành tinh nguyên sinh đầy dẫy nguy hiểm không thể

biết trước, sư sãi phụ trách chấp hành nhiệm vụ trên đó không ai không cẩn thận từng li từng tí. Nhưng nếu có thể thuận lợi trở về, phần thưởng nhiệm vụ cao ngất tuyệt đối làm người ta đổ mắt, với lại, mấy chiến lợi phẩm đó cũng có giá trị cực cao. Cho nên, cho dù nguy hiểm cực cao, sư sãi tham gia vẫn đông đảo như cũ. Tông sở đối với loại hoạt động thám hiểm này vô cùng tích cực, dù sao đó cũng có nghĩa là có khả năng có khoáng vật mới, giống mới, tài nguyên mới.

Mục đưa ra 1 phương pháp, có thể làm Diệp Trùng thu được càng nhiều vật liệu xương chất lượng tốt. Theo như Mục nói, phương pháp này là Thương nghĩ ra, chẳng qua chỉ là nhờ hắn nói ra thôi. Mục nói lại nguyên văn của Thương: “Chúng ta phải dùng chi phí tốt nhất để thu được lợi ích lớn nhất!” Diệp Trùng lúc này mới nhớ lại Thương là 1 tên mê tiền không hơn không kém.

Nhưng, hẳn đối với phương pháp của Thương lại có vài phần tò mò.

Chính ngay lúc mọi người bắt đầu từ từ quen với việc mỗi ngày chờ đợi linh kiện quang giáp bằng xương do người thần bí này chế tạo xuất hiện, 1 tin tức về nhu cầu làm linh kiện bằng xương lại 1 lần nữa trở thành đề tài trung tâm của mọi người!

Người thần bí đột nhiên công bố tin tức, bắt đầu từ hôm nay, hẳn sẽ không bán linh kiện quang giáp bằng xương, nhưng nếu như có người có thể cung cấp cho hắn vật liệu xương ít thấy trên thị trường, vậy sẽ có thể nhận được linh kiện quang giáp bằng xương do hắn tặng.

Tin tức về nhu cầu ngắn gọn, đơn giản này vừa được công bố, lập tức trở thành thứ sốt dẻo nhất trong Cửu khai thành.

Tất cả những người lúc trước có được linh kiện quang giáp bằng xương không ai không thầm tự kêu may mắn trong lòng. Còn những người không có được đó lại liệu mạng nghĩ cách làm sao để có được những vật liệu xương ít gặp đó.

Ngày đầu tiên tin tức được công bố, Diệp Trùng chẳng qua chỉ thu được 3 vật liệu xương, nhưng 1 cái trong đó phẩm chất cực tốt, tính chất cũng tốt hơn hẳn nghĩ. Diệp Trùng không chút do dự lợi dụng hệ thống giao dịch của Cửu khai thành tặng cho người này 1 bộ linh kiện bằng xương.

Không ngờ tác dụng của cách này lại to lớn như vậy, gần như trong 1 giờ đồng hồ ngắn ngủi, người của cả Cửu khai thành đều biết có người nhận được 1 linh kiện quang giáp bằng xương!

Ngày thứ 2, Diệp Trùng tới gian phòng chỉ định để nhận vật phẩm, nhìn hòm kim loại chất cao như núi, trợn mắt há hốc mồm như hóa đá, vẻ mặt này duy trì tới cả 10 giây!

Trời! Mấy người này chẳng lẽ điên rồi sao? Không phải chỉ là linh kiện quang giáp bằng xương thôi sao, cần gì phải khoa trương như vậy?

Diệp Trùng phí trọn vẹn cả ngày thời gian mới xem như lọc được 1 ít vật liệu xương chất lượng tốt, nhưng điều làm Diệp Trùng than khóc không thôi là vật liệu xương tính chất không tồi hẳn lọc ra lại có tới hơn 30 món, đây cũng có nghĩa là linh kiện bằng xương hắn cần phải tặng đi cũng phải có cùng 1 số lượng giống như vậy.

Đây không phải là muốn mạng người sao? Diệp Trùng cảm thấy đau cả đầu, mình tổng cộng mới làm được hơn 60 linh kiện, một lần này đã đưa đi 1 nửa, vậy sau này làm sao đây? Không còn cách nào, Diệp Trùng chỉ có làm việc suốt đêm, hy vọng có thể làm nhiều thêm 1 chút trong mức có thể.

Tối ngày thứ 3, Diệp Trùng cố mở cặp mắt đỏ kè, vội vã chạy tới phòng nhận vật phẩm của mình. Từ tối hôm trước một mạch tới tận bây giờ, Diệp Trùng không hề chớp mắt, toàn lực chế tạo linh kiện bằng xương, nhưng mặc kệ Diệp Trùng cố gắng tới mức lớn nhất, cũng chỉ chế tạo ra 30 món linh kiện bằng xương thường thấy nhất, hơn nữa 30 món linh kiện bằng xương này chẳng qua vẫn chỉ là bán thành phẩm. Dù sao chế tạo linh kiện bằng xương cực phí thời gian.

Nhưng vẫn đi chưa tới phòng, Diệp Trùng đã triệt để trợn tròn mắt!

Nguyên cả lối đi bên ngoài căn phòng của hắn đã hoàn toàn bị hộp kim loại chứa vật liệu xương chặn kín hết, hơi có vài phần ý tứ liên tục không ngắt quãng! Hơn nữa, còn liên tục có mấy đũa hàng tự động len

lỗi trong đó, đặt xuống 1 cái hộp kim loại. Với lại, còn có cả cái hộp kim loại khổng lồ mà Diệp Trùng cũng hoài nghi có thể hay không chen vào lỗi đi không đủ rộng rãi này.

Nhiều hộp kim loại như vậy, bên trong phải có bao nhiêu vật liệu xương chứ, lại phải cần bao nhiêu linh kiện bằng xương nữa đây! Diệp Trùng khóc không ra nước mắt, hắn cũng có xung động muốn lập tức hôn mê đi! Tên đáng chết Thương này, đưa ra chủ ý ngu ngốc!

Điều Diệp Trùng làm đầu tiên là lập tức dùng tin tức đó lại. Thế là mọi người ở Cửu khai thành phát hiện, người chế tạo linh kiện bằng xương thần bí đó ở ngày thứ 3 công bố ra tin tức về nhu cầu không ngờ dừng lại. Nhất thời, các loại suy đoán dồn dập nổi lên.

Nhưng Diệp Trùng không có thời gian đi quan tâm mấy cái suy đoán này, hắn hiện giờ vẫn có quá nhiều linh kiện bằng xương phải hoàn thành, có thể nói, chỉ sợ là tất cả thời gian trước khi kiểm tra cấp 4 của hắn đều phải cống hiến ở chỗ này rồi!

Sự việc tiến triển hoàn toàn ra ngoài dự liệu của Diệp Trùng. Ba vật liệu xương ngày đầu tiên chẳng qua là mấy người có lòng cố ý thăm dò. Cửu khai thành vẫn là lần đầu tiên xuất hiện tin tức về nhu cầu không công bằng như vậy, cho nên hầu hết mọi người đều giữ thái độ đứng xem.

Nhưng sau khi có 1 người thành công ngày đầu tiên, rất nhiều người đều giống như bị kích thích vậy, bắt đầu điên cuồng mua vật liệu xương hiếm có, kết quả gần như trong 1 đêm, điểm số của vật liệu xương trên thị trường cấp tốc tăng lên!

Ngày thứ 3 lại là kiệt tác của Tông sở, không chút nghi ngờ, Tông sở là bên có nhiều tài nguyên nhất của Cửu khai thành. Bản thân Tông sở có nhu cầu cực kỳ lớn với linh kiện bằng xương, đã có cơ hội này, Tông sở tự nhiên sẽ không bỏ qua. Ông lão Cát, cũng chính là sư phụ của Diệp Trùng trước giờ biểu hiện với Tông sở không lạnh không nóng, tuy rằng gần như tất cả sản phẩm của ông ta đều chỉ lưu động trong nội bộ Tông sở, nhưng vẫn thiếu hụt rất lớn.

Thời gian 2 ngày đầu, Tông sở đều thu thập vật liệu xương hiếm có, ngày thứ 3 liền lấy ra hầu hết vật liệu xương hiếm có. Bọn họ cho rằng, mấy thứ vật liệu xương này để lại căn bản là 1 chút tác dụng cũng không có, không bằng đem đi đổi lấy 1 chút linh kiện bằng xương. Bọn họ có kinh nghiệm sử dụng linh kiện bằng xương khá phong phú, biết tính ưu việt của linh kiện bằng xương. Tông sở thậm chí vì phối hợp lần hành động này, chuyên môn làm cho toàn bộ tầng lầu căn phòng Diệp Trùng đang ở đó trống không, ngoài ra còn nghiêm cấm ra vào, ngoại trừ Diệp Trùng, có thể nói là tính toán cực khổ!

Chỉ như vậy thôi, nhiệm vụ của Diệp Trùng nặng nề không nghĩ cũng biết.

Maltese cũng gửi cho Diệp Trùng 1 phần vật liệu xương, vật liệu xương này là do hắn trăm đắng ngàn cay lấy được từ chỗ giáo quan của hắn! Tuy rằng mang danh sư sĩ, nhưng hắn lại gần như thuộc nhân viên phi chiến đấu, tự nhiên cũng không có chiến lợi phẩm vật liệu xương thế này. Cũng may hắn biết được giáo quan có 1 bộ xương sinh vật vô cùng kỳ lạ, đặc biệt, liền chạy tới chỗ giáo quan năn nỉ ỷ ôi, giáo quan cũng suýt nữa bị hắn dây dưa đến phát điên, chỉ có thể đưa bộ xương đó ra.

Trong phòng, Diệp Trùng vừa cố mở cặp mắt đỏ kè, cố gắng chế tạo linh kiện bằng xương, trong lòng vừa ác độc ôn đi ôn lại sự phản uất vô tận đối với Thương vô số lần.

158. Chương 158: Sánh Vai Lướt Qua

- Ủ, từ hình dáng mà xem, càng có thể làm người ta chú ý! Mục bình thường nói.

- Cái này đều trách tên Thương đáng chết, hừ, đợi hắn ra đây... Diệp Trùng nghiêng răng nghiêng lợi đau đớn nói.

- Diệp tử, ta không thể không nhắc nhở ngươi, ngươi thiếu thủ đoạn tấn công hữu hiệu! Dáng vẻ Mục như là suy nghĩ cho ngươi vậy.

Diệp Trùng lập tức yên lặng.

Cửu khai thành, sau khi người thần bí đó đột nhiên tuyên bố ngừng tin tức vừa được công bố 3 ngày, không ngừng có người lục tục nhận được linh kiện bằng xương, mấy người này đều là kẻ từng gửi vật liệu xương. Vì vậy đề tài mỗi ngày mà mọi người hứng thú nhất liền biến thành đại loại như hôm nay nhận được linh kiện thể nào, v.v...

Nỗ lực của Maltese không uổng phí, hắn cũng nhận được 1 linh kiện bằng xương, là 1 miếng bảo vệ vai do xương Hồng huyền chế thành, điều này làm hắn mừng như phát điên, yêu thích không nỡ rời, rồi lập tức vùi đầu nghiên cứu linh kiện bằng xương khó có được này.

Diệp Trùng cuối cùng cũng hoàn thành tất cả linh kiện bằng xương 3 ngày trước khi kiểm tra cấp 4. Điều này cũng làm hắn thở phào 1 hơi.

Rất nhanh, người trong Cửu khai thành phát hiện không có ai nhận được linh kiện bằng xương, mọi người liền đoán chắc là tất cả linh kiện bằng xương, toàn bộ đã được gửi đi xong. Tới ngày thứ 2 vẫn không nghe thấy ai lại nhận được linh kiện bằng xương, điểm số của linh kiện bằng xương trên thị trường liền tăng gấp mấy lần. Nhưng cho dù là thế, vẫn không có ai mang bán linh kiện bằng xương trên tay mình.

Trong lần hoạt động này của Diệp Trùng, Diệp Trùng và Tông sở là bên nhận được lợi ích nhiều nhất.

Diệp Trùng có được đồng lớn vật liệu xương quý hiếm, trong đó rất nhiều loại mới mà trước giờ hắn chưa từng thấy qua, điều này làm hắn trong thời gian khá dài căn bản không cần lo lắng vấn đề thiếu vật liệu xương. Đương nhiên, trong đó hầu hết là cống hiến của Tông sở.

Tông sở cũng là người được lợi lớn nhất trong lần hoạt động này, ước khoảng 80% linh kiện bằng xương rơi vào tay bọn họ. Thứ bọn họ bỏ ra chẳng qua là 1 phần vật liệu xương tồn kho.

Nhưng, tất cả cái này đều không có quan hệ với Diệp Trùng, thứ hắn quan tâm hiện giờ là kiểm tra cấp 4 3 ngày sau. Sau khi hoàn thành tất cả công việc trên tay, việc đầu tiên Diệp Trùng làm là nghỉ ngơi, mấy ngày này chế tạo linh kiện bằng xương suốt ngày suốt đêm, hắn đã ở trạng thái vô cùng mệt mỏi rồi, cần nghỉ ngơi gấp.

Hai ngày sau, sức khỏe bình phục, Diệp Trùng lại một lần nữa trở nên khỏe như vâm.

Rất nhanh, thời gian kiểm tra cấp 4 đã tới.

Người phụ trách hướng dẫn Diệp Trùng vẫn là Vacy. Nhìn thấy Diệp Trùng, trên mặt Vacy có vẻ thêm mấy phần kinh trọng. Là người hướng dẫn của Diệp Trùng, nàng đương nhiên biết kẻ gây ra phong ba về linh kiện bằng xương gần đây là ai. Vô luận là ở chỗ nào, người có thực lực vẫn luôn dễ dàng có được sự tôn trọng của người khác, huống chi là ở Cửu khai thành lấy thực lực là chính.

Diệp Trùng theo sau Vacy, xuyên qua đại sảnh.

Trước mặt đi tới 1 người phụ nữ che mặt mặc đồ màu tím, Vacy lập tức dừng chân, cong người hành lễ với nàng ta. Người phụ nữ che mặt mặc áo tím đó gật đầu với Vacy, đợi khi ánh mắt quét tới Diệp Trùng, mở miệng hỏi: “Vị tiên sinh này là?” Giọng nói ngọt ngào, hơi có vài phần mê ly.

Vacy vội vàng nói: “Vị này là Diệp tiên sinh đang đi tham gia kiểm tra cấp 4!”

- Ủ, không ngờ Diệp tiên sinh tuổi trẻ thể này lại có thể qua được kiểm tra cấp 3. Quả nhiên là thiên tài a! Người phụ nữ che mặt mặc áo tím vô cùng kinh ngạc.

- Bình thường! Diệp Trùng mặt không đổi sắc, không lạnh không nóng nói.

- Đúng vậy, Diệp tiên sinh rất lợi hại, là người xin kiểm tra đầu tiên qua được kiểm tra cấp 3 lần này! Vacy phụ họa nói.

- Diệp tiên sinh quả là thanh niên có triển vọng a! Ủm, đã vậy ta cũng không trì hoãn các người nữa, chúc người kiểm tra thuận lợi, ta còn có việc, xin đi trước, tạm biệt! Phụ nữ áo tím nói xong, gật đầu với Vacy và Diệp Trùng rồi xoay người rời đi.

Người phụ nữ áo tím xoay người đi tới trước có vài phần nghi hoặc, nhin không được xoay người, nhìn bóng lưng của vị Diệp tiên sinh gì đó, trong lòng thầm suy nghĩ, người này rốt cuộc là ai chứ? Tại sao bóng lưng của hắn mình cứ cảm thấy quen mắt, giống như là gặp ở đâu đó rồi. Nhưng nhất thời lại không làm sao

nghe ra được, gương mặt xem ra không có gì đặc biệt đó, cũng làm nàng xác định mình căn bản chưa từng gặp qua người này.

Đột nhiên nhớ tới thời gian của mình khẩn cấp, lại có nhiệm vụ trên người, làm gì có thời gian dây dưa vấn đề này, Phượng Túc cười, mình làm sao thể này, lập tức quăng toàn bộ tạp niệm ra ngoài 9 tầng mây.

Diệp Trùng lại không thoải mái như thể giống người phụ nữ áo tím, ngay khi vừa nhìn thấy người phụ nữ áo tím này, tim của hắn gần như ngưng đập trong khoảnh khắc!

Đây là Phượng Túc! Tuyệt đối là nàng ta! Không sai!

Gần như đồng thời, Diệp Trùng nhận được nhắc nhở của Mục: “Diệp tử, cẩn thận, đây là Phượng Túc!” Sau đó Mục còn bổ sung thêm 1 câu: “Thương từng quét hình đặc trưng đường nét toàn thân của nàng ta!”

Trong lòng đang nổi lên sóng to gió lớn nhưng Diệp Trùng cố gắng giữ vẻ mặt không đổi, lúc này nếu như bị Phượng Túc nhận ra, vậy thì xong đời rồi!

Ăn mặc của Phượng Túc quả thật quá dễ nhận ra, vĩnh viễn là bộ đồ màu tím thể này, đeo khăn che mặt, còn có giọng nói đặc thù đó của nàng ta, Diệp Trùng cũng có ấn tượng rất sâu sắc. Lần trước ở trong khu rừng nhỏ gần nhà vị Âm tiên sinh đó, Diệp Trùng từng giao thủ với Phượng Túc, biết người phụ nữ nhìn có vẻ yếu đuối trước mặt này thật ra có thực lực cực mạnh! Lần đó bị thương làm Diệp Trùng tới giờ vẫn còn sợ hãi trong lòng. Chẳng qua may mà lần đó mình mang mặt nạ của Hắc giác, nàng ta không thấy được gương mặt thật sự của mình, nếu không, nghĩ tới hậu quả, Diệp Trùng cũng không rét mà run!

Từ biểu hiện của Vacy đối với Phượng Túc mà xem, địa vị của người phụ nữ Phượng Túc này ở Tông sở nhất định không thấp, trong lòng Diệp Trùng thầm suy đoán. Xem ra người phụ nữ đó hình như hơi chú ý tới mình, Diệp Trùng không kiềm được da đầu tê dại.

Nghe thấy tiếng chân của Phượng Túc đã ra khỏi đại sảnh, Diệp Trùng giả như vô tình tiện miệng hỏi Vacy: “Người này là ai? Mặc đồ thật là kỳ quái!”

Vacy nhếch miệng cười: “Phượng đại nhân chính là vậy đó, chúng tôi cũng rất tò mò với dung mạo của nàng ta! Chẳng qua, nghe nói ngoài trường lão ra, không có ai biết nàng ta thể nào! Phượng đại nhân rất lợi hại, là sư sĩ át chủ bài của Tông sở, với lại đối nhân cũng rất thân thiết, chúng tôi đều rất thích nàng ta!” Hai mắt Vacy lấp lánh, vẻ mặt sùng bái, làm Diệp Trùng nhìn thấy lạnh người không thôi.

Thì ra là vậy, chẳng trách người phụ nữ này lại lợi hại như vậy, mình lần trước chịu thiệt trên tay nàng ta cũng không coi là oan uổng. Chỉ là không biết nàng ta điều khiển quang giáp sẽ như thế nào, sư sĩ át chủ bài, chắc là rất lợi hại! Quang giáp của nàng ta, không biết sẽ như thế nào? Trong lòng Diệp Trùng suy nghĩ lung tung.

Hắn căn bản không nghĩ tới mình có khả năng đã gặp qua quang giáp của Phượng Túc.

- Phượng đại nhân hình như hơi tán thưởng ngài đó! Vacy mở to cặp mắt ngân ngấn nước, hơi hứng thú nhìn Diệp Trùng.

- Ủa, thật sao? Diệp Trùng tùy tiện trả lời.

Vacy dẫn Diệp Trùng quẹo tới quẹo lui, tới cửa 1 gian phòng, Vacy ra dấu Diệp Trùng lấy vòng tay thông hành trên tay trái Diệp Trùng đặt trước cửa để thực hiện kiểm tra thân phận, tích nhẹ 1 tiếng, cánh cửa im lìm mở ra.

Diệp Trùng đi vào phòng, Vacy không đi vào cùng, mà ở lại ngoài cửa. Diệp Trùng vừa bước vào, cửa liền tự động yên ắng đóng lại.

Cuối phòng ngồi 1 dãy 7, 8 ông già, xem ra tuổi tác đều vô cùng lớn, đối diện bọn họ đứng 1 hàng người, mấy người đang đứng này hình như khá khẩn trương. Mấy người này chắc là giống mình, là người xin kiểm tra tham gia kiểm tra cấp 4.

Diệp Trùng bước vào lập tức hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người.

- Ý! Rất nhiều tiếng kêu kinh ngạc vang lên, ngay cả người khá trầm ổn, cặp mắt cũng không che giấu được sự kinh ngạc. Liếc qua đám người, Diệp Trùng rất nhanh liền biết bọn họ tại sao lại kinh ngạc như vậy. Tất

cả những người ở đây ngoài mình ra, đều là trung niên trở lên, một tên nhóc không tới 20 mình đây, đột nhiên xuất hiện trong đám người này, đương nhiên là vô cùng nổi bật.

Về mặt Diệp Trùng không đổi, bình tĩnh như không, đi tới đứng ở 1 đầu hàng người đó.

- Hừm, hừm! Thấy rất nhiều người vẫn nhìn chằm chằm Diệp Trùng không ngưng, ông già ngồi giữa đó nhin không được, liền khẽ đằng hắng nhắc nhở mọi người chú ý.

Sự chú ý của mọi người lập tức bị mấy tiếng đằng hắng này kéo lại, lập tức, tất cả ánh mắt chuyển tới trên người của ông già đang ngồi ở giữa đó. Ông già này toàn thân mặc đồ vải màu xanh, tinh thần quắc thước, dưới cằm có vài chòm râu trắng, xem ra khá là uy nghiêm.

Đồ xanh! Diệp Trùng đánh lô tô trong lòng, hẳn biết, ở chỗ này, chỉ có thuật thừa sư mới mặc đồ xanh. Ông già này lại là 1 vị thuật thừa sư! Diệp Trùng không khỏi tăng cường cảnh giác trong lòng. Tuy không có lực chiến đấu mạnh mẽ của thuật thừa sĩ, nhưng thành tựu về mặt tôi luyện tinh thần của thuật thừa sư lại thâm hậu hơn, bọn họ có rất nhiều thủ đoạn sâu không thể đo lường. Với lại tự Diệp Trùng cũng có tập mình tức, chỉ sợ một khi không cẩn thận bị mấy lão già này phát hiện, vậy thì phiền phức to rồi!

Ông già này từ từ quét nhìn đám người 1 cái, ánh mắt sắc bén như kiếm, đám người không khỏi lần lượt cúi đầu, né tránh ánh mắt của ông già.

Đến khi ánh mắt của ông già ở trên người mình, Diệp Trùng cảm thấy như hình như mọi thứ của mình đều bị ông ta nhìn xuyên qua. Điều này làm lông tóc toàn thân hắn dựng đứng lên!

Diệp Trùng học theo mấy người khác, vội cúi đầu xuống, trong lòng lại run rẩy. Áp bức tinh thần! Trong tin tức lấy được từ chỗ Âm tiên sinh có 1 phương pháp vận dụng kỹ xảo này, nhưng nó yêu cầu tu dưỡng tinh thần của thuật thừa sư rất cao! Xem ra lão già này quả nhiên là cao thủ trong thuật thừa sư. Tuy rằng cúi đầu, Diệp Trùng vẫn miễn cưỡng phát hiện ánh mắt đối phương dừng lại trên người mình thêm vài giây!

- Ủm, đầu tiên chúc mừng các người qua được kiểm tra cấp 3. Nhưng, tiếp theo các người sẽ đón nhận kiểm tra càng thêm nghiêm khắc, bây giờ, ta nói trước chút quy tắc của kiểm tra cấp 4! Ông già từ từ nói, lời của ông già làm đầu của tất cả người xin kiểm tra đều ngẩng lên.

159. Chương 159: Nan Đề

Diệp Trùng vốn tinh mắt, khóe mắt liếc thấy dáng vẻ có vài phần coi thường của mấy người bên cạnh.

Ông già như không thấy, tiếp tục nói: “Tiếp theo ta sẽ sắp xếp đại sư phụ trách kiểm tra các vị.”

Người phụ trách của Diệp Trùng là đại sư Tiêu, đại sư Tiêu mặt to tai lớn, cái mũi nát rượu đỏ hồng cực kỳ nổi bật, cặp mắt chốc chốc híp lại thành 1 đường gạch, cả con người xem ra vui tính, vô cùng thân thiện.

Cẩn thận đánh giá Diệp Trùng từ trên xuống dưới 1 lượt: “Không ngờ người chính là vị Cốt tượng sư đó, không tồi không tồi. Tuổi trẻ mà đã có thành tựu như vậy, con đường tương lai không thể đo lường được.”

- Cám ơn sự khen ngợi của ngài. Diệp Trùng bình tĩnh nói, về mặt không có chút kích động, xác lão nào.

Trong đôi mắt khẽ híp của đại sư Tiêu lóe lên 1 tia tán thưởng: “Càng khó hơn là trẻ như vậy mà không kiêu ngạo, không nóng nảy, tốt tốt tốt!” Đại sư Tiêu nói liền 3 chữ tốt.

Diệp Trùng vẫn như cũ, không có chút động dung, mà lại hỏi: “Không biết nội dung kiểm tra của ta là gì?” Diệp Trùng càng quan tâm tới đề tài này hơn.

- Người trẻ tuổi không nên vội! Đại sư Tiêu cười ha ha nói: “Vấn đề này ta cũng nghĩ rất lâu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng làm ta nghĩ được 1 đề thi nói ra chắc là không tồi!”

- Ủ! Diệp Trùng chỉ trả lời 1 câu, đại sư Tiêu nói ra đề thi.

- Hừ, linh kiện bằng xương ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, mấy tác phẩm đó của người, ta từng kiểm tra tỉ mỉ qua, không tồi, ừm, phải nói là khá tốt, tính năng các phương diện đều rất xuất sắc! Nhưng, vật liệu xương vẫn có rất nhiều thiếu sót tự nhiên, rất khó bù đắp, thí dụ, trong tình hoàn cảnh nhiệt độ cao, tính năng sẽ kịch liệt giảm xuống. Đại sư Tiêu đình đặc nói.

Diệp Trùng gật đầu, ra dấu đồng ý, đại sư Tiêu nói không sai, vật liệu xương ở điểm này so với kim loại đích xác là bấp bênh không đủ.

Đại sư Tiêu vẫn cười ha hả như cũ nói: “Nhưng trong 1 cái quang giáp, linh kiện quang trọng nhất ngoại trừ quang não chính là động cơ, quang não đương nhiên không cách nào dùng dùng vật liệu xương chế tạo, nhưng động cơ vẫn có chút khả năng. Nhưng đối với việc có thể hay không ta cũng không biết, cần người tới giải quyết. Ha ha, không cần nhìn ta, ta không biết cũng rất bình thường, dù sao hiểu biết của ta đối với vật liệu xương không hề nhiều bằng người! Ừ, cái này chính là đề thi của người, chính là dùng vật liệu xương chế tạo 1 cái động cơ quang giáp. Ta không quy định loại hình, chỉ cần là động cơ quang giáp là được, đương nhiên cũng có thể sử dụng linh kiện vật liệu khác, nhưng, nên nhớ rằng, tỉ lệ vật liệu xương chiếm trong cả cái động cơ quang giáp càng lớn, khả năng người thông qua kiểm tra cấp 4 càng lớn!”

Diệp Trùng lập tức ngăn người, dùng vật liệu xương chế tạo động cơ quang giáp, cái này không làm chứ?

Nhìn thấy ánh mắt nghi vấn của Diệp Trùng đưa tới, đại sư Tiêu cười ha ha: “Người nghe không lầm, chính là dùng vật liệu xương chế tạo 1 cái động cơ quang giáp! Được rồi, đề thi ta đã nói với người, người có 3 tháng thời gian để suy nghĩ và chế tạo. Đại sư Phàm vừa rồi cũng đã nói qua, nếu như người cần nguyên liệu gì có thể nói với người hướng dẫn của người. Ừ, đây là sổ thông hành của ta, nếu có vấn đề gì, hoặc giả đã hoàn thành, có thể thông qua sổ thông hành này liên hệ với ta. Ha ha, ta rất mong chờ cái động cơ do vật liệu xương chế thành như thế này đó nha, người trẻ tuổi, cố gắng nỗ lực nha!”

Nhìn Diệp Trùng nhập sổ thông hành của mình vào trong vòng tay thông hành, đại sư Tiêu nói: “Được rồi, người có thể đi rồi. Ha ha, ta cũng phải đi rồi, ta vẫn có rất nhiều việc phải làm a!”

Sau khi tạm biệt đại sư Tiêu, Diệp Trùng đi ra khỏi phòng, trên đường gặp không ít người xin kiểm tra vừa mới gặp qua, nhưng thấy bọn họ ai ai cũng nhú mày, rõ ràng đề thi của bọn họ cũng khá khó khăn.

Trở về chỗ ở của mình, trên đường đi Diệp Trùng đều suy nghĩ làm thế nào sử dụng vật liệu xương để chế tạo động cơ quang giáp.

Vật liệu xương là xương cốt của động vật, cho dù là biến dị sinh vật, về mặt độ cứng và độ bền đều cường hân vô bì, nhưng về mặt chịu đựng nhiệt độ cao, vật liệu xương vẫn không bằng kim loại. Đây cũng là tại sao Diệp Trùng căn bản không nghĩ tới dùng vật liệu xương để chế tạo 1 cái động cơ quang giáp, bởi vì hần cho rằng, đây chính là đặc tính của vật liệu xương, là sự hạn chế bấp bênh, đây gần như là điều hoàn toàn không thể. Động cơ mà cái gọi là toàn cốt quang giáp Hàm gia của hần sử dụng chính là động cơ của Ngự đã bị hư hỏng. Mà trong linh kiện bằng xương hần hiện chế tạo, linh kiện duy nhất về mặt động cơ được ứng dụng khá thành thực chính là miếng đệm.

Nhưng giờ đây nan đề đã đặt trước mặt mình, mình lại căn bản là không có lựa chọn khác, đã không có thời gian suy nghĩ vấn đề này có hay không khả năng giải quyết, mà là phải suy nghĩ phải giải quyết thế nào.

- Mục, người cảm thấy có khả năng không? Diệp Trùng hỏi Mục, nghĩ lâu như vậy, thứ hần nghĩ ra vẫn là 1 kết quả làm người ta nhụt chí, vật liệu xương không cách nào chế tạo động cơ.

- Đương nhiên có thể, chỉ là vấn đề khả năng lớn nhỏ! Mục vẫn thoải mái nói.

Diệp Trùng lập tức giống như quả bóng da xì hơi: “Lời người nói toàn toàn là dư thừa!”

- Từ mức độ nào đó mà nói thì đúng, nhưng Diệp tử, đây là đáp án duy nhất cho câu hỏi của người, thành thật phải được biểu dương! Mục hào hùng, chính nghĩa nói.

Diệp Trùng lập tức toát mồ hôi, đây còn là Mục sao! Diệp trùng giống như ngửi thấy vài phần mùi vị của Thương.

Xem ra vấn đề này chỉ có tự mình suy nghĩ rồi, Diệp Trùng nghĩ. Gặp khó khăn liền chùn bước không phải là phong cách của hần. Với lại đại sư Tiêu cũng từng nói, có thể sử dụng vật liệu khác, như vậy không khác

gì 1 loại phương pháp trung dung.

Nhưng, vật liệu xương thật sự không cách nào chế tạo động cơ quang giáp sao?

Diệp Trùng mấy ngày này đều suy nghĩ vấn đề này, thường hề ngồi là cả 1 ngày, cả con nguwofi giống như 1 bức tượng, ở đó không chút động đậy.

Diệp Trùng bóp bóp cái chân có vài phần tê dại, đứng dậy vươn vai. Đây đã là ngày thứ 10 rồi, Diệp Trùng vẫn không nghĩ ra phương pháp làm mình vừa ý. Nhưng phương pháp trung dung Diệp Trùng lại nghĩ tới không ít, thí dụ vẫn như cũ lấy kim loại làm chủ yếu, chỉ là ở 1 số chỗ có quan hệ không lớn dùng vật liệu xương. Nếu như thật sự tới lúc cuối cùng vẫn nghĩ không ra phương pháp nào tốt, vậy chỉ có thể dùng phương pháp này.

Hơi hoạt động một chút tứ chi, Diệp Trùng đi tới trước bàn, nhấc ly nước tự làm sạch trên bàn lên, rồi đưa tới bên miệng mình.

Nhìn thấy trong ly nước phản chiếu mình lông mày nhíu chặt, có chút tiều tụy.

Bỗng, trong đầu Diệp Trùng 1 tia linh tính giống như sao băng xé rách bầu trời đêm lóe qua, nước... nước... nước... Diệp Trùng ần ước như nắm bắt được gì đó... Là nước gì nhỉ?... A... là dung dịch điều bồi!

Đúng! Có thể dùng dung dịch điều bồi để thay đổi tính năng của vật liệu xương, lúc trước mình đã dùng mấy dung dịch cường hóa đó không phải chính là thay đổi tính năng của vật liệu xương sao? Nếu như có thể dùng 1 loại dung dịch điều bồi, có thể nâng cao mức độ lớn tính năng kháng nhiệt của vật liệu xương, vậy vấn đề đã được giải quyết phần chủ yếu rồi!

Diệp Trùng lập tức hưng phấn, dốc ly nước trong tay nốc cạn một hơi.

Vấn đề suy nghĩ 10 ngày không có chút đột phá giờ đây cuối cùng đã có chút đầu mối, điều này thế nào không làm Diệp Trùng hưng phấn?

Nhưng rất mau, Diệp Trùng từ trong hưng phấn bình tĩnh lại, tuy rằng có 1 ý tưởng, nhưng muốn thực hiện nó, quá trình trong đó, không nghĩ ngờ gì, là vô cùng khó khăn. Huống chi Diệp Trùng ngoài trừ ý tưởng này, còn lại đều chẳng có gì, hoàn toàn không chút đầu mố nào.

Hắn tuy rằng theo Quản phong tử học điều bồi, nhưng chẳng qua chỉ vừa nhập môn. Dung dịch cường hóa Quản phong tử cho mình đều là thay đổi độ cứng, đồ bền, không hề có công thức dung dịch cường hóa loại nâng cao tính năng kháng nhiệt. Với 1 điều bồi sơ vừa nhập môn như Diệp Trùng muốn trong thời gian ngắn như vậy, phát hiện 1 loại công thức dung dịch cường hóa mới có thể nâng cao tính năng kháng nhiệt của vật liệu xương, đây căn bản là chuyện ngàn lẻ 1 đêm!

Diệp Trùng nhớ lại tất kiến thức điều bồi mình từng học qua, nhưng vẫn không chút tiến triển.

Hết cách, Diệp Trùng chỉ có thể cầu cứu Mục: “Mục, người có cách nào hay không?”

Mục trầm ngâm nói: “Diệp tử, cách nghĩ của người không tồi, nhưng người cũng biết, tư liệu về phương diện công nghệ sinh học của ta không nhiều, nhưng có 1 cách có thể thử!”

- Cách gì? Diệp Trùng khẩn thiết hỏi, hắn giống như 1 người đi trong bóng đêm đột nhiên nhìn thấy ánh bình minh. Theo như kinh nghiệm của hắn trước giờ, phạm là Mục nói có thể thử xem, cũng tức là nói khả năng của cách này khá cao.

- Nhớ cơ chế phân tích tự động của họ Quản lần trước Quản phong tử cho người không? Cái đó có thể thử! Mục nhắc nhở Diệp Trùng.

Trước mắt Diệp Trùng phát sáng: “A, ta thế nào lại quên thứ tốt đó chứ? Ài, Mục, thứ đó không phải đã lưu trữ trong kho tư liệu của người sao?”

- Ủ, ở trong kho tư liệu của ta, nhưng ta tới giờ vẫn chưa phân tích ra hạch tâm của cơ chế phân tích tự động này, cũng tức là quy luật chủ yếu nhất của điều bồi học. Bởi vì tư liệu liên quan đến điều bồi học trong kho tư liệu của ta quá ít, không cách nào thực hiện phân tích hiệu quả! Cũng không cách nào phán đoán nó chính xác! Mục giải thích nói.

- Lợi hại vậy sao? Diệp Trùng kinh ngạc, ngay cả Mục cũng không cách nào phân tích, vậy tức là trình độ chế tạo của cái mà con người Quân phong tử này gọi là cơ chế phân tích tự động họ Quân cực cao! Tới tận lúc này đây, thứ Mục phân tích không ra chỉ có Thủ hộ, không ngờ giờ lại nhiều thêm 1 thứ.

Ài, thiên tài trên đời này thật sự là nhiều a, vô luận là Cố Thiệu Trạch hay là Quân phong tử, xem ra đều không lớn hơn mình bao nhiêu, nhưng đều mở lĩnh vực của chính mình, với lại đều có sáng tạo mới trên cơ sở của người xưa! Chỉ đáng tiếc vận mệnh 2 người đều không tốt, Cố Thiệu Trạch đã chết, Quân phong tử vì tìm em gái của mình mà không biết tông tích, chẳng lẽ ông trời cũng đố kỵ bọn họ sao?

Nghĩ rồi lại nghĩ, Diệp Trùng thông thả xuất thần.

- Diệp tử! Mục phát hiện Diệp Trùng xuất thần, không khỏi lên tiếng.

- Ủ! Hồi thần lại, Diệp Trùng thầm cười mình nghĩ đi đâu vậy chứ, mình chẳng qua là 1 người bình thường, chỉ cần có thể sinh tồn thì đã không tồi rồi! Hiện giờ thứ Diệp Trùng muốn nhất chính là sau khi giải quyết quái bệnh trên người, tìm 1 nơi không có ai quen biết, yên ổn sống qua ngày! Nhưng giờ xem ra, mục tiêu này muốn thực hiện cũng không phải dễ như vậy!

- Muốn thử không? Mục hỏi.

Trần tĩnh lại, Diệp Trùng thở ra, nói: “Thử đi!”

160. Chương 160: Danh Sách

Chế tạo động cơ quang giáp lại là thứ Diệp Trùng trước giờ chưa từng nghĩ qua, bởi vì cần phải thay đổi đặc điểm vốn có của vật liệu xương, có thể nói, vượt ra ngoài phạm trù của Cốt tượng sư. Cốt tượng sư với Diệp Trùng mà nói, chính là phát huy tới mức cao nhất đặc tính tốt vốn có của vật liệu xương. Nhưng vấn đề trước mắt đã liên quan tới thay đổi đặc tính của vật liệu xương, 2 cái này căn bản không phải là 1 khái niệm. Hết cách, nan đề hiện đang bày trước mặt, Diệp Trùng cũng chỉ có miễn cưỡng mà làm.

Từ chỗ Vacy lấy được 1 đồng lớn vật liệu xương, tuy rằng bản thân Diệp Trùng có không ít vật liệu xương, nhưng Diệp Trùng vẫn không ngớt tới mức lãng phí vật liệu xương mình cực khổ mới có được ở chỗ này. Đồng thời, Diệp Trùng còn đặc biệt cần 1 cái máy phân tích chuyên dụng có độ chính xác cao của điều bồi sư, thứ này so với của Quân phong tử thì tiên tiến hơn nhiều, hơn nữa thao tác cũng được trí năng hóa khá tốt.

Do chủng loại vật liệu xương cực kỳ đa dạng, với lại sự khác biệt giữa chúng rất lớn, Diệp Trùng đành phải thử mỗi thứ một chút.

Diệp Trùng trước tiên chọn ra 1 số loại vật liệu xương có tính năng vật lý xuất sắc, sau đó bỏ chúng lần lượt vào trong máy phân tích, thông qua quang não, lợi dụng cơ chế phân tích tự động thực hiện phân tích.

Lượng công việc bước này cực lớn, dù sao chủng loại vật liệu xương quả thật là quá nhiều, chủng loại vật liệu xương sau khi được lọc lần thứ nhất vẫn có khá nhiều. Vật liệu xương mà Vacy đưa tới cho Diệp Trùng chất đầy nhóc căn phòng của Diệp Trùng, trong đó không thiếu 1 số vật liệu xương quý hiếm. Diệp Trùng hiện giờ không có tinh thần để đi lo mấy cái gì mà tài liệu xương quý hiếm cũng sẽ ảnh hưởng tới sự đánh giá thành tích cuối cùng của người vân vân, với hần mà nói, mình có thể làm ra toàn cốt động cơ thì đã là kỳ tích rồi!

Tồn thời gian 1 tháng, Diệp Trùng cuối cùng hoàn thành bước thứ nhất này. Hần không chỉ có được công thức điều bồi có thể có của các loại vật liệu xương, mà còn có thu hoạch khác. Nhưng cái này đều là công của Thương, không dễ dàng gì ra ngoài đối không khí, Thương đề nghị Diệp Trùng nhân cơ hội này, thu thập số liệu về các phương diện khác của các vật liệu xương này. Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy cũng có lý, dù sao cũng đã phân tích rồi, vậy không bằng làm phân tích toàn diện, mấy số liệu này sau này nói không chừng cũng sẽ dùng tới. Đương nhiên, công việc thu thập tự nhiên là giao cho Thương. Kho tư liệu khổng lồ của Mục Thương hiện giờ vẫn có rất nhiều chỗ trống trơn.

Diệp Trùng cũng nhin không được nói thầm, Thương vậy mà cũng có thể đưa ra 1 đề nghị có ích.

Đương nhiên, cây nói này vấp phải sự phản bác mãnh liệt và sự tức giận to lớn của Thương.

Chính là như vậy, Diệp Trùng ngoại trừ thu được công thức có thể có của các loại vật liệu xương, mà còn thu được thông tin số liệu phân tích toàn diện của mấy vật liệu xương này qua máy phân tích.

Sự cường hãn của cơ chế phân tích tự động họ Quân lại 1 lần nữa biến hiện toàn diện. Diệp Trùng tổng cộng có được hơn 300 công thức, khi kết thúc, lúc mà Thương đưa cho hắn số liệu này, Diệp Trùng suýt nữa té từ trên ghế xuống!

Hơn 300 cái? Cái này, cái này cũng thật là dọa người đi! Vốn Diệp Trùng dự đoán, có thể có 30 cái đã là không tồi rồi, không ngờ lại có hơn 300 cái! Số liệu này quả thật là có chút dọa người!

Vacy hiện giờ vô cùng buồn bực, nàng ta mỗi ngày đều phải nhón chút thời gian chạy tới chỗ đó của Diệp Trùng, mà chỗ đó của Diệp Trùng bây giờ gần như đã trở thành nấm mồ xương. Cho dù Vacy từng được huấn luyện nghiêm khắc, nhưng ở trong đám xương cốt đủ loại này, có lúc nàng cũng nhin không được mà có chút rờn rợn trong lòng. Hết cách, chức trách của nàng lại không cho phép nàng rời khỏi, hiện giờ chỉ hy vọng lần kiểm tra này có thể sớm kết thúc, mình cũng có thể trở về Tông sở học tập.

Vị Diệp tiên sinh xem ra tuổi tác trẻ măng này không phải là 1 ông chủ dễ hầu hạ gì cho cam, danh sách vật liệu xương lần trước đưa cho nàng, danh sách dài dằng dặc như thế gần như làm nàng lập tức có xung động muốn hôn mê. Chạy tới nhà kho, người quản lý kho lại nói có rất nhiều vật liệu xương gom không đủ, nói cái gì lần trước Tông sở điều động khẩn cấp một đồng vật liệu xương hiếm có, làm cho bây giờ rất nhiều vật liệu xương hiếm có trong danh sách này không cách nào có đủ.

Vacy lúc đó trở mặt ra, nàng đương nhiên biết cái gọi là điều động khẩn cấp lần trước là chuyện gì, còn không phải đưa cho vị Diệp tiên sinh đó để đổi lấy linh kiện bằng xương sao. Hết cách, Vacy chỉ có thể tìm tới đại sư Phạm phụ trách lần kiểm tra cấp 4 này, đại sư Phạm trầm ngâm hồi lâu, sau đó trực tiếp lệnh cho 7 tiểu tổ chiến đấu tiêu chuẩn tới căn cứ gần nhất, với tốc độ nhanh nhất chuyển vật liệu xương còn thiếu trên danh sách. Điều này làm cho Vacy ở bên cạnh lại trở mặt lần nữa, điều động 7 tiểu tổ chiến đấu tiêu chuẩn, lại chỉ vì mấy cái vật liệu xương đưa cho 1 người như vậy.

Cái này có điểm quá khoa trương rồi! Vacy nghe thấy đại sư Phạm ra lệnh qua máy liên lạc mà đứng trơ ra!

Nhưng tiếp theo Diệp Trùng hỏi nàng cần máy phân tích, càng làm nàng kinh ngạc hơn. Nàng học được tế học, trong đó có xen lẫn rất nhiều tri thức điều bồi học, có thể nói, không hề xa lạ với điều bồi học chút nào. Thứ Diệp Trùng cần là máy phân tích chuyên dụng của điều bồi sư, chẳng lẽ hắn lại còn là 1 điều bồi sư?

Trong lòng Vacy vô cùng nghi hoặc, thời gian tiếp theo đó càng chú ý tới Diệp Trùng. Nhưng trong suốt 1 tháng này, Diệp Trùng chẳng qua chỉ liếc mắt phân tích mấy vật liệu xương này, hắn đang làm gì? Không biết đề thi của Diệp Trùng, Vacy không hiểu đầu cua tai nheo gì hành vi của Diệp Trùng. Sau khi bẩm báo với trưởng lão, mệnh lệnh của trưởng lão là tiếp tục giám sát chặt chẽ.

Diệp Trùng và Thương đã sớm chú ý tới sự khác thường của Vacy, việc sử dụng cơ chế phân tích tự động đều chỉ sử dụng trong tình huống không có mặt Vacy, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng ở trong trạng thái có thể tiêu hủy. Thứ này nếu rơi vào tay Tông sở, vậy thì phiền phức lớn rồi!

Hơn 300 công thức, thuốc thử, nguyên liệu cần thiết của mỗi công thức đều trên 10 loại, thậm chí có cái cần hơn 100 loại, với lại hầu hết thuốc thử, nguyên liệu hắn vốn là không biết.

Thương lại đưa cho hắn 1 danh sách vật phẩm khác: “Diệp tử, đây là danh sách tổng tất cả vật phẩm cần thiết!”

Tuy rằng so với danh sách vừa rồi đó ít đi không ít, nhưng vẫn làm người ta hoa cả mắt, hơn nữa Thương còn thêm rất nhiều máy móc điều bồi trong đó, cùng các loại bình đựng thuốc thử.

Khi Diệp Trùng giao danh sách này cho Vacy, danh sách dài xộc lập tức làm Vacy như hóa đá, tới tận nửa phút sau mới khó khăn thốt ra lời: “Những thứ này đều là thứ ngài cần sao?”

Diệp Trùng gật gật đầu. Ngược lại Thương ở trong lòng Diệp Trùng lại đồng tình nói: “Tiểu cô nương tội nghiệp, Diệp tử, người ta bị người dọa chết khiếp rồi!”

Tuy rằng nhận được danh sách này rõ ràng là 1 việc cực kỳ đau khổ, nhưng Vacy cũng vì vậy mà xác định được 1 việc, đó chính là vị Diệp tiên sinh trẻ tuổi này không chỉ là 1 cốt tượng sư lợi hại, đồng thời cũng là 1 điều bồi sư cực kỳ lợi hại. Diệp Trùng là điều bồi sư lợi hại hay không, Vacy không sao xác định được, nhưng Diệp Trùng là 1 điều bồi sư, Vacy có thể xác định vô cùng chắc chắn, hẳn nhất định là 1 điều bồi sư vô cùng xuất sắc.

Có lẽ, cái từ xuất sắc này đã không thể hình dung hẳn rồi. Từ danh sách đó lộ ra quá nhiều tin tức, nguyên liệu thuốc thử liên quan trong đó không thể đếm được, có cái vô cùng hiếm có, với lại có rất nhiều máy móc chỉ có thao tác cao cấp mới phải dùng tới.

Vacy không lập tức mang danh sách này giao cho đại sư Phàm, mà giao cho trưởng lão trước, và mang quan điểm của mình nói ra 1 lượt. Vừa nhìn danh sách này, vừa nghe Vacy nói lại quan điểm của mình, vẻ mặt trưởng lão càng lúc càng ngưng trọng. Ông ta mở máy liên lạc trên bàn, thấp giọng phân phó vài câu.

Chẳng bao lâu sau, 1 người đàn ông trung niên đi vào. Vacy kinh ngạc, thất thanh nói: “Haite lão sư!”

Người đàn ông trung niên tên gọi Haite này là thầy dạy Vacy điều bồi, dáng vẻ anh tuấn, trước giờ đều có dáng vẻ văn nhã, lịch sự, vẫn luôn được học viên nữ trong Tông sở vô cùng yêu thích.

Người đàn ông trung niên quay đầu lại, khẽ cười với Vacy, sau đó quay sang hành lễ với trưởng lão: “Trưởng lão, không biết ngài gọi tôi tới là có chỉ thị gì?”

- Haite, người tới coi danh sách này. Giọng nói khàn khàn trầm thấp của trưởng lão vang lên trong phòng, nói xong khẽ nhấn lên quang não trên bàn 1 cái.

Hình chiếu nổi cái danh sách của Diệp Trùng lập tức phóng to trôi nổi trên không trước mặt Haite.

Haite nhìn thấy mấy cái máy móc trước mặt không khỏi khẽ nhú mày, trên mặt lộ ra dáng vẻ có chút hứng thú, nhưng rất nhanh, vẻ thoải mái trên mặt hẳn biến mất tăm, mà thay vào đó là vẻ ngưng trọng của hắn.

- Nhìn ra điểm gì không? Đây là danh sách vật phẩm yêu cầu của 1 người xin kiểm tra tham gia kiểm tra cấp 4. Chúng ta không có chút tư liệu nào về phương diện hẳn có quan hệ với điều bồi, ta nghĩ người chắc là có thể từ cái danh sách này nhìn ra điểm gì đó, điểm quan trọng nhất là, có thể hay không ước chừng đại khái trình độ của hẳn về mặt điều bồi? Điều này rất quan trọng với chúng ta, Cốt tượng sư tinh thông điều bồi, loại nhân tài thể này làm sao có thể bỏ qua? Câu cuối cùng trưởng lão nói sâu xa.

Haite trầm ngâm 1 lát mới nói: “Từ danh sách này mà xét, người xin kiểm tra này chắc là có trình độ điều bồi khá cao. Thí dụ như Tỉ minh phần này, cực kỳ hiếm thấy, cho dù là tông sở chúng ta, rất nhiều điều bồi sư cũng không biết loại tài liệu này. Tỉ minh phần cần phải sử dụng phối hợp với dung dịch Fairtex, người biết điểm này càng ít, tôi cũng là 1 lần vô tình có cơ hội phát hiện được từ bút ký của 1 vị đại sư điều bồi. Quả nhiên, tôi phát hiện phía dưới có dung dịch Fairtex. Với lại, từ danh sách này mà xem, trên đó có khá nhiều thuốc thử không cần tính chế là tài liệu thức vật, khoáng thạch các loại, điều này vô cùng khác biệt với điều bồi học đang thịnh hành hiện nay, ừm, tôi hoài nghi hẳn có khả năng là điều bồi sư của lưu phái cổ đại nào đó.”

Tinh quang trong mắt trưởng lão lóe lên, có chút hứng thú hỏi: “Ừm, điều bồi sư của lưu phái cổ đại? Nghe ra rất thú vị, bọn họ có chỗ nào đặc biệt không?”

Vacy bên cạnh càng đồng tai lên, bình thường rất khó có cơ hội nghe được mấy thứ bí mật này.

Haite ngáp ngừng một hồi mới nói: “Quan niệm của điều bồi sư của lưu phái cổ đại và điều bồi sư thịnh hành hiện nay hoàn toàn khác nhau. Bọn họ tôn sùng tự nhiên, khá thâm lặng, rất ít người biết. Phần lớn bọn họ là truyền thừa theo hình thức gia tộc. Do lịch sử lâu đời, bề sâu tiếp xúc của bọn họ ở lĩnh vực điều bồi so với điều bồi sư hiện nay sâu rộng hơn rất nhiều. Bọn họ có lĩnh vực chuyên sâu của mình, với lại giữa bọn họ dường như đều có ký kết ngầm nào đó. Ừm, tôi biết cũng không nhiều, đây cũng là từ đôi lời trong bút ký của vị đại sư điều bồi đó lộ ra.”

- Nếu như hẳn là 1 điều bồi sư của lưu phái cổ đại, hơn nữa có thể vào Tông sở chúng ta, người cho rằng giá trị của hẳn bao lớn? Trưởng lão có chút cân nhắc hỏi.

- À, giá trị đó là không gì so sánh được! Tuyệt đối là không gì so sánh được! Chúng ta không biết chút gì về mấy điều bồi sư lưu phái cổ đại này, bọn họ có hệ thống lý luận hoàn toàn khác điều bồi học hiện đại. Hơn nữa, loại truyền thừa theo hình thức gia tộc bọn họ, có rất nhiều thứ làm người ta cảm thấy không thể tin được. Nếu như chúng ta có thể biết tất cả những thứ này, ta tin rằng, trình độ điều bồi của Tông sở chúng ta nhất định sẽ bước vào một thời đại phát triển tốc độ cao, nhất định có thể bỏ xa Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ ở đằng sau. Chỗ tốt do điều này mang lại cho chúng ta cũng không gì so sánh được! Trưởng lão, người này nhất định không thể thả đi! Mặt Haite vì kích động mà đỏ rực lên.

Vacy kinh ngạc nhìn Haite lão sư vẫn luôn lịch sự nho nhã lại vì 1 người mà kích động như vậy.

- Ủ, người nói không sao! Đã bị chúng ta biết hẳn có khả năng là điều bồi sư của lưu phái cổ đại, vậy tự nhiên là không có lý nào lại bỏ qua. Đám phế thải đó của Tông sở, vậy mà tới tận bây giờ, ngay cả linh kiện bằng xương đơn giản nhất cũng làm không xong, ừm, nếu như giữ hẳn lại, vấn đề này cũng có thể giải quyết được, linh kiện bằng xương đúng là thứ tốt a! Cặp mắt vẫn đục của trưởng lão lúc này lại càng lúc càng sáng.

Vacy lui ra khỏi phòng, trong lòng lại rất lâu vẫn không thể bình tĩnh, nàng thế nào cũng không ngờ Diệp tiên sinh trẻ tuổi này lại được trưởng lão và Haite lão sư xem trọng như vậy. Nhưng nghĩ tới thiên tài như vậy, vận mệnh lại vừa bị quyết định trong căn phòng tối tăm đó, hơn nữa người quyết định lại không phải là chính hần, bất giác, trong lòng Vacy không kiềm chế được nảy sinh sự xót xa.

Ài, loại việc này cũng không phải 1 nhân vật nhỏ nhỏ như nàng có thể quyết định được, huống chi trưởng lão đưa ra quyết định này cũng là vì Tông sở, có lẽ hẳn ở lại Tông sở càng có lợi với hần, nàng tự an ủi mình như vậy, lấy lại tinh thần. Chỉ là sự xót xa mong manh trong lòng đó lại không cách nào đuổi đi được.

Trưởng lão ra lệnh cho nàng toàn lực phối hợp với Diệp tiên sinh, và mang nhất cử nhất động của hần báo cáo cho trưởng lão.

Khi Vacy mang danh sách đó giao cho đại sư Phàm, cặp mắt gần như sắp lồi ra và vẻ mặt phong phú của đại sư Phàm làm Vacy rất muốn bật cười.

Diệp Trùng rất nhanh nhận được tất cả máy móc và thuốc thử.

Hơn 300 công thức, nếu như không phải trí năng hóa của mấy cái máy móc này đủ cao, điều chế mấy cái công thức này cũng đủ làm Diệp Trùng phải thổ huyết rồi. Nhưng cho dù là vậy, điều chế 300 công thức này vẫn tốn thời gian 3 ngày. Nhưng điều làm Diệp Trùng buồn bực là, Vacy vốn chỉ rút chút thời gian mỗi ngày ghé qua thì giờ đây căn bản là cả ngày đều ở bên cạnh hần.

Điều duy nhất làm Diệp Trùng cảm thấy may mắn là, Thương không có lại lộ ra sự nhiệt tình đáng sợ làm lông tóc người khác phải dựng đứng lên đối với Vacy. Lỗ tai của Diệp Trùng cũng giữ được sự yên tĩnh khó có được.

Nhìn thấy Vacy chăm chú quan sát nhất cử nhất động của mình, vốn cảnh giác, trong lòng Diệp Trùng cười lạnh không thôi, mức độ phức tạp của mấy công thức này, ngay cả Diệp Trùng với trí nhớ siêu quần cũng không phải 1 sớm 1 chiều mà có thể nhớ hết mấy cái công thức này. Huống chi ngâm tẩm vật liệu xương, còn có rất nhiều tri thức ở trong đó, không có ai chỉ điểm, người bên cạnh căn bản nhìn không ra bất cứ manh mối nào.

Cho nên khả năng muốn học trộm gần như bằng 0.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, Vacy từ bỏ loại hành vi không chút ý nghĩa này. Mấy cái công thức này trong mắt nàng căn bản là như thiên thư vậy, nàng căng đầu cố gắng nhớ 1 công thức đơn giản nhất, lấy về cho Haite lão sư, Haite lão sư lại cũng như lạc vào sương mù, nhìn không ra chút gì.

Điều này làm nàng không khỏi càng thêm kính phục vạn phần Diệp tiên sinh có tuổi tác gần giống như mình.

Nhưng chính là thiên tài như vậy, vận mệnh của hần...

161. Chương 161: Mộc Phi

Trong gian phòng còn có rất nhiều máy móc chính xác cao chuyên dùng của điều bồi sư, điều này cũng làm căn phòng của Diệp Trùng càng giống 1 phòng thí nghiệm hơn.

Diệp Trùng cẩn thận quan sát tình hình vật liệu xương trong các bình thuốc thử, hôm này chính là ngày cuối cùng nghiệm thu mấy vật liệu xương này, rốt cuộc có thể có bao nhiêu nhóm vật liệu xương có giá trị thực dụng, trong lòng Diệp Trùng cũng không chắc, chỉ có thể nghe theo ý trời thôi.

Lần lượt lấy vật liệu xương từ trong bình thuốc thử ra, hầu hết vật liệu xương đều có sự thay đổi vô cùng rõ ràng, hoàn toàn không giống khi bỏ vào, đây chính là tác dụng của ngâm tẩm.

Chỗ này rốt cuộc có mấy loại dùng được chứ? Diệp Trùng không thể không thử nghiệm từng cái một.

Đại sư Phàm phiền não ngồi trước bàn, ông ta vừa nhận được mệnh lệnh của trưởng lão, nội dung mệnh lệnh là phải làm cho vị Cốt tượng sư trẻ tuổi đó không thể qua được kiểm tra cấp 5. Loại việc này mỗi năm đều có, đại sư Phàm ngược lại không hề kinh ngạc. Muốn làm vị Cốt tượng sư trẻ tuổi này không qua được kiểm tra cấp 5 có rất nhiều phương pháp, dễ nhất chính là giả trò trên đề thi, chỉ cần đề thi là những vấn đề siêu khó đó, về căn bản, khả năng đối phương có thể qua được bằng 0.

Mà mấy trò này, nếu như trước kiểm tra cấp 5, vậy thì tuyệt không có lý nào thất thủ. Bởi vì kiểm tra cấp 4 trước kiểm tra cấp 5, chỉ có 1 vị đại sư quyết định người xin kiểm tra có thể qua được hay không, hần chỉ cần để mấy đại sư nghe lời đó phụ trách kiểm tra Diệp Trùng, vậy thì vạn vô nhất thất rồi. Kiểm tra cấp 5 lại là do tổng cộng 7 vị đại sư cùng đưa ra đánh giá, trong 7 vị đại sư, trừ mình ra, vẫn còn 1 vị đại sư chịu hần không chế, nhưng cho dù là như vậy, cũng chỉ có 2 vị. Với hạn ngạch 7 người, căn bản không cách nào có tác dụng quyết định. Một khi như vậy, kết quả hoàn toàn không chịu sự khống chế của hần.

Thời gian mà mệnh lệnh trưởng lão cho mình là sau kiểm tra cấp 4 của Diệp Trùng. Điều này làm đại sư Phàm không khỏi cực kỳ đau đầu. Đại sư Tiêu phụ trách Diệp Trùng trước giờ không chịu phục tùng mình, tính khí cực kỳ nóng nảy. Mấy đại sư này, không ai không là người cực có chủ trương, căn bản là không chịu bị người khác quấy nhiễu, ảnh hưởng tới phán đoán của mình. Với lại, một khi liên quan tới chuyên ngành, không ai không có thái độ vô cùng nghiêm túc, 1 chính là 1, 2 chính là 2, trong mắt không có chút sạn.

Đại sư Phàm hiểu rất rõ. Nếu như không phải Tông sở vì khống chế cái gọi là kiểm tra cấp 5, hần cũng không trở thành đại sư. Với trình độ thật sự của hần mà xét, hần vẫn còn khoảng cách tương đối với đại sư, là người có trình độ thấp nhất trong số các đại sư. Điều này cũng thường làm hần ở vào vị trí vô cùng xấu hổ, các đại sư khác cũng vì thế mà có hơi xem thường hần, có ý tránh xa.

Hần thậm chí ngay cả đại sư trong Tông sở cũng ảnh hưởng không được. Người có thể thành đại sư, phần lớn tâm tư đơn thuần, một lòng đặt vào chuyên môn, đối với mấy thủ đoạn nhìn không thấy ánh sáng này vẫn luôn vô cùng phản cảm và coi thường. Ngược lại, cảm tình giữa những đại sư bọn họ lại vô cùng tốt, rất nhiều lúc đại sư Phàm cảm giác mình bị bọn họ cô lập. Sau này, trong 1 lần vô tình, hần nắm được chỗ khó của 1 vị đại sư, một phen uy hiếp dụ dỗ mới làm cho hần khống chế được vị đại sư này. Nhưng, rất nhanh, người khác liền phát giác ra sự khác lạ, đại sư Phàm đau khổ phát hiện, lần này là 2 người bọn họ bị cô lập. Hơn nữa mấy đại sư này đều là khách quý của Tông sở. Hần không những không thể có chút hành vi địch ý nào, thậm chí còn phải bảo vệ bọn họ khi bọn họ nguy hiểm, điều này thế nào lại không làm đại sư Phàm buồn phiền muôn phần chứ.

Đột nhiên, hần phát hiện hần thật sự không có bất cứ biện pháp nào có thể sử dụng, chỉ có kỳ vọng thực lực bản thân Diệp Trùng không đủ, không cách nào thông qua 2 lần kiểm tra cuối cùng này, nếu không, nhiệm vụ lần này của mình chỉ có thể tuyên bố thất bại.

Tất cả chỉ có nghe theo ý trời thôi!

Tối tận trước mắt, Tông sở vẫn không thể khống chế triệt để kiểm tra cấp 5. Đây cũng là 1 trong những nguyên nhân mấy đại sư này chấp nhận chủ trì kiểm tra trước đây. Kiểm tra của Tông sở, lúc ban đầu là do 1 vị đại sư đồng ý phục vụ Tông sở đề xuất ra, sau đó lại được gần như tất cả các đại sư hưởng ứng, bọn họ cho rằng phải cho những người từ ngoài tới Quý hình khuyến này 1 hy vọng đi ra ngoài. Mà Tông sở ở

phương diện này bị áp lực bởi mấy đại sư, ở phương diện khác cũng cho rằng chế độ này đích xác có hỗ trợ cho việc khai quật và phát hiện nhân tài, cho nên liền đáp ứng.

Đám đại sư đối với chuyên môn không có chút thái độ coi thường nào cũng trực tiếp làm cho loại kiểm tra này có độ khó siêu cao.

Phù, Diệp Trùng thở dài 1 hơi, cuối cùng có kết quả ngâm tẩm của 3 loại vật liệu xương có thể làm hần vừa ý, nhưng điều làm hần cảm thấy hưng phấn nhất là 1 loại vật liệu xương trong đó được gọi là xương của thú Dopodo. Không chỉ tính năng sau khi ngâm tẩm xuất sắc nhất trong 3 loại vật liệu xương, hơn nữa bản thân xương thú Dopodo chỉ là 1 loại vật liệu xương thường thấy, không giống 2 loại còn lại, đều là vật liệu hiếm thấy, điều này cũng có nghĩa là phạm vi sử dụng của nó càng lớn!

- Thương, công thức ngâm tẩm xương thú Dopodo ghi lại chưa vậy? Diệp Trùng hỏi.

- Đương nhiên, ta sẽ phạm loại sai lầm chỉ có người phạm này sao? Thương trả đũa lại.

Nghe thấy lời của Thương, hai tay Diệp Trùng vừa ra sức, hai tay xoắn lại, xương thú Dopodo trong nháy mắt liền hóa thành 1 đồng bột xương, từ kẽ ngón tay của Diệp Trùng rơi lả tả xuống. Diệp Trùng nghe thấy 1 loạt tiếng bước chân đang tiến gần về phía này, tiếng bước chân này Diệp Trùng hiện vô cùng quen thuộc, Vacy mỗi ngày đều phải tới, tiếng bước chân của nàng, Diệp Trùng tự nhiên quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn.

Hai tay Diệp Trùng giữ nhẹ 1 cái, bột phấn trên tay giống như sương mù tan trong không trung, 2 tay đã sạch sẽ như ban đầu.

Vừa đúng lúc này Vacy đẩy cửa bước vào, Diệp Trùng giống như không có việc gì xoay người lại, trong lòng lại chấn động mạnh!

Tại sao lại ra thêm 1 người?

Sự cảnh giác trong lòng Diệp Trùng lập tức nâng lên mức cao nhất, vừa rồi hần rõ ràng chỉ nghe thấy tiếng bước chân của 1 mình Vacy, vậy mà hiện giờ lại vào 2 người, có thể thấy tiếng bước chân của người còn lại đã thoát khỏi phạm vi nắm bắt của hần! Ở hành tinh rác, thính lực của đôi tai Diệp Trùng đã cực kỳ nhạy cảm, sau khi tập luyện minh tức, tuy rằng về mặt tôi luyện tinh thần nhìn không thấy hiệu quả gì, nhưng hần trong lúc vô tình lại phát hiện thính lực của mình trở nên càng thêm nhạy cảm so với lúc trước!

Đây là người đầu tiên hần gặp phải mà trong cự ly gần như vậy lại không hề nghe thấy bất cứ tiếng bước chân nào!

Nhìn người đàn ông tóc dài bên cạnh Vacy đó, vẻ mặt Diệp Trùng bình tĩnh như thường, trong lòng lại khác nào dậy lên sóng to gió lớn!

Gã đàn ông thật đáng sợ!

Toàn thân đối phương cực kỳ cân bằng, nhìn không ra có cơ bắp khỏe mạnh nào, nhưng Diệp Trùng không hề vì vậy mà có chút xem nhẹ hần. Từ tư liệu mà hần biết, trong thuật thừa sĩ của Tông sở, chỉ có mấy học viên chẳng ra gì đó mới có cơ nhục phồng lên, càng là cao thủ, thể hình càng nhìn không ra có gì đặc biệt. Mà ánh mắt của gã này ôn hòa, hờ hững, Diệp Trùng đã xác định, tu dưỡng tinh thần của gã trước mặt này đã đạt tới trình độ khá cao, không phải thứ minh tức cũng chẳng ra gì như mình có thể so sánh được. Hơn nữa Diệp Trùng gần như cảm giác không được hô hấp của hần, nếu như không phải ánh mắt nhìn thấy người trước mặt này chính là đang ở trước mặt mình, Diệp Trùng tuyệt đối không cảm giác được trước mặt vẫn có 1 người đàn ông tồn tại!

Tông sở tùy tiện chọn 1 người ra cũng lợi hại như vậy? Đây cũng quá khủng bố rồi!

- Diệp tử, cẩn thận, người này rất lợi hại! Thương hình như cũng cảm giác được người đàn ông trước mặt này không đơn giản.

Vacy cười nói với Diệp Trùng: “Diệp tiên sinh, kết quả thí nghiệm của ngài thế nào rồi? Có gì đột phá không? Ủ, đúng rồi, chút nữa quên giới thiệu 2 người a!” Vacy tinh nghịch lè lè lưỡi, sau đó lại nói tiếp: “Đây là Mộc Phi đại nhân, anh ta sẽ thay ta làm người hướng dẫn của ngài, ài, thật là rất muốn cùng ngài

học hỏi a, nhưng ta có nhiệm vụ khác, đành phải để Mộc Phi đại nhân làm người hướng dẫn của ngài, hy vọng ngài và anh ta có thể hợp tác vui vẻ!”

Trong lòng Diệp Trùng đánh thót 1 cái, hẳn làm người hướng dẫn của mình, vậy cũng tức là sau này mỗi ngày hẳn đều phải ở bên cạnh mình? Đại nhân? Hình như địa vị người đàn ông này không thấp nha! Về mặt Diệp Trùng không đổi, chỉ là lạnh nhạt ‘ừ’ một tiếng, gật đầu với Mộc Phi.

Mộc Phi khẽ cười: “Rất vui phục vụ ngài, nghe nói ngài ở phương diện vật liệu xương có tài năng làm người ta kinh ngạc, vẫn xin ngài chỉ giáo thêm a!” Bản thân gương mặt của Mộc Phi khá thanh tú, nho nhã, không thô kệch giống gương mặt đàn ông bình thường, nụ cười này lại lộ ra vài phần lẳng lơ khác thường, lập tức làm Vacy bên cạnh lộ ra dáng vẻ sạ ầm.

- Không có gì. Diệp Trùng ra vẻ không để ý phẩy phẩy tay.

Vacy chú ý 2 miếng xương trên tay Diệp Trùng, vẻ mặt tò mò hỏi: “Diệp tiên sinh, đây chính là vật thí nghiệm thành công của ngài sao?”

- À, chỉ có 2 loại miễn cưỡng tạm được! Diệp Trùng làm ra vẻ tiếc nuối.

Vacy vội vàng an ủi Diệp Trùng: “Không có gì đâu, ngay cả như vậy Diệp tiên sinh cũng là có đột phát kinh người a!”

Mộc Phi bên cạnh đột nhiên đến gần: “Đây là xương của La vụng viên và Bỉ tề dục điệu nhỉ!”

Chẳng lẽ hẳn cũng rất tinh thông về phương diện vật liệu xương? Trong lòng Diệp Trùng lại nhin không được nhảy lên, trên mặt cố ý lạnh lùng liếc nhìn Mộc Phi, sau đó dùng 1 loại nhéo lại có chút ngạc nhiên hỏi: “Mộc tiên sinh cũng có nghiên cứu với vật liệu xương?”

Mộc Phi khiêm tốn cười: “Ta nào hiểu gì vật liệu xương, chỉ là lúc trước có tiếp xúc qua với 2 loại sinh vật biến dị này!”

Trong lòng Diệp Trùng lại nhin không được nhảy lên, 2 loại sinh vật này hẳn biết, La vụng viên còn tốt, nhưng Bỉ tề dục điệu lại hung hãn vô cùng, lực công kích cực mạnh, hơn nữa trước giờ ra vào có đôi, nanh vuốt của chúng sắc bén vô cùng, có thể phá hoại vỏ giáp của quang giáp thông thường, động tác của chúng cực kỳ linh hoạt, tính tình giảo hoạt, cực khó đối phó! Tên Mộc Phi này nói từng tiếp xúc qua với chúng, Diệp Trùng không tin 2 bên sẽ có “giao lưu” thân thiện gì. Như vậy xem ra, thực lực của Mộc Phi nhất định khá cường hãn!

Tông sở phái hẳn tới bên cạnh mình là có ý gì? Diệp Trùng không khỏi hoài nghi.

Nhưng, Diệp Trùng rất nhanh liền tập trung tinh thần vào kiểm tra của mình, bất kể thế nào, thông qua kiểm tra trước mới là mục tiêu quan trọng nhất trước mắt. Điều làm Diệp Trùng không thoải mái là, Mộc Phi gần như không rời khỏi mình nửa bước, hơn nữa bắt luận mình làm cái gì, hẳn đều ở 1 bên hứng thú quan sát, điều này cũng làm Diệp Trùng vô cùng hoài nghi.

Nhưng thời gian đã không đủ, Diệp Trùng cũng không rảnh chú ý tới Mộc Phi ở bên cạnh, bắt đầu toàn lực chế tạo động cơ toàn cốt quang giáp. Diệp Trùng vốn cẩn thận vẫn ghi nhớ, đại sư Tiêu đã nói bất luận loại hình động cơ nào, Diệp Trùng liền chọn 1 loại động cơ đơn giản nhất: động cơ của Hắc điệu, cũng tức là động cơ quang giáp Hắc điệu mà Diệp Trùng vô cùng quen thuộc.

Nhưng cho dù là như vậy, cũng phí rất nhiều sức lực của Diệp Trùng, dù sao thứ này cũng là lần đầu chế tạo, hẳn cũng không có kinh nghiệm. Nhưng điều đáng mừng là Diệp Trùng cuối cùng cũng hoàn thành cái toàn cốt động cơ đầu tiên trên đời này trong thời gian quy định!

162. Chương 162: Chạm Trán (thượng)

Trên mặt Mộc Phi mang theo vẻ tươi cười ôn hòa hồi hợt, nhìn đám lão già nay hưng phấn múa tay múa chân, hẳn có thể chứng kiến tận mắt sự ra đời của toàn cốt quang giáp này, nhưng mức độ hưng phấn của mấy đại sư này rõ ràng vượt ra ngoài ý liệu của hẳn, xem ra, giá trị của cái động cơ này vẫn cần phải tính toán lại 1 lần nữa a, trong ánh mắt bình hòa thoáng qua 1 tia tinh quang.

Đương nhiên, kiểm tra cấp 4 Diệp Trùng thông qua hoàn toàn không có chút hồi hộp nào!

Diệp Trùng vẫn ngằm chú ý Mộc Phi, vẻ mặt khê thay đổi này của Mộc Phi không thoát khỏi cặp mắt của Diệp Trùng, hừ, muốn chơi mình, không dễ như vậy, Diệp Trùng thầm cười lạnh không thôi!

- Diệp tiên sinh, mời đi bên này! Mộc Phi lịch sự hữu lễ làm động tác mời.

Nhìn tàu vũ trụ trước mặt, Diệp Trùng hít sâu, cuối cùng sắp tới lúc rời khỏi Quỷ hình khuyển rồi! Nhất thời, không kiểm được mà cảm khái vạn phần!

Từ động cơ toàn cốt của kiểm tra cấp 4, Diệp Trùng đã đoán ra đề thi của kiểm tra cấp 5 nhất định là toàn cốt quang giáp, may mà ở phương diện này, hắn lại như là xe nhẹ quen đường, nhưng thứ mà Diệp Trùng chế tạo chẳng qua là 1 cái Hắc điều, hắn không muốn khi không làm lợi cho Tông sở. Nhưng cho dù chỉ là 1 cái Hắc điều, loại quang giáp của kẻ mới học này, tính năng toàn cốt Hắc điều thể hiện ra làm trước mắt tất cả đại sư phát sáng, đương nhiên, trong đó tự nhiên không thiếu được công lao của động cơ toàn cốt Hắc điều mà Diệp Trùng chế tạo trước đó không lâu.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Diệp Trùng, cái toàn cốt Hắc điều này vừa chế tạo thành công, thì bị Tông sở lấy đi.

Tin tức năm nay có 1 người xin kiểm tra qua được kiểm tra cấp 5 lập tức như lửa cháy lan trên đồng cỏ châm lửa khắp cả Cửu khai thành! Đối với những người sống ở Cửu khai thành mà nói, nguyện vọng lớn nhất của bọn họ chính là rời khỏi Quỷ hình khuyển, trở về 5 thiên hà lớn. Mấy năm gần đây vẫn luôn không có người qua được kiểm tra cấp 5, năm nay lại như mặt trời mọc đằng tây có người qua được kiểm tra cấp 5. Điều này làm cho những người sống ở Cửu khai thành này vốn đã bắt đầu từ từ mất cảm giác, trái tim vốn yên tĩnh, đột nhiên giống như lại nhìn thấy hy vọng vậy!

Rất nhanh, tin tức liên quan tới người thần bí này mau chóng truyền đi khắp cả Cửu khai thành, tuổi tác trẻ măng lại có tài hoa không gì so sánh được! Đồng thời còn là 1 vị cốt tượng sư thần bí, phong ba linh kiện bằng xương mấy ngày trước đó chính là xuất xứ từ bàn tay của hắn. Không chỉ vậy, nghe nói hắn còn tinh thông điều bồi.

Trời ơi, tên này rốt cuộc còn là người sao? Mọi người đều kinh ngạc la lên!

Ngày ngày đều cẩn thận đề phòng Mộc Phi, Diệp Trùng căn bản không biết tin tức hắn qua được kiểm tra cấp 5 đã truyền khắp Quỷ hình khuyển. Mà nghề nghiệp Cốt tượng sư này cũng lần đầu tiên bước vào tầm mắt của mọi người.

Điều Diệp Trùng càng chú ý hơn là hoàn cảnh của mình, hắn và Thương đều phân tích Tông sở cho dù muốn giữ hắn lại cũng sẽ không ra tay ở chỗ này, nếu dùng thủ đoạn cứng rắn ở chỗ này để giữ mình lại, vậy chỉ e từ nay về sau cũng không có ai dám tham gia kiểm tra gì đó rồi.

Tông sở có ám chiêu gì, rất có khả năng sẽ ra tay trên đường đưa Diệp Trùng ra khỏi Quỷ hình khuyển. Nhưng, khả khả...

Ra ngoài dự liệu, Diệp Trùng ở trên tàu gặp được Mộc Phi mấy ngày này vẫn luôn ở bên cạnh hắn làm người hướng dẫn.

- Công việc hướng dẫn của ngươi không phải đã kết thúc rồi sao? Diệp Trùng giả vờ như có chút kinh ngạc hỏi.

- Ủ, kết thúc rồi! Mộc Phi cười ôn hòa: “Nhưng Tông sở dẫn đo tới việc tôi khá quen thuộc với sinh hoạt của ngài, đặc phái tôi tới lo lắng cho sinh hoạt của ngài! Rất vui được phục vụ ngài!”

- Ủ! Diệp Trùng giả vờ như không để ý gật gật đầu.

Tông sở lần này vì hộ tống mình cũng tốn không ít công sức, 4 tiểu tổ chiến đấu tiêu chuẩn, lực chiến đấu cường hãn như vậy, bảo vệ mình xem ra hơi dư thừa. Nhưng, nếu như vậy, muốn khống chế mình cũng tuyệt đối không có vấn đề, họ nhất định nghĩ như vậy!

Diệp Trùng lạnh nhạt bàng quan với mọi thứ này.

Địa vị của Mộc Phi hình như khá cao. Diệp Trùng thấy phàm là mấy sư sĩ đó gặp Mộc Phi đều vô cùng kính hành lễ, mà làm Diệp Trùng càng để ý hơn là biểu hiện của họ đối với Mộc Phi là một loại tôn kính xuất phát từ nội tâm! Diệp Trùng hiểu rất rõ, loại tôn kính này chỉ có ở trên người cường giả mới xuất hiện! Lời nói của Mộc Phi ở chỗ này khá có phân lượng, ngay cả thuyền trưởng tàu vũ trụ này cũng vô cùng cân nhắc lời của hắn.

Xem ra, Mộc Phi quả nhiên không phải là người thường!

Con tàu bình ổn bay đi, Diệp Trùng trên đường liên tục nhận được lời hỏi han của 1 số đại sư trong Tông sở, mà mỗi lúc như vậy, thuyền trưởng đều phải thực hiện báo cáo tường tận với mấy vị đại sư này vị trí hiện tại của con tàu.

Trong Quỹ hình khuyên, tàu vũ trụ này không hề gặp phải bất cứ sự kiểm tra nào. Dọc đường đều thuận lợi vô cùng.

Rất mau, tàu Glendon này chính đã rời khỏi Quỹ hình khuyên, mục tiêu là hành tinh McCann khá gần Quỹ hình khuyên, theo bọn họ nói, Diệp Trùng sẽ ở đây đổi sang ngồi tàu vũ trụ khách đường dài, muốn đi tới bất cứ nơi nào mình muốn.

Diệp Trùng rời khỏi hành tinh McCann, đến được 1 nơi cho rằng an toàn, thông qua 1 máy liên lạc đặc thù do các đại sư tặng để liên hệ với các đại sư, xác định đã thật sự rời khỏi Quỹ hình khuyên, xem ra các đại sư cũng vô cùng không yên tâm với Tông sở.

Chỉ e, Tông sở ra tay cũng chính là sau khi mình vừa nói chuyện với mấy đại sư.

Hành tinh McCann là 1 trạm trung chuyển, có rất nhiều tàu vũ trụ đường dài thường hay lui tới các hành tinh, càng là 1 đầu mối hàng hóa quan trọng. Ước chừng vẫn còn 3 ngày lộ trình thì có thể tới được hành tinh McCann. Từ khi thoát ly phạm vi của Quỹ hình khuyên, Diệp Trùng cảm nhận rõ ràng tất cả mọi người trên tàu McCann, trừ mình ra, đều ở vào trạng thái cảnh giác, có thể thấy Tông sở thiếu sự khống chế khu vực này!

Là Tông sở không có cách khống chế? Hay là có nguyên nhân sâu xa nào đó? Diệp Trùng suy đoán lung tung.

Cuộc sống mỗi ngày của Diệp Trùng đều trôi qua vô cùng nhàn nhã, Mộc Phi không hề giống bộ dáng ngày ngày không rời nửa bước đi theo mình như lúc kiểm tra, Diệp Trùng có đủ thời gian để suy nghĩ vấn đề của mình. May mà vấn đề Diệp Trùng có thể suy nghĩ quả thật là quá nhiều, vô luận là vấn đề nào, đều đủ để hắn suy nghĩ trong thời gian khá dài!

Phòng thuyền trưởng của tàu Glendon, trên màn hình nổi to đùng ở ngay chính giữa phòng đang hiển thị không gian bên ngoài, không có sự gập ghềnh của tầng khí quyển, mặt trời như viên bảo thạch sáng lấp lánh, khảm trên tấm màn đen vô tận này. Tinh vân màu sắc ước lệ, giống như tấm lụa mỏng hoa lệ khoác trên làn da mềm mại, nõn nà của thiếu phụ trong chốn khuê phòng các thế gia, mông lung mà ưu nhã.

Mộc Phi không chút rung động với cảnh đẹp trước mắt này, khe khẽ mở mắt, thấy đối tượng mình giám sát vẫn đang lơ lửng như cũ, liền lại nhắm mắt lại, vừa tính nhắm mắt thực hiện minh tức.

Đột nhiên, 1 âm thanh có chút kinh hoàng phá tan sự yên tĩnh của phòng thuyền trưởng!

- Thuyền trưởng! Có chuyện!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong phòng thuyền trưởng đều bị âm thanh này hấp dẫn, Mộc Phi bỗng mở bừng mắt. Thần quang đột nhiên bạo trưởng trong cặp mắt làm cho Diệp Trùng vẫn luôn chú ý tới hắn thâm kinh ngạc trong lòng không thôi. Nhưng Mộc Phi lập tức ý thức được sự thất thái của mình, cặp mắt lập tức khôi phục lại vẻ bình hòa như bình thường, sự thay đổi này rất nhanh, nếu như Diệp Trùng không phải có sự tự tin tuyệt đối với nhãn lực của mình, 80, 90% sẽ cho rằng mình bị hoa mắt nhìn nhầm.

- Nói! Về mặt thuyền trưởng bình ổn, không có chút hoảng loạn, thể hiện tố chất tâm lý cực kỳ xuất sắc và kinh nghiệm phong phú. Thuyền trưởng tàu Glendon xem ra vô cùng nghiêm túc, lúc nào cũng nghiêm mặt, chỉ có đối với Mộc Phi, vẻ mặt mới hòa hoãn một chút, gương mặt như dao gọt trần đầy mùi vị mạnh mẽ của đàn ông, trong từng cái nâng tay, nhắc chân càng lộ rõ sự nhanh chóng, mãnh liệt.

Sự chú ý của Mộc Phi cũng không khỏi rơi trên người thuyền viên phát hiện ra sự khác thường này, hoàn toàn không phát hiện nụ cười lạnh lẽo lên rồi mất ở khóe miệng hơi nhếch lên của Diệp Trùng ở bên cạnh.

- Phương hướng 26 độ phát hiện 1 tàu vũ trụ bất minh! Thuyền viên này nhanh chóng báo cáo tình huống, đơn giản, rõ ràng.

- Tàu vũ trụ bất minh? Thuyền trưởng khẽ nhíu mày.

- Vâng, quét hình của chúng ta không cách nào thực hiện quét hình hiệu quả với nó!

Về kinh nghi trên mặt thuyền trưởng lóe lên rồi mất, nhìn về phía Mộc Phi, Mộc Phi khẽ gật đầu. Chi tiết này bị Diệp Trùng ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, Mộc Phi quả nhiên không phải là 1 người bình thường a!

Thuyền trưởng lập tức mở máy liên lạc trên chỗ ngồi của mình, quyết đoán hét: “Tốc độ tàu giảm còn 4Hz, tất cả nhân viên chiến đấu ở trạng thái chuẩn bị! Nhân viên phi chiến đấu mời đi vào phòng bảo vệ!”

Trong thoáng chốc, tiếng cảnh báo chói tai đột nhiên vang lên, thảm thiết đến mức làm người ta kinh hoảng, người trong các phòng khác hơi ngẩn ngơ, sau đó lập tức vội vàng vào vị trí của mình, tất cả mọi người trên cả con tàu vũ trụ bận bịu cuống cuống lên, đương nhiên, trong đó không bao hàm Diệp Trùng.

Rất rõ ràng, đối phương cũng giảm tốc độ tàu, nhưng không hề có chút ý tránh ra, từ từ tiến gần về phía này.

Mộc Phi gần như tự nói với mình: “Thứ mà tàu chúng ta không thể thực hiện quét hình hiệu quả chỉ có tàu của Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ, không biết lần này sẽ là ai?”

Nghe được lời của Mộc Phi, lông mày của thuyền trưởng nhíu càng sâu, hỏi thăm dò Mộc Phi: “Đại nhân, ngài xem...”

Mộc Phi khẽ khẽ cười, dáng tươi cười bình thường ôn hòa lúc này đây lại đầy sự tự tin mãnh liệt, ngay cả Diệp Trùng cũng cảm thấy gương mặt bình thường vô cùng âm nhu của hắn lúc này lại có vài phần dương cương.

- Lên đi! Trong lời Mộc Phi lộ ra mùi vị không cho phép nghi ngờ.

Giống như bị Mộc Phi cảm nhiễm, tất cả thuyền viên trong phòng thuyền trưởng đều trở nên hưng phấn! Đúng a, có gì đáng sợ chứ? Cho dù đối phương là Hiệp hội sư sĩ hay là Hắc giác, vậy thì sao nào? Bốn tiểu tổ chiến đấu tiêu chuẩn cũng tuyệt đối có thể làm kẻ địch thất bại trở về! Huống chi, còn có Mộc Phi đại nhân ở đây!

Mặc dù tàu 2 bên không hẹn mà đồng thời giảm tốc độ, nhưng vẫn từ từ tới gần nhau.

Theo khoảng cách càng lúc càng gần, quét hình cũng bắt đầu phát huy tác dụng. Trên màn hình nổi, hình dáng tàu vũ trụ cũng từng chút 1 được phóng lớn, trở nên càng lúc càng rõ ràng.

Mọi người mở to cặp mắt, không nháy cái nào nhìn tàu vũ trụ của đối phương trên màn hình.

Thân tàu đen như đêm tối, không hiện lên dù chỉ chút vẻ rực rỡ của kim loại nào, giống như 1 u linh, im lặng trôi nổi trong vũ trụ tối đen.

Cặp mắt Mộc Phi không nháy cái nào, tiêu chí giống như hình chiếc lá lơ mờ phía trước tàu đối phương ở trong mắt hắn càng lúc càng rõ ràng!

Mộc Phi không khỏi thở phào 1 hơi: “Không sao, là Hắc giác!” Lời nói vừa dứt, mọi người không khỏi cùng thở phào. Mọi người lo lắng nhất là tàu của Hiệp hội sư sĩ, Hiệp hội sư sĩ và Tông sở trước đây không lâu vừa mới xung đột, nếu như gặp phải tàu của Hiệp hội sư sĩ, phỏng chừng có 80, 90% sẽ động can qua!

Tông sở và Hắc giác vẫn luôn khá giữ kiềm chế, thậm chí có nhiều lúc vô cùng hữu hảo.

Tiêu chí hình chiếc lá thon dài đó giống như 1 con mắt hơi nhắm, nhìn lom lom không chút cảm tình nào.

163. Chương 163: Chạm Trán (hạ)

Tín hiệu trao đổi là khi 2 con tàu vũ trụ gặp nhau, là hành động làm để trao đổi tin tức lẫn nhau và biểu thị hữu hảo, cũng chính là phát đi 1 đoạn thông tin xác nhận biểu thị thân phận của mình. Trong vũ trụ mênh mông, cho dù là tuyến đường an toàn khá phồn vinh, xác suất gặp phải tàu vũ trụ khác không hề lớn, cho nên nếu như có 2 tàu vũ trụ gặp nhau, thuyền trưởng có kinh nghiệm đều sẽ phát đi 1 đoạn tín hiệu trao đổi như vậy!

Sau khi phát đi tín hiệu trao đổi, thuyền trưởng rõ ràng thở phào 1 hơi, hẳn hiển nhiên là cho rằng sẽ không xuất hiện tình huống đột ngột gì. Lý do phát đi tín hiệu trao đổi với đối phương cũng chính là không muốn xảy ra xung đột với Hắc giác, một mặt lần này trên tàu chở theo 1 người tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ việc ngoài ý muốn nào, thuyền trưởng vẫn nhớ rõ ràng khi mình nhận được mệnh lệnh, ngữ khí nghiêm túc của trưởng lão và mức độ xem trọng nhiệm vụ lần này làm hắn vô cùng kinh ngạc, cũng làm hắn lập tức ý thức được sự quan trọng của người này.

Mà khai chiến cùng Hắc giác, thế nào cũng là 1 việc khá nghiêm túc. Đối với tình hình và mối quan hệ của 3 bên Tông sở, Hắc giác, Hiệp hội sư sĩ, chỉ sợ không có thành viên nào của Tông sở lại không rõ ràng. Nếu như trực tiếp dẫn tới cuộc chiến toàn diện của Tông sở và Hắc giác, thuyền trưởng cũng không biết mình rốt cuộc có thể chịu nổi trách nhiệm này hay không! Cũng may, trên tàu còn có Mộc đại nhân, thuyền trưởng thầm kêu may mắn trong lòng!

Về mặt Mộc Phi lúc này cũng thả lỏng ra, nếu như theo thông lệ bình thường, 2 bên chắc đều rất kiểm chế mà kẻ vai lướt qua. Nhưng cho dù 2 bên xảy ra xung đột, Mộc Phi cũng không hề lo lắng, trên tàu có 4 tiểu tổ chiến đấu tiêu chuẩn, sức chiến đấu không hề yếu, huống chi còn có mình tọa trấn, chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Chỉ là lần này quả thật không phải là thời cơ tốt để khai chiến, hắn không muốn vị thiên tài trẻ tuổi mà Tông sở tuyệt không bỏ qua ở bên cạnh này xuất hiện bất cứ việc ngoài ý muốn có thể xảy ra nào. Mấy ngày này hắn với thân phận người hướng dẫn tiếp cận người này, không ai trực quan cảm thụ được sự mạnh mẽ của thiên tài trẻ tuổi này bằng hắn! Hơn nữa đối phương nhất định vẫn còn che dấu thực lực! Nhờ 1 loại trực giác, Mộc Phi không hề cho rằng toàn cốt Hắc Diệu do Diệp Trùng chế tạo chính là trình độ cao nhất của hắn. Mộc Phi luôn giữ một loại thái độ tuyệt đối ủng hộ việc thượng tầng Tông sở kiên định không đổi muốn giữ Diệp Trùng lại, thậm chí hắn vì đề phòng xuất hiện việc ngoài ý muốn gì đó, chủ động yêu cầu tham gia nhiệm vụ vốn căn bản không có hắn này.

Mọi người trên tàu đều thả lỏng ra, bọn họ tin rằng, đây chẳng qua chỉ là báo động giả, thậm chí còn có người cười mắng thuyền viên đầu tiên vừa mới phát hiện tình huống đó đã la toáng lên, thuần túy là cố ý thử thách thần kinh mọi người.

Một tia cười lạnh leo thoáng qua trong cặp mắt nửa khép nửa mở đó của Diệp Trùng, cực giống cái lá cây hẹp dài ở trên mũi tàu vũ trụ của Hắc giác đó.

- A! Thuyền viên vừa bị mọi người chê cười đó thất thanh hét toáng lên!

- Ha ha, A Đạt, người lần này vẫn muốn hù chúng ta à!

- Chắc vậy, A Đạt, người cũng quá không tốt nha! Người xem trái tim nhỏ của ta, bị người vừa rồi hù dọa, đập bình bình nè, giờ vẫn chưa dừng lại đó..

Một trận cười mắng lẫn át giọng nói của thuyền viên này.

Mộc Phi hơi nhắm mắt, cũng không nhận được lộ ra vài phần tiểu ý.

- Các người mau đi! Ta không có lừa các người! Mau nhìn đi! Thuyền viên đó cố gắng giải thích, gương mặt đỏ rực lên. Mọi người lúc này mới nghe ra sự kinh hoảng trong lời nói của thuyền viên này, bọn họ lập tức ý thức được không ổn, mỗi 1 thuyền viên trên tàu đều kỷ luật tốt, tuyệt không đùa giỡn loại vấn đề này.

Trong lòng Mộc Phi giật nảy 1 cái, bỗng mở bừng cặp mắt.

Mấy mươi cái quang giáp màu đen xếp thành đội hình chiến đấu tiêu chuẩn đang tiến gần tới bên này. Thuyền trưởng về mặt đại biến, số lượng quang não kiểm tra được là 50 cái. Quang giáp Tinh Diễm, quang

giáp chiến đấu tiêu chuẩn của Hắc giác, Mộc Phi khá quen thuộc với nó. Johnson ngày trước chết trong tay của Diệp Trùng cũng dùng Tinh Diễm.

Năm mươi cái Tinh Diễm! Hắc giác phái ra lực lượng mạnh như vậy rốt cuộc là muốn làm gì? Mộc Phi vô cùng kinh ngạc trong lòng.

- Chúng ta đã nhận được trả lời của đối phương! Một thuyền viên báo cáo.

- Chuyển qua đây! Thuyền trưởng hừ lạnh nói, đối phương đã biểu hiện ra địch ý, vậy mình cũng không cần khách khí. Tuy rằng hơi cổ kỳ Hắc giác, nhưng tuyệt không sợ chút nào, thành viên Tông sở ở điểm này có sự nhất trí kinh người, thuyền trưởng cũng giống như vậy!

- Chúng ta hoài nghi trong tàu của các người có thành viên của chúng ta, mong mở khoang tàu để chúng ta kiểm tra! Lời nói ngắn gọn như phong cách của Hắc giác.

Nhất thời, trừ Diệp Trùng, về mặt mọi người trong phòng thuyền trưởng đều thay đổi! Loại ngữ khí cao cao tại thượng này của đối phương kích thích nghiêm trọng lòng tự tôn của tất cả thành viên Tông sở! Ngay cả Mộc Phi trước giờ lãnh đạm, hàm dưỡng cực tốt, cơ thịt trên mặt cũng kiềm chế không được mà giật giật!

Đây rõ ràng là khi người thái quá! Tông sở lúc nào từng chịu qua sự sỉ nhục này?

Quang giáp đối phương lao tới hung hãn, đã có vài chùm tia laser bắn trúng tàu vũ trụ, nếu như còn không đánh lại, chỉ e sẽ làm mình lâm vào trạng thái bất lợi!

Tuy rằng biết rõ lúc này xuất kích là lựa chọn tốt nhất, nhưng điều này cũng có nghĩa là rất có khả năng sẽ khai chiến toàn diện với Hắc giác, loại quyết định có khả năng sinh ra ảnh hưởng rộng lớn này làm thuyền trưởng không khỏi hơi có chút lưỡng lự!

- Xuất kích! Mộc Phi quả đoán hết nói, cục thế hiện nay, hẳn càng rõ ràng hơn thuyền trưởng, nếu như lại để cho đối phương tới gần như thế này, bên mình sẽ biến thành vô cùng bị động! Tuy rằng không biết đối phương tại sao sử dụng loại hành động hoàn toàn ra ngoài lẽ thường thế này, nhưng tình thế đã không cho phép người ta suy nghĩ thêm nữa rồi!

Tôn nghiêm của Tông sở không cho phép chần chừ!

Mệnh lệnh của Mộc Phi cũng rất có hiệu quả, không có sư sĩ nào có bất cứ ý kiến phản đối nào với mệnh lệnh của hắn, thậm chí ngay cả ngấp ngừng cũng không có! Sư sĩ 4 tiểu tổ chiến đấu tiêu chuẩn với tốc độ nhanh nhất xuất kích, lao lên nghênh đón!

Xung đột lần đầu tiên ở mức độ cao thế này giữa Tông sở và Hắc giác chính thức kéo màn!

Mọi người chăm chú nhìn hình ảnh truyền lại trên màn hình nổi, ngay cả Diệp Trùng cũng không ngoại lệ. Tinh Diễm Diệp Trùng tuy rằng đã thấy qua, nhưng lúc đó Johnson không hề có phản ứng thì đã chết dưới sự đánh lén của hắn, cho nên đối với cái quang giáp này, Diệp Trùng vẫn đầy tò mò!

Cận chiến với Hắc giác là 1 việc vô cùng ngu xuẩn! Đây là nhận thức chung của Tông sở và Hiệp hội sư sĩ!

Cho nên khi Tinh Diễm của Hắc giác vừa đi vào xạ trình của Thần Thức, gần như tất cả Thần Thức đều khai hỏa!

Vô số chùm tia laser giao thoa trong vũ trụ lao tới! Nhưng, về mặt viễn trình công kích, Hắc giác tuyệt đối lâm vào tình thế xấu!

Không giống xạ kích chính xác của Hiệp hội sư sĩ, Tông sở vẫn có phương thức tác chiến đoàn thể đặc biệt của họ. Mấy cái quang giáp Thần Thức luôn công kích cùng 1 cái Tinh Diễm, nhưng điểm rơi lại phối hợp rất xảo diệu, làm Diệp Trùng quan chiến bên cạnh thần phục không thôi. Mấy chùm tia laser bên cạnh phong tỏa mấy vị trí đối phương có khả năng né tránh nhất!

Kỹ xảo né tránh của Hắc giác cao siêu, cũng làm Diệp Trùng đại khai nhãn giới! Vô tự ba hình khiêu được Diệp Trùng hiểu rõ nhất có thể thấy khắp nơi ở chỗ này, mà điều càng nguy dị hơn là, đa dạng kỹ xảo né tránh ra ngoài ý liệu của người ta... được biểu diễn! Chỉ xem cũng làm cho Diệp Trùng nhiệt huyết sôi trào, 2 mắt phát sáng!

Thương lại không ngừng ở trong lòng Diệp Trùng nói ra một số số liệu quan trọng mà hắn có được!

Cách chiến đấu của Tông sở gây cho Hắc giác khá nghiêm trọng, trong thời gian ngắn ngủi không tới nửa phút, đã có 15 cái Tinh Diễm bị tiêu diệt, có thể thấy xác suất cao trong công kích của Tông sở.

Nhưng về mặt Mộc Phi lại không có chút vui vẻ nào, bởi vì hắn biết, chiến đấu thật sự chỉ mới vừa bắt đầu!

Bản thân hình dáng của Tinh Diễm khá là nhỏ nhắn, gầy yếu, điều này cũng làm cho xác suất nó bị bắn trúng giảm 1 mức độ nhất định! Tuy bị tiêu diệt 15 cái Tinh Diễm, nhưng 35 cái Tinh Diễm còn lại lại thành công tiếp cận quang giáp Thần Thức của Tông sở!

Trận hình quang giáp Thần Thức bỗng bị phân tán, biến thành 3 cái quang giáp thành 1 tiểu tổ, vẫn không hề sợ hãi nghênh đón.

Nhưng bị quang giáp Hắc giác tới gần, đó chính là bắt đầu của ác mộng! Câu nói này lại 1 lần nữa được kiểm chứng, người kiểm chứng lần này lại là Tông sở!

Tinh Diễm lần đầu tiên lộ ra nanh vuốt thật sự của nó trước mặt Diệp Trùng!

Kỹ xảo điều khiển cao siêu của sư sĩ Hắc giác, cách đánh dã man mà đẫm máu, làm Diệp Trùng lần đầu tiên ném trái được sự đáng sợ của Tinh Diễm, quang giáp cận chiến tiêu chuẩn của Hắc giác này.

Ba cái quang giáp Thần Thức yểm hộ, chi viện lẫn nhau, biểu hiện ra sự ăn ý tuyệt vời và sự dày công tu dưỡng chiến thuật, nhưng vẫn bị Tinh Diễm xông xáo đến nỗi thất điên bát đảo!

Phương thức chiến đấu của Hắc giác làm người ta không lạnh mà run! Bọn họ lợi dụng năng lượng cực lớn do bay với tốc độ cao mang lại, trực tiếp lao thẳng vào lòng quang giáp Thần Thức, gai nhọn ở những chỗ như vai, đầu gối... trên toàn thân đủ để tạo thành tổn thương trí mạng cho quang giáp Thần Thức, còn lưỡi đao cong dài tới 1 mét rưỡi ở cạnh bên tay phải trong chớp mắt làm cho cái quang giáp Thần Thức này bị cắt rời! Sương máu do sư sĩ bên trong quang giáp phun ra trong khoảng thời gian cực ngắn bị đông lại thành băng, trôi nổi trong vũ trụ, mà không trở lại vẻ tươi đẹp trước đó mấy giây! Dây xích dài dài, lại ra ngoài ý liệu của mọi người, hoặc quấn hoặc co lại, thậm chí mượn lực lẫn nhau, sử dụng cực kỳ xảo diệu. Hơn nữa, sợi xích này không biết dùng tài liệu gì chế thành, kiên cố đến mức làm người ta kinh ngạc!

Tác chiến tập thể của Tông sở đồng dạng cũng gây thương vong lớn cho Hắc giác!

Chiến đấu của 2 bên không chút lắng xuống, khẩn trương tới mức làm người ta thở không nổi! Công sức tu dưỡng chiến thuật của 2 bên đều cực cao, ra tay cũng cực kỳ tàn nhẫn, chỉ cần bị đánh trúng, căn bản không có khả năng sống sót! Quang giáp bị thương không có chút cơ hội rời khỏi chiến trường, lập tức sẽ có quang giáp của đối phương xông tới cho thêm 1 kích trí mạng!

Cả quá trình chiến đấu thảm khốc tới cùng cực!

Thời gian không quá 10 phút, hiện trường chỉ còn lại 17 cái cái Tinh Diễm, còn Thần Thức lại càng ít hơn, chỉ có 12 cái! Tình thế chiến trường cực kỳ bất lợi cho Tông sở, cận chiến vốn là điểm mạnh của Tinh Diễm, hơn nữa còn lấy nhiều đánh ít, số lượng quang giáp Thần thức giảm mạnh, còn Tinh Diễm lúc này căn bản không có thương tổn gì.

Hai bên đánh tới mức độ này, tuy rằng tử thương thảm trọng, nhưng lại không có 1 cái quang giáp nào chùn bước, 2 bên về mặt tổ chức chiến thuật của sư sĩ đồng dạng đánh ngang tay!

Nhưng, sự chênh lệch về thực lực tổng thể làm cho cán cân thắng lợi mau chóng nghiêng về phía Hắc giác, quang giáp Thần Thức còn lại vẫn đang cực khổ chống đỡ!

Về mặt của tất cả nhân viên trong phòng thuyền trưởng đều sợ tới trắng bệch, ngay cả thuyền trưởng vẫn luôn ngoan cường, về mặt cũng cực kỳ khó xem, chiến đấu thảm khốc thế này, bọn họ vẫn là lần đầu tiên gặp phải!

Mộc Phi cũng không ngồi yên được nữa, đứng bật dậy, bỏ lại 1 câu: “Ta đi chi viện bọn họ!”, xoay người đi khỏi phòng thuyền trưởng!

Nghe vậy, dáng vẻ tất cả mọi người trong phòng thuyền trưởng, trừ Diệp Trùng, đều chấn động, xem đáng về, bọn họ tràn đầy lòng tin với Mộc Phi!

Mộc Phi vừa ra khỏi phòng thuyền trưởng thì cửa khoang của phòng thuyền trưởng sau lưng hắn như thường lệ mau chóng tự động đóng lại.

Song, hắn thế nào cũng nghĩ không ra, trong phòng thuyền trưởng lúc này là 1 quang cảnh thế nào!

164. Chương 164: Thợ Săn Trong Bóng Tối

Bóng tối đột ngột làm trong phòng thuyền trưởng lập tức lâm vào hoang mang!

Trong bóng tối, Diệp Trùng im hơi lặng tiếng gọi ra Thủ hộ, đã quen với tầm nhìn trắng đen đặc biệt của Thủ hộ, vô số hình ảnh 3D do vô số đường màu trắng nhỏ bé tạo thành trước mặt với hắn mà nói tự nhiên vô cùng, hướng chỉ vị trí của tất cả mọi người trong phòng thuyền trưởng hắn đã sớm nhớ hết vào lòng, nếu nói tiếp, còn có sự tồn tại của Thương nữa!

Thân hình của Diệp Trùng giống như một làn khói nhẹ mờ nhạt, song trong bóng tối, không ai có thể nhìn rõ.

Sức mạnh khủng bố của Diệp Trùng trải qua sự phóng đại của Thủ hộ, trở nên càng thêm khủng bố, điều này cũng làm tốc độ của Diệp Trùng càng thêm kinh người, thêm quét hình chính xác của Thủ hộ, hiệu suất của Diệp Trùng tuyệt đối cao tới mức ngay cả bản thân hắn cũng không ngờ tới!

Tiếng kinh hô của mọi người giống như đồng thời bị 1 tiếng xương vỡ trong trẻo đột ngột cắt ngang!

Diệp Trùng nhẹ nhàng rơi ở trước cửa khoang. Chính trong chớp mắt vừa rồi, Diệp Trùng tổng cộng ra tay 16 lần, không 1 lần thất thủ, toàn bộ là bóp vỡ yết hầu, do tốc độ của Diệp Trùng cực nhanh, cho nên những tiếng xương vỡ này tập trung như là 1 tiếng! Nếu như không có Thủ hộ phóng đại hiệu ứng, hành vi có độ khó cao thế này, Diệp Trùng căn bản là không thể nào hoàn thành. Nhưng hiện giờ mượn sức mạnh của Thủ hộ hỗ trợ, Diệp Trùng dễ như trở bàn tay hoàn thành động tác vốn dĩ không thể nào hoàn thành này!

Chính ngay khoảnh khắc Diệp Trùng vừa rơi xuống đất, cửa khoang bỗng chốc mở ra, nắm bắt thời gian không chút sai sót! Mục và Thương trước giờ đều không lãng phí chút thời gian nào!

Thật ra khi Diệp Trùng vừa lên tàu vũ trụ, Thương liền im hơi lặng tiếng khống chế cả con tàu vũ trụ. Tàu vũ trụ này tuy rằng về mặt vỏ giáp, động lực vượt xa tàu Nasdaq Diệp Trùng ngồi lần trước, nhưng ở phương diện phòng ngự xâm nhập hệ thống lại thua kém Nasdaq rất nhiều. Đến nỗi mà Thương ngay lần đầu tiên đã xâm nhập thành công, lấy được quyền khống chế cao nhất của Glendon!

Từ lúc đó trở đi, Diệp Trùng vẫn luôn chờ đợi cơ hội, chờ đợi cơ hội có thể cho địch nhân 1 kích trí mạng, cũng là cơ hội mình có thể thoát khỏi sự khống chế của Tông sở! Thứ hắn kiêng dè nhất chính là Mộc Phi. Đối với sư sĩ khác, Diệp Trùng tin tưởng trong hoàn cảnh này, Thủ hộ so với quang giáp của họ càng có lợi thế phát huy hơn. Huống chi còn có sự giúp đỡ của Thương!

Đối với sự xuất hiện của tàu Hắc giác, lại là ra ngoài dự liệu của Diệp Trùng, nhưng hắn cũng lập tức nhận ra đây là 1 cơ hội cực tốt! Chính ngay lúc hắn tự mình cảm giác được sự tiến bộ 1 bước dài ở phương diện ứng biến mưu trí, 1 kế hoạch tác chiến chi tiết đã đặt trước mặt hắn, hắn cuối cùng cũng hiểu 1 việc, bản chất tà ác của Thương chỉ dẫn hắn lập kế hoạch tác chiến càng thích hợp hơn so với Mục!

Kế hoạch này gần như hoàn toàn do những thủ đoạn đánh lén, nguy trang này lập thành, nhưng mấy thủ đoạn này phẳng phất như trời sinh ra thích hợp với Diệp Trùng, Diệp Trùng là 1 thợ săn bẩm sinh!

Cả cái kế hoạch có thể nói là âm hiểm! Mà không ngờ thuyền trưởng lại cũng khá phối hợp, khi hắn hạ lệnh phát ra tín hiệu trao đổi, Thương ở trong khoảnh khắc đó đã đưa ra điều chỉnh tương ứng với kế hoạch tác chiến! Đối với kẻ đã khống chế cả hệ thống của tàu Glendon là Thương mà nói, sửa đổi tín hiệu trao đổi quả thực là 1 việc không còn đơn giản hơn được nữa! Chính như thế, tín hiệu trao đổi đầy tính khiêu khích và sỉ nhục bị Thương phát đi!

Hiệu quả khá xuất sắc! Tổng chỉ huy của con tàu Hắc giác này hiển nhiên là tức điên lên, đương nhiên, phỏng chừng trong đó cũng có 1 phần là do tự cao vào thực lực. Dù sao cũng có 50 cái Tinh Diễm a!

Bọn họ cũng không ngờ lực chiến đấu của con tàu Glendon nhìn không bắt mắt này lại mạnh mẽ như vậy, mà cuối cùng lại diễn biến thành 1 trường chiến đấu thắm khốc thế này! Vô luận là Hắc giác hay là Tông sở, đều không cách nào trở thành kẻ thắng lợi của trường chiến đấu này!

Kế hoạch của Thương còn xa hơn thế! Hắn vừa bắt đầu đã tính ra thực lực của Hắc giác sẽ chiếm ưu thế cuối cùng, mà lúc đó Mộc Phi nhất định sẽ đi chi viện! Trọng điểm của cả kế hoạch chính là khoảng thời gian ngắn Mộc Phi vừa rời khỏi phòng thuyền trưởng đi tới khoang chuẩn bị chiến đấu này.

Trong phòng thuyền trưởng lúc này đã không có nhân viên chiến đấu, lại lợi dụng bóng tối đột ngột, Diệp Trùng điều khiển Thủ hộ dễ dàng huyết tẩy cả căn phòng thuyền trưởng, tránh hậu hoạn về sau!

Điều Diệp Trùng phải làm bây giờ chính là phải chặn Mộc Phi trước khi hắn tới khoang chuẩn bị chiến đấu! Không vào khoang chuẩn bị chiến đấu, Mộc Phi sẽ không gọi quang giáp ra! Không có quang giáp bảo hộ, cho dù Mộc Phi là 1 thuật thừa sĩ lợi hại hơn đi nữa cũng tuyệt không thể có chút khả năng sống sót nào trước mặt Thủ hộ!

Với trạng thái mạnh nhất của mình, tấn công đối phương vào thời điểm đối phương yếu nhất! Khi Thương nói câu này, dáng vẻ dương dương tự đắc đó làm Diệp Trùng rất muốn đập hắn!

Rơi trên mặt đất, đôi chân hơi gập bỗng nhiên phát lực, Diệp Trùng giống như 1 mũi tên màu vàng kim, cấp tốc lao qua cửa khoang vừa mới mở!

Sức mạnh đôi chân Diệp Trùng vốn đã lớn tới mức kinh người, sau khi được Thủ hộ phóng đại, càng đáng sợ hơn! Diệp Trùng điểm lên sàn tàu 1 cái, liền bay thẳng về phía trước mười mấy mét, làm người ta có 1 cảm giác sai lầm là Diệp Trùng bước 1 bước mười mấy mét!

Diệp Trùng tập trung chú ý cao độ, trong lối đi nhỏ hẹp thế này, với tốc độ này mà tiến tới, hắn không dám có chút sơ suất nào!

Mộc Phi đột nhiên nghe tiếng bước chân, hắn hình như nghe thấy tiếng vèo vèo tới gần mình. Tốc độ cực nhanh! Hắn cảnh giác đứng lại, cẩn thận lắng tai nghe. Tốc độ thật là nhanh! Tốc độ thế này chắc ít nhất từ 6 Hz trở lên! Nếu như ở bên ngoài, 6 Hz tuy rằng cũng coi là nhanh nhưng không được coi là dọa người, nhưng nếu như ở trong tàu, có cái gì bay với tốc độ trên 6 Hz chứ, vậy thật là quá khủng bố rồi!

Về mặt Mộc Phi càng lúc càng ngưng trọng!

Đột nhiên, trước mắt Mộc Phi tối đen, tất cả đèn trong lối đi đồng loạt tắt ngúm!

Đánh lén!

Bỗng, hắn quát to lên, cặp mắt bình thường ôn hòa lúc này giống như lưỡi kiếm sắc rút khỏi bao, mạnh mẽ xoay người, 2 tay đẩy ra bên cạnh, eo lại như không có xương, gập lại kỳ dị, đột ngột dịch sang phải 30 cm!

Thứ đôi tay tiếp xúc lại là một miếng lạnh lẽo, là kim loại! Đây rốt cuộc là thứ gì? Trong lòng Mộc Phi vừa kinh hoảng, vừa tức giận! Dao động không khí mãnh liệt do vận tốc cao mang lại thổi làm cho mặt của Mộc Phi đau đớn!

Hai tay Mộc Phi đau buốt, vừa rồi tuy rằng sử dụng xảo kinh đẩy vật thể bay không xác định này ra, nhưng 2 tay vẫn chịu thương tổn ở mức độ nhất định! Nhưng nếu như không phải vừa rồi hắn ráng sức làm được xảo diệu, chỉ sợ đôi tay đã bị phế rồi! Hơn nữa, hắn hình như còn cảm giác được trên vật thể bay không xác định đó có 1 thứ giống như cánh hồng sắc nhọn, vô cùng nguy hiểm sượt qua cổ hắn, khí lạnh đáng sợ trong khoảng khắc đó làm tất cả lông tóc trên người hắn đều dựng đứng lên!

Một mảng tối đen như mực, cái gì cũng nhìn không rõ, Mộc Phi nghiêm trọng đứng đợi, thứ đáng để dựa dẫm nhất lúc này chính là đôi tai và trực giác!

Chẳng lẽ là có người lên lên tàu?

Không kịp suy nghĩ, hắn cảm thấy lại có tiếng gió từ trước mặt áp tới, cực kỳ kinh khủng. Dự cảm nguy hiểm mãnh liệt dâng lên trong lòng hắn, gần như là bản năng, hắn đột nhiên né sang trái! Hai tay cũng đồng thời hơi ấn xuống! Không có 1 thuật thừa sĩ nào không tin vào trực giác của mình, Mộc Phi là người xuất sắc trong thuật thừa sĩ, càng tin tưởng sâu sắc vào trực giác của mình!

Lại là 1 lần khí lạnh kinh người mau chóng sượt qua trán hắn, lệch chỉ vài cm! Mộc Phi cuối cùng cũng biết thứ uy hiếp làm mình đứt đầu từ đầu tới cuối này là thứ gì! Hắn kinh nghiệm phong phú lập tức đoán ra cái này chắc là vũ khí đại loại như thủy thủ!

Vẫn không đợi hắn nghĩ thêm rõ ràng, bịch! Hai tay khê ấn của hắn giống như đánh lên 1 cái quang giáp lao tới trước mặt hết tốc lực!

A! Sự đau đớn kịch liệt làm hắn thực sự nhịn không được kêu lên thảm thiết! Vẫn là kim loại! Đây là ý nghĩ duy nhất của hắn trước khi bị đau! Hai tay của hắn lộ ra xương trắng hếu, máu thịt vương vãi! Hai tay của hắn giống như không có chút cản trở gì với công kích từ dưới lên trên này, bởi vì sức mạnh của đối phương quả thật quá lớn! Công kích của đối phương chính xác đánh trúng bụng của hắn!

Bụng đau nhói, Mộc Phi nhịn không được cong gập eo lại, đại não mê mụ, đột nhiên mất đi năng lực suy nghĩ! Mơ mơ hồ hồ, mù mờ không rõ, trước giờ chưa từng chịu qua đả kích trầm trọng thế này, vậy mà Mộc Phi lúc này lại cảm thấy 1 tia khoái cảm không biết tên!

Nhưng vẫn không đợi hắn từ trong mơ hồ đi ra, trán bỗng phát lạnh, hắn cảm thấy 1 chất lỏng ẩm ẩm phun lên chân mình, trước mặt lại càng lúc càng tối sầm!

Cong gập eo, Mộc Phi giữ nguyên tư thế này, đổ ầm xuống đất!

Làm hắn chịu trọng kích, chính là chân phải của Diệp Trùng!

Trong bóng tối, Diệp Trùng không khỏi kinh ngạc, Mộc Phi quả nhiên là 1 nhân vật lợi hại, trong hoàn cảnh thiết thời thế này mà vẫn có thể ứng biến được như thế này, nếu như mình không có Thủ hộ, vậy chỉ e không phải là đối thủ của tên này! Diệp Trùng không tin mình trong hoàn cảnh bị đánh lén như vậy mà vẫn có thể có ứng biến gì!

Đèn trong thông đạo đột nhiên sáng lên hết! Cả lối đi được chiếu sáng, cửa khóa kín ở 2 đầu!

Thương thúc giục Diệp Trùng: “Diệp tử, mau lên, đám này hình như kiên trì không được bao lâu nữa!”

Diệp Trùng với tốc độ nhanh nhất thu Thủ hộ lại, mau chóng chạy tới bên thi thể Mộc Phi. Mộc Phi khi chết vẫn cong gập eo, 2 tay của hắn đã là một đám máu thịt mơ hồ, mà vết thương trí mạng nhất là 1 vết đao dài khoảng 10 cm ở trán hắn, máu vẫn chưa đông lại, đang điên cuồng chảy ra ngoài.

Diệp Trùng mặc kệ mùi máu tanh nồng, quỳ xuống, nhanh chóng tìm kiếm trên người Mộc Phi. Động tác của Diệp Trùng cực nhanh, không tới 20 giây, tất cả đồ đạc trên người Mộc Phi đều bị Diệp Trùng lấy ra sạch!

Một cái hoa tai hình thoi treo bởi 1 sợi dây thừng làm Diệp Trùng chú ý.

- Đúng, chính là thứ này! Diệp tử, mau tới khoang chuẩn bị chiến đấu! Thương vội vã nói, thời gian quyết định mọi thứ a.

Diệp Trùng theo lời, không kịp kiểm tra mấy thứ khác, bỏ tất cả vào trong túi của mình, tay nắm cái hoa tai này, ba chân bốn cẳng chạy thực mạng về phía khoang chuẩn bị chiến đấu. Tới tận lúc này, tất cả kế hoạch đều khá thành công! Diệp Trùng cũng tràn đầy lòng tin với phần sau kế hoạch của Thương!

Khoang chuẩn bị chiến đấu là nơi chuẩn bị cuối cùng trước khi sư sĩ chiến đấu. Không gian ở chỗ này vô cùng lớn, sư sĩ có thể ở chỗ này gọi ra quang giáp, chui vào buồng lái của quang giáp, hơn nữa nơi này còn có rất nhiều vật phẩm bổ sung.

Khoang chuẩn bị chiến đấu, Diệp Trùng cầm cái hoa tai hình thoi đó, hơi tìm tòi 1 lúc, rồi ấn nhẹ lên đỉnh của nó!

Tất cả quang giáp sử dụng sóng não điều khiển công tắc không gian có 1 đặc điểm, một khi người sử dụng bị cho rằng đã tử vong, vậy thông tin, tư liệu lúc trước tự động bị xóa sạch, lại trở thành 1 cái quang giáp trắng 1 lần nữa!

Đồng thời, 1 cái quang giáp màu xanh nhạt xuất hiện trước mặt Diệp Trùng!

165. Chương 165: Hư Trương Thanh Thế

Thể hình thon dài, so với sự phòng lên dày cộm của quang giáp thông thường, cái quang giáp này linh hoạt như là 1 con chim.

Quang giáp của Tông sở và các loại hình quang giáp Diệp Trùng quen thuộc đều không giống nhau, Diệp Trùng không thể phán đoán tính năng cụ thể của chúng thế nào, nhưng hắn vẫn nắm được 1 số chỗ ưu nhược có thể đại khái phán đoán được của quang giáp Tông sở.

Thí dụ, quang giáp của họ thường là phù hợp với địa vị của bọn họ. Lại thí dụ, quang giáp cao cấp của bọn họ thường thoát thai từ loài chim, tuy rằng Diệp Trùng không hề biết là loại chim gì, nhưng không hề ảnh hưởng hắn có loại hiểu biết này.

Cái quang giáp trước mắt này tuyệt đối là 1 cái quang giáp cao cấp trong nội bộ Tông sở, bởi vì cánh của nó! Loại cánh này Diệp Trùng lúc trước cũng từng thấy qua, chính là cái quang giáp màu tím đột nhiên xuất hiện khi bị Hiệp hội sư sĩ bao vây lần trước đó.

Giống như cái quang giáp màu tím đó, nó cũng có 1 cặp cánh cực kỳ giống thật! Diệp Trùng cũng không cách nào phán đoán mấy cái cánh này rốt cuộc phải là thuộc về cánh ngang hay cánh xếp. Giống cánh thật sự của loài chim, chúng cũng là do rất nhiều phiến kim loại nhỏ như là lông chim tạo thành. Diệp Trùng vẫn luôn đoán loại cánh này nhất định là có chỗ dùng đặc biệt, năng lực phòng ngự siêu cường của cánh cái quang giáp màu tím lần trước đó làm Diệp Trùng ghi nhớ cực kỳ sâu sắc!

Nhưng hiện giờ có 1 cái rơi vào tay mình, khả khả, vậy mình phải nghiên cứu thật tốt!

Điều duy nhất làm Diệp Trùng cảm thấy tiếc nuối là lúc này đây thật sự không phải thời cơ mình nghiên cứu! Hiện giờ, mỗi 1 chút thời gian đều rất quý báu, không được lãng phí!

Diệp Trùng với tốc độ nhanh nhất chui vào buồng lái của cái quang giáp này. Muốn điều khiển cái quang giáp này, vẫn còn 1 vấn đề đặt ra trước mặt hắn, đó chính là cài đặt ban đầu! Mỗi 1 cái quang giáp trắng trước khi sử dụng đều phải thực hiện cài đặt ban đầu, quá trình này là 1 khâu không thể thiếu, nếu không tuyệt đại đa số công năng đều không cách nào kích hoạt! May mà Diệp Trùng không phải là lần đầu làm việc này, tay chân mau lẹ, quá trình thành thực.

Qua Dực, chính là tên của cái quang giáp này, đương nhiên là không tránh khỏi Thương trề môi cười khinh thường cái tên này cổ quái, không có khí thế, thật sự là thiếu trình độ, vân vân!

Cặp mắt quét 1 cái, Diệp Trùng đã xem sơ qua 1 lượt các loại công năng. Trong lòng lại vô cùng vui sướng, may mà mình xử đẹp Mộc Phi khi hắn chưa gọi quang giáp ra, nếu không, 1 mình mình vẫn không biết có thể thu thập được không.

So với quang giáp khác, về mặt thao tác căn bản, Qua Dực không hề khác biệt, ít nhất điều khiển là không thành vấn đề.

Cửa khoang thông ra ngoài mở ra, Diệp Trùng điều khiển Qua Dực âm âm bay vào vũ trụ.

Chính trong khoảng thời gian này, bên phía Tông sở chỉ còn lại 4 cái quang giáp đang cực khổ chống đỡ, nhưng cho dù là vậy, vẫn không có 1 cái quang giáp nào bỏ chạy, có thể thấy được tính kỷ luật của họ.

Qua Dực xuất hiện liền làm cho tình thế chiến trường xảy ra biến hóa!

Toàn thân Qua Dực tỏa ra quang mang màu xanh nhạt, sau lưng mở ra đôi cánh còn chói lọi hơn, trong vũ trụ tối đen vô cùng bắt mắt. Bốn cái quang giáp Thần Thức còn lại vừa nhìn thấy Qua Dực xuất hiện, sĩ khí lập tức tăng mạnh, tình hình vốn vô cùng nguy ngập nhất thời có chút chuyển tốt!

Mà mấy cái quang giáp đó của Hắc giác cũng nhìn thấy Qua Dực. Vốn đang đau đầu không biết phải làm thế nào, Diệp Trùng lại kinh ngạc phát hiện, mười mấy cái quang giáp còn lại này lại quay đầu bỏ chạy, bỏ lại 4 cái quang giáp Thần Thức thương tích đầy người, dùng một loại tốc độ như là bị người ta giẫm đạp lên đuôi mau chóng bỏ chạy.

Nguy dị, quá nguy dị rồi! Làm cho Diệp Trùng nhìn thấy mà há hốc mồm!

Diệp Trùng không biết, cái quang giáp hắc hiện đang điều khiển này, ở trong 3 thế lực lớn nổi danh tới mức nào! Mộc Phi Qua Dực, 1 trong mấy át chủ bài lớn của Tông sở, làm người khiêm tốn, được người ta trông đợi nhất trong mấy át chủ bài lớn của Tông sở. Nhưng cũng như tính khí của hắc, nổi tiếng còn có kỹ xảo chiến đấu cao siêu của hắc, so với các át chủ bài khác, không chút thua kém!

Át chủ bài, trong 3 thế lực lớn chiếm địa vị khá quan trọng! Kỹ xảo chiến đấu xuất chúng, phối hợp với quang giáp có uy lực mạnh mẽ, trong xung đột quy mô nhỏ thường có tác dụng quyết định thắng lợi! Ba thế lực lớn đối với việc tuyên truyền át chủ bài của mình cũng không tiếc công sức, 1 mặt có thể tạo tác dụng kiểu mẫu cho bên mình trước đại chúng, mặt khác lại có thể chấn nhiếp kẻ địch. Kỳ tích từng trải của mấy át chủ bài này cũng được truyền bá rộng rãi.

Mười mấy cái quang giá của Hắc giác đó vừa nhìn thấy Qua Dực, lập tức bị dọa khiếp vía, không ngờ trên tàu này lại còn có 1 át chủ bài của Tông sở, sức chiến đấu của át chủ bài cường hãn, thực sự không phải quang giáp thông thường có thể theo được. Có thể kiếm chế át chủ bài cũng chỉ có át chủ bài mà thôi!

Khi quan chỉ huy trên tàu Hắc giác nhìn thấy Qua Dực cũng bị dọa khiếp, vội ra lệnh rút lui, nếu không, với tính kỷ luật thế này của Hắc giác, làm thế nào mà lâm trận lại rút lui?

Chỉ là, con tàu này rốt cuộc là muốn làm cái gì? Ngoài 4 tiểu tổ chiến đấu tiêu chuẩn của Tông sở còn có thêm 1 át chủ bài, nếu như chỉ là ra ngoài chơi, đánh chết hắc cũng không tin! Rõ ràng chỗ này đã ra khỏi phạm vi của Quỹ hình khuyên, theo như thói quen của Tông sở, nếu như không phải có nhiệm vụ, tuyệt sẽ không phái sức chiến đấu to lớn thế này ra khỏi Quỹ hình khuyên! Đối với Còn vì Hắc giác mà tới, hắc cũng như vậy mà không tin, nhiệm vụ lần này của mình tuyệt không có khả năng tiết lộ ra ngoài. Điều cũng làm hắc nghi hoặc còn là đối phương tại sao chủ động khiêu khích, hơn nữa, có 1 át chủ bài ở đây, hơn nữa còn là Mộc Phi, thế nào lại đợi bên mình sắp bị tiêu diệt sạch mới xuất hiện? Mộc Phi trong truyền thuyết vẫn luôn xông lên trước binh lính, chăm sóc thuộc hạ, cực được mọi người trông chờ! Chẳng lẽ truyền thuyết cũng là giả sao?

Nhất thời, vô số vấn đề trong đầu hắc quanh quẩn không đi, nhưng hắc vẫn tự cho mình thông minh, ra lệnh rút lui.

Bốn cái quang giáp Thần Thức còn lại đều nhất tề nhìn Qua Dực, nhưng thấy Qua Dực không có động tĩnh, chỉ đành trừng mắt nhìn đối phương bỏ trốn! Trong lòng lại không tránh khỏi suy nghĩ, lúc này nếu như đuổi theo nhất định có thể giết sạch đối phương! Biết làm sao, át chủ bài ở trong sư sĩ của Tông sở có quyền uy tuyệt đối, quyết định của đại nhân nhất định có đạo lý của người! Bốn sư sĩ còn lại chỉ đành nghĩ thế.

Chỉ thấy tay quang giáp của đại nhân phẩy 1 cái, ra dấu mọi người về tàu.

Mọi người ngẩn ra, đại nhân tại sao không dùng máy liên lạc? Nhưng thế tay này mọi người vẫn hiểu, tuy rằng có chút hoài nghi, nhưng 4 sư sĩ vẫn lập tức bay tới bên cạnh Diệp Trùng. Bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới, tuy rằng vẫn là cái Qua Dực đó, bên trong lại không phải Mộc Phi đại nhân tôn kính của bọn họ, mà là tên tiểu tử bọn họ xem ra không có sức trời gà đó! Với bọn họ mà nói, điều này quả thật là quá hoang đường rồi!

Năm cái quang giáp bay tới gần con tàu, cửa tàu mở ra, 5 cái quang giáp nối nhau bay vào cửa tàu!

Toàn thân 4 cái quang giáp đã hư hại quá chừng, 4 người ngay khi quang giáp vừa tới, liền từ trong buồng lái bò ra, trận chiến đấu vừa rồi đó quá ư là kích thích, thần kinh bọn họ vẫn luôn khẩn trương cao độ, mãi tới lúc này mới thở phào ra. Ngay cả bọn họ được huấn luyện bài bản, lúc này đi ra, ai ai cũng đều mệt mỏi! Đã xuống tới nơi, bọn họ vẫn đang đợi đại nhân Mộc Phi từ trong quang giáp đi ra.

Nhưng đợi 1 hồi, vẫn không thấy đại nhân đi ra.

Bốn người không khỏi nhất loạt ngạc nhiên nhìn cái Qua Dực này của đại nhân, vừa nhìn không được lại 1 lần nữa khen ngợi sự ưu nhã và mạnh mẽ của Qua Dực trong lòng, vừa nảy sinh nghi hoặc, đại nhân bị sao thế?

Ngay khi 4 người cảm thấy không hiểu, đột nhiên, 4 tia laser bắn về phía 4 người...

Nơi mi tâm của 4 người có 1 cái lỗ đỏ to bằng ngón tay, trong ánh mắt không hiểu trước khi chết của 4 người, Diệp Trùng từ trong buồng lái đi ra, khi đạp lên sàn tàu, 4 người ngã mặt té xuống!

Cự ly gần thế này, thời gian dài như thế, cho dù kỹ xảo xạ kích của Diệp Trùng có tệ hơn nữa, trình độ xạ kích tự động của Qua Dực so với trình độ của Hiệp hội sư sĩ vẫn còn rất xa, nhưng 4 phút này lại không hề hụt phát nào, làm cho Diệp Trùng còn cho rằng kỹ xảo xạ kích tồi tệ vô cùng của mình cũng được nâng lên!

Đám người cuối cùng có thể tạo thành uy hiếp với mình này cuối cùng đã giải quyết xong.

Diệp Trùng thở 1 hơi thật dài!

Điều thành công nhất của lần hành động này là, tất cả hành động đều không cho bất cứ ai trên tàu có cơ hội báo cáo với Tông sở, tức là nói, Tông sở hiện giờ vẫn không có chút phát giác nào đối với tàu Glendon! Một điểm này đối với Diệp Trùng quá quan trọng, cũng tức là nói, Diệp Trùng lần sau gặp được người của Tông sở, thân phận Cốt tượng sư của mình vẫn có thể dùng được! Nhưng tiền đề là mình có thể chế ra 1 câu chuyện đủ hợp lý!

Tuy rằng cho rằng không có quá nhiều khả năng lại có dây dưa gì với Tông sở, nhưng cẩn tắc vô áy náy vẫn là không sai!

Tàu Glendon bay trong vũ trụ.

Phòng thuyền trưởng to lớn giờ chỉ có mình Diệp Trùng, đương nhiên Thương sống chết đòi ra ngoài đối hơi, may mà nơi này đủ lớn, cũng không sợ hấn phá hư tàu thuyền trưởng! Thi thể Diệp Trùng đã thu thập, trải qua sự gột rửa nhiều ngày như vậy, mùi máu tanh đã nhạt đi không còn ngửi thấy.

Cả con tàu Glendon hiện giờ chỉ còn lại Diệp Trùng và Thương, nếu như không phải Thương đủ khả năng khống chế cả con tàu, chỉ sợ mang Glendon tặng không cho Diệp Trùng, Diệp Trùng cũng không cách nào khởi động nó!

- Bước tiếp theo của chúng ta là cái gì? Diệp Trùng hỏi.

- Tìm thầy của Lộ Thái Trì, trị quái bệnh cho người. Nhưng chúng ta hiện giờ phải mau chóng tìm 1 hành tinh, vòng mạng mô phỏng, tra chỗ ở của thầy hấn! Theo lời Lộ Thái Trì, hình như thầy của hấn rất lợi hại. Thương nói.

Diệp Trùng không đồng ý, lắc đầu: “Không được, nơi này quá gần Quỷ hình khuyên, ước chừng rất dễ bị Tông sở lấy được tin tức, vậy chúng ta phiền phức rồi!”

- Ủ, vậy cũng đúng, điểm này đích xác rất làm người ta đau đầu! Xem ra, chúng ta hình như phải rời xa nơi này càng xa càng tốt! Thương tán đồng nói.

- Không sai! Nhưng mà Thương, người có bản đồ hành tinh không? Diệp Trùng hỏi.

- Có, bản đồ hành tinh ngoài Quỷ hình khuyên ra, ta có mấy phần! Thương kiêu ngạo nói.

- Vậy không phải chúng ta có thể dùng bước nhảy không gian sao? Trong lời nói của Diệp Trùng ngấm ngấm có chút mong chờ.

166. Chương 166: Một Chút Xấu Sai Sót

Theo lời Lộ Thái Trì, thầy Vương Vi Hành của hấn rất có khả năng ở tổng bộ y thuật hành tinh Sí Phong, theo như bản đồ hành tinh trong kho thông tin của Mục Thương, hành tinh Sí Phong là 1 hành tinh du lịch khá nổi tiếng của thiên hà Thiết Bối Tây Ni, phong cảnh đẹp đẽ, du khách rất nhiều, có rất nhiều quang cảnh tự nhiên đặc biệt.

Thế là, điểm đến cuối cùng mà Diệp Trùng và Thương thương nghị là ở ngoài không gian cách hành tinh Sí Phong 3 ngày lộ trình, tới lúc đó, Diệp Trùng sẽ rời tàu, khởi động hệ thống tự nổ của tàu vũ trụ, tránh bị Tông sở phát hiện. Tuy hành tinh Sí Phong thật sự cách Quỷ hình khuyên cực kỳ xa, nhưng Diệp Trùng vẫn không dám có chút sơ suất, sự mạnh mẽ của Tông sở, hấn hiểu rất rõ, loại sai sót không cần thiết này vẫn là không thể phạm.

- Này, Diệp tử, ta không thể không nói cho 1 người biết 1 tin không hay! Ngữ khí trong lời nói của Thương rõ ràng rất không hay.

- Tin không hay? Chẳng lẽ là Tông sở lại đuổi tới đây? Không thể nào a, bọn họ không thể nào phát giác nhanh như vậy! Không phải vận may của chúng ta tệ tới mức lại đụng phải người của Tông sở chứ! Diệp Trùng đầy vẻ kinh ngạc.

Thương ngưng ngưng nói: “Tình huống không có tệ như vậy, Diệp tử! Chúng ta chỉ là gặp phải 1 chút phiền phức! Thương có chút nửa úp nửa mở.

- Vấn đề nhỏ? Diệp Trùng nhíu mày, nghi hoặc hỏi: “Vấn đề nhỏ như thế nào?”

- À, Diệp tử, tính toán của ta xảy ra chút xiu sai sót, thật sự là chỉ chút xiu! Thương giống như đứa trẻ làm sai, cố sức giải thích.

- Sai sót! Diệp Trùng không thể tin nhìn Thương: “Thương, ngươi cũng xảy ra sai sót? Không thể nào a!” Thương cũng xảy ra sai sót? Điều này cũng quá shock rồi! Năng lực tính toán của Thương tuy rằng không bằng Mục, nhưng với Diệp Trùng mà nói, loại việc tính toán sai sót này xảy ra trên người Thương quả thật làm người ta không thể tin tưởng được!

- À, Diệp tử, ngươi không được nhìn người ta như vậy! Người ta cũng sẽ mắc cỡ đó! Mắt điện tử màu xanh đậm của Thương lúc sáng lúc tắt, phối hợp với loại ngữ khí làm lông tóc người ta dựng đứng này, Diệp Trùng nhin không được mà phát run.

- Vậy hiện giờ chúng ta? Diệp Trùng vĩnh viễn kết quả là số 1.

- Hiện chúng ta đang ở trên 1 tuyến đường an toàn gọi là Sách Lợi Hoa. Thương nói.

- Cách hành tinh Sí Phong bao xa? Vấn đề này mới là thứ Diệp Trùng quan tâm.

- À, Thương có chút úp mở nói: “Cũng không phải xa lắm, nhưng hình như không cách nào trực tiếp bay tới được!”

Gân xanh trên trán Diệp Trùng giựt giựt, cổ nhin chữi bối, hỏi: “Vậy bước nhảy không gian lần này của chúng ta cần bao lâu mới có thể tới hành tinh Sí Phong?”

- À, Diệp tử, vấn đề phiền phức nằm ở chỗ năng lượng của tàu vũ trụ này đã không đủ để thực hiện bước nhảy không gian lần sau! Thương lúc này đã hoàn toàn hồi phục bình thường, không có chút xấu hổ nào, đương nhiên không quên bổ sung 1 câu: “Khoảng cách bước nhảy không gian lần này của chúng ta quả thực là hơi xa 1 tí, cho nên năng lượng tiêu hao cũng cực lớn!”

Gân xanh trên trán Diệp Trùng càng mãnh liệt giật giật vài cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thương, phạm phải sai lầm như vậy, chẳng lẽ ngươi không hối hận với ta 1 chút nào sao?”

- Diệp tử, không cần thật tình như vậy, ai bảo tập hình ảnh của Angela lại đặc sắc như vậy, Diệp tử, ta nói với ngươi này, thân thể của Angela tuyệt đối là ưu tú nhất trong những minh tinh nữ, quả thật là quá hoàn mỹ! Nói thẳng ra là kiệt tác của ông trời a! Thương ca tụng nói, đáng vẻ vô cùng say mê: “Lúc đó ta đang tính toán đường cong thân thể hoàng kim của nàng ta, Diệp tử, ngươi biết kết quả thế nào không?”

Diệp Trùng âm trầm nói: “Ừ, kết quả thế nào?”

- Trời ạ, thân thể của nàng ta lại hoàn toàn phù hợp với đường cong thân thể hoàng kim trên lý thuyết, quá khoa trương rồi, ta lúc đó cũng phải sững sờ! Tâm trạng của Thương rất kích động.

- Nói như vậy, ngươi vì tính toán đường cong của nàng ta mà gây nên sai lầm cho bước nhảy không gian? Diệp Trùng không nhanh không chậm hỏi.

- À, chỉ là 1 vấn đề nhỏ nhất, nhỏ xiu à! Đáng vẻ của Thương có đôi chút ngưng ngập.

- Ngươi đi chết đi! Diệp Trùng cũng không nhin hơn được, đứng bật dậy, hùng hổ đập vài cái trên người Thương.

- Ai da... Ai da... Thương giả vờ kêu lên vài tiếng, sau đó cảm thấy tiếng kêu của mình hình như quá mất khí thế, liền nhắc nhở Diệp Trùng: “Diệp tử, nói thật, ngươi thiếu thủ đoạn tấn công hữu hiệu a...”

Một người một quang giáp gây náo loạn một trận, cuối cùng thở hồng hộc ngồi xuống, ài, chính xác mà nói, thở hồng hộc chẳng qua chỉ có mình Diệp Trùng. Còn Thương, chỉ là trên người nhiều thêm vô số dấu chân, xem ra có đôi chút lem luốc.

Diệp Trùng cảm thấy giống như trở về khoảng thời gian mình và Mục sống cùng nhau trên hành tinh rác đó, vô cùng vui vẻ!

Diệp Trùng vừa thở vừa hỏi Thương: “Thương, hiện giờ gần chúng ta nhất là hành tinh nào?”

Thương trả lời: “Gần chúng ta nhất là 1 hành tinh không có người, trên đó không có tài nguyên, cho nên cũng không có ai khám phá!”

- Nói như vậy chúng lại phải ở đó chờ tàu của người khác ư? Diệp Trùng có hơi buồn bực.

- Ủ, nhưng Diệp tử, lần này không cần lo lắng, tuyến đường an toàn này vô cùng phồn vinh, xác suất chúng ta gặp được tàu vũ trụ cực lớn, hơn nữa thức ăn trữ trên tàu vũ trụ này vô cùng phong phú, Diệp tử người hoàn toàn không cần lo sẽ bị đói chết! Lời của Thương làm Diệp Trùng rất bất mãn.

Diệp Trùng cuối cùng đã thể hội được cái gọi là phồn vinh là có ý tứ gì, khổ sở chờ đợi đại khái 7 ngày, cuối cùng quét hình được 1 tàu vũ trụ đang bay về phía này.

Bảy ngày này Diệp Trùng cũng ở chỗ này tán gẫu với Thương, đầu tiên hắn kiểm tra Qua Dực 1 lượt.

Diệp Trùng không hề biết Mộc Phi là át chủ bài của Tông sở, cũng không biết Qua Dực ở Tông sở là quang giáp đẳng cấp gì. Nhưng cái quang giáp ngoại trừ đôi cánh làm Diệp Trùng cảm thấy có chút cổ quái này lại làm hắn vui mừng không thể giải thích được!

Diệp Trùng mấy ngày này luôn làm quen Qua Dực, vô luận từ phương diện nào, đây đều là 1 cái quang giáp cực kỳ ưu tú. Có thể nói, trừ Thương và Thủ hộ, đây là quang giáp ưu tú nhất Diệp Trùng từng gặp qua. Ngay cả cái toàn cốt quang giáp Hàm gia này cũng không so được với Qua Dực. Diệp Trùng thậm chí hoài nghi đây có phải là sản phẩm kỹ thuật cao nhất của Tông sở.

Các hạng mục thiết kế của Qua Dực xem ra đều rất bình thường, nhưng cân nhắc cẩn thận lại không cái nào không có chỗ tốt, Diệp Trùng nhãn lực cao siêu vừa nhìn đã nhận ra trong này ngưng tụ vô số tâm huyết của những thiết kế sư đó!

Đương nhiên, Diệp Trùng cũng chỉ có thể nhìn sơ lược, bởi vì thời gian không hề đủ để hắn quen thuộc với Qua Dực. Qua Dực cũng là 1 cái quang giáp không thể sử dụng ở trước mặt mọi người, nếu như bị Tông sở biết việc mình làm, nghĩ tới mấy sư sĩ đó của Tông sở, Diệp Trùng không rét mà run. Cho nên Qua Dực dù tốt, mình hiện giờ lại không thể điều khiển, không nghi ngờ gì, có hơi làm người ta buồn bực. Bây giờ phí thời gian làm quen với Qua Dực không bằng đi làm mấy việc càng có giá trị hơn với hiện tại.

Trên tàu còn có 4 cái quang giáp Thần Thức thương tích đầy người, may mà bổ sung trên tàu Glendon vô cùng đầy đủ, Diệp Trùng tự mình ra tay, thực hiện sửa chữa 4 cái quang giáp này. Mặc dù quang giáp Thần Thức thật sự không là gì so với Qua Dực, nhưng, muối dù nhỏ cũng là thịt a! Lưu lại nhiều cũng là cần tắc vô áy náy.

Bốn cái quang giáp Thần Thức do Diệp Trùng tu sửa rực rỡ hẳn lên.

Thu hoạch của Diệp Trùng không chỉ có thế, trong 1 đồng lớn những thứ lấy từ trên người Mộc Phi có không ít vật phẩm có giá trị, thí dụ 1 thứ như là bảng tên do 1 loại thực vật không biết tên nào đó chế thành, bên trên điêu khắc rất nhiều hoa văn kỳ dị, ở chính giữa có 1 sợi dây màu bạc xuyên qua. Loại thực vật này khẳng định đã trải qua công nghệ chế tác đặc thù, Diệp Trùng sờ trên đó lại có 1 chút cảm giác ấm áp như ngọc, nếu như không phải Thương nói với mình đây là 1 loại thực vật, Diệp Trùng thế nào cũng không tin thứ này lại là thực vật chế thành, nhưng Thương cũng không biết cái này rốt cuộc là loại thực vật nào.

Mà thứ làm trước mặt Diệp Trùng phát sáng lại là 5, 6 cái ống nhỏ to như ngón trỏ, mấy cái ống nhỏ này 1 đầu bị bịt kín còn 1 đầu lại có thể mở ra, có cái bên trong có 10 viên thuốc tròn xoe, có cái là bột thuốc, có cái là 1 loại chất lỏng dính dính. Mấy thứ này làm Diệp Trùng vui ngoài ý muốn, được phẩm đối với người từng sống ở hành tinh rác mà nói, tự nhiên hiểu được sự quan trọng của nó, huống chi đây còn là thuốc đặc hiệu trong nội bộ của Tông sở.

Diệp Trùng cẩn thận từng li từng tí giữ kỹ 5 cái ống này bên mình, thứ này chính là dùng để cứu mạng nha! Cái bảng tên đó và 1 đồng thứ khác không biết dùng để làm gì, Diệp Trùng liền tiện tay bỏ vào túi.

Tất cả tư liệu của Glendon đều bị Thương thu lấy, thứ khó lấy được nhất lại là 1 phần bản đồ hành tinh trong Quỹ hình khuyên, tuy rằng chỉ có 1 bộ phận rất nhỏ, Thương vẫn như thu được báu vật, phục chế lại nó.

Hệ thống quét hình của Glendon cực kỳ tiên tiến, do là hệ thống quét hình chuyên dụng cho tàu vũ trụ, chịu giới hạn về thể tích khá nhỏ, cho nên về mặt công năng thì mạnh hơn nhiều so với hệ thống quét hình của quang giáp!

Theo thông tin quét hình thu được, 1 tàu khách đường dài giữa các hành tinh đang từ từ bay về phía này, cách chỗ này vẫn khá xa, nhưng đối phương rõ ràng không phát hiện ra Glendon.

- Tiếc Glendon quá, Diệp tử, 1 tàu vũ trụ thế này tùy tiện bán ra trên thị trường nào đó cũng có thể bán được với 1 cái giá không tồi! Thương dùng 1 loại ngữ khí tiếc rẻ lắm lắm.

Diệp Trùng căn bản không định để mắt tới tên mê tiền này, cửa khoang trước mặt trong chốc lát mở ra, nhìn vũ trụ mênh mông bên ngoài, Diệp Trùng điều khiển Hàm gia, không chút do dự bay ra khỏi cửa khoang. Hệ thống tự nổ của Glendon đã khởi động, sau 3 phút nữa, nó sẽ biến thành vô số mảnh vỡ trong 1 đám lửa, tiêu tán trong từng góc ngách của vũ trụ. Như vậy, Tông sở vĩnh viễn sẽ không tìm thấy dấu vết của Glendon, cũng vĩnh viễn không thể nào biết được tất cả những việc xảy ra trên Glendon.

Những mảnh vỡ này sẽ vĩnh viễn trôi nổi trong vũ trụ!

Tốc độ của Hàm gia cực nhanh, 3 phút đã đủ để nó bay được rất xa, sau lưng đột nhiên rực sáng, Diệp Trùng biết, Glendon tự nổ rồi! Tốc độ của Hàm gia lại 1 lần nữa tăng lên, Diệp Trùng không muốn bị mảnh vỡ bắn ra do Glendon tự nổ bắn trúng.

167. Chương 167: Tên Nhà Quê

- Nhất thời, ánh mắt mọi người đều tập trung trên màn hình nổi này.

Một đám lửa như 1 bông hoa sen lửa yêu dị, yên lặng nở trong bóng tối.

- Là tàu bị nổ!

- Đúng!

- Ái chà, người trên tàu đó thật đáng thương rồi!

Nhất thời, mọi người trong phòng thuyền trưởng nhao nhao bàn tán.

Thuyền trưởng rõ ràng cũng không ngờ có 1 tàu vũ trụ bị nổ, tuyến đường này vẫn luôn vô cùng an toàn a, hơi hơi ngăn người, thuyền trưởng lập tức hét lớn: “Còn ngây ở đây làm gì? Còn không mau đi cứu người!” Đám thuyền viên lúc nà mới như tỉnh mộng, ùn ùn chạy ra ngoài. Thuyền trưởng không quên bổ sung 1 câu: “Cẩn thận mấy mảnh vỡ đó!”

Tất cả mấy tàu vũ trụ này đều có khoang thoát hiểm, tầng kim loại ngoài của khoang thoát hiểm dùng hợp kim đặc biệt, cực kỳ cứng rắn, hơn nữa đủ để ngăn cản các loại tia trong vũ trụ, bên trong có đủ không khí, năng lượng và nước đủ cung cấp 30 ngày. Trong khoang thoát hiểm còn có máy phát tín hiệu, sẽ không ngừng phát tín hiệu cầu cứu ra xung quanh. Loại khoang thoát hiểm này dùng cho thuyền viên dùng để thoát thân trong tình huống khẩn cấp. Nhưng tác dụng tâm lý của mấy khoang thoát hiểm này vượt xa tác dụng thực tế rất nhiều! Thuyền viên có kinh nghiệm đều biết, vũ trụ quả thật quá lớn, xác suất trong 30 ngày được phát hiện và được cứu quả thực là quá nhỏ!

Nhưng, cho dù như vậy, trên tất cả tàu vũ trụ vẫn trang bị khoang thoát hiểm! Mà tất cả tàu vũ trụ nhận được tín hiệu cầu cứu đều chủ động phái người đi ra thực hiện tìm kiếm và cứu hộ.

Nhất thời, mấy mươi quang giáp vù vù từ cửa khoang bay ra, nhưng mấy mươi cái quang giáp này lại không có 1 cái quang giáp chiến đấu nào.

Diệp Trùng đã sớm phát hiện mấy cái quang giáp này, cẩn thận né tránh mấy cái quang giáp này. Hàm gia không phải là thứ mà mấy cái hệ thống quét hình cấp thấp này có thể phát hiện ra được.

Diệp Trùng cẩn thận tới gần một cửa khoang ở dưới tàu, hệ thống điều khiển tàu khách dân dụng đối với Thương mà nói, không phí chút sức lực nào. Thương rất mau chóng đã xâm nhập hệ thống điều khiển của Dạ Quang, nhưng hắn không làm bất cứ hành động nào kinh động tới người khác, mà chỉ mở cửa khoang trước mặt Diệp Trùng đó.

Cứ như thế, Diệp Trùng thần không hay, quỷ không biết lẻn vào Dạ Quang. Lẻn vào Dạ Quang, Diệp Trùng theo hướng dẫn của Thương, né tránh tất cả thuyền viên, vào phòng nghỉ ngơi của hành khách. Tương đã tạo thông tin của Diệp Trùng trong quang não của Dạ Quang, trong nháy mắt, Diệp Trùng liền trở thành hành khách của con tàu khách đường dài xuyên hành tinh này. Vừa rồi Thương tìm thấy bản đồ lộ tuyến của bọn họ, Dạ Quang không hề tới hành tinh Sí Phong, cho nên Diệp Trùng phải xuống tàu ở hành tinh Richie, rồi lại ngồi tàu khác để tới hành tinh Sí Phong.

Diệp Trùng rất mau chóng tìm thấy phòng của mình.

Đóng cửa lại, Diệp Trùng cuối cùng thở phào, lập tức đánh giá căn phòng này. Thiết bị sinh hoạt, giải trí trong phòng vô cùng đầy đủ, không gian cũng vô cùng lớn. Trong tủ quần áo thậm chí còn có vài bộ quần áo dự phòng chuẩn bị cho hành khách, Diệp Trùng lập tức lấy xuống 1 bộ, mặc lên người, kiểu dáng quần áo của Quý hình khuyển quá cổ quái, Diệp Trùng không muốn mình bị người khác nhìn như là quái vật.

Rất nhanh, đám thuyền viên không phát hiện được khoang thoát hiểm nào ùn ùn về tàu. Trong lòng thuyền trưởng tuy rằng hoài nghi, kỳ quái tại sao lại vô duyên vô cớ có tàu vũ trụ bị nổ, nhưng lại không phát hiện khoang thoát hiểm, nhưng hắn vẫn quả đoán hạ lệnh tiếp tục đi tới trước.

Tới thời gian ăn tối, tuy rằng trong tàu vũ trụ không phân chia sáng tối, nhưng thói quen của đại đa số mọi người vẫn giữ được, thói quen của phần lớn mọi người là ăn tối ở trong khoảng thời gian mấy tiếng này.

Nói thật, mùi vị thức ăn trên Glendon quả thật làm người ta không dám khen ngợi. Bởi vì phần lớn bọn họ là nhân viên chiến đấu, đã được huấn luyện, chỉ quan tâm năng lượng của thực vật, không hề chú ý tới mùi vị của thức ăn.

Dạ Quang là 1 tàu khách dân dụng, ở phương diện này, vượt xa Glendon rất nhiều, không chỉ chủng loại thức ăn phong phú, hơn nữa khẩu vị không tồi. Điều này làm cho Diệp Trùng đã rất lâu không có ăn qua thức ăn ngon như vậy nhện không nổi thả sức mà ăn. Hầu hết mọi người đều chọn ăn ở phòng ăn. Lộ trình du hành xuyên hành tinh rất xa, dọc đường buồn chán, phần lớn mọi người đều tha thiết giao lưu với người khác, cho nên phòng ăn và quán bar trên tàu khách dân dụng là nơi được hành khách hoan nghênh nhất.

Một mình Diệp Trùng chiếm 1 cái bàn, đối với người bên cạnh, Diệp Trùng không còn khấn trương như lúc trước. Hắn hiện giờ hiểu rất nhiều chuyện. Thí dụ ở 5 thiên hà lớn, cái gọi là pháp luật trong miệng bọn họ đối với người bình thường có sự trói buộc khá lớn. So với Quý hình khuyển, người của 5 thiên hà lớn hòa bình hơn nhiều, xác suất xảy ra việc đại loại như đột nhiên đánh lén cực nhỏ.

Diệp Trùng 1 lòng đặt trên món ăn ngon miệng, bên cạnh như không người.

Người xung quanh sôi nổi liếc nhìn, mấy thứ này ăn nhiều ngày như vậy, chỉ e thứ có ngon hơn cũng như nhai sấp, vậy mà vẫn có người ăn ngon lành như vậy, thật là quái nhân! Nhưng rất mau, mọi người dời sự chú ý, cùng nói chuyện với người xung quanh.

Bỗng 1 trận gió thơm thổi tới, Diệp Trùng ngẩng gương mặt gần như vùi vào trong đĩa cơm lên, lại phát hiện 1 người con gái đang ngồi đối diện mình.

Trong lòng Diệp Trùng có chút cảnh giác, nhưng vẻ mặt lại không có chút biểu hiện nào.

- Woa, người đẹp! Diệp tử, vận khí cứt chó của ngươi cũng thật là tốt nha, thế nào lại có thể gặp được người đẹp? Thương ở trong lòng Diệp Trùng làm ồn lên.

Nói thật, người con gái trước mặt đích xác là 1 người đẹp, gương mặt xinh xắn mịn màng, phối hợp với 1 cặp mắt lớn giống như có thể chảy ra nước, mái tóc đen nhánh như 1 thác nước buông xõa xuống, thân thể nở nang, chắc nịch làm người ta nhìn không được mà nuốt nước miếng điên cuồng, điều càng trí mạng hơn

là trên cái áo sơ mi màu trắng dựng đứng mở 2 cái cúc áo, quang cảnh lúc ẩn lúc hiện lập tức làm ánh mắt người xung quanh sáng rực lên.

Đương nhiên, Diệp Trùng vẫn không chút rung động với mấy thứ này, nhưng cảm nhận được ánh mắt của người xung quanh chốc chốc lại liếc qua bên này, Diệp Trùng cũng tin đánh giá cái gọi là người đẹp của Thương.

Trên mặt Diệp Trùng vẫn dính vài hạt cơm, xem ra vô cùng tức cười.

Phì, nhìn thấy hình dáng này của Diệp Trùng, người đẹp này không khỏi che miệng cười. Thính lực miễn cảm của Diệp Trùng lập tức nắm bắt được tiếng hít hơi lạnh chính tề xung quanh truyền tới. Trong đó còn có 1 phần là của Thương, chẳng qua tiếng hít hơi lạnh của Thương vang lên trong lòng Diệp Trùng.

- Có chuyện gì vậy? Diệp Trùng vô cùng bình tĩnh hỏi. Mặc kệ hắn đã làm giọng nói trở nên nhu hòa, nhưng loại lạnh nhạt trong xương cốt đó vẫn ngấm ngấm lộ ra. Diệp Trùng chỉ không muốn biểu hiện của mình quá nổi bật, hắn đã hiểu sự lãnh khốc của mình trong đám đông khá làm người khác chú ý, vì không làm người khác chú ý, hắn đành phải cố gắng làm cho biểu hiện của mình càng trở nên bình thường hơn 1 chút.

- Diệp tử, cơ thịt trên mặt của ngươi quá cứng nhắc! Thương nhin không được hơi hơi châm biếm 1 cái.

Gân xanh trên trán Diệp Trùng giựt giựt, lập tức hồi phục như thường, tên đáng chết Thương này, trong lòng Diệp Trùng nguyên rửa Thương vô số lần.

Thấy người con gái trước mặt này không nói chuyện, Diệp Trùng cũng thật sự không có ham muốn biểu diễn gì cả, dứt khoát mặc kệ, tiếp tục vui đầu ăn uống.

- Thật sự ngon như vậy sao? Người đẹp cuối cùng mở miệng, giọng nói uyển chuyển như chim sơn ca lập tức gây ra 1 trận tiếng hít hơi chính tề. Diệp Trùng chỉ đành ngẩng mặt, người đẹp đó cười khúc khích nhìn mình, trong mắt lộ ra sự tò mò và thích thú.

- Ủ, cũng được, ngươi thử đi thì biết! Cơ thịt trên mặt Diệp Trùng đích xác có chút cứng nhắc. Cho nên lời nói làm cho người ta 1 loại cảm giác ngu ngốc.

- Diệp tử, cơ thịt trên mặt ngươi sắp co rút rồi! Thương tiếp tục chế giễu Diệp Trùng không chút cố kỵ.

- Tên đáng chết nhà ngươi! Diệp Trùng chửi toáng lên trong lòng, lại làm cho Thương càng điên cuồng cười to. Bị Thương nói như vậy, không biết có phải là tác dụng tâm lý, Diệp Trùng thật sự cảm giác cơ thịt trên mặt hình như có chút tê tê.

- Ha ha! Người đẹp bụm miệng cười nhẹ, phong tình vạn chủng, trong lòng Diệp Trùng thầm đoán, tiếng hít hơi này lại sắp đến rồi! Quả nhiên, tiếng hít hơi chính tề lại 1 lần nữa vang bên tai Diệp Trùng. Trong đó vẫn xen lẫn vài tiếng té ngã.

- Con người ngươi thật thú vị! Người đẹp cười hì hì nói, nói xong thò bàn tay như ngọc, nhón lấy 1 cọng rau (NV: : 1 loại rau) trong đĩa của Diệp Trùng, bỏ vào miệng mình, hàm hồ nói: “Ồ, ta thử xem!”

Diệp Trùng ngạc nhiên nhìn kẻ gọi là người đẹp trước mặt này, nàng ta, nàng ta thật sự thử à?

- Thương, ngươi không phải nói đây chẳng qua là lời nói khách khí sao? Nàng ta thế nào lại thử thật? Diệp Trùng chất vấn Thương.

- Quả nhiên là người đẹp a, ngay cả dáng vẻ ăn đồ cũng đáng yêu như vậy, sung mãn phong tình như vậy, ài, Diệp tử, ngươi om sòm cái gì, không phải chỉ là 1 cọng rau thôi sao? Có người đẹp chịu ăn đồ người ăn qua, người phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng! Giọng điệu của Thương có vẻ say mê.

- Vinh hạnh? Trong lòng Diệp Trùng cười lạnh không thôi, nhưng cũng không trả lời, vui đầu ăn.

Người đẹp thấy Diệp Trùng ăn điên cuồng như vậy, tính tình nghịch nổi lên, mút ngón tay 1 chút, cười nũng nịu nói: “Hình như thật là rất ngon a!” Nói xong tay lại thò tới mâm của Diệp Trùng. Tiếc là lần này, Diệp Trùng ngẩng mặt lên, người đẹp bỗng phát hiện trong đĩa đã trống không như bị rửa vậy. Người đẹp ngơ ngẩn, lập tức không nhin thêm được nữa, gập eo, ôm bụng cười lớn không ngừng.

Người xung quanh cũng ngơ ngẩn, lập tức cũng cười phá lên, Diệp Trùng còn nghe bên tai có người cười mắng: “Tên nhà quê!”

Diệp Trùng lại hoàn toàn không để ý mấy thứ này, liên quan gì tới mình chứ? Đồ ăn của mình không được xâm phạm, đây là đặc trưng của tất cả sinh vật trên hành tinh rác. Chẳng lẽ người ở chỗ này không phải như vậy? Diệp Trùng nghi hoặc hỏi: “Thương, chẳng lẽ ta làm sai sao?”

- Ha ha... ừ... ha ha... Diệp tử, người, người làm cũng thật là quá tuyệt nha! Ha ha...” Thương cười đến nỗi không thở được.

Tuyệt thì tuyệt, dù sao làm cũng làm rồi, Diệp Trùng ngược lại rất thản nhiên. Dù sao mình cũng không biết năng ta, tại sao phải cùng năng ta chia đồ ăn của mình?

Chính ngay lúc này, đột nhiên bên tai truyền tới 1 tiếng hung dữ: “Tiểu tử thôi, tránh qua 1 bên!”

Diệp Trùng xoay mặt lại, mấy gã đáng vẻ vô cùng hung hãn, đứng bên cạnh mình, vẻ mặt dự tợn nhìn mình. Cơ thịt toàn thân vồng lên xem ra vô cùng dọa người, có 1 tên trên mặt còn có 1 vết đao, xem ra hung ác dị thường. Ánh mắt nhìn mình của đám người đều vô cùng không tốt, nhưng nhìn về phía người Thương nói là người đẹp đó lại biến thành phi thường, à, hẳn 1 lúc vẫn không biết hình dung thế nào mới tốt! Xem ra bọn họ là xông tới người được gọi là người đẹp này rồi.

Người xung quanh vừa thấy tình hình không ổn, nhao nhao rời khỏi phòng ăn, chỉ còn lại 1 số kẻ to gan ở lại.

- Các người đang nói với ta sao? Diệp Trùng bình tĩnh nói, người đẹp trước mặt này lại vẫn có thể trấn định thần sắc như vậy, trong lòng Diệp Trùng không khỏi có hơi tán thưởng.

- Phí lời! Tên khốn người không muốn sống phải không? Lại ở chỗ này giả khùng làm trò, mẹ nó! Đại hán cầm đầu bưng bưng nổi giận, rõ ràng lời của Diệp Trùng làm hắn vô cùng mất mặt, hắn thò bàn tay to như cái quạt (làm bằng lá cây) hươg bồ nắm lấy cổ áo của Diệp Trùng.

Người đẹp đối diện không khỏi la lên!

Diệp Trùng cúi đầu, khe nhích sang bên cạnh, đại hán chụp vào khoảng không, mọi người đều không thấy trong cặp mắt sụp xuống của Diệp Trùng lóe lên 1 tia hàn ý!

- Ý! Thì ra là 1 tên biết chút chút a! Đại hán cầm đầu có chút kinh ngạc, mấy người còn lại cũng lộ ra vẻ cảnh giác, mau chóng vây Diệp Trùng vào giữa.

Ngay khi mấy người định ra tay, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân 1 bên đi lại, còn có 1 giọng nói hùng hồn: “Không được động thủ!”

Về mặt người đẹp đối diện cuối cùng cũng thả lỏng, là bảo an trên tàu tới, lần này cuối cùng không có việc gì rồi!

168. Chương 168: Tái Ngộ

Phụ nữ trước mặt có phải là người đẹp hay không không nói tới, bản thân Diệp Trùng không có ý thức làm anh hùng.

Một loạt tiếng bước chân mau chóng tiến về bên này, 1 đám lớn bảo an vây lấy mấy người này, ai nấy đáng vẻ như cộp nhìn mồi. Trên tay mỗi người còn cầm 1 cây súng hồng ngoại, họng súng chỉ đám đại hán này.

Đám đại hán này lập tức không dám động đậy, bọn họ cho dù ỷ vào thân thủ xuất chúng, cũng không dám giở trò trước súng hồng ngoại.

Đội trưởng bảo an Cotton là 1 người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi, mắt to mày rậm, tướng mạo đường đường, giơ tay nhắc chân hơi có vài phần lùn lộn từng trải, hắn trầm giọng hỏi: “Là ai muốn gây chuyện?” Ánh mắt từ từ quét qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người đám đại hán mặt mày dữ tợn này.

Đại hán đứng đầu biết tình cảnh lúc này, giang tay cổ ra vẻ rộng rãi, cười to nói: “Ha ha, chúng ta chỉ là muốn đùa thôi, không ngờ phản ứng lại kịch liệt như vậy! Ái chà, thật là xấu hổ a! Đám người sau lưng đại hán cũng phối hợp ra vẻ hi hi ha ha.

Ánh mắt của Cotton chăm chú nhìn bọn họ, tiếng cười lập tức tắc nghẹn dừng lại. Ánh mắt của Cotton dời tới phụ nữ duy nhất ở hiện trường, hỏi: “Hắn nói thật không?”

Về mặt của đám đại hán đó lập tức khấn trương, đồng loạt chăm chú nhìn người đẹp đó, người đẹp đó lưỡng lự 1 lát, rõ ràng cũng không muốn làm lớn chuyện, khe khẽ gật đầu: “Ừ!”

Cotton thấy tình hình, ánh mắt dừng lại trên người đám đại hán, trầm giọng nói: “Đã là đùa giỡn, vậy lần này cho qua, nhưng ta hy vọng loại đùa giỡn này vẫn là không nên xuất hiện!”

- Đúng vậy, đúng vậy! Đại hán cầm đầu vội vàng đáp lời.

Một trận phong ba không ra phong ba rất mau qua đi, Cotton cũng dẫn bảo an rời khỏi phòng ăn, chỉ để lại 2 người ở phòng ăn, ánh mắt chốc chốc lại từ xa nhìn đám đại hán này. Đợi khi mọi người hồi thần lại, Diệp Trùng đã sớm không thấy bóng dáng. Chỉ là gương mặt đám đại hán đó sáng tối bất định. Dáng vẻ bất bình, phần uất, trong miệng vẫn xen 1 tràng tiếng chửi mắng, rõ ràng vô cùng canh cánh trong lòng việc mất mặt lần này.

Những người khác thấy đám hung hãn này rời khỏi, lập tức không khí trong phòng ăn lại phục hồi sức sống, bên cạnh người mà Thương gọi là người đẹp đó lại tập trung 1 lượng lớn người, nhao nhao tới nịnh đầm. Người đẹp lại không ngừng tìm kiếm bóng dáng Diệp Trùng trong đám người, nhưng không tìm được. Cảm thấy cụt hứng, chỉ đành miễn cưỡng cười từ chối khéo mọi người, mau chóng về phòng.

- Ài, cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân tốt như vậy cũng mất rồi, Diệp tử, chẳng lẽ ngươi thật sự không có duyên với người đẹp sao? Nhưng tại sao ngươi lại thường gặp được người đẹp chứ? Giọng nói của Thương đầy nghi hoặc.

Không cho Diệp Trùng trả lời, Thương đột nhiên cực kỳ hoảng hốt: “Ài, lại tới thời gian giao ban rồi, thần ơi, tại sao lại đối xử với tôi thế này? Vừa nhìn thấy 1 người đẹp, ta lại phải đi xuống rồi! Đây là việc tàn khốc nhất trên đời! Diệp tử, ta nói với ngươi này...” Giọng nói tắc nghẽn dừng lại.

- Diệp tử! Giọng nói bình thường, lạnh nhạt, Diệp Trùng vừa nghe liền biết Thương lên rồi!

- Ủ, Mục, ngươi cuối cùng lên rồi! Diệp Trùng cũng có cảm giác thở phào, tuy rằng Thương có lúc cũng tức trí đa mưu, nhưng thường có cảm giác không được an tâm như Mục mang lại, thí dụ sai lầm trong bước nhảy không gian lần trước, nếu như là Mục, vậy tuyệt đối sẽ không phạm phải! Hơn nữa Thương quát tháo có lúc cũng thật sự làm Diệp Trùng có hơi đau đầu. Còn có cách nói 1 số vấn đề kỳ lạ, cổ quái, càng làm Diệp Trùng đau đầu không thôi.

Ở cùng với Mục, lại đơn giản hơn nhiều, cũng càng làm Diệp Trùng quen hơn. Kỳ thực, Diệp Trùng cũng hiểu nhược điểm này của mình, giao tế vẫn là điểm yếu của hắn, mà Thương ở điểm này có giúp đỡ hắn rất lớn. Nhưng tự hắn cũng hiểu, ít nhất trong khoảng thời gian khá dài, hắn ở phương diện này phỏng chừng sẽ không có sự thay đổi về chất.

- Xem ra Thương mang tới cho ngươi không ít phiền nhiễu! Mục nói.

- Đúng vậy, nhưng hắn chính là thế, chỉ cần không gặp được cái gọi là người đẹp, hắn vẫn khá yên tĩnh! Diệp Trùng cứ nói sự thật.

- Ủ, hắn vẫn tinh thông cái này! Mục tổng kết đặc điểm của Thương rất ngắn gọn.

- Ài, đúng vậy đó! Chúng ta vẫn cần 10 ngày mới tới được hành tinh Richie. Sau đó nghĩ cách ngồi tàu khác tới hành tinh Sí Phong, hình như nơi đó có tàu tới hành tinh Sí Phong! Tuy rằng biết Mục chắc là biết tình huống hiện tại, Diệp Trùng vẫn giới thiệu đơn giản với hắn 1 lượt.

- Hừ, cách làm càng có hiệu quả hơn là cướp con tàu này, thay đổi lộ trình, bay thẳng tới hành tinh Sí Phong, theo tư liệu, chỉ cần 20 ngày thì có thể tới được! Hơn nữa theo như kết quả ta tính toán, xác suất cướp tàu thành công là trên 95%! Mục đưa ra 1 đề nghị.

Mục và Thương quả nhiên là 2 loại phong cách hoàn toàn khác nhau a!

Cướp? Đây cũng là 1 cách, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Trùng vẫn quyết định bỏ qua cách này, lúc này lỡ có người chú ý tới mình thì quá bất lợi rồi. Hắn hiện giờ chỉ muốn im hơi lặng tiếng tới hành tinh Sí Phong, tìm thầy Vương Vi Hành của Lộ Thái Trì, trị dứt quái bệnh của mình, sau đó tìm 1 nơi không có người quen biết mình, yên ổn sống, nếu như có thể trở về cuộc sống đơn giản trên hành tinh rác lúc đó là tốt nhất!

Nói tới quái bệnh này, quả thật làm Diệp Trùng có chút hoài nghi. Không biết là tác dụng của minh tức, hay là vì bản thân quái bệnh này, khoảng cách thời gian phát bệnh của Diệp Trùng càng lúc càng dài, đã khá lâu Diệp Trùng không phát bệnh rồi. Hơn nữa không biết là Diệp Trùng đã thích ứng với loại đau khổ không phải của con người này, hay là sự đau khổ thật sự bị giảm nhẹ, khi phát bệnh, Diệp Trùng đã có thể tỉnh táo chống chọi. Diệp Trùng thậm chí hoài nghi qua 1 khoảng thời gian nữa, quái bệnh này có hay không sẽ tự động khỏi hẳn.

Diệp Trùng mở cặp mắt ra, tỉnh lại từ trong minh tức! Không biết có phải là do đã quá lâu không có minh tức, hiệu quả lần minh tức này của hắn vô cùng rõ ràng, hắn đã có thể cảm nhận rõ ràng được ý thức tinh thần khi minh tức, theo tư liệu có được từ lão già Âm, vậy chắc là đã hoàn thành sơ bộ huấn luyện minh tức.

Điều này là Diệp Trùng vô cùng kinh ngạc, vốn dĩ cho rằng mình tiến cứ như ốc sên, hoàn thành huấn luyện sơ bộ không biết phải tới tháng nào năm nào. Sau này tới Cửu khai thành, khắp nơi là thuật thừa sư và thuật thừa sĩ, Diệp Trùng càng không dám luyện tập minh tức, chỉ ước chừng ý cảm yếu ớt đến cùng cực mà mình lúc trước không dễ dàng gì có 80, 90% đã sớm biến mất, không ngờ lần minh tức này lại tiến bộ thần tốc, 1 lần đã hoàn thành huấn luyện sơ bộ của minh tức. Điều này thế nào lại làm Diệp Trùng không kinh ngạc chứ?

Nghĩ cả nửa ngày, Diệp Trùng vẫn không nghĩ ra cái này do đâu mà ra, hết cách chỉ đành bỏ qua.

Nhưng chỗ tốt minh tức này mang lại là chính xác, làm hắn có cảm giác sâu sắc. Nhân lực, thánh lực của hắn vốn đã vô cùng hơn người, hiện giờ không chỉ nhân lực, thánh lực hơi được đề cao, mà điều làm Diệp Trùng cảm thấy vui mừng nhất là, đầu óc tỉnh táo lạ thường, như ngâm trong nước vậy, mát lạnh, tư duy cũng linh mẫn hơn vài phần.

Diệp Trùng tỉnh lại cảm thấy bụng trống rỗng, nhìn lại, đã qua thời gian ăn cơm trên danh nghĩa, phòng ăn chắc đã không còn ai. Diệp Trùng liền dự định tới phòng ăn tìm cái gì đó ăn.

Phòng ăn trên tàu Dạ Quang phục vụ suốt ngày, vô luận là lúc nào cũng có thể ăn được. Khi Diệp Trùng tới phòng ăn, phòng ăn rộng lớn chỉ có mình hắn, kẻ được gọi là người đẹp gặp được lần trước, lần này không ở chỗ này, điều này làm Diệp Trùng hơi nhẹ nhõm.

Phòng ăn sắp xếp chỉnh tề rất nhiều máy cung cấp thức ăn để cung cấp thức ăn. Chủ thể của máy cung cấp thức ăn là 1 cái quây kim loại dài dài nằm trên mặt đất, 1 đầu là đầu ra của thức ăn, phía trên đầu ra là 1 cái quang não.

Diệp Trùng đi tới trước 1 máy cung cấp thức ăn, bấm loạn trên quang não mấy phần thức ăn, mấy thứ này phần lớn là thứ hắn chưa từng ăn qua, cho nên hắn dứt khoát mà ấn 1 hơi. Rất nhanh, tích nhẹ 1 tiếng, từ đầu ra đưa ra các loại thức ăn chứa đầy trên khay, đưa tới trước mặt Diệp Trùng, Diệp Trùng bê lên, tùy tiện tìm 1 vị trí, bắt đầu ăn uống. Cả phòng ăn chỉ có mình hắn, Diệp Trùng càng không lo ngại vấn đề hình tượng gì đó, vui đầu càn quét.

Ngay khi Diệp Trùng đang ăn hăng say, đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện rôm rả của vài người. Diệp Trùng ngẩng đầu, 1 nhóm người đang tiến vào phòng ăn, nói chuyện không kiêng dè gì, như bên cạnh không có người. Diệp Trùng không khỏi khẽ nhíu mày, đây không phải là đám người hôm qua sao?

Trùng hợp ánh mắt của mấy người này cũng hướng về phía này, đụng với ánh mắt của Diệp Trùng, ánh mắt đám người đó sáng lên, nhao nhao đứng dậy khỏi chỗ vừa ngồi xuống, 1 đám người cười mờ ám đi về phía Diệp Trùng, ngăm ngăm tạo thành thế bao vây.

Diệp Trùng chỉ nhìn mấy người đó 1 lần, lập tức giống như không thấy gì, vẫn vui đầu ăn uống.

- Tiểu tử thối, khà khà, hôm nay chỉ có mình ngươi ở đây, xem ngươi làm thế nào chạy! Đại hán cầm đầu cười nói, từng bước từng bước tới gần bên này, 2 nắm tay bẻ kêu răng rắc. Người xung quanh không ai không cười thầm không thôi.

Mà làm bọn họ cảm thấy hơi có chút kỳ quái là tên trước mặt này lại không lộ ra chút sợ hãi nào, từ khi mọi người xuất hiện, hắn đã không hề dừng ăn cơm, chẳng lẽ tên này vừa trong ngực đói đi ra sao? Đại hán cầm đầu không chỉ có vài phần cảm giác hoang đường.

Nhớ hôm qua đám huynh đệ mình bị bảo an bao vây làm khó, trong lòng hắn bỗng có 1 đám lửa vô danh dâng lên.

Đám đại hán này vây Diệp Trùng ở giữa, ai ai cũng hắc hắc cười lạnh không thôi. Bọn họ lại không phát hiện trong cặp mắt của Diệp Trùng đang cúi thấp đầu bỗng có 1 điểm hàn ý sắc bén!

- Hừ hừ, tiểu tử thối, chúng ta quả nhiên là núi không chuyển nước chuyển (Trái đất xoay tròn) nha! Đại hán dẫn đầu da cười, thịt không cười (khẩu Phật tâm xà), tay lớn như quạt hương bồ vươn về phía bả vai Diệp Trùng. Những người khác không ai không lộ ra vẻ mặt coi kịch vui, người trước mặt này ốm yếu vô cùng, lấy làm đối tượng để chơi đùa, lãng nhục không thể tốt hơn. Mấy người còn lộ ra vài phần đáng vẻ hơn hờ muốn thử, rõ ràng muốn tự mình ra tay chơi đùa.

Tay của đại hán đó sắp đụng tới quần áo của Diệp Trùng, bỗng, trước mặt mọi người hoa lên, mọi người đều không nhìn rõ chuyện gì xảy ra, tiếp theo 1 tiếng kêu thảm thiết phá tan sự yên tĩnh của phòng ăn!

Cả đám người sợ hãi vô cùng, tiếng này không phải là của lão đại sao?

Ánh mắt mọi người không khỏi tập trung trên người lão đại của bọn họ, lập tức không khỏi đồng loạt hít 1 hơi lạnh, sắc mặt đại biến!

Chỉ thấy tay phải của lão đại bọn họ giống như cong gấp không theo quy tắc, giống như bánh quai chèo, mà xương cốt trắng hếu từ cùi chỏ lòi ra, thịt trắng nứt ra, do không hề tổn thương tới mạch máu, chỉ có hoa máu nhọt nhọt ở trên thịt và xương, nhìn thấy làm người ta muốn nôn mửa!

Đau đớn dữ dội thế này, vị đại hán này lại không có ngắt xỉu, thực sự làm người ta không kiềm được mà khen ngợi năng lực nhẫn nại của hắn. Chẳng qua lúc này lại sự bất hạnh của hắn. Hắn gập eo, ôm vai phải, đau đớn tới mức vẻ mặt bóp méo cùng với nhau, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết, làm người ta lạnh rợn hết cả người!

Mọi người đều ngậy ra! Triệt để ngậy ngốc!

169. Chương 169: Cố Nhân

Không ra tay thì thôi, đã ra tay là triệt để tiêu diệt kẻ địch. Đây trước giờ là quy tắc chiến đấu của Diệp Trùng. Nhưng Diệp Trùng lần này lại không muốn giết người. Đối với hắn mà nói, lúc này vẫn phải kiềm chế 1 chút thì tốt hơn, ai biết chỗ nào sẽ có tai mắt của Tông sở. Làm lớn chuyện cũng có nghĩa là càng có khả năng bị Tông sở phát hiện!

Nhưng còn để bọn họ trả giá chút chút thì không có chút do dự nào. Hắn thậm chí đã có quyết định, nếu như nơi này thật sự có khó khăn, vậy tuyệt sẽ không lưu thủ. Tối đa cùng lắm là dùng kế hoạch kế hoạch cướp tàu của Mục. Đương nhiên, không tới lúc quan trọng cuối cùng, Diệp Trùng tịnh không muốn sử dụng loại phương pháp này.

Đồng bọn của đại hán bị thương lúc này nhốn nháo có phản ứng, giận dữ la hét, đồng loạt lao bổ tới Diệp Trùng, có không ít người còn rút ra trủy thủ tùy thân.

Trong mắt Diệp Trùng lóe lên hàn quang, mũi chân điểm nhẹ, giống 1 đạo hư ảnh len lỏi giữa đám người, sát theo sau là 1 loạt tiếng bình bịch do nắm tay và thịt đụng nhau, mấy người này lập tức như bao cát văng ra tứ phía!

Trình độ chẳng ra gì! Trong lòng Diệp Trùng mau chóng đưa ra đánh giá, đã thấy qua kỹ xảo đánh tay không kinh người của Tông sở, Hắc giác, loại trình độ này trong mắt hắn đích xác là chẳng ra gì.

Trừ Diệp Trùng, mọi người đều cuộn tròn trên mặt đất kêu la. Diệp Trùng không hề ra tay nặng giống như vừa rồi, chấn nhiếp kẻ địch chỉ cần 1 lần là được! Mấy người này chẳng qua là bị nắm tay hoặc chân của Diệp Trùng đánh trúng. Diệp Trùng sử dụng là kỹ xảo cận chiến tới từ Hắc giác, kỹ xảo Hắc giác phần lớn thông qua đánh trúng vị trí đặc biệt trên thân thể con người mà đạt được hiệu quả làm kẻ địch mất đi năng lực hành động. Không chút nghi ngờ, Diệp Trùng hoàn toàn giải thích được điểm này!

Mọi người tuy rằng kêu la thảm thiết trên mặt đất, nhưng 1 người cũng không động dậy được, bộ phận cơ thịt của thân thể bọn họ đã hoàn toàn mất đi không chế.

Mặc kệ mấy người này kêu la trên mặt đất, Diệp Trùng ngồi xuống, từ từ ăn hết phần thức ăn đó của mình. Khi ở trên hành tinh rác, Diệp Trùng đã hiểu sự quý báu của thức ăn, mà lãng phí, là 1 việc không thể chấp nhận được.

Đẩy cái khay không còn chút gì, Diệp Trùng đứng dậy, không hề liếc nhìn mấy tên vẫn kêu gào không thôi, thông thả rời khỏi phòng ăn.

Khi Diệp Trùng rời đi không lâu, cửa phòng ăn lại 1 lần nữa bị đẩy ra.

Ellen kinh ngạc bùm lấy miệng, cố gắng làm mình không phát ra chút âm thanh nào! Trời ơi, trong phòng ăn vừa xảy ra chuyện gì? Trên đất tại sao nằm nhiều người như vậy? Tiếng kêu la không ngớt làm trong lòng nàng phát run! Ý, những người trên đất này không phải là người hôm qua có ý đồ xấu với mình sao? Bọn họ tại sao lại nằm ở đây? Hơn nữa còn giống như có người bị thương nữa!

Cẩn thận quan sát mấy người nằm ngang dọc không ngừng kêu la trên đất này, trong lòng Ellen cũng cảm thấy kinh ngạc với kết luận mình đưa ra, bọn họ bị người ta đánh! Không sai! Chính là bị người ta tấn công! Kỹ xảo thật khủng bố! Mấy người này vẫn ở đây không hề động dậy, lại còn có thể làm người ta mất đi năng lực hành động, điều này quả thật quá nguy dị rồi!

Ellen từ nhỏ đã vô cùng xinh đẹp. Cha mẹ nàng vì sự an toàn của nàng, đặc biệt mời mấy thầy dạy cận chiến. Nhiều năm như vậy, nàng vẫn luôn không hề gián đoạn tập luyện, thầy giáo cũng thay 1 người rồi lại 1 người, đối với đánh nhau nàng so với người bình thường biết hơn nhiều lắm! Dựa vào việc đánh trúng vị trí đặc biệt trên thân thể đối phương mà có thể làm cho đối phương mất đi sự khống chế với thân thể, đây là kỹ xảo cực kỳ cao cấp trong cận chiến!

Có người nào lợi hại vậy sao? Ellen kinh ngạc vô cùng!

Trùng hợp lúc này, thân thể mấy tên hung hãn này đã từ từ khôi phục cảm giác. Một người trong đó ngẩng lên đúng lúc thấy Ellen, lập tức run rẩy, trong mắt mấy đại hán mà thân thể đã khôi phục khác nhìn thấy Ellen cũng lộ ra vẻ sợ hãi mãnh liệt.

Điều này thì họ sai rồi, hôm qua họ thấy Diệp Trùng và Ellen ngồi cùng nhau trong phòng ăn, cho rằng 2 người là 1 bọn, cho nên nhìn thấy Ellen lập tức nghĩ tới Diệp Trùng vừa mới nặng tay, nhìn không được run rẩy trong lòng!

Ellen thấy họ đều từ từ hồi phục, liền đóng cửa phòng ăn lại, xoay người rời đi. Mấy tên này không phải là người tốt gì, hơn nữa thân thủ hình như cũng không tệ, bọn họ ở phòng ăn, Ellen liền lười đi kiểm đồ ăn. Chỉ là trong lòng Ellen đầy nghi hoặc, tại sao bọn họ gặp mình lại lộ ra dáng vẻ hoảng sợ như vậy?

Chẳng lẽ người giáo huấn bọn họ là bạn của mình? Vốn thông minh lanh lợi, trong lòng Ellen liền đoán ra. Không đúng a, mình lần này đi ra ngoài không có ai biết. Hơn nữa trên tàu mình cũng không gặp được người quen nào a! Ellen vắt óc suy nghĩ, tìm kiếm các loại khả năng! Nhưng cho dù Ellen nghĩ thế nào, cũng tuyệt đối nghĩ không tới Diệp Trùng hôm qua gặp được trong phòng ăn!

Diệp Trùng trở về phòng, nói với Mục: “Mục, cẩn thận giám sát cả con tàu này, nếu như có tình huống lập tức nói với ta!” Đám người này hôm nay chịu thiệt lớn như vậy, chưa chắc đã thành thật chịu an phận, Diệp Trùng không muốn xảy ra chuyện hỗn loạn gì. Nếu như quả thật làm lớn chuyện, Diệp Trùng sẽ không chút do dự mà chọn cướp tàu, sau đó bay thẳng tới hành tinh Sí Phong!

Chỉ là nếu như thật sự đi tới bước đó, muốn nhiều người như vậy bảo mật, vậy thì chỉ có 1 cách. Trong mắt Diệp Trùng lóe lên 1 tia tàn nhẫn! Đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất Diệp Trùng không muốn cướp tàu! Dù sao, mặc kệ là nói thế nào, mấy người này đều là đồng loại với mình, bản thân Diệp Trùng cũng không phải là kẻ hiếu sát, chỉ cần không phải là kẻ địch, Diệp Trùng không muốn vô duyên vô cớ giết người! Hắn không sợ giết người, nhưng cũng không thích giết người!

Diệp Trùng lấy ra 1 con chip, bỏ vào trong quang não. Đây là quá trình chiến đấu giữa 2 cao thủ cận chiến mà Diệp Trùng nhìn thấy lần trước đó, trải qua sự phân tích và chỉnh lý của Diệp Trùng và Mục, hiện giờ trên này lưu lại những số liệu có ích cho Diệp Trùng.

Diệp Trùng luyện tập ở trong phòng, đánh nhau và điều khiển quang giáp giống nhau, không chỉ cần phải biết lý luận, mà phải làm cho thân thể sinh ra ký ức, cho nên luyện tập tay chân tất không thể thiếu!

Diệp Trùng vừa chiếu theo số liệu trên quang não, vừa sửa tư thế ra chiêu của mình. Rất mau, Diệp Trùng đã hoàn toàn đắm chìm trong đó, tỉ mỉ cảm thụ sự khác biệt của hiệu quả do thay đổi số liệu nhỏ nhất mang lại này.

Khi Diệp Trùng đang luyện say mê, Mục đột nhiên kêu Diệp Trùng: “Diệp tử!”

Diệp Trùng kinh ngạc, dừng động tác trên tay lại, hỏi: “Mục, thế nào? Có chuyện sao?” Mục đã im hơi lặng tiếng giám sát cả con tàu này, mỗi 1 góc ngách trên tàu đều dưới sự giám sát của hắn.

- Người xem! Ta chuyển hình ảnh tới quang não! Mục trả lời nói.

Ánh mắt Diệp Trùng trở về trên quang não, hình ảnh số liệu ban đầu bị 1 nhóm hình ảnh nổi thay thế, hơn nữa ngay cả giọng nói của người trong hình ảnh, Mục cũng ghi lại.

- Ý! Ngay cả Diệp Trùng vốn dĩ trấn định cũng không khỏi thất thanh. Lập tức Diệp Trùng khôi phục lại bình thường, khe khẽ cười: “Không ngờ hắn lại ở chỗ này! Thật làm người ta vô cùng bất ngờ a!” Không thể không chế được, tâm trạng Diệp Trùng bay bổng.

- Từ góc độ số học mà nói, tỉ lệ đích xác phi thường nhỏ! Mục đáp lời.

Hơi hơi thu gom tâm tình lại, Diệp Trùng cười nói: “Xem dáng vẻ bọn họ hình như sẽ tới tìm chúng ta!” Có thể gặp được kẻ địch, Diệp Trùng vẫn có chút cao hứng.

- Tỉ lệ phi thường lớn! Mục dùng 1 loại ngữ khí vô cùng khẳng định, Mục lại giải thích 1 hồi: “Ta không có chặn bọn họ thông tin nguy tạo của người! Bọn họ rất dễ dàng tìm tới căn phòng này.” Mỗi 1 tàu khách đường dài xuyên hành tinh đều sẽ có tư liệu của mỗi 1 hành khách ngồi trên tàu, khi Diệp Trùng vừa lên vào tàu, Mục đã thay hắn nguy tạo 1 phần tư liệu trong kho tư liệu của con tàu.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, Diệp Trùng nghe thấy có người gõ cửa.

Diệp Trùng khẽ gõ 1 cái trên quang não, cửa soạn 1 cái mở ra.

Một đám đại hán tướng mạo hung hãn, mặc đồ tây màu đen trơn tru vào phòng Diệp Trùng, chiếm cứ các vị trí có lợi trong phòng. Mấy đại hán mặc đồ tây này vừa đứng vững liền im lìm đứng yên, thần sắc nghiêm túc. Về mặt Diệp Trùng bình tĩnh đứng ở đó không động đậy, dường như mấy người này là không khí vậy.

Một lát sau, bên ngoài truyền tới 1 tiếng hừ nhẹ, 1 người được 1 đám vây quanh từ từ đi vào phòng.

- Người chính là... Người được vây ở giữa đó ngẩng đầu lên, cặp mắt vốn nheo lại bỗng trợn tròn!

Về mặt Diệp Trùng không có chút thay đổi nào, chỉ là trong cặp mắt lại lộ ra vài phần nửa cười nửa không.

Người ở giữa đó phản ứng cũng nhanh, lại hừ nhẹ 1 tiếng nữa, sau đó vênh vác nói với thủ hạ: “Ừ, các người ra ngoài bảo vệ trước đi, bốn đại nhân và vị tiên sinh này có chút việc thương lượng!”

- Đại nhân! Thủ hạ của hắn không hiểu đầu của tai nheo gì, không phải là tới tìm tên này gây chuyện sao? Tại sao lão đại đột nhiên đổi quê? Lui ra, vậy sự an toàn của lão đại thế nào? Bọn họ biết vị lão đại này tay không trói nổi gà a! Nhất thời, đám thủ hạ này của hắn tạm thời mất đi phản ứng.

Người ở giữa đó không vui nói: “Kêu các người lui ra thì lui ra, còn lảm chuyện thế làm gì!”

- Vâng! Mấy người này thấy lão đại kiên quyết như vậy, cũng chỉ đành hậm hực lui ra khỏi phòng của Diệp Trùng. Bọn họ vừa lui ra khỏi phòng, cửa liền soạt 1 cái đóng lại, hai đám này giật mình 1 cái, suýt chút nữa tông cửa xông vào. Nhưng tên cầm đầu khá lạnh lợi, áp tai lên sát cửa, thấy không nghe thấy động tĩnh gì, suy nghĩ 1 lát, chỉ đành thấp thỏm thủ ở ngoài cửa.

Cửa vừa đóng, gã đàn ông vừa rồi được vây ở giữa lập tức nín thở lao tới trước mặt Diệp Trùng, dáng vẻ kích động nói: "Đại nhân! Thật là ngài sao! Trời ơi! Không ngờ tới lại ở chỗ này gặp được ngài!... Gã đàn ông này kích động đến nỗi nói lắp bắp.

Tên trước mặt Diệp Trùng này lại là Bách Lý Nam!

Diệp Trùng đánh giá Bách Lý Nam trước mặt, bộ đồ tây trên người mặc vào khá sát người, nhưng thể hình vẫn như là bộ xương, xem ra giống như 1 bộ xương có đầu mặc đồ tây vậy. Nhưng sắc mặt hồng nhuận lên không ít, rõ ràng cuộc sống hiện tại không tồi!

Nhìn thấy người quen, trong lòng Diệp Trùng cũng khá kích động, lần cuối cùng ở cùng với Bách Lý Nam là ở Hắc giác tách ra, sau đó xảy ra quá nhiều việc, nhất thời, lại làm Diệp Trùng có vài phần cảm giác như là đã qua mấy kiếp.

Bách Lý Nam cũng có dáng vẻ kích động, Diệp Trùng là người đầu tiên thật sự quan tâm hắn, vốn hắn đã định sau này sẽ lẫn lộn cùng Diệp Trùng, không ngờ ở Hắc giác, Diệp Trùng lại đột nhiên không thấy bóng dáng. Hắn cho rằng Diệp Trùng xảy ra chuyện rồi, với sự mạnh mẽ của Diệp Trùng, khả năng xảy ra xung đột với người của Hắc giác là quá lớn! Đến nỗi hắn trong khoảng thời gian khá dài đều hồi hận mình lúc đó tại sao lại đề nghị mỗi người tự đi chứ. Nếu như không phải như thế, đại nhân cũng sẽ không xảy ra chuyện!

- Đại nhân... Bách Lý Nam có vài phần nghẹn ngào.

Về mặt Diệp Trùng như thường, trong lòng lại khá kích động!

170. Chương 170: Đồng Hành

Robert cực kỳ thích tới Hắc giác vui chơi, Bách Lý Nam sau khi đi theo Robert, đã lui tới Hắc giác rất nhiều lần.

- Đại nhân, ngài lần này là muốn tới... Bách Lý Nam dò hỏi.

- Hành tinh Sí Phong! Diệp Trùng vô cùng đơn giản nói.

- A, thật sao? Quá tốt rồi! Đại nhân, chúng ta cùng đường a! Bách Lý Nam vui mừng nói: "Chúng tôi lần này cũng phải đi hành tinh Sí Phong!" Tuy không hiểu Diệp Trùng đi hành tinh Sí Phong làm gì, nhưng Bách Lý Nam vẫn biết điều không hỏi. Dù sao hắn cũng biết Diệp Trùng không có khả năng tới hành tinh Sí Phong du lịch, cho dù hành tinh Sí Phong là 1 hành tinh du lịch vô cùng nổi tiếng.

- Đại nhân, hay là... Bách Lý Nam úp úp mở mở, ánh mắt Diệp Trùng bỗng trở nên đầy áp lực, hắn chỉ đành đánh liêu, miễn cưỡng cười nói: "Đại nhân, ha ha, ý của ta là, chúng ta có thể cùng đi không?" Lời ra khỏi miệng, trong lòng Bách Lý Nam liền hồi hận, không biết tại sao, mồ hôi lạnh ở sau lưng rùng rùng chảy xuống. Minh tại sao lại khấn nguyện như vậy? Loại tình huống này chỉ có khi gặp ông chủ mới có thôi a!

Hắn đối với sức chiến đấu kinh người của Diệp Trùng đã lĩnh hội sâu sắc, nếu như Diệp Trùng đi cùng đám người mình, vậy sự an toàn trên đường tuyệt đối được bảo đảm! Lần này, không lâu trước đây vừa xảy ra 1 việc ngoài ý muốn, nếu không, ngồi thuyền cơ, an toàn sẽ càng được bảo đảm.

Hắn biết Diệp Trùng không thích náo nhiệt, cho nên đối với lời đề nghị này, trong lòng không có nắm chắc.

Không ngờ Diệp Trùng lại gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Được!"

- Đại nhân, người đồng ý sao? Bách Lý Nam mở to cặp mắt, giống như mình nghe sai vậy.

- Ừ! Diệp Trùng lại 1 lần nữa gật đầu.

Qua vài phút, Bách Lý Nam vẫn có chút không dám tin với kết quả này, theo hấn mà nói, Diệp Trùng lạnh lùng từ chối mới đúng là phản ứng bình thường.

Diệp Trùng cũng có cân nhắc của mình, ở cùng Bách Lý Nam, đối với thân phận của mình cũng là 1 loại che dấu. Diệp Trùng vẫn nhớ rõ khi ở hành tinh Lam Hải, loại hành vi khổng chế cả chính phủ của Hắc giác này. Hấn hiện giờ hiểu được, mặc kệ thực lực của mình mạnh mẽ cỡ nào, trước mặt loại quần thể to lớn này, quả thật không coi là gì!

Diệp Trùng đi theo sau Bách Lý Nam.

- Đại nhân, ngài ở chỗ này trước đi. Chỗ này là phòng của tôi, yên tâm, sẽ không có ai làm phiền đâu! Bách Lý Nam dẫn Diệp Trùng tới căn phòng của mình.

Diệp Trùng đánh giá căn phòng này, căn phòng của Bách Lý Nam nguy nga lộng lẫy, thảm trải trên sàn là da của thú nguyên sinh màu đỏ tươi, ánh đèn màu vàng tối chiếu rọi trong phòng. Cảm giác xa xỉ làm Diệp Trùng không khỏi khê nhủu mày, sau đó liếc Bách Lý Nam 1 cái, lúc trước thế nào lại không nhìn ra chứ? Bị ánh mắt Diệp Trùng quét qua, mặt của Bách Lý Nam đỏ lên, ho nhẹ vài tiếng, xấu hổ nói: “À, tôi cũng chỉ là vẻ ngoài thôi, vẻ ngoài thôi, hết cách rồi a!”

Diệp Trùng chẳng ừ hử gì dời ánh mắt đi, Bách Lý Nam ngượng ngùng.

- Đại nhân, thân phận của ngài là hộ vệ cận thân của tôi, ngài xem được không? Bách Lý Nam cẩn thận hỏi.

Diệp Trùng không để ý tới gật đầu, hộ vệ cận thân, điều này làm Diệp Trùng nghĩ tới Cố Thiếu Trạch và hộ vệ cận thân Số 2 của hấn. Đối với mấy thứ này, Diệp Trùng rất không để ý, hấn hiểu Bách Lý Nam không thể thật sự coi mình là hộ vệ. Còn với mình, nếu như nhìn thấy Bách Lý Nam có nguy hiểm, chắc hấn cũng sẽ ra tay.

Thấy Diệp Trùng không có dị nghị gì, Bách Lý Nam cuối cùng cũng yên tâm. Tuy là có tính toán, nhưng hấn lại không nghĩ là mang việc này nói cho ông chủ, hấn vô cùng hiểu rõ tính khí của Diệp Trùng và ông chủ. Ông chủ đối với loại nhân tài như Diệp Trùng này tuyệt đối sẽ không bỏ qua, còn Diệp Trùng lại nào phải là loại người chịu làm thủ hạ người khác chứ! Hai người nếu như xảy ra xung đột, chỉ nghĩ thôi cũng làm hấn cảm thấy không lạnh mà run!

- Đại nhân, người ngồi đi! Bách Lý Nam nói. Diệp Trùng ngồi xuống, ghé mềm mại lồm xuống làm cả con người hấn gần như lọt thõm vào trong, điều này làm hấn vô cùng không quen, mềm mại như vậy, không hề dễ dàng mượn lực, như vậy rất dễ làm cho không cách nào đưa ra phản ứng chính xác và kịp thời khi gặp phải tình huống khẩn cấp.

Bách Lý Nam đột nhiên nhắc máy liên lạc nói: “A Đoạn đi mang Thiết Vũ tới đây!”

Chẳng bao lâu sau, trên màn hình cạnh cửa xuất hiện hình ảnh 1 gã đàn ông, gã này cung kính nói: “Lão đại, Thiết Vũ dẫn tới rồi!” Ngay khi lời hấn vừa dứt, cửa tự động mở ra.

Hai tráng hấn mặc đồ tây màu đen đồng thời đi vào phòng.

Diệp Trùng khê giật lông mày, hấn nhận ra người đàn ông tay phải đeo vải trắng đó, không phải là lão đại của đám người mà mình từng ra tay tàn nhẫn trong phòng ăn đó sao?

Về mặt hai người cung kính hơi cong người đứng trước mặt Bách Lý Nam.

A Đoạn cung kính nói: “Lão đại, Thiết Vũ đã dẫn tới!”

Bách Lý Nam ‘ừ’ 1 tiếng, về mặt dưới ánh đèn màu vàng tối nhìn không ra chút manh mối nào. Diệp Trùng xem Bách Lý Nam rốt cuộc làm trò gì.

Bách Lý Nam lãnh đạm nói: “Thiết Vũ.”

- Lão đại! Thiết Vũ về mặt hung tợn trước mặt Bách Lý Nam lại ngoan ngoãn như 1 con cừu thuần khiết.

- Ủ, Thiết Vũ này, vị này, là 1 người bạn của ta, lần này mọi người là hiểu lầm, à, cứ như vậy cho qua đi! Người xem thế nào? Giọng nói của Bách Lý Nam giống như đang thương lượng vậy.

Thiết Vũ cẩn thận ngược mắt nhìn Bách Lý Nam 1 cái. Khóe mắt liếc Diệp Trùng ngồi bên cạnh Bách Lý Nam không nói 1 lời, mặt không chút cảm tình, trong lòng đột nhiên kiểm chế không được run rẩy, cúi thấp đầu nói: “Thiết Vũ tất cả đều nghe theo lão đại!”

- Ha ha, vậy việc lần này coi như xong, mọi người sau này vẫn phải thân mật hơn! Hiếm khi Thiết Vũ độ lượng như vậy, A Đoạn nhỉ! Đáng về Bách Lý Nam có chút vừa ý.

A Đoạn vội vàng cong người. Bách Lý Nam tiếp tục không nhanh không chậm nói: “Thiết Vũ lần này cũng đã chịu khổ rồi, ừm, vậy nhiệm vụ chuyển hàng tháng sau cứ giao cho Thiết Vũ đi! Người đi sắp xếp 1 tí!”

A Đoạn nghiêm giọng nói: “Vâng!”

Thiết Vũ mừng như điên, cao giọng nói: “Cám ơn lão đại đề bạt, Thiết Vũ nhất định làm tốt công việc!”

Thấy hẳn biết điều thế này, Bách Lý Nam cũng có chút cao hứng: “Ha ha, Thiết Vũ người không được sinh sự cho ta, ừ, tốt rồi, 2 người các người đi ra đi!” Bách Lý Nam phẩy tay ra dấu 2 người đi ra.

A Đoạn và Thiết Vũ sau khi hơi khom người tỏ ý với Bách Lý Nam xong mới lui khỏi phòng. Cả quá trình Diệp Trùng đều thấy hết, xem ra ông chủ Bách Lý Nam này đối xử với thủ hạ không tồi a, Diệp Trùng hứng thú nhìn Bách Lý Nam.

Cửa vừa đóng, Bách Lý Nam nhìn thấy ánh mắt quái dị này của Diệp Trùng, vẻ mặt cũng không kiềm được mà phát hoảng: “À, đây chỉ là bề ngoài thôi... là bề ngoài thôi!”

Bách Lý Nam vốn xuất thân là hải tặc vũ trụ, sau khi làm quản gia của Robert, khi tuyển người tự nhiên là chuộng mấy kẻ đầy vẻ hung tợn đó. Cũng may Bách Lý Nam chỉ huy cũng có chút thủ đoạn, thêm vào Robert cũng vô cùng tín nhiệm hẳn. Đám thủ hạ này đối với hẳn cũng rất nghe lời.

Cứ như thế, Diệp Trùng trở thành hộ vệ trên danh nghĩa của Bách Lý Nam, mỗi ngày hầu hết thời gian đều ở trong phòng. Bách Lý Nam cũng là 1 người tâm tư khéo léo, tự nhiên biết lúc nào làm cái gì.

Tên Diệp Trùng dùng lúc này là Vương Hành, cũng chính là bỏ đi chữ Vi ở giữa trong tên của Vương Vi Hành. Đây cũng là tại sao Bách Lý Nam không biết người ở trong phòng chính là Diệp Trùng.

Diệp Trùng mấy ngày này cẩn thận quan sát thủ hạ của Bách Lý Nam, đều là 1 đám nhanh nhẹn, dũng mãnh, tuyệt đối là đã từng thấy máu. Gây ấn tượng sâu sắc nhất với Diệp Trùng là tên gọi là A Đoạn. A Đoạn tuổi tác rất trẻ, làm việc cực kỳ trầm ổn, chu đáo mọi mặt. Ngay cả loại người không hiểu sự đời như Diệp Trùng cũng cảm thấy hẳn là 1 nhân tài. A Đoạn cũng được Bách Lý Nam tin cậy nhất.

Từ quan sát trong mấy ngày này, Diệp Trùng phát hiện quyền lực của Bách Lý Nam vô cùng lớn, còn ông chủ đằng sau của hẳn, Robert, Diệp Trùng mấy ngày này chưa từng gặp qua. Nhưng Diệp Trùng lại chẳng có hứng thú gì với y, hẳn chỉ cần bình an, không làm người ta chú ý đi vào hành tinh Sí Phong là được rồi.

Dọc đường không có chuyện gì.

Tất cả thủ hạ của Bách Lý Nam đều biết bên cạnh lão đại tới 1 vị tuyệt đỉnh cao thủ, còn là người quen ngày trước của lão đại, hiện giờ là hộ vệ cận thân của lão đại. Diệp Trùng có bao nhiêu lợi hại, bọn họ chưa từng thấy qua, nhưng thương thế của Thiết Vũ mấy hôm trước lại thực sự hù dọa bọn họ, bọn họ đều từng giết người, nhưng vẫn bị thương thế của Thiết Vũ dọa chết khiếp! Tên tàn nhẫn như vậy, hơn nữa còn là chỗ quen biết cũ của lão đại. Mỗi ngày đều ở trong phòng lão đại, có thể thấy quan hệ của lão đại và hẳn không cạn, tự nhiên cũng không có ai dám đụng vào Diệp Trùng!

Hôm nay chính là tới hành tinh Richie, nghe nói có người tới đón Robert.

Diệp Trùng mặc tây phục màu đen, cảm giác cực kỳ khó chịu. Loại y phục này quả thật không thích hợp để vận động. Diệp Trùng cẩn thận làm vài động tác bình thường, đáng về vô cùng hoạt kê, buồn cười. Chính trong khoảng thời gian không tới nửa tiếng đồng hồ vừa rồi, hẳn đã mặc hư trọn vẹn 10 bộ đồ tây, trung bình 3 phút 1 bộ, thật sự làm cho A Đoạn đứng nghiêm túc bên cạnh nhìn phát ngốc luôn! Sức lực Diệp Trùng quá lớn, 1 khi không cẩn thận làm động tác quá lớn, bộ y phục này liền soạt 1 tiếng, rách 1 lỗ lớn!

Cũng may Diệp Trùng cuối cùng cũng bắt đầu thích ứng loại y phục vô cùng khó chịu này, động tác cũng từ từ trở nên tự nhiên hơn.

Bắt đầu quen với đồ tây, Diệp Trùng ít đi sự thận trọng lúc trước làm mất của A Đoạn ở bên cạnh sáng rõ!

Thân hình của Diệp Trùng vốn khá là cao, rắn rỏi, sau khi mặc đồ tây tỏ ra khá là nhỏ nhẽ. Đường nhiên, đây chỉ là nhìn từ sau, nhưng nếu nhìn từ trước, Diệp Trùng vô luận như thế nào cũng không xứng với nhỏ nhẽ. Tướng mạo của Diệp Trùng không hề coi là anh tuấn, nhưng đáng vẻ thoải mái phối hợp với khí chất lãnh khốc ẩn ước lộ ra từ trong xương tủy, tuyệt đối có vốn liếng làm cho vô số thiếu phụ động tình. Đôi tay của Diệp Trùng cũng vô cùng kỳ quái, vô cùng thon dài, luyện tập nhiều như vậy lại không có chút dấu vết nào lưu lại trên đôi tay của hắn, hoàn mỹ như là 1 tác phẩm nghệ thuật.

Đây đơn giản là 1 vị công tử thế gia!

A Đoạn mở to cặp mắt, không thể tin được nhìn Diệp Trùng gần như là hoàn toàn biến thành 1 người khác.

Chính lúc này, máy liên lạc của A Đoạn vang lên, hắn vội vàng nói máy, trên màn hình nổi hiện ra hình ảnh của Bách Lý Nam. A Đoạn vội vàng cúi người: “Lão đại!”

- Ủ, A Đoạn, đám đó đều chuẩn bị xong rồi chứ? Bách Lý Nam hỏi.

- Đều chuẩn bị tốt rồi! A Đoạn vội vàng nói.

- Ủ, lập tức sẽ dừng lại rồi, kêu bọn họ trước tiên bố trí 1 chút, lần này không thể xảy ra kẻ hở nào, sự an toàn của ông chủ nhất định phải được bảo đảm hoàn mỹ! Hiểu rõ chưa? Về mặt Bách Lý Nam nghiêm túc phân phó.

- Vâng! Về mặt A Đoạn nghiêm nghị.

- Đúng rồi, Vương Hành chuẩn bị thế nào rồi? Bách Lý Nam hỏi.

Liếc nhìn Diệp Trùng vẫn ở trong phòng đi lại, A Đoạn nói: “Chắc là ổn rồi.”

- Ủ, vậy thì tốt, hắn không có kinh nghiệm, người tới lúc đó phải chú ý nhiều tới hắn, biết chưa? Bách Lý Nam nói.

- Vâng! A Đoạn trả lời.

171. Chương 171: Người Đẹp Thương Hân

Ngoài cửa khoang đã có người đứng chờ, đối phương hiển nhiên cũng vô cùng chú ý vấn đề an toàn của Robert, xung quanh đầy người, Diệp Trùng thậm chí còn cảm thấy vài nơi có kẻ đứng gác ngầm.

A Đoạn dẫn Diệp Trùng đi về phía đối phương, Bách Lý Nam phân phó A Đoạn lo cho Diệp Trùng, A Đoạn suy tính 1 hồi vẫn là mang Diệp Trùng theo bên cạnh mình thì khá thích hợp.

Người phụ trách đón tiếp của đối phương là 1 người con gái. Người con gái này khoảng 25, 26 tuổi, dung nhan diễm lệ, sắc mặt lạnh lùng, mắt như sao lạnh, nhãn quang như có thể nhìn thấu người ta. Thân thể cao ráo, toàn thân mặc bộ đồ chiến đấu phác họa toàn bộ thân thể hoàn mỹ nóng bỏng của nàng ta. Sự tổ hợp của băng và lửa này làm người ta không ai không tim đập thình thịch!

A Đoạn dẫn Diệp Trùng tới nghênh đón.

- Xin chào, ta là A Đoạn, phụ trách vấn đề an toàn của Robert tiên sinh! A Đoạn trước tiên thò tay phải ra.

- Xin chào, ta là Thương Hân, phụ trách nghênh tiếp Robert tiên sinh và vấn đề an toàn của Robert tiên sinh ở hành tinh Richie! Hoan nghênh các vị tới hành tinh Richie! Hy vọng trong khoảng thời gian này các anh có thể phối hợp với công tác của chúng tôi, để bảo đảm an toàn cho Robert tiên sinh! Giọng nói lạnh lạnh vô cùng êm tai, chỉ là trong đó lộ ra mùi vị như từ trên cao nhìn xuống làm người ta cực kỳ không thoải mái!

Về mặt A Đoạn hơi biến sắc: “Ta nghĩ Thương tiểu thư nhất định lầm rồi, sự an toàn của Robert tiên sinh đương nhiên phải do chúng tôi phụ trách!”

Gương mặt lãnh diễm của Thương Hân lộ ra vài phần châm biếm: “Hừ, chẳng lẽ A Đoạn tiên sinh không an tâm với chúng tôi? Chúng tôi rất quen thuộc với các phương diện hoàn cảnh của hành tinh Richie, thủ hạ của tôi không ai không là tinh anh, cho nên A Đoạn tiên sinh xin an tâm, tuyệt không xảy ra mấy tình huống mà Robert gặp mấy hôm trước đó đâu!”

Sắc mặt A Đoạn lập tức sầm lại, điều Thương Hân nói chính là việc Robert gặp đánh lén lần trước. Một thích khách im hơi lặng tiếng đột phá vòng cảnh giới bên ngoài do hắn phụ trách, may mà bị hộ vệ cận thân của ông chủ phát hiện và giết chết, như vậy mới không gây nên đại họa! Việc này A Đoạn vẫn luôn lấy làm vô cùng sỉ nhục. Hiện giờ bị người cùng nghề nói vậy trước mặt, nói sao A Đoạn không thay đổi về mặt!

Thương Hân không để ý tới A Đoạn, mở máy liên lạc: “Các tiểu tổ vào các vị trí của mình, phát hiện tình huống lập tức lập tức báo cáo với ta!” Căn bản nhìn cũng không nhìn tới A Đoạn.

A Đoạn tối sầm mặt, mở máy liên lạc: “Mọi người chuẩn bị!”

Diệp Trùng lại rất hứng thú nhìn 2 người.

Thủ hạ của A Đoạn mau chóng chiếm lấy vị trí của mình, chỉ là vị trí của bọn họ và vị trí của thủ hạ Thương Hân lại luôn trùng lặp, nhưng 2 bên trừng mắt nhìn nhau, về mặt 2 bên đều không tốt.

Một bộ phận trong đó đã gọi quang giáp của mình ra, chui vào buồng lái của quang giáp, tỉ mỉ chú ý tình huống xung quanh. Du khách xung quanh nhìn thấy tình hình như vậy, không ai không nhao nhao tránh xa.

Diệp Trùng theo bên cạnh A Đoạn. Đám người này tuy bình thường xem ra vô cùng hung hãn, nhưng lúc này lại thể hiện ra trình độ chuyên nghiệp khá cao, vô luận là ở việc lựa chọn vị trí hay là phối hợp lẫn nhau, đều khá là cao minh.

Song sau khi biết sự phối hợp làm người ta khen ngợi và sự ăn ý không gì sánh bằng của Tông sở, loại phối hợp trình độ này đã không cách nào làm Diệp Trùng kinh ngạc! Hơn nữa Diệp Trùng đã phát hiện 2 kẻ hở, không tự chủ được, Diệp Trùng liền bắt đầu suy nghĩ. Nếu như là mình, nên làm thế nào thoát được mấy người này mà đạt được mục đích.

Gương mặt xinh đẹp của Thương Hân không đổi nhưng trong lòng lại hơi kinh ngạc, với ánh mắt chuyên nghiệp của nàng đương nhiên nhìn ra trình độ chuyên đối phương thể hiện ra không hề thua kém nhánh đội ngũ này của mình. Chẳng lẽ mấy thích khách đó quả thật lợi hại như vậy? Trong lòng nàng có chút nghi hoặc.

Từ đầu tới cuối, Thương Hân liếc cũng không có Diệp Trùng 1 lần.

Diệp Trùng là hộ vệ cận thân của Bách Lý Nam, lúc này phải ở bên cạnh Bách Lý Nam mới đúng. Nhưng do Bách Lý Nam lúc này phải ở bên cạnh Robert, cho nên Diệp Trùng mới cùng A Đoạn, 2 người xuống Dạ Quang trước.

Rất nhanh, các tiểu tổ đã vào vị trí của mình, hơn nữa không hề phát sinh bất cứ tình huống dị thường nào. A Đoạn lập tức báo cáo với Bách Lý Nam.

Thân hình Robert lúc này mới xuất hiện ở cửa khoang.

Bốn hộ vệ mặc quang giáp mini bảo hộ Robert ở giữa, Bách Lý Nam ở đằng sau.

Ánh mắt của Diệp Trùng vừa tiếp xúc với 4 cái quang giáp mini đó, trong lòng chấn động 1 cái!

Bốn cái quang giáp mini đó rất bình thường, không có gì không giống. Nhưng điều làm Diệp Trùng chú ý lại là 4 người điều khiển 4 cái quang giáp mini này! Diệp Trùng nhìn không thấy người, nhưng nhìn được bước đi của 4 người này! Quang giáp mini không hề cao hơn người thường bao nhiêu, cho nên 4 người này xem ra càng giống với 4 hộ vệ mặc áo giáp!

Cũng chính là như thế, Diệp Trùng mới nhìn rõ mồn một bước chân của bọn họ!

Song tục hồ hình bộ! (Bước đi hình cong đôi liên tục)

Bước đi hình cong rất thường thấy, đối với sư sĩ mà nói, đây chỉ là 1 loại bộ pháp cơ bản, nó thuộc về 1 loại kỹ xảo tránh né của quang giáp! Nhưng Song tục hồ hình bộ lại hoàn toàn không phải là 1 khái niệm với bước đi hình cong! Song tục hồ hình bộ là 1 loại phương thức đi đứng trong kỹ xảo cận chiến, bởi vì thường là do 2 bước đi hình cong có phương hướng ngược nhau tổ hợp lại mà thành, cho nên được gọi là Song tục hồ hình bộ, đặc điểm của nó là ngụy dị khó đoán!

Diệp Trùng không biết trong kỹ xảo cận chiến của các lưu phái khác có hay không loại bước đi này, nhưng hẳn biết có 1 nơi có, đó chính là Hắc giác! Diệp Trùng từng ở Hắc giác học qua loại bước đi này! Nhưng đến tận bây giờ, Diệp Trùng vẫn chưa từng thấy qua người ngoài Hắc giác sử dụng loại bước đi này.

Vừa đúng lúc này, ánh mắt của 1 hộ vệ cận thân lướt qua trên người hắn. Cảm giác của Diệp Trùng miễn cảm đến mức nào, lập tức phát giác ra, trong lòng thầm kêu khổ, chỉ đợi đối phương có chút biểu hiện không đúng, hắn liền dự định gọi Thủ hộ ra bỏ chạy cho êm chuyện!

Không ngờ ánh mắt của hộ vệ đó quét qua Diệp Trùng lại không có bất kỳ phản ứng nào, Diệp Trùng đang thăm quan sát cảm thấy đối phương thật sự hình như không nhận ra mình! Đúng lúc này, lời của Mục cũng làm cho Diệp Trùng có thêm lòng tin: “Diệp tử, tên đó không nhận ra ngươi, khoảnh khắc hắn nhìn thấy ngươi đó, nhịp tim và hô hấp của hắn đều không có gì khác thường!” Kết luận của Mục có độ tin cậy rất cao đó nha!

Chẳng lẽ đối phương không phải đến từ Hắc giác?

Nghĩ cũng đúng, giáo quan của Hắc giác cũng không có nói loại song tục hồ hình bộ này là kỹ xảo đặc hữu của Hắc giác, ai biết lưu phái khác có hay không, mình đây cũng là kinh cung chi điều (chìm bị tên bắn, hễ nhìn thấy cung là sợ) a, Diệp Trùng nhin không được tự chế nhạo vài câu trong lòng. Ánh mắt của đối phương không có dừng lại trên người mình, Diệp Trùng thở phào ra. Nhưng hắn vẫn bảo trì tâm lý vô cùng cảnh giác, một khi mà có tình huống không đúng, hắn lập tức bỏ chạy!

Nhưng điều làm Diệp Trùng kinh ngạc là, 4 người này nghĩ tới dùng Song tục hồ hình bộ ở chỗ này quả thật là quá nhiều sức tưởng tượng rồi!

Bước đi của 2 người ở 1 bên trái ngược nhau, nhưng vẫn có quan hệ, khoảng cách giữa 2 người cũng lúc lớn lúc nhỏ, xem ra không có quy luật nào, lại hình như ngầm chứa 1 loại quy luật nào đó. Như vậy cũng dẫn tới vị trí lộ ra của Robert khó có thể đoán được. Hơn nữa bọn họ còn không ngừng lợi dụng 1 loạt động tác nhỏ như giơ tay, xoay người... để làm quấy nhiễu người bắn lên có khả năng mai phục! Đối với người bắn lên, như vậy sẽ phá hoại cảm giác tiết tấu xạ kích của bọn họ, từ đó làm cho tỉ lệ chính xác của họ giảm xuống!

Như vậy, Diệp Trùng lại có chút hoài nghi 4 người này thật sự là đến từ Hắc giác, bởi vì trình độ 4 người này thể hiện ra quả thật là quá gần gũi với Hắc giác rồi! Người lợi hại như vậy, Diệp Trùng theo bản năng liền nghĩ tới Hắc giác! Nhưng nếu như là Hắc giác, đối phương tại sao không nhận ra mình chứ? Như vậy xem ra, hình như không phải là người của Hắc giác.

Bốn người này rốt cuộc có phải là người của Hắc giác, nhất thời Diệp Trùng không cách nào phán đoán!

A Đoạn dẫn Diệp Trùng tới nghênh đón, theo sau chính là vị Thương Hân đó.

Robert gần 50, làn da bảo dưỡng vô cùng tốt, chỉ trên đầu lại có không ít tóc bạc, 1 cái áo gió dài màu nâu, xem ra giống như 1 người bình thường.

A Đoạn cong người với Robert, Diệp Trùng không còn cách nào cũng chỉ đành cong người theo. Cự ly gần như vậy, 4 người này đối với Diệp Trùng vẫn không biểu hiện ra bất cứ cử động khác thường nào.

Ngược lại Robert nhìn Diệp Trùng vài lần: “Người này rất lạ mắt a, lúc trước hình như chưa từng gặp qua.” Thương Hân ở đằng sau chỉ nghe thấy câu này, trong mắt lập tức lộ ra vài phần cảnh giác.

Bách Lý Nam bên cạnh vội vàng tiếp lời: “Đây là 1 người bạn tôi quen lúc trước, đi theo tôi lẫn lộn kiếm ăn, sợ hắn không hiểu quy củ nên để A Đoạn dẫn hắn.” Bách Lý Nam cũng không ngờ mình kêu A Đoạn chiếu cố Diệp Trùng 1 chút, A Đoạn lại mang Diệp Trùng dẫn theo bên cạnh. Tình huống Bách Lý Nam

không muốn nhìn thấy nhất lại như vậy xảy ra trước mặt hắn. Nếu lỡ ông chủ cảm thấy hứng thú với đại nhân, nổi lòng yêu thích nhân tài, muốn giữ đại nhân lại thì thảm rồi!

Tuy thời gian tiếp xúc với Diệp Trùng không coi là dài, nhưng tính Diệp Trùng chưa từng cúi đầu, Bách Lý Nam lại rất rõ, muốn Diệp Trùng ở dưới tay người khác làm việc, chỉ sợ đánh chết hắn cũng không làm! Hơn nữa, vừa nghĩ tới thủ đoạn Diệp Trùng dùng để giải quyết vấn đề, hình như không có ngoại lệ, là bạo lực, còn thủ đoạn của ông chủ, trời ạ, đây không phải là sao băng va chạm sao?

Trong lòng Bách Lý Nam thầm kêu khổ, chỉ có cầu nguyện loại tình huống này ngàn vạn lần đừng xảy ra a, nếu không, hậu quả thế nào, hắn thực sự không dám tưởng tượng!

- Ủ! Robert gật đầu rồi không có biểu thị gì, A Đoạn vội vàng lôi Diệp Trùng đứng sang 1 bên.

- Thương Hân nhận lệnh Trường Minh đại nhân tới nghênh tiếp Robert tiên sinh, Trường Minh đại nhân bởi vì đột nhiên có việc, không thể tự tới, đặc biệt để tôi truyền đạt sự ray rứt tới ngài! Thương Hân khom người với Robert.

- Ha ha. Robert cười sảng khoái: “Có thể thấy được người đẹp như Thương tiểu thư thế này so với gặp được Trường Minh càng làm người ta vui hơn nhiều! Nghe nói Thương tiểu thư chính là người đẹp nổi tiếng ở hành tinh Richie a!”

- Ngài quá khen rồi! Về mặt Thương Hân như thường, giống như không nghe thấy câu nói vui này, xoay người đưa tay nói: “La tiên sinh, mời!”

(Chú thích: Robert phiên âm ra tiếng Hoa là: La Bá Đặc.)

Robert đối với phản ứng lạnh nhạt của Thương Hân cũng không nổi giận, cười ha ha, rồi đi tới trước.

Đột nhiên, sắc mặt Diệp Trùng khê biến!

Chính ngay lúc này, dị biến đột ngột xảy ra!

172. Chương 172: Lăn Ranh Sinh Tử

Trong nháy mắt, sắc mặt Thương Hân tái mét!

Mấy người bên cạnh Robert này, không ai không là người có kinh nghiệm phong phú, không lộ ra chút vẻ kinh hoàng nào, bọn họ biết càng là thời khắc này, càng phải bình tĩnh, như vậy mới không cho kẻ địch cơ hội có thể tranh thủ!

Robert chỉ đột ngột co rút đồng tử lại 1 chút!

Hộ vệ cận thân này phản ứng cực nhanh, gần như ngay khoảnh khắc nổ, 4 người lập tức thu nhỏ vòng bao vây, tăng cường sự bảo hộ đối với Robert. Hai cái quang giáp phía trước cùng nhau kề vai chắn trước người Robert, thay hắn ngăn cản mấy mảnh vỡ nổ bắn ra từ phía đó.

Còn Thương Hân và A Đoạn gần như đồng thời gọi ra quang giáp.

Quang giáp của Thương Hân là 1 cái Ảnh Phượng - III. Không giống Ảnh Phượng - II, Ảnh Phượng - III là quang giáp cận chiến trong chuỗi quang giáp Ảnh Phượng, cũng tức là nói, tấn công tầm xa của nó không hề coi là xuất sắc, nhưng năng lực cận chiến của nó lại khá kiệt xuất. Phối hợp với gai cận chiến hợp kim đặc chủng, còn có 2 thanh trủy thủ laser, phối hợp với tốc độ xuất sắc của Ảnh Phượng - III vượt xa Ảnh Phượng - II, điều này làm cho phương thức tác chiến của nó cũng có đặc sắc đặc thù của nó, thuộc loại hình 1 kích không trúng, lập tức trốn ra xa. Nó cũng thừa kế đặc điểm ngoại hình rực rỡ của chuỗi quang giáp Ảnh Phượng. Thân hình nhỏ nhắn, tốc độ siêu đẳng, phương thức tác chiến cận chiến cự ly siêu gần, làm cho nó thành thích khách trong quang giáp!

(Chú thích: Quang giáp Ảnh Phượng II là quang giáp Tôn Tuyết Lâm dùng, xem lại chương 5)

Quang giáp của A Đoạn lại hoàn toàn không giống, quang giáp của hắn là 1 cái quang giáp xen lẫn màu đỏ và đen. Sự phối hợp kinh điển của đỏ và đen làm cái quang giáp này càng giống 1 cái quang giáp được chế tạo dùng để triển lãm, mà không phải là 1 cái quang giáp chiến đấu. Nhưng Diệp Trùng vẫn nhìn ra cái

quang giáp này có tính năng kiệt xuất! Không chút nghi ngờ, đây là 1 cái quang giáp lắp ráp, vũ khí của nó lắp đặt cũng vô cùng quái dị. Ngoại trừ cây súng bắn tia laser đã qua cải tạo đặc biệt lớn ở trên tay đó, căn bản không có vũ khí bắn xa nào khác, vũ khí cận chiến 1 món cũng không có! Trang bị cực đoan thế này, Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên gặp được, cho dù là quang giáp của Hiệp hội sư sĩ, cũng sẽ trang bị vũ khí đại loại như thủy thủ. Cây súng này Diệp Trùng tạm thời vẫn nhìn không ra có mạnh mẽ gì, nhưng động cơ hần phổi chế Diệp Trùng lại nhìn ra. Trầm Lăng - động cơ quang thức, là 1 trong mấy cái có tính năng kiệt xuất nhất lưu thông trên thị trường, nhưng giá của nó cao ngất, cũng làm người ta lú lút!

Hai cái quang giáp này vừa xuất hiện, lập tức che chắn mấy người này! Lúc này, 2 cái quang giáp này không nghi ngờ gì, là lô cốt rất tốt.

A Đoạn và Thương Hân với tốc độ nhanh nhất ra lệnh thả ra thang dây lên xuống, nhưng nhìn thang dây lên xuống từ từ hạ xuống, trong lòng 2 người sốt ruột vô cùng, nhưng bọn họ không có loại bản lĩnh tay không treo lên buông lái như Diệp Trùng.

Sư sĩ đích xác mạnh mẽ, nhưng trước khi bọn họ chưa chui vào buồng lái, 1 cây súng hồng ngoại công suất nhỏ nhất cũng đủ để kết thúc tính mạng của bọn họ!

Chính ngay lúc này, giọng nói của Mục đột nhiên vang lên: “Diệp tử, cẩn thận! Có người phóng đạn nhiều từ!”

Đạn nhiều từ? Trong lòng Diệp Trùng cả kinh! Vốn hần đối với mấy thứ này không biết thứ gì, nhưng từ sau khi có Ngự, uy lực của mấy viên đạn hỗ trợ kỳ lạ, cổ quái đó kinh người, luôn có thể phát huy hiệu quả ngoài dự liệu. Điều này cũng làm Diệp Trùng vô cùng hứng thú với mấy viên đạn hỗ trợ này.

Đạn nhiều từ chủ yếu là có tác dụng gây nhiễu từ dùng trong phạm vi nhỏ. Nó có thể làm cho sự truyền tin trong phạm vi nhỏ hoàn toàn vô hiệu, nhưng nó có mấy nhược điểm, 1 là không phân địch ta, 2 là thời gian tác dụng quá ngắn, 3 là phạm vi hữu hiệu quá nhỏ. Ba điểm này hạn chế rất lớn phạm vi sử dụng của nó.

Thương Hân và A Đoạn lập tức phát hiện điểm này, 2 người không khỏi đồng thời nhìn nhau. Nhưng hết cách, tốc độ của thang dây lên xuống quả thật quá chậm, 2 người chỉ có thể lo âu nhìn.

Khói sương hình thành do vụ nổ dưới tác dụng của sóng xung kích mau chóng nuốt chửng mọi người, xung quanh là 1 mảng hỗn loạn, cái gì cũng nhìn không rõ!

Chính ngay lúc này, Mục đột nhiên la lớn: “Diệp tử, cẩn thận, 20 viên đạn nổ mạnh!”

Hệ thống quét hình của quang giáp mini cũng giống vậy phát giác ra 20 viên đạn nổ mạnh như hạt mưa bay về phía bên này! Hai mươi viên đạn nổ mạnh, chỉ cần 1 viên trong đó phát nổ, vậy đám người này chỉ e trừ 4 hộ vệ mặc quang giáp mini, ai cũng sống không nổi!

Tình huống nguy cấp, 4 hộ vệ bảo vệ xung quanh Robert đột nhiên xông vào trong khói sương, tốc độ cực nhanh, như 4 viên đạn pháo. Bỗng, đôi chân 4 người phát lực, bay vọt lên.

Lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người 2 người! Chỉ là đáng vẽ nghi hoặc trên mặt lại tỏ ra bọn họ không hề biết xảy ra chuyện gì!

Chính lúc này, vốn đang nhìn gắt gao thân hình 4 người, Diệp Trùng đột nhiên nghe thấy giọng nói gấp rút của Mục: “Diệp tử, chiều mũi tên hướng 76 độ!”

Diệp Trùng phản ứng cực nhanh, đối với Mục, hần tin cậy vô điều kiện, gần như khi lời nói của Mục vừa dứt, Diệp tử đột ngột vặn mình, quay eo, lại thành hình phát hiện trên 1 tòa nhà cao ở xa 5, 60 mét, 1 đạo hàn quang phản xạ trên mặt kính lóe lên rồi mất!

Diệp Trùng giật mình, lông tóc toàn thân bỗng dựng đứng cả lên, cảm giác nguy hiểm cực độ không làm hần mất đi sự bình tĩnh phải có! Căn bản không kịp xem kỹ đó là cái gì, Diệp Trùng đột ngột nắm lấy cạnh bên ngoài của đùi!

Soạt 1 tiếng, Diệp Trùng dùng hết lực khí toàn thân, gờ tay ném thanh thủy thủ lúc nào cũng buộc ở đùi hần đó ra!

Mà lúc này, 4 hộ vệ thân đang ở trên không, hiển thị ra kỹ xảo hoa lệ của họ, hoặc đập hoặc dùng tay đánh, 20 viên đạn nổ mạnh vậy mà lại không có 1 viên lọt lưới, toàn bộ đều bị bọn họ đánh văng ra xa!

Oành oành oành, 1 chuỗi âm vang, sóng xung kích do 20 viên đạn nổ mạnh đồng thời phát nổ hình thành nên khuấy động lẫn nhau, thổi cho mọi người ngã nghiêng xiêu vẹo, nhất thời, sắc mặt mọi người đều kinh hoảng thất sắc. Vụ nổ thế này nếu như vừa rồi thật sự xảy ra, vậy chỉ e mọi người ở chỗ này ngay cả tro cũng không còn!

Về mặt Diệp Trùng hồi phục như thường. Nổ dữ dội như vậy đối với hắn không tạo ra chút ảnh hưởng nào. Ngay khoảnh khắc trước khi xảy ra vụ nổ, hắn rõ ràng nhìn thấy hàn quang của cái gì đó vỡ nát trên tòa nhà cao tầng đó!

- Nguy hiểm giải trừ! Giọng nói của Mục như lời thơ đẹp đẽ, Diệp Trùng lập tức thở phào!

Sắc mặt Thương Hân tái mét!

Vấn đề lần này lại xuất hiện ở phía bên mình. Thủ hạ của mình có 3 người bị người ta giả mạo lên vào! Từ khi nàng ta ngồi lên vị trí này tới nay, kỷ lục an toàn hoàn mỹ bị đánh sập, hơn nữa đối phương lại xém chút nữa đã thành công! Mà điều làm nàng ta phẫn nộ là, người giải trừ nguy cơ đều là người của bên Robert! Hiện giờ ánh mắt của nàng chỉ cần vừa chạm vào ánh mắt của A Đoạn, thì phảng phất như sự trào phúng không lời của đối phương lại cuộn lăn trong lòng nàng hết lần này tới lần khác!

Về mặt kẻ trực tiếp bị hại của sự kiện này, Robert, lúc này vẫn như thường, còn liên tục nói cười với Bách Lý Nam, trấn định như không, phong phạm của cường giả lộ ra rõ ràng!

Robert đánh giá Diệp Trùng từ trên xuống dưới vài lần, khẽ cười nói: “Không ngờ thân thủ của tiểu huynh đệ lại cao siêu như vậy, lần này nếu như không phải tiểu huynh đệ ra oai, chỉ sợ cái mạng già này của ta hôm nay phải bỏ lại đây rồi!” Câu nói này làm cho khóe mắt của Thương Hân đang ở bên cạnh giật mạnh vài cái. Nhưng nghĩ tới lần này đích xác là sơ suất của mình, mới suýt chút nữa làm mọi người bỏ mạng chỗ này, về mặt không khỏi vô cùng khó xem!

Diệp Trùng lúc này xem ra vô cùng hoạt kê, phía ngoài đuôi phải của cái quần tây lúc này khuyết 1 lỗ lớn, lộ ra 1 cái vỏ trủy thủ, mà dưới nách 2 bên của bộ đồ tây ngay gần toạc ra 1 cái lỗ lớn, lộ ra cái áo sơ mi màu trắng bên trong. Nếu như ở trên đường, người khác nhất định sẽ cười âm lên, nhưng ánh mắt mọi người bên cạnh lúc này nhìn Diệp Trùng đều lộ ra sự kính nể không thể tưởng tượng được!

Dáng vẻ thong thả thoải mái, bình tĩnh tự nhiên của Diệp Trùng dưới sự tôn lên của quần áo trên người lại càng hiện rõ sự bất phàm!

- Ông chủ quá khen rồi! Diệp Trùng vẫn nhớ rõ mình có thân phận là hộ vệ cận thân của Bách Lý Nam, nói chuyện không lộ kẽ hở nào. Nhìn thấy về mặt Diệp Trùng như cũ, không có chút vẻ hưng phấn sau khi lập được công lớn, sự tán thưởng trong mắt Robert càng nặng thêm! Bách Lý Nam ở bên cạnh lại trầm kều khổ trong lòng, hắn trước giờ tinh thông quan sát nét mặt, ánh mắt ông chủ lúc này có ý gì, hắn thế nào lại không biết? Xem ra, việc mình lo lắng nhất vẫn xảy ra rồi!

- Vương ca, trủy thủ của anh! Một hộ vệ cung kính, 2 tay nâng trủy thủ của Diệp Trùng, về mặt đầy tôn kính!

Vô luận là ở chỗ nào, cường giả đều được mọi người tôn kính! Chính trong khoảnh khắc vừa rồi, không kịp gọi ra Thủ hộ, Diệp Trùng toàn lực ném trủy thủ của hắn ra! Sau khi tất cả vụ nổ dừng lại, dưới sự nhắc nhở của Diệp Trùng, hộ vệ tìm thấy người mai phục trên tòa nhà cao đó, chính xác mà nói, đã là 1 cái thi thể! Trủy thủ cắm sâu vào trán của kẻ bắn lén này. Mà trên mặt đất còn rơi vài 1 cây súng nhắm laser độ chính xác cao, máy ngắm, khóa mục tiêu trí năng của nó đã bị hủy diệt, linh kiện bên trong rơi vãi trên đất!

Trong đầu mọi người đều hiện lên 1 bức tranh thế này: Một thanh trủy thủ bay vèo vèo, chuẩn xác bắn trúng máy ngắm, khóa mục tiêu trí năng của cây súng nhắm laser, trong tích tắc, máy ngắm, khóa mục tiêu trí năng vỡ tan nát, vô số linh kiện như thiên nữ tán hoa trong không trung. Mà máy ngắm, khóa mục tiêu trí năng không hề tạo ra ảnh hưởng nào tới tốc độ của trủy thủ, thanh trủy thủ này hung hãn chui vào trong trán của kẻ bắn lén này, kẻ bắn lén này trong nháy mắt mất mạng!

Người có ý len lén ước lượng 1 chút khoảng cách vị trí lúc đó của Diệp Trùng và phía trước kẻ bắn lén này, 68 mét!

Ở khoảng cách 68 mét, đơn thuần dựa vào sức mạnh tay phải, có thể chuẩn xác bắn trúng mục tiêu, hơn nữa còn giết chết kẻ địch? Sức mạnh và độ chính xác này, lập tức làm vẻ mặt mọi người thay đổi! Sự tôi luyện nhục thể đối với tuyệt đại đa số sư sĩ mà nói, là tất nhiên, không thể thiếu được, nhưng bọn họ ai cũng không ngờ sức mạnh nhục thể của con người lại có thể đạt tới bước như thế này!

Mà đối với A Đoạn và Thương Hân từng tới qua hiện trường, tin tức họ lấy được trong đó càng nhiều hơn!

Chỉ có 2 người họ mới chân chính hiểu sức mạnh 1 kích này của Diệp Trùng rốt cuộc là lớn thế nào! Xương trán vô cùng cứng rắn, bản thân sức mạnh có thể đâm sâu như vậy đã đủ dọa người rồi! Mà 2 người bọn họ còn phát hiện 1 chi tiết bị người khác bỏ qua, vị trí nơi mà kẻ bắn lén này lúc ngã xuống không hề là địa điểm bắn lén ban đầu của hắn, mà là dời về sau cả 1 mét, trên mặt đất có vết ma sát rất rõ ràng!

Gần như ngay đồng thời, A Đoạn và Thương Hân nghĩ tới 1 loại suy đoán mà ngay cả họ cũng không dám tin tưởng: Thanh trụ thủ này sau khi đâm vào trán của kẻ bắn lén, dư thế chưa hết, sức mạnh to lớn làm cho thi thể kẻ bắn lén bất ngờ dời về sau 1 mét!

Phảng phất như tâm linh tương thông, A Đoạn và Thương Hân đồng thời nắm bắt được chi tiết này, đồng thời nghĩ tới sự suy đoán có khả năng này, đồng thời nhìn nhau, lại đồng thời phát hiện trong mắt đối phương sự hoảng sợ sâu sắc!

Hai người rất biết chuyện đồng thời rời khỏi hiện trường!

Cả kế hoạch của đối phương có thể nói là khá hoàn mỹ, bọn họ đã sớm trước khi thủ hạ của Thương Hân đi vào khu thông hành chôn xong thuốc nổ ở chỗ này, mục đích của vụ nổ này không phải là để nổ chết Robert, tác dụng của nó chẳng qua chỉ là vì tạo ra hỗn loạn! Gần như đồng thời, kẻ tập kích dưới sự yểm hộ của vụ nổ bắn ra đạn nhiều từ, thủ hạ của Thương Hân và A Đoạn mất đi liên lạc lập tức hỗn loạn. Kẻ tập kích ẩn thân trong đó trong khói sương của vụ nổ nhân dịp loạn mà quăng ra 20 viên đạn nổ mạnh, 20 viên đạn nổ mạnh này cũng giống vậy, không phải là sát chiêu cuối cùng, chỉ là vì điều động 4 hộ vệ cận thân mặc quang giáp mini lúc nào cũng bảo vệ bên cạnh hắn đó. Sát chiêu chân chính chính là kẻ nằm trên đất này, kẻ bắn lén đã không còn hơi thở!

Bọn họ tới giờ vẫn nghĩ không ra Diệp Trùng làm thế nào phát hiện ra người này, là ngẫu nhiên? Hay là hắn có thủ đoạn đặc thù nào đó? Tất cả những thứ này đều xảy ra trong thời gian cực ngắn, nếu như không phải sớm có chuẩn bị, khả năng phát hiện ra kẻ địch, hơn nữa còn có thể làm được ứng đối này quả thật là quá nhỏ! Chẳng lẽ đây là bố cục do đối phương cố ý bày ra, A Đoạn đột nhiên ngẩng đầu, lại phát hiện Thương Hân gần như đồng thời cùng với mình 2 mắt nhìn nhau!

Nhưng, vị Vương Hành này chính là người quen cũ của tổng quản, hơn nữa lần này còn cứu ông chủ 1 mạng, tuy rằng trong lòng có hoài nghi, A Đoạn lại chỉ có thể để nó ở trong lòng.

Vô luận nói thế nào, đối phương lần này cũng là ám sát hoàn mỹ, tuy rằng nó không có 1 kết quả hoàn mỹ! Vô luận là từ mặt nắm bắt thời gian, hay là mặt phối hợp lẫn nhau, đều không thể bắt bẻ, nếu như không phải có mặt tên quái vật Vương Hành này, tuyệt đối sẽ có 1 kết quả hoàn toàn ngược lại!

Mà điều làm 2 người cảm thấy hoảng sợ từ sâu trong đáy lòng nhất là, kẻ địch bố trí từ trước, bọn họ làm sao biết được hành trình cụ thể của Robert chứ? Bọn họ làm thế nào thâm nhập vào trong thủ hạ của Thương Hân được? Từ biểu hiện của kẻ địch mà xét, tất cả mọi thứ hình như đều nằm trong giám sát của họ, kẻ địch đối họ rõ như lòng bàn tay. Còn bọn họ lại không biết tí gì về kẻ địch, người tập kích bọn họ rốt cuộc là ai, nguyên nhân gì, tới tận bây giờ vẫn không có tí manh mối nào! Ba người tập kích của đối phương đều không ai sống sót!

Lòng tự tôn của Thương Hân bị đả kích trước giờ chưa từng có, thủ hạ của mình lại bị thâm nhập nhiều người như vậy, nhưng nàng vẫn không biết gì, ngay cả những người còn lại này, nàng cũng không dám bảo đảm trong đó không có người của đối phương! Quá đáng sợ rồi!

Người tử thương lần này phi thường nhiều, chủ yếu là do 20 viên đạn nổ mạnh đó gây ra! Trước mắt hai người gần như hoàn toàn là 1 đồng tan hoang!

Hai người ở 1 bên trầm mặc không nói gì, trong lòng suy tư!

- Tiểu huynh đệ, người đã là người quen cũ của A Nam, là người của mình, từ bây giờ bắt đầu, người chính là tổng trưởng của tất cả hộ vệ! Vẫn luôn ôn hòa cười nói, Robert đột nhiên ném ra câu này. Ngữ khí tuy rằng lạnh nhạt, lại ngấm ngấm lộ ra mùi vị không cho phép cự tuyệt, còn cặp mắt lại nhìn chăm chăm Diệp Trùng.

Thương Hân, A Đoạn 2 người cả kinh, bọn họ thế nào cũng không ngờ Robert lại đưa ra quyết định này vào lúc này.

Trước mắt Bách Lý Nam tối sầm, gần như muốn hôn mê, trời ơi, lần này xong rồi!

173. Chương 173: Lần Đầu Tới Thương Gia

Robert nhìn Diệp Trùng ở trước mặt, không khỏi càng lúc càng yêu thích, thông dong, lãnh đạm, không thấp hèn, không cao ngạo, năng lực xuất chúng, lập được công lớn lại không chút có vẻ kiêu ngạo, tuyệt đối là nhân tài a!

- Hành tinh Sí Phong? Tiểu huynh đệ thì ra là đi hành tinh Sí Phong có việc, chỉ là không biết là việc gì? Nếu như gặp phải phiền phức gì ở đó, tiểu huynh đệ đừng quên tìm A Nam, lão già ta ở hành tinh Sí Phong nói ra cũng có chút phân lượng! Robert khê cười nói.

- Cám ơn ông chủ quan tâm! Lời nói hình thức, Diệp Trùng cảm thấy rất là nhàm chán, lại vẫn có nhiều người như vậy thích loại lời nói này.

- Ha ha, mọi người đều là người của mình, không cần khách khí như vậy! Robert cười sảng khoái, chỉ có Bách Lý Nam hiểu rõ ý mới hiểu ông chủ của mình không hề từ bỏ ý muốn chiêu mộ Diệp Trùng, hơn nữa, theo hiểu biết của hắn đối với ông chủ, ông chủ nhất định sẽ có hành động tiếp theo. Nghĩ tới chỗ này, hắn không khỏi âm thầm cười khổ, chỉ hy vọng mấy thủ đoạn này của ông chủ không chọc giận Diệp Trùng mới tốt, nếu không, với tính cách của Diệp Trùng, chỉ e tới lúc đó lại là đại khai sát giới!

Do hộ vệ tổn thất vô cùng thảm trọng, sau khi Thương Hân yêu cầu tiếp viện, không tới 5 phút, nhân viên chi viện đã tới nơi. Đám quang giáp cuộn cuộn làm người đi trên đường ai nấy dừng bước, ngược nhìn lên trời. Quang giáp khác ở trên không lại nhao nhao tránh ra xa, nhìn không được sống sót, đây không phải là quang giáp của Thương gia sao? Coi nào, quang giáp chiến đấu toàn màu xanh! Vội vội vàng vàng như vậy, chẳng lẽ xảy ra việc gì? Chẳng lẽ hành tinh Richie còn có người dám đụng vào Thương gia?

Người đi đường trong thành phố nhìn thấy cảnh này xôn xao suy đoán có phải là xảy ra việc lớn gì, mà người biết nội tình càng nhận ra mấy cái quang giáp nào, có cái nào không phải là tinh nhuệ trong hộ vệ của Thương gia. Ra ngoài đại quy mô vội vội vàng vàng như vậy, chỉ e thật sự xảy ra chuyện lớn rồi! Càng vận động đầu óc để nghe ngóng xung quanh!

Đám quang giáp hộ vệ của Thương gia so với cảnh sát còn tới sớm hơn, chiến đấu kịch liệt thế này, đã sớm dọa chết khiếp hành khách đồng thời xuống tàu đi ra ở những cửa khoang khác, bọn họ gần như có hơn 1 nửa chọn báo cảnh sát!

Đám quang giáp hộ vệ của Thương gia vừa tới liền khống chế tình hình của toàn khu thông hành, Thương Hân lúc này cũng thể hiện ra 1 phương diện lão luyện của nàng. Ngay cả A Đoạn là chuyên gia trong đó cũng nhìn không được mà khen ngợi trong lòng.

Đám quang giáp hộ vệ của Thương gia với khí thế hùng hãn tiếp quản cả khu thông hành, khống chế toàn bộ những người ở trong khu thông hành. Chỉ là không ngờ loại khống chế đối với nhân thân này lại gây nên phản cảm của tất cả mọi người, trừ Thương gia, ở trong khu thông hành. Hành vi khoa trương như vậy, làm cho Robert ở bên cạnh nhìn thấy phải trầm lắng đầu, Thương gia tuy hiện giờ cũng là 1 hào môn, nhưng so với mấy thế gia đó mà nói, thật sự là thua kém quá xa, nhìn thủ hạ của hắn ai nấy đều lộ ra khí tức của nhà giàu mới nổi, cho dù là so với 1 số hào môn hơi có lịch sử lâu đời 1 tí đó, cũng có 1 khoảng cách khá lớn!

Cảnh sát tới, cùng với Thương gia nói chuyện 1 phen, lại để mặc hành vi của Thương gia, cũng làm cho Robert cảm khái, thể lực của Thương gia ở hành tinh Richie đích xác lớn đến mức làm người ta kinh sợ!

Rất mau, dưới sự hộ tống của đám quang giáp đông đảo, đám người Robert mau chóng tới Thương gia. Chỉ là như vậy, hành vi tới thăm mà Robert vốn dự định không làm quá ầm ĩ lại biến thành ai ai cũng biết.

Thương Trường Minh, gia chủ của Thương gia hiện nay, tự mình đón tiếp Robert ở trước cửa lớn! Nghi thức mức độ cao thế này trong lịch sử Thương gia vẫn là lần đầu tiên!

Thân hình Thương Trường Minh hơi cao, thể hình tráng kiện, ánh mắt dưới mái tóc cắt ngang sắc bén dị thường, giống như có thể nhìn xuyên suốt người khác. Áo gió màu đen phối hợp với tiểu ý lạnh lùng nửa có nửa không nơi khoe miệng hắc, sống mũi cao vút, hốc mắt hơi lõm ra, hai bên má là có màu xanh nhạt sau khi cạo râu. Tuy không thể xem là anh tuấn tuyệt luân, nhưng cũng là khí thế bất phàm, gây ấn tượng sâu sắc với người khác!

Robert vừa xuống tàu liền cười với Thương Trường Minh tới đón: “Không ngờ lại phiền Trường Minh tự mình đợi ta, thật là làm tiểu đệ ta hoảng sợ a!” Tuy Thương Trường Minh xem ra nhỏ hơn Robert vài phần, nhưng Robert vẫn tự xưng là tiểu đệ.

- Robert huynh nói gì thế, có thể nghênh tiếp huynh chính là vinh hạnh của tiểu đệ! Thương Trường Minh cũng tiến lên đón, hơi cười nói, giọng nói kỳ dị, giống như mang theo cảm giác kim loại, nhưng lại êm tai, dễ nghe.

Diệp Trùng ở sau Robert nhìn Thương Trường Minh 1 cái, nhưng rất nhanh, sự chú ý của hắn lại đặt trên người mấy hộ vệ sau lưng Thương Trường Minh, bọn họ vô luận là thể đứng, phương vị, đều thể hiện ra trình độ nhất lưu, còn có ánh mắt lộ ra sự từng trải, tôi luyện cực khổ, Diệp Trùng không dám có chút coi thường nào.

Robert và Thương Trường Minh thấp giọng nói vài câu, rồi cười, khoác tay cùng tiến vào cửa.

Cảnh vật trong đại sảnh làm Robert đã nhìn quen xa xỉ cũng có chút kinh ngạc. Chính giữa đại sảnh có 1 bộ xương Song Niếp Thảo Long được điêu khắc bằng hoa ngọc cực kỳ quý giá, quang hoa lưu chuyển, trong sáng long lanh. Mà ở 2 bên, chỗ con mắt phân biệt khảm 1 viên bảo thạch màu lam sậm, dưới ánh đèn chiếu sáng, như có linh động yếu ớt. Hoa ngọc vốn dĩ hiếm thấy, mà hoa ngọc to như thế lại càng là vạn viên không có 1, phối hợp với tay nghề siêu tuyệt của thợ thủ công chế tác bộ xương này, làm người ta có vài phần cảm giác như vật sống, là 1 bảo vật vô giá không còn gì phải nghi ngờ!

Màn che do lông màu vàng kim của Thanh Hương Thú dệt lại mà thành gần như rũ xuống, tán phát ra mùi thơm nhàn nhạt của thiên nhiên. Thanh Hương Thú là động vật đặc hữu của hành tinh Richie, cơ thể to cỡ nắm tay, số lượng cực ít, đã thuộc về động vật bảo hộ của hành tinh Richie. Lông tóc của nó sờ vào mềm mại, có màu vàng kim quý phái, hơn nữa còn tán phát ra mùi thơm nhẹ kỳ dị như của thiên nhiên.

Chỉ 2 món này thôi, đã có thể nói là vô giá. Đám người đi theo Robert cùng vào nào từng gặp qua cảnh tượng như vậy, lập tức ai nấy hoa mắt, mơ màng.

Thương Trường Minh ánh mắt nhìn như vô tình quét qua toàn bộ những người theo sau Robert.

Mà sau khi mấy người này vào đại sảnh, biểu hiện cũng khác nhau.

Robert chỉ hơi ngẩn ra lúc đầu tiên, sau đó lập tức tỏ vẻ như thường.

Bách Lý Nam và A Đoạn tỉnh táo lại khá nhanh, đại khái chỉ có thất thố 5, 6 giây, còn mấy hộ vệ đó, tới hiện giờ vẫn là ánh mắt tham lam đó.

Điều làm Thương Trường Minh cảm thấy hứng thú nhất là 1 người thiếu niên đứng sau lưng Robert, vị thiếu niên đó từ sau khi bắt đầu bước vào phòng, sắc mặt không có chút thay đổi nào, trước sau là 1 bộ mặt lạnh lùng, dường như mọi thứ xung quanh đều không có quan tâm vậy.

Thiếu niên này là ai? Đây là vấn đề Thương Trường Minh hiện muốn biết nhất.

Biểu hiện của mấy người này, Robert thật sự không bỏ vào mắt, đối với việc Bách Lý Nam và A Đoạn có thể mau chóng hồi thần lại, hắn vẫn khá là yên tâm với khả năng tự kiểm soát của 2 người họ. Khi ánh mắt

hắn rơi trên người Diệp Trùng, không khỏi trước mắt sáng lên, hay cho tên Vương Hành! Vẫn là sự lạnh nhạt như là trước giờ chưa từng có biến hóa qua. Tên này nếu có thể thành người của mình, vậy chắc là 1 việc mỹ diệu thể nào chứ! Thời khắc này, suy nghĩ muốn có được Diệp Trùng của Robert trở nên hừng hực trước giờ chưa từng có! Nhưng người ngoài nhìn vào, Robert vẫn đáng vẻ không thể bình thường hơn được nữa.

Thương Trường Minh và Robert nói cười huyền thuyên, 2 người đi vào đại sảnh, còn hộ vệ của họ, tự nhiên là có người ở dưới sắp xếp!

Đám người Robert được sắp xếp ở 1 biệt viện riêng, A Đoạn vừa tiến vào biệt viện riêng liền sắp xếp thủ hạ vào vị trí canh gác của mình. Đương nhiên, đây không có việc của Diệp Trùng, hiện giờ quan hệ của Diệp Trùng và Bách Lý Nam căn bản đã bị đổ bể, đã không ai coi hắn là hộ vệ, lại giống như coi hắn như 1 vị khách quý. Vì vậy, Diệp Trùng còn được phân 1 căn phòng riêng.

Các loại thiết bị trong phòng vô cùng đầy đủ, trong đó còn bao hàm mũ mô phỏng, thiết bị cần thiết để vào mạng mô phỏng, quang não, vân vân. Hơn nữa, thông qua sự kiểm tra của Mục, quang não ở trong này đều kết nối với mạng mô phỏng ở bên ngoài, chỉ là Thương gia có giữ chút trò trong đó. Nhưng cái này đối với Mục mà nói, quả thật là 1 việc quá đơn giản.

Rất mau, Mục liền bố trí các loại bẫy che dấu, đánh lừa. Sau khi Mục nói với Diệp Trùng đã có thể lên mạng, Diệp Trùng với thời gian nhanh nhất lên mạng mô phỏng. Hắn và Mục có 2 việc cần phải hoàn thành, 1 là liên quan đến tư liệu tạo giả của Vương Hành. Mục phải thực hiện tới cùng công việc làm nhái, nếu không, dưới sự điều tra của người khác, rất dễ bị lộ ra dấu vết. Hai là liên quan tới hành tung của Vương Vi Hành, tuy Lộ Thái Trì từng nói Vương Vi Hành có khả năng ở tổng hội y thuật hành tinh Sí Phong, nhưng Lộ Thái Trì vào Quỹ hình khuyên đã là việc rất lâu trước đây rồi, hiện giờ Vương Vi Hành rốt cuộc là ở chỗ nào, vậy vẫn phải kiểm tra. Hơn nữa Lộ Thái Trì từng nói, thầy của hắn cực kỳ nổi tiếng, rất dễ tìm thấy trong mạng mô phỏng.

Công việc làm hàng nhái đương nhiên giao cho Mục, việc này Diệp Trùng có giúp cũng chẳng được. Nhưng kiểm tra Vương Vi Hành có phải là ở tổng hội y thuật hành tinh Sí Phong hay không, điều này vẫn nằm trong phạm vi khả năng của Diệp Trùng.

Lên mạng mô phỏng, màn ánh sáng rực rỡ vẫn trôi dạt bất định, không biết làm sao, Diệp Trùng đột nhiên nhớ tới xúc động của mình khi lần đầu tiên lên mạng mô phỏng, đó cũng là lần đầu tiên mình tiếp xúc với thế giới bên ngoài! Nhớ tới cuộc sống phong phú của mình ở trong trung tâm huấn luyện ý thức! Nếu như không phải là Tinh Diệu, chỉ e mình chắc là mỗi ngày vẫn trải qua cuộc sống thuần túy như thế!

Bỗng, hắn đối với cuộc sống khi ở hành tinh rác có chút hoài niệm. Thật là cuộc sống thuần túy a!

Lắc lắc đầu, cố gắng dẹp bỏ mấy cái hồ tư loạn tưởng này ra khỏi đầu. Nhắc chân đi về phía trước, lại nhớ tới lần đầu tiên mình cứ như là gặp phải đại địch khi vào mạng mô phỏng, Diệp Trùng không khỏi bật cười, hắn hiện giờ đã có thể ẩn giấu rất tốt mấy cái động tác này của mình.

Nếu như Bách Lý Nam nhìn thấy Diệp Trùng lúc này, nhất định sẽ cho rằng mình gặp quỷ! Diệp Trùng lại biết cười? Loại biểu hiện này lại xuất hiện trên người Diệp Trùng? Chỉ e đánh chết hắn cũng không tin!

Hiện giờ không phải là lúc tưởng nhớ, trước làm việc chính cần hơn, Diệp Trùng vội bắt đầu tìm kiếm xã khu của tổng hội y thuật hành tinh Sí Phong. Cơ cấu trị liệu quy mô lớn như tổng hội y thuật hành tinh Sí Phong thế này, nhất định sẽ có xã khu của chính mình, chỉ cần tìm thấy xã khu này, vậy thì nhất định có thể tìm được tin tức của Vương Vi Hành. Đương nhiên, tiền đề là Vương Vi Hành nổi tiếng như Lộ Thái Trì nói.

Rất mau, Diệp Trùng liền tìm được xã khu của tổng hội y thuật hành tinh Sí Phong. Tổng hội y thuật hành tinh Sí Phong là 1 cơ cấu trị liệu quy mô lớn tập hợp nghiên cứu và trị liệu làm 1, người trong này vô cùng nhiều, hầu hết là y giả (người làm nghề y) và bệnh nhân. Phần lớn y giả ở trong này trao đổi tâm đắc với nhau. Mỗi ngày trong này đều có y giả có nghĩa vụ giải quyết vấn đề cho 1 số công dân tới đây để tư vấn. Đương nhiên, nếu như muốn khám bệnh, bệnh nhân vẫn phải tự mình tới tổng hội y thuật.

Bước vào đại sảnh, trong đại sảnh đặt hơn 100 hệ thống hỗ trợ tự động. Diệp Trùng tùy tiện tới trước 1 hệ thống tự động, mở nút kích hoạt.

- Xin chào, xin hỏi ngày cần phục vụ gì? Trên hệ thống tự động bật ra hình ảnh nổi của 1 thiếu nữ xinh đẹp mặc đồ màu trắng của y giả, nụ cười xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào.

- Xin hỏi Vương Vi Hành tiên sinh có ở tổng hội y thuật không? Diệp Trùng hỏi.

- Rất xin lỗi, giáo sư Vương Vi Hành nửa tháng trước đã tham gia hoạt động y bác sĩ tình nguyện của năm nay, nếu như không xảy ra việc ngoài ý muốn, 83 ngày sau sẽ trở về. Nếu như ngài có nhu cầu, tôi có thể vì ngài mà hẹn trước với 1 y giả khác! Lời thiếu nữ này thốt ra lại làm đầu óc Diệp Trùng nổ oành 1 cái, với hần mà nói, đây không nghi ngờ gì, là 1 kết quả khá là không tốt.

- Xin hỏi sự sắp xếp hành trình liên quan tới giáo sư Vương Vi Hành! Diệp Trùng không cam tâm tiếp tục hỏi.

- Rất xin lỗi, bởi vì đây là hoạt động mang tính chất cá nhân do 1 mình giáo sư Vương Vi Hành tham gia, chúng tôi không cách nào biết được sắp xếp hành trình cụ thể của giáo sư Vương Vi Hành! Lời nói này không cần phải nghi ngờ, lại làm Diệp Trùng bị đả kích 1 lần nữa.

- Diệp tử, xem ra tình hình không lý tưởng a! Trong mạng mô phỏng, Mục vẫn luôn xuất quỷ nhập thần.

- Ủ, 83 ngày, cũng không xem là quá dài, chúng ta có thể tới hành tinh Sí Phong trước, cũng có thể đi kiếm bác sĩ khác. Hơn nữa ta cảm thấy bệnh trạng hình như đang vẫn luôn thuyên giảm! Nói thật, uy hiếp của quái bệnh hiện giờ với Diệp Trùng không hề lớn, hiện giờ chu kỳ phát tác của quái bệnh càng lúc càng dài, bệnh trạng cũng càng lúc càng nhỏ. Nhưng Diệp Trùng không dám sơ suất, ai biết trong này rốt cuộc là có việc gì? Nếu như 1 khi không cẩn thận, mình bị vướng vào đó, há không phải là thiệt thòi lớn sao?

Diệp Trùng đối với Vương Vi Hành chưa từng biết mặt này ôm ấp sự kỳ vọng rất lớn, muốn có thể từ 1 lần này giải quyết dứt điểm nỗi lo lắng này. Không ngờ lại trùng hợp gặp phải lúc Vương Vi Hành không ở trong tổng hội y thuật, thế này làm sao làm Diệp Trùng không buồn bực?

Giống như xuất thần nhập quỷ lúc xuất hiện, Mục rời khỏi cũng im hơi lặng tiếng.

Tâm tình khi Diệp Trùng rời khỏi xã khu của tổng hội y thuật hành tinh Sí Phong vô cùng không tốt, hần đi loanh quanh không có mục đích trong mạng mô phỏng, dù sao đi ra cũng chẳng có việc gì, nghĩ tới biểu hiện giả dối của mấy người đó, Diệp Trùng lười dây dưa cùng 1 chỗ với họ.

Mạng mô phỏng hiện này so với lúc trước hình như càng phần hoa hơn, Diệp Trùng cảm giác hình như vô luận là người ở chỗ nào đều nhiều hơn lúc trước rất nhiều!

Chỗ đến là thương trường đẹp đẽ chói mắt, tràn đầy khí tức hiện đại, đương nhiên cũng có cửa tiệm tuy rằng không đủ giàu có hoàng hoàng, nhưng lại có đặc sắc đặc biệt.

Đột nhiên, trước mặt Diệp Trùng lóe lên 1 tia quang mang, gần như là theo bản năng, Diệp Trùng hơi nhắm cặp mắt, đồng tử đột nhiên co rút, nhưng lại phát hiện đây chẳng qua chỉ là màn hình nổi đang phát hình trôi nổi giữa không trung...

Diệp Trùng thất thanh cười, mình lúc nào lại biến thành mẫn cảm như trước thế chứ? Vừa định bước đi, ý!

Diệp Trùng đột nhiên dừng chân, ngẩng đầu, cẩn thận xem xét!

174. Chương 174: Linh Quang Nhất Hiện

Diệp Trùng vô cùng kinh ngạc, hần từng ở trên mạng mô phỏng 1 khoảng thời gian kha khá, đối với trình độ cận chiến trên mạng mô phỏng có thể nói là hiểu như lòng bàn tay, không ngờ mình 1, 2 năm không lên mạng mô phỏng, cận chiến quang giáp lại trở nên lợi hại như vậy! Trình độ cận chiến của 2 cái quang giáp trước mặt đã đạt trình độ tương đối, so với những người được gọi là cao thủ cận chiến khi mình ở trung tâm huấn luyện ý thức đó thì lợi hại hơn nhiều. So với mình lúc đó, cũng không thua kém bao nhiêu!

Diệp Trùng không biết, trong 1, 2 năm hần đi vào Quỹ hình khuyên này, trong mạng mô phỏng, đối với cận chiến của quang giáp đã có sự phát triển cực lớn! Mà tất cả những thứ này, xuất phát điểm ban đầu chính là bản thân hần. Hần năm đó từng dùng cái tên YC này đánh bại rất nhiều cao thủ, mà rất nhiều hình ảnh chiến đấu của hần được lưu truyền cực rộng. Từ đó về sau, người ta thấy rằng quang giáp cận chiến cũng

có sức mạnh to lớn, hơn nữa sự kích thích của cận chiến vượt xa kích thích do bắn nhau từ xa có thể mang lại, cho nên được thanh thiếu niên vô cùng ưa thích. Thêm vào hoàn cảnh đặc biệt của mạng mô phỏng, thắng bại không hề là điều quan trọng nhất, mà điều quan trọng nhất là khoái cảm mà nó có thể mang lại. Chính vì như vậy, trong mạng mô phỏng, quang giáp cận chiến trong 2 năm này có sự phát triển trước giờ chưa từng có. Nhưng trong hiện thực, quang giáp tầm xa vẫn chiếm địa vị lãnh đạo tuyệt đối.

Vốn tinh mắt Diệp Trùng vừa nhìn đã nhận ra, trong đó, cái quang giáp màu đỏ đỏ trong khi hấn tấn công, đỡ gạt có dấu vết của vật lộn tay không khá rõ.

Ý, cách này sao mình lại không nghĩ tới? Diệp Trùng càng nghĩ càng có đạo lý. Ừm, chiến đấu cận chiến của 2 cái quang giáp thật ra có chỗ khác mà giống với 2 người đánh sập lá cà, nếu như áp dụng kỹ xảo đánh lộn vào trong chiến đấu cận chiến của quang giáp thì sao? Đúng, cách này có thể thử! Nói như vậy, đã có thể dùng kỹ xảo đánh lộn vào trong chiến đấu cận chiến của quang giáp, vậy 1 số kỹ xảo của quang giáp có thể dùng trong đánh lộn hay không chứ?

Đột nhiên, giống như 1 cánh cửa lớn mở ra trước mặt Diệp Trùng, mà phía bên kia cánh cửa lại là 1 thế giới hoàn toàn mới!

Một mình Diệp Trùng đứng dần ra dưới màn hình nổi đang trôi nổi ở không trung này, 2 cái quang giáp trong màn hình đánh đến hoa lửa bắn tung tóe, làm người ta khản trương đến không thở nổi, Diệp Trùng lại nhíu mày suy tư, hoàn toàn không cảm thấy gì.

Ngây người trong mạng mô phỏng? Người đi qua đường đều nhìn Diệp Trùng với ánh mắt ít nhiều có chút quái dị.

Nửa tiếng đồng hồ đã trôi qua, Diệp Trùng mới thở ra 1 hơi nặng nề. Vừa hồi thần lại, Diệp Trùng vất giò chạy. Với tốc độ nhanh nhất tìm tới 1 trung tâm huấn luyện ý thức sư sĩ.

Diệp Trùng lúc trước hoài nghi có phải tất cả trung tâm huấn luyện ý thức đều giống nhau y chang, nhưng tới tận bây giờ, tất cả trung tâm huấn luyện ý thức mà hắn từng gặp qua đều thật sự giống y chang. Như vậy đối với hắn mà nói chính là quen đường quen lối.

Diệp Trùng bước vào trung tâm huấn luyện ý thức vẫn dùng cái tên lúc trước của hắn: YC. Có sự bảo hộ của Mục, Diệp Trùng tin rằng sẽ không có bất cứ ai có thể biết thân phận thật sự của mình.

Trung tâm huấn luyện ý thức vẫn người đông nghìn nghịt. Cái quang giáp cuối cùng của Diệp Trùng, Âm Ảnh, khi ở hành tinh rác đã bị Pháo hỏa vô địch hủy diệt, hiện giờ trên người đã không có quang giáp nào khác, hắn không thể không đi mua 1 cái quang giáp mới. May mà điểm số của hắn đủ cho hắn mua vài cái quang giáp cao cấp.

Diệp Trùng quen đường quen lối đi tới phòng duy tu, tuy kết cấu và bố cục của mỗi trung tâm huấn luyện ý thức hoàn toàn giống nhau, nhưng quang giáp bên trong bọn họ cung cấp lại không giống nhau. Quang giáp cao cấp được đặt ở chỗ này đã không thể làm Diệp Trùng cảm thấy hứng thú, nhưng hiện giờ hắn cần 1 cái quang giáp hình người cao cấp để phục vụ cho việc huấn luyện quang giáp.

Ánh mắt Diệp Trùng rơi trên 1 cái quang giáp hình người màu lam và đen xen kẽ, cái quang giáp này cao khoảng 10 mét, thân chính màu lam đậm không có phồng lên như quang giáp thông thường, tỉ lệ hoàn mỹ làm người ta khen ngợi không thôi. Tứ chi màu đen, bề mặt nhất định đã trải qua xử lý công nghệ mài dũa, tỏ rõ sự lạnh lùng, ổn trọng, 1 điểm rất quan trọng, nó như vậy sẽ không phản quang. Về mặt quang giáp lạnh lùng, đường nét cứng nhắc phối hợp với màu lam sẫm, lạnh khốc đến nỗi có vài phần giống với Diệp Trùng! Trên trán có 1 viên hình thoi màu đỏ tươi cứ như ngọn lửa bùng bùng trong màu lam đen, tỏ ra cực kỳ yêu dị!

Cái quang giáp tên là Thiên Thoa này được Diệp Trùng nhìn trúng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thiên Thoa không được trang bị bất cứ cánh hỗ trợ nào, trên cánh tay không có bất kỳ khiên đỡ nào, vũ khí cũng ít tới mức đáng thương, phần eo đột nhiên lòi ra 2 cái tay cầm, chắc là cán của 2 thanh kiếm laser. Sau đó chính là 2 cái lưỡi lê dán sát vào tay! Ngoại trừ 2 loại vũ khí này, lại không có thêm vũ khí nào khác.

Đây là loại hình quang giáp mới xuất hiện 2 năm nay. Nhưng điểm số cần thiết cũng làm Diệp Trùng hơi kinh ngạc 1 phen, gấp 3 lần Âm Ảnh năm đó.

Vừa chui vào cái quang giáp này, Diệp Trùng liền cảm thụ được sự bất phàm của cái quang giáp này.

Cảm giác thao tác trôi chảy, động cơ quang giáp cực kỳ xuất sắc, lực bạo phát khoảng cách ngắn siêu mạnh. Hơn nữa, tham số độ cứng vỏ ngoài quang giáp làm Diệp Trùng vô cùng kinh ngạc, cảm giác đây hình như chính là phiên bản thu nhỏ của quang giáp loại chiến đấu của Hắc giác. Nhưng trang bị vũ khí so với quang giáp của Hắc giác còn cực đoan hơn, 2 thanh kiếm laser, 2 thanh lưỡi lê, đối với 1 cái quang giáp mà nói, thật sự là quá ít! Không có bất cứ vũ khí tầm xa nào, đây cũng có nghĩa là phạm vi sử dụng của cái quang giáp Thiên Thoa này sẽ bị hạn chế rất lớn.

Chẳng lẽ hiện giờ lưu hành trang bị cực đoan? Diệp Trùng nghĩ tới cái quang giáp đó của A Đoạn, cùng cái Thiên Thoa này có điểm khác mà giống, chẳng qua 1 cái là chỉ có cận chiến, 1 cái chỉ có công kích tầm xa!

Diệp Trùng thử thao tác 1 lúc, cảm giác vô cùng không tệ! Tính thực dụng của cái quang giáp này tuy làm người ta hoài nghi, nhưng hiện giờ Diệp Trùng dùng để làm 1 cái quang giáp huấn luyện lại thích hợp vô cùng.

Diệp Trùng căn bản không có ý định dùng vũ khí, hắn muốn thử xem cách nghĩ hắn vừa mới chợt lóe lên đó rốt cuộc làm được hay không. Đối với hắn mà nói, thứ hắn tinh thông nhất là chiến đấu tay không, cho nên không lĩnh kinh mấy thứ khác ngược lại càng trùng với ý hắn.

Diệp Trùng đã có gần 2 năm không lên mạng mô phỏng, không biết cận chiến của quang giáp hiện giờ rốt cuộc phát triển tới mức độ nào. Cận chiến của quang giáp mấy năm nay đã có sự phát triển cực lớn. Từ sau khi YC khơi dậy sự hứng thú của mọi người đối với quang giáp cận chiến, mọi người càng lúc càng phát hiện, mức độ kích thích tuyệt vời của cận chiến quang giáp vượt xa loại 2 cái quang giáp đứng xa xa bắn nhau có thể mang lại lúc trước, cho nên người yêu thích cận chiến của quang giáp càng lúc càng nhiều.

Mang kỹ xảo cận chiến dung nhập vào cận chiến của quang giáp đã sớm bị người ta nghĩ ra rồi, hơn nữa đã có không ít bộ sách căn bản. Cũng có càng lúc càng nhiều nhà võ thuật thích cận chiến quang giáp, bọn họ tới, so với những sư sĩ không đủ chuyên nghiệp đó càng thêm xuất sắc. Hai năm này từng xuất hiện không ít người mới nổi danh nhờ đánh nhau cận chiến. Bọn họ vẫn luôn bị người ta gọi là sư sĩ cận chiến. Mấy sư sĩ cận chiến này rất được mọi người theo đuổi. Thậm chí có người còn mở võ đường của riêng mình trong mạng mô phỏng, chẳng qua thứ truyền thụ lại không phải đánh cận chiến, mà là cận chiến quang giáp.

Đương nhiên, muốn thành 1 sư sĩ cận chiến cũng không hề là việc dễ dàng như vậy, cận chiến quang giáp và cận chiến thông thường vẫn có sự khác biệt khá lớn, trừ kỹ xảo cận chiến, còn cần có năng lực điều khiển quang giáp vững vàng. Mà đồng thời người có 2 loại điều kiện này cực kỳ hiếm hoi. Nhà võ thuật tuy tinh thông cận chiến, nhưng điều khiển quang giáp lại giống như vậy, cần luyện tập từ nhỏ. Đối với sư sĩ mà nói, tuy rằng trong số họ có không ít người có kỹ thuật điều khiển quang giáp xuất sắc, nhưng đối với cận chiến, loại kỹ xảo đã sớm lâm vào sa sút này, trong bọn họ cũng cực ít có người từng trải qua học tập có hệ thống.

Cho nên được gọi là sư sĩ cận chiến hiện nay, thật ra chẳng qua chỉ là nửa vời thôi. Nhưng điều không thể phủ nhận là, cận chiến quang giáp đang phát triển về phía trước với tốc độ trước giờ chưa từng có. Mà những nhà võ thuật, nghề nghiệp từng suy sụp này cũng bắt đầu lại lọt vào tầm mắt của mọi người.

Diệp Trùng mau chóng tìm 1 phòng huấn luyện cơ sở, phòng huấn luyện cơ sở vẫn như lúc trước, không có chút thay đổi nào, nhưng cũng giống lúc trước, ít người đến đáng thương.

Tìm 1 mảnh đất trống, Diệp Trùng không có lập tức bắt đầu huấn luyện, mà trước tiên cẩn thận tìm tới cận chiến quang giáp và cận chiến bình thường rất cuộc có chỗ khác biệt nào.

Phát lực của cận chiến thông thường phần lớn là sức mạnh của cơ thịt, phát lực của quang giáp lại là dựa vào động cơ. Điều này không nghi ngờ gì, là sự khác biệt căn bản nhất giữa 2 cái. Có sự hỗ trợ của động cơ, quang giáp có thể trôi nổi trên không trong thời gian dài. Điểm này, dựa vào sức mạnh cơ thịt không cách nào làm được. Mà sự mềm mại của cơ thịt trên cơ thể, quang giáp cũng không làm được.

Diệp Trùng thử làm 1 vài động tác chặn đòn đơn giản nhất. Mới bắt đầu, hắn vẫn có chút cảm giác không sao nắm bắt được, nhưng rất nhanh, hắn đã từ từ nắm bắt được bí quyết trong đó. Đương nhiên, đây là nhờ kỹ xảo điều khiển quang giáp siêu cấp của hắn. Chính nhờ sự vững vàng của kỹ xảo điều khiển quang giáp của hắn, mới có thể thuận lợi hoàn thành mấy động tác tưởng tượng trong đầu này.

Đương nhiên, điều này vẫn còn cách thành công thật sự một khoảng cách khá lớn, cho dù hắn có thể hoàn thành mấy động tác này, cũng không hề có nghĩa là mấy động tác này là hợp lý. Hắn vẫn cần thực hiện ưu hóa thêm 1 bước, làm nó càng thêm hợp lý, càng thích hợp cho quang giáp sử dụng.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, Diệp Trùng cuối cùng cũng bước được bước đầu tiên của hắn. Đây là lần đầu tiên hắn không có sự hướng dẫn của Mục, thực hiện sáng tạo hoàn toàn của mình trên danh nghĩa. Mục hình như cũng có sự ăn ý với hắn, lúc này không hề chạy ra 1 cách xuất thần nhập quỷ.

Đối với cách nghĩ thứ 2 của hắn, mang kỹ xảo của quang giáp dung nhập vào trong đánh nhau, xem ra chỉ có thể chờ thực hiện cách nghĩ đầu tiên này rồi nói tiếp.

Diệp Trùng tập trung tất cả tinh thần 1 lần rồi lại 1 lần, không chán mà luyện tập mấy động tác cơ sở này. Mục từng nói, động tác cơ sở mới là căn bản nhất của mọi thứ, câu nói này Diệp Trùng ghi nhớ kỹ trong lòng. Dần dần, động tác của Diệp Trùng càng lúc càng thuần thực, tốc độ ra tay của Thiên Thoa cũng càng lúc càng nhanh, rất mau, tốc độ tay của Diệp Trùng đã đạt tới điểm giới hạn tính năng cơ giới của Thiên Thoa.

Thiên Thoa giống như vốn chính vì cận chiến của quang giáp mà thiết kế vậy, Diệp Trùng dùng cực kỳ thuận tay, hơn nữa Thiên Thoa có thiết kế động cơ ở 1 số khớp nối, có thể gia tăng rất lớn sức mạnh tấn công của nó. Diệp Trùng còn phát hiện rất nhiều thiết kế xảo diệu đặc biệt của Thiên Thoa mà từ ngoài nhìn vào rất khó nhận ra.

Thật ra mấy cái vũ khí trang bị ngoài mặt này của Thiên Thoa chẳng qua chỉ là chiêu bài để mê hoặc người khác, vũ khí sát thủ thật sự của nó chính là bản thân quang giáp. Ở tất cả địa phương có thể tấn công kẻ địch của quang giáp, đều được xử lý đặc biệt. Thí dụ như bàn tay của 2 cánh tay máy của Thiên Thoa, cạnh của bàn tay sắc bén giống như lưỡi dao vậy, gai nhọn trên đầu bàn tay càng không cần phải nói. Khuỷu tay chỉ cần cong lại, thì sẽ hình thành 1 cái dùi nhọn, chỉ cần đánh trúng quang giáp, tuyệt đối sẽ thành 1 lỗ hổng. Mà công suất động cơ hỗ trợ ở đầu gối rất lớn, có thể cung cấp gấp 3 lần sức mạnh động cơ hỗ trợ ở chỗ này của quang giáp thông thường.

Diệp Trùng cuối cùng cũng hiểu cái quang giáp này tại sao lại cực đoan như vậy, đây căn bản chính là 1 quang giáp chuyên dùng để đánh xáp lá cà.

Luyện tập không biết bao lâu, Diệp Trùng cảm giác hình như mấy động tác cơ sở này đã hoàn toàn có thể nắm bắt thành thục rồi.

Mục lúc này đột nhiên giống như u linh chui ra: “Diệp tử, có 1 chỗ có thể thích hợp với ngươi!”

- Chỗ nào? Diệp Trùng biết Mục trước giờ sẽ không bắn tên không mục đích.

- Chính là chỗ này sao? Diệp Trùng rất kỳ quái hỏi, căn phòng tối như hũ nút này, thò tay không thấy 5 ngón.

- Ủ, chính là chỗ này, đây là phòng dùng để huấn luyện năng lực phản ứng, nhưng hiện giờ để người huấn luyện lại vừa hay! Sẽ có rất nhiều quang cầu dòn vào ngươi, ngươi cần phải phá hủy hoặc né tránh mấy quả cầu này, nhưng đối với ngươi mà nói, huấn luyện như vậy không hề có ý nghĩa bao nhiêu. Điều ngươi hiện giờ phải làm chính là không được né tránh, thời gian có thể chống đỡ càng dài sẽ có được điểm số càng cao. Chuẩn bị xong chưa? Mục hỏi.

Diệp Trùng hít 1 hơi thật sâu: “Xong rồi! Bắt đầu đi!”

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy trên màn hình nổi xuất hiện vô số quang cầu, mau chóng bay về phía Diệp Trùng. Thiên Thoa liền giống như 1 nhà võ thuật yên lặng, hạ eo đứng tấn, thủ thế.

Mới bắt đầu, Diệp Trùng còn ứng phó khá dễ dàng, còn nhàn rỗi thưởng thức từng điểm ánh sáng sau khi những quang cầu này bị phá hủy.

Nhưng cùng với sự xuất hiện càng lúc càng nhiều của quang cầu, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, áp lực của Diệp Trùng cũng càng lúc càng lớn, đã sớm không còn sự thông thả ban đầu. Mới bắt đầu còn có nhịp có điệu, về sau căn bản chính là tay chân loạn xạ.

Tay, chân, đầu gối, khuỷu tay, vai của Thiên Thoa không cái nào không động, nhưng cho dù là như vậy, Diệp Trùng vẫn bị 1 quả quang cầu đánh trúng sau lưng sau 1 phút kiên trì mà bị loại.

Làm nữa chừng bỏ không phải là phong cách của Diệp Trùng, hơn nữa Diệp Trùng hình như cũng nhận ra chỗ tốt của loại huấn luyện này.

Bắt đầu 1 lần rồi 1 lần, Diệp Trùng chơi đến quên đường về, hẳn cũng càng chơi càng tâm đắc, thời gian kiên trì mỗi lần cũng càng lúc càng dài. Hẳn cũng từ từ cảm thụ được sự ảo diệu trong đó. Hẳn phát hiện mình ra tay càng lúc càng đơn giản, hiệu suất cũng càng lúc càng cao. Trong đó hô hấp đóng vai trò có tác dụng quan trọng nhất, nếu như một khi nhịp thở bị lệch, vậy chắc hẳn là phải bị nốc ao rồi.

Diệp Trùng phát hiện 1 loại hiện tượng rất kỳ diệu, khi tốc độ đạt tới điểm giới hạn, Diệp Trùng liền cảm giác mình giống như tiến vào 1 loại trạng thái vô cùng kỳ dị, dường như hoàn toàn không cần suy nghĩ, bản năng của thân thể tự động vận chuyển, mà mình lại giống như 1 người đứng ngoài, mà kẻ bàng quang là mình vẫn cứ mờ mờ mịt mịt, đầu óc trống rỗng.

Ở trong loại trạng thái này, động tác của mình sắc bén không ngờ, chỉ đáng tiếc, loại hiện tượng này không phải lần nào cũng đều xuất hiện, Diệp Trùng huấn luyện ba mươi mấy lần, lại chỉ có 2 lần xuất hiện loại hiện tượng quái dị này. Mỗi lần chẳng qua chỉ 3, 4 giây thời gian, Diệp Trùng liền sẽ đột nhiên tỉnh lại, thoát khỏi loại trạng thái này, tiếp theo, không hề có ngoại lệ, chính là bị quang cầu đánh trúng.

Chẳng lẽ là ảo giác? Diệp Trùng cũng không để ý.

- Ủm, Diệp tử, thời gian không còn nhiều, người cũng nên ra rồi! Mục thấy Diệp Trùng luyện tập nhập tâm như vậy, liền nhắc nhở.

- Ủ, 1 lần cuối cùng! Diệp Trùng dừng lại nói.

175. Chương 175: Dạ Yến

Bỗng, Diệp Trùng mở bừng cặp mắt: “Bắt đầu!”

Thiên Thoa giống như 1 võ sĩ màu đen đứng yên lặng ở đó, đợi đến khi quang cầu gần như đánh trúng hẳn mới bỗng từ tĩnh hóa động, bàn tay phải như đao chính xác đánh trúng ngay chính giữa quang cầu này. Quang cầu trong chớp mắt hóa thành 1 đám ánh sáng vỡ vụn, bay lả tả trong bóng tối. Đồng thời, thân hình hơi nghiêng sang phải, khuỷu tay trái giống mọc thêm mắt, cái dùi nhọn chỗ khớp khuỷu tay chính xác đánh trúng 1 quang cầu từ sau lưng bay tới, lại hóa thành 1 đám mưa ánh sáng vỡ vụn li ti.

Động tác của nó càng lúc càng nhanh, mỗi 1 khớp của toàn thân đều linh hoạt tới mức làm người ta kinh ngạc, mấy cái khớp này không cái nào không là vũ khí sắc bén để tấn công của nó!

Nếu như còn có người ở bên cạnh nhìn xem cảnh tượng này, nhất định sẽ đắm chìm trong cảnh sắc tuyệt mỹ này. Lấy Thiên Thoa làm trung tâm, giống như hình thành 1 tấm màn ánh sáng hình tròn. Trên tấm màn ánh sáng ẩn ước nhìn thấy thân ảnh giống như bóng ma của Thiên Thoa. Vô số quang cầu giống như thiêu thân lao vào lửa, bay về phía cột ánh sáng màu trắng này, khoảng khắc sau đó, yên lặng hóa thành từng điểm lóng lánh, ánh sáng vỡ vụn như mưa, từ trên tấm màn ánh sáng từ từ rơi xuống, lã chã liên tục, mỹ lệ cứ như 1 cảnh mộng.

Diệp Trùng vẫn không kiên trì tới 5 phút, sau 3 phút, độ khó đột nhiên tăng mạnh, nếu như có thể né tránh, vậy hẳn tin tưởng mình nhất định kiên trì tới 10 phút.

Rời khỏi mạng mô phỏng, Diệp Trùng lúc này mới cảm thấy thân thể mệt mỏi, chính xác mà nói thì phải là tinh thần mệt mỏi, chú ý tập trung cao độ trong thời gian dài cực dễ làm người ta mệt mỏi. Khi Diệp Trùng rời khỏi mạng mô phỏng liền xuất hiện 1 chút cảm giác choáng váng, hít thở sâu vài lần mới cảm thấy hơi hồi phục như bình thường.

Chẳng bao lâu sau, có người tới mời Diệp Trùng đi tham gia tiệc tối.

Robert và Thương Trường Minh ở trong nội sảnh nói chuyện mấy giờ đồng hồ, không ai biết bọn họ rốt cuộc nói cái gì. Chỉ là khi 2 người xuất hiện đều có dáng vẻ cười cười nói nói, xem ra dường như nói chuyện rất vui vẻ.

Người trong lần tiệc tối này cực kỳ nhiều. Đương nhiên, đây chỉ là đối với kẻ lần đầu tiên tham gia loại tiệc tối này là Diệp Trùng mà nói.

Người tham gia của bên Robert là Robert, Bách Lý Nam, A Đoạn, còn có Diệp Trùng. Mà sau lưng Robert vẫn có 4 hộ vệ đứng, Diệp Trùng lúc này mới nhìn rõ hình dáng 4 người hộ vệ cận thân thần bí này của Robert.

Về mặt 4 người đều có chút trắng tái, ai nấy mặt lạnh như tiền, ngược lại có vài phần giống với Diệp Trùng. Bộ đồ tây màu đen trên người họ so với trên người Diệp Trùng thì nhìn thuận mắt hơn nhiều. Bốn người nghiêm túc đứng đó, giống như khúc gỗ đứng im không động đậy sau lưng Robert.

Khóe mắt của Diệp Trùng bỗng giật 1 cái.

Cạnh tai của hộ vệ đứng gần nhất, Diệp Trùng nhìn thấy 1 đường nét không hề quá nổi bật, đường nét kéo dài 1 mạch tới cổ áo này giống như 1 đường ranh giới, màu da 2 bên có sự khác biệt khá rõ ràng, màu da sau cổ gần đường đó không có gì khác với của người bình thường, không hề giống với loại màu trắng bệch đã lâu không được soi rọi dưới ánh mặt trời ở trên mặt.

Diệp Trùng cũng phát hiện điểm này trên người 3 hộ vệ còn lại, lập tức trong lòng hắn giống như dâng lên sóng to gió lớn! Hắn gần như lập tức nghĩ tới mặt nạ! Chỉ có thời gian dài mang mặt nạ mới hình thành sự khác biệt rõ ràng màu da như vậy! Vốn khi nhìn thấy bọn họ dùng Song tặc hồ hình bộ thì đã có vài phần hoài nghi bọn họ là người trong Hắc giác, hiện giờ hắn gần như có thể đoán chắc rằng, 4 người này nhất định là đến từ Hắc giác! Chỉ có người của Hắc giác mới hay đeo mặt nạ, hơn nữa bản thân hắn cũng từng đeo mặt nạ của Hắc giác, biết mép của mặt nạ Hắc giác vừa khớp với đường nét này! Trên gương mặt đeo mặt nạ lâu ngày tự nhiên sẽ biến thành trắng tái!

Giả dụ 4 người này tới từ Hắc giác, vậy Robert và Hắc giác nên có quan hệ gì chứ? Hắc giác lại nở cho hắn 4 chiến sĩ Hắc giác để làm hộ vệ, có thể thấy mức độ xem trọng cao của hắn!

Robert này không đơn giản a!

Diệp Trùng cố gắng giữ vẻ mặt của mình như bình thường, may mà lúc này không ai chú ý tới hắn. Sau khi tiêu hóa xong phát hiện kinh người này, lòng Diệp Trùng rất nhanh bình tĩnh lại. Đối phương tại sao không có bất cứ hành động nào với mình? Hắc giác không phải là vẫn luôn muốn bắt mình sao, hắn không tin bọn họ sẽ dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy, vậy thực sự không phải là phong cách của Hắc giác.

Có hay không đối phương cố ý nguy trang không nhận ra mình, sau đó đã đi cầu viện rồi?

Mặc kệ nói thế nào, mau chóng rời khỏi chắc là sự lựa chọn chính xác nhất! Diệp Trùng đã bắt đầu tính toán làm thế nào nhanh nhất rời khỏi.

Người tham dự bên phía Thương Trường Minh thì nhiều, trừ Thương Trường Minh và Thương Hân, còn có 1 số thành viên quan trọng khác của Thương gia. Trái lại, Thương Trường Minh nhìn thấy Diệp Trùng cũng lại xuất hiện trên bàn tiệc này thì cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng hơi nghi sâu 1 chút lại lộ ra dáng vẻ có vài phần thoải mái.

Tiệc tối kết thúc trong bầu không khí rất vui vẻ, Diệp Trùng tâm sự trùng trùng, món ăn trong miệng hắn tự nhiên là chẳng khác nào nhai sáp.

- Mục, xem ra chúng ta hình như phải mau chóng rời khỏi! Diệp Trùng trong lòng nói với Mục.

- Ủ, nhưng tốt nhất chọn 1 thời cơ tương đối thích hợp, nếu không rất dễ làm cho người khác chú ý! Câu này là Thương nói. Nhưng ta cũng rất tán đồng! Mục và Thương giao lưu, Diệp Trùng không cách nào đoán được rốt cuộc là thế nào, nhưng Mục thường truyền đạt ý kiến của Thương khi gặp phải tình huống mà hắn không hề hiểu rõ. Mà trên người Thương hình như vĩnh viễn sẽ không xuất hiện phẩm chất tốt như vậy!

Lời của Thương, không cần nghi ngờ, vô cùng có đạo lý, Diệp Trùng cũng hiểu nếu như mình biểu hiện quá cấp bách, chỉ sợ ngược lại sẽ càng làm người ta chú ý, nhưng điều hắn hiện tại sợ nhất chính là làm người

ta chú ý.

Từng trải nhiều như vậy, cũng thúc đẩy Diệp Trùng không ngừng trưởng thành! Nếu như ở lúc trước, chỉ e Diệp Trùng lập tức gọi quang giáp ra rồi xông ra ngoài.

Đã xác định tìm 1 thời cơ thích hợp rồi khỏi, Diệp Trùng lúc này mới chú ý tới sự ngon miệng của món ăn, thêm vào hẳn không muốn quá làm người khác chú ý, bèn 1 mực vui đầu cổ ăn. Hẳn không có kinh nghiệm trong trường hợp này, nên không biết hành vi của hẳn trong loại trường hợp này làm người ta chú ý cỡ nào. Người khác chẳng qua thử qua rồi dừng, đối phó sơ sơ 1 chút, chỉ có 1 mình hẳn ở chỗ đó ăn ngấu nghiến! Tiệc tối như thế này, mọi người đều sẽ cố sức làm biểu hiện của mình được nhà nhận, cho nên ăn uống chẳng qua chỉ là 1 loại thủ đoạn, điều mọi người để ý là trong trường hợp này thu hẹp cự ly với người khác.

Ánh mắt người khác nhìn Diệp Trùng tràn đầy sự quái dị, ánh mắt của 1 bộ phận khá lớn người nhà họ Thương trong đó lộ ra vài phần khinh miệt và coi thường.

Mục vẫn cẩn thận từng li truyền đạt lại lời của Thương: “Diệp tử, tên ngốc ghê tởm nhà ngươi, người thế này quả là phá hoại hình tượng, trời ạ, ta thế nào lại quen biết với loại người như ngươi!” Mục mô phỏng ngữ khí ai oán của Thương rất tuyệt vời. Đương nhiên, hẳn vẫn không quên bổ sung 1 câu: “Diệp tử, đây là Thương nói, ngươi biết đó, ta đối với mấy thứ này không rành tí nào! Nghĩ lại, lời của Thương có khả năng chính xác khá lớn!”

- Ta làm sai cái gì chứ? Diệp Trùng có chút không hiểu.

- Diệp tử, ta xem hay là để Thương tới giải quyết mấy vấn đề này! Mục trước giờ đều là như vậy, vĩnh viễn lựa chọn phương pháp tốt nhất trước mặt.

- Ha ha, vốn cho rằng vẫn phải đợi mấy ngày mới đi ra. Không ngờ tới bây giờ lại có thể đi ra thông gió, tuy chỉ có 3 tiếng, nhưng so với buồn bực ở dưới, thực sự tốt hơn nhiều! Đây vẫn phải cảm ơn Diệp tử đáng yêu của chúng ta a! Thương cười hô hô nói.

Trong lòng Diệp Trùng thở dài, ài, tên này quả nhiên kiềm nén hóa hư rồi! Hy vọng hẳn lần này sẽ không đưa ra chủ ý kỳ lạ, cổ quái gì a!

- Ủ, Diệp tử, ngươi bây giờ nghe ta chỉ huy! Thương nghênh ngang đắc ý, giống đứa trẻ không dễ dàng tìm được 1 món đồ chơi thú vị.

Vừa nghe loại ngữ khí này của Thương, Diệp Trùng có 1 loại dự cảm không hay không kiềm chế được dâng lên trong lòng, nhưng hẳn đã không có lựa chọn khác, chỉ đành cắn răng đáp ứng: “Được! Nhưng, Thương, ngươi đừng chơi quá đáng đó a!”

- Ủ, sẽ không, sẽ không! Ngữ khí của Thương, Diệp Trùng liền biết lời của mình đã bị phớt lờ rồi.

- Được, bắt đầu đi! Thương hưng phấn nói.

- Diệp tử, ngươi bây giờ đã thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người, tuy rằng phương pháp thật sự quá vụng về. Nhưng không cần quá lo lắng, khả khả. Loại vấn đề nhỏ nhoi này đối với ta mà nói quả thật là chuyện nhỏ! Nhưng vì tránh người lần sau lại phạm cùng 1 lỗi, ta phải giải thích rõ với ngươi! Trong lời của Thương đầy sự tự tin mạnh mẽ với bản thân.

- Ủ, rốt cuộc là tại sao? Diệp Trùng cũng vô cùng tò mò mình rốt cuộc là làm không đúng chỗ nào.

Thấy Diệp Trùng hỏi, Thương càng thêm hăng hái: “Diệp tử, xã giao là 1 môn học cao thâm, xem ra ngươi phải học tập môn học lễ nghi xã giao có hệ thống. Tiệc tối như thế này đối với quý tộc mà nói, không hề là dùng để no bụng. Bọn họ thường đều ăn qua loa 1 chút gì đó trước bữa tiệc tối, như vậy sẽ có thể làm bọn họ càng có thêm tinh thần và thể lực đặt vào việc giao lưu với người khác, mà không phải là vào đồ ăn! Không được xem thường giao lưu trên bàn ăn. Nó là 1 loại phương thức giao lưu vô cùng quan trọng của thượng tầng xã hội, cũng là 1 loại thủ đoạn hữu hiệu kéo gần quan hệ giữa người với người.”

- Ủ! Diệp Trùng nửa hiểu nửa không.

- Ngươi vừa rồi phạm 5 sai lầm, thứ nhất, thứ ngươi phải ăn trước tiên là điểm tâm ngọt đặt trước mặt ngươi, mà không phải là món ăn chính trong đĩa của ngươi hiện nay. Thứ 2, cách sử dụng dụng cụ ăn của

người sai rồi. Thứ 3, thông thường mà nói, người ăn 3 tới 4 miếng thức ăn chính thì phải nhấp 1 ngụm ly rượu đặt bên trái người đó. Thứ 4, vì đầu ăn ngẫu nhiên mà không nói chuyện với người khác, không nghi ngờ gì, là vô cùng không lịch sự. Thứ 5, dáng ăn uống của người quả thật là quá tệ.

- Trời ạ, vậy còn là ăn cơm sao? Diệp Trùng muốn nổ cả đầu, nhin không được rên rỉ trong lòng.

- Diệp tử, đây chính là 1 môn học ưu nhâ! Thương đắc ý nói.

- Xì, ta nhìn không ra cái này có gì ưu nhâ! Diệp Trùng rất không cho là đúng, với hắn mà nói, mấy quy củ làm người ta nhớ cũng nhớ không được này, không nghi ngờ gì, làm cho 1 việc vốn dĩ vô cùng đơn giản là ăn cơm thành vô cùng phức tạp, hơn nữa vô cùng không hiệu quả.

- Nè, ta biết nhất thời cũng không giải thích rõ cho người được, người chỉ cần nghe lời ta là được rồi! Thương bỏ qua việc làm Diệp Trùng chấp nhận tất cả lúc này.

- Ủ, được! Về điểm này Diệp Trùng lại không có gì phản đối, dù sao hắn hiểu hiện giờ mình đang ở trong hoàn cảnh nào, trong hoàn cảnh mình không đủ thực lực mạnh mẽ để đả phá quy củ, vậy hắn muốn bảo vệ mình thì chỉ có tuân thủ quy củ.

- Diệp tử, nhìn thấy dụng cụ ăn thứ 3 từ bên trái trước mặt người không?

- Cái này? Diệp Trùng cầm lấy 1 dao ăn có lưỡi dao hình răng cưa, phần sống dao có 1 chỗ bị khoét. (???)

- Đúng! Chính là cái này, bây giờ tay trái của người cầm lấy 1 con dao ăn khác, cái có cán bằng kim loại đó! Khả khả, 2 tay cầm dao là 1 loại phương thức ăn uống được cho là của quý tộc xa xưa. Bởi vì độ khó của phương pháp này rất lớn, cho nên hiện giờ người biết không nhiều, nhưng hào môn thế gia giống như vậy, nhất định sẽ có người biết loại tư thế này. Nhưng thứ chúng ta phải làm, chính là phải làm cho họ nhìn ra! Khả khả. Thương cười âm u nói.

- Động tác 2 tay nhất định phải chậm, mỗi lần cắt xuống, dùng ngón cái mạnh yếu vừa đủ. Hai khuỷu tay phải hơi hơi mở ra, chú ý về mặt, nhất định phải làm mình xem ra có vẻ ôn hòa. Ài, biểu tình trên mặt quả là làm khó người rồi!

Diệp Trùng nghiêm túc làm theo. Diệp Trùng đối với sự khống chế chính xác sức mạnh làm hắn sử dụng 2 con dao vẫn tự nhiên.

Mọi người trên bàn ăn vẫn giao lưu sôi nổi với nhau như cũ, hầu hết bọn họ đều không chú ý tới sự thay đổi của Diệp Trùng. Nhưng thành viên có tuổi tác khá cao trong Thương gia lại đưa mắt nhìn nhau, hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, rõ ràng nhìn ra chỗ “đặc biệt” của Diệp Trùng. Mà ánh mắt hầu hết mọi người nhìn Diệp Trùng vẫn là sự coi thường như thế.

- Diệp tử, bây giờ người có thể khôi phục cách ăn uống ban đầu rồi! Thương cười gian nói. (ND: Cao chiêu!!!)

- Cái này là vì sao? Diệp Trùng không hiểu.

Mục cần thận giải thích nói: “Yên tâm, người ở chỗ này ai nấy tinh ranh vô cùng, biểu hiện trong vài phút ngắn ngủi vừa rồi của người, bọn họ tuyệt đối nhìn thấy. Nếu như bọn họ biết loại phương pháp cổ xưa mà có độ khó cao này, nhất định sẽ thay đổi cách nhìn đối với người! Diệp tử, phải nhớ kỹ, vĩnh viễn không được để đối thủ biết bước tiếp theo của người sẽ làm gì! Người đột nhiên lộ 1 chút như vậy sẽ làm bọn họ cảm thấy người cao thâm khó lường, mà sẽ không cho rằng người không biết, là 1 tên nhà quê. Bọn họ có thể sẽ cho rằng người là vô tình lộ ra, nói không chừng trong bọn họ còn có người đoán người là hậu duệ của quý tộc cổ xưa suy sụp không cho người ta biết nào đó! Ha ha, đương nhiên, bọn họ cũng có thể sẽ cho rằng người che giấu gì đó, nhưng, cái này đều không có quan hệ với người! Không phải sao?”

- Ủ! Mấy vấn đề này đích xác không phải việc mình cần suy nghĩ.

Mùi vị thức ăn trên bàn ăn cực ngon, đây chắc là lần Diệp Trùng ăn ngon nhất từ trước tới nay. Thương đã nói không cần căng thẳng, Diệp Trùng liền ăn thả cửa. Nhất thời, mọi người trên bàn ăn ai nấy đều ngó sang, mà mấy vị lớn tuổi của Thương gia lại đưa mắt nhìn nhau. Trong mắt Robert lóe lên 1 tí vẻ suy nghĩ như có như không, nhưng rất nhanh, hắn liền cùng Thương Trường Minh cười nói rộn lên.

Tiệc tối kết thúc, Diệp Trùng cũng không có thêm biểu hiện kỳ dị gì, Thương lại có thể kiềm nén, cũng không nói gì, điều này lại làm Diệp Trùng có chút kinh ngạc! Chính ngay lúc Diệp Trùng cho rằng tất cả đã kết thúc, Thương trầm mặc khá lâu lại phảng phất như đột nhiên sống lại: “Diệp tử, trò vui chính tới rồi!”

176. Chương 176: Lăn Dạ Hội Đầu Tiên

- Ủ, thông thường, hết tiệc tối sẽ đều có dạ hội, đương nhiên, thứ mà chỗ này nói là phạm vi thượng tầng. Tác dụng của dạ hội cũng giống vậy, dùng để giao lưu giữa người với người, nhưng so với tiệc tối, cách thức giao lưu của dạ hội càng phong phú và tự do, không trang trọng giống như trên bàn tiệc.

- Ở chỗ này bọn họ thường trao đổi 1 số tin tức với nhau, mọi người thông thường không chọn nói chuyện chính ở trong dạ hội. Chính xác mà nói, đây phải thuộc về 1 loại hoạt động nghỉ ngơi. Nhưng đối với người trẻ tuổi mà nói, chỗ này là 1 vũ đài quan trọng để thể hiện sức hấp dẫn của bản thân họ. Ừm, nơi này cũng là phạm vi sinh hoạt của 1 số phụ nữ quý tộc. À, nói nhiều như vậy, phỏng chừng người vẫn không hiểu! Đợi lát nữa người sẽ biết! Thương thao thao bất tuyệt, ra dáng vẻ chuyên gia.

Diệp Trùng chẳng lấy làm quan trọng nói: “Tùy tiện!” Hắn rất hiểu đây tuyệt đối không phải cuộc sống mình muốn, thứ mình phải làm chính là nghe theo ý kiến của Thương, không được biểu hiện qua nổi bật vào lúc này, dù sao mình đối với mấy thứ lễ nghi gì đó này chẳng hiểu tí nào, gây nên trò cười gì đó, tuyệt không phải là 1 việc thoải mái gì. Hắn chỉ là rất tò mò Thương lại có hứng thú với những thứ này.

Bàn tiệc rất mau được người ta dời đi, mà bày ra rất nhiều cái bàn nhỏ, trên bàn nhỏ xếp đầy các loại trái cây đã được cắt gọt, rượu cũng có chút ngọt. Chính giữa đại sảnh được để trống, mà xung quanh lại xếp đầy ghế sofa. Người hầu của Thương gia bận rộn riu rít. Dàn âm thanh nổi cao cấp trên trần nhà có thể cung cấp âm thanh chất lượng tốt nhất.

Âm nhạc khoan thai, nhẹ nhàng bay bổng trong đại sảnh, mọi người lúc này lần lượt đi vào.

- Diệp tử, không nên đứng đắn ra ở đây, cầm theo 1 ly rượu, đừng uống, cũng nên ra dáng tí. Thương nhắc nhở Diệp Trùng.

Diệp Trùng nghe theo, lập tức cầm 1 ly rượu đỏ trên bàn bên cạnh, Thương tiếp tục nói: “Người bây giờ từ từ đi, gặp người khác chẳng cần hơi nâng ly thì có thể biểu thị được sự thân thiện của người. Nếu như nhìn thấy đối phương nâng ly, người cũng phải nâng ly giống vậy để ra dấu! Động tác chậm rãi, tự nhiên.”

- Thật là nhàm chán a! Diệp Trùng lẩm bẩm trong lòng.

- Hả, Diệp tử, đây gọi là nhàm chán ư? Đừng gấp chứ. Thứ nhàm chán vẫn còn ở phía sau! Giọng cười của Thương nghe ra hơi mang mùi vị không có ý tốt.

Lúc này lại có không ít người vào đại sảnh. Thông thường, bên cạnh mỗi 1 người đàn ông đều có 1 bạn nữ, mà Thương Trường Minh lúc này đi khắp nơi, gặp được người quen liền khẽ cười, gật đầu nâng ly ra dấu.

Robert đi tới bên cạnh Diệp Trùng, trong tay cũng cầm 1 ly rượu, vừa nâng ly ra dấu với Diệp Trùng, vừa cười nói: “Vương huynh đệ không cần quá bó buộc a, đợi lát nữa sẽ có rất nhiều người đẹp a! Nhân bất phong lưu uống thiếu niên a! Đáng tiếc bọn họ không nhìn thấy Vương huynh đệ đại phát thần uy, nếu không, chỉ e Vương huynh đệ sẽ bị người đẹp đìm chết a! Ha ha!”

Diệp Trùng đối với loại trêu đùa này căn bản không có chút phản ứng nào, Diệp Trùng học theo tư thế của Robert, hơi nâng ly trả lễ, lạnh nhạt nói: “Ông chủ quá khen rồi!”

Mục khoa trương nói: “Diệp tử, động tác vừa rồi của người không tệ!”

Robert thấy thần sắc này của Diệp Trùng, cũng biết điều, cười ha hả rồi bỏ đi.

Người trong đại sảnh càng lúc càng nhiều, vì lần dạ hội này, Thương Trường Minh mời gần như tất cả nhân vật có máu mặt của hành tinh Richie.

Diệp Trùng cầm ly rượu, đi chậm rãi không mục đích. Thấy Diệp Trùng gương mặt lạnh lùng, dọc đường có rất ít người nâng ly với Diệp Trùng, Diệp Trùng cũng vui vẻ đáp lại. Chỉ là Diệp Trùng cảm thấy ánh mắt của không ít phụ nữ nửa có nửa không quét về phía mình bên này, điều này làm hắn cảm thấy vô cùng không thoải mái, nhưng mỗi khi mình hơi nghiêng đầu, mấy ánh mắt này lại giống như động vật nhỏ bị hoảng sợ, mau chóng tránh né, làm cho Diệp Trùng vô cùng buồn bực.

Không rảnh lo bọn họ, dù sao ánh mắt cũng không giết chết người!

- Một mình Vương tiên sinh ở đây à? Giọng nói êm tai từ sau lưng Diệp Trùng truyền tới. Diệp Trùng xoay người lại, chỉ thấy Thương Hân cầm ly rượu chậm chậm đi tới, mà bên cạnh nàng là 1 thiếu niên mặc lễ phục màu trắng. Mái tóc màu trắng bạc của thiếu niên hơi che mất 1 con mắt của hắn, làm ánh mắt của hắn sinh ra vài phần cảm giác ngột ngạt. Khóe miệng trước sau luôn mang theo tiểu ý nửa có nửa không, phối hợp với gương mặt trơn bóng trắng trẻo, anh tuấn phi phàm. Diệp Trùng cảm giác rất rõ ràng ánh mắt vốn dĩ trước sau xoay quanh bên cạnh mình gần như trong chớp mắt đều tập trung trên người thiếu niên này.

Điều này làm Diệp Trùng khe khẽ thở phào.

Thiếu niên khẽ cong người với Diệp Trùng, nho nhã lễ độ, ưu nhã thông dong.

- Nè, Diệp tử, tên này đẹp trai hơn ngươi a! Đáng ghét! Thương tức điên lên nói.

- Đẹp trai? Là ý gì? Diệp Trùng lần đầu tiên nghe thấy từ này.

- À, đàn ông xinh đẹp thì gọi là đẹp trai! Thương giải thích đơn giản với Diệp Trùng 1 lượt.

- Xinh đẹp? Xinh đẹp dùng làm gì? Lại không thể dùng để ăn! Nếu như đây là ưu điểm, cũng là ưu điểm hào nhoáng trống rỗng! Diệp Trùng không để ý nói.

Diệp Trùng trước tiên hơi hơi cúi người với thiếu niên, sau đó mới nói với Thương Hân: “Thương tiểu thư a, tìm tôi có việc sao?”

Về mặt 2 người trước mặt lập tức trở nên ngơ ngẩn!

- Sai rồi, sai rồi! Thương lần này thật sự là tức điên lên: “Diệp tử, không được dùng cái kiểu đó của Mục ở chỗ này! Hiện giờ các ngươi chỉ là thư giãn, hiểu chưa? Lại vẫn có người ở trong dạ hội chào hỏi người khác, câu đầu tiên lại hỏi người khác có việc gì không! Trời ạ! Cái này cũng quá khoa trương rồi!”

- Vậy ta phải nói thế nào? Diệp Trùng hỏi.

- Ngươi tùy tiện nói gì đó, thí dụ đại loại như xin chào Thương tiểu thư, hôm nay thời tiết không tồi, Thương tiểu thư hôm nay quả thật là đẹp mê người, nói gì mà không được chứ? Thế nào cũng không thể nói những lời như ngươi tìm ta có việc gì thế này!

- Mấy thứ này không phải đều là lời nói nhảm sao? Diệp Trùng lầu bầu nói.

- Nơi này vốn chính là 1 nơi nói nhảm mà! Thương khái quát 1 cách chính xác.

Cho dù Thương Hân giỏi ứng biến, nhưng mà là lần đầu tiên ở dạ hội bị người ta mở đầu 1 câu như vậy, nhất thời nín lặng. Tình cảnh khá là ngượng ngập, Diệp Trùng sợ mình lại nói sai lời, dứt khoát ngậm miệng lại. Cuối cùng vẫn là thiếu niên bước ra phá tan thế bí, trên mặt thiếu niên lộ ra nụ cười mê người: “Nghe Hân tỉ nói Vương tiên sinh có thể ở ngoài hơn 60 mét dùng trủy thủ chính xác bắn chết kẻ địch! Điều này làm tiểu Linh khâm phục vô cùng a!”

Thương Hân vội vàng ở bên cạnh giới thiệu: “Đây là Thương Linh, nghe thấy sự tích của Vương tiên sinh, sống chết quần lấy đòi ta phải dẫn hắn tới gặp Vương tiên sinh, để bày tỏ sự ngưỡng mộ.”

- Ủ, lần đó là may thôi! Diệp Trùng lạnh nhạt nói, nói thực, lần đó thật sự có chút may mắn ở trong đó, Diệp Trùng không dám xác định mình bây giờ nếu như làm lại động tác lần đó còn có thể có hiệu quả làm người ta mê ý vậy không.

Môi của Thương Linh vẽ nên 1 đường cong ưu nhã, giống như có hàm ý khác nói: “Không có thực lực cũng không có may mắn a! Vương tiên sinh khiêm tốn rồi!”

- Thương tiên sinh qua đề cao ta rồi! Về mặt Diệp Trùng vẫn như thường, không lạnh không nóng.

Thương Linh nhún nhún vai 1 cách ưu nhã: “Một ngày nào đó nếu như có thể tỉ thí cùng với Vương tiên sinh 1 phen, đó mới là 1 việc vui vẻ của đời người a!” Lập tức, như ý thức được sự thất thái của mình, Thương Linh tự chế giễu 1 câu: “Nói đùa, nói đùa thôi. Ta nào phải đối thủ của Vương tiên sinh a! Không biết Vương tiên sinh có cảm thấy hứng thú với điều khiển quang giáp không?”

Trong lòng Diệp Trùng không khỏi cảnh giác, miệng nói: “Bình thường!”

- Thật sự muốn nhìn thấy Vương tiên sinh điều khiển quang giáp sẽ là quang cảnh thế nào a! Trong mắt Thương Linh lộ ra vẻ chờ mong mạnh mẽ.

- Ủ! Diệp Trùng chỉ trả lời 1 câu, đối phương tại sao lại vô duyên vô cớ nhắc tới quang giáp? Chẳng lẽ là có ý gì? Không biết đối phương sâu cạn thế nào, Diệp Trùng không dám nói bậy.

Thấy Diệp Trùng dường như không có hứng thú nói chuyện, Thương Linh và Thương Hân liền nói lời tạm biệt, rồi di chuyển tới những chỗ khác.

Diệp Trùng cứ ở lì trong 1 góc, từ từ uống rượu trong ly, nghe theo sự hướng dẫn của Thương, chính là không đi vào giữa.

- A Linh, người thấy người này thế nào? Hai người Thương Hân và Thương Linh đi ngang hàng với nhau.

- Một người rất kỳ quái, rất thú vị! Hơn nữa rất lạnh! Trong mắt Thương Linh lộ ra vẻ hứng thú.

- Đúng vậy, thật là 1 người kỳ quái. Xem ra không biết chút nào về lễ nghi xã hội, nhưng vừa rồi tam thức nói với ta, tên Vương Hành này ngẫu nhiên ở trên bàn ăn sử dụng Song đao lễ gì đó, nhưng hình như thời gian rất ngắn! Tam thức hoài nghi hẳn rất có khả năng là 1 quý tộc! Thương Hân nói: “Dáng vẻ đó của hẳn giống quý tộc nào chứ. Nhưng nếu như hẳn quả thật được sự giáo dục của quý tộc, vậy hẳn ngụy trang như thế rốt cuộc là vì cái gì?” Dáng vẻ của Thương Hân có hơi không hiểu.

- Song đao lễ? Thương Linh hơi hơi kinh ngạc.

- A Linh người cũng biết Song đao lễ? Thương Hân tò mò hỏi.

- Ủ, Song đao lễ là 1 loại lễ nghi dùng cơm cổ xưa, chỉ có lưu truyền trong thượng tầng quý tộc có địa vị khá cao. Không giống với lễ nghi dùng cơm của chúng ta hiện nay, bọn họ sử dụng 2 con dao. Loại phương thức dùng cơm này có độ khó cực kỳ cao, bởi vì 2 con dao rất khó khống chế như ý, không có trải qua huấn luyện chuyên môn rất dễ gây thương tích cho miệng, cho nên sau này liền bị đổi thành 1 dao 1 nĩa. Người có thể thành thực sử dụng Song đao lễ có khả năng là hậu duệ quý tộc cực kỳ cao! Cho dù ở trong 1 số hào môn và thế gia, người biết Song đao lễ cũng vô cùng hiếm gặp! Thương Linh giải thích tỉ mỉ.

- Nói như vậy, hẳn chắc đã được giáo dục kỹ càng, vậy hẳn tại sao phải biểu hiện ra dáng vẻ thô bỉ đó? Ngụy trang? Mục đích của hẳn là cái gì? Thương Hân không khỏi sa vào trầm tư.

- Xem ra, đây thật sự là 1 người thú vị a! Về mặt Thương Linh càng lúc càng hưng phấn, trong mắt lóe qua quang mang yêu dị.

Diệp Trùng nhấp từng ngụm một rượu trong ly trên tay, độ cồn của loại rượu đỏ này cực thấp, vị hơi ngọt, uống lại giống như 1 loại nước trái cây nào đó. Diệp Trùng lần đầu tiên thưởng thức rượu đỏ, cảm thấy mùi vị khá được. Nhưng dáng vẻ say túy lúy của Quân phong tử trong ký ức của hẳn quả thật quá sâu sắc, hẳn không muốn mình cũng biến thành trạng thái mất đi khống chế như thế.

Một mình Diệp Trùng ở trong góc không hề tịch mịch, hẳn đang tán dóc với Thương.

Trong lúc không chú ý, âm nhạc thay đổi, đổi thành vũ khúc, nhất thời, lần lượt có người tiến vào chỗ trống ở chính giữa đại sảnh. Luôn luôn là 1 nam 1 nữ đồng thời tiến vào. Bọn họ vừa tiến vào vòng tròn ở giữa liền bắt đầu nhảy theo nhạc.

Mới bắt đầu nhìn, 2 mắt Diệp Trùng còn có vài phần cảm giác mới mẻ, nhưng chẳng bao lâu, loại vũ khúc có tiết tấu chậm này làm Diệp Trùng nhìn đến sắp ngáp tới nơi.

Đương nhiên, trong này còn có 1 phần công lao của Thương. Thương từ lúc mới bắt đầu đã không ngừng cải tạo tư tưởng của Diệp Trùng. Hiệu quả do loại mệt mỏi này oanh tạc rõ rệt không cần phải bàn cãi.

- Diệp tử, người phải học biết hưởng thụ cuộc sống a, thế giới này vẫn khá hòa bình! Không phải chỉ có đánh đánh giết giết! Thương đột nhiên dừng 1 lúc, hình như cảm thấy nói thế này hoàn toàn không phù hợp với sự từng trải của Diệp Trùng, liền bỏ qua bàn luận về hòa bình của hắn, tiếp tục nói: “Chiến đấu vô nghi là vô cùng quang trọng, nhưng cuộc sống cũng quan trọng giống như vậy! Nếu như không có niềm vui cuộc sống, vậy có gì khác với cái máy giết người? Diệp tử à, ta là 1 hư ngĩ trí cảm cũng biết niềm vui cuộc sống, người...”

Diệp Trùng biết, nếu như không có bất ngờ, Thương trong thời gian ngắn sẽ không dừng lại.

- Xin hỏi, ta có thể mời anh khiêu vũ không? Một giọng nữ rụt rè truyền vào tai Diệp Trùng.

Diệp Trùng ngẩng đầu lên, lọt vào tầm mắt là 1 cô gái mặc áo đầm màu be nâu nhạt, mái tóc dài phủ vai buông thõng tự nhiên, che đầu rũ xuống, 2 tay bắt chéo đặt trước người, Diệp Trùng tinh mắt nhìn thấy 2 tay nàng ta đang không ngừng vò cái váy trước người.

- Cô đang nói với ta ư? Diệp Trùng nhìn sơ xung quanh.

- Ủ! Cô gái mặt đỏ giống như có thể rướm máu vậy, lấp bắp nói: “Có thể mời anh khiêu vũ không?”

- Trời ơi! Người đẹp a! Quá thuần khiết rồi! Diệp tử, mau đồng ý, mau đồng ý! May mắn của tên không hiểu tình cảm nhà người lại tốt như vậy, thường gặp được người đẹp. Trời ơi, cái này thật không có thiên lý rồi! Hôm nay vận may quả thật quá tốt rồi, ha ha, lên 3 giờ mà cũng có thể gặp được người đẹp! Thương kích động đến mức không thể tự dè nén.

Diệp Trùng méo máo, quả nhiên lại tới rồi! Thương chỉ cần gặp được phụ nữ, đặc biệt là kẻ hắn nói là người đẹp, lập tức sẽ sa vào 1 loại trạng thái mà Diệp Trùng cho rằng bất bình thường.

- Ta tại sao phải khiêu vũ với nàng ta? Diệp Trùng lười biếng hỏi, bị Thương ồn ào là 1 việc vô cùng đau khổ, nhưng nếu như có thể đả kích Thương, vậy lại là 1 việc làm người ta vô cùng sung sướng.

- Diệp tử, tên không có nhân tính nhà người! Tên dã thú nhà người! Một người đẹp thuần khiết như vậy mời người khiêu vũ, người lại còn hỏi tại sao? Đây, đây là vấn đề đàn ông phải hỏi sao? Thương chửi toáng lên.

Cô gái thấy Diệp Trùng đột nhiên lại không phản ứng, không khỏi ngẩn đầu.

Diệp Trùng lúc này mới nhìn rõ mặt nàng, làn da trắng như tuyết vô cùng mềm mại, gương mặt đẹp thanh tú mang theo vài phần ngây thơ, mũi đẹp xinh xắn, cái miệng nhỏ căng mọng, 1 bộ đầm viền ren màu be nâu nhạt, duyên dáng yêu kiều, làm nàng xem ra giống như cô công chúa trong truyện cổ tích.

Mắt to ngẩn ngẩn nước mắt nhìn Diệp Trùng, ánh mắt e thẹn lộ ra vẻ mong chờ, không biết tại sao, Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới Niếp Niếp đã mấy tháng không gặp.

Nhớ tới lúc đó Niếp Niếp cũng với ánh mắt e thẹn, dáng vẻ cẩn thận thế này. Ánh mắt và dáng vẻ này quả thật là rất giống a! Tâm tư Diệp Trùng có chút bay bổng!

- Diệp tử, mau đồng ý, mau đồng ý! Thương ở đó không ngừng thúc giục, tư thế này, phảng phất như là chính hắn lên sân khấu vậy.

- Nhưng, Thương, người biết rõ là ta không biết khiêu vũ! Diệp Trùng rất không đồng ý nói.

- Khả khả! Thương lại nghe ra chút dao động trong lời nói này của Diệp Trùng, tiếp tục nỗ lực vận động: “Không sao, Diệp tử, ta có cách!”

- Người xác định? Diệp Trùng nửa tin nửa ngờ.

- Khả khả, người yên tâm đi! Nhất định không có vấn đề. Thương bảo đảm, nhưng trong tiếng cười đó lại đầy vẻ đắc ý.

177. Chương 177: Khiêu Vũ

Ánh mắt di chuyển, hần đáng phán đoán những người nào có giá trị tiếp xúc, nếu như không thể đưa ra được phán đoán, vậy không nghi ngờ gì, sẽ tốn công mà chẳng được bao nhiêu. Từ sớm trước đây, hần đã làm rất nhiều công việc, tính tình cẩn thận là đặc điểm của hần, nếu không hần không nhất định có thể đứng được trong đoàn hải tặc, sống tới tận bây giờ.

Vũ khúc du dương vang lên, người bên cạnh nối tiếp nhau tìm kiếm bạn nữ, cầm tay đi vào sân nhảy ở chính giữa đại sảnh.

Ánh mắt từ từ quét qua mấy người ở trong này, Bách Lý Nam đắn đo mình có nên cũng tham gia.

Bỗng, ánh mắt Bách Lý Nam xuất hiện vẻ mù mịt, vẻ mặt quái dị khó nói nên lời. Nhìn chằm chằm suốt mấy giây, bỗng, hần không thể tin được dụi dụi mắt, mình thật sự không phải hoa mắt chứ?

Trời ạ! Mình nhìn thấy gì thế này? Điều này, điều này quả thật là quá nguy dị rồi!

Bách Lý Nam cảm giác mình cả đời chưa từng gặp phải việc nguy dị thế này! Hần lại thấy được Diệp Trùng cùng 1 cô gái đi vào sân nhảy! Nói thật, cho dù hần nhìn thấy 1 con vượn biến dị lòi 1 người đẹp đi vào sân nhảy, hần cũng không kinh ngạc bằng điều này! Khiêu vũ không hề có gì ghê gớm, bản thân hần càng là cao thủ trong đó. Cùng phụ nữ khiêu vũ càng không có gì, trên đời này làm gì có đạo lý 2 người đàn ông cùng khiêu vũ chứ? Hai việc này vô luận nhìn thế nào cũng đều là việc vô cùng bình thường, xảy ra trên người Diệp Trùng lại làm Bách Lý Nam cảm thụ được 1 sự nguy dị khó nói nên lời!

Chẳng lẽ thế giới này thật sự thay đổi rồi?

Tay Diệp Trùng cầm lấy tay của cô gái không biết tên này, cảm giác tay vô cùng mềm mại, Diệp Trùng không thể không mang hầu hết sức chú ý đặt ở chỗ này. Bởi vì hần sợ một khi không cẩn thận mình hơi dùng sức, chỉ e cái tay mà Thương nói đứt khoát là quà tặng của trời này sẽ bị bóp thành 1 đồng thịt vụn. Với lại, hần rất không quen nắm tay của người khác, mấy lần hần gần như theo bản năng coi cô gái bên cạnh mình này thành bao cát mà quăng đi. May mà hần phản ứng nhanh, đột ngột dùng sức mạnh đã suýt nữa truyền tới tay mình, nếu không phỏng chừng sẽ không có ai khiêu vũ trong sân nhảy này nữa rồi!

- Diệp tử, thả lỏng 1 chút, tới lúc đó nghe ta chỉ huy là được! Hi hi, thân thể phải mềm dẻo, không được quá cứng nhắc! Ngực khí của Thương càng trở nên đặc ý hơn.

- Thương, hy vọng người chỉ huy không được hồ đồ! Còn nữa, không được làm ra mấy việc nặng nề gì bất nháo gì đó! Câu sau của Diệp Trùng lại có vài phần cảnh cáo.

- Hi hi, người yên tâm đi! Nụ cười âm hiểm của tiểu ác ma làm Diệp Trùng không kiềm được phát run. Nhưng đã đi ra, Diệp Trùng cũng chỉ đành cẩn thận đi về phía trước từng bước một.

Cũng may, điều duy nhất làm Diệp Trùng cảm thấy an ủi là cô gái bên cạnh này còn khấn trương hơn mình. Diệp Trùng thậm chí nghe thấy tiếng tim đập thình thịch thình thịch của cô ta. Còn có cái tay có chút run rẩy trong tay mình. Đối với bản thân Diệp Trùng, hần không hề cảm thấy có gì khấn trương. Ngược lại xuất hiện trạng thái gì đó hần cũng không để ý. Tin tưởng rằng trong tình huống hỗn loạn như vậy, nếu hần gọi Thủ hộ ra, tuyệt đối không ai có thể cản được hần! Thứ hần lo lắng duy nhất chính là Thương gần quá lỗ, mà cái này hình như là tác phong trước giờ của Thương.

Diệp Trùng không hề ngốc, hần vừa liếc liền nhìn thấy trong sân nhảy đã có 1 cặp nam nữ khiêu vũ, mà tư thế và vị trí đặt tay của người đàn ông đó, Diệp Trùng bắt chước chắc rằng không sai chút nào.

- Nửa thân trên không động đây, chú ý phương vị dưới chân, động tác phải chậm rãi, chân trái, 6 độ hướng mũi tên, khoảng cách 40 cm! Tiểu ác ma vui vẻ kêu lên 1 tiếng.

Diệp Trùng đáp chính xác tới phương vị Thương chỉ dẫn.

- Chân phải, hướng mũi tên 42 độ, khoảng cách 40 cm!

Diệp Trùng lại 1 lần nữa đáp chính xác phương vị Thương chỉ dẫn.

- Làm rất tốt, bây giờ vẫn là chân phải, hướng mũi tên 72 độ, khoảng cách 50 cm!

Diệp Trùng không chút cầu thả hoàn thành động tác.

.....

- Thân thể phải thả lỏng, động tác không được cứng nhắc như vậy, thay đổi phương vị phải cho phía nữ 1 chút sức mạnh, thế nào rồi? Không khó chứ! Tiểu ác ma đắc ý nói.

Mồ hôi trên lưng Diệp Trùng đã thấm ướt quần áo bên trong, hắn hoàn toàn dùng khả năng khống chế cơ thể của mình để hoàn thành điều kiện Thương nói từng cái một. Điều này quả thật là lấy mạng người a! Toàn bộ tất cả tinh thần của Diệp Trùng đều đặt trên sự khống chế thân thể của mình, căn bản không chú ý tới ánh mắt nhìn mình của cổ gái này.

- Cái này gọi là Đa La Na Phúc bộ, là 1 điệu nhảy có độ khó bậc trung, thích hợp nhất với loại vũ khúc hiện giờ. Có phải là rất có ý nghĩa?

Cuối cùng cũng thoải mái, Diệp Trùng không khỏi mở miệng hỏi: “Đa La Na Phúc bộ? Quả nhiên dở tệ, không có giá trị thực dụng! So với bước đi Đinh tự bộ (bước đi hình chữ T), hồ hình bộ, giao xoa bộ (bước đi đan chéo) thua kém quá xa!” Thứ Diệp Trùng nói đều là bộ pháp thường dùng trong cận chiến.

Tiểu ác ma 2 mắt trợn trừng, gần như suýt chút nữa là hôn mê, không dễ dàng gì mới ổn định lại, chỉ là gân xanh trên trán giật điên cuồng: “Người, tên cuồng si chiến tranh nhà ngươi!”

Vẫn luôn ưu nhã, thông dong chào hỏi với người xung quanh, khi Thương Linh xoay người, gương mặt tươi cười đột nhiên xò cứng lại!

- Hân tử, chị nói Lam muội sẽ khiêu vũ cùng đàn ông chứ? Giọng nói âm u của Thương Linh từ phía sau truyền tới, Thương Linh đang gạt đầu ra dấu với 1 người bạn ở đằng xa không quay đầu lại, không chút do dự nói: “Không thể nào, loại tình huống này thế nào lại có thể xảy ra? Nha đầu đó khiêu vũ vẫn là do ta dạy, nó trừu khiêu vũ với ta và nhị tử, căn bản sẽ không khiêu vũ cùng người khác!” Lời nói trong miệng Thương Hân như chém đinh chặt sắt, rõ ràng rất có tự tin với phán đoán của chính mình.

- Vậy xem ra ta thật sự là hoa mắt rồi! Thương Linh lẩm bẩm nói.

- Nè, người nghĩ bậy gì đó! Con nha đầu đó ở loại địa phương này, trừ 1 mình ở một góc, làm gì lo tới người khác! Thương Hân hồi thần lại, thấy Thương Linh nhìn chằm chằm về 1 phía, đáng vẻ ngốc nghếch.

- Sao thế? Thương Hân vừa kỳ quái hỏi, vừa nhìn theo ánh mắt của Thương Linh, gần như trong khoảnh khắc, ánh mắt Thương Hân đột nhiên mở to, vẻ mặt đột nhiên cứng lại.

- Chẳng lẽ là ảo giác? Thương Linh giống như đang nằm mơ.

- Tuyệt đối là ảo giác! Thương Hân đã hoàn toàn mê muội

Hai người nhìn nhau, đột nhiên đồng thanh nói: “Thì ra là ảo giác!”

Nhìn Thương Lam trên mặt tràn đầy sự vui sướng đó, 2 người đều rất khó khăn mà liên hệ người con gái đang cùng 1 người đàn ông khiêu vũ trên sân nhảy này và Lam muội hay e thẹn, xấu hổ đó của mình.

- Vương Hành đó rốt cuộc có sức hút gì? Đối với vấn đề này, Thương Linh rất tò mò.

- Vương Hành đó rốt cuộc có mục đích gì? Đây mới là vấn đề Thương Hân quan tâm.

Đương nhiên, Diệp Trùng hoàn toàn không biết mấy thứ này. Hắn vẫn tập trung toàn bộ tinh thần nghe Thương chỉ huy, hắn đã mang điệu nhảy làm thành huấn luyện phản ứng thân thể rồi.

Thương Lam nhìn người đàn ông lạnh lùng gần trong gang tấc này, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên. Sớm khi ở trên bàn tiệc, nàng đã bắt đầu chú ý tới người kỳ quái ăn uống ngầu ngĩnh này rồi. Lúc đó nàng cảm thấy rất tức cười, bởi vì nàng trước giờ chưa từng thấy qua có ai ăn uống như vậy, nhất định là rất thú vị! Nếu như mình cũng có thể thử thì tốt, đáng tiếc nàng biết điều này hoàn toàn trái ngược với giáo dục của mình. Tới khi dạ hội, hắn 1 mình cô đơn lủi đứng ở trong góc, không ai nói chuyện, giống như mình lúc bình thường. Không biết tại sao, nàng đột nhiên muốn mời hắn khiêu vũ. Vốn nàng đã chuẩn bị sẵn sẽ bị từ chối, con người này quả thật quá lạnh lùng. Ngay cả đối với Hân tử tử và Linh ca ca cũng đều có dáng vẻ lạnh lùng, hình như rất khó tiếp cận a! Nhưng không ngờ đối phương chỉ trầm mặc 1 hồi thì đồng ý!

Mặt 2 người cách rất gần, nàng có thể nhìn thấy rõ ràng từng chi tiết một trên mặt hắn. Sự lạnh lùng của hắn, sự kiêu ngạo của hắn, còn có rất nhiều vết tích đấu tranh cực khổ để lại. Về mặt hắn lúc này cực kỳ cẩn thận, giống như, giống như dáng vẻ Linh ca ca lúc điều khiển quang giáp.

Khiêu vũ cũng cẩn thận như vậy? Thật là 1 người kỳ quái!

Phát hiện đối phương hình như không hề chú ý mình đang quan sát hắn, ánh mắt cẩn thận của Thương Lam trở nên thêm can đảm, bất giác, khóe miệng không khỏi cong lên lộ ra nét cười nhàn nhạt.

Thương Trường Minh ở đằng xa nhờ sự nhắc nhở của hạ nhân mà đã sớm chú ý tới sự khác lạ của con gái mình, khi nhìn thấy dáng vẻ của con gái lúc này, thân thể không khỏi chấn động, trong mắt lộ ra vẻ thương tiếc nồng nặc.

Mà Robert vẫn luôn vô cùng chú ý tới Diệp Trùng lúc này không khỏi cảm hận, hay cho Thương Trường Minh, lại nỡ dùng con gái của mình đi dụ dỗ Vương Hành, quả nhiên có khí phách! Trong lòng lại vừa nóng vừa khâm phục!

- Tốt, Diệp tử, liền lập tức sẽ là 1 động tác cuối cùng, nghe thấy ta hô ra tay thì ném đối phương ra, khi ném phải lập tức bỏ tay, khi đó nàng ta sẽ xoay trên không trung, khi rơi xuống nàng ta sẽ thò tay ra, lúc này người liền kéo tay của nàng ta lại, kéo vào trong lòng, nàng ta sẽ thuận thế ngã vào trong lòng người, tay phải của người phải ôm lấy eo nàng ta. Phải dùng nhu kinh, lực khí ngàn vạn lần không được quá lớn! Biết được sức mạnh khủng bố của Diệp Trùng, Thương không muốn xuất hiện tình cảnh máu me, cả cánh tay bị tên quái vật Diệp Trùng này xé đứt ở chỗ này.

- Ủ! Diệp Trùng trả lời 1 tiếng, phù, cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi, hắn cảm giác so với hoàn thành huấn luyện bị thép còn mệt hơn.

- Ra tay! Thương la lên.

Đã sớm chuẩn bị, tay trái Diệp Trùng rung lên, từ vai tới cánh tay, rồi khuỷu tay, rồi tới cổ tay, giống như 1 cơn sóng tiến về phía trước.

Thương Lam cảm thấy 1 luồng sức mạnh to lớn nhưng nhu hòa quăng mình ra bên ngoài, tay bỗng nhẹ hẫng, nàng cảm giác mình dường như không bay lên, cảm giác kích thích trước giờ chưa từng có bao vây lấy nàng, làm nàng rất hưng phấn. Bộ đàm bị gió làm phồng lên, vang lên phần phật, vô cùng dễ chịu!

Khoảnh khắc rơi xuống, nàng thò cánh tay mềm mại trắng muốt ra, vẫn chưa kịp suy nghĩ, đột nhiên 1 cánh tay vươn tới, tiếp theo đó là 1 luồng sức mạnh, rồi thì khí tức nam nhân nồng nặc đập tới, nàng hiểu mình đã ngã vào lòng hắn rồi!

Lập tức, cái cổ trắng ngần của Thương Lam im lặng phủ lên 1 đóa mây trắng.

Động tác cuối cùng này của Diệp Trùng hoàn thành dứt khoát, gọn gàng, ngay cả Thương cũng không lộ ra tật xấu. Ngược lại, Thương Hân, Thương Linh, Thương Trường Minh bị dọa tới gần chết, sợ rằng lỡ như không cẩn thận làm Thương Lam té, vậy nhất định phải xé xác tên Vương Hành đáng chết này!

Tư thế của 2 người lúc này cực kỳ ám muội, Thương Lam ngã vào trong lòng Diệp Trùng, tay phải Diệp Trùng ôm lấy eo nàng, khoảng cách gương mặt của 2 người chỉ có 2, 3 cm.

Đầu óc Thương Lam ở trong trạng thái nửa đình trệ.

Nhìn người con gái trong lòng trước mặt, cái cổ tuyết trắng trẻo, sóng mắt lưu chuyển, trên mặt vẫn còn dư lại vài phần hưng phấn vừa rồi, cực kỳ mê người, Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy phần bụng phát nóng, bộ đồ luyện công màu trắng, làn da láng mịn lóe lên trong đầu hắn, cô gái trước mặt đồng dạng tán phát ra mùi thơm thoang thoảng kỳ dị tương tự như lần đó.

Không biết tại sao, Diệp Trùng theo bản năng, đột nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng liếm 1 cái lên cái cổ phần của người ngọc trong lòng!

178. Chương 178: Dòng Chảy Ngầm (1)

Đối với cái thứ thần sai quỷ khiến cuối cùng đó, Diệp Trùng tới giờ vẫn không hiểu là chuyện gì xảy ra, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới hẳn lại liếm 1 cái, cả sự việc cứ đi tới phía trước mà hẳn hoàn toàn không thể không chế được.

Lúc đó, tất cả những người đang thầm chú ý tới 2 người, vẻ mặt phong phú vô cùng, đáng tiếc Diệp Trùng không chú ý tới, hẳn chỉ nghe thấy tiếng ly thủy tinh rơi trên mặt đất một cách chính tề. Tiếng động này lập tức làm Diệp Trùng từ trong loại trạng thái kỳ quái này tỉnh lại, rất kỳ quái mình lại xuất hiện tình huống thế này. Nhưng nhìn cô gái ở trong lòng, cả gương mặt đã đỏ tới mức sắp sắp chảy máu tới nơi, Diệp Trùng vội vàng buông tay. Ai biết được Thương Lam lúc này đã toàn thân mềm nhũn, làm gì còn đứng được, do 2 chân mềm nhũn, thân hình không tự chủ được ngã vào lòng Diệp Trùng, không còn cách nào khác, Diệp Trùng chỉ đành lấy vớ tay ôm lấy nàng ta.

Chính đang lúc Diệp Trùng không biết xử lý thế nào, Thương Hân và Thương Linh gần như với lao tới trước mặt Diệp Trùng. Thương Hân dịu Thương Lam đã hoàn toàn mềm nhũn như 1 đồng bùn, hung hăng trừng mắt với Diệp Trùng 1 cái. Ánh mắt Thương Linh bên cạnh nhìn Diệp Trùng cực kỳ quái dị. Nhưng may mà Diệp Trùng trước giờ không dùng cách nhìn của người khác để làm việc, nhìn quen coi như không thấy là xong! Hai người tới, rất mau giải quyết vấn đề cô gái trong lòng Diệp Trùng, trước khi rời đi, sóng mắt cô gái cứ như nước xoay chuyển, len lén liếm Diệp Trùng 1 cái, loại ánh mắt này Diệp Trùng vẫn là gặp lần đầu, là giận? Hay là đại biểu cho ý tứ gì khác?

Dù sao làm cũng làm rồi, Diệp Trùng cũng lười suy nghĩ. Chỉ là không giải thích được, bộ đồ luyện công màu trắng đó lại lướt qua trong đầu Diệp Trùng. Diệp Trùng không khỏi lộ ra chút cười khổ.

Âm thanh cười điên cuồng của Thương từ sau cái liếm đó của Diệp Trùng thì chưa từng dừng lại.

- Thương, ta lúc đó tại sao lại không không chế được? Nghi hoặc của Diệp Trùng đối với 1 điểm này từ sau khi tỉnh lại vẫn cứ luôn không hiểu được.

- Ủ, từ sinh lý học mà nói, cái này là bản năng! Thương nghiêm túc nói, nhưng không quá nửa giây, lại không nhịn được cười âm lên: “Ha ha, Diệp tử, người quả thật quá cường hãn! Bản năng của dã thú a, ha ha... Tiếng cười của Thương không ngừng bên tai.

Đối với Thương, Diệp Trùng quả thực bó tay, may mà thời gian 3 tiếng đồng hồ của Thương rất nhanh đã tới. Sự yên tĩnh của Mục làm Diệp Trùng vốn đã mệt mỏi cả người và tinh thần rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp!

Hắn nào biết, bên ngoài đã loạn cả lên!

- Tư liệu của Vương Hành đã tra ra chưa? Thương Trường Minh sắc mặt âm trầm, trầm giọng hỏi. Một màn xảy ra hôm nay, hẳn cũng là 1 trong những người thấy tận mắt. Đầu óc hẳn lúc đó hoàn toàn đoản mạch, trống không 1 mảnh! Nhưng vừa nghĩ tới tên đáng chết Vương Hành này lại dám ở trước mặt đám đông làm việc như thế với Lam nhi, sự chán ghét không tên dâng lên trong lòng ngực! Dưới sự thịnh nộ này, ngay cả nói cũng mang theo sát khí nồng nặc, thủ hạ ai nấy như ve sầu cuối thu (im lặng), sợ lỡ không cẩn thận mình sẽ thành quỷ chết oan.

- Đã tra rõ rồi, Vương Hành, năm nay 21 tuổi, là người của hành tinh Fidel, thiên hà Farr, cha mẹ đã mất, không có người thân nào khác. Tư liệu khác không rõ, không có bất cứ loại ghi chép thi cử bất cứ đẳng cấp nào! Một gã cẩn thận trả lời.

- Chỉ có chút thế này? Thương Trường Minh nhíu mày, có chút không vừa ý.

- Bởi vì người này không hề trong danh sách của đoàn người Robert, cái này cũng chỉ là Hân tiểu thư yêu cầu tiến hành điều tra hẳn, chúng ta mới bắt đầu thực hiện. Với lại, lai lịch của hẳn, nghe nói chỉ có quản gia của Robert, Bách Lý Nam mới biết, hình như ngay cả bản thân Robert cũng không rõ lắm. Hẳn ra tay cứu Robert khi Robert gặp phục kích mới làm Hân tiểu thư chú ý, hơn nữa, nghe nói thân thủ của hẳn cực kỳ lợi hại! Thủ hạ này có chút hoảng sợ, nhưng thứ tự khi nói chuyện vẫn khá rõ ràng.

Cũng hiểu được thủ hạ làm được tới mức độ này đã không dễ, Thương Trường Minh làm giọng nói nhu hòa hơn: “Ừ, được rồi, các người đi ra trước đi, việc này làm không tồi, nhưng sau này vẫn phải tiếp tục chú ý giám thị tên Vương Hành này.”

Gã này lập tức lia lịa gật đầu: “Vâng! Thuộc hạ biết rồi!” Nhưng gã này không hề lập tức rời đi, mà lưỡng lự 1 lát, Thương Trường Minh nhìn thì biết hẳn vẫn có việc phải báo cáo, không khỏi nhíu mày hỏi: “Còn có việc gì?”

Gã này lập tức cung kính nói: “Báo cáo gia chủ, là 1 tin tình báo trên mạng mô phỏng, YC biến mất rất lâu đột nhiên lại lộ diện trên mạng mô phỏng, hơn nữa lần này còn ở căn cứ huấn luyện ý thức của hành tinh Richie chúng ta. Với lại, theo sự chứng thực của hư vực linh giả của chúng ta, bản thân tên YC này chắc là đang ở trên hành tinh Richie của chúng ta. Ngài từng nói chúng ta phải quan tâm chặt chẽ tới người này!” Trong giọng nói của gã đàn ông có vài phần thấp thỏm.

Thương Trường Minh lúc này mới nghĩ tới mình hình như thật sự có để bọn họ chú ý tới nhân vật gọi là YC này, nhưng đó đã là việc rất lâu trước đây rồi. Nghĩ tới việc phiền phức hiện giờ này, nào còn tâm trí đi lo việc khác, hẳn chỉ đành cố gắng làm giọng nói của mình không mất kiên nhẫn như thế, dù sao đây là thủ hạ đắc lực của mình: “Ừ, việc này ta biết rồi, các người giám sát chặt chẽ là được rồi!”

Việc YC trùng xuất giang hồ hiện giờ đang gây xôn xao trên mạng mô phỏng.

Diệp Trùng luyện tập quá mức nhập tâm, căn bản không nghĩ tới căn cứ huấn luyện ý thức cũng có công năng tự động ghi lại toàn bộ quá trình, mà Diệp Trùng lại không tắc công năng này, cho nên toàn bộ biểu diễn của Diệp Trùng bị ghi lại. Mà Mục tuy rằng tiến hành chống giám thị với Thương gia, nhưng xét thấy Thương gia vẫn không hề tạo nên uy hiếp thật sự với Diệp Trùng, cho nên Mục cũng không có áp dụng các biện pháp xử lý.

Căn cứ huấn luyện ý thức mỗi ngày đều tạo ra vô số bản ghi hình, có người chuyên môn sàng lọc những bản ghi hình này, bởi vì trong đó có thể sẽ có ghi chép của 1 số cao thủ, ghi hình huấn luyện và chiến đấu của những cao thủ này có giá trị tham khảo rất cao.

Khi nhân viên sàng lọc nhìn thấy cái tên YC này, hẳn lập tức ý thức được mình lần này đào được bảo tàng rồi!

YC quả nhiên ra tay bất phạm a, ngay cả huấn luyện cũng có chỗ ra ngoài dự liệu mọi người, lại nghĩ tới dùng phòng huấn luyện né tránh để huấn luyện chống đỡ và công kích. Mà khi hẳn nhìn thấy kỳ cảnh tấm màn ánh sáng hình thành khi YC thực hiện huấn luyện lần cuối, hẳn triệt để ngây ngẩn luôn!

Ngay lập tức, hẳn công bố đoạn ghi hình này ra, lập tức làm dậy lên 1 trận sóng to gió lớn trong mạng mô phỏng!

YC tuy rằng không phải người sáng tạo ra chiến đấu cận thân của quang giáp, nhưng trong mạng mô phỏng, sự vùng dậy của chiến đấu cận thân quang giáp và hẳn có quan hệ tuyệt đối. Gần như đối với mỗi 1 người yêu thích cận chiến của quang giáp, ghi hình chiến đấu của YC đều phải xem. Mà rất nhiều cách đánh trong đó gần như thành sách giáo khoa của cận chiến quang giáp. Có thể nói, danh vọng của YC trong mạng mô phỏng vượt xa hơn cái gọi là cao thủ đệ nhất rất nhiều. Sự biến mất đột nhiên của YC 2 năm trước vẫn luôn là 1 câu đố trong lòng mọi người.

Trận tỉ thí cuối cùng của YC là với Pháo hỏa vô địch, tuy YC thảm bại kết thúc, mọi người lại vẫn từ trong đó học được rất nhiều cách đối phó với quang giáp tầm xa.

Vì thua mà rút lui? Đây là cách nghĩ của rất nhiều người, nhưng lại bị cho rằng cách nói không chính xác. Bởi vì lúc trước YC đâu phải chưa từng bại qua, nhìn thế nào YC cũng không phải là loại người vì thua mà rút lui!

Dù liên quan tới việc biến mất không dấu vết của YC có vô số phiên bản, nhưng không có cách nói nào làm người ta tin phục, YC trong lòng mọi người lại do vậy mà càng trở nên thần bí! Cũng chính loại cảm giác thần bí này, làm YC càng tăng thêm vài phần hấp dẫn, trở thành thần tượng trong lòng vô số người trẻ tuổi.

Một thể hiện hoành tráng, tuyệt đối là 1 thể hiện hoành tráng! YC thần bí đột nhiên xuất hiện, mà ghi hình huấn luyện tập vừa được công bố, lập tức nhận được sự theo đuổi nhiệt liệt nhất, xem chút dẫn tới xung mạch tín hiệu của hành tinh Richie vì quá tải mà bị ngắt quãng, làm cho ban ngành phụ trách duy tu tín hiệu mạch xung bị dọa toàn thân đầy mồ hôi lạnh.

Kinh diễm! Đây là cảm thụ dập dờn trong lòng sau khi tất cả mọi người coi xong bản ghi hình! Hình ảnh tuyệt mỹ như trong cảnh mộng, trở thành ký ức khó lòng xóa bỏ trong cả cuộc đời của gần như tất cả những người đã xem qua phần ghi hình này!

Thân hình như quỷ mỹ trong tấm màn ánh sáng màu trắng, quang cầu từ 4 phương 8 hướng tập trung từ chậm tới nhanh, cuối cùng chỉ vạch nên từng tia sáng trắng trên võng mạc của người xem, đánh lên tấm màn ánh sáng, hóa thành vô số ánh sáng vỡ vụn óng ánh, hăng hà sa số, trôi nổi lấp lánh!

Tất cả mọi người đều bị sốc, YC bật vô âm tín 2 năm vừa xuất hiện liền gây cho mọi người 1 sự kinh ngạc to lớn!

Rất nhiều sư sĩ tự cho mình là cao thủ lũ lượt chạy tới trung tâm huấn luyện ý thức, căn phòng giống nhau, tham số giống nhau, lại không có 1 ai kéo dài quá 3 phút. Điều này làm mấy người vốn nghi ngờ thực lực của YC đó thật sự tin phục YC. Phản ứng thật kinh người, lại có thể ở trong này kiên trì 5 phút! Quá kinh người rồi, người tự thân tới thử đều lĩnh hội được, khi thời gian đạt tới 3 phút, số lượng và tốc độ của mấy quang cầu đó sẽ tăng lên mức độ lớn, tới hiện giờ, trừ YC, vẫn chưa có ai công bố bản ghi hình qua được 3 phút của cái thứ như ma quỷ này của mình.

Nhất thời, YC và loại phương pháp huấn luyện đặc biệt này liền trở thành đề tài nóng hổi nhất trong mạng mô phỏng.

Phù, nhìn thấy thời gian dừng ở 3 phút 59 giây, người đàn ông này thở dài 1 tiếng, mình đã cố gắng tối đa rồi, cũng sử dụng Thiên Thoa, hần thể nào cũng không cách nào đột phá 4 phút. Hần quả thật không có cách nào tưởng tượng được lại thật sự có người có thể ở trong này kéo dài tới 5 phút, nếu như không phải chính mắt nhìn thấy đoạn ghi hình này, hẳn tuyệt đối sẽ không tin, nhưng hẳn đã xem qua đoạn ghi hình này, hơn nữa hẳn đã chứng thực tính chân thật của đoạn ghi hình này.

Tên YC hẳn đã sớm nghe, một số băng ghi hình lúc trước của YC, hẳn cũng từng xem qua, tuy không ít chỗ làm trước mắt hẳn sáng lên, nhưng cánh mình vẫn còn khoảng cách kha khá. Có thể nói, YC lúc trước tuy rằng cũng là 1 cao thủ cận chiến quang giáp, nhưng vẫn khó lọt vào pháp nhãn của mình, nhưng trình độ hẳn hiện nay biểu hiện ra lại làm mình sợ hãi mà kinh ngạc. Với nhãn lực của hẳn, tự nhiên sẽ không giống người bình thường bị màn biểu diễn rực rỡ này của YC mê hoặc, điều hẳn xem trọng là tốc độ phản ứng vượt xa người thường và kỹ thuật cơ bản vững chắc đến mức làm người ta kinh ngạc và trình độ cận chiến xuất sắc mà YC thể hiện ra trong lần biểu diễn này.

Có thể nói, YC hiện giờ so với 2 năm trước, hoàn toàn không ở cùng 1 trình độ!

Không ngờ tên YC thần bí này ẩn núp 2 năm, lại có thể tiến bộ tới trình độ thể này!

Thật là 1 tên thú vị! Hần khê cười, tuy không đạt tới mục tiêu 5 phút, nhưng trong lòng hẳn không hề có bao nhiêu chán nản. Mỗi người có thiên phú, sở trường riêng, hẳn đã sớm hiểu rõ điểm này từ rất lâu rồi. Tốc độ phản ứng vốn không phải sở trường của hẳn, nhưng điều này vẫn không làm giảm sự tán thưởng của hẳn đối với vị YC này, có lẽ cho dù là A - 6 được cho là thần kinh phản ứng mạnh nhất, muốn kéo dài tới 5 phút cũng không phải là 1 việc dễ dàng!

Nhưng vô luận thế nào, cận chiến quang giáp của Hắc giác vĩnh viễn là mạnh nhất, đó mới là tinh túy thật sự của cận chiến quang giáp, mà mình là người xuất sắc của Hắc giác, tuyệt sẽ không e ngại bất kỳ ai! Đây là niềm tin kiên định nhất của hẳn, kiêu ngạo như hẳn tự nhiên có tiền vốn để hẳn kiêu ngạo!

Nếu như có thể đánh 1 trận với tên YC này, vậy nhất định là 1 việc rất thú vị! Hần đối với YC này càng lúc càng cảm thấy hứng thú!

Tốc độ lưu truyền tin tức trong mạng mô phỏng thật kinh người, rất mau, mọi người đều có được tin tức, đoạn ghi hình của YC này đến từ 1 trung tâm huấn luyện ý thức sư sĩ của hành tinh Richie. Trong mạng mô phỏng không hề có khu vực thật sự về mặt ý nghĩa, nhưng vô luận tín hiệu xung mạch nào truyền đi

khoảng cách xa đều bị hao tổn, cho nên những trung tâm huấn luyện ý thức thể này yêu cầu khá lớn thiết bị mô phỏng phục vụ công cộng, về căn bản, chính phủ địa phương của mỗi hành tinh đều phải xây dựng. Mà phần lớn cũng quen huấn luyện ở trung tâm huấn luyện ý thức bản địa, dù sao độ trễ của tín hiệu nơi này cũng nhỏ hơn nhiều!

Nhất thời, vô số người hướng về trung tâm huấn luyện ý thức của hành tinh Richie, hy vọng có thể gặp được vị YC trong truyền thuyết đó! Mấy cái trung tâm huấn luyện ý thức sư sĩ của hành tinh Richie mấy ngày này, ngày nào cũng đông nghẹt người. Mọi người ôm 1 phần vạn hy vọng chờ đợi ở đây, trong đó bao gồm người sùng bái YC, sư sĩ muốn khiêu chiến YC, còn có 1 bộ phận khá lớn là tới xem náo nhiệt. Mỗi ngày, trong mạng mô phỏng, đề tài thảo luận về vị YC thần bí này có thể thấy ở bất cứ đâu. Mà chuyên đề liên quan tới giải thích bản ghi hình này của YC cũng nhiều vô số kể!

Mà lúc này, Diệp Trùng mỗi một cả tinh thần và thể xác lại đang ở trong trạng thái ngủ sâu, không hề biết gì tới tất cả những việc đang xảy ra bên ngoài.

179. Chương 179: Dòng Chảy Ngâm (2)

- Ài, ta nói nè Đức Công, nếu người không công bố ghi hình của YC gì đó ra, chúng ta cũng sẽ không biến thành thể này! Một công nhân phụ trách duy tu trung tâm huấn luyện ý thức than phiền nói.

Công nhân bị gọi là Đức Công cũng không khỏi cười khổ nói: “Ta nào nghĩ tới nhiều như vậy, lúc đó đầu óc nóng lên, liền công bố ra, ai biết mấy tên này lại cuồng nhiệt như vậy, lại có thể tìm tới chỗ chúng ta! Sớm biết thể này, ta đã không công bố nó ra! Bớt phiền phức!” Miệng tuy rằng nói thế, nhưng trong mắt vẫn nhìn không được lộ ra vài phần đắc ý.

- Ài, người nói mấy người này rốt cuộc ở đây làm gì? Một người khác ở bên cạnh hỏi.

- Đúng a, YC gì đó chỉ cần hấn không tự mình nói ra, vậy ai biết hấn là YC? Có 1 người phụ họa nói.

Trong mạng mô phỏng, tướng mạo mặc định tuy rằng có 8, 9 phần giống với hiện thực, nhưng sau khi vào mạng mô phỏng có thể sửa đổi, cho nên tướng mạo của người trong mạng mô phỏng và trong hiện thực không hề có quan hệ tuyệt đối. Trong mạng mô phỏng muốn xác định thân phận 1 người đích xác là 1 việc vô cùng khó khăn.

Cho nên 2 người mới hỏi như vậy.

- Ài, 2 người các người tới nơi này không quá lâu, đương nhiên không quá hiểu chỗ này! Khả khả, nói tới nhận biết thân phận, trung tâm này của chúng ta có chỗ độc đáo của nó. Đức Công đổi chủ đề, hơi có ý khoe khoang.

- Thật sao?

- Làm sao nhận biết? Hai người vội mở miệng hỏi.

- Hì hì, mỗi 1 người muốn dùng trung tâm huấn luyện ý thức tất nhiên trước tiên phải đăng ký 1 cái tên ở Hiệp hội sư sĩ, giống như YC, ai biết tên thật của hấn là gì, nhưng trong trung tâm huấn luyện hấn gọi là YC. Các người cũng biết, mỗi 1 trung tâm huấn luyện ý thức đều có liên hệ với Hiệp hội sư sĩ. Muốn sử dụng thiết bị của trung tâm huấn luyện ý thức thì tất nhiên phải có tên đã đăng ký. Đức Công lắc đầu nói.

- Chính như vậy cũng làm người khác nhận không ra a! Một người trong đó nói.

- Đúng vậy, trên đầu hấn cũng không gắn 2 chữ YC! Một người khác cũng phụ họa nói.

- Cái này các người không biết rồi, nếu như tên YC này chẳng qua đi 1 vòng trong trung tâm huấn luyện, chỉ cần không vào phòng vậy tuyệt đối không ai biết hấn, cho dù là hấn ở trong đại sảnh có lâu hơn nữa! Nhưng chỉ cần hấn vừa tiến vào phòng, mặc kệ hấn tham gia huấn luyện gì, vậy tuyệt đối không có chỗ để giấu mình! Phàm là người lẫn lộn trong trung tâm huấn luyện ý thức lâu 1 tí đều biết, chỉ cần người vừa tiến vào phòng, vậy thì có thể tra ra được trên thiết bị đầu cuối ở đại sảnh, đây cũng là tại sao từ trước tới giờ chưa từng nghe qua có người mạo xưng YC! Mặc kệ ai nói mình là YC, nhưng chỉ cần một khi hấn bước vào phòng trung tâm huấn luyện, thì có thể rất dễ dàng phân biệt thật giả! Cho nên người nhìn mấy người

hiện đang ở cả ngày trong đại sảnh đó, không phải không ngừng làm mới tin tức trên thiết bị đầu cuối sao? Bọn họ chính là muốn dựa vào phương pháp này để tìm được YC! Đức Công tiếp tục kiên nhẫn nói.

- Vậy mấy người này không phải là đang chờ đợi ngu ngốc sao?

- Mấy người này vốn là chờ đợi ngu ngốc, bọn họ chỉ là muốn trông chờ may mắn! Đức Công không để ý nhún nhún vai.

Khi Diệp Trùng tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau. Trải qua 1 đêm ngủ đầy đủ, Diệp Trùng đã từ trong sự mệt mỏi của tối hôm trước hồi phục lại. Tự cảm thấy hài lòng, hắn căn bản không nghĩ tới chính vì cái liêm tởm qua của hắn, Thương gia hiện giờ đã hoàn toàn loạn cả lên!

Hội nghị gia đình của Thương gia mãi tới 3 giờ sáng mới kết thúc! Người tham dự hội nghị không chỉ bao gồm Thương Trường Minh, vợ của Thương Trường Minh, Thương Linh, Thương Hân. Thương Lam vì nguyên nhân nào đó mà không có tham gia lần hội nghị gia đình này.

Thương Trường Minh nhú mày từ lúc bắt đầu, chưa từng thư giãn qua, ánh mắt chuyển tới trên người Thương phu nhân: “A Hinh, em thấy tên Vương Hành này thế nào?”

Thương phu nhân khoảng 50 tuổi, nhưng do bảo vệ cực tốt, xem ra chẳng qua chỉ khoảng 30, ung dung, thanh nhã, gương mặt phúc hậu, tạo 1 loại cảm giác cực kỳ gần gũi với người khác. Cảm tình của 2 người Thương Trường Minh và vợ cực tốt.

Thương phu nhân cười nói: “Minh ca lo lắng cái gì?”

Thương Trường Minh cười khổ 1 tiếng: “Việc tối nay đã loạn cả lên, ta hiện giờ cũng không biết phải làm thế nào!” Thương Trường Minh trước giờ cực kỳ sủng ái đứa con gái Thương Lam này. Không biết làm thế nào, Thương Lam từ nhỏ đã vô cùng khép kín, trừ cùng với vài anh chị trong nhà ra, gần như trước giờ không cùng người ngoài giao lưu. Lúc ban đầu 2 người còn cho rằng nàng có phải có chứng ngại tâm lý, nhưng mời rất nhiều bác sĩ tâm lý, cũng trị liệu rất nhiều lần, Thương Lam vẫn giống y như cũ. Cũng chính vì như thế, trên dưới Thương gia không ai không vô cùng sủng ái vị tiểu công chúa này.

Thương Trường Minh có tổng cộng 5 người con, con trai lớn sinh ra được 1 tuổi thì do 1 trận quái bệnh mà chết yểu, con gái thứ 2 Thương Nguyệt (: 1 loại thần châu trong truyền thuyết), con gái thứ 3 Thương Hân, con trai thứ 4 Thương Linh, Thương Lam là người nhỏ nhất.

Đối với mấy người con của mình, Thương Trường Minh vẫn khá là vừa ý. Thương Nguyệt trầm tĩnh, nội liêm, trước giờ đa mưu túc trí; Thương Hân cương cường, tự ngạo, luôn luôn kiên quyết; Thương Linh tài hoa tuyệt vời, nho nhã, lịch sự, tâm địa lại tinh tế vô bì. Chỉ có đứa con nhỏ này là làm hắn lo lắng nhất, bình thường đều có bộ dạng đau buồn không vui, làm người ta thương tiếc.

- Lần này hình như là Lam muội chủ động tới mời người ta khiêu vũ! Thương Hân hơi do dự 1 lát, vẫn nói ra sự thật.

- Ủa, Lam nhi lại chủ động mời người ta khiêu vũ? Thương phu nhân không khỏi vô cùng kinh ngạc, Thương Trường Minh cũng lần đầu tiên nghe thấy thông tin này, vẻ mặt không thể tin được. Hắn vốn cho rằng Vương Hành chủ động tìm Lam nhi, cho nên mới luôn hoài nghi Vương Hành có động cơ bất lương nào đó, nhưng nói như vậy, Vương Hành và Lam nhi khiêu vũ chắc không phải là hành vi có mưu tính trước.

Nhưng Lam nhi sẽ mời người khác khiêu vũ? Hơn nữa còn là 1 người đàn ông? Một người đàn ông không quen? Thương Trường Minh cảm thấy đầu mình sắp bị đoản mạch rồi.

Thương phu nhân hơi cảm thấy hứng thú: “Khi tên Vương Hành đó ăn cơm, ta có thấy qua, dáng ăn vẫn thật là đặc biệt a!” Nói tới chỗ này, Thương Linh và Thương Hân lại lộ ra vài phần tiếu ý, ngay cả biểu hiện của Thương Trường Minh cũng biến thành khóc cười không xong.

- Tướng mạo của tên Vương Hành này cũng chỉ có thể coi như là thượng trung đẳng, thật không biết Lam nhi nhìn trúng hắn điểm nào! Ngữ khí của Thương phu nhân hơi có chút tò mò.

- Ta cũng kỳ quái, theo lý mà nói, Lam nhi và hắn chắc là chưa từng tiếp xúc qua mới đúng, tại sao sự việc bây giờ lại biến thành thế này? Thương Trường Minh cũng không làm sao nghĩ thông được.

- Lai lịch của tên Vương Hành này...” Thương phu nhân nhìn Thương Hân, trong ánh mắt lộ ra ý chất vấn. Thương Hân chủ yếu phụ trách công việc phương diện an toàn, tình báo của Thương gia.

- Hiện giờ vẫn không thể xác định! Thương Trường Minh cướp lời: “Ta từng hỏi người ở dưới, chỉ tra ra hân là người của hành tinh Fidel, thiên hà Farr, điều cổ quái là hân lại không có bất cứ ghi chép thi cử nào, trừ điểm này ra, không có tư liệu nào khác!”

- Không thể nào! Thương Hân không thể tin được nói, dạ hội vừa kết thúc, nàng và Thương Linh liền đưa Thương Lam đã toàn thân mềm oặt về phòng, sau đó liền bị Thương phu nhân nghe tin chạy tới lôi tới 1 căn phòng bên cạnh tra hỏi, cho nên không rõ ràng lắm tư liệu về Vương Hành.

- Sao thế? Có vấn đề gì sao? Thương phu nhân vội vàng hỏi.

- Thân thủ Vương Hành lợi hại như vậy, làm sao có thể không có ghi chép thi cử chứ? Thương Hân đối với cú ném kinh thể hải tặc đó của tên Vương Hành này vẫn nhớ rõ như mới. Khoảng cách 68 mét, hoàn toàn dựa vào tay không ném trủy thủ mà vẫn có thể có sức mạnh và độ chính xác đáng sợ như vậy, loại người này lại hoàn toàn không có ghi chép thi cử sao? Phải biết, chế độ thi cử kỹ năng hiện nay đã cực kỳ hoàn thiện, cho dù là 1 người bình thường, vô luận là làm việc trong ngành nghề nào, đều sẽ có kiểm tra kỹ năng tương ứng, đây cũng là điều kiện bắt buộc để tham gia bất cứ nghề nghiệp nào. Mà người giống như Vương Hành thế này lại không có bất cứ ghi chép thi cử nào, điều này thế nào cũng làm người ta cảm thấy nguy dị!

Thương Trường Minh đối với điểm này ngược lại không cảm thấy có gì kỳ quái, phẩy mạnh tay 1 cái: “Điều này không có gì, rất nhiều đệ tử thế gia trước giờ không tham gia kiểm tra gì đó. Ngay cả 1 số tên có lịch sử lâu đời có truyền thống này cũng không phải là ít! Chỉ là con ít gặp thôi!”

Thương Linh đột nhiên nghĩ tới việc gì đó: “Nếu như hân quả thật xuất thân từ thế gia hoặc gia tộc cổ xưa nào đó, vậy thì rất có khả năng, khi hân ở trong tiệc tối vô tình sử dụng Song đao lễ, loại lễ nghi này chỉ có 1 số gia tộc phi thường cổ xưa mới biết sử dụng.” Thương Linh nói ra phán đoán của mình.

Thương Trường Minh xoay đầu nói với Thương Hân: “Đợi lát nữa cho người ở dưới kiểm tra 1 chút xem hành tinh Fidel của thiên hà Farr có thể gia lớn nào, hoặc là có gia tộc cổ xưa 1 tí nào, đặc biệt là họ Vương!” Thương Trường Minh căn bản không nghĩ tới Vương Hành có khả năng sửa đổi thông tin thân phận cá nhân.

Thương Hân gật đầu ra dấu đã nhớ.

Thương phu nhân đột nhiên nghĩ tới 1 vấn đề quan trọng: “Các con ai từng hỏi Lam nhi nghĩ gì về việc này chưa?”

Thương Hân và Thương Linh nhìn nhau, vẻ mặt cổ quái, cuối cùng vẫn là Thương Hân mở miệng: “Sau khi tên đáng chết Vương Hành đó hôn Lam muội vào lúc cuối cùng, Lam muội liền mềm nhũn ngã vào lòng hân, chúng con sợ tên Vương Hành này lại làm ra việc quá đáng gì đó, vội vàng chạy tới, sau đó liền đưa Lam muội về phòng. Lam muội dọc đường không nói 1 câu nào!” Do khoảng cách khá xa, động tác liếm của Diệp Trùng trong cách nhìn của bọn họ càng giống hôn hơn.

- Vậy trên mặt nó lúc đó có đáng vẽ gì? Thương phu nhân vội vàng hỏi.

Hai người nghĩ 1 lát, Thương Linh lộ ra dáng vẻ hơi suy nghĩ: “Xem dáng vẽ, hình như không hề có vẻ quá tức giận!” Nói xong xoay mặt qua Thương Hân yêu cầu chứng thực. Thương Hân cũng lộ ra vẻ nhớ lại, tán đồng nói: “Ừ, Lam muội hình như quả thật không phải quá tức giận!”

- Hừ! Thương Trường Minh hừ lạnh 1 tiếng, vẻ mặt rất giận, rõ ràng cực kỳ phẫn hận Vương Hành ở trước mặt đông đảo quần chúng hôn đưa con gái bảo bối của mình.

- Ông đừng có làm loạn! Thương phu nhân giận liếc Thương Trường Minh, lập tức cả căn phòng liền sáng lên vài phần, phong tình vạn chủng nở rộ. Vẻ mặt đầy thù địch của Thương Trường Minh lập tức tan biến. Thương Hân lại cùng Thương Linh ở dưới cười trộm, cha ở bên ngoài anh hùng tuyệt vời, về nhà lại bị bà mẹ mảnh mai quản lý vô cùng phục tùng. “Lam nhi cố chấp, lỗ như nó thật sự có ý với tên tiểu tử này, các người làm gì đó với Vương Hành, chỉ sợ tới lúc đó sẽ hại tới Lam nhi!”

- Vẫn là A Hình suy nghĩ chu đáo! Thương Trường Minh cười ha hả, vẻ tinh minh lão luyện ở bên ngoài lúc này hoàn toàn không thấy.
- À, hay là đợi Nguyệt nhi trở về, lời trong lòng của nó cũng sẽ nói 1 chút với Nguyệt nhi! Cũng may Nguyệt nhi 2 ngày này sẽ trở về. Trước khi không biết tâm tư của Lam nhi, các người ai cũng không được làm vậy, ngược lại phải coi chừng tốt tên tiểu tử đó, không thể để hắn xảy ra việc gì! Cái tay thon nhỏ của Thương phu nhân chỉ qua từng người một, vẻ mặt hồn nhiên.
- A Hình yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để tên tiểu tử đó xảy ra chuyện! Thương Trường Minh đưa ra bảo đảm đầu tiên, tốc độ rất nhanh làm Thương Linh và Thương Hân ở 1 bên cười trộm không thôi. Nếu như thủ hạ của Thương Trường Minh nhìn thấy gia chủ lại không còn phong phạm thế này, không biết sẽ nghĩ thế nào.

180. Chương 180: Dòng Chảy Ngầm (3)

Bách Lý Nam mới sáng sớm đã bị Robert gọi đi.

Khi A Đoạn nói với Diệp Trùng hôm nay có thể tùy ý hành động, Diệp Trùng liền 1 mình đi ra ngoài. Việc hắn hiện giờ phải làm là đi lấy thể thân phận, tuy Mục làm nhái cho hắn thân phận Vương Hành, nhưng trên người hắn lại không có thể thân phận của Vương Hành. May mà loại việc này Diệp Trùng cũng không phải làm lần đầu, tự nhiên quen đường tổ lối, phía sau có vài người theo dõi, đều bị Diệp Trùng khéo léo tách ra.

Vừa lấy được thể thân phận, Diệp Trùng liền trở về Thương gia. Sau khi trở về Thương gia liền chui vào phòng của mình, làm mấy kẻ vốn phụ trách giám thị hắn nhưng bị hắn bỏ rơi đó chỉ đành nhìn nhau bó tay.

Trở về phòng, Diệp Trùng liền lên mạng mô phỏng, mà mấy hư vực lĩnh giả của Thương gia phụ trách giám thị Diệp Trùng lên mạng mô phỏng đối mặt với loại tồn tại cường hãn của Mục, bị lừa gạt không chút nghi ngờ, hoàn toàn không biết gì.

Diệp Trùng lên mạng mô phỏng, đi tới trung tâm huấn luyện ý thức, cảnh tượng trước mặt lại làm hắn trở mắt.

Trong đại sảnh của trung tâm huấn luyện ý thức lúc nhúc đầu người, bên cạnh mỗi cái cột đều đứng đầy người.

- Mục, biết chỗ này xảy ra chuyện gì không? Diệp Trùng hỏi.
- Ta cần 20 giây! Mục mấy hôm nay không biết bận chuyện gì, nhưng rõ ràng sự chú ý của hắn chưa từng đặt trên chỗ này.
- Tò mò nhìn người xung quanh, không khó gì để nhìn ra, hành vi của họ hiện giờ có mục đích rất mạnh, từ dáng vẻ trên mặt thì có thể nhìn ra, mặc dù Diệp Trùng không hề biết mục đích của họ là gì.
- Hai mươi giây thoáng cái là qua, Mục trở lại cũng có nghĩa là hắn đã tìm được đáp án: “Diệp tử, bọn họ đang đợi ngươi!”
- Đợi ta? Diệp Trùng không khỏi ngẩn ra, hắn thế nào cũng không nghĩ tới lại có quan hệ với mình, mấy người này rõ ràng mình không quen biết a.
- À! Chính xác mà nói, bọn họ đang đợi YC! Mục nói.
- YC? YC không phải là ta sao? Diệp Trùng hơi có chút kỳ quái hỏi, cảm giác lời Mục nói làm hắn rất khó hiểu.
- Cho nên ta nói bọn họ tìm ngươi! Mục giải thích.

Giải thích của Mục vẫn làm Diệp Trùng chẳng hiểu mô tê gì. Hết cách, Mục chỉ đành giải thích chi tiết từ đầu mắt cả nửa ngày, Diệp Trùng thế nào cũng không biết mấy người này rốt cuộc là nghĩ thế nào. Với

hắn mà nói, hành vi của mấy người này làm người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được, càng làm hắn không hiểu được là, phương pháp xác suất thấp, không hề hiệu quả này lại có nhiều người như vậy sử dụng!

Lập tức rời khỏi trung tâm huấn luyện ý thức này, theo Diệp Trùng, là lựa chọn lý trí nhất hiện giờ.

Không ngờ Diệp Trùng liên tục đi mấy trung tâm huấn luyện ý thức, nhưng không cái nào không nhiều người tới mức làm người ta hoài nghi có hay không có người đang ở trong này tiến hành huấn luyện.

May mà có Mục, Diệp Trùng liền đi tới trung tâm huấn luyện ý thức mà theo Mục nói có ít người nhất.

Chỗ này quả nhiên cực ít người, cả đại sảnh không có 1 ai, Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trung tâm huấn luyện ý thức hoang vắng thế này.

- Ý, Mục, người ở chỗ này tại sao lại ít như vậy? Diệp Trùng kỳ quái hỏi. Căn cứ huấn luyện ý thức, Diệp Trùng đi qua rất nhiều, nhưng trước giờ chưa từng gặp qua 1 trung tâm huấn luyện không 1 bóng người như chỗ này.

- Nơi này vốn thuộc về hành tinh Happida, do môi trường dần dần bị suy thoái, 15 năm trước hành tinh Happida thực hiện di dân với quy mô lớn, đây chắc là 1 trạm tín hiệu xung mạch đã bị bỏ hoang, quang não hiện vẫn đang tự động vận chuyển, trung tâm huấn luyện ý thức ở chỗ này cũng chưa bị tiêu hủy, nguyên nhân cụ thể không rõ. Mục nói. Đây là trung tâm huấn luyện ý thức ít người nhất mà hắn có thể tìm được.

- Ủ! Thì ra là vậy! Diệp Trùng liền không hỏi kỹ nữa, đối với vấn đề đại loại như tại sao di dân, di dân tới chỗ nào, tính tò mò của Diệp Trùng vẫn chưa xa tới mức độ này.

Diệp Trùng trước tiên đi tới trước 1 cây cột, thò ngón tay điểm nhẹ 1 cái, trên cây cột hiện ra 1 mã hình nổi bán trong suốt. Diệp Trùng nhìn lướt qua 1 chút, quả nhiên nơi này trừ mình ra 1 người cũng không có.

Từ khi bắt đầu, Mục không nói câu nào, Diệp Trùng biết Mục đã không còn ở chỗ này. Mục chỉ cần vừa lên mạng mô phỏng, liền trở nên xuất thần nhập quỷ, không ai biết hắn rốt cuộc là đang bận chuyện gì. Diệp Trùng từng hỏi qua Thương vấn đề này, nhưng Thương cũng nói không ra nguyên do.

Diệp Trùng tùy tiện vào 1 phòng né tránh quang cầu, lần huấn luyện trước, hắn cảm thấy có chút ý nghĩa, đáng tiếc là mình tối đa chỉ có thể kéo dài 5 phút.

Căn phòng tối đen, vô số quang cầu, từ chậm hóa nhanh, như thiêu thân bay vào lửa, lại 1 lần nữa vui sướng bay về phía Diệp Trùng.

Trong lòng Ngụy Nguyên thầm nguyên rủa vô số lần thầy của mình, lão già đáng chết, tên già không nên nét này, cặp mắt sắc lang chắc cũng sắp mục nát đó, chỉ cần nhìn thấy học viên nữ, 2 mắt liền phát sáng, nhất định là bại loại trong tất cả lão sư! Cặn bã của nhân loại!

Thầy của Ngụy Nguyên là 1 lão già cổ quái, tính tình quái gở, đương nhiên, đây chẳng qua chỉ là đối với học sinh nam mà nói. Đối đãi với học viên nữ, mức độ tận tâm tận lực của ông làm tất cả học viên nam trên lớp của ông ta, không ai không đỏ mắt vạn phần, chỉ hận mình không phải là thân con gái! Nghề nghiệp sư sĩ này, tuy hiện giờ nữ sinh hình như cũng càng lúc càng nhiều, nhưng nam sinh vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng trong lớp này của Ngụy Nguyên, nữ sinh lại chiếm tuyệt đại đa số. Lão già họ Tân trong miệng học sinh nữ rất tốt, từ trong miệng của sư tử các khóa lưu truyền ra, làm cho gần như tất cả nữ sinh của khoa sư sĩ đều tập trung vào lớp này.

Ngụy Nguyên vẫn luôn rất hối hận đã vào lớp này. Bác của Ngụy Nguyên cũng là thầy của học viện này, cũng là thầy của khoa sư sĩ, nhưng ông ta lại cật lực tiến cử lão già họ Tân với cha mẹ của Ngụy Nguyên, nói cái gì lão già họ Tân là cao thủ số 1, số 2 của học viện, hơn nữa cũng rất có kinh nghiệm trong việc dạy học!

Số 1, số 2? Ngụy Nguyên đã xì mũi giễu cợt với nó vô số lần! Chỉ sợ là số 1, số 2 từ dưới lên! Dù sao đi theo lão già họ Tân lâu như vậy, Ngụy Nguyên vẫn chưa từng thấy qua ông ta tự mình biểu diễn qua 1 lần, mỗi lần chẳng qua đều là lớp lý luận, hề tới lớp thực hành, bên cạnh ông ta lập tức sẽ có 1 sư sĩ không biết ông ta lỏi từ đâu tới. Điều duy nhất làm Ngụy Nguyên cảm thấy hơi vừa ý là, kỹ thuật của những sư sĩ bị lão già họ Tân lôi ra biểu diễn này quả thật không tồi, có không ít người là cao thủ!

Ài, không nghĩ tới lão nữa! Nghĩ tới lão? Điều này không phải tự làm mình phiền não sao? Nguy Nguyên lập tức ném lão già họ Tân ra khỏi đầu.

Rất mau hắn đã tới nhà rồi. Nhà của hắn cách học viện khá xa, nhưng hắn lại có thể trở về nhà trong khoảng thời gian ngắn. Điều này hoàn toàn do công của kỹ thuật điều khiển quang giáp xuất sắc của hắn. Tuy là học viên của khoa sư sĩ, nhưng Nguy Nguyên ở những phương diện này, thứ duy nhất có thể lấy ra xài được chỉ có điều khiển quang giáp. Cái gọi là điều khiển quang giáp chủ yếu là chỉ năng lực bay của quang giáp do sư sĩ điều khiển, đây là 1 trong những tố chất phải có của sư sĩ.

Nguy Nguyên giống như trời sinh có năng lực linh ngộ đặc biệt đối với điều khiển quang giáp. Mỗi lần quang giáp dùng tốc độ kinh người bay đi, nhìn cảnh vật trên màn hình cấp tốc lướt ra phía sau, hắn thường có thể cảm thấy 1 loại hưng phấn kỳ lạ, hưng phấn tới mức làm hắn run rẩy tới tận trong xương! Cái gì gọi là nhanh nhất trong học viện, trong mắt hắn quả thật có chút buồn cười.

Chỉ đáng tiếc, thiên phú của hắn cũng chỉ ở chỗ điều khiển quang giáp, phương diện khác hắn chẳng có cái nào lấy ra xài được. Điều làm hắn đau đầu nhất là xạ kích, hắn dường như trời sinh ra đã ngu ngốc ở phương diện này, vô luận hắn cố gắng thế nào, cũng chỉ vừa đủ đậu. Đây là việc làm hắn chán nản nhất!

Lão già họ Tân căn bản không có thực hiện bất cứ hướng dẫn có ý nghĩa nào với hắn, chỉ có sơ sài nói vài câu. Từ từ nào! Làm Nguy Nguyên tức đến nổi thiếu chút nữa đâm vào cái mặt nhìn thế nào thì ghét thế ấy của lão già họ Tân.

- Con trở về rồi! Nguy Nguyên vào cửa, lười biếng gọi với vào trong phòng.

- Ủ! Trong phòng truyền ra 1 giọng đàn ông. Nguy Nguyên sống cùng cha, mẹ của hắn đã sớm mất sau khi hắn sinh ra không lâu, hắn vẫn luôn cùng cha nương tựa nhau mà sống. Cha của Nguy Nguyên là 1 kỹ sư, chỉ cần có công việc, căn bản không biết ban ngày ban đêm. Cho nên Nguy Nguyên lắm lúc đều cảm thấy rất kỳ quái, mình lúc nhỏ lại không bị đói chết, thật là kỳ tích!

Trở về phòng mình, Nguy Nguyên nằm trên cái giường mềm mại, nhìn lên trần nhà, trên gương mặt mệt mỏi chỉ có già dặn không tương xứng với tuổi tác.

Tâm trạng đang bay bổng!

Nếu như bây giờ mẹ vẫn còn sống thì chắc là thoải mái lắm a! Hình ảnh nổi của mẹ, hắn đã nhìn vô số lần, hắn trước giờ chưa từng thấy qua phụ nữ xinh đẹp như mẹ vậy. Trên trần nhà màu trắng như tuyết, dường như từ từ hiện ra hình ảnh của mẹ, trước mặt lại càng lúc càng mơ hồ, có chút mệt mỏi rồi.

Haiz! Trước lúc ngủ, trong lòng dâng lên 1 tiếng thở dài thườn thượt, sau đó không biết gì nữa mà ngủ thiếp đi!

Nguy Nguyên tỉnh lại đã là nửa đêm, tỉnh dậy tìm 1 vài thứ ăn qua loa. Liếc nhìn phòng của cha, đèn vẫn còn sáng, Nguy Nguyên liền ngậm 1 miếng bánh Hương thảo, kéo đôi dép lê, lác lác trở về phòng mình.

Vừa về tới phòng, Nguy Nguyên liền lên mạng mô phỏng.

Nơi hắn phải đi bây giờ là 1 trung tâm huấn luyện ý thức sư sĩ đã bị hoang phế, hắn trong 1 lần vô tình phát hiện trung tâm huấn luyện ý thức này. Hắn lúc đó rất kỳ quái, trong trung tâm huấn luyện ý thức này 1 người cũng không có. Sau đó thử dùng thiết bị bên trong, kết quả phát hiện hoàn toàn có thể sử dụng. Từ đó về sau, hắn liền đem chỗ này làm thành trung tâm huấn luyện tư nhân, mỗi ngày 1 mình đều ở trong thực hiện huấn luyện khổ cực. Người khác nào biết, thành tích xạ kích đạt chuẩn vừa rồi chính là do hắn trải qua huấn luyện cực khổ thế nào mới có được!

Trong mắt người khác, hắn chẳng qua chỉ là 1 tên hết hơi, thêm nữa, hắn ở trong học viện cũng cực kỳ thâm lặng, không ai biết trình độ điều khiển quang giáp của hắn rốt cuộc thế nào. Tướng mạo của hắn cũng chỉ có thể coi là bình thường, 1 cái đầu bình thường, 1 gương mặt bình thường, thể hình cũng bình thường, càng đừng nói khí chất gì đó, những thứ đó càng bình thường vô cùng! Vô luận xem từ góc độ nào, hắn đều không bắt mắt như vậy. Thậm chí hắn tới tận hiện giờ vẫn chưa từng nhận được thư tình yêu của học sinh nữ.

Hắn chỉ lặng lẽ theo đuổi tình yêu trong thế giới của mình!

Mà cái trung tâm huấn luyện ý thức này, lại thuộc về thế giới của hần!

Đi vào đại sảnh, giống như bình thường, vẫn là 1 người cũng không có. Ài, thế giới của mình vĩnh viễn tịch mịch! Lắc lắc đầu, cười thầm mình lại biến thành thương cảm thế này, cười 1 cái, tập trung tinh thần, dự định bắt đầu huấn luyện mỗi ngày.

Đột nhiên nghĩ tới mình hôm qua nhìn thấy ghi hình của tên YC đó, biểu hiện tuyệt vời của YC trong phòng né tránh quang cầu làm hần chết lặng người, hần thế nào cũng chưa từng nghĩ qua, lại vẫn có người cường hần tới trình độ này!

Dù sao Ngụy Nguyên biết mình trước giờ chưa từng tập luyện qua cận chiến quang giáp, không có ý nghĩ mình cũng thử xem. Là 1 học viên khoa sư sĩ, hần rất rõ sự khác biệt giữa mạng mô phỏng và hiện thực. Đừng thấy cận chiến quang giáp trong mạng mô phỏng đang càng ngày càng hưng phấn, nhưng trong hiện thực, đánh tầm xa vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối. Trong hiện thực, tính mạng của con người chỉ có 1, không có người nào thật sự dám đem thứ trong mạng mô phỏng đó ra. Mạng là của mình, hơn nữa đánh tầm xa đã trải qua nhiều năm phát triển như vậy, đã sớm chín muồi, còn cận chiến quang giáp, thật ra dùng thế nào, vẫn phải chờ thử thách!

Nhưng, Ngụy Nguyên muốn thử xem mình có thể kiên trì trong phòng né tránh quang cầu bao lâu, đương nhiên, điều hần phải làm không phải là chống đỡ, mà là né tránh!

Phòng né tránh quang cầu, hần lúc trước chưa từng đi qua. Trong trung tâm huấn luyện ý thức, thứ hần dùng nhiều nhất chính là mấy phòng huấn luyện cơ sở đó, hần điều khiển quang giáp lợi hại chính là kết quả trực tiếp do hần huấn luyện. Hần tin rằng, chỉ cần mình tập luyện cơ sở liên tục, nhất định sẽ có lợi ích lớn với tương lai của mình.

Lần đầu tiên sử dụng phòng né tránh quang cầu, Ngụy Nguyên lại không biết ở chỗ nào, hết cách, hần chỉ đành lại trở về đại sảnh, đi tới trước 1 cái cột, ngón tay khẽ điểm, bật ra màn hình bán trong suốt. Đây là đầu mối của trung tâm huấn luyện ý thức, trên đó có hệ thống tự động, có thể giúp đỡ giải quyết các loại vấn đề.

Phía trên đánh dấu các loại phòng huấn luyện, ý, Ngụy Nguyên đột nhiên ngáy người!

Có người? Thế nào có thể có người?

Chẳng lẽ mình nhìn sai? Ngụy Nguyên vội vàng cẩn thận xác nhận lại 1 lần nữa. Không sai! Đích xác có 1 người! Hơn nữa phòng hiện nay của người này chính là phòng né tránh quang cầu mà mình dự tính đi.

YC?

YC? YC? Tại sao hình như đã nghe qua ở chỗ nào rồi? Ngụy Nguyên tại sao cảm thấy cái tên này nhất định đã nghe qua, nhất thời lại nghĩ không ra. Phòng né tránh quang cầu!

A, YC! Không phải chính là YC đó chứ?

Hần cuối cùng nghĩ ra YC này là ai rồi!

Tối qua không phải mình còn xem ghi hình của YC sao? Không khỏi tự mắng mình 1 câu!

Người mỗi ngày đều lên mạng mô phỏng như hần, nào có đạo lý không biết YC, tuy không phải là người yêu thích cận chiến quang giáp cuồng nhiệt, nhưng YC cũng xem qua mấy lần chiến đấu khá nổi tiếng của YC.

Trung tâm huấn luyện ý thức này vẫn có liên hệ với Hiệp hội sư sĩ, muốn sử dụng thiết bị trong đó, chắc chắn phải ghi danh trước, cho nên đối với tính chân thật của YC trước mắt, Ngụy Nguyên lại không có bao nhiêu hoài nghi.

Hần chỉ là rất tò mò, YC rốt cuộc tại sao lại tìm tới chỗ này? Cũng trùng hợp giống mình sao?

Nhưng trong lòng Ngụy Nguyên lại càng thêm hưng phấn. YC a! Đây chính là nhân vật đại danh鼎鼎 trong mạng mô phỏng, hơn nữa là cao thủ cận chiến quang giáp thực sự. Tin tức bên ngoài đang tìm kiếm YC hiện bưng bưng, không ngờ mình lại gặp được ở chỗ này!

Ha, hôm nay may mắn quả thật không tồi!

Nghĩ cũng không nghĩ, Ngụy Nguyên liền nhấn nút, tiến vào căn phòng né tránh quang cầu đó!

181. Chương 181: Dòng Chảy Ngâm (4)

Hắn ngã ra như tượng đất, không chút động đậy!

Kinh diễm! Tuyệt đối là kinh diễm! Hắn như si như mê, nhập thần nhìn, trong đầu trống rỗng, trước mặt chỉ có tấm màn ánh sáng, quang cầu, mảnh vỡ lấp lánh, còn có bóng dáng lúc ẩn lúc hiện ở trong đó.

Vì không làm phiền người huấn luyện bên trong, mỗi căn phòng đều có thể để người huấn luyện tự mình cài đặt mật mã. Diệp Trùng trước giờ không có thói quen cài đặt mật mã, vậy mới để cho Ngụy Nguyên dễ dàng bước vào! Diệp Trùng không hề phát hiện có người đang đứng xem, hạng mục huấn luyện này phải tập trung tinh thần cao độ, không thể có chút sơ suất nào.

Vẫn không cách nào đột phá 5 phút, nhưng hiện giờ Diệp Trùng đã cảm nhận được 1 chút tiến bộ. Mang cận chiến bình thường dung nhập vào cận chiến quang giáp đã sớm có người thử, mình chẳng qua cũng là 1 người đi sau. Hơn nữa giờ nghỉ lại, khi xảy ra xung đột với giáo quan Huck, giáo quan Huck hình như chính là dùng rất nhiều chiêu thức tương tự, chỉ là mình lúc đó không hề chú ý tới mà thôi. Diệp Trùng gần như đoán chắc rằng, Hắc giác ở phương diện này rất mạnh mẽ, khẳng định đã vượt xa tất cả mọi người.

May mà hắn cũng tự biết mình, biết trình độ này của mình, nếu như ở trong Hắc giác, phỏng chừng cũng không xem là gì, điều này cũng là nguyên nhân tại sao hắn cố kỵ Hắc giác. Nhưng cho dù là thế, hắn vẫn như cũ không hề bỏ cuộc, cho dù phương pháp của mình trong mắt sư sĩ của Hắc giác thấp kém như thế, nhưng tự hắn lại có thể cảm giác được thực lực của mình đang tăng thêm từng chút một.

Ví dụ như phương pháp Mục đề nghị này, Diệp Trùng vẫn cho rằng có hiệu quả.

Đờ đờ của Diệp Trùng hiện giờ đã không còn liên tục không ngừng. Chỗ tốt mà ghi hình của 2 cao thủ cận chiến được ghi lại trên Nasdaq mang lại cho Diệp Trùng cực kỳ to lớn. Không chỉ là 1 số động tác phi thường trong đó, mà ảnh hưởng do tư tưởng chiến thuật trong đó mang lại cho Diệp Trùng mới càng thêm sâu sắc.

Thủ pháp đờ đờ của Thiên Thoa hiện giờ chính là động tác phân giải ra từ trong ghi hình của 2 cao thủ cận chiến này. Mấy động tác căn bản này là động tác thường thấy được sử dụng với tần suất cao nhất trong trận chiến của 2 người, vô cùng phù hợp với nhân thể học.

Nhưng Diệp Trùng không phải là người cố chấp không đổi. Khác biệt của cận chiến thông thường và cận chiến quang giáp, hắn vẫn rất rõ, cho nên hắn không hề hoàn toàn chiếu theo cận chiến thông thường, mà lại tu sửa 1 loạt các động tác này, làm cho chúng càng thích hợp với cận chiến quang giáp hơn. Còn việc tu sửa có thành công hay không, cái đó phải coi thực chiến sau này rồi!

Diệp Trùng đối với việc khống chế thân thể đã đạt tới mức độ cực kỳ chính xác, cho nên mô phỏng mấy động tác này không hề khó khăn. Nhưng muốn quang giáp thực hiện mấy động tác này, không còn gì phải nghi ngờ, là vô cùng khó khăn, thường thường động tác tăng thêm 1 sự thay đổi, độ khó điều khiển lại tăng thêm vài lần. Diệp Trùng lúc này mới hiểu tại sao lúc trước mình học mấy động tác cơ sở của cận chiến quang giáp lại đơn giản như vậy.

Nhưng may mà Diệp Trùng có tốc độ tay kinh người, đây là điểm quan trọng hắn có thể điều khiển Thiên Thoa hoàn thành mấy động tác này!

Diệp Trùng luyện tập không biết mệt mỏi, theo đó mức độ thành thạo cũng tăng lên, ưu điểm tốc độ tay siêu nhanh của hắn mới thật sự phát huy ra. Mỗi động tác càng lúc càng thành thực, thời gian hoàn thành cần cũng thu ngắn lại rất lớn, điều này trực tiếp biểu hiện ở thời gian Diệp Trùng ở trong phòng né tránh quang cầu tăng lên rất lớn.

Mình vừa bắt đầu, thời gian luyện tập cần thiết cực kỳ nhiều! Ài, nếu như mình hiện giờ giải quyết được quái bệnh trên người thì tốt rồi, vậy mình tùy tiện tìm 1 hành tinh không có ai quen biết, chỉ cần bình

thường cẩn thận 1 chút, vô luận là Hắc giác, hay là Tông sở, hoặc Hiệp hội sư sĩ, xác suất muốn tìm thấy mình đều vô cùng nhỏ!

Vậy mình có thể mỗi ngày trải qua cuộc sống mình ưa thích rồi, nghiên cứu quang giáp, luyện tập cận chiến quang giáp, cận chiến bình thường, học điều bồi, chế tạo quang giáp bằng xương, thậm chí còn có thể tập luyện mình tức...

Đột nhiên, Diệp Trùng phát hiện mình có rất nhiều thứ có thể làm, nhưng chỉ là không có thời gian, hơn nữa vẫn luôn trôi dạt. Trải nghiệm của con người quả là kỳ diệu, giống như có 1 bàn tay vô hình đang điều khiển mình vậy, Diệp Trùng không ngừng phiêu bạt khắp nơi. Nói thật, sau khi trải qua cảm giác mới mẻ lúc ban đầu, hắn cực kỳ không thích loại cuộc sống không có trật tự này, thậm chí có chút căm ghét. Nhưng hắn lại không thể không liên tục cố vũ tinh thần, bởi vì nếu như mình không cẩn thận, bất cứ lúc nào cũng có khả năng sa vào nguy hiểm! So với loại cuộc sống đầy kích thích trong mắt người khác này, hắn ngược lại càng hoài niệm loại cuộc sống đơn giản mà đơn thuần khi còn ở trên hành tinh rác đó!

Một phút phân tâm này, Diệp Trùng lập tức bị vô số quang cầu đánh trúng, trực tiếp bị tuyên án thất bại!

Mình lại phân tâm trong lúc luyện tập? Diệp Trùng chế giễu trong lòng, lập tức tập trung tinh thần, 1 lần nữa vùi đầu vào luyện tập.

Nguy Nguyên đã hoàn toàn sững sờ rồi!

Trời ạ! Tên này vẫn còn là người sao? Mấy cao thủ cút chó gì đó trong trường ở trước mặt người này đều là đồ cặn bã a! Tên YC này đối với việc điều khiển quang giáp tuyệt đối đã tới mức tùy tâm sở dục, lô hỏa thuần thanh rồi.

Dần dần, Nguy Nguyên nhìn ra 1 chút manh mối.

Tấm màn ánh sáng hình tròn dường như là thực chất đó đang mở rộng từng chút một!

Đúng, chính là mở rộng! Nguy Nguyên sợ mình nhìn sai, vội vàng mở hệ thống hỗ trợ tự động, chụp 1 tấm hình, đợi 10 giây sau, lại chụp 1 tấm, thông qua tính toán của hệ thống hỗ trợ tự động, quả nhiên tấm màn ánh sáng hình tròn đang mở rộng ra ngoài! Hệ thống hỗ trợ tự động được tự động trang bị trên người mỗi 1 công dân lên mạng mô phỏng, công năng chủ yếu của nó là hỗ trợ giải quyết 1 số vấn đề thường gặp mà mình gặp trong mạng mô phỏng. Đồng thời nó còn có 1 số công năng đơn giản của quang não.

Nguy Nguyên không tự chủ được mà trở nên kích động!

Hắn ở chỗ này nhìn lâu như vậy, tấm màn ánh sáng hình thành do YC đánh vỡ mấy quang cầu đó trước sau che phủ trong phạm vi cực nhỏ.

Nhưng bây giờ, tấm màn ánh sáng này chính là đang từ từ mở rộng ra ngoài, điều này cũng có nghĩa là, YC không ngừng mở rộng phạm vi không chế của hắn! Nguy Nguyên không hề là kẻ tôn sùng YC, cho nên không hề vì YC có đột phá mà kích động! Nguy Nguyên sợ dĩ kích động là vì hắn biết, theo sự mở rộng từ từ phạm vi khống chế của YC, YC đó không thể không di động trong phạm vi lớn hơn, đây mới là chỗ hắn thật sự cảm thấy hứng thú!

Nguy Nguyên cảm thấy hứng thú nhất cũng là tự tin nhất là điều khiển quang giáp, hắn muốn nhìn thực lực trên phương diện này của vị YC này rốt cuộc là thế nào! Nói không chừng mình còn có thể từ đó mà học được 1 chút!

Nguy Nguyên mở to mắt, sợ bỏ qua 1 chi tiết nào.

Tấm màn ánh sáng đang chậm rãi mà vững chắc mở rộng ra ngoài!

Theo sự mở rộng ra ngoài của tấm màn ánh sáng, Tấm màn ánh sáng cũng càng lúc càng mỏng, Nguy Nguyên đã có thể nhìn thấy khá rõ ràng thân hình của cái Thiên Thoa đó ở bên trong tấm màn ánh sáng.

Đúng như dự liệu của Nguy Nguyên, theo sự mở rộng không ngừng phạm vi khống chế của Thiên Thoa, Diệp Trùng không thể không thực hiện di động trong phạm vi khá lớn!

Nguy Nguyên nhìn chằm chằm Thiên Thoa, sợ bỏ lỡ bất cứ chi tiết nào!

Càng nhìn Ngụy Nguyên càng kinh ngạc, vẻ mặt từ từ trắng bệch! Nếu như phòng của Ngụy Nguyên có người, thì có thể nhìn rõ quần áo của Ngụy Nguyên từng chút 1 trở nên ẩm ướt, chẳng mấy phút sau thì đã hoàn toàn ướt đầm, giống như từ trong nước chui ra. Mồ hôi to tướng, từ trên mặt, men theo cổ, chảy thẳng xuống, mồ hôi càng lúc càng nhiều, tập trung lại 1 chỗ, giống như từng dòng suối sau cơn mưa lớn!

Ngụy Nguyên ở trong mạng mô phỏng, tuy vẫn không tới mức tâm tàn ý lạnh, nhưng không nghi ngờ gì, chịu đủ kích cực lớn!

Hiện giờ trong lòng hắn chỉ 1 nghi vấn, tên YC này rốt cuộc là ai? Sao lại khủng bố như vậy?

Mỗi 1 lần Thiên Thoa rẽ ngoặt, Ngụy Nguyên đều không bỏ qua, nhưng chính vì như vậy, chấn động trong lòng hắn cũng lớn, tuyệt đối là không gì so sánh được! Cái Thiên Thoa này dưới sự điều khiển của YC, tưởng chừng như là quỷ mỵ vậy, động tác linh hoạt đến mức làm người ta cảm thấy đây căn bản chính là 1 vật sống!

Đây chỉ là cảm giác đầu tiên của Ngụy Nguyên!

Là người có thực lực khá hùng hậu ở phương diện điều khiển quang giáp, hắn tự nhiên sẽ không xem 1 cách qua loa như vậy!

Mà hắn nhìn tỉ mỉ, không khẩn trương, nhưng mồ hôi thể nào cũng không kiềm được, rùng rùng chảy xuống, sống lưng mát lạnh!

Đổi hướng quá nhanh! Hình như căn bản là không khựng tí nào. Ngụy Nguyên thậm chí nhìn thấy Thiên Thoa mấy lần đột nhiên thụt lùi, giống như vi phạm quy tắc quán tính của vật lý vậy, đây cũng chính là vì sao nhìn cứ như quỷ mỵ!

Không thể nào! Hắn lúc đó suýt nữa kinh ngạc mà nhảy dựng lên!

Rẽ ngoặt ngược hướng thể này đối với bất cứ sư sĩ nào đều là điều kiêng kỵ nhất! Bởi vì rẽ ngoặt ngược hướng không chỉ có hại rất lớn với bản thân quang giáp, mà đối với bản thân sư sĩ mà nói, gánh nặng rất lớn, tuyệt đối là người thường không thể tưởng tượng được! Dưới gánh nặng như vậy, con người rất khả năng tử vong!

Mà điều làm cho Ngụy Nguyên phát cuồng là, tên YC này không chỉ làm động tác như vậy, mà còn không ngừng làm!

Tên này thật sự là con người sao? Ngụy Nguyên không kiềm chế được mà rên rỉ trong lòng! Tuy trong mạng mô phỏng không hề xuất hiện tình huống chết người, nhưng mọi số liệu ở trong này không cái nào không cùng với đời thật tương đương nhau, động tác như vậy mà có thể hoàn thành trong này, cũng có nghĩa là hiện thực của hắn rất có khả năng cũng hoàn thành được động tác thể này!

Lập tức, 1 nghi hoặc dâng lên trong lòng hắn, hành vi không thương tiếc quang giáp thể này, trừ phi trong lúc nguy cấp, gần như không có sư sĩ nào sẽ làm thể này. Tên YC này lại sử dụng cách này trong lúc huấn luyện, thật làm người ta quá kỳ quái!

Ngụy Nguyên không tin YC là 1 sư sĩ như vậy, trong này nhất định có khuất tất gì mà mình không hiểu! Nhất thời nhìn không ra nguyên nhân, Ngụy Nguyên chỉ đành gạt vấn đề này sang 1 bên.

May mà mình sớm mở màn hình nổi, nếu không, mình muốn nghiên cứu cũng không có cách nào nghiên cứu.

Ngụy Nguyên tiếp tục nhìn!

Càng nhìn càng kinh ngạc, tên này trong phạm vi không lớn của tấm màn ánh sáng đó, vẫn luôn duy trì tốc độ cực cao! Tốc độ của quang giáp càng nhanh thì càng khó điều khiển, hơn nữa trong vòng tròn nhỏ như vậy rẽ ngoặt như ý, còn phải luôn duy trì tốc độ thể này, nếu như không phải Ngụy Nguyên tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ có đánh chết hắn cũng không tin!

Ngụy Nguyên lặng lẽ tính số lần YC rẽ ngoặt trong 1 đơn vị thời gian, kết luận có được đủ dọa hắn trắng bệch cả mặt!

Đáng sợ quá!

Thì ra cao thủ chân chính là như vậy a! Tâm trạng của Ngụy Nguyên trong sự kinh ngạc hết lần này tới lần khác mà xảy ra biến hóa. Hiểu rõ mình ở phương diện này so với YC quả thật là thua kém quá xa, không biết là thua kém bao nhiêu cấp bậc!

Sự biến hóa tâm trạng làm hắn trở nên càng thêm khiêm tốn, hắn hiện giờ đã hoàn toàn ở trong trạng thái học tập!

Với tâm tư như vậy, hắn dần dần phát hiện thêm nhiều vấn đề. Theo lẽ thường mà nói, đường thẳng giữa 2 điểm là ngắn nhất, cho nên đi theo đường thẳng là nhanh nhất. Nhưng Ngụy Nguyên lại phát hiện YC vậy mà lại đi ngược hướng không theo đường thẳng, đại loại như hồ hình bộ, Ngụy Nguyên còn đoán rằng YC nhất định là không cách nào chịu được áp lực do di chuyển đường thẳng mang lại, nên dùng bước đi không theo đường thẳng. Nhưng sau khi nhìn thấy YC thực hiện di chuyển ngược hướng theo đường thẳng, sự suy đoán này rõ ràng là không thành lập, còn có bước đi nào có phụ tải còn lớn hơn di chuyển ngược hướng theo đường thẳng chứ?

Lại là 1 nghi hoặc nghĩ không ra. Hết cách, Ngụy Nguyên chỉ đành để vấn đề này ở trong lòng.

Càng coi nhiều, trong lòng Ngụy Nguyên từ sự kinh ngạc lúc ban đầu, từ trong sự thất lạc đi ra, rồi từ từ bắt đầu biến thành hưng phấn.

Bởi vì hắn nhìn thấy hy vọng của mình trên người của YC, từ đầu tới cuối, toàn bộ những thứ YC sử dụng đều là bước đi cơ sở của quang giáp, đơn giản mà mau chóng vô cùng. Mà mấy cái đổi hướng của quang giáp đó lại là 1 số phương thức đổi hướng thường thấy, chỉ là thời gian ngắn hơn, đổi hướng đột nhiên hơn! Không hề xuất hiện bất cứ kỹ xảo được gọi là cao cấp gì đó!

Điều này không phải giống mình sao? Một điểm mà Ngụy Nguyên phát hiện trên người YC này giống với mình vô cùng! Trên người YC, Ngụy Nguyên dường như nhìn thấy mình sau này. Ừm, đối với cận chiến quang giáp hắn không quan tâm thế nào, nhưng nếu như có kỹ xảo điều khiển quang giáp cường hãn thế này, khả khả, vậy thì sướng rồi!

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi Ngụy Nguyên hơi yy này, Diệp Trùng đã thoát ra mạng mô phỏng!

Cảm giác mệt mỏi lần này rõ ràng nhỏ hơn nhiều so với lần trước, tinh thần của Diệp Trùng cũng gần như trở nên càng lúc càng mạnh mẽ! Hưởng sái của Robert, Diệp Trùng cũng được nâng lên thành thượng khách, vì vậy Diệp Trùng không chút khách khí để người của Thương gia thay hắn lấy 1 phần cơm trưa.

- Diệp tử, khi người huấn luyện vừa rồi, có người xem! Từ miệng của Mục vĩnh viễn chỉ có từ ngữ trung tính của người đứng xem. Nếu như đổi là Thương, phỏng chừng chắc là sẽ biến thành xem lên!

- Ủ, là ai? Diệp Trùng thuận miệng hỏi.

- Ngụy Nguyên, nam, 17 tuổi, hiện là học viên lớp 170, năm nhất khoa sư sĩ học viện Uy Lan, hành tinh Richie... Trong thâm lặng, Mục đã có trong tay thông tin cơ bản của tên Ngụy Nguyên này.

- Hành tinh Richie? Diệp Trùng đối với hành tinh này khá miễn cảm, mình không phải muốn đi hành tinh Richie sao? Điều làm người ta phiền não là Vương Vi Hành lại phải đợi hơn 2 tháng mới có thể trở về. Đối với người đứng xem mình này, Diệp Trùng lại không để ý lắm.

(Chú thích: Chắc có lẽ là tác giả bị lẫn lộn, đây phải là hành tinh Sí Phong mới đúng.)

Ừ, Thương gia dường như có chút cổ quái, không phải là nơi ở lâu, mình phải sớm rời khỏi thì tốt hơn!

Hắn căn bản không nghĩ tới, mấy cử động không bình thường này của Thương gia có quan hệ với mình! Đương nhiên, hắn cũng không biết cô gái hắn liếm hôn đó chính là con gái của gia chủ Thương gia. Tuy lần tiệc tối đó, Thương Lam cũng tham gia, nhưng Diệp Trùng căn bản không ngẩng đầu lên coi người khác, chỉ 1 mục vui đầu cảm cúi ăn.

- Trở về rồi! Nhìn thân hình mỏng manh của đứa con gái thứ 2 trước mặt, ánh mắt vẫn hơi hiện lên vẻ mệt mỏi, trong lòng Thương Trường Minh không khỏi thương tiếc. Trong mấy đứa con gái, cũng chính đứa thứ 2 này làm mình yên tâm nhất. Nhả nhận trầm tĩnh mà đa mưu túc trí, tâm tư linh mãnh, cho nên ở Thương gia, trừ Thương Trường Minh và Thương phu nhân, tiếp theo chính là lời nói của nàng có quyền uy nhất.

Vén mái tóc cắt ngang trán, Thương Nguyệt khẽ cười: “Ừm, cuối cùng tới nhà rồi, lần đàm phán này cũng rất thuận lợi! Không xuất hiện cái gì bất ngờ!” Thương Nguyệt và Thương Lam khá giống nhau, nhưng ngũ quan của Thương Nguyệt càng tỏ ra tinh tế hơn, 1 cái nốt ruồi nhỏ ở lông mày làm tăng thêm vài phần quyến rũ, khí chất của 2 người hoàn toàn khác nhau. Thương Lam giống như 1 công chúa trong cổ tích, dễ thương mà làm người ta thương tiếc. Còn Thương Nguyệt lại giống 1 người chị chu đáo, có phong vận của phụ nữ thành thực, hiểu rõ lòng người.

- Ừ, con tới chỗ mẹ con trước đi! Thương Nguyệt ở trong số tất cả lớp trẻ, bận tâm nhiều nhất với việc trong gia tộc, cống hiến lớn nhất, đây cũng là chỗ làm Thương Trường Minh đối với Thương Nguyệt cảm thấy ray rứt nhất.

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện của Lam nhi, Thương Trường Minh lại tâm phiền ý loạn, lông mày không khỏi nhíu lại.

Ánh mắt và lông mày xoắn tít của Thương Trường Minh lập tức bị Thương Nguyệt vốn tỉ mỉ bắt được, nhưng nàng không hề hỏi điều gì, mà lại ngoan ngoãn đáp lời, rồi đi tới phòng của mẹ.

- Cái gì? Cho dù Thương Nguyệt vốn bình tĩnh, khi nghe mẹ nói việc liên quan tới Lam muội, nàng vẫn kiềm không được lấy tay bịt miệng, thất thanh kêu lên!

Thương phu nhân cũng có dáng vẻ mặt ủ mày chau, 2 ngày này bà cũng vì việc này mà phiền muộn, không chỉ là bà, Thương gia trên dưới không ai không vì việc này mà dằn vặt chết đi sống lại. Đối với Thương Lam, tiểu công chúa này, mọi người đều vô cùng sủng ái, mấy vị thúc thúc của nàng nghe thấy tin tức, suýt nữa muốn đi giết Diệp Trùng, may mà Thương Trường Minh và Thương phu nhân ở bên cạnh khổ cực giữ lại mới không xảy ra chuyện.

Thương Nguyệt trầm ngâm một hồi, mới cẩn thận hỏi: “Lam Lam nghĩ thế nào?”

Vẻ mặt sầu khổ của Thương phu nhân càng nặng thêm vài phần: “Ài, chúng ta chính vì không biết Lam nhi nghĩ thế nào nên mới không biết làm sao mới tốt! Hỏi nó, nó lại không nói!” Mấu chốt vấn đề này chính là ở đây, mọi người đều không biết Lam nhi nghĩ thế nào, cho nên cũng không dám dùng bất cứ cách xử trí gì với tên Vương Hành mà bọn họ đã chửi rủa vô số lần này! Lỡ như, cho dù chỉ là 1 phần vạn vạn (Lỡ như = vạn nhất = 1 phần vạn), tiểu công chúa của bọn họ quả thật thích tên Vương Hành này thì làm sao?

Về sầu khổ trên mặt của Thương phu nhân có quá nửa là giả rồi. Bà biết tính tình lầm lì của con gái nhỏ, không thích cùng người khác tiếp xúc, mặt thấy tuổi tác mỗi ngày 1 lớn, nhưng vẫn không có chút thay đổi nào. Dưới sự sủng ái của mấy vị trưởng bối này, thêm vào mấy anh chị này cũng yêu thương, chăm sóc, nàng vẫn giữ được 1 trái tim đơn thuần, ngây thơ, trong sáng. Nhưng điều Thương phu nhân lo lắng chính là ở chỗ này, với bà ta, Lam nhi không hiểu việc đời thế này, không thích tiếp xúc với người lạ như vậy, làm Thương phu nhân rất lo cho tương lai của con gái!

Thương phu nhân âm thầm tổ chức cơ hội tiếp xúc giữa rất nhiều thanh niên tài tuấn và con gái, nhưng đáng tiếc, con gái của mình mỗi lần đều giống như con thỏ hoảng sợ, sợ hãi lộ ra trong ánh mắt làm tất cả trưởng bối không ai không đau lòng xót xa. Sự lo lắng trong lòng bà không khỏi tăng thêm vài phần. Những việc tiếp xúc này không cái nào thành công, thậm chí Thương Lam biểu hiện ra chút thân cận cũng không có, điều này thành 1 tâm bệnh trong lòng Thương phu nhân!

Chỉ là tên Vương Hành kỳ quái này làm cho Thương phu nhân cảm thấy tâm bệnh của mình có cơ hội chữa trị được!

Lam nhi chủ động mời hắc khiêu vũ? Lần đầu tiên nghe thấy tin này, Thương phu nhân vẫn cho rằng mình nghe lầm! Nhưng sau này, khi nghe thấy tên Vương Hành này lại hôn Lam nhi, bà suýt chút nữa thì hôn mê. Bà vội vã chạy tới phòng của Lam nhi, bà sợ Lam nhi làm ra việc gì đó làm người ta sợ hãi! Nhưng khi tới phòng Lam nhi, Lam nhi dùng chăn che kín đầu, sống chết cũng không ra, ậm à ậm ừ, Thương phu nhân cũng không biết nàng ta là đang khóc hay là đang làm gì!

Nhưng nhìn Lam nhi không có làm ra chuyện gì nguy hiểm, Thương phu nhân cũng an tâm. Một khi an tâm, tâm tư của Thương phu nhân lại lạnh lợi hẳn lên. Tương lai của con gái là việc nàng lo lắng nhất, chỉ cần Lam nhi có thể tìm được 1 người đàn ông ưng ý, còn điều kiện khác của đối phương, Thương phu nhân có yêu cầu gì. Hào môn giống như Thương gia, hôn nhân chính trị nào có ít chứ? Thương phu nhân cũng

biết rõ 1 điểm này, cho nên trước khi kết hôn đã bắt Thương Trường Minh thề, hôn nhân của con cái sau này đều phải do con cái chúng nó làm chủ, bất cứ người nào của Thương gia cũng không được can thiệp!

Khó khăn lắm Lam nhi mới đối với 1 người đàn ông như vậy, thế nào không làm Thương phu nhân nghĩ thấy chút vị bằng cứng tan vỡ ở trong này chứ?

Người đồng thời cũng nghĩ ra những thứ này còn có Thương Nguyệt.

Quan hệ của Thương Nguyệt và Thương Lam là tốt nhất, Thương Lam cũng chỉ trước mặt nhị tỷ này nói ra 1 chút suy nghĩ của mình.

Đã bắt đầu tiêu hóa tin tức vừa mới nhận được, trong lòng Thương Nguyệt cũng từ từ bình tĩnh lại. Nhẹ nhàng vén mái tóc cắt ngang trên trán, Thương Nguyệt không nhanh không chậm nói: “Ừm, như vậy xem ra, hiện giờ điều quan trọng nhất chính là suy nghĩ của Lam Lam, chỉ cần biết cách nghĩ của Lam Lam, vậy thì dễ làm rồi!” Thương Nguyệt bình sinh lần đầu tiên tò mò như vậy với đàn ông, lại có thể làm cho Lam muội xuất hiện trạng thái như vậy, quả thật làm người ta cảm thấy không thể tin được. Nếu như không phải tới chỗ Lam muội trước, Thương Nguyệt hận không thể bây giờ đi xem tên Vương Hành này có phải là có 3 đầu 6 tay không!

Khi Thương Nguyệt tới phòng của Thương Lam, khẽ đập 2 cái, mềm giọng nói: “Lam Lam, là ta!”

- A! Trong phòng truyền ra 1 tiếng kêu kinh ngạc, sau đó liền nghe thấy 1 loạt tiếng động, Thương Nguyệt không khỏi cười hiểu ý. Cửa phòng mở ra 1 khe hở, lộ ra 1 cặp mắt e thẹn, cẩn thận nhìn dáo dác ngoài cửa.

Thấy quả nhiên chỉ 1 mình Thương Nguyệt, cửa phòng lập tức mở ra. “Nhị tỷ!” Trong giọng nói đầy sự vui mừng, 1 trận gió thơm lao vào trong lòng Thương Nguyệt, Thương Nguyệt nhẹ nhàng ôm tiểu công chúa trong lòng, khẽ vỗ lưng Thương Lam.

Sau khi trải qua sự vui mừng ban đầu, trong cặp mắt ngân ngấn nước của Thương Lam lập tức trào nước mắt.

- Nhị tỷ! Trong tiếng nhị tỷ này lại mang theo sự nức nở, giống như kèm theo vô tận ủy khuất.

- Đừng khóc, đừng khóc a, Lam nhi ngoan! Động tác của Thương Nguyệt càng thêm nhẹ nhàng, ấm áp dỗ dành Thương Lam: “Chúng ta đi vào trước rồi nói nha!”

- Khi hần ăn, chị không biết buồn cười thế nào đâu! Hình như là đói rất lâu, rất lâu rồi! Em chưa từng thấy qua có người dám ăn như vậy trước mặt cha, ngay cả Linh ca ca cũng không dám!

- Lúc dạ hội mới tức cười, lúc đó 2 người tam tỷ và Linh ca ca cùng với nhau, tam tỷ chào hần, chị biết hần nói gì không? Hi hi, hần lại nói, cô tìm ta có việc gì a! Hi hi, người ta vẫn chưa từng thấy qua người ngốc như vậy đó!

- Một mình hần đứng ở trong góc, ngơ ngẩn, người xung quanh dường như không cùng 1 thế giới với hần, cô đơn lắm rồi! Em không biết tại sao lại nghĩ tới mình, lúc đó mũi cay cay, suýt nữa khóc rồi! Nhị tỷ không được cười đó! Trong lòng em lúc đó rất khó chịu, không biết làm thế nào, em đột nhiên rất muốn cùng hần khiêu vũ! Em đã nói là không được cười mà!

- Hần khiêu vũ rất thú vị, vẻ mặt rất cẩn thận. Hi hi. Nhưng khiêu vũ rất tệ, toàn thân cứng ngắc à, giống y chang cục đá! Nhưng bước chân lại đi rất chính xác nha!

- Cuối cùng hần quảng em lên, cảm giác đó thật là cực kỳ tuyệt, em giống như đang bay vậy! Ánh mắt hần vẫn thận trọng như vậy!

- Nhưng hẳn cuối cùng... lại... lại...

Vòng vo cả nửa ngày, Thương Nguyệt cuối cùng hiểu rõ câu chuyện từ đầu tới cuối!

Điều nàng muốn nhất bây giờ chính là đi xem tên Vương Hành này rốt cuộc là 1 người thế nào. Suy nghĩ của Lam muội, nàng cho rằng mình chắc là đã nắm được đại khái, chỉ cần lại đi gặp Vương Hành, vậy thì có thể cùng mẹ và bọn họ thương lượng rốt cuộc là nên làm thế nào.

Diệp Trùng đang ở trong phòng luyện tập minh tức, Mục đã xác định trong căn phòng này không hề có gắn hệ thống theo dõi. Thương gia cũng không dám phạm điều cổ kị này trên đầu khách quý!

Đột nhiên, vang lên tiếng gõ cửa.

Mục nhắc nhở nói: “Là 1 người phụ nữ!”

Diệp Trùng mở cửa, ngoài cửa đứng 1 người phụ nữ mình trước giờ chưa từng gặp qua! Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy vui mừng, may mà hiện giờ là Mục mà không phải là Thương!

Cô gái ngoài cửa mở lời đầu tiên: “Xin chào, ngài là Vương Hành tiên sinh?”

- Chính là ta! Diệp Trùng thoải mái đánh giá cô gái trước mặt. Rất nhanh, Diệp Trùng liền có được kết luận đối phương về mặt vũ lực không có cách nào gây tổn hại được cho mình.

Cô gái cười, âm giọng nói: “Ta là Thương Nguyệt, ừm, cũng chính là chị của cô gái hôm đó khiêu vũ với ngài, ta có thể vào ngồi không?”

Cô gái khiêu vũ đó? Trong lòng Diệp Trùng có chút kinh ngạc, cô gái giống như 1 công chúa đó? Cảm giác cùng với cô gái trước mặt này hoàn toàn không giống nhau a! Cô gái trước mặt tạo cho người ta 1 loại cảm giác bình tĩnh, thông thả, Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên gặp được cô gái thế này. Tuy phân biệt tướng mạo, Diệp Trùng xác định mình hoàn toàn không có thiên phú, nhưng đối với cảm giác linh mẫn của mình, hẳn vẫn rất có lòng tin.

Không biết đối phương tìm mình có việc gì, nhưng Diệp Trùng vẫn nghiêng người, lạnh nhạt nói: “Mời vào!”

Hai người đứng đối mặt nhau, khoảng cách giữa 2 người rất gần. Điều này vừa hợp với ý của Diệp Trùng, khoảng cách gần như vậy, nếu như đối phương có dị động gì, tuyệt đối không sao né tránh được công kích của mình.

Diệp Trùng không hề né tránh nhìn thẳng đối phương, mà Thương Nguyệt cũng không hề có ý né tránh. Hai người nhìn thẳng lẫn nhau. Trong mắt đôi bên đều là ung dung, trấn định. Khóe miệng của Thương Nguyệt không khỏi hơi cong lên, cái miệng xinh xắn lúc này hiện ra hấp dẫn dị thường. Nhưng Diệp Trùng rõ ràng là không bị ảnh hưởng, biểu tình của hẳn từ khi gặp Thương Nguyệt vẫn không hề có chút thay đổi.

Diệp Trùng cảm thấy cứ như vậy quả thật là không có ý nghĩa gì, hơn nữa, nhìn dáng vẻ hứng thú của đối phương, dường như không hề cảm thấy chán việc này. Hẳn dự định phá đi cục diện bế tắc này trước: “Cô tìm ta có việc gì?”

Thương Nguyệt nhẹ nhàng vé mái tóc cắt ngang trước trán, đối với loại người này, nàng biết vẫn là thẳng thắn thì tốt hơn: “Ta muốn hỏi cảm giác của anh đối với em gái ta!”

- Em gái cô? Diệp Trùng nghi hoặc nhìn cô gái trước mặt.

- Đúng! Cô gái cùng người khiêu vũ tối hôm trước! Trong mắt Thương Nguyệt lóe lên 1 tia kiên định.

- Cảm giác? Diệp Trùng lại 1 lần nữa nghi hoặc nhìn cô gái trước mặt.

- Đúng! Chính là cảm giác! Thương Nguyệt lập lại.

- Tại sao ta phải trả lời? Diệp Trùng lạnh lùng nhìn cô gái trước mặt, vấn đề kỳ lạ này làm Diệp Trùng tăng thêm cảnh giác.

Thương Nguyệt ngó ra 1 lúc, tuy vẻ mặt cực kỳ trấn định, nhưng Diệp Trùng vẫn phát hiện động tác vuốt mái tóc cắt ngang vẫn có chút kinh hoảng. Điều này cũng làm Diệp Trùng càng thêm khẳng định đối phương không có ý tốt. Chỉ là hần thể nào cũng nghĩ không ra là có quan hệ gì với cô gái khiêu vũ tối qua đó.

Chẳng lẽ bởi vì mình khiêu vũ với nàng ta? Không đúng a, khiêu vũ là do đối phương chủ động mời mà.

Hay là bởi vì mình liếm 1 cái? Cũng không có khả năng a, Diệp Trùng nhớ cái cổ của cô gái đó, ngay cả da cũng không bị trầy xước, chứ đừng nói bị thương tổn gì! Thật là kỳ quái a!

Diệp Trùng hoàn toàn không ý thức được sự nghiêm trọng của vụ việc.

Lời nói vô lễ của Diệp Trùng làm lửa giận trong lòng Thương Nguyệt bốc lên bùng bùng, ý cười trên mặt lại càng ngọt hơn. Nốt ruồi nhỏ ở lông mày đỏ tở ra kiều diễm vô cùng, gương mặt vốn thanh tú đột nhiên biến thành quyến rũ, kêu gọi cực kỳ! Trong cặp mắt như sao trời giống như khoác tinh vân mờ nhạt, mông lung làm người ta không kiềm chế được muốn mê man trong đó.

Thương Nguyệt sấp lại 1 bước.

Diệp Trùng lạnh lùng nhìn Thương Nguyệt, xem nàng ta giở trò gì.

Thương Nguyệt dán sát vào Diệp Trùng, ngẩng mặt, ánh mắt mê ly, hơi thở như lan: “Vương tiên sinh, người nói cho tôi biết đi! Người ta rất muốn biết a!” Lời nói nhẹ nhàng, lại làm dục vọng trong xương tủy người ta bị kích thích lên.

Một chiêu này của Thương Nguyệt trước giờ chưa từng thất thủ, nàng bình thường vẫn luôn đoan trang, ôn nhu, nhưng càng là như vậy, một khi nàng dùng loại trạng thái kêu gọi này, đàn ông căn bản đã bị ngất ngây. Bản thân Thương Nguyệt tức trí đa mưu, cực hiểm gặp phải vấn đề không giải quyết được, loại thủ đoạn giống vậy, nàng chẳng qua cũng chỉ dùng qua 2 lần.

Từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy Vương Hành, nàng liền biết người này không dễ đối phó, cho nên sử dụng phương pháp mở cửa gặp núi (nói thẳng vào vấn đề), bởi vì nàng ước chừng nếu như không như thế, chắc hẳn sẽ bị đuổi đi, đối phương rõ ràng không phải là 1 người kiên nhẫn lắm!

Không ngờ đối phương lại muốn giả ngốc! Điều này mới là chỗ làm nàng phẫn nộ.

Mà dùng 1 chiêu này, 1 là nàng thật sự muốn biết đáp án, 2 là nàng cũng rất tò mò người đàn ông này rốt cuộc có hay không bị dính chiêu này.

Hơn nữa nàng không phải không có chuẩn bị, trên cổ tay trái của nàng có máy liên lạc, chỉ cần nàng ấn nút ở trên đó 1 cái, vệ hộ ở bên ngoài sẽ xông vào, nàng không có thói quen để người khác chiếm tiện nghi!

Mặt hai người cách nhau vô cùng gần, hơi thở của Thương Nguyệt đánh lên trên mặt Diệp Trùng.

Làn da như tuyết, môi đỏ thắm, mùi thơm như có như không, còn có cái nốt ruồi mời gọi đó!

Trong ngực Diệp Trùng bỗng nóng lên, giống như có thứ gì đó đang điên cuồng thiêu đốt bên trong.

Đôi môi ôn nhuận nửa mở nửa không của Thương Nguyệt, tràn đầy sự dụ hoặc!

Gần như là không tự kiềm chế được, đầu óc Diệp Trùng nóng lên, cúi xuống!

Thương Nguyệt không khỏi đại kinh! Nàng thể nào cũng không ngờ đối phương lại dám ra tay thật! Trong lòng sinh ra sự khinh thường mãnh liệt, không ngờ người này lại là kẻ háo sắc như vậy!

Nàng tuy kinh nhưng không loạn, tay phải vội ấn về phía cổ tay trái, chỉ cần ấn được máy liên lạc, vậy mình tuyệt đối không có vấn đề gì!

Nào biết được Diệp Trùng tuy ở trong trạng thái nửa hồ đồ, thân thủ lại vẫn còn. Gần như là theo bản năng, Diệp Trùng nắm lấy 2 tay của Thương Nguyệt, tay phải vừa nắm vừa giật, máy liên lạc đó liền rơi vào tay Diệp Trùng. Diệp Trùng nhìn cũng không nhìn, tiện tay quăng lên giường! Vải lông phủ trên giường vô cùng mềm mại, máy liên lạc như rơi vào trong nước vậy!

Mặt vẫn cúi xuống như cũ!

Hai tay của Vương Hành giống như vật sống vậy, Thương Nguyệt căn bản không thể thoát được!

Nhìn cánh cửa đóng kín, hiệu quả cách âm cực tốt, cho dù mình ở trong kêu hư cả cổ họng, bên ngoài cũng sẽ không có người nghe được!

Lần này tiêu rồi! Đây là ý nghĩ cuối cùng của Thương Nguyệt!

182. Chương 182: Dòng Chảy Ngâm (5)

Diệp Trùng bị Mực ảnh hưởng cực kỳ sâu, hẳn quen với việc mọi thứ đều phải nằm dưới sự khống chế của mình, đặc biệt là việc khống chế bản thân mình, hẳn vô luận thể nào cũng sẽ không từ bỏ!

Thương tuy rằng nói đây là bản năng, nhưng Diệp Trùng vẫn không thể yên tâm. Cho dù là bản năng, mình cũng phải khắc chế được, giống như là loại cảm xúc tiêu cực là hoảng sợ vậy.

Loại trạng thái tối hôm qua đó làm hẳn cảm giác như là mất đi khống chế, đây là việc hẳn không thể chấp nhận được! Hơn nữa hẳn không hề cho rằng loại trạng thái này sẽ có lợi với hẳn, rất rõ ràng, trong loại trạng thái này, cảm quan của mình, năng lực phản ứng đều bị giảm sút ở mức độ khá lớn! Đây là 1 loại trạng thái rất nguy hiểm!

Nhìn đôi môi căng mọng kiêu diễm vô cùng ở trước mặt, tỏa ra sức hấp dẫn trí mạng, trên gương mặt giống như tượng ngọc không có nửa điểm vết của Thương Nguyệt lúc này lại nổi lên màu hồng của hoa đào, hô hấp gấp rút, ngực nhấp nhô kịch liệt. Khoảng cách giữa mặt của 2 người không quá 2 cm, Diệp Trùng thậm chí cảm thụ được hơi nóng phả ra từ gương mặt của đối phương, còn có mùi thơm nhẹ nhàng kỳ dị nói không ra lời đó!

Trong đầu giống như có 1 giọng nói đang thôi thúc, mau sáp tới! Mau sáp tới đi nào!

Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy miệng mình khô khốc vô cùng, mà đôi môi căng mọng đó, bên trong lại giống như có sức hấp dẫn làm người ta không cách nào cự tuyệt!

Không được! Mình không thể bị bắt như vậy! Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Diệp Trùng!

- Hừ! Diệp Trùng hừ lạnh 1 tiếng, tay lại còn nhanh hơn suy nghĩ, như tia chớp buông đôi tay của cô gái này ra, hai tay bắt chéo, đẩy eo đối phương 1 cái!

- A! Thương Nguyệt la lên 1 tiếng, giống như 1 cái bao cát, rơi chính xác lên trên giường!

Hai mắt Diệp Trùng lúc này đã khôi phục lại sự tỉnh táo, trong veo như nước, nhưng cũng lạnh lùng như nước!

Trong lòng Diệp Trùng lại chán nản vô cùng, hẳn biết nếu như mình không đẩy đối phương ra, vậy không thể thoát ra khỏi loại trạng thái đó! Diệp Trùng hy vọng nhất là mình có thể khắc chế loại bản năng này, giống như là sự hoảng sợ vậy. Nếu như có việc gì đáng sợ ở trước mặt mình, tuy mình vẫn sẽ hoảng sợ, sẽ sợ hãi, nhưng mình lại có thể trầm tĩnh mà ứng phó. Còn như thể này hôm nay lại làm hẳn cảm thấy mình có chút ý tránh né! Nhưng, hẳn đối với loại bản năng này lại thiếu sự hiểu biết cần thiết!

Nhưng Diệp Trùng không phải là kẻ ngốc, mặc kệ nói thế nào, đây vô nghi là phương pháp tốt nhất mà hiện giờ hẳn có thể nghĩ ra!

Phát hiện được sự dao động tâm trạng của Diệp Trùng, Mực an ủi: “Diệp tử, xem ra người phải học kiến thức về sinh lý rồi!”

- Xem ra đích xác phải học rồi a! Diệp Trùng cười khổ nói. Diệp Trùng phát hiện năng lực đề kháng loại hấp dẫn này của mình quả thật là quá yếu, nếu như kẻ địch sử dụng loại vũ khí này, vậy phỏng chừng mình gần như chắc chắn sẽ trúng chiêu.

Đúng, kỳ thật đây chẳng qua chỉ là 1 loại vũ khí! Trước mắt Diệp Trùng sáng lên, trong lòng đã có quyết định!

Tuy vải lông trên giường cực kỳ mềm mại, nhưng không có chuẩn bị, Thương Nguyệt vẫn bị ngã thất điên bát đảo. Nhưng nàng lập tức có phản ứng, dưới người mình là giường, về mặt không khỏi đột nhiên thay đổi, trong lòng lại đập mạnh không ngừng, chẳng lẽ hẳn muốn...? Sắc mặt Thương Nguyệt biến đổi liên tục!

Trong lòng không khỏi dâng lên sự hồi hận khôn cùng, không ngờ mình thông minh lại bị thông minh hại, trước giờ vẫn luôn thuận lợi làm mình đã quen với tư thế trên cao! Mình mới là kẻ ngốc thật sự a!

Thương Nguyệt trong lòng đau thương, nhưng sau khi trải qua sự hoảng hốt ban đầu, lại khôi phục sự đoạn trang, thông thả bình thường!

Đột nhiên, dư quang trong khóe mắt Thương Nguyệt quét tới 1 nơi không xa chỗ mình ở trên giường, máy liên lạc của mình đang nằm ở đó!

Bỗng, trong lòng Thương Nguyệt nhin không được đập mạnh. Thương Nguyệt nhắc nhở mình vô số lần trong lòng, nhất định phải bình tĩnh! Nhất định phải kiềm nén! Sinh cơ duy nhất của mình đang ở trước mặt!

Thương Nguyệt không dám động đây, sợ động tác của mình sẽ dẫn tới sự chú ý của đối phương. Vương Hành trong lòng nàng hiện giờ không chỉ là 1 tên háo sắc như mạng, mà còn là 1 tên gan to bằng trời! Hẳn chẳng lẽ không nghĩ tới hậu quả hẳn làm vậy sao? Thương Nguyệt đã sớm ngầm hạ quyết tâm trong lòng, chỉ cần Vương Hành làm việc gì đó không nên làm với mình, vậy mình tuyệt đối phải làm cho hắn sống không bằng chết!

Khóe mắt liếc liếc Vương Hành, tên cùng hung cực ác này giờ đây lại cúi đầu, như đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Trong lòng Thương Nguyệt không khỏi mừng rỡ, nàng bản tính thận trọng, chỉ hơi xê dịch vị trí 1 chút trước. Vương Hành vẫn đang trong trạng thái trầm tư, trong lòng Thương Nguyệt không khỏi có chút kỳ quái. Từ việc vừa rồi mà xét, tên Vương Hành này chắc là 1 tên háo sắc, tại sao giờ ngược lại trở nên trầm xuồng?

Chẳng lẽ hẳn đã bắt đầu sợ hãi?

Thương Nguyệt không khỏi càng coi thường tên Vương Hành trước mặt này, vừa rồi mới thấy hắn vẫn cho rằng người này khí chất ung dung, là 1 nhân tài. Không ngờ lại háo sắc như vậy, hơn nữa xung động không nghĩ tới hậu quả, hiện giờ cục diện đã không thể vẫn hồi lại lo trước lo sau! Thì ra hẳn là người thế này!

Nhưng Thương Nguyệt lại càng tin tưởng vào mình, chỉ cần mình lấy được máy liên lạc, vậy mình sẽ ổn rồi! Hừ, tới lúc đó nhất định phải cho người thấy!

Thấy Vương Hành căn bản không chú ý tới mình, trong lòng Thương Nguyệt mừng thầm, tay từ từ vươn tới máy liên lạc cách mình không mấy xa! Động tác của nàng không dám quá lớn, sợ làm Vương Hành chú ý tới.

Gần rồi! Càng gần hơn rồi!

Phù, Thương Nguyệt không khỏi thở phào, ngón tay của nàng cuối cùng đã sờ được vòng tay của máy liên lạc, nàng thậm chí có thể dùng đầu ngón tay cảm nhận được sự mềm mại của vòng tay!

Chính ngay lúc nàng ta cho rằng tất cả lại một lần nữa trở lại trong bàn tay của mình, bỗng, ngón tay bỗng chấn động! Tiếp theo 'bụp' 1 tiếng truyền tới từ bên phải nàng.

Trước mặt bỗng bắn lên vô số vải lông, bắn tung tóe, cứ như tuyết vậy. Mà trong đám vải lông trôi nổi này, ánh mắt mờ mịt của Thương Nguyệt hiện lên vẻ không biết xảy ra chuyện gì!

Phản ứng đầu tiên của nàng là nhìn về phía Vương Hành, lại phát hiện Vương Hành lúc này lạnh lùng nhìn mình, ánh mắt trong veo, mà toát ra hàn ý lạnh lẽo, làm trong lòng nàng không chịu được mà run rẩy!

Lúc này nàng mới có phản ứng, vội vàng vươn tay hướng tới trước mò mẫm, nhưng ngoại trừ vải lông đầy tay, cái gì cũng không có, vị trí vừa rồi của máy liên lạc lại trống không! Một giọt máu từ ngón tay thon mảnh của nàng ứa ra, dính lên vải lông trắng toát.

Trong lòng Thương Nguyệt càng hoảng, vẻ mặt cũng không còn chút thông thả nào, vội vàng xoay đầu nhìn sang phải.

Một thanh trủy thủ xuyên qua dây đeo của máy liên lạc, cắm chặt lên tường! Máy liên lạc rung rung giữa không trung, lại làm cho trái tim của Thương Nguyệt rơi thẳng xuống đáy!

Thương Nguyệt tràn đầy thất vọng, mặt xám như chết!

- Ta nghĩ, như vậy nói chuyện tốt hơn! Giọng nói lạnh nhạt lại làm Thương Nguyệt ngẩng đầu lên, Vương Hành vẫn ở chỗ cũ, không động đậy, chỉ có ánh mắt nhìn mình là càng thêm lạnh lẽo!

Thương Nguyệt thậm chí cảm giác được ánh mắt của tên Vương Hành này như lưỡi dao, làm người ta ghê tởm!

Nhưng thông tuệ như nàng lại từ trong đó nghĩ ra được chút sinh cơ! Nàng đang đợi, trên tay nàng hiện giờ không có bất cứ tiền vốn nào, chỉ có đợi đối phương ra tay trước!

Quả nhiên, Vương Hành không làm nàng thất vọng, lạnh lùng, bình tĩnh nói: “Nói mục đích tới đây của cô trước!” Trong giọng nói có khí thế không cho phép hoài nghi. Trước đây, Thương Nguyệt cũng dùng ngữ khí như vậy truyền đạt mệnh lệnh với rất nhiều thủ hạ!

Mây mà nàng hiểu hoàn cảnh của mình, đơn giản nói: “Ta muốn đến thử xem cảm giác của người đối với em gái của ta?”

- Em gái cô? Diệp Trùng nói.

- Đúng, là em gái ta! Về vấn đề này, Thương Nguyệt không có chút chùn chân.

- Tại sao? Ngữ khí Diệp Trùng như nước, lạnh nhạt nói.

Thương Nguyệt tóm tắt đơn giản tình huống của Thương Lam.

Diệp Trùng tuy rằng không hiểu chuyện đời lắm, nhưng lại vô cùng thông minh, lập tức nghe ra ý ngầm của đối phương!

- Các người muốn giữ ta lại? Diệp Trùng bình tĩnh hỏi.

Tuy trong lòng ngấm ngầm cảm thấy bất ổn, nhưng Thương Nguyệt không thể không dấn thân vào, nói: “Vương tiên sinh không ở Thương gia 1 khoảng thời gian được sao? Vô luận là yêu cầu gì, chúng tôi đều đồng ý! Nghe nói ngài còn phải tới hành tinh Sí Phong có việc. Thương gia ở hành tinh Sí Phong vẫn có chút thực lực, nếu như Vương tiên sinh không ghét bỏ, Thương gia chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, vì tiên sinh làm tốt việc này!” Thương Nguyệt cố hết sức làm cho ngữ khí của mình trở nên mềm dẻo.

- Hử, thật sao? Diệp Trùng lạnh nhạt liếc nhìn Thương Nguyệt.

Thương Nguyệt lại thăm hô không ổn, nàng nghe ra được sự kiêu ngạo và hàn ý tăng lên trong ngữ khí của Vương Hành.

Nàng đã triệt để hiểu rõ tên Vương Hành trước mặt này tuyệt không phải là đệ tử thế gia gì. Ngược lại khả năng là 1 tên sát thủ còn lớn hơn! Sát khí nặng nề trên người hắn, làm trong đáy lòng của Thương Nguyệt khẽ run! Hơn nữa, nàng còn cảm nhận được đối phương đối với mình, với Thương gia không hề quá cố kỵ, chẳng lẽ hắn có cái gì để dựa vào?

Hay là thực lực của hắn đã tới mức Thương gia cũng không giữ được? Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong lòng nàng. Thực lực của Thương gia, chỉ e không ai rõ ràng hơn nàng, thực lực của Thương gia so với người ta tưởng tượng vượt xa hơn nhiều lắm! Chỉ là mấy thứ đó đều ở dưới mà thôi!

Vốn nàng cho rằng Vương Hành sẽ hầm hầm nổi giận, ai biết Vương Hành hừ lạnh 1 tiếng, liền nhẹ nhàng quăng lại 1 câu: “Tùy tiện!”, rồi mở cửa nghênh ngang mà đi!

Chỉ để lại 1 mình Thương Nguyệt ngồi ngây ra trên giường! Câu “tùy tiện” cuối cùng trong lời của Vương Hành rốt cuộc là có ý gì? Thật làm người ta khó hiểu!

Diệp Trùng vốn muốn rời khỏi Thương gia ngay, trừ 4 hộ vệ đó của Robert, hắn không cho rằng có người nào có thể giữ mình lại! Nhưng sau khi nghe Mục nói cho biết xung quanh chỗ này của Thương gia đã ngầm bố trí số lượng kinh người, Diệp Trùng lập tức dẹp ý nghĩa này.

Tuy đối phương không hề nhất định có thể giữ mình lại, chẳng qua cứ tùy tiện xông xộc lao ra như vậy, tất sẽ dẫn tới chiến đấu kịch liệt! Điều Diệp Trùng hiện giờ không muốn nhất chính là làm người ta chú ý, nhưng quang giáp duy nhất hắn hiện tại dám lấy ra chỉ có Hàm gia. Thủ hộ và Qua Dực một khi lấy ra, chỉ sợ lập tức sẽ hấp dẫn sự chú ý của Tông sở và Hiệp hội sư sĩ! Hai phía này, vô luận phía nào đều không phải thứ mà Diệp Trùng hiện tại có thể trêu vào được! Mà tính năng của Hàm gia trước giờ chưa từng được khảo nghiệm thực chiến, cuối cùng là thế nào, trong lòng Diệp Trùng cũng không biết!

Cho nên Mục đề nghị buổi tối hành động thì càng tốt! Diệp Trùng cũng vô cùng tán đồng, Hàm gia bởi vì là quang giáp bằng xương, năng lực chống tìm kiếm của bản thân cực kỳ xuất sắc, thêm vào sự yểm hộ của màn đêm, im hơi lặng tiếng rời khỏi Thương gia chắc không phải là 1 việc quá khó!

Quyết định xong, Diệp Trùng loanh quanh 1 vòng Thương gia, đợi khi trở về, Thương Nguyệt đã rời khỏi!

Nguy Nguyên ngồi trước bàn, cặp mắt đầy tơ máu, ánh mắt không hề động đậy, nhìn chằm chằm hình ảnh nổi không ngừng trình diễn trên quang não, rõ ràng chính là bản ghi hình hắn quay lên độc nhất vô nhị của YC! Hắn đã 1 ngày 1 đêm không ngủ rồi, nhưng về mặt lại kích thích khác thường!

Đột nhiên, hắn kích động đứng dậy, lại xem chút vì quá hưng phấn mà ngã xuống! Nhưng điều này gần như không thể ảnh hưởng tâm tình hưng phấn cực độ của hắn!

Chính vừa rồi, hắn nghiên cứu ghi hình của YC cuối cùng đã có đột phá!

183. Chương 183: Chống Chọi

Đột nhiên, hắn kích động đứng dậy, lại xem chút vì quá hưng phấn mà ngã xuống! Nhưng điều này gần như không thể ảnh hưởng tâm tình hưng phấn cực độ của hắn!

Bởi vì, chính vừa rồi, hắn nghiên cứu ghi hình của YC cuối cùng đã có đột phá!

Nguy Nguyên ở phương diện này giống như có ngộ tính trời sinh, quỹ tích bay của quang giáp thường có thể làm hắn có cảm giác đặc biệt, loại cảm giác này đối với việc lĩnh ngộ loại kỹ xảo bay nào đó của hắn có sự hỗ trợ cực lớn. Nhưng cho dù như thế, kỹ xảo thủ đầu được đó lúc trước ở trước mặt ghi hình lần này dường như chẳng có bao nhiêu tác dụng, còn hắn trong khoảng thời gian khá dài nôn nóng, sốt ruột, gần như phát điên!

May mà hắn lập tức ý thức được loại trạng thái này đối với mình không hề có trợ giúp, rất mau, hắn liền thoát khỏi loại trạng thái này, tiến vào trạng thái làm việc vong ngã!

Ghi hình của YC với hắn mà nói, tuyệt đối là sách giáo khoa siêu cấp về đổi hướng bay của quang giáp!

Thí dụ di chuyển ngược chiều độ khó siêu cao, YC chính là dùng 1 loại phương pháp cực kỳ xảo diệu. Trong khoảnh khắc mỗi lần đột nhiên lùi ra sau đó, Thiên Thoa liền giống như 1 miếng lò xo bị nén xuống, biên độ nghiêng về phía trước của nửa thân trên cực kỳ lớn, như vậy có thể giảm mạnh cường độ gánh nặng do di chuyển ngược hướng tốc độ cao mang lại, làm cho sư sĩ trong quang giáp có thể chịu được. Nhưng cho dù như vậy, Nguy Nguyên tính toán ra được gánh nặng thể này vẫn khá lớn đối với sư sĩ trong quang giáp, nếu như không phải người có tố chất thân thể cường hãn, tuyệt đối không thể sử dụng loại kỹ xảo này!

Phát hiện này đối với Nguy Nguyên mà nói, không hề coi là quá khó, mà điều làm hắn khốn đốn nhất là tại sao YC không dùng bước đi đường thẳng, mà dùng bước đi không phải đường thẳng! Một ngày 1 đêm này, hắn vẫn suy nghĩ vấn đề này. Công sức không phụ người có lòng, cuối cùng, chính vừa rồi, hắn đã mò ra mấu chốt trong đó!

Ngay từ lúc bắt đầu, Ngụy Nguyên đã phạm 1 sai lầm. Hắn chỉ đơn thuần lấy bước đi của YC ra để tham khảo, mà hoàn toàn không nghĩ tới bước đi của YC kỳ thật chỉ là vì phục vụ cho công kích cận chiến của hắn.

Khi nhìn thấy YC dùng Hồ hình bộ phối hợp với góc độ xuất chiêu cực kỳ lấu cá của hắn, Ngụy Nguyên mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra là thế! YC hy sinh một chút khoảng cách về mặt bước đi để có lợi cho động tác của đôi bàn tay và cả 2 tay!

Càng xem càng si mê!

Dần dần, hắn không khỏi sinh ra hứng thú say mê với loại phương thức chiến đấu cực kỳ tuyệt vời này. Vốn dĩ hắn khá mạnh ở phương diện điều khiển quang giáp, so với phương thức chiến đấu hiện giờ hắn học, loại phương thức chiến đấu này của YC dường như càng có lợi để phát huy thực lực của hắn.

Hiện giờ vẫn đang tập trung tinh thần xem bản ghi hình, Ngụy Nguyên không biết rằng, bản ghi hình này có ảnh hưởng với hắn to lớn cỡ nào!

Màn đêm buông xuống. Diệp Trùng lại nhận được 1 thông tin không tốt. Mục đã sớm âm thầm xâm nhập vào các hệ thống của Thương gia, cho nên nắm rõ nhất cử nhất động của Thương gia. Theo phân tích từ trong tin tức Mục vừa mới có được, Thương gia dường như phải áp dụng biện pháp gì đó với Diệp Trùng! Không biết Thương gia vì nguyên nhân gì, nhưng không thông qua hệ thống truyền tin thông thường để truyền đạt mệnh lệnh, cho nên Mục cũng không có được bố trí cụ thể. Nhưng, Diệp Trùng không tin mấy biện pháp xử lý này của Thương gia sẽ là việc tốt đẹp gì!

Đối với Thương gia, Diệp Trùng không hề e ngại, làm hắn cảm thấy cố kỵ nhất là 4 bảo tiêu Hắc giác bên cạnh Robert. Chỉ cần họ không chen vào chuyện này, mình chắc là không có vấn đề lớn. Đây là suy nghĩ lúc đầu của hắn, nhưng sau đó, sự thực chứng minh cách nghĩ này của hắn cực kỳ sai lầm!

Diệp Trùng mau chóng lấy Hàm gia ra, lúc này có thể sử dụng cũng chỉ có Hàm gia. Do dẫn độ về bảo mật, hắn không để Mục đi ra. Trên thực tế, Mục cũng chỉ ngẫu nhiên ra tay trong giây phút sinh tử của Diệp Trùng.

May mà trợ giúp ở những phương diện khác, Mục không hề keo kiệt, Diệp Trùng thông qua quang não của Hàm gia, nhận được tin tức quét hình do Mục truyền tới!

Chỉ chút những chấm đỏ hiện thị xung quanh, làm Diệp Trùng hít 1 hơi khí lạnh! Không cần phải khoa trương vậy chứ, mình cũng chỉ có 1 mình thôi á! Hơn nữa Diệp Trùng còn phát hiện, tất cả người xung quanh đều bị dọn sạch, ngay cả chỗ ở của đám người Robert cũng bị dọn đi, trong vòng 100 mét xung quanh, lại chỉ còn lại mình mình!

Mà mấy quang giáp mai phục xung quanh đó, làm Diệp Trùng gần như cho rằng có ai đánh tới cửa rồi! Quang giáp xếp thành đội trên không liên tục giao xoa với nhau vẽ nên từng ký hiệu đẹp đẽ! Cả khu vực này, được vô số đèn plasma chiếu sáng như ban ngày, chỉ sợ 1 con muỗi muốn trốn đi cũng không cách nào giấu mình được!

Động tác của Thương gia cũng thật là nhanh a! Diệp Trùng lúc này mới biết mình đã xem thường thực lực của Thương gia! Có thể im hơi lặng tiếng làm ra sắp xếp thế này, đích xác làm người ta kinh ngạc!

Chỉ sợ lần này mình thật sự phải va chạm chính diện 1 lần rồi! Ánh mắt Diệp Trùng càng lúc càng lạnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên chỗ gác tay bên cạnh của cái ghế trong buồng lái Hàm gia!

Thương Nguyệt đáng vẻ phức tạp nhìn khu vực trống trơn ở xa đó. Nơi này là chỗ quan sát tốt nhất, vô luận chỗ đó xảy ra tình huống gì, đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Nàng vẫn đang suy đoán câu cuối cùng “Tùy tiện” của Vương Hành là có ý gì, gần như có trực giác, nàng đoán ra ý muốn rời đi của Vương Hành, trong 2 chữ này còn toát ra sự tự tin mãnh liệt đối với thực lực của mình, và sự coi thường đối với Thương gia.

Nàng mang suy đoán của mình nói với cha, lại mang tao ngộ của mình ở trong phòng của Vương Hành giấu đi! Người của Thương gia không ai không phần nộ vạn phần, tên Vương Hành này lại muốn đi, mà riêng Lam nhi hình như có ý với hắn. Đối với người của Thương gia mà nói, chỉ cần bọn họ cho rằng Lam nhi có 1 phần vạn khả năng thích tên này, bọn họ tuyệt đối sẽ không để Vương Hành rời đi! Còn Vương Hành,

bọn họ mới là lười lo tới cảm thụ của hần, cho dù làm trò chơi của Lam nhi, hần cũng phải ở lại, đây là lời nói của chính Thương Trường Minh! Vì việc này, Thương Trường Minh còn chuyên môn nói chuyện rất lâu với Robert.

Tất cả bố trí đều do 1 tay Thương Nguyệt hoạch định! Tất cả người trong Thương gia đều rất kinh ngạc với bố trí của nàng, đây hoàn toàn là chuyện nhỏ xé ra to, chỉ 1 người, hần có mạnh cũng làm được gì? May mà Thương Nguyệt trong Thương gia luôn làm người ta tin phục, cho nên mặc kệ lần này mọi người cảm thấy chuyện nhỏ xé ra to, nhưng vẫn ngầm đồng ý với sắp xếp của nàng!

Còn Thương Nguyệt, tuy không biết tên Vương Hành thần bí này rốt cuộc dựa vào gì, nhưng nàng vẫn vô cùng cẩn thận. Nàng khẽ nhíu mày, vẻ mặt trong bóng tối khó thể nắm bắt, chỉ nghe thấy giọng nói nhẹ không thể nghe được lắm lắm: “Người đánh không nổi đâu, biết khó mà lui đi!”

Robert cũng ở xa nhìn khu vực đó, hơi thở dài 1 tiếng. Bốn bảo tiêu sau lưng ở trong bóng tối như bức tượng không hề động đậy! Ngay bên cạnh Robert, vẻ mặt của Bách Lý Nam gần như biến dạng, môi dưới cũng bị cắn nát, lộ ra vết máu đỏ tươi! Hần bị Robert cưỡng chế mang tới chỗ này, tuy hần có ý muốn cảnh giác Diệp Trùng, lại bị Robert đàn áp tiêu tan!

- Ài, người này cũng là nhân tài, chỉ đáng tiếc... Robert lại thở dài 1 tiếng!

Diệp Trùng nhắm mắt, hai tay đặt hờ trên bàn điều khiển, ngực giống như ống bể phồng xẹp kịch liệt. Hít thở sâu, chẳng bao lâu sau, tình trạng phồng lên của ngực càng lúc càng bình ổn lại, cặp mắt Diệp Trùng cũng vào lúc này bỗng mở ra! Ánh mắt hững hờ coi thường nhìn tất cả xung quanh!

Diệp Trùng gần như lại trở về thời khắc ở hành tinh rác và thời khắc làm bạn với cái chết, trò chơi săn bắt hần sớm đã thực hiện vô số lần. Chỉ là lần này hần thành con mồi của người khác!

Hần hiện giờ đã tiến vào trạng thái chiến đấu, tâm trạng bình ổn mà lại có hơi hưng phấn! Loại trạng thái này có lợi nhất để phát huy thực lực!

Kẻ địch tuy xem ra khí thế to lớn, nhưng mình cũng không phải không có cơ hội. Diệp Trùng sớm phát hiện đối phương rõ ràng có ý muốn hù dọa nhiều hơn, hơn nữa đối phương quyết không ngờ tới sự tồn tại của Mục Thương, cũng tuyệt không nghĩ tới Hàm gia là 1 cái toàn cốt quang giáp, càng huống chi xung đột phạm vi nhỏ thế này lại là chỗ càng thích hợp với cách đánh của Diệp Trùng, đồng dạng cũng là thiên đường của quang giáp cận chiến như Hàm gia! Diệp Trùng há không có chút cơ hội nào hay sao?

Diệp Trùng không hề có hảo cảm với mấy người của Thương gia này. Trừ cô gái cùng mình khiêu vũ đó, Diệp Trùng hơi không thích người khác! Đặc biệt là chị của cô gái đó, vẫn luôn làm Diệp Trùng không tự chủ được dậy lên sự cảnh giác. Hơn nữa, Diệp Trùng cũng đoán cử động trước mắt của Thương gia có 8, 9 phần là liên quan tới nàng ta!

Muốn giữ mình ở lại, chỉ e không dễ như vậy!

Hàm gia như 1 người khổng lồ cao to, uy mãnh mặc áo giáp màu bạc, im lặng đứng nghiêm! Diệp Trùng hiện giờ có chút hối hận phũ lên người Hàm gia loại sơn màu bạc sáng này, cái này dưới ánh đèn quả thật quá nổi bật rồi!

Hơi thở ra 1 hơi, tay của Diệp Trùng cuối cùng động rồi! Hàm gia như 1 viên pháo lao ra!

Người của Thương gia rõ ràng không ngờ Diệp Trùng lại xông ra, với bọn họ mà nói, tình trạng thế này nếu như vẫn có người xông ra, vậy tuyệt đối là nào bị hư rồi! Mà nếu xông ra còn chủ động tấn công bọn họ, vậy càng là nào đã bị đùn tới mức thành 1 đồng hồ dán rồi!

Thoáng cái, vòng vây vốn ngay ngắn, trật tự trong khoảnh khắc loạn cả lên!

Hàm gia là 1 cái toàn cốt quang giáp, tốc độ của nó nhanh tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của người bình thường, chỉ cần xông ra khỏi vòng vây, vậy ai muốn đuổi theo mình cũng không phải là việc dễ dàng!

Vẫn luôn chăm chú quan sát bên này, mặt Thương Nguyệt lập tức trắng bệch, không chút huyết sắc! Mà đồng dạng cũng ngây ngốc còn có Bách Lý Nam bên cạnh Robert!

Thứ Diệp Trùng đánh lên là 1 cái quang giáp quay lưng về phía mình, cái quang giáp này là 1 cái Larchmont, là 1 quang giáp cao cấp, Diệp Trùng hơi hiểu rõ cái quang giáp này. Tốc độ của Hàm gia cực nhanh, hơn nữa bọn họ hoàn toàn không thu được tín hiệu cảnh báo, căn bản không biết có người đánh lên bọn họ!

Đây là 1 màn làm vô số người rét run trong lòng, trong nháy mắt, cái quang giáp này bị Hàm gia phanh thây! Đủ loại mảnh vỡ, linh kiện, tay chân tàn phế lớn nhỏ, bắn mạnh ra mọi hướng, mà ở trung tâm, trong màn mưa máu ẩn ước như truyền lại 1 tiếng kêu thảm! Truy thủ đen thui do răng nanh của Bạo tử thú chế thành trong tay Hàm gia lấp lánh ánh bạc, ngụy dị nói không ra lời! Mà mức độ sắc bén của 2 thanh truy thủ này cũng vượt ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng, quả thật là lợi khí để đánh lên giết người a!

Trên mảnh vỡ quang giáp bắn tứ tung đổ tơi vét máu, sư sĩ bên trong không có chút khả năng sống sót nào!

Diệp Trùng lần này chọc vào tổ ong rồi!

Trong tần số thông tin lập tức loạn cào cào lên, mọi người đều không tìm thấy bóng dáng kẻ đánh lên trên quang não của mình!

Làm sao có thể chứ? Tất cả sư sĩ của Thương gia không ai không bị sốc! Mình căn bản không cách nào khóa được đối phương, trận chiến này còn kêu người ta đánh thế nào? Cảm giác khủng hoảng chảy khắp tất cả sư sĩ!

- Dối dùng tay! Trong tần số không biết ai la lên, mấy sư sĩ này không khỏi ai nấy đều tỉnh lại, đúng a, bên mình nhiều người như vậy, sợ con chim hán! Nghĩ tới mình vừa rồi hoảng sợ, lập tức vô cùng xấu hổ, trong nháy mắt chuyển xấu hổ thành phẫn nộ, đều trách cái quang giáp đáng chết này, tất cả mọi người nhao nhao lao tới cái quang giáp đáng chết này!

Hàm gia dưới ánh đèn mạnh quả thật quá nổi bật, tất cả có thể không phí chút sức nào đã tìm thấy thân ảnh của nó!

Nhưng mọi người vừa muốn nổ súng, liền phát hiện ở chỗ thế này rất dễ bắn nhầm người của mình, không khỏi do dự!

Trước mặt chỉ có 3 người! Chỉ cần tiêu diệt 3 người này, vậy trước mặt sẽ không còn ai ngăn cản nữa! Kết quả sau khi trải qua tính toán nhiều lần của Mục và Diệp Trùng lúc này là, lực lượng phòng thủ của phương hướng đó xem ra khá hùng hậu, kỳ thật là chỗ mỏng yếu nhất. Có 2 chỗ rộng khoảng 4 mét có thể để mình đi qua. Hơn nữa địa hình hướng đó cũng phức tạp nhất, có lợi cho mình bỏ trốn!

Nhưng tiền đề là có thể giải quyết 3 cái quang giáp của khu vực dài hẹp này, thời gian giải quyết càng ngắn, vậy khả năng mình chạy thoát cũng càng lớn!

Diệp Trùng hiện giờ đã cảm nhận được sự khác biệt khi Mục và Thương lên kế hoạch tác chiến! Mục là thông qua tính toán cực kỳ chi tiết mà tìm ra kẻ hở của đối phương, còn Thương lại thích lợi dụng tâm lý của đối phương để gỡ rối. Không chút nghi ngờ, 2 loại phương pháp đều cực kỳ hữu hiệu!

Mục đích Diệp Trùng đánh lên cái quang giáp này chẳng qua là để dẫn tới hỗn loạn, cho nên hắn chọn phanh thây có tác dụng uy hiếp lớn nhất. Vô luận là ai, nhìn thấy 1 cái quang giáp bị phanh thây sờ sờ trước mặt, chấn động phải chịu nhất định rất lớn, mà nếu như cái quang giáp này còn là chiến hữu của mình, vậy không phải chỉ là chấn động!

Chiến thuật của Diệp Trùng rất hiệu quả, gần như tất cả quang giáp đều bị Diệp Trùng điều động tới!

Tâm tình Diệp Trùng cực kỳ bình ổn, hắn phát hiện mình từ sau khi luyện tập mình tức, trạng thái tinh thần vẫn rất ổn định, chẳng trách xác suất sư sĩ của Tổng sở xuất hiện sai lầm là ít nhất! Xem ra mình tức là 1 thứ tốt!

Hàm gia không hề có ý né tránh mảnh vỡ của quang giáp bị phanh thây này. Trong đám mảnh vỡ, 1 cái quang giáp màu bạc lấp lánh giống như 1 dũng sĩ xông về phía trước! Với tốc độ này, đụng độ với quang giáp trước mặt xem ra gần như chắc chắn! Quang giáp đối diện nghiêm túc đứng đợi, nếu như không phải quang giáp xung quanh quả thật quá đông đúc, hơn nữa phần lớn quang giáp đều là người của mình, hắn đã sớm nổ súng rồi!

Phần phật, hầu hết quang giáp vô thức lao về phía cái quang giáp màu bạc sáng lóa này! Tốc độ thế này, phạm vi phương hướng có thể thay đổi quả thật quá hẹp, mà phạm vi đổi hướng hẳn có thể làm toàn bộ đều bị quang giáp lấp kín mít!

Chính ngay lúc tất cả mọi người cho rằng cái quang giáp này khó thoát khỏi vòng vây, 1 màn làm người ta kinh sợ đã xảy ra!

Cái quang giáp màu bạc sáng lóa này giống lò xo, bỗng cong về phía trước, thân hình lại giống quỷ mị cấp tốc lùi ra sau! Loại hiện tượng xem ra gần như hoàn toàn không tuân theo định luật quán tính này cơ hồ làm thần kinh của mọi người xảy ra đoản mạch!

Nếu như Ngụy Nguyên nhìn thấy 1 màn này, nhất định sẽ nhảy dựng lên, cái này và di chuyển ngược hướng theo đường thẳng mà hẳn nghiên cứu trong đoạn ghi hình YC đó hoàn toàn giống nhau y chang, như cùng 1 lò ra!

Phương hướng hiện tại của Diệp Trùng lúc này mới là khu vực chật hẹp đó! Mà điều làm Diệp Trùng cảm thấy hưng phấn nhất là, tình hình trước mắt tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của mình, 3 cái quang giáp đó, trừ có 1 cái vẫn ở lại chỗ cũ ra, 2 cái còn lại đang 1 trước 1 sau bay về phía mình! Xem ra hành động vừa rồi cũng đã điều động 2 cái quang giáp này tới!

Hàm gia đột nhiên đổi hướng làm 2 cái quang giáp tạm thời không kịp trở tay! Trong mắt Diệp Trùng lóe lên 1 tia hàn quang. Tốc độ tay lại được nâng lên 1 mức độ mới, như khối nhẹ bao phủ trên cả bàn điều khiển!

Tất cả mọi người có mặt đều quên không được hình ảnh này, 1 cái quang giáp màu bạc đang bay cực nhanh về phía trước, đột nhiên đổi hướng ngược lại theo đường thẳng, giống như quỷ mị, không chịu ảnh hưởng của trọng lực. Không chịu ảnh hưởng của quán tính, thân giáp lấp lánh ánh bạc lúc này giống như mang theo quỹ ý u mịch. Mà biểu diễn của đối phương còn xa mới có kết thúc, đối diện 2 cái quang giáp 1 trước 1 sau, cái quang giáp màu bạc đó phẳng phất như 1 con quỷ hư ảo thật sự lướt qua 2 cái quang giáp, mọi người chỉ thấy trước mắt hoa lên, 2 cái quang giáp lập tức mất điều khiển, hoàn toàn dựa vào quán tính mà trượt về phía trước. Vẫn chưa qua 10 mét, âm lớn 1 tiếng, 2 đám lửa mặc dù được chiếu sáng bởi đèn plasma cường độ cao nhưng vẫn rực rỡ chói mắt!

Thật ra, vừa rồi Diệp Trùng chẳng qua chỉ là sử dụng 1 cái bước đi chữ S, mà khó khăn lớn nhất trong đó lại là trong khoảnh khắc gặp nhau đó ra tay! Hai cái quang giáp cách nhau cực gần, thời gian Hàm gia ra tay 2 lần cực ngắn, mặc dù với tốc độ tay kinh người như vậy của Diệp Trùng, cũng phải cố gắng hết mức! May mà tính năng của 2 thanh trủy thủ xuất chúng, nếu không, dưới xung kích vừa rồi đó, chắc hẳn đã bị gãy rồi!

Kỹ thuật điều khiển như vậy, cách đánh như vậy, làm mọi người không khỏi ngớ người, ngay cả 4 bảo tiêu bên cạnh Robert cũng lần lượt lộ ra vẻ kinh ngạc!

Chỉ còn lại 1 cái quang giáp!

Diệp Trùng lạnh lùng nhìn cái quang giáp trước mặt này, cái quang giáp này là 1 loại mình chưa từng gặp qua, nhưng điều này không hề ảnh hưởng tới tự tin đối với mình của Diệp Trùng! Lúc này vô luận quang giáp nào ở trước mặt hẳn, hẳn đều phải tiêu diệt đối phương, nếu không, muốn chạy thoát, đó căn bản là si tâm vọng tưởng!

Tốc độ của Hàm gia quả thật quá nhanh, 2 cái quang giáp vốn dĩ cách nhau không xa, trong nháy mắt Diệp Trùng đã tới trước cái quang giáp cuối cùng này. Vừa rồi Diệp Trùng trong nháy mắt giải quyết 2 cái quang giáp cũng làm cho cái quang giáp cuối cùng này ngơ ngẩn! Cái ngơ ngẩn này cũng làm cho hẳn lập tức lâm vào thế bị động!

Giống như ông trời cũng giúp đỡ Diệp Trùng, 2 cái quang giáp bị hẳn đánh trúng ở đẳng sau nổ tung. Hơi nóng hầm hập do vụ nổ hình thành che kín sau lưng Hàm gia, như 1 con hồng hoang cự thú mở to cái miệng máu, nuốt chửng Hàm gia và cái quang giáp đó vào trong!

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, mặt đất rung động, trong vô số bụi đất lộ ra 2 cái quang giáp, chỉ là mọi người lấy làm kỳ quái, cái quang giáp màu bạc sáng lóa ban đầu đó đã không cánh mà bay! Đợi

mọi người nhìn kỹ lại, mới phát hiện trên người 1 cái quang giáp kỳ dị trong đó có lốm đốm bạc. Người đầu óc lạnh lẽo mới bừng tỉnh, thì ra cái quang giáp màu bạc này lại được ngụy trang. Chỉ là trong suy đoán, cái quang giáp màu sắc lốm đốm, xem ra vô cùng kỳ quái này rốt cuộc là sản phẩm của vị đại sư nào!

Bốn bảo tiêu bên cạnh Robert nhìn rõ ràng, 1 người trong đó không khỏi buột miệng thốt ra: “Toàn cốt quang giáp!” Sự kinh ngạc trong giọng nói làm cho ngay cả Robert cũng không khỏi cả thấy hứng thú với cái quang giáp này!

Về mặt 4 người lúc này cực kỳ kinh ngạc! Nhưng bọn họ không hổ là tinh anh của Hắc giác. Bốn người rất mau liền hồi phục trở lại, cùng liếc nhìn nhau, 1 người lập tức biến mất, có 2 người lại lập tức gọi quang giáp ra, chui vào trong. Một người còn lại như gặp đại địch, cẩn thận bảo vệ Robert! Robert đối với hành vi của họ không hề can thiệp. Chỉ có hứng thú nhìn Hàm gia!

Toàn cốt quang giáp tiếng tăm lừng lẫy trong 3 thế lực lớn! Ba bên đều có không ít nghiên cứu về phương diện này, nhưng vô luận bên nào, trước giờ chưa từng nghe nói có toàn cốt quang giáp xuất hiện. Toàn cốt quang giáp chỉ là 1 loại ý tưởng trên lý luận, mà mặc kệ là bên nào đều cho rằng về mặt phi hành, nó có thể đứng vững được! Chỉ là độ khó bên trong rất lớn, vượt xa tưởng tượng của mọi người, với thực lực của 3 bên mà tới hiện giờ đều không ra được thành phẩm, từ đó có thể đoán ra!

Toàn cốt quang giáp do vật liệu đặc biệt, cho nên cực dễ nhận biết, đây cũng là tại sao 4 tên Hắc giác này có thể vừa nhìn liền nhận ra Hàm gia là 1 toàn cốt quang giáp.

Không ngờ tên cuối cùng này lại khó chơi như vậy, nếu như không mau chóng giải quyết đối phương, đợi người khác phản ứng lại, chỉ sợ mình cũng chỉ có đánh tới chết thôi!

Trong lòng Diệp Trùng gấp rút, tay không tự chủ được dùng tới những động tác huấn luyện tập ở trong mạng mô phỏng đó!

Chỉ thấy bước đi dưới chân Hàm gia lập tức thay đổi, trụ thủ đen thui trên tay trái chính xác đánh trúng đao từ trường của đối phương, cả thân thể to lớn như con quay cấp tốc chuyển động. Trụ thủ trên tay phải giống con rắn độc hướng tới cổ đối phương. Sư sĩ của cái quang giáp này cũng thật sự là 1 tay hảo thủ, tuy lâm vào bị động, nhưng vẫn vô cùng ngoan cường, khiến chấn trên tay trái vội vàng bảo vệ cái cổ!

Tinh, một tiếng vang lên, vang vọng toàn trường!

Diệp Trùng mượn sức mạnh này, xoay người càng nhanh thêm vài phần, tay trái gấp lại, viền mép sắc bén của tấm khiên giống như lưỡi đao, quét ngang về phía hấn, thế này cực mạnh, nếu như bị chính diện chặt trúng, hậu quả dứt khoát làm người ta không dám tưởng tượng!

Sư sĩ này cũng là 1 người cực kỳ quyết đoán, không còn cách nào chỉ đành lập tức xoay người, kiên cường dùng vai của quang giáp cản đòn này của Hàm gia!

Một tiếng kim loại bị cắt cực kỳ chói tai vang lên, tấm khiên trên tay trái Hàm gia do vẫy của Thiết Mãng Tích tạo thành mạnh mẽ cắt tay trái của quang giáp này xuống, lộ ra mạch quang lộn xộn bên trong!

Chính ngay lúc sư sĩ này cho rằng đã thoát được 1 kiếp thì lại kinh hãi phát hiện 4 thứ giống như xúc tu như điện xẹt đang bắn về phía mình, thứ giống như đầu kim sắc bén ở đầu mút đó làm trong lòng hấn rét lạnh! Điều khiển vừa rồi đã là cực hạn của hấn, hấn hiện giờ ngay cả điều khiển quang giáp cử động 1 ngón tay cũng khó khăn!

Chẳng lẽ mình phải chết ở đây? Hấn ngẩng ngốc nhìn đầu kim đó không ngừng phóng lớn trong mắt mình, ý thức bảo vệ bản thân lại làm hấn nhắm mắt lại, hấn ngừng hô hấp, chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng tới, trong lòng lạnh lẽo!

Nhắm mắt chờ chết cả mấy giây, nhưng lại không có động tĩnh gì, hấn không khỏi kinh ngạc mở mắt, liền ngạc nhiên phát hiện đối phương đang trôi chết bay về phía trước, thân ảnh trong mắt mình càng lúc càng nhỏ! Hấn thật sự không hiểu đối phương tại sao lại hạ thủ lưu tình vào lúc cuối cùng?

Đối phương không thích giết người? Đùa gì thế, 3 người vừa mới chết có ai tử trạng dễ nhìn 1 chút?

Cho dù hấn có nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra!

Diệp Trùng đang chuẩn bị dùng 4 sợi gai sâu ngàn đốt giết đối phương, kẻ cứng cỏi này đã là kẻ địch, vậy tự nhiên không được lưu tình. Càng giảm được 1 phần thực lực của đối phương, càng có lợi đối với mình, đây chính là điều khoan niềm tin trước sau của Diệp Trùng! Nhưng trời không chiều theo ý người, chính lúc sợi gai sâu ngàn đốt sắp đâm tới cái quang giáp đó, Diệp Trùng nghe thấy Mục la to: “Diệp tử, mau đi, người của Hắc giác ra rồi!”

Bốn bảo tiêu đó của Robert vẫn luôn là tên Diệp Trùng cố kỵ nhất. Hiện giờ vừa nghe Mục nói bọn họ cũng ra tay, Diệp Trùng ngay cả đầu cũng không quay lại, co giò mà chạy! Đùa à, nếu như bị bọn họ đuổi kịp, vậy mình tuyệt đối sẽ bị quần lấy, thêm vào đám sư sĩ chỉ tạm thời ngơ ngẩn đó, cho dù mình có thêm Mục, vậy cũng chỉ có 1 kết quả!

Bốn sợi gai sâu ngàn đốt giống như 4 con rắn độc, chuẩn xác thu hồi vào trong khoang bắn ngầm.

Diệp Trùng vội vàng chạy trốn vào đồng hoang! Liếc mắt nhìn, quả nhiên thấy 2 cái Tinh Diễm của Hắc giác đang đuổi theo sau mình, tim Diệp Trùng đập mạnh. Tốc độ của Hàm gia đột nhiên lại tăng lên! Nếu như là bình thường, Diệp Trùng tự nhiên không sợ 2 cái Tinh Diễm, nhưng trong tình trạng hiện giờ, đừng nói 2 cái Tinh Diễm, chỉ 1 cái, Diệp Trùng nếu như bị quần lấy thì cũng chỉ có 1 con đường chết!

Tốc độ của Hàm gia và Tinh Diễm cực nhanh. Ba cái quang giáp vèo vèo liền không thấy bóng dáng, lúc này mấy sư sĩ đó của Thương gia mới như tỉnh mộng, nhao nhao bay lên, kết thành đội ngũ đuổi theo phương hướng của 3 cái quang giáp!

Mà từ trong cái quang giáp may mắn thoát nạn đó chui ra 1 người, lại là Thương Linh vẫn luôn nho nhã lễ phép, ôn tồn lịch sự đó! Chỉ là lúc này vẻ mặt hần đã trắng bệch!

Thương Trường Minh tức đến nổi vẻ mặt tái mét! Nhiều người như vậy được bố trí trước mà lại để 1 người chạy thoát trước mặt, bên mình còn chết 3 người. Nếu như không phải bảo tiêu của Robert ra tay, chỉ e con trai mình cũng chết tại chỗ! Đám người Robert đều đứng xem, mặt mũi Thương gia lần này mất hết rồi! Như vậy thế nào không làm Thương Trường Minh tức đến thổ huyết! Điều quan trọng nhất là, nếu như bởi vì biểu hiện tệ hại lần này của Thương gia mà làm đồng minh như là Robert mất lòng tin vào Thương gia, vậy thật sự là đã mất phu nhân lại thiệt quân rồi!

Trong lòng Thương Trường Minh không khỏi dâng lên 1 tia hối hận! Đáng tiếc, trên đời này vĩnh viễn không có thuốc hối hận!

Vẻ mặt của Thương Nguyệt trong bóng tối càng khó xác định, giống như vừa mừng vừa giận, nốt ruồi nhỏ đó biến đổi thất thường lại càng hiện lên vẻ mê người!

Trong đầu Diệp Trùng lúc này không dám có ý nghĩ gì khác, chỉ lo liều mạng bay đi!

Tốc độ của Hàm gia so với Tinh Diễm mà nói, nhanh hơn rất nhiều. Hơn nữa, địa hình phương hướng này vô cùng phức tạp, đối với loại người có kinh nghiệm chạy trốn vô cùng phong phú như Diệp Trùng này mà nói, quả thật là khá có lợi!

Mà 2 cái quang giáp của Hắc giác đó rõ ràng là gà mờ về mặt theo dấu, hơn nữa, điều quan trọng nhất là họ căn bản không cách nào thực hiện khóa Hàm gia! Hệ thống quét hình của Tinh Diễm vẫn không cách nào tạo thành uy hiếp với toàn cốt quang giáp!

Rất mau, bọn họ mất bóng dáng của Hàm gia, tìm kiếm xung quanh không hiệu quả, chỉ đành hậm hực trở về!

Diệp Trùng cuối cùng thở phào, kỳ thật hần không chỉ 1 lần nghĩ phục kích giữa đường 2 cái Tinh Diễm này, nhưng nghĩ tới nếu như không thể giải quyết trong thời gian ngắn, mấy quang giáp đó của đối phương rất mau sẽ kéo tới. Lúc đó chỉ e mình sẽ bị động rồi!

Hai sư sĩ của Hắc giác đó hoàn toàn không biết mình đã đi 1 vòng trước cửa quỷ môn quan!

Diệp Trùng hiện giờ không thể nghỉ ngơi, hần hiện giờ phải mau chóng rời khỏi hành tinh Richie, quyền thế của Thương gia ở hành tinh Richie, khi vừa mới tới hành tinh Richie, hần đã thấy qua 1 lần!

Thương gia vì không kinh động Diệp Trùng, mạng mô phỏng trong phòng của hần vẫn không bị cắt, bọn họ có lẽ không thể nào nghĩ ra, như vậy lại cho Diệp Trùng cơ hội rời khỏi hành tinh Richie.

Mục thông qua mạng mô phỏng, xâm nhập vào hệ thống của khu thông hành, điều khiển 1 tàu vũ trụ không có người, đã sớm đậu trong 1 khe núi ở không xa phía trước! Điều Diệp Trùng hiện giờ phải làm chính là mau chóng tới tàu vũ trụ đó, sau đó mau chóng tới hành tinh Sí Phong!

Do có đánh dấu vị trí, Diệp Trùng rất nhanh đã tìm được tàu vũ trụ này. Đây là 1 tàu vũ trụ cỡ trung, các loại công năng đều vô cùng đầy đủ, năng lượng cũng vô cùng đầy đủ, hoàn toàn đủ để đi về hành tinh Sí Phong mấy lần.

Vào tàu vũ trụ, công việc điều khiển hoàn toàn giao cho Mục, Diệp Trùng cuối cùng cũng có thể thở phào 1 hơi!

Diệp Trùng từ trong Hàm gia đi ra, vẫn chưa ngồi vững, tàu vũ trụ đã bay lên.

Ngay lúc tàu vũ trụ của Diệp Trùng vừa rời khỏi hành tinh Richie không tới 5 phút, hành tinh Richie đã cấm tất cả tàu vũ trụ cất cánh! Nhưng Thương gia không thể nào nghĩ tới Diệp Trùng có thể nhanh như vậy đã rời khỏi hành tinh Richie, vẫn như cũ tổ chức tìm kiếm với quy mô lớn.

- F-58, thật muốn gặp người a! Một người trung niên đeo mặt nạ nhìn hình ảnh nổi trên bàn, lầm bầm nói. Hình ảnh nổi đó rõ ràng là Diệp Trùng.

Hình ảnh của Diệp Trùng cùng với tin tức về toàn cốt quang giáp mau chóng truyền tới Hắc giác, qua sự xác nhận của giáo quan Huck, tên Vương Hành này chính là F-58 mà Hắc giác vẫn luôn truy bắt. Hơn nữa, từ trong tin tức biết được, mục đích tới của tên Vương Hành này là hành tinh Sí Phong, lập tức đồng đảo sư sĩ của Hắc giác tiến tới hành tinh Sí Phong. Mệnh lệnh bọn họ nhận được là, không tiếc bất cứ giá nào, bắt sống F-58, mang hắn tới Hắc giác!

Đối với mấy thứ này, Diệp Trùng đương nhiên không biết, hắn hiện giờ đang trên đường tới hành tinh Sí Phong. Trong cả con tàu vũ trụ chỉ có 1 mình hắn, dọc đường gặp rất nhiều tàu vũ trụ, Mục đều mạo xưng tàu buôn của hành tinh Richie, không chút kè hở, căn bản không có bất cứ người nào nghĩ rằng tàu vũ trụ to lớn này lại chỉ có 1 người!

Khi Diệp Trùng nhìn thấy ngoại hình của Hàm gia, Diệp Trùng cuối cùng cũng biết mấy tên Hắc giác đó tại sao cũng xông lên! Sóng nhiệt hình thành do 2 cái quang giáp bị Diệp Trùng đánh trúng phát nổ đã làm tan chảy lớp phủ ngoài màu bạc sáng phun trên bề mặt Hàm gia, hơn nữa, được sóng xung kích của vụ nổ thổi bay, lớp phủ ngoài này lập tức rời khỏi người Hàm gia rơi xuống, chỉ có từng điểm điểm bạc lưu lại mới chứng minh lớp phủ ngoài này vốn dĩ từng tồn tại!

Chất liệu của toàn cốt quang giáp quả thật quá đặc thù, hơn nữa vật liệu xương Diệp Trùng dùng để chế tạo Hàm gia đều là vật liệu xương thượng đẳng, cũng chẳng trách 4 sư sĩ Hắc giác vừa nhìn liền nhận ra. Phải biết rằng, toàn cốt quang giáp chính là thứ mà tất cả sư sĩ nằm mơ cũng muốn!

184. Chương 184: Cửu Nguyệt

Một võ quán tên là Cửu Nguyệt của hành tinh Sí Phong, phòng ốc và tường bên ngoài xem ra đều có chút bóng thời gian, thêm vào phong cách kiến trúc kiểu cổ, làm cảm giác của nó càng giống đơn vị bảo hộ danh thắng hoặc văn vật nào đó. Chỉ là ngẫu nhiên có vài người ra vào mới làm cho chỗ này có chút sinh khí, nhưng vẫn có thể làm người ta cảm nhận được sự sa sút của võ quán này, giống 1 người đẹp phòng không dần dần già cỗi!

Một thanh niên hơi thon gầy đứng trước cửa võ quán này, đang ngẩng đầu nhìn 2 chữ “Cửu Nguyệt” rồng bay phượng múa phía trên võ quán. Thiếu niên này chính là Diệp Trùng, chữ thì hắn biết, nhưng còn đẹp hay không, hắn lại hoàn toàn là kẻ ngoại đạo.

- Diệp tử, đây chính là võ quán Cửu Nguyệt! Người nói là Mục.

- Ừ, xem ra hình như vô cùng sa sút! Người ra vào rất ít, chắc là khá quanh quẽ, khá phù hợp với thông tin. Diệp Trùng nhìn cửa lớn và lối đi của võ quán Cửu Nguyệt. “Theo thông tin trên mạng mô phỏng, quán chủ của võ quán này cự tuyệt đưa vào nguyên tố mới phổ biến đương thời như cận chiến quang giáp..., cho nên nhận được sự phê bình của rất nhiều thanh niên trẻ, cho rằng y làm người truyền thống, bảo thủ, không

biết tiến thoái. Có thể bởi vì nguyên nhân này, làm cho số lượng người học tập của võ quán giảm mạnh!” Công tác điều tra của Mục vẫn luôn làm vô cùng đúng chỗ.

- Ủ. Diệp Trùng như đã hiểu ra.

- À, võ quán này tới lui với bên ngoài phi thường ít, mà bản thân quán chủ và quan chấp hành đứng đầu chính phủ địa phương có quan hệ khá mật thiết, trước giờ vẫn luôn nhận được sự bảo hộ của chính phủ địa phương! Cho nên ta cho rằng đây là 1 địa điểm ẩn trốn không tồi!

Đây là biện pháp sau khi Diệp Trùng và Mục thương lượng có được. Từ khi Diệp Trùng biết Hắc giác đã nhìn thấy Hàm gia, liền phỏng chừng bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy. Hơn nữa, mình từng ở trước mặt Robert nói qua phải tới hành tinh Sí Phong, lúc đó 4 người đó đều có mặt. Bọn họ không tìm thấy mình ở hành tinh Richie thì nhất định sẽ tới hành tinh Sí Phong tìm mình.

Phương pháp bảo hiểm tốt nhất hiện nay chính là rời khỏi hành tinh Sí Phong trước, tránh trận phong ba này rồi mới về hành tinh Sí Phong. Đối đầu chính diện với Hắc giác, Diệp Trùng hiểu mình không có phần thắng. Nhưng Diệp Trùng lại không muốn rời khỏi hành tinh Sí Phong, quái bệnh trên người là trời buộc duy nhất đối với hắn hiện giờ, chỉ có giải quyết trước vấn đề này, hắn mới có thể an tâm triệt để! Cho dù hiện giờ quái bệnh dường như càng lúc càng nhẹ, nhưng Diệp Trùng không dám sơ suất, nếu như mình cứ như vậy mà chết ở phương diện này, vậy thì thiệt thòi quá rồi!

Diệp Trùng quyết định ở hành tinh Sí Phong chờ Vương Vi Hành trở về. Ai biết khi mình tới lần sau, ông ta có đó hay không. Cân nhắc 1 lượt, Diệp Trùng cuối cùng vẫn ra quyết định này, chỉ cần địa điểm ẩn trốn của mình thích hợp, thêm vào mình cẩn thận chút, 2 tháng không bị Hắc giác phát hiện, Diệp Trùng vẫn khá có vài phần tự tin. Tìm 1 địa phương không dễ bị người ta phát hiện liền thành vấn đề Diệp Trùng phải suy xét. Võ quán Cửu Nguyệt này chính là địa điểm ẩn trốn mà Diệp Trùng và Mục quyết định cuối cùng.

- Người muốn theo ta học cận chiến? Lam Dị Hành nhìn thiếu niên hơi gầy yếu trước mặt, trong lòng hơi thất vọng, từ tầm vóc mà xét, căn cốt của thiếu niên trước mặt này không phải là tuyệt lắm. Chẳng qua hắn lại không muốn cự tuyệt, đã rất lâu không có ai muốn làm học đồ rồi!

- Đúng! Diệp Trùng bình tĩnh trả lời.

- Là học đồ, năm đầu tiên phải phụ trách các loại việc vặt như lau nhà..., khá cực khổ. Đây cũng là vì tôi luyện phẩm chất, ý chí của học viên! Mọi việc vặt này đều phải dùng tay hoàn thành, mà không thể nhờ máy tẩy rửa! Phải làm suốt 1 năm! Lam Dị Hành nhắc nhở nói: “Người bây giờ hối hận vẫn còn kịp!” Rất nhiều người muốn làm học đồ chính là bại ở cửa ải này. Khoa học công nghệ phát triển thế này, công việc tẩy rửa đã sớm do máy tẩy rửa trí năng ôm đồm toàn bộ, nào còn có người tự mình ra tay làm việc tẩy rửa? Với lại, thời gian suốt 1 năm đều phải làm mấy việc này, chỉ nghĩ tôi cũng làm người ta cảm thấy đáng sợ.

- Được! Vị thiếu niên này trả lời dứt khoát, vẻ mặt không có chút do dự. Học viên không hề phải làm việc này, bọn họ chỉ bồi dưỡng khoảng thời gian ngắn, hầu hết là học cho vui. Nhưng học đồ lại không như vậy, học đồ mới là học sinh thật sự của quán chủ, bọn họ mới học được bản lĩnh thật sự! Nhưng học đồ cũng không phải dễ làm như vậy, phải trải qua 1 năm, thậm chí vài năm kiểm tra, chỉ có trong điều kiện được sự phụ công nhận, mới được truyền thụ kỹ xảo thật sự.

Lam Dị Hành nhìn học viên lác đác chẳng có bao nhiêu trong võ quán, tiếng hô hấp linh tinh làm hắn không khỏi ngán ngẩm, sự suy sụp của những nhà võ thuật đã là 1 sự thật nghiêm túc rồi! Việc truyền thừa công phu của mình thật sự làm hắn vô cùng lo lắng, nếu như môn công phu này thất truyền trong tay mình, hắn thế nào cũng không thể tha thứ cho mình.

- Được rồi! Người làm trước coi sao! Lam Dị Hành nói. Khí chất trầm ổn mà thiếu niên trước mặt thể hiện ra làm hắn hơi tán thưởng. Điều duy nhất làm hắn có chút tiếc nuối là tầm vóc của thiếu niên. Theo hắn, thiếu sức mạnh và tầm vóc, nước vĩnh viễn không cách nào lên được đỉnh cao nhất của 1 ngọn núi.

Đột nhiên nhớ tới 1 vấn đề, Lam Dị Hành xoay đầu lại, hỏi: “Người tên gì?”

- Mạc Phi. Diệp Trùng trả lời mà không dư 1 chữ nào.

Như thế, Diệp Trùng ở lại trong võ quán Cửu Nguyệt. Hắn sợ dĩ chọn học đồ mà không phải học viên, chủ yếu là học đồ phải ở lại võ quán. Đối với Diệp Trùng mà nói, 1 nơi ở thích hợp cực kỳ quan trọng, như vậy có thể giảm mạnh xác suất hắn bị phát hiện. Dù sao hắn phải ở chỗ này đợi Vương Vi Hành trở lại, cũng may Hắc giác không hề biết mục đích tới đây của mình, nếu không Vương Vi Hành rất có khả năng bị bọn họ mang tới Hắc giác. Mà như thế, hy vọng của mình cũng chính là 0.

Diệp Trùng vừa tới hành tinh Sí Phong liền đi lấy thẻ thân phận, hơn nữa thông tin thẻ thân phận của Diệp Trùng đã được Mục sửa lại. Hình ảnh của Diệp Trùng trong thẻ thân phận tuy diện mạo cực giống Diệp Trùng hiện tại, nhưng để nguy trang và không làm người ta chú ý (ND: đoạn này bản text tiếng Hoa bị sai gần 60%, không hiểu gì hết, dịch lấy ý thôi), đã sửa đổi chút xíu. Chỗ sửa đổi này tuy vô cùng nhỏ bé, nhưng hiệu quả lại cực kỳ rõ ràng. Cho dù đối phương có hình ảnh của Diệp Trùng, hơn nữa lại có quyền hạn điều tra trung tâm thông tin nhân khẩu cũng không có cách nào lợi dụng hệ thống kiểm tra tự động mà tra ra Diệp Trùng. Với lại, thân phận Vương Hành đó, Mục không hề xóa đi.

Chỉ sợ vô luận là ai, cũng đoán không được Diệp Trùng lại có thể tùy ý thay đổi thân phận của mình!

Thời gian 2 tháng, chỉ cần mình kiên trì thời gian 2 tháng này thì có thể chờ được Vương Vi Hành, đây là mục tiêu duy nhất hiện giờ của Diệp Trùng!

Lam Dị Hành vô cùng vừa ý với học đồ tên gọi Mạc Phi này của mình, cẩn thận, khắc khổ, làm việc không chút cầu thả, không hề lười biếng. Hơn nữa, không giống mấy sư huynh khác của hắn, vừa có thời gian liền đi ra ngoài chơi. Lam Dị Hành gần như chưa từng thấy hắn ra khỏi võ quán, bình thường không có việc gì cũng chỉ ở trong phòng, với lại không có bất cứ sở thích không tốt nào. Trừ 1 điểm hơi hơi lạnh nhạt ra, Lam Dị Hành đối với tên đệ tử này không hề chê bai điểm nào.

Tâm tư của mấy đệ tử khác của Lam Dị Hành đã sớm không đặt trên võ thuật nữa rồi, điều này cũng làm Lam Dị Hành không biết làm sao. Ai cũng biết những cao thủ cận chiến không có tiền đồ, mấy đệ tử này của mình có thể như vậy, cũng coi như tốt với mình rồi! Từng có 1 khoảng thời gian ngắn đột nhiên học viên tới học tập cực nhiều, làm hắn cực kỳ hưng phấn, cho rằng võ thuật lại bắt đầu được người ta chú ý. Sau đó mới biết, mấy người này là vì cận chiến quang giáp nên mới tới. Sau khi hiểu rõ chuyện gì xảy ra, không khỏi làm hắn vô cùng chán nản, hơn nữa, hắn phát hiện mấy học viên này không có chút nền tảng nào, lại là người vị lợi, toàn bộ đều muốn học 1 số chiêu thức đẹp mắt mà không thực dụng, làm hắn rất buồn bực. Đắn đo 1 phen, hắn kiên quyết cự tuyệt đưa vào cận chiến quang giáp gì đó. Kết quả của việc làm như vậy chính là làm cho hầu hết học viên rút lui. May mà hắn có chút tích lũy, không cần vì vấn đề kinh tế mà buồn phiền.

Tên Mạc Phi này ở võ quán Cửu Nguyệt luôn không làm ai chú ý, hắn trầm mặc ít nói, dáng vẻ lạnh như băng làm người ta cảm thấy rất khó tới gần. Hơn nữa hắn trước giờ cũng không chủ động chào hỏi ai. Cho nên mọi người cũng chưa từng để ý tới hắn. Chỉ có điều, làm mọi người cảm thấy cao hứng là tất cả việc vặt đều do tên “câm” này gánh hết, mọi người đều thoải mái.

Diệp Trùng đối với mấy chuyện này lại không để ý tới, với hắn mà nói, nơi này chẳng qua chỉ là chỗ hắn tá túc tạm thời. Đợi thời gian vừa qua, mình muốn đi đâu thì đi. Hơn nữa mấy việc vặt này đối với 1 người từ nhỏ lớn lên ở hành tinh rác mà nói, quả thật không là gì. Hắn rất thích loại cuộc sống trong mắt người khác xem ra vô cùng khô khan, vô vị này, mỗi ngày hắn đều có nhiều thời gian để học tập, học tập các loại tri thức mà mình cảm thấy hứng thú.

Điều duy nhất Diệp Trùng cảm thấy tiếc nuối là trong võ quán lại không kết nối mạng mô phỏng.

Nguy Nguyên mỗi ngày đều ở trong trung tâm huấn luyện ý thức chỉ có mình hắn này luyện tập, trong lòng ôm ấp 0,01% hy vọng, chờ đợi YC lại xuất hiện 1 lần nữa, nhưng mãi tới tận hôm nay, tên YC này cũng không xuất hiện. Điều này làm hắn rất thất vọng, trong lòng vô cùng hối hận hôm đó xem quá nhập tâm, ngay cả YC rồi đi cũng không biết.

Bản ghi hình nổi là tài liệu học tập rất tốt, đặc biệt là đối với người có sự linh ngộ cao. Hơn nữa, bản ghi hình của YC cũng chỉ cho hắn 1 hướng đi, đó chính là huấn luyện cơ sở!

Phù, Nguy Nguyên hả hê thở. Tuy trong mạng mô phỏng không hề có thở hổn hển thật sự, nhưng cảm giác mệt mỏi làm Nguy Nguyên không tự chủ được thực hiện loại động tác theo bản năng này. Tuy có chú

tiến bộ, nhưng so với YC, thật sự còn cách rất xa! Hẳn lợi dụng quang não, tỉ mỉ tính toán tham số những động tác mà YC thực hiện đó. Thật là 1 con số làm người ta chết lặng!

Nguy Nguyên không hề chán nản, chỉ cần mình nỗ lực, mình sẽ có 1 ngày có thể làm được trình độ giống vậy.

- Mạc Phi! Lam Dị Hành gọi Diệp Trùng vừa mới chà xong sàn. Lúc này đã là buổi tối, tất cả học viên đã về nhà, trong sân rộng lớn chỉ có 1 mình Diệp Trùng!

Diệp Trùng dừng chân, xoay người lại, nhìn Lam Dị Hành, yên lặng đứng đợi.

Lam Dị Hành biết Mạc Phi không thích nói chuyện, tiếp tục nói: “Ừ, biểu hiện của ngươi trong khoảng thời gian này, ta đã nhìn thấy, vốn dĩ học đồ phải làm việc lật vật 1 năm mới có thể có tư cách truyền thụ. Thấy biểu hiện trong khoảng thời gian này của ngươi không tồi, ta sẽ phá lệ 1 lần, dạy trước cho ngươi 1 chút công phu cơ bản!”

- Ừm. Diệp Trùng trả lời. Diệp Trùng trước giờ chưa từng thấy Lam Dị Hành ra tay, bình thường võ quán truyền thụ học viên đều là mấy người gọi là sư huynh ở trên của Diệp Trùng. Cận chiến của mấy sư huynh này với Diệp Trùng mà nói, quả thật là chỉ có cái vẻ ngoài, nếu gặp phải đối thủ hơi cứng, nhất định không chịu nổi 1 kích.

Lam Dị Hành quát nhẹ 1 tiếng: “Xem rõ đây!” Lời nói vừa dứt, Lam Dị Hành liền lấy tư thế, 1 chiêu lại 1 chiêu được đánh ra!

Diệp Trùng càng xem càng kinh ngạc, cao thủ cận chiến hẳn từng thấy không ít, thành tựu bản thân ở phương diện này cũng không thấp, trình độ tốt xấu tự nhiên vừa nhìn thì có thể phân biệt. Lam Dị Hành này tuyệt đối không yếu hơn 2 cao thủ cận chiến lần trước gặp được trên tàu Nasdaq đó!

Diệp Trùng tập trung nhìn, trong lòng lại càng thêm kinh ngạc, mấy động tác này có không ít cực kỳ giống những động tác mình phân giải ra từ trong bản ghi hình.

Lam Dị Hành biểu diễn 1 lượt, thấy Mạc Phi vẫn có dáng vẻ ngốc nghếch, trong lòng không khỏi khẽ thở dài 1 tiếng, nhưng hẳn vẫn kiên nhẫn đem 1 số yếu điểm mấu chốt trong đó giải thích tỉ mỉ cho Mạc Phi, đối với việc hẳn có thể lãnh ngộ bao nhiêu, vậy thì phải xem ngộ tính của bản thân hẳn rồi, Lam Dị Hành cũng không có mong đợi gì.

Lần này Diệp Trùng được lợi không ít, trước giờ, hẳn vẫn khổ sở vì không có ai truyền thụ, chỉ có thể tự mình mày mò. Nguồn gốc võ học, cơ sở lý luận của Lam Dị Hành cực kỳ vững chắc, một lượt giải thích này lại càng sâu sắc, dễ hiểu, làm rất nhiều chỗ Diệp Trùng vẫn luôn rất nghi hoặc có cảm giác phá được bế tắc. Với lại, kỹ xảo phát lực lớn hơn càng làm Diệp Trùng có nghĩ cũng nghĩ không ra.

Kinh nghiệm thực chiến của bản thân Diệp Trùng có thể nói là phong phú vô cùng, hơn nữa vẫn luôn nghiên cứu về phương diện này, cho nên mới có thể có lĩnh ngộ sâu như vậy.

Lam Dị Hành làm đi làm lại 3 lần mới dừng lại.

- Được rồi, ngươi tới luyện 1 lượt xem nào! Lam Dị Hành nói với Diệp Trùng.

Diệp Trùng từ từ bắt đầu chiếu theo trí nhớ vừa rồi luyện lại, chỉ là thói quen của con người không phải nhìn 1 lần thì có thể thay đổi được, rất nhiều động tác Diệp Trùng tuy nghĩ thông được đạo lý ở trong đó, nhưng tay vẫn không kiểm chế được làm theo thói quen trước đây, bộ động tác này có rất nhiều chỗ làm đúng mà không phải.

Trong lòng Lam Dị Hành thở dài. Mạc Phi quả nhiên không phải là loại trời sinh để học võ a. Động tác hẳn vừa rồi dạy đều là cơ bản nhất, cũng là đơn giản nhất, học viên bình thường chỉ cần nhìn 1 lần liền có thể làm được đại khái, không ngờ mình biểu diễn tới 3 lần mà tất cả động tác của Mạc Phi hình như đều biến hình.

Nhưng Lam Dị Hành làm người vẫn luôn vô cùng có trách nhiệm, kêu Diệp Trùng dừng lại, chỉ ra những chỗ sai mà Diệp Trùng phạm phải, rồi tỉ mỉ giải thích 1 số đạo lý trong đó.

Đợi sau khi làm xong mấy việc này, sau khi Lam Dị Hành phân phó Diệp Trùng bình thường phải siêng năng tập luyện thì rời đi. Sân tập võ rộng lớn lại chỉ còn lại 1 mình Diệp Trùng.

Trong sân tập võ, Diệp Trùng đang luyện tập mấy công phu cơ bản này hết lần này tới lần khác, quên tất cả xung quanh.

Nếu như Lam Dị Hành lúc này nhìn thấy biểu hiện của Diệp Trùng, tuyệt đối đại não sẽ bị đoản mạch!

Động tác của Diệp Trùng cực nhanh, nắm tay càng gần như chỉ nhìn thấy bóng nhàn nhạt. Sức mạnh bản thân Diệp Trùng đã cực lớn, mà trong 1 số kỹ xảo phát lực Lam Dị Hành truyền thụ, Diệp Trùng phát hiện có thể tăng cường tốc độ và sức mạnh ra quyền của mình với mức độ lớn. Tốc độ nắm tay của Diệp Trùng hiện tại lại nâng lên 1 cấp bậc mới! Đây là đột phá lần đầu tiên ở phương diện này sau khi tốc độ tay của Diệp Trùng đạt tới bình cảnh!

Thì ra tốc độ không chỉ có quan hệ với sức mạnh, còn có liên hệ rất mật thiết với kỹ xảo nữa!

Bộ động tác cơ sở mà hễ là người luyện tập cận chiến đều biết, trong tay Diệp Trùng đã hoàn toàn biến dạng, trở thành sự kết hợp hoàn mỹ giữa tốc độ và sức mạnh, mà mấu chốt giữa 2 thứ này chính là kỹ xảo mà Diệp Trùng vừa mới có được!

Không giống người khác, Diệp Trùng hiểu rõ, mấy động tác cơ sở xem ra bình thường này, mới là động tác giết người hữu hiệu trực tiếp nhất! Hắn phải mang mấy động tác này luyện tập cho thành thục mới được!

Diệp Trùng không biết mệt luyện tập hết lần này tới lần khác, dưới ánh đèn, vô số hư ảnh tạo bởi di động tốc độ cao sinh ra rồi biến mất, như là cảnh mộng!

185. Chương 185: Gió Nổi Sóng Dâng (1)

Mấy người này lại làm nàng không tự chủ được mà nghĩ tới 1 người, người đàn ông đó và nàng lạnh lùng như nhau, hồ hững giống nhau! Hiện giờ, hắn đang ở đâu? Nghĩ tới mọi thứ lần đó, mặt ngọc như núi băng vạn năm không đổi của Nhuế Băng cuối cùng đã có sự thay đổi nho nhỏ, môi hơi cong lên và ánh mắt nhu hòa, làm trong lòng tất cả mọi người đang nhìn lên nàng như bị cái chùy lớn mạnh mẽ đập trúng 1 cái! Bọn họ không biết, bức họa tuyệt mỹ này đã không cách nào xóa nhòa trong lòng bọn họ!

Lập tức sẽ tới hành tinh Sí Phong, Nhuế Băng đã chuẩn bị tốt để xuống tàu. Nàng lần này là tới theo lời mời, trên hành tinh Sí Phong có vài võ đường, 1 nhà trong đó quen biết khá sâu với cha nàng, lần này mới nàng tới làm trọng tài, nàng cũng thật sự không cách nào cự tuyệt. Thêm vào đó, nàng cũng vô cùng tò mò, nàng không phải không biết giữa các lưu phái đều cử hành các hoạt động thể này, nhưng 1 là hiện giờ võ thuật suy bại, lấy hành tinh Lam Hải, nơi đặt võ đường của Nhuế gia, số lượng võ đường cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà số lượng đệ tử càng ít đến đáng thương, cho nên đã rất lâu không có cử hành hoạt động giao lưu giống như vậy. Hai là nàng từ nhỏ tới lớn, cũng chưa từng tham gia hoạt động như vậy, vẫn có vài phần tò mò đối với loại hoạt động này.

Ngoài ra, từ sau khi gặp được Diệp Trùng 2 năm trước, tới tận bây giờ vẫn chưa gặp qua đối thủ. Lúc giao thủ với Diệp Trùng, nàng mới vừa tìm thấy con đường của kỹ xảo cao cấp của gia đình, cho nên mới bị Diệp Trùng phá đi. Như nàng bây giờ đã không còn mê muội như ngày xưa, đánh 1 trận với Diệp Trùng tuy làm nàng bị thương khá nặng, nhưng cũng làm thực lực của nàng tăng lên 1 tầng, lại trải qua 2 năm luyện tập liên tục không biết mệt. Nàng hiện giờ mới chân chính đạt tới 1 cảnh giới mới, 1 cảnh giới mà cha nàng có thể cũng chưa đạt tới!

Nàng cũng muốn nhìn xem mấy cao thủ này trên hành tinh Sí Phong, bọn họ có thể mang tới cho mình sự vui mừng, ngạc nhiên gì chứ!

Một hành tinh du lịch như hành tinh Sí Phong này lại có nhiều võ đường đạo quán thể này, điều này làm nàng rất kinh ngạc! Hơn nữa nghe nói bọn họ còn đang dốc sức phát triển cận chiến quang giáp, càng làm

nàng hơi cảm thấy hứng thú. Đường như hiệu quả của sự mở đầu này cực kỳ rõ ràng, nghe nói số lượng đệ tử của họ tăng mạnh, đối với những võ đường không có sự mở đầu đó, hầu hết đều cực kỳ điêu linh.

Phần lớn nhà võ thuật, ít nhiều có chút bảo thủ. Nhuế Băng tự nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng nàng cũng biết, nếu như không tìm kiếm 1 số sự phát triển khác, chỉ sợ cái chết của võ đường võ thuật sẽ không còn xa!

Nàng không có hoài bão lớn muốn mang việc phát dương quang đại võ thuật lại lọt vào tầm mắt của bọn họ gì đó, nàng chỉ là không muốn võ đường cha để lại tiêu vong trên tay mình!

Có lẽ, cũng có thể trong này tìm được con đường sinh tồn của võ đường nhà mình! Nàng có suy nghĩ của mình. Chẳng qua vừa nghĩ tới dáng vẻ lo lắng của Nhuế Tô và mẹ lúc mình phải đi xa nhà, trong lòng nàng không khỏi ảm áp.

Vừa đúng lúc này, tàu đã đi vào khu thông hành, nàng liền bắt đầu đứng dậy thu thập hành lý.

Nhắc hành lý đi tới đại sảnh dành cho hành khách của tàu, Nhuế Băng đang đợi con tàu dừng lại cuối cùng. Đột nhiên, 2 người ở chỗ không xa làm Nhuế Băng chú ý. Một nam một nữ, 2 người này đều có bộ dáng lạnh nhạt, người đàn ông đó không tự giác lộ ra khí tức nhanh nhẹn, dũng mãnh, thể hình như con báo tràn đầy lực bạo phát. Dáng người cô gái đứng bên cạnh hắn cao gầy, lại khác với gã đàn ông đó, thân hình nóng bỏng dưới sự tôn lên của bộ đồ bó sát lộ ra rõ ràng.

Hai người đều mặc 1 bộ đồ đen, bất giác, tất cả mọi người xung quanh đều cẩn thận giữ khoảng cách nhất định với 2 người. Điều này làm 2 người rất nổi bật. Nhưng điều làm Nhuế Băng chú ý lại không phải chỗ này, mà là khí tức 2 người này không cẩn thận để lộ ra, làm nàng rất không thoải mái. kinh nghiệm cùng người khác giao thủ của Nhuế Băng rất phong phú, cảm giác sau khi kỹ xảo đại thành càng thêm linh mãnh, thường có 1 số thứ khó dùng lời nói thoáng qua trong lòng nàng.

Hai người cũng chú ý tới sự chú ý của Nhuế Băng đối với bọn họ. Gã đàn ông mặc đồ đen nhìn Nhuế Băng 1 cái rồi xoay mặt đi, như là không thấy. Còn người phụ nữ mặc đồ đen đó lại đánh giá Nhuế Băng 1 lượt từ trên xuống, cặp mắt như sao lạnh lộ ra vài phần khinh miệt.

Trong lòng Nhuế Băng không vui, nhưng cũng không để ý, tới loại trình độ này của nàng, đã không còn là vấn đề về mặt kỹ xảo đơn thuần nữa rồi, mà là có quan hệ mật thiết với sự tu dưỡng ý chí của cá nhân.

Tàu dừng lại, mọi người lục tục xuống tàu. Hai người đó lại đứng đó không động đậy, hơn nữa vị trí của 2 người đứng lại là nơi Nhuế Băng xuống tàu phải đi qua. Nhuế Băng nhắc hành lý, định xuống tàu. Khi đi qua bên cạnh 2 người, đột nhiên, khuỷu tay phải của cô gái áo đen đó giống như không cẩn thận vung ra phía ngoài!

Mắt Nhuế Băng biến lạnh, từ sau khi nàng thấy được sự ảo diệu của kỹ xảo cao cấp 2 năm trước, 6 giác quan của nàng liền trở nên linh mãnh vô cùng, luôn huyền diệu đến nỗi làm bản thân nàng cũng nói không rõ. Đánh lén thế này với nàng mà nói, gần như không có gì khác biệt với tấn công chính diện. Tay trái vốn tự nhiên buông thông của Nhuế Băng bỗng đưa lên trước, hơi cong lại thành hình cái chùy, nghênh đón!

Bộp nhẹ 1 tiếng, trong chớp mắt, đầu khuỷu tay của 2 người chính xác đụng vào nhau. Cô gái áo đen ‘a’ nhẹ 1 tiếng, chân bước lùi ra sau. Ngược lại Nhuế Băng vững vàng bất động. Gã đàn ông bên cạnh thấy vậy, hơi bước nhẹ qua phải phía trước, thò tay kéo, cô gái áo đen cũng thuận thế nằm trong lòng đồng bọn.

Hai người giao thủ cực kỳ kín đáo, xung quanh không ai chú ý. Về kinh ngạc trên mặt cô gái áo đen đó chưa tan, còn gã đàn ông lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Nhuế Băng. Nhuế Băng bình tĩnh không sợ, nghênh đón ánh mắt đối phương. Gã đàn ông áo đen đột nhiên dùng mũi hừ lạnh 1 tiếng, lời cô gái áo đen rời tàu trước.

Về mặt Nhuế Băng trấn định như thường, trong lòng lại vô cùng chấn kinh. Khuỷu tay của nàng vừa rồi xem ra vô ý đụng trúng vị trí khuỷu tay phải của đối phương, lại là bộ vị có thể làm cho đối phương lập tức bị tê tay, nhưng không ngờ mình tuy đánh trúng khuỷu tay của đối phương, nhưng lại bị đối phương né được vị trí này. Hơn nữa sức mạnh của đối phương rất lớn, đã gần như ngang ngửa với mình, nếu như không phải mình dùng kỹ xảo vận kinh đặc biệt, chỉ sợ cũng chịu không được mà lùi ra sau giống cô gái đó.

Mà điều làm Nhuế Băng kinh hãi là, nàng phát giác ra sức mạnh của đối phương đơn thuần là sức mạnh của nhục thể! Phải biết rằng, phụ nữ vốn trời sinh ở mặt sức mạnh không như nam giới, mà sức mạnh cô

gái áo đen đỏ vừa mới biểu hiện ra lại làm Nhuế Bằng có chút hoài nghi giới tính của nàng ta! Sức mạnh thật cường hãn!

Đội Nhuế Bằng xuống tàu, 2 người đã không thấy bóng dáng. Trong khu thông hành, Nhuế Bằng rất mau liền tìm thấy người tới đón tiếp mình.

Nhuế Bằng xách hành lý đi tới trước 1 người trung niên mặc áo ngoài màu nâu, râu dài rậm rạp, khe cong người, nói: “Hoa thúc!” Vị Hoa thúc này là bạn thân của cha nàng, lúc trước thường tới nhà nàng, cho nên Nhuế Bằng vừa nhìn liền có thể nhận ra!

Hoa thúc vui mừng nói: “Bằng nhi lớn vậy rồi sao! Hoa thúc giờ cũng không nhận ra! Mẹ cháu tốt chứ?”

- Rất tốt! Nhuế Bằng hơi khom lưng, nói đơn giản.

Hoa thúc cười ha ha: “Bằng nhi vẫn y như lúc trước a!” Nói xong liền xoay người, quát với đệ tử sau lưng hắn: “Đây chính là sư tỷ Nhuế Bằng của các ngươi, còn không chào hỏi sư tỷ của các ngươi!”

Mấy đệ tử sau lưng ông ta này, ai nấy lộ ra vẻ mặt vui mừng, không ngờ sư tỷ Nhuế Bằng sư phụ thường khen ngợi lại xinh đẹp như vậy, không ai không sáng rực 2 mắt, chỉnh tề hành lễ: “Chào sư tỷ!” Giọng nói cùng vang lên, làm người đi đường đều liếc sang.

Nhuế Bằng hơi khom lưng trả lễ: “Chào các sư đệ!” Giọng nói vẫn lạnh lùng như trước.

Võ đường của Hoa thúc là võ đường lớn nhất hành tinh Sí Phong, gọi là võ đường Thiên Hoa, bên trong cực kỳ náo nhiệt. Bởi vì đưa vào nguyên tố cận chiến quang giáp, võ đường xây dựng cực lớn, bên trong có khu cận chiến quang giáp chuyên dụng. Nhưng bởi vì cận chiến quang giáp vẫn không thành thực, khu này cũng chỉ mở ra cho 1 số đệ tử có trình độ khá cao, nhưng biểu diễn cận chiến quang giáp mỗi tuần sẽ thu hút rất đông khách tham quan, so với cận chiến quang giáp của mạng mô phỏng, biểu diễn ở nơi này càng kích thích, đẹp mắt hơn, rất được giới trẻ yêu thích, rất nhiều người chính vì coi biểu diễn này mới tới võ đường Thiên Hoa học nghệ!

Võ đường Thiên Hoa dưới sự kinh doanh của Hoa thúc, thịnh vượng phát đạt, vài đệ tử dưới tay cũng vô cùng xuất sắc, không chỉ kỹ xảo cận chiến cao siêu, mà hầu hết còn tinh thông điều khiển quang giáp, thành trợ thủ đắc lực của ông ta.

Võ đường Thiên Hoa, cơ sở vật chất cao cấp, học viên càng có số lượng đông đảo, khi thấy 1 cô gái cực kỳ xinh đẹp cùng với đường chủ đi vào, mà theo sau lưng lại là các vị sư huynh bình thường khó mà gặp được, không khỏi nhao nhao xoay mặt lại. Nhưng bởi vì sư huynh ở bên cạnh la mắng, bọn họ không dám dừng động tác trên tay, chỉ là trái tim đã sớm bay đi mất rồi.

Tin tức 1 người đẹp tuyệt thế tới võ đường càng như là có chân, rất mau, gần như tất cả học viên đều biết.

Đối với Nhuế Bằng, Hoa thúc nhiệt tình chiêu đãi không nói, mấy người đệ tử dưới tay cũng không ai không tận tâm ra sức, nhưng Nhuế Bằng vẫn lạnh băng sắc mặt, giống như băng lạnh vạn năm không đổi trên núi cao. Nhưng Nhuế Bằng tuy rằng lạnh lùng, nhưng hành vi, cử chỉ có chuẩn mực, chưa từng có hành vi quá phạm gò, làm mấy tên đệ tử càng có thêm vài phần hảo cảm với nàng.

Diệp Trùng mỗi ngày vẫn trải qua cuộc sống đơn thuần, Lam Dị Hành thấy hắn tuy thiên phú không tốt, nhưng làm người khắc khổ, động tác dạy hôm đó tuy lúc đó luôn có sai sót, nhưng qua hôm sau lại có thể làm được không chút cầu thả. Thế là mỗi ngày ông ta đều dạy Diệp Trùng 1 số động tác, kỹ xảo, sau đó liền bỏ hắn lại, 1 mình rời đi.

Diệp Trùng lúc này đã lĩnh ngộ càng ngày càng sâu sắc, bình thường ở trước mặt Lam Dị Hành làm sai chẳng qua vì che giấu mà thôi. Rời khỏi hành tinh rác, hắn sớm đã không phải thiếu niên vốn dĩ cái gì cũng không hiểu đó, vô luận là ở đâu, biểu hiện xuất sắc thường dễ bị người khác chú ý. Mà điều hắn hiện giờ không hy vọng nhất chính là bị người ta chú ý, hắn chỉ hy vọng mình có thể không lộ ra chút dấu vết nào trước khi tìm thấy Vương Vi Hành.

Theo lý giải của hắn đối với võ thuật càng ngày càng sâu sắc, trình độ cận chiến quang giáp cũng phát triển, đây là điều hắn không ngờ tới.

Chỉ là, người của Hắc giác chắc là cũng đã tới hành tinh Sí Phong rồi, nhìn mưa bay lất phất bên ngoài cửa sổ, Diệp Trùng không khỏi có chút xuất thần!

186. Chương 186: Gió Nổi Sóng Dâng (2)

Trong lòng hắn vẫn không thoải mái, nghĩ tới tình hình u ám của võ quán Cửu Nguyệt nhà mình, lại nghĩ tới sự hưng thịnh của võ đường Thiên Hoa, vô duyên vô cớ, trong lòng hắn nhin không được thở dài 1 tiếng. Cái gọi là hội nghị giao lưu lần này, ra tay tự nhiên không phải nhân vật cấp bậc quán chủ như bọn họ, có 8, 9 phần là mấy đệ tử ở dưới cửa mình. Nhưng trình độ của mấy tên đệ tử không thành tài đó, hắn lại thể nào mà không biết chứ, chỉ sợ đi rồi cũng mất mặt thôi. Nghĩ tới chỗ này, trong lòng Lam Dị Hành đã có chủ ý, nhất định phải từ chối.

Lam Dị Hành chấp tay, loại lễ tiết truyền thống kiểu cổ này vẫn vô cùng phổ biến giữa các nhà võ thuật, uyển chuyển nói: “Thực sự xin lỗi rất nhiều a, hôm đó tại hạ vẫn có chút việc riêng, chỉ sợ không thể tới được, không thể gặp mặt lần thịnh hội này, trong lòng Dị Hành thực sự rất lấy làm tiếc a. Vẫn mong Hoa tiểu huynh đệ chuyển lời với Hoa tiên sinh, bày tỏ lòng ngưỡng mộ của tại hạ với Hoa tiên sinh, vẫn rất áy náy lần này không thể tự mình tới đó!”

Diệp Trùng ở sau lưng Lam Dị Hành đang không chút sơ suất chà sàn nhà.

Người lần này tới đưa thiệp là tam đệ tử Hoa Thương Muội của Hoa Thiên Nhai. Hoa Thương Muội nhất biểu nhân tài, tuổi tính đẹp trai, giao tiếp với người và việc cũng khiêm tốn, lễ độ. Thể hình cân xứng, tứ chi mềm dẻo, vừa nhìn thì biết là 1 nhân tài để luyện tập võ thuật, hơn nữa mấy năm nay cũng có danh tiếng giữa các võ đường ở hành tinh Sí Phong, cũng làm người ta không dám coi thường. Lại nghĩ tới mấy đệ tử của mình, trong lòng Lam Dị Hành lập tức không vui. Không dễ dàng có 1 người chịu khổ tới, lại cũng chỉ có tư chất trung đẳng, điều này cũng làm hắn có chút tâm tàn ý lạnh, cho nên mới từ chối lần giao lưu này.

Hoa Thương Muội rõ ràng không nghĩ tới Lam Dị Hành lại từ chối. Miệng Lam Dị Hành tuy rằng nói có việc, nhưng chỉ cần không phải là kẻ ngốc, lẽ nào lại nghe không ra ý từ chối trong đó chứ? Huống chi là 1 nhân tài như Hoa Thương Muội. Nhưng dù sao người ta nói có chuyện riêng, Hoa Thương Muội tự nhiên không hỏi nhiều.

Hoa Thương Muội trầm ngâm nói: “Lam quán chủ không thể tới, vậy thực sự là 1 điều đáng tiếc lớn cho lần đại hội này! Lam quán chủ có việc, vậy cũng chẳng có cách nào! Nhưng nếu như có chỗ nào cần tới võ đường Thiên Hoa, Lam quán chủ cứ mặc sức nói, chúng tôi tất sẽ không từ chối! Về mặt Hoa Thương Muội chân thành, làm người ta không khỏi cảm thấy rất hảo cảm.

Mặc dù biết đối phương chỉ là nói vậy thôi, nhưng Lam Dị Hành vẫn nhin không được thăm khen 1 tiếng, Hoa Thiên Giai thu được mấy tên đồ đệ tốt a!

Khi Hoa Thương Muội rời khỏi, tự thân Lam Dị Hành đưa tiễn tới tận cửa võ quán, sau khi quay lại, trong lòng có việc, tùy tiện dạy Diệp Trùng một chút rồi về phòng của mình.

Dưới ánh đèn, Diệp Trùng lại 1 mình ở chỗ này, mồ hôi tuôn như mưa luyện tập, có sự tồn tại của Mục Thương, người khác muốn nhìn lên căn bản là không có khả năng, cho nên Diệp Trùng có thể yên tâm, to gan mà luyện tập, không cần lo lắng bị người ta phát hiện.

Hiện giờ là Thương lên, may mà khi Diệp Trùng luyện tập, tinh thần rất tập trung, nếu không, sự quấy nhiễu của Thương, không nghi ngờ gì, là 1 trong những sự giày vò làm người ta đau khổ nhất trên đời này!

Cảm giác của Diệp Trùng hiện giờ giống như có linh ngộ. Mấy thứ lúc trước không hiểu rõ trong khoảng khắc biến thành thông suốt. Bản thân Diệp Trùng đối với việc khống chế cơ bắp đã đạt tới 1 mức độ kinh người, hiện giờ, cùng với sự hiểu biết đối với võ thuật càng lúc càng sâu sắc, cận chiến của Diệp Trùng cũng

càng lúc càng mạnh! Sức mạnh của Diệp Trùng vốn đã lớn tới mức dọa người, bây giờ nắm bắt được kỹ xảo phát lực, chính Diệp Trùng cũng không biết rốt cuộc đã đạt tới trình độ thể nào.

Sự tăng trưởng của 3 mặt sức mạnh, tốc độ, kỹ xảo làm cho Diệp Trùng cảm thấy mình như thoát thai hoá cốt vậy.

Nhưng đối với thực lực, Diệp Trùng lại có nhận thức của riêng mình, lúc nào sử dụng sức mạnh thể nào mới là quan trọng nhất! Võ thuật có mạnh mẽ hơn, nhưng trước mặt quang giáp lại cần bản không có chút lực hoàn thủ nào. Đồng dạng, sư sĩ có mạnh mẽ hơn trong khoảng thời gian chui vào buồng lái quang giáp, đủ để cao thủ cận chiến giết chết mấy lần. Nếu như đối phương có vũ khí đại loại như súng hồng ngoại, vậy đủ để hấn chết mất lần rồi. Nhưng súng hồng ngoại cũng có khuyết điểm của nó, không tiện mang theo, để làm người khác chú ý, vân vân.

Vừa nghĩ tới xạ kích, Diệp Trùng liền đau đầu không thôi, hấn không phải không biết loại vũ khí súng hồng ngoại này mới có hiệu suất lớn nhất, nhưng hấn dường như trời sinh có thiếu sót về phương diện này, luyện tập thể nào cũng không nâng cao chút nào. May mà tốc độ hiện giờ của hấn kinh người, cho dù người khác có súng, muốn khóa hấn cũng không phải là việc dễ dàng.

Cuộc nói chuyện giữa Lam Dị Hành và Hoa Thương Muội, Diệp Trùng nghe rõ mồn một, nhưng hấn không có chút ý muốn ra mặt. Nơi này chẳng qua chỉ là cho mình ở tạm thời, hơn nữa đối với mấy hư danh này, Diệp Trùng rất không để ý tới. Mấy thứ này sẽ mang tới 1 số phiền phức không cần thiết, hơn nữa còn làm kẻ địch chú ý. Giả heo ăn thịt hổ, vĩnh viễn là trong phương pháp hữu hiệu nhất, về điểm này, Mục và Thương có sự nhất trí kinh người!

Ài, còn bao lâu nữa Vương Vi Hành mới trở về chứ? Thật làm người ta đau đầu a!

- Có tin tức rồi chưa? Một gã đàn ông trung niên trầm giọng hỏi. Nếu như Diệp Trùng ở trong này, nhất định sẽ nhận ra người này chính là giáo quan Huck lần trước tới đuổi bắt hấn. Y vẫn là tổng đội trưởng phụ trách đuổi bắt F-58, mệnh lệnh lần này hấn nhận được vẫn là dù cho thể nào cũng phải bắt F-58 về Hắc giác, nhưng không được làm hấn có bất cứ tổn thương nào. Mệnh lệnh này làm hấn hơi nghi hoặc, cho dù F-58 là Cốt tượng sư, cũng không cần phải không thể làm hấn có bất cứ tổn thương nào a. Phải biết rằng, một khi như vậy, độ khó của việc truy bắt không nghi ngờ gì, sẽ tăng lên rất nhiều.

May mà lần này nhân thủ do cấp trên điều tới cho hấn cũng khá nhiều, rõ ràng cấp trên cực kỳ coi trọng tên phản đồ của Hắc giác này.

- Tạm thời không có! Một gã đàn ông mặc đồ đen ở trước mặt hấn lạnh lùng nói, đây lại là gã đàn ông trong số 1 nam 1 nữ Nhuế Băng gặp được trên tàu hôm đó.

Cô gái từng giao thủ với Nhuế Băng mau chóng bổ sung nói: “Chúng ta đã tìm tất cả tin tức nhập cư, vẫn không tìm thấy người Vương Hành này. Tìm kiếm theo hình ảnh cũng không tìm thấy người này. Hành tinh Sí Phong là hành tinh du lịch, lượng người nhập cư cực kỳ lớn, điều này mang lại cho chúng ta rất nhiều khó khăn!”

Huck không khỏi đau cả đầu, mình lại không thể giống trống khua chiêng thực hiện tìm kiếm trải thảm. Nếu không, nhất định sẽ làm Tông sở và Hiệp hội sư sĩ chú ý, chỉ e cục diện tới lúc đó sẽ làm mình không cách nào khống chế. Nhưng muốn tìm 1 người ở hành tinh lớn thế này, vậy không phải là chẳng khác biệt gì với mò kim đáy biển sao?

Huck vô kế khả thi, đau hết cả đầu!

Không thoải mái giống như Huck còn có Nhuế Băng. Mấy tên đệ tử của Hoa Thiên Giai ai nấy ra sức cố gắng với nàng. Hoa Thiên Giai dường như cũng ngầm đồng ý loại hành vi này. Nhưng riêng Nhuế Băng ngại Hoa thúc, không thể phát tác. Đối với mấy tên này, Nhuế Băng bực mình vô cùng. Cuối cùng nàng dứt khoát đóng cửa không ra, mỗi ngày ngồi ở trong phòng. May mà mấy người bọn họ cũng không dám qua đường đột với người đẹp, thu liễm lại không ít, điều này làm Nhuế Băng không khỏi thở phào.

Mỗi lúc thế này, nàng liền nghĩ tới thiếu niên nhìn thì hơi gầy yếu, lạnh lùng nhưng lại cường hấn đó! Còn có 1 liềm đột nhiên của hấn! Mỗi lần vừa nghĩ tới tình cảnh này. Trên mặt Nhuế Băng liền không khỏi đỏ như ráng chiều, xấu hổ vô cùng. Nếu như lúc này có người quen biết nàng nhìn thấy dáng điệu này của

nàng, nhất định sẽ trọn mắt há hốc mồm! Đây còn là Nhuế Bằng vĩnh viễn như băng tuyết mà bọn họ biết đó sao?

Cũng may bọn họ ở trước mặt Hoa Thiên Giai vẫn không dám quá càn rỡ, khi ăn cơm trưa, mọi người cùng ngồi 1 bàn, mấy tên đệ tử của Hoa Thiên Giai lúc này đều ôn thuận như con cừu non. Hoa Thương Muội đột nhiên nghĩ tới chuyện ban ngày, ngẩng đầu nói với Hoa Thiên Giai: “A, sư phụ, con hôm nay đi đưa thư mời cho Lam Dị Hành.”

- Tại sao tới giờ mới đưa đi? Hoa Thiên Giai dừng lại, không vui nói.

Hoa Thương Muội xấu hổ cười, nói: “Con quên! Võ quán Cửu Nguyệt mấy năm nay quá sa sút, nếu như không phải đại sư huynh nhắc nhở, con cũng không nghĩ tới!”

- Ủ, Lam Dị Hành đồng ý chứ? Hoa Thiên Giai hỏi, lại không hề có ý trách tội đệ tử, bản thân ông cũng không nhớ còn có cái võ quán Cửu Nguyệt này. Nhưng con người Lam Dị Hành này, ông cũng có nghe nói qua.

- Không có! Hoa Thương Muội lắc đầu, tiếp tục nói: “Ông ta từ chối có việc. Con cũng không tiện miễn cưỡng!”

Đặng Xung bên cạnh nóng nảy nói: “Hừ, ông ta không tới thì bỏ đi, dù sao cũng không thiếu 1 nhà ông ta, chính là cái võ quán bé tẹo của ông ta, tới rồi cũng chẳng có mấy tác dụng!” Hoa Thiên Giai tổng cộng có 3 đồ đệ, đại đồ đệ Trịnh Trung Hành, làm người trầm ổn; nhị đệ tử Hoa Thương Muội, nhanh nhẹn, linh hoạt; tam đệ tử Đặng Xung lại là 1 người nóng nảy, nhưng cận chiến lại là lợi hại nhất.

Nhuế Bằng đang ngồi thẳng đột nhiên mở miệng, hỏi: “Võ quán Cửu Nguyệt? Lam Dị Hành này là người hành tinh Cửu Nguyệt?”

Người đẹp mở lời lại chính là cơ hội cho mọi người thể hiện, Hoa Thương Muội phản ứng nhanh nhất, lập tức tiếp lời: “Bằng sư tỷ cũng biết sao? Quả nhiên lợi hại, Lam Dị Hành này chính là người hành tinh Cửu Nguyệt!” Hoa Thương Muội tuy trẻ tuổi, nhưng làm việc lão luyện, trước khi đi võ quán Cửu Nguyệt đã điều tra sơ sơ 1 lượt. Trịnh Trung Hành và Đặng Xung thấy Hoa Thương Muội giành được lợi thế, trong lòng cũng chỉ hối hận động tác của mình quá chậm.

Nhuế Bằng nhìn cũng không nhìn Nhuế Bằng 1 cái, mà lại nói với Hoa Thiên Giai, lãnh đạm nói: “Vậy ông ta chính là tiền bối Lam Dị Hành của họ Lam ở Cửu Nguyệt, cha cháu từng nói với cháu họ Lam ở Cửu Nguyệt đối với kỹ xảo vận kinh của cơ thể có chỗ độc đáo, mà vị Lam Dị Hành ở trên này chính là người xuất sắc trong đó!”

- Ủm! Lời của Nhuế Bằng rõ ràng vượt ra ngoài ý liệu của Hoa Thiên Giai, ông ta không khỏi trầm ngâm, bữa cơm liền cứ thế mà im lặng trôi qua.

Sau bữa cơm, Hoa Thương Muội bị Hoa Thiên Giai gọi tới phòng, rất lâu sau mới đi ra.

Hoa Thương Muội lần này đã là lần thứ 2 tới võ quán Cửu Nguyệt. Họ Lam của Cửu Nguyệt, nghĩ tới Bằng sư tỷ xinh đẹp cũng khen ngợi đối phương như vậy, hẳn cũng thật sự muốn nhìn thấy chút điểm độc đáo của đối phương! Nhưng cũng may hẳn vẫn không quên mục đích hẳn tới lần này.

Hoa Thương Muội cung kính đứng ở dưới, tuy rất muốn thử thực lực của vị Lam quán chủ xem ra không hề nổi bật này thế nào, nhưng nghe ý tứ của Bằng sư tỷ, người này chắc là 1 tiền bối cao thủ thâm tàng bất lộ. Đối với tiền bối thế này, thể hiện 1 chút cung kính là điều nên làm.

Lam Dị Hành nhìn tin nhắn Hoa Thiên Giai ghi lại, còn đằng sau ông ta, Diệp Trùng vẫn chăm chỉ chà sàn nhà.

Trong tin nhắn, Hoa Thiên Giai cực lực mời Lam Dị Hành đi tham gia lần hội nghị giao lưu này, nói toàn lời tăng bốc, thật sự làm Lam Dị Hành có chút không hiểu mô tê gì.

Nhưng Lam Dị Hành lại không cách nào cự tuyệt, bởi vì trong đó Hoa Thiên Giai cho ông ta 1 lý do mà ông ta không cách nào cự tuyệt!

Hoa Thiên Giai nói trong tin nhắn, lần giao lưu này sẽ không chỉ là giao lưu giữa đệ tử, mà còn độ sức giữa quán chủ các võ quán. Đương nhiên, điều này không hề là trọng điểm, trọng điểm là, hội nghị giao lưu lần này số lượng khách tham quan cực nhiều. Hơn nữa trong đó có khá nhiều học viên trẻ tuổi, mà người nổi trội có thể ưu tiên lựa chọn học viên trong đó làm đệ tử của mình! Đương nhiên, cũng cần phải được bản thân học viên đồng ý, nhưng chỉ có người chiến thắng đầu tiên chọn xong học viên, người thứ 2 mới có thể bắt đầu lựa chọn.

Điều kiện này thế nào có thể không làm Lam Dị Hành động lòng. Trước giờ, vấn đề đệ tử chính là tâm bệnh lớn nhất trong lòng ông ta. Mà lần này, chỉ cần mình thắng, vậy thì có thể ưu tiên chọn đệ tử, vậy thì khả năng có thể tìm được đệ tử có thiên tư, căn cốt tốt càng lớn hơn. Học viên nhiều như vậy, thường có vài người có căn cốt tốt. Vừa nghĩ tới vấn đề truyền thừa của mình, ông ta liền không chút do dự tính đồng ý. Đối với bản lĩnh của mình, ông ta phi thường tự tin.

Hoa Thương Muội tò mò lén nhìn Diệp Trùng đang chà sàn nhà, hiện giờ vẫn có người đi làm loại việc chà sàn này sao? Chẳng trách võ quán Cửu Nguyệt suy sụp tới mức độ thế này! Võ đường Thiên Hoa đã sớm chuyển tất cả thành máy tẩy rửa trí năng. Nhưng thiếu niên này lại rất có nghị lực, tới tận bây giờ, vẻ mặt không có nửa phần mất kiên nhẫn, vẫn 1 mực không chút sơ suất.

Lam Dị Hành mời Hoa Thương Muội chờ trong chốc lát, rồi đi vào phòng. Hoa Thương Muội liền không chút cớ kị nhìn thiếu niên 1 lòng chà sàn này, bộ dáng khá hứng thú. Nhưng Diệp Trùng không hề để ý tới ý tứ của người này, vẫn vui đùa làm việc của mình.

Mấy phút sau, Lam Dị Hành từ trong phòng đi ra, nói với Hoa Thương Muội vài câu, đột nhiên cao giọng gọi: “Mạc Phi!”

Diệp Trùng ngẩn người, kêu Mạc Phi không phải chính là gọi mình sao?

Ngừng tay lại, đi tới bên cạnh Lam Dị Hành.

Lam Dị Hành đưa cho hắn con chip nhắn tin, nói với hắn: “Mạc Phi, người theo vị Hoa sư huynh này đi tới võ đường Thiên Hoa 1 chuyến, chuyển con chip này tới tận tay Hoa đường chủ, hiểu chưa?”

Diệp Trùng lại ngẩn người, việc hắn lúc này không muốn làm nhất chính là ra cửa, điều này cũng có nghĩa là khả năng bị phát hiện tăng lên rất nhiều. Nhưng lúc này đã không thể từ chối, hắn cũng chỉ đành cắn răng nhận con chip này, cúi đầu trả lời: “Ừ!”

Dọc đường, Hoa Thương Muội rõ ràng vô cùng có hứng thú với Diệp Trùng, không ngừng tìm 1 số đề tài. Nhưng Diệp Trùng lúc này nào có tâm tình tán dóc, tất cả sức chú ý của hắn đều đặt ở xung quanh, chỉ cần vừa xuất hiện tình huống, hắn liền quay đầu mà chạy.

Nhìn Diệp Trùng lạnh lùng, Hoa Thương Muội không khỏi nghĩ thầm, Mạc Phi này và Băng sư tỷ thật là khá giống nhau a!

Diệp Trùng tuy dọc đường đề cao cảnh giác, nhưng cũng may, việc hắn lo lắng nhất không có xảy ra, an toàn tới võ đường Thiên Hoa.

Hoa Thương Muội vừa dẫn Diệp Trùng vào trong, vừa không ngại phiền giới thiệu võ đường Thiên Hoa với Diệp Trùng. Rất mau, 2 người đã xuyên qua võ đường, tới khu nhà ở phía trong.

Hoa Thương Muội vừa dẫn Diệp Trùng tiến vào khu nhà ở, vù, 1 tiếng gió mạnh mẽ, khẩn cấp áp tới!

Hoa Thương Muội thất thanh kêu lên: “Cẩn thận!”

187. Chương 187: Gió Nổi Sóng Dâng (3)

Nhìn xu thế này, rõ ràng là bắn thẳng tới 2 người vừa tiến vào khu nhà ở!

Hoa Thương Muội không hổ là cao thủ võ thuật, lập tức phản ứng cực nhanh, gần như là bản năng, chân và eo đồng thời phát lực, cả người liền như 1 mũi tên ngã sang bên cạnh! Tầm khiên nguy hiểm vô cùng lướt qua bên cạnh hắn, khí lưu mạnh mẽ rạch làm mặt hắn rất buốt! Không kịp chúc mừng mình may mắn thoát được 1 kiếp, người hắn ở trên không, trong lòng lại đột nhiên trầm xuống, thậm chí không ổn, mặt lập tức không còn chút máu!

Lần này tiêu rồi! Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn. Tuy chỉ là dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn, hắn liền mau chóng tính được đại khái trọng lượng của tầm khiên chắn này. Vừa nghĩ tới vật thể nặng thế này với tốc độ bay kinh người thế này, uy thế này tuyệt không phải sức người có thể ngăn cản nó được! Nếu như để cho tầm khiên chắn này đánh trúng, trời ạ, vậy tuyệt đối là 1 đồng bùn thịt! Trong đầu hiện lên cảnh tượng cốt nhục phân ly, tàn chi bay loạn, vẻ mặt vốn trắng bệch của Hoa Thương Muội càng thêm trắng đến kinh người!

Ngay cả mình cũng né tránh vô cùng nguy hiểm, khả năng 1 học đồ mới tới chà sàn nhà của võ quán Cửu Nguyệt tuyệt đối sẽ không khác gì zero!

Oành 1 tiếng vang lên, đất bụi bay mù mịt!

Trong lòng Hoa Thương Muội căng thẳng, rồi chuyển thành đau thương, chỉ e việc lần này hỏng trên tay mình rồi! Lần này làm sao nói với võ quán Cửu Nguyệt đây?

Cho dù trong tình huống nguy cấp thế này, thân hình của Hoa Thương Muội vẫn tự nhiên, tiêu sái, nếu như có người lành nghề ở đây, chắc chắn nhìn không nổi mà khen 1 tiếng!

Nhưng Hoa Thương Muội lúc này đã hoàn toàn không có tâm tình đi nghĩ mấy việc này, mũi chân điểm 1 cái, hắn liền vận người, nhìn về chỗ Diệp Trùng vừa đứng!

Tên đệ tử tên gọi là Mạc Phi của võ quán Cửu Nguyệt này an nhiên vô sự! Mà không xa bên cạnh hắn, tầm khiên chắn đó lại cắm trên mặt đất!

Hoa Thương Muội lập tức thở phào, vẻ mặt lập tức cũng giãn ra 1 chút, tuy vẫn bị trắng bệch rõ ràng, nhưng lại không giống sự trắng bệch vừa rồi đó!

Thấy Mạc Phi không có chuyện gì, Hoa Thương Muội vui mừng nhưng bỗng đột nhiên trở nên nghi hoặc, không thể nào! Hắn biết nhãn quang của mình, loại tình huống vừa rồi mình tuyệt đối không tính toán sai, quỹ tích bay của tầm khiên chắn đó nhất định đánh trúng vị trí hiện của Mạc Phi!

Không có lý nào a, tại sao lại đột nhiên đổi hướng chứ?

Chẳng lẽ, là hắn? Nhìn Mạc Phi an nhiên vô sự, trong lòng hắn không khỏi dâng lên 1 ý nghĩ mà ngay bản thân hắn cũng không thể tin được, là hắn vừa mới ra tay? Ý nghĩ này lập tức bị hắn phủ quyết, tuyệt không thể nào! Cho dù là tam sư đệ lợi hại nhất trong 3 người, cũng tuyệt đối không cách nào thay đổi quỹ tích bay của tầm khiên chắn này mà bản thân không bị thương!

Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Về mặt tên gọi là Mạc Phi này giờ đây đầy vẻ kinh hoảng, lúng túng, càng làm Hoa Thương Muội cảm thấy ý nghĩ vừa rồi của mình là hoang đường cỡ nào!

Không ai nhìn thấy động tác vừa rồi của Diệp Trùng! Mũi chân Diệp Trùng điểm 1 cái, khẽ tránh sang 1 bên vài độ. Tốc độ né tránh của Diệp Trùng cực nhanh, làm người ta không cách nào phân biệt được động tác của hắn. Một chuỗi hư ảnh! Diệp Trùng cũng biến thành ở bên cạnh, đối diện với mặt tầm khiên, trong khoảnh khắc tầm khiên lướt qua trước mặt hắn, hai tay Diệp Trùng giao xoa, đột nhiên phát lực, tầm khiên chắn đột nhiên mất đi phương hướng, biến thành nghiêng sang 1 bên. Diệp Trùng cũng nhân 1 khoảnh khắc này, trở về vị trí vừa rồi của mình!

Cái này cũng may là hắn mấy ngày này học được 1 số kỹ xảo vận kinh từ trên người Lam Dị Hành, nếu không hẳn tuy rằng cũng có thể đẩy được tầm khiên chắn này, nhưng không có cách nào làm được thoải mái như vậy.

Còn về mặt kinh hoảng là do Thương nhắc nhở Diệp Trùng. Diệp Trùng cũng không xác định biểu diễn của mình rốt cuộc giống hay không! Nhưng hắn cũng không lo được nhiều như vậy, điều duy nhất hắn lo lắng

hiện giờ chính là tiếng động lớn như vậy có hấp dẫn người của Hắc giác tới hay không!

Hoa Thương Muội đã không kịp suy nghĩ rõ rốt cuộc là chuyện thế nào, động tĩnh lớn như vậy đã hấp dẫn tất cả người trong khu nhà ở tới đây!

Hắn thậm chí nghe thấy tiếng oang oang của tam sư đệ Đặng Xung: “Hai tên nhà ngươi, không cho các ngươi vào khu cận chiến quang giáp, các ngươi lại lén lút luyện ở chỗ này, lần này gây họa rồi! Nếu xảy ra chuyện gì, xem sư phụ có lột da các ngươi không!”

Thì ra là 2 tên ở trong này luyện cận chiến quang giáp a! Cho dù Hoa Thương Muội có tốt tính, cũng hận không thể mang 2 tên không biết nặng nhẹ này ra giáo huấn 1 trận, vừa rồi suýt nữa đã lấy cái mạng nhỏ của mình a!

Khi Diệp Trùng tới chỗ đường chủ Hoa Thiên Giai của võ đường Thiên Hoa, Hoa Thiên Giai mặt trầm như nước, rõ ràng việc vừa rồi cũng dọa唬 1 trận. Nếu như trong võ đường xảy ra án mạng, vậy đả kích đối với võ đường không cần nghĩ cũng biết. Có thể tưởng tượng thử chờ đợi 2 tên lỗ mãng chỉ e là 1 trận cuồng phong bạo vũ!

Hoa Thiên Giai tuy giận, nhưng lịch sự không mất, chấp tay với Diệp Trùng, khiêm tốn nói: “Tại hạ quản giáo không nghiêm, làm anh bạn trẻ bị kinh sợ rồi!”

Diệp Trùng lạnh nhạt nói: “Không có!” Đối với việc Mạc Phi này nhanh như vậy đã khôi phục bình thường, lại làm cho Hoa Thương Muội ở bên cạnh gương mặt nhìn, trong lòng khen thầm 1 tiếng.

Diệp Trùng đưa ra con chip nhắn tin mà Lam Dị Hành giao cho hắn, Hoa Thiên Giai chào 1 tiếng rồi trở về phòng mình kiểm tra xem nội dung của con chip nhắn tin của Lam Dị Hành này.

Hoa Thương Muội thấy mọi người đều ở hiện trường, chỉ có mình Nhuế Băng không có, không khỏi kỳ quái hỏi: “Băng sư tỷ đâu? Tại sao động tĩnh lớn như vậy mà cô ấy cũng không ra?”

Đặng Xung ở bên cạnh giải thích: “Nhuế sư tỷ có việc ra ngoài rồi, giờ không ở đây!”

Diệp Trùng thế nào cũng không nghĩ ra, Băng sư tỷ trong lời nói của bọn họ và cô gái mặc bộ đồ luyện công màu trắng mà mình quen đó lại là 1 người!

Chẳng bao lâu, Hoa Thiên Giai liền đi ra, thấy mình đã hoàn thành cái gọi là nhiệm vụ, Diệp Trùng từ chối hảo ý giữ mình lại ăn cơm trưa của Hoa Thiên Giai, rồi 1 mình trở về.

- Tuyết Lâm... Tuyết Lâm... Ở phòng ngoài, giọng nói bình thường như muỗi của A Tú lúc này lại ngân vang, tỏ ra cực kỳ hưng phấn, làm Tôn Tuyết Lâm vô cùng tò mò.

Một loạt tiếng bàn ghế va chạm dọa Tôn Tuyết Lâm hoảng sợ, xảy ra chuyện gì vậy? Sợ A Tú té, Tôn Tuyết Lâm vội đứng dậy, mở cửa phòng, chuẩn bị ra ngoài xem.

Vừa mở cửa, A Tú đã té trước mặt nàng. Dựa vào cửa thở hắt hà hỏn hỏn, gương mặt bởi vì vận động kịch liệt mà nổi lên 2 áng hồng mê người. Nhìn đáng vẻ này của một A Tú vốn bình thường không hề không giận, Tôn Tuyết Lâm không khỏi trở mắt, lú lú, cả nửa ngày mới hồi thần lại, lắp bắp hỏi: “A... Tú, đây... đây là sao?”

A Tú vẫn thở hỏn hỏn, vừa rồi chạy làm tiêu hao quá nhiều thể lực của nàng.

- Chẳng lẽ là di dưỡng bọn họ về rồi? Cha mẹ A Tú đều bị điều tới nơi rất xa để công tác, mấy năm nay A Tú vẫn luôn ở trong nhà Tôn Tuyết Lâm.

- Không phải! A Tú quả quyết nói, thần sắc trong mắt tối lại, nhưng lập tức bị 1 loại hưng phấn kỳ dị thay thế.

- Vậy là gì? Tôn Tuyết Lâm ôm đầu, đoán không ra.

- Chết tới đây! A Tú nắm lấy tay của Tôn Tuyết Lâm, bước mau tới trước quang não trong phòng. Tôn Tuyết Lâm lúc này đã triệt để trở mắt, A Tú hôm nay sao thế này? Hình tượng thực nữ bình thường đều chạy đi đâu rồi?

Chỉ thấy trong tay A Tú lấy ra 1 con chip.

- Đây là gì? Tôn Tuyết Lâm chỉ thứ trong tay A Tú hỏi, chỉ sợ đây chính là nguyên nhân làm A Tú cao hứng như vậy.

- Chị xem thì biết! A Tú xoay đầu lại, thần bí cười ngọt ngào.

Quang não bắn ra 1 đoạn hình ảnh nổi, bỗng, Tôn Tuyết Lâm giống như bị gì đó đánh trúng, đứng ngậy tại chỗ, không động đậy!

YC! Đây là ghi hình của YC! Bản ghi hình này mình chưa từng thấy qua. Nhất định là ghi hình mới của YC, bởi vì tất cả bản ghi hình khác của YC, mình và A Tú đều đã thu thập toàn bộ, quen thuộc vô cùng! YC lại xuất hiện rồi sao?

Hai năm rồi! Nhìn quang giáp trong hình ảnh trôi nổi trên quang não đang nhảy múa, trong lòng Tôn Tuyết Lâm lại đang bay bổng! Sau khi trải qua khoảng khắc hồi hộp vừa rồi, không ngờ, trong lòng nàng lại không hề có bao nhiêu kích động!

Hai năm là 1 khoảng thời gian không ngắn a! Đủ dài để có thể thay đổi rất nhiều thứ!

Mình ư? Ánh mắt của Tôn Tuyết Lâm mê mang, ngơ ngẩn xuất thần, bất giác, trong lòng giống như có ai đó đang thở dài 1 tiếng sâu xa! Nhớ lại lúc đó cùng với A Tú cuồng nhiệt với tên YC thần bí này. Mùi vị đắng chát giống như phá tan mặt nước dâng lên trong lòng nàng.

YC, cái xưng hiệu thần bí mình vô số lần nghĩ tới này, ở trong lòng mình có lẽ còn không chân thật bằng tên Diệp tử đã không biết đi đâu của Tiền gia gia!

Khóe miệng căng lên nụ cười khổ nói không rõ được, khe lúc lắc đầu, Tôn Tuyết Lâm nhìn A Tú đang nhập thần nhìn bản ghi hình, cũng đôi mắt to thanh tú ngân ngấn nước, lúc này lại lấp lánh 1 loại ánh sáng cổ chấp!

Ài, A Tú vẫn không biết đây chỉ là 1 giấc mơ sao? Cảm giác mình đã nghĩ thông, Tôn Tuyết Lâm tuy trong lòng vẫn đau khổ, nhưng hình như toàn thân thoải mái không ít.

Mãi suy tư, Tôn Tuyết Lâm không hề chú ý tới, khóe mắt của A Tú hơi liếc lên người nàng rồi né đi, một thứ nào đó trong mắt lại trong thoáng chốc trở nên càng thêm kiên định!

Nhuế Băng đang đi trên đường, cả người là bộ đồ luyện công màu trắng không đồi cực kỳ hấp dẫn sự chú ý của mọi người. dung nhan tuyệt mỹ, khí chất凛冽 bất khả xâm phạm, tỷ lệ quay đầu lại cực cao, gần như có thể nói là 100%. Lúc này Nhuế Băng lại không để ý lắm, ánh mắt thưởng thức của người đi đường không hề làm nàng cảm thấy không thoải mái. Mấy đồ đệ của Hoa thúc mới làm nàng đau đầu, đối với loại hành vi này của bọn họ, trong lòng nàng cực kỳ chán ghét, nhưng nể mặt Hoa thúc, nàng cũng không tiện phát tác, cũng chỉ đành kệ bọn họ thôi.

Hôm nay nàng chính là mượn cơ có việc, rời khỏi võ đường Thiên Hoa, 1 mình tản bộ trên đường. Hành tinh Sí Phong là 1 hành tinh du lịch, phong cảnh tú lệ, hình dạng mặt đất đặc thù, cũng không cảm thấy buồn tẻ.

Nguy Nguyên điều khiển quang giáp, hẳn hiện giờ phải tới trường, tới qua luyện tập quá khuya, làm cho sáng nay ngủ quá giấc. Quang giáp bay thấp, tính năng quang giáp của hắn không hề xuất sắc, cực kỳ thông thường, đương nhiên ở trên cao cùng quang giáp khác giành vị trí thì cực kỳ thua thiệt, bắt buộc dĩ hắn đành phải bay thấp. Bay thấp do kiến trúc địa hình phức tạp, độ khó quá lớn, cho nên số lượng quang giáp ngược lại ít hơn nhiều.

Nhưng trình độ điều khiển của Nguy Nguyên cao siêu, cho nên bay thấp ngược lại còn nhanh hơn 1 chút. Dưới mắt là 1 đoạn đường do 6 khúc quanh liên tục tạo thành, đây là đoạn đường kích thích nhất, hưng phấn nhất mỗi ngày của hắn.

Hắn không giảm tốc tí nào, quang giáp vèo vèo bay tới trước.

Đột nhiên, nghĩ tới đối hướng hình cong liên tục mà YC làm trong bản ghi hình của YC, không phải vừa hay có thể dùng ở đây sao? Tim Nguy Nguyên lập tức đập mạnh lên! Cái đó kỳ thật là Song tục hồ hình bộ của Hắc giác, được 4 bảo tiêu bên cạnh Robert sử dụng, Diệp Trùng đưa nó vào dùng trong bước đi của

quang giáp, lại không ngờ bị Ngụy Nguyên học lén được. Từ điểm này mà nói, Ngụy Nguyên cũng là 1 thiên tài!

Ngụy Nguyên hoàn toàn không biết lần hứng chí này của hắn lại mang tới cho hắn sự thay đổi thế nào!

188. Chương 188: Gió Nổi Sóng Dâng (4)

Hơn nữa nghe nói lúc trước, bên mình và Tông sở cũng khuấy lên 1 việc không nhỏ, đáng tiếc chức vị của hắn quyền hạn không đủ, bên trong rốt cuộc là chuyện gì không phải hắn có thể biết được.

Hành động giống trống khua chiêng thế này, trừ phi Hiệp hội sư sĩ và Tông sở đều là kẻ ngốc, nếu không làm gì có đạo lý nào không phát hiện ra, cũng không biết giáo quan của tổ F này nghĩ thế nào. Sennheiser là người của tổ B, vốn không thuộc quản lý của Huck, chỉ là lần này không đủ người, nên điều hắn qua đây.

Hắn nào biết nỗi khổ tâm của giáo quan Huck, biển người mênh mông muốn tìm được 1 người chẳng khác nào mò kim đáy biển, huống chi đối phương còn có ý né tránh. Không có sự phối hợp của chính phủ địa phương, muốn tìm thấy F-58 khó khăn tới mức nào chứ. Sức ảnh hưởng của Hắc giác đối với chính phủ địa phương không hề đạt tới điểm này. Nhưng điều làm hắn do dự là tìm sự giúp đỡ của chính phủ địa phương, vậy hình ảnh của F-58 do mình cung cấp tuyệt đối sẽ rơi vào tay Hiệp hội sư sĩ và Tông sở. Như vậy sẽ làm cho tình hình càng trở nên phức tạp!

Nếu như chỉ có Hiệp hội sư sĩ thì vẫn còn tốt chút, nhưng hiện giờ quan hệ giữa Hắc giác và Tông sở làm người ta phải lo lắng a! So với Sennheiser, hắn biết nhiều hơn nhiều, xung đột lần này của Hắc giác và Tông sở không chỉ là 1 sự đụng chạm nho nhỏ, đối phương không chỉ bị tiêu diệt 4 tiểu tổ chiến đấu, hơn nữa còn chết 1 ắt chủ bài, với lại, tổn thất bên mình phải chịu cũng tuyệt đối là thảm trọng nhất đầu tiên trong mấy năm nay! Loại đối kháng trình độ này ngay cả với tử địch Hiệp hội sư sĩ cũng chưa từng thấy qua! Chỉ cần nghĩ cũng biết, Tông sở làm gì mà nuốt trôi được cục tức này!

Tên khốn kiếp dẫn đội đó quả thật là 1 tên đầu heo! Chẳng lẽ hôm đó đầu hắn bị nhúng nước ư?

Hiện giờ thực sự làm Huck vô kế khả thi, bó tay bó chân! Riêng loại việc tìm người này, đã cần số lượng lớn nhân thủ, người mình dẫn từ Hắc giác tuy rằng nhiều, nhưng dùng ở chỗ này thì ngay cả 1 số lẻ cũng không đủ.

Điều làm hắn không hiểu nhất là tên thủ hạ ngày xưa F-58 của mình. Tên này lại còn là 1 Cốt tượng sư? Đương nhiên cũng có khả năng là hắn từ chỗ nào đó lấy được 1 cái toàn cốt quang giáp, nhưng mặc kệ từ phương diện nào mà nói, muốn biết lai lịch của toàn cốt quang giáp, cũng chỉ có thể lấy được từ trên tay tên này mà thôi!

Trong lòng Huck cũng khá cố kỵ số 58 này! Khi ở Hắc giác, biểu hiện của hắn đã cực kỳ bắt mắt, lúc đó hắn đã cho rằng tên này sẽ là sư sĩ mạnh nhất tổ F của mình, điều làm Huck ấn tượng sâu sắc nhất chính là tốc độ tay siêu cấp đó của hắn, quả thật là đáng sợ! Mà lần vây bắt tên này đó, tuy chỉ giao thủ với hắn trong 1 khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng cảm giác tạo cho hắn lại là sự kinh hãi chưa từng có qua! Tính toán tỉ mỉ chính xác, lợi dụng hình thế cực kỳ hợp lý, sức chiến đấu cá nhân cường hãn, còn có sự quyết đoán không sợ chết, từ trên này mà xem, hắn vô nghi là sư sĩ ưu tú nhất!

Sau này, Huck đã mấy lần thôi diễn cẩn thận tình hình tới đó. Rất nhiều chỗ hắn trước sau đều không cách nào nghĩ thông. Vô số lần hắn thay đổi hoàn cảnh là mình, mà mỗi lần đều có được 1 kết luận làm bản thân khá chán nản, nếu như lúc đó là mình, kết quả là bó tay chịu trời và tử chiến tới cùng, hắn cũng nghĩ không ra có biện pháp nào tốt hơn!

Thật là 1 tên đáng sợ!

Sennheiser vẫn điều khiển Tinh Diễm trôi nổi trên không, dù rằng Huck không phải giáo quan trực thuộc của hắn, cho dù hắn rất bất mãn với an bài của Huck, nhưng hắn vẫn tận lực chấp hành nhiệm vụ được giao! Kỷ luật của Hắc giác rất gay gắt, tuyệt đối không phải người bên ngoài có thể tưởng tượng được. Cho nên hắn vẫn luôn rất tò mò sao F-58 lại bội phản Hắc giác. Không có dung dịch Cơ Lý, hắn lại có thể sống được sao? Nghĩ tới loại cảm giác bị dung dịch Cơ Lý bao lấy, lỗ chân lông toàn thân mở to, trong lòng Sennheiser không khỏi nóng bừng! Hơn nữa dung dịch Cơ Lý còn làm hắn trở nên càng thêm mạnh mẽ, có

thể điều hòa sự cân bằng giữa sức mạnh và sự dẻo dai, làm cả 2 đồng thời tăng trưởng mà không bị mất cân bằng!

Ba năm trước hắn đã kết thúc mục tiêu thù hận trong lòng, Hắc giác giúp hắn đạt được tất cả những thứ này, hắn cũng giao bản thân mình cho Hắc giác! Cảm nhận mình mỗi ngày so với lúc trước càng mạnh hơn, trong lòng hắn lại có thêm vài phần mù mịt! Ài, mình thế nào lại có cách nghĩ buồn chán thế này chứ? Tự chế giễu mình 1 câu, lấy lại tinh thần quan sát tình huống xung quanh.

Ý, hắn bỗng nhiên chấn động tinh thần, nhìn chăm chăm cái quang giáp đang bay nhảy trên màn hình đó.

Song tục hồ hình bộ?

Lần lộn ở Hắc giác lâu như vậy, hắn tự nhiên quen thuộc loại bước đi này đến mức không thể quen thuộc hơn! Diệp Trùng vẫn luôn cho rằng Song tục hồ hình bộ dùng trên quang giáp là do 4 bảo tiêu bên mình của Robert đó nghĩ ra, thật ra hắn nào biết đây chẳng qua chỉ là kỹ xảo cực kỳ bình thường trong Hắc giác! Chỉ là do thời gian hắn ở Hắc giác quá ngắn, vẫn chưa tiếp xúc tới mấy kỹ xảo này.

Không sai! Tuyệt đối là Song tục hồ hình bộ!

Sennheiser tin chắc rằng mình tuyệt đối không nhìn sai! Song tục hồ hình bộ tuy 2 cái hồ hình của nó có thể không câu chấp lớn nhỏ, nhưng cảm giác tiết tấu và nhịp điệu trong đó lại có sự khác biệt khác hẳn sự đối hướng bình thường!

Hơn nữa hắn còn hiểu 1 chuyện. Song tục hồ hình bộ là kỹ xảo chiến đấu đặc biệt của Hắc giác, tuy độ khó của nó không cao, nhưng nếu như không có truyền thụ, cực khó mô phỏng!

F-58?

Mã số này không tự chủ được bật ra từ đáy lòng hắn! Không thể kiềm chế được, nhịp tim của hắn lại tăng tốc!

Chẳng lẽ mình thật sự may mắn như vậy? Ông trời quyền luyến mình vậy sao?

Rốt cuộc phải hay không? Vấn đề này đã không cho phép hắn nghĩ nhiều, người biết Song tục hồ hình bộ, sư sĩ đi ra từ Hắc giác cũng chỉ có tên F-58 đó thôi!

Gần như chỉ tốn 0,1 giây, hắn liền lựa chọn 1 mình truy bắt!

Trong này, hắn nghĩ rất rõ ràng, nếu như mình báo lên trên, chỉ e mình 1 phần công lao cũng vét không được! Mức độ kịch liệt trong cạnh tranh giữa các tổ rất tàn khốc, người ngoài cũng không tài nào nghĩ được. Nghĩ tới tổ viên các tổ khác cùng ra ngoài với Huck lần trước, không ai không tử thương thảm trọng, người của Hắc giác ai mà không hiểu rõ trong lòng! Nghĩ tới chỗ này, hắn càng không định báo lên trên! Nếu như 1 phần công lao này rơi vào tay mình, nghĩ tới kỹ xảo càng cao cấp hơn, quang giáp càng cao cấp hơn, địa vị càng cao hơn, ánh mắt hắn trong khoảnh khắc đỏ lên!

Mà 1 nguyên nhân quan trọng nhất làm Sennheiser quyết định nuốt trọng phần công lao này chính là cái quang giáp này! Có thể nhìn ra, F-58 vì tránh tai mắt người khác, lựa chọn 1 cái quang giáp cực kỳ không bắt mắt, 1 cái quang giáp Volta.

Chính là vì cái quang giáp này, mới làm Sennheiser ra quyết định này! Cho dù Số 58 có lợi hại hơn, điều khiến 1 cái quang giáp thế này, tuyệt đối không phải là đối thủ của mình! Ngay cả giáo quan Huck, cũng không thể chạy thoát từ trên tay hắn! Sức chiến đấu của 1 sư sĩ, trừ thực lực kỹ xảo bản thân hắn, tính năng của quang giáp cũng quyết định thực lực cao thấp của hắn! Tuy hắn hình như có 1 cái toàn cốt quang giáp, nhưng mình sẽ cho hắn có thời gian đối quang giáp sao?

Mấy ý nghĩ này lóe qua trong đầu hắn, liền quyết định dứt khoát, Tinh Diễm giống như 1 ngôi sao băng bay về phía cái quang giáp Volta đó!

Diệp tử cẩn thận đi trên đường, Thương lúc nào cũng chú ý tất cả xung quanh, không ngừng phản hồi thông tin quét hình cho hắn. Hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại, Thương bình thường làm người ta đau đầu không thôi lúc này cũng biến thành thành thực hơn nhiều.

Cũng tốt, dọc đường không xuất hiện tình huống đặc thù nào. Chỉ cần tới võ quán Cửu Nguyệt, vậy thì có thể làm hẩn yên tâm rồi!

Đột nhiên, giọng Thương khẩn cấp nói: “Diệp tử, trước mặt có 1 cái quang giáp của Hắc giác, hình như đang chiến đấu!”

Diệp Trùng giật mình, nhưng lập tức hồi phục như thường, 1 cái quang giáp hẩn vẫn rất nắm chắc! Chiến đấu? Trong lòng Diệp Trùng máy động, gọi ra Hàm gia. Chiến đấu? Hắc Giác nếu như tới đây, mục tiêu chắc hẳn là mình, thế nào lại còn có thể chiến đấu chứ? Là cùng với Hiệp hội sư sĩ ư? Nhưng loại suy nghĩ này lập tức bị Thương phủ quyết, không phải quang giáp của Hiệp hội sư sĩ, mà là 1 cái quang giáp Volta!

Quang giáp Volta? Đó chỉ là 1 cái quang giáp cấp thấp a, Diệp Trùng kỳ quái trong lòng!

So với sư sĩ khác, tốc độ Diệp Trùng chui vào buồng lái quang giáp tuyệt đối làm người ta cảm thấy không thể tin được, hẩn căn bản không cần mở thang dây lên xuống, mà giống như 1 con vượn biến dị, cực kỳ linh mẫn dùng tay không leo lên Hàm gia!

Nguy Nguyên đang chơi rất cao hứng, đột nhiên trời xoay đất chuyển, bình 1 tiếng, cảm giác như mình đang xoay tròn!

Tuy không biết xảy ra chuyện gì, Nguy Nguyên vẫn mau chóng phán đoán quang giáp của mình bị tông trúng. Trong lòng tức giận, đây là tên khốn không có mắt nào điều khiển quang giáp. Điều khiển quang giáp thế nào vậy? Tay mau chóng cử động, mấy cái quang giáp đột nhiên mở ra toàn bộ, Volta đang lặn lộn trên không trung bỗng nhiên ổn định thân hình! Nhưng việc lặn lộn kịch liệt cũng làm Nguy Nguyên có chút choáng váng.

Sennheiser hừ lạnh 1 tiếng, tên này so với tưởng tượng của mình yếu ớt hơn nhiều a, giờ lúc này không thuận thế né tránh công kích của đối phương mà lại ổn định thân hình, đây không phải là làm bida cho người ta sao?

Nếu như phải tiêu diệt đối phương, đối với Sennheiser mà nói có lẽ chỉ là vấn đề 1 chiêu, nhưng mệnh lệnh của cấp trên là phải bắt sống tên này. Hơn nữa không thể làm hẩn chịu bất cứ thương tích gì. Đương nhiên, điều này đối với Sennheiser mà nói cũng không phải là vấn đề lớn gì.

Tinh Diễm giống như u linh tránh ra sau lưng Volta của Nguy Nguyên, Nguy Nguyên lúc này đã có chút choáng váng, mà hệ thống quét hình lạc hậu trên quang giáp của hẩn cũng không cách nào quét được quang giáp của Hắc giác. Bình, lại là 1 kích. Hai khuỷu tay của Tinh Diễm mạnh mẽ đánh lên lưng của Volta, Volta giống như 1 viên văn thạch đập lên mặt đất, oành 1 tiếng lớn, trên mặt đất bị đập thành 1 cái lỗ lớn!

Người đi trên đường, nhao nhao né tránh, kẻ nhát gan đã len lén lùi mất, chỉ có 1 số kẻ gan to đứng 1 bên nhìn, nhưng không có 1 ai xông lên.

Sennheiser điều khiển Tinh Diễm rơi bên cạnh hố, va chạm mức độ này, với hệ thống bảo vệ bằng chất lỏng lạc hậu của Volta, không cách nào hoàn toàn bảo vệ được sư sĩ bên trong quang giáp. Tên trong quang giáp đó nhất định là hôn mê rồi! Vì cẩn thận, Sennheiser trong khoảnh khắc rơi xuống vẫn phá hủy động cơ của đối phương.

Volta ở trên mặt đất không chút cử động, Sennheiser bên trong Tinh Diễm đặc ý hừ 1 tiếng, trên tay lại không hề nhàn rỗi. Lật Volta lên, Tinh Diễm rút ra trủy thủ, soạt soạt vài cái, vỏ giáp của quang giáp Volta trên mặt đất liền giống như 1 đồng tiền to lớn bị nẩy lên quăng sang 1 bên.

Hàm gia tránh trong đám quang giáp đứng 1 bên xem, hẩn đã khẳng định, cái Tinh Diễm trước mặt này tuyệt đối là của Hắc giác, hẩn không khỏi kỳ quái trong lòng, Hắc giác trước giờ tuyệt sẽ không vô cớ ra tay, người trong cái quang giáp này rốt cuộc là ai? Hắc giác tại sao lại ra tay với hẩn?

Trong lòng Diệp Trùng máy động, hỏi: “Thương, xung quanh đây còn có quang giáp của Hắc giác không?”

- Không có, trong vòng 50 km không phát hiện có quang giáp của Hắc giác! Thương nói rất chắc chắn.

- Vậy thì tốt! Diệp Trùng nói xong, tay liền đột nhiên cử động, để lại vô số tàn ảnh! Giọng nói lạnh lẽo giống như mang theo gió tuyết!

Năng lực hồi phục của Ngụy Nguyên rõ ràng vượt ra ngoài ý liệu của Sennheiser. Thứ Ngụy Nguyên đặc ý nhất chính là kỹ xảo điều khiển quang giáp của hắn, cho nên khả năng chịu đựng của thân thể cũng mạnh hơn người thường 1 chút. Hơn nữa, vì mục đích bảo vệ bản thân, hắn còn để sự phụ giúp hắn cải tạo hệ thống đệm bằng chất lỏng của quang giáp Volta, chính là sợ mình trong quá trình điều khiển quang giáp xảy ra chuyện bất ngờ gì đó.

Ngụy Nguyên tỉnh lại nhìn thấy 1 cái bàn tay máy quang giáp đang mở ra không ngừng phóng lớn trước mặt mình, chụp về phía mình!

Sắc mặt Ngụy Nguyên thoáng cái trắng bệch!

Tổ chất tâm lý của hắn có tốt cũng chẳng qua chỉ là 1 đứa trẻ 15, 16 tuổi, nào đã từng gặp việc thế này?

Lần này tiêu rồi! Hắn hoảng sợ mở to cặp mắt, nhìn cái tay to lớn đó tới gần mình, giống như động tác chậm trong điện ảnh vậy!

Chính trong khoảnh khắc bàn tay máy to lớn đó đụng vào mình, hắn nghe thấy bên ngoài truyền tới 1 tiếng va chạm trầm muộn, cái bàn tay to lớn này liền giống như con rắn bị kinh động, đột nhiên thu đuôi của nó lại!

A! Ngụy Nguyên đau đớn kêu lên 1 tiếng. Vừa rồi, khi cái tay máy đó thu lại đã quét trúng vai trái của hắn, hắn rõ ràng nghe thấy tiếng xương vỡ “cách” 1 cái! Cả khuôn mặt của Ngụy Nguyên đau đớn tới mức nhăn nhó lại, mồ hôi to như hạt đậu giống như giọt nước ứa ra từ trong đá tràn đầy hơi nước, từng giọt một chảy xuống!

Vết mặt của Ngụy Nguyên đã không còn chút máu nào!

Cổ chịu cơn đau kịch liệt, Ngụy Nguyên biết nếu còn không chạy thì tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện! Tuy không biết bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết có khả năng là cơ hội duy nhất! Chủ nhân của bàn tay máy vừa rồi đó tuyệt đối không có thiện ý gì với mình, cứ nhìn cái lỗ bị cắt của quang giáp mình thì biết!

Ngụy Nguyên gắng gượng nhồm dậy, ra sức bò lên cái lỗ bị cắt ra đó!

Vừa bò ra từ trong buồng lái của quang giáp, Ngụy Nguyên liền nhìn thấy 1 màn cả đời hắn khó quên!

Một cái quang giáp màu sắc và chất liệu đều kỳ quái vô cùng đang đánh với quang giáp của cái tay máy vừa rồi! Thứ sử dụng rõ ràng là cận chiến quang giáp chỉ có thể thấy trong mạng mô phỏng! Tập trung nhìn, cặp mắt hắn lập tức bắn ra ánh sáng cuồng nhiệt, gần như không hề cảm giác được vết thương trên người!

Nhuế Băng khẽ nhíu mày, trước mặt là 2 cái quang giáp đang chiến đấu!

Cuộc đọ sức giữa họ với nàng mà nói không có gì tài ba lắm, nhưng nếu như xảy ra chiến đấu trên đường, nàng lại cực kỳ không thích! Loại chiến đấu hờ ra là sống chết này tiến hành trên đường cực dễ gây thương hại cho người bên cạnh!

Ý, động tác của cái quang giáp này rất có quy tắc a! Lần đầu tiên nhìn thấy quang giáp lại có loại phương thức chiến này, không khỏi làm Nhuế Băng vô cùng cảm thấy hứng thú, nhin không được dừng chân lại xem!

189. Chương 189: Gió Nổi Sóng Dâng (5)

Chính phủ cũng không hề cấm cản mỗi người đều có thể có quang giáp, cũng như vũ khí thông thường, nhưng nếu như dùng vũ khí này gây thương hại cho người khác, thì sẽ chịu sự trừng phạt cực kỳ nghiêm trọng. Quản lý vũ khí vẫn luôn là vấn đề vô cùng đau đầu của các chính phủ 5 thiên hà lớn. Nhưng dưới sự dă kích to lớn trong mấy năm nay, tình huống ác đấu trên đường thể này đã được kiềm nén lại rất nhiều. Nhớ tới sự hỗn loạn mấy năm trước của 5 thiên hà lớn, rất nhiều người thể hệ trước đều thường cảm khái vạn phần.

Đương nhiên, cái này có quan hệ vô cùng mật thiết với ống kính được thiết kế ở mỗi góc các thành thị của các chính phủ. Nó có thể giám sát việc đang xảy ra ở mỗi góc của thành thị, và ghi hình lại.

Mục và Thương bình thường phải vì Diệp Trùng mà xử lý mấy ống kính này, xóa đi ghi hình có quan hệ với Diệp Trùng ở trong đó.

Lần này Diệp Trùng ra tay quá nhanh, ngay cả Thương cùng vô cùng bất ngờ.

Hai thanh thủy thủ đen thui tỏa ra khí tức tử vong, vạch ra 2 đạo tàn ảnh, im hơi lặng tiếng đánh trúng cái Tinh Diễm đó! Rồi thuận thế, quyền, khuỷu tay, đầu gối như cuồng phong bạo vũ trút xuống! Một loạt tiếng va chạm liên tu bất tận vang lên.

Năng lực chống trụ tìm của Hàm gia, Tinh Diễm căn bản không cách nào phát giác, nó như 1 người mù lại còn bị người ta lén lút từ sau đánh lén, kết quả không nghĩ cũng biết!

Rầm. Cái Tinh Diễm này trong nháy mắt thành 1 đồng sắt vụn lủng lỗ chỗ, máu thịt lẫn lộn bên trong làm người ta vô cùng buồn nôn. Diệp Trùng trước giờ không có thói quen nương tay trong chiến đấu, chứ đừng nói là đối với người của Hắc giác!

- Diệp tử, ngươi tại sao lại ra tay? Ngươi không cảm thấy như vậy không hề là 1 quyết định tốt sao? Trong ngữ khí của Thương đầy vẻ không thể tin được, giống như làm sao cũng không thể tin được Diệp Trùng lại phạm sai lầm thế này! Trước giờ, Diệp Trùng chịu ảnh hưởng của Mục sâu vô cùng, làm việc trước giờ chỉ làm phân tích lý trí, ra tay mù quáng giống như hôm nay, lúc trước gần như chưa từng xuất hiện qua.

- Chẳng lẽ ta cải tạo ngươi đã bắt đầu phát huy uy lực? Câu tiếp theo này của Thương lại làm cho Diệp Trùng có vài phần khóc cười không xong.

- Ủ, hình như là có chút xung động rồi! Diệp Trùng vừa ra tay liền có chút hối hận, biết một khi như vậy khả năng mình bị lộ sẽ lớn hơn rất nhiều. Chẳng lẽ mình bị Hắc giác truy đuổi nhiều lần, trong lòng tích lũy rất nhiều oán khí? Nhưng tên này đi đơn lẻ, Diệp Trùng tự phụ nắm chắc tiêu diệt cái Tinh Diễm này mà không kinh động tới Hắc giác rất lớn, cho nên cũng không quá tự trách mình!

Nhưng vừa nghĩ tới xung động khác với sự bình tĩnh hằng ngày của hôm nay, làm cực kỳ phiền não: “Thương, ta thế này là sao?”

- Vấn đề này về sau hãy nói. Giải quyết vấn đề trước mắt trước! Lời của Thương làm Diệp Trùng càng thêm buồn bực, cảm giác mình và Thương đổi vai cho nhau vậy.

Nhưng dù sao cũng làm rồi, Diệp Trùng cũng lười hối hận, nghĩ cách tìm được lựa chọn tối ưu mới là chính xác nhất. Thương nói đúng, giải quyết trước rồi nói. Hừ, xem ra ngay cả xác quang giáp cũng không thể để lại! Nhìn người vây xem lác đác đằng xa. Bọn họ đã hoàn toàn ở trong trạng thái ngây ngốc, vẫn chưa hồi thần lại. Diệp Trùng liên tục tính toán, mình phải làm xong tất cả mọi thứ trước khi bọn họ có phản ứng.

Nếu như là lúc trước, Diệp Trùng còn nói không chừng sẽ tiêu diệt toàn bộ người vây xem, nhưng hẳn hiện giờ lại không làm như vậy.

Chính lúc Diệp Trùng cho rằng Thương lại có thể bình tĩnh hơn mình mà cảm thán thì đột nhiên nghe thấy Thương la hoảng: “Diệp tử, ngươi xem, phía sau quang giáp của ngươi!”

Diệp Trùng kinh ngạc, chẳng lẽ có người đánh lén? Hay là Hắc giác có người tới chi viện?

Vội vàng điều chỉnh ảnh nổi của quang giáp tới bộ phận sau lưng, không có phát hiện kẻ địch a, đang lúc Diệp Trùng nghi hoặc, Thương bỗng kêu gào kinh thiên động địa: “Diệp tử, ngươi xem, Băng Băng của người kia!” Giọng nói cuống quýt tràn đầy sự kinh hãi cực độ.

Chẳng lẽ là lại nhìn thấy cái gọi là người đẹp? Trong lòng Diệp Trùng rất phiền muộn, nhưng lúc trước cũng không thấy hấp kích động như vậy a. Ừm, chắc không phải là người đẹp! Đường như chỉ có lúc nhìn thấy Đa côn thạch, Thương mới kích động như vậy!

Băng Băng?... Băng Băng của ta? Băng Băng gì chứ? Diệp Trùng ngỡ ngàng hỏi. Chẳng lẽ lại là 1 loại khoáng thạch quý hiếm? Chẳng lẽ còn quý giá hơn Đa côn thạch? Nếu không Thương tại sao lại kích động như vậy? Nhưng tại sao Thương lại nói là của ta chứ? Cách nói này thật là kỳ quái!

Ngữ khí của Thương ngưng trệ, ngữ khí của Thương sau khi trầm mặc tạm thời lập tức được nâng cao quãng tám (octave), trong ngữ khí càng đầy vẻ không thể tin tưởng: “Diệp tử, ngươi sẽ không ngay cả Băng

Bằng cũng quên chứ hả?” Diệp tử cảm giác như Thương sắp khóc tới nơi.

- Bằng Tinh thạch? Phổ Huyết Bằng phen (phen)? Tuyển Trưng Lục Bằng kim?... Diệp Trưng cẩn thận hỏi thử, trong đầu cố gắng mờ mịt tất cả mọi thứ có quan hệ với Bằng, mắt lại tỉ mỉ quét khu vực rộng sau lưng, nhưng chỗ đó trừ vài người, không có bất cứ vật thể không bình thường nào a!

Thương lần này thật sự là nức nở rồi: “Trời! Diệp tử, người tại sao lại không xung động thêm 1 chút ở loại việc này chứ? Bao nhiêu là lạc thú của đời người a! Còn nữa, người lại có thể không có lương tâm như vậy, Diệp tử, cô gái mặc bộ đồ luyện công người liếm lần đầu tiên đó, chẳng lẽ người quên rồi? Hắc hắc, quả nhiên có tiềm chất của kẻ phụ tình a, nhớ năm đó người ta muốn người cưới nàng a...”

Đồ luyện công? Trong đầu Diệp Trưng không tự chủ được thoáng qua cô gái mặc đồ luyện công màu trắng đó, đáng vẻ cô gái đã có chút mơ hồ, nhưng bộ đồ luyện công màu trắng đó rõ ràng như vậy, còn có tư thế ngồi thẳng ngay ngắn mơ hồ đó. Tất cả những thứ này đã sớm ghi lại dấu ấn không thể phai mờ trong đầu Diệp Trưng.

Bộ đồ luyện công màu trắng... bộ đồ luyện công màu trắng... Miệng Diệp Trưng không khỏi lầm bầm nói, ánh mắt lại tìm kiếm trong đám người.

Đồng tử của Diệp Trưng bỗng mở lớn, nhìn thấy rồi! Bộ đồ luyện công màu trắng!

Đột nhiên, 1 loại cảm giác quen thuộc không thể nói rõ dâng lên trong lòng Diệp Trưng, thật sự là nàng ta a! Gương mặt mơ hồ đó lại 1 lần nữa trở nên rõ ràng trong đầu Diệp Trưng, kiều diễm! Bất giác, tay Diệp Trưng giống như theo tiềm thức khẽ ấn trên bàn điều khiển, hình ảnh Nhuế Bằng trên màn hình lập tức được phóng lớn, rõ ràng trước mặt Diệp Trưng.

Vẫn là đáng vẻ hào hùng bất khả xâm phạm như lúc trước đó. Mái tóc dài mềm mại màu đen, bộ đồ luyện công màu trắng vẫn không nhiễm chút bụi, mà lông mày hơi nhướng lên xem ra có vài phần không thoải mái!

Diệp Trưng nhìn kỹ cô gái có ấn tượng sâu sắc nhất trong lòng mình từ trước tới giờ này! Vô ý, cảnh tượng dường như lại trở về 2 năm trước, nàng ta muốn hắt lấy nàng. Nghĩ tới mình lúc đó cái gì cũng không biết, trong lòng Diệp Trưng không khỏi hơi dâng lên 1 chút ấm áp.

Một khoảng thời gian ngắn trước đây, dưới sự chỉ dẫn của Thương, Diệp Trưng nhồi sọ 1 đồng lớn kiến thức về sinh lý học, cuối cùng cũng hiểu rõ bên trong này có chuyện gì. Nhưng hứng thú của Diệp Trưng rất nhanh dời sang mấy phương diện giải phẫu học và cấu tạo sinh lý con người cùng với cơ nhục học này, làm cho Thương cũng bó tay.

Cũng trong lần học bổ sung thể này, làm Diệp Trưng biết cử chỉ lần trước của mình là 1 loại bản năng của mình, chẳng có gì ghê gớm, nhưng Diệp Trưng trước sau vẫn cho rằng khắc chế bản năng nên là tố chất phải có.

Không tự chủ được, trước mặt Diệp Trưng lại tái hiện mùi thơm thoang thoảng kỳ dị đó, làn da mịn màng, trắng trẻo, ôn nhuận. Xúc giác kỳ dị trên đầu lưỡi đó! Nhịp tim Diệp Trưng bỗng nhiên tăng tốc, trong lòng đột nhiên dậy lên 1 xung động muốn lao tới trước mặt nàng!

Nguy Nguyên cắn răng kiên trì, chui ra khỏi buồng lái quang giáp, đối với 1 cậu bé 14 tuổi mà nói, nghị lực thể này khá là hiếm gặp.

Cận chiến quang giáp? Hai mắt của Nguy Nguyên lập tức bị cuộc chiến kịch liệt hấp dẫn, không , đích xác mà nói phải là đơn phương ấu đả. Cái quang giáp vừa hạ độc thủ với mình đó hiện giờ giống như 1 cái bao cát, hoàn toàn không có sức trả đũa!

A! Nguy Nguyên thất thanh kêu lên kinh ngạc!

Bước đi đã quen đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa ở trong lòng hắt mấy ngày nay, còn có phương thức tấn công đặc biệt, lại xuất hiện trước mặt mình? Nguy Nguyên không khỏi mở to mắt, chỉ sợ mình nhìn sai.

Không sai, chính là hắt! Trong lòng Nguy Nguyên nhin không được rên rỉ, trời ạ, cuối cùng gặp được hắt rồi!

YC! Trong cái quang giáp kỳ quái này nhất định là YC!

Nguy Nguyên tin rằng mình tuyệt không nhìn sai, hình ảnh của YC hẳn đã sớm nhớ kỹ trong lòng, gần như mỗi 1 động tác trong đoạn ghi hình đó hẳn đều có thể tái hiện hoàn chỉnh trong đầu! YC có rất nhiều chi tiết đặc biệt, mấy chi tiết nhỏ nhất gần như có thể bỏ qua này lại bị Nguy Nguyên bắt được!

Không sai! Chính là hắn!

Nguy Nguyên kích động nhin không la lớn: “YC! Tôi biết anh là YC!” Nguy Nguyên hưng phấn nhin không được muốn giơ 2 tay vẫy YC, thiếu niên lúc này giống như đã sớm quên đi sự tồn tại của vết thương trên tay trái, cử động này lập tức động tới vết thương!

A! Lại là thất thanh, nhưng lần này lại là kêu đau đớn! Nỗi đau như khoan vào tim từ tay trái truyền tới, đang đứng trên quang giáp, 1 chân Nguy Nguyên không đứng vững, thân hình lập tức tứ xuống!

Tiếng kêu này của Nguy Nguyên lại làm Diệp Trùng tỉnh lại, khôi phục bình thường, trong lòng lại nhin không được mà kinh hãi, sức mạnh của loại bản năng này quả nhiên mạnh mẽ a, mình vừa không cẩn thận liền dễ dàng lâm vào loại trạng thái này, đáng sợ!

Vừa may nhìn thấy Nguy Nguyên té xuống, gần như nghĩ cũng không nghĩ, tay Diệp Trùng khê động, Hàm gia giống như quỷ mỵ, bay tới bên cạnh Nguy Nguyên, đỡ lấy Nguy Nguyên đang rơi xuống.

Nguy Nguyên lúc này đã hôn mê bất tỉnh, kích động vừa rồi đã động tới vai trái đã bị gãy xương, cơn đau đột ngột công tâm, làm hắn hôn mê.

- Ý, đây không phải là tên xem lén người huấn luyện đó sao? Mục và Thương cùng dùng 1 kho thông tin, điều tra lần trước Mục làm đối với Nguy Nguyên, Thương cũng biết.

Quả nhiên là dùng từ “xem lén” này! Quá có cá tính của Thương!

- Hắc giác tại sao lại tấn công hắn? Nhìn dáng vẻ hình như muốn bắt sống hắn! Diệp Trùng không hiểu hỏi.

Thương dùng 1 loại giọng điệu không để ý: “Cái này ta làm sao biết?”

Diệp Trùng không khỏi quan sát tỉ mỉ Nguy Nguyên trên tay Hàm gia, lại nhìn không ra điểm nổi bật nào.

- Diệp tử, ngươi còn không đi, chẳng lẽ thật sự muốn ở lại chỗ này ôn lại chuyện xưa với Băng Băng của người? Thương cười châm biếm nói.

- Không phải của ta! Diệp Trùng phản bác nói, sau đó nhìn Nguy Nguyên vẫn còn hôn mê 1 cái, suýt nữa trực tiếp quăng hắn xuống đất, chợt suy nghĩ, Hàm gia liền quăng tên này ra phía sau.

Nhuế Băng hơi nhíu mày, sư sĩ của cái quang giáp này có chút quá tàn nhẫn rồi, trong nháy mắt lại giết chết đối phương. Chẳng lẽ trị an của hành tinh Sí Phong lại loạn tới mức độ này, lại có người dám ngang nhiên chiến đấu, hành hung trên đường?

Bỗng nhìn thấy cái quang giáp đó vừa cứu thiếu niên đó xong liền bay về phía mình.

Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Trong lòng Nhuế Băng không khỏi dâng lên vài lần cảnh giác. Nhưng nhìn thấy thiếu niên đang quay cuồng trên không trung ở trong trạng thái hôn mê, như vậy mà té trên đất chỉ e là 1 đồng thịt nát.

Trùng hợp? Hay là cố ý?

Nhìn thấy thiếu niên cách mình càng lúc càng gần, trong lòng Nhuế Băng thâm giận dữ với sư sĩ của cái quang giáp này, nếu như người này ra khỏi buồng lái, mình nhất định phải giáo huấn hắn thật tốt! Thế tới của thiếu niên này cực nhanh, không rảnh nghĩ nhiều, 2 chân Nhuế Băng khê dạng ra, 2 tay 1 trước 1 sau giả như nâng lên trước ngực. Khoảnh khắc 2 tay tiếp xúc thân thể thiếu niên đó, Nhuế Băng bật hơi quát khẽ, 2 tay dùng nhu kinh, nửa thân trên không chút động đậy, 2 chân lại với tần suất cực nhanh lùi ra sau.

Lùi tới 7, 8 bước, cảm giác sức mạnh đã giải trừ gần hết, chân sau của Nhuế Băng đạp mạnh 1 cái, dùng thân hình đang lùi lại.

Ầm vang một tiếng.

Trong đầu Nhuế Bằng chấn động, cái tay nắm lấy thiếu niên kiềm không được hơi run, ngẩng đầu nhìn lại phát hiện cái quang giáp vừa rồi đó đã không còn nhìn thấy bóng dáng! Mà cái xác quang giáp màu đen vốn đang nằm thất linh bát đảo trên mặt đất lúc này do vụ nổ mà đã hóa thành vô số mảnh vỡ, bắn ra bốn phương tám hướng!

Tâm kế thật là tinh tế, lúc này còn không quên hủy diệt chứng cứ! Nhuế Bằng nhanh mắt lạnh tay, né tránh mấy mảnh vỡ quang giáp.

Một loạt động tác của Hàm gia vừa rồi cực nhanh, hơn nữa lại xảy ra đột nhiên, tất cả người vây xem xung quanh đều ngơ ngẩn ra, lúc này mới nhao nhao hồi thần lại. Ngồi trong quang giáp còn tốt, căn bản là không sao, nhưng khách bộ hành đang đi trên đường lại không có gì có thể che chắn. Lại thêm vụ nổ này đột nhiên, có không ít người bị mấy mảnh vỡ quang giáp đầy tính sát thương gây hại.

Nhất thời, tiếng chửi đầu đón vang lên khắp nơi!

Còn Nhuế Bằng, nhìn lại thiếu niên hôn mê đang được mình nhấc lên, trong lòng vô cùng phiền não, không biết phải làm thế nào mới tốt!

Diệp Trùng lùi đi thật xa, sau khi Thương cẩn thận quét hình xung quanh không có bất cứ dị thường gì, Diệp Trùng mới ở 1 góc không có người, thu hồi Hàm gia lại. Hoàn thành tất cả, Diệp Trùng dọc đường lo lắng trở về võ quán Cửu Nguyệt.

Vào võ quán Cửu Nguyệt, Diệp Trùng mới thở phào 1 hơi, biết mình ít nhất hiện giờ vẫn còn an toàn!

- Nè, Diệp tử, ngươi phải tự mình phản tỉnh đi! Thương cố giả nghiêm túc nói.

- Hi hi, nhưng nghĩ tới hôm nay không dễ dàng gì gặp được Bằng Bằng của ngươi, ta liền bỏ qua ngươi lần này! Thương dâm dăng cười nói: “Nào nào nào, tới đây đàm luận về Bằng Bằng của chúng ta, ừm, Diệp tử, tâm tình lúc đó của ngươi thế nào? Rất kích động? Hay là...”

Trời ạ, hay là để mình tự phản tỉnh vậy! Trong lòng Diệp Trùng không nhịn được kêu thảm!

190. Chương 190: Gió Nổi Sóng Dâng (6)

- Ôi, ta cũng không biết sự phụ nghĩ gì nữa, lần này đi không thể thiếu việc phải ra trận, chỉ sợ lúc đó... Đại đệ tử làm người ổn trọng, nhưng nói tới việc này cũng thở vắn than dài, thần sắc không vui.

- Sự phụ cũng thật là, ôi, ai quan tâm chứ, chỉ cần đừng dẫn tôi đi là được rồi, tôi không lo được đâu! Nói thực, ta không mấy hứng thú với việc này. Mấy năm nay vẫn luôn cùng với sự phụ... à, đúng rồi, sư huynh, tôi muốn nói với anh 1 việc! Giọng nói vốn hơi cao của nhị đệ tử lại hạ thấp xuống, cẩn thận nói: “Sư huynh, tôi muốn học kỹ sư mạch quang!”

- Kỹ sư mạch quang? Đại sư huynh nhíu mày, hẳn biết vị sư đệ này của mình không có bao nhiêu hứng thú với võ thuật, mấy năm nay lại luôn tiêu phí thời gian của mình ở cái võ quán lụn bại này. Năm đó 2 người đều chịu đại ân của Lam Dị Hành, muốn báo ân nên bái Lam Dị Hành làm thầy. Mà Lam Dị Hành cảm động với thành ý của 2 người, thêm vào đang khổ sở vì không có đồ đệ, liền thu lấy 2 người.

Nào biết 2 người không hề là nhân tài học võ thuật, tuy bỏ công nhưng vẫn không khởi sắc bao nhiêu. Thời gian lâu dài, 2 người cũng chán nản, từ từ lười biếng. Lam Dị Hành cũng chỉ thầm than trong lòng, hiểu là bức bách 2 người cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng, cũng không trách móc thêm làm gì.

Hai người tuy thiên phú không tốt, nhưng lúc mới bắt đầu học tập khắc khổ vô cùng, công phu cơ bản khá vững chắc, cho nên việc truyền thụ thường ngày của võ quán phần lớn đều do 2 người hướng dẫn. Lam Dị Hành 1 mặt vì 1 thân bản lĩnh của mình lại tìm không thấy truyền nhân mà sầu não, mặt khác lại cả ngày thấy 2 đệ tử của mình buồn bực, bất đắc chí, Lam Dị Hành tính tình hiền lành ít nói không hề biết làm thế nào khuyên giải. Thời gian lâu dần, Lam Dị Hành cũng trở nên càng thêm trầm mặc, ít nói, làm người ta cảm thấy khó mà thân cận.

- Ủ! Giọng nói của nhị sư đệ càng thấp hơn.

- Vậy người không phải phải đi tới trường sao? Lòng mày đại sư huynh càng thêm nhú chặt, đây cũng có nghĩa là hầu hết thời gian của nhị sư đệ đều phải ở trong trường.

- Ủ! Một tiếng này của nhị sư đệ càng nhỏ tới khó nghe.

Đại sư huynh thở dài 1 tiếng, hỏi: “Người có nói qua với sư phụ chưa?”

Nhị sư đệ lắc đầu: “Không có!” Nhưng vẻ mặt đầy khao khát nhìn đại sư huynh: “Đại sư huynh, anh nói giúp tôi, được không?”

Đại sư huynh nhìn ánh mắt của sư đệ, bất giác mềm lòng, liền mềm giọng nói: “Được rồi, ta đi thử giùm người, nhưng nếu như sư phụ không nhất trí, người không được đi!” Câu cuối cùng của đại sư huynh nghiêm túc hiếm thấy.

- Cái này tôi tự nhiên là biết!

Đang tính đi qua sân luyện võ, Lam Dị Hành nghe thấy 2 người nói chuyện. Trầm mặc hồi lâu, ánh sáng trong mắt dần dần ảm đạm, im lặng trở về phòng của mình.

Ban ngày Diệp Trùng phải phân phối phần lớn thời gian của mình, nhưng hắn cũng có nhiều thứ cần phải học.

Mấy ngày này học sinh lý học, càng hiểu biết sâu sắc với cấu tạo cơ thể của con người, không khỏi càng thêm khen ngợi kỹ xảo của Hắc giác. Một số kỹ xảo cận chiến của Hắc giác chuyên môn đánh vào vị trí đặc thù của cơ thể con người, hoặc là 1 kích trí mạng, hoặc có thể làm kẻ địch mất đi năng lực hành động, vân vân, làm người ta cảm thấy khó bề tưởng tượng. Mà mấy vị trí này, hầu hết Diệp Trùng đều tìm không thấy tư liệu liên quan, có thể thấy hiểu biết của Hắc giác đối với cấu tạo cơ thể con người đã thâm hậu vượt xa 5 thiên hà lớn hiện giờ rất nhiều.

Kỹ xảo cận chiến mà Diệp Trùng học được từ Hắc giác chẳng qua chỉ là kỹ xảo cơ bản trong Hắc giác, nhưng đã cao minh hơn hầu hết kỹ xảo cận chiến mà Diệp Trùng thấy rất nhiều.

Trong 1 khoảng thời gian rất dài, hắn đều cho rằng kỹ xảo cận chiến của Hắc giác là tiên tiến nhất, là cao minh nhất. Song, cách nhìn này của hắn hiện giờ đã sớm thay đổi. Trên đời này, vĩnh viễn không thiếu loại ngọa hổ tàng long.

Thí dụ như 1 số kỹ xảo đơn giản mà Lam Dị Hành truyền thụ cho mình, Diệp Trùng liền phát hiện trong đó có rất nhiều chỗ không hề thua kém Hắc giác, mà ở phương diện khống chế cơ thịt càng thêm xuất sắc. Nhưng thi triển mấy động tác này đồng dạng cũng đòi hỏi yêu cầu rất cao, yêu cầu đối với cường độ của cơ thịt, phản ứng thần kinh, yêu cầu đối với tính dẻo dai, vân vân.

Nhưng mấy thứ này đều không phải vấn đề đối với Diệp Trùng, từ từ bắt đầu nắm bắt được mấu chốt trong đó, Diệp Trùng cảm nhận được sức mạnh to lớn của loại võ thuật đó!

Lực bạo phát trong nháy mắt của Diệp Trùng hiện nay gấp rưỡi lúc trước, uy lực 1 quyền hiện tại của 1 kẻ vốn có sức mạnh không phải của con người như hắn càng thêm đáng sợ. Một quyền hiện giờ của Diệp Trùng đánh hư cửa hợp kim, hắn có lòng tin có thể làm cho nắm tay của mình không hề bị thương giống như lần trước. Hắn đã có thể lợi dụng sự rung động kịch liệt của cơ nhục để làm giảm bớt xung kích trong khoảnh khắc phá cửa, từ đó đạt được mục tiêu bảo vệ thân thể mình. Đây chính là 1 kỹ xảo mà hắn mày mò ra được mấy hôm nay.

Thứ Lam Dị Hành truyền thụ cho Diệp Trùng chẳng qua chỉ là 1 số công phu cơ bản, nhưng sự coi trọng của Diệp Trùng đối với công phu cơ bản đã đạt tới 1 mức độ kinh người. Hắn từ trong đó mày mò ra 1 số kỹ xảo vô cùng thú vị mà lại hữu hiệu.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều có quan hệ vô cùng mật thiết với thân thể cường hãn tới mức kinh nhân trên các phương diện của Diệp Trùng. Không có sự hỗ trợ của thân thể hơn người như vậy, Diệp Trùng tuyệt không thể phát triển nhanh như vậy.

Diệp Trùng cũng hiểu 1 điểm này, mới càng thêm nỗ lực luyện tập mấy công phu cơ bản dường như giúp hắn gia cố thân thể này. Hắn còn đang tính toán, thân thể của Lam Dị Hành rốt cuộc cường hãn tới mức độ nào? Không biết người của Hắc giác so với mấy võ thuật gia này, rốt cuộc là ai mạnh hơn?

Lam Dị Hành lại không biết Diệp Trùng đã hơi bước vào cửa (DG:cánh cửa võ thuật). Tâm tình ông ta hiện giờ vô cùng chán nản, họ Lam của Cửu Nguyệt, nhớ năm đó cũng thanh danh hiển hách, bây giờ lại sa đọa tới mức 1 truyền nhân cũng tìm không được. Nghe thấy 2 đệ tử nói chuyện, trong lòng hần rất là khó chịu. Nhưng ông ta lại không cách nào có bất cứ phần nộ gì với họ. Lam Dị Hành bảo thủ nhưng không hề không hiểu tình lý, giữ 2 đệ tử ở bên cạnh mình, chẳng qua cũng chỉ lãng phí thời gian của bọn chúng, hạn chế sự phát triển của bọn chúng mà thôi.

Ông ta đã quyết định để 2 người họ tự do phát triển, không cần chết dí với cái cây già là mình. Ài, chẳng lẽ võ thuật sư quả thật phải bắt đầu tiêu vong rồi sao?

Không được, tuyệt không thể để cho nhất mạch này của Lam gia đứt đoạn trong tay mình! Trong mắt Lam Dị Hành lóe lên 1 tia kiên định. Đôi tay nắm chặt tới mức ngón tay trắng bệch, kêu lên lách cách. Vô luận thế nào, hội nghị giao lưu lần này mình bắt buộc phải thắng, đây là 1 cơ hội cực tốt để xoay chuyển tình thế.

Nhưng nghĩ lại, Lam Dị Hành lại đau đầu. Hai đứa đồ đệ này không ai chịu đi, ông cũng biết trình độ học trò mình, ở chỗ này dạy người mới thì không có vấn đề gì, nhưng nếu lộ diện trong hội nghị giao lưu đó cũng chỉ thêm mất mặt thôi.

Tóm lại không thể mình mình là quán chủ chạy đi.

Nghĩ lại vẫn là Hoa Thiên Giai lợi hại, không chỉ kinh doanh võ đường thịnh vượng, mấy tên đệ tử ai nấy đều là kẻ nổi bật trong giới trẻ. Mình so với hần thua xa lắm a!

Ài, thật là làm người ta đau đầu a!

Bỗng nhiên nghĩ tới trong võ quán của mình còn có 1 học đồ mới tới, ài, mình vừa rồi tại sao không nghĩ tới chứ. Học đồ và đệ tử không giống nhau, cho dù đánh kém 1 chút, người khác cũng không có nghĩ gì. Một câu “hần chẳng qua vẫn chỉ là học đồ gia nhập chưa tới 1 tháng” thì đủ để từ chối mấy cuộc tỉ thí đó.

Càng nghĩ Lam Dị Hành càng cảm thấy có thể, được quyết định vậy đi! Lam Dị Hành mạnh mẽ tỏ ra 1 hơi, xác định Diệp Trùng cùng với hần đi tham gia hội nghị giao lưu lần này. Ừm, Khoảng thời gian này mình phải rút ít thời gian dạy hần 1 số thứ mới. Tuy Lam Dị Hành không hề cho rằng Diệp Trùng có thể học được, nhưng như vậy dường như có thể làm ông ta càng thêm yên tâm.

Diệp Trùng thế nào cũng không ngờ vận mệnh của mình lại bị 1 tiếng như vậy của Lam Dị Hành quyết định.

- Diệp tử. Ha, ta tra được rồi! Ngữ khí của Thương lộ ra hần đang cực kỳ hưng phấn.

- Tra được cái gì? Diệp Trùng tiếp lời hỏi, động tác trên tay lại không dừng, cẩn thận thể hội cảm giác tiết tấu cổ tay xoay chuyển và sự thay đổi nhỏ bé trong đó.

- Ta tra được Băng Băng của ngươi vì sao mà tới! Ha, Diệp tử, muốn biết không? Thương giống như 1 đứa trẻ có được 1 viên kẹo nóng vội muốn ở trước mặt bạn của mình hiển bảo vậy.

Cảm giác trên tay của Diệp Trùng hơi không thông, nhưng lập tức khôi phục như thường. Hần mặt không biểu tình nói: “Không muốn!”

- Ha, Diệp tử, ngươi không lừa được ta. Nhịp tim của ngươi vừa rồi nhanh hơn rồi! Hi hi... Thương đang cười chế nhạo Diệp Trùng.

Diệp Trùng cũng lười để ý, hần biết nếu như hần còn nói, Thương sẽ càng lúc càng đắc ý. Hần đã tổng kết ra, phương pháp đối phó Thương tốt nhất chính là không thấy.

Thấy Diệp Trùng không để ý tới, Thương lầm bầm: “Diệp tử, ngươi thật là chẳng có thú vị a! Ngay cả Băng Băng của ngươi không để ý tới như vậy? Trời ạ, như vậy sau này cô gái nào gả cho ngươi, vậy vận khí của cô tay thật sự là cực kỳ tệ hại! Ài, cái tên chẳng thú vị gì, Băng Băng lần này là tới tham gia hội nghị giao lưu võ thuật.”

- Hội nghị giao lưu võ thuật? Diệp Trùng đối với thứ này cảm thấy khá hứng thú.

- Đúng. Nghe nói có rất nhiều võ thuật sư rất lợi hại quyết đấu a! Diệp tử, đây chính là người thật quyết đấu a! Khà khà, Băng Băng của chúng ta là khách quý được mới tới. Hắc hắc, vẫn là Băng Băng lợi hại a... Thương khen mãi không thôi.

Ngữ điệu của Thương thay đổi: “Diệp tử, chúng ta đi xem hội nghị giao lưu võ thuật thì sao?”

- Không đi! Diệp Trùng trả lời vô cùng kiên quyết. Xung động lần trước của mình làm Diệp Trùng hiểu, mình vĩnh viễn không cách nào bình tĩnh lý trí giống như Mục, chỉ có luôn luôn cảnh tỉnh mới có thể làm mình giảm sai lầm hết mức. Tuy hần cũng khá muốn nhìn mấy nhà võ thuật đó tỷ thí, nhưng hiện giờ cố gắng giảm thiểu số lần ra ngoài, thì có thể giảm thấp khả năng mình bị phát hiện rất lớn.

- Diệp tử, ngươi nhần tâm làm Băng Băng của ngươi cô khổ 1 mình như vậy? Diệp tử, chẳng lẽ ngươi không có chút tấm lòng bác ái nào?...

- Mạc Phi! Một tiếng này cắt ngang lời nói lảm nhảm của Thương.

Trong lòng Diệp Trùng cảm thấy tới thật đúng lúc, vội đi ra cửa, thấy Lam Dị Hành đang đứng ngoài cửa.

- Ngươi theo ta! Lam Dị Hành cũng không phải 1 người thích nói lời thừa, nói thẳng với Diệp Trùng.

Phòng của Lam Dị Hành rất lớn, vô cùng đơn giản, không có thứ trang trí nào, nhưng bên trong có 1 phòng luyện công chuyên dụng, phòng ngủ và phòng luyện công chằng qua chỉ cách nhau 1 bức tường. Đây là lần đầu tiên Diệp Trùng vào phòng của Lam Dị Hành.

Lam Dị Hành dẫn Diệp Trùng vào phòng luyện công.

- Mang những thứ ta dạy ngươi lúc trước luyện lại 1 lượt! Lam Dị Hành lạnh nhạt nói.

Diệp Trùng theo lời luyện lại 1 lượt những công phu cơ bản đó trước mặt Lam Dị Hành, cả quá trình cẩn thận đè nén bản thân, tránh lộ ra sơ hở.

- Khá tốt! Lam Dị Hành đánh giá đơn giản. Về mặt ông ta không thay đổi, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc, người đệ tử này chẳng lẽ mình nhìn lầm sao? Phải biết rằng, mấy công phu cơ bản này tuy đơn giản, nhưng lại không hề dễ dàng nắm bắt được mấu chốt trong đó như vậy. Vừa rồi hần nhìn Mạc Phi dường như có chút dấu vết như vậy.

Trần định tinh thần, Lam Dị Hành từ từ nói: “Từ hôm nay trở đi, ta sẽ dạy ngươi 1 số thứ mới, học cho tốt!”

191. Chương 191: Gió Nổi Sóng Dâng (7)

Cẩn thận đóng cửa, hần không hề lập tức bắt đầu, mà trước tiên nghĩ tới một số chi tiết Lam Dị Hành vừa mới giảng giải cho hần. Diệp Trùng giống nhà sư nhập định, không chút động đậy, Thương lúc này cũng biết điều không gây chút phiền nhiễu nào.

Tư thế này của Diệp Trùng giữ nguyên suốt nửa tiếng đồng hồ.

Bỗng, 2 mắt Diệp Trùng đột ngột mở ra, thân hình đột nhiên di động!

.....

Diệp Trùng thở ra 1 hơi thật dài, vừa rồi quá mức tập trung, không có bất cứ cảm giác nào. Bây giờ hồi thần lại liền cảm giác toàn thân có chút mỏi mệt. Hai chiêu này quả nhiên có gánh nặng quá lớn đối với thân thể, cho dù là thân thể của mình, luyện vài lần đã cảm thấy thể lực tiêu hao rất lớn.

Nhưng điều làm Diệp Trùng vừa ý là uy lực của 2 chiêu này, hần tin rằng, cho dù là sư sĩ của Hắc giác, đột nhiên gặp phải loại kỹ xảo quái dị này, chắc hần sẽ bị lừa.

Nhưng phạm việc có lợi thì sẽ có hại, chiêu thức uy lực mạnh mẽ, cũng thường có nghĩ có gánh nặng lớn với thân thể, từ điểm này mà xét, võ thuật gia và sư sĩ cũng có điểm tương tự.

Trách không được Lam Dị Hành vì đồ đệ mà phiền não, nghe khẩu khí của ông ta, cái này dường như vẫn không hề là kỹ xảo cao thâm thật sự gì đó, nhưng cho dù 2 loại kỹ xảo này, đối với người bình thường mà nói, căn bản là không thể nào hoàn thành được. Cũng không biết Lam Dị Hành rốt cuộc mạnh cỡ nào, kỹ xảo cao cấp chân chính thì sẽ là quang cảnh thế nào chứ? Diệp Trùng không khỏi có chút bay bổng tâm hồn.

Nhưng Diệp Trùng bây giờ đã lười nghĩ mấy vấn đề này, đầu hần lúc này đều là 2 chiêu Lam Dị Hành truyền thụ vừa rồi. Mặt Diệp Trùng có vẻ như có linh ngộ, theo sự thành thực càng lúc càng nhiều của hần với 2 chiêu này, hần hình như phát hiện được 1 số thứ thú vị ở trong đó.

Cận chiến trong thiên hạ không hề chỉ có mình Hắc giác, Diệp Trùng không khỏi có cảm xúc như vậy.

Lam Dị Hành có lẽ làm thế nào cũng không nghĩ được rằng hành vi mang tính an ủi thế này của mình lại có ảnh hưởng ra sao đối với Diệp Trùng. Cho nên hành vi mà ông ta cho rằng là an ủi, giống như 2 loại kỹ xảo này, ông ta lúc trước từng dạy qua 2 đệ tử của mình nhưng 2 người không có ai học được, 1 tên vẫn còn là học đồ, làm thế nào có thể học được loại kỹ xảo đối với hần mà nói quá phức tạp như vậy chứ?

Nghĩ tới chỗ này, Lam Dị Hành không khỏi nhếch mép tự châm biếm mình, không ngờ mình lại lo được lo mất như vậy. Tiếp theo, Lam Dị Hành không khỏi lại thở dài 1 tiếng xa xăm.

Nguy Nguyên ngồi bên cạnh Nhuế Băng. Vết thương trên người Nguy Nguyên đã sớm hồi phục, khoa học hiện giờ phát triển thế này, chỉ cần không phải chết tại chỗ, vấn đề sẽ không lớn. Nguy Nguyên tỉnh lại không nói tiếng nào, lại chết sống quẩn rịt bên cạnh Nhuế Băng. Nhuế Băng kỳ thật trong lòng có chút mất kiên nhẫn, nhưng rốt cuộc là mặt lạnh, lòng nóng, thấy đáng về Nguy Nguyên quật cường mà lại đáng thương, trong lòng lại không nịn được, cứ để mặc hần đi. Trong lòng nàng cũng hơi kỳ quái, cái quang giáp hôm bữa đó tại sao lại cứ quăng Nguy Nguyên cho mình chứ?

Chẳng lẽ sư sĩ của cái quang giáp đó biết mình? Không thể nào! Ý nghĩ này lập tức bị nàng phủ định. Từ nhỏ tới lớn, quan hệ xã hội của nàng cực kỳ đơn giản, nàng thế nào cũng nghĩ không ra trong số người quen mình có ai biết điều khiển quang giáp.

Đột nhiên, nàng như bị sét đánh trúng! Thân ảnh của 1 người vô cùng rõ ràng hiện ra trong lòng nàng!

Chẳng lẽ là hần?

Nhuế Băng ngơ ngẩn xuất thần.

Một hồi sau, nàng mới hồi thần lại, trong lòng bật cười, mình sao thế này? Tại sao lại có thể là hần? Trên đời này nào có việc trùng hợp như vậy? Xem ra đối phương chẳng qua chỉ quăng đại, lại vừa đúng bay tới chỗ mình.

Nguy Nguyên nhìn về mặt cô gái lạnh như băng trước mặt không ngừng biến đổi, trong lòng kỳ quái, trên mặt lại không có biểu hiện ra. Hần đã từ người đẹp xem ra lạnh như băng trước mặt này mà biết được mọi thứ hôm đó. Đối với chi tiết, Nguy Nguyên vẫn luôn vô cùng rõ ràng, nếu không hần không cách nào từ trong bước đi của YC mà nhận ra YC. Hần một khi hồi rõ, liền nhận ra sự lạ lùng trong đó.

Hần làm sao cũng không tin YC cứu mình trước rồi lại quăng mình đi như vậy, nếu như là như thế, YC căn bản sẽ không cứu mình. Trong này nhất định có vấn đề. Điều Nguy Nguyên nghĩ tới đầu tiên chính là YC biết chị xinh đẹp lạnh như băng sương trước mặt này, YC nhất định biết chị xinh đẹp này có khả năng đón được mình, nếu không cứu mình trước, rồi lại tiện tay quăng mình đi, làm mình té chết, tuyệt đối không phải việc loại người coi trọng hiệu suất như YC làm.

Tuy hần không quen YC, tuy chưa từng tiếp xúc với YC, nhưng hần vẫn tự tin mình có thể hiểu được YC, ít nhất là hiểu biết ở 1 trình độ nhất định.

Còn nữa, kẻ đánh lén mình rốt cuộc là ai? YC lại vì sao phải cứu mình?

Vô số nghi vấn xoay chuyển trong đầu hần, hần lại không làm sao nhìn ra 1 manh mối nào. Nhưng hần tin chắc, chị xinh đẹp lạnh băng trước mặt này nhất định có quan hệ với YC, mà đây cũng là manh mối duy nhất có quan hệ với YC hiện giờ hần tìm được.

Tuy tất cả có khả năng chẳng qua chỉ là suy đoán của hắn, nhưng hắn lại không muốn bỏ qua 1 khả năng mà hắn cho rằng là cuối cùng này. Cho nên hắn mới đeo bám ở bên người chị xinh đẹp bằng đá này. Hắn đã sớm liên hệ với cha, tìm 1 cái cớ, may mà biểu hiện của hắn trước giờ vô cùng thành thật, lần này nói dối, cha của hắn cũng không có suy nghĩ nhiều. Rồi sau đó hắn lại liên hệ với trường học, mượn 1 cái cớ khác xin nghỉ 1 thời gian.

Mặc kệ thế nào, mình nhất định phải tìm thấy YC!

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Ngụy Nguyên liếc nhìn chị xinh đẹp lạnh băng ngồi ngay ngắn. Nhuế Băng khẽ nhíu mày, nhưng vẫn ngồi yên bất động, nhưng vẻ không vui giữa 2 lông mày, cho dù Ngụy Nguyên có ngu ngốc hơn cũng hiểu sự không thoải mái của chị xinh đẹp lạnh lùng.

Tiếng gõ cửa không hề có ý bỏ qua chút nào, lại 1 lần nữa vang lên.

Ngụy Nguyên nhìn chị xinh đẹp lạnh lùng 1 cái, sau đó lặng lẽ đứng dậy, đi tới trước cửa, mở ra.

Trước cửa là 1 thanh niên tướng mạo vô cùng đẹp trai, dáng vẻ ung dung, cử chỉ tiêu sái, nhìn thấy Ngụy Nguyên mở cửa, cười ôn hòa nói: “Tiểu huynh đệ tỉnh rồi? Vết thương trên tay tốt chưa vậy?” Lời nói quan tâm nhân nhật làm người ta như ngâm mình trong gió xuân.

- Ủ. Ngụy Nguyên trả lời, rồi nghiêng người để đối phương đi vào.

- Băng sư tỷ đang tĩnh tọa ở chỗ này à. Thanh niên cười chào hỏi với Nhuế Băng đang ngồi. Thì ra chị xinh đẹp tên Băng à, thật là người cũng như tên, Ngụy Nguyên thầm nói.

- Hoa sư đệ có việc sao? Về mặt Nhuế Băng như thường, trong lời nói lại ngấm ngấm có ý xa cách.

- Chiều nay, thành phố Bell có 1 cuộc triển lãm hương liệu điều bồi của quý 1 năm nay, Thương Muội muốn mời sư tử cùng đi, không biết sư tỷ có thể nể mặt hay không? Về mặt Hoa Thương Muội vẫn ôn hòa như thế, nụ cười mím làm người ta mê đắm, hơn nữa vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Dường như vô luận là từ phương diện nào, kẻ tuyệt đối là đẹp trai về mặt ý nghĩ trước mặt này đều không cách nào gây phản cảm cho Ngụy Nguyên. Nhưng nhìn thấy sự nhiệt tình trong mắt đối phương, Ngụy Nguyên vẫn không cách nào kiềm chế được cảm giác không thoải mái. Nói tới cùng, Ngụy Nguyên chẳng qua vẫn chỉ là 1 thiếu niên 14 tuổi, sùng bái thần tượng, mà chị lạnh lùng trước mặt này cứu mình 1 mạng, hơn nữa trong lòng hắn đã cho rằng Băng sư tỷ và YC có quan hệ mật thiết.

Nhìn thấy sự lịch thiệp của Hoa Thương Muội, trong lòng Ngụy Nguyên vô cùng không thoải mái. Hắn đã vô thức quy cho Nhuế Băng là hồng nhan tri kỷ của YC, há để cho người khác chắm mát.

Về băng sương trên mặt Nhuế Băng bỗng tăng thêm vài phần, giọng không vui nói: “Hoa sư đệ, xin tự trọng!”

Không biết tại sao, nghe thấy câu này, Ngụy Nguyên đứng cạnh bàn quang không khỏi thầm thở phào 1 hơi.

Trái lại Hoa Thương tu dưỡng tốt, vội vàng nói: “Ngại quá, ngại quá, nếu như có chỗ nào đường đột xin sư tỷ lượng thứ. Thương Muội chỉ là thấy sư tỷ mỗi ngày đều ở trong phòng, sợ sư tỷ cảm thấy buồn, mới muốn mời sư tỷ đi ra ngoài. Vẫn mong sư tỷ đừng thấy lạ.” Mặc dù là khiêm tốn, Hoa Thương Muội vẫn có vẻ ung dung, không thấy chút lúng túng, làm người ta rất khó sinh ra ác cảm.

Nhuế Băng tuy không thích người này, nhưng thấy hắn tiến thoái ung dung, không mất phong độ, cũng vì Hoa thúc mà cao hứng, ông ta đã thu được 1 đồ đệ tốt. Nhưng cho dù là vậy, Nhuế Băng lại không cho đối phương có chút cơ hội suy nghĩ nào, giọng nói vẫn lạnh băng như thường: “Cám ơn hảo ý của sư đệ, Nhuế Băng tâm lãnh, nhưng vẫn mời Hoa sư đệ không nên dùng loại việc thế tục này làm phiền Nhuế Băng!” Lời này của Nhuế Băng nói không khách khí đến tột cùng, phối hợp giọng nói như chém đinh chặt sắt, ý nghĩa trong đó không nói cũng biết.

Về mặt Hoa Thương Muội lập tức lúc trắng lúc xanh!

Ngụy Nguyên ở bên cạnh nhìn thấy quá sượng, vốn dĩ nhìn tên này không thuận mắt, bây giờ nghe thấy Băng sư tỷ nói không khách khí như vậy, bất giác, trong lòng Ngụy Nguyên vui vẻ nói không ra lời. Hừ,

nhân vật giống Bằng tỷ tỷ thế này, đương nhiên cũng chỉ có YC mới xứng.

Căn phòng lập tức lạnh lẽo, không khí quái dị nói không ra lời. Chính ngay lúc này, Đặng Xung vội vàng chạy tới, lớn giọng la lên: “Nhị sư huynh, Bằng sư tỷ, khách đến rồi! Khách đến rồi!”

Hoa Thương Muội lúc này đã hoàn toàn khôi phục như thường, thấy dáng vẻ vội vàng, quỳnh quáng của Đặng Xung, cũng nhân cơ hội thoát ra khỏi đề tài vừa rồi: “Nhìn dáng vẻ người, khẳng định là có nhân vật lợi hại nào tới rồi!” Đặng Xung là người cuồng nhiệt với võ thuật, vẫn luôn khát khao mài dũa với cao thủ, cho nên vừa gặp dáng vẻ cuồng nhiệt này của hắn, Hoa Thương Muội liền đoán ra nguyên nhân ở trong đó.

- Hi hi, vẫn là nhị sư huynh hiểu ta! Đặng Xung cười, tiếp theo lại quăng ra 1 câu cực kỳ có trọng lượng: “Người của Thiên La Tả gia đến rồi!”

- Cái gì? Hoa Thương Muội thất thanh la lên kinh ngạc. Trong mắt Nhuế Bằng lóe lên 1 tia chiến ý như lưỡi dao!

192. Chương 192: Gió Nổi Sóng Dâng (8)

Hơn nữa, điều làm người ta kinh dị là, mỗi 1 đời Tả gia đều xuất hiện 1 hoặc vài nhân vật tài hoa, xuất chúng, chưa từng đứt đoạn. Điều này từng làm rất nhiều thế gia võ thuật khác nhìn đỏ cả mắt. Hơn nữa Tả gia chưa từng thu đồ đệ bên ngoài, nhưng điều này dường như không hề ảnh hưởng tới sự truyền thừa kỹ nghệ của Tả gia, dần dần, Tả gia trong ánh mắt mọi người càng lúc càng trở nên thần bí.

Sau khi địa vị võ thuật từ từ xuống dốc, bắt đầu đi vào sa sút, số lần người của Tả gia xuất hiện trước mặt mọi người cũng càng lúc càng ít, ít tới mức gần như làm người ta sắp quên đi sự tồn tại của thế gia thần bí này.

Cho nên khi Hoa Thương Muội và Nhuế Bằng nghe thấy người của Thiên La Tả gia cũng tới, sự kinh ngạc sẽ tới mức độ nào. Vô luận là Nhuế Bằng, hay là võ đường Thiên Hoa, so với lịch sử lâu đời của Tả gia, thì giống như 1 đứa trẻ đối diện với 1 ông lão. Ngay cả họ Lam của Cửu Nguyệt cũng còn lâu mới có thể cùng nói chuyện với Tả gia.

Đặc sắc của võ thuật Tả gia từ tư liệu lúc trước mà xét, dường như mỗi 1 người kiệt xuất mỗi đời đều có phong cách khác nhau, làm người ta rất khó đưa ra kết luận.

Thiên La Tả gia, lại có thể mang lại cho võ thuật đã suy sụp này sự biến hóa thế nào đây?

Bất giác, trong đầu Nhuế Bằng không khỏi xuất hiện thiếu niên có gương mặt lạnh lùng đã đánh bại mình đó. Trình độ của hắn hiện giờ đã tới cảnh giới nào rồi? Ánh mắt Nhuế Bằng mê ly.

Cuộc sống hiện tại của Diệp Trùng có thể nói là hạnh phúc, ít nhất bản thân hắn cảm thấy vô cùng không tồi. Trừ quái bệnh trên người, hắn hiện giờ không hề có cảm giác gì không tốt. Lam Dị Hành kể từ ngày hôm đó không có lại tới truyền thụ kỹ xảo khác cho hắn, mỗi lần nhìn thấy Diệp Trùng chẳng qua dặn dò hắn tập luyện cho tốt. Diệp Trùng cũng không cảm thấy có gì tiếc nuối, trình độ võ thuật của hắn vốn không thấp, kinh nghiệm thực chiến phong phú, không phải mấy người Lam Dị Hành có thể so sánh, hơn nữa phần lớn còn là giữa sống và chết, điều này gây dựng cho hắn cơ sở cực kỳ hùng hậu. Nói tới cùng, võ thuật vẫn là 1 loại hình thức biểu hiện của công và thủ. Như bây giờ, Lam Dị Hành giống như vì hắn mở ra 1 cánh cửa sổ, làm hắn lại phát hiện 1 thế giới mới.

Một mặt Diệp Trùng kinh ngạc vì thế giới này, mặt khác hắn lại tự giác tự mình tìm tòi và thưởng thức thế giới này. Đương nhiên, điều này có quan hệ rất lớn với việc không có ai truyền thụ. Diệp Trùng hiện giờ luôn muốn bái Lam Dị Hành làm thầy, với hắn mà nói, Lam Dị Hành chính là 1 phần tử trong cái thế giới kỳ dị mà chưa biết này. Hơn nữa, từ thực lực Lam Dị Hành biểu hiện mấy ngày này, Diệp Trùng tin rằng, ông ta nhất định còn có rất nhiều kỹ xảo mạnh mẽ mà thần bí, điều này thế nào không làm Diệp Trùng tìm đập thành thịch.

Nhưng, tìm đập thì đập, Diệp Trùng hiện giờ lại không có ý định thực hiện việc này, hiện giờ điều hấn cần làm nhất chính là cố gắng không làm người ta chú ý, phải biết rằng, Hắc giác đang ở ngoài chờ hấn. Hơn nữa lần trước mình xung động tiêu diệt cái quang giáp đó, chỉ e cũng đã làm cho Hắc giác chú ý.

Diệp Trùng nghĩ không sai, hành động của hấn làm cho Hắc giác khẩn trương cao độ. Mà sự cảnh giác cao độ của Hắc giác cũng khơi dậy sự chú ý của Hiệp hội sư sĩ và Tông sở vốn đã sớm chú ý tới sự khác thường của Hắc giác. Mà 3 bên không biết suy nghĩ thế nào, đều không thờ tay hướng về phía chính phủ địa phương, dường như tất cả trên hành tinh Sí Phong đều như cũ, du khách tới hành tinh Sí Phong du lịch ai nấy vẫn cực kỳ vui thú, hầu như không nghĩ ra sự bồn chồn ngấm ngầm trong không khí.

Khi Nhuế Băng nhìn thấy người của Tả gia thì đã là thời gian ăn trưa.

Thân hình Tả Lăng rất cao, thể hình nhanh nhẹn, dũng mãnh. Ánh mắt lạnh lẽ, giống như có thể nhìn xuyên qua phế phủ của người ta. Nửa bộ ngực cở trần lộ ra cơ nhục cứng như sắt đá. Bàn tay, khớp tay to rộng có lực, cạnh bàn tay lại có 1 lớp chai dày. Về liều lĩnh và tự tin trên mặt hòa lẫn vào nhau. Nét cười nửa có nửa không nơi khóe miệng, tuyệt đối có thể hấp dẫn vô số người đẹp muốn lao vào vòng tay.

Trước ngực hấn còn đeo 1 cái hoa tai đen thui. Tinh thông cận chiến quang giáp, Hoa Thương Muội vừa nhìn liền nhận ra đó là 1 cái công tắc không gian của quang giáp. Trên cả bàn ăn, chỉ e ngoài Nhuế Băng, mọi người đều nhìn ra 1 điểm này. Võ thuật gia cực kỳ ít đeo công tắc không gian, bởi vì võ đường Thiên Hoa ra sức phát triển cận chiến quang giáp, cho nên 3 người Hoa Thương Muội mới tiếp xúc với phương diện này.

Chẳng lẽ tên Tả Lăng này cũng tinh thông cận chiến quang giáp?

Trong lòng Ngụy Nguyên lại coi thường, hừ, cận chiến quang giáp, ai là đối thủ của YC chứ? Nhờ phúc của Nhuế Băng, Ngụy Nguyên cũng tham gia cơm trưa, hấn hiện giờ đã quyết định phải ở bên cạnh vị Băng tỷ tỷ này, đây là manh mối duy nhất mà hấn cho rằng có quan hệ với YC, không tới lúc vạn bất đắc dĩ, hấn tuyệt không bỏ qua. Cũng may Băng tỷ tỷ là người tốt, dễ nói chuyện, nếu không hấn cũng chỉ đành ngoan ngoãn mà trở về.

Đối với việc Tả Lăng tới, mấy người Hoa Thiên Giai đều hơi có ý cảnh giác. Không mời mà tới, hơn nữa còn là người của Tả gia, làm sao không làm người ta cẩn thận chứ? Nhưng mấy người sư đồ Hoa Thiên Giai cũng không phải là người bình thường, tự nhiên cũng làm không chút kê hở, chiêu đãi chu đáo.

Tả Lăng tuy nhìn qua có hơi cuồng ngạo, nhưng hành vi, cử chỉ thoả mái, rộng rãi, vô cùng hào sảng.

- Tả tiên sinh quả nhiên tài ba! Đặng Xung hành lễ với Tả Lăng nói. Vừa rồi giao đấu, hấn không chút khó khăn bại dưới cách đánh đầy áp đảo của đối phương. Đặng Xung tính tình chính trực, tuy bại, nhưng cũng không chút buồn phiền, vẫn lễ độ vô cùng.

- May thôi, may thôi! Biểu hiện của Đặng Xung cũng làm Tả Lăng rất có hảo cảm, liên tục nói may.

Hai người Hoa Thương Muội, Trịnh Trung Hành mặt đầy vẻ khó tin. Đặng Xung thua, 2 người bọn họ không phải không thể chấp nhận, mà điều làm bọn họ không thể tiếp thụ là Đặng Xung lại hoàn toàn bị đối phương áp chế, không có chút lực phản kháng nào. Hai người lén nhìn nhau, Đặng Xung là người giỏi nhất trong 3 người, hấn còn thế này, 2 người bọn họ tự nhiên không cần ra đấu rồi.

Chẳng lẽ Tả gia thật sự lợi hại như vậy?

Nhuế Băng vẫn dáng vẻ lạnh lùng đó, mà quang mang trong cặp mắt lại bỗng nhiên sáng lên. Thân thủ của nàng há 3 tên đệ tử của Hoa Thiên Giai có thể so bì. Nàng có 100% nắm chắc, gã tên gọi Tả Lăng trước mặt này đã nhập “giới” rồi! Đây là giới giả trẻ tuổi nhất ngoài mình mà nàng đã gặp qua.

Cái gọi là giới giả, là chỉ 1 số võ thuật gia đã đột phá giới hạn truyền thống. Sức mạnh của mấy giới giả này còn lâu mấy võ thuật gia thông thường có thể so bì, bọn họ không còn dựa vào sức mạnh đơn thuần. Giới giả mới là cao thủ thật sự trong võ thuật gia.

Giới giả là tồn tại thần bí trong các võ thuật gia. Theo sự suy sụp từng ngày của võ thuật, võ thuật gia có thể trở thành giới giả cũng càng lúc càng ít. Sự cường đại của giới giả cũng được phóng đại vô hạn trong miệng người ta. Gần như là không thể chiến thắng. Nhưng Nhuế Băng đối với cách nói này chỉ hừ mũi, lần

đầu tiên nàng gặp Diệp Trùng, cũng chính là khi nàng vừa mới bước vào “giới”, lúc đó nàng vẫn bị Diệp Trùng đánh bại. Đương nhiên, việc này có liên quan tới việc nàng vừa mới bước chân vào “giới” này, vẫn chưa quen thuộc với sức mạnh của bản thân là 1 nguyên nhân quan trọng nàng thất bại lần đó.

Sức mạnh không hề tuyệt đối! Từ lần đó, nàng hiểu được đạo lý này. Mà dường như từ đó về sau, tiến bộ của nàng càng thêm mau chóng.

Về mặt không đổi đồng dạng còn có Hoa Thiên Giai. Làm người ta nhìn không ra trong lòng ông ta nghĩ gì.

Một con giun tròn màu đen nhỏ như tơ nhện dạo chơi trong thế giới mô phỏng này. Khóa cửa mật mã đối với nó mà nói không có bất cứ tác dụng nào. Nó không chút phí lực liền có thể xuyên qua khóa cửa mật mã, chui vào bên trong cái quang não nối với mạng mô phỏng này.

Nó tùy ý lật giở tư liệu trong quang não, đột nhiên hơi ý 1 tiếng, đoạn hình ảnh trước mặt hắn lại là ghi hình huấn luyện của Diệp Trùng. Nếu như Ngụy Nguyên ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện đây không phải là cái quang não ở nhà mình đó sao?

YC, cái tên sôi nổi nhất trong khoảng thời gian này. Chỉ cần là người đi lại trên mạng mô phỏng, gần như rất ít người chưa từng nghe qua cái tên này. Hắn tuyệt đối ở trên hầu hết mọi người, chẳng qua hắn không hề có chút hứng thú nào với quang giáp, cho nên lúc trước cũng không có bao nhiêu hứng thú với người này.

Nhưng đoạn ghi hình trước mắt này lại 1 lần nữa khơi lên hứng thú của hắn. Bản ghi hình mới nhất của YC chỉ có 1 bản, cũng chính là bản hắn ở hành tinh Richie đó. Nhưng ở chỗ này lại có 1 bản không được tiết lộ ra. Chẳng lẽ chủ nhân của cái quang não này chính là YC?

YC cũng coi như là 1 nhân vật truyền kỳ trên mạng mô phỏng, 2, 3 năm trước đã thành danh, tới tận bây giờ, uy danh ngược lại càng thịnh hơn. Điểm này vô cùng ít thấy. Sự thay đổi đối đại trên mạng mô phỏng rất nhanh, 1 nhân vật nổi tiếng thường ở trong thời gian cực ngắn sẽ bị người ta quên lãng. Uy danh được giữ vững 2, 3 năm không đổ, loại khó khăn này, không nói cũng biết.

Nhưng rất nhanh hắn liền thất vọng, chủ nhân của cái quang não này rõ ràng chẳng qua chỉ là 1 kẻ sùng bái YC. Nhưng, đối với hắn mà nói, muốn điều tra thân phận của 1 người ngoài đời thực trong mạng mô phỏng, không hề là 1 việc quá khó khăn. Hơn nữa, điều làm hắn không đắn đo là, khả năng YC này là 1 hời vực lĩnh giả phi thường nhỏ.

Không chút nghi ngờ, sư sĩ và quang não là 2 lĩnh vực hoàn toàn khác nhau, mức độ tinh thông mỗi 1 lĩnh vực hiện giờ đủ để tiêu hao hết 1 đời người, có rất ít người bước chân vào 2 lĩnh vực hoàn toàn hoàn toàn khác nhau. Cho dù có người như vậy, khả năng muốn ở 2 lĩnh vực đều đạt được thành tựu, vậy tuyệt đối là còn nhỏ hơn xác suất sao chổi đụng địa cầu rất nhiều. Cho dù YC là 1 sư sĩ kiệt xuất, vậy gần như có thể nói, khả năng hắn là hời vực lĩnh giả ước gần bằng 0.

Thứ đầu tiên hắn nghĩ tới chính là kho tư liệu của Hiệp hội sư sĩ.

Khóa mật mã của Hiệp hội sư sĩ không có bất cứ tác dụng ngăn trở nào với hắn, hắn không chút phí sức liền lên vào trong. Thoải mái như vậy, cho dù hắn đã trải qua vô số khảo nghiệm, cũng không khỏi hơi đắc ý trong lòng, Địa phương trong mắt người thường nghiêm mật tới mức không chút kẽ hở như Hiệp hội sư sĩ này trong mắt mình chẳng qua giống như nhà mình vậy.

Đây hoàn toàn nhờ vào 1 loại thuật toán đặc biệt của hắn, chính là loại thuật toán đầy sáng tạo này của hắn, làm thể hình của hắn biến nhỏ lại. Lúc trước vẫn chỉ là hình thái 1 con sâu nhỏ. Nhưng trải qua sự suy nghĩ, tính toán để cải tiến mấy năm nay của hắn, hắn đã thành công áp súc hình thái của mình thành 1 con giun tròn màu đen như sợi thối gần như không thể nhìn thấy. Đây cũng là kết quả tối ưu sau khi trải qua vô số lần tính toán của hắn, tuy vẫn còn khoảng cách khá xa với trình độ cao nhất theo hắn dự tính là vô hình, vô ảnh, vô chất, nhưng hắn đã vô cùng vừa ý rồi.

Loại hình thái này cũng làm cho hắn gần như không gì không làm được trong mạng mô phỏng, mọi người căn bản không cách nào phát giác được sự tồn tại của hắn, mà mấy cái khóa cửa mật mã xem ra không lọt giọt nước đó trong mắt hắn giống như không có. Hắn cũng đang lợi dụng loại thuật toán này của mình, thông qua mạng mô phỏng mà thu được lợi ích khổng lồ. Thí dụ như tập đoàn hắn hiện đang phục vụ, nếu

như không phải bởi vì hắn là 1 hời vực lĩnh giả cường đại, căn bản không có khả năng chui vào tập đoàn này, chứ càng đừng nói tới có thể thu được chức vị hiện giờ.

Nhưng, điều làm hắn vô cùng bất ngờ là, trong Hiệp hội sư sĩ căn bản không có tư liệu của YC.

Tâm tình hiện tại của hắn tệ đến tột cùng.

Không có tư liệu của YC nghĩa là sao? Vậy tức là có nghĩa YC rất có khả năng là 1 hời vực lĩnh giả, hoặc giả có 1 người bạn là hời vực lĩnh giả. Vô luận là loại khả năng nào, với hắn mà nói, đều không phải là 1 tin tức tốt. Hơn nữa, từ việc đối phương có thể không đăng ký mà sử dụng trung tâm huấn luyện ý thức, hắn có thể khẳng định, đây nhất định là 1 hời vực lĩnh giả vô cùng lợi hại.

Trong mạng mô phỏng, do thám thân phận hiện thực của người khác là 1 việc vô cùng kiêng kỵ, mà giữa những hời vực lĩnh giả, đây là hành vi có ý nghĩ cực kỳ địch ý, cực kỳ khiêu khích. Là 1 hời vực lĩnh giả lão làng, hắn đối với quy tắc ngầm ở trong này tự nhiên là quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn.

Nhưng hắn ngược lại cũng không sợ, đối với thực lực của mình, hắn có tự tin tuyệt đối. Hắn chẳng qua chỉ cảm thấy phiền, bởi vì tính tò mò nhất thời của mình mà trở mặt với 1 hời vực lĩnh giả khá có thực lực. Với hắn, đây quả thật không phải là 1 việc làm người ta vui vẻ gì.

Nhưng sự việc đã tới mức này, hắn cũng chỉ đành để mặc nó, chỉ ngừng tiếp tục tra xét tiếp.

Diệp Trùng đang ở trong phòng luyện tập. Cuộc sống hiện giờ của hắn cực kỳ có quy luật, mỗi ngày tốn 1 phần thời gian minh tức, sau đó luyện võ, rồi lại đi luyện tẩy rửa sàn nhà, sau khi về phòng lại học điều bồi. Chỉ đáng tiếc căn phòng quá nhỏ, nếu không, hắn còn muốn luyện tập điều khiển quang giáp 1 chút.

Thương rất yên tĩnh làm Diệp Trùng cảm thấy không tệ. Từ khi Diệp Trùng theo lời hướng dẫn của Thương bố trí thiết bị tín hiệu mạch xung mini ở những vị trí bí ẩn trong nhà người khác xung quanh võ quán Cửu Nguyệt, Thương liền thành thật ở trên mạng mô phỏng. Điều này cũng làm Diệp Trùng đỡ phải có người lải nhải ở bên tai mình.

Không dám đi ra ngoài, Diệp Trùng căn bản không biết tình huống bên ngoài thế nào, thành thật ở trong phòng là lựa chọn lý tưởng nhất trước mắt hắn.

- Hừ! Đột nhiên, Thương trầm mặc khá lâu bỗng phát ra 1 tiếng hừ lạnh, sát khí nặng nề bên trong làm Diệp Trùng cũng cảm thấy kinh hãi. Diệp Trùng không khỏi dừng động tác trên tay, mở miệng hỏi: “Sao thế? Thương!”

193. Chương 193: Gió Nổi Sóng Dâng (9)

Thương sao thế này? Diệp Trùng không khỏi cẩn thận hỏi: “Thương, người sao vậy?”

- Hừ, tên đáng chết này, lại dám giở trò thế này trong thời gian ta lên đây, thật không nể mặt tí nào, cho rằng ta dễ ăn hiếp sao? Giọng điệu vốn lạnh lạnh của Thương đổi thành cực kỳ khinh thường.

Thì ra là vậy! Loại giọng điệu này của Thương ngược lại làm Diệp Trùng quen thuộc hơn, Diệp Trùng lại 1 lần nữa chính đồn động tác trên tay, tùy tiện nói: “Thương, vậy người dọn dẹp hắn cho tốt!”

- Hi hi, vẫn là Diệp tử hiểu ta a! Thương có vẻ đặc ý nói: “Hừ, tuy về mặt tính toán ta vẫn có chút khoảng cách so với Mục, nhưng mấy phương diện khác, hi hi, tên này muốn giở trò trước mặt ta, vậy hắn tìm sai đối tượng rồi!” Giọng điệu câu nói cuối cùng của Thương đã biến thành kiêu ngạo.

Diệp Trùng cũng lười mà thương tiếc tên bất hạnh này, muốn trách thì trách hắn xui xẻo đi. Thương bình thường xem ra hi hi ha ha, dường như rất dễ gây ra sai sót, nhưng đối với sự đáng sợ của Thương, Diệp Trùng trước giờ chưa từng hoài nghi qua. Không giống năng lực tính toán siêu mạnh của Mục, Thương đối với việc sử dụng mấy nhân tố phi lý tính như tâm lý này càng thêm xuất thần nhập hóa. Thí dụ Thường từng nói với mình phương pháp sử dụng uy hiếp, còn có nguyên cả kế hoạch chiến đấu trên tàu của Tông sở lần trước, không chút sai lầm.

Mục có thể nói là 1 hư nghĩ trí cảm bình thường không hơn không kém, chỉ là so với hư nghĩ trí cảm bình thường thì cường đại hơn nhiều, trên người nó có thể nhìn thấy rất nhiều đặc điểm của hư nghĩ trí cảm,

luôn luôn lý trí, sở trường tính toán, vân vân. Mà Thương lại hoàn toàn lật đổ định nghĩa về hư nghi trí cảm trong đầu Diệp Trùng, không lý trí, không tinh thông tính toán, mà lại có nghiên cứu sâu mấy thứ phi lý trí như cảm tình, tâm lý này. Nó vô nghi là 1 quái thai trong hư nghi trí cảm.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, có 1 điểm không cần hoài nghi, đó chính là vô luận Mục hay Thương, đều vô cùng cường đại.

Là cường giả, không sao khoan nhượng kẻ khác khiêu chiến quyền uy của mình. Điểm này đều thể hiện rõ ràng ở trên người Mục và Thương.

- Người cứ xem mà làm! Diệp Trùng không quan tâm nói, tiếp tục vùi đầu khổ luyện.

Ánh mắt của Tả Lăng nhìn Nhuế Băng nóng hầm hập mà không chút che giấu.

Cô gái như băng tuyết trước mặt này lại giống như mình, là 1 giới giả! Giới giả trẻ tuổi như vậy, làm hấn cảm thấy không thể tin được. Hấn từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc ở Tả gia, cộng thêm thiên phú hơn người của bản thân hấn, vậy mới làm cho hấn trẻ như thế này mà đã trở thành 1 giới giả. Nếu như không có nguồn lực phong phú của Tả gia, tất cả những thứ này chẳng qua chỉ là bọt nước. Giới giả 26 tuổi, cho dù là trong thời kỳ cường thịnh của võ thuật, đây cũng là 1 thành tích cực kỳ không tồi.

Nhưng hôm nay hấn lại nhìn thấy 1 giới giả còn trẻ hơn hấn, xuất thân từ gia tộc không ai biết đến. Nhuế gia? Hấn có thể khẳng định tuyệt đối không phải là thế gia võ thuật có lịch sử lâu đời gì, hấn thậm chí chưa từng nghe nói tới gia tộc này. Nhưng điều làm hấn kinh ngạc nhất là giới giả này lại là 1 phụ nữ!

Phụ nữ do hạn chế thân thể, ở phương diện võ thuật thường chịu hạn chế rất lớn so với đàn ông, loại tình huống này chỉ có sau khi trở thành 1 giới giả thì mới bị đập vỡ. Bởi vì võ thuật gia này không hề còn đơn thuần dựa vào sức mạnh. Nhưng không có sự tích lũy phần đầu, muốn thành 1 giới giả, khó khăn tới mức độ nào chứ. Từ khi bắt đầu ghi lại lịch sử võ thuật, tới hiện tại số lượng nữ giới giả trong mỗi thời kỳ đều cực kỳ ít ỏi.

Khí chất băng tuyết, lẫm liệt không thể xâm phạm, bộ đồ luyện công thuần màu trắng rung động theo gió. Làn da trắng như tuyết, tìm không thấy bất cứ khuyết điểm nào, mái tóc dài màu đen như thác nước mở ra. Đôi môi màu đỏ nhạt trước sau làm người ta khó thấy được một tia ấm áp nở ra trên đó. Ánh mắt bình đạm như nước suối chảy cuộn cuộn dưới sông băng, yên lặng, mang theo vài phần lạnh lẽo làm người ta không thể tới gần.

Tả Lăng xác định mình trước giờ chưa từng có khát vọng mãnh liệt thế này, khát vọng ôm nàng ta vào lòng, dùng lồng ngực như lửa của mình, làm nàng ta tan chảy! Tả Lăng không phải chưa từng có phụ nữ, ngược lại, phụ nữ hấn từng trải qua đã không biết là bao nhiêu, nhưng phụ nữ như băng tuyết trước mặt này, lại là người đầu tiên làm hấn sinh ra cảm giác mãnh liệt như vậy.

Ánh mắt không chút cố kỵ của Tả Lăng làm trong lòng Nhuế Băng cực kỳ phẫn nộ, mũi hừ lạnh 1 tiếng. Tả Lăng lập tức như bị 1 bồn nước lạnh dội từ đầu tới chân, đột nhiên tỉnh lại! Đợi đến khi nhìn thấy bóng lưng rời đi của Nhuế Băng, trong lòng hấn lại không khỏi dâng lên sự hào hùng vạn trượng, Nhuế Băng, nàng nhất định là của Tả Lăng ta! Tả Lăng mạnh mẽ nắm chặt nắm tay.

Ba người Hoa Thương Muội, Đặng Xung, Trịnh Trung Hành đã hoàn toàn há hốc mồm. Bọn họ thế nào cũng nghĩ không ra Băng sư tỷ vẫn luôn nhìn có vẻ yếu không chịu nổi gió lại lợi hại tới mức độ này! Chỉ e cũng không kém sư phụ. Trong quá trình tỷ thí vừa rồi, Nhuế Băng lại đánh ngang tay với Tả Lăng.

Hoa Thiên Giai nhìn bóng lưng Nhuế Băng, 1 mặt vì bạn già đã mất của mình có người kế tục mà cảm thấy an ủi, mặt khác nhìn thấy 3 đệ tử của mình, lập tức cảm thấy mất mặt.

Một mình Nhuế Băng ở trong phòng, nhìn nước trong ly, ánh mắt lại dần dần mơ màng. Trong ly nước hiện lên thân ảnh của hấn, hồ hững nhìn mình, nhất thời, nàng không khỏi ngây ra.

Người rốt cuộc đang ở nơi nào? Nhuế Băng dùng giọng nói nhẹ không thể nghe được lắm bầm 1 mình.

Diệp Trùng vẫn đang luyện tập, mỗi ngày trải qua cuộc sống đơn điệu như vậy. Còn Thương mấy hôm nay có vẻ thần thần bí bí, mỗi ngày đều không biết đang bận những gì.

Thương đột nhiên nói với Diệp Trùng: “Diệp tử, lên mạng mô phỏng!”

- Mạng mô phỏng? Xảy ra việc gì vậy? Diệp Trùng kỳ quái hỏi. Hơn nữa nơi nào có mũ kết nổi mạng mô phỏng chứ?

Dưới sự thôi thúc liên tục của Thương, Diệp Trùng chỉ đành gọi Thương ra. Căn phòng không hề đủ lớn, Thương chỉ đành dùng 1 loại tư thế quái dị co quắp lại.

Kỳ quái, hôm nay Thương thế nào vậy? Diệp Trùng có chút không hiểu mô tê gì, bình thường nếu để hắn dùng loại tư thế này chỉ sợ đánh chết hắn cũng không chịu, hôm nay lại chủ động như vậy?

Diệp Trùng vừa nghĩ vừa mở buồng lái của Mục Thương, bắt đầu từ khi ở hành tinh rác, Diệp Trùng đã dùng mũ trong buồng lái của Mục Thương làm đầu cuối của mạng mô phỏng. Cái này tuy không phải đầu cuối hào hoa nhất, nhưng sự cường đại về mặt công năng tuyệt đối có thể làm vô số người đỏ mắt.

Rất lâu không lên mạng mô phỏng, Diệp Trùng cảm thấy có vài phần mới mẻ.

Cảnh tượng trước mặt thay đổi, trước mắt Diệp Trùng đột nhiên xuất hiện một màn hình nổi. Trong màn hình chỉ thấy 1 sợi tơ đen cực nhỏ đang mau chóng di động, đồng thời còn hiện ra vài hình ảnh nổi phóng lớn sợi tơ đen này ở các góc độ khác nhau.

Thương cười hi hi: “Diệp tử, đây chính là tên điều tra người đó!”

- Hửn? Diệp Trùng chỉ sợi tơ đen đang di động này, ngạc nhiên nói.

Thương rõ ràng vô cùng vừa ý với dáng vẻ này của Diệp Trùng: “Chính là hửn!” Rồi lập tức giải thích: “Người này dùng 1 loại thuật toán đặc biệt làm thay đổi hình thái của mình thành sâu trùng màu đen.”

Nhưng nhìn thấy Diệp Trùng vẫn có vẻ mù mờ, Thương không khỏi dả kích nói: “Ài, ta tại sao lại quên người là tên ngốc với quang não chứ. Lại đi giải thích với người vấn đề này! Đây thật là sai lầm lớn nhất hôm nay a!” Loại ngữ khí cố ý khoa trương này của Thương làm Diệp Trùng không khỏi muốn cười trong lòng.

- Loại hình thái này có ích gì? Không hiểu thì hỏi vẫn luôn là thói quen tốt của Diệp Trùng.

- Nó có thể tự do ra vào hầu hết khóa cửa mật mã, hơn nữa cực kỳ khó làm người khác chú ý. Hắc hắc, tên này nói tới cùng cũng coi như là 1 thiên tài, lại có thể nghĩ ra ý tưởng thế này, cũng thật làm khó hửn rồi. Ừm, thuật toán cũng thật nghiêm cẩn, mức độ ưu hóa cũng không tệ. Chỉ đáng tiếc, hửn gặp phải ta! Ngữ điệu dương dương đắc ý của Thương cực giống 1 nhân vật phản diện.

Muốn để Diệp Trùng hiểu thế nào là nhân vật phản diện, vậy phỏng chừng cũng là 1 việc vô cùng khó khăn. Nhưng ngữ khí có chút khen ngợi trong miệng Thương lại làm Diệp Trùng không dám coi thường người này, hửn biết, muốn có vài lời khen ngợi từ miệng của Thương thì khó khăn thế nào, 1 điểm này hửn đã thể hội rất sâu sắc.

Thương tiếp tục cười nham hiểm nói: “Khà khà, ta đã tìm thấy hửn từ mấy hôm trước rồi, nhưng, ta lại không kinh động tới hửn. Tên này phỏng chừng cũng phát giác ra gì đó, vẫn luôn khá cảnh giác. Khà khà. Tuy ở trong này muốn phá loại hình thái này của hửn dễ như trở bàn tay. Nhưng không dễ gặp được 1 tên thú vị như vậy, chơi xong như vậy, thật đáng tiếc nha!”

- Ta vẫn luôn đi theo hửn. Ngay vừa rồi, ừ, chính là cái thứ vừa rồi đó, có nhìn thấy không? Ta len lén thả 1 số sâu theo dấu lên trên đó, hi hi. Thứ này còn nhỏ hơn hình thái của hửn, hơn nữa cực khó phát giác. Đây là đồ chơi do Mục làm ra... Nói tới chỗ này, Thương hình như tự biết lỡ lời, vội vàng cười ha hả, đổi lời nói: “Dù sao ta cũng có thể theo dõi nhất cử nhất động của hửn. Người xem, hửn hiện giờ đang chuẩn bị trở về đó!”

Quả nhiên, sợi tơ đen trong màn hình đó di chuyển về phía 1 cánh cửa lớn đen thui.

- Hắc hắc, cái cửa lớn này cũng không biết ai thiết kế, cũng thật là lợi hại a, nếu không phải tên đó ở trước dẫn đường, chúng ta muốn không kinh động bọn chúng mà lên vào cũng không dễ dàng gì. Thương lại 1 lần khen ngợi 1 câu.

Xem ra đối phương thật sự rất cường hãn a, trong lòng Diệp Trùng cũng có ấn tượng. Diệp Trùng nhìn chằm chằm màn hình, cảnh tượng trên màn hình thay đổi, xuyên qua cánh cửa lớn đen thui này, ra ngoài

ý liệu của người ta, thứ lọt vào trong mắt là vô số rừng cây, liên miên bất tuyệt, nhìn không thấy tận cùng. Nói thực, trong mạng mô phỏng nhìn thấy cảnh tượng mà chỉ có thể nhìn thấy ở 1 số hành tinh nguyên sinh thể này, làm người ta không khỏi thoải mái tinh thần.

- Đa phức thức cự trận mê cung chướng (Vách chắn mê cung ma trận phức hợp)? Trong ngữ khí của Thương đây về kinh ngạc.

- Đây là cái gì? Diệp Trùng nghe không hiểu tí nào, nhưng từ ngữ khí của Thương, Diệp Trùng đoán được thứ này khẳng định rất lợi hại.

- Thứ rất lợi hại. Có rất ít người biết thuật toán như vậy, loại thuật toán này phi thường phức tạp. Cho dù là Mục, muốn chính diện công phá nó cũng không phải là 1 việc quá dễ dàng! Thương lập tức trở nên hưng phấn: “Diệp tử, xem ra lần này chúng ta câu được cá lớn rồi!”

Con sâu tròn màu đen này rõ ràng đối với tất cả những thứ trong này cực kỳ quen thuộc, không chút do dự, liền chui vào rừng rậm vô tận này.

- Hì hì, Diệp tử, nhìn thấy chưa? Loại cỏ màu xanh đen đó, đúng, chính là thứ có lá hình răng cưa, thứ này nếu như có người động tới, lập tức sẽ tiến hành ít nhất 20 lần tự kiểm tra mật mã, nếu bị cho là kẻ địch, vậy thì người thảm rồi. Thương chỉ tới chỉ lui mấy thứ quả đỏ to lớn treo trên cây trong màn hình, cực kỳ xinh đẹp.

- Diệp tử, đừng thấy thứ này dễ nhìn, quỷ quyết lắm đó. Mấy quả gai mọng nước này nối dây chuyền với nhau, chỉ cần người đụng 1 cái, tất cả các quả lập tức sẽ nổ tung. Hì hì, tới lúc đó vô số gai xung mạch đâm tới, chỉ e làm thần kinh người đau đớn tới mức sống không bằng chết. Thứ đáng sợ nhất vẫn không phải là thứ này, nhìn thấy loại cây mây nhỏ bé đó chứ? Đúng, chính là loại mang theo rất nhiều xúc tu đó, sự kích thích của gai xung mạch đối với đại não của người sẽ thông qua luồng xung mạch phản hồi tới thân thể của bản thân người, còn loại cây mây khứu giác này sẽ căn cứ mấy luồng xung mạch này tìm tới vị trí cụ thể của người, cũng chính là vị trí đời thực của người, hì hì, vậy kết quả thế nào, người có thể tưởng tượng được! Thương lần lượt chỉ cho Diệp Trùng thấy.

Diệp Trùng cảm giác sống lưng của mình đã ứa mồ hôi.

194. Chương 194: Gió Nổi Sóng Dâng (10)

- Hì hì, cũng may có hướng dẫn đường, nếu không, muốn an toàn xuyên qua mấy chỗ này, trừ Mục, người khác, ta không dám tưởng tượng. Ngàn phòng vạn phòng, tặc nhà khó phòng a. Tên này có 8, 9 phần là từng tham gia thiết kế mấy cạm bẫy này, hì hì, lần này lại thuận tiện cho chúng ta. Thương đắc ý nói.

Đủ hình đủ dạng thuật toán cơ quan ở trong này làm Diệp Trùng nhìn hoa cả mắt, chỉ riêng hình thái của mấy thứ này, không cái nào không mỹ lệ vạn phần, thêm vào đó, bọn chúng được tổ hợp lại đầy sáng tạo, không chỉ uy lực tăng mạnh, mà phong cách điều hòa thống nhất, khả năng làm khó kẻ địch cũng tăng mạnh, ai cũng không ngờ mấy phong cảnh như tranh vẽ này lại ẩn tàng sát cơ như vậy.

- Nơi này là nơi nào? Lại bảo vệ nghiêm mật như vậy! Lời của Thương rõ ràng lộ ra sự tò mò mãnh liệt của hắn đối với nơi thần bí này. Ngay cả Diệp Trùng là người vẫn luôn cho rằng tìm hiểu bí mật của người khác là 1 việc vô cùng nhàm chán lúc này cũng không khỏi muốn xem xem bên trong này rốt cuộc có cái gì.

Xuyên qua khu rừng rậm mỹ lệ này, cảnh tượng trước mắt lập tức biến thành thoáng đãng hơn hẳn. Một dòng sông uốn lượn hiện ra trước mắt 2 người, chỉ là thứ lưu động trong dòng sông này không hề là nước trong suốt, mà là chất lỏng đặc quánh màu bạc, trong đó xen lẫn từng điểm từng điểm tinh quang, lúc ẩn lúc hiện, yên tĩnh chảy từ từ, làm người ta mê say.

- Địch thị vi mạch xung lưu (Dòng xung mạch nhỏ của họ Địch)? Thương lúc này nhin không được hô lên.

Đây là cái gì? Không biết tí gì về quang não, Diệp Trùng nghe thấy mà vô cùng mờ mịt. Lại thấy con sâu tròn màu đen này không chút do dự tiến vào trong dòng sông này.

Biết Diệp Trùng không hiểu mấy thứ này, Thương nhẫn nại giải thích: “Địch thị vi mạch xung lưu là 1 loại dòng xung mạch cực kỳ nhu hòa. Thương nhin không được lại khen ngợi 1 câu: ”Địch thị vi mạch xung lưu

là 1 loại đặc tính mà lại bị họ dùng ở chỗ này, thật là lợi hại a! Trên mạng mô phỏng, hầu hết thuật toán của thiết bị theo dấu đều thông qua không ngừng phóng thích dòng xung mạch cực kỳ nhỏ để mà xác định vị trí của đối phương, mà Dịch thị vị mạch xung lưu không chỉ có thể đồng hóa xung mạch do mấy thiết bị theo dấu này phát ra, mà còn có thể gây ra phá hoại trí mạng đối với kết cấu thuật toán của chúng. Nó tương đương với 1 thiết bị sát trùng, chẳng qua không phải là giết vi khuẩn, mà là máy theo dấu.”

- Ủ, hiểu rồi! Diệp Trùng lúc này mới bừng tỉnh ngộ.

- Đáng tiếc ngươi không hiểu mấy thứ này, ài, để loại người như ngươi thưởng thức thứ tốt thế này, thật là không phải với người thiết kế. Thương sau khi chế giễu Diệp Trùng 2 câu thì nhin không được khen ngợi nói: “Người thiết kế cái này thật là 1 thiên tài! Lại nghĩ tới dùng Dịch thị vị mạch xung lưu như thế này. Thật là quá tài ba rồi!”

Nhưng Thương lập tức cười âm hiểm: “Hi hi, đáng tiếc a, đáng tiếc a, sâu theo dấu của Mục cũng không phải là hàng thường a! Con sông này muốn tấy sâu, vậy khả năng quá nhỏ rồi!”

Đúng như Thương dự liệu, khi sâu tròn màu đen vừa tiến vào con sông, màn hình dao động kịch liệt. Mãi tới 3 giây sau mới khôi phục như thường.

Thuông thốt ra 1 câu: “Xem ra hàng của lão Mục, chắc chắn là hàng xịn!”

Hình ảnh trong con sông hoàn toàn không giống nhìn từ bên ngoài, từ bề ngoài mà xem, thí dụ là màu bạc thực chất, từ bên trong mà xem lại là màu bạc bán trong suốt, trong sáng long lanh. Mấy điểm tinh quang lúc ẩn lúc hiện, giống như có linh tính, theo đuổi, vui đùa lẫn nhau, sinh ra, biến mất, lúc tập trung, lúc phân tán, mang lại cho dòng sông bạc yên tĩnh này vài phần sinh khí khó mà có được.

Sâu tròn màu đen di chuyển trong dòng sông cũng không hề chút cảm giác trở ngại nào, tốc độ vẫn cực nhanh.

Sâu tròn màu đen không hề lên bờ, mà lại men theo bờ sông đi về phía trước. Không biết bơi đã bao lâu, sâu tròn màu đen đột nhiên dừng lại, đổi hướng lặn xuống dưới. Không ngờ con sông này xem ra không rộng nhưng lại cực sâu, bơi rất lâu mà vẫn không tới đáy. Cảnh tượng trong sông lại ít nhiều có chút thay đổi, từng điểm từng điểm tinh quang vừa rồi vẫn còn to như hạt cát, giờ lại to như ngón tay cái, hơn nữa hình như không hoạt bát giống như mấy điểm tinh quang bên trên đó, ngay cả di động cũng chậm rì rì.

Sâu tròn màu đen rốt cuộc lại dừng lại 1 lần nữa. Hắn hơi dừng lại 1 chút, rồi bơi về phía tường trong của sông. Bơi tới gần, Diệp Trùng mới phát hiện trên bức tường bên trong của dòng sông này có 1 vết nứt cực nhỏ. Sâu tròn màu đen nghĩ cũng không nghĩ, liền chui vào vết nứt này.

- Ài, trên đời này quả nhiên không có thứ hoàn mỹ! Nhìn vết nứt trước mặt này, Thương giống như đang xúc động.

Vết nứt này không quá dài, rất mau liền tới chỗ cuối cùng, phía trước lộ ra chút ánh sáng.

Cảnh tượng trong màn hình nổi rộng rãi sáng sủa, đã ở trong 1 căn phòng. Xem ra vết nứt này nối thông căn phòng này tới con sông vừa rồi.

Vừa bước vào phòng, thể hình con sâu tròn màu đen này liền đột nhiên xảy ra biến hóa, mau chóng giãn nở, trong nháy mắt, từ chỗ nhỏ như sợi tóc giãn nở thành cỡ 1 người thành niên. Giống như 1 ống nhỏ cực kỳ dẻo dai, đột nhiên được cho vào rất nhiều khí vậy, chỉ là hình dáng này ít nhiều có chút cảm giác quái dị.

Chính ngay lúc này, 1 số bộ phận của vật thể màu đen này đột nhiên vặn vẹo thay đổi, màu sắc biến đổi. Đợi khi Diệp Trùng nhìn rõ ràng, trong màn hình đã là 1 gã đàn ông mặc bộ đồ màu đen.

Một lượt biến đổi này làm cho Diệp Trùng nhìn tới trợn mắt, há hốc mồm.

- Loại thuật toán phóng thích này, chỉ là trò mèo, chẳng ra gì, so với mấy thuật toán vừa rồi đó, thứ này rõ ràng chẳng là gì! Ngữ khí của Thương rất coi thường.

Gã đàn ông này nhìn xung quanh, tự lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ mình vừa rồi cảm giác sai? Không ai theo dấu? Ài, sẽ không phải là mình quá cẩn thận chứ.”

Sâu của Mục quả nhiên lợi hại vô cùng, ngay cả giọng nói cũng thu được vô cùng rõ ràng.

Gã mặc đồ đen nói xong liền đi về phía cái bàn trong phòng.

- Ài, tên này lại có thể cảm giác được có người theo dấu hần, vẫn có chút bản lĩnh a! Thương dường như có chút kinh ngạc với tính cảnh giác của gã đàn ông mặc đồ đen này.

- Khớp với những gì ta nghĩ, quả nhiên là ngoài chặt trong lỏng. So với bên ngoài, trong này căn bản giống như không hề phòng bị, ài, tâm lý con người chính là như vậy a! Thương lắc đầu nói.

- Không lẽ nên trong chặt ngoài lỏng? Diệp Trùng hỏi.

Thương giải thích nói: “Điều này kỳ thật rất dễ lý giải, bố trí vòng ngoài của họ đã không khác gì đạt tới trình độ cực hạn. Thông thường mà nói, nếu như có người có thể đột phá bố trí vòng ngoài, vậy bố trí bên trong đương nhiên cũng không có đất sống. Phải biết rằng, xác suất tiến vào như chúng ta thế này, quả thật là quá nhỏ. Hơn nữa, người làm việc trong này chắc là không ít, triệt tiêu mấy thuật toán cơ quan đó, cũng có thể làm cho mấy người làm việc này cảm giác càng thêm thuận tiện, càng thêm tự nhiên. Diệp tử à, trên đời này, vô luận là thứ gì, chỉ cần điểm mạnh nhất của nó bị người đột phá rồi, vậy nói đối với người mà nói chính là mở rộng vòng tay!”

- Ủ! Diệp Trùng như có linh ngộ, gật gật đầu.

- Ấy da, để chúng ta tới xem trong này rốt cuộc là có cái gì! Vừa rồi vẫn còn bộ dáng của thể ngoại cao nhân, Thương lập tức bị đánh về nguyên hình, sự hưng phấn trong lời nói làm Diệp Trùng không khỏi muốn bật cười.

Im hơi lặng tiếng, con sâu đó liền rời khỏi người gã đàn ông mặc đồ đen. Hứng thú của Thương hiện giờ đối với nơi này vượt xa hứng thú đối với gã đàn ông này.

- Trong này rất có khả năng là 1 trung tâm thông tin mạng mô phỏng bí mật, đại khác là kho tư liệu của 1 tổ chức nào đó. Từ bố trí vừa rồi mà xem, mấy chương ngại này không chỉ có tác dụng với người ngoài, mà còn có thể ngăn ngừa tín hiệu bên trong truyền ra ngoài. Nếu như không phải tên kia tìm được 1 khe hở như vậy, xác suất nơi này bị người khác phát hiện là cực nhỏ. Thông thường mà nói, nơi như thế này, nhất định sẽ có chút tư liệu cơ mật! Thương lúc này bình tĩnh tới mức làm Diệp Trùng dường như có cảm giác trước mặt là Mục đang đỉnh đạc nói chuyện.

Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới 1 vấn đề: “Vậy bọn họ tại sao phải kết nối mạng mô phỏng?”

Thương giải thích: “Thí dụ đầu não đối phương không muốn để mấy người thủ hạ này của mình biết thân phận của mình, nhưng hần lại phải tới thực hiện công việc điều hành. Đây chính là 1 loại lựa chọn không tồi.”

Cảnh vật trong màn hình mau chóng biến ảo. Hệ thống này đối với Thương đã xâm nhập mà nói, thì giống như thành phố không phòng bị vậy. Rất mau, hần lấy được quyền hạn cao nhất ở trong này.

- Thì ra là vậy! Thương tự nói.

Vẫn luôn chú ý tới sự phát triển của vụ việc, Diệp Trùng vội mở miệng hỏi: “Thế nào?”

- Bọn họ đang ngầm sản xuất tàu chiến! Thương nói ngắn gọn.

- Ủm, thì ra là tàu chiến, chẳng trách bọn họ làm bí mật như vậy. Diệp Trùng cũng lạnh nhạt nói.

Có lẽ đối với người bình thường mà nói, đây vô nghi là 1 tin tức cực lớn. Nhưng đối với mấy người đã nhìn thấy tàu chiến bọn họ, hơn nữa đã từng chính mình thấy qua tàu chiến chiến đấu, tin tức thế này đã không thể làm bọn họ thay đổi nét mặt rồi.

- Bọn họ ngoài sáng là 1 tập đoàn cỡ lớn sản xuất quang giáp, chính là tập đoàn Prime sản xuất chuỗi quang giáp Matt. Diệp tử, chuỗi quang giáp này chắc người rất quen thuộc phải không. Tác dụng chủ yếu của nơi này là 1 kho tư liệu thông tin, người trong này chủ yếu phụ trách bảo vệ an toàn mạng mô phỏng. Hắc hắc, thiết kế của mấy tàu chiến này quả thật là tệ nha, so với Song nguyệt hộ vệ hạm của Hiệp hội sư sĩ quả thực là thua kém quá xa. À, trong này còn có vài văn kiện cơ mật. Xì, quả nhiên, ta nói mà, chủ quản nơi này quả thật là thủ đoạn quá tệ rồi, ngay cả cốt cán chủ yếu nhất của bọn họ cũng hại chết, chẳng trách

lực lượng kỹ thuật của bọn họ bây giờ tệ như vậy. Tên gọi là Cao Thế Xương này cũng thật là đáng thương, lại bị hại chết như vậy! Thương lắc đầu chửi mắng.

- Cao Thế Xương? Diệp Trùng giống như bị sét đánh trúng, lập tức giật mình 1 cái, máu toàn thân bỗng dồn lên đầu, trước mặt đỏ hồng: “Người nói cái gì? Thương, nói lại lần nữa!” Giọng nói của Diệp Trùng run rẩy, trầm thấp, đầy sự kích động không thể tự kiềm chế.

Thương rõ ràng bị dọa nhảy dựng lên: “Diệp tử, người sao thế này? Không thoải mái chỗ nào? Có phải quái bệnh lại bị không?”

- Thương, nói lại lần nữa! Thương thấp giọng gầm lên, giống dã thú gầm gừ trong cổ họng.

Thương chả hiểu ắt giáp gì, nhưng vẫn nghe theo nói: “Ngụy trang của bọn họ là Prime...”

- Không phải cái này, phía sau kia! Diệp Trùng thô bạo cắt ngang lời Thương.

- Là tên Cao Thế Xương đó bị hãm hại? Thương nghi hoặc hỏi Diệp Trùng.

- Cao Thế Xương... Cao Thế Xương... Cao Thế Xương... Diệp Trùng thấp giọng tự nói với mình, trong mắt lộ ra vẻ tưởng nhớ và hồi ức, tình cảnh sinh hoạt ở hành tinh rác lúc trước từng chút từng chút trở nên rõ ràng trong đầu hắn. Mà thứ rõ ràng nhất chính là bóng dáng gầy gò nhìn mình cười một cách ôn hòa, yêu thương đó.

- Người biết Cao Thế Xương? Mục vô cùng kinh ngạc hỏi.

- Cao Thế Xương... Cao Thế Xương... Diệp Trùng lẩm bẩm nói: “Cha chính là Cao Thế Xương a...”

- A! Lần này đến lượt Thương thất thanh kêu lên. Khi hắn và Mục biết Diệp Trùng, Diệp Trùng đã sống 1 mình, bọn họ chỉ biết Diệp Trùng có 1 người cha, lại không biết cha hắn là Cao Thế Xương.

Cha là bị người ta hại chết! Cha là bị người ta hại chết!

Câu nói này không ngừng xoay chuyển trong đầu Diệp Trùng, trái tim bình thường cứng cõi như sắt đá lúc này lại có cơn đau khắc khoải.

- Nè, Diệp tử, mau ra ngoài, có người đi về phía này! Thương vội nói.

Cặp mắt Diệp Trùng đỏ kék, giống như không nghe thấy.

Thương không khỏi quỳnh lên: “Diệp tử, còn không mau đi ra! Bị người phát hiện thì người thảm lắm!” Thấy Diệp Trùng vẫn không nghe không nói, Thương chậm rãi nói: “Diệp tử, người đừng nghĩ nhiều, cha không phải sống cùng người nhiều năm sao? Ông ta chết chắc là người tự mất nhìn thấy mà. Nói không chừng chỉ là cùng họ cùng tên thôi!”

Lời của Thương làm Diệp Trùng bỗng hồi thần lại, đúng a, cha và mình cùng sống nhiều năm mà, cha chết vẫn là do mình chôn cất, nói không chừng thật sự là cùng họ cùng tên mà thôi.

Thương vội vàng nói: “Diệp tử, mau đi ra đi, bị người ta phát hiện, chúng ta sẽ uống công cốc đó. Việc của cha, ta sẽ giúp người tra cho ra nguồn ra cội, yên tâm đi, Mục cũng sẽ giúp đỡ. Với lại, cho dù báo thù cho cha cũng phải lo cho xong việc trước mắt rồi nói!”

Diệp Trùng đã từ sự chấn động lúc ban đầu hồi thần lại, khôi phục sự bình tĩnh, đầu óc mau chóng vận chuyển. Thương nói không sai, vô luận thế nào, trước tiên phải xong chuyện trước mắt rồi nói.

Một khi nghĩ thông, Diệp Trùng không do dự thêm, hai tay vỗ lên ghế, giống như vượn biển dật bật lên khỏi ghế, mà đồng thời, buồng lái cũng mở ra, phối hợp giữa Mục và Thương tuyệt vô cùng. Trần nhà mau chóng phóng lớn trong mắt Diệp Trùng, mắt thấy sắp đụng trúng, 2 tay của hắn nhẹ nhàng vỗ lên trần nhà, từ bàn tay tới vai, 2 cánh tay cong lại giống như lò xo, lại đột nhiên bung ra!

Mượn sức mạnh này, Diệp Trùng với tốc độ nhanh nhất rơi xuống mặt đất. Người ở trên không, Thương đã bị hắn thu lại. Ngay khoảnh khắc trước khi tiếp đất, eo bụng Diệp Trùng phát lực, thân hình biến đổi, eo như bị gãy ngang, cả cơ thể như con mèo, 4 chi tiếp đất, không phát ra tiếng động nào.

Diệp Trùng vừa đứng lên, cửa phòng liền bị đẩy ra.

195. Chương 195: Gió Nổi Sóng Dâng (11)

- Ủ. Diệp Trùng trả lời, rồi đi theo Lam Dị Hành. Trong đầu Diệp Trùng vẫn còn dư vị của tin tức vừa mới biết được, tinh thần không tập trung. Lam Dị Hành nhìn thấy học đồ bình thường vẫn luôn không nóng không vội của mình hôm nay có bộ dáng như thế, hơi cảm thấy kinh ngạc.

- Xảy ra việc gì? Ngữ khí của Lam Dị Hành tuy vẫn lạnh nhạt, nhưng trong lời nói lại ngấm ngấm lộ ra ý quan tâm. Nói thực, Lam Dị Hành khá vừa ý với tên đệ tử này, chịu cực, bền bỉ, không hề oán trách, hơn nữa học tập cũng vô cùng cố gắng. Tuy bị hạn chế bởi thiên phú, cách trạng thái lý tưởng trong lòng Lam Dị Hành khá xa, nhưng cái thiên phú này, ai cũng không thể quyết định được.

Chỉ cần hắn vẫn luôn luyện tập thế này, cần cù bù thông minh, Lam Dị Hành tin tưởng đệ tử này của mình nhất định có thể truyền thừa kỹ nghệ của mình, còn có thể trở thành giới giả hay không, vậy thì ai cũng không nói được. Dù sao, muốn thành 1 giới giả, ngoài nỗ lực ra, thứ càng đáng coi trọng hơn là cơ ngộ và ngộ tính.

- Không có gì. Diệp Trùng tiện miệng nói, trong lòng vẫn đang nghĩ tới vấn đề vừa rồi. Đầu óc hắn ít nhiều có chút hỗn loạn. Xung kích do tin tức vừa rồi đó mang lại không gì so sánh được, trước mặt tin tức này, cái gì mà Hiệp hội sư sĩ, cái gì mà Hắc giác, đều cho tất cả bọn chúng đi gặp quỷ đi!

Nhưng cũng may là năng lực tự kiểm chế của Diệp Trùng cực mạnh, cho dù là trong tình huống thế này, vẫn có thể bảo trì được lý trí tối thiểu.

Lam Dị Hành thấy Diệp Trùng không muốn nói cũng không hỏi thêm, chỉ nói: “Nếu có vấn đề gì không giải quyết được, có thể tới tìm ta.”

Diệp Trùng gật đầu ra dấu đã hiểu, trong lòng có chút ảm áp. Trong điều tra của Mục Thương, Lam Dị Hành vì có giao tình không tồi với người quản lý đứng đầu địa phương, nên nói câu này cũng có chút phân lượng. Nhưng vấn đề này của Diệp Trùng lại là việc mà ông ta không cách nào giải quyết được. Nếu như cha thật sự là bọn họ hại, Diệp Trùng cũng tuyệt không mượn tay người khác, đối với thực lực của mình, hắn có lòng tin tuyệt đối.

Lam Dị Hành không nói tiếng nào đi ra ngoài, Diệp Trùng cũng không hỏi, 2 người có tâm sự của riêng mình.

Đội Diệp Trùng hồi thần lại, thì phát hiện mình đã ở khu đô thị. Bên cạnh là người đi đường tới lui qua lại. Diệp Trùng hơi ngẩn người, nhất thời ngây ra. Trời ạ, mình tại sao lại tới khu đô thị chứ?

Khu đô thị đối với Diệp Trùng hiện giờ mà nói, quả thật không phải là 1 nơi tốt. Lần trước hắn tiêu diệt 1 cái Tinh Diễm của Hắc giác, làm hắn hiểu lần này Hắc giác phải có cho bằng được hắn. Hắc giác vì tìm hắn, lại công khai tìm kiếm khắp nơi trên đường, ngược với tác phong bí ẩn của bọn họ thì cứ nghĩ là biết. Có thể tưởng tượng, trên đường phố lúc này, bất cứ lúc nào cũng có khả năng xuất hiện quang giáp của Hắc giác.

Mà sự nhắc nhở của Thương càng làm cả tấm lưng của Diệp Trùng ứa đổ.

- Diệp tử, cẩn thận. Bán kính véc tơ 45 độ, cách chỗ này 20 km có 2 cái quang giáp của Hiệp hội sư sĩ, loại Bạch Khả.

Cơ thịt toàn thân Diệp Trùng đã hơi hơi căng cứng, chỉ đợi tình thế có hơi không tốt, liền gọi Thủ hộ ra bỏ chạy.

Nhưng lời cảnh báo khác tiếp theo lại làm vẻ mặt Diệp Trùng hơi tái đi: “Diệp tử, cẩn thận. Bán kính véc tơ 77 độ, cách 23 km có 2 cái quang giáp của Tông sở, loại Thần Thức.”

Bước chân Diệp Trùng có hơi loạng choạng, trời ạ, xem ra hôm nay vận khí của mình thật không tốt.

Thương nhắc nhở nói: “Diệp tử, thả lỏng chút, người càng khẩn trương, càng dễ làm người khác chú ý tới người. Bọn họ hiện giờ chắc là không phát hiện ra người.”

Nghe thấy lời của Thương, Diệp Trùng có hơi thả lỏng.

Nhưng lời nói gấp rút của Thương tiếp theo lập tức làm Diệp Trùng như lâm đại địch: “Diệp tử, cẩn thận, 35 km phía trước có 2 quang giáp Tinh Diễm của Hắc giác đang từ từ tới gần bên này.”

Diệp Trùng đã định gọi Hàm gia ra. Thật sự xác định mình đã ở trong hiểm cảnh, Diệp Trùng ngược lại bình tĩnh hơn hẳn. Trên mặt hắn lúc này không tìm thấy bất cứ sự kinh hoảng nào, vẻ mặt bình tĩnh. Chỉ có nhịp tim hơi nhanh hơn, đây không phải là sợ, mà là sự hưng phấn vì biết đại chiến sắp tới!

Hừ, muốn bắt mình, chỉ e mấy cái quang giáp này còn lâu mới đủ. Nhưng hắn cũng hiểu, chỉ cần hắn vừa khai chiến với mấy cái quang giáp này, chờ đón hắn sẽ là áp lực nặng nề nghiêng trời lật đất của lực lượng hậu bị hùng hậu tới mức đáng sợ của 3 phe. Còn như là 3 phe liên hợp vây giết hầy là từng phe xa luân chiến một, đây đã không phải là vấn đề hắn phải suy nghĩ rồi.

Hắn hiểu, nếu như mấy cái quang giáp trước mắt hắn cũng không cách nào ứng phó, vậy hắn căn bản ngay 1 chút khả năng sống sót cũng không có.

Thương đột nhiên mở miệng: “Diệp tử, đừng gấp.”

- Sao thế? Diệp Trùng hỏi, trong lòng lại ngẫm thả lỏng. Thương tuy bình thường hi hi ha ha, nhưng tuyệt sẽ không đùa giỡn gì trong giờ phút sống chết quan trọng thế này.

Thương hình như có hơi không chắc chắn nói: “Diệp tử, bọn họ chắc là không phải 1 bọn.” Giống như nghĩ thông cái gì, ngữ khí của Thương đột nhiên trở nên hưng phấn: “Đúng, bọn họ không phải là 1 bọn. Ta nói bọn họ tại sao đều có dáng vẻ đề phòng. Hi hi, Diệp tử, 3 phe bọn họ chắc đều phát hiện sự tồn tại của nhau, hi hi, lần này có trò vui rồi. Nói không chừng chúng ta có thể nhìn thấy 1 trận hỗn chiến 3 bên đó.”

Phán đoán của Thương chính xác vô cùng, 3 phe giống như hắn đoán, đều phát hiện sự tồn tại của nhau. Nhưng hỗn chiến 3 phe mà Thương nói lại không hề xảy ra, 3 phe đều lý trí chọn rời đi.

Ba phe hỗn chiến, có quá nhiều nhân tố không thể xác định, vô luận là sư sĩ của phe nào cũng không dám tùy tiện đưa ra quyết định này. Biết gốc biết gác lẫn nhau cũng làm bọn họ cực kỳ cố kỵ lẫn nhau.

Tổng chỉ huy của 3 phe gần như đồng thời có được báo cáo, nhưng bọn họ gần như đồng thời ra lệnh rút lui.

Đây là lần đầu tên 3 phe thế lực chính diện gặp mặt ở hành tinh Sí Phong.

Trong số tổng chỉ huy 3 phe này, chỉ e người buồn phiền nhất lại là Huck. Bên mình không rõ ràng lại mất đi 1 cái quang giáp, lại vẫn không biết người ra tay là ai. Sau khi biết được 2 cái Tinh Diễm đã an toàn trở về, hắn cũng hơi an tâm. Tình thế của hành tinh Sí Phong đã trở nên phức tạp dị thường, bảo trì thực lực trên tay hoàn chỉnh, mới có thể làm cho mình có đủ quyền chủ động trong trường hỗn chiến này, không đến nỗi phải sớm rời khỏi cuộc chiến của 3 phe này.

Tin tức cuộn lên trong màn hình trên bàn nói: “Chín giờ sáng nay, hành tinh Sí Phong sẽ chính thức cử hành hội nghị giao lưu võ thuật gia có quy mô lớn nhất trong lịch sử. Thứ chúng ta nhìn thấy tiếp theo là biểu diễn võ thuật truyền thống, trong những phần biểu diễn đầy màu sắc cổ điển này, chúng ta không khó tưởng tượng ra thời kỳ hưng thịnh của võ thuật cổ đại...”

- Võ thuật gia? Huck khinh thường bĩu môi, mấy tên hoa quyền tú thối này cũng coi là võ thuật gia gì chứ? Hắn trước sau tin tưởng, chỉ có Hắc giác mới có võ thuật gia chân chính, nhớ lại nơi mình từng tới lúc trước đó, vô số tuyệt kỹ ở bên trong, vô luận là cái nào để ở 5 thiên hà lớn cũng sẽ làm cho mấy tên gọi là võ thuật gia này đỏ mắt không thôi. Có lẽ, chỉ có nơi đó mới sản sinh ra võ thuật gia chân chính! Mình chẳng qua chỉ được phép ở chỗ đó học tập 3 tuần mà đã khó tìm thấy đối thủ ở ngoài này. Nhất thời, Huck không khỏi có chút tâm hồn điên đảo, sự cường đại của Hắc giác, mấy tên này lại há có thể hiểu được sao?

Nhìn mấy màn biểu diễn trên màn hình đó, Huck cảm giác như 1 đám hề trên sân khấu, trong lòng chán ghét, lập tức đóng băng tin tức lại. Mấy phương tiện chỉ biết tăng bốc này, căn bản không có bao nhiêu giá trị, mình nên bỏ tinh lực để làm sao đối phó với cục diện trước mắt, mà không phải là nhìn màn biểu diễn của mấy tên hề này.

Hội nghị giao lưu võ thuật gia chỉ chiếm diện tích cực nhỏ trong bảng tin tức, sự suy sụp của võ thuật có thể từ điểm này mà thấy loáng thoáng. Võ thuật gia trong mắt hầu hết mọi người đều từ đại diện cho ngành

nghề ít được quan tâm, là 1 loại nghề nghiệp gần như có thể đi vào đồng rác của lịch sử. So với hội nghị giao lưu sư sĩ hàng năm, có thể nói là nhỏ nhoi không đáng kể.

Nhưng trong giới võ thuật, đây là 1 đại sự không hơn không kém.

Rất nhiều lão tiền bối trong giới võ thuật đều không nhớ được đã bao nhiêu năm không có cử hành hội nghị giao lưu quy mô cỡ này rồi. Người đứng ra tổ chức lần này, võ đường Thiên Hoa không chỉ mời gần như tất cả võ đường, võ quán trên hành tinh Sí Phong, mà còn mời rất nhiều võ thuật gia khá nổi tiếng trong giới võ thuật của các hành tinh khác, làm cho hội nghị giao lưu này náo nhiệt vô cùng. Nhưng náo nhiệt thế này vẫn khó che giấu được sự gượng gạo của 1 loại nghề nghiệp đã suy sụp, võ thuật gia.

Quang giáp 3 phe rời đi làm Diệp Trùng triệt để thở phào. Lam Dị Hành căn bản không có ý dừng lại, vẫn đi về phía trước.

Diệp Trùng cũng chỉ đành cắn răng đi theo, chỉ hy vọng có thể mau chóng tới nơi, mau chóng làm xong mọi việc, sau đó sớm trở về võ quán, ở bên ngoài loanh quanh thế nào cũng làm hắn có vài phần cảm giác vô cùng lo lắng. Trong lòng cũng không khỏi đoán xem Lam Dị Hành lần này dẫn mình đi đâu, vì việc gì. Nhưng nghĩ cả nửa ngày, cũng không có chút manh mối nào, đành dứt khoát không nghĩ nữa, theo sát Lam Dị Hành.

Ý, đây không phải là võ đường Thiên Hoa sao?

Lần trước từng cùng Hoa Thương Muội đi 1 chuyến, cảm giác phương hướng rất tốt của Diệp Trùng lúc này thể hiện ra rõ ràng.

- Thương, người nói xem ông ta tới võ đường Thiên Hoa làm cái gì? Diệp Trùng bắt đầu tìm 1 đề tài nói chuyện với Thương, hắn sợ mình chỉ cần rảnh rỗi liền không tự chủ được mà nghĩ tới chuyện của cha. Không cần phải bàn cãi, hiện giờ không phải là thời cơ tốt để xuất thần, tình hình có thể xảy ra bất cứ lúc nào, làm Diệp Trùng không thể không cố vũ tinh thần.

- Khả khả, ta biết, nhưng ta sẽ không nói! Thương cười vô cùng gian xảo, làm Diệp Trùng hơi có dự cảm không hay.

Diệp Trùng thông minh im miệng, thông thường tình huống thế này, Thương cuối cùng thường kiên trì không được mà chủ động lộ ra. Nhưng lần này dường như Thương đã quyết định không nói, hồi lâu cũng không nói câu nào, chỉ không ngừng cười khách khách đầy âm hiểm, hại Diệp Trùng cảm thấy có chút sờn tóc gáy. Nhưng có Thương gây sự như vậy, Diệp Trùng cũng dời sức chú ý ra khỏi việc của cha.

Võ đường Thiên Hoa lúc này đã hoàn toàn thay đổi, trang trí như mới, rất nhiều vật trang trí đầy ý vị cổ điển làm người ta không khỏi có ảo giác trở về thời cổ đại. Trên cửa lớn là 1 màn hình nổi cực lớn, 1 thiếu niên nhanh nhẹn mặc đồ trắng đang biểu diễn 1 bộ quyền thuật, động tác như nước chảy mây trôi, cương nhu tương tế, tràn đầy sức mạnh và đẹp mắt.

Đây không phải là Hoa Thương Muội sao? Diệp Trùng vừa nhìn liền nhận ra gã áo trắng trên màn hình đó.

Hoa Thương Muội vốn tướng mạo anh tuấn, lúc này xem ra càng thêm tiêu sái bất phàm, khí khái anh hùng bức người. Trước màn hình có vô số cô gái đang đứng, ai nấy như si như cuồng nhìn Hoa Thương Muội trong hình chiếu, chốc chốc lại kêu lên chói tai.

Mà toàn bộ 2 hàng đệ tử trước cửa võ đường Thiên Hoa đều mặc đồ trắng, thần sắc nghiêm túc đứng đó, còn đại đệ tử Trịnh Trung Hành của Hoa Thiên Giai lại cười mỉm đứng trước cửa đón tiếp võ thuật gia tới. Còn cánh cửa còn lại được dùng để cho khách tham quan đi vào. Vô luận là ai, đều có thể vào xem miễn phí màn biểu diễn võ thuật và cuộc tỉ thí giữa các võ thuật gia tiếp theo.

Nhìn dòng người như thủy triều, da đầu Diệp Trùng trong khoảnh khắc bị tê. Cảnh tượng lớn thế này không phải Diệp Trùng chưa từng thấy qua, hắn từng thấy cảnh tượng còn lớn hơn nữa, nhưng lúc này lại là thứ hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Nụ cười âm hiểm của Thương giống như có ý nghĩa khác lẫn lẫn trong lòng Diệp Trùng, vô cùng đặc ý.

196. Chương 196: Gió Nổi Sóng Dâng (12)

Do có nhiều võ thuật gia tham gia, vượt xa dự liệu của Hoa Thiên Giai, bất đắc dĩ, chỉ đành tạm thời lấy 1 sân huấn luyện sát vách đại sảnh làm chỗ tiếp đãi. Mà Lam Dị Hành lại dẫn Diệp Trùng yên lặng ngồi ở 1 góc trong đại sảnh tiếp khách này.

- Thương, đây là hội nghị giao lưu võ thuật gia? Diệp Trùng hỏi, hẳn nhớ Thương hình như từng nhắc với mình hành tinh Sí Phong phải mở 1 cái hội nghị giao lưu võ thuật gia gì đó, hẳn mang máng có chút ấn tượng.

- Ủ. Thương trả lời.

Nói thực, Diệp Trùng đối với hội nghị giao lưu ở trên vẫn có vài phần hứng thú. Sau khi thấy được bản lĩnh của Lam Dị Hành, Diệp Trùng không hề có chút xem thường đối với võ thuật gia của 5 thiên hà lớn, trong đây ngọa hổ tàng long, có vài cao thủ so với cao thủ trong Hắc giác cũng không có chút thua kém nào.

Hơn nữa Diệp Trùng vô cùng tự tin với năng lực học tập của mình, tác dụng thôi thúc mình tiến bộ của hội nghị giao lưu thế này, không cần nghĩ cũng biết.

Vì thể hiện sự tôn kính với các võ thuật gia không mời mà lớn từ các hành tinh khác này, Hoa Thiên Giai còn cho người đánh thông bức tường ngăn cách giữa 2 đại sảnh. Một đại hán mặt đen dấng người cực kỳ vạm vỡ chủ động tình nguyện, chỉ dùng 1 quyền, bức tường đó trong nháy mắt giăng đầy vết nứt như lưới nhện. Tiếp theo liền hóa thành vô số mảnh vỡ, âm ầm đổ xuống.

Một quyền này làm cho cả căn phòng reo hò.

Thương coi thường nói: “Loại bản lĩnh này cũng lấy ra khoe khoang? Diệp tử, so với lần đó trước đây của ngươi còn thua. Mấy người này thật là chưa thấy qua việc đời.” Lần Thương nói chính là lần Diệp Trùng tay không đánh mở cánh cửa hợp kim trong tàu vũ trụ. Thực lực hiện nay của Diệp Trùng đương nhiên không có chút hứng thú đối với hành vi có tính chất biểu diễn thế này. Giống Diệp Trùng còn có Lam Dị Hành, vẫn cúi đầu uống trà như không bao giờ uống hết ở trong ly.

Nhưng tráng hán mặt đen này rõ ràng đã đẩy không khí của 2 gian đại sảnh đón khách lên 1 cao trào nhỏ nhỏ. Mọi người không khỏi có thêm vài phần mong đợi với lần hội nghị giao lưu này.

Lam Dị Hành và Diệp Trùng yên lặng ngồi trong góc, người xung quanh bọn họ không quen biết một ai, thêm vào 2 người đều có dáng vẻ lạnh như băng, tự nhiên cũng không ai chủ động tìm bọn họ trò chuyện. Là người tổ chức, Hoa Thiên Giai lúc này đã bận tới mức gót chân cũng đạp lên tới sau ót rồi, nào còn nhớ tới nhân vật Lam Dị Hành này.

- Ha ha! Thương cực kỳ hưng phấn la lên vui vẻ: “Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta!”

- Thế nào? Diệp Trùng kỳ quái hỏi.

- Bằng Bằng, Bằng Bằng của người đó! Diệp tử, ở cái bàn ngay chính giữa gian phòng đó. Nhìn thấy chưa? Woa, Bằng Bằng... Thương đã lâm vào 1 loại trạng thái cực kỳ hưng phấn không bình thường.

Trong lòng Diệp Trùng hơi máy động, thân ảnh cô gái mặc bộ đồ luyện công màu trắng đó xẹt qua trong đầu hắn. Đương nhiên, chẳng qua cũng chỉ hơi máy động, Thương đã sớm nói với Diệp Trùng cô gái đó tên là Nhuế Bằng. Cô gái này và mình lại có quan hệ gì? Đây là suy nghĩ tự nhiên nhất trong lòng hắn.

Nhưng Diệp Trùng vẫn hơi hân thưởng nàng, trình độ cận chiến của đối phương, tinh thần không chịu thua, còn có loại tư thái vĩnh viễn ngay thẳng, lẫm liệt đó, làm Diệp Trùng có ấn tượng khá sâu sắc.

Nhìn về phía vị trí của Nhuế Bằng 1 cái, cô gái mặc bộ đồ luyện công màu trắng đó vẫn có dáng vẻ như lúc trước, ngay cả thể ngồi cũng không có chút thay đổi nào. Ngược lại, Ngụy Nguyên bên cạnh nàng làm Diệp Trùng hơi kinh ngạc 1 phen.

Tên Ngụy Nguyên này cũng làm sư đồ Hoa Thiên Giai cực kỳ đau đầu. Ngụy Nguyên sống chết bám rịt ở bên cạnh Nhuế Băng, Nhuế Băng thấy hắn nhỏ tuổi, lại có dáng vẻ đáng thương, liền đồng ý, cũng khá chiều cổ cho Ngụy Nguyên. Ngụy Nguyên từ nhỏ sống với cha, nào đã được cảm thụ qua sự ấm áp như vậy, trong lòng vô cùng cảm động, cho nên biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn. Cảm tình 2 người từ từ sâu sắc, Ngụy Nguyên liền đề xuất muốn nhận Nhuế Băng làm chị. Nhuế Băng vui vẻ đồng ý.

Nhưng Nhuế Băng lập tức phát hiện tác dụng của tên đệ đệ này, Ngụy Nguyên dường như biết mình ghét mấy tên đó vậy, chỉ cần Hoa Thương Muội, Tả Lăng mấy người này vừa tới, Ngụy Nguyên liền xuất hiện quấy rối, làm mấy người này tức muốn chết, nhưng lại không có cách gì với tên tiểu quỷ này. Chỗ ở của Nhuế Băng cũng lập tức thanh tịnh được vài phần.

Thật ra, chẳng qua trong lòng Ngụy Nguyên đã cho rằng tỷ tỷ nhất định là người gì đó của YC, hơn nữa mấy tên này ai nấy đều có dáng vẻ vờ vĩnh, hắn sợ Băng tỷ tỷ chịu thiệt, liền cố ý đi ra quấy rối. Một nửa là xuất phát từ sự bảo vệ của Băng tỷ tỷ, 1 nửa là sự sùng bái đối với thần tượng YC.

Ngụy Nguyên nhờ phúc của Băng tỷ tỷ, cũng ngồi ở cái bàn ngay chính giữa.

- Băng Băng kia, Diệp tử, Băng Băng của người kia... Thương lúc này giống như đang rên rỉ.

Trong lòng Diệp Trùng hơi kỳ quái, Thương tại sao lại kích động như vậy, không khỏi nói: “Thương, theo như tất cả tư liệu trước mắt, vô luận từ điểm nào mà xét, nàng ta đều không có quan hệ gì với ta. Tại sao người lại nói nàng ta là của ta?”

Thương cười hì hì: “Diệp tử, cái này người không hiểu rồi. Phụ nữ mà, là 1 môn học vô cùng huyền bí, người ta nói không lấy ai ngoài người, chẳng lẽ người cho rằng Băng Băng của chúng ta nói láo?”

- Băng Băng của chúng ta? Thương, cách nói này của người tiền hậu bất nhất! Diệp Trùng nhắc nhở nói.

- Hì hì, Diệp tử, của người không phải là của chúng ta sao? Thương hỏi ngược lại.

Diệp Trùng đồng ý nói: “Nếu như là của ta, vậy cách nói đó có thể thành lập.” Tiếp theo Diệp Trùng cố gắng nhớ lại: “Nhưng nàng ta hình như không hề nói qua những lời đại loại như ngoài ta không cưới ai, nàng ta chẳng qua chỉ nói là muốn ta cưới nàng ta.”

Trong tiếng cười của Thương tràn đầy sự đắc ý: “Ha ha, Diệp tử, người phải đi xem nhiều phim tình cảm nhiều một chút, hắc hắc, đây chính là con đường hữu hiệu của để làm phong phú đời người a, khi người lên tới cảnh giới thế này của ta, hì hì, người sẽ hiểu hàm nghĩa câu nói này của Băng Băng của chúng ta.”

- Ủ. Diệp Trùng trước giờ đối với loại vấn đề này vẫn luôn vô cùng đau đầu, hắn lý trí lựa chọn kết thúc đề tài này.

Diệp Trùng do ngồi trong góc nên không làm người khác chú ý, Nhuế Băng cũng không có thói quen ngó ngang ngó dọc, tự nhiên cũng không phát hiện được Diệp Trùng. Ngược lại Ngụy Nguyên chốc chốc lại ngó nghiêng, mọi thứ xung quanh đối với hắn mà nói quả thật là quá mới mẻ. Đáng tiếc, hắn chỉ biết quang giáp.

Rất nhanh, hội nghị giao lưu võ thuật chính thức mở màn.

Hội nghị giao lưu lần này chủ yếu phân thành vài bộ phận, bắt đầu trước tiên là phần biểu diễn tập thể của thành viên võ đường Thiên Hoa, sau đó chính là thi đấu võ thuật, tiếp theo là cận chiến quang giáp mới phát triển, cuối cùng kết thúc là sự giảng giải của đại sư.

Mấy màn biểu diễn tập thể này trong mắt chuyên gia chẳng qua chỉ là 1 trò mèo, nhưng đối với khán giả không phải người trong nghề mà nói, lại cực kỳ đẹp mắt, rất dễ làm cho mọi người hứng thú với võ thuật.

Tiết mục đầu tiên không cần phải nghi ngờ, rất thành công, nhìn khán giả trên đài ầm ầm kêu hay, và tiếng vỗ tay liên tục vang lên sôi nổi, làm cho những võ thuật gia đang ngồi trong đại sảnh ai nấy đều ưỡn thẳng lưng, vẻ mặt rạng rỡ.

Diệp Trùng vô cùng buồn chán, chỉ là rất kỳ quái, ly trà đó của Lam Dị Hành uống tới giờ mà sao vẫn chưa uống hết. Còn Thương lại liên tục cười quái lạ, Diệp Trùng cho rằng cái này chắc chắn là thuộc về loại cười ngu ngơ.

Sân huấn luyện được dùng để tỉ thí đã được sửa chữa như mới, hơn nữa còn gắn rất nhiều thiết bị kỹ thuật cao, để làm cho khán giả và ban giám khảo có thể càng hiểu rõ và trực quan hơn quá trình tỉ thí từ mọi góc độ. Mà trên khán đài, võ đường Thiên Hoa cũng trang bị máy chiếu loại mới nhất từ lớn tới nhỏ, phân bố ở mỗi góc của khán đài. Hơn nữa, mỗi vị khán giả còn có thể thông qua mũ tín hiệu kể bên chỗ ngồi mà lựa chọn trận đấu mình ưa thích.

Hội nghị giao lưu này còn mở kênh phát sóng trực tiếp trên mạng mô phỏng, tuy chẳng qua chỉ có 3 tần số, nhưng đây đã là nỗ lực lớn nhất của Hoa Thiên Giai.

Một đoạn phim cận chiến ngắn làm người ta nhiệt huyết sôi trào đã sớm nhen nhóm không khí của cả võ đường.

Một hồi chuông kéo dài, đầy khí tức cổ đại, cũng nói cho mọi người biết tỉ thí chính thức bắt đầu.

Các tiền bối nổi tiếng của giới võ thuật đang ngồi đều thăm gập đầu, tên Hoa Thiên Giai này quả nhiên lợi hại, rất biết tạo thế.

Ban giám khảo của tỉ thí võ thuật là do nhân sĩ hoặc cao thủ nổi tiếng trong giới võ thuật của các thiên hà đảm nhiệm, Nhuế Băng cũng có tên trong đó, cả ban giám khảo cũng chỉ có mình Nhuế Băng là nữ, sự yếu thế của phụ nữ trong giới võ thuật cứ nghĩ là biết.

Đối với ban giám khảo, Diệp Trùng không chút quan tâm, sự chú ý của hắn đã toàn bộ đặt trên người mấy tuyển thủ đang tỉ thí. Mấy tuyển thủ này kỳ quái đủ loại, gần như có đủ loại lứa tuổi, quần áo cũng rất đặc sắc. Mà điều làm Diệp Trùng chú ý nhất lại là phương thức ra tay trăm kỳ ngàn quái của bọn họ, rất nhiều thứ hắn ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới.

Diệp Trùng đội mũ tín hiệu, từ trong đó chọn ra trận đấu mình cảm thấy hứng thú. Không thể không nói, năng lực hỗ trợ của thiết bị chiếu hình loại mới nhất này cực tốt, mỗi 1 chi tiết đều thể hiện rất tốt.

Thí dụ 1 gã xem ra vô cùng gầy gò, phương thức tấn công của hắn làm Diệp Trùng mở mang rất nhiều. Thân thể của hắn giống như 1 cái bông vụ không ngừng xoay chuyển tốc độ cao trên không, điều này làm cho sức mạnh mỗi lần đá ra của hắn cực lớn, giống 1 cái roi, hơn nữa chỉ cần đánh trúng đối thủ, hắn liền mượn lực thay đổi phương hướng xoay chuyển.

Đối thủ của hắn là 1 tráng hán có thể hình vô cùng cao to, lại bị hắn đánh cho liên tiếp lùi lại.

Tấn công thế này làm trước mặt Diệp Trùng sáng lên, trong lòng thầm hô lợi hại, đây kỳ thật là điều động đầy đủ sức lực toàn thân đối kháng với đối thủ, thêm vào kỹ xảo mượn lực cao siêu, không ngừng thay đổi phương hướng xoay chuyển, có thể làm cho công kích của mình càng thêm đa dạng, càng khó bị đối thủ dự đoán.

Đương nhiên, loại tấn công này không cách nào gây uy hiếp cho Diệp Trùng, Diệp Trùng có ít nhất là trên 10 loại phương pháp phá giải. Nhưng điều này vẫn khó ngăn cản Diệp Trùng hân thưởng loại phương thức tấn công này.

Trận đấu quá nhiều, các loại tuyệt kỹ không ngừng xuất hiện, làm Diệp Trùng nhìn hoa cả mắt, hắn chỉ đành để Thương ghi lại toàn bộ quá trình tỷ thí, đợi trở về từ từ nghiên cứu.

Diệp Trùng nhìn tới mức nhập thần, hoàn toàn quên thời gian trôi qua. Đột nhiên, có người vỗ vai hắn.

197. Chương 197: Gió Nổi Sóng Dâng (13)

Diệp Trùng vội vàng gỡ mũ tín hiệu xuống, không thể không nói cái mũ này thật sự tiên tiến, tính năng xuất sắc, chỉ là làm cho cảm giác của người sử dụng đối với thế giới bên ngoài bị giảm đi rất nhiều.

Bất tri bất giác, đã tới trận thi đấu cuối cùng của hôm nay. Trận thi đấu cuối cùng của mỗi ngày, cũng là tiết mục kết thúc của ngày hôm đó, võ đường Thiên Hoa đặc biệt sắp xếp 2 cao thủ thi đấu. Mà trận đấu hôm nay, Lam Dị Hành trùng hợp chính là 1 người trong đó.

Trận tỉ thí này được dời tới sân chuyên dụng của cận chiến quang giáp cực lớn để thể hiện sự long trọng. Đây cũng là sân lớn nhất của võ đường Thiên Hoa, dài rộng mỗi chiều 3 km, xung quanh đều là khán đài,

nhưng vì tránh linh kiện quang giáp bắn đi gây hại cho khán giả, cả sân thi đấu đều được lồng bảo vệ bao lại. Sân thi đấu này là do Hoa Thiên Giai tốn kém rất nhiều mà xây nên, trong lúc triển vọng của cận chiến quang giáp vẫn không rõ ràng, ông ta lại dứt khoát như vậy, xây dựng 1 sân huấn luyện chuyên dụng cho cận chiến quang giáp thế này, không thể không làm người ta khâm phục ông ta.

Trên khán đài lúc này lại không 1 bóng người, do thời gian sắp xếp quá khít khao, làm cho đám khán giả đó dời tới sân huấn luyện này phải tốn rất nhiều thời gian, mọi người chỉ có thể thông qua máy chiếu hoặc mũ tín hiệu để xem. Ngay cả ban giám khảo đó cũng chỉ có thể thông qua mũ tín hiệu để xem, dù sao sân huấn luyện này cách vị trí hiện tại của mọi người vẫn có chút xa. May mà võ đường Thiên Hoa đã sớm nghĩ tới vấn đề này, mấy trăm ống kính phân bố ở mọi góc ngách của sân huấn luyện rộng lớn này, hoàn toàn có thể làm cho khán giả cảm thụ 1 cách chân thật sự kịch liệt của trận đấu. Mà số lượng ống kính nhiều như vậy, đồng dạng cũng có thể được gọi là trang bị xa xỉ.

Lam Dị Hành và Diệp Trùng đã đi vào phòng chuẩn bị, đây là nơi tuyển thủ tiến hành công việc chuẩn bị trước trận đấu, có 2 lối đi nhỏ hẹp, có thể đi thẳng tới sân huấn luyện.

- Ta phải vào sân rồi. Lam Dị Hành lãnh đạm nói.

- Ủ. Diệp Trùng trả lời.

Lam Dị Hành nhìn Diệp Trùng 1 cái, nói: “Ngươi là người khắc khổ nhất trong mấy đệ tử của ta. Ta dẫn ngươi tới là muốn ngươi thấy, cái gì mới là võ thuật chân chính.” Ngữ khí của Lam Dị Hành vẫn bình đạm như bình thường, nhưng Diệp Trùng lại nghe ra hào tình vạn tượng hàm súc trong đó. Lam Dị Hành lúc này giống như 1 con cự long vạn năm vẫn luôn ngủ đông, cuối cùng phải lộ ra bá khí đặc hữu của cường giả võ thuật, là chính bản thân mình.

Diệp Trùng lại không nói gì, chỉ gật đầu. Đối với thân thủ của Lam Dị Hành, hắn cũng vô cùng tò mò, trừ mấy lần truyền thụ cho mình, Diệp Trùng chưa từng thấy ông ta ra tay. Mỗi lần gặp ông ta, ông ta đều gói kín bản thân mình.

Đúng lúc này, Thương nói: “Diệp tử, đối thủ của ông ta là 1 tên gọi là Tả Lăng.” Tả Lăng, chưa từng nghe qua. Đối với kiến thức về giới võ thuật, Diệp Trùng có thể nói là nông cạn vô cùng, gần như là trống không. Tuy Mục từng thông qua mạng mô phỏng tìm tòi không ít tri thức về phương diện võ thuật, nhưng đối với phương diện này, Mục cũng không hiểu được bao nhiêu, Thương thì lại càng không cần phải nói.

Đúng lúc này, 1 học viên võ đường Thiên Hoa đi vào, cung kính nói: “Lam quán chủ, ngài là tuyển thủ hạt giống số 77, theo bất cập ngẫu nhiên của quang não trước thi đấu đối với tuyển thủ hạt giống, đối thủ của ngài sẽ là tuyển thủ hạt giống đứng đầu Tả Lăng.”

- Họ Tả? Tả Lăng? Khóe mắt của Lam Dị Hành khẽ co giật 1 cái.

Học viên đó kinh ngạc nói: “Ngài cũng nghe qua Thiên La Tả gia sao? Tôi còn cho rằng sư huynh bọn họ nói bậy. Thì ra thật có chuyện thế này! Thiên La Tả gia thật sự lợi hại vậy sao?”

Lam Dị Hành mặt không đổi sắc nói: “Rất lợi hại.”

Học viên đó vẻ mặt tán thán: “Thì ra thật sự rất lợi hại a. Ngài chuẩn bị trước đi, chỉ cần làm theo lời hướng dẫn, khi tuyên bố ngài có thể vào sân huấn luyện, thì ngài có thể đi vào. Chúc ngài may mắn!” Học viên này nói xong liền rời khỏi phòng chuẩn bị.

- Tả gia! Thật sự là Tả gia... Chẳng lẽ thật sự là định mệnh sao? Lam Dị Hành ngẩng đầu, thấp giọng lầm bầm, khóe mắt có 1 giọt nước mắt chảy ra. Điều này làm Diệp Trùng vô cùng kinh ngạc.

Rất nhanh, Lam Dị Hành liền khôi phục lại bình tĩnh, xoay người lại, sâu sắc nhìn Diệp Trùng, một lát sau mới mở miệng: “Trong phòng của ta, trong ngăn kéo thứ 2 bên trái, có 1 con chip màu đỏ, bên trong là tất cả truyền thừa của họ Lam ta, sau khi trận đấu bắt đầu, ngươi đi lấy nó, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi hành tinh Sí Phong, có bao xa thì chạy bao xa, không được để người của Tả gia tìm thấy.” Giọng nói hờ hững như đang nói chuyện hoàn toàn không liên quan tới mình.

- Hắn đang sắp xếp hậu sự. Thương lập tức phát giác ra ý đồ của Lam Dị Hành, ở trong lòng Diệp Trùng nhắc nhở.

Diệp Trùng đối với phán đoán lần này của Thương vô cùng tán đồng, nhìn Lam Dị Hành, lên tiếng hỏi: “Tại sao?”

- Chỉ bởi vì hắn là người của Tả gia mà thôi. Lam Dị Hành cũng bình tĩnh nói câu này, đúng lúc này, 1 giọng nói điện tử vang lên: “Lam Dị Hành tiên sinh, mời vào sân đấu.”

Lam Dị Hành xoay người, đi về phía lối đi, đầu không quay lại nói: “Không được để truyền thừa của Lam gia biến mất.” Nói xong thân hình đã biến mất ở cuối lối đi.

- Lão già này chắc là có thù với Tả gia. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ hình như thù hận không cạn. Thương lầm bầm nói. Đột nhiên Thương không khỏi hưng phấn nói: “Diệp tử, chúng ta đi tìm lấy con chip đó trước đi, hì hì, đây là thứ tốt a!”

Diệp Trùng lắc đầu phủ quyết đề nghị này của Thương: “Không, chúng ta xem xong trận đấu này hãy đi.”

- Ủ, cũng được, đây chính là trận đấu của cao thủ, không xem cũng thật là đáng tiếc!

- Thương...

- Ủ, sao thế Diệp tử?

- Người có thể không chế tất cả ống kính trong võ đường này không?

- Có thể thì có thể, nhưng, Diệp tử, có cần làm vậy không?

- Ủ, người không chế trước đi rồi nói...

Sân huấn luyện rộng lớn, mênh mông, ánh đèn sáng mà không chói làm cho mọi góc ngách trong sân huấn luyện đều được chiếu rõ từng sợi lông. Hai tuyến thủ mặt đối mặt đứng đó, thân thể có cảm giác cường tráng, vạm vỡ lúc trước giờ đây xem ra lại nhỏ bé thế này. Sân huấn luyện này vốn dĩ xây dựng vì cận chiến quang giáp, khán đài cách khá xa chính giữa sân huấn luyện, nếu như lúc này có người ở trên khán đài, người có nhãn lực không tốt chẳng qua chỉ nhìn thấy 2 chấm đen ở trong sân, đây cũng là tại sao Hoa Thiên Nhai quyết định dùng ống kính thu hình thời gian thực, như vậy ngược lại có thể nhìn càng rõ ràng hơn.

Lam Dị Hành lạnh lùng nhìn thiếu niên trước mặt. Tả gia vẫn ăn mặc y chang trước kia, để lộ ra nửa bên ngực, hiện ra cơ thịt như sắt thép, phối hợp với tiểu ý trên mặt, làm không ít thiếu nữ đang xem trận thi đấu này kêu lên chói tai.

Lam Dị Hành so với Tả Lăng thì không nổi bật nhiều lắm, nhìn thế nào cũng chẳng qua là 1 người trung niên bình thường.

- Thiên La Tả gia? Lam Dị Hành lạnh nhạt mở miệng.

- Ủ. Tả Lăng hơi ngần người. Vừa gặp mặt đã có thể đoán được lai lịch của mình, làm hắn không dám có chút xem thường người trung niên xem ra vô cùng bình thường này. Tả Lăng có chút ngập ngừng hỏi: “Người là?”

- Khả khả, Thiên La Tả gia, năm đó uy phong thật lớn a! Nụ cười này của Lam Dị Hành còn khó coi hơn khóc. Bộ mặt vốn không có biểu tình lại tỏ ra dữ tợn ghê người.

Tả Lăng vừa nghe liền hiểu ra, người trước mặt này nhất định là có thù oán gì đó với Tả gia. Cẩn thận đánh giá người trung niên trước mặt, hắn làm sao cũng không nghĩ ra người này. Nhớ lại vừa rồi hình như học viên đó nói đối thủ của mình gọi là Lam gì đó thì phải.

Họ Lam? Tả Lăng bỗng kinh ngạc, thất thanh nói: “Người là Cửu Nguyệt Lam thị?”

- Chẳng lẽ Tả gia còn nhớ tới mấy tiểu nhân vật chúng ta đây, khả khả, không ngờ ta đã trốn cả đời, nhưng vẫn làm cho ta gặp được người của Tả gia, quả nhiên là định mệnh a. Lam Dị Hành nhìn chằm chằm Tả Lăng, nói từng chữ từng câu một.

Tả Lăng lúc này lại tinh thần bất an, quen thuộc đến nỗi không thể hơn nữa những chuyện cũ năm xưa này của nhà mình, hắn làm sao lại không biết Lam gia (ND: Nguyên văn là Tả gia, chắc tác giả nhầm, sửa lại thành Lam gia). Năm đó, cũng chính là thời kỳ hưng thịnh nhất của Tả gia, vì để khuếch trương thể lực

nhà mình, Tả gia lúc đó ngấm ngấm thực hiện mấy trận cướp đoạt. Cửu Nguyệt Lam thị lúc đó chính là 1 nhà trong đó. Không chế cơ nhục của Lam thị là tuyệt kỹ thời đó, Tả gia lúc đó cũng thực hiện thử nghiệm phương diện này, nhưng tiến bộ lại rất chậm, do đó Tả gia liền sử dụng 1 loại phương pháp cực đoan như vậy.

Lam thị tuy không thể coi là đại gia tộc, nhưng cũng có hơn 100 người, theo như ghi chép, dưới kế sách chu đáo của Tả gia, lúc đó chắc là không lưu lại nhân chứng sống a. Chẳng lẽ năm đó vẫn có cá lọt lưới sao? Lần hành động đó không thể xem là thành công, tuyệt kỹ của Lam thị không hề bị Tả gia lấy được toàn bộ, mà chỉ lấy được 1 số con chip linh tinh, nhưng như thế cũng đủ làm cho phương diện này của Tả gia tiến 1 bước lớn.

Mà điều châm biếm nhất là, chính trong lúc Tả gia mong đợi càng mạnh thêm 1 bậc, võ thuật lại bắt đầu bị suy sụp, đại biểu là thế lực mới sơ sơ quang giáp càng ngày càng phát triển, cho đến lúc chiếm địa vị thống trị tuyệt đối. Người của Tả gia phát hiện, tuyệt kỹ cướp đoạt được ngày trước lúc này đây phần nhiều là vô dụng, giống như đồ vứt đi, ngay cả truyền thừa kỹ nghệ của nhà mình cũng 1 đời thua 1 đời, rất nhiều tuyệt kỹ thất truyền.

Thật ra trong lòng Tả Lăng ngược lại không cho là đúng, xuất thân từ đại thế gia, hẳn dường như càng có thể đồng cảm với loại cướp đoạt khuếch trương này. Nhưng điều hẳn không hiểu là người trước mặt lại cố chấp với ân oán mấy đời trước như vậy. Với hẳn, mấy thứ này giống như là sự kiện lịch sử, đã cách mình rất xa.

Mặc kệ thế nào, xuất thân từ Tả gia, hẳn tự nhiên có kiêu ngạo của người Tả gia. Trường hợp thế này, mọi người đã là oan gia ngõ hẹp, vậy chỉ đành dựa vào thực lực để nói chuyện thôi, đối với thực lực của mình, hẳn có tự tin tuyệt đối, Lam thị, chắc chắn lại 1 lần nữa bại dưới tay Tả gia. Tả Lăng kiêu ngạo nghĩ.

Về mặt Lam Dị Hành đã khôi phục bình tĩnh. Ông ta tiện tay cởi áo khoác bình thường vẫn mặc trên người xuống, mọi người không khỏi xôn xao, gần như tất cả những chỗ tập trung đông khán giả đều phát ra tiếng ông ông, ngay cả ban giám khảo cũng không kiềm được mà chum đầu bàn bạc.

Ai cũng không ngờ trên người Lam Dị Hành lại là quang cảnh như vậy. Toàn thân ông ta lại nhìn không thấy bất cứ miếng cơ nhục nào, toàn thân đều là 1 từng sợi gân cơ nhục to cỡ ngón tay cái xoắn lại với nhau, nhìn thế nào cũng giống như trên người ông ta bò đầy những con rắn nhỏ màu vàng nâu. Mấy sợi gân cơ nhục này có đường nét rõ ràng, cường tráng có lực, không ai hoài nghi sức mạnh hàm chứa trong đó.

Diệp Trùng cũng vô cùng kinh ngạc, loại hình thái cơ nhục khác xa người thường này, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Không thể không nói, dáng vẻ này quả thật rất có lực xung kích đối với thị giác.

Mà về mặt Tả Lăng cũng lại triệt để thay đổi, trong số mọi người, chỉ e chỉ có hẳn mới chân chính hiểu được chỗ đáng sợ của loại hình thái này. Hơn nữa, 1 điểm quan trọng nhất, nói rõ đối phương cũng là 1 giới giả, giới giả của Lam thị, theo ghi chép, chính là có hình dáng này. Lần đầu tiên, Tả Lăng bắt đầu có chút dao động đối với lòng tin của mình.

Lam Dị Hành dáng vẻ thản nhiên đứng ở đó, ẩn tàng tài năng nhiều năm như vậy, hôm nay ông ta đã để lộ ra ngoài tất cả, ân oán trăm năm, cũng tới lúc giải quyết rồi.

Hai người rút kiếm giương cung, đứng thẳng đối diện nhau.

Một tiếng chuông lanh lảnh ngân dài, dư âm réo rắt.

Gần như đồng thời, 2 người như 2 tia chớp, va chạm chính diện không chút màu mè. Bịch, 1 tiếng nổ lớn, gần như đồng thời, 2 người giống như tâm hữu linh tê (hiểu rõ lòng nhau), thay đổi vị trí cho nhau.

Động tác của 2 người này cực nhanh, khán giả căn bản không phản ứng kịp. Trên ghế giám khảo cũng có không ít người phát ra tiếng la nhẹ.

Diệp Trùng đang ở bên cạnh thấy rõ từng li từng tí tình cảnh 2 người giao thủ vừa rồi. Trong khoảnh khắc 2 người gặp nhau, quyền cước của 2 người va chạm 22 lần. Do tần suất quá cao, cho nên người bình thường chỉ nghe thấy 1 tiếng bịch, thật ra là 22 tiếng cùng vang lên 1 lúc.

Giao thủ lần đầu tiên, Tả Lăng bị thua thiệt, từ tay trái hơi run buông thông của hắn thì có thể nhìn ra. Với kỹ nghệ cao siêu của Lam Dị Hành về phương diện cơ nhục, va chạm chính diện thế này, có lợi nhất với ông ta, ít nhất Diệp Trùng biết có mấy loại phương pháp có thể nâng cao sức mạnh trong khoảnh khắc, phối hợp với cơ nhục khủng bố của Lam Dị Hành, cho dù là bản thân Diệp Trùng, cũng không dám có chút xem thường.

Tả Lăng bị thua thiệt lúc này lại không chút hoảng loạn, ngược lại vẻ mặt nghiêm túc, khẽ nâng tay phải, bàn tay phải biến chuyển thành đao, tay trái kéo ra sau lưng, dưới chân bắt chéo, đưa ra 1 tư thế cực kỳ quái dị.

Lam Dị Hành vẫn cái dáng vẻ thản nhiên đó, cơ nhục phần vai nguy dị nhúc nhích về phía 2 cánh tay, mà ống quần vốn dĩ bó chặt cũng đột nhiên phồng lên, cơ nhục gồ lên làm người ta cảm nhận được sức mạnh đáng sợ hàm chứa trong đó. Lam Dị Hành hiện giờ giống như toàn bộ cơ nhục toàn thân được phân phối lại trên 2 chân và cánh tay, cảm giác tỷ lệ mất cân xứng làm Diệp Trùng cảm thấy rất quái dị, Thương lẩm bầm cái gì, hắn hoàn toàn không nghe thấy.

Quả nhiên năng lực khổng lồ cơ nhục khủng bố a! Tất cả khán giả đồng loạt phát ra tiếng la kinh ngạc, loại việc hoàn toàn vi phạm khoa học trong mắt bọn họ này lại thật sự xảy ra trước mắt bọn họ.

Mà tất cả võ thuật gia đều ngừng hô hấp, chờ đợi 1 kích kinh người tiếp theo!

198. Chương 198: Gió Nổi Sóng Dâng (14)

Giới giả, hình thái cao cấp của võ thuật gia, thường sẽ có năng lực đặc thù, thí dụ Nhuế Băng tấn công Diệp Trùng lần đó, Diệp Trùng cảm giác mình như bị trói chặt vậy, thật ra đây chỉ là áp lực tinh thần, mà thân thể của Diệp Trùng lúc đó lại hoàn toàn không có gì khác thường.

Giới giả tuy rằng ít ỏi, nhưng căn cứ ghi chép, năng lực của giới giả là trăm kỳ ngàn quái, thường làm người ta cảm thấy khó có thể tưởng tượng được. Cũng đúng thôi, ngoại trừ tồn tại của giới giả như trong truyền thuyết này, cơ nhục quái dị như vậy, thực lực cường hãn thể này, còn có thứ gì khác có thể sao?

Giới giả! Người này là giới giả! Tất cả võ thuật gia gần như đều đứng lên, võ thuật suy bại, làm giới giả gần như trở thành 1 loại tồn tại như là truyền thuyết, võ thuật gia thông thường nào đã từng thấy qua giới giả chân chính. Thật ra là do bọn họ không biết mà thôi, số lượng giới giả nhiều hơn hẳn so với tưởng tượng của bọn họ. Dù sao hiện giờ là thời đại hoàng hôn của sư sĩ, bản thân võ thuật bị suy bại, thêm vào đất dụng võ của võ thuật cực ít, chỉ khi bảo vệ bên cạnh nhân vật trọng yếu mới dùng tới, người bình thường căn bản không nhìn thấy uy lực của võ thật chân chính. Mà số lượng giới giả ít ỏi, cộng thêm bản thân bọn họ ẩn giấu tài năng, càng làm cho giới giả không được người ta biết tới.

Giới giả và chiến đấu của giới giả, trong thời đại hưng thịnh nhất của võ thuật cũng không phải tùy tiện là gặp được, còn bây giờ lại trăm năm khó gặp.

Bàn tay của Tả Lăng biến thành 1 loại màu xanh đen kỳ dị, hơn nữa còn với 1 loại tốc độ mà mắt thường có thể thấy được lan ra cánh tay.

Lam Dị Hành cong chân, hơi ngồi xổm xuống, mặt hướng về Tả Lăng.

Lam Dị Hành quát lớn 1 tiếng! Gợn sóng không khí dao động kịch liệt, lan ra xung quanh. Năng lực nắm bắt của ống kính cực mạnh, chi tiết rõ ràng này hiện ra trước mắt mọi người.

Tất cả võ thuật gia đang thông qua mũ tín hiệu nhìn trận đấu không khỏi đồng loạt hít 1 hơi khí lạnh, uy lực 1 tiếng hét của giới giả, lại hải người như vậy!

Mà đám khán giả bình thường đó càng tròn mắt, há hốc mồm, phảng phất trước mắt như là mấy bộ phim võ thuật do kỹ xảo tạo thành đó.

Đồng tử của Diệp Trùng bỗng co rút lại. Cho dù là ống quần, hắn vẫn có thể thấy rõ cảnh tượng cơ nhục trên chân Lam Dị Hành nhúc nhích.

Đôi chân Lam Dị Hành đột nhiên phát lực.

Quá nhanh! Ngay cả Diệp Trùng trước giờ vẫn cực kỳ tự tin với nhãn lực của mình cũng kinh ngạc phát hiện mình lại chỉ có thể bắt được tàn ảnh của Lam Dị Hành!

Lam Dị Hành giống như 1 phát đạn vừa ra khỏi nòng, như tia chớp xuất hiện trước mặt Tả Lăng, màu xanh đen trên tay phải Tả Lăng vẫn chỉ lan từ từ tới khuỷu tay của hắn.

Một quyền không chút hoa hòe! Chỉ có sức mạnh và tốc độ đơn thuần! Cánh tay do cơ nhục di động mà biến thành thô to tới mức khác thường cũng cung cấp sức mạnh kinh người cho Lam Dị Hành. Diệp Trùng cũng không khẳng định, mình có thể chính diện tiếp 1 quyền này hay không.

Tả Lăng rõ ràng không nghĩ tới tốc độ của Lam Dị Hành lại nhanh như vậy!

Trong lúc gấp rút, bàn tay phải vạch ngang, thân hình lại lùi ra sau.

Choang! Giống như tiếng kim loại va chạm, vang khắp sân huấn luyện. Cũng vang vọng trong lòng tất cả mọi người.

Tả Lăng loạng choạng lùi ra sau, vẻ mặt trắng kinh người, có thể thấy 1 quyền vừa rồi đó gây hại cho hắn không ít, Diệp Trùng lại cảm thấy chút bất ngờ, 1 quyền vừa rồi đó của Lam Dị Hành, đừng nói là nắm tay thịt, cho dù là cửa hợp kim, cũng tuyệt đối sẽ bị vỡ vụn. Nhưng tay phải của Tả Lăng lại vẫn hoàn hảo vô tổn. Thế này hỏi sao không làm Diệp Trùng cực kỳ kinh ngạc?

Lam Dị Hành không lập tức tấn công, mà lại đứng trước mặt Tả Lăng, nhìn chăm chăm tay phải màu xanh đen của Tả Lăng, thần sắc thản nhiên nói: “Đây cũng là thứ diễn luyện ra từ sự khống chế cơ nhục của họ Lam sao! Đáng tiếc các người không lấy được bản đầy đủ, thứ thôi diễn ra trăm sai ngàn sót.”

Lời nói chưa dứt, Lam Dị Hành liền uốn người lao lên, lần này ông ta lại không dùng loại thủ đoạn quái dị vừa rồi như vừa rồi. Diệp Trùng thầm đoán trong lòng, chỉ e gánh nặng do loại phương pháp vừa rồi đó mang tới cho Lam Dị Hành cũng tuyệt đối không nhỏ.

Cho dù là thủ pháp thông thường, do tay của Lam Dị Hành làm ra cũng có phong phạm đại sư sâu sắc, không cái nào không cao diệu vô cùng, không thể bắt bẻ. Mà cơ nhục toàn thân của ông ta lại phối hợp động tay trên tay hắn, không ngừng di động trong phạm vi nhỏ. Lực bạo phát đột ngột trong phạm vi nhỏ do cơ nhục toàn thân này mang lại làm Diệp Trùng kinh ngạc trong lòng.

Còn Tả Lăng lúc này cũng giống như hồi thần lại từ trong sự suy sụp vừa rồi. Tay phải màu xanh đen mạnh mẽ dị thường, tay trái lại luôn giấu ở sau người, làm người ta lúc nào cũng đề phòng hậu chiêu của hắn. Phong cách ra tay của Tả Lăng cũng cực kỳ dũng mãnh, 2 người lấy cứng đối cứng, làm mấy võ thuật gia đứng xem tới mức ngừng cả hô hấp. Chỉ có mấy võ thuật gia có thực lực siêu quần mới lo lắng trong lòng, hai người giao đấu chỗ nào chứ, đó là giao chiến sinh tử chân chính, chỉ sợ không phải 1 bên máu đổ đương trường, trận đấu này sẽ không kết thúc. Ngày đầu tiên của hội nghị giao lưu lại xảy ra nhân mạng, chắc chắn sẽ tạo ra đả kích trí mạng đối với hội nghị giao lưu lần này.

Hoa Thiên Giai đứng dậy đầu tiên. Là người đứng ra tổ chức, ông ta tự nhiên không thể cho phép loại việc này xảy ra dưới mắt mình. Ông ta đi tới bên cạnh Nhuế Băng, phát giác có người tới gần, Nhuế Băng quay đầu lại, thấy là Hoa Thiên Giai, vội vàng đứng dậy.

Hoa Thiên Giai nói: “Băng nhi. Hai người này cứ như vậy chắc hẳn sẽ xảy ra chuyện, ta muốn để bọn họ kết thúc trận đấu này, chẳng qua sợ bọn họ sẽ không dễ dàng đồng ý như thế, người tới giúp Hoa thúc.”

Nhuế gạt gạt đầu, nói: “Được.” Rồi không nói tiếng nào.

Nguy Nguyên ở bên cạnh kêu lên: “Băng tỷ, dẫn em theo.” Vừa mới bắt đầu cảm thấy hứng thú với võ thuật, hắn thế nào lại bỏ qua 1 cơ hội tới gần xem cao thủ giao đấu như vậy chứ? Hơn nữa còn có thể nhìn thấy người hắn sùng bái thứ 2 là Băng tỷ ra tay, sống chết hắn cũng phải đi.

Trùng hợp lúc này, cục diện trên sân lại xảy ra biến hóa.

Trong một lần Lam Dị Hành ra quyền xem có vẻ bình thường, tốc độ quyền của hắn đột nhiên tăng lên, gần như là 1 phiên bản của chiêu vừa rồi, chỉ là càng thêm cực bộ, càng thêm kín đáo, cũng càng có tính bất ngờ.

Tàn ảnh, lần thứ 2 xuất hiện trong mắt Diệp Trùng. Nhưng lần này hắn đã sớm có chuẩn bị, do quan hệ với góc độ quan sát, Diệp Trùng nhìn rõ khoảnh khắc Lam Dị Hành ra quyền, đám cơ nhục ở phần vai giống như bầy rắn vui vẻ, như làn sóng vọt về phía tay của ông ta. Quá trình di chuyển này cực nhanh, so với quá trình chuẩn bị rõ ràng mà dài như vừa rồi, lần này mau chóng như tia chớp.

Một quyền này mạnh mẽ đáng trúng ngực trái không tránh kịp của Tả Lăng, cách, Diệp Trùng nghe thấy tiếng xương vỡ trong treo.

Biến cố đột nhiên này làm tất cả mọi người không khỏi thất thanh la lên. Chính lúc mà mọi người cho rằng Tả Lăng khó tránh 1 kiếp, tay trái vẫn luôn giấu sau lưng của hắn cuối cùng đã ra tay! Trong khoảnh khắc nắm tay của Lam Dị Hành đánh trúng ngực trái hắn, dị mang trong mắt hắn lóe lên, ngực trái lại giống như vũng bùn, làm Lam Dị Hành có ảo giác nắm tay như đánh trên 1 bề mặt mềm mại.

Sức mạnh một quyền này của Lam Dị Hành cực lớn, mặc dù Tả Lăng biến cơ nhục của mình thành cực kỳ mềm mại, nhưng vẫn bị 1 quyền này của Lam Dị Hành đánh gãy xương sườn. Hừ một tiếng, Tả Lăng nhin đau, tay trái lại như 1 sợi gai mềm, trong nháy mắt quần lấy tay phải của Lam Dị Hành.

Tay trái mềm mại kinh người, phẳng phất như hoàn toàn đi ngược lại nhân thể học, mà giống động vật thân mềm như rắn vậy.

Màu xanh trên mặt Tả Lăng lóe lên, tay trái đang quần lấy Lam Dị Hành trong khoảnh khắc biến thành xanh đen như tay phải, bộp, tay phải của Lam Dị Hành đã có hình dạng vụn vẹo không theo nguyên tắc nào. Mấy hôm nay đang học tập về nhân thể học, Diệp Trùng có thể khẳng định chắc chắn, xương cốt dưới cơ nhục của Lam Dị Hành đã bị gãy thành mấy đoạn.

Lam Dị Hành hừ 1 tiếng, tay trái như tia chớp bổ về phía yết hầu của Tả Lăng.

Một chiêu đánh tới của tay phải Tả Lăng giống với chiêu thức của Lam Dị Hành. Bịch, nắm tay 2 người chính xác đánh vào nhau. Thân hình 2 người không khỏi lùi về sau. Gần như đồng thời vang lên 2 tiếng hừ khó chịu. Nhưng tay trái của Tả Lăng vẫn bám rịt lấy tay phải đã bị phế của Lam Dị Hành, 2 người gần trong gang tấc.

Tiếp theo đó, 2 người gần như biểu diễn cho mọi người 1 màn kịch chiến kinh điển cận chiến tay không siêu cự ly gần trong phạm vi nhỏ, chỉ đáng tiếc, 2 người chỉ dùng 1 tay.

- Hắc hắc, Lam thị thì thế nào? Có sơ hở thì lại thế nào? Tả gia há để loại tiểu gia tộc này có thể hiểu được chứ! Tả Lăng không dừng tay, miệng lại châm biếm nói. Trong lời nói đầy vẻ tự hào, nhưng hắn cũng có vốn để kiêu ngạo, giới giả đã cực kỳ hiếm hoi, mà giới giả trẻ như vậy lại càng hiếm hoi hơn nữa. Với lại giới giả có 2 loại năng lực, phỏng chừng cũng chỉ có 1 mình hắn mà thôi. Đúng như Lam Dị Hành nói, cơ nhục ngành hóa Tả Lăng biểu hiện lúc đầu thật sự là được thôi diễn ra từ con chip đoạt được từ nhà họ Lam, gia chủ Tả gia cũng hiểu sơ hở trong đó, hết lòng hết sức sáng chế ra loại công phu cơ nhục nhuyển hóa này. Tả Lăng không cần phải nghi ngờ, là 1 thiên tài, 2 loại năng lực cực đoan này lại bị hắn làm cho nhu hòa.

Vốn dĩ 1 cứng 1 mềm này, biến hóa giữa cứng và mềm so với biến hóa đơn thuần của cứng hoặc mềm nhiều hơn rất nhiều. Đáng tiếc Tả Lăng vẫn còn quá trẻ, vô luận là ở hỏa hầu hay là nhận thức đối với võ thuật, đều không cách nào so sánh với Lam Dị Hành nghiên cứu kỹ nghệ nhà mình mấy chục năm. Điều này làm cho cục diện lưỡng bại câu thương.

Nhưng nói kỹ, thương tích của Lam Dị Hành vẫn nặng hơn. Tả Lăng tuy gãy 1 xương sườn, nhưng chỗ khác không bị gì, hơn nữa còn chiếm quyền chủ động, tay phải của Lam Dị Hành đã triệt để bị phế. Điều này làm cho ông ta mất đi hơn nửa lực công kích. Với lại tay phải đã bị phế còn nằm trong tay đối phương, chỉ cần hơi cử động, cơn đau vào tận xương tủy liền từ tay phải truyền tới, làm cho ông ta căn bản không cách nào tổ chức công kích hữu hiệu.

Lời của Tả Lăng như 1 mũi kim, đâm thẳng vào tận nơi sâu nhất trong lòng Lam Dị Hành. Cặp mắt của ông ta trong khoảnh khắc đỏ lên, người ít nói như ông ta không nói tiếng nào, nhưng sự kiên định và kiên quyết trong ánh mắt, làm cho trong lòng kẻ chiếm được ưu thế là Tả Lăng dâng lên 1 dự cảm không hay.

Diệp Trùng cũng chớp được thần sắc trong mắt Tả Lăng (DG: Lam Dị Hành mới đúng chứ nhỉ!), gần như là bản năng, trong lòng Diệp Trùng la toáng lên: “Thương!”

Thân ảnh lóe lên, như tên rời cung, lao về phía Lam Dị Hành và Tả Lăng. Đồng thời, vẫn luôn phối hợp chặt chẽ với hắn, Thương lập tức cắt đứt tín hiệu giữa mũ tín hiệu và ống kính.

Cùng lúc này còn có tiếng la của Nhuế Băng: “Đi!” Một tay nàng nhắc Ngụy Nguyên đang ngồi bên cạnh, thân hình như làn khói lao về phía sân huấn luyện. Hoa Thiên Giai có phản ứng trước tiên, theo sát sau Nhuế Băng 1 bước.

Gần như Nhuế Băng và Hoa Thiên Giai vừa động thân, vô luận là mũ tín hiệu, hay là hình chiếu, toàn bộ biến thành 1 mảng trắng tinh. Khán giả đang xem đến si mê lập tức xôn xao, mà nhân viên phụ trách tần số trực phiên của mấy mạng mô phỏng ngạc nhiên phát hiện tần số của mình cũng là 1 mảng trắng tinh.

Chỉ vài giây sau, mấy võ thuật gia mới có phản ứng lại, không biết ai la lên 1 tiếng: “Mọi người mau đi xem!” Lập tức mọi người chạy về phía sân huấn luyện.

Không biết tại sao, 1 loại tình cảm vô danh, dâng cao trong ngực Diệp Trùng!

199. Chương 199: Gió Nổi Sóng Dâng (15)

Lam Dị Hành quát nhẹ 1 tiếng, xen lẫn sự đau khổ sâu sắc, còn có 1 chút sáng khoái.

Sương máu đầy trời, bên trong truyền ra 1 loạt tiếng bật bật như là tiếng đàn đứt dây, sương máu mau chóng bao vây 2 người, làm người ta nhìn không rõ bên trong rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Tiếng mảnh chửi và rên rỉ của Tả Lăng đồng thời truyền tới từ trong màn sương máu.

Trái tim Diệp Trùng lúc này đã từ trong sự hừng hực vừa rồi bỗng khôi phục lại sự bình tĩnh khi chiến đấu, phẳng phất như từ miệng 1 ngọn núi lửa cao ngất nhảy xuống, lại đột nhiên phát hiện dung nham vốn nóng bỏng lại lạnh thấu vào xương, đi kèm theo đó là 1 tia sát khí rất thực.

Tốc độ của Diệp Trùng cực nhanh, mang theo vô số tàn ảnh, mũi chân không ngừng phát lực, thân hình không ngừng tăng tốc, Diệp Trùng đã không quan tâm tốc độ của mình rốt cuộc đạt tới mức độ nào, trong cặp mắt tập trung chỉ có màn sương máu trong sân huấn luyện này.

Vù, từ màn sương máu bay ra 1 bóng người.

Diệp Trùng tinh mắt lập tức phát hiện đó là Lam Dị Hành! Lam Dị Hành lúc này đã sớm không đáng vẻ mạnh mẽ như rồng như hổ vừa rồi, trên dưới toàn thân như từ trong hồ máu mò ra. Mà cơ nhục vốn dĩ khỏe đẹp, tràn đầy lực lượng gần như đã đứt đoạn toàn bộ, không chút sinh khí rũ trên người ông ta. Máu men theo gân cơ bắp đã bị đứt đoạn, tí tách rơi xuống.

Mũi chân Diệp Trùng điểm 1 cái, thay đổi phương hướng, chụp lấy Lam Dị Hành. Cặp mắt Lam Dị Hành lúc này đã đục ngầu, không chút sinh khí, mạch đập, hô hấp cũng đã hoàn toàn đình chỉ.

Dừng thân hình lại, Diệp Trùng nhẹ nhàng bỏ Lam Dị Hành trên tay xuống, yên lặng đứng ở đó.

Trong sương máu lại xông ra 1 bóng người, không cần đoán Diệp Trùng cũng biết là Tả Lăng, không có bất cứ lưỡng lự nào, Diệp Trùng hành động!

Diệp Trùng không có thói quen trước khi ra tay còn nói lý do ra tay gì đó, ngược lại, đánh không tuyên chiến, đột nhiên tập kích với hắn mà nói càng quen đường tổ lỗi hơn. Tuy Tả Lăng trước mặt đáng vẻ chặt vật, thực lực giảm mạnh, căn bản không cách nào tạo thành uy hiếp với mình, Diệp Trùng vẫn không có bất cứ ý tứ muốn bỏ đi loại thói quen tốt đẹp này.

Một kích cuối cùng của Lam Dị Hành đích xác không bình thường, trên dưới toàn thân Tả Lăng có 7, 8 chỗ có lỗ máu to cỡ ngón tay cái. Máu ừng ực tuôn chảy ra ngoài, mà trên người lại đỏ tươi, không biết là máu của Lam Dị Hành hay là của hắn.

Im hơi lặng tiếng, Diệp Trùng như u linh xuất hiện trước mặt Tả Lăng. Tay phải như rắn độc đánh về phía cổ họng của Tả Lăng.

Tả Lăng căn bản là không ngờ lúc này bên ngoài lại có người tập kích mình, không kịp phòng bị, chỉ đành vừa liều mạng ngẩng đầu ra sau, vừa đẩy đôi tay ra ngoài, hy vọng có thể tiếp được 1 quyền này của Diệp Trùng.

Bình, trên tay truyền lại cảm giác tiếp xúc, trong lòng Tả Lăng vui mừng. Nhưng chưa kịp mừng thoát 1 kiếp, sức mạnh to lớn từ trên tay truyền tới lập tức làm hắn hồn phi phách tán. Lách cách, tiếng xương cốt vỡ vụn rõ ràng truyền tới tai hắn, tiếp theo đó, sự đau đớn như thủy triều mau chóng nhấn chìm hắn!

Suy nghĩ cuối cùng trước khi hắn mất đi tri giác: Chẳng lẽ tên họ Lam sống lại sao? Sức mạnh to lớn thế này, trừ Lam Dị Hành, hắn thực sự nghĩ không ra vẫn còn có người nào có thể có được.

- Dừng tay! Một giọng nam hùng hồn từ xa truyền tới.

Diệp Trùng không có chút ý dừng tay nào, nhân hắn bệnh, lấy mạng hắn. Đã mất đi năng lực đề kháng, Tả Lăng trong mắt hắn đã là 1 người chết. Tay phải đột nhiên tăng tốc, mang theo vô số tàn ảnh, trực chỉ hướng tới cổ họng của Tả Lăng.

Tốc độ tay siêu cấp của Diệp Trùng lại 1 lần nữa xuất hiện trước mặt người đời!

Không có chút hồi hộp nào, cổ của Tả Lăng bị Diệp Trùng nhẹ nhàng xiết trên tay, nhẹ nhàng phát lực, rắc rắc, xương cốt bên trong chỗ bị Diệp Trùng xiết lấy lập tức vỡ nát. Tả Lăng đã hôn mê trong lúc vô ý thức biến thành 1 thi thể không chút sinh khí nào. Tay Diệp Trùng nhẹ nhàng giữ 1 cái, Tả Lăng vẽ nên 1 đường cong parabol, nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh Lam Dị Hành.

Trong vòng 1 ngày, 2 giới giả mất mạng như thế.

Diệp Trùng xoay người lại, lạnh lùng nhìn đám người đang liều mạng lao về bên này.

Trong đầu Nhuế Băng phẳng phát như nổ oanh 1 cái, bước chân không tự chủ được dừng lại, trừng trừng nhìn gương mặt từng xuất hiện vô số lần trong giấc mộng của mình. Vẫn là sự lạnh lùng và hờ hững đó, vẫn là sự cô tịch (cô độc và tịch mịch) đó...

Nhuế Băng vốn là người đi đầu tiên, nhưng nàng vừa dừng lại, vô số người lướt qua bên người nàng. Rất nhiều võ thuật gia đều kinh ngạc quay đầu nhìn Nhuế Băng vài cái, không hiểu nàng tại sao dừng lại.

- Băng tỷ... Băng tỷ! Nguy Nguyên nhìn ra sự bất bình thường của Nhuế Băng, lo lắng lên tiếng.

Nhuế Băng giống như bị ma ám, không hề nghe thấy, vẫn trừng trừng nhìn Diệp Trùng.

Người nói đầu tiên là Hoa Thiên Giai, ông ta là người duy nhất có thể sánh ngang cùng Nhuế Băng. Nhìn thấy Diệp Trùng sắp giết Tả Lăng, ông ta không khỏi vội lên tiếng ngăn cản. Đáng tiếc ông ta lên tiếng vẫn không thể ngăn cản Diệp Trùng ra tay. Mà tốc độ 1 kích đó của Diệp Trùng lại làm trong lòng ông ta dấy lên 1 cơn sóng to gió lớn.

Quá đáng sợ! Người này cũng là giới giả sao? Hoa Thiên Giai kinh hãi nghĩ, bản thân ông ta cũng là 1 giới giả, tuy sở trường của ông ta không phải là tốc độ, nhưng sự thực trước mắt nhắc nhở ông ta, tất cả những thứ này không hề là giấc mơ.

Ông ta lên tiếng không hề thay đổi được vận mệnh của Tả Lăng, không cần nhìn ông ta cũng biết Tả Lăng đã chết, dưới sự tấn công như thế, cho dù đổi lại là mình, ông ta cũng không tin chắc mình có thể sống sót hay không.

Đã bao lâu rồi, ông ta đã không có cảm giác hoảng sợ thế này như hôm nay. Mà tất cả cảm giác hoảng sợ này, chẳng qua chỉ là do tên thanh niên nhìn qua chỉ khoảng 20 tuổi trước mặt này mang lại cho ông ta.

Thiếu niên này cực kỳ nguy hiểm! Trong nháy mắt, trong lòng Hoa Thiên Giai đưa ra phán đoán như vậy. Mà điều làm ông ta cảm thấy bất an nhất chính là vẻ mặt thần nhiên của thiếu niên này sau khi giết người. Hoa Thiên Giai không phải là người chưa từng thấy qua việc đời, nhưng chính những kẻ liều mạng, cùng hung cực ác mà ông ta từng gặp qua đó sau khi giết người cũng sẽ không có dáng vẻ không chút động lòng thế này.

Nhưng, mình để mặc hắn làm loạn vậy sao? Hai người giao đấu trên sân có tử thương, tuy ảnh hưởng không tốt, nhưng trong giới võ thuật lại không là gì. Nhưng người ở ngoài sân xông vào sân đấu hành hung, còn là tập kích, điều này khác nào trực tiếp đánh 1 bạt tai vào mặt mình.

Nhưng riêng tên trước mặt này lại làm ông ta cực kỳ cổ kị.

Hoa Thiên Giai vẫn nhớ được từng gặp qua tên thiếu niên này, hắn dường như là đồ đệ nhỏ nhất của Lam Dị Hành, Thương Muội hình như còn nói qua hắn bất quá vẫn chỉ là 1 học đồ? Học đồ? Đùa à! Học đồ nào lại có thực lực cường hãn như vậy? Chính từ thân thủ thiếu niên vừa lộ ra, ông ta khẳng định thực lực của thiếu niên này tuyệt không thấp hơn sư phụ Lam Dị Hành của hắn. Chẳng lẽ là đệ tử Lam Dị Hành ngầm bồi dưỡng? Điều này rất có khả năng!

Những võ thuật gia vừa rồi nhìn thấy Diệp Trùng ra tay đặc sắc như thế đều hít 1 hơi lạnh, trong lòng mọi người đều không kiềm được mà sinh ra 1 cảm giác kinh hãi. Trong lòng rất nhiều người không hẹn mà cùng hiện lên cùng 1 nghi vấn: Tên này thật sự là người sao?

Hoa Thiên Giai không dám khinh cử vọng động, bản thân lúc này mà ra mặt, trong lòng ông ta cũng không có chút nắm chắc nào. Tới lúc đó thanh danh mất đi chỉ là chuyện nhỏ, nhìn thiếu niên này ra tay tàn nhẫn như vậy, chỉ sợ mình có thể giữ được mạng hay không cũng còn khó nói.

Bất tri bất giác, sự cường hãn của Diệp Trùng đã in dấu ấn sâu sắc trong lòng mọi người.

Thật ra điều này là do ông ta suy nghĩ quá nhiều thôi, Diệp Trùng lúc này tuy rằng mạnh mẽ, kết quả 2 người thật sự ra tay thế nào vẫn khó nói. Tổ chất thân thể Diệp Trùng quả thật quá xuất sắc. Còn 1 kích xuất sắc tuyệt luân vừa rồi, tốc độ tay gần như không phải của con người đó làm mọi người đều sợ hãi. Điều này cùng che dấu rất lớn cho sự thiếu sót trong kỹ xảo của Diệp Trùng.

Hoa Thiên Giai không khỏi tìm kiếm thân ảnh Nhuế Băng trong đám người, ông ta nghĩ rằng 2 người mình và Nhuế Băng liên thủ, cho dù thiếu niên có lợi hại hơn nữa, chắc cũng chạy không thoát khỏi võ đường Thiên Hoa.

Không dễ gì tìm thấy được thân ảnh của Nhuế Băng, nàng thần sắc quái dị ở trong đám đông võ thuật gia. Vừa nhìn thấy dáng vẻ này, Hoa Thiên Giai liền biết không xong, trạng thái hiện tại này của Nhuế Băng, chỉ e ngay cả 1 cao thủ bình thường cũng không bằng. Băng nhi sao thế này? Hoa Thiên Giai nghĩ mãi mà không hiểu, sự tôi luyện tâm thần của giới giả, chỉ có chịu xung kích cực lớn mới xuất hiện việc tâm thần thất thủ. Ừm, Băng nhi nhất định bị 1 chiêu vừa rồi đó cả tên này làm cho chấn động rồi! Nghĩ tới sự kinh hãi vừa rồi của mình, Hoa Thiên Giai tìm thấy 1 nguyên nhân mà mình cho rằng khá hợp lý, trong lòng thoải mái.

Nhưng vấn đề đau đầu này vẫn ở trước mắt ông ta, nếu như ngay cả an toàn tính mạng của tuyển thủ cũng không cách nào bảo đảm, hội nghị giao lưu này chỉ e cũng không làm tiếp được nữa.

Những suy nghĩ này xem ra có vẻ rất nhiều, nhưng bất quá chỉ lướt qua trong đầu Hoa Thiên Giai.

Nghĩ tới chỗ này, trước mắt ông ta đột nhiên sáng lên, ông ta nghĩ tới 1 cách cho rằng là ổn nhất. Ông ta lập tức thấp giọng nói vài câu với mấy liên lạc trên tay.

Từ từ quét qua đám người, cả sân huấn luyện rộng lớn im phăng phắc. Diệp Trùng đã chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên, hắn không còn chút hứng thú nào với võ thuật ở nơi này.

Nhìn Lam Dị Hành đã chết, tuy hắn không hề cho rằng việc giết Tả Lăng là trách nhiệm gì của hắn, nhưng hắn vẫn làm. Hai giới giả, sau khi thể hiện sức mạnh kinh người của họ, bây giờ lại yên tĩnh nằm sóng đôi cùng nhau.

Thương vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng: “Diệp tử, cẩn thận, có quang giáp đang tới gần chỗ này!”

Diệp Trùng lập tức từ trong xuất thần vừa rồi hồi thần trở lại, đầu óc mau chóng tính toán. Bây giờ mình rời đi cũng tuyệt không nhanh bằng tốc độ của quang giáp, gần như lời của Thương vừa dứt, Diệp Trùng liền gọi Hàm gia ra.

Hàm gia giống như 1 thiên thần đột nhiên xuất hiện, lại yên lặng đứng ở đó.

Lần này, lại đến lượt các võ thuật gia đó không hiểu mô tê gì, quang giáp? Đối với võ thuật gia có khuynh hướng truyền thống mà nói, quang giáp quả thật giống như là vật của 1 thế giới khác.

- A!

- A!

Tiếng la ngạc nhiên đồng thời phát ra từ miệng của Nhuế Bằng và Ngụy Nguyên.

- YC! Ngụy Nguyên bỗng trở nên kích động, lẩm bẩm tự nói: “Thì ra hẳn chính là YC a!”

Biến cố đột nhiên này làm Nhuế Bằng triệt để hồi thần lại, băng tuyết thông minh, nàng lập tức hiểu được hoàn cảnh hiện nay của Diệp Trùng, trong lòng không khỏi dâng lên chút lo lắng. Cái quang giáp đó của Diệp Trùng làm nàng cảm thấy quen mắt, tới khi Ngụy Nguyên la lên nàng mới nghĩ ra đây không phải là cái quang giáp hôm đó quảng Ngụy Nguyên cho mình sao?

Thì ra hôm đó là y! Trong lòng Nhuế Bằng không kiềm được hơi run run.

Y vẫn nhớ tới mình! Thì ra y vẫn nhớ tới mình! Một sự vui mừng sâu sắc dâng lên từ chỗ sâu nhất trong lòng Nhuế Bằng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Diệp Trùng giống như 1 con vượn biến dị linh hoạt, nhanh nhẹn trèo lên buồng lái của Hàm gia.

Một loạt động tác này lập tức lại gây nên 1 trận kinh hô. Mà Ngụy Nguyên lập tức sáng rực 2 mắt, YC quả nhiên chính là YC a! Ngay cả phương thức vào buồng lái cũng không giống người bình thường.

Trong lòng Hoa Thiên Giai cuống quýt, chẳng lẽ tên này muốn bỏ chạy? Ông ta biết, chỉ cần đợi thêm 10 giây, không, có lẽ chỉ cần 8 giây, đại đệ tử Trịnh Trung Hành của ông ta sẽ điều khiển quang giáp tới nơi. Đây chính là phương pháp ông ta vừa mới nghĩ ra.

Võ thuật gia có cường hãn hơn cũng bắt quá là thân thể máu thịt, trước mặt loại vũ khí mạnh mẽ như quang giáp này, quả thực không có chút phần thắng. Mà Hoa Thiên Giai chính là muốn lợi dụng quang giáp áp chế võ thuật gia trẻ tuổi mà lại cường hãn này. Thân là võ thuật gia, lại chỉ có thể mượn quang giáp giúp đỡ, không thể không nói là 1 loại việc có ý nghĩa cực kỳ trào phúng, điều này cũng làm trong lòng Hoa Thiên Giai không khỏi sinh ra vài phần cảm giác chua chát. Có lẽ, võ thuật thật sự đã tới lúc phải rút lui khỏi vũ đài lịch sử rồi!

Nhưng đối với phương pháp ông ta nghĩ ra này, ông ta vẫn rất có niềm tin. Đại đệ tử Trịnh Trung Hành của ông ta tuy là võ thuật tệ nhất trong 3 đệ tử, nhưng trước khi học võ thuật, hẳn lại là 1 sư sĩ có danh hiệu cao cấp. Cận chiến quang giáp của võ đường Thiên Hoa nếu như không có hẳn chủ trì, làm sao phát triển tới mức độ ngày hôm nay.

Nhìn thấy thiếu niên cũng gọi ra 1 cái quang giáp, điều này làm ông ta vô cùng lo lắng thiếu niên sẽ điều khiển quang giáp bỏ chạy, vậy thì phiền phức rồi.

Diệp Trùng vừa vào trong buồng lái của Hàm gia, 1 cái quang giáp liền âm âm bay tới sân huấn luyện này.

Diệp Trùng kinh ngạc phát hiện cái quang giáp trước mặt này lại là 1 cái quang giáp cận chiến giống như Hàm gia của mình.

Đây rõ ràng là 1 cái quang giáp đã trải qua cải tiến, thân chính quang giáp của nó là Thần Quang Ninh, loại hình Ninh này trong chuỗi Thần Quang là 1 loại hình được ứng dụng khá ít. Động cơ Diệp Trùng không cách nào nhìn thấy, cũng không cách nào đưa ra phán đoán, nhưng Diệp Trùng đoán có khả năng khá cao là chuỗi Cường Phong. Thân chính quang giáp màu đỏ sáng bóng, phối hợp với đường nét màu xám bạc, làm cả cái quang giáp cực kỳ khoa trương.

Mà cái khiên chắn có hình dạng như ngọn lửa, đầu ngọn lửa sắc bén lóe lên hàn quang yếu ớt. Các bộ phận như đầu gối, khuỷu tay, bàn tay của cánh tay máy quang giáp rõ ràng đã được làm dày thêm. Gai nhọn trên khớp 20 ngón tay đen bóng không có ánh sáng, nhưng Diệp Trùng không dám xem thường, bản thân hẳn thích thêm mấy thứ nhỏ bé thế này lên quang giáp, tự nhiên biết uy lực do mấy thứ nhỏ bé nhìn không hề bắt mắt này mang lại.

Mỗi 1 linh kiện của cái quang giáp này không cái nào không là hàng cao cấp.

Điều kỳ quái là, cái quang giáp này không có trang bị vũ khí nào khác.

Quang giáp cận chiến? Trong lòng Diệp Trùng không khỏi dâng lên câu hỏi này, phải biết rằng, quang giáp cận chiến tuy đầy dẫy trong mạng mô phỏng, có vô số kẻ ưa thích, nhưng trong hiện thực lại cực kỳ ít có người dám dùng nó. Đây là cái quang giáp cận chiến đầu tiên Diệp Trùng nhìn thấy trong đời thực.

Một cái dùi gáp rất đẹp của cái quang giáp đó, ổn định dùi gáp cách Hàm gia 300 mét. Diệp Trùng cũng là cao thủ trong nghề, khoảng cách 300 mét đối với quang giáp tầm xa mà nói thì quá gần, nhưng đối với quang giáp cận chiến mà nói, đây là 1 khoảng cách phát lực khá hợp lý.

Diệp Trùng thần sắc bình tĩnh, trong lòng không có chút nhấp nhô nào.

200. Chương 200: Bởi Vì Là Người

Hai mắt Ngụy Nguyên phát sáng, hắn vẫn cần phải xác định, tuy người lần trước cứu mình này rất có khả năng là YC, nhưng hắn cũng chỉ là rất có khả năng mà thôi. Nhưng chỉ cần hắn là YC, Ngụy Nguyên tin tưởng mình nhất định có thể từ trong động tác của hắn tìm ra phong cách đặc hữu của YC.

Thì ra hắn thật sự tinh thông quang giáp, nhìn Diệp Trùng leo vào buồng lái của Hàm gia, Nhuế Băng không khỏi có chút xuất thần. Nhuế Tô từng nói với nàng là Diệp Trùng tinh thông cải tạo quang giáp, nàng vẫn hơi không tin, 1 người tinh thông cận chiến thế này, nào còn tinh lực bước chân vào phương diện khác?

Có lẽ, quang giáp cũng là 1 hoạt động khá có ý nghĩa, Nhuế Băng không khỏi trầm nghĩ.

Tất cả võ thuật gia không tự chủ được cùng mở to mắt, đây mới là cận chiến quang giáp chân chính a, không phải mấy trận tỉ thí đẹp đẽ trên mạng mô phỏng đó có thể so sánh được. Sân huấn luyện này vốn dĩ được dùng để huấn luyện cận chiến quang giáp, trận chiến lúc này đây, chỉ e khó mà tìm được địa điểm thích hợp hơn chỗ này.

Đối mặt chỉ duy trì 5 giây, Diệp Trùng bắt đầu trước, hắn phải đánh bại đối thủ trong thời gian ngắn nhất, sau đó rời khỏi chỗ này. Lam Dịch Hành một khi chết, trong khoảng thời gian ngắn sau đó, võ quán Cửu Nguyệt sẽ trở thành trung tâm của ánh mắt mọi người, cũng không còn thích hợp cho mình ở lại. Nhiệm vụ lúc này của Diệp Trùng là lại tìm 1 chỗ ẩn thân thích hợp, cho tới khi Vương Vi Hành trở lại.

Nhưng việc phải giải quyết trước mắt lại là cái quang giáp trước mắt này.

Chiêu đầu tiên của Diệp Trùng chính là dùng Song tục hồ hình bộ, 2 đường cong ngược hướng lớn nhỏ bất nhất tạo thành 1 quỹ tích nguy hiểm, làm người ta khó mà đoán trước động tác 1 bước tiếp theo của nó.

Ngụy Nguyên lại 1 lần nữa không kiềm được thất thanh la lên! Loại bước đi trước mắt này đối với hắn mà nói không thể quen thuộc hơn, bản thân hắn từng mô phỏng loại bước đi này, điều này càng củng cố suy nghĩ trong lòng hắn rằng người xem ra chỉ lớn hơn mình vài tuổi này chính là YC. Hắn cố hết sức mở lớn mắt, sợ bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Loại bước đi phiêu hốt này vô nghi làm Trịnh Trung Hành cực kỳ khó thích ứng, hắn không thể không ngừng thay đổi phương hướng của mình đối diện với đối phương, và bảo trì tốc độ di động từ từ lùi ra sau từng chút một. Hai tay quang giáp che chắn trước ngực, là 1 tư thế cận chiến tiêu chuẩn.

Động tác này trong mắt Diệp Trùng vô nghi là sơ hở đủ chỗ, cận chiến quang giáp và cận chiến người thật đầu sao cũng không giống, không phải tất cả kỹ xảo chiêu thức đều có thể dùng được. Không giống Trịnh Trung Hành, cận chiến quang giáp của Diệp Trùng hoàn toàn đến từ chiến đấu, trải qua sự ma luyện của thực chiến, trừ 1 số cao thủ của Hắc giác, kỹ xảo phương diện này của Diệp Trùng vô nghi có thể coi như ngang với cấp đại sư.

Hàm gia trực tiếp chính diện tiếp cận quang giáp đối phương, Diệp Trùng muốn mau chóng giải quyết vấn đề, hắn không có bao nhiêu hứng thú cạ xát với Trịnh Trung Hành, thời gian trong mắt hắn khá quý báu. Hơn nữa Song tục hồ hình bộ vừa rồi đã làm trọng tâm quang giáp đối phương mất cân bằng cực ngắn. Tuy

quá trình này đối với cao thủ bình thường mà nói tưởng chừng như có thể lược bỏ không kể làm gì, nhưng đối với loại cao thủ cấp bậc như Diệp Trùng mà nói, sai sót này đã đủ chết người.

Bất cứ sự cân bằng nào bị phá vỡ, điều chỉnh và khôi phục nó đều cần 1 quá trình. Mà quá trình nhỏ nhoi này, trong mắt cao thủ chân chính, chính là cơ hội.

Thừa dịp khoảnh khắc đối phương hơi mất cân bằng, Diệp Trùng bỗng xông thẳng tới. Khoảng cách 300 mét đối với quang giáp mà nói, quả thật là ngắn tới đáng thương, hơn nữa tính năng hệ thống hỗ trợ của Hàm gia xuất sắc rõ ràng vượt xa dự liệu của Trịnh Trung Hành.

Trịnh Trung Hành lập tức có chút hoảng loạn, vô luận là hành vi của Diệp Trùng hay là tính năng của Hàm gia đều vượt xa ý liệu của hắn. Hắn cuối cùng đã hiểu, lần này hắn đụng phải cao thủ chân chính rồi.

Ngay chỗ cách Trịnh Trung Hành 30 mét, Diệp Trùng làm 1 cú xoay người Thomas, giống 1 trận gió xoay tít di chuyển tới 1 bên quang giáp của Trịnh Trung Hành.

Trịnh Trung Hành đã triệt để ngây ngốc, tốc độ kinh người thế này, khoảng thời gian ngắn thế này, làm ra động tác tinh tế thế này, điều này làm hắn hoàn toàn không có phản ứng. Tốc độ quang giáp đối phương ít nhất là trên 8 Hz, hắn quả thật không biết dưới tốc độ thế này, có người lại có thể trong khoảng cách ngắn như vậy hoàn thành 1 cái Nhị hồ hình bộ và 1 cú xoay người Thomas, tên này quá khủng bố rồi! Trịnh Trung Hành đã hoàn toàn khiếp sợ! Hắn không biết Song tặc hồ hình bộ, cho rằng đây chỉ là Song hồ hình bộ.

Sự bình tĩnh khi Diệp Trùng chiến đấu thường làm cho hắn cảm thấy mình giống như trầm mình trong nước, mát lạnh, không có kích động, không có hoảng sợ.

Diệp Trùng nhìn thấy sự hoảng loạn của đối phương, gần như nghĩ cũng không nghĩ, đôi tay vẫn luôn hơi đặt trên bàn điều khiển đột nhiên cử động, tốc độ tay kinh người làm cho mệnh lệnh của Diệp Trùng lập tức được thực hiện. Hai chân của Hàm gia bỗng gấp lại, trầm xuống, dán sát mặt đất mau chóng lao tới Trịnh Trung Hành, bộ phận cách mặt đất gần nhất của Hàm gia không tới 10 cm.

Động tác nguy dị này của Hàm gia làm Trịnh Trung Hành càng thêm quýnh quáng tay chân, đổi hướng đột nhiên trong khoảng cách gần thế này, hắn căn bản không phản ứng kịp. Mà trong tất cả mọi người, chỉ có Ngụy Nguyên mới là người có thể nhìn hiểu rõ nhất. Ngụy Nguyên nhin không được khen 1 câu: “Hoàn hảo!”

Quang giáp đối phương mau chóng phóng lớn trong mắt Diệp Trùng, Diệp Trùng thậm chí có thể nhìn thấy số hiệu khắc trên thân chính của quang giáp đối phương. Sự cân bằng của đối phương đã hoàn toàn bị mất.

Tốc độ của Hàm gia cực nhanh, trong chớp mắt, chỉ thấy thân hình Hàm gia bỗng cao vọt, đầu gối đẩy lên, mạnh mẽ đụng vào cạnh hông quang giáp của Trịnh Trung Hành.

Bùm lớn 1 tiếng, quang giáp của Trịnh Trung Hành giống như 1 cái bao cát bị quăng đi, rớt ra ngoài, mà eo trái quang giáp đã bị lõm sâu vào trong, mà vết nứt lan tỏa ra xung quanh giống như tỏ rõ cho tất cả người xem 1 kích vừa rồi của Diệp Trùng mạnh mẽ tới cỡ nào.

Đây là trận đấu hoàn toàn bất bình đẳng, song phương căn bản không cùng 1 đẳng cấp, Diệp Trùng vẫn thông thả mà bình tĩnh, không có chút lơ là.

Không đợi đối phương rơi xuống đất, động cơ Hàm gia ầm ầm mở ra toàn bộ, xông về phía quang giáp đối phương đã mất đi khổng chế, trụ thủ đen thui đã rút ra, chỉ đợi cho đối phương 1 kích trí mạng.

Về mặt Hoa Thiên Giai trắng bạch! Tuy ông ta không biết gì về quang giáp, nhưng nguyên lý cơ bản của võ thuật, ông ta lại hiểu sâu 3 vị trong đó (Trà có 3 vị: bản vị, chân vị và thiên vị, phản ánh trình độ thưởng thức trà. Hiểu sâu 3 vị tức là hiểu rất rõ), Trung Hành từ khi mới bắt đầu đã hoàn toàn ở vào thế hạ phong, từ giác độ võ thuật mà nói, thiếu niên từng bước chiếm tiên cơ, còn Trung Hành lại bị đè ép khắp nơi. Khi nhìn thấy Trung Hành bị đánh đến nổi bay lên không, trên mặt Hoa Thiên Giai không có chút huyết sắc nào!

Nơi này có rất nhiều người không hiểu quang giáp, lại không có ai không hiểu võ thuật, mọi người đều biết, tiếp theo tuyệt đối là sát chiêu cuối cùng!

Chính lúc Diệp Trùng định tới thêm 1 cú cuối cùng, Thương đột nhiên nhắc nhở nói: “Diệp tử, có 3 cái quang giáp của Hắc giác đang bay về phía bên này.”

Trong lòng Diệp Trùng run rẩy, bỗng dừng gấp, nhìn quang giáp đang lặn lộn, tay Diệp Trùng cử động, động cơ của Hàm gia đột nhiên bị nâng lên tới mức cao nhất, gầm rú rời khỏi võ đường Thiên Hoa. Hàm gia từ khi dừng gấp tới lúc bay ra sau, cả quá trình chỉ 1 hơi là xong, giống như quỷ mỵ.

Hàm gia đột nhiên rời khỏi làm tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu. Ngụy Nguyên cũng hơi cảm thấy kỳ quái, còn Nhuế Băng cũng thở phào 1 hơi, nói tới cùng Trịnh Trung Hành là đại đệ tử của Hoa thúc, trong lòng nàng đương nhiên không hy vọng đôi bên có xung đột.

Nhuế Băng đột nhiên hồi thần lại, mới nghĩ tới mình không dễ dàng gì mới gặp được Diệp Trùng, lại không thể nói lấy 1 câu với Diệp Trùng.

Bỗng nghĩ tới Diệp Trùng có quan hệ với Lam Dị Hành, Nhuế Băng vội vàng hỏi Ngụy Nguyên ở bên cạnh: “Tiểu Nguyên, võ quán của Lam Dị Hành ở chỗ nào?”

- Lam Dị Hành? À, vừa rồi giới thiệu nói là võ quán Cửu Nguyệt, a, em nghĩ ra rồi, em biết ở chỗ nào! Ngụy Nguyên là người bản địa, đối với xung quanh vẫn khá quen thuộc. Hắn cơ trí suy nghĩ 1 hồi liền nghĩ ra suy nghĩ của Băng tỷ, không khỏi thầm khen Băng tỷ thông minh.

Xem ra quan hệ của YC và Băng tỷ quả nhiên không cạn, chẳng lẽ bọn họ là tình nhân, ừm, loại khả năng này là lớn nhất. Người như Băng tỷ thế này cũng chỉ có nhân vật giống như YC mới có thể xứng đôi. Ngụy Nguyên không khỏi thầm đắc ý trong lòng, mình quả nhiên nhìn đúng a.

Nhuế Băng không nói 2 lời, nhắc lấy Ngụy Nguyên, nhắc chân chạy tới cửa lớn của võ đường Thiên Hoa, lúc này đây, hội nghị giao lưu gì đó, đánh giá gì đó, toàn bộ đều bị nàng quăng ra khỏi đầu, hiện giờ hắn chỉ hy vọng có thể nhìn thấy mặt Diệp Trùng.

Trong lòng sốt ruột như ngọn nến đang cháy từng chút một.

Ngụy Nguyên to lớn bị Nhuế Băng nhắc ở trên tay, như không có gì. Còn Ngụy Nguyên lại thầm lú lười không thôi, Băng tỷ quả nhiên cường hãn a, cảnh vật 2 bên soàn soạt bay ra phía sau, làm cho hắn cảm thấy choáng váng. Loại khoái cảm tốc độ này, hắn cho rằng chỉ có khi điều khiển quang giáp mới có, không ngờ Băng tỷ không nhờ bất cứ công cụ gì liền có thể đạt tới tốc độ thế này! Quả thật là quá tài ba!

Không biết YC ở phương diện này so với Băng tỷ thì thế nào? Ngụy Nguyên hồ tư loạn tưởng nghĩ.

- Bên nào? Tay Nhuế Băng hơi phát lực, Ngụy Nguyên lúc này hồi thần lại, xoa xoa bụng, lầm bầm nói: “Ài, Băng tỷ, có chút đau a!” Khi hắn nhìn thấy ánh mắt không tốt của Băng tỷ, Ngụy Nguyên vội vàng đổi giọng: “A, bên trái, bên trái!”

Nhuế Băng không nói tiếng nào, co giò chạy như điên.

Vẫn là ngồi trong quang giáp thoải mái hơn a, bị Nhuế Băng nhắc trên tay, Ngụy Nguyên cảm thán trong lòng.

Ba cái quang giáp màu đen từ phía trên võ đường Thiên Hoa bay qua, vẽ nên 1 đường cong ở xa xa, bay về phía tây bắc.

Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào, xem ra mục tiêu của 3 cái quang giáp màu đen đó không phải là mình, chẳng qua là qua đường mà thôi.

- Hừ, Diệp tử, ngươi lại không nói câu nào với Băng Băng của chúng ta, thật là... Thương biểu thị thẳng thừng sự bất mãn của mình: “Ngươi không nhìn thấy đáng về khi Băng Băng của chúng ta nhìn thấy ngươi sao, trời ạ, biết thiên nữ động phàm tâm là thế nào không? Ài, vấn đề cao thâm như vậy muốn làm người hiểu cũng khá khó khăn đó nha!”

Diệp Trùng trầm mặc không nói, giống như xuất thần suy nghĩ vấn đề gì.

- Ài, Diệp tử, Băng Băng của chúng ta...

Diệp Trùng đột nhiên cắt ngang nói: “Thương, người nói ta tại sao không thể nguội lạnh giống như Mục? Rõ ràng ta hôm nay căn bản không cần ra tay, nhưng ta không biết tại sao lại nhịn không được!”

Thương rất không cho là đúng nói: “Diệp tử, không ngờ người lại ngốc tới mức độ này, bởi vì người là người a!”

- Bởi vì ta là người?

- Đúng vậy, người làm sao có thể nguội lạnh chứ? Diệp tử à, người không cần giống tên không có thú vị như Mục đó, không phải cái gì cũng có thể tính toán, cũng không phải việc gì cũng phải có nguyên nhân mới đi làm. Thương lắm nhai cứ như một bà già, lại giống như 1 ông già, có vài phần ý nghĩa sâu sắc.

- Ủ, như vậy à! Diệp Trùng gần như khôi phục lại như thường.

- Diệp tử, chính là cái ngăn kéo này.

Diệp Trùng mở ngăn kéo, bên trong có 1 con chip màu đỏ yên lặng nằm trong đó. Trong lòng lại hơi thở dài 1 tiếng, Diệp Trùng nhẹ nhàng lấy con chip này, bỏ vào túi của mình.

201. Chương 201: Tái Ngộ

Cửa lớn của võ quán vẫn còn đang mở, nhưng bên trong lại không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

Nhìn võ quán Cửu Nguyệt gần ngay trước mắt, hô hấp của Nhuế Băng vốn không có bất cứ sự thay đổi nào mặc dù vừa rồi toàn lực chạy như điên lâu như vậy lúc này đây lại trở nên có hơi dồn dập, trên gương mặt như băng tuyết thoắt đỏ hồng.

Nhuế Băng hít sâu 1 hơi, mũi chân điểm 1 cái, thân hình giống như 1 con chim lớn, lướt vào trong võ quán Cửu Nguyệt.

Bên trong võ quán vắng lặng, không có 1 ai. Nhuế Băng bình tĩnh, không chút sợ sệt, đi thẳng vào bên trong, ngược lại Ngụy Nguyên bị Nhuế Băng xách trên tay lại không ngừng đảo mắt nhìn quanh. Mấy ngày này dưới sự chiếu cố của Nhuế Băng, tính tình Ngụy Nguyên trở nên hoạt bát hơn trước không ít.

Diệp Trùng đang chuẩn bị rời khỏi võ quán Cửu Nguyệt. Thương đột nhiên mở miệng: “Diệp tử, đừng đi vội, tới đằng trước xem xem.”

- Sao thế? Diệp Trùng kỳ quái hỏi.

- Người đi xem thì biết! Giọng nói của Thương quái quái.

- Ủ! Diệp Trùng tuy đoán không ra Thương đang giở trò quỷ gì, nhưng trước giờ chưa từng nghĩ Thương sẽ hại mình, đối với Diệp Trùng mà nói, cộng sự mà hấn tín nhiệm nhất, trừ Mục, đó chính là Thương. Thương có lúc hay giở chút trò quỷ, nhưng đối với việc lớn tuyệt không làm ra việc quá giới hạn gì.

Diệp Trùng vừa đi ra khỏi phòng liền nghe thấy có tiếng bước chân.

Cao thủ! Trong lòng Diệp Trùng khẽ run. Người bình thường đi đường phần lớn đều là đặt phần sau bàn chân xuống trước, sau đó mới tới phần trước bàn chân. Nhưng âm thanh này, Diệp Trùng rõ ràng có thể nghe được là mũi chân phát lực. Diệp Trùng thường là như vậy, bởi vì mũi chân phát lực càng linh hoạt hơn, thời gian phát lực ngắn hơn, đổi hướng càng bất ngờ hơn. Nhưng đây là phương pháp chỉ có cao thủ sử dụng, bởi vì cái này có yêu cầu khá cao đối với sức mạnh của mũi chân.

Tiếng chân mau chóng tới gần phía bên này.

Diệp Trùng dứt khoát đứng ở trước cửa phòng của Lam Dị Hành, dĩ dật dãi lao. Hôm nay 2 đệ tử của Lam Dị Hành đều không có mặt, trong võ quán không có ai, đánh nhau cũng không sợ kinh động người khác. Hơn nữa Diệp Trùng đoán mấy người Hoa Thiên Giai tới võ quán Cửu Nguyệt e rằng còn 1 khoảng thời gian kha khá. Thời gian vẫn khá dư dả.

Hơn nữa Thương muốn mình xem, vậy nhất định có điểm đặc biệt.

Tiếng chân càng lúc càng gần.

Bốn mắt nhìn nhau.

- Ý, đây không phải là cô gái mặc bộ đồ luyện công đó sao? Diệp Trùng hỏi Thương trong lòng.

- Cô gái mặc bộ đồ luyện công? Ha ha, xưng hô này hay! Diệp tử, người vẫn khá có sức tưởng tượng đó! So với tên Mục không có tình cảm đó vẫn tốt hơn nhiều lắm a! Cô gái mặc bộ đồ luyện công... Hắc hắc... Thương ở trong đó cười như sắp té đến nơi.

Nhìn Diệp Trùng trước mặt vẫn lạnh lùng nhưng lại thành thực thêm vài phần, nhất thời giống như có gì đó chặn ngay cổ họng, tuy có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng không biết nói cái gì. Nhuế Băng nhìn Diệp Trùng trừng trừng.

Diệp Trùng cũng không có ý né tránh tí nào. Tuy với hắn mà nói, yêu cầu của cô gái mặc bộ đồ luyện công này khá là quái dị, nhưng trong lòng hắn, vẫn có chút hân thưởng đối với cô gái này.

- Anh, vẫn khỏe chứ? Nhuế Băng nhẹ nhàng thốt ra 1 câu.

Diệp Trùng ngớ ra, gật đầu: “Vẫn còn sống!”

Phụt, Ngụy Nguyên bị Nhuế Băng xách trên tay thực sự nhịn không được, phì cười. Nhuế Băng hơi lúng túng, thả Ngụy Nguyên đang nắm trong tay xuống. Nhưng cũng chính tiếng cười này của Ngụy Nguyên, hóa giải sự ngượng ngập giữa 2 người. Hừ, đích xác mà nói, là sự ngượng ngập của Nhuế Băng, Diệp Trùng gần như không có chút cảm giác nào.

Sống sót, với Diệp Trùng mà nói, là 1 việc cực kỳ không tồi.

- Anh chính là YC? Ngụy Nguyên 2 mắt phát sáng nhìn Diệp Trùng.

- Đúng. Diệp Trùng trả lời vô cùng ngắn gọn.

- Tên đáng chết không hiểu việc đời này, lại chớ mồm vào lúc này, Diệp tử, người có thể tiêu diệt hắn đi! Thương nghiêng răng nghiêng lợi phần hận nói, rõ ràng hắn cực kỳ bất mãn đối với việc Ngụy Nguyên xuất hiện giữa 2 người Diệp Trùng và Nhuế Băng.

Đối với câu nói này của Thương, Diệp Trùng tự động lựa chọn bỏ qua.

Nhưng Nhuế Băng hình như không hề bất mãn với cử động của Ngụy Nguyên, cánh tay trắng vươn ra, nhẹ nhàng nắm lấy cổ áo của Ngụy Nguyên, Ngụy Nguyên lập tức như 1 con cừu ngoan ngoãn, bị Nhuế Băng xách bỏ ra sau lưng. Ngụy Nguyên đáng thương giương mắt nhìn bóng lưng của Băng tỷ, nhưng cũng biết điều lựa chọn ngậm miệng, đáp án hắn muốn có được nhất đã có được.

- Ta tìm người lâu lắm. Nhuế Băng bình tĩnh nói, tình ý trong lời nói lạnh nhạt ngay cả tên gốc về tình cảm như Ngụy Nguyên này cũng nghe ra được.

Nhưng Ngụy Nguyên không sao ngờ được, thần tượng của hắn lại là 1 tên còn gốc hơn hắn về mặt tình cảm.

- Tìm ta? Tìm ta làm gì? Diệp Trùng có chút kinh ngạc hỏi.

Ngụy Nguyên ở sau lưng Nhuế Băng không nhịn được trở mặt ra.

Nhuế Băng chưa xót trong lòng, về mặt lại không lộ chút nào, chỉ hờ hững nói: “Ta muốn người cưới ta!”

Cầm của Ngụy Nguyên lập tức xém chút nữa là rớt xuống đất, trời ạ, trước mắt mình rốt cuộc là 2 quái vật gì vậy chứ, ngay cả bày tỏ tình cảm cũng cá tính như vậy, quả thật là quá sốc rồi!

Câu nói này của Nhuế Băng cũng khơi dậy hồi ức của Diệp Trùng đối với hành tinh Lam Hải, khoảng thời gian sống ở nhà ông Tiên trên hành tinh Lam Hải đó, là khoảng thời gian vui vẻ nhất từ sau khi hắn rời khỏi hành tinh rác.

Nhuế Băng yên lặng nhìn Diệp Trùng, không nói lời nào.

Diệp Trùng hồi thần lại, nhìn Nhuế Băng trước mặt, nói: “Ý nghĩa của từ ‘cưỡi’ này ta có thể hiểu sơ sơ, nhưng vô luận từ góc độ nào, hiện giờ nói chuyện này cũng không thích hợp.” Diệp Trùng từ con chip hiểu được kiến thức, hầu hết người trên thế giới này đều lựa chọn 1 người khác giới sống chung. Tuy mình vẫn không thể hiểu triệt để tính tất yếu trong đó, nhưng Diệp Trùng đã không còn bài xích như trước kia.

Nếu như phải lựa chọn 1 người khác giới để sống chung, cô gái mặc đồ luyện công màu trắng trước mặt này có lẽ là 1 lựa chọn không tồi, ít nhất có thể luyện tập cận chiến với mình. Diệp Trùng nghĩ như thế là đương nhiên.

- Tại sao? Về mặt Nhuế Băng cuối cùng có hơi thay đổi, nhưng rất mau liền khôi phục bình thường.
- Ta còn có rất nhiều việc phải làm. Trong mắt Diệp Trùng lóe lên 1 tia sát cơ, hần nghĩ tới cha.
- Lúc nào làm xong? Nhuế Băng hỏi.
- Tình hình không rõ, vẫn không sao đưa ra được kết luận. Diệp Trùng trả lời.
- Ta cùng đi với người. Trong lời nói của Nhuế Băng lộ ra sự kiên định.

Nguy Nguyên đã hoàn toàn há hốc mồm. Chẳng lẽ 2 người trước mặt là 2 cái quang nghi trí cảm?

Diệp Trùng lắc đầu: “Năng lực của cô không đủ!”

Thấy Nhuế Băng muốn nói gì, Diệp Trùng tiếp tục nói: “Cô không biết điều khiển quang giáp.”

Nhuế Băng trầm mặc.

- Diệp tử, có rất nhiều người đi về phía này. Thương mặc dù rất không muốn làm phiền Diệp Trùng và Nhuế Băng lúc này, nhưng không hề không biết phân nặng nhẹ.
- Có người tới rồi, ta phải đi đây. Diệp Trùng gật đầu với Nhuế Băng, xoay người, mũi chân phát lực, giống 1 con vượn biến dị leo lên Hàm gia.
- Đợi... Nhuế Băng vội vàng kêu lên.

Lúc này bóng đêm đã buông xuống, Hàm gia giống như u linh, mau chóng biến mất trong màn đêm.

Tòa nhà tổng hội y học hành tinh Sí Phong.

Phòng quang não điều khiển chính rộng lớn trên đỉnh tòa nhà lúc này lại có 1 gã đàn ông ở trong đó. Vô luận là cơ cấu nào, phòng quang não điều khiển chính đều là chỗ hạch tâm nhất, sự bảo vệ của nó cũng là nghiêm mật nhất. Trước cửa phòng quang não điều khiển chính có người chuyên canh giữ, muốn mở phòng quang não điều khiển chính, cần mấy lớp khóa mật mã, mấy quyền hạn này cũng chỉ có trong tay mấy người cấp cao nhất. May mà quang não điều khiển chính hiện giờ có chức năng bảo trì trí năng tự động, cực hiếm khi xuất hiện việc cần người bảo trì.

Cả 1 tầng cao nhất của tòa nhà tổng hội y học đều là phòng quang não điều khiển chính, bên trong vắng vẻ. Ngoại trừ 5 cái quang não điều khiển chính cao cấp, cái gì cũng không có.

Diệp Trùng cũng không biết từ đâu tìm được 1 cái ghế, hài lòng ngồi ở đó, bên cạnh là Thương. Thấy không gian bên trong phòng quang não điều khiển chính đủ rộng, Thương liền nhao nhao đòi ngoài đối gió.

Nghĩ rằng Vương Vi Hành trở về phải tới tổng hội y học, Diệp Trùng và Thương bàn bạc 1 phen, liền dứt khoát tới tòa nhà của tổng hội y học, mà phòng quang não điều khiển chính lại bị bọn họ chọn trúng. Diệp Trùng trên đường tới tổng hội y học đã mua đủ viên nén dinh dưỡng. Mấy thứ thuốc dinh dưỡng thường chỉ dùng dự phòng cho quang giáp này làm Diệp Trùng chờ tới khi Vương Vi Hành trở về tổng hội y học. Trên Hàm gia cũng có chuẩn bị loại viên nén dinh dưỡng này, đề phòng nếu như xảy ra việc phiêu lưu trong vũ trụ, đủ để mình sống vài ngày.

Cả tổng hội y học của hành tinh Sí Phong đã sớm bắt tri bắt giác nằm trong sự điều khiển của Thương.

Lợi dụng 1 cái quang não điều khiển chính dự bị, Diệp Trùng mở con chip Lam Dị Hành để lại. Hấp tấp xem qua 1 lượt, Diệp Trùng không khỏi thầm khen trong lòng, Lam Dị Hành nhìn giống khúc gỗ, thật ra là người thận trọng, trong con chip này, bắt đầu từ cơ bản của cơ bản, tới kỹ xảo cao cấp nhất, tạo thành 1

hệ thống cực kỳ hoàn chỉnh. Cho dù là 1 người không có bất cứ cơ sở võ thuật nào, cũng có thể theo như trên đó, từng bước 1 học tập. Bên trong còn có rất nhiều thể hội tâm đắc của bản thân Lam Dị Hành. Mỗi 1 động tác đều có hình ảnh do chính bản thân Lam Dị Hành biểu diễn, 1 chiêu 1 thức, không cái nào không giảng giải rõ ràng dễ thường, khác hẳn sự tùy tiện khi truyền thụ cho mình.

Đây là tư liệu võ thuật có ích nhất đối với Diệp Trùng tính tới nay. Sở học của Diệp Trùng vốn dĩ thiếu tính hệ thống, tất cả kỹ xảo hiện nay của hắn bắt quả cũng chỉ là mấy thứ linh tinh mô phỏng từ người khác. Chỉ là phối hợp với tổ chất thân thể siêu cấp của hắn, cũng có thể phát huy uy lực khá mạnh, gặp phải cao thủ bình thường đích xác không thành vấn đề, nhưng nếu gặp phải cao thủ giống như mấy cao thủ trong Hắc giác đó, Diệp Trùng sẽ nuốt không trôi.

Con chip này, đối với loại người có kinh nghiệm thực chiến vô cùng phong phú như Diệp Trùng mà nói, không khác gì báu vật vô giá. Chỉ là qua 1 lượt, Diệp Trùng liền cảm thấy có rất nhiều chỗ lúc trước không có nghĩ tới hoặc là nghi hoặc không hiểu giờ lại rõ ràng, sáng sủa.

Ngoại trừ cơ nhục quái dị đó của Lam Dị Hành cần dùng phương pháp huấn luyện đặc biệt trong thời gian dài, các thứ khác đối với Diệp Trùng mà nói, nắm bắt cực nhanh. Mà cơ nhục quái dị đó Diệp Trùng không hề định luyện tập, sức mạnh của bản thân hắn vốn đã lớn, mà ở phương diện khống chế chính xác cơ nhục, cho dù so với Lam Dị Hành cũng không thua kém chút nào. Nhưng 1 số thủ pháp dùng lực trong đó lại có ích không ít cho Diệp Trùng.

Một buổi tối, trình độ võ thuật của Diệp Trùng lại xảy ra sự thay đổi về chất.

Đương nhiên, đối với 1 điểm này, Diệp Trùng hoàn toàn không có khái niệm, hắn hiện giờ vẫn đắm chìm trong thế giới kỳ diệu đó. Miêu tả về giới giả trong con chip đó cũng làm hắn động tâm không thôi. Nhưng, tuy thực lực của hắn hiện giờ cực kỳ mạnh mẽ, nhưng không biết tại sao, vẫn không thể hội được bất cứ cảm giác có khả năng liên quan tới cảnh giới “giới” này.

May mà Diệp Trùng cũng không để ý, trong con chip, Lam Dị Hành cũng nói rõ sức mạnh của giới giả không phải là tuyệt đối, 1 điểm này thì Diệp Trùng đã có sự thể hội sâu sắc. Đủ hình đủ dạng cường giả Diệp Trùng từng thấy qua, vô luận là cận chiến của Hắc giác, công kích tầm xa chính xác đáng sợ của Hiệp hội sư sĩ, còn có thuật thừa sư, thuật thừa sĩ của Tông sở ngục dị dị thường, tất cả đều không có cường đại tuyệt đối.

Thậm chí loại thủ đoạn điều bồi xuất quỷ nhập thần đó của Quân phong tử, ngay cả mình cũng không cách nào thoát khỏi sự ám toán của nàng. Diệp Trùng tin tưởng, nếu như Quân phong tử muốn cho mình chết, thì phương pháp nàng ta có thể dùng quả thật là quá nhiều. Càng xâm nhập sâu vào học tập con chip Quân phong tử để lại cho mình, cảnh giác của Diệp Trùng đối với nghề nghiệp điều bồi sư này cũng càng lớn. Đây thật là 1 đám người đáng sợ a!

Loại nghề nghiệp không muốn người ta biết giống như điều bồi sư rốt cuộc còn có bao nhiêu? Ai có thể biết được? Trên thế giới này vĩnh viễn không thiếu cường giả.

Sức mạnh nằm ở chỗ vận dụng, đây là đạo lý mà Diệp Trùng đã biết từ rất sớm. Điều bồi sư sức trời gà không chặt cũng có thể giết chết 1 giới giả dễ như trở bàn tay.

Màn đêm dày đặc, cả hành tinh Sí Phong đã bị ánh đèn đủ màu sắc chiếu sáng. Hành tinh Sí Phong tổng cộng có 3 khu hành chính, khu Thiên Điều Diệp Trùng đang ở hiện giờ chính là 1 trong số đó, mỗi khi tới cuối thu, ở nơi này đều có thể nhìn thấy bóng dáng vô số loài chim kết thành đàn di trú, cảnh vật hoành tráng, đẹp như 1 kỳ quan.

Chỉ là lúc này vẫn là giữa thu, du khách muốn nhìn thấy cảnh tượng chim chóc tề tựu chắc chắn là phải thất vọng quay về rồi. Khu Thiên Điều là khu hành chính có kinh tế phát triển nhất của hành tinh Sí Phong, cảnh vạn ngọn đèn vào buổi tối cũng là 1 cảnh quan nổi tiếng của địa phương. Mỗi khi trời tối, trên trời lại trôi nổi rất nhiều ngọn đèn bay thoát ẩn thoát hiện, đủ loại màu sắc, tạo hình kỳ lạ. Khi mấy mươi vạn ngọn đèn bay trôi nổi trên không khắp cả khu Thiên Điều, bầu trời sao cũng trở nên xinh đẹp hơn. Phần lớn mấy ngọn đèn bay này do dân địa phương tự phát làm thủ công, do có hệ thống động lực, rất nhiều ngọn đèn di động thậm chí còn trôi nổi cả mấy năm.

Để không ảnh hưởng giao thông trên không vào ban ngày, mấy ngọn đèn này đều trang bị thiết bị định giờ, mỗi khi trời sắp sáng, chúng sẽ tự động dừng trên 1 số nóc nhà. Mà do dân địa phương yêu thích đèn bay, hầu hết nóc nhà đều dành 1 khoảng trống để cho đèn bay đáp xuống.

Đương nhiên, giao thông buổi tối cũng sẽ trở nên khá khó khăn, mấy ngọn đèn bay này tuy dễ nhìn, nhưng là chướng ngại vật không hơn không kém. May mà mấy ngọn đèn bay này quả thật quá nổi bật trong đêm tối, nên không dễ xảy ra sự cố. Nhưng vừa nghĩ tới trên trời khắp nơi là thứ đồ chơi này, điều đó chắc chắn cũng làm người ta sinh ra cảm giác bước đi khó khăn.

Nhưng nếu như có thể điều khiển quang giáp ra ngoài ban đêm, vậy đương nhiên cũng có nghĩa là trình độ điều khiển quang giáp của người đã khá lắm rồi.

Thông qua kính tầng mái của tòa nhà tổng hội y học, nhìn biển đèn bên ngoài, điểm sáng đung đưa, làm người ta say sưa.

Diệp Trùng hoàn toàn từ trong con chip hồi thần lại, bởi vì kỹ xảo cuối cùng, chính là chiêu thức tự sát hôm đó Lam Dị Hành phát động. Nghĩ tới màn sương máu đầy trời đó, Diệp Trùng không biết tại sao, trong lòng dâng lên vài phần cảm giác không muốn nhìn thấy. Nhưng rất mau, loại tình cảm này bị hấn đè nén xuống, hấn vẫn tỉ mỉ xem qua 1 chiêu cuối cùng này.

Hấn lúc này mới hiểu trong màn sương máu hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Dùng tiềm năng kích thích sức mạnh tích lũy của gân thịt, làm cho gân thịt không sao chịu nổi, xảy ra đứt đoạn. Gân thịt đứt đoạn dưới sự thôi thúc của năng lượng tích lũy trở nên cực kỳ cứng rắn, có thể trong nháy mắt đánh xuyên tấm hợp kim dày 5 cm. Nhưng kéo theo đó là cái chết của người sử dụng.

Chẳng trách là chiêu cuối cùng.

- Diệp tử. Thương đột nhiên nói: “Ta có 1 kế hoạch, ngươi tới đây xem.” Giọng nói nghiêm túc làm Diệp Trùng không cách nào làm lơ.

- Kế hoạch gì? Diệp Trùng vừa hỏi vừa bỏ con chip vào lại túi của mình.

- Ngươi xem đi. Quang não điều khiển chính trước mặt Diệp Trùng mau chóng xảy ra biến hóa, hiện ra 1 kế hoạch chi tiết.

Diệp Trùng nhìn sơ qua 1 lượt, không thể kiểm được, 1 hơi lạnh từ đáy lòng dâng lên.

202. Chương 202: Hấn Loạn Có Xếp Đặt (thượng)

Phần kế hoạch trước mắt Diệp Trùng này càng giống như thế. Nói thực, Diệp Trùng không hề có thành kiến với loại phong cách này của Thương, ngược lại còn vô cùng thích, gần như lần nào Diệp Trùng đều cảm thấy mình hiểu được rất nhiều thứ không hiểu. Không biết tại sao, loại phong cách này của Thương, Diệp Trùng không sao mô phỏng được, hiểu biết của hấn với sự đời, lãnh ngộ về nhân tính đạt tới mức độ không thể đạt tới.

Nhưng, hấn cũng có thứ Mục Thương không có, thí dụ bản năng chiến đấu, thí dụ năng lực học tập. Cho dù là ở hoàn cảnh tàn khốc như ở trên hành tinh rác, Diệp Trùng cũng có thể tự mình sinh tồn, chính là nhờ tác dụng của 2 loại năng lực này.

Năng lực học tập siêu mạnh của Diệp Trùng, cho dù là Mục Thương cũng có lúc nhìn không được mà khen ngợi, mỗi khi trải qua 1 lần chiến đấu, Diệp Trùng đều trở nên mạnh hơn, thành thục hơn. Càng lúc càng hiểu rõ thế giới này, cũng làm cho tâm trí của Diệp Trùng càng trở nên thành thục. Đương nhiên, đây chỉ là tương đối, dù sao đối với người bình thường, Diệp Trùng vẫn không đủ lắm.

Một người cách xa nơi đông đúc ồn ào, khi hấn vừa bước vào đời thường, thường coi thường quy tắc đời thường, điều này không hề có gì không được, bởi vì chỉ là không quen thuộc mà thôi. Một khi hấn từ từ dung nhập vào đời thường, thì sẽ dần dần bị 1 số thứ của đời thường trói buộc. Và lúc này, để có thể thoát khỏi quy tắc của đời thường, thứ cần đã không chỉ là dũng khí, mà còn cần trí tuệ.

Thương là 1 người hướng dẫn tuyệt vời của Diệp Trùng, vẫn luôn không thiếu loại trí tuệ tà ác này.

Cho nên sau khi Diệp Trùng nhìn thấy phần kế hoạch này, sau lưng mới phát lạnh.

Cả kế hoạch này vô cùng đơn giản. Chỉ là phân tích 1 chút tình trạng đan xen của 3 phe Hắc giác, Hiệp hội sư sĩ và Tông sở ở hành tinh Sí Phong. Mà chính loại trạng thái này lại cho Diệp Trùng cơ hội để lợi dụng, chỉ cần Diệp Trùng khuấy đục nước, 3 phe đại chiến, vậy áp lực bọn họ gây cho Diệp Trùng cũng sẽ giảm mạnh.

Dùng lời của Thương mà nói, muốn làm cho bọn họ không còn tinh lực chú ý tới người, vậy phải tìm chút việc cho bọn họ làm.

Điểm này Diệp Trùng vô cùng tán đồng, loại tư thế chủ động tấn công này cũng chính là thứ Diệp Trùng thích nhất, nắm chắc vận mệnh trong tay mình, đây là dấu ấn khó phai được hắc khắc ghi vào trong xương cốt khi ở hành tinh rác.

Nhưng điểm quan trọng nhất trong cả kế hoạch chính là làm thế nào để tạo ra 1 cục diện hỗn loạn, mà đây cũng là chỗ Diệp Trùng thấy kinh hãi nhất.

Kế hoạch của Thương là, lợi dụng mạng mô phỏng. Lợi dụng mức độ này không hề là lợi dụng phạm vi nhỏ, mà là lợi dụng phạm vi khá lớn. Mạng mô phỏng của 23 hành tinh, bao hàm cả hành tinh Sí Phong trong đó, dưới sự tấn công của Thương, sẽ lâm vào 1 loại trạng thái hỗn loạn vô trật tự, cũng tương đương với hoàn toàn tê liệt. Và trong thời gian 5 ngày không cách nào hồi phục bình thường, mà 5 ngày sau, cũng chính là ngày Vương Vi Hành trở về tổng hội y học.

Diệp Trùng bây giờ đã sớm không phải là thiếu niên không biết tí gì cuộc sống trên đời này như lúc trước. Từ lần Mục Thương tấn công La gia đó, Diệp Trùng bắt đầu hiểu vai trò của mạng mô phỏng trên thế giới này. Vô luận là ở thiên hà nào, mạng mô phỏng đã sớm thẩm thấu vào các ngành nghề, quan hệ với các phương diện như giao thông, thông tin, tài chính, vân vân. Mạng mô phỏng tê liệt cũng tức là có nghĩa cả thế giới đều loạn lên.

Đương nhiên, khổng chế trạng thái này trong 23 hành tinh, 1 mặt có thể khổng chế cục diện của mạng mô phỏng tốt hơn, mặt khác cũng có thể làm cho 3 phe không quá hoài nghi. Dù sao hành tinh Sí Phong là 1 hành tinh trong số đó.

Không thể không nói, 1 chiêu này của Thương cực kỳ độc ác.

Cuộc sống của 23 hành tinh trong 5 ngày bị đảo lộn toàn bộ là khái niệm gì, chỉ nghĩ thôi cũng làm người ta cảm thấy khủng bố. Chỉ sợ tới lúc đó muốn không hỗn loạn cũng không được, mà trong sự hỗn loạn này, thừa nước đục thả câu càng thích hợp hơn.

Cho dù là người lãnh khốc như Diệp Trùng, khi nhìn thấy kế hoạch này cũng không khỏi lạnh sống lưng. Hít sâu 1 hơi, Diệp Trùng lại không thể không sâu sắc khen ngợi kế hoạch này.

Lần đầu tiên chủ động công kích, đương nhiên phải hoành tráng tí rồi, Thương có vài phần hài hước, dí dỏm. Tâm trạng của Diệp Trùng cũng không khỏi bình hòa hơn, hẳn vẫn chưa vĩ đại tới mức lo lắng cho sự sống chết của người khác, đây chỉ là 1 trận chiến!

Người thực thi cụ thể kế hoạch này là Diệp Trùng và Mục, tuy Thương cũng muốn tự mình đạo diễn, nhưng biết làm sao, năng lực tính toán của hắn đối phó loại tình cảnh này vẫn hơi yếu. Tới lúc đó rất có khả năng sẽ xảy ra va chạm với rất nhiều hôi vực lĩnh giả đỉnh cấp. Ngay cả Mục, cũng không dám nói nắm chắc 100%. Kế hoạch này thông qua đánh giá của Mục không cần phải bàn cãi, Mục rõ ràng cảm thấy vô cùng hứng thú với kế hoạch rất có tính khiêu chiến này, Diệp Trùng cũng có thể nghe ra được sự hưng phấn trong lời nói của 1 kẻ vẫn luôn không lộ cảm tình ra ngoài là Thương.

Ngược lại, Thương lại lui vào sau hậu trường.

Hơn nữa, Mục đồng thời còn có 1 nhiệm vụ, đó chính là nhân cơ hội lấy tất cả tư liệu liên quan tới cha của Diệp Trùng.

- Bắt đầu! Giọng nói vĩnh viễn lạnh lùng của Mục vang vọng trong tầng đỉnh của tòa nhà tổng hội y học.

Đúng 7 giờ tối 15 tháng 7, thời gian làm tất cả mọi người trên hành tinh Sí Phong đều ghi nhớ. Cũng chính trong ngày này, 1 loại virus mạng mô phỏng cực mạnh với tốc độ kinh người quét qua toàn mạng mô phỏng.

Đây là 1 trận tai họa khổng lồ, 1 trận tai họa đột ngột. Mọi người đột nhiên phát hiện, mình dường như trở về xã hội nguyên thủy, thông tin, giao thông đã hoàn toàn hỗn loạn, ngay cả mua bán, người ta cũng không thể không tự mình chạy tới cửa tiệm để mua, chỉ là lúc này mọi người mới phát hiện, cửa tiệm mô phỏng quen thuộc ngày thường ở trong hiện thực lại không biết địa chỉ ở đâu.

Cả xã hội lâm vào hoảng loạn. Thông tin đứt đoạn, không chỉ làm chính phủ địa phương không cách nào đưa ra sáng kiến hữu hiệu, hơn nữa còn làm cho chính phủ các cấp của thiên hà khác muốn cứu viện cũng hữu tâm vô lực. Quá hỗn loạn rồi! Mọi người cảm giác như ngày tận thế đã tới, mọi thứ ngày thường nhìn bình thường lúc này mọi người mới biết quý. Trị an xã hội mau chóng tồi tệ, không có sự hỗ trợ của hệ thống giám thị thành thị, vài người của cục cảnh sát phải đối diện loại tình trạng trăm năm khó gặp 1 lần này, quả thật là lực bất tòng tâm.

Trong nháy mắt, thiên đường sa vào địa ngục!

Toàn bộ ánh mắt của cả thế giới đều tập trung vào khu vực này, gần như trong thoáng chốc, 23 hành tinh đã thất thủ. Nhưng con cự thú này giống như 1 hơi nuốt lấy 1 con mồi quá lớn, tốc độ lan tỏa lại đột nhiên xuất hiện sự tạm dừng mà đối với cư dân của các hành tinh khác mà nói là cực kỳ quá báu. Gần như tất cả các hành tinh có tiếp xúc với khu vực này đều lập tức cắt đứt mọi liên hệ với 23 hành tinh này, sợ mạng mô phỏng của địa phương cũng đối diện với cảnh ngộ thế này. Mà đồng thời, gần như ngay lập tức, các loại tổ chức cứu viện bắt đầu lên kế hoạch hành động giải cứu. Nhưng đây cũng là nước xa không cứu được lửa gần, du hành giữa các hành tinh, thức cần chính là thời gian.

Bây giờ năm phút, Diệp Trùng mau chóng chui vào Hàm gia, bắt đầu hành động săn bắt của hắn.

Hắn bây giờ phải tìm được quang giáp lễ tể hoặc nhóm nhỏ quang giáp của 1 trong 3 phe. Thông tin đã hoàn toàn bị tê liệt, trong tình trạng thế này, cho dù là Mục Thương, cũng không cách nào thực hiện truyền tín hiệu cự ly dài, tất cả trạm tín hiệu xung mạch của hành tinh Sí Phong đã hoàn toàn tê liệt. Mục đích chủ yếu nhất của việc này là để cho quang giáp của 3 thế lực lớn không thể nào liên lạc với nhau, điều này cũng làm cho ưu thế đoàn thể của đối phương giảm tới mức thấp nhất. Chỉ cần dừng gặp được đội ngũ lớn quang giáp, Diệp Trùng căn bản không cần lo sợ. Nhưng đồng thời, chỉ cần 1 khi ra tay, tuyệt không thể để lại nhân chứng sống, nếu không cũng tức là công sức lúc trước đổ sạch.

Bây giờ năm phút, màn đêm đã che phủ toàn bộ khu Thiên Đểu. Công năng chống tìm kiếm xuất sắc của Hàm gia lúc này cũng làm nó thành 1 thích khách ẩn mình trong bóng đêm, cho kẻ địch 1 kích trí mạng bất cứ lúc nào. Vô luận là Hàm gia hay Thủ hộ, lúc này đối với mấy quang giáp lễ tể của địch đều là tồn tại khủng bố.

Mục lúc này vẫn phải ở cùng với Diệp Trùng, Diệp Trùng cần mượn hệ thống quét hình siêu cấp của Mục để tìm quang giáp lễ tể của 3 thế lực. Cho nên thời gian của Diệp Trùng cũng không hề dư dả, không có Mục chủ trì, chỉ sợ loại virus đó rất mau sẽ bị mấy hôi vực lĩnh giả cao minh đó đánh bại. Virus không có Mục ở đằng sau khống chế, chẳng qua chỉ là sinh vật biến dị không có nanh vuốt.

Diệp Trùng chỉ có 1 tiếng, sau 1 tiếng, Mục phải trở về tòa nhà tổng hội y học, không chế cục thể trên mạng mô phỏng.

Trên không trung có vô số quang giáp đang bay tùm lum. Tình trạng giao thông hỗn loạn. Mọi người lập tức phát hiện mấy ngọn đèn bay bình thường xem ra vô cùng đáng yêu lúc này lại làm người ta cảm thấy căm ghét sâu sắc. Lúc này virus chỉ mới vừa phát tác, mạng mô phỏng cũng vừa mới lâm vào hỗn loạn, rất nhiều người căn bản không hiểu xảy ra việc gì, chỉ là tình trạng giao thông biến thành tệ hại, bạo động vẫn chưa xảy ra.

Vận may của Diệp Trùng không tồi, vừa bay ra khỏi tòa nhà tổng hội y học liền phát hiện 1 cái Tinh Diễm của Hắc giác. Rõ ràng thông tin đột nhiên bị cắt đứt cũng làm cho sư sĩ của Hắc giác này vô cùng bất ngờ, về mặt hốt hoảng muốn trở về.

Khóe miệng của Diệp Trùng nổi lên 1 tia cười lạnh. Hắc giác vẫn luôn truy bắt hắn làm hắn cực kỳ không thoải mái, chỉ là biết rõ thực lực 2 bên chênh lệch quá lớn, Diệp Trùng mới lý trí lựa chọn phòng thủ. Nhưng tình huống giống thế này, nếu như mình còn không ra tay, vậy chính là kẻ ngốc không hơn không kém.

Luyện thực lực, Diệp Trùng tin tưởng chỉ cần không gặp phải quái vật cấp bậc giáo quan, đối với sư sĩ Hắc giác bình thường, Diệp Trùng không ngại chút nào. Mà tính ẩn mình của Hàm gia và hệ thống quét hình siêu mạnh của Mục cũng làm hắn chiếm hết ưu thế trong trận chiến này.

Hàm gia giống như u linh di động lặng lẽ trong bóng tối.

Động cơ của Hàm gia là lấy xuống từ Ngư, là kiệt tác của chính tay đại sư Fred, tính năng xuất sắc, tuyệt đối là trình độ hạng nhất. Hơn nữa, phối hợp với linh kiện bằng xương siêu nhẹ toàn thân Hàm gia, tính năng động lực siêu mạnh thể hiện ra, cho dù là Diệp Trùng cũng cực kỳ yêu thích. Tốc độ 9 Hz, là 1 con số cực kỳ khủng bố không cần phải bàn cãi.

Diệp Trùng giống như lại trở về với tình cảnh sẵn bắt khi còn ở hành tinh rác, chỉ là hắn hiện giờ không phải điều khiển Ôn Ni (Winnie) già cỗi, mà là quang giáp toàn cốt gần như làm cho tất cả sư sĩ đỏ mắt. Mà con mồi của hắn cũng không phải là mấy sinh vật biến dị đó, mà là sư sĩ mạnh mẽ có trí tuệ giống như mình.

Hàm gia mau chóng tới gần cái Tinh Diễm đó, đối phương rõ ràng vẫn chưa chú ý tới. Trên trời của hành tinh Sí Phong đã hoàn toàn loạn cả lên, vô số quang giáp giống như ruồi không đầu, loạn nháo nhào, điều này cũng gây trở ngại rất lớn cho tốc độ tiến lên của cái Tinh Diễm này.

Bám sát cái Tinh Diễm này, khoảng cách 2 bên chỉ là 300 mét.

Đôi tay của Diệp Trùng ở trên bàn điều khiển bỗng cử động. Hai lưỡi dao xoáy 2 lưỡi khóa mục tiêu tự động phát ra tiếng ma sát veo veo sắc nhọn với không khí cực kỳ chấn nhiếp tâm thần, vẽ nên 2 đường cong cực lớn, đột nhiên xuất hiện trước mặt cái Tinh Diễm này!

Hai lưỡi dao xoáy 2 lưỡi khóa mục tiêu tự động này lấy xuống từ Sương chi Vịnh Thán Diệu, Diệp Trùng vẫn luôn rất ít dùng tới. Cơ gia thiết kế 2 cái vũ khí hỗ trợ này khá là độc đáo, thứ giống như dao từ trường siêu tần tăng cường lực sát thương của nó rất lớn. Mà tốc độ 10 Hz ở trên vũ khí không phải loại năng lượng cũng làm người ta hoảng sợ.

Sư sĩ của Hắc giác trước giờ không có thứ vứt đi, 2 vật thể bay bất minh đột nhiên xuất hiện tuy có làm hắn kinh ngạc, nhưng hắn cũng đưa ra phản ứng chính xác. Tinh Diễm tuy có 5 khẩu xạ kích ngầm, nhưng xạ kích không hề là sở trường của hắn. Trong thời gian cực ngắn, hắn vẫn chọn được phương thức xử lý nắm chắc nhất. Khiến chấn trên tay trái gạt ngang, chính xác đánh bay 1 cái lưỡi dao xoáy. Đồng thời lưỡi dao cong ở cạnh ngoài tay phải cũng nhẹ nhàng đánh trúng lưỡi dao xoáy còn lại.

Trong khoảnh khắc có thể trái phải đồng thời đánh trúng 2 lưỡi dao xoáy tốc độ cực nhanh, không thể không làm người ta khen ngợi công phu chiến đấu cao siêu của sư sĩ Hắc giác.

Nhưng, Diệp Trùng vốn không định dựa vào 2 lưỡi dao xoáy này mà có thể giết chết đối phương, giữa sư sĩ của 3 phe thế lực, hắn hiểu sâu nhất sư sĩ của Hắc giác. Ngay khi sư sĩ Hắc giác này đánh trúng 2 lưỡi dao xoáy, Diệp Trùng đã lặng lẽ vòng ra sau Tinh Diễm.

Hai thay trủy thủ màu đen, vẽ nên 2 đường cong cực kỳ đẹp mắt, như tia chớp chém tới cái Tinh Diễm này.

Sư sĩ này tới lúc này mới kinh ngạc phát hiện sau lưng có người, nhưng hắn quả nhiên cũng tuyệt vời, cho dù trong tình huống thế này mà vẫn có thể có phản ứng, Diệp Trùng tin rằng, sư sĩ trong cái Tinh Diễm này, tuyệt đối là tinh anh trong 1 tổ nào đó.

Khéo léo xoay nhẹ quang giáp, 2 nhát bổ dọc không chút màu mè của Hàm gia bị hắn dùng 2 thanh đao từ trường thanh đao từ trường siêu tần trên lưng Tinh Diễm chặn lại!

Ting, 1 tiếng đánh vào kim loại vang lớn lên, mà trong tiếng động này, 2 thanh đao từ trường siêu tần này bị chẻ thành 2 đoạn. Đao từ trường siêu tần chưa kích hoạt cực kỳ yếu ớt.

Nhưng sư sĩ này cũng nhân cơ hội mà thoát được chiêu này.

Hắn nhân thể mượn sức mạnh này khéo léo xoay người, lúc này mới nhìn rõ quang giáp ở trước mặt, tuy hắn làm người bình tĩnh, nhưng khi nhìn rõ cái quang giáp này cũng nhận không được mà thất thanh la lên.

Đây, đây không phải chính là cái quang giáp toàn cốt mà mọi người vẫn đang tìm kiếm đó sao?

F-58! Số hiệu này đột nhiên thoáng hiện trong lòng hắn. Trong lòng hắn lại run sợ không gì so sánh được, hắn phẳng phất như người thấy 1 chút mùi vị không bình thường trong đó.

203. Chương 203: Hồn Loạn Có Xếp Đặt (trung)

Chính là Hàm gia nhân có thể cong người lên gối thúc tới! Cứ này cực nặng, Diệp Trùng hơi tiếc nuối, lúc đó tại sao không gắn gai trên vị trí này, nếu không chỉ riêng cứ này cũng có thể làm đối phương mất đi năng lực chiến đấu.

Tên sư sĩ của Hắc giác này kinh nghiệm phong phú, hắn biết đây là phản ứng bình thường khi quang giáp chịu trọng kích. Quang giáp chịu trọng kích sẽ xuất hiện trạng thái mất điều khiển cực ngắn, mà lúc này, thứ cần nhất là bình tĩnh, bởi vì tiếp theo đó chắc chắn là sát chiêu của đối phương. Càng sớm có thể điều khiển quang giáp cũng có nghĩa là xác suất sống sót của mình càng lớn.

Cách nghĩ thì đẹp, nhưng hiện thực lại tàn khốc. Dưới sự trui rèn của Mục Thương, xác suất Diệp Trùng xảy ra sai lầm đã bị ép tới giá trị cực nhỏ. Cơ hội thế này đặt trước mặt Diệp Trùng, Diệp Trùng thế nào lại bỏ qua?

Ngay trong khoảnh khắc Diệp Trùng đánh trúng đối phương, động cơ của Hàm gia đã sớm mở ra hết, tốc độ của Hàm gia đột nhiên nâng tới mức cao nhất, trong khoảng cách ngắn như vậy, tốc độ 9 Hz tuyệt đối là cực kỳ khủng bố.

Trong đồng tử hoảng sợ của sư sĩ Hắc giác chỉ nhìn thấy 1 đạo tàn ảnh thoáng qua, ánh mắt vốn bình tĩnh cũng không sao giữ được nữa, đối mặt cái chết, người có bình tĩnh hơn chỉ e cũng sẽ không thể bình tĩnh như không được.

Xoảng! Cạnh bên sắc bén của tấm khiên chắn của Hàm gia giống như thủy thủ rạch yết hầu của cái Tinh Diễm này. Tấm khiên chắn do vậy của Thiết Mãng Tích làm thành cực cứng, cạnh bên đã sớm được Diệp Trùng mài đến nổi cực kỳ bén nhọn.

Vừa chạm liền đi, Hàm gia lúc này cực giống 1 thích khách.

Chính ngay lúc sư sĩ trong buồng lái vẫn đang vui mừng vì mình còn sống, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng rít thê lương, cho dù ở trong hoàn cảnh như vậy, trong lòng hắn vẫn hơi kỳ quái, đây không phải là 2 vật thể bay bất minh vừa rồi bị mình đánh bay sao?

Hai cái lưỡi dao xoáy tự động khóa mục tiêu 1 trước 1 sau rít lên bay về phía Tinh Diễm đã hoàn toàn mất đi không chế! Cổ họng là vị trí trọng điểm bảo vệ của quang giáp hình người, chỗ này là đầu mối chuyển giao mạch quang bên trong quang giáp, 1 khi bị đánh trúng, vậy cũng tuyên cáo cái quang giáp đó bị phế rồi. Sư sĩ hơi có chút thường thức sẽ không để vị trí yếu ớt mà quan trọng như vậy lộ ra trước kẻ địch.

Nhưng sư sĩ này giờ đây lại chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn 2 vật thể giống như phi tiêu không ngừng phóng lớn trong mắt hắn!

Dao xoáy tự động khóa mục tiêu, giống như tên gọi, có chức năng tự động khóa mục tiêu.

Bình, lưỡi dao xoáy đầu tiên chính xác đánh trúng cổ họng Tinh Diễm ngay chỗ vết thương vừa bị khiên chắn của Hàm gia rạch ra! Uy lực kinh người do tốc độ 10 Hz mang lại lúc này thể hiện ra rõ ràng, nhanh tựa sao băng. Một tiếng vang to, phần cổ lộ ra trong không khí của Tinh Diễm hiện ra vết đứt hình răng cưa không có quy tắc, đồng thời vô số mảnh vỡ bắn ra tứ phía.

Thanh thế đáng sợ làm người ta không khỏi cảm thấy cần cổ phát lạnh.

Lưỡi dao xoáy thứ 2 giống như 1 con ong có linh tính, thực hiện 1 sự điều chỉnh cực nhỏ trên không, ông bay về phía Tinh Diễm đã mất điều khiển.

Sư sĩ trong Tinh Diễm lúc này đã không còn chút huyết sắc nào. Trong ánh mắt đã rời của hắn, lưỡi dao xoáy này chính xác từ vết thương nơi cổ của Tinh Diễm bay vào! Trong Tinh Diễm vang lên 1 loạt tiếng kim loại va chạm dày đặc, đồng thời còn kèm theo 1 tiếng kêu thảm thiết, rồi lập tức im lặng. Vài giây sau, từ vết thương nơi cổ Tinh Diễm bay ra 1 vật, chính là lưỡi dao xoáy tự động khóa mục tiêu mới bay vào đó.

Hai lưỡi đao xoáy giống như 2 con chim về tổ, ngoan ngoãn bay tới trên người Hàm gia. Tiếp theo đó, 1 tiếng oanh vang lên, Tinh Diễm phát nổ trước mắt Diệp Trùng! Xem ra lưỡi đao xoáy thứ 2 vừa rồi đã phá hoại hệ thống năng lượng của quang giáp đối phương.

Thời gian 1 tiếng đồng hồ không dài, nhưng may mắn của Diệp Trùng tốt không ngờ, quang giáp của 3 thể lực lớn, Diệp Trùng lại không bỏ sót bên nào. Từ 1 điểm này cũng có thể nhìn ra 3 phe thể lực đều tích trữ trọng binh ở hành tinh Sí Phong, mức độ xem trọng đối với Diệp Trùng cũng có thể thấy được chút nào đó.

Đánh lên trong bóng tối, cần phải có là xuất kỳ bất ý. Nếu như không phải liên lạc đã hoàn toàn bị cắt đứt, Diệp Trùng nào dám thoải mái 1 mình thu thập mấy quang giáp linh tinh này như vậy. Hai cái quang giáp Hàm gia và Thủ hộ được Diệp Trùng thay đổi sử dụng, hiệu quả đều không tồi, ít nhất tới hiện giờ, vẫn chưa từng mất 1 mục tiêu nào.

Quang giáp của 3 phe, trong hoàn cảnh này, khó đối phó nhất là quang giáp của Tông sở, tiếp theo là Hắc giác, còn dễ nhất là của Hiệp hội sư sĩ.

Đây vô nghi là 1 đêm giết chóc. Diệp Trùng hiện giờ đã xử xong 13 quang giáp, trong đó 3 cái là Thần Thức của Tông sở, 4 cái là Tinh Diễm của Hắc giác, 6 cái là Bạch Khả của Hiệp hội sư sĩ, có thể nói là chiến tích tuyệt vời.

Một tiếng đồng hồ sắp tới rồi. Diệp Trùng đã trở về tòa nhà của tổng hội y học, ở chỗ này, Mục phải cùng mấy hội vực linh giả đỉnh cấp đó tiến hành giao tranh trên 1 chiến trường khác. Diệp Trùng vốn muốn đứng xem, cuộc chiến mô phỏng trăm năm khó gặp 1 lần thế này nếu như không thể tự mắt nhìn thấy, vô luận nói thế nào cũng là 1 việc làm người ta vô cùng nuối tiếc. Nhưng yêu cầu này của Diệp Trùng lại bị Mục cự tuyệt, lý do là, hẳn không cách nào bảo đảm sự an toàn của Diệp Trùng.

Từ điểm này có thể thấy được sự xem trọng của Mục đối với mấy hội vực linh giả có khả năng xuất hiện này. Bên cạnh Mục đặt rất nhiều thanh năng lượng dự bị.

Chẳng có cách nào, Diệp Trùng chỉ đành ở bên cạnh đợi tin tốt của Mục, không nghi ngờ gì, chờ đợi là thứ làm người ta đau khổ nhất, nhưng cũng may cuộc sống trên hành tinh rác làm sự kiên nhẫn của Diệp Trùng ở phương diện này không phải người cùng tuổi có thể so sánh được.

Diệp Trùng cố gắng khôi phục thể lực, 1 giờ đồng hồ chiến đấu vừa rồi, cho dù là tập kích, nhưng thể lực của hắn tiêu hao vẫn vô cùng kinh người. Nhưng hắn không dám có ý dùng giấc ngủ để hồi phục thể lực, hắn vẫn có việc phải làm.

Tính toán của Mục cần tiêu hao rất nhiều năng lượng, Diệp Trùng phải thay thanh năng lượng cho Mục. Trong 1 giờ đồng hồ, Diệp Trùng đã giúp Thương thay 16 thanh năng lượng, từ đó có thể thấy sự kịch liệt của cuộc chiến!

- Xong rồi! Thương thở ra 1 hơi thật dài, tuyên cáo kết thúc chiến đấu, Diệp Trùng cuối cùng cũng yên tâm.
- Thế nào? Diệp Trùng hỏi.

Mục bình tĩnh nói: “Tình huống đã ổn định lại, tới tận 8h sáng mai, trừ khi có cao thủ lợi hại hơn tới, mấy người ta vừa gặp đó không thể công phá được.”

Về phương diện quang não, Diệp Trùng 1 tên gốc không hơn không kém, nhưng không hề ảnh hưởng tới việc hắn hiểu lời nói này của Mục.

Diệp Trùng đương nhiên không biết, trận chiến của Mục và những hội vực linh giả này, sự thảm khốc của trận chiến vượt xa tưởng tượng của Diệp Trùng. Đối thủ của Mục là 9 hội vực linh giả đỉnh cấp. Mấy hội vực linh giả này trong nghề đều là những tồn tại như là truyền thuyết. Đối mặt với thảm họa thế này, mấy hội vực linh giả này không chút do dự lựa chọn ra tay. Điều duy nhất đáng chúc mừng lại là 9 hội vực linh giả này không hề liên thủ, bọn họ có 1 số thậm chí vốn dĩ không biết mình vẫn còn có chiến hữu, hơn nữa tính cách độc lai độc vãng đã ăn sâu vào trong xương cốt của bọn họ, bản thân hội vực linh giả chính là từ đồng nghĩa với cô độc.

Trận chiến này làm cho tất cả những cao thủ có tham gia này cả đời khó quên. Trong 9 cao thủ, có 1 người chết tại chỗ, có 2 người lại thành người thực vật. Thông qua mạng mô phỏng mà giết người, việc chỉ tồn

tại trong truyền thuyết của hoi vực linh giả này, ở đây lại diễn ra không chỉ 1 lần.

Không hề quan tâm tới việc trong mạng mô phỏng, chỉ cần Mục không sao, hấn đã yên tâm rồi.

Hai mươi ba hành tinh đã triệt để mất liên hệ với thế giới bên ngoài, mọi người đều hoảng sợ tập trung ánh mắt vào khu vực này. Lúc này đã là giờ thứ tư sau khi mạng mô phỏng bị tê liệt. Hiện giờ chỉ cần không phải là tên khờ, e rằng sẽ không có người không biết xảy ra chuyện gì.

Nhất thời, mọi người trên hành tinh Sí Phong đều lâm vào khủng hoảng, mọi người ấn tượng phát hiện, cả thế giới loạn cả lên. Tình hình trị an mau chóng xuống thấp, cả bầu trời, khắp nơi đều là người khủng hoảng đang ngồi trong quang giáp, chiến đấu có thể thấy khắp nơi.

Nơi này đã biến thành địa ngục!

Gân xanh trên trán Huck giật giật, hấn làm sao cũng không ngờ mình lại đụng phải loại việc thế này, hiện giờ bọn họ đã hoàn toàn mất liên hệ với Hắc giác. Mà thủ hạ vừa báo cáo, có 4 cái Tinh Diễm không trở về đội, điều này càng làm dâng lên dự cảm không hay trong lòng hấn.

Cục diện của cả hành tinh Sí Phong trước mắt đã là 1 đồng hỗn loạn, đừng nói là tìm người, phỏng chừng có thể thuận lợi trở về Hắc giác đã là việc không dễ dàng gì rồi. Ai biết mạng mô phỏng lúc nào mới có thể sửa được?

Nhưng 4 cái Tinh Diễm không có quay lại, điều này làm hấn vô cùng bất an. Sức chiến đấu của quang giáp Tinh Diễm rất mạnh, trừ Tông sở và Hiệp hội sư sĩ, hấn quả thật nghĩ không ra còn có đối thủ nào khác. Ủ, có lẽ F-58 đó cũng có thể, nhưng đây là 4 cái Tinh Diễm, 1 mình hấn có thể tiêu diệt 4 cái Tinh Diễm? Đánh chết hấn cũng không tin. Cho dù hấn có toàn cốt quang giáp, điều này cũng không thể nào.

Ở hành tinh Sí Phong, có năng lực tiêu diệt 4 cái Tinh Diễm, trừ Tông sở, vậy thì chỉ có Hiệp hội sư sĩ.

Chẳng lẽ là có âm mưu? Trong lòng Huck bỗng máy động. Ủm, làm sao lại trùng hợp như vậy, mạng mô phỏng vừa tê liệt, phía mình liền có 4 cái Tinh Diễm mất tích? Nghĩ thế nào, Huck cũng cảm thấy có cảm giác lộ ra vài phần âm mưu.

Chẳng lẽ đây thật sự là 1 cái bẫy? Về mặt Huck nhìn không được kịch biến.

Mạnh bạo như vậy, trừ 3 thế lực lớn, Huck thế nào cũng không tin lại có tổ chức ngoài 3 thế lực lớn có thể làm ra được. Ủ, bên mình đương nhiên không có vấn đề, vậy rốt cuộc là Tông sở hay là Hiệp hội sư sĩ chứ? Mục đích của bọn họ rốt cuộc là gì?

Càng nghĩ Huck càng đau đầu, hấn tuy là giáo quan, nhưng phương diện mưu lược lại không phải là lĩnh vực hấn tinh thông, có thể nghĩ tới bước này, hấn đã cảm thấy mình có tiến bộ rồi.

Mặc kệ thế nào, tìm thấy 4 cái Tinh Diễm này rồi nói tiếp, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Hừ, cho dù là Tông sở hay là Hiệp hội sư sĩ, mình cũng không sợ. Mà điều làm hấn lo lắng nhất chính là F-58 đó, tới giờ vẫn không thấy chút bóng dáng nào, đây chính là mệnh lệnh 1 mất 1 còn cấp trên đưa xuống. Vừa nghĩ tới nếu như mình không hoàn thành nhiệm vụ, trừng phạt phải chịu khi trở về đó, Huck không khỏi phát run trong lòng.

Hấn quyết định tự mình dẫn đội ra ngoài xem xét tình hình.

204. Chương 204: Hỗn Loạn Có Xếp Đặt (hạ)

- Diệt tử, có đám đông quang giáp Hắc giác tới gần bên này. Kịp thời phát ra cảnh báo, Diệt Trùng vội vàng điều khiển Hàm gia lượn vào trong bóng tối. Một đám đông quang giáp gầm rú bay qua trước mắt hấn, Diệt Trùng còn phát giác quang giáp của giáo quan Huck ở trong đó.

Ba mươi lăm cái! Diệt Trùng giật bắn người, khoa trương vậy sao! Bản thân tạo hình của Tinh Diễm đã cực kỳ bắt mắt, dữ tợn dị thường, đám quang giáp Tinh Diễm tạo thành cơ cấu xem ra càng thêm dọa người. Đám đông quang giáp này khí thế hung hăng, dọc đường không có cái quang giáp nào dám cản trở. Diệt Trùng lặng lẽ bám theo sau đám quang giáp này, xem bọn họ rốt cuộc là giở trò gì.

Khắp nơi trên không đều là quang giáp, cho dù tạo hình của Hàm gia có đặc biệt hơn lúc này cũng khó làm người ta chú ý. Nhưng dọc đường lại có vài quang giáp không có mắt có ý đồ với Diệp Trùng, vì không làm việc đi qua xa, Diệp Trùng không thể không ra tay tàn độc, như tia chớp giải quyết phiền phức.

Dọc đường, Diệp Trùng ít nhất tiêu diệt 7, 8 cái quang giáp. Khắp nơi trên không đều là hỗn chiến, sự hung tàn con người đè nén lúc này đã không bị trời buộc, mãnh liệt thả ra, khắp nơi trên mặt đất đều thấy xác của quang giáp. Sau đó, Diệp Trùng dứt khoát bay ở tầng không khí thấp sát mặt đất, quang giáp ở tầng không khí thấp quả nhiên ít hơn nhiều, Diệp Trùng ở xa xa đi theo đám quang giáp của Hắc giác.

Tình cảnh hỗn tạp như vậy, tác dụng quét hình có thể đạt được nhỏ tới đáng thương. Huck lúc này mới phát hiện cục diện bên ngoài còn tệ hơn tưởng tượng của mình, gần như vẽ mặt của tất cả sư sĩ Hắc giác đều thay đổi!

Người chỗ này đã điên rồi! Mọi người đều cảm thấy mình giống như đang ngồi trên 1 cây năng lượng không ổn định, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị nổ thành mảnh vụn. Quang giáp chen chúc trên không, phẳng phất như tất cả mọi người đều đã mất đi lý trí, mỗi 1 thành viên của Hắc giác, ai nấy cũng cẩn thận vô cùng. Nếu như chìm trong biển dữ hỗn loạn này, vậy mấy người mình chỉ e vẫn không đủ nhét kê răng bọn họ.

Huck cũng kinh hồn bạt vía.

Diệp Trùng giống như 1 con cá, trơn trượt luồn lách giữa quang giáp, kiến trúc, còn liên tục ra tay giải quyết mấy quang giáp đã giết tới đỏ cả mắt đang lao tới phía mình, theo sát đại quân của Hắc giác, giữ khoảng cách nhất định.

Vô cùng may mắn, hệ thống quét hình của Mục không hề chịu ảnh hưởng quá lớn, từ đó cũng có thể thấy được sự cường hãn của Mục. Vô luận ở phương diện nào, Mục đều cường hãn, ngay cả động cơ Diệp Trùng nghiên cứu sớm nhất của Mục, tới giờ hắn vẫn không hoàn toàn hiểu rõ, mức độ tiên tiến làm người ta cảm thấy không thể tin được, rốt cuộc là ai chế tạo ra Mục chứ? Vấn đề này là 1 trong số ít vấn đề mà Diệp Trùng vẫn giữ được sự tò mò.

Nhưng lúc này, ý nghĩ này cũng chỉ lóe lên trong đầu hắn, lập tức trấn định tinh thần, cẩn thận theo sau đại quân của Hắc giác, tuy xác suất đối phương có thể phát hiện ra mình không lớn lắm, nhưng cẩn thận chút vẫn không tệ.

- Diệp tử, hướng 30 độ bán kính vec-tơ có đám quang giáp của Hiệp hội sư sĩ. Số lượng 22. Giọng điện tử lạnh lùng không chút lên xuống của Mục lúc này vang lên rõ ràng có lực.

- Hiệp hội sư sĩ?

Trong đầu Diệp Trùng đột nhiên lóe lên, gần như đồng thời, Hàm gia đã toàn lực khởi động. Bóng đêm cho Hàm gia sự yểm hộ tốt nhất, hơn nữa Diệp Trùng lại bay ở tầng không khí thấp sát mặt đất, căn bản không thể bị phát hiện. Đối với mấy quang giáp bình thường tấn công hắn, Diệp Trùng đã lười để ý tới, trực tiếp dùng tốc độ thoát khỏi.

Đại não Diệp Trùng mau chóng vận chuyển, hắn đã không có thời gian để trưng cầu ý kiến của Mục. Hắn đang dẫn đo khả năng của suy nghĩ chợt lóe lên vừa rồi. Cuộc sống ở hành tinh rác làm trên người Diệp Trùng có 1 loại bản năng săn bắt, chỉ là khoảng thời gian này, sự ỷ lại vào Mục Thương làm loại bản năng này của hắn đang dần dần thoái hóa. Mà sự linh động trong khoảnh khắc này lại làm hắn bỗng như trở về khoảng thời gian ở hành tinh rác đó. Loại bản năng trên người đó lại giống như tỉnh lại 1 lần nữa.

Tốc độ của hàm gia cực nhanh, giống như 1 trận gió ở dưới chân đám quang giáp của Hắc giác xuyên qua, lao thẳng tới đám quang giáp của Hiệp hội sư sĩ.

Trong đầu Diệp Trùng kích thích khác thường, động tác trên tay cũng nhanh thêm vài phần. Hàm gia với tốc độ kinh người trong bóng tối giống như quỷ mỵ, chỉ là tình cảnh cực kỳ hỗn loạn, không có bao nhiêu người chú ý, mà cho dù có người nhìn thấy, chỉ e cũng sẽ cho rằng mình hoa mắt.

Hàm gia dừng gấp, khoảnh khắc từ động sang tĩnh, giống cái đinh đóng trên mặt đất.

Về mặt của Diệp Trùng vẫn y như trước, kinh nghiệm săn bắt của hắn phong phú, biết càng là thời khắc này càng phải bình tĩnh, kiên nhẫn mới có thể có được thắng lợi cuối cùng.

Diệp Trùng với tốc độ cực nhanh lượn 1 vòng, từ sau lưng đám quang giáp Hắc giác, chuyển thẳng tới sau lưng của đám quan giáp Hiệp hội sư sĩ.

Hiệp hội sư sĩ và Hắc giả là tử địch. Đầu óc Diệp Trùng nhanh chóng vận chuyển, trong lòng dứt khoát, không kịp suy nghĩ phương pháp rốt cuộc có thể hay không, cơ hội hễ thả là mất, nhìn phương hướng di chuyển của 2 bên, cực có khả năng kẻ vai mà lướt qua.

Khắp nơi dưới chân Hàm gia là mảnh vỡ, xác quang giáp, đây đều là di vật của bên thất bại trong hỗn chiến.

Hàm gia với tốc độ nhanh nhất nhặt 1 cây súng hồng ngoại, 1 đầu cây súng hồng ngoại này vẫn nối với 1 cánh tay quang giáp gãy.

Cách nghĩ của Diệp Trùng rất đơn giản, hắn chẳng qua chỉ muốn 2 phe Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ trong hoàn cảnh này phát hiện ra sự tồn tại của đối phương.

Hàm gia ở phía dưới sau lưng đám quang giáp của Hiệp hội sư sĩ, đứng ở chỗ này có thể nhìn thấy đám quang giáp của Hắc giác ở đằng xa, tuy là buổi tối, quang giáp của Hắc giác cũng là màu đen, nhưng hơn 30 cái Tinh Diễm này ở cùng nhau quả thật quá dễ thấy. Quang giáp cường hãn, đội hình hoàn chỉnh, cực có sức rung động, quang giáp bên cạnh nhau cách xa đám quang giáp xem đáng vẻ không phải là loại lương thiện này. Điều này càng làm cả khu vực bên cạnh đội ngũ của Hắc giác trở thành 1 vùng trống, càng thêm dễ thấy.

Chỉ là giữa 2 phe đội ngũ của Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ vẫn ngăn cách bởi rất nhiều quang giáp đang hỗn chiến.

Nhìn cây súng hồng ngoại trên tay, lại nhìn quang giáp hỗn loạn trước mặt, Diệp Trùng thở dài trong lòng, tại sao kỹ xảo kích của mình lại tệ như vậy chứ? Hắn vẫn không nhanh không chậm theo sau đám quang giáp của Hiệp hội sư sĩ, mà đội ngũ của Hắc giác vẫn không ngừng lại.

Đối với kỹ xảo kích của mình, Diệp Trùng không có tí lòng tin nào, thứ này trên tay hắn chẳng khác nào gậy sắt.

Trong lúc Diệp Trùng đang đau đầu, lại đột nhiên phát hiện mấy cái quang giáp trong tầm mắt vốn chắn giữa Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ đó lúc này đây lại lộ ra 1 khe hở khá lớn.

Trong lòng Diệp Trùng mừng rỡ, không kịp nghĩ nhiều, liền nhắc cây súng hồng ngoại trên tay Hàm gia lên.

- Mục tiêu đã được khóa. Giọng nói bình tĩnh của Mục cho Diệp Trùng dũng khí lớn nhất. Không chút do dự, Diệp Trùng liền ấn nút bắn.

Chùm ánh sáng ảm đạm, trong bóng tối hiện ra vô cùng yếu ớt. Trên không chỗ nào cũng liên tục có tia sáng bay qua, chùm ánh sáng do súng hồng ngoại phát ra lẫn trong đó không hề bắt mắt.

Gần như vừa nổ súng, Hàm gia liền dùng tốc độ nhanh nhất, như u linh lặn vào trong quang giáp khác.

Không thể không nói, kỹ xảo kích của Diệp Trùng quả thật là tệ hết biết, cho dù có Mục hỗ trợ, hầu hết chùm tia hồng ngoại vẫn hoặc là bắn hụt, hoặc là bắn lệch. Nhưng điều duy nhất cảm thấy may mắn là, vẫn có vài chùm tia hồng ngoại bắn trúng quang giáp của Hắc giác.

Tinh Diễm bị bắn trúng hơi trì trệ, nhìn về phía bên này, gần như đồng thời, đội ngũ Hắc giác lập tức thay đổi đội hình, như gặp đại địch. Rõ ràng bọn họ đã phát hiện ra đám quang giáp của Hiệp hội sư sĩ.

Từ khi hệ thống quét hình được phát minh, mức độ ỷ lại của con người đối với nó cũng càng lúc càng cao, nó có thể làm cho con người nhìn xa hơn, nhìn rõ hơn, phạm vi giám sát cũng lớn hơn, mà sau khi hệ thống quét hình và quang giáp kết hợp lại, càng giải phóng lực chú ý của sư sĩ thêm 1 bước.

Song hệ thống quét hình tuy rằng cải tiến 1 đời rồi lại 1 đời, nhưng vẫn có chỗ nó không thể, giống như tình trạng hỗn loạn, phức tạp như hiện giờ, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới độ chính xác của hệ thống quét hình.

Vô luận là sư sĩ của Hiệp hội sư sĩ hay là Hắc giác, mức độ ỷ lại của bọn họ đối với hệ thống quét hình đều khá cao. Mà Diệp Trùng, do địa hình hành tinh rác phức tạp, hẳn so với mấy sư sĩ này càng quen dùng mắt của mình hơn.

Đám quang giáp của Hiệp hội sư sĩ càng thêm bắt mắt, quang giáp thuần 1 màu trắng, hình thành 1 đội hình chiến đấu hoàn chỉnh. Chỉ cần có quang giáp bước vào phạm vi cảnh giác của bọn họ, chờ đợi hẳn chính là 1 chùm quang mang chói mắt, tiếp theo là nổ tung kịch liệt.

Sau khi đánh nát vài cái quang giáp, không còn 1 cái quang giáp nào dám tới gần đám quang giáp thủ đoạn độc ác này.

Điều nguy dị là, cạnh 2 đám quang giáp đều có 1 vành đai không người, không ai dám tới gần.

Đám quang giáp của Hắc giác chú ý tới sự tồn tại của Hiệp hội sư sĩ lập tức đổi hướng.

Đám quang giáp Hắc giác vừa đổi đội hình, quang giáp ở giữa 2 đám quang giáp này lập tức cảm thụ được 1 loại áp lực cường đại, giống như mình đang ở trong lửa đạn của kẻ địch, bọn họ thấy thể không ổn, nhao nhao tránh ra, tránh bị vạ lây.

Trong vài giây ngắn ngủi, tất cả quang giáp ở giữa 2 đám quang giáp đều chuồn sạch sẽ, trên bầu trời hỗn loạn như vậy lại xuất hiện 1 lối đi chân không.

Nếu như Hiệp hội sư sĩ thế này vẫn không phát hiện được kẻ địch, vậy bọn họ thật sự có thể tự cắt cổ mình rồi.

Gần như lập tức, đám quang giáp của Hiệp hội sư sĩ lập tức thay đổi đổi hình, nghiêm ngặt chờ đợi.

Kiểm rút cung giương, áp lực giữa 2 đám quang giáp làm người ta thở không nổi.

Chiến đấu của quang giáp không hề ít gặp, nhưng chiến đấu giữa đám quang giáp thành biên chế hiện giờ lại cực kỳ hiếm thấy. Mà 2 phe này rõ ràng cũng không phải là đồ thường, chỉ cần người hơi hiểu quang giáp 1 chút, nào có việc nhìn không ra.

Không ít quang giáp đang chiến đấu với nhau liền dừng cả lại, từ xa chăm chú nhìn 2 đám quang giáp trước mắt.

Một đen một trắng, xa xa nhìn nhau.

Diệp Trùng cũng lần trong mấy quang giáp này chăm chú nhìn 2 bên đối đầu.

Nếu như nói Tông sở và Hắc giác chỉ có thể xem như là thù mới, vậy Hiệp hội sư sĩ và Hắc giác lại là tử địch thật sự, chỉ cần vừa gặp mặt, thường là không chết không ngưng. Khi Diệp Trùng điều khiển F-58 ở hành tinh Lam Hải đã từng hưởng thụ qua loại đãi ngộ này, nếu như không phải hẳn lúc đó thấy cơ hội nhanh hơn, chỉ e không biết chết mấy lần rồi.

Bỗng, gần như đồng thời, 2 phe đồng thời cử động! Không có bất cứ lời ngoại giao nào.

Đám quang giáp của Hiệp hội sư sĩ mở hết hỏa lực, thân hình lại lùi ra sau. Bọn họ cần kéo dài khoảng cách, để phát huy ưu thế đánh xa của họ. Cho dù là lùi ra sau, đội hình bọn họ vẫn không loạn.

Đám quang giáp của Hắc giác lập tức chia thành mấy tiểu đội, giống mấy con trăn lớn màu đen, mạnh mẽ lao về phía Hiệp hội sư sĩ.

Khoảng cách, là điểm quan trọng nhất 2 phe Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ tranh giành, vô cùng quen thuộc phương thức tác chiến của quang giáp 2 phe, Diệp Trùng há lại không biết điểm này.

Khoảng cách giữa 2 bên gần như vậy, hơn nữa số lượng quang giáp của Hắc giác nhiều hơn của Hiệp hội sư sĩ, còn có nhân vật cấp đội trưởng dẫn đội, Hiệp hội sư sĩ chắc chắn thua, trong lòng Diệp Trùng đã đưa ra phán đoán này.

- Hiệp hội sư sĩ lần này có thể phải thua rồi. Diệp Trùng nói với Mục.
- Ủ, theo tư liệu, xác suất là trên 80%. Mục bình tĩnh phân tích.
- Xem ra kế hoạch của chúng ta thành công rồi. Tâm trạng Diệp Trùng vẫn khá tốt.

- Từ trước mắt mà xem, trong tình huống không xảy ra việc bất ngờ, là thành công. Mục vẫn đáng vẻ lạnh tanh đó.

Hiệp hội sư sĩ dường như biết chạy không thoát, vừa bắt đầu liền không định bỏ chạy.

Diệp Trùng từng thấy chiến đấu giữa đám quang giáp biên chế giữa Tông sở và Hắc giác, nhưng lúc đó là ở vũ trụ, cảm giác của Diệp Trùng rất bình thường. Nhưng chuyển chiến trường từ vũ trụ thành trong tầng khí quyển, còn là trên không 1 thành phố, Diệp Trùng lúc này mới thật sự cảm thụ được sự đáng sợ và thảm khốc của trận chiến này.

Song phương đều là tử địch, biết rõ gốc rễ, vừa bắt đầu liền không có hư chiêu, trực tiếp lưỡi đao nhuộm đỏ.

Tất cả sư sĩ trong quang giáp đứng xem đều bị sốc! So với chiến đấu trước mặt, chiến đấu vừa rồi của mình giống như trò đùa con nít vậy.

Tốc độ kinh người cũng làm tất cả những ai đứng xem đều lú lười.

Nhưng bọn họ không sao ngờ được, dư ba của trận chiến vẫn rơi xuống đầu bọn họ.

Phạm vi chiến đấu mở rộng ra, bắt tri bắt giác, song phương đã tiến vào giữa mấy quang giáp đang ở trên không này.

Một cái quang giáp vì chắn đường của Tinh Diễm đang đuổi theo 1 cái Bạch Khả, bị phanh thây trong nháy mắt, hóa thành vô số mảnh vỡ. Tốc độ của cái Tinh Diễm này không giảm chút nào, vẫn đuổi theo không bỏ.

Điều đáng sợ nhất vẫn là chùm tia do Bạch Khả bắn ra, chỉ chùm laser thông thường cũng thường xuyên thủng 2 cái quang giáp. Mà uy lực của sóng từ nano do Tiêu Dực trên tay Bạch Khả bắn ra càng thêm khiếp người, thường là 1 phát dọn sạch 1 khoảng trống.

Trời ạ, mấy tên này vẫn còn là người sao? Tất cả sư sĩ trong quang giáp đều đã bị dọa phát ngốc rồi! Dừng khí trong thoáng chốc biến mất sạch sẽ như tờ giấy trắng.

Khi hung bạo đối diện thứ hung bạo hơn, thứ theo đó mà tới chính là sự sợ hãi và hoảng hốt.

Gần như tất cả quang giáp đều dừng chiến đấu, với tốc độ nhanh nhất rời khỏi chiến trường, lúc này chỉ hận công suất động cơ của quang giáp không đủ, không thể nhanh thêm chút nữa. Có mấy cái quang giáp đã giết đổ mất vẫn đang chiến đấu, bình, một tiếng lớn vang lên, sau đó là nổ lớn, chỗ đó liền trống không.

Có thí dụ sống rồi, đám người này không khỏi càng tăng tốc độ lên vài phần.

Tuy rất muốn xem kết quả cuối cùng thế nào, nhưng nếu như lúc này còn ở lại, vậy thì quá nổi bật rồi, hết cách, Diệp Trùng cũng chỉ đành theo đám quang giáp này, mau chóng rời khỏi chiến trường.

Nói tóm lại, kế hoạch vẫn khá thành công, còn hiệu quả thế nào, vẫn phải đợi nghiệm chứng bước tiếp theo. Diệp Trùng vui vẻ trở về tòa nhà tổng hội y học, Mục còn phải giám sát mạng mô phỏng.

Nhưng trải qua trận đại chiến này của Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ, lại làm cho trị an vốn dĩ bắt đầu có xu hướng hỗn loạn có được sự cải thiện rất lớn. Ít nhất trên không cũng nhìn không thấy quang giáp chiến đấu.

Diệp Trùng thế nào cũng không ngờ, kế hoạch hấn và Mục hợp tác cùng nhau, sẽ tạo nên ảnh hưởng thế nào đối với toàn bộ cục thế của thế giới này. Có lẽ, cho dù có biết, vô luận là Diệp Trùng, hay là Mục, Thương, chỉ e cũng không hề để ý.

205. Chương 205: Điềm Báo

Nhưng sự phá hoại của chiến tranh vĩnh viễn khó mà bù đắp được. Cho dù đây chỉ là 1 trận chiến chỉ có hơn 50 quang giáp. Chịu phá hoại nghiêm trọng nhất chính là khu Thiên Diệu, khu Thiên Diệu vốn phồn hoa hiện giờ có thể thấy cảnh đổ nát ở khắp nơi, mà số người tử thương càng làm người ta nhìn thấy mà đau lòng. Sự lãnh khốc của chiến tranh, lúc này đây truyền đạt tới mọi người khí tức băng lạnh của nó.

Đây là 1 tai họa, tai họa trăm năm gặp 1 lần! Năm ngày, đối với tất cả những người ở trong 23 hành tinh mà nói, dài đằng đẵng như 1 thế kỷ, mà điều làm người ta cảm thấy mù mịt nhất là, ai cũng không biết tai họa này sẽ kéo dài bao lâu, 1 tháng ư? Hay là 1 năm? Không ai có thể trả lời.

Ngay khi tất cả mọi người lặng lẽ hứng chịu thương tổn do tai họa mang đến cho bọn họ, bất ngờ, loại virus siêu cấp tàn phá bừa bãi trên mạng mô phỏng này trong nháy mắt giống như đột nhiên biến mất. Mọi người kinh ngạc phát hiện, tất cả mọi thứ đột nhiên bắt đầu hoạt động bình thường.

Thông tin khôi phục bình thường, giao thông khôi phục bình thường... Tất cả dường như đều khôi phục bình thường. Gần như tất cả mọi người đều ra đường, chúc mừng tai họa này đi qua.

- Ha ha, nói người cũng không biết đâu, cho người biết, lần này là chính phủ 5 thiên hà lớn liên thủ, mới dọn sạch loại virus đáng chết này. Nghe nói trong đó còn có cao thủ của quân đội nữa...

Đây dường như là lý do hợp lý nhất, gần như tất cả mọi người đều dùng tốc độ nhanh nhất tiếp nhận cách nói này. Mọi người hoàn toàn yên tâm, liều mạng hoan hô. Sau tai họa, niềm vui xây dựng lại thường đi kèm với nỗi đau do tai họa mang lại cho mọi người.

Tất cả đều trở nên ngay ngắn, có trật tự.

Chẳng bao lâu sau, đông đảo các tổ chức viện trợ tiến vào hành tinh Sí Phong. Bọn họ mang tới lượng lớn các loại vật tư thiếu thốn, đồng thời còn có đông đảo kỹ giả kéo tới.

Hai mươi ba hành tinh, trong đó hành tinh Sí Phong bị phá hoại nghiêm trọng nhất.

Đám kỹ giả không lẽ nào không vô được mau chóng có được lượng lớn tư liệu quý giá, thí dụ ghi hình hỗn chiến của hành tinh Sí Phong. Mà thứ quý giá nhất trong đó lại là bản ghi hình trận đại chiến giữa Hiệp hội sư sĩ và Hắc giác đó do 1 cư dân lớn gan ghi lại.

Bản ghi hình này gây nên 1 trận sóng to gió lớn. Tất cả thiết kế sư quang giáp ngạc nhiên phát hiện, quang giáp cao cấp trong mắt bọn họ ở trước mắt 2 loại quang giáp 1 đen 1 trắng này lại không chịu nổi 1 kích. Mà mấy sư sĩ cao cấp đó lại bị kỹ xảo chiến đấu kinh người do sư sĩ bên trong những quang giáp trước mắt này thể hiện ra dọa chết khiếp. Đối hướng không thể tin được, kỹ xảo xạ kích không thể tin được, trong nhận thức của bọn họ, Hầu hết động tác trong bản ghi hình này căn bản đều là thứ con người không sao hoàn thành được. Mấy kẻ yêu thích quang giáp cận chiến trong mạng mô phỏng đó lại phát hiện, phương thức chiến đấu của đám quang giáp màu đen đó không phải chính là đánh cận chiến sao. Quang giáp cận chiến nhất thời vô cùng được hoan nghênh.

Còn người bình thường lại càng sợ hãi với sự tàn nhẫn, lãnh khốc của mấy người này.

Không ai biết mấy người này là ai, từ đâu tới, tên gọi quang giáp là gì. Tất cả mọi thứ, toàn bộ đều là câu đố. Nhưng, không chút nghi ngờ, 5 thiên hà lớn đã được biết đến, ai cũng không có thực lực này. Mà sự khùng hoảng của dân chúng lại là vì đột nhiên phát hiện thế giới này hình như không hề thái bình như thế, không phải tất cả các thế lực đều nằm trong phạm vi trói buộc của pháp luật.

Chiến tranh, danh từ này, đã cách xa bọn họ bao lâu rồi. Mà bản ghi hình này lại làm mọi người ngửi thấy mùi vị của chiến tranh. Khu Thiên Điểu của hành tinh Sí Phong chính là người chứng kiến. Dư âm chiến đấu của hơn 50 quang giáp suýt chút nữa tiêu diệt 1 khu hành chính, nghĩ lại làm người ta cảm thấy hoảng sợ.

Đáng sợ nhất vẫn là loại súng mang theo đường cong tròn trên tay quang giáp màu trắng đó, xinh đẹp kinh người nhưng cũng đáng sợ kinh người.

Chỉ e chỉ có mấy chuyên gia chuyên nghiên cứu sóng từ nano đó mới biết thứ mà loại súng xinh đẹp này phát ra chính là sóng từ nano, phải biết rằng, sóng từ nano ở 5 thiên hà lớn lúc này đây chỉ mới nghiên cứu ở giai đoạn phòng thí nghiệm, cách thức thực dụng thật sự nó vẫn còn rất xa.

Cảm thấy nản lòng không chỉ là chuyên gia nghiên cứu sóng từ nano, trình độ khoa học kỹ thuật của 2 phe có được từ phân tích bản ghi hình gần như làm mọi khoa học gia cảm thấy được khoảng cách. Loại khoảng cách này không phải là chút chút, mà là thực sự cách biệt mấy cấp bậc.

Bọn họ rốt cuộc là ai?

Nhưng trên đời này không phải không ai biết 3 phe thế lực Hắc giác, Tông sở, Hiệp hội sư sĩ, này. Liên hệ giữa 3 thế lực lớn và chính phủ các nơi nhiều không đếm xuể, chỉ là việc lần này làm quá lớn, ngay cả chính phủ cũng đàn áp không được.

Lời đồn liên quan tới 3 phe thế lực lưu truyền từng chú trên mạng mô phỏng. Mà thế lực Tông sở đối với mọi người mà nói trước giờ chưa từng xuất hiện lại càng thêm thần bí trong mắt mọi người. Tổ chức Hiệp hội sư sĩ thân ái trong mắt người thường này lúc này đây lại làm mọi người đều cảm thấy khiếp sợ.

Tất cả người có chút nhãn quang đều hiểu, tình trạng xã hội này sắp trở nên không thái bình rồi.

Thêm Tông sở vẫn chưa lộ diện, thực lực của 3 phe thế lực đã sớm vượt qua quy tắc 5 thiên hà lớn đặt ra, cũng có nghĩa là, bọn họ không hề chịu sự ước thúc pháp luật của 5 thiên hà lớn. Thượng tầng tranh đấu, hạ tầng há được yên ổn?

Đương nhiên, tất cả những thứ này, đều không phải thứ Diệp Trùng quan tâm.

Thứ Diệp Trùng hiện giờ đợi chờ duy nhất chính là việc Vương Vi Hành tới. Theo như sắp xếp liên quan tới hành trình của Vương Vi Hành trong quang não điều khiển chính trong toàn nhà tổng hội y học, hôm nay chắc là ngày Vương Vi Hành trở về, Diệp Trùng chỉ lo mình ở hành tinh Sí Phong gây chuyện như vậy có ảnh hưởng việc Vương Vi Hành trở về hay không.

Nhưng điều làm Diệp Trùng không ngờ là, Vương Vi Hành lại không chỉ đúng giờ tới hành tinh Sí Phong, mà vừa xuống tàu liền đi thẳng tới tổng hội y học, căn bản không về nhà nghỉ ngơi. Y giả phụ mẫu tâm, đối với Diệp Trùng hiện giờ mà nói, muốn hiểu được vẫn là việc khá khó khăn. Người bị thương lần này ở hành tinh Sí Phong quá nhiều, người bị thương tới trị liệu đông lúc nhúc, tất cả y hộ nhân viên (y bác sĩ + hộ lý) đều bận cuống cuống, điều này cũng là nguyên nhân Vương Vi Hành lo lắng không yên trở về tổng hội y học như vậy.

Hoàn thành hoàn mỹ nhiệm vụ, Mục đã lui xuống, kẻ lên lại là Thương. Thương đối với thời gian đổi gió tính toán cực kỳ chính xác, chỉ sợ chịu thiệt thòi. Còn Mục, đối với cái gọi là đổi gió không có bao nhiêu hứng thú, cho nên cũng ít so đo với Thương. Cũng may Thương tới tận lúc này vẫn không có hình thành thói quen chiếm tiện nghi của Mục.

- Nhiều người quá a! Thương cảm xúc lên tiếng.

- Ủ, người đúng là rất nhiều! Tòa nhà tổng hội y học rộng lớn là thế đã đầy nhóc người, khắp nơi đều là người bị thương. Hệ thống y tế của hành tinh Sí Phong không hề là 1 tổ chức trị liệu thông thường, trọng điểm quan trọng hơn của nó là đặt trên phương diện nghiên cứu y học. Chỉ là thương tổn lần này quả thật là quá lớn, tất cả y hộ nhân viên của hệ thống y tế đều đã lấy ra. Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Diệp Trùng cũng hoài nghi hôm nay tới rồi cuộc có phải là 1 quyết định chính xác không.

Thương cố ý ra vẻ trắc ẩn nói: “Ài, chiến tranh a, thật là thứ chẳng lành a!”

Diệp Trùng 1 câu đập tan nguy trang của Thương: “Không cần giả vờ giả vịt, người là thủ phạm!”

- Này, này, Diệp tử, lời này không thể nói bây a, người thuần khiết như ta thế này, giống như là thiên sứ vậy! Thương rõ ràng là mở to mắt nói láo.

- Thiên sứ là thứ gì? Phạm vi nghiên cứu của Diệp Trùng rõ ràng vẫn không chạm tới thần thoại cổ đại.

- Thần linh có đôi cánh trong truyền thuyết, thuần khiết nhân từ.

- À, thì ra là người chim!

- Này, này...

Diệp Trùng cuối cùng nhìn thấy Vương Vi Hành, vừa nhìn thấy liền cảm giác có vài phần quen mắt. Trong lòng hơi ơ 1 cái, trong con tàu vũ trụ sau khi Diệp Trùng vừa mới chạy trốn khỏi Hắc giác gặp được có 1 Vương lão tiên sinh, hình như chính là Vương Vi Hành trước mặt. Chẳng lẽ quả thật trùng hợp như vậy? Nhưng Diệp Trùng ngoại trừ có hơi cảm khái thì ra vũ trụ cũng nhỏ như vậy ra, cũng không có suy nghĩ gì khác, lúc đó mình mang mặt nạ, nghĩ chắc là Vương Vi Hành cũng nhận không ra mình.

Về mặt Vương Vi Hành đầy mệt mỏi. Du hành dài ngày trong vũ trụ, vừa về, không nghỉ ngơi chút nào liền chạy tới tổng hội y học, hơn nữa vẫn luôn không ngừng tới lui, làm Vương Vi Hành càng có vẻ già. Vương Vi Hành mỉm cười nói: “Cậu nhóc, cứ ngồi đi nha.”

Diệp Trùng không chút lưỡng lự tìm 1 chỗ ngồi xuống.

Sau khi nghe xong lý do Diệp Trùng tới, Vương Vi Hành hơi trầm ngâm nói: “VẬY ĐI, ta làm kiểm tra toàn diện cho cậu trước, nhưng vấn đề của cậu có thể khá phức tạp, ta vẫn cần thời gian nghiên cứu 1 chút. Hơn nữa, cậu cũng nhìn thấy rồi, người bị thương cần cấp cứu hiện giờ khá nhiều, cho nên ta có thể cần thời gian khá dài.”

Diệp Trùng hỏi: “Cần mấy ngày?”

Wương Vi Hành nghĩ ngợi, nói: “Ừm, đại khái cần khoảng 4 ngày.”

Diệp Trùng gật đầu: “Được, vậy tôi 4 ngày sau lại tới.”

Wương Vi Hành cười ha hả: “Cám ơn sự thông hiểu của cậu a.”

Diệp Trùng rất bình tĩnh nói: “Không có gì.” Tuy rất muốn Vương Vi Hành giúp mình kiểm tra bây giờ, nhưng Diệp Trùng cũng hiểu đối phương cũng thật sự không có cách nào, từ khi vào tổng hội y học tới giờ, người bị thương hẳn nhìn thấy thật sự quá nhiều, cảnh tượng bận tụy làm hẳn cũng không có cách nào khác.

Lặng lẽ trở lại phòng quang não điều khiển chính của tòa nhà tổng hội y học, thời gian 4 ngày đối với Diệp Trùng mà nói, không hề coi là quá dài. Hẳn có quá nhiều thứ có thể dùng để giết thời gian. Thí dụ như điều bồi, còn có con chip đó của Lam Dị Hành, minh tức, vân vân. Do không gian trong phòng điều khiển chính đủ rộng, hẳn thậm chí có thể luyện tập điều khiển Thủ hộ ở trong này. Đối với Mục Thương, lại phải giúp hẳn thu thập tư liệu liên quan tới người tên Cao Thế Xương đó.

Điều làm Diệp Trùng không ngờ tới là, độ khó để thu thập tư liệu của Cao Thế Xương lớn hơn tưởng tượng của hẳn nhiều.

206. Chương 206: Thể Chất

Là 1 chuỗi quang giáp 20 năm trước, tới hôm nay vẫn có sức ảnh hưởng như vậy, từ đó có thể thấy sức kêu gọi của chuỗi quang giáp Matt trên thị trường lúc đó. Còn tập đoàn Prime cũng chính là nhờ chuỗi quang giáp này mà mau chóng có được địa vị hôm nay. Có thể nói, không có chuỗi quang giáp Matt thì không có tập đoàn Prime hôm nay. Mà Cao Thế Xương, nhân vật đóng vai trò quan trọng trong đó, cũng là 1 nhân vật nổi đình nổi đám lúc đó. Là thiết kế sư quang giáp được gọi là ưu tú nhất thời đó ở 5 thiên hà lớn, tư liệu của Cao Thế Xương phải khá dễ tìm mới đúng.

Nhưng, ngược lại với suy nghĩ của Diệp Trùng, tư liệu của Cao Thế Xương không hề dễ thu thập như vậy tí nào. Cha có phải là Cao Thế Xương này hay không, Diệp Trùng cũng không biết, hiện giờ chỉ cần có thể tìm thấy ảnh nổi của Cao Thế Xương này, hẳn tin tưởng, mình nhất định có thể nhận ra cha.

Nhưng điều làm người ta kỳ quái là, tư liệu liên quan tới Cao Thế Xương trên mạng mô phỏng cực kỳ ít ỏi, nếu có thì cũng chỉ là ghi chép bằng chữ vụn vặt. Phải biết rằng, trong thời đại ảnh nổi phát triển thế này, xuất hiện tình huống thế này sẽ làm người ta bất ngờ thế nào chứ.

Công việc này hiện tại là do Mục thực hiện, tình huống thế này cũng vượt xa ra ngoài ý liệu của Mục. Xuất hiện tình huống này, khả năng lớn nhất chính là có người cố ý xóa sạch ghi chép liên quan tới Cao Thế Xương, hơn nữa người này chắc chắn là hội vực lĩnh giả cao minh như Mục.

Nhưng biết làm sao, thời gian quá lâu, cho dù là trong hiện thực, cho dù có dấu vết gì thì cũng đã sớm tan biến sạch sẽ. Hướng chỉ là ở trong mạng mô phỏng có tốc độ thay đổi nhanh hơn xã hội hiện thực rất nhiều?

Mục thậm chí còn lên vào trung tâm thông tin nhân khẩu, nhưng cũng không tìm thấy thông tin liên quan tới người Cao Thế Xương này. Nhưng dấu sao trung tâm thông tin nhân khẩu quản lý cũng khá chặt chẽ, Mục ở trong này vẫn có phát hiện, hẳn tìm thấy dấu vết bị xóa rõ ràng. Hơn nữa, do nhật ký bảo tồn vô

cùng hoàn chỉnh, Mục tìm thấy 1 chút manh mối. Bất quá muốn thông qua những manh mối này tìm thấy 1 người 10 năm trước, vô cần nghi ngờ, là người gốc nói chuyện mơ.

Nhưng, điều này cũng làm Diệp Trùng, Mục Thương xác định 1 việc, đó chính là thật sự có người phá hoại các loại thông tin liên quan tới Cao Thế Xương.

Không chút nghi vấn, kẻ phá hoại này tuyệt đối là 1 hời vực lĩnh giả siêu cấp, cho dù là Mục, muốn để người không biết, quỹ không hay xóa đi tất cả tư liệu trên mạng mô phỏng của 1 người, hơn nữa còn không làm mọi người phát giác, cũng là 1 việc khá khó khăn.

Mà điều làm người ta cảm thấy kinh sợ là đây còn là kỹ thuật của hời vực lĩnh giả 20 năm trước. Nếu như tên đó vẫn còn sống tới bây giờ, vậy thực lực của hắn rốt cuộc là tới trình độ thể nào, cái này ai cũng không dám khẳng định. Tuy hời vực lĩnh giả không hề là 1 nghề nghiệp hoàn toàn dựa vào tích lũy tuổi tác, nhưng tới giờ vẫn chưa từng nghe nói có việc 1 hời vực lĩnh giả siêu cấp nào, tuổi tác càng lớn, kỹ thuật ngược lại càng thụt lùi. Có thể về mặt sức tưởng tượng, sức sáng tạo, hắn sẽ không như người trẻ tuổi, nhưng kinh nghiệm lão luyện, sự trầm định phong phú, làm thuật toán của hắn càng lúc càng tinh tế hơn, kẻ hở càng lúc càng ít, khó khăn phá giải loại thuật toán này càng làm người ta đau đầu.

Mục vẫn đang không biết một sự tập tất cả tư liệu có thể liên quan tới Cao Thế Xương. Ở điểm này, Mục và Thương có điểm mà hầu hết con người đều không có, không biết mệt mỏi, không biết nản lòng, cực kỳ kiên nhẫn.

Loại việc này Diệp Trùng không hề nhúng tay vào, mặc dù hắn muốn sớm chút tìm ra hình ảnh nổi của Cao Thế Xương này. Nếu Cao Thế Xương này thật là cha, vậy chuyện này mình tuyệt không thể ngồi nhìn mà không lo. Nhưng nếu như Cao Thế Xương này chẳng qua chỉ là cùng tên cùng họ với cha, vậy Diệp Trùng vẫn không bác ái tới mức giúp lo chuyện này cho 1 người không quen biết.

Cho nên, chỗ quan trọng ở đây chính là hình ảnh nổi của cha.

Năng lực khống chế bản thân của Diệp Trùng cực tốt, tuy trong lòng canh cánh việc này, nhưng 4 ngày này vẫn không có lãng phí. Nội dung bên trong con chip Quảng phong tử cho hắn thật sự quá nhiều. Hơn nữa con chip võ thuật của Lam Dị Hành, đối với võ thuật, Diệp Trùng có kinh nghiệm thực chiến phong phú và thử nghiệm của bản thân, thứ thiếu chẳng qua chỉ là có người người chỉ điểm mà thôi. Với lại, năng lực khống chế cơ nhục của Diệp Trùng rất mạnh, làm hắn học kỹ xảo võ thuật của Cửu Nguyệt Lam thị tốn ít công, thu lợi nhiều. Nhưng thứ điều bồi này, đừng nói lúc trước Diệp Trùng chưa từng tiếp xúc qua, ở chỗ Quảng phong tử đó bất quá chỉ học được chút cơ bản. Mà đối với nội dung cao thâm phía sau, Diệp Trùng cũng chỉ có căng da đầu ra mà xem thôi.

May mà Diệp Trùng vô luận là trí nhớ hay là phương diện lĩnh hội, đều không có vấn đề lớn gì.

Mình tức Diệp Trùng vẫn đang kiên trì, tuy thuật thừa sư, Diệp Trùng xem thể nào mình cũng không giống đáng về kẻ có thiên phú, nhưng đối với mình tức cơ sở này, Diệp Trùng lại cảm thấy chỗ tốt ở trong đó.

Đó chính là sự giữ bình tĩnh khi chiến đấu. Hiện giờ Diệp Trùng mới chân chính hiểu được sự đáng sợ của những thuật thừa sư Tông sở, luôn luôn bình tĩnh, phối hợp sức mạnh chưa biết thần bí, kỹ xảo cận chiến và xạ kích không yếu, so với Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ, mấy tên này mới làm Diệp Trùng cổ kị nhất.

Thời gian 4 ngày trong nháy mắt trôi qua, trong sự nhiệt tình học tập của Diệp Trùng, thời gian thường trôi qua nhanh như bay thế này.

Diệp Trùng lại tới phòng bác sĩ của Vương Vi Hành, Vương Vi Hành có lẽ không sao ngờ được Diệp Trùng chính là vẫn luôn ở ngay trên đỉnh đầu ông ta.

Tòa nhà tổng hội y học vẫn là cảnh tượng bận rộn như vậy, khắp nơi là tiếng kêu la của người bị thương, nhưng so với lúc Diệp Trùng tới 4 ngày trước, rõ ràng là ít hơn nhiều.

Wang Vi Hành đầu tóc rối tung, 2 mắt nhập nhèm, rõ ràng mấy ngày nay trải qua không hề thoải mái như vậy, đối với 1 ông lão mà nói, cường độ công việc thế này là 1 việc vô cùng nguy hiểm. Nhưng 1 bệnh nhân nổi tiếp 1 bệnh nhân làm ông ta vốn không có thời gian để suy nghĩ vấn đề này.

Vương Vi Hành nhìn thấy Diệp Trùng, rõ ràng ấn tượng của ông ta đối với cậu nhỏ thông cảm cho bác sĩ này khá tốt, cười nói: “Cậu đến rồi.”

Diệp Trùng “ừ” gật đầu, rồi ngồi đối diện Vương Vi Hành.

Vương Vi Hành vừa ngồi xuống, vẻ mặt liền trở nên nghiêm túc, sự mệt mỏi trên mặt lúc đầu không cánh mà bay, thần thái trang trọng.

Vương Vi Hành trầm ngâm 1 hồi, đắn đo 1 lát mới nói: “Cậu trai trẻ, kết quả kiểm tra của cậu, ta đã cẩn thận nghiên cứu 1 chút, tham khảo triệu chứng cậu nói, ta nghĩ cậu lúc trước có thể dùng lầm loại thuốc loại hooc-môn nào đó.

Diệp Trùng không cắt ngang Vương Vi Hành, mà lộ ra dáng vẻ lắng nghe.

- Loại hooc-môn này vô cùng bá đạo. Ta nghiên cứu phương diện này nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp phải hooc-môn bá đạo như vậy, cũng là lần đầu tiên gặp được hooc-môn kỳ quái như vậy.

- Bình thường mà nói, chỉ cần là hooc-môn thì sẽ có tác dụng phụ, mấy tác dụng phụ này phần lớn biểu hiện ở phương diện sinh lý. Nhưng loại hooc-môn cậu dùng sai này, tác dụng phụ của nó lại không hề như vậy, mà là biểu hiện trên sự ỷ lại vào loại hooc-môn này. Loại ỷ lại này rất lớn, thậm chí tới mức nếu như cậu không dùng đúng giờ, thì sẽ xuất hiện triệu chứng mà cậu nói.

- Thật là hooc-môn đáng sợ a!

- Loại hooc-môn này lại có thể cải thiện rất lớn cơ năng sinh lý của con người, tiến hành cải tạo sợi cơ của cậu. Từ phương diện này mà nói, nó không hề tạo nên gánh nặng với thân thể của cậu, ừm, chỉ cần cậu có thể định kỳ dùng nó. Ngược lại, cải tạo của nó đối với thân thể cậu cũng đạt tới mức làm người ta kinh dị. Thứ này cũng không biết là ai phát minh ra, thật là 1 thiên tài! Ta tới giờ vẫn phân tích không ra thành phần cụ thể của nó.

- Ha ha, cậu trai trẻ, không cần lo lắng, nếu như nói loại hooc-môn này mang tới cho ta sự kinh ngạc rất lớn, sự kinh ngạc cậu mang tới cho ta càng lớn hơn! Vương Vi Hành cười hi hi nói.

Diệp Trùng khẽ nhún mày: “Ta?” Rõ ràng hẳn không hiểu lắm câu nói này của Vương Vi Hành.

Vương Vi Hành cười ha ha: “Lần trước ta thực hiện kiểm tra toàn diện thân thể cậu, kết quả kiểm tra làm ta vô cùng kinh ngạc. Các chức năng thân thể cậu vượt xa người thường, vô luận là cường độ sợi cơ, hay là mật độ bộ xương, thậm chí năng lực chịu áp lực của tim và mạch máu cũng cao tới mức kinh người. Từ mặt này của thân thể mà nói, thân thể của cậu gần như hoàn mỹ.

- Trong máu của cậu, ta rút ra được tàn dư của loại hooc-môn đó, nhưng điều làm ta càng ngạc nhiên là, trong máu của cậu, ta còn phát hiện ra 1 loại vật chất chưa biết khác.

- Vật chất gì? Diệp Trùng vẫn bình tĩnh.

Sự bình tĩnh của cậu trai trẻ trước mắt này làm Vương Vi Hành khá ngạc nhiên, trẻ như vậy mà đã có thể trầm tĩnh thế này, thật là không thường thấy a. Với lại thứ mình nói còn là việc liên quan tính mạng của hắn.

Ý nghĩ này thoáng qua trong lòng ông ta, ông ta cười nói: “Đây là 1 loại nhân tố đặc biệt, loại nhân tố này ta trước giờ chưa từng thấy qua, hơn nữa ta cũng không tìm thấy bất cứ tư liệu nào liên quan tới loại nhân tố này. Nhưng chính loại nhân tố này, không ngừng cải thiện thân thể cậu.

- Thân thể cậu từ nhỏ có lẽ khỏe mạnh hơn người thường 1 chút phải không?

Diệp Trùng gật đầu.

- Vậy đúng rồi. Ta vốn định rút trích loại nhân tố này từ trong máu tươi của cậu, không ngờ ta thử qua tất cả các phương pháp, vẫn không thể rút trích thành công. Thật là đáng tiếc a. Về mặt Vương Vi Hành khá tiếc nuối, nhưng ông ta vẫn tiếp tục nói: “Tuy không rút trích thành công, nhưng ta vẫn phát hiện được 1 số chỗ đặc biệt.”

Lần này Diệp Trùng cũng nhin không được hỏi: “Đặc biệt gì?”

Tuy Vương Vi Hành là 1 bác sĩ, nhưng ông ta đồng thời còn là 1 nhân viên nghiên cứu khoa học, sự nghiêm cẩn của nhân viên nghiên cứu khoa học thể hiện rõ ràng trên người ông ta.

- Loại nhân tố này của cậu lại cực kỳ giống với loại hooc-môn cậu dùng sai này. Nhưng mức độ hoàn thiện của loại nhân tố trong thân thể cậu tiên tiến hơn loại hooc-môn này rất nhiều. Ta hoài nghi loại hooc-môn này thật ra chính là thứ mô phỏng loại nhân tố trong người cậu này. Nhưng chỉ là 1 thứ không hoàn thành. Tính dung hợp của loại nhân tố này tốt hơn loại hooc-môn này nhiều, ta nghĩ trước khi cậu dùng sai loại hooc-môn này chắc là chưa từng xuất hiện loại triệu chứng này? Vương Vi Hành hỏi.

Diệp Trùng lắc đầu: “Không có.” Hắn đã hoàn toàn ngốc rồi, trong người mình còn có nhân tố gì đó?

Câu trả lời của Diệp Trùng rõ ràng là trong ý liệu của Vương Vi Hành: “Vây thì đúng rồi. Thể chất khác xa người thường của cậu cũng chính là có quan hệ với loại nhân tố này. Thí dụ sự cường hóa đối với sợi cơ, theo vận động sinh lý học, nếu như với sức mạnh cơ bắp của cậu hiện giờ, vậy sợi cơ của cậu chắc chắn cực kỳ thô to, chỉ có như vậy mới có thể cung cấp đủ sức mạnh cậu hiện có. Nhưng do trong người cậu có loại nhân tố này, cũng chính là nói, do quan hệ thể chất đặc biệt của cậu, cho nên mới cùng lúc với sự tăng trưởng không ngừng của sức mạnh cơ nhục của cậu, sợi cơ của cậu không hề biến thành thô to, mà không khác mấy với người bình thường. Mà loại hooc-môn đó rõ ràng cũng muốn mô phỏng loại công hiệu này của nhân tố đặc biệt trong người cậu, nhưng do là bán thành phẩm, tuy cũng có công hiệu về phương diện này, nhưng đồng thời vẫn có rất nhiều tác dụng phụ.”

Bề ngoài thấy Diệp Trùng vẫn bình tĩnh, thật ra trong lòng hắn đã ngạc nhiên tới mức nói không ra lời. Mục Thương vẫn luôn không hiểu tại sao hắn không trở nên vạm vỡ, thể chất của hắn trong lòng chúng cũng như là 1 câu đố.

Vương Vi Hành tiếp tục nói: “Thể chất của ngươi chắc là do di truyền, loại nhân tố này tính bài xích rất mạnh, không cách nào có được thông qua tiêm chích hoặc con đường khác. Loại hooc-môn đó vào trong người cậu, do quá bá đạo, hơn nữa lượng thuốc cậu dùng quá lớn, làm cho trong thời gian rất dài, tác dụng phụ của loại hooc-môn này thể hiện ra rất rõ ràng. Nhưng thời gian lâu dài, nhân tố đặc biệt trong người cậu càng chiếm thượng phong, từ từ nuốt chửng và tiêu diệt loại hooc-môn này, hàm lượng hooc-môn trong người cậu hiện giờ đã cực kỳ nhỏ, cho nên cậu không cần lo lắng, triệu chứng đột phát xuất hiện lúc trước của cậu sau này cũng sẽ không xuất hiện.” Nói câu này, Vương Vi Hành rõ ràng cũng rất vui mừng cho người thanh niên trước mặt này.

- Ha ha, Diệp tử, thì ra ngươi đã không sao rồi! Nghe đã lâu như vậy, Thương cuối cùng nhịn không nổi, hoan hô trong lòng Diệp Trùng.

Nhưng về mặt Vương Vi Hành bỗng nghiêm túc, có vài phần cảnh cáo: “Cậu nhóc, loại hooc-môn này cậu sau này ngàn vạn lần đừng dùng nữa, tác dụng phụ quá lớn, hơn nữa, luận công hiệu, vẫn không bằng nhân tố đặc biệt trong người cậu, cậu thực sự không cần phải bỏ gốc lấy ngọn. Ừm, ta vẫn phải nhắc nhở cậu 1 câu, thông thường mà nói, huyết thống đặc biệt, thể chất đặc biệt đã được phát hiện tới trước mắt đều sẽ yếu ớt ở phương diện khác với mức độ nhất định, chúng ta thường gọi là sự nhược hóa tương ứng. Cậu tốt nhất đi hỏi họ hàng trực hệ của cậu, thí dụ như cha mẹ cậu, tham khảo bệnh sử của họ một chút, nếu không, giả sử cậu đột nhiên gặp phải chứng nhược hóa phát tác, mà không có bất cứ sự chuẩn bị nào, là 1 việc cực kỳ nan giải, cậu cũng rất có khả năng xảy ra nguy hiểm tới tính mạng.”

Họ hàng trực hệ? Trong lòng Diệp Trùng dâng lên sự chua chát, loại xưng hô xa xôi mà lạ lẫm này!

Vương Vi Hành nói: “Được rồi, điều cần nói cũng gần như nói hết với cậu rồi, ừm, tổng kết lại 1 câu, thân thể hiện giờ của cậu không chỉ không vấn đề, hơn nữa còn khỏe mạnh hơn người bình thường nhiều. Nếu không phải gặp tình hình đột nhiên lần này, ta thật sự cũng muốn nghiên cứu loại nhân tố đặc biệt trong người cậu này. Ừm, được rồi, ta còn có việc, phải đi trước.” Vương Vi Hành hạ lệnh đuổi khách.

Diệp Trùng hơi cong người, nói 1 câu: “Cám ơn!” Câu này Diệp Trùng thật sự phát ra từ trong phế phủ.

Vương Vi Hành đã cúi thấp đầu, ngay cả nhìn cũng không nhìn Diệp Trùng 1 cái, chỉ phẩy phẩy tay, sức chú ý đã hoàn toàn tập trung vào hình ảnh nổi của số liệu bệnh án phát ra trên bàn.

Rời khỏi tổng hội y học, toàn thân Diệp Trùng đều nhẹ đi vài phần, quái bệnh vẫn luôn lớn vồn trong đầu hắn lại không trị tự lui. Hơn nữa vấn đề thể chất quá nhiều hắn cũng có được đáp án.

Đối với vấn đề họ hàng gì đó, Diệp Trùng lại lười nghĩ tới, từ nhỏ lớn lên ở hành tinh rác, hẳn nào có họ hàng gì, họ hàng của hẳn chỉ có 1 người, cha! Có lẽ, mình vĩnh viễn chỉ có 1 mình, nhìn lên bầu trời, Diệp Trùng im lặng suy nghĩ.

Hắn hiện giờ chỉ còn lại vấn đề liên quan tới Cao Thế Xương, người có khả năng là cha. Chỉ cần giải quyết vấn đề này, mình sẽ tìm 1 hành tinh, cùng với Mục Thương, sống bình thường, yên tĩnh, giống như ông Tiên ở hành tinh Lam Hải vậy, làm 1 số việc mình thích làm.

207. Chương 207: Kế Hoạch Cải Tạo Phi Thuyền (thượng)

Hành tinh Sí Phong chịu tổn thương nghiêm trọng, các loại tổ chức viện trợ lũ lượt kéo tới, nhất thời, số lượng tàu vũ trụ ra vào hành tinh Sí Phong mỗi ngày tăng mạnh, Diệp Trùng lại không tìm thấy tàu vũ trụ đi thẳng tới hành tinh Minh Hồng. (DG: NV là Minh Dương, chắc sai nên sửa lại là Minh Hồng)

Thương vẫn luôn đề nghị kiểm 1 tàu vũ trụ, chỗ tốt rất nhiều, thí dụ như bánh, lại có lợi khí để ôm muối muối. Diệp Trùng và Mục đối với mấy chỗ tốt mà Thương nói này không chút hứng thú nào, nhưng lại có vài phần tán đồng với kiến nghị này của Thương.

Nếu như mình có 1 con tàu vũ trụ, chỗ tốt vô nghĩ là rất nhiều. Không cần mỗi lần đều đi nhờ, cũng có thể giảm thiểu xác suất mình bị 3 phe phát hiện. Hơn nữa có thể làm hẳn có năng lực du hành giữa các hành tinh, như vậy vô luận là tiến hay thoái, phạm vi Diệp Trùng có thể dãn xếp cũng lớn hơn nhiều.

Mà điều làm người ta đau đầu nhất là kiểm tra thân phận khi tàu vũ trụ dừng lại, nhưng điều này đối với Mục mà nói, lại không hề là 1 vấn đề lớn. Thông qua mạng mô phỏng, hẳn có thể rất dễ dàng giải quyết vấn đề này. Mà 1 thân phận hợp pháp đối với Mục mà nói, căn bản không thành vấn đề.

Ba người đã nhất trí đạt được ý kiến thống nhất, vậy điều quan trọng của vấn đề hiện giờ lại là làm thế nào để có 1 tàu vũ trụ.

Giá tàu vũ trụ so với quang giáp, hoàn toàn không cùng 1 cấp bậc. Tập đoàn có thể sản xuất tàu vũ trụ đều không có ngoại lệ nào, đều là tập đoàn siêu lớn, thực lực kỹ thuật hùng hậu, có nguồn lực rất lớn, quan hệ phong phú. Những thứ này không phải mấy tập đoàn cỡ nhỏ và trung đó có thể đạm nhận được.

Cướp tàu vũ trụ của người khác. Thủ đoạn này là phương pháp Diệp Trùng có thể nghĩ tới đầu tiên và duy nhất. Nhưng gặp phải sự phản đối nhất trí của Mục và Thương. Lý do của Mục là tình thế của hành tinh Sí Phong lúc này vô cùng khẩn trương, hơn nữa gần như sự chú ý của mọi người đều ở phương diện này. Lúc này mà có dị động gì thì rất dễ đưa mình lộ ra trước mắt mọi người. Còn lý do của Thương là, người vẫn mình làm sao lại có thể dùng phương pháp cấp thấp mà dung tục như vậy chứ?

Thương và Mục đã phản đối, vậy cũng tức là họ đã có phương pháp tốt hơn, Diệp Trùng càng lười lo tới, hẳn vẫn còn rất nhiều việc cần làm. Thời gian, Diệp Trùng luôn luôn không chê nhiều, cũng không phải không có việc để làm. Thứ hẳn phải học quả thật quá nhiều, học tập là phương pháp tốt nhất để nâng cao thực lực bản thân, mà thực lực lại là tất cả của mình.

Diệp Trùng hiện đang ở trong kho bỏ hoang dưới lòng đất, cũng không biết làm sao mà Thương tìm được. Nhưng chỗ này cực kỳ thích hợp để Diệp Trùng luyện tập điều khiển quang giáp. Diệp Trùng đếm lại quang giáp hiện có trên người mình. Hàm gia, Thủ hộ, đây là quang giáp Diệp Trùng tin cậy nhất. Rồi quang giáp có được do lần trước ám toán đám đó của Tông sở, Qua Dực có được từ trên người Mộc Phi, còn có 4 cái quang giáp Thần thức, ngoài ra còn có 1 số quang giáp loại phi chiến đấu Diệp Trùng mua ở Cửu khai thành.

Hàm gia và Thủ hộ tự nhiên không cần nói, đây là quang giáp Diệp Trùng quen thuộc nhất, dùng nhiều nhất. Qua Dực, không cần phải nghĩ ngợi, là 1 quang giáp ưu tú, nhưng Diệp Trùng chưa từng dùng qua, hơn nữa 1 số cách dùng của nó cần phối hợp với năng lực đặc thù của Tông sở, mà Diệp Trùng lại không có thiên phú gì ở phương diện thuật thừa sư, tự nhiên không thể phát huy thực lực chân chính của Qua Dực. Nhưng rất nhiều chỗ thiết kế đặc biệt của nó làm Diệp Trùng vô cùng khen ngợi, cũng mở rộng rất nhiều suy nghĩ của hẳn. Giá trị của Qua Dực đối với Diệp Trùng, nghiên cứu lớn hơn thực dụng.

Đối với 4 cái Thần thức, cũng giống như vậy, hướng chỉ Thần Thức so với Qua Dực mà nói, khoảng cách không chỉ 1 cấp bậc, Diệp Trùng nghiên cứu qua 1 lượt rồi quăng nó sang 1 bên. Trải qua hun đúc của nhiều quang giáp ưu tú như vậy, đối với đồ thường, Diệp Trùng đã sớm không thèm nhìn.

Nhưng vấn đề là, vô luận là Hàm gia hay là Thủ hộ, thậm chí Qua Dực đều không thể xuất hiện dưới mắt của đông người. Đây là việc làm Diệp Trùng đau đầu nhất, Hàm gia do chất liệu đặc thù, vô luận loại sơn nào phun lên đều không sao giữ được lâu, luồng khí vừa thổi, thường sẽ lộ nguyên hình. Thủ hộ cũng có cùng 1 chứng bệnh, hơn nữa so với Hàm gia, tạo hình quang giáp mini của Thủ hộ càng làm người ta chú ý. Đối với Qua Dực, lấy ra cũng có nghĩa là nói với Tông sở, Mộc Phi là do mình làm thịt, Diệp Trùng vẫn chưa ngốc tới mức này. Ngược lại Thần Thức vẫn có thể lấy ra nguy trang thành sư sĩ của Tông sở, đương nhiên cũng chỉ có thể nguy trang 1, 2 lần.

Diệp Trùng đau khổ phát hiện, mình có mấy cái quang giáp siêu cấp, nhưng lại không có cái nào lấy ra dùng được. Loại tình hình này, giống như 1 người ngồi trên 1 ngọn bảo sơn nhưng 1 món bảo bối cũng không thể lấy đi.

Ài, vấn đề này tới lúc rồi nghĩ tiếp, Diệp Trùng nghĩ không ra cách nào, liền gạt vấn đề này sang 1 bên.

Học tập con chip đó của Lam Dị Hành, lý giải của Diệp Trùng đối với võ thuật lên thêm 1 tầng. Giống như 1 con đường mòn chọn ra từ vô số thực chiến, trải qua học tập hệ thống chính quy, lý giải của hắn đối với võ thuật càng thêm sâu sắc, mà lại không bị những lý luận võ thuật có hệ thống này câu thúc.

Chỗ dừng tới của đánh nhau tay không bình thường vẫn cực kỳ có hạn. Thứ Diệp Trùng hiện đang luyện tập chính là cận chiến quang giáp, điều khiển Hàm gia, hắn đang không ngừng thử mang mấy động tác trong đầu đó để làm cho Hàm gia cũng có thể thực hiện. Lý giải đối với võ thuật càng thêm sâu sắc, hắn hiện đang không ngừng cải tiến kỹ xảo cận chiến quang giáp của mình.

Diệp Trùng hiện giờ đang sửa đổi sự phức tạp của chiêu thức cận chiến quang giáp ngày xưa thành đơn giản hơn, không có cảm giác làm người ta hoa mắt ngày xưa, đơn giản, lưu loát tự nhiên, nhưng uy lực lại tăng thêm vài phần.

Hàm gia vẫn là đi đầu luyện tập cận chiến quang giáp, còn Thủ hộ, gần như hoàn toàn có thể phát huy uy lực của cận chiến tay không tới cùng cực.

- Diệp tử! Thương đột nhiên kêu Diệp Trùng đang luyện tập dừng lại.

Diệp Trùng dừng lại, trong lòng hắn thầm đoán chắc là Mục Thương đã giải quyết xong vấn đề tàu vũ trụ, liền hỏi: “Thế nào?”

Quả nhiên Thương hưng phấn nói: “Khà khà, Diệp tử, tàu vũ trụ của chúng ta mua được rồi.”

- Mua được rồi? Diệp Trùng lập tức nắm được trọng điểm của câu nói này, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Các người lấy đâu ra nhiều tiền thế?”

Câu nói này của Diệp Trùng lập tức gặp phải sự coi thường của Thương, Thương rất không đồng ý: “Tiền tài đối với ta và Thương mà nói chỉ là 1 con số, không hề là việc khó khăn gì, chúng ta có rất nhiều phương pháp có thể đạt được mục đích này.”

- Ủ. Diệp Trùng trả lời, đối với tiền tài, hắn cũng chẳng có bao nhiêu hứng thú. Diệp Trùng hỏi: “Tàu vũ trụ ở đâu?”

- Khà khà, thứ đó cần người đi lấy. Ủm, nhưng trước đó, người cần phải đi kích hoạt 1 tấm thẻ thân phận. Thương nói.

Việc kích hoạt thẻ thân phận, Diệp Trùng đã không phải là làm lần đầu, tự nhiên như xe nhẹ, đường quen, rất mau liền làm xong. Tên trên thẻ thân phận lần này là Cố Uy, là 1 thành viên bình thường trong nhánh khác của đại thể gia Cố gia của thiên hà Thiên La. Thiên La Cố gia làm Diệp Trùng nhớ tới Cố Thiêu Trạch, Cố Thiêu Trạch là người của Cố gia, hơn nữa nhất định còn là 1 thành viên vô cùng trọng yếu của Cố gia, Diệp Trùng thâm đoán trong lòng.

- Thương, tại sao phải đổi ta thành người của Cố gia? Diệp Trùng hỏi.

Thương giải thích nói: “Tàu vũ trụ bình thường rất ít có tư nhân dùng, đại đa số là 1 số thế gia, tập đoàn tài chính, hoặc giả là tổ chức hành chính mới có. Gắn cái mác Cổ gia có thể giảm rất nhiều phiền phức, hơn nữa không dễ làm cho người khác chú ý. Với lại, hành tinh Minh Hồng chúng ta đi lần này là ở thiên hà Farr, cách rất xa thiên hà Thiên La, khả năng gặp phải người của Cổ gia nhỏ hơn nhiều.”

- Hơn nữa, cứ cho là gặp đi, đại thế gia giống như Cổ gia thế này, nhánh bên cũng vượt xa tưởng tượng của người bình thường, xác suất người của Cổ gia quen biết lẫn nhau cực kỳ nhỏ. Người khác muốn tra cũng phải phí khá nhiều công sức.

- Ủ, như vậy à. Diệp Trùng như hiểu ra.

Diệp Trùng theo hướng dẫn của Thương, tới khu thông hành, lượn qua vô số tàu vũ trụ đang đậu, Diệp Trùng đi tới 1 góc không nổi bật.

Một tàu vũ trụ to lớn yên lặng dừng ở đây. Thân tàu màu đen, dẹt và nhẵn, nó giống 1 con cá kinh, căn bản không nhìn thấy có cái gì lồi lên. Sống lưng thon tròn bóng, mà đường thẳng, góc cạnh trên tàu vũ trụ thông thường gần như nhìn không thấy trên con tàu này.

Cảm giác đầu tiên của Diệp Trùng chính là lớn! Tàu vũ trụ xung quanh so với nó, đơn giản thì như là em trai vậy. Tuy so với tàu Saberi cấp Silan mà đại sư Fred ngồi thì nhỏ hơn nhiều. Từ đầu tới đuôi tàu Saberi dài tới 10km, còn tàu vũ trụ này tuy không đạt tới cấp bậc này, nhưng vẫn dài khoảng 5km.

Thương rõ ràng vừa ý với vẻ mặt của Diệp Trùng: “Diệp tử, thế nào, không tồi chứ! Ài, đáng tiếc không phải là cấp Silan, thứ đó mới gọi là oách.”

Nhìn thấy Diệp Trùng đi tới, 1 người thanh niên đứng chờ bên cạnh tàu vũ trụ này bước tới đón, hần rất lễ phép hỏi: “Xin hỏi, ngài chính là Cổ Uy tiên sinh?”

Diệp Trùng gật đầu, lạnh nhạt nói: “Chính là ta.”

- Ủ, xin chào ngài, Cổ Uy tiên sinh, ta là nhân viên của tập đoàn Trường Phong. Đây là tàu vũ trụ cấp Scar mà ngài đặt, do ngài yêu cầu, chúng ta chưa hề đặt tên cho nó, quyền đặt tên sẽ giao cho ngài. Ngài có vừa ý với nó không? Nếu như vừa ý, mời ngài đi vào tiếp nhận nó, rồi ký tên vào đây. Ngài còn được nhận được dịch vụ bảo trì ở các thiên hà của công ty chúng tôi, điều khoản liên quan tới bảo trì ở trong quang não chính trên tàu vũ trụ của ngài. Người thanh niên rất lễ phép nói.

- Ủ. Diệp Trùng gật đầu, dưới sự hướng dẫn của người thanh niên này, Diệp Trùng lên con tàu vũ trụ này. Diệp Trùng nhập thể thân phận của mình vào quang não điều khiển chính của con tàu, rồi thực hiện kiểm tra chống giả mạo, rất mau, quang não liền nhắc nhở Diệp Trùng hoàn tất việc tiếp nhận.

Tiếp theo, người thanh niên này lấy từ trong lòng ra 1 tấm bảng màu xám bạc to bằng bàn tay, dưới sự điều khiển của người thanh niên, tấm bảng mau chóng phóng lớn, trở nên to cỡ cái bàn, trôi nổi trước mặt Diệp Trùng. Một luồng màu đỏ xẹt qua, trên tấm bảng này xuất hiện rất nhiều dấu chữ, là 1 bản hợp đồng giao dịch. Diệp Trùng nhận lấy cây bút laser mà người thanh niên đưa cho hần, ký cái tên Cổ Uy không có thực vào chỗ ký tên.

Làm xong mọi thứ, người thanh niên rất lễ phép tạm biệt Diệp Trùng, rồi 1 mình rời đi.

Diệp Trùng nhìn con tàu vũ trụ to lớn này, liên tục nhảy từ chỗ này tới chỗ khác, hần rất lâu không cảm thấy hưng phấn thế này. Đây là tàu vũ trụ đầu tiên Diệp Trùng có thật sự. Cấp Scar thật ra không xem là lớn, nhưng từ đầu tới đuôi tàu dài 5 km vẫn có thể làm nó tiến vào hàng ngũ tàu vũ trụ cỡ lớn.

- Diệp tử, người nói tàu vũ trụ này gọi là gì thì tốt? Nhìn thấy Diệp Trùng hưng phấn như vậy, Thương cũng khá cao hứng.

- Tàu vũ trụ cũng cần tên? Diệp Trùng có hơi kỳ quái hỏi.

- Đương nhiên, người xem tàu vũ trụ của lão già Fred đó không phải gọi là Saberi đó sao? Thương đưa ra thí dụ.

- Ủ, vậy thì gọi là Số 1 đi. Diệp Trùng cảm thấy cái tên này khá tiện.

Đương nhiên, cái tên này gặp phải sự phản đối vô cùng kịch liệt của Thương: “Diệp tử, người tại sao lại lấy cái tên không có phẩm vị như vậy chứ, không được, không được, cái tên này ta tuyệt không đồng ý.”

Diệp Trùng không đồng ý phẩy phẩy tay: “Vậy người đặt là được rồi.” Diệp Trùng đối với việc đặt tên này chẳng có bao nhiêu hứng thú.

Không gian trong tàu vũ trụ quá lớn, ngay cả Mục bay ở trong này cũng cảm thấy rất rộng rãi, càng không cần nói tới Diệp Trùng đi lại ở trong này.

- Diệp tử, lên quang não điều khiển chính của phòng thuyền trưởng xem đi, trong đó có 1 bản kế hoạch cải tạo tàu vũ trụ, là của tên Mục làm đó. Ừ, hệ thống của con tàu này, Mục đã thay mới rồi, hi hi, không cần lo lắng vấn đề an toàn. Thương nói với Diệp Trùng.

- Kế hoạch cải tạo? Diệp Trùng cực kỳ cảm thấy hứng thú với thứ giống thế này, hơn nữa còn là Mục làm ra, Diệp Trùng lập tức chạy tới phòng thuyền trưởng.

Phòng thuyền trưởng vốn dĩ có thể chứa được 80 người làm việc hiện giờ chỉ có mình Diệp Trùng, tự nhiên là trống trải thấy rõ.

Diệp Trùng vừa đi tới trước quang não điều khiển chính, quang não điều khiển chính liền tự động phát ra 1 bản kế hoạch. Không chút nghi ngờ, cả con tàu hiện giờ đều dưới sự điều khiển của Mục Thương. Không có Mục Thương, chỉ e Diệp Trùng muốn khởi động tàu vũ trụ này cũng không phải là 1 việc dễ dàng. Điều khiển tàu vũ trụ cấp Scar, số người điều khiển ít nhất cần 20 người.

Tất cả sự chú ý của Diệp Trùng đều bị bản kế hoạch cải tạo tàu vũ trụ này hấp dẫn.

Thứ Mục làm ra quả nhiên là không bình thường a! Diệp Trùng kinh ngạc trong lòng.

Trong bản kế hoạch của Mục, trong con tàu vũ trụ này, đầu tiên sẽ xây dựng 1 phòng thí nghiệm kim loại cỡ nhỏ, 1 phòng điều bồi cỡ nhỏ, 1 phòng cải tạo cỡ nhỏ, còn có 1 sân huấn luyện quang giáp. Hơn nữa, đây chỉ là bước đầu tiên.

Thế là Diệp Trùng bắt đầu hoạt động mua đồ điên cuồng, trong thẻ thân phận của hắn được Mục nhập vào lượng lớn tiền, đối với việc đồng tiền này làm sao có, từ đâu tới, đó lại không phải vấn đề Diệp Trùng quan tâm. Mà lúc này, cái tên được Thương đặt cho con tàu này cũng nóng hổi ra lò: Hoa hoa công tử. Nhưng Diệp Trùng và Mục không chút quan tâm tới vấn đề này, thái độ chẳng ừ hử gì đủ làm cho Thương có chút phiền não 1 hồi.

Thiết bị thông tin trên Hoa hoa công tử cực kỳ tiên tiến, có thể kết nối mạng mô phỏng. Dưới sự chỉ dẫn của Mục, Diệp Trùng thông qua mạng mô phỏng mua 1 lượng lớn máy móc, tài liệu và 1 số vật phẩm sinh hoạt cần thiết.

Vô số tiền bạc cứ như vậy chảy ra, nhưng Diệp Trùng lại không có chút cảm giác nào. Chỉ là vật phẩm đưa vào tàu mỗi ngày càng lúc càng nhiều. Quang giáp công trình Diệp Trùng đã mua bấy lâu cuối cùng cũng có chỗ dùng, Diệp Trùng mỗi ngày đều làm công việc vận chuyển, đương nhiên, Thương cũng không thể may mắn thoát khỏi, chỉ là quang giáp Mục Thương gầy 1 cánh tay, hiệu suất làm việc tự nhiên còn lâu mới bằng Diệp Trùng.

Làn sóng mua hàng điên cuồng này duy trì đủ 5 ngày, Diệp Trùng mới mua đủ mọi thứ cần thiết. May mà nhà kho của Hoa hoa công tử thực sự đủ lớn, nếu không chỉ riêng mấy thứ này cũng đủ làm Diệp Trùng đau đầu rồi.

208. Chương 208: Kế Hoạch Cải Tạo Phi Thuyền (hạ)

Ba căn phòng độc lập lớn nhất phân biệt đổi thành phòng thí nghiệm kim loại, phòng điều bồi và phòng cải tạo, mà những căn phòng xung quanh 3 căn phòng này lại bị chuyển thành nhà kho. Mấy nhà kho này hiện giờ đã chất đầy các loại tài liệu tương ứng.

Phòng thí nghiệm kim loại tuy không xem là lớn, nhưng trang bị có thể nói là hào hoa. Diệp Trùng đối với kim loại học không hề quen thuộc, mấy thiết bị này đều là Mục mua, không cái nào không là thiết bị tiên

tiền nhất có thể thấy được trên thị trường. Đương nhiên, tiền tiền cũng có nghĩa là giá trên trời, đối với việc tốn bao nhiêu tiền, Diệp Trùng không thể biết được. Thật ra, ngay cả mấy thiết bị mà bản thân Diệp Trùng mua này cũng chưa hề xem giá. Diệp Trùng sẽ ở trong này học tri thức về kim loại học, Mục hình như rất có trình độ ở phương diện này.

Còn phòng điều bồi và phòng cải tạo lại hoàn toàn do bản thân Diệp Trùng thiết kế, tự hấn xếp đặt. Diệp Trùng vẫn luôn học tập tri thức về điều bồi nhưng lại không có cơ hội thực tiễn, có phòng điều bồi này, Diệp Trùng hoàn toàn có thể tiến hành các loại thí nghiệm điều bồi. Bất kể điều bồi sư nào, nhìn thấy mấy thứ máy móc trang bị trong phòng điều bồi nho nhỏ này của Diệp Trùng, chỉ e lập tức sẽ đỏ cặp mắt (ghen tị). Máy điều bồi tự điều khiển, nhà kính ma hằng () đẳng ly, máy lên men đôi xoay tròn, mấy loại máy móc siêu cấp chỉ có thể nhìn thấy trong phòng thí nghiệm đỉnh cấp này, ở chỗ này lại được trang bị cực kỳ đầy đủ.

Phòng cải tạo là phòng lớn nhất trong 3 phòng thí nghiệm, bên trong không chỉ có các loại máy móc cải tạo quang giáp, còn có 1 số máy móc có thể đủ dùng để chế tạo linh kiện bằng xương. Nhưng trên thị trường không hề có máy chuyên dùng chế tạo linh kiện bằng xương, hầu hết đều cần Diệp Trùng tự mình chế tạo. Máy móc trong phòng cải tạo của hấn cũng không thua kém của phòng cải tạo quan giáp đỉnh cấp nhất hành tinh Lam Hải đó. Do 1 số máy móc quá đắt đỏ, cần phải đặt hàng trước, Diệp Trùng chỉ đành đặt hàng, chỉ là còn khá lâu mới tới thời gian giao hàng.

Cuối cùng cũng xây dựng xong 3 phòng thí nghiệm, điều này làm Diệp Trùng khe khẽ thở phào. Nhưng còn cách hoàn thành quả thật còn rất xa. Mấy thứ máy móc tiền tiền nhất trên thị trường này trong mắt Mục lại không phải hoàn mỹ như vậy, Mục đưa ra ý kiến cải tiến phân biệt với mấy máy móc này. Đương nhiên, điều này không thiếu được 1 phen thảo luận của Mục và Diệp Trùng, không chút nghi ngờ, lần thảo luận này cũng làm Diệp Trùng được lợi không ít.

Cải tiến máy móc lại là 1 việc cực kỳ tinh tế, mấy thứ máy móc này vốn dĩ là máy móc tinh vi, sai sót cực nhỏ cũng có khả năng làm nó vứt đi. Loại thao tác tinh vi cực cao này làm Diệp Trùng vô cùng không quen, nhưng năng lực học tập siêu mạnh của Diệp Trùng lúc này lại thể hiện ra rõ ràng. Sau khi vứt đi mấy cái máy, hấn cuối cùng đã nắm bắt được yêu cầu của loại thao tác khác với thao tác thông thường này. Điều này cũng làm Diệp Trùng từ lúc này trở đi, yêu cầu về độ chính xác đối với các loại thao tác lớn hơn trước rất nhiều, đương nhiên, hao phí để xây dựng được loại thói quen tốt đẹp này, người bình thường tuyệt đối không sao tưởng tượng được.

Bước thứ nhất cuối cùng hoàn thành, 3 phòng thí nghiệm đã hoàn thành toàn bộ. Còn phòng huấn luyện quang giáp thì lại đơn giản hơn nhiều. Diệp Trùng chọn 1 nhà kho lớn nhất, mua 1 vài dụng cụ huấn luyện quang giáp thì xây dựng xong. Kỹ xảo điều khiển quang giáp của Diệp Trùng hiện giờ, đã không đơn thuần dựa vào mức độ quen thuộc mà có thể tăng lên được rồi.

Hoàn thành bước đầu tiên, Diệp Trùng mau chóng bước vào công việc của bước thứ 2.

So với công việc bước đầu tiên vô hại, công tác cải tạo bước thứ 2 này rõ ràng là ghê gớm hơn nhiều. Trước mắt Diệp Trùng là vài hệ thống hỏa lực phức tạp, hấn nhìn tới hoa cả mắt. Mục nói đây là vài loại sơ đồ hệ thống hỏa lực khá đơn giản trong kho thông tin của hấn. Nếu như không có hệ thống hỏa lực, một khi gặp địch, vậy chỉ có thể dựa vào Diệp Trùng điều khiển quang giáp, còn Hoa hoa công tử lại biến thành 1 cái bia khổng lồ.

Năm thiên hà lớn tuy ra lệnh nghiêm cấm bất cứ nghiên cứu phát triển nào liên quan tới chiến hạm, nhưng rất rõ ràng, lệnh cấm này không hề có bất cứ trói buộc nào với Diệp Trùng. Song nguyệt hộ vệ hạm của Hiệp hội sư sĩ, Diệp Trùng từng chính mắt nhìn thấy dung mạo thật của nó, Hắc giác, Tông sở cũng có chiến hạm giống như vậy, ngay cả tập đoàn Prime đó, chỉ e cũng có chiến hạm rồi.

Đối với việc cải tạo có thể tăng hệ số an toàn bản thân, Diệp Trùng gơ 2 tay đồng ý. Vận mệnh của mình, vĩnh viễn phải dựa vào mình gìn giữ!

Chỉ là Diệp Trùng không sao ngờ được đây lại là chỗ làm hấn đau đầu nhất trong toàn bộ kế hoạch cải tạo.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trùng tiếp xúc với hệ thống hỏa lực của chiến hạm, cả cái sơ đồ, hấn phát hiện mình hoàn toàn xem không hiểu. Diệp Trùng vô cùng quen thuộc với hệ thống hỏa lực của quang giáp,

nhưng hệ thống hỏa lực của chiến hạm so với hệ thống hỏa lực quang giáp thì to lớn mà phức tạp hơn rất nhiều. Trong thời gian ngắn học biết hệ thống hỏa lực chiến hạm đối với Diệp Trùng mà nói, là 1 việc vô cùng không hiện thực. Sau lưng hệ thống hỏa lực xem ra đơn giản này bao hàm hệ thống kiến thức rộng lớn, tốn hết 1 đời người cũng không tới điểm cuối.

Nhưng, không hiểu không đại biểu rằng Diệp Trùng không cách nào chế tạo được, điều quan trọng nhất là, có Mục ở đây.

Mục đem cả quá trình chia thành 100 trình tự cụ thể, mỗi 1 trình tự có phương pháp thao tác tường tận, Diệp Trùng chỉ cần theo đó mà làm là được rồi. Hơn nữa còn có Mục tự mình đứng bên cạnh giám sát, đối với việc hoàn thành cải tạo, Diệp Trùng có đầy lòng tin.

Trong hệ thống hỏa lực, chỗ quan trọng nhất lại là chế tạo pháo điện từ, mà trong đó, việc chế tạo nòng pháo của pháo điện từ lại là chỗ quan trọng trong quan trọng. Pháo điện từ trong thời gian cực ngắn tích lũy năng lượng kinh người, sau đó phóng ra, mà nòng pháo lại phải chịu năng lượng cao như vậy mà không biến hình, kim loại thông thường dưới mức năng lượng cao như vậy đã sớm hóa thành 1 vũng nước thép rồi.

Trong kho của phòng thí nghiệm kim loại chất vô số khoáng thạch loại tốt, Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới Mục hình như biết rất nhiều công thức hợp kim đặc biệt. Quả nhiên, không ngoài dự liệu của Diệp Trùng, Mục lấy ra 1 cục Hắc kim quặng đường kính khoảng nửa mét. Diệp Trùng từng thu thập rất nhiều Hắc kim quặng ở vành đai toái thạch xung quanh Hắc giác, Hắc kim quặng là đặc sản của Hắc giác, tính năng cực tốt, trong mặt nạ và quang giáp chiến đấu của Hắc giác có chứa Hắc kim.

Hắc kim quặng cực kỳ nặng, với sức lực của Diệp Trùng cũng phí rất nhiều sức mới mang cục Hắc kim quặng này bỏ vào trong máy phân ly kim loại điều khiển bằng từ, nhìn Mục, Mục lại không hề có ý tứ lấy ra thêm 1 cục Hắc kim quặng nữa.

Diệp Trùng không khỏi kỳ quái hỏi: “Mục, cục này đủ rồi à?”

- Ừ, đủ rồi. Dùng Hắc Kim để chế tạo nòng pháo điện từ đã là 1 loại hành vi lãng phí tài nguyên rồi, đáng tiếc chúng ta không có Quang thiểm thạch hoặc là Điện kháng dung tinh. Với lại tài liệu chế tạo pháo từ nano chúng ta lại không đủ. Mục rõ ràng không biết làm sao đối với loại lựa chọn không phải tối ưu hóa này.

Diệp Trùng căn bản không biết mức độ hiếm có của Hắc kim quặng, quang giáp chiến đấu của Hắc giác, như là Tinh Diễm, cũng bất quá chỉ trộn lượng Hắc kim khá ít. Còn hàm lượng Hắc kim trong mặt nạ của Hắc giác lại càng nhỏ hơn nữa, lần đó nếu như không phải Diệp Trùng bị vòng xoáy toái thạch dẫn tới chỗ sâu của vành đai toái thạch, hẳn căn bản không sao thu thập được nhiều Hắc kim quặng thế này.

Nhìn qua cửa quan sát của máy phân ly kim loại điều khiển bằng từ, Diệp Trùng chỉ cảm thấy rung nhẹ ông ông, giống như nghe thấy “bùng” nhẹ 1 tiếng, cục Hắc kim quặng đường kính tới nửa mét trong máy phân ly liên hóa thành bột đen, trong nháy mắt, trong máy phân ly tràn đầy khói sương màu đen. Tiếp theo đó, vô số dòng nước đen nhỏ từ trong bức tường trong của máy phân ly ngoằn ngoèo chảy xuống, cuối cùng tập trung thành 1 dòng nước thép đen bóng. Tường trong của máy phân ly cũng không biết là do thứ gì chế thành, ngay cả 1 giọt nước đen cũng không dính lên bề mặt, sạch sẽ, sáng bóng như mới.

Dòng nước thép tập trung cuối cùng đông lạnh lại thành 1 khối kim loại hình vuông. Diệp Trùng cầm lên tay, nặng trịch trịch. Nặng không ngờ, đen bóng lấp lánh

Tiếp theo, Diệp Trùng dưới sự hướng dẫn của Mục, mang khối Hắc kim này bỏ vào trong hợp kim khác mua trên thị trường. Do phòng thí nghiệm suy cho cùng khá nhỏ, cái nòng pháo điện từ này cũng chỉ làm từng cái một, Diệp Trùng cũng từ lỏng ngóng tay chân lúc đầu trở thành khá quen thuộc lúc sau. Từ từ, Diệp Trùng cũng bắt đầu dùng tùy ý mấy thứ máy móc trong phòng thí nghiệm kim loại này. Tuy vẫn không hiểu nguyên lý, nhưng đã không bối rối khi sử dụng rồi.

Năm mươi hai nòng pháo điện từ chất đồng với nhau, nòng pháo đen ngòm tự nó có hàn ý. Thân nòng bóng loáng nắm trong tay mát lạnh. So với sản xuất công nghiệp hàng loạt, đây thật sự là sản phẩm ra đời từ trong phòng thí nghiệm, có chất lượng hạng nhất, đương nhiên, hao phí của nó cũng gấp mấy lần sản xuất công nghiệp hàng loạt. Nhưng, đối với hao phí, trước giờ không phải là trọng điểm đánh đo của Mục Thương và Diệp Trùng.

Chế tạo thiết bị bắn, để điện từ, kết nối mạch quang, vân vân. Đợi sau khi hoàn thành tất cả công việc, Diệp Trùng đã mệt muốn chết. Đây rõ ràng không phải thức cho con người làm, ngay cả người bền bỉ mạnh mẽ như Diệp Trùng cũng sắp sụp đổ, từ đó có thể thấy được chút nào đó.

Phù, Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào, cuối cùng chỉ còn lại bước cuối cùng: lắp đặt pháo điện từ. Vị trí lắp đặt pháo điện từ, Mục đã sớm lập ra. Trải qua tính toán của Mục, 52 vị trí này đủ để che phủ cả con tàu mà không xảy ra góc bắn chết. Lần này Mục không giúp gì được, một mình Diệp Trùng điều khiển quang giáp công trình, một mình bận túi bụi. So với việc chế tạo pháo điện từ, công việc này quả thật không có chút hàm lượng kỹ thuật nào.

Toàn bộ 52 chỗ đặt pháo đều được thiết kế thành khoang xạ kích ngầm, ngoại hình của Hoa hoa công tử, Mục không thay đổi chút nào, người không biết nhìn vào, đây chẳng qua chỉ là 1 tàu vũ trụ cấp Scar bình thường.

Trong trọn vẹn hệ thống hỏa lực Mục thiết kế này, pháo điện từ chỉ là 1 bộ phận quan trọng trong đó, nhưng cũng chỉ là 1 bộ phận. Mà 180 thiết bị bắn laser phân bố ở các xó xỉnh của con tàu có tốc độ phản ứng nhanh hơn, đổi hướng linh hoạt hơn, bọn chúng tạo thành lưới hỏa lực phạm vi 50 km quanh Hoa hoa công tử. Máy thiết bị bắn laser này chủ yếu đối phó quang giáp đã tới gần. May mà máy thiết bị bắn laser này có thể mua được trên thị trường, rất nhiều quang giáp đều phải dùng tới nó. Nhưng, khi Diệp Trùng đặt 1 lượng hàng lớn như vậy, người khác còn cho rằng hắn là nhân viên mua hàng của 1 tập đoàn sản xuất quang giáp nào đó.

Nếu như nói đặc điểm của Thương là bất ngờ, khác thường; vậy đặc điểm của Mục lại là tỉ mỉ, thận trọng từng li, một khi bị Mục nhìn trúng rồi, vậy vô nghi là 1 việc cực kỳ đáng sợ. Mà việc phân bố, điều khiển hệ thống hỏa lực con tàu vũ trụ này thể hiện rõ ràng đặc điểm của Mục.

Phối hợp với máy thiết bị bắn laser này còn có vô số máy bắn đạn nổ. Cái này là Mục được khơi gợi từ cái bình đó của Ngự, đạn hỗ trợ đủ hình đủ dạng bắn ra bất tận đó có thể phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng trong cả quá trình chiến đấu. Phối hợp với máy thiết bị bắn laser này, tuyệt đối có thể làm cho máy quang giáp đã tới gần con tàu đó sa vào “vùng lầy” này.

Cả quá trình bố trí hệ thống hỏa lực con tàu vũ trụ này đều khá khô khan, vô vị, bởi vì hầu hết máy thứ này Diệp Trùng đều không hiểu. Mà việc chế tạo đạn hỗ trợ đủ hình đủ dạng này lại là việc duy nhất có thể làm Diệp Trùng cảm nhận được niềm vui trong đó. Diệp Trùng không thể không khâm phục lão già Fred đó, người già như vậy mà vẫn âm hiểm thế này, sáng tạo thế này.

Hệ thống hỏa lực cuối cùng cũng hoàn thành! Bên trong Hoa hoa công tử cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, Hoa hoa công tử hiện giờ đã thành chiến hạm đúng như tên gọi, 1 chiến hạm khá đáng sợ. Diệp Trùng ở chỗ này tốn 1 mất tháng thời gian, điều này vượt xa dự tính của Diệp Trùng. Diệp Trùng nhìn phê phẩm chất cao như núi, có đôi chút đau đầu. Máy thứ này đều là sản phẩm thất bại, cả nhà Diệp Trùng dứt khoát bỏ toàn bộ chúng vào lò, luyện lại thành thỏi hợp kim, sau đó cho vào kho.

Thương từng nói, Hoa hoa công tử là tên đồ tể khoác vẻ ngoài anh tuấn!

Đối với bước thứ 3 của kế hoạch cải tạo phi thuyền, không thể không tạm thời bỏ qua. Hoa hoa công tử hiện giờ rõ ràng là công mạnh thủ yếu, vỏ giáp của nó vốn dĩ không phù hợp với quy cách của chiến hạm, chỉ e ăn vài pháo liền thành 1 đồng sắt vụn. Nhưng 1 con tàu vũ trụ cấp Scar to lớn thế này, muốn thay vỏ giáp là 1 công trình cực kỳ to lớn, căn bản không thể 1 mình Diệp Trùng có thể hoàn thành được. Với lại, điều càng quan trọng hơn là, nếu như muốn đạt tới tiêu chuẩn của Mục, vậy tài liệu quý hiếm cần có sẽ đạt tới 1 con số trên trời. Diệp Trùng không phải Hắc giác, Tông sở, hay Hiệp hội sư sĩ, tuy có chút dự trữ, nhưng chút xíu này, chỉ e ngay cả nhét kê răng cũng không đủ. Máy tài liệu hiếm có này có rất nhiều thứ căn bản không mua được trên thị trường, nhưng nếu ở Cửu khai thành, máy tài liệu này chẳng qua chỉ là 1 số tài liệu bình thường.

Về mặt tài liệu có được, 5 thiên hà lớn so với Hắc giác, Tông sở, Hiệp hội sư sĩ, quả thật là nghèo đói như ăn mày.

Nhưng, đây không phải là vấn đề Diệp Trùng cần quan tâm, 5 thiên hà lớn và 3 thế lực như thế nào, hắn cũng lười lo tới.

Mặc kệ nói thế nào, việc cải tạo con tàu vũ trụ này cuối cùng đã hoàn thành, đối với động cơ của Hoa hoa công tử, thứ này không như động cơ quang giáp, tuy Mục có không ít phương án cải tạo, nhưng với tình hình hiện giờ, muốn cải tạo căn bản là không thể nào. Mục rất lý trí, mau chóng bỏ qua suy nghĩ này.

Cải tạo hoàn thành rồi, Diệp Trùng liền tính rời khỏi hành tinh Sí Phong, bay thẳng tới hành tinh Minh Hồng. Lần cải tạo này tốn không ít thời gian, nhưng Diệp Trùng cho rằng rất xứng đáng. Chuẩn bị càng thêm đầy đủ, cũng có nghĩa khả năng thành công của mình càng lớn. Hơn nữa, Diệp Trùng cho rằng Hoa hoa công tử hiện giờ đã không chỉ là 1 chiến hạm, mà hoàn toàn có thể có tác dụng của 1 cứ địa vũ trụ. Diệp Trùng thậm chí nghĩ rằng sau này nếu như mình không muốn sống ở hành tinh nào đó, điều khiển Hoa hoa công tử, phiêu bạt trong vũ trụ, cũng là 1 việc không tồi.

Xem bản đồ các hành tinh, Diệp Trùng lại phát hiện hành tinh Minh Hồng cách hành tinh rác số 6 (???) của thiên hà Farr cực gần, điều này làm Diệp Trùng đối với việc Cao Thế Xương của tập đoàn Prime này chính là cha không khỏi lại có thêm chút suy nghĩ. Mỗi 1 người đều như vậy, chỉ cần liên quan tới người thân thân thiết nhất của mình, thường không thể giữ được trái tim bình tĩnh, đây cũng là chuyện thường tình của con người.

Lại nghĩ tới cha cũng rất có nghiên cứu đối với quang giáp, Diệp Trùng đối với suy đoán Cao Thế Xương chính là cha này không khỏi lại cao thêm vài phần.

Nhưng, tất cả đều là suy đoán, muốn biết sự thực, vậy mình chỉ có thể tự đi kiểm chứng thôi.

209. Chương 209: Giữa Đường Cứu Viện

Như vậy lại trùng ý của Diệp Trùng, hẳn trước giờ không cho rằng mình bị người khác coi thường có gì không tốt. Ngược lại với Thương, thích làm 1 số việc khá oách.

Hoa hoa công tử bình ổn bay, lặng lẽ rời khỏi hành tinh Sí Phong.

Vũ trụ mênh mông, Hoa hoa công tử giống 1 con kinh ngư không tiếng động, lặng lẽ lướt qua hư không.

Diệp Trùng bận kinh khủng, di chuyển giữa các hành tinh là 1 việc dài đằng đẵng, huống chi lộ trình từ hành tinh Sí Phong tới hành tinh Minh Hồng quả thật quá dài. Cho dù Diệp Trùng đã có Hoa hoa công tử, nhưng vẫn tốn thời gian khá dài.

Chậm rãi du hành, làm người ta vô cùng khó chịu. Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, việc này và bình thường hoàn toàn chẳng có gì khác biệt. Trải qua kế hoạch cải tạo chiến hạm to lớn, Diệp Trùng đã sử dụng mấy cái máy móc trong phòng thí nghiệm kim loại đó khá là thuận tay. Nghĩ tới mình vẫn cần 1 cái quang giáp có thể lấy ra để che giấu thân phận, Diệp Trùng liền định chế 1 cái quang giáp cho mình. Dù sao chỗ này vô luận là máy móc hay là tài liệu, chế tạo 1 cái quang giáp đều rất dư dả.

Đã là để che giấu thân phận, quang giáp tự nhiên không cần quá tốt, Diệp Trùng liền dứt khoát từ các loại hình quang giáp, đồng lấy 1 chút, tây lấy 1 chút, bản thiết kế cuối cùng làm người ta cảm thấy khá quái dị, toàn thân đều là lốm đốm vân vân đủ màu sắc, xem ra giống như 1 tên hề. Nhưng dùng để che giấu lại vô cùng tốt. Mấy linh kiện này đều có thể mua được trên thị trường, người khác không dễ sinh nghi.

Nhìn cái quang giáp này phong cách phức tạp, có chút chẳng ra gì, nhưng nếu như nhìn tỉ mỉ, thì sẽ phát hiện các bộ phận quan trọng của cái quang giáp này đều từng được ưu hóa, thứ xem ra bừa bãi, chắp vá đều là ở những chỗ như có như không.

Cái quang giáp này bị Diệp Trùng đặt tên là Quỷ lõi (con rối), không chút nghi ngờ, cái tên này lại bị Thương giễu cợt 1 thời gian dài. Bản thân Diệp Trùng lại cảm thấy cái tên này khá thích hợp. Những linh kiện này của Quỷ lõi nhìn thì là 1 số linh kiện quang giáp cực kỳ thường thấy trên thị trường, nhưng lại là sản phẩm từ phòng thí nghiệm thật sự.

Diệp Trùng chơi vui vô cùng, hẳn hiện giờ phát hiện phòng thí nghiệm kim loại này thật sự quá hữu dụng. Hẳn chỉ cần cài đặt hình ảnh của mỗi 1 linh kiện trên quang não, quy định rõ thước tắc, sau đó bỏ vào tài liệu mình dùng để chế tạo linh kiện này. Hầu như không cần đắn đo, gần như lập tức cái linh kiện đó liền có thể ra lò. Điều này làm Diệp Trùng vô cùng kinh ngạc, điều này có nghĩa là suy nghĩ trong đầu hẳn lập

tức liền có thể thực hiện. Tài liệu hợp kim trên tàu quả thật là rất nhiều, chơi quá vui, Diệp Trùng làm ra rất nhiều linh kiện đủ loại. Mà quang giáp Quỷ lỗi lại là tổ hợp cuối cùng Diệp Trùng làm ra.

Quỷ lỗi đủ màu sắc rất giống 1 chú hề, bất quá Diệp Trùng không hề để ý. Nhưng nếu như có người bởi vì điều này mà coi thường Quỷ lỗi, vậy hẳn sai lầm to rồi. Để tăng thêm năng lực cận chiến của Quỷ lỗi, Diệp Trùng đều lắp đặt động cơ mini ở mỗi khớp của Quỷ lỗi. Nhưng trên người Quỷ lỗi vẫn có mấy khoang xạ kích, đương nhiên, mấy thứ này chỉ dùng để che tai mắt người khác. Diệp Trùng muốn nắm vững kỹ xảo xạ kích trước. Ai biết sẽ là lúc nào chứ?

Trên tay Quỷ lỗi cầm 2 cái gai đánh cận chiến, phối hợp thân thể nhỏ bé của nó, có 1 loại cảm giác nguy dị không nói ra lời, có vài phần âm u khủng bố. Hai cái gai cận chiến này mới là vũ khí có lực sát thương chân chính của Diệp Trùng, với trình độ cận chiến của mình hiện tại, chỉ cần không gặp 3 phe đó, 2 cái gai cận chiến này đủ để hắn giữ mạng. Với lại, Quỷ lỗi chẳng qua cũng là dùng để làm công phu bề ngoài, nếu như thật sự nguy hiểm tới tính mạng của mình, Diệp Trùng sẽ không chút do dự sử dụng Hàm gia hoặc là Thủ hộ.

Linh kiện dư thừa lại được Diệp Trùng bỏ ngược vô lò, làm thành thỏi hợp kim, quăng trở vào kho. Mặt ưu thế này của kim loại vô cùng rõ ràng, đương nhiên, cũng không phải kim loại nào cũng đáng để thu hồi, thí dụ mấy thứ kim loại vứt bỏ trên hành tinh rác đó. Chi phí thu hồi bởi vì quá cao mà bị vứt bỏ. Nhưng mục này lại không phải là mục mà vật liệu xương có thể so sánh.

Từ 1 điểm này thì có thể nhìn ra vị trí của vật liệu xương và vật liệu kim loại khác nhau. Phạm vi sử dụng của vật liệu kim loại lớn hơn, nhưng vật liệu xương lại có đặc tính mà vật liệu kim loại không cách nào so sánh được. Làm 1 linh kiện bằng xương càng phải tốn nhiều trình tự hơn, vượt xa tưởng tượng của mọi người, điều này cũng đã định trước toàn cốt quang giáp không thể nào phổ biến quy mô lớn.

Nhưng nếu như mấy chuyên gia kim thuộc học đó nhìn thấy Diệp Trùng dùng 1 phòng thí nghiệm tiên tiến như vậy chỉ để chế tạo linh kiện quang giáp, chỉ e sẽ phát điên. Vô luận ở tổ chức nghiên cứu kim thuộc học nào, chỉ e mấy máy móc này đều có thể xếp vào hàng ngũ tiên tiến nhất.

Sau khi Diệp Trùng làm đi làm lại 1 phen này, lý giải đối với quang giáp không khỏi càng sâu thêm 1 tầng. Chỉ cần trong đầu hắn có ý nghĩ gì, hoàn toàn có thể thông qua phòng thí nghiệm kim loại để thực hiện, để nghiệm chứng suy nghĩ của hắn rốt cuộc chính xác hay không, chỉ e không có 1 thợ cải tạo quang giáp nào có điều kiện này của Diệp Trùng. Dù sao nguyên liệu ở chỗ này tùy ý hắn tiêu xài, thêm vào đó mấy tài liệu này đều có thể được nấu lại, tiêu hao chỉ là 1 bộ phận cực nhỏ.

Diệp Trùng hiện giờ như si như mê, hắn cả ngày bận rộn như 1 nhà khoa học. Thời gian mỗi ngày đều trải qua trong 3 phòng thí nghiệm này. Hứng thú của hắn với điều bồi cùng với việc đi sâu vào học tập cũng càng lúc càng sâu sắc. Diệp Trùng đã bắt đầu học phương pháp tấn công lợi dụng điều bồi trong con chip. Điều bồi sư thường phải đi 1 số đồng hoang, rừng rậm, tự nhiên phải có 1 số thủ đoạn phòng thân. Diệp Trùng vẫn nhớ như in tất cả những thứ Quân phong tử lần cuối làm với mình.

Vô luận là khoa học nào, phỏng phát như chỉ cần vừa tiếp xúc với những thủ đoạn loại tận công, Diệp Trùng thường có thể học khá nhanh. Ở trên điểm này, Diệp Trùng giống như 1 chiến sĩ trời sinh.

Có phòng điều bồi, Diệp Trùng có thể làm 1 số thí nghiệm điều bồi, chỉ đáng tiếc, 1 số thực vật quý hiếm lại không hề có thể mua được trên thị trường, cần Diệp Trùng tự mình đi hái. Hơn nữa, hệ thống điều bồi của Quân phong tử và hệ thống tri thức của phái học viện lưu hành hiện tại có sự khác biệt cực lớn, mà điểm này cũng biểu hiện rất rõ ràng ở mặt nguyên liệu. Có 1 số thứ không hề quá quý hiếm, nhưng lại cần Diệp Trùng dùng phương pháp đặc biệt để xử lý, cũng chính là cần khoa học điều bồi sư của mình.

May mà Diệp Trùng hiện giờ dần dần bắt đầu có hứng thú với môn khoa học này, nên cũng không cảm thấy phiền phức. Huống chi, so với việc chế tạo linh kiện bằng xương, mấy trình tự chế tạo này quả thật coi như là đơn giản.

- Diệp tử! Mục thông qua máy liên lạc cắt ngang thí nghiệm Diệp Trùng đang làm.

- Mục, xảy ra chuyện gì sao? Diệp Trùng ngẩng mặt lên, lạnh nhạt hỏi. Hắn biết, Mục nếu như không có việc gì thì tuyệt không làm phiền mình.

Trải qua nhiều việc như vậy, Diệp Trùng hiện giờ tự có 1 khí chất khá bình tĩnh, thận trọng, vô luận lúc nào cũng không kinh hoảng, lúng túng.

Mục bình tĩnh nói: “Chúng ta vừa mới thu được 1 tín hiệu cầu cứu. Có người gặp phải đột kích của hải tặc. Mà địa điểm phát ra tín hiệu vừa đúng tuyến đường của chúng ta.” Lúc đầu, vì để mau chóng tới được hành tinh Sí Phong (ND: hành tinh Minh Hồng chứ nhỉ?), Mục cài đặt 1 tuyến đường đi thẳng tới nơi, với thực lực của Hoa hoa công tử, tự nhiên không sợ cái loại hải tặc gì đó.

- Ủ. Diệp Trùng lộ ra vẻ suy nghĩ.

- Với lại, bọn họ đã nằm trong bán kính quét hình của chúng ta, đây là hình ảnh thu được qua quét hình.

Hai cái quang giáp đang cực khổ chống đỡ, sau lưng họ bảo vệ mấy cái quang giáp công trình. Với ánh mắt của Diệp Trùng, tự nhiên có thể nhìn ra 2 sư sĩ này ở trong 5 thiên hà lớn chắc có thể xem như cao thủ hạng nhất.

Số lượng hải tặc ít hơn so với tưởng tượng của Diệp Trùng, chỉ có 15 cái, so với tình cảnh dữ dội Diệp Trùng gặp hải tặc lần trước, đây chỉ có thể coi là chuyện con nít.

Mười lăm cái quang giáp này rõ ràng là tay lão luyện, biết 2 cái quang giáp này lợi hại, cũng không khinh suất, giống 1 bầy sói giảo hoạt. Mà 2 cái quang giáp đó biết rõ mục đích của đối phương, lại không thể không ngừng bắn chùm tia laser, làm đám hải tặc không thể tới gần. Hai phe cứ như thế giằng co. Một phe vô kế khả thi, phe còn lại dù bận nhưng vẫn nhàn, chỉ đợi đến khi đối phương hao hết năng lượng thì chính là lúc đám người phe mình hái lấy quả thắng lợi.

Cùng với sự tới gần của Hoa hoa công tử, 2 đám người đồng thời phát hiện dị biến đột ngột này.

Đám hải tặc lập tức biến sắc, bọn họ biết, 1 tàu vũ trụ lớn như vậy, tuyệt không phải người bình thường có thể có được, số người hộ vệ bố trí trong đó có thể nào cũng sẽ không ít hơn 150 người, chỉ sợ mấy người mình ngay cả nhét kê rằng đối phương cũng không đủ. Căn bản không cần mệnh lệnh, đám hải tặc lập tức bắt đầu điên cuồng tấn công, chỉ cần có thể trước khi sư sĩ của đám người này tới bắt được mấy người này, sau đó dựa vào tốc độ, tàu vũ trụ như rùa bò này muốn đuổi kịp bọn họ, đó không khác gì là truyện cười lớn nhất.

Tốc độ của tàu vũ trụ so với quang giáp mà nói quả thật là chậm hơn, thí dụ tốc độ của Hoa hoa công tử chỉ có 3 Hz. So với quang giáp hiện tại ở ra là 5 Hz, quả thật là không khác gì rùa bò, mà tốc độ bắn vọt tới trong khoảng cách ngắn như của Thủ hộ thậm chí có thể đạt tới 10 Hz, tốc độ của Hàm gia cũng là 9 Hz.

Tình thế 2 cái quang giáp lập tức căng thẳng lên, nếu như đối phương không phải không muốn hủy hoại chiến lợi phẩm, chỉ e 2 cái quang giáp này đã sớm thành 1 đồng sắt vụn.

- Ý! Mục đột nhiên giống như phát hiện được gì đó.

- Sao thế? Mục vội hỏi, Mục một khi phát ra tiếng kêu kinh ngạc như vậy cũng tức là cho biết hẳn nhất định có phát hiện kinh người.

- Diệp tử, cứu bọn họ trước, trên người bọn họ có đồ tốt! Sự hưng phấn trong lời nói của Mục làm Diệp Trùng lập tức hiểu được thứ đồ tốt này chắc hẳn là đồ cực tốt. Đồ tốt có thể làm cho Mục kích động thế này, vậy chắc là vô cùng hiếm thấy.

- Ủ. Diệp Trùng trả lời, cũng không hỏi thêm, lập tức gọi ra Quý lỗi, chui vào trong buồng lái. Không gian bên trong con tàu rộng lớn, hoàn toàn có thể điều khiển quang giáp đi lại bên trong. Đường nhiên điều này yêu cầu trình độ điều khiển quang giáp của sư sĩ tự nhiên cũng cực cao.

Tần Tá vẫn đang cực khổ chống đỡ, không dám có chút phân tâm, bọn họ có thể chống đỡ tới mức độ này đã là cực hạn rồi. Chỉ cần hơi phân tâm, chỉ sợ loại cân bằng này sẽ bị đánh vỡ. Vừa nghe thấy đồng bọn phía sau nói có 1 tàu vũ trụ cấp Scar đang bay về phía bên này, làm hắn vui mừng đầy bất ngờ, chỉ là tới hiện tại, tại sao vẫn không thấy bọn họ phái người tới chi viện chứ?

Tần Tá thầm kêu khổ trong lòng, nếu như vẫn không có người tới chi viện, mình và Hán Bôn đều sắp chống đỡ không nổi rồi. Nếu như chỉ có 2 người hắn và Hán Bôn, bọn họ tự tin bọn họ hoàn toàn có năng lực đột

vây. Nhưng sau lưng còn có 3 nhân viên phi chiến đấu, chính điều này làm bọn họ chỉ có con đường duy nhất là tử thủ này.

Bồng, Tần Tá cảm thấy áp lực nhẹ đi, lập tức trong lòng hơi thoải mái, hẳn biết, nhất định là đối phương phải người tới chi viện.

Trước mặt chỉ còn lại 10 cái quang giáp, hẳn và Hán Bôn, mỗi người cầm 5 cái, áp lực so với vừa rồi giảm nhẹ không ít. Đến khi nhìn tới quang não, trái tim vừa mới bỏ xuống lại lập tức treo lên.

Hắn thế nào cũng không ngờ, 1 con tàu vũ trụ cấp Scar to lớn lại chỉ có 1 cái quang giáp đi xuống từ đó!

Tần Tá không khỏi hơi choáng váng, 1 cái quang giáp có ích gì? Đó không phải là tới nạp mạng sao? Sức mạnh thực lực đám hải tặc trước mặt này vượt xa ý liệu của hắn, là giáo sư khoa sư sĩ học viện Trung Minh số 1 số 2 của 5 thiên hà lớn, hẳn có đủ tư cách đánh giá mấy người này. Tuy bọn họ không trải qua học tập sư sĩ có hệ thống, nhưng có thể thấy được kinh nghiệm thực chiến của bọn họ cực kỳ phong phú, hơn nữa phối hợp ăn ý giữa bọn họ vô cùng khó đối phó.

Ngay cả bản thân hắn, chỉ e 5 quang giáp đối phương cùng lên, thắng bại cũng khó nói a.

Diệp Trùng nhìn 5 cái quang giáp hướng về phía mình, thần sắc bình tĩnh, Quỷ lỗi tuy rằng chưa từng ra trận, nhưng Diệp Trùng lại không có chút tâm lý sợ sệt nào.

Năm cái quang giáp xếp hình cánh quạt bay thẳng tới Diệp Trùng. Trong mắt 5 người, cái quang giáp lờ lờ đang bay thẳng tới bọn họ quả là giống 1 tên hề. Cái quang giáp trôi nổi đó trong mắt bọn họ giống như thiếu nữ không chịu nổi giày vò! Năm người thậm chí còn thông qua tần số đội ngũ nói cười hi hi ha ha, thương lượng xem nên phanh thây tên hề trước mặt này thế nào, ra uy với đám người trong con tàu.

Ngay lúc mọi người kỳ quái tại sao tàu vũ trụ này chỉ phải 1 người ra, cục thế lại đột ngột xảy ra biến hóa!

Chính ngay lúc có thể đã bước vào bán kính tấn công của 5 người, trong ánh mắt kinh ngạc của 5 người, cái quang giáp giống như tên hề trước mặt này đột nhiên tăng tốc! Tốc độ cái quang giáp tên hề này biểu hiện ra làm trong lòng mọi người nhảy dựng lên.

Tốc độ nhanh quá!

Biến hóa đột nhiên này làm 5 người lập tức có chút cảm giác không kịp trở tay, may mà kinh nghiệm thực chiến của 5 người phong phú, tuy kinh nhưng không loạn. Khoang xạ kích của quang giáp lập tức bắn về phía cái quang giáp tên hề này. Một chiêu này bọn họ thường sử dụng, hỏa lực của 5 cái quang giáp mở ra hết, phạm vi có thể bao trùm khá lớn, hơn nữa mấy chùm tia laser này không hề nhằm toàn bộ vào cái quang giáp tên hề này, có bộ phận tương đối bắn về phía khe hở xung quanh tên hề. Một chiêu này bọn họ phối hợp cực kỳ quen thuộc, nhiều năm như vậy, bọn họ đã không nhớ rõ có bao nhiêu cao thủ nổi tiếng chết dưới sự phối hợp này của mấy người.

Mấy người đều có thể tượng tượng được vỏ giáp mỏng manh thế này của cái quang giáp tên hề này bị chùm tia laser xuyên thủng, sau đó nổ oành 1 tiếng, thành vô số mảnh vỡ! Vỏ giáp mỏng manh, không có tấm khiên chắn nào, bọn họ thậm chí nhìn không thấy cái quang giáp tên hề này có vũ khí gì, quang giáp tên hề 2 tay trống không giống như 1 con cừu chờ mổ.

210. Chương 210: Quỷ Lỗi

Tuyệt đối là nguy hiểm, 5 người gần như vô ý thức dụi mắt! Làm sao có thể chứ?

Làm sao có thể chạy thoát dễ dàng như vậy? Phải biết rằng, hỏa lực của 5 người bọn họ bao phủ cả 1 khu vực, mà không phải đơn thuần nhắm vào cái quang giáp tên hề này. Theo lý, tuyệt đối không thể nào dễ dàng chạy thoát như vậy. Nhưng sự thật lại rành rành xảy ra trước mắt bọn họ, cái quang giáp tên hề này lại, lại chỉ dựa vào 1 cái đổi hướng liền thoát ra.

Điều này hoàn toàn trái với lẽ thường!

Tần Tá đã hoàn toàn ngây ngốc! Tự cho rằng ánh mắt mình sắc bén, hẳn lại chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy quang giáp tên hề trước khi đổi hướng, có 1 động tác làm mơ hồ rất có tính lừa gạt, động tác này quả thật

quá nhanh, hắn không hề hoàn toàn nhìn rõ. Nhưng hắn biết quang giáp quang giáp tên hề thành công rồi, thành công không cần phải bàn cãi. Tu dưỡng chiến thuật thể này, làm hắn, 1 giáo sư sư sĩ, cũng cảm thấy mồ hôi ra đầy mặt.

Biểu hiện tiếp theo của quang giáp tên hề này sau đó lại làm 5 người toàn thân giống như ngâm trong nước băng lạnh thấu xương.

Quang giáp tên hề lờ lệt buồn cười lúc này lại làm mọi người cười không nổi. Lại là 1 cái đổi hướng cực kỳ nguy dị, chỉ thoáng 1 cái, 5 người không khỏi nhao nhao di động vị trí của mình, giữ vững thế hợp vây đối với quang giáp chú hề.

Quang giáp chú hề lại bỗng nhiên xoay người 1 cái, khéo léo thoát khỏi vòng vây của 5 người, ngược lại lao tới gần cái quang giáp bên cạnh. Điều này làm trước Tần Tá vẫn luôn quan tâm tới sự phát triển bên này sáng lên, đẹp quá! Trong lòng nhin không được khen ngợi, cái đổi hướng xoay người vừa rồi đó quả thật là quá đẹp! Đây là 1 cái xoay người Thomas tiêu chuẩn như sách giáo khoa. Vô luận là động tác kỹ thuật, hay là nắm bắt thời cơ đều không thể chỉ trích gì được.

Cho dù là mình, Tần Tá cũng không xác định mình có thể làm được hoàn mỹ như vậy.

Một loạt động tác vô cùng tự nhiên, có thể gọi là hoàn mỹ làm người ta ưa thích trong mắt Tần Tá của quang giáp tên hề này, trong mắt 5 người lại hoàn toàn không giống như thế.

Nguy dị khó lường, phẳng phất lộ ra quỷ khí âm u, giống như u linh. Mà quang giáp lờ lệt vốn dĩ buồn cười trong mắt 5 người cũng lộ ra vài phần đáng sợ. Một tên hề nguy dị nhảy vũ điệu cũng nguy dị giữa 5 người, đây tuyệt đối là 1 cảnh tượng làm người ta phát lạnh trong lòng.

Tốc độ của Quỷ lỗi cực nhanh, giống 1 mũi tên bắn về phía cái quang giáp gần nhất trong 5 cái. Diệp Trùng thể nào mà không hiểu tính quan trọng của tốc độ đối với quang giáp, cho nên cho dù là thứ mình nhất thời làm chơi, Diệp Trùng vẫn trang bị cho nó động cơ khá mạnh.

Thần sắc Diệp Trùng bình tĩnh, chiến đấu thể này đã không sao làm hắn hứng thú lên. So với Hắc giác, Tông sở, bọn họ quả thật kém quá xa. Nhưng Diệp Trùng vẫn không có thói quen xấu là coi thường, cho dù đối phương rõ ràng yếu hơn mình, hắn vẫn duy trì bình tĩnh. Chỉ là không giống khi chiến đấu với Hắc giác, trong sự bình tĩnh này lại có chút ung dung.

Động tác tránh né của Diệp Trùng lúc này lại là 1 loại động tác né tránh kết hợp Vô tự ba hình khiêu được và đổi hướng trùng lặp trong cự ly ngắn mà thành. Đối phương là quang giáp loại đánh xa, Diệp Trùng không muốn bị đối phương bắn trúng, mặc dù Quỷ Lỗi không hề yếu ớt như người ta tưởng tượng.

Năm hải tặc muốn khóa Diệp Trùng không khỏi đột nhiên biến sắc, bọn họ phát hiện mình thể nào cũng không sao khóa được cái quang giáp tên hề nguy dị trước mặt này. Liên tục bắn vài phát, lại phát hiện mỗi lần đều không bắn trúng. Năm người phiền não trong lòng, tài bắn của mình cũng khá chuẩn a, hôm này xui xẻo gì vậy chứ, 1 phát cũng không trúng.

Người càng kinh hãi hơn là Tần Tá ở bên cạnh, hắn chính là giáo sư của khoa sư sĩ, trong mấy người này, không ai hiểu rõ hơn hắn giá trị mấy động tác vừa rồi đó của quang giáp tên hề này.

Đáng sợ a! Đáng sợ quá! Bây giờ, ngay cả trong ánh mắt nhìn quang giáp tên hề này của hắn cũng có vài phần sợ hãi! Hắn bây giờ cuối cùng cũng hiểu tại sao tàu vũ trụ cấp Scar to lớn như vậy lại chỉ phái 1 cái quang giáp ra!

Bởi vì, chỉ cần 1 cái quang giáp này cũng hoàn toàn đủ rồi!

Bất quả, chỉ e hắn nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra Hoa hoa công tử chỉ có 1 mình Diệp Trùng.

Nhưng, điệu nhảy nguy dị của quang giáp tên hề vẫn còn lâu mới kết thúc.

Nhìn thấy quang giáp đối phương không ngừng phóng lớn trong mắt của mình, tâm tình của Diệp Trùng không chút dao động, bình tĩnh giống như một khối băng.

Ngay trong khoảnh khắc 2 bên sắp tiếp xúc, hai tay Diệp Trùng như làn khói nhẹ trở nên hư ảo, tốc độ tay làm người ta kinh ngạc trầm trở lại không hề làm Diệp Trùng có cảm giác gì, tốc độ tay của hắn đã rất lâu

không có tăng lên rồi.

Nhìn thấy 2 cái quang giáp sắp tông vào nhau, gai cận chiến khảm bên trong mặt trong của hai cánh tay quang giáp tên hề bỗng bật ra, như con rắn độc, nhẹ nhàng hôn 1 cái, mang theo 1 tia hàn quang. Quang giáp tên hề trơn trượt, như 1 trận gió, lướt qua bên người cái quang giáp này, không hề có ý quay đầu nhìn xem kết quả.

Người này rốt cuộc là ai? Tần Tá đã hoàn toàn ngây ngốc rồi, hoàn toàn quên mình đang chiến đấu. May mà mấy tên đồng bọn hải tặc đó cũng ngây ngốc, đám người vẫn luôn không dừng lại này lại xuất hiện sự đóng băng cực ngắn.

Diệp Trùng lại không hề để ý, một khi bắt đầu, Diệp Trùng liền tập trung toàn bộ tinh thần, cho dù đối phương có yếu ớt.

Oành, nổ lớn 1 tiếng, cái quang giáp vừa bị Diệp Trùng đánh trúng biến thành 1 quả cầu lửa. Quang mang chói mắt chiếu sáng rõ ràng về khiếp sợ trên mặt mỗi người.

Lại là đổi hướng nguy dị, gai cận chiến như rắn độc vọt ra, quang giáp tên hề có thể hình nhỏ bé lúc này giống như 1 thích khách trong bóng tối, mà lồm đồm buồn cười nhiều màu sắc lại giống như nụ cười cực kỳ lạnh lẽo.

Không hề có chút hồi hộp nào, 4 cái quang giáp còn lại không có tí sức đánh trả nào, thậm chí ngay cả bỏ chạy cũng biến thành 1 loại tham vọng quá đáng. Tần Tá thậm chí nhìn thấy có 2 cái quang giáp quay người muốn chạy, nhưng không có ngoại lệ, bị 2 cái gai cận chiến đen thùi lùi làm cho tan thành mảnh vụn. Hai cái gai cận chiến này xem ra đen kịt, không có chút lấp lánh nào, hình dạng bình thường, nhưng lại là do hợp kim Hắc kim dùng để chế tạo pháo điện tử chế thành, Diệp Trùng ghét nó đen bóng loáng, quá chói mắt, liền mài nó đi.

Không có kỹ xảo hoa lệ, tất cả công kích đều là mau chóng, tàn độc, 1 kích trí mạng, hoàn toàn không có bất cứ vướng víu nào.

Mồ hôi lạnh trên mặt Tần Tá ròng ròng chảy xuống dưới, trong tần số truyền tới giọng nói hơi run rẩy của Hán Bôn: “A Tá, tên này đáng sợ quá!” Bình thường không sợ trời, không sợ đất, Hán Bôn lúc này bị dọa khiếp vía.

Nhưng Tần Tá cũng không khởi thổ phào. Có cao thủ thế này ra mặt, xác suất sống sót của mấy người cũng lớn hơn nhiều. Tuy đoán không ra người ngồi trong con tàu cấp Scar Hoa hoa công tử này là thần thánh phương nào, nhưng vô luận thế nào, vẫn tốt hơn rơi vào tay hải tặc.

Động tác quang giáp tên hề cực nhanh, cả quá trình giải quyết 5 cái quang giáp dứt khoát, gọn gàng, lưu loát tự nhiên, giống như làm 1 việc vô cùng bình thường vậy. Hơn nữa, thủ đoạn của cái quang giáp tên hề này tàn khốc, làm tất cả hải tặc hoảng sợ, quang giáp bị đánh trúng không phải bị nổ thành 1 quả cầu lửa thì hóa thành vô số mảnh vỡ, trong nháy mắt bị phanh thây!

Hai cái gai cận chiến lúc ẩn lúc hiện đó, trong mắt mọi người vô nghi là 1 thanh lưỡi hái tử thần. Ngay cả Tần Tá cũng kỳ quái, mấy cái quang giáp này khá kiên cố a, tại sao chỉ cần 2 cái gai cận chiến này vừa đụng tới, liền hư hại hoàn toàn, bị giải thể chứ?

Từ việc quen thuộc với cấu tạo quang giáp, thêm vào Diệp Trùng ra tay cực kỳ chính xác, nên mới có kết quả đáng sợ như vậy.

Giải quyết xong 5 cái quang giáp, quang giáp tên hề không chút ngập ngừng, lao bổ tới đám người đang giằng co. Vẫn là đổi hướng nguy dị, quỹ tích khó thể nắm bắt, quang giáp tên hề lúc này trong mắt mọi người hoàn toàn là 1 cái máy chiến tranh lạnh lẽo, nguy dị.

Điều Diệp Trùng bắt ngờ là, 10 cái còn lại này lại hula 1 cái rồi quay đầu chạy như điên. Nhìn đáng vẻ, giống như sau lưng bọn chúng có ma quỷ vậy.

Trong mắt Tần Tá, quang giáp tên hề lạnh lùng nhìn đám hải tặc hoảng loạn bỏ chạy giống như nhìn xuống đám bò sát dưới chân.

Sau khi quang giáp tên hề tiêu diệt 5 cái quang giáp hải tặc, đám hải tặc còn lại la lên 1 tiếng rồi bỏ chạy, mà quang giáp tên hề chỉ lạnh lùng nhìn bọn chúng rời đi, không hề đuổi theo. May mà đám Tần Tá tự biết mình, không hề có yêu cầu gì quá đáng, thí dụ yêu cầu đối phương đuổi theo.

Tiếp đó, cứ theo tự nhiên, quang giáp tên hề mời bọn họ lên tàu. Đã không còn đường đi, bọn họ vui vẻ đồng ý. Sau khi lên tàu, bọn họ lại phát hiện con tàu vũ trụ cấp Scar này vậy mà chỉ có 1 người. Mà bọn họ cuối cùng cũng nhìn thấy chủ nhân của chiến hạm này, cũng chính là dung nhan của chủ nhân cái quang giáp tên hề, 1 người đàn ông có vài phần lãnh khốc.

Gã này rốt cuộc là ai? Tự nhiên có tàu vũ trụ cỡ lớn, đây không phải thứ người bình thường làm được. Tần Tá mau chóng suy nghĩ trong lòng.

Gã chỉ lạnh lùng bỏ lại 1 câu: “Theo ta.” Rồi nhìn cũng chẳng nhìn bọn họ 1 cái, đi thẳng tới trước. Đám người Tần Tá chỉ đành vội theo sau. Tần Tá vốn tỉ mỉ, rất mau liền phát hiện chỗ khác biệt của đối phương với mọi người, mỗi 1 bước của đối phương đều chính xác giống như 1 cây thước vậy, nửa thân trên không hề động đậy. Tần Tá có 1 người bạn, là 1 võ thuật gia khá có thực lực, tư thế đi đường của hắn và gã trước mặt này có vài phần giống nhau. Chẳng lẽ, tên này còn rành võ thuật?

Khi đi qua 1 căn phòng, vô tình liếc nhìn vào trong, Paarl đột nhiên thất thanh la lên kinh ngạc: “Trời, máy phân ly kim loại điều khiển bằng từ!” Hai mắt Paarl lúc này phát sáng, giống như nhìn thấy bảo vật quý hiếm, kích động xông vào trong phòng, lao tới 1 cái máy mà Tần Tá trước giờ chưa từng thấy qua, nhìn nhìn chỗ này,摸摸 chỗ kia. Tần Tá không khỏi đau đầu, tên Paarl này, cũng không xem là lúc nào, đây là địa bàn của người ta, nếu như làm cho chủ nhân không vui, vậy đám người mình thăm rồi. Nhưng hắn cũng biết mấy người Paarl này chẳng qua chỉ si mê nghiên cứu, làm người lại vô cùng thật thà, chất phác, chỉ có chút không hiểu chuyện đời. Tần Tá len lén nhìn Diệp Trùng, đến khi thấy Diệp Trùng không hề lộ ra vẻ không vui, mới hơi thở phào ra.

Tần Tá tuy không hề có nhiều hứng thú với khoa học tự nhiên, nhưng ở trong học viện Trung Minh lâu ngày, cũng nhìn ra đây chắc là 1 phòng thí nghiệm. Hơn nữa, từ sự chấn kinh thể này của Paarl mà xét, phòng thí nghiệm này chắc là khá tiên tiến. Tuy lão già Paarl đó xem ra không làm cho người khác thích, nhưng Tần Tá vẫn rất rõ sức nặng của ông ta, Paarl, không cần nghi ngờ gì, rất có quyền uy ở phương diện khoáng vật học và kim thuộc học.

Gã trước mặt này trong mắt Tần Tá càng lúc càng khó bề phân biệt. Có thể 1 người có 1 tàu vũ trụ cỡ lớn, điều này nói rõ hẳn cực có khả năng có 1 thân thể rất tốt, điều kiện kinh tế ưu việt. Từ việc hắn tiêu diệt 5 cái quang giáp hải tặc mà xét, hẳn vô nghi là 1 sư sĩ cực kỳ kiệt xuất, Tần Tá thậm chí dám khẳng định, ngay cả học viện Trung Minh được mệnh danh là cái nôi của sư sĩ này, cũng tuyệt tìm không ra 1 cao thủ giống thể này. Mà hắn dường như còn là 1 võ thuật gia, đối với 1 điểm này, Tần Tá lại không dám khẳng định. Hắn thậm chí còn có thành tựu cực kỳ thâm hậu ở phương diện kim thuộc học và khoáng vật học. Và đối mặt với hành vi lỗ mãng của Paarl, hắn lại không có chút dao động tình cảm nào, nói rõ hẳn có tu dưỡng cá nhân cực cao, ít nhất hẳn có thể khống chế hữu hiệu tình cảm của mình, một kẻ đáng sợ a.

Nếu như những điều kiện này xuất hiện trên người 1 ông lão, thứ Tần Tá có chỉ là sự ngưỡng mộ. Nhưng mọi thứ này, lại xuất hiện trên người 1 thiếu niên xem ra chẳng qua chỉ khoảng 20 tuổi, đây mới là điều làm hắn không cách nào hiểu được. Chẳng lẽ trên đời này thật sự có loại thiên tài khủng bố này sao?

Diệp Trùng không có gì không cao hứng, lão già này tuy tướng mạo xấu 1 chút, nhưng từ động tác vừa rồi của ông ta, có thể nhìn ra, đây là 1 người cực kỳ tập trung vào nghiên cứu của mình. Đối với loại người này, Diệp Trùng không hề ghét bỏ, ngược lại vô cùng hâm mộ. Khi ở trong “Cực quang”, mấy ông lão đó, không ai không là loại người thể này. Diệp Trùng dừng lại, chờ Paarl.

Paarl đã ở trong 1 loại trạng thái hồn nhiên quên mình, 2 mắt phát sáng đi xung quanh cái máy phân ly điều khiển bằng từ này.

Tần Tá vội vàng đánh mắt với Hán Bôn, Hán Bôn ra dấu đã hiểu, đi tới trước mặt Paarl, mở miệng đánh thức Paarl.

Paarl hồi thần lại, nhìn thấy mọi người đều đang nhìn mình, gương mặt già nua lập tức đỏ như nham thạch bị thiêu đốt, ngượng ngập đi tới trước mặt mọi người. Diệp Trùng thấy vậy liền lại xoay người đi tới trước,

mọi người vội vàng theo sau, chỉ có Paarl cứ quay đầu lại, rõ ràng lưu luyến không nỡ rời cái máy phân ly kim loại điều khiển bằng từ này.

Sự chấn kinh lúc này của Mông Phi Nhi khi vừa đi qua 1 căn phòng khác cũng tuyệt không thua gì Paarl, máy nuôi cấy tự điều khiển, phòng điều khiển nhiệt độ plasma, máy lên men đôi xoay vòng, bà ta quả thật có chút cảm giác choáng váng, bà ta thậm chí hoài nghi trước mắt chính là viện nghiên cứu điều bồi trung ương, từ viện nghiên cứu điều bồi trung ương, bà ta quả thật nghĩ không ra còn có tổ chức nào có máy móc hoành tráng thế này.

Nhưng biểu hiện của Mông Phi Nhi lại thận trọng hơn Paarl nhiều, bà ta cố gắng giữ bình tĩnh. Nhưng gương mặt kinh ngạc của bà ta vẫn làm cho Tần Tá chú ý, Tần Tá không tỏ vẻ gì chậm bước lại, từ từ rơi lại bên cạnh Mông Phi Nhi, cùng đi ngang hàng với Mông Phi Nhi. Mông Phi Nhi ngược mắt nhìn Diệp Trùng đang đi trước nhất, nén thấp giọng nói: “Hắn rất có thể là 1 điều bồi sư.” Tần Tá là người dẫn đầu đoàn người này, kinh nghiệm vô cùng phong phú, mọi người đều vô cùng ý lại vào hắn.

Tần Tá kinh ngạc, bỏ qua bóng lưng có hơi gầy yếu, Diệp Trùng trong mắt hắn lại càng thêm sâu không thể dò, thần bí làm người ta khó nắm bắt được.

211. Chương 211: Lệ Thạch

Diệp Trùng lạnh nhạt nói: “Các vị, các người giờ an toàn rồi.”

Mọi người không khỏi thở phào, lộ ra vẻ thả được gánh nặng. Tần Tá hành lễ với Diệp Trùng, cảm kích nói: “Cảm ơn các hạ ra tay tương trợ, nếu như không gặp được các hạ, chỉ sợ chúng ta đều...” Trong lời nói, Tần Tá chịu không được thổn thức, tràn đầy cảm kích, nhưng lại không có 1 câu nào nói tới thực tại, tỏ rõ sự tinh minh hơn người của hắn.

Thật ra, Diệp Trùng hiện giờ rất muốn trực tiếp dùng thủ đoạn bạo lực, theo hắn thấy, thủ đoạn bạo lực vô nghi là phương pháp trực tiếp nhất, đơn giản nhất. Tuy có lúc làm cho tình huống trực tiếp trở xấu, nhưng hầu hết thời gian, nó đều không phải là 1 loại thủ đoạn hữu hiệu. Nhưng, trải qua sự hun đúc lâu như vậy của Thương, Diệp Trùng đã sớm hiểu rõ, thủ đoạn bạo lực không hề là phương pháp duy nhất, mà trên đời này còn có nhiều phương pháp xảo diệu hơn.

Đương nhiên, hiểu thì hiểu, nhưng sử dụng lại là 1 việc khác. Tới tận hiện tại, Diệp Trùng vẫn thích dùng phương pháp trực tiếp để đạt tới mục đích hơn.

- Được rồi, ta cũng không nói nhiều với các vị nữa, ta ra tay chỉ vì ta cảm thấy vô cùng hứng thú với thứ các vị thu được, ta nghĩ, các vị nhất định không keo kiệt mà mang thứ các vị thu hoạch được cho ta mở rộng tầm mắt chứ. Diệp Trùng vẫn dùng 1 loại ngữ khí vô cùng lạnh nhạt, khẩu khí đó, giống như nói 1 việc vô cùng bình thường.

Không chút nghi ngờ, ảnh hưởng của Thương đối với Diệp Trùng đang từng bước lộ ra. Từ 1 góc độ nào đó, 1 con tiểu ác ma nào đó liều mạng vung vẩy cái chìa ba nhỏ của nó, hưng phấn kêu gào, mà ở bên cạnh, Mục lại tự mình nói: “Mức độ lời nói dư thừa nghiêm trọng, hiệu suất giảm 37,8%.”

Sự khác biệt của quan niệm giữa Mục và Thương chính ở chỗ này, Mục cho rằng đồ tể chính là đồ tể, tính toán xuống đao ở chỗ nào mới có thêm hiệu quả, còn Thương lại cho rằng sói đội lột cừu mới càng có tính lừa gạt.

Lời Diệp Trùng như gió thu, quét qua trong lòng mọi người, gần như lập tức, vẻ mặt mọi người đều thay đổi. Bọn họ thế nào cũng không ngờ, vừa thoát ỏ sói, lại vào miệng cọp. Sự đe dọa lộ liễu thế này, lại nói lạnh nhạt thế này, mấy người vẫn là lần đầu gặp được.

Còn nữa, đối phương từ đâu mà biết được tin tức? Hành động của đám người mình bí mật, bọn họ có thể xác định tuyệt nhiên không ai biết được. Điều này không khỏi làm mấy người nhìn nhau. Mà Paarl lại đỏ hồng gương mặt già nua, phần nộ đến nỗi 2 mắt như phun ra lửa. Tần Tá không khỏi kêu thầm trong lòng không xong, đối phương lại bày ra luôn thế này, vậy nói rõ đối phương biết rành rành đám người mình. Chẳng lẽ gã thần bí này là tới tìm đám người mình sao?

Nhưng trước mắt Tần Tá đã không kịp suy nghĩ nhiều như vậy rồi, đối phương đã dám nói như vậy, vậy thì nhất định không hề có kỳ gì, có sự chuẩn bị vẹn toàn.

Hơn nữa, sự bình tĩnh thiếu niên này vừa thể hiện ra khi đối phó 5 cái quang giáp đó, Tần Tá không tin trên tay thiếu niên này chưa từng nhuộm máu. Mấy người mình, phỏng chừng trong mắt đối phương chẳng qua cũng chỉ là 5 con cừu chờ mổ.

Trong lòng vội nghĩ, gần như ý nghĩ này vừa thoáng qua trong đầu Tần Tá, hắn liền hiểu hoàn cảnh của đám người mình, khẽ thở dài, mặc kệ thế nào, giữ mạng mới là điều quan trọng nhất.

Tần Tá nhìn ánh mắt đang nhìn mình của Mông Phi Nhi, không biết làm sao, gật đầu.

Mông Phi Nhi cắn chặt cặp môi, trong ánh mắt nhìn Diệp Trùng tràn đầy sự phẫn nộ không cam lòng. Tay phải lại nhẹ nhàng mở túi trên lưng mình xuống, rào rào, trong chốc lát đổ tất cả mọi thứ trong túi ra. Paarl tức đến mức đôi môi run rẩy, ngược lại, Vicent ở bên cạnh, vẻ mặt vẫn thản nhiên.

Chú thích: : Vicente (Rodríguez Guillén), là cầu thủ đang chơi cho Valencia, Tây Ban Nha.

Đối với sự phẫn nộ của đám người này, Diệp Trùng lười để ý tới. Hắn cúi người xuống, cẩn thận tìm kiếm trong đồng toái thạch, tạp vật mà Mông Phi Nhi đổ ra trên mặt đất.

Chỉ thấy Diệp Trùng mau chóng xếp loại đồng đồ này, chia ra từng đồng từng đồng một. Động tác này lại làm tất cả đám người Tần Tá vô cùng kinh ngạc. Chẳng lẽ thiếu niên này biết toàn bộ những thứ này?

Bọn họ nhìn lẫn nhau, rồi Tần Tá đánh mắt với Mông Phi Nhi.

Mông Phi Nhi do dự 1 lát, rồi mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ ngài biết những thứ này sao?” Giọng nói Mông Phi Nhi ngọt ngào, êm ái dễ nghe. Mông Phi Nhi là y hộ viên của đám người này, cũng là lão sư của học viện Trung Minh, nhưng thứ nàng dạy là điều bồi học, đồng thời, nàng còn là 1 nhà thực vật học. Mông Phi Nhi 25, 26 tuổi, chính là thời kỳ đẹp nhất của 1 người con gái. Thêm vào bản thân nàng trời sinh xinh đẹp, khí chất sắc sảo làm nàng ở trong học viện Trung Minh rất được lão sư và học sinh khác yêu thích. Thường giao tiếp với người là, Mông Phi Nhi rất dễ dàng có được hảo cảm của người khác.

Tần Tá cũng biết rõ điểm này, rất nhiều người đều vô thức giảm sự đề phòng với phụ nữ. Tuy hắn không yêu cầu quá đáng, thiếu niên này có thể vì thế mà bỏ qua mấy người họ, nhưng chỉ cần là phương pháp có thể giảm sự cảnh giác của đối phương, hắn đều sẽ dùng. Sự cảnh giác của đối phương càng thấp, cơ hội của mấy người mình cũng càng lớn.

Diệp Trùng lúc này lại không nghe thấy lời Mông Phi Nhi, hắn đang giao lưu sôi nổi với Mục.

- Đây là Phi Viêm thạch, là 1 loại khoáng thạch khá hiếm có, có tác dụng tăng năng lượng, thường dùng trang bị để kích hoạt vũ khí năng lượng cỡ lớn.

- Đây là Vũ Hôi Nham, loại khoáng vật này tuy dễ nhìn, nhưng tác dụng đối với chúng ta không hề lớn, nhưng nó là 1 loại tài liệu xây dựng khá tốt.

- Cục màu lục này là Tinh Lục thạch, chủ yếu dùng để chế đồ trang sức, nó là 1 loại đá quý, nhưng rất ít gặp ở 5 thiên hà lớn, ta hoàn toàn không nhìn thấy báo cáo liên quan. Nó có đôi khi tương đối với công nghệ cắt gọt.

Theo như đánh giá của Mục, Diệp Trùng không ngừng phân loại mấy cục đá ở trên đất này, thứ có ích thì chia làm 1 loại, với hắn mà nói, thứ không có ích phân làm 1 loại. Cuối cùng, dư lại 1 khối dạng keo mềm mềm giống giọt nước, nếu như không phải Diệp Trùng tinh mắt, chắc hắn sẽ không chú ý tới vật nhỏ bé này.

Để nó trong lòng bàn tay, cảm giác ấm áp truyền tới, tự động phát nhiệt? Điều này làm trong lòng Diệp Trùng có hơi kinh ngạc.

Diệp Trùng không khỏi hỏi: “Mục, đây là cái gì?”

Mục trầm mặc 1 hồi, mới nói: “Đây là Lệ thạch, tên khoa học là Cao năng lượng phức thức giao trạng vật.” (Vật dạng keo phức thức năng lượng cao)

Từ ngữ khí của Mục, Diệp Trùng phát giác ra sự bất phàm của Lệ thạch to như giọt nước này: “Thứ này có ích không?”

Giọng nói của Mục rất mau khôi phục như thường: “Có ích. Nó là vật chất có mật độ năng lượng cao nhất đã được biết đến, sản lượng của nó thậm chí còn hiếm hơn Đa côn thạch. Dùng nó làm hạch tâm của tấm năng lượng, có thể tăng cường dung lượng của tấm năng lượng rất lớn. Hơn nữa, năng lượng của bản thân nó cực kỳ đáng giá, với lại, sau khi tiêu hao hết của bản thân nó, nó liền trở thành 1 vật tích trữ năng lượng rất tốt. Tàu vũ trụ trang bị loại tấm năng lượng này có năng lực đi xa cực mạnh. Mà quang giáp trang bị loại tấm năng lượng này, năng lực chiến đấu sẽ tăng lên 5 lần. Đáng tiếc tư liệu trong kho dữ liệu của ta có 1 bộ phận bị hư hại, phương pháp chế tạo tấm năng lượng lệ hạch khiếm khuyết không đầy đủ, nếu như người có hứng thú, có thể thử bổ sung nó. Đương nhiên, vật chất khác dùng chế tạo tấm năng lượng lệ hạch, chúng ta vẫn không có khá nhiều bộ phận. Nhưng, là 1 loại khoáng vật cao cấp cực kỳ quan trọng, nó rất có giá trị lưu trữ. Với lại, chúng ta tất yếu phải cố hết sức thử xem có thể tìm được càng nhiều Lệ thạch hơn không.

- Mặc kệ thế nào, thứ này nắm chắc trong tay mình càng làm người ta yên tâm hơn. Câu nói có tính tổng kết cuối cùng của Mục tràn đầy bá khí.

- Có tất yếu vậy không? Diệp Trùng kỳ quái hỏi. Hẳn trước giờ chưa từng thấy Mục xem trọng thứ nào như vậy, ngay cả Đa côn thạch cũng không có. Diệp Trùng thấy rằng, cách làm này vốn là không thể nào hoàn thành, nếu như là 1 trong 3 thế lực lớn, Diệp Trùng còn có chút tin tưởng. Một mình mình, làm sao có thể độc chiếm tất cả Lệ thạch?

- Rất tất yếu. Mục dùng 1 lát, mới nói: “Trong kho tư liệu của ta còn lưu lại 1 phần tư liệu từng sử dụng tấm năng lượng lệ hạch, từ phần tư liệu này có thể kết luận, quang giáp hoặc chiến hạm trang bị tấm năng lượng lệ hạch cực kỳ đáng sợ. Bất kể là Hắc giác, hay là Tông sở, hay là Hiệp hội sư sĩ, sau khi có được Lệ thạch, thực lực sẽ bành trướng kịch liệt. Một khi như vậy, cân bằng thế lực sẽ bị phá, với người mà nói, đây không hề là 1 kết quả tốt đẹp.”

- Nhưng hành động này rõ ràng ngoài năng lực của chúng ta, nhân thủ của chúng ta không hề đủ, ngay cả khai thác khoáng vật, chúng ta cũng không hề có chút kinh nghiệm nào. Diệp Trùng quả thật nghĩ không thông Mục lại nghĩ tới 1 đề nghị không có khả năng thực hiện thế này.

Mục giải thích nói: “Lệ thạch không giống khoáng vật thông thường. Nó là tự sinh khoáng, thông thường mà nói, nó chỉ tụ tập ở 1 khu vực không hề lớn. Chúng ta chỉ cần theo bọn họ tìm tới chỗ của cực Lệ thạch này, vậy thì xác suất khả năng tìm thấy Lệ thạch khác rất lớn. Theo tư liệu hiện tại, hành tinh từng có Lệ thạch đều đã bị khai thác cạn kiệt. Mấy người này nhất định là tìm kiếm 1 hành tinh nguyên sinh, khoáng vật hiếm có nhiều thế này, không chút nghi ngờ, hành tinh này tới trước mắt vẫn chưa làm Hắc giác, Tông sở và Hiệp hội sư sĩ chú ý. Nếu không, chỉ e hành tinh nguyên sinh này nhất định sẽ bị chiếm lĩnh. Chúng ta phải mau chóng lấy đi tất cả Lệ thạch trước khi bọn họ phát hiện. Lệ thạch khác xa vật tư chiến lược thông thường.” Cuối cùng Mục vẫn không quên cường điệu 1 phen.

Diệp Trùng rất mau liền nghĩ thông tất cả mấu chốt, Mục nói không sai, vô luận là phe nào của 3 thế lực lớn một mình lớn nhất đều không phù hợp với lợi ích của bản thân Diệp Trùng. Tuy Diệp Trùng cho rằng sau khi điều tra xong việc tập đoàn Prime thì sẽ tìm 1 hành tinh định cư, khả năng gặp phải 3 thế lực lớn không hề lớn, nhưng nếu lỡ như thì sao? Đây là vấn đề xác suất, không hề là hoàn toàn không thể nào xảy ra. So với nó, vẫn không bằng bóp chết nó từ trong chồi.

Diệp Trùng rất mau liền đồng ý với đề nghị của Mục.

Mông Phi Nhi kinh ngạc phát hiện, thiếu niên trước mắt này giống như không nghe thấy, vẫn vùi đầu sắp xếp mấy thứ đổ ra này. Tất cả khoáng thạch đều bị hắn phân loại để thành từng đồng, từng đồng, hiện giờ hắn đã bắt đầu sắp xếp thực vật mà mình thu thập. Cảm giác của Mông Phi Nhi đối với thiếu niên trước mắt càng lúc càng thần kỳ, mấy thực vật này đều là tự tay nàng thu thập. Là 1 nhà thực vật học, đối với thực vật không biết, sau khi thu thập, nghiên cứu là 1 loại phương pháp quan trọng. Mà thiếu niên trước mắt gần như khá quen thuộc với mấy thứ không có tập hợp trong sổ tay thực vật bằng tranh, phân loại chúng vô cùng mau chóng.

Mông Phi Nhi lúc này mới nghĩ tới thiếu niên này hình như là 1 điều bồi sư, là điều bồi sư, thường sẽ là 1 nhà thực vật học, điều này vô cùng thường thấy trong giới điều bồi.

Hoàn thành công tác trên tay, Diệp Trùng mới ngẩng đầu lên. Thật ra một mạch từ lúc này tới giờ, Diệp Trùng đều ngằm ở trong trạng thái giới bị. Bất kể lúc nào, đều để mình có đủ năng lực phản ứng, điều này đã sớm là 1 loại bản năng của Diệp Trùng. May mà đối phương không hề có cử động sai lệch nào.

Hắn nào biết trong lòng mấy người này, sự cố kỵ với hắn đã tới mức độ thế nào. Mà trong đó lấy Tần Tá làm đầu, Tần Tá là người có nhân lực tốt nhất trong đám người này, nhưng cũng chính như vậy, hắn ngược lại càng thêm dè chừng và sợ hãi Diệp Trùng.

Diệp Trùng rào rào 1 lượt, đẩy 1 đồng khoáng thạch với hắn mà nói không hề có ích bao nhiêu tới trước mặt Mông Phi Nhi, thản nhiên nói: “Mấy khoáng thạch này không hề dùng có ích với ta, trả lại các người.” Trên mặt Diệp Trùng nhìn không ra được bất cứ dấu vết ngại ngùng nào, dường như thứ đặt trước mặt hắn vốn dĩ thuộc về hắn vậy.

Mọi người đã không rãnh đi tính toán với loại hành vi vô sỉ này của Diệp Trùng, Paarl nhin không được trước tiên, mở to mắt, lớn giọng hét: “Anh bạn trẻ, cậu biết mấy khoáng vật này?” Mọi người thấy Paarl mở miệng hỏi, liền đồng loạt ngậm miệng, nhưng ánh mắt đều tập trung trên người Diệp Trùng.

Diệp Trùng vẫn với dáng vẻ lạnh nhạt, nói: “Biết.”

Trong mắt mọi người đều không thể tin được, Paarl chụp lấy 1 cục đá màu xám nhạt trong đồng khoáng thạch mà Diệp Trùng đẩy tới trước mặt bọn họ, gấp giọng hỏi: “Đây là cái gì?”

- Đây là Vũ hôi nham, là 1 loại vật liệu xây dựng không tồi, độ cứng của nó rất tốt, tính thích ứng với các loại vật liệu kết dính khá tốt. Tính cơ cấu học và lý học của nó khá xuất sắc.

Paarl vội vàng mở hệ thống ghi hình tự động của mình, thấy Diệp Trùng không hề lưỡng lự nói không chút suy nghĩ, trong lòng Paarl lập tức tin tưởng 7, 8 phần. Là 1 chuyên gia khoáng vật học, tuy ông ta lần đầu tiên nhìn thấy mấy khoáng thạch này, nhưng ông ta vẫn có năng lực phán đoán lời Diệp Trùng là thật hay giả.

Paarl lúc này giống như 1 học sinh hiếu học, cẩn thận lắng nghe, mà lão sư lại là 1 thiếu niên nhỏ hơn ông ta mấy mươi tuổi.

Paarl cầm 1 cục khoáng thạch khác lên, vẻ mặt mong đợi hỏi: “Vật này thì sao?”

Diệp Trùng lần này lại không trả lời, mà nhìn mọi người, bình tĩnh nói: “Đối với chủng loại và công dụng mấy loại khoáng thạch này, ta nghĩ ta có thể nói cho các vị, nhưng, tương ứng, ta nghĩ các vị cũng phải lấy tin tức của các vị chia sẻ với ta 1 chút chứ.” Tần Tá lúc này càng lúc càng hoài nghi phán đoán của mình, nếu như vừa rồi, hắn còn cho rằng thiếu niên này là 1 thiên tài về mặt khoa học tự nhiên và điều khiển quang giáp, bây giờ hắn lại cảm thấy đối phương rất có khả năng là thiếu công tử của liên minh thương nghiệp lớn nào đó, giả dối mà vô sỉ, nhưng thường vẫn có thể làm được tự nhiên thoải mái thế này.

Nhưng, mặc kệ thế nào, sự mạnh mẽ của Diệp Trùng bước sâu 1 bước vào trong lòng hắn. Trong mắt hắn, hắn vẫn không sao nhìn thấu thiếu niên chỉ khoảng 20 tuổi trước mặt này, nhưng từ 1 góc núi băng đối phương lộ ra mà xét, Tần Tá đã biết thực lực 2 bên đã sớm không tương xứng.

Nhưng, ác ma vậy vậy cái cây chia ba nào đó rõ ràng là càng thích Diệp Trùng thế này hơn, đương nhiên, Mục tự nhiên vẫn lạnh lùng đứng bên cạnh xem.

Diệp Trùng cuối cùng cũng biết được thân phận của 5 người trước mặt.

212. Chương 212: Kết Minh

Học viện Trung Minh là 1 học phủ cấp cao cực kỳ có uy danh trong 5 thiên hà lớn, người bình thường nghe thấy, không ai không cung kính khâm phục, lão sư trong học viện Trung Minh càng nhận được sự tôn kính của người khác.

Thiếu niên trước mắt vẫn với dáng vẻ không chú ý đó, sự trầm tĩnh thể này xuất hiện ở trên người 1 thanh niên chỉ có 20 tuổi, Tần Tá càng lúc càng cảm thấy thiếu niên này đáng sợ.

Ánh mắt lãnh đạm của thiếu niên giống như có sức mạnh đánh thẳng vào lòng người, gần như tất cả lời nói đối trước mắt hắn đều không chỗ giấu thân.

Gần như mọi người đều hoài nghi thiếu niên có ánh mắt trước sau lạnh nhạt như vậy này và thiếu niên mày dày vô sỉ vừa rồi đó có phải là 1 người.

Thật ra là bọn họ đánh giá sai Diệp Trùng, Diệp Trùng hiện giờ chẳng qua chỉ mô phỏng giọng điệu khi nói chuyện của Thương. Trong đầu của Diệp Trùng, hoàn toàn không có cái gọi là vô sỉ, chính nghĩa, với hắn, mình thuộc về phe mạnh, cho dù cướp đoạt tất cả của đối phương cũng không có gì không được. Trói buộc của pháp luật của 5 thiên hà lớn đối với hắn gần như không.

Dưới cái nhìn chăm chú của Diệp Trùng, Mông Phi Nhi nói rõ ràng mọi việc ra hết.

Một học sinh của Vicente là 1 nhà thám hiểm, trên thực tế, mấy năm nay, số lượng nhà thám hiểm vẫn luôn tăng lên. Trong thời đại hòa bình này, mọi người cần anh hùng. Trong thời đại anh hùng thiếu hụt này, mấy nhà thám hiểm này bị mấy phương tiện truyền thông đó nặn thành anh hùng trong lòng mọi người. Lợi ích to lớn bao hàm trong đó càng làm người ta đổ xô chạy đi. Một khi ai đó phát hiện 1 hành tinh nguyên sinh, vậy thì theo pháp luật, hắn có thể có 10% tổng tài nguyên của hành tinh này. Tuy người ta không hề thiếu ăn thiếu mặc, nhưng sự theo đuổi quyền lực và tiền tài vĩnh viễn sẽ không ngừng nghỉ.

Khi học sinh này giao phát hiện của mình cho Vicente, Vicente đã bị sốc. Hắn là 1 nhà lý học, nhưng trong hình ảnh học sinh của hắn giao cho hắn, hắn phát hiện hình dạng bề mặt vài nơi hắn trước giờ chưa từng nhìn thấy qua. Vì vậy, hắn tổ chức hoạt động lần này.

Diệp Trùng lại có chút kinh ngạc, không ngờ hoạt động lần này của bọn họ lại là do ông lão không nói tiếng nào này phát động. Paarl là 1 chuyên gia khoáng vật học và kim thuộc học. Mông Phi Nhi tuy không nổi tiếng lắm, nhưng xuất từ danh sư, nàng có thành tựu rất sâu ở phương diện thực vật học, thêm vào đó, nàng còn tinh thông y hộ, vì vậy nàng liền trở thành 1 thành viên trong đó. Tần Tá và Hán Bôn là 1 cặp đối tác, bọn họ phối hợp ăn ý, với lại 2 người có kinh nghiệm thám hiểm phong phú, tự nhiên thành người dẫn đường và người bảo hộ cho tổ đội nhỏ này.

Từ kết cấu của đội thám hiểm này mà xem, không cần phải nghi ngờ, khá hợp lý. Hơn nữa nghĩ tới trên hành tinh nguyên sinh chủ yếu là dã thú. Hai người Tần Tá và Hán Bôn đủ để bảo đảm sự an toàn của họ.

Tất cả đều tiến hành bí mật. Học sinh của Vicente về sau một mực không liên lạc với hắn. Nhưng đoán 1 khi bí mật bị tiết lộ, mọi thứ của học sinh này của Vicent liền biến thành bọt nước, mọi người đều thề bảo vệ bí mật 1 cách nghiêm ngặt.

Kế hoạch chu đáo làm cho mọi thứ tiến hành vô cùng thuận lợi. Độ lớn của hành tinh nguyên sinh này vượt xa tưởng tượng của bọn họ, trình độ tiến hóa cũng khá cao. Vì an toàn, đoàn người cũng chỉ tìm hiểu sơ rồi ngưng, không hề đi sâu vào. Nhưng cho dù là vậy, bọn họ vẫn gặp phải rất nhiều khoáng thạch, giống cây chưa từng thấy qua. Trừ Tần Tá và Hán Bôn, thu hoạch của đoàn người đều cực kỳ phong phú. Bọn họ hy vọng có thể mau chóng trở về học viện, ở đó, bọn họ có phòng thí nghiệm của mình, bọn họ cần tiêu hóa những thành quả này.

Mọi thứ đều thuận lợi như thế, ngay khi mọi người đều cho rằng cả lần hành động đều hoàn mỹ vô khuyết, bọn họ lại gặp phải hải tặc.

Rồi sau đó thì được Diệp Trùng cứu.

Mông Phi Nhi sau khi nói xong mọi thứ, yên lặng nhìn Diệp Trùng, trên thực tế, ánh mắt 1 đoàn 5 người này trước giờ chưa từng rời khỏi người Diệp Trùng. Thiếu niên trước mắt này có quan hệ tới vận mệnh của họ, bọn họ có thể không nhìn tới tiền tài, không nhìn tới danh vọng, nhưng đối với tính mạng lại không có ai lựa chọn bỏ qua.

Diệp Trùng không nói lời nào, rõ ràng đang tiêu hóa thông tin có được từ Mông Phi Nhi.

Bọn họ quả nhiên đã phát hiện được 1 hành tinh nguyên sinh, điều này khá phù hợp với suy đoán của Mục. Tất cả mọi thứ đều vô cùng hợp lý, Diệp Trùng tìm không thấy có chỗ nào đặc biệt, hơn nữa Mục vừa rồi cũng nói nhịp tim của Mông Phi Nhi không hề có bất cứ dị thường gì. Diệp Trùng hoàn toàn có thể xác định, Mông Phi Nhi không nói láo.

Không biết là muốn bồi dưỡng tính độc lập của Diệp Trùng hay là sao, Mục lần này không hề hỗ trợ quá nhiều cho Diệp Trùng.

Hiện giờ đặt trước mặt Diệp Trùng 2 con đường, 1 là đi điều tra việc của Cao Thế Xương liên quan tới tập đoàn Prime trước, còn con đường khác lại là giải quyết vấn đề Lệ thạch trước. Đây là 1 vấn đề vô cùng làm khó người ta, về mặt chủ quan, Diệp Trùng vẫn muốn giải quyết việc của cha trước hơn.

Diệp Trùng đột nhiên hỏi Vicente: “Ngài nói học sinh của ngài sau đó vẫn 1 mực không liên hệ với ngài?”

Vicente ngẩn người, gật đầu: “Ừ, đúng vậy. Ta vẫn luôn đợi tin của hần, nhưng hần không biết tại sao không có tin tức.”

- Ừ. Diệp Trùng gật đầu, trong lòng liền có quyết định.

Vicente lập tức như nghĩ thông gì đó, sắc mặt thay đổi: “Ý của người là...”

Diệp Trùng chỉ gật gật đầu: “Đây chỉ là suy đoán của ta.” Diệp Trùng hoài nghi học sinh của Vicente chắc là bị người ta nhìn trúng rồi. Nếu như là vậy, vậy lần hành động này phải tăng tốc rồi. Bị người ta cướp trước mặt không phải là chuyện tốt, thấy Mục xem trọng Lệ thạch này như vậy, Diệp Trùng cũng không dám có chút coi nhẹ nó. Ngược lại chuyện của cha, không hề gấp gáp nhất thời. Gần như trong chớp mắt, Diệp Trùng liền có lựa chọn, ảnh hưởng của lý trí Mục đối với Diệp Trùng lúc này hoàn toàn thể hiện ra, cho dù quan hệ tới cha thân yêu nhất của hần, Diệp Trùng vẫn có thể đưa ra phân tích chính xác khách quan.

Người khác vẫn chưa có phản ứng, về mặt Vicente lại không có chút huyết sắc nào. Đột nhiên, vài giọt nước mắt đục ngầu của Vicente yên lặng chảy qua gò má, phẳng phất như trong khoảnh khắc, Vicente dường như già thêm mấy mươi tuổi vậy.

Mấy người khác cả kinh, nhao nhao vây lấy Vicente, liên tục hỏi chuyện gì.

Tần Tá là người thứ 2 trong số 5 người ngoài Vicente nghĩ thông. Về mặt Tần Tá đây về khó tin, nhìn thiếu niên trước sau lạnh lùng trước mắt, hỏi: “Ý của người là hần bị hại rồi?”

Lời vừa thốt ra, mọi người mới hiểu 2 người vừa nói là có ý gì, ai nấy đều chấn kinh.

Diệp Trùng lắc đầu: “Đây chỉ là 1 loại suy đoán, trước mắt không cách nào kiểm tra sự chính xác của nó, xác suất bị hại cũng không hề lớn, vô luận là kẻ bắt hần là ai, 1 người sống so với 1 người chết càng có giá trị hơn. Đương nhiên, tiền đề là hần đủ thông minh. Xác suất còn sống chắc là trên 60%.” Diệp Trùng lúc này cực giống Mục.

Vicente hơi hơi rung động. Ánh mắt lại phát ra vài phần biểu cảm. Paarl lại lớn tiếng la lên: “Chúng ta đi cứu hần, chúng ta đi cứu hần.”

Mông Phi Nhi vội vàng kéo Paarl, lắc đầu, ra dấu ông ta không nên nói.

Tần Tá hiện giờ đau cả đầu, trước mắt đám người mình sống chết chưa rõ, giờ lại còn lo lắng cho sống chết của người khác. Trong lòng cười châm biếm, nhưng tính cách hần lại là càng đề nén càng mạnh, phen biến cố này ngược lại khơi dậy tính tình của hần. Nhưng nghĩ tới cứu người, đó vô nghi là chuyện ngàn lẻ một đêm. Máy người mình ngay cả đối phương là ai cũng không biết, hơn nữa trong 5 người, có sức chiến đấu chính là hần và Hán Bốn. Còn đối phương, không cần nghĩ, chắc hần là 1 tổ chức, chỉ dựa 2 người bọn họ mà muốn cứu người, càng nghĩ Tần Tá càng buồn bực.

- Bọn họ nhất định sẽ mang hần tới hành tinh nguyên sinh đó, nếu may mắn, có khả năng gặp được. Diệp Trùng lạnh nhạt nói.

Gần như ánh mắt mọi người đều hướng về Tần Tá, trước giờ, Tần Tá đều là người ra quyết sách của đoàn người này. Vicente lại không vì là học sinh của mình mà nói gì quấy nhiễu suy nghĩ của Tần Tá, ông ta biết,

mấy người này chỉ là bạn của ông ta, không cần thiết vì việc này mà đưa bản thân mình vào.

Tần Tá kêu khổ trong lòng, thật ra bọn họ còn có lựa chọn sao? Hẳn hiểu đối phương đã dẫn suy nghĩ của bọn họ tới phương diện này, chỉ e ý đồ thật sự chẳng qua cũng chỉ là hành tinh nguyên sinh đó mà thôi. Thiếu niên trước mắt này chưa chắc thiện lương hơn mấy người bắt học sinh của Vicente.

Tần Tá nghĩ đi nghĩ lại, nghiêm nghị nói: “Các hạ cũng là muốn tới hành tinh nguyên sinh đó 1 chuyến phải không, ta nghĩ chắc là không có ai có giá trị dẫn đường tốt hơn chúng ta. Nếu như chúng ta gặp đối phương, ta hy vọng các hạ có thể ra tay tương trợ, hơn nữa có thể bảo đảm an toàn của chúng ta.” Trong lời nói của Tần Tá chỉ rõ giá trị của đám người mình đối với Diệp Trùng, cũng là ám thị nếu như không thể bảo đảm an toàn của 5 người, Diệp Trùng cũng đừng hòng nghĩ tới bất cứ tin tức liên quan tới hành tinh nguyên sinh. Đối với thiếu niên nhìn không thấu này, nói vòng nói vo, hẳn cho rằng vẫn không bằng trực tiếp lật ngửa bài.

Diệp Trùng trả lời rất dứt khoát: “Được.”

Thật ra Diệp Trùng có rất nhiều phương pháp có thể từ trong miệng bọn họ lấy được tin tức mình cần, thí dụ bức cung của Thương, ngay cả thuật thừa sư cũng không sao giữ được mình im thin thít trước sự bức cung thế này, Diệp Trùng không tin bọn họ có thể kiên trì chịu được.

Nhưng Diệp Trùng đã bắt đầu hiểu được, trực tiếp không có nghĩa là đơn giản, mà vòng vèo cũng không có nghĩa là phiền phức. Ít nhất, từ hiệu quả bây giờ mà xem, hiệu quả của việc vận dụng mấy thủ đoạn này vô cùng xuất sắc. Coi trọng hiệu suất, trong mắt Diệp Trùng hiệu suất và hiệu quả quyết định mọi thứ, phương pháp chỉ là 1 loại thủ đoạn, vì để đạt được mục đích mà thôi.

Nhưng vô luận thế nào, ở vị trí kẻ mạnh, thường có thể làm cho mình ở trong trạng thái chủ động. Đối với điểm này, Diệp Trùng ghi nhớ kỹ trong lòng. Thực lực, mới là thứ cơ bản nhất.

Kết thành liên minh tạm thời, làm mọi người không khỏi thở phào, ít nhất tạm thời không cần lo lắng vấn đề an toàn. Sự lãnh khốc của quang giáp tên hề đối với 5 cái quang giáp hải tặc luôn thoảng qua trong lòng mọi người.

Nhập vào vị trí cụ thể của hành tinh nguyên sinh, Mục mau chóng đưa ra 1 tuyến đường tắt nhất.

Diệp Trùng lại bắt đầu giảng giải mấy khoáng thạch này, đương nhiên, đây chẳng qua chỉ là rập khuôn theo Mục mà thôi.

Hai người Vicente và Paarl chăm chú nghe, còn lâu lâu hỏi 1 số vấn đề, còn Mông Phi Nhi bên cạnh lại có vẻ nhần nại, nàng đang đợi Diệp Trùng giảng xong khoáng thạch. Nàng cảm thấy hứng thú hơn với những thực vật mà nàng thu thập này.

Tần Tá và Hán Bôn lại đang đi tới đi lui.

Khi ánh mắt 2 người Tần Tá và Hán Bôn ngẫu nhiên tiếp xúc, đều có thể nhìn thấy sự kinh hãi sâu sắc trong mắt đối phương. Bọn họ vừa mới tỉ mỉ nhìn qua phòng thuyền trưởng, trừ 6 người Diệp Trùng và bọn họ ra, bọn họ không còn phát hiện được bất cứ bóng dáng 1 người nào. Mà trong con tàu vũ trụ này xem ra không hề có gì khác biệt với tàu vũ trụ cấp Scar khác.

Nhưng điều này mới là chỗ bọn họ kinh dị. Tàu vũ trụ và quang giáp có sự khác biệt hoàn toàn, tốc độ của quang giáp nhanh hơn tàu vũ trụ rất nhiều, nhưng năng lực đi xa lại kém hơn nhiều. Tàu vũ trụ còn có 1 chức năng quang giáp không sao có được, đó chính là bước nhảy không gian. Tàu vũ trụ thông thường đều có chức năng bước nhảy không gian, cũng chính là chức năng này, rút ngắn rất lớn thời gian du hành trong vũ trụ của con người, cũng làm du hành giữa các hành tinh trở thành có thể.

Nếu như không có bước nhảy không gian, từ 1 hành tinh tới 1 hành tinh khác, có lẽ tiêu hao thời gian 1 đời người cũng không đủ.

Tàu vũ trụ có chức năng quang giáp không sao có được, nhưng cũng giống vậy, về mặt điều khiển, nó phức tạp hơn quang giáp rất nhiều. Thí dụ tàu vũ trụ cấp Scar này, số người điều khiển ít nhất cần 20 người. Nhưng trước mắt, hẳn và Hán Bôn lại không nhìn thấy bất cứ nhân viên điều khiển nào, nhưng con tàu vũ trụ này lại tự động bay.

Tàu vũ trụ có thể tự động bay, đầu óc của Tần Tá đã có chút đoán mạch rồi, thiếu niên trước mặt này rốt cuộc là ai? Hẳn tại sao lại có tàu vũ trụ tiên tiến thế này? Nhân viên điều khiển tàu vũ trụ cần thực hiện kiểm tra đẳng cấp nghiêm khắc, thao tác phức tạp tuyệt đối làm đại đa số người dừng chân. Tới tận bây giờ, Tần Tá vẫn chưa từng nghe nói bất cứ báo cáo nào liên quan tới phương diện này.

Sau lưng hắn rốt cuộc là ai? Có khoa học kỹ thuật phát triển thế này? Quá đáng sợ rồi!

Bất giác, Tần Tá lại thầm lo lắng, nhiều thứ trong này, đặt ở bất cứ tổ chức nào, đều là cơ mật tuyệt đối. Máy người mình lại đâm đầu vào, chỉ e...

Suy nghĩ theo sau làm hắn không lạnh mà run, hắn lập tức dừng suy nghĩ này lại, lập tức đánh mắt với Hán Bôn, thành thật giống 3 người đó, ngồi xung quanh thiếu niên này.

Tất cả cử động của Tần Tá và Hán Bôn, Diệp Trùng đều nhìn thấy, nhưng hắn lại không nói gì, chỉ vẫn giảng giải mấy khoáng thạch này cho mấy người Paarl. Đáp ứng việc của người khác, Diệp Trùng vẫn tận hết khả năng hoàn thành. Đương nhiên, đây là dưới tiền đề không hại tới mình, Diệp Trùng vẫn chưa có giác ngộ vì lời hứa mà không lo tới an nguy của bản thân.

- Cục màu lục này là Tinh lục thạch, chủ yếu dùng để chế tạo đồ trang sức, nó là 1 loại đá quý, nhưng ở 5 thiên hà lớn rất ít gặp, ta hoàn toàn không nhìn thấy báo cáo liên quan. Nó có yêu cầu tương đối với công nghệ cắt gọt. Diệp Trùng hoàn toàn theo lời nói của Mục.

Vốn mệt mỏi muốn ngủ, Mông Phi Nhi lập tức mở to cặp mắt, cướp lấy viên Tinh lục thạch trước mặt Diệp Trùng này. Phụ nữ trời sinh không có chút năng lực đề kháng nào với mấy loại đá quý thế này, mặc dù đây chỉ là 1 viên quặng đá quý, vẫn nhìn thấy 1 tia ánh sáng đẹp đẽ của đá quý.

Tần Tá trước mắt lóe sáng: “Năm thiên hà lớn rất hiếm gặp? Chẳng lẽ ngoài 5 thiên hà lớn còn có người?” Câu nói này làm hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ mọi người.

213. Chương 213: Hạ Cánh

Diệp Trùng cũng lười nói với họ, mặc kệ bọn họ, mà vẫn cứ giới thiệu mấy khoáng thạch này. Trong mấy khoáng thạch này, có rất nhiều thứ đều vô cùng quý giá, nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, không có chút giá trị lợi dụng nào, cho nên toàn bộ, Diệp Trùng đều trả lại cho họ.

Tinh thần của Tần Tá có chút hoảng hốt, chấn động câu nói vừa rồi của Diệp Trùng quá lớn với hắn. Diệp Trùng không hề giải thích chút nào, nhưng ngược lại càng làm hắn tin tưởng với tính chân thật của câu nói này.

Nếu như, nếu như ngoài 5 thiên hà lớn còn có người, mà mấy người này, ngự trị ở trên mọi người, nhưng không có ai biết sự tồn tại của bọn họ...

Diệp Trùng hoàn toàn không để ý tới phản ứng của bọn họ tí nào, 5 thiên hà lớn trong mắt hắn chẳng là gì, tuy bất luận là Quỷ hình khuyển hay Hắc giác đều không mệnh mông như 5 thiên hà lớn, nhưng về phương diện thực lực tổng hợp trình độ khoa học kỹ thuật, 5 thiên hà lớn lại không thể so bì được. Không biết Hiệp hội sư sĩ có chỗ giống vậy hay không, nhưng Diệp Trùng tin tưởng là khả năng có vẫn lớn hơn.

Hơn nữa, từ những trải qua trước giờ mà xem, thượng tầng của 5 thiên hà lớn chưa chắc không biết 3 thể lực lớn này, gần như mỗi lần 3 hành động quy mô lớn của 3 thể lực lớn, Diệp Trùng đều có thể nhìn thấy sự phối hợp như có như không của các cơ quan hành chính của 5 thiên hà lớn với chúng.

Thật sự suy nghĩ vấn đề này, chỉ có mình Tần Tá. Hai người Paarl và Vicente đang bận tiêu hóa thông tin về mấy loại khoáng thạch chưa biết vừa có được từ Diệp Trùng. Đối với Mông Phi Nhi, nàng mở to cặp mắt mê người, gương mặt chân thành và sùng bái, ngồi thẳng giống 1 học sinh, nghe Diệp Trùng giới thiệu mấy loại thực vật đó. Trong mắt nàng, thiếu niên lạnh lùng này là học giả uyên bác, tuy giảng giải về mặt khoáng thạch vừa rồi làm nàng cảm thấy rất nhột nhột, nhưng ở phương diện thực vật học, cho dù là thầy của mình, chỉ e cũng không bác học bằng hắn.

Mấy tri thức này của Diệp Trùng đều học được từ trong con chip Quảng phong tử cho hắn. Máy thể gia điều bồi có lịch sử lâu đời này, ở một số phương diện nào đó, không phải mấy học viện đó có thể so sánh được.

Loại sinh vật có thần kinh đơn giản như Hán Bôn tự nhiên sẽ không suy tư loại vấn đề này. Hắn sau khi được phép luyện tập trong phòng huấn luyện quang giáp liền cả ngày giết thời gian ở trong đó. Vicente và Paarl được phép sử dụng phòng thí nghiệm kim loại, điều này làm họ vui ngoài mong đợi, 2 người đã thêm rõ rãi mấy thiết bị này rất lâu, nào chịu bỏ qua cơ hội như vậy, mức độ cố gắng đó hoàn toàn có thể dùng quên ăn quên ngủ để hình dung. Còn Mông Phi Nhi, cả ngày lại quanh quẩn trong vòng thí nghiệm điều bồi. Sở dĩ Diệp Trùng cho phép bọn họ sử dụng phòng thí nghiệm, cũng chính là muốn xem bọn họ sử dụng phòng thí nghiệm thể nào. Tuy hắn không ở bên cạnh xem, nhưng tất cả thao tác của 3 người này, Diệp Trùng đều để Mục ghi hình lại.

Tần Tá không biết làm gì nhìn 4 người, 4 người này tại sao không cảm thấy chút nguy cơ nào chứ? Tần Tá còn hoài nghi bọn họ có còn nhớ mục đích của lần hành động này không. Nhìn bóng lưng có vài phần yếu ớt của thiếu niên, Tần Tá thầm nhắc mình, nếu như từ sau lưng đánh lên thì sẽ có mấy phần thắng. Nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt bình tĩnh đó của thiếu niên, trái tim Tần Tá không nhịn được nhảy lên. Ý nghĩ này lập tức yếu đi vài phần.

Khi nhìn thấy có 1 lần 1 cái ống hợp kim bị kẹt lại bị thiếu niên này mạnh mẽ dùng tay không bẻ gãy, Tần Tá khó khăn nuốt nước miếng. Trong lòng hắn lại thầm mừng vì mình không làm vậy. Thiếu niên này quả nhiên có thực lực nắm giữ mấy người, điều này cũng làm kiên định thêm suy nghĩ thân phận võ thuật gia của thiếu niên trong lòng hắn. Mấy ngày sau đó, ánh mắt Tần Tá nhìn Diệp Trùng đều có vài phần né tránh.

Hoa hoa công tử dọc đường đi bình ổn vô cùng, ngay cả bóng dáng hải tặc cũng không nhìn thấy. Tàu vũ trụ cỡ lớn, trừ hải tặc lớn, hải tặc nhỏ vốn không dám có ý đồ gì. Tuyến đường Mục quy định là tuyến đường gần nhất, cho nên khi Diệp Trùng tuyên bố tới thiên hà Thapelo, trong ánh mắt mọi người đều có vài phần ngỡ ngàng, rõ ràng bọn họ hoàn toàn không tưởng tượng được sẽ nhanh như vậy.

Năm thiên hà lớn ở lân cận nhau, đường thẳng giữa thiên hà Farr và thiên hà Lam Quang vừa may vuông góc với đường thẳng giữa thiên hà Thiên La và thiên hà Thapelo, chỉ là 2 đường thẳng này lại không ở trên cùng 1 mặt phẳng.

Còn thiên hà Thiết Bối Tây Ni lại vừa đúng ở giữa 4 thiên hà này. Mà bên ngoài 5 thiên hà lớn lại là vũ trụ mệnh mông, vô số chòm sao đại biểu cho vô số thế giới chưa biết.

Càng lúc càng xa thiên hà Thapelo, vũ trụ cũng trở nên càng lúc càng vắng lặng. Không có những đội tàu, không có căn cứ vũ trụ, không có thành phố trong vũ trụ, ngẫu nhiên có thể lác đác gặp được 1, 2 tàu vũ trụ nhỏ của những nhà thám hiểm thì đã coi như là khá may mắn rồi.

Theo bước chân của những nhàn thám hiểm càng lúc càng đông, càng lúc càng có nhiều hành tinh được thăm dò, nhưng trừ những hành tinh có giá trị khai thác cực lớn đó, hầu hết hành tinh vẫn hoang vắng. Can đảm của học sinh này của Vicent cũng thật là lớn, hành tinh nguyên sinh mà hắn phát hiện đó cách hành tinh có người sinh sống ở ngoài cùng của thiên hà Thapelo cực kỳ xa.

Phải biết rằng, trong vũ trụ mệnh mông, không hề yên bình. Ngược lại, nó thường đầy rẫy vô số nguy hiểm chưa biết. Hơn nữa, càng đi sâu cũng có nghĩa là hậu cần càng khó khăn, nếu như gặp phải nguy hiểm, muốn tìm hỗ trợ, khả năng cũng càng nhỏ. Nhưng, trên đời này, nguy hiểm cũng thường đi đôi với lợi ích. Mỗi năm vẫn cứ có vô số nhà thám hiểm rời xa khỏi 5 thiên hà lớn, đi sâu vào thế giới chưa biết mệnh mông. Đương nhiên, hầu hết mọi người đều 1 đi không trở lại.

Nếu như không phải học sinh này của Vicent cung cấp bản đồ hành tinh dọc đường, chỉ e muốn tìm thấy hành tinh nguyên sinh này cũng không hề là việc dễ dàng. Bản đồ hành tinh của Mục chẳng qua cũng chỉ tới mép rìa của thiên hà Thapelo thì hết. Cho dù như vậy, mọi người tìm tới hành tinh nguyên sinh đó vẫn cứ hao tổn khá nhiều thời gian.

Diệp Trùng đối với việc học sinh này của Vicente lại có thể tìm thấy 1 hành tinh nguyên sinh ở trong này quả thật là vô cùng kinh ngạc, chỉ sợ hầu hết đều là may mắn thôi.

- Hành tinh phía trước phải không? Diệp Trùng chỉ hành tinh màu lục khá lớn trên màn hình, hành tinh này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Vicente gật đầu, Paarl lớn tiếng nói: “Chính là cái đó. Ài, không ngờ chúng ta nhanh như vậy đã trở lại!” Tần Tá lấy tay xoa trán, trong lòng thở dài, trời ạ, tên này chẳng lẽ không nghĩ tới hoàn cảnh của mình chút nào sao?

Do nguyên nhân khí lưu, tàu đi vào tầng khí quyển có chút tròng trành. Diệp Trùng không hề trực tiếp dừng lại, mà bay xung quanh hành tinh nguyên sinh này 1 vòng. Bọn họ lần trước cũng không hề đi sâu vào, ai biết bên trong có nguy hiểm gì khác không, vẫn an toàn thì tốt hơn.

Phần lớn hành tinh nguyên sinh này đều bị rừng rậm bao phủ, rừng nguyên thủy chưa từng chịu sự phá hoại của con người liên miên bất tuyệt, nhìn không thấy tận cùng. Hơn nữa, thông qua quét hình, cây cối chỗ này cực kỳ to lớn, xanh tươi. Chúng loại khá phong phú. Chốc chốc lại có các loại dã thú ở trong rừng kết thành bầy đàn ầm ầm chạy qua. Đáng tiếc, sự nhiễu loạn ở nơi này vô cùng lớn, ngay cả độ chính xác quét hình của Mục cũng bị ảnh hưởng lớn.

Nhưng từ kết quả quét hình của Mục trước mắt mà xem, tài nguyên chỗ này cực kỳ phong phú. Chỉ e chỉ riêng giá trị của cây cối nguyên sinh này cũng làm người ta không cách nào tính được.

Biển cả chỉ chiếm 1/5 trên hành tinh này, không lớn như diện tích biển rừng rộng lớn này, nhưng lại không hề có màu lam giống ở trên phần lớn các hành tinh, mà là hiện ra 1 màu tím nhạt kỳ dị. Tuyết đọng trên những rặng núi cao vút, biển cả màu tím nhạt, biển rừng rộng lớn mênh mông, dã thú có dáng vẻ kỳ lạ, tạo thành 1 bức tranh cực kỳ xinh đẹp. Nơi này và hành tinh rác giống nhau, không có con người sinh sống, nhưng hoàn toàn khác hẳn với sự hoang vắng của hành tinh rác, nơi này tràn đầy sự sống.

Bay 1 vòng quanh hành tinh nguyên sinh này, Diệp Trùng phát hiện việc này đối với mình chẳng có bao nhiêu lợi ích. Từ trường gây nhiễu ở nơi này có mức độ khá lớn, quét hình vốn dĩ vô dụng. Ngay cả quét hình của Mục, phạm vi hữu hiệu ở chỗ này cũng bị thu hẹp còn khoảng 3 km, Diệp Trùng tin rằng hệ thống quét hình loại hình khác ở chỗ này cơ bản là vút đi.

Diệp Trùng lựa chọn vị trí bọn Tần Tá dừng lại lần trước. Mục đích chủ yếu của hắn là vì mấy Lệ thạch đó. Mấy thứ khác đều là mục tiêu thứ yếu, dù rằng thứ tốt ở chỗ này rất nhiều. Diệp Trùng không có làm ầm lên, hắn không muốn làm mấy người này biết mục tiêu của mình.

Từ trên không nhìn xuống, thứ nhìn thấy vẫn là rừng rậm mênh mông, lá cây dày đặc làm người ta hoàn toàn không nhìn thấy mặt đất.

- Các người xác định là chỗ này? Diệp Trùng hỏi lại 1 lần nữa, thứ Diệp Trùng cần là chỗ bọn họ đi qua lần trước. Nơi này không như vũ trụ, phạm vi quét hình của Mục chỉ có 3 km, nếu như không thể tìm thấy địa điểm hạ cánh lần trước của bọn họ, muốn ở trên hành tinh rộng lớn tìm thấy viên Lệ thạch nhỏ thế này, vậy không khác gì mò kim đáy biển.

Năm người cùng nhau gật đầu, Tần Tá nói: “Ừ, chính là ở đây, người xem, chỗ giao của 2 dòng sông này, hình thành 1 hình thoi, không sai đâu. Chúng ta lúc đó chính là men theo dòng sông to hơn 1 chút này, đi về phía đó.” Tần Tá dùng tay chỉ chỉ.

Thấy 5 người cùng đồng ý, Diệp Trùng liền định hạ cánh ở chỗ này.

Phi thuyền cấp Scar dù sao cũng không phải tàu vũ trụ loại nhỏ của đám người Tần Tá có thể so sánh được. Thanh thế hạ cánh khá dọa người, tàu vũ trụ cấp Scar từ đầu tới đuôi dài 5km, trong phạm vi bao phủ của Hoa hoa công tử, tất cả cây cối toàn bộ đều bị đè gãy hết, mà dã thú vốn sinh sống ở chỗ này lại bị dọa chạy khắp nơi. Vô số dã thú tranh nhau bỏ chạy, cảnh tượng cực kỳ hoành tráng.

Năm người nhìn thấy vô cùng đau lòng, phải biết rằng, mấy thứ gỗ nguyên sinh này nếu như đem tới 5 thiên hà lớn tuyệt đối có thể bán được 1 món tiền tốt, nhưng bây giờ lại bị hủy diệt không biết bao nhiêu. Bị hủy diệt đồng thời còn có vô số thực vật khác, kẻ đau lòng nhất trong số đó có thể kể tới Mông Phi Nhi.

Hoa hoa công tử thô lỗ đè thành 1 mảng đất trống trong biển rừng này.

Đội đến khi 5 người đi ra khỏi Hoa hoa công tử, không khí ẩm ướt bên ngoài làm tinh thần mọi người phấn chấn. Không khí do tàu vũ trụ tạo ra vẫn không sao so sánh được với không khí trong lành trong rừng rậm. Mặc kệ khoa học kỹ thuật phát triển thế nào đi chăng nữa, có 1 số thứ vĩnh viễn không phải con người có thể chế tạo ra được.

Đoàn người cẩn thận xuống tàu. Địa hình trong rừng rậm quá phức tạp, quét hình gần như vút đi, lại không thể lợi dụng quang giáp đi tới, cho nên mọi người chỉ đành mặc đồ phòng hộ lên. Đáng tiếc tàu vũ trụ của Diệp Trùng không có trang bị vũ khí đại loại như súng hồng ngoại, điều này làm mọi người trừ Diệp Trùng ra đều vô cùng lo lắng. Tuy bọn họ lần trước ở chỗ này không hề gặp phải dã thú hung mãnh nào, nhưng nếu như lần này gặp phải, vậy thật sự là không có chút sức đánh trả nào. Năm người chỉ còn cách cầu nguyện, đồ phòng hộ trên người đủ kiên cố, có thể có tác dụng bảo vệ thật sự. Mấy thứ đồ bảo hộ này cũng đều là đồ tị Hoa hoa công tử mang theo, nếu không, với tính cách của Diệp Trùng, nào lại đi mua mấy thứ này.

Diệp Trùng lúc này mới phát hiện phía dưới này và khi nhìn từ phía trên hoàn toàn khác nhau.

Hoa cỏ đầy màu sắc, khí hậu ẩm ướt ẩm áp làm các loại thực vật ở nơi này cực kỳ phong phú. Nhất thời, Diệp Trùng cũng có cảm giác hoa cả mắt.

Trên bề mặt thực vật có màu vàng kim nhạt giăng đầy sợi tơ màu vàng kim dạng lưới, những gân lá ở phần lưng của những cái lá hình bàn tay màu đỏ cũng có màu vàng kim, trên đó treo rất nhiều quả nhỏ màu đen xám. Diệp Trùng tinh mắt lập tức nhận ra đây là Kim tuyến ban, trong con chip Quân phong tử cho mình, Diệp Trùng từng nhìn thấy hình ảnh của nó. Loại thực vật này rất có tính thưởng thức, quả của nó có thể ăn được, nhưng không có nghĩa nó là 1 loại thực vật thích hợp trong phòng. Nước của nó một khi gặp phải máu tươi liền sẽ biến thành 1 loại kịch độc, có thể làm người ta mất mạng trong 7 giây. Trong con chip ghi lại, từng có 1 bộ lạc nguyên thủy, trên vũ khí của bọn họ thích bôi loại nước đáng sợ này. Nhưng cuối cùng bộ lạc nguyên thủy này bị người ta diệt tộc. Diệp Trùng rất muốn hái vài trái xuống nghiên cứu, nhưng hần vẫn rất lý trí đè nén bản thân, bây giờ không phải là lúc suy nghĩ cái này, tìm kiếm Lệ thạch trước vẫn gấp rút hơn. Theo tin tức Mục truyền lại, trong vòng 3 km không hề phát hiện bóng dáng của Lệ thạch.

Hiện giờ không có hành tinh cư trú nào có cảnh vật như vậy, cho nên cho dù mấy người Tần Tá đã từng tới qua 1 lần, nhưng khi bọn họ lại 1 lần nữa bước vào cảnh này, bọn họ vẫn si mê, đắm chìm trong đó.

- Được rồi, chúng ta đi tới trước đi. Giọng nói Diệp Trùng hồ hững nhưng không có phép nghi ngờ gọi mọi người tỉnh dậy từ trong si mê.

- Men theo đường chúng ta đi lần trước? Tần Tá hỏi.

- Ừ.

Đoàn người men theo dòng sông đi tới trước. Đi trước hết đội ngũ là Tần Tá, đi sau cùng là Hán Bôn.

Do trên đồ phòng hộ có cánh quạt, mọi người có thể từ từ bay, nếu không, với tuổi tác của Paarl và Vicent, Diệp Trùng cũng không xác định bọn họ có thể đi bao xa.

Cây trong rừng rậm cực kỳ tươi tốt. Cây cối cao to và tán cây gần như che phủ kín mít, chỉ có ánh sáng mặt trời ngẫu nhiên rọi xuống từ khe hở của lá cây mới có thể làm cho nơi này có đôi chút sáng sủa.

Thực vật loại dây leo tùy ý sinh trưởng trên mặt đất và những thân cây cao to, điều này làm mọi người đi tới trước gặp rất nhiều phiền phức, cũng may bên cạnh sông nên thoải mái hơn nhiều. Diệp Trùng cũng không ngừng đánh giá những thực vật ở xung quanh, dưới dáng vẻ bình tĩnh của hần, trong lòng lại khá là chấn kinh. Chúng loại thực vật ở chỗ này quả thật quá phong phú, từ này tới giờ, không tới 20 phút, Diệp Trùng đã nhận ra 22 loại thực vật được liệt vào loại thực vật quý hiếm trong con chip của Quân phong tử. Hơn nữa tình trạng sinh trưởng của mấy thực vật này cũng cực kỳ tốt.

Không còn gì nghi ngờ, nơi này là thiên đường của điều bồi sự.

Một cây thực vật nở ra 1 đóa hoa màu đỏ lửa khá lớn làm Mông Phi Nhi chú ý, màu đỏ lửa vô cùng xinh đẹp, hình dáng đóa hoa rất là quái dị, mơ hồ giống như 2 mặt người dán sát gáy vào nhau, cuống cực ý dày.

Loại thực vật này, Mông Phi Nhi lần đầu tiên nhìn thấy, kỳ quái lần trước mình tại sao không gặp được, thân hình lại không tự chủ được đi tới trước.

Diệp Trùng vô tình quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh này, bỗng nhiên, đồng tử Diệp Trùng đột ngột co rút lại!

214. Chương 214: Đồng Thù Tín

Gần như đồng thời, Mông Phi Nhi lúc này mới phát hiện 1 bóng đỏ bên trong đóa hoa đỏ lửa trước mặt lao tới mặt mình, tốc độ nhanh tới mức chỉ có thể bắt được 1 bóng đỏ! “A!” Mông Phi Nhi giật mình, lập tức kêu thét lên, song nhìn thấy cái bóng đỏ đó càng lúc càng lớn trong mắt nàng, theo bản năng, nàng muốn tránh về phía sau.

Nhưng tốc độ của bóng đỏ này nhanh làm nàng hoàn toàn không có thời gian phản ứng, trong lòng nàng phát lạnh, lần này xong rồi!

Đồng tử ngõ ngang của nàng mở lớn, tràn đầy hoảng sợ. Một tia quang mang lóe lên trước mắt nàng, nàng vẫn không có phản ứng.

Kêu nàng tỉnh lại là 1 tiếng bụp, Mông Phi Nhi nghe tiếng nhìn lại, trên 1 cái cây ở bên trái mình cắm 1 thanh trủy thủ, trủy thủ cắm lút tới cán, sức mạnh to lớn làm cái cây này rung động kịch liệt, lá cây rơi lả tả, nhìn khá hoành tráng.

Mọi người lúc này mới chú ý tới dị trạng bên này, bên chân Mông Phi Nhi rơi 1 đoạn thân mềm của thực vật màu đỏ tươi dài tới 15 cm, bên trên dính đầy chất nhầy. Chất nhầy này rơi trên mặt đất, lập tức đục ruỗng 1 cái hố lớn, còn bốc lên khói xanh, mùi mục ruỗng gắt mũi làm mọi người đều không khỏi lùi ra sau vài bước.

Trong cái lỗ đen thui này nằm im 1 đoạn vật thể to cỡ ngón tay đỏ tươi, còn không ngừng tỏa ra khói xanh, điều này xem ra có chút yểu dị.

Mông Phi Nhi đã hoàn toàn ở trong 1 loại trạng thái hoảng hốt, ngơ ngác nhìn mọi người.

Diệp Trùng không khỏi hơi nhú mồm, loại trạng thái này rõ ràng là do chịu hoảng sợ quá mức. Trong ánh mắt của 4 người còn lại, thân hình Diệp Trùng lóe lên, đã tới trước mặt của Mông Phi Nhi. Thân hình Diệp Trùng như quỷ mỵ lập tức dọa 4 người còn lại, trong ánh mắt nhìn Diệp Trùng của mỗi người đều đầy sự kính sợ.

Nhìn thấy Mông Phi Nhi trước mặt lại ngay cả mặt nạ cũng không đeo, chẳng lẽ nàng ta cho rằng đây là du sơn ngoạn thủy sao? Nếu như không phải nàng ta hiện giờ là đồng bọn tạm thời của mình, Diệp Trùng cũng lười để ý tới.

Phương pháp đối phó loại khiếp sợ quá độ này có rất nhiều. Diệp Trùng liền chọn loại đơn giản nhất.

Bốp bốp, Diệp Trùng tát Mông Phi Nhi 2 cái. Với Diệp Trùng mà nói, người yếu ớt như vậy quả thật không nên thực hiện việc nguy hiểm thể này. Diệp Trùng không hề vì đối phương là phụ nữ mà có chút thương hại nào, kẻ địch sẽ không vì người là phụ nữ mà có bất cứ ưu tiên nào.

Bốn người còn lại đều ngạc nhiên nhìn Diệp Trùng, miệng mở to đủ để nhét vào 1 trái trứng. Bọn họ thể nào cũng không ngờ, lại có người lại nở ra tay với Mông Phi Nhi như vậy.

Vô luận nhìn từ góc độ nào, Mông Phi Nhi đều là 1 người đẹp không hơn không kém, hiểu rõ lòng người, biết tiến thoái, lộ ra cái đẹp thông minh. Trong mắt rất nhiều người, nàng là 1 người phụ nữ hiện đại hoàn mỹ. Trong cuộc thi hằng năm của học viện Trung Minh, trước giờ chưa có bất cứ cô gái nào có thể sánh vai với nàng, Mông Phi Nhi vĩnh viễn là cô gái được hoan nghênh nhất mà không có bất cứ sự tranh cãi nào.

Trên người Mông Phi Nhi có 1 loại khí chất đặc biệt. Đứng trước mặt nàng, gần như mỗi người đều không khỏi tự cảm thấy không bằng. Trước giờ chưa có ai từng nói lời thô tục với nàng, đứng cùng nàng, người không tự chủ được mà nói chuyện nhẹ nhàng hơn. Ngay cả người rất có khả năng tự kiểm chế như Tần Tá ở trước mặt Mông Phi Nhi cũng không tự chủ, bị Mông Phi Nhi ảnh hưởng. Còn Mông Phi Nhi trước

giờ cũng không vì vậy mà trở nên kiêu ngạo, nàng vẫn khiêm tốn, hòa nhã, ôn nhu, hiểu rõ lòng người như trước.

Giờ lại có người tát nàng? Lại không chút biểu tình mà tát nàng? Điều này làm 4 người giống như nhìn thấy 1 việc không thể tin được vậy. Nếu như việc này bị mấy lão sư, học sinh trong học viện Trung Minh biết được, chỉ sợ thiếu niên lạnh lùng trước mắt này lập tức sẽ bị biển người nuốt chửng. Bốn người nhìn lẫn nhau.

Trên gương mặt trắng như tuyết của Mông Phi Nhi lập tức nổi lên 2 dấu đỏ hình bàn tay hoàn chỉnh, mỗi bên 1 cái, vô cùng đối xứng, giống như đóa hoa đỏ tươi với những cánh hoa dựa lưng vào nhau cực giống người đẹp đó.

Không thể không nói, cách này của Diệp Trùng vẫn rất có hiệu quả. Mông Phi Nhi hơi ngơ ngẩn, nhưng lập tức hồi thần lại, sự kinh hãi phải chịu vừa rồi, lúc này mới bạo phát ra. Mông Phi Nhi không nhịn thêm được nữa, òa lên thất thanh khóc, nghĩ cũng không nghĩ, lao vào lòng của Diệp Trùng. Mặc dù Mông Phi Nhi bình thường biểu hiện rất thông dong, nhưng nàng vẫn là 1 người phụ nữ, trước giờ chưa từng bị kinh hãi qua như vậy, phản ứng đầu tiên của nàng chính là tìm sự bảo vệ.

Lông mày của Diệp Trùng không khỏi hơi nhíu lại.

Mắt thấy Mông Phi Nhi sắp lao vào trong lòng Diệp Trùng, ngược lại làm Tần Tá ở bên cạnh đỏ mặt ghen tị muốn chết. Chuyện tốt người đẹp sa vào lòng có lẽ chỉ cần là đàn ông bình thường thì sẽ không từ chối, hơn nữa còn là 1 người đẹp cực phẩm như thế này.

Diệp Trùng rất không quen có người tiếp cận quá gần mình, giữ khoảng cách kha khá với người khác gần như đã sớm thành bản năng của thân thể hắn. Nhưng Diệp Trùng cũng không né tránh, nếu như mình né tránh, vậy Mông Phi Nhi khẳng định sẽ té ngã, chỉ e lúc đó lại làm trễ hành trình. Thời gian đã bị trễ rất nhiều rồi.

Dư quang nơi khóe mắt thấy Tần Tá đang nhìn về phía này, 2 tay Diệp Trùng lập tức động.

Tay trái nhẹ nhàng ấn lên vai của Mông Phi Nhi, tiếp theo tay phải đẩy vào eo của Mông Phi Nhi, Mông Phi Nhi giống như 1 bao cát, chuẩn xác bay về phía Tần Tá đang nhìn về phía bên này.

Tần Tá vẫn luôn chú ý tình hình bên này, nhưng hẳn rõ ràng không ngờ Diệp Trùng lại làm vậy. May mà hắn phản ứng cực nhanh, vội vàng vươn tay ra, tiếp lấy Mông Phi Nhi, trong khoảnh khắc tiếp lấy, hắn liền lùi ra sau, không chế sức mạnh này, sợ làm Mông Phi Nhi trên tay bị thương.

Tần Tá thế nào cũng không ngờ loại việc tốt này lại rơi lên đầu mình, động tác tiếp lấy Mông Phi Nhi vừa rồi chẳng qua là phản ứng bản năng của thân thể. Đợi khi thật sự xác định trên tay mình là Mông Phi Nhi, hắn đã hoàn toàn sững sờ lên rồi.

Diệp Trùng lại không để ý tới họ, mà lại bình tĩnh rút trụ thủ ra khỏi cây. Thanh trụ thủ Cố Thiếu Trạch tặng mình này rất nhiều lần đều phát huy được tác dụng to lớn. Diệp Trùng yêu quý lấy tay nhẹ nhàng lau trên thanh trụ thủ.

Lúc này, Diệp Trùng đi tới trước cây thực vật nguy hiểm màu đỏ lửa này, cẩn thận quan sát.

Hai gương mặt người này thật ra là cánh hoa của nó, bên trong nối liền. Diệp Trùng tới gần, cẩn thận quan sát, đoạn thân mềm thực vật vừa bị trụ thủ của Diệp Trùng cắt đứt đó hiện giờ đã yên lặng co lại nằm ở đó. Chỗ đứt không ngừng tiết ra chất dịch màu đỏ tươi, có chút giống máu trào.

Tuy biết rõ cây này đã mất đi tính công kích, nhưng Diệp Trùng vẫn rất cẩn thận. Tính ăn mòn của chất nhầy này mạnh làm hắn thậm chí run trong lòng không thôi, xem ra con chip nói quả nhiên không sai a. Nhưng chất nhầy có tính ăn mòn mãnh liệt thế này lại không cách nào gây ra chút nguy hại nào cho cánh hoa xem ra mỏng manh này, làm người ta không khỏi không khen ngợi sự thần kỳ của tạo hóa. Thứ khủng bố nhất của loại thực vật này chính là đầu mút của đoạn thân mềm màu đỏ vừa rồi, đó là trung khu phát động tấn công của nó, trung khu bị phá hoại, hoa đỏ không có bất cứ tính công kích nào.

Tay trái Diệp Trùng cẩn thận vén về 2 cánh hoa mặt người, tay phải tay nâng, đao hạ, từ phía dưới để hoa cắt đứt cuống hoa nâng đỡ bông hoa này. Cánh hoa này giờ đây thành đồ chứa tốt nhất để chứa loại chất

nhảy giống như máu này. Phần vai của Diệp Trùng vừa dùng sức, balo trên vai liền giống như có linh tính trôi tới trên tay phải của Diệp Trùng.

Học tập con chip đó của Lam Dị Hành, khả năng khống chế cơ nhục vốn cực kỳ đáng sợ của Diệp Trùng đã đạt tới 1 mức độ không thể tưởng tượng được. Thí dụ động tác lấy túi vừa rồi đó, cả quá trình người khác cần bản không nhìn thấy Diệp Trùng có bất cứ động tác nào, nhưng nếu như Diệp Trùng bây giờ để lộ ra thân trên, bọn họ nhất định sẽ phát hiện 1 màn cực kỳ nguy dị, cơ nhục của Diệp Trùng bắt đầu nhúc nhích từ phần vai, giống như làn sóng, đẩy cái ba lô này tới tay phải của Diệp Trùng.

Trong con chip của Lam Dị Hành không có loại kỹ xảo này, đây vẫn là do Diệp Trùng tự mình mày mò ra, đây cũng là 1 loại kỹ xảo tôi luyện cơ nhục. Loại trình độ này Diệp Trùng hiện giờ chỉ có thể làm được phần vai và cánh tay.

Cách khả năng khống chế cơ nhục toàn thân vẫn còn khoảng cách tương đối.

May mà sự chú ý của mọi người lúc này đều ở trên người Mông Phi Nhi, không có ai chú ý tới chi tiết này.

Tay phải Diệp Trùng linh hoạt mở ba lô, lấy ra 1 cái hộp kim loại hình vuông, mở hộp ra, hơi lạnh trong hộp mau chóng từ từ lan ra. Trong hơi lạnh ẩn ước như thấy được những quả cầu tròn sắp xếp chỉnh tề. Tay Diệp Trùng thò vào trong hộp, lấy ra 1 quả cầu tròn to bằng nắm tay. Quả cầu tròn này nguyên liệu vô cùng đặc biệt, ngấm ngấm lộ ra vẻ lấp lánh của kim loại, lại có vẻ bán trong suốt, làm người ta có thể nhìn thấy bên trong quả cầu. Bên trong trống trơn không có thứ gì, đích xác mà nói, đây chắc là 1 cái vỏ trống hình cầu. Do hơi lạnh giữ nhiệt, quả cầu sờ thấy mát lạnh.

Diệp Trùng ấn lên 1 điểm lồi ở phần đáy quả cầu, tích nhẹ 1 tiếng, phần đỉnh của quả cầu đột nhiên mở ra, biến thành hình dáng 1 cái tô hình bán cầu. Diệp Trùng cẩn thận bỏ cánh hoa màu đỏ lửa trên tay trái vào trong đó. Ấn nhẹ 1 cái, cái tô hình bán cầu lập tức biến thành 1 quả cầu bán trong suốt. Xuyên qua quả cầu có thể nhìn thấy rõ bông hoa bên trong. Diệp Trùng bỏ quả cầu có chứa bông hoa đỏ vào trong hộp.

Cái hộp vuông kim loại này là hộp thu thập chuyên dụng của điều bồi sư. Nó không chỉ giữ nhiệt, mà còn sau khi đóng hộp lại, mấy quả cầu bên trong này sẽ ở trong trạng thái chân không, mất trọng lực. Trang bị thu thập đỉnh cấp thế này là trang bị mỗi 1 điều bồi sư đều nằm mơ muốn có.

- Đây là cái gì? Người nói là Mông Phi Nhi, trong lời nói của nàng vẫn còn vài phần hoảng sợ. Chẳng bao lâu sau khi Tần Tá tiếp lấy Mông Phi Nhi, Mông Phi Nhi liền khôi phục bình thường, làm cho Tần Tá vẫn đang hưởng thụ hận thời gian trôi qua quá nhanh. Nhất cử nhất động của Diệp Trùng, nàng đều nhìn rõ rành rành, việc vừa rồi nàng cũng muốn biết. Chính là thiếu niên vẻ mặt tập trung này cứu mình.

Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào, chất nhầy mạnh mẽ thế này cho dù là hần cũng không dám coi thường.

Cánh hoa không hề hữu dụng với Diệp Trùng, thứ hần cần là chất nhầy thân mềm tiết ra. Trong con chip của Quân phong tử, có mấy công thức đều bao hàm loại thành phần này, hơn nữa loại Đồng thù tín (lưỡi rắn chung của người đẹp) này là 1 loại thực vật hiếm có, ai biết lần sau gặp được là lúc nào.

Đứng dậy bỏ hộp thu thập vào trong ba lô, Diệp Trùng xoay người, lạnh nhạt nói: “Loại thực vật này gọi là Đồng thù tín, đặc điểm chủ yếu của nó là có thể bắt ăn sinh vật, trong cánh hoa của nó có 1 sợi thân mềm giống như lưỡi rắn màu đỏ. Loại thân mềm này có thể tiết ra 1 loại chất nhầy có tính ăn mòn cực mạnh. Hơn nữa, trong loại chất nhầy này có thành phần ma túy, mời cô đeo mặt nạ, cô sơ suất như vậy sẽ liên lụy mọi người. Còn nữa, xin đừng tùy ý tiếp cận thực vật lạ. Rừng rậm này so với trong tưởng tượng của cô còn nguy hiểm hơn nhiều.” Lời nói của Diệp Trùng lạnh lẽo không chút khách khí.

Sau khi nói xong, Diệp Trùng liền không để ý tới Mông Phi Nhi.

Bị dây dưa lâu như vậy, Diệp Trùng không định lãng phí thời gian nữa. Mông Phi Nhi cũng biết hành vi vừa rồi của mình quá lỗ mãng, nhìn thiếu niên đã xoay người đi, Mông Phi Nhi im lặng nâng mặt nạ bảo hộ lên.

Đoàn người lại bắt đầu đi tới trước.

Diệp Trùng càng đi càng kinh ngạc, hần quả thật nghĩ không hiểu lần trước mấy người này tại sao có thể đi xa như vậy trong khu rừng rậm này, hơn nữa còn có thể bình an quay về.

Rất nhiều thực vật ở chỗ này đều có ghi chép trong con chip của Quần phong tử. Nhìn dáng vẻ thoải mái của 4 người trừ Mông Phi Nhi, trong lòng Diệp Trùng không khỏi cảm khái nói 1 câu: điếc không sợ súng (Không biết không sợ) a.

Cây mây màu nâu đậm cách Paarl không tới nửa mét đó lại là Hấp huyết đằng đỉnh đỉnh đại danh, phía trên loại cây mây này giăng đầy vô số gai rồng, chỉ cần sinh vật bị châm trúng, lập tức sẽ bị chích 1 loại thuốc mê có được hiệu cực mạnh. Độc tố trong 25 cái gai đủ làm cho 1 con sư tử trưởng thành mất sức đề kháng. Một khi con mồi bị mê, vậy kết quả cuối cùng tuyệt đối là bị hút thành 1 cái thây khô.

Mà quả hình trứng ở chỗ 3 mét trên đầu Diệp Trùng là quả của Thanh mật thụ. Quả Thanh mật thơm ngọt vô cùng, cực giàu dinh dưỡng, người ở xa liền có thể ngửi thấy mùi thơm ngọt này. Nhưng Thanh mật quả dụ người này cũng rất đáng sợ.

Thanh mật quả là tổ thiên nhiên của Hắc sí phong (Ong cánh đen), gần như chỗ có Thanh mật quả thì tất sẽ có Hắc sí phong. Vốn tinh mắt, Diệp Trùng vừa rồi nhìn thấy vài con Hắc sí phong chui vào 1 trái Thanh mật quả. Hắc sí phong vô nghi là 1 loại sinh vật khá đáng sợ, nếu như người không cẩn thận chạm vào tổ của nó, vậy thứ chờ đợi người, không nghi ngờ gì, chỉ là cái chết.

Loại sinh vật này cực có tính công kích, hơn nữa còn rất có tâm lý báo thù, không chết không ngưng. Cái kim ở đuôi Hắc sí phong khỏe mạnh đủ để đâm xuyên tấm hợp kim dày 1 cm. Hơn nữa, độc tố mấy cây kim này chứa cũng sẽ làm cho người ta chết trong thời gian cực ngắn. Đồ phòng hộ có thể ngăn cản mấy con Hắc sí phong này hay không, Diệp Trùng cũng không có lòng tin.

Thực vật nguy hiểm ở chỗ này quá nhiều! Còn có 1 phần khá nhiều Diệp Trùng căn bản là không biết, tự nhiên cũng không biết chúng rốt cuộc có uy hiếp sự an toàn của bọn họ hay không. Nhưng Diệp Trùng không muốn thử.

May mà việc của Mông Phi Nhi vừa rồi làm cho mọi người cảnh giác, tính ăn mòn bá đạo của loại chất nhầy đó để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng mọi người.

Bờ sông cũng khó đi như vậy, nếu như ở trong rừng rậm, vậy quả thật không thể tưởng tượng.

Nước sông uốn lượn sạch sẽ, trong suốt, tiếng nước chảy róc rách làm người ta cảm thấy phần nào đó sự yên tĩnh của rừng rậm.

Tối tận bây giờ, đoàn người này của mình vẫn không gặp phải dã thú hung dữ nào, điều này làm trong lòng Diệp Trùng vô cùng bất an. Ngay cả thực vật ở chỗ này cũng đầy nguy hiểm như vậy, Diệp Trùng không tin động vật nơi này sẽ là kẻ theo chủ nghĩa hòa bình gì đó.

Hoa hoa công tử đáp xuống có thể dọa chạy lượng lớn động vật, nhưng Diệp Trùng cũng hiểu sự cố chấp của sinh vật cao cấp đối với lãnh địa của mình. Khi ở hành tinh rác, Diệp Trùng cũng tiếp xúc với mấy sinh vật biến dị đó nhiều nhất, đối với động vật, đặc biệt là động vật hung hãn, hắn vẫn khá quen thuộc.

Đối với sự cường đại của dã thú, Diệp Trùng cũng không dám coi thường. Thí dụ mấy con Thiết mãng tích của hành tinh rác đó, Diệp Trùng tin rằng sư sĩ của 5 thiên hà lớn nếu 1 đấu 1, bộ phận khá lớn sẽ chết không chút hồi hộp. Mà 1 khu rừng rậm đầy nguy hiểm ở khắp nơi thế này, không biết có mấy ngàn triệu con chưa từng con người quấy nhiễu, bọn chúng rốt cuộc phát triển tới mức độ nào, Diệp Trùng cũng không dám tưởng tượng.

Nhưng nguồn nước giống thế này, nhất định sẽ là nơi động vật xung quanh uống nước.

Tại sao tối tận bây giờ, mình vẫn không gặp được 1 động vật nào? Vấn đề này, Diệp Trùng rất nghi hoặc, dù sao rời khỏi Hoa hoa công tử đã khá xa rồi.

Chẳng lẽ...

Trong lòng Diệp Trùng nảy sinh vài phần dự cảm không may, mà trong dòng sông sau lưng hắn, vô số sợi bạc lóe lên rồi mất.

215. Chương 215: Quái Vật

Thí dụ Thiết mãng tích của hành tinh rác, là sinh vật mạnh nhất của hành tinh rác, lãnh vực của nó không ai dám xâm phạm.

Đây cũng là 1 điểm Diệp Trùng lo lắng nhất. Vô luận từ chỗ nào mà xét, hoàn cảnh chỗ này có thể nói là được trời ưu đãi. Địa phương vừa mới đi qua, Diệp Trùng còn có thể nhìn thấy sinh vật như là Hắc sí phong, nhưng chỗ này lại nhìn không thấy bất cứ dấu vết nào của động vật, thậm chí ngay cả phân của động vật cũng không nhìn thấy. Điều này làm Diệp Trùng cảm thấy vô cùng trái lẽ thường.

Điều này cũng làm Diệp Trùng vô cùng cảnh giác, không dám có bất cứ sơ suất nào.

- Cẩn thận, sau lưng! Sự nhắc nhở của Mục vĩnh viễn là kịp thời như thế.

Dưới chân Diệp Trùng bỗng nhiên phát lực, cả người giống như mũi tên dán sát mặt đất lao về phía trước.

Rột rột rào.

Sau lưng truyền tới 1 loạt tiếng động dày đặc, đồng thời còn có tiếng kêu thảm liên tục. Bọn người Tàn Tá không có thân thủ của Diệp Trùng, hơn nữa bọn họ ai nấy đều rất thoải mái, căn bản không nghĩ tới sẽ bị tập kích, lần trước bình yên đi qua chỗ này làm bọn họ có chút sơ suất lơ là.

Nhìn rõ phía trước không có thực vật nguy hiểm nào, thân hình Diệp Trùng không ngừng lại, quay đầu ra sau coi rốt cuộc là thứ gì.

Trên mặt nước, dựng đứng mấy mươi cái ống màu bạc to cỡ ngón tay, miệng ống đang chỉ phía bên này. Diệp Trùng hơi ngẩn người, đây là cái gì?

Quét mắt 1 cái, 5 người Tàn Tá đều nằm trên mặt đất kêu rên, trên người mỗi người đều cắm vài thứ giống như mũi tên lông thời cổ to cỡ ngón tay. Đồ phòng hộ rõ ràng không hề có bao nhiêu tác dụng bảo vệ, chỗ bị đánh trúng nhuộm đỏ vết máu, 5 người ai nấy đều đầy vẻ đau khổ.

Trong lòng Diệp Trùng khẽ run, có thể đánh xuyên qua đồ phòng hộ, uy lực của thứ này không thể xem thường a. Chỉ là đây rốt cuộc là thứ gì?

Đột nhiên, nước sông dâng lên. Rào rào, nổi lên 1 sinh vật Diệp Trùng chưa từng thấy qua trước đây.

Dáng vẻ quái vật này vô cùng quái dị, 1 cái đĩa tròn dẹt khá lớn giúp nó nổi trên mặt đất, mà bên mép đĩa tròn thò ra vô số xúc tu màu bạc, mấy xúc tu này trống rỗng, nhưng lại rất giống những ống nhỏ màu bạc, chính là những ống bạc Diệp Trùng vừa thấy dựng trên mặt nước. Mà trên mặt đĩa lại có đầy gai nhọn lúc nhúc, từ xa nhìn lại, giống như 1 tấm bia hình tròn cắm đầy mũi tên.

Chính giữa đĩa tròn, 1 cái cột thịt khá to lớn nhú lên 1 quả cầu thịt màu đen. Mà trên túi cầu, 1 cặp mắt đỏ rực lộ ra vài phần khát máu, nhìn chằm chằm Diệp Trùng.

Đây là cái gì? Trong lòng Diệp Trùng lại 1 lần nữa nổi lên câu hỏi. Hắn có thể xác định mình tuyệt đối chưa từng thấy qua loại sinh vật này. Nhìn qua 1 lượt 5 người ngã trên mặt đất, tình hình bọn họ xem ra không tốt chút nào.

Nói thực, gặp phải sinh vật bất minh thể này, lập tức rời khỏi là lựa chọn sáng suốt nhất. Nhưng lần này Diệp Trùng lại chỉ có lao đầu vào. Nếu như không cứu 5 người này, rừng rậm mệnh mông như vậy, xác suất mình tìm thấy Lệ thạch tuyệt đối còn thấp hơn tỉ lệ mình giết chết con quái thú này nhiều.

Gần như không có bất cứ lưỡng lự nào, Diệp Trùng lập tức gọi Thủ hộ ra.

Vài tia nắng xuyên qua kẽ cây rơi lên Thủ hộ, nổi lên ánh vàng chói mắt làm Diệp Trùng giống như mấy chiến sĩ được gọi là chiến thần trong truyền thuyết đó. Đáng tiếc Diệp Trùng không nhìn thấy mình, nhưng thứ nhìn thấy phông chừng cũng chỉ là màu vàng kim này quá chói mắt mà thôi. Hắn hiện giờ đang thích ứng, hắn đã khá lâu không có điều khiển Thủ hộ để chiến đấu, tầm nhìn trắng đen này làm hắn cần 1 quá trình thích ứng ngắn ngủi.

Biến hóa đột ngột của hình dáng Diệp Trùng rõ ràng làm quái thú này bị kinh hãi.

Bỗng, cái túi của quái thú này đột nhiên bành trướng lên, giống 1 quả cầu hơi đang bơm khí vào. Đồng thời, cái đĩa tròn đó cũng mau chóng bành trướng, mấy cái gai đó lại nguy dị chui vào trong người quái thú. Tất cả xúc tu đồng loạt nhắm vào Diệp Trùng.

Viu viú viú.

Thanh âm này Diệp Trùng không thể quen thuộc hơn, đây là tiếng phá không khi vật thể bay với tốc độ cao. Trong tầm mắt mau chóng xuất hiện mấy mươi điểm trắng, mà số liệu ở bên cạnh soạt soạt như thác nước điên cuồng đổi mới.

Rút truy thủ ra như chớp, sự nhạy bén của động tác này của Diệp Trùng hoàn toàn có thể dùng tia chớp để hình dung.

Động tác tay không rút truy thủ ra của Diệp Trùng đã nhanh tới mức kinh người, mà tốc độ khi mặc Thủ hộ đã đột phá phạm trù mắt người có thể nắm bắt được.

Không lùi mà tiến, Thủ hộ như 1 tia chớp màu vàng kim, cấp tốc lao về phía quái thú. Chi tự bộ (bước đi hình chữ chi), hồ hình bộ, vân vân, Diệp Trùng hoàn toàn coi quái thú này như là 1 đối thủ đáng sợ nhất.

Vừa né tránh, Diệp Trùng đồng thời vừa dùng truy thủ gạt bay những gai bay tới không cách nào né tránh. Sức mạnh của mấy cái gai bay này cực lớn, tốc độ càng đáng sợ, ngay cả Diệp Trùng đã mặc Thủ hộ cũng không dám có chút sơ suất nào.

Lại còn biết bắn bao phủ? Diệp Trùng càng lúc càng không dám sơ sẩy.

Xúc tu của quái thú không ngừng bắn ra mấy cái gai này, 1 đợt rồi 1 đợt, gai bay màu bạc dưới ánh nắng hóa thành từng đợt ánh sáng bạc, cuộn cuộn lao về phía Diệp Trùng.

Thủ hộ cách quái thú càng lúc càng gần, trong tầm nhìn, Thủ hộ tự động phân tích nó, mà mấy sợi màu trắng trí mạng đó cuối cùng đã khóa ở vị trí giữa 2 mắt của quái thú! Diệp Trùng hiểu, vị trí của sợi màu trắng này chắc chắn là chỗ yếu ớt nhất của quái thú này.

Không rảnh nghĩ nhiều, trong mắt Diệp Trùng chỉ có sợi màu trắng này.

Mặt đất, trên cây sau lưng Diệp Trùng đã cắm đầy mấy cái gai màu bạc, dày đặc dưới ánh mặt trời, hiện ra vô cùng hoành tráng. Bởi vì mấy cái gai này đều nhắm chuẩn Diệp Trùng, nên 5 người bị thương ngược lại không hề trúng phải 1 cái nào.

Gai của quái vật cuối cùng cũng phun ra hết! Tâm cảnh của Diệp Trùng vẫn bình tĩnh như trước. Mà sợi màu trắng giữa 2 mắt đỏ rực của quái thú đó lại càng lúc càng lớn trong mắt Diệp Trùng.

Trong cặp mắt của quái thú cuối cùng cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, vẫn luôn là bá chủ của rừng rậm này, nó lúc này lại đối mặt với 1 sự tồn tại còn cường đại hơn nó.

Năng lực lao vọt khoảng cách ngắn 10 Hz của Thủ hộ lúc này thể hiện ra 1 cách hoàn mỹ, khi có 1 vật thể dùng tốc độ 10 Hz lao thẳng tới trước mặt người, lực xung kích không gì so sánh được đó, tuyệt đối là đáng sợ.

Quái thú muốn chạy, thân hình của nó cấp tốc chìm xuống, nó tin rằng, chỉ cần ở trong nước, nhất định không có ai là đối thủ của nó.

Nước vẫn chưa ngấm qua cái đĩa tròn lớn dưới 2 mắt đỏ của nó, bỗng, giữa 2 mắt nó phát lạnh.

Đây là Diệp Trùng nhìn ra nó muốn chạy, nên ném truy thủ trên tay phải ra. Cú ném này vô luận là về mặt sức mạnh, hay là về mặt chính xác, đều không thể chê trách được.

Diệp Trùng dừng ở bờ sông, thi thể quái thú này trôi nổi trên mặt sông. Đưa thi thể quái thú tới bờ, lấy lại truy thủ của mình, giải trừ Thủ hộ, Diệp Trùng không rảnh kiểm tra kỹ quái thú này, hẩn lập tức chạy tới bên cạnh 5 người.

Cẩn thận kiểm tra thương thế của 5 người, cũng may vết thương của 5 người đều không trí mạng. Mông Phi Nhi là nhân viên y hộ của đoàn người này, trên người mang theo thiết bị y hộ. Diệp Trùng từ trên người

Mông Phi Nhi lấy hộp y hộ xuống, Mông Phi Nhi từ nhỏ tới lớn, nào từng bị thương nặng thế này, đã đau đớn hôn mê rồi.

Diệp Trùng giúp 5 người lấy gai ra, xử lý miệng vết thương. Hai người Paarl và Vicente tuổi tác quá cao, cũng đau đớn hôn mê. Hai người Hán Bôn và Tần Tá thể chất thân thể xuất sắc, tuy sắc mặt tái mét, nhưng vẫn tỉnh táo.

Trong mắt 2 người không che giấu được sự kinh hãi. Quái thú này là sinh vật đáng sợ nhất bọn họ từng gặp qua, gai bắn ra lại có thể mạnh mẽ xuyên qua đồ phòng hộ, phải biết rằng, đồ phòng hộ thậm chí có thể ngăn cản súng hồng ngoại thông thường a. Loại quái vật xấu xí này, quá đáng sợ rồi! Nếu như không phải có sự tồn tại của thiếu niên này, chỉ e mấy người mình 100% sẽ thành thức ăn trong bụng nó.

Nhưng sự hoảng sợ trong mắt Tần Tá lại không phải vì quái thú này. Trong mắt hắn, quái thú này tuy đáng sợ, nhưng so với thiếu niên xem ra khá yếu ớt trước mắt này, nó chẳng qua chỉ là 1 con trùng nhỏ mà thôi.

Cái hộ giáp màu vàng kim đột nhiên xuất hiện đó, Tần Tá dám khẳng định, đó là 1 cái quang giáp mini. Nếu như là lão sư khoa sư sĩ học viện Trung Minh, hẳn ngay cả điều này cũng nhìn không ra, hẳn tin rằng hắn có thể đập đầu vào tường chết cho rồi. Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ khi hắn nhìn thấy Thủ hộ lần đầu.

Rất mau, hắn gần như phải gạt phăng suy nghĩ vừa rồi của mình. Trời! Đây thật sự còn là quang giáp mini sao? Tần Tá hoàn toàn trở mắt. Hắn thậm chí còn không cảm nhận được sự đau đớn trên người. Đây là tốc độ gì chứ! Tuyệt đối là trên 7 Hz, trong lòng hắn bảo thủ phỏng chừng.

Có quang giáp mini đạt tới tốc độ 7 Hz sao? Điều này hoàn toàn lật nhào khái niệm đã sớm hình thành bao năm trong đầu hắn.

Lại nhìn thấy mấy cái đổi hướng vì né tránh mấy cái gai của cái quang giáp mini này, Tần Tá cảm thấy đầu óc của mình đã có chút xu hướng đơ ra.

Đây còn là người sao?

Tần Tá triệt để câm nín rồi, hắn đã hiểu 1 việc, thiếu niên trước mắt này, bản lĩnh của hắn và tất cả hắn có, đã sớm vượt xa giới hạn của loài người.

Đổi hướng khoảng ngắn khoa trương thế này, gánh nặng đối với cơ thể rất lớn, tuyệt đối không có bất cứ khả năng sống sót nào, đối với điểm này, ở trước 1 màn nhìn thấy trước mắt này, Tần Tá tin tưởng sâu sắc không chút nghi ngờ. Cho dù là cao thủ YC cực kỳ nổi tiếng trong truyền thuyết trên mạng mô phỏng cũng không thể nào đạt tới trình độ này. Rất lâu trước đây, hắn từng nhìn thấy 1 bản ghi hình thi đấu của YC, trong 3 giây liên tục đổi hướng trong góc hẹp 8 lần, trước khi gặp thiếu niên này, hắn vẫn luôn cho rằng đây là cực hạn có thể đạt tới của loài người.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới thiếu niên này lại là YC, với hắn mà nói, khoảng cách giữa 2 người quả thật quá lớn.

Diệp Trùng lại không hề để ý tới 2 ánh mắt nhìn mình giống như nhìn quái vật của Tần Tá và Hán Bôn, hắn nhặt 1 cái gai từ dưới đất lên, đặt trước mặt cẩn thận quan sát. Ủ, từ chất liệu mà xét, đây chắc là gai xương, có nghiên cứu sâu sắc đối với vật liệu xương, Diệp Trùng lập tức đưa ra phán đoán. Chất liệu rất nhẹ, nhưng lại cực kỳ cứng rắn, mũi nhọn vô cùng sắc nhọn, toàn thân màu bạc, dài khoảng 15 cm, phần đuôi bằng phẳng, có thể tạo nên tính năng phi hành cực tốt. Đây chính là tên xương thiên nhiên, Diệp Trùng vội vàng thu thập tất cả tên xương trên mặt đất.

Hơn 200 cái tên xương được Diệp Trùng dùng 1 sợi dây mây dẻo dai buộc lại với nhau, bỏ vào trong ba lô.

Đi tới trước thi thể quái thú, Diệp Trùng kiểm tra 1 lượt, trừ mấy xương tên này, trên người quái thú này không tìm thấy cái xương nào khác, đối với Diệp Trùng mà nói, không có giá trị gì.

Đi tới trước mặt 5 người, Diệp Trùng liền buồn bực. Trong 5 người có 3 người hôn mê, 2 người còn lại cũng trọng thương, không có năng lực hành động. Không có hướng dẫn, Diệp Trùng muốn tìm thấy Lệ thạch, đó không khác gì người ngu nói chuyện mơ.

Tần Tá nhanh trí hơn người, hiển nhiên nghĩ ra Diệp Trùng nghĩ gì, cười khở 1 tiếng: “Ta tuy không biết các hạ muốn tìm cái gì, nhưng đối với hành trình lần trước của chúng ta, ngài chỉ cần men theo dòng sông này đi thẳng tới trước. Chúng tôi lần trước không hề đi quá xa, cách chỗ này đại khái tối đa khoảng 5 km. Các hạ có thể tự mình tìm kiếm.” Tần Tá coi như hiểu được, với thực lực đối phương thế này, vô luận là trong tình huống nào, nếu như muốn đối phó mấy người mình, hoàn toàn không cần phí sức, hẳn nghĩ không ra có ai có thể ngăn cản thiếu niên này.

Tần Tá kiến thức hơn người, biết trong lòng phần lớn cao thủ thông thường đều có chút kiêu ngạo, không dễ chịu ân huệ của người khác. Cho nên hắn ngược lại chủ động bước ra, chỉ hy vọng có thể lấy được chút hảo cảm của thiếu niên này, cơ hội sống sót của mấy người mình cũng lớn lên vài phần.

Rõ ràng sự hợp tác của Tần Tá có hơi ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng, nhìn 5 người 1 cái, nếu như mình đi, vậy 5 người này chắc là không có năng lực tự bảo vệ. Nhưng chỉ cần bọn họ ở chỗ này không làm gì, khả năng gặp nguy hiểm chắc không lớn. Với tính công kích và sự cường hãn của quái thú này, Diệp Trùng không tin khu vực này còn có động vật khác. Hơn nữa, kết quả quét hình của Mục cũng thể hiện sự chính xác của kết luận của Diệp Trùng.

Diệp Trùng gật đầu, nói: “Các người ở lại chỗ này, gần đây không có dã thú khác, đợi ta trở lại.”

Nói xong, Diệp Trùng xoay người men theo dòng sông đi về phía trước. Không có 5 người níu kéo, tốc độ di chuyển của Diệp Trùng vô cùng mau chóng, hẳn giống như 1 con báo săn đầy sức mạnh, chạy trong rừng rậm.

Dọc đường, Diệp Trùng không có gặp bất cứ dã thú nào khác, ngược lại, thực vật nguy hiểm gặp được vài cây, xem ra sự thống trị khu vực của quái thú đó ở xung quanh rất cao.

Năm km đối với Diệp Trùng mà nói, chẳng qua chỉ là 1 chút công sức.

- Dừng! Diệp tử. Mục đột nhiên mở miệng. Cho dù là trầm ổn như Diệp Trùng cũng nhận không được thâm vui trong lòng, vô duyên vô cớ, Mục nào lại để mình dừng lại, khẳng định là Mục có phát hiện.

Quả nhiên, Mục nói: “Diệp tử, đi bên trái.”

Theo sự hướng dẫn của Mục, Diệp Trùng không ngừng điều chỉnh phương hướng, chỉ là thực vật ở chỗ này vô cùng dày đặc, gây phiền phức không nhỏ cho Diệp Trùng, nhìn thấy vô số dây leo giăng qua lại trên không, Diệp Trùng chỉ có bỏ đi ý nghĩ đi tới ở trên không.

Diệp Trùng dứt khoát gọi Thủ hộ ra lại, hẳn không tin có thực vật nào có thể công phá vỏ giáp của Thủ hộ.

Cứ như vậy, tốc độ đi tới tăng mạnh. Nhưng dùng quang giáp siêu cấp như Thủ hộ thế này để mở đường, chỉ e cũng chỉ có Diệp Trùng mới làm ra được.

- Được rồi, chính là chỗ này. Cho dù là bình tĩnh trước giờ như Mục, giọng nói lúc này cũng có chút lên xuống nhẹ nhẹ, điều này cũng làm Diệp Trùng hiểu được sự quan trọng của Lệ thạch.

Đây là 1 mảng đất trống, điều kỳ quái là, trong phạm vi 50 mét, không có bất cứ thực vật nào sinh trưởng. Đất lộ ra hình thành 1 vòng tròn vô cùng tròn trịa. Mà ở chính giữa vòng tròn này, có 1 cái hang đen thui.

Trong rừng rậm um tùm thế này, lại xuất hiện 1 khu vực không có bất cứ sinh vật nào sinh trưởng thế này, còn có 1 hình tròn cực kỳ hoàn chỉnh, ngại dị không nói ra lời.

216. Chương 216: Hang Động Dưới Đất

Diệp Trùng ra khỏi Thủ hộ. Tầm nhìn lại 1 lần nữa trở nên chân thật làm hắn cảm thấy quen thuộc hơn nhiều. Thủ hộ đích xác cường đại, nhưng nó lại cũng tồn tại nhược điểm vô cùng rõ ràng. Thí dụ như địa hình phức tạp như rừng rậm thế này, sẽ làm cho số liệu phân tích tự động của Thủ hộ tăng lên gấp mấy lần, hơn nữa, trong tầm nhìn trắng đen, mấy vật thể dạng lưới đó làm người ta rất khó phân biệt, cho nên Diệp Trùng mới ra khỏi Thủ hộ.

Với lại, theo như quét hình của Mục, không hề phát hiện có nguy hiểm tồn tại.

Cửa hang tối thui xem ra vô cùng sâu, không thấy đáy, Diệp Trùng thử thả xuống 1 cục đá, tiếng va chạm liên tục truyền lại. Ừ, xem ra cái Lệ huyết này không hề thẳng tắp.

Nghĩ rồi lại nghĩ, Diệp Trùng lấy từ túi ra 1 cái công tắc không gian, hình dáng của cái công tắc không gian này là 1 con bò sát sinh động như thật. Đây là 1 trong mấy cái quang giáp mà Diệp Trùng mua được ở Cửu khai bất dạ thành.

Đây là 1 cái quang giáp công trình, chủ yếu dùng để khai quật và thu thập khoáng vật, tạo ra để đi xuyên hang động.

Tên gọi của cái quang giáp này là “Trường trùng”, hình dáng quang giáp đương nhiên cũng là 1 con bò sát biến dị, thân thể với từng đốt, từng đốt màu nâu đậm, có thể làm nó xoay chuyển cực kỳ linh hoạt. Mười ba đốt thân thể nối liền đầu đuôi, trên mỗi đốt đều gắn động cơ mini, hơn nữa bên trên còn gắn 4 cái chân máy bị động giống như xúc tu, cái này có thể làm nó tự do xuyên thấu trong hang động sâu thẳm.

Chui vào buồng lái quang giáp, Diệp Trùng ngồi ổn định xong liền lập tức khởi động quang giáp.

“Trường trùng” quả nhiên cực giống 1 con bò sát, soạt soạt soạt, linh hoạt chui vào trong hang động. Do mấy cái chân máy này đều là dạng bị động, giảm được phiền phức thao thác cho Diệp Trùng, địa hình trong hang động phức tạp vượt xa ý liệu của hắn. Quanh co khúc khuỷu, thêm vào ánh sáng không đủ, dựa vào hệ thống nhìn ban đêm không thể nào nhìn rõ, may mà phần đầu của Trường trùng có gắn đèn ion có độ sáng cao. Nhưng, ngồi trong quang giáp, Diệp Trùng lại cảm thấy vô cùng bình ổn, trong lòng thầm khen người thiết kế cái quang giáp này 1 tiếng.

Tốc độ của Trường trùng nhanh hơn với tưởng tượng của Diệp Trùng, như sự khúc khuỷu của hang động này cũng ra ngoài ý liệu của hắn. Mục thăm dò được vị trí của Lệ thạch, vậy Lệ thạch chắc là ở trong phạm vi 3 km, nhưng Diệp Trùng đi về phía trước không chỉ 3 km.

Phù, cuối cùng cũng tới được điểm cuối. Trước mắt Diệp Trùng bỗng trở nên sáng sủa, chỗ cuối cùng của cái hang động này là 1 mảnh đất bằng phẳng khá lớn. Hắn thậm chí nghe thấy tiếng nước chảy.

Trường trùng ổn định dừng trên mặt đất, Diệp Trùng từ trong buồng lái chui ra ngoài.

Khi Diệp Trùng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, liền hít 1 hơi khí lạnh.

Cái hang động sâu thẳm này vốn là tối thui, nhưng trước mắt Diệp Trùng lại lấp lánh đủ loại quang mang.

Một con suối nhỏ chảy róc rách, nước bất quá chỉ vừa qua khỏi mắt cá chân của Diệp Trùng. Tiếng nước chảy chậm rì rì vô cùng rõ ràng trong hang động không 1 bóng người này. Điều làm Diệp Trùng kinh ngạc lại không phải là con suối nhỏ này, mà là khoáng thạch lấp lánh đủ loại quang mang trong con suối này. Khoáng thạch phát ra quang mang đầy màu sắc ngấm trong nước so với sao trên trời còn chói mắt hơn. Hang động thò tay không thấy 5 ngón cũng bởi vì mấy khoáng thạch này mà biến thành lòe loẹt sắc sỡ.

Diệp Trùng đã thấy qua rất nhiều khoáng thạch, nhưng trước giờ chưa từng thấy qua khoáng thạch có thể tự mình phát ra quang mang. Bây giờ vừa gặp liền là 1 mảng lớn, hơn nữa còn là màu sắc nào cũng có, dáng vẻ cũng không giống nhau, điều này thế nào không làm hắn có vài phần cảm giác trọn tròn mắt.

- Quặng năng lượng biến dị! Trong giọng nói của Mục cũng đầy vẻ kinh ngạc.

- Quặng năng lượng biến dị? Mục, đây là thứ gì? Có ích gì? Diệp Trùng ngơ ngẩn hỏi.

- Có ích, đương nhiên có ích! Ngữ điệu của Mục vô cùng khẳng định: “Ừm, Lệ thạch nhất định là ở xung quanh đây, chẳng trách bọn chúng lại xảy ra biến dị năng lượng.” Mục lúc này càng giống như đang tự nói một mình.

Diệp Trùng nghe mà chẳng hiểu tí gì, biến dị năng lượng? Là cái gì?

Nhưng rõ ràng Mục không hề muốn giải thích lúc này, mà thôi thúc nói: “Diệp tử, mau thu thập đám quặng năng lượng biến dị này, mấy thứ này rất có ích.”

- Thu thập toàn bộ? Diệp Trùng nhìn quặng năng lượng biến dị đủ màu sắc như bầu trời đầy sao, nuốt nước bọt hỏi.

- Ủ, thu thập toàn bộ. Lời của Mục lại biến thành đơn giản như bình thường.

Diệp Trùng vừa chuẩn bị ra tay, Mục đột nhiên lại nói: “Diệp tử, ngươi còn phải đi tìm Lệ thạch, Lệ thạch chắc là ở ngay gần đây, trong phạm vi cách chỗ này không quá 300 mét. Đám quặng năng lượng biến dị này để ta thu thập.”

- Ủ. Diệp Trùng trả lời, rồi bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Lệ thạch giữa đám khoáng thạch phát sáng đầy đất. Còn Mục lại điều khiển Trường trùng thực hiện công việc thu thập đám gọi là quặng năng lượng biến dị này. May mà Trường trùng vốn dĩ chính là dùng để làm việc này, hiệu suất trái lại khá cao, quặng năng lượng biến dị đã thu thập được bỏ trong khoang chứa của Trường trùng, thân thể 30 đốt của Trường trùng, trừ 1 đốt dùng làm buồng lái, còn lại đều là dùng để vận chuyển khoáng thạch.

Diệp Trùng men theo dòng sông mây mờ tới trước, dọc đường không hề phát hiện bóng dáng của Lệ thạch.

Ở cuối hang động, Diệp Trùng cuối cùng phát hiện mấy viên Lệ thạch nằm trên mặt đất, tán phát ra quang mang nhu hòa, Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào, xem ra lần hành động này cuối cùng cũng có kết quả.

Diệp Trùng vừa muốn tới trước, bỗng, lỗ chân lông toàn thân đột nhiên dựng đứng lên, 1 loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm dâng lên từ đáy lòng. Mà gần như đồng thời, giọng nói đầy kinh hoàng của Mục vang lên: “Diệp tử, dừng động.” Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên nghe thấy tâm tình kinh hoàng xuất hiện trong giọng nói của Mục.

Là nguy hiểm gì mà làm cho Mục sinh ra tâm tình thế này chứ? Ý nghĩ này lóe qua trong đầu của Diệp Trùng.

Cẩn thận nhìn xung quanh, Diệp Trùng không hề phát hiện điểm khác biệt nào, nhưng loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm trong lòng vẫn đuổi không đi.

Diệp Trùng cẩn thận hỏi: “Mục, sao vậy? Ta hình như cảm giác được có chút không đúng.”

Mục mau chóng nói: “Diệp tử, gọi ta ra, ngươi nhìn phía sau mấy viên Lệ thạch đó.”

Phía sau Lệ thạch? Diệp Trùng vừa rồi chỉ chú ý Lệ thạch, căn bản không chú ý tới phía sau Lệ thạch.

Ngước mắt nhìn, phía sau Lệ thạch đen thui 1 mảng, cái gì cũng không nhìn thấy. Diệp Trùng lập tức cảm giác không đúng, thị lực bản thân hẳn cực tốt, mà quang mang Lệ thạch phát ra tuy không phải quá chói mắt, nhưng Diệp Trùng lại có thể nhìn thấy mờ mờ cảnh tượng xung quanh. Nhưng ở chỗ 5 mét phía sau Lệ thạch, thứ Diệp Trùng nhìn thấy lại là 1 mảng tối đen, tối tới mức không lộ ra bất cứ tia sáng nào. Do cả cái hang đều khá tối, khu vực màu đen này nếu không chú ý thì rất khó bị người ta phát giác được.

Xem ra tình huống rõ ràng là không ổn, ngay cả Mục cũng yêu cầu chủ động đi ra. Đây là tình huống cực hiếm xảy ra từ sau khi Diệp Trùng rời khỏi hành tinh rác.

- Đây là cái gì? Diệp Trùng vừa cẩn thận chăm chú nhìn vừa hỏi Mục.

- Không biết, đang tính toán. Mục trả lời, con mắt điện tử của Mục điên cuồng nhấp nháy, rõ ràng đang vội vàng tính toán.

Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, vội vàng chạy về phía Trường trùng. Trường trùng đã hoàn thành công việc thu thập, hiện đang yên tĩnh đứng ở chỗ không xa. Do toàn bộ đồng đá lớn phát sáng này hoàn toàn bị thu thập sạch sẽ, Diệp Trùng muốn bật ngọn đèn ion độ sáng cao phía trước Trường trùng, rồi dùng đèn ion chiếu về phía này.

Mở đèn ion, cảnh trước mắt làm Diệp Trùng thất thanh kêu lên: “Đây là cái gì?”

Đèn ion sáng vô cùng, khu vực này của hang động được chiếu sáng trưng, chỉ có 1 chỗ ngoại lệ, đó chính là phía sau Lệ thạch. Một vòng tròn màu đen đường kính khoảng 3 mét treo lơ lửng trên không ở chỗ cách Lệ thạch chỉ có 5 mét. Tia sáng của đèn ion chiếu vào trong đó, hoàn toàn bị nuốt chửng.

Hình tròn này phẳng phất như là dùng công cụ vẽ bản đồ chính xác nhất làm ra vậy. Còn loại màu đen này, làm người ta không khỏi dâng lên 1 tia hàn ý từ đáy lòng.

Cảnh trước mắt nguy dị không nói nên lời. cho dù Diệp Trùng lớn gan cũng không khỏi có chút hoảng sợ trong lòng.

Đây rốt cuộc là cái gì?

Tuy Lệ thạch cách mình chỉ có vài bước, nhưng Diệp Trùng cũng không dám tùy tiện tới gần. Dị tượng xuất hiện trước mắt làm hắn không dám khinh cử vọng động.

- Tỷ lệ méo mó không gian 71%. Giọng nói của Mục lạnh băng băng, không có chút cảm tình.
- Tỷ lệ méo mó không gian 75%. Giọng nói của Mục xuất hiện dao động.
- Tỷ lệ méo mó không gian 78%. Giọng nói của Mục lộ ra vẻ gấp rút, tiếp theo Mục gấp gáp nói với Diệp Trùng: “Diệp tử, mau nhặt Lệ thạch, mau! Nhưng không được tới gần vòng tròn méo mó không gian trong vòng 10 mét.”

Vòng tròn méo mó không gian? Là cái vòng tròn đen không thấy đáy đó sao?

Nhưng không tới gần, làm sao thu thập Lệ thạch chứ? Nhìn Lệ thạch trên mặt đất, Diệp Trùng lại có chút đau đầu. Hạt Lệ thạch quá nhỏ, viên lớn nhất chẳng qua chỉ to bằng đầu ngón tay, cánh tay máy của Trường trùng chỉ sợ nhặt không được.

- Tỷ lệ méo mó không gian 82%. Giọng nói của Mục càng trở nên gấp rút.
- Tỷ lệ méo mó không gian 87%. Mục vội nói: “Diệp tử, mau!”

Nghe thấy Mục hối thúc, Diệp Trùng hiểu không có thời gian dây dưa nữa. Dư quang nơi khóe mắt đột nhiên liếc thấy cục đá trên đất, trong não lóe lên ý tưởng. Tay cũng không dám trù trừ, phủ phục người nhặt 1 cục đá to bằng nắm tay.

- Tỷ lệ méo mó không gian 90%. Mục đã khôi phục sự bình tĩnh và lạnh lùng.

Viên đá vừa vào tay, Diệp Trùng không kịp đứng dậy, mũi chân phát lực, thân hình lập tức tránh lẹ sang bên cạnh.

Vẽ nên 1 đường cong khá lớn, Diệp Trùng đã từ đối diện vòng tròn đen này mà biến thành ở bên cạnh vòng tròn đen. Từ bên cạnh nhìn, vòng tròn đen trong mắt Diệp Trùng chỉ là 1 sợi đen cực mỏng, giống như không có độ rộng vậy.

- Tỷ lệ méo mó không gian 93%. Thời gian của Mục lúc này giống như quỷ đòi mạng vậy.

Diệp Trùng vừa rung tay, viên đá liền bay thẳng tới mấy viên Lệ thạch trên mặt đất đó. Diệp Trùng căn bản không kịp nhìn kết quả, hắn không dám có bất cứ lưu lại, giống như 1 lần khởi nhẹ, nhẹ nhàng vẽ nên 1 đường cong khá lớn. Diệp Trùng từ 1 bên hình tròn đen chạy tới 1 bên khác của hình tròn đen.

- Tỷ lệ méo mó không gian 95%.

Bình, cục đá Diệp Trùng bắn ra đó chuẩn xác bắn trúng 1 bên khu vực tập trung Lệ thạch nhất. Vị trí viên đá Diệp Trùng quăng ra đánh trúng khá xảo diệu. Mấy viên Lệ thạch bị chấn động đó, liền bắn mạnh về phía vị trí hiện nay của Diệp Trùng.

Độ cao bay đi của mấy viên Lệ thạch này có cao có thấp, bày ra hình cánh quạt không có quy tắc. Diệp Trùng hít 1 hơi, ảo hóa ra vô số bóng người, tiếp lấy mấy viên Lệ thạch này, không lọt viên nào. Với lực tay, nhãn lực của Diệp Trùng, có thành quả thế này tự nhiên không phải là chuyện khó.

- Tỷ lệ méo mó không gian 99%. Giọng nói vẫn lạnh lùng của của Mục truyền tới bên tai. Diệp Trùng không rảnh nhìn kết quả, thân hình vừa xoay, đã tới bên cạnh Mục.

Vừa đứng vững, Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào. Ở bên cạnh vẫn hơi có cảm giác an toàn, tuy cảnh tượng trước mắt xem ra vô cùng nguy dị, nhưng lòng tin đối với Mục đã sớm ăn sâu vào tận chỗ sâu nhất trong lòng Diệp Trùng. Trong tiềm thức của Diệp Trùng, Mục là kẻ không thể chiến thắng.

Bỏ Lệ thạch trên tay vào trong túi, Diệp Trùng mới ngược mắt nhìn về phía vòng tròn đen nguy dị này.

Ý, Diệp Trùng đột nhiên phát hiện 1 viên Lệ thạch lại cách hình tròn đen chỉ 1 khoảng cách nhỏ. Xem ra 1 phát vừa rồi của mình không hề mang tất cả Lệ thạch bắn tới phương hướng dự định. Nhưng Diệp Trùng ngược lại không hề để ý, dù sao trong thời gian ngắn như vậy, hơn nữa viên đá trên tay còn không đúng chuẩn, chỉ sót 1 viên Lệ Thạch, Diệp Trùng cho rằng may mắn của mình đã không tồi rồi.

- Tỷ lệ méo mó không gian 100%. Mục lạnh lùng phun ra câu này.

Hai mắt Diệp Trùng không nháy chút nào, nhìn chăm chăm cái vòng tròn đen vô luận là nhìn thế nào cũng vô cùng nguy dị này.

Cho dù hắn không hiểu cái gì gọi là tỷ lệ méo mó không gian, nhưng số lượng 100% này, hắn vẫn biết. Ý nghĩa thông thường nhất của số lượng này chính là biến đổi về lượng đạt tới biến đổi về chất.

Rốt cuộc là xuất hiện biến hóa thế nào chứ? Diệp Trùng thầm đoán trong lòng.

Năm giây trôi qua, vòng tròn đen vẫn như bình thường, không có bất cứ động tĩnh nào.

Mười giây trôi qua, vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Chính lúc Diệp Trùng vừa chuẩn bị hỏi Mục chuyện gì, cái vòng tròn đen phảng phất như vình viễn không đổi này đột nhiên xuất hiện 1 màn Diệp Trùng có nghĩ cũng không nghĩ tới.

Một cánh tay.

Một cánh tay quái dị không biết là của sinh vật gì từ trong vòng tròn đen thui lùì thò ra. Trên làn da màu đen giăng đầy sợi đỏ, giống 1 cái lưới bao lấy cả cánh tay này. Loại làn da Diệp Trùng nhìn thấy lần đầu này, lộ ra ánh sáng kim loại, dưới ánh đèn ion lại có vài phần cảm giác chói mắt. Cái tay này có 8 ngón tay, chất liệu xương ngón tay vừa nhìn liền biết vô cùng cứng rắn, mà đầu ngón tay, Diệp Trùng thật sự hoài nghi đây có phải là do kim loại tạo thành hay không, sắc nhọn lộ ra hàn quang. Mà chỗ nối 5 ngón tay là 1 lớp màng da, quái dị không nói ra lời.

Diệp Trùng không nhìn thấy cái như là khuỷu tay, cánh tay này vừa xuất hiện liền trái với đạo lý, khuỷu tay khắp nơi, giống như không có xương vậy, nó có thể hướng về bất cứ phía nào, đổi hướng bất cứ góc độ nào.

Đột nhiên, cánh tay vẫn luôn tìm tòi này đột ngột dừng lại. Diệp Trùng cẩn thận nhìn, hơi ngẩn người, thứ cánh tay này cầm không phải là viên Lệ thạch bị mình bỏ sót đó hay sao?

Cánh tay này vừa mò được Lệ thạch liền bắt đầu nắm ghệt lấy không thả, tay liền thu vào trong vòng tròn đen.

Diệp Trùng không dám khinh cử vọng động, ai biết đây là cái gì. Mục cũng không nói chuyện, 1 người 1 quang giáp nhìn chăm chăm cái tay đang thu lại này.

Đến khi cánh tay này hoàn toàn thu lại, Diệp Trùng mới mở miệng hỏi: “Mục, đây là cái gì.”

Mục rõ ràng cũng cảm thấy khó khăn với vấn đề này: “Không biết, trong kho tư liệu của ta không hề có tư liệu phù hợp với loại sinh vật này.”

- Vậy cái vòng tròn đen này là cái gì?

Mục vẫn lắc đầu: “Không biết, chỉ biết cái không gian này xảy ra méo mó.”

Diệp Trùng còn muốn hỏi, bỗng, dị biến đột ngột xảy ra!

217. Chương 217: Sóng Âm Siêu Cấp

Oành, da Diệp Trùng giống như bị chùy đập mạnh 1 cái. Tiếp theo là 1 luồng sức mạnh to lớn truyền tới, Diệp Trùng không thể ổn định thân hình được nữa, bình, hắn giống 1 cục đá bị cuồng phong thổi đi, mạnh

mẽ đập lên tường của hang động. Sau lưng đau đớn, Diệp Trùng cảm giác xương cột sống đều sắp bị gãy, trong bụng sôi trào, cũng không nhịn thêm được nữa, Diệp Trùng ọe, phun ra 1 ngụm máu tươi.

Nhưng cái này cũng làm Diệp Trùng hoàn toàn tỉnh táo. Diệp Trùng kinh hãi phát hiện, cái vòng tròn đen này lại xuất hiện từng đợt, từng đợt rung động. Lại nhìn về phía Mục, 2 chân Mục cày thành 2 vết sâu hoắm, mà con mắt điện tử của Mục lúc này điên cuồng chớp chớp, rõ ràng đang kháng cự lại luồng sức mạnh này.

Trong lòng Diệp Trùng đã không thể dùng kinh hãi để hình dung, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Mục rơi vào thế hạ phong. Mà đối phương, lại chỉ thông qua âm thanh!

Sóng âm mạnh mẽ kéo theo chấn động kịch liệt của không khí, sự đáng sợ của uy lực thể hiện ra đã vượt xa tưởng tượng của Diệp Trùng.

Âm thanh vẫn không có dấu hiệu dừng lại, ngược lại có xu hướng càng lúc càng cao hơn, Diệp Trùng đã cảm nhận được áp lực của thân thể càng lúc càng nặng, lại 1 dòng máu tươi men theo khoe miệng hắn chảy xuống. Nhưng vừa mới chảy ra từ miệng hắn thì bị không khí chấn động kịch liệt trong hang động xé tan nát, hóa thành vô số giọt máu nhỏ li ti, bắn tung tóe.

Sát thương của sóng âm chấn động tần số cao đối với cơ thể con người khá khủng bố, với thân thể cường hãn thế này của Diệp Trùng mà cũng cảm thấy càng lúc càng không ổn. Về mặt của Diệp Trùng lúc này đã trắng tới mức dọa người.

Diệp Trùng hiểu, nếu như lúc này còn không làm 1 số việc hỗ trợ, chỉ e mình chắc hẳn sẽ chết ở đây, đây là nguy cơ lớn nhất hắn phải đối mặt từ trước tới giờ. Cơ nhục cùng nghe theo chấn động của không khí, hắn hiện giờ đã cảm thấy toàn thân mềm yếu vô lực, 1 loạt trạng thái xấu như choáng váng xuất hiện trên người hắn. Diệp Trùng mạnh mẽ hít 1 hơi, cố gắng làm mình bình tĩnh lại. Hắn biết, càng là lúc quan trọng sống chết thế này, chỉ có càng bình tĩnh mới có thể làm mình có 1 tia cơ hội.

Cố gắng gạt bỏ những ảnh hưởng với mình này, ánh mắt bình tĩnh của Diệp Trùng nhìn vòng tròn đen vẫn nổi lên gợn sóng đó. Điều chỉnh hô hấp của mình, ngực bụng Diệp Trùng giống như ống bễ, cổ sức căng lên, sau đó từ từ trở nên bình ổn.

Giống như ngâm mình trong nước, tâm cảnh bình ổn, Diệp Trùng cảm giác tinh thần của mình có đôi chút cảm giác phân ly, hơi giống mình tức lúc bình thường. Nhưng không giống mình tức, hẳn lúc này hoàn toàn tỉnh táo, thậm chí có thể cảm thụ được sự đau đớn của thân thể. Chỉ là loại đau khổ này lại làm hắn giống 1 người đứng xem, bình tĩnh tới mức có chút lạnh khốc.

Lạnh lùng nhìn vòng tròn đen, hai tay vốn mềm oặt của Diệp Trùng lúc này lại như kỳ tích, tập trung được chút sức mạnh. Diệp Trùng không dám do dự, tay phải như tia chớp rút trủy thủ buộc ở chân ra, dùng hết sức lực toàn thân, toàn lực ném về phía cái vòng tròn đen đó.

Hắn không biết cái vòng đen này rốt cuộc là cái gì, cũng không biết sinh vật của cái tay ở phía sau cái vòng đen này là cái gì. Nhưng nó đã là thứ duy nhất hắn có thể nghĩ tới hiện giờ, cũng là thủ đoạn công kích duy nhất hắn có thể làm được.

Cú ném tiêu sạch sức mạnh toàn thân của Diệp Trùng này, giống 1 tia sáng đen, chui vào trong cái vòng đen này.

Diệp Trùng cũng gần như đồng thời trở về hiện thực từ trong trạng thái kỳ dị này, nỗi đau dữ dội tập kích hắn, làm hắn nhịn không được mà kêu thét trong lòng.

Âm thanh đầy tính hủy diệt tác nghẹn dừng lại.

Diệp Trùng đã lâm vào trạng thái bán hôn mê, ngay khoảnh khắc âm thanh dừng lại, Mục với tốc độ nhanh nhất cấp lấy Diệp Trùng, mà lúc này buồng lái của hắn cũng mở ra, Mục mau chóng nhẹ nhàng bỏ Diệp Trùng vào trong buồng lái của mình. Buồng lái mau chóng đóng lại, nhưng Mục đã xoay người bay về phía lối ra, Trường trùng lại giống như 1 con thú cưng, đi theo Mục.

Cho dù ở trong tình huống này, Mục vẫn không nỡ cứ thế mà bỏ lại nhiều khoáng vật. Trường trùng đáng thương, do là quang giáp công trình, phương diện vỏ giáp bảo vệ của nó không có tính năng xuất sắc gì,

thương hại của tiếng gào thét khủng bố vừa rồi đó đối với nó cực lớn, nhưng may mà quang não không hề chịu bất cứ hư hại nghiêm trọng nào, nếu không Mục muốn khống chế Trường trùng, đó căn bản là không thể nào.

Lối ra quanh co khúc khuỷu gây cho phiền phức khá lớn cho Mục, nhưng Mục lúc này đã hoàn toàn không lo được nhiều như vậy, nếu như trên tay hắn có vũ khí gì, phỏng chừng hắn sẽ trực tiếp lựa chọn đánh thành 1 lối đi đi thẳng tới mặt đất.

May mà Diệp Trùng hiện giờ đang ở trong trạng thái hôn mê, nếu không, hắn nhất định sẽ nguyên rửa trong lòng cái lối đi này tại sao lại khúc khuỷu thế này, dài dằng dặc thế này.

Cho dù trong hoàn cảnh này, tốc độ của Mục vẫn nhanh hơn Trường trùng. Sau khi Mục tới cửa hang 2 giây, Trường trùng mới lên tới.

Mục dùng cái tay duy nhất của hắn tóm lấy Trường trùng, bay thẳng lên không.

Một tiếng thét dài thê thảm tràn đầy phẫn nộ từ dưới đất truyền tới.

Đất dưới chân Mục trong khoảnh khắc tứ phân ngũ liệt, cửa hang sâu hun hút đó dưới sóng âm đầy tính phá hoại, lập tức sụp đổ. Trong khu vực hình tròn không sóng nổi 1 cọng cỏ này lại đồng loạt trũng xuống xấp xỉ nửa mét, hình thành 1 cái hố lớn.

Mục nhìn cũng không nhìn dưới chân 1 cái, mà lại mau chóng bay lên cao, chỉ cần bay lên trên không của rừng rậm, vậy thì có thể rất dễ dàng tìm thấy Hoa hoa công tử.

Diệp Trùng lúc này cũng dần dần tỉnh lại, nhục thể bản thân hắn cực kỳ cường hãn, vừa rồi chỉ là đột nhiên chịu xung kích mạnh mẽ như vậy, gánh nặng thân thể đột nhiên quá lớn. Bây giờ, trở về điều kiện bình thường, dưới năng lực hồi phục kinh người của hắn, hắn cũng rất mau tỉnh lại.

Câu hỏi đầu tiên Diệp Trùng hỏi khi tỉnh lại là: “Mục, vừa rồi là cái gì vậy?”

- Theo tư liệu đã có, không sao đưa ra phán đoán. Mục lúc này đã khôi phục bình thường.

- Quá đáng sợ! Cho dù là thần kinh Diệp Trùng dẻo dai không giống của con người, lúc này cũng không khỏi thốt ra cảm khái thế này. Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Mục vật vờ thế này, hơn nữa gần như hoàn toàn không có sức trả đũa. Hắn trước giờ chưa từng nghĩ qua lại có sinh vật nào có thể phát ra sóng âm khủng bố thế này.

Vũ khí sóng âm, hắn không hề không biết chút nào, về mặt phát triển vũ khí sóng âm, 5 thiên hà lớn vẫn ở trong trạng thái vô cùng nguyên thủy. Sóng âm có 1 đặc điểm, đó chính là tính khu vực không phân địch ta, cũng tức là nói, nếu như người muốn phát ra sóng âm mạnh thế nào, vậy người tất phải làm cho mình có năng lực đề kháng mạnh thế ấy. Hơn nữa phạm vi sử dụng của vũ khí sóng âm vô cùng hạn hẹp, nó chỉ có thể ở trong địa phương có không khí làm môi giới như bầu khí quyển mới có thể sử dụng. Mà trọng điểm hiện giờ của loài người lại ở trong vũ trụ, đây cũng là 1 nguyên nhân quan trọng là cho sự phát triển của vũ khí sóng âm bị hạn chế.

Nhưng Diệp Trùng hôm nay đã biết được chỗ đáng sợ của sóng âm này. Mà sinh vật có thể phát ra sóng âm khủng bố thế này, thì sẽ đáng sợ thế nào. Cái gì mà Hắc giác, Tông sở, Hiệp hội sư sĩ, so với nó, quả thật không tính là gì. Có thể nhìn ra được, loại sinh vật này rõ ràng không phải loài người.

Con người thường cho rằng mình là chúa tể của vũ trụ. Nhưng sự thật thì sao?

Trước mắt Diệp Trùng rộng rãi thoáng dang, Mục đã xông ra khỏi rừng rậm, ở trên không của rừng rậm. Diệp Trùng yên ổn ngồi trong buồng lái của Mục, cảm giác có chút thân thiết, nhớ tới lúc ở hành tinh rác, Diệp Trùng mỗi ngày đều phải ở trong buồng lái của Mục để lên mạng mô phỏng. Nhưng từ sau khi rời khỏi hành tinh rác, Diệp Trùng cực hiếm ngồi trong buồng lái của Mục. Có lẽ là nhớ tới thời gian ở trên hành tinh rác, đường nét gương mặt cương nghị, lạnh lùng của Diệp Trùng cũng trở nên nhu hòa hơn vài phần.

Diệp Trùng vốn tinh mắt đột nhiên ngăn người, lập tức la to: “Mục, cẩn thận, sau lưng có quang giáp!”

Tất cả phán đoán đối với xung quanh của Mục đều xây dựng trên cơ sở quét hình, mà ở trên hành tinh này, bán kính quét hình hữu hiệu của Mục chỉ có 3 km. Đối với quang giáp mà nói, 3 km là 1 khoảng cách cực

ngắn, ngay cả khoảng cách an toàn cũng không được tính. Mà mắt thường Diệp Trùng dùng lúc này ngược lại càng thêm rõ ràng, đặc biệt là ở trên không của rừng rậm, không có gì cản trở.

Mấy cái quang giáp xếp hình cánh quạt lao về phía bên này.

Diệp Trùng lập tức chuyển ống kính của Mục thành kiểu quang học, như vậy mới nhìn rõ hình dáng mấy cái quang giáp này. Mấy cái quang giáp này đều cùng loại hình, không phải bất cứ loại quang giáp Diệp Trùng biết nào.

Tổng cộng 5 cái quang giáp, Diệp Trùng lập tức nghĩ tới học sinh đó của Vicent, đám người này chắc hẳn chính là tổ chức bắt cóc học sinh đó.

Ngoại hình 5 cái quang giáp này làm Diệp Trùng cảm thấy rất quái dị, tính toán sơ một cái, chiều cao của mấy cái quang giáp này khoảng 15 mét, cao to hơn quang giáp thông thường. Mà thể hình cũng to hơn quang giáp thông thường 1 chút, xem ra vô cùng cường tráng.

Đương nhiên, đây không hề là chỗ Diệp Trùng cảm thấy quái dị. Chỗ Diệp Trùng cảm thấy quái dị chính là quang giáp loại hình này giống như là 1 thứ pha tạp. Trên tay cầm súng năng lượng, nòng súng khá to hiện rõ sự hung tợn dị thường, so với súng năng lượng nhỏ nhắn, tinh xảo như tác phẩm nghệ thuật của Hiệp hội sư sĩ, đây hoàn toàn có thể gọi là hung khí. Từ điểm này mà xem, cái quang giáp này gần như chắc là quang giáp viễn trình, hơn nữa, từ số lượng khoang xạ kích ngầm trên người nó mà xét, hình như cũng chứng minh được điểm này.

Nhưng trên lưng nó lại mang theo 1 cây trường thương dạng cổ bằng hợp kim, trên người còn có 2 thanh kiếm laser. Tuy nó không hề bật lên nhưng vốn tinh mắt, Diệp Trùng vừa nhìn liền nhìn thấy cán kiếm laser. Thậm chí ngay cả gai cận chiến đánh khoảng cách siêu gần, nó cũng được trang bị, khiến chấn trên tay trái cũng to hơn khiến chấn thông thường. Diệp Trùng cũng có chút trở mắt ra. Đây là cái gì? Cái giá vũ khí ư?

Những thứ Diệp Trùng từng thấy qua, vô luận là Hắc giác, Hiệp hội sư sĩ, đều có đặc trưng rất rõ ràng, hoặc cận chiến, hoặc viễn công, đặc điểm vô cùng rõ ràng. Hơn nữa, cho dù là Tông sở, phe muốn lấy đạt được cân bằng ở giữa 2 phe, nhưng lại đi 1 con đường khác, phối hợp kỹ xảo đặc thù của Tông sở, bọn họ có phong cách tác chiến khác biệt của mình.

Cận chiến và viễn chiến hoàn toàn là 2 hệ thống, 1 sư sĩ rất khó lo được cả 2, đặc biệt là càng cao cấp, điểm này thể hiện ra càng rõ ràng, tinh thạo kỹ xảo mới có thể làm chiến đấu của mình thêm sắc bén.

Nói thật, hình dáng của mấy cái quang giáp này không hề tồi, tạo hình vỏ giáp như là áo giáp thời cổ, phối hợp với thanh trường thương kiểu cổ trên lưng đó, ngược lại có vài phần uy phong lẫm liệt. Màu lam trời của mép khiến chấn bao vây hoa văn màu vàng kim ở chính giữa, làm nó xem ra có thêm vài phần khí tức quý tộc.

Tiếng kêu của quái vật vẫn không có dừng lại, cho dù là ở chỗ này, cũng có thể nghe rõ ràng. Nhưng ở chỗ này đã là âm thanh đơn thuần truyền tới, chấn động không khí khủng bố đó đã bị đất đai dày cộm hấp thụ rồi.

Mấy người này chắc là bị âm thanh của quái vật hấp dẫn tới, Diệp Trùng thầm suy đoán trong lòng.

Nhưng Mục rõ ràng không muốn dây dưa với họ, mục đích đã đạt được, tình huống quái vật dưới đất đó không biết, lúc này dùng tốc độ nhanh nhất trở về chiến hạm, không cần nghi ngờ gì, là lựa chọn tốt nhất.

Với tốc độ của Mục, Diệp Trùng rất có lòng tin. Cho dù trên tay Mục còn vác theo Trường trùng, nhưng tốc độ của Mục vẫn nhanh hơn quang giáp thông thường rất nhiều.

Diệp Trùng vốn cho rằng Mục có thể rất nhanh sẽ thoát khỏi 5 cái quang giáp này, nhưng điều vượt ngoài ý liệu của Diệp Trùng là, khoảng cách giữa Mục và 5 cái quang giáp này không ngừng kéo dài, nhưng muốn thoát khỏi đối phương lại không hề là 1 việc dễ dàng.

Diệp Trùng cả kinh, tốc độ 5 cái quang giáp này thể hiện ra lại có thể ngang với quang giáp chiến đấu tiêu chuẩn của 3 thể lực lớn. Cái đồng to thể này mà vẫn có thể có tính năng động lực xuất sắc như vậy, quả

thật làm người ta kinh ngạc. Hơn nữa, nhìn sự phối hợp ăn ý giữa 5 cái quang giáp, rõ ràng là huấn luyện rất tốt.

Mấy tên này rốt cuộc là thế lực nào? Đây là nghi hoặc lớn nhất trong lòng Diệp Trùng.

Tốc độ của Mục rõ ràng cũng ra ngoài ý liệu của 5 cái quang giáp này, 5 cái quang giáp không khỏi có hơi xao động.

- Mục, cẩn thận, bọn họ sắp bắn rồi. Diệp Trùng nhìn hòng súng của cây súng năng lượng trên tay 2 cái quang giáp trong số đó đang lưu chuyển quang mang tích lũy năng lượng, không khỏi mở miệng nhắc nhở. So với Tiêu dực của Hiệp hội sư sĩ, năng lượng tích lũy của loại súng năng lượng này quá rõ ràng, trước khi Tiêu dực bắn, hoàn toàn nhìn không thấy dấu hiệu, như vậy mới có thể chiếm được tiện nghi trong thực chiến.

- Ủ. Mục lạnh nhạt trả lời.

Nhưng Diệp Trùng lại cảm thấy đầu óc chột nặng đi, Diệp Trùng lập tức hiểu đây là do Mục đang né tránh, phá hoại tiết tấu xạ kích của đối phương. Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên ngồi trong buồng lái của Mục, cảm nhận Mục bay lượn né tránh.

Mục quả nhiên là ra tay bất phàm, vừa ra tay liền là 1 loạt đổi hướng không có thứ tự ở tốc độ cao có độ khó cực cao. Cho dù là thể chất thân thể cường hãn thế này của Diệp Trùng, 1 loạt động tác này của Mục cũng làm hắn cảm thấy khá choáng váng đầu óc. Đổi hướng có độ khó cao thế này, Diệp Trùng cũng không xác định mình có thể làm được hay không.

Tổ hợp động tác của Mục làm đối phương hoa cả mắt, 2 tia sáng thô trắng lệch xa khỏi Mục, oành oành vang lên 2 tiếng nổ lớn, rừng rậm tươi tốt bị bắn thành 2 khu vực đen thui. Diệp Trùng thầm lú lủi, súng năng lượng trên tay đám này xem ra uy lực không nhỏ a! Mùi vị 2 phát súng cảnh cáo này của đối phương cũng hơi nặng. Nhưng loạt động tác này của Mục cũng làm họ lập tức hiểu được, lần này chỉ e đụng phải tấm hợp kim rồi.

Một cái quang giáp trong đó bắn lên trời 1 viên đạn tín hiệu, đạn tín hiệu màu đỏ chói mắt cực kỳ bắt mắt trên bầu trời. Đích xác, ở chỗ mà nhiều từ nghiêm trọng thế này, loại phương pháp nguyên thủy này ngược lại càng có tác dụng.

Quy tích bay của Mục vẫn rất khó nắm bắt, nhưng Diệp Trùng đã nhìn thấy Hoa hoa công tử đang yên tĩnh đậu ở kia.

218. Chương 218: Bốn Sư Tử Một Cừ Non

Tần Tá vừa phát hiện quang giáp bay về phía bên này, vội vàng lôi mấy người đứng dậy, trốn dưới bóng râm của Hoa hoa công tử. Diệp Trùng thầm khen trong lòng, người này thật là cơ trí.

Thì ra, sau khi Diệp Trùng rời đi không bao lâu, mọi người đều tỉnh lại. Trải qua sự săn sóc chuyên nghiệp của Mông Phi Nhi, tình hình tốt hơn nhiều. Tần Tá thấy tình hình, suy nghĩ rằng, với tính cách của thiếu niên lạnh lùng này, nếu như gặp phải nguy hiểm gì, chắc hẳn sẽ tuyệt không nhớ tới tìm mấy người mình. Vì vậy liền lôi 4 người còn lại đứng lên, may mà đồ phòng hộ có động cơ đẩy, mọi người cứ từ từ, thông thả mà bay, nhưng lại cũng thuận lợi có thể tới được Hoa hoa công tử. Nhưng bó tay vì cửa khoang của Hoa hoa công tử đóng chặt, bọn họ cũng chỉ đành ở bên ngoài chờ Diệp Trùng trở về.

Mục vẫn chưa bay tới Hoa hoa công tử, Mục liền mở cửa khoang ra. Năm người vẫn ngạc nhiên nhìn cái quang giáp chưa từng nhìn thấy này, Diệp Trùng thấy 5 người đó vẫn ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn về phía này, không khỏi mở miệng quát: “Còn không mau đi vào.”

Năm người tuy không biết quang giáp trước mặt, nhưng giọng nói của Diệp Trùng vẫn nhận ra được, 5 người vội vàng loạng choạng bay về phía cửa khoang của Hoa hoa công tử.

Năm cái quang giáp đuổi miết không tha ở phía sau nhìn thấy Hoa hoa công tử cũng không dám tới quá gần. Bọn họ cho rằng, tàu vũ trụ to như vậy, bên trong không có 1000 người, chỉ sợ cũng có được mấy trăm.

Diệp Trùng nói với Mục: “Mục, xem ra phải trang bị cho người vài loại vũ khí, nếu không, thế này có chút bị động.”

Mục rõ ràng cũng khá tán đồng với ý kiến này: “Ừ, có đạo lý, lần này chúng ta thu hoạch rất lớn, chế tạo vài món vũ khí cũng đủ.”

- Mục, người muốn dùng vũ khí gì? Diệp Trùng rất tò mò vấn đề này, từ khi nhặt được Mục trở đi, Mục đã không có vũ khí. Mỗi lần chiến đấu, Mục dùng phần lớn là vũ khí thu được từ tay người khác, nhưng dùng xong cũng sẽ vứt đi. Diệp Trùng biết Mục ở 1 số phương diện nào đó vẫn vô cùng cao ngạo, hẳn chắc là không đáng để mang mấy thứ vũ khí này làm thành vũ khí chuyên dụng của hắn, Diệp Trùng nghĩ.

- Ừ, Diệp tử, tới lúc đó người sẽ biết. Mục lần này lại không có nói rõ, có đôi chút thần thần bí bí, điều này không khỏi làm Diệp Trùng càng thêm tò mò.

Năm cái quang giáp cũng chỉ đứng ở xa giám thị bên này, bọn họ có lẽ không sao nghĩ được trong con tàu vũ trụ này không có 1 người nào. Nhưng bọn họ lại bắt thêm 1 viên đạn tín hiệu màu vàng.

Mục thấy 5 người đã tiến vào toàn bộ, liền lập tức bay vào Hoa hoa công tử. Tức khắc cửa khoang liền lập tức đóng chặt lại.

Sau khi Mục thật sự đáp xuống, Mục mới thở phào, chỉ cần ở trong Hoa hoa công tử, vậy thì an toàn hơn nhiều.

Diệp Trùng ra khỏi buồng lái của Mục. Vết máu còn vương nơi khóe miệng làm mọi người cả kinh. Thứ hắn gặp phải rốt cuộc là nguy hiểm thế nào, lại có thể làm hắn bị thương chứ? Nghi vấn này xoay chuyển trong đầu mỗi người. Sự cường đại của thiếu niên lạnh lùng này đã ăn sâu vào đáy lòng của bọn họ.

Mông Phi Nhi là y hộ viên của đám người này, thấy Diệp Trùng bị thương, không khỏi mềm giọng hỏi: “Người bị thương rồi? Cần kiểm tra 1 chút không?”

Diệp Trùng lắc đầu, nhìn 5 người 1 cái, khí sắc 5 người xem ra vẫn không tồi, ít nhất trên mặt không có vẻ đau khổ, chỉ là gương mặt xem ra vẫn có chút trắng bệch. Tuy Diệp Trùng cũng học qua 1 chút điều bồi, trong điều bồi mà Quân phong tử dạy hắn cũng có 1 chút tri thức về y hộ, nhưng so với nhân viên y hộ trải qua bồi dưỡng chuyên nghiệp như Mông Phi Nhi mà nói, ở phương diện này, hắn vẫn còn kém rất xa.

Thân thể cường hãn của Diệp Trùng lúc này đã hoàn toàn khôi phục bình thường, cơ nhục mềm oặt cũng đã khôi phục sức mạnh.

Việc đầu tiên hắn làm chính là chuyển quét hình của Hoa hoa công tử từ quét hình nổi sang kiểu quang học. Hắn phát hiện trong hoàn cảnh nhiễu từ nghiêm trọng thế này, quét hình nổi gần như hoàn toàn vứt đi, còn không bằng đổi thành kiểu quang học.

Hắn đã tính rồi đi, hành tinh nguyên sinh này nhìn thế nào cũng có chút nguy dị. Điều làm hắn cảm thấy đáng sợ nhất chính là quái vật dưới lòng đất đó, dù sao mục đích của mình đã đạt được, lúc này không đi còn đợi tới lúc nào.

Chính ngay lúc Diệp Trùng vừa chuẩn bị rời khỏi, Diệp Trùng lại phát hiện 1 tàu vũ trụ màu trắng trong hình ảnh do hệ thống quang học hiển thị ra đang mau chóng bay về phía bên này.

Trong lòng Diệp Trùng giật thót 1 cái, thâm kêu không ổn.

Tuy hình dáng của con tàu vũ trụ màu trắng này, Diệp Trùng vẫn là lần đầu nhìn thấy, nhưng trong lòng hắn lại có thể chắc chắn khẳng định, đây là 1 chiến hạm của Hiệp hội sư sĩ. Vũ khí chiến đấu của Hiệp hội sư sĩ đều có phong cách đặc biệt của bản thân họ rất rõ ràng. Đối với Diệp Trùng, kẻ đã có thể được xem như lên tới cấp đại sư chế tạo, mà nói, muốn nhìn ra 1 điểm này quả thật là việc vô cùng đơn giản. Đối với việc là chiến hạm hay tàu vũ trụ, Hiệp hội sư sĩ đã dám phái tới nơi này, Diệp Trùng vừa nghĩ liền biết nhất định là chiến hạm.

Hiệp hội sư sĩ cũng đến ư? Vẫn luôn hờ hững, Diệp Trùng lúc này cũng nhin không được mà hơi nhúu mày. Sự đáng sợ của chiến hạm Hiệp hội sư sĩ đối với người từng tự mình thể hội như hắn mà nói, quả thật không phải là ký ức vui vẻ gì. Hoa hoa công tử tới giờ vẫn chưa từng trải qua thực chiến, rốt cuộc thế nào vẫn chưa biết được.

Gần như là vô ý thức, Diệp Trùng đã xem đối phương là kẻ địch. Nhưng Hiệp hội sư sĩ làm sao mà tìm tới nơi này chứ? Điều này làm Diệp Trùng suy nghĩ mãi mà không hiểu. Học sinh của Vicente chỉ có 1 người, nhưng trước mắt đã xuất hiện 2 tổ chức rồi, chẳng lẽ tin tức này đã bị tiết lộ ra ngoài rồi?

Diệp Trùng hiện giờ mới nhìn rõ hình dáng của chiến hạm này. Chiến hạm này có điểm khác biệt rất rõ ràng với Song nguyệt hộ vệ hạm Diệp Trùng nhìn thấy lần trước, chỉ có 1 hình cong uốn lượn, cả chiến hạm, trừ màu trắng ra, nhìn không thấy bất cứ màu sắc nào khác. Thể hình chiến hạm so với Hoa hoa công tử dài từ đầu tới đuôi tới 5 km mà nói, quả thật là quá nhỏ, Diệp Trùng phỏng chừng tối đa cũng chỉ có 2 km. Chỉ có điều hạm pháo to lớn ở trên đỉnh chiến hạm đó làm Diệp Trùng không khỏi hít 1 hơi khí lạnh.

Chiến hạm càng lúc càng gần, điểm hỏa lực này của nó Diệp Trùng cũng dần dần nhìn rõ, vừa nhìn thấy, Diệp Trùng không khỏi ngớ người, đây không phải là pháo điện từ sao? Từng từng tay chế tạo pháo điện từ, Diệp Trùng vừa nhìn liền nhận ra mấy điểm hỏa lực này, tuy hạm pháo của nó thuần 1 màu trắng. Ngoại trừ màu sắc khác biệt ra, chúng và pháo điện từ do Diệp Trùng chế tạo hoàn toàn giống như khuôn đúc.

- Diệt tử, đây là Đơn nguyệt huyền xung hạm, điểm hỏa lực chủ yếu của nó là ở 22 khẩu pháo điện từ ở phía trên, pháo chủ lực tuy rằng uy lực rất lớn, nhưng chỉ thích hợp đơn vị tác chiến kiểu phòng thủ, thí dụ như cứ điểm quan trọng trong vũ trụ. Đặc điểm chủ yếu của Đơn nguyệt huyền xung hạm là thể hình nhỏ nhắn, tốc độ nhanh, né tránh linh hoạt, hỏa lực hiệu quả mạnh. Mục giống như sách giáo khoa, giới thiệu chiến hạm này.

- Mục, chiến hạm này ngươi cũng biết? Diệp Trùng không khỏi hỏi. Sự quen thuộc của Mục đối với Hiệp hội sư sĩ, Diệp Trùng đã trải qua rất nhiều lần rồi, nên chẳng kinh ngạc bao nhiêu.

Mục trầm mặc 1 hồi: “Ừ, trong kho tư liệu của ta có lượng lớn tư liệu đủ các mặt liên quan tới Hiệp hội sư sĩ. Trong đó có 1 phần đã bị hủy hoại. Diệt tử, ta rất có khả năng có quan hệ rất lớn với Hiệp hội sư sĩ, nhưng trong kho tư liệu của ta lại không tìm thấy bất cứ thông tin nào có liên quan tới ta.”

Diệp Trùng không khỏi hỏi: “Mục, ngươi rất muốn biết lúc trước của ngươi sao?”

- Không phải rất muốn, lúc trước và ta hiện giờ không hề có bất cứ quan hệ gì, đây chỉ là vì quan hệ hợp lý xây dựng trên logic. Diệt tử, ngươi là người duy nhất chúng ta thừa nhận. Ta nghĩ là ở điểm này, Thương và ta hoàn toàn giống nhau. Mục rất bình thản nói.

- A, đây... đây... đây là chiến hạm? Sắc mặt Tần Tá hoàn toàn không còn chút huyết sắc nào. Bốn người còn lại cũng kinh hoảng nhìn Đơn nguyệt huyền xung hạm đang càng lúc càng rõ ràng trên màn hình. Có lẽ mỗi 1 cư dân của 5 thiên hà lớn nhìn thấy chiến hạm đều sẽ có biểu tình này. Rất nhiều năm trước đây, 5 thiên hà lớn đã liên hợp lại cấm đoán bất cứ nghiên cứu, phát triển nào có liên quan tới chiến hạm, càng đừng nói tới sản xuất. Tuy lúc đó mọi người đều vô cùng kinh ngạc, nhưng trải qua nhiều năm như vậy, chiến hạm gần như đã sớm thành 1 loại đại danh từ của lịch sử.

Nhưng trước mắt, bọn họ lại tự mình nhìn thấy 1 chiến hạm tới gần bọn họ.

Chiến hạm của Hiệp hội sư sĩ tới hiển nhiên làm 5 cái quang giáp đó hoảng loạn 1 trận. Diệp Trùng suy đoán trong lòng, 5 cái quang giáp này nhất định biết chiến hạm của Hiệp hội sư sĩ.

Mông Phi Nhi đột nhiên chỉ 1 chỗ khác của màn hình, kêu lên kinh hoảng: “Mọi người mau tới xem nè. Đây là cái gì?”

Một điểm đen rõ ràng trên màn hình, đang phóng lớn từng chút một. Lần này, về mặt Diệp Trùng thật sự thay đổi rồi!

Tốc độ của điểm đen cực nhanh, trong nháy mắt đã làm mọi người thấy rõ hình dáng của nó.

- A, đây cũng là chiến hạm? Hán Bôn thất thanh kinh hô. Năm người không khỏi nhìn nhau, về mặt ai nấy xám xịt.

Đây là 1 chiến hạm của Hắc giác.

Ở mũi trước chiến hạm của chiến hạm Hắc giác có 1 tiêu ký hình chiếc lá, ngay cả tạo hình của chiến hạm nhìn từ cũng cực giống 1 chiếc lá dài hẹp. Đơn vị tác chiến của Hắc giác vẫn có 1 đặc điểm vô cùng nổi bật,

đó chính là tất cả đơn vị tác chiến của nó đều là màu đen, hơn nữa còn mang theo 1 loại đen bóng kỳ dị. Đây là do trong đó có cho thêm đặc sản Hắc Kim của Hắc giác.

Tình huống đã vượt xa ý liệu của Diệp Trùng, Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ đều xuất hiện rồi, hẳn hiện giờ đang suy đoán Tông sở có tới hay không.

Ý nghĩ này vừa mới lóe qua trong đầu hắn, hắn liền kinh ngạc phát hiện 1 chiến hạm xem ra có vài phần giống như 1 loại chim nào đó xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Không phải chứ, chẳng lẽ 3 thế lực lớn tụ hội? Diệp Trùng đã hoàn toàn hết biết nói gì.

Càng hoảng loạn hơn Diệp Trùng lại là 5 cái quang giáp đó, bọn họ chửi rủa mấy tên điều khiển chiến hạm phe mình vô số lần trong lòng, lại vẫn còn chưa tới. Đối diện áp lực của 3 chiến hạm, quả thật sắp làm bọn họ không thể thở nổi rồi.

Bọn họ có lẽ không sao ngờ được 3 chiến hạm này hoàn toàn là do bị đạn tín hiệu của bọn họ dẫn tới.

Nhưng, bọn họ cuối cùng cũng có thể thở phào, bởi vì chiến hạm của bọn họ cuối cùng cũng đã tới. Ở sau lưng bọn họ, 1 chiến hạm xem ra giống với con tàu kiểu cổ mau chóng bay về bên này. Năm cái quang giáp không dám có chút dừng lại, liều mạng bay về phía chiến hạm phe mình, đáng vẻ đó, giống như phía sau có cái gì đang đuổi theo họ vậy.

Diệp Trùng hoàn toàn câm lặng rồi, sự việc vốn dĩ rất tuyệt mật, lại không có ai biết. Nhưng hắn vẫn thầm tự vui mừng, may mà mình sớm 1 bước, nếu không thì cái gì cũng đừng nghĩ tới nữa.

Thật ra, hành tinh nguyên sinh này không hề do 1 mình học sinh đó của Vicente phát hiện ra, bọn họ tổng cộng có 4 người, hơn nữa 1 người trong đó là kẻ miệng rộng, 1 lần không cẩn thận lộ ra, kết quả làm cho rất nhiều người đều biết đám người họ phát hiện ra 1 hành tinh nguyên sinh, có lẽ không có 1 tổ chức nào không động tâm. Đây không chỉ có nghĩa là 1 căn cứ mới, mà còn có vô số tài nguyên, vô số tiền tài.

Gần như đồng thời 4 phe cùng ra tay, nói ra cũng vừa khéo, khi bọn họ ra tay với 4 người này, lại cùng chạm mặt nhau. Trải qua 1 phen thương lượng, mọi người biết ai cũng không làm gì được ai, liền rất ăn ý mỗi người giành 1 người. Mà tổ chức thần bí này cũng là lần đầu tiên công khai tranh đấu với 3 thế lực lớn, điều làm người ta kinh ngạc là bọn họ lại không hề rơi xuống thế yếu.

Sau khi 4 người trở về tổ chức của mình, rất mau liền có được thông tin mình cần. Nhưng bọn họ cũng biết 3 phe còn lại nhất định cũng sẽ có được thông tin giống như vậy. Nhưng ai cũng không nỡ bỏ miếng thịt này, thế là nhao nhao phái ra chiến hạm của mình, để xem có thể chia 1 bát canh hay không.

Nhưng ai cũng không ngờ hành tinh nguyên sinh này lại nhiều từ nghiêm trọng như vậy, quét hình ở chỗ này hoàn toàn mất đi tác dụng, kết quả 4 chiến hạm lại chưa từng chạm mặt với nhau.

Năm cái quang giáp đó bắn ra bắn ra đạn tín hiệu lại cho mọi người 1 mục tiêu vô cùng rõ ràng, điều này cũng trở thành kẻ khởi xướng cho 4 chiến hạm tụ tập, không biết sẽ có suy nghĩ gì.

Tình cảnh thế này lại vượt xa ý liệu của mọi người. Mọi người đều không dám khinh cử vọng động, thế là xuất hiện cảnh tượng kỳ quái 4 chiến hạm, 1 tàu vũ trụ, 5 tàu đối mặt. Mà 4 phe này đều đã “chào hỏi” lẫn nhau, cũng không cảm thấy có gì không đúng, Hoa hoa công tử lúc này là 1 con tàu vũ trụ kẹp giữa 4 chiến hạm, ít nhiều có chút quái dị.

Nhất thời, ánh mắt 4 phe đều tập trung vào con tàu vũ trụ to lớn Hoa hoa công tử này, mọi người đều suy đoán trong lòng, đây rốt cuộc là phe thế lực nào. Thế hình Hoa hoa công tử tuy rằng to lớn, nhưng trong mắt mấy người này lại là 1 tấm bia tốt vô cùng.

Bốn chiến hạm đều có chút nôn nóng muốn ra tay.

Năm người trong chiến hạm, vẻ mặt ai nấy đều trắng bệch, không có tí huyết sắc, trong mắt mỗi người đều lộ ra sự hoảng sợ sâu sắc, Mông Phi Nhi thậm chí nhắm tịt cặp mắt, không dám nhìn, thân thể cũng hơi run rẩy, làm người ta thương xót.

Diệp Trùng vẫn đáng vẻ bình tĩnh như thế.

Tần Tá lúc này cũng nhịn không được mà khâm phục định lực của thiếu niên này.

Trong lòng 4 phe đều có chung ý nghĩ, dù sao thiếu 1 phe cũng có nghĩa là chia ít đi 1 phần. Sự tình đã tới mức này, ai cũng biết hành tinh nguyên sinh này không phải 1 phe có thể độc chiếm được, phỏng chừng cuối cùng vẫn không tránh được kết quả chia đều. Nhưng nếu như phải chia đều, vậy thiếu 1 người tự nhiên chia ít 1 phần.

Võ giáp của tàu vũ trụ cấp Scar tuy rằng dày, nhưng trước mặt chiến hạm lại vẫn không có bất cứ năng lực trả đũa, quang giáp? Bốn phe này, không phe nào không phải là thứ vô cùng cường hãn về mặt quang giáp.

Mấy người này ai nấy đều gian trá, xảo quyệt, đều có chung 1 suy nghĩ, 4 chiến hạm ngấm ngấm có ý bao vây tàu vũ trụ này.

Chính ngay lúc 4 chiến hạm này định biểu diễn thực lực quang giáp và chiến hạm của mình, vật to lớn xem ra vô hại trước mắt lại bỗng nhiên lộ ra nanh vuốt của nó!

Biến cố đột nhiên này, làm tất cả những ai nhìn rõ đều không khỏi hít 1 hơi khí lạnh!

219. Chương 219: Chấn Nhiếp

Trong ánh mắt của mọi người trên 4 chiến hạm, Hoa hoa công tử đột nhiên dựng lên vô số tấm chắn, đồng thời thò ra lượng lớn họng pháo, còn thiết bị bắn tia laser lộ ra càng thêm đông nghịt.

Gần như về mặt mọi người đều thay đổi. Vốn cho rằng, đây chỉ là 1 con cừu chờ mổ, không ngờ, lại là 1 động vật ăn thịt dữ tợn đến lột cừu. Họng pháo đen kịt hung ác nhưng đầy sát ý, thiết bị bắn laser linh hoạt lúc này tuy vẫn giữ được sự yên tĩnh, nhưng số lượng kinh người đó làm người ta có thể tưởng tượng, 1 khi khai chiến, mật độ hỏa lực sẽ đạt tới mức kinh người thế nào.

Chuyển biến đột nhiên này rõ ràng làm mọi người nhất thời khó có thể tiếp thụ. Hầu hết mọi người đều trợn tròn mắt, há hốc mồm, nhìn hình chiếu trên chiến hạm, về mặt ngơ ngẩn quả thật làm người ta hoài nghi mấy người này thật sự là tinh anh chiến đấu sao.

Đột nhiên, 1 nhân viên chiến đấu trên Đơn nguyệt huyền xung hạm của Hiệp hội sư sĩ chỉ hình chiếu la lên: “A, đây không phải là pháo điện từ sao?” Tiếng la này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người trên chiến hạm. Mấy người này tự nhiên quen thuộc với pháo điện từ đến mức không thể quen thuộc hơn, chỉ cần liếc 1 cái liền có thể phân biệt thật giả. Nhất thời, cả chiến hạm loạn cào cào cả lên, mọi người đều không khỏi bàn tán xôn xao, mà người chỉ huy của chiến hạm cũng trở nên khó coi hơn.

- Trời ạ, quả nhiên là pháo điện từ!

- Đây là trò đùa gì vậy chứ, pháo điện từ không phải là vũ khí bảo mật sao? Trên chiến hạm này tại sao lại có?

- Cái này ai mà biết, chắc là bị tiết lộ bí mật rồi.

- Mấy tên ban ngành bảo mật này thật là đáng giết!

.....

Trong đầu thuyền trưởng lúc cũng loạn cả lên. Hắn đảm nhận thuyền trưởng đã rất nhiều năm, những nhiệm vụ chỉ huy chiếc Đơn nguyệt huyền xung hạm này giải quyết nhiều không kể xiết, không có ai hiểu rõ uy lực của chiến hạm này hơn hắn. Mà nguồn gốc hỏa lực chủ yếu nhất của chiến hạm này: pháo điện từ, cũng có nhược điểm vô cùng trí mạng, đó chính là tiêu hao năng lượng cao. Đây vẫn luôn là nhân tố chủ yếu nhất hạn chế hỏa lực của chiếc Đơn nguyệt huyền xung hạm này, bọn họ không có chỗ để đặt nhiều tấm năng lượng hơn.

Mà con tàu vũ trụ trước mắt này, không, đích xác mà nói, nó nên được gọi là chiến hạm. Thuyền trưởng rất tự giác thay đổi đánh giá trong lòng đối với nó. Số lượng pháo điện từ của chiến hạm này so với tàu của mình còn nhiều hơn, tuy nhất thời vẫn không thể đếm rõ số lượng cụ thể, nhưng hắn rất khẳng định, cho dù giao tranh, bên mình cũng tuyệt đối phó không nổi. Hơn nữa, vị trí bố trí pháo điện từ của đối phương cực kỳ hợp lý. Một điểm này, là thuyền trưởng lão luyện, hắn có đủ tư cách đánh giá. Đương nhiên, nếu như 2 bên thật sự khai chiến, hắn tự tin đối phương cũng đừng mong chiếm tiện nghi của mình. Thủ hạ của

hắn đều là tinh anh thân kinh bách chiến, phối hợp ăn ý, không phải thứ tạp nham nào cũng có thể đánh bại. Tỷ lệ thắng của 2 bên là 5-5, hẳn suy tính trong lòng.

Còn có 1 điểm rất quan trọng nữa, số lượng pháo điện từ của đối phương tăng thêm, đây cũng có nghĩa là đối phương tiêu hao năng lượng càng mau. Tàu vũ trụ cấp Scar tuy thể hình to lớn, nhưng nhân viên thao tác mà nó cần càng nhiều, tầm năng lượng thật sự có thể trang bị chưa chắc được bao nhiêu. Hơn nữa nó dù sao cũng không phải chiến hạm chuyên nghiệp, ở rất nhiều phương diện, thí dụ như tính phòng ngự của vỏ giáp, nó không cách nào so được với chiến hạm chuyên nghiệp. Tốc độ chậm chạp, đối hướng cũng là 1 nhược điểm của nó.

Trong lòng thuyền trưởng không ngừng mau chóng so sánh 2 bên.

Nhưng nếu như hắn biết trong tàu vũ trụ cấp Scar to lớn này chỉ có 6 người, không biết sẽ có biểu tình thế nào.

Ánh mắt thuyền trưởng nhìn về phía chiến hạm to lớn này bỗng nhiên cứng lại, giống như phát hiện cái gì, sắc mặt hắn không khỏi đại biến, lớn tiếng gào lên: “Quan sát viên, phóng lớn hình chiếu! Mau!” Giọng nói thuyền trưởng lúc này như sấm sét vậy. Trong bạo nộ tràn đầy sự gấp gáp, tất cả mọi người trong chiến hạm đều ngậm miệng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía thuyền trưởng, bọn họ không biết thuyền trưởng trước giờ vốn nổi tiếng bình tĩnh, trầm ổn rốt cuộc là phát hiện cái gì mà lại thất thái như vậy.

Quan sát viên phụ trách điều chỉnh hệ thống quang học toàn thân phát lạnh, cũng may hắn rất chuyên nghiệp, tuy trong lòng hoảng loạn, nhưng vẫn dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành yêu cầu của thuyền trưởng.

- Phóng lớn pháo điện từ của đối phương. Sự hoang mang trong lời nói của thuyền trưởng làm tất cả mọi người thở mạnh cũng không dám.

Pháo điện từ của Hoa hoa công tử lập tức được phóng lớn trước mắt mọi người, mỗi chi tiết của nó đều có thể nhìn rõ mồn một, họng pháo đen bóng uy nghiêm đáng sợ.

Mặt thuyền trưởng đen tới mức gần như sắp giống màu của họng pháo này.

Đây là cái gì? Cùng với Hắc giác chiến đấu nhiều năm như vậy, thuyền trưởng thế nào mà nhìn không ra kim loại tạo thành họng pháo này? Hắc kim là khoáng vật đặc hữu của Hắc giác, mà kim loại có bỏ Hắc kim vào đều sẽ có 1 loại lấp lánh màu đen bóng kỳ dị, đây là chỗ mà tất cả hợp kim khác đều mô phỏng không được. Hắc kim cũng làm cao tầng của Hiệp hội sư sĩ đỏ mắt không thôi, nhưng loại khoáng thạch chỉ sinh ra ở sâu trong Hắc giác này cũng làm bọn họ chỉ có thể đỏ mắt mà thôi. Nhưng nghiên cứu của Hiệp hội sư sĩ đối với loại khoáng vật đặc biệt Hắc kim này lại vẫn luôn không có ngừng lại. Kết quả nghiên cứu của bọn họ cho biết, biểu hiện của Hắc kim ở phương diện vũ khí năng lượng thậm chí vượt qua tính năng vật lý của Hắc kim. Công năng kích hoạt của Hắc kim đối với năng lượng có phạm vi khá lớn, là 1 loại tài liệu cực tốt để chế tạo vũ khí năng lượng.

Vốn dĩ loại tư liệu nghiên cứu này không phải nhân viên chiến đấu thông thường có thể hiểu được, nhưng thuyền trưởng lại bởi vì con đường đặc thù mà vô tình biết được. Nhưng Hắc giác tuy rằng có khoáng vật tốt như vậy, nhưng sự phát triển của họ về mặt vũ khí năng lượng, không cần phải nghi ngờ, lạc hậu hơn Hiệp hội sư sĩ rất nhiều. Điều này cũng làm cho chiến hạm của 2 bên lại như kỳ tích, nằm ở cùng 1 trình độ.

Nhưng trước mắt, hắn nhìn thấy thứ gì vậy chứ? Thứ hắn nhìn thấy là 1 họng pháo pháo điện từ do Hắc kim chế tạo hoàn toàn giống với cấu tạo pháo điện từ của mình. Một phe có trình độ khoa học kỹ thuật của Hiệp hội sư sĩ, đồng thời còn có kim loại cực tốt của Hắc giác, đồng thời còn chế tạo pháo điện từ. Uy lực của nó rốt cuộc bao lớn, trong lòng hắn đã không dám suy đoán rồi. Hiệp hội sư sĩ trước giờ chưa từng làm qua thí nghiệm này, bởi vì Hắc kim trên tay họ vẫn không cho phép bọn họ hoang phí như vậy.

Nếu như nói, trên tàu Đơn nguyệt huyền xung hạm này của Hiệp hội sư sĩ chỉ có 1 mình thuyền trưởng hiểu 1 điểm này, vậy chỉ e là trên chiến hạm đó của Hắc giác không có ai không biết điểm này. Đối với Hắc kim, bọn họ càng hiểu biết sâu sắc hơn Hiệp hội sư sĩ. Nhưng do phong cách cận chiến đặc biệt của bọn họ, làm cho nghiên cứu của bọn họ về vũ khí năng lượng lạc hậu hơn Hiệp hội sư sĩ quá nhiều. Hắc kim thích hợp chế tạo vũ khí năng lượng đã hoàn toàn không phải là bí mật gì trong Hắc giác rồi, mà pháo điện từ của

Hiệp hội sư sĩ cũng là thứ vũ khí năng lượng bọn họ đồ mất đã lâu. Nhưng bọn họ vô luận nghĩ hết mọi phương pháp, cũng không có được bất cứ sơ đồ thiết kế nào liên quan tới pháo điện từ.

Nghi vấn lớn nhất trong lòng bọn họ lúc này là, tên này là từ đâu mà có được Hắc kim?

Hắc kim cho dù là ở Hắc giác, cũng không phải 1 loại vật chất thường thấy, ngược lại, là 1 loại tài nguyên chiến lược và kim loại quý trọng. Sự ra vào của nó chịu sự khống chế nghiêm ngặt, căn bản không thể nào bị chảy ra ngoài.

Phát hiện điểm này không chỉ là Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ, Tông sở và tổ chức thần bí đó cũng chú ý tới 1 điểm này.

Gần như tất cả mọi người đều suy đoán trong con tàu vũ trụ cấp Scar này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Một kẻ vốn dĩ yếu nhất lại trở thành kẻ có hỏa lực mạnh nhất, 4 chiến hạm, ai cũng không dám khinh cử vọng động. Hỏa lực cường đại của chiến hạm này đã ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Ai cũng không nắm chắc chiến thắng được chiến hạm này, 1 khi thực lực của mình bị tổn hại, vậy cũng tức là tiền đề rút khỏi trận chiến này. Mấy chiến hạm cố kỵ lẫn nhau, ân oán với nhau nhiều đến mức ngay cả bọn họ cũng đếm không rõ, có cơ hội bỏ đá xuống giếng, chỉ e bọn họ không ai sẽ bỏ qua.

Cục thế lại 1 lần nữa trở về mức cân bằng mới.

Đột nhiên, 1 tiếng kêu thét thê thảm từ xa truyền tới! Mọi người không khỏi kinh ngạc. Sắc mặt Diệp Trùng lại biến đổi. Năm người đứng cạnh Diệp Trùng không khỏi kỳ quái, trên gương mặt trước giờ hững hờ như nước của thiếu niên lại xuất hiện biểu tình như vậy, vậy âm thanh này rốt cuộc là do thứ khủng bố gì phát ra chứ? Đây là nghi vấn lớn nhất trong lòng 5 người.

Diệp Trùng không hề mất chừng mực, vẻ mặt chỉ hơi thay đổi, rồi lập tức khôi phục bình thường.

- Mực, chúng ta phải mau chóng rời khỏi chỗ này. Diệp Trùng lập tức liên hệ với Mực.

- Ủ, kiến nghị hợp lý, lập tức chấp hành. Giọng nói của Mực vẫn như bình thường.

Tất cả chiến đấu nhân viên của 4 chiến hạm không khỏi nhìn nhau, bọn họ ngạc nhiên phát hiện sau âm thanh kỳ quái này, chiến hạm lớn nhất này lại lùi ra sau.

Rút lui?

Hoa hoa công tử tuy rút lui, nhưng hòng pháo đó vẫn như có như không nhắm vào 4 chiến hạm, 4 chiến hạm cũng không dám manh động. Thuyền trưởng của 4 chiến hạm tuy trong lòng buồn bực, nhưng cũng rất vui mừng, có người tự động rút lui, vậy tự nhiên là tốt rồi. Bốn thuyền trưởng này không ai không là kẻ lão luyện, hiểu được trước mắt 4 chiến hạm tuyệt đối không thể xảy ra xung đột. Nếu như chiến hạm này muốn nhân 4 phe nội loạn mà kiếm tiện nghi, vậy hẳn nghĩ sai rồi. Đến khi 4 phe đã hoàn tất hiệp nghị, chiến hạm này nếu như còn muốn xen vào, vậy đón chào hẳn chắc hẳn sẽ là hợp kích của 4 phe thế lực.

Thanh âm kỳ quái đó tuy cũng thoáng qua trong lòng 4 thuyền trưởng, nhưng lại không làm họ chú ý chút nào. Có sinh vật nào có thể đối kháng với chiến hạm chứ? Nói ra bọn họ cũng không tin.

Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào, 4 chiến hạm vẫn đang đối mặt ở dưới hiện giờ càng lúc càng nhỏ trong mắt Diệp Trùng, dần dần biến thành 4 điểm đen. Không biết 4 chiến hạm này nếu như gặp phải quái thú không biết tên đó sẽ là quang cảnh thế nào. Nhưng Diệp Trùng ước đoán cho dù là Hoa hoa công tử gặp phải quái thú đó cũng không nhất định có thể đối phó được. Đối với 4 chiến hạm này sẽ đối diện với vận mệnh thế nào, Diệp Trùng cũng lười nghĩ tới.

Chỉ cần tiến vào vũ trụ, Diệp Trùng liền có thể hoàn toàn thở phào, trong vũ trụ không có không khí, cho dù sóng âm của quái vật có lợi hại hơn thì cũng không làm hại được mình. Vừa nghĩ tới sóng âm khủng bố không thể né tránh đó, trong lòng Diệp Trùng lại khiếp sợ vô cùng.

Nhưng may mà cuối cùng cũng rời khỏi được hành tinh có vài phần nguy dị này. Đối với kết cục của 4 chiến hạm đó sẽ thế nào, vậy thì không ở trong phạm vi quan tâm của Diệp Trùng.

Mà 5 người khác trong chiến hạm, về mặt ai nấy đều không tốt tí nào, bản thân bọn họ bị thương, thêm vào vừa rồi bị dọa chết khiếp, vừa mới bình tĩnh lại bị khiếp sợ.

- Vừa rồi... Đó là chiến hạm ư? Mông Phi Nhi cắn môi, lưỡng lự 1 lát, vẫn buột miệng hỏi. Ánh mắt 4 người còn lại đều tập trung trên người Diệp Trùng, rất rõ ràng, nội tình thiếu niên lạnh lùng này biết nhiều hơn bọn họ rất nhiều.

Diệp Trùng có chút kinh ngạc nhìn Mông Phi Nhi, gật đầu nói: “Đúng vậy, 4 cái đó đều là chiến hạm.” Diệp Trùng không nói Hoa hoa công tử cũng là 1 chiến hạm, bọn họ ở trong chiến hạm không hề phát hiện ra biến hóa của Hoa hoa công tử.

Bỗng nhiên, nước mắt của Mông Phi Nhi yên lặng từ trên gò má rơi xuống, nàng không bật khóc, chỉ là vẫn nhẹ nhàng hỏi: “Sắp xảy ra chiến tranh ư?” Tuy trên mặt vẫn có 2 vệt nước mắt, nhưng biểu tình của nàng lúc này lại rất thông dong, bình tĩnh.

Đây có lẽ cũng là suy nghĩ trong lòng 4 người, vô luận là ai, lần đầu nhìn thấy chiến hạm, từ đầu tiên bật ra trong đầu nhất định là chiến tranh. Lời Mông Phi Nhi vừa thốt ra, trong mắt 4 người còn lại đều lóe lên sự hoảng sợ, bọn họ đều không phải thiếu niên không hiểu việc, trải qua rất nhiều việc, bọn họ hiểu sâu sắc sự đáng sợ của chiến tranh.

Diệp Trùng trầm ngâm nói: “Việc này chờ chúng ta tiến vào thiên hà Thapelo thì có thể biết thôi, nhưng chiến tranh bùng nổ, chỉ là vấn đề sớm muộn.” Thật ra hẳn đối với việc 3 thế lực lớn vẫn luôn có thể duy trì khắc chế lẫn nhau cũng rất kinh ngạc, nhưng lần này hình như lại xuất hiện 1 thế lực mới, chỉ e cân bằng 3 phe thế lực hình thành lúc trước sẽ lập tức bị phá vỡ. Mà xây dựng 1 cân bằng mới, lại cần 1 quá trình, mà quá trình này, nhất định sẽ không phải là hòa bình.

Lời Diệp Trùng vừa nói xong, nước mắt của Mông Phi Nhi liền như 1 chuỗi trân châu rơi xuống, từng giọt, từng giọt rơi trên sàn. Mà 4 người khác cũng mất hồn mất vía, tinh thần hoảng hốt. Diệp Trùng lại nào hiểu được 1 cư dân của 5 thiên hà lớn sau khi trải qua nhiều năm hòa bình như vậy, sẽ hoảng sợ thế nào với chiến tranh.

Cho dù là biết đi, chỉ e Diệp Trùng cũng sẽ cảm thấy có thời gian đi thương cảm, vậy chi bằng đi bổ sung thực lực của mình, làm mình có thêm vài phần hy vọng sống sót trong chiến đấu.

Diệp Trùng đứng trước Trường trùng, Trường trùng bị hẳn bỏ trong 1 căn phòng độc lập, thứ liên quan tới thực lực của mình, người biết càng ít, càng tốt với mình.

Điều hẳn làm hiện giờ chính là kiểm kê thu hoạch, việc này vô nghi là 1 trong những việc Diệp Trùng khá thích làm.

Trút Lệ thạch từ trong túi ra, đếm được tổng cộng 7 viên, tuy là thứ tốt, nhưng giống Đa côn thạch, cũng là thứ tạm thời không cách nào sử dụng được, không như thực tế như mấy quặng năng lượng biến dị trong Trường trùng đó.

Dáng vẻ Trường trùng hiện giờ có thể nói là thảm không nỡ nhìn, công kích sóng âm của quái vật làm cho nó bị thương hại nghiêm trọng, vỏ giáp ở rất nhiều chỗ bị chấn động tới tan nát, mấy mươi cái chân máy cũng bị chấn gãy gần 1 nửa. Mà sau đó, bị Mục mạnh mẽ thôi thúc Trường trùng bò ra khỏi hang động càng làm nó đã bị thương lại càng thêm bị thương, hiện giờ đã cách vút đi không còn bao xa nữa rồi.

Nhưng quặng năng lượng biến dị bên trong vẫn bảo tồn vô cùng hoàn hảo.

Dưới sự giải thích của Mục, Diệp Trùng cuối cùng cũng hiểu cái gì là quặng năng lượng biến dị.

220. Chương 220: Loạn Thế Tới

Bởi vì quá trình này giống như biến dị của sinh vật, cho nên loại khoáng thạch sau khi biến dị này cũng được gọi là quặng năng lượng biến dị.

Mục suy đoán nguyên nhân chủ yếu mấy khoáng thạch này biến dị là chịu ảnh hưởng của Lệ thạch. Diệp Trùng vô cùng kinh ngạc, việc thế này hẳn vẫn là lần đầu tiên nghe nói, khoáng thạch phát sáng nhỏ bé này lại là kiệt tác của của mấy viên Lệ thạch bé tí này.

Điều này không khỏi lại 1 lần nữa khơi dậy sự tò mò của Diệp Trùng đối với 7 viên Lệ thạch nhỏ bé này.

Bảy viên Lệ thạch yên tĩnh nằm trong lòng bàn tay của Diệp Trùng, ấm áp, hơi phát ra ánh sáng màu xanh nhạt. Bảy viên Lệ thạch đều không lớn, viên to nhất chẳng qua lớn hơn ngón tay cái 1 chút, mà viên có hình dáng như giọt nước Diệp Trùng cướp được từ trên người mấy người Tần Tá đó lại là viên nhỏ nhất trong đó.

Bảy viên Lệ thạch bị Diệp Trùng lật qua lật lại, nhìn tới nhìn lui, nhưng vẫn không nhìn ra nguyên nhân vì sao. Hết cách, hắn cũng chỉ đành bỏ qua loại hành động vô ý nghĩa này. Lại là 1 thứ tốt không sao sử dụng được, Diệp Trùng cười khổ trong lòng 1 tiếng.

Ngược lại, tác dụng của mấy cái quặng năng lượng biến dị cấp thấp này đối với Diệp Trùng hiện giờ càng lớn hơn. Về việc thu hoạch mấy cái quặng năng lượng biến dị này, không cần phải nói, vô cùng phong phú, toàn bộ quặng năng lượng biến dị trong hang động đều bị Trường trùng vét sạch trơn. Theo như Mục nói, mấy quặng năng lượng này, trước khi biến dị đều là 1 số khoáng thạch kim loại hiếm có, thực sự làm người ta khó mà tin được, trong hang động này lại đồng thời xuất hiện nhiều khoáng thạch kim loại quý hiếm như vậy.

Rào rào, Diệp Trùng trút toàn bộ quặng năng lượng biến dị vào trong phòng.

Đủ loại ánh sáng tràn ngập cả căn phòng, Diệp Trùng nhìn hoa cả mắt. Mục còn có 1 điểm không nói với Diệp Trùng, quặng năng lượng cũng là 1 loại đá quý cực kỳ quý giá. Quặng năng lượng trân quý vô bì trong mắt người đời lại chất thành 1 ngọn núi nhỏ trước mắt Diệp Trùng, nếu như đem tất cả quặng năng lượng này đi bán đấu giá, chỉ e tài sản của phú ông giàu có nhất 5 thiên hà lớn cũng không sao so sánh được với Diệp Trùng.

Nhưng Mục cũng biết, cho dù nói điểm này với Diệp Trùng, Diệp Trùng cũng sẽ không có bất cứ phản ứng nào. Diệp Trùng đối với tiền tài, chẳng có bất cứ hứng thú nào, chỉ có lúc phải xài tới thì mới nghĩ tới mà thôi.

Không giống đối với tiền tài, lòng chiếm hữu của Diệp Trùng đối với tài nguyên chiến lược lại khá mãnh liệt. Hành tinh rác là 1 nơi thiếu thốn tài nguyên cực độ, ở đó có lúc mấy tháng cũng không đào được 1 món hữu dụng nào. Không có ai hiểu sự quan trọng của mấy tài nguyên này hơn hắn, ở nơi kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu đó, đây là thứ quan hệ tới sinh tử tồn vong của chính mình.

Mà đối với quặng năng lượng như 1 ngọn núi nhỏ này, Diệp Trùng lập tức vui đầu, bắt đầu công việc phân loại, sắp xếp. Nếu như nói nhìn đồng quặng năng lượng này là 1 việc cực kỳ hưởng thụ, vậy việc phân loại, sắp xếp chúng quả thật là 1 việc làm người ta cực kỳ đau khổ.

Đương nhiên, công việc phân loại, sắp xếp này là thực hiện dưới sự hướng dẫn của Mục, bởi vì Diệp Trùng căn bản không biết mấy loại khoáng thạch này. Nhưng việc này không hề là 1 việc thoải mái như trong tưởng tượng, đối với kẻ hiểu biết gần như bằng 0 đối với mấy khoáng thạch này như Diệp Trùng, trong thời gian không tới 10 phút đã hoàn toàn choáng váng cả đầu óc. Bởi vì Mục giảng giải hoàn toàn không hề dừng lại. Nói thật, trí nhớ của Diệp Trùng đã coi như là khá xuất sắc, nhưng dưới phương thức truyền thụ nhồi nhét này, Diệp Trùng cũng cảm thấy nuốt không trôi.

Diệp Trùng cảm thấy, nếu như Mục tự mình xử lý mấy quặng năng lượng này, hiệu suất nhất định còn nhanh hơn. Nhưng Diệp Trùng cũng biết Mục như vậy là vì tốt cho hắn, là vì hắn có thể có thêm càng nhiều tri thức. Nếu như là Thương sử dụng phương thức giống vậy, vậy thì nhất định là tên đó muốn làm biếng. Nghĩ tới thương, khóe miệng Diệp Trùng không khỏi hơi nhếch lên, qua vài ngày có lẽ là tới lượt Thương xuất hiện rồi đây.

- Diệp tử, tập trung tinh thần. Mục phát hiện Diệp Trùng lan man, lạnh lùng nhắc nhở. Diệp Trùng vội vàng tập trung tinh thần, cẩn thận nghe Mục giảng giải tính năng kết cấu của mấy loại quặng năng lượng này...

Đủ hình đủ dạng các loại quặng năng lượng bị chia thành mấy đồng, mà đồng nhỏ nhất trước mắt Diệp Trùng này là đồng mà hắn hiện giờ có thể sử dụng. Mấy quặng năng lượng này có đủ các chủng loại, với lại, số lượng mỗi loại quặng năng lượng khá là cân xứng, nhưng số lượng mỗi loại quặng năng lượng lại không nhiều, còn lâu mới đạt tới yêu cầu sản xuất quy mô lớn.

Khoáng thạch quý hiếm có nhiều nhất trên tay Diệp Trùng hiện nay ngược lại lại là quặng Hắc kim.

Hơn nữa, trong kho thông tin tự liệu của Mục, mấy quặng năng lượng này đều cần phối hợp sử dụng với 1 số kim loại hiếm có, thì mới có thể phát huy giá trị lớn nhất của nó. Với số lượng khoáng thạch hiếm có khác trên tay Diệp Trùng, đồng nhỏ quặng năng lượng trước mắt hắn mới có thể có tác dụng chân chính với hắn hiện tại. Thật ra vốn dĩ còn có vài loại quặng năng lượng Diệp Trùng cũng có thể sử dụng, nhưng nếu như phải lựa chọn chúng, không thể không bỏ đi vài loại trong đồng quặng năng lượng trước mắt này.

Tài nguyên dự trữ của Diệp Trùng hiện này có thể nói là phong phú vô cùng, nhưng thứ có thể dùng lại ít đến đáng thương. Ngay đồng quặng năng lượng trước mắt hắn này, trong đó có mấy loại hắn vẫn phải vào Thapelo mua 1 chút kim loại không có trên Hoa hoa công tử.

Tình cảnh trong hang động hôm đó, Diệp Trùng và Mục thảo luận rất lâu, nhưng vẫn không đưa ra kết luận. Nhưng Diệp Trùng cũng hiểu sơ sơ 1 chút, thí dụ khu vực ở cái vòng tròn đó xảy ra méo mó không gian vô cùng mạnh mẽ, nên chắc là hình thành thứ gần như là lối thông.

Khoa học không gian phát triển tới hôm nay, đã vô cùng hoàn mỹ và trưởng thành. Thí dụ công tắc không gian mà quang giáp sử dụng, nó chính là 1 trong những tấm gương ứng dụng của khoa học không gian. Còn có bước nhảy không gian của tàu vũ trụ, cũng là 1 ngành khoa học kỹ thuật vô cùng hoàn thiện. Trong 5 thiên hà lớn, cơ sở không gian học là khóa trình cơ sở tất cả học viên phải học, mà cái này cũng không phải là khoa học kỹ thuật vô cùng tiên tiến gì, nó đã sớm thấm thấu vào trong các bộ phận đời sống con người.

Nhưng, không có trải qua học tập có hệ thống, Diệp Trùng lại không có bao nhiêu hiểu biết với với thứ này. Công tắc không gian của quang giáp là 1 trong những số ít linh kiện Diệp Trùng không thể chế tạo, nguyên nhân trong đó, vô luận là Cực quang, hay là Mục, đều chưa từng nói qua vấn đề này với hắn. Trong mấy hệ thống tri thức Diệp Trùng có hiện giờ, võ thuật và điều binh là hệ thống tri thức hoàn thiện nhất, còn chế tạo quang giáp và kỹ xảo sư sĩ, Diệp Trùng lại ở trong 1 loại cảnh giới vô cùng kỳ quái, một số tri thức cực kỳ thâm sâu nào đó, hắn đào sâu nghiên cứu đến mức cực kỳ thấu triệt, nhưng 1 số thường thức cơ sở, hắn lại thường không biết tí gì.

Với tri thức của Mục về phương diện không gian học, Diệp Trùng tin tưởng tuyệt đối là mạnh hơn hầu hết lão sư gì đó của mấy học phủ rất nhiều. Nhưng Mục vẫn không sao tính toán ra loại chỉ số cụ thể cần thiết để xảy ra vòng tròn méo mó không gian này.

Sau lưng vòng tròn méo mó không gian đen thăm thẳm này rốt cuộc là cái gì? Loại sinh vật khủng bố mạnh mẽ đó sẽ có dáng vẻ thế nào? Cái méo mó không gian này rốt cuộc là do ai làm ra? Thiên nhiên? Hay là sinh vật này làm ra? Hay là...

Thực sự có quá nhiều nghi vấn rồi, trong lòng Diệp Trùng hơi tò mò. Cho tới tận bây giờ, việc có thể làm Diệp Trùng tò mò ít ỏi đến đáng thương. Mà việc này sở dĩ có thể làm Diệp Trùng tò mò như vậy, nguyên nhân lớn nhất chính là hắn hơi hiểu được sự cường đại của loại sinh vật này.

Đây là sinh vật mạnh nhất Diệp Trùng từng gặp phải cho tới tận bây giờ.

Ngay cả Mục cũng không sao xem thường sự cường đại như vậy. Diệp Trùng rõ ràng cảm thụ được sự tích cực của Mục hiện giờ đối với việc sửa chữa phục hồi mình cao hơn rất nhiều. Đáng tiếc, muốn sửa chữa Mục là 1 việc hoàn toàn không thể nào. Trong đó có quá nhiều khó khăn. Hợp kim chủ yếu nhất tạo nên Mục tuy trong kho thông tin dữ liệu của Mục có ghi chép tỉ mỉ, thậm chí có phương pháp tôi luyện, nhưng chứa tới 52 loại kim loại. Còn có danh sách công thức 17 tài liệu phi kim loại, Diệp Trùng vậy mà không tìm thấy 1 loại nào mình có. Mà trong đó có 11 thứ là tài liệu hiếm có giống như Đa côn thạch vậy. Có thể nói, Mục gần như hoàn toàn là dùng tài liệu cực kỳ hiếm có tích tụ lại. Đây vẫn chỉ là 1 vấn đề trong đó, thứ bị tổn hại của Mục hiện giờ chủ yếu là động cơ, buồng lái, còn có cánh tay trái, trong đó, coi như buồng lái là tốt nhất. Còn động cơ, Diệp Trùng tới giờ vẫn không hoàn toàn hiểu được sơ đồ cấu tạo của nó, đối với cánh tay trái, hắn ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua.

Muốn sửa Mục, đây là 1 mục tiêu xem ra xa xôi không có kỳ hạn, nhưng chế tạo cho Mục 1 món vũ khí lại là 1 việc khá hiện thực. Trước giờ, không có vũ khí làm uy lực của Mục giảm mạnh, nhưng bây giờ, quãng năng lượng lần này vô ý thu hoạch được nhiều như vậy, tuy số lượng mỗi loại quãng năng lượng không hề nhiều, nhưng chế tạo cho Mục 1 món vũ khí vẫn là dư sức.

Diệp Trùng cũng vô cùng tò mò vũ khí của Mục. Mục sẽ sử dụng vũ khí như thế nào? Thật là làm người ta mong chờ a.

Thu hoạch lần này vẫn không dừng như vậy, chất nhầy của Đồng thu tín đã được Diệp Trùng bỏ vào trong phòng thí nghiệm điều bồi, còn mấy cái tên xương đó lại là vật liệu xương cực tốt, Diệp Trùng cũng thu lại. Thứ duy nhất đáng tiếc lại là thanh trủy thủ đó, thanh trủy thủ đó chính là thứ Cố Thiếu Trạch tặng cho hắn, mấy năm này vẫn luôn dùng nó, cảm giác vô cùng thuận tay. Ừm, xem ra phải chế lại 1 thanh trủy thủ rồi. Ánh mắt của Diệp Trùng đảo qua đồng quãng năng lượng trước mặt mình này.

Diệp Trùng cả ngày ở lì trong căn phòng này, không để ý tới 5 người đó, dù sao 5 người bọn họ ở đó cũng khuấy không được sóng gió gì. Năm người đó kể từ hôm nghe Diệp Trùng nói có khả năng xảy ra chiến tranh, vẫn luôn ở trong trạng thái hoảng hốt. Năm người tụ tập chung với nhau, cứ thảo luận đề tài này, mà mỗi lần như vậy nước mắt của Mông Phi Nhi lại không thể nén được chảy xuống.

Rất mau, Hoa hoa công tử đã bước vào ranh giới của thiên hà Thapelo. Mọi người đều có cảm giác trở về nhân gian, đương nhiên, trong đó không bao hàm Diệp Trùng.

Một khi bước vào phạm vi của thiên hà Thapelo, thì cũng có nghĩa là có thể thu được tín hiệu xung mạch. Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của 5 người vẫn luôn lo lắng chiến tranh xảy ra, thêm vào bản thân Diệp Trùng cũng muốn biết tình huống hiện giờ của 5 thiên hà lớn, Mục mở máy liên lạc.

Dự đoán của Diệp Trùng không sai, chiến tranh đã xảy ra rồi.

Năm thiên hà lớn hiện giờ đã loạn cả lên. Kể khởi xương màn hỗn chiến này ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng, lại không hề là 5 thế lực lớn, mà là 1 tổ chức Diệp Trùng chưa từng nghe qua gọi là Liên minh tự do. Điều này làm hắn nghĩ tới 5 cái quang giáp, và còn chiến hạm vũ trụ giống như chiến thuyền kiểu cổ gặp được ở trên hành tinh nguyên sinh đó, nghĩ chắc là tổ chức đó. Ấn nút lâu như vậy, một khi phát hiện mình có thực lực không hề thua kém 5 thế lực lớn này thì nhất định không cam tâm ấn nút như vậy!

Kể đầu tiên tuyên bố sở hữu thiên hà Farr chính là bọn họ. Tiếp theo, Hắc giác cũng tuyên bố quyền khống chế với thiên hà Thiên La, mà gần như đồng thời, Hiệp hội sư sĩ cũng tuyên bố khống chế thiên hà Thapelo, còn Tông sở cũng không chịu lạc hậu, tuyên bố khống chế thiên hà Lam Quang. Nhưng điều làm người ta kỳ quái là, thiên hà Thiết Bối Tây Ni bị 4 thiên hà lớn bao vây lại không có chút động tĩnh nào, vẫn bảo trì trạng thái vốn có.

Nhất thời, thiên hạ ầm ĩ cả lên!

Rất mau, 4 thế lực lớn vì củng cố sự thống trị trong thiên hà mình chiếm lĩnh, đã tiến hành hoạt động thanh tẩy quy mô lớn. Mà 3 thế lực lớn vốn dĩ đều có rất nhiều nhân viên ở mỗi thiên hà, 1 chiêu đột nhiên này của Liên minh tự do, mấy nhân viên này căn bản không kịp rút về. Ai cũng không muốn hậu viện của mình bị đốt, cho nên tiến hành hành động bóp nghẹt cực kỳ tàn khốc các thế lực khác trong thiên hà của mình. Mà Liên minh tự do ngay khi bắt đầu đại hành động đã gọi hầu hết nhân viên mai phục ở các thiên hà khác về, cho nên trong 4 phe thế lực, tổn thất của Liên minh tự do ngược lại là nhỏ nhất.

Mỗi thiên hà đều ở trong tình trạng cực kỳ hỗn loạn, cư dân của 5 thiên hà lớn hoàn toàn ngơ ngẩn, gần như trong 1 đêm, cả thế giới đều xảy ra đột biến kịch liệt, mà sự thật cũng chính là giống như vậy.

Chiến tranh cực kỳ thảm khốc!

Ví dụ như ngay cả Liên minh tự do có thu hoạch lớn nhất trong trường đột biến này, thế lực của 3 phe thế lực còn lại ăn sâu bén rễ ở thiên hà Farr, vượt xa tưởng tượng của bọn họ. Hoạt động thanh tẩy của bọn họ chịu trở ngại trước giờ chưa từng có. Chỉ nghĩ tới hành tinh Sí Phong, mấy mươi cái quang giáp liền có thể tạo ra phá hoại lớn như vậy, mà số lượng quang giáp của 3 phe thế lực trong thiên hà Farr vượt xa con số này.

Bốn thiên hà bị tuyên bố khống chế, không chỗ nào không phải tràn ngập chiến tranh, còn thiên hà Thiết Bối Tây Ni lại giống như là vùng đất hứa của nhân gian. Nhất thời, lượng lớn cư dân ở thiên hà khác dời nhà tới thiên hà Thiết Bối Tây Ni.

Theo sự leo thang của chiến tranh, giá các loại hàng hóa điên cuồng tăng lên, rất nhiều nơi đều xuất hiện thiếu hụt hàng hóa mà mấy trăm năm chưa từng gặp. Mà tài nguyên chiến lược như là kim loại chẳng hạn, càng điên cuồng hơn nữa, trên thị trường căn bản là mua không được. Trị an mau chóng suy giảm, làm cho hoạt động của hải tặc hung hăng ngang ngược chưa từng có, hiện giờ gần như chỗ nào cũng có sự tồn tại của hải tặc. Trong tình hình thế này, mức độ được hoan nghênh của sư sĩ cũng đạt tới độ cao chưa từng có, mọi người cần bọn họ bảo đảm tính mạng của mình. Các tập đoàn lớn cũng liều mạng chiêu mộ sư sĩ, sư sĩ cũng lập tức trở thành nghề nghiệp nóng sốt nhất.

Chiến hạm, trong mắt mọi người cũng không phải là thứ gì hiếm có, chiến hạm của 4 thế lực lớn ồ ồ xuất động, mọi người đều đã từ trong sự kinh hoàng ban đầu biến thành có chút trơ ra như hiện giờ.

Trong Hoa hoa công tử, ngoại trừ Diệp Trùng, toàn bộ 5 người còn lại đều ngây ngốc ra! Khi nhìn thấy hình ảnh mấy hành tinh bị bắn phá đến mức không còn diện mạo gì đó, nước mắt của Mông Phi Nhi lại 1 lần nữa không kìm nén được, yên lặng chảy xuống.

Loạn thế, thật sự tới rồi!

221. Chương 221: Vũ Khí Của Mục

- Các vị, ta nghĩ nên tới lúc các người rời khỏi rồi. Diệp Trùng lạnh nhạt nói.

Trừ ánh mắt Mông Phi Nhi có vài phần phức tạp, 4 người còn lại không ai không như trút được gánh nặng, trước giờ, bọn họ đều lo lắng thiếu niên lạnh lùng này giết người diệt khẩu, bởi vì nhìn thế nào hắn cũng không phải là 1 người mặt hiền lòng mềm. Giết người diệt khẩu đích xác là 1 phương pháp trừ được hậu hoạn, Diệp Trùng thế nào mà không nghĩ tới? Diệp Trùng không hề sợ giết người, nhưng điều này không có nghĩa hắn thích giết người. Hắn vẫn nhớ khi ở hành tinh rác, hắn hy vọng có thể tìm thấy 1 đồng loại biết bao nhiêu.

Với lại, hắn đã dần dần phát hiện, có rất nhiều phương pháp hiệu quả không thua kém gì giết người.

Thí dụ 1 loại phương pháp gọi là uy hiếp mà Thương bày cho mình khi ở hành tinh Lam Hải. Diệp Trùng cho rằng loại phương pháp này có sự sáng tạo như thiên tài vậy, thật ra hắn nào biết đây chẳng qua chỉ là sau khi xem phim xong, Thương liền chiếu theo đó mà làm.

Diệp Trùng vẫn dùng loại phương pháp này. Một loại phương pháp tốt không cần quan tâm sử dụng nó bao nhiêu lần, mà là cần tìm được điều kiện cần để sử dụng nó.

Diệp Trùng để Mục thông qua mạng mô phỏng thu thập tư liệu cực kỳ chi tiết liên quan tới 5 người này, tư liệu này chi tiết tới mức có nhiều chi tiết ngay cả bản thân bọn họ có nhiều điểm cũng không rõ ràng. Cho nên khi Diệp Trùng dùng giọng nói chậm rãi mà lạnh lùng nói từng điểm từng điểm một, về mặt 5 người từ chỗ kinh ngạc lúc ban đầu biến thành thậm chí không chút máu lúc cuối cùng, ngoạn mục tột cùng.

Diệp Trùng có lẽ thế nào cũng không ngờ với giọng nói và biểu tình của mình hiện giờ, phối hợp việc hắn hiện đang làm sẽ kín kẽ như thế nào. Ánh mắt 5 người nhìn Diệp Trùng tràn đầy hoảng sợ, giống như người đứng trước mặt mình là 1 ác ma đến từ địa ngục.

Năm người đã xác định thiếu niên này nhất định là đến từ 1 đại thế gia nào đó, bọn họ nghĩ rằng, cũng chỉ có mấy thế gia đó mới có năng lực tình báo đáng sợ thế này. Sức mạnh của thế gia không phải bọn họ có thể kháng cự lại. Lời nói vẫn chưa dứt, trong lòng 5 người đã quyết định phải để cho những trải qua trong khoảng thời gian này trôi chảy trong bụng. Chết cũng sẽ không nói với người khác, nếu không, vừa nghĩ tới tình trạng thâm sau này của người thân, bạn bè mình, 5 người liền nhịn không được mà tìm đập dồn dập.

Khi Hoa hoa công tử tới 1 hành tinh cư trú ở ngoài cùng thiên hà Thapelo, Diệp Trùng liền định để bọn họ rời khỏi.

Nơi này dù sao là khu vực ngoài cùng nhất của thiên hà Thapelo, chiến tranh vẫn chưa lan tới chỗ này, người ở chỗ này vẫn trải qua cuộc sống giống như bình thường, chỉ là về mặt bọn họ ngẫu nhiên lại lộ ra vẻ kinh hoàng mới làm Diệp Trùng nhìn ra vài phần vết tích chiến tranh.

Nhìn cửa khoang mở ra, mọi người hận không thể bay thẳng ra ngoài, nhưng vì tránh làm cho thiếu niên không vui, đám người này vẫn không nhanh không chậm đi về phía cửa khoang. Mông Phi Nhi xoay đầu nhìn Diệp Trùng sâu sắc 1 cái, cắn chặt môi. Thần sắc lộ ra trong mắt làm Diệp Trùng rất khó hiểu.

- Phi Nhi! Đây là giọng nói của Vicente, ông ta thương hại nhìn cô bé lớn chẳng khác gì con gái mình, lắc đầu, khẽ thở dài 1 tiếng.

Tiếng gọi của Vicente làm Mông Phi Nhi tỉnh lại, nàng thu hồi ánh mắt của mình, xoay người đi về phía mọi người. Ngược lại, Paarl chốc chốc lại quay đầu, nhưng ánh mắt đó lại hướng về phía phòng thí nghiệm kim loại của Diệp Trùng, rõ ràng ông ta vẫn lưu luyến không rời với phòng thí nghiệm đỉnh cấp này.

Năm người rời khỏi làm Diệp Trùng có thể không kiêng kỵ gì mà làm loạn trong cả con tàu. Nói thật, trong Hoa hoa công tử có quá nhiều thứ không thể thấy ánh sáng. Nhưng, 5 người rời đi cũng tức là tuyên bố bắt đầu công việc của Diệp Trùng.

Diệp Trùng có quá nhiều công việc cần hoàn thành. Cũng không biết Mục rốt cuộc là thông qua con đường nào, lại kiếm được 1 đồng tài liệu kim loại khá hiếm có, giờ phút này, loại đồ thể này chắc phải chịu sự quản lý nghiêm khắc, Diệp Trùng cũng chỉ lại 1 lần nữa cảm thán không gì không thể của Mục.

Mà đưa tới đồng thời còn có 1 số máy móc thí nghiệm tiên tiến nhất ở 5 thiên hà lớn mà Diệp Trùng đặt lần trước. Máy thứ máy móc này do giá quá cao, bọn họ chỉ có sau khi nhận được đơn đặt hàng mới bắt đầu chế tạo. Máy ngày trước vừa may mới hoàn thành, thế là khi nhận được liên hệ của Mục, bọn họ liền gửi hàng tới cửa. Hộ tổng máy thứ máy móc này, bọn họ dùng tổng cộng hơn 100 sư sĩ. Phô trương hoành tráng thế này, Diệp Trùng còn cho rằng gặp phải hải tặc.

Có mấy máy móc này, Diệp Trùng sẽ như hổ thêm cánh.

Mục cuối cùng cũng lấy ra sơ đồ thiết kế vũ khí của hắn. Niềm vui vừa nhận được máy móc mới lập tức bị quẳng đi mất tăm mất dạng, mà thay vào đó là đau đầu vô bì. Diệp Trùng trước giờ chưa từng thấy qua sơ đồ thiết kế lần nào Mục lấy ra là đơn giản dễ hiểu, không có 1 ngoại lệ, đều là thứ như là thiên thư vậy. Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Diệp Trùng chỉ có thể từ ngoại hình mà phán đoán đây có khả năng là 1 cây súng năng lượng, nhưng thiết kế mạch quang phức tạp ở bên trong lại làm hắn hoài nghi, đây thật sự chỉ là 1 cây súng năng lượng?

May mà Diệp Trùng trước giờ không thiếu tinh thần nghiên cứu, hướng chi đây còn là phương diện quang giáp hắn vô cùng hứng thú. Vũ khí quang giáp là 1 phương diện cực kỳ quan trọng của quang giáp. Thứ Mục lấy ra nào phải là hàng đường phố gì, mà thứ Mục đồng ý để mình dùng càng phải là tinh phẩm trong tinh phẩm.

Khi Diệp Trùng hiểu được bản sơ đồ thiết kế này, hắn đã không nhớ rõ rốt cuộc là trải qua bao nhiêu ngày rồi, hắn hiện giờ không có thời gian để lo mấy việc này. Hoàn toàn tập trung, Diệp Trùng lúc này xem ra càng giống với đám lão già điên trong Cục quang đó. Một khi đã hoàn toàn hiểu được tất cả các bộ phận, Diệp Trùng liền bắt đầu công việc.

Thao tác tinh vi Diệp Trùng đã nắm được đoạn thời gian trước, lần này lại có tác dụng rất lớn, mạch quang bên trong cây súng năng lượng này cực kỳ tinh vi, phức tạp, trong suốt quá trình thiết kế mạch quang, Diệp Trùng trước sau đều ở trong 1 trạng thái chiến đấu, như đi trên mặt băng mỏng, không dám có chút sơ suất. Nếu như có 1 điểm sai lầm, vậy công đoạn lúc trước đều tiêu tùng hết. Chỉ có bắt đầu từ đầu, còn phải thuận lợi trong suốt cả quá trình, tất cả những thứ này đều quy kết cho Diệp Trùng có 1 đôi tay ổn định tới mức biến thái.

Nhưng loại áp lực này quả thật làm người ta có chút thở không nổi, cho nên khi hoàn thành thiết kế mạch quang chủ yếu nhất, Diệp Trùng cũng thật sự thở phào, bất quá ở phương diện tôi luyện năng lượng

xảy ra chút sai sót nhỏ, dù sao thứ này Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Thỏi kim loại luyện ra từ quặng năng lượng biến dị xinh đẹp tốt cùng, có cái giống như 1 khối nước biển, xuất hiện gợn sóng như sóng biển, mà cả thỏi kim loại tỏa ra lam quang yếu ớt, đây là Lam Tân (kẽm lam) sau khi năng lượng hóa. Còn Điểm sa kim cũng không thua kém chút nào, thỏi kim loại hình vuông màu vàng kim, bên trong xen lẫn vô số điểm kim sa chói mắt, ánh sáng vàng kim mấy kim sa này phát ra, làm cho người ta có chút cảm giác nhức mắt. Mỗi một thỏi kim loại tôi luyện ra từ quặng năng lượng biến dị đều mỹ lệ như vậy, Diệp Trùng bỏ mấy thỏi kim loại này bỏ ở khắp nơi trong phòng thí nghiệm, cả phòng thí nghiệm bị điểm xuýt càng giống như 1 trung tâm châu báu. Đây chỉ e là phòng thí nghiệm chói mắt nhất trên thế giới.

Theo như Mục nói, mấy kim loại này sau khi trải qua biến dị năng lượng hóa, tính năng trước sau khác biệt cực lớn, Diệp Trùng được của trời cho, không biết mức độ hiếm có của quặng năng lượng, trên thực tế, quặng năng lượng hiếm hoi vượt xa tưởng tượng của hắn rất nhiều, điều kiện khoáng thạch xảy ra biến dị năng lượng hóa cực kỳ hà khắc, Diệp Trùng lần này chiếm được tiện nghi cực lớn.

Vô luận là thứ mỹ lệ thế nào, khi người đã quen thuộc, người sẽ chưa chắc xuýt xoa giống như khi lần đầu tiên nhìn thấy, Diệp Trùng không nhìn nhiều tới mấy thỏi kim loại giống như tác phẩm nghệ thuật này, mà lại tiếp tục vội đầu vào công việc.

Diệp Trùng cuối cùng cũng hoàn thành công việc, thành phẩm trước mắt làm hắn tràn đầy cảm giác tự hào.

Súng bắn tia Quy pháp, chiều dài cả cây súng đạt tới 6 mét, thân súng thon dài xem ra khá thanh mảnh, không có chút hung mãnh của vũ khí nào, cả cây súng xen kẽ màu lam trắng, vô cùng tương phối với màu sắc của bản thân Mục, nhưng lớp bên trong của nòng súng tráng 1 lớp mỏng điểm sa kim màu vàng kim. Gợn sóng thiên nhiên trên những sọc màu lam giống như kiệt tác của 1 đại sư nghệ thuật nào đó. Ống ngắm quang học màu lam khá to trên mũi súng xem ra lại có vài phần quái đản và không hài hòa.

Nhưng trừ 1 điểm này, cả thân súng có thể nói là vô cùng đơn giản, trang trí khác trên sơ đồ thiết kế, Diệp Trùng 1 cái cũng không làm, những trang trí không cần thiết trên vũ khí này, Diệp Trùng lười bỏ công sức vào nó.

Là người chế tạo, Diệp Trùng có lòng tin tuyệt đối với uy lực của cây súng bắn tia được gọi là Quy pháp này. Ngắm siêu chính xác, đương nhiên việc ngắm này không phải dựa vào ống ngắm quang học màu lam trên súng bắn tia, hệ thống khóa mục tiêu của súng bắn tia Quy pháp và hệ thống quét hình của Mục kết nối với nhau, hoàn toàn có thể thực hiện khóa mục tiêu siêu cự ly.

Ống ngắm quang học phía trên là do Diệp Trùng thêm vào, lúc ở hành tinh nguyên sinh, khi Diệp Trùng đã phát hiện nhiều từ cực kỳ nghiêm trọng, bán kính hữu hiệu của hệ thống quét hình của Mục bị thu hẹp tới 1 phạm vi cực nhỏ, như vậy ngược lại không hữu dụng bằng ngắm chuẩn quang học nguyên thủy. Diệp Trùng gắn ống ngắm quang học lên trên chính là vì ứng phó loại tình huống này xảy ra. Đối với cải tiến này của Diệp Trùng, Mục cũng vô cùng tán đồng.

Thật ra, Diệp Trùng còn có 1 suy nghĩ không có nói ra, hắn phát hiện nhiều từ đối với quang giáp và chiến hạm mà nói, cực kỳ trí mạng. Mức độ xa lạ của hầu hết sư sĩ đối với hệ thống quang học làm Diệp Trùng vô cùng kinh ngạc. Hắn lúc đó chính là suy nghĩ, nhiều từ đối với hắn mà nói, là 1 loại hoàn cảnh cực kỳ có lợi, nếu như có thể chế tạo được loại hoàn cảnh đó, với mình mà nói thì lợi ích lớn vô cùng, đương nhiên, đây chỉ là 1 loại ý tưởng, muốn thành hiện thực vẫn khá là khó khăn.

Thứ súng bắn tia Quy pháp bắn ra không phải tia hồng ngoại, cũng không phải tia laser, mà là 1 loại chùm tia gọi là sóng hạt quy pháp, nói thật, nếu như thứ trong này bắn ra không phải sóng từ nano, Diệp Trùng tuyệt đối sẽ cho rằng loại súng năng lượng này nhất định là do Hiệp hội sư sĩ thiết kế. Hai loại phong cách quả thật là quá giống, ngay cả bây giờ, Diệp Trùng vẫn hoài nghi đây là vũ khí quang giáp cao cấp gì đó của Hiệp hội sư sĩ. Bất quá vừa nghĩ tới quan hệ không rõ ràng của Mục và Hiệp hội sư sĩ, Diệp Trùng ước đoán mình cho dù có đi hỏi Mục, chỉ e Mục cũng nói 1 câu: “Theo như tư liệu đã có, lai lịch không biết!”

Súng bắn tia Quy pháp còn có thể bắn ra pháo hạt quy pháp, đây là cái gì chứ? Pháo bắn tia? Diệp Trùng vừa nghĩ tới Mục tay cầm Quy pháp, Quy pháp bắn ra 1 chùm ánh sáng to lớn tới mức dọa người, rồi chùm ánh sáng này lại chính xác bắn trúng vị trí cực kỳ quan trọng nào đó của chiến hạm kẻ địch, 1 pháo giải

quyết 1 chiến hạm, cảnh tượng này chỉ nghĩ thôi đã làm Diệp Trùng cảm thấy hoàn toàn bị ai cho kẻ địch sau này của Mục.

Trừ súng bắn tỉa Quy pháp, Diệp Trùng còn vì Mục chế tạo 1 thiết bị bắn nhanh cự ly ngắn, thật ra, Diệp Trùng thấy rằng, với thân thủ Mục thể hiện ra khi đối đầu với con Thiết mãng tích đó, hoàn toàn có thể trang bị 1 món vũ khí cận chiến loại như gai cận chiến, bất quá Mục hình như càng thích xạ kích hơn, kiến nghị của Diệp Trùng gặp phải phản đối của Mục.

Diệp Trùng còn theo kiến nghị của Mục, lựa chọn 1 loại kim loại năng lượng có độ cứng cực cao Titanium để làm nguyên liệu, chế tạo 1 thanh trủy thủ, hình dáng thanh trủy thủ này giống y như của Cố Thiếu Trạch tặng cho mình, nhưng tính năng các phương diện lại xuất sắc hơn không biết bao nhiêu lần, Titanium để vốn dĩ là màu đỏ, nhưng sau khi trải qua biến dị năng lượng hóa, lại thể hiện ra 1 loại màu đỏ sậm như máu, hình dáng thanh trủy thủ này của Diệp Trùng cực tốt, thân đao có thêm ánh đỏ nhàn nhạt như máu, vừa nhìn liền biết không phải là vật tầm thường, bất quá Diệp Trùng lại rất đau đầu, biến dị năng lượng hóa tuy làm cho tính năng của kim loại đề cao mức độ lớn, nhưng quang mang này lại làm thế nào cũng không che lấp được, quả thật là quá chói mắt.

Coi như đã hoàn thành xong tất cả các công việc, Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào được rồi.

Mục vô cùng vừa ý với Quy pháp, từ việc hẩn lập tức đeo Quy pháp ở sau lưng thì có thể nhìn ra, sau khi Mục bổ sung năng lượng thì sẽ có 1 lớp sáng kỳ dị, phối hợp với Quy pháp tỏa ra quang mang màu lam trắng trên lưng đó, nếu như xuất hiện, Diệp Trùng tin rằng sẽ rất có lực chấn nhiếp.

Dọc đường, tuy gặp phải mấy đám hải tặc, nhưng mấy đám hải tặc nhỏ này khiếp sợ thân tàu to lớn của Hoa hoa công tử, ngược lại chẳng có ai dám lên vuốt râu hùm, dọc đường ngược lại vô cùng bình ổn. Sự thống trị của Hiệp hội sư sĩ đối với thiên hà Thapelo rõ ràng vẫn ở trong trạng thái cực kỳ không ổn định, chiến hạm của Hiệp hội sư sĩ Diệp Trùng vẫn luôn lo lắng gặp phải cũng có mấy lần kẻ vai Hoa hoa công tử lướt qua, đáng về cuồng cuồng.

Do Mục hướng dẫn Diệp Trùng chế tạo Quy pháp, tốn quá nhiều thời gian, thậm chí chiếm dụng luôn thời gian của Thương, tương ứng như vậy, thời gian lần này Thương ở bên ngoài cũng kéo dài rất lớn, đây là kết quả thương lượng của Mục và Thương, khi Thương nói tới việc này, hoàn toàn là ngữ khí tiểu nhân đắc chí.

Theo như kế hoạch nghĩ xong lúc đầu, bây giờ phải đi tới thiên hà Farr điều tra vấn đề liên quan tới cha, vấn đề của cha vẫn luôn là tâm bệnh của Diệp Trùng. Diệp Trùng quyết định, lần này vô luận thế nào cũng phải tra ra ngọn nguồn. Còn Thương lại vung vẩy Quy pháp, kêu gào phạt cần giết phạt, đáng về đó ít nhiều làm Diệp Trùng có chút khóc cười không xong.

Mục đã sớm vì Diệp Trùng mà vạch ra hành trình. Trong thời gian Diệp Trùng vùi đầu chế tạo Quy pháp, Hoa hoa công tử không hề dừng lại, mà vẫn men theo bản đồ lộ trình này đi tới. Hiện giờ bọn họ đã tới khu vực đối lập cách xa thiên hà Thapelo và thiên hà Farr.

Thiên hà Farr và thiên hà Thapelo không hề tiếp giáp nhau, giữa chúng có 1 đoạn vành đai trống khá xa, ở vành đai trống rộng lớn này, không có 1 hành tinh nào, chỉ có thông qua bước nhảy không gian mới có thể tới được thiên hà Farr, Mục thậm chí ngay cả địa điểm bước nhảy không gian cũng tính toán xong rồi.

Thiên hà Farr, thiên hà Diệp Trùng quen thuộc nhất, đã sắp tới rồi. Nhìn chằm chằm ngôi sao ngoài cửa sổ, tâm tình Diệp Trùng có chút bay bổng. “Ta nhảy...” Thương khoan khoái ra lệnh bước nhảy không gian.

222. Chương 222: Chiến Trường Đột Xuất

Trong vũ trụ, vô số tàu vũ trụ, vô số quang giáp bay loạn khắp nơi. Chùm tia laser liên tục xẹt qua hư không, đám lửa do vụ nổ hình thành chói lọi, rực rỡ nhưng lại không có bất cứ âm thanh nào truyền tới.

Diệp Trùng có chút ngạc nhiên, mình thật sự là tới thiên hà Farr rồi ư?

- Thương, chuyện gì vậy? Không rõ tình hình, Diệp Trùng chỉ đành hỏi Thương.

- Xem dáng vẻ hình như là 1 đội tàu gặp phải 1 đám hải tặc. Thương cũng không hiểu tình hình. Chủ yếu là tình cảnh trước mắt quả thật quá hỗn loạn. Tàu vũ trụ bị hư hại, quang giáp kịch đấu, tình hình hỗn loạn vô cùng.

Diệp Trùng cẩn thận nhìn, cũng không khỏi có chút tán đồng với ý kiến của Mục. Trong mấy tàu vũ trụ ở chỗ này, không có cái nào là chiến hạm, điều này làm Diệp Trùng nhẹ nhõm, chỉ cần không gặp phải Liên minh tự do gì đó, Diệp Trùng sẽ không quá lo lắng.

Điều làm người ta kỳ quái là tàu của đội tàu này, loại hình nào cũng có, vô cùng hỗn tạp. Thông thường mà nói, để tiện cho việc tiếp tế, đội tàu bình thường phần lớn đều lựa chọn loại hình tương tự, mà loại hình của tàu vũ trụ trước mắt quả thật là quá hỗn tạp. Với lại, chỉ có 1 tàu là tàu vũ trụ cỡ lớn, đây cũng là 1 tàu vũ trụ cấp Scar, nhưng hình dáng của đối phương và Hoa hoa công tử hoàn toàn khác biệt, thể hình của nó hình thoi, xem ra, so với Hoa hoa công tử càng thêm nhẹ nhàng, linh hoạt.

Sắc mặt Phí Địch trấn định như không, trong lòng lại vô cùng lo lắng. Tình hình chiến đấu giằng co thế này, số lượng hải tặc vượt xa ý liệu của hắn.

Đội tàu này đều là bình dân, bọn họ vì tránh né chiến tranh muốn di dân tới thiên hà Thiết Bối Tây Ni. Do dọc đường hải tặc hoành hành, tập thể bọn họ bỏ tiền thuê 3 sư sĩ đoàn bảo hộ an toàn dọc đường của bọn họ.

Thật ra, bọn họ ngay từ khi bắt đầu đã bị hải tặc nhòm trộm rồi. Đội tàu hoàn toàn do bình dân tạo thành này đối với hải tặc mà nói, không khác gì 1 bầy cừu làm người ta thêm rõ dãi không thôi. Do đó hải tặc gần đây liên hợp lại, lên kế hoạch lần hành động này.

Vốn dĩ tình thế sẽ không gay go thế này, nhưng không ngờ 1 sư sĩ đoàn thấy số lượng hải tặc đông đảo thế này, sợ đến mức quay đầu chạy mất, chỉ còn lại Tượng diệp đoàn của Phí Địch và 1 sư sĩ đoàn khác gọi là Hồng sư tử cực khổ chống cự. Trong bình dân cũng có rất nhiều người ngồi lên quang giáp, đầu không quay lại chiến đấu với hải tặc, bảo vệ người thân của mình. Chính vì do mấy người này gia nhập nên mới không làm cho chiến cục vừa bắt đầu liền xuất hiện xu hướng lệch về 1 bên.

Sự khốc liệt của chiến trường vượt xa tưởng tượng của hải tặc. Bọn họ không sao ngờ đám bình dân ôn thuận này lại không muốn sống như vậy, bọn họ hoàn toàn không kể tới an nguy cá nhân, 1 đợt rồi 1 đợt lại xông lên, giống như thiêu thân lao vào lửa, chỉ muốn dùng thân thể yếu ớt của mình, ngăn cản thế lửa đang lan ra này.

Mọi người đều hiểu, sau lưng là người thân của mình, chỉ có tiến tới trước, không thể lùi ra sau! Mỗi 1 người lúc này đều kích thích máu nóng, trung niên chết, thiếu niên lên, thiếu niên chết, phụ nữ lên. Không có tiếng động, không có kêu than. Mọi thứ đều tiến hành trong yên lặng. Không tham vọng sống sót, chỉ hy vọng dùng thân máu thịt của mình để đổi về chút cơ hội sống sót của mấy người già và con nít ở trong cùng. Chỉ vì chút cơ hội này, bọn họ đứng cầm lao ra.

Bức tranh không tiếng động, va chạm lại kịch liệt không gì so sánh được, ánh sáng và lửa, máu và thịt, đồng quy ư tận là tham vọng lớn nhất lúc này của bọn họ. Khoảnh khắc nổ tung, quay đầu nhìn về phía tàu, ánh mắt ôn nhu, trong nháy mắt tan thành tro bụi trong ngọn lửa nuốt chửng bọn họ.

Hải tặc mỗi khi lên 1 tàu vũ trụ đều phải trả 1 giá tương đương.

Phí Địch thế nào không biết tình hình nguy cấp hiện giờ, nhưng hắn cũng vô kế khả thi. Chính ngay lúc này, phụ tá của hắn đột nhiên chỉ lên màn hình, vui mừng nói: “Đoàn trưởng, xem kia!”

Phí Địch vội ngẩng đầu, trên màn hình, 1 tàu vũ trụ to lớn đang từ từ tiến gần bên này.

Một tàu vũ trụ to lớn như vậy đột nhiên xuất hiện lập tức thu hút chú ý của chỉ huy 2 bên. Nhưng thủ lĩnh hải tặc nhìn thấy chỉ xuất hiện 1 con tàu vũ trụ, lập tức yên tâm. Cục diện trước mắt thế này, chỉ e không có ai nguyện ý lợi vào chỗ hỗn loạn này. Hơn nữa đối phương chỉ có 1 tàu vũ trụ, nếu như thật sự không có mắt, vậy mình cũng nuốt nó luôn. Lão đại của đám hải tặc nhìn con tàu vũ trụ xem ra vô cùng vụng về này cười lạnh không thôi. Tàu vũ trụ cấp Scar thì sao chứ? Thủ hạ của hắn hiện giờ đã hoàn toàn giết đổ mất rồi. Với lại trên tay hắn còn có 1 chỉ lực lượng mạnh, cũng không sợ bọn họ có thể làm được trò trống gì.

Diệp Trùng lãnh khốc nhìn từng màn một xảy ra trên màn hình, nhìn mấy người này tuy biết rõ không địch lại vẫn hung hãn không sợ chết lao lên, 1 người tiếp 1 người, không có bất cứ sự chỉ huy nào. Sau lưng bọn họ là 1 cánh cửa hợp kim. Bởi vì không có âm thanh, thay đổi sáng tối trên màn hình ở trên mặt Diệp Trùng, làm người ta nhìn không rõ về mặt của hắn.

Khi thông qua cửa sổ trong suốt cạnh bên tàu vũ trụ nhìn thấy con nít sau cánh cửa hợp kim, Diệp Trùng mới có chút vẻ ưu buồn. Tên hải tặc lên tàu này cuối cùng cũng quét sạch chương ngại cuối cùng, đám người không sợ chết vừa rồi đã sớm làm hắn giết đỏ cả mắt, trên sàn tàu đầy mảnh vỡ của quang giáp. Mấy đứa trẻ sau cửa hợp kim này, đứa nào cũng sợ khóc thét lên, hắn hung hãn mà tham lam cười, chỉ cần 1 lát nữa, cánh cửa hợp kim này sẽ bị mình hủy diệt, tưởng tượng mọi tài phú sau cánh cửa hợp kim này sẽ thuộc về mình, mấy người này không cần mạng bảo vệ thế này, nhất định là tài bảo cực kỳ quý giá đây!

Sự chênh lệch thực lực không phải dùng khí có thể bổ sung được, trong lòng Diệp Trùng lãnh khốc đưa ra đánh giá, điều này cũng càng kiên định niềm tin phải làm mình trở nên càng thêm mạnh mẽ của hắn, chỉ có như thế, mình mới có thể nắm bắt được vận mệnh của mình.

Chính ngay lúc này, 1 cái quang giáp gần như hoàn toàn tàn phế vốn nằm trên đất đột nhiên bật lên, ôm lấy cái quang giáp hải tặc này, ầm ầm mở tất cả động cơ, mạnh mẽ tông vào tường của con tàu. Vỏ giáp con tàu vốn dĩ đã sớm tan nát này lập tức bị tông vỡ 1 lỗ lớn, 2 cái quang giáp ôm chặt nhau cùng bay vào trong vũ trụ.

Biến cố đột nhiên này làm hải tặc phản ứng không kịp.

Diệp Trùng rõ ràng nhìn thấy khoang động cơ của cái quang giáp tàn phế đó đã hoàn toàn hư hại, trong khoảnh khắc tông phá con tàu đó, trên mặt hắn hiện ra màu xanh tái thiếu ôxi, nhưng trên gương mặt xanh tái này lại lộ ra 1 nụ cười khó khăn, xem ra nguy dị không nói nên lời. Trong nháy mắt, ngọn lửa vụ nổ đã nuốt chửng nụ cười tái xanh này, cùng bị nước chữa với nó còn có cái quang giáp hải tặc đó.

Gương mặt cười tái xanh. Diệp Trùng ngơ ngác nhìn, đột nhiên, trong đáy lòng hắn giống như có 1 chỗ cực kỳ mềm yếu bị đâm xuyên qua vậy.

Dưới sự chiếu sáng của ánh lửa, mặt Diệp Trùng lúc rõ lúc mờ.

Ánh mắt Diệp Trùng lộ ra vài phần mất mát, bọn họ liều mạng như vậy, có lẽ là có người cần mình bảo vệ. Nhưng mình thì sao? Cha mẹ đều không biết mình là ai, cha nuôi cũng đã chết rồi. Chỉ còn lại 1 mình mình. Ủ, không, còn có Mục và Thương, nhưng Mục và Thương cần mình bảo vệ ư? Trong lòng Diệp Trùng lại nổi lên vài phần chua chát.

Tia sáng trên màn hình không ngừng biến ảo, màu sắc phản chiếu trên mặt Diệp Trùng cũng biến ảo theo, chỉ là trong sự biến ảo màu sắc này, sự mất mát trong mắt Diệp Trùng đó càng lúc càng sâu, gần như trong nháy mắt, về mặt Diệp Trùng lại trở lại đáng vẻ thờ ơ lúc bình thường.

Thương lúc này cũng yên tĩnh không nói gì.

- Thương, chúng ta đi. Diệp Trùng lạnh nhạt nói, chiến cục trước mắt quả thật quá hỗn loạn. Loại chiến đấu quy mô lớn thế này, trừ phi mình bạo lộ ra hỏa lực của Hoa hoa công tử, nếu không, ảnh hưởng của 1 người đối với cả chiến trường nhỏ vô cùng. Hơn nữa, Diệp Trùng tìm không thấy lý do mình ra tay. Ở trên hành tinh rác, kẻ săn mồi sau khi tiêu diệt con mồi, cũng sẽ không bỏ qua cho thú con của con mồi. Đây là quy luật phổ biến nhất của thiên nhiên.

Tuy Diệp Trùng không hề sợ mấy hải tặc này, nhưng nếu đối phương thật sự đụng tới mình, vậy vô nghi cũng là 1 việc vô cùng phiền phức. Tối thiểu sẽ làm dây dưa hành trình của mình rất nhiều, mình hiện giờ có việc trên người, mình phải mau chóng tới hành tinh Minh Hồng. Chỗ đó có 1 câu đố có thể có liên quan tới cha, mà điều Diệp Trùng muốn làm, chính là giải câu đố này.

Nhưng Diệp Trùng không đi trên người khác không có nghĩa là người khác nhìn mà không thấy hắn. Mấy cái quang giáp đang bay về phía bên này, còn liên tục dùng súng laser trên tay bắn Hoa hoa công tử. Thật ra thủ lĩnh hải tặc cũng không hy vọng đi trên chộc con tàu vũ trụ cỡ lớn này, chỉ là hiện giờ đám thủ hạ đã giết đỏ cả mắt, hắn căn bản cũng không quản lý được.

Liên tục vài tia laser bắn lên Hoa hoa công tử, chỉ để lại vài cái lỗ. Loại súng laser cấp này đối với vỏ giáp dày cộm thế này của Hoa hoa công tử quả thật là giống như gãi ngứa vậy. Bất quá Diệp Trùng lại nhăn mày, kể từ vừa rồi, tâm tình của hắn đã không tốt, hiện giờ lại có người leo lên đầu mình, trong lòng Diệp Trùng cũng không khỏi có chút nổi giận.

Ăn đòn mà không nói tiếng nào không phải là phong cách của hắn, nói thật, nếu như không phải đối thủ hoàn toàn không cùng 1 cấp bậc như 3 thế lực lớn, Diệp Trùng vẫn chưa từng làm cái việc bị đánh mà không trả đũa. Với lại, mấy cái quang giáp này trong mắt Diệp Trùng không có gì khác biệt với những thằng hề. Loại quang giáp cấp bậc này, loại sư sĩ cấp bậc này, đối với hắn hiện giờ mà nói, quả thật là không chịu nổi 1 kích.

Diệp Trùng gọi Quỷ lỗi ra, không nói tiếng nào liền nhảy vào buồng lái quang giáp tên hề.

- Diệp tử, để cho ta vài tên. Thương múa may Quy pháp trong tay, gấp giọng nói.

Khi cửa khoang của Hoa hoa công tử mở ra, mấy cái quang giáp hải tặc đó, 1 tia lý trí cuối cùng vẫn chưa mất đi, nếu như người từ trong đó đi ra quá nhiều, bọn họ nhất định sẽ len lén bỏ chạy, dù sao phía sau còn có lão đại, 1 đám lớn như thế nữa.

Đợi cả nửa ngày, bên trong mới đi ra 1 cái quang giáp, còn là 1 cái quang giáp kỳ lạ, gầy gò, hài hước vô cùng, sau khi mấy cái quang giáp hải tặc này nhìn rõ, giống như quên là đang ở trên chiến trường, lại đồng thời phát ra tiếng cười giòn giã.

Đối với biểu hiện của đối thủ khi nhìn thấy Quỷ lỗi, Diệp Trùng đã quen rồi, đây cũng là thứ hắn muốn, hình như đối thủ nhỏ yếu hơn mình. Bất quá, nếu như có thể giải quyết đối phương nhẹ nhàng hơn, vậy còn gì vui bằng chứ?

Diệp Trùng nhìn đối phương, cảnh tượng trước mắt quen thuộc làm sao, rõ ràng giống như 1 phiên bản khi mình cứu 5 người. Ngay khi Diệp Trùng vừa chuẩn bị ra tay, 1 tia sáng màu lam cực nhỏ lóe lên rồi biến mất trước mắt hắn, cái quang giáp trước mắt Diệp Trùng đột nhiên biến thành 1 quả cầu lửa.

Diệp Trùng ngớ người. Chính trong khoảnh khắc ngăn ngủ Diệp Trùng hơi ngớ người này, lại có 2 tia sáng lam lóe qua, 2 cái quang giáp còn lại lập tức biến thành quả cầu lửa.

Lộp bộp lộp bộp, mảnh vỡ hình thành do 3 cái quang giáp nổ tung như hạt mưa đánh lên người Quỷ lỗi.

- Hi hi. Trong quang não của Quỷ lỗi vang lên tiếng cười đắc ý của Thương. Diệp Trùng có đôi chút không biết làm sao nhìn ra sau, thân ảnh của Thương ở cửa khoang ẩn ước có thể thấy được, giống như biết Diệp Trùng đang nhìn về phía này, khoa trương vẫy Quy pháp trên tay, không cần nghĩ, 3 tia sáng lam vừa rồi nhất định là kiệt tác của tên này. Vụ nổ hình thành chắc là do Thương chính xác bắn trúng tâm năng lượng của quang giáp đối phương mà gây nên. Bất quá 3 phát đều bắn trúng tâm năng lượng của đối phương, trình độ xạ kích của Thương cũng không kém Mục bao nhiêu a, Diệp Trùng không kiềm được khen ngợi trong lòng. Nếu như khi mà Diệp Trùng biết rằng vị trí 3 phát Mục bắn trúng hoàn toàn giống y chang nhau, không biết sẽ có dáng vẻ thế nào.

Vẫn luôn chú ý bên này, sắc mặt thủ lĩnh hải tặc lúc này kịch biến: “Con bà nó, ai kêu mấy tên đó tới gần con tàu lớn đó? Người, người... còn có người, truyền lệnh xuống, ai cũng không được tới gần con tàu lớn đó, nếu không, con bà nó, đừng trách lão tử không khách khí.” Ngón tay thủ lĩnh hải tặc chỉ liên tục, giận thổ hồn hèn nói, trái tim hắn lại đập dồn dập, mẹ nó chứ, thì ra trong này còn có 1 sư sĩ bắn tia siêu cấp như vậy, xa như thế mà 3 phát đều có thể bắn trúng tâm năng lượng, đáng sợ, thật quá đáng sợ! Hơn nữa cây súng bắn tia này cũng thật là nguy dị đáng sợ, thứ bắn ra lại là tia sáng lam, còn có 2 phát sau nữa, giữa chúng gần như không có khoảng dừng, mẹ nó, đây còn là súng bắn tia sao?

Hắn biết 1 sư sĩ bắn tia thực lực khủng bố như vậy, nếu như phối hợp với 1 cây súng bắn tia như vậy thì sẽ khủng bố thế nào.

Sư sĩ bắn tia là 1 nhánh cực kỳ bị ghẻ lạnh trong sư sĩ, nhưng nó cũng là 1 loại nghề nghiệp cực kỳ mạnh mẽ. Bọn họ là sư sĩ mà kỹ xảo xạ kích đã tới mức đẳng phong tạo cực, không giống sư sĩ khác, bọn họ chỉ chuyên sâu xạ kích, không rành cận chiến. Bọn họ thông thường sử dụng súng bắn tia làm vũ khí, theo đuổi 1 kích trí mạng, bọn họ có yêu cầu nghiêm ngặt với quang giáp, với vũ khí. Có thể nói, mỗi 1 sư sĩ bắn

tĩa đều là 1 nhân vật cực kỳ lợi hại, dưới kỹ xảo xạ kích gần như hoàn mỹ của họ, cho dù 1 cây súng hồng ngoại thông thường ở trong tay bọn họ cũng sẽ phát huy được tác dụng kinh người. Nếu như người xuất hiện trong tầm mắt của hắn, vậy người có khả năng sẽ ngã dưới súng của hắn bất cứ lúc nào.

Bất quá, cho dù sư sĩ bắn tĩa có mạnh mẽ như vậy, nhưng muốn có được danh hiệu này, cũng khó khăn giống như vậy, bởi vì yêu cầu của nó với xạ kích quá cao, mỗi 1 sư sĩ xạ kích đều là tiêu điểm lôi kéo của các thế lực lớn.

Không ngờ nơi này lại xuất hiện 1 người! Trong lòng thủ lĩnh hải tặc nhin không được lại 1 lần nữa chửi rủa 3 tên ngu ngốc vừa rồi đó, hắn hoàn toàn không nghĩ qua, chính vừa rồi, trong lòng hắn cũng có tâm tư muốn để 3 người này đi thăm dò thử.

Trong lòng cũng giật thót giống như thủ lĩnh hải tặc còn có Phí Dịch, bất quá thay thế là hắn dè dặt không được sự mừng rỡ. Nếu như tàu vũ trụ này có thể giúp đám người mình, vậy đám người mình nói không chừng có thể được cứu rồi. Hắn nghĩ rằng, chỗ này có 1 sư sĩ bắn tĩa cường đại như vậy tồn tại, cho dù lực chiến đấu của quang giáp khác bình thường, vậy lực chiến đấu tổng thể vẫn không thể xem thường. Nhưng, chỉ sợ hắn thế nào cũng không ngờ trong con tàu vũ trụ cấp Scar cường đại như vậy lại chỉ có 1 người.

Sư sĩ bắn tĩa là người có khả năng cải biến cả cục diện chiến trường.

- Mau, phát tín hiệu cầu cứu đối phương, nói với đối phương, trong này đều là bình dân, hy vọng bọn họ có thể giúp đỡ! Giọng nói của đoàn trưởng Phí Dịch gấp không thể chờ thêm, hắn biết tình thế trước mắt khẩn trương thế nào, mỗi 1 phút đều quý báu ra sao.

223. Chương 223: Cận Viễn Chiến Chi Vương (thượng)

Diệp Trùng hờ hững nói: “Không cần để ý, chúng ta còn có việc phải làm.”

- Ồ. Giọng nói của Thương giống như khi 1 đứa trẻ có được trò chơi ưa thích, lại bị cho biết trò chơi này không thể động vào vậy. “A.” Thương đột nhiên phát ra 1 tiếng kêu kinh ngạc.

- Sao thế? Thương. Diệp Trùng kinh ngạc.

Thương vội nói: “Diệp tử, người xem cái này.”

Trên quang não của Quỷ lõi lập tức hiện ra 1 tấm hình nổi, đây là mặt bên của 1 tàu vũ trụ, từ cửa sổ trong suốt 1 bên có thể nhìn rõ vẻ kinh hoàng trên mặt của những người bên trong. Ánh mắt Diệp Trùng bỗng nhiên cứng lại!

Ánh mắt của hắn giống như đặt ở chỗ đó, trọn vẹn 3 giây, tuy mấy người chụp trong tấm hình đó chỉ chụp 1 bên mặt, nhưng Diệp Trùng có thể khẳng định mình quyết không nhận lầm.

Tiền gia gia! Trong tấm hình này, 1 bên mặt ông già dựa vào cửa sổ trong suốt, đường nét gương mặt đó, Diệp Trùng quen thuộc vô cùng, Thời gian Diệp Trùng sống với Tiền gia gia khá dài, hắn tin tưởng mình sẽ không nhìn lầm.

Diệp Trùng đột nhiên có phản ứng, vội vàng cuống quýt giọng hỏi: “Mục, đây là tàu vũ trụ nào?”

Tiếp đó không chút trù trừ, tay liền động đây, Quỷ lõi xoay người 1 cách hoàn mỹ, bay về phía chiến trường hỗn loạn này. Bất luận thế nào, Tiền gia gia đã để mình gặp phải, vậy mình không thể khoanh tay mà nhìn. Khoảng thời gian sống cùng Tiền gia gia ở hành tinh Lam Hải là khoảng thời gian hạnh phúc nhất sau khi Diệp Trùng rời khỏi hành tinh rác. Mà Tiền gia gia, là 1 ông lão được Diệp Trùng yêu thương và tôn trọng sâu sắc. Diệp Trùng không sao mở mắt nhìn Tiền gia gia mất mạng trong trận chiến này.

Tốc độ của Quỷ lõi đã được đẩy lên tối đa, Diệp Trùng hiện giờ gần như tiếc nuối tại sao mình không phải điều khiển Hàm gia. Trong hư không đen tối, Quỷ lõi như 1 vương giả bay trong bóng đen.

Lại là 1 tia sáng lam cực nhỏ mà thẳng tắp từ sau lưng Diệp Trùng bắn tới, lóe lên rồi biến mất trước mắt hắn. Nhãn lực tinh tường của Diệp Trùng lại chính xác nắm bắt được điểm rơi của tia sáng lam này. Bên ngoài cửa khoang của 1 tàu vũ trụ bị vây bởi mấy cái quang giáp, mà tia sáng lam này lại trúng cái quang giáp hải tặc gần cửa khoang nhất. Nếu như nhìn kỹ, trên bề mặt vỏ giáp bóng loáng chỗ buồng lái của cái

quang giáp này lại có 1 cái lỗ nhỏ to bằng ngón tay. Cái quang giáp này không kêu tiếng nào, đột nhiên mất đi không chế.

Diệp Trùng hiểu đây là Thương dẫn đường cho mình. Tay liền cử động, hần lập tức điều chỉnh phương hướng, lao thẳng tới con tàu vũ trụ đó.

Mà cùng lúc này, lại là mấy tia sáng lam, cực kỳ nguy hiểm xẹt qua bên cạnh Quỷ lỗi. Mấy cái quang giáp còn lại đó cũng đột nhiên mất đi không chế. Diệp Trùng biết đây nhất định là Thương đã giết chết mấy chiến sĩ trong quang giáp đối phương. Hần đã không rảnh để đi quan tâm sóng xạ tuyến quy pháp này có năng lực xuyên thấu mạnh mẽ như vậy, hần hiện giờ chỉ hận tốc độ của Quỷ lỗi lại chậm thế này.

Lại vài tia sáng xanh, quang giáp hải tặc xung quanh con tàu vũ trụ này lần lượt trở thành bia nhắm của Thương, vị trí bị bắn trúng của mọi người gần như hoàn toàn giống nhau, mỗi cái quang giáp đều đột nhiên mất đi không chế, nhưng không 1 cái ngoại lệ nào bị phát nổ. Vì để tránh phát nổ, Thương liền lựa chọn vị trí buồng lái của quang giáp hải tặc. Trên sự thật, tia sáng lam to cỡ ngón tay đối với 1 cái quang giáp cao lớn 10 mét mà nói, quả thật là quá nhỏ, mà ở trong vũ trụ càng nhỏ không thể kiểm tra được. Rất nhiều sư sĩ đang đối kháng với quang giáp hải tặc lại ngạc nhiên phát hiện kẻ địch của mình đột nhiên kỳ lạ mất đi không chế.

Nhưng 1 màn này rơi vào mắt của thủ lĩnh hải tặc vẫn luôn chú ý tới sư sĩ bắn tia thần bí này. Trái tim hần đã lạnh toát! Trời ạ, lúc nào lại xuất hiện sư sĩ biến thái như vậy chứ? Đồ khốn kiếp này có còn cho người ta con đường sống không chứ?

Diệp Trùng thuận lợi tới gần tàu vũ trụ này, tất cả kẻ địch xung quanh đã bị Thương giết sạch. Trong lòng lo lắng cho Tiền gia gia, Diệp Trùng bay tới cửa khoang, cho dù là trong trạng thái như vậy, Diệp Trùng vẫn bảo trì được sự bình tĩnh.

Thể hình nhỏ thó của Quỷ lỗi trong loại địa hình này càng có thể phát huy được ưu thế. Cả quá trình Quỷ lỗi đạp lên tàu vũ trụ không hề phát ra bất cứ âm thanh nào, linh hoạt giống như mèo. Không chút tiếng động, Diệp Trùng bay tới cửa trong của lối đi, hần lúc này mới hiểu rốt cuộc là chuyện gì. Cuối lối đi có 1 cái quang giáp đang liều mạng ngăn cản, cái quang giáp này lại là 1 cái quang giáp cận chiến điển hình, nhưng trình độ trong mắt Diệp Trùng quả thật là quá tệ, chỉ là trong hoàn cảnh này hần có thể phát huy thực lực lớn nhất. Còn mấy cái quang giáp hải tặc này lại bị trói chân trói tay va chạm nhau, bọn họ căn bản không dám ở chỗ này bắn tia laser, lỡ như làm tàu vũ trụ phát nổ, vậy mọi người đều phải bỏ mạng, trong này cũng bao hàm bản thân bọn họ.

Lối đi nhỏ hẹp này vừa vặn chỉ có thể chứa được 1 cái quang giáp, do đó 3 cái quang giáp đều bị vướng ở chỗ này, không sao tiến lên được. Có thể chiến đấu với cái quang giáp cận chiến này cũng chỉ có 1 cái quang giáp ở trên cùng. Mấy cái quang giáp này không cái nào không xoay lưng với Diệp Trùng, bọn họ có lẽ không sao ngờ được người bên ngoài đều bị dọn sạch.

Động tác của Quỷ lỗi vẫn im hơi lặng tiếng, cho dù là trong địa hình hẹp như vậy, động tác của Quỷ lỗi vẫn lưu loát tự nhiên.

Diệp Trùng lúc này cũng bình tĩnh như Thiết mãng tích.

Một cú lướt tới, Quỷ lỗi mau chóng dán sát sau lưng cái quang giáp ngoài cùng. Cái quang giáp này như có cảm giác, vừa định quay đầu xem xem chuyện gì, thì Quỷ lỗi đã động rồi!

Tay trái Quỷ lỗi im lặng chụp lấy cổ cái quang giáp này, trong khoảnh khắc đó, gai cận chiến khảm trên tay phải bắn ra như rắn độc, như tia chớp chui vào trong cơ thể cái quang giáp này, vị trí Diệp Trùng lựa chọn cũng là vị trí của buồng lái. Diệp Trùng thậm chí nghe thấy tiếng vỡ nát của xương cốt khi gai cận chiến xuyên qua thân thể của sư sĩ trong cái quang giáp này, và tiếng kêu thảm của sư sĩ đáng thương này.

Cùng lúc này, chân phải của Quỷ lỗi nặng nề đạp lên chỗ khớp ở phần chân của cái quang giáp này, cái quang giáp này lập tức quỵ xuống. Còn tay trái Quỷ lỗi đồng thời ra sức, cái quang giáp đã bị xuyên thủng này lại quỵ thêm 1 chút.

Loạt động tác này cũng hoàn toàn kinh động 2 cái quang giáp trước mặt, cái quang giáp đang dây dưa với cái quang giáp cận chiến kia có chút hoảng loạn, còn cái quang giáp cận chiến đó biết người giúp đỡ tới rồi,

sĩ khí tăng cao.

Cái quang giáp thứ 2 quỳnh quang muốn xoay người, muốn ngăn chặn kẻ đánh lên phía sau.

Diệp Trùng lại không cho đối thủ bất cứ cơ hội nào, loại địa phương này, là thiên đường cho loại quang giáp này của Diệp Trùng. Tay trái Quỷ lỗi giãy 1 cái, dưới chân phát lực, thuận thế rút gai cận chiến cắm trên người quang giáp dưới thân, 1 cú ngư được (cá nhảy), liền giống 1 con cá vượt qua cái quang giáp dưới thân này, vượt qua khoảng cách khoảng 20 mét giữa cái quang giáp thứ 1 và cái quang giáp thứ 2.

Phản ứng linh hoạt của Quỷ lỗi làm cái quang giáp đang xoay người này càng thêm hoảng loạn.

Vừa vượt qua đỉnh đầu cái quang giáp dưới thân này, thân hình Quỷ lỗi bay vút lên. Không đợi rút xuống đất, thân hình Quỷ lỗi dang ra. Hai chân mượn lực tường lối đi, như đạn bắn, lao về phía đối phương.

Thế lao tới này của Quỷ lỗi cực nhanh, trong hoàn cảnh nhỏ hẹp thế này, xung kích do tốc độ cao như vậy mang lại tuyệt đối không sao tưởng tượng được. Khi thân hình giao nhau, gai cận chiến trên tay phải Quỷ lỗi chính xác chọc thủng cổ họng đối phương. Bất quá, cú này cũng làm thân hình Quỷ lỗi có chút nghiêng ngả, mắt thấy sắp tông vào bức tường lối đi, Quỷ lỗi thuận thế vỗ lên tường, nhìn cũng không nhìn cái quang giáp đã mất đi không chế sau lưng đó.

Mà lúc này, cái quang giáp bị Quỷ lỗi tiêu diệt mới phát ra tiếng đổ nhào vang dội.

Cổ họng cũng là 1 vị trí cực kỳ yếu ớt của quang giáp. Nó là chỗ tập trung mạch quang. Cổ họng bị hư hại cũng tức là tuyên bố cái quang giáp này hoàn toàn vứt đi.

Cái quang giáp còn lại cuối cùng, phát hiện mình bị giáp công trước sau, không khỏi càng thêm hoảng loạn. Diệp Trùng không chút thương hại, gai cận chiến cắm vào thân thể cái quang giáp này, bất quá Diệp Trùng ra tay rất có chừng mực, hẳn không muốn gây ra nổ lớn ở chỗ này.

Động tác của Quỷ lỗi trong suốt quá trình mau lẹ, có sức, 1 hơi là thành, nước chảy mây trôi, thêm vào bước đi phiêu hốt, làm người ta khó có thể đoán được, với lại, trong hoàn cảnh nhỏ hẹp thế này mà còn sử dụng mấy động tác cực kỳ nguy hiểm. Mấy động tác trái thói thường này đối với sư sĩ mà nói cần trình độ điều khiển quang giáp khá mạnh mẽ.

Cái quang giáp trước mặt Diệp Trùng này tuy trình độ cận chiến không ra sao, nhưng Diệp Trùng thấy được kỹ xảo né tránh của hắn vẫn khá vững chắc, cũng chính là dựa vào 1 điểm này, hắn mới có thể đẩy đưa cái quang giáp hải tặc đó lâu như vậy, ngăn đối phương ở chỗ này.

Soạt, cửa hợp kim sau lưng quang giáp cận chiến mở ra, quang giáp cận chiến ra dấu tay Diệp Trùng cùng hắn đi vào. Diệp Trùng vốn dĩ muốn đi vào, tự nhiên cũng không chối từ, cùng đi vào với đối phương. Vừa tiến vào, cửa hợp kim sau lưng liền mau chóng đóng lại. Tiếp theo đó, van khí mở ra, không khí mau chóng tràn vào căn phòng này. Sau khi áp suất không khí bình ổn, 1 cánh cửa hợp kim khác mở ra, bên trong lao ra đám lớn người, vẻ mặt vui vẻ, vây lấy cái quang giáp đó hoan hô.

Diệp Trùng rất mau tìm thấy bóng dáng Tiền gia gia trong đám người. Tiền gia gia vẫn giống như lúc trước, chỉ càng có vẻ già hơn, trên mặt cũng có thêm vài phần mệt mỏi. Mà 2 người bên cạnh ông lại làm Diệp Trùng có đôi chút ngạc nhiên. Người dìu Tiền gia gia là Nhuế Tô, mà bên còn lại của Tiền gia gia là Nhuế Băng vẫn mặc bộ đồ luyện công màu trắng, lẫm liệt đứng thẳng ở đó. Một mỹ phụ trung niên xinh đẹp ở bên cạnh Nhuế Băng, tướng mạo có vài phần giống với Nhuế Băng, trong lòng Diệp Trùng suy đoán chắc là mẹ của 2 người họ.

Các nàng tại sao ở cùng 1 chỗ với Tiền gia gia, đây là nghi vấn lớn nhất trong lòng Diệp Trùng.

Buồng lái của cái quang giáp lúc này mở ra, bên trong đi xuống 1 thiếu niên, mọi người hoan hô càng lớn hơn, vừa rồi chính là nhờ biểu hiện kiệt xuất của thiếu niên này, chống đỡ tới khi viện binh tới, nếu không mọi người trong này chỉ e đều bị hải tặc bắt rồi.

Thiếu niên này không phải ai khác, lại chính là Ngụy Nguyên Diệp Trùng quen biết. Ngụy Nguyên lúc này vẻ mặt hưng phấn sau khi thành công, chạy tới trước mặt Nhuế Băng, kích động nói: “Băng tỷ, Băng tỷ, ha ha, đệ thành công rồi!” Trên gương mặt như băng tuyết của Nhuế Băng cũng lộ lên vài phần vui vẻ.

Nhuế Tô ở bên cạnh giả dờ nói: “Tiểu Nguyên tử à, người không biết người vừa rồi thật chặt vật hết chỗ nói, lên bờ xuống ruộng như thế, thật là khó coi.” Ngụy Nguyên lập tức nhăn nhó nói: “Tô tử, tử không cần đả kích ta như vậy chứ.” Dáng vẻ đó làm mọi người đều cười ồ lên. Tiền gia gia cũng cười to sảng khoái, ngay cả Nhuế Băng cũng không khỏi mỉm cười.

Trong lòng Diệp Trùng cười khổ không thôi, tại sao đều là người quen chứ?

Nhuế Băng dời ánh mắt sang cái quang giáp xem ra giống tên hề này, 1 loạt biểu hiện vừa rồi của nó, mọi người ở chỗ này đều thông qua ống kính được gắn ở lối đi nhìn thấy rõ mồn một. Trong tất cả mọi người, chỉ e chỉ có mình và Ngụy Nguyên mới biết giá trị trong 3 lần công kích cực kỳ hoành tráng vừa rồi của cái quang giáp tên hề này.

Nhuế Băng dám khẳng định, sư sĩ trong cái quang giáp tên hề này nhất định là 1 cao thủ võ thuật, hơn nữa còn có trình độ điều khiển quang giáp tuyệt vời, sự cao minh của loại trình độ điều khiển quang giáp này tuyệt đối không phải sự cao minh tự thổi phồng của Ngụy Nguyên.

Diệp Trùng nhìn nụ cười của Tiền gia gia, bức tranh lúc trước sống chung với Tiền gia gia thoáng qua trong lòng hần. Diệp Trùng có chút xuất thần.

- Ý, cao nhân, người đi ra đi! Ngụy Nguyên ở phía dưới, bùm tay thành loa, lớn tiếng hét. Đối với cao thủ này, Ngụy Nguyên khâm phục sát đất, đây tuyệt đối là 1 cao thủ cận chiến quang giáp. Ngụy Nguyên tin rằng, trong số những cao thủ cận chiến, có thể so sánh với vị cao thủ trước mắt này, chỉ e ngoại trừ thần tượng của mình kiêm chồng tương lai của Băng tỷ đó, phỏng chừng cũng tìm không ra được mấy người. Trong lòng hần, đã sớm coi Diệp Trùng là chồng của Băng tỷ của mình rồi.

Mọi người đều mong mỗi nhìn buồng lái của quang giáp tên hề, bọn họ muốn nhìn thấy người anh hùng cứu bọn họ này rốt cuộc là có hình dáng thế nào.

Giọng nói của Ngụy Nguyên làm Diệp Trùng tỉnh lại, nhìn Tiền gia gia, Nhuế Băng ở dưới, không biết nghĩ gì, Diệp Trùng đột nhiên gạt bỏ ý nghĩ xuống dưới.

- Thương, tìm được nơi đến của đội tàu này không? Diệp Trùng mau chóng liên hệ với Thương.

- Ủ, được! Thương không dừng tay, miệng trả lời.

Phí Định lúc này trợn mắt nhìn con tàu vũ trụ to lớn đó, còn có cái quang giáp chỉ lộ ra 1 nửa ở cửa khoang mở ra của con tàu vũ trụ. Đầu óc hần có chút cảm giác đoản mạch. Hần đã kinh ngạc tới mức nói không ra lời. Thật ra không chỉ là hần, trên thực tế, mọi người trong phòng thuyền trưởng đều há hốc mồm, ngây ngốc nhìn cái quang giáp thấp thoáng trên màn hình.

Đây thật sự là cảnh giới mà con người có thể đạt tới sao?

Đây chỉ e là nghi vấn trong lòng mọi người lúc này.

Từ khi bắt đầu, vị sư sĩ bắn tia mạnh mẽ tới mức khác người này căn bản là không có dừng lại. Hần cứ liên tục như là 1 cỗ máy chiến tranh không biết mệt, Từng tia, từng tia sáng lam trí mệnh đó, tuy rằng nhỏ không thể tra ra, nhưng trong lòng mọi người trong phòng thuyền trưởng lúc này, nó hoàn toàn là tia sáng chết chóc. Một tia sáng lam có nghĩa là 1 cái quang giáp tiêu từng. Hơn nữa, cái chết của mỗi cái quang giáp đều hoàn toàn giống nhau, toàn bộ đều hóa thành 1 quả cầu lửa.

Độ chính xác đáng sợ này không hề có bất cứ dấu hiệu suy giảm nào, từ lúc bắt đầu tới bây giờ, vị sư sĩ này vẫn luôn bảo trì tỉ lệ chính xác 100%.

Một giọng nói điện tử rõ ràng kêu tỉnh mọi người, mọi người lúc này mới như hồi thần lại.

Trợ lý của Phí Định vội vàng chạy tới bàn điều khiển làm 1 loạt thao tác, hần đột nhiên kêu lên: “Đoàn trưởng, mau tới đây xem, bọn họ hỏi điểm đến của chúng ta là ở đâu, tính chất của đội tàu này.”

Phí Định nghĩ cũng không nghĩ, phẩy tay: “Mau nói cho họ! Chỉ có họ hỗ trợ, chúng ta mới có hy vọng!” Phí Định cũng chỉ có đặt hy vọng trên con tàu vũ trụ này.

- Diệp Trùng, bọn họ là 1 đội tàu di dân tới thiên hà Thiết Bối Tây Ni, mọi thành viên đội tàu đều là dân thường. Thương mau chóng mang tin tức có được nói với Diệp Trùng.

- Thiên hà Thiết Bối Tây Ni... Diệp Trùng lập tức hiểu ra, thì ra là chạy chiến loạn. Điều duy nhất Diệp Trùng hiện giờ không hiểu là Tiền gia gia tại sao lại ở cùng mấy người Nhuế Băng.

Sự qua lại của Nhuế gia và Tiền gia gia bắt đầu từ khi Diệp Trùng rời khỏi hành tinh Lam Hải. Nhuế Băng vẫn luôn cố gắng dò hỏi mọi thứ liên quan tới Diệp Trùng, Nhuế Tô cũng vô cùng hối hận mọi thứ mình làm, do đó nỗ lực giúp em gái hỏi thăm. Trước khi Diệp Trùng ở học viện Lam Hải là ở tại nhà của Tiền gia gia, điều này rất nhiều người đều biết, hơn nữa, mọi người đều biết quan hệ của Diệp Trùng và Tiền gia gia vô cùng tốt.

Có lẽ là yêu chim yêu cả lồng, hoặc giả là vì nguyên nhân gì khác, Nhuế Băng thường đi tới quán của Tiền gia gia. Tiền gia gia cũng vô cùng yêu thích tiểu cô nương mặt lạnh lòng nóng này, Nhuế Băng có lúc còn giúp Tiền gia gia làm mì, còn lâu lâu lại hỏi thăm Tiền gia gia 1 số việc của Diệp Trùng. Tiền gia gia lẽ nào lại không hiểu tâm tư cô gái này, tự nhiên là cười ha hả, hể hể là trả lời. Nhuế Tô cũng thường tới đây cùng em gái, điều không ngờ là kẻ cổ linh tinh quái như Nhuế Tô này ngược lại lại đặc biệt được Tiền gia gia yêu thích, mà Nhuế Tô ở trước mặt Tiền gia gia cũng có dáng vẻ cô bé ngoan ngoãn, làm cho Nhuế Băng kỳ quái trong lòng rất lâu. Thời gian lâu dần, Tiền gia gia giống như ông ruột của 2 người.

Lần đi tản tới thiên hà Thiết Bối Tây Ni này, vốn dĩ Tiền gia gia không muốn đi, với ông mà nói, tuổi tác mình đã cao như vậy, chết ở chỗ này cũng không có gì không hay, cần chi phải dằn vặt lâu như vậy, chạy tới chỗ xa như thế, hơn nữa, nghe nói trên đường cũng không yên bình. Nhưng sau này không chịu được sự khuyên nhủ của Nhuế Băng và Nhuế phu nhân, thêm vào Nhuế Tô và Ngụy Nguyên, 2 tên này bám rịt lấy, ông mới đồng ý.

Nguyên nhân trong này, Diệp Trùng tự nhiên không biết, nhưng Diệp Trùng cũng không định đi dò hỏi, với hắn, chỉ cần Tiền gia gia sống tốt là được.

Ánh mắt của Diệp Trùng không khỏi chuyển hướng tới cô gái mặc bộ đồ luyện công màu trắng bên cạnh Tiền gia gia đó, khí chất凛冽 bất khả xâm phạm rõ ràng không hề lẫn lộn trong mọi người.

- A! Đây không phải là Băng Băng của chúng ta sao? Trời a! Diệp tử, tiểu tử người thật có vận đào hoa! Thế này mà cũng có thể để người gặp được Băng Băng của chúng ta, cái gì... Đào hoa? Đào hoa cũng không biết? Khẳng định là người vẫn chưa coi kỹ con chip Quân phong tử cho người rồi, trên đó không phải có hình thực vật sao..." Thương vừa bắn vừa còn dư hơi chú ý tới tình huống bên này của Diệp Trùng.

- Cao nhân, xuất hiện gặp mặt đi! Mọi người đều đang chờ người đó a! Ngụy Nguyên vẫn ở dưới la, mọi người đều kỳ quái trong lòng, vị anh hùng này tại sao vẫn không đi ra chứ?

Ngay khi mọi người cảm thấy không hiểu, cái quang giáp giống như tên hề này lại dùng tay chỉ ra ngoài. Mọi người lúc này mới hiểu, đứng nha, chiến đấu bên ngoài vẫn chưa kết thúc mà, mấy người mình lại ở trong này chúc mừng. Trong chốc lát, sự hưng phấn sống sót sau kiếp nạn vừa rồi lập tức biến mất tăm, nếu như chiến đấu bên ngoài bất lợi, vậy vận mệnh đợi chờ mấy người mình vẫn như thế.

Nét cười trên mặt Ngụy Nguyên cũng không còn, mà thay vào đó là sự ngưng trọng. Hắn lập tức chạy về phía quang giáp của mình. Thật ra, Diệp Trùng cho rằng loại hành vi này của Ngụy Nguyên không hề có bất cứ hỗ trợ nào cho chiến cục, nhưng vừa nghĩ tới nếu tên này chết đi, chỉ e Tiền gia gia, cô gái mặc bộ đồ luyện võ màu trắng đều sẽ đau lòng.

Nghĩ tới chỗ này, Diệp Trùng mò 1 hồi trong túi, moi ra 1 cái công tắc không gian, sau đó hé khoang buồng lái, quăng về phía Ngụy Nguyên.

Vẫn luôn chú ý bên này, ánh mắt Nhuế Băng cứng lại, sải bước 1 cái, lại vượt qua khoảng cách 3 mét, xẹt tới bên cạnh Ngụy Nguyên, thò tay ra, chỉ dùng 2 đầu ngón tay liền kẹp lấy thứ bay về phía Ngụy Nguyên này. Thì ra là công tắc không gian hình chiếc nhẫn, Ngụy Nguyên lúc này mới có phản ứng, nhận công tắc không gian từ tay Nhuế Băng, vui mừng hướng về cái quang giáp tên hề này hét: "Cao nhân, cái này cho tôi ư?"

Quang giáp tên hề gật đầu, rồi xoay người bay đi.

- Thương, chúng ta có thể lại chiến đấu rồi. Diệp Trùng lạnh nhạt nói, Quỷ lỗi lúc này vẫn chưa bay ra khỏi con tàu vũ trụ này.

- Ha ha ha, Diệp tử, ta biết mà, khả khả, ngươi nhìn thấy Bằng Bằng nhi của chúng ta rồi nhỉ. Ha ha, quả nhiên là anh hùng khó qua ải mỹ nhân a, ngay cả dã thú như Diệp tử ngươi thế này cũng không sao tránh được vận mệnh thế này... Thương thao thao bất tuyệt nói.

Gân trán Diệp Trùng giật giật, là người bảo trì bình tĩnh tuyệt đối khi chiến đấu như hắn, đối diện loại oanh tạc ngôn ngữ này của Thương, trước giờ vẫn thiếu sức đề kháng.

Khi Diệp Trùng bay ra khỏi tàu vũ trụ này, vừa khéo đụng phải 4 chữ khá to, chói mắt “Hoa hoa công tử” trên tàu Hoa hoa công tử ở trước mặt, Diệp Trùng suýt nữa mất đi khống chế đối với Quỷ lõi. Thương vậy mà lại mang cả con tàu ra.

Bất kể là thủ lĩnh hải tặc hay là thuyền trưởng Phí Dịch, lúc này đều lập tức hóa đá, Hoa hoa công tử, con tàu vũ trụ to lớn thế này mà lại lấy 1 cái tên thô鄙 nổi tiếng như vậy, mọi người đều vì con tàu vũ trụ đường đường cấp Scar này mà cảm thấy đáng tiếc.

Thương tới lúc này đã tiêu diệt mấy mươi cái quang giáp. Do tia sáng màu lam Quy pháp bắn ra cực nhỏ, trong vũ trụ nhỏ không thể thấy, cực dễ bị người ta bỏ qua, rất nhiều quang giáp hải tặc phát hiện đồng bọn bên cạnh mình đột nhiên vô duyên vô cớ biến thành 1 quả cầu lửa.

Hư không tối đen, nổ rộ chói lọi như bữa thịnh yến.

Áp lực phía thuyền trưởng Phí Dịch lập tức giảm mạnh. Mấy sư sĩ may mắn còn sống hiện giờ đã có thể đủ sức chống cự mấy hải tặc này.

Thủ lĩnh hải tặc lại tức giận không gì so sánh được, mắt thấy sắp giành được thắng lợi, lại xuất hiện 1 sư sĩ bắn tia lợi hại như vậy gây rối. Hắn biết, nếu như không dùng 1 số biện pháp, cục thế phát triển tiếp theo sẽ rất bất lợi cho phe của mình. Vị sư sĩ bắn tia này quả thật quá khủng bố rồi, hắn bắn gần như không có gián đoạn, hơn nữa hắn dường như không cần thời gian ngắm, khóa mục tiêu. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi từ lúc này tới giờ, phe mình đã tổn thất mấy mươi quang giáp, cứ tiếp tục như vậy, mình có nhiều người hơn cũng không trám được lỗ hổng này.

- Dao tử, ngươi dẫn Hắc bộ đi chặn tên đó. Thủ lĩnh hải tặc không nhận thêm được nữa.

224. Chương 224: Cận Viễn Chiến Chi Vương (trung)

Dao tử không thích nói chuyện, về mặt thờ ơ gật đầu, đứng dậy xoay người rời đi. Hắc bộ là đội thân vệ của thủ lĩnh hải tặc, cũng là lực lượng lớn nhất trên tay thủ lĩnh hải tặc. Toàn bộ mấy người này đều là sư sĩ cao cấp, số người có hơn 300, huấn luyện kỹ càng, lực chiến đấu cực mạnh, thủ lĩnh hải tặc quảng ra con át chủ bài cuối cùng, cũng có nghĩa là đã tới lúc quyết thắng bại rồi.

Một lượng lớn quang giáp đen kịt rời khỏi tàu vũ trụ lớn nhất. Ngay khi mấy cái quang giáp đó lộ đầu ra, Thương đã chú ý tới, hắn gần như lập tức hiểu được ý của đối phương.

- Khả khả, Diệp tử, bên này giao cho ngươi đó. Thương nói xong xoay người bay vào trong Hoa hoa công tử.

- Được. Diệp Trùng hồ hững trả lời.

Thủ lĩnh hải tặc thấy đối phương lùi vào trong tàu vũ trụ, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm, đối phương quả nhiên sợ sệt rồi. Ý nghĩ này chẳng qua chỉ thoáng qua trong đầu hắn, còn chưa đợi hắn cao hứng, hắn liền ngạc nhiên phát hiện trên màn hình lại xuất hiện thân ảnh thấp thoáng của đối phương.

Chẳng lẽ đối phương thật sự có chỗ dựa nên không sợ sao? Thủ lĩnh hải tặc không biết trên tay đối phương còn có con bài gì.

Thương hi hi cười gian, nhưng loại giọng điện tử do 1 cái quang giáp phát ra này ít nhiều có chút nguy dị, may mà ở chỗ này không có người nào khác. Dục vọng chiến đấu của Thương đã hoàn toàn bị khơi dậy. Nếu như thủ lĩnh hải tặc nhìn thấy thứ bên cạnh Thương, nhất định sẽ hôn mê.

Bên cạnh Thương đặt 1 đồng tấm năng lượng cao xấp xỉ bằng nửa người hắn, đây là thứ hắn vừa mới đi lấy. Quy pháp tuy uy lực cực lớn, nhưng năng lượng hao phí cũng rất cao. Đáng tiếc, Lệ thạch không cách nào

sử dụng, nếu không, Quy pháp có thể trở thành 1 lợi khí giết người không cần bổ sung năng lượng trong khoảng thời gian khá dài.

Bất quá, có nhiều tấm năng lượng thể này cũng chẳng khác là bao.

Diệp Trùng loanh quanh đội tàu này, hải tặc xung quanh con tàu vũ trụ của Tiền gia gia là đối tượng quan tâm chính của Thương, hải tặc trong khu vực này bị Thương dọn sạch sẽ. Diệp Trùng vì tìm kiếm kẻ địch, không thể không mở rộng phạm vi tìm kiếm của mình.

Diệp Trùng cẩn thận lang thang trong chiến trường. Hắn không dám sơ sẩy, vì theo đuổi tính cơ động, võ giáp của Quỷ lỗi ở phương diện phòng thủ không hề xuất sắc. Nếu như bị tia laser của kẻ địch bắn trúng, vậy kết quả của mình cũng sẽ không tốt chút nào. Hắn không muốn mình vì sơ suất mà mất mạng.

Đây là 1 cuộc săn mồi lớn mà hỗn loạn, Diệp Trùng giống như 1 kẻ săn mồi linh mẫn mà cảnh giác.

Diệp Trùng nhìn thấy trước mặt có 2 cái quang giáp đang dây dưa, 1 bên không ngừng bắn, bên còn lại không ngừng làm động tác né tránh. Quang giáp hải tặc và quang giáp của sư sĩ đoàn rất dễ phân biệt. Quang giáp của hải tặc đủ hình đủ kiểu, đủ màu đủ sắc, thậm chí 1 cái quang giáp còn có nhiều loại linh kiện không thích hợp chấp vá lại với nhau. Còn quang giáp của sư sĩ đoàn phần lớn khá hoàn chỉnh, hơn nữa nhất định là có thể mua được trên thị trường.

Vừa nhìn Diệp Trùng liền có thể phán đoán được vị trí xuất hiện tiếp theo của 2 cái quang giáp. Kinh nghiệm thực chiến của Diệp Trùng cực kỳ phong phú, chút năng lực nhận biết này vẫn có. Quỷ lỗi như 1 thích khách, im hơi lặng tiếng yên lặng ở sau tàu vũ trụ, cả thân hình dán sát vào thân tàu vũ trụ, cách đỉnh của thân tàu không tới 5 mét.

Quỷ lỗi lúc này cực giống 1 con thằn lằn săn sàng chờ đợi 1 phát trí mạng.

Diệp Trùng đếm thầm thời gian trong lòng, quang giáp hải tặc vừa mới lộ chút đầu ra, Diệp Trùng trong buồng lái bỗng cử động. Hai tay như 1 làn khói nhẹ, bóng dáng hư hư ảo ảo làm người ta hoa cả mắt. Đáng tiếc, tình cảnh như vậy lại không ai có thể thưởng thức.

Quỷ lỗi như thằn lằn dán sát trên vỏ giáp của tàu vũ trụ lúc này lại đột nhiên bắn vọt lên, vẽ nên 1 đường cong tuyệt đẹp. Trong khoảnh khắc, Quỷ lỗi và cái quang giáp hải tặc này liền dán chặt vào nhau, khoảng cách 2 bên cực gần, ngay cả từng chi tiết quang giáp đối phương, Diệp Trùng cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

Quỷ lỗi vừa bắt đầu thì đã mai phục ở chỗ tối của tàu vũ trụ, động tác này không chút tiếng động mà lại đột nhiên, hơn nữa vừa may là đi ra từ phía dưới đối phương, đợi khi gương mặt như tên hề đỏ của Quỷ lỗi hiện ra trước mặt hắn, tên hải tặc này còn mang theo vài phần ngỡ ngàng.

Gai cận chiến trên tay phải của Quỷ lỗi đột nhiên bắn ra, tay phải vừa đẩy, lập tức xuyên thủng buồng lái của đối phương. Trong tất cả linh kiện của Quỷ lỗi, thứ có giá trị nhất chính là cặp gai cận chiến này, gai cận chiến có pha Hắc kim thể hiện ra tính năng xuyên thấu cực kỳ xuất sắc.

Tay phải Quỷ lỗi mượn lực cái quang giáp đã mất đi không chế này, thân hình lay động, lại chìm vào trong hư không đen tối.

Sư sĩ của Tượng diệt đoàn vẫn luôn dây dưa với cái quang giáp hải tặc này chỉ nhìn thấy 1 bóng hình gầy gò vừa va vào đối phương đã rời ra, rồi không thấy đâu nữa. Ngay khi hắn đang nghiêm túc đứng đợi cả nửa ngày thì phát hiện cái quang giáp này đã hoàn toàn bị hư hại, ngay cả hải tặc bên trong cũng chết rồi. Lúc này mới làm hắn nghĩ tới bóng dáng nhảy ra từ bóng tối rồi lại biến mất vào bóng tối đó.

Diệp Trùng gần như trở về hành tinh rác, đông đúc tàu vũ trụ ở chỗ này giống như mấy ngọn núi rác ở hành tinh rác. Diệp Trùng điều khiển Quỷ lỗi không ngừng luồn lách trong bóng râm của mấy tàu vũ trụ này, giống như lúc đó mình điều khiển Ôn Ni len lỏi bay trong khe hở của núi rác.

Mỗi 1 lần Diệp Trùng ra tay đều là 1 kích trí mạng, hoàn toàn không có công kích dư thừa. Hắn chỉ lựa chọn 1 thời gian thích hợp, ở trong bóng tối, cho đối phương không hề phòng bị 1 kích trí mạng. Cặp gai cận chiến đó không biết đã xuyên qua bao nhiêu vỏ giáp của quang giáp, mà sư sĩ bên trong mấy cái quang giáp hải tặc đó, Diệp Trùng cũng không bỏ qua. Đây là chiến tranh, không cho phép bất cứ sự cảm thông nào, Diệp Trùng cũng không có thói quen cảm thông. Nói thật, nếu như không phải Tiền gia gia, Diệp

Trùng tuyệt không bước vào vũng nước đục này. Nhưng bây giờ đã làm rồi, vậy thì phải làm cho tốt, làm thật triệt để, làm đối phương không có bất cứ khả năng phản kích nào. Thứ bập bùng trong cặp mắt bình tĩnh của Diệp Trùng chính là ngọn lửa chiến đấu.

Quý lỗ không biết mết nhảy từ tàu vũ trụ này tới tàu vũ trụ khác, Diệp Trùng đã hoàn toàn bước vào trạng thái kỳ lạ. Đây là 1 loại trạng thái pha trộn bình tĩnh và hưng phấn cùng với nhau, hai tay của Diệp Trùng cũng không còn là một mực nhanh chóng nữa, mà ngược lại trở nên càng thêm thoải mái, lúc nhanh lúc chậm, có lúc thậm chí ngừng lại bất động trong 1 khoảng thời gian rất dài, nhưng có lúc lại nhanh tới mức ngay cả tàn ảnh cũng không có. Loại chuyển đổi giữa cực động và cực tĩnh, ngụy dị nói không ra lời, Diệp Trùng căn bản không chú ý tới, ngược lại, hần lại cảm thấy khá là tự nhiên, lưu loát. Quang giáp giống như sự kéo dài của thân thể hần, mỗi 1 ý nghĩ, mỗi 1 động tác của hần đều có thể thực hiện thông qua quang giáp.

Quý lỗ dưới sự điều khiển của Diệp Trùng, lúc nhanh lúc chậm, lúc lên lúc xuống. Có lúc phiêu hốt như quỷ mị, có lúc lại linh mẫn như vượn biển dị.

Kỹ năng chiến đấu, chỉ có được tôi luyện thật sự trong chiến đấu.

Thương lúc này cũng đã hoàn toàn ở trong trạng thái chiến đấu. Nói thật, tới tận bây giờ, chiến đấu đều là do Mục tiến hành, bất quá, cho dù là Mục cũng có vài lần không ra tay, theo cách nói của Mục, chỉ có khi Diệp tử thật sự trưởng thành mới có thể điều khiển chúng. Cho nên thông thường, không tới lúc nguy cấp, Mục tuyệt đối sẽ không ra tay. Thương do còn có sớm hơn Mục, nếu như nói hần chưa từng trải qua chiến đấu, vô luận là Mục, hay là Diệp Trùng, thậm chí bản thân hần cũng tuyệt không tin tưởng.

Đùa à, quang giáp trình độ siêu cao do dùng nhiều kim loại quý hiếm như vậy làm ra chẳng lẽ là dùng để xem sao? Mà vết thương tay trái của Mục Thương cũng là chứng cứ chiến đấu trực tiếp nhất. Nếu như Thương cũng có ý thức, vậy trong tiềm thức của hần, nhất định sẽ có sự tồn tại bản năng chiến đấu. Chẳng qua, thảo luận tiềm thức của 1 cái hư nghĩ trí cảm, làm người ta cảm thấy thật là kỳ quái a.

Dáng vẻ Thương lúc này lãnh khốc nói không ra lời. Quy pháp trên tay phải không chút rung động, nếu như là ở trung tâm huấn luyện ý thức sư sĩ, trình độ loại động tác này tuyệt đối là được trọn điểm.

Bình thường thao thao bất tuyệt, Thương lúc này mới thật sự biến thành 1 hung khí chiến đấu.

Đối với Dao tử và hơn 300 cái quang giáp cao cấp do hần dẫn dắt mà nói, đây là 1 trận tàn sát. Một trận tàn sát không hơn không kém. Tia sáng lam đỏ như mang theo dấu ấn tử vong, mỗi 1 lần lóe lên trong mắt mọi người, cũng tức là sẽ mang theo 1 cái quang giáp.

Chính xác thật đáng sợ! Tới tận lúc này, vẫn chưa có 1 lần bắn hụt, ngay cả kẻ cường hãn như Dao tử cũng nhịn không được mà có vài phần buồn bực, trên đời này thật sự có sư sĩ bắn tĩa biến thái như vậy sao? Trải qua nhiều lần sinh tử như vậy, Dao tử biết, mặc kệ là người có lợi hại hơn, chỉ cần hần là người, vậy thì sẽ có lúc sai lầm. Thiết luật đã được hần nghiệm chứng vô số lần này, hôm nay lại bị khiêu chiến, sư sĩ bắn tĩa thấp thoáng này tới tận bây giờ vẫn chưa có xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Quang giáp bị tiêu diệt bùng nổ liên tiếp chiếu sáng đám quang giáp đáng chiến đấu này. Nếu như người không biết nhìn thấy bức tranh này, tuyệt đối sẽ cho rằng thứ bọn đối diện chính là cả 1 sư sĩ đoàn. Trên thực tế, kẻ địch của bọn họ chẳng qua chỉ có 1 người.

Bắn tĩa cự ly siêu xa. Kỹ xảo gần như là có độ khó lớn nhất trong huấn luyện xạ kích này, lại được 1 kẻ không biết tên này biểu diễn hoành tráng tới cùng, không, phải nói là xuất thần nhập hóa. Khoảng cách càng xa, độ khó của xạ kích càng cao, mà ở cự ly siêu xa, bất cứ 1 sai sót góc độ cực nhỏ nào cũng sẽ bị phóng đại tới 1 mức độ khá lớn. Không có người bắn tĩa nào có thể xác định mình có thể có tỉ lệ chính xác 100% khi bắn tĩa cự ly siêu xa.

Từng có 1 sư sĩ bắn tĩa cực kỳ nổi tiếng nói rằng: “Bắn tĩa cự ly siêu xa, người cần phải có may mắn hơn 1 nửa.” Từ đó có thể thấy được độ khó của bắn tĩa cự ly siêu xa.

Điều làm Dao tử càng thêm phiền não là, xem dáng vẻ, may mắn của đối phương rõ ràng là mạnh tới cực điểm.

Khoảng cách giữa mình và tàu vũ trụ cấp Scar đỏ, nếu như là bình thường, trong mắt hẳn chẳng qua chỉ là trong nháy mắt. Nhưng, hôm nay hẳn lại cảm thấy đặc biệt xa xôi. Đồng bọn bên cạnh không ngừng giảm xuống. Dao tử hiểu rằng lúc này mình đã không có con đường nào khác để đi rồi, nếu như lúc này xoay người, cũng giống như là cái bia cho đối phương, vậy sẽ làm cho đối phương càng thêm thoải mái mà giải quyết mọi người ở đây. Vấn đề này không chỉ mình Dao tử hiểu, mọi người của Hắc bộ đều là thứ thân kinh bát chiến, vấn đề đơn giản thế này lý nào không hiểu chứ? Cho nên bọn họ ai nấy đều cắn răng, lao về phía trước, chỉ cần làm cho đối phương vào trong xạ trình hữu hiệu của mấy người mình, vậy thì cũng có thể thực hiện áp chế bằng hỏa lực.

Bọn họ không cần chỉ huy, tự phát bày ra đội hình phân tán, không ngừng thực hiện động tác né tránh. Tuy mấy động tác né tránh này vẫn không thể thay đổi vận mệnh bị tiêu diệt của bọn họ, nhưng rõ ràng tần suất lóe lên của tia sáng lam thấp đi rất nhiều.

Mục vẫn trầm tĩnh, 1 phát lại 1 phát, không chút hoảng loạn.

Diệp Trùng đã không nhớ được mình ra tay bao nhiêu lần, bất quá, sư sĩ được hẳn giải phóng khỏi chiến đấu dây dưa càng lúc càng nhiều. Lần đầu tiên, sư sĩ của 2 sư sĩ đoàn lớn chiếm ưu thế về mặt số lượng, tuy ưu thế này cực nhỏ.

Phòng thuyền trưởng tàu chỉ huy của sư sĩ đoàn Hồng sư tử, mọi người đều mắt tròn trừng, mồm há hốc nhìn màn hình. Hồi lâu sau, người đẹp tóc đỏ đang ngồi trên ghế thuyền trưởng lâm bầm nói: “Trời ạ, tên này thật sự là người sao?” Người đẹp tóc đỏ này chính là đoàn trưởng sư sĩ đoàn Hồng sư tử Claudia, nàng có mái tóc đỏ chói mắt như ngọn lửa. Nàng đồng thời cũng là 1 nữ sư sĩ có xưng hiệu là sư sĩ cao cấp, vô cùng hiếm thấy trong giới sư sĩ nữ.

Hiện giờ 25 tuổi, Claudia bây giờ đang ở độ tuổi đẹp nhất của 1 người con gái. Phong cách thành thực, nóng bỏng cực kỳ bắt mắt, vô luận nàng đi tới chỗ nào, nàng vĩnh viễn là tiêu điểm trong mắt mọi người. Làn da trắng như tuyết, sống mũi cao, thêm vào cặp mắt màu lam ngọc, tất cả đều vốn để nàng kiêu ngạo. Thủ đoạn quản lý của nàng vô cùng cao minh, sư sĩ đoàn Hồng sư tử khi nàng tiếp nhận chẳng qua chỉ là 1 sư sĩ đoàn cỡ nhỏ chỉ có 20 người. Bây giờ đã phát triển thành sư sĩ đoàn cỡ lớn hơn 500 người.

Về mặt Claudia lúc này lại đang ngơ ngẩn, có vài phần ngu ngơ, xinh đẹp. Đáng tiếc là tư thế phụ nữ tuyệt mỹ thế này lại không có ai thưởng thức. Bởi vì mọi người đều giống nàng, tất cả đều dần cả ra. Thân hình cái quang giáp gầy gò trên màn hình đó xem ra không hề có bất cứ quan hệ gì với sự uy mãnh, thậm chí có chút khôi hài, màu sắc tạp nham làm nó xem ra rất giống tên hề. Nhưng chẳng qua, cái quang giáp tên hề này lại làm trong lòng mọi người không kiềm chế được mà phát lạnh.

Cái này cảm giác như là 1 đại sư đánh lén, nhưng đồng thời, còn là 1 đại sư cận chiến quang giáp, đại sư điều khiển quang giáp!

Về mặt đủ màu sắc trên mặt quang giáp tên hề có vẻ buồn cười không nói ra lời, nhưng lúc này, không có ai trong phòng thuyền trưởng lại cười nổi. Với bọn họ, gương mặt buồn cười này chẳng qua chỉ là muốn che giấu sự lãnh khốc lạnh vào trong xương tủy đó. Bọn họ có thể tưởng tượng, tổng hợp từ cái quang giáp này, ánh mắt của sư sĩ ngồi trong buồng lái nhìn mấy cái quang giáp hải tặc đó nhất định giống như là thần linh cúi xuống nhìn chúng sinh ở dưới chân vậy!

Claudia cũng sâu sắc khuất phục trước vị sư sĩ trong quang giáp tên hề này. Vô luận là nhìn từ góc độ nào, đây tuyệt đối là 1 nhân vật cấp đại sư. Chiến thuật, nắm bắt thời cơ, trình độ cận chiến, điều khiển quang giáp vân vân. Hơn nữa, điều làm Claudia kinh ngạc nhất là sự bình tĩnh làm người ta kinh ngạc của hẳn, tới tận bây giờ, cái quang giáp chú hề này ít nhất đã giải quyết mấy mươi cái quang giáp hải tặc, nhưng hẳn vẫn bảo trì được tiết tấu chiến đấu hoàn toàn giống như lúc ban đầu.

Sự bình tĩnh khác người! Claudia đánh giá trong lòng. Nàng thậm chí hoài nghi đây là sư sĩ đỉnh cấp chuyên môn ám sát trong tập đoàn sát thủ nào đó.

Hắn hình như không thích bay, mà càng thích sử dụng nhảy, hoặc là mượn sức mạnh của tứ chi quang giáp. Hắn thích ẩn mình trong bóng tối, hắn thích đánh lén, với lại vũ khí sử dụng giống như gai cận chiến có người sử dụng. Không cái nào không nói ra đây là 1 vị sư sĩ cực kỳ xuất sắc.

Nàng nhện không được nhìn lại con tàu vũ trụ tên gọi Hoa hoa công tử đó, nàng quả thật nghĩ không hiểu, con tàu vũ trụ có cái tên thô bỉ thế này mà lại có cao thủ như vậy.

Cao thủ khác hẳn với thế tục ư?

Mà Hoa hoa công tử còn có 1 vị sư sĩ bắn lén cũng khủng bố, cũng mạnh mẽ như vậy, một mình hấn lại mạnh mẽ áp chế hơn 300 quang giáp hải tặc! Claudia liếc nhìn 1 màn hình khác, 1 đám quang giáp đen kịt mà chỉ còn dư lại lẻ tẻ mấy chục cái đang bắn nhau với đối phương. Nàng cảm thấy mình có đôi chút cảm giác không nở nhin, mấy người này, không ai không phải sư sĩ cao cấp thân kinh bách chiến, vô luận ở chỗ nào, đều là lực lượng không được xem thường. Nhưng bây giờ lại bị 1 cái quang giáp, 1 cây súng năng lượng cổ quái, 1 cá nhân đập tan nát.

Hoa hoa công tử rốt cuộc là 1 con tàu vũ trụ như thế nào? Chủ nhân của nó lại như thế nào? Hai cao thủ tuyệt thế này lại như thế nào đây? Bọn họ và chủ nhân của Hoa hoa công tử có quan hệ thế nào chứ?

Thật làm người ta tò mò a!

Nếu như Thương biết mình được 1 người đẹp gọi là cao thủ tuyệt thế, không biết còn có thể bảo trì trạng thái chiến đấu hiện giờ thế này nữa hay không, vấn đề này thật đáng để thảo luận. Bất quá, may mà Claudia tự biết mình, loại cao thủ siêu cấp này không phải là thứ mình có thể trâu vào được. Cũng không dám có tâm tư không đứng đắn gì. Chiến cục đã có chiều hướng ổn định, số lượng quang giáp hải tặc đang không ngừng giảm xuống. Đội tàu to lớn, Diệp Trùng đã đi từ đầu tới đuôi 1 lượt, phạm là quang giáp hải tặc định lên tàu, không 1 ngoại lệ, đều bị hấn xử đẹp.

- Thương, bên người thế nào rồi? Diệp Trùng hỏi.

- Khà khà, Diệp tử, thật quá đã ghien! Ài, đáng tiếc là không đủ nhiều a, nếu có thể thêm hơn 100 cái thì hay rồi. Ngực kỳ hưng phấn của Thương làm Diệp Trùng lập tức yên tâm. Trạng thái của Thương lúc này nhất định là không tồi, Diệp Trùng nghĩ thầm. Hấn nào biết, trạng thái của Thương lúc này đã hoàn toàn không phải là không tồi, mà là phát điên rồi. Nếu như không phải tầm năng lượng bên cạnh sắp dùng hết, Thương thậm chí định thử xem pháo hạt quy pháp rốt cuộc là thế nào.

Một cục khoáng thạch cực lớn từ từ trôi qua trước mặt Diệp Trùng. Trong lòng Diệp Trùng máy động, nhìn tàu hải tặc được bảo vệ chặt chẽ ở đằng xa, 1 ý nghĩ điên cuồng xẹt qua trong đầu Diệp Trùng. Chính khi ý nghĩ này vừa động, Quỷ lỗi liền nhảy lên, bám lấy cục khoáng thạch này, giống như loại sâu bò vậy, dán sát vào 1 bên cục khoáng thạch này, tiếp theo mở hết động cơ, khoáng thạch mang theo Quỷ lỗi và Diệp Trùng, vẽ thành 1 đường cong, bay về phía đám tàu hải tặc đó.

Nhìn rõ ràng 1 màn này, Claudia nhện không được kinh hãi thất thanh: “Hấn muốn làm cái gì?”

225. Chương 225: Cận Viễn Chiến Chi Vương (hạ)

Chiến đấu trăm năm khó gặp 1 lần thế này chính là đang diễn ra trước mặt mình, thử hỏi ai nguyện ý bỏ qua? Mọi người đều nhìn chăm chăm lên màn hình, trong lòng đếm thầm số lượng quang giáp còn lại của đám quang giáp có khí thế hùng hấn này. Ngoài ra, trận chiến này còn quan hệ trực tiếp tới vận mệnh của mọi người có mặt, nên sự chú ý nhận được càng cao hơn. Mọi người đều vì hải tặc vẫn còn 1 nhánh thế lực cường đại như vậy mà hoảng sợ, lại vui mừng vì mình gặp được 1 sư sĩ bắn tỉa mạnh mẽ thế này.

Vô luận là phe hải tặc, hay là đội tàu bình dân, trường chiến đấu này đều quan hệ trực tiếp tới sống chết của bọn họ.

Hành động của Diệp Trùng chỉ có 1 tàu vũ trụ chú ý tới, đó chính là tàu Hồng Nguyệt Cẩn (Cẩn: cây dâm bụt) mà Claudia ngồi, bởi vì bọn họ vẫn luôn chú ý tới cái quang giáp chú hề này. Tất cả biểu diễn của quang giáp chú hề tới tận bây giờ đều làm bọn họ xem tới mức như si như mê, bọn họ tin rằng, hành động ra ngoài ý liệu thế của cái quang giáp tên hề này nhất định có thâm ý người khác không sao tưởng tượng được.

Quỷ lỗi bám vào phía sau khoáng thạch, không chút cử động, giống như đã chết vậy. Cục khoáng thạch này mang theo Diệp Trùng, mau chóng bay về phía đám tàu hải tặc vẫn luôn đứng xem đó.

Oành, phòng thuyền trưởng tàu Hồng Nguyệt Cẩn lập tức như vỡ tổ vậy, lần này mọi người đều biết ý đồ của cái quang giáp tên hề này. Hắn đang tìm chết sao? Trong lòng mọi người không khỏi cùng dâng lên ý nghĩ này. Chỉ có vẻ kính phục lộ ra trong mắt của Claudia.

Diệp Trùng ngồi trong buồng lái của Quỷ lỗi, bình tĩnh đến mức trái tim không chút dao động nào.

- Diệp tử, người phải cẩn thận a. Trong lời của Thương lộ ra sự quan tâm. Đối với lần hành động này của Diệp Trùng, Thương vô cùng ủng hộ. Thậm chí vì phối hợp với Diệp Trùng, hắn không hề lập tức tiêu diệt toàn bộ mấy cái quang giáp hải tặc này, mà lại giảm tần suất bắn xuống, cố ý làm tình hình trở thành 1 loại cục diện nguy hiểm, 2 bên đều có 1 nửa cơ hội. Cái này 1 mặt vì để hấp dẫn sự chú ý của đối phương, mặt khác lại là giành thời gian cho Diệp Trùng.

Trong lòng Diệp Trùng âm áp, vẻ mặt lại làm ra vẻ hồ hởi nói: “Ừ, biết rồi.”

Thật ra, chiều này Diệp Trùng từng dùng qua, khi gặp phải hải tặc đoàn Hồng Kỳ Ứng, Diệp Trùng cũng chính là dùng chiều này xử đẹp thủ lĩnh hải tặc của đối phương, cũng chính là lần đó, hắn gặp được Bách Lý Nam. Loại phương pháp đánh lén này cần phải thỏa mãn vài điều kiện, 1 là kẻ đánh lén phải là kẻ mạnh mẽ, có năng lực tác chiến cá nhân, 2 là hậu phương đối phương khá trống trải, 3 là có thể im hơi lặng tiếng tiếp cận tàu vũ trụ cầm đầu của đối phương.

Nói thật, nếu như Diệp Trùng điều khiển Hàm gia, vậy hắn gần như nắm bắt 100%. Nhưng trong cục diện hỗn chiến thế này, hắn biết nhất định sẽ có người ngấm chú ý tới mình, Hàm gia khá là miễn cảm, Diệp Trùng không muốn dẫn tới bất cứ phiền phức không cần thiết nào.

Cho dù là Quỷ lỗi, hắn cũng khá có tự tin có thể hoàn thành mục tiêu, cho dù không thành công cũng có thể an toàn rút lui. Khi hắn dùng Phong Sa Trùng lúc trước, đã có thể làm được, hiện giờ, không chỉ Quỷ lỗi tiến hơn Phong Sa Trùng rất nhiều, mà ngay cả mình cũng mạnh mẽ hơn lúc đó rất nhiều. Hơn nữa, Diệp Trùng tin tưởng, sự bảo vệ xem ra nghiêm mật này, thật ra chẳng qua chỉ là hư trương thanh thế thôi. Nếu như bọn họ còn có 1 đội quang giáp, Diệp Trùng tin bọn họ tuyệt đối sẽ mang nó ra, vậy thì bọn họ cũng sớm thu được thắng lợi rồi.

Nhưng hiện giờ bọn họ chỉ trông mắt nhìn quang giáp của mình bị đồ sát từng cái 1, mà không có bất cứ hành động gì. Điều đó chỉ có thể nói rõ bọn họ đã không có sức chiến đấu nhiều hơn.

Đối với mấy tàu vũ trụ vây ở bên ngoài đó, trong mắt Diệp Trùng không đáng 1 xu, nếu như là chiến hạm, còn có thể gây uy hiếp cho hắn. Tàu vũ trụ không có trang bị vũ khí như vậy, nếu như mất đi sự bảo vệ của quang giáp, chẳng qua chỉ là 1 con dê chờ mổ.

Hành động của Diệp Trùng nhìn thì mạo hiểm, thật ra nó là kết quả có được sau khi trải qua tính toán chi tiết, cẩn thận.

Trong vũ trụ, đủ hình đủ dạng vẫn thạch có thể thấy khắp nơi. Một viên vẫn thạch từ từ bay tới như vậy, ai cũng không chú ý. Mắt thấy viên vẫn thạch này sắp đập lên 1 tàu vũ trụ bỗng nhiên, viên vẫn thạch này ngụy dị vạch nên 1 đường cong, nếu như trên tàu hải tặc có người nhìn thấy 1 màn này, khẳng định là sẽ sinh ra cảnh giác. Nhưng ai cũng không nhìn thấy, toàn bộ sức chú ý của mọi người bọn họ đều đang bám lấy chiến trường. Tần suất xạ kích của vị sư sĩ bắn tia siêu cấp này không biết tại sao chậm lại, điều này làm bọn họ nhìn thấy 1 tia sinh cơ, bọn họ bây giờ càng mở mắt trừng trừng, nhìn màn hình không nháy mắt.

Có kinh nghiệm lần trước, Diệp Trùng rất nhanh liền phân biệt được tàu vũ trụ nào là tàu của thủ lĩnh hải tặc.

Diệp Trùng nhẹ nhàng từ trên vẫn thạch rơi xuống, rơi ở 1 chỗ tối của con tàu vũ trụ này. Hai thanh gai cận chiến đã được Quỷ lỗi lấy ra cầm trên tay, 1 chân làm trụ, Diệp Trùng dùng gai cận chiến vạch 1 đường tròn hoàn chỉnh. Mảnh vụn bắn ra xung quanh, hai thanh gai cận chiến của Quỷ lỗi này cực kỳ cứng rắn, đây cũng là phương pháp duy nhất để phá vỡ tàu vũ trụ hiện giờ Diệp Trùng có thể nghĩ ra. Nhưng độ dày của vỏ giáp con tàu vũ trụ này so với vỏ giáp của tàu vũ trụ thông thường dày hơn rất nhiều, Diệp Trùng vạch lại vài lần mà vẫn không xuyên thủng được.

Một tên hải tặc nào đó nghiêng tai nghe 1 hồi, kỳ quái hỏi 1 hải tặc ở bên cạnh: “Ý, ta vừa rồi hình như nghe thấy tiếng gì đó, người có nghe thấy không?”

Một hải tặc khác cười châm biếm nói: “Ha ha, là người quá khẩn trương thôi. Hắc hắc, tiểu tử, ta cho người biết, tình cảnh như vậy, ca ca ta đã không biết gặp được bao nhiêu lần, lần nào mà không hóa hiểm thành an đâu chứ? Người cứ yên tâm đi.”

Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy tấm tròn đó có chút lỏng lẻo, chính ngay lúc này, tấm tròn này đột nhiên bị khí lưu đẩy bay mạnh ra ngoài. Động tác của Quỷ lỗi lúc này linh hoạt như con người, căn bản không có gì khác biệt. Chỉ thấy tay phải của nó vỗ lên tấm tròn bị khí lưu thổi bay 1 cái, mượn thế nhảy ra ngoài, ngay khoảnh khắc tấm tròn vừa rời khỏi tàu vũ trụ, Quỷ lỗi xoay mình, nghiêng người làm tấm vỏ giáp hình tròn bị mình cắt xuống này sượt qua. Tấm tròn này lập tức bay vào trong vũ trụ mênh mông.

Diệp Trùng mặc kệ khí lưu điên cuồng thoát ra ngoài, chui vào trong tàu vũ trụ.

Nếu như động tĩnh lớn như vậy, hải tặc vẫn không có bất cứ phản ứng nào, vậy bọn họ quá nghiệp dư rồi. Tiếng báo động vang lên inh ỏi khắp tàu vũ trụ, mọi người lập tức nháo nhào lên.

Diệp Trùng không lưỡng lự chút nào, lập tức chạy thẳng tới phòng thuyền trưởng của tàu vũ trụ. Nói thật, hần căn bản không biết phòng thuyền trưởng ở chỗ nào, nhưng cũng may đã từng ngồi qua không ít tàu vũ trụ, vị trí đại khái vẫn có thể tìm thấy. Nhận chuẩn phương hướng, Diệp Trùng lựa chọn phương pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhất, gặp tường đập tường, gặp cửa phá cửa, ngay cả mạch quang trên đường, Diệp Trùng cũng không bỏ qua. Diệp Trùng không kiêng dè phá hoại, tốc độ tiến tới cũng rất kinh người. Dọc đường không ngừng có quang giáp ngăn cản, nhưng đều bị Diệp Trùng giải quyết rất đơn giản. Đối với mấy hải tặc không mặc quang giáp chạy hoảng loạn đó, Diệp Trùng hoàn toàn không để ý tới.

Trên thực tế, con tàu vũ trụ này có thể nói đã hoàn toàn mất đi tác dụng. Không khí điên cuồng thoát ra ngoài, làm mức độ loãng của không khí ở trong này căn bản là không đủ để duy trì hô hấp của con người. Mà vài chỗ mạch quang chủ yếu bị Diệp Trùng phá hoại không kiêng dè, cả con tàu vũ trụ gần như chẳng khác nào phế thải. Tất cả đèn đóm đã tắt ngóm toàn bộ, nguyên 1 con tàu vũ trụ gần như thành 1 con tàu chết. Chỉ có phòng thuyền trưởng vẫn lộ ra ánh sáng, các hệ thống của phòng thuyền trưởng đều độc lập hoàn toàn, không hề chịu ảnh hưởng.

Nhưng như vậy cũng chỉ rõ hướng cho Diệp Trùng, Diệp Trùng điều chỉnh phương hướng, lao về phía phòng thuyền trưởng. Trong bóng tối, Diệp Trùng như cá gặp nước, còn hoàn cảnh nhỏ hẹp, phức tạp lại cho Diệp Trùng hoàn cảnh phát huy tốt nhất. Quang giáp muốn ngăn cản Diệp Trùng tiến tới, không cái nào không ngã gục dưới công kích nguy dị của Diệp Trùng.

Không theo quy cách nào, đây là hình dung tốt nhất cho tác chiến của Diệp Trùng. Trên thực tế, thứ Diệp Trùng dùng nhiều nhất hiện giờ lại là động tác cơ bản mà Mục vốn để mình luyện tập nhiều nhất, đơn giản, mau lẹ, thêm vào lợi dụng trọn vẹn hoàn cảnh, từ đó hình thành nên phong cách tác chiến nguy dị khó dò của Quỷ lỗi hiện giờ.

Tường, trần nhà, cửa hợp kim vân vân, tất cả đều có thể thành chỗ mượn lực của Quỷ lỗi. Mà phần lớn động tác không theo lẽ thường lại là do Diệp Trùng mô phỏng theo quan niệm về võ thuật trong đầu, nhưng dùng việc điều khiển Quỷ lỗi để hoàn thành. Căn bản của mọi thứ này lại là năng lực điều khiển vượt xa người thường của Diệp Trùng.

Tốc độ tiến tới của Quỷ lỗi nhanh tới mức làm bọn họ kinh ngạc, rất nhiều hải tặc hoàn toàn không kịp gọi ra quang giáp, liền lập tức bị chết ngạt do không khí thoát ra ngoài sau khi cửa bị phá.

Mấy con tàu bảo vệ xung quanh rõ ràng đồng thời nhận được lời kêu cứu, tất cả quang giáp lập tức bay về phía con tàu vũ trụ này. Cho dù là thời khắc nguy cấp thế này, quang giáp tới chỉ viện của mấy con tàu vũ trụ này cũng bất quá hơn 40 cái. Điều này càng chứng thực suy đoán lúc đầu của Diệp Trùng là hoàn toàn chính xác, đám hải tặc không hề có nhiều sức chiến đấu hơn nữa.

Đầu óc Diệp Trùng lúc này bình tĩnh tới mức sáng trong như băng. Hần không chân chừ, gai cận chiến mau chóng phá tan bức tường phòng thuyền trưởng. Không khí điên cuồng thoát ra ngoài, đứng đối diện với không khí thổi tới, Quỷ lỗi giống 1 con biển dị nhanh nhẹn, linh hoạt chui vào phòng thuyền trưởng.

Năm cái quang giáp bảo vệ 1 cái quang giáp màu đỏ ở giữa. Ai nấy như gặp đại địch, bọn họ tới hiện giờ vẫn không biết cái quang giáp này rốt cuộc làm sao lên vào tàu vũ trụ này, bọn chúng tới bao nhiêu người, mấy người bọn họ cũng không ai biết. Điều bọn họ hiện giờ có thể làm chính là cố thủ chờ viện binh, bọn họ tin tưởng, chỉ cần có thể kéo dài đối phương 1 hồi, 3 phút, không, có lẽ chỉ cần 2 phút, viện binh phe mình sẽ tới.

Nhìn 5 cái quang giáp trước mắt, Diệp Trùng không dám có chút lơ là. Năm cái quang giáp này không cái nào không phải quang giáp cao cấp, đều là loại hàng hóa cao cấp nhất có thể mua được trên thị trường. Hơn nữa, 5 người này vô luận là từ phương diện vị trí đứng hay là tư thế cảnh giác đều không chệch vào đâu được, hiển thị ra trình độ khá cao. Nếu như là 1 đấu 1, thậm chí 1 đấu 2, Diệp Trùng đều không có chút lo lắng nào. Bất quá, hiện giờ lại là 1 đấu 5, với lại đối phương còn bày ra tư thế tử thủ, đó với mình mà nói, đích xác là 1 vấn đề đau đầu.

Nếu như là Thương ở đây, chỉ sợ oanh 1 phát pháo, mấy người này đều thành từng mảnh vụn. Nhưng cách nghĩ này rõ ràng là không có bất cứ trợ giúp gì cho Diệp Trùng lúc này.

Thời gian không nhiều, Diệp Trùng không dám trì trệ, thân hình chuyển động, Quỷ lỗi phiêu hốt đổi hướng, đột nhiên xông tới trước mặt 1 cái quang giáp trong đó. Tốc độ là điểm mạnh của Quỷ lỗi, động tác đột nhiên này làm mọi người đều kinh ngạc. Phòng thuyền trưởng tuy có vẻ khá rộng rãi, nhưng đối với quang giáp mà nói, không gian này, không cần phải nghi ngờ, là quá nhỏ.

Trong không gian nhỏ như vậy, không ai dám đẩy tốc độ tới mức độ khủng bố thế này, bởi lẽ quá dễ tông vào tường. Hơn nữa, đổi hướng khẩn cấp như vậy, ai cũng không đủ tự tin xác định lần nào mình cũng có thể hoàn thành. Dùng tốc độ nhanh thế này, thực hiện đổi hướng khẩn cấp thế này, bọn họ đều hoài nghi người bên trong chắc hẳn sẽ biến thành 1 đồng tương thệ.

Nhưng, 1 màn trước mắt này lại thật sự xảy ra trước mắt bọn họ.

Trong lòng 5 người hoảng sợ. Hai người trong số 5 người này tinh thông cận chiến, nhưng nhìn thấy thao tác khủng bố thế này, toàn bộ 5 người đều mặt vàng như đất. Nhưng trong hoàn cảnh trước mắt, quang giáp loại viễn chiến quả thật không có bất cứ chỗ nào để phát huy. Súng năng lượng công suất nhỏ căn bản không có bất cứ tác dụng nào với đối phương, súng năng lượng công suất lớn, bọn họ sợ sẽ làm cả con tàu vũ trụ phát nổ. Ngoài ra, thân hình của đối phương phiêu hốt thế này, tốc độ nhanh như vậy, trong khoảng cách nhỏ này, căn bản là không cách nào khóa được.

Chính trong lúc mọi người hoảng sợ trong lòng, cái quang giáp tên hề này đột nhiên đổi hướng sang ngang. Lần này, cho dù trình độ của mấy sư sĩ này ai nấy đều không thấp, nhưng cũng không khỏi ngớ ra. Cái này hoàn toàn vi phạm định luật quán tính!

Trước mắt Diệp Trùng hiện giờ là cái quang giáp cận chiến, tổ hợp điển hình của tấm khiên lớn và kiếm laser. Quang giáp tên hề đột nhiên lao tới hấn, hấn tuy kinh ngạc nhưng không loạn, không lùi mà lại tiến lên. Chân trái hơi bước 1 bước lên trước, đồng thời, tấm khiên lớn che trước mặt, kiếm laser tay phải bổ dọc 1 cái. Một loạt động tác này lưu loát tự nhiên, hơn nữa, phòng thủ cũng cực kỳ nghiêm cẩn, nhất thời Diệp Trùng cũng tìm không ra chỗ ra tay. Trong lòng Diệp Trùng không khỏi thầm khen, không ngờ trong 1 hải tặc đoàn nho nhỏ mà cũng có cao thủ thế này.

Nhưng công kích thế này lại không có bất cứ lực sát thương nào với Diệp Trùng. Quỷ lỗi hơi nghiêng người, trơn trượt giống như con cá, tay phải vỗ lên mặt khiên của tấm khiên lớn, mượn thế nhảy lên, chân phải quét ngang phần mặt quang giáp đối phương. Một cước này nếu như đập trúng, chỉ e cổ quang giáp đối phương lập tức bị gãy thành 2 đoạn, cái quang giáp cũng coi như vứt đi.

Động tác trái lẽ thường này của quang giáp tên hề rõ ràng cũng ra ngoài ý liệu của đối phương, nhưng may mà kinh nghiệm thực chiến của hắn phong phú, 2 chân dạt ra, trầm eo xuống tấn. Nửa thân trên nghiêng ra sau, thoát được 1 cước này của quang giáp tên hề.

Về mặt Diệp Trùng lúc này vẫn bình tĩnh như thường, không có chút dao động. Cặp mắt lại có 1 tia sáng bạc lóe qua, Diệp Trùng biết, thời cơ tới rồi!

Trên bàn điều khiển chính, đôi tay Diệp Trùng đã hoàn toàn nhìn không thấy bất cứ bóng dáng nào. Chỉ có phần cổ tay mới có thể lơ mơ nhìn thấy 1 mảng tàn ảnh mơ hồ mà cực mỏng.

Bốn cái quang giáp còn lại nhìn thấy cũng chỉ có thể lo lắng, 2 bên gần như hoàn toàn dán sát vào nhau, bọn họ căn bản không có chỗ ra tay, huống chi, giữa 4 cái quang giáp này còn có 3 cái quang giáp loại đánh xa không rành cận chiến.

Quang giáp tên hề lúc này lại làm 1 động tác cả đời bọn họ cũng không sao quên được.

Quang giáp tên hề đột nhiên thò tay trái ra, giữ chặt phần dưới của tấm khiên lớn, sức mạnh to lớn gần như làm cho cái quang giáp hải tặc này có vài phần cảm giác bị túm lấy, nhưng hắn rất mau liền ổn định lại. Thân hình nửa thân trên không đổi, chân trái của quang giáp tên hề quét qua đỉnh đầu quang giáp của hắn.

Bỗng, trên tấm khiên lớn bỗng nhẹ hẫng, quang giáp tên hề trước mắt đột nhiên biến mất! Biến cố đột nhiên này làm tên hải tặc này không khỏi ngơ ngàng nhìn xung quanh.

Bên tai lại nghe thấy tiếng la kinh ngạc của 4 hải tặc còn lại trong tần số, còn có 1 tiếng kêu thảm! Tiếng kêu thảm này, hắn quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, đó... đó là lão đại của hắn! Trong chớp mắt, trong đầu óc của hắn trống không 1 mảng.

Sau lưng hắn, cái quang giáp tên hề đột nhiên nhảy lên cao, tốc độ cực nhanh, chạm vào trần nhà, vạch nên 1 đường nứt. Đợi đến khi ánh mắt ngơ ngàng của mấy tên hải tặc này hồi phục vài phần tỉnh táo, quang giáp tên hề đã biến mất ở chỗ cái lỗ lớn do hắn vừa mới phá ra. Gần như đồng thời, sau lưng hắn truyền tới tiếng quang giáp ngã oành 1 cái.

Hắn quay đầu lại, nhưng không thể tin được khi nhìn thấy quang giáp của lão đại ngã trên đất, mà chỗ buồng lái của nó lại có 1 cái lỗ to đùng, bên trong đã là 1 mảng máu thịt mơ hồ. Tuy nhìn không thấy bóng dáng của lão đại, nhưng hắn biết, dưới thương thế như vậy, căn bản không có khả năng sống sót.

Hắn tới giờ vẫn không hiểu khoảnh khắc vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Sau này, từ trong miệng của 4 tên đồng bọn, hắn mới hiểu được trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, điều này cũng trở thành ác mộng trong cả đời hắn.

Tay trái quang giáp tên hề tóm lấy phần dưới tấm khiên lớn của hắn, thuận thế mượn lực, chân trái quét qua đỉnh đầu hắn, cả người giống như 1 trận gió, lộn mình 1 vòng trên không trung. Chính trong khoảnh khắc 2 chân tới gần mặt đất, quang giáp tên hề đột nhiên co người lại 1 cách nguy dị, trong lúc mọi người vẫn chưa có phản ứng, chui xuống phía dưới tấm khiên lớn của hắn. Thể hình của quang giáp tên hề vốn dĩ khá nhỏ thó, mà 1 loạt động tác lúc đầu, làm hai chân quang giáp của hắn giang ra, quang giáp tên hề chính là trượt qua giữa 2 chân quang giáp của hắn. Trượt qua hắn, quang giáp tên hề dẫn ở ngay trước mặt lão đại, nó giống như rắn độc, đột nhiên từ trên mặt đất vọt lên, mà cái gai cận chiến vẫn luôn chưa từng xuất hiện đó giống như lưỡi con rắn độc, chính xác cắm vào vị trí lão đại ngồi.

Bốn người còn lại lúc này mới có phản ứng, nhưng cái quang giáp tên hề đã thuận thế rút gai cận chiến ra, đập lên quang giáp của lão đại, nhảy tới trần nhà, mượn lực đổi hướng chạy đi!

Quang giáp lạnh lẽo, miệng lỗ rách nát, máu nóng mất đi độ nóng, lão đại của 1 hải tặc đoàn to lớn chính là bị 1 cái quang giáp giống như tên hề giết chết trong sự bảo vệ trùng trùng như vậy.

Từ giây phút đó trở đi, thanh danh của tên hề hắc ám mau chóng lan truyền trong giới hải tặc, gần như tất cả hải tặc đều biết, trên đời này còn có 1 cái quang giáp giống như tên hề nhưng lại đi lại trong bóng tối như thế.

Hoàn thành nhiệm vụ, nhiệm vụ hàng đầu của Diệp Trùng hiện giờ chính là mau chóng chạy về tàu Hoa hoa công tử.

Tốc độ của quang giáp tên hề lúc này hoàn toàn thể hiện ra, căn bản không có bất cứ giấu giếm gì, Diệp Trùng trực tiếp bay về phía Hoa hoa công tử. Mà sau lưng hắn, hơn 40 cái quang giáp bám sát theo. Thương cũng lập tức tăng tần suất xạ kích, trong nháy mắt, mấy cái quang giáp đã tới gần Hoa hoa công tử còn lại, dưới tình trạng Mục không nương tay, mau chóng bị tiêu diệt. Chính như thế, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hơn 300 cái quang giáp tan thành mây khói!

Quang giáp tên hề đột nhiên xuất hiện trên màn hình lập tức hấp dẫn chú ý của mọi người.

Diệp Trùng lại biểu diễn cho mọi người xem cái gì gọi là né tránh. Trong lưới hỏa lực do 40 cái quang giáp tạo thành, lại không có 1 chùm nào có thể bắn trúng Diệp Trùng. Đổi hướng ngay đi, động tác giả hoa cả mắt, các loại độ cong khác nhau, xem tới mức mọi người đều choáng váng, hoa mắt, tinh thần điên đảo. Mà trong mắt người trong nghề, cái quang giáp tên hề này lập tức được thăng lên thành nhân vật nguy hiểm nhất.

Càng lúc càng gần Hoa hoa công tử, 40 cái quang giáp này rõ ràng sợ sự bắn tĩa của Thương, vội vàng bay trở về. Nhưng cho dù là như vậy, vẫn bị Thương bắn nổ 3 cái.

Hải tặc rời đi làm mọi người không thể kiểm chế được hoan hô, niềm vui sống sót sau kiếp nạn tràn ngập trong cả đội tàu!

226. Chương 226: Hạm Đội

Nếu như không có Hoa hoa công tử bảo vệ, xác suất đội tàu này có thể tới được thiên hà Thiết Bối Tây Ni chỉ có không tới 10%.

Nói thật, sống chết của người khác, Diệp Trùng vốn dĩ không để ý, họ và mình chẳng qua chỉ là người xa lạ mà thôi. Nghe Thương nói, trong phim ảnh thường có 1 loại người làm hiệp sĩ, bọn họ trân trọng sinh mạng, duy trì và bảo vệ chính nghĩa. Dưới sự giải thích và giới thiệu cận kề của Thương, Diệp Trùng cuối cùng cũng biết trên đời này lại còn có 1 thứ chính nghĩa giả dối mà tẻ nhạt. Thương rõ ràng rất hứng thú với đề tài này, bất quá, Diệp Trùng lại không cho hắn cơ hội để phát huy.

Không biết tại sao, Diệp Trùng không hề muốn Tiền gia gia biết mình ở chỗ này. Có lẽ, mình vẫn thích hợp cuộc sống 1 mình hơn a, Diệp Trùng có chút hiu quạnh.

Diệp Trùng là 1 người quyết đoán, do dự không quyết không phải là phong cách của hắn. Rất mau chóng, hắn liền đưa ra quyết định, người sống vĩnh viễn quan trọng hơn người chết nhiều, tin chắc rằng cha còn sống nhất định cũng sẽ ủng hộ quyết định của mình.

Đã quyết định, Diệp Trùng và Thương liền mau chóng bắt tay làm các công việc. Thương mau chóng lập 1 bản đồ đường đi mới, khoảng cách của tuyến đường này tuy dài hơn cái ban đầu không ít, nhưng lại tránh được khu tập trung của hải tặc. Thương vừa thiết kế sơ đồ đường đi, vừa chửi người thiết kế tuyến đường ban đầu là 1 tên ngu ngốc. Diệp Trùng lại chạy khắp nơi trong tàu, lấy tất cả tấm năng lượng tồn trong kho ra, đặt 1 lượng lớn tấm năng lượng gần cửa khoang lần trước Thương bắn tĩa đó, mà gần mỗi 1 cái pháo điện từ, cũng đặt lượng lớn các tấm năng lượng. Nếu như một khi xảy ra đại chiến, năng lượng của bản thân Hoa hoa công tử không đủ duy trì hỏa lực tấn công lâu dài, công việc thay tấm năng lượng lúc này cũng chỉ có Diệp Trùng nai lưng ra làm thôi.

Đoàn trưởng Phí Dịch và đoàn trưởng Claudia đang thương lượng.

Claudia mở miệng trước: “Tình hình chúng ta hiện giờ rất không tốt. Nếu như không bổ sung nhân viên, lộ trình sau này rất phiền phức.” Claudia nhíu chặt lông mày, sư sĩ đoàn Hồng sư tử và sư sĩ đoàn Tượng Diệp căn bản đã tan nát rồi, còn có bao nhiêu lực chiến đấu đâu, làm người ta không lạc quan tí nào.

Về mặt Phí Dịch cũng không dễ coi, độ khó của lần đi này vượt xa ý liệu của hắn.

Rất nhiều người đều không có chuẩn bị đối với loạn thế đột nhiên mà tới này.

Nhưng 2 người hiện giờ vẫn có thể ngồi với nhau thảo luận, đây cũng xem như là may mắn lớn trong sự không may. Phí Dịch cũng bó tay với cục diện trước mắt, bổ sung nhân viên há là việc dễ dàng vậy sao? Thời gian gấp rút, căn bản không cách nào hình thành lực chiến đấu. Mà nếu như hải tặc trợn lẫn vào trong đó thì càng làm người ta đau đầu hơn.

Chính lúc này, trợ thủ của Phí Dịch vui mừng nói: “Đoàn trưởng... đoàn trưởng, tàu Hoa hoa công tử gửi qua 1 sơ đồ đường đi.”

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau, trợ thủ của Phí Dịch đã hiện thị sơ đồ đường đi đó lên màn hình. Một sơ đồ đường đi bọn họ chưa từng nghĩ tới nổi bật hiện lên trên màn hình, mà điểm cuối của sơ đồ đường đi này lại là 1 hành tinh có người cư trú tên là hành tinh Tây Liệp của thiên hà Thiết Bối Tây Ni.

Phí Định và Claudia nhìn nhau, chủ nhân của tàu Hoa hoa công tử này rốt cuộc bán thuốc gì?

- Woa, Diệp tử, Bằng Bằng của chúng ta, khả khả, thật là 1 cặp giò làm trước mắt người ta sáng lên a, nhỏ nhắn, thon dài, lực bạo phát mạnh mẽ. Hắc hắc, Diệp tử, đáng tiếc a. Người không nhìn thấy, cú bổ chân vừa rồi của Bằng Bằng, trời ạ, thật là đẹp chết đi được!... Thương kích động tới mức kêu gào. Thương phụ trách giám thị cả đoàn tàu, đương nhiên, chú ý chủ yếu nhất vẫn là đặt trên con tàu vũ trụ của Tiên gia gia đó. Thương cũng lợi dụng tư quyền, cặp mắt điện tử màu lam tối đó căn bản là không hề rời khỏi Nhuế Bằng.

Diệp Trùng lười để ý tới, hẳn hiện giờ đang làm 1 thí nghiệm vô cùng quan trọng. Tính ăn mòn của chất nhầy của Đồng thù tín lần trước thu thập được mạnh ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng, trong lòng suy tính, chẳng trách nó ở trong con chip Quân phong tử cho mình thuộc vào 1 trong 12 loại cây có tính ăn mòn mạnh nhất. Một giọt chất nhầy, trong thời gian chưa tròn 1 phút, có thể hoàn toàn xuyên thủng vỏ giáp tàu vũ trụ dày 10 cm, hơn nữa, tốc độ lan ra của nó cực nhanh.

Thứ Diệp Trùng muốn làm bây giờ chính là lợi dụng mấy chất nhầy này nuôi cấy thành cây Đồng thù tín mới, cái này đối với hắn mà nói, không hề là việc khó khăn gì. Trên thực tế, loại công việc này, đối với bất cứ 1 học sinh năm 2 khoa điều bồi nào mà nói, đều không phải là việc khó.

Công việc nuôi cấy hoàn thành vô cùng thuận lợi, phòng thí nghiệm điều bồi đỉnh cấp thế này, dùng để nuôi cấy thực vật, ít nhiều có chút đao to búa lớn. Nhưng dung dịch nuôi cấy cao cấp trong thí nghiệm nuôi cấy cũng thu ngắn rất lớn chu kỳ sinh trưởng của Đồng thù tín. Trong khoảng thời gian khá ngắn, Diệp Trùng đã có mấy mươi gốc Đồng thù tín. Diệp Trùng mỗi ngày quan sát thói quen sinh hoạt của nó, là 1 điều bồi sư, đây là công việc tất yếu. Diệp Trùng còn cẩn thận nghiên cứu quy luật tiết chất nhầy của nó.

Đối diện tư liệu trên tay, suy nghĩ tự nhiên nhất của Diệp Trùng lại là làm thế nào để nó có sức chiến đấu. Lợi dụng hết mức mỗi 1 loại tài nguyên là thói quen tốt hẳn xây dựng được ở hành tinh rác. Mà chất nhầy của Đồng thù tín cũng tiềm lực giống như vậy, tính ăn mòn của nó, nếu như lợi dụng đúng, chắc chắn là có sát thương khá lớn.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trùng chủ động đi tìm tòi trong lĩnh vực điều bồi. Điều hắn phải làm hiện giờ chẳng qua chỉ là làm thêm 1 bước tăng cường tính ăn mòn của loại chất nhầy này. Là 1 điều bồi sư, cho dù hắn chẳng qua chỉ là 1 điều bồi sư vừa mới nhập môn, Diệp Trùng vẫn có thể nghĩ ra rất nhiều phương pháp.

Thí dụ, không ngừng thay đổi hoàn cảnh sinh trưởng của Đồng thù tín, từ đó làm nó xảy ra biến dị, rồi từ trong đó chọn ra Đồng thù tín phù hợp tiêu chuẩn. Hoặc giả có thể dùng chất nhầy làm nguyên liệu, pha chế ra dung dịch có tính ăn mòn còn mãnh liệt hơn.

Diệp Trùng lựa chọn cách thứ 2, cách thứ 1 đối với Diệp Trùng bây giờ mà nói, chu kỳ quá dài. May mà pha chế dung dịch cũng là 1 trong những mặt mạnh của Quân phong tử, tất cả công thức dung dịch cường hóa vật liệu xương Diệp Trùng có đều là do Quân phong tử nghiên cứu ra.

Thật ra có 1 phương pháp lười biếng nhất, trên tay Diệp Trùng còn có cơ chế phân tích tự động của họ Quân mà Quân phong tử cho hắn, hẳn có thể rất tiện lợi tra ra công thức phối chế của phương diện này. Nhưng Diệp Trùng không hề định làm như vậy, không nói tới Quân phong tử đã từng nhắc nhở hắn không được quá dựa dẫm vào thứ này, có lẽ cũng không có bao nhiêu người hiểu rõ hơn Diệp Trùng cái gì mới gọi là thứ mình có mới là thứ đáng dựa dẫm nhất.

Muốn đạt tới độ cao càng cao hơn, điều quan trọng nhất là suy nghĩ và mày mò. Tuy cơ chế phân tích tự động này có thể làm mình nhảy qua 1 bước này, nhưng đối với mình mà nói, không hề là việc tốt.

Diệp Trùng cẩn thận nhớ lại trong đầu tất cả tri thức học được của mình, rồi nỗ lực muốn đem chúng xâu lại với nhau.

Thương vẫn mỗi ngày nhòm lên Nhuế Bằng, đây là 1 trong những thú vui mỗi ngày của hắn, điều tiếc nuối nhất của hắn có lẽ chính là chỗ tắm rửa lại không có gắn ống kính.

Diệp Trùng mỗi ngày vẫn vui đầu nghiên cứu. Vô luận đối với tình huống gì, Diệp Trùng đều tin tưởng Thương sẽ đưa ra phản ứng nhanh nhất. Cho nên vừa may cũng không cần mình mỗi ngày phí thời gian

quan tâm tới mấy người Tiền gia gia. Đương nhiên, cách nói này lập tức gặp phải sự xem thường mạnh mẽ của Thương, gọi hắn là tên không thú vị. Gần như tất cả mọi người đều vô cùng tò mò với Hoa hoa công tử. Tới tận bây giờ, nó vẫn không có chút ý rời đi. Chẳng lẽ nó định hộ tống cả đội tàu sao? Mỗi người trong độ tàu này đều rất cảm kích con tàu Hoa hoa công tử thần bí khó dò này. Nếu như không có nó, chỉ sợ mọi người hiện giờ đều gặp phải sự chà đạp của đám hải tặc.

Còn Phí Dịch và Claudia cuối cùng cũng đoán ra dụng ý của sơ đồ đường đi mà Hoa hoa công tử đưa tới đó, rất mau, bọn họ liền có phản ứng, mau chóng thay đổi hành trình ban đầu. Rồi trong thời gian ngắn nhất thông báo cho cả đoàn tàu.

Điều làm Phí Dịch và Claudia không hiểu là, yêu cầu muốn nói chuyện với đối phương của bọn họ lần nào cũng như ném đá xuống biển, hoàn toàn không có chút hồi âm. Mà đối phương cũng có liên lạc thêm với bọn họ, chỉ yên lặng bay ở giữa đội tàu.

Thương thật ra rất muốn liên lạc với bọn họ, dù sao Claudia cũng là người đẹp a. Tuy với hắn mà xét, còn lâu mới có thể so được với Băng Băng, nhưng cũng là 1 người đẹp khó gặp, hứng thú của Thương đối với người đẹp vĩnh viễn là lớn nhất. Bất quá, điều này gặp phải phản đối kịch liệt của Diệp Trùng, bắt đặc dĩ, Thương chỉ đành tiếp tục cuộc sống mỗi ngày nhìn lên ra ngoài.

Diệp Trùng nhìn 1 bình dung dịch màu tím đỏ trên bàn, cặp mắt vẫn luôn hờ hững lộ ra chút vẻ hưng phấn. Đây dù sao cũng là tác phẩm thật sự thuộc về mình của hắn trong lĩnh vực điều bồi. Tính ăn mòn của loại chất lỏng có tính ăn mòn mạnh mẽ được Diệp Trùng đặt tên là “Thương thủy” này rất mạnh, vượt xa chất nhầy của Đồng thù tín. Tất cả hợp kim Diệp Trùng có trên tay đều không chịu nổi sự ăn mòn của loại chất lỏng này, ngay cả hợp kim có pha Hắc kim cũng khó mà chịu được.

- Diệp tử, trong thứ này tại sao lại có tên của ta? Thương có đôi chút tò mò.

- Ủ! Cái này và tên đầy đủ của nó có liên quan.

- Tên đầy đủ của nó? Tên đầy đủ của nó là gì? Thương cảm thấy vô cùng hứng thú hỏi.

- Nước bọt của Thương. Đáp án của Diệp Trùng vô cùng ngắn gọn.

- Diệp tử, người thật ác! Thương nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, tức giận ngứa mắt té xuống, cặp mắt điện tử màu lam nhấp nháy vô trật tự.

Diệp Trùng đã không rảnh để quan tâm tới Thương đã sắp lâm vào trạng thái điên cuồng, đối với cái tên này, hắn ngược lại cảm thấy khá là hình tượng. Với hắn, có lúc, nước bọt của Thương tuyệt đối còn đáng sợ hơn loại chất lỏng này nhiều.

Đối với chiến đấu, đối với vũ khí, Diệp Trùng phảng phất như trời sinh vô cùng mẫn cảm với mấy thứ này. Sự ăn mòn cường đại của “Thương thủy” ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng, cũng làm cho trên tay Diệp Trùng lại có thêm 1 loại vũ khí đáng sợ, Diệp Trùng lợi dụng vật liệu xương làm thành vỏ ngoài của 1 loại đạn hỗ trợ, bên trong bỏ vào Thương thủy ở trong túi khí. Hơn nữa, hắn còn cho vào trong đó trình tự khóa mục tiêu mô phỏng phi tiêu xoay tự động khóa mục tiêu, làm cho nó có thể khóa chính xác mục tiêu. Đồng thời, trong viên đạn ăn mòn này còn gắn động cơ mini, có thể tự động điều chỉnh phương hướng, khóa chính xác mục tiêu.

Không thể không nói, đây là 1 loại vũ khí cực kỳ đáng sợ. Vỏ ngoài viên đạn ăn mòn dùng vật liệu xương chế tạo có thể làm cho hệ thống quét hình của kẻ địch hoàn toàn không sao tìm thấy bóng dáng của nó, thêm vào hệ thống khóa mục tiêu, động cơ mini, quả thật là vũ khí độc môn đánh lén hại người a.

Loại đạn ăn mòn này nhận được sự tán thưởng nhiệt liệt của Thương, nhưng đồng thời cũng đoạt đi quyền đặt tên của Diệp Trùng, đặt tên cho nó là “mỹ nhân tín” (Lưỡi rắn của người đẹp).

Diệp Trùng hiện giờ mỗi ngày đều điên cuồng chế tạo mỹ nhân tín. Dùng lời của Thương mà nói, tàu vũ trụ to thế này, chỉ mấy mươi viên mỹ nhân tín thế này, nói ra thật là mất mặt a! Nhưng Diệp Trùng cũng cảm thấy mỹ nhân tín là 1 loại lực lượng đả kích vô cùng hiệu quả, chuẩn bị chút xíu này thật sự là quá ít.

Kỳ thật, Diệp Trùng hiện giờ khá là đau lòng. Trải qua thực nghiệm, hắn phát hiện chỗ tốt xấu của vật liệu xương chế tạo vỏ đạn, ảnh hưởng đối với tính năng tổng thể vô cùng nhỏ bé. Không làm sao được, vật

liệu xương trên tay hẳn đều là 1 số vật liệu xương khá hiếm có, dùng để chế tạo vỏ đạn quả thật là quá xa xỉ rồi, nhưng trước mắt cũng tìm không được tài liệu khác tốt hơn, Diệp Trùng cũng chỉ đành tận hết khả năng chọn 1 số vật liệu xương tương đối thường thấy để chế tạo.

Thương còn chuyên môn vì mỹ nhân tín thiết kế đường ống phóng. Đã mệt tới sống dở, chết dở, Diệp Trùng không thể không lại bò dậy, thực hiện cải tạo Hoa hoa công tử. Cũng may việc cải tạo đường ống phóng khá dễ dàng, Diệp Trùng rất mau liền xong việc.

Khi kiểm kê thành quả công lao của mình, bản thân Diệp Trùng cũng bị dọa nhảy dựng lên. Trong bất tri bất giác, hẳn đã chế tạo 260 phát mỹ nhân tín.

Phí Dịch và Claudia hơi ngạc nhiên, bây giờ đã cách Cheney cực gần, có lẽ chỉ còn cần 3 ngày thì đã có thể vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni. Đoạn đường phía sau này, bọn họ lại không gặp phải 1 đám hải tặc nào, làm bọn họ vẫn luôn phập phồng bất an cảm thấy cực kỳ kỳ quái.

Bọn họ nào biết, lưu truyền tin tức trong giới hải tặc so với lưu truyền tin tức bình thường nhanh hơn nhiều. Ngày hôm sau của trận đại chiến đó, gần như tất cả hải tặc đều biết 1 con tàu vũ trụ tên gọi Hoa hoa công tử. Trong con tàu vũ trụ này không chỉ có 1 sư sĩ bắn tỉa siêu cấp có thể lấy 1 người tiêu diệt 300 cái quang giáp cao cấp, còn có 1 quang giáp tên hề cận chiến siêu cấp khủng bố đi lại trong bóng tối. Mà thủ lĩnh hải tặc đó trong vòng vây trùng trùng mà vẫn cứ chết dưới gai cận chiến của cái quang giáp tên hề này.

Sự tan vỡ của hải tặc đoàn đối với hải tặc mà nói, thật sự không được xem là tin tức lớn gì. Nhưng thực lực của hải tặc đoàn bị tiêu diệt lần này mạnh mẽ vượt xa dự liệu của hải tặc đoàn khác. Mà điều làm người ta khó tin nhất là, hải tặc đoàn mạnh mẽ thế này lại chết ở trong tay 2 người. Hơn nữa, ngay cả lão đại cũng bị giết công khai trước ánh mắt nhìn chòng chọc của mọi người. Lão đại bị giết, ở trong mỗi 1 hải tặc đoàn đều bị coi là sự sỉ nhục cực lớn, kể kể nhiệm hẳn đều sẽ lấy việc báo thù cho lão đại là mục tiêu đầu tiên, nhưng người sống sót của cái hải tặc đoàn này lại không 1 người nào nói tới chuyện báo thù này. Mỗi khi nói tới cái quang giáp tên hề này và tia sáng lam tử vong đáng sợ đó, hải tặc khác thậm chí có thể nhận ra thân thể đồng hành cùng bọn họ ngày trước lại đang run rẩy!

Không cần thiết phải trêu chọc nhân vật lợi hại như vậy! Đây là nhận thức chung mà lão đại của tất cả hải tặc đoàn đạt được. Đây cũng là tại sao hành trình phía sau sóng êm biển lặng. Đối với hải tặc nhỏ, bọn họ căn bản không dám đi trêu chọc 1 đội tàu to lớn thế này.

Phí Dịch và Claudia đương nhiên không biết nguyên nhân bên trong, nhưng bọn họ hiện giờ lại rất cao hứng. Lần nào hộ tống thành công, sẽ làm thanh danh và đẳng cấp của 2 sư sĩ đoàn bọn họ tăng mạnh, cũng sẽ làm cho bọn họ trong mắt dân thường xây dựng nên 1 tấm bia miệng rất tốt. Hơn nữa, thêm vào tiền công phong phú lần này, việc mở rộng 2 sư sĩ đoàn sẽ như nước chảy thành sông (Nghĩa là: đầy đủ điều kiện, dễ làm là được).

Chỗ không xa trước mặt chính là địa điểm cú nhảy không gian cuối cùng của hành trình này, chỉ cần thông qua điểm nhảy này, liền bắt đầu bước vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni. Thiên hà Thiết Bối Tây Ni hiện giờ trong 5 thiên hà lớn giống như là thể ngoại đào viên. Ở chỗ này, chính phủ vẫn đang thực hiện điều hành. Cho nên trị an ở nơi này ngược lại là 1 nơi tốt nhất của 5 thiên hà lớn. Người địa phương vẫn sống an nhàn, giống như không chịu bất cứ sóng gió chiến tranh nào.

Đoạn thời gian này, phần lớn cư dân thiên hà khác, nhao nhao dời tới thiên hà Thiết Bối Tây Ni, điều này cũng làm cho áp lực của chính phủ địa phương tăng mạnh. Bất quá, chính phủ địa phương vẫn thân thiện, nỗ lực sắp xếp mấy di dân này. Loại thái độ thiết thực này của chính phủ nhận được sự khen thưởng đồng thanh của mấy di dân này. Mà lượng lớn dân cư dời tới, hoàn cảnh tốt đẹp làm cho thiên hà Thiết Bối Tây Ni trong khoảng thời gian này bước vào quỹ đạo phát triển cấp tốc.

Chỉ cần thông qua địa điểm cú nhảy không gian đó, mọi thứ đều thành công! Phí Dịch và Claudia nhìn nhau, đều nhìn ra sự hưng phấn và vui vẻ trong mắt đối phương.

Chính ngay lúc mọi người đều đang hoan hô cho rằng lập tức sẽ an toàn tới nơi, ở hư không không xa đội tàu này, đột nhiên hiện ra 1 hạm đội màu đen.

- Báo cáo, phía trước phát hiện 1 đội tàu dân thường cỡ lớn.

- Ủ, xem ra may mắn của chúng ta không tốt lắm a. Mệnh lệnh, tàu thứ 6 và thứ 7 tiêu diệt tất cả tàu dân, không được để lại nhân chứng sống, chiến hạm còn lại bảo trì phương hướng tiến tới trước, chúng ta phải tới được điểm nhảy tiếp theo sau 5 giờ nữa. Một giọng nói không mang chút cảm tình nào nói. Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: “Để Kinh Cức (cây bụi gai) cũng đi.”

- Vâng!

Rất nhanh, 2 chiến hạm sau cùng của hạm đội này đột nhiên thay đổi phương hướng, lao về phía đội tàu to lớn này.

Thương lập tức phát hiện hạm đội này. Đứng trước màn hình, với người bình tĩnh thế này như Diệp Trùng nhìn thấy đội tàu này cũng nhin không được mà phát tê cả da đầu. Đây là 1 hạm đội do 7 chiến hạm tạo thành, thân tàu đen bóng, Diệp Trùng vừa nhìn liền nhận ra đây là chiến hạm của Hắc giác.

Trời ạ, hạm đội! Đây là lực chiến đấu mạnh mẽ nhất mà Diệp Trùng nhìn thấy tới tận lúc này. Trong khái niệm của Diệp Trùng, 1 chiến hạm chính là 1 đơn vị chiến đấu cỡ lớn, lúc trước hắn đã gặp qua chiến hạm mấy lần, vô luận là Hiệp hội sư sĩ hay là Tông sở, trước giờ đều là 1 chiếc. Nhưng xuất hiện trước mắt hắn lại là cả 1 đội chiến hạm!

Mà cả đội tàu này vẫn không ai phát giác ra, Diệp Trùng lúc này mới nghĩ tới hệ thống quét hình của bọn họ căn bản không cách nào tra được chiến hạm của Hắc giác.

Bất quá, Thương nghĩ còn nhanh hơn Diệp Trùng 1 bước, Thương màu chóng đưa tin tức truyền tới tay của đoàn trưởng Phí Dịch. Gần như lập tức, mệnh lệnh mà tất cả tàu vũ trụ nhận được là lập tức nâng lên tốc độ nhanh nhất, với tốc độ nhanh nhất tới địa điểm cú nhảy không gian phía trước.

Hoa hoa công tử lại từ từ bay ra khỏi đội tàu, hướng về phía 2 chiến hạm. Tốc độ của Hoa hoa công tử quá chậm, không hề có lợi cho việc bỏ chạy, so với thế này, không bằng ở lại chiến đấu, như vậy xác suất sống sót của mấy người Tiền gia gia ngược lại lại lớn hơn 1 chút.

Điều này không hề nói Diệp Trùng có tư tưởng xả thân vì người khác gì đó, mà chẳng qua chỉ là kết quả tốt ưu hóa hắn có được sau khi tính toán.

Diệp Trùng thở mạnh ra một hơi, trong lòng ngược lại trở nên bình tĩnh. Hắn tự biết không thể nào chạy thoát trước 7 chiến hạm, nhưng hắn cũng tuyệt đối có tự tin kéo 1, 2 chiến hạm như thế chịu tội thay.

Đây là trận chiến đầu tiên của Hoa hoa công tử!

227. Chương 227: Trận Chiến Đầu Tiên Của Hoa Hoa Công Tử

Hai cái chiến hạm của Hắc giác hơi kinh ngạc, bởi vì bọn họ phát hiện đội tàu này đột nhiên tăng tốc. Chẳng lẽ bọn họ phát hiện ra mình? Cái này không thể nào a, tàu dân căn bản không thể nào có năng lực phát hiện ra chiến hạm phe mình.

Trong dòng chảy lớn tàu vũ trụ như thủy triều, hình dáng to lớn mà nhàn nhã của Hoa hoa công tử rõ ràng là hoành tráng và làm người ta chú ý.

Hai chiến hạm của Hắc giác lập tức phát hiện tàu vũ trụ xem ra vô cùng khác thường này. Tàu vũ trụ cấp Scar trong mắt bọn họ chẳng qua chỉ là con hổ giấy, chỉ có cái vẻ ngoài. Tàu dân so với chiến hạm có chỗ khác biệt cơ bản. Năm chiến hạm còn lại rõ ràng là rất có lòng tin với sức chiến đấu của 2 chiến hạm này, căn bản là nhìn cũng không nhìn, bay thẳng ra xa.

Khoảng cách 2 bên không ngừng kéo gần lại, Diệp Trùng nhìn thấy 5 tàu vũ trụ còn lại rời đi cũng không khỏi thở phào. Áp lực của 1 đầu 2 và 1 đầu 7 hoàn toàn khác nhau.

Trên màn hình, giá trị cụ thể khoảng cách của 2 bên không ngừng giảm xuống.

Diệp Trùng gọi Hàm gia ra, trong giờ phút này đã hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ vấn đề lộ tẩy hay không lộ tẩy, có thể sống chính là kết quả tốt nhất, Diệp Trùng không hề chui vào buồng lái của Hàm gia, hắn biết 2 bên vừa mới tiếp xúc, đối với Hàm gia không có năng lực viễn chiến mà nói, chỉ có thể mở mắt nhìn chằm chằm.

Tiên hạ thủ vi cường, Trong đầu Diệp Trùng căn bản không có khái niệm nhún nhường, mà kẻ còn xấu xa hơn mình như Thương, Diệp Trùng tin rằng càng không có khả năng có loại thói quen tốt này. Miếng chắn phía trước 52 khẩu pháo điện từ đồng thời mở ra. Nòng pháo pháo điện từ đen thui lấp lánh ánh sáng giống như chiến hạm của đối phương thò ra. Biến hóa này của Hoa hoa công tử dọa mọi người trên chiến hạm của đối phương sợ nhảy dựng lên.

Pháo điện từ mau chóng tiến vào trạng thái tích lũy năng lượng, do nguyên nhân phương hướng, tổng cộng có 33 khẩu pháo điện từ có thể đưa 2 chiến hạm của đối phương vào góc bắn. Quang mang tích lũy năng lượng vô cùng chói mắt trong hư không tối đen, giống như vì sao làm người ta không sao bỏ qua được. Từ xa dùng mắt thường mà nhìn, 33 điểm tinh quang chiếu ra đường nét của 1 con cá nhỏ.

Nhưng từ màn hình mà xem thì lại là 1 quang cảnh khác. Chính ngay lúc mọi người cảm thấy ngạc nhiên với những hòng pháo dày đặc đột nhiên lộ ra này, quang mang màu lam nhạt tràn đầy nòng pháo đó làm đầu óc mọi người ông lớn 1 cái.

May mà thuyền trưởng của 2 chiến hạm đó phản ứng nhanh, gần như đồng thời gào lên ra lệnh: “Chuẩn bị chiến đấu! Tất cả quang giáp chiến đấu lập tức lên bay lên!” Trong thoáng chốc, lượng lớn cửa tàu trên 2 chiến hạm mở ra, từng cái, từng cái quang giáp chiến đấu màu đen như từng con, từng con Mã liệt phong bay ra khỏi tổ. Huấn luyện tuyệt vời của Hắc giác có thể thấy được đôi chút, trong tình huống cấp bách như vậy, cả việc bay lên cũng vẫn mau chóng mà lưu loát. Đồng thời, nòng pháo trên 2 chiến hạm này cũng lập tức sáng lên.

Trong khoảng khắc, trên màn hình gần như hoàn toàn bị điểm đỏ đếm không hết chiếm cứ.

Vũ khí năng lượng cỡ lớn như pháo điện từ thế này, nhất định phải có 1 quá trình tích lũy năng lượng, phóng ra lượng lớn năng lượng không ngừng đột ngột sẽ làm cho chiến hạm bị xé thành mảnh vụn.

Chính trong khoảng thời gian ngắn pháo điện từ tích lũy năng lượng, hơn 100 mũi mũi nhân tín yên lặng phóng ra. Vô luận là Diệp Trùng hay là Thương, đều hiểu rõ 100 phát mũi nhân tín này có khả năng là chỗ mấu chốt của trận chiến hôm nay. Mũi nhân tín chưa từng trải qua kinh nghiệm thực chiến rất cuộc có thể phát huy ra tác dụng bao lớn, sẽ trực tiếp quan hệ tới kết quả trận chiến hôm nay. Một phát bắn đồng loạt này của Thương cũng thiếu chút tiêu phí 1 nửa mũi nhân tín trong kho.

Hai chiến hạm đã làm động tác né tránh, Diệp Trùng thế nào cũng không tin 1 chiến hạm lại có thể làm được né tránh linh hoạt như vậy, nhưng sự thật lại sinh động xảy ra trước mắt hắn. So với 2 con tàu vũ trụ này của Hắc giác, Hoa hoa công tử giống như 1 con heo to ngu ngốc, to béo mà chậm chạp. Diệp Trùng đã hạ quyết tâm, nếu như lần này thật sự chạy thoát, nhất định phải tiến hành cải tạo Hoa hoa công tử triệt để. Hoa hoa công tử hiện giờ hoàn toàn là 1 tấm bia sống động, Diệp Trùng chỉ hy vọng trước khi chiến hạm đối phương bắn trúng Hoa hoa công tử, Thương có thể tiêu diệt đối phương.

Với lại, suy nghĩ tới 5 chiến hạm khác của đối phương khi nhận được yêu cầu cứu viện, nhất định sẽ quay lại 1 lần nữa. Trước khi 5 chiến hạm khác của đối phương tới, Diệp Trùng phải thực hiện bước nhảy không gian, lên bỏ chạy là tốt nhất. Quá trình tăng tốc trước khi thực hiện bước nhảy không gian là thời kỳ nguy hiểm nhất, bất cứ sự quấy nhiễu nào cũng có khả năng dẫn tới kết quả nghiêm trọng nhất. Lệch 1 cm, sai lầm tuyệt đối không chỉ là ngàn dặm, rơi vào 1 không gian xa lạ khác, hoặc giả nhảy ra khỏi 5 thiên hà lớn. Điều đó không khác gì cái chết.

Quang mang màu lam tràn đầy nòng pháo của pháo điện từ càng lúc càng mạnh, pháo điện từ sắp bắn rồi! Ba mươi ba cột sáng màu lam phỉ bao tâm sức xé rách hư không. Mặc kệ động tác né tránh của 2 chiến hạm của đối phương rất có tính đánh lừa, nhưng trước mắt 1 sư sĩ bắn tã được gọi là cường đại nhất là Thương, tin rằng không thể nào hoàn toàn tránh được.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trùng nhìn thấy pháo điện từ bắn, cột sáng màu lam giống như bắc lên 1 cây cầu màu lam nhạt vừa lóe lên liền biến mất giữa Hoa hoa công tử và chiến hạm của đối phương.

Thứ chùm năng lượng dễ tạo thành nhất chính là xuyên qua vỏ giáp chiến hạm. Bị bắn xuyên không hề đáng sợ, không giống tàu vũ trụ thông thường, phàm là chiến hạm đều có biện pháp tu sửa khẩn cấp vô cùng đầy đủ. Điều đáng sợ nhất lại là chùm năng lượng bắn trúng tử năng lượng hoặc giả sự bùng nổ do

bắn trúng hòng pháo đang tích lũy năng lượng dẫn tới, đây là điều dễ nhất gây nên thương vong của nhân viên và làm cho kết cấu của chiến hạm bị phá hoại.

Lần tấn công đầu tiên của Thương hoàn toàn chỉ nhằm vào 1 chiến hạm, tập trung tất cả sức mạnh hình thành cục bộ, lấy nhiều đánh ít là pháp bảo chuyên nhất của việc lấy yếu đánh mạnh.

Chiến quả cực kỳ tuyệt vời! Dưới hỏa lực dày đặc mạnh thế này, chiến hạm bị bắn trúng đó đã không khác gì hoàn toàn vứt đi. Một chiến hạm của Hiệp hội sư sĩ chẳng qua cũng hơn 20 khẩu pháo điện từ, mà số lượng pháo điện từ cùng bắn 1 lần này của Thương lại cao tới 33 cái. Huống chi, nòng pháo dùng Hắc kim chế tạo làm cho uy lực của pháo điện từ được tăng lên cực lớn. Nếu như là pháo điện từ trên chiến hạm thông thường của Hiệp hội sư sĩ, chiến hạm đó của Hắc giác ít nhất còn có thể chịu được 2, 3 lần cùng bắn với mật độ này!

Bạo tạc kịch liệt mà liên tục, có thể đã bắn trúng tám năng lượng, kể từ lúc chiến hạm này bị bắn trúng đó, vụ nổ căn bản không có dừng lại. Từ đầu tới đuôi, Diệp Trùng cũng không biết chiến hạm này còn có 1 chỗ nào hoàn chỉnh hay không. Bạo tạc khủng bố mà liên tục thế này, người trong chiến hạm chỉ e ngay cả tro cũng không còn. Căn bản là không có chút khả năng sống sót nào.

Diệp Trùng lần đầu tiên nhìn thấy giao tranh giữa chiến hạm, trong nháy mắt, sống chết lập tức hiện ra. Do thể tích chiến hạm to lớn, không thể nào linh hoạt giống như quang giáp, cho nên loạt đạn đầu tiên thường quyết định sống chết của 2 bên.

Diệp Trùng liền chui vào buồng lái của Hàm gia, thân thể hắn có cường hãn hơn cũng không có bất cứ tác dụng nào vào lúc này.

Hoa hoa công tử cấp tốc xoay người, 19 khẩu pháo điện từ ở bên còn lại đã gần như hoàn thành tích lũy năng lượng.

Trước mắt Diệp Trùng đột nhiên sáng lên, quang mang chói mắt gần như sắp đốt thương cặp mắt hắn. Oành, sóng khí do bạo tạc kịch liệt gây ra sau đó mạnh mẽ thổi bay Hàm gia. Diệp Trùng cảm thấy mình giống như đang cưỡi mây cưỡi gió, bình, Hàm gia mạnh mẽ tông vào tường. May mà có hệ thống bảo vệ dịch áp, nếu không Diệp Trùng bây giờ đã thành 1 đồng thệ nát rồi.

Hoa hoa công tử bị đánh trúng rồi! May mà Hoa hoa công tử đang xoay mình, mấy chùm tia sáng thô to vô cùng hung hiểm xẹt qua cạnh tàu của Hoa hoa công tử, lao vào đội tàu phía sau.

Diệp Trùng lúc này mới hiểu, trong chiến đấu quy mô lớn thế này, sức mạnh của cá nhân yếu ớt thế nào. Nhân vật có lợi hại, trong chiến đấu thế này, căn bản không thể nào bảo đảm kẻ sống sót cuối cùng chính là mình.

Vỏ giáp của Hoa hoa công tử không sao so bì được với chiến hạm đối phương, may mà pháo trên tàu đối phương không hề có uy lực của pháo điện từ trên Hoa hoa công tử. Nếu không, Diệp Trùng hoài nghi chính trong cú vừa rồi, Hoa hoa công tử chỉ e đã tiêu tùng rồi.

Tình hình thực tế chẳng có bao nhiêu trùng khớp với suy nghĩ của Diệp Trùng. Động tác của Hoa hoa công tử quả thật quá chậm. Cho dù Thương đã cố gắng né tránh, nhưng vẫn bị phần lớn chùm tia năng lượng đánh trúng. Chùm tia năng lượng do chiến hạm của Hắc giác bắn ra màu trắng vàng chói mắt, vỏ giáp của Hoa hoa công tử trước mặt loại năng lượng này giống như giấy dán, có 7, 8 chỗ bị xuyên thủng. Mà có 1 chùm tia năng lượng đánh trúng pháo điện từ đang tích lũy năng lượng, từ đó dẫn tới cháy nổ, Hàm gia cũng chính vì vậy mà bị ảnh hưởng.

Đội tàu sau lưng Hoa hoa công tử lại vì vậy mà gặp tai ương, 1 chùm tia năng lượng có thể dễ dàng xuyên thủng 2, 3 tàu vũ trụ. Mà mật độ tàu vũ trụ sau lưng Diệp Trùng đủ để mỗi 1 chùm tia năng lượng đều không bắn vào khoảng không.

Những vụ nổ kịch liệt chiếu sáng cả mảng bầu trời này! Đội tàu vốn vẫn đang trật tự, trong thoáng chốc liền loạn cả lên. Nếu như gặp hải tặc tập kích, bọn họ còn có dũng khí phản kích, nhưng gặp phải pháo kích của chiến hạm lại làm bọn họ hoàn toàn không gọi lên được chút dũng khí nào. Bọn họ chỉ có thể tuyệt vọng mở to cặp mắt thất thần. Còn mấy thuyền trưởng đầu óc linh hoạt đó thì liều mạng tăng tốc, hy vọng

có thể sớm rời khỏi chiến trường. Hoàn cảnh đã sớm loạn cào cào cả lên, còn mấy tàu vũ trụ ở trên đầu đã bắt đầu tiến hành bước nhảy không gian.

Hoàn cảnh hỗn loạn tột cùng, tàu vũ trụ đủ hình đủ dạng dồn thành 1 đồng, Diệp Trùng đã sớm không tìm thấy hình dáng tàu vũ trụ của Tiên gia gia, mà sự thật, hẳn cũng chỉ có thể hơi liếc qua mà thôi. Chỉ hy vọng may mắn của bọn họ đủ tốt!

Hoa hoa công tử không phải chiến hạm thật sự, dưới công kích thế này của đối phương, trong nháy mắt liền biến thành thùng lỗ chỗ. Bất quá, điều may mắn đáng giá duy nhất là kết cấu chủ yếu của Hoa hoa công tử không hề bị phá hoại, nó vẫn nằm dưới sự khống chế của Thương.

- Ha ha, con tàu này chậm như rùa bò vậy, chúng ta chỉ cần tấn công 1 lượt nữa, chắc là có thể bắn nổ nó. Sớm biết nó ngoài mạnh trong yếu thế này, chúng ta không cần phải cầu viện rồi. Một pháo thủ của chiến hạm Hắc giác còn sót lại đặc ý nói.

Một pháo thủ khác trầm ổn hơn chút cũng có hơi kỳ quái: “Chiến hạm này cũng thật là kỳ quái, động tác chậm như vậy, vỏ giáp còn mỏng như vậy. Chắc chắn, nhưng hỏa lực đó thật không cần nói gì, tàu số 7 vừa rồi, chỉ 1 loạt, chính là 1 loạt đáng chết đó liền tiêu tùng. Quá khủng bố, ước chừng pháo điện từ của Hiệp hội sư sĩ cũng không có lợi hại tới mức này.”

- Ài, tàu số 7 cũng thật là đáng thương. Nhưng may mà không phải tàu chúng ta, nếu không, chúng đã sớm xong rồi, người nhắc tới, ta cũng thật sự carmt hầy chùm sáng đó có chút giống pháo điện từ của Hiệp hội sư sĩ.

- Đúng, có chút giống, nhưng uy lực so với pháo điện từ của chúng thì lớn hơn nhiều. Một pháo thủ khác xem ra rất có kinh nghiệm bổ sung.

- Chiến hạm này rốt cuộc là của phe thế lực nào? Chẳng lẽ khoa học kỹ thuật của bọn họ còn phát triển hơn Hiệp hội sư sĩ?

- Ai biết chứ, trên đời này, kẻ ngoại hồ tàng lòng còn ít sao?

Thật ra, Hoa hoa công tử hiện giờ chịu đủ chà đạp, đối phương rõ ràng càng có kinh nghiệm điều khiển chiến hạm hơn Thương. Nhìn thấy thể hình to lớn của Hoa hoa công tử, động tác chậm chạp, bọn họ sử dụng hỏa lực kiểu gợn sóng để áp chế nhằm bảo đảm duy trì áp chế bằng hỏa lực đối với Hoa hoa công tử.

Nhưng thuyền trưởng của chiến hạm này nhất định không ngờ, đây là mệnh lệnh ngu ngốc nhất mà hắn đưa ra từ lúc sinh ra tới giờ. Nếu như hắn vừa bắt đầu đã ra lệnh tất cả pháo trên tàu cùng bắn 1 loạt, chỉ e cả Hoa hoa công tử đã bị nổ thành từng mảnh vụn rồi. Đối với việc Diệp Trùng và Thương có thể sống sót hay không, điều đó chỉ có thể xem may mắn thôi.

Hai bên hiện giờ đều không có bất cứ biện pháp nào đối với hỏa lực của đối phương.

Mặc dù không ngừng có chùm sáng bắn trúng Hoa hoa công tử, nhưng Hoa hoa công tử cuối cùng cùng hoàn thành cú xoay người của nó.

Khi 2 khẩu pháo điện từ ở bên kia xuất hiện trước mắt mọi người, quang mang đã hoàn thành việc tích lũy năng lượng dọa cho mọi người trên chiến hạm này đều hồn phi phách tán!

- Tránh ra! Thuyền trưởng gần như rống lên, trong giọng nói còn mang theo sự run rẩy, trong cặp mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Đáng tiếc, đã trễ rồi, 19 chùm sáng phí bao công sức đã chính xác bắn trúng chiến hạm này! Không thể không nói, may mắn của bọn họ quả thật tệt hết biết, 1 chùm sóng điện từ bắn trúng kho chứa tấm năng lượng của bọn họ.

Cả chiến hạm bùng nổ kịch liệt vô cùng chói mắt! Cho dù với mức độ kiên cố của vỏ giáp Hắc Kim, đứng trước sự bùng nổ thế này cũng tỏ ra hoàn toàn bất lực. Trong khoảnh khắc, chiến hạm này bị tan nát trong vụ nổ. Vô số mảnh vỡ của nó bay vào trong các góc ngách của vũ trụ.

Một đóa hoa rực rỡ tuyệt đẹp!

Diệp Trùng thở phào, trong loại chiến đấu mình hoàn toàn không nhúng tay vào được này, chắc chắn là cực kỳ đánh đổ ý chí của người ta. Diệp Trùng vô cùng không thích loại cảm giác mình không thể nắm bắt vận mệnh của mình này.

- Diệp tử, chuẩn bị xuất kích! Trong giọng nói của Thương lúc này cũng không có hi ha của ngày thường, mà là sự nghiêm túc đã từng thể hiện qua.

Không biết trước khi Thương gặp mình có phải cũng như vậy không? Trong đầu Diệp Trùng đột nhiên nảy ra ý nghĩ này.

- Được! Diệp Trùng hít 1 hơi thật sâu, để mình lập tức bước vào 1 loại trạng thái chiến đấu bình tĩnh. Có thể là số lần chiến đấu khoảng thời gian này khá nhiều, Diệp Trùng phát hiện mình có thể cực kỳ mau chóng tiến vào loại trạng thái này. Nếu như là lúc trước, Diệp Trùng nhất định phải trải qua 1 loạt điều chỉnh hô hấp.

Nói thật, trận chiến chiến hạm lần này để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho Diệp Trùng. Trực tiếp mà dứt khoát, không phải sống thì chính là chết, bây giờ hẳn mới phát hiện sai lầm vì mình sợ tầm năng lượng không đủ đáng cười đến thế nào. Chiến đấu giữa chiến hạm, thường thường chính là 1, 2 phát bắn đồng loạt là có thể biết được thắng bại, năng lượng dư thừa hoàn toàn là thứ linh tinh, ngược lại rất dễ dẫn tới cháy nổ. Nhưng xem ra Hắc giác cũng không có kinh nghiệm chiến đấu chiến hạm, bọn họ cũng ở trong giai đoạn mảy mò. Cũng chính vì bọn họ kinh nghiệm không đủ, nên mới cho Diệp Trùng và Thương 1 cơ hội sống.

Chiến đấu cuối cùng cũng trở về chiến đấu quang giáp hẳn quen thuộc nhất, điều này làm tinh thần của hẳn phần chấn.

Trên màn hình dày đặc hơn 100 điểm đỏ, xem ra vô cùng dọa người. Nếu như là lúc trước, Diệp Trùng gặp phải loại tình huống này, vậy tuyệt đối chỉ có thể lực chọn bỏ chạy thực mạng. Nhưng giờ đã khác, có sự tồn tại của Hoa hoa công tử và Thương, Diệp Trùng tin rằng trận chiến đấu này, mình đã nhìn thấy ánh sáng rực rỡ của thắng lợi.

Diệp Trùng đột nhiên hiểu được, chiến hạm đối với quang giáp mà nói, còn có ưu thế ở rất nhiều mặt.

Hàm gia im hơi lặng tiếng lên vào trong vũ trụ, Diệp Trùng hoàn toàn không cần Thương mở cửa khoang, Hoa hoa công tử đã đầy lỗ thủng ở khắp nơi, Diệp Trùng dứt khoát bay ra từ 1 lỗ thủng. Hoa hoa công tử có rất nhiều khu vực không khí đã hoàn toàn thoát hết, trở thành khu vực chân không.

Là 1 cái toàn cốt quang giáp, tốc độ và tính kín đáo của Hàm gia vẫn luôn là pháp bảo chiến thắng của nó.

Hai chiến hạm bị tiêu diệt, làm tắt cả quang giáp hắc giác đều đỏ cả mắt. Chiến hạm bị hủy, cũng có nghĩa là bọn họ đã hoàn toàn không có đường lui. Người, khi thật sự tới lúc không có đường lui thì mới càng thêm kích phát được dũng khí.

Tốc độ của mỗi cái quang giáp đều đột nhiên tăng lên, sát khí đằng đằng lao về phía chiến hạm nặng nề trước mặt này, kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ vô cùng phong phú, võ giáp trên tàu đối phương mỏng manh, căn bản là không sao ngăn cản được vũ khí của bọn họ. Chỉ cần bọn họ có thể thành công tiếp cận chiến hạm đối phương, vậy thì không còn xa thành công nữa rồi. Pháo điện tử tuy rằng uy lực cực lớn, nhưng đối với quang giáp mà nói, lại không có bao nhiêu uy hiếp.

Chiến hạm trước mặt vẫn có dáng vẻ đứng đưng bất động như thế, thân tàu nham nhở lúc này ngược lại có chút mùi vị cao thâm khó dò.

Chẳng lẽ trong chiến hạm to lớn thế này lại không mang theo sư sĩ?

Chính trong lúc bọn họ hoài nghi lo lắng, đột nhiên, giống như bị thứ gì nho nhỏ đụng phải.

Có lẽ là mảnh vỡ hình thành do vụ nổ vừa rồi, 1 sư sĩ Hắc giác nghĩ trong lòng, bởi vì hiện giờ trên màn hình không có bất cứ dị trạng gì!

- Cần thận tập kích, mau chuyển sang kiểu quang học! Tần số nội bộ trong mũ của hẳn truyền tới 1 giọng nam âm trầm. Hẳn không khỏi hơi ngơ ngẩn, đây không phải là giọng nói của Kinh cực đại nhân sao?

Có người tập kích? Tim hấn đập mạnh, vừa chuẩn bị đổi sang kiểu quang học, tiếng cảnh báo của quang giáp điên cuồng vang lên.

Tiếng cảnh báo vẫn không có dừng lại, hấn không hề biết rằng, ở trên vỏ ngoài quang giáp của hấn, 1 dung dịch màu tím đỏ đang mau chóng men theo bề mặt quang giáp mà lan ra.

Mà chỗ dung dịch màu tím đỏ nguy dị này đi qua, vỏ ngoài đen bóng của quang giáp Tinh Điểm mau chóng mềm đi như là 1 đồng bùn vậy. Đây chính là Thương thủy, thành quả nghiên cứu mới nhất của Diệp Trùng. Cho dù là hợp kim Hắc kim vẫn không sao ngăn cản được sự ăn mòn của Thương thủy.

Xùy, xùy, vỏ giáp đã bị ăn mòn tới độ dày còn lại cuối cùng rồi cuộc không chống nổi khí áp bên trong bùng nổ, trong nháy mắt, bề mặt quang giáp đã mục ruỗng giống như bùn xuất hiện chi chít lỗ như tổ ong. Lượng lớn không khí từ trong những lỗ hổng này điên cuồng thoát ra ngoài. Mấy lỗ này cũng bị không khí càng kéo càng lớn, điều này càng tăng tốc thoát ra ngoài của không khí.

Sư sĩ này đột nhiên phát hiện hô hấp của mình có chút khó khăn, tiếp theo đó, hấn nhìn thấy cái lỗ khá to đó, lập tức, hấn mở to cặp mắt, vẻ mặt không thể tin tưởng. Hấn không làm sao hiểu được, những lỗ này rốt cuộc làm sao mà xuất hiện.

Mãi tới lúc chết, hấn vẫn giữ nguyên vẻ mặt này.

228. Chương 228: Cái Nhìn Trong Khoảnh Khắc Đó

Chính ngay khi mọi người đều cho rằng sắp an toàn tới thiên hà Thiết Bối Tây Ni, Hoa hoa công tử đột nhiên rời khỏi cánh bên của tàu vũ trụ này, sau đó thuyền trưởng lập tức nhận được mệnh lệnh của đoàn trưởng Phí Dịch, yêu cầu tất cả tàu vũ trụ, dùng tốc độ nhanh nhất tới địa điểm bước nhảy không gian. Lần này, mọi người đều biết, chắc hẳn là lại có hải tặc xuất hiện rồi. Thuyền trưởng tàu vũ trụ này kinh nghiệm cực kỳ phong phú, sau khi nhận được yêu cầu của Phí Dịch, hấn liền hạ một loạt mệnh lệnh hiện giờ xem ra cực kỳ chính xác. Cũng chính những mệnh lệnh này, làm con tàu vũ trụ này ở 1 vị trí vô cùng không tồi.

Trên màn hình vẫn chỉ có Hoa hoa công tử, không hề phát hiện bất cứ hải tặc nào. Đột nhiên, Hoa hoa công tử bắn ra mấy mươi chùm sáng thô to màu lam vào trong vũ trụ mênh mông. Tiếp theo đó, không gian vốn dĩ không có vật gì đột nhiên phát ra bạo tạc kịch liệt, mọi người lúc này mới hoảng sợ, chẳng lẽ tàu vũ trụ của hải tặc cũng có khả năng ẩn hình? Ánh sáng lam thô to đó là gì?

Cũng may Ngụy Nguyên phản ứng nhanh, la lớn: “Mau đổi sang kiểu quang học đi!”

Có thể thoát được hệ thống quét hình tiên tiến, nhưng đối với kiểu quang học nguyên thủy nhất lại không có bất cứ tác dụng nào.

Đổi được sang kiểu quang học, mọi người mới phát hiện Hoa hoa công tử vốn dĩ xem ra ôn hòa lại là 1 chiến hạm, nòng pháo đen thui đó xem ra hung hãn vô bì. Mà đối diện nó là quang giáp đồng nghìn nghịt đang lao thẳng tới, còn có 1 chiến hạm làm mọi người run rẩy trong lòng. Thảm trạng của 1 chiến hạm còn lại làm người ta không nở nhìn thấy.

Chiến hạm, hung khí chiến đấu có thể khơi dậy sự sợ hãi của mọi người đối với chiến tranh, thật sự sống động xuất hiện trước mắt mọi người. So với chiến hạm, hải tặc chỉ có thể xem như trình độ nghiệp dư không đáng kể.

Thuyền trưởng vội vàng tăng tốc độ thêm 1 bước, trước mặt chiến hạm, tàu vũ trụ căn bản không có bất cứ năng lực phản kháng nào. Lúc này chỉ có nhanh nhất thông qua địa điểm bước nhảy không gian mới có thể giữ được sinh mạng của mọi người trên tàu vũ trụ này. Mà gần như suy nghĩ của mỗi 1 thuyền trưởng đều giống y như hấn, cảnh tượng trở nên hỗn loạn. Bất quá, ngay sau đó, 2 sư sĩ đoàn lập tức phái quang giáp ra duy trì trật tự. Điều này cũng làm cục diện cuối cùng trở nên trật tự được 1 chút. Điều làm mọi người trên tàu cảm thấy may mắn là, vị trí của tàu vũ trụ này khá tốt, thêm 1, 2 phút nữa thì tới lượt bọn họ.

Mà toàn bộ tất cả hành khách lại vây ở trước hình chiếu quang học, khi Hoa hoa công tử tiêu diệt chiến hạm còn lại, mọi người đều tận tình hoan hô. Mọi người cùng thở phào ra, bọn họ tin tưởng, Hoa hoa công

tử cuối cùng có thể chiến thắng. Máy quang giáp đông nghìn nghịt này tuy rằng nhiều, nhưng trên Hoa hoa công tử có 1 sư sĩ bắn tỉa siêu cấp có thể 1 người bắn nổ 300 cái quang giáp cao cấp.

Lúc này, trong tàu vũ trụ vang lên giọng nói uy nghiêm của thuyền trưởng: “Người già và phụ nữ lập tức vào phòng an toàn, người khác chú ý an toàn bản thân. Chúng ta tức sẽ thực hiện bước nhảy không gian ngay lập tức. Mong mọi người chuẩn bị cho tốt.” Người già và phụ nữ lập tức được đưa tới phòng an toàn. Mà người khác vẫn không chớp mắt, nhìn chăm chăm hình chiếu quang học.

Mọi người đều biết rõ tàu vũ trụ đang tăng tốc, đây là đoạn mở đầu của bước nhảy không gian. Bước nhảy không gian đối với tàu vũ trụ mà nói, là 1 việc rất dễ dàng, nhưng nếu như dọc đường bị quấy nhiễu, vậy hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Theo sự tiến bộ của khoa học 2 năm nay, so với lúc trước, bước nhảy không gian của tàu vũ trụ hiện giờ đối với hành khách mà nói, gánh nặng nhẹ tới mức gần như có thể coi như không có. Một người trưởng thành căn bản sẽ không xảy ra bất cứ cảm giác không thoải mái nào.

Theo sự tăng tốc của tàu vũ trụ, hình chiếu quang học bắt đầu xuất hiện chút rung lắc, theo tốc độ càng lúc càng nhanh, rung động của hình chiếu quang học cũng càng lúc càng dữ dội, hình chiếu quang học dao động tới mức gần như người ta khó mà phân biệt được hình ảnh trên đó, chỉ lơ mơ nhìn thấy Hoa hoa công tử bay ra 1 cái gì đó, giống 1 cái quang giáp.

Đột nhiên, hình chiếu quang học xuất hiện 1 hình ảnh rõ ràng trong khoảnh khắc cực ngắn, nhưng trong nháy mắt, trên hình chiếu quang học đã không có thứ gì.

- A! Hai tiếng la kinh ngạc khác nhau vang lên đồng thời!

- Bắt đầu tiến hành bước nhảy không gian. Mọi người đều thở phào, chỉ cần thông qua bước nhảy không gian, vậy cũng có nghĩa là tránh được 1 kiếp. Trước khi tiến hành bước nhảy không gian nhất định phải tính toán chu đáo, nếu không hoàn toàn không cách nào đến được nơi mình muốn đến. Nếu như không phải đã thiết lập xong trước điểm mốc, bất cứ ai cũng không dám tùy ý thực hiện bước nhảy không gian, cho dù đối phương là chiến hạm, nhưng ở trước mặt quy tắc không gian này vẫn không có bất cứ sức phản kháng nào.

Mọi người như bước vào trong cảnh mộng vậy, hư ảo nhưng không chân thật, chậm chạp như lại phẳng phất như trong chớp mắt, đây chính là cảm giác do bước nhảy không gian mang lại, loại cảm giác này làm rất nhiều người vô cùng say đắm.

Mọi người toàn thân bỗng nhẹ hẫng, cảnh tượng trước mắt lại 1 lần nữa không phục rõ ràng, mà hình như vừa mới từ trong mộng đột nhiên trở về với hiện thực vậy.

Trên gương mặt lạnh như băng của Nhuế Băng lúc này hoàn toàn là dáng vẻ ngây ngốc, mà trên mặt Ngụy Nguyên cũng là dáng vẻ không thể tin được. Vừa rồi chính là tiếng kêu của 2 người bọn họ.

- Tiểu Nguyên tử, vừa rồi sao thế? Nhuế Tô kỳ quái hỏi Ngụy Nguyên, vừa rồi nàng nghe thấy rõ ràng tiếng kêu của em gái, việc có thể làm cho em gái vẫn luôn kín đáo phát ra tiếng kêu như vậy, nàng vô cùng tò mò. Nhưng nàng sẽ không đi hỏi em gái, muốn moi ra được chút gì đó từ miệng em gái không phải là việc dễ dàng. Bất quá, nàng cũng nghe thấy Ngụy Nguyên phát ra tiếng kêu, thậm chí tiểu Nguyên tử nhất định biết chút gì đó.

Ngụy Nguyên nhìn Nhuế Băng cúi đầu trầm tư 1 cái, sau đó mau chóng nói bên tai Nhuế Tô(1): “Cái quang giáp vừa rồi đó hình như là của Băng tỷ phụ. Em lần trước có thấy qua.” Chuyện của Nhuế Băng và Diệp Trùng, Nhuế gia không ai không biết, khi nhắc tới Diệp Trùng, Ngụy Nguyên thích gọi là Băng tỷ phụ, còn Nhuế Tô lại thích gọi là em rể tương lai. Nhuế phụ nhân đối với việc này của con gái cũng không làm gì được, bà biết việc Nhuế Băng đã quyết định thì nhất định sẽ đi làm.

- A! Nhuế Tô nhìn không được thất thanh kêu lên, đợi sau khi có phản ứng liệ vọt vàng dùng tay bịt miệng, trong cặp mắt xinh đẹp đầy vẻ không thể tin được. Hồi lâu sau, nàng thấy em gái vẫn không có động tĩnh, không khỏi kẻ sát bên tai Ngụy Nguyên, hơi hoài nghi hỏi: “Tiểu Nguyên tử, lẽ nào người không nhìn sai?”

- À, tuyệt đối không sai, lần trước Băng tỷ phụ chính là ngồi cái quang giáp này cứu em, em làm sao có thể nhận lầm? Ngụy Nguyên cực kỳ tức giận với hoài nghi của Nhuế Tô.

Nhuế Băng cúi đầu nhìn tròng tròng sàn nhà, không biết tại sao, trong lòng đột nhiên dâng lên chút bi ai. Đây chính là gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách biệt sao? Nàng có chút loạn trí rồi.

- Hừ, em rể tương lại này thật là không tồi a, biết tới bảo vệ chúng ta a! Giọng nói Nhuế Tô vang lên.

Nguy Nguyên không tin nói: “Làm sao có thể, Băng tỷ phu làm sao biết chúng ta ở chỗ này? Chắc là Băng tỷ phu thuận đường thôi, sau đó lộ kiến bất bình, bạt đao tương trợ...”

Giọng nói của Nguy Nguyên lập tức bị Nhuế Tô cắt ngang, Nhuế Tô rất khinh thường nói: “Thôi đi, còn lộ kiến bất bình, bạt đao tương trợ, Băng tỷ phu của nguoi cần bản không phải loại người đó. Tên đó trời sinh lãnh khốc, hừ hừ, nếu không phải nơi này có gì đó hấn cho rằng đáng để bảo vệ, hấn sẽ ra tay ư? Xì, nói đùa à!” Sự lãnh khốc của Diệp Trùng đối với người từng chính mình lĩnh hội qua như Nhuế Tô mà nói, vẫn nhớ rõ mồn một.

Ánh mắt Nhuế Băng lại sáng lên, chẳng lẽ hấn tới bảo vệ mình sao? Hoa hoa công tử 1 mực bay ở bên cạnh tàu vũ trụ này, giống như bảo vệ tàu vũ trụ này vậy. Điều này hình như càng củng cố thêm suy nghĩ này của Nhuế Băng.

Chưa từng có chút kinh nghiệm nào ở phương diện này, Nhuế Băng tự nhiên cũng khó thoát được tâm tình thiếu nữ thế này.

Bất quá, sự chú ý của nàng rất mau liền đặt trên sự an nguy của Diệp Trùng.

Nhưng, nàng lại có biện pháp gì chứ? Nhuế Băng có chút ngơ ngác. Lần này lướt qua vai nhau đi, lần sau gặp lại sẽ là tháng nào, năm nào chứ?

- Nhưng... Câu nói nào đó còn lại trong lòng, nàng không hề nói ra, nhưng sự băn khoăn và ngờ ngàng trong mắt Nhuế Băng lại một lần nữa bị thay thế bởi sự kiên định.

Nhuế Băng rất nhanh liền khôi phục sự lạnh lùng thường ngày. Nhìn thấy 2 người Nhuế Tô và Nguy Nguyên vẫn còn đang ở đó tranh cãi, Nhuế Băng sải bước, đi vào giữa 2 người, 1 tay 1 người, lôi 2 người đứng dậy, thần sắc tự nhiên đi về chỗ nghỉ ngơi của Nhuế phu nhân và Tiền gia gia.

- Băng tỷ, đều là Tô tỷ... Về mặt Nguy Nguyên đồ rực lên.

- Băng Băng, đừng nghe tiểu Nguyên tử nói lung tung, con người ngoan như chị... Ài... Băng Băng tốt... Em bỏ chị ra trước được không... Nhìn ánh mắt quái dị của người bên cạnh, cho dù là người có da mặt dày như Nhuế Tô cũng không khỏi có chút ngượng ngùng.

Tất cả mọi thứ xảy ra của đội tàu, Diệp Trùng đã không rảnh để ý, trong mắt hấn hiện giờ chỉ có mấy quang giáp trước mắt.

Hiện giờ chỉ còn dư hơn 20 cái quang giáp chiến đấu của Hắc giác, hơn nữa hơn 20 cái quang giáp này còn có vài cái thiếu tay thiếu chân, mấy cái quang giáp thiếu tay thiếu chân này đều bị dính Thương thủy ở vị trí đó.

Từ đó có thể thấy được thành công của đánh lén vừa rồi của mỹ nhân tín.

Trong lòng Kinh cực đã cực kỳ phẫn nộ, mình dẫn đội mà lại xảy ra thương vong thảm trọng thế này, đây vẫn là lần đầu tiên từ trước tới giờ. Hấn làm sao cũng không ngờ đối phương lại có vũ khí âm độc như vậy, hơn nữa còn có thể tránh được quét hình của mình.

Sự chú ý của Diệp Trùng cũng đặt trên cái quang giáp này, trong quang giáp tiêu chuẩn cùng 1 màu, đột nhiên xuất hiện 1 cái quang giáp khác với số còn lại, điều đó tự nhiên rất dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của người khác. Mà vừa rồi cũng chính là cái quang giáp này là người đầu tiên dùng 1 gai hợp kim cực nhỏ phá tan mỹ nhân tín. Từ thân thủ đối phương biểu hiện ra mà xét, vô nghi là 1 cao thủ cực kỳ lợi hại.

Điều làm trong lòng Diệp Trùng cảnh giác nhất là, quang giáp Hắc giác loại hình này, hấn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chú thích: (1): Nguyên văn là Nhuế Băng, nhưng thấy vô lý nên sửa thành Nhuế Tô.

229. Chương 229: Kinh Cức

Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trên quang giáp của Hắc giác mà lại xuất hiện màu sắc khác ngoài màu đen, điều này làm hắn càng thêm không dám sơ suất.

- Diệp tử, cẩn thận, đây là quang giáp đi ra từ khu lõi của Hắc giác, bọn chúng mới là quang giáp chiến đấu thật sự, loại hình quang giáp này chắc gọi là Kinh cức, ừm, nếu như tư liệu không sai. Cẩn thận, sư sĩ chiến đấu thật sự của Hắc giác đều vô cùng cường hãn. Hắc hắc, đây là đối với ngươi mà nói. Với sự cường đại của ta mà nói, đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Ha ha, Diệp tử, thưởng thức niềm vui chiến đấu cho tốt đi. Tiếng cười khoa trương của Thương làm Diệp Trùng cũng có xung động trực tiếp tới bóp cổ hắn.

Hàm gia cũng không thể giấu mình dưới cách thức quang học, nhưng đối với cái quang giáp có thể lên tới khoảng cách gần thế này mà vẫn không phát hiện ra, mấy sư sĩ Hắc giác may mắn trong lưới mỹ nhân này không ai không run rẩy trong lòng.

Kinh Cức không đổi sắc mặt nói: “Tên này để cho ta, các người đi giải quyết chiến hạm đó đi.”

- Vâng! Toàn bộ quang giáp còn lại lao bổ tới chiến hạm chậm chạp, nặng nề này.

Kinh Cức nhìn cái quang giáp kỳ dị trước mặt này, trong lòng vô cùng kinh ngạc, đây không phải là toàn cốt quang giáp cấp trên vẫn luôn tìm kiếm sao? Với nhãn lực của hắn, nếu như nhận không ra toàn cốt quang giáp, vậy hắn có thể đập thẳng đầu vào bụng chết cho rồi. Trên thực tế, không có bất cứ sư sĩ nào từng trải qua huấn luyện hệ thống của Hắc giác không nhận ra toàn cốt quang giáp, hà huống hắn còn là tinh anh khu lõi của Hắc giác.

Toàn cốt quang giáp vẫn luôn là thứ trong truyền thuyết, rất sớm trước đây đã có người đưa ra loại ý tưởng này, nhưng tới tận bây giờ, trừ cái toàn cốt quang giáp trước mặt này, vẫn chưa từng nghe nói tin tức khác có liên quan tới thứ này. Hắc giác cũng vẫn luôn cố gắng nghiên cứu toàn cốt quang giáp, nhưng tới giờ vẫn không có bất cứ tiến triển gì.

Nghe nói, người chế tạo cái toàn cốt quang giáp duy nhất xuất hiện hiện nay cũn chính là người điều khiển nó. Chẳng lẽ người ngồi trong cái toàn cốt quang giáp này chính là chế tạo sư toàn cốt quang giáp? Với lại, hắn còn nhớ hình như chế tạo sư này còn có liên quan tới vài mệnh lệnh khác của Hắc giác. Thật là 1 nhân vật phức tạp a!

Nhưng mặc kệ thế nào, cái quang giáp này và người điều khiển cái quang giáp này đều là mục tiêu của hắn.

Diệp Trùng cũng đang cẩn thận đánh giá đối phương, Cái quang giáp tên gọi Kinh cức trước mặt này xem ra cực giống với con nhím, điều này cũng làm Diệp Trùng có chút cảm giác không biết ra tay hướng nào. Bất quá cũng may trên Hàm gia vẫn còn có vũ khí, nếu như tay không, Diệp Trùng thật sự rất sầu nào rồi.

Bỗng bóng đen trước mắt lóe lên, Diệp Trùng đột nhiên mất hình bóng đối phương, Diệp Trùng lập tức giết mình. Quang giáp nhanh quá, Diệp Trùng kinh ngạc trong lòng!

Sự tình khẩn cấp, thân hình Hàm gia xoay người, 1 cái đổi hướng nguy dị, chuyển tới vị trí vừa rồi của đối phương.

Mấy tia hàn quang lóe lên ở vị trí vừa rồi của Diệp Trùng. Tốc độ quang giáp đối phương cực kỳ nhanh, Diệp Trùng phỏng chừng không thua kém Hàm gia của mình bao nhiêu, cho dù là chậm, đó cũng chỉ có chút xíu thôi. Tốc độ 8, 9 Hz vốn dĩ là khủng bố như vậy, trước giờ lợi dụng nó để đi ăn hiếp người khác, Diệp Trùng không có cảm giác gì lớn, bây giờ ở trước mặt mình, hắn mới thật sự linh hội được sự đáng sợ của tốc độ.

Kinh cức thầm khen trong lòng, quả nhiên không hổ là toàn cốt quang giáp, tốc độ lại còn nhanh hơn mình 1, 2 phần. Quang giáp Kinh cức ở trong khu lõi của Hắc giác đã là cái có tốc độ nhanh nhất trong các quang giáp cùng đẳng cấp. Không ngờ tính năng của toàn cốt quang giáp lại xuất sắc như vậy. Chẳng trách cấp trên lại nhiệt tình với người chế tạo như vậy.

Nhưng trong lòng Kinh cực lại không có bất cứ sự hoảng loạn nào, tính năng của quang giáp chẳng qua chỉ là 1 phương diện, nói tới cùng, chiến đấu giữa quang giáp rồi cuộc vẫn là chiến đấu giữa người và người. Đối với thực lực của mình, hắn có tự tin tuyệt đối.

Trong lòng Diệp Trùng run rẩy, từ chỗ đối phương vừa mới tay mà xét, tuyệt đối là đối thủ lợi hại nhất mà mình gặp được hiện giờ.

Đại chiến sắp tới, 1 loại hưng phấn nhẹ hòa trộn trong sự bình tĩnh như nước của hắn. Toàn thân Kinh cực cũng không có vũ khí nào khác. Điều này cũng có nghĩa lựa chọn duy nhất chính là cận chiến. Bất quá, cận chiến cũng là phong cách chiến đấu đặc biệt của Hắc giác, ở phương diện này, sư sĩ Hắc giác có quyền uy tuyệt đối.

Mà cận chiến cũng là phương thức chiến đấu của Diệp Trùng, 1 thân phận khác của Diệp Trùng, YC, ở trên mạng mô phỏng, chính là nhân vật đại biểu của cận chiến quang giáp.

Gần như giống tâm đầu ý hợp, 2 cái quang giáp đồng thời khởi động.

Trủy thủ đã được 2 tay Hàm gia cầm trên tay, Hàm gia vẽ nên 1 cái tàn ảnh, trủy thủ trên tay phải vạch về phía yết hầu đối phương, trủy thủ trên tay trái lại vạch về phía khoảng giữa ngực và bụng của Kinh cực.

Kinh cực cũng mang theo vô số tàn ảnh, 2 chiêu này của Hàm gia bị hắn dễ dàng hóa giải, dưới tốc độ nhanh thế này còn có thể giữ được sự chính xác và nhãn lực chính xác thế này, cho dù là kẻ địch của hắn, trong lòng Diệp Trùng cũng không khỏi có chút khâm phục. Hai cái quang giáp dán sát nhau xấp lá cà, thêm vào tốc độ cực nhanh, làm người ta hoàn toàn khó có thể phân biệt được, chỉ nhìn thấy 2 cái bóng quần lấy nhau. Nếu như lúc này có người ghi lại toàn bộ quá trình chiến đấu, đưa lên mạng mô phỏng, chỉ sợ lập tức sẽ dẫn tới 1 trận sóng to gió lớn.

Hai bên ra tay cực nhanh, đều vừa sắp tới liền rời ra. Hơn nữa, 2 bên cũng đều không có nguyên tắc, mỗi 1 bộ phận của quang giáp đều là vũ khí, điều này càng thêm hoành tráng vô cùng. Chiến đấu của 2 bên ở trong 1 phạm vi cực nhỏ, hung hiểm dị thường.

Diệp Trùng căn bản không dám nháy mắt cái nào, cực diện trước mắt hung hiểm cùng cực, hơi không cẩn thận, vậy tuyệt đối là chết chắc.

Sự chú ý của Kinh cực cũng tập trung cao độ, là 1 sư sĩ chiến đấu, kỹ năng kinh nghiệm của hắn về mặt chiến đấu, Diệp Trùng còn lâu mới so sánh được. Nhưng trước mắt, hắn vẫn không tìm ra bất cứ phương pháp đánh bại đối thủ nào.

Đối phương ra tay cực kỳ pha tạp, trong đó không chỉ có động tác huấn luyện sư sĩ phổ biến nhất 5 thiên hà lớn, mà còn có kỹ xảo cận chiến thoát thai từ lưu phái nào đó, nhưng kỹ xảo cận chiến của lưu phái này cũng thật là nguy dị a, thậm chí hắn còn phát hiện đối phương cũng vô cùng quen thuộc với 1 số chiêu thức cơ bản của Hắc giác, tùy ý sử dụng, áp lực gây cho mình vô cùng lớn. Hắn trước giờ chưa từng nghĩ tới mấy chiêu thức cơ sở này lại có uy lực lớn như vậy.

Ra tay mau lẹ, chiêu thức linh hoạt, thân hình phiêu hốt, đổi hướng nguy dị, đây là cảm thụ lớn nhất của Kinh cực.

Nhưng Diệp Trùng cũng không dễ chịu chút nào, áp lực đối phương gây cho mình trước giờ chưa từng có. Kể từ sau khi hắn dung nhập kỹ xảo võ thuật trong con chip Lam Dị Hành đưa cho mình vào cận chiến quang giáp, đây vẫn là lần đầu tiên gặp được cao thủ lợi hại như vậy, hơn nữa đối phương cũng là cận chiến cận thân.

Tốc độ xuất chiêu của cái quang giáp kêu là Kinh cực này vô cùng nhanh, cho dù tốc độ của cái quang giáp chậm hơn mình 1 chút. Nhưng phương vị và thời cơ ra tay làm Diệp Trùng khen mãi không thôi. Xuất chiêu của đối phương lấy tốc độ làm chủ, phối hợp quang giáp của đối phương. Diệp Trùng thật sự rất đau đầu. Mấy cái gai này cứng rắn vượt xa tưởng tượng của Diệp Trùng, trủy thủ của Hàm gia phải 3 lần chém trúng cùng 1 vị trí mới có thể cắt đứt được 1 cái. Điều này làm Diệp Trùng có chút bó tay bó chân.

Nếu như mình gặp được cái quang giáp này trước khi gặp Lam Dị Hành, thì mình đã sớm bại rồi.

Hơn nữa, Diệp Trùng phát hiện kỹ xảo cận chiến của đối phương chắc là cùng 1 hệ thống, rất nhiều chỗ không hợp lẽ thường, Diệp Trùng có cảm giác khó mà đối phó được. Diệp Trùng lúc này mới nghĩ tới kỹ xảo võ thuật lưu truyền từ cổ đại mà giáo quan Huck từng nói tới.

Hai người nhất thời khó phân cao thấp, đánh tới khó tách rời nhau.

Còn 20 cái quang giáp còn lại lại cùng lao về phía Hoa hoa công tử. Nhưng số phận của bọn họ so với Kinh cực quả thật là thê thảm hơn nhiều.

Cái chiến hạm xem ra đã tan nát này lại không có phản ứng, chẳng lẽ bọn họ cũng bị đánh te tua rồi?

Cách nghĩ này với bọn họ mà nói là đương nhiên, phải biết rằng, bọn họ chính mắt nhìn thấy cái chiến hạm này chịu không biết bao nhiêu pháo, mà uy lực của pháo trên chiến hạm của bọn họ thế nào, bọn họ lại có tự tin cực lớn.

Tàu địch càng lúc càng gần bọn họ, mọi người đều không khỏi có chút nhẹ nhõm, khoảng cách gần như vậy, không có sự bảo vệ của quang giáp, chiến hạm và tàu vũ trụ không có khác biệt gì.

Ngay khi mọi người đều cho rằng lập tức sẽ lên tàu, biến cố đột nhiên làm tất cả sư sĩ này ai nấy đều mặt không chút máu!

Tàu địch xem ra đã ngắc ngoải đột nhiên mở ra vô số thiết bị bắn tia laser, số lượng khủng bố của mấy thiết bị bắn tia laser này giống như chiến hạm này thật ra chính là 1 con tàu chuyên môn dùng để chế tạo thiết bị bắn tia laser vậy. Nhất thời, hơn 20 sư sĩ này đột nhiên xuất hiện 1 sự thất thần tập thể trong thời gian ngắn. Có lẽ vẫn chưa có 1 chiến hạm nào trang bị trên tàu nhiều thiết bị bắn tia laser nhiều như vậy, điều này cần tiêu hao tám năng lượng chứ.

Đội mọi người hồi thần lại, lưới ánh sáng do vô số tia laser tạo thành vây toàn bộ 20 cái quang giáp này vào trong, lưới hỏa lực dày đặc thế này chỉ e là mọi người cả đời mới thấy. Mà mấy viên đạn hỗ trợ đó lại giống như không phải tiền vậy, yên lặng hướng về mấy cái quang giáp này.

Hỏa lực siêu mạnh Hoa hoa công tử thể hiện ra làm đoàn trưởng Phí Dịch và đoàn trưởng Claudia đang duy trì trật tự trợn mắt há hốc mồm!

Đối với hầu hết người bình thường mà nói, bọn họ hoàn toàn không có khái niệm đối với uy lực của pháo điện tử, mà lưới hỏa lực tia laser như cơn mưa ánh sáng trước mặt này lại càng có thể mang lại hiệu quả chấn động cho bọn họ.

Hậu quả trực tiếp của cái này càng làm cho cả đội tàu vốn dĩ còn đang ủng hộ này lại xuất hiện sự chững lại khá lâu.

Mà mấy cái quang giáp Hắc giác này lúc này đây đang vô cùng đau khổ, nếu như vào lúc bình thường, đối với mấy chùm tia laser này, bọn họ rất xem thường. Đối với vỏ giáp của quang giáp Hắc giác mà nói, mấy chùm tia laser này hoàn toàn không có bao nhiêu lực sát thương. Nhưng chùm tia laser dày đặc như trước mặt lại vô nghi làm bọn họ hồn phi phách tán!

Loại thiết bị bắn ra tia laser thế này, trong 1 giây có thể bắn ra 20 chùm tia laser. Mà với thiết bị bắn tia laser trang bị trên Hoa hoa công tử, số lượng chùm tia laser bắn ra trong 1 giây đạt tới 1 mức động làm người ta kinh hãi thế nào.

Sư sĩ của Hắc giác bị ai phát hiện, mấy chùm tia laser này lại chính xác vô cùng. Khi 100 chùm tia laser đồng thời bắn trúng 1 cái quang giáp, quang giáp đó dù có lợi hại hơn cũng chỉ có thể xuất hiện số phận bị nổ duy nhất này. Huống chi, mấy viên đạn hỗ trợ được chùm tia laser che chỗ đó đã sớm làm cho các mặt tính năng của mấy cái quang giáp này bất tri bất giác giảm mạnh.

Quang mang của 20 cái quang giáp bùng nổ, gần như đồng thời chiếu sáng cả vũ trụ. Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, lưới hỏa lực do Hoa hoa công tử phun ra như có kỳ tích biến mất hoàn toàn trong khoảnh khắc. Giống như 1 con hung thú vừa mới giết chết con mồi, trong thoáng chốc giấu đi nanh vuốt sắc bén của mình, biến trở lại thành 1 con thú cưng ôn hòa.

Sự khác biệt dữ dội giữa trước và sau này làm mọi người nhất thời khó có thể chấp nhận. Kinh cực biết nhất định là xảy ra gì đó, nhưng hắn hiện giờ hoàn toàn không rảnh đi quan tâm mọi thứ xảy ra xung quanh,

trong mắt hắn hiện giờ chỉ có cái toàn cốt quang giáp trước mắt này. Mồ hôi trên trán đã dính bết vào tóc, hình dáng mái tóc của Kinh cực cũng giống như cỏ dại mọc trên 1 quả cầu tròn, từng cọng dựng đứng lên trời. Toàn thân Kinh cực hiện giờ đã ướt đầm, áp lực của cái quang giáp này gây cho hắn làm hắn không thể không dốc hết toàn lực. Đôi tay hắn đã cảm thấy có chút tê dại, một mạch duy trì tốc độ tay cao thể này, cho dù thân thể hắn cường hãn, vẫn chịu gánh nặng không nhỏ.

Nhưng hắn không dám có chút lơ lửng nào, trụ thủ đen thui của cái toàn cốt quang giáp này giống như 2 con rắn độc vậy, đuổi sát không bỏ. Một khi mình có chút buông lơi, hắn dám bảo đảm, 2 thanh trụ thủ này tuyệt đối sẽ nhún đó mà vào. Với lại, khiên chắn của đối phương lại giống như thanh trụ thủ đó, cạnh bên của khiên chắn sắc bén vô cùng.

Hô hấp của Diệp Trùng cũng bắt đầu trở nên nặng nề, nhưng đôi tay hắn vẫn bảo trì tốc độ tay cực cao. Động tác cận chiến phức tạp thế này, thao tác cần thực hiện cũng không đơn giản, Diệp Trùng cũng là lần đầu tiên duy trì tốc độ tay cao thể này trong khoảng thời gian dài như vậy.

Hàm gia dùng trụ thủ cản nắm tay của Kinh cực, gai màu vàng kim nhún nhật trên nắm tay của Kinh cực không biết dùng vật liệu gì chế tạo, trụ thủ của Hàm gia chặt trên bề mặt mà không hư hao chút nào.

Nắm tay của Kinh cực bị ngăn cản liền thuận thế gấp khuỷu lại, tông vào Hàm gia. Gai nhọn trên khuỷu tay đó lóe lên hàn quang âm u. Diệp Trùng không xác định Hàm gia có thể cản được mũi gai hay không, liền thuận thế lướt đi, muốn tránh 1 kích này.

Không ngờ ở chỗ này lại đột ngột xảy ra biến hóa. Mũi gai trên khuỷu tay đó đột nhiên rời khỏi Kinh cực, bắn mạnh về phía Hàm gia. Kinh cực tin rằng, khoảng cách gần thế này, đánh lén lại đột nhiên như vậy, khả năng đối phương có thể né tránh hoàn toàn có thể bỏ qua. Sức mạnh của mũi gai này cực lớn, cho dù không thể xuyên thủng quang giáp đối phương, ít nhất cũng có thể gây thương hại cho quang giáp đối phương.

Đối với những cao thủ như bọn họ mà nói, 1 chút biến hóa cũng đủ để cho bọn họ nắm quyền chủ động.

Nhưng khi hắn cho rằng đánh lén đủ để thành công, khiên chắn của Hàm gia đã cản mũi gai này lại. Từ lúc bắt đầu, Diệp Trùng đã đề phòng việc này. Bởi vì hắn tự mắt nhìn thấy cái quang giáp trước mắt này dùng phương pháp giống như vậy phá tan 1 viên mỹ nhân tẫn. Mũi gai nhỏ nhoi đó lại đánh nát hoàn toàn mỹ nhân tẫn, điều này làm Diệp Trùng không thể không đề phòng uy lực của nó.

Diệp Trùng rõ ràng cảm thấy động tác của đối phương chậm đi 1 nhịp, tuy không biết tại sao, nhưng Diệp Trùng lập tức thay đổi phương thức chiến đấu.

Hàm gia bắt đầu đổi hướng liên tục, mấy cái đổi hướng nguy hiểm khó đoán này lập tức làm Kinh cực luống cuống chân tay. Tốc độ của Hàm gia vốn nhanh hơn 1 chút so với Kinh cực, mà Diệp Trùng lợi dụng phương pháp tốc độ này càng làm Kinh cực đau đầu không thôi.

Kinh cực đã cảm thấy đôi tay có dấu hiệu sắp co rút, không ngờ đối phương lại còn có thể có thể lực như vậy. Hắn nào biết, thể lực của Diệp Trùng đã mạnh mẽ tới 1 trình độ cực kỳ biến thái. Mà năng lực của đôi tay hắn lại cũng được Mục từng chút từng chút khai phá ra. Từng có 1 khoảng thời gian khá dài, huấn luyện bi thép của Mục với Diệp Trùng mà nói, giống như địa ngục vậy. Mà khoảng thời gian đó, mỗi ngày Diệp Trùng đều phải tiến hành huấn luyện bi thép đến lúc đôi tay co rút, mồ hôi và nỗi đau nhấm trong đó, căn bản không ai hiểu được.

Nhưng điều này cũng làm cho năng lực duy trì của đôi tay hắn được nâng lên rất cao. Đối với 1 sư sĩ mà nói, thứ quan trọng nhất của hắn chính là đôi tay hắn. Gần như mỗi 1 sư sĩ đều thực hiện huấn luyện chuyên biệt cho đôi tay hắn, nhưng tuyệt đối có rất ít người huấn luyện tới mức giống Diệp Trùng.

Thật ra, chỉ trên kỹ xảo cận chiến mà nói, Diệp Trùng không bằng đối phương, nhưng năng lực tác chiến kéo dài, không cần nghỉ ngơi, Diệp Trùng càng xuất sắc hơn, tới tận bây giờ, hơi thở Diệp Trùng chẳng qua vẫn chỉ mới có chút nặng nề, trong đó còn có bộ phận khá lớn là do cuối cùng cũng chiếm được chút ưu thế mà hưng phấn gây ra.

Diệp Trùng đã sớm phát hiện, tốc độ tay nhanh chắc chắn là có ưu thế rất lớn đối với điều khiển quang giáp, nhưng không phải tất cả thao tác đều là thao tác hữu hiệu. Đối với 1 cái quang giáp mà nói, thao

tác hữu hiệu của nó thường sẽ ở một giá trị nào đó. Mà sau khi tốc độ tay của người nhanh hơn giá trị này, phần nhanh hơn sẽ bị lãng phí đi, với lại điều này còn làm tiêu hao thể lực bản thân.

Trước giờ, Diệp Trùng vẫn luôn muốn giảm thiểu động tác vô ích của mình, nhưng bây giờ xem ra, hiệu quả khá rõ ràng. Nếu như là lúc trước, cũng là tình trạng hôm nay, thao tác của mình tuyệt đối là nhiều hơn rất nhiều so với hôm nay, vậy thể lực lãng phí của mình cũng sẽ nhiều hơn rất nhiều.

Công kích của quang giáp đối phương vẫn vô cùng sắc bén, nhưng trong mắt Diệp Trùng đã vô cùng mờ mịt, tốc độ dù sao cũng giảm đi rất nhiều. Hai bên tới tận vừa rồi, tình hình chiến đấu kịch liệt vượt xa 2 người tưởng tượng.

Kinh cực vẫn là lần đầu tiên gặp phải người có thể kéo dài chiến đấu cận thân với mình dài như vậy, nhưng cũng chính là như thế, nhược điểm thể lực không đủ của hắn mới hiển hiện ra. Bình thường, dưới sự tấn công nguy hiểm khó đoán của hắn, hầu hết mọi người đều vừa đối mặt thì đã bị hắn hạ gục rồi. Không ngờ hôm nay lại gặp phải 1 cao thủ thể này, hơn nữa đối phương rõ ràng cũng vô cùng quen thuộc với các loại đánh lén.

Kinh cực đã có ý bỏ chạy, hắn biết nếu như không đi, vậy mình tuyệt đối sẽ bại trên tay đối phương. Đối phương giằng co lâu như vậy, các loại chiêu thức giữa đôi bên đã vô cùng quen thuộc, hơn nữa đối phương không có bất cứ dấu hiệu thể lực suy giảm nào.

Nếu như lỡ như mình thật sự có cơ rút nào đó, hắn tin rằng thứ đợi chờ mình tuyệt đối sẽ là 1 nhát trủy thủ trí mạng đó.

- Diệp tử, mau trở về, 5 chiến hạm kia đang bay về phía bên này. Giọng nói của Thương lúc này ít nhiều có chút gấp gáp. Diệp Trùng lập tức kinh hãi.

Chính trong khoảnh khắc hơi ngập ngừng này, Kinh cực đột nhiên vận người kỳ dị, rời khỏi chiến trường, 1 tia sáng màu lam cực nhỏ lóe lên rồi mất, chuẩn xác bắn trúng Kinh cực.

Diệp Trùng nhìn thấy rõ ràng tia sáng màu lam đó xuyên qua Kinh cực, từ sau lưng nó biến vào trong vũ trụ mênh mông.

Quay đầu nhìn lại, Thương thấp thoáng ở cửa tàu đang đặc ý vung vẩy Quy pháp trên tay với mình.

- Tên này, sao chẳng có chút phong phạm cao thủ nào vậy? Diệp Trùng lầm bầm nói. Nhưng lời vừa dứt, hắn liền dùng tốc độ càng không có chút phong độ nào, liều mạng lao vội về phía Hoa hoa công tử.

Phía sau chính là 5 chiến hạm a!

230. Chương 230: Hắc Diệp Sư Sĩ

- Đại nhân, tôi trở về rồi. Một giọng nói ôn hòa vang lên bên tai mọi người trong phòng thuyền trưởng.

- Ủ, có chuyện gì xảy ra vậy? Một giọng nói không mang theo chút cảm tình nào nói.

- Kinh cực đã chết, là bị 1 chùm sóng tia quy pháp xuyên qua trái tim, chết tại chỗ. Trên quang giáp của hắn, trừ 2 lỗ thủng to bằng ngón tay ra, gai nhọn trên người bị gọt đi không ít, chắc là trải qua 1 trận kịch chiến, mà đối thủ chắc cũng là dùng phương pháp cận chiến. Đại khái có thể đoán được là có 1 cao thủ cận chiến giằng co với Kinh cực, còn 1 cao thủ bắn tia khác đột nhiên bắn lén, dẫn tới cái chết của Kinh cực. Giọng nói ôn hòa này không nhanh không chậm, chỉ là khi nói tới sóng tia quy pháp, tâm tình có xuất hiện chút dao động.

- Quy pháp? Người thật sự xác định là quy pháp? Ngay cả giọng nói vẫn luôn không mang theo bất cứ cảm tình nào của quan chỉ huy hạm đội cũng có chút rung động nhẹ nhẹ.

- Đúng vậy, đại nhân. Giọng nói ôn hòa vẫn ôn hòa như cũ.

- Xem ra đối thủ của chúng ta cũng nhịn không nổi rồi a. Bất quá Hiệp hội sư sĩ lúc nào xuất hiện cao thủ cận chiến? Hơn nữa, chiến hạm đó rõ ràng cũng không phải là chiến hạm của Hiệp hội sư sĩ. Thật là quái dị. Hắn hơi lộ ra chút trầm tư.

- Đại nhân, thuộc hạ thỉnh cầu truy kích. Giọng nói ôn hòa nghe ra vẫn không nhanh không chậm, nhưng quan chỉ huy hạm đội lại nhìn ra chiến ý sục sôi trong mắt hắn.

- Ủ, cũng tốt. Hắc Diệu sư sĩ và Bạch Y liệt sát giả cũng có 50 năm không gặp nhau rồi. Trận chiến này cũng thật làm người ta mong đợi a. Ủ, người mang theo tiểu Thạch đầu cùng đi, cấp cho người 1 chiếc tàu tốc độ. Người đi đi. Đúng rồi, thuận tiện lưu ý mục đích của chúng ta 1 chút. Trong giọng nói không mang bất cứ cảm tình nào của quan chỉ huy hạm đội lại lộ ra chút quan tâm.

- Cảm ơn đại nhân. Trong giọng nói đã đầy sự cảm kích.

Tàu tốc độ có hình thoi, rất nhỏ, chỉ có thể chở 2 người. Nếu như nói 1 chiến hạm là 1 con cá lớn, vậy tàu tốc độ chỉ có thể xem như là 1 cái xương của con cá này thôi. Nhưng tàu tốc độ dù nhỏ, nhưng tính năng lại vô cùng xuất sắc. Mục đích chủ yếu của tàu tốc độ chính là để tiềm nhập và truy kích, nó có tốc độ cực nhanh, có thể linh hoạt làm được các loại động tác đổi hướng. Vì để tăng thêm năng lực di chuyển liên tục của nó, nó còn trang bị thêm lượng lớn các tấm năng lượng. Khoa học kỹ thuật của Hắc giác tuy ở phương diện vũ khí năng lượng thua xa Hiệp hội sư sĩ, nhưng ở phương diện khác không hề thua kém Hiệp hội sư sĩ. Chiếc tàu tốc độ này cũng có thể thực hiện bước nhảy không gian, rất nhiều người của Hắc giác đều cho rằng, đây có lẽ là tàu vũ trụ có thể thực hiện bước nhảy không gian nhỏ nhất trên đời này.

Một chiếc tàu tốc độ bay ra từ 1 cửa chiến hạm, với tốc độ cực nhanh bay về phía Hoa hoa công tử.

- Quay tàu thực hiện kế hoạch ban đầu. Quan chỉ huy hạm đội nhiên mở miệng.

- Vậy mấy tàu cư dân đó? Thuộc hạ của hắn ngập ngừng nhìn hắn.

- Không cần lo bọn họ, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian ở chỗ này rồi, việc chúng ta cần làm hiện giờ chính là nhanh chóng tăng tốc. Quan chỉ huy hạm đội nói xong đứng dậy. Nhìn chiếc tàu tốc độ đang bay cấp tốc trên màn hình 1 cái, xoay người rời khỏi phòng thuyền trưởng.

- Tiểu thạch đầu, lần này phiền người rồi. Lovie khẽ cười nói. Lovie xem ra mới 27, 28 tuổi, trên mặt hắn lúc nào cũng lộ ra nụ cười mỉm kín đáo, rất dễ làm cho người ta có hảo cảm. Mà phối hợp với tướng mạo đẹp trai rạng ngời của hắn, chắc chắn là rất có sức thu hút. Với lại, vô luận tình huống nào, lời nói của Lovie đều không nóng không giận, không nhanh không chậm như thế, mang lại cảm giác an toàn rất mạnh cho người khác.

- Đại nhân Lovie nói đi đâu thế, hi hi... Mặt của tiểu Thạch đầu đỏ ửng lên. So với Lovie, tiểu Thạch đầu lại bình thường hơn nhiều, tướng mạo cũng không có bất cứ chỗ nào xuất sắc, thân thể nhỏ thó, dáng vẻ khô đét làm người ta hoài nghi hắn có phải là vẫn luôn thiếu dinh dưỡng trầm trọng hay không. Nhưng ở Hắc giác lại không có chút coi thường tên không có tí vũ lực này. Bởi vì hắn là 1 thiên tài, 1 thiên tài không hơn không kém.

Tiểu Thạch đầu lưỡng lự 1 lát, hỏi: “Đại nhân Lovie, tên Bạch y liệt sát giả đó lợi hại lắm sao?”

Lovie trầm ngâm nói: “Bạch y liệt sát giả, ta cũng là gặp lần đầu, đặc trưng của bọn họ chính là sử dụng quy pháp, ừ, cũng chính là 1 loại súng năng lượng có thể bắn ra sóng tia quy pháp. Bọn họ tinh thông nhất là bắn tia cự ly xa và cự ly siêu xa, vô cùng đáng sợ. Theo như tư liệu cấp trên đưa cho chúng ta, Hiệp hội sư sĩ và Hắc giác giống nhau, đều có 1 loại phân chia đẳng cấp vô cùng nghiêm ngặt, mà Hắc diệu sư sĩ và Bạch y liệt sát giả xáo hợp lại cùng 1 trình độ. Bất quá, Bạch y liệt sát giả ở Hiệp hội sư sĩ cũng không nhiều lắm. Bọn họ ở đẳng cấp này có nhiều hơn là Bạch y. Không ngờ ở chỗ này lại xuất hiện 1 vị Bạch y liệt sát giả, thật là làm người ta kỳ quái a.

Tiểu Thạch đầu không tin nói: “Hừ, tên Bạch y liệt sát giả gì đó ở trước mặt đại nhân Lovie khẳng định là không chịu nổi 1 kích. Hắc diệu sư sĩ mạnh mẽ thế nào chứ, nào phải cái Bạch y liệt sát giả gì đó có thể so sánh.”

Trên mặt Lovie vẫn nụ cười mỉm, nhưng không nói gì. Nhưng lại có chút xuất thần, sự nông sâu của Hắc giác nào phải mấy người này có thể hiểu được chứ? Chỉ e cho dù là mình cũng chỉ biết 1 góc của núi băng mà thôi.

Thương ý lên kinh ngạc: “Mấy chiến hạm này lại rút lui rồi?”

- Rút lui? Diệp Trùng cũng rất cảm thấy rất bất ngờ với kết quả này, dễ dàng bỏ qua thế này không phải là phong cách của Hắc giác.

- Không đúng! Thương kêu 1 tiếng chói tai: “Thì ra vẫn có 1 chiếc tàu tốc độ! Chút nữa thì bị bọn chúng gỡ trở rồi. Hắc hắc, may mà ta anh minh a, chắc chắn...” Thương lại lâm vào trong say sưa tự sướng.

Diệp Trùng cảm lạnh nhìn Thương, hẳn thực sự không biết nói gì.

Trên màn hình, 1 con tàu có thể xem như là tàu vũ trụ mini đang hướng về phía bên này cấp tốc bay tới, tốc độ nhanh làm Diệp Trùng nhảy dựng lên.

- Nhanh vậy sao? Tốc độ suýt chút nữa có thể so sánh cùng quang giáp rồi. Diệp Trùng có đôi chút kinh ngạc.

- Diệp tử, cái này gọi là tàu tốc độ, đương nhiên là nhanh rồi, mẹ nó, Diệp tử, lần này chúng ta chơi lớn rồi... Thương giống như đột nhiên bị đập lên đuôi vậy.

- Sao thế? Thương. Diệp Trùng kỳ quái hỏi.

- Diệp tử, bên trong loại tàu tốc độ này tuyệt đối là cao thủ, chuyên dùng để tiềm nhập và truy kích. Bọn họ sẽ dựa vào sức chiến đấu mạnh mẽ của 1 cái quang giáp để tiêu diệt kẻ địch. Kể cả hành loại nhiệm vụ này đều là cao thủ trong cao thủ. Tuyệt đối không phải cấp bậc của cái quang giáp Kinh cực đó. Diệp tử, lần này chúng ta chơi lớn rồi, bên trong khẳng định là 1 tên to đùng.

- Cao thủ còn lợi hại hơn Kinh cực? Sắc mặt Diệp Trùng lần này cũng biến đổi. Kinh cực đã làm hắn cảm thấy vô cùng vất vả rồi. Nếu như chỉ có 1 mình hắn, hẳn phỏng chừng thế nào cũng giết không được Kinh cực. Đánh bại đối phương và giết chết đối phương tuyệt đối hoàn toàn là 2 khái niệm. Sự khác biệt giữa chúng, bất cứ 1 người có kinh nghiệm chiến đấu nào cũng biết.

Bây giờ lại tới 1 tên còn lợi hại hơn Kinh cực.

Chính ngay lúc Diệp Trùng đau đầu, Thương đột nhiên cười khùng khục nói: “Ha ha, Diệp tử, bị dọa rồi sao, ha ha, Diệp tử, người cũng thật là nhát gan a. Ha ha, ta dọa người đó. Chắc chắn, Diệp tử, không ngờ người bình thường đáng vẻ xem ra bình tĩnh, thật ra trong lòng vẫn rất nhát gan a, quả nhiên người không thể xem tướng mạo a... Câu cuối cùng, Thương kéo dài giọng nói, quái dị không nói nên lời.

Vằn đen nổi đầy trên trán Diệp Trùng, gân xanh thấp thoáng hiện ra, nhìn 1 vòng xung quanh, nhưng lại tìm không thấy thứ gì có thể đập phá được, cũng chỉ đành bỏ qua.

Có lẽ bị Diệp Trùng nhìn đến mức có chút sợ, Thương ngượng ngập nói: “Hi hi, Diệp tử, đừng gấp, đừng gấp, vừa rồi ta đã tính toán ra địa điểm bước nhảy không gian của chúng ta, hi hi, bọn họ đừng nghĩ tới đuổi theo chúng ta.”

Gần như lời nói của Thương vừa dứt, Diệp Trùng liền cảm thấy Hoa hoa công tử bắt đầu tăng tốc. Bọn họ đã hoàn toàn không còn hơi sức đi chú ý mấy chiếc tàu dân đó, mấy người Tiên gia gia ở chỗ nào, trong tình thế hỗn loạn thế này, Diệp Trùng rất lý trí bỏ đi ý nghĩ đi tìm bọn họ.

Hy vọng bọn họ có thể gặp may.

Thần sắc trên mặt tiểu Thạch đầu đã thành nghiêm túc, không chút cầu thả, 2 mắt không chớp nhìn chăm chú màn hình trên quang não, số liệu trên màn hình không ngừng thay mới.

- Đại nhân Lovie, địa điểm bước nhảy không gian của bọn họ đã tính toán ra, tọa tiêu cụ thể tôi cũng đã nhập vào quang não. Trong giọng nói của tiểu Thạch đầu có vài phần mệt mỏi. Nếu như Thương biết tọa tiêu cụ thể của địa điểm bước nhảy không gian của hắn có thể bị người ta tính ra, chỉ e nhất định sẽ kinh ngạc tới mức nhảy dựng lên. Trên đời này, vĩnh viễn không thiếu thiên tài, mà vô luận là ở lĩnh vực nào, đều vĩnh viễn không có cái gọi là lợi hại nhất. Năng lực tính toán siêu đẳng của tiểu Thạch đầu cũng chính là nguyên nhân mà vị quan chỉ huy hạm đội đó để hắn hiệp trợ Lovie.

Hoa hoa công tử không hề phát giác chút nào, nếu như nói trên đời này còn có người có thể trong khoảnh khắc ngăn ngừa trước khi đối phương nhảy thì có thể căn cứ vào số liệu có được mà tính toán ra địa điểm

bước nhảy không gian của đối phương, vậy chỉ sợ là không có ai tin. Ngay cả Thương cũng không sao tính toán ra được, Mục có thể tính ra hay không cũng còn chưa biết.

Hoa hoa công tử đã bị tàn phá không chịu nổi, nhưng may mà kết cấu chính không hề chịu phá hoại, bước nhảy không gian ngược lại cũng không đáng ngại.

Tốc độ của Hoa hoa công tử càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt đã bay ra từ địa điểm bước nhảy không gian. Lần này vô luận là Diệp Trùng hay là Thương đều thở phào nhẹ nhõm, vô luận là ai, đối diện 2 chiến hạm đều là 1 áp lực không nhỏ, mà Diệp Trùng còn kịch chiến cùng 1 vị cao thủ có thực lực tương tự như mình lâu như vậy, nói không mệt là nói dối.

Giữa sống và chết, con người căng giống như 1 sợi dây đàn, nhưng 1 khi thoát khỏi nguy hiểm, sợi dây đàn đó sẽ lập tức thả lỏng, mệt mỏi cũng như thủy triều ập tới.

- Trời ạ, chiếc tàu cao tốc đó bay ra từ địa điểm bước nhảy không gian vừa rồi của chúng ta, bọn họ làm sao biết địa điểm bước nhảy không gian của chúng ta? Thương có vài phần cảm giác trọn tròn mắt, nhìn không được thất thanh kêu lên.

Diệp Trùng cũng lấy làm lạ, nhưng hắn đối với quy tắc không gian không hề quen thuộc, nên cũng không có bao nhiêu cảm giác.

Đối phương tăng tốc thêm 1 bước, nhưng lại vẫn luôn ở ngoài xạ trình của thiết bị bắn tia laser của Hoa hoa công tử, bảo trì khoảng cách này. Thương đau đầu nhìn tên như kẹo dẻo này. Dùng pháo điện từ à, thể hình đối phương nhỏ như vậy, thêm vào kỹ xảo bay cao trào thể hiện ra hiện giờ, khả năng pháo điện từ bắn trúng đối phương nhỏ nhoi vô cùng. Hơn nữa đối phương vẫn luôn cẩn thận giữ ở ngoài xạ trình của thiết bị bắn tia laser. Thứ duy nhất hiện giờ Thương có thể dùng là Quy pháp, nhưng Quy pháp có cường hân hơn, cũng không thể nào bắn xuyên tàu cao tốc của đối phương. Pháo quy pháp, dẫn đo tới cự ly và độ chính xác, Thương bỏ qua suy nghĩ xem ra hoàn toàn không có khả năng thành công này.

Chiếc tàu tốc độ này cũng không gấp, chỉ từ từ bám theo Hoa hoa công tử. Khoảng cách gần thế này, Hoa hoa công tử thậm chí không dám thực hiện bước nhảy không gian, nếu không đối phương chỉ cần ra tay khi Hoa hoa công tử thực hiện bước nhảy không gian, vậy 2 người chỉ có đường chết.

Diệp Trùng và Thương đối với điều này cũng hoàn toàn không biết làm sao. Một người một quang giáp nhìn nhau, 2 người đều bó tay hết cách.

Diệp Trùng nhíu mày, nói: “Thương, hay là ta đi dẫn dụ hắn ra, sau đó người dùng quy pháp bắn lên?”

- Đợi đã, chúng ta dùng mỹ nhân tín thử xem. Thương có chút âm hiểm nói.

Mười mũi mỹ nhân tín im hơi lặng tiếng bay ra từ ống bắn, lao về phía tàu tốc độ của đối phương.

Diệp Trùng và Thương nhìn chăm chăm lên màn hình, sợ bỏ qua 1 chi tiết nào. Mười viên mỹ nhân tín vô thanh vô tức rạch qua hư không, mắt thấy sắp bắn trúng tàu tốc độ của đối phương, đột nhiên phía trước tàu tốc độ mở ra 1 thiết bị bắn tia laser. Trong khoảnh khắc 10 viên mỹ nhân tín bị 10 chùm tia laser bắn trúng. Mười viên mỹ nhân tín lập tức nổ tung, hóa thành 1 đám mưa tím, tỏa ra các hướng của vũ trụ.

Thương lúc này lại khôi phục lại bình tĩnh: “Diệp tử, đừng vội ra, người nghỉ ngơi trước, hôm nay người chiến đấu lâu như thế, thể lực tiêu hao khá lớn, đợi thể lực của người hoàn toàn khôi phục mới đi ra. Hừ, tuy ta hiện giờ không phải ở trạng thái hoàn toàn, nhưng không phải loại tôm cá gì có thể khoa trương trước mắt ta.” Thương không tự chủ được lộ ra bá khí làm Diệp Trùng có vài phần thất thần. Trong lòng thầm nghĩ, Thương lúc trước như thế nào? Chính là như vậy ư?

- Khà khà, dù sao hắn cũng không dám tới gần, hắc hắc... Khi Thương nói câu này, dáng vẻ và ngữ điệu, tục tĩu nói không ra được. Ý nghĩ trong lòng vừa rồi của Diệp Trùng trong khoảnh khắc bị đánh tan thành bụi phấn, xem ra vừa rồi chỉ là ảo giác của mình, đúng, chính là ảo giác. Diệp Trùng cười khổ, tìm 1 nơi nghỉ ngơi, rất nhanh liền tiến vào trạng thái ngủ say.

Vô luận là ai, nếu như nói hắn có thể lên vào Hoa hoa công tử mà không bị Mục Thương phát hiện, đánh chết hắn cũng không tin. Diệp Trùng tuy không dám nói hệ thống quét hình của Mục Thương là tiên tiến

nhất trên đời này, nhưng nếu như nói 1 trong những thứ tiên tiến nhất, Diệp Trùng tin rằng đó là tuyệt đối, không thể tranh cãi được.

Giấc ngủ này của Diệp Trùng rất thoải mái, khi tỉnh dậy thì đã cảm giác được thể lực hầu như đã khôi phục, ăn chút gì đó, uống qua chút nước. Diệp Trùng hỏi Thương: “Tình hình thế nào rồi?”

Thương không để ý nói: “Vẫn như thế, tên đó chỉ theo sát chúng ta, không có động tác gì khác.”

- Chúng ta hiện giờ ở chỗ nào vậy? Diệp Trùng hỏi.

- Thiên hà Lam Quang. Thương lười biếng nói.

- Thiên hà Lam Quang? Đó không phải là phạm vi của Tông sở sao? Diệp Trùng nói.

- Nếu như đúng như trên tin tức, thì đúng là vậy đó.

Diệp Trùng vươn vai, hoạt động tay chân 1 chút, còn luyện tập 1 bộ võ thuật của họ Lam, cảm giác thân thể đều đã hoạt động, trạng thái khá tốt.

Gọi Hàm gia ra, Diệp Trùng bổ sung tám năng lượng cho Hàm gia.

- Thương, ta đi ra ngoài xem xem, người đi không? Diệp Trùng hỏi.

- Không đi, ta chỉ phụ trách đánh lén, đáng tiếc, nguyên liệu của người không đủ, nên chỉ có thể chế tạo 1 cây Quy pháp, nếu trên tay ta có 1 cây... hừ hừ... Quy pháp, cái thứ vứt đi này, đánh quang giáp còn được, đụng mấy thứ khác thì không xài được. Đáng tiếc uy lực của pháo quy pháp coi như còn có thể, chẳng qua độ chính xác quá thấp. Lời nói của Thương rất coi thường Quy pháp.

- Quang giáp không phải chính là dùng để đối phó quang giáp sao? Chẳng lẽ còn dùng quang giáp để đối phó chiến hạm? Với Diệp Trùng mà nói, cách nói này ít nhiều có chút hoang đường.

- Ai nói quang giáp không thể đối phó chiến hạm, hắc hắc, sau này người sẽ biết, giữa quang giáp và chiến hạm, là kim hãm và phản kim hãm. Diệp tử, người cẩn thận chút, bên trong tàu tốc độ thường thường đều không phải cao thủ thông thường. Hễ thấy tình hình không được thì lập tức rút lui, ta sẽ giúp người bắn tĩa hãm. Thương có chút quan tâm nói.

- Biết rồi. Diệp Trùng hít sâu 1 hơi, nhanh nhẹn leo lên buồng lái của Hàm gia.

Khi Diệp Trùng bay ra Hoa hoa công tử, về mặt Lovie không khỏi hơi hiện lên vẻ ngạc nhiên: “Toàn cốt quang giáp! Thì ra là toàn cốt quang giáp, chẳng trách Kinh cực bị đeo bám gắt gao.”

Tiểu Thạch đầu nghi hoặc chỉ Hàm gia trên hình chiếu quang học, không tin hỏi: “Đại nhân Lovie, đây chính là toàn cốt quang giáp trong truyền thuyết ư?”

- Ủ, chắc là không sai rồi. Tiểu Thạch đầu, người điều khiển tàu tốc độ, ta đi gặp hãm. Trong ánh mắt vẫn luôn ôn hòa của Lovie lộ ra 1 tia tinh quang.

- Ủ, được. Tiểu Thạch đầu gật đầu, mấy công việc đơn giản này không làm khó được 1 thiên tài nhỏ như hãm.

Chiếc tàu tốc độ đối diện này cuối cùng cũng có biến hóa đầu tiên trong 2 ngày trở lại đây, 1 cái quang giáp bay ra từ 1 cửa tàu.

Diệp Trùng lần này lại nhìn thấy 1 loại quang giáp hãm chưa từng nhìn thấy khác của Hắc giáp. Cái quang giáp này cao khoảng 10 mét, hình dáng vô cùng cân đối, lấp lánh ánh kim đen bóng, thân chính quang giáp thon dài, mảnh mai làm Diệp Trùng cảm thấy được vài phần ưu nhĩ của quang giáp Hiệp hội sư sĩ, chỉ là đó là trắng còn đây là đen. Toàn thân quang giáp không hề có gai nhọn của quang giáp Hắc giáp thông thường, mà lại vô cùng sạch sẽ. Cái chân xem ra có vài phần mảnh mai lại hiện ra đường cong hoàn mỹ, còn tấm giáp bảo hộ kim loại sáng bóng hình bán cầu khảm ở khớp gối làm nó tuy mảnh mai nhưng lại không có bất cứ cảm giác yếu ớt nào.

Vũ khí của nó là 2 thanh đao cong hình mặt trăng, lưỡi đao hẹp dài, đường cong ép người, vị trí tay cầm là ngay chính giữa thanh đao cong. Thân đao đen thui không có bất cứ lấp lánh nào, nhưng chỗ lưỡi đao của

nó lại là màu bạc sáng chói mắt. Trong vũ trụ tối đen, giống như trong không trung phía dưới 2 tay buồng thông của 1 vị thần sĩ áo đen treo 2 mặt trăng bạc mảnh.

Trình độ của Diệp Trùng đối với quang giáp đã cực kỳ cao thâm, vừa nhìn thấy, trong lòng không khỏi thầm khen. Ánh mắt của hắn không hề rơi trên vũ khí chói mắt nhất của đối phương, mà rơi trên mỗi 1 khớp, mỗi 1 đường cong của quang giáp đối phương. Mấy chỗ không nổi bật này với cái nhìn của hắn là chỗ có thể thể hiện nhất trình độ của người chế tạo, mà cái quang giáp trước mắt này vô luận là từ phương diện nào, Diệp Trùng đều cảm thấy không thể bắt bẻ được. Hắc giác quả nhiên là ngọa hổ tàng long a, sau lưng mấy sư sĩ cường hãn này, lại có bao nhiêu cao thủ của các loại ngành nghề khoa học kỹ thuật cao siêu.

Ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Trùng rơi trên cặp đao cong kỳ dị của đối phương, trong lòng không khỏi run rẩy. Đối với Hắc giác, hắn không hề không hiểu chút nào. Hắn biết, ở Hắc giác, sử dụng vũ khí đặc biệt cũng tức là nhất định có kỹ xảo đặc biệt tương ứng.

Bên tai hắn, nghe thấy rõ ràng tiếng kêu kinh ngạc của Thương: “Hắc diệu sư sĩ!”

231. Chương 231: Người Luyện Chung Siêu Cấp

Trong lòng Diệp Trùng kinh ngạc, chính ngay lúc này, 1 điểm sáng bạc bỗng nhiên sáng lên trước mặt hắn, sinh ra vài phần cảm giác chói mắt. Cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ bao vây lấy hắn, gần như là bản năng, đôi tay Diệp Trùng múa may trên bàn điều khiển thành 1 đám khói nhẹ. Gần như đồng thời, Hàm gia cong người lùi lại, trủy thủ trên đôi tay liều mạng cảm điểm sáng bạc đó.

Ting, Diệp Trùng cảm giác trủy thủ của Hàm gia như va vào tàu vũ trụ vậy, Hàm gia vậy mà lại không khổng chế được thân hình, té mạnh về phía sau.

Diệp Trùng thầm kêu không xong, đối với mỗi 1 sư sĩ mà nói, mất điều khiển quang giáp là 1 việc cực kỳ nguy hiểm, cho dù nó có thể vô cùng ngắn ngủi. Đôi tay của Diệp Trùng điên cuồng lướt trên bàn điều khiển, lần đầu tiên, trong lòng Diệp Trùng dâng lên cảm giác tốc độ tay của mình không đủ nhanh.

Thân hình Hàm gia căng mạnh, động cơ trong khoảng thời gian cực ngắn vừa tắt liền mở, Hàm gia xuất hiện 1 sự khựng lại cực kỳ nguy dị. Tiếp theo là đổi hướng sang ngang đột ngột, không thể không nói, độ khó của 1 loạt động tác cực cao, hơn nữa còn là ở trong tình huống quang giáp gần như vừa mất đi điều khiển, trình độ điều khiển quang giáp khá cao và ứng biến linh hoạt của Diệp Trùng lúc này cũng cứu hắn 1 mạng.

Một vầng trăng bạc gần như sượt qua Hàm gia đột nhiên hiện ra trong không trung, Diệp Trùng rõ ràng nhìn thấy vầng trăng bạc mỹ lệ mà trí mạng này.

Đầu óc Diệp Trùng lúc này đã hoàn toàn trống rỗng, không có hoảng sợ, không có kinh ngạc, cái gì cũng không có, hắn đã hoàn toàn không có thời gian đi nghĩ mấy thứ này. Tất cả động tác của hắn hiện giờ hoàn toàn xuất phát từ bản năng chiến đấu mà thân thể hắn giữ lại sau thời gian dài chiến đấu.

Diệp Trùng làm ra động tác này đã là cực hạn của hắn. Bất quá đối phương rõ ràng không có ý bỏ qua cho hắn, lưỡi đao cong ảo hóa thành từng làn sóng bạc lao bổ tới hắn. Làn sóng bạc nghiêng trời lệch đất này, Diệp Trùng cảm giác công kích của đối phương giống như thủy ngân cuộn cuộn, không cách nào ngăn cản.

Chẳng lẽ mình thật sự phải chết ở chỗ này?

Bản năng cầu sinh mãnh liệt làm Diệp Trùng không nguyện ý bó tay chịu chết. Trong nháy mắt, giống như thời gian dừng trôi, làn sóng bạc đó trong mắt Diệp Trùng từ từ đẩy tới, giống như động tác quay chậm trong phim ảnh. Đầu óc hắn dừng tốc độ trước giờ chưa từng có suy nghĩ, đôi tay điên cuồng cực độ di động, cặp mắt vẫn luôn bình tĩnh bắn ra tia lửa điên cuồng.

Hàm gia đột nhiên làm 1 cái đổi hướng kiểu phúc xà (rắn hổ mang), nhưng làn sóng bạc đó vẫn như đòi bám vào xương, vẫn đuổi theo không bỏ.

Cú xoay người Thomas, đổi hướng chữ T... Hàm gia giống như đang thực hiện buổi biểu diễn lớn, không ngừng thực hiện dày đặc các loại động tác chiến thuật. Nhưng nghĩ tới kỹ xảo điều khiển quang giáp của

đối phương cũng thành thạo vô cùng, không có lần nào mắc lừa. Động tác của Hàm gia đã được hấn phát huy tới cực đỉnh, nhưng tốc độ của đối phương không hề thua kém mình.

Nhìn làn sóng bạc bám chặt mình ở sau lưng, Diệp Trùng cắn răng, trong mắt lóe lên vẻ dứt khoát. Hàm gia đột nhiên không tiến mà lùi, giống như 1 cái lò xo bị nén lại, thân thể bị gập ngang cực độ, lực lượng bạo phát đột ngột làm Hàm gia giống như không chịu nổi buộc của quán tính, đột nhiên lùi với tốc độ cực nhanh.

Về mặt Diệp Trùng trong buồng lái hiện giờ trắng bệch cực độ. Gánh nặng do Hàm gia làm ra động tác này với tốc độ cực nhanh đối với thân thể hấn là cực lớn.

Động tác này của Diệp Trùng rõ ràng ra ngoài dự liệu của đối phương. Diệp Trùng thậm chí phát hiện làn sóng bạc đầy trời này xuất hiện sự ngưng trệ cực nhỏ. Tinh quang trong mắt Diệp Trùng lóe lên, gần như là bản năng, đối tay hấn làm ra 1 mệnh lệnh nó từng làm ra vô số lần.

Trủy thủ tay phải của Diệp Trùng mang theo vô số tàn ảnh, nhân lúc làn sóng bạc đầy trời này hơi không thông, như tia chớp cắt ra.

Tinh. Lần đầu tiên, cảm giác trủy thủ đánh trúng làm Diệp Trùng hưng phấn thế này, Diệp Trùng cuối cùng cũng là lần đầu tiên nhìn rõ tất cả động tác của đối phương! Không dám có bất cứ lưỡng lự nào, thanh trủy thủ còn lại của Hàm gia chém nghiêng 1 cái, đánh trúng lưỡi dao mặt trăng còn lại của đối phương.

Sức mạnh 1 cú liều mạng này của Diệp Trùng rất lớn, vượt ra ngoài tưởng tượng của Lovie, quang giáp Hắc Diệu cũng làm hấn có chút cảm giác không điều khiển được, điều này làm hấn không khỏi hơi kinh ngạc, lần đầu tiên nảy sinh chút hứng thú với sư sĩ bên trong cái toàn cốt quang giáp trước mắt này.

Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hấn phong phú vô cùng, hấn không có miễn cưỡng dừng thân hình lại, mà ngược lại thuận thế bay ra phía sau.

Vừa nhìn thấy đối phương lùi ra sau, Diệp Trùng điều khiển Hàm gia dùng tay rút ra 2 cái phi tiêu xoáy khóa mục tiêu tự động, sau đó nhìn cũng không nhìn, quay đầu liều mạng bay về phía Hoa hoa công tử. Tốc độ của Hàm gia đã được đẩy lên cao nhất. Đáng vẻ hiện giờ của Diệp Trùng là bỏ chạy thực mạng đúng tiêu chuẩn.

Nhìn thấy đối phương xoay người chạy, Lovie không khỏi hơi ngơ ngẩn, 2 cái phi tiêu xoáy khóa mục tiêu tự động mau chóng bay tới đánh hấn. Lovie không hoảng không vội, ngay trong khoảnh khắc 2 cái phi tiêu xoáy giao nhau, lưỡi dao mặt trăng trên tay vốn đang buông thông của quang giáp Hắc Diệu đó vung lên như tia chớp, lại là 1 vành trăng bạc, 2 cái phi tiêu xoáy bị cắt hành 2 nửa chính tề.

Nhìn thấy cái toàn cốt quang giáp đó đã nhân cơ hội này tách rời khỏi mình, về mặt Lovie có vài phần tiếc ý, bay trở về tàu tốc độ.

Tiểu Thạch đầu về mặt ngưỡng mộ nhìn Lovie trở về, hưng phấn nói: “Đại nhân Lovie, ngài thật là quá lợi hại! Tên đó bị ngài đánh đến nỗi hoàn toàn không có sức ngăn cản...”

Lovie cười ôn hòa, không nói gì, sư sĩ của cái toàn cốt quang giáp đó tuy thực lực không ra sao, nhưng linh hoạt cơ biến, ngược lại làm hấn có chút bất ngờ.

Hàm gia chật vật trở về Hoa hoa công tử, về mặt Diệp Trùng từ buồng lái chui ra trắng bệch, cực kỳ khó nhìn. Đợi đặt mông ngồi trên đất, hấn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi hấn mới phát hiện, lưng mình đã hoàn toàn ướt đầm, lúc này đây cảm giác được hơi lạnh vào tận xương.

Sống sót sau kiếp nạn, hình dạng lúc này của Diệp Trùng vô cùng thê thảm, tâm tình của hấn tới hiện giờ vẫn không thể bình phục trở lại, vẫy vùng giữa sống và chết, hấn đã trải qua rất nhiều lần, nhưng không có lần nào giống hôm nay, làm hấn suýt chút nữa hoàn toàn mất đi sức đề kháng.

- Diệp Trùng, làm không tồi! Lời của Thương lúc này, Diệp Trùng nghe cứ như châm biếm vậy, Diệp Trùng không kìm được lườm Thương 1 cái.

Không ngờ Thương nghiêm mặt nói: “Diệp tử, lần này ngươi thật sự làm không tồi. Ta cũng không biết đối phương lại là Hắc Diệu sư sĩ, nếu không ta lúc đầu đã không để ngươi đi. Từ chiến đấu hôm qua của ngươi và Kinh cực thì đã nhìn ra, ngươi hiện giờ thực lực cũng chỉ không thua kém bao nhiêu so với Kinh

cực. Mà khoảng cách giữa Kinh cực và Hắc Diệu sư sĩ vô cùng lớn, Hắc Diệu sư sĩ gần như vừa gặp mặt thì đã có thể giết chết người. Không ngờ người lại có thể trở về được từ trên tay của hắn, thật là làm ta rất kinh ngạc. Đặc biệt là cú phản kích vừa rồi, quá đẹp đi. Hắc hắc, bất quá, ta cũng nghĩ ra 1 chủ ý tuyệt diệu! Câu cuối cùng của Thương làm Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy sau lưng mát lạnh.

Nhưng Diệp Trùng cũng biết vừa rồi có kinh mà không hiểm, bởi vì khi hắn chạy trốn về phía Hoa hoa công tử thì đã nhìn thấy Thương đứng ở chỗ cửa tàu đang mở ra, tay cầm Quy pháp, nhắm về phía này. Nếu như mình thật sự gặp nguy, Thương nhất định cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

- Hắc Diệu sư sĩ, nói thật, Diệp tử, ở Hắc giác không hề được coi là sư sĩ rất cường đại gì, phía trên nó, còn có rất nhiều nhân viên chiến đấu còn cao cấp hơn. Sư sĩ cường đại, Hiệp hội sư sĩ và Tông sở cũng không ít. Đối với Liên minh tự do gì đó, ta không rõ lắm. Thương đột nhiên dừng 1 lúc, “Hơn nữa, Diệp tử, mấy sư sĩ này vẫn không hề được coi là có thể có tên gọi đó được. Ở 1 địa phương khác, đó mới là quê hương thật sự của sư sĩ.” Khi Thương nói câu này có vài phần cảm khái xa xăm.

Diệp Trùng ngơ ngác nghe, sức chú ý của hắn đã bị Thương hấp dẫn hoàn toàn.

- Diệp tử, người vẫn còn con đường rất dài phải đi, nếu như người muốn có thể đủ để làm chúa tể vận mệnh của mình. Khi Thương nói lời này, lại có vài phần phong cách của trí giả, làm Diệp Trùng rất không quen. “Diệp tử, người lựa chọn cận chiến, cái này và ta, còn có Mục, hoàn toàn tương phản. Thứ Mục và ta sở trường đều là xạ kích, cho nên trước giờ, đối với cận chiến của người, chúng ta đều không hướng dẫn người gì cả. Nhưng may mà người có năng lực học tập vô cùng mạnh mẽ, lại có thể dựa vào học tập, mày mò, còn có thực chiến mà đạt tới trình độ thế này. Không thể không nói, Diệp tử, người ở phương diện này là 1 thiên tài! Nói thật, người đã lựa chọn loại phong cách chiến đấu cận chiến này, vậy thì những thứ này, toàn bộ đều phải tự người đi lĩnh ngộ.” Thương nghiêm túc nói.

- Lời nói tổng kết của Mục quả nhiên vẫn chán phèo như trước giờ. Thương có chút coi thường, Diệp Trùng đang nghe tới nhập thần không khỏi toát đầy mồ hôi.

- Hắc hắc, Diệp tử, ta nghĩ ra 1 chủ ý tuyệt diệu. Giọng nói của Thương lúc này nguy dị nói không ra lời, trong lòng Diệp Trùng không khỏi sinh ra ra chút chủ ý bất diệu.

- Diệp tử, chúng ta đã không có lý luận một cách hệ thống, vậy thì chỉ có dựa vào tích lũy thực chiến, sau đó từ từ lĩnh ngộ, đúng không? Thương dẫn dắt từng bước.

Diệp Trùng gật đầu, điểm này Thương nói không sai, hầu hết kỹ xảo căn bản của hắn hiện giờ đều là lĩnh ngộ từ thực chiến mà có, chiến đấu đích xác là 1 phương pháp không tồi làm thực lực người ta tiến bộ.

- Hi hi, Diệp tử, so với đối thủ bình thường, sự hỗ trợ của chiến đấu với cao thủ tới người càng lớn hơn phải không? Thương tiếp tục nói.

Diệp Trùng gật đầu, 1 điểm này Thương cũng nói không sai, với cao thủ chiến đấu không chỉ có thể phát hiện chỗ không đủ của mình, hơn nữa cao thủ còn có rất nhiều chỗ đáng để mình học tập và tham khảo, 1 bộ phận khá khá của Diệp Trùng hiện giờ chính là từ “tham khảo” như vậy mà có.

Thương hưng phấn nói: “Hi, chính là vậy! Diệp tử, người nghĩ xem, trên tàu tốc độ đó không phải chính là 1 cao thủ sao?”

Diệp Trùng ngẩn ra.

- Diệp tử à, người xem, đó là 1 người luyện chung tốt thế nào chứ. Người ta chính là Hắc Diệu sư sĩ, tuyệt đối là người luyện chung siêu cấp! Với lại, không tốn của chúng ta 1 đồng nào, tám năng lượng, hắn cũng tự mang theo. Hắc hắc, Diệp tử, mua bán thế này tới chỗ nào mà tìm chứ! Chúng ta phải lợi dụng cho tốt tài nguyên, lãng phí thì đáng tiếc. Hi hi, hắn không phải muốn theo chúng ta sao? Vậy chúng ta ép cận mỗi 1 giá trị sử dụng của hắn. Khi nói lời này, Thương giống như 1 gian thương bán thiu.

Diệp Trùng lại bị đề nghị này của Thương hấp dẫn vô cùng, nếu như thật sự có 1 người luyện chung thế này, vậy mình nhất định có thể học được càng thêm nhiều thứ. Mặc kệ nói thế nào, nâng cao thực lực của mình, vậy thì tuyệt đối có thể suy nghĩ. Trải qua 1 màn nguy hiểm vừa rồi đó, Diệp Trùng hiện giờ so với

bất cứ lúc nào đều khao khát nâng cao thực lực của mình hơn, trước mặt Lovie, loại cảm giác không thể làm chúa tể vận mệnh của mình quả thật là tệ hại.

Diệp Trùng nghĩ rồi lại nghĩ: “Thương, đề nghị này của người có chút vấn đề, tên đó làm sát thủ thì không tồi, muốn hắn làm người luyện chung, hắn không nghe lời vậy đâu.” Hắn tuy vô cùng khao khát chiến đấu cùng loại cao thủ này, nhưng vừa nghĩ tới thực lực khủng bố đối phương vừa biểu hiện ra, mình có thể xong đời bất cứ lúc nào. Diệp Trùng tuy cực kỳ muốn nâng cao thực lực của mình, nhưng vẫn không ngốc tới mức chủ động tìm chết, hắn không tin đối phương sẽ có giác ngộ làm người luyện chung.

Thương cười hi hi: “Diệp tử, điều này không cần lo lắng, mỗi lần người đi chiến đấu với hắn, ta sẽ đứng ở cửa tàu, chỉ cần người vừa gặp nguy hiểm, ta sẽ bắn tên đó, ép hắn lùi lại, như vậy hắn không làm người bị thương. Hi hi, ta sẽ để hắn cảm nhận được nguy hiểm mà không làm hắn bị thương chút nào. Người ta tốt xấu gì cũng là người luyện chung mà!”

Diệp Trùng lúc này mới nghĩ tới Thương cũng có thể được xem là 1 cao thủ a, tuy hắn thấy tên này hoàn toàn không có bất cứ phong phạm cao thủ nào.

- Cách này hình như không tồi. Đầu óc Diệp Trùng mau chóng vận chuyển, hắn đột nhiên nghĩ tới 1 vấn đề: “Nếu hắn không ra thì thế nào?”

Thương âm hiểm nói: “Nếu hắn sống chết cũng không ra, thì người ép tới tàu tốc độ của hắn, nếu như hắn lùi lại, chúng ta sẽ tăng tốc thực hiện bước nhảy không gian, hắc hắc, cho dù bọn họ có thể tính ra địa điểm bước nhảy không gian của chúng ta, nhưng ta cũng có thể làm liên tục 2 cái bước nhảy không gian cực ngắn, vậy bọn họ tới lúc đó khẳng định không cách nào tính ra, chúng ta cũng bớt đi 1 cái đuôi sau lưng này. Nhưng nếu như trên chiếc tàu tốc độ đó thật sự có người có thể tính ra điểm này, vậy tên này khẳng định cũng có thể nghĩ tới. Hắn nếu như vẫn không ra, thì người có thể bắt đầu phá hoại tàu tốc độ của hắn, hi hi, xem hắn có ra hay không...”

Diệp Trùng ngơ ngác nhìn Thương, hồi lâu mới buông ra 1 câu: “Thương, người quả nhiên là độc!” Không thể không nói, cách này của Thương cực kỳ xảo diệu, Diệp Trùng lại cẩn thận nghĩ lại 1 lượt, nghĩ thế nào cũng cảm thấy đây đều là 1 chủ ý tuyệt diệu.

Thương hi hi cười gian: “Hi hi hi...”

Lovie đáng thương, chính trong tình huống hắn không biết chút gì như vậy, lại trở thành 1 người người luyện chung siêu cấp.

Diệp Trùng không ngại mệt mỏi, 1 lần lại 1 lần xem lại bản ghi hình mới ghi lại vừa rồi, cẩn thận suy nghĩ mỗi 1 động tác của đối phương. Diệp Trùng thậm chí còn chế tạo 2 thanh lưỡi dao mặt trăng mô phỏng của Lovie ở phòng thí nghiệm kim loại. Hắn không ngừng 1 lần rồi lại 1 lần làm lại tất cả động tác của Lovie, ý đồ muốn cố gắng tìm ra phương thức phá giải công kích của đối phương.

Điều làm Diệp Trùng ấn tượng sâu sắc nhất là lần công kích đầu tiên của Lovie, 1 điểm sáng bạc đó, Diệp Trùng nhìn không ra bất cứ chỗ khác thường nào, nhưng sức mạnh lớn vượt xa ý liệu của Diệp Trùng. Chính trong lần đó mới làm Hàm gia đột nhiên bị mất đi điều khiển, làm cho sau đó suýt nữa bị giết. Đối với Diệp Trùng mà nói, bản ghi hình chiến đấu của cao thủ có giá trị nghiên cứu rất cao. Cận chiến của Hắc giác dù sao cũng có manh mối có thể tìm được, Diệp Trùng đi lại ở Hắc giác cũng được 1 khoảng thời gian, cho nên ghi hình chiến đấu của sư sĩ Hắc giác đối với Diệp Trùng mà nói, có giá trị lớn nhất.

Kỹ xảo của Hiệp hội sư sĩ là đánh xa, ý nghĩa đối với Diệp Trùng không lớn. Bộ kỹ xảo đó của thuật thừa sư Tông sở càng nguy dị khó dò, đây cũng là thể lực thần bí nhất trong 3 thể lực lớn. Đối với Liên minh tự do, tới tận bây giờ, Diệp Trùng vẫn chưa nhìn thấy bọn họ ra tay, điều này làm hắn không sao đưa ra được phán đoán.

Nhưng, nghĩ chắc chắn là bọn họ có chỗ hơn người, nếu không chỉ e 3 thể lực kia cũng không trả lời. Trước mắt xem ra, 3 thể lực lớn đối với Liên minh tự do mới xuất hiện này đều bảo trì thái độ kiềm chế, từ 1 phương diện này có thể thấy được thực lực của bọn họ không được phép xem thường.

Nhìn bản ghi hình, Diệp Trùng nhíu mày suy nghĩ. Hắn và vị Hắc Diệu sư sĩ này giao đấu chẳng qua chỉ ngắn ngủi trong khoảnh khắc. Bản ghi hình khoảnh khắc ngắn ngủi này lại hao phí của hắn tâm lực cực

lớn. Nhưng cuối cùng cũng bị hắn tìm thấy chỗ mấu chốt.

Hắn không biết cách gọi của Hắc giác đối với chiêu này là gì, Diệp Trùng gọi nó là Bạo kích sức lực hình chữ Z ngược. Quỹ tích di chuyển của 1 chiêu này là hình chữ Z ngược, mà sức mạnh nó có thể phóng thích ra là gấp 3 lần công kích bình thường. Chẳng trách lúc đó mình lại bị mất đi điều khiển. Khi Diệp Trùng thành công làm ra được 1 chiêu này, hắn đã khâm phục sát đất đối với người sáng tạo ra 1 chiêu này, hắn thật sự nghĩ không ra lại có người nghĩ ra kỹ xảo sức lực (tích lực) xảo diệu khó bề tưởng tượng thế này.

Hắn thậm chí còn tay không thử dùng 1 chiêu, có sự chống đỡ của cơ nhục, thêm vào kỹ xảo điều khiển đối với lực lượng của họ Lam, sức mạnh 1 quyền này của Diệp Trùng cực kỳ khủng bố.

Nhưng trong đoạn ghi hình ngắn ngủi này vẫn có quá nhiều chỗ hắn nghi hoặc không hiểu, bất quá, cứ từ từ, ở đây không phải còn có 1 vị luyện chung siêu cấp sao? Đột nhiên nghĩ tới đáng vẻ quái quái đó của Thương, thật làm người ta nhìn cười không nổi.

Diệp Trùng và Thương đứng ngang hàng ở cửa tàu, Thương múa may Quy pháp trên tay, cổ ra vẻ hào hùng nói: “Diệp tử, người cứ yên tâm mà đi đi!”

Diệp Trùng hiện giờ đang thực hiện điều tiết nhịp thở, hắn phải quên có Thương bảo vệ, chỉ có như vậy mới có thể kích thích tiềm năng của bản thân ở mức cao.

Mình tức mà Diệp Trùng vẫn luôn kiên trì không ngưng cuối cùng cũng mang lại cho hắn chỗ tốt cực lớn, nó làm hắn có thể trong thời gian cực ngắn bước vào trạng thái chiến đấu.

Bình tĩnh mà hơi có chút hưng phấn, đây là trạng thái mà Diệp Trùng cho rằng tốt nhất cho chiến đấu. Dưới sự điều tiết của bản thân hắn, tâm cảnh như nước gần như từ từ lưu động 1 luồng nhiệt lưu, 1 loại trạng thái kỳ dị nhu hòa, tương hỗ của bình tĩnh và hưng phấn.

Thân hình Hàm gia phiêu hốt bay tới tàu tốc độ giống như kẹo dẻo đeo sát phía sau Hoa hoa công tử đó.

Không ra ngoài ý liệu của Thương, cái quang giáp Hắc Diệu lần trước đó lao lên đón.

Diệp Trùng không chút lo sợ lao lên, hắn lần này giành lấy tư thế chiến đấu chủ động. Lovie hơi kinh ngạc trong lòng, trong ánh mắt ổn trọng không có chút hoảng loạn nào, trầm tĩnh ứng phó.

Diệp Trùng vừa lên liền cho đối phương 1 cái bạo kích sức lực hình chữ Z ngược.

Lần này, sự kinh ngạc trong ánh mắt Lovie càng mạnh hơn, nhưng hắn lại không có lấy cứng đầu cứng, cả người liền giống như 1 con rắn đen, dao động vài cái kỳ dị, liền thoát khỏi bạo kích sức lực hình chữ Z ngược được mưu tính đã lâu của Diệp Trùng, ưu nhã xách 2 lưỡi đao mặt trăng, lao bổ tới Diệp Trùng.

Diệp Trùng chặt vật không thôi, khoảng cách thực lực 2 bên quá lớn, hắn rất mau liền hết ứng phó nổi.

Ánh bạc lóe lên trong mắt Lovie, lần này tuyệt đối không thể bỏ qua tên trước mắt này, hắn hiện giờ hoàn toàn có thể đoán chắc rằng cái toàn cốt quang giáp trước mắt này chính là cái quang giáp dây dưa với Kinh cực đó.

Chính lúc hắn vừa tính hạ sát thủ, đột nhiên, 1 loại cảm giác bị người ta khóa chặt mãnh liệt không gì sánh bằng ở trong lòng hắn. Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ có thù oán cực lớn, trong 3 thế lực lớn chỉ có xung đột giữa Hắc giác và Hiệp hội sư sĩ là lớn nhất, điều này cũng làm cho sư sĩ của Hắc giác đối với việc bị người ta khóa chặt có sự miễn cảm vượt xa người thường. Lovie đột nhiên nghĩ tới trên chiến hạm này còn có 1 Bạch y liệt sát giả, mồ hôi lạnh trên trán ròng ròng chảy xuống, không lo tới việc hạ sát thủ, Lovie đột ngột xoay người, điên cuồng làm các loại đổi hướng né tránh.

Đây là nỗ lực duy nhất hắn có thể làm hiện giờ, tuy nỗ lực này rất có khả năng hoàn toàn vô dụng.

Nhưng, điều kỳ quái là, tia sáng màu lam hắn luôn cảnh giác lại trước sau không có sáng lên. Trong khoảnh khắc bay vào cửa tàu tốc độ, hắn mới nhìn rõ cạnh 1 cửa tàu đang mở của chiến hạm đối phương, 1 cái quang giáp màu lam trắng thấp thoáng cầm 1 cây quy pháp, lạnh lùng nhìn chăm chú chỗ này.

232. Chương 232: Chất Biển

Cái quang giáp thấp thoáng trên chiến hạm kỳ quái này tuy thứ dùng trên tay là quy pháp, nhưng trong lòng Lovie đã khẳng định, đối phương tuyệt đối không phải Bạch y liệt sát giả. Bạch y liệt sát giả không thể nào mang tới cho mình cảm giác nguy hiểm thế này, trực giác chiến đấu của hắn vẫn luôn cực kỳ chính xác.

Nhiều ngày như vậy, trừ 2 cái quang giáp này, hắn cũng không nhìn thấy bất cứ 1 cái quang giáp nào khác. Chẳng lẽ trên chiến hạm này chỉ có 2 cái quang giáp?

Lovie nghi hoặc trong lòng, vô luận là xem từ góc độ nào, chiến hạm trước mắt này đều lộ ra vẻ kỳ quái.

Pháo điện từ, hợp kim Hắc kim, tổ hợp hoàn mỹ này lại xuất hiện ở trên 1 tàu dân. Hắn nghĩ thế nào cũng không hiểu đối phương từ đâu mà có được loại vũ khí uy lực cực lớn này. Toàn cốt quang giáp cận chiến, còn có 1 quang giáp cường đại trước sau thấp thoáng, tay cầm quy pháp, cặp tổ hợp thể này cũng không thể nào là ra từ Hiệp hội sư sĩ.

Hắn cũng có lý do tin tưởng, 1 tổ hợp cổ quái thể này cũng không thể nào ra từ 3 thể lực lớn khác. Theo như hắn biết, Hắc Kim tuyệt không thể nào trôi nổi ra ngoài. Cũng như hợp kim Hắc kim, tỷ lệ Hắc Kim hàm chứa trong đó cũng vì đẳng cấp mà có chỗ không giống, cho nên về mặt tính năng cũng có sự khác biệt. Mà hàm lượng Hắc kim của pháo điện từ này khá cao, từ đó có thể thấy số lượng Hắc kim trên tay đối phương không hề ít ỏi.

Nội bộ Hắc giác cũng không hề như trong tưởng tượng của người ta. Sư sĩ của Hắc giác, phần lớn tính cách cô độc, thời gian nhiều nhất mỗi ngày đều bỏ vào huấn luyện. Cạnh tranh nội bộ cực kỳ tàn khốc, đây cũng là 1 nguyên nhân quan trọng của sự cường đại của sư sĩ Hắc giác. Trừ việc chấp hành nhiệm vụ cấp trên giao phó, bọn họ đối với việc khác không hề quan tâm. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Lovie không hề biết Hắc giác đang truy bắt Diệp Trùng.

Nhưng trên chiến hạm cổ quái trước mắt này thật sự làm hắn vô cùng tò mò. Nếu như không phải đang ở thiên hà Lam Quang, là địa bàn của Tông sở, hắn đã sớm gọi chi viện rồi. Mà đáng chết là, hắn vô nghi đã lâm vào 1 hoàn cảnh cực kỳ khó xử.

Sư sĩ cái toàn cốt quang giáp đó, tinh lực dồi dào vượt xa tưởng tượng của hắn. Hắn mỗi ngày tới khiêu chiến, giống như không biết mệt mỏi. Lúc bắt đầu Lovie cảm thấy khá thoải mái, nhưng dần dần, hắn cảm thấy càng lúc càng khó khăn, hắn lúc này mới phát hiện, tốc độ tiến bộ của đối phương kinh người tới mức nào.

Điều này cũng làm hắn hiểu ra, hắn gặp phải 1 thiên tài, 1 thiên tài chiến đấu.

Diệp Trùng đã không có thời gian để suy nghĩ mấy thứ này, trên thực tế, mấy ngày này hắn sống cực kỳ phong phú. Mỗi ngày, trừ chiến đấu với đối phương, hắn bỏ toàn bộ thời gian để nghiên cứu ghi hình chiến đấu. Hắn phải nguyên nhân đối phương thắng mình từ trong đó, rồi thử cải tiến từng chút một. Không thể không nói, Diệp Trùng ở phương diện chiến đấu có thiên phú kinh người, trong mấy mươi ngày ngắn ngủi, lại để hắn hoàn thành 1 lần biến đổi về chất. Mà mỗi lúc thế này, Thương trước giờ không làm phiền hắn mà ôm lấy Quy pháp, ngồi ở cạnh cửa, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Diệp Trùng đã bắt đầu từng bước hiểu được đường lối cận chiến của Lovie, hắn thấy rằng, lợi hại nhất không phải là mấy chiêu thức uy lực cực lớn đó, mà là công phu cơ bản vững chắc và phán đoán chính xác được đưa ra trong khoảnh khắc chiến đấu.

Dưới loại áp lực kiểu “áp bức” này, tiềm lực của Diệp Trùng được bạo phát mạnh mẽ. Từ chỗ gặp mặt lúc đầu suýt nữa ngã xuống dưới lưỡi đao mặt trăng của đối phương, tới hiện giờ có thể cùng đối phương đánh có công có thủ, ngay cả bản thân Diệp Trùng cũng cảm thấy có chút không thể tin được.

Áp lực Diệp Trùng gây cho Lovie càng lúc càng lớn, Lovie thế nào cũng không ngờ, lại có người có thể trong khoảng thời gian ngắn thế này tiến bộ tới mức như vậy. Lovie vẫn luôn vì thiên phú của mình mà kiêu ngạo, nhưng hắn từ Kinh cực sư sĩ thăng tới Hắc Diệu sư sĩ dùng trọn vẹn 5 năm.

Sư sĩ trước mắt này lại chỉ dùng mấy mươi ngày liền từ thực lực của Kinh cực sư sĩ thăng lên tới Hắc Diệu sư sĩ, là người tạo nên, nhưng trong lòng Lovie lại không có chút cảm giác thành tựu nào, thứ có chỉ là sự sỉ nhục và chán chường vô tận. Nhưng điều này cũng kích thích rất mạnh tới lòng hiếu thắng của hắn.

Mỗi 1 người đều có chỗ mình kiêu ngạo nhất, không cho phép người khác chà đạp.

Lovie hoàn toàn không nhìn tới sư sĩ tay cầm quy pháp đó. Mỗi 1 lần cái toàn cốt quang giáp đó tới khiêu chiến, hắn đều ra sức xông ra ứng chiến. Mỗi lần đều toàn lực đi tới, mà sau khi chiến đấu kết thúc thì lập tức trở về tàu xem lại ghi hình chiến đấu, hắn không sao cho phép mình mở mắt trừng trừng nhìn đối phương tiến bộ thần tốc mà mình thì không có bất cứ tiến bộ nào như vậy.

Lovie toàn lực ứng chiến, Diệp Trùng lập tức cảm nhận được áp lực cường đại, nhưng sau khi trải qua sự chật vật lúc đầu, hắn đã dần dần thích ứng, dùng tốc độ càng nhanh hơn để tiến tới.

Tình huống thế này kéo dài mấy ngày, Lovie cũng vui mừng phát hiện, mình cũng có tiến bộ, mà loại tốc độ tiến bộ này so với hắn lúc trước xem ra vô cùng kinh người. Nếu như là lúc trước, hắn nói không chừng trong lòng sẽ có vài phần đắc ý, nhưng ở trước tên càng biến thái hơn ở trước mắt, hắn vô luận thế nào cũng không có nổi chút đắc ý nào.

Lovie đã sớm quên đi mục đích ban đầu, sau khi phát hiện chỗ tốt như vậy, Lovie trở nên càng thêm cố gắng. Cơ ngộ thế này không phải lần nào cũng có thể gặp được, ở địa phương coi trọng thực lực như Hắc giác, mỗi người đều hiểu rõ sự quan trọng của thực lực. Huống chi, cấp trên không hề ra lệnh rõ ràng phải làm thế nào, đối với lần hành động này, hắn có quyền tự chủ cao nhất, hắn cũng vui vẻ ở chỗ này tôi luyện kỹ xảo chiến đấu của mình.

Diệp Trùng không theo 1 chuẩn nào, phong cách chiến đấu linh hoạt đa biến mở rộng dòng suy nghĩ của hắn rất nhiều, công việc “người luyện chung” của hắn cũng càng lúc càng tập trung. Vị sư sĩ cường đại đó cũng không xuất hiện nữa, điều đó cũng có nghĩa là tia sáng màu lam của quang giáp đó cũng không sáng lên nữa, Lovie tin rằng, trong khoảng thời gian ngắn, đối phương tuyệt không hạ sát thủ. Đối phương có thể giết chết mình bất cứ lúc nào, nhưng Lovie vẫn không định bỏ qua cơ ngộ để mình nâng cao này, hắn cho rằng, nguy hiểm nào đáng để thử.

Lovie đoán rất đúng. Thương vui vẻ thoải mái, hắn bây giờ mỗi ngày cùng với tiểu Thạch đầu chơi vui hết biết. Thương vẫn luôn cảm thấy rất kinh ngạc đối với việc đối phương có thể tính ra địa điểm bước nhảy không gian của mình, hắn liền thử phát ra bên đó 1 tín hiệu, không ngờ đối phương rất mau liền trả lại 1 tín hiệu.

Tiểu Thạch đầu là 1 thiên tài tính toán. Thương ở mức độ nào đó cũng có thể xem như là chuyên gia ở phương diện này. Hai người rất nhanh liền đánh tới hang say, tiểu Thạch đầu tuổi tác còn nhỏ, rõ ràng là 1 thiên tài kiểu học thuật, vừa gặp được chuyên môn của mình liền lập tức quên đi hết thấy.

Do đó, 1 màn cổ quái xuất hiện, 2 bên vốn dĩ đối địch lại song song mở ra đại hội giao lưu.

Thời gian Diệp Trùng hiện giờ có thể giằng co cùng với Lovie càng dài thêm, 2 bên thường đánh đã đánh là hơn nửa ngày. Trải qua khổ chiến nhiều ngày như vậy, 2 bên đều hiểu nhau quá rõ, cho nên giằng co cũng càng lúc càng lâu. Nhưng thời gian này vừa lâu, ưu thế thể lực của Diệp Trùng liền thể hiện ra. Một điểm này cũng làm Lovie buồn phiền không thôi, sư sĩ của Hắc giác lại không bằng người ta ở phương diện thể lực? Nói ra chỉ e không có sư sĩ Hắc giác nào tin. Ở Hắc giác, thân thể của mỗi 1 sư sĩ đều khá cường hãn, mà Hắc Diệu sư sĩ lại càng là kẻ nổi trội ở trong đó.

Tên trước mắt này, Lovie vẫn luôn hoài nghi đối phương có phải là 1 sinh vật biến dị hay không.

Nhưng Thương và tiểu Thạch đầu lại là kỳ phùng địch thủ, 2 bên thường 1 vài trò chơi trí não có độ khó cao. Thương quá nhàm chán, còn tiểu Thạch đầu lại trẻ tuổi, tâm lý con nít chưa hết.

Về sau, 2 bên dứt khoát dừng lại, giữ cự ly thích hợp, 1 đấu 1, 1 còn lại đấu 1 còn lại, mở ra cuộc đọ sức kỹ năng chiến đấu hữu nghị, hòa nhã và giao lưu trò chơi học thuật.

Diệp Trùng rất thích loại cuộc sống hiện giờ. Có lẽ với hắn mà nói, điều vui vẻ nhất chính là cảm nhận rõ ràng sự thăng tiến thực lực bản thân, mà đây chính là cảm nhận lớn nhất của hắn mấy ngày này. Kỹ xảo học được từ Lovie, Diệp Trùng không hề áp dụng rập khuôn, mà trộn lẫn lý giải và suy nghĩ của mình. Cho

nên sử dụng hoàn toàn khác với Lovie. Điều này làm cho Lovie có khoảng thời gian khá chật vật, quái chiêu xài mãi không hết của đối phương làm hắn hơi cảm thấy khó mà ứng phó, nhưng những quái chiêu này, hắn xem ra lại có đôi chút quen mắt.

Diệp Trùng lúc này mới hiểu rõ khổ tâm của Mục Thương đối với mình, nếu như không phải lúc trước gầy dựng nên cơ sở vững chắc, Diệp Trùng căn bản không thể nào trong thời gian ngắn thế này mà tiến bộ thần tốc như vậy. Tất cả những thứ học tập lúc trước, đều là mảnh đất cho sự biến đổi về chất lần này của hắn.

Trước mắt Diệp Trùng sáng sủa, rộng rãi, giống như tầm nhìn trước mắt được mở rộng ra rất lớn, 1 thế giới mới hiện ra trước mắt hắn. Hắn cũng hiểu rõ phương hướng tiến tới sau này của mình. Không có lý luận 1 cách hệ thống, hắn chỉ có trải qua tôi luyện chiến không ngừng, không ngừng suy nghĩ, mới có thể tiến tới trước 1 bước, cho tới khi có 1 ngày, có thể hình thành hệ thống của chính mình.

Tuy rằng rất xa xôi, nhưng Diệp Trùng lại tràn đầy niềm tin. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn rõ ràng con đường sau này như vậy. Hắn vẫn luôn tin tưởng, chỉ cần có mục tiêu rõ ràng, sau đó không ngừng nỗ lực, thì sẽ có 1 ngày có thể đạt tới.

Hàm gia không ngừng thực hiện đổi hướng trong phạm vi nhỏ, giống 1 làn sóng kỳ dị, mê hoặc tầm nhìn của đối phương. Nhưng Lovie hoàn toàn không bị như vậy, trải qua cọ xát nhiều ngày như vậy, hắn hiểu rõ cái quang giáp trước mặt này ở phương diện đổi hướng thành thạo thế nào. Bỗng Hàm gia gặp ngược ngụy dị 1 cái, biến mất trong tầm mắt của hắn, đây chính là chỗ bất tiện của phương thức quang học, nó không thể quan sát mọi thứ xung quanh như hệ thống quét hình.

Nhưng Lovie không có bất cứ hoảng loạn nào, lưỡi dao mặt trăng trên tay phải quang giáp Hắc Diệu quật ngược ra sau 1 cách kỳ dị mà tự nhiên, 1 vầng trăng bạc không hề có căn cứ xuất hiện ở sau lưng hắn, ting, vầng trăng bạc này lại bị trủy thủ của Hàm gia đánh tan. Lovie lợi dụng khoảnh khắc ngắn ngủi này, điều khiển quang giáp Hắc Diệu đột nhiên thuận thế nghiêng người 1 cái, đồng thời, lưỡi dao mặt trăng còn lại lại gọi lên 1 vầng trăng bạc mỹ lệ hẹp dài mà trí mạng.

Khiến chấn của Hàm gia đón đỡ vầng trăng bạc đó, trủy thủ còn lại im hơi lặng tiếng tập kích khớp phía dưới đối phương. Mắt thấy vầng trăng bạc của đối phương sắp đụng trúng khiến chấn của Hàm gia, nhưng va chạm trong dự tưởng không hề xảy ra, khiến chấn đánh vào khoảng không. Mà gần như đồng thời, 1 vầng trăng bạc di chuyển ngược, chuẩn xác đánh trúng thanh trủy thủ đánh lên đó của Diệp Trùng, ting, cái này mới truyền tới cảm giác đánh trúng.

Hai bên biết gốc biết rễ, chiến đấu thế này chẳng qua là vừa mới làm nóng người mà thôi.

- Diệp tử, mau trở về. Giọng nói cuồng quát của Thương đột nhiên vang lên bên tai Diệp Trùng, Diệp Trùng kinh ngạc trong lòng, tay lại không hề hỗn loạn. Trủy thủ hai tay Hàm gia vạch ra vài hình ảnh hư hư thực thực, làm quang giáp Hắc Diệu không dám tới bữa. Hàm gia đột nhiên cong người lùi lại, xoay người 1 cái, mau chóng thoát khỏi chiến đấu, để lại Lovie ngạc nhiên đứng ở đó. Hôm nay cái toàn cốt quang giáp này tại sao đột nhiên lại lùi mất chứ?

Nhưng rất mau, hắn cũng thu được tin tức muốn hắn về tàu của tiểu Thạch đầu.

- Thương, xảy ra chuyện gì. Diệp Trùng hỏi, không có việc xảy ra, Thương sẽ không gọi mình trở về.

- À, người tự xem đi. Thương chỉ màn hình.

Trên màn hình, sau lưng 1 tàu vũ trụ cỡ nhỏ đuổi theo mấy mươi cái quang giáp. Diệp Trùng biết mấy cái quang giáp này, là quang giáp Thần Thức của Tông sở. Không ngờ tốc độ của tàu vũ trụ này lại cực nhanh, lại có thể giữ được cùng tốc độ với mấy cái quang giáp Thần Thức này.

- Bốn mươi cái quang giáp Thần Thức. Thương lưỡi biếng nói.

Đó chính là 4 tiểu tổ tác chiến tiêu chuẩn, 1 tiểu tổ chiến đấu của Tông sở vừa đúng 10 người.

Là người nào mà lại có thể cần 4 tiểu tổ chiến đấu để truy bắt?

Tàu vũ trụ đó rõ ràng đã phát hiện Hoa hoa công tử, trên thực tế, 1 mục tiêu to lớn như Hoa hoa công tử thế này, muốn không phát hiện cũng rất khó. Tàu vũ trụ lập tức thay đổi phương hướng, bay về phía bên này.

- Tên này không có lòng tốt. Thương nói: “Chắc hẳn muốn gây nên tranh đấu giữa chúng ta và mấy quang giáp của Tông sở đó, sau đó lựa thể bỏ chạy.” Lời của Thương, Diệp Trùng rất cho là đúng, nếu như là mình, hẳn phỏng chừng cũng lựa chọn giống như vậy.

Bốn mươi cái quang giáp đó rõ ràng cũng phát hiện nơi này có 1 tàu vũ trụ cỡ lớn, nhưng bọn họ không chút lưỡng lự, cũng thay đổi phương hướng, bay về phía bên này.

Bốn tiểu tổ chiến đấu, sức chiến đấu đích xác không được xem thường, đây cũng là nguyên nhân mấy sư sĩ này to gan như vậy.

Đợi đến khi bay tới gần, mấy người này không khỏi cùng hít 1 hơi khí lạnh. Hoa hoa công tử tuy rằng hư hại không chịu nổi, nhưng cũng chính vì như vậy, mấy khẩu pháo điện từ đó cũng hoàn toàn không sao che giấu được, hòng pháo đen ngòm làm người ta phát lạnh trong lòng.

Mọi người đều không ngờ tới ở chỗ này lại gặp phải 1 chiếc chiến hạm.

Đối với 40 cái quang giáp Thần Thức này, Thương không có chút hứng thú nào, điều làm hắn cảm thấy hứng thú nhất là người đáng để Tông sở phái 4 tiểu tổ chiến đấu đuổi bắt đó.

Thương lập tức gửi yêu cầu, yêu cầu đối phương vào Hoa hoa công tử, đương nhiên, yêu cầu thể này tự nhiên đề ra với tiền đề là tất cả pháo điện từ tràn đầy quang mang chĩa thẳng vào đối phương.

Thương vô cùng tâm đắc với mấy thứ như là uy hiếp. Vì vậy, Diệp Trùng có rất nhiều lúc hoài nghi Thương có phải là 1 hư nghĩ trí cảm hay không.

Tàu vũ trụ đó do dự 1 lát, nhưng sau khi Thương phát ra 2 chùm pháo điện từ mang tính thị uy, ngoan ngoãn bay về phía Hoa hoa công tử. Tàu vũ trụ này vô cùng nhỏ, Thương liền dứt khoát mở 1 cánh cửa tàu khá lớn, để nó bay vào.

Biến cố thể này vượt ra ngoài ý liệu của mọi người.

Tàu vũ trụ này xem ra vô cùng nguy dị, hư hại thể này, hình như vừa trải qua 1 trận đại chiến sống chết.

Sau khi 40 cái quang giáp trông rõ tình huống, lập tức như gặp đại địch. Đương nhiên, thứ bọn họ chú ý không hề là chiến hạm đó, chiến hạm tuy đáng sợ, nhưng đó là phải dưới sự phối hợp với quang giáp, vậy mới có thể phát huy uy lực lớn nhất. Chiến hạm đơn thuần đối với quang giáp linh hoạt mà nói, không nhất định có thể chiếm được bao nhiêu ưu thế. Hơn nữa đối phương rõ ràng là sau đại chiến, xem ra còn bị thương rất nặng.

Bọn họ thấy rằng, chiến hạm này không hề như biểu hiện, chỉ hư trương thanh thế mà thôi.

Điều làm bọn họ cảm thấy khủng bố là chiếc tàu tốc độ nhỏ nhỏ bên cạnh chiến hạm đó. Là sư sĩ của Tông sở, 1 trong 3 thể lực lớn truyền thống, hiểu biết đối với Hắc giác, bọn họ không hề thua kém hiểu biết của Hiệp hội sư sĩ. Bọn họ biết công dụng thật sự của chiếc tàu tốc độ xem ra vô cùng mini này, cũng biết người đi theo bên trong chiếc tàu tốc độ là nhân vật nguy hiểm thể nào.

Lập tức, tin tức thỉnh cầu chi viện được bọn họ phát ra. Điều duy nhất bọn họ cảm thấy an tâm chính là nơi này dù sao cũng là thiên hà Lam Quang, là phạm vi thể lực của Tông sở. Bọn họ hiện giờ chỉ có cầu chúc chi viện tới sớm 1 chút.

Nhưng điều khẳng định là, người đi theo bên trong tuyệt không phải là Tinh Diễm cùng đẳng cấp với bọn họ. Đối với việc là quang giáp đẳng cấp nào, bọn họ cũng không biết, nhưng bọn họ biết tuyệt không phải thứ mà mình có thể ngăn cản được, bất kể bọn họ chiếm ưu thế về số người.

Quan hệ giữa chất lượng và số lượng vô cùng huyền diệu, có lúc số lượng có thể bổ sung sự khác biệt về chất lượng, nhưng có lúc, ưu thế về số lượng không thể nào làm được điều này.

Lovie ngược lại rất bình tĩnh, trên thực tế, điều khiển tàu tốc độ làm sao ở sau lưng địch thực hiện phá hoại, làm sao bỏ chạy trong ưu thế binh lực, đây là hạng mục phải học của mỗi 1 Hắc Diệu sư sĩ. Huống chi, đối phương chỉ có 40 cái quang giáp Thần Thức, chính ngay lúc trước, mình tuyệt sẽ không để trong mắt, nói chỉ mấy hôm nay có tiến bộ lớn như vậy, nghĩ tới chỗ này, trong lòng hắn không khỏi dâng lên hào tình vạn trượng.

Lovie rất mau liền bình tĩnh lại, nơi này là phạm vi thế lực của Tông sở, nếu như không mau chóng tiêu diệt kẻ địch trước mắt, sau đó rời đi, vậy thứ đợi mình khẳng định là sư sĩ càng cao cấp hơn của đối phương. Lúc đó mình muốn chạy thì không dễ dàng như vậy.

Nghĩ tới chỗ này, Lovie quyết đoán, điều khiển quang giáp Hắc Diệu bay ra khỏi tàu tốc độ.

Khi Hắc Diệu bay ra từ trong tàu tốc độ, về mặt 40 sư sĩ Tông sở này lập tức thay đổi.

Trời ạ, vậy lại có thể là quang giáp Hắc Diệu!

Tin tức này cũng phát đi với tốc độ nhanh nhất. Mà điều làm bọn họ cảm thấy nản lòng thoái chí là trong trả lời của cấp trên muốn bọn họ tận hết khả năng quần lấy sư sĩ Hắc Diệu này, cấp trên đã phái cao thủ tới chỗ này của bọn họ. Ai cũng biết, để cho bất cứ cao thủ thế này ở trong địa bàn của mình tùy ý phá hoại là 1 việc nguy hiểm thế nào.

Thu được trả lời của cấp trên, về mặt mọi người ngược lại trở nên bình tĩnh, sau khi có giác ngộ sẽ chết chắc, con người ngược lại càng dễ dàng bình tĩnh, đặc biệt là đối với mấy sư sĩ đã trải qua rất nhiều trận chiến này.

Lovie vừa nhìn thì cũng nhận ra mục đích của đối phương, trong ánh mắt ôn hòa bất giác lộ ra vài phần sát khí lạnh lẽo. Hẳn hiện giờ đã hoàn toàn mặc kệ chiến hạm cổ quái này rồi.

Xách 2 lưỡi đao mặt trăng, quang giáp Hắc Diệu như 1 vị thân sĩ ưu nhã, bay về phía đám quang giáp này.

Sự chú ý của Diệu Trùng và Thương hiện giờ hoàn toàn ở trên tàu vũ trụ này, vì an toàn, Diệu Trùng tiến vào buồng lái của Hàm gia. Thương và Diệu Trùng cùng nhau tới khu vực chuyên dụng để đỗ tàu vũ trụ, con tàu vũ trụ mini đó đang yên tĩnh đậu ở chỗ đó.

- Đi ra đi. Giọng nói lãnh khốc của Diệu Trùng thông qua Hàm gia vang lên trong cả khu vực.

Im ắng mười mấy giây, soạt, cửa tàu vũ trụ bị mở ra, bên trong đi ra 1 người.

233. Chương 233: Trúc Linh

Ý, Diệu Trùng nhin không được, khê kêu lên 1 tiếng: “Đây không phải là cô gái đó sao, Thương, gọi là gì nhỉ?”

- Trúc Linh, cũng chính là em gái của Quân phong tử. Thương không khỏi chặc lưỡi: “Quả nhiên là người đẹp a, ôi, lần trước là Mục xuất hiện, hì hì, chính mắt nhìn thấy, quả nhiên là không tồi. Ừm, tuổi tác tuy nhỏ, trở mã lại không tồi chút nào, hình như so với lần trước lớn hơn 1 chút thì phải...” Thương nhin không được lại bắt đầu bình luận.

Diệu Trùng tự động lược bỏ mặc kệ lời của Thương, nhìn trên người Trúc Linh không hề có vũ khí, Diệu Trùng liền từ trong buồng lái của Hàm gia nhảy xuống.

- Người là tiểu Diệu tử? Khi tiểu nha đầu nhìn rõ mặt của Diệu Trùng, nhin không được thất thanh nói.

- Người biết ta? Trong lòng Diệu Trùng có chút kinh ngạc, khi 2 người gặp mặt lần trước, hẳn ở trong Thủ hộ, nàng phải không nhìn thấy hình dáng mình chứ.

- Chị của ta từng cho ta xem hình của người. Trúc Linh lạnh nhạt nói, trong mắt lại thoáng qua 1 tia u ám.

Diệu Trùng hỏi: “Chị của người đâu? Tới hiện giờ, trong tàu vũ trụ không còn 1 người nào đi ra.

- Chết rồi. Trong giọng nói của Trúc Linh có vài phần thản nhiên, có vài phần bi thương. Tửu Phiêu Hồng hình giọt nước trở trời treo trên cổ của Trúc Linh.

Quân phong tử chết rồi! Trong đầu Diệu Trùng đột nhiên hiện ra tình cảnh bình thường cầm ly rượu, tựa vào cửa, nhìn trừng trừng ra ngoài cửa, đẹp đẽ mà hiu quạnh đó.

Nàng cuối cùng vẫn tìm thấy em gái mình, Diệp Trùng đột nhiên có chút cười không nổi, lười đi hỏi chi tiết cụ thể. Định thần lại, hần hỏi Trúc Linh: “Người giờ định thế nào?”

- Chị ta nói, nếu như ta tìm thấy người thì để ta theo người. Đương nhiên, nếu như người cảm thấy phiền, thì để ta đi. Biểu tình của Trúc Linh khi nói lời này giống như nói 1 việc không hề quan hệ gì với mình vậy.

Diệp Trùng suy nghĩ, nói: “Ừ, người ở lại đi.” Quần phong tử cuối cùng cũng là sư phụ hần, tuy nàng 1 mực không nói, nhưng trong lòng Diệp Trùng, nàng vẫn là thầy của hần. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất Diệp Trùng giữ Trúc Linh lại.

Trúc Linh vẫn là dáng vẻ thờ ơ đó, trên mặt không có bất cứ vẻ vui mừng nào.

- Người sở trường cái gì? Diệp Trùng hỏi.

- Chiến đấu. Trúc Linh nói ngắn gọn.

- Quang giáp của người đâu? Diệp Trùng hỏi.

- Không phải bị người đánh nát rồi sao? Khi Trúc Linh nói lời này, dáng vẻ có đôi chút ý mỉa mai. Diệp Trùng lúc này mới nhớ lại, lần đó mình hình như thật ă đánh nát quang giáp của đối phương.

- Người muốn dùng loại quang giáp nào? Nói cái khác, Diệp Trùng có thể không lấy ra được cái gì, nhưng nói tới quang giáp, trên tay hần, về cơ bản, loại hình nào cũng có.

- Tùy tiện. Trúc Linh lại bổ sung 1 câu: “Quang giáp của Tông sở càng tốt.”

Quang giáp của Tông sở, chỗ này của Diệp Trùng có mấy cái Thần Thức và Qua Dực của Mộc Phi. Diệp Trùng lấy công tác không gian của quang giáp Thần Thức và Qua Dực ra, nói: “Mấy cái này đều là quang giáp của Tông sở, người tự mình lựa đi.”

- Qua Dực? Cặp mắt của Trúc Linh bỗng trợn tròn lên, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

- Người biết Qua Dực? Diệp Trùng là nhìn vào tên khắc trên quang giáp mới biết cái quang giáp này gọi là Qua Dực. Chủ nhân Mộc Phi trước của nó là chết bởi hần đánh lén. Qua Dực, Diệp Trùng đã nghiên cứu khá lâu, nhưng trong đó có quá nhiều chỗ hần không hiểu, cấu tạo của nó và tri thức đối với quang giáp của Diệp Trùng hoàn toàn khác biệt, giống như thành 1 hệ thống khác vậy. Liên tưởng tới sự khác nhau của thuật thừa sĩ với người khác, Diệp Trùng đoán rằng việc sử dụng cái quang giáp này chắc là phải phối hợp với kỹ xảo sử dụng đặc biệt.

- Tông sở không có ai không biết Qua Dực. Đối với vấn đề gần như có chút ngu ngốc này của Diệp Trùng, Trúc Linh không hề có chút ý mỉa mai nào, vẻ mặt lại có đôi chút nghi hoặc: “Qua Dực tại sao lại ở trên tay người? Mộc Phi Qua Dực, Mộc Phi mới là chủ nhân của nó. Người đã giết Mộc Phi?” Khi nói tới câu cuối cùng, Trúc Linh lộ ra sự kinh ngạc và không tin mãnh liệt.

- Ừ, là ta giết hần. Diệp Trùng lạnh nhạt nói.

- Người giết được Mộc Phi? Trúc Linh hoài nghi đánh giá Diệp Trùng mới nhìn không hề tỏ ra tráng kiện. Diệp Trùng đối với Tông sở không hề quen thuộc, tự nhiên không biết kẻ hần giết là 1 tên khác thường thế nào, mà ách chủ bài ở Tông sở là có địa vị thế nào, thực lực của hần ở cấp độ nào, mấy thứ này, Diệp Trùng hoàn toàn không có bất cứ khái niệm nào.

- Đánh lén. Diệp Trùng thần nhiên nói, trên mặt nhìn không ra bất cứ xấu hổ nào.

Trúc Linh lúc này mới bừng tỉnh ngộ, nàng cho rằng, đây cũng là phương pháp duy nhất có thể giết chết ách chủ bài của Tông sở.

- Chúng ta tốt nhất rời khỏi nơi này. Trúc Linh nói: “Cái quang giáp Hắc Diệu đó nhất định đã kinh động tới Tông sở, theo như ta biết, Phượng Túc Niết Vũ đang ở gần đây, người có khả năng tới chi viện nhất chính là nàng ta.”

- Phượng Túc Niết Vũ? Diệp Trùng nghi hoặc hỏi. Thương đã la toáng lên: “A, Diệp tử, Phượng Túc sao? Woa, âm thanh đó quá mê người đi. Còn có dung nhan tuyệt mỹ, hắc hắc, Diệp tử, ta có các loại số liệu chính xác của thân thể nàng ta, người cần hay không...”

Trúc Linh không nghe thấy lời của Thương, đáp lời: “Phượng Túc cũng là 1 trong những ách chủ bài của Tông sở, Niết Vũ là quang giáp của nàng ta. Hắc Diệu sư sĩ tuy rằng cường đại, nhưng đối với ách chủ bài của Tông sở, không có tí cơ hội sống sót nào.”

Hắc Diệu sư sĩ đối với ách chủ bài của Tông sở không có chút cơ hội nào, thực lực của mình tốt nhất chẳng qua cũng sà sà cõ Hắc Diệu sư sĩ, vậy mình cũng không phải là không có chút cơ hội nào sao?

- Phượng Túc mạnh vậy sao? Diệp Trùng nhớ là mình từng giao đấu qua với Phượng Túc trong khu rừng nhỏ của nhà Âm tiên sinh, tuy nàng ta ra tay làm người ta có chút khó dò, nhưng vẫn không tới mức độ như Trúc Linh nói. Diệp Trùng tin rằng, với mình hiện giờ, tuyệt đối nắm chắc giết chết đối phương.

- Đương nhiên. Trúc Linh kỳ quái nhìn Diệp Trùng 1 cái, không hiểu hẳn tại sao lại nói như vậy. Nàng thử hỏi: “Người từng giao đấu với nàng ta?”

Diệp Trùng gật đầu.

Trúc Linh nhất thời có chút nhìn không thấu học sinh này của chị gái. Từng giao đấu cùng Phượng Túc, còn có thể đánh lên giết Mộc Phi, ngay cả Qua Dực cũng bị hấn lấy, hiện giờ lại còn sống sờ sờ.

Nàng nào biết, lúc đó 2 người đột nhiên gặp mặt, hoàn toàn không kịp gọi ra quang giáp, chỉ đành đánh nhau tay không. Phượng Túc không hề sở trường phương diện cận chiến. Cho nên mới để Diệp Trùng chạy thoát. Nếu như Phượng Túc gọi ra Niết Vũ, chỉ sợ lúc đó Diệp Trùng đã sớm bị giết ngay cả tro cũng không còn.

Nhưng Diệp Trùng biết Trúc Linh khẳng định sẽ không bắn tên không mục tiêu, hơn nữa nàng đi ra từ trong Tông sở, hiểu biết về Tông sở sâu sắc hơn mình nhiều. Luôn luôn coi trọng ý kiến của chuyên gia, đây là quan niệm Diệp Trùng được truyền thụ khi học tập trong tri thức trong Cực Quang.

Thương đột nhiên hỏi: “Con tàu vũ trụ này, người từ đâu mà có?”

Trúc Linh từ khi bắt đầu đã chú ý tới cái quang giáp tàn phế đứt tay này, chỉ là đối phương vẫn luôn không mở miệng, hơn nữa cũng không thấy có người từ trong đó bước ra, Diệp Trùng lại không hề có ý giới thiệu, Trúc Linh cũng không hỏi.

Nhưng Thương đột nhiên mở miệng, Trúc Linh cũng không biểu hiện ra bất cứ khác thường nào, nhiều năm huấn luyện và mưu tính như vậy đã sớm làm nàng không phải loại người dễ kích động như vậy. Thấy ánh mắt Diệp Trùng nhìn mình, Trúc Linh nhìn Diệp Trùng nói: “Là đoạt được từ trong tay 1 đám hải tặc.”

Mãi tới khi Thương hỏi, Diệp Trùng mới nghĩ tới chiếc tàu vũ trụ này lại có thể trong sự truy kích của quang giáp Thần Thức mà không rơi vào thế yếu.

Thương dùng 1 giọng điệu nho nhã lễ độ hỏi: “Có thể dẫn chúng ta tới tìm bọn họ không? Ta nghĩ, chỗ đó của bọn họ nhất định có thứ chúng ta cảm thấy hứng thú.”

- Được. Trúc Linh trả lời dứt khoát khác thường.

- Diệp tử, tiểu nha đầu này có điểm giống người a. Trong ngũ khí của Thương lúc này có chút mùi vị than thở.

- Thật sao? Diệp Trùng băng quơ hỏi ngược lại.

Trúc Linh rất mau liền chỉ ra vị trí đoạt được tàu vũ trụ đó lúc trước, Thương mau chóng tính toán địa điểm bước nhảy không gian.

Diệp Trùng hỏi: “Thương, chúng ta vì động cơ của tàu vũ trụ này ư?” Liên hệ tới lời của Thương, Diệp Trùng rất dễ dàng đưa ra suy đoán như vậy.

Thương đính chính nói: “Sai rồi, Diệp tử, thứ chúng ta cần tìm là người chế tạo động cơ tàu vũ trụ này. Động cơ này rất đặc biệt.” Có thể làm Thương đánh giá rất đặc biệt không hề là 1 việc dễ dàng gì.

- Diệp tử, ta cuối cùng đã hiểu được 1 việc. Ngũ khí lời nói của Thương lúc này làm Diệp Trùng cảm thấy có chút không quen.

- Chuyện gì?

- Năng lực tính toán của chúng ta có mạnh hơn, nhưng tính sáng tạo của con người lại không phải là thứ chúng ta có thể có được. Mấy ngày này, ta và tiểu Thạch đầu tiếp xúc rất nhiều, ta mới kinh ngạc phát hiện, con người ở phương diện sáng tạo có ưu thế không gì so sánh được. Mà chúng ta, chẳng qua chỉ dựa vào thông tin to lớn trong kho tư liệu, rồi trải qua tính toán tỉ mỉ, mới có thể đưa ra phán đoán chính xác. Còn bản thân chúng ta không hề tồn tại tính sáng tạo. Giọng điệu trong lời nói của Thương lúc này cực kỳ giống Mục.

- Người nói không sai. Vốn tỉ mỉ, Diệp rất tự nhiên tiếp nhận cách nói này của Thương.

- Cho nên, muốn vượt qua con người, vậy cũng chỉ có con người. Thương bình tĩnh chỉ ra, rồi lại bổ sung nói: “Nếu không, chúng ta chỉ có đi sau lưng bọn họ.”

Diệp Trùng gật đầu, lời của Thương không thể chối cãi được.

- Diệp tử, tuy người là thiên tài, nhưng tinh lực của người dù sao cũng có hạn, không thể nào mặt nào cũng có. Chúng ta cần thêm nhiều thiên tài, phối hợp kho thông tin cường đại của ta và Mục, ta tin rằng chúng ta có thể trở nên càng cường đại hơn, như vậy chúng ta mới có thể nắm bắt vận mệnh của chính mình. Lời của Thương cũng làm cho Diệp Trùng không nói được tiếng nào.

- Thương, ý của người là chúng ta cần thế lực? Diệp Trùng không khỏi nhú mày, hẳn không hề là người có dã tâm, hẳn rất không thích lao vào loại việc thế này.

- Không, thứ chúng ta cần là đồng bọn. Cần đồng bọn cũng vô cùng cường đại ở phương diện nào đó, như vậy chúng ta mới có thể làm cho chúng ta có sức tự bảo vệ mình. Thương nói.

Diệp Trùng hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ hiện giờ chúng ta không có sức tự bảo vệ sao?”

Giọng điệu của Thương đầy mỉa mai: “Hình như mỗi lần bỏ chạy đều là chúng ta mà.”

Diệp Trùng không khỏi nín lặng.

- Diệp tử, hoàn cảnh thay đổi rồi, thời đại chiến loạn bắt đầu rồi, Diệp tử, người cho rằng người có thể ở chỗ nào sinh sống yên ổn chứ? Thương hỏi.

- Không thể nào. Diệp Trùng suy nghĩ 1 lúc, liền đưa ra kết luận này.

- Ủ, chỉ e sự cân bằng của thiên hà Thiết Bối Tây Ni cũng không thể giữ được bao lâu, chỉ sợ thời đại hỗn loạn nhất sắp tới rồi. Diệp tử, người không có phát hiện số lượng hải tặc hiện giờ nhiều hơn lúc trước rất nhiều sao? Hơn nữa thủ đoạn cũng càng thêm tàn nhẫn. Trước mắt chẳng qua giữa 4 phe thế lực còn giữ được khắc chế, nhưng loại cân bằng này rất mau sẽ bị sụp đổ, bây giờ chỉ là sự bình lặng trước cơn bão tố. Diệp tử, chúng ta cần chuẩn bị cho tốt, nếu không, chúng ta có thể bị 1 pháo đánh thành bột phấn bất cứ lúc nào.

Diệp Trùng không nói được gì, lời của Thương thật sự là chính xác.

Thương tiếp tục nói: “Diệp tử, nếu như chúng ta có 1 chiến hạm cường đại tới mức người khác không sao coi thường được, sau đó có người, có ta, ừ, tính luôn cả tiểu nha đầu, thêm vào mấy thiên tài, ài, còn có thể mang nó xây thành 1 căn cứ địa, hì hì, ai cũng không làm gì được chúng ta.”

Diệp Trùng kiên định gật đầu, hẳn trước giờ không thích người khác nắm giữ vận mệnh của mình, chỉ có mình nắm giữ vận mệnh của chính mình, mới có thể tin được.

- Ủ, tới lúc đó có thể đón Bằng Bằng tới, A Tú cũng không tồi, ừm, đúng rồi, còn có Tôn Tuyết Lâm, Tiền gia gia, Nhuê phu nhân, ý, Nhuê Tô cũng là 1 người đẹp a, cũng có thể suy nghĩ 1 chút. Ha ha, nếu như có thể đón Phượng Túc, vậy thì hoàn mỹ rồi, woa, ha ha... Ngày ngày nhìn nhiều người đẹp như vậy, cuộc đời mới hạnh phúc làm sao a... Thương lại sa vào trong suy nghĩ chủ quan vô hạn của mình.

Diệp Trùng nín lặng, quả nhiên đang hoang không được bao lâu, lại trở về nguyên hình rồi.

- Hì hì, Diệp tử, người mang tin tức chi viện của Tông sở sắp tới nói cho bọn họ, có bọn họ, sự chú ý của Tông sở nhất định sẽ ở trên người bọn họ. Thương cười hắc hắc nói.

Quả nhiên, Diệp Trùng nhìn thấy tốc độ đồ sát của quang giáp Hắc Diệu tăng nhanh rõ ràng, hiển nhiên hẳn cũng cực kỳ kiêng kỵ ách chủ bài của Tông sở. Vàng trắng bạc trí mệnh mà mỹ lệ không ngừng lóe lên trong hư không không lớn này, giống như nhanh nhẹn nhảy múa.

Hoa hoa công tử lại ung dung bay tới địa điểm bước nhảy không gian mà mình đã tính toán kỹ đó. Không có 1 cái quang giáp nào làm gì với Hoa hoa công tử. Mệnh lệnh mấy cái quang giáp Thần Thức này nhận được chẳng qua chỉ là giằng co với cái quang giáp Hắc Diệu này, mấy người này chỉ muốn giằng co với quang giáp Hắc Diệu đã vô cùng khó khăn rồi, bọn họ nào có tinh lực đi lo tàu vũ trụ này. Mà Lovie càng không đi làm mấy chuyện ngốc này, với hắn mà nói, đối phương không ném đá xuống giếng đã là không tồi rồi.

Trúc Linh đã bắt đầu giữ Qua Dực, so với Diệp Trùng, hiểu biết của nàng đối với Qua Dực không hề nhiều hơn bao nhiêu, mọi thứ đều cần nàng tự mình mày mò. Nhưng may mà đều là thứ Tông sở sản xuất, còn có đường lối dễ mà mò. Dù sao cũng là kẻ nổi bật của tổ tinh anh, thực lực của nàng đã sớm vượt xa học viên thông thường của tổ tinh anh, chỉ là vì không để người khác phát hiện ra mục đích của mình, nàng vẫn luôn che giấu thực lực của mình.

Nếu như không phải khổ sở vì không có 1 cái quang giáp coi được, chỉ dựa vào mấy cái quang giáp Thần Thức này mà muốn truy kích nàng, chỉ sợ đã sớm bị nàng giết cho thất điên bát đảo. Đối với 1 sư sĩ mà nói, quang giáp cũng có nghĩa là mạng sống của nàng.

Không ngờ hôm nay lại có được quang giáp giống như trong mơ, Qua Dực, đây chính là quang giáp Mộc Phi nhờ đó mà thành danh. Mình mà cũng có thể có 1 ngày điều khiển quang giáp ách chủ bài. Sau khi trải qua sự hưng phấn tạm thời, Trúc Linh liền mau chóng vùi đầu vào trong huấn luyện điên cuồng, trải qua nhiều việc như vậy, nàng sớm hiểu được, vô luận là lúc nào, thực lực là tiền vốn tốt nhất để quyết định vận mệnh của mình.

Sự điên cuồng của Trúc Linh làm Diệp Trùng cũng có chút ngạc nhiên, nhưng lập tức hiểu ra, nếu như là mình thì cũng sẽ như vậy. Vô luận thế nào, Diệp Trùng không hy vọng đồng bọn bên cạnh mình lại cần mình phân tâm lo lắng.

Còn Thương lại liều mạng tìm kiếm hải tặc mà Trúc Linh nói trong khu vực này.

234. Chương 234: Liên Nguyệt

Hải tặc bị trộm, đây thật sự là, con mẹ nó, 1 việc khôi hài, nhưng hắn lại không dám la lên, nếu như bị mấy tên cùng đi khác biết được, vậy mình không phải bị cười chết sao.

Chính đang lúc hắn chuẩn bị đi tìm chiếc tàu cứu mạng mình yêu thích này, lại vừa may nhìn thấy chiếc tàu cứu mạng đó bay qua trước mặt đám người mình. Nhưng Hyde lúc này lại không dám động dấy chút nào, không những không dám động dấy, hơn nữa còn sợ đến thở cũng không dám.

Bởi vì phía sau chiếc tàu cứu mạng bị trộm đó của mình có mấy mươi cái quang giáp theo sát. Trời ạ, đây không phải là quang giáp của Tông sở sao? Hải tặc của thiên hà Lam Quang nếu như ngay cả Tông sở cũng không biết, vậy hắn hoàn toàn có thể treo cổ rồi. Tông sở mới là chủ nhân thật sự của thiên hà Lam Quang lúc này.

Tên này, chắc không phải là tội phạm truy nã của Tông sở chứ? Trong lòng Hyde cẩn thận suy nghĩ trong lòng, trong lòng chỉ cầu mong Tông sở ngàn vạn lần đừng bởi vì chiếc tàu vũ trụ này mà trút giận lên người mình a.

Trên tay hắn có bao nhiêu thực lực, hắn vẫn tự mình biết rõ.

Việc này quá nhiều hắn mấy ngày trời. Mấy ngày này hắn vẫn luôn ở trong trạng thái mất ngủ, mỗi ngày mở mắt trừng trừng như cái bóng đèn. Tâm tình lão đại không tốt, thủ hạ em út tự nhiên cũng không dám càn rỡ, mấy ngày này, đám hải tặc cũng cực kỳ cẩn thận, không dám đụng vào chỗ ngứa của lão đại.

Nhưng điều đáng mừng là, hình như hiện giờ Tông sở vẫn không có bất cứ hành động nào. Vì vậy, tâm tình thoải mái, Hyde cuối cùng cũng phê chuẩn, có thể ra ngoài “săn mồi” rồi, mà mấy hôm nay vẫn nằm lì trong ổ, Hyde cũng cảm thấy hơi buồn chán, liền dự định tự mình dẫn quân.

Đường như vận rủi khoảng thời gian trước thật sự đã qua rồi, hôm nay lại thuận lợi đến không ngờ, thu hoạch cực kỳ phong phú, tất cả tài sản của 1 đội buôn cỡ trung không chỉ có thể làm phong phú kho chứa của bọn họ rất nhiều mà còn có thể bù được kha khá quang giáp, có thể tăng mạnh thực lực của bọn họ.

Quả nhiên là đại nạn không chết, ắt có hậu phúc a. Trong lòng Hyde không khỏi cảm khái.

Nhưng vẫn không đợi hắn cảm khái xong, hắn liền biết cái gì gọi là lạc cực sinh bi (vui sướng quá độ sẽ tạo ra đau khổ).

Một chiến hạm tàn tạ xuất hiện trước mắt tất cả hải tặc. Trời ơi, chiến hạm. Hiện giờ, ngoại trừ thể lực lớn giống như Tông sở, vẫn chưa từng nghe nói ai có chiến hạm. Ngay cả hải tặc đoàn lớn nhất cũng vẫn chỉ là dừng ở thời đại tàu vũ trụ, cho dù có, cũng không dám lấy ra a, thời đại hiện giờ, ai khoa trương thì người đó chết nhanh nhất.

Thật ra, trong lòng Hyde rất coi thường chiến hạm này. Nhìn tốc độ này, chậm cứ như rùa bò vậy, hơn nữa còn tàn tạ. Nhưng người ta dù gì cũng là chiến hạm. Họng pháo đen ngòm trên đó lúc nào cũng nhắc nhở Hyde, đối phương không phải là kẻ dễ trêu chọc gì.

Tông sở? Hắc giác? Hiệp hội sư sĩ? Liên minh tự do? Chiến hạm của mấy thế lực lớn lướt qua trong đầu hắn 1 lượt, nhưng thế nào cũng không phù hợp với chiến hạm này. Bất quá, hắn lại không dám có chút sơ ý nào.

- Nhường đường, nhường đường, không nhìn thấy người ta là chiến hạm sao? Chiến hạm dám ở trong địa bàn của Tông sở lướt qua lướt lại nào phải thứ bên mình trêu vào được? Hyde nổi giận dùng dùng quát thủ hạ. Mấy cái tàu hải tặc đó vẫn ngây ngốc chiếm lấy tuyến đường.

Chiến hạm không hề rời khỏi, mà bay thẳng tới đám hải tặc.

Lộp bộp, Hyde lập tức cảm thấy không hay, bọn họ sẽ không muốn cướp bóc chứ? Đen ăn đen?

Chính ngay lúc này, thủ hạ quýnh quáng báo: “Lão đại, không xong rồi... không xong rồi, bọn họ muốn lão đại tự mình tới nói chuyện.”

Chính ngay lúc này, oanh, 1 tàu hải tặc bị 1 chùm sáng màu lam thô to bắn tan nát. Tất cả hải tặc đều lập tức đứng im bất động, sợ mình có động tác nào thì sẽ bị thành mục tiêu tiếp theo.

Ánh lửa vụ nổ soi rõ vẻ mặt đã trắng bệch của Hyde.

Diệp Trùng lười để ý tới, việc này đã hoàn toàn giao cho Thương. Đối với loại việc lấy mạnh bắt nạt yếu này, trước giờ đều là thứ Thương thích nhất, hơn nữa, Diệp Trùng không tin còn có người có thể nằm trong tay Thương mà không nói thật.

Với Diệp Trùng mà nói, lãng phí thời gian với họ ở chỗ này, chi bằng bỏ thời gian vào huấn luyện. Trúc Linh cũng không hỏi chuyện bên ngoài, mỗi ngày khổ luyện tới mức điên cuồng. So với Diệp Trùng, nàng có cơ sở lý luận hệ thống hơn. Với lại, nàng đã bắt đầu dần dần tìm thấy phương pháp sử dụng Qua Dục, điều này cũng làm nàng càng thêm tập trung tập luyện. Là người đứng đầu tổ tinh anh, nàng tự nhiên có thực lực không được phép xem thường, bây giờ thêm vào Qua Dục, thật sự là như hổ thêm cánh.

Diệp Trùng có lúc cũng tới xem thử, đôi cánh ở trên tay mình chẳng khác nào vật chết đó khi ở trên tay Trúc Linh lại giống như vật sống, liên tục làm ra 1 số động tác không thể nghĩ ra. Mà hệ thống động lực của Qua Dục mới thật sự làm Diệp Trùng kinh ngạc, tốc độ nhanh, ngay cả Hàm gia cũng không so được. Nghĩ tới việc không dễ dàng gì có được 1 cái quang giáp cường hãn như vậy, nhưng lại không phải thứ mình có thể sử dụng, không cần nghĩ ngợi, là 1 việc vô cùng buồn bực.

Nhưng Diệp Trùng rất nhanh liền quẳng loại tâm tình không có ích chút nào này đi, lợi dụng trọn vẹn nguồn lực có trong tay mình, đạt được trình độ lớn nhất có thể đạt được hiện giờ mới là 1 loại suy nghĩ càng chính xác, hợp lý hơn.

Không biết Thương làm thế nào chà đạp vị thủ lĩnh hải tặc đáng thương đó, nhưng tiếng kêu thảm vang lên đầu đó so với tiếng kêu thảm của vị Âm tiên sinh lần trước thì thảm thiết hơn nhiều.

Điều Diệp Trùng phải làm bây giờ chính là mang những thu hoạch trong mấy ngày này xem xét 1 phen, rồi trải qua huấn luyện không ngừng, làm nó thành 1 loại bản năng của thân thể.

Huấn luyện của Diệp Trùng cuối cùng bị cắt ngang, hắn cũng biết khẳng định là Thương có kết quả.

Khi Thương xách 1 người trẻ tuổi trở về Hoa hoa công tử, Diệp Trùng lạnh nhạt nói: “Chính là tên đó?”

Thương cười hì hì: “Chắc là không sai, thật không ngờ a, lại là 1 tên đẹp trai thể này, hì hì hì, Diệp tử, yên tâm, ta đã kiểm tra rõ thân phận rồi...”

Bình, Thương buông tay, thiếu niên đó liền rớt xuống, mạnh mẽ tiếp xúc thân mật với mặt đất. Bất quá, rất mau hắn liền đứng lên, việc đầu tiên khi hắn đứng lên chính là cẩn thận xem xét trên người có bị dơ hay không, chỉnh lại quần áo, tiếp tục đưa ra bộ dạng vênh vênh vào vào.

Tổ chất thân thể của tên này không tồi a, từ chỗ cao như thế rớt xuống mà lại không có chuyện gì.

Không thể không nói, tướng mạo tên này cực kỳ chứng mắt, nếu như không phải phần ngực hắn bằng phẳng, Diệp Trùng hoàn toàn có lý do hoài nghi hắn thật ra là 1 phụ nữ. Mắt đào hoa lộ ra vẻ quái quái, ừm, dùng lời của Thương mà nói thì gọi là mỹ ý. Làn da nhẵn bóng trơn láng như là của phụ nữ vậy, ngũ quan thanh tú, nếu như hắn mặc đồ nữ, tuyệt đối không có ai có thể nhận ra hắn là 1 người đàn ông.

Hắn nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc màu vàng kim, may mà khả năng chịu đựng của Diệp Trùng hơn người, không bị động tác này của hắn đánh bại.

Hắn lúc này mới nhìn thấy sự tồn tại của Diệp Trùng, nhin không được la lên: “A, anh đẹp trai, không ngờ chỗ này cũng có anh đẹp trai, ta thích.” Một bước dài nhảy tới trước mặt Diệp Trùng, cặp mắt đào hoa đó lúc này nhìn Diệp Trùng đảo qua đảo lại không ngừng, đôi tay thon dài, nhỏ nhắn đó như muốn hỏi thăm trên người Diệp Trùng.

Chính trong khoảnh khắc đôi tay hắn đụng Diệp Trùng, tay phải Diệp Trùng đột nhiên cử động, tên này liền như 1 bao cát, lại 1 lần nữa trở về dưới chân Thương.

Diệp Trùng hỏi Thương: “Người xác định là tên này?”

Thương lại cười hì hì: “Hắn gọi là Liên Nguyệt, là 1 tên rất thú vị.”

Diệp Trùng chẳng ừ hử gì nói: “Người xem làm thế nào thì làm.” Nói xong liền đứng đỉnh đi về phía phòng thí nghiệm điều bồi.

Chính ngay lúc này, Liên Nguyệt té trên mặt đất ngẩng mặt lên, vẻ mặt không thể tin nói: “Người, người thật sự nữ đánh ta sao?”

Chính ngay lúc này, trùng hợp Trúc Linh từ trong phòng huấn luyện quang giáp đi ra, toàn thân nàng ướt sũng, bộ đồ chiến đấu bó sát người càng phác họa ra những đường cong hoàn mỹ. Mồ hôi tuôn theo hai bên mặt chảy tới cái cằm nhọn, giống như từng viên, từng viên trân châu bị đứt dây rơi trên mặt đất. Máu đỏ hồng sau khi vận động mạnh trên gương mặt càng dụ người không nói nên lời.

Trúc Linh liếc nhìn Liên Nguyệt té trên đất, đương nhiên, cũng chỉ là liếc nhìn.

- Woa, người đẹp! Nơi này là thiên đường sao? Vừa có anh đẹp trai, vừa có người đẹp. Người đẹp, người đẹp, đợi 1 lát... Liên Nguyệt lúc này hoàn toàn giống như không bị thương vậy, động tác linh hoạt nhảy lên, mau chóng chạy tới trước mặt Trúc Linh, trên mặt lộ ra dáng vẻ nịnh bợ, lôi kéo 2 tay của Trúc Linh: “Người đẹp à...”

Trúc Linh lạnh lùng nhìn tên không biết từ nơi nào chui ra trước mặt này, chân phải bỗng nhiên bắn ra, mạnh mẽ đập trúng bụng của Liên Nguyệt. Liên Nguyệt lại 1 lần nữa dùng tốc độ càng nhanh hơn trở về dưới chân Thương.

Trúc Linh nhìn cũng không nhìn hắn cái nào, xoay người đi về phòng của nàng.

Hồi lâu sau, Liên Nguyệt mới ngẩng gương mặt thanh tú tràn đầy ai oán lên, không thể tin tưởng nói: “Cô, cô cũng thật sự nữ đánh ta sao?”

Đối với Liên Nguyệt mà nói, đây là 1 ngày đáng nhớ. Trước giờ, hắn vẫn luôn bởi vì quá đẹp trai mà bị người ta theo đuổi, mà chưa từng có ai ra tay với hắn, kết quả 1 ngày hôm nay lại liên tục chịu 2 lần đả kích. Ủ, đích xác mà nói, là bị đả kích 2 tầng cả tinh thần và thể xác.

Nhưng khi Liên Nguyệt nhìn thấy phòng thí nghiệm kim loại và phòng cải tạo, ánh sáng 2 mắt hắn phát ra giống y chang khi hắn nhìn thấy Diệp Trùng và Trúc Linh. Mà đáng về hắn vuốt ve trên những máy móc đỉnh cấp đó, cho dù là loại thần kinh cường hãn như Diệp Trùng cũng chịu không nổi, không thể không hoảng hốt bỏ chạy.

Thương mỗi ngày đều cùng Liên Nguyệt ở trong phòng nghiên cứu thảo luận rôm rả, tiếng cười đậm đặc lâu lâu lại truyền tới vang vọng khắp Hoa hoa công tử, Hoa hoa công tử cũng thật sự có vài phần đúng với tên gọi.

Nhưng điều này lại làm khổ đám hải tặc Hyde, chiến hạm này trực tiếp dừng ở căn cứ bọn họ, hiện giờ có vẻ như không nỡ bỏ đi, làm tất cả hải tặc ai nấy đều khiếp đảm. Bọn họ tuy người đông, nhưng Hyde hiểu thủ hạ của mình rốt cuộc là lũ ô hợp, hiện giờ chỉ e đã sớm bị dọa nát gan rồi. Huống chi ai biết bên trong là quang cảnh thế nào, nói không chừng là 1 cả 1 đội ngũ quang giáp hoàn chỉnh, mình vẫn cẩn thận thì hơn.

Còn trí nhớ liên quan tới cái quang giáp cụt tay đó, hoàn toàn có thể dùng địa ngục để hình dung, chỉ nghĩ tới đã làm hắn hoàn toàn có xung động muốn ngắt đi.

235. Chương 235: Chinh Đồn (1)

Diệp Trùng hiện giờ nghĩ cách làm sao mới có thể cải tạo Hàm gia, tính năng Hàm gia tuy là xuất sắc, nhưng cũng chỉ cùng trình độ với quang giáp Hắc Diệu, nghe trong lời Thương nói, phía trên còn có rất nhiều loại quang giáp cường hãn. Điều quan trọng nhất là, Diệp Trùng phát hiện, Hàm gia so với Qua Dực, quả thật là thua kém quá xa.

Điều này làm Diệp Trùng có cảm giác nguy cơ và cảm giác cấp bách mãnh liệt.

Diệp Trùng tin rằng, tiềm lực của toàn cốt quang giáp nhất định không chỉ chút chút như vậy, chắc là vẫn còn không gian nâng cấp rất lớn. Đầu tiên chính là phương diện động lực, không có động cơ quang giáp tốt, vậy Diệp Trùng cũng không có cách nào. Hiện giờ Hàm gia sử dụng là động cơ lấy xuống từ Ngự, trên thực tế, tính năng của động cơ này vô cùng xuất sắc, nhưng so với động cơ của Qua Dực, có khoảng cách rất lớn.

Tốc độ đối với sư sĩ mà nói, là thứ quan hệ trực tiếp tới tính mạng của hắn.

Nhưng vấn đề này không hề dễ giải quyết, Diệp Trùng không hề tinh thông đối với phương diện động cơ, đây là 1 lĩnh vực khác.

Mà ở những phương diện khác như kết cấu quang giáp, tốc độ phản ứng, năng lực phòng ngự vỏ giáp, Diệp Trùng lại có không gian cải tạo rất lớn. Thực ra, quang giáp của Hắc Giác trong 3 thế lực lớn là đơn giản nhất, nhưng đơn giản không hề có nghĩa là uy lực của nó thấp, điều này và phương thức chiến đấu của nó có quan hệ trực tiếp.

Cảm thụ lớn nhất của Diệp Trùng trong mấy ngày tỉ thí cùng quang giáp Hắc Diệu này chính là, cao thủ sẽ càng lợi dụng vũ khí của nó. Gần như tất cả công kích của mình, quang giáp Hắc Diệu đều dùng cặp lưỡi đao mặt trắng của hắn để đón lấy. Mà ở điểm này, Diệp Trùng lại hoàn toàn không giống, hắn quen lợi dụng các bộ phận của quang giáp hoặc là chặn đòn, hoặc là tấn công. Điều này là do phương pháp huấn luyện từ nhỏ của 2 bên, Diệp Trùng lớn lên ở hành tinh rác, trước khi hắn gặp Thương, tất cả thủ đoạn chiến đấu căn bản đều là lĩnh ngộ của bản thân từ trong thực chiến, điều này có ảnh hưởng cực kỳ quan trọng đối với sự phát triển của hắn về sau. Thứ Lovie từ nhỏ tiếp nhận là huấn luyện có hệ thống, hắn cũng đã sớm quen với loại phương thức chiến đấu này.

Với cái nhìn của Diệp Trùng, sau khi tới 1 trình độ nhất định, khác biệt giữa sư sĩ lại là tố chất thân thể của bọn họ, lý giải đối với chiến đấu của bọn họ. Quang giáp càng cao cấp, tốc độ càng nhanh, kỹ xảo điều khiển càng cao, gánh nặng đối với thân thể cũng càng lớn. Thí dụ gánh nặng đối với tim khi Hàm gia thực hiện đổi hướng đột nhiên đủ để làm cho trái tim người bình thường bị ép nổ.

Lại nói tới tốc độ tay, trong khoảnh khắc đổi hướng đó, phải hoàn thành các loại động tác. Vậy tốc độ của đôi tay hẳn cần phải đạt tới trình độ tương đương. Trên thực tế, đây là 1 điều kiện trói buộc rất nhiều sư sĩ tiến tới trước.

Đương nhiên, đây chỉ là phương diện kỹ thuật. Có mấy điều kiện này không hề nói rằng hẳn là 1 sư sĩ ưu tú. Phán đoán chính xác tình huống trước mắt rồi đưa ra ứng phó chính xác, dự đoán hành động tiếp theo của đối phương, trong khoảng thời gian cực ngắn hoàn thành chỉnh sửa hành động tác chiến vân vân, mấy cái này mới là tố chất thật sự liên quan tới nội hàm của sư sĩ.

Mấy thứ này Diệp Trùng đều có, thân thể Diệp Trùng cường hãn, gần như trước giờ chưa từng đụng tới giới hạn thấp nhất của hẳn, ít nhất Diệp Trùng vẫn chưa điều khiển cái quang giáp nào mà có phản ứng không tốt. Tốc độ tay của Diệp Trùng. Trước giờ, quang giáp đều là trở ngại trói buộc việc phát huy lớn nhất tốc độ tay của Diệp Trùng. Diệp Trùng chỉ ở trong những lúc cực kỳ nguy hiểm hiểm hoi mới làm cho tốc độ tay của hẳn phát huy tới mức độ nhanh nhất. Mà ở trên tất cả những quang giáp này, khi tốc độ tay của Diệp Trùng nhanh nhất, cũng vẫn có lớn bộ phận không hề chuyển hóa thành động tác hữu hiệu.

Ở phương diện kỹ thuật, Diệp Trùng hoàn toàn có điều kiện điều khiển quang giáp cao cấp hơn.

Nhưng, mấy năm này, 1 cái quang giáp còn cao cấp hơn Hàm gia mà còn thích hợp cho mình sử dụng, Diệp Trùng trừ có thể nghĩ tới là Hắc giác có ra, hẳn cũng nghĩ không ra người nào khác sẽ có.

Nhưng Hắc giác sẽ cho mình sao? Đây thật sự là 1 suy nghĩ nực cười. Hắc giác là loại dễ nói chuyện gì chứ, bất quá bản thân Diệp Trùng cũng không phải là loại người thích dùng lời nói để giải quyết vấn đề. Nếu như có cách gì đó có thể đoạt được 1 cái quang giáp cao cấp trên tay Hắc giác, Diệp Trùng khẳng định sẽ nghĩ cách đi lấy về. Đáng tiếc, sự cường đại của Hắc giác không phải hẳn hiện giờ có thể đối phó được.

Bất tri bất giác, hẳn đã đắc tội 1 lượt với 3 thế lực lớn. Hiện giờ hình như chỉ có cái Liên minh tự do gì đó mới không có tí dây mơ rễ má gì với mình.

Lắc lắc đầu, Diệp Trùng bỏ suy nghĩ không thực tế này ra sau đầu. Hay là mình nghĩ xem có cách nào cải tạo Hàm gia đi. Đáng tiếc, do bị giới hạn bản thân toàn xương, vật liệu xương trên ý nghĩa nào đó giống như 1 loại tài liệu xài 1 lần, 1 khi chế tạo, thì hoàn toàn không có bao nhiêu không gian để cải tạo.

Nếu như Diệp Trùng không vừa ý với Hàm gia, cũng có nghĩa là hẳn tất phải làm lại ý tưởng, chế tạo mới. Vật liệu xương trên tay hẳn không nhiều lắm, có rất nhiều thứ đều là vật liệu xương thượng đẳng, có cái tính năng vô cùng xuất sắc. Trải qua thời gian dài như vậy, hẳn cũng có rất nhiều ý tưởng mới. Nhưng, nếu như không có 1 cái động cơ có tính năng xuất sắc, mọi thứ đều không có gì để bàn.

Hết cách, Diệp Trùng chỉ đành bỏ việc này sang 1 bên trước.

Liên Nguyệt mấy ngày này rõ ràng là chịu kích thích gì đó, mỗi ngày đều đỏ mắt, giống như muốn liều mạng với ai vậy, ngày ngày đối mặt màn hình mà phát ngốc, như si như cuồng. Diệp Trùng liếc nhìn, thì ra trên màn hình lại là sơ đồ chế tạo của đủ dạng đủ kiểu động cơ.

Liên Nguyệt chốc chốc lại cười ngu ngơ, gương mặt vừa đẹp trai vừa hồ đồ hiện giờ làm người ta không nở nhìn. Mà cặp mắt đào hoa mang theo điện độ hiện giờ hoàn toàn ở trong trạng thái nửa ngây nửa dại, khoe miệng còn vương nước miếng, bản thân hẳn lại hoàn toàn không nhận ra.

Vừa nhìn là thấy không bình thường. Trừ Thương ngẫu nhiên bước vào căn phòng này, Diệp Trùng và Trúc Linh gần như đều không chào hỏi hẳn. May mà ở trên Hoa hoa công tử, vô luận là người hay là quang giáp, đều là những tên có năng lực chịu đựng tâm lý cường hãn siêu cấp. Nếu không, tiếng quỷ kêu chốc chốc truyền tới từ trong phòng thí nghiệm kim loại đủ để dọa xiu người ta.

Diệp Trùng cố gắng bắt đầu suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào.

Đầu tiên phải hoàn thành việc sửa chữa và cải tạo Hoa hoa công tử, nếu không chỉ e đi đâu cũng không được. Hiện giờ phải đợi Thương lấy ra phương án sửa chữa và cải tạo cụ thể.

Đối với Liên Nguyệt, tuy Diệp Trùng tin hẳn là 1 người cực kỳ có năng lực, nhưng hẳn càng hiểu rõ giữa kho thông tin mà Thương có và 5 thiên hà lớn có khoảng cách lớn thế nào. Cho dù Liên Nguyệt có lợi hại hơn, chỉ e trong thời gian ngắn cũng không làm gì được.

Đối với người mà Thương có thể lừa dối, Diệp Trùng tin chắc là sẽ không có vấn đề gì. Không có ai hơn hẳn, hiểu rõ Thương ở phương diện này là ác ma thể nào. Đối với việc nắm bắt tâm lý con người, Thương hoàn toàn đủ tư cách ở trên cao nhìn xuống Diệp Trùng. Diệp Trùng không biết Thương dùng điều kiện gì đánh động đối phương, nhưng Diệp Trùng không định lãng phí thời gian ở mặt này.

Ừ, đợi Hoa hoa công tử sửa xong rồi, Diệp Trùng định tới thẳng hành tinh Minh Hồng, đi tìm mọi thứ liên quan tới cha.

236. Chương 236: Chinh Đôn (2)

Dường như có thể đoán được nghi ngờ của Diệp Trùng, Thương cười hì hì giải thích: “Diệp tử, lần cải tạo này không cần người ra tay, hì hì, chúng ta có không ít sức lao động nhỉ.”

Tàu vũ trụ là công cụ vận chuyển và công cụ giao thông hải tặc chắc chắn phải có, cho nên gần như mỗi một hang ổ của hải tặc đều có 1, thậm chí vài phòng sửa chữa tàu vũ trụ, đối với thợ lành nghề ở phương diện này thì càng đếm không hết. Huống chi tên Liên Nguyệt này ở chỗ này lâu như vậy, tự nhiên biết phòng sửa chữa nào, mấy người nào có thể dùng để bóc lột.

Các loại thiết bị ở căn cứ này của Hyde cũng khá là hoàn chỉnh. Do bọn họ là hải tặc nhỏ, không đủ vốn để không ngừng mua quang giáp cao cấp từ mấy thương nhân đó. Huống chi, hàng hóa mỗi lần cướp đoạt đều không giống nhau, rất nhiều khi có 1 số thứ như khoáng thạch, mấy thứ này bán cho người khác lại không đáng tiền, quảng đi thì lại tiếc, hẳn liền dứt khoát phí chút tiền mua 1 số thiết bị luyện kim, tự sản tự tiêu, nhưng do thiếu nhân tài chuyên nghiệp, mấy thứ này bọn họ vẫn dùng khá ít, mấy khoáng thạch đó phần lớn cũng bị bỏ trong kho, hơn nữa càng tích càng nhiều. May mà căn cứ chỉ có không gian là không thiếu. Hyde cũng không cần vì điều này mà bận tâm.

Nhưng hiện giờ, toàn bộ mấy thiết bị này đều bị Thương trưng dụng, ngay cả mấy khoáng thạch này cũng bị hắn cướp sạch. Đối với cái quang giáp cụt tay này, Hyde cực kỳ kính sợ, hơn nữa, với hắn, mấy khoáng thạch này vốn không đáng tiền, đã quảng đi không biết bao lâu, cho dù để lại cũng chiếm chỗ, do đó, rất dứt khoát đồng ý ngay.

Trên tay Thương có 1 danh sách mà Liên Nguyệt đưa cho hắn. Trên đó đều là 1 số hải tặc có thể dùng làm lao công. Nhìn thấy danh sách này, Hyde cũng không khỏi đau cả đầu, bởi vì trên đó có không ít kẻ đều nóng nảy, tàn bạo, hẳn chỉ sợ lỗ như có tên nào đó quậy lên, vậy thì tiêu tùng rồi.

Chính lúc này, trên chiến hạm tàn tạ đó bay xuống 2 cái quang giáp.

Khóe mắt Hyde nhìn lướt qua, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy quang giáp khác, trừ quang giáp trước mắt, trên tàu vũ trụ này. Cái nhìn này không vội vã, nhưng đồng tử của Hyde đột nhiên mở to hoảng sợ, đầu óc nổ oanh 1 cái, về mặt lập tức trắng bệch, 2 chân không ngừng run rẩy.

Không dễ dàng gì nghe cái quang giáp cụt tay trước mặt nói hết, trên tay hắn có thêm 1 thứ, Hyde hoàn toàn không nghe rõ cái quang giáp cụt tay trước mặt nói gì, hắn đã chạy biến ra xa.

Nhìn thấy Hyde bị dọa như vậy, Thương sờ sờ chỗ tay cụt. Hồi lâu sau mới khó khăn phun ra 1 câu có chút xấu hổ: “Ta tuy rằng cụt tay, nhưng ta không hề cụt tay thật sự a!” Lúc trước từng có 1 bộ phim tên là “Núi cụt tay” làm người ta si mê, thậm chí được gọi là kinh điển, đồng tính nam từ đó trở nên phổ biến, trở thành đề tài đẹp đẽ vĩnh viễn bất suy. Rành chuyện này, Thương có nghiên cứu cực kỳ sâu sắc với nó.

Trong đầu Hyde hiện giờ hoàn toàn bị cái quang giáp này chiếm cứ. Quang giáp tên hề! Chính là quang giáp tên hề! Cái quang giáp hài hước buồn cười, toàn thân đầy màu sắc giống như tên hề đó, đại biểu cho tử vong và hắc ám. Được tất cả hải tặc gọi là vua đi trong bóng đêm, “Tên hề hắc ám”, siêu cấp thích khách có thể trong vòng bảo vệ trùng trùng của đối phương, thoải mái giết chết thủ lĩnh hải tặc, hơn nữa có thể thoải mái rút lui.

Quang giáp tên hề là đề tài nóng bỏng nhất trong giới hải tặc.

Trời ạ, số mệnh của mình sao tệ thế này, lại gặp phải nhân vật trong truyền thuyết nguy hiểm thế này. Hyde gào khóc trong lòng.

Hắn cuối cùng cũng biết chiến hạm này gọi là gì, Hoa hoa công tử,, thật là không ngờ, Hoa hoa công tử lại là 1 chiến hạm. Hyde bỗng nghĩ ra, Tên hề hắc ám và Hoa hoa công tử đều ở chỗ này, vậy sư sĩ bắn tia siêu cấp được gọi là “Tia sáng lam chết chóc” đó cũng nhất định là ở đây. Minh hình như không có nhìn thấy a, cái quang giáp kỳ quái có mang theo đôi cánh ở cùng với quang giáp tên hề hình như không phù hợp với trong truyền thuyết. Tia sáng lam chết chóc không phải có 1 cây súng năng lượng bắn tia khá lớn sao?

Đợi đã, súng năng lượng? Hyde bỗng nghĩ tới cây súng năng lượng khá lớn sau lưng cái quang giáp cụt tay đó, trong lòng run rẩy, chân mềm nhũn, suýt nữa té xuống.

Tia sáng lam chết chóc... Tên đó lại là Tia sáng lam chết chóc? Trong lòng Hyde không khỏi sinh ra vài phần cảm giác như đang mơ, nhưng đây không phải là giấc mơ đẹp đẽ gì, mà tuyệt đối là ác mộng trong ác mộng. Hyde khó khăn nuốt nước bọt, 2 tên này không phải là loại người từ bi, nhẹ tay gì, mình phải cẩn thận đối phó, nếu không cái đầu trên cổ này... giống như cảm thấy trên cổ mất lạnh vậy, hắn theo bản năng dùng tay sờ sờ cổ của mình.

Sở dĩ Diệp Trùng và Trúc Linh ra khỏi Hoa hoa công tử là bởi vì công việc lần cải tạo này quả thật quá lớn, bên trong đã là 1 cảnh tượng lửa đỏ ngút trời. Vì vậy Diệp Trùng và Trúc Linh liền dứt khoát đi ra, Liên Nguyệt vẫn ở trong phòng thí nghiệm kim loại. Chịu đựng tiếng ồn âm ỉ, mỗi ngày vui đầu làm việc, cũng không biết là đang làm gì, nghị lực này làm Diệp Trùng cũng không khỏi có chút khâm phục hắn, nhưng Diệp Trùng không có hứng thú đi xem hắn đang làm gì.

Quý lỗi vừa lộ dạng, Diệp Trùng kỳ quái phát hiện, người xung quanh vẫn luôn bận bịu đột nhiên đều dừng lại, vẻ mặt hoảng sợ nhìn mình, binh binh binh, không ngừng có tiếng vật nặng rơi xuống đất, tiếp đó, mấy người này liền dùng tốc độ nhanh nhất mau chóng nhặt những vật nặng rơi xuống trên mặt đất này lên, giống như chạy thoát thân, biến mất trước mắt mình.

Diệp Trùng ù ù cạc cạc nhìn những cử động kỳ quái của những người này, đầu óc mê muội.

Chính trong ngày đầu tiên này, cái tên của quang giáp tên hề và tia sáng lam chết chóc trở thành đề tài thường xuyên nhất trong căn cứ hải tặc không hề được xem là lớn này. Trong phạm vi 100 mét xung quanh Diệp Trùng hoàn toàn không có bất cứ ai dám tới gần. Còn Thương, do không ngừng đi lại, làm hại mấy tên hải tặc này, thần kinh bọn họ tùy theo bước chân loang quanh của Thương mà không ngừng căng thẳng, ngày tháng thế này gần như làm người ta sụp đổ. Thương rất nhanh liền phát hiện 1 điểm này, trước giờ vốn tà ác, hắn hiển nhiên cho rằng đây là 1 thú vui mới. Do đó, trong thời gian khá dài, mấy hải tặc này đều phải sống cả ngày trong hoảng sợ.

Nhưng điều này cũng làm tốc độ của cả công trình được nâng lên cực lớn. Tốc độ liệu mạng của mấy hải tặc này làm Diệp Trùng cũng cảm thấy không thể tin được, hắn cũng có mấy lần hoài nghi mấy hải tặc này là đang chế tạo chiến hạm cho chính bọn họ.

Thương chia cả công trình cải tạo tàu thành vô số phần nhỏ, mỗi tên hải tặc chỉ cần hoàn thành công việc của mình, đối với bộ phận ngoài công việc của mình, bọn họ không biết chút gì.

Diệp Trùng và Trúc Linh đã mò mẫm thấu triệt cả căn cứ hải tặc. Căn cứ này xây dựng khá là kín đáo, lối ra vào căn cứ giấu trong 1 hẻm núi rộng lớn, nếu như không phải có mấy hải tặc này dẫn đường, Diệp Trùng cũng rất hoài nghi mình có thể tìm thấy hay không.

Đây là 1 căn cứ vô cùng không tồi, trong lòng Diệp Trùng đột nhiên nảy ra ý nghĩ này, nếu như bố trí 1 chút pháo đạn ở trong này, vậy không còn gì phải nghi ngờ, nó sẽ có năng lực tự bảo vệ mình, 1 căn cứ kín đáo có năng lực tự bảo vệ khá là khó tìm thấy. Hơn nữa, nhánh hải tặc này tuy không hề mạnh mẽ, nhưng rõ ràng cũng có lịch sử lâu đời, từ việc bọn họ phát triển căn cứ của mình thì có thể nhìn ra manh mối. Cả lòng đất đã hoàn toàn bị bọn họ đục rỗng, tuy so với Cửu khai bất dạ thành mà nói, nó quả thật không xem là hùng vĩ, nhưng lượng công việc rất lớn, Diệp Trùng phỏng chừng ít nhất cũng tốn sức nỗ lực của mấy đời hải tặc.

Diệp Trùng vẫn luôn ở trong 1 loại trạng thái phiêu bạt, từ thiên hà này tới 1 thiên hà khác, từ 1 hành tinh trôi nổi tới 1 hành tinh khác, trên ý nghĩa nào mà nói, có lúc những việc mà Diệp Trùng và Mục Thương làm, về mặt bản chất không khác gì với hải tặc.

Nếu như có 1 căn cứ của mình, trong đầu Diệp Trùng không khỏi nảy ra ý nghĩ này.

Diệp Trùng không hề ý thức được, suy nghĩ vô ý này đối với hắn mà nói là 1 loại tiến bộ thế nào, hắn đã bắt đầu có ý thức về bộ thật của cửa thời đại hỗn loạn này.

Đáng tiếc, Diệp Trùng không hề nghĩ sâu hơn, ý nghĩ này chẳng qua chỉ mới thoáng qua trong đầu hắn, thì đã bị hắn bỏ qua 1 bên, loại việc phiền phức này, vẫn cứ giao cho Thương xử lý, Diệp Trùng khảo sát địa hình 1 lượt, xác định xung quanh không hề có chỗ này nguy hiểm đáng để chú ý.

Trúc Linh điều khiển Qua Dực vẫn luôn theo sau quang giáp tên hề, Qua Dực màu xanh lạt, làm nó cực giống 1 con chim xanh. Rẽ ngoặt linh hoạt biến hóa hoàn toàn không có chút miễn cưỡng, tiến thoái thông thả tự nhiên tỏ ra phong phạm của cao thủ, theo sau lưng quang giáp tên hề, tiêu sái nói không ra lời.

Diệp Trùng cũng có phần hâm mộ, quang giáp tên hề không biết thua kém Qua Dực bao nhiêu lần, nhìn thấy Trúc Linh điều khiển Qua Dực cũng làm người ta kinh ngạc như thế, Diệp Trùng quả thật không dám tưởng tượng Mộc Phi điều khiển Qua Dực sẽ là loại trạng thái thế nào. Điều hắn hiện giờ chúc mừng là, khi mình giết Mộc Phi, hắn không hề điều khiển Qua Dực.

Từ đó có thể thấy rằng, 1 sư sĩ thực lực có mạnh mẽ hơn nữa, trước khi vào quang giáp, cũng vô cùng yếu ớt. Muốn giết 1 sư sĩ, ra tay trước khi hắn chui vào quang giáp mới là thời cơ tốt nhất, mới đắc thủ dễ dàng nhất.

Vừa khảo sát xong, Diệp Trùng và Trúc Linh vừa chuẩn bị trở về, thì Diệp Trùng đột nhiên nghe thấy giọng nói của Thương: “Diệp tử, mau trở về, hì hì...” Trong giọng nói của Thương đầy vẻ vui mừng.

Diệp Trùng không hề suy nghĩ, quang giáp tên hề rẽ ngoặt 1 cú tuyệt đẹp, bay về phía căn cứ hải tặc, Qua Dực theo sát phía sau.

237. Chương 237: Chinh Đồn (3)

- Thương, cái này từ đâu ra thế? Diệp Trùng khá kỳ quái. Đột nhiên chui ra 1 tên to lớn thế này, ít nhiều sẽ làm người ta có chút kỳ quái. Cái này không phải động cơ quang giáp dùng, mà là động cơ tàu vũ trụ dùng.

Liên Nguyệt vẻ mặt nịnh hót sấn qua: “Diệp tử, đây chính là kiệt tác của ta, thích không, thích thì ta cho người... Ta đối với người...” Trong mắt hắn lấp lánh vẻ khác lạ.

- Ta thông thường chỉ thích cướp. Diệp Trùng lạnh nhạt nói, vẻ mặt tuấn mỹ đó của Liên Nguyệt lập tức biến thành ngạc nhiên. Liên đó, trong mắt Liên Nguyệt bạo phát ra quang mang nóng bỏng trước giờ chưa từng có, vẻ mặt si mê nhìn Diệp Trùng. Nếu như cẩn thận, có thể nhìn thấy bên khóe miệng hơi mở ra của Liên Nguyệt hình như có vết tích của nước miếng, Diệp Trùng kỳ quái phát hiện ánh mắt nhìn mình của tên rất không bình thường này, phảng phất như sinh vật biến dị ăn thịt nhìn con mồi của mình vậy.

Loại cảm giác này làm lông tóc trên lưng của Diệp Trùng bất giác đều dựng đứng lên, điều này cũng làm hắn càng thêm khẳng định tên này rất không bình thường.

Tập trung lại tinh thần, ánh mắt Diệp Trùng lại trở về cái động cơ trước mặt.

Thương ở bên cạnh giới thiệu: “Diệp tử, đây là 1 loại động cơ mới mà Liên Nguyệt chế tạo ra dựa theo sơ đồ thiết kế động cơ trong kho tư liệu của ta, tuy so với động cơ của chiến hạm chủ lực của Hiệp hội sư sĩ, công suất thấp hơn 10%, nhưng yêu cầu đối với tài liệu của động cơ của Liên Nguyệt này thì lại linh hoạt hơn, đây là thành phẩm đầu tiên chúng ta thử chế tạo, hiệu quả cụ thể thế nào, vẫn cần kiểm tra.”

Diệp Trùng không khỏi kinh ngạc liếc nhìn Liên Nguyệt 1 cái, không ngờ tên quái quái này lại thật sự lợi hại như vậy! Sơ đồ thiết kế động cơ mà Mục Thương cung cấp, bản thân Diệp Trùng cũng từng xem qua, nhưng sơ đồ thiết kế hoa mắt vàng đầu, phức tạp dị thường đó trong mắt Diệp Trùng gần như hoàn toàn giống như sách trời vậy.

Diệp Trùng ở phương diện kỹ thuật cũng có thực lực và thiên phú cực tốt. Tự nhiên có thể hiểu được thông tin bao hàm trong đó. Có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà hiểu rõ tất cả sơ đồ thiết kế, người đi sau so với người đi trước, trong mắt Diệp Trùng càng thêm quan trọng và vô cùng đáng quý. Nhất thời,

địa vị của Liên Nguyệt trong lòng Diệp Trùng tăng mạnh. Diệp Trùng là 1 người tôn thờ dùng thực lực để nói chuyện, thực lực Liên Nguyệt biểu hiện ra đủ để có được sự tôn trọng của Diệp Trùng.

Liên Nguyệt về mặt đặc ý, đứng ở đó.

Trên mặt Trúc Linh không có chút dao động nào, trong lòng lại sóng ngầm sục sôi. Tuy nàng không hề quen thuộc với động cơ chiến hạm, nhưng nàng vẫn có thể có được lượng lớn thông tin từ trong lời nói của cái quang giáp cụt tay đó. Kỹ thuật của Hiệp hội sư sĩ? Bọn họ từ đâu mà có được? Hơn nữa, cái tên xem ra bất nam bất nữ này lại lợi hại như vậy. Nếu như là ở Tông sở, vậy hẳn nhất định có thể có được xưng hiệu đại sư rồi, Trúc Linh thầm nghĩ như vậy.

Nếu như không phải gương mặt của Diệp Trùng trong hình ảnh chị gái đã cho mình xem được mình nhớ kỹ, Trúc Linh sẽ vô cùng hoài nghi đây rốt cuộc có phải là đệ tử của chị gái mình không. Bọn họ quá thần bí. Sư sĩ trong cái quang giáp cụt tay đó tới hiện giờ lại vẫn chưa từng đi ra ngoài, Trúc Linh vô cùng kỳ quái 1 điểm này. Nàng thật sự không sao tưởng tượng được 1 sư sĩ lại có thể sống trong 1 cái quang giáp trong thời gian dài như vậy, hơn nữa trước giờ chưa từng thấy hẳn bổ sung bất cứ thức ăn và nước gì.

Sự cường đại của Diệp Trùng cũng vượt xa mô tả của chị gái.

Nhưng từng trải nhiều năm như vậy đã làm nàng hiểu lúc nào nên giữ im lặng. Tò mò quá mức sẽ làm cho mình chết nhanh hơn, nàng giống Diệp Trùng, lúc nào cũng duy trì cảnh giác.

Vô luận là đối với Diệp Trùng hay là Trúc Linh, Liên Nguyệt đều giữ sự nhiệt tình cực lớn, chỉ có nhìn thấy Mục, thì lại giống như chuột thấy mèo vậy, lập tức ngoan ngoãn. Điều này làm Diệp Trùng hơi tò mò Thương đã từng làm gì với Liên Nguyệt, nhưng Diệp Trùng vừa hỏi tới Thương, Thương liền hì hì phát ra 1 loại cười vô cùng quái dị.

Động cơ này Liên Nguyệt đặt tên là Phi Thiên, nghe nói đây là 1 vị nữ thần của 1 bộ tộc cổ xưa, nàng tướng mạo như tiên, xinh đẹp động lòng người. Khi bay qua bầu trời, trên không sẽ rơi xuống vô số hoa tươi, vang lên khúc nhạc tiên cực kỳ êm tai. Thương rõ ràng cũng vô cùng vừa ý với cái tên này, không có bất cứ sửa đổi nào.

Phòng sửa chữa lớn nhất của căn cứ hải tặc, vô số quang giáp công trình bay qua bay lại, ánh sáng chói mắt của tia laser hàn xì liên tục lóe lên, cảnh tượng tấp nập trước mắt nếu như bị người khác nhìn thấy, nhất định sẽ cho rằng đây là 1 tập đoàn lớn nào đó đang thực hiện công trình vô cùng gấp rút. Mỗi 1 hải tặc, ai nấy đều tận tụy, liều mạng làm việc, đối với hầu hết bọn họ mà nói, khoảng thời gian này chỉ sợ là thời gian cần cù nhất từ khi sinh ra đời của bọn họ. Nhưng mấy người này hiện giờ ngay cả lời kêu than cũng không dám có, không ai không tiếc mạng sống, so với sinh mạng đáng quý của mình, loại cường độ lao động này căn bản không là gì.

Tiến độ công trình nhanh vượt xa ý liệu của Diệp Trùng, đến mức khi chiến hạm hoàn công, Diệp Trùng cũng có chút kinh ngạc.

Trước 1 chiến hạm to lớn, đông nghịt vô số hải tặc đứng chỉnh tề, giống như đang kiểm duyệt vậy, chẳng qua về mặt bọn họ không hề là về tràn đầy tinh thần khi kiểm duyệt, mà ái nấy như lâm đại địch, trong mắt ai nấy đều lộ ra sự lo lắng sâu sắc.

Thương đang mau chóng tiến hành kiểm tra cả chiến hạm này, cả công trình đã hoàn công rồi. Do cân nhắc về bảo mật, cả công trình cải tạo bị Thương chia thành vô số công trình cỡ nhỏ, mỗi 1 hải tặc được giao phụ trách 1 hạng mục công trình trong đó, Thương hiện giờ chính là đang tiến hành kiểm tra công trình của mỗi 1 người bọn họ, nếu như không đạt chuẩn thì sẽ có trừng phạt.

Quang giáp tên hề lạnh lùng đứng ở hàng trên cùng của đội ngũ, ánh mắt tất cả hải tặc đều không dám liếc nhìn quang giáp tên hề, giống như đó không phải là 1 cái quang giáp, mà là 1 tử thần đến từ địa ngục.

Dũng khí của con người một khi mất đi thì chỉ còn lại sự yếu ớt.

Đối với cái quang giáp có cánh bên cạnh quang giáp tên hề đó, tuy việc chẳng ra ngô khoai gì của nó cũng là đề tài vô cùng phổ biến trong thời gian sinh sống như địa ngục này của hải tặc, nhưng không ai dám xem thường uy lực của nó, quang giáp có thể đứng cùng với Tên hề hắc ám, Tia sáng lam chét chóc đỉnh đỉnh đại danh, nếu như nói nó vô hại, vậy thì ai cũng tin.

- Ủ, toàn bộ đạt chuẩn. Lờ của Thương lúc này ở trong tai của tất cả hải tặc không khác gì là giọng nói êm tai nhất. Cả gian phòng sửa chữa đột nhiên cùng vang lên tiếng thở phào.

Diệp Trùng cũng rất muốn xem thử Hoa hoa công tử rốt cuộc biến thành như thế nào, cả công trình cải tạo, Diệp Trùng không hề tham dự, đều là 1 tay Thương bao hết.

Dưới sự ra lệnh của Thương, toàn bộ tất cả quang giáp công trình của hải tặc bay lên, giống như 1 bầy ong dày đặc, bay về phía giá đỡ to lớn đó.

Rất mau, cả giàn giá đỡ lập tức bị dỡ thành vô số phần, bị đám hải tặc dọn sang 1 bên.

Cả chiến hạm cuối cùng lộ ra toàn bộ tướng mạo của nó!

238. Chương 238: Chinh Đồn (4)

Thân tàu màu đỏ tối không hề phun bất cứ màu sơn nào, mà bản thân lại sử dụng 1 loại hợp kim đặc thù, khoáng thạch mà Diệp Trùng sưu tầm, có rất nhiều thứ đều được dùng ở chỗ này, hợp kim vốn dĩ màu đỏ tươi, bởi vì pha Hắc kim mà hiện ra màu đỏ tối, theo Thương nói, đây là 1 loại hợp kim cực kỳ không tồi, ở phương diện chống đỡ vũ khí năng lượng có biểu hiện tuyệt vời. Thông thường mà nói, loại tài liệu hợp kim này chỉ dùng trên khiên chắn quang giáp cao cấp, nhưng xét thấy số lượng khoáng thạch hiếm có của Diệp Trùng rất nhiều, Thương vô cùng xa xỉ sử dụng loại tài liệu này lên toàn bộ vỏ giáp của thân tàu.

Cho dù là pháo điện từ của Hiệp hội sư sĩ cũng phải 3 pháo bắn trúng cùng vị trí mới có khả năng đục thủng lớp vỏ giáp này.

Cả thân tàu có đường cong vô cùng thanh thoát, ở trong tầng khí quyển cũng có biểu hiện vô cùng xuất sắc, động cơ Phi Thiên do Liên Nguyệt chế tạo là động cơ chính của Hoa hoa công tử, điều này không khỏi làm Diệp Trùng có mong đợi rất lớn đối với tính năng động lực của nó. Trên cả chiến hạm cũng không nhìn ra chút khe hở nào, tất cả vũ khí đều bị ẩn giấu đi. Hơn nữa, theo Thương nói, hỏa lực của chiến hạm tăng cường thêm 1 bước, số lượng pháo điện từ cũng tiến thêm 1 bước, tăng thêm tới 88 khẩu, số lượng thiết bị bắn tia laser cũng được tăng số lượng lớn, 500 thiết bị bắn tia laser dưới sự khống chế của Thương đủ để nghiền nát bất cứ quang giáp nào muốn tới gần.

Ánh mắt tất cả hải tặc đều lộ ra vài phần cuồng nhiệt, chiến hạm này gần như làm người ta vừa nhìn thì đã bị nó hấp dẫn. Nội liễm mà không phô trương, nhưng lại làm người ta không sao bỏ qua sự tồn tại của nó. Mấy thứ vũ khí đó tuy hải tặc chưa từng thấy qua uy lực thật sự của chúng, nhưng do sự kính sợ đối với Diệp Trùng và Thương, mỗi người bọn họ đều tin rằng hỏa lực của chiến hạm này mạnh mẽ không gì sánh bằng. Đây chính là thành quả của mọi người bọn họ mấy ngày này, là người chế tạo, trên mặt mỗi hải tặc đều lộ ra vài phần tự hào, cho dù chiến hạm này không hề là của bọn họ.

Khi 4 chữ Hoa hoa công tử ẩn đi, căn bản nhìn không thấy, nhưng chỉ cần vừa mở đèn, 4 chữ này liền càng trở nên chói mắt hơn trước. Bốn chữ to lớn, vô cùng khoa trương ở trên mũi tàu, Thương thậm chí còn vẽ ở trên đó 1 bức hình người đẹp thật bực lúc ẩn lúc hiện, Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy có đôi chút quen mắt, cố gắng lục tung trong đầu, Diệp Trùng lúc này mới nhớ ra cái này hình như là Phượng Túc của Tông sở.

Tư thế này nóng bỏng vô cùng, mà trên mặt Phượng Túc cũng lộ hết vẻ quyến rũ, đường cong thanh tú làm người ta máu nóng sôi sục.

Thương ở 1 bên đắc ý nói: “Hi hi, Diệp tử, đây là số liệu chân thật đó nha, nhớ năm đó, mỗi 1 số liệu của nàng đều được ta quét qua hết, hi hi, thân thể này không tồi a!”

Trúc Linh khinh thường liếc nhìn Thương 1 cái, trong lòng thầm nghĩ, không ngờ tên này lại vô sỉ, hoang dâm như vậy. Nhưng nàng cũng không khỏi thầm hồ kỳ diệu, người thật Phượng Túc, nàng cũng từng thấy qua, nhưng loại trạng thái này lại chưa từng nhìn thấy, mà bức tranh này, từ thần thái tới động tác đều cực kỳ chân thật.

Đối với vấn đề này của Thương, Diệp Trùng lười để ý tới, điều khiển quang giáp tên hề dẫn đầu bay vào Hoa hoa công tử.

Tiến vào Hoa hoa công tử, kết cấu bên trong chiến hạm cũng xảy ra thay đổi rõ rệt, trong lần cải tạo này, kết cấu bên trong thực hiện gia cố mức độ lớn, không gian bên trong nhỏ hơn trước rất nhiều, nhưng đối với chút người này, nói thực, vẫn dư dả thoải mái.

Trong ánh mắt của tất cả hải tặc, Hoa hoa công tử rút cuộc cũng bay lên rồi. Đương nhiên, trước khi bay lên, Hoa hoa công tử đã tiến hành bổ sung, Hyde cảm thấy muốn khóc mà không khóc nổi, vật tư của cả căn cứ căn bản đều bị đưa lên chiến hạm, mà kẻ phụ trách công việc vận chuyển lại là mấy người mình.

Nhưng điều đáng mừng là đám người này cuối cùng cũng sắp đi rồi, trong lòng mỗi hải tặc đều dâng lên sự vui mừng gần giống như hồi sinh vậy. Bất quá, lệnh ngậm miệng lập tức truyền tới làm mọi hải tặc đều hận không thể khâu miệng mình lại, chỉ sợ mình 1 khi không cẩn thận mà tiết lộ ra, thì sẽ đối mặt với kết quả thê thảm nhất.

Lại trở về Hoa hoa công tử, Diệp Trùng cũng lập tức bắt đầu bận túi bụi, đạn ăn mòn mỹ nhân tín trải qua việc tiêu hao lần trước căn bản đã bị sử dụng sạch, Diệp Trùng không thể không vui đầu trong phòng thí nghiệm điều bồi, bắt đầu tiến hành chế tạo quy mô lớn.

Còn phòng thí nghiệm kim loại và phòng cải tạo lại bị Liên Nguyệt không chút khách khí chiếm lấy, Trúc Linh vẫn ngày ngày thực hiện huấn luyện cực kỳ gian khổ. Khi làm việc, Liên Nguyệt là 1 người điên công việc, nhưng chỉ cần vừa có thời gian liền sẽ sẵn tới trước mặt Trúc Linh, đưa ra bộ dạng tăng bốc, nịnh hót, xoay xung quanh nàng. Trúc Linh phiền không chịu nổi, nếu như đây là địa bàn của nàng, chỉ e Liên Nguyệt đã bị chặt thành vô số mảnh rồi.

Hứng thú đối với Diệp Trùng, Liên Nguyệt cũng có rất lớn, nhưng Diệp Trùng không giống Trúc Linh, sau 1 lần truy thủ sượt qua gương mặt như hoa tựa ngọc của Liên Nguyệt ghim vào cửa, Liên Nguyệt mau chóng biến mất trước mặt Diệp Trùng.

Hoa hoa công tử hướng về hành tinh Minh Hồng của thiên hà Farr. Động cơ Phi Thiên Liên Nguyệt chế tạo quả nhiên xuất sắc, dưới sự điều khiển của Thương, Hoa hoa công tử thực hiện 1 loạt thí nghiệm đổi hướng, tăng tốc, kết quả có được làm Diệp Trùng vô cùng kinh ngạc, Hoa hoa công tử thay đổi sự vụng về lúc trước, động tác trở nên cực kỳ linh hoạt, Diệp Trùng phỏng chừng đối phương muốn khóa Hoa hoa công tử cũng không phải là việc dễ dàng gì.

Thương đột nhiên cắt ngang Diệp Trùng đang vui đầu chế tạo mỹ nhân tín: “Diệp tử, mau tới xem.”

Câu nói này của Thương triệu tập tất cả mọi người trên tàu tới phòng thuyền trưởng.

Trên màn hình nổi bật nhất trong phòng thuyền trưởng, 2 cái quang giáp Thần Thức đang truy đuổi 1 tàu tốc độ, tàu tốc độ này không hề xa lạ với Diệp Trùng, rõ ràng chính là tàu tốc độ mang theo vị Hắc Diệu sư sĩ đó. Mấy ngày trước, Diệp Trùng vẫn luôn không ngừng giao đấu với vị Hắc Diệu sư sĩ đó, đối với tàu tốc độ này cũng quen thuộc vô cùng.

- Hai cái Thần Thức? Diệp Trùng có chút hoài nghi, 2 cái quang giáp Thần Thức mà dám đuổi theo tàu tốc độ này? Hơn nữa, nhìn dáng vẻ trước mắt, tàu tốc độ này còn đang hốt hoảng bỏ chạy.

Trúc Linh rất hiển nhiên lĩnh hội được ý tứ của Diệp Trùng, rất lạnh nhạt nói: “Vị sư sĩ đó chắc là bị Phương Túc đánh bại.”

Sự thay đổi của Hoa hoa công tử quả thật là quá lớn, tàu tốc độ và 2 cái quang giáp Thần Thức này đều không nhận ra, liền cho Hoa hoa công tử là 1 tàu vũ trụ bình thường.

- Vị Hắc Diệu sư sĩ kia nếu như không ở đây, vậy trong đó chắc là tiểu Thạch đầu. Thương nói tiếp: “Diệp tử, chỉ bằng chúng ta cứu hắn, tên này rất lợi hại a.”

- Lợi hại?

- Ủ, hắn ở phương diện tính toán là 1 thiên tài!

Liên Nguyệt đứng bên cạnh Trúc Linh khinh thường hừ 1 tiếng: “Thiên tài? Thiên tài bây giờ không đáng tiền vậy sao?”

Chính ngay lúc này, hình ảnh trên màn hình đột ngột hấp dẫn ánh mắt của Diệp Trùng.

239. Chương 239: Đều Là Họa Do Người Đẹp Gây Ra

Biểu hiện của tiểu Thạch đầu làm Diệp Trùng kinh ngạc vô cùng.

Hai cái quang giáp Thần Thức cắn chặt lấy tàu tốc độ, một chút cũng không buông bỏ, hơn nữa không ngừng muốn thực hiện tấn công gọng kềm.

Trong lòng Diệp Trùng không khỏi có chút kinh ngạc, kỹ xảo bay của tiểu Thạch đầu có thể nhìn ra là không hề cao minh, nhưng hẳn là lần nào cũng có thể chạy ra khỏi vòng vây hợp công.

Mỗi khi hai cái quang giáp Thần Thức sắp hình thành hợp vây, tàu tốc độ liền giống như một con cá khúu giác linh mẫn, thường có thể từ trong hợp vây tìm thấy tia sinh cơ.

Trong mắt Trúc Linh cũng không khỏi lóe lên chút thích thú, một nhân viên phi chiến đấu mà có thể không chút tổn thương trong sự truy kích của hai cái quang giáp Thần Thức, quả thật là một việc vô cùng ít gặp.

Cảnh tượng trên màn hình bỗng biến đổi, vô số số liệu hiện ra đầy cả màn hình, không ngừng biến hóa. Diệp Trùng lúc này mới kinh ngạc biến sắc, nhìn từ màn hình, chính trong khoảnh khắc vừa rồi, gần như tất cả tuyến đường của tàu tốc độ đều bị khóa chết. Chỉ có một tuyến đường bay mới có khả năng chạy thoát. Tuyến đường bay này được Thương dùng đường màu đỏ nổi bật thể hiện ra. Đây là tuyến đường chạy trốn duy nhất trên lý luận. Nếu không, tàu tốc độ nhất định sẽ gặp hai cái quang giáp. Tàu tốc độ thiếu vũ khí nếu như bị quang giáp Thần Thức tiếp xúc, vậy kết quả không nghĩ cũng biết.

Diệp Trùng hiểu, tất cả số liệu trên màn hình đều là Thương thêm vào, mà tuyến đường bỏ chạy đó lại là kết quả tốt nhất có được trong thời gian cực ngắn do Thương lợi dụng năng lực tính toán cường đại của bản thân mình.

Trong số mọi người, chỉ có mình Diệp Trùng nhìn hiểu, hệ thống phân tích tự động của Thủ hộ làm hẳn vô cùng mẫn cảm với số liệu, cho nên hẳn mới có thể vừa nhìn liền nhận ra manh mối ở trong đó, mà sự ăn ý giữa hẳn và Thương làm hẳn lập tức hiểu được ý của Thương.

Gần như khi Thương vừa đưa ra đường màu đỏ này, tàu tốc độ tiểu Thạch đầu điều khiển liền hoàn toàn men theo quỹ tích của đường màu đỏ này mà bay, trong nháy mắt lại 1 lần nữa chạy ra khỏi sự giáp công của hai cái quang giáp.

Đây là 1 lần chạy trốn hoàn mỹ. Diệp Trùng tin tưởng cho dù là mình, điều khiển tàu tốc độ giống vậy cũng không sao làm được hoàn mỹ hơn thế này. Tính toán tỉ mỉ thế này, không phải là sở trường của hẳn.

Tiểu Thạch đầu quả nhiên là thiên tài, lại có thể trong khoảng thời gian tức thời thế này mà hoàn thành tính toán phức tạp như vậy, quá cường hãn rồi!

Hai cái quang giáp Thần Thức cũng không hề gấp, con mồi trước mắt làm bọn họ tìm thấy niềm vui bất ngờ, bọn họ không nhanh, không chậm lại 1 lần nữa bắt đầu vạch ra 1 lần hợp vây mới.

Tiểu Thạch đầu hiển nhiên nhìn thấy Hoa hoa công tử, tàu tốc độ lập tức rẽ ngoặt, bay về phía Hoa hoa công tử.

Hai cái quang giáp Thần Thức lúc này mới bắt đầu đánh giá tàu vũ trụ màu đỏ sậm này, tạo hình của tàu vũ trụ này xem ra có đôi chút cho người ta cảm giác trước mắt sáng lên. Nhưng hai sư sĩ này không hề nảy sinh bao nhiêu cảnh giác với tàu vũ trụ này. Kẻ thích vẽ hình người đẹp trên thân tàu vũ trụ chỉ có mấy tên hoa hoa công tử đó, mà mấy kẻ này gần như đều là đồ bị thọt.

Trong ánh mắt nhìn về phía tàu vũ trụ khá ngon này của hai sư sĩ Tông sở đầy vẻ đồng tình, bọn họ cho rằng, trang bị tốt rơi vào tay mấy hoa hoa công tử (công tử bột) này, có thể nói là bông hoa lài cẩm bài cứt trâu, bất quá, bọn họ hiện giờ lười đi lo mấy thứ này, trước mắt bắt tàu tốc độ này vẫn gấp hơn. Không ngờ chiếc tàu tốc độ này lại nguy dị thế này, hai người bọn họ đều cảm thấy trình độ bay của người điều khiển tàu tốc độ không hề có chỗ nào xuất sắc, nhưng mỗi lần sa vào hợp vây, đối phương lại có thể vô cùng nguy hiểm, chạy ra được.

Thật là 1 chiếc tàu tốc độ nguy dị!

Hai cái quang giáp Thần Thức và tàu vũ trụ màu đỏ tối lướt vai qua nhau. Dung nhan kinh thể của người đẹp tuyệt thế được vẽ phun trên đó lại như kinh hồng nhất hiện trong đầu hai người, lại để lại ấn tượng sâu sắc vô bì cho bọn họ.

Chú thích: Kinh hồng nhất hiện: Kinh hồng là chỉ sự mềm mại của dáng điệu người đẹp, xuất phát từ bài thơ “Lạc thần phú” của Tào Thục.

Tới tận trước mắt, tàu vũ trụ màu đỏ tối này không có bất cứ hành vi đối địch nào, điều này làm trong lòng hai cái quang giáp Thần Thức thả lỏng rất nhiều, bọn họ đã bắt đầu lần hợp vây mới. Đối với người điều khiển trong tàu tốc độ đó, hai người đã kính phục từ tận đáy lòng, bọn họ lúc này mới cảm nhận sâu sắc được chỉ thị của đại nhân Phượng Túc là anh minh thế nào, loại nhân tài phi chiến đấu thế này, nếu như phát huy tốt, mạnh mẽ vượt xa mấy cái quang giáp.

Đại nhân Phượng Túc, trong đầu hai người giống như có cái gì thoáng qua, đại nhân Phượng Túc... a.. hai người gần như đồng thời thất thanh kêu lên. Bọn họ cuối cùng cũng biết là việc gì xảy ra.

Đáng hận! Trong khoảnh khắc, lửa giận trong ngực hai người bốc lên bùng bùng, hai người hoàn toàn mắc kẹt tàu tốc độ đó, hai cái quang giáp xoay người, vẽ nên hai đường cong, dùng tốc độ nhanh nhất lao bổ về phía tàu vũ trụ màu đỏ tối đó.

Tàu vũ trụ màu đỏ tối trong mắt bọn họ càng lúc càng lớn, bức hình người đẹp to lớn vẽ phun ở mũi tàu đó cũng càng rõ ràng hơn trong mắt hai người!

Quả nhiên là đại nhân Phượng Túc! Đại nhân Phượng Túc là sư sĩ át chủ bài thần bí nhất, xinh đẹp nhất của Tông sở, năng gần như là nữ thần trong tim tất cả sư sĩ nam của Tông sở. Bây giờ lại có người dám bang bổ nữ thần trong lòng mình như vậy, hai người này thế nào mà không tức không giận chứ.

Nếu như, bọn họ nói nếu như, bọn họ nếu mang tàu vũ trụ màu đỏ tối này vào Tông sở, bọn họ dám khẳng định, vô luận tàu vũ trụ này kiên cố thế nào, cũng tuyệt đối hóa thành mảnh vụn trong lửa giận của tất cả sư sĩ nam trong Tông sở.

Bất quá, bọn họ đã không sao tha thứ cho con tàu vũ trụ màu đỏ tối này cho dù chỉ thêm 1 giây.

Thấy 2 cái quang giáp đột nhiên bỏ qua tàu tốc độ, mà khí thế hung hãn lao bổ về phía này, trong lòng Diệp Trùng có hơi buồn bực, không khỏi hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Thương không để ý nói: “Có lẽ bọn họ cảm thấy chúng ta quá đẹp trai.” Hai cái quang giáp Thần Thức, ở chỗ này, vô luận là Diệp Trùng hay Trúc Linh, đều có thể triệt hạ dễ như trở bàn tay.

Lời của Thương trúng ý Liên Nguyệt, Liên Nguyệt gật đầu không ngừng, phụ họa nói: “Đúng vậy, đúng vậy.” Hắn đứng bên cạnh Trúc Linh ưỡn ngực, ngẩng đầu, dáng vẻ tự hào.

Trúc Linh liếc nhìn Diệp Trùng, lạnh lùng nói: “Ồ Tông sở, mức độ được ưa thích của Niết Vũ Phượng Túc, các người không sao tưởng tượng được, ở đầu tàu vẽ phun hình ảnh như vậy, không khác nào tuyên chiến với cả Tông sở.”

- Ha ha, ta nói gì nhỉ, tiểu Phượng Túc của chúng ta thì ra được người ta yêu thích như vậy... Tiếng cười của Thương ít nhiều có chút ngượng ngùng.

Diệp Trùng liếc Thương 1 cái, Thương lập tức giống như đứa trẻ làm sai vậy, ở một bên hì hì cười gian.

Tàu vũ trụ màu đỏ tối trước mắt tuy là 1 vật to lớn, nhưng trong mắt hai thuật thừa sĩ của Tông sở, nó chẳng qua chỉ là 1 con hổ giấy ngoài mạnh trong yếu mà thôi. Đối với thực lực của bản thân bọn họ, bọn họ có đủ lòng tin.

Chẳng lẽ là cảm giác sai?

Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng hai cái quang giáp này vẫn không hề dừng lại, vẫn bay về phía tàu vũ trụ màu đỏ tối đó.

Càng tới gần, bức hình lớn của Phượng Túc trên mũi tàu con tàu vũ trụ màu đỏ tối đỏ cũng càng rõ ràng hơn, nét quyến rũ giữa cặp mắt đẹp làm người ta cảm giác trái tim của mình hình như cũng sắp nhảy ra. Trong lòng hai người càng nổi giận, không thể đè nén, Niết Vũ Phượng Túc trong lòng bọn họ lăm lăm không thể xâm phạm, bây giờ lại có người dùng loại phương thức này để sỉ nhục nàng, quả thật là không thể tha thứ!

Hai người đã mau chóng định ra 1 phương án tác chiến, bọn họ phải cho chủ nhân của tàu vũ trụ này một bài học cả đời khó quên.

240. Chương 240: Hành Tinh Minh Hồng

Tuy hiện giờ cục thế ở những thiên hà khác trừ thiên hà Thiết Bối Tây Ni đều vô cùng khấn trương, nhưng 4 thế lực lớn hiện giờ đã bắt đầu ra sức chấn chỉnh trị an. Hoạt động hải tặc vốn dĩ oanh oanh liệt liệt dưới sự đàn áp của 4 thế lực lớn, lập tức giấu mình im lặng, rất mau, hoạt động thương mại liên hành tinh lại 1 lần nữa bật dậy. Chịu ảnh hưởng này, bắt đầu từ mấy ngày trước, số lượng tàu vũ trụ ra vào hành tinh Minh Hồng hiện ra 1 xu hướng mạnh mẽ liên tục tăng trưởng.

Khu thông hành vì chiến tranh mà biến thành lạnh lẽo lại 1 lần nữa bắt đầu náo nhiệt trở lại.

Tàu vũ trụ này đỗ ở một góc không hề làm người ta chú ý.

Nếu như có người chú ý tới tàu vũ trụ này, nhất định sẽ rất kỳ quái phát hiện, tàu vũ trụ này từ khi đỗ lại tới giờ vẫn không có ai xuống tàu, nhưng ai lại chú ý tới một tàu vũ trụ cỡ trung như vậy chứ?

Tàu vũ trụ này chính là Hoa hoa công tử.

Từ khi gặp hai cái Thần Thức truy kích tàu tốc độ, tiếp theo hai cái Thần Thức giống như không cần mạng, lao bổ về phía Hoa hoa công tử. Tới cuối cùng, Diệp Trùng tiêu diệt hai cái Thần Thức chẳng qua chỉ là trong nháy mắt, mỹ nhân tín đánh lên vinh viễn là im lặng như thế, sự ăn mòn mạnh mẽ, ngay khi hai cái quang giáp Thần Thức sắp tới gần Hoa hoa công tử, đã làm thủng vỏ giáp của quang giáp bọn họ, hai vị thuật thừa sĩ căn bản là không kịp phản ứng thì đã toi đời rồi.

Tiểu Thạch đầu dưới sự “mời mọc” của Thương đã vào trong Hoa hoa công tử. Tiểu Thạch đầu trẻ tuổi nào phải là đối thủ của con sói già gian xảo Thương, nói vài lời liền bị Thương moi được tất cả thông tin.

Lovie đã chết. Điểm này hoàn toàn phù hợp với lời Trúc Linh, trong lòng Diệp Trùng lại 1 lần nữa có được sự xác minh về sự cường đại của Phượng Túc. Nhưng cũng chính phản kích trước lúc chết của Lovie đã cho tiểu Thạch đầu cơ hội bỏ chạy.

Tiểu Thạch đầu ở Hắc giác là nhân viên phi chiến đấu, không hề ngấm qua chất lỏng màu bạc, từ trong lời của tiểu Thạch đầu, có thể nghe ra được loại chất lỏng màu bạc này còn là 1 loại vật phẩm tiêu hao khá quý giá, tên khoa học của nó là Cơ thể điều lý dịch, hơn nữa, cho dù là nhân viên chiến đấu cũng chỉ có một số đối tượng được định là bồi dưỡng trọng điểm trong số đó mới được cung cấp loại chất lỏng màu bạc này.

Địa vị nhân viên phi chiến đấu trong Hắc giác rất thấp, tiểu Thạch đầu thường bị khi dễ ở trong đó. Nhưng sau này, sau khi được chỉ huy trưởng Thu Liệt nhìn trúng, được điều tới sở tham mưu của y, tình cảnh mới có chuyển biến tốt. Nhưng cho dù có sự chiều cố của chỉ huy trưởng Thu Liệt, hắn vẫn thường chịu sự ăn hiếp của mấy sư sĩ đó. Điều này cũng dẫn tới tính cách của hắn càng lúc càng cô độc, như khúc gỗ. Mà Lovie lại là 1 trong những sư sĩ cực ít trong số đó đối xử khá tốt với nhân viên phi chiến đấu.

Tinh thông tâm lý học, Thương đối với việc làm sao lấy được tín nhiệm của tiểu Thạch đầu có vô số loại phương pháp, mà bọn họ vừa bắt đầu giao lưu thì cũng đã sớm xây dựng 1 loại tình hữu nghị khá tốt giữa đôi bên. Rất mau, Thương liền cùng tiểu Thạch đầu dính liền với nhau.

Đối với biểu hiện xuất chúng như vậy của Thương ở phương diện này, Diệp Trùng tuy rằng không nói gì, nhưng trong lòng thật ra khá khâm phục. Nhưng hắn cũng biết sở trường của mình không hề ở chỗ này, làm sao dùng sở trường, tránh sở đoản, hắn ở điểm này không hề làm không hề thua kém Thương.

- May mình không phải là thủ lĩnh 1 đoàn đội, mình ở phương diện này thật sự là yếu quá đi, Diệp Trùng tự lẩm bầm 2 câu trong lòng.

Trước giờ chỉ cảm thấy hứng thú đối với người đẹp, nam tuấn tú, Liên Nguyệt đối với đứa trẻ không bắt mắt này thật sự rất coi thường. Hình tượng của tiểu Thạch đầu đích xác kém Liên Nguyệt nhiều lắm, thân hình không cao, tướng tá lại gầy, hoàn toàn là 1 đứa trẻ héo hon vừa gầy vừa đen, xem ra có vẻ không đủ dinh dưỡng. Bất quá, cặp mắt to đen đen đó lại cực kỳ có thần, linh khí đầy đủ.

Nhưng theo sau Thương và tiểu Thạch đầu chơi trò chơi phức tạp, trình tự tính toán nhiều, phương pháp xảo diệu, làm Liên Nguyệt cả kinh, hẳn lúc này mới nghiêm chỉnh với đứa trẻ không hề nổi bật trước mắt này. Theo sự xâm nhập không ngừng vào trò chơi, Liên Nguyệt đã hoàn toàn mê muội, hẳn phát hiện mình hoàn toàn không hiểu chút nào.

Thiên tài! Quả nhiên là thiên tài! Liên Nguyệt tự mình lẩm bẩm, hẳn thế nào cũng không sao mang cái tên không chút nổi bật trước mắt này và chữ thiên tài huy hoàng như vậy liên hệ cùng với nhau, thiên tài không phải nên phong hoa tuyết đại giống mình thế này sao? Nhưng sự thật trước mắt lại làm hẳn không có bất cứ chỗ để phản bác nào.

Đối với việc tiểu Thạch đầu tới, Trúc Linh vẫn bảo trì im lặng. Nàng rất hiểu vị trí của mình trên chiến hạm này. Đối với đứa trẻ không chênh lệch tuổi tác với mình là bao này, trong lòng nàng khá là ngạc nhiên, năng lực tính toán cao siêu thế này, nếu như ở Tông sở, nhất định sẽ nhận được địa vị cực kỳ cao quý, thật nghĩ không thông Hắc giác lại đối đãi thế này với 1 thiên tài tính toán như vậy.

Sau khi trải qua phút ngạc nhiên lúc đầu, Hoa hoa công tử lại 1 lần nữa khôi phục sự yên tĩnh, mỗi người đều có nghiên cứu và huấn luyện của mình. Diệp Trùng trừ phải thực hiện thí nghiệm điều bồi của mình, còn phải phụ trách chế tạo mỹ nhân tín. Trúc Linh lại gần như tốn tất cả thời gian để huấn luyện và mình tực, Liên Nguyệt mỗi ngày lượn lờ giữa phòng thí nghiệm và Trúc Linh, tiểu Thạch đầu mỗi ngày cùng Thương thực hiện 1 loại trò chơi đánh cờ cực kỳ phức tạp.

Điều làm người ta kinh ngạc nhất lại là tên tiểu Thạch đầu không nổi bật này. Dưới sự tôi luyện của Thương, trình độ của hẳn tiến bộ với tốc độ tăng trưởng kinh người. Mà người đầu cờ với hẳn cũng từ Thương đổi sang thành Mục. Nhưng cho dù với năng lực tính toán cường hãn thế này của Mục, muốn đánh bại tiểu Thạch đầu cũng phải phí kha khá công sức. Hơn nữa, so với Mục, tiểu Thạch đầu ở phương diện sáng tạo vượt xa ở đẳng trước.

Năng lực sáng tạo của con người, cho dù là quang nghĩ trí cảm cường hãn thế này của Mục, cũng không sao mô phỏng.

Mỗi ngày, Mục Thương đều mang tiến độ của mọi người trên tàu báo cáo với Diệp Trùng, mặc kệ Diệp Trùng cảm thấy việc này không cần thiết, nhưng vô luận là Mục hay là Thương, đối với điểm này đều vô cùng kiên trì.

Đối với bức hình to tổ bố trước mũi tàu Hoa hoa công tử, dưới sự kiên trì của Diệp Trùng, Mục hết cách, chỉ đành bỏ nó đi, Diệp Trùng không muốn bởi vì bức hình này mà làm Hoa hoa công tử bị người ta chú ý, thậm chí là tấn công.

- Hoàn thành! Giọng nói của Mục vẫn không có bất cứ nhấp nhô như trước, điều này cũng tuyên cáo Diệp Trùng có thể xuống tàu hoạt động.

Hoa hoa công tử đỗ ở khu thông hành của hành tinh Minh Hồng đã hoàn thành việc giám sát tất cả địa hình xung quanh. Bố trí tốt đường lui trước tiên vô cùng quan trọng, thế lực Liên minh tự do đột nhiên nổi lên này, Hoa hoa công tử không có 1 ai biết rõ. Ai cũng không dám sơ suất lơ là.

Nguy hiểm chưa biết mới là đáng sợ nhất.

Giám sát tất cả hoàn thành vô cùng thuận lợi, sự gia nhập của tiểu Thạch đầu làm năng lực tính toán của Hoa hoa công tử được nâng lên cực lớn. Đây cũng là lần hợp tác đầu tiên của Mục và tiểu Thạch đầu, từ kết quả mà xem, làm người ta vừa ý vô cùng. Dưới sự giúp đỡ của tiểu Thạch đầu, Mục trong khoảng thời gian cực ngắn liền thuận lợi xâm nhập vào điểm tập trung mạng mô phỏng của khu thông hành.

Cái gọi là điểm tập trung mạng mô phỏng cũng chính là ở trong 1 khu vực, sẽ có 1 điểm tập trung tín hiệu xung mạch, điểm tập trung này mang tất cả người dùng trong khu vực này liên hệ lại với nhau.

Sau khi hoàn thành việc xâm nhập điểm tập trung mạng mô phỏng này, Mục và tiểu Thạch đầu liền bắt đầu âm thầm tiến hành xâm nhập vài điểm tập trung gần đó, rất mau, Mục và tiểu Thạch đầu cũng đã thành công xâm nhập tới 13 điểm tập trung.

Tiếp theo, hai người liền bắt đầu thực hiện xây dựng 13 điểm tập trung mạng mô phỏng này, 13 điểm tập trung mạng mô phỏng này thông qua một loại phương thức mới toanh liên hệ với nhau, hình thành 1 kết cấu giao thoa hoàn chỉnh, từ đó có thể tăng mạnh khả năng lợi dụng tài nguyên của mạng mô phỏng và tính ổn định của bản thân nó, loại phương pháp này là phương án do tiểu Thạch đầu đề xuất, rồi trải qua xác định độ khó cuối cùng của Thương mà đưa ra.

Tiếp theo đó, Mục và tiểu Thạch đầu liền bắt đầu thực hiện gia cố kết cấu giao thoa này. Mục từ trong kho tư liệu, lấy ra lượng lớn các loại trình tự cạm bẫy, bố trí xung quanh kết cấu giao thoa này, Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Mục thực hiện công tác chuẩn bị khẩn trương như vậy.

Nhưng Diệp Trùng hiểu Mục đang kiêng dè ai, một người 20 năm trước đã có thể xóa sạch tất cả thông tin của một người trên mạng mô phỏng, đây là thực lực đáng sợ cỡ nào chứ. Chính miệng Mục nói, cho dù để hắn hiện giờ làm cùng 1 việc, hắn cũng không nắm chắc làm được tới mức hoàn mỹ như người này. Huống chi, đây chẳng qua chỉ là đại biểu cho trình độ của đối phương 20 năm trước, trải qua 20 năm phát triển, người này nếu như vẫn còn sống, vậy thực lực của hắn đã tới trình độ kinh thế hãi tục thể nào chứ?

Mạng mô phỏng trên tay người này, uy lực phát huy làm người ta không sao tưởng tượng được, Diệp Trùng cũng biết, Mục tích cực chuẩn bị thể này, cũng chỉ là vì mình có thể an toàn, đây là giao tranh 2 tầng, lại có thể ảnh hưởng lẫn nhau.

Tất cả công tác chuẩn bị đã hoàn thành toàn bộ, Diệp Trùng cũng trong ngày hôm nay rời khỏi Hoa hoa công tử, hắn lựa chọn 1 thân 1 mình xuống tàu, Mục phải chủ trì cả chiến hạm, hơn nữa còn phải đối phó hội vực lĩnh giả siêu cấp đó của Liên minh tự do. Trúc Linh có sức chiến đấu không tồi, nhưng tín nhiệm của Diệp Trùng đối với nàng ta không hề tới mức có thể coi nàng ta là đối tác của mình. Đối tác của Diệp Trùng chỉ có thể là Mục Thương.

Trên người Diệp Trùng mang theo 1 máy liên lạc đã được cải tiến, hắn thông qua cái này liên lạc chất lượng cao với Hoa hoa công tử bất cứ lúc nào. Mà Thương và tiểu Thạch đầu hiện giờ đã bắt đầu tiến hành từng bước xâm chiếm mạng mô phỏng của cả hành tinh Minh Hồng.

Xuống tàu, Diệp Trùng mới phát hiện mình có chút mù mờ, hoàn toàn không biết ra tay từ đâu, nhìn người đi lại rải rác trên đường, Diệp Trùng đột nhiên dâng lên vài phần ảo giác trở về nhân thế.

Lại 1 lần nữa làm 1 tấm thẻ thân phận, việc này với Thương mà nói chẳng qua chỉ là cái nhấc tay, Diệp Trùng đối với việc này cũng quen đường tổ lối, dù sao đã làm qua không biết bao nhiêu lần, lần này hắn tên là Cao Dã.

Tìm khách sạn tự động, Diệp Trùng tiến vào.

Tập đoàn Prime cực kỳ nổi tiếng ở hành tinh Minh Hồng này, là tập đoàn tài chính lớn đứng đầu của hành tinh Minh Hồng. Tập đoàn phụ thuộc nó có rất nhiều, mỗi 1 khu của hành tinh Minh Hồng đều có xí nghiệp con của họ. Điều này mang lại cho Diệp Trùng khó khăn rất lớn, hắn căn bản không biết Cao Thế Xương cùng tên với cha đó rốt cuộc thuộc bộ phận nào của tập đoàn Prime.

Tin tức lần trước Mục thu thập liên quan tới Cao Thế Xương cũng không rõ ràng.

Nhưng may mà tất cả manh mối đều chỉ tới hành tinh Prime. Tuy có thể phải phí khá nhiều thời gian của hắn, nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, hắn không hề thiếu thời gian, hắn có đủ thời gian để tìm ra nội tình thật sự trong này, thậm chí phí 1, 2 năm cũng không sao, còn mấy người trên Hoa hoa công tử, cũng tuyệt đối sẽ không quan tâm mình ở chỗ nào.

Đây có phải là lần đầu Diệp Trùng đơn độc hành động hay không, bản thân hắn cũng không rõ. Nhưng không có Mục Thương ở bên cạnh, ít nhiều có chút không thích ứng được, cho dù có thể thông qua máy liên lạc để liên hệ với Thương. Mục từng dặn dò hắn, nếu như không có tình huống khẩn cấp gì, giảm thiểu liên hệ với hắn. Đối với 1 vị hội vực lĩnh giả siêu cấp mà nói, giám sát thông tin liên lạc của người khác là 1

việc khá dễ dàng, cho dù tín hiệu xung mạch của máy liên lạc này đã được Mục mã hóa, nhưng Mục cũng không sao bảo đảm đối phương không cách nào phá giải.

Vị hôn vực linh giả siêu cấp đó của Liên minh tự do làm mọi người đều vô cùng kiêng dè.

Chậm bước trên đường, người đi lại không hề nhiều, giữa lòng mây mỗi người đều mang theo vài phần sầu muộn, giữa những tòa nhà cao tầng san sát, ngẫu nhiên lộ ra 1 góc đổ nát, thương hại tới bất ngờ do chiến tranh mang lại cho người ta không hề dễ dàng xóa bỏ như thế, cảnh tượng náo nhiệt, phồn vinh ngày trước tới giờ lại biến thành lạnh lẽo, thê lương.

Quang giáp chốc chốc bay thành đội trên không, tiếng xé không ầm ầm giống như quét qua trái tim người ta, tối tăm, u ám nói không ra lời. Cảnh tượng lúc trước vô cùng khó gặp này hiện giờ lại trở nên quen thuộc thế này với mọi người. Vô luận là dưới tình huống thế nào, năng lực thích ứng của con người đều vô cùng mạnh mẽ.

Sở nghiên cứu quang giáp thứ 76 thuộc tập đoàn Prime.

Đây là 1 tòa nhà khoảng 500 tầng, phong cách kiến trúc cực kỳ hiện đại, nhân viên công tác ra vào không ngớt làm nơi này xem ra vô cùng bận rộn, hoàn toàn khác biệt với những nơi khác. Mà mấy chữ khá lớn trên tòa nhà rõ ràng giống như làm người ta chú ý.

Diệp Trùng ngẩng đầu, trên màn hình của tường ngoài tòa nhà không ngừng cuộn các loại tin tức liên quan tới sở nghiên cứu này.

Nhưng điều hấp dẫn chú ý của Diệp Trùng lại là 1 thông báo trong đó, trong thông báo, bọn họ dùng 1 loại ngữ khí khao khát cầu hiền để chiêu mộ các loại nhân tài liên quan tới quang giáp, và hứa hẹn đãi ngộ cực kỳ ưu đãi, tiếp theo chính là giới thiệu dài dằng dặc về cơ sở vật chất phần cứng của sở nghiên cứu này. Diệp Trùng không thể không khâm phục người viết bản thông báo này, bởi vì với cái nhìn của hắn, bản thông báo này quả thật rất có tính kích động và dụ dỗ, ngay cả bản thân, cũng không khỏi sinh ra chút cảm giác làm việc ở chỗ này quả thật là một lựa chọn không tồi chút nào.

Nhìn lại ngày tháng, thời gian công bố bản thông báo này là 10 ngày trước, có hiệu lực trong một năm.

Trong dòng người ra ra vào vào, hầu hết đều có vẻ chán nản, liên tục thở dài, than thở, chỉ có cực ít người thần quang đầy mặt, vẻ hưng phấn giữa 2 lòng mây lộ ra rõ ràng.

Ánh mắt Diệp Trùng sắc bén, liếc nhìn một cái, không sót tí gì, hơi suy nghĩ, hắn liền hiểu ra vài phần, nghĩ chắc mấy người này đều là người tới ứng tuyển, kẻ đáng vẻ chán nản chắc là không được tuyển, mà kẻ thần sắc hưng phấn chắc là đã được nhận rồi.

Ba mươi so với một, khi có được tỉ lệ này, trong lòng Diệp Trùng hơi kinh ngạc, không ngờ tỉ lệ tuyển chọn lại thấp như vậy.

Diệp Trùng đứng ở trong góc một hồi, lại phát hiện người tới ứng tuyển càng lúc càng nhiều, cả cái cửa chính cũng có chút cảm giác đổ nhào. Trong lòng Diệp Trùng lấy làm lạ, điều kiện này tuy rằng hấp dẫn, nhưng cũng không đến nỗi làm người ta điên cuồng như vậy chứ.

Chẳng lẽ, bên trong còn có huyền cơ gì khác?

Không tự chủ được, bước chân Diệp Trùng liền theo dòng người đi về phía trong cửa chính.

241. Chương 241: Trúng Tuyển (thượng)

- Lão Triệu, người cũng tới rồi. Sao thế?

- Ài, đúng vậy, thời thế hiện giờ loạn như vậy, muốn tìm một chỗ yên ổn chút cũng không dễ a. Vốn ta cũng không muốn tới, nhưng quả thật chịu không nổi A Mỹ mè nheo, với lại, vào được trong này, sự an toàn của cả nhà cũng được bảo đảm, ta cũng chỉ đành tới thử xem sao. Dù sao cũng phải nghĩ cho đám nhỏ a. Mặt người đàn ông này mang theo nụ cười khổ.

- Ài, đúng vậy, thời thế này, tại sao chỉ chốc lát đã loạn rồi chứ?

- Còn không phải...

Nghe thấy lời nói riu rít xung quanh, Diệp Trùng rất nhanh liền hiểu ra người ở chỗ này tại sao lại đồng như vậy, thì ra chỉ cần có thể vào được tập đoàn Prime, cũng tức là đồng nghĩa sự an toàn của hắn và người nhà hắn có thể được bảo đảm. Một điểm này so với bất cứ đãi ngộ gì cũng đều hấp dẫn hơn.

Trong loạn thế, tính mạng mới là đáng quý nhất.

Bất tri bất giác, Diệp Trùng đã theo dòng người tiến tới trước.

- Xin đưa ra thẻ thân phận của ngài. Giọng nói nhẹ nhàng đáng yêu, một cô gái xinh đẹp gật đầu ra dấu với Diệp Trùng, người đẹp này mặc bộ đồng phục, sạch sẽ tinh tươm, gương mặt hơi mang theo nụ cười mỉm tự nhiên, rất thân thiện.

Diệp Trùng lúc này mới ngạc nhiên phát hiện mình lại bị dòng người dẫn tới trước quầy.

- Xin đưa ra thẻ thân phận của ngài. Người đẹp này lại lập lại một lần nữa, âm lượng lại hơi cao hơn. Soạt, ánh mắt người xung quanh lập tức tập trung trên người hắn, người đứng phía sau ai nấy hùng hổ nhìn chăm chăm cái tên đứng ở phía trước lại bất động cả nửa ngày này, nếu như không phải phần lớn người ở chỗ này có tu dưỡng khá tốt, chỉ e đã sớm có người chửi toáng lên rồi.

Thấy ánh mắt mọi người chung quanh đều tập trung trên người mình, cho dù Diệp Trùng trấn định cũng cảm thấy có đôi chút ngượng ngùng.

- Ủ. Diệp Trùng chỉ đành cắn răng trả lời, từ trong lòng lấy ra thẻ thân phận của mình, đưa qua.

Vị tiểu thư này hai tay nhận lấy thẻ thân phận của Diệp Trùng, sau đó ngón tay nhỏ nhắn xoay một cái, kẹp lấy thẻ thân phận quét nhẹ qua trên 1 máy đọc.

Thợ cải tạo trung cấp.

Vị tiểu thư này không khỏi hơi ngần người, đây là xưng hiệu thấp nhất mà nàng nhìn thấy tới tận lúc này. Có lẽ trong mắt người bình thường, thợ cải tạo trung cấp cực kỳ lợi hại, nhưng trong mắt người trong nghề bọn họ, thợ cải tạo trung cấp chẳng qua chỉ là vừa mới nhập môn mà thôi.

Người tới chỗ này, hầu hết đều là xưng hiệu cao cấp tương quan với quang giáp, hơn nữa, cho dù bọn họ có xưng hiệu cao cấp được đánh giá ngành nghề cũng không có nghĩa là bọn họ có thể bước vào tập đoàn Prime. Bọn họ còn phải thông qua kiểm tra chuyên môn của tập đoàn mới có thể được thu nhận.

Diệp Trùng nào đã thực hiện qua đánh giá ngành nghề gì đó, thợ cải tạo trung cấp này vẫn là do Thương tùy tiện thêm vào, có một nghề nghiệp hợp lý thế này sẽ không quá dễ dàng làm người khác chú ý. Thợ cải tạo quang giáp nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, vừa thích hợp để Diệp Trùng che giấu thân phận.

Lần chiêu mộ này không hề có hạn chế xưng hiệu thấp nhất của người báo danh, vị tiểu thư này tuy trong lòng hơi không cho là đúng, nhưng về mặt không lộ ra bất cứ vẻ coi thường nào, tỏ ra tính chuyên nghiệp trong nghề nghiệp.

- Mời ngài tới phòng số 303, nếu như ngài có thể qua được kiểm tra, tôi sẽ khâm phục ngài từ tận đáy lòng. Vị tiểu thư này lộ ra một nụ cười mê người.

Diệp Trùng như không thấy, lạnh nhạt nói cảm ơn, xoay người rời đi.

Vị tiểu thư này vẫn luôn cực kỳ tự tin với nụ cười của mình, cực ít người có thể giữ được sự hồ hững dưới nụ cười của mình. Nhưng gã trước mặt này lại vẫn như cũ, không chút biến sắc, hồ hững như không, do nguyên nhân nghề nghiệp, nàng biết qua vô số người, ở phương diện nhìn người, có kinh nghiệm phong phú. Nàng biết nhìn người phải nhìn ánh mắt, mà không phải là vẻ mặt, vẻ mặt có thể lừa người, nhưng ánh mắt lại không sao lừa được người.

Trong mắt thiếu niên này, thứ nàng nhìn thấy chỉ là sự lạnh nhạt và hồ hững vô tận. Trong lòng run rẩy, nàng vội vàng cúi thấp đầu, che giấu tâm tình không tên này.

Đợi nàng ngẩng đầu lên lại, thân hình hồ hững đó đã sớm không thấy đâu.

Phòng 303.

Trong phòng chỉ có 1 cái quang nào, Diệp Trùng tỉnh ngộ, thì ra là như vậy, điều này làm hắn nghĩ tới cảnh tượng ở hành tinh Lam Hải, khi nhận lời mời của Dương An, tham gia cuộc thi của học viện Lam Hải, quen thuộc làm sao a!

Chẳng lẽ mấy người này nghĩ không ra phương pháp kiểm tra gì mới hay sao? Tại sao đều là trò này?

Quả nhiên, không ngoài ý liệu của Diệp Trùng, trên quang nào chính là cửa thứ nhất của lần kiểm tra này, đương nhiên độ khó cao hơn lần trước ở học viện Lam Hải nhiều, thời gian trôi qua thật nhanh, nhất thời, lại làm hắn sinh ra chút cảm khái dường như đã mấy đời.

Trình độ hiện giờ của hắn cũng cao minh lúc đó rất nhiều, loại đầu đề có độ khó này với hắn mà nói, không hề xem là quá khó khăn.

Nhưng Diệp Trùng không hề muốn biểu hiện quá xuất sắc, vẫn luôn tới tận phút cuối cùng mới viết ra đáp án. Thời gian nhiều như thế vừa rồi đủ để hắn nghĩ qua 1 lượt tất cả các vấn đề.

Tìm kiếm tin tức liên quan tới Cao Thế Xương có khả năng là cha này chắc chắn là việc cực kỳ khó khăn và nguy hiểm. Diệp Trùng không kỳ vọng 1, 2 ngày thì có thể hoàn thành nó, điều này không hiện thực, đối phương mang tất cả mọi thứ làm triệt để như vậy, nội tình trong đó tuyệt không phải trong chớp lát thì có thể tra xét ra được.

Tình hình hiện giờ là mình vốn không chỗ ra tay, có lẽ, bước vào sở nghiên cứu này là 1 lựa chọn không tồi. Từ bên trong đột phá dễ dàng hơn từ ngoài đánh vào rất nhiều, nhưng loại phương thức này sẽ làm mình bất cứ lúc nào cũng có thể ở trong tình trạng khá nguy hiểm, chỉ là trước mắt, Diệp Trùng quả thật không nghĩ ra phương pháp tốt hơn.

Căn phòng này, vừa tiến vào Diệp Trùng đã nhìn qua mọi góc ngách của nó, đích xác không có bất cứ nguy hiểm gì. Căn phòng không lớn, từ một cái quang nào ở chính giữa ra thì không có cái gì khác, cũng giấu không được người khác.

Một mình đơn độc ở địa bàn của đối phương, là 1 việc vô cùng nguy hiểm, Diệp Trùng không định vì việc này mà mất mạng, điều này hoàn toàn không phù hợp với định hướng giá trị. Ngay cả cha còn sống, cũng tuyệt không bằng lòng mình vì ông mà đi mạo hiểm.

Nếu như mọi thứ hắn làm, có thể làm cha sống lại, vậy hắn cho dù mất đi mạng sống, hắn cũng tuyệt đối sẽ đi làm. Nhưng, bất luận hắn làm gì, cha cũng không thể sống lại. Trong lòng hắn hơi có chút ủ ê.

Người sống mới quan trọng. Vì thù oán lúc trước mà mất đi tính mạng, với hắn, là 1 việc vô cùng ngu xuẩn.

Đầu hắn lạnh như băng tuyết, lợi hại trong đó hắn hiểu rất rõ, mọi thứ hắn làm hiện giờ, đều là xây dựng thực lực cho bản thân hắn. Trên cơ sở thực lực của Mục Thương, có Thủ hộ và Hàm gia, hắn nghĩ, muốn tự bảo chắc không thành vấn đề. Nhưng thực lực của Mục Thương lại bảo đảm đường lui. Còn mấy người khác, Diệp Trùng không dám kỳ vọng bọn họ có thể có biểu hiện gì, chỉ cần không làm loạn là được rồi.

- Điều ổng kính tới phòng 303. Một giọng nữ lười biếng mà ngọt ngào vang lên trong cả căn phòng giám sát.

242. Chương 242: Trúng Tuyển (trung)

- Lại có thợ cải tạo trung cấp dám tới? Có ý nghĩa! Ngữ điệu không nhanh không chậm mang theo vị ngọt đậm đà, tiếng nuốt nước miếng ừng ực điên cuồng của những người khác trong phòng giám sát có thể nghe thấy rõ ràng.

Trên ghế mềm màu đỏ sẫm ngồi dựa một giai nhân tuyệt thế, mà người nói chính là giai nhân này, sau lưng nàng, một gã trung niên mặc bộ đồ tây đen đứng thẳng, đường nét gương mặt cứng cáp có lực, cơ thịt toàn thân làm bộ đồ tây trên người phồng lên, nét mặt hờ hững, 2 tay bắt chéo sau lưng, từ đầu tới cuối, vẻ mặt của hắn không có bất cứ biến hóa nào.

Hơi ngồi thẳng, người con gái này thò ngón tay ngọc, ưu nhã ấn lên quang não trên bàn, hình ảnh trên màn hình của quang não lập tức thay đổi, hiển nhiên chính là căn phòng 303 mà nàng mới yêu cầu.

Người xuất hiện trên màn hình là một thiếu niên, một thiếu niên đang suy nghĩ.

Cặp mắt đen láy, dưới hàng mi thon dài là sống mũi thẳng trơn bóng, cặp môi xinh đẹp nổi lên một đường cong kinh tâm động phách, nét cười không thể xác định nơi khoe miệng càng làm cho nàng tỏa ra sự dụ hoặc trí mạng, đây là sự dụ hoặc thành thực thật sự, như hoa tươi nở rộ.

Trong phòng giám sát lập tức vang lên một loạt tiếng hít thở. Chỉ có người mặc đồ tây đen sau lưng cô gái không có bất cứ thay đổi nào, vẫn dáng vẻ hững hờ.

Diệp Trùng lúc này đang lợi dụng thời gian kiểm tra dữ liệu này để suy nghĩ, từ lúc nhìn thấy sở nghiên cứu tới giờ, đầu hẳn nhận quá nhiều tin tức, hẳn hiện giờ đang lợi dụng khoảng thời gian này để sắp xếp tất cả lại.

Nhìn thiếu niên đang suy nghĩ này, không, đích xác mà nói, gã đàn ông này đã không thể gọi là thiếu niên được rồi, rất rõ ràng, đối phương đã quá 20 tuổi. Đây là người ứng thí trẻ tuổi nhất mà Thu Mạn nhìn thấy cho tới tận lúc này, sự tích lũy tri thức cần có thời gian, 20 tuổi tuy rằng đã thành niên, nhưng vô luận là ở lĩnh vực nào, tuổi tác này đều là từ đại diện cho non nớt.

Bất quá, một người trẻ tuổi có tiềm lực cũng là một lựa chọn không tồi, Thu Mạn thích thú nhìn gã đàn ông này, nhìn kỹ mới phát hiện vẻ lạnh nhạt trên mặt đối phương và tuổi tác của hắn có khoảng cách quá lớn, vẻ non nớt hẳn vừa lộ ra vừa rồi đó hình như chẳng qua chỉ là mình hoa mắt mà thôi, thứ nhìn thấy trong mắt nàng hiện giờ là một gã đàn ông trầm ổn, có chút lạnh khốc.

Sự thay đổi khí chất đột nhiên này làm lóe lên một tia dị sắc trong mắt của Thu Mạn.

Trên màn hình, gã đàn ông này mặt mày bình tĩnh viết đáp án của mình lên quang não, hoàn toàn không có sự vui mừng như điên khi người ứng thí bình thường tìm thấy đáp án, mà biểu hiện ra sự lão luyện hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác của hắn.

Quả nhiên là một người thú vị a. Thu Mạn nhú mắt, ngón tay thon dài nhỏ nhắn trên tay phải nhẹ gõ trên tay cầm cái ghế mềm màu đỏ, còn gã đàn ông trung niên sau lưng nàng vẫn đứng như khúc gỗ.

Tiếp theo đó, biểu hiện của người đàn ông nhỏ này hơi ra ngoài ý liệu của nàng, ngay cả lão già Donald phụ trách đánh giá hắn cũng đánh giá hắn cực cao, cho rằng hắn là một thợ cải tạo quang giáp cực kỳ có tiềm lực, lão già Donald đó là một người thành thực. Tính khí cố chấp mà quật cường của lão không hề được người ta hoan nghênh, nhưng thực lực và ánh mắt của lão cũng không có ai nghi ngờ.

Vậy tên này nhất định là một nhân tài.

Bất quá đối phương biểu hiện quả thật là quá bình tĩnh, ngay cả bản thân Thu Mạn cũng cảm thấy có chút không đúng.

Khi thật sự đối mặt thiếu niên này, trong lòng Thu Mạn đã nhấp nhô không yên. Trong cặp mắt bình tĩnh bị Thu Mạn miễn cưỡng bắt được một tia lạnh lùng, hờ hững với mọi thứ xung quanh ẩn tàng trong đó, điều này làm nàng nghĩ tới mấy người đó. Mấy tên được gọi là tinh anh đó. Ánh mắt của bọn chúng gần như giống y chang với gã đàn ông nhỏ trước mắt này, vừa nghĩ tới đám không có tính người đó, Thu Mạn liền cảm giác không thoải mái trong bao tử.

Roạt, gã đàn ông trung niên vẫn luôn đứng chờ sau lưng Thu Mạn như khúc gỗ đột nhiên sải bước, cản Thu Mạn ở sau lưng, cặp mắt trống rỗng đột nhiên biến thành nóng bỏng vô cùng, nhìn thẳng Diệp Trùng.

Biến cố đột nhiên này dọa mọi người nhảy dựng lên. Ngay cả Diệp Trùng trong lòng cũng có chút ngạc nhiên, địch ý và sự cảnh giác trong mắt đối phương làm hắn có chút không hiểu. Chẳng lẽ bây giờ bị người ta phát hiện rồi?

Thu Mạn cũng cả kinh, từ vẻ kinh ngạc trên mặt nàng liền có thể nhìn ra, nhưng cho dù là biểu tình này, nàng vẫn diễm lệ rung động lòng người. Đây là động tác đầu tiên Thu Quảng tự phát làm ra mà không có mệnh lệnh của nàng, trước giờ, nàng đều cho rằng Thu Quảng là một con rối, không có sinh mạng. Chỉ bởi

vì Thu Quảng cực kỳ ít nói, nên mới thường mang hấn theo bên cạnh, nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm nàng có chút mê muội.

Diệp Trùng lại nhìn ra sự xảo diệu trong 1 bước sải chân gã đàn ông trung niên này.

Võ thuật gia! Một võ thuật gia khá cao minh! Từ tốc độ, chính xác và thời gian mà bước sải này của đối phương thể hiện ra thì có thể nhìn ra một chút manh mối.

Trong khoảnh khắc, cơ thịt toàn thân Diệp Trùng liền hơi căng lên, chân tuy không rời khỏi mặt đất, nhưng sức mạnh đã dồn lên đó, ở trong một loại trạng thái có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Trong vòng mười mét của một vị võ thuật gia cao minh thả lỏng tinh thần, vậy tuyệt đối là hành vi tìm chết. Không có ai hiểu rõ hơn Diệp Trùng lực bạo phát và lực sát thương của một vị võ thuật gia có trong khoảng cách này.

Cũng may, bản thân Diệp Trùng chính là một vị võ thuật gia rất không tồi.

Những biến hóa nhỏ nhoi này của thân thể Diệp Trùng cũng dẫn đến biến hóa của thân thể gã đàn ông trung niên trước mặt này, thân vùng khuỷu tay hơi ưỡn lên, thân thể hơi nghiêng, đôi chân không biết lúc nào đã mở ra, rơi vào trong mắt người bình thường, đây chẳng qua chỉ là động tác vô cùng bình thường, nhưng Diệp Trùng lại nghĩ thấy sự nguy hiểm trong đó, điều này cũng làm hấn càng xác định thêm một bước, thực lực vị võ thuật gia trước mặt này nhất định vô cùng mạnh mẽ.

Chẳng lẽ đối phương đã phát hiện ra mục đích của mình?

Quang mang nóng bỏng lập lòe trong mắt gã đàn ông trung niên, đó là một loại thiết tha không gì sánh được.

Đáng tiếc, Thu Mạn bị hấn che sau lưng lại không thấy được một màn này, mà lại vô cùng kỳ quái hỏi: “A Quảng, sao thế?”

Trong khoảnh khắc, câu nói này giống như một chậu nước đá dội xuống đầu gã đàn ông trung niên này, sự thiết tha trong mắt gã đàn ông trung niên tên A Quảng này lập tức biến mất tăm mất dạng. Cặp mắt hấn lại khôi phục sự trống rỗng bình thường, không chút sự sống.

A Quảng lại trở về sau lưng Thu Mạn một lần nữa, không nói một lời, giống như khúc gỗ.

Thu Mạn kinh ngạc liếc nhìn A Quảng một cái, không nhìn ra có gì không giống bình thường, nàng quyết định đặt sự chú ý lên người người đàn ông nhỏ trước mặt này, chính là sự xuất hiện của hấn, làm cho A Quảng vẫn luôn không có cử động gì xuất hiện tình trạng dị thường như vậy, hơn nữa, gã đàn ông tên gọi là Cao Dã này, bản thân cũng đủ kỳ quái rồi.

Chẳng lẽ là gián điệp?

Gần như mọi người đều biết hậu đài của tập đoàn Prime là ai, nếu như thế lực khác không phái vài gián điệp tới, đó mới là sự không bình thường thật sự.

Nhưng nếu như nói người đàn ông này là gián điệp, Thu Mạn lại cảm thấy không giống, huấn luyện gián điệp và huấn luyện nhân viên chiến đấu hoàn toàn không giống nhau, sự khác biệt về khí chất của 2 người cũng vô cùng rõ ràng.

Đột nhiên, Thu Mạn cảm thấy có chút nan giải.

243. Chương 243: Trúng Tuyển (hạ)

Thật ra, Diệp Trùng vốn dĩ không biết, trong lòng người phụ nữ đầy thành thực, phong tình này giờ cũng lúng túng vô bì, chỉ nhìn biểu tình của lão già Donald này, nàng liền biết tên trước mặt này tuyệt đối là

một nhân tài, bỏ qua thì đáng tiếc, nhưng gã đàn ông nhỏ này nhìn thế nào cũng không giống một người bình thường, bất tri bất giác, trong lòng nàng có chút kiêng kỵ với gã mò không được nông sâu này.

Diệp Trùng giống như 1 người không có việc gì, đứng im bất động, không có bất cứ lo lắng, bất an nào.

Ánh mắt Thu Mạn quét trên người gã đàn ông nhỏ này, trong lòng lại không tìm được bất cười khanh khách, mình sao thế này, tại sao lại thất thái như vậy? Cho dù tên này có ý đồ khác, cục thế không phải vẫn nằm dưới khống chế của mình sao? Chỉ cần mình tăng cường giám sát hắn, cho dù đối phương muốn giở trò gì, mình cũng có rất nhiều cách đối phó, loại người này, vẫn đặt dưới mắt mình là an toàn nhất.

Chẳng lẽ mình thật sự già rồi? Lại trở nên nhát gan như vậy! Nàng cảm lòng không đành, dùng tay sờ gương mặt vẫn trơn bóng của mình.

Động tác đầy chất nữ tính này lập tức hấp dẫn gần như tất cả ánh mắt trong phòng, ngay cả Donald già dặn cũng nhìn chằm chằm Thu Mạn không chớp, đợi lão phản ứng lại, gương mặt già nua đỏ lựng lên.

Cả căn phòng chỉ có gương mặt hai người không có bất cứ thay đổi nào, một người là Diệp Trùng, người kia chính là gã đàn ông trung niên gọi là A Quảng sau lưng Thu Mạn đó.

Thu Mạn biết rõ lực sát thương của mình to lớn cỡ nào, dung mạo vẫn luôn là vũ khí lợi hại nhất không gì không xong của nàng, động tác vừa rồi tuy chỉ là một động tác của tiềm thức, nhưng nàng biết rõ ảo diệu trong đó, càng là loại biểu tình lộ ra không cố tình thì mới càng hấp dẫn người ta nhất.

Đàn ông đối với sắc đẹp, có ai mà không động lòng? Nàng cười lạnh trong lòng.

Khi nhìn thấy Donald tuổi tác thế này mà cũng đỏ mặt, nàng không khỏi cười khanh khách, làm cho Donald hận không thể tìm một cái lỗ trên mặt đất chui vào. Nhưng khi ánh mắt của nàng quét qua mặt gã đàn ông nhỏ này, biểu tình trên mặt không khỏi cứng lại.

Bởi vì thứ nàng thấy là một bộ mặt không có chút thay đổi nào, vẫn là sự hồ hững làm người ta nhìn vô cùng không thoải mái đó.

Cô gái trước mặt này đột nhiên bật cười làm Diệp Trùng hơi có chút kinh ngạc, không thể không nói, ánh mắt hắn nhìn bây giờ so với lúc trước quả thật cao minh hơn nhiều, người phụ nữ này vừa nhìn liền biết không phải loại người dễ đối phó. Nàng ta đối với việc nắm bắt tâm tình khẳng định là cao minh hơn mình không biết bao nhiêu lần.

Nhưng Diệp Trùng vẫn cư xử bình tĩnh, đối với thực lực của mình, hắn có tràn đầy tự tin, hoàn cảnh thế này, là chiến trường có lợi nhất để hắn phát huy. Nếu như đối phương trở mặt, hắn nắm chắc có thể an toàn thoát khỏi chỗ này, cho dù gã đàn ông trung niên tên gọi A Quảng đó có thể là một võ thuật gia lợi hại, nhưng hắn vẫn không chút e ngại.

Nói tới cận chiến, Diệp Trùng tin tưởng cho dù là Lam Dị Hành sống lại, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn hiện giờ.

Người phụ nữ này rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, vẫn đáng vẻ cười khanh khách, nhưng Thương từng nói với mình, khi người khác cười mỉm với người, ngàn vạn lần đừng lơ là cảnh giác. Diệp Trùng cực kỳ tán đồng với câu nói này.

Nhìn thấy Diệp Trùng không định mở miệng, Thu Mạn cười một tiếng, nói: “Hoan nghênh gia nhập tập đoàn Prime!”

Donald không khỏi mừng rỡ. Người phụ nữ xinh đẹp mà chết người này ở trong lòng mọi người trên dưới sở nghiên cứu này đều cực kỳ thần bí, mọi người đều biết bối cảnh sau lưng của nàng rất sâu, nhưng không ai thật sự biết chi tiết về nàng ta. Nhưng đối với mệnh lệnh của nàng ta, không có ai dám vi phạm. Sự thật chứng minh, người vi phạm mệnh lệnh của nàng, kết cục đều rất bi thảm. Thu Mạn đã nói như thế, vậy cũng có nghĩa là việc trúng tuyển của người thanh niên được mình nhóm trúng này đã thành tất nhiên.

Về mặt Donald vui mừng như điên ngược lại hoàn toàn với gương mặt bình tĩnh của Diệp Trùng, giống như người trúng tuyển đó là Donald mà không phải là Diệp Trùng.

Còn chưa đợi Diệp Trùng có phản ứng, Ronald túm lấy tay của Diệp Trùng, lôi hắn chạy về phòng thí nghiệm của mình.

Nhìn bóng lưng hai người, khoe miệng Thu Mạn không khỏi nhếch lên vài phần ý tứ không thể hiểu được, mà một tia quang mang lóe lên trong cặp mắt to long lanh nước đó, còn trong đầu nàng vẫn đang nhớ lại động tác vô ý vừa rồi của gã đàn ông nhỏ này.

Chính ngay lúc Donald chạy về phía gã này, nàng nhìn thấy tay phải của hắn theo bản năng né tránh, nhưng hắn hình như rất mau liền phản ứng lại, tay phải vốn dĩ đã né tránh đó lại như tia chớp đưa tới tay của Donald, động tác này rất nhanh, nàng chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, còn Donald càng không có chút phản ứng nào.

Cao Dã, nhìn tin tức trên tay, Thu Mạn lăm bằm một mình.

Đáng tiếc là nàng không nhìn thấy, gã đàn ông trung niên vẫn luôn đứng im bất động sau lưng nàng, khi tay phải của Diệp Trùng hơi né đi, cặp mắt phóng ra quang mang, đầy hùng hực.

Đợi khi nàng xoay người, quang mang trong mắt A Quảng đã tan mất, khôi phục sự trống rỗng bình thường.

Mọi thứ xảy ra hôm nay, gần như đều không nằm dưới sự khống chế của nàng, điều này làm nàng cảm thấy vô cùng không tốt, ngay cả A Quảng bình thường nghe lời cũng xuất hiện khác thường, làm sao mà không làm nàng không hơi kinh ngạc trong lòng.

Nhìn A Quảng hoàn toàn không khác gì bình thường, đôi mày đẹp của Thu Mạn lại không tự chủ được nhướng lên.

- A Quảng, ngươi nghe hiểu lời ta nói không? Thu Mạn cẩn thận thử.

A Quảng vẫn không hề động đậy.

- Thật là kỳ quái, A Quảng hôm nay tại sao vậy chứ? Nhìn A Quảng vẫn như bình thường, Thu Mạn ra vẻ lăm bằm một mình, khoe mắt của nàng lại âm thầm nhìn A Quảng.

A Quảng vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, ánh mắt vẫn trống rỗng như trước.

Lần này Thu Mạn mới nản lòng, xoay người đi ra ngoài cửa, mà gần như đồng thời, A Quảng liền theo sát sau lưng Thu Mạn.

Sự hỗn loạn của phòng thí nghiệm của Donald làm Diệp Trùng giật bản mình, hắn cho rằng mình lại trở về hành tinh rác.

Các loại linh kiện quang giáp vương vãi đầy đất, ngay cả đặt chân cũng có chút khó khăn, thậm chí trên vài linh kiện còn có rỉ sét, Diệp Trùng không khỏi hoài nghi hoàn cảnh sinh tồn ở chỗ này có phải còn tệ hại hơn hành tinh rác hay không.

- Người làm quen với hoàn cảnh ở nơi này trước đi, bắt đầu từ hôm nay, ngươi sẽ là trợ thủ của ta, ừm, đồ đặc chỗ này không được tùy tiện loạn động, nếu như có câu hỏi gì, có thể trực tiếp tới hỏi ta. Nhớ kỹ, khi ta làm việc, không được tới làm phiền ta. Donald dặn dò.

Nhưng tất cả ánh mắt của Diệp Trùng, lại bị một bán thành phẩm màu tím được đặt trên một bàn thí nghiệm hấp dẫn.

244. Chương 244: Trở Thành Phụ Tá

Đối với động cơ, Diệp Trùng không hề có thể coi là tinh thông, ở phương diện này, Liên Nguyệt mới xứng là chuyên gia thật sự. Nhưng, trước khi Liên Nguyệt còn chưa gia nhập Hoa hoa công tử, Diệp Trùng cũng từng nghiên cứu qua động cơ của quang giáp. Thứ Diệp Trùng biết sớm nhất là động cơ quang giáp của Hắc giác, sau đó cũng không hề xa lạ với động cơ quang giáp của Tông sở, quang giáp Thần Thức bị hắn dỡ ra rất nhiều lần. Nhưng nếu nói tới quen thuộc nhất, vậy thì hắn vẫn quen thuộc nhất với động cơ quang giáp của Hiệp hội sư sĩ, trong kho tư liệu của Mục Thương, có gần như các loại sơ đồ thiết kế quang giáp của Hiệp hội sư sĩ, trong đó tự nhiên bao gồm động cơ quang giáp.

Nói tới trình độ chuyên nghiệp về phương diện động cơ, Diệp Trùng cũng thua xa Liên Nguyệt, nhưng nói tới thấy qua các loại động cơ, Liên Nguyệt võ ngựa cũng không bằng Diệp Trùng.

Có thể nói, động cơ quang giáp ba nhà đều có điểm đặc sắc của mình, hơn nữa nguyên lý khác biệt cực lớn. Nhưng tính năng biểu hiện ra lại khác không nhiều. Ít nhất quang giáp đồng cấp bậc của ba thế lực mà Diệp Trùng từng thấy, khác biệt tốc độ giữa chúng đều vô cùng nhỏ nhoi. Hơn nữa, quang giáp của cùng thế lực tuy đẳng cấp khác nhau, nhưng động cơ quang giáp của chúng về mặt nguyên lý không hề có gì khác biệt, chỉ là vật liệu của quang giáp cao cấp ưu tú hơn, kết cấu càng hợp lý hơn mà thôi.

Vốn dĩ Diệp Trùng cho rằng, động cơ quang giáp của 3 loại nguyên lý này đại biểu cho ba loại nguyên lý động cơ có giá trị nhất hiện nay.

Nhưng khi nhìn thấy cái động cơ vẫn chưa hoàn công này. Diệp Trùng dường như bị cái gì tông trúng một cái, tinh thần cũng có chút ngẩn ngơ. Đây là một loại ý tưởng mới, một loại ý tưởng mới hoàn toàn khác với ba loại nguyên lý đó.

Từ mức độ nào đó mà nói, Diệp Trùng có một vài đặc điểm chung của nhân viên nghiên cứu khoa học. Cho nên khi nhìn thấy một loại quan niệm mới, vốn luôn lý trí, hần lại bị thất thần trong thời gian ngắn.

Bốn cái hộp hỗ trợ giống như bốn cái chân thò ra từ phần thân chính động cơ, quái dị nói không ra lời. Động cơ quang giáp dùng hộp hỗ trợ không phải không có ai dùng qua, nhưng tới đa cũng chỉ có dùng hai cái. Đây là lần đầu tiên Diệp Trùng nhìn thấy động cơ quang giáp dùng bốn hộp hỗ trợ. Hần có chút gấp gáp muốn xem bên trong rốt cuộc là quang cảnh thế nào.

Bất quá, hần lại không làm như vậy, về mặt không có bất cứ thay đổi nào, hần thậm chí không nhìn thêm cái bàn thí nghiệm đó. Mà sau khi bàn giao xong, lão vẫn luôn xoay lưng lại Diệp Trùng, biến hóa nhỏ nhất của Diệp Trùng, lão tự nhiên không nhìn thấy.

Mọi thứ chỉ vừa mới bắt đầu.

Diệp Trùng bắt đầu công việc dọn dẹp cả căn phòng thí nghiệm này, không thể không nói, đây là một việc nặng nhọc nhưng cũng vô cùng quen thuộc với Diệp Trùng. Khi ở hành tinh rác, Diệp Trùng phải tự mình hoàn thành công việc dọn dẹp nhà cửa, đối với việc này cũng rất rành rẽ.

Donald vô nghi là một người điên cuồng với công việc, vừa vui đầu vào trong nghiên cứu thì không dứt ra được, đợi đến khi lão kết thúc công việc thì kinh ngạc phát hiện nơi này đã hoàn toàn thay đổi hình dáng, mọi thứ được phân loại đặt ở những vị trí khác nhau, cả phòng thí nghiệm xem ra rất có trật tự.

Donald không hề xem trọng mấy thứ này, nhìn Diệp Trùng một cái, nói: “Người nên đặt sự cố gắng của người vào công việc, mà không phải lãng phí ở việc dọn dẹp phòng ốc. Người có thiên phú rất tốt, nhưng nó không hề có nghĩa là người có nhiều thời gian có thể lãng phí. Trên bàn số hai có một phương án cải tạo, người tính toán thông số chạy thử của nó đi.”

Diệp Trùng ừ một tiếng, ra dấu đã hiểu. Hần không hề vì lão già Donald xem nhẹ thành quả làm việc của hần mà có bất cứ bất mãn nào, hần rất hiểu mấy nhân viên nghiên cứu này, phần lớn bọn họ cho rằng việc khác ngoài nghiên cứu là lãng phí thời gian.

Đương nhiên, Diệp Trùng không hề vì sạch sẽ hoặc nhìn thoải mái mà thu dọn phòng ốc. Hần cho rằng, nếu như đồ đạc trong một căn phòng sắp xếp có thứ tự, vậy sẽ làm cho công việc có hiệu suất hơn, nhưng, hần cũng không định giải thích với Donald.

Diệp Trùng vĩnh viễn dứt khoát, gọn gàng, hần xoay người đi về phía bàn thí nghiệm số hai, mà sau lưng hần, Donald thoáng qua một tia tán thưởng, nhưng rất mau, lão cũng xoay người vui đầu vào công việc của mình.

Tính toán thông số chạy thử vẫn luôn là vấn đề làm người ta đau đầu, tuy độ khó không lớn, nhưng tính toán rườm rà, thường làm người ta phát cuồng. Đây cũng là một trong những công việc đánh đố công phu cơ bản nhất. Bởi vì trình tự của nó quả thật là quá lộn xộn, gần như 80% những thứ liên quan tới lý luận và tính toán cơ sở về quang giáp đều bao hàm trong đó.

Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, đây không hề là một việc quá khó khăn, hẳn có đủ kiên nhẫn, mà cơ sở của hẳn cũng thâm hậu, chỉ e ngay cả Donald cũng không tưởng tượng nổi. Nhớ năm đó, hẳn ở Cực quang tồn biết bao công sức ở bộ phận cơ sở, mấy lão gia gia đó đối với hẳn “chà đạp” tới nơi tới chốn, cũng làm cho phần nguyên lý đối với quang giáp của hẳn có nhận thức cực kỳ sâu sắc, hiện giờ đã không có người trẻ tuổi nào chịu phí thời gian ở mặt này nữa rồi.

Diệp Trùng thậm chí có thể nhìn ra, chỗ không hợp lý bên trong sơ đồ cải tạo quang giáp này, cải tạo quang giáp là một trong những bộ phận hẳn quen thuộc nhất. Mà hẳn lại có kinh nghiệm thực chiến phong phú, so với thợ cải tạo quang giáp thông thường thì càng hiểu rõ hơn, cải tạo thể nào mới có thể càng có lợi hơn trong thực chiến. Sơ đồ cải tạo này về mặt thiết kế, nói chung thì vô cùng cân bằng, nhưng ở rất nhiều chi tiết, Diệp Trùng nhận ra có thể làm được tốt hơn. Có thể nhận ra, người thiết kế sơ đồ cải tạo quang giáp này là một thợ cải tạo quang giáp khá có thực lực. Hơn nữa, có vài suy nghĩ tân kỳ, làm Diệp Trùng có chút cảm giác trước mắt sáng lên.

Nhưng, Diệp Trùng hiện giờ lại không có thời gian quan sát tỉ mỉ, mà là vùi đầu vào trong tính toán rồi rầm rầm.

- Ủ, không tồi, so với dự tính của ta không khác lắm, à, để ta xem xem, đây là sơ đồ cải tạo của Riggs, không tồi, không tồi. Ủm, người lúc trước học cải tạo quang giáp ư? Donald đột nhiên quay mặt qua hỏi Diệp Trùng.

- Vâng. Diệp Trùng trả lời.

- Cơ sở của người không tồi, vô cùng vững chắc, điều này rất khó gặp trong đám người trẻ tuổi. Donald tiếp tục nói: “Ủm, người nghĩ cách làm thông số chạy thử của phương án này giảm đi 50%.”

Nói xong, Donald xoay người rồi lại vùi đầu vào công việc, không nhìn tới Diệp Trùng.

- Đây là số liệu của Cao Dã? Thu Mạn nhìn số liệu vô cùng đơn giản trên tay, không khỏi nhún mày, khuôn mặt bình thường đầy gợn tình, lúc này lại rõ ràng không giận mà ục.

245. Chương 245: Thất Vọng Đã Lường Trước

Kết quả điều tra của khoa tình báo là thứ đáng cậy, nếu như không phải một người cực kỳ quen thuộc của nàng ở khoa tình báo, nàng căn bản không có được tư liệu này, khoa tình báo sẽ không vì việc nhỏ này mà ra tay.

Tên Cao Dã này không hề nguy hại thân phận, từ kết quả điều tra của khoa tình báo có thể nhìn ra. Khoa tình báo là một trong những khoa có lịch sử lâu đời nhất, sự tồn tại của nó vượt quá 20 năm. Hơn nữa nàng biết lão đại của khoa tình báo là ai, càng biết lĩnh vực sở trường của người này là cái gì.

Từ bên ngoài nhìn vào, mọi tư liệu của người này đều không thể chê trách được, nhưng Thu Mạn vẫn cảm thấy trong đó hình như không phải đơn giản như vậy. Tư liệu này quả thật quá đơn giản. Đơn giản tới mức gần như làm người ta tìm không ra bất cứ thứ gì có giá trị từ nó.

Nhưng trước mắt nàng lại không có bất cứ biện pháp nào khác. Sau lưng nàng, A Quảng vẫn mặt mày tro tro, đối với cử động khác thường hôm đó, Thu Mạn vẫn đặc biệt mang hẳn đi tới phòng thí nghiệm thần bí đó, nhưng trải qua kiểm tra vẫn không hề phát hiện bất cứ chỗ khác thường nào, điều này cũng làm trong lòng Thu Mạn buồn bực không thôi.

Diệp Trùng không hề biết mình đã làm cho Thu Mạn chú ý. Hẳn hiện giờ mỗi ngày đều sống ở trong phòng thí nghiệm của lão già Donald, từ sáng tới tối, gần như hoàn toàn không ngừng nghỉ. Hẳn cũng hoài nghi, cứ tiếp tục như vậy, chỉ e mình cũng sẽ quên đi mục đích của mình tới đây.

Rất lâu trước đây Diệp Trùng đã vô cùng mong đợi cuộc sống bình đạm mà phong phú thể này, đối với thể giới này, lòng hiếu kỳ của hẳn đã sớm không còn mạnh mẽ như khi ở hành tinh rác nữa rồi.

Lão già Donald cũng thường có vô vàn những ý tưởng lạ lùng, cổ quái, khi thấy Diệp Trùng thành công giảm 50% thông số chạy thử của sơ đồ cải tạo quang giáp đó, độ khó của nhiệm vụ giao tới tay Diệp Trùng lập tức tăng lên với mức độ lớn. Điều này làm Diệp Trùng cảm thấy khá đau đầu, nhưng đau đầu rồi lại không tự chủ được mà bị mấy ý nghĩ tân kỳ này hấp dẫn.

Hắn nào biết trong lòng lão già Donald lúc này kinh ngạc thế nào, mấy vấn đề mà lão giao cho Diệp Trùng đó, trong đó không hiếm những tri thức liên quan tới những chỗ cực kỳ ít được chú ý. Lão dám khẳng định cho dù là mấy thợ cải tạo cao cấp đó cũng chưa chắc có thể tìm ra cách giải quyết. Nhưng đứa trẻ treo trên người xưng hiệu thợ cải tạo trung cấp trước mắt này lại cho lão quá nhiều niềm vui, kinh ngạc. Hơn nữa, một số biện pháp trong đó xảo diệu làm lão cũng không khỏi nảy sinh đôi chút cảm giác tuyệt vời.

Mình quả nhiên không nhìn lầm! Trong lòng Donald toàn là sự hoan hỉ, may mà lúc đó mình kiên trì, nếu không, thiên tài thế này và mình đã đi lướt qua nhau rồi. Trước giờ, lão đều cô độc một mình, bây giờ tuổi tác đã lớn, cũng muốn tìm một học sinh ngộ tính không tồi. Nhưng lão vẫn không nguyện ý dạy từ cơ bản mà lên.

Giống như lần tuyển mộ này, quyền lựa chọn đều ở trên tay Thu Mạn, nhưng nếu như dính dáng tới tri thức chuyên nghiệp cụ thể, vẫn phải do Donald ra mặt. Diệp Trùng chính là một trường hợp trong đó, đáp án của hắn và các loại phương án trong kho tư liệu của quang não đều không giống nhau, cho nên mới bị đưa tới chỗ Donald. Linh tính Diệp Trùng biểu hiện ra làm Donald vui mừng phát điên, lão lập tức hối hả chạy tới.

Tới tận bây giờ, công việc chiêu mộ vẫn không hề kết thúc, nhưng lại không còn xuất hiện người cần Donald phải ra mặt.

Mãi tới khi việc chiêu mộ hoàn toàn kết thúc, Diệp Trùng đã ở chỗ này làm việc gần nửa tháng.

Trong nửa tháng này, hắn cũng đại khái biết được tình hình sơ lược ở chỗ này. Sở nghiên cứu quang giáp 76 là một đơn vị nghiên cứu phát triển quang giáp thuộc về tập đoàn Prime, đơn vị nghiên cứu phát triển có quy mô thế này dưới tập đoàn Prime còn có rất nhiều. Từ sản phẩm phát triển của nó thì có thể nhìn ra, chỗ này không hề liên quan tới sản phẩm cốt lõi của tập đoàn Prime.

Điều Diệp Trùng kỳ quái duy nhất là, một tổ chức bên ngoài thế này mà lại xuất hiện một đại sư có trình độ cao thế này như Donald. Đại sư giống Donald thế này, phần lớn không nên xuất hiện ở chỗ này. Lão nên thuộc về lực lượng nghiên cứu cốt lõi nhất, Diệp Trùng không tin Liên minh tự do lại xảy ra một sai lầm ngu ngốc như vậy.

Nhiều ngày như vậy ở cùng với Donald, Diệp Trùng đã khá hiểu rõ thực lực của Donald, đây lại là một chuyên gia quang giáp có trình độ đại sư mà hắn từng gặp. Đây cũng là đại sư thứ hai hắn từng gặp ở năm thiên hà lớn, đại sư còn lại là đại sư Fred. Tính năng của tác phẩm Ngư của đại sư Fred vô cùng xuất sắc, thiết kế xảo diệu, chỉ là bởi vì giới hạn của vật liệu mới hạn chế uy lực của nó.

Nói tới trình độ phương diện lý luận quang giáp, mấy đại sư của năm thiên hà lớn không hề thua kém bao nhiêu đại sư của Tổng sở, Hắc giác. Nhưng nếu so nghiên cứu cơ bản của năm thiên hà lớn với ba thế lực lớn, thua kém tới mấy bậc, thí dụ hợp kim kim loại.

Đối với lực lượng nghiên cứu khoa học của Liên minh tự do hùng hậu thế nào, Diệp Trùng không hề biết, nhưng hắn tin, không có tổ chức nào lại xa xỉ tới mức bỏ chuyên gia cấp bậc này ở một cơ quan nghiên cứu phát triển bên ngoài. Mà người chủ trì của cả sở nghiên cứu này lại là người phụ nữ ngày hôm đó, từ lời nói của người xung quanh, Diệp Trùng cũng hiểu được bối cảnh của người phụ nữ này hình như là cực sâu, mọi người trong sở nghiên cứu này vô cùng cố kỵ nàng ta. Ngay cả Donald, đáng vẻ trước mặt người khác cực kỳ kiêu ngạo, ở trước mặt người phụ nữ này cũng hơi thu liễm lại.

Tuy người phụ nữ này nhìn thấy mình đều có dáng vẻ cười mỉm chi đó, nhưng Diệp Trùng thường cảm thấy trên người mình có chút lạnh. Mà gã đàn ông trung niên giống như khúc gỗ sau lưng nàng đó, Diệp Trùng có hơi kiêng kỵ, đây tuyệt không phải là hạng xoàng!

Cơ quan bên ngoài xem ra không hề đáng xem trọng này hình như không hề đơn giản như vậy. Bất quá, Diệp Trùng không muốn thám thính nội tình bên trong, hẳn vì người có cùng tên Cao Thế Xương giống cha mà tới, không cần phải lo chuyện ngoài lề.

Nhưng điều làm Diệp Trùng thất vọng là, tới tận bây giờ, hắn không hề có được bất cứ tin tức gì liên quan tới tên Cao Thế Xương này. May mà Diệp Trùng không hề gấp, đối với sự khó khăn của lần hành động này, hắn đã ước chừng đầy đủ, trước mắt mới là kết quả bình thường nhất.

Khoảng thời gian này, Diệp Trùng và Mục có liên lạc qua, nhưng chỉ giới hạn trong mấy liên lạc. Diệp Trùng giới thiệu một lượt sơ lược tình huống ở bên này, Mục bên đó cũng không xảy ra chuyện khác thường gì, Mục ngay trang rất cẩn thận, tới tận bây giờ, chắc là vẫn chưa làm cho hacker siêu cấp đó của đối phương chú ý.

Mọi thứ của Hoa hoa công tử tới giờ vẫn bình thường, mấy người trên tàu đều vô cùng an phận, không làm loạn gì, không có sự đồng ý của Mục, ai cũng không mở cửa tàu. Chỉ là Mục nói hình như Trúc Linh đã gặp bình cảnh, hỏi Diệp Trùng có mang tư liệu liên quan tới huấn luyện thuật thừa sĩ lần trước lấy tra khảo được từ chỗ Âm tiên sinh cho nàng ta hay không, theo cách nói của Mục, điều này có thể giúp xác suất nàng ta đột phá bình cảnh tăng tới khoảng từ 53 đến 60%.

Diệp Trùng suy nghĩ, rồi lựa chọn đồng ý. Dù sao Qua Dực cũng cho nàng rồi, thứ liên quan đến thuật thừa sĩ mình giữ lại cũng vô dụng. Diệp Trùng đối với thiên phú về mặt thuật thừa sĩ của mình rất rõ ràng. Tới tận bây giờ, mình ngay cả cửa ải cơ bản nhất, mình tức, cũng chưa qua, giữ ở trên tay mình cũng lãng phí, giao cho Trúc Linh đã có cơ sở vững chắc mới là lựa chọn tối ưu.

Nhưng như vậy, khoảng cách giữa Diệp Trùng và Trúc Linh lại kéo giãn thêm một bước. Diệp Trùng thở dài trong lòng, Trúc Linh có Qua Dực, mình đã không phải là đối thủ, giờ lại giao tư liệu thuật thừa sĩ cho nàng, khoảng cách giữa hai người hình như càng kéo càng xa.

Nhưng mình lúc nào mới có thể có một cái quang giáp cùng cấp bậc với Qua Dực mà lại thích hợp với mình chứ?

Ngày này hình như xa xôi lắm a! Diệp Trùng nhìn một cái linh kiện quang giáp trên tay, vốn dĩ thiết kế khá tinh xảo, nhưng Diệp Trùng vừa nghĩ tới Quá Dực, trong lòng lập tức trở nên vô vị.

- Cao Dã, theo ta ra đây một lát. Donald cắt ngang suy nghĩ của Diệp Trùng.

246. Chương 246: Người Phụ Nữ Phiền Phức

Diệp Trùng lại không hề chú ý tới A Liên, ngày đăng ký hôm đó, mọi chú ý của hắn đều đặt trên những người báo danh xung quanh, A Liên tuy là người đẹp, nhưng đối với kẻ không hiểu phong tình như Diệp Trùng mà nói, không hề có đủ lực hấp dẫn. Thứ Diệp Trùng nhìn thấy là đám đông người sau lưng người phụ nữ này, mấy người này ai nấy đều trên 40 tuổi, mà hai tay bọn họ gần như đều có một lớp chai dày, Diệp Trùng gần như lập tức hiểu ra, mấy người này nhất định là kẻ được chọn trong những người báo danh đó.

A Liên hơi cong người với Donald: “Tổng giám, mọi người đã tới đủ.” Khi ngược mắt thì phát hiện thiếu niên đó lại đứng ngang hàng với tổng giám Donald, trong lòng không khỏi hơi ngạc nhiên, bất cứ người có kinh nghiệm làm việc nào đều tuyệt không đứng ngang hàng với cấp trên trong lúc cấp trên đang giáo huấn, lúc này đứng sau lưng cấp trên nửa bước mới là cách đứng chính xác.

Thiếu niên này không hề có kinh nghiệm làm việc, A Liên đưa ra kết luận trong lòng, nhưng thấy trên mặt tổng giám Donald không có bất cứ vẻ không vui nào.

Donald không chút biểu tình gật đầu, nhìn xung quanh, đột nhiên hỏi: “Thu tiểu thư chưa tới à?”

A Liên cung kính nói: “Thu tiểu thư có việc, không rút ra được thời gian, nàng nói mọi thứ đều nghe theo dặn dò của tổng giám.”

Donald ừ một tiếng, sau đó quay mắt đối diện mọi người: “Các vị đã được chọn, vậy năng lực của các vị nhất định sẽ không có vấn đề lớn, chỉ cần các vị nỗ lực làm việc, ta nghĩ mọi thứ các vị muốn có được đều

không thành vấn đề. Đối với nội dung công việc cụ thể của các vị, mọi người chắc đều nhận được rồi. Tóm lại, ở chỗ này, dựa trên thực lực mà nói chuyện.”

Mọi người phía dưới ai nấy nghiêm túc nghe dạy bảo. Donald là ai? Lão chính là người duy nhất có xưng hiệu đại sư ở hành tinh Minh Hồng, là thần tượng trong lòng hơn nửa số người ở đây. Ngược lại, Diệp Trùng lúc này đứng yên không động đậy bên cạnh Donald lại có chút nổi bật.

- Ta nghĩ nội dung công việc từng người các người, các người chắc cũng biết, ta không có nhiều thời gian như thế để quản các người. Đây là phụ tá Cao Dã của ta, có vấn đề gì các người có thể đi tìm hắn. Hắn cũng sẽ phụ trách công việc kiểm tra các người.

Lời nói vừa ra, phía dưới lập tức nhao nhao.

Từ A Liên, gần như mọi người ở dưới đều cho rằng Diệp Trùng là học sinh của đại sư Donald, cho dù hiện giờ có nhiều học viện, nhưng vẫn có một số người thích nhận học trò truyền thống như ngày xưa. Nhưng thiếu niên này trông ra chỉ khoảng 20 tuổi, làm sao có thể đảm đương trọng nhiệm như vậy?

A Liên cũng nhin không được thất thanh kêu lên, nhưng lập tức phản ứng lại, nàng mau chóng dùng tay bịt miệng. Nhưng sự kinh ngạc đậm đặc lộ ra trong cặp mắt vẫn rất rõ ràng. Trong sở nghiên cứu trước giờ chưa từng có nghiên cứu viên trẻ thế này, chứ đừng nói còn cho hắn phụ trách công việc kiểm tra, vốn dĩ ở vị trí này ai nấy đều là nghiên cứu viên lâu năm đức cao vọng trọng, kinh nghiệm phong phú. Bọn họ vô luận là năng lực, hay là thanh danh, đều có thể phục chúng. Nhưng thiếu niên này cũng chỉ có xưng hiệu thợ cải tạo trung cấp thôi a, hơn nữa tuổi tác còn trẻ thế này, tổng giám Donald nghĩ sao vậy chứ?

Trong lòng Diệp Trùng cũng cả kinh, hơn nữa thầm kêu khổ, hắn xông bừa vào đây, chỉ là muốn thâm nhập từ bên trong vào tập đoàn Prime, từ đó tìm kiếm manh mối liên quan tới Cao Thế Xương. Âm thầm và không làm người ta chú ý mới là thứ hắn muốn nhất, nhưng nhiệm vụ Donald giao cho hắn hiện giờ lập tức đẩy hắn ra trước đầu sóng ngọn gió.

Nhưng năng lực khổng lồ chế tốt làm hắn ở bề ngoài, ít nhất xem ra vô cùng bình tĩnh.

Donald vô cùng vừa ý với phản ứng của mọi người, còn sự bình tĩnh của Diệp Trùng càng làm lão mừng hơn. Từ mấy nhiệm vụ mà mấy hôm nay lão giao cho Diệp Trùng, lão có thể nhìn ra, thiếu niên chỉ có xưng hiệu thợ cải tạo quang giáp trung cấp này, năng lực thực tế của hắn thậm chí có thể vượt qua thợ cải tạo quang giáp cao cấp thông thường, mà năng lực sáng tạo của hắn càng là thứ mà hầu hết thợ cải tạo quang giáp không có.

Đây là một người trẻ tuổi đáng để bồi dưỡng. Cho nên Donald mới đưa ra quyết định này, hướng chỉ lão rất hiếu ý nghĩa thực tế của sở nghiên cứu này. Đối với cấp trên mà nói, hạng mục mà mấy người này phụ trách chẳng qua đều là danh nghĩa mà thôi, chỉ là công sức bề ngoài làm cho người bình thường coi. Mà bản thân lão cũng có thí nghiệm cần tiếp tục của mình, lão không muốn lãng phí thời gian xử lý mấy việc vô ý nghĩa này. Cứ coi như Diệp Trùng làm mọi thứ rối tung cả lên cũng không có bất cứ quan hệ gì. Donald cũng hy vọng công việc này có thể làm cho Diệp Trùng thêm kinh nghiệm. Với lão, đây chính là thứ người trẻ tuổi thiếu.

Diệp Trùng không nói gì, sự trầm ổn hắn thể hiện ra làm Donald có chút vừa ý, sau đó tuyên bố giải tán.

- Phụ tá Cao, đối với bố trí của ma trận này, người xem có vấn đề gì không.

- Phụ tá Cao, người xem sơ đồ thiết kế mạch quang mới này xem, tôi tại sao tìm không ra vấn đề bên trong chứ?

Yêu cầu trợ giúp kiểu này quá nhiều, Diệp Trùng ở sở nghiên cứu đã có được sự tôn trọng của mọi người. Sau khi Thu Mạn trở về, đối với quyết định này của Donald không tỏ ra bất cứ dị nghị gì. Mà biểu hiện tiếp theo của Diệp Trùng lại làm mọi người đều cả kinh.

Ngay cả Donald đã đẩy Diệp Trùng tới vị trí này cũng cả kinh. Lão vốn dĩ không ngờ Diệp Trùng có thể làm mấy việc này tốt như vậy, lão cho rằng, thiếu niên này dù là thiên tài thế nào, chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên 20 tuổi, tri thức tích lũy lại cần thời gian.

Nhưng biểu hiện của Diệp Trùng quả thật là làm người ta quá kinh ngạc.

Cơ sở của Diệp Trùng vững chắc, lĩnh vực liên quan lại rộng, làm người ta không khỏi hoài nghi hẳn chẳng lẽ kiếp trước là một đại sư quang giáp? Gần như tất cả vấn đề tới tay hắn đều có thể giải quyết dễ dàng, tuy mấy vấn đề này chưa chắc đã khó khăn, nhưng trong đó không thiếu một số lĩnh vực quang giáp vô cùng ít được chú ý.

Thầy của hắn là ai? Là nhân vật thể nào mà có thể dạy ra một học sinh như vậy chứ?

Mà điều làm người ta khen ngợi nhất là hắn đưa ra sáng tạo vô tận, không theo quy củ, vĩnh viễn không bị quy tắc trói buộc. Mấy sáng kiến này không cái nào không cực kỳ thực dụng, nhiều lúc mọi người đều hoài nghi hẳn có phải là một vị thợ cải tạo quang giáp lão luyện biết quang giáp đã mấy mươi năm hay không. Người trẻ tuổi đều có sáng tạo sục sôi, nhưng hầu hết trong đó đều không thể thực hiện, rồi chuyển đổi thành sản phẩm thật sự.

Đây chính là khoảng cách giữa hiện thực và lý tưởng.

Chỉ có thợ cải tạo quang giáp thật sự có kinh nghiệm phong phú mới có thể thật sự xử lý mối quan hệ giữa hai thứ này. Rất mau, nghiên cứu viên của chỗ này phát hiện phụ tá trẻ tuổi tên gọi Cao Dĩ này, xuất phát điểm của tất cả sáng kiến của hắn đều đứng trên sản xuất hiện thực. Sự chu đáo không tương xứng với tuổi tác này, nhận được sự khen ngợi của mấy nghiên cứu viên này.

Không khí của sở nghiên cứu này khá tốt, thực lực Diệp Trùng biểu hiện ra cũng làm người ta không thể nói gì, không ai hoài nghi tính chính xác của quyết định này của Donald.

Nói thật, loại không khí này đối với biểu hiện của Diệp Trùng mà nói có sức hấp dẫn cực kỳ, nhưng cũng may hắn vẫn không quen tình cảnh hiện tại của mình. Cảm giác của hắn vô cùng nhạy, người phụ nữ tên gọi Thu Mạn đó, vô cùng chú ý tới mình. Mấy lần, Diệp Trùng bắt gặp tình quang thoáng qua trong ánh mắt đầy tiêu ý đó của nàng ta.

Người phụ nữ này làm Diệp Trùng rất đau đầu, khóe miệng của nàng luôn luôn treo nụ cười như có như không. Diệp Trùng phát hiện, vô luận là ai, trước mặt nàng ta đều thiếu sức đề kháng, ngay cả lão già Donald cũng không ngoại lệ. Gương mặt già nua như vỏ cây của lão mà cũng trở nên đỏ lựng.

Điều này làm Diệp Trùng vô cùng cảnh giác, cho nên mỗi lần nhìn thấy người phụ nữ này, hắn đều không dám có bất cứ sơ suất nào. Nhưng cũng may tới tận lúc này, không có xảy ra bất cứ tình huống đặc biệt nào. Sự lợi hại của người phụ nữ này vẫn ra ngoài dự liệu của Diệp Trùng, có lúc chỉ một ánh mắt, Diệp Trùng liền cảm thấy trái tim mình bỗng đập nhanh hơn, tăng tốc mà không có bất cứ dấu hiệu nào.

Khi lần đầu tiên gặp phải tình huống này, Diệp Trùng suýt chút nữa là hồn phi phách tán, cho rằng mình bị một kiểu tấn công không biết. Công kích âm thanh? Nhưng may mà hắn rất mau liền hiểu chuyện gì xảy ra.

Sinh lý học không hề học phí a, đây là suy nghĩ đầu tiên trong lòng hắn lúc đó.

Diệp Trùng trước giờ chưa từng nghĩ qua lực sát thương của ánh mắt một người lại có thể tới mức độ này, nhưng may mà năng lực khắc chế của Diệp Trùng cũng rất kinh người, tuy trái tim nhấp nhồm, nhưng về mặt lại không có chút thay đổi nào. Điểm này cũng làm người ta chặc lưỡi kêu lạ, cả sở nghiên cứu cũng chỉ có mình Diệp Trùng là đàn ông mà có thể thản nhiên trước mặt Thu Mạn.

Từ sau việc lần đó, Diệp Trùng vẫn luôn vô cùng để ý tới phản ứng bản năng của mình, hắn không cảm thấy loại phản ứng bản năng này có gì không tốt, chỉ là cảm thấy mình trong loại trạng thái thể này thì vô cùng bất an và nguy hiểm.

Diệp Trùng nhớ không biết ai từng nói, khác biệt giữa người và động vật chính là con người có thể khắc chế bản năng của mình.

Với lại, đại hán mặt không chút biểu tình ở sau lưng người phụ nữ này, Diệp Trùng cũng không dám có bất cứ sơ suất nào. Tuy Diệp Trùng tìm không thấy lý do đối phương tấn công mình, nhưng tình huống trước mắt không rõ, ở trước mặt một cao thủ võ thuật như vậy mà thất thần, nếu như xảy ra gì bất ngờ, vậy khẳng định là đủ để mình chết vài lần.

Thu Mạn xinh đẹp cười một cái, gọi: “Cao Dã.”

Như hoa tươi nở rộ, mọi người trong phòng trừ Diệp Trùng ra đều xuất hiện sự thất thần tạm thời, vẻ mặt Diệp Trùng cứng nhắc ở một tiếng, trong lòng lại đau đầu. Loại tình huống này đã sớm không phải là lần đầu rồi, nhưng Diệp Trùng lại không có biện pháp gì. Trước mắt, biểu hiện của hắn đã làm người ta chú ý rất nhiều, nếu như lại không thấy người phụ nữ này, chỉ e phiền phức càng lớn cũng sẽ tới trên người mình.

Trong thời gian ngắn, Diệp Trùng không hề muốn gặp phiền phức, nhưng điều này không có nghĩa hắn sợ phiền phức. Diệp Trùng cúi đầu, ai cũng không nhìn thấy, tia quang mang thoáng qua trong mắt hắn đó.

247. Chương 247: Lần Này Lớn Chuyện Rồi (1)

Lần đầu tiên nàng hoài nghi sức hấp dẫn của mình. Đồng thời cũng vô cùng tò mò với gã đàn ông tên gọi Cao Dã này, nàng có thể cảm thấy được đối phương nhất định có mục đích riêng. Mặc dù Cao Dã không hề có cử động khác với người thường nào, nhưng Thu Mạn tin rằng, hắn nhất định là tới vì cái gì đó, có lẽ đây chỉ là một loại trực giác, nhưng nàng tin tưởng nó vô cùng.

Bất quá, dù sao nơi này cũng chẳng có cơ mật gì, Thu Mạn không thể không đặc ý nghĩ, đây có lẽ là một trò chơi thú vị a.

- Cao Dã, nghe nói công việc của người gần đây làm không tới a. Thu Mạn cười mỉm chỉ, trên gương mặt trắng mịn nõn nà hiện ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào, ánh mắt câu lấy hồn phách người ta lộ ra vẻ quyến rũ, không khí trong cả căn phòng gần như cũng mang theo chút ngọt ngào, thứ duy nhất làm người ta cảm thấy có chút lạnh lẽo lại là A Quảng ở sau lưng nàng vẫn mặt không cảm xúc, ánh mắt trống rỗng thờ ơ.

Diệp Trùng không có chút dao động nào, tình huống thế này hắn đã trải qua mấy lần, đối với loại trêu chọc mức độ này, hắn đã hoàn toàn có thể khắc chế. Hắn không nói gì, người phụ nữ trước mặt này tỏa ra khí tức nguy hiểm, Diệp Trùng lần nào cũng cực kỳ cẩn thận.

Giống như biết Diệp Trùng sẽ không mở miệng, Thu Mạn cười cười, từ ghế đứng lên, còn không chút kiêng kỵ vươn vai lười nhác, đường cong hoàn mỹ mà rung động hồn phách lộ ra rõ ràng trước mặt Diệp Trùng, nếu như chỗ này còn có người khác, chắc hắn sẽ phun máu mà chết.

Sự chú ý của Diệp Trùng đã đặt toàn bộ vào hoàn cảnh xung quanh và trên người A Quảng sau lưng Thu Mạn. Đây là một trong những phương pháp Diệp Trùng nghĩ ra, Thu Mạn hiện giờ trong mắt hắn chẳng qua cũng chỉ là một sinh vật biến dị hình người mà thôi, con người sẽ có xúc động với sinh vật biến dị sao?

Bước chân khê di chuyển, Thu Mạn chậm rãi đi tới bên cạnh Diệp Trùng, nụ cười mê người trên mặt làm người ta không sao dời ánh mắt đi, lần thu ba động lòng người trong mắt càng phong tình vạn chủng.

Tới trước mặt Diệp Trùng, cặp mắt xinh đẹp của Thu Mạn không chớp nhìn vào mắt Diệp Trùng, thân thể hơi nghiêng tới trước, cảnh tượng trước ngực như ẩn như hiện.

Diệp Trùng mặt vẫn không đổi đứng yên bất động, giống như trước mặt hắn hoàn toàn là không khí, mà cặp mắt đáng ghét đó vẫn như trước, không chút dao động.

Tên đáng chết này! Thu Mạn không khỏi hơi bực trong lòng, nhưng nụ cười trên mặt càng xán lạn hơn, hơi hơi nâng cằm, động tác này cũng cực kỳ có sức sát thương, tới trước mắt, Thu Mạn cảm thấy những thứ mình vừa mới làm đã là lần làm tốt nhất từ nhỏ tới lớn.

Tới gần như vậy, mỗi một chi tiết trên mặt Diệp Trùng nàng đều có thể nhìn rõ ràng. Trừ sự dao động nhẹ của cơ nhục do hô hấp chậm sâu của đối phương mang lại, nàng không nhìn thấy bất cứ động tác nào khác của cơ nhục, mà cặp mắt của hắn vẫn không có bất cứ dao động nào như thế.

Thu Mạn không cam tâm tiếp tục thu hẹp khoảng cách của hai người, cặp môi ấm nóng của nàng gần như dán vào mặt Diệp Trùng, nhắc tay phải lên, nhẹ nhàng thò về phía mặt Diệp Trùng, cả cảnh tượng ám muội nói không ra lời, thứ duy nhất rõ ràng có chút bất ngờ lại là A Quảng cho dù là trong tình huống thế này vẫn theo sau lưng Thu Mạn như cũ.

Diệp Trùng hoàn toàn không để ý tới Thu Mạn đang từ từ kéo gần khoảng cách với mình, phần lớn sự chú ý của hắn đều đặt trên A Quảng cũng đang tới gần mình, gã này rất nguy hiểm, Diệp Trùng đánh giá trong lòng.

Hơi thở ấm nóng phả trên mặt Diệp Trùng.

Diệp Trùng bỗng nhiên giật mình!

Thu Mạn mừng thầm, gã đàn ông từ lúc vào thì vẫn luôn không có bất cứ biến hóa nào trước mặt cuối cùng đã có biến hóa.

Diệp Trùng có thói quen giữ một khoảng cách nhất định với người khác, mà nếu như bị một sinh vật biến dị tới gần như vậy, Diệp Trùng vẫn không bất cứ động tác nào, vậy hắn không phải là Diệp Trùng rồi.

Đồng tử Diệp Trùng đột nhiên co lại, gần như là vô thức, tay trái của Diệp Trùng đột nhiên gấp khuỷu gối lên, bắt lấy cái tay gần như sắp đụng vào mặt mình.

- A! Thu Mạn nhìn không được kêu lên đau đớn. Diệp Trùng nào có khái niệm thương hương tiếc ngọc nào, trong đầu hắn, đối diện hắn lúc này chỉ là một sinh vật biến dị mà thôi, Cái nắm này của Diệp Trùng dùng lực rất lớn, cổ tay của Thu Mạn đau đớn muốn gãy, mà mặt nàng càng thêm hoa dung thất sắc.

Rắc rắc, tiếng xương vỡ nghe thấy rõ ràng.

Tấn công liên hoàn là một loại phương thức Diệp Trùng thường dùng nhất. Chỉ cần một khi thành công, vậy công kích tiếp theo sẽ lũ lượt theo sau. Trong mắt hắn, toàn thân sinh vật biến dị hình người đã mất đi sự cân bằng lúc này đều là kẻ hở, mà ánh mắt của hắn cũng tự nhiên khóa chặt cổ họng của Thu Mạn. Năm ngón tay tay phải của Diệp Trùng hơi cong, như tia chớp chớp tới cổ họng đối phương!

Trong cặp mắt mê người đó của Thu Mạn hiện giờ chỉ có sự khủng bố và hoảng sợ vô tận.

Bộp, một cái tay cản tay phải của Diệp Trùng! Sức mạnh của cái tay này vượt ra khỏi tưởng tượng của Diệp Trùng, mà đồng thời, một đạo kinh phong đánh tay trái của hắn, lùi ra sau một bước nhỏ.

Ngước mắt nhìn, thứ Diệp Trùng nhìn thấy là một cặp mắt vô tận chiến ý. Đôi tay A Quảng xoay chuyển xảo diệu, Thu Mạn liền bị hắn nhẹ nhàng đặt ở sau người.

Diệp Trùng lúc này mới bừng tỉnh ngộ, trước mặt mình nào phải là sinh vật biến dị hình người nào, mà là Thu Mạn.

A Quảng chỉ thủ thế, nhưng không hề tiến lên.

Nhìn Thu Mạn đã đau đớn tới mức chảy cả nước mắt ở đó, Diệp Trùng lạnh lùng nói: “Xin đừng tới quá gần ta.” Nói xong liền xoay người đi về phía cửa.

A Quảng không hề cản Diệp Trùng rời đi, mà cặp mắt vốn đầy chiến ý của hắn cũng từ từ lạnh lại, rất mau lại khôi phục sự trống rỗng, hững hờ như bình thường.

Vừa ra cửa, Diệp Trùng liền thầm kêu khổ trong lòng, lần này lớn chuyện rồi. Thân phận của Thu Mạn hắn không hề rõ ràng, nhưng nàng lại chủ trì công việc của cả sở nghiên cứu này, ngay cả lão già Donald cũng phải nghe mệnh lệnh của nàng ta. Hơn nữa, bối cảnh thân phận của nàng ta cực sâu, hình như có quan hệ dây mơ rễ má với cấp trên. Minh hôm nay lại bóp gãy tay của nàng, sau này nếu muốn từ chỗ này xâm nhập vào trong, vậy rõ ràng là si tâm vọng tưởng rồi.

Tình cảnh trước mắt không tốt chút nào, Diệp Trùng không biết Thu Mạn có tức giận kêu người bắt mình hay không. Vừa rời khỏi phòng làm việc của Thu Mạn, Diệp Trùng liền co giò chạy như điên ra ngoài, lúc này rời khỏi chỗ này mới là chính xác nhất.

Trước giờ, Diệp Trùng trong mắt tất cả nghiên cứu viên đều không vì bất cứ cái gì mà biến sắc, đáng vẻ hốt hoảng lúc này hấp dẫn ánh mắt kinh ngạc của tất cả nghiên cứu viên dọc đường. Mọi người nhao nhao chào hỏi Diệp Trùng, hỏi han chuyện gì xảy ra, Diệp Trùng hoàn toàn coi như không thấy, bước chân càng nhanh thêm vài phần.

Mọi người không khỏi kinh ngạc vô cùng, không ngờ phụ tá Cao lại có thể chạy như vậy, tốc độ thật là nhanh a.

248. Chương 248: Truy Sát (1)

Một thích khách ẩn mình trong bóng tối, có thể cho người một kích trí mạng bất cứ lúc nào, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể có một cặp mắt đang nhòm ngó, mọi hành động của người đều có khả năng bộc lộ dưới mắt đối phương, loại áp lực lớn này trước giờ chưa từng có.

Trước giờ, có sự tồn tại của Mục Thương, Diệp Trùng căn bản chưa từng vì việc này mà lo lắng, mà điều này trước giờ cũng là vũ khí sắc bén trên tay của Diệp Trùng. Diệp Trùng bây giờ mới cảm thụ sâu sắc được sự cường đại của Mục Thương, Diệp Trùng lúc này mới thật sự thể hội được sự đáng sợ của một hội vực lĩnh giả siêu cấp. Nhưng cũng may mà có Mục, thêm vào tiểu Thạch đầu, cho dù ở thế dưới, tin chắc rằng sự an toàn của mình cũng vẫn được bảo đảm, đối với thực lực của Mục, Diệp Trùng có lòng tin cực lớn. Nếu như không có Mục, đánh chết hắn cũng không tới hành tinh Minh Hồng.

Bất quá, mấy hôm nay Diệp Trùng cũng không phải là chút thu hoạch cũng không có, mỗi một góc trong sở nghiên cứu, hắn đều ngó qua một lượt, thậm chí có vài lần hắn còn mạo hiểm do thám ban đêm, lật cả sở nghiên cứu lên cũng tìm không thấy bất cứ thông tin có giá trị nào. Với Diệp Trùng, thứ duy nhất có giá trị chính là động cơ loại mới vẫn chưa hoàn thành đó của lão già Donald.

Khoảng thời gian này, sự phát triển của động cơ kiểu mới của lão già Donald rõ ràng đã tới trạng thái bình cảnh.

Với trình độ của Diệp Trùng, vẫn không thể hoàn toàn hiểu được ý nghĩa hàm chứa trong mỗi chi tiết của cái động cơ kiểu mới này, nhưng điều này không hề ngăn cản hắn phán đoán giá trị của cái động cơ này. Giống như một tên trộm, hắn chẳng cần có thể hiểu được tất cả chỗ đặc sắc trong bức danh họa, nhưng ánh mắt của hắn đủ làm hắn đưa ra một phán đoán chính xác giá trị của bức tranh này.

Công tác bảo hộ của sở nghiên cứu này không giống vẻ ngoài, Diệp Trùng chẳng tốn bao công sức liền thành công lên vào, mà nghiên cứu của lão già Donald rõ ràng cũng không được coi trọng, hoàn toàn không có bất cứ biện pháp bảo vệ nào. Điều này có lợi rất lớn với Diệp Trùng, mọi tư liệu của cái động cơ này đều bị hắn phục chế lại. Nếu như giao cho Liên Nguyệt, Diệp Trùng tin rằng, chẳng mất bao lâu, một động cơ mới sẽ xuất hiện trên thế giới này. Bỏ không trọng dụng một nhân vật cấp đại sư thế này, điều này với Diệp Trùng mà nói, rõ ràng là khó mà tưởng tượng được.

Đáng tiếc, mục đích tới đây của Diệp Trùng lại không phải là vì cái động cơ vẫn chưa hoàn thành này, nếu không, hắn tuyệt đối sẽ không ở lại chút nào, trực tiếp rời khỏi hành tinh nguy hiểm này.

Tin tức liên quan tới cha tới giờ vẫn không có bất cứ manh mối nào. Thâm nhập từ bên trong hiện giờ xem ra không hề hiện thực, cường công? Không thể nào!

Không có bất cứ manh mối nào, hơn nữa còn là việc 20 năm trước, điều này làm Diệp Trùng cảm thấy mờ mịt.

Diệp Trùng đột nhiên đứng dậy, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, nghiêng tai lắng nghe. Hiện giờ không có Mục ở bên cạnh, quét hình siêu mạnh có trước đây không còn, chỉ dựa vào bản thân, may mà mình không hề buông lỏng.

Vị trí hiện tại của Diệp Trùng là một khu dân cư. Trên thực tế, vô luận là ở hành tinh nào, khu dân cư đều cực kỳ hỗn loạn. Tuy con người đã sớm sống không lo toan, tất cả nhà ở đây đều là chính phủ địa phương cung cấp miễn phí, mỗi một công dân đều hưởng được quyền lợi cơ bản nhất, nhưng vô luận là ai, nếu như có nhiều tiền tài hơn, nhất định sẽ rời khỏi chỗ này. Trại an ở đây hỗn loạn, các loại thiết bị dịch vụ lạc hậu, mức độ cân bằng cuộc sống chẳng khác mấy mức độ thấp nhất.

Nguyện vọng lớn nhất của mỗi người ở đây chính là có thể rời khỏi nơi này.

Nhưng địa phương thế này lại thích hợp cho Diệp Trùng lẫn trốn. Hôm nay mình đã làm gãy tay Thu Mạn, nếu như không có hành động gì tiếp theo, Diệp Trùng mới không tin, cho nên hắn vẫn luôn ở trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Thứ nên tới cuối cùng sẽ tới.

Đối với việc đã làm, Diệp Trùng không hề có tâm tình hối hận gì đó. Tuy hành vi của mình hôm nay làm mình lâm vào thế bị động nhưng hối hận đối với tình huống hiện giờ không hề có bất cứ tác dụng trợ giúp nào, nghĩ cách vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, sau đó lại tổng kết, tránh lần sau lại phạm sai lầm giống vậy, cái này mới là phương pháp Diệp Trùng cho rằng chính xác nhất. Nhưng lần sau mình thật sự không thể tái phạm? Trong lòng Diệp Trùng cũng chỉ cười khổ không thôi.

Vô thanh vô tức, Diệp Trùng cũng gọi Thủ hộ ra.

Trong đám kiến trúc tập trung thế này, Thủ hộ càng phát huy tác dụng hơn Hàm gia, tầm nhìn trắng đen quen thuộc làm Diệp Trùng cảm thấy thân thiết.

Oành, bức tường vỡ tan bắn tung tóe, bụi bặm dày đặc.

Tài liệu mà phòng ốc trong khu dân cư sử dụng vô cùng tệ, nhưng đám bụi bặm dày đặc này lại cho Diệp Trùng sự che giấu tốt nhất.

Trữ thủ đã sớm được Diệp Trùng lấy ra trên tay, tới hiện giờ, trữ thủ trang bị cho Thủ hộ trong mắt Diệp Trùng vẫn là một câu đố. Nó rốt cuộc là chế tạo dựa trên cơ chế nào? Thật ra, trên Thủ Hộ có rất nhiều chỗ làm Diệp Trùng cảm thấy không thể tưởng tượng được, tài hoa của Cố Thiếu Trạch làm Diệp Trùng kinh ngạc rất nhiều lần.

Sự sắc bén của hai thanh trữ thủ này là cường hãn nhất trong số tất cả vũ khí Diệp Trùng từng thấy qua.

Không đợi bụi bặm rơi xuống, Diệp Trùng đã động rồi!

Vô luận là đối với hệ thống quét hình nào, hoàn cảnh càng phức tạp, độ chính xác quét hình nó có thể đạt tới càng thấp.

Trong hoàn cảnh nhỏ hẹp thế này, hệ thống quét hình không hề đáng tin cậy hơn giác quan con người có. Hướng chỉ lực thức của bản thân Diệp Trùng lại miễn cảm kinh người.

Mũi chân Diệp Trùng điểm một cái, biên độ động tác tuy nhỏ, nhưng lực bạo phát đột ngột làm hắn giống như một viên pháo màu vàng kim, lao thẳng vào trong bụi đất dày đặc không thấy bến bờ.

Hoàn cảnh phức tạp cũng là trí mạng đối với Thủ hộ, cả tầm nhìn trắng đen liền trở nên hỗn loạn, mà tốc độ số liệu biến đổi bên cạnh đã hoàn toàn vượt ra khỏi năng lực phân tích của Diệp Trùng, xem giống như một ngọn thác màu trắng.

Diệp Trùng dứt khoát nhắm mắt lại, không chút hoảng loạn, bình tĩnh như băng tuyết, hô hấp của Diệp Trùng nhẹ gần như không nghe được, hắn mang tất cả sự chú ý đặt trên đôi tai.

Thính lực Diệp Trùng vô cùng kinh người, sau khi luyện tập mình tức liền trở nên linh mãnh dị thường. Trong con chip Lam Dịch Hành cho hắn, ứng dụng liên quan tới thính lực trong cận chiến cũng có giảng giải rất chi tiết. Truyền thuyết có vài võ thuật gia, thính lực có thể đạt tới một trình độ kinh người, bọn họ thậm chí có thể nhắm mắt mà giao đấu với người khác, chỉ dựa vào sự lưu động của không khí mà có thể đưa ra phán đoán chính xác.

Đối với loại cảnh giới cấp bậc truyền thuyết này, Diệp Trùng cũng chỉ biết đồ mắt. Nhưng hắn vẫn lựa chọn phương pháp này, thấy thì lỗ mãng nhưng thật ra đã trải qua tính toán một phen. Thính lực của mình không đủ để đạt tới mức độ chiến đấu với người khác, nhưng cận chiến quang giáp cũng không phải là đánh nhau tay không. Động tĩnh của quang giáp trong hoàn cảnh này vượt xa âm thanh con người phát ra, đủ để mình đưa ra phán đoán chính xác.

Tiếng mảnh vỡ rơi xuống, tiếng hô hấp của mình, tiếng lưu động của không khí...

Bình, một âm thanh không lớn nhưng trầm muộn vang lên bên trái phía trước của Diệp Trùng. Hai mươi mét!

Đôi tay đặt hờ trên bàn điều khiển của Diệp Trùng bỗng nhiên cử động!

249. Chương 249: Truy Sát (2)

Tầm nhìn trắng đen lại trở nên đơn giản hơn, mấy đường kẻ trắng đan xen ngang dọc, trong mắt Diệp Trùng biến thành nổi bật vô cùng.

Nhân lúc bụi đất xung quanh vẫn chưa che lấp khu vực trống không vừa hình thành này một lần nữa, tay trái Diệp Trùng đã động rồi. Tập trung tinh thần, tay trái lần này chính xác dị thường, không có bất cứ động tác dư thừa nào. Động tác này lại đánh tan lốc xoáy vừa mới hình thành, không khí mạnh mẽ rách toạc nhiễm đầy bụi bặm bắn ra xung quanh, trước mắt Diệp Trùng lại trở lại mù mịt như vừa rồi.

Một đòn này của Diệp Trùng cũng đến từ cận chiến tay không. Trong lúc luyện võ, Diệp Trùng từng phát hiện động tác thể này có tác dụng tập trung không khí mạnh mẽ. Nhưng hắn cũng không ngờ điều khiển Thủ Hộ sử dụng lại có thể đạt tới mức độ kinh người như vậy.

Diệp Trùng đã không có thời gian để nghĩ mấy thứ này, mũi chân nhấn một cái trên thân quang giáp đối phương, cả người liền giống như mũi tên rời cung, bắn đi, hoàn toàn mặc kệ trước mắt rốt cuộc là tường hay là cái gì. Chỉ liếc một cái, Diệp Trùng liền biết đối phương tiêu rồi. Chỗ mình vừa đánh trúng vừa may chính là động cơ của đối phương!

Giống như có thứ gì ở sau đuổi theo, Diệp Trùng liều mạng bay ra ngoài. Chỉ là địa hình vẫn luôn hỗ trợ Diệp Trùng lúc này lại trở thành yếu tố quan trọng nhất ngăn cản Diệp Trùng rời đi.

Oành! Tiếng nổ dữ dội vang lên sau lưng Diệp Trùng. Sóng không khí do vụ nổ hình thành quét qua Diệp Trùng vẫn chưa thoát ra khu vực an toàn. Thể hình Thủ Hộ nhỏ bé, trọng lượng lại nhẹ, trước sóng xung kích thể này không có tí sức đề kháng nào. Diệp Trùng cảm thấy một sức mạnh to lớn sau lưng đẩy tới, không tự chủ được bay lên không, mạnh mẽ ngã ở chỗ xa xa.

Cũng may có Thủ Hộ bảo vệ, cú té này tuy nặng, nhưng Diệp Trùng lại không hề bị thương. Trong lòng Diệp Trùng thầm lưu luyến, sóng xung kích của tên này nổ cũng thật sự có chút khủng bố.

Từ trên mặt đất bò dậy, vẫn còn kinh hãi nhưng trong lòng Diệp Trùng lại có chút thất vọng, xem ra trình độ khoa học kỹ thuật ở phương diện ổn định năng lượng của quang giáp Liên minh tự do này quả nhiên vẫn không bằng ba thể lực lớn kia a. Quang giáp của ba thể lực lớn cho dù động cơ bị đánh trúng cũng sẽ không hình thành vụ nổ mức độ này. Diệp Trùng từ vị trí một chuyên gia về quang giáp đưa ra đánh giá như vậy.

Nhưng khi Diệp Trùng đứng lên lại có chút ngơ người. Vụ nổ hình thành một hố sâu cực lớn, cư dân xung quanh cũng bị quét sạch trơn. Nhưng điều làm Diệp Trùng kinh ngạc lại không phải điều này, mà là mười mấy cái quang giáp khác ở bên cạnh cái hố này.

Mười chín cái! Thêm một cái mình vừa mới tiêu diệt vừa tròn 20 cái.

Lại phải 20 cái quang giáp tới đối phó mình, điều này cũng quá khoa trương rồi nha. Chẳng lẽ đối phương phát hiện thân phận thật sự của mình? Hay là quang giáp này quả thật tới mức không cần tiền rồi?

Cái quang giáp này, Diệp Trùng đã từng thấy qua ở hành tinh nguyên sinh, thân súng to đùng, trên người còn trang bị đủ loại vũ khí, có trường thương kiểu cổ, có đao từ trường, còn có rất nhiều các loại vũ khí quái lạ khác, rất nhiều thứ Diệp Trùng dù nhìn cũng chưa nhìn thấy qua.

Nhưng mấy cái quang giáp này giờ đây cũng chặt vật dị thường. Vụ nổ vừa rồi quá đột ngột, hoàn toàn không có dấu hiệu nào, bọn họ tới giờ vẫn không rõ chuyện gì xảy ra. Hệ thống chống quét hình của Thủ Hộ cũng vô cùng xuất sắc, xem hình dáng của bọn họ hiện giờ, Diệp Trùng đoán rằng bọn họ vẫn chưa phát hiện ra mình.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trùng và Liên minh tự do gặp gỡ, đối phương rõ ràng thiếu kinh nghiệm tác chiến với loại quang giáp có năng lực chống quét hình như Thủ Hộ, Hàm gia này. Nếu như đối lại là ba thể lực lớn, Diệp Trùng đoán rằng bọn họ đã sớm chuyển sang phương thức quang học rồi.

Thủ Hộ cao không quá hai mét, ở địa hình phức tạp thể này, hơn nữa năng lực chống quét hình xuất sắc của bản thân nó, xác suất bị phát hiện cực nhỏ.

Nhưng Diệp Trùng không có ý nhắc nhở bọn họ, lúc này không chạy còn chờ tới lúc nào?

Diệp Trùng mượn sự che chở của nhà cửa, mau chóng lui khỏi khu vực này.

Nhưng rất hiển nhiên, Diệp Trùng lần này chắc chắn là đụng phải tổ ong rồi, vừa mới chạy ra khỏi khu dân cư, Diệp Trùng rất mau liền phát hiện sự khác thường ở xung quanh. Khắp nơi trên không đều là quang giáp Diệp Trùng vừa nhìn thấy đó, đây chắc là quang giáp chiến đấu tiêu chuẩn của Liên minh tự do. Nhưng số lượng nhiều thể này cũng làm Diệp Trùng cả kinh. Diệp Trùng hiện giờ có chút hiểu tại sao Liên minh tự do có thể đối mặt ba thể lực lớn mà không rơi vào thế hạ phong, chẳng lẽ con đường của bọn họ là con đường dùng số lượng để thắng này? Nhưng bọn họ lấy đâu ra nhiều sư sĩ như vậy? Quang giáp dễ làm, sư sĩ khó cầu a. Diệp Trùng đối với một điểm này hiểu rõ vô cùng.

Còn thân phận của Thu Mạn ở Liên minh tự do là gì? Diệp Trùng không tin một nhân vật nhỏ bị thương mà gây ra cục diện lớn thế này.

Nhưng, trước mắt lại không phải là lúc suy nghĩ mấy việc này.

Diệp Trùng đưa ra phán đoán đối với cục thế trước mắt, mình nếu như bây giờ xông ra, cuối cùng khẳng định là rơi vào kết cục bị vây công, vậy thì cho dù mình có lợi hại hơn cũng chỉ có một con đường chết.

Diệp Trùng dùng tốc độ nhanh nhất kết nối mấy liên lạc đặc chế.

- Diệp tử, người hình như gặp phiền phức lớn rồi. Trong giọng nói bình đạm của Mục lúc này lại có chút chế giễu, nhưng trái tim Diệp Trùng lúc này lại ổn định lại. Loại ngữ khí này của Mục cũng nói rõ hiện giờ không hề không có bất cứ sinh cơ nào.

- Đúng vậy, người phụ nữ đó quá nguy hiểm. Diệp Trùng nói thẳng thừng, biểu tình lại ít nhiều có chút bất lực. Nếu như là Thương ở đây, tin rằng hẳn nhất định sẽ rất khoái trá, trong đầu Diệp Trùng không biết tại sao đột nhiên lại nảy ra suy nghĩ như vậy.

- Theo tư liệu cho biết, chỉ số nguy hiểm của phụ nữ đích xác quá cao, có lẽ chỉ có Thương mới cảm thấy hứng thú với loại việc này. Ủ, Diệp tử, đây là tuyến đường chạy trốn tối ưu. Người chỉ có nhiều nhất mười phút, khả năng xung mạch liên lạc mã hóa của chúng ta bị đối phương phá giải rất lớn. Mục nhắc nhở nói.

Diệp Trùng dùng tốc độ nhanh nhất ghi nhớ tuyến đường chạy trốn, cả quá trình chỉ tốn mười giây. Điều này hoàn toàn được lợi từ việc hẩn thẩn dò địa hình cả thành phố đầu tiên, mỗi một con đường, mỗi một giao lộ đều đã sớm ghi lại trong đầu hắn. Bởi vì biết đối phương có sự tồn tại của một vị hời vực lĩnh giả siêu cấp, dưới áp lực nặng, công tác chuẩn bị của Diệp Trùng cũng làm vô cùng đầy đủ. Nhưng điều không ngờ là thật sự có lúc phải dùng tới.

Lại là bỏ chạy, chẳng lẽ mình thật sự là có số bỏ chạy sao? Diệp Trùng rên rỉ trong lòng, nhưng đã ở trong tư thế chuẩn bị bỏ chạy.

250. Chương 250: Truy Sát (3)

- Hừ, dám động tới cháu gái ta, không muốn sống rồi, cháu từ nhỏ tới lớn vẫn không có ai dám động tới một sợi lông của cháu. Tên đáng chết này lại dám làm gãy tay cháu, cho hắn chết một vạn lần cũng còn sợ ít. Trên màn hình do máy liên lạc ở trên tường bắn ra, một ông lão tóc bạc trắng đang nổi giận đùng đùng, râu tóc dựng ngược.

Đây chính là ông nội của Thu Mạn, Thu Nguyên Liệt. Thu Mạn từ nhỏ, cha mẹ vì một lần ngoài ý muốn mà cùng chết đi, tới tận bây giờ, nàng đều sinh sống cùng với ông nội. Chỉ là mấy năm nay, nàng chủ động yêu cầu ra ngoài tham gia công việc, Thu Nguyên Liệt dẫn đo một lượt liền đồng ý. Sở nghiên cứu này chính là chỗ để cho nàng dùng để luyện tay nghề.

Nhìn thấy ông nội như vậy, Thu Mạn cũng chỉ đành yên lặng, biết rõ tính khí ông nội, nàng hiểu, gã tên Cao Dã này chỉ e đã lành ít dữ nhiều rồi. Không ai hiểu rõ ông nội rốt cuộc là lợi hại thế nào hơn nàng.

Nhìn thấy vẻ mặt Thu Mạn không vui, Thu Nguyên Liệt không hề bận tâm. Đứa cháu gái này của mình mấy năm nay vẫn luôn khá bướng bỉnh, lần này để nó chịu thiệt thòi có lẽ đối với nó mà nói không hề là chuyện xấu.

Nhưng điều này không hề có nghĩa là lão chịu bỏ qua cho Diệp Trung. Tên tiểu tử đáng chết này lại dám bẻ gãy tay của Mạn nhi, thật là làm lão quá tức giận. Từ nhỏ tới lớn, Mạn nhi căn bản chưa từng bị thương cho dù chỉ một chút, mà trước giờ, lão cũng thường vì vậy mà kiêu ngạo, nhưng bây giờ lại có người nhảy ra làm nên loại việc lão trước giờ vẫn cố tránh né, kêu lão làm sao không nổi trận lôi đình chứ. Vừa nghĩ tới sự đau đớn dữ dội khi tay của Mạn nhi bị bẻ gãy, trong lòng Thu Nguyên Liệt liền nhói lên, vẻ giận trong mắt càng thêm nặng nề.

Qua một lúc lâu, Thu Nguyên Liệt mới từ từ bình tĩnh lại, lão ngồi trong phòng làm việc của mình, nghĩ xem lát nữa gặp mặt sẽ làm sao thu thập cái tên to gan lớn mật tên gọi Cao Dã kia.

Cao Dã? Trong lòng Thu Nguyên Liệt khẽ động, lão nhớ rằng Mạn nhi hình như từng để mình điều tra một người, hình như chính là người này. Nhưng lão cũng không để ý, liền giao cho thủ hạ đi làm. Tên Cao Dã này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Lại bẻ gãy tay của Mạn nhi? Đối với sức hút của Mạn nhi, lão hiểu rất rõ, mấy tên công tử đó, có ai vừa nhìn thấy Mạn nhi mà không như mấy tên mặt heo chảy nước dãi ròng ròng chứ? Tên này lại thật sự ra tay được!

Khi nhìn thấy tư liệu có liên quan tới Cao Dã, vẻ mặt Thu Nguyên Liệt dần dần trở nên ngưng trọng. Từ tư liệu của người này, giống như nhìn không ra bất cứ kẻ hờ nào, mọi thứ đều đơn giản, rõ ràng, giống như không thể bình thường hơn. Nhưng Thu Nguyên Liệt là ai? Là một người thống lĩnh khoa tình báo trong tổ chức hơn 20 năm, làm sao lại nhìn không ra sự kỳ quái trong đó chứ?

Tư liệu này quả thật quá hoàn mỹ, một loại hoàn mỹ đơn giản lại không thể bắt bẻ được. Không có ai có thể tìm thấy bất cứ chỗ khả nghi nào trong đó, ngay cả bản thân Thu Nguyên Liệt, cũng tìm không thấy bất cứ chỗ khả nghi nào trong đó. Điều này mới thật sự làm Thu Nguyên Liệt cảm thấy cảnh giác.

Người này không đơn giản!

Mau chóng lấy ra đoạn ghi hình Mạn nhi bị hấn bẻ gãy tay đó, tuy Mạn nhi không hề ở bên cạnh lão, nhưng với năng lực của lão, Mạn nhi có giờ phút nào không ở dưới sự bảo vệ của lão, chỉ cần lão muốn, Mạn nhi có thể luôn ở trong tầm mắt của lão. Thu Nguyên Liệt cẩn thận quan sát đoạn ghi hình này, cả quá trình bắt quả chỉ mười mấy giây, nhưng Thu Nguyên Liệt lại nhìn cả mười phút. Lão không ngừng điều chỉnh phương hướng, quan sát từng chi tiết một.

Càng xem, quang mang trong mắt lão càng mạnh!

Người này không đơn giản!

Nếu như vừa bắt đầu lão vẫn chỉ là suy đoán, hoặc giả nói là một loại trực giác, vậy thì bây giờ lão hoàn toàn có thể khẳng định một điểm này. Từ thân thủ gã này biểu hiện ra mà xét, đối phương khẳng định tinh thông võ thuật. Mà điều làm lão chân chính cảm thấy nguy hiểm là ánh mắt của gã đàn ông tên gọi Cao Dã này, ánh mắt trong khoảnh khắc tay của Mạn nhi sờ vào hắn, đồng tử đột ngột co rút lại lộ ra sát khí mãnh liệt. Thu Nguyên Liệt từng thấy qua người thế này, từng thấy qua ánh mắt thế này. Chỉ có mấy kẻ thân kinh bách chiến, đã hình thành bản năng chiến đấu đó mới có ánh mắt đáng sợ thế này.

Loại cao thủ này, cho dù là ở trong tổ chức, lão chẳng qua cũng chỉ gặp qua mấy người mà thôi.

Một người như vậy tuyệt không đơn giản như trên tư liệu của hắn thế này. Khí chất trải qua chiến đấu tẩy luyện ra không thể mô phỏng được, lão cũng hiểu rất rõ thực lực thủ hạ của mình. Nói thật, Liên minh tự do có thể cùng ba thế lực lớn còn lại sánh ngang, khoa tình báo đóng vai trò không thể thiếu ở trong đó.

Một thân phận nguy tạo đơn giản không cách nào thoát khỏi pháp nhãn của đám thủ hạ đó của mình, vậy thì chỉ có một loại khả năng, cũng tức là nói, tư liệu mà đám thủ hạ đó của mình lấy ra từ trung tâm thông tin nhân khẩu đã là giả rồi.

Thú vị a, thú vị a, tay của Thu Nguyên Liệt đặt trên bàn, ngón trở vô thức gõ nhẹ mặt bàn, khoe miệng nổi lên một nụ cười lạnh, lão đại thể có thể khẳng định, gã tên gọi là Cao Dã này chui vào sở nghiên cứu nhất định ôm ấp mục tiêu nào đó không thể nói với người khác.

Bất quá, cái sở nghiên cứu mà Mạn nhi chủ trì đó chẳng qua cũng chỉ là một cái vỏ rỗng thôi! Điều này làm lão vô cùng kỳ quái.

Nếu như là gian tế của ba thế lực lớn còn lại, vậy thì cũng quá dần dộn rồi, lão lắc lắc đầu, lập tức đẩy cái suy nghĩ buồn cười này ra khỏi đầu. Những kẻ cùng nghề với mình đó, giữa bọn họ đã đánh qua mấy lần, các bên có bao nhiêu cân lượng, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Tên này rốt cuộc là thuộc thế lực nào? Mục đích là gì? Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, điều Thu Nguyên Liệt lập tức nghĩ tới lại là điều này.

Hồi thần lại, lão không khỏi cười mỉa mai, mình nghĩ cũng quá nhiều rồi. Lập tức sẽ nhìn thấy tên đó, mọi thứ tự nhiên sẽ rõ ràng thôi. Hai mươi sư sĩ đi bắt một người. Nếu như vẫn bắt không được, vậy mấy tên đó đều có thể đem đi nuôi cá rồi. Hơn nữa, từ tư liệu hiện giờ mà xem, không hề có bất cứ dấu vết nào cho biết gã tên Cao Dã này là một sư sĩ, ngược lại, khả năng hắn là một võ thuật gia càng lớn hơn.

Nhưng cứ cho hắn là một sư sĩ cường đại đi, cũng tuyệt không thể nào chạy thoát khỏi nơi này. Nghĩ tới chỗ này, lão lập tức kết nối máy liên lạc, yêu cầu tất cả đơn vị tác chiến bước vào cảnh giới cấp hai.

Chính lúc lão đang cười thầm mình quá cẩn thận, bỗng, nụ cười trên mặt lão đột nhiên cứng lại.

Lão đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, một vấn đề rất có khả năng là trí mạng! Nếu như đối phương thật sự có thể sửa đổi số liệu của trung tâm thông tin nhân khẩu, vậy đối phương tuyệt đối có thể đứng trong hàng ngũ hội vực lĩnh giả đỉnh cấp, không có ai hiểu rõ hơn lão năng lực có thể phát huy của một hội vực lĩnh giả đỉnh cấp, bởi vì bản thân lão chính là một vị hội vực lĩnh giả.

Hiểu rõ hội vực lĩnh giả vĩnh viễn chỉ có hội vực lĩnh giả.

Chính ngay lúc này, tiếng gõ cửa vang lên dồn dập.

251. Chương 251: Truy Sát (4)

Ba đại hán bước vào, vẻ mặt trắng xanh bất định, ánh mắt nhìn Thu Nguyên Liệt đều có chút e dè. Thu Nguyên Liệt người giống như tên, tính cách mạnh mẽ, thêm vào quản lý thuộc hạ cực nghiêm, thủ hạ đối với lão đều vô cùng kính sợ.

Thu Nguyên Liệt người già thành tinh, vừa nhìn dáng vẻ bọn họ liền không khỏi nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Sự tình hồng бет rồi sao?”

Nhìn thấy Thu Nguyên Liệt nhíu mày, trong lòng ba người lập tức vô cùng hoảng sợ, nhìn lẫn nhau, cuối cùng vẫn là đại hán ở chính giữa cắn răng đứng ra, bất lực nói: “Vâng.”

- Nói xem chuyện thế nào. Thu Nguyên Liệt nhắc ly trà do Khổ vị từng mộc (gỗ từng vị đắng) điều khắc thành trên bàn lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thần sắc tự nhiên, không nhanh không chậm, hoàn toàn không có chút khẩn trương vừa rồi.

Thấy Thu Nguyên Liệt không có trách mắng, thần sắc ba người chấn động, trong lòng biết đã thoát được một kiếp, vội vàng thêm mắm dặm muối nói lại tình hình một lượt.

Bọn họ vẫn chưa nhìn thấy kẻ địch, chẳng qua chỉ vừa hình thành bao vây, mục tiêu liền giống như biết hành động của bọn họ, phát động trước. Công kích của đối phương hoàn toàn không có dấu hiệu, nhưng lại

cực kỳ mãnh liệt, trong chớp mắt đánh nát một cái Á Liên, gây ra vụ nổ lớn. Vụ nổ đột ngột làm mấy cái quang giáp còn lại trở tay không kịp, tình thế có chút hỗn loạn, còn mục tiêu liên nhân kê hớ cực ngắn này, rời khỏi vòng vây.

Quang giáp đối phương sử dụng không rõ, thủ đoạn tấn công không rõ, phương hướng bỏ chạy không rõ.

Nói tới chỗ này, có thể tự bọn họ cũng cảm thấy xấu hổ, mặt ba đại hán lại đồng thời đỏ lên.

Thu Nguyên Liệt không nói gì, sự cao minh của đối phương có chút ra ngoài ý liệu của lão, nhưng nghĩ tới sau lưng đối phương có một vị hôn vực lĩnh giả đỉnh cấp, có thể biết trước tin tức cũng không kỳ quái gì. Ngược lại, mục tiêu chỉ dùng một kích liền đánh nát một cái Á Liên. Điều này làm lão có chút kinh ngạc. Á Liên là quang giáp tác chiến tiêu chuẩn trong Liên minh, hỏa lực mạnh, hơn nữa cận chiến, đánh xa đều có thể. Trừ ở phương diện võ giáp hơi kém ba thể lực lớn còn lại một chút xiu, trang bị còn lại, mọi người chẳng qua cũng sần sần như nhau, cho nên từ biểu hiện của Á Liên trên chiến trường mà xét, có thể làm người ta vô cùng vừa ý.

Sư sĩ có thể điều khiển Á Liên, cũng là sư sĩ trải qua bồi dưỡng có hệ thống trong Liên minh, bọn họ không chỉ phải tinh thông xạ kích, còn đồng thời cần phải tinh thông cận chiến quang giáp, luận năng lực tác chiến cá thể, so với ba thể lực lớn cũng thua kém chẳng bao nhiêu. Quang giáp phổ thông muốn đánh bại Á Liên, vậy căn bản là không thể nào, trừ quang giáp của ba thể lực lớn còn lại: Thần Thức của Tông sở, Tinh Diễm của Hắc giác, Bạch Khả của Hiệp hội sư sĩ. Mà trong nháy mắt liền đánh nát một cái Á Liên, hơn nữa còn có thể thoát khỏi 19 cái Á Liên, vậy chỉ có khả năng là quang giáp cao cấp của ba thể lực lớn khác, hơn nữa cực có khả năng là át chủ bài của ba phe kia.

Chỉ trong chớp mắt, nhiều suy nghĩ như vậy đã thoáng qua trong đầu Thu Nguyên Liệt.

Tổ hợp một ách chủ bài thêm một hôn vực lĩnh giả, là tổ hợp làm người ta không sao xem thường được.

Phẩy phẩy tay, Thu Nguyên Liệt ra dấu ba người có thể rời đi, ba người giống như được đại xá, vội vàng rời khỏi phòng của Thu Nguyên Liệt. Điều động át chủ bài có chút phiền phức, nhưng Thu Nguyên Liệt không hề định sử dụng át chủ bài trong Liên minh. Một át chủ bài có lợi hại, cũng chống không nổi nhiều người, Liên minh tự do so với ba thể lực lớn khác, có một ưu thế cực kỳ quan trọng, đó chính là ưu thế về số lượng.

Mình đã khởi động cảnh giới cấp hai, vậy đối phương muốn im hơi lặng tiếng rời khỏi thành phố này, cho dù hán là át chủ bài cũng không có quá nhiều khả năng. Nhưng thêm một hôn vực lĩnh giả đỉnh cấp, Thu Nguyên Liệt biết rõ cái lưới mình giăng này vẫn không đủ nghiêm mật.

Hôn vực lĩnh giả. Trong mắt Thu Nguyên Liệt bùng lên một mớ tinh mang, hôn vực lĩnh giả chỉ có thông qua hôn vực lĩnh giả tới áp chế. Mình cũng gần mười mấy năm không tự mình ra tay rồi nhỉ. Nhớ tới năm tháng tung hoành trong mạng mô phỏng lúc trước đó, Thu Nguyên Liệt không khỏi sinh ra chút cảm giác máu nóng sục sôi. Thoáng cái, hơn 20 năm đã trôi qua rồi à! Thu Nguyên Liệt cảm khái trong lòng.

Hơn 20 năm trước, lão vì Liên minh làm một việc vô cùng quan trọng, độ khó của nhiệm vụ đó cực cao, nhưng lão lại hoàn thành hoàn mỹ vô khuyết, cũng chính vì biểu hiện hoàn mỹ lần đó của lão, không lâu sau đó, lão liền vinh dự thăng lên tổng lãnh đạo của khoa tình báo trong tổ chức. Ở vị trí này một hơi là 20 năm, trừ mấy năm đầu tiên, sau này cùng với việc lão làm cho khoa tình báo dần dần hoàn thiện, lão tự mình ra tay càng lúc càng ít, từ mười mấy năm trước tới tận bây giờ, lão đều chưa từng ra tay lần nữa, cho dù khoảng thời gian trước, khi đối diện với sự thâm nhập điên cuồng của tình báo ba thể lực lớn còn lại, lão cũng không có ra tay.

Tuy mười mấy năm không ra tay rồi, nhưng điều này không hề có nghĩa là năng lực của mình bị giảm xuống, mỗi ngày lão đều phải phí khá nhiều thời gian để nghiên cứu thuật toán, so với lúc trước, ở phương diện sáng tạo, lão thua xa sức tưởng tượng lúc trước, nhưng ở phương diện chặt chẽ của thuật toán, lão lại không biết đã vượt xa lúc trước bao nhiêu lần rồi.

Xem ra, mình phải ra tay rồi!

May mà Diệp Trùng đã điều tra tỉ mỉ mà chu đáo cả thành phố này, địa hình của thành phố đã quen thuộc vô cùng. Nếu không, tuyến đường chạy trốn Mục thiết kế cho mình, phỏng chừng đối với hán cũng rất mù mờ.

Trước mắt đã là bức tường thứ 18 Diệp Trùng phá thủng, vì tránh tuần tra của kẻ địch, Diệp Trùng không thể không xuyên qua nhà người khác. Đương nhiên điều này không tránh được sẽ gặp một số người, nhưng khi đối phương vẫn chưa có phản ứng, Diệp Trùng đã đánh ngất đối phương. Đây cũng là nhờ lúc trước Diệp Trùng học qua sinh lý học, điều này làm hắn càng nắm chắc chính xác hơn làm sao thông qua cú đánh mà làm người ta hôn mê.

Giết người không hề là việc vui sướng gì, Diệp Trùng vẫn chưa tới mức háo sát. Lúc trước chỉ là không hiểu làm sao lợi dụng mảnh khỏe khác mà thôi. Bây giờ, đối với hắn mà nói, phương pháp có thể lựa chọn nhiều hơn rất nhiều, hơn nữa không cái nào không tiết kiệm thời gian, công sức, cũng chính là không cần thiết phải giết người.

Nhìn thời gian, Diệp Trùng tới vị trí hiện giờ đã tốn hết ba phút, nếu như không có chuyện bất ngờ, vậy thì mười phút chắc là có thể trở về Hoa hoa công tử, chỉ cần có thể vào Hoa hoa công tử, vậy mình cũng đồng nghĩa là an toàn rồi. Hỏa lực của Hoa hoa công tử hiện giờ cường hãn, thêm vào việc trang bị động cơ mới, vỏ giáp mới, muốn thoát khỏi trùng vây không hề là việc khó.

Diệp Trùng vừa nghĩ vừa chạy, tốc độ không giảm xuống chút nào.

Trước mắt lại xuất hiện một bức tường, Diệp Trùng không chút trù trừ, trong khoảnh khắc sắp tiếp xúc với mặt tường, một quyền đâm mạnh ra.

Bụp, âm thanh rất nhỏ, trên tường xuất hiện một vết nứt hình mạng nhện.

Diệp Trùng hơi ngẩn người, mười tám bức tường trước, Diệp Trùng dùng cùng sức mạnh, không có cái nào không bị phá thủng. Một quyền xem ra không hề có chỗ kỳ dị gì này của Diệp Trùng, thật ra bên trong hàm chứa kỹ xảo xếp chồng sức mạnh của họ Lam ở Cửu Nguyệt, uy lực mạnh mẽ. Với lại, một điểm quan trọng nhất là, sử dụng loại kỹ xảo này đánh tường sẽ không hề gây ra âm thanh quá lớn.

Nhưng bức tường trước mắt lại chỉ xuất hiện vết nứt, tình huống sụp đổ trong tưởng tượng không hề xảy ra.

Diệp Trùng đi tới trước, thò tay khẽ gõ lên bức tường, mảnh vỡ của nguyên liệu phức hợp bị vỡ nát lập tức rơi xuống như mưa. Diệp Trùng giật mình, hai tay vội vàng cử động. Diệp Trùng giống như sinh ra vô số đôi tay, mau chóng đón lấy mảnh vỡ từ trên tường rơi xuống.

Tiếp lấy, sau đó đặt nhẹ trên mặt đất, thân hình Diệp Trùng đã ảo hóa thành một màn hư ảnh.

Cả quá trình không phát ra bất cứ âm thanh nào, điều duy nhất Diệp Trùng hiện giờ đáng chúc mừng là tốc độ tay của mình đủ nhanh, nếu không, âm thanh mảnh vỡ rơi trên mặt đất rất có khả năng sẽ kinh động người trong phòng, nhưng cho dù tốc độ tay của Diệp Trùng kinh người, nhưng trước mặt mảnh vỡ như mưa này, Diệp Trùng cũng phải trầm kên khổ trong lòng.

Cả quá trình không quá mười giây, Diệp Trùng lại đổ mồ hôi đầy đầu.

Nhưng cũng may, không có bỏ sót một mảnh nào.

Hít thở sâu vài cái, hơi thở của Diệp Trùng cuối cùng cũng bình ổn trở lại. Quá trình vừa rồi tuy rất ngắn, nhưng lại tiêu hao thể lực khá lớn của Diệp Trùng, so với đánh vỡ 18 bức tường trước đó còn mệt hơn.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Diệp Trùng thêm kên không tốt.

Trước mắt Diệp Trùng rõ ràng là một bức tường hợp kim! Hai lớp tường do nguyên liệu phức hợp bình thường chế thành kẹp một lớp tường hợp kim dày cộm ở giữa. Bảo vệ nghiêm mật thể này chỉ xuất hiện ở một số gia đình có thực lực nhất định. Đối phương ngay cả tường cũng phí nhiều tâm cơ như vậy, nếu như không có một số người bảo vệ, đó mới là có chút kỳ quái.

Điều này làm Diệp Trùng vô cùng đau đầu, hiện giờ không hề là thời cơ tốt để giao đấu với người khác. Diệp Trùng phỏng chừng tiếng động của mình chỉ cần hơi lớn một chút, chỉ e sẽ bị cái đám quang giáp đồng như kiến đó đè chết.

Nhưng trên sơ đồ đường đi Thương (Mục chú nhĩ) đưa cho mình, nơi này lại là chỗ phải đi qua. Diệp Trùng như tia chớp lướt tới cửa sổ bên cạnh, cẩn thận nhìn ra ngoài, nhưng số lượng đông đảo của quang giáp

nhìn thấy ở bên ngoài, vượt quá ý liệu của Diệp Trùng. Hơn nữa hắn còn nhìn thấy mấy loại quang giáp mình chưa từng thấy qua, Diệp Trùng vội rụt đầu trở vô.

Xem ra người sống sau bức tường khẳng định là một nhân vật lớn, tuy không biết là ai, nhưng cảnh tượng trước mắt không hề ngăn cản hắn đưa ra phán đoán như vậy.

Diệp Trùng có chút lúng túng.

Nhưng thời gian không cho Diệp Trùng cơ hội do dự, thực tế, hắn cũng hoàn toàn không có chỗ để lựa chọn, nếu như không trở về Hoa hoa công tử trong vòng mười phút, vậy thì chỉ e mình sẽ chôn thân ở đây.

Ở chiến trường khác, chiến đấu cũng đã mở màn.

Bầu không khí khẩn trương đầy trong Hoa hoa công tử, mọi người đều ở phòng thuyền trưởng, tiểu Thạch đầu vẻ mặt nghiêm túc ngồi trước quang não, số liệu của quang não như thác nước chảy xuống, nếu như có Diệp Trùng, nhất định sẽ vô cùng quen thuộc với cảnh tượng này.

Rất mau, số liệu trước mặt tiểu Thạch đầu dừng thay đổi, biến thành một kết cấu tổ ong dạng lưới, tiểu Thạch đầu vội vàng hành động, hắn phải hỗ trợ Mục thực hiện một số thuật toán. Ở phương diện tính toán, thiên tài của tiểu Thạch đầu đã được sự chấp nhận của Mục, có thể có được sự chấp nhận của Mục, cho nên có thể trở thành đối tác của Mục, thành tựu của tiểu Thạch đầu ở phương diện này tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Phối hợp nhiều ngày như vậy, tiểu Thạch đầu và Mục đã có sự ăn ý không tồi, hai bên thông qua quang não để liên lạc, không nói một lời nào. Cả phòng thuyền trưởng không có bất cứ âm thanh nào, không khí cực kỳ đè nén. Liên Nguyệt ở một bên cũng không giúp được gì, nhưng hắn đã không có chút tâm tình nào để thực hiện nghiên cứu của mình. Nhưng cho dù hắn có cách nghĩ đó cũng không thể nào, tất cả quang não trên Hoa hoa công tử, đều bị Mục sử dụng để đối kháng với hoi vực lĩnh giả siêu cấp này.

Hắn không ngừng đi tới đi lui, vẻ mặt lo lắng.

Trúc Linh nhắm mắt ngồi yên, bước vào trạng thái minh tức, mà bên cạnh nàng, Qua Dực giống như thần bảo vệ đứng nghiêm.

Tình thế hết sức căng thẳng!

252. Chương 252: Khổng Chế Ngược (1)

Chỉ cần mình điều khiển Thủ Hộ, vậy vô luận là tình huống hiểm ác thế nào thì mình cũng có sức để liều.

Thủ hộ màu vàng kim tỏa ra ánh sáng bức người, cặp mắt trợn lẩn màu bạc và đen giống như có thể thu hút tâm hồn người khác, Diệp Trùng giống như mặc một bộ đồ du hành vũ trụ bó sát người, thể hình cân bằng có hơi gây hiện ra rõ ràng. Mặt nạ kim loại mềm mại dán sát vào mặt Diệp Trùng, làm cho mỗi một biểu tình của Diệp Trùng đều được biểu hiện ra vô cùng rõ ràng. Mặt nạ màu vàng kim, cặp mắt trắng đen, thêm vào đường nét lạnh lùng của bộ mặt, Diệp Trùng lúc này xem ra nguy dị và lạnh lẽo khó nói nên lời.

Không lường lự chút nào, Diệp Trùng với tốc độ nhanh nhất rút hai thanh trủy thủ ra, mỗi một giây hiện giờ đối với hắn mà nói đều vô cùng quý giá, rất có khả năng sẽ quyết định sống chết của hắn.

Soạt soạt hai cái, tốc độ đôi tay Diệp Trùng nhanh tới mức làm người ta khó mà thấy rõ, vô thanh vô tức, trên bức tường hợp kim này rõ ràng xuất hiện một vết cắt hình chữ khẩu hoàn chỉnh.

Diệp Trùng vừa ý nhìn vết cắt trên bức tường hợp kim, hai thanh trủy thủ này quả nhiên không làm mình thất vọng, sắc bén tới mức làm người ta kinh ngạc a!

Đỗ Vân dựa vào cửa chính, nhìn đám quang giáp Á Liên như gặp đại địch ngoài cửa, lười biếng ngáp một cái.

Chắc chắn, thời buổi này, quả nhiên người gì cũng có a. Đỗ Văn không khỏi cảm khái như vậy, hôm nay hắn mới nghe nói tay của tiểu thư Thu Mạn lại bị một gã bẻ gãy. Nói thật, hắn mới nghe nói tin tức này, căn bản là không tin. Tiểu thư Thu Mạn da thịt mềm mại, tay bị bẻ gãy đương nhiên không có gì. Nhưng nếu như kẻ làm việc này là đàn ông, vậy hắn hoàn toàn có lý do nghi ngờ tính chân thật của nó.

Đó là người con gái xinh đẹp làm cho biết bao người nghẹt thở a! Nghĩ tới gương mặt hoàn mỹ đó, phong tình biến ảo liên tục của cặp mắt biết nói, tuyệt đối không có người đàn ông nào ra tay được. Nhịp tim của Đỗ Văn nhin không được tăng tốc đập bình bình. Loại phụ nữ thành thực này là người tình trong mộng tuyệt nhất trong lòng mỗi người đàn ông, Đỗ Văn cũng không ngoại lệ. Nhưng hắn trước giờ tự biết mình. Loại phụ nữ này không phải thứ mình có thể có được, đừng nói sau lưng nàng ta chính là Thu lão, vừa nghĩ tới tính khí nóng nảy của ông già đó, chút ý niệm vừa mới dâng lên đó của Đỗ Văn lập tức giống như ngấm vào nước đá, biến mất tăm mất dạng.

Mình vẫn thành thật mà hoàn thành nhiệm vụ đi, nhưng tiểu thư Thu Mạn hình như thật sự bị thương a. Hắn xoay mặt liếc nhìn vô phòng, tính cổ chấp của vị tiểu thư này giống ông nội nàng như khuôn đúc, lại lựa chọn chỗ ở thế này. Tuy đã thực hiện tăng cường an toàn, nhưng nơi này không hề có thể bảo đảm an toàn tuyệt đối. Nhưng nhìn đám quang giáp vây thành mấy vòng ở ngoài cửa, trên thực tế, bên ngoài phòng vô luận là trên trời hay dưới đất đều có quang giáp đang tuần tiểu, thêm mình, chắc là không có vấn đề gì đâu.

Hắn cũng là vừa mới đột nhiên nhận được lệnh điều tới chỗ này bảo vệ tiểu thư Thu Mạn.

Với hắn, đây chắc chắn là điều tốt a. Đỗ Văn hiện giờ lại muốn thật sự xảy ra chút chuyện, như thế mình cũng có cơ hội thể hiện, nếu như có thể làm cho tiểu thư Thu Mạn chú ý, vậy tuyệt đối là việc làm người ta sung sướng. Nhưng theo như sự bảo vệ nghiêm mật trước mắt thế này, Đỗ Văn không tin còn có ai thật sự ngóc tới đây gây chuyện.

Có lẽ, hôm nay chẳng qua chỉ tới làm cảnh mà thôi, Đỗ Văn tự châm biếm trong lòng.

Bỗng, nét mặt Đỗ Văn sợ hãi, Đỗ Văn lúc này hoàn toàn không có dáng vẻ nhớn nhọc vừa rồi, vẻ mặt nghiêm túc, hơi nghiêng tai, giống như đang lắng nghe gì đó. Là sư sĩ cao cấp trong Liên minh tự do, so với sư sĩ thông thường, thực lực của hắn mạnh mẽ hơn nhiều. Điều này cũng là nguyên nhân hắn được phái tới đây.

Hắn nghe thấy một tiếng động hơi nhỏ nhưng trầm muộn, nếu như là người thường, khẳng định sẽ hoài nghi có phải là ảo giác, nhưng Đỗ Văn sẽ không đưa ra phán đoán như vậy, cao thủ chân chính, đối với thực lực của mình đều vô cùng tự tin.

Nhưng tiếp theo lại yên tĩnh, không có bất cứ tiếng động nào.

Về mặt của Đỗ Văn lại trở nên ngưng trọng, hắn dùng tốc độ nhanh nhất gọi quang giáp của mình ra.

Chỉnh thể quang giáp của Đỗ Văn có màu xám bạc, bề mặt hình như trải quả xử lý mài dũa, không hề phản quang, cho người ta cảm giác vững chắc. So với thể hình to lớn 15 mét của Á Liên, cái quang giáp này xem ra rõ ràng là chắc nịch hơn nhiều. Từ bề ngoài mà xem, nó hình như là một cái quang giáp cận chiến, khiến chắn, kiếm laser đều có đủ, thứ duy nhất thu hút ánh mắt người khác là xiềng xích màu đỏ gần như che kín nửa thân trên của nó. Điều này làm nó xem ra giống như mặc một cái giáp xiềng xích màu đỏ. Hai đầu xiềng xích là hai quả cầu kim loại cắm đầy gai nhọn, trong hai khoang bắn ẩn giấu ở phần vai hơi u lên, ẩn giấu vũ khí năng lượng có uy lực cực lớn. Điều này làm nó thật sự trở thành một cái quang giáp cận viễn đều được.

Quang giáp của Đỗ Văn ở Liên minh tự do cũng khá có uy danh, nó có một cái tên cực kỳ dễ nghe: Phong Linh (chuông gió). Đám sư sĩ chung quanh thấy Đỗ Văn đột nhiên gọi quang giáp của mình ra, không khỏi cảm thấy vô cùng kỳ quái. Bọn họ căn bản là không phát hiện ra bất cứ động tĩnh nào. Nhưng người có danh, cây có bóng, danh vọng của Đỗ Văn có số má ở đó, ai cũng không dám xem thường, thấy Đỗ Văn đột nhiên có động tác như vậy, nhất thời mọi người đều như lâm đại địch.

Nhưng kham trương mà không có mục tiêu làm bọn họ xuất hiện chút hỗn loạn nho nhỏ.

Đỗ Văn đã không có thời gian để ý tới bọn họ, hắn dùng tốc độ nhanh nhất leo lên buồng lái của Phong Linh. Từ trạng bị của quang giáp thì có thể nhìn ra được, con đường sư sĩ trong Liên minh tự do đi đều là

con đường tu luyện cận viễn chiến cùng lúc, trong đó đánh xáp lá cà cũng là hạng mục huấn luyện bọn họ phải tập. Là kẻ nổi bật trong số đó, thực lực ở phương diện này của Đỗ Vân không cần phải nghi ngờ, trèo vào buồng lái vô nghi là phương pháp nhanh nhất trước mắt.

Vừa vào buồng lái, Đỗ Vân nghĩ cũng không nghĩ, xông thẳng vào trong phòng.

Phong Linh tuy rằng so với Á Liên thì nhỏ hơn nhiều, nhưng dù gì vẫn cao 12 mét, cửa phòng nào chứa nổi, nhưng Đỗ Vân dưới tình huống khẩn cấp, căn bản không lo được nhiều như vậy. Sau tiếng động trầm muộn vừa rồi, hắn liền cảm thấy không ổn, đột nhiên trong đầu lóe sáng lên, hắn bỗng nhiên nghĩ ra kẻ địch có khả năng lựa chọn chỗ nào để làm chỗ đột phá.

Đáng chết thật!

Bức tường đã trải qua gia cố cũng không cản được cú ủa của Phong Linh, oành một tiếng, phế liệu bay tán loạn, trong nháy mắt Đỗ Vân đã điều khiển Phong Linh lao vào phòng. Tất cả sư sĩ ngoài cửa ai nấy đều ngẩn ra nhìn cử động điên cuồng mà khó hiểu này của Đỗ Vân, không ai có thể hiểu được chuyện gì xảy ra.

Người trong phòng cũng bị động tĩnh lớn này làm kinh động.

Cặp mắt vốn trống rỗng của A Quảng vẫn luôn đứng sau lưng Thu Mạn đột nhiên sáng bừng lên, hắn đã chuyển tới trước người Thu Mạn, động tác nhanh tới mức làm người ta không sao nhìn rõ. Thu Mạn chỉ cảm thấy oành lớn một tiếng, gần như đồng thời, trước mắt tối lại, A Quảng đã đứng ở trước người nàng.

Cú ủa của Phong Linh làm cho rất nhiều mảnh hợp kim và tài liệu phức hợp cùng bay về phía Thu Mạn.

Đỗ Vân thầm kêu không hay, nghĩ tới mình một lòng chỉ nghĩ tới kẻ địch, căn bản quên đi tiểu thư Thu Mạn có thể không có bất cứ năng lực tự bảo vệ nào, nhưng không đợi hắn có động tác gì, hai tay A Quảng đã đứng trước mặt Thu Mạn giống như hoa tươi bỗng nhiên nở rộ, mấy mảnh vỡ bay vù vù bị đôi tay xem ra không hề có bao nhiêu sức mạnh đó của hắn nhẹ nhàng gạt ra, bắn ra bốn phương tám hướng của căn phòng, không có mảnh vỡ nào đánh trúng A Quảng, Thu Mạn sau lưng hắn ngay cả bụi cũng không đụng tới.

Đỗ Vân không khỏi thở phào, người trung niên có ánh mắt trống rỗng, giống như khúc gỗ bên người Thu Mạn mà hắn giờ đây mới chú ý tới này lại là một vị cao thủ thâm tàng bất lộ. Ngay cả hắn cũng không thể không thừa nhận đòn tay vừa rồi đó của người trung niên quả thật là tuyệt vời vô cùng, bản thân tuy cũng có thể đánh bay tất cả mảnh vỡ, nhưng hắn tuyệt làm không được tới mức nhẹ nhàng như thế.

Chính ngay lúc này, biến cố đột ngột xảy ra! Oành, lại là một tiếng động lớn, bức tường bên tay phải của Đỗ Vân đột nhiên nổ tan tành, vô số mảnh vỡ bay thẳng dữ dội về phía bên này.

Đỗ Vân suy cho cùng thực lực mạnh mẽ, tuy hoảng mà không loạn, có người trung niên ở đây, mấy mảnh vỡ này khẳng định không cách nào làm tiểu thư Thu Mạn bị thương.

Hai tay Đỗ Vân vẫn luôn không rời khỏi bàn điều khiển, thực tế, từ khoảnh khắc hắn vừa vào căn phòng này, hắn đã ở trong một loại trạng thái cực kỳ cảnh giác.

Đột nhiên, đồng tử của Đỗ Vân đột nhiên mở to, một khối kim loại hai mét vuông ở giữa mấy mảnh vỡ này, với thể sấm to sét lớn ầm ầm xông về phía tiểu thư Thu Mạn. Khối kim loại to lớn thể này, dưới tốc độ như vậy, nếu như bị chính diện tông trúng, vậy thì người bị tông tuyệt đối sẽ hóa thành một đồng bùn thịt, cho dù khá tin tưởng thân thủ của người trung niên, Đỗ Vân cũng không dám mạo hiểm.

Hai tay cử động trên bàn điều khiển.

Xiềng xích màu đỏ vốn dĩ quấn trên người Phong Linh giống như một con rắn đột nhiên ngẩng đầu, mạnh mẽ bắn ra! Tốc độ cực nhanh, so với khối kim loại còn nhanh hơn vài phần, mà gai nhọn trên quả cầu kim loại ở đỉnh sợi xích giống như răng rắn độc, lóe lên một chuỗi quang ảnh.

Ting!

Tiếng kim loại va chạm chói tai rít lên làm đau đốn màng tai, khối kim loại đó cũng bị va chạm làm cho thể tiến tới hơi lệch, bay lệch sang một bên. Bất quá, trên mặt Thu Mạn vốn không có bất cứ thiết bị gì bảo vệ đôi tai lộ ra vẻ đau khổ.

Lực chú ý của Đỗ Văn khẩn trương cao độ, tới tận bây giờ, bóng dáng kẻ địch vẫn chưa có xuất hiện, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy quả cầu kim loại đánh trúng khối kim loại, trái tim hắn hơi thả lỏng.

Nhưng, chính ở 0,1 giây trước khi quả cầu kim loại ở đỉnh sợi xích của hắn đánh trúng khối kim loại to lớn đó, trước mắt Đỗ Văn bỗng hoa lên, một bóng người màu vàng kim đột nhiên từ sau khối kim loại hai mét vuông đó nhảy ra, tốc độ mau lẹ vô bì, vậy mà để lại trước mặt Đỗ Văn một chuỗi tàn ảnh.

Trong lòng Đỗ Văn kinh hãi! Nhanh quá!

Thân ảnh màu vàng kim đó thoáng cái bắn lên tường, trong khoảnh khắc tiếp xúc với tường, một sự ngừng lại cực nhỏ làm Đỗ Văn cuối cùng cũng nhìn rõ diện mạo thật sự của thân ảnh màu vàng kim này.

Người này mặc một lớp đồ bó sát người màu vàng kim kỳ quái trên người, ngay cả nguyên khuôn mặt của hắn cũng che kín mít, ánh sáng kim loại màu vàng kim kỳ dị, chất liệu xem ra vô cùng mềm mại, ngay cả vẻ mặt lạnh lẽo của đối phương cũng khắc họa rõ nét, trên mặt nạ màu vàng kim, cặp mắt xen lẫn màu đen và bạc mang đến cho người khác sự xung đột thị giác mạnh mẽ.

Không thể hiểu nổi, trong lòng Đỗ Văn phát lạnh, hắn thế nào cũng không ngờ, cặp mắt xen lẫn màu bạc và đen đó sẽ vĩnh viễn không sao xóa nhòa được trong tim hắn.

Sự khủng khiếp trong khoảnh khắc của người này, tư thế cực kỳ quái dị, hai chân hơi cong, một tay đặt trên mặt tường, cả người giống như cung đang trữ đầy lực.

Không hay! Đỗ Văn vừa nhìn liền phán đoán ra ý đồ của đối phương, sắc mặt đại biến, đôi tay cử động như tia chớp!

253. Chương 253: Khổng Chế Ngược (2)

Nhưng uy hiếp của Thu Mạn đối với mình hiện giờ không lớn bằng cái quang giáp màu xám bạc đang tới đó.

Diệp Trùng hiện giờ không như lúc trước, cái gì cũng không hiểu, chỉ cần là kẻ địch, quan sát của Diệp Trùng thường sẽ nhảy bén dị thường. Gần như chỉ trong nháy mắt, Diệp Trùng liền nhìn thấu tình thế trước mắt.

Mấy người này đang bảo vệ người phụ nữ đó!

Từ lúc Diệp Trùng phá tường chui ra tới lúc Diệp Trùng nhảy tới mặt tường, cả quá trình chẳng qua chỉ trong nháy mắt, nhưng cho dù là trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, thực lực cái quang giáp màu xám bạc này thể hiện ra vẫn làm Diệp Trùng không dám coi thường.

Đối phương rõ ràng là một cao thủ, vô luận là ở mặt kỹ xảo, hay là ở mặt dự đoán động tác của mình, đều thể hiện ra thực lực không tầm thường. Mà vũ khí kiểu tạ xích biến chủng này, Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên gặp được, nhưng điều này không hề ngăn cản hắn biểu lộ sự tán thưởng đối với sự linh xảo của nó.

Thật ra không chỉ Diệp Trùng, ở trong thời đại này, người vẫn có thể vừa mở miệng liền gọi ra được tên nó quả thật là ít đến đáng thương, Lưu tình chùy. Loại vũ khí cho dù là ở thời cổ đại cũng là thứ khá lạ lẫm này, bây giờ lại được ứng dụng trên quang giáp, xem ra ít nhiều có chút quái dị.

Do độ khó trong việc sử dụng nó khá cao, hơn nữa cần phải có bí quyết phát lực đặc biệt, hiện giờ người vẫn có thể sử dụng nó chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cũng may Diệp Trùng trước giờ chưa từng có thói quen đánh giá thấp kẻ địch, càng không cần nói loại phương thức tác chiến và vũ khí hắn chưa từng thấy qua này. Linh hoạt, nhảy bén, đa biến, trong nháy mắt, trong lòng Diệp Trùng đã đưa ra một loạt đánh giá.

Về mặt chiến đấu, Diệp Trùng giống như có trực giác trời sinh.

Thật ra, ngay khoảnh khắc hắn phá tường vừa rồi, nhìn thấy cái quang giáp màu xám bạc này, Diệp Trùng liền hiểu kẻ hoạch bỏ trốn mà Mục lập ra cho mình chỉ e bị hẫng rồi, kế hoạch của Mục dựa trên một điểm, đó chính là không làm đối phương chú ý. Khi nhìn thấy Thu Mạn, còn có cái quang giáp màu xám bạc này,

Diệp Trùng liền hiểu, không làm đối phương chú ý là một việc căn bản không thể nào. Huống chi bên ngoài còn có lượng lớn quang giáp bảo vệ.

Cũng may Diệp Trùng không hề là người không biết ứng biến, phương pháp tốt nhất trước mắt chính là bắt giặc phải bắt vua trước, trên tay có nhân vật quan trọng của đối phương, cũng có thể làm cho kẻ địch ném chuột sợ vỡ bình. Nghĩ tới chỗ này, ánh mắt của hắn không tự chủ được mà bay tới trên người Thu Man mặt mày đang kinh hoàng.

Vô luận từ góc độ nào mà xét, nàng đều là một con tin không tồi.

Diệp Trùng giống như một con ếch màu hoàng kim ngồi chồm hổm trên tường, ánh mắt nghiêm nghị đột nhiên bắn về phía Thu Mạn, cái đuôi hơi cong cung cấp cho hắn đủ lực bạo phát, ra sức đập một cái, cả người hắn như một mũi tên màu vàng kim, bắn về phía Thu Mạn!

Hai mắt Đỗ Vân lúc này đổ lựng lên! Ngay trước khi Diệp Trùng rời khỏi bức tường, cái Lưu tinh chùy còn lại vèo vèo bay nhắm tới khoảng giữa Diệp Trùng và Thu Mạn, gai nhọn sắc lẹm trên Lưu tinh chùy dữ tợn vô cùng, giống như muốn cắn nuốt người ta.

Trước mắt Diệp Trùng hoa lên, một cái Lưu tinh chùy lặng lẽ xuất hiện trước mặt hắn, gai nhọn cắm đầy trên đó làm người ta nhìn thấy mà phát lạnh trong lòng. Tốc độ Diệp Trùng lúc này quá nhanh, nếu như tông thẳng vô đó, cho dù có Thủ hộ bảo vệ, hắn cũng không xác định mình có thể còn mạng hay không.

Nhưng thân hắn lúc này lại đang ở trên không, căn bản không chỗ mượn lực, muốn tránh cũng tránh không khỏi, hơn nữa. Điều quan trọng nhất là, cơ hội hề bỏ là mất, nếu như đợi mấy cái quang giáp ở bên ngoài đó tiến vào, vậy suy nghĩ muốn lấy Thu Mạn làm con tin của mình cũng tuyên bố tiêu tùng. Điều này cũng có nghĩa là khả năng chạy thoát khỏi chỗ này của mình sẽ rút xuống một giá trị cực thấp.

Tuy ở vị trí đối địch, Diệp Trùng vẫn thầm khen sự xảo diệu một chiêu này của sư sĩ bên trong cái quang giáp màu xám bạc đó.

Nhưng nếu như đơn giản như vậy mà bỏ cuộc, vậy Diệp Trùng cũng không phải là Diệp Trùng rồi!

Tốc độ lướt trên không của Diệp Trùng quả thật quá nhanh! Cái Lưu tinh chùy trong mắt hắn mau chóng phóng lớn, hắn thậm chí nhìn thấy rõ vẻ sắc lạnh của mũi gai nhọn trên Lưu tinh chùy. Càng nguy cấp càng cần phải bình tĩnh, hoảng loạn lúc này không hề có thể có bất cứ cải thiện nào đối với hoàn cảnh của mình, ngược lại sẽ làm cho mình chết càng nhanh hơn. Kinh nghiệm của vô số trận chiến sinh tử ở phút giây quan trọng này làm Diệp Trùng lúc này vẫn giữ được bình tĩnh.

Nhìn Lưu tinh chùy càng lúc càng gần, trái tim Diệp Trùng ngược lại trở nên bình tĩnh!

Cặp mắt Diệp Trùng không động đậy nhìn chằm chằm gai nhọn chỉ chít trên bề mặt Lưu tinh chùy.

Đúng! Chính là lúc này! Trong mắt Diệp Trùng bùng lên một quang tinh mang, tay phải vẫn luôn buông lỏng ở eo đột ngột thò ra, mà mục tiêu, hiển nhiên là gai nhọn trên Lưu tinh chùy trước mặt!

Nếu như có ống kính quay chậm thì sẽ nhìn thấy một màn kỳ dị, chính trong khoảnh khắc Diệp Trùng đụng trúng cái Lưu tinh chùy đó, tay phải của Diệp Trùng nhẹ nhàng nắm lấy thân gai của một cái gai trên mặt của Lưu tinh chùy, không giống mạnh như sấm sét lúc này, động tác này giống như người đẹp vén ống tay áo, không mang chút khí tức khói lửa nào, mà cũng chính trong khoảnh khắc tay phải của Diệp Trùng nhắc cái gai này, đôi vai và cánh tay của Diệp Trùng đột nhiên phồng lên, mà chỗ eo lại đột ngột thu nhỏ lại vài phân, cả nửa thân trên đột nhiên hiện ra hình dạng tam giác ngược một cách kỳ dị.

Mỗi một cái gai trên Lưu tinh chùy đều thô to như cánh tay của một người thành niên, tay phải nắm trên đó của Diệp Trùng cũng không thấy dùng sức thế nào, cả nửa thân trên xuất hiện một đường cong hình chữ S, cùng lúc này Diệp Trùng liền mượn lực bỗng bèngh trôi về phía trần nhà.

Cả quá trình nói ra dài dòng, thật ra chẳng qua chỉ là trong nháy mắt, nhưng sự hung hiểm trong đó lại chỉ có người trong cuộc mới biết.

Đỗ Vân đã hoàn toàn đần người ra! Từ phán đoán ban đầu của hắn, tới tận trước lúc Lưu tinh chùy đụng vào đối phương, hắn đều cho rằng đối phương đã khó tránh số kiếp. Đối với một kích vừa rồi đó của mình,

vô luận là nắm bắt thời cơ hay là lựa chọn điểm mục tiêu đều không chệ vào đâu được, cho dù mang mình đổi vị trí với đối phương, mình cũng vô kế khả thi.

Nhưng một màn trước mắt này quả thật là quá kinh người! Trong lòng Đỗ Vân kinh hãi không gì sánh được, trong mắt hần, người màu vàng kim này nguy dị giống như quỷ mỵ vậy!

Dưới tốc độ cao thế này vẫn có thể chính xác tóm lấy thân gai nhọn mà không chịu bất cứ thương hại nào, trời ạ, điều này cần nhãn lực và tính chính xác thế nào chứ? Mà một màn vừa rồi đó, hần nhìn rõ mồn một, một mớ cảm giác mâu thuẫn, sự biến hóa nguy dị nửa thân trên đối phương, còn có đường cong hình chữ S đó, mình rốt cuộc là đang chiến đấu với một người thế nào chứ? Đỗ Vân nhìn không được, vô thức lẩm bẩm.

Hần trải qua chiến đấu vô số, nhưng không có trận nào nguy dị mà không hợp lẽ thường như một màn vừa rồi.

Thật ra điều này cũng không thể trách hần, vô luận ai nhìn thấy một màn này chỉ e đều không thể thần nhiên được. Kỳ thực, biến hóa vừa rồi của thân thể Diệp Trùng chẳng qua là một loại kỹ xảo không chế cơ nhục. Vì để tăng cường sức mạnh của đôi vai và cánh tay, Diệp Trùng khống chế cơ nhục vùng eo, bụng dời về chỗ đôi vai và cánh tay. Đây chính là khả năng khống chế cơ nhục độc đáo và cũng là sở trường nhất của họ Lam ở Cửu Nguyệt, chỉ là Diệp Trùng làm thời gian của quá trình này biến thành ngắn hơn, cho nên mới làm cho người ta có ảo giác đôi vai và cánh tay đột nhiên phồng lên và eo bụng đột ngột co nhỏ lại.

Vốn dĩ dưới tình huống thông thường, do có quần áo che giấu, loại biến hóa cơ nhục này không hề dễ bị người ngoài nhìn thấy, nhưng do chất liệu của Thủ Hộ mềm mại mà dán sát người, một màn nguy dị này mới bị Đỗ Vân nhìn rõ mồn một.

Không thể không nói, loại biến hóa này đối với người chưa từng thấy qua có sự xung đột thị giác cực mạnh, ngay cả cao thủ có kinh nghiệm thực chiến như Đỗ Vân thế này cũng xuất hiện sự thất thần ngắn ngủi.

Chính trong lúc Đỗ Vân ngỡ ngàng này, Diệp Trùng đã đụng tới trần nhà, Diệp Trùng lúc này không dám lao thẳng như vừa rồi, hiện giờ hần mới biết lao thẳng khoảng cách dài như vậy nguy hiểm cỡ nào, thân ở trên không mà không có chỗ mượn lực, mình căn bản là giống như cừu chờ làm thịt. Mũi chân điểm nhẹ lên trần nhà một cái, mau chóng ngoặt hướng bức tường, quay trở lại mặt đất.

Đây mới là đổi hướng tốc độ cao khoảng cách siêu ngắn sở trường nhất của Diệp Trùng. Quỹ tích vận động thế này làm người ta càng khó xem xét được. Một bóng người có một cặp mắt màu bạc và đen xen lẫn, toàn thân màu vàng kim mang theo vô số tàn ảnh, giống như một tia chớp màu vàng kim, lao tới gần Thu Mạn.

Hoàn thành di dời cơ nhục trong khoảng thời gian ngắn như vừa rồi, đối với Diệp Trùng mà nói, độ lớn của gánh nặng vượt xa tưởng tượng của hần, kỹ xảo khống chế cơ nhục của hần vẫn còn xa mới tới trình độ này, vừa rồi nguy cấp mới sử dụng. Cơ nhục thân thể hần đã chịu tổn thương khá lớn, hần lúc này đây, không hề cường hần như bên ngoài thể hiện ra!

Cái quang giáp màu xám bạc đó đã bị Diệp Trùng bỏ lại phía sau, khoảng cách giữa hần và Thu Mạn gần như vậy, đối phương tuyệt đối không dám sử dụng vũ khí tạ xích quái dị đó, trừ phi hần không muốn Thu Mạn sống.

Kể từ lúc Đỗ Vân xông vào phòng đó, gã trung niên A Quảng vẫn luôn ở sau lưng Thu Mạn giống như sống lại vậy, bảo vệ Thu Mạn vững chắc ở sau lưng. Ánh mắt nhìn Diệp Trùng lúc này càng thêm hùng hực, chiến ý bốc cao!

Nhưng Diệp Trùng lúc này không muốn giao đấu với tên này, mỗi một giây đối với hần hiện giờ mà nói, quả thật là quá quý giá. Thân hình Diệp Trùng lộn một cái, hư ảnh nhoáng lên, liền xuất hiện ở bên kia của Thu Mạn, bản thân Diệp Trùng vô cùng sở trường lộn người đổi vị trí, có thêm sự cường hóa của Thủ hộ, lần đổi vị trí này nhanh tới cùng cực.

Đỗ Vân ở một bên vừa vội vừa giận, kẻ địch trước mắt này ở cùng với tiểu thư Thu Mạn, hần căn bản không sao nhúng tay vào. Thêm vào đó, đối phương vô cùng giáo hoạt, không ngừng đổi vị trí, hơn nữa tốc độ rất nhanh, so với hồi nãy càng nhanh hơn vài phần, điều này làm hần không sao hoàn thành việc

khóa ngấm mục tiêu. Nếu như không có tiểu thư Thu Mạn ở chỗ này, hẳn vẫn có thể dùng hỏa lực dày đặc, nhưng trước mắt hẳn chỉ có cuống lên thôi.

Điều duy nhất hẳn có thể làm trước mắt chính là cầu chúc vị cao thủ trung niên bên cạnh tiểu thư Thu Mạn có thể ngăn được.

Ánh mắt A Quảng càng thịnh hơn, giống như có thực chất, hoàn toàn khác với sự trống rỗng bình thường. Hẳn lúc này mới giống sống thật sự! Diệp Trùng không hề muốn giao đấu với A Quảng, tuy không biết A Quảng là ai, nhưng mấy lần ngẫu nhiên tiếp xúc làm Diệp Trùng tràn đầy sự cảnh giác đối với cao thủ võ thuật này.

A Quảng bước xéo một bước, lại mang Thu Mạn bảo vệ ở đằng sau.

Mấy lần Diệp Trùng đổi chỗ tiếp theo, A Quảng vẫn bảo vệ Thu Mạn nghiêm ngặt ở sau lưng. Diệp Trùng cuống quýt trong lòng hiểu rõ, nếu như không xuyên qua được người trung niên tên gọi A Quảng này, vậy cách của mình cũng hoàn toàn không thể đạt được.

Diệp Trùng không do dự thêm, mũi chân bỗng phát lực, lao bổ vào A Quảng!

254. Chương 254: Khổng Chế Ngược (3)

Diệp Trùng mừng rỡ trong lòng, nắm tay phải không chút e ngại đánh về phía tay phải đang đánh ra của A Quảng, nếu nói tới sức mạnh, đây vốn dĩ chính là chỗ mạnh của Diệp Trùng. Thân thể Diệp Trùng cường hãn, đã tới mức độ cao nhất, ngay cả Mục Thương cũng thường cảm thấy kinh ngạc. Với lại, thứ bản thân hẳn học chính là kỹ xảo khổng chế cơ nhục của họ Lam ở Cửu Nguyệt, chồng chất sức mạnh càng là một bộ phận rất quan trọng trong đó, lại có Thủ Hộ thêm vào, độ lớn một quyền này của Diệp Trùng, ngay cả bản thân, cũng tuyệt không dám đón thẳng nó.

Đánh liều trước mắt ngược lại lại là biện pháp giải quyết nhanh nhất.

A Quảng không né không tránh, sự cuồng nhiệt trên mặt giống như yêu mị.

Bộp!

Mạch máu tay phải của A Quảng nổ tung, cơ nhục đều nổ văng ra, lập tức một mảng máu thịt mơ hồ, giống như bị một cái quang giáp tông vào chính diện vậy, cánh tay phải của hắn đã hoàn toàn tàn phế. Vết thương thể này, cho dù trước mắt lập tức thực hiện trị liệu tốt nhất, chỉ e cũng không thể trị tốt được. Nếu như bây giờ mổ cánh tay phải của A Quảng ra, thì sẽ phát hiện xương cốt trong cơ nhục của hắn đã hóa thành vô số mảnh vỡ cực kỳ nhỏ bé, sức mạnh to lớn một quyền này của Diệp Trùng, làm người ta kinh hãi.

Phụt! Gần như đồng thời, cổ họng Diệp Trùng nóng lên, một ngụm máu tươi phun trong mặt nạ của Thủ Hộ, sức mạnh của A Quảng vượt xa ý liệu của Diệp Trùng, định thần lại, sự kinh hãi trong lòng lại như sóng lớn trào dâng.

Đây là cực hạn sức mạnh nhục thể con người có thể đạt được sao?

Quá khủng bố rồi! Trước giờ, Diệp Trùng vẫn chưa từng gặp qua một người ở phương diện sức mạnh lại có thể sánh ngang với mình. Hơn nữa, mấy năm nay, sự tăng trưởng sức mạnh của Diệp Trùng gần như ở trong một loại trạng thái ngưng trệ, ngay cả Mục Thương cũng cho rằng đây đã là khá tiến gần tới cực hạn nhục thể con người có thể đạt tới, cho nên Diệp Trùng mới bỏ phần lớn tinh lực vào học tập kỹ xảo.

Nhưng người đàn ông trung niên bình thường như khúc gỗ trước mặt này lại hoàn toàn đánh tan nhận thức hiện có của Diệp Trùng, đối phương hoàn toàn là tay không, không hề nhờ bất cứ công cụ nào, mình có Thủ hộ bảo vệ mà vẫn tránh không khỏi bị thương, uy lực một quyền này mới là kinh người thật sự.

Không có sự giúp đỡ của Thủ Hộ, mình mang kỹ xảo xếp chồng sức mạnh của họ Lam dùng tới tận cùng, một quyền đánh ra cũng tuyệt không lớn như uy lực một quyền này của A Quảng, nếu như đối phương

không phải chinh lĩnh trước mặt mình, vậy Diệp Trùng nhất định sẽ hoài nghi tên này có phải là con người không.

Trên đời này, quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân a!

Nhưng điều duy nhất đáng chúc mừng là thương hại đối phương chịu lớn hơn mình nhiều, chịu vết thương nặng thế này, vậy hấn căn bản cũng mất đi sức chiến đấu.

Lòng ngực Diệp Trùng hơi tức, đầu có chút choáng váng, xem ra lần này mình bị thương không nhẹ a, Diệp Trùng cười khổ trong lòng.

Không dám có chút chần chừ, Diệp Trùng lao bổ tới Thu Mạn.

Đỗ Vân đã dần mặt ra, sự cường hãn của người vàng này quá khủng bố rồi. Trong mắt hấn, người vàng này chỉ liều đấu một quyền với đại thúc trung niên liền làm cho đại thúc trung niên cực có phong phạm cao thủ này trọng thương. Hấn căn bản không biết, va chạm vừa rồi thật ra là lưỡng bại câu thương, Diệp Trùng cũng bị thương không nhẹ, hơn nữa, Diệp Trùng là thương chồng thêm thương.

Cổ họng trắng như tuyết của Thu Mạn trong mắt Diệp Trùng mê người như thế.

Nhưng, chính tại lúc này, một cái tay ngăn cản bước tiến của Diệp Trùng, A Quảng? Trong lòng Diệp Trùng hơi ngớ ra, động tác trên tay không khỏi hơi khựng lại, về mặt A Quảng không khác gì hồi nãy, vẫn là người cuồng nhiệt giống yêu mị như thế, không hề có sự đau khổ sau khi thụ thương, hoàn toàn vô sự.

Làm sao có thể? Cho dù Diệp Trùng tinh thần trấn định, lúc này cũng suýt nữa thất thanh kêu lên. Từng học qua sinh lý học, hấn hiểu loại vết thương mức độ này giờ đây có ý nghĩa thế nào với người bị thương. Không cần nói tiếp tục, hấn vẫn có thể bảo trì sự tỉnh táo thì đã cực kỳ khó khăn rồi. Sự đau khổ thần kinh có thể làm hấn lập tức bất tỉnh nhân sự, mà mất máu lượng lớn thế này, cũng không thể nào chống đỡ cho hấn để thực hiện vận động kịch liệt giống như cận chiến thế này.

Nhưng sự thật Diệp Trùng nhìn thấy là, A Quảng nhìn không ra bất cứ dáng vẻ không ổn nào, nếu như không phải nhìn thấy tay phải hấn buông thõng không thể cử động, Diệp Trùng tuyệt đối sẽ hoài nghi người vừa rồi thụ thương không phải là hấn.

Phút ngắn người này của Diệp Trùng lại cho A Quảng cơ hội, tay trái của A Quảng mau chóng thuận theo cánh tay phải của Diệp Trùng, cuốn lấy một cách nguy dị, đợi khi Diệp Trùng hồi thần lại, tay trái của A Quảng đã giống như sợi dây leo nguy dị, quấn rịt lấy tay phải của Diệp Trùng.

Diệp Trùng sợ hãi, tay trái nắm lại thành chùy, mạnh mẽ nện vào ngực A Quảng, nếu như A Quảng không thả ra, vậy một quyền này của Diệp Trùng đủ cho hấn một kích mất mạng.

A Quảng lại hoàn toàn không nhìn tới, Diệp Trùng chỉ cảm thấy tay phải xiết chặt lại.

Bộp! Vang nhẹ một tiếng, tiếp theo là một tiếng hừ trầm muộn của Diệp Trùng! Một cú vặn xoắn mạnh mẽ, một sự đau đớn dữ dội từ tay phải truyền tới.

Xương gãy! Một phen đau đớn dữ dội này càng kích thích Diệp Trùng, bị thương một rồi hai, rồi lại ba giống như hôm nay, hấn đã rất lâu không có gặp qua rồi.

Những lúc thế này, một con dã thú bị thương đáng sợ hơn một con dã thú bình tĩnh nhiều.

Cặp mắt Diệp Trùng thoáng cái đỏ lên! Sự thô bạo vẫn luôn bị sự bình tĩnh của mình áp chế bỗng nhiên bộc phát ra, miệng quát lớn một tiếng, tay trái giống như một cái chùy nặng nề, mạnh mẽ nện lên ngực của A Quảng. Sức mạnh một quyền này của Diệp Trùng còn lớn hơn một quyền vừa rồi, cả người A Quảng liền giống như một cái bao cát, ngã mạnh ra sau, mà ngực hấn, đã lõm xuống một khoảng lớn, một loạt tiếng xương ngực vỡ nát có thể nghe rõ ràng trong phòng.

Diệp Trùng lúc này không nghĩ sẽ bỏ qua cho tên này như vậy. Tay trái của A Quảng vẫn quấn lấy tay phải của Diệp Trùng, tay phải của Diệp Trùng vừa động, cơn đau truyền tới làm Diệp Trùng không nhìn được lại hừ một tiếng, thân thể A Quảng lại bị Diệp Trùng mang tới trước mặt.

Giật khuỷu, lên gối... Công kích của Diệp Trùng giống như cuồng phong bạo vũ, toàn bộ rơi trên người A Quảng, trong vòng không tới ba giây, A Quảng gần như bị đánh thành cái mền rách.

Phù, Diệp Trùng thở một hơi thật dài, mang theo chút bọt máu, cuối cùng cũng khôi phục lại bình tĩnh. Thu Mạn đã hoàn toàn bị dọa dằn ra, từ nhỏ đã được bảo vệ tốt, nàng nào đã từng thấy qua cảnh tượng máu me thế này, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cuối cùng nhịn không được, ọe, nôn thốc nôn tháo ở bên cạnh.

Diệp Trùng xoay đầu liếc nhìn cái quang giáp màu xám bạc đỏ, cái quang giáp màu xám bạc đỏ lúc này không hề động đậy, giống như khúc gỗ vậy.

Đỗ Vân lúc này thật sự bị dọa ngậy cả người! Hai người trước mặt trong mắt hắn hoàn toàn không giống con người, đại thúc trung niên đó đơn giản chính là một người điên, một người điên không sợ chết. Còn người vàng đó, Đỗ Vân nhịn không được run một cái! Quá đáng sợ! Đại thúc trung niên trong mắt hắn đã cường hãn tới mức không giống con người rồi, hắn dám khẳng định, thân thủ thế này, cho dù là mấy giáo quan cận chiến đó của mình, cũng không có ai là đối thủ của y. Nhưng chính một cao thủ trong cao thủ thế này, lại bị đánh chết sớ sớ ở trước mặt mình. A, không! Đây đã không thể dùng chết để hình dung rồi, đại thúc trung niên đã nhìn không khác gì một đồng bùn thịt. Suy nghĩ mạnh mẽ nhất trong đầu Đỗ Vân chính là sớm rời xa tên này chút. Tuy chưa từng nghe nói qua có người có thể chỉ dựa vào nhục thể mà đánh vỡ võ giáp của quang giáp, nhưng Đỗ Vân ngồi trong quang giáp vẫn cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Mà ngay lúc người vàng này quay đầu liếc hắn một cái, cặp mắt màu bạc trắng đan xen đó lúc này giống như cặp mắt của thần chết, lạnh lẽo mang theo khí tức tử vong vô tận, Đỗ Duy gần như hồn phi phách tán.

Diệp Trùng không lưỡng lự thêm, lôi lấy Thu Mạn vẫn đang nôn mửa, không chút thương hương tiếc ngọc. Tiếp theo, cổ tay khẽ lật, giữ chặt lấy cổ họng trắng như tuyết, bởi vì Diệp Trùng đã nghe thấy âm thanh tới gần bên này của mấy cái quang giáp khác.

Trên thực tế, không thể nói phản ứng của mấy cái quang giáp này chậm chạp, chỉ có thể nói mọi thứ xảy ra quá nhanh. Từ khi Diệp Trùng phá tường đi ra, tới trước khi giao đấu với A Quảng, chẳng qua chỉ tốn ba giây. Mà cả quá trình Diệp Trùng giao đấu với A Quảng, chẳng qua cũng không tới mười giây. Mười ba giây ngắn ngủi này, chỉ có đường sự mới có thể hiểu được sự hung hiểm và kinh tâm động phách trong đó.

Quang giáp khác không to gan như Đỗ Vân, dám trực tiếp phá tường xông vào, chính trong thời gian bọn họ nhao nhao, bên trong đột nhiên bay ra một bóng màu vàng, tốc độ cực nhanh, mau chóng rời đi.

Mọi người ngơ ngẩn, lại không hiểu rõ cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ có thể vây ở cửa.

- Đám thùng cơm các người, còn không mau đuổi theo! Đỗ Vân không khỏi quát toáng lên trong tâm số, mấy cái quang giáp này cùng nhau chắn ở cửa, làm hắn chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Diệp Trùng rời đi. Trên thực tế, hắn cũng không có biện pháp gì với việc này, nhưng truy kích lại là phải làm. Đối phương hiện đang bắt tiểu thư Thu Mạn làm con tin, lỡ như một tên không có mắt nào đó khai hỏa, hắn nghĩ tới phải đối mặt với Thu lão gia tử, trong lòng hắn liền phát run.

Mặc kệ thế nào, tính mạng của tiểu thư Thu Mạn quan trọng nhất, Đỗ Vân quyết định dứt khoát, trực tiếp phá tường bên cạnh mà ra. Quét nhìn một lượt trên không, cuối cùng nhìn thấy thân hình màu vàng kim đó, liền không dám trì trệ, lập tức đuổi theo bóng người màu vàng kim đó.

Diệp Trùng hiện giờ đã bỏ qua tuyến đường bỏ trốn Mục thiết kế cho mình đó. Trong tình huống hiện giờ, đi tiếp con đường đó không hề có bao nhiêu ý nghĩa, điều mình phải làm hiện giờ là dùng thời gian ngắn nhất tới được Hoa hoa công tử, Diệp Trùng hiện giờ lựa chọn một lộ trình ngắn nhất.

Tốc độ di động của người vàng này quá nhanh, Đỗ Vân tin tưởng vào mắt mình, động cơ Phong Linh của mình mở ra hết chẳng qua cũng chật vật theo được. Nếu như mấy cái quang giáp Á Liên trong Liên minh đó, chỉ e chỉ có người khời ở đằng sau. Đỗ Vân vừa đuổi theo vừa dùng tốc độ nhanh nhất báo cáo với cấp trên tình huống trước mắt.

Thật ra, vô luận là Diệp Trùng hay là Đỗ Vân đều không biết, lúc này, ở trên một chiến trường không có khói lửa khác, một trận chiến đấu khác cũng đã tới thời khắc quan trọng nhất, mà hành vi của Diệp Trùng, có ảnh hưởng trực tiếp nhất tới trận chiến này.

- Đối phương thức tính toán! Giọng nói của Mục lộ ra vẻ khó nhọc chưa từng có, rồi nói tiếp: “Thực hiện ưu hóa kết cấu. Bố trí lại ba phòng tuyến.”

Từng giọt mồ hôi trên trán tiểu Thạch đầu rơi xuống, nhưng hắn lại không có bất cứ phân tâm nào, cặp mắt nhìn chăm chăm số liệu thay đổi không ngừng trên màn hình, liên tục chuyển kết quả tính toán của hắn tới cho Mục, đột nhiên, một cánh tay cầm lấy một cái khăn bông, nhẹ nhàng giúp tiểu Thạch đầu chùi đi mồ hôi đầy trên trán.

Tiểu Thạch đầu giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, thấy là Trúc Linh, không khỏi cười ngây ngô, rồi lại cúi đầu vùi vào trong tính toán của bản thân một lần nữa, Trúc Linh không nói gì, chỉ cầm khăn bông, yên lặng đứng bên cạnh tiểu Thạch đầu.

Tình cảnh trước làm Liên Nguyệt ở một bên vô cùng kinh ngạc, Liên Nguyệt trở mặt ra sấp tới trước mặt Trúc Linh, nịnh bợ cười nói: “Tiểu Linh nhi, cũng giúp ta lau mồ hôi đi.” Nói xong liền đưa gương mặt nhẵn bóng tới trước mặt Trúc Linh, trên mặt nào có giọt mồ hôi nào.

Gân xanh trên trán Trúc Linh giật một cái, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nhấc chân, đạp Liên Nguyệt té ra xa một cái.

Thu Nguyên Liệt nhìn biến hóa tình cảnh trước mặt, không khỏi thầm khen một tiếng, đối thủ này quả nhiên lợi hại, năng lực tính toán cường hãn vô bì, các loại bẫy bố trí gần như không có bất cứ sơ hở nào. Tuy với cái nhìn của lão, ở phương diện sáng tạo, đối thủ này vẫn hơi thiếu một chút, nhưng chỉ dựa vào năng lực tính toán cực kỳ xuất sắc này, đủ để tung hoành thoải mái trong cả mạng mô phỏng rồi. Đây chắc hẳn là hội vực lĩnh giả có năng lực tính toán cường đại nhất trên mạng mô phỏng.

Thu Nguyên Liệt không khỏi thầm nổi lên tính hiếu thắng. Cao thủ khó tìm a, một nguyên nhân quan trọng mà lão nhiều năm thế này không có ra tay chính là không tìm thấy nhân vật đáng để mình ra tay.

Tính toán, phá giải, thiết kế cạm bẫy, cường công... tất cả tài nguyên của cả khoa tình báo đều bị lão điều động tới. Lão lúc này giống như một vị tướng quân, chỉ huy thiên quân vạn mã, mà tướng sĩ dưới tay lão lại là từng số liệu từ tay lão mà ra.

Đối phương ngoan cường vô bì, vẫn cứ ngăn cản công kích của mình. Nhưng Thu Nguyên Liệt không hề gấp gáp, chiến tranh giữa hội vực lĩnh giả tuy quyết định thắng lợi chỉ trong nháy mắt, nhưng thăm dò và tấn công giai đoạn đầu lại vô cùng dai dẳng, mỗi một vị hội vực lĩnh giả đều phải có đủ kiên nhẫn, huông chi, không có ai hiểu mạng mô phỏng của hành tinh Minh Hồng hơn lão. Ở chỗ này, lão đã kinh doanh hơn 20 năm, vôi của lão đã sớm giăng kín mỗi một góc ngách của mạng mô phỏng ở hành tinh Minh Hồng. Chỉ cần cho lão thời gian, lão sẽ có thể tìm được nhược điểm của đối phương.

Thâm nhập và chống thâm nhập, tấn công và phòng ngự, dẫn dụ và chống dẫn dụ, cả cuộc chiến ở thế giằng co. Với lại, để tránh gây nên ảnh hưởng lớn, Thu Nguyên Liệt cố gắng khống chế chiến đấu trong phạm vi khá nhỏ, nhưng ảnh hưởng vẫn không thể tránh được, mạng mô phỏng ở rất nhiều nơi trên hành tinh Minh Hồng đã bị ảnh hưởng.

Bình bình bình, tiếng gõ cửa gấp gáp, Thu Nguyên Liệt không khỏi thầm tức giận trong lòng, mình rõ ràng đã dặn dò thủ hạ, vô luận xảy ra tình huống nào cũng không được làm phiền mình, đám này sao lại không có mắt như vậy chứ.

Hơn nữa, chiến cục trước mắt đang tới giờ phút quan trọng, Thu Nguyên Liệt căn bản không dám phân tâm.

Bình bình bình, tiếng gõ cửa càng gấp rút hơn vừa rồi.

Thu Nguyên Liệt đã phần nộ rồi, lão đã định đợi trận chiến này vừa kết thúc, thì sẽ mang cái tên quân mệnh lệnh này xé thành từng mảnh vụn. Nhưng trước mắt, lão lại chỉ có đè nén mọi tình cảm trong lòng, hít vài hơi thật sâu, khôi phục bình tĩnh.

Bình, cửa bị đẩy bật ra.

- Tổng lĩnh, không hay rồi! Tiểu thư Thu Mjan bị người ta bắt đi rồi!

Oành, trong đầu Thu Nguyên Liệt giống như bị cái đó nổ bùng lên, số liệu trước mắt trở nên mơ hồ, lão gõ mũi ra, cặp mắt đỏ kè lên, khàn giọng hỏi: “Người nói gì?”

Thu Nguyên Liệt lúc này giống như một con khỉ muốn chộp người mà cắn, người tới báo cáo khó khăn nuốt nước bọt: “Theo... theo báo cáo từ sư sĩ Đỗ Văn truyền... truyền về, tiểu thư Thu Mạn bị bắt đi rồi!”

Trước mắt Thu Nguyên Liệt tối sầm, suýt nữa thì hôn mê, hồi lâu sau, lão mới khôi phục lại, giọng nói trở nên khàn khàn, khô khốc, hỏi: “Tin tức có thật không?”

- Tin tức là do sư sĩ Đỗ Văn vừa mới truyền tới, hắn hiện giờ đang đuổi theo sau kẻ địch.” Sau đó sợ sệt ngẩng đầu liếc nhìn Thu Nguyên Liệt sắc mặt xám nghét một cái, hỏi: “Sư sĩ Đỗ Văn còn hỏi, tiếp theo nên hành động thế nào? Xin ra lệnh.”

255. Chương 255: Khổng Chế Ngược (4)

Xem ra Thu Mạn trên tay mình quả nhiên là một nhân vật có trọng lượng, mấy cái quang giáp gấp được trên đường đó, cái nào cũng nhao nhao né tránh. Điều này cũng làm tốc độ của Diệp Trùng phát huy tới tận cùng.

Đỗ Văn vẫn kiên trì, bền bỉ bám theo sau lưng Diệp Trùng. Hắn hiện giờ hoàn toàn không dám manh động, sự khùng bố và cường đại của người vàng này, đã in một dấu ấn sâu sắc trong lòng hắn.

Diệp Trùng gấp rút bỏ chạy, cảm giác được trong ngực càng lúc càng nóng, khí huyết sôi sục, bị thương lần này không nhẹ, nếu như là bình thường, chạy mức độ này với Diệp Trùng quả thật chỉ là chuyện nhỏ.

Tuy trên tay có con tin, nhưng Diệp Trùng lại không dám có bất cứ buông lơi nào, mình lúc này đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, bất cứ sự không cẩn thận nào chỉ dẫn tới cái chết của mình. Huống chi, từ trước mắt mà xem, cao thủ của đối phương vẫn chỉ mới ra một người, Diệp Trùng không tin một hành tinh Minh Hồng to lớn mà chỉ có một cao thủ này. Đây chính là hang ổ của đối phương, không có trọng binh bảo vệ, nói ra cũng không có ai tin.

- Diệp tử. Máy liên lạc của Diệp Trùng đột nhiên vang lên.

Là Mục, trong lòng Diệp Trùng hơi ngẩn ra, rồi lập tức mừng rỡ, Mục lúc này nói máy với mình, cũng có nghĩa là Mục đã không chế được mạng mô phỏng.

Tình hình thực tế và những gì Diệp Trùng nghĩ không khác nhau bao nhiêu, lo lắng cho cháu gái, Thu Nguyên Liệt không sao lại tập trung tinh thần tái chiến, ngược lại bị Mục và tiểu Thạch đầu liên thủ nuốt từng chút một, bọn họ rất mau liền không chế cục diện, đương nhiên, cả quá trình vẫn khá là nguy hiểm. Gừng càng già càng cay, Thu Nguyên Liệt rất mau liền phản ứng lại, lấy lại tinh thần, nhưng biết sao được, lão lúc đó đã mất đi điều khiển với cả thế cục.

Nhưng chính trong loại tình huống này, Thu Nguyên Liệt vẫn bố trí mấy lần cạm bẫy làm người ta phải kêu tuyệt, mưu đồ vẫn hoàn cảnh bất lợi. May mà tính toán của Mục tinh tế, không chút sai sót, không cho Thu Nguyên Liệt bất cứ cơ hội nào. Nhưng sau lần này, hiểu rõ không làm được gì, Thu Nguyên Liệt cũng không cho Mục tiếp tục có cơ hội xâm nhập, tất cả thiết bị bảo mật trong Liên minh tự do đều ở dưới sự bảo vệ của lão.

Diệp Trùng mừng rỡ hỏi: “Mục, người đánh bại lão rồi sao?”

Giọng nói của Mục vẫn bình tĩnh như cũ, không có một chút vui mừng sau khi đại thắng nào: “Đối phương xuất hiện sai lầm hiển nhiên. Nguyên nhân chưa rõ.”

Diệp Trùng tiếp tục hỏi: “Tình huống hiện giờ thế nào?”

- Hành tinh Minh Hồng đã bước vào trạng thái cảnh giác cao nhất, Diệp tử, lần này người chọc vào tổ ong vò vẽ rồi. Mục khó khăn lắm mới kiềm một cái, nghe thấy lời châm biếm của Mục, trái tim vẫn luôn khản trương của Diệp Trùng lại không tự chủ được mà buông lỏng.

- Vừa thu được một mệnh lệnh từ nội bộ bọn họ, lĩnh bộ của nhất bộ, tứ bộ, cửu bộ, thập tam bộ của bọn họ đã bay hết tốc độ về phía này, ước tính tới nơi trong khoảng từ ba phút tới tám phút.

- Lĩnh bộ? Diệp Trùng có chút nghi hoặc hỏi, tuy hiểu đây chắc là một loại tên gọi chức vụ, nhưng Diệp Trùng không sao phán đoán được ý nghĩa hàm chứa trong đó.

- Bộ là đơn vị tác chiến cỡ trung trong Liên minh, lĩnh bộ là đứng đầu một bộ. Tuy không phụ trách chỉ huy chiến đấu, nhưng thực lực cá nhân là đứng đầu một bộ. Là tượng trưng của bộ đó. Người trả lời hẳn lại là Thu Mạn bị kẹp dưới cánh tay hẳn.

Cho dù là ở trong tình huống hiểm ác thế này, Thu Mạn vẫn trấn định tự nhiên, lạnh lùng mở miệng giải thích. Đối với hoàn cảnh trước mắt, nàng nhận thức khá rõ. Tuy bình thường phóng túng, bướng bỉnh, nhưng chẳng qua chỉ là vì không kiêng dè gì, lúc này chịu kích thích của tử vong, sự thông minh và tài trí của nàng liền được kích phát ra.

Bây giờ làm đối phương buông lỏng cảnh giác với mình mới là điều quan trọng nhất, chỉ cần có cơ hội, nàng tin rằng mấy lĩnh bộ trong Liên minh đó sẽ không bỏ qua. Nhưng làm sao mới có thể ru ngủ đối phương chứ? Nếu như là người khác, nàng nhất định sẽ dùng phương pháp đại loại như sắc đẹp, nhưng người trước mắt này căn bản không chịu trò này. Nỗi đau gãy tay không lâu lúc trước vẫn làm nàng ghi nhớ trong lòng, tuy đã được máy trị liệu chữa trị, đã khỏi tại chỗ rồi, nhưng loại đau đớn xuyên vào tim đó, nàng không muốn lại thử một lần nữa.

Trước mắt chỉ có phối hợp ở mức độ nhất định với tên đáng chết này, như vậy cũng có thể làm hoàn cảnh của mình không đến mức quá tệ như thế.

Chỉ trong khoảnh khắc, trong lòng Thu Mạn đã xoay chuyển nhiều ý nghĩa như vậy.

- Cái quang giáp màu xám bạc vừa rồi đó là chức vụ gì trong nội bộ các người? Diệp Trùng hỏi. Tuy hẳn hơi cảm thấy kỳ quái đối với việc Thu Mạn chủ động trả lời như vậy, nhưng đối phương đã nguyện ý trả lời, Diệp Trùng cũng tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

- Hẳn là bộ minh, mỗi bộ thiết lập bảy bộ minh, chủ yếu là phụ trách bảo vệ an toàn chỉ huy trưởng của mỗi bộ. Thu Mạn giải thích nói.

- Lĩnh bộ so với bộ minh, ai lợi hại hơn? Diệp Trùng hỏi.

- Đương nhiên là lĩnh bộ, bộ minh làm sao so được với lĩnh bộ? Thu Mạn trả lời rất tự nhiên.

Chân Diệp Trùng đột nhiên nhanh lên vài phần, cái quang giáp màu xám bạc vừa rồi đó, Diệp Trùng đã cảm thấy hơi không dễ đối phó, không ngờ lĩnh bộ còn lợi hại hơn bộ minh, hơn nữa, từ ngữ khí của Thu Mạn, hình như lĩnh bộ còn lợi hại hơn bộ minh nhiều.

Bốn cái quang giáp còn lợi hại hơn cái quang giáp màu xám bạc vừa rồi đó, thêm vào cái quang giáp màu xám bạc cắn chặt sau mông không nhả đó, cho dù mình không thụ thương cũng sẽ không đi đâm đầu vào, huống chi mình hiện giờ còn bị thương không nhẹ.

Diệp Trùng đột nhiên dừng lại. Động tác này làm mọi người đang chú ý bên này đều vô cùng kinh ngạc. Tên này muốn làm cái gì?

Diệp Trùng dùng tốc độ nhanh nhất gọi Hàm gia ra, có sự giúp đỡ của Thủ Hộ, Diệp Trùng ngay cả trèo lên cũng không cần, mũi chân trực tiếp điểm một cái, thân hình đột ngột bật cao, tiếp theo mượn lực vài chỗ nhô ra trên bề mặt Hàm gia, trong nháy mắt đã chui vào buồng lái của Hàm gia.

Tên này lại có quang giáp!

Mọi người của Liên minh tự do không khỏi cả kinh. Thấy đối phương từ lúc bắt đầu, một mạch tới vừa rồi chẳng qua chỉ mặc bộ đồ chiến đấu màu vàng kim đó, mọi người đều cho rằng hẳn chẳng qua chỉ là một võ thuật gia có thực lực khủng bố, nhưng không ngờ đối phương lại còn là một sư sĩ.

Gần như mọi người ở đây đều là nhân viên chiến đấu, không ai không biết điều này có nghĩa gì!

Huống chi, cái quang giáp này của đối phương vừa nhìn đã biết là bất phàm, trong mấy người này không thiếu kẻ có nhân lực cao minh, vừa nhìn thấy Hàm gia, nhin không được thất thanh hô lên kinh ngạc: “Toàn cốt quang giáp! Lại là toàn cốt quang giáp! Trời ạ, trên đời này thì ra thật sự có toàn cốt quang giáp...” Về mặt đó, thất hồn lạc phách đến mức làm người ta không nở nhìn.

Nhưng rốt cuộc có kẻ kiềm nén không được, nhin không nổi mở miệng hỏi: “Đại ca, cái gì gọi là toàn cốt quang giáp vậy?”

- Tiểu tử, vừa nhìn ngươi liền biết không đi học, lúc đầu khi lên lớp không học tốt, bây giờ không biết rồi. Người này vẻ mặt khinh thường nhìn người hỏi này, thấy ánh mắt mọi người đều đang tập trung trên người mình, không khỏi lập tức chấn động tinh thần. Từ trong thất lạc hồi phục trở lại, ho nhẹ hai tiếng, nghiêm túc nói: “Cái gọi là toàn cốt quang giáp, chính là quang giáp do vật liệu xương chế tạo toàn bộ. Ừ, phải biết rằng, sinh vật biến dị hiện giờ càng lúc càng lợi hại, có một vài sinh vật biến dị mạnh mẽ, ta nghĩ mọi người cũng có thể hội sâu sắc.”

Người xung quanh ai nấy nhao nhao gật đầu, loại sư sĩ cấp bậc này như bọn họ, có ai không giết qua mấy con sinh vật biến dị, đối với việc sinh vật biến dị không dễ trêu, không ai không vô cùng tán đồng.

- Sinh vật biến dị này, xương cốt của chúng không cái nào không cứng rắn phi thường, có một số thậm chí còn cứng rắn hơn một số vật liệu hợp kim. Hơn nữa, một điểm rất quan trọng là, vật liệu xương so với hợp kim, nhẹ hơn rất nhiều.

Mọi người không khỏi tỉnh ngộ, thì ra như vậy, tiếp theo, lại có người hỏi: “Cái toàn cốt quang giáp này nếu tốt như vậy, tại sao chúng ta không có?”

- Hừ, nào có dễ dàng như vậy! Mấy cái vật liệu xương này, toàn bộ đều là trời sinh, cho dù là cùng một loại sinh vật, hai bộ xương cũng hoàn toàn không giống nhau, chỉ có cốt điều sư hoặc là cốt khắc sư có kinh nghiệm phong phú nhất mới có thể nắm bắt rõ ràng đặc tính của mỗi bộ xương, ài, bây giờ là thời đại nào rồi, tới chỗ nào tìm Cốt điều sư, Cốt khắc sư gì đó chứ? Nhiều năm như vậy, tổ chức chẳng qua cũng chỉ tìm thấy một Cốt điều sư gà mờ, đừng nói làm quang giáp, chỉ tính làm một số linh kiện bằng xương cũng lúc được lúc hư. Chẳng qua, điều này cũng bình thường, chính ba thế lực lớn khác, cũng chưa từng nghe nói ai có toàn cốt quang giáp. Trong lời nói của người này đầy than thở.

- Tên này làm sao lại có toàn cốt quang giáp?

Hai mắt người này đảo một cái, đốp chát trả lời: “Vậy ngươi đi hỏi hắn đi.”

Nhưng điều này cũng chứng thực thân phận sư sĩ của đối phương, quang giáp cao cấp thế này, nếu như đối phương chỉ dùng làm công cụ di chuyển, chỉ e ai cũng không tin.

Rất mau, tin tức gã đàn ông tên gọi Cao Dã này có một cái toàn cốt quang giáp lập tức được truyền khắp cả Liên minh tự do, trước giờ, cao tăng của Liên minh tự do đều vì quang giáp lạc hậu so với ba thế lực lớn mà buồn phiền, nhưng sự phát triển của khoa học kỹ thuật lại không phải là thứ hề muốn siêu việt là siêu việt, nếu như không phải bọn họ chiếm ưu thế tuyệt đối về mặt số lượng, chỉ e bọn họ đã sớm bị ba phe còn lại tiêu diệt rồi.

Rất mau, cấp trên liền ra lệnh, tiểu thư Thu Mạn phải cứu về, gã đàn ông tên gọi Cao Dã đó phải bắt sống, nếu như trên tay của Diệp Trùng là người khác, phỏng chừng Liên minh tự do đã sớm hy sinh nàng rồi. Biết sao được, Thu Mạn là cháu gái duy nhất của Thu Nguyên Liệt, lần này ai cũng không dám nói cái gì vì tương lai của Liên minh tự do, có thể hy sinh một người, vân vân, chỉ có lập tức điều động tất cả cao thủ, ý đồ bắt sống Cao Dã, cứu Thu Mạn.

Diệp Trùng sở dĩ gọi Hàm gia ra, một mặt là tiết kiệm thể lực, mặt khác là vì ứng phó mấy tên gọi là linh bộ này. Dùng Thủ Hộ đấu với mấy cái quang giáp này, đều cần tiêu tốn rất nhiều thể lực, mà thể lực là thứ mà mình hiện đang thụ thương thiếu.

Vừa vào buồng lái, Diệp Trùng liền thu Thủ hộ lại, lúc trước hắn từng có suy nghĩ không thiết thực, nếu như mặc Thủ hộ điều khiển Hàm gia, vậy há không phải là uy lực tăng mạnh? Về sau, sau khi thử qua mới phát hiện, sự thực hoàn toàn ngược lại, tầm nhìn trắng đen của Thủ Hộ chỉ hữu hiệu đối với vật thật, hình ảnh mà hệ thống quét hình của Hàm gia có được ở trong tầm nhìn trắng đen của Thủ Hộ hoàn toàn không sao hiển thị được.

- Diệp tử, cả hệ thống thông tin của hành tinh Minh Hồng đã bị ta hủy diệt, nhưng đối phương rất có khả năng có tần số thông tin nội bộ của bọn họ. Lời nói nhẹ nhàng của Mục làm Thu Mạn ở một bên khùng hoảng bất an, tên này rốt cuộc là ai? Ngay cả gia gia, muốn phá hoại cả một hệ thống thông tin cũng không phải là việc đơn giản.

- Không hay, Diệp tử, toàn bộ linh bộ của nhị bộ, tam bộ, ngũ bộ, lục bộ, thập bộ, thập nhất bộ và thập

nhị bộ của đối phương đều đã lao về phía này, ước tính tới nơi trong khoảng thời gian từ mười tới mười lăm phút. Giọng nói của Mục trở nên có chút gấp gáp.

Cho dù là Thu Mạn, cũng không khỏi có chút mơ hồ, đếm kỹ, trừ thất bộ và bát bộ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, tất cả lĩnh bộ còn lại đều điều tới hết. Cho dù ông nội quyền cao chức trọng cũng không có quyền lực lớn như vậy, điều nhiều lĩnh bộ như thế. Nhất định là tổ chức phát hiện gã đàn ông trước mắt này có giá trị cực lớn gì đó. Sinh ra từ hào môn, từ nhỏ đã mất thấy tai nghe, Thu Mạn đối với mấy việc này gần như có sự miễn cảm dị thường.

Diệp Trùng không nói gì. Hàm gia lại đột ngột tăng tốc, từ đứng yên tới 9 Hz, Diệp Trùng chỉ dùng hai giây. Gánh nặng tăng tốc độ này làm Diệp Trùng đang bị thương cảm thấy ngực bị tức, còn Thu Mạn đang ở trong buồng lái thì càng thảm hơn, máu mũi cũng chảy ra, sắc mặt càng trắng bệch, vẻ mặt đau khổ.

Tốc độ của Hàm gia tuy chậm hơn Thủ Hộ 1 Hz, nhưng do trên không không có chướng ngại vật, điều này ngược lại làm tốc độ của Diệp Trùng càng nhanh hơn.

Mà sự phối hợp của Mục vừa may có chỗ tốt, hệ thống giao thông của cả thành phố đã bị tê liệt, khắp nơi trên trời là quang giáp bay loạn như ruồi, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, điều này gây bất tiện cực lớn cho Liên minh tự do.

Diệp Trùng giống như một con cá trơn trượt đi lại trong khu vực nước đầy đá ngầm, tốc độ không giảm chút nào, hoàn cảnh phức tạp hơn trước mắt, Diệp Trùng cũng từng điều khiển quang giáp bay qua.

Thu Mạn đã lâm vào trạng thái hôn mê, sự tăng tốc vừa rồi với loại người chưa từng trải qua bất cứ sự huấn luyện nào như nàng mà nói, vô cùng nguy hiểm, cực có khả năng trí mạng.

Nhưng điều này cũng làm Diệp Trùng không cần lo lắng nàng gây trở ngại mình điều khiển quang giáp.

Vô số quang giáp làm người ta nhìn tới hoa cả mắt, nào còn có bóng dáng của cái toàn cốt quang giáp đó, chỉ tìm kiếm một hồi, Đỗ Vân không thể không bỏ qua loại việc vô ích này.

Khi bóng dáng Hàm gia xuất hiện ở khu thông hành, Liên minh tự do lúc này mới phản ứng lại, vô số quang giáp vèo vèo bay về phía này, đây là lần hành động quân sự có quy mô lớn nhất trong lịch sử của Liên minh tự do. Sử dụng tổng cộng mười một bộ, toàn bộ mười một lĩnh bộ ra tay, 77 bộ minh theo sát phía sau, chiến sĩ xuất động càng là vô số, động dụng nhân lực vô số.

Một cánh cửa tàu của Hoa hoa công tử đã sớm mở ra, Trúc Linh điều khiển Qua Dực thủ ở cửa vào, thấy Diệp Trùng bay về phía này, hơi nghiêng người, Diệp Trùng liền bay thẳng vào trong chiến hạm, tiếp theo đó, cánh cửa tàu đóng lại với tốc độ nhanh nhất.

Đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, Hoa hoa công tử lập tức bay lên.

Hoa hoa công tử vừa bay lên, vẫn chưa rời khỏi lực hấp dẫn của hành tinh Minh Hồng, vô số quang giáp âm âm bay tới như ong, đông nghìn nghịt làm người ta phát lạnh, trong khoảng cách ngắn, tốc độ của chiến hạm không sao so được với quang giáp, cho dù Hoa hoa công tử đã thay Phi Thiên do Liên Nguyệt chế tạo.

Nhưng tiếp sau đó, tàu vũ trụ màu đỏ tối này đã cho Liên minh tự do một bài học vĩnh viễn khó xóa nhòa.

256. Chương 256: Vận Mệnh Ở Nơi Đâu

Mưa ánh sáng do ngàn vạn chùm tia laser hình thành chiếu cả bầu trời sao này sáng như ban ngày, giống như hoa tươi nở rộ, lại xán lạn như cảnh xuân tươi đẹp.

Mấy sư sĩ đuổi đến này lại không nhàn nhã đi thưởng thức cảnh đẹp khó thấy này, bọn họ đã hồn phi phách tán. Mấy chùm tia laser nhỏ mảnh này trong mắt bọn họ lại trí mạng vô bì. Nếu như là bình thường, chùm tia laser uy lực thế này đối với bọn họ mà nói không xem là gì, cho dù chịu vài cái cũng chẳng có gì không được.

Đích xác, loại chùm tia laser uy lực thế này đánh lên quan giáp của bọn họ chẳng qua cũng chỉ để lại một cái lỗ nông, nguy hại đối với cả cái quang giáp nhỏ nhoi vô cùng. Nhưng mật độ dày đặc của những chùm tia laser trước mắt lại vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Quang giáp có kiên cố hơn cũng không dám coi nhẹ công kích của loại hỏa lực có mật độ thế này. Hơn nữa, độ chính xác của mấy thiết bị bắn tia laser này khủng bố tới mức kinh người, gần như không hề bắn hụt.

Oành oành oành. Chính ngay lúc tàn ảnh của mấy chùm tia laser này vẫn còn lưu lại trên vông mạc của mọi người, vô số quang giáp bùng nổ dữ dội. Sự hoành tráng của cảnh tượng mấy mươi cái quang giáp đồng thời phát nổ, cho dù là mấy tinh anh đã quen với quang cảnh hoành tráng trong Liên minh cũng xuất hiện sự thất thần trong khoảng thời gian ngắn.

Mưa ánh sáng không ngừng lại, các vụ nổ cũng xảy ra liên tục, mấy quả cầu lửa không ngừng chiếu sáng bầu trời sao trở thành nốt nhạc gõ xuống liên tục trên bản nhạc này.

Ba giây!

Chỉ dùng có ba giây! Toàn bộ tất cả quang giáp bước vào tầm bắn của thiết bị bắn tia laser đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

Nhất thời, cả chiến trường lại xuất hiện một sự tĩnh lặng ngán ngùi. Mấy cái quang giáp phía sau căn bản là không dám tới gần, lúc này đây, chiến hạm màu đỏ sẫm này trong lòng bọn họ giống như một con cự thú hồng hoang, kiêu ngạo, khinh thường nhìn bọn họ.

Đây rõ ràng chẳng qua chỉ là chùm tia laser bình thường, thế nào mà có thể có uy lực to lớn thế này?

Số lượng thiết bị bắn tia laser nhiều như vậy, tỉ lệ bắn trúng kinh người thế này, trong chiến hạm này rốt cuộc bao nhiêu thần xạ thủ?

Tất cả sư sĩ đều sợ hãi.

Chính trong khoảnh khắc mọi người thất thần này, Hoa hoa công tử đột nhiên tăng tốc, bỏ trốn ra ngoài. Tuy hiện giờ xem ra Hoa hoa công tử chiếm thượng phong, nhưng mỗi người trong chiến hạm đều hiểu rõ lúc này thật ra vẫn chưa rời khỏi cảnh nguy hiểm.

Nơi đây dù sao cũng là đại bản doanh của kẻ địch, nếu như đối phương chỉ có chút thực lực này, vậy bọn họ hoàn toàn không đủ tư cách sánh ngang với ba thế lực lớn còn lại. Huống chi đối phương còn có chiến hạm, nếu như Hoa hoa công tử bị mấy cái quang giáp này dây dưa, đợi chiến hạm của đối phương tới, vậy Hoa hoa công tử tuyệt đối khó tránh cái chết.

Cho nên Mục không chút do dự mà lựa chọn bỏ chạy.

- Không hay, chiến hạm của địch! Trong giọng nói của Mục lại xuất hiện chút kinh hoảng.

Mấy mươi điểm đen được phóng lớn thông qua màn hình, làm mọi người trên chiến hạm ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

- Số lượng tám mươi. Mục dùng tốc độ nhanh nhất có được con số cụ thể.

Bao gồm cả Diệp Trùng, mọi người trên chiến hạm đều ngây ngốc ra. Không đến nỗi vậy chứ, tám mươi chiến hạm? Dùng tám mươi chiến hạm tới đối phó một chiến hạm này của mình? Điều này cũng quá khoa trương rồi đó!

Nhìn đối phương giữ đội hình chiến đấu hoàn chỉnh lao thẳng tới bên này, chiến hạm đông nghìn nghịt cực kỳ hoành tráng, xung đột thị giác mang đến cho người ta cũng không gì so sánh được. Tám mươi chiến hạm? Đây là khái niệm gì chứ, trong đầu mọi người không khỏi đoán mạch trong chốc lát.

Thân hình mọi người đột nhiên đột ngột chúm ra sau, Hoa hoa công tử tăng tốc rồi! Lúc này, kẻ ngốc cũng biết ở lại khẳng định sẽ chỉ có một con đường chết. Nhưng Diệp Trùng thế nào cũng nghĩ không ra đối phương lại xuất hiện tới tám mươi chiến hạm. Nhìn Thu Mạn nằm trên mặt đất, trong lòng không khỏi nghi ngờ. Nàng ta rốt cuộc là có thân phận gì? Vì nàng ta, Liên minh tự do lại xuất động tám mươi chiến hạm!

- Đối phương muốn đánh bọc sườn! Trúc Linh tinh mắt, nhin không được thất thanh kêu lên.

Diệp Trùng vội vàng ngược mắt nhìn, mấy mươi cái quang giáp đã từ mấy hướng xa xa bay tới, nhìn tình hình là muốn đánh bọc sườn phía trước Hoa hoa công tử.

Tổng cộng mười ba cái. Diệp Trùng đếm kỹ càng.

Tốc độ mười ba cái quang giáp này nhanh vượt xa dự liệu của mọi người. Có hai cái quang giáp tốc độ thậm chí có thể nhanh hơn Qua Dực của Trúc Linh, ngoài ra có mười một cái, cũng tuyệt không chậm hơn Thủ Hộ của Diệp Trùng, mười ba cái quang giáp này, cái nào cũng sát khí đằng đằng, khí thế hung hăng.

Nếu như Thu Mạn lúc này mà tỉnh lại, nhất định sẽ nhận ra mười ba cái quang giáp này. Mười một cái trong đó chính là mười một vị trong mười ba Linh bộ danh tiếng vang dội trong Liên minh tự do. Còn danh tiếng hai người còn lại càng có uy hơn, nhưng người biết lại ít hơn nhiều, Thu Mạn là một người trong đó. Bọn họ là Phong trưởng cực ít khi ra tay trong Liên minh. Phong trưởng của Liên minh tự do cũng tương đương với át chủ bài của ba thế lực lớn khác. Lần này Liên minh tự do có thể nói là tinh anh xuất ra hết, nếu như còn giữ không được Hoa hoa công tử, vậy quả thật là mặt mũi mất sạch.

Trong hai cái quang giáp này có một cái là quang giáp không phải hình người, quang giáp hình dạng bò cạp, nhưng so với Phong Sa trùng Diệp Trùng dùng qua lúc trước không biết cao cấp hơn bao nhiêu. Tốc độ hai cái quang giáp nhanh nhất, bay ở trước nhất.

Nhưng mười ba cái quang giáp này rõ ràng có chút cố kỵ với thiết bị bắn tia laser của Hoa hoa công tử, không thể không làm một đường cong lớn.

- Các vị xin ngồi vững, lập tức thực hiện bước nhảy không gian. Giọng nói của Mục đầy bình tĩnh.

Diệp Trùng kinh ngạc trong lòng, bước nhảy không gian? Bước nhảy không gian cần một quá trình tăng tốc khá dài, hơn nữa, trong quá trình này không thể chịu bất cứ sự quấy nhiễu nào, nếu không, cực có khả năng sẽ xảy ra nguy hiểm.

Nhưng Diệp Trùng rất mau liền bình tĩnh lại, lựa chọn của Mục nhất định là lựa chọn tối ưu có được sau khi trải qua tính toán.

Về mặt Trúc Linh kinh ngạc, liếc nhìn tiểu Thạch đầu một cái rồi lập tức bình tĩnh lại. Về mặt tiểu Thạch đầu bình tĩnh, kết quả tính toán của hắn và của Mục hoàn toàn giống nhau. Chỉ có Liên Nguyệt mặt trắng như một tờ giấy, hai tay bắt chéo, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

Lúc đầu, khi đang bay tới hành tinh Minh Hồng, Mục đã lựa chọn vài địa điểm bước nhảy không gian làm đường lui. Mục tiêu bay lúc này chính là một trong số đó.

Đột nhiên, Diệp Trùng nghĩ tới tình cảnh mình ngồi trong buồng lái của Mục chạy khỏi hành tinh rác. Con đường phía trước không rõ, cũng đầy nguy hiểm, nhưng tâm tình của Diệp Trùng lúc này lại vô cùng bình tĩnh. Không có hoảng hốt, không có sợ hãi, sau khi kinh ngạc lúc đầu, Diệp Trùng rất mau liền tiếp nhận hiện thực này.

Vô số lần qua lại giữa sống và chết làm hắn càng trân quý tính mạng, lại không hề sợ hãi cái chết.

Đầu kia của địa điểm bước nhảy không gian này là một chỗ trong thiên hà Thiết Bối Tây Ni. Chỉ cần thông qua chỗ bước nhảy này, vậy thì mấy người này sẽ an toàn rồi.

Tính toán bước nhảy không gian không ai dám sơ suất, lơ là, một điểm sai sót nhỏ nhoi cực có khả năng làm người đi tới một nơi cực kỳ xa xăm và lạ lẫm. Có lẽ cả đời người cũng tìm không ra đường về.

Vũ trụ rộng lớn, là thứ con người vĩnh viễn mờ mịt không hết. Năm thiên hà lớn tuy lớn, nhưng trong cả vũ trụ, nó chẳng qua chỉ như một hạt cát nhỏ.

Mọi người đối với tính toán bước nhảy không gian, không ai không thận trọng vô cùng. Ngoại lệ giống tiểu Thạch đầu, trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể tính toán ra địa điểm bước nhảy không gian của đối phương, là thuộc về thiên tài.

Thời gian trôi qua cực chậm, thời gian bình thường trôi qua trong nháy mắt lúc này lại giống như bị kéo dài dằng dặc. Bầu không khí trong cả chiến hạm làm người ta khó thở.

Mọi người đều đang cầu chúc quang giáp đối phương không phát hiện ra ý đồ của Hoa hoa công tử. Cặp mắt mọi người không nháy, nhìn chăm chăm màn hình, mười ba cái quang giáp này vẫn bay về phía trước, muốn đánh bọc sườn ở trước mặt. Từ trước mắt mà xem, bọn họ hình như không phát hiện ra ý đồ của Hoa hoa công tử.

Thời gian trôi qua từng chút một. Địa điểm bước nhảy không gian tiến gần càng chút một, trái tim mọi người đều nhảy tới cuống họng rồi. Đôi tay tiểu Thạch đầu nắm chặt, gương mặt đỏ rực, ngay cả hơi thở của Trúc Linh cũng trở nên nặng nề. Liên Nguyệt càng không chịu nổi, mồ hôi tuôn như suối, nhưng khăn trương tới mức hoàn toàn quên lau đi.

Sắp rồi... sắp rồi... Lập tức sẽ tới rồi...

- Không hay! Trừ Diệp Trùng, mọi người trên tàu đều đồng thời la lên, sắc mặt đồng loạt thay đổi.

Cái đuôi bò cạp của quang giáp hình dạng bò cạp màu nâu đậm đó đột nhiên tuôn chảy ra quang mang màu đỏ chói mắt, tình cảnh đó Diệp Trùng cực kỳ quen mắt, trong đầu hần lập tức nghĩ tới quang mang màu lam nhạt tỏa ra do pháo điện từ tích lũy năng lượng trước khi bắn.

Lần này ngay cả sắc mặt Diệp Trùng cũng thay đổi.

Một chùm sáng màu đỏ đậm chuẩn xác bắn trúng Hoa hoa công tử.

257. Chương 257: Động Cơ Vận Mệnh

- Khu vực chưa biết. Trả lời của Mục vĩnh viễn lạnh nhạt như vậy, trong số mọi người, tổ chất thân thể của Diệp Trùng là tốt nhất, cũng là hần tỉnh lại đầu tiên.

Nhìn hình ảnh trên màn hình, dù Diệp Trùng trấn định cũng không khỏi ngây người.

- Mấy thứ này là cái gì? Diệp Trùng chỉ một mảng màu đỏ mênh mông nhẹ như khói trên màn hình, Hoa hoa công tử đang ở trong màn sương đỏ mênh mông này, màn sương đỏ này lúc mỏng lúc dày, có lúc như khói như lụa mỏng, có lúc lại dày đặc như cháo. Loại sương đỏ không biết tên này gây nhiều cực lớn đối với quét hình, ngay cả quét hình của Mục, bán kính cũng bị ép tới một bán kính cực nhỏ, đối với phương thức quang học, Diệp Trùng liếc nhìn ngoài cửa sổ của Hoa hoa công tử, mức độ có thể nhìn thấy cực thấp.

- Căn cứ tư liệu hiện có, thành phần chưa biết. Trả lời của Mục làm Diệp Trùng lại ngơ ngẩn một hồi.

- Vậy ở đây làm sao phân biệt phương hướng? Diệp Trùng hỏi, trong vũ trụ lúc nào cũng phải định vị, nếu không cực dễ lệch khỏi quỹ đạo ban đầu. Huống chi, tổn hại của những mảnh vụn nham thạch trôi nổi trong vũ trụ đó đối với tàu vũ trụ cũng không được xem thường.

- Chỉ đành xem may mắn của chúng ta thế nào thôi. Ngữ khí của Mục cũng lộ ra vài phần bất lực.

Diệp Trùng yên lặng.

Rất mau, mấy người còn lại cũng tỉnh lại, nhưng sự khẩn trương trong ý liệu của Diệp Trùng lại không có chút nào, Trúc Linh ngay cả đầu cũng không quay lại, một mình trở về phòng huấn luyện. Liên Nguyệt xoa xoa cổ, vươn vai lười biếng, không biết lắm bấm câu gì rồi lại vùi đầu trong phòng thí nghiệm. Tiểu Thạch đầu dứt khoát ngay cả đứng dậy cũng không đứng, ngồi ở trên sàn như thể tiếp tục ngơ ngẩn như thường ngày.

Đám người này tại sao không chút quan tâm hoàn cảnh của mình chứ? Trong lòng Diệp Trùng không khỏi cảm thấy rất kỳ quái.

Hoa hoa công tử bay đã ba ngày, nhưng vẫn không tay ra khỏi màn sương đỏ này, may mà dọc đường lại vô cùng yên ả, không xảy ra bất cứ tình huống gì, Hoa hoa công tử vô luận là tồn trữ thức ăn và nước hay là tấm năng lượng đều vô cùng đầy đủ.

Loại vật chất dạng sương đỏ này, mọi người từng lấy đi phân tích, nhưng không có bất cứ phát hiện nào, tới tận bây giờ, cũng chỉ biết nó gây nhiều cực kỳ nghiêm trọng đến tín hiệu điện từ, biến mỏng, biến dày theo chu kỳ. Đối với thân thể con người có hại hay không, do không có sinh vật nào khác nên không ai dám thử.

Do trước mắt không biết tọa độ cụ thể, Mục cũng không dám tùy tiện thực hiện bước nhảy không gian, chỉ có thể bay bình thường.

Diệp Trùng sau khi như gặp đại địch trong hai hôm đầu tiên, cũng đã an tâm rồi.

Ngày thứ ba, Thu Mạn cuối cùng cũng tỉnh lại, đối với người đẹp thể này, Liên Nguyệt tự nhiên sẽ cực kỳ nhiệt tình, nhưng Diệp Trùng rất mau làm hẩn hiể rõ người phụ nữ này hẩn không thể đụng vào được.

Thu Mạn vừa tỉnh lại liền đánh giá hoàn cảnh xung quanh, khi nhìn thấy Diệp Trùng, nàng liền hiểu rõ hoàn cảnh của mình.

- Người rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là muốn làm gì? Đây là đâu? Thu Mạn rất mau liền khôi phục bình tĩnh, ung dung hỏi, cử chỉ ưu nhã, làm cho Liên Nguyệt ở một bên nhìn thấy trợn trừng mắt, quả thật rất có mùi vị phụ nữ nha, hẩn nhẹn không được lẩm bầm trong lòng. Hoa hoa công tử vốn dĩ dương thịnh âm suy, ngay cả phụ nữ duy nhất là Trúc Linh cũng nhìn không ra bất cứ mùi vị phụ nữ nào. Vừa nhìn thấy Thu Mạn, Liên Nguyệt liền như bị sét đánh chết.

- Chúng tôi cũng không biết đây là đâu. Đối với vấn đề đầu tiên, Diệp Trùng lười trả lời. Nhưng vấn đề thứ hai, Diệp Trùng lại không định bỏ qua, nhưng hẩn cũng không hỏi thẳng, mà lại hỏi: “Thân phận của cô.”

Giọng điệu của Diệp Trùng tự nhiên có một loại mùi vị như gió thu thổi rì rào, làm trong lòng người ta không khỏi tự nhiên phát lạnh, Liên Nguyệt ở một bên không nhẹn được rút cổ lại, sau đó gần như dùng tốc độ bỏ chạy để rời khỏi.

Thu Mạn khấn trương trong lòng, nhưng tâm tính linh động, nàng hiểu lúc này lựa chọn hợp tác với đối phương càng có lợi hơn. “Ta là người phụ trách của sở nghiên cứu 79.”

Diệp Trùng nhìn như đóng đinh vào Thu Mạn, ánh mắt không mang chút cảm tình nào như thường ngày.

Thu Mạn bị hẩn nhìn đến sồn cả da đầu, không khỏi tiếp tục nói: “Ông nội ta là tổng lĩnh khoa tình báo trong tổ chức.”

Diệp Trùng khẽ gật đầu, trong lòng hiểu ra, thì ra là vậy, chẳng trách đối phương lại hành động quy mô như vậy, Diệp Trùng không hề hiểu cụ thể tổng lĩnh khoa tình báo là chức vụ thuộc đẳng cấp nào, nhưng nghĩ chắc là không thấp.

- Cao Thế Xương, có nghe nói qua người này chưa? Diệp Trùng đột nhiên hỏi.

- A! Thu Mạn bùm miệng, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, nàng thể nào cũng không ngờ thiếu niên này lại hỏi tới người này, thiếu niên trước mắt xem ra chẳng qua khoảng hai mươi tuổi, việc đó đã trải qua hai mươi năm, chắc là không có quan hệ với thiếu niên này mới đúng, chẳng lẽ hẩn là họ hàng của Cao Thế Xương? Nhưng báo cáo không phải nói Cao Thế Xương vẫn luôn sống một mình cô độc sao?

Đồng tử Diệp Trùng đột nhiên co lại, trái tim đập nhanh. Có hy vọng! Người phụ nữ này nhất định biết gì đó.

Nhưng biểu hiện của Thu Mạn tiếp theo quả thật có chút kỳ quái, vô luận Diệp Trùng hỏi gì, nàng ta đều im lặng không mở miệng, xem ra mình thật sự không phải thứ hỏi cung rồi a, trong lòng Diệp Trùng cười khổ châm biếm. Loại công việc này hay là giao cho Mục đi, không ai thích hợp hơn hẩn làm loại việc này.

Việc chuyên nghiệp hay là mời chuyên gia tới làm đi. Diệp Trùng dứt khoát đứng dậy đi.

Liên Nguyệt ngược lại mỗi ngày luôn nhìn Thu Mạn đăm đuối, về mặt đó làm Diệp Trùng phát lạnh không thôi, muốn làm cho Liên Nguyệt quên phụ nữ, vậy thì chỉ có một việc có thể làm được: nghiên cứu động cơ quang giáp. May mà tư liệu Diệp Trùng mang về từ phòng thí nghiệm của Donald quả thật là vô cùng phong phú.

Mọi người phảng phất như lại trở về khoảng thời gian trước đây ở Hoa hoa công tử, Trúc Linh mỗi ngày đều tập trung huấn luyện, tiểu Thạch đầu lại ngồi dằn ra, trong đầu không biết đang tính toán cái gì, Diệp

Trùng lại cùng với Liên Nguyệt nghiên cứu tư liệu động cơ quang giáp mang về từ phòng thí nghiệm của lão già Donald.

Liên Nguyệt không hổ là thiên tài về phương diện quang giáp, chỉ dùng thời gian ba ngày liền triệt để tiêu hóa ý tưởng của Donald. Đúng như dự liệu của Diệp Trùng, nghiên cứu của Donald đang tới bình cảnh.

Hai người Diệp Trùng và Liên Nguyệt cả ngày vắt óc suy nghĩ bản sơ đồ thiết kế chưa hoàn thành này, Diệp Trùng tuy ở phương diện động cơ không hề được như Liên Nguyệt, nhưng động cơ cao cấp hẳn từng thấy qua lại nhiều hơn Liên Nguyệt rất nhiều, hơn nữa, cơ sở vững chắc của Diệp Trùng cũng làm Liên Nguyệt vô cùng kinh ngạc.

Dưới sự hướng dẫn của Liên Nguyệt, trình độ của Diệp Trùng ở phương diện động cơ tăng vùn vụt, có cơ sở vững chắc, kiến thức đầy đủ, Diệp Trùng ở phương diện này chẳng qua cũng chỉ thiếu cơ hội một cao thủ chỉ điểm và đi sâu học tập thế này. Sau khi được Liên Nguyệt hướng dẫn vài chỗ quan trọng, Diệp Trùng tỉnh ngộ, lý giải đối với động cơ trong thời gian cực ngắn có được sự nhảy vọt về chất.

Điều này làm Liên Nguyệt kinh ngạc vô cùng, trước giờ, hẳn đều khoe khoang là thiên tài, tới giờ lại gặp được một tên ngang với mình, không khỏi hứng thú vô cùng.

Liên Nguyệt rất hưng phấn, Diệp Trùng lại có chút chịu không nổi.

Bước nhảy tư duy của Liên Nguyệt rất nhanh, làm Diệp Trùng có chút vất vả, so với Liên Nguyệt, độ dày tri thức của Diệp Trùng ở phương diện động cơ còn xa mới bằng. Để có thể theo kịp tư duy của Liên Nguyệt, đầu óc Diệp Trùng mỗi ngày căn bản là phải vận chuyển hết cỡ, như vậy mới miễn cưỡng theo kịp.

Nhưng như vậy làm Liên Nguyệt càng thêm hứng thú, trước giờ, hẳn ở lĩnh vực này đã tịch mịch rất lâu rồi, bây giờ bên cạnh lại có một tên có thể cùng mình nghiên cứu động cơ, thế nào kêu hẳn không hứng thú chứ?

Mỗi ngày hẳn đều quán lấy Diệp Trùng thảo luận vấn đề có liên quan tới động cơ quang giáp, làm cho Diệp Trùng có mấy ngày đứt khoát chạy ra xa, nhưng chính dưới sự dày vò ở mật độ cao thể này của Liên Nguyệt, tiến bộ của Diệp Trùng cũng lớn kinh người, sau bảy, tám ngày, Diệp Trùng đã có thể theo kịp tư duy của Liên Nguyệt, trông nhiều hiểu rộng, hẳn liên tục có những lời nói kinh người, làm cho ngay cả Liên Nguyệt cũng vô cùng kinh ngạc.

Trải qua nỗ lực không mệt mỏi một tháng của hai người, sơ đồ thiết kế động cơ mới cuối cùng cũng ra lò, cái này lấy thiết kế của Donald làm bản gốc, tham khảo động cơ của quang giáp ba phe Hiệp hội sư sĩ, Hắc giác và Tông sở mà có được sản phẩm cuối cùng. Nhưng không phải là nói rằng hai người Diệp Trùng và Liên Nguyệt lợi hại hơn Donald, chỉ là bọn họ đứng trên vai người khổng lồ mà thôi, kẻ đứng ngoài thì sáng.

Động cơ mới được đặt tên là Vận mệnh, đây là tên do Liên Nguyệt đặt, nhưng Diệp Trùng đối với cái tên này không hề để ý, hẳn hiện giờ đã hoàn toàn không có thời gian đi nghĩ mấy thứ này rồi. Hai mắt hẳn hiện giờ đang nhìn chăm chăm sơ đồ cấu tạo có hẳn tham gia này. Trong đầu hẳn lúc này đều là làm thế nào mới có thể mang nó từ sơ đồ thiết kế biến thành vật thật.

Nếu như mang nó biến thành vật thật, theo như kết quả tính toán của Diệp Trùng và Liên Nguyệt, công suất lớn nhất của nó thậm chí có thể đạt tới ba lần công suất lớn nhất của động cơ Qua Dực, đương nhiên, đây chỉ là giá trị lý luận, thực tế lại căn bản là không cách nào đạt tới, bởi vì yêu cầu đối với tài liệu thực sự quá cao.

Nhưng cho dù như vậy, sự khủng bố của động cơ Vận mệnh vẫn vượt qua tưởng tượng của Diệp Trùng và Liên Nguyệt. trong dự định ban đầu của Diệp Trùng và Liên Nguyệt vốn dĩ chỉ muốn thiết kế một loại động cơ mới có thể thua kém không quá nhiều so với động cơ của Qua Dực, không ngờ rằng kết quả thiết kế cuối cùng vừa có được, Diệp Trùng và Liên Nguyệt đều cảm thấy không thể tin được.

Điều Diệp Trùng muốn làm hiện giờ chính là làm ra một vật thật, chỉ có biểu hiện của vật thật mới có thể làm người ta tin tưởng thật sự.

Điều Diệp Trùng phải đối mặt đầu tiên chính là vấn đề tài liệu, rốt cuộc dùng tài liệu thế nào để chế tạo đây? Điều này làm Diệp Trùng đắn đo rất nhiều, hiện giờ trên tay hẳn không chỉ có lượng lớn vật liệu xương

chất lượng tuyệt hảo, còn có rất nhiều kim loại hiếm có, thậm chí còn có quặng năng lượng biến dị, số lượng mấy thứ tài liệu hiếm có, trân quý này trên tay Diệp Trùng lại không ít.

Diệp Trùng dùng cả nửa tháng trời thời gian để lựa chọn tài liệu chế tạo động cơ Vận mệnh, trong thời gian nửa tháng này, Diệp Trùng thí nghiệm qua vô số phương pháp phối chế, cũng chỉ có Diệp Trùng, mới có thể xa xỉ dùng mấy thứ vật liệu trân quý này để làm thí nghiệm, cuối cùng Diệp Trùng vẫn quyết định sử dụng vật liệu xương.

Xương Lam linh long mã, chất liệu xương như ngọc, tính năng vật lý cực tốt, tính chất nhẹ nhàng, đây là một trong những vật liệu xương xuất sắc nhất trên tay Diệp Trùng. Lam linh long mã Diệp Trùng chưa hề thấy qua, nhưng trong sổ tay vật liệu xương sư phụ Cát đưa cho mình lại rất tôn sùng nó, hơn nữa, trải qua thí nghiệm nghiệm chứng, loại vật liệu xương này tuy vẫn không thể đạt tới giá trị tốt nhất của động cơ Vận mệnh, nhưng lại là vật liệu thích hợp nhất để chế tạo động cơ Vận mệnh ở trên tay mình.

Nhưng ở một số chỗ quan trọng, Diệp Trùng vẫn sử dụng hợp kim, dù sao tính chế tạo của hợp kim vẫn ưu việt hơn vật liệu xương rất nhiều, 80% vật liệu xương, 20% hợp kim. Vì theo đuổi hiệu quả hoàn mỹ nhất, Diệp Trùng nhẫn tâm, bỏ đi loại quặng năng lượng biến dị một cách không tiếc tiền vào trong hợp kim, quặng năng lượng biến dị có được từ hành tinh nguyên sinh đó đã tiêu hao hơn nửa ở chỗ này.

Hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, chưa biết mang lại cho Diệp Trùng cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ. Lúc này nếu như có biện pháp đề cao thực lực của mình, Diệp Trùng sẽ không chút do dự đi làm, vô luận ở đâu, việc đề cao thực lực đều có thể làm tăng xác suất sống sót của mình.

Động cơ Vận mệnh cuối cùng cũng chế tạo thành công.

Trang bị nó vào Hàm gia, khi Diệp Trùng lần đầu tiên điều khiển Hàm gia có động cơ Vận mệnh, hẳn mới thật sự thể hội được cái gì gọi là đỉnh điểm của tốc độ!

Quả thật là quá nhanh rồi!

Công suất của động cơ Vận mệnh tuy không thể đạt tới ba lần động cơ quang giáp Qua Dực trong lý tưởng, nhưng vẫn đạt tới 1,5 lần động cơ quang giáp Qua Dực. Thêm vào trọng lượng của Hàm gia nhẹ hơn Qua Dực rất nhiều, tốc độ lớn nhất của Hàm gia thậm chí có thể đạt tới hai lần Qua Dực.

Hai lần tốc độ lớn nhất của Qua Dực, đây là một khái niệm thế nào chứ! Mọi người đều ngẩn người ra! Khi Diệp Trùng điều khiển Hàm gia mới thử nghiệm trong phòng huấn luyện, biểu tình của mọi người đều có chút dần ra, trừ Mục. Diệp Trùng ác ý nghĩ trong lòng, nếu như ngày nào đó mình làm gì đó mà có thể làm Mục kinh ngạc, đó cũng là một việc cực kỳ có cảm giác thành tựu a.

Đột nhiên tới, đột ngột biến mất.

Đây là hình dung tốt nhất đối với tốc độ Thủ hộ biểu hiện ra lúc này. Trúc Linh điều khiển Qua Dực đối kháng với Diệp Trùng, chỉ kiên trì nửa phút trên tay Diệp Trùng. Quang giáp cường hãn như vậy, lòng tin của Diệp Trùng tăng mạnh, cho dù gặp phải sư sĩ át chủ bài của ba thế lực lớn, Diệp Trùng hiện giờ cũng không sợ hãi.

Nhưng Mục rất nhanh lại cho Diệp Trùng một bài học. Hai mươi phút, Diệp Trùng điều khiển Thủ Hộ chỉ kiên trì được hai mươi phút dưới sự tấn công của Mục, hơn nữa đây còn là trong chiến đấu xáp lá cà. Sở trường nhất của Mục là tấn công tầm xa, nếu như trên tay Mục cầm Quy pháp, còn chiến trường không bị hạn chế, Diệp Trùng rất hoài nghi mình có thể kiên trì được một phút hay không, chỉ e nửa phút cũng khó kiên trì.

Nhưng hai mươi phút vẫn làm Diệp Trùng hơi cảm thấy phấn chấn, đây là kỷ lục đối kháng dài nhất từ trước tới giờ của hắn với Mục.

Nếu như Mục Thương hoàn chỉnh, vậy thực lực sẽ kinh người thế nào chứ! Diệp Trùng sợ hãi trong lòng. Nhưng hắn lập tức lại có chút nghi hoặc, nhớ rằng lúc trước hắn từng hỏi qua Mục, hắn có phải là quang giáp lợi hại nhất không, Mục nói xác suất nằm trong khoảng 500 tới 600 là lớn nhất. Lúc trước mình cũng không cảm thấy gì, dù sao Mục bị thương nặng như vậy, còn có thể xếp tới hạng 500, 600, cũng vô cùng không tệ rồi.

Nhưng giờ nghĩ lại, Diệp Trùng lại cảm thấy hơi kỳ quái.

Tối tận bây giờ, các kiểu cường giả Diệp Trùng đã gặp qua không ít, thí dụ át chủ bài Phượng Túc Niết Vũ của Tông sở, còn có hai cái quang giáp át chủ bài của Liên minh tự do làm đám người mình vắng tối khu vực nguy dị này. Nhưng vô luận là ai, so với Mục Thương, cho dù là Mục Thương vẫn chưa sửa chữa, Diệp Trùng cũng có thể khẳng định bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của Mục Thương. Nếu như Mục Thương bây giờ ở hạng 500, 600, vậy cũng có nghĩa là phía trên còn có ít nhất 400, 500 cao thủ.

Nhưng những cao thủ này ở đâu chứ? Theo Diệp Trùng biết, mấy át chủ bài đó đã gần như là tồn tại cường đại nhất ở năm thiên hà lớn rồi.

Mục tuyệt không nói khoác, đối với điểm này, Diệp Trùng tin chắc không nghi ngờ, nhưng trước mắt, Diệp Trùng chỉ có đề nên nghi hoặc này xuống. Bỏ đi, lo làm gì, cho dù mấy cường giả này thật sự tồn tại cũng chẳng có quan hệ gì lớn tới mình.

- Diệp tử, đây là kết quả, người đẹp này quả nhiên biết không ít, tra khảo người đẹp quả thật là trải nghiệm đáng làm người ta ghi nhớ a! Hắc hắc, không ngờ Liên minh tự do này lại thú vị như vậy. Thương có đôi chút chưa hết hứng thú nói.

258. Chương 258: Hồng Vụ Quái Ti (1)

Thu Mạn quả thật biết không ít, điều này làm Diệp Trùng vốn không ôm bao nhiêu hy vọng vô cùng kinh ngạc. Bởi vì từ tuổi tác mà xem, năng ta và mình chênh lệch không lớn, việc này đã trải qua hơn hai mươi năm, Thu Mạn lại biết được, làm sao mà không làm Diệp Trùng kinh ngạc chứ?

Nhìn kết quả Thương đưa cho mình, Diệp Trùng mới hiểu. Ông nội của Thu Mạn, Thu Nguyên Liệt, chính là một trong những người tham dự việc này năm đó, bất quá công việc lão phụ trách là công việc dọn dẹp. Mọi người lúc này mới hiểu thì ra vị hội vực lĩnh giả siêu cấp vẫn luôn lo lắng đó chính là ông nội của Thu Mạn. Điều này cũng là nguyên nhân tại sao Thu Mạn không mở miệng. Năm đó, Thu Nguyên Liệt chính là nhờ vào việc này mà vinh dự thăng lên Tổng lĩnh khoa tình báo của Liên minh tự do.

Hơn hai mươi năm trước, dựa vào năng lực cá nhân siêu mạnh mà xóa sạch toàn bộ mọi dấu vết của một người trên mạng mô phỏng, điều này vào năm đó làm người ta hoàn toàn không thể tin được. Cho dù là bây giờ, hội vực lĩnh giả mạnh mẽ thế này cũng đếm trên đầu ngón tay, đây là việc cả đời Thu Nguyên Liệt lấy làm tự hào nhất. Cho nên, mỗi một tình tiết nhỏ nhất liên quan tới việc này đều được ghi lại trong sưu tập cá nhân của Thu Nguyên Liệt. Đây cũng là tại sao Thu Mạn lại biết rõ như vậy, bất quá năng sợ mấy người Diệp Trùng bắt lợi với ông nội năng, sống chết cũng không chịu mở miệng.

Cao Thế Xương vốn là kỹ sư thiết kế quang giáp đứng đầu của tập đoàn Prime, mà Liên minh tự do năm đó cũng còn xa mới có quy mô như hiện giờ. Bọn họ vừa mới từ bên trong thâm nhập vào tập đoàn Prime. Vốn dĩ nhân tài ưu tú giống Cao Thế Xương thế này chính là đối tượng tổ chức cực kỳ lôi kéo. Ai mà biết có một lần Cao Thế Xương không cẩn thận biết được sự tồn tại của Liên minh tự do, bản tính quật cường, Cao Thế Xương tự nhiên không nguyện ý phục vụ cho Liên minh tự do, vì vậy mà chịu đủ loại uy hiếp, dụ dỗ. Nào hay Cao Thế Xương không chút dao động, hơn nữa sau đó còn liên quan tới một hạng mục bí mật, cuối cùng bị độc thủ thâm hiểm.

Thu Mạn cũng chưa từng thấy hình của Cao Thế Xương, đương nhiên cũng không biết Cao Thế Xương này rốt cuộc có phải là cha của Diệp Trùng hay không. Trong bản báo cáo bí mật đó, người cuối cùng xử tử Cao Thế Xương chính là người bạn thân hơn hai mươi năm của y, cũng là kỹ sư thiết kế quang giáp cường hãn nhất, trừ Cao Thế Xương ra, của tập đoàn Prime.

Đương nhiên, trong sưu tập cá nhân này, thứ tường tận nhất chính là Thu Nguyên Liệt làm sao xóa bỏ triệt để tất cả tin tức liên quan tới Cao Thế Xương trên mạng mô phỏng. Chính ngay cả bản thân Thu Nguyên Liệt cũng chưa từng thấy qua Cao Thế Xương, nhưng hình ảnh của Cao Thế Xương tự nhiên là có thấy qua,

có lẽ chỉ có lão mới có thể phân biệt được rốt cuộc Cao Thế Xương này có phải là cha của Diệp Trùng hay không. Đường nhiên, người gọi là bạn thân của Cao Thế Xương đó chắc hẳn cũng có thể phân biệt được.

Dày vò cả nửa ngày lại vẫn là một câu đố chưa giải, ngược lại làm bản thân rơi vào hiểm cảnh, điều này làm Diệp Trùng hơi cảm thấy nản lòng.

Thu Mạn hiển nhiên cũng không biết nội tình nhiều hơn. Dưới sự áp bức của Thương, một số tin tức nội bộ liên quan tới Liên minh tự do ngược lại lại thu thập được không ít. Nhưng Diệp Trùng không hề cảm thấy hứng thú với mấy thứ này, bây giờ đầu tiên phải làm sao giải quyết vấn đề trước mắt.

Làm thế nào xử lý Thu Mạn lại là một vấn đề làm người ta đau đầu, nếu như giết, có thể tiết kiệm được không ít thức ăn, nhưng dù sao cũng là đồng loại, bản thân Diệp Trùng cũng không phải là kẻ hiếu sát, trong lòng có đôi chút không muốn. Hẳn liền dứt khoát cho Thu Mạn tự do hoạt động, cũng không gây trở ngại thêm, dù sao Hoa hoa công tử cũng không có chỗ nào đáng để đặc biệt bảo mật.

Trước mắt, Hoa hoa công tử vẫn bay trong màn sương đỏ không biết bến bờ này.

Tuy màn sương đỏ lúc mỏng lúc dày, nhưng mọi người vẫn phát hiện một chút bất đồng. Theo sự tiến lên không ngừng, sương đỏ xung quanh từ từ trở nên dày thêm. Nhưng là sự thay đổi giữa đường nên mọi người thấp thỏm trong lòng. Cũng không biết phía trước rốt cuộc là cái gì, là hung hay cát, là tốt hay xấu. Thương cũng biết ở trong loại tình huống này vẫn là Mực ra thì thích hợp hơn, liền chủ động một cách hiểm thấy gọi Mực ra, bản thân thì im lặng lui xuống.

Đã đi tới trước hai ngày. Sương đỏ không ngừng trở nên đậm hơn, nhưng không hề xảy ra bất cứ việc bất ngờ gì.

Khẩn trương cả hai ngày, Diệp Trùng dứt khoát không lo tới nó nữa, vùi đầu vào cải tạo Thủ Hộ. Thực lực Thủ Hộ đã đổi động cơ tăng mạnh lên, nhưng Diệp Trùng vẫn không vừa ý. Chất liệu quý hiếm mình có nhiều đến mức làm người ta đỏ mắt, Diệp Trùng lúc trước lại không nỡ dùng, bởi vì theo tư liệu của Mực, bây giờ sử dụng chúng không thể nào đạt tới mức độ hoàn mỹ nhất. Nhưng Diệp Trùng hiện giờ hiểu rằng, tất cả những thứ này đều xây dựng trên việc có thể qua được một cửa này. Chất liệu có tốt hơn, nếu như không có mạng, vậy thì một chút giá trị cũng không có.

Diệp Trùng lấy Đa côn thạch từ chỗ Mực. Đối với Đa côn thạch, hắn có ấn tượng rất sâu sắc. Còn nhớ thanh trường thương kiểu cổ màu lam đỏ của “Sương chi Vịnh Thán diệu”, cho dù chỉ bỏ vào một tí xíu Đa côn thạch, nhưng độ sắc bén của chất liệu, ngay cả quang giáp của giáo quan Huck cũng chịu thiệt ở chỗ nó.

Càng hướng chi trên tay mình còn có nhiều kim loại quý hiếm khác như vậy. Thông qua kho tư liệu của Mực, Diệp Trùng lựa vài loại phương pháp phối chế. Mấy phương pháp phối chế này đều có được sau khi được Mực tính toán, vật chất cần dùng tới đều là những thứ Diệp Trùng có. Diệp Trùng thực hiện thí nghiệm, sau khi lãng phí một cục Đa côn thạch nhỏ, Diệp Trùng cuối cùng rút ra được phương pháp phối chế tối ưu mà trước mắt hắn có thể có được. Chỉ sợ cũng chỉ có Diệp Trùng mới xa xỉ tới mức dùng Đa côn thạch để làm thí nghiệm.

Có được phương pháp phối chế, Diệp Trùng không chút do dự, bắt đầu chế tạo vũ khí. Sau khi có được phương pháp phối chế, việc chế tạo vũ khí đơn giản hơn nhiều.

Trủy thủ, Diệp Trùng vẫn chọn trủy thủ, đây là vũ khí hắn quen thuộc nhất. Hai thanh trủy thủ cỡ lớn dài 1,5 mét, tổn hết gần như tất cả quặng năng lượng biến dị và khoáng thạch hiếm có trên tay hắn. Nhưng kết quả lại cũng hiển hách như vậy.

Trủy thủ màu tro nhạt xem ra như bằng gỗ, không có chút lấp lánh kim loại nào. Tạo hình của cả cái trủy thủ cũng vô cùng đơn giản, không có bất cứ trang trí nào, xem ra rất không nổi bật. Nhưng chính thanh trủy thủ xem ra không có chút nổi bật như vậy, không ai biết được giá trị thật sự của nó. Trừ Diệp Trùng, ai cũng sẽ không tốn Đa côn thạch trên một thanh trủy thủ thế này. Cứ cho bỏ qua Đa côn thạch, giá trị của kim loại và khoáng thạch quý hiếm khác mà hắn đã tiêu phí cũng không sao tính toán được.

Diệp Trùng lại yêu thích hai thanh trủy thủ này vô cùng. Không lộ liễu, hơn nữa rất cường hãn. Mức độ sắc bén của hai thanh trủy thủ này vượt xa tưởng tượng của mọi người, bao gồm cả Mực. Trên cả con tàu Hoa hoa công tử, Diệp Trùng vẫn tìm không ra có thứ gì mà hai thanh trủy thủ này cắt không đứt. Với lại,

người lần đầu tiên nhìn thấy nó, ai cũng không nghĩ tới hai thanh trủy thủ này lại sắc bén như vậy, khẳng định là có thể làm cho kẻ địch trở tay không kịp.

Cho dù là gặp phải chiến hạm, nếu như không có ai quấy nhiễu, Diệp Trùng cũng có thể dùng hai thanh trủy thủ này khoét thủng nó như khoét đậu hũ vậy.

Hai thanh trủy thủ ban đầu của Thủ Hộ bị Diệp Trùng làm thành vũ khí dự bị.

Việc duy nhất hiện giờ vẫn luôn làm Diệp Trùng tiếc nuối chính là Lệ thạch trên tay không có cách nào sử dụng. Theo như cách nói của Mục, thứ này chính là một thanh năng lượng siêu cô đặc. Đáng tiếc, một loại vật chất quan trọng nhất cần để kích hoạt năng lượng của Lệ thạch, Phi tuyến tinh cỡ, mình lại không có trong tay. Bằng không thì còn phải suy nghĩ xem có dùng Lệ thạch làm nguồn năng lượng hay không. Nghe Mục nói, năng lượng chứa trong Lệ thạch cực kỳ to lớn, đủ để chiến hạm bay vài năm, nếu như cho quang giáp, vậy đủ để nó bay mấy mươi năm, thậm chí tới trăm năm.

Vậy cũng có nghĩa là bán kính tác chiến của quang giáp và chiến hạm có thể tăng mạnh. Nhưng màu mức độ hiểm có của Lệ thạch làm nó căn bản không thể nào sử dụng quy mô lớn.

Lệ thạch trên tay Diệp Trùng có vài viên, ngay cả kỹ thuật cũng có, chỉ tiếc không có Phi tuyến tinh cỡ, ý định này chỉ đành gác lại thôi. Lần làm đi làm lại này không phải là không có thu hoạch, ít nhất Diệp Trùng hiểu rõ kỹ thuật làm sao kích phát được năng lượng chứa trong Lệ thạch. Nếu như trên tay có tài liệu, Diệp Trùng có thể lập tức trang bị Lệ thạch lên trên Thủ Hộ và Hoa hoa công tử.

Khe khẽ thở dài một tiếng, Diệp Trùng bỏ ba viên Lệ thạch vào trong túi của mình. Bốn viên còn lại do Mục bảo quản.

Diệp Trùng trong khoảng thời gian này, tiêu hao vô số tài liệu, đối với mấy thứ kim loại, khoáng thạch quý giá đó cũng quen thuộc vô cùng. Sách hướng dẫn bằng tranh về kim loại, khoáng thạch trong kho tư liệu của Mục gần như bị hấn lật nát. Nhưng như vậy cũng làm cho hắn hiện giờ ghi tạc vào lòng đặc tính và hình dáng của các loại khoáng thạch.

Nhìn thấy sưu tập vốn dĩ phong phú vô cùng của mình bỗng nhiên thu hẹp quá nửa, cho dù biết phần lớn đều bị mình dùng, nhưng trong lòng Diệp Trùng vẫn có chút đau xót.

- Diệp tử, có chuyện! Giọng nói của Mục đánh tan sự tĩnh lặng của Hoa hoa công tử. Diệp Trùng lại phần chấn tinh thần, mấy ngày này vẫn luôn không có bất cứ chuyện gì, nói thực, làm mọi người đều cảm thấy trong lòng không thiết thực. Đi đường dài hơn một tháng, lúc nào cũng phải chịu đựng sự hoảng sợ chưa biết, ngay cả Diệp Trùng cũng cảm thấy áp lực không nhỏ.

Trên màn hình, màn sương đỏ lúc này đã đậm đặc tới mức giống như chất lỏng màu đỏ. Tốc độ bay của Hoa hoa công tử rõ ràng bị giảm xuống.

Nhưng điều làm người ta chú ý nhất không hề là điều này, mà là những sợi tơ đỏ lay động liên tục trong màn sương đỏ lúc này. Mấy sợi tơ đỏ này không biết xuất hiện lúc nào, có cái nhỏ như sợi lông, có cái to vài km, nhưng đều cực dài, căng ra chỉ e không dưới trên vạn km. Số lượng mấy sợi tơ kỳ quái màu đỏ này cực nhiều, giống như rong biển màu đỏ trong biển màu đỏ vậy.

Trên bề mặt Hoa hoa công tử đã bị quần lấy rất nhiều sợi tơ đỏ, điều này làm nó xem ra giống như tàu biển quần đầy rong biển. Hơn nữa, sức mạnh của mấy sợi tơ đỏ này vượt xa tưởng tượng của mọi người, dưới sự dây dưa của mấy sợi tơ đỏ này, Hoa hoa công tử rõ ràng đã bị lệch ra khỏi quỹ tích ban đầu.

Mấy sợi tơ đỏ này càng lúc càng nhiều, đặc biệt là chung quanh Hoa hoa công tử. Mấy sợi tơ đỏ này, cái nào cái nấy cực dài, tùy theo sự lay động của màn sương đỏ mà trôi nổi theo. Một hai sợi không có ảnh hưởng gì, nhưng sức mạnh của mấy mươi vạn sợi, thậm chí càng nhiều sợi tơ đỏ hơn lay động cùng lúc thì không thể xem thường.

Vốn tỉ mỉ, Diệp Trùng hiển nhiên phát hiện một khối dung môi xúc tác ở trong mấy sợi tơ kỳ quái màu đỏ đặc quánh này, trong khoảng thời gian cực ngắn, mọi người phát hiện số lượng sợi tơ đỏ xung quanh đột nhiên tăng thêm mấy lần một cách rõ rệt. Điều này làm mọi người vô cùng kinh hãi.

- Không hay. Trong lòng Diệp Trùng thâm kêu không ổn, gần như trên màn hình ở trước mắt đều là những sợi tơ kỳ quái màu đỏ dày đặc đó. Nếu như còn không nghĩ cách, chỉ e tất cả sẽ bị nhốt sống trong lớp kén tơ do những sợi tơ kỳ quái màu đỏ này hình thành, chỉ e chôn sống sẽ là kết cục duy nhất. Với lại, mấy sợi tơ kỳ quái màu đỏ này dẻo dai vô cùng, với động lực mạnh mẽ của Hoa hoa công tử, căn bản là không xông ra khỏi tầng bao vây của những sợi tơ kỳ quái.

259. Chương 259: Hồng Vụ Quái Ti (2)

Không có ai biết mấy vũ khí này sẽ mang lại biến hóa thể nào cho hoàn cảnh ai cũng không hiểu rõ này, nhưng nếu như không có có bất cứ động tác gì, vậy thứ chờ đợi mọi người chỉ có bị vây chết nhần.

Trước mắt cũng không lo được nhiều như thế!

Mọi thiết bị bắn laser bỗng nhiên khai hỏa, pháo điện từ cũng âm âm bắn ra toàn bộ, trên màn hình lập tức trắng lóa một màu, ngay cả Diệp Trùng bọn họ cũng bị cảnh tượng thể này làm chấn động nhẹ, trước mắt mọi người chỉ có một màn sáng trắng chói mắt, nào còn phân biệt rõ cái gì là laser, cái gì là pháo điện từ.

Vụ nổ lớn trong dự tưởng không hề xảy ra, điều này làm mọi người thâm thở phào một hơi, nói thực, mọi người đều sợ loại vật chất dạng sương màu đỏ này là một loại vật chất có thể nổ. Nếu như là như thế, pháo điện từ và tia laser rất có khả năng dẫn tới vụ nổ lớn, nếu như nổ thật sự, vậy Hoa hoa công tử tuyệt đối không thể nào sống sót trong vụ nổ siêu cấp thể này.

Bất quá, khi mọi người nhìn rõ tình cảnh trước mắt thì lại đều trở mắt ra.

Mấy sợi tơ kỳ quái trên màn hình đó không giảm bớt chút nào, ngược lại, trong khoảng thời gian này tăng thêm rất nhiều. Trời ạ, làm sao có thể? Hỏa lực dày đặc như vừa rồi, nếu như trước mắt không phải là mấy sợi tơ kỳ quái này mà là chiến hạm hoặc quang giáp, tuyệt đối sẽ hóa thành bụi phấn.

Từ màn hình nhìn lại, mấy sợi tơ kỳ quái này lại không có bất cứ dấu vết thương hại nào, chẳng lẽ, chùm năng lượng không sao gây nên bất cứ tổn hại nào với mấy sợi tơ kỳ quái màu đỏ này? Đây là suy nghĩ xuất hiện mau nhất trong lòng Diệp Trùng.

Thiết bị bắn laser không có dừng lại, chúng không ngừng bắn ra mưa ánh sáng dày đặc. Không có sự quấy nhiễu của pháo điện từ, Diệp Trùng lúc này mới nhìn rõ, chùm tia laser dày đặc như mưa dữ bắn trên những sợi tơ kỳ quái màu đỏ này giống như mưa đánh lên đầm nước, chỉ gây nên vô số gợn tròn, rồi mấy sợi tơ kỳ quái đó vẫn không có bất cứ biến hóa nào.

Sắc mặt Diệp Trùng thay đổi, mấy sợi tơ kỳ quái này quả nhiên hoàn toàn miễn dịch với vũ khí năng lượng.

Diệp Trùng vẫn không chớp mắt, nhìn chăm chăm màn hình, bởi vì vẫn có một chút hy vọng, đó chính là đạn ăn mòn mỹ nhân tén. Loại vũ khí do Diệp Trùng chế tạo, hơn nữa còn trải qua mấy lần nghiệm chứng đại chiến này hoàn toàn có thể ỷ lại, tính ăn mòn của nó mạnh mẽ, có thể trong khoảng thời gian cực ngắn hoàn toàn ăn mòn thủng vỏ giáp ngoài cùng của quang giáp, làm sư sĩ bên trong nó vì thiếu không khí, mất áp suất lớn mà chết.

Đôi mắt Diệp Trùng nhìn chăm chăm một viên đạn ăn mòn mỹ nhân tén trên màn hình, do tác dụng làm chậm của màn sương đỏ, tốc độ của mỹ nhân tén cực kỳ chậm rãi, nhưng nó vẫn gặp được sợi tơ kỳ quái màu đỏ quả thật quá nhiều đó. Căn bản không cần nhắm, nó liền đụng trúng một sợi tơ đỏ to bằng cánh tay.

Mỹ nhân tén lập tức vỡ tan ra, Thương thủy bắn tung tóe xung quanh, tính ăn mòn mạnh mẽ của Thương thủy quả nhiên không làm người ta thất vọng. Vị trí bị dính Thương thủy của sợi tơ đỏ to như cánh tay này lập tức bốc lên một làn khói xanh, sau đó đứt thành hai đoạn.

Nhưng Diệp Trùng hoàn toàn không kịp cao hứng, ngược lại, vẻ mặt của hắn càng khó coi thêm vài phần.

Bởi vì chính trong chốc lát này, sợi tơ kỳ quái màu đỏ trên màn hình lại dày thêm vài phần, cho dù mỹ nhân tén có lợi hại hơn, cũng căn bản không thể quét được một lỗ trống cho Hoa hoa công tử. Với lại, tốc độ tăng trưởng của loại tơ kỳ quái màu đỏ trước mắt này vượt xa tốc độ ăn mòn của mỹ nhân tén rất nhiều, cứ cho là Diệp Trùng mang tất cả mỹ nhân tén bắn ra hết, chỉ e cũng là đã tràng se cát thôi.

Loại tơ quái dị màu đỏ này rốt cuộc là cái gì? Về mặt mọi người trên Hoa hoa công tử đều thay đổi. Trúc Linh còn coi như trấn định, Thu Mạn đã hoa dung thất sắc, hai tay ấn chặt trước ngực.

- Mực, biết đây là cái gì không? Diệp Trùng vội hỏi.

- Vật chất chưa biết, kết cấu chưa biết. Mực vậy mà vẫn bảo trì được sự bình tĩnh trước lúc sống chết này.

Diệp Trùng mau chóng gọi Hàm gia ra ra, dùng tốc độ nhanh nhất chui vào buồng lái: “Mực, mở cửa tàu, ta đi lấy chút vật mẫu về.”

- Cần thận an toàn.

Diệp Trùng đã không kịp linh hội được sự quan tâm của Mực, Hàm gia dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía cửa tàu.

Trước mắt chỉ cần tìm được thành phần cụ thể của loại tơ kỳ quái màu đỏ này, tìm thấy đặc tính vật lý và hóa học của nó, sau đó sử dụng biện pháp nhằm vào đặc tính mới có thể chạy thoát ra. Hoa hoa công tử đã bị quần chặt, căn bản là không thể động đây, muốn lùi lại, căn bản là không thể nào.

Diệp Trùng và Mực phối hợp ăn ý, thời cơ mở cửa tàu cũng cực kỳ chính xác.

Bay ra khỏi Hoa hoa công tử, Diệp Trùng mới thật sự hiểu được loại vật chất dạng tơ màu đỏ này nhiều tới mức độ nào, Hoa hoa công tử gần như bị bao trong một cái kén hình do loại vật chất dạng tơ màu đỏ này.

Vốn tỉ mỉ, Diệp Trùng rất mau liền phát hiện một chỗ kỳ quái, Hàm gia ở trong loại sương đỏ dày đặc này, năng lực hành động hầu như không chịu chút ảnh hưởng nào. Điều này không khỏi làm Diệp Trùng hơi cảm thấy kỳ quái, từ biểu hiện vừa rồi của Hoa hoa công tử mà xét, loại sương đỏ đậm đặc này có tác dụng làm chậm rất rõ ràng đối với việc bay của chiến hạm, nhưng giờ đây mình dường như cảm nhận không được.

Không kịp nghĩ kỹ thêm, tay Diệp Trùng cử động, Hàm gia dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía sợi tơ to lớn màu đỏ gần mình nhất, đường kính của sợi tơ kỳ quái màu đỏ này hơn một mét, dao động theo quy luật. Từ chỗ gần mới thấy được rõ ràng, chất liệu loại tơ kỳ quái màu đỏ này rất mềm mại, hơi trong suốt, có cảm giác dính keo, một cánh tay của Hàm gia tóm lấy sợi tơ màu đỏ này, cánh tay còn lại rút thủy thủ ra.

Ý, không ngờ sợi tơ đỏ này cực kỳ trơn, hơn nữa ngấm ngấm có một lực lôi kéo mạnh mẽ, Hàm gia chưa nắm chặt thì đã bị tuột ra, Diệp Trùng vội vàng điều khiển Hàm gia lại một lần nữa tóm chặt lấy sợi tơ đỏ này.

Thủy thủ vừa vung lên, sương đỏ đột ngột mở ra một khoảng trống tạm thời, nhưng tiếp theo, cả khoảng trống lại bị phủ kín sương đỏ.

Không ngờ lần đầu tiên vận dụng chân chính của thanh thủy thủ mới chế tạo này lại là cắt một sợi tơ đỏ thế này, may mà thanh thủy thủ này không làm Diệp Trùng thất vọng, dễ dàng cắt đứt sợi tơ đỏ này, Diệp Trùng lại làm một lần nữa, cắt lấy một đoạn vật mẫu dài chừng hai mét, nghĩ thế này chắc là đủ dùng rồi.

Nhưng điều Diệp Trùng không ngờ là, một nguy cơ càng lớn hơn lập tức lại tới.

Một cái cột đỏ khổng lồ đường kính hơn 70 km, theo sự dập dềnh của sương đỏ, quét qua bên này. Hoa hoa công tử lúc này bị vô số sợi tơ đỏ nhỏ bé bao lấy thành một cục giống như một quả cầu tơ màu đỏ, mà cái cột đỏ to lớn vô bì này thì giống như một cây cơ bi-a khổng lồ, nhẹ nhàng thực vô quả cầu tơ màu đỏ này.

Bình.

Trước mắt Diệp Trùng tối sầm, chỉ cảm thấy một luồng lực lớn không biết từ nơi nào tràn tới, cảnh tượng trước mắt không ngừng xoay chuyển, biến cố đột nhiên tới làm Diệp Trùng đẩy mạnh khống chế Hàm gia. Hàm gia lập tức bị ngập chìm trong vô số tơ đỏ, chỉ ẩn ẩn nghe thấy giọng nói cuồng quít mà mơ hồ không rõ của Mực: “Diệp tử...”

Đợi đến khi Diệp Trùng phản ứng lại, trước mắt đã mất đi bóng dáng của Hoa hoa công tử, thứ chui vào mắt là vô số sợi tơ kỳ quái màu đỏ, làm cho chỗ này đơn giản là trở thành biển tơ. Sự đàn hồi của mấy sợi tơ kỳ quái màu đỏ này cực tốt, Diệp Trùng cảm thấy mình điều khiển Hàm gia giống như ở trong lò xo.

Diệp Trùng lần này cuống cả lên.

Trong màn sương đỏ này, quá nhiều đối với diện từ cực kỳ nghiêm trọng, Diệp Trùng hiện giờ căn bản là không cách nào liên hệ được với Mục. Sương đỏ xung quanh dày giống như cháo nhão, mức độ có thể thấy được cực thấp, thêm vào vô số sợi tơ kỳ quái trôi nổi trong màn sương đỏ này, Diệp Trùng nào còn phân biệt được đông tây nam bắc.

Rất mau, Diệp Trùng liền bình tĩnh lại, hẳn biết, hoảng sợ và hoang mang lúc này không hề có bất cứ giúp đỡ gì cho mình, ngược lại còn làm cho tình cảnh của mình trở nên càng xấu hơn. Việc khẩn cấp trước mắt chính là tìm ra bọn người Mục, nếu như một mình mình, xác suất sống sót dưới loại hoàn cảnh này không nghi ngờ gì, là cực thấp.

Xung quanh sương đỏ tràn ngập, thò tay không thấy năm ngón.

Điều khiển Hàm gia bay về phía vị trí đại khái của Hoa hoa công tử trong trí nhớ, hẳn tới hiện giờ vẫn không hiểu mình rốt cuộc là bị thứ gì đánh trúng, sức mạnh vừa rồi đó quả thật là quá khổng lồ, căn bản không phải thứ mình có thể chống đỡ. Nếu như không phải xung quanh có nhiều sợi tơ kỳ quái như vậy, triệt tiêu không ít sức mạnh, Diệp Trùng tin rằng mình đã không biết bay tới nơi nào rồi.

Không có, vẫn không tìm thấy, Hàm gia len qua len lại trong đồng tơ kỳ quái, không gian xung quanh chỗ này, Diệp Trùng đã tìm một lượt, nhưng không có phát hiện bất cứ bóng dáng nào của Hoa hoa công tử, liên lạc với Mục cũng không kết nối lại được.

Màn sương đỏ đáng chết này, nếu như không có màn sương đỏ này, khoảng cách liên lạc giữa Diệp Trùng và Mục khá dài, cho dù có mấy sợi tơ kỳ quái này, cũng có thể rất dễ dàng xác định vị trí của nhau.

Mở rộng thêm một bước bán kính tìm kiếm của mình, vẫn không có bất cứ phát hiện gì. Diệp Trùng không thể không từ bỏ loại việc vô dụng này. Thật ra, ở không gian xa lạ có tầm nhìn cực thấp, căn bản không cách nào thực hiện việc định vị này, hơn nữa còn có nhiều sợi tơ kỳ quái trôi nổi như vậy, ngay cả việc làm dấu xác định vị trí nguyên thủy nhất, Diệp Trùng cũng làm không được.

Mục... Thương...

Diệp Trùng cười khổ, Mục Thương vẫn luôn tồn tại trong mỗi chỗ trong cuộc sống của hắn, sự biến mất đột ngột này làm Diệp Trùng bỗng nhiên lạc lõng trong lòng, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt.

Mặc kệ thế nào, sống trước mới là quan trọng nhất, Diệp Trùng cố vũ tinh thần.

Cũng may mình vẫn luôn giữ thói quen mang theo năng lượng và chất dinh dưỡng dự bị, nếu không mình chỉ e ngay cả khả năng bay ra khỏi màn sương đỏ này cũng không có. Vậy thì kết quả duy nhất của mình cũng chính là chết đói sờ sờ trong màn sương đỏ này.

Diệp Trùng tùy tiện chọn một hướng, bay thẳng tới trước. Đối với hắn hiện giờ mà nói, xác suất của mỗi hướng đều hoàn toàn giống nhau.

Hàm gia bay trong màn sương đỏ thuận lợi không ngờ, căn bản không xuất hiện bất cứ sự trì trệ nào, giống như bay trong chân không vậy. Điều này làm Diệp Trùng hơi khó hiểu. Nhớ khi ở trên Hoa hoa công tử, Mục từng báo cáo do màn sương đỏ trở nên nồng đậm mà tốc độ của chiến hạm bị cản trở, nhưng mình hiện giờ lại không chịu bất cứ ảnh hưởng nào, Diệp Trùng lại một lần nữa nghĩ tới chi tiết rất dễ bị người ta bỏ qua này.

Điều kỳ quái không hề chỉ có một điểm này.

Diệp Trùng còn phát hiện mấy sợi tơ kỳ quái này cái nào cũng trơn nhẵn dị thường, giống như trét đầy thuốc tẩy rửa, vừa đụng tới Hàm gia, liền trôi dạt ra, bay lâu như vậy, trên bề mặt Hàm gia không quần lấy một sợi tơ kỳ quái.

Kỳ quái nha! Diệp Trùng còn nhớ tình cảnh lúc đó của Hoa hoa công tử, Hoa hoa công tử giống như một khối môi giới xúc tác bỏ vào trong dung môi phản ứng, tốc độ sinh trưởng của mấy sợi tơ kỳ quái lúc đó đáng sợ thế nào chứ, gần như trong nháy mắt, xung quanh Hoa hoa công tử liền quần đầy sợi tơ kỳ quái màu đỏ.

Nhưng tại sao mấy sợi tơ kỳ quái này lại hoàn toàn không quần lấy mình chứ?

Chẳng lẽ bởi vì vật liệu đặc biệt của Hàm gia? Đây là suy nghĩ đầu tiên của Diệp Trùng, nhưng hiện giờ hắn không có tâm tư đi kiểm chứng, mau chóng bay ra khỏi khu vực này mới là lựa chọn tốt nhất.

Một mình đơn độc bay trong vũ trụ xa lạ mênh mông, loại tịch mịch này đủ làm cho người tâm trí không kiên định sản sinh ra suy nghĩ tự sát. Người không biết lúc nào mới có thể gặp được người, người không biết thứ chờ đợi người phía trước là cái gì, người thậm chí không biết mình ở đâu, bay ba ngày, mười ngày, một tháng, có lẽ...

Nhưng Diệp Trùng vẫn bay tới trước như cũ, Diệp Trùng hiểu rất rõ một đạo lý, cho dù người nỗ lực tranh giành, người cũng không chắc có thể sống sót, nhưng nếu như người vì vậy mà không đi tranh giành, không đi phấn đấu, vậy người ngay cả một điểm hy vọng này cũng mất đi.

Bay trong đám tơ kỳ quái này kỳ thật là một việc khá thú vị, nếu như không phải là trong loại tình huống này.

Mấy sợi tơ kỳ quái này không ngừng sinh trưởng, tuy không có sinh trưởng điên cuồng như Diệp Trùng nhìn thấy khi ở trên Hoa hoa công tử, nhưng thật sự là không ngừng biến to. Diệp Trùng suy đoán mấy sợi tơ kỳ quái này và màn sương đỏ này chắc là cùng một loại vật chất, nhưng điều kiện chuyển hoá cụ thể giữa chúng, Diệp Trùng không biết.

Phần lớn mấy sợi tơ kỳ quái màu đỏ trôi nổi trong màn sương đỏ này đều rất to, có cái đường kính lên tới mấy mươi km, điều này mang lại cho Diệp Trùng phiền phức rất lớn, bởi vì hắn hoàn toàn nhìn không rõ cảnh tượng trước mặt, chỉ đành giảm tốc độ bay xuống.

Nhưng Diệp Trùng rất mau liền phát hiện một loại phương thức tiến tới có thể càng tiết kiệm năng lượng, Hàm gia giống như một con vượn biển di mẫn tiệp, còn mấy sợi tơ kỳ quái màu đỏ này lại giống như dây leo mọc khắp nơi trong rừng rậm. Trên thực tế, tính co giãn của mấy sợi tơ kỳ quái này không biết cao hơn mấy dây leo đó bao nhiêu lần, tốc độ tiến tới của Hàm gia trở nên nhanh hơn, điều này cũng tiết kiệm rất nhiều năng lượng.

Không biết phía trước bao xa mới là điểm cuối, có thể tiết kiệm một ít thì cố gắng tiết kiệm, nói không chừng sống chết cuối cùng chính là quyết định ở chút năng lượng này.

Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, loại phương thức tiến tới này tuy rằng tiết kiệm năng lượng, nhưng yêu cầu điều khiển đối với hắn lại tăng rất nhiều.

May mà điều khiển đối với quang giáp của Diệp Trùng là điểm mạnh của hắn, nhưng cho dù là thế, Diệp Trùng trong hai ngày đầu tiên thường cuống tay cuống chân. Trong sương mù di chuyển dùng loại phương thức này, tinh thần của cả người luôn ở trong một loại trạng thái khá là khẩn trương, thời gian dài ở trong loại trạng thái này cực dễ làm người ta mệt mỏi. May mà thần kinh của Diệp Trùng và thân thể của hắn cường hãn như nhau, sau khi trải qua thời gian thích ứng hai ngày, Diệp Trùng liền giống như không có việc gì.

Con người dưới áp lực của sống chết, tiềm lực thường càng dễ bị khai quật ra.

Sợi tơ kỳ quái trong sương đỏ tuy cũng rất nhiều, nhưng so với xung quanh Hoa hoa công tử, mật độ nhỏ hơn nhiều. Không chút nghi ngờ, Diệp Trùng hiện giờ đã có thể hoàn toàn khẳng định, Hoa hoa công tử nhất định là ở phương diện nào đó đã kích thích màn sương đỏ đó, dẫn tới biến hóa lớn như thế, mặc dù hắn tới giờ không biết rốt cuộc là vì nguyên nhân gì.

Sợi thứ mười hai ngàn hai trăm bảy mươi ba.

Diệp Trùng thầm đếm trong lòng, hai tay cử động trên bàn điều khiển, động tác cực kỳ lưu loát, chỉ thấy Hàm gia thuận thể lay động, giống một con vượn biển di giống như đu dây, tiến tới trước.

Di chuyển liên tục không ngừng, tinh thần của Diệp Trùng rất mệt mỏi, nhưng về mặt lại lộ ra vài phần vài phần hưng phấn.

Diệp Trùng tỉ mỉ phát hiện màn sương đỏ xung quanh đã bắt đầu trở nên mỏng hơn, sợi tơ kỳ quái cũng càng lúc càng ít.

Điều này cũng chính là nói, phương hướng của mình không sai!

260. Chương 260: Sinh Cơ Chưa Biết

Loại tơ to bằng ngón tay vậy mà ngay cả Diệp Trùng cũng cắt không đứt, đây là sợi tơ kiên cố nhất mà hắn từng thấy, đương nhiên nếu nó có thể gọi là sợi tơ. Với lại, Diệp Trùng vô cùng tò mò đối với kết cấu vật chất của loại tơ kỳ quái màu đỏ này, không được quên rằng, hắn cũng là một điều bồi sư, tìm tòi kết cấu chưa biết cũng là một trong những đặc điểm phải có của điều bồi sư.

Do không có sự cản trở của những sợi tơ kỳ quái, Hàm gia bay mau vô cùng. Tuy rất muốn thử nghiệm một chút khoái cảm tốc độ vượt quá 20 Hz, nhưng Diệp Trùng vì tiết kiệm năng lượng, tốc độ khống chế ở khoảng 18 Hz. Nhưng cho dù là như thế, tốc độ 18 Hz so với tốc độ trước đây của Hàm gia đã xa một trời một vực rồi.

Càng bay về phía trước, màn sương đỏ càng lúc càng mỏng, tầm nhìn của Diệp Trùng cũng càng lúc càng rõ ràng, ngay cả hệ thống quét hình mà theo Diệp Trùng lúc trước là có cũng như không được thiết kế trên Hàm gia cũng đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Nhưng bay lâu như vậy, Diệp Trùng không gặp được bất cứ hành tinh nào trong màn sương đỏ này, thậm chí không gặp được bất cứ thứ gì ngoài màn sương đỏ và những sợi tơ kỳ quái do sương đỏ phái sinh đó.

Trong mớ hỗn độn này, trừ màn sương đỏ này, còn có mấy sợi tơ kỳ quái đó, vậy mà lại không có bất cứ vật chất gì khác, màn sương đỏ này là cái gì? Từ nơi nào tới? Khu vực này bao lớn? Không ai biết được.

Diệp Trùng tuy có ý thức tìm tòi đối với sự vật chưa biết, nhưng điều này không hề có nghĩa là hắn chịu tìm tòi mấy vấn đề này trước khi an toàn tính mạng của mình vẫn còn chưa được bảo đảm.

Diệp Trùng lại bay thêm một tuần thì mới triệt để rời khỏi vùng sương đỏ nguy hiểm mà đáng sợ này. Trong thời gian này, hắn không thu được bất cứ tín hiệu nào. Mớ hỗn độn này đầy đầy những sự việc bọn họ không hiểu được. Ở chỗ này mà trùng hợp gặp được bọn người Mục, xác suất cực kỳ nhỏ bé, Diệp Trùng thậm chí không biết mấy người Mục đã thoát khỏi vùng sương đỏ này chưa.

Cuối cùng cũng thoát khỏi màn sương đỏ, Diệp Trùng không khỏi thở phào một hơi.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm Diệp Trùng hơi hơi kinh ngạc.

Vành đai toái thạch, Diệp Trùng phát hiện không gian tràn ngập sương đỏ to lớn mà nguy hiểm này lại bị bao vây bởi một vành đai toái thạch khác càng to lớn hơn.

Vành đai toái thạch trong vũ trụ không hề hiếm gặp, năm thiên hà lớn có vài chỗ. Một đai từ khác của mấy không gian trôi nổi vô số toái thạch này chính là tử vong tuyệt địa. Hiểu biết của con người đối với vành đai toái thạch cực kỳ ít ỏi, bởi vì bên trong đầy nguy hiểm, cực ít từng có người tới được chỗ sâu trong lõi của nó.

Không ai biết vành đai toái thạch hình thành thế nào, cũng không biết bên trong đó sẽ chứa đựng nguy hiểm thế nào, nhưng điều vành đai toái thạch làm người ta khắc sâu nhất lại là bên trong nó có thể bạo phát dòng xoáy toái thạch bất cứ lúc nào. Sức phá hoại khổng lồ có thể nghiền nát mọi sự vật đó làm người ta nhìn mà hoảng sợ.

Diệp Trùng từng gặp qua một lần, lần đó nếu như không phải vừa đúng lúc Mục tỉnh lại, Diệp Trùng rất có khả năng đã chôn thân trong đó.

Vành đai toái thạch này là cái rộng lớn nhất mà Diệp Trùng từng thấy qua, cả khu vực tràn đầy sương đỏ đều bị nó bao vây bên trong.

Trước mắt, trừ bước vào vành đai toái thạch này, Diệp Trùng không còn lựa chọn khác. Lùi về khu sương đỏ? Đùng đùng chứ, nếu như thế, Diệp Trùng tình nguyện đi vào vành đai toái thạch.

Điều khiển Hàm gia, Diệp Trùng cẩn thận bước vào vành đai toái thạch này.

Đủ hình đủ dạng toái thạch, có cái có đường kính mấy mươi km, có cái to cỡ nắm tay, vô số toái thạch trôi nổi yên lặng như thế trong mảng hư không này. Diệp Trùng luôn giữ tỉnh táo tinh thần, cẩn thận né tránh toái thạch xung quanh, còn phải liên tục chú ý dấu vết di động của toái thạch xung quanh. Lần trước thử qua dòng xoáy toái thạch đó đã để lại ấn tượng sâu sắc cho hắn.

Quý mới biết chỗ này còn có sự vật gì nguy hiểm hơn hay không.

Hoàn cảnh đơn điệu rất dễ làm người ta mệt mỏi, nhưng cũng có thể tôi luyện ý chí của con người. Bay nhiều ngày như vậy, động tác né tránh của Diệp Trùng gần như trở thành bản năng của thân thể hắn. Do phải cẩn thận né tránh mấy toái thạch phân bố không có quy luật này, tốc độ tiến tới của Hàm gia không hề nhanh.

May mà toái thạch chỗ này tuy nhiều, nhưng vẫn không đến nỗi ảnh hưởng hoạt động quét hình, nó có thể chỉ cho Diệp Trùng phương hướng đi tới, ít nhất làm Diệp Trùng có thể tiến tới trước theo một hướng.

Đầu óc Diệp Trùng cũng có chút tê dại, mấy ngày này vẫn luôn bay tránh như vậy, ai cũng chịu không nổi.

Chính ngay lúc này, quang giáp đột nhiên phát ra tiếng cảnh báo.

Diệp Trùng ngẩn người, cảnh báo? Sau khi hơi ngẩn người thì lập tức hoàn hồn trở lại, đặt sự chú ý lên trên hệ thống quét hình thô sơ đó. Trong hoàn cảnh thế này, tác dụng có thể phát huy của hệ thống quét hình này lớn hơn Diệp Trùng nhiều.

Có phản ứng sự sống!

Diệp Trùng không khỏi nhú mày, không thể nào a, trong loại hoàn cảnh này làm sao có thể có sinh vật tồn tại? Hơn nữa, từ màn hình mà xét, số lượng còn không ít.

Chẳng lẽ mình lại trở về Hắc giác? Hắc giác chính là được xây dựng trong một vành đai toái thạch như vậy. Bọn họ tìm thấy được một nơi dễ thủ khó công thiên nhiên như thế, thật ra làm cho ba thế lực lớn khác chảy nước miếng rất nhiều. Nhưng phát hiện chỗ giống như Hắc giác như thế cần phải có duyên, hơn nữa, Hắc giác vì xây dựng căn cứ đó, hao phí vô số nhân lực, tài lực, mức độ hao phí còn lâu mấy căn cứ chính hiện giờ của ba thế lực lớn có thể so sánh được.

Đây là quang giáp đối phương?

Diệp Trùng lập tức không khỏi tự cười mình, mình quá mẫn cảm rồi, quang giáp của Hắc giác lại há có thể để cho hệ thống quét hình thô sơ thế này trên Hàm gia quét được sao. Hệ thống quét hình hiện giờ có thể mua được trên thị trường căn bản là không có tác dụng gì với quang giáp của ba thế lực lớn.

Với lại, từ số liệu hệ thống quét hình biểu hiện ra mà xét, mấy cái này chắc là loại sinh vật nào đó, chẳng lẽ trong loại hoàn cảnh này mà còn có sinh vật?

Diệp Trùng không khỏi có chút kỳ quái. Sinh vật có thể sống trong chân không phải là không có, cấu tạo sinh học của chúng và sinh vật thông thường hoàn toàn khác biệt, nhưng điều này không hề đại biểu rằng Diệp Trùng sẽ tin rằng bọn chúng có thể sống trong vành đai toái thạch như vậy. Trong này căn bản là không thích hợp cho sinh vật tồn tại, Diệp Trùng dọc đường phát hiện tần suất dòng xoáy toái thạch trong vành đai toái thạch này khá thường xuyên, nếu như không phải hắn thấy lạ, chỉ e hắn hiện giờ đã sớm không còn dư miếng thịt nào rồi.

Tất cả những dấu vết này đều chỉ rõ, vành đai toái thạch này không hề yên ổn, mà có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Sinh tồn trong vành đai toái thạch không ổn định như vậy, hoàn toàn là chuyện ngàn lẻ một đêm.

Từ màn hình, mấy sinh mệnh này đang ở nguyên chỗ không động đậy, hình như không phát hiện ra mình tới, Diệp Trùng đề cao cảnh giác, giảm tốc độ bay, hắn không muốn vừa đưa đầu vào lãnh địa của sinh vật chưa biết thì gặp phải công kích.

Tất cả mọi thứ đối với hắn mà nói, đều là chưa biết, hắn không thể không cẩn thận từng tí một, mỗi một bước đều đi rất thận trọng, chỉ có như vậy mình mới có thể sống lâu hơn.

Trời! Ở trong vành đai toái thạch tràn đầy chết chóc này lại có một nơi làm người ta không thể tin được thế này.

Diệp Trùng ngẩn cả người.

Cây cối màu tím nhạt, phía trên treo những trái tỏa ra quang mang màu lam nhạt, trái cây vô cùng nhỏ, lá của nó cũng vô cùng nhỏ, phát tán ra phủ đầy mặt đất, gần như trên mỗi khối nham thạch đều phủ loại cây này, trái cây màu lam nhạt trên đỉnh thân chính mảnh mai. Vài viên nham thạch linh tinh trôi nổi ở một bên.

Nhìn từ xa, cả không gian trôi nổi vô số viên đá màu tím nhạt, phía trên lấm chấm điểm màu lam nhạt lấp lánh như ánh sao.

Mấy mươi sinh vật Diệp Trùng chưa từng thấy qua đang vui đùa thoải mái trên mấy toái thạch đỏ. Một động vật này thể hình không hề cao lớn, chỉ cao khoảng ba mét, hai chi sau ở trên đất, cơ nhục cường tráng mà khoa trương làm Diệp Trùng không dám có chút coi thường lực bạo phát của nó, hai chi trước vô cùng ngắn nhỏ, thu lại trước ngực, vuốt sắc của chi trước chốc chốc lóe lên một hai tia hàn quang. So với chân sau cường tráng, thân thể của nó rõ ràng là có chút nhỏ bé, cái cổ ưu nhã linh hoạt phi thường, một hàng gai xương trên sống lưng vô cùng nổi bật trên làn da màu tím.

Hầu hết loại sinh vật này đang vui đùa cắn những quả nhỏ bé tỏa ra quang mang màu lam nhạt ở ngọn cây màu tím trên nham thạch vụn, vài con còn dư lại nằm trên một số nham thạch vụn rải rác xung quanh.

Cảnh tượng này làm Diệp Trùng ngạc nhiên, Diệp Trùng thể nào cũng không nghĩ tới tổng hoàn cảnh thế này lại có động vật tiến hóa tới mức độ cao như vậy.

Diệp Trùng cẩn thận điều khiển Hàm gia trốn ở phía sau một khối nham thạch khá lớn, hẳn không dám xác định mấy động vật này rốt cuộc là khá ôn hòa hay là khá nguy hiểm. Nếu như lỡ mắng làm ồn, kinh động tới mấy con này, vô cùng bất lợi với mình, với lại, cảnh tượng trước mắt này quả thật là qua chấn động, hẳn vẫn cần thời gian để tiêu hóa.

Hắn có đủ kiên nhẫn, hơn nữa, chất dinh dưỡng nếu dùng tiết kiệm chút vẫn đủ cho hắn dùng thời gian khá dài. Nếu như thịt của mấy sinh vật trước mắt này có thể ăn được, vậy thì càng tốt, hẳn không hề thiếu kinh nghiệm săn bắt. Khi ở hành tinh rác, từ Thiết măng tích ở đỉnh cao nhất, rất ít động vật hắn chưa từng giết qua.

Ngoài ra, từ biểu hiện của mấy động vật này mà xét, chắc là động vật ăn cỏ. Động vật ăn cỏ tuy phần lớn khá ôn hòa, nhưng Diệp Trùng không dám lơ là, hoàn cảnh này quả thật làm người ta cảm thấy không thể tin được. Nếu như loại động vật trước mắt này có chỗ nào đó khá quái dị, Diệp Trùng nhất định sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Nhìn hình ảnh cây cối vô cùng rõ ràng trên màn hình, Diệp Trùng rất mau liền xác định đây là một loại cây hắn chưa từng thấy qua, hẳn tìm không thấy loại thực vật này ở trên sách hướng dẫn thực vật mà Quân phong tử cho mình.

Diệp Trùng kiên nhẫn giấu mình ở phía sau khối nham thạch khổng lồ này. Phát hiện trước mắt vô nghi là một việc làm hắn khá phấn chấn, vô luận thế nào, chỉ cần có những động vật này tồn tại, xác suất sống sót của mình sẽ tăng lên khá lớn.

Rất mau, Diệp Trùng phát hiện một chỗ vô cùng kỳ quái.

261. Chương 261: Khắc Nơi Ngụy Dị

Trong vũ trụ, xuất hiện một khu vực trống không vô nghi là một việc vô cùng bình thường, nhưng ở trong vành đai toái thạch, điều này rõ ràng là khá nguy dị, khu vực trống không này giống như một đường phân cách, chia cách hai bên.

Tại sao trong khoảng cách ngắn thế này lại xuất hiện hai loại tình huống hoàn toàn bất đồng, bên này của mình vô số nham thạch, tử khí trầm trầm, không có chút sinh cơ, nhưng chẳng qua chỉ ở ngoài 300 mét, đối

diện lại sinh cơ dạt dào, không chỉ có thực vật, hơn nữa còn có động vật tiến hóa ở trình độ khá cao.

Tuy Diệp Trùng không có bất cứ nghiên cứu nào đối với tiến hóa học, nhưng một số đạo lý đơn giản nhất lại hiểu được. Vốn dĩ hoàn cảnh tồi tệ giống vành đai toái thạch thể này, nếu như có một vài vi sinh vật đại loại như rêu, thậm chí là sâu xuất hiện, Diệp Trùng cũng cảm thấy có thể hiểu được, nhưng động vật to xác thể này xuất hiện ở chỗ này, làm Diệp Trùng có đôi chút khó tiếp nhận được.

Như vậy chỉ có thể nói rõ một vấn đề, 300 mét cách trở này, hai bên lại là hai thế giới hoàn toàn bất đồng.

Khu vực trống không 300 mét này, rốt cuộc có huyền cơ thể nào?

Cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của loại động vật ăn cỏ trước mặt này, Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy giống như bắt được cái gì đó, nhưng rốt cuộc là cái gì chứ? Diệp Trùng nhất thời khó mà nói rõ, loại cảm giác mơ hồ đó chỉ lóe lên trong đầu hần rồi mất.

Diệp Trùng không vội, hần vẫn quan sát tỉ mỉ mỗi một động tác của mấy động vật ăn cỏ này, hần biết, hần nhất định là nhìn ra gì đó từ trong đó, vì vậy mới có loại cảm giác vừa rồi đó.

Tĩnh tâm lại, nhìn tròn vẹn cả mười phút, nhìn không chớp mắt mười phút, Diệp Trùng cuối cùng cũng hiểu thứ mình vừa mới phát hiện là cái gì.

Tâm thần Diệp Trùng máy động, tay như làn khói nhẹ di động trên bàn điều khiển, Hàm gia mò lấy một viên đá nhỏ trôi nổi bên cạnh, sau đó nhẹ nhàng vung tay quăng về phía đối diện, do giấu mình sau một khối nham thạch khổng lồ, phương hướng quăng lần này của Hàm gia là nghiêng lên trên.

Viên đá nhỏ bay đều, nhưng khi bay tới khu vực trống không đó, quỹ tích vận động của nó đột nhiên xảy ra biến hóa, không bay nghiêng lên trên tiếp, mà không ngừng rơi xuống, cuối cùng vạch ra một đường cong parabol.

Quả nhiên, Diệp Trùng càng thêm khẳng định suy đoán phía dưới của mình.

Trọng lực, đây chính là chỗ dị thường mà Diệp Trùng phát hiện ra, bắt đầu từ khu vực trống không, lại có sự tồn tại của lực hấp dẫn. Chẳng trách mình cảm thấy động tác của mấy động vật ăn cỏ đó nhìn qua có vẻ quái dị như thế, thì ra là do lực hấp dẫn làm trò quỷ.

Vị trí của mình hiện giờ căn bản không cảm nhận được bất cứ lực hấp dẫn nào có thể gây ra chút ảnh hưởng với mình.

Thật là người ta không thể tin được. Mọi thứ đều làm Diệp Trùng cảm thấy không thể tin được đến cùng cực, hần trước giờ vẫn chưa từng thấy qua việc không thể tin được như vậy.

Nhưng vũ trụ rộng lớn, có cái gì mà không thể chứ? Hần rất mau liền thấy thoải mái, phải làm mình sống sót trước mới là điều quan trọng nhất, vô luận là lúc nào, sinh tồn đều là suy nghĩ đầu tiên trong đầu Diệp Trùng, hơn nữa, hoàn cảnh trước mắt cũng quả thật làm hần không có thời gian dư thừa để suy nghĩ mấy thứ này.

Đã có lực hấp dẫn, mấy khối nham thạch này tại sao không rơi xuống? Lực hấp dẫn này lại từ đâu mà ra?...

Vấn đề quả thật quá nhiều! Nhưng, điều này và mình có quan hệ gì chứ? Thứ mình muốn, chẳng qua chỉ là sống sót mà thôi, bây giờ ngay cả việc đi tìm mấy người Mục Thương cũng bị đặt ở vị trí thứ hai, nếu như ngay cả mình cũng sống không được, thì làm sao đi tìm Mục Thương chứ?

Đối với việc mấy người Mục Thương có còn sống hay không, Diệp Trùng đã không dám nghĩ tới vấn đề này rồi.

Vô luận thế nào, mình cũng phải sống sót! Trấn định tinh thần, Diệp Trùng lại một lần nữa lên dây cót tinh thần.

Suy tính tỉ mỉ một lượt, Diệp Trùng dự định bắt đầu hành động. Tuy có thể là khá lỗ mãng, nhưng trước mắt, lựa chọn của mình không hề có bao nhiêu.

Hít một hơi thật sâu, đôi tay Diệp Trùng cử động, Hàm gia đột nhiên từ phía sau nham thạch khổng lồ bay ra, dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía trước, lần này Diệp Trùng không có bất cứ ý nghĩ tiết kiệm năng lượng nào, động cơ mở ra hết.

Với tốc độ hiện giờ của Hàm gia, dưới điều kiện động cơ mở ra toàn bộ, khoảng cách 1 km chẳng qua chỉ là một cái nháy mắt mà thôi.

Diệp Trùng chỉ cảm thấy toàn thân bỗng nhiên trầm xuống, mọi thứ trên người hình như đều nặng thêm vài phần.

Hàm gia cũng trầm xuống một cách rõ ràng, nhưng Diệp Trùng đã sớm có chuẩn bị đối với việc này, động cơ hỗ trợ hơi đổi hướng, Hàm gia lại khôi phục phương hướng bay ban đầu.

Ngay lúc Diệp Trùng vừa bay tới khu vực trống không, tất cả loại động vật ăn cỏ này đều lập tức cảnh giác ngẩng đầu lên, dáng vẻ của Hàm gia rõ ràng là dọa nạt bọn chúng, mấy con này kinh hoảng, lúng túng, bỏ chạy như bay về phương xa.

Diệp Trùng lúc này mới nhìn rõ phương thức tiến tới của mấy tên này, chỉ sau cường tráng mang lại cho nó đủ năng lực để bay nhảy, bọn chúng nhảy từ trên một khối nham thạch này sang một khối khác, nhanh lẹ như gió, chỉ trong nháy mắt, đám động vật ăn cỏ này biến mất khỏi tầm mắt của Diệp Trùng, tốc độ nhanh không thua gì quang giáp thông thường.

Diệp Trùng đã không còn kịp để kinh ngạc vì tốc độ của mấy sinh vật xem ra không hề mạnh mẽ này, bởi vì hắn đã cảm giác được rất không ổn.

Trọng lực, vượt xa trọng lực hành tinh con người sinh sống bình thường. Trọng lực của nơi này vượt xa tưởng tượng của Diệp Trùng, ngay khoảnh khắc vừa tiến vào khu vực trống rỗng này, Diệp Trùng chỉ cảm thấy người mình nặng nề.

Cả người giống như bị ấn chặt trên ghế, đôi tay vẫn luôn linh hoạt trở nên nặng nề vô bì, đột nhiên từ khu không có trọng lực bước vào khu có trọng lực, Diệp Trùng không khỏi choáng váng. Cũng may trải qua trải qua sự tôi luyện lâu như vậy, kỹ xảo bay của Diệp Trùng gần như trở thành bản năng của thân thể, cho dù là dưới tình huống như vậy, Diệp Trùng vẫn không mất đi điều khiển đối với quang giáp.

Hàm gia chính xác bay tới trên một khối nham thạch trôi nổi giữa không trung, Hàm gia nặng nề đứng trên khối nham thạch như vậy, khối nham thạch lại không xuất hiện bất cứ dao động nào.

Diệp Trùng rất mau liền từ trong choáng váng hoàn hồn lại, trên người giống như đổ chì vậy, nặng nề tới mức làm người ta cảm thấy ngay cả cử động một ngón tay cũng khó khăn, trong lòng Diệp Trùng mau chóng đưa ra đánh giá đối với trọng lực ở chỗ này, kết luận có được làm hắn thâm kinh ngạc, trọng lực của nơi này chỉ e là gấp năm lần hành tinh rác.

Dưới trọng lực lớn như vậy, cho dù là thân thể mạnh mẽ như của Diệp Trùng, cũng cảm thấy phí sức vụn vặt, nhớ lại sự nhanh lẹ khi đám động vật ăn cỏ này bỏ chạy, Diệp Trùng lập tức xấu hổ không thôi. Nếu như để mình bỏ chạy, tuyệt đối không cách nào đạt tới tốc độ của đám động vật đó, từ đó có thể tưởng tượng được sự cường hãn của đám này.

Diệp Trùng hiện giờ đã thầm kêu may mắn, may mà mình không quá liều lĩnh, nếu không đám động vật nhỏ vừa rồi đó cũng đủ để mình cuống tay cuống chân rồi.

Diệp Trùng không lập tức lựa chọn tiến tới, mà lại dừng lại, đánh giá hoàn cảnh xung quanh trước. Dưới trọng lực gấp năm lần, sức chiến đấu của Hàm gia giảm mạnh, thiết kế của Hàm gia lúc đó căn bản không có suy nghĩ tới việc chiến đấu trong hoàn cảnh trọng lực cao thế này. Dưới trọng lực gấp năm lần, sự tiêu hao năng lượng so với hoàn cảnh thông thường cao hơn rất nhiều, tốc độ của Hàm gia cũng tuyệt đối không thể nào đạt tới tốc độ cao nhất. Hơn nữa, một điểm quan trọng nhất, dưới hoàn cảnh thế này, Diệp Trùng giống như cống bốn người mình, mà trọng lượng của đôi tay cũng gấp năm bình thường, như thế, tốc độ tay của Diệp Trùng đột ngột giảm xuống, mà thời gian chiến đấu cũng giảm bớt rất nhiều.

Nếu như trong hoàn cảnh thế này làm một cú xoay người Thomas, không cần tính toán, Diệp Trùng biết ngay gánh nặng động tác này sinh ra đủ để làm cho mình thổ huyết mấy lần, trọng lực gấp năm lần, ngay cả chỉ ngồi, cũng là một việc không dễ dàng gì.

Hết cách, Diệp Trùng chỉ đành bước từng bước, cẩn thận đi tới trước, chỉ cần vừa thấy không đúng, lập tức chạy ra xa.

Kết quả kiểm tra làm Diệp Trùng cao hứng vô cùng, nơi này vậy mà lại có không khí, có thể cung cấp không khí cho con người hít thở, hơn nữa chỉ số không khí hoàn toàn đạt tiêu chuẩn, thậm chí đạt tới mức độ cao nhất. Tuy yêu cầu của Diệp Trùng đối với chất lượng không khí không hề cao, với hắn, không khí chỉ cần có thể cho người ta hô hấp là được rồi. Ở hành tinh rác, không khí nơi đó ô nhiễm vô cùng nghiêm trọng, nếu như ở ngoài phòng lâu dài, thương hại đối với hô hấp và phổi cực lớn.

Nhưng Diệp Trùng vẫn hiểu một điều, chất lượng không khí càng tốt, thì cũng có nghĩa là hoàn cảnh sinh thái của khu vực này càng tốt, càng thích hợp cho con người sinh sống, tương ứng, cũng thích hợp với sự sinh tồn của hầu hết sinh vật.

Kiểm tra ra nơi này có không khí làm Diệp Trùng thở phào một hơi, hệ thống tuần hoàn của không khí bên trong quang giáp không hề có thể sử dụng vô hạn, nó cũng cần tiêu hao nguyên liệu. Nơi này đã có sự tồn tại của không khí, ít nhất cũng nói rõ là thích hợp cho con người sinh sống.

Có không khí, có sinh vật, thêm vào máy chế nước trên quang giáp, đã có đủ điều kiện sinh tồn cơ bản nhất.

Cho dù bên ngoài có không khí, nhưng Diệp Trùng không hề có ý định ra khỏi quang giáp, trong hoàn cảnh xa lạ chưa biết này, vẫn ở trong quang giáp thì an toàn hơn.

Vô số nham thạch trôi nổi trong hư không giống như có thứ gì đó nâng đỡ vậy, ở trong hoàn cảnh có trọng lực cao như vậy này mà không rơi xuống, điều này làm Diệp Trùng nghĩ mãi không hiểu, không chỉ như vậy, Hàm gia đứng trên một khối nham thạch, khối nham thạch này chẳng nhúc nhích tí ti nào.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Diệp Trùng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra thứ gì trong tri thức hắn có có thể giải thích hiện tượng trước mắt này.

Sự vật chưa biết trên thế giới này quả nhiên rất nhiều a, trong lòng hắn lại một lần nữa thầm tự phát ra cùng một cảm khái, lập tức quẳng vấn đề không hiểu này ra khỏi đầu.

Diệp Trùng điều khiển Hàm gia, cẩn thận tránh nham thạch trên không, từ từ bay tới trước.

Càng bay tới trước, Diệp Trùng phát hiện càng nhiều, nham thạch trên không càng lúc càng nhiều, không biết chỗ nào là điểm cuối. Trên mấy nham thạch này, trừ phủ đầy loại cây màu tím Diệp Trùng phát hiện lúc đầu đó, còn có một loại cây màu nâu giống như một loại rêu.

Trong mảng không gian tối đen này, vô số nham thạch được từng điểm tinh quang màu lam nhạt bao lấy, trôi nổi không theo quy luật trên không, mấy nham thạch bị ánh sáng lam bao lấy này mang lại cho mảng tối đen này từng điểm sinh cơ.

Vô số nham thạch xếp hàng trôi nổi không có trật tự, Diệp Trùng rất mau liền phát hiện, bay ở nơi này không hề là lựa chọn có lý trí, có sự tồn tại của trọng lực, bay tránh trở nên khó khăn rất nhiều.

May mà Diệp Trùng không phải là loại người không có đầu óc đó, hắn rất mau liền tìm ra một phương án cực tốt, nhảy, mô phỏng phương thức tiến tới của đám động vật ăn cỏ vừa rồi đó, Hàm gia từ trên một khối nham thạch nhảy tới một khối nham thạch khác, khoảng cách giữa mỗi khối nham thạch đều không xa, rất thích hợp loại phương thức này. Điều phiền phức duy nhất là hình thể của Hàm gia lớn hơn đám động vật ăn cỏ đó rất nhiều, trong không gian trôi nổi nham thạch khắp nơi này, thể hình lớn không hề là một việc tốt.

Hơn nữa, Diệp Trùng phát hiện một cách lạ lùng, mấy nham thạch trôi nổi trong hư không này, ở hướng của trọng lực, cũng chính là hướng trên dưới, giống như mọc rễ vậy, không sao di động được chút nào, còn hướng mặt nước (nằm ngang) thì lại có thể tự do di động, điều này cũng làm Diệp Trùng chắc lưỡi kêu lạ.

Từ khi tiến vào màn sương đỏ, chỗ làm hắn không thể tin được quả thật là quá nhiều rồi, tới tận bây giờ, hắn vẫn không phát hiện bất cứ đáp án của vấn đề nào. Hiện giờ, có nhìn thấy chỗ mình cảm thấy không thể tin được hắn cũng thần nhiên như không, ngược lại, vô luận cái gì ở chỗ này đều lộ ra chút cổ quái, hoàn toàn khác với hiểu biết của mình.

Tuy không tìm hiểu nguyên nhân của nó, nhưng Diệp Trùng vẫn cẩn thận quan sát tất cả mọi thứ xung quanh, ở trong hoàn cảnh xa lạ, hiểu biết hoàn cảnh xung quanh thì có thể tăng xác suất sống sót của người lên rất nhiều.

Theo sự thâm nhập không ngừng của Diệp Trùng, nham thạch càng lúc càng dày, điều này làm Hàm gia tiến tới cũng càng lúc càng khó khăn, bất đắc dĩ, Diệp Trùng chỉ đành bay lên trên.

Bay đủ ba ngày, tuy do tránh né nham thạch, tốc độ của Hàm gia không hề nhanh, nhưng khoảng cách bay ba ngày cũng không ngắn, với lại, điều làm Diệp Trùng cảm thấy có chút không ổn là, năng lượng tiêu hao của ba ngày này là năng lượng đủ để tiêu hao trong hai tuần lúc trước. Nếu như cứ bay thế này, chỉ e năng lượng rất mau sẽ dùng hết, vậy cũng có nghĩa là phương pháp tự bảo vệ hữu hiệu nhất của Diệp Trùng sẽ mất đi.

Trong ba ngày bay này, Diệp Trùng lại gặp được vài đám loại động vật ăn cỏ đó.

Điều duy nhất làm Diệp Trùng đáng chúc mừng là hần cuối cùng đã bay tới tầng cao nhất của đám nham thạch này, bởi vì hần ở chỗ này phát hiện một khu vực trống không còn rộng lớn hơn.

Khu vực trống không này lại vượt quá 3000 km.

Ba ngàn km đã là cực hạn quét hình của Hàm gia. Trong vành đai toái thạch này lại có một chỗ kỳ diệu thế này, Diệp Trùng nhìn không nổi lại phát ra một tiếng cảm thán, từ chỗ này cũng có thể tưởng tượng được sự rộng lớn của vành đai toái thạch này.

Nhìn hình ảnh trên màn hình của Hàm gia, Diệp Trùng ngăn người, Hàm gia đã bay về phía trước.

Bởi vì đã tới tầng cao nhất, trên không không có nham thạch ngăn cản, tốc độ tiến tới của Hàm gia tăng vượt bậc.

Nham thạch phía trước càng lúc càng dày, nham thạch dưới chân của Hàm gia cũng càng lúc càng nhiều, dần dần, đá dưới chân Hàm gia từ từ liền thành một mảng, giống như một con đường do đá đắp thành. Lại bay về phía trước, dưới chân Hàm gia đã không còn là nham thạch, mà là đất đai hoàn toàn không có kẽ hở.

Thông qua hệ thống quét hình của Hàm gia, nhìn ra xa, đây là một đại lục.

262. Chương 262: Bị Tập Kích

Chuyện này sao có thể? Diệp Trùng chưa từng thấy qua tinh thể có hình thái thế này. Hần cũng bay qua rất nhiều địa phương, trong năm thiên hà lớn tuyệt không có tinh thể như vậy. Trong vũ trụ, gần như tất cả tinh thể lớn một chút đều là hình cầu, tới tận bây giờ, đây là tinh thể đầu tiên Diệp Trùng nhìn thấy mà không có hình cầu.

Với tri thức thiên văn tinh thể học ít ỏi của Diệp Trùng, không đủ để giải thích vấn đề thâm ảo thế này. Trên thực tế, hiện tượng này chỉ làm hần hơi chấn kinh một chút. Nếu như hần đem hình ảnh ở chỗ này công bố lên mạng mô phỏng, sẽ dẫn tới chấn động tới mức nào chứ, thiên văn tinh thể học sẽ đổi mặt với một cuộc cách mạng. Nhưng cho dù có biết, chỉ e Diệp Trùng cũng tuyệt không quan tâm tới loại việc này.

Tinh thể đặc biệt này giống như một hòn đảo lớn trong biển toái thạch của vành đai toái thạch này.

Đặt chân lên tinh thể thần bí này, Diệp Trùng không khỏi càng thêm cẩn thận và dè dặt, nơi này có quá nhiều thứ vượt ra khỏi lẽ thường. Chỉ có thích ứng hoàn cảnh càng nhanh, bản thân mới có thể sống càng hơn.

Trở về năm thiên hà lớn đã là một mục tiêu xa vời. Diệp Trùng hiện giờ đơn độc một mình, năng lượng dự phòng cũng đã tiêu hao gần hết. Mình vẫn không biết đang ở đâu, ngay cả tọa độ cũng không biết, làm sao thực hiện bước nhảy không gian? Huống chi Hàm gia căn bản không có năng lực thực hiện bước nhảy không gian.

Vô luận thế nào, sống được trước mới là điều quan trọng nhất. Ước muốn cầu sinh mạnh mẽ phơi phơi trong lòng hắn, từ nhỏ đã trưởng thành trong hoàn cảnh tẻ nhạt như thế ở hành tinh rác, Diệp Trùng không chút sợ sệt đối với hoàn cảnh tẻ nhạt. Cẩn thận và dè dặt có thể làm người sống lâu hơn, còn hoảng sợ chỉ làm cho người chết mau hơn. Đây là đạo lý mà Diệp Trùng mới 9 tuổi thì đã lĩnh ngộ được.

Giống như bản thân trong chốc lát lại trở về những năm tháng mình đơn độc phần đầu ở hành tinh rác. Làm bạn với mình chỉ có Hàm gia, ngay cả Mục Thương cũng thất tán với mình.

Bất quá, cho dù như thế thì thế nào? Diệp Trùng hiếm hoi nhướng mày, Hàm gia của mình lúc này so với Ôn Ni lúc đầu không biết tốt hơn bao nhiêu lần, mà mình hiện giờ cũng mạnh hơn lúc đó quá nhiều. Điều duy nhất làm hắn cảm thấy có chút khó chịu chính là sự phân tán với Mục Thương.

Trấn tĩnh tâm thần, Diệp Trùng rất mau liền khôi phục bình tĩnh. Sự bình tĩnh đặc hữu của Mục vẫn luôn ảnh hưởng tới Diệp Trùng, vô luận lúc nào, hắn đều không mất bình tĩnh.

Nhìn ra xa, vô biên vô tận, đây là một bình nguyên rộng lớn. Từng điểm tinh quang màu lam nhạt giống như phủ lên mảng bình nguyên mới nhìn như vô hạn này một lớp thảm màu lam nhạt. Cảnh tượng thế này xinh đẹp cùng cực, nếu như một họa sĩ ở chỗ này, nhất định sẽ kính động khó có thể đè nén.

Đáng tiếc, người hiện giờ ở chỗ này lại là Diệp Trùng, kẻ mà sự hứng thú đối với nghệ thuật, sự lĩnh ngộ tối thiểu nhất cũng thiếu.

Diệp Trùng bình tĩnh nhưng cảnh giác, không nhìn nhiều, cặp mắt của hắn hiện giờ nhìn chằm chằm màn hình của Hàm gia. Mỗi hệ thống quét hình đều có công năng dân dụng nhất định. Tuy so với công năng của hệ thống quét hình quân dụng thì nhỏ hơn nhiều, nhưng lúc này lại có giá trị càng lớn hơn.

Thứ thích hợp nhất ở đây không hề là hệ thống quét hình đội chiến quân dụng cường hãn, mà là hệ thống quét hình công trình có các loại công năng.

Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới mình vừa may có một cái quang giáp công trình. Đây là cái mà hắn mua ở Cửu khai bất dạ thành, cái quang côn trùng khai thác quặng năng lượng biến dị ở hành tinh nguyên sinh lần trước đó cũng là mua đồng thời với cái quang giáp công trình này.

Quang giáp công trình chiếm vị trí khá quan trọng trong quang giáp dân dụng. Nó không chỉ có thể bảo vệ an toàn của mấy công trình sự làm việc ngoài trời ở một mức độ nhất định, hơn nữa, hệ thống quét hình công trình chuyên môn của nó có rất nhiều công năng mà quang giáp thông thường không có.

Lấy cái quang giáp công trình này ra, Diệp Trùng không hề vội tiến tới trước, mà thực hiện thăm dò địa hình.

Kết quả thăm dò cho thấy, chính là khu vực mà Diệp Trùng đang ở trước mắt này, có lượng lớn khoáng thạch, trong đó khoáng thạch không biết tổng cộng chiếm 40%. Địa hình là bình nguyên, tình thế này rất cuộc bao lớn, đã vượt quá phạm vi lớn nhất mà cái quang giáp công trình này có thể thăm dò. Tỷ lệ bao phủ cây cối của bình nguyên này là 98%. Tỷ lệ bao phủ cây cối thế này, cho dù là ở mấy hành tinh nguyên sinh chưa bị khai thác đó cũng là khá cao. Trừ loại có lá màu tím nhạt, trên đỉnh treo quả tròn tỏa ra màu lam và loại rêu màu nâu đậm mà Diệp Trùng từng thấy đó, hệ thống quét hình của quang giáp công trình còn phát hiện ra năm loại thực vật khác.

Mỗi loại thực vật đều bị Diệp Trùng hái lấy vật mẫu bỏ vào trong máy lưu trữ đồ tươi trong của quang giáp công trình. Diệp Trùng vẫn là một điều bồi sư khá có thực lực, cho dù trên tay không có bất cứ máy móc nào, nhưng trong con chip mà Quân phong tử cho hắn có phương pháp giám định cổ xưa đặc hữu do dòng họ Quân phát minh. Mấy phương pháp cổ xưa này, tuy là công kênh, nhưng phương pháp sử dụng cũng khá nguyên thủy, yêu cầu đối với máy móc vô cùng thấp.

Từ trong con chip đó, Diệp Trùng hiểu được điều dụng của rất nhiều thực vật. Điều bồi sư, nghề nghiệp tách ra sớm nhất từ trong các nhà thực vật học này đối với việc nghiên cứu thực vật thì thực dụng hơn mấy nhà thực vật học đó nhiều.

Trọng lực gấp năm lần, lần hành động này của Diệp Trùng làm hắn cảm thấy vất vả gấp mấy lần.

Có thể do nguyên nhân trọng lực cao, bề mặt của tinh cầu này cực kỳ cứng rắn, đập lên giống như đập lên hợp kim vậy. Thân, lá, rễ của mấy cây này, cái nào mà không cứng rắn dị thường.

Diệp Trùng rất mau liền ngồi lại vào trong Hàm gia. Dây thừng lên xuống đã rất lâu không có dừng qua cuối cùng cũng có chỗ dừng tới. Trọng lực gấp năm lần, Diệp Trùng không dám lại dùng tay leo vào trong buồng lái của Hàm gia. Dưới trọng lực cao như vậy, Diệp Trùng cảm thấy mình yếu đuối như đứa trẻ sơ sinh, nhắc tay nhắc chân đều vô cùng khó khăn. Điều này làm hắn vô cùng hoài niệm cảm giác thoải mái không chế cơ thể mình dưới trọng lực bình thường lúc trước, nhưng rất mau, hắn liền quăng loại cảm khái vô dụng này đi, trước mắt chỉ có cố gắng thích ứng mới là cách làm chính xác nhất.

Không cách nào lựa chọn, vậy thì chỉ có thích ứng! Trọng lực gấp 5 lần, Diệp Trùng vẻ mặt bình tĩnh, chỉ có đầu chí mãnh liệt vô bì lóe sáng trong mắt.

Hít một hơi thật sâu, Hàm gia từ từ tiến tới chỗ sâu hơn của đại lục này.

Lần này Diệp Trùng bay tới 350 km, nếu như trong vũ trụ, chút khoảng cách này chẳng qua chỉ là chút công sức. Nhưng ở chỗ này, một mặt do tiết kiệm năng lượng, một mặt do thận trọng, cho nên chút khoảng cách này làm Hàm gia bay mất ba giờ đồng hồ.

Cũng may dọc đường không hề xảy ra cái gì khác thường, Diệp Trùng trừ việc lại phát hiện ba loại thực vật mới ra thì không có thêm bất cứ thu hoạch nào. Sống ở đây là lượng lớn loại động vật ăn cỏ Diệp Trùng từng thấy đó. Trừ loại động vật ăn cỏ này, Diệp Trùng không phát hiện thêm bất cứ động vật nào khác, càng đừng nói tới động vật ăn thịt hung mãnh gì.

Nhưng Diệp Trùng không có bất cứ lơ là nào, hắn biết, tuy hiện giờ vẫn không phát hiện động vật ăn thịt, nhưng trên tinh thể này nhất định sẽ có động vật ăn thịt. Chuỗi sinh vật của đại tự nhiên chính là đặc biệt thần diệu. Cho dù là trong hoàn cảnh tồi tệ như thế ở hành tinh rác, động vật ăn thịt vẫn chiếm cứ tầng trên của chuỗi sinh vật.

Diệp Trùng lại có phát hiện mới.

Nước, nơi này có sự tồn tại của nước. Thật ra, từ khi nhìn thấy mấy động vật ăn cỏ đó, Diệp Trùng vẫn luôn đoán nơi này chắc là có sự tồn tại của nước, nhưng khi hắn thật sự nhìn thấy nước, trong lòng vẫn không khỏi vui mừng một hồi.

Đây là một dòng sông lớn, theo như số liệu hệ thống quét hình của Hàm gia đưa ra, con sông lớn này chỗ rộng nhất tới 50 km. Mặt sông yên tĩnh không có chút gợn sóng nào, nhưng Hàm gia vẫn dò ra được dòng chảy chậm rãi của con sông này. Chỉ là không biết đầu nguồn của dòng sông lớn này ở đâu.

Con sông lớn này chia bình nguyên này làm hai. Diệp Trùng nghĩ một hồi, liền điều khiển Hàm gia bay tới bờ còn lại của con sông.

Chính ngay lúc Diệp Trùng bay tới chính giữa dòng sông, tiếng cảnh báo chói tai của Hàm gia vốn vẫn luôn yên tĩnh đột nhiên vang lên.

Diệp Trùng khẽ run trong lòng.

Phản ứng của Diệp Trùng không hề vì nguyên nhân trọng lực mà chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Một cái xúc tu đường kính to tới khoảng mười mét đột nhiên thò ra mặt nước, mang theo thanh thể kinh người, quét ngang về phía Hàm gia.

Tuy việc đột ngột xảy ra, nhưng đối với Diệp Trùng mà nói thì đã có đủ thời gian để ứng phó. Phán đoán của sư sĩ thường phải hoàn thành trong 0,0x giây, nếu không, trong chiến đấu của quang giáp lấy tốc độ cao làm chủ như hiện nay, căn bản là không cách nào lấy được bất cứ ưu thế nào.

Hai thanh trủy thủ trong thời gian nhanh nhất được Hàm gia cầm trong tay, tiếp theo hai cánh tay giao thoa, hai thanh trủy thủ giống như hai cái sừng bảo vệ ở trước ngực. Muốn dùng động cơ chính để né tránh đã không còn kịp, nhưng động cơ hỗ trợ hơi chính chút, tư thế của Hàm gia liền hơi thay đổi, biến thành đối mặt trực diện với cái xúc tu to lớn này.

Diệp Trùng thâm kinh hãi trong lòng, xúc tu to lớn thế này, vậy thì có thể tưởng tượng được sinh vật dưới đáy sông này sẽ khổng lồ thế nào. Trên xúc tu màu nâu đất mọc đầy hoa văn màu lục như rong vậy, làm nó nhìn giống như một khúc cây quần đầy rong.

Bình, một tiếng lớn vang lên.

Hàm gia giống như một quả banh da bị cây gậy bóng chày mạnh mẽ đập trúng, viuu, giống như mũi tên bay về phía bờ đối diện.

Va chạm mạnh mẽ làm cho Diệp Trùng choáng váng mặt mày. Vốn dĩ loại va chạm mức độ này đối với Diệp Trùng mà nói thật ra không đáng gì, nhưng dưới trọng lực gấp năm lần, gánh nặng đối với thân thể này cũng tăng lên năm lần, điều này đã đủ làm Diệp Trùng kêu khổ không thôi. Nếu như không phải hệ thống giảm sóc bằng áp suất chất lỏng của Hàm gia bảo vệ, Diệp Trùng chỉ e đã trở thành một đồng bánh thịt rồi.

Cảm giác nôn mửa đáng ghét đã rất lâu không có dâng lên trong ngực, hít vài hơi thật sâu Diệp Trùng mới đề được phản ứng không tốt này xuống.

Đợi khi Diệp Trùng phản ứng lại thì phát hiện rằng mình bị văng tới trên không trên bờ còn lại. Dư thế của Hàm gia chưa hết, vẫn đang lao tới trước, từ đó cũng có thể thấy được sức mạnh to lớn của một kích vừa rồi đó. Diệp Trùng vội vàng ổn định Hàm gia lại, không để cho Hàm gia rơi xuống.

Vết máu trên hai thanh trủy thủ cũng chứng minh cái xúc tu đó của đối phương cũng bị thương. Đối với sự sắc bén của hai thanh trủy thủ này, Diệp Trùng vô cùng có lòng tin. Kể đánh lén chắc là cũng không đối phó được, phỏng chừng đã bị rạch một vết khá to rồi.

Nước sông ở chính giữa giống như sôi ùng ục lên vậy, cuộn cuộn mãnh liệt.

263. Chương 263: Đồng Loại

Cho dù là Hàm gia cao mười mét đứng trước mặt nó cũng nhỏ bé rõ ràng như thế, đây đại khái là sinh vật có thể hình to lớn nhất mà Diệp Trùng từng thấy qua.

Ba con mắt đen thui xếp thành một hình tam giác tiêu chuẩn, ánh mắt nhìn Diệp Trùng đầy phần nộ.

Một tiếng gào chói tai, giống như tiếng kim loại ma sát mà tạo thành. Diệp Trùng bình tĩnh nhìn con quái thú này, trừ sắc mặt hơi trắng, có thể nhìn ra được thương hại không nhỏ do cú tập kích đột ngột của đối phương vừa rồi mang lại ra, không có bất cứ khác biệt gì với bình thường.

Nếu như là lúc bình thường, đột nhiên nhìn thấy một quái thú thể hình to lớn thế này, Diệp Trùng khẳng định sẽ vô cùng kinh ngạc, nhưng hiện giờ, trong lòng Diệp Trùng bình tĩnh đến mức đáng sợ, hoàn toàn không có chút dao động nào. Chỗ nguy hiểm nơi đây lộ ra quả thật là quá nhiều, Diệp Trùng cũng có đôi chút cảm giác trơ rồi.

Mình đã tới bờ, tên này rõ ràng là sinh vật dưới nước, giờ muốn đối phó mình, thật là không dễ chút nào. Nếu mình điều khiển Hàm gia bay tới trước, nó khẳng định là đuổi không được. Trong lòng Diệp Trùng phân tích tỉ mỉ từng điểm một. Cho dù tên đó đã không gây được uy hiếp gì với mình, nhưng Diệp Trùng vẫn không dám sơ suất, sinh vật ở chỗ này quả nhiên không hề đều là sinh vật có tính tình ôn hòa.

Tên trước mắt tuy to lớn, nhưng Diệp Trùng thấy, lại không hề coi là khó đối phó. Thứ Diệp Trùng hiện giờ không muốn gặp nhất chính là sinh vật có năng lực bay. Từ mấy động vật ăn cỏ hần gặp đầu tiên đó thì có thể nhìn ra, trong hoàn cảnh trọng lực cao thế này, tốc độ bỏ chạy của bọn chúng vẫn có thể đạt tới mức như thế, động vật ăn cỏ đã như vậy, vậy thì tốc độ của sinh vật loại bay ở chỗ này cũng có thể nghĩ ra được. Một điểm quan trọng nhất, ưu thế trên không của Hàm gia tức là cũng không có. Nếu như có ưu thế trên không, cho dù Diệp Trùng đánh không lại, muốn bỏ chạy cũng là một việc khá dễ dàng.

Vật to lớn trong nước hình như cũng biết mình không cách này gây uy hiếp được cho Diệp Trùng, không hề tới gần phía này, chỉ phần nộ nhìn Diệp Trùng, không ngừng phát ra tiếng gào chói tai.

Nếu như Diệp Trùng lúc này ở trên không của bình nguyên này thì sẽ nhìn thấy một bức tranh kỳ dị, vô số sinh vật đủ mọi hình dáng giống như thủy triều, khuếch tán ra xung quanh, mà chính giữa lại là con vật to lớn trên sông này.

Diệp Trùng liếc nhìn con quái thú ở chính giữa này một cái, tay liền cử động, Hàm gia xoay người bay về phía trước.

Hắn không có chút ý muốn dây dưa với thứ không rõ này. Tên này vừa nhìn liền biết là thuộc về đỉnh chuỗi sinh vật của tinh thể này. Hơn nữa, Hàm gia thiếu phương pháp tấn công từ xa đánh với tên này cũng khá tốn sức, chỉ nhìn xúc tu có đường kính quá 10 mét của nó thì có thể tưởng tượng được lực phá hoại của nó phải kinh người tới mức độ nào.

Lần bị đột kích này cũng làm Diệp Trùng không khỏi càng thêm cẩn thận. Nhưng điều ra ngoài ý liệu của hắn là, đoạn đường phía sau này lại không gặp được thêm một động vật nào. Có vài lần hắn thậm chí còn phát hiện trên màn hình có một vài sinh vật cách mình rất xa chính là đang kinh hoàng bỏ chạy ra xa.

Điều này làm Diệp Trùng có chút khó hiểu. Bất quá, tuy không biết nguyên nhân, nhưng sự tránh né của mấy sinh vật không biết này đối với bản thân vẫn làm cho tốc độ tiến tới của Diệp Trùng tăng lên rất nhiều.

Lại tiếp tục bay một ngày một đêm, dọc đường không có chuyện gì xảy ra. Chỉ là dưới đất đã từ bình nguyên mà dần dần xuất hiện tình trạng lồi lên, Diệp Trùng thậm chí phát hiện ba hẻm núi cao tới 1000 mét nếu lấy bình nguyên làm tiêu chuẩn. Nhưng điều này không hề gây nên bất cứ khó khăn gì với Hàm gia.

Không chỉ là địa hình trở nên phức tạp, chủng loại sinh vật ở chỗ này cũng phong phú hơn bình nguyên lúc trước rất nhiều.

Độ lớn của tinh thể này vượt xa tưởng tượng của Diệp Trùng. Tới tận bây giờ, Hàm gia vẫn không thăm dò được đầu kia của tinh thể này.

Đột nhiên, hệ thống quét hình kêu lên tu tu.

Một đám người mặc đồ quái dị đang vây công một con dã thú cao khoảng bảy mét.

Con người? Nơi này lại có con người? Diệp Trùng ngẩn người. Sự kinh ngạc đột nhiên lập tức biến thành sự vui sướng như điên không sao đè nén được, không có ai đột nhiên gặp được đồng loại của mình sau khi trải qua nhiều ngày bay một mình như vậy mà còn có thể giữ được bình tĩnh.

Nhưng, nơi này thế nào mà lại có con người chứ?

Diệp Trùng đè nén sự vui mừng trong lòng, cẩn thận đánh giá đám người này.

Đám người này tổng cộng có bảy người. Trên người đều mặc bộ đồ màu tím nhạt, đây chắc là do một loại thực vật kết thành, là điều bồi sự, Diệp Trùng có cảm giác mẫn cảm đối với thực vật. Thể hình của bọn họ khá nhỏ thó, có thể có liên quan tới trọng lực ở nơi này. Nhưng động tác của bọn họ, ai nấy đều linh hoạt dị thường, so với loại động vật ăn cỏ mà Diệp Trùng từng thấy qua đó còn linh hoạt hơn.

Điều này không khỏi làm Diệp Trùng thầm khen ngợi sự mạnh mẽ của bọn họ. Dưới trọng lực gấp năm lần, bản thân Diệp Trùng cũng không cách nào làm được linh hoạt như vậy. Nhưng vũ khí trên tay bọn họ quả thật cũng quá nguyên thủy, thô sơ đi, lại là mấy thanh trường mâu do loại gỗ không biết tên chế thành.

Người nguyên thủy? Diệp Trùng có chút đàn mắt ra, tâm trạng vừa rồi còn vui mừng như điên lập tức lắng lại. Nếu như là người nguyên thủy, vậy chỉ e mình và bọn họ giao tiếp cũng là vấn đề.

Diệp Trùng không vội xuất hiện, mà ẩn thân ở xa đằng sau một khối nham thạch, quan sát sự phát triển của tình hình.

Tình huống lúc này của dã thú trước mặt đám người nguyên thủy này không tốt chút nào, toàn thân đã xuất hiện mấy vết thương, có kinh nghiệm săn bắt phong phú, Diệp Trùng vừa nhìn liền có thể phán đoán được, con dã thú này ngã xuống chỉ là việc sớm muộn. Trên đầu con dã thú này mọc cái sừng giống như cành cây, đỉnh cái sừng sắc bén vô cùng, nếu như bị bốn cái chân to như cọc gỗ đập trúng, vậy khẳng định là một đồng thịt nhão. Cái đuôi mảnh dài quấn lại thành búi, giống như tóc trên đầu của thiếu phụ, nguy

dị nói không nên lời. Nhưng từ màn hình, Diệp Trùng lại nhìn rất rõ ràng, cái đuôi này có mang theo điện, giống như cá điện vậy.

Đám người nguyên thủy này cũng biết điểm này, công kích của bọn họ cũng càng lúc càng nhanh, muốn mau chóng giải quyết.

Chính trong lúc mọi người đều cho rằng sắp đạt được thắng lợi, con dã thú này lại giương ánh mắt đã dần dần trở nên âm trầm, liếc về chỗ ẩn thân của Hàm gia. Diệp Trùng nhìn thấy rất rõ ràng ánh mắt này của con dã thú, trong lòng không khỏi hơi ngạc nhiên. Đột nhiên, cặp mắt con dã thú này tràn đầy vẻ hoảng sợ, tuyệt vọng gào rống lên, phản kháng của nó trở nên mạnh mẽ chưa từng có.

Biến cố đột nhiên này làm mọi người không kịp trở tay, ai cũng không ngờ loại dã thú này lại đột nhiên phát điên, mọi người đều cuống chân cuống tay.

Một tiếng thét thảm, một gã đã bị sừng của dã thú quệt bị thương, lực xung kích mạnh mẽ thậm chí quăng hẳn ra xa, máu tươi bắn tung tóe. Nhưng con dã thú bây giờ rõ ràng là đã giết đỏ mắt rồi, căn bản không lo tới tổn thương người khác gây ra cho mình, cúi đầu, sừng hướng về trước, bốn chân to lớn lồng lộn, gõ lên mặt đất như gõ trống, ầm ầm lao tới gã đã bị té trên mặt đất đó.

Thanh thế lao tới của dã thú cao bảy mét kinh người tới mức độ nào chứ. Con dã thú này giống như đã hạ quyết tâm phải giết gã này, mâu gỗ mọi người đâm lên người nó, nó hoàn toàn không có cảm giác.

Tiếng la hét, tiếng kêu thét vang ầm lên.

Diệp Trùng lại như bị sét đánh, toàn thân giật một cái, không thể tin được nhìn đám người này.

Tang Lăng cắn chặt đôi môi, nhìn Điện vĩ giác thú (thú có sừng, đuôi điện) lao tới Tang Phàm đang ngã trên mặt đất. Vừa rồi, con Điện vĩ giác thú này đột nhiên phát cuồng, quệt bị thương Tang Phàm, Điện vĩ giác thú phát điên hoàn toàn mặc kệ sự bao vây của mọi người, lao cái một cái liền thoát ra khỏi vòng vây của mọi người. Tang Lăng không dám do dự, cánh tay phải đột nhiên căng thẳng, trường mâu dán sát vào cánh tay phải, mạnh mẽ phát lực, cây mâu gỗ này rít lên bay thẳng tới Điện vĩ giác thú đang lao tới điên cuồng.

Phụp, cây mâu gỗ này mạnh mẽ đâm vào trong phần mông của Điện vĩ giác thú. Grào! Điện vĩ giác thú đau đớn, thân hình hơi khựng lại, nhưng vẫn lao tới Tang Phàm ngã trên mặt đất. Cặp mắt của Điện vĩ giác thú như phun ra lửa, phần nộ mất đi lý trí.

Những người khác thấy vậy, nhao nhao quăng mâu gỗ trong tay mình ra. Viu viu viu, mấy cái mâu gỗ này, không cái nào bị hụt, toàn bộ cắm vào phần mông của Điện vĩ giác thú. Điện vĩ giác thú đau đớn, grào! Trong âm thanh đầy sự phẫn nộ và tuyệt vọng, nhưng tốc độ của nó càng nhanh thêm vài phần.

Tang Phàm đang gắng gượng đứng lên, cánh tay trái của hắn, từ phần vai bắt đầu, một vết thương sâu thấy được xương ngoằn ngoèo tới tận ngực, máu cuộn cuộn trào ra. Tang Phàm nhin đau, nhìn Điện vĩ giác thú đang điên cuồng lao tới mình, sắc mặt trắng bệch.

Cái sừng của Điện vĩ giác thú lóe lên quang mang làm người ta phát lạnh trong lòng.

- Không... Tang Lăng khàn giọng kêu thét lên, trong giọng nói lộ ra vẻ tuyệt vọng không gì so sánh được.

Đồng tử của Diệp Trùng đột nhiên co lại, đôi tay như làn khói nhẹ lướt qua trên bàn điều khiển của Hàm gia.

Từ này hắn nghe hiểu!

Chính ngay lúc mọi người đều cho rằng Tang Phàm không thể may mắn thoát khỏi, một bóng xám từ sau lưng Tang Phàm bay ra, chuẩn xác đánh trúng cái sừng cứng rắn tới mức đáng sợ của Điện vĩ giác thú.

Mắt mọi người đều hoa lên.

Tiếng bước chân của Điện vĩ giác thú tắt nghẽn dừng lại.

Do sự chuyển hoán từ cực động chuyển sang cực tĩnh quá đột ngột, không có ai hiểu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Điện vĩ giác thú phát ra một tiếng kêu gào thê lương mà không cam lòng, rồi lập tức rơi vào yên tĩnh. Địa phương rộng lớn yên ắng không chút tiếng động, mọi người đều bị biến cố đột nhiên này làm cho ngơ ngẩn.

Đợi mọi người hoàn hồn lại, lúc này mới phát hiện con Điện vĩ giác thú này bị một thanh trủy thủ màu xám to lớn cắm chặt trên mặt đất, còn cái sừng của Điện vĩ giác thú lại hiện ra vết cắt trơn nhẵn.

Thanh trủy thủ này sắc bén quá thể! Mọi người không khỏi cùng hít một hơi khí lạnh. Tang Phàm lúc này cũng không nhịn hơn được nữa, chán nản ngồi phịch trên mặt đất.

Ánh mắt của Tang Lăng lại nhìn về phía sau của Tang Phàm, tâm tư linh hoạt, nàng lập tức có phản ứng.

Một bóng người khổng lồ trở nên càng lúc càng rõ ràng sau lưng Tang Phàm.

- Trời ạ! Đây không phải... Trong ánh mắt của Tang Lăng đầy vẻ không thể tin.

264. Chương 264: Tang Gia Thôn

Quang giáp, Tang Lăng biết vật to lớn này. Trong tông đường của Tang thôn cũng đặt bảy cái quang giáp, nhưng so với cái này, chúng cũ kỹ tới mức giống như từ đền từ thời viễn cổ. Trên thực tế, so sánh này không hề quá, bảy cái quang giáp đó lưu truyền tới giờ đã mới đời rồi, mỗi một người của Tang gia đều rất quen thuộc.

Quang giáp quả nhiên là có thể bay được. Tang Lăng liếc nhìn Hàm gia bay ở trên không, trong ánh mắt đầy ao ước. Trong truyền thuyết, quang giáp có thể bay được, nhưng tới tận hôm nay nàng mới thật sự chính mắt nhìn thấy một cái quang giáp đang bay. Bảy cái quang giáp trong tông đường đó, rất lâu trước đây, phương pháp điều khiển chúng đã bị thất truyền rồi. Chúng chỉ là một loại tượng trưng, là một tượng trưng cho sự phấn đấu không sợ nguy hiểm của tiền nhân.

Cảm giác mới mẻ của Tang Lăng không hề duy trì quá lâu, nàng bắt đầu lo lắng thương thế của Tang Phàm. Là bạn thanh mai trúc mã cùng lớn lên với ngài, nàng và Tang Phàm là một cặp được công nhận trong thôn. Tang Phàm ưu tú giống như nàng, trong lứa người trẻ tuổi, bọn họ là nhân tài kiệt xuất xứng đáng trong đám đó.

Điều này phải trách tên này! Tang Lăng nhìn không được, hằm hằm liếc nhìn Hàm gia. Trên thanh trủy thủ đó dính máu của Tam nhân cự chương ngư (bạch tuộc khổng lồ ba mắt), chẳng trách con Điện vĩ giác thú này lại đột nhiên phát cuồng. Khí tức của Tam nhân cự chương ngư, đối với loại dã thú có khứu giác linh mẫn này như Điện vĩ giác thú mà nói, chỉ cần một chút, liền sẽ làm cho nó kinh hoảng.

Bất quá, nếu như cuối cùng không phải cái quang giáp này ra tay, chỉ e Tang Phàm đã... Tang Lăng không khỏi không rét mà run. Huống chi đối phương còn lấy ra thuốc cứu chữa khẩn cấp để cấp cứu cho Tang Phàm, đối phương làm tới mức độ này, ai cũng không thể nói gì thêm. Thuốc cấp cứu của hắn thật là thần kỳ a. Chỉ uống một viên thuốc nhỏ xíu như thế, Tang Phàm gần như lập tức hít thở bình thường lại, tuy vẫn còn hôn mê, nhưng xem ra tình hình tốt hơn nhiều.

Cái quang giáp này thật là mạnh mẽ a! Tang Lăng không khỏi thán phục, lại có thể làm bị thương Tam nhân cự chương ngư. Trước khi gặp được cái quang giáp này, nàng chưa từng nghĩ qua có thứ gì có thể gây nên thương hại nào đối với loại dã thú đỉnh cấp này.

Diệp Trùng ngồi trong buồng lái, gương mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn lại không bình tĩnh giống như biểu hiện hắn thể hiện ra.

Ngôn ngữ mà đám người nguyên thủy trong mắt hắn này nói không có chút khác biệt nào với hắn, giao lưu và trao đổi của hai bên không hề có vấn đề gì. Chẳng lẽ đây là ở trong một thiên vực lớn. Đây là suy nghĩ đầu tiên thoáng qua trong đầu Diệp Trùng. Mấy người này là đến từ một bộ lạc man rợ nào đó? Nhưng suy nghĩ này rất mau liền bị Diệp Trùng lật đổ.

Chỗ nguy dị giống thế này, nếu như ở trong năm thiên hà lớn khẳng định là đã sớm bị người ta phát hiện rồi.

Từ trong trao đổi với bọn họ, Diệp Trùng biết bọn họ đến từ một chỗ gọi là Tang gia thôn. Làng mạc, vô nghi là một từ vựng khá xa lạ với Diệp Trùng, trong suy nghĩ của hắn, chắc là tên gọi của một thành phố.

Đối phương rõ ràng là rất cảnh giác, phòng bị rất nghiêm ngặt với Diệp Trùng. Không hề nói nhiều, điều này với Diệp Trùng mà nói, ngược lại rất bình thường. Nếu như là mình, chắc là còn cảnh giác hơn mấy người này. Vừa bắt đầu Diệp Trùng đã cho rằng bọn họ đến từ bộ lạc man rợ nào đó, không ngờ toàn bộ bọn họ đều biết quang giáp, điều này làm Diệp Trùng rất kinh ngạc.

Nhưng vũ khí và quần áo của bọn họ lại làm Diệp Trùng cảm thấy vô cùng nguyên thủy.

Hai bên không hề thực hiện trao đổi sâu hơn, theo như cách nói của người phụ nữ đó trong đội ngũ này, có vấn đề gì có thể đi hỏi trưởng thôn của bọn họ.

Trưởng thôn? Thật là một tên gọi có ý nghĩa.

Diệp Trùng phát hiện một chỗ rất đặc biệt: đội ngũ này có tính kỷ luật rất rõ ràng. Phối hợp thành thạo, phân công hợp lý, điều này làm Diệp Trùng nghĩ tới một danh từ, quân đội! Thí dụ như tiểu tổ tác chiến tiêu chuẩn của Tổng sở, Diệp Trùng cảm thấy bọn họ và đội ngũ này có một loại khí chất vô cùng tương tự.

Điều này làm Diệp Trùng càng thêm nghi ngờ đối phương là đến từ bộ lạc nguyên thủy.

Thể chất của mấy người này càng làm Diệp Trùng chắc lưỡi kêu kỳ lạ, khối lượng của Điện vĩ giác thú cao bảy mét cứ nghĩ thì biết, nhưng người đàn ông vác nó đi đó lại rất thông dong, hơn nữa tốc độ tiến tới không hề rút xuống chút nào.

Cuối cùng cũng tới được Tang gia thôn. Tang gia thôn nhỏ hơn tưởng tượng của Diệp Trùng rất nhiều, xung quanh thôn làng dựng lên tường vây cao sáu mét, chắc là chống lại sự tấn công của dã thú. Nhưng nếu như một cái quang giáp muốn công phá thôn làng như vậy, thực sự là đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn.

Không có thiết bị phòng không, không có thiết bị nhiễu từ, không có thiết bị tấn công tầm xa. Diệp Trùng mau chóng đưa ra đánh giá với cái thôn làng này, kết luận đưa ra cuối cùng là, nếu như mình muốn đi, vậy bọn họ nhất định cản không được mình. Điều này làm Diệp Trùng hơi an tâm trong lòng, tuy mấy người này đều là đồng loại của mình, hai bên giao lưu, trao đổi đều không thành vấn đề, nhưng Diệp Trùng vẫn không dám lơ là.

Hệ thống quét hình đơn sơ trên Hàm gia lại phát huy năng lực lớn ở chỗ này, liên tục lập công.

Ước có mười vạn người, Diệp Trùng không khỏi lắc đầu, thành phố này quả thật là quá nhỏ rồi. Ở năm thiên hà lớn, tùy tiện một thành phố nào mà không có mấy triệu người, mọi thứ ở chỗ này đều vô cùng nguyên thủy, rõ ràng là một bộ lạc man rợ.

Sự trở về của mấy người Tang Lăng gây nên một trận huyên náo. Tang Phàm thụ thương làm mọi người cuống chân cuống tay một trận. Nhưng rất mau, hắn liền được đưa tới một căn nhà cỏ màu tím vô cùng nhỏ bé. Đang chuẩn bị tản đi, mọi người lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Hàm gia.

- Quang giáp, lại là quang giáp... Một thôn dân kích động đến nỗi không nói trôi chảy.

- Quả nhiên là quang giáp a... Âm thanh nhao nhao vang lên khắp nơi, nhưng tiếng nào cũng kinh ngạc vô cùng

Xung quanh chỗ đứng của Hàm gia, đứng đầy người đen lúc nhúc.

Khi Diệp Trùng đi ra từ Hàm gia, cả thôn lại xuất hiện một khoảng lặng tạm thời.

Nhưng khi Diệp Trùng thu Hàm gia vào công tắc không gian, mọi thôn dân đều bị dọa nhảy dựng lên. Một tên to lớn đột nhiên biến mất trước mặt mọi người, điều rất rất có sức chấn động.

Diệp Trùng rất mau liền phát hiện ra hoàn cảnh của mình, bản thân đã bị mọi người vây ở giữa, căn bản không cách nào đi ra.

- Mọi người nhường đường, nhường đường. Rất mau, trong đám người phân ra một con đường. Một ông lão dưới sự dìu đỡ của Tang Lăng từ từ đi tới gần trước mặt Diệp Trùng.

- Khụ, khụ, người trẻ tuổi, xin chào, ta là trưởng thôn Tang Đức của thôn này. Trưởng thôn ho liên hai tiếng, rồi mới từ từ mở miệng.

Đối với người già, Diệp Trùng trước giờ rất lễ phép, hần hơi khom người: “Xin chào trưởng thôn, tôi là một sư sĩ lạc đường, hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của ông.”

Trưởng thôn Tang Đức gật đầu, tiếp theo nói với thôn dân xung quanh: “Giải tán đi. Đều giải tán đi.” Lời trưởng thôn quả nhiên vô cùng có hiệu quả, mấy người này đều rất nghe lời giải tán, chỉ có một vài đứa trẻ ở một vài góc, vẫn tò mò len lén nhìn bên này.

- Mời vào nhà nói chuyện. Trưởng thôn Tang Đức dùng tay ra dấu mời.

Giao lưu của Diệp Trùng và trưởng thôn rất vui vẻ. Diệp Trùng cũng có được hiểu biết cơ bản về Tang gia thôn. Tang gia thôn là nơi con người sinh sống tập trung duy nhất ở đây. Tổ tiên của bọn họ nghe nói là vì tránh một trận tai họa khổng lồ mà bỏ chạy tới nơi này.

Một tộc bọn họ đã sinh sinh ở chỗ này được năm trăm năm rồi. Năm trăm năm trước, bọn họ đến từ một thiên hà gọi là Hà Việt.

Thiên hà Hà Việt? Đây là thiên hà nào? Chẳng lẽ tên gọi trước đây của một thiên hà nào đó trong năm thiên hà lớn? Năm trăm năm, một thiên hà đổi tên gọi cũng rất có khả năng. Nhưng Diệp Trùng cũng không dám xác thực chuyện này, có thể nói hần hoàn toàn trống trơn đối với lịch sử của năm thiên hà lớn.

Thỉnh cầu ở lại của Diệp Trùng, trưởng thôn Tang Đức rất sảng khoái nhận lời. Trong lòng trưởng thôn Tang Đức lão luyện đã cân nhắc rất rõ ràng, thiếu niên trước mắt này chính là một át chủ bài đánh nhau, có hần, sự phòng hộ của thôn chắc chắn có thể nâng lên vài cấp. Đối với lai lịch của đối phương, trong mắt Tang Đức hoàn toàn không phải là vấn đề, đối phương nếu như muốn gây bất lợi cho thôn, vậy căn bản là không ai có thể cản được. Đã như thế, tại sao không xây dựng quan hệ tốt đẹp với hần chứ?

Hơn nữa, phát triển 500 năm, thế giới bên ngoài đã sớm không biết phát triển tới mức nào, còn nơi này vẫn nguyên thủy như vậy, trước giờ, đây đều là nỗi đau ngầm lớn nhất trong lòng mỗi vị trưởng thôn. Mấy vị tổ tiên điều khiển quang giáp năm đó vì bảo vệ thôn dân, khi tới được nơi này, nhân viên chiến đấu phần lớn đều đã hy sinh, trong đó bao gồm tất cả kỹ sư công trình, điều này mới dẫn tới Tang gia thôn nguyên thủy như vậy. Với lại, chẳng qua bao lâu, sau khi tiêu hao hết năng lượng dự phòng, tất cả toàn bộ quang giáp đều thành sắt vụn. Tới giờ, không chỉ vấn đề năng lượng quang giáp vẫn không giải quyết được, ngay cả điều khiển quang giáp cũng đã không còn ai biết.

Bây giờ tới một người khách từ bên ngoài, một người khách từ bên ngoài tới điều khiển quang giáp, điều này làm hy vọng đã yên lặng năm trăm năm của tộc họ Tang lại nhìn thấy một tia sáng le lói một lần nữa.

Diệp Trùng lại không nghĩ nhiều như vậy, ở lại tạm thời vô nghi là lựa chọn sáng suốt nhất trước mắt, mình trước mắt hoàn toàn không biết đường trở về năm thiên hà lớn, quây lung tung chỉ là một con đường chết. Tinh thể này có quá nhiều chỗ làm người ta cảm thấy không thể tin được. Mà bọn họ đã sinh sống ở đây hơn năm trăm năm rồi, khá hiểu rõ đối với chỗ này. Một điểm tối thiểu nhất, mình bây giờ không cần phát sầu vì vấn đề sinh tồn.

Diệp Trùng đi theo một thiếu niên tên gọi là Tang Phổ, tuổi tác của Tang Phổ không chênh lệch với hần là bao, thân cao một mét bảy ở Tang gia thôn rõ ràng khá là vạm vỡ. Tính cách Tang Phổ trầm ổn, không nói nhiều, nhưng lại khá có uy tín trong lớp thanh niên, nghe nói hần là trưởng thôn đời tiếp theo.

- Đây là quang giáp của mấy tiền bối. Trong lời nói của Tang Phổ đầy sự hoài niệm đối với những bậc tiền bối.

Bảy cái quang giáp gỉ sét loang lổ đặt trong tông đường. Mấy cái quang giáp này, cái nào cái nấy đều có thể hình khổng lồ, mỗi một cái đều cao tới hai mươi mét, cái nào cũng như người khổng lồ bằng thép. Vỏ giáp dày cộm làm chúng xem ra vô cùng công kênh, giống như một cục sắt. Có thể nhìn ra được, trình độ chế tạo cơ giới đương thời vẫn khá lạc hậu, chỉ đành dùng cách tăng độ dày của vỏ giáp quang giáp để bảo vệ an toàn của sư sĩ trong quang giáp.

Quang giáp của năm trăm năm trước, đối với Diệp Trùng mà nói, vô nghi là rất có sức hấp dẫn. Sau khi biết được Tang gia thôn có bảy cái quang giáp của năm trăm năm trước, thỉnh cầu đầu tiên của hắn chính là tham quan mấy cái quang giáp này, trưởng thôn Tang Đức cũng sẵn lòng đồng ý. Cho dù là ở một số viện bảo tàng quang giáp ở năm thiên hà lớn, quang giáp nguyên thủy nhất cũng chẳng qua là của ba trăm năm trước. Mà giờ đây, trước mắt mình lại là bảy cái quang giáp của năm trăm năm trước, điều này thế nào lại làm Diệp Trùng không cao hứng chứ?

Kết cấu bên trong mấy cái quang giáp này vô cùng đơn giản, nguyên sơ, không có hệ thống đệm bằng áp suất chất lỏng, kết nối đường dây bên trong là theo kiểu kết nối kim loại mà không phải là kết nối quang giáp, không có hệ thống quét hình, chỉ có ra đa nguyên thủy...

Quang giáp thế này, cho dù so với quang giáp Hắc điều cấp thấp nhất cũng thua kém quá xa, nhưng Diệp Trùng vẫn rất cao hứng. Trên thực tế, mỗi một kỹ sư công trình quang giáp nhìn thấy mấy cái quang giáp cấp bậc thủy tổ này đều phát sáng hai mắt, cơ hội thế này không phải mỗi người đều gặp được.

Mấy cái quang giáp này không thể nào mang lại cho Diệp Trùng ý tưởng gì mới, nhưng Diệp Trùng vẫn trèo lên trèo xuống, từ trong ra ngoài, tham quan hết một lượt. Trong ánh mắt chuyên nghiệp của hắn, quang giáp thế này đều đã không thể dùng thô sơ để hình dung rồi, nhưng tối với vật của năm trăm năm trước, vô luận là ai, cũng sẽ không quá khắt khe.

Tang Phổ hỏi: “Mấy cái quang giáp này vẫn còn có thể dùng không?” Trong ánh mắt nhìn Diệp Trùng của hắn có vài phần mong đợi. Bảy cái quang giáp này đã đặt ở chỗ này cả năm trăm năm rồi, trong mắt mọi thôn dân của Tang gia thôn, chúng chính là dũng sĩ chiến đấu, mà không phải là văn vật lịch sử.

Diệp Trùng lắc đầu: “Không thể dùng. Rỉ sét quá ghê gớm, một số khớp quan trọng do thiếu bảo dưỡng, đã bị rỉ tiêu rồi. Hơn nữa, thứ nó sử dụng là một loại nhiên liệu hữu cơ, ta không quen thuộc chúng.” Thực ra, một cái quang giáp tồn tại năm trăm năm mà vẫn có thể bảo tồn hoàn chỉnh thế này, trong mắt Diệp Trùng đã rất khó tin rồi.

Lời Diệp Trùng vô nghi làm Tang Phổ vô cùng thất vọng, Diệp Trùng thậm chí có thể nhìn rõ thần sắc thất vọng lóe lên trong mắt hắn. Nhưng đây là lời nói thực, Diệp Trùng cũng không thể làm gì.

Nói xong, Diệp Trùng lập tức nghĩ tới vấn đề năng lượng của Hàm gia. Năng lượng dự phòng đã tiêu hao gần hết, nếu như còn không tìm được cái nguồn năng lượng thích hợp mới, Hàm gia chỉ e cũng sẽ biến thành giống như mấy cái quang giáp được sắp xếp ở chỗ này.

Nhưng điều này cũng không gấp được, nơi này tự nhiên sẽ không thể có thiết bị bổ sung năng lượng cho mấy tấm năng lượng, con đường duy nhất chính là tìm thấy nguồn năng lượng thay thế mới.

Hiện giờ chỉ có cố gắng giảm thiểu số lần sử dụng Hàm gia, Hàm gia vẫn là sử dụng ở giây phút quan trọng nhất để giữ mạng thì tốt nhất.

Người ở đây, cho dù không dùng quang giáp không phải cũng sống tốt đó sao? Diệp Trùng không tin mình một khi mất đi quang giáp thì ngay cả năng lực sinh tồn cơ bản nhất cũng mất đi.

Rất mau đã tới thời gian ăn cơm. Tang Phổ dẫn Diệp Trùng tới nhà trưởng thôn Tang Đức. Diệp Trùng nhìn thấy người phụ nữ trong đội ngũ đã dẫn mình tới chỗ này đó. Diệp Trùng hơi gật đầu với nàng ta, rồi ngồi bên cạnh Tang Phổ.

Tang Phổ hừ mũi một tiếng, không để ý tới Diệp Trùng, cúi đầu ăn thức ăn trong chén của mình.

Đối phương đã không doái hoài tới mình, Diệp Trùng cũng lười mở miệng. Hơi gật đầu ra dấu với trưởng thôn Tang Đức, trưởng thôn Tang Đức cười ha ha: “Nơi này rất thô sơ, cũng không có gì để chiêu đãi, tiên sinh cũng đừng trách!”

Loại cảnh đối thoại này đối với Diệp Trùng mà nói, đã có thể ứng phó tự nhiên: “Ông quá khách khí rồi, ông có thể gọi tôi là Diệp tử.”

Trưởng thôn Tang Đức cười ha ha nói: “Đã như vậy, ta sẽ gọi cậu là Diệp tử, cậu cũng đừng gọi lão già ta đây là ông gì ông nọ, cứ gọi ta là trưởng thôn đi.”

Trong chén trước mặt Diệp Trùng có một miếng thịt, còn có một đồng trái nhỏ màu lam. Loại thịt này Diệp Trùng không biết là thịt của động vật nào, nhưng loại quả lam nhỏ này Diệp Trùng lại biết, trên bình nguyên bờ đối diện, khắp nơi đều là loại thực vật có loại quả lam nhỏ ở ngọn này.

Diệp Trùng không khỏi nhón lấy một quả lam nhỏ, đặt trước mặt cẩn thận quan sát. Không giống khi ở trên ngọn cây, nó lúc này đã mất đi loại quang mang màu lam nhạt đó.

Thấy Diệp Trùng vô cùng hứng thú với loại quả lam này, Tang Phổ giới thiệu: “Đây là thứ quan trọng nhất của chúng tôi, chúng tôi đều gọi nó là Lam quả. Ừm, người thử đi, mùi vị không tồi. Miếng thịt thăn này chính là thịt của con Điện vĩ giác thú người giết chết hôm nay đó, thịt của Điện vĩ giác thú non mềm, mùi vị cũng không tồi.”

Diệp Trùng bỏ một quả Lam quả vào trong miệng mình, một mùi thơm lập tức tỏa ra trong miệng, còn mang theo vị hơi ngọt. Diệp Trùng không khỏi lại bỏ thêm một quả. Trong mắt Diệp Trùng, nơi này tốt hơn hành tinh rác nhiều, khi hắn ở hành tinh rác, chưa từng ăn qua loại quả ngon miệng thế này.

Nhìn thấy Diệp Trùng ăn ngon miệng, trưởng thôn Tang Đức và Tang Phổ đều không khỏi bật cười, chỉ có Tang Lăng vẫn là dáng vẻ lạnh băng như thế.

Nhìn thấy thịt thăn trong chén, Diệp Trùng rút trủy thủ ra, đang chuẩn bị cắt xuống.

Tang Phổ nhìn thấy trủy thủ trên tay Diệp Trùng, lập tức hai mắt phát sáng, vội nói: “Diệp tử, có thể cho ta xem món vũ khí này của ngươi không?”

265. Chương 265: Lịch Sử

Đây chẳng qua là một thanh trủy thủ mà thôi, cần gì mà khoa trương như vậy chứ? Diệp Trùng hơi kỳ quái trong lòng.

Nhìn thấy dáng vẻ nghi hoặc không hiểu của Diệp Trùng, trưởng thôn Tang Đức giải thích cho hắn: “Ha ha, Diệp tử đừng thấy lạ, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vũ khí kim loại, cho nên có chút thất thố. A Phổ, đưa ta xem nào.”

Tang Phổ vội vàng đưa thanh trủy thủ trên tay cho trưởng thôn Tang Đức.

- Công nghệ chế tạo thật tinh xảo. Trưởng thôn Tang Đức nhìn không được khen ngợi: “Quả nhiên là sắc bén, độ cứng và độ bền cao hơn bằng gỗ nhiều. A Phổ, lấy một thanh mâu gỗ tới.”

Tang Phổ đi tới một góc phòng, nơi đó dựng mấy cây mâu gỗ mà Diệp Trùng từng thấy qua, Tang Phổ tiện tay lấy hai cây, thấy ánh mắt tò mò của Diệp Trùng, hơi hơi cười, đưa cho Diệp Trùng một cây.

Diệp Trùng ngắm soi cây mâu gỗ trên tay, mỗi cây mâu dài khoảng hai mét, to vừa nắm tay, cầm trên tay có chút nặng. Diệp Trùng hơi dùng tay bẻ, cây mâu gỗ này chỉ cong thành hình cung, sự đứt gãy trong dự liệu không hề xảy ra. Mũi mâu bị mài cực kỳ sắc bén. Thân mâu có từng vòng, từng vòng xoắn ốc tinh vi, giống như là do thiên nhiên sinh ra.

Trong lòng Diệp Trùng thầm kinh ngạc, mâu gỗ thật bền bỉ. Thứ làm hắn cảm thấy hứng thú nhất lại là từng vòng xoắn ốc trên thân cây mâu này, hoàn toàn phù hợp với không khí động lực học, sau khi quăng ra, bay trong không khí, nó sẽ xoay tít tốc độ cao, thế này không chỉ có thể tăng lực xuyên thấu của bản thân nó, mà còn có thể làm tăng sự bình ổn khi bay tốc độ cao của nó.

Không ngờ trên vũ khí nguyên thủy thế này lại xuất hiện thiết kế cao minh thế này, điều này làm Diệp Trùng cảm thấy rất hứng thú.

Trưởng thôn Tang Đức nhận lấy một cây mâu gỗ từ trên tay của Tang Phổ, hươu nhẹ, thanh mâu gỗ đường kính to 5 cm này bị cắt đứt nhẹ nhàng.

Trừ Diệp Trùng, ánh mắt mọi người đều sáng lên: “Lợi hại!”

- Quả nhiên là giống như trong truyền thuyết! Trưởng thôn Tang Đức phải nhẹ lưỡi trử thủ, làm bầm nói. Còn những người khác, ai nấy đều thất hồn lạc phách nhìn trử thủ trong tay trưởng thôn.

Lần này Diệp Trùng lấy làm lạ, truyền thuyết? Trử thủ chắc là một thứ khá thường thấy a, có gì mà chuyện nhỏ xé ra to chứ? Từ trên thiết kế mà xét, thanh trử thủ này hoàn toàn không có chỗ nào đáng để ca tụng, hình dạng của nó và thanh trử thủ Cổ Thiếu Trạch cho mình hoàn toàn giống nhau. Cổ Thiếu Trạch tuy là một thiên tài cơ giới, nhưng không hề là chuyên gia binh khí, thiết kế độ cong của thanh trử thủ này trong mắt Diệp Trùng tệ hại vô cùng, chỉ là trước giờ đã dùng quen thanh trử thủ này, Diệp Trùng cũng lười đổi lại.

Nhìn từ góc độ thiết kế, thanh trử thủ này có với cây mâu gỗ, rõ ràng là một sản phẩm kém.

Hồi lâu, vẫn là trưởng thôn Tang Đức hoàn hồn lại đầu tiên, áy náy cười với Diệp Trùng: “Diệp tử, để người cười rồi. Ta sống nhiều năm như vậy, đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vũ khí kim loại, quả nhiên hoàn toàn giống với tổ tiên chúng ta đã nói a.”

Lần đầu tiên nhìn thấy? Cho dù bộ lạc man rợ có nguyên thủy hơn cũng sẽ không ngay cả vũ khí kim loại cũng không có chứ! Huống chi, từ bấy cái quang giáp đặt trong tông đường mà xem, tuy công nghệ tinh luyện kim loại có chút lạc hậu, nhưng có thể chế ra quang giáp to lớn thế này, làm sao có thể ngay cả một thanh trử thủ kim loại cũng chế tạo không ra?

Diệp Trùng không khỏi hỏi: “Chẳng lẽ các người không có vũ khí kim loại?”

Liếc nhìn Tang Phổ và Tang Lăng vẫn chưa hoàn hồn lại, trưởng thôn Tang Đức từ từ mở miệng: “Không có. Năm đó, tổ tiên chúng ta vì tránh tai họa, di dời tới chỗ này, dọc đường trải qua vô vàn nguy hiểm. Năm đó, một tộc chúng ta có 170 vạn người, an toàn tới chỗ này đáng thương chỉ có năm vạn người.”

Trưởng thôn Tang Đức sắc mặt đau thương, tiếp tục nói: “Tai họa năm đó đột nhiên tới, tổ tiên hoàn toàn không có bao nhiêu thời gian chuẩn bị. Theo ghi chép, lúc đó quang giáp vẫn vừa mới xuất hiện chưa lâu, một tộc họ Tang chúng ta lúc đó có một đoàn quang giáp lớn nhất thiên hà Hà Việt đương thời, có tới ba ngàn sư sĩ. Vào lúc đó, sư sĩ không hề là một nghề nghiệp hoàn thiện, lúc đó, vì đoàn quang giáp này, tộc trưởng cũng chịu áp lực cực lớn. Nhưng một bộ phận khá lớn cho rằng quang giáp chắc chắn đại biểu cho xu hướng phát triển của tương lai.”

Lời nói của trưởng thôn Tang Đức trầm thấp, giống như kể lại một truyền thuyết xa xưa. Sự chú ý của mọi người đều bị ông hấp dẫn, ngay cả Diệp Trùng cũng lộ ra vẻ lắng nghe.

- Lúc đó, tuy việc đột ngột xảy ra, nhưng công tác chuẩn bị của tộc trưởng vẫn không xảy ra bất cứ sai sót nào. Tất cả tư liệu, từ tinh luyện kim loại cơ bản nhất tới kỹ thuật cốt lõi nhất của một tộc họ Tang đều được ghi lại trong con chip. Vì đề phòng có người đặc biệt mất mạng mà mất đi kỹ thuật, con chip này tổng cộng ghi thành ba trăm bản. Cả đoàn quang giáp ba ngàn người, binh quân mười người có một con chip. Gần như mọi người đều cho rằng, nhiều con chip như vậy, muốn lưu lại một hai bản chắc là không hề là vấn đề, phải biết rằng, lúc đó, họ Tang là một trong bốn thế gia lớn phồn thịnh nhất của thiên hà Hà Việt. Mà lúc đó, đoàn quang giáp của họ Tang có sức chiến đấu mạnh mẽ nhất của cả thiên hà Hà Việt. Mọi người đều cho rằng, sự chuẩn bị như vậy chắc là không chút sơ suất, cho dù tới một nơi xa lạ, có những kỹ thuật này, sự quật khởi lần nữa của một tộc họ Tang tuyệt đối không có vấn đề.

Sự đau thương trên mặt của trưởng thôn Tang Đức trở nên nặng thêm vài phần, trong giọng nói cũng mang theo chút run rẩy: “Không ngờ, bất ngờ vẫn xảy ra.”

- Lối ra vào duy nhất bay ra khỏi thiên hà Hà Việt lúc đó đã bị tê liệt, hết cách, tộc trưởng chỉ đành mang theo toàn thể người trong tộc xông vào vành đai tối thạch khổng lồ này. Ai cũng không ngờ, trong vành đai tối thạch này, lại có biển sương đỏ khủng bố.

- Biển sương đỏ? Tang Lăng nhin không được hỏi. Nàng vẫn là lần đầu tiên nghe được bí mật của tộc mình.

- Đúng, chính là biển sương đỏ. Trưởng thôn Tang Đức nói: “Đây là một hư không khổng lồ, khắp nơi trong hư không đầy rẫy sương đỏ nồng đậm, giống như biển lớn không bờ không bến vậy, tổ tiên gọi nó là biển sương đỏ.”

Trong lòng Diệp Trùng máy động, đây không phải là màn sương đỏ mà mình lạc với Mục sao?

- Ai cũng không ngờ, trong màn sương đỏ đẹp đẽ này lại tiềm ẩn vô số nguy cơ, dưới sự gây nhiễu của loại sương đỏ đó, toàn bộ tất cả ra đa đều bị hư, mọi người bị lạc mất phương hướng trong biển sương đỏ, có một bộ phận khá lớn người trong tộc bị lạc mất. Ai biết được, tai họa chỉ mới vừa bắt đầu.

- Màn sương đỏ đó lại ẩn chứa thường với kim loại, khi bay tới chính giữa biển sương đỏ, sương đỏ càng lúc càng nồng, gần như tất cả phi thuyền đều bị vô số sợi tơ kỳ quái màu đỏ quấn lấy, để chặt đứt mấy sợi tơ kỳ quái này, gần như mọi quang giáp đều được phá vỡ. Không ngờ, mấy quang giáp này vừa bay ra cửa tàu, xung quanh bọn họ lập tức sinh sôi vô số sợi tơ kỳ quái màu đỏ, bọc chết bọn họ bên trong, mọi người trên tàu đều chính mắt nhìn thấy mọi quang giáp chỉ trong nháy mắt thì bị những sợi tơ kỳ quái vô bờ vô bến nuốt chửng.

Thì ra như vậy. Diệp Trùng bừng tỉnh trong lòng. Thì ra loại sương đỏ này khi đạt tới độ đậm đặc nhất định thì sẽ ẩn chứa như vậy đối với kim loại, chẳng trách lúc đó Hoa Hoa công tử lại bị mấy sợi tơ kỳ quái đó quấn khít rịt, xem ra Hàm gia là do vật liệu xương chế thành nên mới làm mình thoát được một kiếp.

Diệp Trùng không khỏi lo lắng cho mấy người Mục Thương, Mục Thương cũng là do kim loại chế thành a. Đáng tiếc mình hiện giờ hoàn toàn mất liên hệ với mấy người Mục, nếu như có thể mang tin tức này nói cho Mục, Mục nhất định có thể giải quyết vấn đề này, nhưng...

Diệp Trùng cười khổ trong lòng, hít vài hơi thật sâu, tạm thời quẳng loại suy nghĩ này đi.

Diệp Trùng đột nhiên hỏi: “Vậy các người làm sao thoát ra được?”

Trưởng thôn Tang Đức giải thích nói: “Hầu hết mọi người ngồi thuyền cứu sinh thoát ra. Thuyền cứu sinh lúc đó vì để giảm nhẹ trọng lượng, thứ sử dụng đều không phải là kim loại, nhưng rốt cuộc là cái gì, lão già ta không biết, lúc đó chạy thoát ra tổng cộng có mười vạn người, mà trong đó chỉ có 15 sư sĩ. Mấy sư sĩ này lúc đó đều là vì bị thương, không có tham gia lần hành động này mà may mắn thoát nạn. Nhưng bởi vì thiếu thức ăn và nước, dọc đường không ngừng có người chết đi, khi tới được chỗ này, cả một tộc họ Tang chỉ dư lại đáng thương năm vạn người, mà sư sĩ cũng chỉ còn lại bảy người. Bảy sư sĩ này, ai nấy đều không ngoại lệ, không có con chip, thêm vào từng bị thương, không có được trị liệu hiệu quả, chẳng bao lâu sau toàn bộ bọn họ đều chết hết. Chúng ta cũng chỉ đành bắt đầu từ điểm khởi đầu nguyên thủy nhất. Trong năm vạn người may mắn sống sót này, vốn dĩ cũng có vài nhà khoa học như thế, nhưng khi vừa tới chỗ này, trọng lực cao, khắp nơi đều là dã thú tính tình hung mãnh, sinh tồn của chúng ta căn bản không có cách nào bảo đảm. Trong tháng đầu tiên, chúng ta có hai vạn người chết đói, chết bệnh ở chỗ này, thể chất của nhà khoa học đều khá yếu ớt, bọn họ không thể chống đỡ được, đều chết cả.”

Trong lời nói, trưởng thôn Tang Đức vô cùng đau buồn, có chút thương cảm, Tang Phổ và Tang Lăng đều có chút ngơ ngẩn. Diệp Trùng lúc này mới hiểu, nơi này tại sao lại nguyên thủy như vậy.

- Trước khi mấy nhà khoa học này chết đều viết ra các loại tâm đắc của mình, nhưng không ngờ, căn bản là không ai học được. Trải qua điều kiện tệ hại như vậy mà sống sót phần lớn đều là một số võ thuật gia có thể chất khỏe mạnh, không có bất cứ cơ sở nào, bọn họ nào nhìn hiểu những tri thức thâm ảo như vậy? Những nhà khoa học này trước lúc chết đều muốn truyền lại học thức đặc ý nhất của mình, ngược lại, bọn họ hoàn toàn không viết lại bất cứ tri thức cơ bản nào, vậy mới xuất hiện cục diện thế này. Trong lời nói của Tang Đức đầy vẻ bất lực.

Tang Phàm và Tang Lăng chỉ yên lặng.

Diệp Trùng gật đầu như đã hiểu, chính xác, vô luận ở lĩnh vực nào, nếu như không có cơ sở, tri thức đỉnh cao trong mắt người thường giống như là sách trời vậy, càng là tri thức đỉnh cao, càng là như vậy.

Điều này cũng khó trách thứ mà mấy thôn dân này sử dụng vẫn là vũ khí nguyên thủy thế này. Trong hoàn cảnh cực khổ như vậy, bọn họ vẫn có thể có chỗ đứng vững chắc ở chỗ này, không ngừng sinh sôi, lớn mạnh, điều này không khỏi làm Diệp Trùng kính nể trong lòng.

Đột nhiên, Diệp Trùng nghĩ tới mình ở hành tinh rác, vì sống sót mà cô độc phấn đấu, tương tự làm sao đó a!

266. Chương 266: Giao Dịch

- Lời người nói là thật chứ? Cho dù lão luyện như trưởng thôn Tang Đức cũng không sao giữ được bình tĩnh, trong cặp mắt thoáng qua sự thiết tha không gì so sánh được. Vũ khí kim loại có lẽ đối với người ở bên ngoài mà nói quả thật là bình thường vô cùng, nhưng ở chỗ này lại khó mà thấy được. Chỉ cần có vũ khí kim loại, thực lực của cả Tang gia thôn có thể có được một bước nhảy vọt về chất trong thời gian cực ngắn.

Trưởng thôn Tang Đức làm trưởng thôn nhiều năm như vậy, vẫn luôn nghĩ cách tăng cường xác suất sinh tồn của người trong tộc. Biết sao được, có kỹ thuật của tiền nhân nhưng lại không ai có thể xem hiểu. Cơ hội ngàn năm khó gặp trước mắt này thế nào không làm lão Tang Đức tiến thoái lưỡng nan chứ?

Chẳng lẽ thật sự là trời cao thương xót? Mới cho một tộc họ Tang một hy vọng phục hưng? Lão Tang Đức lẩm bẩm tự nói, đôi tay bắt chéo, mặt đầy thành kính.

Còn hai người Tang Phổ và Tang Lăng thì đã hoàn toàn trở mặt ra, bọn họ nhìn chằm chằm Diệp Trùng, thế nào cũng nhìn không ra cái tên không nổi bật này lại nói ra lời kinh người như vậy.

Diệp Trùng sờ đường tròn ốc tinh vi trên cây mâu gỗ, giống như không nhìn thấy sự thất thố của ba người. Thật ra Diệp Trùng không hề có lòng tốt, sự đồng tình của hắn vẫn không có tràn trề tới mức độ này. Câu nói hắn nói ra này cũng đã trải qua một lượt suy nghĩ, sinh tồn của hắn hiện giờ có mối quan hệ trực tiếp với sự hưng vong của cả Tang gia thôn. Vì mình, hắn cũng cần phải tăng cường thực lực của Tang gia thôn.

Hơn nữa, Diệp Trùng còn có một tầng suy nghĩ khác, hắn nếu như muốn tìm thấy nguồn năng lượng mới, chỉ dựa vào sức của một mình hắn, chắc chắn là khá khó khăn. Nói tới hiểu biết đối với tinh thể nguy dị này, còn có người hiểu rõ hơn người của Tang gia thôn sao?

Diệp Trùng còn nghĩ tới một vấn đề hắn tuyệt đối không cách nào xem nhẹ. Biển sương đỏ mẩn cảm như vậy đối với kim loại, xác suất Hoa hoa công tử thoát ra quả thật quá nhỏ. Nhưng trên Hoa hoa công tử đầy đủ thức ăn và nước, đủ cho ba người Trúc Linh, Liên Nguyệt, còn có tiểu Thạch đầu sống sót khá dài. Đối với Mục Thương, hắn không cần ăn uống, chỉ tiêu hao hết năng lượng mới sa vào ngủ say. Nhưng tin rằng tám năng lượng trên Hoa hoa công tử đủ cho hắn sử dụng một khoảng thời gian cực dài, không có ai hiểu rõ trên Hoa hoa công tử rốt cuộc tồn trữ bao nhiêu tám năng lượng hơn hắn.

Khả năng mấy người Mục Thương bị vây khốn trong biển sương đỏ khá lớn. Nếu như mình có thể chế tạo đủ toàn giáp quang cốt, không, không nhất định là quang giáp, chỉ cần phi hành khí toàn chế bằng xương có thể bay trong vũ trụ thì đủ rồi. Thực hiện tìm kiếm kiểu quét lưới trong cả biển sương đỏ, Diệp Trùng tin rằng, như vậy có thể làm cho xác suất tìm thấy Hoa hoa công tử tăng mạnh.

Vô luận thế nào, mình cũng không thể bỏ mặc Mục Thương không lo. Niềm tin này trong lòng Diệp Trùng vững chắc vô cùng. Hắn nhớ khi Tinh Diệu tới, vì cứu mình khỏi hành tinh rác, dưới xác suất thành công thấp như thế, Mục vẫn không chút do dự mang mình thực hiện bước nhảy không gian.

Mục Thương và mình, đã sớm không phải là mối quan hệ bình thường giữa sư sĩ và quang giáp, vì bọn họ, Diệp Trùng cho dù hy sinh tính mạng cũng tuyệt không có chút do dự. Cũng như vậy, Diệp Trùng cũng hiểu, nếu như mình gặp nguy hiểm, cho dù chỉ có xác suất một phần vạn có thể cứu được mình, Mục Thương cũng sẽ làm. Ngay cả tên Thương bình thường xem ra hi hi ha ha, không có chút đàng hoàng này cũng như vậy.

Đương nhiên, kế hoạch này muốn thực thi thì khá phiền phức, hơn nữa, nhiều khó khăn trong đó, Diệp Trùng cũng không tin rằng hắn nhất định có thể hoàn thành. Nhưng Diệp Trùng vẫn định làm. Làm rồi, có thể không thành công, nhưng nếu không làm, vậy thì hoàn toàn ngay cả nửa điểm cơ hội cũng không có.

Diệp Trùng đã không phải là lần đầu tiên gặp loại lựa chọn nào, hắn rất rõ mình nên chọn cái gì.

Năm phút đã trôi qua, Diệp Trùng nhìn ba người dường như đã hoàn hồn lại, từ từ mở miệng: “Các người cũng đừng cao hứng quá sớm. Ta chưa hề thăm dò chỗ này, không biết rốt cuộc có khoáng thạch kim loại thích hợp hay không. Hơn nữa, ta có điều kiện.”

Diệp Trùng hiện giờ muốn cảm ơn mấy lão già trong “Cực quang” đó, nếu như không phải bọn họ gây dựng cho Diệp Trùng cơ sở vững chắc vô cùng, Diệp Trùng hoàn toàn không dám nói lời khoát lác này. Nơi này

không có máy phân ly điều khiển bằng từ. Nơi này cũng không có máy tinh luyện kim loại, muốn ở trong hoàn cảnh nguyên thủy như vậy tinh luyện kim loại cần phải có hiểu biết sâu sắc với nguyên lý tinh luyện kim loại. Nhưng tất cả những thứ này, đều xây dựng trên cơ sở có thể tìm thấy quặng kim loại. Không có quặng kim loại, tất cả mọi thứ đều hoàn toàn trắng trong nước.

Lão Tang Đức nghiêm túc nói: “Điều kiện gì, Diệp tử ngươi nói đi, chúng ta sẽ nghĩ mọi cách để làm được.”

Biểu tình trên mặt Tang Lăng hỗn tạp sự coi thường, khinh bỉ, không ngờ tên này lại là một tên cơ hội thể này. Tang Phổ tuy trong lòng cũng có chút không cho là đúng, nhưng trên mặt lại không lộ ra chút nào.

Diệp Trùng giống như không nhìn thấy sắc mặt của Tang Lăng, trên thực tế, hắn cũng thật sự không thấy. Trên đời này vốn dĩ không có bữa cơm trưa miễn phí, mình không có nghĩa vụ giúp đỡ bọn họ. Hơn nữa Diệp Trùng cũng không hề cảm thấy mình chiếm tiện nghi gì của đối phương.

Diệp Trùng lạnh nhạt nói: “Ta cần tộc họ Tang giúp ta làm ba chuyện, việc gì hiện giờ vẫn chưa nghĩ ra, tới lúc sẽ cho các người biết.” Diệp Trùng vốn chỉ muốn nói một chuyện, nhưng thần xui quỷ khiến, hắn đột nhiên không biết tại sao lại nghĩ tới Thương. Nếu như là tên này, không chừng sẽ sư tử mở to miệng. Cũng bởi vì thay đổi này, Diệp Trùng gần như biến một chuyện tới cửa miệng thành ba chuyện.

- Được. Lão Tang Đức không chút do dự, đồng ý vô cùng dứt khoát.

Diệp Trùng liếc nhìn trưởng thôn Tang Đức: “Các người nghĩ rõ rồi chứ, việc tôi cần mọi người làm rất nguy hiểm, hơn nữa cần dùng rất nhiều người.”

Lão Tang Đức sâu sắc nhìn Diệp Trùng: “Một mạch họ Tang chờ đợi đã năm trăm năm, không nhìn thấy bất cứ hy vọng nào, bây giờ cuối cùng cũng nhìn thấy ánh bình minh, cho dù có nguy hiểm hơn, một mạch họ Tang cũng không thể để cho chút hy vọng này trôi qua trên tay.”

Diệp Trùng không nói gì, nhưng trong lòng lại cực kỳ khen ngợi sự quyết đoán của ông già này.

Trong mắt Tang Phổ cũng lóe lên sự cuồng nhiệt. Diệp Trùng đương nhiên không biết bọn họ bắt lực và phần hạn như thế nào đối với cuộc sống ăn lông ở lỗ thể này, bây giờ có cơ hội như vậy, làm sao lại bỏ qua chứ?

- Được rồi, vậy giao dịch của chúng ta đã xong. Diệp Trùng bình tĩnh nói, giống như nói một việc không hề liên quan với mình vậy.

- Ngươi không sợ chúng ta hối hận sao? Tang Lăng nhìn thấy bộ dạng rầm thối này của Diệp Trùng, không khỏi buột miệng nói ra, lời này vừa ra khỏi miệng, trong lòng nàng liền không khỏi hối hận vô cùng.

Diệp Trùng không nói gì, nhưng cặp mắt lại bỗng nhiên lạnh lẽo, một luồng sát cơ lẳng lệ thoáng qua. Nuốt lời? Nếu như bọn họ dám nuốt lời, Diệp Trùng sẽ làm cho bọn họ hối hận thật sự.

Diệp Trùng tuy không nói gì, nhưng nhiệt độ trong phòng lại đột ngột giảm xuống, hơi lạnh thấu xương giống như làm cho ba người ở trong mùa đông, luồng hơi lạnh này men theo cột sống của bọn họ từ từ lan lên trên. Trái tim ba người không khỏi cùng nhảy lên, mỗi một tộc nhân của họ Tang khi trưởng thành đều từng chiến đấu với vô số dã thú, đối với loại sát khí thể này, miễn cảm vô cùng.

Nhưng bọn họ vẫn là lần đầu tiên gặp được sát khí đáng sợ thể này! Cho dù là mạnh như Tam nhân cự chương ngư cũng không thể có sát khí lớn thể này a!

Loại sát khí trình độ này tuyệt không phải giết một người thì có thể bồi dưỡng ra được, tên này rốt cuộc đã giết qua bao nhiêu người? Tang Phổ không khỏi liếc nhìn trủy thủ trên tay, cảm giác lạnh lẽo của thanh trủy thủ này càng lúc càng làm trái tim của Tang Phổ sợ hãi.

Vốn dĩ cho rằng gặp được một thiên sứ, hóa ra thứ gặp phải lại là một sát thần!

Già thành tinh, vẻ mặt Tang Đức hơi biến đổi, trong lòng cười khổ, cũng không biết quyết định này của mình là đúng hay sai. Từ xưa tới nay, kẻ bán thân cho ma quỷ vẫn luôn không có kết cục tốt đẹp gì, cũng không biết quyết định này của mình rốt cuộc mang tới gì cho một mạch họ Tang?

Cho dù mười vạn người này có mạnh mẽ hơn, trước mặt quang giáp, không cần phải nghi ngờ, không có chút lực đề kháng nào, càng đừng nói tới loại quang giáp cao cấp như Hàm gia này. Đây chính là sức mạnh của khoa học kỹ thuật.

Lão Tang Đức trình trọng nói: “Một mạch họ Tang ta luôn luôn coi trọng lời hứa, việc đã đáp ứng tuyệt không hối hận. Ta lấy danh nghĩa tổ tiên họ Tang thề, ngày sau tiên sinh có gì sai khiến, tất cả tộc nhân của một mạch họ Tang tuyệt không có chút thoái thác, nếu vi phạm lời thề, một mạch họ Tang sẽ vĩnh viễn trầm luân.”

Về mặt Tang Phổ và Tang Lăng không khỏi đại biến. Trên mặt Tang Lăng không khỏi hiện lên vẻ hối hận vô bì, không ngờ mình nhất thời lỡ lời, lại làm cho tộc trưởng phát ra lời thề trước tổ tiên dòng tộc. Trong tộc họ Tang, lấy danh nghĩa tổ tiên thề là một việc cực kỳ trình trọng, nó đại biểu quyền uy lớn nhất và lời thề nặng nhất, bất cứ ai cũng không được hối hận.

Diệp Trùng đối với loại thề thốt này không hề có cảm giác, với hắn, thề thốt không hề đáng tin, thực lực mới là bảo đảm có sức mạnh nhất.

- Ủ, đừng gấp, đợi tôi thật sự vũ khí kim loại rồi hãy nói. Ngữ khí lúc có lúc không của Diệp Trùng làm Tang Lăng ở một bên hận đến mức nghiêng răng kèn kẹt, nhưng lúc này nàng đã không dám mở miệng nói bậy. Vừa rồi, chính là mình nói bậy, bức Tang Đức gia gia thề trước tổ tiên, trong lòng nàng hiện giờ hối hận tới mức muốn đập đầu chết đi.

- Tiên sinh cần người, mọi người họ Tang đều có thể điều phái. Lão trưởng thôn Tang Đức mở miệng, vẻ mặt tha thiết. Nếu như có người ở một bên, nếu như có thể học được kỹ thuật này, điều này mới là buôn bán có lợi nhất. Lão Tang Đức cũng từ tiếng Diệp tử mới kêu được vài câu trở về tiếng xưng hô kính trọng tiên sinh này, nhưng Diệp Trùng đã lười chỉnh lại.

Diệp Trùng đột nhiên nhắc cây mâu gỗ đặt bên cạnh mình đó lên, hỏi: “Đường xoắn ốc trên này là ai thiết kế?” Diệp Trùng lúc đầu cho rằng loại đường xoắn tròn ốc này là thiên nhiên tạo ra, sau này cầm trên tay mới cảm giác được dấu vết con người điêu khắc.

Ba người không khỏi ngẩn ra, Tang Phổ mở miệng nói: “Đây là do Tang Phàm khắc, chẳng lẽ có chỗ nào không ổn?”

- Ủ, vậy thì để hắn tới làm phụ tá cho ta đi. Có thể tự mình mày mò ra thiết kế thế này, thật là một tên không tồi tí nào.

Tang Phổ có chút khó khăn nói: “Hắn hôm nay vừa bị thương, chắc vẫn phải nghỉ ngơi.”

Thì ra là tên vừa bị thụ thương hôm nay đó, Diệp Trùng không để ý nói: “Vậy đợi hắn trị thương tốt rồi nói.” Minh vẫn cần một khoảng thời gian để quen với cuộc sống nơi này.

Dùng một người họ Tang làm phụ tá, đây là kết quả Diệp Trùng suy nghĩ kỹ, đối với việc triển khai công việc sau này của hắn rất có ích. Rất nhiều việc không cần mình ra mặt, phụ tá này có thể hoàn thành rất tốt.

Không có Mục Thương, Diệp Trùng giống như đứa trẻ mất đi chỗ tựa, không thể không bắt đầu tự mình thử và mày mò độc lập.

267. Chương 267: Lưu Kim Quặng

Dây leo màu lam tím bò đầy trần nhà, mà quả Liệt dương điều lam đó lại vừa ở ngay chính giữa của trần nhà. Trái cây to bằng nắm tay còn tỏa ra một mùi thơm kỳ dị. Đối với loại người thích thức ăn ngon như Diệp Trùng, là một loại dự dồ không nhỏ, đã mấy lần hắn suýt nữa hái nó xuống để thử xem mùi vị thế nào.

Nhưng trước mắt, tâm tư của Diệp Trùng lại không hề ở chỗ này, trước mặt hắn đặt rất nhiều tài liệu không biết tên. Trên thực tế, từ nguyên liệu hắn phát hiện hiện giờ mà xét, hầu hết những thứ ở chỗ này đều là thứ hắn vô cùng lạ lẫm. Bây giờ hắn cũng không xác định mình nhất định có thể chế tạo ra vũ khí kim loại.

Thí dụ viên Đê nhiệt thạch hiện trên tay hắn. Loại tinh thạch bán trong suốt này sẽ tự phát ra hơi nóng. Loại Đê nhiệt thạch này vô cùng phổ biến ở đây, thịt thăn lần trước Diệp Trùng ăn chính là dùng nó nấu chín. Quá trình tỏa nhiệt của nó vô cùng chậm rãi, cho nên sẽ không sinh ra nhiệt độ quá cao, dùng nó tăng nhiệt cho thức ăn cần thời gian khá dài. Mỗi căn phòng đều đặt số lượng Đê nhiệt thạch nhất định, như vậy sẽ làm cho nhiệt độ trong phòng vô cùng thích hợp.

Đê nhiệt thạch chính là một loại khoáng thạch Diệp Trùng chưa từng thấy qua.

Nghịch Đê nhiệt thạch trên tay, cảm giác ấm áp giống như tay nắm một cái lò sưởi.

Diệp Trùng từ góc độ tri thức của bản thân, xếp nó vào trong một loại quặng năng lượng. Dùng máy móc thô sơ trên quang giáp công trình có thể dò ra năng lượng phong phú hàm chứa bên trong nó. Nhưng trước mắt thiếu máy móc, Diệp Trùng không cách nào thực hiện phân tích cơ cấu của nó, cũng không cách nào thực hiện bất cứ thí nghiệm có ý nghĩa nào đối với nó. Nếu như ở trên Hoa hoa công tử, hắn tin rằng mình nhất định có thể rất mau sẽ tìm thấy phương pháp lợi dụng loại năng lượng này.

Nhưng hiện giờ cái gì cũng không có, đã quen với máy móc tinh vi đỉnh cao, mà hiện tại ngay cả thiết bị cơ bản nhất cũng thiếu, điều này làm hắn vô cùng không quen.

- Tiên sinh, tôi tới rồi. Tang Phàm xuất hiện ở cửa.

Trong lòng Diệp Trùng hơi run, mãi tới lúc Tang Phàm sắp tới cửa, hắn mới nghe thấy tiếng bước chân như có như không của đối phương.

Cao thủ! Đây là cảm giác đầu tiên của Diệp Trùng.

Thân hình Tang Phàm không hề cao, chỉ khoảng một mét sáu mươi lăm. Do ảnh hưởng của trọng lực cao, người của cả Tang gia thôn đều vô cùng nhỏ thó. Một mét bảy ở chỗ này đều có thể xem như vô cùng vạm vỡ. Trên người người Tang Phàm không có quá nhiều cơ bắp, hơi gầy, ánh mắt xoay tít di chuyển khắp nơi, tỏ rõ cơ trí vô cùng.

- Ủ, người chính là Tang Phàm? Diệp Trùng hồ hững hờ, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, vết thương này lành cũng quá nhanh nha. Tang Phàm trước mắt rõ ràng là gần như khỏe hẳn, trừ sắc mặt hơi trắng ra, căn bản nhìn không ra hắn bị thương nặng như thế vào hai ngày trước.

Tang Phàm cung kính nói: “Vâng, trưởng thôn để tôi nghe theo dẫn dò của ngài.” Khi biết Diệp Trùng chế tạo vũ khí kim loại vì Tang gia thôn, hắn lúc đó trở cả mắt ra, mà khi nghe thấy chính Diệp Trùng chỉ đích danh hắn làm phụ tá, hắn hạnh phúc đến nỗi suýt nữa hôn mê.

- Bắt đầu từ hôm nay, người chính là trợ thủ của ta, học cho tốt, có thể nhìn ra được, vậy người vẫn rất có tài năng đó. Sự già dặn, trang nghiêm trong câu nói này của Diệp Trùng là ngữ khí của mấy ông lão trong Cự quang đó.

- Vâng. Ngữ khí của Tang Phàm càng lúc càng cung kính.

Mệnh lệnh đầu tiên của Diệp Trùng lại là thu thập tiêu bản của tất cả các loại đá và thực vật mà bọn họ có thể tìm thấy.

Mệnh lệnh này của Diệp Trùng làm Tang Phàm mê muội đầu óc, nhưng hắn vẫn không hỏi han tí gì, lập tức chạy tới chỗ trưởng thôn Tang Đức, mệnh lệnh này không phải chỉ dựa vào một mình hắn mà có thể hoàn thành.

Lão Tang Đức cũng mê muội, tiêu bản khoáng thạch có thể hiểu được, nhưng hắn cần tiêu bản thực vật làm cái gì? Nhưng lão Tang Đức rất cuộc cũng lão luyện, biết loại người giống như Diệp Trùng này, hoàn toàn không làm việc vô ý nghĩa. Lão Tang Đức ra tay, triệu tập mọi thôn dân, truyền mệnh lệnh này xuống.

Mọi trẻ em và phụ nữ đều bị điều động, mà mấy gã đàn ông trưởng thành đó khi ra ngoài săn thú, cũng thường mang về một số đá và thực vật.

Công sức mấy ngày, chuyên môn chọn lọc làm căn phòng Diệp Trùng làm nghiên cứu bị chất đầy các loại đá và thực vật.

Diệp Trùng dẫn theo Tang Phàm, mỗi ngày thực hiện việc sàng lọc, phân loại những loại đá và thực vật này. Tang Phàm thông minh, lanh lợi, hơn nữa còn vô cùng thông minh, mỗi lần Diệp Trùng gặp được khoáng thạch mà mình biết, Diệp Trùng đều mang tư liệu của loại khoáng thạch này nói ra một lượt, có thể học được cái gì thì phải xem sự nỗ lực của bản thân hẳn rồi.

Thứ Diệp Trùng sàng lọc trước tiên là đá, trong những loại đá này, hầu hết là nham thạch không có giá trị lợi dụng. Mà trong những loại khoáng thạch Diệp Trùng cho rằng có thể dùng được đó, chỉ có một bộ phận cực ít là thứ hẳn biết.

Nhưng điều Diệp Trùng xem trọng nhất là một viên Lưu kim quặng trong đó. Lưu kim không hề là kim loại, mà là một loại hợp kim, trong kho tư liệu của Mục có tư liệu liên quan. Lưu kim là một loại hợp kim có tính năng vật lý cực kỳ ưu tú, thành phần hợp thành của nó không hề phức tạp, nhưng nó lại vô cùng hiếm gặp. Trừ có thể tinh luyện từ trong Lưu kim quặng ra, hợp thành nhân tạo đến hiện giờ vẫn không có tiền lệ thành công. Mà Lưu kim quặng lại là một loại khoáng thạch kim loại khá hiếm có, nó chỉ có ở trong một số hoàn cảnh đặc biệt.

Trước mắt Diệp Trùng hiện giờ lại là một cục Lưu kim quặng, trên viên đá đen thui phân bố từng đường màu vàng kim cong cong uốn lượn, giống như vàng lỏng đang chảy vậy, Lưu kim quặng cũng chính vì vậy mà có tên này.

- Hỏi xem viên đá này phát hiện ở chỗ nào? Diệp Trùng đưa Lưu kim quặng trên tay cho Tang Phàm.

Tang Phàm trước tiên ngẩn người, rồi lập tức mừng rỡ, đáp lời rồi chạy biến đi. Đây là vấn đề Diệp Trùng hỏi đầu tiên, điều đó há không phải có nghĩa là...

Tốc độ thật nhanh! Diệp Trùng nhìn tốc độ chạy vọt đi của Tang Phàm, thầm khen một câu. Dưới trọng lực cao thế này mà vẫn có thể chạy nhanh như vậy! Diệp Trùng tới giờ vẫn không thích ứng được loại hoàn cảnh này, Diệp Trùng vẫn luôn cho rằng cơ thể mình mạnh mẽ, nhưng hiện giờ nhìn thấy mấy người Tang gia thôn này mới biết nhân ngoại hữu nhân.

Rất mau, Tang Phàm liền nhìn thấy thôn dân đã cung cấp viên Lưu kim quặng này. Chỉ là chỗ phát hiện viên Lưu kim quặng này cách Tang gia thôn khá xa. Vì bảo vệ Diệp Trùng, dưới sự dẫn dắt của Tang Phổ, điều động tới một trăm người. Sự bảo vệ của một trăm cao thủ võ thuật, nếu như ở năm thiên hà lớn, sẽ là gió bão thế nào chứ.

Mấy thôn dân Tang gia thôn này, ai nấy đều bước đi trầm ổn, cao thủ, đều là cao thủ! Cao thủ cận chiến Diệp Trùng từng thấy qua lúc trước gộp lại cũng không nhiều bằng số lượng người hiện ở bên cạnh mình. Dọc đường gặp qua mấy con dã thú, nhưng lại không có bất cứ ảnh hưởng nào đối với tốc độ của đội ngũ này.

Dứt khoát, linh hoạt, hoàn toàn là tàn sát! Đây mới là võ thuật thật sự! Nhìn tới mức Diệp Trùng thâm kinh hãi trong lòng. Năm trăm năm này, kỹ xảo cận chiến trải qua vô số máu tươi và tàn sát mà phát triển ra, đơn giản, trực tiếp, không có quá nhiều hoa hòe, nhưng đây mới là kỹ xảo tàn sát thật sự.

Võ thuật đã suy sụp ở thế giới bên ngoài ở chỗ này lại là kỹ xảo sinh tồn tất yếu.

Nhưng tốc độ Diệp Trùng biểu hiện ra cũng làm mọi thôn dân lè lưỡi nhìn nhau, tốc độ tiến tới của cả đội ngũ cực nhanh, Diệp Trùng không bị rút lại chút nào. Nhưng từ chỗ này lại có thể nhìn ra sự khác biệt giữa hai người, Diệp Trùng thường điểm mũi chân một cái, thân hình vọt tới trước rất xa, còn mấy thôn dân của Tang gia thôn này đều là bước đi nhỏ giống nhau, tần suất cực nhanh.

Đội ngũ này thể hiện ra trình độ khá cao. Trong cả quá trình tiến tới trước, không có ai mở miệng nói chuyện. Diệp Trùng cũng không phải là người thích nói chuyện, càng không chủ động mở miệng. Diệp Trùng ở vị trí chính giữa của đội ngũ này, đây là một vị trí được bảo vệ. Nhân viên vòng ngoài thay phiên thực hiện dò đường và quan sát bên ngoài.

Trong lòng Diệp Trùng thâm lú lú không thôi, tổ chức đội ngũ này biểu hiện ra đủ làm mấy thứ gọi là quân nhân đó của năm thiên hà lớn đổ đầy mồ hôi.

- Chính là khe núi trước mặt đó, lần trước khi chúng ta ở đó săn giết một con Liên mục trùng phát hiện được. Một thôn dân chỉ lúi vào một khe núi trước mặt nói.

Tang Phổ phẩy tay, bốn người lao vọt tới trước một bước. Tốc độ đó làm Diệp Trùng nhìn thấy cũng có chút trở mắt ra, điều này cũng thật là quá nhanh đi.

Nhìn thấy biểu hiện của Diệp Trùng, Tang Phổ cười nói: “Bốn người này là lính trinh sát, sở trường của bọn họ là chạy nhanh, đều là chiến sĩ ưu tú.” Lính trinh sát? Từ này Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên nghe thấy. Nếu là một người tinh thông lịch sử thì sẽ hiểu đây từng là danh từ xuất hiện vô số lần trong lịch sử chiến tranh của loài người. Nhưng đối với một tên gốc lịch sử như Diệp Trùng này mà nói, từ này đối với hắn mà nói, hoàn toàn không có chút ý nghĩa nào, nhưng hắn lại có thể từ hành vi của bọn họ mà suy đoán ra ý nghĩa đại khái của từ này.

Bốn người này không hề trực tiếp vào từ lúi vào khe núi, mà thân hình nhô lên, mau chóng leo lên triền núi hai bên khe núi, sau đó men theo triền núi lao vút về phía trước. Qua mười mấy giây, một lính trinh sát ra dấu tay an toàn ở phía xa.

Sáu mươi thôn dân vòng ngoài mau chóng thoát ly đội ngũ của mình, giống như thủy triều vọt vào trong khe núi. Đợi đến khi xác định hoàn toàn an toàn rồi, Tang Phổ mới dẫn theo Diệp Trùng và ba mươi lăm thôn dân còn lại tiến vào khe núi.

Tang gia thôn có thể sống sót trong hoàn cảnh tệ hại thế này, quả nhiên là có chỗ độc đáo của mình. Diệp Trùng thầm khen trong lòng.

Khe núi này không hề xem là lớn, liếc một cái là hết, không phát hiện bất cứ viên Lưu kim quặng nào, trên mặt Tang Phàm cùng đi theo không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

Diệp Trùng lại không hề từ bỏ, mà lại để bọn họ dọn ra một mảnh đất trống lớn.

Diệp Trùng gọi ra cái quang giáp công trình. Quang giáp công trình đột nhiên xuất hiện dọa mọi người nhảy dựng lên. Diệp Trùng lần này không dùng thang dây, mà lại tay không leo lên. Đáng tiếc, động tác này không ai nói hay, trong mắt thôn dân họ Tang, hành vi này không có bất cứ chỗ xuất sắc nào. Mỗi người bọn họ đều có thân thủ thế này.

Nhưng trong mắt mọi người đều là sự ngưỡng mộ, ngay cả Tang Phổ trầm ổn cũng không ngoại lệ. Có một cái quang giáp chính là nguyện vọng mọi thôn dân trong Tang gia thôn từ nhỏ đã có.

Qua nửa phút, Diệp Trùng mới từ trong quang giáp công trình nhảy ra.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Diệp Trùng. Bọn họ không biết ý nghĩa mỗi động tác của Diệp Trùng, nhưng bọn họ biết hy vọng của mọi người bọn họ đều ở trên người thanh niên này.

Diệp Trùng chỉ một chỗ của khe núi, nói: “Đào chỗ này.”

268. Chương 268: Trọng Lực Vực

Trở về thôn, Diệp Trùng lập tức vùi đầu vào trong nghiên cứu. Thuộc tính của Lưu kim quặng, Diệp Trùng thuộc nằm lòng, nhưng lúc trước hắn chưa từng tiếp xúc với Lưu kim quặng, mọi thứ đều phải bắt đầu từ đầu.

Cơ sở của Diệp Trùng vững chắc vô bì, ngay cả nguyên lý luyện kim cổ đại hiện nay cực ít người dụng tới hắn cũng dính vào, điều này đều là thu hoạch khi ở Cực quang. Từ rất lâu trước đây, sau khi có máy phân tích điều khiển bằng từ, tinh luyện kim loại trở thành khá đơn giản, cũng ít có người đi xem qua những tri thức của phương diện này.

Cẩn thận nhớ lại nguyên lý luyện kim cổ đại, Diệp Trùng sắp xếp lại điều kiện có trên tay ở trước mắt lại một lượt.

Điều duy nhất Diệp Trùng phải làm hiện giờ là tìm ra một loại vật chất có thể đốt cháy và phát ra nhiệt độ cao. Diệp Trùng dời ánh mắt lên Đê nhiệt thạch. Đê nhiệt thạch chắc chắn là chứa năng lượng rất lớn, nhưng Diệp Trùng cũng không biết làm sao mới có thể kích thích nó.

Chỉ cần mình tìm được phương pháp thế nào để lợi dụng Đê nhiệt thạch, vậy thì...

Có hệ thống tri thức hoàn thiện, Diệp Trùng hiểu, tất cả mọi thứ, năng lực mới là nội dung quan trọng nhất, cốt lõi nhất. Chỉ cần có đột phá ở vấn đề này, thì mới có thể có đột phá thật sự.

Hiểu vấn đề ở đâu, vậy giờ mình phải làm chính là làm sao tìm ra cách giải quyết vấn đề này.

Tang Phàm cuối cùng cũng biết được cái gì gọi là người điên khoa học. Tất cả thời gian mỗi ngày của Diệp Trùng đều ngâm mình trong căn phòng chuyên môn dựng lên cho hắn này. Nhiều ngày như vậy, Tang Phàm vẫn chưa từng thấy hắn bước ra khỏi căn phòng này một bước. Trưởng thôn Tang Đức cũng thường tới xem tiến triển một chút, nhưng mỗi lần tới, Diệp Trùng đều không để ý tới chút nào, vẫn vùi đầu xử lý thí nghiệm của mình. Đối với người thầy không lớn hơn hắn bao nhiêu này, trong lòng hắn đầy sự tôn kính. Tuy Diệp Trùng không hề đồng ý làm thầy hắn, nhưng trong lòng hắn, đã sớm coi Diệp Trùng là thầy mình.

Tri thức uyên bác của Diệp Trùng, còn có tinh thần tìm tòi mạnh mẽ thế này, đều làm Tang Phàm khâm phục sát đất.

Mấy con chip truyền lại trong thôn đó, chỉ có Tang Phàm có thể xem hiểu đôi chút, nhưng chỉ có chút chút. Lĩnh ngộ hắn mờ mờ như vậy vẫn không bằng vài câu chỉ điểm đó của người thầy trẻ tuổi này.

Vì nghiên cứu, Diệp Trùng dỡ quang não trên quang giáp công trình xuống, đưa vào trong phòng. Có sự hỗ trợ của quang não, tiến độ của Diệp Trùng tăng lên thấy rõ, nhưng tới tận bây giờ, hắn vẫn không tìm thấy yếu tố kích hoạt năng lượng chứa trong Đê nhiệt thạch.

Nhìn vài tiêu bản còn dư trong góc, Diệp Trùng không khỏi thở nhẹ ra một hơi. Trong lòng cũng không khỏi buồn bực thêm một chút. Trước mắt chỉ còn dư lại vài tiêu bản đó là chưa có thí nghiệm qua, nếu như mấy loại tiêu bản đó cũng thất bại, vậy nghiên cứu cũng bước vào ngõ cụt. Liếc nhìn Tang Phàm đang đối diện quang não, Diệp Trùng không muốn quấy nhiễu hắn, liền nhẹ nhàng đi ra cửa. Từ lần đầu tiên nhìn thấy quang não, Tang Phàm đã rất tò mò với biểu hiện quang não thể hiện ra. Diệp Trùng dành riêng hai giờ dạy hắn làm thế nào để sử dụng quang não. Diệp Trùng còn đặc biệt nhập vào quang não một số tri thức vô cùng căn bản cho Tang Phàm học tập.

Đi ra khỏi phòng, không khí hơi lạnh mà trong lành bên ngoài làm Diệp Trùng không khỏi thoải mái mà vận động gân cốt đã lâu không có vận động qua.

Mấy ngày này, Diệp Trùng vẫn luôn vùi đầu trong nghiên cứu, không có hoạt động. Nhưng nghiên cứu không có bất cứ tiến triển nào cũng làm trong lòng Diệp Trùng có chút không thoải mái.

Đã lâu không có luyện qua rồi, trong lòng Diệp Trùng vừa động, đôi tay không khỏi đánh ra vài đường tán thủ.

Rất mau, Diệp Trùng liền quăng đi phiên não trong lòng, tùy tâm sở dục luyện tập. Luyện rồi lại luyện, trong đầu đột nhiên xuất hiện mấy chiêu thức mà thôn dân của Tang gia thôn ngày đó đã dùng qua. Tuy chẳng qua chỉ xem qua, nhưng lưu lại trong lòng Diệp Trùng ấn tượng cực sâu.

Đơn giản, mau chóng, theo đuổi một kích tất sát.

Thân hình Diệp Trùng không ngừng biến hóa, căn bản không có bất cứ lỗi mòn nào.

Từ từ, thủ pháp của Diệp Trùng xảy ra biến hóa, mấy chiêu thức này trên tay hắn xảy ra biến hóa từng chút một. Càng đơn giản hóa, sát cơ càng thêm nội liễm, góc độ cũng càng thêm biến hóa. Sự dẻo dai của thân thể Diệp Trùng, thêm vào phương pháp khống chế cơ nhục đặc biệt của họ Lam ở Cửu Nguyệt, Diệp Trùng có thể làm ra rất nhiều động tác vượt lẽ thường, điều này cũng làm cho góc độ xuất chiêu của Diệp Trùng càng thêm nguy dị.

- Hay! Một tiếng khen ngợi vang lên.

Diệp Trùng kinh ngạc, bỗng chốc thu hồi mọi động tác, hắn giống như hoàn toàn không có động qua vậy. Dưới tình huống thế này mà có thể làm được thủ pháp như ý, cũng có thể thấy được sự khống chế của Diệp Trùng đã tới trình độ tinh vi thế nào.

Tang Phổ vẻ mặt thương thức đứng ở đằng xa, thấy Diệp Trùng dừng lại, không khỏi khen một tiếng: “Không ngờ thân thủ của tiên sinh lại cao như vậy, vốn còn cho rằng mấy người bên ngoài đó đều là mấy tên bất tài, xem ra thế giới bên ngoài mạnh hơn trong tưởng tượng của ta rất nhiều a.”

Về mặt Diệp Trùng hồ hững, đối với loại lời nói cuồng vọng này, trong lòng rất không cho là đúng, nhưng lại lười phản bác.

Tang Phổ giống như đoán được Diệp Trùng nghĩ thế nào, cười nhẹ nói: “Tiên sinh khẳng định là cảm thấy ta nói rất cuồng vọng. Ta dám khẳng định, với thân thủ thế này của tiên sinh, ở bên ngoài nhất định là cao thủ võ thuật nhất lưu.”

Diệp Trùng chẳng ừ hử gì.

Dừng một chút, Tang Phổ lập tức kiêu ngạo nói: “Tộc họ Tang của ta khi chưa rời khỏi thiên hà Hà Việt, đã là một trong tứ đại thế gia của thiên hà Hà Việt. Không biết ở thiên hà Hà Việt hiện giờ rốt cuộc là tình trạng thế nào, nhưng lúc đó, sư sĩ tuy đã xuất hiện nhưng võ thuật gia vẫn chiếm địa vị thống trị tuyệt đối. Võ thuật họ Tang lúc đó chính là ở trình độ tầng thứ nhất. Hừ, hoàn cảnh Thiên vực trì tệ hại, lúc mới tới, cao thủ trong tộc tổn thất vô số mới có thể cắm rễ ở nơi hiểm ác này.”

- Năm trăm năm qua, tộc họ Tang chúng tôi, mỗi ngày đều phải chém giết với các loại dã thú thực lực cường hãn. Nếu như thực lực của người yếu ớt, căn bản là không cách nào sống sót được ở trong hoàn cảnh này. Ngài xem, mọi người bọn họ, mỗi ngày trừ đi săn bắt thì chính là thực hiện các loại huấn luyện, đề cao thực lực bản thân, bao gồm cả phụ nữ và trẻ em. Chúng tôi biết, chúng tôi đã không thể nào lấy được tiến triển gì với lực bên ngoài, vậy chúng tôi chỉ có cường hóa thân thể chúng tôi, đề cao kỹ xảo của chúng tôi. Thêm vào sự hỗ trợ của trọng lực vực, thực lực của chúng tôi hiện nay thực sự cao hơn tổ tiên của chúng tôi rất nhiều rồi.

Diệp Trùng nghĩ, Tang Phổ nói thật sự là không sai. Trong hoàn cảnh thế này, tiềm lực của con người sẽ càng dễ dàng được kích phát ra. Hoàn cảnh hiểm ác thế này, cũng mang lại cho thôn dân Tang gia thôn cơ hội thực chiến phong phú. Diệp Trùng vẫn luôn cho rằng, thực chiến vĩnh viễn là con đường hữu hiệu nhất để đề cao thực lực và kỹ xảo. Sự tích lũy có ý thức năm trăm năm, lại nghĩ tới sự sa sút của năm thiên hà lớn, nơi này vô nghi là đại biểu cho trình độ cao nhất của võ thuật đương kim.

Nhưng, cho dù là như vậy, cũng không đáng để chuyện nhỏ xé ra to. Diệp Trùng hiểu, bây giờ là thời đại của sư sĩ. Trong thời đại này, sư sĩ mới là diễn viên chính thật sự. Võ thuật gia có thể có tác dụng nhất định trong phạm vi nhỏ, nhưng khi bọn họ đối mặt với quang giáp, bọn họ yếu ớt như thế, chỉ có thể làm vai phụ thôi.

Điều Diệp Trùng cảm thấy hứng thú là trọng lực vực mà Tang Phổ đề cập tới cuối cùng. Trọng lực vực? Là cái gì?

- Trọng lực vực là cái gì? Diệp Trùng hỏi.

Tang Phổ ngăn người, lập tức cười nói: “Là lỗi của tôi, vẫn chưa từng giới thiệu với tiên sinh khu vực này.”

Diệp Trùng không khỏi lộ ra vẻ lắng nghe, hiểu biết đối với hoàn cảnh xung quanh, đây là việc Diệp Trùng phải làm đầu tiên mỗi khi tới một nơi. Chỉ là gần đây bị nghiên cứu chiếm hết thời gian mới làm quên đi việc này.

Tang Phổ rủ rủ nói: “Đại lục này chúng tôi gọi là Thiên vực trì. Lúc đó, tổ tiên tới chỗ này, cũng chính là vị trí Tang gia thôn hiện nay, năng lượng đã cạn kiệt, cho nên không thể nào thăm dò cả đại lục này. Nhưng mấy năm nay, chúng tôi vẫn luôn không ngừng thăm dò ra ngoài. Về sau chúng tôi phát hiện, đại lục này đầy nguy hiểm. Nơi này không chỉ có dã thú mạnh mẽ, dữ tợn, ở một số địa phương đặc biệt, sẽ xuất hiện uy hiếp so với dã thú còn khủng bố hơn, thí dụ như trọng lực vực. Trọng lực trong mỗi trọng lực vực lớn nhỏ không giống nhau, mấy trọng lực vực này giống như cạm bẫy không biết rõ phân bố trên đại lục này. Nếu như người đột nhiên xông vào một trọng lực vực có siêu trọng lực, vậy người căn bản là đừng mong người có thể từ trong đó đi ra. Hơn nữa, trọng lực vực và không gian thông thường hoàn toàn không có bất cứ lần ranh nào.”

Diệp Trùng nghe tới mắt miệng trợn trừng, điều này hoàn toàn lật đổ hệ thống tri thức trong đầu hắn, làm

sao có thể chứ? Trong vành đai toái thạch xuất hiện một tinh thể không phải hình cầu đã làm hấn cảm thấy không thể tin được rồi. Nhưng, trên đời này còn xuất hiện chỗ cổ quái thế này sao? Trên một tinh thể, lại xuất hiện nhiều khu vực có trọng lực khác biệt lớn thế này sao?

Tang Phổ rõ ràng hơi đặc ý với sự thất thố của Diệp Trùng. Trước giờ, Diệp Trùng ở trước mặt mọi người đều vô cùng bình tĩnh, đáng vẻ hờ hững. Tang Phổ có đôi chút đặc ý nói: “Sau này, trải qua tìm tòi, chúng tôi phát hiện trọng lực vực và địa phương thông thường vẫn có chút khác biệt. Thí dụ, thực vật trong trọng lực vực và thực vật ở khu vực thông thường xung quanh khác biệt rất rõ ràng. Hiện nay, mỗi người trong Tang gia thôn đều có thể phán đoán được trước mặt rốt cuộc có phải là trọng lực vực hay không. Không chỉ như vậy, chúng tôi còn có thể phán đoán được đại khái trọng lực trong trọng lực vực nào đó lớn cỡ nào.”

- Hai năm trước, một vị tiền bối nghĩ ra một phương pháp lợi dụng trọng lực vực. Đó chính là tiến hành huấn luyện trong trọng lực vực. Trọng lực càng lớn, gánh nặng đối với thân thể càng lớn, nếu như sau khi phát hiện ở bên ngoài đã không cách nào có được tiến bộ rõ ràng, huấn luyện của chúng tôi sẽ dời vào trong trọng lực vực. Đương nhiên, làm như vậy chỉ có thể là người trưởng thành, trẻ con vì thân thể vẫn chưa định hình, bị cấm bước vào trọng lực vực, chỉ được đợi chúng sau khi thành niên thì mới được cho phép đi vào.

Nếu như đúng như Tang Phổ nói, đây quả nhiên là một chỗ huấn luyện cực tốt. Nhưng Diệp Trùng nghĩ càng rộng hơn, không chỉ là võ thuật, nếu như ở trong hoàn cảnh thế này mà thực hiện huấn luyện sư sãi, tin rằng thành tựu nhất định sẽ xuất sắc giống vậy.

Dưới trọng lực gấp năm lần, dùng tốc độ 5 Hz có thể hoàn thành một cú xoay người Thomas, vậy dưới trọng lực bình thường, hoàn toàn có thể dùng tốc độ 10 Hz hoàn thành liên tục ba cú xoay người Thomas. Một vấn đề quan trọng nhất của việc quang giáp bay chính là gánh nặng đối với thân thể sư sãi, mà đây lại là chỗ cơ bản để hoàn thành tất cả động tác chiến thuật.

Suy nghĩ bức thiết của Diệp Trùng hiện giờ là nhìn xem một chút trọng lực vực trong lời Tang Phổ.

269. Chương 269: Phát Hiện Mới

Trên mặt cỏ, một vòng tròn chu vi khoảng 1 km hình dáng không theo quy tắc nào do những viên đá lớn nhỏ không đều vây thành. Trong vòng có vài thanh niên đang luyện công, tuy tuổi không lớn, nhưng tiếng gió của quyền cước làm Diệp Trùng không dám coi thường.

Tang Phổ chỉ cái vòng này nói: “Nơi này chính là một cái trọng lực vực, trọng lực của nó ước chừng lớn hơn bên ngoài 1,3 lần, thích hợp cho thanh niên thân thể vừa phát dục hoàn toàn và kỹ xảo vừa mới thành hình luyện tập. Ngài xem, mấy người này chính là thiếu niên vừa mới xuất sư từ tông đường trong thôn. Một khi xuất sư từ tông đường ra thì cũng có nghĩa bọn họ đã là một chiến sĩ. Ở chỗ này, bất luận nam nữ, đều phải vào trong tông đường học tập võ thuật, đây là bản lĩnh chúng tôi nhờ vào để sinh tồn.”

Khi Tang Phổ nói câu này, vẻ mặt thản nhiên, dường như không hề cho đó là khổ, nhưng Diệp Trùng vẫn nghe ra được sự chua chát trong đó.

- Người tới mang lại hy vọng cho tất cả mọi người chúng tôi. Có lúc cũng rất ngưỡng mộ các người, quang giáp trong mắt các người có lẽ chẳng qua chỉ là một thứ vô cùng phổ thông, nhưng ở chỗ này của chúng tôi lại chỉ là thứ lưu truyền trong truyền thuyết. Ha ha, thật ra chúng tôi không hề có yêu cầu xa xỉ gì, chỉ cần trên tay có vũ khí kim loại. Trong giọng nói của Tang Phổ lộ ra niềm tin mạnh mẽ: “Hừ, chúng tôi là một tộc mạnh mẽ nhất ở chỗ này. Năm trăm năm trở lại đây, trừ chiến sĩ ra, mỗi một đời của Tang gia thôn đều có một hai người thông minh, trí tuệ, nhưng không ai nhìn hiểu nội dung trên mấy con chip đó. Bọn họ chỉ đành dùng phương pháp ngu ngốc nhất, phí tinh lực cả đời để thử, thử đủ thứ. Bọn họ đã tìm thấy Đê nhiệt thạch, đã tìm thấy thực vật có thể trị thương, đã tìm thấy Liệt dương điều lam... Nhưng bọn họ lại không tìm ra phương pháp chế tạo kim loại. Mỗi một người bọn họ đều ôm sự không cam tâm này mà chết đi.”

Tang Phổ sáng rực nhìn Diệp Trùng, lát sau, đột nhiên phì cười: “Tôi sao thế này, chỉ là dẫn người đi xem trọng lực vực, mà lại nói tới chỗ này. Ừm, những thứ này không có quan hệ gì với người, đều là vận mệnh của tộc họ Tang chúng ta mà thôi.”

Diệp Trùng im lặng, lại không trả lời, không biết nói gì mới tốt.

Tang Phổ phần chấn tinh thần, nói: “Người xem kỹ trọng lực vực này.”

Diệp Trùng theo lời, không khỏi thận trọng đánh giá trọng lực vực như lời của Tang Phổ này. Không có gì khác biệt a, Diệp Trùng cẩn thận nhìn hai lượt nhưng không phát hiện bất cứ chỗ không giống nào với chỗ khác. Nếu như không phải mấy viên đá này vây thành cái vòng này, Diệp Trùng tuyệt không chú ý tới khu cỏ vô cùng bình thường này là trọng lực vực mà không ai có thể giải thích được nguyên nhân hình thành này.

Nghi hoặc liếc nhìn Tang Phổ, Diệp Trùng lắc đầu, nói: “Hình như không có gì khác biệt.”

Tang Phổ đắc ý cười: “Chúng tôi lúc đầu cũng không phát hiện, trọng lực vực lúc đó là chỗ cực kỳ nguy hiểm. Nhưng sau này cuối cùng cũng bị chúng tôi phát hiện ra. Đây, người xem, cỏ bên trong trọng lực vực và cỏ bên ngoài có gì khác nhau?”

Diệp Trùng nghe nói ngẩn người, cẩn thận nhìn, lúc này mới nhìn ra một manh mối, thì ra cỏ bên trong chỗ này thấp hơn cỏ bên ngoài một chút, hần hơi mảy mò liền tỉnh ngộ ra.

Nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Trùng, Tang Phổ liền biết Diệp Trùng đã nghĩ ra, nhưng vẫn giải thích nói: “Do quan hệ của trọng lực, thực vật trong trọng lực vực sẽ có khác biệt ở mức độ nhất định với thực vật ở bên ngoài. Nếu như khác biệt trọng lực hai bên càng lớn, khác biệt giữa thực vật cũng càng rõ ràng. Thí dụ trọng lực vực này, trọng lực của nó lớn hơn bên ngoài, thực vật sống bên trong ngắn hơn bên ngoài một chút.”

Diệp Trùng hỏi tiếp: “Nếu như trong trọng lực vực không có thực vật thì sao?”

Tang Phổ lộ ra chút tán thưởng, nói: “Ném đá hỏi đường.”

Trong lòng Diệp Trùng lập tức hiểu ra, nếu như phía trước có trọng lực vực, vậy thì sẽ làm cho viên đá quăng đi rơi xuống không tự nhiên vô cùng rõ ràng. Phương pháp này đích xác vô cùng không tệ, đơn giản mà thực dụng, không cần máy móc phức tạp, chỉ cần viên đá tiện tay là có được. Hơn nữa, có thể tưởng tượng được khoảng cách bay mà lực tay mấy người này quăng ra nhất định sẽ rất khả quan, cho dù là bước vào một khu vực xa lạ, cũng sẽ không tạo ra ảnh hưởng quá lớn đối với tốc độ tiến tới.

Thật là sự sáng tạo thiên tài a. Diệp Trùng không nhận được mà khen ngợi trong lòng.

Sau khi bước vào trọng lực vực, Diệp Trùng cảm thấy trên người bỗng nhiên nặng nề, toàn thân giống như treo đầy vật nặng, ngược lại Tang Phổ trông vẫn giống như không có gì, hoàn toàn không có cảm giác.

Mấy người đang luyện tập nhìn thấy Tang Phổ, không khỏi đều lộ ra vẻ tôn kính, hơi cười cười, nhẹ nhàng vỗ vai một người trong đó, cổ vũ vài câu, rồi cùng Diệp Trùng đi tới một góc.

Diệp Trùng thử cử động, tay chân, quả nhiên cảm thấy trầm trọng dị thường, chiến sĩ luyện ra từ trọng lực cao thế này, ở phương diện thân thể cường hãn tuyệt đối là số một. Diệp Trùng tin rằng, cho dù là cao thủ của Hắc giác có năng lực cận chiến cường hãn nhất, dưới tình huống không điều khiển quang giáp mà đánh nhau với những thôn dân của Tang gia thôn này, vậy thì cũng chỉ có một con đường chết.

Khởi động một lát, Diệp Trùng cảm thấy trừu thân thể trầm trọng hơn bên ngoài, không có bất cứ khác biệt gì khác.

Trong trọng lực vực, trừ loại cỏ tím này, còn có vài loại cây xem ra khá dày. Từ góc độ thực vật học, Diệp Trùng phán đoán loại cây này chắc là thuộc về loại nấm. Trên cái mũ nấm hình ô dày cộm có vài chấm trắng, vẻ ngoài màu xám đất làm nó xem ra vô cùng không nổi bật, nhưng thể hình mỗi một cây đều khá lớn, đường kính mũ nấm đều khoảng một mét, thân nấm đầy đặn, rất có cảm giác.

Diệp Trùng vẫn không thấy loại nấm này ở trong phòng của mình, xuất phát từ sự miễn cảm đối với thực vật chưa biết của một điều bồi sư, hần không khỏi đi tới trước, cẩn thận quan sát, vừa hỏi: “Đây gọi là gì?”

- Nấm xám. Tang Phổ nói ngắn gọn: “Chúng tôi gọi nó là nấm xám, trông dường như rất mềm, thật ra rất cứng, cảm giống như da, không thể ăn được, thường chỉ mọc ở trong trọng lực vực. Năng lực sinh sôi rất mạnh, nhưng chỉ có ba cây sống chung với nhau. Chúng tôi hiện giờ vẫn không phát hiện có ích gì.”

Diệp Trùng sờ một cái, quả nhiên vô cùng cứng rắn, hoàn toàn không giống với sự dày cộm, non mềm của vỏ bề ngoài.

Đồng tử Diệp Trùng bỗng mở to, hần đột nhiên gấp eo, cẩn thận đào miếng đất đó, phân biệt tỉ mỉ, trái tim lại không khỏi đập binh binh lên.

Chẳng lẽ...

Không, hần vẫn phải xác nhận, Diệp Trùng bỗng nhiên đứng thẳng lên. “Sao thế?” Tang Phạm không khỏi gấp giọng hỏi, vốn tỉ mỉ, hần rất mau liền phát hiện ra sự thất thố của Diệp Trùng.

Diệp Trùng không nói gì, mà lại mau chóng nhìn quanh. Không xa, ở một góc khác trong cái vòng này, còn có ba cây nấm xám mọc yên lặng ở đó.

Mũi chân điểm một cái, Diệp Trùng giống như một con chim lớn, vọt tới trước ba cây nấm xám này. Tang Phổ phản ứng cực nhanh, ngay lúc Diệp Trùng nhìn về phía ba cây nấm xám khác, hần đã biết Diệp Trùng nhất định có phát hiện. Hần không dám lưỡng lự, ngay khi thân hình Diệp Trùng vừa động, hần liền theo sát sau lưng Diệp Trùng.

Tang Phổ giống như một con dã thú đầy lực bạo phát, chỉ dùng động tác chạy đơn thuần theo sau lưng Diệp Trùng, tốc độ cực nhanh, lại mang theo mỹ cảm không gì so sánh được.

Diệp Trùng vọt tới trước ba cây nấm xám, vừa tiếp đất liền gấp eo xuống, tìm kiếm tỉ mỉ dưới phần gốc của nấm xám.

Quả nhiên! Diệp Trùng hít sâu một hơi mới bình phục trái tim hơi kích động của mình, cẩn thận nhón lấy vài hạt màu bạc phân tán trong đất ở phần đỉnh của nấm xám.

Mấy hạt màu bạc này, mỗi hạt chỉ nhỏ cỡ hạt đậu xanh, bề mặt u tối, thêm vào lẫn trong đất, bình thường làm người ta rất khó phát hiện.

- Những thứ này là gì? Nhìn hạt màu bạc trên tay Diệp Trùng, Tang Phổ không khỏi mở miệng hỏi.

Liếc nhìn Tang Phổ, Diệp Trùng chậm rãi nói: “Đây chính là kim loại.”

Tang Phổ giống như bị sét đánh, không thể tin được nhìn hạt bạc trên tay Diệp Trùng. Đây chính là kim loại làm cho một tộc họ Tang ngay cả mơ cũng muốn sao? Tang Phổ không khỏi hơi run.

Hồi lâu, Tang Phúc mới khôi phục bình tĩnh, nhận lấy một hạt bạc từ tay Diệp Trùng, hơi dùng sức, hạt bạc này liền biến thành một miếng tròn, trái tim vừa mới nóng lên của Tang Phổ trong khoảnh khắc liền lạnh xuống: “Kim loại mềm như vậy thì có ích gì?”

Diệp Trùng đáp đáp nấm xám ở bên chân, vang lên binh binh, không nhanh không chậm nói: “Thứ có ích là nó.”

Diệp Trùng cuối cùng cũng biết mình lâm vào sai lầm thế nào. Trước giờ, Diệp Trùng suy nghĩ làm thế nào lợi dụng nhiệt độ cao từ trong Lưu kim quặng để tinh luyện Lưu kim. Cho nên hần vẫn luôn tìm kiếm làm thế nào để lấy năng lượng trong Đê nhiệt thạch ra để hình thành nhiệt độ cao, để đạt được mục đích tinh luyện kim loại.

Lúc này, hần đã quên mình còn là một điều bồi sư.

Trong giáo trình của điều bồi sư cũng có mấy cách xử lý lợi dụng điều bồi để mà thu được kim loại trong quặng kim loại. Chỉ là bồi vì kỹ thuật tinh luyện kim loại hiện giờ so với mấy phương pháp này càng đơn giản, tiện lợi hơn, cho nên làm cho Diệp Trùng đã sớm bỏ quên chúng ở góc nào đó không biết.

Đợi đến hôm nay nhìn thấy phần gốc của nấm xám lại sinh ra hạt kim loại như vậy mới làm Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới con đường vẫn luôn bị mình bỏ quên này.

Nếu như Quản phong tử vẫn còn, không biết sẽ có cảm tưởng gì. Diệp Trùng không khỏi cười khổ trong lòng, nội dung mình học hơi nhiều, lại cực ít có thể coi như cực kỳ tinh thông. Ngay cả kỹ xảo cận chiến mình vẫn luôn cho rằng cao siêu, tới Tang gia thôn cũng chịu đả kích lớn.

Hệ thống rễ của năm nắm cầm cực sâu, Diệp Trùng và Tang Phổ hợp lực cũng phí một phen công phu rất lớn.

Mấy người còn lại trong trọng lực vực ngơ ngẩn nhìn hai người Diệp Trùng và Tang Phổ liều mạng chà đạp năm nắm, nhưng năm nắm đó không hề nề mặt chút nào, vẫn cứ không ngã. Hết cách, hai người chỉ đành cùng ôm lấy thân cây năm nắm ra sức, chỉ là tư thế đó ngược lại ám muội không nói ra lời.

Bào tử năm nắm rơi lá tả đĩnh đầy người hai người, làm cho hai người đầu xám, mặt xám đúng với tên gọi.

Trở về thôn, mọi thôn dân của Tang gia thôn dọc đường nhìn thấy Tang Phổ, ai nấy đều lộ ra ý cười. Mặc cô gái trẻ tuổi đó càng nhịn không được, bùm miệng cười trộm.

Mà thật ra cũng là vì hình dáng hiện giờ của Tang Phổ hoạt kê nói không ra lời, trên vai vác một cây nắm xám to lớn, cả đầu mặt đều xám xịt. Nếu như là thôn dân bình thường, người khác không cảm thấy gì, nhưng đây lại là Tang Phổ, hần là tộc trưởng đời kế, cũng là lãnh tụ trong đám trẻ tuổi, thân phận cao quý, vô luận là lúc nguy hiểm hơn cũng vĩnh viễn thông dong không đổi, nào đã có ai thấy qua hần chặt vật thể này.

Tang Phổ trước giờ trầm tĩnh cũng đỏ bừng mặt, nhưng may mà trên mặt đầy bào tử của năm nắm, trái lại nhìn không ra.

Diệp Trùng lại không nhanh không chậm theo bên cạnh Tang Phổ, vẻ mặt hồ hững, thoải mái như thường.

270. Chương 270: Dĩ Thủy Lưu Kim

Đám phụ tá xung quanh hưng phấn dị thường, ánh mắt nào nhìn về phía thối Lưu kim cũng đầy mê đắm, mà ánh mắt ngẫu nhiên nhìn về phía Diệp Trùng lại càng đầy vẻ sùng bái.

Phụ tá của Diệp Trùng đã từ một mình Tang Phàm mở rộng thành năm người, mấy người này đều là do trưởng thôn Tang Đức chọn từ trong lứa trẻ tuổi chọn ra, ai nấy thông minh, lanh lợi. Diệp Trùng đương nhiên biết trưởng thôn Tang Đức muốn có nhiều người có thể học được chút gì đó từ mình, nhưng điều này với hần mà nói, không hề có bao nhiêu chỗ xấu.

Với Diệp Trùng, năm người này tuy cơ sở tệ một chút, nhưng ai nấy đều siêng năng dị thường, cũng thuộc vào loại nhân tài có thể đào tạo. Thiên phú con người có cao thấp, điều này bình thường vô cùng, nhưng thiên phú vĩnh viễn thay thế không được sự siêng năng. Nhưng, để Diệp Trùng dạy bọn họ một số tri thức cơ sở từ đầu, hần không hề có hứng thú đó. May mà có Tang Phàm, Diệp Trùng cũng có thể khoan tay đứng nhìn.

Tiến triển của mấy người này ở phương diện kim loại học cực chậm, nhưng ở phương diện điều bồi lại giống như có thiên phú cực tốt, điều này làm Diệp Trùng hơi kinh ngạc. Sau này hỏi Tang Phàm mới biết, mỗi một người ở chỗ này, phân biệt thực vật đều là bản lĩnh phải có. Điều bồi của một mạch dòng họ Quản vốn dĩ chính là thoát thai từ thực vật học cổ đại, thêm vào phần lớn nội dung liên quan đến điều bồi của Diệp Trùng hiện giờ đều có quan hệ với thực vật, cho nên tiến độ của bọn họ khá nhanh.

Cuối cùng cũng thành công rồi!

Trong lòng Diệp Trùng thở dài một hơi, thoát khỏi khoa học kỹ thuật hiện đại, không ngờ ngay cả tinh luyện kim loại cơ bản nhất cũng trở nên khó khăn như vậy. Diệp Trùng rút trích dịch năm nắm từ trong năm nắm ra trước, sau đó điều phối ra dung dịch điều bồi mới, lại dùng nó lọc Lưu kim từ trong thối Lưu kim. Nhưng hần hiện giờ chỉ cao hứng một chút, rồi rất mau bình tĩnh trở lại, mình hiện giờ đang chạy đua với thời gian, ai biết mấy người Mục Thương có thể kiên trì bao lâu?

Mấy người Mục Thương vẫn tốt chứ? Tâm thần Diệp Trùng hơi hốt hoảng.

Định thần lại, Diệp Trùng nói với Tang Phàm: “Người đi mời trưởng thôn tới đây.”

Tang Phàm ừ một tiếng, rồi mặt mày hưng phấn chạy như bay ra cửa.

Thỏi Lưu kim này truyền tới truyền lui trên tay mấy người phụ tá khác, mỗi người khi nhận lấy nó đều kích động đến mức không thể tự kiềm chế.

Diệp Trùng trầm tư ở một bên, giờ tuy đã tinh luyện ra Lưu kim, nhưng có thể sản xuất quy mô lớn hay không vẫn là một vấn đề. Hắn từng hỏi Tang Phàm, loại nắm xám này tuy thường thấy, nhưng số lượng không hề coi là nhiều bởi vì nó chỉ mọc trong trọng lực vực. Nếu như cần sản xuất Lưu kim số lượng lớn, vậy thì không thể không đối mặt với vấn đề cung cấp nắm xám.

Chính ngay lúc này, bên ngoài truyền tới một trận huyền oán.

Tiếp theo, một đám lớn người xông vào, người dẫn đầu chính là lão trưởng thôn Tang Đức, Tang Phổ, Tang Lăng cũng theo sát phía sau.

- Tiên sinh thành công rồi? Tang Đức (1) khó dấu được vẻ kích động, giọng nói cũng mang theo vài phần run rẩy, Tang Phổ, Tang Lăng cũng đẩy về kỳ vọng nhìn Diệp Trùng.

- Ủ. Diệp Trùng gật đầu, đầu xoay về phía mấy người phụ tá. Ánh mắt của lão trưởng thôn Tang Đức tùy theo hướng xoay đầu của Diệp Trùng mà rơi trên thỏi Lưu kim trên tay một người phụ tá. Đồng tử của trưởng thôn Tang Đức nhanh chóng mở ra, hô hấp cũng trở nên nặng nề. Người phụ tá đó cũng biết điều mang thỏi Lưu kim trên tay, hai tay dâng lên trước mặt trưởng thôn Tang Đức.

Trong phòng vang lên một loạt tiếng hít thở dồn dập.

Lão trưởng thôn Tang Đức run rẩy thò về phía thỏi Lưu kim mỹ lệ này. Diệp Trùng cũng có chút lo lắng trưởng thôn Tang Đức có quá kích động mà xảy ra vấn đề gì không.

Không thể không nói, thỏi Lưu kim này quả thật là mỹ lệ cùng cực. Cho dù loại người đã quen với các loại kim loại hiếm có như Diệp Trùng này, khi nhìn thấy thỏi Lưu kim này cũng không khỏi bị sự mỹ lệ của nó thuyết phục, huống chi mấy người chưa từng thấy qua như trưởng thôn Tang Đức? Nhưng điều Diệp Trùng càng để ý hơn là tính năng của nó, Lưu kim quặng ở năm thiên hà lớn cực kỳ ít ỏi, ngay cả miêu tả về nó trong kho tư liệu của Mục Thương cũng không hề quá tường tận. Nhưng Diệp Trùng vẫn đoán thử đại khái tính năng của nó, tuy không phải rất chính xác, nhưng hắn tin tính năng của Lưu kim rất xuất sắc, tuyệt đối tốt hơn hợp kim có pha Hắc kim một bậc!

Thỏi Lưu kim thu được từ phương pháp rút trích trong điều bồi lần này cũng mang lại cho Diệp Trùng thu hoạch cực lớn, có rất nhiều chỗ không hiểu trong phương diện điều bồi lúc trước cũng mở ra rộng rãi.

- Tại sao màu sắc của nó và quang giáp trong tông đường không giống nhau? Người nói là Tang Lăng.

Diệp Trùng tò mò hỏi: “Tại sao màu sắc phải giống với quang giáp trong tông đường?”

- Quang giáp trong tông đường không phải cũng là do kim loại chế thành sao? Trả lời của Tang Lăng làm Diệp Trùng suyết nửa thì hôn mê.

Thật là vô tri, thật là vô tri a! Diệp Trùng liếc nhìn ngực của Tang Lăng, đột nhiên trong đầu vọt ra một câu nói mà Thương lúc trước từng nói qua: “Ngực to không nào!” Quả nhiên rất chính xác nha! Thương cũng không phải nói lời nào cũng là nói bậy a, nhất thời, Diệp Trùng rất nhớ Thương.

Ánh mắt của Diệp Trùng không chút cố kỵ, lập tức làm Tang Lăng đỏ bừng mặt.

Nhưng Diệp Trùng vẫn giải thích sơ qua một chút: “Loại kim loại này gọi là Lưu kim, kim loại của quang giáp trong tông đường các người gọi là Tam thái hợp kim cương.” Năm phụ tá bên người Diệp Trùng, bao gồm cả Tang Phàm trong đó, lập tức lấy ra một cuốn sổ nhỏ tùy thân, ghi lại lời của Diệp Trùng. Động tác này làm mọi người xung quanh đều trợn mắt há hốc mồm.

- Tiên sinh, cái gì gọi là Tam thái hợp kim cương vậy? So với Lưu kim, cái nào tính năng xuất sắc hơn? Tang Phàm cung kính hỏi, mà bốn người phụ tá còn lại cũng lộ ra vẻ lắng tai nghe.

Diệp Trùng lời giải thích: “Các người lên quang não mà tra, trong đó có tư liệu về phương diện này. Tam thái hợp kim cương đã bị đào thải 300 năm trước rồi.”

Thái độ ham học hỏi của năm người trẻ tuổi này làm thôn trưởng Tang Phàm hơi vừa ý, ngữ trọng tâm trường nói: “Các người phải theo tiên sinh học cho tốt. Bản lĩnh của tiên sinh rất lớn, các người học được đôi chút là đủ cho chúng ta dùng cả đời rồi.”

Năm người vội vàng đáp lại. Bước đệm này cũng làm giảm sự xấu hổ của Tang Lăng rất nhiều.

Tang Phổ nhận lấy thỏi Lưu kim từ tay trưởng thôn, tay vận sức, thỏi Lưu kim này lại không có bất cứ biến dạng nào, ngay cả dấu tay cũng không lưu lại. Tang Phổ nhin không được, khen một tiếng: “Tốt!” Thôn dân ở sau lưng lại nhao nhao lên một trận, ai nấy vươn dài cổ, vẻ mặt kỳ vọng nhìn thỏi Lưu kim trên tay Tang Phổ đó.

- Tiên sinh có thể mang nó chế thành vũ khí ư? Tang Phổ mắt sáng quắc nhìn Diệp Trùng. Người xung quanh, ai nấy đều nín thở, cả căn phòng lại vì câu nói này của Tang Phổ mà trở nên im phăng phắc.

Trước giờ, có một thanh vũ khí kim loại vẫn luôn là nguyện vọng cả đời trong lòng mỗi thôn dân Tang gia thôn.

Diệp Trùng không hề lưỡng lự: “Điều này rất dễ dàng.”

Mọi người không khỏi đồng thanh hoan hô.

Giọng nói của trưởng thôn Tang Đức vừa mới bình tĩnh lại một lần nữa run rẩy vang lên: “Quá tốt rồi! Ân tình của tiên sinh đối với một mạch họ Tang chúng tôi, mỗi một tộc nhân của họ Tang chúng tôi mãi mãi không quên!”

Trong lòng Diệp Trùng lại không đặc ý chút nào, với hắn, nếu như không thể sản xuất quy mô lớn, tác dụng có thể có của thứ này cũng không có bao nhiêu lớn.

Diệp Trùng trầm ngâm một lát, nói với trưởng thôn Tang Đức: “Tôi không ngờ, Lưu kim quặng ở chỗ này lại có trữ lượng lớn như vậy. Nhưng nếu như muốn sản xuất vũ khí kim loại, tôi cần nắm xám nhiều hơn nữa.”

- Nắm xám? Trưởng thôn Tang Đức nghi hoặc hỏi.

Diệp Trùng gật đầu nói: “Đúng, nắm xám là một trong những nguyên liệu chủ yếu nhất để tinh luyện Lưu kim. Nhưng theo ta được biết, nắm xám mọc ở chỗ này không hề nhiều.”

Trưởng thôn Tang Đức trầm ngâm nói: “Đây cũng là một vấn đề.”

- Vấn đề này dễ thôi. Trong đám người truyền ra một giọng nói khàn khàn, tiếp theo đi ra một ông lão gầy còm. Vài sợi râu dưới cằm xem ra có đôi chút cảm giác mất chuột mày cướp.

Thấy ánh mắt của Diệp Trùng, trưởng thôn Tang Đức vội vàng giới thiệu: “Đây là Xích y (thầy thuốc đỏ) Tang Như Bắc trong thôn chúng tôi, là người có nghiên cứu nhất đối với thực vật trong thôn chúng tôi.”

Cặp mắt của Tang Như Bắc cực kỳ có thần: “Ta từng có một khoảng thời gian nghiên cứu qua nắm xám. Nắm xám tuy chỉ mọc ở trọng lực vực, nhưng nuôi trồng lại không khó. Chúng ta có thể chuyên môn khai thác lấy trọng lực vực để nuôi trồng nắm xám.”

- Tốt! Việc này giao cho ngươi. Mọi người trong thôn, ngươi có thể điều phối, nhất định phải mau chóng nuôi trồng ra nắm xám. Trưởng thôn Tang Đức quyết đoán nói.

- Vâng. Tang Như Bắc cung kính nhận lệnh.

- Không biết tiên sinh có thể mang thỏi Lưu kim này chế thành một món vũ khí kim loại hay không? Trưởng thôn Tang Đức hỏi.

Diệp Trùng nghĩ ngợi, nói: “Kích cỡ của thỏi Lưu kim này, dùng để chế tạo một món vũ khí toàn kim loại thì quá đáng tiếc. Tôi mang nó chế thành mấy ngọn mây. Các người gắn nó trên cán Khổ mộc thì được rồi.”

- Ồ nghe theo dặn dò của tiên sinh. Trưởng thôn Tang Đức cung kính nói.

Mấy người phụ tá vội vàng làm việc, thành thực mà mau chóng lấy ra dung dịch điều bồi, còn có bột quặng nữa. Máy hôm nay tuy tri thức lý luận học được không hề nhiều, nhưng cơ hội ra tay của bọn họ lại không hề ít.

Tang Phàm mau chóng mang công cụ đặt ngay ngắn trên bàn trước mặt Diệp Trùng.

Mọi người thấy tiên sinh lại sắp ra tay ngay tại chỗ, lập tức trở nên hưng phấn, một người cũng không muốn rời đi, ai nấy đều ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ quấy nhiễu tiên sinh, vươn cổ ra, chỉ sợ bỏ qua chút chi tiết nào.

Diệp Trùng mang thỏi Lưu kim bỏ vào trong dụng cụ, theo thứ tự bỏ vào hai loại dung dịch điều bồi, rất mau, thỏi Lưu kim vốn cứng rắn phi thường mau chóng hóa thành một vũng chất lỏng màu vàng kim, nhưng lại tách bạch rõ ràng với dung dịch điều bồi. Sự thay đổi vô cùng bình thường trong mắt Diệp Trùng này lại thần kỳ phi thường trong mắt những người khác.

Đổ dung dịch điều bồi ra, trong dụng cụ chỉ còn lại toàn là dung dịch Lưu kim. Diệp Trùng cẩn thận mà đều đặn rải lên Lục thạch phần, dung dịch Lưu kim lại lập tức từ dạng lỏng biến thành dạng dẻo, mềm mềm, lại là một loại mỹ lệ khác, trong mắt Tang Lăng lộ ra vẻ mê đắm.

Phụ nữ đối với thứ đáng yêu thường thiếu sức miễn nhiễm.

Người xung quanh ngay cả nháy mắt cũng không nháy một cái.

Dáng vẻ Diệp Trùng không có chút qua loa nào, chờ khoảng nửa phút, đột nhiên mở miệng: “Khuôn.”

Tang Phàm vội vàng đưa khuôn trên tay cho Diệp Trùng.

Diệp Trùng nhận lấy khuôn, rải đều đặn chút bột kẽm vào chỗ rỗng của khuôn.

Cái tay còn lại cầm lấy một miếng gỗ gọt cực kỳ nhẵn bóng, nhẹ nhàng rạch, cắt lấy một miếng nhỏ Lưu kim đông lại, sau đó dùng một cái nhíp bằng gỗ kẹp lấy miếng Lưu kim đông lại này, bỏ vào chỗ rỗng của khuôn, sau khi đè xuống, dùng miếng gỗ gọt đi những phần dư.

Ba phút sau, Diệp Trùng nhấc khuôn lên, nhẹ nhàng dùng sức lật ngược.

Ting, một tiếng vang nhẹ lên, một mũi mâu từ trong khuôn rút ra, rơi trên mặt bàn. Diệp Trùng nhặt lên một cái mũi mâu, lấy một miếng vải, chà đi chút bột kẽm trên bề mặt, lộ ra ánh sáng lấp lánh của Lưu kim.

- Tốt rồi. Các người chỉ cần mài phần lưỡi một chút thì được rồi.

Mọi người đều nhìn chằm chằm mũi mâu Lưu kim trên tay Diệp Trùng, ham muốn lộ ra mạnh mẽ, không che giấu chút nào. Nhưng khi ánh mắt bọn họ chuyển tới Diệp Trùng, lại lộ ra sự kính nể sâu sắc.

Con người đứng trước sức mạnh mà mình chưa biết, thường đầy sự kính nể.

Nhìn thỏi Lưu kim còn dư, Diệp Trùng nói với mấy người Tang Phàm: “Các người tới thử đi.”

Chú thích: (1) Nguyên văn là Tang Phổ, nhưng thấy không hợp lý nên sửa thành Tang Đức.

271. Chương 271: Nóng Lòng

Nuôi trồng nấm xám cũng vô cùng thuận lợi, Tang Như Bắc nghiên cứu thực vật nhiều năm, rất mau liền tìm ra điều kiện sinh trưởng tốt nhất của nấm xám, bọn họ theo đó mà tìm được vài trọng lực vực thích hợp, làm thành căn cứ chuyên nuôi trồng nấm xám.

Cả Tang gia thôn đều ở trong quá trình cải tạo sản xuất oanh oanh liệt liệt này. Trừ đội chuyên săn bắt, đàn ông trưởng thành còn lại đều chạy ra ngoài tìm Lưu kim quặng, phụ nữ lại theo sau lưng Tang Như Bắc học tập làm sao nuôi trồng nấm xám.

Đội săn bắt đều trang bị mâu mới đồng loạt, đầu mâu Lưu kim ở trên cán Khổ mộc kích cỡ thích hợp, đầu mâu được mài sắc bén lóe lên hàn quang mỹ lệ mà trí mạng, làm mọi thôn dân khác, ai nấy đều ghen tị vô cùng, nhưng vừa nghĩ tới chẳng bao lâu nữa mình cũng có thể có mấy cây mâu mới này, lao động của mọi người dâng cao chưa từng thấy, sự yêu thích của chiến sĩ đối với vũ khí giống như khuôn đúc sự yêu thích của mấy tên công tử bột đối với người đẹp.

Mâu mới ra trận lần đầu liền mang lại thành quả phong phú, lần đầu tiên thú săn mà đội săn bắt bắt được gấp ba lần bình thường, thú săn chất như núi đổ làm lão trưởng thôn Tang Đức cười tới mức ngay cả mắt cũng híp lại thành một đường thẳng, điều này cũng lấy sự thật để chứng minh với mọi người sự cường đại của vũ khí kim loại. Mọi thôn dân, khi nhìn thấy Diệp Trùng, ai nấy đều cung kính dị thường, đây là sự tôn kính phát từ nội tâm đối với vị tiên sinh đã mang lại hy vọng cho bọn họ. Mà có thể tới trước mặt tiên sinh, nghe lời dạy của tiên sinh, đó là hy vọng thiết tha nhất trong lòng mọi thanh niên.

Cho nên khi Diệp Trùng nói với lão trưởng thôn Tang Đức vẫn cần phụ tá, thanh niên chạy tới trước mặt lão trưởng thôn Tang Đức báo danh, trừ Tang Lăng ra, là tất cả thanh niên của Tang gia thôn. Ngay cả Tang Phổ cũng nhịn không được, muốn chạy đi góp vui, kết quả bị lão trưởng thôn Tang Đức mắng cho một trận.

Cuối cùng, lão trưởng thôn Tang Đức chọn ra mười thiếu niên khoảng 13, 14 tuổi. Mấy thiếu niên này tư tưởng vẫn chưa định hình, năng lực tiếp nhận đối với sự vật mới khá mạnh.

Diệp Trùng sở dĩ vẫn cần phụ tá chính là có liên quan tới công việc hẩn hiện đang làm. Đối với công việc chế tạo vũ khí kim loại, Diệp Trùng đã hoàn toàn giao cho Tang Phạm phụ trách, tất cả tâm tư của hẩn hiện giờ đều đặt trên nghiên cứu mới, đó chính là nghiên cứu Đê nhiệt thạch.

Hẩn biết mình đang chạy đua với thời gian, mục tiêu của hẩn là có thể cứu mấy người Mục Thương ra, nếu không, tất cả mọi thứ đều không có chút ý nghĩa nào.

Đê nhiệt thạch đáng chết này, Diệp Trùng tới giờ vẫn không tìm ra phương pháp làm sao kích phát được năng lượng bên trong nó. Đây là chướng ngại lớn nhất đặt trước mặt Diệp Trùng hiện giờ. Không có năng lượng, mọi thứ đều nói suông. Diệp Trùng hiểu, vũ khí kim loại tuy có thể làm cho cuộc sống của Tang gia thôn tốt hơn, nhưng đối với mấy người Mục Thương lại không có bất cứ giúp đỡ nào.

Diệp Trùng hiện đang suy nghĩ có thể hay không lợi dụng tri thức về điều bồi thêm sâu sắc, hẩn đã bắt đầu suy nghĩ khả năng của nó dưới góc độ của một điều bồi sư.

Công việc này vẫn chưa từng có người làm qua, trong tất cả tư liệu mà Quản phong tử cho mình, Diệp Trùng không tìm thấy chút đầu dây mối nhợ nào, nhưng tình huống hiện thực lại làm Diệp Trùng hoàn toàn không thể nào ngồi nhìn thế này được, hẩn phải làm tất cả thử nghiệm mà hẩn có thể nghĩ ra.

Diệp Trùng không hề là một người thích biểu hiện cảm tình ra ngoài, trên thực tế, giữa hẩn và Mục Thương chưa từng nói qua vấn đề này, hẩn cũng chưa từng nghĩ qua Mục Thương sẽ rời khỏi mình, trong lúc không để ý, Mục Thương đã trở thành một bộ phận trong cuộc sống của hẩn, một bộ phận hoàn toàn không thể nào cắt rời được. Trong khoảng thời gian li tán với Mục Thương đó, hẩn từng băn khoăn, từng hoảng hốt, nhưng rất mau, hẩn liền tìm được một mục tiêu khác ngoài sống sót, đó chính là cứu Mục Thương ra.

Trước giờ, Mục Thương đều đóng vai một người bảo vệ, ngược lại, Diệp Trùng chưa từng làm cho Mục Thương điều gì. Bây giờ, Mục Thương đã sa vào trong biển sương mờ, sống chết chưa rõ, thứ Diệp Trùng muốn làm chính là cứu Mục Thương ra, đây không phải là cái gọi là hồi báo gì, mà là suy nghĩ đơn giản nhất trong lòng Diệp Trùng.

Điều bồi, cần biết đặc tính của tài liệu. Đây là quy tắc cơ bản nhất của mỗi một ngành nghề, thứ điều bồi thường dùng nhất là thực vật, nhưng thực vật ở nơi này đối với Diệp Trùng mà nói, hầu hết đều là loài mới, tri thức của hẩn đối với mấy thực vật này còn không bằng một thôn dân họ Tang chưa trưởng thành. Nhưng so với họ, Diệp Trùng lại có phương pháp khoa học.

Muốn nắm bắt được đặc tính của chúng, vậy thì cần phải làm vô số thực nghiệm, nếu như là bình thường, Diệp Trùng khẳng định sẽ tự mình làm từng chút một, tuy tốc độ có chậm chút, thời gian cần dài chút, nhưng như vậy có thể làm cho mình hiểu biết càng thêm cơ bản đối với mấy thực vật này.

Nhưng hiện giờ, thứ Diệp Trùng thiếu nhất chính là thời gian.

Cho nên Diệp Trùng cần phụ tá, thôn dân ở chỗ này, về cơ bản, mỗi người đều hiểu rất rõ thực vật địa phương, làm phụ tá thì thích hợp vô cùng. Có bọn họ, Diệp Trùng chỉ cần giảng giải sơ sơ, nói cho bọn họ biết phương pháp thực nghiệm, thao tác và ghi chép cũng có thể giao cho bọn họ, như vậy có thể tăng tốc tiến độ nghiên cứu rất nhiều. Chính ngay Tang Phàm cũng bị Diệp Trùng gọi về, gia nhập vào trong nghiên cứu mới.

Không có ai nghi ngờ gì nghiên cứu của Diệp Trùng, trên thực tế, bọn họ đều ôm tâm tình sùng kính vô bì để tới phòng nghiên cứu mà trong lòng bọn họ không khác gì thánh địa, cho dù trong mắt Diệp Trùng, phòng nghiên cứu này thô sơ như vậy.

Bọn họ từ nhỏ đã được truyền thụ các loại tri thức về thực vật, mấy thứ này đều là kết quả kinh nghiệm của người đi trước tích lũy lại, có một số thậm chí đều là do người đi trước dùng máu đổ về. Có cơ sở, bọn họ đối với điều bồi học làm ít mà được nhiều, tiến triển cực nhanh, rất mau liền nắm được phương pháp thực nghiệm đại khái, Diệp Trùng liền yên tâm để bọn họ thực hiện thực nghiệm đối với các loại thực vật, yêu cầu duy nhất là muốn bọn họ ghi chép tường tận quá trình và kết quả thực nghiệm. Mà Diệp Trùng ngoài thực hiện thực nghiệm giống vậy ra, còn phải phân tích, tổng kết những ghi chép này.

Diệp Trùng hiện giờ đã bắt đầu từ từ thích ứng với hoàn cảnh trọng lực của nơi này. Cho dù ở trong tình huống khẩn trương như vậy, Diệp Trùng vẫn không quên đề cao thực lực của mình, mỗi người ở đây đều là chiến sĩ mạnh mẽ, Diệp Trùng vĩnh viễn không thiếu đối tượng khiêu chiến, năng lực học tập của Diệp Trùng làm cho mọi người từng giao thủ với hắn phải chặc chặc kêu lạ, tiên sinh quả nhiên không hổ là tiên sinh, ngay cả học tập võ thuật cũng nhanh như vậy.

Đối với tiến bộ của mình, ngay cả bản thân Diệp Trùng cũng cảm thấy kinh ngạc, thân thể của Diệp Trùng rất lâu trước đây đã tới trạng thái bình cảnh, cho dù ngẫu nhiên có tiến bộ thì cũng nhỏ nhoi vô cùng. Diệp Trùng từng cho rằng mình đã tới luyện tới mức độ cao nhất mà con người có thể đạt tới. Nhưng sau khi tới chỗ này, dưới sự kích thích của trọng lực cao, hắn phát hiện thân thể của mình đang điên cuồng cường hóa, bình cảnh vẫn luôn quấy nhiễu hắn giống như trong vô ý mà bị đột phá, làm cho Diệp Trùng có lúc cũng cảm thấy đôi chút khác lạ với thân thể của mình. Điều này cũng làm cho hắn dù đang ở trong tình huống khẩn trương như vậy nhưng vẫn kiên trì thực hiện các loại tới luyện.

Đối với mấy phụ tá này của Diệp Trùng, ai nấy đều sắp bận đến phát điên rồi, bận đến nỗi ngay cả chân cũng không dính đất, sự tập trung của bọn họ, ngay cả người thầy trên thực tế là Diệp Trùng này cũng cảm thấy có đôi chút toát mồ hôi đầy mặt. Hy vọng mãnh liệt của vài thế kỷ cuối cùng cũng có ánh bình minh, năng lượng bùng ra đột nhiên này vượt xa tưởng tượng của Diệp Trùng.

Tiến độ công việc nghiên cứu khá nhanh, theo sự gia nhập của Tang Như Bắc, tiến độ bị đẩy lên một bước lớn, điều này lại làm Diệp Trùng không khỏi cảm khái một phen, một chuyên gia so với một đám tay mơ thì có ích hơn nhiều.

Mỗi ngày Diệp Trùng đều phải thực hiện phân tích, tổng kết kết quả thực nghiệm, rồi lại nhập vào trong quang não, xây dựng một kho tư liệu mới.

Thời gian trôi qua từng chút một, Diệp Trùng vẫn không tìm thấy yếu tố kích hoạt năng lượng bên trong Đê nhiệt thạch, trong lòng hắn càng lúc càng vội, nhưng lại không làm gì được.

Trong trọng lực vực, Diệp Trùng liên mạng phát tiết, thời gian tới gần từng ngày, từng ngày, áp lực trong lòng hắn càng lúc càng lớn, nếu như là người khác, hắn có thể coi như không thấy, nhưng là Mục Thương, hắn không sao làm được điều này.

Tiếng gió quyền cước mãnh liệt, trải qua mấy ngày tới luyện này, thực lực của Diệp Trùng, cho dù là Tang Phổ cũng không dám xem thường.

Động tác càng lúc càng nhanh, Diệp Trùng bực bội trong lòng, nhện không được hú dài một tiếng, tiếng hú vang vọng ra xa. Trọng lực vực bình thường khá náo nhiệt giờ đây lại không thấy bóng người, mấy thôn dân này đều chạy đi đào khoáng rồi.

Bây giờ cách thời gian mình và mấy người Mục Thương li tán đã trôi qua được ba tháng rồi, đợi mình tìm

thấy yếu tố kích hoạt Đê nhiệt thạch, rồi dùng vật liệu xương chế tạo phi hành khí, chỉ thôn dân Tang gia thôn điều khiển phi hành khí toàn bằng xương, tất cả mọi thứ này, xem ra đều xa xôi muôn trùng. Vừa lại nghĩ tới Mục Thương và cả con tàu Hoa hoa công tử đều bị vây trong biển sương đỏ, Diệp Trùng lòng nóng như lửa đốt.

Mọi thứ trong trọng lực vực đều gặp họa, trước mặt quyền cước của Diệp Trùng, mấy thứ này, cái nào cũng yếu ớt như giấy dán, ngay cả mặt đất cứng như thép cũng bị Diệp Trùng mạnh mẽ đánh thành vài cái hố lớn.

Trước khi vào Thiên vực trì, Diệp Trùng đã có thể dựa vào tay không mà đánh nát cửa hợp kim, nhục thể của hắn hiện giờ mạnh mẽ tới mức không thua kém thôn dân của Tang gia thôn bao nhiêu, nhưng điều làm Diệp Trùng kỳ quái là, mình lại không có chút cảm giác của giới giả nào. Trong con chip Lam Dị Hành cho mình có nói, khi thực lực của võ thuật gia đạt tới một trình độ nhất định, sẽ có một bình cảnh, có người cả đời cũng không sao đột phá được bình cảnh này, mà sau khi hắn đột phá được bình cảnh này, thì sẽ thành giới giả.

Võ thuật gia trở thành giới giả là võ thuật gia đáng sợ nhất, bọn họ không chỉ có nhận thức đối với kỹ xảo cận chiến cao thâm hơn võ thuật gia bình thường rất nhiều, mà điều quan trọng nhất là, sau khi thành giới giả, bọn họ sẽ diễn sinh ra một số bản lĩnh làm người ta không thể tin được.

Thí dụ như Lam Dị Hành, sau khi thành giới giả, sự khống chế cơ nhục của hắn hoàn toàn tới một mức độ quái dị, mấy thứ này căn bản đều không sao dùng sinh lý học để giải thích được, hơn nữa lực thức của hắn cũng trở nên mẫn cảm dị thường.

Nhưng thiết luật đã được chứng thực trên người vô số võ thuật gia này lại không có chút ảnh hưởng nào trên người Diệp Trùng. Diệp Trùng tin rằng thực lực của mình hiện giờ tuyệt đối là cao hơn Lam Dị Hành rất nhiều, nhưng hắn vẫn không sao thể ngộ được cái gọi là cảnh giới của giới giả. Nhưng trong con chip nói, người có thể đánh bại giới giả ở phương diện võ thuật cũng chỉ có giới giả thôi.

Xem ra mình quả thật là quái thai a, Diệp Trùng cười khổ trong lòng, may mà hắn đối với giới giả gì đó không hề để ý, thực lực mới là quan trọng nhất, nếu như mình có thể đánh bại giới giả, có là giới giả hay không trong mắt hắn cũng không hề có quan hệ gì.

Phong cách cận chiến của Tang gia thôn có ảnh hưởng khá lớn tới Diệp Trùng, phong cách ra tay của Diệp Trùng hiện nay hoàn toàn không giống như lúc trước, nhu hòa các loại kỹ xảo cận chiến của Cửu Nguyệt Lam thị, Hắc giác, Tang gia thôn, võ thuật của Diệp Trùng hiện giờ có thể coi như là một phái khác rồi.

Cận chiến tay không với Diệp Trùng mà nói không hề quá quan trọng, điều quan trọng là cận chiến quang giáp, đáng tiếc là tới tận bây giờ, vẫn chưa tìm thấy nguồn năng lượng thay thế mới, Diệp Trùng cũng không dám lấy Hàm gia ra để tập, năng lượng còn lại của Hàm gia, Diệp Trùng vẫn hy vọng sẽ lấy ra cứu mạng trong lúc quan trọng.

Phát tiết một lượt, uất khí trong ngực Diệp Trùng cũng giảm bớt, đúng lúc định trở về tiếp tục nghiên cứu, một người lao vọt như bay về phía này, Diệp Trùng nhìn kỹ lại, thì ra là Tang Phổ.

Tốc độ của Tang Phổ cực nhanh, trong nháy mắt liền tới mép của trọng lực vực, không có bất cứ lưỡng lự nào, nhẹ nhàng bước vào trọng lực vực.

Tang Phổ gấp như vậy, hắn khẳng định là tìm mình có việc.

Quả nhiên, Tang Phổ vừa tới trước mặt Diệp Trùng liền vội nói: “Tiên sinh, mau nhìn xem.”

272. Chương 272: Phi Tuyển Tinh Cỗ

Hố quặng đã thành khu vực bảo vệ chiến lược của Tang gia thôn, vì đề phòng sự tập kích của dã thú, toàn thôn Tang gia thôn tổng động viên, trước tiên tiến hành công việc càn quét quy mô lớn một vòng xung quanh. Vòng ngoài của hố quặng còn xây dựng vành đai chuyên môn cảnh giới, có thể thấy được sự coi trọng của Tang gia thôn đối với hố quặng này.

- Tiên sinh, ngài tới xem. Tang Phổ dẫn Diệp Trùng tới một tên hố Lưu kim quặng.

Hố quặng này bây giờ so với Diệp Trùng thăm dò lúc đó không biết đã đào to mấy lần, mùi bùn đất ẩm ướt lẫn trong không khí, trong hố quặng chốc chốc lại truyền lại tiếng tinh tung, thôn dân xung quanh không hề vì Diệp Trùng tới mà dừng công việc trên tay, công cụ bọn họ sử dụng đều vô cùng nguyên thủy, phần lớn là do Liên cực mộc chế thành. Liên cực mộc tuy không dẻo dai như Khổ mộc, nhưng lại cứng hơn nhiều, trong tình huống không có công cụ kim loại, nó là một loại lựa chọn không tồi.

Diệp Trùng đi tới bên hố, thôn dân đang đào Lưu kim quặng vội vàng tránh sang một bên, chừa một vị trí cho Diệp Trùng.

Hố quặng đã đào khá sâu, thứ ở đáy hố đập vào mắt là đất đai màu xám tro, điều này làm Diệp Trùng khá kỳ quái, hẳn nhớ rất rõ ràng, lúc đó, khi bắt đầu đào, rõ ràng là đất màu nâu, loại đất màu xám tro này, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, tạo cho người ta cảm giác nguy dị khó nói nên lời.

Diệp Trùng không nói gì, nhảy thẳng vào trong hố.

Gập eo lại, hẳn moi lên một cục đất màu xám tro, vào tay hơi nặng, dùng tay vôn vê.

- Chúng tôi hôm nay mới đào tới tầng đất màu xám này. Tầng đất xám này quá cứng, chúng tôi đào cả buổi chiều, mới đào được chút xíu này, chỉ đành mời tiên sinh tới xem sao. Tang Phổ giải thích nói. Diệp Trùng cũng không ngờ dưới này lại có một tầng đất xám cứng rắn như vậy, Lưu kim quặng lẫn vào trong đất xám. Tính chất của đất xám này cực cứng, nếu như là công cụ kim loại cũng còn được, nhưng trên tay thôn dân đều là công cụ do Liên cực mộc chế thành, đối với loại đất thế này khá là tốn sức, tốc độ công trình bỗng chốc chậm lại. Hơn nữa, công cụ Liên cực mộc hư hao cũng khá lớn, điều này lại làm cho tốc độ đào quặng giảm xuống.

Diệp Trùng lại giống như không nghe thấy, cặp mắt nhìn chăm chăm mặt đất, Diệp Trùng cảm giác hô hấp của mình suýt nữa thì ngừng lại, lời của Tang Phổ, một câu hẳn cũng nghe không rõ, toàn bộ ánh mắt hẳn bị từng hạt, từng hạt tinh thể màu xám to cỡ ngón tay cái hấp dẫn.

Cẩn thận khảy một hạt tinh thể màu xám ra, bỏ trong lòng bàn tay, đặt trước mắt.

Phi tuyến tinh cổ, hẳn vừa nhìn liền nhận ra nó, trong lòng nhin không được mừng rỡ, đây là một trong những tài liệu hẳn vẫn luôn tìm kiếm, Phi tuyến tinh cổ là tài liệu quan trọng nhất kích hoạt năng lượng bên trong Lệ thạch, có nó rồi, vậy thì Lệ thạch cũng không còn là một loại trang trí, sự đáng sợ của quang giáp và chiến hạm lấy Lệ thạch làm nguồn năng lượng, Diệp Trùng và Mục Thương từng tính toán tỉ mỉ qua, kết luận có được cực kỳ đáng sợ!

Nhưng Diệp Trùng rất mau liền từ trong vui mừng tỉnh lại, Phi tuyến tinh cổ tuy là thứ mình muốn, nhưng lại không phải thứ mình cần gấp trước mắt, cười khổ một cái, Diệp Trùng tùy tiện nhặt vài hạt, mình chỉ có ba viên Lệ thạch, Phi tuyến tinh cổ này nhiều như vậy cũng vô ích. Đang chuẩn bị rời đi, Diệp Trùng đột nhiên máy động trong lòng một cái.

Diệp Trùng đột nhiên thẳng eo, cặp mắt bừng sáng quang mang.

Lời Tang Phổ đang ở một bên lại dặn dò hai câu, Diệp Trùng chạy như bay về phía thôn. Tang Phổ sợ Diệp Trùng giữa đường gặp nguy hiểm gì, vội vàng kêu vài người đuổi theo, bảo đảm Diệp Trùng an toàn về thôn.

Tang Phổ bắt lực nhìn bóng dáng Diệp Trùng mau chóng chạy ra xa, vấn đề đặt trước mắt mình vẫn chưa giải quyết, xem ra chỉ có tự mình nghĩ cách thôi, Tang Phổ cười khổ trong lòng.

Diệp Trùng như gió lao thẳng vào phòng nghiên cứu, đáng về học tốc đó làm mọi phụ tá trốn mất há hốc mồm, trong lòng bọn họ, tiên sinh vĩnh viễn có cái dáng vẻ không tức không giận đó, trầm ổn, bình tĩnh tới mức đáng sợ. Rất nhiều lúc, bọn họ đều đoán trên mặt tiên sinh sẽ xuất hiện biểu tình gì khác không?

Diệp Trùng không để ý tới bọn họ, chạy thẳng tới bên bàn thí nghiệm.

Màn đêm buông xuống.

Tang Phàm là người cuối cùng, trừ Diệp Trùng, rời khỏi phòng nghiên cứu, ôm theo tâm tình sùng kính vô bì, hẳn lặng lẽ khép cửa phòng nghiên cứu, Diệp Trùng đã hoàn toàn đắm chìm trong thực nghiệm, căn bản không chú ý tới việc Tang Phàm rời đi.

Tang Phàm đi ra khỏi phòng nghiên cứu mới cảm thấy sự mệt mỏi đánh vào đầu, mỗi ngày làm việc cường độ cao như vậy, hẳn hiện giờ chỉ muốn ngả đầu ngủ trên giường. Trời đêm đã muộn, trừ lính gác ra, mọi người trong Tang gia thôn đều đã chìm trong mộng đẹp. Ban ngày, ai nấy đều làm việc lao lực, liêu hết sức làm việc, mỗi thôn dân Tang gia thôn đều biết, vận mệnh của họ Tang đang xảy ra thay đổi, đối với những người đã trông mong vài thế kỷ như bọn họ mà nói, hoàn toàn không cần bất cứ sự thôi thúc nào, mỗi người đều dốc hết toàn lực.

Gió nhẹ thổi qua, cả Tang gia thôn giống như một thiếu niên, ôm khát khao tươi đẹp ngày mai, im lặng ngủ. Tang Phàm cũng chống không được sự mệt mỏi, vừa vào trong nhà liền nằm xuống, lăn ra giường ngủ ngay.

Oành!

Một tiếng vang lớn, tiếng nổ mãnh liệt đánh thức tất cả thôn dân, vô số bóng người lập tức lao về chỗ bị nổ, đây là tinh anh của Tang gia thôn, phản ứng của bọn họ nhanh chóng nhất, vốn không hề cởi đồ, bọn họ gần như là phản ứng vô thức. Rất mau, cả Tang gia thôn lập tức nhốn nháo lên, Liệt dương điều lam của mọi nhà thôn dân đều sáng lên.

Trên mặt mỗi thôn dân đều hiện ra vẻ hoảng hốt, bọn họ chưa từng nghe qua âm thanh to lớn như vậy, sống cực kỳ nguyên thủy, bọn họ nào đã nghe qua tiếng nổ chứ, nhưng không có thôn dân nào lộ ra vẻ sợ hãi trên mặt.

Rất mau, mọi người liền tìm thấy chỗ xuất phát của tiếng động này, rõ ràng chính là phòng nghiên cứu của Diệp Trùng.

Mọi người liền khẩn trương lên, địa vị của tiên sinh trong lòng bọn họ không gì so sánh được, trên người hẳn đặt quá nhiều hy vọng tốt đẹp của thôn dân Tang gia thôn đối với ngày mai.

Phòng nghiên cứu của tiên sinh đang bốc khói trắng mù mịt, khói trắng cuộn cuộn cực kỳ dày, giống như có thực chất vậy, chẳng lẽ cháy rồi? Lão thôn trưởng Tang Đức sắc mặt thay đổi, dẫn đầu chạy về phía trước, tốc độ cực nhanh, nào có điểm nào giả dối lúc bình thường, miệng quát nói: “A Phổ, dập lửa!”

Tang Phổ đáp lời, vẻ mặt không đổi, nhưng vẻ lo lắng trong mắt lại lộ ra, phẩy tay, lập tức thôn dân xung quanh mau chóng chạy đi tìm đồ đựng nước.

Vẫn chưa tới phòng nghiên cứu, lão Tang Đức vội vàng ra lệnh: “A Thành, người đi trước xem sao.”

Chính ngay lúc này, trong khói trắng bay ra một người, tuy là đang nửa đêm, nhưng mọi thôn dân, ai nấy đều là kẻ có ánh mắt sắc bén, không phải Diệp Trùng thì là ai chứ?

Thấy Diệp Trùng không sao, lão thôn trưởng Tang Đức không khỏi mừng rỡ: “Tiên sinh không sao chứ?”

Diệp Trùng xua tay, nói: “Không sao.” Dáng vẻ hẳn hiện giờ cực kỳ lếch thếch, quần áo trên người đã thủng lỗ chỗ, có vài chỗ còn nám đen thui. Đầu tóc lại giống như ổ quạ, trên mặt chỗ xám chỗ đen.

Tiên sinh không sao cũng làm mọi người thở phào trong lòng. Sự an toàn của tiên sinh cao hơn hết thảy, đây là quan điểm thống nhất đã sớm hình thành trong cả Tang gia thôn, chẳng qua chỉ có bản thân Diệp Trùng không biết mà thôi.

Thôn dân lập tức không khỏi lấy làm tò mò, tiên sinh rốt cuộc đang nghiên cứu cái gì, mà lại làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Diệp Trùng xem ra vô cùng chật vật, nhưng trong cặp mắt vẫn luôn trầm tĩnh, lạnh lùng lại lộ ra chút vui mừng hiếm thấy.

Đột phá! Đột phá quan trọng nhất cuối cùng đã bị hắn tìm thấy rồi! Hắn cuối cùng tìm ra phương pháp kích hoạt năng lượng bên trong Đê nhiệt thạch. Khi nhìn thấy Phi tuyến tinh cổ hôm nay, hắn đột nhiên lóe lên ý tưởng trong đầu, Phi tuyến tinh cổ đã có thể kích hoạt năng lượng của Lệ thạch, vậy nó có thể kích hoạt năng lượng của Đê nhiệt thạch hay không?

Trở về phòng nghiên cứu, Diệp Trùng lập tức bắt đầu nghiên cứu, không ngờ thật sự làm được! Hắn vừa rồi cuối cùng cũng tìm thấy chỗ quan trọng nhất, chỉ là do không khổng chế tốt mà dẫn tới vụ nổ. May mà

Diệp Trùng lạnh mắt lẹ tay, phản ứng linh hoạt, tránh ra một bước trước. Nhưng cho dù là như vậy, Diệp Trùng vẫn thành ra mặt mày lem luốc.

Tất cả thôn dân hốt hoảng một trận, nhưng khi bọn họ xông vào phòng nghiên cứu, nhìn thấy một đồng lộn xộn bên trong, cái bàn đá cứng rắn vô bì đã hóa thành một đồng đá vụn, không khỏi đồng thanh phát ra tiếng kêu kinh ngạc! Lực phá hoại lớn kinh người a! Thần bí, cường đại chính là cảm quan trực tiếp của bọn họ đối với loại sức mạnh mà bọn họ không biết. Mà loại cảm quan này cũng bị bọn họ tự nhiên chuyển tới trên người kẻ gây ra trước mắt này. Diệp Trùng có thể nhìn ra được sự kính nể đó trong chỗ sâu của ánh mắt mà mấy thôn dân nhìn mình.

Khi nhìn thấy quang não trong góc vẫn hoàn hảo, không bị tổn hại, Diệp Trùng không khỏi thở phào, đây chính là “vũ khí” tiên tiến nhất trên tay mình. Mấy phụ tá của Diệp Trùng lúc này đã tới, nhìn thấy quang cảnh trong phòng nghiên cứu này, không khỏi thất kinh. Nhưng bọn họ nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Trùng liền hiểu ra mọi thứ này khẳng định là do người thầy này của mình làm ra, bắt đầu tự phát thực hiện việc sắp xếp căn phòng nghiên cứu này.

Mấy ngày tiếp theo, Diệp Trùng dùng tất cả nội dung huấn luyện, tập trung vào việc lợi dụng, khám phá Đê nhiệt thạch. Sau khi tìm thấy chỗ quan trọng nhất, nghiên cứu tiến hành vô cùng thuận lợi. Mấy người Tang Phàm không biết Diệp Trùng cả ngày làm gì với Đê nhiệt thạch, nhưng nhiệm vụ Diệp Trùng giao cho bọn họ cũng rất nặng nề. Bọn họ phải tiến hành phân tích tất cả thực vật và khoáng vật có thể tìm thấy ở khu vực này, sau đó hình thành một kho tư liệu hoàn chỉnh trong quang não. Tuy không biết tác dụng cụ thể Diệp Trùng muốn bọn họ làm công việc này là gì, nhưng bọn họ vẫn tận tâm, tận lực đi làm, trong đó bao gồm Tang Như Bắc tuổi tác có thể coi như là ông của Diệp Trùng.

Với phong cách của Diệp Trùng, nếu như giải thích ngược lại rõ ràng làm người ta hơi kỳ quái.

Tang gia thôn tổng động viên toàn thôn, thêm vào hiệu suất cao của quân sự hóa quản lý mang lại, đợi đến khi Diệp Trùng hoàn thành hạng mục nghiên cứu quan trọng nhất này đi ra, hần kinh ngạc phát hiện trên người mỗi người đều có vũ khí kim loại. Sự hưng phấn và vui sướng tràn trề trên mặt mỗi người, trong không khí cũng tràn ngập sự vui vẻ. Không chỉ như vậy, ngay cả công cụ cầm trên tay phụ nữ có một số cũng là Lưu kim.

Trừ Diệp Trùng, không ai biết công cụ Lưu kim xem ra vô cùng nguyên thủy, thô sơ trên tay bọn họ nếu như xuất hiện ở năm thiên hà lớn thì sẽ làm cho bao nhiêu người vì nó mà phát cuồng.

Trên mặt không có chút biến đổi nào, trong lòng Diệp Trùng lại có vài phần xúc động. Đột nhiên, hần nhớ lại tình cảnh của mình khi đào bảo trong núi rác ở hành tinh rác. Lúc đó, khi mình đào được một thứ tốt thì hưng phấn và vui sướng tới mức nào, nhưng theo kiến thức càng lúc càng nhiều của mình, thứ tốt cũng càng lúc càng nhiều, ngay cả thứ quý báu cực kỳ hiếm có như Đa côn thạch, Lệ thạch thể này cũng từng thấy qua, bây giờ đã rất hiếm có thứ gì có thể làm mình có cảm giác hưng phấn rồi.

- Tiên sinh, kho số liệu đã hoàn thành đại khái! Tang Phàm đi tới bên cạnh Diệp Trùng, cung kính nói.

Diệp Trùng hơi ngắn ra: “Nhanh vậy sao?” Trong dự tính của hần, công việc này khô khan mà lâu dài.

Tang Phàm giải thích nói: “Bởi vì sự gia nhập của Như Bắc gia gia, cho nên tốc độ nhanh hơn dự tính rất nhiều.” Diệp Trùng lúc này mới bừng tỉnh ngộ. Tang Phàm buông thông tay đứng nghiêm, hần hiện giờ và lúc trước như là 2 người hoàn toàn khác nhau. Cả con người trở nên trầm ổn rất nhiều, chỉ có cặp mắt ngẫu nhiên linh động mới làm người ta nghĩ tới thiếu niên bay nhảy linh hoạt lúc trước đó.

Về mặt lý luận, mình đã tìm thấy phương pháp thiết thực khả thi, hơn nữa, thực nghiệm cục bộ cũng đã thành công, quan trọng nhất bây giờ chính là chế thành thành phẩm. Nếu như động cơ một khi chế tạo thành công, vậy cũng có nghĩa là có thể chế tạo phi hành khí, như vậy cũng có nghĩa là công việc chuẩn bị để cứu mấy người Mục Thương đã bước được một bước quan trọng nhất.

Cũng không biết, mấy người Mục Thương hiện giờ thế nào rồi? Diệp Trùng nghĩ thoáng qua, nhất thời, có chút xuất thần.

Tang Phàm có chút kỳ quái nhìn Diệp Trùng. Loại biểu hiện suy từ này xuất hiện trên gương mặt lãnh khốc thể này của tiên sinh, cảm giác gây cho người khác thật là kỳ quái a. Tiên sinh lúc trước nhất định

có rất nhiều chuyện, Tang Phàm không khỏi có chút suy nghĩ vẩn vơ. Bên ngoài nhất định cũng thú vị hơn trong này rất nhiều.

- Xung quanh đây chỗ nào có dã thú? Diệp Trùng đột nhiên hỏi.

Tang Phàm lập tức từ trong hồ tư loạn tưởng hoàn hồn lại, nói theo bản năng: “Men theo cửa thôn về bên trái, vượt qua hai ngọn núi, dã thú chỗ đó rất nhiều.”

- Đi, người dẫn đường. Lời Diệp Trùng đơn giản mà dứt khoát.

- Ủ, được. Tang Phàm vẫn trả lời hẩn trong vô thức, chân trái vừa bước đi, đầu óc đột nhiên tỉnh lại: “Tiên sinh cần dã thú làm gì?” Trong lòng lại thầm kêu khổ, dã thú vẫn luôn là kẻ địch lớn nhất của tộc họ Tang. Năm trăm năm trở lại đây, mọi tộc nhân họ Tang đều chiến đấu cùng dã thú, cho dù hiện giờ mỗi người đều trang bị vũ khí kim loại, nhưng vẫn không thể hình thành ưu thế tuyệt đối.

Sự hung hãn của dã thú ở Thiên vực trì, tiên sinh có thể không biết, nhưng từ nhỏ đã sống ở chỗ này, Tang Phàm làm sao lại không biết? Hắn đã quyết định, nhất định phải khuyên can tiên sinh, ngàn vạn đừng đi treu chọc mấy dã thú phiền phức này. Nhưng đối với điểm này, hắn không nắm chắc chút nào. Nếu như tiên sinh nhất ý cô hành, vậy thì chỉ đành lập tức thỉnh cầu trưởng thôn phái người bảo vệ tiên sinh.

- Ta cần một số vật liệu xương. Diệp Trùng nói trực tiếp.

- Vật liệu xương? Xương của dã thú phải không? Tang Phàm tò mò hỏi, hắn lần đầu tiên nghe thấy cách nói vật liệu xương này.

Diệp Trùng gật đầu: “Đúng.”

Tang Phàm không khỏi thở phào, lộ ra dáng vẻ như trút được gánh nặng: “Vậy thì tốt, tôi biết chỗ nào có vật liệu xương!”

273. Chương 273: Phiên Bản Giảm Hóa Của Động Cơ Vận Mệnh

Không giống năm thiên hà lớn, ở trong thôn, Diệp Trùng không gặp qua một người nhàn rỗi, mọi thôn dân đi đường xem ra nhanh chóng, mạnh mẽ, có đôi chút cảm giác hứng thú.

Tang Phàm vừa chỉ lối vào một khe núi trước mặt, vừa giới thiệu: “Trước mặt chính là Mai cốt địa (chỗ chôn xương), nơi đó có rất nhiều xương. Cũng không biết có thứ tiên sinh dùng được không?”

Lối vào khe núi không lớn, chỉ cho phép hai, ba cái quang giáp cũng xếp hàng, nhưng đối với hai người Tang Phàm và Diệp Trùng mà nói, vẫn đủ rộng rãi rồi.

Vừa bước vào khe núi, Diệp Trùng liền bị cảnh tượng trước mắt làm ngây ngốc triệt để!

Chất đồng như núi! Đây thật sự là chất đồng như núi, điều này làm Diệp Trùng nghĩ tới mấy núi rác trên hành tinh rác đó, chẳng qua thứ bày ra trước mắt lại là một ngọn núi do các loại xương chất thành.

Tang Phàm giải thích nói: “Dã thú săn bắt về, thịt và da lông đều có thể dùng, chỉ có xương là không có chút tác dụng gì, nhưng cây cối có quá nhiều, tùy tiện vứt bậy cũng rất không dễ xử lý, cho nên dứt khoát làm một chỗ tập trung xử lý. Nơi này thường không có ai tới, chỉ có một số thanh niên mới tới chỗ này.”

Diệp Trùng lúc này đã hoàn hồn lại, nghe nói không khỏi hỏi: “Tới chỗ này làm gì?”

- Tính chất mấy cái xương này cứng rắn, hơn nữa trong đó có không ít màu sắc diễm lệ, trang sức dùng nó chế tạo ra để lâu không hư, từ rất sớm đã có người dùng nó chế tạo tín vật định tình, truyền thống này cũng một mạch truyền lại. Loại trang sức này, chúng tôi gọi là định tình cốt. Mỗi một thanh niên, vô luận nam nữ, đều phải học chế tạo định tình cốt, dùng để cầu hôn. Không có định tình cốt do chính tay làm, rất khó làm rung động người khác. Sau đó, Tang Phàm lại lập tức bổ sung nói: “Chế tạo định tình cốt rất phiền phức, hoàn toàn là dùng nước mài. Xương dùng để chế tạo định tình cốt càng cứng càng tốt, lúc trước trong thôn vẫn chưa có Lưu kim, chỉ đành tìm đá mài mài từng chút một. Một món định tình cốt hình dáng hơi phức tạp chút thường phải phí thời gian vài tháng, hơn nữa, khả năng thành công lần đầu tiên rất nhỏ, cho nên bình thường, không phải thật sự yêu thích đối phương, ai cũng không nguyện ý đi làm định tình cốt.”

Nghe thấy lời Tang Phàm, Diệp Trùng giống như nghe thấy Thương cảm khái bên tai mình: “Thời nay, vô luận ở đâu, con gái đều không dễ ôm a!”

Diệp Trùng đột nhiên xoay mặt nhìn Tang Phàm, hỏi: “Người có làm qua định tình cốt không?”

Mặt Tang Phàm thoáng cái đỏ bừng mặt, lắp bắp nói: “Từng... từng làm qua.”

Nhìn thấy dáng vẻ của Tang Phàm, Diệp Trùng không khỏi cảm thấy hơi hứng thú, tiếp tục hỏi: “Cho ai?”

Gương mặt Tang Phàm đỏ giống như quả thị chín lúc này dường như muốn rỉ máu, giọng nói càng thấp tới mức như tiếng muỗi kêu: “Là Tang Lăng.”

Ừ, chẳng trách lần trước Tang Phàm thụ thương, ánh mắt Tang Lăng nhìn mình hơi bất thiện, đại khái là tức giận mình không sớm ra tay. Thì ra hai người là quan hệ tình lữ, ở bên ngoài lẫn lộn lâu như vậy, Diệp Trùng đã không còn là gà mờ cái gì cũng không hiểu trước đây.

Nhưng hiểu rõ lại không đại biểu tán đồng, mỗi người đều có phong cách và phương thức hành sự của mình, nếu như làm lại một lần, Diệp Trùng vẫn sẽ làm giống như trước.

Ánh mắt của Diệp Trùng lại một lần nữa đặt trên ngọn núi xương này, cặp mắt vẫn luôn trầm tĩnh như nước bạo phát ra hơi nóng hầm hập không gì so sánh được, có lẽ không có một cốt tượng sư nào nhìn thấy nhiều vật liệu xương như vậy trước mắt mà vẫn có thể bảo trì bình tĩnh. Diệp Trùng cũng không thể.

Điều làm Diệp Trùng mừng rỡ không hề là số lượng của những vật liệu xương này, mà là chất lượng của chúng. Vật liệu xương Diệp Trùng từng thấy qua đã nhớ không rõ là bao nhiêu. Với kinh nghiệm phong phú, hẳn giờ đây gần như vừa nhìn thì có thể phân biệt được chất lượng của loại vật liệu xương nào đó. Mà trong núi xương này, vật liệu xương ưu chất trong đó đã làm cho cái tên nhìn quen các loại vật liệu xương ưu chất như hắc phải hoa cả mắt!

Trời ạ! Đây rốt cuộc là địa phương gì chứ! Diệp Trùng nhin không được, trong lòng có chút xung động muốn rên rỉ. Vô số khoáng thạch quý hiếm như Lưu kim quặng, Phi tuyến tinh cỡ các loại, cho dù là vật liệu xương, cái nào cũng đều là hàng tuyển thượng hạng. Ông trời giống như cho tộc họ Tang sự bồi thường nào đó, để cho bọn họ gặp phải tai họa dài dằng dặc như vậy, rồi lại mang bảo tàng làm vô số người vì nó mà điên cuồng tới trước mặt bọn họ.

Dưới điều kiện trọng lực cao, xương cốt sinh vật sinh trưởng so với hoàn cảnh thông thường thì dày đặc hơn nhiều, đây cũng là tại sao tính năng vật lý của chúng vô cùng xuất sắc, mãi rất lâu sau này, Diệp Trùng mới nghĩ thông một điểm này.

Lựa chọn vài món vật liệu xương thích hợp, Diệp Trùng và Tang Phàm trở về phòng nghiên cứu. Trong lòng Tang Phàm vô cùng buồn bực, tiên sinh chọn vật liệu xương làm gì chứ? Chẳng lẽ cũng làm định tình cốt? Ý nghĩa này bị hắc phủ nhận, với người lạnh lùng như tiên sinh thế này, làm sao có thể làm định tình cốt? Lại so sánh kích cỡ của mấy món vật liệu xương một chút, Tang Phàm càng phủ định suy nghĩ mà hắc xem ra vô cùng hoang đường này.

Trở về phòng nghiên cứu, Diệp Trùng đầu tiên là chế tạo vài món công cụ mà Tang Phàm xem ra vô cùng quái dị, mấy công cụ này đều là dùng Lưu kim chế tạo mà thành.

Tiếp theo đó, công việc của Diệp Trùng làm Tang Phàm và mọi phụ tá đều trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy Diệp Trùng lấy mấy công cụ tự chế này, tiến hành các loại gia công đối với những vật liệu xương tuyển chọn ra này. Mấy vật liệu xương này trên tay Diệp Trùng lại biến đổi hình dạng, chỉ là tạo hình kỳ quái đó làm bọn chúng cái nào xem ra cũng quái dị vô bì. Ngắm ngẫm, bọn họ đã thảo luận rất lâu, tiên sinh rốt cuộc muốn điều khắc mấy cái xương này thành cái gì, tới giờ vẫn chưa có đầu mối gì. Nhưng có một điểm, ý kiến mọi người đều nhất trí đến bất ngờ, đó chính là mấy thứ này tuyệt đối không phải là vật trang sức.

Nhưng tay nghề của tiên sinh ngược lại làm mọi người đều đỏ mắt không thôi, mấy cái xương này trải qua sự cải tạo của tiên sinh, tuy tạo hình quái dị chút, nhưng cái nào cũng tinh vi vô bì, bất giác hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Ngay cả trưởng thôn đi vào phòng, nhìn thấy bán thành phẩm đặt trên bàn, cũng dừng chân quan sát rất lâu, nếu ai có tay nghề của tiên sinh, chế tạo định tình cốt, vậy há không phải...

Mấy tên vẫn chưa hoàn thành định tình cốt đã có quyết định trong lòng, đợi tiên sinh làm xong mấy thứ này, nhất định phải mặt dày cầu tiên sinh truyền thụ cho mình món tay nghề điêu khắc nào. Nếu như có tay nghề này, vậy định tình cốt làm ra sẽ mỹ lệ tới mức độ nào, tuyệt đối là lợi khí của gái, hạnh phúc nửa đời sau này có thể trông chờ vào nó rồi. Nhưng hiện giờ không có ai dám quấy nhiễu tiên sinh, mọi người đều đang chờ tiên sinh hoàn thành công việc trên tay, mọi người đều ôm lòng tò mò và kỳ vọng vô bì đối với tác phẩm của tiên sinh.

Tiên sinh ra tay, vậy tự nhiên là không giống bình thường a. Là phụ tá của Diệp Trùng, mấy thiếu niên này đối với Diệp Trùng có một loại sùng bái mù quáng.

Diệp Trùng cuối cùng cũng dừng lại, trước mặt hắn đặt chính tề tất cả thành quả công việc mấy hôm nay của hắn.

Thời khắc mọi người mong chờ nhất đã tới, biết Diệp Trùng hôm nay hoàn thành tất cả công việc, ngay cả lão trưởng thôn Tang Đức vẫn luôn không hỏi việc cũng tới phòng nghiên cứu, muốn tận mắt nhìn thấy một phen, mà đi cùng với trưởng thôn còn có mấy người Tang Phổ, Tang Lăng, mọi ánh mắt đều tập trung lên người Diệp Trùng, căn phòng rộng lớn không có chút tiếng động.

Mỗi một chi tiết của ý tưởng đã không biết xoay chuyển trong lòng Diệp Trùng bao nhiêu lần, cuối cùng xác định không có chỗ sai sót. Hít sâu vài hơi không khí, gương mặt Diệp Trùng nghiêm túc, đôi tay bỗng động đậy, giống như bướm bướm vờn hoa, mau chóng mà lại chuẩn xác cầm lấy từng linh kiện một. Động tác đã sắp xếp trước điều luyện như thế, giống như đã luyện tập qua vô số lần, đầy quy luật và tiết tấu làm người ta khiếp sợ.

Mọi người trong phòng đều chịu chấn động trước giờ chưa từng có, bọn họ không hề biết Diệp Trùng đang làm gì, nhưng điều này không hề ngăn cản loại xung đột thị giác dữ dội mà cả quá trình mang lại cho bọn họ này. Đôi tay của Diệp Trùng ưu nhã như ma thuật sư, cảm giác trôi chảy trôi qua trong lòng mỗi người, hắn giống như đang thuyết minh cái gì gọi là chính xác và thành thạo vậy.

Mọi người đều nhìn chăm chăm đôi tay linh hoạt đó của Diệp Trùng, căn phòng vốn dĩ yên tĩnh lúc này chỉ nghe thấy tiếng va chạm trong trẻo giữa mấy bán thành phẩm chế từ xương đó, không có ai nháy mắt, trong lòng mọi người đều vô cùng tò mò, đôi tay này rốt cuộc sẽ tạo ra một tác phẩm hoàn mỹ thế nào?

Ting, linh kiện cuối cùng được ráp xong. Diệp Trùng vừa ý nhìn thành phẩm trước mắt. Thiếu máy móc tinh vi, hắn có thể làm tới mức độ thế này thì đã vô cùng vừa ý rồi. Tuy trong lòng đã sớm chuẩn bị nhưng sự cứng rắn của mấy vật liệu xương này vẫn vượt ra ngoài ý liệu của hắn, công cụ dùng Lưu kim chế tạo cũng hư hết mấy món.

Ngược với Diệp Trùng, thứ lộ ra trong ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng là thất vọng. Thật ra cũng là vì cái tác phẩm cuối cùng này quả thật có hình dáng quá tệ đi, một cái hình trứng to lớn do vật liệu xương đủ loại, đủ màu ghép thành, trên bề mặt nhẵn bóng trừ vài cái lỗ ra, nhìn không ra có bất cứ chỗ đặc biệt nào.

- Tiên sinh, đây là cái gì? Tang Phàm hỏi nghi hoặc trong lòng tất cả mọi người.

- Động cơ. Diệp Trùng trả lời ngắn gọn.

Mọi người trong phòng đều lộ ra vẻ nghi hoặc không hiểu, cái từ động cơ này đối với bọn họ mà nói quả thật là quá xa lạ.

- Nó là cốt lõi của quang giáp. Diệp Trùng nói.

Mọi người lập tức bưng tỉnh ngộ, nghi hoặc và không hiểu trong mắt lập tức không cánh mà bay, thứ thay thế là sự khâm phục, kính nể. Quang giáp trong cảm nhận của bọn họ, là đại biểu cho sức mạnh, sức mạnh cường đại nhất, thần bí nhất! Tay của một phụ tá vốn đang thờ về phía cái động cơ này lập tức quỳnh quang thu lại.

Chẳng lẽ, tiên sinh muốn chế tạo quang giáp? Người có đầu óc mau lẹ lập tức nghĩ tới điểm này, nếu như như vậy, vậy há không phải...

Trên mặt một số người không khỏi lộ ra vẻ mừng rỡ.

Diệp Trùng lại không để ý tới mấy người này, một mình suy nghĩ. Cái động cơ này là hần căn cứ vào động cơ Vận mệnh, đơn giản hóa mà thành, nguồn năng lượng sử dụng chính là Đê nhiệt thạch Diệp Trùng vừa mới có được đột phá.

Bây giờ, cuối cùng đã tới giờ phút kiểm nghiệm rồi.

Diệp Trùng nhẹ nhàng mở nắp ra, bỏ một viên Đê nhiệt thạch đã mài thành hình lập phương vào một chỗ lõm trong động cơ. Đóng nắp lại, Diệp Trùng ấn nút hoạt động, tiếng vù vù lập tức từ động cơ trên bàn truyền lại. Mấy cái lỗ lại thổi ra vài luồng gió, làm mấy người Tang Phàm chắc lưỡi khen kỳ diệu.

Động cơ vận hành khá bình ổn.

Gương mặt vẫn bình tĩnh, nhưng Diệp Trùng lại thầm nắm chặt nắm tay, thành công rồi!

274. Chương 274: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tang Gia Thôn (1)

Ở xa xa, một sợi màu đen đang mau chóng tới gần bên này. Mỗi một người ở chỗ này đều là hạng có ánh mắt sắc bén, thế nào lại nhìn không rõ?

Vô số dã thú đen thui giống như một đám mây đen lao về bên này, lại giống như thủy triều vậy. Cảnh tượng hoành tráng, ngay cả loại người quen nhìn cảnh tượng lớn như Diệp Trùng cũng cảm thấy hoảng sợ. Trong cánh đại quân dã thú này, chủng loại dã thú cực kỳ phong phú, mà những dã thú này lại không để ý lẫn nhau, chỉ là một mạch cúi đầu liều mạng chạy chạy tới trước, thần sắc hốt hoảng, giống như sau lưng có gì đó đáng sợ đang đuổi theo bọn chúng.

Cánh đại quân dã thú này to lớn vô cùng, từ đỉnh núi nhìn ra xa, dòng thác lũ màu đen đó không bờ không bến, nhìn không thấy điểm cuối.

Trước mặt dòng thác lũ màu đen này, tất cả mọi thứ rõ ràng đều nhỏ bé, yếu ớt như thế. Không có cái gì có thể ngăn cản con đường tiến lên của chúng.

Oành ầm ầm, oành ầm ầm.

Mặt đất rung bần bật, thanh thế vạn thú cùng chạy kinh người cùng cực, không có ai đối diện cảnh tượng này mà vẫn giữ được sự thông dong.

Diệp Trùng sau khi trải qua sự chấn động lúc đầu, vừa mới khôi phục lại bình tĩnh, xoay mặt nhìn lão trưởng thôn Tang Đức mặt đã không chút máu, hỏi: “Đây là chuyện gì?”

Lão Tang Đức lấp ba lấp bắp, nào có chút trầm ổn lúc bình thường, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Làm sao có thể... làm sao có thể...”

Nhìn thấy mọi người đều đã loạn cả lên, Diệp Trùng chỉ đành bắt lực quay đầu đi, cái gì cũng phải đợi bọn họ khôi phục rồi nói. Trước mắt, dòng thác lũ này vẫn còn cách chỗ này khá xa, hơn nữa nhìn phương hướng của dòng thác lũ màu đen này, rất có khả năng chảy qua bình nguyên trước lối vào Tang gia thôn.

Trong khi mọi người đang hoảng sợ, Diệp Trùng tùy ý chọn một chỗ trên đỉnh núi, ngồi xuống. Hần phải đợi mấy người này bình tĩnh lại thì mới có thể biết được đây rốt cuộc là chuyện gì. Từ thần thái của bọn họ, Diệp Trùng biết bọn họ nhất định biết chuyện này là thế nào, chỉ là trước mắt mất đi chừng mực.

Không có chút máu náu sục sôi, không có bất cứ tim đập chân run, Diệp Trùng giống như một kẻ bàng quan, bình tĩnh mà thông thả nhìn, cũng chỉ là nhìn thôi. Mặt đất dưới thân đang rung động, tiếng ầm ầm như sấm từ xa truyền tới, Diệp Trùng mặt vẫn bình tĩnh nhìn mấy con dã thú đang hoảng hốt liều mạng này.

- Sao thế? Ngỡ khí Diệp Trùng hờ hững, chỉ dã thú ở xa xa, đột nhiên mở miệng hỏi. Hần đã nghe được hô hấp của lão Tang Đức bắt đầu khôi phục bình thường.

Trong giọng nói của lão Tang Đức kèm theo chút khàn khàn: “Đây là thú triều... thú triều... mười năm... phải còn mười năm a...” Trong giọng nói của lão Tang Đức lộ ra sự tuyệt vọng sâu sắc.

- Thú triều? Diệp Trùng vẫn không hiểu.

Lão Tang Đức mạnh mẽ phát tiết một lượt, cuối cùng khôi phục bình tĩnh, bắt đầu giải thích với Diệp Trùng cái gì là thú triều.

Thú triều mỗi 200 năm lại đến một lần. Mấy dã thú này chỉ là bị xua đuổi. Đầu dây mối nhợ của trận thú triều oanh oanh liệt liệt này của Thiên vực trì chẳng qua chỉ là một loại di trú của loài chim. Thiết bức điều (chim dơi sắt), loài chim sống ở nơi sâu nhất của Thiên vực trì này, bọn chúng là vương giả ở chỗ này. Vuốt sắc và mỏ sắt của chúng đủ xuyên thủng vương giả trên lục địa, Trùng lân thú (thú vảy tảng). Trừ sinh vật sống trong nước, bọn chúng là khắc tinh của tất cả dã thú Thiên vực trì. Bởi vì, ở chỗ này, chỉ có chúng có năng lực bay.

Điều đáng sợ nhất là, Thiết bức điều trước giờ đều hành động quần thể, cả trăm cả ngàn con cùng hành động.

Nguồn họa thật sự của thú triều chính là Thiết bức điều này. Mỗi hai trăm năm, Thiết bức điều lại thực hiện di trú quy mô lớn một lần. Vô số Thiết bức điều sẽ tập trung lại, tiến về phía còn lại của Thiên vực trì. Thiết bức điều trong thời gian di trú cực kỳ khát máu, tất cả sinh vật chúng có thể nhìn thấy đều sẽ bị chúng giết chết. Có ưu thế trên không, bọn chúng ở chỗ này là vô địch, không thú nào cản được. Cho nên ba tháng trước mỗi lần sắp tới lúc Thiết bức điều di cư, đám dã thú lẫn cảm này sẽ hoảng sợ mà bỏ chạy tới trước, điều này hình thành thú triều trước mắt.

Diệp Trùng thâm lú lười, Thiết bức điều này lại khủng bố tới mức độ này. Nhưng nghĩ lại cũng đúng thôi. Có ưu thế trên không, Thiết bức điều trên thực tế đã ở vào thế bất bại, thêm vào vuốt và mỏ có lực sát thương cao, cũng khó trách chúng có thể ở đỉnh cao nhất trong chuỗi thực vật của chỗ này.

Về mặt lão trưởng thôn Tang Đức đầy tuyệt vọng: “Không ngờ thú triều năm này lại tới sớm mười năm, xem ra chúng tôi cũng phải theo đám thú dời đi. Chỉ là chúng tôi đều không chuẩn bị gì, lần này chỉ e...” Trong lòng mọi người còn lại đều nặng nề, dời tộc không phải là nói đùa, ai cũng không biết phía trước là cái gì, không có bất cứ sự chuẩn bị nào, thực hiện di dời khoảng cách dài như vậy, tổn thất nhân viên tuyệt đối sẽ làm cho nguyên khí của Tang tộc tổn thất lớn.

- Chúng ta cũng phải di dời? Diệp Trùng bỗng mở miệng hỏi.

Lão trưởng thôn Tang Đức không biết làm sao nói: “Chứ làm thế nào? Thiết bức điều một khi tới thì kín trời kín đất, theo như lời tiền nhân lưu truyền lại, mỗi khi Thiết bức điều tới, bầu trời đều bị che kín. Cả quá trình di dời sẽ kéo dài cả một tháng. Ai lại muốn rời khỏi chỗ này chứ? Phía trước có gì ai cũng không biết. Nhưng chúng tôi không có cách chống mấy con Thiết bức điều này a.” Trong lời nói của lão Tang Đức lộ ra sự bi thương nồng đậm, mấy người Tang Phổ bên cạnh, ai nấy đều mặt đầy bi thương.

- Thú triều thường xảy ra ba tháng trước khi Thiết bức điều di trú? Diệp Trùng đột nhiên hỏi.

- Ủ. Lão trưởng thôn Tang Đức lơ đãng trả lời.

- Ba tháng... Diệp Trùng thấp giọng lầm bầm, trong lòng mau chóng tính toán. Nếu như di dời, vậy không biết ngày nào tháng nào mới có thể ổn định lại được, vậy thì kế hoạch giải cứu Mục Thương mình vạch ra lúc trước cũng không thể không tuyên bố phá sản rồi.

Thiết bức điều đáng chết này! Trong lòng Diệp Trùng cảm hận nguyên rửa loại chim vẫn chưa từng thấy qua này.

Trong miêu tả của lão Tang Đức, sự cường đại của Thiết bức điều không gì so sánh được, căn bản không cách nào chống chọi. Nhưng Diệp Trùng lại không tin, dã thú càng cường đại, thì chẳng qua cũng chỉ là dã thú, thế nào cũng không thể so với con người. Người tộc họ Tang cảm thấy chúng cường đại, nguyên nhân lớn nhất là bọn họ quá lạc hậu, nếu như bọn họ có quang giáp, vậy bọn họ vẫn sẽ sợ Thiết bức điều như vậy sao? Ở năm thiên hà lớn, có người mạo hiểm chuyên môn săn giết các loại sinh vật biến dị.

Quang giáp! Ngực Diệp Trùng nảy một cái, đúng, chính là quang giáp!

Mau chóng tính toán trong lòng, Diệp Trùng lập tức có chủ kiến.

Diệp Trùng hỏi lão Tang Đức: “Lần di dời này, có bao nhiêu người có thể sống sót?”

Lời này rõ ràng hỏi trúng chỗ đau trong lòng lão Tang Đức, lão thần sắc thăm thiết nói: “Chỉ e có thể sống sót 30% thì đã không tồi rồi. Lam quả năm nay vẫn còn hai tháng nữa mới chín toàn bộ, trước mắt chúng tôi hoàn toàn không có bao nhiêu thức ăn.” Nhưng lão lập tức chỉnh sắc mặt: “Nhưng tiên sinh xin cứ yên tâm, sự an toàn của tiên sinh, chúng tôi nhất định sẽ bảo đảm, chỉ hy vọng tới địa phương mới, tiên sinh có thể giúp tộc chúng tôi khôi phục sinh cơ một lần nữa.” Về mặt lão trưởng thôn Tang Đức tha thiết nhìn Diệp Trùng.

- Tôi có một biện pháp. Diệp Trùng lạnh nhạt nói, cặp mắt không hề né tránh ánh mắt ngẩng lên của lão Tang Đức.

Không khí của Tang gia thôn khẩn trương cùng cực, mọi người đều bận cuống cả lên.

Chỗ lối vào của Mai cốt địa, thôn dân họ Tang xếp thành đội ngũ dài dằng dặc, mà hai người Tang Phàm, Tang Lăng đứng ở lối vào duy trì trật tự. Mỗi thôn dân nhận lấy mấy cái xương từ trên tay Tang Phàm, Tang Lăng lúc này lại đưa tới một tấm da có vẽ hình.

Tang Phàm cao giọng nói: “Mọi người chú ý, mỗi người sau khi nhận xương, theo như hình vẽ A Lăng đưa mọi người mà tiến hành điêu khắc, trước đó, mọi người cũng đã nhận được công cụ tiên sinh phát cho mọi người rồi. Mọi người đều đã từng khắc định tình cốt, tin rằng rất nhanh sẽ lên tay, nhưng mọi người chú ý một điểm, nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt từng li trên hình vẽ, không được có chút sai sót nào. Mỗi người sau khi hoàn thành một món, đều phải lập tức đưa tới chỗ của ta kiểm tra, nếu như mọi người làm hư xương, lập tức tự tới chỗ này lấy. Tin rằng mọi người cũng biết chuyện gì rồi, hôm qua, thú triều đã bắt đầu. Chúng ta làm hiện giờ chính là bảo vệ Tang gia thôn của chúng ta, mọi người đều phải mau hết sức hoàn thành món đồ trên tay, điều này quan hệ tới sinh tử tồn vong của thôn chúng ta, mỗi một món mọi người làm nhiều hơn, hy vọng thắng lợi của chúng ta cũng sẽ lớn hơn một phần, mọi người nghe rõ không?”

- Rõ! Mọi người trả lời rền vang.

Ba trăm người điêu khắc thành thạo nhất trong thôn được triệu tập lại. Ba trăm người giống như học sinh, thần sắc nghiêm túc ngồi thẳng, không chút tiếng động. Trước mặt bọn họ là người có uy vọng nhất trong thôn, trừ trưởng thôn Tang Đức, Xích y Tang Như Bắc.

Gương mặt lão già gầy còm này lúc này lại rất nghiêm túc, trầm giọng nói: “Công việc của chúng ta là bộ phận quan trọng nhất, hình vẽ đặt trước mặt các người là thứ các người cần hoàn thành. Mỗi người chỉ phụ trách một loại bộ phận. Từ hôm nay bắt đầu, nhiệm vụ của các người chính là không ngừng điêu khắc, thức ăn của các người sẽ có người đưa tới. Điều các người phải làm chính là điêu khắc, không ngừng điêu khắc. Bây giờ là giờ phút sinh tử tồn vong của thôn chúng ta, hy vọng mọi người có thể cố gắng hết sức!”

- Vâng. Giọng nói không lớn, nhưng chỉnh tề đồng loạt.

Mọi phụ nữ và con nít đều được lão trưởng thôn Tang Đức phân phối nhiệm vụ của mình: “Người vốn chăm nom Lam quả không đổi, qua hai tháng nữa, Lam quả sẽ chín, các người nhất định không thể lười biếng, toàn thôn đều trông chờ các người.”

Một phụ nữ trung niên dẫn đầu nói: “Trưởng thôn, người hãy yên tâm, chúng tôi tuyệt không có chút sơ suất.”

Lão trưởng thôn Tang Đức vừa ý gật đầu, rồi lại xoay mặt đối diện đám thiếu niên vây quanh lão, nói: “Các con, bây giờ đã tới lúc mọi người vì thôn mà cống hiến sức lực, các con có sợ mệt hay không?”

- Không sợ! Tiếng con nít non nớt lớn nhỏ không đều, nhưng đều mang theo sự sục sôi đặc hữu của thiếu niên.

- Ủ, các con đều là đứa trẻ ngoan! Lão trưởng thôn Tang Đức thần sắc ôn hòa, an ủi sờ đầu một đứa trẻ bên cạnh. “Vậy bây giờ gia gia giao cho các con một nhiệm vụ, nhìn thấy mấy viên Đê nhiệt thạch đó chứ? Chờ lát nữa sẽ phát cho mỗi người các con một cái hộp, điều các con phải làm chính là phải mài mấy viên

Đê nhiệt thạch đó vừa vụn có thể bỏ vào trong hộp. Mọi người phải nhớ rõ, kích cỡ nhất định phải vừa vụn có thể bỏ vào trong hộp nha.”

- Biết rồi. Mấy đứa trẻ này nắm chặt nắm tay, ai nấy đều lớn tiếng trả lời.

275. Chương 275: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tang Gia Thôn (2)

Năm trăm người đứng yên lặng như thế, một luồng khí lạnh lẽo tỏa về phía trước, Diệp Trùng vừa ý gật gật đầu. Chỉ có người đã trải qua rất nhiều lần vào sinh ra tử như hắc thể này mới hiểu được, luồng khí lạnh lẽo mà đội ngũ trước mắt này tỏa ra chỉ có trải qua vô số chiến đấu và giết chóc mới có thể hình thành, chỉ có người từng trải trận mạc thật sự mới có. Cho dù là mấy sư sĩ của bốn thế lực lớn cường đại nhất của năm thiên hà lớn hiện nay đứng ở chỗ này, cũng tuyệt không thể nào có loại khí thể này, bọn họ đã rất lâu không có trải qua chiến tranh rồi!

Còn mấy thôn dân này, ở trong điều kiện thô sơ thế này, mỗi ngày đều vẫn phải cùng với những dã thú còn mạnh mẽ hơn những biến dị sinh vật đó tranh sống tranh chết. Huấn luyện cực khổ từ bé, chiến đấu sinh tử trường kỳ, chiến sĩ hình thành như vậy, ở phương diện ý chí, Diệp Trùng không tin trên đời này còn có đội ngũ nào có thể làm được tới mức độ này.

Diệp Trùng chậm rãi mở miệng, giọng nói chậm chạp, lạnh lẽo: “Nhiệm vụ của chúng ta là săn bắt, mười ngày, chúng ta chỉ có thời gian mười ngày.” Đối với đội ngũ thế này, Diệp Trùng tin rằng không cần nói nhiều, hắc chỉ hạ lệnh trực tiếp, mà không giải thích tại sao. Mười ngày, đồng thành phẩm đầu tiên chắc cũng ra rồi.

Áp lực tinh mịch gần như làm không khí xung quanh đều trở nên nặng nề hơn.

- A Phổ, người chỉ huy.

- Vâng. Tang Phổ cong người nhận lệnh, Diệp Trùng gọi Hàm gia ra, chui vào trong buồng lái, bay thẳng lên không.

Ngẩng đầu nhìn Hàm gia trên không, trong mắt Tang Phổ lóe qua một tia ngưỡng mộ, nhưng khi cúi đầu liền trở nên sát khí đầy mặt, phẩy tay: “Xuất phát.”

Cả đội ngũ lập tức chia thành mấy mươi tiểu đội, mau chóng di động ra ngoài thôn. Đội ngũ năm trăm người tiến lên không có chút tiếng động nào, sự đan xen, hỗ trợ lẫn nhau giữa đội ngũ làm Diệp Trùng đang ở trên không mở rộng tầm mắt.

Đại quân dã thú bên ngoài thôn không hề chú ý tới Tang gia thôn, bọn chúng một lòng chỉ chạy như bay tới trước, nhưng vẫn có nhóm nhỏ dã thú tiến vào khe núi phía trước Tang gia thôn, mà mục tiêu của mấy người Diệp Trùng chính là mấy nhóm nhỏ dã thú này. Nhóm lớn dã thú bên ngoài đó, ai cũng không dám đi trêu chọc, nếu không, chỉ sợ vẫn chưa đợi được Thiết bức điều tới, Tang gia thôn đã chìm ngập trong dòng thác lũ màu đen này rồi.

Mục tiêu của mỗi tiểu đội là một con dã thú, yểm trợ, tập kích, kiềm chế, hợp kích, dưới sự kết hợp của bọn họ, dã thú mau chóng bị tiêu diệt. Hiệu suất cao làm Diệp Trùng trở mắt nhìn, mà tổ dưỡng chiến thuật cao siêu của mấy thôn dân này càng làm hắc không tự chủ được mà khen ngợi không thôi.

Điều này làm hắc nhớ tới hai đội ngũ, Hắc giác và Tông sở.

Bọn họ và sư sĩ của Hắc giác giống nhau, đều là cận chiến, tác chiến tập thể của bọn họ lại giống như Tông sở. Nhưng so với Tông sở, nguy hiểm vì không có quang giáp, sự ăn ý bọn họ tôi luyện ra từ trong sống chết rõ ràng là cao hơn một bậc, hơn nữa, tổ dưỡng chiến thuật rõ ràng càng cao hơn.

Rất mau, công kích của bọn họ càng lúc càng trôi chảy, bắt đầu từ từ thích ứng với vũ khí mới trên tay, công kích của bọn họ trở nên càng thêm sắc bén.

Biểu hiện của mấy thôn dân làm Diệp Trùng nhìn thấy mà nhiệt huyết sôi trào, tay cử động một cái, Hàm gia ầm ầm chú xuống.

Nhìn Hàm gia giống như thiên thần, mọi thôn dân đều lộ ra sự sùng kính từ tận đáy lòng, mà biểu hiện cử thể vô song tiếp theo càng làm mấy chiến sĩ tinh anh nhất của Tang gia thôn này trầm trở liên tục, đây chính là uy lực của quang giáp ư?

Hai thanh trủy thủ màu xám dài 1,5 mét sắc bén vô cùng, không có con dã thú nào có thể chống được. Thân hình linh hoạt của Hàm gia, bước đi xảo diệu, bọn họ nhìn tới đăm đuối, mê li, thường một cái quang giáp Hàm gia có thể dọn gọn vài con dã thú. Sự nguy hiểm của vị tiên sinh này quả nhiên không có bao nhiêu khác biệt với trong truyền thuyết a, bóng xám của trủy thủ toát ra khí tức của thần chết, một kích trí mạng, vết thương của dã thú, cái nào cái nấy đều vị trí trí mạng đại loại như cổ, tim, tuyệt không xuất ra đao thứ hai. Mấy thôn dân đang xem xung quanh này, ai nấy đều lạnh sống cổ, trong lòng thầm kêu may mắn, may mà tiên sinh là người phe mình.

Dã thú ngã xuống không ai để ý tới, mọi người tiếp tục tìm kiếm dã thú vẫn còn hoạt động trong khe núi, săn giết vẫn tiếp tục tiến hành.

Mười ngày, do có Diệp Trùng tham gia, thêm vào trang bị vũ khí mới toàn bộ, chiến quả vô cùng phong phú, vượt xa ý liệu của mọi người. Ngày đầu tiên khi Tang Phổ tổ chức thôn dân tới vận chuyển thi thể mấy dã thú này, mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt dọa ngây người, thi thể dã thú đầy mặt đất, thậm chí có mấy thi thể còn ảm, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập cả khe núi.

Sau sự kinh ngạc ban đầu, mọi người đều mừng như điên. Đối với bọn họ mà nói, mấy dã thú đã chết này chính là thức ăn sau này, nhiều dã thú như vậy, đủ cho bọn họ dùng thời gian khá dài.

Mười ngày thoáng cái đã trôi qua, cả Tang gia thôn giống như sợi chỉ kéo căng vậy, bận rộn trước giờ chưa từng có. Mỗi người đều có gương mặt mệt mỏi, cặp mắt đỏ kè, nhưng không hề từ bỏ công việc trên tay mình để đi nghỉ ngơi, mọi người đều đang vì vận mệnh của mình, vận mệnh của người thân, vận mệnh của thôn mà phấn đấu, bọn họ không hề biết thứ mình đang làm trước mắt rốt cuộc là dùng làm gì, nhưng không ai lại nghi ngờ tính quyền uy của nó, bởi vì đây là mệnh lệnh do chính miệng tiên sinh nói ra.

Khi nhìn thấy thú triều, mọi người đều chết lặng trong lòng, rất nhiều người thậm chí cho rằng đã tới ngày tận thế, nhưng lúc này đây, tiên sinh, vị tiên sinh thần bí mà cường đại này lại mang lại hy vọng cho tất cả bọn họ.

Đối với vị tiên sinh trẻ tuổi này, trong lòng mọi người đều đầy sự kính trọng. Tiên sinh từ sáng sớm đã tự mình dẫn đội đi săn thú, buổi tối còn phải làm việc tới tận khuya.

Mười ngày, lượng lớn thành phẩm đầu tiên cuối cùng cũng ra lò. Trước mặt Diệp Trùng chất đầy các loại linh kiện, mỗi một loại linh kiện đều được phân loại chất thành đống, còn tất cả phụ tá của Diệp Trùng đều có dáng vẻ cung kính nghe Diệp Trùng giảng giải.

- Cái động cơ này lắp ráp vô cùng đơn giản, các người xem, chỗ này có một khe nhét thể hình chữ V. Nơi này... Diệp Trùng lần lượt lắp ráp mấy linh kiện bằng xương này thành từng động cơ một, do suy nghĩ tới điều kiện chỗ này, cái động cơ quang giáp này được Diệp Trùng đơn giản hóa rất nhiều.

Đây chính là kế hoạch của Diệp Trùng, lợi dụng lượng lớn nhân lực và vật liệu xương ở chỗ này, trong khoảng thời gian ngắn chế tạo thành lượng lớn toàn cốt quang giáp đơn giản, từ đó tiến hành một cuộc chiến bảo vệ Tang gia thôn.

Rất nhiều điều kiện ở nơi này được trời ưu đãi mới làm Diệp Trùng cho rằng kế hoạch này có khả năng thực hiện. Vật liệu xương ở nơi này dày mà cứng, tính năng tuyệt hảo, Diệp Trùng căn bản không cần thực hiện các loại xử lý ngâm tẩm với chúng. Mỗi thôn dân trưởng thành ở chỗ này về cơ bản đều có cơ sở điều khắc xương, điều này cũng làm cho Diệp Trùng có lượng lớn nhân lực có thể chế tạo linh kiện bằng xương. Lượng lớn vật liệu xương bảo tồn liên tục mấy trăm năm làm Diệp Trùng hoàn toàn không cần thông qua săn giết dã thú để thu được vật liệu xương.

Điều quan trọng nhất là, nếu như không cách nào qua được cửa ải này, vậy thì căn bản là không thể nào qua được biển sương đỏ giải cứu Mục Thương, Diệp Trùng cũng chỉ có vắt hết đầu óc, nghĩ ra tất cả biện pháp mình có thể nghĩ ả.

Săn bắt mười ngày này, do sự tham gia của Diệp Trùng, thu được lượng lớn thịt, mấy thứ thịt này sau khi

gia công đều được trữ lại. Sơn động dùng để trữ thức ăn đã sắp bị chất đầy hoàn toàn rồi, thêm vào Lam quả hai tháng nữa sẽ chín, mấy thứ thức ăn này đủ dùng thời gian kha khá. Sẵn bắt điên cuồng mười ngày này hoàn toàn tiêu hết sạch năng lượng của Hàm gia, nhưng Diệp Trùng hiện giờ lại không có thời gian quan tâm điều này. Hắn biết, một khi thật sự đợi tới lúc Thiết bức điều tới, tác dụng một cái quang giáp của mình có thể tạo ra thật là nhỏ nhoi.

Vốn dĩ khi nhìn thấy hang tàng trữ, Diệp Trùng liền nghĩ tới nếu như dùng hang há không phải là một phương pháp tốt sao, sau này tìm được lão trưởng thôn Tang Đức mới biết, ở Thiên vực trì, trừ hang động do thiên nhiên hình thành, ở nơi này muốn đào một cái hang là cực kỳ khó khăn, Chết đất ở chỗ này đều cứng dị thường, hơn nữa càng xuống dưới càng cứng rắn, muốn đào được hang động đủ chứa được một trăm người cần phải phí khá nhiều thời gian. Với lại, đây vẫn là dưới tiền đề có công cụ Lưu kim, nếu như là lúc trước, vậy thì nghĩ cũng đừng hòng.

Nhìn thấy thành phẩm cuối cùng lắp ráp thành, Diệp Trùng cũng không xác định thứ này rốt cuộc có thể tiếp nhận được tất cả hy vọng của mình hay không.

Đây không thể gọi là quang giáp, từ ánh mắt chuyên nghiệp của Diệp Trùng mà xét. Do không có quang não, Diệp Trùng hoàn toàn không thể chế tạo quang giáp thật sự. Linh cảm của Diệp Trùng đến từ quang giáp đua tốc độ, loại quang giáp chuyên môn vì tốc độ mà sinh ra đó. Từ góc độ không khí động lực học mà xem, nếu như đơn thuần vì tốc độ, tạo hình của quang giáp không hề là lựa chọn tối ưu.

Ý tưởng thiết kế của Diệp Trùng rất đơn giản, đầu tiên chính là phải chế tạo đơn giản, thứ hai là phải có khả năng bay, thứ ba chính là phải có sức công kích nhất định.

Chính là dưới sự thôi thúc của suy nghĩ như thế, Diệp Trùng mới thiết kế ra một loại sản phẩm mới như vậy.

Trên thân khoang chính hẹp dài hình giọt nước khảm bốn mảnh xương được mài cực kỳ sắc bén, giống như bốn miếng lá cây khảm trên một giọt nước, mà ở đỉnh chóp của khoang, mâu xương nhọn hoắt chỉ thẳng phía trước. Mũi mâu xương này có thể thay đổi, mà bộ phận nối liền nó đã được xử lý gia cố.

Trong thứ này không có bất cứ liên kết mạch quang nào, đều là sử dụng kết nối cơ giới nguyên thủy nhất.

Tuy trên lý luận, quái vật này hoàn toàn có thể bay, nhưng Diệp Trùng rất hoài nghi nó có phải là thật sự có thể đảm nhiệm được không. Nhìn xung quanh, hình như nhiệm vụ bay đầu tiên này trừ mình ra cũng không có ai khác rồi.

Mở khoang ra, thiết bị khí áp đơn giản đối với Diệp Trùng mà nói vẫn không thành vấn đề, điều Diệp Trùng khá vừa ý đối với thứ này chính là hệ thống giảm xóc bằng áp suất chất lỏng, Tang Phàm trong lúc vô tình tìm thấy một loại dung dịch có tính năng giảm xóc khá tốt.

Thứ này có thể bảo vệ an toàn của người điều khiển ở một mức độ nhất định, Diệp Trùng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

276. Chương 276: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tang Gia Thôn (3)

Ngồi trong buồng lái, Diệp Trùng nhìn những cái cần điều khiển nguyên thủy này, có đôi chút đau đầu, bàn điều khiển? Đùng nói đùa chứ, không có quang não làm sao có thể có bàn điều khiển?

Là người thiết kế, Diệp Trùng đối với vẫn khá quen thuộc với mấy cái cần điều khiển này.

Thử kéo cần điều khiển, cả cỗ máy lập tức yên lặng nổi lên không. Động cơ Vận mệnh quả nhiên là cường hãn, cho dù là phiên bản giản hóa, tính năng cũng thật xuất sắc a. Đây cũng là chỗ Diệp Trùng vừa ý nhất đối với cỗ máy này, hiệu quả do phiên bản giản hóa của động cơ Vận mệnh cộng thêm Đê nhiệt thạch tạo ra vượt xa tưởng tượng của hắn.

- Trời ạ, nó bay được?

- Đây là quang giáp ư? Đám phụ tá của Diệp Trùng, ai nấy đều tròn to mắt, tiếng tranh luận vang lên khắp nơi, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ hưng phấn, quang giáp chính là nguyện vọng lớn nhất trong lòng tất cả bọn họ, ai cũng không ngờ thứ tiên sinh chế tạo lại là quang giáp!

Víu, phi hành khí giống như mũi tên lao vọt đi.

Sau khi trải qua sự lạng lách lúc đầu, Diệp Trùng rất mau liền làm quen được với việc làm sao sử dụng cần điều khiển, động tác của hắn càng lúc càng thành thạo hơn, bầu trời không có bất cứ chướng ngại vật nào làm Diệp Trùng không cần lo lắng xảy ra sự cố.

Từ biểu hiện của cái phi hành khí này mà xét, Diệp Trùng vẫn khá vừa ý.

Ưu điểm lớn nhất của cỗ phi hành khí này chính là tốc độ, tốc độ siêu cấp, tuy không thể phán đoán chính xác tốc độ lớn nhất của nó rốt cuộc là bao nhiêu, nhưng với kinh nghiệm của Diệp Trùng mà tính, chắc là ở giữa 15 tới 20 Hz, hơn nữa, đây vẫn là ở trong tầng khí quyển, nếu là ở chân không, Diệp Trùng tin rằng tốc độ chắc có thể tăng thêm một bước.

Một đặc điểm khác chính là đổi hướng, cỗ phi hành khí này trừ động cơ chính ra còn trang bị động cơ hỗ trợ ở nhiều chỗ, điều này có thể làm nó đổi hướng vô cùng linh hoạt trong chân không.

Quang giáp tông ừi, đây là tên gọi Diệp Trùng đã nghĩ ra cho nó, tuy Diệp Trùng cho rằng nó có lẽ hoàn toàn không thể xem như một cái quang giáp hợp lệ, vũ khí tấn công chủ yếu nhất của nó chính là ngọn mâu xương sắc nhọn ở đỉnh đó, mà phương thức tấn công của nó lại là tông ừi, trong thiết kế của Diệp Trùng, mâu xương có hai loại, một loại chính là mâu xương dài tới 5 mét hiện đã gắn ở phía trên, nhọn hoắt, sắc bén, dưới tốc độ của quang giáp tông ừi, năng lực xuyên thủng của nó cực kỳ kinh người, Diệp Trùng tin rằng, cho dù là Hàm gia, bị tông vào chính diện cũng rất có khả năng bị đâm thủng. Nhưng nó có khuyết điểm, chính là dễ gãy, không hề thích hợp tác chiến liên tục.

Một loại mâu khác chỉ có hai mét, hơn nữa càng thêm thô to, xem ra giống như một nhình chớp lùn cùn đầu, tuy lực sát thương không như loại mâu xương vừa rồi đó, nhưng nó sẽ không bị gãy, thích hợp tác chiến liên tục hơn. Với tốc độ của quang giáp tông ừi, bị tông chính diện, vô luận là quang giáp gì, Diệp Trùng phỏng chừng việc tông thành một cái hố lõm cũng tuyệt đối là không có vấn đề, nếu như vỏ giáp quang giáp hơi yếu, vậy thậm chí có thể tông nó thành sắt phế liệu.

Trừ đầu tông ở đỉnh, thứ trên quang giáp tông ừi vẫn có lực sát thương nhất định chính là bốn cái cánh xương được mài vô cùng sắc bén đó.

Có thể nhìn ra, tất cả uy lực của quang giáp tông ừi, đều bắt nguồn từ tốc độ của nó, tốc độ siêu cấp, nếu như không có tốc độ, quang giáp tông ừi đó tuyệt đối là rác rưởi. Trừ Diệp Trùng, trừ ở chỗ này, có lẽ không còn ai sẽ chế tạo thứ đồ thứ phẩm dưới mắt người khác không hề tốt này. Dù sao, nếu như có động cơ cường hãn thế này, nếu có thể gắn nó lên quang giáp, phương pháp tác chiến của quang giáp sẽ phong phú, không hề tông ừi duy nhất thế này.

Diệp Trùng cũng rất bất lực, với điều kiện chỗ này, có thể chế tạo một phi hành khí bay được trên không đã là thành công lớn nhất của mình. Khoang quang giáp tông ừi, Diệp Trùng đã thực hiện gia cố ở mức độ lớn nhất, dù sao loại va chạm vật lý thế này thuộc về cách làm giết địch một ngàn, mình bị thương tám trăm điển hình.

Quang giáp tông ừi, Diệp Trùng căn bản là không có tham vọng quá lớn đối với nó, chỉ cần chúng có thể giằng co không rút thế hạ phong đối với Thiết bức điều, Diệp Trùng đã rất thỏa mãn. Chiến đấu với quang giáp khác, với hắn mà nói, đây rõ ràng là tự tìm đường chết, nó quả thật là quá lạc hậu rồi.

Diệp Trùng có lẽ cũng không sao ngờ được, thứ đồ thứ phẩm với hắn mà nói chỉ thuộc về thứ hắn chế tạo dưới điều kiện không còn cách nào khác, quang giáp tông ừi nguyên thủy mà lạc hậu, đã vạch nên quang mang mức độ nào trong trận đại chiến lưu truyền mãi mãi đó.

Nếu như nói, Tang gia thôn ban đầu giống như một đám lửa mạnh đang cháy rừng rực, thì việc chế tạo quang giáp tông ừi đó giống như thuốc dẫn lửa siêu liều lượng quăng vào trong đám lửa đó vậy.

Mà mệnh lệnh tiếp theo đó của tiên sinh lại đẩy nhiệt tình của tất cả mọi người lên một cao trào càng cao hơn.

Tiên sinh tự mình điểm danh, năm trăm người do Tang Phổ dẫn đầu cùng Diệp Trùng tham gia săn bắt lần trước đó sẽ là nhóm người đầu tiên học tập làm sao để điều khiển quang giáp tông ử, mọi người đều phát điên rồi! Mọi người liều mạng chế tạo linh kiện trên tay, với kỳ vọng mình cũng có thể có một cái quang giáp tông ử. Không biết là lúc nào, mọi người đột nhiên phát hiện, cơ hội xuất hiện vô số lần trong mơ lại cách mình gần như vậy.

Bận rộn nhất bây giờ e rằng phải kể đến mấy người Tang Phàm, nhóm học tập đầu tiên có năm trăm người, cũng tức là bọn họ phải trong thời gian rất ngắn lắp ráp ra năm trăm cái quang giáp tông ử.

Bất đắc dĩ, Tang Phàm được sự đồng ý của Diệp Trùng, lập tức mở rộng đội ngũ lắp ráp, tốc độ lắp ráp tăng mạnh. Mà theo tay nghề chế tạo linh kiện bằng xương của thôn dân càng lúc càng thành thục, tốc độ giao linh kiện của bọn họ cũng có sự tăng lên rõ rệt. Sản lượng của quang giáp tông ử được tăng lên cực lớn.

Đối với những thôn dân Tang gia này, Diệp Trùng cực kỳ ân thưởng, thuần phác, cần cù, dũng cảm, có tính kỷ luật rất mạnh, vô luận là từ góc độ nào mà nói, bọn họ đều là chiến sĩ ưu tú nhất.

Từ việc bọn họ học điều khiển thì có thể nhìn ra, năm trăm người không có một ai rút lui, bọn họ không sợ chết, dám làm các động tác. Tốc độ tiến bộ của bọn họ làm Diệp Trùng cũng phải kinh ngạc, giống như tất cả bọn họ có thiên phú kinh người đối với điều khiển quang giáp vậy, tốc độ lên tay của bọn họ cực nhanh, hơn nữa không có bất cứ phản ứng xấu nào.

Nhưng Diệp Trùng cũng lập tức thoải mái, mấy người này đều là cao thủ võ thuật. Diệp Trùng tin rằng, cho dù một giới giả của năm thiên hà lớn cũng chưa chắc có thể có lợi trên tay thôn dân bình thường ở chỗ này. Tổ chất thân thể cường hân, tốc độ phản ứng siêu cấp, giác quan nhanh nhạy, tổ chất tâm lý cường hân trui rèn ra từ chiến đấu sinh tử, mọi thứ này đều là nguyên nhân bọn họ tiến độ mau chóng.

Nếu như là điều khiển quang giáp bình thường, bọn họ ngược lại chưa chắc có tiến bộ thế này, điều khiển quang giáp bình thường cần tinh tế, phức tạp hơn quang giáp tông ử rất nhiều. Bàn điều khiển đối với sư sĩ đã nhập lưu mà nói, đích xác thuận tiện hơn, có thể làm ra nhiều động tác hơn, nhưng đối với người không chút cơ sở như thôn dân Tang gia thế này mà nói, nó không khác gì với sách trời. Ngược lại, cần điều khiển nguyên thủy lại làm bọn họ dễ lên tay hơn.

Quang giáp tông ử, điều bọn họ cần học duy nhất chính là bay.

Diệp Trùng cũng không chút giấu nghề với bọn họ, mỗi một động tác chiến thuật đều truyền cho bọn họ. Mà biểu hiện của bọn họ cũng làm Diệp Trùng trợn mắt há hốc mồm. Thí dụ như kỹ xảo né tránh, sau khi học được những gì Diệp Trùng truyền thụ cho bọn họ, bọn họ lập tức suy diễn ra rất nhiều kiểu mới, hơn nữa hầu hết đều là khá hữu hiệu. Phương thức công kích duy nhất của quang giáp tông ử được bọn họ phát huy tức mức hoành tráng cùng cực. Trong lòng Diệp Trùng lúc đó đột nhiên nảy ra một ý, nếu như quang giáp của năm thiên hà lớn đối địch với bọn họ, chắc là cũng sẽ rất đau đầu đó nha.

Nhưng điều làm Diệp Trùng tán thưởng nhất không hề là mấy thứ này, mà là sự phối hợp chiến thuật đoàn thể bọn họ thể hiện ra. Thật ra, Diệp Trùng không hề biết, trong khái niệm của thôn dân Tang gia, bọn họ tán thưởng dũng khí cá nhân, nhưng lại không hề tin cái gọi là anh hùng đơn độc. Ở chỗ này, lực lượng cá nhân vĩnh viễn là nhỏ bé, không có sự phối hợp tập thể, vậy tuyệt đối là chết nhanh hơn.

Sự ăn ý tôi luyện ra từ trong sống chết của bọn họ lúc này đây cũng phát huy được tác dụng cực lớn, mỗi người đều biết mình lúc này nên xuất hiện ở chỗ nào, nên làm hành động gì đối với cục diện lúc này thì có lợi hơn, điều này làm Diệp Trùng cảm thấy không thể tin được, bởi vì hắn biết trên quang giáp tông ử vốn không có bất cứ thiết bị liên lạc nào.

Thời gian càng lúc càng cấp bách, thú triều mỗi ngày vẫn như thác lũ cuộn cuộn hoành loạn chạy điên cuồng ra xa ở trước khe núi của thôn. Khoảng cách ngày Thiết bức điều tới càng lúc càng gần, nhưng trong lòng mọi thôn dân đều vô cùng tự tin, mỗi người đều liều mạng thực hiện công việc vốn có của mình.

Nhóm sư sĩ thứ hai tham gia huấn luyện lên tới một vạn người, mà người dạy bọn họ chính là năm trăm người nhóm đầu tiên đó. Diệp Trùng đã giao công việc này cho Tang Phổ, bởi vì Diệp Trùng phát hiện, Tang Phổ vô nghi là một người chỉ huy tập thể khá xuất sắc. Vô luận là từ chiến thuật, hay là phán đoán đối với cục diện trước mắt, đều xuất sắc vượt xa kẻ ngoại đạo như mình nhiều.

Mọi công việc đều đi theo đúng hướng, huấn luyện có Tang Phổ, lắp ráp có Tang Phàm, chế tạo linh kiện động cơ có Tang Như Bắc, chế tạo linh kiện quang giáp có Tang Lăng, mài Đê nhiệt thạch và thu hoạch Lam quả có trưởng thôn Tang Đức, Diệp Trùng đột nhiên phát hiện mình lại nhàn rỗi một chút.

Nghĩ tới tám năng lượng của Hàm gia đã gần như tiêu hao hết sạch, làm lại nguồn năng lượng trước mắt cũng cần phải tiến hành rồi. Có Phi tuyến tinh cổ, Diệp Trùng dự định gắn một viên Lệ thạch cho Hàm gia. Kỹ thuật sử dụng Lệ thạch, Diệp Trùng rất sớm đã thuộc nằm lòng, thực hiện công việc khá thuận lợi, nhưng điều ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng là Lệ thạch lại có tác dụng tăng cường cho động cơ Vận mệnh.

Nếu như lý luận của Mục Thương là thật, vậy thì viên Lệ thạch này đủ cho Hàm gia bay liên tục tới 100 năm.

Diệp Trùng lại rất muốn thực hiện nghiên cứu một phen với mấy viên Lệ thạch thần bí này, đáng tiếc, nhìn thấy trên tay chỉ còn lại hai viên, trong lòng Diệp Trùng lại thấy không đáng.

Đã bị khơi dậy ham muốn nghiên cứu, Diệp Trùng chỉ đành chuyển hướng nghiên cứu sang Đê nhiệt thạch, loại khoáng thạch năng lượng này, Diệp Trùng cũng cực kỳ xem trọng. Tuy tính năng của nó không xuất sắc như Lệ thạch, nhưng trữ lượng lớn của nó, không còn nghi ngờ gì, làm nó chiếm cứ gắt gao một vị trí không thể lay chuyển được, là nguồn năng lượng quan trọng nhất ở nơi này.

Nguồn năng lượng là cốt lõi của khoa học kỹ thuật hiện đại.

Với lại, điều Đê nhiệt thạch hấp dẫn Diệp Trùng còn có một chỗ khác. Lần trước, Diệp Trùng không cẩn thận làm cho một viên Đê nhiệt thạch phát nổ, uy lực đó làm hắn nhớ khá sâu sắc. Đê nhiệt thạch chắc chắn là hàm chứa năng lượng khổng lồ, nếu như có thể mang năng lượng trong đó phóng thích ra trong thời gian cực ngắn, vậy uy lực nhất định khá khả quan.

277. Chương 277: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tang Gia Thôn (4)

Do đó, Tang gia thôn thường xuất hiện cảnh tượng thế này, tiếng nổ khổng lồ liên tục truyền ra từ trong phòng nghiên cứu của tiên sinh, khói dày cuồn cuộn, có lúc còn xuất hiện ánh sáng trắng chói mắt, có một lần nổ dữ dội thậm chí ngay cả căn phòng của phòng nghiên cứu cũng bị nổ bay, mà đất vốn là chỗ căn phòng chỉ để lại một cái hố khổng lồ.

Mà điều làm người ta chắc chắn kêu kỳ lạ là cho dù trong vụ nổ như vậy, tiên sinh mỗi lần vẫn bình an vô sự. Vụ nổ tần suất cao cũng làm mọi thôn dân dần dần quen thuộc, nhưng chẳng bao lâu, mấy thôn dân kinh ngạc phát hiện, sau khi xảy ra vụ nổ lớn đó, tần suất các vụ nổ càng lúc càng thấp, rồi sau đó không lại xảy ra nổ nữa.

Nhìn một quả cầu tròn thô sơ to cỡ nắm tay trên tay, Diệp Trùng thở phào một hơi, cuối cùng bị mình nghiên cứu ra rồi. Công nghệ chế tạo không hề là việc Diệp Trùng phải suy nghĩ.

Vì nghiên cứu làm thế nào làm cho Đê nhiệt thạch phát nổ, Diệp Trùng hao hết tâm tư. Tất cả mọi thứ trong phòng nghiên cứu, bao gồm cái quang não đó, toàn bộ đều bị Diệp Trùng dọn đi sạch, mà để bảo đảm mình trong quá trình nghiên cứu mất mạng bất ngờ vì vụ nổ, Diệp Trùng mỗi lần thực nghiệm đều cẩn thận từng li, nhất định phải mặc Thủ hộ mới bắt đầu thực nghiệm.

Không ngờ cho dù đã có sự bảo vệ của Thủ hộ, Diệp Trùng lần nào cũng bị nổ cho thất điên bát đảo, sóng xung kích do vụ nổ gây ra hoàn toàn không phải là thứ con người có thể chịu được, nếu như không phải Thủ hộ bảo vệ, Diệp Trùng phỏng chừng mình dù có chín mạng cũng chẳng còn dư cái nào.

Nhưng điều đáng để chúc mừng là, cuối cùng cũng nghiên cứu ra rồi.

Khe núi ở ngoài thôn, đây là lối vào duy nhất thông với Tang gia thôn, Tang Phổ bị Diệp Trùng lôi tới, đi chung còn có Tang Phàm, Tang Lăng, thái độ đối đãi Diệp Trùng của Tang Lăng hiện giờ tôn kính khó mà tin được, ngược lại làm Diệp Trùng hơi không quen.

Diệp Trùng đưa cho Tang Phổ một quả cầu tròn, chỉ chân núi một bên khi núi, nói: “Ném vào chỗ đó.”

Tang Phổ tuy trong mắt có chút vẻ nghi hoặc, nhưng lại không có chút lưỡng lự nào. Tay phải dùng sức, vung tay quảng về chỗ Diệp Trùng chỉ, sức lực của Tang Phổ cực lớn, quả cầu tròn xé rách không khí, gây ra tiếng rít sắc bén, trên không chỉ để lại một loạt tàn ảnh.

Oành!

Một tiếng vang lớn chấn động diếc cả tai, chỗ bị quả cầu tròn bắn trúng bốc lên một cụm khói trắng, trừ Diệp Trùng, mọi người đều bị tiếng vang lớn này chấn nhiếp, biểu tình ngây ngốc trên mặt hiển thị ra sự kinh ngạc trong đáy lòng bọn họ.

Khói trắng tan hết, thứ đập vào mắt là một có lỗ khổng lồ, so với cái lỗ lần đó phòng nghiên cứu của Diệp Trùng bị nổ tạo ra còn lớn hơn nhiều.

Tiếng hít khí lạnh chính tề vang lên.

- Đây... đây là... Tang Phổ vẫn luôn trấn định lấp ba lấp bấp hời. Cái lỗ khổng lồ đó giống như có lực hấp dẫn kỳ dị gì đó, ánh mắt mọi người đều không cách nào rời khỏi nó.

Rào rào, lượng lớn đất đá từ trên rơi xuống, khe núi vốn dĩ chật hẹp bị lấp kín hơn nữa.

- Đây là đạn nổ mạnh. Diệp Trùng không để tâm nói, uy lực nổ mức độ này rõ ràng là nhỏ hơn dự tính của hắn nhiều. Nhìn quen những trận lớn, hắn không hề vừa ý uy lực đạn nổ mạnh biểu hiện ra ở trước mắt. Ý ban đầu của hắn thật ra là muốn chế đạn nổ mạnh thành đạn hỗ trợ của quang giáp, xuất phát từ thói quen lâu năm, Diệp Trùng rất tự nhiên mà thiết lập đối tượng tấn công là quang giáp, hơn nữa không phải là quang giáp của bốn thể lực lớn.

Rất lâu trước đây, tên lửa từng chiếm vị trí khá quan trọng trong lịch sử chiến tranh nhân loại, nhưng theo sự bước vào thời đại liên hành tinh, tác chiến trong vũ trụ rất mau liền trở thành nhịp điệu chính của chiến tranh. Mà theo sự phát hiện của hệ thống quét hình nổi, loại vũ khí tấn công chậm rãi này rất mau liền rút lui khỏi vũ đài lịch sử, và thứ thay thế là vũ khí năng lượng, thí dụ như súng tia.

Nhưng Diệp Trùng lại không hề cho rằng loại vũ khí này không hề có ích, bản thân hắn từng sử dụng đạn hỗ trợ thể này như mỹ nhân tín, hơn nữa, từ chiến quả mà xét thì vô cùng đáng kể, ngay cả quang giáp của Hắc giác cũng chưa chắc may mắn thoát được. Uy lực của tên lửa không hề không thể nào tạo ra thương tổn cho quang giáp, chỉ là bởi vì tốc độ bay của chúng trong vũ trụ rộng lớn mà nói thì quá chậm, hơn nữa, bán kính tìm kiếm siêu lớn của hệ thống quét hình nổi độ chính xác cao đủ để làm nó bị hủy diệt trước khi vẫn còn chưa tới gần chiến hạm hoặc quang giáp.

Diệp Trùng sử dụng đạn hỗ trợ thành công là vì tất cả toàn bộ đạn hỗ trợ hắn sử dụng đều là do vật liệu xương chế thành, tính chất của vật liệu xương đặc biệt, hệ thống quét hình không sao quét ra được, như vậy thì có thể làm cho nó không bị phát hiện trước khi bắn trúng.

Đương nhiên, hiện giờ Diệp Trùng đối với mấy thứ này cũng chỉ là nghĩ mà thôi. Nếu như muốn chế nó thành đạn hỗ trợ, vậy thì phải chế tạo động cơ mini, không có động cơ, đạn hỗ trợ không cách nào bay xa, động cơ mini tuy không khó, nhưng chế tạo vẫn khá phí thời gian, trước mắt, tất cả nhân lực của cả thôn đều tập trung vào việc chế tạo quang giáp tông ừi.

Thứ không thể sản xuất đại trà, Diệp Trùng hiện giờ căn bản sẽ không suy xét, điều quan trọng nhất trước mắt chính là làm sao qua được ải khó khăn này.

Tang Phàm hưng phấn nói làm Diệp Trùng tỉnh lại từ trong trầm tư: “Tiên sinh, quá tốt rồi, nói như vậy, chúng ta há không phải lại nhiều thêm một loại vũ khí mạnh mẽ sao? Đạn nổ mạnh... đạn nổ mạnh... Uy lực của cái này thật là quá tuyệt vời!”

Diệp Trùng nhin không được cho hắn gáo nước lạnh: “Uy lực của nó tuy vẫn miễn cưỡng cho qua, nhưng không có động cơ, nó hoàn toàn không cách nào bay xa được, hơn nữa, cũng không có chức năng nhắm, không có giá trị thực dụng gì.”

Tang Phàm không cho là đúng nói: “Động cơ? Không cần a, tiên sinh người nghĩ xem, ném đi không phải là được rồi sao?”

Diệp Trùng bình tĩnh ngộ, Tang Phàm nói không sai, hẳn đã phạm một sai lầm, nơi này không hề là tác chiến trong vũ trụ, kẻ địch bọn họ đối mặt cũng không hề là quang giáp, mà chỉ là một loại dã thú mà thôi. Lại nghĩ tới lực tay của thôn dân chỗ này, với lực tay của bọn họ, xạ trình đạn nổ mạnh quăng ra cực kỳ đáng sợ.

Trong đầu Diệp Trùng không khỏi hiện ra cảnh tượng mấy vạn thôn dân có thực lực giới giả đồng thời quăng ra đạn nổ mạnh, đó tuyệt đối là cực kỳ đáng sợ. Cho dù là một cục đá nhỏ trên tay giới giả cũng có uy lực kinh người, nếu như mang viên đá này đổi thành đạn nổ mạnh, vậy đơn giản là...

Trong lòng Diệp Trùng giật mình một cái, cho dù là quang giáp, nếu như ở cự ly gần, đối diện loại tấn công dày đặc này, vậy cũng khẳng định là tai nạn hủy diệt.

Tang Lăng ở một bên phụ họa nói: “Đúng a, tiên sinh đừng quên mỗi người chúng tôi đều phải luyện tập ném đá hồi đường nha, việc ném đá mỗi người trong thôn đều biết, nào cần phải nhắm?” Vì để thăm dò phía trước có sự tồn tại của trọng lực vực hay không, mấy thôn dân trước khi tiến tới trước đều phải ném đá về phía trước, tránh không cẩn thận bị rơi vào trọng lực vực, lâu dần, ném đá đã là kỹ năng phải có của mỗi thôn dân, không chỉ có thể ném xa, hơn nữa chỉ đâu bắn đó, cực kỳ chính xác.

Diệp Trùng rất mau liền phản ứng lại, không khỏi thầm lẩm bẩm trong lòng, xem ra mình dường như đã vì bọn họ chế tạo một món vũ khí khá không tồi a.

Tang Phổ không nói gì đột nhiên mở miệng: “Tiên sinh, có thể lấp cái khe núi này không?”

Diệp Trùng ngẩn ngơ, nhìn khe núi đã sụt nữa bị vùi lấp một nữa, gật gật đầu: “Cái này không khó.”

Tang Phàm không hiểu ý của Tang Phổ, không khỏi hỏi: “A Phổ, tại sao phải lấp cửa thôn?”

Tang Phổ chỉ khe núi giải thích nói: “Chỗ này là lối vào duy nhất thông với thôn, vùi lấp nó rồi, chúng ta cũng chỉ cần phòng thủ trên không thì được rồi. Như vậy có thể giảm nhỏ khu vực phòng thủ của chúng ta, hơn nữa ta còn lo lắng, lỡ như dã thú bị Thiết bức điều xua đuổi tấn công thôn, vậy thì phiền rồi. Chúng ta vùi lấp cổng thôn trước, cũng tức là ít đi mối lo về sau.”

Diệp Trùng không khỏi liếc nhìn Tang Phổ, trong lòng không khỏi tán thưởng, quả nhiên không hổ là nhân tuyển thôn trưởng đời sau, suy nghĩ tinh tế, hai người còn lại cũng không khỏi lộ ra vẻ khâm phục.

Đầu óc Tang Phàm cũng xoay chuyển rất nhanh, hỏi: “Tiên sinh, vậy đạn nổ mạnh này có thể dùng để đào hang không?”

Diệp Trùng trầm ngâm một lúc, mới mở miệng nói: “Ý nghĩ này không tồi, chỉ là phá sập có định hướng là một môn kỹ thuật khá chuyên nghiệp, ta cũng không hề hiểu thứ này.”

Trên mặt mấy người không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, nếu như có thể trong khoảng thời gian ngắn nổ ra vài cái hang đủ lớn, vậy thì trốn trong hang tự nhiên sẽ không cần lo lắng Thiết bức điều rồi. Điều quan trọng nhất là, như vậy có thể tránh thương vong nhân viên.

Thấy đường này không thông, mấy người cũng chỉ đành quăng đi cái suy nghĩ mê người này, nhưng có thể có được loại vũ khí có lực sát thương thế này, bọn họ cũng đã rất biết đủ rồi. Nghĩ lại bọn họ tính ra cũng rất may mắn, một đời rồi lại một đời tiền nhân sống năm trăm năm ở chỗ này, tiến triển gì cũng không có, còn bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn ngủi không chỉ có vũ khí kim loại, còn có quang giáp, bây giờ lại có đạn nổ mạnh. Mỗi người bọn họ đều tin chắc vô cùng, chỉ cần qua cửa ải khó khăn này, vậy thời gian phục hưng của tộc họ Tang sẽ tới trước mắt.

Nhìn tới tiên sinh đang trầm tư, trong lòng mọi người đều dâng lên sự sùng kính và cảm kích vô tận, chính là vị tiên sinh thần bí trẻ tuổi nhưng bác học vô bì này đã mang lại cho bọn họ tất cả những thứ này, mang lại cho một mạch họ Tang hy vọng trước giờ không dám mơ.

Thôn dân lại nhiều thêm một nhiệm vụ, đó chính là chế tạo đạn nổ mạnh, điều làm Diệp Trùng không ngờ là đạn nổ mạnh lại đánh bại quang giáp, trở thành vũ khí được thôn dân Tang gia thôn yêu thích nhất.

Sử dụng đơn giản, uy lực mạnh mẽ, hơn nữa tiếng nổ khổng lồ nó mang lại rõ ràng làm mấy thôn dân này hưng phấn vô cùng.

May mà việc chế tạo quang giáp tông ỉ đã sắp tới phần cuối, chế tạo cả ngày cả đêm làm quang giáp tông ỉ trở thành trang bị cơ bản nhất của mỗi một thôn dân Tang gia, quang giáp luyện tập bay trên không trung mỗi ngày dày đặc, cảnh tượng mười vạn cái quang giáp tập bay trên không cực kỳ hoành tráng. Diệp Trùng không biết cảnh tượng khi Thiết bức điều tới sẽ hoành tráng thế này không, nhưng cảnh tượng trước mắt lại một lần nữa làm Diệp Trùng cảm khái sức mạnh tập thể quả nhiên mạnh mẽ a. Nhưng điều này cũng mang lại một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, bởi vì không có công tác không gian, tất cả quang giáp đều không cách nào thu lại được, tất nhiên phải đáp xuống, mà chỗ nhỏ nhoi như vậy trong thôn, đặt hơn ngàn cái quang giáp đã không còn chỗ rồi. Hết cách, Tang Phổ chỉ đành tìm một mảnh bình nguyên khá lớn không xa núi sau thôn, mười vạn cái quang giáp được sắp xếp chỉnh tề đặt ở chỗ đó như thế, dày đặc đông đúc.

Thôn cách bình nguyên đặt quang giáp tông ỉ mười phút chạy nhanh, điều này làm Diệp Trùng cũng không biết làm sao, không có cơ sở, đột nhiên có sản phẩm đỉnh cao, cũng là một việc phiền phức a. Vì tranh thủ mười phút này cho thôn dân, Tang Phổ không thể không phái lượng lớn quang giáp tông ỉ thăm dò phía trước, để sớm phát hiện bóng dáng của Thiết bức điều.

Thời gian hai tháng, làm mỗi người đều được trang bị một cái quang giáp. Khoảng thời gian này vẫn có một lần xảy ra tình huống vật liệu xương không đủ dùng, Tang Phổ lập tức chỉ huy tất cả thôn dân đã hoàn thành huấn luyện đi trước săn bắt, thôn dân điều khiển quang giáp tông ỉ lần đầu tiên thể hội được dã thú thì ra là yếu ớt như vậy.

Thú triều ở ngoài thôn vẫn không lùi lại, dòng thác lũ màu đen từng làm mọi thôn dân cảm thấy hoảng sợ trước mắt lại trở thành bãi săn bắt tốt nhất.

Thông thường một cái chúi xuống, một cái bay lên, trên mâu xương ở đỉnh quang giáp tông ỉ liền xiên vài con dã thú khá lớn. Tình huống mâu xương bị gãy mà Diệp Trùng lo lắng không hề xuất hiện, điều này cũng làm lòng tin của mọi thôn dân tăng mạnh, rất mau, trải qua vô số chiến đấu, bọn họ đã tìm ra được một loại phương pháp giết địch càng hiệu quả hơn.

Dùng bay tốc độ cao ở trên cao tới gần dã thú, bốn miếng cánh xương sắc bén của quang giáp tông ỉ liền trở thành lưỡi hái thần chết thật sự. Bay lần đầu đều cắt đứt ngang dòng thác lũ này, cây nên một vệt máu hoàn chỉnh, rất nhiều dã thú bị cánh xương lướt qua ở tốc độ cao cắt trực tiếp thành hai nửa, nội tạng và máu tươi phun đầy trên đất.

Theo sự gia nhập không ngừng của thôn dân hoàn thành huấn luyện mới, vật liệu xương thu được càng lúc càng nhiều, nhưng Tang Phổ không hề dừng trận săn bắt này, miễn cảm, hẳn rất mau liền phát hiện giá trị lớn nhất của dòng thác lũ trước mắt này, đó chính là thực chiến!

Thực chiến quả nhiên là biện pháp tuyệt vời để nâng cao thực lực, đặc biệt là đối với tác chiến tập thể. Do không có thiết bị liên lạc, phần lớn đều cần dựa vào tổ dưỡng chiến đấu của bản thân mỗi thôn dân, phán đoán nên dùng hành động chỗ nào.

Nhưng rất mau liền phát hiện, như vậy quả thật cực dễ xảy ra sai sót, quang giáp đầy trời quả thật làm người ta rất khó nhìn rõ cực thể. Tập trung đông mà lợi ích ít, cuối cùng vẫn là Tang Lăng nghĩ ra một phương pháp khả thi, theo độ lớn địa vị chỉ huy của đội ngũ mà sơn quang giáp thành màu sắc khác nhau, Tang Phổ cao nhất, được sơn thành màu đỏ, phía dưới lần lượt là màu lam, màu đen, màu trắng. Hơn nữa, ở hai bên mỗi cái quang giáp tông ỉ đều khảm ba loại quang thạch màu sắc khác nhau, mà trước mỗi viên quang thạch đều có miếng chắn, miếng chắn có thể hạ xuống che đi quang thạch, như vậy thì có thể thông qua quang thạch hai bên quang giáp chỉ huy của mỗi đội nhỏ để hạ lệnh. Tang Lăng còn chuyên môn biên soạn một bộ thuật ngữ chiến đấu dùng ba màu của quang thạch để hạ lệnh. Điều này không khỏi làm Diệp Trùng thay đổi cách nhìn rất nhiều đối với Tang Lăng, xem ra ngực to cũng không nhất định là không có não a.

Nhất thời, cả thôn lại dậy lên một làn sóng điên cuồng học tập, chỉ thấy trên tay mỗi người đều cầm một cuốn tập nhỏ, lắc lắc đầu liều mạng học thuộc lòng.

Nhưng hiệu quả cũng vô cùng rõ ràng, mấy thôn dân này ai nấy đều là hạng trải qua trăm trận, hơn nữa cực kỳ quen phối hợp, giữa bọn họ cực kỳ ăn ý, ý nghĩa mà mấy thuật ngữ chiến đấu có thể biểu đạt nhờ mấy viên quang thạch này không nhiều, nhưng đối với bọn họ mà nói đã đủ rồi.

Ngay cả Tang Phổ vẫn luôn bắt bẻ hiện giờ cũng cực kỳ vừa ý với đội ngũ này, đối với Diệp Trùng, hẳn đã sớm nhìn hoa cả mắt rồi, rất khó tưởng tượng, mấy cái quang giáp tông ừi không có thiết bị liên lạc này làm sao có thể làm ra sự phối hợp phức tạp có độ khó cao thế này? Hơn nữa còn là lưu loát tự nhiên như thế nữa!

Thực lực tăng mạnh mang lại cho mỗi thôn dân lòng tin cực lớn, Lam quả được mùa cũng làm cho mọi người bỏ viên đá cuối cùng trong đáy lòng xuống đất, trời sinh chính là chiến sĩ, trong số người của Tang tộc đã có không ít người xoa xoa tay, bắt đầu mong chờ Thiết bức điều tới.

278. Chương 278: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tang Gia Thôn (5)

Mười lăm cái quang giáp tông ừi làm thành một tiểu tổ trinh thám, chủ động trinh thám Thiết bức điều có tới gần bên này hay không. Tiểu tổ trinh thám giống thế này có tới mười cái, mỗi ngày luân phiên thực hiện nhiệm vụ.

- Tiểu đội thứ tư lên, mau.

- Tiểu đội thứ tám, thực hiện theo phương án chỉ định ban đầu.

Vô số bóng người mang theo vô số chuỗi tàn ảnh, tốc độ bỏ chạy toàn lực của thôn dân Tang gia cực kỳ kinh người. Cảnh tượng trước mắt giống như có rất nhiều giới giả vọt qua từng ngọn núi một, khá là hoành tráng.

Đây là lần hành động quy mô lớn nhất trước giờ của Tang gia thôn, quang giáp tông ừi bay lên nghênh chiến lần đầu tiên trọn vẹn năm ngàn người. Trên không của Tang gia thôn không hề coi là lớn, năm ngàn cái quang giáp đã đủ che phủ kín mít cả Tang gia thôn. Trừ người già và trẻ con không thể tác chiến được thu xếp ra, tất cả những người còn lại, bao gồm cả phụ nữ, đều cầm lấy vũ khí.

Trong thung lũng đồ vô số quang giáp tông ừi Thung lũng chỗ thôn đóng không hề lớn, vốn dĩ hoàn toàn không thể đồ nhiều quang giáp như vậy, nhưng nếu như đồ ở bình nguyên, chỗ đó cũng sẽ chịu sự tấn công của Thiết bức điều, cho nên loại phương án này bị bỏ qua. Nghe trưởng thôn Tang Đức nói, khi Thiết bức điều tới sẽ rợp trời rợp đất, không có bờ bến, tránh cũng không được, lúc đó cả bầu trời chỉ có một loại màu sắc, đó chính là màu đen của Thiết bức điều.

Sức mạnh của tập thể quả nhiên là vô tận.

Trừ phòng ốc đặc biệt sắp xếp cho người già và trẻ con, toàn bộ phòng ốc còn lại đều bị dùng làm bãi đáp quang giáp. Chỉ thấy nóc nhà của mỗi căn nhà đều đồ quang giáp. Ngay cả trên tường ngoài của phòng ốc gắn một loại móc treo đặc biệt, dùng để treo quang giáp. May mà toàn bộ quang giáp tông ừi đều do xương chế thành, trọng lượng khá nhẹ. Nếu như là kim loại, vậy mấy căn nhà này chỉ e lập tức sụp đổ rồi. Cho dù là như vậy, mỗi căn nhà đều đã trải qua xử lý gia cố, mà những căn nhà dùng để sắp xếp người già và trẻ em đó lại càng thêm kiên cố.

Trên triền núi cũng đồ rất nhiều quang giáp, mỗi một thôn dân từ sau khi chui vào buồng lá thì cũng không chui ra nữa. Trong khoảng thời gian tiếp theo này, quang giáp tông ừi sẽ là địa điểm duy nhất để ăn uống, nghỉ ngơi, chiến đấu của rất nhiều người trong số họ.

Lối vào duy nhất của thôn đã bị Tang Phổ dùng đạn nổ mạnh nổ sập hai bên núi, từ đó niêm phong kín lại. Cũng tức là nói, khu vực duy nhất bọn họ cần phải phòng thủ cũng chính là bầu trời của thôn, khoảng trời do những cụm núi vây xung quanh hình thành đó.

Thiết bức điều trong quá trình di trú cực kỳ khát máu, nhưng chúng không hề dừng cánh. Chúng sẽ không ngừng tiến lên, cũng tức là nói, chỉ cần có thể kiên trì tới lúc mọi Thiết bức điều bay qua, vậy thì thành công rồi.

Hiện giờ, mỗi một thôn dân đều ôm ấp niềm tin vô cùng mạnh mẽ, đợi Thiết bức điều tới. Tang Thiết chính là một người trong đó. Có thể được chọn vào lực lượng phòng thủ vòng đầu tiên, làm ghen tị biết bao thôn dân, nhưng người khác không hề nói gì về việc này, thực lực của Tang Thiết ít nhất có thể xếp trong một trăm người đứng đầu của cả thôn. Mà quang giáp của hắn bay thậm chí còn nhận được sự khen ngợi của

tiên sinh, phải biết rằng, tiên sinh cực ít khen ngợi người khác. Cũng từ đó về sau, trước giờ vẫn luôn thành thật, hần vậy mà lại nhận được sự hoan nghênh rất nhiều của thiếu nữ trẻ tuổi trong thôn.

Nói thật, hần vẫn nhớ tình cảnh hôm đó tiên sinh khen ngợi hần. Hần thậm chí tin rằng, đây tuyệt đối là việc hạnh phúc nhất trong cả đời hần. Vị tiên sinh trẻ tuổi này, là thần tượng được sùng bái trong lòng của tất cả thanh niên trong thôn, hần tự nhiên cũng không ngoại lệ. Hần trước giờ chưa từng nghĩ qua sẽ có một ngày bay lên trời, kết quả lại được tiên sinh dễ như trở bàn tay làm được. Trong thôn, người có danh vọng cao nhất đã sớm không phải là trưởng thôn Tang Đức, mà là vị tiên sinh trẻ tuổi này.

Trần định tâm thần, đại chiến đã tới sát lông mày, trong lòng hần lại không có chút hoảng loạn. Không chỉ là hần, mọi người trong thôn đều tin tưởng, chỉ cần có tiên sinh, vậy thì nhất định sẽ thành công! Tang Thiết trong lực lượng phòng phủ đợt đầu tiên đảm nhận tổ trưởng tổ cứu viện. Toàn bộ tổ cứu viện là do cao thủ của cao thủ trong tộc lập thành, có một bộ phận khá lớn là thôn dân do tiên sinh tự mình điểm danh tham gia đợt huấn luyện bay lần đầu tiên, trong đó cũng bao gồm Tang Thiết.

Công việc hướng dẫn huấn luyện bay quang giáp, tiên sinh chỉ từng chỉ qua một lần, cũng chính là đám thôn dân đợt đầu. Bọn họ có thể coi như là học trò của tiên sinh, năm trăm cao thủ này, ai nấy đều vì thế mà lấy làm vinh dự.

Tổ cứu viện vốn dĩ do Tang Phổ dẫn đội, nhưng về sau tiên sinh để cho Tang Phổ đảm nhiệm tổng chỉ huy, nhân tuyển này liền do Tang Thiết đảm nhận.

Lại là tiên sinh tự điểm danh! Đãi ngộ đặc biệt như vậy thực làm người bên cạnh ghen tị tới mức cặp mắt đều giống như mắt thỏ vậy. Trong lòng Tang Thiết cực kỳ tự hào, đã hạ quyết tâm, nhất định không để tiên sinh mất mặt, hoàn thành mọi nhiệm vụ một cách hoàn mỹ.

Năm ngàn cái quang giáp xoay chuyển vận tốc cao trên không, bầu trời không lớn ảm ước như bị chia thành vài bộ phận. Trong lòng Tang Thiết trầm xuống, đèn chỉ thị hai bên quang giáp tông ủa chớp chớp vài cái, truyền đạt ý của hần, bảo trì hiện trạng, chuẩn bị sẵn sàng. Sau lưng hần, năm trăm cái quang giáp yên ăng trôi nổi, chuẩn bị tác chiến sẵn sàng. Tang Thiết vô cùng hiểu rõ chức trách của mình, thứ gọi là tiểu tổ cứu viện, thật ra chính là tiểu tổ cứu nguy. Nhiệm vụ của bọn họ chính là chỗ nào một khi xuất hiện dấu hiệu kiên trì không nổi, bọn họ phải lên chi viện, để cho quang giáp phía dưới có đủ thời gian chuẩn bị bay lên.

Tang Thiết không tự chủ được liếc nhìn lên trên, cái quang giáp đặc biệt mà cường đại đó của tiên sinh, ở giữa đám quang giáp này, rõ ràng cực kỳ nổi bật. Trong lòng dậy lên sự kính trọng, toàn thân hần giống như tràn đầy sức mạnh, có thể cùng tiên sinh tề vai tác chiến, cho dù chết cũng đáng.

Thật ra Tang Thiết nghĩ sai rồi, Diệp Trùng không hề tham gia đợt chiến đấu đầu tiên. Hần bay lên không chỉ là vì muốn tự mắt nhìn thấy Thiết bức điệu đáng sợ trong truyền thuyết rốt cuộc là có đáng về thế nào. Bên cạnh hần là tổng chỉ huy Tang Phổ của trận chiến này, Tang Phổ muốn có sự hiểu biết trực quan đối với sự di trú 200 năm mới gặp một lần này của Thiết bức điệu.

Một đám mây đen với tốc độ kinh người đang từ chân trời lan tỏa về phía này.

Loại cảnh tượng này kinh người vô cùng! Nếu như nói thú triều là một dòng thác lũ màu đen, vậy cái này hoàn toàn có thể coi như mây đen che kín trời đất. Mọi người đều sợ ngẩn người ra, thậm chí có vài thôn dân trong quang giáp xuất hiện sự thất thần trong thời gian ngắn. Đội hình trên quang giáp trong không trung lập tức xuất hiện một chút hỗn loạn. Tang Phổ thấy vậy, lập tức ra lệnh, mọi quang giáp xuống thấp một trăm mét. Như vậy, cũng tức là độ cao bay của quang giáp thấp hơn độ cao cao nhất của đỉnh núi xung quanh thôn.

Trên không trung phía trên chỉ có hai cái quang giáp Hàm gia của Diệp Trùng và quang giáp tổng chỉ huy của Tang Phổ. Trên quang giáp của Diệp Trùng bởi vì có hệ thống quét hình nổi, cho nên hần là người đầu tiên nhìn hình dáng Thiết bức điệu.

Trên người Thiết bức điệu không có lông vũ, chỉ có một đôi cánh màng xem ra mỏng manh. Cánh màng của Thiết bức điệu vô cùng rộng lớn, giang ra lại đạt tới mười mét. Cơ nhục khỏe mạnh trên hai cái chân có thể tưởng tượng được sức mạnh đôi chân đó của nó sẽ to lớn thế nào. Móng vuốt và mỏ chim sắc bén, có

kinh nghiệm săn bắt sinh vật biến dị phong phú, Diệp Trùng liền có thể đưa ra kết luận, hai món hung khí này tuyệt đối có chỉ số nguy hiểm cực cao.

Thiết bức điều toàn thân đen thui, cặp mắt đỏ rực giống như bảo thạch dính máu, lộ ra vẻ yêu dị không nói ra lời. Tốc độ bay của Thiết bức điều khá nhanh, thường vỗ cánh màng một cái, thân hình liền đã ở ngoài mấy trăm mét.

Đám mây đen không bờ không bến do Thiết bức điều hình thành này càng lúc càng gần. Trên bầu trời từ xa xa truyền lại một trận tiếng phành phạch, phành phạch trầm muộn do cánh màng đập vào không khí. Trong không khí vốn dĩ lộ ra một bầu không khí khấn trương, tiếng phành phạch, phành phạch này càng làm trong lòng mọi người trĩu nặng đến mức hoảng loạn giống như có một cục đá đè lên.

May mà thôn dân Tang gia thôn, ai nấy đều là kẻ thân kinh bách chiến, nếu như nói kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ với con người vẫn không đủ, vậy thì chiến đấu với dã thú lại không thể kể hết. Rất mau, bọn họ liền điều chỉnh lại. Quang giáp đang bay trên không mau chóng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Hai người Diệp Trùng và Tang Phổ cũng mau chóng hạ xuống. Nhưng hai người đều không ra khỏi quang giáp, mấy căn nhà đã gia cố đó lúc này không hề có cảm giác an toàn mà quang giáp mang lại cho bọn họ. Giống như bọn họ, hầu hết thôn dân đều lựa chọn ở lại trong quang giáp. Mấy ngày này bọn họ một mực bầu bạn với quang giáp của mình, thứ chỉ có thể coi như là quang giáp thô sơ trong mắt Diệp Trùng, trong mắt bọn họ lại là thành trì kiên cố nhất trên thế giới này. Nhưng đối với năng lực phòng thủ của quang giáp tông ừi, Diệp Trùng vẫn khá có lòng tin. Vật liệu xương chế tạo quang giáp tông ừi đối với Diệp Trùng mà nói, cái nào cũng là lựa chọn tuyệt vời, khá cứng rắn. Thêm vào bản thân nó chính là dùng tông ừi để làm phương pháp tấn công chủ yếu nhất, Diệp Trùng vẫn đặc biệt vì nó mà tiến hành xử lý gia cố, công kích vật lý thông thường như tông ừi không có ảnh hưởng gì với nó.

Điều này cũng khó trách mấy thôn dân này cảm thấy quang giáp tông ừi đáng dựa dẫm.

Lần này, thứ bọn họ phải khiêu chiến thuộc về vương giả đỉnh cao nhất trong chuỗi sinh vật của Thiên vực trì, Thiết bức điều! Nhưng vì bảo vệ nhà mình, vì bảo vệ phụ nữ và con cái của mình, vì để bảo vệ chính mình, bọn họ không có lựa chọn khác, chỉ có quyết trận tử chiến. So với sự yếu ớt của con người ở năm thiên hà lớn, bọn họ vô nghi là dẻo dai hơn nhiều.

Thiết bức điều ở phía trước hết rất mau liền phát hiện sinh vật sống ở chỗ này. Một loại tiếng kêu sắc bén Diệp Trùng chưa từng nghe qua vang lên khắp nơi.

Phần phật, Thiết bức điều bay ở trước hết dẫn theo một đám Thiết bức điều xông tới khe núi do cụm núi vây lại mà hình thành này.

Trong khoảnh khắc, cả bầu trời lập tức tối sầm.

Ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên không, vài giây sau, lần va chạm đầu tiên của Thiết bức điều và quang giáp tông ừi sẽ xảy ra.

- Chiến đấu! Tất cả mọi quang giáp chỉ huy đều đưa ra cùng một tín hiệu!

Trong năm ngàn quang giáp vẫn đang bay lượn mau chóng chia ra ba ngàn quang giáp, hình thành một con rắn dài bằng quang giáp. Xoay chuyển! Tăng tốc! Tiếp theo là một cái đổi hướng cực kỳ hoàn mỹ, giống như rắn mất kiếng (rắn hổ mang) một mực bò trên mặt đất đột nhiên bắn vọt lên không vậy.

Đội ngũ quang giáp này vậy mà lại chủ động tấn công Thiết bức điều!

Kim nhọn đầu râu lúa mì! (Ý cả hai phía đều lợi hại như nhau)

Phụ phụng phụ!

Không ai có thể hình dung ra sự thảm liệt của khoảnh khắc này!

Máu thịt bắn tung tóe, nội tạng của Thiết bức điều và mảnh vỡ quang giáp giống như thiên nữ rải hoa, rơi tán loạn xuống dưới. Có Thiết bức điều trong khoảnh khắc tiếp xúc thì bị mâu xương ở đỉnh quang giáp tông ừi đâm xuyên qua, quán tính to lớn của thân thể làm mâu xương xé theo thịt da, mở ra một cái lỗ

lớn. Có vài Thiết bức điều thậm chí bị xé thành hai nửa, máu thịt nội tạng của phần bụng giống như nước trong quả cầu khí nổ tung, phun lên quang giáp, chỗ nào cũng có.

Lực xung kích của quang giáp tông ủa bay với tốc độ cao cực kỳ đáng sợ! Lần xông tới lần đầu tiên này thu được thể hiện hoàn mỹ. Nhưng người đứng xem ở phía dưới lại không có ai có chút vui vẻ nào trên mặt. Chính trong lần xông tới vừa rồi đó, quang giáp bị đập nát không dưới mấy trăm cái. Quang giáp bị tông biến dạng càng đếm không xuể.

Mấy con Thiết bức điều này cũng hung hãn cùng cực, có lúc thậm chí có vài con đồng thời tông lên một cái quang giáp, lực xung kích khổng lồ lập tức làm cho cái quang giáp này hóa thành vô số mảnh vỡ, từ trên không rơi tán loạn xuống. Mà trong mấy mảnh vỡ đó, một người có hình dáng hoàn toàn biến dạng đã không có chút sinh khí nào.

Mũi dùi do ba ngàn quang giáp tổ thành này không dừng lại chút nào, bay thẳng lên trên không. Bọn họ đã không cách nào phân biệt phương hướng, bốn phía đều là Thiết bức điều, ở chỗ này đừng nói tới phương hướng, chỉ cần hơi chút chần chừ, vậy tuyệt đối là bị Thiết bức điều không ngừng đổ xô tới tông thành một đồng mảnh vụn. Trước mắt chỉ có hướng tới trước, dùng tốc độ nhanh nhất đâm xuyên lớp mây đen do Thiết bức điều tạo thành này thì mới có một tia sinh cơ.

Tuy chẳng qua chỉ là một lần xông tới ngắn ngủi, nhưng chính là vài giây vừa rồi đó, nguy hiểm so với tất cả những trải qua trước giờ của bọn họ còn hung hiểm hơn nhiều.

Trong đầu thôn dân Tang Hỏa đã hoàn toàn trống rỗng, bọn họ lúc này đã giết đỏ cả mắt rồi. Trong đầu bọn họ chỉ có một khái niệm. Xông tới! Xông tới trước!

Quang giáp trước mắt, từng cái từng cái ở trước mắt hần bị tông thành một đồng mảnh vụn, đánh kêu binh binh lên trên quang giáp của hần. Trong nháy mắt, trước hần đã không còn một cái quang giáp nào. Đập vào mắt tất cả là Thiết bức điều đen thui.

Huyết tính trong mạch máu Tang Hỏa trong khoảnh khắc đó bị kích phát ra, cặp mắt đỏ kè, hô hấp đột ngột trở nên càng thêm nặng nề. Rất mau, hần cảm giác trái tim giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy, đốt cho lồng ngực hần bỏng rát, không thể nhịn hơn được nữa, hần liền phát ra một tiếng hét giận dữ kinh thiên: “A...”

Đôi tay điên cuồng kéo cần điều khiển, tốc độ quang giáp đột nhiên bị hần đẩy lên tột cùng. Thiết bức điều xung quanh lập tức mất đi mục tiêu. Mâu xương sắc nhọn lúc này hoàn toàn không coi tới lớp da cứng như thép, chớp mắt đâm xuyên qua. Tiếp theo đó, trong vòng thời gian không tới một giây, con Thiết bức điều này lập tức bị xung lực khổng lồ xé thành một đồng máu thịt. Mà bốn miếng cánh xương hai bên quang giáp tông ủa của Tang Hỏa xé rách không khí, tạo nên tiếng rít sắc nhọn, đứng trước tốc độ thể này, bất cứ phòng ngự gì đều yếu ớt vô lực như vậy, chỉ cần bị quệt trúng, nhẹ thì sâu có thể thấy xương, nặng thì sờ sờ bị cắt thành hai nửa.

Cử động của Tang Hỏa vô nghi làm cho chiến ý của mọi người phía sau tăng lên tới cực điểm, tất cả quang giáp phía sau đồng thời tăng tốc, con dao nhọn này mạnh mẽ đâm vào trong mây đen cuộn cuộn.

Dọc đường không ngừng có quang giáp bị tông thành một đám mảnh vụn. Vuốt sắc và mỏ nhọn của Thiết bức điều trước mặt quang giáp tông ủa yếu ớt vô lực như thế, chỉ có dưới sự va chạm không ngừng của Thiết bức điều mới có thể tạo nên uy hiếp đối với quang giáp. Trọng lượng của Thiết bức điều cực nặng, vận động cao tốc tông trúng giống như một cái chùy thép mạnh mẽ đập lên bề mặt quang giáp. Một lần không được thì hai lần, thậm chí còn xuất hiện việc Thiết bức điều từ bốn phương tám hướng đồng thời tông vào một cái quang giáp. Vô số quang giáp chính là dưới sự va chạm như vậy mà hóa thành một đồng mảnh vụn. Số lượng Thiết bức điều quả thật là quá nhiều, không thấy bến bờ, hơn nữa còn như thủy triều xông tới không ngừng.

Tang Hỏa đã không biết rốt cuộc mình giết bao nhiêu con Thiết bức điều, nhưng hần đã lười nghĩ vấn đề này, suy nghĩ còn duy nhất trong đầu hần lúc này chính là: Xông tới! Hần không chút lo sợ, Thiết bức điều hôm nay chết trên tay hần nhiều không đếm xuể, hần đã đủ vốn rồi. Nếu như là lúc trước, đừng nói nhiều Thiết bức điều như vậy, cho dù chỉ một con, thì đã đủ làm một tiểu đội bị tiêu diệt hoàn toàn. Hần nào

từng nghĩ qua sẽ có một ngày có thể giống như chặt dưa, thái rau, giết chết nhiều Thiết bức điều tồn tại trong truyền thuyết như vậy?

Thiết bức điều trước mắt không có chút bất căng nào, Tang Hỏa đã hoàn toàn mất đi cảm giác phương hướng. Hắn tập trung toàn bộ tinh thần nhìn mỗi một khe hở trước mắt có thể lợi dụng được hay là con đường tấn công Thiết bức điều có thể. Tuy toàn bộ xung quanh đã bị Thiết bức điều vây chặt như nêm, nhưng hắn vẫn lập tức có thể lợi dụng mỗi một không gian có thể lợi dụng này. Cho dù ở trong hoàn cảnh nhỏ hẹp, chen chúc thế này, Tang Hỏa vẫn không ngừng làm được một số cú đổi hướng góc độ cực nhỏ.

Cử động này của hắn đã cứu mạng hắn! Rất nhiều lần do hắn đột nhiên đổi hướng, mấy con Thiết bức điều muốn tông hắn đó lao bổ vào chỗ trống, ngược lại bị cánh xương trên quang giáp tông ủa của Tang Hỏa cắt bị thương.

Nếu như năm thiên hà lớn có người nhìn thấy một màn này, vậy khẳng định sẽ trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn nhìn ngây cả người. Ngay cả động tác kỹ thuật cao cấp trong trung tâm huấn luyện ý thức sư sĩ cũng không có mức độ khủng bố thế này. Điều này đích xác chỉ có thể dùng khủng bố để hình dung, đổi hướng trong phạm vi siêu nhỏ, điều này phải điều khiển kinh người cỡ nào chứ. Hơn nữa, gánh nặng mang lại cho cơ thể con người của mấy cú đổi hướng cao tốc đó cực lớn, có thể làm cho sư sĩ sống sờ sờ bên trong bị vỡ mạch máu mà chết.

Động tác bay mà quang giáp tông ủa làm ở đây lúc này, nếu như đặt ở năm thiên hà lớn, cơ hồ toàn bộ đều là động tác nguy hiểm có độ khó siêu cao, thậm chí có một vài động tác sẽ trực tiếp bị cho rằng là không thể thực hiện được. Từ nhỏ sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh trọng lực cao, lại trải qua bồi dưỡng võ thuật có hệ thống, chiến đấu trường kỳ, còn có sự cải tạo của trọng lực vực đối với thân thể, hàng loạt nhân tố này cũng trực tiếp dẫn tới thân thể của mấy người tộc họ Tang bọn họ cường hãn tới mức đã vượt xa tưởng tượng của người thường.

Trước khi khai chiến, Diệp Trùng thậm chí còn nhìn thấy có thôn dân điều khiển quang giáp tông ủa luyện tập trong trọng lực vực. Lúc đó Diệp Trùng cũng có chút nghếch mặt ra. Trước giờ, Diệp Trùng đều cho rằng quang giáp tông ủa thô sơ tới mức căn bản không thể gọi đây là quang giáp. Nhưng cho dù là loại quang giáp này, tới tay tộc họ Tang cũng biến thành sự đáng sợ không gì so sánh được.

Thứ quang giáp tông ủa dựa vào chính là bay. Nó là thứ điển hình thông qua bay mà đạt tới mục đích sát thương, mà thứ bay dựa vào lại là kỹ xảo và thân thể. Hai thứ này, đối với tộc họ Tang mà nói, đều không phải là vấn đề. Thực lực của giới giả, tốc độ tay của giới giả, sự miễn cảm đối với vị trí không gian, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, điều khiển khá đơn giản của quang giáp tông ủa, những thứ này đều có thể làm cho bọn họ học rất nhanh, hơn nữa có thể hình thành phong cách của mình. Đối với thân thể, Diệp Trùng căn bản không tin trừ mình ra còn có người nào có thể đo thân thể với bọn họ. Đó thuần túy là khúc gỗ đẽo quặng Lưu kim, cao thấp lập tức phân rõ.

Từng có kinh nghiệm tác chiến tập thể, Tang Hỏa dốc hết toàn lực ở trong không gian không hề lớn xung quanh tìm kiếm được lộ tuyến tấn công tốt nhất. Lúc này, kinh nghiệm gì cũng không có chỗ dùng được, chỗ dựa vào chỉ có trực giác. Một loại trực giác tích lũy ra từ trường kỳ chiến đấu.

Vù, trước mắt Tang Hỏa sáng rõ. Đột nhiên trở lại bầu trời hắc quen thuộc lúc trước, hắn không khỏi mừng rỡ trong lòng, xông ra rồi! Minh thật sự xông ra rồi!

Nhưng hắn không bị thắng lợi tạm thời mà hôn mê đầu óc, phương hướng không đổi, lập tức bay hướng lên trên, hắn phải để lại đủ không gian cho đồng tộc phía sau.

Phía dưới hắn, vô số Thiết bức điều đen thui quay cuồng hình thành mây đen cuộn cuộn, làm cả bầu trời bị che kín mít. Khắp nơi đều là Thiết bức điều, thôn phía dưới nhìn không rõ chút tình trạng cuộc chiến nào phía trên, đập vào mắt trừ Thiết bức điều lại là Thiết bức điều. Bất cứ lúc nào, tiếng kêu bén nhọn đặc hữu của Thiết bức điều lại vang lên, cả bầu trời đều là tiếng cánh màng vỗ vào không khí. Thiết bức điều đầy trời nhìn không ra điểm cuối, bọn chúng vẫn bay về phía trước như cũ.

Khi nhìn thấy tình cảnh thế này, cho dù là đàn ông cứng cỏi như Tang Hỏa cũng không khỏi tê dại da đầu. Cả đời mình, chỉ e vĩnh viễn không cách nào quên được cảnh tượng như ác mộng này. Nhưng hắn rất mau liền thoải mái, mình chỉ e rất mau cũng sẽ chiến tử ở chỗ này, không cần vì việc này mà phiền lòng. Ba

ngàn người bọn họ là cảm tử quân, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh. Bọn họ hiện giờ chỉ quan tâm mục đích tác chiến rồi cuộc có đạt được hay không?

Trên không của Tang gia thôn đã thành mấy xay thịt đúng như tên gọi.

Ba ngàn quang giáp lao lên trên lập tức đánh tan nát làn sóng Thiết bức điều lao xuống đầu tiên. Trong phân tích của Diệp Trùng và Tang Phổ, làn sóng tấn công đầu tiên của Thiết bức điều là đáng sợ nhất, chỉ cần kiềm chế được làn sóng tấn công đầu tiên của Thiết bức điều. Nếu như thật sự rợp trời rợp đất như lời trưởng thôn Tang Đức nói, vậy thì Thiết bức điều đông nghịt ngược lại sẽ mất đi không gian tăng tốc xông lên. Thiết bức điều mất đi tốc độ chẳng qua chỉ là đối tượng để quang giáp tông ủi xay giết tập thể.

Ba cái quang giáp này thành công làm tan rã làn sóng tấn công đầu tiên của Thiết bức điều, nhưng cái giá phải trả cực lớn. Mấy cái quang giáp này rất mau liền chui vào trong đám Thiết bức điều vô cùng vô tận, mất đi bóng dáng. Trước khi mấy cái quang giáp này chui vào đám Thiết bức điều, trong ba ngàn cái quang giáp đã có một nửa bị tông thành vô số mảnh vỡ, mà một nửa còn lại đó, hy vọng sống cũng căn bản là số không.

Cơ hội do ba ngàn mạng người và ba ngàn cái quang giáp tạo ra không bị lãng phí. Quan chỉ huy của tiền tuyến vô cùng ăn ý nắm bắt cơ hội quan trọng nhất này. Hai ngàn cái quang giáp còn lại nhân cơ hội bay lên, thêm một bước áp bức không gian của Thiết bức điều. Thiết bức điều phía sau không ngừng tiến tới trước, Thiết bức điều trên không trung quả thật là quá nhiều, làn sóng tấn công đầu tiên thất bại, bọn chúng lập tức mất đi không gian đầy đủ. Dưới tình huống không có tốc độ, thương hại của mỏ vuốt đơn thuần đối với quang giáp nhỏ nhoi vô cùng.

Hai ngàn quang giáp hiện giờ đã chiếm giữ nghiêm ngặt khoảng không gian không hề lớn này, bọn họ hóa thành mấy trăm đội nhỏ, xuyên qua lại trên không trung, giống như thực hiện diễn luyện chiến thuật. Quang giáp tông ủi liên tục bay tốc độ cao giống như đao trận do hai ngàn lưỡi đao không ngừng xoay chuyển trên không hình thành. Một khi có Thiết bức điều bước vào đao trận, lập tức sẽ bị chặt thành tám miếng. Hơn nữa, phía dưới còn có đội chi viện luôn ở trong trạng thái trôi nổi chờ lệnh.

Thiết bức điều mất đi tốc độ căn bản không sao gây được xung kích hữu hiệu đối với hai ngàn cái quang giáp, ngẫu nhiên có một, hai con có lọt lưới, đội nó chính là ít nhất hơn 20 viên đạn nổ mạnh chính xác bắn trúng nó, trong nháy mắt liền hóa thành mưa máu bắn đầy trời.

Nhưng cơ hội như vậy quả thật là quá ít, rất nhiều thôn dân nhấp nhúm muốn thử nhưng căn bản là không có cơ hội.

Còn có rất nhiều thôn dân cầm lấy vũ khí lưu Kim, bổ thêm một đao cho mấy con Thiết bức điều rơi từ trên không xuống mà vẫn chưa chết.

Số lượng Thiết bức điều quả thật quá nhiều, làm người ta có cảm giác giết mãi không hết.

Trên không.

Viu viu viu, không ngừng có quang giáp từ trong đám Thiết bức điều lao ra. Bọn họ rất mau liền phát hiện cái quang giáp của Tang Hỏa ở cao trên không đó, liền lập tức tập trung về phía nó. Mấy đen do Thiết bức điều hình thành cuộn cuộn cuốn tới trước, điều làm người ta kỳ quái là, mấy con Thiết bức điều đang bay trên không này lại làm như không thấy bọn họ.

Tang Hỏa lướt mắt đếm qua một cái. Ba ngàn quang giáp, còn sót lại chỉ có hơn hai trăm người. Không thể kiềm nén cảm xúc, một nỗi đau dâng lên trong đầu, hơn ba ngàn người, trong nháy mắt chỉ còn dư lại hơn hai trăm người, đây đều là tộc nhân của mình a! Tang Hỏa nhịn không được cay cay sống mũi. Có thể sống sót, ai nấy đều là tinh anh trong đó, mọi người đều là tự nguyện đi trước. Nhưng chiến đấu đánh tới mức thảm liệt thế này, cũng thật sự ra ngoài tưởng tượng của mọi người. Hơn nữa, đây vẫn là dưới tình huống có quang giáp. Nếu như không có quang giáp, chờ đợi mọi người chỉ e là kết quả toàn tộc tuyệt diệt.

Mặc kệ thế nào, có thể sống sót đều là đáng chúc mừng. Trước mắt tuy rằng mấy con Thiết bức điều này không hề chủ động tấn công bọn họ, nhưng cứ trôi nổi thế này trên cao cũng không phải là việc tốt a. Nhìn xuống mấy đen Thiết bức điều cuộn cuộn phía dưới, Tang Hỏa tìm không thấy bất cứ sự vật gì có thể chỉ cho hướng phương hướng dưới mặt đất, càng không cần nói tới tìm thấy thôn.

Cũng may trong khoảng thời gian ngắn không cần suy nghĩ vấn đề an toàn. Chỉ cần mấy con Thiết bức điều này không tấn công bọn họ, thức ăn và nước uống trên quang giáp tông ửi đủ cho bọn họ sử dụng một khoảng thời gian, còn năng lượng của Đê nhiệt thạch càng có thể chi trì cho quang giáp bay trong thời gian khá dài. Thức ăn bố trí trên quang giáp là kiệt tác của Xích y Tang Như Bắc, lão thông qua một loại phương pháp chiết xuất đặc biệt, từ trong Lam quả rút ra một loại chất dạng keo, mỗi ngày chỉ cần dùng một chút thì có thể cung cấp đủ năng lượng cần thiết cho thân thể. Điều này cũng từng làm Diệp Trùng khen mãi không thôi, cái này rõ ràng có thể sánh với chất dinh dưỡng ở bên ngoài.

Bất đắc dĩ, Tang Hỏa chỉ đành điều khiển quang giáp tông ửi bay về phía trước. Quang giáp còn lại sau khi thoát một kiếp, tới giờ cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, bây giờ thấy quang giáp dẫn đầu bay tới trước, liền nhao nhao lên theo, tự phát tạo thành một đội hình chiến đấu, bay về phía trước.

Tình hình trận chiến vẫn kịch liệt như cũ, mấy con Thiết bức điều này, con nào cũng như ăn phải thuốc, hoàn toàn không sợ chết, nối tiếp nhau lên. Mà mỗi lúc đổi ca, thường là lúc nguy hiểm nhất. Công kích của Thiết bức điều lúc này sẽ trở nên mãnh liệt dị thường. Mỗi khi tới giờ phút này thì lại là lúc mà tiểu tổ đột phá do Tang Thiết tạo thành và đạn nổ mạnh phát huy tác dụng.

Đạn nổ mạnh nổ đối với Thiết bức điều dày đặc có hiệu quả sát thương cực kỳ hữu hiệu.

Tuy phòng thủ nghiêm ngặt trận địa, nhưng số người thương vong vẫn không ngừng tăng lên. Thiết bức điều giống như giết không hết vậy, công kích không hề có dấu hiệu giảm bớt. Trận chiến dai dẳng thế này rõ ràng là cực kỳ khảo nghiệm ý chí của con người.

Đã hơn hai mươi ngày rồi, với thần kinh dẻo dai của Diệp Trùng cũng cảm thấy sắp tới ranh giới suy sụp. Thần thái thường ngày trên mặt Tang Phổ cũng đã sớm không thấy bóng dáng. Công kích của Thiết bức điều không phân biệt ngày đêm, Tang Phổ không thể không chia tổ tất cả nhân viên chiến đấu có trên tay, thực hiện thay đổi luân phiên. Chiến đấu bay với tốc độ cao, cần tập trung cao độ sức chiến đấu. Tang Phổ phát hiện một khi chiến đấu vượt quá ba giờ đồng hồ, sư sĩ trong quang giáp sẽ xuất hiện tinh thần từ từ tan rã. Mỗi đội ngũ trải qua hai giờ chiến đấu liền sẽ được đổi xuống nghỉ ngơi, mà thôn dân lui xuống nghỉ ngơi, hoàn toàn không rời khỏi buồng lái quang giáp tông ửi, lúc này, sự hưng phấn cao khi chiến đấu đã từ từ tiêu tán, một mỗi liên ập tới, bọn họ rất mau liền tiến vào giấc mộng.

Nào có chiến đấu giữa sư sĩ nào dài tới hai tiếng đồng hồ chứ? Hơn nữa, trong không gian nhỏ hẹp thế này, với tốc độ cao như vậy, đối diện mật độ tấn công cao như vậy, chiến đấu hai giờ đồng hồ? Đó rõ ràng là điên rồi.

Lúc mới bắt đầu, do thường thay đổi phòng thủ, thương vong đột nhiên tăng mạnh, nhìn thấy làm Tang Phổ đau lòng muốn chết. Về sau, trải qua thử thách chiến đấu, mọi người bắt đầu quen với chiến đấu, tỉ lệ thương vong bắt đầu giảm xuống. Huấn luyện và chiến đấu thật sự vĩnh viễn là hai việc, không có trải qua chiến đấu thì căn bản là không sao thật sự nắm bắt được uy lực của quang giáp tông ửi.

Hai mươi ngày liên tục chiến đấu, cộ sát cường độ cao làm mọi thôn dân Tang gia thôn đều thoát thai hoá cốt, quang giáp bắt đầu thật sự được bọn họ nắm bắt. Không thể không nói, tộc họ Tang là một chủng tộc khá sở trường học tập trong chiến đấu, phối hợp chiến đấu của bọn họ hiện nay, Diệp Trùng chỉ có thể dùng tốt đến đây là cùng để hình dung. Đây hoàn toàn là sản phẩm do bản thân bọn họ tự phát mà tổng kết ra.

Đối với Diệp Trùng, với năng lực tác chiến đơn lẻ cường hãn của hần thể nào lại thành một vật trang trí chứ?

Hai thanh trủy thủ của Hàm gia sắc bén vô cùng, Thiết bức điều chỉ cần vừa tới gần hần, lập tức sẽ vô thanh vô tức rơi từ trên không xuống. Thôn dân phía dưới khi đi kiểm tra thì thể thì phát hiện, mỗi một con Thiết bức điều đều có một vết thương trí mạng ở phần cổ. Mỗi lúc như vậy, tiếng kêu kinh ngạc lại vang lên khắp nơi.

- Minh tử, người xem, chắc chắn, đao này của tiên sinh thật là độc a, một đao trí mạng, không lãng phí chút nào. Đây mới là cao thủ chân chính a, lúc nào chúng ta mới có thể cũng tới cảnh giới này a? Thôn dân bên trái tán thán.

- Người à? Đờng mơ giữa ban ngày nữa. Người ta là tiên sinh, tiên sinh là ai? Tiên sinh chính là nhân vật tuyệt đỉnh, nào phải nhân vật nhỏ như chúng ta có thể với tới chứ? Ta thấy, nếu là A Phổ, A Thiết thì có

chút hy vọng. Thôn dân còn lại rõ ràng là thích đả kích bạn bè.

- Ta cũng thấy vậy, A Phổ và A Thiết hiện giờ rất cố gắng a. Nhưng ta cảm thấy về sau a, có thể vẫn là A Phàm lợi hại nhất. A Phàm hiện giờ chính là học sinh của tiên sinh, theo tiên sinh học làm quang giáp, sau này khẳng định là tuyệt vời. Ài, ta lúc đó tại sao không được chọn chứ? Thôn dân bên trái về mặt sâu nào.
- Người nói cũng đúng, quang giáp này cũng thật là lợi hại. Loại thú vương Thiết bức điều này, trước mặt quang giáp vẫn không phải là chút biện pháp cũng không có sao? Nếu như không phải tiên sinh, lần này tộc họ Tang chúng ta chỉ e là toàn tộc không còn ai sống sót a. Ai da, Thiết bức điều này thật là quá đáng sợ.
- Đúng a, đúng a... Thôn dân bên trái đáng về vô cùng đồng cảm.

Thời gian chiến đấu của Diệp Trùng so với thôn dân bình thường thì nhiều hơn nhiều, phương thức chiến đấu của hai bên không hề giống nhau. Diệp Trùng không cần thực hiện bay tốc độ cao, hấn chỉ xê dịch trong phạm vi nhỏ. Nhưng chiến đấu mật độ cao thế này cũng làm hấn không thể không dành hết tinh thần, toàn lực ứng phó.

Cận chiến quang giáp của hấn cũng biến hóa từng chút một, chiến đấu chắc chắn là một con đường tốt nhất để trưởng thành, hướng chỉ còn là loại ác chiến thời gian dài ở mức độ này. Một số động tác cận chiến hoa hòe đã bị hấn vứt đi, hấn ra tay càng lúc càng đơn giản, nhưng ở các phương diện như vị trí không gian, góc độ, sức mạnh... cũng càng lúc càng tiến tới hoàn mỹ. Nhưng trong cận chiến quang giáp, thu hoạch lớn nhất của Diệp Trùng lại là lựa chọn thời cơ ra tay, đây là một nhân tố cực kỳ quan trọng từng bị hấn bỏ qua. Cũng chính tác chiến liên tục trong thời gian dài thế này mới làm hấn phát hiện một điểm cực dễ bị người ta bỏ qua này.

Mỗi một phút đối mặt với vô số công kích, mỗi lần hấn đều là lấy một đấu nhiều, cũng chính vì như vậy mới ép hấn không ngừng điều chỉnh thời cơ ra tay. Đợi sau khi hấn dần dần lĩnh ngộ được một điểm này, hiệu suất chiến đấu của hấn đã tăng lên một bước dài, chiến đấu cũng bắt đầu trở nên nhàn nhã hơn. Thời cơ là một loại kỹ xảo khá vi diệu, rất khó dùng lời nói để hình dung, nhưng Diệp Trùng đã thật sự lĩnh ngộ ra được.

Đây là kỹ xảo thật sự thuộc về bản thân hấn.

Thu hoạch của Diệp Trùng không hề chỉ ở năng lực cá nhân. Sự thật cũng chứng minh, sở trường học tập cũng không hề chỉ có tộc họ Tang. Diệp Trùng trước giờ không có kinh nghiệm phối hợp tập thể, nhưng tổ dưỡng chiến đấu siêu cấp mà tộc họ Tang biểu hiện ra đã đánh động Diệp Trùng. Diệp Trùng là một người khá thực tế, nếu như một khi hấn cho rằng loại bản lĩnh nào đó hấn không bằng người khác, mà cái này lại là một bản lĩnh khá có ích đối với hấn, vậy thì hấn sẽ nỗ lực học tập.

Rất mau, phối hợp thông thường Diệp Trùng đã có thể làm được, nhưng sự ăn ý giữa hấn và thôn dân không sao đạt tới mức độ giữa thôn dân với thôn dân. Hơn nữa, điều làm hấn đau đầu nhất là, mỗi lần khi hấn chỉ cần cùng hành động với đội ngũ lớn, hấn thường được bảo vệ ở chính giữa, hơn nữa trải qua thuyết phục qua lại mấy lần, vẫn không có chút hiệu quả nào. Điều đáng cười nhất là, Diệp Trùng có một lần đang muốn luyện chiêu, kết quả không dễ dàng gì trải qua tầng tầng chém giết, tóm được một con Thiết bức điều lọt lưới, nhưng vẫn chưa đợi nó tới gần Diệp Trùng năm mươi mét, mười cái quang giáp liền như tia chớp lướt qua trước mặt hấn, bầm con Thiết bức điều này thành mấy mươi khúc.

Điều này làm hấn khóc cười không nổi, trong lòng lại khá cảm động.

Cuối cùng, ở ngày thứ hai mươi ba, mật độ tấn công của Thiết bức điều bắt đầu giảm xuống, tinh thần mọi người vô cùng phấn chấn. Tác chiến cường độ cao mấy ngày này, đã làm mọi người đều mệt mỏi không chịu nổi. Trong lòng mỗi người đều giống như đè một cục đá, Thiết bức điều vô cùng vô tận, không hề sợ chết. Cái này rốt cuộc lúc nào mới tận cùng đây? Loại tâm trạng này cực dễ dẫn tới chán nản. May mà thôn dân Tang gia ai nấy đều là người có ý chí cực kỳ kiên cường, ác quả do tâm trạng tiêu cực tuy vẫn chưa hình thành, nhưng sĩ khí lan ra không cao.

Thật ra, có thể kiên trì tới mức độ này, Diệp Trùng đã cho là một kỳ tích rồi. Diệp Trùng không tin vẫn có tộc người nào, có đội ngũ nào có thể làm được tới mức độ này.

Nhưng, hình như thật sự sắp kết thúc rồi. Điều này làm sĩ khí của thôn dân phấn chấn lên.

Nhưng công kích của Thiết bức điếu ngày hôm sau lại trở nên mãnh liệt chưa từng có. Diệp Trùng, Tang Thiết đều phải lên chi viện, kết thúc mọi người mong chờ hôm qua gần như chỉ là một câu chuyện cười.

279. Chương 279: Hải Liên

Trên người Cự phù trùng đã lủng lỗ chỗ, động tác của nó cũng càng lúc càng chậm, trong con mắt màu xanh lục lộ sự bi ai nồng đậm.

Một chùm tia năng lượng chính xác bắn trúng giữa hai mắt Cự phù trùng. Oánh, Cự phù trùng ngửa mặt té xuống, cặp mắt màu xanh lục nhìn lên bầu trời, rồi dần dần mất đi sự lấp lánh.

Hải Liên lắc lắc đầu, nếu như mình có một cây súng bắn tia quy pháp, nào phải dùng nhiều thời gian thế này, đối với kỹ xảo kích của mình, Hải Liên có tự tin tuyệt đối. Nhưng giá của một cây súng bắn tia quy pháp đối với loại người nghèo như hắn mà nói, quả thật là chỉ có thể là ảo tưởng mà thôi, hơn nữa số lượng súng bắn tia quy pháp trên thị trường vẫn luôn cực hiếm.

Súng bắn tia quy pháp là vũ khí đặc hữu của tộc Shelley, mỗi năm tộc Shelley chỉ bán ra một lượng súng bắn tia quy pháp nhất định, thật sự là có cầu mà không cung, trừ thể gia thật sự, người thường cho dù có tiền cũng mua không được, ài, bình dân như mình cũng không cần có suy nghĩ không đúng phận thế này, ai bảo mình không chịu gia nhập mấy thể gia đó chứ? Hải Liên không khỏi cười cười tự chế giễu mình.

Nhìn tới Cự phù trùng đã chết trên mặt đất, trong lòng Hải Liên vẫn có chút tự hào, người chỉ dựa vào quang giáp Minh Nguyệt mà có thể vào sâu trong vành đai toái tinh tử vong, còn có thể săn giết được Cự phù trùng không nhiều. Giá của Cự phù trùng trên thị trường khá cao, thu hoạch lần này đủ để mình đổi một cái quang giáp cao cấp hơn rồi. Nghĩ tới chỗ này, trong lòng Hải Liên không khỏi vui vẻ hơn. Cự phù trùng cực khó săn giết, tuy không thể coi là da cứng thịt thô, nhưng công kích mạnh mẽ và di động tốc độ cao làm rất nhiều sư sĩ đều cảm thấy cực kỳ đau đầu, hơn nữa Cự phù trùng chỉ có ở sâu trong vành đai toái tinh tử vong. Sự nguy hiểm của vành đai toái tinh tử vong có thể nói là không ai không biết, không ai không hiểu, rất ít người dám tới chỗ này săn bắt, càng không cần nói đi sâu vào trong.

Hải Liên lẫn lộn ở chỗ này trộm trèm đã ba năm, trước mắt chỗ này cũng là chỗ sâu nhất hắn có thể tới được, chỗ sâu hơn, hắn cũng không dám khinh suất thử, chỉ hy vọng lần này có thể đổi được một cái quang giáp cao cấp hơn, đối với vùng đất không biết phía trước, hắn có sự tò mò mãnh liệt.

Là một thợ săn tự do có ba năm kinh nghiệm phong phú, Hải Liên ở trong đám thợ săn cũng coi như là có chút danh tiếng, nhưng hắn vẫn luôn kín tiếng, rất ít người biết thực lực thật sự của hắn, nhưng cho dù là vậy, vẫn có mấy thể gia tới tìm hắn, hy vọng mời hắn gia nhập, nhưng đều bị hắn uyển chuyển từ chối.

Hắn thích tự do, trời sinh yêu mạo hiểm, một khi gia nhập thể gia nào đó, tuy cuộc sống sẽ tốt hơn, nhưng lại phải nhìn sắc mặt người ta mà làm việc, nào có tự do tự tại như bây giờ.

Khi quang giáp Minh Nguyệt gấp eo, đang chuẩn bị thu thập con Cự phù trùng trên đất này, đột nhiên, hắn nghe thấy một tiếng rít kỳ dị.

Đây là một loại tiếng rít hắn chưa từng nghe qua, chẳng lẽ là dã thú mình chưa từng thấy qua? Hải Liên không khỏi khần trương, dã thú của vành đai toái tinh tử vong đều khá cường hãn, thu thập Cự phù trùng đã tốn của hắn khá nhiều tinh lực, năng lượng của quang giáp cũng tiêu hao khá lớn, nếu như lại tới dã thú gì đó, vậy thì nguy hiểm rồi.

Tiếng rít này truyền lại từ chỗ sâu trong vành đai toái tinh tử vong, một loại dã thú chưa biết đến từ chỗ sâu của vành đai toái tinh tử vong, trong lòng Hải Liên lập tức dậy lên xung động quay đầu bỏ chạy.

Mau chóng liếc nhìn màn hình, hắn liền ngây người ra, trên màn hình trống không, cái gì cũng không có. Làm sao có thể, trang bị của Minh Nguyệt tuy không xem là quá cao cấp, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là quang giáp trung cấp, hệ thống quét hình nó trang bị có tính năng ổn định, năng lực chống nhiễu khá mạnh, về phương diện chính xác trước giờ đều có biểu hiện làm người ta vừa ý.

Tiếng rít sắc nhọn càng lúc càng lớn, giống như tiếng lưỡi đao lướt qua không khí ở tốc độ cao.

Không đúng, nhất định có cái gì đó, trong lòng Hải Liên lập tức đưa ra phán đoán, trên màn hình vẫn trống không, không ổn, trái tim đập mạnh, sự kinh khủng bùng lên, nhưng hắn rất mau liền đưa ra phản ứng chính xác, mau chóng mở hệ thống quét hình quang học.

Hình ảnh hệ thống quét hình quang học truyền lại làm hắn lập tức ngớ người ra.

Trời ạ, đây là cái gì?

Trên không, vô số quái vật đủ màu sắc với tốc độ cực kỳ kinh người bay về phía bên này, mấy quái vật này thể hình hẹp dài, xung quanh lại gắn một miếng đại loại như vây cánh, chỉ là mép mấy cái vây cánh này sắc bén tới mức giống như lưỡi dao đã mài qua. Ở đỉnh đầu của nó, mọc ra một cái gai dài sắc nhọn.

Đây là dã thú gì?

Khi nhìn thấy loại quái vật này đông nghìn nghịt trên màn hình, da đầu hắn như phát nổ.

Hắn bây giờ ngay cả dùng khí bỏ chạy cũng không có, tốc độ của mấy dã thú bay này quả thật quá đáng sợ. Tốc độ quang giáp Minh Nguyệt của mình, hắn vốn dĩ vẫn luôn khá là vừa ý, quang giáp Minh Nguyệt tuy ở những phương diện khác không hề coi như xuất sắc, nhưng ở phương diện tốc độ, quang giáp Minh Nguyệt có thể coi như là nổi trội trong những quang giáp trung cấp, Hải Liên cũng chính là dựa vào tốc độ của Minh Nguyệt mới dám đi sâu vào vành đai toái tinh tử vong, nhưng trước mặt mấy dã thú chưa biết này, Minh Nguyệt chậm giống như ốc sên bò vậy.

Lần này chết chắc rồi! Mặt Hải Liên xám ngoét.

Dã thú rợp trời rợp đất tràn đầy sát cơ, điều làm hắn cảm thấy đáng sợ nhất lại là mấy dã thú này vậy mà lại hiểu phối hợp chiến thuật.

Hắn không kiềm chế được nhắm tịt hai mắt, chờ đợi cái chết tới, Hải Liên không tin trong vài đai toái tinh tử vong lại có dã thú nào theo chủ nghĩa hòa bình, hơn nữa, theo như kinh nghiệm của hắn, càng là dã thú sinh sống sâu trong vành đai toái tinh thì càng cường hãn.

Nhưng hắn đợi cả nửa ngày, sự đau đớn dữ dội trong dự tưởng lại không hề xuất hiện.

Ôm theo tâm trạng thấp thỏm, hắn mở mắt ra, nhưng cảnh tượng trước mắt làm hắn lại một lần nữa ngây ngốc ra. Mấy dã thú kỳ hình quái trạng này vây lấy hắn, nhưng lại không có lao bổ tới. Tự biết chết chắc, hắn lúc này ngược lại trở nên bình tĩnh, tò mò đánh giá mấy quái vật trước mắt này.

Đột nhiên, quái vật đen thui để lộ ra một lối đi, trông phô trương như vậy thì chắc là chỉ huy của đám dã thú này. Kết quả một màn trước mắt suýt nữa làm mất hắn rơi luôn ra ngoài, một cái quang giáp bay tới từ trong đám quái vật này.

Vậy mà lại là quang giáp, kẻ chỉ huy của mấy cái quang giáp này lại là một cái quang giáp? Hải Liên phát hiện đầu óc vẫn luôn khá nhanh nhạy của mình lúc này đã hoàn toàn bị đoản mạch, căn bản không biết trước mắt rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

- Người đã bị bắt. Trong giọng nói hờ hững lộ ra sự lạnh lùng, nghe thấy làm sau đầu hắn phát lạnh.

Chính như thế, Hải Liên mơ mơ màng màng trở thành tù binh của đám quái vật này, khi hắn nhìn thấy một người nhảy ra từ mấy quái vật này, Hải Liên suýt nữa thì hôn mê, việc kỳ quái hắn nhìn thấy quả thật là quá nhiều rồi, kích thích trái tim phải chịu cũng thật sự là quá nhiều rồi, nếu như ngày nào cũng thế này, Hải Liên tin rằng mình chỉ cần vài ngày, rất có khả năng sẽ vì trái tim bị kích thích quá độ mà chết.

Đám người này chính là thôn dân Tang gia do Diệp Trùng dẫn đầu.

Sự công kích của Thiết bức điều di trú cuối cùng lấy sự thành công của Tang gia thôn mà kết thúc. Nhưng sự tấn công điên cuồng năm ngày cuối cùng của Thiết bức điều cũng làm người của Tang tộc chịu áp lực trước giờ chưa từng có, ngay cả Diệp Trùng cũng không thể không tự mình lên áp trận. Uy lực của đạn nổ mạnh trong mấy ngày này cũng cực kỳ huy hoàng, Thiết bức điều dày đặc làm thôn dân ném đạn nổ mạnh phía dưới căn bản không cần nhắm, bọn họ chỉ cần chú ý đừng đánh trúng quang giáp bên mình là được.

Cuộc chiến bảo vệ Tang gia thôn kéo dài gần ba mươi ngày cuối cùng cũng tuyên cáo kết thúc, mà kiểm kê cuối cùng cũng đã có, nhân viên tử vong của Tang tộc cao tới năm ngàn người, trong đó số người tử vong

ngày đầu tiên là nhiều nhất, đặc biệt là ba ngàn người chủ động xuất hiện trong đợt tấn công đầu tiên đó. Sau niềm vui sống sót sau khi trải qua kiếp nạn, toàn thôn chìm vào trong bi thương, năm ngàn người chết làm nguyên khí Tang gia thôn tổn thương nặng, nhưng không lâu sau đó, ba trăm người Tang Hỏa an toàn trở về đó lại mang tới cho mọi người một niềm vui đặc biệt.

Mấy người Tang Hỏa từng bay tới chỗ sâu của Thiên vực trì, khu vực vốn dĩ là chỗ sinh hoạt của Thiết bức điều hiện giờ trống không, bọn họ ở chỗ đó phát hiện ra lượng lớn Đê nhiệt thạch và Lưu kim quặng. Phát hiện này ít nhiều làm cho mọi người hưng phấn thêm vài phần, Lưu kim quặng và Đê nhiệt thạch hiện giờ đã thành vật tư quan trọng nhất của Tang gia thôn. Trưởng thôn Tang Đức lập tức hạ lệnh ở chỗ đó tìm một chỗ có thể cho thôn dân sinh sống mà dễ dàng phòng thủ.

Điều làm mọi người vui mừng không ngờ là bọn họ lại phát hiện ở chỗ này lượng lớn các hang động, mấy hang động này kết nối với nhau, số lượng rất nhiều, đủ để chứa mấy mươi vạn người. Phát hiện này làm tinh thần mọi người phấn chấn. Ở Thiên vực trì, hang động là chỗ sinh sống lý tưởng nhất, nếu như sinh sống trong hang động, cho dù là Thiết bức điều có tới cũng tuyệt không có được tiện nghi.

Trải qua một phen suy nghĩ kỹ càng, trưởng thôn Tang Đức quyết định toàn thôn thực hiện di dời tập thể.

Tới nơi này rồi Diệp Trùng mới phát hiện nơi này quả là một bảo địa, khoáng thạch nơi này có hàm lượng phong phú, trong đó có rất nhiều loại là thứ Diệp Trùng chưa từng thấy qua. Thiết bức điều sinh sống ở chỗ này rất nhiều năm, khu vực rộng lớn rơi vãi rất nhiều xương sau khi Thiết bức điều chết đi để lại, hơn nữa đất đai ở chỗ này đã trải qua cải tạo bởi phân Thiết bức điều, vô cùng phì nhiêu, dùng để trồng Lam quả thích hợp vô cùng. Xung quanh chỗ này còn phân bố rất nhiều trọng lực vực, có thể tiến hành nuôi trồng năm xám.

Mọi người trong Tang tộc đầy lòng tin vào tương lai, có quang giáp tông ủa và đạn nổ mạnh, lại thêm một căn cứ phòng thủ thiên nhiên như hang động thế này, bọn họ đã ở vào thế bất bại rồi.

Với lại, lần di trú trở về lần nữa của Thiết bức điều đã là việc của hai trăm năm sau. Điều duy nhất làm Tang tộc cảm thấy không vừa ý là, do nguyên nhân thú triều, dã thú ở nơi này đã bị dọn sạch trơn. Trong thời gian khá dài, thức ăn thịt sẽ xuất hiện sự thiếu hụt tương đối, nhưng may mà có Lam quả, thức ăn ngược lại dư dả đủ xài. Hơn nữa, có quang giáp tông ủa, phạm vi săn bắt của bọn họ so với ngày trước thì lớn hơn nhiều.

Sau khi trải qua sự hưng phấn lúc đầu, Tang gia thôn lại rơi vào sự yên tĩnh như mọi khi.

Diệp Trùng trong thời gian này đã làm vài việc, cải thiện đạn nổ mạnh, uy lực đạn nổ mạnh sau khi cải thiện so với lúc trước thì lớn hơn nhiều, nâng cao mức độ lợi dụng của phiên bản giản hóa của động cơ Vận mệnh đối với Đê nhiệt thạch, làm cho tốc độ và lộ trình lớn nhất của quang giáp tông ủa đều có sự nâng cao khá lớn. Diệp Trùng còn chế tạo động cơ mini bằng xương rồi từ đó chế tạo tên lửa nổ mạnh. Uy lực của loại tên lửa nổ mạnh có xạ trình cực xa này cực kỳ kinh người, nhưng chỉ đáng tiếc là không có hệ thống khóa mục tiêu tự động, độ chính xác không sao làm người ta vừa ý. Nhưng rất nhanh, Diệp Trùng liền tìm ra phương pháp sử dụng tốt nhất, đó chính là oanh tạc kiểu bao phủ, điều này có thể bổ sung sự khiếm khuyết của độ chính xác ở mức độ nhất định, mỗi một cái quang giáp tông ủa cũng thực hiện cải tạo, gắn thêm khoang phóng, dùng để bắn tên lửa nổ mạnh.

Vật liệu xương ở chỗ này làm Diệp Trùng yêu thích vô cùng, vốn dĩ hắn còn muốn dùng những vật liệu xương này chế tạo lại Hàm gia. Đáng tiếc Hàm gia không giống quang giáp tông ủa, kết cấu phức tạp hơn nhiều, không có mấy móc gia công chính xác, Diệp Trùng căn bản không cách nào ra tay.

Làm tốt mấy công việc chuẩn bị này, Diệp Trùng lập tức đưa ra yêu cầu đầu tiên của mình với trưởng thôn Tang Đức. Trưởng thôn Tang Đức không do dự chút nào, lập tức cho Diệp Trùng năm ngàn người như yêu cầu. Năm ngàn người này gần như là chiến sĩ tinh nhuệ nhất của cả Tang gia thôn. Có không ít người chủ động yêu cầu tham gia, thí dụ như Tang Phổ, Tang Lăng, Tang Thiết, Tang Hỏa, còn có Tang Phàm và tất cả học sinh của Diệp Trùng. Nhưng Diệp Trùng chỉ chọn Tang Phàm và sáu học sinh, học sinh khác bị hắt ra lệnh ở lại trong thôn.

Năm ngàn cái quang giáp tông ủa mang theo đủ thức ăn và Đê nhiệt thạch, xuất phát dưới sự lãnh đạo của Diệp Trùng. Diệp Trùng không biết mấy người Mục Thương rốt cuộc hiện đang thế nào, nhưng đây là nỗ

lực lớn nhất hẳn có thể làm ra trước mắt.

Năm ngàn cái quang giáp thực hiện lòng sục kiêu quét lưới trong cả biển sương đỏ. Biển sương đỏ quả nhiên không hề có bất cứ uy hiếp nào đối với toàn cốt quang giáp, quang giáp tông ử đi lại tự nhiên ở trong đó. Điều làm Diệp Trùng kinh ngạc nhất là cảm giác phương hướng của mấy người Tang tộc này cực tốt, trong hoàn cảnh như vậy, bọn họ không nhờ bất cứ công cụ nào mà vẫn có thể bảo trì phương hướng chuẩn xác như vậy, làm Diệp Trùng kinh ngạc không thôi.

Trong sương biển đỏ, bọn họ không phát hiện chút dấu vết của Hoa hoa công tử, cũng không phát hiện thứ nào có thể dính chút quan hệ với mấy người Mục Thương. Điều này làm người vẫn luôn tâm chí kiên định như Diệp Trùng cũng cảm thấy vô cùng buồn bực.

Quang giáp tông ử có thể nói là công cụ đi lại tốt nhất trong biển sương đỏ, không chỉ sương đỏ không có bất cứ tác dụng cản trở nào đối với nó, hơn nữa bốn miếng cánh xương của nó trong lúc bay tốc độ cao có thể dễ như trở bàn tay cắt đứt mấy sợi tơ kỳ quái màu đỏ dẻo dai vô bì đó, trái lại, Diệp Trùng thu thập không ít những sợi tơ kỳ quái màu đỏ.

Mấy người Diệp Trùng từ đầu này của biển sương đỏ bay tới đầu kia, Diệp Trùng đang chuẩn bị thực hiện thăm dò khu vực chưa từng qua này. Có quang giáp tông ử, Tang tộc hiện giờ đã có năng lực di dời khoảng cách xa, hoàn cảnh của Thiên vực trì nói thật không hề quá thích hợp với sự phát triển của Tang tộc, nếu như có thể tìm thấy một nơi sinh sống càng tốt hơn, có thể làm cho Tang tộc trước giờ nhân khẩu vẫn luôn không quá hưng vượng lại một lần nữa tiến tới sự lớn mạnh.

Không tìm thấy Mục Thương, trong lòng Diệp Trùng tự nhiên là lạc lõng, nhưng không còn cách nào cũng chỉ đành tạm thời bỏ chuyện này xuống, trước khi chưa tìm thấy đường về, sinh sống cùng Tang tộc là lựa chọn duy nhất trước mắt của hắn. Trong phạm vi năng lực của mình, vì Tang tộc làm một chút việc, bản thân Diệp Trùng cũng rất vui vẻ. Huống chi, mấy ngày này vẫn luôn sống cùng Tang tộc, cùng sánh vai chiến đấu, nói không có chút cảm tình nào, đó là lừa người. Hắn cũng hy vọng Tang tộc có thể sống tốt hơn.

Không ngờ, vẫn chưa thăm dò hoàn tất nơi này thì đã gặp được Hải Liên.

Mỗi người đều hiểu rõ, một cái quang giáp xuất hiện ở chỗ này, đây rốt cuộc là có ý gì.

Chú thích:

Phù: thanh phù: là một loài sâu trong truyền thuyết, đã có đề cập một lần ở mấy chương đầu.

: (Percy Bysshe) Shelley là nhà thơ người Anh, một trong những nhà thơ lớn nhất thế kỷ 19.

280. Chương 280: Thiên Hà Hà Việt

Nhưng khi hắn vừa nhìn thấy quang giáp đầu lĩnh của đối phương, hắn liền trở mắt ra.

Toàn cốt quang giáp, trời ạ, vậy mà lại là toàn cốt quang giáp! Không ngờ mình cũng có thể nhìn thấy cái quang giáp trong truyền thuyết này. Toàn cốt quang giáp không hề là quang giáp cường đại nhất, nhưng nó lại đại biểu cho đỉnh cao của một lĩnh vực nào đó. Theo như hắn biết, gần như mỗi đại thế gia đều đang nghiên cứu toàn cốt quang giáp, nhưng tới giờ vẫn không nghe nói ai nghiên cứu ra.

Bọn họ rốt cuộc là ai? Trong lòng Hải Liên kinh ngạc, không hiểu, nếu như tin tức này phát tán ra ngoài, hẳn dám bảo đảm, đây sẽ là tin tức nóng sốt nhất trong thời gian này của thiên hà.

Vô luận là từ góc độ nào mà nói, tạo hình của mấy phi hành khí này thật sự coi như là quái dị, nhưng hắn lại không dám có bất cứ sự coi thường nào, thợ săn tự do quen biết nhiều nhất chính là dã thú, đối với vật liệu xương, hắn không hề xa lạ, ngược lại còn vô cùng quen thuộc. Vật liệu xương cũng có người thu mua, mà theo như hắn biết, hầu hết mấy vật liệu xương bị thu mua này chính là bị dùng để nghiên cứu chế tạo linh kiện bằng xương.

Từng có thời gian, trên thị trường chợ đen đột nhiên xuất hiện một đồng liên kiện bằng xương, kết quả gần như từng món đều bị hét giá trên trời. Đây là linh kiện bằng xương lần đầu xuất hiện trước mắt mọi người, ý tưởng lúc trước chỉ tồn tại trên lý luận thật sự tái hiện, tuy đây vẫn chỉ là linh kiện, nhưng nhiệt tình đối với nghiên cứu toàn cốt quang giáp của mọi người lập tức bị thiêu đốt lên lần nữa. Điều này cũng dẫn tới giá của vật liệu xương tăng vọt, túi tiền của Hải Liên cũng vì thế mà phồng lên không ít.

Mấy món linh kiện bằng xương đã có thể làm cho mấy người đó đeo đuổi, nếu như bọn họ nhìn thấy cái toàn cốt quang giáp thật sự này, không biết sẽ có phản ứng gì, Hải Liên rất mong chờ điều này.

Đương nhiên, ý nghĩ này cũng chỉ có thể xoay chuyển trong bụng hắn, hắn tuyệt không dám nói ra miệng. Đối với vị đầu lĩnh này của đối phương, hắn không dám biểu lộ ra chút bất kính nào, ánh mắt lạnh lùng giống như có thể đâm xuyên tim phổi người ta vậy, sự hờ hững giữa hai chân mày cũng làm hắn có chút không dám nhìn thẳng.

Đám người này quá đáng sợ! Đây tuyệt đối là quân đội tinh nhuệ nhất của một thế gia nào đó, nhất cử nhất động của đám người này, hắn đều nhìn thấy, nhưng càng nhìn trong lòng hắn lại càng kinh ngạc. Hắn thật sự không nghĩ ra đội ngũ nào lại có trình độ thế này, trừ quân đội tinh nhuệ của ba thế gia lớn nhất đó, tộc Shelley, họ Diệp, bộ lạc Hy Phụng, nhưng chưa từng nghe nói ba thế gia lớn đó có toàn cốt quang giáp a.

Năm ngàn cái toàn cốt phi hành khí, chi bao như vậy, ngoài ba đại thế gia, Hải Liên quả thật nghĩ không ra ai có bản lĩnh này, điều duy nhất làm hắn cảm thấy nghi hoặc chính là màu sắc của mấy cái quang giáp này. Theo như hắn biết, tộc Shelley thích màu trắng, họ Diệp lại thích màu đen hơn, bộ lạc Hy Phụng xem trọng màu xanh. Trên thực tế, ba loại màu sắc này căn bản cũng đại biểu cho ba đại thế gia, tất cả quang giáp của bọn họ đều sơn màu sắc đại biểu của bọn họ, nhưng phi hành khí trước mắt thì, màu sắc lộn xộn, thậm chí có một số phi hành khí giống như bị vấy vậy, xanh một miếng, đỏ một miếng, xem thế nào cái này cũng giống như đội quân hỗn tạp. Nhưng không khó xem như quang giáp bọn họ, chuẩn mực hành vi, cử chỉ nghiêm ngặt, tính kỷ luật cực mạnh, người sáng mắt vừa nhìn liền biết mấy người này nhất định đã trải qua huấn luyện quân sự trường kỳ.

Điều làm Hải Liên cảm thấy khiếp sợ nhất là ánh mắt của mấy người này, loại ánh mắt chậm chạp mà cực kỳ có lực, đồng tử ngẫu nhiên hơi rút lại thường làm đầy lòng hắn sinh ra hàn khí. Hoàn cảnh Thiên vực trì so với chỗ này nào chỉ tệ hại một trăm lần, thôn dân Tang gia ai nấy đều thân kinh bách chiến, đều là sống sót từ trong chém giết, lại thêm trận đại chiến trước giờ chưa từng có mấy ngày trước, mọi người đều thật sự giết đỏ cả mắt, tới tận bây giờ, sát khí trên người mỗi người đều chưa tiêu tán. Bản thân mấy người Diệp Trùng không cảm thấy gì, nhưng xung kích của loại sát khí này đối với Hải Liên lại không gì so được.

Mấy người này đều không phải là kẻ thiện, khi thấy mấy người này nhìn mình, quang mang lóe lên trong mắt, trong lòng Hải Liên kêu khổ không thôi.

Kỳ thật vẫn là hắn nghĩ sai rồi, thôn dân Tang gia lần đầu tiên nhìn thấy người ngoài ngoài tiên sinh ra, tự nhiên là rất lấy làm lạ.

Hải Liên bị Diệp Trùng gọi lại.

- Đây là chỗ nào? Diệp Trùng hỏi.

Hải Liên chửi lớn trong lòng, chơi người cũng chơi cao minh chút đi, đây không phải xem ta là kẻ ngốc sao? Nếu như trong thiên hà vẫn có người không biết vành đai toái tinh tử vong, Hải Liên tin rằng mình tuyệt đối sẽ đập đầu chết trước mặt người này. Hết cách, trước mắt cái mạng nhỏ nằm trên tay người khác, Hải Liên ra ngoài lẩn lộn cũng không phải là ngày một ngày hai, tự nhiên sẽ không biểu lộ bất cứ sự bất mãn nào, ngược lại cung kính nói: “Đây là vành đai toái tinh tử vong.”

Vành đai toái tinh tử vong? Chưa từng nghe qua, Diệp Trùng tin chắc mình chưa từng nghe qua địa danh này, Diệp Trùng liền hỏi tiếp: “Vậy đây là thiên hà nào?”

Hải Liên sắp chửi mẹ trong lòng rồi, lại trắng trợn chơi mình như vậy, nhưng nhìn thấy ánh mắt nhìn hắn của Diệp Trùng, miệng không tự chủ được nói: “Thiên hà Hà Việt.”

- Thiên hà Hà Việt? Diệp Trùng ngây người, hắn hình như đã nghe qua ở đâu đó, nhưng năm thiên hà lớn không có cái gọi là thiên hà Hà Việt a.

Tang Phổ ở một bên lại có vẻ mặt bức thiết hỏi: “Người nói nơi này gọi là thiên hà Hà Việt?” Thần sắc kích động làm Diệp Trùng hơi kỳ quái, Tang Phổ trước giờ trầm ổn, Diệp Trùng vẫn chưa từng thấy qua hần thất thổ như vậy.

- Đó không phải là lời thừa sao. Hải Liên không vui trả lời, các người cứ tiếp tục chơi đi, nhưng lời vừa thốt ra, hần liền hối hận, cái mạng nhỏ của mình vẫn nằm trên tay người khác a.

- Thiên hà Hà Việt... bên ngoài thiên hà Hà Việt... Tang Phổ lẩm bẩm: “Trời ơi... đây là thật sao... chúng ta cuối cùng đã tới cố hương của mình rồi...” Người Tang tộc bên cạnh ai nấy đều có dáng vẻ thất hồn lạc phách.

Diệp Trùng lúc này mới nhớ lại, tộc họ Tang chính là từ thiên hà Hà Việt di trú tới Thiên vực trì. Hần vẫn luôn cho rằng thiên hà Hà Việt là tên trước đây của thiên hà nào đó trong năm thiên hà lớn, hiện giờ thế này xem ra hình như là không phải, chẳng lẽ trên đời này trừ năm thiên hà lớn ra vẫn còn thiên hà khác sao?

Hải Liên nghi hoặc nhìn đám người này, trên mặt họ nửa vui nửa buồn, nhưng cũng không giống giả vờ, chẳng lẽ bọn họ thật sự không phải là người trong thiên hà? Hần rõ ràng nghe thấy Tang Phổ vừa nói từ “cố hương” này, tâm tư linh động, hần lập tức có vài loại giả thiết trong đầu.

- Nơi này cách năm thiên hà lớn bao xa? Diệp Trùng khá quan tâm vấn đề này.

- Năm thiên hà lớn? Nào có năm thiên hà lớn gì chứ? Hải Liên vẻ mặt kỳ quái nhìn Diệp Trùng, trong lòng lại càng khẳng định suy đoán vừa rồi trong lòng mình. Đám người này quả nhiên không phải người trong thiên hà, suy đoán đã được chứng thực này cũng làm cho cục đá lớn vẫn luôn treo lơ lửng trong lòng hần cuối cùng cũng rơi xuống. Nếu như bọn họ thật sự là người trong thiên hà, có khả năng nhất chính là quân đội tinh anh của thế gia nào đó, xâm nhập vào vành đai toái tinh tử vong, hơn nữa còn mang phi hành khí làm thành hình dáng kỳ quái thế này, nhất định là đang chấp hành nhiệm vụ bí mật gì đó. Kết quả là bị mình đụng trúng, đối phương vì bảo mật, vậy thì mình khẳng định chỉ có một con đường chết.

May mà bọn họ không phải, thần sắc Hải Liên cuối cùng cũng thả lỏng vài phần, tuy hần rất tò mò mấy người này rốt cuộc là người gì, nhưng dũng khí của hần vẫn không hề tới mức độ đi hỏi mấy người này. Trước mắt, mình vẫn nên thành thật một chút, phối hợp tốt chút, giác ngộ này hần vẫn có.

Tang Phổ không hổ là trưởng tộc đời kế tiếp của Tang tộc, rất mau liền hoàn hồn lại, khôi phục trạng thái bình thường, bắt đầu hỏi han một số tin tức cụ thể của thiên hà Hà Việt. Ở phương diện này, hần miễn cảm hơn Diệp Trùng nhiều.

Đối với mấy vấn đề này, Hải Liên hể có hỏi là trả lời, vô cùng phối hợp.

Thiên hà Hà Việt không có chính phủ gì đó, mà ở trong một loại trạng thái cát cứ. Trong thiên hà có vô số thế lực, kết cấu cực kỳ phức tạp, thêm vào số lượng đông đảo sư sĩ tự do giống như thợ săn tự do thế này, cực kỳ hỗn loạn. Trong đó lực lượng của ba đại thế gia là lớn nhất. Shelley tộc, họ Diệp, bộ lạc Hy Phụng, ba đại thế gia này vô luận là ở lực chiến đấu, hay là ở phương diện trình độ khoa học kỹ thuật đều ở vị trí đứng đầu. Nhưng ba đại thế gia trừ ở lãnh địa của mình là có khống chế tuyệt đối ra, ở chỗ khác không hề hùng mạnh giống như trong tưởng tượng của mọi người.

Tang Phổ ở một bên chăm chú lắng nghe, còn liên tục hỏi vài vấn đề.

Đợi Tang Phổ hỏi xong, Hải Liên mới hoàn toàn thở phào, đầu óc hần linh hoạt dị thường, từ trong giao tiếp, hần có thể nhìn ra đám người này không hiểu biết chút gì về thiên hà, bọn họ nhất định cần một người hướng dẫn, điều này đối với hần mà nói, không cần phải nghi ngờ, là bảo đảm quan trọng nhất cho cái mạng nhỏ của hần. Trong lòng thở dài, xem ra loại cuộc sống tự do tự tại này của mình sắp kết thúc rồi, không ngờ mình từ chối nhiều thế lực như thế, cuối cùng lại khó tránh vẫn bị dính vào. Nếu như là thế lực khác, ở địa phương khác, hần nói không chừng sẽ uyển chuyển từ chối, nhưng đám người trước mắt này, vừa nhìn ai nấy đều là hạng lang sói, chỉ e lời này của mình vẫn chưa nói xong thì mình đã thành một cái xác chết.

Ở chỗ khác, không có thế lực nào lại ép buộc quá đáng với sư sĩ tự do. Trong thiên hà Hà Việt, lực lượng lớn nhất thật sự lại là sư sĩ tự do, cho dù tất cả sư sĩ của ba đại thế gia cùng lên, số lượng cũng không được

một nửa của sư sĩ tự do, điều này cũng là nguyên nhân căn bản nhất làm Hải Liên từ chối nhiều thế lực như thế mà vẫn không hề có chuyện gì.

Nhưng đám người trước mắt này, hẳn không tin bọn họ sẽ hiểu điểm này, nếu như vì một điểm này mà tiêu cái mạng nhỏ của mình, đó thật là thiệt thòi lớn rồi.

Hỏi xong, Tang Phổ cho người dẫn Hải Liên qua một bên.

Đám người Tang Phổ, Tang Phàm vây bên cạnh Diệp Trùng, thương nghị xem có mang mọi người trong thôn đi ra cả không.

Tang Phàm hỏi Diệp Trùng: “Tiên sinh, ngài xem thế nào?” Mấy người Tang Phàm vẻ mặt tha thiết, trở về thiên hà Hà Việt vẫn luôn là nguyện vọng lớn nhất trong lòng mọi người Tang tộc.

Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, phủ định đề nghị của Tang Phàm: “Không gấp, chúng ta hiện giờ đối với nơi này không quen thuộc chút nào, tùy tiện mang mọi người tới rất dễ xảy ra vấn đề, hay là chúng ta làm quen hoàn cảnh trước, chúng ta có thể xây dựng một căn cứ, đợi sau khi quen thuộc tình hình hãy dời tất cả mọi người tới, nhưng người có thể phái vài người trở về báo tin trước.”

Tôi luyện nhiều ngày như vậy, Diệp Trùng tuy vẫn không có phong phạm lãnh tụ gì đó, nhưng vấn đề suy nghĩ lại thành thực hơn trước nhiều.

Lời của Diệp Trùng nhận được sự tán đồng của tất cả mọi người, bọn họ từ nhỏ đã sống ở Thiên vực trì, chưa từng tiếp xúc qua thế giới bên ngoài, chỉ có Diệp Trùng có trải nghiệm xã hội, bọn họ cũng chỉ nghe theo lời Diệp Trùng mà làm.

Có được mệnh lệnh của Diệp Trùng, Tang Phổ lập tức phái mười người trở về báo tin.

Nhìn mấy người Tang Phổ bận bịu, Diệp Trùng lại lâm vào trong trầm tư, từ trong lời của Hải Liên, hẳn có thể xác định thiên hà Hà Việt mình đang ở đích xác là một thiên hà khác ngoài năm thiên hà lớn, một thiên hà mình hoàn toàn xa lạ.

Không biết bọn người Mục Thương có hay không cũng ở chỗ này, trong lòng Diệp Trùng đột nhiên bật ra một ý nghĩ này, nhưng rất mau, ý nghĩ này lập tức bị quét khỏi đầu óc của hắn. Xác suất này quả thật là quá nhỏ rồi. Hơn nữa, ở một thiên hà xa lạ, đi tìm Mục Thương, xác suất này cũng càng nhỏ hơn.

Nếu như ở năm thiên hà lớn, Diệp Trùng tin rằng, chỉ cần mình lên mạng mô phỏng, Mục nhất định rất mau sẽ phát hiện ra mình, không có ai hiểu năng lực trên mạng mô phỏng của Mục hơn hắn.

Lúc nào mới có thể tụ hợp lại với Mục Thương chứ, Diệp Trùng thở dài trong lòng.

Diệp Trùng rất mau quăng đi mấy suy nghĩ này. Tình hình trước mắt, việc mình cần làm vẫn còn rất nhiều, trước khi chưa tìm thấy Mục Thương, nỗ lực để mình sống sót mới là thứ quan trọng nhất, Diệp Trùng hiểu rõ sở trường của mình chẳng qua chỉ là chiến đấu cá nhân, phương diện khác mình không hề sở trường, càng huống chi là loại vấn đề khó khăn có độ khó cao là dung nhập vào một xã hội xa lạ thế này.

Nếu là Thương thì tốt rồi, sự xuất sắc của Thương ở phương diện này và sự tà ác của hắn trong mắt Diệp Trùng đã đạt tới cùng một cấp bậc. Đáng tiếc, ở phương diện này, người khác so với mình lại càng không bằng. Hết cách, Diệp Trùng chỉ đành cắn răng làm đầu lĩnh. Hắn cũng biết, đây quả thật là kết quả tính toán tối ưu trước mắt.

Cũng may là vẫn có một người hướng dẫn.

Gọi Hải Liên lại, Diệp Trùng đưa ra yêu cầu của mình. Đối với một điểm này, Hải Liên đã sớm nghĩ tới, hiểu rõ mình không có chỗ lựa chọn, cho nên rất mau liền sáng khoái đáp ứng. Hồi tưởng lại nguyên tắc giao dịch mà Mục từng nói với mình, Diệp Trùng liền hỏi: “Người đã đáp ứng yêu cầu, giống như vậy, xuất phát từ công bằng, chúng ta cũng sẽ trả người thù lao, ừm, người muốn thứ gì?” Diệp Trùng nhớ Mục Thương từng nói, nguyên tắc giao dịch công bằng là quy luật căn bản nhất trong xã hội loài người, tuy không xác định mình nhất định sẽ tuân thủ quy tắc này, nhưng Diệp Trùng hiện đang dẫn đội, vẫn phải cố gắng học tập và tuân thủ loại quy tắc này.

Mấy người Tang Phổ kỳ quái nhìn tiên sinh. Với cái nhìn của bọn họ, lời của tiên sinh hoàn toàn không cần thiết, phải biết rằng, ở Thiên vực trì, bất cứ nguồn lực nào cũng đều cực kỳ quý giá, không có ai dưới tình huống không cần trao đổi mà lại chủ động tặng đồ cho đối phương. Trong mắt bọn họ, Hải Liên đã là tù binh của bọn họ, làm gì cũng đều không cần bồi thường.

Một con dã thú hiểu biết mập mờ dẫn theo một đám lớn dã thú chẳng biết gì, có thể chính là bức tranh tốt nhất trước của đội ngũ này của Diệp Trùng.

Hải Liên giật mình một cái, lập tức mừng rỡ, dưới loại tình huống này, đối phương nếu như không phải thật sự có suy nghĩ này, hoàn toàn không cần hứa lời hứa suông này. Người này cũng thật là hiểu chuyện, trong lòng Hải Liên nhìn không được khen Diệp Trùng một câu. Nhưng đầu hắn cũng xoay chuyển rất nhanh, cực kỳ lịch sự nói: “Cám ơn ý tốt của tiên sinh ngài, nhưng ta muốn biết, tiên sinh ngài có thể cho ta cái gì?”

281. Chương 281: Sự Kinh Hồn Táng Đờm Của Hải Liên

Hải Liên nhìn gã trước mặt, càng lúc càng cảm thấy mình nhìn không thấu. Khi hắn nói mình không có tiền, thần sắc hờ hững, không có bất cứ sự ngưng ngững nào, giống như là kể một việc vô cùng bình thường vậy.

Ngữ khí của Hải Liên càng cung kính hơn: “Đối với tiền bạc, con người ta cũng không hề quá ham thích, nếu như có thể, tiên sinh tặng ta một cái toàn cốt quang giáp, ta sẽ cảm kích bất tận.” Loại người từng ra ngoài lăn lộn như Hải Liên này, đương nhiên biết mở miệng đòi giá thì tự nhiên không thể quá thấp, như vậy thì mới có chỗ để trả giá.

Toàn cốt quang giáp, Diệp Trùng thở phào, điều này đối với hắn mà nói, không hề quá khó khăn. Diệp Trùng gật gật đầu: “Ừm, có thể. Nhưng chúng tôi không hề mang dư toàn cốt quang giáp ra ngoài, cho nên toàn cốt quang giáp mới, chúng tôi cần một thời gian nữa mới có thể cho người.” Vô luận là chế tạo lại thì vẫn phải vận chuyển từ Tang gia thôn tới, đều cần phải có một khoảng thời gian.

- Không có vấn đề. Hải Liên sẵn khoái đáp ứng, bộ dáng như sợ Diệp Trùng hối hận. Trời ạ, hắn hoàn toàn không ngờ Diệp Trùng sẽ đáp ứng, vốn dĩ trong kế hoạch của hắn, nếu như có thể có được một món linh kiện bằng xương thì đã thỏa mãn rồi. Ai biết đối phương lại không chút do dự mà đáp ứng chứ. Hắn hiện giờ hạnh phúc muốn gào lên.

Đừng nói đợi một khoảng thời gian, cho dù là vì toàn cốt quang giáp mà có khả năng mất mạng, hắn cũng sẽ không có chút do dự. Hơn nữa, quan sát tỉ mỉ biểu tình của đối phương, thần sắc đối phương thần nhiên, không giống dáng vẻ nói bậy. Điều quan trọng nhất là, hắn rất hiểu hoàn cảnh của mình trước mắt.

Chỉ nghĩ tới mình có thể có một cái toàn cốt quang giáp, Hải Liên đã hạnh phúc muốn hôn mê rồi. Toàn cốt quang giáp là khái niệm gì chứ? Nếu như lấy một cái toàn cốt quang giáp làm thù lao để thuê một sư sĩ tự do, Hải Liên không chút hoài nghi, nhất định sẽ có vô số cao thủ đỉnh cấp ủa tới như ong. Quang giáp tốt đối với sư sĩ mà nói, giống như kiếm đối với kiếm khách, người đẹp đối với mấy tay công tử bột, càng huống chi đây còn là toàn cốt quang giáp?

Từ bi thăm tới mừng rỡ, sự khác biệt đột nhiên này làm Hải Liên cũng cảm giác mình đang nằm mơ, một loại cảm giác hạnh phúc mạnh mẽ không chân thật bao vây lấy hắn. Nhưng may đây chỉ là một lời hứa của đối phương, nếu như đối phương hiện giờ cho hắn một cái toàn cốt quang giáp, hắn phỏng chừng mình chắc hắn sẽ thăng thưởng mà hôn mê tại chỗ.

- Nếu như người đã đồng ý, vậy thì bây giờ chúng ta thảo luận chuyện hợp tác giữa chúng ta. Giọng nói lạnh nhạt của Diệp Trùng lập tức lôi Hải Liên từ trong ảo tưởng trở về. Hải Liên lúc này mới hoàn hồn lại, cái quang giáp này, mình phải làm việc thì mới có thể lấy được.

- Ngài có yêu cầu gì, xin cứ dặn dò! Trước mặt sự hấp dẫn của toàn cốt quang giáp, Hải Liên không có bất cứ sức kháng cự nào, lấy thái độ cúi người trước giờ chưa từng có phớt hợp.

Diệp Trùng không nhanh không chậm, nói: “Ừm, ở phương diện khác chúng tôi không hề có yêu cầu gì, chỉ hy vọng người có thể làm tròn chức trách của một người hướng dẫn. Ngoài ra, không được tìm hiểu việc của chúng tôi, không được tiết lộ bất cứ tin tức nào có liên quan tới chúng tôi cho người khác, vô luận người

thực hiện hoạt động gì, phải có được sự đồng ý của chúng tôi trước. Ừm, đúng rồi, còn có một việc, thân phận mới của mấy người chúng tôi, toàn bộ do người lo.”

Hải Liên cẩn thận lắng nghe, liên tục gật đầu. Mấy yêu cầu này không hề quá đáng, ngược lại hẳn cảm thấy rất hợp lý. Mấy người Tang Phổ bên cạnh cũng cẩn thận lắng nghe, thế giới bên ngoài đối với bọn họ mà nói quả thật là quá xa lạ rồi.

Liếc nhìn mọi người một cái, Diệp Trùng tiếp tục nói: “Điều chúng ta phải làm hiện giờ là không được làm người khác chú ý, mọi thứ lấy an toàn làm đầu. Mọi kế hoạch của người phải dựa trên điều này mà làm.” Tiếp theo hẳn xoay mặt nói với mấy người Tang Phổ: “Đây cũng là quy tắc chuẩn cho hành động của các người.”

- Vâng. Mấy người Tang Phổ cong người trả lời, giọng nói chỉnh tề thống nhất.

Hải Liên kính sợ nhìn Diệp Trùng, hẳn làm sao cũng không hiểu, thiếu niên xem ra vô cùng trẻ tuổi này lại có uy tín cao như vậy trong lòng mấy người này. Hẳn cũng bị tính kỷ luật mấy người này biểu hiện ra khuấy phục. Hẳn tin tưởng, trừ ba đại thế gia, chỉ nói tới tính kỷ luật, tin chắc rằng trong cả thiên hà Hà Việt cũng không có thế lực nào khác có thể làm tới trình độ này.

Diệp Trùng lạnh nhạt liếc nhìn Hải Liên một cái, nói: “Đã xác định giao dịch, hy vọng các hạ có thể tuân thủ. Nếu như các hạ vi phạm nội dung giao dịch, ta nghĩ, các hạ cũng nên biết hậu quả chứ.”

Trên lưng Hải Liên lập tức mồ hôi chảy ròng ròng. Mồ hôi lạnh men theo sống lưng im lặng chảy xuống, chảy thẳng xuống đốt sống cột, hàn ý mãnh liệt từ đáy lòng bốc lên. Một câu nói nhẹ như không của Diệp Trùng giống như ngọn gió lạnh lẽo nhất trong mùa đông rét buốt.

Hải Liên vội vàng nói: “Tiên sinh xin yên tâm, tôi nhất định sẽ tận tâm tận lực.” Trong lòng lại than thở, cái toàn cốt quang giáp này quả nhiên không phải dễ lấy như thế a.

Mấy người Tang Phổ, Tang Phàm lập tức truyền lời dặn dò của Diệp Trùng xuống. Đối với tất cả thôn dân của Tang gia, bọn họ quen sẵn bắt, quen pháp tắc tự nhiên, không ai hiểu rõ hơn Diệp Trùng những thói quen này sẽ tạo thành trở ngại thế nào đối với việc bọn họ bước vào xã hội loài người. Bởi vì hẳn từng đi qua con đường này.

Hồi tưởng lại những trải qua lúc trước, nếu như không có Mục Thương, chỉ e mình đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi. Con đường này của mình không hề đẹp đẽ êm ái gì, mà là đi cùng với vô số chiến đấu sinh tử.

Xã hội loài người quả thật là quá phức tạp, hẳn tới giờ vẫn vì cái này mà đau đầu. Lúc trước, hẳn chỉ cần quãng mấy vấn đề này cho Mục Thương là được, nhưng bây giờ hẳn lại không thể không tự mình suy nghĩ. Huống chi, giờ hẳn không hề chỉ là một người, phía dưới hẳn còn có cả năm ngàn người Tang tộc. Mỗi bước đi, hẳn đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, mà là vô cùng thận trọng.

Tuy Diệp Trùng ở phương diện này không hề có sở trường, nhưng đối với tính toán, chịu sự ảnh hưởng to lớn của Mục, hẳn cũng vô cùng tinh thông. Mệnh lệnh hẳn ra lệnh trước mắt chính là lựa chọn được cho là tối ưu sau khi trải qua tính toán trong lòng hẳn.

Thứ thế giới này có thể làm Diệp Trùng vì nó mà bỏ tính mạng ra chỉ có Mục Thương. Nhưng điều này không hề có nghĩa Diệp Trùng là một người không chịu trách nhiệm. Hẳn sẽ nỗ lực hết sức mình để bảo đảm sự an toàn của năm ngàn người Tang tộc này, mặc dù hẳn không hề vì bọn họ mà bỏ tính mạng của mình ra.

Diệp Trùng hỏi: “Người đối với hoàn cảnh xung quanh có quen thuộc không?”

Hải Liên gật đầu nói: “Khá quen thuộc, tôi ở vành đai này đã lăn lộn vài năm.”

- Người tới chỗ này đông không? Diệp Trùng tiếp tục hỏi.

Hải Liên lắc đầu: “Không nhiều. Dã thú ở nơi này vô cùng hung hãn, hơn nữa hoàn cảnh vô cùng phức tạp. Trừ một vài thợ săn tự do, còn có một vài sư sĩ tới chỗ này để thực hiện tôi luyện thực chiến, bình thường căn bản là không có ai tới.”

Diệp Trùng đối với câu trả lời này khá vừa ý, người ít mới có thể làm cho xác suất mấy người Tang tộc ở dưới mình này bị phát hiện giảm mạnh. Năm ngàn người đột nhiên bước vào một thành phố nào đó, muốn không làm người ta chú ý cũng khó, càng huống chi mấy người này, ai nấy đều đầy sát khí.

- Vậy gần đây có chỗ nào lớn chút mà lại kín đáo không? Có thể chứa khoảng năm ngàn người. Diệp Trùng hỏi.

Năm ngàn người, Hải Liên giật mình một cái. Ai da, vốn hấn cho rằng chỉ có hai, ba ngàn người, không ngờ lại có hơn năm ngàn người. Đề nén sự kinh hãi trong lòng, suy nghĩ một hồi, hấn mới mở miệng: “Ừm, gần đây có một khe núi, vô cùng kín đáo, mà đất trống trong khe núi rất lớn, muốn chứa năm ngàn người tuyệt đối không thành vấn đề. Chỉ là dã thú ở chỗ đó cực kỳ nhiều, hơn nữa vô cùng hung hãn. Tôi lúc trước cũng chỉ ngẫu nhiên mới đi vào một lần, nhưng lần đó cũng suýt nữa mất mạng.” Khi Hải Liên nói tới khe núi đó, trên mặt vẫn lộ ra vẻ vẫn còn khiếp sợ.

Dã thú? Diệp Trùng không tin dã thú chỗ nào lại hung hãn như dã thú của Thiên vực trì, sự đáng sợ của dã thú sinh trưởng dưới trọng lực cao như thế còn lâu dã thú bên ngoài này mới sánh được.

- Kêu bọn họ tập hợp. Trong lời nói của Diệp Trùng tự có sự lạnh nhạt mà uy nghiêm không cần phải nghi ngờ lúc thường. Bị ép đứng mũi chịu sào, Diệp Trùng cũng bắt đầu từ từ dung nhập vào vai diễn này. Từ điều này cũng chứng minh rằng không có người là lãnh tụ trời sinh, nhưng cũng không có người trời sinh làm không được lãnh tụ.

Tang Lăng cong người nhận lệnh mà đi.

Hiệu suất của Tang tộc quả nhiên cực cao, dưới tình huống không có thiết bị liên lạc vẫn có hiệu suất xuất sắc như vậy, quả thật làm người ta không khỏi khen ngợi không thôi.

Đội ngũ chỉnh tề năm ngàn người quả thật là hoành tráng, khí thế không lời ngưng tụ không phát ra, giống như có thực chất.

- Không xa có một khe núi. Chúng ta phải dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ dã thú ở trong đó. Tang Phổ dẫn đội. Đối với việc một lãnh tụ nên hạ lệnh thế nào, trong đầu Diệp Trùng căn bản là không có khái niệm, chỉ có thể giống như nói chuyện bình thường, mang nhiệm vụ nói ra.

- Vâng. Năm ngàn người đồng thời nhận lệnh.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Hải Liên đã trắng bệch ra. Mệnh lệnh với cái nhìn của hấn hoàn toàn không hề có bất cứ khí thế nào của Diệp Trùng lại làm cho khí thế của năm ngàn người trước mặt đột nhiên biến đổi. Nếu như nói năm ngàn người này vừa rồi vẫn chỉ là một thanh kiếm giấu ở trong bao, thì câu nói này của Diệp Trùng tương đương với việc đột nhiên rút thanh kiếm này ra.

Trận hình của năm ngàn người này không thay đổi tí nào, thậm chí biểu tình trên mặt mỗi người vẫn nghiêm túc giống như vừa rồi, nhưng một cỗ sát khí dữ dội tới cùng cực bỗng thẳng tới trước mặt. Hải Liên nào đã thấy qua trận thế này, lập tức bị hoảng sợ tới mức mắt không còn chút sắc.

Quả nhiên là một đám hung đồ a, Hải Liên lẩm bẩm trong lòng. Một người bạn của hấn từng cho hấn biết, loại biểu hiện trầm ổn như núi mà sát cơ dữ dội này chỉ trên người những kẻ thân kinh bách chiến, từ trong đồng người chết bỏ ra thì mới có thể xuất hiện. Nhưng thiên hà Hà Việt đã bao nhiêu năm không xuất hiện chiến tranh rồi, làm sao có thể có loại chiến sĩ bách chiến chân chính này chứ? Điều làm hấn không thể tin được nhất là, trước mặt hấn, sư sĩ như vậy lại có tới năm ngàn người?

Bọn họ rốt cuộc là từ đâu tới? Đây là một vấn đề trong lòng Hải Liên tò mò nhất, nhưng may mà hấn rất hiểu hoàn cảnh của mình. Hấn cũng vẫn chưa tới mức bởi vì lòng tò mò mà nguyện ý đưa mạng mình ra.

Dưới sự chỉ dẫn của Hải Liên, hàng người Diệp Trùng rất mau liền tìm thấy khe núi mà Hải Liên nói đó.

Nhưng tiếp theo, sắc mặt Hải Liên lại một lần nữa bị biểu hiện của đám người ngày dọa cho không còn chút máu.

Đây, đây rõ ràng là đồ sát! Trời ạ, đây đều là một đám người gì vậy chứ? Bản thân từng suýt nữa bỏ mạng ở đây, bây giờ nhìn thấy người khác giống như chặt dưa, thái rau dọn dẹp sạch sẽ dã thú trong khe núi, Hải Liên phát hiện mình gần như ngay cả sức nói chuyện cũng không nâng lên nổi.

Hắn từng thấy qua sự phối hợp tuyệt vời của mấy sư sĩ đoàn nổi tiếng đó, nhưng đặt trước mặt đám người này, loại cảnh tượng đó hoàn toàn non nớt giống như trẻ con chơi đùa vậy. Đáng tiếc hắn không có chút dũng khí nào ghi lại cảnh tượng trước mắt, nếu không, hắn dám xác định, biểu hiện của đám người này nhất định sẽ tạo thành chấn động trước giờ chưa từng có, mà phối hợp của bọn họ 100% sẽ bị đưa vào sách giáo khoa tác chiến tập thể của sư sĩ.

Mà lực sát thương của phi hành khí có hình dáng quái dị đó làm trong lòng hắn như chứa một cục băng vậy, tỏa ra khí lạnh. Trong khí núi máu thịt bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết, thê lương của dã thú vang lên khắp nơi. Cách đánh dã man, tanh máu làm sư sĩ cũng coi như thấy qua không ít việc đời như hắn phải đập mạnh nhịp tim.

Cho dù là họ Diệp vẫn luôn được công nhận là có cách chiến đấu dã man của thiên hà, so với đám người trước mắt này, ở trình độ dã man cũng chỉ có thể coi như là nhân vật không ra gì. Họ Diệp chẳng qua cũng chỉ thích đánh xáp lá cà, nào giống đám người này, hoàn toàn dựa vào tốc độ cao đâm ngang ủi dọc, không có bất cứ hoa hòe.

Nhưng phối hợp của bọn họ thường thường tinh diệu vô bì, làm Hải Liên cảm thấy quái dị không nói nên lời. Cảnh tượng trước mắt giống như một đại hán mặt đen mọc đầy râu ria thô cứng, vung vẩy hai cây chùy sắt to lớn vô cùng, miệng liên tục phát ra tiếng gầm như sấm sét, nhưng chiêu thức múa ra lại tinh tế, thanh thoát như thêu hoa vậy, mâu thuẫn tới mức làm người ta phun máu.

Công việc thanh lý thực hiện rất nhanh, cả hành động chỉ phái ra năm trăm người, trước hiệu suất kinh người như thế, Hải Liên cảm thấy cho dù là người bối mót nhất cũng hoàn toàn không còn lời gì để nói.

Nhìn thấy thi thể dã thú đầy đất, hai mắt Hải Liên bắn đầy lục quang (thèm thuồng), mấy thứ này đều là tiền đó a! Nếu đám người này đều đi làm thợ săn tự do, phỏng chừng thợ săn khác cũng chỉ có đổi nghề thôi.

Diệp Trùng cũng đi tới trước một cái xác dã thú, lấy ra trủy thủ của mình, rạch da thịt ra, tự mình kiểm tra chất xương của dã thú một chút, không khỏi lắc lắc đầu. Nếu như là trước khi tiến vào Thiên vực trì, loại vật liệu xương này trong mắt hắn có thể coi như là vật liệu xương loại ưu. Nhưng ánh mắt hiện giờ đã bị nuôi lên cao rồi, loại vật liệu xương này quả thật khó mà lọt vào mắt hắn, so với vật liệu xương của Thiên vực trì thì thua kém quá xa.

Vật liệu xương vẫn là Thiên vực trì tốt a!

Động tác điều luyện, hoàn toàn miễn dịch với thi thể của Diệp Trùng, làm Hải Liên ở một bên hiểu rõ vị thiếu niên được coi là tiên sinh này khẳng định cũng là đi ra từ gió tanh mưa máu.

Dừng trại dã ngoại thế nào, bố trí cảnh giới thế nào... Diệp Trùng chẳng biết tí gì, do đó hắn dứt khoát mang toàn bộ công việc này quăng cho Tang Phổ.

Một nơi hoang dã của hành tinh Lạc Huyền. Một đoàn người mau chóng đi tới trước, tốc độ tiến tới của đám người này cực nhanh, ai nấy nhanh như sao băng.

Đám người này chính là mấy người Diệp Trùng. Sắp xếp phần lớn đội ngũ xong, sau khi dạo dò một lượt, Diệp Trùng liền dự định tự mình tới hành tinh Lạc Huyền gần nhất xem thử, kẻ đi cùng còn có mấy người Tang Phàm. Tang Phổ lại bị lưu lại, đề phòng xảy ra biến cố. Dạo dò của Diệp Trùng cho bọn họ là, chú ý che giấu, đừng để người khác phát hiện, nhưng nếu như bị người ta phát hiện, vậy thì một người cũng không được lưu lại. Mệnh lệnh này làm Hải Liên ở một bên không khỏi lạnh run.

Diệp Trùng dẫn theo tám người, thêm vào mình và Hải Liên, tổng cộng là mười người. Đồng hành cùng Diệp Trùng bao gồm Tang Phàm, Tang Lăng, mấy người còn lại đều là cao thủ tinh nhuệ nhất như Tang Hỏa, Tang Thiết.

282. Chương 282: Vào Thành

Thôn dân đóng giữ gọi là Tang Mộc, Tang Mộc là người chất phác, không thích nói chuyện, nhưng thực tế đầu óc cực kỳ linh hoạt, thuộc loại nhân vật nghĩ trước làm sau điển hình. Hắn không chỉ có năng lực chiến đấu cá nhân xuất sắc, hơn nữa ra tay tàn độc, hờ ra là sống chết, ngay cả thôn dân khác cũng khá cố kỵ hắn. Chỉ thị của Diệp Trùng cho hắn là, bảo vệ quang giáp, có thể căn cứ tình hình mà tự do lựa chọn công kích, nếu như xác định không cách nào bảo toàn, lập tức bỏ chạy. Trong quan niệm của Diệp Trùng, tính mạng mới là thứ quan trọng nhất.

Mấy người khác hồi hải đi về phía một thành phố gần nhất.

Hải Liên đã bị dọa khiếp rồi. Không ngờ mấy người này ai nấy đều gầy gò nhỏ bé, nhưng thực lực lại cường hãn thế này. Khi hắn bị Tang Thiết xách trên tay, cuồng phong đập thẳng vào mặt làm hắn hô hấp cũng khó khăn, mắt không cách nào mở ra, giống như đặng vân giá vũ, hoa mắt chóng mặt, nào còn năng lực suy nghĩ gì nữa?

Tám người bày một đội hình chiến đấu hoàn chỉnh lao như bay về phía trước, Diệp Trùng được bảo vệ ở giữa đội ngũ. Trọng lực của hành tinh Lạc Huyền so với Thiên vực thì nhỏ hơn nhiều, tốc độ của mấy người Tang Thiết ở Thiên vực thì đã nhanh tới mức đáng sợ, giờ ở chỗ này hoàn toàn có thể dùng nhanh như chớp giết để hình dung.

Diệp Trùng tin rằng, cho dù là giới giả sử trường chạy nhanh cũng không nhất định có thể đạt tới tốc độ kinh người thế này.

Trừ Diệp Trùng và Hải Liên, trên mặt những người khác đều không tự chủ mà lộ ra vẻ hưng phấn, từ nhỏ lớn lên ở Thiên vực thì, bọn họ nào đã cảm thụ qua trọng lực nhỏ thế này. Mỗi người Tang tộc đối với những thứ đại loại như thực lực, tốc độ, sức mạnh đều có sự theo đuổi cực kỳ mạnh mẽ, tốc độ đỉnh điểm thế này, mỗi người bọn họ đều chưa từng thể nghiệm qua, cũng khó trách bọn họ hưng phấn dị thường.

Trên không liên tục có quang giáp bay lướt qua, kiểu người, kiểu mô phỏng thú, còn có rất nhiều hình dáng kỳ dị. Điều này làm mấy người trước giờ chưa từng thấy qua thế giới như bọn Tang Phàm ai nấy đều chắc lưỡi kêu kỳ diệu. Nhưng cho dù như vậy, tốc độ tiến tới của cả đội ngũ không hề giảm chút nào, hơn nữa đội hình không có bất cứ biến hình nào.

Tốc độ tiến tới của mấy người Diệp Trùng quả thật có chút quá hút mắt. Liên tục có quang giáp ở trên không của bọn họ lượn lờ một hồi rồi mới rời khỏi. Rất mau, ý thức được vấn đề ở đâu, Diệp Trùng vội vàng để bọn họ bước chậm lại. Nhưng, cho dù bọn họ bước chậm lại cũng nhanh vượt xa tốc độ người bình thường rất nhiều.

Đường nét của một thành phố có thể thấy ở xa xa.

Sau khi Hải Liên bị bỏ xuống, trải qua cả ba phút mới hoàn hồn lại. Vừa hoàn hồn lại, khi hắn nhìn thấy thành phố ở phía xa, trông mắt suýt nữa té trên đất. Lại quay đầu nhìn đám người này, mỗi người vẻ mặt như thường, hoàn toàn nhìn không ra chút mệt mỏi, ngay cả Tang Thiết vẫn luôn xách mình, hô hấp cũng không có bất cứ điểm khác thường nào.

Hải Liên liền mạng nuốt nước miếng. Đám người này thường làm hắn cảm thấy sự khủng bố mới. Thể lực mới kinh người làm sao a! Đám người này lại chạy không tới đây! Hắn thậm chí ác ý nghĩ trong đầu, nếu như đám người này đi làm việc đó, chỉ e có thể kéo dài ba ngày ba đêm nha. Hắn không khỏi sinh ra vài phần ao ước.

Không ai nói một lời nào, cả đội ngũ yên lặng duy trì đội hình chiến đấu, mặt ai nấy đều nghiêm túc.

Nhưng rất mau, Hải Liên liền hoàn hồn lại từ trong “suy nghĩ tà ác”, bởi vì hắn nhìn thấy ánh mắt Diệp Trùng rơi trên người mình.

Hải Liên vội vàng nói: “Trước mặt là Cơ Nguyên thành, tôi lúc trước từng tới vài lần. Tòa thành này thuộc phạm vi thể lực của Khổ Liệt tộc, mọi người ngàn vạn lần phải chú ý, phụ nữ của Khổ Liệt tộc ngàn vạn lần đừng đụng vào, nếu không, rất phiền phức đó.”

- Khổ Liệt tộc? Tang Phàm hỏi. Ở Tang gia thôn, ở trước mặt Diệp Trùng vẫn có thể giữ được như thường, trong đám trẻ tuổi cũng chỉ có hai người Tang Phổ, Tang Phàm, ngay cả Tang Lăng, sau này nhìn thấy Diệp Trùng cũng trở nên cẩn trọng.

Hải Liên nói: “Ừm, Khổ Liệt tộc khá bảo thủ, trừ mấy thứ thuộc phương diện vũ khí như quang giáp, bọn họ đối với khoa học kỹ thuật sinh hoạt khác khá là bài xích. Bọn họ tôn sùng tự nhiên. Bọn họ tin ngưỡng một vị nữ thần trong truyền thuyết của tộc bọn họ gọi là Thiên Thù. Cho nên, nếu như một người của Khổ Liệt tộc lấy Thiên thù để thờ, vậy thì các người hoàn toàn có thể tin tưởng được.”

Mọi người đều rất hứng thú.

Hải Liên thấy đã hấp dẫn được sự chú ý của mọi người, liền tiếp tục khoe khoang nói: “Khổ Liệt tộc tuy không hề là một tộc lớn, hơn nữa khoa học kỹ thuật trong tộc vô cùng lạc hậu, nhưng cực ít có người nguyện ý đi trêu chọc bọn họ. Bọn họ đối với vũ khí có sự yêu thích trời sinh, cho nên ở phương diện khoa học kỹ thuật về vũ khí, bọn họ đầu tư rất lớn, thuộc trình độ cỡ trung. Thêm vào người người trong tộc bọn họ dũng mãnh, thiện chiến, phong tục tập quán của tộc linh hoạt mà dũng cảm, người bình thường căn bản sẽ không trêu chọc bọn họ.”

Đám người trước mắt này chính là ông chủ của mình, cái toàn cốt quang giáp đó vẫn ở trên người bọn họ, Hải Liên không khỏi nhắc nhở nói: “Nhưng Khổ Liệt tộc không hề sở trường quản lý nội chính, chỉ cần không trêu chọc bọn họ, bọn họ đối với việc trong Cơ Nguyên thành không lo không hỏi. Cho nên, trị an trong Cơ Nguyên thành hiện nay cực kỳ hỗn loạn, ngư long hỗn tạp, tranh chấp thường xảy ra. Sau khi mọi người tiến vào phải chú ý an toàn.”

Nghe nói có thể có tranh chấp, ánh mắt mọi người lập tức thay đổi, sát khí đằng đằng. Hải Liên vội vàng an ủi nói: “Mọi người thoải mái chút, thoải mái chút, ta tin rằng về căn bản cũng không ai dám có ý gì với chúng ta đâu.” Người lẫn lộn trong Cơ Nguyên thành, ai nấy đều là hạng có ánh mắt nham hiểm, phỏng chừng không ai nhìn không ra đám người này là một đám sát thần.

Càng tới gần Cơ Nguyên thành, số lượng quang giáp trên trời cũng càng nhiều. Mà trên đường cũng có một đoàn người, trong đó không ít người có bước chân trầm ổn, ánh mắt kiên nghị. Quần áo trên người bọn họ đã bám đầy bụi, vẻ mặt đầy thẳng thắn. Người như vậy làm Diệp Trùng hơi tò mò, ở năm thiên hà lớn, người nhìn thấy trên đường ai nấy bước chân đều hư phù, vẻ mặt nhợt nhạt, so với mấy người này, hoàn toàn giống như người bệnh.

- Mấy người này làm cái gì? Diệp Trùng chỉ mấy người này hỏi.

Hải Liên liếc một cái nói: “Họ là võ thuật gia.”

- Võ thuật gia? Diệp Trùng ngó người, ở năm thiên hà lớn, võ thuật gia là một nghề nghiệp đã suy sụp, bọn họ chẳng qua chỉ đóng cửa tu luyện trong võ đường của mình. Nhưng Diệp Trùng ở chỗ này đã nhìn thấy mấy mươi người như vậy, chẳng lẽ võ thuật gia ở chỗ này vẫn thịnh hành như vậy?

- Ừm, bọn họ là võ thuật gia tôn sùng khổ tu, hầu hết võ thuật gia đều sẽ ra ngoài khổ tu khi kỹ nghệ đã thuần thục, để tôi luyện kỹ xảo và ý chí của bản thân. Mấy người này chính là võ thuật gia ra ngoài khổ tu, một võ thuật gia đã hoàn thành khổ tu cực kỳ được người ta tôn trọng, hơn nữa thực lực của bọn họ đều vô cùng cường hãn. Hải Liên giải thích nói. Nhưng hắn đột nhiên nghĩ tới sự biến thái của đám bên cạnh mình này, thực lực của bọn họ mới gọi là cường hãn a.

Diệp Trùng không khỏi có chút kỳ quái: “Võ thuật gia vẫn còn thịnh hành như vậy sao? Sư sĩ không phải chiếm trào lưu chủ yếu sao?”

Hải Liên không cho là đúng nói: “Sư sĩ đích xác là trào lưu chủ yếu, nhưng không có thân thể tốt, kỹ xảo của sư sĩ căn bản là không cách nào bước vào trung giai. Mà đối với việc tôi luyện thân thể còn có ai hơn được võ thuật gia chứ? Càng huống chi, sư sĩ mỗi năm chết trên tay võ thuật gia vẫn còn ít sao?”

Diệp Trùng không khỏi gật đầu tán đồng, tinh thông kỹ xảo quang giáp, hắn hiểu rất rõ, kỹ xảo của sư sĩ tùy theo sự tăng lên của độ khó mà gánh nặng đối với thân thể cũng càng lớn hơn, ngay cả một cái đối hưởng đơn giản nhất, nếu như rút ngắn thời gian một nửa, vậy thì uy lực của cú đối hưởng đó tăng lên không chỉ hai lần, nhưng gánh nặng đối với thân thể cũng sẽ đạt tới một mức độ kinh người. Đối với sư sĩ

bị Diệp Trùng tay không giết chết, số lượng đó cũng không phải là một, hai người, sư sĩ không vào trong buồng lá quang giáp quả thật yếu ớt vô cùng.

- Mỗi người ở chỗ này, từ nhỏ thì phải học võ thuật. Bởi vì thân thể con nít phát dục chưa hoàn toàn, sớm học tập kỹ xảo của sư sĩ đối với chúng không hề là một việc tốt. Còn học tập võ thuật không chỉ giúp thân thể chúng phát triển, hơn nữa còn có thể bồi luyện ý chí của chúng. Người hướng dẫn bọn chúng luyện tập chính là võ thuật gia. Thậm chí có không ít sư sĩ sau khi thành niên, cũng học tập võ thuật gia ra ngoài khổ tu.” Hải Liên lại bổ sung một câu: “Ý chí so với kỹ xảo càng quan trọng hơn nhiều.”

- Có đạo lý. Diệp Trùng khen một câu. Lý luận này so với lý luận lưu hành của năm thiên hà lớn cao minh hơn nhiều, từ đó có thể thấy được trình độ của sư sĩ chỗ này nhất định phải cao hơn của năm thiên hà lớn.

Xung quanh thành thị trồng rất nhiều cây cối hoa cỏ, biến hoa thành từng mảng từng mảng, người nhìn trước mắt sáng lên, trong hoa cỏ có không ít cô gái xinh đẹp đang chuyên tâm chăm sóc.

Hải Liên ép thấp giọng nói: “Mấy cô gái này chính là người Khổ Liệt tộc, các nàng đều thích giao lưu với hoa cỏ. Ngàn vạn lần đừng làm hư mấy thứ hoa cỏ này, làm hư thì phiền rồi a. Con gái Khổ Liệt tộc đây đưa là một việc rất phiền phức.”

Diệp Trùng gật đầu ra dấu đã hiểu. Phong cảnh chỗ này vô cùng đẹp đẽ, kỳ hoa dị thảo đua nhau khoe sắc, cây cối chính tề làm người ta sảng khoái đầu óc. Vòng ngoài các cây cối hoa cỏ này có rất nhiều bãi đậu, quang giáp trên không đều đáp ở chỗ này, sư sĩ bên trong từ trong buồng lá nhảy ra, thu lấy quang giáp, đi bộ vào thành.

Diệp Trùng phát hiện sư sĩ chỗ này hoàn toàn rất ít khi dùng thang dây lên xuống, hoàn toàn đều là dựa thuần túy vào sức mạnh bản thân nhảy lên nhảy xuống. Quả nhiên, sư sĩ nơi này phần lớn đều có nền tảng võ thuật khá, mỗi người đều có thần sắc kiên định, không hề có chút hư phù thường thấy nào ở sư sĩ bình thường của năm thiên hà lớn.

Mấy người Tang Phàm ai nấy đều như gặp đại địch. Bọn họ trước giờ chưa từng thấy qua nhiều người lạ như vậy. Dáng vẻ này làm người đi đường xung quanh nhao nhao liếc nhìn. Hải Liên kêu khổ trong lòng không thôi, liên tục kêu họ thoải mái chút, không nên khẩn trương, nhưng lại không hề có tác dụng chút nào.

Diệp Trùng không nói gì, hắn hiểu loại thói quen này không phải trong thời gian ngắn thì có thể thay đổi được, mình lúc trước còn nghiêm trọng hơn thế này nhiều. Nhưng hắn cũng biết, loại cử chỉ khác hẳn người thường này nổi bật thế nào, hơn nữa khá dễ gây chuyện. Nhưng may mà mấy người chỗ này ai nấy đều kỷ luật nghiêm minh, không có mệnh lệnh của mình, không ai ra tay trước.

Nhưng một tiểu đội chiến đấu cực kỳ tiêu chuẩn bảy trận hình chiến đấu xuất hiện trên đường, hơn nữa trên người mỗi người đều mang theo sát khí nồng nặc, không làm người ta chú ý cũng là một việc không dễ. Trong vòng hai mươi mét xung quanh bọn họ hoàn toàn không có ai dám tới gần, ngay cả mấy thiếu nữ Khổ Liệt tộc đang chăm sóc hoa cỏ đó cũng không khỏi nhao nhao đứng lên, ánh mắt nhìn về phía bọn họ đầy dị sắc.

Như vậy còn muốn không làm người khác chú ý? Hải Liên thở dài trong lòng, hắn hoàn toàn có thể xác định cái toàn cốt quang giáp đó của mình chắc hẳn là không có hy vọng rồi. Một đội ngũ thế này, vô luận đi tới đâu đều không thể nào làm được việc không làm người ta chú ý như lời vị tiên sinh này nói.

Trên thực tế, cũng đang giống như dự liệu của Hải Liên, đội ngũ này của bọn họ quả thật quá bắt mắt. Hải Liên đã nhìn thấy ánh mắt nhìn về phía này của người mấy sư sĩ đoàn phức tạp cỡ nào. Chẳng qua chỉ là trước mặt sát khí nồng nặc, không ai dám tới chào hỏi.

Sát khí của mấy người này cũng thật là quá nồng rồi. Hải Liên có lẽ thế nào cũng không sao tưởng tượng được trận chiến đấu thảm liệt đó của Tang gia thôn, mấy thôn dân này vừa từ trận chiến đó bước ra, sát khí trên người vẫn chưa mất hết.

Người xung quanh ai nấy nén thấp giọng, bàn tán xôn xao.

- Vào thành. Diệp Trùng không muốn bị người khác nhìn như quái vật, hơn nữa ánh mắt có chút cảnh giác trong đó của bọn họ làm hắn rất không thoải mái.

Vào trong thành, Diệp Trùng mới có chút cảm giác trở về với nhân thế. Nơi này không giống mảnh đất hoang dã Thiên vực tri đó, khắp nơi đều có dấu vết của khoa học kỹ thuật. Trên đường sá rộng rãi người qua lại như mắc cửi, người tới kẻ đi, điều này với thành thị Diệp Trùng từng tới lúc trước khác nhau rất lớn. Vô luận là thành thị nào ở năm thiên hà lớn, người đi lại trên đường thường rất ít, trên không mới là đường đi chính, công cụ giao thông đã sớm bị quang giáp thay thế. Nhưng ở chỗ này, bầu trời trong thành phố không hề có quang giáp bay.

Hai bên đường hàng quán như rừng, mà quảng cáo hình nổi chiếu lên làm tâm tình Diệp Trùng bay bổng. Không kiềm chế được, hắn nghĩ tới Mục Thương, nghĩ tới Bách Lý Nam, khoảng thời gian lúc trước đó có bao nhiêu hồi ức đáng giá a. Còn bây giờ, Mục Thương không biết đi đâu, Bách Lý Nam cũng không biết thế nào, thế sự biến ảo, quả nhiên vô thường a.

Nhưng Diệp Trùng rất mau liền từ trong hồi ức hoàn hồn lại, trong lòng tự chế giễu, mình lúc nào cũng trở nên đa sầu đa cảm như vậy chứ?

Mấy người Tang Phàm nào đã thấy qua thứ tiên tiến như quảng cáo hình nổi thế này chứ, ai nấy trợn mắt há hốc mồm.

- Đồ nhà quê. Có người cười giễu cợt, người xung quanh ai nấy đều lộ ra vẻ mỉa mai.

Mặt Hải Liên biến sắc, đám người này không muốn sống rồi, lại dám đi trêu đám sát thần bên cạnh mình này. Chỉ sợ tiếp theo phải... Hắn nhấp nhòm trong lòng.

Nhưng chờ cả nửa ngày, lại không thấy mấy người Diệp Trùng có bất cứ phản ứng nào.

Hải Liên nào biết, mấy người Tang Phàm căn bản không biết đồ nhà quê là có ý gì. Còn Diệp Trùng, hắn đương nhiên biết, nhưng hắn đối với loại tranh chấp không chút ý nghĩa này không có chút hứng thú nào, hoàn toàn không để ý tới.

Quả nhiên như Hải Liên nói, ở chỗ này, tiệm vũ khí bán quang giáp giống thế này nhiều nhất, kế tiếp là loại tiệm như là linh kiện quang giáp gì đó cũng nhiều không kể xiết, Diệp Trùng thậm chí còn phát hiện vài nơi chuyên bán binh khí lạnh. Điều này làm trong lòng Diệp Trùng lấy làm kỳ, ở năm thiên hà lớn, tiệm binh khí lạnh giống thế này gần như là tuyệt tích rồi, binh khí lạnh đã hoàn toàn trở thành một loại đại danh từ của hàng thủ công. Nhưng nghĩ xem, số lượng võ thuật gia ở chỗ này đông đảo, Diệp Trùng cũng đã hiểu được, bản thân hắn chính là một võ thuật gia, đương nhiên hiểu có võ thuật gia chuyên môn sử dụng binh khí.

Diệp Trùng đột nhiên hỏi Hải Liên: “Nơi này chỗ nào có bán công tắc không gian?” Hắn hiện giờ cần lượng lớn công tắc không gian, không có công tắc không gian, quang giáp tông ui của mấy người Tang Phàm không cách nào thu lại mang theo, một khi gặp phải tình huống đột xuất gì, không có quang giáp, cảnh ngộ của bọn họ sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hải Liên vội vàng trả lời: “Mấy tiệm linh kiện quang giáp này đều có. Chỉ là...” Hắn có vẻ muốn nói lại thôi.

- Chỉ là cái gì? Diệp Trùng kỳ quái nhìn Hải Liên.

- Chỉ là giá công tắc không gian không rẻ, ngài có nhiều tiền vậy sao? Hải Liên cẩn thận nhìn Diệp Trùng.

Diệp Trùng lập tức ngẩn ra.

283. Chương 283: Tam Đại Thế Gia

Bây giờ, vấn đề đầu tiên đặt trước mặt hắn lại là vấn đề tiền bạc. Phương pháp kiếm tiền thế nào trong đầu hắn ít tới đáng thương. Nếu như chỉ có một mình hắn, hắn có thể không có kỳ gì, nhưng bây giờ nhiều người như vậy, ngược lại không thích hợp để sử dụng một số phương pháp quá khích.

Diệp Trùng xoay mặt hỏi Tang Phàm: “Có mang vũ khí Lưu kim không?”

Tang Phàm lập tức trả lời: “Chỉ mang theo một thanh trủy thủ Lưu kim.”

- Đưa đây. Diệp Trùng thò tay ra, Tang Phàm lập tức lấy thanh trủy thủ mang theo trên đùi, đưa tới tay Diệp Trùng. Thanh trủy thủ này của Tang Phàm là do hắn tự chế tạo, vỏ là dùng da Thiết bức điêu chế thành, bền chắc vô cùng, chất vỏ màu đen rất có thực chất.

Hải Liên tò mò nhìn chăm chăm thanh thủy thủ không bắt mắt này, trủy thủ Lưu kim? Cái tên rất kỳ quái.

Nhận lấy trủy thủ của Tang Phàm, Diệp Trùng xoay người đi tới một tiệm binh khí lạnh. Người còn lại nhìn thấy, đội hình xoay chuyển, vẫn bày ra một đội hình chiến đấu hoàn chỉnh, che Diệp Trùng ở giữa, theo bước chân của hắn đi về phía tiệm binh khí lạnh đó.

Tổ dường chiến đấu tiểu đội này thể hiện ra làm trước mắt không ít người xung quanh sáng lên, thậm chí kinh hoàng.

Bước vào tiệm binh khí lạnh này, chủ tiệm vừa nhìn thấy một đám người túm tụm mà tới, hiểu đây nhất định là một khách hàng lớn, không khỏi vô cùng lịch sự.

Trên mặt chủ tiệm đầy vẻ tươi cười: “Tiên sinh ngài cần gì? Xin tùy ý lựa chọn, nhìn trúng cái gì xin cứ việc thử. Nếu như ngài cần binh khí đặc biệt, bốn tiệm cũng có thể chuyên môn đặc chế vì ngài. Linh đồ vũ khí đứng đầu bốn tiệm là Đa Lan Môn, y có danh hiệu kỳ dị, cực kỳ thích hợp chế tạo một vài vũ khí khá đặc biệt.”

Hải Liên không khỏi vô cùng kinh ngạc, không ngờ một tiệm nhỏ như vậy lại có một linh đồ vũ khí có danh hiệu kỳ dị, đây là điều cực kỳ hiếm thấy. Linh đồ vũ khí có danh hiệu là đối tượng mỗi thế lực đều cực kỳ theo đuổi, danh hiệu chính là đại biểu cho đặc điểm vũ khí bọn họ chế tạo, giống như vị linh đồ vũ khí Đa Lan Môn này. Danh hiệu của hắn là kỳ dị, điều này cũng nói rõ đặc điểm vũ khí hắn chế tạo chính là đặc biệt.

Về ngạc nhiên trên mặt Hải Liên làm trong lòng vị chủ tiệm này vô cùng đắc ý, Đa Lan Môn chính là bằng hiệu cửa tiệm này của hắn, mỗi vị khách bước vào, hắn đều nói ra lời giới thiệu như vậy, mỗi khi nhìn thấy vẻ kinh ngạc của khách, thì đó cũng là lúc mà đáy lòng hắn vô cùng sung sướng.

Nhưng nhìn vẻ mặt không chút động đậy của mấy người khác, chủ tiệm liền ước chừng mấy người này có thể là kẻ đã thấy qua chuyện đời. Những hàng hóa bình thường này trong tiệm khẳng định là bọn họ không nhìn vào mắt. Nhưng hắn cũng biết, càng là loại người này, càng là khách sộp, nói không chừng hôm nay sẽ kiếm được bọn. Chính ngay lúc hắn vừa chuẩn bị lấy ra hàng quý trong tiệm, đầu lĩnh đám người này đã lên tiếng.

- Chỗ này của các người có mua vũ khí không? Giọng nói lạnh nhạt vang lên, người hỏi là Diệp Trùng.

Chủ tiệm ngớ người, thì ra không phải tới mua hàng, trong lòng không khỏi vô cùng thất vọng. Nhưng trên mặt vẫn cười tươi: “Đương nhiên mua, không biết ngài muốn bán vũ khí gì? Xin mời ngài chờ một lát, vì trách nhiệm đối với ngài, việc giám định vũ khí của bốn tiệm sẽ do chính linh đồ vũ khí Đa Lan Môn phụ trách, không biết sắp xếp như vậy ngài có vừa ý không?”

Đám người trước mặt này quả thật không phải giống thiện lương gì, vì để ổn thỏa, hắn dứt khoát để Đa Lan Môn giám định, dù sao đối với kết quả giám định của một vị linh đồ vũ khí có danh hiệu, ai cũng không phủ định uy tín của nó.

Diệp Trùng gật đầu: “Được.” Nói xong hắn liền đánh giá các loại vũ khí đặt trong tiệm.

Thứ đặt trong này đều là vũ khí lạnh, đủ hình đủ dạng. Có một số hình dáng cực kỳ đặc biệt, làm hắn đại khai nhãn giới. Mấy người Tang Phàm càng chắc chắn khen tuyệt, nhưng cho dù là ở chỗ này, trong mắt họ vẫn giữ được cảnh giác, đội hình không có chút kẽ hở. Tội luyện sinh tử ở Thiên vực trì đã sớm làm họ vô luận là ở trong tình huống nào cũng không thả lỏng cảnh giác của mình.

Chẳng bao lâu, từ cửa trong đi ra một người trung niên, quần áo đơn giản, thân hình cao gầy, gương mặt khác khổ. Nhưng cặp mắt lại cực kỳ có thần, đôi tay to lớn linh hoạt, phía trên có đầy vết phỏng.

Chủ tiệm vội vàng giới thiệu: “Vị này chính là linh đồ Đa Lan Môn, lão Đa, vị khách này muốn bán vũ khí, người tới giám định một chút.”

Đa Lan Môn gật gật đầu, mặt xoay sang Diệp Trùng: “Ừ, không biết vị tiểu ca này muốn bán cái gì?”

Diệp Trùng gật đầu ra dấu với đối phương, đưa trủy thủ Lưu kim trên tay ra: “Chính là cái này.”

Đa Lan Môn nhận lấy thanh trủy thủ này, không hề rút trủy thủ ra liền mà đặt vỏ trủy thủ trước mắt xem xét tỉ mỉ, hồi lâu sau mới nghi hoặc hỏi: “Không biết cái vỏ này dùng loại vật liệu nào chế thành?”

Diệp Trùng đáp: “Là một loại da gọi là Thiết bức điêu.”

Đa Lan Môn dùng tay phải sờ vỏ trủy thủ, nhin không nổi khen ngợi nói: “Cứng mà dai, màu đen tuyền, thương phẩm.” Trái tim chủ tiệm ở một bên lập tức cao hứng thêm vài phần, chỉ dựa vào loại vỏ trủy thủ da thú mà ngay cả Đa Lan Môn cũng chưa từng thấy qua, cái này không thể nào là một món vớt đi. Nhãn quang của lão Đa khá cao, thứ có thể làm hắn khen một tiếng cực ít.

Đa Lan Môn đột nhiên rút trủy thủ ra, một luồng Lưu quang màu vàng kim lóe lên rồi mất trước mắt mọi người.

- Lưu kim! Trong giọng nói ngạc nhiên của Đa Lan Môn có vài phần run rẩy.

Vẻ đẹp tuyệt luân của Lưu kim ở chỗ nào cũng là nổi bật như thế, toàn thân trủy thủ màu vàng kim, lấp lánh giống như chất lỏng không ngừng lưu chuyển.

- Đáng tiếc, đáng tiếc... Trong lời nói của Đa Lan Môn lộ ra vài phần tiếc nuối.

- Thế nào? Chủ tiệm ở một bên nén không nổi, vội vàng lên tiếng hỏi, mà ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Đa Lan Môn.

Đa Lan Môn vô cùng không khách khí nói: “Cái này cũng không biết là tên phá của nào làm, đúng là thứ vớt đi. Thiết kế trủy thủ không hề có chỗ nào xuất sắc, không chút tương xứng nào với chất liệu của Lưu kim này. Mà điều quan trọng nhất là, hắn lại dùng nhiều Lưu kim như vậy để chế tạo một thanh trủy thủ không có chút đặc sắc nào như vậy. Tên phá của, tên phá của không hơn không kém, lại phung phí tới mức độ này! Thật là làm người ta tức giận mà, nếu hắn là học sinh của ta, hừ hừ...” Đa Lan Môn càng nói càng tức giận. Chủ tiệm giật lấy thanh trủy thủ Lưu kim này từ trên tay của Đa Lan Môn, yêu thích không nỡ rời tay.

Mặt Tang Phàm đỏ bừng lên giống như sắp chảy máu, nhưng Đa Lan Môn và chủ tiệm lúc này đều không hề chú ý tới. Người Tang tộc còn lại, ai nấy đều nửa cười nửa không nhìn Tang Phàm, đối với Tang Lăng, lại càng bùm miệng cười thầm, nhất thời, Tang Phàm càng thêm khó xử.

Diệp Trùng mở miệng hỏi: “Vậy tiên sinh cho rằng, thanh trủy thủ này giá bao nhiêu?”

Đa Lan Môn nói: “Ít nhất ba vạn điểm.”

Chủ tiệm lắp bắp, trủy thủ trên tay suýt nữa rơi xuống. “Lão Đa, người nói trủy thủ này giá ba vạn điểm?” Chủ tiệm có hơi khó khăn hỏi. Còn Hải Liên thì há hốc mồm, kinh ngạc tới mức nói không ra lời, một thanh trủy thủ lại có thể bán tới ba vạn điểm? Trời ạ, Lưu kim này rốt cuộc là cái gì, vậy mà đáng giá như vậy sao?

- Ừm, ba vạn điểm là giá của khối Lưu kim này và vỏ trủy thủ này, bản thân thanh trủy thủ này không đáng giá gì. Đa Lan Môn sắc mặt thận trọng nói.

Nhìn phản ứng của mấy người này, Diệp Trùng cảm thấy đây chắc là một cái giá khá hợp lý. Nhưng ba vạn điểm rốt cuộc là bao nhiêu, Diệp Trùng cũng hoàn toàn không có khái niệm.

- Ừ. Vậy thì ba vạn điểm vậy. Diệp Trùng nói.

Khi ra khỏi tiệm vũ khí này, Hải Liên cũng cảm thấy mình như đang mơ, một thanh trủy thủ như vậy lại có thể bán tới ba vạn điểm? Thế giới này chẳng lẽ đều điên rồi? Tinh thần hắn tới giờ vẫn có chút hoảng hốt, giống như đang nằm mơ vậy, chính trong chốc lát này, trong thẻ của mình lại có thêm ba vạn điểm. Mấy người Diệp Trùng đều không có thẻ, ba vạn điểm đó chính là cho hết vào thẻ của hắn.

- Ba vạn điểm là bao nhiêu? Diệp Trùng đột nhiên quay mặt hỏi.

- Ba vạn điểm là bao nhiêu? Hải Liên vô thức trả lời: “Ba vạn điểm, quang giáp Minh Nguyệt của ta chính là ba vạn điểm.” Hải Liên trước giờ đều là một mình cố gắng chiến đấu. Là một thợ săn tự do, thu nhập của hắn không hề coi là cao, lúc đầu vì mua cái quang giáp Minh Nguyệt này, hắn đã tích lũy mất mấy năm. Bây giờ phát hiện, một thanh trùy thủ lại đáng giá ba vạn điểm, thế nào kêu hắn còn giữ được bình tĩnh?

Nhìn thấy trạng thái hiện giờ của Hải Liên, Diệp Trùng liền hiểu lúc này hỏi gì cũng là phí công. Diệp Trùng hỏi người khác: “Các người còn có ai mang theo vũ khí Lưu kim?”

Người khác nhao nhao lắc đầu, vì điều khiển quang giáp tông uì, phần lớn vũ khí Lưu kim của bọn họ đều để lại Tang gia thôn. Xem ra, muốn thông qua việc bán Lưu kim để kiếm tiền, con đường này đi không được rồi.

Có tiền rồi, đoàn người Diệp Trùng liền chạy thẳng tới một tiệm linh kiện quang giáp. Tang Mộc vẫn đang canh giữ quang giáp, giải quyết vấn đề công tắc không gian của mấy cái quang giáp này trước, nếu không, gặp phải nguy hiểm, vậy thì đó là một việc vô cùng phiền phức.

Tiệm linh kiện quang giáp, khi nhìn thấy giá của mấy linh kiện quang giáp này, Diệp Trùng thể hội một cách sâu sắc con số ba vạn điểm trên tay này ít ỏi thế nào. Một cái công tắc không gian điều khiển bằng sóng não, rẻ chút cũng phải hai ngàn điểm, đắt thì thậm chí tới mấy mươi vạn điểm.

Một đám người lập tức trở mắt ra.

- Tại sao lại đắt như vậy? Tang Lăng không khỏi thất thanh nói, phụ nữ đối với giá cả thường có sự miễn cảm trời sinh. Những người khác ai nấy đều nhao nhao gật đầu tán đồng.

Hải Liên lúc này đã khôi phục bình thường, rất kỳ quái liếc nhìn mấy người này, đáp như đúng rồi: “Đó là đương nhiên, quang giáp không đắt cái gì đắt? Quang giáp làm sao mà mấy thứ vũ khí lạnh kia có thể so sánh được?”

Lời nói này nói ra, mấy người Tang tộc cũng không còn gì để nói. Quang giáp trong lòng bọn họ cũng đại biểu cho khoa học kỹ thuật đỉnh cao. Đúng a, quang giáp nếu như không quý giá vậy thì cái gì quý giá?

Diệp Trùng không nghe thấy bất cứ câu nào bọn họ nói, mọi sự chú ý của hắn đều bị mấy linh kiện quang giáp trên màn hình trước mắt thu hút hoàn toàn.

Đồng tử của Diệp Trùng đột nhiên co rút lại, làm sao có thể? Hắn suýt nữa thất thanh kêu lên, rồi cũng không sao giữ được sự bình tĩnh lúc bình thường nữa. Trong danh sách hàng hóa trên màn hình, mấy linh kiện quang giáp được trưng bày đó làm hắn cũng hoài nghi mình có phải hoa mắt hay không.

Súng sóng từ nano, khiên hợp kim Hắc kim, động cơ Thanh mộc... Mấy vũ khí quang giáp này có thể thấy khắp nơi ở đây, hơn nữa giá không hề coi là cao.

Súng sóng từ nano là một trong những thiết bị tiêu chuẩn của quang giáp Hiệp hội sư sĩ, khiên hợp kim Hắc kim lại là khiên chắn đặc hữu của quang giáp Hắc giác, động cơ Thanh mộc là động cơ quang giáp của Tông sở. Quang giáp đại biểu cho tầng đỉnh ở năm thiên hà lớn, ở chỗ này lại là hàng lẻ đường có thể thấy khắp nơi.

Thiên hà Hà Việt rốt cuộc là chỗ nào? Làm sao lại có sản phẩm của ba thế lực lớn? Hay là sản phẩm của ba thế lực lớn căn bản chính là từ chỗ này chảy ra ngoài?

Trừ cái này, Diệp Trùng thậm chí còn nhìn thấy rất nhiều một số linh kiện quang giáp chỉ tồn tại trong kho tư liệu thông tin của Mục Thương. Trước giờ, Diệp Trùng đều cho rằng kho tin tức của Mục Thương là danh từ đại diện cho khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất, mà chiến đấu với Hắc giác, Tông sở, Hiệp hội sư sĩ cơ hồ cũng chứng thực một điểm này. Nhưng ở chỗ này, Diệp Trùng phát hiện, mấy thứ này tuy giá cả khá cao, nhưng chỉ cần có tiền, hoàn toàn có thể mua được. Có vài thứ nhìn thấy, Diệp Trùng cũng đỏ mắt vô cùng.

Diệp Trùng mau chóng lật giới thiệu của những linh kiện quang giáp trên màn hình này.

Súng sóng từ nano, sản phẩm của Shelley (Tuyết Lai) tộc; khiên hợp kim Hắc kim, sản phẩm của họ Diệp; động cơ Thanh mộc, sản phẩm của bộ lạc Hy Phượng.

Shelley tộc, họ Diệp, bộ lạc Hy Phượng, Diệp Trùng lẩm bẩm trong miệng một mình, đây không phải là ba đại thế gia mà Hải Liên nói sao? Bọn họ và ba thế lực lớn rồi cuộc là có quan hệ gì?

Ngẫm lại, quan hệ giữa mình và ba thế lực lớn đều vô cùng tệ hại, mà ba thế gia lớn có quan hệ không cạn với ba thế lực lớn, khả năng đối xử hòa bình với mình cũng hoàn toàn bằng không. Nghĩ tới chỗ này, Diệp Trùng không khỏi cười khổ, mình vẫn chưa tới thiên hà Hà Việt thì đã đắc tội với ba đại thế gia rồi.

Nhưng Diệp Trùng rất mau liền hoàn hồn lại, cho dù là bọn họ thì sao? Diệp Trùng đối với bọn họ không hề e ngại chút nào, sau khi trải qua xung kích lúc đầu, hẳn lại khôi phục lại bình tĩnh. Hẳn hiện giờ, thực lực tăng mạnh, sớm đã không phải tên nhóc hề nhìn thấy bọn họ thì chỉ có một lựa chọn bỏ chạy như lúc trước nữa rồi.

Điều duy nhất làm hắn cảm thấy đau đầu là, đám người này của mình trong khoảng thời gian ngắn vẫn không được gây nên sự chú ý của ba thế lực lớn thì tốt, nếu không, với thực lực hiện giờ, trừ trở về Thiên vực trì, hẳn cũng nghĩ không ra có lựa chọn nào tốt hơn.

May mà có con đường lui Thiên vực trì này, chỉ cần mình cảnh giác chút, cho dù là ba đại thế gia liên thủ, muốn ép đám người này của mình tới đường chết cũng không phải là việc dễ dàng. Hơn nữa, Diệp Trùng đối với lực chiến đấu cường hãn của người Tang tộc khá có tự tin, chỉ cần mình võ trang cho bọn họ, thắng bại rồi cuộc thế nào vẫn chưa biết được nha.

Nhưng trước mắt, đám người này của mình so với ba đại thế gia, khẳng định không phải là đối thủ. Vô luận là nhân tố ở phương diện nào, bên mình cũng không chiếm được ưu thế.

Diệp Trùng đột nhiên hỏi Hải Liên: “Năng lực tình báo của ba đại thế gia thế nào? Bọn họ có thế lực ở Cơ Nguyên thành không?”

Hải Liên ngó ra, nói: “Ba đại thế gia? Đương nhiên rất lợi hại rồi. Còn có năng lực tình báo của ai so được với ba đại thế gia chứ? Đại biểu của bọn họ ở mỗi thành thị đều có, Cơ Nguyên thành đương nhiên cũng có. Chẳng lẽ ngài phải tìm người của ba đại thế gia?”

Diệp Trùng giật mình trong lòng, sắc mặt khẽ biến, nói với Hải Liên: “Mua tám cái công tắc không gian điều khiển bằng sóng não, tiền còn lại dùng để mua sơn, mặc kệ màu sắc. Mau!” Tuy không biết năng lực tình báo của ba đại thế gia thế nào, nhưng đối với tình báo của ba thế lực lớn, Diệp Trùng đã thể hội một cách sâu sắc, nghĩ chắc ba thế gia lớn cũng sẽ không khác mấy đâu! Đám người này của mình gây chú ý như vậy, nếu như nói bọn họ vẫn chưa biết, vậy bọn họ cũng không xứng với cái danh hiệu ba đại thế gia này rồi.

Nhìn thấy tiên sinh khẩn trương như vậy, phỏng chừng nhất định có tình huống gì phát sinh, vẻ mặt mấy người Tang Phàm chỉnh lại, khí thế đột nhiên mạnh lên, tràn đầy sát cơ. Không khí xung quanh trong chớp mắt lạnh xuống, khách xung quanh nhao nhao tránh xa đám người này, không ít người thấy chuyện không ổn, đều yên lặng rời khỏi tiệm này.

Hải Liên không dám chậm trễ, bởi vì hắn nhìn thấy ánh mắt Tang Thiết rơi trên cổ mình, sau gáy không khỏi phát lạnh, hắn dùng tốc độ trước giờ chưa từng có mau chóng hoàn thành giao dịch, mặc kệ sự đau lòng tiêu phí mấy điểm số như nước chảy.

Hệ thống máy bán hàng tự động rất mau liền đưa tất cả hàng hóa tới trước mặt mấy người Diệp Trùng.

Diệp Trùng lạnh lùng nói: “Đi, ra thành.” Dẫn đầu chạy ra ngoài tiệm.

284. Chương 284: Gặp Nhau Ngõ Hẹp

Nếu như chỉ có một người, hẳn nhất định sẽ cho rằng đây là một võ thuật gia có thực lực cao cường, nhưng là chín người bọn họ, đích xác mà nói, phải là tám người, thủ hạ đã có người nhận ra, một người trong đó là một thợ săn tự do tên gọi Hải Liên. Nói tới con người Hải Liên này, hẳn lại có chút quen tai, là người phụ trách thường trú trong tộc của Cơ Nguyên thành, đối đãi với nhân tài ở dưới, hẳn vẫn khá là quen thuộc, thực lực của tên Hải Liên này khá là được, hẳn cũng sớm có ý chiêu mộ, nhưng mấy lần đều bị hắn từ chối.

Không ngờ hẳn lại ở cùng đám người này, mấy người này rốt cuộc là người gì? La Hưng không khỏi có chút đắn đo.

Nếu như chỉ là một đám võ thuật gia có thực lực mạnh mẽ, vậy thì hẳn đã sớm chạy đi chiêu mộ rồi, đối với nhân tài, Tuyết Lai tộc trước giờ đều khao khát cầu hiền. Nhưng tổ đường chiến đấu đoàn thể kinh người mà đám người này biểu hiện ra làm hẳn rất kinh ngạc. Hẳn tin rằng, cho dù là đội quân tinh nhuệ trong tộc, không nói tới trang bị, chỉ ý thức tác chiến đoàn thể này thôi, phỏng chừng cũng không thể nào xuất sắc hơn thế này được.

Đây nào phải là một đám võ thuật gia, đây rõ ràng là một đám chiến sĩ được huấn luyện kỹ càng. La Hưng hiểu rất rõ sự khác biệt của một chiến sĩ và một võ thuật gia.

Thế lực có thể bồi dưỡng ra chiến sĩ thế này tuyệt không phải điều mà thế lực bình thường nào đó có thể làm được, một thế lực chưa biết thần bí, giống như sắp nổi lên mặt nước. Thiên hà Hà Việt, bố cục ba đại thế gia lớn mạnh hình thành đã rất nhiều năm rồi. Đột nhiên chui ra một thế lực không cho người ta biết thế này, sẽ tạo ra ảnh hưởng thế nào với cả thiên hà Hà Việt? Điều này thế nào không làm trong lòng hẳn vô cùng cảnh giác chứ?

Hắn vừa rồi đã lẳng lặng gửi đoạn ghi hình đám người này vào thành về trong tộc, hẳn tin rằng, mấy người trong tộc đó nhất định có thể phát hiện được sự huyền diệu trong đó, hẳn bây giờ đang đợi, đợi chỉ thị trong tộc, đối với đám người đó, hẳn đã ra lệnh thủ hạ bám đuôi.

Tích tích tích. Máy liên lạc trên bàn vang lên.

La Hưng lập tức trở nên kích động, trong tộc ra chỉ thị cho mình trước giờ đều là dùng văn bản mật, chưa từng dùng máy liên lạc, xem ra mình lần này quả nhiên là đã tóm được một con cá lớn rồi.

Hít sâu hai cái, bình ổn sự kích động trong lòng, hẳn cố gắng làm mình giữ hình tượng vững vàng, bắt máy liên lạc.

Một cô gái mặc đồ trắng xuất hiện trong màn hình nổi của máy liên lạc, quần áo trắng như tuyết, tóc dài phủ vai. Mặt lạnh như sương, làn da như tuyết mềm mại vô cùng, mũi xinh môi đào, tạo thành một gương mặt ngọc xinh đẹp đầy vẻ kinh tâm động phách, nhưng ánh mắt sắc bén giống như có thể đâm xuyên phế phủ của người ta, làm người ta không dám nhìn thẳng.

- Người chính là La Hưng? Giọng nói lạnh lạnh trong trẻo như băng lạnh va chạm, nhưng lại làm người ta cảm thấy giống như có hàn ý đâm thẳng vào mặt.

La Hưng cung kính trả lời: “Là thuộc hạ.” Ai da, lại là Tuyết nữ tự mình truyền lệnh, tên này quả nhiên là có lai lịch lớn a.

Tuyết nữ Gia Hứa gật gật đầu: “Ừm, không tồi, có thể luôn giữ được cảnh giác, cũng không uống trong tộc một phen bồi dưỡng đối với người, công lao lần này của người, trong tộc ghi nhớ rồi.”

La Hưng mừng rỡ trong lòng, trên mặt lại không dám lộ ra vẻ kích động quá mức.

- La Hưng! Tuyết nữ quả đoán quát.

La Hưng run rẩy trong lòng, lập tức nghiêm túc nói: “Thuộc hạ có.”

- Trưởng tộc lệnh: lập tức bắt giữ, bằng bất cứ giá nào. Giọng nói của Tuyết nữ lạnh lẽo.

- Vâng! La Hưng không dám có chút do dự nào, cong người nhận lệnh.

Thần sắc Tuyết nữ thả lỏng đôi chút, nói: “Tất cả thuộc hạ của người đều có thể điều động, tất cả lực lượng bốn tộc ở hành tinh Lạc Huyền, người cũng có thể điều động, nếu như nhân thủ không đủ, tất cả ám tuyến cũng có thể dùng, đối với việc này, trong tộc đã truyền thông báo khẩn cấp tới những người phụ trách khác.”

La Hưng thầm kinh hoảng, không ngờ mấy người này lại quan trọng tới mức độ thế này, không chỉ ban bố trưởng tộc lệnh hiếm thấy, hơn nữa còn cho mình điều động tất cả lực lượng của hành tinh Lạc Huyền, ngay cả ám tuyến vẫn luôn cực ít điều động, thậm chí cũng có thể lấy ra, mấy người này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Trong lòng hẳn kinh hãi vô cùng, chỉ e nhiệm vụ lần này không tốt như trong tưởng tượng, ám tuyến vẫn luôn được trong tộc cực kỳ coi trọng, bọn họ có một số thậm chí đã tiềm phục mấy mươi năm, một

khi lộ ra thì chỉ có một con đường chết. Tộc trưởng lại vì mấy người này mà ngay cả mấy ám tuyến này cũng phải điều động? Điều này cũng có nghĩa là tộc trưởng thậm chí đã vì mấy người này vào trong tộc mà chuẩn bị tốt lực lượng của cả hành tinh Lạc Huyền. Chỉ sợ chuyện này kết thúc, tất cả lực lượng trong tộc ở hành tinh Lạc Huyền đều lộ ra hết.

La Hưng liệu mạng nuốt nước bọt, quả nhiên là cá lớn, nhưng chỉ e cá lớn lần này không phải dễ nuốt như vậy, từ bằng bất cứ giá nào này trong tộc trưởng lệnh làm hấn phát lạnh toàn thân. Mẹ nó, nói không chừng lần này mình phải dính vào trong này. Bất giác, trong lòng La Hưng dậy lên một dự cảm không may.

Tuyết nữ liếc nhìn La Hưng một cái, nói: “Tộc trưởng còn có vài điểm dặn dò, thứ nhất, gã đàn ông được bảo vệ ở giữa trong bản ghi hình đó phải bị bắt sống, người khác tận hết khả năng bắt sống, nếu như tình huống không cho phép, có thể sử dụng bất cứ biện pháp nào. Thứ hai, ta nghĩ, họ Diệp và bộ lạc Hy Phụng nhất định cũng đã nhận được tin tức, bọn họ nhất định cũng sẽ ra tay, một nhiệm vụ khác của người chính là bảo đảm hấn không được rơi vào tay hai phe khác, nhớ kỹ, sự quan trọng của một điều này vẫn trên tộc trưởng lệnh, ý của tộc trưởng, chúng ta tốt nhất là có thể có được, thà bỏ cho hấn rồi đi cũng tuyệt không thể cho người khác có được, hiểu chưa? Nếu như ngay cả để hấn rời khỏi cũng không thể, vậy thì người nên biết làm sao rồi.” Ánh mắt Tuyết nữ nhìn La Hưng mang theo chút ý nghĩa sâu xa.

Mồ hôi lạnh trên lưng La Hưng soạt một cái chảy xuống.

- Đương nhiên, tộc trưởng suy nghĩ tới lực lượng bên đó của người cũng có hạn, tất cả nhân viên chiến đấu của ba hành tinh gần đây đều đã bắt đầu tập trung chỗ đó của người, ngoài ra, trong nội phủ thập đại, trừ ta và A Liên ở lại ra, người khác đang tới bên đó của người, nhưng do liên quan tới khoảng cách, năm ngày sau mới có thể tới nơi.

La Hưng lúc này đã kinh ngạc nói không ra lời, nội phủ thập đại lại đến tới tám người, đây tuyệt đối là hành động lớn hiem thấy mấy mươi năm nay. Nhưng năm ngày sau mới tới được, nước xa này làm sao có thể cứu được cơn khát gần chứ? La Hưng không khỏi nhếch lên chút cười khổ.

Nhìn thấy La Hưng cười khổ, Tuyết nữ cũng không biết làm sao: “Tuy thời gian năm ngày có chút dài, nhưng đây đã là tốc độ nhanh nhất của chúng ta, nhưng may mà hai phe khác ở hành tinh Lạc Huyền cũng không hề có sơ hở chút nào, người là người thông minh, cố gắng nỗ lực, nhiệm vụ lần này hoàn thành rồi, tộc trưởng sẽ đặc biệt ghi người vào bốn tộc.”

Sau khi đóng máy liên lạc, La Hưng bị thất thần, hấn thế nào cũng không ngờ trong tộc lại xem trọng đám người này như vậy, không, nên nói là người được bảo vệ đó, ý của tộc trưởng rất rõ ràng, chính là phải bắt sống tên đó, người khác sống chết mặc kệ. Nhưng một câu nói cuối cùng của Tuyết nữ lại làm trái tim hấn không thể đè nén mà nóng lên, ghi vào gia tộc, trời ạ, đây là vinh dự mức độ nào chứ, ngoại tộc muốn được ghi vào trong bốn tộc cực kỳ khó khăn, có vài tiền bối thậm chí vất vả mấy chục năm, tới cùng cũng không sao được ghi vào trong bốn tộc.

Chính ngay lúc này, máy liên lạc lại vang lên lần nữa.

- Thủ lĩnh, đám người đó sắp ra thành rồi. Trên màn hình, tên thủ hạ đó của mình gấp giọng nói. Điều này cũng lay tỉnh La Hưng lại từ trong trầm tư, thăm mắng mình một câu. Ở lúc này mà lại thất thần, xem ra mình thật sự là bị thanh thế lần này trong tộc dọa khiếp rồi.

- Chặn bọn họ lại. La Hưng trầm giọng ra lệnh: “Điều động toàn bộ võ thuật gia, giữ bọn họ lại, nhớ kỹ, nhất định phải bắt sống.”

- Vâng, thủ lĩnh, người chờ tin tức tốt đi. Thủ hạ đó hưng phấn nói. Mấy thủ hạ này đã điều tới chỗ này được một khoảng thời gian rồi, nhưng trước giờ vẫn không có bất cứ hành động nào lớn một chút, ngày nào cũng nhàn rỗi tới mức phát hoảng, cũng khó trách lần hành động này làm bọn họ hưng phấn như vậy. Võ thuật gia thủ hạ của hấn có hơn ba mươi người, toàn bộ bọn họ đều trải qua tôi luyện khổ tu, thực lực cá nhân không cần phải hồ nghi.

Đột nhiên, máy liên lạc trên tay vang lên gấp rút, khi nhìn thấy rõ người gọi là ai, vẻ mặt La Hưng không khỏi hơi thay đổi.

- Thủ lĩnh, sư sĩ của họ Diệp và bộ lạc Hy Phụng đột nhiên bắt đầu tập hợp, tình huống khác không rõ. Trong lời nói trầm thấp ẩn ước có chút vội vã.

Đáng chết, bọn họ quả nhiên bắt đầu động rồi, La Hưng không khỏi nguyên rửa sư sĩ của hai phe dữ dội trong lòng.

Đoàn người Diệp Trùng mau chóng chạy trên đường về phía thành, Diệp Trùng trước giờ âm trầm, hẩn và ba thế lực lớn giao thủ mấy lần, đối với thực lực của bọn họ, hẩn có thể hội sâu sắc. Hẩn căn bản đã xác định, đám người này của mình nhất định là bị bọn họ phát hiện rồi.

Diệp Trùng thế nào cũng không ngờ ba đại thế gia của thiên hà Hà Việt lại có liên hệ dây mơ rễ má với ba thế lực lớn, bọn họ hiện giờ phải dùng tốc độ nhanh nhất tới chỗ Tang Mộc, lấy ra quang giáp mới có sức đánh một trận, sau đó với tốc độ nhanh nhất trở về vành đai toái tinh tử vong, năm ngàn người Tang tộc có quang giáp tông uì, cho dù là ba đại thế gia liên thủ cùng tới, muốn thảo phạt cũng không phải dễ như vậy.

Bởi vì duyên cớ của Diệp Trùng, về mặt mọi người đều không tốt, đáng về đằng đằng sát khí, người đi trên đường ai nấy đều chỉ sợ là tránh không kịp, mấy người Diệp Trùng lúc này cũng không lo bảo lưu thực lực được, ai nấy đều toàn lực vùng chân mà chạy, Hải Liên đáng thương, bởi vì sợ hẩn kéo chân mọi người, Tang Thiết lại một tay xách lấy hẩn.

Đồng tử Diệp Trùng đột nhiên co rút lại.

Ở giữa tiếng kêu gào phía trước, ba mươi người thoải mái, chỉnh tề đứng chờ bọn họ.

- Các vị hà tất hốt hoảng như vậy? Ha ha, không bằng nấn ná thêm vài ngày, thưởng thức một chút Hương tể ngư (cá đuôi phụng thơm) đặc hữu của Tuyết Lai tộc chúng tôi rồi đi cũng không chậm mà. Một người đứng đầu sang sảng nói. Người đi xung quanh nghe nói Tuyết Lai tộc làm việc, vội vàng nhường chỗ, nhưng vẫn có vài kẻ lớn gan ở lại một bên nhìn xem, trong lòng mấy người này vô cùng tò mò, Tuyết Lai tộc làm việc trước giờ khá nói lễ tiết, cực ít to gan lớn mật như vậy. Mấy người này rốt cuộc là người gì? Lại làm cho Tuyết Lai tộc khấn trương như vậy?

Diệp Trùng căn bản để ý tới, với hẩn, phí lợi hoàn toàn không cần thiết.

Thấy Diệp Trùng không để ý, mấy người còn lại tự nhiên cũng không có bất cứ phản ứng nào, nhưng về mặt Hải Liên bị Tang Thiết xách trên tay đã sợ đến mặt không còn chút máu, trong lòng kêu khổ không thôi. Ở thiên hà Hà Việt, đi trên chóc ba đại thế gia, đó không phải không muốn sống sao? Lần này chỉ e mình nhảy vào Hoàng hà cũng rửa không sạch. Vừa nghĩ tới thế lực của ba đại thế gia, Hải Liên ngay cả ý đập đầu chết cũng có.

Thấy mấy người Diệp Trùng không hề có ý dừng bước, về mặt người đứng đầu trầm xuống: “Chẳng lẽ các vị ngay cả chút mặt mũi này cũng không cho hay sao?”

- Ra tay, không chừa kẻ nào. Giọng nói lạnh nhạt của Diệp Trùng làm trái tim mọi người nhảy lên.

Gần như đồng thời, tốc độ của mấy người Tang Thiết đột nhiên thay đổi, chỉ thấy bóng người loáng lên, trong không khí chỉ lưu lại vài tàn ảnh.

Đám võ thuật gia của Tuyết Lai tộc nào ngờ lại thật sự có người dám ra tay với bọn họ, lập tức hoảng hốt.

Nếu như nói, so với trình độ sư sĩ, người Tang tộc chẳng qua chỉ thuộc vào trình độ hoang đại, thì kỹ xảo cận chiến của bọn họ lại đã đạt tới mức độ kinh thế hãi tục. Năm trăm năm trở lại đây, kỹ xảo thực chiến vì sinh tồn mà không ngừng tôi luyện, trọng lực cao của Thiên vực tri và sự tôi luyện của trọng lực vực đã sớm làm cho thân thể bọn họ đạt tới đỉnh phong của con người.

Lại thêm vào sự phối hợp yểm hộ chiến thuật ăn ý lẫn nhau, Tang tộc, một tộc cường đại trong bốn đại thế gia năm trăm năm trước này, lần đầu tiên phô diễn trước mắt người đời sức mạnh của bọn họ.

Vô luận là sức mạnh, hay là tốc độ, trình độ mạnh mẽ của thân thể, hoặc là kỹ xảo, thậm chí còn có phối hợp chiến thuật, hai phe căn bản không ở cùng cấp độ.

Đây là cuộc đồ sát đơn phương, mà phương pháp thiết huyết hình thành ở nơi cực kỳ hiểm ác như Thiên vực trì cũng lần đầu tiên phô diễn trước mặt người đời. Cho dù là thép hợp kim cũng phải hóa thành mảnh vụn bay tán loạn, huống chi là thân thể con người do máu thịt tạo thành.

Mấy người Tang Thiết ra tay đâm máu vô cùng, thường là đứt chi vỡ đầu, máu thịt bắn tung tóe, người vậy xem bên cạnh suýt nữa thì nôn mửa, ngay cả Tang Lăng, ra tay cũng tàn nhẫn dị thường, xem tới mức người bàng quang hít hà khí lạnh.

Đây hoàn toàn loạn lên rồi(1), không có bất cứ chiêu thức hoa hòe nào, có chỉ là tốc độ nhanh tới mức gần như không sao dùng mắt thường nắm bắt được, chiêu thức đơn giản, mau lẹ, nửa phút, trên đất chỉ còn lại một đồng thi thể và máu thịt. Trong nửa phút này, trừ tiếng bốp bốp tay thịt đụng nhau, tiếng xương vỡ, tiếng phun máu xì xì, còn có tiếng kêu thảm thiết của mấy võ thuật gia Tuyết Lai tộc, mấy người thần bí này lại không có ai phát ra bất cứ tiếng động nào, bọn họ yên lặng cướp đi tính mạng.

Về mặt người xung quanh ai nấy đều không còn chút máu, nhao nhao lùi lại, sợ bị vạ lây (2).

Chú thích: (1)NV là bày dè, ý chỉ tán loạn không có tổ chức như bày dè, hễ gặp cỏ là cắm đầu giành ăn lẫn nhau.

(2)NV là một thành ngữ chỉ việc thành bị cháy, mọi người kéo tới hào nước bảo vệ thành lấy nước, nước dùng hết, cá cũng chết theo.

285. Chương 285: Sóng Ngâm Sôi Sục

Người ở chỗ này, ai nấy đều có chút thực lực cận chiến, kỹ xảo cận chiến mấy người Diệp Trùng biểu hiện ra, còn có sức mạnh cường đại tới mức khủng bố đó, làm trong lòng mọi người không hèn mà cũng hiện ra một từ, giới giả! Chỉ có giới giả mới có thể có thực lực cường hân như vậy.

Tám giới giả!

Đây là khái niệm gì chứ? Tám giới giả ra tay, nếu như không phải tự mình nhìn thấy, nói ra tuyệt đối không có ai tin. Giới giả là danh từ đại diện cho võ thuật gia cường đại nhất, là đỉnh cao nhất của nghề nghiệp cổ xưa võ thuật gia này, trong lòng mọi người từng đời từng đời một, nó đều khoắc một lớp áo ngoài thần bí.

Thiên hà Hà Việt, số lượng giới giả không hề coi là nhiều, lật đầu ngón tay thì có thể đếm hết, phần lớn bọn họ được các thế lực lớn tuyển mộ, bình thường chỉ phụ trách chỉ dẫn võ thuật cho mấy con em bên trong thế lực, cực ít khi ra tay, ngẫu nhiên sẽ qua lại với khách làm bảo tiêu. Ngay cả họ Diệp có nhiều giới giả nhất trong ba đại thế gia, chẳng qua cũng mới chỉ có năm giới giả.

Nhưng hiện giờ ở chỗ này lại xuất hiện tám giới giả! Mấy người này rốt cuộc là có lai lịch gì?

Không thèm liếc nhìn đám người trên mặt đất này, Diệp Trùng biết trong mấy người này căn bản là sẽ không có bất cứ ai sống sót, thốt ra một câu: “Đi.” Một đám người giống như một trận gió biến mất trước mặt mọi người.

Quá đáng sợ rồi! Tốc độ giống như quỷ mị này, nếu như nói vừa rồi còn có người có chút nghi ngờ đối với thực lực giới giả của đám người này, thì bây giờ chút nghi vấn đó trong lòng mấy người này lập tức bị đánh thành bụi phấn.

Mùi máu tanh tràn ngập trong không khí, trong đám người vây quanh, tiếng nôn mửa không ngừng truyền tới.

Trên không của Cơ Nguyên thành, một loại đối kháng hình thức khác lại đang diễn ra.

Hơn ba trăm cái quang giáp chia thành ba trận doanh yên lặng đối đầu ở trên không, sát cơ trong không khí ẩn hiện, kiếm rút cung giương, đụng vào là phát ra. Không có một cái quang giáp lúc này dám có bất cứ động tác nào. Thực lực giữa bọn họ đều không chênh lệch bao nhiêu, nếu như một bên nào đó dám động, dưới sự lôi kéo của tình thế, chỉ e thứ chờ đợi chính là sự liên thủ công kích của hai phe còn lại.

Cục thế nguy dị thế này làm đầu lĩnh ba phe này ai nấy đều thầm kêu khổ trong lòng, nhưng vẫn luôn không dám có bất cứ động tác nào, hai phe liên thủ đánh một phe, vậy phe bị đánh tuyệt đối là bị hủy diệt.

Cảm giác không ỏ trong lòng La Hưng càng lúc càng nặng nề. Tuy từ chỗ của Tuyết nữ đã biết được hai nhà khác đối với đám người này cũng ở trong thế phải có cho bằng được, nhưng không ngờ động tác của bọn họ lại cũng nhanh như vậy. Cục thể trước mắt, hẳn ngoại trừ dây dưa ở chỗ này cũng không nghĩ ra được cách nào khác.

Điều duy nhất hẳn hiện giờ có thể làm chính là cầu chúc đám võ thuật gia thủ hạ đó hoàn thành nhiệm vụ. Ba mươi sáu người với chín người, chắc là không có vấn đề gì đâu. Hẳn đối với mỗi người mà hẳn chiêu mộ đều hiểu khá rõ, ba mươi sáu võ thuật gia này, toàn bộ đều đã hoàn thành khổ tu, vài người trong đó thậm chí còn là truyền nhân của một lưu phái võ thuật dẫn cổ xưa. Có thể nói, ba mươi sáu người này, ở Cơ Nguyên thành đã là một lực lượng không nhỏ. Ba đại thế gia kiếm rút cung giương, va chạm chính diện không chút che giấu thế này, mấy mươi năm nay đây vẫn là lần đầu tiên. Cục thể của Cơ Nguyên thành lập tức trở nên khẩn trương, mỗi một sư sĩ có quang giáp lập tức với tốc độ nhanh nhất chui vào quang giáp của mình, giờ này phút này, chỉ có quang giáp mới có thể mang lại sự bảo vệ cho họ. Trong mười phút ngắn ngủi, trên không của Cơ Nguyên thành đã đầy quang giáp. Người xung quanh ai nấy đều hoảng sợ nhìn ba trăm cái quang giáp đối đầu, nếu như ba phe này thật sự đánh nhau, vậy Cơ Nguyên thành gặp họa rồi. Kể có tầm nhìn xa càng thêm lo lắng. Chẳng lẽ đây là tín hiệu của một thời đại hỗn loạn sắp tới? Ba đại thế gia không chút cớ kỵ đánh nhau, ảnh hưởng sâu xa, chỉ sợ từ việc này, thiên hà Hà Việt sẽ lâm vào trong sự rối ren trong thời gian dài.

Không ai hiểu bọn họ rốt cuộc là vì cái gì.

Chính ngay lúc này, ở phía xa lại có một đám lớn quang giáp bay tới, số lượng nhiều tới trên ngàn cái. Nhưng lúc này cư dân đều thở phào, lần này chắc là đánh không được rồi. Đám quang giáp này chính là kẻ thống trị thực tế ở chỗ này, Khổ Liệt tộc.

Sau cùng, trận phong ba cuối cùng cũng bình ổn lại dưới sự điều đình của Khổ Liệt tộc.

Khi La Hưng nhìn thấy ba mươi sáu thủ hạ đó của mình, trái tim vốn dĩ có chút thấp thỏm gần như lập tức ngừng đập, huyết sắc trên mặt trong khoảnh khắc đó biến mất sạch sẽ.

Tám giới giả cùng ra tay, thủ đoạn máu tanh vô bì, mấy trăm cái quang giáp của ba đại thế gia đối đầu, Khổ Liệt tộc can dự. Cục thể của Cơ Nguyên thành đột ngột khẩn trương. Mấy tin tức này giống như mọc cánh vậy, trong thời gian cực ngắn truyền khắp cả thiên hà Hà Việt, ngay cả cái tên Hải Liên vô danh tiểu tốt này cũng trở nên quen thuộc, ai ai cũng biết.

Tám giới giả, con số này quả thật có sức chấn động. Khắp nơi đều có thể nghe thấy có người đang thảo luận chuyện này, tám giới giả đột nhiên chui ra này, giống như hoành không xuất thế (1), dùng thủ đoạn cực kỳ máu tanh đồ sát ba mươi sáu võ thuật gia đã hoàn thành khổ tu. Hơn nữa, điều làm người ta đáng chú ý là, ba mươi sáu võ thuật gia này là cao thủ Tuyết Lai tộc chiêu mộ.

Tám giới giả này là ai? Nhất thời, các loại suy đoán rộ lên.

Mọi người đều đang chờ đợi, chờ đợi lần ra tay tới của tám giới giả. Giới giả, nhân vật ở trong mắt người bình thường chỉ tồn tại trong truyền thuyết, càng có thể khơi dậy lòng tò mò của con người.

Nhưng, tám giới giả này và cả Hải Liên giống như đột nhiên biến mất trong không khí vậy. Biến mất, dùng từ biến mất này thích hợp vô cùng, biến mất không có bất cứ dấu vết, cơ sở nào. Trên thực tế, trong khoảnh khắc tám giới giả này ra tay đó, bọn họ đã nhận được sự quan tâm trước giờ chưa từng có. Tai mắt của các thế lực lớn ở mỗi thành thị của hành tinh Lạc Huyền đều nhận được mệnh lệnh chú ý động tĩnh của đám người này. Không chỉ là hành tinh Lạc Huyền, tất cả hành tinh phụ cận hành tinh Lạc Huyền đều nhận được mệnh lệnh này.

Nhưng mấy người này cứ biến mất không có căn cứ như thế, không để lại chút dấu vết nào.

Nhưng rất mau, sự chú ý của mọi người lập tức bị ba đại thế gia hấp dẫn. Sự điều động lực lượng quy mô lớn của ba đại thế gia tự nhiên không cách nào thoát khỏi ánh mắt của người có lòng. Cao thủ nội phủ của Tuyết Lai tộc tới hành tinh Lạc Huyền trước, cao thủ họ Diệp tới hành tinh Lạc Huyền, át chủ bài của bộ lạc Hy Phụng lại sắp tới, vân vân, mấy tin tức này làm ánh mắt mọi người đều tập trung ở hành tinh Lạc Huyền.

Hành tinh Lạc Huyền sóng ngầm sôi sục.

Diệp Trùng đã không có thời gian để suy nghĩ mấy thứ này. Lực lượng của mình hiện giờ quá nhỏ, đối đầu chính diện tuyệt đối là một con đường chết. Một đoàn người dùng tốc độ nhanh nhất chạy như bay tới chỗ Tang Mộc. Diệp Trùng lúc này đã không lo được chuyện bộc lộ thực lực, toàn lực chạy như điên. Hắn đã rất lâu không có toàn lực chạy như điên thế này, thân hình lập tức giống như quỷ mỵ. Người khác thấy vậy, cũng vội vàng tăng tốc theo, nhưng bọn họ không giống loại người đã quen lợi dụng quang giáp đi lại như Diệp Trùng, Tang tộc tự có một bộ phương pháp chạy vút đi, so với Diệp Trùng chỉ đơn thuần dựa vào sức mạnh thân thể, bọn họ vô nghi là thoải mái hơn nhiều. Với lại, trải qua sự phát triển năm trăm năm gần đây, bộ phương pháp này trở nên càng thêm hoàn thiện, hiệu suất so với lúc trước thì nâng cao mấy bậc.

Thủ đoạn máu tanh vừa rồi của mấy người Diệp Trùng làm cho mọi người đứng xem đều bị khiếp sợ, sau lưng lại không có ai dám đuổi theo.

Một đoàn người rất mau liền tới chỗ của Tang Mộc.

- Mỗi người lấy ra quang giáp của mình, A Thiết, đưa Hải Liên cho ta. Chúng ta phải dùng tốc độ nhanh nhất tới chỗ A Phổ.

- Ủ, đây. Tang Thiết đưa Hải Liên bị xách trên tay cho Diệp Trùng, Diệp Trùng liền nhận lấy. Hải Liên đáng thương, từ trên tay một người truyền tới trên tay một người khác, vẫn là bị xách. Một người to lớn, trên tay Tang Thiết, Diệp Trùng lại giống như không.

Diệp Trùng gọi Hàm gia ra, quăng Hải Liên vào trong buồng lái, sau đó Diệp Trùng chui theo vào. Buồng lái vốn dĩ không lớn, hai người chui vào lập tức vô cùng chật chội.

Hải Liên lúc này mới phản ứng lại, nhìn Diệp Trùng cũng chui vào, vẻ mặt hoảng sợ nói: “Đừng... đừng...” Chẳng lẽ hắn muốn... Cho dù là Hải Liên quen thấy phong lưu, nhưng việc đáng sợ thế này rơi trúng đầu mình...

Diệp Trùng liếc nhìn Hải Liên một cái, trong lòng khó hiểu, nhưng hiện giờ không có thời gian để hắn để ý tới, đôi tay cử động trên bàn điều khiển, Hàm gia lập tức bay lên không. Chui vào Hàm gia, Diệp Trùng mới thở phào, mình điều khiển Hàm gia, vậy thì vô luận là ai, mình cũng có sức liều một trận.

Diệp Trùng sợ tốc độ quang giáp của Hải Liên quá chậm, liền dứt khoát quăng hắn vào trong buồng lái của mình. Hắn không ngờ, chính vì cử động này của hắn mới tạo thành hiệu quả đám người này biến mất tập thể cho người ta.

Vô luận là Hàm gia của Diệp Trùng hay là quang giáp tông ui của Tang Phàm bọn họ, toàn bộ đều là toàn cốt quang giáp. Hệ thống chống truy xét xuất sắc của toàn cốt quang giáp làm bọn họ tránh được giám thị nghiêm mật xung quanh hành tinh Lạc Huyền. Mà dọc đường, bọn họ thậm chí kể vai lướt qua mấy hạm đội, nhưng vô luận là bọn họ, hay là những người có nhiệm vụ đó đều không biết gần bên bọn họ còn có người tồn tại.

Hệ thống quét hình trên Hàm gia thô sơ, hoàn toàn có như không, nhưng trên quang giáp tông ui lại càng giản dị hơn, cái gì cũng không có, đừng nói tới hệ thống quét hình, ngay cả cửa sổ quan sát cũng nhỏ tới mức đáng thương. Một đám người như vậy nếu như còn có thể phát hiện kẻ địch sau lưng, đó mới thật là kỳ quái. Đối với mấy hạm đội đó, đã sớm quen với hệ thống quét hình, bọn họ nào còn nhớ tới phương pháp nguyên thủy quét hình quang học đã có thể cho vào đồng rác lịch sử này.

Nhưng sự xuất sắc của quang giáp tông ui ở phương diện tốc độ lại không bắt bẻ được chút nào.

Tới chỗ Tang Phổ, Hải Liên mới biết tốc độ của loại phi hành khí có hình dáng quái dị này lại khủng bố đến vậy, lần trước thì ra mình nín kéo tốc độ tiến tới của cả đội ngũ. Trong lòng ngoài sự kinh hãi còn không khỏi vô cùng ngưỡng mộ, đặc điểm quang giáp Minh Nguyệt của mình chính là tốc độ, nhưng so với mấy phi hành khí có hình dáng quái dị này, quang giáp của mình đơn giản chính là ốc sên bò.

Không có vị sư sĩ nào không khao khát tốc độ của quang giáp, càng huống chi loại sư sĩ kiểu tốc độ này như Hải Liên? Sự ỷ lại, theo đuổi của hắn đối với tốc độ càng cao hơn.

Trở về đại bản doanh của mình, vô luận là ai đều không khỏi thở phào.

Nhưng một vấn đề bức tới sát chân mày đặt ở trước mắt mọi người, mấy người mình đi đâu về đâu?

Trở về Thiên vực trì? Đây chỉ là lựa chọn cuối cùng. Nói thực, cứ như vậy mà trở về, vô luận là Diệp Trùng hay là người Tang tộc đều không cam lòng. Ba đại thế gia và ba thế lực lớn đã có quan hệ sâu dày như vậy, giữa thiên hà Hà Việt và năm thiên hà lớn nhất định có phương pháp qua lại. Nhưng từ việc Hải Liên trước giờ chưa từng nghe nói qua năm thiên hà lớn mà xét, lối đi này chắc là nắm trong tay ba đại thế gia, không hề bị người ngoài biết. Diệp Trùng tính toán trong đầu.

Tầm tích của Mục Thương không rõ, nhưng nếu như bọn họ ở năm thiên hà lớn, Diệp Trùng tin rằng mình nhất định có thể rất mau sẽ tìm thấy bọn họ. Diệp Trùng và bọn họ sống chung quá lâu rồi, ở năm thiên hà lớn có quá nhiều từng sống chung, với sự tinh tế của Mục, nếu như bọn họ thật sự ở năm thiên hà lớn, nhất định sẽ không bỏ qua giám sát mấy chỗ này. Chỉ cần mình vừa xuất hiện ở mấy chỗ này thì có thể lập tức có được liên hệ với bọn họ.

Nhưng ở thiên hà Hà Việt, nơi này đối với hắn mà nói quả thật là quá xa lạ. Hai bên muốn liên hệ vô nghi là một việc vô cùng khó khăn.

Một đám người tập trung lại.

Diệp Trùng hỏi: “Thiên hà Hà Việt, chỗ nào lực lượng của ba đại thế gia mỏng manh nhất?”

- Nơi nào thế lực của ba đại thế gia khá yếu? Để tôi nghĩ xem. Hải Liên không khỏi nhíu mày suy nghĩ, tâm tư hắn linh động, tự nhiên biết bọn họ gây chuyện này coi như đã kết thù với Tuyết Lai tộc, mình bây giờ rút chân ra phỏng chừng cũng không kịp. Hơn nữa, nghe ý trong lời Diệp Trùng, hình như cũng không chỉ một nhà Tuyết Lai tộc, mà là ba đại thế gia đều có phần. Hắn hiện giờ trừ theo bọn người Diệp Trùng, phương pháp bảo vệ tính mạng khác của mình, hắn vẫn chưa nghĩ ra.

Ánh mắt mọi người đều rơi trên người Hải Liên đang nhíu mày. Đối với thù liên quan tới ba đại thế gia của tiên sinh, bọn họ không có người nào hỏi, tiên sinh đã sớm thành lãnh tụ tinh thần của Tang tộc. Đối với ba đại thế gia gì đó, bọn họ không có chút sợ sệt nào. Năm trăm năm trước, Tang tộc lúc đó cũng là một trong bốn đại thế gia, thứ chảy trong thân thể bọn họ cũng là dòng máu cao quý. Hơn nữa, bọn họ tin rằng, chỉ cần có tiên sinh, sự phục hưng của một mạch Tang tộc sẽ tới trong nay mai.

- Ủm, đúng rồi, tôi đã nghĩ ra một nơi. Về mặt Hải Liên hưng phấn, nói: “Hôi cốc, chúng ta đi Hôi cốc.”

- Hôi cốc? Miệng Diệp Trùng không khỏi lặp lại.

- Đúng, chính là hôi cốc. Thần sắc Hải Liên khẳng định dị thường, lập tức giải thích nói: “Hôi cốc không phải là một hẻm núi, là một khu vực ở đầu còn lại của vành đai toái tinh tử vong. Nó bao gồm 120 hành tinh. Nơi đó vốn dĩ chỉ có một vài bộ lạc nguyên thủy, nhưng sau này một vài sư sĩ tự do cực kỳ phản cảm đối với thế gia chạy tới chỗ đó. Dần dần, người nơi đó không ngừng tăng lên, nhưng đều là một vài người cực kỳ phản cảm đối với thế gia. Bọn họ giúp đỡ bộ lạc nguyên thủy bản địa, dần dần được dân bản địa tiếp nhận. Rất nhiều cách làm của thế gia làm rất nhiều người vô cùng phản cảm, người của Hôi cốc cũng càng lúc càng nhiều, bọn họ tự phát đối kháng với thế gia. Nơi này sau này cũng trở thành cấm địa của thế gia, nếu như một khi phát hiện vị sư sĩ nào tới từ thế gia nào đó, hắn sẽ chịu sự truy sát vô cùng vô tận, loại truy sát này hoàn toàn là tự phát sinh, mỗi một người của Hôi cốc đều sẽ ra tay.”

- Còn có nơi như vậy sao? Diệp Trùng hơi kỳ quái.

- Mấy thế gia cũng từng nghĩ qua phải khống chế Hôi cốc, nhưng mấy đội ngũ phái tới trước gặp phải sự đề kháng trước giờ chưa từng có, đội ngũ liên hợp của thế gia cũng gặp phải đả kích có tính hủy diệt. Từ đó về sau, thần thoại không thể chiến thắng của thế gia bị đập tan.

Lời kể của Hải Liên làm mọi người không khỏi bay bổng tâm thần. Vô luận lúc nào, sự đề kháng đối với cường quyền thường dễ dàng làm người ta nhiệt huyết sôi trào.

- Nhưng Hôi cốc cũng là một nơi cực kỳ nguy hiểm, nơi đó không có bất cứ thế lực lớn nào có thể đứng vững, lớn nhất là đoàn thể nhỏ giống như sư sĩ đoàn vậy. Hỗn chiến thường xảy ra, người không có thực lực thường chết nhanh nhất. Sư sĩ dám đi tới đó ai nấy đều có đủ tự tin đối với thực lực của mình. Cho nên từng có người nói, sư sĩ cường đại nhất không hề ở ba đại thế gia, mà là ở Hôi cốc.

- Nơi đó là chợ đen lớn nhất trong thiên hà. Vì bảo đảm vật tư lưu thông, bất cứ người nào cũng không được tập kích đội buôn, đây là một trong ba đại truy sát lệnh.

- Ba đại truy sát lệnh? Tang Phàm tò mò hỏi.

- Ủm, người xúc phạm ba đại truy sát lệnh sẽ chịu sự truy sát đồng loạt của mọi người Hôi cốc, một là con cháu thế gia, hai là người làm hại cư dân bản địa, ba là kẻ tập kích đội buôn. Ba loại người này, mỗi người đều có thể giết, hơn nữa còn thu được phần thưởng cực kỳ phong phú.

- Thú vị. Thần sắc Tang Phổ lạnh nhạt, vẻ hưng phấn trong mắt lóe lên rồi mất.

Chú thích: Hoàn cảnh xuất thế: chỉ việc núi Côn Lôn xuất hiện giữa không trung, đột nhiên có mặt ở trên đời này.

286. Chương 286: Tập Nham

Cho nên Diệp Trùng lựa chọn một con đường khác. Chính là men theo vành đai toái tinh tử vong mà bay ngang, cả tuyến đường bay đều ở bên trong vành đai toái tinh tử vong, cũng tương đương với men theo vành đai toái tinh tử vong làm một vòng lớn. Tuy lộ trình khá xa, nhưng do toàn bộ cả tuyến đường đều ở bên trong vành đai toái tinh tử vong, cho nên khả năng gặp phải thế lực của ba đại thế gia cực kỳ nhỏ.

Từ miệng Hải Liên biết được, trong vành đai toái tinh tử vong căn bản không có đội quân lớn nào, về căn bản đều là một số sư sĩ tự do, ngẫu nhiên sẽ có một, hai sư sĩ đoàn cỡ nhỏ, trung bước vào tìm kiếm một số dã thú nào đó. Hơn nữa, con đường mà mấy người Diệp Trùng đi đều là chỗ cực sâu của vành đai toái tinh tử vong, cực ít có người dám tới. Ngay cả Hải Liên, kẻ lẩn lộn trong vành đai toái tinh tử vong lâu như thế, nếu như lần này không phải vì mấy người Diệp Trùng, một mình hắn nhất định sẽ không tới chỗ sâu thế này trong vành đai toái tinh tử vong.

Kế hoạch hành động của Diệp Trùng không có bất cứ ai chất vấn, trước khi cả đội ngũ xuất phát, Diệp Trùng ra lệnh tất cả quang giáp đều phải sơn lên các loại sơn. Chất cảm của vật liệu xương quả thật là quá đặc thù, người sáng mắt vừa nhìn liền có thể phân biệt ra, nếu như không trang trí thêm, điều khiển toàn cốt quang giáp mà bị người ta nhìn thấy, rất dễ dính vào những phiền phức không cần thiết.

Sơn do thiên hà Hà Việt sản xuất cao cấp hơn sơn mà Diệp Trùng từng dùng qua của năm thiên hà lớn rất nhiều. Năng lực bám dính mạnh, không dễ tróc ra, hơn nữa màu sắc tươi tắn. Đối với việc bọn họ sơn màu gì lên quang giáp, Diệp Trùng mặc kệ, tế bào nghệ thuật trong cơ thể người Tang tộc dường như trong một đêm thì bị kích phát ra toàn bộ. Mọi người hi hi ha ha dùng các màu sơn tiến hành bao bì nghệ thuật theo kiểu lập thể toàn bộ quang giáp. Giống như quang giáp của Tang Lăng, vô cùng đẹp dễ, phía trên vẽ Liệt dương điều lam, còn có rất nhiều dã thú đặc hữu của Thiên vực trì, sống động như thật, đầy phong tình dị vực. Nhưng so với thành công của Tang Lăng, hầu hết vô nghi đều thất bại, kết quả sơn phết bầy bọ thể này làm quang giáp tông ủa của bọn họ giống như dán lên rất nhiều mảnh vá đủ màu. Năm ngàn cái quang giáp thể này vừa nhìn thấy, quả thật là có chút thảm không nở nhìn. Đây hoàn toàn giống như một đội tập nham, còn là tập nham trong tập nham, mộc mạc tới mức trên mặt Hải Liên suýt nữa thì viết hắn không quen mấy người này.

Quang giáp của Diệp Trùng bị hấn sơn thành màu xám tro, chỗ tốt của thể này chính là nhìn từ xa cực dễ bị người ta cho là một viên vẩn thạch, mà không phải là một cái quang giáp. Đánh lén trong bóng tối là thói quen tốt vẫn luôn không hề bỏ đi của hắn.

Diệp Trùng còn phái mấy người trở về Tang gia thôn, nói lại tình huống gần đây của bọn họ. Ngoài ra còn dặn dò bọn họ trong khoảng thời gian ngắn không được phái người đi ra. Đối với Tang tộc mà nói, nhiệm vụ cấp thiết trước mắt là nghỉ ngơi dưỡng sức mà không phải là đi ra ngoài. Trên người người phải đi còn mang theo một sơ đồ thiết kế của Diệp Trùng, đây là phi hành khí vận chuyển thiết kế mới của Diệp Trùng. Nó dựa trên cơ sở của quang giáp tông ủa mà cải tạo thành. Thể hình của nó to lớn, tốc độ chậm, nhưng

năng lực vận chuyển mạnh, vừa đủ có thể giải quyết cục diện thiếu phi hành khí vận chuyển của Tang tộc hiện tại.

Điều càng quan trọng hơn là, loại phi hành khí vận chuyển này toàn bộ cũng là do vật liệu xương chế thành, có thể bay trong biển sương đỏ.

Mọi thứ an bài ổn thỏa, mọi người liền bắt đầu đi về phía Hôi cốc. Đáng tiếc là không có tàu vũ trụ, nếu không, thực hiện bước nhảy không gian, vậy thì cũng không cần thực hiện việc bay khoảng cách dài như vậy.

Diệp Trùng hiện giờ rất đau đầu, trước mắt mấy người này hoàn toàn là nghèo kiết xác, nghèo sắp tới mức không có khổ mà mặc. Diệp Trùng bỗng nhiên phát hiện, vấn đề tiền bạc trước giờ chưa từng chú ý qua, bây giờ lại là cốt lõi của mọi vấn đề.

Tàu vũ trụ cần tiền, công tắc không gian cần tiền, thiết bị liên lạc cần tiền...

Diệp Trùng cũng sắp nghèo điên rồi. Nếu như không phải dẫn theo đám lớn người này, Diệp Trùng nói không chừng đã đi cướp mấy phú hộ rồi. Nhưng trước mắt phong thanh đang khẩn trương, ba đại thế gia chỉ e đã phát động tất cả lực lượng, giống như chó điên tìm kiếm bóng dáng đám người này của mình, lúc này đi đánh cướp nào khác gì đi tìm chết.

Trên thực tế, không chỉ là Diệp Trùng, trong đội ngũ của hắn, tất cả dân Tang tộc đều sắp nghèo phát điên rồi. Nhìn thấy tám người theo Diệp Trùng đó, ai nấy đều có công tắc không gian, có thể giống như biến phép, thu quang giáp lại, mọi người lập tức đỏ mắt lên. Mà khi biết thứ thần kỳ này chỉ cần có tiền thì có thể có được, mọi người đều trở nên hừng hực vô cùng đối với thứ gọi là tiền này.

Bọn họ còn từng đưa ra một đề nghị đánh cướp tiệm quang giáp đó, đề nghị này thậm chí còn hình thành một kế hoạch hành động hoàn chỉnh mà chi tiết, nhưng điều làm mọi người thất vọng là, kế hoạch này bị tiên sinh không chút do dự phủ quyết. Điều làm Hải Liên sắp điên lên là, kế hoạch này trước khi đưa cho Diệp Trùng lại nhận được sự đồng thuận của mọi người.

Mấy người này là hải tặc sao? Hải Liên cảm giác mình với phẩm giá đã không thể được xem là thiện lương này ở chỗ này lại giống như một người chim có đôi cánh thuần khiết.

Nhưng sau khi nhìn thấy Diệp Trùng rất kiên quyết phủ quyết đề nghị này, hắn mới hơi thoải mái trong lòng, xem ra nhân tính của vị đầu lĩnh này của bọn họ vẫn chưa biến mất a. Nhưng một câu nói tiếp theo của Diệp Trùng lại giống như mạnh mẽ đập một gậy khác lên ngực hắn: “Thời cơ không đúng, kế hoạch hành động quá thô sơ, bác bỏ.”

Sau đó, Hải Liên dùng ánh mắt uể oải nhìn mấy người Tang Phổ hứng chí, hừng hực bắt đầu một vòng thảo luận mới để làm sao tiến hành hoàn thiện kế hoạch.

Điều càng làm hắn buồn bực hơn là, hệ thống quét hình và thiết bị liên lạc trên quang giáp Minh Nguyệt của hắn bị tháo xuống, gắn lên quang giáp tông ủa của Tang Phổ, còn quang não trên quang giáp Minh Nguyệt lại bị gắn trên quang giáp của Tang Phạm. Nhìn thấy quang giáp Minh Nguyệt gần như cái gì cũng không có, trái tim Hải Liên rỉ máu. Hơn nữa, hắn còn không thể điều khiển quang giáp Minh Nguyệt của mình, chỉ có thể cùng tên mọi rợ Tang Thiết này cùng ngồi trên một cái quang giáp. Mùi kỳ dị trên người Tang Thiết nồng nặc vô bì, làm mũi hắn hít tới sắp bị viêm loét. Tên này rốt cuộc là bao nhiêu ngày không tắm rồi? Hải Liên cũng sắp khóc tới nơi.

Đám người dã man này! Câu nói này đã nguyên rửa vô số lần trong lòng hắn.

Nhưng rất mau, Diệp Trùng liền quyết định xuất phát, năm ngàn cái quang giáp tông ủa bắt đầu men theo tuyến đường chỉ định mà tiến tới.

Điều làm Hải Liên cảm thấy rất kinh ngạc là đám người dã man này gần như quen thuộc vô bì đối với vành đai toái tinh tử vong, mấy thứ đáng sợ đó lần nào cũng bị bọn họ dễ dàng tránh được. Hành trình vốn dĩ nguy hiểm vô bì trong suy nghĩ của hắn lại nhẹ nhàng ngoài ý liệu.

Hắn nào biết đây hoàn toàn không phải là dân Tang tộc quen thuộc với vành đai toái tinh tử vong, mà là bọn họ đã sớm quen với hoàn cảnh còn hiểm ác gấp mười lần nơi này.

Điều duy nhất làm dân Tang tộc cảm thấy có chút không thoải mái chính là mật độ của mấy dã thú này lớn hơn Thiên vực trì nhiều, tuy cũng yếu ớt hơn đồng loại của chúng ở Thiên vực trì rất nhiều, nhưng vẫn tốn hao khá nhiều công sức. Tuyến đường tiến tới trước này hoàn toàn là đi trên thi thể của mấy dã thú này mà qua.

Sức chiến đấu của cả đội ngũ làm Hải Liên lú lỏi không thôi, nếu như toàn bộ thi thể của mấy dã thú này đưa tới mấy chỗ thu mua đó, chỉ e giá của vật liệu dã thú lập tức sẽ điên cuồng rơi xuống mức thấp nhất trong lịch sử.

Mấy thứ này đều là tiền a, lòng Hải Liên đau đớn không thôi. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ không để ý trên mặt mấy tên này, hẳn không khỏi có chút do dự, nếu như đám người này biết đây đều là tiền thì sẽ có phản ứng gì? Nhưng hẳn vẫn ngậm chặt miệng của mình. Bây giờ tới Hôi cốc mới là quan trọng nhất, nếu như lúc này đám dã thú này mất đi không chế, đó là một việc vô cùng đáng sợ.

Với hẳn, trong mấy người này, trừ vị tiên sinh đứng đầu bọn họ đó coi như là người nửa văn minh ra, người khác hoàn toàn là kẻ mọi rợ chưa khai hóa. Nhưng điều đáng chúc mừng là tính kỷ luật của đám người mọi rợ này cực kỳ xuất sắc, hoàn toàn phục tùng vị đầu lĩnh này của bọn họ.

Nhưng, bay nhiều ngày như vậy, hẳn bỗng nhiên phát hiện đội ngũ thần bí này, đám người bị hẳn thăm gọi là kẻ mọi rợ này, lại có nhiều chỗ làm hẳn kinh ngạc như vậy.

Địa hình phức tạp thế này của vành đai toái tinh tử vong nhưng đội ngũ này lại trước sau giữ tốc độ bay cực cao. Hẳn vẫn luôn ngồi bên cạnh Tang Thiết, mỗi một động tác điều khiển quang giáp của Tang Thiết đều bị hẳn thu vào trong mắt. Nói thật, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cần điều khiển nguyên thủy thế này, nhưng chính cần điều khiển nguyên thủy thế này, trên tay mấy người này lại có thể làm ra động tác bay cực kỳ chính xác và xảo diệu.

Dù nhìn thế nào, cái phi hành khí này cũng có thể coi là thô sơ đến không thể thô sơ hơn, nguyên thủy đến không thể nguyên thủy hơn, nhưng ngồi nhiều ngày như vậy, nếu như vẫn có ai nói loại đánh giá này với Hải Liên, hẳn nói không chừng sẽ cầm cục gạch đập thẳng vào mặt người đó.

Đây gọi là nguyên thủy ư? Tốc độ bay gần như có thể đạt tới 20 Hz, có cái quang giáp nào có thể làm được? Mà tiếp tục bay mấy mươi ngày, hoàn toàn không cần thay đổi và bổ sung năng lượng, trên thị trường hiện nay có cái quang giáp nào có thể làm được? Chỉ cần trang bị thêm hệ thống quét hình, thêm vào thiết bị liên lạc, gắn vũ khí tầm xa, uy lực của loại phi hành khí này sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ. Mà mấy thứ này, loại hình có thể mua được trên thị trường nhiều không kể xiết, chỉ cần có tiền, hoàn toàn có thể lập tức trang bị được.

Đối với đám người này, loại xưng hô người mọi rợ này cũng làm cho Hải Liên cảm thấy mặt mình đỏ lên.

Trên phi hành khí của bọn họ không có bất cứ máy liên lạc nào, giữa bọn họ căn bản không sao dùng ngôn ngữ để giao lưu, chính trong hoàn cảnh như thế, bay nhiều ngày như vậy, đội hình bay của bọn họ vẫn không có chút hỗn loạn nào. Bay trong thời gian dài, mùi vị khô khan, cực kỳ khảo nghiệm ý chí của con người, càng đừng nói tới giống như bọn họ, hoàn toàn không cách nào giao lưu với nhau như vậy. Nếu như là Hải Liên, hẳn ước chừng mình đã sớm phát điên rồi. Nhưng mấy người này lại đối với điều này không có ai nói dù chỉ một lời than vãn.

Không chút qua loa với bất cứ mệnh lệnh nào, ý chí kiên định, tổ đường chiến đấu xuất sắc, phối hợp đoàn thể ăn ý, đây vô nghi là chiến sĩ ưu tú nhất.

So với bọn họ, bản thân Hải Liên có lúc cũng có chút cảm giác không tha thứ cho mình.

Kỹ xảo bay của mấy người này làm người khen hết lời, nham thạch trôi nổi khắp nơi trong không trung, Hải Liên ngạc nhiên phát hiện, tới tận bây giờ, tốc độ của bọn họ chưa từng giảm xuống, nhưng lại không có xảy ra bất cứ sự cố nào. Hơn nữa, thời gian bay mỗi ngày của bọn họ khá dài, nhưng thời gian bay dài như vậy, bọn họ vẫn không lộ ra chút mệt mỏi nào, thần sắc như thường.

Hải Liên gần như mỗi ngày đều có phát hiện mới, mà mấy phát hiện mới này lại làm thái độ của hẳn đối với mấy người này thay đổi từng chút một.

Do trên quang giáp của Tang Phổ giờ có gắn hệ thống quét hình, nhiệm vụ dò đường phía trước do hắn phụ trách.

Dọc đường không hề xảy ra bất cứ chuyện gì, nơi này quả thật là vắng bóng dáng người, tới tận bây giờ, bọn họ hoàn toàn không gặp được một cái quang giáp nào.

- Ủm, phát hiện quang giáp rồi sao? Diệp Trùng có chút kinh ngạc hỏi, có mấy liên lạc, liên hệ giữa hắn và Tang Phổ trở nên vô cùng thuận tiện.

Tang Phổ trầm ổn nói: “Vâng, tổng cộng sáu mươi hai cái. Nhưng bọn họ gặp phải sự vây công của dã thú, tình hình hiện giờ không ổn.”

- Sáu mươi hai cái... Diệp Trùng không khỏi trầm ngâm, nhưng hắn rất mau hoàn hồn lại: “Bọn họ phát hiện các người không?”

- Không có, hành động của chúng ta rất cẩn thận, không làm cho bọn họ chú ý. Tang Phổ nói.

Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, hỏi: “Bọn họ còn có thể giữ được bao lâu?”

- Khoảng mười phút. Tang Phổ nói ngắn gọn.

- Ủm, bao vây bọn họ trước. Chờ mệnh lệnh. Diệp Trùng cuối cùng cũng ra lệnh, nhưng hắn cần tự mình đi xem.

- Vâng. Tang Phổ nhận lệnh, tiếp theo đó, đèn tín hiệu hai bên quang giáp của Tang Phổ nhấp nháy có quy luật, mệnh lệnh của Diệp Trùng lập tức truyền xuống dưới.

Vô thanh vô tức, chỉ thấy đội ngũ lập tức hóa thành hơn một trăm tiểu đội nhỏ, vốn giống như một dòng sông lớn, chỉ trong nháy mắt hóa thành vô số dòng suối nhỏ, chảy giữa mấy nhام thạch trôi nổi này. Mỗi người đều hưng phấn lạ thường, mấy ngày này, chỉ không ngừng bay rồi bay, đội ngũ dọn dẹp dã thú phía trước còn tốt, chỉ là bọn họ quả thật là dọn dẹp quá sạch sẽ, phần lớn đội ngũ phía sau nhiều ngày như vậy, ngay cả sợi lông cũng chưa đụng tới, chứ đừng nói tới người. Đột nhiên cấp trên truyền mệnh lệnh nói có hành động, thế nào mà làm bọn họ không hưng phấn chứ? Động tác cũng càng trở nên lưu loát hơn.

- Ha ha, có hành động rồi. Giọng nói lớn của Tang Thiết làm cho Hải Liên đang ngủ gà ngủ gật kinh hoàng suýt nữa nhảy dựng lên.

- Có hành động? Hấp háy cặp mắt ngái ngủ, Hải Liên vội vàng hỏi.

- Hì hì, mấy hôm nay bức thấy bà luôn, cuối cùng có hành động rồi. Tang Thiết xoa xoa tay, vẻ mặt hưng phấn tới mức phát sáng. Nhưng trong mắt Hải Liên, trông thế nào cũng lộ ra sự dửng dưng, hắn nhìn không được run rẩy, tất cả cơn buồn ngủ lập tức không cánh mà bay.

Đèn tín hiệu không ngừng nhấp nháy, mỗi tiểu đội quang giáp trật tự, linh hoạt đan xen. Chẳng mấy chốc thì đã hoàn thành bao vây đám người này. Bị bao vây còn có đám dã thú trong đó.

Cục thế nắm chắc trong tay mình, Diệp Trùng bắt đầu quan sát tỉ mỉ đám quang giáp và dã thú này.

287. Chương 287: Parpart

Nhưng mấy dã thú trước mắt lại là một loại dã thú không ở trong phạm vi hắn điều tra. Loại dã thú này xấu xí vô cùng, khoe miệng có hai răng nanh to lớn, nước miếng màu xanh lá đậm men theo răng nanh tí tách rơi xuống, phần bụng thò ra sáu miếng cánh cực mỏng, đập lên như vô hình. Toàn thân bọc sát trong vỏ, vỏ có màu xanh lá, lấp lánh ánh sáng của kim loại, xem ra cực kỳ cứng rắn. Sáu cái chi nhỏ dài, nhưng gai sắc bén dử tợn trên đó làm người ta phát sốt trong lòng.

Dã thú chưa biết nguy hiểm hơn đã biết rất nhiều. Điều này cũng nói rõ, vị trí của đám người mình trước mắt chắc là cực ít có người lui tới.

Mấy dã thú này cực kỳ đeo bám, tới giờ đã chết mấy anh em, ngay cả một người vẫn luôn có tâm tính kiên nghị như Quả lão đại này cũng phỏng chừng lần này chắc là khó thoát kiếp nạn. Tốc độ loại dã thú này cực

nhANH, quang giáp của đám người mình này, lại không có một cái nào có thể so với loại dã thú này. Hơn nữa, bọn chúng cảnh giác dị thường, muốn dùng sức năng lượng bắn trúng chúng vô cùng khó khăn.

Điều khủng bố nhất là loại dã thú này thích hành động tập thể. Khi cả ngàn con cùng lao tới, vậy hoàn toàn là từng mảng mây màu xanh lục đêm không xuể, che kín trời kín đất.

Vận mệnh chờ đợi đám người mình là cái gì? Chắc cũng chỉ có cái chết thôi. Quả lão đại có chút hoảng hốt, hẳn ngược lại không sợ chết, chỉ là lo nhiều anh em như vậy xuống nước, làm trong lòng hắn thật hối hận, sớm biết lần này đã không đi nhận ủy thác này rồi. Ủy thác lần này là đi tìm thực vật gọi là Liên Y Lan, thứ bọn họ có được chỉ là một tấm hình nổi của loại thực vật này, còn có một phạm vi đại khái. Nếu như không phải thù lao quả thật cao tới mức kinh người, hơn nữa trong đoàn lại thật sự nghèo tới mức phát hoảng, Quả lão đại tuyệt đối không đi tới nơi nguy hiểm này.

Hết cách, trong đoàn quả thật đang nghèo a! Vừa nghĩ tới chỗ này trong lòng Quả lão đại liền khó chịu. Sư sĩ đoàn Parpart chẳng qua chỉ là một sư sĩ đoàn cỡ nhỏ chỉ có tám mươi người, với lại phần lớn trong đoàn đều là sư sĩ thực lực bình thường, hơn nữa lại không muốn dựa dẫm vào thế gia. Nguyên nhân lúc đầu mọi người đi cùng nhau chẳng qua chỉ là bởi vì cảm thấy người đông kiếm ăn dễ dàng hơn. Nhưng không ngờ mấy năm này lại năm sau không bằng năm trước. Điều trí mạng nhất là, mọi người trong đoàn đều là mấy tên đầu óc đơn giản, không có một ai sở trường kinh doanh. Điều này mới làm cho tình hình trong đoàn càng lúc càng tệ, hiện giờ muốn duy trì cũng trở nên càng lúc càng khó khăn.

Sư sĩ cũng không dễ sống a, có thể hội sâu sắc, Quả lão đại nhìn không được mà cảm khái trong lòng. Thị trường cạnh tranh khốc liệt, so ra, mấy sư sĩ đoàn cỡ lớn đó, vô luận là uy tín hay là dịch vụ, so với mấy sư sĩ đoàn cỡ nhỏ này đều có ưu thế bẩm sinh quá nhiều. Lúc trước, mấy sư sĩ đoàn cỡ lớn này chỉ nhận mấy ủy thác cỡ lớn đó, ai mà biết mấy năm nay bọn họ thật sự bành trướng quá dữ dội, mấy ủy thác cỡ lớn đó đã không cách nào đáp ứng được nhu cầu của bọn họ, vì vậy, xúc tu của bọn họ bắt đầu thò vào thị trường cấp thấp. Cứ như thế, thâm nhất chính là sư sĩ đoàn cỡ nhỏ giống như Parpart này.

Sư sĩ đoàn Parpart đã rất lâu không nhận ủy thác rồi, mất thấy duy trì không bao lâu nữa thì chỉ có đối mặt với kết cục duy nhất là giải tán. Sau khi Quả lão đại nhận được sự ủng hộ của tất cả mọi người trong đoàn, cần nhận ủy thác đã rất lâu không có ai dám nhận này. Mỗi thành thị đều có một vài ủy thác giống thế này, tuy thù lao cực kỳ khả quan, nhưng do cực kỳ nguy hiểm nên thường treo vài năm mà không ai dám nhận. Dù sao, so với tiền, tính mạng mới càng quan trọng hơn.

Lần này Quả lão đại cũng thật sự nghèo đói rồi, nếu không, có đánh chết cũng sẽ không nhận ủy thác này. Nhưng nếu như thật sự hoàn thành ủy thác này, thù lao đủ trong đoàn tiêu xài mấy năm. Mẹ cha đám người có tiền này, Quả lão đại nhìn không được chửi rửa trong lòng. Một cây thực vật ngắm nhìn của bọn họ lại cần mọi người dùng mạng lấy về.

- Lão đại, anh nói bọn chúng muốn làm cái gì? Trong tần số, tiểu đệ Francis cố gắng nuốt nước bọt, run giọng hỏi.

- Đúng vậy, lão đại, đám sâu bọ này chỉ vây chúng ta, chẳng lẽ muốn chúng ta đói chết? Hoàng đại đầu dù sao cũng quen nhìn sống chết, lúc này vẫn có thể nói đùa, nhưng sự không tự nhiên trong lời nói vẫn lộ ra sự khẩn trương trong lòng hắn.

- Ta cũng không biết, mọi người yên lặng quan sát, cảnh giác chút. Quả lão đại trầm giọng nói.

Đám quang giáp trước mắt này, cái nào xem ra cũng khá cũ kỹ, nhưng có thể nhìn ra, chủ nhân của chúng đối với chúng vô cùng yêu quý, bảo dưỡng và duy tu khá tốt. Với lại, mấy người này phối hợp khá ăn ý, tuy so với người Tang tộc vẫn thô sơ rất nhiều, nhưng trong mắt Diệp Trùng, đây đã là khó có được rồi.

Trên đất rơi vài rất nhiều xác quang giáp, có một số vẫn tí tách bắn ra tia lửa, trong đó có lẫn vết máu. Có thể thấy được vừa rồi mấy cái quang giáp này và loại dã thú này nhất định đã xảy ra xung đột dữ dội. Loại dã thú này Diệp Trùng từng thấy qua ở Thiên vực trì, người Tang tộc đều gọi nó là Lục sí lục trùng (sâu xanh sáu cánh), không ngờ ở chỗ này lại có.

Vậy mà không tấn công, Lục sí lục trùng ở chỗ này lại thích chơi trò này, Diệp Trùng hơi kinh ngạc, nhưng hẳn trước giờ không có hứng thú xem trò vui chút nào, tính toán tỉ mỉ một hồi, xác định tất cả mọi thứ đều

trong kiểm soát của mình, coi trọng hiệu suất đứng đầu, Diệp Trùng lập tức truyền lệnh tấn công mấy con lục trùng này.

Nhận được mệnh lệnh, Tang Phổ không trừ trừ chút nào, theo lời mà làm. Chính trong cùng thời gian này, Tang tộc vẫn luôn sẵn sàng đợi lệnh cùng lúc phát động lôi đình nhất kích!

Tiếng rít không khí bén nhọn đâm đau buốt màng nhĩ người ta, tổ dưỡng chiến thuật cao siêu của Tang tộc lại một lần nữa được thể hiện hoàn mỹ. Năm trăm cái quang giáp, chia thành năm mươi tiểu tổ, trong nháy mắt đẩy tốc độ lên cao nhất, trong không khí, tàn ảnh của quang giáp tông ủa liền liền. Năm mươi tiểu tổ giống như năm mươi cái kim, đồng thời đâm vào vòng vây do Lục sí lục trùng tạo thành này.

Lục sí lục trùng dừng ở trên không rất mau liền phát hiện ra mấy kẻ đánh lén này, ầm, bọn chúng lập tức vỡ tổ, nhưng, lúc này đã trễ rồi.

Dưới sự xay nghiền của quang giáp tông ủa, mọi thứ đều rõ ràng yếu ớt vô lực.

Thôn dân Tang gia căn bản không cho con dã thú nào đó là mục tiêu tấn công, bọn họ chỉ một mực bay lướt qua không trung. Nhưng cái lưới chết chóc kín kẽ do năm mươi tiểu tổ hình thành, mấy con Lục sí lục trùng này không thể nào tránh được. Bốn cái cánh xương trên quang giáp tông ủa bay với tốc độ cao lúc này trở thành vũ khí có sức sát thương lớn nhất. Chỉ cần bị quệt một chút, vỏ có cứng hơn nữa cũng bị cắt thành hai mảnh.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu bi thương của dã thú, đối với mấy người Tang tộc này mà nói, không có bất cứ ảnh hưởng nào. Sau năm trăm cái quang giáp này, lại là một lần sóng tấn công của năm trăm cái quang giáp. Trên không, quang giáp giao thoa ngang dọc qua nhau, trong không gian nhỏ hẹp thế này, không có bất cứ hai cái quang giáp này xảy ra va chạm. Trình độ điều khiển quang giáp của mấy người Tang tộc này có thể từ đó mà thấy được đôi chút.

Đầu óc mấy người của sư sĩ đoàn Parpart lúc này đã hoàn toàn đoản mạch, mất đi năng lực tư duy. Xung kích của đợt tấn công quy mô lớn đột nhiên tới này gây cho mọi người của sư sĩ đoàn Parpart, giống như một người không hề chuẩn bị, không có bất cứ khúc dạo đầu nào, đột nhiên giống như khóa thân, làm bọn họ hoàn toàn trở mắt, đầu óc trống rỗng.

Hai lần sóng tấn công, mọi dã thú không có con nào vẫn có thể bay ở trên không. Rất nhiều dã thú trọng thương lăn lộn kêu gào trên mặt đất. Nhưng lại không có bất cứ ai thương xót, trước mặt quy tắc của đại tự nhiên, sự thương xót của con người rõ ràng là ngu xuẩn. Rất mau, mấy con dã thú vẫn đang kêu gào này lập tức bị bổ thêm một cái. Tiếng kêu gào càng lúc càng ít, khôi phục lại sự tĩnh mịch một lần nữa.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì? Giọng nói của Hoàng đại đầu xem ra giống như nằm mơ.

Trong tần số truyền tới một loạt tiếng nồn mưa, tiểu Francis là người đầu tiên, cảnh tượng này quả thật quá tanh máu, quá có sức chấn nhiếp. Vừa rồi, dã thú vẫn giống như từng đám mây trên không trung mà hiện giờ không còn một con có thể bay được. Khắp nơi trên mặt đất rơi vãi thịt vụn, xương gãy, máu chảy thành sông. Mà sự nhanh nhẹn khi mấy cái quang giáp đó bổ thêm một nhát lên mấy con dã thú trọng thương cũng chấn nhiếp đám người này. Đám người này quả thật là quá máu lạnh.

Thật ra, điều này cũng không thể nói người Tang tộc máu lạnh, các đời tranh đấu cùng dã thú, bọn họ cực kỳ hiểu rõ thói quen của dã thú. Dã thú thụ thương thường trở nên cuồng bạo vô bì, càng dễ gây thương tích cho người ta. Tang tộc chịu thiệt thòi rất nhiều ở phương diện này, cho nên mới hình thành thói quen tốt đẹp này.

Đối với mấy người Tang tộc này, bốn ngàn người không ra tay phía sau lúc này đã chửi toáng cả lên, không dễ gì mới có hành động, không ngờ mấy người này ở một bên xem thì đã kết thúc rồi. Đã sớm ngứa tay khó chịu, bọn họ lúc này ai nấy đều chửi toáng lên, nếu như mấy cái quang giáp tông ủa này có thiết bị liên lạc, phỏng chừng lúc này trong tần số đã bị chìm ngập trong tiếng chửi mắng như nước thủy triều rồi.

Hải Liên đáng thương, lúc này đã bị tiếng quát như bạo lôi của Tang Thiết nổ lung bùng, trước mắt đầy sao.

Hải tặc? Thế lực thế gia? Trong đầu của Quả lão đại xoay chuyển mấy ý nghĩ, nhưng vẫn không có bất cứ kết quả nào.

Hải tặc? Không thể nào! Nếu như hải tặc có thể có sức chiến đấu thế này, vậy thì cả thiên hà Hà Việt chỉ e đã sớm bị nhánh hải tặc này cướp sạch rồi. Quân đội thần bí của thế gia? So với loại khả năng trước, khả năng của loại suy đoán này ngược lại lớn hơn chút. Chẳng qua dáng vẻ của mấy cái quang giáp này, màu sắc lung tung, một mảng xanh, một mảng đỏ, giống như một đám ăn mày mặc đồ có vô số mảnh vá. Trông thế nào cũng là một đội quân tạp nham, hơn nữa, tạp nham so với đoàn của mình còn tạp nham hơn. Hắn không tin mấy tên con cháu thế gia cứng nhắc đó lại có loại sở thích khôi hài này, mấy tên này cả ngày tro cái mặt, chỉ biết đưa ra cái dáng vẻ cao cao tại thượng, làm người ta chán ghét.

Phi hành khí thật kỳ quái! Ánh mắt của Quả lão đại khá không tồi, vừa nhìn liền nhận ra chỗ lợi hại của loại phi hành khí này. Nhưng sự kinh hoàng trong lòng lại một lớp cao hơn một lớp, hắn không hề kinh hoàng vì loại quang giáp này, mà là kinh hoàng vì thực lực cao siêu sư sĩ của loại quang giáp này.

- Các người đã bị bắt. Lời một giọng nói khá trẻ nói ra lại làm mọi sư sĩ của Parpart ngạc nhiên.

Trừ hải tặc, không có ai lại dùng từ bắt vào lúc này! Chẳng lẽ đây thật sự là một nhánh hải tặc, trong mắt Quả lão đại lộ ra vẻ không thể tin được. Hải tặc, bình thường là vì tiền tài. Chẳng lẽ đám hải tặc này nhìn không ra trên người đám người mình nghèo tới mức ngay cả chút dầu cũng thiếu sao?

Dù sao đám người mình cái gì cũng không có, trong lòng Quả lão đại ngược lại trở nên bình tĩnh.

Dưới cái nhìn chăm chăm của mấy phi hành khí quái dị mà lại cực có lực sát thương này, mọi người lập tức ngoan ngoãn nhảy ra khỏi quang giáp.

Đầu lĩnh của đám hải tặc này lại trẻ không ngờ, đây hoàn toàn là một đứa trẻ mà. Nhưng Quả lão đại không vì đối phương trẻ tuổi mà có chút xem thường nào, trẻ thế này lại có thể ngồi ở vị trí này, chỉ có thể nói rõ hắn lợi hại hơn người khác nhiều. Nhưng rất mau, hắn lại phát hiện, cấu tạo của nhánh hải tặc này lại trẻ hóa rất rõ ràng. Xem ra hải tặc cũng phải từ con nít mà bò lên, Quả lão đại nhin không được mà cảm khái trong lòng.

Rất có giác ngộ đối với hoàn cảnh của mình, Quả lão đại khá phối hợp với câu hỏi của Diệp Trùng.

Thật ra, khi nhìn thấy mấy người này, Diệp Trùng có một suy nghĩ. Hắn bức thiết cần một số người bản địa vô cùng quen thuộc với thiên hà Hà Việt. Hải Liên cùng mình đi Cơ Nguyên thành, chắc hẳn đã bị lộ rồi. Nếu như không có người ra mặt ứng phó nhiệm vụ bình thường, đám người mình muốn dung nhập vào xã hội là một việc cực kỳ khó khăn.

Kinh nghiệm xử thế của Diệp Trùng không hề nhiều, nhưng tư duy của hắn lại cực kỳ tỉ mỉ, điều này là chịu ảnh hưởng của Mục. Kinh nghiệm đã không thể giúp đỡ mình, vậy thì dùng tư duy để thay thế.

Khi biết đám người này là một sư sĩ đoàn cỡ nhỏ, trước mắt Diệp Trùng sáng lên.

Đây có lẽ là một phương pháp không tồi.

Sư sĩ đoàn năm ngàn người có chói mắt không? Diệp Trùng hỏi Hải Liên.

- Chỉ có thể coi như là một sư sĩ đoàn cỡ vừa nhỏ, ở trong lúc sư sĩ đoàn cỡ lớn có quy mô từ mấy mươi vạn tới trăm vạn lưu hành hiện nay, loại sư sĩ đoàn quy mô này quả thật không coi là gì.

Thí dụ sư sĩ đoàn Hani Stuart, quy mô của người ta, gần như mỗi hành tinh đều có văn phòng, thế lực giăng đầy thiên hà Hà Việt, ngay cả ba đại thế gia cũng không dễ dàng gây chuyện với bọn họ, là thế lực lớn có số má của thiên hà Hà Việt.

Ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu. Nhìn thấy hàn quang lấp lánh của cánh xương sắc bén trên phi hành khí có hình dáng quái dị này, Quả lão đại tự nhiên không chút do dự đồng ý.

Nhưng hắn rất hiểu tác dụng của mình, đã ở trong tình cảnh này, hắn cũng thoải mái bỏ xuống. Rất tự nhiên, hắn mang tài chính ngay cả căn cũng không có của đoàn giao cho Diệp Trùng. Một sư sĩ như hắn, đã sớm bị thứ này làm cho mệt mỏi, chỉ là vẫn luôn không cách nào buông tay, giờ có cơ hội buông tay, còn không buông tay, hắn ngốc à? Lần này bỏ được rất thoải mái, dù sao sáng lập cũng không phải lý tưởng gì, chẳng qua chỉ là muốn lăn lộn kiếm ăn thôi.

Loại việc độ khó cao này, vẫn là để người có năng lực cao đi làm đi. Mặt Quả lão đại thể hiện ra dáng vẻ cảm khái, ở một bên cười lên trong lòng.

Diệp Trùng bắt đầu đau đầu rồi.

288. Chương 288: Liên Y Lan

Gương mặt lão luyện của Quả lão đại đỏ lên, ngược lại Hoàng đại đầu nghĩ sao nói vậy, lầm bầm nói: “Không phải là nghèo điên rồi, ai lại chạy tới chỗ chết tiết này chứ?”

- Các người nhận ủy thác? Hải Liên mở to mắt, đây về không thể tin được. Mấy người này lại dám nhận ủy thác của chỗ này? Hắn không phải người cái gì cũng không hiểu như mấy người Diệp Trùng, làm sư sĩ tự do nhiều năm, hắn đối với đường đi nước bước trong này cũng hiểu rất rõ. Phàm là ủy thác liên quan tới vành đai toái tinh tử vong, cái nào cũng có hệ số nguy hiểm cực cao, rất ít có người dám nhận. Thân thủ đám người này, hắn vừa rồi cũng đã thấy rồi, so với hắn cũng không bằng, vậy mà lại có gan đi vành đai toái tinh tử vong. Ngay cả sư sĩ đoàn cỡ lớn, bên trong đây tinh anh cũng không dám dễ dàng nhận loại ủy thác này.

Xem ra người nghèo phát điên quả nhiên là đáng sợ a.

Quả lão đại vẻ mặt đành chịu, gật gật đầu: “Ừm, chúng tôi tới tìm Liên Y Lan. Ài, nói ra không sợ các người cười, chúng tôi cũng nghèo điên rồi, còn không nhận ủy thác chỉ sợ không bao lâu cái đoàn này cũng phải giải tán rồi.”

Hải Liên gật đầu hiểu rõ: “Thì ra là vậy, chẳng trách!” Đối với cạnh tranh của thị trường sư sĩ ngày càng kịch liệt, hắn cũng có nghe nói tới, chỉ là không ngờ lại tới mức độ này.

- Liên Y Lan? Đây là cái gì? Tang Phàm vẻ mặt tò mò hỏi.

- Đó là một loại cây kiểng, chẳng có giá trị lớn. Ai cũng không ngờ người nói lại là Diệp Trùng.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung trên người Diệp Trùng, trong mắt mọi người đều là sự kinh ngạc khó che giấu. Diệp Trùng nhìn thế nào cũng không giống một người yêu thích thưởng thức cây cảnh, ngay cả đám người lão luyện như Quả lão đại, trước khi chưa nhận nhiệm vụ, ai cũng chưa từng nghe qua Liên Y Lan.

Bọn họ không hề biết Diệp Trùng thật ra còn là một điều bồi sư, thực vật trong sách hướng dẫn thực vật bằng hình mà Quân phong tử cho, hắn đều nhớ kỹ trong lòng. Liên Y Lan trên đó cũng có ghi lại, nhưng chỉ có sơ sơ vài nét, nó là một loại tài liệu dùng để chế tạo thuốc mê cao cấp. Với ánh mắt của Diệp Trùng, Liên Y Lan này hoàn toàn vô dụng, không chỉ khó tìm, hơn nữa hiệu quả lại không hề xuất sắc. Trên sách còn có vài loại thực vật càng thường thấy hơn, nhưng được hiệu cũng xuất sắc giống như vậy.

- Ai nói không có giá trị? Một cây Liên Y Lan đáng giá năm mươi vạn điểm đó. Tiểu Francis đỏ bừng mặt phản bác.

- Năm mươi vạn điểm? Một người la lên kinh ngạc. Năm mươi vạn điểm là khái niệm gì? Ba vạn điểm của thanh trủy thủ Lưu kim của Tang Phàm đã làm Hải Liên trở mắt, há hốc mồm, bây giờ nghe nói một cây Liên Y Lan lại có giá năm mươi vạn điểm, Hải Liên lúc này suýt nữa là hôn mê.

Mắt mọi người trong khoảnh khắc đỏ lên, ngay cả Diệp Trùng, cũng có chút đầu óc mê muội, hắn nghĩ nát đầu cũng nghĩ không thông, một cây thực vật vứt đi thế này, lại có giá năm mươi vạn điểm, cái này đáng giá bao nhiêu cái quang giáp a?

Nghèo! Thực sự quá nghèo! Vô luận là đám người Diệp Trùng, hay là bọn Quả lão đại, ai nếu đều nghèo tới mức hận không thể bán chính mình đi.

- Đây chính là Liên Y Lan. Quả lão đại chiếu hình ảnh của Liên Y Lan ra.

Thân cây mềm mại, dài thượt, cái lá rộng dày ôn nhuận như bích ngọc, cán hoa thon nhỏ màu sắc giao thoa sắc sỡ, hình dáng hoa của nó khá đặc biệt, giống như một hình tròn cực kỳ hoàn mỹ, mà từng vòng, từng vòng hoa văn giống như nổi lên từng gợn sóng.

Cây hoa vút đi này tuy rất dễ nhìn, nhưng làm sao cũng nhìn không ra nó đáng giá năm mươi vạn điểm a.

- Liên Y Lan sinh trưởng ở gần đây? Diệp Trùng hỏi, trên sách hướng dẫn, nơi mọc của Liên Y Lan không hề nói rõ.

- Ủm, theo tình báo bên ủy thác cung cấp cho chúng tôi, một cây Liên Y Lan phát hiện lần trước chính là mọc ở khu vực này, cho nên chúng tôi cũng tới đây thử may mắn. Quả lão đại nói.

- Tang Phổ, gọi một nửa số người đi tìm cây Liên Y Lan này. Diệp Trùng chỉ Liên Y Lan trên màn hình nói. Đùa à, năm mươi vạn điểm a. Đây chính là bao nhiêu tiền a, chính đang phát sầu vì tiền, Diệp Trùng hận không thể lập tức biến ra tiền, ủy thác này đối với người bình thường mà nói đích xác vô cùng nguy hiểm, nhưng đối với mấy người Diệp Trùng mà nói, lại là một việc đơn giản vô cùng.

- Ủm. Tang Phổ gật đầu lia lịa. Là người chỉ huy tác chiến của năm ngàn người, hẳn đối với việc trang bị vũ khí có sự theo đuổi cực kỳ cuồng nhiệt, nhưng mấy thứ này, cái nào cũng cần tiền để mua. Sự theo đuổi đối với loại trang bị này của hắn rất nhanh liền chuyển thành sự theo đuổi đối với tiền bạc.

Trừ Quả lão đại, mấy người còn lại của sư sĩ đoàn còn lại đều theo Tang Phổ đi tìm Liên Y Lan.

Hơn hai ngàn người còn lại nghỉ ngơi một chút, mấy ngày này bay không ngừng, không dễ dàng gì có thể có cơ hội thoải mái, trừ mấy cái quang giáp cảnh giới đó, người khác đều ra khỏi quang giáp. Mọi người tập trung cùng nhau trò chuyện, nhưng rất mau, thôn dân Tang gia ngứa tay khó chịu được liền bắt đầu hoạt động vui chơi thường thấy nhất của Tang gia thôn: khiêu đấu. Cái gọi là khiêu đấu chính là mọi người vây thành một vòng tròn, hai người ở trong vòng tiến hành cận chiến tay không, ai cũng có thể lên.

Mấy ngày này, mọi người ai nấy đều buồn bực tới mức phát hoảng, không dễ gì có cơ hội thoải mái, bầu không khí khiêu đấu cực kỳ sôi nổi, tiếng kêu hay, tiếng hoan hô vang lên khắp nơi.

Sự thay đổi về mặt của Quả lão đại làm Diệp Trùng hơi hứng thú, từ sự ngưng trọng lúc đầu, biến thành sự kinh ngạc, rồi tới sự hoàn toàn không thể tin được lúc sau.

Quả lão đại cảm giác mình như đang nằm mơ, nhưng giấc mơ này lại vô luận thế nào cũng không thể gọi là mộng đẹp.

Mới bắt đầu, thân thủ của hai người đang khiêu đấu đã đủ làm hắn kinh ngạc rồi, không ngờ nơi này lại có cao thủ cận chiến đáng sợ thế này! Trong lòng Quả lão đại đối với mấy người này đã nhìn mà lú lẫm, trình độ cận chiến của bản thân hắn không hề quá lợi hại, nhưng hẳn đối với ánh mắt của mình khá có tự tin. Loại cao thủ cận chiến trình độ này, hẳn tin rằng, cho dù là mấy sư sĩ đoàn cỡ lớn đó, tối đa cũng chỉ có một, hai người, đám người trước mắt này tuy chỉ có năm ngàn người, nhưng lại có hai cao thủ lợi hại như vậy, thực lực quả nhiên không bình thường a.

Nhưng tiếp theo, về mặt của hắn càng lúc càng trắng, cơ nhục trên mặt giống như cứng lại.

Người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm... Thực lực mỗi người lên đều chênh lệch không lớn, chiến đấu cũng kịch liệt dị thường.

Làm sao có thể? Trong đầu Quả lão đại đã có chút đoạn mạch. Chẳng lẽ toàn bộ mấy người này đều là cao thủ cận chiến như vậy? Ánh mắt ngây ngốc quét qua hai ngàn người này, trong đầu Quả lão đại không tự chủ được mà bật ra ý nghĩ này. Điều này làm sao có thể? Quả lão đại tự mình lăm lăm, trong lòng lại ẩn ước cảm thấy suy đoán của mình dường như cực kỳ có khả năng là thật.

Hắn mạnh mẽ lắc lắc đầu, dường như muốn quăng đi suy nghĩ đáng sợ này.

Liếc nhìn một cái, Quả lão đại đắn đo một lát, mới cẩn thận hỏi: “Tiên sinh, căn cứ của chúng ta... à... không biết ở chỗ nào?”

- Căn cứ? Chúng ta không có căn cứ. Diệp Trùng nghĩ cũng không nghĩ, nói thẳng.

- Không có căn cứ? Quả lão đại mở to miệng, biểu tình ngây ngốc. Năm ngàn người, không có căn cứ? Đây là đoàn thể gì? Cho dù là hải tặc, thì cũng có căn cứ a.

- Ủm, các người có căn cứ không? Ở chỗ nào? Diệp Trùng quay mặt, hỏi.

Quả lão đại cười khỏ nói: “Đoàn cỡ nhỏ như chúng tôi thế này nào có cần cứ gì. Không biết tiên sinh muốn dùng chân ở chỗ nào?”

- Chúng tôi dự định đi Hôi cốc. Diệp Trùng lạnh nhạt nói.

- Hôi cốc? Về mặt Quả lão đại trong chớp mắt liền trắng bệch, không khỏi gấp giọng nói: “Hôi cốc không đi được, nơi đó quá nguy hiểm!”

- Ủm. Rất nguy hiểm? Diệp Trùng cảm thấy hứng thú hỏi.

- Đúng vậy, cực kỳ nguy hiểm! Quả lão đại trịnh trọng nói: “Tôi từng có bạn đi tới Hôi cốc, thân thủ của hắn so với tôi không biết là cao hơn bao nhiêu lần. Nhưng đi tới đó chẳng qua chỉ ba tháng, sau đó có tin tức truyền tới, hắn đã chết rồi. Trong số bạn bè của tôi, người chết ở Hôi cốc đã có ba người rồi.” Quả lão đại nói tới chuyện này, vẻ mặt đau thương.

- Nguy hiểm vậy sao? Diệp Trùng hơi kinh ngạc. Nói thật, sư sĩ nơi này, Diệp Trùng từng thấy qua không ít ở Cơ Nguyên thành, thực lực đều khá mạnh mẽ. Rất nhiều sư sĩ, so với trình độ sư sĩ của ba thế lực lớn mình từng thấy qua ở năm thiên hà lớn lúc trước chỉ cao chứ không thấp hơn. Nếu như với trình độ thế này mà tỉ lệ tử vong ở Hôi cốc còn cao như thế, vậy Hôi cốc đích xác là nguy hiểm.

- Ủm, đúng vậy, sự hung hiểm ở Hôi cốc, người chưa từng đi qua vĩnh viễn không sao cảm nhận được. Chẳng lẽ tiên sinh đắc tội thế gia nào? Quả lão đại không khỏi kỳ quái hỏi. Người đi Hôi cốc, phần lớn đều là mấy người không thích thế gia hoặc đắc tội với thế gia.

- Chỉ là ba đại thế gia thôi. Diệp Trùng tùy ý nói.

Quả lão đại lại hít một hơi khí lạnh, ba đại thế gia, vị lão đại này cũng thật là to gan, ngay cả ba đại thế gia cũng dám chọc, từ trong lời nói, hình như đây không hề là một, hai nhà trong đó. Nhưng hắn lúc này vẫn chưa nghĩ tới, kẻ đầu tên của sự kiện tám giới giả và ba đại thế gia đối đầu nhau lưu truyền sôi nổi khoảng thời gian trước đây đang ở trước mặt. Chủ yếu là vì hắn bị số lượng tám giới giả làm cho nghĩ lầm. Dù sao, đối với giới giả mà nói, tám người đã là một con số vô cùng đáng sợ, gần như ai cũng rất khó lại nâng số người này lên.

Năm ngàn giới giả? Kẻ nói ra lời này nhất định là một tên khùng.

- Có lẽ chúng ta có thể tìm một hành tinh lạc hậu chút. Quả lão đại có chút lưỡng lự nói.

- Hử?

Nhìn thấy ánh mắt Diệp Trùng nhìn mình, da đầu Quả lão đại phát tê, hắn lập tức giải thích nói: “Thế lực ba đại thế gia tuy lớn, nhưng vẫn không khống chế được cả thiên hà Hà Việt. Ở một số hành tinh lạc hậu, chúng ta có thể tới đó phát triển trước, chỉ là chúng ta chú ý yên lặng chút, chắc sẽ không làm họ chú ý.” Nói rồi, sự khẩn trương của Quả lão đại cũng từ từ giảm xuống, dù sao cũng là người từng làm lão đại, ánh mắt vẫn cao minh hơn người thường không ít.

Lời của Quả lão đại làm Diệp Trùng lâm vào trầm tư.

Quả lão đại tiếp tục nói: “Với thực lực của chúng ta, đi Hôi cốc có lẽ có thể đứng không vững. Nhưng...” Hắn liếc nhìn Diệp Trùng, lập tức trật tự nói: “Chúng ta không có tiền. Tuy tôi cũng không biết bên trong Hôi cốc rốt cuộc là quang cảnh thế nào, nhưng tôi biết, không có tiền, vô luận đi đâu cũng vô cùng khó khăn.”

- Ủm, không sai. Diệp Trùng gật gật đầu, câu nói này của Quả lão đại chắc chắn là chính xác vô cùng. Hơn nữa, đám người này của mình, thiết bị trên quang giáp không hề đầy đủ, lực chiến đấu trước mắt tuy đối với dã thú thì cường hãn vô bì, nhưng chiến đấu với đám quang giáp khác, rốt cuộc có thể có bao nhiêu phần thắng, trong lòng bản thân Diệp Trùng cũng không biết, con người thông minh hơn dã thú nhiều.

Hiện giờ đích xác không phải là thời cơ tốt đi Hôi cốc.

Thấy Diệp Trùng tán đồng lời của mình, Quả lão đại không đắc ý chút nào, ngược lại tâm thần hốt hoảng một trận. Vốn dĩ đám người mình chính là không muốn đầu quân thế lực nào, không ngờ rốt cuộc cũng khó tránh phải bước vào con đường này. Trong lòng cười khỏ, biết sao được, mình không có chút lựa chọn nào,

hắn hiểu rõ, nếu như đám người mình không thỏa hiệp, kết quả chờ đón bọn họ sẽ là cái gì. Hắn vẫn chưa tới mức vì điều này mà nguyện ý từ bỏ tính mạng của mình, thêm vào đó, cuộc sống khổ cực và áp lực sinh tồn của sư sĩ đoàn trong thời gian này đã dày vò hắn đủ thảm rồi.

Có lẽ, điều này đối với mấy người mình mà nói cũng không phải là việc xấu. Quả lão đại tự an ủi mình như vậy.

- Tiên sinh... tiên sinh... chúng tôi tìm thấy rồi! Trong giọng nói trầm ổn của Tang Phổ lộ ra vẻ mừng rỡ.

Phàn Thanh ngồi trên ghế mềm, nhìn Thanh Hà tảo trà màu xanh ngọc biếc trước mặt, hơi nước lớn vờn bay lên mang theo chút thơm dịu. Nàng đang đợi người, cách thời gian hẹn vẫn còn nửa giờ, nhưng nàng đã tới trước. Đây là thói quen của nàng, nàng thích làm mình thêm chủ động.

Sư sĩ đoàn Parpart, lúc đầu, nàng đặc ý điều tra một phen sư sĩ đoàn tiếp nhận ủy thác này. Đây là một sư sĩ đoàn cỡ nhỏ chỉ có hơn tám mươi người, vô luận thực lực hay là danh tiếng, đều khá bình thường. Phàn Thanh thậm chí còn điều tra qua ghi chép ủy thác bọn họ từng hoàn thành, toàn bộ đều là một vài việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi, mà đánh giá chỉ có nửa sao cũng đủ để nói rõ đây chỉ là một sư sĩ đoàn chẳng ra gì.

Cho nên lúc đó nàng đã tuyệt vọng rồi, sư sĩ đoàn thế này, muốn hoàn thành nhiệm vụ độ khó cao thế này, phỏng chừng cũng là nghèo phát điên rồi, là kẻ liều mạng. Việc này vẫn luôn bị nàng quăng ra sau đầu, nhưng bữa trước nàng đột nhiên nhận được tin của sư sĩ đoàn này, đối phương lại nói đã hoàn thành ủy thác.

Nói thật, lời đối phương nàng bán tín bán nghi, nhưng nàng là một người tử tế, tuy không tin có người dám có ý nghĩ không dâng hoàng gì trên đầu Phàn gia, nhưng nàng vẫn chuẩn bị đầy đủ. Xung quanh chỗ này, nàng đã sắp xếp lượng lớn nhân thủ, đề phòng bất trắc.

Nhìn lại thời gian, vẫn còn năm phút, đối phương vẫn chưa tới. Phàn Thanh bắt giác hơi nhú mào, nàng là một người rất giữ giờ, cho nên cực kỳ thống hận đối với loại hành vi tới trễ này.

Vẫn còn một phút, lại vẫn không thấy bóng dáng. Đáy lòng nàng đã có chút không vui, qua thêm một phút nữa, nếu như đối phương vẫn không xuất hiện, thì nàng quyết định sẽ bỏ đi.

Nửa phút, thần sắc nàng lạnh lẽo, thông thả, thoải mái nhấp Thanh Hà tảo trà. Thủ hạ xung quanh không khỏi khấn trong lòng, biểu tình này đã nói rõ nàng rất giận dữ. Người quen biết đều biết, Phàn tỷ rất giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

289. Chương 289: Chiếm Đóng Hành Tinh Dật Cúc

Sắc mặt Phàn Thanh hơi hòa hoãn, đứng dậy, trên mặt như gió xuân xua tan mùa đông, cười mỉm chi nói: “Quả tiên sinh thật là giữ đúng giờ, không sai lệch chút nào a.”

Quả lão đại cười ha hả: “Để Phàn tiểu thư đợi lâu rồi, thật là có lỗi a.”

Phàn Thanh hơi cười nói: “Nào có, nào có, quý đoàn có thể vì hàn gia thâm nhập vào vành đai toái tinh tử vong, chờ đợi chút thế này có là gì? Ừm, mấy vị này là?” Ánh mắt của nàng quét về phía năm người mang mặt nạ màu bạc bên cạnh. Trong năm người này, trừ một người thân hình hơi cao ra, bốn người còn lại ai nấy đều có thân hình nhỏ bé, gầy ốm, ngược lại làm nổi bật Quả Nhân anh võ, dũng mãnh.

Mấy người này tuyệt đối không phải người ban đầu của sư sĩ đoàn Parpart, hơn nữa, mấy người này, ai nấy đều bước đi trầm ổn, giữa tĩnh và động, cực có sức kéo. Cao thủ! Trong lòng khẽ run, tuy rất không thích người giả thần giả quỷ thế này, nhưng Phàn Thanh lại không biểu hiện ra bất cứ vẻ không vui nào.

- Mấy vị này là đoàn viên mới của chúng tôi, lần nào cũng nhờ bọn họ giúp đỡ, chúng tôi mới hoàn thành ủy thác. Phong tục trong tộc bọn họ quái dị, ha ha, chỉ có vợ hoặc chồng của mình mới có thể thấy được dung mạo của nhau, nếu không sẽ không chết không thôi. Vẫn mong Phàn tiểu thư thứ lỗi. Quả lão đại vội vàng giới thiệu. Ánh mắt năm người cố ý, vô tình quét về phía mấy nhân viên ngự trang đó, làm Phàn Thanh giật thót trong lòng.

- Quả lão đại khách khí rồi. Ha ha, xem ra quý đoàn phát triển lớn mạnh a, chúc mừng, chúc mừng.

Chủng tộc trong thiên hà nhiều không kể xiết, các loại phong tục kỳ lạ cũng vô cùng vô tận, loại phong tục này tuy hiếm gặp, nhưng cũng làm người ta có thể hiểu được.

Cái gì mà phong tục, thuần túy là nói xàm, nhưng ít nhất nói đi nói lại, là một cái có không tồi, đây là phương pháp tiểu Francis nghĩ ra. Năm ngàn người đeo mặt nạ, tám người Diệp Trùng đã lộ mặt lẫn vào trong đó, quỷ mới phát hiện được. Nhưng hiện giờ mặt nạ tuy rằng tiện nghi, nhưng năm ngàn cái cũng không phải là con số nhỏ không tốn công sức, mấy người Diệp Trùng chỉ đành làm trước năm cái mang lên. Cẩn thận chút, bốn người lần này Diệp Trùng mang theo không có ai là người đi hành tinh Cơ Nguyên lần trước.

- Phàn tiểu thư nói đùa rồi, so với Phàn gia, chúng tôi vẫn kém không biết xa đến cỡ nào a. Lời đối đáp của Quả lão đại nói không chút kẻ hở, nhưng hẳn chuyển đề tài: “Phàn tiểu thư, chúng ta hay là nói chuyện chính đi.”

- Được. Sắc mặt Phàn Thanh nghiêm chỉnh.

- Liên Y Lan chúng tôi tìm thấy rồi, nhưng so với dự tưởng có chút khác biệt. Quả lão đại nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói.

- Khác biệt? Ừm, không biết là khác biệt gì? Miệng hỏi, trong lòng Phàn Thanh cười lạnh, loại người này nàng thấy nhiều rồi, ai nấy đều muốn nhân cơ hội nâng giá, kiếm thêm chút tiện nghi.

- Vốn dĩ chúng tôi cho rằng có thể tìm thấy một cây thì đã là may mắn trời cho rồi. Nào biết hôm đó may mắn tốt tới không ngờ, lại tìm thấy ba cây. Ha ha, quả thật là ra ngoài ý liệu a. Về mặt Quả lão đại như thường nói.

- Cái gì, ba cây? Phàn Thanh thất thanh kêu lên, đột nhiên đứng dậy, trong cặp mắt phượng, đầy vẻ không thể tin được.

Sự thất thố của Phàn Thanh cũng làm thủ hạ của nàng lập tức khẩn trương lên, cho rằng xảy ra chuyện gì. Sốt soát một cái, vây lấy mấy người. Mà Quả lão đại vẫn dáng vẻ nhàn hạ, giống như không nhìn thấy mấy người này vậy.

Thấy đám thủ hạ này vây lại, thần sắc Phàn Thanh có chút xấu hổ, cho mọi người lui xuống, ngượng ngùng nói: “Phàn Thanh thất thố, làm các vị cười chê rồi.” Sắc mặt nàng như thường, trái tim lại đập mạnh không thôi, chính trong khoảnh khắc thủ hạ vừa có cử động vừa rồi, sát cơ lóe lên rồi mất trong mắt năm gã đeo mặt nạ đó làm trong lòng nàng khẩn trương.

- Ha ha, ra ngoài làm việc, cẩn thận chút là nên mà. Đối với uy tín của Phàn gia, tôi vô cùng tin tưởng. Về mặt Quả lão đại không hề giả dối, tuy là lời đối đáp, nhưng cũng làm Phàn Thanh hảo cảm vô cùng.

- Ba cây hàn gia cần toàn bộ, ra giá hai trăm vạn điểm, không biết ý Quả lão đại thế nào? Cây Liên Y Lan này nàng phải lấy cho bằng được.

Một cây năm mươi vạn điểm, ba cây hai trăm vạn điểm, giá này cũng coi như là công bằng. Quả lão đại lên liếc Diệp Trùng một cái, cười trả lời: “Phàn tiểu thư quả nhiên là người sáng khoái, được, cứ quyết định vậy đi.”

Động tác nhỏ nhất này của Quả lão đại bị Phàn Thanh bắt được rất rõ ràng, trong lòng xoay chuyển như điện, về mặt không chút thay đổi: “Vậy thì phải cảm ơn quý đoàn thành toàn rồi.”

Cùng lúc này, một gã đeo mặt nạ sau lưng Quả lão đại đưa tới trước một cái rương thu thập, mở rương ra, ba cây Liên Y Lan yên tĩnh đặt ở trong.

Phàn Thanh kinh ngạc nhìn Quả lão đại một cái, đám người thô lỗ này lại biết dùng rương thu thập để đặt Liên Y Lan, hơi ra ngoài ý liệu của nàng. Nàng không khỏi nói một câu có ý nghĩa sâu sắc: “Quý đoàn quả nhiên là thâm tàng bất lộ a.”

Quả lão đại cười ha hả, không nói gì. Giao dịch hoàn tất tại chỗ, mấy thế gia này quả nhiên tài lực hùng hậu, bỏ hai trăm vạn điểm mà không nhúu mày một cái, làm mấy người Quả lão đại đỏ mặt vô bì.

- Tệ đoàn sẽ dời tới hành tinh Dật Cúc, sau này nếu như có mối làm ăn nào, vẫn xin chiếu cố nhiều a. Quả lão đại vẻ mặt tươi cười.

Phản Thanh không khỏi có chút ngạc nhiên, hành tinh Dật Cúc khoa học kỹ thuật lạc hậu, dân cư thưa thớt, tuyệt không phải chỗ tốt phát triển sư sĩ đoàn. Nàng hiện giờ có thể khẳng định, thực lực của sư sĩ đoàn Parpart tuyệt không giống điều tra của mình chút nào.

Sư sĩ đoàn có thực lực thế này, không gian phát triển ở những hành tinh có dân cư đông đúc đó mới lớn hơn. Dù sao dân cư đông cũng tức là số lượng ủy thác nhiều hơn, sư sĩ đoàn có thực lực rất dễ ở chỗ này bộc lộ tài năng, từ đó mà đứng vững. Bọn họ tại sao lại chọn hành tinh như Dật Cúc làm căn cứ của mình?

- Quý đoàn đây là... Về mặt Phản Thanh nghi hoặc.

Quả lão đại giải thích nói: “Chúng tôi gần đây chiêu mộ được một tốp thành viên không tốt, cần không gian khá lớn để tiến hành huấn luyện, cho nên chỉ đành chọn mấy hành tinh lạc hậu này. Hơn nữa, tệ đoàn thực lực nhỏ bé, ở mấy địa phương này cũng có thể dễ dàng đứng vững hơn!”

- Quả lão đại quá khiêm tốn rồi! Tuy không tin lắm, nhưng Phản Thanh vẫn tán tụng Quả Nhân một câu.

Phen giao dịch này tự nhiên là chủ khách cùng vui, hai bên xây dựng quan hệ hợp tác tốt đẹp.

Hai trăm vạn điểm, đối với cá nhân mà nói, vô nghi là một con số cực kỳ khả quan. Nhưng đối với một sư sĩ đoàn hơn năm ngàn người mà nói, đây quả thật là quẳng đồ vào nước, có nghe cũng không vang. Một cái quang giáp của Hải Liên đã cần ba vạn điểm, hai trăm vạn điểm chẳng qua cũng chỉ tương đương hơn sáu mươi cái quang giáp Minh Nguyệt.

Nhưng tốt xấu gì cũng là buôn bán đầu tiên của mọi người, về mặt mọi người đều khó giấu được sự hưng phấn.

Công tác không gian hai ngàn điểm, thiết bị liên lạc ba ngàn điểm, hệ thống quét hình thì đắt chút, năm ngàn điểm. Mấy cái linh kiện này đều cực kỳ bình thường, không có món nào là hàng cao cấp, nhưng giá đó quả thật làm Diệp Trùng đau lòng không thôi, càng làm Diệp Trùng vô cùng hoài niệm tên súc sinh Thương, nhớ lúc đó mình đứng là kẻ giàu có danh đứng như tên a.

Một cái quang giáp tông ui thêm vào thiết bị cơ bản thì cần một vạn điểm, Diệp Trùng cuối cùng quyết định dùng một trăm vạn điểm vũ trang cho một trăm cái quang giáp tông ui, mấy cái quang giáp này sau này chính là dùng làm bề mặt trong đoàn, cũng là lực lượng ra ngoài chấp hành nhiệm vụ chủ yếu nhất. Một trăm vạn điểm còn lại, Diệp Trùng không dám dùng bậy, theo như tính toán của Quả Nhân, ngay cả ở hành tinh lạc hậu Dật Cúc đó, xây dựng một căn cứ quy mô có thể chứa năm ngàn người, một trăm vạn điểm này có thể vẫn không đủ.

Tiền à tiền! Với sự bình tĩnh của Diệp Trùng cũng muốn quát lên một câu.

Liệu sức mà làm, vô luận là tìm kiếm Mục Thương, hay là tìm đường trở về trở về năm thiên hà lớn, đối với Diệp Trùng mà nói, thực lực trước mắt của hắn cũng còn xa mới đủ. Sự cấp thiết này không có trợ giúp gì đối với sự tiến triển của sự việc, hắn có đủ kiên nhẫn để lớn mạnh từng chút một. Mạng mô phỏng của thiên hà Hà Việt không hề phổ cập, thứ nhiều hơn là mạng mô phỏng chuyên dụng do tự bản thân thể gia hoặc sư sĩ đoàn cỡ lớn xây dựng.

Hơn nữa, khoa học kỹ thuật của thiên hà Hà Việt tiên tiến hơn năm thiên hà lớn quá nhiều, Diệp Trùng rất hoài nghi nơi này rất có khả năng có hư nghi trí cảm cường đại giống như Mục Thương. Thật ra, từ sau khi có chút hiểu biết không ngờ về thiên hà Hà Việt, trong lòng hắn đã có một suy đoán: Mục Thương rất có khả năng chính là đến từ thiên hà thần bí mà mạnh mẽ này. Nếu như như thế, vậy thì vào mạng mô phỏng sẽ là một việc khá nguy hiểm.

Trước mắt, hắn căn bản nghĩ không ra bất cứ phương pháp nào có thể tìm được Mục Thương. Nếu đã như vậy, vậy bỏ việc này xuống trước. Đây chính là phong cách của Diệp Trùng, suy nghĩ bình tĩnh thay cho xung động cảm tính. Nếu như Mục Thương vẫn tồn tại, hắn hoàn toàn không lo lắng sự sinh tồn của bọn họ, vô luận nhìn từ góc độ nào, khả năng bọn họ sống sót đều cao hơn mình nhiều.

Trước tiên phải nỗ lực sống sót ở thiên hà Hà Việt, đây là mục tiêu không lớn mà thực tế hẳn định ra. Tuy hoàn cảnh trước mắt không hề coi là quá tốt, nhưng cuộc sống càng nguy hiểm hơn thế này, Diệp Trùng cũng từng trải qua, tự nhiên cũng không có bất cứ bất mãn nào.

Thành phố Terry là một thành phố nhỏ chỉ có ba triệu người, nó không có bất cứ chỗ nào làm người ta ngạc nhiên, thành phố thế này ở hành tinh Dật Cúc chỗ nào cũng có. Vị trí địa lý của hành tinh Dật Cúc cực kỳ hẻo lánh, nằm ở rìa vành đai toái tinh tử vong, thêm vào bản thân nó thiếu thốn khoáng sản, cho nên nơi này vô luận là kinh tế hay là khoa học kỹ thuật đều cực kỳ lạc hậu. Ngành công nghiệp chính địa phương là ngành trồng trọt, do nguyên nhân khí hậu, trái cây nơi này sản xuất lại khá nổi tiếng. Biết sao được, hành tinh Dật Cúc cách khá xa các tuyến đường chủ yếu nhất, lợi nhuận bán trái cây lại không đủ làm đám tay buôn động lòng, cho nên tới giờ, hành tinh Dật Cúc vẫn có dáng vẻ lúc trước.

Nông trường của Nevid đột nhiên vào ở rất nhiều người lạ, phần lớn mấy người này đều mang mặt nạ màu bạc, xem ra vô cùng quái dị. Hàng xóm xung quanh ai nấy đều thảo luận việc này, Nevid muốn bán nông trường đi hành tinh khác phát triển, mỗi người nơi này đều biết, nhưng mọi người đối với nông trường này của hẳn lại thêm rõ dãi. Đây là một mảnh bình nguyên có diện tích cực kỳ lớn, đất đai bằng phẳng không ngờ, vô luận là ánh sáng hay là nguồn nước đều không chê trách gì được, bất kể trồng cái gì cũng có thể có thu hoạch tốt.

Không ngờ mấy người chỗ khác này lại im hơi lặng tiếng thu mua nông trường. Nhưng mấy người này không ngốc tới mức có ý định trên người đám đeo mặt nạ này. Đám người này vừa nhìn là biết không phải kẻ lương thiện, vô luận cử chỉ hay là động tác, đều lộ ra sự hung mãnh nồng đậm. Rất nhiều người vẫn nhớ khi mấy ngàn cái quang giáp cùng đáp xuống nông trường của Nevid, mọi người đều cho rằng hải tặc vũ trụ đến.

Hành tinh Dật Cúc rất ít có hải tặc vũ trụ tới, dù sao hành tinh nghèo nàn như vậy quả thật là không có bao nhiêu thứ béo bở để vơ vét.

Sau khi đám người lạ này tới, cả ngày đều ở trong nông trường, không thấy một ai ra ngoài. Chính trong lúc mọi người kỳ quái trong lòng, mấy đội xây dựng tiến vào trong. Ở trên mảnh đất phì nhiêu này dựng nên một bức tường quây khổng lồ, gần như bao vây toàn bộ cả nông trường. Mãi tới mười ngày, mấy đội xây dựng này mới đi ra từ bên trong bức tường này.

Ai cũng không biết thứ mấy người này làm đều là mê hoặc tự động.

Mấy ngày sau, dưới màn hình ở cửa lớn, sáu chữ sư sĩ đoàn Parpart (Phách phách đặc sư sĩ đoàn) làm mọi người bình tĩnh ngộ, thì ra đây là một sư sĩ đoàn a.

Tiền vô nghi là việc Diệp Trùng đau đầu nhất hiện giờ, cứ địa mới làm được một nửa công trình, tiền đã xài gần như hết sạch. Điều duy nhất làm hẳn cảm thấy may mắn là, thực phẩm ở nơi này quả thật là rẻ, nếu không, hẳn còn phải phiền não vì cái bụng của năm ngàn người này.

Nếu như còn không nhận nhiệm vụ, chỉ e chính là cục diện ngồi không ăn lỗ núi. Hẳn dẫn mấy người Quả lão đại, Tang Phàm, đi tới sở công chứng ủy thác của thành phố Terry.

Tầng lầu thấp tè, cửa chính mộc mạc, so với sở công chứng ủy thác của mấy hành tinh phát đạt Diệp Trùng từng thấy qua đó, hai bên giống như không phải là sản phẩm của một thời đại. Bước vào cửa, chỉ thấy lác đác vài người không việc gì làm đang đi lại bên trong. Còn nhiệm vụ có thể nhận được trên bảng ủy thác chỉ có vài cái ít tới mức đáng thương, lại nhìn thù lao, mọi người không khỏi nhìn nhau.

Nhưng mọi người ngược lại cũng không than vãn gì, trước mắt an toàn là trên hết, chỉ cần có thể không làm ba đại thể gia chú ý, gian khổ chút lại ngại sao? Huống chi, so với cuộc sống của Tang tộc ở Thiên vực trì, nơi này đã có thể coi như là thiên đường rồi. Đối với mấy người Quả lão đại, vẫn luôn lăn lộn ở tầng dưới xã hội, thuộc loại hình chịu khó chịu khổ, cũng không than vãn gì.

Chỉ là trong đoàn hiện giờ cần lượng lớn tiền bạc, với Diệp Trùng, trang bị cơ bản nhất của mỗi người hiện giờ cũng chưa đạt được. Năm ngàn người, mỗi người một vạn điểm, tổng số chính là đạt tới mức năm mươi triệu điểm. Còn như mấy máy móc quang giáp Diệp Trùng muốn mua đó, mỗi cái đều từ mấy triệu trở lên. Giờ nghĩ lại, trang bị trên Hoa hoa công tử thật là xa xỉ a, tất cả máy móc của ba phòng thí nghiệm, cái

này không phải là sản phẩm đỉnh cao nhất của năm thiên hà lớn, giá cả đắt đỏ, mỗi một cái đều có giá trên trời. Với tài lực hiện giờ của Diệp Trùng, ngay cả một món trong đó cũng mua không được.

Nhưng Diệp Trùng cũng không phải là người kén cá chọn canh, xem sơ qua mấy ủy thác này, còn trưng cầu ý kiến của Quả lão đại, Diệp Trùng nhận lấy toàn bộ ủy thác có thể nhận được. Phần lớn mấy ủy thác này cần lượng lớn nhân thủ, mà lại là việc khá tầm thường, thêm vào thù lao không hề cao, bình thường rất ít có sư sĩ đoàn nguyện ý tiếp nhận.

Nhưng thứ Diệp Trùng hiện giờ không thiếu nhất chính là người. Năm ngàn phía dưới mỗi ngày đều ở đó không có việc làm, chỉ dành không ngừng huấn luyện giết thời gian. May mà bức tường đã xây, cũng không sợ kinh thế hãi tục. Đáng thương nhất có lẽ phải kể đến mấy người tiểu Francis, bọn họ giống như bầy cừu chui vào bầy sư tử, làm cho Tang Phổ vẫn luôn cực kỳ để ý tới thực lực của tộc nhân cũng chịu không nổi, tự thân tiến hành huấn luyện với bọn họ. Từ đó, cuộc sống u ám của bọn họ bắt đầu mở màn. Điều chết người nhất là trước mặt một tên biến thái, người sẽ cảm thấy không khí không đủ, nhưng nếu như ở trước mặt năm ngàn tên biến thái, vậy thì người sẽ phát hiện người không có chỗ nào tốt.

Để mấy người Quả lão đại và Tang Phàm ở lại chỗ này thử vận may, Diệp Trùng liền trở về căn cứ.

290. Chương 290: Chị Em Họ Mễ

Mễ Kỳ không kiềm chế được cảm xúc nói: “Chẳng trách ông chú không chịu rời khỏi đây, em cũng không muốn trở về.” Mễ Kỳ, mười bảy, mười tám tuổi, tướng mạo khá tuần tú, trong từng cái nhấc chân giờ tay đều mang theo chút phong phạm của con cháu thế gia, ôn văn nho nhã, trên đường chốc chốc lại có ánh mắt lướt qua cửa tiểu cô nương. Nhưng Mễ Kỳ rõ ràng đã sớm quen với việc này, nhìn như không thấy, thần thái tự nhiên.

Mễ Tô không khỏi tán đồng nói: “Ừm, ông chú người vì gia tộc mà cực khổ hơn nửa đời người, bây giờ có thể tìm được một nơi an hưởng tuổi già thế này, cũng là hạnh phúc lớn rồi a.” Mễ Tô là chị của Mễ Kỳ, chị em hai người cùng mẹ sinh ra, từ nhỏ cảm tình đã cực tốt.

Chính ngay lúc này, mấy liên lạc trên cổ tay người trung niên sau lưng vang lên. Hai chị em Mễ Tô, Mễ Kỳ ở phía trước không khỏi dừng bước, xoay người nhìn người trung niên. Người trung niên vội vàng mở mấy liên lạc, chưa nói hai câu về mặt đã sa sầm lại, thấp giọng nói hai câu, đóng mấy liên lạc lại.

Nhìn thấy vẻ mặt người trung niên không tốt, Mễ Tô không khỏi nhẹ giọng hỏi: “Vân thúc, xảy ra chuyện gì?”

Người trung niên được gọi là Vân thúc cong người trả lời: “Đại tiểu thư, vừa rồi bộ nghe ngóng trong tộc nói rằng xung quanh hành tinh Nguyệt Mang hơi không bình lặng, hình như có dấu vết hoạt động của hải tặc.”

- Hành tinh Nguyệt Mang? Mễ Kỳ nghe tin không khỏi hơi nhíu mày: “Đây không phải là nơi chúng ta phải qua sao?”

- Đúng, tộc trưởng cho chúng ta thuê nhiều người chút, không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn. Vân thúc nói.

Bọn họ lần này đặc biệt vì thăm hỏi ông chú. Ông chú trước giờ không thích nhiều người, cho nên người bọn họ dẫn theo không hề nhiều.

Nhưng điều không ngờ là, đi được nửa đường, đột nhiên nghe nói sự kiện tám giới giả đại khai sát giới và ba đại thế gia đối đầu ở Cơ Nguyên thành của hành tinh Lạc Huyền. Cảm nhận sâu sắc sự trọng đại của vụ việc, hai người Mễ Kỳ và Mễ Tô thương lượng một phen, liền phái đám hộ vệ này đi thăm dò tin tức, chỉ giữ lại Vân thúc từ nhỏ đã thấy bọn họ lớn lên ở bên cạnh. Ba người cải trang thành du khách bình thường, ngồi tàu vũ trụ tới hành tinh Dật Cúc, dọc đường khá là yên ổn.

Mễ Tô do dự một lát, không khỏi mở miệng nói: “Đệ đệ, hay là đợi một khoảng thời gian nữa hãy đi?”

- Vậy làm sao được? Mẹ Kỳ quả đoán cự tuyệt, kiêu ngạo nói: “Kiểm tra con em trong tộc lập tức sẽ bắt đầu, em là con tộc trưởng làm sao có thể không lấy mình làm gương?”

Mẽ Tô không khỏi ngán ngẩm, nàng hiểu rõ em trai vô cùng, chịu ảnh hưởng của cha, chỉ cần vừa dính tới việc trong tộc, hẳn liền có bộ dáng này.

- Xem ra chúng ta chỉ đành thuê thêm một số người rồi. Trong lời nói của Vân thúc có chút không lạc quan, ông đã nhìn tiểu thư và công tử từ nhỏ lớn lên, cũng biết tính khí của hẳn.

Mẽ Tô không khỏi nhú mày: “Sư sĩ nơi này cũng không biết trình độ thế nào? Nếu như có một sư sĩ đoàn cỡ lớn thì tốt rồi.”

Vân thúc không nói gì, nhưng trong lòng lại không cho là đúng, kinh nghiệm của ông tự nhiên không phải hai người công tử, tiểu thư từ nhỏ đã được sự che chở trong tộc mà lớn lên có thể so sánh được. Nơi này vừa nhìn liền biết kinh tế không đủ phát đạt, ông đã hoàn toàn có thể xác định trình độ sư sĩ địa phương thế nào.

Nhưng trước mắt lại không có cách nào, chỉ đành đi một bước tính một bước, đi thuê người là phương pháp giải quyết tốt nhất.

Chính ngay lúc mọi người âu sầu, máy liên lạc lại vang lên, nhưng lần này lại là của Mẽ Tô.

Nhìn người gọi tới, Mẽ Tô không khỏi cười nói: “Là Thanh tỷ.” Mẹ Kỳ vội vàng nhảy sang một bên, giống như nghe thấy ôn thần vậy, biểu tình này làm Vân thúc ở một bên nhìn thấy mà muốn cười.

- Thanh tỷ, chị về nhà rồi? Hình ảnh Phàn Thanh trên màn hình rất rõ ràng, nhưng nàng hiện giờ đang lười biếng nằm trên giường. Phàn gia và Mẽ gia quan hệ cực tốt, Mẽ Tô từ nhỏ thường chơi cùng nàng, vô cùng quen thuộc với phòng của nàng.

- Đúng vậy, lần này cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, hì hì, tiểu Tô Tô, người khẳng định đoán không ra kẻ hoàn thành nhiệm vụ lần này là sư sĩ đoàn nào! Trong sự lười biếng mang theo vài phần đắc ý, nàng cũng chỉ có ở trước mặt người bạn thân trong khuê phòng này của mình mới lộ ra vẻ ngây thơ thế này.

Chơi từ nhỏ tới lớn, Mẽ Tô lẽ nào không biết Phàn Thanh đang nghĩ cái gì, nhếch miệng cười, phối hợp nói: “Chẳng lẽ là Douglas?” Douglas là một sư sĩ đoàn cực kỳ nổi tiếng, số người của bọn họ không hề nhiều, nhưng ai nấy đều là tinh anh. Nghe nói bọn họ kiểm tra thành viên mới cực kỳ nghiêm khắc, có thể gia nhập Douglas, điều này đối với thực lực của bản thân hẳn chính là một loại khẳng định. Do thành viên của Douglas không hề nhiều, cho nên bọn họ bình thường rất ít nhận mấy nhiệm vụ cỡ lớn đó, mà để ánh mắt nhắm vào mấy nhiệm vụ độ khó cao, nhiệm vụ cần số người không hề nhiều đó. Nhưng thù lao của mấy nhiệm vụ này, cái nào cũng cực cao, cho nên thu nhập của bọn họ cũng vô cùng khả quan.

- Douglas? Không phải! Phàn Thanh lắc lắc đầu, nàng lúc trước từng làm ăn vài lần với Douglas, đối với thực lực của họ ngược lại khá hiểu rõ.

Mẽ Tô tiếp tục đoán: “Vậy thì chính là Tam Diệp Trùng?” Tam Diệp Trùng là một sư sĩ đoàn cỡ lớn, thế lực cực rộng, đoàn trưởng Lạc Như Phong của bọn họ giao du rất rộng, với các thế lực lớn đều có giao tình không tồi, cũng có giao hảo với Mẽ gia, Phàn gia.

- Cũng không phải. Về đắc ý trên mặt Phàn Thanh càng đậm.

Mẽ Tô hơi cười, nhẹ giọng nói: “Vậy thì ta không biết rồi.” Quan hệ khá nhiều với Phàn Thanh chính là hai sư sĩ đoàn này, sư sĩ đoàn khác, nàng không hề hiểu rõ.

- Ta biết người đoán không ra. Phàn Thanh cười hì hì: “Sư sĩ đoàn này chỉ có nửa sao.”

- Nửa sao? Mẽ Tô không khỏi ngạc nhiên vô cùng: “Sư sĩ đoàn nửa sao thì có ích gì?” Tuy đối với việc bên ngoài không hề quen thuộc, nhưng thường thức cơ bản nhất, Mẽ Tô vẫn rất rành rẽ. Đánh giá của sư sĩ đoàn là dùng ủy thác nó hoàn thành làm tham chiếu, sư sĩ đoàn nửa sao thuộc về sư sĩ đoàn tầng thấp nhất. Giống như Douglas và Tam Diệp Trùng, đều là sư sĩ đoàn năm sao.

Phàn Thanh không cho rằng đúng nói: “Ta lúc đầu cũng cho rằng như vậy, nhưng sư sĩ đoàn này hình như có thêm người mới, thực lực tăng mạnh. Bọn họ lại tìm thấy ba cây Liên Y Lan.”

- Ba cây? Mẽ Tô bụm miệng, thất thanh kêu lên. Nàng quen biết với Phàn Thanh từ nhỏ, tự nhiên biết Liên Y Lan quý giá và khó kiếm tới mức nào, bây giờ lại nghe nói có người tìm thấy ba cây Liên Y Lan, nhất thời kinh ngạc vô cùng.

- Đúng a, sư sĩ đoàn này có điểm rất cổ quái. Rướn người lười biếng, Phàn Thanh ở trước mặt Mẽ Tô, không chút cố kỵ bày ra thân thể hoàn mỹ của mình. “Bọn họ lại không đi hành tinh phát đạt, mà đi hành tinh Dật Cúc. Người nói cổ quái không?”

- Hành tinh Dật Cúc? Trước mắt Mẽ Tô sáng lên, Mẽ Kỳ và Vân thúc bên cạnh nghe nói đồng thời nhìn nhau.

- Đúng vậy. Cái chỗ chim không thềm ỉa đó cũng không biết có gì tốt. Phàn Thanh không kiềm được nói tục một tràng.

- Thanh tỷ, người lại nói bậy rồi. Mẽ Tô trách cứ một câu, tiếp theo biện minh nói: “Cảnh sắc của hành tinh Dật Cúc rất ưu mỹ, ta và đệ đệ đều ở bên này. Đúng rồi, Thanh tỷ, thực lực bọn họ thế nào?”

Phàn Thanh lộ ra dáng vẻ trầm tư: “Không biết, nhưng chắc là không yếu, hơn nữa dường như có chút cổ quái. Nhưng từ gã mặt nạ kỳ quái ngày hôm đó mà xét, thân thủ chắc là không tồi.”

- Gã mặt nạ? Cách gọi này thật sự có chút kỳ quái.

- Đúng vậy, nghe nói là phong tục đặc hữu của bọn họ, còn nói cái gì mà trừ người thân, người khác nhìn thấy thì không chết không thôi. Hắc hắc, tiểu Tô Tô, hay là, người đi gỡ mặt nạ bọn họ xuống xem sao, xem thử bọn họ có nở làm hại một đại mỹ nhân như người không? Hì hì, ai da, không đúng, không đúng, phỏng chừng bọn họ trực tiếp đem người thành người thân của bọn họ luôn, người thân? Tình nhân! Ha ha. Phàn Thanh dường như nghĩ tới việc buồn cười gì đó, cười ngả cười nghiêng.

- Không đứng đắn! Mẽ Tô lườm Phàn Thanh một cái, lại không cẩn thận lộ ra vẻ phong tình vạn chủng. “Thanh tỷ, người có cách nào liên hệ với bọn họ không?”

Phàn Thanh không khỏi ngừng cười, kỳ quái nói: “Tiểu Tô Tô tại sao nghĩ tới cần cách liên hệ với bọn họ?”

Mẽ Tô không khỏi nói một lượt tình hình ở chỗ này, về mặt Phàn Thanh bất giác trở nên ngưng trọng, trầm ngâm một hồi, rồi mới nói: “Các người đi thử xem cũng tốt, tình hình bọn họ khá cổ quái, ta cũng không rõ lắm, nhưng mọi thứ phải cẩn thận chút, không được dễ dàng để lộ thân phận. Đáng tiếc nhà ta ở bên đó không có sư sĩ trú đóng, nếu không cũng không cần thuê sư sĩ đoàn.”

- Ừm, biết rồi. Mẽ Tô ngoan ngoãn trả lời.

- Đúng rồi, tiểu Kỳ Kỳ đâu? Phàn Thanh hỏi.

Cơ nhọc trên mặt Mẽ Kỳ ở bên cạnh giật giật, đột nhiên ôm bụng hét thảm: “Ai da, bụng ta đau chết được...”

Đột nhiên xoay người, hét lớn chạy trốn chết.

Mẽ Tô bụm miệng cười, Phàn Thanh trên màn hình tức nói: “Tiểu Kỳ Kỳ này, hừ hừ...”

Trong một khe núi hoang vắng không bóng người, một tàu vũ trụ đỗ lại, rõ ràng chính là Hoa hoa công tử. Chỉ là vẻ ưu nhã của Hoa hoa công tử lúc này đã hoàn toàn biến mất, vỏ ngoài của chiến hạm đã bị hư hỏng nặng nề, dấu vết méo mó thấy khắp nơi.

Trong Hoa hoa công tử.

Tiểu Thạch đầu vẫn vùi đầu tính toán, bên cạnh hắn, Trúc Linh hí hoáy với Quả Dục của nàng, quang giáp át chủ bài của Tông sở ngày trước trên tay nàng giống như đồ chơi vậy, chỉ là ánh mắt của nàng chốc chốc lại rơi trên người tiểu Thạch đầu. Thu Mạn yên tĩnh ngồi ở đó, không biết đang nghĩ cái gì, Liên Nguyệt ở một bên nhìn ngắm si mê, liên tục lăm lăm một mình, nếu như người có thánh lực cao minh nhất định có thể nghe được.

- Đường cong của cái cằm thật là hoàn mỹ a!

- Làn da như tuyết, hơi thở như lan, hic, sóng mắt lưu chuyển, chắc chắn, không hổ là cực phẩm trong lòng sắc lang.

.....

- Kỳ quái, tại sao lại có cảm giác quen thuộc? Nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, mắt điện tử của Mục nhấp nháy một trận.

Đại trưởng lão của Tông sở hiện giờ có thể nói là đau đầu cùng cực, tình thế gần đây đột nhiên khẩn trương, toàn bộ lực lượng trên tay đột nhiên bị giam chân. Người đi hành tinh nguyên sinh đó lần trước không có một ai quay lại, ngay cả bất cứ tin tức nào cũng không truyền ra. Mỗi lần nghĩ tới việc này, đáy lòng lão lại dâng lên dự cảm không may mạnh mẽ. Lão đã liên tục phái ra năm nhóm nhân viên, nhưng lại giống như bỏ muối vào biển, hoàn toàn không có bất cứ hồi âm nào, ngay cả tổ ngôn ngữ cũng không có. Nơi đó giống như một hố đen, nuốt chửng tất cả mọi thứ.

Nơi đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Chính ngay lúc lực lượng trên tay lão thiếu trước hụt sau, cấp trên lại đột nhiên truyền tới mệnh lệnh. Mệnh lệnh yêu cầu mấy vị át chủ bài như Phương Túc lập tức hỏa tốc trở về. Nói thực, khi lão nhìn thấy mệnh lệnh này, quả thật là rất kinh ngạc. Nhiều năm như vậy, mệnh lệnh cấp trên yêu cầu cấp dưới trở về hồ trợ vẫn là lần đầu xảy ra.

Đi ra từ chỗ đó, lão tự nhiên là biết, lực lượng phe mình ở chỗ đó cường đại tới mức nào. Bây giờ lại phải điều người từ chỗ lão về, thế nào không làm lão kinh ngạc chứ?

Trên mặt lão hiện giờ chỉ còn cười khổ, lão không có dũng khí chống lại mệnh lệnh.

- Cái gì? Bọn họ từ chối tham quan? Mẽ Tô nhẹ che miệng lại, kinh ngạc nói.

Mẽ Kỳ lúc này không khỏi cũng vô cùng kinh ngạc, là con trai lớn của thế gia, hẳn nào đã ăn qua món canh đóng cửa thế này, “Ủm, em nói có thể tham quan cứ địa của bọn họ một chút không, bọn họ lại nói không thể, thật là tức chết mà!” Mẽ Kỳ tức giận nói.

- Thật sự có chút kỳ quái a. Mẽ Tô trầm ngâm nói.

- Ủm, có chút kỳ quái. Vân thúc tán đồng nói: “Thông thường mà nói, sư sĩ đoàn đối với loại yêu cầu này rất ít khi từ chối, bởi vì như vậy có thể thể hiện lực lượng của bọn họ với bên ủy thác, bọn họ bây giờ lại từ chối, cổ quái!”

- Vậy bọn họ có nhận ủy thác không? Mẽ Tô nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi.

- Bọn họ nói gặp mặt rồi nói chi tiết. Mẽ Kỳ có chút do dự nói.

Quả lão đại ở sở ủy thác buồn chán ngủ gà ngủ gật, trưa đột nhiên nhận được một tin liên lạc, nói là Phàn Thanh giới thiệu tới. Đang sầu vì không có ủy thác, Quả lão đại mừng rơn, nhưng đối phương đưa ra yêu cầu tham quan, làm hắn có chút khó xử.

Sau khi liên hệ với Diệp Trùng, yêu cầu này bị Diệp Trùng dứt khoát phủ định.

Đùa à, cứ địa cái gì cũng không có, toàn bộ đều là quang giáp. Năm ngàn người của mình, thực lực ai nấy đều có thể ngang vai với giới giả. Nhưng phạm là cao thủ, thường có thể từ rất nhiều chỗ nhỏ nhặt nhìn ra. Chỉ e mấy người này vừa tới, ngày hôm sau tin tức này phỏng chừng đã thành tin tức chấn động nhất của thiên hà Hà Việt.

Trước mắt, tiền tuy là rất quan trọng, nhưng an toàn là trên hết a. Diệp Trùng sở dĩ chọn hành tinh Dật Cúc, an toàn chính là một trong những nguyên nhân quan trọng trong đó. Hành tinh Dật Cúc nằm ở rìa vành đai toái tinh tử vong, chỉ cần tình hình vừa không ổn, Diệp Trùng liền có thể mang theo người Tang tộc tiến vào vành đai toái tinh tử vong. Vành đai toái tinh tử vong giống như một lối ngầm cực tốt, địa hình phức tạp của nó có thể làm cho kẻ địch không cách nào hình thành hợp vây với bọn họ, không có ai quen thuộc với địa hình vành đai toái tinh tử vong hơn bọn họ. Hơn nữa, lối vào biển sương đỏ cũng chính là ở trong vành đai toái tinh tử vong, liên hệ giữa Thiên vực trì và hành tinh Dật Cúc có thể làm cực kỳ kín đáo.

Vĩnh viễn không được bộc lộ tất cả thực lực của mình, đối với một điểm này, Diệp Trùng có thể có thể hội rất sâu sắc.

Lão đại chân chính lên tiếng, lão đại trên danh nghĩa này cũng chỉ đành theo đó mà nói. Quả lão đại có thể tưởng tượng được sự phẫn nộ của đối phương, theo như luật lệ của sư sĩ đoàn, cách làm này vô nghi là cực kỳ không tôn trọng đối với phe ủy thác, huống chi là do Phàn Thanh giới thiệu tới, có thể không có lai lịch sao?

Chú thích: Chữ Trùng trong Tam Diệp Trùng ở đây là con sâu, không phải chữ Trùng có nghĩa trùng lặp, trùng phùng, tầng lớp trong tên của Diệp Trùng.

291. Chương 291: Ủy Thác

Cửa của sở công chứng ủy thác bị người đẩy ra, mọi người đều không kiềm được ngẩng đầu lên, chỉ thấy mọi người ai nấy đều phần chấn tinh thần. Đám sư sĩ đang thần thờ trong đại sảnh của sở công chứng ủy thác này tuy thực lực so với Tang tộc không cùng một đẳng cấp, nhưng nói tới ánh mắt, vị trí của hai bên có thể hoàn toàn đảo ngược. Ba người này vừa nhìn thì biết là người có tiền, ăn mặc, cử chỉ, thứ gì cũng lộ ra tin tức dụ người này.

Có mỗi làm ăn! Lập tức, đám sư sĩ vốn dĩ vẫn lười biếng lập tức hưng phấn tinh thần, chen chúc xông lên, lời nói nịnh nọt liên miên bất tuyệt. Chỉ có mỗi đám người Quả lão đại, Tang Phàm bất động. Quả lão đại chỉ liếc sơ qua rồi thu hồi lại, còn mấy người Tang Phàm, ngay cả mắt cũng dứt khoát không mở ra.

Trong ba người có một cô gái xinh đẹp, cử chỉ cao quý, người tập trung bên cạnh nàng nhiều nhất.

Ba người này chính là Mễ Kỳ, Mễ Tô và Vân thúc, tuy vô cùng tức giận với loại hành vi này của sư sĩ đoàn Parpart, nhưng trước mắt bọn họ không tìm ra lựa chọn tốt hơn, xuất phát từ lý trí, bọn họ vẫn tới xem sao.

Mễ Kỳ chán ghét nhíu mày, thần sắc Mễ Tô như thường, khoe miệng mang theo nụ cười mỉm nhàn nhạt. Vân thúc mặt không biểu tình đạp về trước một bước, hai tay vạch một vòng, đám người tụ tập chỉ cảm thấy như có một luồng sức mạnh đẩy tới, nhao nhao lùi ra sau.

Mắt thấy một màn này, Quả lão đại không khỏi kinh ngạc ồ nhẹ một tiếng, hẳn là người biết xem hàng, một đòn tay người trung niên lộ ra này khá cao minh, tuy không biết đối phương làm sao làm được, nhưng đây vô nghi là một loại kỹ xảo phát lực cực kỳ cao minh.

Mấy người Tang Phàm đồng loạt mở bừng mắt, nhìn về phía người trung niên một cái, nhưng rất mau lại nhắm cặp mắt lại. Trong mắt bọn họ, loại kỹ xảo này tuy cao minh, nhưng lại không có bao nhiêu giá trị thực dụng.

Đám người này tuy không phải cao thủ, nhưng ai nấy đều là kẻ lười đời. Nhìn thấy Vân thúc trước mặt công tử, tiểu thư liền biết nguyện vọng muốn làm thịt dê mập tiêu tùng rồi, do vậy rất biết điều tản ra.

Mễ Kỳ nhìn một vòng đại sảnh, rồi đi về phía Quả lão đại. Đám người Quả lão đại này quả thật quá nổi bật rồi, vừa rồi chỉ có đám người này không động đậy chút nào, mà ba người mang mặt nạ bạc ở chỗ nhỏ thế này muốn không làm người ta chú ý cũng khó.

Ánh mắt Vân thúc rơi trên người mấy người Tang Phàm, bỗng nhiên bạo phát một đốm quang mang, rồi tới bên cạnh Mễ Kỳ, cúi người thấp giọng bên tai Mễ Kỳ: “Công tử cẩn thận, ba người đeo mặt nạ đó là cao thủ!”

Bước chân Mễ Kỳ hơi ngập ngừng, thần tinh có đôi chút ngạc nhiên, thân thủ của Vân thúc, hẳn rất rõ ràng. Từ nhỏ tới lớn, có thể được Vân thúc gọi là cao thủ ít ỏi vô cùng, ba người đeo mặt nạ trước mắt này, Vân thúc lại nói tất cả là cao thủ, thế nào không làm hắn kinh ngạc? Nhưng lập tức tinh thần của hắn phần chấn, bọn họ hiện giờ cần nhất chính là cao thủ, một sư sĩ đoàn có thể chiêu mộ ba võ thuật gia cao thủ thế này thì thực lực khẳng định không yếu.

So với sư sĩ, tác dụng của võ thuật gia kỳ thật hơi có hạn. Vì vậy, trong sư sĩ đoàn, võ thuật gia vĩnh viễn không phải là nguồn lực cần nhất, bọn họ thường ở trong tình huống điều kiện của sư sĩ đoàn khá dư dả mới chiêu mộ.

Quả lão đại đứng dậy, mấy người Tang Phàm đồng thời mở mắt, giống như vô ý bước một bước, tạo thành hình chữ phẩm bảo hộ Quả lão đại ở giữa. Mệnh lệnh Diệp Trùng cho bọn họ chính là bảo vệ Quả Nhân.

- Xin hỏi có phải là sư sĩ đoàn Parpart không? Mễ Kỳ sang sảng hỏi. Đặc trưng của đám người này quả thật quá rõ ràng, mặt nạ bạc trên mặt, không khác gì lời nói của Thanh tử.

Quả lão đại cười ha ha: “Chính là tề đoàn, xin hỏi các hạ là?”

Mễ Kỳ hơi cười, phong phạm ung dung của con cháu thế gia làm người ta thoải mái không nói nên lời: “Chúng tôi là bên ủy thác liên hệ với quý đoàn sáng nay.”

- Ừm. Thần sắc của Quả lão đại ngơ ngác, nhưng hần rất mau phản ứng lại, vội vàng hành lễ: “Ha ha, thì ra là quý khách tới cửa a, thất lễ, thất lễ rồi.”

Trong lòng Mễ Kỳ lúc này đã định ủy thác sư sĩ đoàn Parpart, từ biểu hiện của đối phương mà xét, trong lòng hần căn bản đã có thể khẳng định, thực lực sư sĩ đoàn này tuyệt đối không chỉ nửa sao.

Mấy người Tang Phàm nghiêm túc đứng, ánh mắt vẫn thản nhiên như cũ.

Hai mươi cái quang giáp tông ủi bảo vệ ba tàu vận chuyển bằng xương từ từ bay vào chỗ đậu, ba mươi người Tang tộc từ trong nhảy ra. Mấy người này chính là người Diệp Trùng phái đi Thiên vực từ mấy ngày trước. Bọn họ mang tới lượng lớn Đê nhiệt thạch, đây là thứ cần có của quang giáp tông ủi. Năng lượng Đê nhiệt thạch chứa cực cao, có thể sử dụng trong thời gian khá dài, nhưng nó lại là đồ dùng một lần, không giống tấm năng lượng, có thể dùng lại. Tuy trước mắt, Đê nhiệt thạch của mấy quang giáp này vẫn chưa hề xài hết, nhưng cần tắc vô áy náy thường không sai.

Một thôn dân dẫn đầu đang báo cáo với Diệp Trùng: “Trưởng thôn để tôi nói với tiên sinh, không cần lo lắng trong thôn, Thiết bức điều vẫn không có bất cứ dấu vết trở về nào, mọi thứ trong thôn đều tốt. Phi hành khí vận chuyển đã làm được ba cái thành phẩm, toàn bộ đều được chúng tôi mang tới. Chúng tôi mang tới ba vạn Đê nhiệt thạch, một ngàn linh kiện quang giáp tông ủi các loại, còn có một ít thỏi Lưu kim.”

- Ừm, cực khổ rồi, các người đi nghỉ ngơi trước đi.

- Vâng! Ba mươi người cung kính hành lễ, rồi mới lui xuống.

Ba vạn Đê nhiệt thạch rất mau được chia tới tay mỗi thôn dân Tang tộc, linh kiện quang giáp tông ủi và thỏi Lưu kim lại được bỏ trong kho dưới lòng đất. Nhiều thỏi Lưu kim thế này làm gương mặt vẫn luôn lạnh lùng của Diệp Trùng không khỏi lộ ra chút vui vẻ, mấy thứ này đều là tiền a.

Chính ngay lúc này, máy liên lạc vang lên, trên màn hình là Quả lão đại.

Hộ tổng ba người này an toàn tới hành tinh Lãng Viễn, ủy thác này Diệp Trùng cuối cùng vẫn nhận lấy. Giá trên trời đối phương đưa ra làm Diệp Trùng trước mắt cực kỳ thiếu tiền gần như không chút lưỡng lự mà nhận lấy ủy thác này.

Mười triệu điểm! Cái này chính là tương đương với thiết bị cơ bản của một ngàn cái quang giáp tông ủi đó a! Diệp Trùng thậm chí cũng đã nghĩ tới nếu như bắt ba người này, có thể ép mấy người này phun ra nhiều tiền hơn không? Đương nhiên, suy nghĩ này chẳng qua chỉ thoáng qua trong đầu hần, hần vẫn chưa mất đi năng lực phán đoán cơ bản. Đối phương chịu chi ra giá này, bối cảnh chắc hẳn là thế lực không nhỏ nào đó, lúc này kết thù với một thế lực khá lớn, trừ phi Diệp Trùng muốn giờ quay trở về Thiên vực rồi.

Một ngàn cái quang giáp tông ủi hộ tổng một tàu vũ trụ cỡ nhỏ. Ba người Mễ Kỳ ở trong tàu vũ trụ cỡ nhỏ này, đương nhiên, là lão đại của sư sĩ đoàn Parpart, Quả lão đại không tránh được phải theo suốt hành trình. Diệp Trùng tự nhiên cũng khó tránh lên tàu, một ngàn quang giáp tông ủi bên ngoài đó do Tang Thiết chỉ huy. Tang Phổ lại bị lưu lại căn cứ để phòng xảy ra tình huống bất ngờ.

Trừ hai mươi nhân viên phụ trách công việc điều khiển tàu, những người khác đều là thành viên của sư sĩ đoàn Parpart, trừ Quả lão đại, toàn bộ đều đeo mặt nạ bạc.

Hiện giờ trong lòng ba người Mễ Kỳ càng lúc càng cảm thấy quyết định của mình không sai. Cái sư sĩ đoàn Parpart này quả nhiên không đơn giản a!

Sinh trưởng trong thế gia, Mễ Kỳ và Mễ Tô tự nhiên đối với phương diện này có sự miễn cảm khác hẳn người thường. Thực lực sư sĩ đoàn Parpart thể hiện ra làm trong lòng bọn họ thâm kinh ngạc, bọn họ phát hiện thành viên của sư sĩ đoàn Parpart vô luận lúc nào, trong tình huống nào đều cảnh giác kinh người. Cho dù là trong sinh hoạt thường ngày, đi đứng của bọn họ đều thâm thành một loại quy luật đặc biệt.

Là con của trưởng tộc Mễ gia, Mễ Kỳ tự nhiên cũng từng thấy qua quân đội bí mật của Mễ gia. Nhưng cánh quân đội đó trong mắt hắn, trừ trang bị cao hơn sư sĩ đoàn Parpart rất nhiều ra, tổ chức các phương diện khác đều không bằng người ta. Tuy không có thấy qua mấy người này động thủ, nhưng tin tức lộ ra từ trong cái nhắc chân giơ tay của bọn họ đều nói rõ một điểm, mấy người này đều là hạng rất am hiểu sâu sắc cận chiến, một điểm này đã nhận được sự tán đồng từ chỗ Vân thúc. Khi Vân thúc nói tới điểm này, cơ nhục trên mặt dường như giật giật. Ngay cả Vân thúc vẫn luôn bình tĩnh cũng biểu hiện ra sự thất thố như vậy, Mễ Kỳ và Mễ Tô càng run sợ trong lòng.

Trình độ sư sĩ trong một ngàn cái quang giáp tông ủ bên ngoài đó thế nào, ba người không tận mắt nhìn thấy, tự nhiên không sao đưa ra được phán đoán, nhưng một trăm cao thủ cận chiến trước mắt này, vô luận đặt ở đâu cũng đều là một lực lượng làm người ta chấn kinh. Cho dù là sư sĩ đoàn Douglas lập từ tinh anh cũng tuyệt đối không có nhiều võ thuật gia cao thủ thế này.

Rốt cuộc thế nào mới có thể bồi dưỡng ra thành viên tinh nhuệ thế này? Ba người Mễ Kỳ nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kinh hãi sâu sắc đó trong mắt nhau.

Nhưng trái ngược với thực lực nghiêm chỉnh của những thành viên sư sĩ đoàn Parpart này lại là trang bị của bọn họ, đây hoàn toàn là một đồ rách rưới! Mễ Kỳ vẫn nhớ khi mình lần đầu tiên nhìn thấy một ngàn cái quang giáp đủ màu sắc như áo vá này, ý nghĩ đầu tiên thoáng qua trong đầu hắn chính là bọn họ tại sao lại lôi kéo một đám nhếch nhếch lại để đủ số.

- Thật là đáng tiếc! Mễ Kỳ không khỏi tiếc nuối nói, hắn thậm chí cảm nhận được một loại nhục nhã sâu sắc. Giống như một đám giới giả trước mắt chỉ mặc một tấm vải che, còn mấy thùng sắt được gọi là tinh anh trong nhà mình đó lại được mặc quần áo hoa lệ, làm cho trong lòng hắn giống như đổ đi chai gia vị vậy, rất khó chịu.

Mễ Tô mềm giọng nói: “Cũng không nhất định đâu, loại quang giáp này... à... có thể là một loại phi hành khí nhí!” Nàng có chút không xác định, nhưng bản tính thuần lương, nàng vẫn biện bạch nói: “Nói không chừng là một loại vũ khí bí mật a.” Nhưng nhìn thấy vẻ mặt không cho là đúng của Mễ Kỳ, giọng nói của nàng lại càng lúc càng nhỏ. Nói thật, cách nói này ngay cả bản thân nàng cũng không sao tin được.

Không ngờ Vân thúc trầm ngâm nói: “Tiểu thư nói đúng, nói không chừng là một loại vũ khí bí mật, những mảng màu sắc này có thể chỉ là một loại ngụy trang.”

Mễ Kỳ bĩu môi: “Có thể lắm chứ.” Trên gương mặt tuấn tú lại lộ ra vài phần không cho là đúng.

Chính lúc này, Quả lão đại dẫn theo một gã đeo mặt nạ sải bước về phía bọn họ, cười nói: “Các vị đang bàn gì thế? Chắc không phải tề đoàn chiêu đãi chỗ nào không tốt chứ?”

Mễ Kỳ vội vàng nói: “Sự chiếu cố của quý đoàn chu đáo vô cùng, Phần Kỳ cũng có chút bất an trong lòng.” Vì an toàn, toàn bộ ba người bọn họ dùng tên giả, Phần Kỳ, Phần Tô và Phần Vân. Diệp Trưng và Quả lão đại đối với thân phận của bọn họ cũng không hề hoài nghi, người Phần Thanh giới thiệu tới, vậy thì con cháu Phần gia mới là sự giải thích hợp lý nhất.

Ánh mắt ba người đều rơi trên người gã đeo mặt nạ bên cạnh Quả lão đại đó, thân hình gã đeo mặt nạ này thon dài, khá là nổi bật trong đám người này, mấy người khác ai nấy đều nhỏ thó, gầy gò. Với lại, mấy ngày này ba người đều phát hiện mỗi một thành viên nhìn thấy hắn đều cung kính dị thường. Ba người đều là hạng có ánh mắt độc đáo, tự nhiên nhìn ra đây là một loại tôn trọng phát từ tận đáy lòng, ngay cả Quả đoàn trưởng, có lúc cũng biểu hiện ra sự cung kính đối với hắn.

Nhưng người này thể hình hơi gầy, nhấc chân giơ tay cũng nhìn không ra chút dấu vết biết võ thuật nào. Điều làm ba người càng thêm để tâm là một người không chút biết võ thuật lại nhận được sự tôn kính của nhiều cao thủ cận chiến như vậy, vậy hẳn nhất định có chỗ nào hơn người.

Thu liễm khí tức, ngay trang thành người bình thường, Diệp Trùng từng học tập trong thời gian khá dài, lần này gạt được Vân thúc, cũng coi như là có chút thành tựu. Thôn dân Tang gia không có bản lĩnh này, bọn họ hiện giờ giống như một thanh đao sắc bén đều lộ ra hết, sát khí bức người. Mà trong đầu bọn họ cũng chưa từng có loại suy nghĩ che giấu khí tức bản thân mà với bọn họ là cực kỳ hoang đường này.

- Vị này là? Theo lời nói của Mễ Kỳ, ánh mắt ba người đều rơi trên người gã đeo mặt nạ bên cạnh Quả lão đại.

- Đây là người chỉ đạo chiến thuật của tậ đoàn, Dương Minh. Quả lão đại chính là nói nhầm. Tuy thời gian không dài, nhưng hẳn đối với tính khí của vị lão đại bên cạnh lại nắm được khá rõ. Lão đại tuyệt không vì loại việc này mà trách phạt chút nào, chỉ e lão đại lại cảm thấy điều này còn giảm được công sức hẳn nghĩ tên giả.

Quả nhiên, Diệp Trùng không hề bất mãn chút nào. Tổ dưỡng chiến thuật siêu cấp mà sư sĩ đoàn Parpart thể hiện ra vốn dĩ chính là công của người trước mặt này, chẳng trách cho dù hắn tay không có sức trời gà, nhưng mỗi người đối với hắn đều lễ độ cung kính.

Suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Mễ Kỳ chính là nếu như chiêu mộ được người này, sức chiến đấu của Mễ gia sẽ tăng lên tới cỡ nào? Càng nghĩ hẳn càng cảm thấy cách nghĩ này không tồi, nhưng hẳn vẫn không ngốc tới mức nói ra lời này trước mặt đoàn trưởng của đối phương.

Mễ Tô tò mò đánh giá gã đeo mặt nạ có thân hình thon dài này, mặt nạ màu bạc che đầy cả gương mặt của hắn một cách kín kẽ, nhưng cặp mắt đó lại cho nàng một loại cảm giác vô cùng kỳ dị. Lạnh nhạt, một loại lạnh nhạt sâu tận vào xương, giống như thế gian này không có gì có thể làm hắn động tâm.

Trong đầu nàng lập tức phác họa ra một người đàn ông tài nghệ kinh người, mang theo khí chất lạnh nhạt, chỉ là gương mặt đó thế nào cũng nhìn không rõ, giống như bị khói bao phủ vậy.

Ý, nàng hồ hê trong lòng, nàng miễn cảm phát giác ra ánh mắt đối phương trong lúc quét qua người mình dao động gần như không thể phát giác ra, trái tim nhảy một cái, không thể tả được, trên cổ nàng nổi lên một mảng hồng.

Nếu như nàng biết suy nghĩ trong lòng Diệp Trùng lúc này, không biết sẽ có phản ứng thế nào.

Lại là người đẹp! Nếu như Thương ở chỗ này nhất định sẽ kích động dị thường a! Diệp Trùng không khỏi nghĩ tới tên Thương vừa nhìn thấy người đẹp liền nhốn nháo kêu lên đó.

Len lén liếc nhìn hắn một cái, tiếng lòng của Mễ Tô giống như đột nhiên bị gảy lên nhẹ nhàng một cái. Cặp mắt vốn dĩ vẫn lạnh nhạt đó bỗng nhiên trở nên sâu sắc vô bì, nàng nhìn thấy hồi ức nhàn nhạt trong cặp mắt hắn.

Người đẹp, Diệp Trùng nhớ tới Thương vô số lần không hề nản lòng bồi dưỡng đánh giá cái đẹp cho mình, miệng phía sau mặt nạ hơi nhếch lên, trong đầu lại thoáng qua, trong lúc không để tâm, bóng dáng một cô gái mặc bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết lóe lên trong đầu hắn.

292. Chương 292: Cái Chết Của Già Cơ (thượng)

Đối với mệnh lệnh, nàng không có chút lưỡng lự nào, liền lên đường ngay. Trước mắt nàng vừa mới ở thiên hà Thiết Bối Tây Ni hoàn thành một nhiệm vụ trước của nàng, muốn trở về thiên hà Hà Việt tất phải trở về Quỹ hình khuyên. Thiên hà Thiết Bối Tây Ni cách Quỹ hình khuyên quả thật là quá xa, ước tính sơ sơ thời gian trở về thiên hà Hà Việt, ít nhất cũng sau một tháng.

Vì tránh không gây ra phiền phức không cần thiết, tốc độ của Niết Vũ không hề nhanh. Phượng Túc trong buồng lái vẫn nhàn rỗi đánh giá hình ảnh phía dưới, đột nhiên nàng không khỏi phát ra một tiếng kêu a kinh ngạc, Niết Vũ đột nhiên ngừng ở trên không.

Ở giữa trời phía dưới Niết Vũ, một cái quang giáp Mị ảnh đang làm động tác đổi hướng song hành có độ khó cao, động tác có độ khó cao thế này, cái Mị ảnh này lại có thể làm được lưu loát như thế, quả thật là làm người ta kinh ngạc. Đổi hướng song hành là một động tác độ khó cao không hơn không kém, độ khó của nó không hề ở kỹ xảo điều khiển, mà là gánh nặng của động tác chiến thuật này đối thân thể cực lớn, chính những sư sĩ có thân thể tráng kiện đó cũng không sao chịu được gánh nặng lớn như vậy.

Hơn nữa, nàng đã sống ở năm thiên hà lớn một thời gian khá dài, tự nhiên biết sư sĩ nơi này ở phương diện tôi luyện thân thể quả thật là quá tệ hại. Trước mắt đột nhiên chui ra một sư sĩ có thân thể mạnh mẽ thế này, cũng khó trách Phượng Túc hơi kinh ngạc.

Nhưng cái Mị ảnh này không hề kết thúc, né tránh kiểu rần, đổi hướng tốc độ cao khoảng cách ngắn... từng động tác độ khó cao nối tiếp nhau, Phượng Túc hiện giờ đã không phải là kinh ngạc thì có thể hình dung được rồi. Nàng dám khẳng định, ngay cả sư sĩ thông thường của thiên hà Hà Việt cũng làm không được mức độ này.

Người làm được ở trong cái Mị ảnh này rốt cuộc là một quái vật thể nào chứ? Phượng Túc không khỏi có hứng thú mãnh liệt với vị sư sĩ có thân thể cường hãn thế này.

Trong buồng lái, Nhuế Băng mồ hôi đổ như mưa, bộ quần áo luyện công màu trắng như tuyết đã ướt nhẹp, mấy động tác chiến thuật này đối với nàng mà nói, cũng vô cùng tốn sức. Nàng vẫn là lần đầu tiên tổ hợp mấy động tác độ khó cao này lại, điều ra ngoài ý liệu của nàng là gánh nặng của mấy động tác chiến thuật này tổ hợp lại vượt xa sự đơn giản một cộng một như thế, cho dù là thân thể đã đạt tới giới giả của nàng cũng cảm thấy có chút không tiêu.

Vù, cuối cùng đã hoàn thành rồi, gương mặt ngọc như băng tuyết vạm vỡ lộ ra một tia cười nhạt.

Từ sau khi rời khỏi Diệp Trùng lần đó, nàng liền liều mạng luyện tập làm sao để điều khiển quang giáp. Nhưng điều ra ngoài ý liệu của mọi người là, người giúp đỡ nàng lớn nhất trong này lại là Ngụy Nguyên. Có ghi hình huấn luyện của Diệp Trùng, hẳn lợi dụng cái đầu giống như thiên tài của mình, phân tích ra tinh túy thật sự trong huấn luyện của Diệp Trùng.

Nhuế Băng chính là người được lợi đầu tiên của lý luận phân tích của họ Ngụy, thân thể của Ngụy Nguyên căn bản không sao chịu được huấn luyện có độ khó cao thế này, mà Nhuế Băng lại không có hạn chế này. Như vậy dẫn thẳng tới việc trình độ của Nhuế Băng tăng tiến vùn vụt, còn trình độ của Ngụy Nguyên ngược lại thua Nhuế Băng một khúc xa, thế nào lại không làm Ngụy Nguyên phiền não chứ.

Tỷ phú là một người biến thái, cũng khó tránh tỷ tỷ cũng là một người biến thái! Đây là câu nói Ngụy Nguyên thường lẩm bẩm, nhưng tiếp theo đó lại là sự bùng nổ khó hiểu của Nhuế Băng.

Sự điên cuồng huấn luyện mỗi ngày của Nhuế Băng làm mọi người đều thầm lo lắng, trong mắt bọn họ, Nhuế Băng vĩnh viễn là một cô bé yếu đuối, mà bọn họ hoàn toàn bỏ qua sự thật nàng là một giới giả. Nhưng sự thật chứng minh, thân thể giới giả cường hãn vô bì, phương thức huấn luyện của Diệp Trùng vô nghi cũng thích hợp với nàng nhất.

Nhưng điều Nhuế Băng không ngờ là, vẫn luôn đắm chìm trong huấn luyện sư sĩ, hơi hợt luyện tập võ thuật, trình độ võ thuật của nàng không lùi mà tiến, có chút tăng trưởng, điều này làm nàng ngạc nhiên mừng rỡ không ngờ. Sau khi trở thành giới giả, sự tăng trưởng trình độ trở nên cực kỳ chậm chạp, mức độ chậm chạp này thường dùng mười năm, hai mươi năm để tính toán.

Nhảy ra khỏi buồng lái, gió nhẹ thổi qua, Nhuế Băng với bộ đồ luyện công đã ướt đầm lại có chút cảm giác mát mẻ.

Một cái lông kim loại im hơi lặng tiếng tập kích về phía nàng, bộ động tác tổ hợp này làm Nhuế Băng gân cốt rã rời, lực thúc cũng trở nên chậm chạp dị thường. Khi cái lông sắp tới gần thân thể nàng, nàng mới nghe thấy tiếng gió sắc nhọn đó, về mặt thay đổi, vừa nghĩ tới có cử động, ai biết gân cốt rã rời làm phản ứng của nàng trở nên cực kỳ chậm chạp. Trên lưng hơi tê, nàng lập tức mất đi tri giác.

Niết Vũ từ từ đáp xuống, Phượng Túc từ trong buồng lái nhảy ra. Trên dung nhan tuyệt mỹ của nàng lúc này lộ ra nét cười có chút gian trá. Vốn dĩ nàng chỉ muốn xem xem rốt cuộc bên trong là ai, không hề có

ý nghĩ gì khác. Nhưng khi nàng biết thứ mà cái quang giáp Mị ảnh ở trước mắt này làm không hề là động tác có độ khó cao mà là tổ hợp động tác chiến thuật, tim nàng không khỏi đập bình bịch.

Tổ hợp động tác chiến thuật không hề là thực hiện liên tục động tác có độ khó cao đơn thuần, mà là sự phối hợp xảo diệu động tác có độ khó cao.

Khi nhìn thấy người nhảy ra từ quang giáp là một cô gái xinh đẹp, nàng mới nảy sinh suy nghĩ cướp người. Nhân tài đỉnh cấp thế này nếu bỏ qua như vậy quả thật không phải là tác phong của Tông sở. Huống chi vị sư sĩ này lại là phụ nữ, làm nàng càng thêm khâm phục. Nên biết phụ nữ trời sinh ở phương diện thể chất không xuất sắc bằng đàn ông, động tác chiến thuật độ khó cao giống thế này, cực ít có phụ nữ có thể làm ra hoàn chỉnh. Cho dù là bản thân nàng cũng không dám khẳng định có thể làm tốt hơn thế này.

Nếu như lúc bình thường, nàng khẳng định sẽ dùng phương pháp “cứu nước đường vòng” mà không phải là dùng phương pháp kịch liệt như vậy. Nhưng hiện giờ phải dùng thời gian nhanh nhất để trở về thiên hà Hà Việt, nàng nào có thời gian gần gũi với cô gái không biết tên này, bắt đầu dĩ, nàng chỉ đành dùng phương pháp cực dễ làm người ta phản cảm này. Lòng vũ của Niết Vũ đều có thể bắn ra, là một trong những phương pháp tấn công của nó, đương nhiên, trong mấy cái lòng vũ này còn có rất nhiều huyền diệu.

Một cú nhẹ nhàng liền làm Nhuế Băng hôn mê, thứ Phượng Túc dùng chính là một loại kỹ xảo đặc hữu của thiên hà Hà Việt, một vài chỗ đặc thù nào đó của thân thể con người, khi bị đánh trúng sẽ xuất hiện rất nhiều hiệu quả đặc biệt.

Thí dụ vị trí cái lòng vũ này đánh trúng của Nhuế Băng chính là làm người ta hôn mê, đây là một loại hôn mê sâu, thường có tác dụng khôi phục thể lực cho người ta. Phượng Túc làm như vậy cũng là không muốn gây nên tổn hại tới vị nữ sư sĩ mà nàng rất có hảo cảm này, thực lực át chủ bài của Phượng Túc cũng thể hiện đặc sắc ra hết trong một kích không bắt mắt này. Loại kỹ xảo này có yêu cầu độ chính xác cực cao đối với bộ phận bị đánh trúng, khoảng cách xa như vậy vẫn làm được chính xác như thế, hơn nữa không chế đối với sức mạnh chuẩn xác thế này, không thể không làm người ta khen ngợi.

Phượng Túc nhẹ nhàng ôm lấy Nhuế Băng, chui vào Niết Vũ, âm âm rồi đi.

Mễ Kỳ và Vân thúc hiện đang có chút đau đầu, Mễ Tô hình như giờ có hứng thú vô cùng với cái sư sĩ đoàn Parpart này, mỗi ngày đều quanh quẩn bên cạnh Quả đoàn trưởng hồi này hồi nọ. Mồ hôi lạnh trong lòng hai người chưa từng ngừng qua, thậm chí tin tức cũng không thể lộ liễu như vậy chứ, Mễ Kỳ cũng đã mấy lần nhìn thấy sự không tự nhiên trên mặt Quả đoàn trưởng. Bà chị vẫn luôn không cảm thấy hứng thú với việc trong nhà, lần này lại tích cực thế này, ngược lại làm Mễ Kỳ và Vân thúc kinh ngạc vô cùng.

Quả đoàn trưởng cứ luôn ậm à ậm ừ, còn người hướng dẫn chiến thuật Dương Minh bên cạnh hắn đó cũng thường yên lặng không nói gì. Điều này cũng làm hai người càng lúc càng khẳng định, cái sư sĩ đoàn Parpart này quả nhiên không đơn giản.

Thiết bị trong tàu vũ trụ cỡ nhỏ trong mắt Mễ Kỳ thô sơ vô cùng, nhưng điều này cũng nói rõ sư sĩ đoàn Parpart này cực kỳ thiếu tiền, nghe nói con tàu vũ trụ cỡ nhỏ này còn là đi thuê. Hắn thế nào cũng nghĩ không thông, một sư sĩ đoàn có thực lực mạnh mẽ thế nào làm sao lại có thể thiếu tiền chứ?

Nhưng bọn họ hiện giờ thiếu tiền ở trong mắt Mễ Kỳ lại là một cơ hội to lớn, Mễ gia cái gì cũng không coi là xuất sắc, nhưng nói tới tiền, chỉ e ba đại thế gia cũng không có của cải nhiều như Mễ gia.

Hắn đã vài lần dùng lời nói thăm dò, Quả lão đại lần nào cũng sáng rõ hai mắt, nhưng dùng lời lại tỏ ra thận trọng vô cùng, hơn nữa liên tục nhìn về phía Dương Minh. Xem ra ảnh hưởng của người hướng dẫn chiến thuật sư sĩ đoàn Parpart này đối với sư sĩ đoàn này quả nhiên là lớn phi thường a, trong lòng Mễ Kỳ đối với Quả đoàn trưởng cũng không ngoại lệ có cái nhìn khác trước đôi chút, dưới sự dụ dỗ lớn mà vẫn có thể giữ được sự thận trọng thế này, quả nhiên là một người có cá tính.

Nhưng đây lại là hắn xem Quả lão đại quá cao rồi, nếu như Quả lão đại là một đoàn trưởng đúng như tên gọi, chỉ e hắn sớm đã tâm cam tình nguyện chui đầu vào vòng tay của Mễ gia rồi. Nhưng hắn chỉ là một cái mã ngoài thôi, có cho hắn cái gan, sự dụ dỗ của Mễ Kỳ có lớn thêm vài lần, hắn cũng không dám tùy tiện nói bậy. Nói thật, hắn ngược lại khâm phục lão đại, trong đoàn thiếu tiền như vậy, lão đại ở trước lợi ích lớn như thế mà vẫn có thể giữ được sự lãnh đạm như vậy, quả nhiên lão đại là lão đại a!

Ở khoang sau của tàu vũ trụ, có một nơi được bảo vệ nghiêm ngặt, sự bảo vệ nghiêm ngặt của hai mươi người, Mễ Kỳ mấy lần tới gần đều bị khách khí mời đi. Trong một lần thăm dò vô tình, chỉ bước tới trước một bước, thật đó, hần dám bảo đảm chỉ là một bước, trong khoảnh khắc, cặp mắt trống rỗng trên mặt nạ kim loại màu bạc bỗng nhiên sát khí bùng bùng, hai mươi ánh mắt đầy sát khí cùng tập trung trên người hần. Không tự kiềm chế được, mồ hôi lạnh yên lặng làm ướt đầm lưng hần, một bước của cái chân còn lại không làm sao bước tiếp được nữa.

Biết điều, hần cố cười tránh ra xa, chỉ là trong lòng hần rất tò mò, mấy người này rốt cuộc là bảo vệ cái gì?

- Rời khỏi hành tinh này, trước mắt chính là hành tinh Nguyệt Mang, nghe nói nơi này có chút không bình yên. Mễ Kỳ thần sắc ngưng trọng nói. Tin tức của bộ tình báo trong nhà cực kỳ xuất sắc.

Chính ngay lúc này, tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên, Quả lão đại vội vàng mở màn hình, một gã cũng mang mặt nạ bạc ồm ồm báo cáo: “Phía trước phát hiện lượng lớn quang giáp, thân phận chưa rõ.” Đây là Tang Thiết.

Diệp Trùng gật đầu ra dấu, mở miệng nói: “Tất cả cảnh giác.”

- Vâng. Tang Thiết cung kính nhận lệnh.

Bầu không khí khẩn trương tràn ngập tàu vũ trụ, sắc mặt Mễ Kỳ hơi trắng, hần vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống này, khó tránh có chút thần sắc khác thường. Thần sắc Vân thúc cũng ngưng trọng khác thường, còn Mễ Tô không biết đang nghĩ cái gì.

Nhìn đảo dác xung quanh, thấy người của sư sĩ đoàn Parpart ai nấy đều có thần sắc tự nhiên, không lộ chút hốt hoảng nào, bị cảm nhiễm, sắc mặt Mễ Tô rất mau liền khôi phục như thường.

Trên màn hình của tàu vũ trụ cuối cùng cũng có thể nhìn rõ đám quang giáp này, Mễ Kỳ hít một hơi khí lạnh, gương mặt vừa mới khôi phục bình tĩnh đột nhiên trở nên trắng bệch. Nhìn rõ quang giáp màu đỏ dẫn đầu đó, Vân thúc buột miệng thốt: “Già Cơ!”

Quang giáp hình người màu đỏ tươi, dường như lộ ra mùi máu tanh nồng nặc vô bì trong nó. Hạng sủng thô to tay trái hung hãn dị thường, tay phải lại gấn một móc câu cong nửa hình tròn, vẻ sắc lạnh lấp lánh trên đầu móc câu làm trong lòng Vân thúc bốc lên khí lạnh. Cái quang giáp tên gọi Già Cơ này khá nổi tiếng, chẳng qua tên của nó là do từ máu tươi của vô số người. Không có ai biết sư sĩ bên trong cái quang giáp này tướng mạo thế nào, mọi người chỉ biết tên gọi của cái quang giáp này: Già Cơ!

Theo lời đồn, Già Cơ chưa từng để sót nhân chứng sống, cực kỳ hiếu sát.

Hai từ này thốt ra từ miệng Vân thúc làm Quả lão đại, Mễ Kỳ, Mễ Tô ai nấy đều hoảng sợ biến sắc.

Diệp Trùng lắc đầu nhìn Quả lão đại, Quả lão đại lúc này liều mạng nuốt nước bọt, lắp ba lắp bắp nói: “Già Cơ là một cái quang giáp hải tặc, hần là lão đại của Tử vong quân đoàn.”

- Hải tặc, ừm, hiểu rồi. Diệp Trùng thần sắc như thường, vừa mở máy liên lạc, vừa nghĩ, mình tính ra khá có duyên với hải tặc a. Tang Thiết đeo mặt nạ xuất hiện trên màn hình, Diệp Trùng lạnh nhạt nói: “Đối phương là kẻ địch, lập tức phát động tấn công, do người chỉ huy, chú ý né tránh hỏa lực tầm xa.”

- Vâng!

Ba người Vân thúc không thể tin được nhìn Diệp Trùng, chẳng lẽ tên này điên rồi sao? Lại dám chủ động tấn công Tử vong quân đoàn? Số lượng quang giáp trên màn hình ít nhất có hơn hai ngàn chiếc.

Hầu hết thành viên của Tử vong quân đoàn là hải tặc độc hành, bọn họ tập hợp lại dưới hung danh của Già Cơ. Tuy có danh quân đoàn, nhưng trong bọn họ không có bất cứ cơ cấu nào, rải rác vô cùng. Nhưng những người này ai nấy đều là tay lão luyện, thực lực cá nhân đều xuất sắc cực kỳ, thêm vào cá nhân Già Cơ có tác phong hung hãn, mang theo đám sói dữ này cũng đánh đâu thắng đó. Với lại bọn họ vô cùng giáo hoạt, đến đi như gió, chạy loạn khắp nơi, làm cho người muốn đối phó chúng đau đầu vô bì.

Đội hình tập trung ban đầu với một ngàn cái quang giáp tông ỏi đột nhiên tản ra, biến thành vô số tiểu đội, vèo vèo lao về phía đối phương.

Ba người Mễ Kỳ khẩn trương nhìn chăm chăm màn hình, nhưng màn hình chỉ có quang giáp đối phương, hoàn toàn không thấy bóng dáng quang giáp phe mình.

Chẳng lẽ mấy tên này thật là kẻ khoác lác? Hiện giờ đã chạy hết ráo rồi?

Năm người một tiểu đội, không ngừng làm động tác né tránh, thêm vào sự yểm hộ lẫn nhau giữa các đội, nhìn thấy làm người ta hoa cả mắt. Do Diệp Trùng từng dặn dò Tang Thiết cẩn thận né tránh hỏa lực tầm xa, mệnh lệnh này cũng bị Tang Thiết trung thực truyền xuống.

Lời của tiên sinh, đó vô nghi là định luật đầu tiên. Tất cả người Tang tộc không dám sơ suất, toàn bộ động tác né tránh Diệp Trùng từng chỉ bọn họ đều dùng ra hết. Cảnh tượng trước mắt làm Tang Thiết không khỏi nghĩ tới lúc ở Tang gia thôn, mấy ngàn thôn dân điều khiển quang giáp tông ui luyện tập điều khiển trên không, như thế mới hoành tráng làm sao a.

Chú thích: Cứu nước đường vòng: xuất hiện thời kỳ kháng Nhật, chỉ việc không thể đối kháng trực tiếp với quân Nhật, phải dùng cách gián tiếp, kết hợp đủ loại lực lượng, chậm mà chắc.

293. Chương 293: Cái Chết Của Già Cơ (hạ)

Diệp Trùng đã quên một vấn đề cực kỳ quan trọng, đó chính là đối phương nếu như không mở hệ thống truy tìm quang học, vậy thì căn bản không sao phát hiện được quang giáp tông ui, toàn bộ quang giáp tông ui là do vật liệu xương chế tạo mà thành.

Trong mắt đám hải tặc, chỉ nhìn thấy một tàu vũ trụ cỡ nhỏ cô đơn lăm lũi bay.

Tang Thiết nhạy bén phát hiện sự chậm chạp của đối phương, rất mau hần liền nghĩ tới vấn đề ở đâu. Hần vẫn nhớ khi quang giáp của mấy người bọn họ gắn hệ thống quét hình, từng kỳ quái phát hiện mấy hệ thống quét hình này căn bản là không sao bắt được quang giáp tông ui của phe mình.

Là người chỉ huy, Tang Thiết cực kỳ hiểu rõ chức trách của mình.

Tang Thiết ra mệnh lệnh mới, tiến tới trước với tốc độ tối đa. Tất cả quang giáp tông ui lập tức cùng lao đầu tới trước. Nếu như có người sử dụng hệ thống quét hình quang học lúc này thì sẽ phát hiện một màn nguy dị, một ngàn cái phi hành khí có hình dáng kỳ quái, giống như tạo thành một bức tường, mau chóng ép tới đám hải tặc này.

Tang Thiết mau chóng tính toán trong lòng khoảng cách giữa hai phe.

Hai bên mỗi cái quang giáp tông ui lộ ra hai cái lỗ tròn đen thui.

Tang Thiết nhanh nhẹn ra lệnh, oanh tạc khu vực.

Hai ngàn viên đạn nổ mạnh chế bằng xương kín trời rợp đất bắn về phía đám hải tặc, Tang Thiết chỉ ra lệnh tấn công một đợt, nơi này không phải trong thôn, trong tình huống không được bổ sung, đạn nổ mạnh chế bằng xương dùng một viên là mất một viên.

Đám hải tặc hung hãn chỉ nhìn thấy con tàu vũ trụ cỡ nhỏ đang cô đơn lăm lũi bay đi, giống như nhìn thấy một miếng thịt mỡ chảy nước, hoàn toàn không biết bọn họ sẽ gặp phải tấn công kịch liệt.

Không có ai có thể hình dung cảnh tượng hoành tráng lúc này.

Trên màn hình tàu vũ trụ, đột nhiên bừng sáng, quang mang chói mắt của vụ nổ làm mấy người Mễ Kỳ ai nấy đều nhao nhao nhắm tịt mắt lại. Vụ nổ nguy dị, tuyệt đối là vụ nổ nguy dị! Ba người Mễ Kỳ ngây ngốc như khúc gỗ, bọn họ nghĩ nát óc cũng nghĩ không hiểu, đám quang giáp hải tặc tại sao xảy ra vụ nổ kịch liệt như vậy.

Giống ba người Mễ Kỳ, đám hải tặc cũng hoàn toàn bị loạt nổ này làm cho phát ngốc.

Trong khoảnh khắc bắn đi một loạt đạn nổ bằng xương đó, mấy quang giáp tông ui này lao bỏ về phía đám quang giáp hải tặc đã giống như ruồi nhặng không đầu.

- Đồ dần, mở quét hình quang học! Trong tần số loạn nặng xì chỉ nghe thấy một tiếng rống quen thuộc, trong khoảnh khắc, trong tần số yên tĩnh tới mức một cây kim cũng có thể nghe thấy. Mọi người đều nghe ra được, đây là giọng nói của lão đại bọn họ.

- Tản ra, không muốn chết thì đều tránh mẹ nó ra. Tiếng rống như sấm lại vang lên lần nữa.

Đám hải tặc không khỏi đồng loạt phản chấn tinh thần, vội vàng theo lời mở hệ thống quét hình quang học, tản đội hình ra.

Trong quang giáp Già Cơ, trong mắt lúc này của một gã có thần sắc lạnh lùng lộ ra vẻ cùng đường mặt lộ, đáy lòng hắn hiểu rất rõ, lần này đập phải miếng thép rồi. Mấy hải tặc đó có lẽ không biết, nhưng hắn lại nhìn ra huyền hư ở trong đó. Biết hôm nay khó tránh nạn kiếp, đáy lòng hắn bình tĩnh dị thường, không sợ chút nào, mình chẳng qua chỉ là một người nên sớm chết rồi, như giờ cũng coi như đúng như mong ước rồi.

Hệ thống quét hình Già Cơ trang bị cực kỳ tiên tiến, đây chính là thứ hắn tốn giá cao mua được ở chợ đen tự phục vụ nổi tiếng nhất, là hàng cao cấp nội bộ Tuyệt Lai tộc. Ngay cả quang giáp của ba đại thế gia ở trong nó cũng không sao ẩn hình triệt để được, nhưng mấy quang giáp này lại có thể hoàn toàn tránh được quét hình của loại hệ thống quét hình này, chấn động trong đáy lòng hắn đã không thể dùng lời gì mô tả được rồi.

Đôi tay nhẹ nhàng đặt trên bàn điều khiển, thần sắc vốn dĩ buồn phiền, hắn lại trở nên phấn chấn tinh thần, cặp mắt trở nên cuồng nhiệt vô bì.

Mình cho dù chết cũng phải chết trong chiến đấu, mà không phải bó tay đợi chết!

Mạnh mẽ cởi bỏ áo ngoài, ở trần nửa trên, hắn nhin không được, phát ra một tiếng rống kinh thiên!

Một chùm tia năng lượng suýt soát suýt qua quang giáp của Tang Thiết mà biến vào trong hư không, Tang Thiết không khỏi cả kinh, đây là chùm tia năng lượng suýt chút nữa bắn trúng hắn đầu tiên từ trước tới giờ mà hắn gặp phải. Ánh mắt của hắn không khỏi rơi trên người bắn chùm tia năng lượng này, đó là một quang giáp màu đỏ tươi.

Trong vũ trụ, năng lượng đủ màu giao thoa với nhau, hình thành một cái lưới ánh sáng sắc sỡ. Nhưng chỉ có cực ít chùm tia năng lượng may mắn bắn trúng quang giáp tông ừi, may mà không bắn trúng chỗ yếu hại, hơn nữa năng lực phòng hộ của quang giáp tông ừi cũng tốt hơn tưởng tượng của Diệp Trùng nhiều.

Răng của gã trong Già Cơ đó cũng sắp nghiêng chảy máu rồi, tự tin của hắn lại một lần nữa bị đá kích. Hắn hoàn toàn không sao thực hiện khóa mục tiêu, động tác né tránh của mấy cái quang giáp này quả thật là quá nhanh. Bản lĩnh xạ kích hắn trước giờ kiêu ngạo lại bị bẻ gãy không hơn không kém trên tay đám người này, tới giờ một phát cũng không trúng, hắn phảng phất như bị người ta đánh cho một gậy.

Có cảm thụ giống hắn còn có mấy sư sĩ bắn tia trong đám hải tặc đó, động tác né tránh của mấy người trước mắt này không có chỗ nào khác thường, nhưng không biết tại sao, hệ thống bình thường có thể dễ dàng khóa mục tiêu hôm nay lại giống như mất linh vậy, làm sao cũng không thể hoàn thành khóa mục tiêu.

Kỳ quái, đây là việc gì chứ? Mấy sư sĩ bắn tia ngày trước đó ai nấy đều cảm thấy khó hiểu, trong lòng khó chịu dị thường.

Nhưng mấy người Tang Thiết không cho bọn họ chút cơ hội nào, mang theo động tác né tránh hoa lệ, bọn họ cứ như thế lao thẳng vào đám quang giáp hải tặc đã hỗn loạn cả lên này.

Tốc độ quang giáp tông ừi nhanh vượt xa dự liệu của đám hải tặc, đặc biệt là mấy sư sĩ bắn tia đó, khó chịu tới mức gần như phải thổ huyết. Hệ thống khóa mục tiêu hôm nay mất linh tập thể một cách nguy dị, mà tốc độ của mấy phi hành khí quái dị này lại nhanh tới mức độ này, bọn họ hoàn toàn không có cơ hội ra tay.

Quang giáp của Tang Thiết hơi điều chỉnh phương hướng, rồi lao tới cái quang giáp màu đỏ tươi ở phía trước đó. Đối phương dường như phát giác ra ý đồ của hắn, quang giáp chung quanh đều bị xua đi.

Hắn muốn một đầu một!

Tang Thiết lập tức phán đoán ra tin tức mà hành vi của đối phương để lộ ra.

Một đấu một, đây là một màn thường thấy trên chiến trường. Cao thủ thông thường đối với một đấu một không bao giờ rút lui. Bởi vì điều này đại biểu cho tự tin đối với bản thân của hấn, nếu như đối với bản thân cũng không tin được, vậy thì vĩnh viễn không thành được một sư sĩ đứng đầu. Cách nói giống kiểu này cực kỳ phổ biến ở thiên hà Hà Việt, có khá nhiều sư sĩ khá nổi tiếng cũng tán đồng loại luận điệu này, điều này cũng dẫn thẳng tới sự tràn lan của chủ nghĩa anh hùng cá nhân.

Thật ra, ở Tang gia thôn, một đấu một cũng là việc cực kỳ thường thấy, gặp được người khiêu chiến, cực ít có người sẽ rút lui.

Gã ở trong Già Cơ cười gần nơi khoe miệng, cặp mắt đỏ rực, mẹ nó, hôm nay không lôi một tên đê mê lưng, hấn thế nào cũng không cam lòng! Hấn không tin ai sẽ từ chối khiêu chiến. Đơn chiến mà giết mình, hắc hắc, đó chính là một tiếng vang không nhỏ a.

Thần sắc Tang Thiết dưới mặt nạ màu bạc lạnh lùng dị thường, hấn lúc này hoàn toàn khác với sự nóng nảy lúc bình thường. Khiêu khích của đối phương, hấn nhìn thấy, lại như không thấy, dẫn theo tiểu đội của mình, tạo thành một đường thẳng lao về phía đối phương.

Trong tầm nhìn của quét hình quang học, xung đột thị giác do tốc độ của quang giáp tông ừ mang lại dữ dội không gì sánh bằng, trái tim mấy tên hải tặc này dường như cũng mau chóng co rút lại.

Quang giáp của Tang Thiết biểu hiện ra khí thế lao tới dũng mãnh, mang theo bốn cái quang giáp tông ừ sau lưng lao thẳng tới Già Cơ. Già Cơ cũng dùng tốc độ cao nhất lao về phía Tang Thiết, gã trong buồng lái liệu mạng mở to cặp mắt, thở hồng hộc, đôi tay lại mềm mại vô cùng đặt trên bàn điều khiển, chỉ đợi khoảnh khắc va chạm sẽ cho đối phương một kích trí mạng.

Càng lúc càng gần rồi, đám hải tặc xung quanh ai nấy đều mở to cặp mắt, chỉ sợ bỏ sót một màn này. Còn người Tang tộc, bọn họ nhìn chung giống như không nhìn thấy hai người quyết đấu vậy, vẫn vui đùa tiêu diệt kẻ địch.

Gần rồi, gần rồi! Mọi người ngừng hô hấp, nhìn chăm chăm không nháy hai cái quang giáp.

Đồng tử đột nhiên co rút, đôi tay cử động, móc câu ở tay phải Già Cơ đột nhiên vạch về phía đối phương!

Trước mắt hoa lên, va chạm trong tưởng tượng không hề xảy ra, móc câu cũng đánh vào khoảng không, tình huống hoàn toàn ra ngoài ý liệu này làm hấn ngơ ngẩn.

Không thể nào!

Phụ, toàn thân đau đớn, nhìn vật nhọn đâm xuyên vào người, hấn tới trước khi mất đi tia ý thức cuối cùng vẫn không rõ là chuyện gì.

Quang giáp tông ừ của Tang Thiết ở ngay khoảnh khắc mọi hải tặc đều cho rằng sẽ tông tới đó đột nhiên đổi hướng một cái, suýt soát lướt qua bên cạnh Già Cơ, đây cũng là vì sao hải tặc trong Già Cơ lại hoa mắt. Đâm xuyên Già Cơ chính là cái quang giáp thứ hai sau lưng Tang Thiết, cái mâu xương ngay mũi quang giáp tông ừ đâm xuyên qua Già Cơ. Cái quang giáp tông ừ thứ ba, cái thứ tư, cái thứ năm luân phiên lướt qua bên cạnh Già Cơ, chỉ là cánh xương của chúng giống như lưỡi đao mang theo vô số mảnh vỡ.

Trên màn hình tàu vũ trụ, trên Già Cơ đột nhiên nguy dị xuất hiện một cái lỗ lớn, tiếp theo phân rã thành vô số mảnh vỡ, từ đầu tới cuối, không nhìn thấy một người tấn công nào. Chỉ nhìn thấy từng cái quang giáp hải tặc yên lặng biến thành mảnh vụn, hoặc là bị những vật nhọn vô hình nào đó đâm thủng. Do khoảng cách đám quang giáp hải tặc và tàu vũ trụ hơi xa, nếu sử dụng hệ thống quét hình quang học, hình ảnh không hề quá rõ ràng, thứ Diệp Trùng sử dụng là quét hình nổi, cho nên bọn họ mới nhìn không thấy sự tồn tại của quang giáp tông ừ.

Màn nguy dị này vô nghi là cực kỳ khảo nghiệm năng lực chịu đựng con người, tay chân ba người Mễ Kỳ lạnh băng, y phục trên người giống như không thể mang lại cho bọn họ bất cứ sự ấm áp nào.

Tang Thiết dưới mặt nạ cười lạnh một tiếng, lạnh lùng liếc nhìn Già Cơ đã trở thành vô số mảnh vỡ. Trong đầu của hấn không có khái niệm một đấu một gì, lại không phải sự mài giũa bình thường, đây là chiến trường, giữa sống và chết còn cái gì một đấu một, trong mắt hấn quả thật là một việc vô cùng hoang đường, buồn cười. Hoàn cảnh sinh tồn của mấy người Tang Thiết quyết định trực tiếp thái độ của bọn họ đối với

chiến đấu, trước kia chưa có quang giáp tông uì, do sự mạnh mẽ của dã thú, một người căn bản không cách nào đối địch với dã thú, bọn họ đã sớm quen thông qua phối hợp đoàn thể để săn bắt con mồi.

Ánh mắt Tang Thiết nhìn về phía xác quang giáp Già Cơ hoàn toàn giống lúc nhìn mấy con mồi của Thiên vực trì đó.

294. Chương 294: Muối Có Nhỏ Cũng Là Thịt

Đã ra tay, vậy thì tự nhiên không thể để lại hậu hoạn gì, đây là một nguyên tắc mà Diệp Trùng vẫn luôn tôn thờ. Diệp Trùng không tin trên đời này còn có người ở trong tình huống đó mà vẫn không chết.

Trên tàu vũ trụ, sắc mặt ba người Mễ Kỳ hiện giờ đã trắng bệch. Tử vong quân đoàn cũng là một nhánh thể lực nổi tiếng như cồn của Hà Việt, vậy mà lại trong nháy mắt tan thành mây khói, nói ra cũng e là không ai có thể tin được. Tử vong quân đoàn lang bạt khắp nơi đã không biết bao nhiêu năm rồi, người có thù với nó không biết bao nhiêu, nhưng bọn họ vẫn sống vô cùng thoải mái, thực lực của nó có thể thấy được phần nào.

Nhưng, chính ngay vừa rồi, Tử vong quân đoàn làm rất nhiều người nghe thấy khiếp đảm này lại bị người ta dễ dàng dọn dẹp, mà kẻ đầu têu chính ở ngay bên cạnh mình.

Ba người Mễ Kỳ giống như cảm thấy trên người khắp nơi đều có kiến, chuột cắn xé, một luồng hàn khí từ xương cùng men theo cột sống, bò lên trên, hàn ý khiến người ta ghê sợ làm lông tóc trên người bọn họ toàn bộ đều cứng lên.

Quang giáp chống quét hình!

Đây là từ đầu tiên nhảy ra trong lòng bọn họ.

Nói tới quang giáp chống quét hình, danh từ đã xuất hiện trước đây rất lâu rồi, ở thời kỳ đầu từng lấy tên ba đại thế gia mà nổi danh, cũng chính là lúc đó, ba đại thế gia dựa vào quang giáp chống quét hình mà mau chóng mở rộng lực lượng của mình, từ đó mà bước một bước vào tuyến đầu trên hết của khoa học kỹ thuật thiên hà Hà Việt.

Nhưng theo sự phát triển của khoa học kỹ thuật, hệ thống quét hình càng lúc càng tiên tiến, quang giáp chống quét hình lúc trước bây giờ đã có thể bị hệ thống quét hình của một tàu vũ trụ cỡ nhỏ dễ dàng bắt được. Ngược với sự phát triển mau chóng của hệ thống quét hình, nghiên cứu của quang giáp chống quét hình lại lâm vào bình cảnh, bày ra một loại trạng thái lững lờ không tiến tới. Hơn nữa, loại hiện tượng này không hề là sự đặc hữu của thế gia nào, mà là vấn đề lớn nhất ba đại thế gia đồng thời phải đối mặt. Mấy năm nay, tới giờ vẫn chưa nghe nói thế gia nào có đột phá mới ở phương diện này.

Trong lòng rất nhiều người, quang giáp chống quét hình đã sớm thành một danh từ của lịch sử.

Nhưng, chính vừa rồi, mấy người Mễ Kỳ lại nhìn thấy quang giáp chống quét hình thật sự!

Tính năng chống quét hình siêu cấp, trên màn hình hoàn toàn không sao phát hiện chút bóng dáng nào của chúng.

Đội quân tạp nham vá vúi đủ màu, đột nhiên ở trong lòng bọn họ biến thành cao thâm khó dò. Giống như một lão già tuổi cao sức yếu, mặt một bộ đồ cái bang, đột nhiên ở trước mặt bọn họ, không tốn chút sức lực nào giết chết một giới giả. Sự trái ngược đột ngột này làm trái tim của ba người gần như đều ngừng đập.

Đây, đây là thói đời gì chứ?

Sư sĩ đoàn Parpart vốn dĩ trong mắt bọn họ thần bí dị thường hiện giờ ở trong lòng bọn họ lại trở nên sâu không thấy đáy. Một sư sĩ đoàn có thực lực siêu việt thế này, lại vì mười triệu điểm mà điều động nhiều cao thủ thế này, Mễ Kỳ bỗng nhiên cảm thấy ba người mình thật là vinh hạnh a.

Quả lão đại lúc này cũng ở trạng thái nửa ngớ ngẩn, hắn đã thấy qua đám người này ra tay một lần, lần đó cảnh tượng có thể nói là máu tanh vô cùng. Nhưng lần này lại là phong cách hoàn toàn bất đồng với lần trước. Nguy dị! Nguy dị làm người ta lông tóc dựng đứng, sống lưng phát lạnh! Vô luận là ai, nhìn thấy cảnh tượng đó trên màn hình mà trong lòng vẫn có thể không phát lạnh, vậy thì Quả lão đại tuyệt đối sẽ khâm phục hấn sát đất. Với hắn, màn vừa rồi đó, nếu như quay thành phim gì đó, tuyệt đối có thể khen ngợi, tuy hắn biết mình ở phương diện này là kẻ ngoại đạo.

Thật ra, khi bản thân ra lệnh, Diệp Trùng liền nghĩ tới chỗ bị mình bỏ sót này. Nhưng hắn rất mau liền nhủ mảy, đương nhiên, không phải chỉ huy của Tang Thiết xảy ra vấn đề gì, mà là Diệp Trùng nghĩ tới một vấn đề khác.

Toàn cốt quang giáp dùng để đánh lên đích xác sắc bén vô bì, nhưng đặc điểm của nó cũng làm cho nó lúc bình thường chói mắt vô cùng. Cứ như vậy, nó không cách nào sử dụng như là một loại công cụ giao thông được. Ài, xem ra vẫn phải trang bị cho bọn họ một số quang giáp thông thường để che tai mắt người ta rồi.

Ai da, lại là một đồng tiền! Diệp Trùng nhin không được kêu thẳm trong lòng, năm ngàn cái quang giáp, nó sẽ bao nhiêu tiền chứ? Cơ nhục trên mặt Diệp Trùng lập tức có chút co giật.

Trên màn hình xuất hiện gương mặt của Tang Thiết: “Báo cáo đoàn trưởng, kẻ địch bị tiêu diệt toàn bộ. Phe ta bị thương hai mươi ba người, chết mười một người.” Tang Thiết thản nhiên báo cáo với Quả lão đại. Vì che giấu thân phận của Diệp Trùng, trong trường hợp có người ngoài, bọn họ đều báo cáo với Quả lão đại, đương nhiên, thật ra vẫn là báo cáo với Diệp Trùng ở bên cạnh Quả lão đại.

Vừa nghĩ tới sự lạnh lùng của tên này khi giết người vừa rồi, Quả lão đại phát tê trong lòng, nhưng lại không thể không cắn răng, gương mặt hòa nhã nói: “Ừm, biết rồi, người đi nghỉ ngơi đi.”

Diệp Trùng hơi thất thần, trong tình huống chiếm hết ưu thế như vậy, phe mình vẫn tử thương nhiều như vậy, sự hung hãn của đội ngũ này quả nhiên không thể xem thường. Hắn tận mắt nhìn thấy cả quá trình, phản kích của thú cùng đường quả nhiên là hung hãn, nếu như không phải phối hợp chiến thuật của Tang tộc quả thật kỳ diệu vô cùng, thương vong tuyệt đối không chỉ một chút thế này.

Vẫn là Tang Phàm ở bên cạnh Diệp Trùng nhẹ giọng an ủi nói: “Tiên sinh bất tất quá để ý, nào có chiến đấu mà không có thương vong.” Ở Tang gia thôn, thương vong mức độ này quả thật quá thường thấy. Bọn họ lúc trước thiếu vũ khí ra ngoài săn thú thường xuất hiện tình huống toàn tiểu đội bị tiêu diệt, điều này cũng là nguyên nhân quan trọng nhất làm cho sự tăng trưởng dân số của Tang tộc cực kỳ chậm chạp.

Mễ Kỳ ở một bên càng thêm khen ngợi nói: “Quý đoàn quả nhiên là thực lực siêu quần a, ngay cả Tử vong quân đoàn hung danh hiển hách ở trước mặt quý đoàn cũng không chịu nổi một kích như vậy, thật là làm người ta mở rộng tầm mắt.” Về mặt Văn thúc, Mễ Tô ai nấy đều lộ ra biểu tình rất cho là đúng, mà ánh mắt Mễ Tô nhìn về phía Diệp Trùng phiêu hốt vô bì.

Diệp Trùng liếc ba người một cái, lãnh đạm nói: “Các vị quá khen rồi! Nhưng đối với chút này của tề đoàn, vẫn mong các vị có thể giữ bí mật giữ.” Lời Diệp Trùng trực tiếp mà trắng trợn.

Mễ Kỳ, Văn thúc ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ rõ ràng nắm bắt được sát khí lóe lên rồi mất trong cái liếc mắt đó của vị hướng dẫn chiến thuật tên gọi Dương Minh này. Văn thúc bước tới một bước, trầm giọng nói: “Các vị xin yên tâm, chúng tôi đều không phải là người nhiều chuyện, tự nhiên hiểu được lợi hại trong đó.”

Mễ Kỳ ở bên cạnh kiếp nạn khó thoát vội vàng phụ họa nói: “Đúng vậy, đúng vậy. Tư liệu của quý đoàn chúng tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ chút gì.” Đùa à, lực lượng của sư sĩ đoàn Parpart cường đại vượt xa tưởng tượng của bọn họ. Sư sĩ đoàn nửa sao? Bấy giờ đánh chết bọn họ cũng không tin, Mễ gia trước giờ không nổi tiếng nhờ sự cường đại của sức chiến đấu, trêu vào một kẻ địch mạnh mẽ thế này, đó không phải là tự tìm đường chết sao? Huống chi sư sĩ đoàn Parpart thiếu tiền như vậy, nếu như hợp tác tốt, vậy tuyệt đối là một sự hỗ trợ lớn.

Vô luận là Mễ Kỳ hay Văn thúc, trong lòng đã sớm không có ý chiêu mộ gì. Bọn họ biết thân biết phận, lực lượng này quả thật là quá mạnh, không phải là thứ Mễ gia có thể nuốt được.

Biểu tình trên mặt Mễ Tô có chút phức tạp, ngược mắt liếc nhìn Diệp Trùng, rồi lập tức cúi đầu, yên lặng không nói.

Tiếp theo là dọn dẹp chiến trường, đây chính là giờ phút làm mấy người Tang tộc hưng phấn nhất. Trong ánh mắt không thể tin được của ba người Mễ Kỳ, cử động của thành viên sư sĩ đoàn Parpart này làm bọn họ sắp điên lên.

Xác quang giáp, mảnh vỡ, linh kiện, toàn bộ bị đưa lên tàu vũ trụ, vẫn chưa vào đã nghe thấy một giọng nói như sấm đang rống lớn: “Đều cẩn thận chút, ánh mắt đều sáng chút, không được bỏ sót đồ tốt. Tiên sinh nói rồi, mỗi cái quang giáp đều phải tìm được công tắc không gian của nó, thứ này chính là đồ tốt!”

Mễ Kỳ liếc mạng nuốt nước bọt, đây, đây rốt cuộc ai mới là hải tặc chứ?

Vân thúc lại than thở trong lòng, một đồng tiền quả nhiên có thể làm khó anh hùng. Thấy nghèo rồi, nhưng chưa từng thấy nghèo thế này! Mấy cao thủ hạng nhất này lại nghèo tới mức độ này, xem ra trở về nhất định phải cho mấy sư sĩ ở trong phúc mà không biết phúc ở trong nhà đó một phen giáo dục sâu sắc.

Đôi tay trắng ngần của Mễ Tô bụm đôi môi anh đào, ngây ngốc nhìn đồng rác càng chất càng cao trên tàu vũ trụ, miệng lẩm bẩm, thật đáng thương!

Hoàn toàn không giống biểu tình trên mặt ba người Mễ Kỳ, trên mặt mỗi người Tang tộc đều tràn trề niềm vui thu hoạch. Quả lão đại xấu hổ tới mức hận không thể viết thẳng lên mặt, ta không biết đám người này. Nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của ba người Mễ Kỳ, Quả lão đại than thở trong lòng, lần này mất mặt, mất tới tận nhà rồi!

Diệp Trùng nhìn đồng rác quang giáp gần như như một ngọn núi nhỏ này, trong mắt vẫn luôn thần nhiên lại bắn ra quang mang có chút hưng phấn. Hẳn nhớ lại khoảng thời gian ở hành tinh rác lúc trước ở hành tinh rác đó, mỗi ngày ở trong núi rác đào bảo từng là công việc hẳn phải làm mỗi ngày, cũng là công việc hẳn quen thuộc nhất.

Nhớ lại Ôn Ni già nua, nhớ lại sự hưng phấn khi phát hiện ra Mục Thương...

Thế là ba người Mễ Kỳ liền nhìn thấy một màn kỳ quái, người hướng dẫn chiến thuật của sư sĩ đoàn Parpart lại mỗi ngày đều vùi đầu vào trong đồng rác này, mà ở bên cạnh hắn, thường vây vài người, nghe hắn giảng giải mấy linh kiện quang giáp này. Mà mấy món quang giáp hư hỏng đó lại bị người hướng dẫn chiến thuật này lợi dụng công cụ trang bị trên tàu vũ trụ tách rời.

Công tắc không gian, hệ thống quét hình, hệ thống thông tin...

Nhìn thấy động tác quen thuộc của hắn, trong lòng mấy người không khỏi cùng dâng lên một nghi vấn, chẳng lẽ người hướng dẫn họ Dương này vốn dĩ chính là người chuyên môn xử lý rác?

Đối với ánh mắt người khác, Diệp Trùng trước giờ không để ý tới. Hẳn hiện giờ, trong lòng khá hưng phấn. Trang bị quang giáp của đám hải tặc này lại xuất sắc như vậy, điểm này vượt xa ý liệu của hắn.

Hắn tự nhiên không biết mấy tên hải tặc Tử vong quân đoàn này ai nấy đều là kẻ thân kinh bách chiến, bọn họ tuy tiêu xài vô độ, nhưng đối với công cụ giữ mạng mình, lại không có một người nào không sẵn sàng hao phí rất nhiều tiền, hận không thể vũ trang trang bị tốt nhất.

Điều làm Diệp Trùng cảm thấy hứng thú nhất trong này lại là linh kiện hư hỏng của quang giáp Già Cơ, tuy chỉ là linh kiện hư hỏng, nhưng Diệp Trùng vẫn có thể nhìn ra tính năng của cái quang giáp này xuất sắc tới mức nào. Mà linh kiện trong đó càng làm trước mắt Diệp Trùng sáng lên, thí dụ như hệ thống quét hình Tuyết Mục - III được bảo tồn khá hoàn chỉnh. Đây chính là hàng cao cấp bên trong Tuyết Lai tộc, cực ít lưu thông, lần trước Diệp Trùng ở trong tiệm thiết bị quang giáp đó của hành tinh Cơ Nguyên cũng không nhìn thấy qua.

Nhưng tính năng của nó xuất sắc lại là trình độ cao nhất Diệp Trùng từng thấy qua. Hệ thống quét hình này, Diệp Trùng giúp Tang Thiết trang bị trên quang giáp tông ui của hắn, điều này làm mấy người Tang Phàm đỏ mắt tới mức hận không nuốt sống được Tang Thiết. Do đó, trong khoảng thời gian khá dài, trên cả con tàu vũ trụ đều có thể nghe được tiếng cười ngốc nghếch thô lỗ do Tang Thiết phát ra từ mặt nạ.

Đáng tiếc, phương thức tấn công của quang giáp tông ui quả thật quá bạo lực, linh kiện có thể giữ được hoàn chỉnh không có bao nhiêu, may mà công tắc không gian không dễ hư hại, kiểm kê cuối cùng, công tắc không gian ngược lại lại thu được nhiều nhất. Nhưng cho dù như vậy, hai ngàn cái quang giáp, công tắc

không gian vẫn có thể tìm thấy cũng chỉ có khoảng một ngàn cái, hơn nữa, mấy công tắc không gian này có đủ loại hình, trang bị cũng khá hao tổn công sức của Diệp Trùng.

Một ngàn công tắc không gian, đây chính là một món lợi bất ngờ. Ừm, xem ra loại phương thức cướp bóc này quả nhiên càng có hiệu suất hơn a, Diệp Trùng không tự chủ được tính toán trong lòng.

295. Chương 295: Chợ Đen Tự Phục Vụ

Nếu như công cụ trên tay đầy đủ, Diệp Trùng hoàn toàn có thể phân giải đồng rác quang giáp này, lợi dụng với mức độ cao nhất. Nhưng trước mắt lại chỉ có thể quăng mấy thứ vô bổ này ra khỏi tàu.

Ngày tháng còn lại càng yên bình hơn nhiều, không xảy ra bất cứ bất ngờ nào. Mà một ngàn cái quang giáp tông ủi bảo vệ tàu vũ trụ đó giống như u linh vậy, tàu vũ trụ gặp trên đường khác lại không có chiếc nào phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ. Từ đó có thể thấy được sự ỷ lại của con người đối với hệ thống quét hình đã tới mức độ nào.

Ở một góc còn lại của thiên hà Hà Việt, một người đàn ông trung niên kinh ngạc nói: “Cái gì, Già Cơ lại bị người ta giết rồi?”

- Đúng vậy. Tử vong quân đoàn bị tiêu diệt toàn bộ, không có ai sống sót. Một gã tướng mạo bình thường trên màn hình trầm ổn nói.

Gã trung niên nói: “Biết ai làm không?”

Do dự một lát, tình báo mới nói: “Chắc là một sư sĩ đoàn gọi là Parpart, chúng tôi đã tra được tư liệu các loại của sư sĩ đoàn này. Bọn họ là một sư sĩ đoàn đẳng cấp chỉ có nửa sao, một tháng trước, từng giúp Phần gia thâm nhập vành đai toái tinh tử vong, tìm thấy ba cây Liên Y Lan. Bọn họ lần này là hộ tống Mễ Kỳ và Mễ Tô của Mễ gia.” Tình báo này nói năng rành rọt.

- Nửa sao? Gã trung niên không khỏi nhíu mày, lập tức trầm ngâm nói: “Phần gia và Mễ gia trước giờ giao hảo, hai bên xài chung tình báo, điều này không kỳ quái, thực lực sư sĩ đoàn này thế nào?”

- Chưa biết. Tình báo lập tức giải thích nói: “Người của chúng ta không hề thấy tình hình chiến đấu lúc đó, nhưng đi qua khu vực đó lúc đó chỉ có Tử vong quân đoàn và sư sĩ đoàn Parpart. Theo xác nhận của tất cả tình báo xung quanh, sau khi Tử vong quân đoàn đi vào khu vực đó, chưa từng xuất hiện ở khu vực xung quanh, với lại, người của chúng ta ở khu vực đó phát hiện lượng lớn xác quang giáp, trải qua phân biệt, xác định tất cả là của Tử vong quân đoàn. Ngoài ra, chúng ta còn phát hiện linh kiện hư hỏng của quang giáp Già Cơ, từ chỗ này chúng tôi mới phán đoán toàn quân Tử vong quân đoàn đã bị tiêu diệt.”

Gã trung niên lập tức nắm bắt được một tin tức quan trọng trong lời nói của đối phương: “Người nói bọn họ chỉ có một tàu vũ trụ? Cỡ lớn hay là cỡ vừa?”

- Cỡ nhỏ. Tình báo nói.

- Không thể nào. Gã trung niên lắc lắc đầu: “Số người tàu vũ trụ cỡ nhỏ chở vô cùng có hạn, hoàn toàn không thể nào tiêu diệt Tử vong quân đoàn. Tử vong quân đoàn có 2541 người.” Hắn rất tự tin với trí nhớ của mình.

- Thuộc hạ cũng chưa nghĩ thông điểm này. Tình báo thản nhiên nói.

Về mặt gã trung niên ngưng trọng hỏi: “Đích đến của bọn họ là chỗ nào?”

- Hành tinh Nguyệt Mang.

- Ừm, luôn luôn chú ý tình hình bọn họ. Nếu như bọn họ thật sự có thể tiêu diệt Tử vong quân đoàn, vậy đây tuyệt đối là một lực lượng không nhỏ, nhưng chú ý không được để bọn họ phát giác. Gã trung niên trầm ngâm một hồi mới mở miệng.

- Vâng.

Hành tinh Nguyệt Mang, một tiểu đội một ngàn người mau chóng di động trên mặt đất. Nơi này hoang vu không bóng người, chỉ có vài cái quang giáp ngẫu nhiên bay qua trên không. Hiện giờ đã có công tắc không

gian, tính di động và kín đáo của cả đội ngũ tăng lên rất nhiều. Nhưng Diệp Trùng không dám mang theo nhiều người như vậy vào thành. Người Tang tộc phổng chững trời sinh không học được thu liễm khí tức, mỗi người giống như dao nhọn ra khỏi vỏ, sát khí đằng đằng, hàn khí bức người, chỉ thiếu điều trên mặt viết hai chữ “hung đồ”.

Mang theo đám người này vào thành, kết quả của nó cứ nghĩ là biết. Phần lớn đội ngũ đều đóng ở trong khe núi hoang dã, đối với sự an toàn của bọn họ, Diệp Trùng không lo lắng chút nào, người có thể tạo ra uy hiếp đối với bọn họ hiếm hoi vô cùng, với lại nào có ai lại lôi một lượng lớn người chạy tới nơi hoang vu này?

Diệp Trùng chỉ dẫn một trăm người, mục đích của bọn họ là Khuê La thành. Theo lời mấy người Mễ Kỳ, ở hành tinh Nguyệt Mang, không có ai dám to gan lớn mật chiến đấu quy mô lớn, nơi này là phạm vi thế lực của một chợ đen. Nhưng không hề nói trị an nơi này rất tốt, ngược lại, trị an nơi này cực kỳ hỗn loạn, ngư long hỗn tạp. Chiến đấu quy mô nhỏ trước giờ không ngừng, nếu như không có năng lực tự bảo vệ, vậy thì tuyệt đối chỉ có rơi vào kết cục chết không toàn thây.

Trong phạm vi ba trăm km Khuê La thành đều là khu cấm bay quang giáp. Trong thiên hà Hà Việt, khu cấm bay giống thế này thấy được khắp nơi, dù sao chiến đấu có thể xảy ra bất cứ lúc nào, hậu quả chiến đấu quang giáp mang lại là sự hủy diệt. Cho nên mỗi thành phố đều hoạch định khu cấm bay, nếu như trong khu cấm bay, điều khiển quang giáp chính là cho thấy không tôn trọng đối với thế lực địa phương, có nghĩa là tuyên bố đối địch, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Một trăm người, một tiểu tổ chiến đấu tiêu chuẩn. Năm người được vây ở chính giữa, trên tay mỗi người đều xách một cái rương. Diệp Trùng và ba người Mễ Kỳ, Mễ Tô, Vân thúc đi đầu tiên.

Hải Liên đeo mặt nạ, bị Tang Thiết xách trên tay, liên tục liếc ngang liếc dọc. Mấy ngày này, hắn bị Diệp Trùng ra lệnh trông coi mấy cái rương này, khó chịu vô cùng, rồi lại nhìn thấy ánh mặt trời, tự nhiên là hưng phấn dị thường. Đối với việc bị Tang Thiết xách trên tay, hắn cũng đã sớm quen thuộc vô cùng, đối một tư thế khá thoải mái, Hải Liên rõ ràng khá nhàn nhã.

Tang Lăng xách Mễ Tô, Quả lão đại cũng bị một người Tang tộc xách, hai người Mễ Kỳ, Vân thúc lại dựa vào đôi chân của mình.

Tốc độ tiến tới của đội ngũ cực nhanh. Rất nhanh, sắc mặt Mễ Kỳ trắng bệch, hô hấp trở nên gấp rút, mồ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng. Biểu hiện của Vân thúc tốt hơn nhiều, thần sắc như thường, nhưng hô hấp gấp rút làm lộ ra hắn không hề thông dong như thế.

Trong lòng Vân thúc kinh hãi tới cùng, thực lực mấy người này quả thật quá cường hãn rồi. Trước giờ, Vân thúc có tự tin tuyệt đối với thực lực của mình, nhưng hôm nay, hắn lại nhận được đả kích trước giờ chưa từng có.

Quả thật quá đáng sợ rồi! Tốc độ tiến tới trước mắt làm hắn cảm thấy khá vất vả, nhưng đám người này lại không lộ ra chút mệt mỏi nào, hô hấp mấy người bên cạnh hắn đều không thay đổi chút nào, vẫn nhẹ dài như trước. Điều làm hắn lác mắt nhất là đại hán xách theo một người đó, còn có cô gái xách tiểu thư đi trước đó nữa, hai người này trên tay xách một người, lại giống như không chịu bất cứ ảnh hưởng nào. Ngay cả người hướng dẫn chiến thuật Dương Minh đó, nhìn thì khá yếu ớt, nhưng không ngờ thực lực lại mạnh mẽ như vậy.

Nếu như nói những người còn lại là kiếm rút ra khỏi vỏ, vậy vị Dương Minh này lại là một thanh kiếm trong vỏ, không lộ chút sắc bén nào. Hiểu rõ việc đời, Vân thúc biết loại người này mới là đáng sợ nhất.

Nhìn công tử một cái, tình huống của hắn đã có chút không ổn. Tiến tới tốc độ cao kỳ thật là một hành động vô cùng tiêu hao thể lực, công tử tuy thực lực ở trong đám trẻ tuổi cũng coi như là xuất sắc, nhưng trước mặt mấy người này, quả thật chênh lệch quá xa.

Lúc nào mà thiên hà Hà Việt lại xuất hiện một đám cao thủ như vậy?

Vân thúc vừa muốn thò tay, Mễ Kỳ đột nhiên hô hấp hỗn loạn, bước chân loạng choạng. Kêu lên một tiếng, mắt thấy sắp té ngã, đột nhiên ở bên cạnh thò ra một cánh tay, Mễ Kỳ cố gắng ngược mắt lên nhìn, chính

là Dương Minh, cảm kích nhìn Diệp Trùng một cái, chỉ cảm thấy bước chân nhẹ hẫng, giống như cười gió cười mây.

Đoàn người tới khu vực giám sát của Khuê La thành mới giảm tốc độ, người đi đường lúc này dần dần nhiều hơn. Bên người bọn họ liên tục có xe bay vèo vèo lướt qua, mấy thứ bay này chuyên dùng để chở khách.

Hải Liên lách tới bên cạnh Diệp Trùng, giới thiệu với Diệp Trùng: “Khuê La thành là chợ đen lớn thứ hai của thiên hà Hà Việt, nơi này cái gì cũng có. Nói tới chợ đen, cả hành tinh Nguyệt Mang, khắp nơi đều có. Nhưng nơi này vẫn là nổi tiếng nhất trong vô số chợ đen của hành tinh Khuê La. Đương nhiên, hoàn cảnh nơi này cũng khá phức tạp, căn bản là mỗi thế lực đều có nhân viên đồn trú ở chỗ này. Nơi này thường có một vài thứ cực kỳ hiếm lạ, cho nên bình thường có vài người dòm ngó chỗ này.”

Thần sắc trên mặt Mễ Kỳ khôi phục không ít, nghe thấy cười nói: “Quý thuộc hạ xem ra khá quen thuộc với nơi này, hàn gia ở chỗ này cũng có vài người. Chỉ cần vào thành, vậy thì ủy thác của các vị cũng đã hoàn thành.”

Ánh mắt của Vân thúc lại rơi trên năm cái rương được bảo vệ ở chính giữa đó, trong lòng mau chóng xoay chuyển, hiểu đây có lẽ chính là thứ được bảo vệ nghiêm ngặt trên tàu vũ trụ.

Nhiều ngày như vậy, nếu như mấy người vẫn nhìn không ra người làm chủ thật sự thật ra chính là người hướng dẫn chiến thuật này, vậy bọn họ hoàn toàn có thể cắt cổ mình được rồi.

Khí tức hung hãn của mấy người này quả thật là quá hiển hiện rồi, người đi trên đường ai nấy đều nhao nhao tránh ra.

Đi bộ vào thành, người đi đường đông đúc dị thường, nhưng so với Cơ Nguyên thành, người đi đường chỗ này ai nấy đều đáng vẻ cảnh giác, vẻ đề phòng trên mặt thấy rõ mồn một. Mấy người Tang tộc cực kỳ miễn cảm đối với khí tức thế này, gần như có phản ứng lập tức, trận hình đột nhiên thu lại, sát khí bỗng nhiên phát ra.

Sắc mặt người đi đường bên cạnh ai nấy đều đại biến, mấy người Mễ Kỳ cũng không khỏi thầm kêu khổ, đám người này chẳng lẽ không có chút kinh nghiệm nào sao? Ở chỗ này, vẻ sắc bén đều lộ ra hết nào có kết quả gì tốt chứ? Trái tim mấy người bọn họ ai nấy đều thấp thỏm bất an, chỉ e chẳng bao lâu sẽ có người tìm tới tận cửa.

Nhưng, ra ngoài ý liệu của bọn họ, một mạch tới tận chỗ ở của Mễ gia cũng không có ai tới tìm phiền phức. May mà tới được chỗ của mình, ba người Mễ Kỳ ai nấy đều thở phào một hơi. Trước khi mấy người Mễ Kỳ xuất phát, nơi này đã sớm nhận được tin tức, vì đảm bảo an toàn của công tử, tiểu thư, toàn bộ tất cả lực lượng của Mễ gia xung quanh đều tập trung ở đây.

Mười triệu điểm cuối cùng cũng tới tay, mấy người Diệp Trùng cũng không khỏi thở phào.

Sau khi cáo từ, mấy người Diệp Trùng tìm khách sạn ở lại. Nghỉ ngơi một chút, Diệp Trùng liền lôi Hải Liên và Quả lão đại tới hỏi: “Chợ đen tự phục vụ, các người biết đi thế nào không?”

- Tôi biết. Quả lão đại vội vàng nói: “Lúc trước từng tới cùng một người bạn, nhưng đó đã là việc rất lâu trước kia rồi.”

Hải Liên lắc đầu: “Tôi chưa từng tới, loại người nghèo giống ta, ngay cả quang giáp cũng mua không được, nào có tiền tới loại chỗ này.”

- Ừm, vậy người dẫn đường. Diệp Trùng nói với Quả lão đại, quay mặt nói với Tang Phàm ở một bên: “Dẫn hai mươi người, mang theo rương. Mấy người Tang Thiết còn lại ở lại trực.”

- Vâng. Tang Phàm nhận lệnh.

Hải Liên và Quả lão đại nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra đáng vẻ hiểu rõ. Nhưng hai người đều đoán không ra trong mấy cái rương này rốt cuộc là cái gì, lại làm lão đại khẩn trương như vậy? Hải Liên phụ trách bảo vệ mấy cái rương này mấy ngày cũng không biết đáp án.

- Chính là chỗ này. Quả lão đại chỉ tòa nhà lớn cực có phong cách kim loại ở trước mắt. Tòa nhà cao vút đâm thẳng vào mây xanh, tường ngoài bằng kim loại dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời lấp lánh phát sáng.

Thật là xa xỉ a, tường ngoài của cả tòa nhà lớn lại đều là dùng kim loại chế thành. Mọi người không khỏi đồng thanh phát ra tiếng kêu cảm khái, giá trị của tòa nhà lớn trước mắt này đã là một con số trên trời rồi.

Đi vào tòa nhà lớn, quả nhiên giống như tên của nó, người ra ra vào vào chỗ này, hầu hết đều mang mặt nạ, thậm chí có người còn mặc đồ kín mít toàn thân. Đoàn người Diệp Trùng ở chỗ này ngược lại bình thường vô cùng, hai người Quả lão đại và Hải Liên nhìn nhau cười.

Trên mỗi tầng lầu đều được ngăn cách thành mấy trăm căn phòng nhỏ đóng kín, Quả lão đại giống như ngựa về lối cũ, dẫn mọi người đi vào một căn phòng phía trên báo không có người. Bước vào phòng mới phát hiện căn phòng này lớn hơn tưởng tượng nhiều, hai mươi mấy người cùng vào mà vẫn không chật chội chút nào.

Phía trước của căn phòng có một cái quang não, phía dưới quang não có một lỗ vào.

Mọi người đều tò mò đánh giá căn phòng, Quả lão đại giải thích nói: “Nơi này là phòng bình thường, chủ yếu dùng để bán một số thứ không lớn. Nếu như là vật lớn như quang giáp, thì cần phải ở lầu một tới lầu năm.”

- Đặt rương ở lỗ vào này, bên trong có băng chuyền chuyên dụng. Chúng ta chỉ cần đặt đồ lên, sau đó nhập tài khoản của chúng ta vào cái quang não này thì hoàn thành rồi. Danh dự của chợ đen tự phục vụ này khá tốt, tới giờ vẫn chưa nghe nói bọn họ từng biển thủ dù chỉ một ví dụ nào. Chuyên gia chuyên môn của bọn họ thực hiện định giá vật phẩm, cuối cùng hẳn sẽ căn cứ vào giá trị của nó, chia thành các đẳng cấp, cuối cùng đưa lên giao diện mua bán. Nhưng mỗi cuộc giao dịch, bọn họ đều phải rút lấy hai phần. Nếu như người không cần chuyên gia giám định, vậy vật phẩm của người chỉ có thể đưa vào loại tạp vật, nhưng nếu như như thế, họ chỉ thu một phần giá trị giao dịch.

Quả lão đại khó khăn ngừng một lúc rồi mới tiếp tục nói: “Nói thật, loại phương thức giao dịch này có quá nhiều kẽ hở, nhưng quản lý tên trong của bọn họ cực kỳ nghiêm ngặt, trải qua mấy mươi năm phát triển mới xây dựng được sự tín nhiệm của mọi người đối với nó như bây giờ. Hơn nữa, chỗ tốt nhất của loại phương thức giao dịch này chính là kín đáo, không có ai biết rốt cuộc là vật phẩm nào, rốt cuộc là ai.”

Diệp Trùng lúc này mới gật đầu hiểu, bỏ rương vào trong lỗ vào, nhập tài khoản đã sớm chuẩn bị sẵn vào quang não.

Rất mau Diệp Trùng liền nhập xong, Quả lão đại lại nói: “Mỗi căn phòng mỗi ngày chỉ hạn chế sử dụng một lần, căn phòng này của chúng ta hôm nay, người khác không cách nào dùng được.”

- Tốt. Diệp Trùng nói ngắn gọn: “Chúng ta có thể đi rồi.”

Quả lão đại không hề đi mở cửa, mà lại đi tới tường bên, ấn một nút đỏ trên tường, soạt, bức tường lập tức trượt ra.

- Chỗ này là lối ra. Mấy người Diệp Trùng đi vào, Quả lão đại ấn một nút bên trong, nói: “Đây là truyền cách (cách thức truyền dẫn), cả tòa nhà có hơn chín trăm lối ra, lối xa nhất thậm chí ở thành đông. Truyền cách sẽ dùng phương thức ngẫu nhiên đưa chúng ta tới một lối ra nào đó, thế này nghe nói là vì sự an toàn của khách hàng mà nghĩ ra.”

Diệp Trùng lập tức cảm thấy tụt xuống dưới, nhưng sự vận hành của truyền cách cực kỳ bình ổn, chẳng bao lâu, nó liền dừng lại.

Quả nhiên là ngẫu nhiên, Diệp Trùng nhìn cảnh vật lạ lẫm trước mắt, không khỏi hơi cười khổ.

296. Chương 296: Bé Trai Cốc Tùng

Không chỉ Diệp Trùng, mấy người Tang tộc khác cũng cực kỳ không thích ứng với loại hoàn cảnh này, trên mặt mỗi người đều là dáng vẻ cảnh giác, như lâm đại địch.

Vẫn là Hải Liên lanh trí, tùy tiện hỏi một người đi đường bên cạnh lại: “Người anh em này, xin hỏi chỗ này là chỗ nào?”

Người đi đường ngẩng đầu lên nhìn hắt một cái, có chút không kiên nhẫn nói: “Đương nhiên là Hắc thị tập mậu rồi. Được rồi, buông ta ra, ta đang phải chạy đua với thời gian.”

Hải Liên vội vàng nói cảm ơn.

- Hắc thị tập mậu? Mọi người nhìn nhau, vẫn không biết nơi này là chỗ nào.

- Đi xem rồi nói. Diệp Trùng nói, người nơi này đã nói như vậy, làm hắt hơi tò mò. Dù sao trước mắt cũng không có việc gấp, đi vòng vòng cũng không tồi.

Nếu như nói chợ đen tự phục vụ vừa mới tới là một chợ đen cao cấp, nơi này lại tương đương với chợ đen cỡ nhỏ thấp cấp nhất. Hải Liên lúc trước cũng từng nghe qua, nhưng lại vẫn là lần đầu tới xem.

- Nơi này chỗ nào là chợ đen? Rõ ràng là mua bán công khai a. Hải Liên bất đồng líu lưỡi không thôi.

Chỉ thấy vô số cửa tiệm nhìn không thấy điểm cuối, trước mỗi cửa tiệm đều đặt lượng lớn hàng hóa, thậm chí còn có tiệm dựng quang giáp ở bên cạnh, quả thật quái dị vô bì. Đủ hình đủ dạng các linh kiện đặt lung tung, rõ ràng là hỗn loạn vô cùng.

Diệp Trùng không khỏi nhíu mày, hắt không hiểu, nơi hỗn loạn mà không an toàn thế này tại sao lại có nhiều người như vậy?

Đường sá không hề rộng rãi, thêm vào người tới người đi, làm người ta cảm thấy vô cùng chật chội.

Chính ngay lúc này, một đứa bé trai chen tới trước mặt mọi người, non giọng hỏi: “Xin hỏi, các người cần hướng dẫn không?”

Soạt, mọi ánh mắt của cả đám người Diệp Trùng lập tức tập trung trên người nó. Không thể không nói, sát khí ánh mắt của người Tang tộc quá nặng, cho dù là cái nhìn bình thường vô cùng này, về mặt đứa trẻ lập tức trắng bệch, rõ ràng là bị dọa khiếp vía rồi.

Diệp Trùng không khỏi đánh giá đứa nhóc trước mắt này, quần áo màu lam nhạt phẳng phiu, tuy rất cũ, nhưng lại vô cùng sạch sẽ, chỉnh tề, một cặp mắt to đen láy, linh động dị thường. Sắc mặt đứa trẻ tuy trắng bệch, nhưng có thể nhìn ra nó đang cố gắng khắc chế.

Diệp Trùng không khỏi lộ ra chút vẻ tán thưởng, dưới cái nhìn của mấy người Tang tộc mà vẫn có thể chịu được, đối với một đứa trẻ chỉ có mười một, mười hai tuổi mà nói, vô nghi là rất đáng khen ngợi.

Gật gật đầu, Diệp Trùng nói: “Ừm, có lẽ là một đề nghị không tồi.”

Ánh mắt đứa nhóc sáng lên, ưỡn ngực lớn giọng nói: “Tôi từ nhỏ đã ở chỗ này, đối với mỗi chỗ chỗ này đều rất quen thuộc. Nếu như các người thuê tôi, mỗi ngày chỉ cần trả tôi hai mươi điểm.”

Diệp Trùng sâu sắc nhìn đứa trẻ một cái, dưới cái nhìn của hắt, đứa trẻ rõ ràng có chút thấp thỏm.

- Được. Diệp Trùng gật đầu, nhưng bổ sung một câu nghiêm trọng: “Nếu như ngươi làm không tốt, vậy chúng ta sẽ lập tức sa thải ngươi.”

- Không thành vấn đề! Đứa trẻ hưng phấn suýt nữa thì nhảy lên, đứa trẻ vốn dĩ xem ra có vài phần sầu muộn lập tức trở nên phấn chấn. Nhưng rất mau, nó lại tiến vào vai diễn của mình, cố gắng làm ra vẻ nho nhã lễ phép: “Các vị tiên sinh, xin hỏi các người tiếp theo muốn đi đâu?”

- Trước tiên đi vòng vòng chỗ này đi. Người nói là Diệp Trùng, có hắt ở đây, căn bản không có ai sẽ đưa ra ý kiến khác.

- Được! Đứa trẻ vừa đi tới trước vừa giới thiệu nói: “Nơi này là Hắc thị tập mậu, các người đừng thấy bề ngoài đặt toàn là hàng hóa cấp thấp, bên trong lại rất ngoạn mục đó nha. Nơi này thông thường đều là giao dịch khối lượng lớn, à, cũng tức là rất nhiều, rất nhiều thứ cùng bán.” Đứa trẻ vừa nói vừa cố sức múa may diễn tả.

Dáng vẻ một đứa trẻ mười một, mười hai tuổi ra dáng người lớn cố gắng múa may diễn tả vô nghi là khá đáng yêu, ngay cả mấy người Tang tộc trước giờ không hiểu phong tình cũng không khỏi mỉm cười.

Là phụ nữ, Tang Lăng đối với đứa trẻ này càng thêm yêu thích, không khỏi đi tới bên cạnh nó, cong eo hỏi: “Tiểu đệ đệ, cậu tên là gì vậy?”

- Tôi tên Cốc Tùng. Đứa trẻ ưỡn ngực, lớn giọng trả lời.

Đoàn người vừa đi tới trước vừa nghe Cốc Tùng giảng giải, Diệp Trùng quét qua một lượt hàng hóa đặt trước mấy cửa tiệm này, quả nhiên đều là những thứ cấp thấp. Nhưng trên một số quầy đặt một vài thứ kỳ lạ, quái dị; đá, vật liệu xương, thực vật đều có thể nhìn thấy ở chỗ này, trong đó có rất nhiều thứ ngay cả Diệp Trùng cũng chưa từng thấy qua.

Lần này, Diệp Trùng không khỏi cảm thấy hứng thú.

Nhìn ra Diệp Trùng đối với mấy thứ tạp nham này rất có hứng thú, Cốc Tùng không khỏi giải thích nói: “Nơi này có rất nhiều thứ kỳ quái, hầu hết đều không có giá trị, nhưng hôm qua có một tên râu rậm ở chỗ này đào được một cục đá gọi là gì đó, nghe nói có thể bán được mười vạn điểm.” Khi nói câu này, vẻ mặt Cốc Tùng đầy ngưỡng mộ.

Gần như mỗi cửa tiệm đều có một quầy chuyên dụng đặt một số vật tạp nham này.

Diệp Trùng đột nhiên dừng bước, ánh mắt rơi trên một quầy ven đường, trong mắt đột nhiên bùng lên một đạo quang mang, hần bước mau tới trước quầy này.

Động tác đột nhiên của Diệp Trùng làm mọi người không khỏi hơi kinh ngạc, nhưng rất mau mọi người liền phản ứng lại, trợn nhìn liên biến theo, Diệp Trùng lại được bảo vệ ở chính giữa.

Diệp Trùng đi tới trước quầy này, trên quầy này đặt tùm lum đủ loại đồ tạp nham. Chủ tiệm vừa nhìn thấy có người tới, không khỏi lập tức chạy ra, với lại mấy người này tiền hô hậu ủng, biết ngay là khách sộp tới rồi, lập tức cặp mắt cười giống như hai vành trăng khuyết.

- Nào, vị tiên sinh này, nhìn trúng cái gì chứ lấy mà xem. Bốn tiệm giá cả tuyệt đối vừa phải, không hề lừa già dối trẻ, là cửa tiệm đã có mấy chục năm, ở đây trước sau đều được khen ngợi. Chủ tiệm thao thao bất tuyệt khoe khoang.

Hải Liên nhìn màu tường còn mới, không khỏi trẻ môi, lẩm bầm nói: “Gì mà cửa tiệm mấy mươi năm? Đây không phải là tường mới sao?”

Diệp Trùng không để ý tới chủ tiệm, đi thẳng tới trước đồng hồ, một tay chụp lấy thứ ở trong đồng hồ tạp nham chỉ lộ ra một bàn tay kim loại nhỏ xíu, tay còn lại lại cẩn thận phải đi đất đá, vật liệu xương phía trên. Rất mau, cả món đồ liền lộ ra toàn bộ.

Một mô hình quang giáp hình người chỉ cao có ba mươi cm, khắp nơi bề mặt quang giáp là dấu vết thời gian lưu lại, ảm đạm u ám, không ít chỗ lõm dõm rỉ sét. Nhưng Diệp Trùng lại không nói gì, chỉ cẩn thận quan sát mô hình trên tay này.

- Hì hì, tiên sinh quả nhiên có ánh mắt tốt a, đây là đồ cổ mấy trăm năm trước, không ngờ tiên sinh tuổi trẻ lại là một nhà sưu tầm có ánh mắt cao mình a, thật là thất kính thất kính! Chủ tiệm vừa ton hót vừa cẩn thận lục lợi trong đầu giá mua vào của món đồ vứt đi này. Tốn một phen công sức, hần mới nhớ được thứ này là mua được từ tay một lão già, chỉ tốn năm điểm.

Người trước mắt này vừa nhìn liền biết là một con dê mập, chủ tiệm đang suy nghĩ làm sao để làm thịt cho tốt, không ngờ đứa trẻ trong đội ngũ đó đập tan nguyện vọng tốt đẹp của hắn: “Tiên sinh, thứ trên quầy đồ tạp nham, mỗi món đều chỉ có năm mươi điểm, tiệm nào cũng giống vậy.”

Chủ tiệm không khỏi cảm hận trùng mắt với đứa nhóc đáng chết này, Cốc Tùng không hề sợ sệt, trùng mắt lại chủ tiệm. Tang Lăng bên cạnh Cốc Tùng hừ lạnh một tiếng, sát cơ trong cặp mắt phượng lại đột nhiên xuất hiện, lập tức dọa chủ tiệm run rẩy.

Đám người này quả nhiên không phải là người tốt lành gì!

Chủ tiệm lập tức cười ha hả: “Vị tiểu huynh đệ này nói không sai, giá cả bốn tiệm trước giờ phải chăng, tuyệt không ra giá bậy bạ. Thứ này năm mươi điểm, tiên sinh nếu như thích thì lấy đi. À, không biết tiên sinh còn cần xem món khác không? Bốn tiệm linh kiện, phụ tùng quang giáp đủ loại đầy đủ, giá cả phải

chăng. Ngài xem, nhóm hộ vệ này của ngài, vừa nhìn là biết cao thủ. Lời xưa nói rất đúng, bảo kiếm phối anh hùng, nhiều anh hùng thế này, tự nhiên cũng cần một vài trang bị tốt để phối hợp phải không! Ngài nếu có gì trúng ý, giá cả thương lượng được, nếu mua nhiều, cửa tiệm nhỏ còn có thể chiết khấu cho ngài! Tuyệt đối là lợi ích không còn gì phải nói a!”

Để cho ông chủ khoe khoang nói nhảm, bốn mươi lăm điểm tuy rằng ít, nhưng tục ngữ nói đúng, muối có nhỏ cũng là thịt a.

- Ủm, cần cái này. Diệp Trùng cầm lấy mô hình trên tay đứng dậy, ra dấu Quả lão đại trả tiền.

Nhiều người thế này chỉ mua thứ năm mươi điểm, thật là bủn xỉn quá, trong lòng chủ tiệm khinh thường, thiệt cho mình còn cho rằng có mỗi làm ăn lớn tới cửa, nhưng miệng vẫn thăm hỏi thân thiết vô bì: “Hoan nghênh lần sau lại tới!”

Tâm tình của Diệp Trùng khi ra khỏi cửa tiệm này rõ ràng khá tốt, Hải Liên và Quả lão đại không cảm thấy, nhưng mấy người Tang tộc vẫn cảm thấy được. Tang Phàm không khỏi mở miệng hỏi: “Tiên sinh, đây rốt cuộc là thứ gì?”

- Đồ tốt! Trong giọng nói của Diệp Trùng lộ ra sự vui vẻ nhàn nhạt, hần lập tức nói: “Chúng ta bây giờ trở về.” Hần hiện giờ nào có tâm tình đi dạo gì, suy nghĩ duy nhất trong lòng hần hiện giờ chính là trở về nghiên cứu tỉ mỉ cái mô hình trên tay này.

Người Tang tộc vốn dĩ không có hứng thú gì với đi dạo, tự nhiên là nghe theo Diệp Trùng. Hải Liên và Quả lão đại lại muốn đi vòng vòng, nhưng bọn họ không có dũng khí đưa ra ý kiến phản đối, hơn nữa bọn họ cũng cảm thấy vô cùng hứng thú với thứ trên tay lão đại này. Bình thường thấy lão đại đều là bộ dáng lạnh lùng, vẫn chưa từng thấy qua hần biểu hiện ra sự hứng thú mãnh liệt thế này đối với thứ gì.

Thứ có thể làm lão đại cảm thấy hứng thú nhất định là thứ tốt.

Tang Lăng liền nói cho Cốc Tùng tên khách sạn, Cốc Tùng lập tức gật đầu nói biết đi thế nào.

Mọi người liền theo Cốc Tùng trở về khách sạn.

Đột nhiên, phía trước nhốn nháo.

297. Chương 297: Tổ Chất Tổng Hợp

Diệp Trùng không khỏi nhíu mày, con đường vốn dĩ không rộng, một nửa bị mấy quầy hàng nhô ra chiếm lấy, toàn bộ con đường còn lại hiện giờ bị mấy người vây xem này bịt kín. Đối với bên trong đang xảy ra chuyện gì, Diệp Trùng không hứng thú chút nào, thứ hần muốn làm duy nhất hiện giờ chính là dùng tốc độ nhanh nhất trở về khách sạn, sau đó nghiên cứu thật tốt cái mô hình vừa mới mua được đó.

Nhìn tình thế trước mắt, khó lòng bước đi, xác suất muốn lách qua được hoàn toàn bằng không. Diệp Trùng hỏi Cốc Tùng: “Còn đường nào khác có thể đi không?”

Cốc Tùng quay đầu lại: “Đường có mấy cái, nhưng đều rất xa, chúng ta còn phải quay lại mới đi được.”

Hơi trầm ngâm, Diệp Trùng buông một câu: “Theo ta.” Tiếp đó thân hình giống như một con chim lớn, đập lên không khí nhảy lên. Mọi người nhìn thấy, lập tức hiểu ý của Diệp Trùng, nhao nhao theo sát phía sau. Tang Lăng nhắc lấy Cốc Tùng, Hải Liên và Quả lão đại cũng bị nhắc lên.

Mũi chân điểm lên vai một người, Diệp Trùng lại lướt đi trên không, mau chóng tiến tới trước. Người khác nhao nhao làm theo.

- Mẹ nó, tên nhãi nào dám nhảy loạn trên vai đại gia?

- Năm nay thật quái, hắc, còn có người dám động thổ trên đầu thái tuế!

- Thật là không muốn sống rồi!

Người bên dưới ai nấy đều chửi toáng lên, dám lặn lội ở chỗ này, ai không có tài năng? Đã thấy qua khoa trương, nhưng chưa thấy khoa trương thế này! Trong nháy mắt, quần chúng sôi sục căm phẫn, người ở dưới nhao nhao lao tới như điện.

Tang Lăng lạnh lùng cười, kẹp Cốc Tùng dưới cánh tay, miệng huýt một tiếng.

Chỉ thấy thân hình mấy người Tang tộc đang ở trên không chuyển đổi, bóng chân lay động. Giọng nói Diệp Trùng không lớn, nhưng mỗi người Tang tộc đều nghe rõ ràng: “Tốc chiến tốc quyết.”

- Vâng! Tiếng quát lớn chĩnh tề giống như một tiếng sấm vang lên giữa trời, trái tim, thân thể mọi người phía dưới run rẩy. Tuy người ở giữa trời, nhưng mấy người Tang tộc này ai nấy đều vẫn còn dư lực. Lúc ở Thiên vực trì, trèo đèo vượt núi là chuyện cơm bữa trong nhà, cũng thường xảy ra chuyện chạy đua với dã thú, lực chân tôi luyện ra dưới hoàn cảnh như vậy, nào phải mấy người này có thể so sánh được.

Bịch bịch bịch, một loạt tiếng thịt vang lên. Mấy người vừa nhảy lên này giống như điều đứt dây, rơi xuống tới tấp. Thất bại làm cho người phía dưới chửi rửa không ngớt.

- Mẹ nó, không có bản lĩnh còn muốn học người ta nhảy tới nhảy lui, thật là mất mặt quá!

Mấy người vốn dĩ té đến tới đầu tới đất này càng xấu hổ tới mức ngẩng đầu không lên.

Nhưng hành vi của mấy người Diệp Trùng vô nghi là quá khoa trương, nơi này ai không có cơ sở võ thuật? Đối diện sự khiêu chiến trần trụi này, mấy hán tử nhiệt huyết phía dưới nào vẫn dè dặt được. Mặc dù sự đánh chặn của người đi trước ai nấy đều không ngoại lệ, lấy thất bại để tuyên bố kết thúc, nhưng vẫn không ngừng có người gia nhập vào trong đội ngũ đánh chặn.

Mấy người Diệp Trùng giống như một khối mặt hoa, mà mấy người đánh chặn này giống như bướm bướm ngửi thấy hương thơm mà lao tới.

Thay đổi vị trí trên không của đám người Diệp Trùng mau chóng như điện, tàn ảnh nối liền liên tục. Mấy người đánh chặn này giống như hạt mưa, rơi vào trong đám người.

Nhìn thấy mấy tên này lao tới không ngừng, ai nấy mặt mày hưng phấn, Diệp Trùng không khỏi đau cả đầu. Hẳn nào biết ở Khuê La thành nào có ai dám khoa trương giống hán thế này, người là một loại động vật có tính bầy đàn, sau khi có người dẫn đầu, sẽ càng có nhiều người gia nhập.

Thân thủ cao siêu của đám người đeo mặt nạ này làm mọi người ai nấy đều thầm hoảng sợ. Rất nhiều người không tự chủ được mang bọn họ liên hệ với tám giới giả xuất hiện ở Cơ Nguyên thành đó. Nhưng số lượng trước mắt lại vượt xa không chỉ là tám người.

Hai mươi giới giả! Con số này cho người ta một loại cảm giác không chân thật mãnh liệt. Thế là một vài người có lòng phía dưới liền có ý thăm dò, dưới sự dẫn dắt của mấy người này, hiện trường trở nên càng lúc càng hỗn loạn.

Diệp Trùng có lẽ không sao ngờ được mình chẳng qua chỉ muốn mau chóng trở về khách sạn lại gây ra động tĩnh lớn thế này. Nhìn thấy hiện trường càng lúc càng hỗn loạn, Diệp Trùng biết nếu như còn không ngăn cản, hiện trường sẽ trở nên không thể thu thập được. Song quyền khó địch tứ thủ, mấy người mình có lợi hại hơn nữa cũng chống không nổi nhiều người như vậy luân phiên tấn công.

Hai tay Diệp Trùng lay động một cái, cơ nhục dưới cổ nhanh chóng dao động, thở ra quát lớn. Hống! Âm thanh âm âm như sấm, lan truyền ra xa. Nhất thời, sắc mặt mọi người ở dưới không khỏi biến đổi. Trong truyền thuyết, sau khi thực lực của võ thuật gia đạt tới giới giả, các phương diện của thân thể sẽ xảy ra rất nhiều thay đổi kỳ diệu, cái này hoàn toàn khác với âm thanh kêu gào bình thường, chẳng lẽ chính là...

Bị cảm nhiễm, mấy người Tang Phàm không kiềm chế được đồng thời gầm lên, người có nhãn lực cao minh thậm chí có thể nhìn thấy không khí xung quanh mấy người này sinh ra sóng không khí dao động kịch liệt. Trái tim mọi người bỗng tắc nghẽn, người vốn dĩ đang nhảy lên không, hô hấp vừa loạn liền rơi xuống mặt đất. Mà người vẫn ở trên không lác đác vài người, nhưng bọn họ không có ngoại lệ, sắc mặt trắng bệch.

Hai mươi giới giả! Những người vừa rồi vẫn còn chút hoài nghi thân phận giới giả của bọn họ lúc này hoàn toàn đã được chứng thực.

Uy lực hai mươi giới giả cùng quất, lại đạt tới mức này!

Mũi chân của Diệp Trùng điểm lên người một người Tang tộc ở bên cạnh, cả người như một mũi tên rời cung, lướt tới một cái quang giáp ở bên đường, cái quang giáp này là do cửa tiệm này đặt ở bên ngoài dùng để quảng cáo.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Diệp Trùng, bọn họ ai cũng không biết gã đeo mặt nạ này rốt cuộc là muốn làm gì.

Thân hình Diệp Trùng lộn một cái, nhẹ nhàng rơi trên vai cái quang giáp này. Người biết nhìn hàng phía dưới ai nấy đều đồng loạt khen hay, Diệp Trùng không có chỗ mượn lực ở trên không mà vẫn có thể thay đổi thân hình, kỹ xảo cỡ này có thể nói là khó bề tưởng tượng.

Đứng trên vai quang giáp, Diệp Trùng lạnh lùng nhìn đám người nhộn nhạo bên dưới. Con đường rộng lớn lúc này không một tiếng động, mấy người Tang Lăng nhao nhao nhảy lên nóc nhà của cửa tiệm bên đường.

Chẳng lẽ hắn muốn nói gì? Người phía dưới ai nấy đều thầm đoán trong lòng.

Dưới cái nhìn của mấy ngàn người, Diệp Trùng làm một việc làm mọi người vui vẻ huyền thuyên không ngừng.

Diệp Trùng hít sâu một hơi, hơi hơi nhấc chân, một cước đột ngột đạp về phía tấm che mặt của cái quang giáp này.

Người này điên rồi sao? Trong đám người vang lên một loạt tiếng kêu kinh ngạc.

Đó chính là quang giáp a! Cơ thể con người có cường hân, cũng vĩnh viễn không sao so được với kim loại, càng huống chi đây còn là hợp kim kim loại chế tạo quang giáp?

Bộp, một tiếng trầm đục vang lên, giống như một tiếng sấm vang lên trong đầu mọi người.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, tấm che mặt bóng loáng của quang giáp xuất hiện một vết nứt như lưới nhện, giăng đầy cả mặt bên trái của nó.

Lộp bộp.

Một mảnh vỡ hợp kim không theo quy tắc nào từ trên lưới nhện này rơi xuống, rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng trong trẻo. Tiếp theo, rào rào, cả tấm lưới nhện trong nháy mắt tan rã, vô số mảnh vỡ hợp kim giống như châu rơi mâm ngọc, loạn xạ như mưa rơi.

Lớp hợp kim trên mặt trái quang giáp hoàn toàn bị phá hủy, lộ ra mạch quang phức tạp, tinh tế bên trong.

Cả con đường yên tĩnh tới mức ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Sự yên lặng như chết vậy. Mọi người đều ngơ ngác như vẹt gỗ, ngơ ngẩn nhìn miếng che mặt hư hỏng của quang giáp.

Mãi tới nửa phút sau.

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương kêu tỉnh mọi người: “Trời ơi! Quang giáp của ta! Cái Sát Thiên Dao này!” Người hoàn hồn lại vội vàng nhìn về phía cái quang giáp đó, chỉ là trên vai quang giáp lúc này đã không còn ai, tên vừa rồi đó đã sớm không thấy bóng dáng.

Oành, hầu hết mọi người đều hoàn hồn lại, cả con đường lập tức nhốn nháo lên.

Cao thủ siêu cấp thần bí hoành không xuất thế, tay không đánh tan vỏ ngoài của quang giáp. Tiếng gầm giân dữ như sấm. Không ai dám đụng tới hắn. Hai mươi giới giả đeo mặt nạ theo sát sau hắn, hướng đi không rõ. Ngàn người ngăn cản, không ai thành công. Không trung không chỗ tựa đối vị trí, kỹ xảo kinh người lần đầu tiên xuất thế, vân vân. Tin tức giống như vậy lập tức như cuồng phong quét ngang cả Khuê La thành.

Ở thời đại con người tôn sùng thực lực này, cường giả chính là thần tượng mọi người tôn sùng. Cao thủ thông thường, ai nấy đều ở trong nhà ít ra ngoài, khó thấy trộm một lần, càng đừng nói cao thủ siêu cấp như thế này. Ở thiên hà Hà Việt, vô luận nam nữ, chỉ cần thể chất không tệ tới cực điểm, từ nhỏ đều phải học võ thuật, võ thuật cũng vì vậy mà có cơ sở quần chúng cực kỳ sâu dày ở cả thiên hà.

Vốn dĩ các thế lực phân bố cực kỳ phức tạp, Khuê La thành sóng ngầm sục sôi, trở nên khó đoán trước giờ chưa từng có.

Hình tượng của Diệp Trùng hiện giờ tệ hại vô cùng, đầu gối chân trái trở xuống của hắn hoàn toàn lộ ra không khí. Sức mạnh một cước đó của hắn vừa rồi quá lớn, giày hoàn toàn không sao chịu nổi sức mạnh lớn như vậy, lúc đó liền hóa thành vô số mảnh vụn bắn mạnh ra xung quanh. Ngay cả ống quần chân trái của hắn cũng bị nghiền nát vụn dưới dao động của sức mạnh này. Diệp Trùng chỉ đành đi đường bằng chân trần.

Nói thật, hôm nay xuất hiện cảnh tượng thế này tuyệt đối là thứ Diệp Trùng không ngờ tới, suy nghĩ của hắn rất đơn thuần, chỉ muốn mau chóng trở về khách sạn. Nào biết sự tình phát triển vượt xa ý liệu của hắn, khúc sau suýt nữa làm thành cục diện khó thể thoát thân. May mà hắn nghĩ tới Thương lúc trước từng dạy hắn chần nhiep. Thương từng nói, con người thường có ý thức tự bảo vệ mình, khi đối mặt sức mạnh vượt xa mình, hầu hết mọi người đều sinh ra hoảng sợ. Đương nhiên, nếu như sử dụng kỹ xảo này, bắt buộc phải thể hiện ra thực lực mạnh mẽ.

Cho nên Diệp Trùng mới dùng loại phương thức này để thoát thân. Chỉ là không ngờ mấy người Tang Phàm lại phối hợp như vậy, xem ra loại kỹ xảo âm thanh này cũng không phải một nhà họ Lam của Cửa Nguyệt đặc hữu. Loại “Yết ba hồng” mà Diệp Trùng sử dụng này là một loại kỹ xảo khống chế cơ nhục cực kỳ cao cấp, hắn cũng vừa học được không lâu. Khống chế cơ nhục ở chỗ yết hầu, gây ra rung động kịch liệt mà có quy tắc, sau đó đột nhiên phun một hơi khí trong lồng ngực ra thì sẽ tạo thành hiệu quả kinh người thế này. Nhưng cơ nhục chỗ yết hầu cực khó khống chế, càng đừng nói còn phải làm tới mức rung động kịch liệt có quy tắc, đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao nó thuộc về kỹ xảo có độ khó cao.

Chỉ là không ngờ Tang tộc lại cũng có kỹ xảo giống như vậy, quả thật làm hắn có chút kinh ngạc, xem ra căn cơ thể gia sâu dày quả nhiên khó mò tới đấy a.

Cặp mắt to đen láy của Cốc Tùng, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Trùng tràn đầy sự sùng bái. Giống như nó còn có Quả lão đại và Hải Liên, đối với mấy người Tang Phàm, ngược lại không có cảm giác gì. Khi còn ở Tang gia thôn, số lần tiên sinh và bọn họ cọ xát nhiều hơn nhiều, bọn họ đối với thực lực của tiên sinh nắm bắt được đại khái. Hơn nữa, đánh hư hợp kim quang giáp trong mắt bọn họ không hề là một việc quá lớn gì, ở Thiên vực trì, da lông của mấy con dã thú đó còn bền chắc hơn mấy hợp kim này. Dưới sự tôi luyện của trọng lực vực ở Thiên vực trì, thân thể bọn họ cũng không hề thua kém Diệp Trùng, cũng có thể làm được điểm này. Ở Tang tộc, hạng có võ lực mạnh mẽ hề tóe là được cả đồng, rất không đáng tiền. Bọn họ tôn kính tiên sinh không hề bởi vì võ lực của tiên sinh.

Nhưng vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn sàng khổ chiến, bọn họ lại khâm phục sát đất đối với việc tiên sinh dễ dàng giải quyết cục diện này như vậy, trong lòng thầm khen, tiên sinh quả nhiên không hổ là tiên sinh!

Võ lực Diệp Trùng biểu hiện ra, trong mắt Tang tộc bình thường vô cùng, nhưng trước mặt người bình thường không có vũ lực mạnh mẽ nhưng tinh thông chuyện đời lại kinh thể hải tục vô cùng. Phương pháp giải quyết không hề coi là cao minh mà hắn biểu hiện ra, trước mặt mấy người Tang tộc có võ lực mạnh mẽ nhưng không hề hiểu chuyện đời lại nhận được sự khâm phục từ tận đáy lòng của bọn họ.

Trên đời này, nếu muốn sống được tốt, tố chất tổng hợp rất quan trọng!

298. Chương 298: Ai Đùa Bỡn Ai?

Lần này cấp trên gọi mình trở về rốt cuộc là chuyện gì? Từ sau khi mình bị phái đi năm thiên hà lớn, đây vẫn là lần đầu tiên cấp trên gọi mình về.

Một tuần trước nàng bước vào thiên hà Hà Việt, bay đường dài quả thật là một việc khá cực khổ, cho dù thể chất của nàng đã khá xuất sắc. Lối thông từ năm thiên hà lớn vào thiên hà Hà Việt dài mà phức tạp, căn bản không cách nào thực hiện bước nhảy không gian, chỉ có thể dùng bay bình thường.

Khoảnh khắc bước vào thiên hà Hà Việt đó, nàng thở phào một hơi dài, trong lối thông tuy xác suất xảy ra chuyện không hề cao, nhưng nếu như thật sự xảy ra biến cố gì, vậy vô luận bất cứ sự vùng vẫy nào cũng

đều là vô bổ, chỉ có thể trừng mắt nhìn mình đi về phía cái chết. Trước mặt vũ trụ rộng lớn và thần bí, thực lực cá nhân mới nhỏ nhoi làm sao.

Thứ nàng điều khiển là một tàu vũ trụ cỡ nhỏ đã trải qua xử lý gia cố, kiên cố vô bì. Nhưng cũng chính vì như thế, phương diện thoải mái của nó cực kỳ tệ hại, mỗi lần ngồi đều làm người ta khổ không kể xiết, bị mấy người trong bộ lạc đó nói đùa là “đồ hộp”. Nhưng ở mặt tính năng, nó lại xuất sắc cực kỳ, tốc độ kinh người, điều khiển tốt, đổi hướng linh hoạt, còn trang bị quang não siêu cấp, trong hoàn cảnh khá an toàn hoàn toàn có thể thực hiện bay tự động.

Ngoài ra, tàu vũ trụ này còn có lượng lớn vật chất dinh dưỡng, đủ cho phi hành viên trong nó sử dụng thời gian khá dài. Tàu vũ trụ này tuy không trang bị vũ khí, nhưng mỗi chỗ của nó đều trải qua xử lý gia cố, tính năng phòng hộ siêu cấp.

Tàu vũ trụ cỡ nhỏ không cách nào thực hiện bước nhảy không gian, nàng phải tới hành tinh Thanh Viện trước, ở đó có một căn cứ của bộ lạc, nàng ở đó đổi sang tàu vũ trụ chuyên chở khách mới có thể tới được bộ lạc.

Trước mắt mới đi qua hành tinh Nguyệt Mang, còn phải bay thời gian khá dài a. Đối với hành tinh chợ đen này, lúc trước, trước khi chưa bị phá đi năm thiên hà lớn, nàng cũng thường tới, ở đó thường có thể đào được một số thứ hiếm lạ. Nếu như là bình thường, nàng nói không chừng vẫn sẽ thuận đường tới xem xem, nhưng trước mắt nàng lại nóng lòng trở về, chỉ muốn sớm về bộ lạc chút.

Trong bộ lạc rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Trong lòng nàng không khỏi trở nên có đôi chút nóng ruột.

Ài, mình bây giờ cuống cũng vô ích, tự cười châm biếm một tiếng, Phượng Túc không khỏi rướn người lười nhác một cái, đường cong hoàn mỹ trong khoảnh khắc này tận tình hiện ra, bay thời gian dài làm người ta cực kỳ mệt mỏi, đặc biệt là bay một mình giống nàng thế này.

Chính ngay lúc này, eo nàng đột nhiên bị tê. Trong lòng kinh hoảng, trên mặt lại không lộ ra chút nào. Là sư sĩ át chủ bài của bộ lạc Hy Phụng, nàng từng trải qua quá nhiều tình huống càng nguy hiểm hơn lúc này nhiều, cố sức làm mình giữ được sự trấn định.

Ai?

Một gương mặt ngọc như băng tuyết xuất hiện trước mặt nàng, nhìn không ra chút vui buồn nào.

Làm sao có thể? Phượng Túc nhin không được kêu lên thất thanh trong lòng, nàng ta làm sao có thể tỉnh lại chứ? Tuyệt không thể nào! Loại kỹ xảo nàng sử dụng này sẽ làm người ta lâm vào hôn mê sâu thời gian dài, không có thủ pháp đặc hữu trong bộ lạc kích thích, căn bản không thể nào tỉnh lại.

- Cô là ai? Tại sao ra tay với ta? Muốn mang ta tới đâu? Nhuế Băng lạnh lùng nhìn người đẹp trước mắt này. Không thể không nói, vẻ đẹp của Phượng Túc vô luận là nam nữ đều không thể xem nhẹ. Chỉ nói tới dung mạo, Phượng Túc còn xuất sắc hơn Nhuế Băng một, hai phần. Lại phối hợp với ánh mắt mê ly, một loại khí chất như thật như ảo, tuyệt đối là hạ sạch nam nữ.

Tâm tư Phượng Túc xoay chuyển như điện, xem ra cô gái trước mắt này vẫn có rất nhiều chỗ đặc biệt a. Tuy không biết đối phương khi nào tỉnh lại, nhưng nàng xác định thủ pháp của mình tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì. Vậy thì chỉ có một loại khả năng, đối phương có phương pháp đặc biệt phá giải loại thủ pháp này.

Nàng thế nào cũng nghĩ không ra, Nhuế Băng đã bước vào cảnh giới giới giả. Hơn nữa, kỹ xảo võ thuật của Nhuế gia, người ngoài cũng không cách nào hiểu được.

- Ai da! Trên mặt Phượng Túc lộ ra vẻ đau khổ. Rất mau, mồ hôi to như hột đậu nành ở trên gương mặt không có bất cứ tí vết nào làm người ta không cảm lòng được mà cảm thấy thương xót.

Nhuế Băng lạnh lùng nhìn nàng, trên mặt không có chút dao động: “Cô không cần làm bộ. Trước mặt ta, loại trò mèo này không có tác dụng đâu.” Giọng nói của Nhuế Băng không có chút dao động nào, một vị giới giả nếu như đối với việc mình ra tay nặng nhẹ cũng không sao khẳng định được, vậy vô nghi là chuyện cười lớn nhất.

Tâm chí của Nhuế Bằng kiên định vô bì, một khi xác nhận, hoàn toàn sẽ không bị ngoại vật tác động. Phượng Túc biểu hiện thêm đau khổ, nàng cũng không động lòng chút nào.

- Cô đã thích biểu diễn, vậy thì cô tiếp tục biểu diễn đi. Nhuế Bằng lạnh nhạt buông một câu, xoay người, ánh mắt quét một vòng, rất nhanh liền tìm thấy phòng tắm. Cho dù đã là một giới giả, nhưng nàng thân là con gái, cũng rất miễn cảm với sự sạch sẽ.

Nhìn cũng không nhìn Phượng Túc một cái, bước chân vào phòng tắm, lát sau, tiếng nước róc rách truyền tới.

Trong lòng Phượng Túc cười khổ không thôi, cô gái này quả nhiên không phải nhân vật bình thường a. Lúc trước, chiều này của nàng không biết đã lừa bao nhiêu người, một cô gái xinh đẹp như vậy, đau khổ như vậy, vô luận là ai cũng đều nổi lên chút lòng trắc ẩn. Có người thậm chí còn nửa tin nửa ngờ giải khai cấm chế trên người nàng, xem có chỗ này xảy ra vấn đề hay không. Nào biết cô gái này lại như không thấy, nàng ta thật sự thông minh, trong sáng như băng tuyết, hay là lạnh lùng, nghiêm túc như băng tuyết?

Vô luận là loại nào, trước mắt đối với Phượng Túc mà nói đều không phải là tin tức tốt gì. Cấm chế trên người và loại kỹ xảo nàng sử dụng đó có điểm khác biệt, cùng công hiệu, trước mắt, thứ nàng có thể động dụng duy nhất chỉ có miệng thôi.

Cả nửa tiếng đồng hồ, Nhuế Bằng mới từ trong phòng tắm đi ra, tóc ướt tùy ý rũ trên vai, làm trước mắt người ta sáng lên. Bộ đồ luyện công màu trắng trên người sạch sẽ như mới, rõ ràng nàng vừa rồi đã giặt qua nó một lần.

- Nói đi, tại sao đánh ta hôn mê? Trong giọng nói của Nhuế Bằng lộ ra vẻ nhàn nhã.

- Tôi chỉ là nhìn thấy cô luyện tập quang giáp, cảm thấy cô rất lợi hại, muốn mời cô tới chỉ giáo một phen, lại sợ cô không đồng ý, chỉ đành ra hạ sách này. Phượng Túc lộ ra biểu tình đáng thương.

Về mặt Nhuế Bằng hơi thả lỏng một chút, trong giới võ thuật, loại tình huống này cũng thường xảy ra, thợ săn vui vì thấy người đi săn là tình cảm bình thường nhất của mỗi cao thủ.

Phượng Túc cực kỳ sở trường quan sát sắc mặt, thấy biểu tình thả lỏng trên mặt Nhuế Bằng, trong lòng không khỏi thầm vui mừng.

- Tôi thật sự không có ác ý a, đại tỷ tỷ, cô thật là lợi hại a, tôi vẫn chưa từng thấy qua vị nữ sư sĩ nào có thể làm ra kỹ xảo như vậy đó! Ngay cả nam sư sĩ, muốn làm động tác như vậy cũng rất khó khăn a. Trên mặt Phượng Túc lộ ra vẻ thần phục, nhưng câu nói này của nàng lại là lời từ tận đáy lòng. Tuổi tác hai người các nàng rất khó phán đoán ai rốt cuộc lớn hơn, nhưng Phượng Túc ra sức nịnh nọt gọi nàng là tỷ tỷ.

Trong giọng nói phiêu hốt giống như có ma lực, làm người ta không tự chủ mà sinh ra hảo cảm.

Nhuế Bằng bỗng hừ lạnh một tiếng. Phượng Túc chỉ cảm thấy hai tai lùng bùng, trong lòng không khỏi vô cùng hoảng sợ.

Sự biến hóa của âm tiết Phượng Túc vừa nói thật ra là một loại kỹ xảo cực kỳ cao thâm. Một thân phận ngục trang khác của nàng ở năm thiên hà lớn chính là ca sĩ, tự nhiên bỏ ra một phen khổ công đối với âm nhạc. Đây là kỹ xảo tự nàng lĩnh ngộ ra, thông qua điều khiển và thay đổi âm tiết để mê hoặc tâm thần con người. Ngay cả mấy thuật thừa sư tâm chí kiên định vô bì đó của Tông sở, lần đầu tiên gặp phải loại kỹ xảo này, ai nấy cũng đỏ mặt tía tai, tâm thần đại loạn. Nàng nếu như cố sức nịnh nọt, tới tận bây giờ, vẫn luôn không gặp được một ai có thể chống chọi được. Nàng cũng chính là dựa vào dung mạo xuất sắc và loại kỹ xảo này của mình, lăn lộn trong giới biểu diễn như cá gặp nước.

Nhưng cô gái này lại miễn dịch như vậy, hơn nữa còn có thể cảm giác được sự ảo diệu trong đó, thế nào mà không làm nàng kinh hãi vô cùng. Nàng hiện giờ toàn thân không nghe sai khiến, thủ đoạn có nhiều hơn cũng không sao làm được, chỉ đành dùng loại kỹ xảo này.

Trong tiếng hừ lạnh đó vừa rồi của đối phương ẩn hàm ý cảnh cáo, Phượng Túc thế nào lại nghe không ra?

Nhuế Bằng cũng không khỏi đau cả đầu. Tên trước mắt quái lạ, các loại thủ đoạn đưa ra mãi không hết, mình một khi không cẩn thận chỉ e không ổn rồi.

- Ta hiện giờ cái gì cũng không muốn biết. Sau khi nghĩ xong, Nhuế Bằng lạnh nhạt thốt ra một câu, tiếp đó đi tới trước mặt Phượng Túc, dưới ánh mắt không cam lòng của Phượng Túc, giơ bàn tay lên, nhẹ nhàng vỗ sau gáy nàng ta, Phượng Túc lập tức hôn mê.

Thò tay xách Phượng Túc đã hôn mê, đặt nàng ở chỗ mình vừa nằm. Nàng ta cần sau hai mươi ngày mới có thể tỉnh lại, đương nhiên, nếu như nàng ta là giới giả, vậy thì thời gian này sẽ thu ngắn thành mười ngày. Nhưng Nhuế Bằng đã xác định cô gái này tuy có kỹ xảo chiến đấu không tồi, nhưng khoảng cách tới giới giả vẫn còn kém xa.

Đi tới trước bàn điều khiển chính của tàu vũ trụ, Nhuế Bằng bắt đầu thao tác lạ lẫm. Nếu như đổi lại lúc trước, đứng trước bàn điều khiển chính, nàng tuyệt đối là mê muội đầu óc, tay chân luống cuống. Nhưng thao tác của nàng đối với phương diện quang giáp hiện giờ đã khá thuần thục, thao tác của tàu vũ trụ thông qua một phen mày mò cũng có thể đại khái nắm được manh mối.

Mở bản đồ đường đi các hành tinh, Nhuế Bằng lại có chút ngạc nhiên, bức bản đồ đường đi các hành tinh này làm nàng cực kỳ xa lạ, trên đó không có một hành tinh nào nàng từng nghe qua. Năm thiên hà lớn lại không cách nào tìm thấy ở trên đó.

Nơi này rốt cuộc là nơi nào? Trong lòng Nhuế Bằng không khỏi dâng lên nghi vấn này. Liếc nhìn Phượng Túc đang hôn mê, Nhuế Bằng lập tức phủ định ý nghĩ kêu nàng dậy hỏi. Kiểm tra một chút vị trí hiện giờ của tàu vũ trụ, nếu như bay hết tốc lực, cách hành tinh Nguyệt Mang chỉ có lộ trình một ngày. Trên bản đồ đường đi các hành tinh, hành tinh Nguyệt Mang là một hành tinh có người sinh sống. Suy nghĩ một hồi, Nhuế Bằng định mục tiêu là hành tinh Nguyệt Mang.

Chỉ cần có người, vậy thì tốt rồi, Nhuế Bằng trầm nghĩ.

Một ngày sau, tàu vũ trụ cuối cùng cũng tới hành tinh Nguyệt Mang. Nhuế Bằng điều khiển tàu vũ trụ bay thấp, trên màn hình, cảnh vật phía dưới nhìn thấy rõ ràng.

Tốc độ của tàu vũ trụ từ từ chậm lại, đáp xuống một khe núi không người. Vị trí tàu vũ trụ đổ lại thuộc vào bóng râm của vách núi lõm vào, từ trên không nhìn xuống rất khó phát hiện.

Leo lên sườn núi, liếc nhìn khe núi ở đằng xa, khoe miệng Nhuế Bằng lộ ra ý cười nghịch ngợm hiếm thấy.

Quang giáp ảo ảnh của nàng đã không còn, hết cách, Nhuế Bằng chỉ có lựa chọn đi bộ. Nhưng trước khi đi, nàng cũng đã làm rất nhiều việc. Mỗi một linh kiện trên người Phượng Túc đều bị nàng lấy xuống, trong đó cũng bao gồm công tắc không gian, ngay cả các loại trang sức gì đó Nhuế Bằng cũng không bỏ qua. Trên tàu vũ trụ không hề có quang giáp dự bị, vì đề phòng cô gái khó dây này tỉnh lại tiếp tục làm khó mình, Nhuế Bằng dứt khoát lấy tất cả tầm năng lượng của tàu vũ trụ này xuống, dùng phương thức bạo lực phá hoại hết sạch. Tàu vũ trụ hiện giờ hoàn toàn trở thành một cái đồ hộp vỏ sắt, cử động cũng không cử động được.

Nhưng khi Nhuế Bằng đi vẫn đóng cửa khoang lại. Như vậy, trừ người bên trong chủ động mở khoang tàu, người bên ngoài muốn tiến vào, chỉ có con đường duy nhất dùng bạo lực phá hư vỏ ngoài của tàu vũ trụ, đương nhiên, nếu như Phượng Túc tỉnh lại, muốn từ bên trong đi ra cũng không phải việc dễ dàng.

Đáng tiếc công tắc không gian không phải chủ nhân hoàn toàn không có cách nào gọi quang giáp ra, Nhuế Bằng nếu muốn sử dụng, chỉ có sau khi giết chết Phượng Túc thì mới có thể. Công tắc không gian này đối với Nhuế Bằng mà nói hoàn toàn là thứ vứt đi, cho nên khi nàng đi qua một con sông lớn liền tiện tay quăng công tắc không gian cùng các vật trang sức lấy từ trên người Phượng Túc xuống sông.

Quang giáp Niết Vũ đáng thương, uy danh hiển hách, lại bị người ta nhẹ nhàng quăng xuống sông.

Nghĩ tới người đẹp mang tới cho mình rất nhiều phiền phức đó, trả đũa của mình cũng coi như đã mang lại cho nàng ta một chút phiền phức rồi. Gương mặt hồ hững như băng tuyết của Nhuế Bằng lúc này không khỏi lộ ra vài phần đáng vẻ ngây thơ của bé gái sau khi làm ra việc đắc ý nào đó.

Một chút phiền phức? Nếu như Phượng Túc sau khi tỉnh lại biết Nhuế Bằng suy nghĩ hời hợt như vậy, không biết sẽ có cảm tưởng gì?

Diệp Trùng ở trong phòng đã trọn vẹn cả ba ngày. Mô hình quang giáp mua về đặt trên bàn trước mặt Diệp Trùng. Một bên nó đặt rất nhiều công cụ tinh xảo.

Cái mô hình quang giáp này đã hoàn toàn không còn đáng vẻ gì, vỏ ngoài phần lưng của nó đã bị tháo xuống, lộ ra cơ giới tinh xảo bên trong.

Nói tới giai đoạn phát triển của quang giáp, có rất nhiều cách nói, nhưng một cách trong đó chính là chia sự phát triển của quang giáp thành hai giai đoạn quang giáp cơ giới và quang giáp mạch quang.

Quang giáp ban đầu, hoàn toàn là do cơ giới truyền động, cho nên cũng có rất nhiều người gọi là cơ giáp. Nhưng chính ở ba trăm năm trước, sau khi mạch quang được phát minh, mạch quang thay thế cơ giới truyền động. Tính năng của quang giáp có bước nhảy vọt về chất, quang giáp lúc này mới được cho rằng là quang giáp thật sự.

Mà cái mô hình này, là đồ cổ thật sự. Nó là sản phẩm của ba trăm năm mươi năm trước, thời đại đó cũng là thời đại đỉnh cao nhất của quang giáp cơ giới. Thời đại quang giáp cơ giới, do sự giới hạn của khoa học kỹ thuật, quang giáp không hề có ngoại lệ, đều dùng mô thức cơ giới truyền động. Nhưng quang giáp cơ giới dùng cái này làm cơ sở phát triển ra vẫn có rất nhiều thiết kế làm người ta khen ngợi.

Trong mắt người bình thường, đây chẳng qua chỉ là một món đồ cổ, là một món trưng bày, hoặc giả đối với người nghiên cứu lịch sử quang giáp mà nói có chút tác dụng. Nhưng, trong mắt Diệp Trùng, thứ này lại là bảo vật vô giá.

Sự tương thích của vật liệu xương đối với mạch quang không hề tốt, đây chính là vấn đề vẫn luôn làm Diệp Trùng cực kỳ đau đầu kể từ khi hắn bắt đầu học chế tạo linh kiện bằng xương. Nhưng ở Tang gia thôn, quang giáp tông ừi Diệp Trùng chế tạo lại mang lại cho hắn cách nghĩ hoàn toàn mới. Do thiếu công cụ, để chế tạo quang giáp tông ừi, Diệp Trùng không thể không sử dụng mô thức cơ giới truyền động. Nhưng uy lực của quang giáp tông ừi trong mắt Diệp Trùng thô sơ vô bì lại lớn vượt xa tưởng tượng của hắn.

Đặc biệt là ở trên tay của Tang tộc. Thân thể cường hãn của bọn họ đủ cho bọn họ làm ra động tác bay càn có độ khó cao. Cách thức công kích đơn giản ngược lại có uy lực cực lớn, điều này từng lật đổ hiểu biết đối với quang giáp của Diệp Trùng trong thời gian khá dài. Trong thời đại vẫn luôn theo đuổi đa dạng hóa các thủ đoạn tấn công, loại phương pháp tấn công nguyên thủy nhưng đơn giản, hiệu quả này làm nhận thức của Diệp Trùng đối với quang giáp có sự biến đổi mới.

Nhưng hiểu biết của hắn đối với mạch quang cao hơn hiểu biết của hắn đối với cơ giới rất nhiều, đây vẫn luôn là chỗ hắn không biết làm sao. Cũng tức là, hắn cuối cùng phát hiện một con đường mới, nhưng công cụ giao thông hắn có lại chỉ có thể di chuyển trên con đường ban đầu.

Cái mô hình trước mắt này trong mắt Diệp Trùng quý giá vô bì, bởi vì nó đại biểu cho trình độ cao nhất của quang giáp cơ giới, hắn hy vọng nó có thể mang lại cho mình sự soi sáng.

Mở ra vỏ ngoài phần lưng của mô hình quang giáp, ánh mắt đầu tiên của Diệp Trùng bị máy móc tinh xảo, phức tạp bên trong nó làm cho kinh ngạc!

Trọn vẹn ba ngày, Diệp Trùng đều trải qua trong tính toán. Hắn hiện giờ cực kỳ vui mừng vì sự vững chắc ở phương diện nguyên lý cơ sở của mình, điều này mới có thể làm hắn trong vòng ba ngày hiểu rõ nguyên lý bên trong của cái mô hình quang giáp này.

Trong lòng hắn không khỏi khâm phục sát đất đối với trí tuệ của người xưa, rất nhiều thiết kế xem ra khó bề tưởng tượng lại cao minh vô bì. Tham chiếu với mô hình trên tay, Diệp Trùng lại một lần nữa cảm thấy quang giáp tông ừi do mình chế tạo thô sơ và giản dị tới mức nào.

Hắn tin rằng, chỉ cần mình hoàn toàn hiểu rõ cái mô hình này, tính năng của quang giáp tông ừi sau khi cải tạo ít nhất có thể tăng lên vài bậc.

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu hắn, hắn lập tức lại vùi đầu vào trong nghiên cứu cái mô hình quang giáp này.

Cái quang giáp này hoàn toàn chiếu theo vật thật để chế tạo, kết cấu bên trong nó nếu như phóng lớn vài lần thì sẽ là một cái quang giáp có kết cấu cực kỳ hoàn chỉnh, hơn nữa còn có thể sử dụng. Độ khó của việc

chế tạo mô hình thế này, không hề dễ hơn việc chế tạo một cái quang giáp. Với lại, Diệp Trùng có thể nhìn ra, mỗi một linh kiện bên trong cái mô hình này đều là do thủ công chế thành, mà không phải là chế tạo hàng loạt.

Rốt cuộc là ai? Nguyên ý hao phí tinh lực lớn thế này để làm ra cái mô hình căn bản không có bất cứ tác dụng nào như vậy chứ?

So với bảy cái quang giáp năm trăm năm trước đặt ở Tang gia thôn, cái mô hình này vô nghi là tiên tiến hơn nhiều. Vô luận là nguyên lý thiết kế, hay là ưu hóa kết cấu, cái mô hình này không cái nào không đại biểu cho trình độ đỉnh cao của quang giáp cơ giới.

Chỉ là, thứ mình cần mảy mò quá nhiều. Trừ một chút lý luận cơ sở, tri thức của Diệp Trùng ở phương diện này hoàn toàn trống rỗng, lý luận cơ giới và lý luận mạch quang hoàn toàn là hai lĩnh vực, Diệp Trùng không thể không bắt đầu giai đoạn mảy mò chậm rãi mà gian khổ.

Đường vẫn còn rất dài a!

Dưới ánh đèn, thần tình tập trung của Diệp Trùng giăng đầy trên mặt.

299. Chương 299: Cô Gái Bạch Văn

Greta cảm hận trong lòng, mấy hôm trước không dễ gì gặp được một người đẹp, yếu điệu đáng yêu, làm đầu óc hấn tề đại. Hơn nữa nàng ta đơn độc một mình, hấn liền nhin không được mà xông lên trêu ghẹo. Người đẹp tự nhiên là phản kháng, nhưng đáng về yếu điệu đó, quả thật là làm người ta nuốt nước miếng đien cuồng. Đối với mấy trò vui này, Greta tự nhiên là vui không biết mệt.

Nào hay người vậy xem sau đó càng lúc càng nhiều, vậy trong ba lớp, ngoài ba lớp. Nhưng phần lớn người vậy xem biết tiếng tăm của hấn, cũng không ai dám xông ra quấy phá. Nhưng, ra ngoài ý liệu của Greta là người tụ tập xung quanh càng lúc càng dày đặc.

Trong lòng hấn đã có chút ý thoái lui, tuy mình ở Khuê La thành ai nấy đều kiêng dè, nhưng người hiểu nội tình thật sự đều biết, nước ở trong này quả thật là quá sâu. Bình thường, ý vào uy danh của cha, trêu ghẹo người đẹp một chút, dứt khoát sẽ không xảy ra vấn đề gì, không ai lại làm khó mình loại vấn đề này. Nhưng nếu như quả thật gây ra chuyện lớn gì, chỉ e cha cũng không chắc bảo vệ được mình.

Greta ở trước mặt người khác là một tên con ông cháu cha không hơn không kém, nhưng sự cẩn thận đặc hữu của con cháu thế gia làm hấn không dám phạm quy tắc ngầm bên trong là giết người.

Chỉ là lúc đó cười ngửa khó xuống, hơn nữa người đẹp này cũng thật sự làm hấn có chút không nở. Chính trong lúc hấn đang tiến thoái lưỡng nan, trong đám người đột nhiên xảy ra hỗn loạn. Tiếng chửi mắng tức giận không ngừng vang lên, điều đáng sợ nhất là hai tiếng gầm lớn lúc sau, lúc đó hấn sợ hãi suýt nữa thì mềm nhũn té ra đất.

Ai da, đây là âm thanh con người có thể phát ra sao? Cho dù bây giờ nhớ lại, Greta cũng không khỏi thầm lú cả lưỡi. Mãi tới sau này tin tức hai mươi giới giả làm cả thành sôi sục lên, hấn mới đoán hai tiếng gầm lớn đó chắc là do hai mươi giới giả này phát ra. Nghe nói hai mươi giới giả đó ra tay khá nặng, người bị thương nhiều không kể xiết.

Mấy tên này thật là ngốc, đánh nhau với giới giả, đó không phải là tìm chết sao? Trong lòng hấn không khỏi cay nghiệt xem thường mấy người bị thương này. Duy chỉ có một điểm đáng tiếc là người đẹp đó lại nhân loạn mà chạy mất, ài, cuộc đời quả nhiên không hoàn mỹ a.

Cha của Greta cũng biết con trai bảo bối của mình là thứ gì, chỉ sợ con trai mình có gì sai sót, đã an bài bên cạnh hấn một lượng lớn cao thủ dùng nhiều tiền mời tới. Khuê La thành không cho phép quang giáp bay, cho nên mấy hộ vệ này đều là cao thủ võ thuật.

Một đám người tiền hô hậu ủng, cảnh tượng hoành tráng tột cùng, Greta đặc ý sải bước đi. Khuê La thành, kẻ mình thật sự không trêu được cũng không để ý tới sự khoa trương của mình, mà mấy tên làm khó mình đó lại không địch lại cha mình.

Ài, cuộc đời a! Greta lại một lần nữa nhàm chán cảm thán. Người đẹp lần trước đó làm hấn không thể nào quên, nhìn lại mấy cô gái đang đi trên đường này, giống như nhìn thấy một đồng sơn phấn, hứng thú của hấn lập tức mất sạch.

Đang lúc đi tới cửa một khách sạn, ánh mắt hấn đột nhiên sáng lên.

Chẳng lẽ trời cao thật sự chiếu cố mình như vậy? Thật khác thường, kẻ trải qua vô số phụ nữ như hấn phát hiện trái tim mình lại bắt đầu tăng tốc, thần của ta a, chẳng lẽ đây thật là nữ thần của ta?

Phía trước hấn hai mươi mét, một thân hình làm hấn vẫn vương trong mộng đang yếu đuối đứng. Mặt hạt dưa, cái cằm nhọn nhọn dễ thương nói không ra lời, tóc dài chấm vai tùy ý thả trên vai, cặp mắt to long lanh lộ ra vài phần đau thương!

Thuần khiết! Greta cảm giác trái tim mình giống như bị một cái chùy lớn mạnh mẽ đập một cái.

Cô gái ngày hôm đó đang thần thờ đi về phía này, dáng vẻ có tâm sự trùng trùng, hoàn toàn không phát hiện Greta ở phía trước.

Greta đè nén sự mừng rỡ trong lòng, đánh mắt cho thủ hạ một cái. Đã sớm vô cùng quen thuộc với phong cách của thiếu chủ, đảm bảo vệ lập tức phát động, thân hình cử động, soạt soạt, một vòng vây hoàn chỉnh vây thiếu nữ này vào chính giữa.

Mãi tới lúc này, thiếu nữ đó mới từ trong trầm tư hoàn hồn lại. Vừa nhìn thấy Greta, gương mặt lập tức biến sắc.

Bên cửa sổ lầu năm của khách sạn, đang có vài người uể oải ngồi. Mấy người Tang Phàm, Tang Thiết, Hải Liên, Quả lão đại đang ngồi thành một hàng, đang tán dóc. Diệp Trùng vừa chui vào phòng liền giống như ma vậy, ba ngày cũng không bước ra cửa phòng nửa bước. Mấy người Tang Thiết không dám ra ngoài, sau khi an bài xong công việc Diệp Trùng giao, mấy người lập tức không việc gì làm. Hết cách, mấy người chỉ đành tập trung lại cùng khoác lác.

- Bọn họ đang làm gì? Tang Thiết oang oang hỏi.

Hải Liên liếc một cái, ừ ừ nói: “Còn có thể làm gì? Trêu gọi người đẹp đó.” Tán với Tang Thiết, Tang Phàm vô nghi là một việc cực kỳ tiêu tốn thể lực. Đám đồ tể bọn họ, chỉ biết chiến đấu, làm gì có chút tình thú cuộc sống nào, ngay cả nói dóc, đề tài cũng 100% là có liên quan tới chiến đấu. Cái gì? Đối hướng hình rắn? Không hiểu! Hiệu ứng va chạm? Vẫn không hiểu! Ánh mắt Tang Thiết, Tang Phàm nhìn Hải Liên và Quả lão đại đầy vẻ xem thường.

Ai có thể biến thái bằng mấy người bọn này, trong lòng chửi thầm không thôi, đầu óc Hải Liên xoay chuyển, liền triển khai phản kích. Chiến đấu kích tình? Chưa từng nghe qua? Chắc chắn, thật không có văn hóa! Hoa hoa công tử? Trời ạ, tác phẩm kinh điển thế này người cũng chưa từng xem? Có gã đàn ông nào ngay cả cái này cũng không biết? Hải Liên và Quả lão đại kẻ tung người hứng, làm Tang Thiết, Tang Phàm khốn quẩn suýt nữa chui xuống đất.

- Trêu chọc người đẹp? Tang Thiết mặt đầy vẻ không hiểu.

Hải Liên chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, hấn quả thật không biết làm sao giải thích cho hai người này cái gì gọi là trêu chọc người đẹp.

Tang Phàm thận trọng liếc một cái, kinh thường nói: “Tổ chức chiến thuật thật là tệ, vòng vây nhỏ như vậy mà có ít nhất ba kẻ hở.”

Quả lão đại đang hào hứng xem nghe nói, suýt nữa lộn đầu té từ cửa sổ xuống.

Greta đương nhiên không biết phía trên có bốn tên đang xem kịch, nhưng hấn cho dù có biết chỉ e cũng không để ý.

- Quả nhiên là nhân sinh hà xứ bất tương phùng a! Xem ra duyên phận của ta và tiểu thư đã được định ở kiếp trước, thật là làm người a vui mừng a! Greta thâm tình nhìn người đẹp đó.

Bốn người phía trên cùng rét run một cái, Tang Thiết bỗng nhìn Tang Phàm, hỏi: “A Phàm, khi tặng Tang Lăng định tình cốt, người cũng nói loại lời này sao?”

Ánh mắt hai người còn lại cùng tập trung trên người Tang Phàm, Tang Phàm mang mặt nạ, nhìn không ra có đồ mặt không, nhưng chỉ nghe thấy hắn ấp úng nói: “Nào... nào có...”

Hai người Hải Liên và Quả lão đại nhìn nhau, cười rộ lên. Tang Phàm càng nóng bừng mặt, vội vàng đổi chủ đề: “Người phía dưới này là ai? Nói chuyện tại sao lại buồn nôn vậy?”

Quả lão đại nói: “Hắn gọi là Greta, là con trai của tộc trưởng Kim Quy, y vào quyền thế của cha, trước giờ hoành hành ở chỗ này.”

- Kim Quy tộc?

Hải Liên gật gật đầu: “Kim Quy tộc, ta cũng có nghe qua chút ít, nghe nói nhân khẩu tộc bọn họ không hề nhiều, nhưng vị trí địa lý cực tốt, trong tộc khoáng sản phong phú, giàu ngang một nước. Hơn nữa, nghe nói con trai của Kim quy tộc cực kỳ trọng tình, cả đời chỉ động tình với một cô gái. Đương nhiên, tên Greta này lại là ngoại lệ trong đó, hắn là Hoa hoa đại thiếu gia điển hình.”

Quả lão đại tiếp tục nói: “Ha ha, mỗi người trong tộc bọn họ đều cực kỳ giàu có, thêm vào trọng tình vô cùng, là phối ngẫu tốt nhất trong lòng phụ nữ, mọi người đều gọi họ là con rể Kim quy.”

- Chiến sĩ trong tộc bọn họ cũng nhờ tính tình cứng cỏi mà nổi danh, cực kỳ khó dây. Hải Liên nói.

Chuyện hay tin lạ thế này làm hai người Tang Phàm, Tang Thiết hai người hứng thú vô cùng, hai mắt phát sáng. Tang Thiết nghe thấy chiến sĩ Kim quy tộc khó dây liền chà chà tay, hận không thể lập tức tìm đám ở dưới thử sức một phen.

Sự phát triển của tình huống dưới lầu lại xảy ra biến hóa mới, trong đó lại có thêm một người đẹp. Thiếu nữ này khoảng mười tám, mười chín tuổi, nhưng thân hình đã vô cùng cao ráo, mái tóc ngắn khá có sức sống, sống mũi cao thẳng, tự nhiên nhưng lại cho người ta một loại cảm giác ngạo mạn.

- Greta, cô gái này ta cần, không cho người có chủ ý. Vị thiếu nữ này kiêu ngạo nói.

Greta rõ ràng khá kiêu kỳ thiếu nữ này: “Thạch Hình, cô không được phá việc tốt của ta chứ?”

Sắc mặt Thạch Hình trầm xuống: “Thế nào? Greta, người không nể mặt ta sao?” Nàng hiểu rất rõ đối với tính cách của Greta, người này rất thích thời vụ, tuyệt không trêu chọc người không thể trêu chọc.

Greta nhăn mặt, liềm mạng vắn đôi tay: “Cô nãi nãi của ta, ta nào dám không nể mặt cô? Nhưng cô gái này ta thật sự thích! Cô giờ cao tay quý, bỏ qua cho ta một chút, sau này cô nếu như có gì phân phó, ta dù đi vào dầu sôi lửa bỏng cũng tuyệt không nhú mày.”

Thạch Hình trong lòng khẽ run, tên Greta này chẳng lẽ thật sự động tình rồi? Theo nàng biết, Greta tuy là một tên lạnh lùng, lại cực ít hứa hẹn, nhưng nếu như thật sự hứa thì nhất định sẽ làm được. Hắn vậy mà lại nguyện ý vì cô gái này mà hứa thế này.

Thạch Hình không khỏi có chút lưỡng lự, liếc nhìn thiếu nữ hoảng sợ đang ở bên cạnh mình này. Kinh hoảng, sợ hãi có thể thấy được trong cặp mắt long lanh đó.

- Không được! Thạch Hình dứt khoát nói, đợi đến khi nàng hoàn hồn lại mới phát hiện lời đã nói ra.

Về mặt Greta thay đổi, ngữ khí uy nghiêm đáng sợ nói: “Thạch Hình, chẳng lẽ cô thật sự chút mặt mũi này cũng không cho sao?”

Thạch Hình nảy sinh chút cảm giác không ổn, nhưng trước mắt chỉ có cần răng nói: “Greta, người nghĩ cho kỹ, đặc tội Thạch gia chúng ta, người làm sao giao phó với cha người?”

Greta không chút biểu tình, hừ nói: “Ra tay, cướp người!”

- Ai dám! Thạch Hình nghiêm giọng hừ nói, đôi tay chắn cô gái này ở sau lưng, nàng cảm thấy cô gái sau lưng này đã run cầm cập, trong lòng không khỏi càng thêm kiên định ý bảo vệ.

Thủ hạ của Greta không khỏi nhìn nhau, do dự không quyết. “Thế nào? Lời ta nói cũng không nghe sao?” Ngữ khí của Greta không nhanh không chậm, lại lộ ra vẻ uy nghiêm, gương mặt không chút biểu tình dữ dằn không nói nên lời.

- Thạch tiểu thư, đắc tội rồi! Tiếp đó, mấy hộ vệ này chỉ đành cắn răng cướp người.

Trong lòng Thạch Hinh lúc này hối hận mình tại sao lại không mang hộ vệ ra ngoài, nếu không cũng không bị động như vậy.

Bốn người phía trên vẫn đang coi kịch, Quả lão đại và Hải Liên đối với loại cảnh tượng này đã sớm nhìn quen rồi, mấy con cháu gia tộc hơi có chút quyền thế đó, tên nào không vì sở thích mà ngang ngược vô bì. Hai người Tang Thiết và Tang Phàm lại vẫn chưa phản ứng, tình huống trước mắt rốt cuộc là thế nào. Huống chi, không có mệnh lệnh của tiên sinh, bọn họ không dám tự mình có động tác gì.

Soạt soạt, tiếng quần áo bị xé rách.

- Bạch Văn tộc!

- Bạch Văn tộc!

Chỉ thấy trên vai phải của thiếu nữ đó có một vết trắng giống như vầng trăng khuyết. Thạch Hinh không khỏi thầm kêu không ổn, nhìn về phía Greta. Quả nhiên, ánh mắt của hắn đã là một đốm lửa. Nghe đồn con gái của Bạch Văn tộc, trời sinh nội my, có thể mang lại cho đàn ông có họ sự sung sướng vô cùng. Thạch Hinh thông thuộc lịch sử thiên hà Hà Việt càng thêm hiểu rõ, mấy trăm năm lại đây, Bạch Văn tộc chính vì chút nguyên này mà chịu tai họa thế nào.

Trong mắt hiện giờ của thiếu nữ Bạch Văn tộc này đã lộ ra tuyệt vọng.

Nhìn thấy vết trắng đó, toàn thân Hải Liên run rẩy. Ba người bên cạnh không khỏi kinh ngạc vô cùng, cặp mắt Hải Liên đã đỏ kè lên.

Không nói tiếng nào, Hải Liên bật người nhảy ra cửa sổ.

- Tiểu tử này, lúc nào gan lại trở nên lớn như vậy? Tang Thiết không khỏi lẩm bẩm nói. Bọn họ hiện giờ đang ở lầu năm, với thực lực của Hải Liên, nhảy xuống khẳng định sẽ bị thương nhất định. Ba người không khỏi cùng đứng dậy, nhưng bọn họ không lên giúp đỡ. Không có mệnh lệnh, bọn họ tuyệt đối không có chút cử động nào.

Hải Liên từ trên trời rơi xuống rõ ràng là ra ngoài ý liệu của mọi người, nhưng từ lầu năm nhảy xuống, thân thể và thực lực của hắn đều không có biến thái như mấy người Tang Thiết, trong khoảnh khắc tiếp đất, không tự chủ được rên một tiếng, một sợi tơ máu chảy ra khoe miệng.

Chỗ tiếp đất của Hải Liên cực tốt, vừa vặn ở bên cạnh thiếu nữ Bạch Văn tộc này.

Không dám trù trừ, vừa tóm lấy thiếu nữ Bạch Văn tộc đó, liền lăn một cái, lập tức ra khỏi vòng vây. Mọi người đều bị biến cố đột nhiên này làm mê muội, nhất thời không kịp phản ứng, đến khi Hải Liên ra khỏi vòng vây mới hoàn hồn lại.

- Thật to gan! Greta mặt đen như nước, nổi giận.

Lăn khỏi vòng vây, Hải Liên căn bản không dám nhìn sau lưng, kẹp lấy thiếu nữ chạy như điên về khách sạn.

- Lũ thùng cơm, mẹ nó, còn đứng ngốc ở đây? Còn không mau đuổi theo. Greta chửi toáng lên, mấy hộ vệ này lúc này mới phản ứng lại, ai nấy lao bổ về phía Hải Liên. Ở dưới mí mắt của mấy người này mà cứu người ra như vậy, nếu như truyền ra, kêu bọn họ sau này làm sao lẩn lộn? Mấy hộ vệ này lúc này ai nấy đều vừa xấu hổ, vừa tức giận.

Hải Liên bỏ chạy điên cuồng, không tiếc thể lực, trong mắt hắn chỉ có cánh cửa chính của khách sạn đó!

Nhìn thấy người đứng trước cửa khách sạn là Tang Thiết, Hải Liên mừng rỡ trong lòng. Thể hình Tang tộc đều vô cùng nhỏ bé, một người Tang tộc cao một mét bảy ở trong mắt người bình thường cũng coi như là lùn, nhưng đứng ở đó, tự có khí thế. Khi Hải Liên sắp tới cửa chính khách sạn, Tang Thiết nhẹ nhàng xoay người nhường đường. Nhìn thấy sự quan tâm trong cặp mắt của cái mặt nạ đó, trong lòng Hải Liên ảm áp, nhưng không kịp nói cảm ơn, gần như là lẩn kèm bò vào trong khách sạn.

Tang Thiết tùy tiện đứng chắn ở cửa, bước chân đám hộ vệ đó không khỏi chậm lại.

Mặt nạ giống nhau, đây là cùng một bọn! Greta lập tức phán đoán, nếu như là bình thường, hẳn nhất định sẽ không xung động thế này. Khuê La thành cá rồng hỗn tạp, cao thủ ẩn tàng nhiều không kể xiết. Địa đầu xà địa phương kiêng kỵ nhất chính là đám người đeo mặt nạ này, trong đó bình thường đều là những kẻ không muốn người khác biết thân phận của mình. Loại người giống vậy, thông thường mà nói, hoặc là cao thủ, hoặc là người có thân phận cao quý hoặc nhạy cảm, mấy người này đều không phải kẻ địa đầu xà có thể đắc tội được.

Nhưng, Greta hôm này lại gặp phải khắc tinh trong đời hắn, hắn lúc này đã mất đi lý trí. “Đánh cho ta!” Hiệu lệnh vừa ra, mấy hộ vệ đó lập tức như ong ồ lên.

Tang Thiết dưới tấm mặt nạ không khỏi nhếch mép cười lạnh, hắn đã có ý tốc chiến tốc quyết. Chỗ này âm ỉ nếu làm kinh động tiên sinh, vậy là tội của mình.

Giống như biết suy nghĩ trong lòng Tang Thiết, Tang Phàm ở sau lưng thấp giọng nói: “Ra tay nhẹ chút, không được xảy ra án mạng.”

Tang Phàm gật đầu, ra hiệu hiểu rõ. Mắt thấy đám hộ vệ này đã bước lên bậc thang, Tang Thiết nhìn chuẩn thể tới, giơ chân đạp.

Không ngờ người đầu tiên đó lại có chút bản lĩnh, nhìn thấy cước ảnh của Tang Thiết, vẻ mặt khê biến, vội vàng tránh sang bên cạnh.

Nhìn thấy sắp tránh được, chân trái Tang Thiết bất động, chân phải bắn ra đột nhiên lại trở nên mềm mại không xương, bỗng nhiên đổi hướng, nhẹ nhàng đánh trên người tên hộ vệ đó.

- A! Một tiếng hét thảm, tên hộ vệ đó dường như không bay đi, mạnh mẽ tông lên người đám hộ vệ ở sau đó, lập tức tông thành một đồng.

Mọi người xung quanh ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

300. Chương 300: Đồng Tộc

- Người nên nghĩ xem làm sao giải thích với tiên sinh. Tang Phàm vỗ vỗ vai Hải Liên, trong lời nói ngầm chứa ý quan tâm, Hải Liên cảm kích nhìn Tang Phàm. Cô gái Bạch Văn tộc đó, mở to mắt hoảng sợ nhìn xung quanh, thân thể không tự chủ được run bần bật, nàng tới giờ vẫn chưa rõ tình hình. Động tĩnh lớn như vậy, lập tức kinh động tất cả người Tang tộc trong khách sạn, trừ người bảo vệ trước căn phòng của Diệp Trùng vẫn ở nguyên vị trí ra, những người còn lại đều chạy tới toàn bộ.

Tang Lăng kéo Tang Phàm lại, thấp giọng chất vấn tình hình.

Đám hộ vệ của Greta thấy được sự lợi hại của Tang Thiết, ai nấy sợ sệt co lại, không dám tiến lên. Cho dù Greta nổi giận mắng thế nào cũng không ai dám tiến lên. Đám người này lại không phải kẻ ngốc, thực lực thể hiện ra từ một cước của tên mang mặt nạ vừa rồi đó tuyệt đối là thuộc cấp độ khủng bố. Nếu như chết trên tay người này, nghĩ lại cũng là chết uống, lão chủ nhân tuyệt không vì mình mà kết oán với một cao thủ thế này.

Về mặt Greta đã biến thành tái mét, lúc trước vẫn luôn vây quanh vòng hào quang bên cạnh mình, lúc này lại yếu ớt thiếu sinh khí như vậy.

Thạch Hình kinh hãi trong lòng, thân thủ của gã đeo mặt nạ đó quả thật quá lợi hại, hơn nữa trong khách sạn sau lưng hắn, chốc chốc lại có bóng người đeo mặt nạ thoáng qua, tâm tư linh động, nàng lập tức liền suy đoán đây rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Có khả năng nhất là Diệp gia, trong nhiều thế gia như vậy, nếu nói tới võ thuật, đứng đầu là Diệp gia, hơn nữa, hoàn toàn khác với thể hình tráng kiện của cao thủ thông thường, thể hình của người Diệp gia đều khá gầy gò, khá phù hợp với thể hình gã đeo mặt nạ trước mặt này. Nhưng thân thủ thế này, chỉ e cũng chỉ có dòng chính của Diệp gia mới có khả năng.

Dòng chính của Diệp gia trước giờ cực ít lộ mặt, cực kỳ thần bí, nhưng theo như báo cáo, mấy người này lại là cao thủ tinh nhuệ nhất của Diệp gia. Bọn họ không chỉ kỹ xảo cận chiến cao khác thường, ở phương diện điều khiển quang giáp cũng xuất sắc giống vậy, là một trong những sư sĩ mạnh nhất trong thiên hà Hà Việt. Cách đánh cận chiến của bọn họ ở thiên hà Hà Việt tự thành một nhánh riêng.

Có thể để loại cao thủ này bảo vệ, chẳng lẽ là gia chủ Diệp gia? Thạch Hình đã bị suy luận của mình dọa cho sắc mặt trắng bệch, nếu như người tới thật sự là gia chủ Diệp gia, có thể nói, là chấn động trước giờ chưa từng có của hành tinh Nguyệt Mang.

Khi Tang Thiết đập ra một cước này, trong đám người vang lên một loạt tiếng kêu kinh ngạc chính tề, ở thiên hà Hà Việt, vĩnh viễn không thiếu người biết xem hàng.

Greta cũng không nhịn được nữa, nhặt một cục đá dưới đất, mạnh mẽ ném về phía đám hộ vệ đó của mình, điên cuồng quát: “Đám phế vật các ngươi!” Hắn không nén được cơn giận, gương mặt méo mó, đã hoàn toàn mất đi lý trí, phong độ thường ngày hoàn toàn không còn.

Mấy hộ vệ này dám tức không dám nói, nhưng không ai lại nguyện ý chịu cú này, một hộ vệ đá sang một bên, viên đá này vèo cái bắn nghiêng lên không.

Tang Thiết nhìn hướng bay của viên đá này, sắc mặt đột nhiên thay đổi, trong lòng thầm kêu tệ hại.

Diệp Trùng đang cực kỳ chăm chú nghiên cứu mô hình trên bàn, hiệu quả cách âm của căn phòng cực tốt, bên ngoài xảy ra chuyện gì hắn hoàn toàn không biết. Đột nhiên, bình một tiếng, trong đôi tai đang tập trung nghiên cứu của Diệp Trùng không chỉ là một tiếng sấm, lập tức kêu tỉnh hắn lại từ trong nghiên cứu.

Xoay mặt nhìn về phía chỗ phát ra âm thanh, trên cửa sổ, vết nứt ngang dọc giao thoa giống như đang nhắc nhở hắn vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Diệp Trùng đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, đám người đang vây bên ngoài lập tức làm trong lòng hắn kinh ngạc, đã xảy ra chuyện gì?

Nhuế Băng chân không đi tới trước, nàng hiện giờ đã hoàn toàn mất phương hướng, may mà nàng mang đủ nước và chất dinh dưỡng, nếu không đã sớm chết đói chết khát rồi. Dọc đường, nàng ngay cả một bóng người cũng chưa từng thấy.

Lặn lội đường xa, trên gương mặt như băng tuyết của nàng cũng không khỏi xuất hiện vẻ mệt mỏi, bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết trên người đã phủ một lớp màu đất, may mà nàng tâm chí bền bỉ vô cùng, biết đây cũng là một loại tội luyện, tự nhiên cũng không kêu khổ.

Chậm rãi trong cát vàng, một cô gái đồ trắng nhẹ nhàng như làn khói mau chóng tiến tới trước.

Nàng đã đi cả mười ngày, với tốc độ của nàng, lộ trình mười ngày đi qua khá kinh người, nhưng nàng vẫn không gặp được một người, nhưng động vật lại gặp được không ít, nhưng lại làm cho người trước giờ thích ăn chay như nàng hơi có chút không biết làm sao.

Trên ngọn núi cao, một cô gái đồ trắng đang đứng, bụi bặm đầy mặt vẫn khó che giấu gương mặt ngọc giống như băng tuyết trên mặt nàng, gió trên núi thổi làm cho bộ đồ luyện công màu trắng trên người nàng kêu lên phần phật, thật làm người ta cảm giác nàng sắp cưới gió mà đi.

Nheo mắt nhìn ra xa, núi non trùng điệp, giống như bức tranh thủy mặc, quanh co uốn lượn, trong lòng Nhuế Băng lại dễ chịu vô cùng, từ nhỏ lớn lên ở thành phố, nàng nào đã từng thấy được vẻ đẹp núi non tươi mát thế này? Gió của núi giống như thổi đi tất cả mệt nhọc mấy ngày nay của nàng, tinh thần của nàng vì vậy mà phần chấn hơn.

Đột nhiên, ánh mắt Nhuế Băng sáng lên, ở chỗ xa dưới núi, một tàu vũ trụ có thể thấy loáng thoáng. Nhẹ nhàng điều chỉnh bộ đồ luyện công, Nhuế Băng như một con chim lớn màu trắng, thân hình lay động, như làn khói bay xuống núi.

- Lão Vương, thế nào? Sửa được không? Thạch Sùng Minh hạ thấp eo, hỏi lão Vương đang bận túi bụi.

Lão Vương không lên tiếng, động tác trên tay không ngừng, vừa khấn trương nhìn hình dáng biến hóa không ngừng trên máy kiểm tra, qua tận ba phút, lão Vương mới chán nản nói: “Sợ là hết cách rồi, mẹ nó, làm

sao cũng không ngờ máy chiết xạ ánh sáng lại bị hư, thứ này rắn chắc cực kỳ, làm sao có thể hư chứ? Ài, trong kho thiết bị của chúng ta không có thứ này.”

Thạch Sùng Minh nghe nói không khỏi nhú mày: “Cái này không ổn. Nhị tiểu thư vẫn ở trong khoang, nàng từ nhỏ đã không thể ngồi quang giáp, nơi này cách Khuê La thành ít nhất còn tới hơn năm ngàn km, gần đây lại không có thành phố khác.”

Lão Vương buồn phiền hồi hận: “Đều trách ta, trong kho thiết bị không bỏ máy chiết xạ ánh sáng. Lần này làm thế nào mới tốt đây?”

- Xem ra chỉ đành liên hệ với tam tiểu thư trước, xem xem nàng ta có thể phái một tàu vũ trụ tới hay không. Thạch Sùng Minh tự nói với mình.

Mở máy liên lạc, một lát sau, Thạch Sùng Minh liền hốt hoảng đi vào khoang.

- Tiểu thư, tàu vũ trụ này trong khoảng thời gian ngắn e là không cách nào sửa được. Thạch Sùng Minh cung kính nói.

- Ủm, vậy thì sao? Giọng nói nhỏ nhẹ của Thạch Âm Phù cực kỳ dễ nghe. Thạch Sùng Minh tiếp tục nói: “Tôi vừa liên lạc với tam tiểu thư.”

- Tam muội nói thế nào? Thạch Âm Phù chớp chớp mắt nhìn Thạch Sùng Minh. Về mặt Thạch Sùng Minh có chút không hiểu nói: “Tam tiểu thư nói, cục thế Khuê La thành hiện giờ quá phức tạp, hy vọng chúng ta tốt nhất là tới Khuê La thành trễ chút. Hơn nữa, lực lượng chỗ nàng ta hiện giờ cực kỳ thiếu hụt, dặn dò chúng ta nhất định phải từ từ đi.”

- Chẳng lẽ ở đó xảy ra chuyện gì? Thạch Âm Phù khẩn trương hỏi. Cảm tình của nàng và tam muội cực kỳ tốt, cho nên có chút lo lắng.

Thạch Sùng Minh trầm ngâm nói: “Ủm. Chắc là xảy ra gì đó. Nghe khẩu khí của tam tiểu thư, khá là khẩn trương. Nhưng tiểu thư đừng lo lắng, năng lực của tam tiểu thư đủ ứng phó các loại tình huống.”

- Đúng vậy, tam muội hữu dụng hơn ta nhiều a. Thần tình Thạch Âm Phù thả lỏng ra, lại yếu ớt thở dài, thần sắc có đôi chút hiu quạnh, nhưng lập tức miễn cưỡng cười nói: “Cũng tốt, chúng ta đi chậm chút, dọc đường thưởng thức phong cảnh, ta vẫn chưa từng du lịch thế này qua. Minh thúc, ngươi nói được không?”

Thạch Sùng Minh trong lòng đau nhói, về mặt lại tươi cười: “Như vậy cũng tốt, tôi cũng là lúc trẻ khổ tu mới đi qua chỗ hoang dã, đã trải qua nhiều năm như vậy, thật làm người ta có chút hoài niệm a.”

Chính ngay lúc này, một tiếng rít từ xa truyền tới.

Sắc mặt Thạch Sùng Minh hơi biến đổi, dặn dò một câu: “Tiểu thư, tôi ra ngoài xem xem.”

- Ủm, Minh thúc cẩn thận. Thạch Âm Phù lạnh lợi gật gật đầu.

Đi ra cửa khoang, sắc mặt Thạch Sùng Minh không khỏi càng thêm biến đổi, chỉ thấy một bóng người như làn khói nhẹ lướt về phía này. Tốc độ nhanh tới mức dọa người.

Nhưng hộ vệ xung quanh huấn luyện rất tốt, người có thân thủ nhanh đã gọi quang giáp ra, đang dùng tốc độ nhanh nhất trèo lên buồng lái. Chỉ cần sơ sĩ vào trong buồng lái, vậy võ thuật gia không cách nào tạo thành uy hiếp với sư sĩ.

Người tới chính là Nhuế Băng. Thân hình bất ngờ dừng lại, giống như vi phạm định luật quá tính, làm Thạch Sùng Minh thâm kinh sợ trong lòng, thân thủ thật cao minh.

Đồ luyện công màu trắng, bụi bặm đầy mặt. Vừa nhìn Thạch Sùng Minh liền đoán đối phương nhất định là một võ thuật gia đang khổ tu. Điều làm hắn cảm thấy kinh ngạc nhất là vị võ thuật gia này lại là một cô gái!

Trong võ thuật gia, phụ nữ vốn dĩ hiếm có, mà võ thuật gia nữ thực hiện khổ tu càng như lông phượng hoàng, vậy kỳ lân. Khổ tu bình thường là dưới tình huống võ thuật gia cho rằng kỹ nghệ của mình đã thành thục thì mới lựa chọn loại phương thức này để đề cao thực lực của mình.

Bản thân Thạch Sùng Minh chính là một võ thuật gia, lúc trẻ từng chính mình trải qua khổ tu, tự nhiên biết sự cực khổ trong đó, trong lòng không khỏi khen ngợi dũng khí của vị nữ võ thuật gia này.

Nhuế Bằng nhìn ra ý cảnh giác của đối phương, từ xa đã đứng lại, làm một lễ nghi kiểu cổ: “Rất xin lỗi, làm phiền các vị rồi, tại hạ lạc đường, không biết có thể chỉ điểm phương hướng thành thị gần nhất một chút được không?”

Về mặt đứng mực, giọng nói trong trẻo, tự có khí chất khác với người khác, mọi người không khỏi cảm thấy hảo cảm, ngay cả Thạch Sùng Minh cũng không khỏi thâm gật đầu trong lòng. Vị nữ võ thuật gia này tuổi trẻ, thân thủ cao thể này, còn có thể không ngạo mạn, không nóng nảy, đã ẩn ước lộ ra vài phần phong phạm đại sư.

Lầm liệt mà đứng, ánh mắt trong suốt làm người ta tự cảm thấy xấu hổ.

Trong đầu Thạch Sùng Minh lóe sáng, đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ.

- Chuyện gì vậy? Giọng nói lạnh nhạt của Diệp Trùng lại làm trái tim mọi người đều lên tới cổ họng. Nhìn thấy ngoài cửa càng lúc càng tập trung nhiều người, sự thoải mái ban đầu của mấy người Tang Phàm đã sớm không cánh mà bay, Tang Thiết như lâm đại địch thủ ở cửa khách sạn, nhưng may mà thực lực hần vừa rồi biểu hiện ra chấn nhiếp tất cả mọi người, không ai dám lên khiêu khích.

Ánh mắt mấy người Tang Phàm cùng tập trung trên người Hải Liên, bọn họ tới giờ vẫn không hiểu Hải Liên vì sao phải cứu cô gái này. Trong đầu bọn họ không có khái niệm “lộ kiến bất bình, bạt đao tương trợ” gì đó.

Hải Liên kéo cô gái Bạch Văn tộc đó qua, bịch một cái, quỳ trước mặt Diệp Trùng, khàn giọng cầu xin: “Lão đại, cầu xin người cứu tộc nhân của ta đi. Cầu xin người!” Mạnh mẽ xé rách quần áo ở chỗ vai phải, một vết trắng hình vầng trăng khuyết có thể thấy rõ ràng.

Cô gái Bạch Văn tộc đó kêu lên một tiếng “a” thất thanh kinh ngạc, trong mắt lập tức đọng đầy nước mắt. Đây là tộc nhân đầu tiên ngoài mẹ mà nàng gặp được từ nhỏ tới lớn.

Diệp Trùng không nói gì, hần tới giờ vẫn không rõ là chuyện gì.

Hải Liên không ngừng dập đầu, tiếng dập đầu bình bình không ngừng bên tai, vết máu đầm đìa trên trán. Cô gái đồng tộc bên cạnh hần lệ tuôn đầy mặt, liều mạng lôi kéo cánh tay của Hải Liên, miệng không biết nói gì, nhưng lời khó thành câu, khóc không thành tiếng.

Nhìn Hải Liên giống như phát điên, Diệp Trùng không khỏi nhíu mày, nói: “Tang Phàm, nâng hần đứng dậy.” Tình hình Hải Liên lúc này cực kỳ không ổn, máu trên trán men theo gò má chảy xuống, trộn lẫn với nước mắt, đáng sợ không nói ra lời. Mà tơ máu chảy ra nơi khoe miệng vẫn không ngừng rỉ xuống dưới.

Tang Phàm vội vàng dìu Hải Liên đứng lên, lực tay hần lớn, Hải Liên căn bản không có sức phản kháng.

Cô gái đồng tộc bên cạnh Hải Liên ôm chặt lấy hần, giống như ôm thứ gì đó rất quý giá, nước mắt không ngừng chảy xuống, trong miệng không biết nhỏ giọng nói cái gì.

Tang Lăng không khỏi lộ ra vẻ không nở nhìn.

- Quả Nhân, người tới nói xem rốt cuộc là chuyện gì? Diệp Trùng nhìn trạng thái của Hải Liên thì biết nếu như muốn hỏi rõ xảy ra chuyện gì là một việc khá khó khăn, liền quay sang Quả lão đại.

Quả lão đại liền mang nội tình của Bạch Văn tộc nói ra một lượt, mọi người lúc này mới bình tĩnh ngộ. Tang Thiết bừng bừng tức giận: “Đám này thật con bà nó không phải là người, A Liên, người yên tâm, có ta, sau này ai cũng không ăn hiếp được người.” Tang Thiết vỗ lồng ngực, oang oang nói, người còn lại ai nấy đều lộ ra vẻ tức giận.

Tang Thiết trời sinh miệng to, chấn động làm đau màng nhĩ mọi người, nhìn thấy trên mặt cô gái Bạch Văn lộ ra chút vẻ đau khổ, Tang Lăng không khỏi quát nói: “A Thiết, tiên sinh ở chỗ này, nào có phần để người gào, yên tĩnh chút.”

Biểu tình trên mặt Tang Thiết lập tức ngưng ngạt.

Nếu như việc này xảy ra trên người kẻ không liên quan, Diệp Trùng dứt khoát sẽ không có lòng đồng tình gì. Trên đời này, người thâm hơn bọn họ nhiều hơn nhiều, giống mình đây, cha mẹ mình cũng không biết là ai. Nhưng trước mắt, Hải Liên là đồng bọn của mình, vậy thì việc này cũng không có lý nào lại khoan tay đứng nhìn.

Quay đầu sang nói với Tang Phàm: “Nói với Tang Hỏa, mọi người di động qua bên này, ở chỗ ngoài thành mười km chuẩn bị tiếp ứng chúng ta.”

- Vâng. Tang Phàm nhận lệnh mà đi, mọi người ai nấy đều lộ ra vẻ vui mừng. Hải Liên lại bộp cái quỳ xuống, cô gái Bạch Văn đó cũng quỳ theo xuống. Ngẩng mặt lên, máu và nước mắt trộn lẫn với nhau, trôi theo gò má, rơi trên mặt đất, giọng nói khàn khàn của Hải Liên mang theo sự cảm kích nói: “Từ nay về sau, mạng của Hải Liên là của tiên sinh.” Cô gái đồng tộc của hắn không nói gì, để mặc nước mắt trên mặt tuôn chảy, im lặng lay một cái.

Sự tình đã tới bước này, muốn không quây lớn cũng không dễ. Nếu đã như thế, vậy thì mặc kệ mà làm. Ánh mắt Diệp Trùng xuyên qua đám người vây xem bên ngoài, nhìn ra phía xa.

301. Chương 301: Chủ Ý Của Quả Lão Đại

Ba thế gia lớn cũng nhận được tin tức, bọn họ lập tức mang hai mươi giới giả này và tám giới giả xuất hiện ở Cơ Nguyên thành đó liên hệ với nhau. Ngay lập tức, dưới một loạt mệnh lệnh, vô số lực lượng tập trung về phía hành tinh Nguyệt Mang.

Cùng lúc này, trong buổi đấu giá của chợ đen tự phục vụ, ba mươi thỏi Lưu Kim nguyên chất bị khoáng thương lớn nhất là Thạch gia dùng giá trên trời mua được. Đây là Lưu Kim nguyên chất có độ nguyên chất cao nhất, phẩm chất tốt nhất mà chợ đen tự phục vụ đấu giá từ khi có lịch sử tới nay. Ba mươi thỏi Lưu kim nguyên chất này không biết là dùng loại phương pháp nào mà tinh luyện ra, độ nguyên chất cao tới mức kinh người. Vụ đấu giá này gần như không làm mọi người chú ý, nhưng kẻ ra tay không ai lại không phải là đại thế gia.

Thật ra thứ mấy thế gia này quan tâm không hề là ba mươi thỏi Lưu Kim này, điều bọn họ thấy hứng thú nhất vẫn là loại phương pháp tinh luyện Lưu Kim này, nhưng biết làm sao, muốn tìm được chủ món hàng trong chợ đen tự phục vụ vô nghi là một việc có độ khó siêu cao.

Ở ngoài thành Khuê La, một đội ngũ chiến đấu một ngàn người tiêu chuẩn đang tiến tới với tốc độ cao ở chốn hoang dã, mấy người này đều mang mặt nạ màu bạc. May mà trong số người ra vào Khuê La thành, kẻ đeo mặt nạ rất nhiều, ngược lại chẳng là gì, chỉ là sát khí mà đội ngũ này lộ ra làm người ta liếc nhìn.

Nhưng, người có thể lẫn lộn ở Khuê La thành, lại há là kẻ thiên lương?

Bên ngoài khách sạn Diệp Trùng ở đã là biển người, nếu như từ trên không nhìn xuống thì sẽ phát hiện vẫn có rất nhiều người đang dùng tốc độ cao tập trung về bên này.

Đầu óc Greta lúc này đã bình tĩnh lại, thấy cục thế trước mắt, cũng hiểu hôm nay xác định là mắc kẹt ở chỗ này, không khỏi cảm hận nói: “Được, các ngươi ngon lắm, hừ hừ, núi không chuyển nước chuyển!” Trong giọng nói tràn đầy oán độc, mà mấy hộ vệ bên cạnh hắn đó ai nấy đều lộ ra dáng vẻ như trút được gánh nặng.

Thính lực Diệp Trùng cực kỳ linh mẫn, lập tức nghe thấy câu nói này của Greta, trong mắt lóe lên quang mang, hắn không có thói quen để cho sau này có thể là uy hiếp thoải mái trở về như vậy.

- Bắt bọn chúng về. Diệp Trùng chỉ đám người Greta.

Đám người vây xem chỉ thấy một gã đeo mặt nạ trong đại sảnh khách sạn trong số đó chỉ Greta, lập tức từ trong khách sạn vọt ra bảy, tám bóng người.

- Giới giả! Trong đám người vây xem lập tức có người kêu lên kinh ngạc. Ồ, nhiệt tình của người đứng xem lập tức bị châm ngòi, mọi người ai nấy đều mở to mắt, chỉ sợ bỏ qua một màn đặc sắc.

Bảy cái tàn ảnh động lại trên không, giống như thực chất. Mà trong đám người Greta này lập tức vang lên vài tiếng bốp bốp đấm đá, tốc độ của bảy người cực nhanh, người có nhãn lực yếu chỉ có thể nhìn thấy vài bóng xám.

Đám người lập tức sôi sục lên, giới giả, đây nhất định là giới giả trong truyền thuyết. Đối với Greta, ngược lại không mấy ai để ý, tên hoa hoa công tử này ở Khuê La thành tác ác đa đoan, bình thường chỉ là có cha hắt che chở, mọi người mới không thể không nhìn tức, ngậm lời. Nhưng hôm nay, hắn lại đâm đầu vào tay đám người càng cường hãn hơn, rất nhiều người thầm kêu tốt ở trong lòng.

Không dùng tới nửa phút, chỗ đám người Greta đứng vừa rồi đã không còn một ai. Mà mọi người, ngay cả Greta trong đó, toàn bộ bị xách về, Greta xui xẻo nhất, toàn thân đều bị đánh bầm tím. Tang tộc mang lửa giận có từ việc nghe những tao ngộ của Bạch Văn tộc phát tiết toàn bộ trên người hắn, tự nhiên tránh không được sự chiếu cố đặc biệt.

Mấy tên bình thường khoa trương vô bì này giờ đây tên nào cùng cuộn lại trên mặt đất, kêu rên không thôi. Quả lão đại lặng lẽ tiến tới bên tai Diệp Trùng: “Lão đại, Kim Quy tộc giàu có vô bì, chi bằng, chúng ta...” Nói rồi, ngón cái và ngón giữa tay phải hắn làm một cái tư thế xoa tay.

Trước mắt Diệp Trùng sáng lên, gật đầu, nói: “Ừm, việc này giao cho người.”

Quả lão đại ra dấu đã hiểu, đi tới trước mặt đám người này, chân trái đá đá, chân phải đá đá, giống như dưới chân là một đám heo vậy.

- Đây, là người đó. Quả lão đại chỉ một hộ vệ nằm trên đất, hộ vệ đó cho rằng mình sẽ bị hành hạ, sắc mặt sợ hãi tới mức trắng bệch. “Đứng dậy, đứng dậy.” Trong giọng nói của Quả lão đại đầy mất kiên nhẫn: “Bây giờ thả người trở về, nói với tộc trưởng của người, công tử của các người làm đại nhân nhà ta khó chịu, chắc chắn, không chỉ như vậy, còn muốn bắt lợi với đại nhân nhà ta, cho nên là, người thì bị đại nhân nhà ta giữ lại. Nhưng đại nhân nhà ta nghĩ tới tình cảm của hai bên, lại không muốn ra tay độc ác, chỉ cần các người trả đủ tiền chuộc, người à, chúng ta sẽ thả ra hoàn hảo không tổn thương, nghe rõ rồi chưa?”

Thấy tính mạng của mình đã có bảo đảm, người hộ vệ này mừng rỡ trong lòng, lia lịa gật đầu: “Nghe rõ rồi, nghe rõ rồi.”

- Ừ. Quả lão đại dường như hơi vừa ý: “Mỗi hộ vệ năm triệu điểm, người chúng ta coi như tặng không, coi như biểu đạt thành ý. Nơi này có mười hộ vệ, cũng tức là sáu mươi triệu điểm thì đủ rồi. Công tử nhà người thân phận tôn quý, ừm, vậy thì hai mươi triệu điểm đi.” Ngữ khí Quả lão đại bỗng nhiên thay đổi, trở nên có chút lạnh lùng uy nghiêm: “Tổng cộng tám mươi triệu điểm, cho người hai tiếng, hắc hắc, quá giờ miễn bàn. Nghe rõ chưa?”

Hộ vệ đó nuốt nước bọt ừng ực, liềm mạng gật đầu: “Hiểu, hiểu rõ...”

- Hiểu rõ còn không mau lăn đi? Nhớ kỹ a, hai tiếng đó! Quả lão đại liếc hắn một cái.

- Vâng, vâng. Hộ vệ này gật đầu khom lưng, xoay người ừ té chạy, giống như phía sau có thứ gì đó đuổi theo hắn vậy.

Tang Thiết sắp tới trước mặt Quả lão đại, xoay vòng quanh Quả lão đại, vẻ mặt có vẻ hiềm lạ, miệng còn không ngừng phát ra tiếng chắc chắn. Quả lão đại kỳ quái nhìn Tang Thiết, tay không khỏi sờ lên mặt nạ, lấy làm lạ hỏi: “A Thiết, sao thế? Trên mặt ta có gì à?”

Tang Thiết mang theo chút chế giễu nói: “Lão Quả à, nhìn không ra nha, người cũng rất có thủ đoạn a, lúc trước từng làm gian thương à? Hắc, ra giá cũng thật là độc a, năm triệu một người, người cũng thật là sư tử miệng to a.”

Quả lão đại lập tức lộ ra chút khó xử, ngượng nghịu nói: “Ta đây là thấy trong đoàn thiếu tiền, lại nữa, đối với mấy người bọn họ mà nói, năm triệu bất quá là sợi lông của chín con trâu. Người xem tên này.” Tay hắn chỉ Greta kêu gào trên đất: “Tiền tiêu vặt một năm của hắn chỉ e chính là con số này.”

Tang Thiết nhìn Greta, trong lòng không khỏi lại tức giận, đám người mình thực lực như vậy, muốn kiếm chút tiền cũng không dễ dàng, tiền tiêu vặt một năm của tên này lại có con số này, không kiếm được, chân phải lại “nhẹ nhàng” đập một cái lên mũi của Greta.

Sizzz, âm thanh hít một hơi khí lạnh, cả người Greta đau tới mức co lại, giống như một cái cung sau khi bẻ cong, cặp mắt đào hoa lúc này giống như mắt cá chết lồi ra ngoài. Mấy hộ vệ xung quanh đó ai nấy run bần bật, ánh mắt nhìn Tang Thiết đầy hoảng sợ.

Thấy hai người Tang Thiết và Quả lão đại đùa giỡn, Tang Lăng không kiềm được cười hì hì, cặp mắt băng lạnh giống như được gió xuân làm tan chảy, làm cho Tang Phàm ở một bên nhìn tới hai mắt phát ngốc.

Ngoài khách sạn vây đầy người, nhưng khoảng đất trống ở cửa đó lại không có ai dám xông lên. Uy danh của giới giả trong lòng người bình thường ăn sâu bén rễ, hơn nữa, mấy ngày trước không phải còn lưu truyền một giới giả tay không đánh hư vỏ ngoài quang giáp sao?

Thạch Hinh lạnh lùng đứng nhìn, một màn vừa rồi đó đều lọt hết vào mắt nàng, chỉ là nàng có lẽ nghĩ nát óc cũng không nghĩ tới mấy người Diệp Trùng lại đưa ra yêu cầu đưa tiền chuộc. Thạch gia và Kim Quy tộc có quan hệ mật thiết, tuy vì Thạch gia thế lớn, chiếm vị trí chủ động, nhưng hai bên thật ra vẫn chỉ là một loại quan hệ hợp tác. Vô luận thế nào, một số việc ở đây vẫn phải làm.

Hơi trầm tư một lúc, trong lòng lại định rõ chủ ý. Chỉ thấy Thạch Hinh một mình bước lên, hướng về phía cửa chính khách sạn hành lễ, cao giọng nói: “Thiên tình giác Thạch gia Thạch Hinh bái kiến các vị tiền bối.” Nàng làm chính là lễ của văn bối.

Danh tiếng của Thạch gia vẫn khá lớn, tiếng nghị luận vừa lắng dịu trong đám người thoáng cái lại dâng cao.

- Con gái Thạch Thiên Thành sinh ra a! Một người trung niên trong đám người có chút hứng thú nhìn Thạch Hinh, trong ánh mắt có chút tán thưởng. Dù sao là một người con gái, ở trước mặt nhiều người thế này lại vẫn có thể điềm đạm như thường, thỏa đáng, đúng mực, phong phạm đại gia lộ ra rõ ràng.

- Thạch Hinh, nữ, hai mươi tuổi. Mười bảy tuổi ra ngoài rèn luyện, vì biểu hiện xuất sắc, được tộc trưởng, cũng chính là cha nàng, Thạch Thiên Thành chỉ định là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm. Kim Thạch liên minh, một loạt hành động trọng đại như đàm phán hai bên đều có thể thấy bóng dáng sôi nổi của nàng ta. Ngoài ra, ngày mười hai tháng ba năm ngoái, nàng ta bí mật đính hôn, đối tượng không biết. Một thanh niên tuấn tú có làn da trắng nõn bên cạnh người trung niên không hề suy nghĩ, mở miệng nói ra. Trên mặt người trung niên này đeo mặt nạ, xung quanh được hộ vệ vây kín nghiêm ngặt.

Người trung niên hơi cười, cũng không nói gì.

Quả lão đại dưới sự ra dấu của Diệp Trùng xuất hiện trước mặt mọi người, cao giọng nói: “Hân hạnh được gặp, hân hạnh được gặp, không biết Thạch tiểu thư có gì chỉ giáo?” Lúc đầu hắn còn có chút cẩn trọng, nhưng rất nhanh, hắn liền bắt đầu trở nên thông thả tự nhiên. Đời người quả thật là kỳ diệu vô thường, mấy tháng trước, hắn vẫn là tầng thấp nhất của xã hội này, nháy mắt cái, liền có thể cùng đại thế gia giống như Thạch gia thế này bình đẳng nói chuyện đỉnh đạc.

Thạch Hinh cung kính nói: “Thật là mạo muội vô cùng, Lauren thúc thúc vẫn luôn khá chiều cố tôi, Greta cũng tình như huynh muội với tôi. Lần này hắn phạm lỗi xúc phạm các vị tiền bối, quả thật là tội đáng chết vạn lần. Nhưng vẫn mong các vị tiền bối niệm tình hắn trẻ tuổi vô tri, đại nhân có đại lượng mà tha hắn một lần này. Chắc là hắn nhất định sẽ trở về sám hối thật tốt, thay đổi bản thân, làm lại người mới.”

Người trung niên không nhịn được khen: “Con nha đầu này thật có tài ăn nói.” Thấy trên mặt thanh niên ở bên cạnh mình có chút không cho là đúng, trong lòng thở dài một tiếng, giải thích nói: “Con nha đầu này làm người kín kẽ không lọt giọt nước, không rõ lai lịch đối phương, cho nên nàng ta không hề tùy tiện lôi Thạch gia ra, mà dùng thân phận cá nhân, chỉ nói tình nghĩa Lauren chiều cố mình, tình cảm huynh muội, cho nên nàng ta mở miệng cầu xin phen này, không chỉ không đắc tội đám người này, chỉ e người ta còn cho rằng nàng ta biết ơn báo đáp mà vô cùng khen ngợi. Tự nhiên cũng sẽ không làm khó nàng, lợi hại!”

Thấy người trung niên tăng bốc Thạch Hinh như vậy, thanh niên bên cạnh không khỏi có chút không phục: “Loại lời nói hình thức này cũng rất là bình thường a.”

Người trung niên liếc hắt một cái, lạnh nhạt nói: “Trước mặt mấy ngàn người, trước hai mươi giới giả, trong vài hơi thở mà suy nghĩ thỏa đáng, ngươi làm được không?”

Thanh niên lập tức nín lặng, trầm tư hồi lâu, mặt hiện vẻ hổ thẹn: “Là tôi nghĩ đơn giản rồi.”

Tuy có chút không thích loại kiêu căng đặc hữu của đại thế gia đó trên người Thạch Hình, nhưng từ góc độ khác mà nói, Thạch Hình cũng coi như không thể bắt bẻ gì. Quả lão đại cười ha ha: “Thạch tiểu thư đừng gấp, chờ lát thì biết.”

Thạch Hình ngó người, tâm tư nàng cực kỳ hiểu biết, lập tức hiểu đối phương cũng không hề có ý giết Greta, do đó lại làm một thái độ cung kính: “Cám ơn các vị tiên bối độ lượng.” Nói xong liền lui vào trong đám người.

Thấy nhiệm vụ hoàn thành, Quả lão đại cũng thở phào một hơi, vừa muốn quay lại đại sảnh khách sạn, trong đám người đột nhiên có người nhảy ra.

302. Chương 302: Rằm Rộ Bái Sư

- Tại hạ Trưởng Tôn Ly, bái kiến các vị tiên bối! Trưởng Tôn Ly có gương mặt chữ quốc, mắt to mày rậm, tướng mạo đường đường, thân cao một mét tám, khỏe mạnh có sức, vừa nhìn thì biết là một kẻ có tính tình bền bỉ. Đôi tay đầy vết chai, cử chỉ có mức độ.

- Ủm, ngươi có chuyện gì? Quả lão đại có chút kỳ quái nhìn đại hán xấp xỉ ba mươi tuổi này.

Trưởng Tôn Ly thần sắc cung kính, hơi hơi cong người, nói: “Trưởng Tôn Ly từ nhỏ tu luyện võ thuật, tự nhận có chút khắc khổ, nhưng biết sao được, thầy tốt khó tìm, tới giờ vẫn chưa thành tựu. Hôm nay thấy mấy vị tiên bối thân thủ cao minh, đã bước vào giới giả, đã là cảnh giới trong mơ của tôi. Ly cầu xin các vị tiên bối, cho phép Ly đi theo bên cạnh. Không dám có tham vọng ghi tên vào môn phái, nhưng mong làm các việc vặt vãnh, Ly đã thỏa mãn lắm rồi.” Thần sắc Trưởng Tôn Ly thiết tha, ngữ khí kiên định.

Quả lão đại có chút ngơ ngác, bái sư? Nhưng đối với loại tâm tình này của Trưởng Tôn Ly, hẳn lại có thể hiểu được. Trong cái xã hội này, người giống như vậy có quá nhiều, từng trải trước đây của Quả lão đại thật ra khá giống với những tao ngộ của Trưởng Tôn Ly. Chẳng qua thứ hắn chọn là con đường bái sư này. Hẳn từ nhỏ cũng khắc khổ vô cùng, nhưng không có minh sư chỉ điểm, trình độ chẳng qua cũng chỉ mới tầm tạm.

Có người dẫn đầu, tự nhiên có người bắt chước. Đám người nhao nhao lên lên: “Tôi cũng muốn bái sư, tôi cũng muốn bái sư!”

- Đúng vậy, đúng vậy, nếu có thể bái giới giả làm thầy, vậy tiền đồ sau này thật xáng lạn rồi.

- Nhận tôi đi, nhận tôi đi, tôi cơ sở tốt, có thể chịu khổ...

Nhiệt tình của đám người lập tức bị châm ngòi, nhao nhao xông tới trước, Quả lão đại lập tức thành miếng bánh ngon trong mắt bọn họ.

Quả lão đại lập tức trở mặt ra, hẳn làm sao cũng không ngờ lại có người tới bái sư! Đối với Trưởng Tôn Ly, cũng trở mặt giống vậy, hẳn cũng không ngờ cử động của mình lại dẫn tới tình huống thế này xuất hiện.

Mặt Quả lão đại đã biến sắc rồi. Mấy người Diệp Trùng trong khách sạn cũng nhao nhao cảnh giác đứng lên, tình huống thế này vô nghi là cực kỳ nguy hiểm, nếu như có người ở trong đó thăm xúi giục, chỉ e hiện trường sẽ mất khống chế. Mấy người có lợi hại hơn, đứng trước làn sóng người như vậy hoàn toàn có bất cứ tác dụng nào.

Quả lão đại nào còn dám ở lại, vội vàng lui vào trong khách sạn. Đùa à, tình thế trước mắt mình nếu như còn ở chỗ vừa rồi, khó tránh khỏi bị đám người xông lên xé thành mảnh vụn.

Ánh mắt của Diệp Trùng lộ ra vài phần ngưng trọng. Tang Thiết vội vàng chạy ra đón Quả lão đại về. Quả lão đại vừa vào khách sạn, máy liên lạc trên tay hắn liền vang lên. Quả lão đại liếc nhìn, sự kinh hoảng vừa rồi lập tức không cánh mà bay, mà lại chạy tới trước mặt Diệp Trùng, hưng phấn nói: “Tiên sinh, đồ của chúng ta đã bán được rồi.”

Diệp Trùng mừng rỡ trong lòng, hắn sợ dĩ tới giờ vẫn chưa rời khỏi hành tinh Nguyệt Mang, chính là vì tiền vẫn chưa vào tài khoản. Mà chính vừa rồi, điểm số bán Lưu Kim đã vào tài khoản toàn bộ.

Tang Phàm lúc này cũng tiếp lời nói: “Tiên sinh, A Hỏa bọn họ đã tới ngoài thành, đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Diệp Trùng lập tức dặn dò Tang Thiết: “Gọi hai người Hải Liên lại, chúng ta chuẩn bị ra thành.” Nói xong, lại quay mặt, nói với Tang Phàm: “Để mấy người Tang Hỏa chuẩn bị tiếp ứng chúng ta.”

Đám người ngoài cửa tuy đang sục sôi, nhưng vẫn không có ai dám xông vào khách sạn, cái tên giới giả này rốt cuộc vẫn rất dọa người.

Mấy người Diệp Trùng sắp xếp sẵn sàng, đối với tên Trưởng Tôn Ly đó, còn có mấy người bá sư này, Diệp Trùng không có hứng thú để ý. Trưởng Tôn Ly cũng sớm bị đám người nuốt chửng. Còn mấy người Greta, trước mắt cũng lo không được.

303. Chương 303: Canh Bạc Của Lauren

Trong lòng Lauren nôn nóng vạn phần, trong lòng hắn lúc này cảm hận lệnh cấm quang giáp bay trong Khuê La thành đó vô bì, nhưng hắn lập tức lại nhớ tới lúc đó mình cũng bỏ phiếu tán thành, trong lòng chỉ đành cười khổ. Thành Greta đó cũng thật là quá xóc nổi, bình thường quấy chút việc nhỏ cũng thôi đi, người ta nể mặt mình, cũng không quá đáng. Nào biết hôm nay nó lại đi trên mấy giới giả đó!

Lauren đã quyết định sau khi chuộc hắn về, nhất định phải đánh hắn hai cái bạt tai thật mạnh, xem hắn có phải là bị mỡ heo phủ trái tim rồi không? Lại đi vì một cô gái mà va chạm với giới giả, tên súc sinh này tương lai nhất định là chết trên bụng phụ nữ! Trong lòng Lauren phần nộ vô cùng.

Nhưng xem ra mấy giới giả này cũng không định làm khó nó, Lauren người già thành tinh, trong lòng tính toán rõ ràng vô cùng. Tám mươi triệu đối với người bình thường mà nói, đích xác là một con số trên trời, nhưng trong mắt hắn, lại là sợi lông của chín con bò. Giới giả lại thiếu tiền sao? Nếu như nói câu này ra nhất định sẽ bị người ta cười chết, vô luận đi thế gia nào, thù lao đối phương cho cũng chỉ có nhiều hơn thế này, tuyệt đối không ít hơn thế này. Xem ra đối phương chỉ định trừng phạt nhỏ, dạy dỗ Greta một phen.

Thấy mặt liền đánh đánh giết giết, một chút ân oán liền muốn sống muốn chết, há lại là phong cách của giới giả?

Không biết mấy người Diệp Trùng nếu như biết suy nghĩ này trong lòng Lauren sẽ sinh ra loại cảm tưởng gì. Lauren chạy như bay, tuy thân là tộc trưởng, nhưng khi còn trẻ, hắn cũng là cao thủ có số trong tộc, với lại còn thuận lợi hoàn thành khổ tu, thực lực cũng không thể xem thường.

Đội ngũ của Lauren so với mấy người Diệp Trùng hoành tráng hơn nhiều. Tộc trưởng tự mình lên đường, công tác an toàn tự nhiên cũng không phải chuyện đùa. Hơn ba trăm hộ vệ đồng loạt mặc đồ cận chiến bó sát người màu đen, bảo vệ chu đáo Lauren ở chính giữa. Đám người này đi hết tốc độ, nhưng không có ai lộ ra vẻ mệt mỏi, hô hấp vẫn bình ổn như thường. Người đi dọc đường nhao nhao liếc nhìn.

Khi Lauren tới nơi vừa đúng lúc bá sư lên cao trào. Nhìn đám người vây kín mít, mấy hộ vệ bên người Lauren đó lập tức tới trước, dọn ra một lối đi. Mấy người bị đẩy ra đó vừa muốn chửi toáng lên, nhưng vừa quay đầu nhìn, lập tức nuốt lời đã lên tới cửa miệng trở lại vào bụng.

Đoàn người Lauren đi vòng chỗ trống, giọng nói mọi người lập tức nhỏ lại, chẳng bao lâu sau liên yên ắng không tiếng động. Đối với vị tộc trưởng ngày của Kim Quy tộc, phàm là người lẩn lộn lâu năm ở Khuê La

thành, không có ai không biết. Hơn nữa, hiện giờ người ta vì tới cứu con trai mình, tên nào nếu như không có mắt, chỉ e sau này đừng nghĩ lẫn lộn ở Khuê La thành nữa.

- Lauren tham kiến các vị tiền bối! Lauren đứng yên, cung kính hành lễ. Trở thành giới giả là một việc có độ khó cực cao, giới giả bình thường ai nấy đều sau khi năm, sáu mươi tuổi mới đạt tới cảnh giới này. Cho nên, Lauren vẫn tôn xưng đối phương là tiền bối.

Đoàn người Diệp Trùng đang muốn rời khỏi, nghe thấy giọng nói của Lauren lập tức dừng lại. Liếc nhìn Greta trên mặt đất, Diệp Trùng ra dấu với Quả lão đại. Quả lão đại lập tức biết ý, đi ra khách sạn.

- Lại hại cho tộc trưởng Lauren tự mình tới, thật là đắc tội, đắc tội! Trong ngữ khí của Quả lão đại lại không có chút ý áy náy nào.

Lauren hoảng sợ nói: “Khuyển tử bướng bỉnh bất kham, đã xúc phạm các vị tiền bối. Quả thật là tội đáng chết vạn lần.”

Quả lão đại cười ha hả: “Tộc trưởng Lauren nói quá nghiêm trọng rồi, con nít thích gây chuyện cũng là thiên tính, dạy dỗ nhiều thì được rồi. Đúng rồi, quay lại đề tài chính, không biết tộc trưởng mang tiền tới chưa?”

Người đứng xem xung quanh nghe thấy câu này, lập tức trở mặt ra, giới giả cần tiền ư?

- Trong tấm thẻ này có một trăm triệu điểm. Không đủ thể hiện thành ý, vẫn mong các vị tiền bối vui lòng nhận lấy. Lauren lấy ra một tấm thẻ màu vàng kim.

Thanh thiên bạch nhật, thiên hạ thái bình, một vị tộc trưởng, một đám giới giả lại ở trước mặt mọi người thần nhiên giao dịch như vậy, làm sao không làm thần kinh người ta đoản mạch chứ?

Ánh mắt rất nhiều người lập tức rơi trên tấm thẻ đó, chỉ nghe thấy một loạt tiếng hô hấp gấp rút. Một trăm triệu điểm, đối với người bình thường mà nói, đó quả thật là một mục tiêu xa vời khó với.

Nhưng Lauren lại không hề mang tấm thẻ trên tay giao cho Quả lão đại, mà đột nhiên lay sâu một cái, hành đại lễ: “Lauren còn có một thỉnh cầu, mong các vị tiền bối có thể thành toàn!”

- Người còn có thỉnh cầu gì? Quả lão đại rất kỳ quái nhìn Lauren.

- Khuyển tử bướng bỉnh bất kham, Lauren tự mình dạy dỗ vô lực. Nhưng cũng biết rõ nó cứ tiếp tục như vậy, tương lai nhất định không thành việc gì. Lauren khẩn cầu các vị tiền bối, thu nó làm đồ đệ. Lauren không tham vọng nó như các vị tiền bối có thể thành giới giả như thế, chỉ mong các vị tiền bối có thể tôi luyện phẩm tính của nó, làm cứng cỏi tâm chí của nó.”

Nhận đồ đệ? Lão đại tuyệt sẽ không đồng ý. Quả lão đại hiểu rất rõ, vừa chuẩn bị cự tuyệt, câu nói tiếp theo của Lauren lại quăng ra một quả bom nặng ký: “Lauren nguyện đưa năm tỷ điểm làm học phí của Greta!”

Năm tỷ điểm! Đám người lập tức điên cuồng! Năm tỷ điểm là khái niệm gì chứ? Một cái quang giáp Minh Nguyệt ba vạn điểm, một tàu vũ trụ cỡ nhỏ hai triệu điểm, một tàu vũ trụ cỡ trung ba mươi triệu điểm, một tàu vũ trụ cỡ lớn năm trăm triệu điểm.

Cái này tương đương mười tàu vũ trụ cỡ lớn! Cho dù là sư sĩ đoàn có thực lực siêu quần như Tam Diệp Trùng này, chẳng qua cũng chỉ có mười lăm tàu vũ trụ cỡ lớn, hơn nữa đây còn là thứ mà họ trải qua mấy mươi năm tích lũy mới đạt được.

Trái tim Quả lão đại đập mạnh, nói: “Người chờ một lát, chúng tôi phải thương lượng nội bộ một lát.”

Người trung niên trong đám người đó không khỏi cảm khái nói: “Lão già này quả nhiên là một nhân vật khá a.”

Thanh niên xinh đẹp bên cạnh không khỏi tiếp lời nói: “Chi tiết của đối phương không biết tí gì, tộc trưởng Lauren thế nào lại khinh suất như vậy?”

- Người không hiểu! Người trung niên nói: “Hắn giờ đang đánh cược!”

- Đánh cược? Thanh niên xinh đẹp lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Ừm, do nguyên nhân hoàn cảnh sinh trưởng của Greta, Lauren hiện giờ thiếu sức trối buộc hẳn. Thêm vào việc của chính lão bận rộn vô cùng, nào có thời gian đi dạy dỗ, quản lý Greta. Lauren chính là đang đánh cược, dùng năm tỷ để đánh cược một cơ hội thành tài của con trai bảo bối. Hơn nữa còn có một điểm, người nghĩ xem, mấy giới giả này thần bí dị thường, không thuộc bất cứ thế gia nào, nếu như bọn họ thật sự thu Greta làm đồ đệ, vậy Kim Quy tộc rất có khả năng thêm một người bạn ngầm. Lauren suy nghĩ thật tốt a.

Thanh niên xinh đẹp không phục nói: “Nhưng lại lịch của mấy giới giả này ai cũng không biết, hẳn yên tâm giao Greta cho đối phương như vậy sao?”

Người trung niên liếc nhìn thanh niên xinh đẹp, lạnh nhạt nói: “Người phải nhớ kỹ, người lớp trên phải có tâm tình của người lớp trên. Con trai không có, có thể sinh thêm một người. Cơ hội bỏ lỡ rồi, vậy thì cũng sẽ không trở lại. Trước mắt là một cơ hội, một cơ hội Greta thành tài và Kim quy tộc có thêm một sự hỗ trợ mạnh. Greta cứ tiếp tục thế này, cũng chỉ cả đời bình thường xoàng xĩnh. Chính vì lão thương Greta, lão mới nỡ dùng năm tỷ điểm này để mua cho hẳn một cơ hội, cũng mua cho Kim Quy tộc một lựa chọn.”

Người trung niên lại bổ sung một câu: “Trên đời này, vô luận làm cái gì, đều là có rủi ro.”

Thanh niên xinh đẹp do dự một lát, hỏi: “Nếu như là ngài, ngài có làm vậy không?”

- Có. Người trung niên không chút do dự nào.

- Tam tiểu thư. Một vị lão bộc tới bên cạnh Thạch Hinh. Bên cạnh Thạch Hinh nhiều thêm mười mấy hộ vệ, mấy người này minh hoặc ám bảo vệ Thạch Hinh.

Thạch Hinh không quay đầu lại: “Hoa thúc, các người tới rồi.” Hoa thúc là một trong những người nòng tin tưởng nhất. Con cháu thế gia, từ ngày vừa ra đời, bên cạnh liền sẽ có một tùy vệ. Tùy vệ phần lớn xuất thân dòng nhánh của gia tộc, bọn họ không chỉ kỹ xảo sư sãi, cận chiến cái nào cũng cao minh, hơn nữa làm việc đáng tin cậy, còn phải trung tâm can can với gia tộc. Hoa thúc chính là tùy vệ của Thạch Hinh, lão từ nhỏ đã nhìn Thạch Hinh lớn lên.

Da Hoa thúc bảo dưỡng cực tốt, tuy tuổi đã quá năm mươi, nhưng vẫn không thấy nếp nhăn, trắng trẻo dị thường. Giọng nói của hắn mềm mại: “Tàu vũ trụ của mấy người nhị tiểu thư gặp trở ngại rồi, chúng ta có cần phái người đi đón bọn họ không?”

- Không cần đâu, bọn họ vừa rồi có liên hệ với ta. Ta để bọn họ đi chậm, tới Khuê La thành trễ chút, cục thế trong thành hiện giờ không sáng sủa gì. Nhị tiểu thư thân thể lại không tốt, lỡ như phải chịu hoảng sợ, vậy thì phiền phức rồi. Thạch Hinh hỏi tiếp một câu: “Hoa thúc, tấm thẻ đó mang tới rồi chứ?”

Hoa thúc ngó ra, lập tức gật đầu: “Mang tới rồi. Tấm thẻ này không phải là chuẩn bị đi Tuyết Lai tộc mua quang giáp sao?”

- Ừm, thúc mang tấm thẻ đó cho ta trước, nhìn tình huống rồi nói. Nói không chừng, lần này mua không được rồi. Thạch Hinh sâu sắc liếc nhìn đại sảnh khách sạn một cái.

Mấy người Hoa thúc vừa mới tới, tự nhiên không biết vừa xảy ra chuyện gì. Nhưng Hoa thúc không do dự chút nào, lập tức lấy tấm thẻ ra, đưa cho Thạch Hinh.

Thạch Hinh không ngờ, nhị tỷ của nàng, cũng chính là đoàn người Thạch Phù Âm lúc này cũng gặp phải phiền phức.

Đoàn người nói cười vui vẻ, Thạch Sùng Minh nói với Thạch Phù Âm trải nghiệm khổ tu lúc trẻ của mình, nghe tới mức cái miệng nhỏ của Thạch Phù Âm chốc chốc lại phát ra tiếng kêu kinh ngạc. Nhuế Băng vẫn là cái dáng vẻ lạnh băng băng như thế, nhưng đối với loại phương thức tu hành xa lạ là khổ tu này, nàng lại sinh ra chút suy nghĩ thử nghiệm.

Nàng hiện giờ đã biết rõ, cô gái đẹp khó dây này đã mang mình tới một chỗ xa lạ, nơi này không thuộc bất cứ hành tinh nào của năm thiên hà lớn. Lúc đó, khi nàng biết nơi này không phải là năm thiên hà lớn, suy nghĩ đầu tiên dâng lên trong lòng chính là, chỉ e đời này khó mà gặp mặt Diệp Trùng rồi, trong lòng lập tức thấm đau xót.

Có lẽ, đây chính là vận mệnh. Trong lòng thở dài u oán, trong lòng Nhuế Băng đau khổ, càng không nguyện nói chuyện với người khác, dọc đường trầm mặc không nói. Nhưng cũng không có ai dám tới quấy nhiễu.

Nhuế Băng vừa nhìn liền biết là người đẹp lạnh lùng, thêm vào thân thủ giống như quỷ mỵ hôm đó nàng lộ ra càng làm cho mấy kẻ đó sinh lòng ái mộ, cũng phải cân nhắc một chút thực lực của mình.

Thân thủ cô gái lạnh băng này rốt cuộc cao thế nào? Thạch Sùng Minh vẫn luôn rất tò mò.

Thạch Phù Âm lại rất thích Nhuế Băng, thường kéo tay Nhuế Băng, Đối với cô gái nhu nhược này, Nhuế Băng ngược lại cũng sinh ra sự thương xót trong lòng, hơn nữa, khi ở nhà, Nhuế Tô cũng thường thích bá cổ nàng, nàng đối với điều này cũng không có gì không quen.

Thấy quan hệ của Nhuế Băng và nhị tiểu thư rất tốt, trong lòng Thạch Sùng Minh cũng thầm tự mình cao hứng.

Do khí hậu khô khan, mặt đất khắp nơi đều là vết nứt nẻ khô cằn, ở chỗ hoang dã mệnh mông, chỉ có vài trái Địa thích liêu màu nâu đất mọc xiêu vẹo.

Nhuế Băng đột nhiên dừng chân, sắc mặt ngưng trọng, nghiêng tai lắng nghe.

Người còn lại ai nấy đều ngó ra.

- Cẩn thận! Ánh mắt Nhuế Băng đột nhiên sắc bén như kiếm.

Ngay khi mọi người nghi hoặc, một loạt tiếng soạt soạt từ từ trở nên rõ ràng, có thể nghe thấy được, đập vào tai không ngừng, làm người ta lông tóc dựng đứng. Về mặt Thạch Sùng Minh không khỏi biến đổi.

Chú thích: Trong chương 300, tên nhị tiểu thư của họ Thạch là Thạch Âm Phù, nhưng trong chương này lại có tên là Thạch Phù Âm. Đã kiểm tra, ngoài chương 300, các chương khác đều có tên là Thạch Phù Âm.

304. Chương 304: Ngụy Cơ

Vết nứt trên đất đột nhiên phát ra ánh sáng lam u ám, tình huống trước mắt làm mọi người đều ngó người, chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là Thạch Sùng Minh. Sắc mặt Thạch Sùng Minh đã trắng bệch, thất thanh kêu lên: “Lam cực trùng xà!” Hắn khi còn trẻ, trong quá trình khổ tu, từng nhìn thấy loại sinh vật đáng sợ này. Lần đó, hắn đứng ở một ngọn núi xa xa, nhìn thấy ở chỗ đằng xa hiện lên cuộc tàn sát bữa bãi của ánh sáng lam làm người ta lạnh lòng đó, mãi tới sau khi đám ánh sáng lam đó rút lui, hắn mới rón rén chạy tới chỗ đó để xem. Chỉ thấy trong vòng phương viên mấy dặm (1/2 km), khắp nơi tiêu điều, mây đồng mảnh vụn quang giáp tán loạn tứ phía.

Gương mặt mọi người vốn dĩ chẳng có bao nhiêu máu soạt cái cùng trở nên càng thêm trắng bệch.

Trên mặt đất, quang mang màu lam tối từ trong vết nứt trên mặt đất bắn ra, từ gần tới xa. Nếu như từ trên không nhìn xuống thì sẽ nhìn thấy một bức tranh kinh tâm động hồn, mặt đất trong phạm vi phương viên mấy km, giao thoa ngang dọc vô số tia sáng lam.

Tiếng soạt soạt càng lúc càng lớn, Thạch Sùng Minh phản ứng cực nhanh, hắn lập tức gọi ra quang giáp của mình, mấy hộ vệ còn lại lập tức phản ứng lại, nhón nháo gọi ra quang giáp của mình. Nhưng trong lòng Thạch Sùng Minh lại lạnh lẽo, hắn biết, cho dù mình đã gọi ra quang giáp cũng đã trễ rồi.

Lam cực trùng xà là một loại sinh vật quần cư sống trong lòng đất, bọn chúng ngẫu nhiên mới tới mặt đất. Tính tình bọn chúng hung dữ, tới đi như gió, cực kỳ đáng sợ. Điều đáng sợ nhất còn là sự xuất hiện của chúng không có chút dấu hiệu báo trước nào, cực kỳ đột nhiên.

Quang giáp của mọi người xuất hiện ở trước mắt, buồng lái đã mở ra, giống như chỉ cần có thể chui vào buồng lái thì có thể chạy thoát. Tất cả hộ vệ liều mạng chạy về phía quang giáp.

- Đồ đần, toàn bộ trở lại cho ta. Mẹ nó, các người dám bỏ nhị tiểu thư lại mà chạy trốn sao? Thạch Sùng Minh nhìn thấy mấy hộ vệ này chỉ lo chạy trốn cho mình, tức đến mức mặt mũi méo mó.

Bước chân mấy hộ vệ đang bỏ chạy đó chừng lại. Mọi người nhìn nhau, lại cúi đầu chạy trở lại. Thạch Sùng Minh nói không sai, nếu như Thạch Phù Âm xảy ra vấn đề, mấy người bọn họ cho dù có thể chạy thoát về, chỉ e cũng khó tránh cái chết. Bọn họ không giống hộ vệ thuê mượn thông thường, hộ vệ bên cạnh con cháu thế gia đều từ trong gia tộc tuyển chọn ra, người nhà bọn họ đều ở trong tộc. Nếu như bọn họ không lo cho nhị tiểu thư, bỏ trốn một mình, không chỉ trở về trong tộc, bản thân bọn họ khó thoát chết, vận mệnh người nhà bọn họ cũng sẽ trở nên vô cùng thê thảm.

Bọn họ vừa rồi bỏ trốn hoàn toàn là xuất phát từ bản năng bảo vệ bản thân, tiếng quát này của Thạch Sùng Minh lập tức kêu tỉnh bọn họ. Thạch Sùng Minh thầm than trong lòng, nhị tiểu thư cực ít ra ngoài, mấy hộ vệ theo bên mình bên cạnh này đều là mấy con gà mờ chưa từng trải qua chiến tranh, gặp phải mấy chuyện này lập tức thể trận loạn lạc.

Len lén liếc nhìn nữ võ thuật gia có thần sắc lạnh lẽo đó, chỉ thấy đối phương lúc này thần sắc như thường, hoàn toàn nhìn không ra chút kinh hoảng nào. Chỉ dựa vào khí độ này, mọi người ở đây đều so không được. Thạch Phù Âm từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh cha mẹ, nào đã trải qua việc đáng sợ thế này, sợ tới run lấy bầy, đôi tay nắm chặt lấy Nhuế Băng, gương mặt nhỏ đã như một tờ giấy trắng.

Chính trong nháy mắt này, ánh sáng lam đã trở nên mạnh mẽ vô bì. Nhuế Băng lúc này mới nhìn rõ loại sinh vật gọi là Lam cực trùng xà này rốt cuộc là có hình dáng nào. Thân rắn dài tới hai, ba mét, mấy tia sáng lam này chính là bắn ra từ trong một đường vân màu lam trên thân rắn của chúng. Phần bụng có một miếng đệm thịt nhô lên, trên đỉnh đầu rắn có một cái sừng sắc nhọn, hai bên có chỗ thịt thở dẹt, chốc chốc lại phồng lớn, thu nhỏ.

Nhuế Băng lần đầu tiên nhìn thấy loại sinh vật kỳ quái này, trong lòng ngược lại không có sự kinh hãi gì, đối với giới giả mà nói, sự vật trên đời này có thể làm họ nhũn mày không hề nhiều. Với Nhuế Băng mà nói, đó càng thêm hiếm hoi vô cùng.

Nếu như căn cứ phân chia thực lực giới giả của thiên hà Hà Việt, hầu hết giới giả của năm thiên hà lớn đều không đạt chuẩn. Võ thuật của năm thiên hà lớn suy sụp từng ngày, so với cơ sở sâu rộng thế này của thiên hà Hà Việt đương nhiên không sao so được. Nhưng trong năm thiên hà lớn lại cũng không thiếu thiên tài, giống như Nhuế Băng, giao thủ với Diệp Trùng kích thích nàng bước vào cảnh giới giới giả, làm cho nàng thành giới giả thứ ba trong lịch sử trước giờ của Nhuế gia. Mà sau đó, liều mạng học tập điều khiển quang giáp như nàng, kiến thức được mở rộng, ngược lại loại suy ra, thực lực có chút tăng trưởng. Chính là ngăn cách chút xíu này làm cho thực lực của Nhuế Băng và thực lực của giới giả thông thường của thiên hà Hà Việt chẳng khác bao nhiêu.

Nữ võ thuật gia đã cực kỳ khó gặp, nữ võ thuật gia thì hoàn toàn là cực phẩm hiếm có siêu cấp.

Tốc độ của Lam cực trùng xà cực nhanh, nhưng ánh mắt sắc bén của Nhuế Băng lại nhìn rõ mỗi động tác của chúng vô cùng. Miếng đệm thịt của phần bụng đó chính là chỗ phát lực của bọn chúng, miếng đệm thịt bỗng nhiên phát lực, liền giống như một tia sáng lam mạnh mẽ bắn ra. Mà ánh sáng lam mạnh mẽ đó càng làm người ta khó mà nhìn rõ động tác của chúng.

Gặp họa đầu tiên chính là mấy cái quang giáp gọi ra đó, tiếng ding ding ding vang lên không ngớt, mấy con Lam cực trùng xà này giống như chùm ánh sáng màu lam do súng hồng ngoại bắn ra, giống như mưa đánh lên mấy cái quang giáp này.

Quang giáp cứng rắn vô bì trong khoảnh khắc tứ phân ngũ liệt, vô số mảnh vụn của quang giáp bắn tung tóe.

Trừ Nhuế Băng, gương mặt trắng bệch của mọi người càng thêm không có tí sắc nào. Lam cực trùng xà tuy hung danh hiển hách nhưng ai cũng không ngờ lại khủng bố tới mức độ này. Sắc mặt Nhuế Băng như thường, trong lòng lại kinh dị vạn phần, loại sinh vật này quả nhiên đáng sợ! Nàng là người duy nhất trong đám người này có thể nhìn rõ cả quá trình tấn công của Lam cực trùng xà.

Tốc độ của Lam cực trùng xà cực nhanh, chỗ tấn công của chúng chính là cái sừng xem ra có chút nhỏ nhắn trên trán đó của chúng. Mà điều làm Nhuế Băng kinh ngạc nhất là điểm tấn công của chúng lại hoàn toàn lặp lại. Trừ Lam cực trùng xà tấn công đợt đầu, điểm tấn công của kẻ tấn công phía sau, hoàn toàn trùng

hợp với điểm tấn công đột đầu tiên. Quang giáp cứng rắn vô bì chính là bị công phá bởi tấn công chính xác liên tục như vậy.

Như vậy mới có việc bọn chúng chỉ dựa vào thân thể mà có thể đánh nát quang giáp. Người bình thường nhìn không rõ mấy chi tiết này, chỉ bị uy lực của Lam cực trùng xà làm kinh hãi. Nhưng Nhuế Băng nhìn rõ ràng cả quá trình lập tức mẫn cảm phát hiện chỗ đặc biệt của mấy Lam cực xà trùng này.

Kỳ thật, chỉ một con Lam cực xà trùng không hề đáng sợ như thế, chỗ đáng sợ là bọn chúng liên tục tấn công không ngừng.

Thạch Sùng Minh nhìn thấy quang giáp đã thành một đồng mảnh vụn, trong lòng đã tuyệt vọng rồi. Ánh mắt hắn nhìn về phía nhị tiểu thư đầy vẻ áy náy.

Đây chính là hạn chế của sư sĩ, sư sĩ không vào quang giáp vô cùng yếu ớt. Cho nên nếu như sư sĩ gặp phải tập kích đột nhiên cận thân, khả năng mất mạng cực kỳ lớn, trừ phi sư sĩ này có kỹ xảo cận chiến cao siêu.

Một cái ống hợp kim vừa khéo rơi ở bên cạnh Nhuế Băng. Nhuế Băng nhẹ nhàng dùng chân gẩy lấy, cái ống hợp kim đó liền tới tay của nàng. Kích cỡ, cân nặng của ống hợp kim đều khá hợp tay, tuy Nhuế Băng khá tự tin độ cứng của đôi tay mình, nhưng cục diện trước mắt vừa nhìn liền biết không thể kết thúc trong khoảng thời gian ngắn. Có vũ khí trên tay, cũng làm trong lòng Nhuế Băng hơi an tâm.

Trong tình huống thế này còn có thể thế nào? Chỉ có thể liều mạng một trận thôi!

Khí chất của Nhuế Băng đột nhiên xảy ra biến hóa kinh người, vốn dĩ chỉ là lạnh lạnh, đột nhiên giống như một thanh kiếm sắc rút ra khỏi vỏ, khí thế kinh người. Mái tóc dài đen nhánh không gió tự động, một bộ đồ luyện công màu trắng, tay phải cầm một ống hợp kim, anh khí bức người.

Nhẹ nhàng thò tay phải một cái ở tay trái, đôi tay của Thạch Phù Âm vẫn luôn nắm chặt tay trái nàng thả ra. Tiếp theo đẩy một cái, Thạch Phù Âm loạn choạng té về phía Thạch Sùng Minh. Thạch Sùng Minh ngớ người, nhưng hắn phản ứng không chậm, vội vàng đón lấy nhị tiểu thư.

- Ở sau lưng tôi. Trong giọng nói lạnh lạnh lộ ra uy nghiêm không cho phép nghi ngờ.

Chính ngay lúc này, Lam cực trùng xà đã bắt đầu phát động tấn công mọi người.

Thần sắc Nhuế Băng nghiêm chỉnh, ngưng trọng, ống hợp kim trên tay đột nhiên cử động. Động tác của Nhuế Băng rất đơn giản nhưng mỗi kích đều tất trúng. Thủ đoạn tấn công của Lam cực trùng xà một khi bị biết tỏng, uy lực liền giảm vài phần. Dự đoán của Nhuế Băng càng lúc càng chính xác, độ rộng của động tác cũng càng lúc càng nhỏ.

Tiếng kêu thảm ở xung quanh vang lên khắp nơi, Nhuế Băng lại không dao động tí nào, tâm chí của Nhuế Băng kiên định vô bì, căn bản không vì bên ngoài mà bị quấy nhiễu. Với lại, trong lòng nàng đã định, nàng dù sao cũng chỉ có một mình, bảo hộ hai người đã là cực hạn của mình rồi. Bây giờ cũng chỉ có nhẫn tâm, bịt tai không nghe, động tác trên tay lại càng lúc càng tàn độc.

Thạch Sùng Minh ôm chặt nhị tiểu thư, nhìn sau lưng bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết, đôi vai không hề rộng dày, phóng khoáng mà chắc chắn, lại cho người ta cảm giác an toàn không gì so sánh được.

Cô gái này rốt cuộc là ai?

Đối với thiếu nữ băng lạnh này, hẳn trừ việc nàng tên gọi Nhuế Băng ra thì không biết gì cả. Nàng ta từ đâu tới, sư phụ là ai, tất cả mọi thứ hẳn đều không biết.

Liếc mấy hộ vệ đã thành xương trắng đó, trong lòng Thạch Sùng Minh tê lương. Vô số cực trùng màu lam xông lên, giống như mưa ánh sáng màu lam cuồng bạo. Mà chính dưới màn mưa ánh sáng này, một màn cơn ảnh lại dựng nên một không gian chỉ đủ cho ba người dung thân.

Tiếng bộp bộp không ngừng vang bên tai, tiếng soạt soạt giống như có cái gì đó đang cắn nuốt trái tim, thời gian trong khoảnh khắc này biến thành chậm chạp dị thường, nàng ta có thể chống đỡ bao lâu? Đây là vấn đề quan tâm nhất trong lòng Thạch Sùng Minh.

Hình như ở nơi nào đó, giống như có thiên ý, kể lúc này đối diện nguy cơ không hề chỉ có một mình Nhuế Băng.

Trong Hoa hoa công tử, mắt điện tử của Mục Thương chớp nháy điên cuồng, tiểu Thạch đầu đối diện quang não mặt đầy mồ hôi, hai mắt nhìn chăm chăm quang não, tay mau chóng cử động. Trúc Linh gương mặt khấn trương nhìn tiểu Thạch đầu, ngay cả Liên Nguyệt vẫn luôn hoa si lúc này cũng thu lại dáng vẻ ngơ ngẩn vô dụng đó, cẩn thận từng li, thở mạnh cũng không dám.

Cuối cùng, tiểu Thạch đầu thở phào, nhưng lúc này mồ hôi trên trán đã thành mấy dòng suối nhỏ, toàn thân ướt đẫm. Ánh mắt Trúc Linh trở nên nhu hòa, đưa cho tiểu Thạch đầu một cái khăn lông. Tiểu Thạch đầu hiền lành cười với Trúc Linh. Liên Nguyệt ở một bên ghen tị nói: “Ài, ta thật là đáng thương a, lại không có ai cho ta khăn lông!”

Đáng tiếc là không có ai để ý tới hắn. Trúc Linh nhẹ giọng hỏi tiểu Thạch đầu: “Vừa rồi là chuyện gì?”

- Mục vừa rồi ở trên mạng mô phỏng gặp phải một tên cực kỳ lợi hại, hai người dây dưa một hồi. Sau đó lại đến một tên rất lợi hại đứng một bên xem, cho nên ta lên giúp đỡ. Nhưng sau đó cũng rất nguy hiểm a, suýt nữa thì Mục đã bị dính trong đó rồi. Tiểu Thạch đầu hồi tưởng lại nguy hiểm vừa rồi nói.

- Không thể nào! Trên mạng mô phỏng, còn có ai cường hãn hơn Mục lão đại? Liên Nguyệt thất thanh nói. Đích xác, khoảng thời gian này, Mục ở trên mạng mô phỏng có thể nói là mạnh không gì cản được, điểm này bọn họ có thể hội sâu sắc. Ngay cả Thương, ở trên mạng mô phỏng cũng gần như có thể nghênh ngang đi lại. Nhưng bây giờ lại chui ra mấy tên có thể chống chọi với Mục, thế nào làm Liên Nguyệt không kinh ngạc chứ?

305. Chương 305: Hàng Nóng Sốt

- Đúng a, mấy người này đều rất mạnh. Tiểu Thạch đầu tán đồng nói: “Nếu không phải đối với tôi có chút xa lạ, tôi cũng thật không phát hiện được bọn họ.” Về mặt hắn vô cùng bình thường, có thể phát hiện cao thủ thế này, với cái nhìn của hắn, chẳng qua cũng là một việc không thể bình thường hơn. Hắn không hề biết, hắn hiện giờ, thành tựu ở phương diện thuật toán này rốt cuộc đã tới mức độ nào. Hơi ngừng một lát, biểu tình của tiểu Thạch đầu trở nên có chút kỳ quái: “Mạng mô phỏng này và mạng mô phỏng chúng ta sử dụng lúc trước có chỗ khác biệt rất lớn, rất nhiều thuật toán thường thấy của hai cái có sự sai lệch khá khác, thật là kỳ quái.”

- Mục lão đại, đây rốt cuộc là chỗ nào? Người hỏi câu này là Liên Nguyệt.

Mục do dự một lát mới nói: “Tư liệu không đủ, không cách nào xác nhận. Một số mảnh vỡ trong kho thông tin có 62% liên quan tới chuyện này.”

Liên Nguyệt lập tức trở mắt, rên rỉ nói: “Sẽ không đâu, Mục lão đại, ngay cả người cũng không biết chúng ta ở đâu? Vậy chúng ta tiếp theo nên làm sao?”

- Đây là ba bộ kế hoạch hành động, xác suất khả thi của mỗi loại đều khoảng 70%, mỗi cái có ưu khuyết. Các người có kiến nghị nào không? Mục hỏi mấy người còn lại, trên màn hình của Hoa hoa công tử lập tức bắn ra ba bộ kế hoạch hành động.

Soạt soạt, ba người đồng loạt nhất trí lắc đầu, giống như đã tập luyện qua vậy.

- Xét theo tình hình trước mắt, sử dụng phương pháp lựa chọn ngẫu nhiên. Động tác của Mục trôi chảy vô cùng, chỉ thấy ba bộ kế hoạch trên màn hình lập tức không ngừng cuộn, đột nhiên dừng lại, trên màn hình, rành rành ký hiệu C của phương án thứ 3.

Trải qua cả mấy phút, Quả lão đại mới lại từ trong khách sạn đi ra. Thấy Quả lão đại đi ra, mọi người đều biết giờ phút quan trọng nhất đã tới, Lauren ngược lại vẻ mặt như thường, nhìn không ra bất cứ khẩn trương nào.

Sau khi Quả lão đại đứng vững, không hề lập tức gì, sau khi hơi trầm ngâm mới mở miệng, thản nhiên nói: “Điều kiện của quý ngài chúng tôi có chút động lòng, nhưng chúng tôi lại có mấy điều kiện.”

- Mời nói. Tộc trưởng Lauren làm một tư thế mời.

- Thứ nhất, trong vòng năm năm, hắn sẽ không cách nào liên lạc với ngài.

- Tôi đồng ý.

- Thứ hai, chúng tôi đối với sống chết của hắc không chịu trách nhiệm.

Đám đông lập tức la ó. Từ xưa tới này, có sự phụ nào lại không chịu trách nhiệm với sống chết của học trò. Cầm nhiều tiền như vậy mà còn nói loại câu không có trách nhiệm này, quả thật là làm người ta không biết nói gì. Đây chính là năm tỷ, cướp tiền cũng không quá đáng thế này a.

Ngay khi mọi người đều cho rằng tộc trưởng Lauren sẽ từ chối, không ngờ tộc trưởng Lauren lại quả đoán nói: “Tôi đồng ý.”

Đám đông lập tức sôi sục. Mọi người đều dùng một loại ánh mắt giống như kẻ ngốc nhìn tộc trưởng Lauren, trong mắt bọn họ, lão già mục nát kiêu ngạo đứng này vô nghi là kẻ phá của lớn nhất trong lịch sử. Mà một số người còn lại trong đám đông lại bất giác lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, mấy người này đều là người có qua lại với tộc trưởng Lauren. Bọn họ tự nhiên biết tộc trưởng Lauren nào phải có thể là tên phá của. Trong lòng ai nấy đều tìm tòi, bên trong mỗi làm ăn xem ra hoàn toàn lỗ vốn này nhất định có huyền cơ gì đó.

- Giao dịch hoàn thành. Quả lão đại phát hiện mình lại không có cảm giác gì, tấm thẻ năm tỷ điểm cầm trên tay lại hoàn toàn không có loại cảm giác hưng phấn như trong tưởng tượng.

Trên mặt Trưởng Tôn Ly hiện ra vẻ xem thường, đứng lên phía trước, cao giọng nói: “Không ngờ cái gọi là giới giả lại cũng là một đám thấy tiền sáng mắt, là ta đã xem trọng các người rồi.” Lời Trưởng Tôn Ly nói đi vào tâm khảm không ít người, không ít người lộ ra vẻ khinh thường giống như vậy, nhưng bọn họ không có dũng khí nói ra.

Quả lão đại lười biếng liếc Trưởng Tôn Ly một cái. Hắc biết lão đại là người thế nào, đối với lời nói của Trưởng Tôn Ly, hắc ngay cả phản bác cũng lười phản bác.

Quả lão đại xoay người, định trở lại khách sạn, không ngờ lại bị người ta kêu lại: “Tiền bối, xin chờ chút.”

Số lần Quả lão đại một ngày hôm nay bị người ta gọi là tiền bối chỉ e so với lời trước đây của hắc nhiều năm vậy cộng lại cũng nhiều hơn nhiều. Thời đại này, tiền bối cũng không dễ làm a, trong lòng Quả lão đại tự chế giễu một câu, xoay người lại, người mở miệng là Thạch Hình.

Thạch Hình bước vào trong vòng, cao giọng nói: “Tôi cũng muốn bá các vị tiền bối làm thầy, nguyện tuân thủ hai điều kiện các tiền bối định ra, học phí năm tỷ điểm, xin các vị vui lòng nhận lấy.”

Đám đông lại một lần nữa la hét ầm lên, mấy người này hôm nay có thể nói là xem đủ trò vui rồi, sau này sẽ không thiếu chuyện để tám rồi, cảnh tượng giống thế này, sau này làm sao mà có nữa chứ? Mấy hộ vệ này của Thạch Hình hoàn toàn nghếch mặt ra, ngay cả Hoa thúc cũng không biết nên làm thế nào mới tốt. Bất đắc dĩ, lập tức mau chóng nổi máy liên lạc với tộc trưởng. Len lén nói lại tình huống một lượt. Hắc đã quyết định, nếu như tộc trưởng phản đối thì nhất định phải bắt tam tiểu thư trở về.

Trong khách sạn, Diệp Trùng đã cầm nín rồi, năm tỷ điểm, đám người này tại sao giống như một người nhiều tiền hơn một người? Nhưng, ai lại bắn khoản với tiền chứ, với lại lúc này lại chính là lúc Diệp Trùng thiếu tiền. Chỉ là Diệp Trùng không thể không lại một lần nữa khen ngợi sự giàu có của mấy thế gia này, mấy gia tài này của mình so với mấy thế gia đó hoàn toàn là một tên khổ rách áo ôm.

Quả lão đại thấy Diệp Trùng gật đầu, liền đồng ý nói: “Được, cô đã có giác ngộ này, vậy thì qua đây đi.” Nhận lấy thẻ trên tay Thạch Hình, dẫn Thạch Hình đi vào trong khách sạn.

Thần sắc trên mặt Hoa thúc đấu tranh với nhau, mâu thuẫn vạn phần, nhưng chỉ trừng trừng mắt nhìn Thạch Hình đi vào khách sạn, không hề cản trở.

Trong lòng Thạch Hình đã có chút hối hận, mình làm thế này có phải quá mạo hiểm không?

Nàng sớm đã nhìn rõ suy nghĩ thật sự của tộc trưởng Lauren, trong lòng hiểu thực lực thế này rốt cuộc là có ý nghĩa gì, sau lưng của nó thế nào? Lại che giấu thế lực thế nào? Nàng tin rằng, đây tuyệt không phải toàn bộ thực lực bọn họ để lộ ra, không chút nghi ngờ, đây là một lực lượng có thể thay đổi phân bố thực lực của thiên hà Hà Việt. Điều đáng sợ nhất là, lực lượng này còn thần bí như thế, không cho người ta biết. Trước mắt, trong mấy người bên cạnh này không có ai có thể đủ đảm đương trọng trách này, nếu như muốn làm rõ mấy thứ này, chỉ có một mình mình mới có năng lực này.

Chính vì mấy nguyên nhân này tổng hợp lại mới thôi thúc nàng cuối cùng ra quyết định này.

- Thành tựu của cô gái này sau này không thể hạn lượng a! Người trung niên trong đám đông đó không khỏi phát ra một tiếng cảm khái.

Mười tỷ điểm, đám đông có chút nhón nháo muốn động rồi, nhưng sợ hãi uy danh của giới giả, không ai dám ra tay trước.

Quả lão đại vừa vào khách sạn liền mang hai tấm thẻ giao cho Diệp Trùng. Thầm để ý, Thạch Hình lập tức đưa ra phán đoán, gã xem ra thể hình hơi cao này có thể chính là đầu lĩnh của bọn họ. Nhưng đáng tiếc, trên mặt mấy người này đều mang mặt nạ, làm người ta nhìn không ra tướng mạo của bọn họ.

Diệp Trùng nói với Tang Lăng: “Người dẫn nàng ta vào phòng, lấy đồ trên người nàng ta xuống.”

Tang Lăng gật đầu, rồi mang Thạch Hình đi vào một căn phòng.

Diệp Trùng lại liếc nhìn Greta hữu khí vô lực nằm trên mặt đất, nói với Tang Thiết: “Sau này hẳn chính là học sinh của người.”

Tang Thiết nhếch mép cười, xoa tay cười nói: “Hắc hắc, được đó.” Greta trên mặt đất nghe nói lập tức trước mắt tối sầm, hôn mê. Ánh mắt người xung quanh nhìn Greta đầy vẻ đồng tình, hoàn toàn có thể xác định, cuộc sống trong năm năm của Greta dưới tay Tang Thiết sẽ u ám vô quang.

Bĩu môi về phía Greta, Diệp Trùng nói: “Người cũng lấy đồ trên người hẳn xuống đi.”

Tang Thiết cười hì hì rồi xách Greta ở trên mặt đất đi vào phòng.

Còn mấy hộ vệ khác của Greta, toàn bộ được thả ra.

Mấy phút sau. Tang Lăng và Tang Thiết đều đi ra khỏi phòng. Chỉ là hai người ôm trên tay bọn họ làm mấy người Quả lão đại và Hải Liên cảm thấy đầu óc có chút đoảng mạch. Hai người Thạch Hình và Greta đều bị quán trong chân, Thạch Hình còn tốt chút, được Tang Lăng ôm ngang trên tay. Greta lại có chút thảm, bị Tang Thiết kẹp dưới nách. Với lại, trong tấm chăn đó, hai cái chân trắng bóc lúc ẩn lúc hiện.

- Các người đây là? Diệp Trùng có chút kỳ quái hỏi.

Tang Thiết ngạc nhiên nói: “Tiên sinh không phải nói lấy đồ trên người họ xuống sao?”

- Các người mang tất cả đồ trên người họ lấy xuống hết cả sao? Diệp Trùng có chút khóc cười không xong, ý của hắn vốn chẳng qua chỉ là lấy những thứ đại loại như máy liên lạc trên người bọn họ xuống. Không ngờ hai người Tang Thiết và Tang Lăng chấp hành triệt để như vậy, mọi thứ trên người hai người đều lấy xuống hết, ngay cả một món đồ mặc cũng không để lại, trong chăn là hai người trần như nhộng.

Greta hôn mê, tự nhiên không biết mình xuân quang ngoại tiết, nhưng Thạch Hình lúc này lại tỉnh táo dị thường, nhưng chỉ e nàng cũng hận mình không thể hôn mê đi, mặt nóng tới mức đỏ như hoa vậy.

- Đúng vậy. Trả lời của Tang Thiết có lý, mạnh mẽ, Tang Lăng cũng lộ ra biểu tình giống như vậy. Hải Liên và Quả lão đại có biểu tình như muốn hôn mê, mà cô gái Bạch Văn tộc tóm chặt lấy Hải Liên lộ ra vẻ kinh ngạc, rồi lập tức cười lên khanh khách, cặp mắt cười tới mức nhú lại thành hai vầng trăng cong.

- Như vậy cũng tốt. Mấy thứ đó đâu? Diệp Trùng hỏi.

- Nghiền nát rồi, đều nghiền thành tro rồi. Tang Thiết cười ngốc khà khà hai tiếng, Diệp Trùng nhìn Tang Lăng, Tang Lăng cũng gật đầu.

- Ừm, làm tốt lắm. Diệp Trùng đối với loại hành vi không để lại bất cứ hậu hoạn này biểu thị sự tán thưởng. Mấy tên bạo lực điên cuồng này! Hải Liên và Quả lão đại nhìn nhau, trên trán hai người, sợi tơ đen nổi lên.

- Chúng ta chuẩn bị ra thành. Diệp Trùng nói. Soạt, mọi người lập tức đứng lên. Năm người Hải Liên, Quả lão đại, cô gái Bạch Văn tộc, Greta, Thạch Hình đều bị người Tang tộc ở bên cạnh hoặc ôm hoặc xách.

Chính ngay lúc đoàn người Diệp Trùng muốn đi, ngoài khách sạn đột nhiên có một cô gái cao giọng nói: “Tuyệt Lai tộc Đóa Hoàn nhận lệnh tộc trưởng mời các vị tiền bối tới Tuyệt Lai tộc một chuyến.”

Mọi âm thanh xung quanh trong nháy mắt liền không còn. Im ắng không tiếng động, chỉ có giọng nói của Đóa Hoàn vang trong không trung. Tuyết Lai tộc cũng bắt đầu chú ý tới mấy người này rồi sao? Trong lòng mọi người không hèn mà cùng nổi lên suy nghĩ này.

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc, trong đám đông đi ra một gã đồ đen, sắc mặt lạnh lẽo, người tinh mắt đã nhận ra đây chính là Diệp Bối, tổng lĩnh của Diệp gia ở Nguyệt Mang thành.

Diệp Bối sải bước tới trước, kề vai với Đóa Hoàn, trầm giọng nói: “Diệp Bối nhận lệnh tộc trưởng, mời các vị quý đầu lĩnh tới Diệp gia một chuyến, có việc quan trọng cần thương lượng.”

Quả nhiên là hàng nóng a! Lauren lúc này đã vì sự tiên đoán sáng suốt của mình mà thầm đắc ý. Tiếng nghị luận của đám người xung quanh lập tức dâng cao, trong ba đại thế gia đã có hai nhà ra mời rồi, vinh dự đặc biệt thế này, không biết sẽ làm bao nhiêu đoàn đội đổ mắt a. Vô luận là tộc trưởng Tuyết Lai tộc hay là gia trưởng Diệp gia, đều là ẩn sâu ít ra ngoài, bình thường tuyệt đối khó gặp được. Ngay cả người trong tộc của bọn họ, muốn nhìn thấy bọn họ cũng không phải là việc dễ dàng. Hôm nay lại đồng thời mời đám người này.

- Ha ha, xem ra trong lòng mọi người tâm ý tương thông (1) rồi a, Hy Phượng bộ lạc, Phượng Vô Tình nhận lệnh tộc trưởng mời các vị tới Hy Phượng chơi vài ngày. Giọng nói không nặng không nhẹ của Phượng Vô Tình lại vô nghi giống như lại bỏ vào trong nước đã sắp sôi một quả bom nặng ký.

Chú thích: (1) NV là Tâm hữu linh tê. Linh tê: tê ngư là linh thú, trong sừng của nó có hoa văn màu trắng như tơ, nối liền hai bên, cảm ứng linh dị, đến mức hai bên tâm ý tương thông, hiểu rõ tâm ý của nhau. Ví von hai bên nam nữ yêu nhau tâm tâm tương ấn. Hiện nay phần lớn ví von hai bên đối với tâm tư của nhau đều có thể hiểu rõ.

306. Chương 306: Xuất Thành

Nhưng đã là kẻ địch của tiên sinh, trong lòng mấy người Tang Phàm đã sớm nâng ba đại thế gia thành tử địch.

Hải Liên đứng bên cạnh Diệp Trùng, hắn từng tự mình trải qua sự kiện Diệp Trùng tiêu diệt Tuyết Lai tộc ở Cơ Nguyên thành lần đó. Hắn đột nhiên mở miệng: “Tiên sinh, tôi có thể đi thử xem.”

Nhìn Hải Liên trước sau hoàn toàn thay đổi, Diệp Trùng gật đầu, nói: “Được, người đi thử xem.” Diệp Trùng không biết Hải Liên có cách gì, nhưng hắn đã mở miệng, vậy chắc là có sự nắm chắc nhất định.

Hải Liên đang muốn đi ra ngoài khách sạn, song cô gái Bạch Văn tộc ở bên cạnh đó nắm rịt lấy cánh tay hắn, trong hai mắt lộ ra vẻ kinh khủng. Vừa rồi ở trong phòng, Hải Liên giúp cô gái Bạch Văn tộc mang mặt nạ, dung nhan xinh đẹp của nàng cũng hoàn toàn bị che lấp. Hải Liên nhẹ nhàng vỗ đôi tay nhỏ bé nắm lấy cánh tay hắn, nhẹ giọng nói: “Yên tâm, ta sẽ không có gì đâu.”

Cô gái Bạch Văn tộc nhìn chằm chằm Hải Liên, tay lại thả ra, sợ hãi nói: “Anh, anh phải cẩn thận.”

Diệp Trùng ở bên cạnh đột nhiên mở miệng: “A Phàm, người cùng đi ra với hắn, chú ý an toàn.”

- Vâng. Tang Phàm gật đầu nhận lệnh.

Hai người cùng đi ra khách sạn, không hề sợ sệt. Hai người đứng lại, ánh mắt người xung quanh lập tức tập trung trên người bọn họ, cả hiện trường không một tiếng động, kịch vui hôm nay đối với bọn họ mà nói, có thể nói là cao trào liên tục, khúc khuỷu quanh co.

Hải Liên nói: “Hảo ý của các vị, đầu lĩnh chúng tôi vô cùng cảm động, mọi người chúng tôi ai nấy đều cảm thấy vinh hạnh tốt cùng. Nhưng có việc quan trọng trên người, không cách nào ở lại, ai nấy đều cảm thấy cực kỳ nuối tiếc. Tương lai khi nhàn rồi, đầu lĩnh chúng tôi nhất định sẽ dẫn chúng tôi, tới cửa bãi phóng, kết giao các vị bằng hữu.” Lời này của Hải Liên giấu kim trong bông, lại nói ra ý cự tuyệt rõ ràng rành rành. Trước giờ, hắn đều là một thợ săn tự do, thêm vào khá nổi tiếng, người chiêu mộ rất nhiều. Tình huống giống thế này, hắn cũng gặp qua không ít lần, tự nhiên có chút tâm đắc.

Số người có mặt cực nhiều, hầu hết mấy người này là trung lập, ba đại thế gia có ngang ngược thế nào cũng tuyệt không dám làm căng ở chỗ này.

Phượng Vô Tinh cười nhẹ, trên gương mặt xinh đẹp như con gái lộ ra phong tình mê người: "Ừm, không biết các vị có việc gì mà cần gấp như vậy chứ? Tệ bộ lạc tuy người ít thế yếu, nhưng trước giờ đối đãi nhiệt tình, các vị bằng hữu đừng ngại, cứ nói ra, ha ha, tệ bộ lạc sẽ tận hết sức lực.

Diệp Bối hừ lạnh một tiếng, lại không nói gì.

Đóa Hoàn cười khanh khách, êm tai như chuông bạc, hơi mở ra thân thể một chút, đường cong như ma quỷ lập tức hấp dẫn ánh mắt của gần như tất cả đàn ông gần đó. Bụng phẳng lì, trơn bóng lộ ra ngoài, lỗ rún đầy tính cảm giống như có ma lực, xung quang lập tức vang lên một loạt tiếng hít thở gấp rút.

Sóng mắt lưu chuyển, Đóa Hoàn ném một ánh mắt điện về phía Tang Phàm và Hải Liên, cười nói: "Hai anh đẹp trai đừng nghe vị Phượng muội muội này nói nghe đẹp đẽ như thế, thật ra trong lòng hần vẫn không biết đang xoay chuyển ý nghĩ xấu xa gì, chỉ bằng nói với tiểu muội nghe thử. Ừm, tộc trưởng đã nói, lần trước có chút hiểu lầm, các vị bất tất để ở trong lòng, Tuyết Lai tộc chúng tôi là nhiệt tình, hòa khí nhất." Lời nói lúc nhẹ lúc nặng làm xương cốt người ta cũng sắp mềm ra. Chỉ là người xung quanh khi nghe thấy Đóa Hoàn gọi Phượng Vô Tinh là Phượng muội muội, không khỏi phát ra tiếng cười nhẹ rúc rích.

Phượng Vô Tinh cười nhẹ, cũng không tức giận, Hy Phượng bộ lạc vô cùng coi trọng tôi luyện tâm thần, tự nhiên sẽ không vì tiện nghi trên lời nói này mà tức giận.

Hai người Hải Liên và Tang Phàm không bị Đóa Hoàn ảnh hưởng chút nào. Tang Phàm là do tâm chí kiên định, còn Hải Liên lại vừa chịu kích thích không lâu, nào có ý nghĩ gì với sắc đẹp.

Hải Liên không nhanh không chậm nói: "Ha ha, lòng tốt của các vị, chúng tôi tâm lãnh rồi, chỉ là việc này quan hệ tới một chút việc tư, không tiện cho người ngoài chen vào.

Về mặt Diệp Bối vẫn luôn không mở miệng biến lạnh, giọng rét mướt nói: "Nói như vậy, các vị định không nể mặt?"

Trong lòng Hải Liên mừng rỡ, trong lời nói lại không khỏi có chút trào phúng: "Ừm, ý của Diệp tiên sinh là?" Ở trước mặt nhiều người thế này, mấy thế gia này ai nấy đều phải cố kỵ chút mặt mũi, nếu như bọn họ thật sự dám ra tay, vậy tuyệt đối là quyết định ngu ngốc nhất.

- Lệnh của gia trưởng, Diệp Bối há lại sơ suất. Vẫn xin các vị không nên làm khó tại hạ. Giọng nói của Diệp Bối cùng lúc càng lạnh.

Hai tay Hải Liên xoa xoa, dùng một loại ngữ khí vô lại nói: "Ài, thật là không tiện, nhưng chúng tôi quả thật có việc a."

Nhìn Hải Liên đang ở bên ngoài biểu diễn, Diệp Trùng giống như lãnh ngộ được gì đó, trong đầu linh quang nhất hiện.

Gọi Tang Thiết lại, thấp giọng dặn dò vài câu, Tang Thiết ngăn người, lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Hai bên không khỏi đối đầu nhau. Chính ngay lúc này, Diệp Trùng đột nhiên dẫn đám Tang tộc ra khỏi khách sạn. Nhìn thấy Diệp Trùng đi ra, Hải Liên và Tang Phàm lập tức lui lại sau lưng Diệp Trùng.

Đầu lĩnh của đám giới giả thân bí này lần đầu tiên hiện thân! Mọi người ai nấy đều nhìn chăm chăm mặt nạ trên mặt của Diệp Trùng, dường như muốn nhìn xuyên qua tấm mặt nạ này, rốt cuộc là một nhân vật thế nào?

Từ khoảnh khắc Diệp Trùng đi ra khách sạn đó, nụ cười nhẹ nhàn nhàn nhạt trước sau vẫn ở trên mặt Phượng Vô Tinh không thấy nữa, biểu tình của Đóa Hoàn trở nên ngưng trọng, còn gương mặt đen vốn dĩ giống như băng lạnh ngàn năm của Diệp Bối lại lạnh thêm vài phần.

- Chúng tôi có việc, đi trước một bước, thất lễ rồi. Ngữ khí lạnh nhạt của Diệp Trùng lại làm người ta cảm thấy một loại uy nghiêm không cho phép phản bác.

Dẫn theo đám người, Diệp Trùng cứ nghênh ngang như thế mà đi tới trước.

- Các vị xin hãy dừng bước. Soạt, vô số bóng người chắn trước mặt mọi người. Phượng Vô Tinh và Đóa Hoàn hai người đứng ngoài xem, kẻ chắn đường mấy người Diệp Trùng là Diệp Bối và thủ hạ của hắn.

- Chẳng lẽ các vị muốn ra tay? Diệp gia quả nhiên cường đại a, nghĩ chắc là đã sắp thành chủ nhân của Khuê La thành rồi nhỉ. Hải Liên ra vẻ kinh ngạc nói, lại mang theo ngữ khí trào phúng.

Diệp Bối không khỏi ngắc ngứ.

Trong đám đông lập tức vang lên vài câu không âm không dương: “Đúng a. Diệp gia mà, người ta là đệ nhất thế gia, sợ ai chứ?”

- Chính xác, hắc hắc, không bá đạo nào có thể gọi là Diệp gia?

Người nhìn không quen ba đại thế gia khoa trường có rất nhiều người có mặt, chỉ sợ thiên hạ không loạn. Trong đám đông, vẻ mặt của vài người lập tức trở nên khó coi, trong đó bao gồm tộc trưởng Kim Quy tộc Lauren. Ba đại thế gia bỏ qua sự tồn tại của thế lực bản địa bọn họ, công khai làm loại việc này trên địa bàn của bọn họ, thế nào kêu bọn họ có thể thoải mái trong lòng?

Mặt Diệp Bối lúc xanh lúc trắng. Trong lòng hai người Phượng Vô Tinh và Đóa Hoàn không khỏi thầm chửi Diệp Bối ngu ngốc. Nhưng trong lòng bọn họ cũng nóng ruột vạn phần, lực lượng tới chi viện vẫn chưa tới được, lực lượng của bọn họ có thể nhùng nhằng với mấy giới giả này hay không, trong lòng bọn họ cũng không chắc.

- Xin lòng nhường đường. Diệp Trùng tuy dùng chữ xin vui lòng, nhưng trong ngữ khí không có chút ý xin nào.

Trong lòng Diệp Bối rối bời, đã tới mức độ này cũng không quản nhiều như thế, vẫn không động đậy.

Trên tay hai người Tang Thiết và Tang Lăng ôm Greta và Thạch Hình, nhưng bọn họ đã bị đánh ngất đi. Bên cạnh Diệp Trùng là Tang Phàm và một người Tang tộc khác, tên là Tang Hoàn. Cùng Diệp Trùng tới Khuê La thành, ai nấy đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Tang tộc, thân thủ mỗi người đều cao đến mức đáng sợ.

Tang Hoàn bước tới trước một bước, thò tay gạt Diệp Bối ra.

Diệp Bối đã sớm ngưng thần chờ đợi, dù sao kẻ trước mặt là giới giả, không cầu lập công, chỉ mong không có sai lầm.

Diệp Bối gấp khuyert đánh ra ngoài, tốc độ cũng cực nhanh. Tay phải đã đi nửa đường của Tang Hoàn đột nhiên biến đổi, thò tay đánh lên khuỷu tay trái của Diệp Bối.

Diệp Bối thấy vậy lập tức biến đổi thủ pháp. Hai bên đều dùng nhanh đánh nhanh, giao thủ chẳng qua chỉ trong chớp mắt. Một tiếng bộp vang lên, Diệp Bối giống như uống rượu, gương mặt đen đỏ lựng lên, loạng choạng lùi vài bước sang một bên.

Cái lùi này của hắn liền làm lối đi mở ra. So với hắn, người còn lại càng không chịu nổi, Diệp Trùng ngay cả đầu ngón tay cũng không động tới một cái, mấy người Tang tộc bên cạnh đã nhẹ nhàng gạt mấy người này sang một bên.

Trong mắt Diệp Trùng lóe lên sắc lạnh, quả nhiên là Hắc giác! Diệp Trùng đối với phong cách cận chiến của Hắc giác khá quen thuộc, vừa nhìn liền nhận ra kỹ xảo Diệp Bối sử dụng và Hắc giác cùng từ một lò.

Hai người Phượng Vô Tinh và Đóa Hoàn nhìn nhau, trong lòng hoảng sợ. Ba người bọn họ đều là đại biểu đóng ở hành tinh Nguyệt Mang, cực kỳ quen thuộc lẫn nhau. Thân thủ của Diệp Bối trong ba người là cao minh nhất, nhưng lại không địch lại một chiêu của người ta, vậy mấy người mình muốn giữ người khác lại, làm sao cũng là một việc không thể nào.

Chẳng lẽ, thật sự chỉ có dùng quang giáp sao? Phượng Vô Tinh và Đóa Hoàn không hẹn mà cùng có ý nghĩ này, nhưng lại không hẹn mà cùng do dự vô cùng. Nếu như sử dụng quang giáp, vậy cũng có nghĩa là phải vi phạm lệnh cấm bay quang giáp. Bọn họ biết rõ lệnh cấm bay là việc nghiêm trọng tới mức nào.

Nhưng, không thể mở mắt trừng trừng nhìn mấy người này rời đi. Song, chính ngay lúc này, trong đám đông đột nhiên vang lên một giọng nói: “Các huynh đệ, Vương trưởng lão vừa hạ lệnh, nếu như có người

dám sử dụng quang giáp ở Khuê La thành thì tru sát hẳn!” Người thống trị trên thực tế của Khuê La thành này cuối cùng ngồi không được rồi.

- Tốt a, tốt a, đúng, để coi tên ranh nào dám sử dụng quang giáp ở trong thành?

- Hừ, đừng cho rằng Khuê La thành chúng ta không có người!

Mấy người vây xem này ai nấy đều nhìn chằm chằm mấy người của ba đại thế gia này, chỉ cần có người dám lộ ra chút dấu vết gọi quang giáp, chỉ e lập tức sẽ bị công kích rợp trời đánh cho thành bột. Đám hộ vệ của tộc trưởng Lauren ai nấy cũng như lâm đại địch, đối với Kim Quy tộc mà nói, nơi này là nhà của bọn họ, bọn họ không sao cho phép loại việc có khả năng hủy diệt nhà mình này xảy ra, cho dù đối phương là ba đại thế gia cường đại.

Đủ loại lời nói thô tục không ngừng vang lên, hai người Phương Vô Tinh và Đóa Hoàn không khỏi nhìn nhau cười khở. Bọn họ lại không có bất cứ biện pháp nào, hành vi của bọn họ hiện giờ vốn dĩ chính là một loại hành vi gây chiến, cái này ở thiên hà Hà Việt cực bị người ta kiêng dè.

Mấy người Diệp Bối mang tới này nào ngăn cản được bước tiến của giới giả? Diệp Bối chỉ có thể ngậm nguyền rửa trong lòng mấy kẻ chỉ viện chậm chạp chưa tới đó.

Mấy người Diệp Trùng thoải mái nhưng mau chóng xuyên qua trận hình do người Diệp gia tạo thành. Bọn họ lập tức tăng tốc, dùng tốc độ nhanh nhất tiến tới trước.

Hết cách nhìn nhau, Phương Vô Tinh và Đóa Hoàn chỉ đành dẫn theo một đám thủ hạ, nhìn mấy người Diệp Trùng từ xa. Trước mắt, đây là biện pháp duy nhất bọn họ có thể lựa chọn. Chỉ cần không mất dấu, vậy thì được rồi. Với lại, một khi ra khỏi khu cấm bay có phạm vi ba trăm km, bọn họ liền có thể dùng quang giáp rồi. Trước mặt quang giáp, giới giả có cường đại hơn cũng chỉ có bó tay bị bắt.

Về mặt Diệp Bối khôi phục bình thường, không chút do dự, lập tức dẫn người đuổi theo.

Trong đám đông cũng không thiếu kẻ tò mò, cũng theo sau ba đại thế gia từ xa.

Nhưng rất mau, giữa ba nhóm liền kéo dài khoảng cách. Tốc độ mấy người Diệp Trùng nhanh nhất, đã kéo dài khoảng cách khá xa với đám người của ba đại thế gia. Mấy tên ba đại thế gia này, ai nấy cũng là hạng có thực lực tinh xảo, so với đám tạp nham sau lưng đó, thực lực cao hơn rất nhiều. Mấy kẻ tò mò đo nhìn thấy mình và đám người trước mặt đó càng lúc càng xa cũng chỉ đành buồn bực dừng chân.

Nhưng có người đầu óc lạnh lẽ, vội vàng chạy trở về, mấy tên gốc này, đã quên rằng trên đời này còn có loại công cụ giao thông xe bay này.

Tốc độ của đối phương khá nhanh, điều kỳ quái là, tốc độ của đám giới giả này từ từ chậm lại, thua xa nhanh như lúc bắt đầu đó, mấy người của ba đại thế gia này ai nấy đều phản chấn tinh thần, ra sức chạy như điên.

Diệp Trùng nhìn ba đám người đuổi mãi không bỏ ở phía sau này, khóe miệng không khỏi hiện lên một nụ cười lạnh.

Hô hấp của Nhuế Băng bắt đầu có chút gấp rút rồi. Tầm nhìn trước mắt nàng đã bắt đầu mơ hồ, màu sắc phong phú thường ngày đã sớm không thấy, thứ có chỉ là từng tia sáng lam bắn về phía nàng như điện đó. Nàng giống như bước vào một thế giới đơn giản hoàn toàn do sợi tạo thành, mọi thứ xung quanh đều dường như chậm lại, mấy động tác nhanh như tia chớp của Lam cực trùng xà này trong mắt nàng càng lúc càng rõ ràng. Nàng thậm chí có thể nhìn rõ mỗi một động tác của chúng.

Nhuế Băng không biết rốt cuộc mình đã chống đỡ được bao lâu, hơi thở trở nên hỗn hển, mồ hôi trên trán rơi xuống, trong lòng nàng lại bình tĩnh lạ thường. Trong lúc giữa sống và chết này, nàng không hề sợ sệt chút nào.

Võ thuật của Nhuế Băng coi trọng tôi luyện tinh thần, ở mức độ nào đó có chút giống với mấy thuật thừa sĩ đó của Tông sở. Công kích thuần túy lợi dụng sức mạnh nhục thể này không hề là sở trường của nàng, nhưng công kích tinh thần từng làm Diệp Trùng cũng cảm thấy đau đầu vô cùng lại không có chút tác dụng nào đối với mấy Lam cực trùng xà này. Giữa sống và chết, nàng không có bất cứ lựa chọn nào.

Số lượng mấy Lam cực trùng xà này quả thật là quá nhiều, đếm cũng đếm không rõ. Với lại, trong phương viên mấy km đều lóe lên loại ánh sáng lam này, muốn chạy cũng hoàn toàn không chỗ để chạy.

Trước mắt Nhuế Bằng cũng chỉ có liều chết chống cự, Lam cực trùng xà bên cạnh nàng càng lúc càng nhiều. Góc độ tấn công của mấy Lam cực trùng xà này cực rộng, từ bốn phương tám hướng, thậm chí còn có một số nhảy lên không trung, từ trên tấn công xuống. Từ xa nhìn tới, ba người Nhuế Bằng giống như bị bao trong một cái kén ánh sáng do vô số tia sáng lam tạo thành.

Ngũ thức(1) của Nhuế Bằng trở nên linh mãnh dị thường, trực giác cũng trở nên càng thêm chính xác, nếu như lần này có thể không chết...

Động tác tấn công trên tay Nhuế Bằng càng lúc càng giản khiết, điểm tấn công của ống hợp kim cũng trở nên càng lúc càng tinh tế, chuẩn xác. Nhuế Bằng căn bản không dám để ống hợp kim và súng trên trán Lam cực trùng xà đụng nhau, điểm tấn công của ống hợp kim đều là thân rắn của Lam cực trùng xà.

Trong lòng Thạch Sùng Minh đã là một mảng lạnh lẽo, được bảo hộ trong bóng cơn, hấn và nhị tiểu thư không chịu chút thương tổn nào. Hấn vừa rồi đã phát đi cầu cứu khẩn cấp với tam tiểu thư, nhưng lại như đá chìm biển lớn, không có bất cứ hồi âm nào. Trong lòng hấn lúc này đã lạnh ngắt. Lại nghe thấy hơi thở của Nhuế Bằng đã bắt đầu trở nên nặng nề, trong lòng hấn đã bắt đầu tuyệt vọng.

Hấn có lẽ làm sao cũng không ngờ, máy liên lạc của Thạch Hinh đã bị Tang Lăng nghiền thành một đồng mảnh vụn rồi.

Nơi xa trên không, một đám quang giáp chiến đấu to lớn đang bay về phía bên này, hơn năm trăm cái quang giáp tạo thành năm trận hình chiến đấu tiêu chuẩn.

Chú thích: (1) NV là ngũ chi, thấy không phù hợp nên đổi thành ngũ thức, cộng thêm cảm giác đi theo phía sau là đủ lực thức, tức là sáu giác quan.

Trong chương này, dường như có sự sai sót giữa chữ Phượng và chữ Phong, Phượng Vô Tình (xuất hiện trong hai chương 305 và 307) bị đổi thành Phong Vô Tình (trong chương 306), Hy Phượng bộ lạc cũng bị đổi thành Hy Phong bộ lạc. Vì thế, đã sửa những chữ Phong đó thành Phượng.

307. Chương 307: Thoát Hiểm

Mỗi một vị sư sĩ đạt chuẩn của Diệp gia đều cần phải hoàn thành khổ tu, ở Diệp gia, liên hệ giữa sư sĩ và võ thuật chặt chẽ vượt xa lưu phái bình thường rất nhiều. Cho nên đối với Lam cực trùng xà, cũng không có một người Diệp gia thích thú.

Diệp Thấm ở trong lứa trẻ tuổi của Diệp gia khá là kiệt xuất, năm nàng hoàn thành khổ tu chỉ mười tám tuổi, là người trẻ tuổi nhất trong số mười cô gái duy nhất hoàn thành khổ tu trong một năm. Lần này nàng vừa nhận được mệnh lệnh trong gia tộc, yêu cầu nàng lập tức đi chi viện Diệp Bối sống ở hành tinh Nguyệt Mang. Diệp Bối và hầu hết người trẻ tuổi trong tộc đều giống nhau, lãnh ngạo, cô tịch, chỉ biết truy cầu lực lượng. Diệp Thấm rất không thích người như vậy, nhưng mệnh lệnh khẩn cấp lần này trong tộc lại yêu cầu mình hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của Diệp Bối, điều này làm nàng rất căm phẫn.

Điều làm nàng tò mò nhất là, lần này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Trong tộc lại yêu cầu mình mang theo tất cả lực lượng có trên tay, năm trăm cái quang giáp chiến đấu, đây chính là một lực lượng khá kinh người. Ở Diệp gia, nhưng phạm chỉ cần là sư sĩ có số hiệu chính thức, thực lực đều không thể xem thường. Năm trăm cái quang giáp chiến đấu tiêu chuẩn, năm trăm sư sĩ có số hiệu chính thức đủ để phát động một cuộc chiến tranh cỡ nhỏ rồi. Mấy năm gần đây, thiên hà Hà Việt vẫn luôn vô cùng bình lặng, trừ xung đột nhỏ cục bộ, Diệp gia đã rất lâu không có đại động can qua thế này rồi.

Nàng đoán Diệp Bối khẳng định là biết nguyên nhân, nàng đã định khi nhìn thấy Diệp Bối nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Đột nhiên, ánh mắt của nàng rơi trên màn hình, trên miếng đất bờ đầy Lam cực trùng xà này, lại có một cái kén ánh sáng màu lam. Rất mau, Diệp Thấm liền phát hiện không đúng, mấy Lam cực trùng xà này lại đang liều mạng tấn công cái kén ánh sáng màu lam này.

Đôi tay Diệp Thấm lập tức mau chóng di động trên bàn điều khiển chính của quang giáp, cái quang giáp Dạ thích này của nàng trang bị hệ thống quét hình cao cấp, công năng mạnh mẽ. Kén ánh sáng màu lam trên màn hình lập tức được phóng lớn, bên trong lại là người!

Thân thủ thật cao minh! Diệp Thấm không khỏi khâm phục từ tận đáy lòng, điều làm nàng kinh ngạc nhất là người này lại là một cô gái. Dưới công kích như cuồng phong bạo vũ thể này mà không lộ chút kém thế nào, quả thật là cường hãn a! Mà cái ống hợp kim đó ở trên tay nàng ta quả thật là xuất thần nhập hóa, Diệp Thấm đã thâm đoán trong lòng coi cô gái mặc đồ trắng này rốt cuộc là đệ tử của vị đại sư nào.

Nhưng rõ ràng lúc này không phải là lúc rảnh nói chuyện trong nhà, nàng vẫn còn nhiệm vụ trên người, không thể dừng lại. Nhưng tiện tay mà làm đối với Diệp Thấm mà nói lại đơn giản vô cùng.

Lam cực trùng xà đối với võ thuật gia mà nói thì cực kỳ đáng sợ, nhưng đối với sư sĩ đã bay trên không, điều khiển quang giáp mà nói lại không có chút uy hiếp nào.

- A Tử, người dẫn hai cái quang giáp Vồng Thức, cứu ba người đó, nhưng đừng làm trễ quá nhiều thời gian. Chúng ta sẽ không đợi các người. Diệp Thấm hạ lệnh nói.

- Được thôi, đại tỷ, đối phó mấy thứ giun bò này cũng chỉ trong nháy mắt. Một gã thanh niên tùy tiện, cầu thả xuất hiện trên màn hình.

Ba cái quang giáp Vồng Thức mau chóng rời khỏi đám quang giáp chiến đấu, bay về phía ba người Nhuế Băng.

Quang giáp Vồng Thức là một loại quang giáp tăng viện hỏa lực mạnh, nó trang bị ma trận tản quang - D, có thể cung cấp hỏa lực cực mạnh, hình thành lưới hỏa lực dày đặc. Nhưng nó có một khuyết điểm trí mạng, đó chính là tốc độ bay của nó vô cùng chậm chạp, thiếu phương pháp bảo vệ bản thân, bắt buộc phải sử dụng phối hợp với quang giáp khác. Hơn nữa, nó có yêu cầu cực kỳ lớn đối với tầm năng lượng, bổ sung rất phiền phức. Ngoại hình của quang giáp Vồng Thức cũng vô cùng đặc biệt, từ xa nhìn giống như một con trai.

Nhuế Băng đã lâm vào một loại trạng thái vô thức huy động ống hợp kim trên tay, không chút chú ý tới ba cái quang giáp đang bay về phía này. Đôi tai của nàng đã sớm bị tiếng bộp bộp dày đặc như cơn mưa xối xả làm tắc nghẽn. Mấy âm thanh này chẳng qua là âm thanh ống hợp kim trên tay nàng đánh trúng mấy con Lam cực trùng xà đó mà phát ra.

Ba cái quang giáp Vồng thức xếp hình chữ phẩm bay về phía Nhuế Băng.

Đột nhiên, ba cái quang giáp Vồng thức soạt cái mở ra ma trận tản quang cao cấp của quang giáp, giống như ba con dã thú hồng hoang đột nhiên mở cái miệng to đầy máu của chúng. Trên trăm chùm ánh sáng từ trong ma trận tản quang mở ra ở phía trước quang giáp Vồng Thức bắn ra, ở trên không hình thành một tấm lưới hỏa lực rực rỡ.

Quang giáp Vồng Thức là quang giáp độc hữu của Diệp gia. Thứ sở trường nhất của bản thân Diệp gia là cận chiến quang giáp, vẫn luôn thiếu sót hỏa lực tầm xa chi viện. Quang giáp Vồng Thức chính là vì bổ sung khiếm khuyết này mà nghiên cứu sản xuất ra. Nhưng Diệp gia cực thiếu người sở trường xạ kích, bắt buộc, loại quang giáp Vồng Thức bắn bao trùm không cần nhắm bắn quá chính xác này lập tức trở thành lựa chọn tốt nhất của bọn họ.

Ba cái quang giáp Vồng Thức bay vòng vòng trên không, hỏa lực mãnh liệt của ma trận tản quang - D trong khoảnh khắc này hoàn toàn được thể hiện ra. Cả mặt đất giống như bị cây xối dũ dội. Mà mấy Lam cực trùng xà đó bị đánh trúng thì hoàn toàn không có bất cứ cơ hội sống sót nào. Ba cái quang giáp Vồng Thức nếu như không phải kiêng dè ba người Nhuế Băng, bọn họ sử dụng chùm ánh sáng có tính nổ thì chỉ e mấy Lam cực trùng xà này sẽ không còn nào may mắn thoát được.

Liếc nhìn đội ngũ đã có chút khoảng cách, A Tử không muốn dây dưa thêm ở chỗ này, đại tỷ đã muốn cứu ba người này, vậy thì cứu bọn họ xong, mấy người mình cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Ba cái quang giáp Vồng Thức lập tức thay đổi sách lược, chọn bay tầng thấp, mau chóng lướt qua trên đầu ba người Nhuế Băng. Ba cái quang giáp Vồng Thức điều chỉnh phạm vi công kích của ma trận tản quang, hạn chế chúng trong phạm vi rộng năm mét.

Tất cả hỏa lực của ba cái quang giáp Vồng Thức mở ra hết, bao phủ trong phạm vi chỉ có rộng năm mét, vậy thì độ lớn của mật độ hỏa lực trong phạm vi công kích này khá là kinh người. Dưới sự đả kích của hỏa lực mạnh thế này, trong phạm vi công kích không có một con Lam cực trùng xà nào có thể thoát chết.

Nhuế Băng lúc này đã hoàn hồn lại, không dám do dự, hai cái tay phân biệt xách Thạch Phù Âm và Thạch Sùng Minh, theo sát phía sau ba cái quang giáp Vồng Thức.

Ba cái quang giáp Vồng Thức dọn ra một khu vực trống trải rộng năm mét, Nhuế Băng liều mạng hết sức lực, dùng sạch một tia lực lượng cuối cùng men theo khu vực trống trải bị cháy khét lẹt này chạy tới trước như bay.

Thế là ba cái quang giáp mở đường phía trước, ba người Nhuế Băng theo sát phía sau, chính là cứng rắn như vậy mà chạy thoát phạm vi che phủ của Lam cực trùng xà.

Nhìn đám ánh sáng màu lam đáng sợ ở xa xa sau lưng, dù là Nhuế Băng tâm chí kiên định, cũng không khỏi hoảng sợ trong lòng. Chân Nhuế Băng mềm oặt, suýt nữa ngã xuống. Nàng đã tới mức thể lực khô kiệt, lúc này thoát ly hiểm cảnh, sự mệt mỏi như thủy triều xông tới, nhưng Nhuế Băng biết lúc này không thể ngã xuống, chỉ mở to miệng cố sức thở, hy vọng khôi phục chút thể lực.

Ba cái quang giáp Vồng Thức đó thấy ba người Nhuế Băng đã thoát khỏi hiểm cảnh, quay đầu rồi cấp tốc đuổi theo phương hướng biến mất của đội ngũ.

Mãi sau nửa phút, Nhuế Băng mới điều hòa lại, sắc mặt hơi tốt. Nhìn phương hướng biến mất của ba cái quang giáp, Nhuế Băng không khỏi mở miệng hỏi: “Vừa rồi đó là người nào?”

- Là người của Diệp gia. Sắc mặt của Thạch Sùng Minh lộ ra vẻ vui mừng, nhưng rất mau liền ngưng trọng lại: “Phương hướng bay của bọn họ hình như là Khuê La thành. Cũng không biết bên đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà Diệp gia lại xuất động nhiều quang giáp chiến đấu như vậy.”

- Người của Diệp gia? Nhuế Băng giống như đang suy ngẫm gì đó: “Diệp...”

Ba người Phượng Vô Tinh, Đóa Hoàn và Diệp Bối tự mình dẫn theo thủ hạ của mình, liều mạng đuổi theo đám người đó. Thực lực mạnh mẽ của đám giới giả đó đã làm bọn họ dẹp bỏ ý nghĩ ra tay trong khu vực cấm bay, hiện giờ bọn họ chỉ muốn không bị mấy người này bỏ rơi. Nhưng dường như tốc độ của mấy giới giả đó cũng chậm lại, điều mới làm khoảng cách giữa hai bên không mở rộng thêm ra.

Ba trăm km của khu vực cấm bay quả thật là một khoảng cách không ngắn. Mấy người Phượng Vô Tinh thậm chí dẫn đo có phải hiện giờ đã có thể gọi quang giáp ra. Nhưng nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng mà cử động này sẽ mang tới, ba người không hèn mà cùng bỏ qua ý nghĩ này.

Địa thế phía trước đã không phải là bằng phẳng như thế, từ từ có chút nhấp nhô, thậm chí có vài ngọn núi nhỏ.

Đám giới giả này đã tiến vào khu vực này, nhìn thấy bọn họ chui vào một khe núi, mấy người Phượng Vô Tinh ai nấy đều nôn nóng, càng ra sức chạy như điên.

Tốc độ của đám người Diệp Bối nhanh nhất, trong ba đại thế gia, thân thể cường hãn nhất vô nghi chính là phải kể đến Diệp gia rồi. Diệp Bối vừa rồi nhận được tin tức Diệp Thâm gửi tới. Bọn họ đã vào hành tinh Nguyệt Mang, rất mau thì có thể tới được chỗ này. Tin tức này làm Diệp Bối vui mừng ra mặt.

Ba đám người mau chóng tiến vào khe núi này. Đối phương tuy rằng lực lượng của mỗi người đều vô cùng cường hãn, nhưng dù sao chỉ có hai mươi người, mà bên mình mỗi nhà đều có hai, ba trăm người, muốn không dựa vào quang giáp mà bắt sống mấy giới giả này đích xác là không có thể, nhưng mấy giới giả này nếu như muốn tiêu diệt bọn họ thì càng là người điên nói chuyện mơ.

Với lại, bọn họ ngược lại hy vọng mấy giới giả này quay đầu lại dây dưa với bọn họ, mục đích của bọn họ vốn là những nhằng đám người này.

Cho nên bọn họ mới đặc biệt không sợ như vậy.

Nhưng, khi bọn họ tiến vào khe núi, lập tức cực kỳ kinh hãi.

Trên đất trống trong khe núi, mười đội ngũ chiến đấu tiêu chuẩn một trăm người nghiêm túc đứng, không chút tiếng động, trong không khí sát khí tung hoành. Trên mặt mỗi người bọn họ đều mang mặt nạ y chang nhau, ánh mắt cũng lạnh lẽo vô tình.

Sắc mặt Diệp Bối, Phương Vô Tinh, Đóa Hoàn cùng đột nhiên biến sắc.

Xoay đầu nhìn, sau lưng bóng người lóe lên, mọi người của ba đại thế gia đều mặt không còn chút máu.

Dẫn dụ mà đánh, đây chính là phương pháp đơn giản mà hữu hiệu Diệp Trùng nghĩ ra. Phảng phất như bản năng khi một mình hấn sấn thú lúc còn ở hành tinh rác lại trở về trên người hấn. Hấn lúc đó chỉ có Ôn Ni cũ kỹ, mà kỹ xảo điều khiển của hấn thô lậu vô cùng, nhưng dù là như vậy, hấn vẫn ở hành tinh rác, rất nỗ lực tranh đấu cùng với mấy sinh vật biến dị đó.

Trong mắt Diệp Trùng, sáu, bảy trăm người trước mắt này và mấy thú săn trên hành tinh rác đó chẳng có chút khác biệt nào.

- Giết! Diệp Trùng nhẹ nhàng thốt ra chữ này.

Trên không lướt qua vô số bóng người, năng lực cận chiến mạnh mẽ của Tang tộc lại một lần nữa lộ ra nanh vuốt của nó.

Giới giả, toàn bộ vậy mà đều là giới giả! Mỗi người trong ba đại thế gia đều đã hoàn toàn tuyệt vọng, trong mắt mỗi người đều lộ ra sự kinh khủng không gì so sánh được. Đồ sát được thực hiện dưới một loại hiệu suất cực cao, so với mấy dã thú của Thiên vực trì đó, mấy chiến sĩ của ba đại thế gia này yếu ớt tới mức kinh người. Mà Tang tộc không hề bối rối vì đối phương yếu ớt mà có bất cứ sự coi nhẹ nào, phối hợp chiến thuật vẫn được chấp hành không chút sai sót, điều này làm hiệu suất chiến đấu tăng lên rất lớn.

Diệp Bối đột nhiên khàn giọng rống lên: “Ta biết người họ Diệp, người chẳng lẽ không muốn biết cha mẹ người...” Giọng nói đột nhiên tắc nghẹn, là hấn bị một người Tang tộc ở bên cạnh giết chết, cặp mắt tức giận nhìn trên gương mặt đầy vẻ bất cam.

Diệp Trùng hơi ngẩng đầu, quang mang trong cặp mắt hiện lên, dáng vẻ có chút ngẩn ngơ.

Cha mẹ, đây là một từ mới xa lạ làm sao a! Nếu như không phải học qua sinh lý học, Diệp Trùng thậm chí còn cho rằng mình hoàn toàn không có cha mẹ. Trong ký ức của hấn, chỉ có cha nuôi, cha nuôi cũng chưa từng nói qua với mình bất cứ việc nào có liên quan tới cha mẹ mình.

Hấn biết câu nói cuối cùng của Diệp Bối là nói với mình.

Hấn biết mình họ Diệp, hấn cũng họ Diệp, chẳng lẽ hấn biết cái gì? Hấn nhất định biết cái gì đó! Ánh mắt Diệp Trùng rơi trên người Diệp Bối, nhưng Diệp Bối đã thành một cái xác chết, cũng không thể nói thêm được nữa.

Rất mau thì chiến đấu đã kết thúc. Diệp Trùng lập tức hoàn hồn lại, cười chế giễu mình, mình vậy mà lại phân tâm vì loại vấn đề này. Vốn cho rằng trên đời này thứ có thể làm mình để ý cũng chỉ có Mục Thương, hình như mình đã nghĩ đơn giản rồi.

Ngước mắt nhìn, mọi người Tang tộc đã lại đứng xếp thành một tiểu đội chiến đấu. Nhưng mỗi người đều có dáng vẻ đờ đẫn sát khí, điều này không khỏi làm Diệp Trùng rất đau đầu.

Nếu như bọn họ không thể che giấu khí tức của mình, vậy tương lai nhất định đây sẽ thành căn cứ để kẻ địch phân biệt. Đám người này đi ra, vô luận là ở chỗ nào đều vô cùng chói mắt, muốn không làm người ta chú ý cũng khó. Mà bây giờ, điều Diệp Trùng không muốn làm nhất chính là làm người ta chú ý, thứ hấn muốn làm chẳng qua chỉ là ngấm phát triển lực lượng của mình. Diệp Trùng hiện giờ căn bản đã tạm thời bỏ qua mục tiêu xa vời là làm thế nào trở về năm thiên hà lớn để đi tìm Mục Thương này. Ở thế giới này, hấn cuối cùng hiểu lực lượng một người là nhỏ bé thế nào.

Tang tộc tuy là một lực lượng hỗ trợ không nhỏ, nhưng dùng nghèo khổ rách áo ôm để hình dung Tang tộc không còn gì thích hợp hơn. Với lại, người Tang tộc không hiểu che giấu khí tức của mình, cực dễ gây phiền

phức. Quang giáp tông ỉ cũng là một thứ rất dễ gây phiền hà, phương thức chiến đấu của nó quả thật quá đặc biệt. Trước mặt người ta, Diệp Trùng hoàn toàn không dám để bọn họ lấy quang giáp tông ỉ ra.

Tang tộc là một lực lượng không nhỏ, lại là một lực lượng không thể dễ dàng sử dụng. Một khi quang giáp tông ỉ lộ ra, Diệp Trùng rất hiểu thứ tiếp theo sẽ tới là cái gì.

Gật đầu ra dấu với Tang Phàm, Tang Phàm lập tức biết ý thay Diệp Trùng ra mệnh lệnh. Mọi người lập tức gọi quang giáp tông ỉ ra, chui người vào trong. Nói thật, quang giáp tông ỉ dùng để bỏ trốn thì thích hợp vô cùng.

Chống quét hình, tốc độ nhanh, hai đặc điểm này làm quang giáp tông ỉ trở thành quang giáp bỏ trốn ưu tú nhất.

Ngồi quang giáp tông ỉ, một ngàn người Diệp Trùng này, gào rít mà thông thả rời đi.

308. Chương 308: Nhất Dạ Bạo Phú

Đoạn ghi hình máu tanh vô bì dường như kể lại cho mọi người sự thảm liệt của trận chiến đấu đó, còn có sự lãnh khốc của kẻ gây ra. Gần như mọi người đều ý thức được, thể lực thần bí mà cường đại này chính là im hơi lặng tiếng như thế mà quật khởi.

Tiếp đó, trên mạng mô phỏng lại xuất hiện đoạn ghi hình Diệp Bối và gã thần bí đeo mặt nạ giao thủ. Tuy chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng đoạn ghi hình này lại làm cho rất nhiều người chú ý. Hơn nữa, đánh giá liên quan tới thực lực của gã thần bí đeo mặt nạ này nhiều không kể xiết, trong đó thứ làm người ta chú ý nhất lại là đánh giá của giới giả Tào Vô Tu, đánh giá của Tào Vô Tu chỉ có ít ỏi vài chữ: nặng nề như ý, mạnh! Đây gần như từ một góc độ khác chứng minh cách nói hai mươi giới giả không hề là lời nói hàm hồ.

Hiện giờ khắp nơi lòng người thấp thỏm, rất nhiều người đều cực kỳ lo lắng mà suy đoán, chỉ e cục diện yên bình mấy trăm năm của thiên hà Hà Việt rất có khả năng một đi không trở lại rồi.

Đồng thời, suy đoán liên quan tới hai mươi giới giả này xuất hiện không dứt, nhưng hai mươi giới giả tiêu diệt sáu trăm cao thủ, cách nói này gặp phải sự phản đối, bao gồm cả rất nhiều giới giả đã thành danh nhiều năm. Giới giả tuy mạnh mẽ, một chọi năm, một chọi mười đều có khả năng, một chọi mười lăm, vậy thì xác suất hẳn chiến thắng sẽ trở nên cực kỳ nhỏ bé. Hai mươi đấu sáu trăm, tương đương với một giới giả phải đấu với trên ba mươi người, hơn nữa, sáu trăm người này không hề là cao thủ bình thường, mà là võ thuật gia và sư sĩ đi ra từ ba đại thế gia.

Mọi người đều biết, điều kiện bước vào ba đại thế gia vô cùng nghiêm ngặt, mỗi một người bọn họ trong đám nhân viên đều có thực lực mạnh mẽ. Hai mươi giới giả đấu với hơn sáu trăm cao thủ như vậy, căn bản không thể nào thắng được.

Sắc mặt Diệp Thắm tái mét, trái tim rỉ máu. Nàng tới trễ một bước, khi nàng nhìn thấy thảm trạng trong khe núi, cả đầu óc đã hoàn toàn ở trong một loại trạng thái ngây ngốc. Thật ra không chỉ là nàng, năm trăm sư sĩ của Diệp gia, có ai không phải hốc mắt muốn rách? Mấy trăm năm trở lại đây, vẫn không có ai dám khiêu chiến quyền uy của Diệp gia thế này.

Diệp Thắm rất nhanh liền bình tĩnh lại, nàng mau chóng phái đội thám dò, nhưng không ai thu được gì. Song nàng không hề lo lắng, nàng trước khi tiến vào hành tinh Nguyệt Mang thì đã sớm an bài nhân thủ giám sát chặt chẽ hành tinh Nguyệt Mang. Mỗi một tàu vũ trụ bay ra từ hành tinh Nguyệt Mang, mỗi một quang giáp bay ra từ hành tinh Nguyệt Mang đều chịu sự giám sát nghiêm ngặt.

Chỉ cần bọn họ rời khỏi hành tinh Nguyệt Mang, người của mình nhất định có thể phát hiện tông tích của bọn họ, ở một điểm này, Diệp Thắm có đầy tự tin.

Nhưng từng ngày qua đi vẫn không phát hiện chút bóng dáng của đám người này, tự tin vốn dĩ kiên định vô bì của Diệp Thắm từng chút bị tiêu tán. Đám người này giống như đột nhiên biến mất trong không khí.

Trong số mọi người, trong số tin tức đã biết, kẻ tiếp cận sự thật nhất lại là Mễ gia. Nhưng đối với loại tình báo cực kỳ bí mật này, bọn họ vẫn không ngóc tới mức nói với người khác, hơn nữa cha mẹ bọn họ đã

nghiêm lệnh bọn họ không được nói với bất cứ ai chút gì. Con cháu thế gia giống Mễ gia thế này ở Khuê La thành tuy không coi là nhiều, nhưng cũng tuyệt không coi là ít, lại có ai sẽ chú ý tới bọn họ chứ. Chỉ là trong lòng bọn họ vừa thâm mừng vừa lo lắng, quen biết một đối tác cường đại như vậy, rốt cuộc là phúc hay là họa?

Nhưng khi bọn họ nhận được thỉnh cầu của Quả lão đại truyền tới hy vọng bọn họ có thể giữ bí mật, bọn họ cuống cả lên đồng ý ngay. Đùa à, đám người này ngay cả giết người của ba đại thế gia cũng không mềm tay, vậy Mễ gia trong mắt bọn họ càng không coi là gì.

Trong trận phong ba này, vẫn có hai phe có tình huống hơi ngược ngập, đó chính là Kim Quy tộc và Thạch gia. Mà học phí giá trên trời năm tỷ điểm và hai điều kiện hà khắc cũng trở thành đề tài tốt nhất khi nói chuyện phiếm của người đương thời.

Nhưng lực lượng chiến đấu của ba đại thế gia không ngừng điều động tiếp theo làm rất nhiều người ngửi ra mùi vị bất an trong không khí. Chịu ảnh hưởng của việc ba đại thế gia điều động chiến lực, dưới phản ứng dây chuyền, các phe thế lực nhao nhao làm ra cử động tương ứng.

Mấy người Diệp Trùng đã trở về tới hành tinh Dật Cúc, đồng thời dọc đường còn mua lượng lớn vật tư.

Tính toán thu hoạch lần hành động này, Diệp Trùng khá vừa ý. Thỏi Lưu kim mang theo bán được tám mươi triệu điểm, thù lao hộ tống ba người Mễ Kỳ mười triệu điểm, còn món lớn nhất không qua được hai phần học phí đã nhận, tổng cộng mười tỷ. Nếu như có người hỏi Diệp Trùng, cảm giác nhất dạ bạo phú là thế nào, đáp án của Diệp Trùng chắc hẳn là cảm giác mua sắm thật tốt!

Trên thực tế, khi Diệp Trùng mang theo cả một đội tàu vận chuyển tới căn cứ, mức độ phong phú của biểu tình trên mặt Tang Phổ tuyệt đối làm người ta khó quên. Trong này bao gồm lượng lớn những thứ quang giáp tông ừi cần như thiết bị liên lạc, quét hình, vân vân. Diệp Trùng còn mua tới năm ngàn cái quang giáp Hãn Quang - III. Quang giáp Hãn Quang - III là một quang giáp đánh cận chiến điển hình, thuộc vào quang giáp đẳng cấp trung bình thấp, trừ động cơ quang giáp xuất sắc ra, phương diện khác quả thật rất bình thường, thích hợp sư sĩ loại tốc độ sử dụng.

Nhưng cái quang giáp cấp trung này so với mấy quang giáp cao cấp Diệp Trùng từng thấy qua ở năm thiên hà lớn đó thì xuất sắc hơn nhiều, vô luận là kết cấu hay là thiết kế đều vô cùng hợp lý.

Trừ mấy thứ này ra, Diệp Trùng còn mua lượng lớn máy móc cải tạo quang giáp. Có một tàu vũ trụ chuyên môn chở các loại dược phẩm, đây là Diệp Trùng mua vì mấy người Tang tộc của Thiên vực trì. Trong hoàn cảnh hiểm ác đó của Thiên vực trì, dược phẩm mới là thứ Tang tộc cần nhất. Mấy thứ đồ dùng sinh hoạt khác nhiều vô kể, mỗi khi nhìn thấy mấy đồ vật phẩm chất cao như núi này, mọi người Tang tộc cảm thấy như đang nằm mộng, ngay cả một người vẫn luôn trầm ổn như Tang Phổ cũng toét miệng cả ngày.

Xem ra, nhất dạ bạo phú quả nhiên không phải là thứ mỗi người đều có thể chịu được.

Mua sắm mọi thứ đều do Mễ gia ra mặt. Đối với loại thế gia thương nhân như Mễ gia này, làm mấy việc này càng thích hợp hơn Diệp Trùng, với lại cũng không làm người ta chú ý chút nào.

Nhưng Diệp Trùng rất mau liền hoàn hồn lại từ trong trạng thái bạo phú, vấn đề hẩn đối mặt lúc này quả thật là quá nhiều rồi.

Thu liễm khí tức, vấn đề phải đối mặt trước tiên này, nếu không, đám người này dù đi ra đường, chỉ e xung quanh năm mét tuyệt không có ai dám tới gần. Nhưng vấn đề này cũng là vấn đề Diệp Trùng vô cùng đau đầu, hẩn không biết lúc đầu mình khi nào học được, hiện giờ nếu như để hẩn truyền thụ kinh nghiệm, hoàn toàn làm hẩn không biết nói từ đâu. Hết cách, Diệp Trùng dứt khoát quẳng vấn đề khó khăn này cho Tang Phổ, còn làm thế nào thì tùy bọn họ. Diệp Trùng chỉ đặt ra một điều, người không biết thu liễm khí tức không được phép ra khỏi căn cứ.

Tin đồn trước mắt căng thẳng như vậy, Diệp Trùng thế nào cũng không dám cho đám người này ra ngoài, bị người có lòng phát hiện là một việc khá phiền phức. Đối kháng chính diện với ba đại thế gia, Diệp Trùng biết mình có bao nhiêu sức, loại việc ngốc này, hẩn tuyệt sẽ không đi làm.

Trong căn cứ gà bay chó chạy, toàn bộ năm ngàn Tang tộc vất óc suy nghĩ, nghĩ làm sao mới có thể thu liễm khí tức. Đáng thương nhất lại là mấy người Quả lão đại, bị lôi ra làm giám khảo, đánh giá xem có đạt

tới tiêu chuẩn thu liễm khí tức hay không. Rốt cuộc là sự nhiều chao ít, Quả lão đại ai nấy đều là bánh bao thay thế, khổ sở tới mức phát hoảng. Trong số này, người duy nhất trở nên hăng say chính là tiểu Francis, bởi vì nếu như làm giám khảo thì không cần đối mặt với huấn luyện địa ngục mà Tang Phổ lập ra cho hắn.

Diệp Trùng còn có một chỗ đau đầu, đó chính là quang giáp tông ừ. Quang giáp tông ừ tuy uy lực mạnh mẽ nhưng quả thật quá đặc biệt. Hắn tin rằng chỉ cần người vừa nhìn qua lần đầu thì sẽ hoàn toàn không quên. Cho nên Diệp Trùng mới mua năm ngàn cái quang giáp Hãn Quang - III, chính là vì cho mấy người này bình thường lấy ra để làm màn che.

Quang giáp mua rồi, nhưng vấn đề quan trọng bây giờ là bọn họ đối với việc làm thế nào sử dụng bàn điều khiển quả thật là vụng về vô cùng, hoàn toàn không có chút linh tính bọn họ có trên quang giáp tông ừ. Diệp Trùng phí hết nước miếng, thêm vào chính mình làm mẫu, một đám người phía dưới giống như một đám ngỗng ngốc nghếch, đáng vẽ ngơ ngẩn.

Diệp Trùng hết cách rồi, nhưng may mà trên đời này vẫn có loại đồ tốt như hình nổi. Tự mình làm một bộ giảng giải, làm mẫu tiêu chuẩn, Diệp Trùng phát cho mỗi người bọn họ một phần, tiếp đó cũng quăng việc này cho Tang Phổ, hoàn toàn mặc kệ Tang Phổ có đáng vẽ như là một trái khổ qua. Vẫn là quy định đó, người không học xong làm sao điều khiển quang giáp Hãn Quang - III không được phép ra khỏi căn cứ.

Có một việc, từ hành tinh Nguyệt Mang trở về vẫn luôn quanh quẩn trong đầu Diệp Trùng, thế nào cũng đuổi không đi.

Đó chính là câu mà Diệp Bối chỉ nói một nửa.

Cha mẹ hắn rốt cuộc là ai? Tại sao lại quăng mình ở hành tinh rác?

Trước giờ, hắn vẫn luôn dùng một loại thái độ không thấy đối với vấn đề này. Trước mặt quy luật hàng đầu là nỗ lực sinh tồn này, vấn đề này nhiều nhất chẳng qua chỉ thoáng qua trong đầu hắn, quá xa xôi với hắn. Với lại, dưới tình huống không có bất cứ manh mối nào, hắn căn bản cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Nhưng hiện giờ, vấn đề này lại vô ý xuất hiện trước mặt hắn.

Diệp gia, thế gia này và mình có cùng họ. Nửa câu Diệp Bối nói trước lúc chết làm Diệp Trùng ý thức được, mình và Diệp gia nhất định có rất nhiều chỗ liên hệ.

Chẳng lẽ cha mẹ mình là người của Diệp gia? Con cháu thế gia, thân phận này ngược lại không tồi nhỉ, hình như vô cùng thích hợp với việc vì tình một đêm mà xuất hiện con riêng, sau đó mình đương nhiên là bị vứt bỏ rồi.

Phản ứng trở lại, Diệp Trùng lắc đầu cười khổ, xem ra ảnh hưởng mình chịu của Thương quả nhiên không thấp a, loại kịch tính phim ảnh điển hình này mình lại vẫn còn nhớ.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Diệp Trùng có chút xuất thần. Đột nhiên, hắn vô bì hoài niệm, hoài niệm Mục Thương, hoài niệm cha nuôi, hoài niệm Tiền gia gia, hoài niệm những ngày tháng đơn thuần mà vui vẻ đó.

Việc này, tra xét sau đi, đột nhiên, Diệp Trùng hạ quyết tâm. Sự do dự và ngơ ngàng trong mắt quét cái sạch trơn, lại hồi phục về lạnh nhạt bình thường.

Trước khi điều tra việc này, mình vẫn có vài việc phải làm.

309. Chương 309: Hàm Gia Mới Mỹ Lệ

Màn hình nổi lại là hình ảnh của Diệp Trùng. Nếu như Diệp Trùng ở chỗ này, nhất định sẽ nhớ ra đây là đoạn cảnh tượng hắn tham gia thi đấu ở học viện Lam Hải. Sự cảnh giác của Diệp Trùng, tốc độ tay kinh người, còn có ánh mắt như dã thú, được chụp lại rõ ràng. Đây là hình ảnh một lần duy nhất gương mặt thật của Diệp Trùng lưu truyền trên mạng mô phỏng, không ngờ lại bị Diệp gia tìm được. Năm đó chính là thông qua bản ghi hình này mới làm cho giáo quan Huck tìm thấy Diệp Trùng.

Thiếu niên thần bí này không ngừng thay đổi tên, Mục, Diệp Trùng... Ông lão không biết cái nào mới là tên thật của hắn, nhưng lão cảm thấy trong tất cả những cái tên này, Diệp Trùng mới phải là tên thật sự của hắn, hơn nữa, điều quan trọng là họ của cái tên này là Diệp!

- Diệp Trùng... hẳn thật sự là dòng chính của Diệp gia ư? Ông lão lẩm bẩm một mình. Tất cả vấn đề giống như sương mù vậy, làm người ta khó mà nhìn thấy diện mạo thật sự bên trong nó. Sự khai phá của chất lỏng bạc, lão biết rất rõ, giống như vậy, tác dụng phụ của nó, lão cũng rất rõ ràng. Chỉ có người thật sự có huyết mạch thuần chính nhất của Diệp gia mới có thể không dùng bất cứ dược vật nào mà vượt qua được sự phản phệ của chất lỏng bạc.

Trong số tất cả những người sử dụng chất lỏng bạc, Diệp Trùng là ngoại lệ duy nhất của Hắc giác. Từ điểm này mà xét, tên Diệp Trùng này rất có khả năng có huyết mạch của Diệp gia. Mà thể chất Diệp Trùng biểu hiện ra cũng có đặc trưng đặc hữu của Diệp gia. Cho nên, khi báo cáo đưa tới chỗ này của lão, lão lập tức ra lệnh đuổi bắt. Chỉ cần có thể bắt được Diệp Trùng, mọi vấn đề đều giải xong. Nhưng không ngờ sự cảnh giác của Diệp Trùng cực kỳ cao, hơn nữa thực lực không ngừng tăng cường, mỗi lần đều mang lại phiền phức cho việc vây bắt của bọn họ. Mà mệnh lệnh bắt buộc phải bắt sống càng làm cho cấp dưới bó tay bó chân, hiệu suất giảm rõ rệt.

Nhưng ông lão lại không muốn mạo hiểm, cấp dưới có chết nhiều hơn với lão mà nói chẳng qua cũng chỉ là một con số. Nếu như Diệp Trùng thật sự là dòng chính của Diệp gia, vậy đối với Diệp gia mà nói, thực sự là một tin tức khá có tính xung kích. Tuy trong ký ức của lão, Diệp gia dường như không hề có dòng chính lưu lạc ở ngoài.

Ba đại thế gia có thể có được địa vị thế này ở trong thiên hà Hà Việt, nếu như truy ngược lại tới chỗ gốc rễ nhất, đó chính là huyết mạch. Huyết mạch của ba đại thế gia có đặc điểm riêng, vậy đối với Diệp gia mà nói, lại có ưu thế mà người bình thường không sao so sánh được. Chính là dựa vào loại ưu thế nguyên thủy nhất này, tổ tiên của bọn họ trải qua kinh doanh trong thời gian dài, không ngừng mở rộng ưu thế này mới hình thành ba đại thế gia của ngày nay. Mấy trăm năm trước, có rất nhiều gia tộc khác cũng có rất nhiều chỗ kỳ dị, nhưng bọn họ đều tan thành mây khói trong bụi bặm của lịch sử, thí dụ từng có một Tang tộc, ở mấy trăm năm trước cực kỳ huy hoàng, nhưng hiện giờ lại đã sớm biến thành tro bụi.

Hiện giờ, loại ưu thế huyết mạch này đã bị suy nhược tới mức độ cực kỳ nhỏ. Thứ ba đại thế gia hiện nay cạnh tranh nhau là nguồn lực, là nhân tài, là kỹ thuật, là sức mạnh tổng hợp. Mà mấy thứ này, hầu hết đều không phải thứ dòng chính có thể làm được. Diệp gia hiện nay nếu như mang tất cả dòng phụ đều cộng lại thì gần tròn tròn ba mươi triệu người. Nhưng dòng chính thật sự chỉ có không tới hai ngàn người, làm sao duy trì sự thuần chính của huyết mạch Diệp gia vẫn luôn là vấn đề vô cùng đau đầu của các đời gia chủ.

Sư sĩ mạnh mẽ nhất của ba đại thế gia ai nấy đều không ngoại lệ, đều là con cháu dòng chính của bọn họ. Thông thường mà nói, tố chất thân thể của con cháu dòng chính và con cháu dòng phụ sẽ có sự khác biệt rất lớn. Điều này cũng trực tiếp ảnh hưởng tới thành tựu lớn nhất sau khi bọn họ trở thành sư sĩ.

Cho nên ông lão mới vô cùng kỳ quái, từ biểu hiện của Diệp Trùng mà xét, thứ chảy trên người vô nghi là dòng máu Diệp gia thuần chính nhất. Nhưng lão đã kiểm tra nhiều lần tất cả tư liệu của Diệp gia trong khoảng từ năm mươi năm trước tới hai mươi năm trước(1), nhưng không tìm thấy ghi chép có bất cứ một người phụ nữ nào ra đi.

Điều này mới là chỗ lão lấy làm nghi hoặc nhất. Chỉ có điều là nam nữ dòng chính của Diệp gia mới có khả năng sinh ra đời sau cũng là dòng chính. Lão liền tìm lại ghi chép sinh đẻ của tất cả dòng chính Diệp gia từ hai mươi năm trước tới mười năm trước. Diệp gia cực kỳ nghiêm khắc đối với việc quản lý trẻ sơ sinh dòng chính, hơn nữa khoảng thời gian này cũng là thời kỳ lão quản lý cả gia tộc, hoàn toàn không có bất cứ kẽ hở nào.

Vậy thì có một loại khả năng, một con cháu có huyết mạch dòng chính của Diệp gia sau khi rời khỏi Diệp gia, cùng với cô gái nào đó không biết tên kết hợp lại, sinh ra một trẻ sơ sinh có huyết mạch dòng chính của Diệp gia. Đây là một loại kết quả ông lão hy vọng nhất. Điều này cũng có nghĩa là phương pháp duy trì sự thuần chính của huyết mạch truyền lại bao nhiêu năm nay rất có khả năng có được đột phá mới.

Chỉ cần tìm được loại phương pháp này, vậy thì đây tuyệt đối là phát hiện quan trọng nhất trong lịch sử của Diệp gia. Tất cả vì Diệp gia, tên Diệp Trùng này, lão phải có bằng được! Cặp mắt vẫn đục của ông lão đột nhiên bạo xuất một đám tinh mang. Hai mươi giới giả bên cạnh Diệp Trùng đó với lão mà nói, thật sự không đáng một xu, võ thuật gia có mạnh hơn đối với sư sĩ điều khiển quang giáp cũng chỉ bại không thắng được. Điều lão lo lắng nhất là hai thế gia còn lại, bọn họ dường như cũng chú ý tới Diệp Trùng.

Còn Diệp Trùng, hẳn hoàn toàn không biết mình lại đã thành mục tiêu phải có bằng được của Diệp gia. Trên thực tế, hẳn cũng hoàn toàn không có thời gian đi nghĩ mấy việc này, nhật trình của hắn đã được sắp xếp đầy nhóc.

Cái mô hình quang giáp đó mang lại cho Diệp Trùng sự khai sáng rất lớn, kiểu thứ hai của quang giáp tông ừi đã thiết kế xong. So với quang giáp tông ừi mà mấy người Tang Phàm đang sử dụng, điều khiển của kiểu thứ hai càng tốt hơn, tỉ lệ hỏng hóc càng thấp hơn, hiệu suất trở nên càng cao hơn.

Nhưng Diệp Trùng không thể không tạm thời gác lại kế hoạch sản xuất quang giáp tông ừi - II, bởi vì sản xuất của quang giáp tông ừi mới đã không thể thô sơ tới mức dùng điều khắc bằng tay liền có thể hoàn thành, mà cần nhờ số máy móc mà lần này Diệp Trùng mua về đó.

Nhưng số máy móc này trừ Diệp Trùng biết sử dụng ra, người khác hoàn toàn không biết. May mà Diệp Trùng có kinh nghiệm học tập ở phương diện này, tốn một khoảng thời gian chuyên môn làm ra một bộ giáo trình, giao cho mấy người Tang Phàm. Đối với việc còn gì không hiểu, dù sao trên đời này vẫn có loại địa phương gọi là trường học, nhưng cũng phải đợi bọn họ có thể thu liễm khí tức được rồi nói tiếp.

Điều Diệp Trùng phải làm trước mắt là cải tạo Hàm gia mới hoàn toàn. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, lần cải tạo này căn bản không có gì khác biệt với chế tạo cái mới. Bởi vì mỗi một linh kiện đều cần chế tạo mới, tài liệu mà Diệp Trùng lựa chọn là vật liệu xương đặc hữu của Thiên vực trì chuyên môn vận chuyển tới từ Tang gia thôn.

Mỗi một vật liệu xương đều hoàn toàn không giống nhau, chỉ chọn đi chọn lại tỉ mỉ, cuối cùng xác định phương án thiết kế. Sau đó hẳn hoàn toàn đắm chìm trong việc chế tạo quang giáp mới, hẳn lúc này vô luận là ánh mắt hay là kinh nghiệm đều cao minh hơn lúc trước rất nhiều.

Thiết kế của hắn cũng làm cho bản thân hắn cảm thấy hứng thú, có lẽ, đây thật sự là một cái quang giáp cực kỳ đặc biệt. Đối với một người chế tạo quang giáp mà nói, chỉ sợ không có gì làm hắn hứng thú hơn điều này.

Loại hưng phấn lâu ngày không gặp này làm hắn tập trung vô bì, hẳn cực kỳ hưởng thụ loại cảm giác này, vô luận từ góc độ nào mà nói, cái quang giáp này đều là thứ thật sự thuộc về hắn.

Trong căn cứ gà bay chó chạy, khói đen chướng khí. Mỗi một người Tang tộc đều đang cố tìm mọi cách để thử làm sao thu liễm khí tức bạo ngược của mình. Tự nhiên cũng không có ai tới làm phiền Diệp Trùng.

Còn người bên ngoài căn cứ thì rất kỳ quái nhìn cái sư sĩ đoàn Parpart này. Mấy ngày này, chỉ nghe thấy bên trong không ngừng truyền ra các loại âm thanh kỳ quái, nhưng lại không thấy một ai đi ra. Đã lâu như vậy cũng không thấy bọn họ tới nhận ủy thác, thật là một đám người kỳ quái.

Quang giáp cuối cùng cũng hoàn thành, Diệp Trùng trước giờ lười đặt tên, vẫn dùng cái tên Hàm gia này.

Nhìn quang giáp, ánh mắt Diệp Trùng nóng rực vô bì.

Cái quang giáp này nhỏ hơn quang giáp bình thường nhiều, chẳng qua chỉ khoảng bảy mét. Nhưng hai cánh hình bướm nhô ra ở phần lưng lại rộng lớn vô bì, càng làm cho chủ thể quang giáp hiện rõ vẻ nhỏ bé. Từ xa nhìn tới, cả cái quang giáp giống như một con bướm giang cánh, trên đôi cánh năm màu lấp lánh từng điểm sáng vàng kim, quả thật là mỹ lệ vô bì. Đôi cánh màu này là Diệp Trùng dùng một loại keo xương động vật của Thiên vực trì chế thành. Từng điểm sáng vàng kim bên trong chính là Lưu kim. Hai cánh bướm này đối với vũ khí năng lượng có tính phòng ngự vô cùng xuất sắc, là khiến chấn xuất sắc. Hơn nữa, tính co dãn của hai cánh này cực tốt, đủ để bọc kín mít lấy chủ thể của quang giáp. Ngoài ra, đôi cánh màu này có thể làm cho quang giáp bay trong tầng khí quyển càng thêm ổn định.

Giá xương của cánh màu phân bố thành hình bướm này toàn bộ dùng xương cột sống của Thiết bức điều chế thành, ở đầu là gai đỉnh của Thích ly. Thích Ly cũng là động vật đặc hữu của Thiên vực trì, loại động vật này toàn thân đều là gai. Thứ cứng rắn nhất trên người nó là cái gai gọi là gai đỉnh đó, mọc ở đầu mũi của nó.

Cánh màu có thể thu lại, mà cái giá xương cũng có thể tháo xuống từ trên cánh màu, cái này sẽ trở thành mười hai cái xúc tu chỉ có khả năng công kích. Đây là một loại thiết kế khá cực đoan, mười hai cái xúc tu

mềm dẻo tấn công nguy dị vô cùng, nhưng cũng có yêu cầu cực cao đối với người điều khiển. Mấy cái xúc tu này cũng có thể thu lại vào sau lưng quang giáp.

Trừ cái này ra, loại vũ khí mà Diệp Trùng thích nhất, quen thuộc nhất như trủy thủ này, hẳn tự nhiên sẽ không bỏ sót. Chỗ khớp của quang giáp đều có gắn gai nhọn, ở năm thiên hà lớn, loại thiết kế này vô nghi là quá chói mắt, nhưng ở thiên hà Hà Việt, loại thiết kế này lại thường thấy vô cùng.

Ngoài ra, trên Hàm gia mới có khoang bắn đạn chuyên dụng, nhưng hiện giờ bên trong chỉ có đạn nổ mạnh. Nếu như có mỹ nhân tín, vậy thì càng hoàn mỹ rồi, Diệp Trùng không tìm thấy loại chất ăn mòn còn khủng bố hơn “Thương thủy”.

Động cơ của Hàm gia cũ bị Diệp Trùng gỡ xuống, Lệ thạch quý giá vô cùng, thứ Diệp Trùng để ý chính là viên Lệ thạch này.

Màu sắc của vật liệu xương rực rỡ mà không chói mắt, phối hợp cùng với nhau có mỹ lực đặc biệt. Hai cái cánh bướm càng lộ ra khí tức có vài phần hoa lệ trân quý, chủ thể quang giáp nhỏ bé giống như cô gái yêu kiều đứng đó. Gai nhọn trên quang giáp lại nhắc nhở mọi người, cô gái này lại cũng là một chiến sĩ. Hàm gia giống như trong một đêm liền biến thân đổi thành giới tính khác vậy.

Chế tạo ra một cái quang giáp thế này, ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng rất nhiều. Đối với nữ tính hóa hay không nữ tính hóa, Diệp Trùng ngược lại không để ý lắm, thứ hắn để ý chỉ là uy lực của cái quang giáp này. Điều duy nhất làm hắn nhũn mày là cái quang giáp này quả thật quá đẹp, vô luận đặt ở đâu đều bắt mắt vô bì.

Nhưng một chút điểm không thỏa đáng này, sau khi điều khiển Hàm gia mới lập tức bị Diệp Trùng bỏ qua. Loại cảm giác này quả thật quá tuyệt vời, Diệp Trùng khoan khoái tới mức muốn hét to một tiếng! Chủ thể quang giáp thu nhỏ, động tác của nó càng thêm linh hoạt, tốc độ bay càng nhanh, mà do sự hỗ trợ của cánh bướm, sự ổn định khi bay trong tầng khí quyển càng tuyệt.

Mà điều làm Diệp Trùng yêu thích nhất chính là mười hai cái xúc tu giá xương này, biến hóa nguy dị khôn lường, với lại, tốc độ tay siêu cấp của hắn có thể được phát huy đầy đủ. Nhưng Diệp Trùng vẫn tốn khá nhiều thời gian để làm quen với phương thức tấn công cực đoan này.

Hàm gia mỹ lệ, từ khi nó được sinh ra ra, trong mười quang giáp đẹp nhất đã định trước có một chỗ cho nó. Nhưng chính ngay lúc mọi người khuynh đảo vì sự mỹ lệ của nó, thứ nó mang tới cho mọi người lại không hề chỉ là sự mỹ lệ.

Chú thích: NV là từ 50 năm trước tới 50 năm trước, sửa đại thành 50 năm trước tới 20 năm trước.

310. Chương 310: Đổi Mặt

Loại phương pháp thay đổi diện mạo này thật ra là một trong những phương pháp thay đổi diện mạo điều bồi sư thường dùng thời cổ, Quân phong tử rõ ràng là đối với loại tạp kỹ này khá cảm thấy hứng thú, phân tích về phương diện này không ít. Nhưng loại phương pháp mà Diệp Trùng hiện đang sử dụng này lại là loại mà Quân phong tử coi thường nhất, với nàng ta, kỹ thuật của loại phương pháp này hàm lượng không cao, hơn nữa kết quả cuối cùng lại xấu chịu không nổi. Phụ nữ đối với dung mạo thường để ý vô cùng, cho dù là nguy trang cũng không muốn xấu xí.

Nhưng Diệp Trùng đối với tướng mạo của mình hoàn toàn không để ý, dung mạo đẹp đẽ vô cùng với hắn mà nói, vẫn không bằng thực lực tăng thêm một phần. Với lại, loại thủ pháp đơn giản, hữu hiệu này, thay đổi dung mạo là lớn nhất, điều này chính là thứ mà hiện giờ hắn cần.

Sử dụng nhiều loại chất dịch của thực vật đặc biệt, dùng một tỉ lệ nhất định điều bồi thì có thể có được loại dung dịch này. Loại dung dịch này vừa dính lên da, da lập tức sẽ có màu vàng bủng bệnh tật, hơn nữa còn nổi rất nhiều chấm đỏ. Tuy nhìn thì dọa người, nhưng thực tế, loại dung dịch này không có chút tác hại nào với da, lại sử dụng được lâu, không hề bị rửa trôi, chỉ có dung chất tẩy rửa đặc biệt mới có thể xóa đi.

Đây chính là loại phương pháp mà sau khi Diệp Trùng vắt óc suy nghĩ rất lâu mới tìm thấy trong con chip của Quân phong tử. Tri thức điều bồi của phương diện này trước giờ không được hắn xem trọng, điều bồi loại dung dịch này tốn của hắn khá thời gian. Đối với phương pháp khác, đều cần mấy loại vật liệu khá hiếm có, muốn sản xuất quy mô lớn, cho mỗi người Tang Phàm bọn họ đều dùng trước mắt không hiện thực chút nào. Nhưng lần thay đổi diện mạo này của Diệp Trùng cũng thật sự làm cho mấy người Tang tộc chắc lưỡi kêu kỳ lạ và ngưỡng mộ, dù sao ngày ngày đeo mặt nạ cũng không phải là một việc thoải mái.

Đối với mấy người Tang Phàm, Diệp Trùng đã nghiêm lệnh bọn họ trước khi chưa tìm thấy cách thu liễm khí tức, không được phép bước chân ra khỏi căn cứ nửa bước. Hắn không dám dẫn theo mấy người này. Còn mấy người Quả lão đại lại bị Diệp Trùng giữ lại căn cứ, giúp đỡ Tang Phổ xử lý các loại sự vụ.

Diệp Trùng còn mang theo một cái quang giáp Hãn Quang – III để bình thường sử dụng.

Ngồi trên ghế, Diệp Trùng hơi nhắm mắt, trong đầu lại đang quay cuồng. Diệp gia, rốt cuộc là một thế gia thế nào? Diệp Trùng lần này ra ngoài một mình chính là muốn có một sự hiểu biết tương đối trực quan đối với Diệp gia. Tuy mấy người Tang Phàm cực lực phản đối, nhưng Diệp Trùng vẫn quyết định ra đi.

Hơn nữa, một nguyên nhân rất quan trọng thúc Diệp Trùng ra đi là, hắn phát hiện mình dường như không có bất cứ sự hiểu biết nào đối với thiên hà Hà Việt. Vô luận là phương diện nào đều không hiểu biết tí gì. Mạng mô phỏng chỗ này không hề phổ cập giống như năm thiên hà lớn, hơn nữa hiện giờ hắn đối với mạng mô phỏng vô cùng thận trọng, khoa học kỹ thuật của chỗ này phát triển thế này, sự tồn tại giống như Mục Thương có hay không? Nếu như có, vậy thì quá nguy hiểm rồi. Không hiểu rõ hoàn cảnh xung quanh là một việc vô cùng nguy hiểm.

Nhưng vì để mấy người Tang Phàm yên tâm, trên người Diệp Trùng vẫn mang theo mấy liên lạc.

Về ngoài hiện giờ của Diệp Trùng vô cùng dọa người. Xung quanh hắn không có ai dám tới gần, nhưng hắn cũng rơi yên lặng. Giữa đám hành khách xung quanh hoặc là nhỏ giọng chuyện trò, hoặc là sôi nổi thảo luận, loại không khí thoải mái này làm thân thể Diệp Trùng cũng không tự chủ được mà thả lỏng.

Thảo luận của một đám người hấp dẫn sự chú ý của Diệp Trùng.

- Nghe nói Già Cơ hình như bị người ta giết rồi. Người nói là một thanh niên tóc vàng.

- Chết tốt lắm! Loại người cặn bã như vậy, để lại là một mối họa. Một người trung niên mặt hình chữ quốc cao giọng kêu hay.

Nhưng xung quanh lại có người chất vấn: “Tin tức của người đáng tin không? Già Cơ lợi hại như thế, có ai giết được hắn chứ?” Rõ ràng lời nói này gây nên sự đồng tình của rất nhiều người, Già Cơ thành danh đã lâu, hung danh lẫy lừng tuy không phải ai cũng biết, nhưng phàm là người thường đi buôn, hầu hết đều biết, sự nổi tiếng chết trên tay hắn đã không ít rồi.

Thanh niên tóc vàng coi thường nói: “Già Cơ có là gì, người có thể giết hắn nhiều lắm. Ba đại thế gia, Phạn Vãn, Diệp Nhân, Hoàng Cực Minh, bọn họ giết Già Cơ còn không giống giết một con gà sao. Đừng nói ba cao thủ siêu cấp này, ngay cả Thạch Thiên Luân của Thạch gia, Mễ Hà của Mễ gia, mấy người này, một đầu một, Già Cơ khẳng định cũng không phải là đối thủ.”

- Thì đó, nhưng mấy người này lại có ai bỏ thời gian vào loại việc này chứ? Trong đám đông có người phản bác nói.

Người xung quanh ai nấy nhao nhao gật đầu tán đồng, mấy thế gia này trước giờ chỉ lo lợi ích của mình, không phải dân của họ, bọn họ hoàn toàn không lo tới.

- Nhưng nghe nói người lần này giết chết Già Cơ không phải là ba đại thế gia a. Thanh niên tóc vàng về mặt thần bí nói.

- Vậy là ai?

- Ta cũng không biết! Thanh niên tóc vàng nhún nhún vai, buông lỏng tay.

- Thì ra là khoác lác a, làm ta còn cho rằng thật có người giết Già Cơ rồi chứ.

- Đúng đó, tên nhóc này, làm sao có thể mở miệng nói bậy chứ? Trong đám người nhao nhao vang lên tiếng chát vắn.

- Các người không tin thì thôi, dù sao Già Cơ đã chết rồi, mảnh vụn của quang giáp Già Cơ đã được đưa tới hành tinh Chu Gian. Thêm hai ngày nữa, trong bản tin khẳng định sẽ có. Tới lúc đó các người sẽ biết lời ta nói là thật hay giả. Thanh niên tóc vàng cũng không bực bội.

Già Cơ, Diệp Trùng hơi ngẩn ngơ, đây không phải là tên đứng đầu hải tặc chết trên tay Tang Thiết sao?

Nhưng mọi người đều cho rằng thanh niên tóc vàng ăn nói lung tung, lập tức giả tán. Nhưng Diệp Trùng lại khá cảm thấy hứng thú với một số tin tức trong lời nói của thanh niên tóc vàng này. Diệp Trùng đứng dậy, đi tới bên cạnh thanh niên tóc vàng, lịch sự nói: “Vị huynh đệ này, xin chào.” Xuất phát từ tiềm thức, khoảng cách giữa Diệp Trùng và thanh niên tóc vàng bảo trì khoảng một mét rưỡi, đây là khoảng cách tấn công thích hợp nhất của hắn.

Thanh niên tóc vàng nhìn thấy mặt của Diệp Trùng, lập tức ngớ ra, nhưng lập tức cười sảng khoái: “Xin chào, xin chào, vị huynh đệ này có chuyện gì sao?”

Diệp Trùng nói: “Tôi vừa rồi nghe anh nói cái gì mà Phạn Vãn, Diệp Nhân, cảm thấy rất hứng thú. Chỉ là không biết mấy thứ Phạn Vãn gì đó này rốt cuộc là cái gì. Cho nên chỉ đành mạo muội tới hỏi thăm.”

- Không vậy chứ! Thanh niên tóc vàng vẽ mặt khoa trương mà có vẻ đứng đắn: “Huynh đệ, thời buổi này vẫn có người ngay cả mấy thứ này cũng không biết? Chẳng lẽ anh thật sự là từ trong cục đá chui ra sao?”

Về mặt Diệp Trùng không có chút xấu hổ nào: “Ta từ quê lên, hiểu biết ít, anh đừng cười.”

- Ồ ờ, không sao không sao, chỉ cần anh vẫn luôn giữ được loại tư tưởng không biết thì hỏi này vậy thì rất nhanh anh cái gì cũng biết. Thanh niên tóc vàng bộ dáng giống như làm gương vậy.

- Đúng, tôi cũng nghĩ như vậy. Diệp Trùng làm ra vẻ cúi đầu nghe giảng giải, trong lòng lại đang nghĩ, tên này nếu như còn lắm chuyện, hay là trực tiếp tóm hắn tới một góc không người tra khảo trực tiếp, hình như thế này càng có hiệu quả hơn.

- Ủm, huynh đệ người quả nhiên là chịu học hỏi, đã như vậy ta liền nói cho người biết. Lòng hư vinh của thanh niên tóc vàng có được sự thỏa mãn trước giờ chưa từng có, mà gương mặt đầy chấm đỏ đáng sợ vô bì đó của Diệp Trùng lại làm hắn cảm thấy khá là vừa mắt.

- Ba đại thế gia, anh đã nghe qua rồi chứ. Thanh niên tóc vàng hỏi.

- Có nghe qua, chính là Diệp gia, Tuyết Lai tộc và Hy Phượng bộ lạc. Diệp Trùng thành thật trả lời, ba đại thế gia, hình như phiền phức với mình cũng không nhỏ a.

- Ủm, anh biết cái này thì tốt. Phạn Vãn, Diệp Nhân, Hoàng Cực Minh ba người này đều là sư sĩ đỉnh điểm. Phạn Vãn không hề là tên họ của sư sĩ này, mà là tên của cái quang giáp này. Nó là đệ nhất cao thủ của Tuyết Lai tộc, nhưng trước giờ không có ai thấy qua sư sĩ điều khiển Phạn Vãn, thân phận của hắn cũng vẫn luôn là một câu đố. Diệp Nhân và Hoàng Cực Minh phân biệt là cao thủ đỉnh điểm của Diệp gia và Hy Phượng bộ lạc.

- Cao thủ đỉnh điểm? Bọn họ lợi hại cỡ nào? Diệp Trùng cảm thấy rất hứng thú với vấn đề này.

- Bọn họ lợi hại cỡ nào? Hắc hắc, lời này xem ra khá là dọa người đó. Bọn họ có ai không phải là dùng một địch ngàn. Anh nghĩ xem, một người bọn họ liền có thể tiêu diệt một ngàn cao thủ, chính là lợi hại như thế. Thanh niên tóc vàng nói tới mức hưng phấn, giống như bản thân chính mắt nhìn thấy vậy.

Diệp Trùng đã biết tên trước mặt này thật ra chỉ là đang thổi phồng, dùng một địch ngàn, cho dù đối phương là quang giáp Hắc diệu cấp thấp nhất, chỉ riêng trọng lượng đã có thể đem ba tên sư sĩ đỉnh điểm gì đó này đè chết.

- Nhưng nói tới sư sĩ đỉnh điểm, lại không hề chỉ có ba người này. Thanh niên tóc vàng hớp một ngụm nước, tiếp tục nói.

- Vậy không biết còn có ai? Hứng thú vừa mất đi của Diệp Trùng lại dâng lên, không ngờ tên này lại có chút bản lĩnh kể chuyện.

- Ài, huynh đệ này, trên đời này ngộa hồ tàng long, người thâm tàng bất lộ nhiều lắm. Cho nên anh vĩnh viễn không biết rốt cuộc ai lợi hại nhất.

Diệp Trùng ngớ người, không ngờ tên này lại còn có thể nói ra đạo lý này, ngược lại làm hắn có chút cảm giác lau mắt mà nhìn.

- Cứ lấy ví dụ đi, nếu nói khoa học kỹ thuật, hiện thuộc về Tuyệt Lai tộc là cao nhất. Nhưng nếu nói tới sự cường hãn của thân thể, vẫn phải kể tới Diệp gia. Chắc chắn, chính là không biết người của Diệp gia khi làm việc phòng the có thể kiên trì bao lâu. Thanh niên tóc vàng lộ ra dáng vẻ dâm đãng, còn xuýt xoa, giống như đang hồi tưởng cái gì vậy.

Nhưng rất mau hắn liền hoàn hồn lại từ trong hồi tưởng, ho nhẹ hai tiếng, lập tức chỉnh sắc mặt: “À, hai nhà này đều rất lợi hại, nhưng phương thức tác chiến của Hy Phượng bộ lạc nguy dị, so với hai đại thế gia còn lại, cũng không rơi vào thế yếu. Thực lực của ba đại thế gia tuy đều cường hãn vô bì, nhưng, có phải tất cả cao thủ đều ở ba đại thế gia không?”

Diệp Trùng ngược mặt nhìn thanh niên tóc vàng.

Thanh niên tóc vàng nhìn thấy chàm đỏ đáng sợ đầy trên mặt Diệp Trùng, hơi thở không khỏi tắc nghẽn, thuận miệng tiếp tục: “Không phải!”

311. Chương 311: Hai Người Của Hôi Cốc

Diệp Trùng tập trung tinh thần nghe thanh niên tóc vàng thông thả nói.

- Số lượng cụ thể sư sĩ siêu cấp ai cũng không biết, nhưng ít nhất có mấy mươi vị, anh phải biết rằng, thực lực tới trình độ nhất định, sự khác biệt giữa bọn họ cực kỳ nhỏ, hơn nữa, đánh giá thực lực của một sư sĩ là một việc khá phức tạp, kỹ xảo điều khiển của hắn, quang giáp của hắn, độ thích ứng giữa hai bên, còn có trình độ chiến thuật của sư sĩ, vân vân. Ừ, trình độ chiến thuật là một tiêu chí cực kỳ quan trọng, gần như trình độ chiến thuật mỗi một sư sĩ siêu cấp đều khá cao, nhưng trong này vẫn có chỗ tốt, Alvar, cái tên này người nghe qua chưa? Thanh niên tóc vàng hỏi.

- Chưa. Diệp Trùng thành thật trả lời, hắn đã chú ý, lời khoác lác của thanh niên tóc vàng đã hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

- Ài, tôi biết anh chưa nghe qua, huynh đệ, như vậy không được đâu, trông anh trẻ tuổi, tại sao cái gì cũng không biết, anh nên tìm trường mà học tập cho tốt, nếu không, ra ngoài sẽ bị người ta cười đó, hơn nữa rất dễ chịu thiệt. Trong câu nói này của thanh niên tóc vàng lộ ra chút chân thành.

- Alvar, người này là một cao thủ khá thần bí, nghe nói quang giáp của hắn chẳng qua chỉ là quang giáp cao cấp bình thường, nhưng hắn lại là một thiên tài chiến thuật không hơn không kém, chiến thuật được hắn vận dụng tới mức xuất thần nhập hóa. Ngoài ra, năng lực điều khiển của hắn cực kỳ cường hãn, thường lấy yếu thắng mạnh, lần nổi tiếng nhất là hắn từ trên tay của Diệp Nhân rút lui an toàn, Diệp Nhân chính là điều khiển quang giáp gần như là đỉnh cấp nhất trong cả thiên hà. Đây cũng là một lần duy nhất Diệp Nhân không thu được toàn thắng, từ lần đó về sau, danh tiếng Alvar vang lừng, liệt vào hàng ngũ sư sĩ siêu cấp. Gần như mọi thế gia đều phát ra lời mời với hắn, nhưng hắn lại từ chối toàn bộ, hắc hắc, hắn là anh hùng trong giới bình dân chúng ta.

Rất rõ ràng, Alvar rất được yêu mến. Mấy thanh niên bên cạnh nghe tới mức máu nóng sôi trào, kêu gào không dứt, đương nhiên có người mặt lộ ra vẻ coi thường, đồ mấy người này mặc, vừa nhìn liền biết không giàu thì sang.

- Nhưng sau này nghe nói Alvar hình như đã đi Hôi cốc, hài, nghĩ chắc là cao thủ đệ nhất Hôi cốc phải là hắn rồi! Thanh niên tóc vàng vừa nhìn liền biết là một người sùng bái Alvar cuồng nhiệt điển hình.

- Xi, Alvar là cao thủ đệ nhất của Hôi cốc? Hoang đường! Một tiếng hừ lạnh truyền vào tai mọi người. Diệp Trùng nhìn về phía phát thanh, một thanh niên tóc dài, vẻ mặt kiêu ngạo, lời vừa rồi chính là hắn nói.

- Cái gì? Thanh niên tóc vàng và mấy người sùng bái Alvar khác hằm hằm tức giận, ánh mắt nhìn về phía thanh niên tóc dài cực kỳ không tốt.

- A Hoa, không được nói bậy. Một người trung niên ở bên cạnh thanh niên tóc dài trách mắng nói, tiếp đó tươi cười với mọi người: "Các vị xin tha thứ, bạn của ta ăn nói hàm hồ, mọi người không cần cho là thật. Trên mặt thanh niên tóc dài tên gọi A Hoa này có vẻ không phục, nhưng lại bị người trung niên ấn ngồi xuống chỗ ngồi.

Tướng mạo người thanh niên này cũng không có chỗ nào xuất chúng, vẻ mặt bình hòa, vừa nhìn liền biết là một người tốt, bộ đồ tay màu xám làm cho y nhìn có chút nho nhã, sự trầm ổn đặc hữu của người trung niên thêm vào khí chất bình hòa của y, tạo cho người ta cảm giác thoải mái. Nhưng cặp mắt Diệp Trùng lại rơi trên đôi tay của đối phương, lòng bàn tay rộng lớn, thỉnh thoảng xuất hiện vết chai, tay chân tuy đã được tay áo che đậy, nhưng Diệp Trùng vẫn nhìn ra nếu như cổ tay đối phương không mang theo cái gì, vậy thì lực cổ tay của đôi tay này nhất định là vô cùng kinh người.

Dường như chú ý thấy Diệp Trùng đang quan sát đôi tay của mình, đôi tay của người trung niên xuất hiện một sự dao động nhỏ không thể nhận ra, nhưng lại bị Diệp Trùng miễn cưỡng nắm bắt được. Đối phương cũng không khỏi đánh giá Diệp Trùng, ánh mắt hai bên gặp nhau, người trung niên mỉm cười với Diệp Trùng, Diệp Trùng cũng gật đầu với đối phương. Diệp Trùng không lo lắng đối phương có thể nhìn thấy dấu vết gì từ trên người mình. Do nguyên nhân thể chất, huấn luyện khắc khổ của hắn không hề để lại bất cứ dấu vết gì trên thân thể, ngay cả vết chai trên tay, tốc độ biến mất cũng vô cùng kinh người.

Thanh niên tóc vàng dường như bởi vì lời nói vừa rồi của thanh niên tóc dài đó mà mất đi hứng thú nói chuyện, làm Diệp Trùng không khỏi thấy đáng tiếc vô cùng, tên tóc vàng trước mắt này khoát lác mà vẫn có chút ngề. Diệp Trùng từ trong lời của hắn lấy được không ít tin tức có ích, mấy người đó đã được hắn nhớ kỹ trong lòng.

Trường học, vẫn là một chỗ không tồi, hoàn cảnh đơn thuần làm Diệp Trùng hơi hoài niệm cuộc sống ở học viện Lam Hải đó. Ở đó, hắn học được rất nhiều thứ, nhưng về sau lại bị Hắc giác phá hoại. Vừa nghĩ tới Hắc giác, Diệp Trùng lại nghĩ tới Diệp gia, thật là một chỗ phiền phức a.

Nhưng Diệp Trùng hiện giờ đã rất mau liền quên vấn đề này đi, bởi vì hắn đã phát hiện mình ngay cả thường thức cơ bản cũng không có. Nếu như thế này mà tùy tiện đi tra xét, Diệp Trùng rất nhanh liền tính ra khả năng thành công, dưới năm phần trăm.

Cho nên Diệp Trùng hiện giờ ngược lại không gấp, thích ứng với xã hội mới quan trọng hơn. Nơi này là địa phương hoàn toàn không giống năm thiên hà lớn, cũng là hoàn cảnh sinh hoạt Diệp Trùng hiện giờ không thể không đối mặt. Trở về năm thiên hà lớn cũng như phải liên hệ với ba đại thế gia, hoàn toàn không phải là mục tiêu hiện giờ hắn có thể thực hiện. Trong khoảng thời gian khá dài, hắn đều phải sinh hoạt trong thiên hà Hà Việt, cho nên, sống ở thiên hà Hà Việt càng tốt, mục tiêu này vô nghi càng hiện thực hơn, càng hợp lý hơn.

Trong lòng Diệp Trùng mau chóng tính toán, đầu óc giống như thiên tài của hắn lúc này giống như một cái quang não hiệu suất cao, bình tĩnh mà tinh vi. Đối với việc điều tra thân thể của mình, hắn không hề xung động giống như người bình thường. So với người bình thường, hoàn cảnh sinh hoạt của Diệp Trùng từ nhỏ, giáo dục nhận được đều hoàn toàn khác biệt. Cho nên về mặt nhận thức vấn đề này, Diệp Trùng và người bình thường có sự khác biệt rất lớn.

Cho dù biết mình và Diệp gia thật sự có quan hệ gì đó, Diệp Trùng cũng sẽ không có bất cứ cảm giác thuộc về nào với Diệp gia. Với hắn, hắn tình nguyện bỏ nhiều thời gian hơn, bỏ nhiều công sức hơn trên vấn đề của cha nuôi. Cha nuôi mới là người thật sự sống trong lòng hắn. Theo sau cha nuôi, hắn để ý Mục Thương, để ý Tiên gia gia, để ý mấy lão gia gia trong Cực Quang đó, để ý Niếp Niếp, để ý Hắc tử. So với bọn họ, Diệp gia quả thật quá xa lạ. Diệp Trùng chỉ muốn biết cha mẹ mình là ai, chỉ vậy mà thôi, những thứ khác, không có bất cứ quan hệ gì với hắn.

Rất mau, Diệp Trùng liền không nghĩ tới việc này. Đã quyết định, vậy thì cứ theo quyết định mà làm đi.

Chính ngay lúc này, tàu vũ trụ đột nhiên bắt đầu giảm tốc. Tuy quá trình giảm tốc khá chậm chạp, nhưng đối với loại người cực kỳ mẫn cảm đối với tốc độ này như Diệp Trùng, lập tức phát hiện ra.

- Ý, tại sao từ chỗ này đã bắt đầu kiểm tra rồi? Thanh niên tóc vàng kỳ quái nói.

- Kiểm tra cái gì? Diệp Trùng không khỏi hỏi.

Thanh niên tóc vàng hạ thấp giọng nói: “Hành tinh Chu Gian là một hành tinh thương nghiệp, chủ yếu là sợ mấy kẻ hung ác lẫn vào. Mấy tên có chút điên cuồng mất lý trí, một khi lên vào hành tinh thì rất có khả năng sẽ tạo nên sự phá hoại khá lớn. Kiểm tra ở chỗ này khá thoải mái, chủ yếu chính là nhắm vào mấy người này. Nhưng ở chỗ khác, đặc biệt là người của mấy thế gia đó cũng sẽ vô cùng bài xích đối với người của Hôi cốc.”

Diệp Trùng hiểu ra gật đầu, nếu như thật sự có tên nào đó mặc kệ hết thấy, điều khiển quang giáp tùy ý phá hoại, vậy thì sức phá hoại khá là kinh người.

Chẳng bao lâu, trên tàu đi tới một đoàn người mặc đồng phục màu lam, Diệp Trùng phát hiện trong đó có không ít người đều là võ thuật gia. Trong loại địa hình nhỏ hẹp, phức tạp này, võ thuật gia càng dễ dàng chiếm ưu thế hơn sư sĩ.

Hành khách của tàu vũ trụ đối với loại kiểm tra này cũng rất quen thuộc, vô cùng phối hợp rút ra thẻ thân phận của mình. Thật ra Diệp Trùng rất hoài nghi loại phương thức này rốt cuộc là có hiệu quả hay không, bởi vì quản lý thẻ thân phận của thiên hà Hà Việt cực kỳ hỗn loạn. Thẻ thân phận của Diệp Trùng chính là hẩn ở hành tinh Dật Cúc tốn ba vạn điểm mua lấy, đây không phải là hàng nhái, mà là hàng thật. Hơn nữa, ngay cả trải nghiệm lúc trước của Diệp Trùng cũng nguy tạo không lọt giọt nước. Qua lại của Quả lão đại và mấy tên tam giáo cửu lưu (đủ loại người) này tự nhiên là quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn, dễ dàng có được.

- Loại kiểm tra này có ích ư? Diệp Trùng rất kỳ quái hỏi.

- Chẳng có tác dụng gì lớn. Thanh niên tóc vàng nhún vai, không để ý nói: “Thế này chỉ là vì tăng thêm cảm giác an toàn về mặt tâm lý cho mọi người mà thôi.”

Kiểm tra của Diệp Trùng tự nhiên không xảy ra bất cứ vấn đề gì, đối phương thậm chí ngay cả nhìn cũng lười nhìn hẩn, gương mặt này quả thật quá có lực sát thương. Ngược lại kiểm tra của người trung niên và thanh niên tóc dài lại xảy ra chút vấn đề.

- Từ Hôi cốc tới? Người đứng đầu đội này nhìn thẻ thân phận người trung niên đưa ra, không khỏi nhíu mày. Về mặt người đứng đầu lập tức làm dáng vẻ thanh niên tóc dài không vui, ánh mắt sắc bén làm nhân viên kiểm tra khác cũng không khỏi lộ ra vẻ thù địch.

- Ủ, đúng vậy. Người trung niên ôn hòa trả lời.

Người đứng đầu ngăn cản sự thù địch của đồng bọn, trầm ổn nói: “Đội của tôi cũng là bình dân, không hề có sự thù địch đối với Hôi cốc, hy vọng bạn của người có thể thu liễm chút. Dù sao người của thế gia ở chỗ này cực kỳ nhiều, ta cũng không hy vọng các người và bọn họ xảy ra xung đột, như vậy sẽ mang lại rất nhiều phiền phức cho công việc của chúng tôi.”

Người trung niên hơi cong người nói: “Xin yên tâm, chúng tôi sẽ không làm bậy đâu.” Vỗ vỗ vai thanh niên tóc dài, vẻ thù địch trong mắt thanh niên tóc dài mới từ từ tan biến đi.

Hôi cốc, thì ra hai người này là người của Hôi cốc, trong lòng Diệp Trùng lúc này mới có chút ngộ ra. Nhưng Hôi cốc trước giờ vô cùng thần bí, người từ chỗ đó đi ra cũng sẽ không nói với người khác tình huống trong đó. Nghe nói bản lĩnh của người trong Hôi cốc đều vô cùng cao, chỉ là không biết hai người này tới trình độ nào.

- Chẳng trách, thì ra là người trong Hôi cốc. Thanh niên tóc vàng cũng lộ ra vẻ bình tĩnh ngộ.

Rất mau, kiểm tra liền kết thúc toàn bộ, không phát hiện một kẻ hung ác nào, tàu vũ trụ cũng được cho phép tiến vào hành tinh Chu Gian.

Khi Diệp Trùng đổi tàu vũ trụ lúc đầu hoàn toàn là dùng cách ngẫu nhiên, mỗi một thành thị đối với hẩn mà nói, không có bất cứ sự khác biệt nào. Cho nên hẩn cũng không dẫn đo rốt cuộc là đi đâu, hẩn cũng là chỗ thanh niên tóc vàng mới biết, hành tinh Chu Gian là một hành tinh thương nghiệp.

Hành tinh thương nghiệp là một chỗ tốt a, tin tức truyền đi nhanh, hàng hóa phong phú. Diệp Trùng hiện giờ thiếu gấp vài thứ, có lẽ có thể nhìn xem ở chỗ này có thể mua được hay không. Hơn nữa, thông thường

mà nói, hoàn cảnh của hành tinh thương nghiệp khá tự do, là chỗ giao nhau của các phe thế lực. Chính vì vậy, mấy thế gia đó ngược lại không dám làm bậy.

Đối với kẻ khấn thiết muốn quen thuộc với cuộc sống của thiên hà Hà Việt như Diệp Trùng mà nói, đây là một chỗ không tồi. Xem ra may mắn của mình hình như không tệ, Diệp Trùng nghĩ thầm.

Hành tinh màu lam xuất hiện trước mắt Diệp Trùng, trong bối cảnh vũ trụ sâu thẳm, hành tinh không hề coi là lớn này trần đầy sinh cơ.

Liếc nhìn người trung niên, người trung niên cũng ôn hòa cười với Diệp Trùng, thanh niên tóc dài bên cạnh hẳn dường như khá hưng phấn.

Tàu vũ trụ từ từ bay tới hành tinh Chu Gian, Diệp Trùng nhìn trùng trùng ra ngoài cửa sổ, có chút xuất thần.

312. Chương 312: Học Viện Jersey

Đứng ở cổng học viện Jersey, nhìn học sinh đi tới đi lui, Diệp Trùng lại không khỏi sinh ra vài phần cảm giác cuộc đời như mộng. Tiền gia gia, A Tú, Tôn Tuyệt Lâm, mấy người này trong đầu hẳn cũng không cách nào xóa nhòa, nhưng hiện giờ vật đây người không có, ngay cả Mục Thương cũng không ở bên cạnh mình, chính như lúc trước mình là thầy trong trường, bây giờ lại là một học sinh.

Điều kiện dạy học của học viện Ân Cách Lạc Đế tuy tốt, bản thân Diệp Trùng cũng không thiếu tiền, nhưng hẳn vẫn lựa chọn học viện Jersey. Tin tức Ân Cách Lạc Đế có rất nhiều con cháu thế gia này thôi thúc Diệp Trùng lựa chọn học viện Jersey.

Quần áo Diệp Trùng mặc, cho nên mới làm cho thanh niên tóc vàng cho rằng gia cảnh khá nghèo túng. Thật ra Diệp Trùng trước giờ chưa từng mua quần áo, bộ đồ trên người này vẫn là để mấy người Quả lão đại đi mua, Diệp Trùng chỉ đưa ra một yêu cầu, đó chính là phải đủ bền. Mấy người Quả lão đại cũng biết Diệp Trùng và Tang tộc hoàn toàn không có bất cứ yêu cầu nào đối với hình thức của quần áo, cho nên cũng cố lựa mua đồ rẻ bền.

Đánh giá người qua quần áo, Diệp Trùng căn bản không biết rất nhiều người bên ngoài đều tuân theo nguyên tắc này. Nhưng cứ cho là biết, nghĩ chắc là hẳn cũng không để ý.

Bước đầu tiên thích ứng cuộc sống, cứ từ chỗ này mà bắt đầu đi. Diệp Trùng đã quyết định bồi dưỡng cho tốt năng lực ứng xử với người khác của mình, hẳn không phải kẻ ngốc, ngược lại rất thông minh, biết rõ mình thiếu cái gì. Nếu như Mục Thương vẫn ở bên cạnh hẳn, có lẽ hẳn vẫn giống y như lúc trước, bởi vì hẳn cảm thấy cuộc sống như vậy không hề có gì không tốt. Nhưng hiện giờ, Mục Thương không biết bóng dáng, hẳn phải dùng tất cả sức lực của mình để tìm kiếm Mục Thương. Nếu như mình không thể dung nhập xã hội, vậy thế nào tìm được Mục Thương trong biển người mê mông? Nếu như không thể dung nhập xã hội, lại làm sao có thể từ chỗ ba đại thế gia tìm được đường trở về năm thiên hà lớn chứ?

So với tìm kiếm Mục Thương, Diệp Trùng đối với thân thể của mình ngược lại không hề nhiệt tình như thế. Chỉ là tìm kiếm Mục Thương hoàn toàn không có chút manh mối nào, mà thân thể của mình lại lộ ra chút dấu vết, cho nên thân thể ngược lại được đặt phía trước nhất trình. Trước mắt Diệp Trùng không những phải quen thuộc với tình huống cơ bản của thiên hà Hà Việt mà còn phải âm thầm hiểu rõ ba đại thế gia, đặc biệt là tình huống của Diệp gia.

Kinh nghiệm học tập lúc trước cho Diệp Trùng biết, bất cứ tri thức nào cũng đều có một hệ thống tri thức hoàn chỉnh. Học tập hệ thống mới có thể làm hiểu biết của mình càng thêm thấu triệt, đây cũng là một điểm Diệp Trùng nghĩ tới khi nghe thanh niên tóc vàng nói tới học viện. Hơn nữa, hoàn cảnh trường học khá đơn thuần, hành vi của mình ở chỗ này chắc là không làm người khác chú ý.

Sau khi đóng học phí cần thiết, Diệp Trùng thuận lợi trở thành một học sinh của học viện Jersey.

Phong cách học tập của học viện Jersey vô cùng tự do, học sinh có thể tùy ý lựa chọn môn học mình thích. Diệp Trùng không hề lựa chọn các môn đại loại như sư sĩ, võ thuật, cải tạo quang giáp. Hẳn hiểu rất rõ

mục đích thật sự lần học tập này của mình, hẳn lựa chọn các môn học lịch sử phát triển của thiên hà Hà Việt, ngôn ngữ học, tâm lý học, tông giáo học, thể gia khái luận, vân vân...

Khi hẳn đưa ra thời khóa biểu, thầy giáo khá kinh ngạc, nếu như đây là học viện Ân Cách Lạc Đế cũng bình thường. Nhưng là học sinh của học viện Jersey bình thường mà nói giả cảnh đều không tốt lắm, bọn họ hầu hết đều hy vọng đi ra có thể tìm được một công việc tốt, cho nên hầu hết đều chọn một số môn như là sư sĩ, cải tạo quang giáp, điều bồi. Xem ra gia cảnh của học sinh này nhất định vô cùng không tồi, nhưng từ y phục mà xét thì lại không giống a. Thầy giáo kỳ quái liếc nhìn Diệp Trùng, nhưng lại rất nhanh sắp xếp xong môn học của Diệp Trùng.

Quần áo phổ thông, diện mạo có sát thương lực của Diệp Trùng, thêm vào trầm mặc ít nói, thật sự là giống như hẳn nghĩ, không làm người ta chú ý.

Nhưng nhiệt huyết, đánh lộn, tranh cãi của học sinh trong trường học trong mắt kẻ trải qua vô số trận chiến sinh tử như Diệp Trùng lại vô cùng nhàm chán. Hẳn mang tất cả tinh lực đặt vào việc học, môn học loại văn học, lịch sử, cái này cũng cần đọc rất nhiều, do đó trong mắt người khác, Diệp Trùng tuy tương tá xấu một chút, tính tình lại vô cùng ôn hòa, không thích nói nhiều, con người ngược lại ăn ở rất tốt.

Diệp Trùng không hề hiểu rõ mình trong mắt người khác rốt cuộc là hình ảnh gì, mọi tinh lực của hẳn đều đặt trong việc học.

Ba đại thể gia là thể gia mạnh nhất, nghiên cứu sử học liên quan tới bọn họ khá nhiều, Diệp Trùng ra sức đọc tư liệu liên quan, muốn từ trong này tìm được chút manh mối. Học tập mấy môn này mang lại cho phương pháp tư duy của Diệp Trùng sự biến hóa mới toanh. Nếu như là lúc trước, hẳn thể nào cũng không nghĩ tới việc tìm tư liệu trong tư liệu sử học.

Bọn người Tang Phổ và Diệp Trùng thường liên hệ. Từ chỗ Tang Phổ biết được, bọn họ đã tìm ra phương pháp thu liễm tin tức. Bọn họ thật ra đã có loại năng lực này từ rất sớm, chỉ là mọi người đều không nghĩ tới nó mà thôi. Khi ở Thiên vực trì, khi săn bắt dã thú thường hay sử dụng. Dã thú đối với sát khí khá mẫn cảm, muốn không bị dã thú phát giác thì phải thu liễm khí tức.

Chỉ là loại phương pháp thu liễm khí tức này gần như đã là bản năng của bọn họ, bọn họ sớm đã quen thói, ngược lại không có ai nghĩ tới chỗ này, nhưng hiện giờ bọn họ vẫn phải tiếp tục nghiên cứu.

Ngược lại tiểu Francis giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh: “Woa, trời ơi, anh bây giờ có cái... cái...” Nhất thời hẳn nghĩ không ra từ đó. Quả lão đại ở bên cạnh vội vàng tiếp lời: “Khí độ người đọc sách.”

- Đúng, đúng, đúng, khí độ người đọc sách, chính là khí độ người đọc sách. Vừa nhìn thì biết là người có học vấn. Tiểu Francis nhìn Diệp Trùng đầy sùng bái.

Nói thật, sự thay đổi hai tháng này của Diệp Trùng khá lớn, đường nét lạnh lùng trên mặt hiện giờ đã nhu hòa hơn nhiều. “Phúc hữu thi thư khí tự hoa” (Bụng có thơ văn, khí chất tự thăng hoa), hai tháng học tập các môn văn học, lịch sử này, cách nhìn của Diệp Trùng đối với sự vụ đã không còn dừng trên phương diện kết cấu, tính toán.

Một đầu của máy liên lạc truyền tới giọng ông ông của Tang Thiết: “A Liên, cái khí độ người đọc sách này là cái gì vậy?”

Giọng nói của Hải Liên: “À, khí độ người đọc sách, chính là... chính là đọc rất nhiều sách, cho người ta cảm giác vừa nhìn liền biết là người rất có học vấn.”

Chỗ nhìn không thấy của máy liên lạc lập tức truyền tới tiếng vỗ ngực bình bịch của Tang Thiết: “Vậy ta cũng cần cái khí độ người đọc sách gì đó đó.”

- Vậy người cũng đi theo lão đại học đi.

Tiếng kêu khổ của Hải Liên, tiếng cười vang của mọi người, hợp lại với nhau ngược lại cũng rất vui vẻ.

Khóe miệng của Diệp Trùng không khỏi hơi cong lên, đột nhiên nghĩ tới một việc, nói với Tang Phổ: “A Phổ, nhớ phái người mang phương pháp thu liễm khí tức truyền về trong thôn, nói bọn họ ai cũng phải học, đặc biệt là con nít.”

- Vâng. Trả lời của Tang Phổ rất dứt khoát.

Dẫn dò với mấy người Tang Phổ nghiên cứu cho tốt mấy máy móc chế tạo quang giáp đó, Diệp Trùng đóng máy liên lạc lại. Ừ, tiếp theo vẫn phải đi đọc sách, cuốn sách lần trước chỉ xem tới một nửa, vẫn chưa xem hết.

Nói thật, vừa bắt đầu, khi Diệp Trùng nhìn mấy cuốn sách này đầu đau muốn chết. Tư duy của hắn đã hình thành khuôn khổ, hắn quen dùng con số nói chuyện, quen nhấn mạnh lô-gic, điều này mang lại cho hắn trở ngại rất lớn đối với những môn học như là tâm lý học và tông giáo học. Nhưng trí nhớ của hắn kinh người, chính sự giúp đỡ của trí nhớ cường hân này, sau khi Diệp Trùng trải qua thời kỳ một tháng đau đầu nhất mới từ từ bắt đầu bước vào hệ thống tri thức đại biểu cho một thế giới khác này.

Đi trong vườn trường, Diệp Trùng xem ra hoàn toàn không khác gì học sinh bình thường, trừ có xấu chút.

- Ta nói rồi, Mễ Đức, người đẹp của học viện Jersey không ít a. Ta lúc trước còn cho rằng người đẹp đều ở học viện của chúng ta đó? Người nói là một tên mập, trên người mặc đồ bình thường, nếu như mấy người quen với phục sức đó ở chỗ này, vừa nhìn thì có thể nhìn ra giá trị đắt đỏ của bộ đồ này.

Bên cạnh hắn, gã đội nói còn lại tiếp lời: “Người cho rằng sao? Đám đàn trong trường đó ai nấy đều rất tự đại, cho cho rằng giỏi lắm. Mà mấy tiểu thư đó, ai cũng đom đống giống như khổng tước. Hắc hắc, mấy tiểu thư đó, đừng nhìn bọn họ xuất thân cao quý, toàn là hóa trang ra cả đó. Với lại, người cũng biết cuộc sống của bọn họ thối nát mức nào rồi.” Gã tên là Mễ Đức này cao hơn tên mập nửa cái đầu, mũi dẹt xuống rất thấp.

Trong miệng gã mập nhai kẹo dẻo, gật gật đầu, miệng nói hàm hồ không rõ: “Đúng vậy, đúng vậy.”

- Nơi này thì không giống. Người xem, mấy cô gái này cực ít có người hóa trang, đây mới là đẹp thật sự a. Chặc chặc, làn da của bọn họ, thật sự là trắng quá trời. Với lại bọn họ đều khá bảo thủ, ai nấy đều ngày thơ vô cùng, nào phải đám phụ nữ thối trong trường đó có thể so sánh được.

Gã mập gật đầu lia lịa, vô cùng tán đồng.

Mễ Đức đắc ý cười: “Hi hi, bảy mươi lăm trường học bình dân, mỗi một trường ta đều tự mình khảo sát qua rồi, nếu nói tới số lượng và chất lượng người đẹp, à, còn có khí chất, đều phải kể học viện Jersey đứng đầu.”

Diệp Trùng kể vai đi qua bên cạnh hai người, lời hai người nghe rõ ràng. Trong lòng lại đang suy nghĩ, hành vi của hai người này từ góc độ tâm lý học thì nên thực hiện phân tích thể nào đây?

Sau lưng đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân, cắt ngang suy nghĩ của Diệp Trùng. Mười sáu người! Phán đoán này như tia chớp lóe lên trong đầu Diệp Trùng.

- Hai vị, xin rời khỏi trường chúng tôi, trường chúng tôi không hoan nghênh các người! Trong giọng nói lộ ra ý hung tợn.

313. Chương 313: Huyết Án Do Một Cục Gạch Gây Ra

Bằng Bằng Sát cảm hận nói: “Tên họ Mễ, việc của Đàm tiểu thư, chúng ta vẫn chưa xong nhỉ!”

Tên mập không khỏi kỳ quái hỏi: “Mễ Đức, ta tại sao không nghe nói người có qua lại gì với Đàm tiểu thư đó vậy?”

Mễ Đức coi thường nói: “Nào có Đàm tiểu thư gì, chính là Đàm Bối Bối.”

- Lợi hại, phụ nữ như vậy vẫn có người dám muốn sao? Tên mập kỳ quái nói.

- Không cho phép các người bôi nhọ Đàm tiểu thư! Bằng Bằng Sát bỗng nhiên tức giận, viên gạch trên tay mạnh mẽ ném về phía hai người.

- Hắc, anh bạn, người vẫn ra tay thật sao?

- Ô, gạch, vũ khí sát thương lớn tầm xa a. Hai người trào phúng cười nói, nhưng hai người thân thủ không yếu, tự nhiên sẽ không bị ném trúng. Ấu đả trong sân trường, mọi người chẳng qua cũng chỉ hạn chế những thứ như gạch đá, gậy gộc, không ai dám dùng quang giáp. Ấu đả dùng gạch đá, gậy gộc và dùng quang giáp hoàn toàn là hai loại tính chất.

Loại lợi khí ấu đả gạch đá này là một bạn học học lịch sử cổ đại phát hiện ở trong sách, kết quả là sau này lưu truyền rộng rãi trong toàn giới học viện. Gạch là một loại vật liệu xây dựng đã bị đào thải không biết bao nhiêu năm tháng, trên thị trường hoàn toàn không sao mua được. Nhưng do nó chế tạo dễ dàng, lại có nhu cầu, vậy thì trong đó tự nhiên sẽ có cơ hội làm ăn, vì vậy gần mỗi học viện đều xuất hiện chỗ chuyên bán gạch, gạch sau khi trải qua sự trầm tịch mấy trăm năm lại một lần nữa nhảy lên vũ đài ấu đả trong sân trường.

Viên gạch bay vèo vèo ra sau lưng hai người, Diệp Trùng nghe thấy tiếng gió, không khỏi hơi nhú mào, chân bước sáng phải một bước, xuất xoa tránh viên gạch này.

Diệp Trùng đột nhiên dừng bước, nghiêng tai lắng nghe.

Tên mập vẫn lý luận với Bằng Bằng Sát: “Ài, ta nói này huynh đệ, lần này ngươi thật là sai lầm rồi. Con nhỏ Đàm Bối Bối này thật sự không phải là thứ tốt đẹp gì, ở trong trường chúng ta chính là tiếng thúி đồn xa...”

- Đáng ghét! Cặp mắt Bằng Bằng Sát lập tức đỏ rực, lại một viên gạch.

Tên mập tuy thể hình to lớn, nhưng thân thủ lại cực kỳ linh xảo, nhẹ nhàng tránh né. Không ngờ viên gạch này không tí sai lệch lại bay về phía Diệp Trùng.

Đang cẩn thận nghe ngóng, Diệp Trùng lần này lại không có né tránh, một quyền đánh cho viên gạch này nát thành bột.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung trên người Diệp Trùng, mọi người nghe thấy bụp một tiếng, trước người học sinh này là một mảng bột phấn màu xám trắng.

Về mặt mọi người không khỏi thay đổi, ngay cả Mễ Đức và tên mập sắc mặt vẫn luôn không chút để ý cũng biến đổi. Màn bụi phấn màu xám trắng này che chắn tầm nhìn của mọi người, nhìn không rõ dáng vẻ người phía sau màn bụi phấn này, nhưng uy lực của một quyền này vẫn đủ dọa tất cả mọi người.

Một quyền đánh cho một viên gạch tan thành vô số mảnh vụn là một việc vô cùng đơn giản, nhưng một quyền đánh cho một viên gạch nát thành một đồng bụi phấn lại là một việc có độ khó cực cao. Màn bụi phấn màu xám trắng trước mắt này rõ ràng là do viên gạch vừa rồi đó bị đánh nát mà thành.

Chẳng lẽ dụng phải thầy khoa võ thuật nào đó? Trong lòng Bằng Bằng Sát lạnh toát, mặc kệ ở học viện nào, ra tay với thầy giáo đều là một sự kiện cực kỳ nghiêm trọng.

Về mặt của Diệp Trùng càng lúc càng ngưng trọng, đột nhiên, quang mang trong cặp mắt bùng lên, ngừng đầu nhìn xung quanh, ánh mắt Diệp Trùng rơi trên đèn đường ở trong bãi cỏ. Đèn đường mô phỏng phong cách cổ, cao năm mét, đường kính hai mươi cm, toàn bộ do hợp kim chế thành, phía trên điêu khắc vô số hoa văn.

Mũi chân điểm một cái, Diệp Trùng giống như một làn khói nhẹ, thoát cái xuất hiện bên cạnh đèn đường.

Lúc này chính là giờ phút người qua lại trong sân trường nhiều nhất, lúc một quyền vừa rồi của Diệp Trùng đánh viên gạch đó nát thành bụi phấn thì đã bắt đầu có rất nhiều người chú ý tới hắn. Mà tốc độ lúc này của Diệp Trùng quả thật là quá dọa người, chỉ nghe thấy xung quanh đồng loạt vang lên một loạt tiếng hít một hơi khí lạnh. Bằng Bằng Sát lúc này đã mặt không còn chút máu, còn Mễ Đức và tên mập cũng khó khăn nuốt nước miếng.

Diệp Trùng ra một cước như tia chớp, tàn ảnh trong không khí cũng không để lại, người xung quanh không có một ai nhìn rõ một cước này của Diệp Trùng.

Bình, một tiếng trầm muộn vang lên, ngọn đèn đường toàn bộ do hợp kim chế thành này lại bất ngờ bị đá gãy từ phần gốc. Người đứng xem xung quanh ai nấy đều thần sắc ngơ ngẩn, một tay Diệp Trùng nhắc ngọn đèn đường lên, đèn đường nặng nề vô cùng trên tay hắn lại nhẹ như không.

Không phải chứ! Trong cặp mắt của Bằng Bằng Sát đều là sự hoảng sợ, mồ hôi trán ròng ròng rơi xuống, miệng vô ý thức lắp bắp: “Ta ta ta chỉ ném... ném một cục gạch thôi mà...”

Chính ngay lúc mọi người đều cho rằng Bằng Bằng Sát khó qua được kiếp nạn, tiếng cảnh báo inh ỏi trong sân trường đã đánh tan sự tỉnh mịch của sân trường!

Không có ai phản ứng lại, tiếng cảnh báo của sân trường đã có tới năm năm không vang lên rồi, người ở chỗ này không có ai từng nghe qua tiếng cảnh báo. Nhưng trong đó tự nhiên không thiếu kẻ có đầu óc linh hoạt, Mễ Đức và tên mập nhìn nhau, dị khẩu đồng thanh kêu lên hoảng hốt: “Cảnh báo!”

Lời này vừa thốt, người xung quanh mới nhao nhao hoàn hồn lại, chỉ là rốt cuộc là chuyện gì chứ? Mọi người đều đang thăm thì, nghị luận sôi nổi, chẳng lẽ là hải tặc tập kích?

Hai người Mễ Đức và tên mập trao đổi ánh mắt một cái, lại không hẹn mà cùng làm ra động tác giống nhau: gọi quang giáp ra.

Sự thật chứng minh, chính là động tác xem ra phản ứng quá độ này của hai người đã cứu bọn họ một mạng.

Về mặt Diệp Trùng đột nhiên biến đổi, cột đèn đường trên tay mạnh mẽ cắm trên đất.

Năm 5087 lịch Hà Việt đã định trước đây là một ngày sẽ được người hành tinh Chu Gian khắc ghi vô số năm.

Sức mạnh một cú này của Diệp Trùng cực lớn, cột đèn đường toàn bộ do hợp kim chế thành trên tay hắn đơn giản là một món vũ khí có lực sát thương cực kỳ đáng sợ.

Oành, bùm đấy bắn tung tóe, cột đèn đường mạnh mẽ cắm vào mặt đất.

Một tiếng kêu thảm giống như muốn đâm thủng màng nhĩ của con người từ dưới đất truyền tới, mặt đất dao động như làn sóng, cảnh tượng nguy dị cùng cực.

Đột nhiên, tiếng phát thanh trong sân trường vang lên: “Cảnh báo đặc cấp, cảnh báo đặc cấp, học viên có quang giáp xin lập tức vào quang giáp, học viên không có quang giáp xin lập tức vào trong kiến trúc xung quanh để bảo đảm an toàn tính mạng của mình.”

Loa phát thanh này phát lập đi lập lại, trên không, vô số quang giáp bay lên, mà mấy học viên không có quang giáp đó liền lập tức chạy về phía kiến trúc có thể dung thân gần đó, nhưng vẫn có rất nhiều người lộ ra vẻ hoang mang, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Diệp Trùng dường như không nghe thấy loa phát thanh nói cái gì, toàn bộ sự chú ý của hắn đều tập trung vào kẻ tập kích không biết tên dưới đất đó.

Oành, bùm đấy trước mặt Diệp Trùng bỗng nhiên nổ tung, đất bắn tung tóe, trong sân trường vì theo đuổi khí tức nguyên thủy, cho nên không hề có đồ nền, mà là đất đai thật sự. Bùn đất bắn ra xung quanh đánh lên người mấy học viên vẫn hoang mang không biết xoay sở làm sao đó, lập tức tiếng kêu đau vang lên khắp nơi, bất quá cũng kêu tỉnh bọn họ lại từ trong hoang mang, có quang giáp vội vàng gọi ra quang giáp, không có quang giáp thì co giò chạy như điên.

Đất bắn tung tóe không hề được Diệp Trùng để tâm, hắn vẫn nhìn chăm chăm chỗ trước mặt. Tiếng hô hấp của đối phương đã bị hắn khóa chặt, cột đèn đường cao năm mét cắm ở trước mặt, phân nửa đã ngấp trong đất, đôi tay của Diệp Trùng nắm hờ một nửa trên mặt đất, nửa cột đèn đường ở trên mặt đất này không ngừng rung động kịch liệt.

Cảm nhận được sức mạnh truyền tới từ cột đèn đường, trong lòng Diệp Trùng run rẩy, tay lại không chậm trễ, quát lớn một tiếng, đôi tay phát lực, cột đèn đường mạnh mẽ bị hắn đột nhiên rút lên.

Chút chút, lại là một tiếng kêu thảm.

Đầu dưới của cây đèn đường dính đầy máu tươi, một mùi quái dị xộc tới, nói thật, loại máu Diệp Trùng từng thấy có rất nhiều, nhưng không có một loại mùi vị của loại máu nào lại gắt mũi thế này.

Giờ ngang cột đèn đường ở trước mặt, Diệp Trùng như gặp đại địch nhìn cái lỗ sâu đen thui này.

Chít! Một bóng đen từ trong lỗ bắn vọt ra, lao bổ tới trước mặt Diệp Trùng, một mùi vị càng thêm gắt mũi chui vào trong lỗ mũi của Diệp Trùng, tốc độ của bóng đen này cực nhanh, người bên cạnh căn bản khó mà phân biệt được hình dạng của nó.

Phía sau truyền tới tiếng kêu chói tai của một cô gái! Một bóng đen đột nhiên từ dưới đất vọt ra, đây quả thật có chút dọa người.

Người khác chỉ nhìn thấy một bóng đen, Diệp Trùng lại nhìn thấy thứ này rõ mồn một. Chuột, thứ này lại là chuột! Chỉ là thể hình con chuột này to lớn vô bì, tuyệt không nhỏ hơn Diệp Trùng. Cặp mắt đỏ rực giăng đầy tơ máu như mạng nhện, lông đen trên người từng sợi dựng đứng, khóe miệng dính nước dãi, nhìn thấy cực kỳ đáng sợ. Cái đuôi nhỏ dài giống như một cái roi, tứ chi cực kỳ khỏe mạnh, Diệp Trùng cũng nhìn thấy được cơ nhục vun lên có thể làm cho mấy lực sĩ thể hình đó phải đổ mồ hôi đầy mặt. Móng vuốt màu đen suýt soát dài tới mười cm, mỗi cái xem ra đều giống như trủy thủ nằm ngang.

Đây thật sự là chuột ư? Diệp Trùng thầm run trong lòng.

Thần tình trên mặt Diệp Trùng không có chút biến hóa nào, tốc độ thứ này tuy nhanh nhưng trước mặt kẻ cũng sở trường về tốc độ như Diệp Trùng lại là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn. Mũi chân Diệp Trùng nhấn một cái, cả người liền men theo cột đèn đường trôi sang một bên. Đôi tay Diệp Trùng vẫn nắm hờ trên cột đèn đường, động tác này của Diệp Trùng giống như men theo vòng tròn trên cột đèn đường mà trượt theo thân của cột đèn đường, trông thấy nguy dị tới cùng. Thêm vào tốc độ của Diệp Trùng cực nhanh càng giống như quỷ mỹ!

Lại là một tiếng kêu chói tai của phụ nữ!

Diệp Trùng không chút phân tâm, hơi nhấc cột đèn đường, đón lấy bóng đen đó.

Rắc rắc! Cột đèn đường toàn là hợp kim đường kính hai mươi cm lại bị con quái vật này cắn gãy!

Trong lòng Diệp Trùng nhảy dựng lên, nhưng không bỏ qua cơ hội này, cong người xuống, chân phải mạnh mẽ đạp lên phần bụng của con chuột đang ở trên không!

Một cước này Diệp Trùng đá ra rất tàn nhẫn, hẳn đối với loại sinh vật trước mắt này hoàn toàn không quen thuộc, có cơ hội không ra tay tàn nhẫn chính là lấy tính mạng của mình ra đùa.

Một cước này dùng tới kỹ xảo đặc biệt của họ Lam ở Cửu Nguyệt! Chân phải của Diệp Trùng xuất hiện sự bành trướng và co rút trong khoảng cực ngắn!

Bình, con chuột đó giống như bị quang giáp tông phải, vù, văng ra hơn hai mươi mét! Diệp Trùng còn cẩn thận nhìn con chuột to này, nếu như lần này vẫn không chết, vậy con quái vật này tuyệt đối còn khủng bố hơn dã thú của Thiên vực trì.

Nhưng cũng may, con chuột này ở trên mặt đất giãy giụa hai cái rồi không động đậy. Diệp Trùng cuối cùng cũng đã an tâm. Nhìn một vòng xung quanh, khắp nơi là đám người đang kinh hoàng. Học viện có quang giáp của học viện Jersey chỉ chiếm khoảng một nửa, học viên còn lại đều đang chạy như điên, hy vọng có thể mau chóng chạy vào trong mấy lầu học đường xung quanh.

Thi thể của con chuột lớn lập tức hoàn toàn kêu tỉnh sự hoảng sợ của mấy học viên đang chạy như điên này.

Diệp Trùng đang chuẩn bị đi vào trong một lầu học đường trước mặt, đột nhiên sau lưng truyền tới một tiếng kêu chói tai của phụ nữ.

314. Chương 314: Chiến Đấu Nào!

Lần trước ở hành tinh Nguyệt Mang, Thạch Phù Âm bị hoảng sợ, tình trạng thân thể vốn dĩ không tốt liền trở xấu, vì vậy liền chuyển tới hành tinh Chu Gian có trình độ trị liệu cực kỳ tiên tiến. Không chỗ nào để đi, Nhuế Băng liền dứt khoát ở lại bên cạnh Thạch Phù Âm. Đối với cô gái yếu đuối này, nàng rất thương xót.

Thạch Sùng Minh đã ra ngoài làm việc, hiện giờ chỉ có hai người nàng và Thạch Phù Âm. Trên đường đột nhiên chui ra lượng lớn quái vật làm Nhuế Băng kinh ngạc vô cùng.

Nhuế Băng chính mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình một con đường phồn hoa biến thành địa ngục nhân gian. Máu thịt tung tóe, người đi đường né tránh không kịp lập tức bị xé thành vô số mảnh, máu thịt, nội tạng lập tức giống như mưa bay đầu trời, cảnh tượng làm người ta phát run.

Tiếng than khóc, tiếng kêu thảm, tiếng khóc, tiếng gọi bi ai, tiếng kêu hoảng sợ chói tai, cả thế giới giống như đột nhiên loạn lên vậy.

Nhuế Băng đứng bên cửa sổ, trừng trừng nhìn thảm kịch xảy ra ở dưới, trong lòng dậy lên trăm loại cảm giác.

Thế giới này sao thế? Tại sao lại như vậy?

Có một người đi đường phản ứng hơi chậm, bị một con chuột cắn chân, chít chít vài cái liền nuốt cái chân đó vào bụng, cặp mắt đỏ rực lấp lánh hung quang. CƠn đau kịch liệt đột nhiên mất chân làm gương mặt người đi đường đó thoáng cái nhẩn nhúm, nhưng không đợi hấn phản ứng lại từ cơn đau, bầy chuột như thủy triều lập tức chôn vùi hấn. Ánh mắt Nhuế Băng sắc bén vô cùng, mỗi một chi tiết của biểu tình trước khi chết của người đi đường đó đều bị nàng bắt được. Gương mặt đột nhiên nhẩn nhúm đó quay cuồng trong đầu Nhuế Băng, trong lòng đau đớn lại cảm giác trái tim đang co giật.

Hít một hơi thật sâu, hồi phục sự bất định trong lòng, Nhuế Băng bắt đầu tỉ mỉ đánh giá tình thế, nhưng khi nàng nhìn rõ tình trạng phía dưới, vẻ mặt nàng không khỏi biến đổi.

Mấy con chuột này cường hãn vô bì, sức mạnh lớn tới mức kinh người, hơn nữa hai hàm răng của nó càng đáng sợ hơn. Tường do vật liệu phức hợp cao cường độ chế thành trước mặt chúng giống như bánh quy vậy, chít chít vài cái liền cắn xuyên qua.

Cứ thế này, ở trên này chỉ có một con đường chết, Nhuế Băng suy tính. Toàn bộ tòa nhà tổng hội y học dùng vật liệu phức hợp chế tạo, căn bản không sao chống đỡ được mấy hàm răng đó của bọn chuột.

Xem ra chỉ đành đánh cuộc! Thần quang trong mắt của Nhuế Băng lấp lánh, là một giới giả, cục thế có tội tệ hơn cũng không sao làm dao động sự bất khuất của nàng.

Đi tới trước giường Thạch Phù Âm, vừa đúng lúc Thạch Phù Âm tỉnh lại, mở cặp mắt ra, nhìn thấy Nhuế Băng, kêu lên một tiếng ngọt ngào: “Băng tỷ tỷ.”

Nhuế Băng sờ sờ trán của Thạch Phù Âm, nhẹ giọng hỏi: “Cảm giác thế nào?”

- Cảm giác tốt nhiều rồi. Vẻ mặt của Thạch Phù Âm trắng bệch, nhưng vẫn cười ngọt ngào.

Thương xót nhìn Thạch Phù Âm đang cười, trong lòng Nhuế Băng lại vô cùng lo lắng, nếu như không ở tổng hội y học, chỗ khác căn bản không có điều kiện trị liệu tốt thế này, bệnh tình của Thạch Phù Âm sẽ tiếp tục trở xấu hay không? Nhưng trước mắt cũng không có cách khác có thể nghĩ được, Nhuế Băng cắn răng, nói với Thạch Phù Âm: “Tình hình bên ngoài rất loạn, chúng ta hiện giờ phải rời khỏi chỗ này, đợi lát nữa ta công cô.”

- A! Thạch Phù Âm kinh ngạc vô cùng: “Vậy Minh thúc thì sao?”

Nhuế Băng lắc đầu: “Tôi cũng không biết hấn tại sao không trở về, có thể gặp phải tình huống gì đó rồi.” Suy đoán của Nhuế Băng hoàn toàn chính xác, Thạch Sùng Minh trước mắt cũng bị nguy, hơn nữa cục thế so với chỗ này của bọn họ càng thêm nguy hiểm.

Đi tới trước cửa sổ nhìn xuống dưới, Nhuế Băng biết không thể nán lại, lập tức để cho Thạch Phù Âm mau chóng mặc quần áo. Thạch Phù Âm cuống quýt, phí rất nhiều sức mới mặc xong, bởi vì cơ thể yếu ớt sợ lạnh, nàng mặc giống như một con heo nhỏ.

Nhuế Băng đi tới trước giường, roạt roạt vài cái, xé cả tấm trải giường thành vài sợi vải. Nhuế Băng lấy một sợi vải nhẹ nhàng buộc lên đôi mắt của Thạch Phù Âm, nàng không muốn tiểu cô nương nhìn thấy thảm trạng giống như địa ngục ở bên ngoài. Dường như dự liệu tới gì đó, Thạch Phù Âm cười ngọt ngào với Nhuế Băng, vâng lời để Nhuế Băng giúp mình buộc kín cặp mắt, vô cùng ngoan ngoãn. Nhuế Băng lấy tai nghe âm nhạc bên giường, đeo giúp Thạch Phù Âm. Hiệu ứng âm thanh của loại tai nghe âm nhạc này cực tốt, một khi mang lên thì hoàn toàn cách ly với bên ngoài, trong tai chỉ có tiếng âm nhạc tuyệt vời đó.

Buộc chặt Thạch Phù Âm trên lưng, Nhuế Bằng không có bất cứ lưỡng lự và sợ hãi nào, triển khai thân hình.

Diệp Trùng quay đầu nhìn lại, một cô gái trên tay ôm một đồng chip, hoảng sợ nhìn mặt đất xung quanh nàng ta. Mặt đất xung quanh nàng như nước sôi sùng sục, không ngừng cuộn lên.

Mũi chân Diệp Trùng nhấn một cái, lướt tới bên cạnh nàng, một tay chộp nách nàng, tiếp đó thân hình xoay một cái, xông mạnh tới trước.

Roạt, chip trên tay cô gái đó rơi một cái, mặt cô gái đó lập tức không còn chút máu, kêu lên: “Chip của ta, chip của ta!”

Nàng ta không ngừng ra sức giãy giụa trên tay Diệp Trùng, hy vọng có thể thoát khỏi đôi tay của Diệp Trùng, quay lại nhặt con chip. Nhưng tay của Diệp Trùng giống như cái kiềm sắt, vô luận nàng ta giãy giụa thế nào cũng không sao thoát được từ tay của Diệp Trùng.

- Thả ta ra! Thả ta ra! Chip của ta, hu hu, chip của ta! Nàng liều mạng đâm Diệp Trùng, nhưng vẫn không có chút tác dụng nào, nàng đột nhiên cúi thấp đầu, hung hăng cắn một cái trên tay Diệp Trùng!

Ánh mắt Diệp Trùng biến lạnh, tay trái vung lên!

Bốp! Một cái tát vang lên rõ ràng vô cùng, trên gương mặt vô cùng mỏng manh của cô gái đó lập tức hiện lên năm vết tay đỏ rực!

- Người... người đánh ta? Cô gái đó lắp bắp nói, mặt đầy vẻ khó tin.

- Cô xác định cô muốn chết? Diệp Trùng nhìn cũng không nhìn nàng ta, giọng nói lạnh nhạt như gió thu. Cô gái đó toàn thân phát lạnh, trên mặt vẫn không thể tin được. Thời gian học tập của Diệp Trùng rất cuộc là quá ngắn, vừa gặp phải loại thời khắc khẩn cấp này, thói quen lúc trước, tư duy lạnh lùng lập tức chiếm thế thượng phong.

Nếu như cô gái này nói phải, Diệp Trùng tuyệt đối sẽ lập tức buông tay. Trong đầu hắn không hề có quan niệm nam nữ, chỉ là hắn cho rằng, vô luận là ai, trong tình huống thế này vẫn không nói đạo lý như vậy, đó là một việc không sao hiểu được. Nếu là lúc trước, nói không chừng hắn vừa rồi đã vịn gậy cổ của nàng ta. Nhưng không thể không nói, Diệp tử của chúng ta vẫn có tiến bộ, hắn hiện giờ chẳng qua chỉ buông tay đang nắm cô gái đó ra mà thôi, tuy nhiên kết quả cũng chỉ là một con đường chết.

Sau lưng hắn, chuột như thủy triều từ chỗ cô gái đó đứng vừa rồi chui ra, lan ra bốn phương tám hướng.

Chân Diệp Trùng càng nhanh, chạy về phía một tòa nhà học đường trước mặt, hắn đã không có thời gian chú ý cô gái trên tay đó rốt cuộc là thế nào. Xung quanh tòa nhà học đường trước mặt đứng đầy quang giáp, cái nào cũng như gặp đại địch, trên không cũng có rất nhiều quang giáp trôi nổi, vũ khí đều ở trạng thái sẵn sàng, chỉ vào mặt đất.

Thấy Diệp Trùng qua tới, quang giáp ở trước vội vàng nhường ra một khe hở. Diệp Trùng xoay người một cái liền đi vào tòa nhà học đường.

Trong tòa nhà học đường, có người co lại trong góc, có người thấp giọng nức nở, có người ngơ ngẩn xuất thần, có người nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng trên mặt mỗi người đều là sự kinh hoàng và sợ hãi, tai họa đột nhiên tới này làm mỗi người đều khó mà tiếp nhận.

- Cô Griffiths, là cô Griffiths!

- Cô Griffiths!

Mấy học sinh nữ vừa nhìn liền nhận ra cô gái trên tay Diệp Trùng, nhao nhao vây lại, thậm chí còn có người khóc lóc lao bổ vào lòng của Griffiths. Griffiths lúc này lại biểu hiện ra cử chỉ hoàn toàn không giống như vừa rồi, vô lương học sinh nữ, nhẹ giọng an ủi.

Thật là kỳ quái, Diệp Trùng liếc nhìn Griffiths trước sau có biến hóa hoàn toàn khác nhau. Một mình ngồi xuống ở trong góc, hắn căn chỉnh lý tốt mạch suy nghĩ, mọi thứ này phát sinh quá đột nhiên, hoàn toàn không có bất cứ báo trước nào! Mấy con chuột này vì sao biến thành thế này? Không đúng, hắn đột nhiên

nghĩ tới mình hình như còn phát hiện rất nhiều động vật khác. Trong lúc quay đầu liếc nhìn vừa rồi, hân hình như nhìn thấy sinh vật khác trong đám chuột.

Chẳng lẽ là biến dị? Suy nghĩ này lập tức bị Diệp Trùng phủ quyết. Hân lớn lên ở hành tinh rác, thấy qua vô số sinh vật biến dị, nhưng không có một loại nào thế này. Mấy con chuột này so với Bách Phệ thử của hành tinh rác cường hân hơn không biết bao nhiêu lần.

Nhất định là đã xảy ra gì đó!

Hơn nữa, Diệp Trùng phát hiện, mọi người nơi này đều không có phát giác điều khác thường, đây là một việc khá cổ quái. Các tổ chức của hành tinh Chu Gian lại không chút phát giác việc này, điều này thế nào có thể làm người ta không cảm thấy cổ quái?

Nhưng mấy việc này với mình có quan hệ gì chứ? Diệp Trùng lập tức quẳng vấn đề này đi. Nếu như tình hình thật sự tồi tệ tới mức độ đó, cùng lắm mình tìm một tàu vũ trụ trốn về hành tinh Dật Cúc. Với hân mà nói, cướp một tàu vũ trụ không hề là việc quá khó khăn gì, chỉ là đáng tiếc, mình học tập văn học, lịch sử chỉ mới vừa nhập môn, việc xây dựng hệ thống tri thức chỉ mới vừa bắt đầu thì lại cắt ngang như vậy rồi.

Đối với Diệp Trùng, không có ai chú ý tới hân, trong lòng mọi người lúc này hoảng hốt, lại có ai đi chú ý tới một học viên chứ?

Bên ngoài truyền tới tiếng đánh nhau kịch liệt, trừ Diệp Trùng, mọi người đều ngẩng đầu, nhìn ra ngoài tòa nhà học đường. Bọn họ từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh hòa bình này, nào có ai thấy qua chiến đấu thật sự, ngược lại, Diệp Trùng cúi đầu dưỡng thần, không vì tình huống bên ngoài mà dao động.

Tình trạng chiến đấu cực kỳ kịch liệt!

Diệp Trùng suy nghĩ không sai, không chỉ có một loại sinh vật biến dị là chuột, trên thực tế, gần như tất cả dã thú đều giống như trong một đêm trải qua biến dị mạnh mẽ vậy.

Nhưng cũng may, hiện giờ xuất hiện toàn là động vật bò đi, không hề có động vật bay, nếu không, vậy thì chỉ e ưu thế ở trên không của quang giáp cũng sạch sẽ chẳng còn gì. Chủ lực tác chiến bên ngoài hiện giờ căn bản đều là một số giáo viên, bọn họ đều có kinh nghiệm tác chiến, xử lý tình huống cũng hợp lý hơn, chính là dưới sự dẫn dắt của bọn họ, đám học viên mới không bị hỗn loạn.

Nhưng sinh mệnh lực của mấy dã thú sau khi biến dị này cực kỳ bền bỉ, bị chùm tia laser xuyên thủng, chỉ cần không phải là nơi yếu hại liền giống như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng. Với lại, lực bạo phát của mấy dã thú này cực kỳ kinh người, động tác nhanh cực kỳ, vô cùng khó nhắm trúng. Nhưng may mà số lượng đông đảo, tùy tiện bắn xuống, tám chín phần có thể bắn trúng.

Giống với năm thiên hà lớn, thiên hà Hà Việt cũng là công kích tầm xa chiếm ưu thế, nhưng trước mắt lại cần gấp quang giáp cận chiến, không có quang giáp cận chiến ngăn cản ở phía trước, đám dã thú như thủy triều này lập tức sẽ nhấn chìm tòa nhà học đường này một cách vô tình. Tới lúc đó, người ở chỗ này sẽ không ai may mắn thoát khỏi.

Sức tấn công của mấy con chuột này khá kinh người, đặc biệt là khi mấy mươi con ong lao lên, đó tuyệt đối là một con ác mộng!

Vù, một cái quang giáp lui vào trong tòa nhà học đường, cao giọng hét: “Còn có bạn học nào có quang giáp không? Chúng ta cần chi viện! Bạn học có quang xin lập tức điều khiển quang giáp, chuẩn bị chi viện. Đặc biệt là quang giáp cận chiến.” Mất điện tử chậm rãi quét nhìn xung quanh, chỉ nghe thấy sư sĩ bên trong trầm giọng nói: “Tình hình hiện giờ rất nguy cấp, mong mọi người lấy dũng khí ra! Ta hy vọng mọi người hiểu một việc, vận mệnh của chúng ta nằm trên tay của chúng ta! Thất bại, chỉ có chết!”

Toàn thân cái quang giáp này đầy vết thương, nhìn mà giật mình, ngay cả khiên chắn ở tay trái cũng bị cắn mất một miếng. Cái quang giáp này nói xong, lập tức quay người bay ra, tiếp tục tham gia chiến đấu.

Trong học viên không ngừng có người đứng bật dậy, trong lúc nguy nan này, mọi người đều bắt đầu phấn đấu vì vận mệnh của mình.

315. Chương 315: Cục Thế Ác Hóa

Ài, đáng tiếc bọn người Tang Phổ không ở chỗ này, cục diện trước mắt tuy không tốt, nhưng vẫn chưa tới lúc Diệp Trùng gấp rút vì an nguy của mình. Loại nguy hiểm mức độ này, trong mắt đã nhìn quen sóng to gió lớn của Diệp Trùng quả thật không xem là gì, trận chiến đấu đó của Tang gia thôn mới gọi là kinh tâm động phách a!

Trên mặt mỗi người xung quanh đều là vẻ kinh hoàng, chỉ mình Diệp Trùng trấn định như không.

Griffiths đi tới trước mặt Diệp Trùng, khom lưng, giọng nghiêm chỉnh nói: “Thật không phải, hành vi vô lễ vừa rồi gây thương hại cho anh, tôi là một điều bồi sự, có thể để tôi xem tay của anh không? Chỗ tôi có thuốc cầm máu.”

Diệp Trùng không hề mở mắt, chỉ lạnh nhạt nói: “Không cần, cảm ơn.”

- Ah, ha ha, tiểu Phi tử (Griffiths = Phi Tử), con quả nhiên không sao! Thật là quá tốt rồi. Một giọng nói vang dội vang lên sau lưng Griffiths.

Ánh mắt Griffiths sáng lên, vui vẻ xoay người: “Phá Xa thúc thúc!”

Một lão già chỉ có một mét sáu, tướng tá lại hùng tráng vô bì, cơ nhục phồng lên như cục sắt, cả người đứng ở đó giống như một cái tháp bằng thép. Thêm vào mặt đầy hung tợn, vừa nhìn liền biết không phải người tốt gì. Học sinh xung quanh rõ ràng có chút sợ lão già này, theo bản năng giữ một khoảng cách nhất định với lão.

Ngược lại với mấy học sinh này, Griffiths kêu lớn một tiếng, rồi lao bổ vào lòng lão già, nhưng rất mau liền nhỏ giọng khóc trong lòng lão già. Lão già rõ ràng chưa từng trải qua chuyện này, lập tức luống cuống tay chân, vội lên tiếng an ủi. Cảnh tượng trước mắt cực kỳ quái dị, một cô gái một mét bảy, ở trong lòng một lão già một mét sáu ra sức khóc lớn, lão già không thể không nhón đầu ngón chân.

- Tiểu Phi tử, sao thế? Đừng khó nữa, đừng khó nữa a, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lão già luống cuống tay chân.

Đôi vai Griffiths không ngừng rung động, nước mắt thế nào cũng không ngừng được: “Hu hu... hu hu... chip... toàn bộ chip rơi hết rồi!”

- A! Lão già không nhịn được thất thanh kêu lên: “Tiểu Phi tử, chip tại sao rơi hết vậy? Đó chính là tâm huyết một đời thầy con a. Thời gian mấy năm nay của con không phải cũng bỏ hết vào trong đó sao?”

Griffiths càng khóc dữ hơn, ngắt quãng nói lại tình hình vừa rồi một lượt.

Thần sắc lão già tối sầm, nhưng vẫn lên tiếng an ủi: “Đừng đau lòng, tiểu Phi tử, con có thể sống là tốt rồi, thầy con ở trên trời có linh cũng sẽ vì con mà vui mừng. Chip đã không còn thì có thể nghiên cứu lại, người mất rồi, vậy thì cái gì cũng không có.”

Lão già sải bước tới trước mặt Diệp Trùng, cong người hành lễ: “Cậu trai trẻ, cảm ơn cậu.”

Đối phương lịch sự, lễ độ làm Diệp Trùng có chút hảo cảm, mở mắt, lạnh nhạt nói: “Không cần khách khí.”

- Ha ha! Lão già cười ha hả, tay phải liền vỗ vai Diệp Trùng: “Lão đệ ta vừa nhìn liền biết là một người tốt, tuy tướng tá có chút khó khăn, nhưng, hì hì, tự nhiên không phải nhân vật thông thường gì.”

Diệp Trùng không quen người khác tiếp xúc thân thể của mình, tư thế ngồi thẳng trên đất không đổi, hai tay nhẹ nhàng vỗ lên đất một cái, cả người liền giống như bôi dầu, thoát cái trượt sang một bên.

Trước mặt lão già sáng lên: “Võ thuật gia.”

Một thành phố khác của hành tinh Chu Gian, trên nóc một tòa nhà cao nhất của trung tâm thành phố, hai người nhìn thăm kịch đang xảy ra phía dưới, ai nấy lộ ra chút vẻ bất nhẫn. Hai người này lại chính là hai người của Hôi cốc mà Diệp Trùng gặp được trên tàu vũ trụ.

- Đội trưởng, tình hình nghiêm trọng hơn dự tưởng của chúng ta rất nhiều a. Về mặt thanh niên tóc dài ngừng trọng.

Người trung niên gật đầu, vẻ mặt không đổi: “Ừm, đích xác nghiêm trọng hơn dự tưởng của chúng ta rất nhiều.”

- Thật là diệt tuyệt nhân tính! Thanh niên tóc dài phẫn nộ nói.

Người trung niên dẫn đầu gọi ra quang giáp, đầu cũng không quay lại: “Đừng phí lời nữa, làm việc.” Hai cái quang giáp biến mất trên không.

Nhuế Băng co giò chạy như điên, mũi chân điểm lên mọi chỗ có thể mượn lực của kiến trúc xung quanh, lực bạo phát siêu mạnh so với mấy con chuột đó càn kinh người, cảnh vật hai bên mau chóng trôi lại phía sau, chỉ để lại xung quanh góc nhìn nhìn của nàng các đường nét hoặc nhẹ hoặc nặng, hoặc đậm hoặc nhạt.

Một con chuột đột nhiên nhảy lên cao, giống như lò xo lao bỏ về phía Nhuế Băng đang ở trên không.

Nhuế Băng nhẹ nhàng cong eo, thân hình nguy dị cong ở trên không không có chỗ mượn lực, xuyt xoát tránh con chuột này.

Nhuế Băng một thân đồ trắng cô đơn lẫm lũi trên đường nổi bật vô bì, vô số chuột trên đường cùng nhìn chăm chăm vào bóng người mau chóng như cầu vồng trắng này, con chuột vừa rồi đó lại vô nghi trở thành người làm mẫu, tiếng chít chít lập tức vang lên khắp con đường.

Vô số chuột nhao nhao nhảy lên, lao tới cản Nhuế Băng đang men theo cửa tiệm hai bên đường tiến tới trước.

Ánh mắt Nhuế Băng đột nhiên sáng lên! Đây chỉ e là giờ phút nguy hiểm nhất mà nàng trải qua trong hơn hai mươi năm trở lại đây, nhưng nàng lại không có chút hoảng sợ nào.

Bướm bướm xuyên hoa! Nhuế Băng giống như một con bướm trắng, xuyên qua giữa đám chuột không ngừng lao tới. Quý tích do vô số đường cong nhỏ bé tạo thành, nếu như Diệp Trùng ở chỗ này cũng nhất định tán thán không thôi. Cảnh tượng trước mắt chỉ e bản thân Diệp Trùng cũng không làm tốt hơn được thế này.

Vừa chạm liền rời đi, phiêu hốt tựa kinh hồng (thiên nga kinh sợ mà bay lên).

Phía trước, một con chuột phục trên đường Nhuế Băng phải qua, chân sau gấp lại, ra vẻ muốn lao tới, cặp mắt đỏ rực lấp lánh hung quang, Nhuế Băng thậm chí có thể nhìn rõ cơ nhục chân sau của con chuột đó đã bắt đầu rung lên.

Chút! Con chuột to lớn này dùng phương thức Thái sơn áp đỉnh lao tới Nhuế Băng, mà chuột ở phía dưới và phía sau, con nào cũng nhao nhao lao tới Nhuế Băng, bốn phương tám hướng đều là bóng chuột.

Nhuế Băng hừ nhẹ một tiếng, cặp mắt đột nhiên sáng lên, nóng rực như mặt trời! Chiêu từng sử dụng qua trong quá trình tỉ thí với Diệp Trùng đó lại một lần nữa đánh ra không giữ lại chút nào! Chỉ là Nhuế Băng hiện giờ vượt xa lúc đó, uy lực của chiêu này hôm nay lộ ra toàn bộ diện mạo!

Con chuột lao tới phía trước đó, thân ở trên không, mắt thấy sắp lao tới Nhuế Băng.

Không có bất cứ dấu hiệu báo trước nào, con chuột đó bỗng nhiên cứng lại, cặp mắt đột nhiên lồi ra ngoài. Bụp một tiếng, đột nhiên nổ tung. Chít, một tiếng kêu thảm, con chuột này lập tức mềm oặt rơi từ trên không xuống, đè cho mấy con chuột phía dưới đó kêu chít chít.

Có lẽ không có một loại công kích nào dọa người hơn cái này! Không, đích xác mà nói, phải là dọa chuột!

Mọi con chuột đều nhao nhao lùi ra sau, hoảng sợ nhìn Nhuế Băng.

Nhuế Băng lúc này, khí chất biểu hiện ra so với bình thường hoàn toàn bất đồng, toàn thân tỏa ra khí tức làm người ta sợ hãi, ánh mắt lấp lánh, lại cho người ta cảm giác xung quanh lúc tối lúc sáng.

Chậm bước mà đi, Nhuế Băng thông thả mà trấn định, chỗ đi qua, con chuột nào cũng nhao nhao lùi ra sau.

Không do dự thêm, mũi chân Nhuế Băng phát lực, thân hình mạnh mẽ lao về phía trước, nhưng lần này lại không có con chuột nào dám tấn công trước và dưới.

Một cánh cửa, một hàng chữ len vào trong mắt của Nhuế Băng: Ân Cách Lạc Đế học viện. Nhuế Băng thở ra một hơi dài thượt, trong lòng yên ổn, bước chân lại không khỏi mềm đi, suýt nữa thì té ngã. Thể lực vốn không phải sở trường của Nhuế Băng, một đoạn đường kinh hiểm này, thể lực của nàng tiêu hao phần lớn, thậm chí còn ra ngoài dự liệu của bản thân nàng.

- Ha ha, lại là võ thuật gia. Lão già cười to ha hả, không ngừng xoa tay, dáng vẻ vô cùng hưng phấn.

Griffiths ở bên cạnh nói: “Đúng vậy, thân thủ của vị đồng học này rất lợi hại đó.”

Diệp Trùng lại nhắm mắt, không để ý tới hai người, đại chiến đang tới, giữ thể lực mới là việc quan trọng nhất trước mắt.

- Hi hi, anh bạn trẻ, ta cho cậu xem thứ tốt. Lão già thần bí nói.

Nhưng Griffiths bên cạnh lập tức vạch trần lão già: “Ừm, Phá Xa thúc thúc là giáo sư cơ giới cổ đại, chỗ ông có rất nhiều trang bị phù hợp cho võ thuật gia sử dụng, có lẽ có một hai món phù hợp cho anh dùng.”

- Cơ giới cổ đại. Diệp Trùng bỗng mở trừng cặp mắt.

Trên không đột nhiên truyền tới một tiếng chim kêu lãnh lút, tiếp đó, vài tiếng chim kêu vang lên đây đó. Người trong tòa nhà học đường sắc mặt ai nấy đều biến đổi, mỗi người đều biết điều này có ý nghĩa gì. Sinh vật thuộc loại bay trong lần biến dị này quả nhiên cũng không may mắn thoát được a.

Về mặt lão già cũng trở nên kỳ lạ vô bì, cảm hận chửi rủa vài câu, hồi lâu sau mới khôi phục bình thường, lại nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Trùng không chút biến hóa, vẫn thản nhiên như không, không khỏi kỳ quái hỏi: “Anh bạn trẻ, chẳng lẽ cậu không lo lắng ư? Không sợ ư? Đám quái vật này sắp tấn công tới rồi, như thế mọi người đều tiêu tùng hết đó.”

Diệp Trùng trả lời: “Lo lắng có ích sao? Hoảng sợ có ích sao?”

Lão già ngẩn người, lập tức cười to ha hả: “Ha ha, không ngờ ta tuổi tác thế này lại ngay cả một học sinh cũng không bằng, xem ra thật sự già rồi.”

Cục thế mau chóng ác hóa, trên không, mấy loại chim cũng biến dị đó điên cuồng tấn công quang giáp đang ở trên không. Nguy hiểm nhất ở trong này vốn dĩ chính là thuộc về một số loại chim hung dữ, sau khi trải qua biến dị, sức tấn công của chúng càng đáng sợ hơn, mổ và vuốt là vũ khí thường dùng nhất của chúng. Trên không vốn dĩ chính là lãnh địa của chúng, không có cái gì linh hoạt hơn chúng ở trên không, vô luận quang giáp có ưu tú hơn ở trước mặt khả năng bay cao siêu của chúng cũng chỉ có thể mò hôi đầy mặt (xấu hổ).

Công kích trên mặt đất cũng càng lúc càng mãnh liệt, trừ chuột, sinh vật khác càng nhiều không kể xiết. Điều làm người ta căm ghét nhất vô nghi là bò sát loại gián. Sau khi trải qua biến dị, thể hình của chúng con nào cũng to lớn vô bì, kích cỡ cái cối xay chỗ nào cũng có thể thấy. Với lại, điều làm người ta đau đầu nhất vô nghi lại là số lượng của chúng.

So ra, thể hình của chúng càng nhỏ thì số lượng càng nhiều, càng dễ dàng đột phá vành đai phòng thủ của quang giáp.

- A! Tiếng kêu hoảng sợ của học sinh nữ vang lên khắp nơi, có lẽ mỗi cô gái đều không thích loại sinh vật này. Vốn dĩ dĩ, Diệp Trùng đã phát hiện vài đặc điểm: thứ nhất, thể hình mấy sinh vật đã trải qua biến dị này đều xảy ra sự bành trướng kịch liệt; thứ hai, toàn bộ cặp mắt của mấy sinh vật này đều biến thành đỏ rực; thứ ba, mấy sinh vật này sau khi trải qua biến dị cuồng bạo vô bì, rất có tính công kích.

Diệp Trùng lập tức có phản ứng, đột nhiên vọt lên, một chân đạp trúng một con gián to ở trước nhất. Vù, con gián to đó giống như bánh da bị đạp cho văng xa ra ngoài.

Động tác của Diệp Trùng lập tức đề tỉnh mọi người, Mễ Đức và tên mập vẫn luôn co rút ở một bên lại vội vàng ra tay. Phần lớn học viên ở chỗ này đều có chút cơ sở võ thuật, hơn nữa trong đó có một bộ phận khá là học sinh khoa võ thuật, nhất thời, thế tiến tới như thủy triều của mấy con bò sát này lại bị bắt ngờ áp chế lại.

Không ngờ mấy con bò sát này tuy sức tấn công không hề mạnh, nhưng sự bền bỉ của sức sống lại vượt xa tưởng tượng của mọi người, không hổ danh tiếng tiểu cường.

Diệp Trùng quét nhìn xung quanh, ánh mắt liếc về phía bức tượng ngay chính giữa tòa nhà học đường đó, đó là một bức tượng người đẹp bằng kim loại, nghe nói là tác phẩm một đời của đại sư Âm Dạ Lạc Tuyết, nửa thân trên trần trụi của người đẹp phác họa nên một đường cong cực kỳ ưu mỹ, đôi tay hướng lên hình thành trạng thái lan hoa.

Diệp Trùng một bước liền lóe tới bên cạnh bức tượng này, một cước đạp ngã bức tượng này, tiếp theo một tay nhấc cổ tay hợp lại một chỗ của đôi tay bức tượng người đẹp đó, bức tượng nặng tới nửa tấn này lại bị hất mạnh mẽ nhấc trên tay.

- Tránh ra! Diệp Trùng quát lớn một tiếng.

Học viên trước mặt quay đầu nhìn, lập tức hồn phi phách tán, vừa lặn vừa bò thụt lùi ra sau.

316. Chương 316: Võ Thuật Đại Thành

Bình! Một tiếng lớn vang lên, cả mặt đất đều đang rung động, ba con gián bị đập thành một đồng bùn thịt, chất lỏng bắn tứ tung, tanh hôi vô bì. Cảnh tượng làm mọi người hóa đá đã xuất hiện, bức tượng này trên tay thiếu niên xem ra không hề cường tráng, hơn nữa gương mặt đầy chấm đỏ này lại như một cái chùy lớn, bức tượng đáng thương a! Trong lòng nữ sinh nào bên cạnh cũng đều kêu oan cho bức tượng trên tay Diệp Trùng, nàng phải được đặt trên bệ triển lãm cao cấp trải thảm nhung đỏ, nhận lấy ngàn vạn ánh mắt khen ngợi. Nhưng nàng hiện giờ lại ở trên tay một gã sức mạnh vô cùng như một con dã thú làm một cái chùy lớn, đáng thương!

Tiếng gió vù vù của bức tượng nặng nề đè nén tới mức làm trong lòng người đứng xem khó chịu. Lão già không khỏi lú lú: “Ái dà, không ngờ tên này lại bạo lực như vậy!” Đường như nghĩ tới gì đó, lão già đột nhiên quay đầu xoay người chạy vào trong tòa nhà học đường.

Diệp Trùng đã rất lâu không ra tay rồi, điều này làm hắn nhớ tới huấn luyện cơ sở thực hiện khi ở hành tinh rác, huấn luyện sức mạnh chính là một điểm cực kỳ quan trọng trong đó (1).

Vung tới mức hưng phấn, bức tượng nặng nề trên tay hắn nhẹ giống như không, tàn ảnh trong không khí liên tiếp. Mọi học viên, giáo viên đều trợn mắt há hốc mồm, nếu như không phải chấn động trên mặt đất nói cho bọn họ biết cảnh tượng trước mắt thực sự vô cùng, vậy thì bọn họ nhất định sẽ cho rằng mình đang nằm mơ.

- Thật biến thái! Mẽ Đức ra sức nuốt nước bọt.

Tên mập cảnh giác gật đầu: “Phi nhân loại! Tên này chẳng lẽ là cao thủ ẩn tàng của khoa võ thuật?”

Thật ra mọi người xung quanh ai nấy đều có suy nghĩ này, có lẽ chỉ có khoa võ thuật mới có loại biến thái này. Bọn họ có lẽ không sao ngờ được một học viên có sức mạnh thế này lại là học viên của khoa văn học, lịch sử. Học sinh của khoa văn học, lịch sử ít tới đáng thương, nơi này lại không có một người nào nhận ra Diệp Trùng.

Bức tượng trên tay nhẹ nhàng đỡ một cái, một con chuột lọt lưới liền dừng thế tiến tới lại, Tay buông ra, mũi chân nhấn một cái, thân hình đột nhiên xông tới trước, Diệp Trùng đã xông tới bên cạnh con chuột này, đôi tay nhẹ nhàng đẩy một cái, bức tượng vù cái liền đổi hướng trên không, đôi tay Diệp Trùng lúc này lại ôm lấy eo bức tượng.

Bức tranh này làm cho người ta trợn mắt lú lú, một học viên, đôi tay ôm eo một bức tượng nửa thân trên hoàn toàn trần trụi, tư thế ám muội vô cùng, mặt học viên nữ đứng xem soạt cái đỏ lựng lên, Griffiths cũng đỏ bừng mặt.

Diệp Trùng lúc này nào đi nghĩ mấy thứ này, thủ pháp thay đổi, ôm vòng quanh cái eo nhỏ của bức tượng, đồng thời tránh công kích của con chuột, nhưng người trong nghề lại không khỏi thầm tiếc nuối, động tác né tránh vừa rồi này làm cho Diệp Trùng ở vào một vị trí cực kỳ bất lợi, hắn hiện đang xoay lưng lại con chuột đó.

Chính ngay lúc mọi người cho rằng lần tấn công này của Diệp Trùng tuyên cáo kết thúc, động tác tiếp theo của Diệp Trùng lại ra ngoài ý liệu của mọi người. Đôi tay Diệp Trùng phát lực, eo giống như bị gãy vậy, đột nhiên gấp ra sau, động tác này giống như hấn ôm một thân cây cong eo ngược lại giáng xuống mặt đất sau lưng.

Bình, đầu bức tượng mạnh mẽ đánh trúng một chân của con chuột, không có bất cứ lần tấn nào, cái chân đáng thương này lập tức bị đập thành một đồng bùn thịt, con chuột đó kêu thảm chút một tiếng.

Sự thê lương của tiếng kêu thảm này làm người đứng xem ai nấy đều nhao nhao nuốt nước bọt.

Diệp Trùng lại không có suy nghĩ dừng ở đây, đôi chân phát lực, cả người liền giống như lợn mèo ra sau, rơi lên lưng chuột. Một màn tiếp theo làm mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Vù, bức tượng trên tay của Diệp Trùng như đột nhiên biến mất trong không khí, chỉ nghe vang lên một tiếng, đầu của con gián đó đột nhiên nổ tung, máu và não tương vọt ra.

Một cú vừa rồi đó! Người khoa võ thuật nhìn nhau, phát hiện vẻ mặt của nhau đã hoàn toàn thay đổi, bọn họ vậy mà không có ai nhìn rõ cú vừa rồi rốt cuộc là xảy ra việc gì.

Thật ra vừa rồi Diệp Trùng chỉ làm một động tác cực kỳ đơn giản, đó chính là dùng bức tượng đánh lên đầu con chuột, chẳng qua tốc độ tấn công của hắn quá nhanh, người đứng xem hoàn toàn không sao bắt được, một tiếng bình đó thật ra là do mười lăm tiếng đập tập trung lại mà thành.

Nhưng Diệp Trùng đang đánh tới mức hưng phấn, nào còn để ý mấy thứ này. Trước giờ, bình tĩnh đều là thứ duy nhất trong đầu hắn, sự kích thích của chiến đấu đã bị áp chế rất lâu cuối cùng bị lay tỉnh trong giờ phút này, chiến đấu trước khi gặp Thương, tuy vụng về vô cùng nhưng trước giờ không thiếu sự kích thích.

Nhưng sau khi gặp được Mục Thương, chịu ảnh hưởng của Mục, Diệp Trùng bắt đầu học phân tích bình tĩnh, cũng chính là từ lúc đó về sau, phong cách chiến đấu của Diệp Trùng xảy ra biến hóa rõ rệt. Chỉ có khi gặp phải mấy cao thủ khó mà gặp được đó, Diệp Trùng mới có loại cảm giác hưng phấn làm mình cảm thấy hơi hơi phát run đó, chỉ là hiện giờ loại cảm giác này càng lúc càng ít.

Hôm nay, chiến đấu nguyên thủy vô bì thế này lại một lần nữa kêu gọi cảm giác phấn chấn đã lâu của Diệp Trùng.

Diệp Trùng lại vui đầu vào trong đồng bò sát, bức tượng trên tay giống như máy gặt, điên cuồng tấn công. Điều duy nhất làm Diệp Trùng cảm thấy có chút không thoải mái chính là phương thức tấn công của bức tượng quá đơn giản, chỉ có một loại phương thức trọng kích, biết làm sao được, Diệp Trùng vùng bức tượng lên liền đập mạnh một trận, máu thịt tung tóe, mảnh vụn văng khắp nơi.

Tiếng xương vỡ càng giống như rang đậu, trước giờ chưa hề dừng lại.

Sau này, đợt khi tai họa này kết thúc, mọi người quay trở lại tòa nhà học đường này, bỗng nhiên phát hiện mặt đất do tài liệu phức hợp cao cường độ đập thành ở trước mặt tòa nhà học đường này lại bị đập thành từng mảnh, không có một miếng nào hoàn hảo.

Nhưng độ cứng của bức tượng này vẫn làm Diệp Trùng vô cùng vừa ý, tuy biến hình rất dữ dội, nhưng còn may không có gãy. Tác phẩm cả đời của đại sư Âm Dạ Lạc Tuyết chỉ có năm món, bà ta đối với vật liệu của tác phẩm cực kỳ xoi mói, đây là một tác phẩm đặc ý nhất của bà ta, song bức tượng có thể gọi là báu vật này giờ đây lại biến hình nghiêm trọng, nhân vật vụn vụn, với lại trên đó có dính đầy những thứ như là máu, não tương.

Nhưng Diệp Trùng thế nào cũng không ngờ, bức tượng bị bạo lực tàn phá này lại vẫn được bảo tồn lại, ngược lại còn được đưa vào bảo tàng nghệ thuật lớn nhất của hành tinh Chu Gian, trở thành vật chứng của trường tai họa này.

Chính lúc này, lão gia đẩy một đồng lớn đồ xông tới: “Hi, tới rồi đây, mỗi người một món, ha ha, không ngờ thứ lão già ta bình thường làm ra lại cũng có lúc có tác dụng.” Trên một xe đẩy tay nguyên thủy, đủ loại vũ khí lạnh, còn có rất nhiều mấy móc kim loại trước giờ chưa từng thấy qua, mọi người lúc này mới nhớ lão già là giáo sư cơ giới cổ đại. Lão già ôm ấp ước vọng, làm vì một ngành học đã suy sụp. Bình thường, lão ở trong trường chịu không ít sự coi thường, hôm nay lại có thể có ích, làm sao không làm lão hưng phấn?

Nhìn thấy Diệp Trùng vẫn đang chiến đấu trong đồng bò sát, lão gia tóm lấy một cây trường thương kiểu cổ, quăng về phía Diệp Trùng, miệng quát: “Này, anh bạn trẻ, nhận lấy này!”

Tuy Diệp Trùng hiện giờ ở trong trạng thái khá hưng phấn, nhưng sự bình tĩnh đã sớm khắc vào trong xương cốt hắn, theo sự tiêu hao từng chút một của thể lực, hắn cũng từ từ quay lại từ trạng thái hưng phấn, vừa đứng lúc nghe thấy giọng nói của lão già, tiếp theo liền thấy một thanh trường thương kiểu cổ bay về phía hắn.

Diệp Trùng lập tức quăng bức tượng trên tay, bắt lấy thanh trường thương kiểu cổ. Trường thương đã sớm vùi lấp trong lịch sử, nhưng đây lại là binh khí lạnh mà Diệp Trùng quen thuộc nhất ngoại trừ trủy thủ. Khi điều khiển Sương chi Vành Thán Diệu, trường thương Lam Quang chính là lợi khí phá địch, Mục còn đặc biệt trải qua tính toán, ưu hóa vì hắn chế ra một bộ thương pháp.

Thứ Diệp Trùng hiện giờ thi triển chính là bộ thương pháp này. Đường thẳng, đường gấp khúc, đường cong, công kích dứt khoát, lưu loát, lấy hiệu suất làm đầu. Mỗi một lần trường thương tấn công đều chính xác vô bì, hơn nữa bước đi của Diệp Trùng cũng rất chuẩn xác.

Thanh trường thương này toàn bộ là do hợp kim chế thành, cũng khá nặng nề, nhưng so với bức tượng vừa rồi thì nhẹ hơn nhiều. Với lại, mũi thương sắc bén cũng càng có lực sát thương hơn, vô hình trung, hiệu suất của Diệp Trùng càng thêm kinh người. Ngoài ra sự tiêu hao thể lực cũng bắt đầu trở nên chậm lại.

Học tập kỹ xảo cận chiến nhiều như vậy, lý giải của Diệp Trùng hiện giờ đối với võ thuật so với lúc trước thì sâu sắc hơn nhiều. Trường thương ở trên tay hắn cũng càng lúc càng trở nên quý thần khó dò, thương pháp Mục chế ra được Diệp Trùng thay đổi, hoàn thiện từng chút một. Đây là thương pháp thật sự thuộc về bản thân Diệp Trùng, hắn đắm chìm trong loại sáng tạo này. Các loại kỹ xảo xuất ra bất tận, họ Lam của Cửu Nguyệt, cận chiến cơ sở của Hắc giác, kỹ xảo Tang tộc không ngừng xuất hiện trên tay hắn, hắn muốn tìm ra điểm cân bằng và điểm kết hợp ở trong đó. Sở học của Diệp Trùng vốn dĩ hỗn tạp vô cùng, cộng thêm lại chưa từng ngừng nghỉ suy nghĩ về võ thuật, sau đó lại có được lý luận có hệ thống của họ Lam ở Cửu Nguyệt, mọi thứ này đều vì đột phá hôm nay của hắn mà tích lũy đủ sức mạnh.

Mà bò sát vô cùng vô tận trước mắt cho hắn cơ hội tôi luyện tốt nhất.

Phiêu hốt mà nguy dị, một đốm sáng của đầu thương đó như là đom đóm không ngừng bay nhảy trong đêm hè. Vô ngoài cứng rắn vô bì của bò sát ở trước mặt đốm sáng này kích cỡ như hạt gạo này lại yếu ớt như tờ giấy dán.

Diệp Trùng càng lúc càng cảm thấy thoải mái, biên độ động tác đôi tay càng lúc càng nhỏ, nhưng những mũi thương đó lại thường ra ngoài ý liệu của mọi người mà chính xác vô cùng đánh trúng chỗ yếu hại của mấy con bò sát đó.

Người đứng xem ai nấy đều nhìn mê say, trong mắt bọn họ, Diệp Trùng giống như một nhà ảo thuật. Bọn họ là những kẻ may mắn, bọn họ nhìn thấy toàn bộ quá trình biến đổi về chất của một cường giả võ thuật, đây là cơ ngộ quý giá vô bì, chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Diệp Trùng có lẽ không sao ngờ được, hai mươi năm sau, trong số đám học viên này lại xuất hiện ba giới giả.

Đây là lần đột phá thật sự đầu tiên của Diệp Trùng. Ở phương diện võ thuật, Diệp Trùng tin rằng, Mục Thương đã không sao chiến thắng được hắn. Hắn đã tìm thấy tinh thần mà trước đây Mục từng nói qua! Đây là một nhân tố khác theo sau sức mạnh, góc độ, thời cơ.

Bắt đầu từ rất lâu trước đây, sự cường đại của Mục giống như một ngọn núi cao đứng trước mặt Diệp Trùng. Trước giờ, nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là có thể chiến thắng Mục, nhưng bây giờ hắn đã làm được rồi, ít nhất là ở phương diện võ thuật hắn đã làm được, song hắn lại không có chút vui vẻ nào.

Mục Thương, các người đang ở đâu?

Chú thích: NV là phi trọng yếu, tức không quan trọng, có lẽ bị thiếu chữ thường, tức là phi thường trọng yếu, nghĩ là vô cùng quan trọng nên đã sửa lại. Chương này còn bị thiếu chữ nhiều chỗ khác nữa, sai từ lùm, dịch mệp ghê: Diệp Trùng, họ Lam...

317. Chương 317: Thần Tượng

Gần như toàn bộ người của thiên hà đều xem, đây là tai họa lớn nhất của thiên hà Hà Việt năm trăm năm trở lại đây.

Toàn bộ lực lượng của cả thiên hà được động viên, các thế gia nhao nhao lên tiếng thanh minh, ba đại thế gia gần như đồng thời phái ra lực lượng cứu viện, hơn nữa toàn bộ đều là cao thủ dẫn đội. Tiểu tổ cứu viện của Hy Phượng bộ lạc do một vạn sư sĩ chiến đấu trong biên chế tạo thành, do đệ nhất cao thủ trong tộc Hoàng Cực Minh dẫn đội, đã lập tức lao tới hành tinh Chu Gian. Diệp gia cũng là một vạn sư sĩ trong biên chế, do đệ nhất cao thủ trong tộc Diệp Nhân dẫn đội. Tuyết Lai tộc điều động tám ngàn sư sĩ, người dẫn đội là một cô gái không ai biết rõ, tên là Tuyết Nặc Lam. Rất nhiều người sôi nổi suy đoán Tuyết Nặc Lam này ở trong Tuyết Lai tộc có thân phận gì, hành động quan trọng thế này, theo lý nên là đệ nhất cao thủ Tuyết Lai tộc Phạn Vãn dẫn đội.

Ba đại thế gia đồng thời hành động, đây có lẽ là hành động quân sự quy mô lớn nhất của thiên hà Hà Việt trong mấy năm gần đây.

Nhưng, nước xa cứu không được khát gần, hành động của ba đại thế gia đã cực kỳ nhanh chóng, nhưng tới được hành tinh Chu Gian đã là ba mươi ngày sau, sau ba mươi ngày, hành tinh Chu Gian còn lại cái gì? Đống hoang tàn ư?

Lực lượng chiến đấu của hành tinh gần hành tinh Chu Gian cực kỳ yếu ớt, chỉ có vài sư sĩ đoàn cỡ lớn đang tập kết nhân viên. Kể thống trị của hành tinh xung quanh không ai ngoại lệ tuyên bố mệnh lệnh không cho phép kẻ bỏ trốn khỏi hành tinh Chu Gian bước vào lãnh địa của mình. Cách làm này gây nên một cơn sóng to gió lớn trong dân chúng, thảo luận liên quan tới mệnh lệnh này kể từ thời gian đầu tiên nó được tuyên bố thì chưa từng có ngừng nghỉ qua.

Rất nhiều chuyên gia suy đoán đây chắc là biến dị do loại BD nào đó gây ra, nếu như mấy chuyên gia dự đoán thật sự chính xác, vậy nếu như trên người kẻ bỏ trốn có mang theo loại BD này thì sẽ lại gây nên một trận tại họa.

Nhưng cách ly cũng có nghĩa là đường lui của người hành tinh Chu Gian bị đóng kín rồi, đem hy vọng sống sót của bọn họ đập nát sờ sờ ra đó, thế giới này thật là tàn khốc!

Các chuyên gia biến dị học và chuyên gia BD học của các tổng hội y học và học viện nổi tiếng đã nhận được lệnh triệu tập khẩn cấp, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất tập kết, rồi dưới sự bảo vệ của quân đội ba đại thế gia mà tiến vào hành tinh Chu Gian.

Trên đời này, có lúc, thương hại và đồng tình đều là yếu ớt, vô lực như thế, mà chỉ có sự phấn đấu của bản thân mới có thể mang lại một tia hy vọng cuối cùng cho mình.

Nhìn thấy trên màn hình vô số người bị sinh vật biến dị như thủy triều vô tình cắn nuốt, rất nhiều người đã rơi lệ, tính mạng con người trong giờ phút này lại mỏng manh như vậy. Ống kính độ phân giải cao chụp được rõ ràng mỗi một chi tiết, máu, tay chân gãy, tiếng gào, bơ vơ, tuyệt vọng, từng cảnh tượng máu chảy lênh láng một hiện ra trước mặt mọi người.

Đây là địa ngục làm người ta tuyệt vọng.

Hoa Bách yếu ớt tỉnh lại, ngược mắt nhìn xung quanh, bên cạnh ngồi một đứa bé gái, bên ngoài truyền tới tiếng chiến đấu kịch liệt. Vừa nhồm người, Hoa Bách lập tức ngồi dậy, cô bé ngồi bên cạnh đó vừa thấy hấn tỉnh lại, không khỏi cao hứng nói: “Anh tỉnh rồi, quá tốt rồi!”

- Đây là chỗ nào? Hoa Bách không khỏi mở miệng hỏi, đồng thời tỉ mỉ đánh giá cô bé trước mặt. Tóc ngắn tới trái tai, lông mày thanh tú cong cong, trong cặp mắt lớn đầy vẻ hoảng sợ, trên người mặc đồng phục học viện Jersey, chắc là một học sinh. Hoa Bách là một ký giả, ánh mắt sắc bén, trong lòng lập tức đưa ra phán đoán.

Ánh mắt của học sinh nữ này lập tức ảm đạm: “Nơi này là tòa nhà học đường, vừa rồi anh bị một cục gạch đập hôn mê, sau đó mấy con chuột đáng ghét đó tới, tôi vừa may đi ngang qua, liền mang anh kéo tới đây.”

- Cảm ơn! Lời cảm ơn này Hoa Bách phát ra thật lòng, hẳn có thể tưởng tượng, một cô bé yếu ớt thế này, kéo tên to lớn như mình thế này thì sẽ tổn sức thế nào. Hơn nữa, ở trong giờ phút nguy cấp như thế, nàng ta vẫn có thể muốn cứu người cũng có thể thấy được sự thiện lương trong lòng nàng. Thấy quen lừa gạt lẫn nhau như Hoa Bách không khỏi sinh ra hảo cảm rất lớn với cô bé thế này.

Thấy Hoa Bách nhìn chằm chằm mình, mặt cô bé thoáng cái đỏ rực lên, lắp bắp nói: “Không... không có gì.”

Hoa Bách cười nhẹ, lập tức nghĩ tới cái gì, không khỏi hỏi: “Tình hình bên ngoài thế nào rồi?” Thấy túi của mình vẫn ở bên cạnh, vội vàng mở ra, máy ghi hình nổi trong túi vẫn nguyên vẹn không bị hư hại, hẳn không khỏi mừng rỡ.

- Rất không ổn, đã có rất nhiều người bị thương rồi. Cô bé nhúu chặt mày, vẻ mặt buồn bã.

Lấy máy ghi hình nổi ra, Hoa Bách lập tức kết nối với tổng bộ. Năng lực đưa tin và năng lực truyền hình ảnh của máy ghi hình nổi cực kỳ mạnh mẽ, mà cái máy trên tay hắn này có thể trực tiếp liên hệ với tổng bộ.

Tổng bộ tập đoàn truyền thông Lục Tinh, một nhân viên công tác đột nhiên hưng phát la to: “Sếp, A Bách truyền tín hiệu về rồi, hắn vẫn còn sống.”

- A, tên tiểu tử đó mạng tốt thật!

- Thật là quá tốt rồi! Trong phòng làm việc lập tức thành một biển vui mừng, thăm kích phát sóng đã một ngày, hiện giờ cuối cùng có một tin tức tốt, thế nào mà không làm mọi người cảm thấy cao hứng.

Trong lời nói của giám đốc có mang theo chút run run: “Mau, kết nối đi, mẹ nó, còn phí lời gì nữa?” Là một người kinh doanh, hắn lập tức miễn cưỡng nắm bắt được cơ hội kinh doanh khổng lồ bên trong này. Hiện giờ thứ phát trên mọi tần số là hình ảnh ống kính nổi của thành phố ghi được, nếu như có một ký giả thực sự ghi hình, phỏng vấn, vậy...

Hình ảnh Hoa Bách có đôi chút tiêu tụy xuất hiện trên màn hình của tổng bộ. Hoa Bách đáng vẻ vô cùng đẹp trai, gương mặt vuông vức, ánh mắt có thần, lông mày đen như kiếm, luôn cho người ta cảm giác đầy anh khí.

- A Bách, người không sao chứ?

- A Bách, người nhất định phải cẩn thận a! Lời quan tâm của đồng nghiệp làm trong lòng Hoa Bách ảm áp.

Đằng hắng một tiếng, giám đốc lên tiếng: “A Bách à, không bị thương chứ.” Giám đốc lên tiếng, người khác tự nhiên ngậm miệng.

- Không sao. Đối với cấp trên này, Hoa Bách cực kỳ không thích.

Giám đốc nói: “Kế hoạch phỏng vấn ban đầu hủy bỏ, người bây giờ chỉ cần ghi hình mọi thứ đang xảy ra chỗ đó. Mọi hoạt động người tự do quyết định, một điểm này ta quyết không can thiệp, ta chỉ yêu cầu một điểm, máy ghi hình trên tay người một mực không được đóng, người thấy thế nào?” Kế hoạch phỏng vấn ban đầu mà giám đốc nói là phỏng vấn một hạng mục quan trọng với học viện Jersey. Hoa Bách cũng chính vì hạng mục này mà tới hành tinh Chu Gian.

Ngừng một lát, giám đốc nói tiếp: “A Bách, chỉ cần người lần này làm tốt, nếu người còn có thể sống trở về, ghế này của ta sẽ nhường cho người.”

Hoa Bách trên màn hình trầm mặc một hồi rồi mới mở miệng nói: “Tôi rõ rồi, tôi nhất định làm tốt.” Mình có thể sống sao? Xác suất này nhỏ tới mức đáng thương, Hoa Bách đã không có tham vọng này rồi, vị trí giám đốc này đối với hắn hiện giờ mà nói cũng vô nghi chẳng qua chỉ là một cái bánh vẽ trên đất mà thôi. Nhưng, ghi hình hắn lại nhất định sẽ làm, đây là đạo đức nghề nghiệp của một ký giả, hắn phải mang mọi thứ xảy ra ở chỗ này nói với mọi người, cho dù giám đốc không nói gì, hắn cũng sẽ làm như thế.

Cô bé bụm miệng, kinh ngạc nói: “Anh là ký giả?”

Hoa Bách quay đầu lại, cười nhẹ: “Đúng vậy.” Tiếp đó hắn vừa đứng dậy vừa nói: “Tôi phải đi ra ngoài, cô tự mình cẩn thận.” Cầm máy ghi hình, Hoa Bách đi ra phía ngoài. Máy ghi hình cực kỳ nhỏ, chỉ cỡ bàn tay, công năng lại vô cùng mạnh mẽ.

Cô bé nhìn bóng lưng Hoa Bách, cắn môi, lưỡng lự một lát rồi cũng đi ra theo.

Hoa Bách vừa đi ra thì bị chiến đấu thảm liệt chấn động, gần như trên tay những người biết võ thuật đều cầm các loại vũ khí lạnh, liều mạng tấn công mấy con gián biến dị đó, mấy con gián đáng ghét đó hung hăng vô cùng, các loại tiếng kêu chói tai tràn ngập tai mọi người, mùi tanh hôi xông thẳng tới.

Trong này có một người nổi bật nhất, hắn chiếm vị trí chính giữa nhất cũng là ở trước nhất. Một thanh trường thương kiểu cổ trên tay xuất thần nhập hóa. Hầu hết toàn bộ công kích bị một mình hắn cản lại. Rất rõ ràng, cũng chính vì có một nhân vật siêu mạnh như vậy tồn tại, tuyến phòng thủ mỏng manh này giờ đây mới không có tan vỡ toàn bộ.

Hoa Bách lại một lần nữa bị chấn động.

- Đây là kênh Lục Tinh, hoan nghênh quý vị thưởng thức. Bất luận các vị là nghề nghiệp gì, bất luận các vị hiện giờ đang ở đâu, tôi tin rằng, các vị nhất định đang quan tâm sâu sắc tình hình hiện giờ của hành tinh Chu Gian. Ở đây, chúng tôi sẽ dùng một góc nhìn khác để cùng các vị theo dõi mọi thứ xảy ra của hành tinh Chu Gian. Ký giả Hoa Bách của kênh chúng tôi do vốn dĩ có kế hoạch phỏng vấn mà đang ở hành tinh Chu Gian. Trong lần sóng tấn công đầu tiên của sinh vật biến dị, anh ta may mắn sống sót. Hiện giờ, anh ta cố gắng mở ra một màn chân thật nhất của hành tinh Chu Gian cho chúng ta. Ở đây, bản thân tôi biểu thị sự kính trọng từ tận đáy lòng đối với đạo đức nghề nghiệp cao quý của anh ta.

Màn hình, rõ ràng làm một trận chiến đấu kịch liệt, mà hạch tâm nhất của chiến đấu chính là một thanh niên sử dụng trường thương, tiếng chiến đấu cũng được truyền tới rõ ràng.

Thảm liệt, không ai có thể hình dung sự thảm liệt của trận chiến này.

- Theo tin tức truyền về của Hoa Bách, vị trí của bọn họ hiện giờ là một tòa nhà học đường của học viện Jersey. Cục thể hiện giờ của bọn họ cực kỳ không ổn, bọn họ bị vây ở chỗ này, tới hiện giờ, bọn họ vẫn không phát hiện ra bất cứ lực lượng cứu viện nào. Mấy chiến sĩ này đang nỗ lực chống chọi này đều là giáo viên và học viên của học viện Jersey. Hãy để chúng ta biểu thị sự kính trọng của chúng ta đối với dũng khí của bọn họ. Giọng nói ngọt ngào của người chủ trì mang theo chút trầm trọng.

Tỉ lệ xem của kênh Lục Tinh liên tục tăng lên, đây là loạt báo cáo hiện trường đầu tiên tới tận bây giờ. Mà các kênh khác xôn xao gửi tới yêu cầu chia sẻ, giám đốc điều hành tập đoàn không có bất cứ do dự nào, lập tức sáng khoái đồng ý.

Vô số người nhìn chằm chằm màn hình, bọn họ đều quan tâm vận mệnh của đám người này.

Thương pháp kinh người của Diệp Trùng cũng dẫn tới sự chú ý của mọi người, trên thực tế, ống kính của Hoa Bách hầu hết đều đặt trên người Diệp Trùng.

Thương pháp kinh diễm, lực chiến đấu cá nhân siêu mạnh, biểu tình trước sau lãnh khốc không hề động dung, một thương trên tay, chống chọi với sóng lớn làm cho Diệp Trùng trong thời gian cực ngắn trở thành thần tượng trong lòng rất nhiều thanh niên. Trong giờ phút cần anh hùng này, một vị anh hùng vô danh dũng cảm đứng ra. Mà gương mặt có lực sát thương của hắn lúc này lại dẫn tới sự mơ màng của vô số người.

- Thật lợi hại!

- Trời ơi, trên đời này còn có thương pháp cường hãn thế này sao!

- Quá tuyệt! Ta muốn báỉ sư! Thảo luận liên quan tới Diệp Trùng dậy lên khắp nơi.

- Chúng ta có thể nhìn ra, chính là vị tiên sinh này, hic, từ trang phục của anh ta mà xét, anh ta chắc là một học viên của học viện Jersey, phòng thủ, sức chiến đấu siêu mạnh của bạn học này có thể nói là vững như bàn thạch a! Chính vì sự tồn tại của bạn học này, cục diện mới có thể được bình ổn, trong giờ phút này, anh hùng lộ hết bản sắc! Lời bình luận sục sôi của người chủ trì càng làm mọi người xem máu nóng sục sôi.

- Học viện Jersey quả nhiên là ngọa hổ tàng long a, một học viên đã có trình độ thể này, quả thật là quá lợi hại. Đây là cao thủ tuyệt thế thật sự, rất có khả năng là một giới giả, trẻ tuổi thế này mà có thể có thân thủ thế này, gọi là thiên tài tuyệt không quá đáng. Trong khách mời đặc biệt không thiếu cao thủ võ thuật.

- Đúng vậy, hơn nữa thương cổ là một loại binh khí lạnh, đã suy sụp nhiều năm, hiện giờ người biết sử dụng nó cực kỳ ít, mà người có thể đạt tới cảnh giới thế này chỉ e cũng chỉ có mỗi người này thôi. Từ trên người bạn học này, chúng ta có thể hơi lạnh hội được phong phạm một thương nơi tay, tung hoành thiên hạ của cao thủ dùng thương cổ đại, làm người ta khao khát a. Một khác mời khác nói.

- Mọi người không nên chỉ chú ý tới thương pháp của bạn học này, bước đi của bạn học này cũng xảo diệu vô bì, anh ta trước sau thực hiện đổi vị trí trong phạm vi nhỏ, có thể nhìn ra, đây là một võ thuật gia rất có kinh nghiệm thực chiến. Đáng tiếc ở đây không có giới thiệu bạn học này, tôi cũng vô cùng tò mò đối với bạn học này. Các vị, bạn học này dường như khá hiểu rõ nhược điểm của sinh vật này, điểm tấn công của anh ta không cái nào không phải là chỗ yếu hại của mấy sinh vật này. Lợi hại a! Với lại, mọi người lại chú ý hô hấp của bạn học này, vô cùng bình ổn, vẻ mặt thông dong, rõ ràng thể lực của anh ta vẫn vô cùng tràn trề. Vị khách mời giải thích này so với hai người trước càng có chân tài thực học hơn.

Người xem không ai không ngừng hô hấp, mắt không chớp nhìn chằm chằm Diệp Trùng. Một điểm sáng phiêu hốt nguy dị của mũi thương đỏ, bóng lưng hơi đơn bạc của Diệp Trùng, từ lúc này in dấu trong lòng tất cả mọi người xem. Kể từ ngày hôm nay trở đi, trường thương kiểu cổ lại một lần nữa trở thành vũ khí được ưa chuộng. Ghi hình chiến đấu của Diệp Trùng lại được điên cuồng tải xuống, trở thành giáo trình phải xem của mỗi một vị võ thuật gia học tập thương pháp.

Diệp Trùng đối với việc bên ngoài của mình hoàn toàn không biết, trong lòng hắn hiện giờ chỉ có chiến đấu, trường thương giống như có linh tính, câu dẫn hồn phách người ta, mỗi một thương chắc chắn sẽ kết thúc một con giân.

Các loại giân bên cạnh hắn đã chết như núi, mà cặp mắt lạnh băng của hắn, lúc này lại lấp lánh một loại quang mang yêu dị.

Truyền thuyết, mỗi một võ thuật gia sau khi đạt tới giới giả sẽ có được một loại năng lực đặc biệt. Lần đột phá này, Diệp Trùng cuối cùng đã có được năng lực mới thuộc về chính mình.

318. Chương 318: Cách Gì?

Toàn bộ mấy đường màu lam nhạt tới mức gần như nhìn không thấy này phân bố trên người mấy con bò sát này, hơn nữa Diệp Trùng rất mau liền phát hiện chỗ đặc biệt, chỉ cần khi mang sự chú ý của mình tập trung lên người con bò sát nào đó, đường màu lam trên người con bò sát đó lập tức trở nên rõ ràng, mà có mấy điểm và đường sẽ trở nên sáng rõ dị thường.

Cặp mắt con chuột này đỏ rực, râu chuột hai bên khóe miệng nhón nhọn cứng nhọn vô bì, dựng đứng như gai thép, cơ nhục tứ chi lực lưỡng không tự nhiên, lông tóc màu xám đen cứng thành cuộn, phía trên có rất nhiều nốt tâng.

Bốn đường, ba điểm! Trong những đường màu lam ngang dọc giao thoa phân bố trên người con chuột này có bốn đường và ba điểm sáng dị thường.

Không tự chủ được, trường thương của Diệp Trùng rung một cái, một quang điểm im hơi lặng tiếng chui vào một điểm sáng lên trong đó.

Chít! Con chuột kêu thảm một tiếng, oanh cái ngã xuống, lập tức đứt hơi! Hai cổ tay Diệp Trùng thu lại, trường thương lập tức rút ra từ trên người con chuột, một dòng máu tươi như nước suối phun phun cao tới hơn hai mét.

Trái tim Diệp Trùng nhảy một cái, chẳng lẽ là?

Nhìn xung quanh, trường thương rung động cấp tốc, quang mang mũi thương lấp lánh, chỗ vươn tới đều là điểm màu lam sáng rực đó!

Bụp bụp bụp, bò sát xung quanh Diệp Trùng đột nhiên nổ tung, mấy mươi cột máu phun đầy trời, sương máu kết thành mảng vây lấy chỗ Diệp Trùng đứng.

Máy ghi hình trên tay Hoa Bách trung thực mang một màn này truyền tới mỗi một góc ngách của thiên hà Hà Việt.

Mọi người đang xem đều ngớ người ra! Trong sương máu đầy trời, thân hình một thiếu niên mờ mờ có thể thấy được, có lẽ không có bức tranh nào càng chấn nhiếp lòng người hơn thứ này.

Yên lặng như tờ! Một mảng yên lặng như tờ! Vô luận là giáo viên, học viên sau lưng Diệp Trùng, hay là dân chúng đang xem màn hình, mọi người đều hoàn toàn ngây ngốc.

Võ thuật gia ở thiên hà Hà Việt có cơ sở cực kỳ vững chắc, nhưng đối với sức chiến đấu của võ thuật gia, đã sớm bị sư sĩ áp chế. Mọi người đối với khái niệm võ thuật gia chẳng qua chỉ là tôi luyện thể chất mà thôi. Đối với mấy giới giả đó, họ cực ít khi ra tay, ghi hình bọn họ ra tay càng hoàn toàn không thấy. Giới giả cho dù tồn tại sờ sờ ra đó nhưng trong lòng 99% người thường lại chỉ là một truyền thuyết.

Nhưng hôm nay, bọn họ cũng nhìn thấy biểu diễn rực rỡ một lần nữa của võ thuật, không có ai biết người thiếu niên vô danh này là ai, cũng không có ai xác định hẳn rốt cuộc có phải là giới giả hay không, nhưng kỹ xảo cận chiến trường thương thần kỳ của hắn lại làm người ta mở rộng tầm mắt, mà một màn vừa rồi này, chấn động gây cho người ta lại làm mọi người không khỏi có lòng tin vô bì đối với võ thuật!

Thì ra, võ thuật cũng có thể mạnh như vậy!

Diệp Trùng có lẽ làm sao cũng không ngờ, nếu như không phải vì lần biểu diễn của hắn, võ thuật của thiên hà Hà Việt tất sẽ giống như năm thiên hà lớn, cuối cùng đi vào suy sụp. Nhưng lần biểu diễn chấn kinh cả thiên hà này của hắn lại cứu vãn võ thuật đang đi đi xuống dốc của thiên hà Hà Việt. Trong lịch sử võ thuật của thiên hà Hà Việt, diễn xuất hoa lệ của thiếu niên vô danh này làm sinh mạng của võ thuật kéo dài năm trăm năm. Trong năm trăm năm sau hôm nay, thiếu niên vô danh này sẽ là nhân vật quan trọng nhất cũng là thần bí nhất trong lịch sử của thiên hà Hà Việt, đồng thời cũng là nhân vật được người biết nhiều nhất. Mỗi một học viên học tập võ thuật, thầy của họ đều sẽ chiếu đoạn ghi hình làm người ta máu nóng sục sôi này, làm chỉ dẫn khai sáng hắn.

Không thể không nói, đối với hầu hết mọi người mà nói, tuyệt đối là lần đầu tiên nhìn thấy bức tranh có tính xung kích thế này, máu tanh thế này.

Oành, giờ phút này, thể giới sục sôi rồi!

Người chủ trì và khách mời của kênh Lục Tinh cũng hoàn toàn trở mất rồi, có vài khách mời thậm chí rung rung tới mức run lấy bẫy, ăn nói lảm nhảm. Hoa Bách kích động tới mức tay không ngừng run rẩy, vài lần máy ghi hình trên tay còn suýt nữa rơi xuống đất, đôi tay Hoa Bách run rẩy làm cho hình ảnh rung động kịch liệt. Khán giả đang xem ai nấy đều chửi toáng lên: “Con bà nó, người cầm chắc chút đi!”

Diệp Trùng không hề biết lúc này đang có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm hắn, hắn lúc này tâm tư tập trung, chìm đắm toàn bộ trong thế giới của năng lực mới có được quen thuộc này.

Ngụy dị mà cuồng bạo! Phong cách thương pháp của Diệp Trùng đột nhiên thay đổi, lại chính là tác dụng của mấy đường màu lam sáng ngời mà hắn đang nghiên cứu đó. Tàn chi văng mạnh, thịt nát bắn tung tóe, máu chảy thành sông! Mọi khán giả lại một lần nữa hóa đá, đồ sát cuồng bạo thế này, cùng với sự lạnh lùng trên mặt Diệp Trùng hình thành sự so sánh rõ ràng.

Diệp Trùng cuối cùng đã hiểu tác dụng của mấy đường màu lam này. Điểm màu lam sáng rực là điểm yếu của mấy sinh vật này, chỉ cần đánh trúng một chỗ thì đủ để trí mạng. Còn mấy đường màu lam sáng rực đó lại là đường màu lam phản thủy, chỉ cần men theo mấy đường màu lam đó, vậy thì kẻ bị công kích nhất định sẽ bị phản thủy, đồng thời sẽ gây ra sự phá hoại trí mạng đối với người bị công kích!

Loại năng lực đặc thù này và công kích nhược điểm đặc hữu của quang giáp Thủ Hộ khá giống nhau.

Đắm chìm trong tìm tòi bản thân, Diệp Trùng hoàn toàn không chú ý công kích của mấy con bò sát này đã yếu đi rất nhiều, một mình hắn giết bò sát thành đồng!

Quá cường hãn rồi! Vô số người phát ra cảm khái giống nhau!

Rất mau, Diệp Trùng liền phát hiện tình trạng bên cạnh mình, hắn cũng từ trong trạng thái bản năng đó hoàn hồn lại.

Khắp nơi là thi thể của bò sát, tàn chi, thịt vụn thấy ở khắp nơi, chất dịch màu lục và máu tươi màu đỏ trộn lẫn với nhau, một thiếu niên lạnh lùng cầm thương đi tới, sau lưng hắn, tiếng chiến đấu kịch liệt bên ngoài vẫn không ngừng truyền lại.

Woa! Vô số tiếng kêu vang lên mọi góc ngách của thế giới, trong mắt vô số thanh niên nhiệt huyết lóe lên sự cuồng nhiệt, mà còn có một số thiếu nữ lộ ra thần thái si mê.

Tướng mạo có sát thương lực của Diệp Trùng lúc này trong mắt mọi người giống như bị lược bỏ, mà biểu tình hờ hững lãnh khốc, hình tượng thông dong nhắc thương chậm bước, xác rải khắp nơi, làm cho hình ảnh một vị cao thủ tuyệt thế cô độc, lạnh lùng được khắc họa đến mức lâm ly cùng cực.

- Diệp tử, là người ư? Ở một góc khác của thiên hà Hà Việt, mọi người trong Hoa hoa công tử trở mắt há mồm nhìn màn hình, mắt điện tử của Mục nhấp nháy điên cuồng.

Diệp Trùng không hề biết trong đám người lại có kẻ đang quay lén, xoay nhìn xung quanh, chỉ thấy mọi học viên và giáo viên tham gia chiến đấu ai nấy đều mệt mỏi ngồi ngay tại chỗ. Mà học viên của học viện điều bồi lại đang len lỏi trong đám người, giúp người bị thương băng bó vết thương.

Bò sát đã lui, nhưng chiến đấu bên ngoài vẫn đang tiếp tục, Diệp Trùng không khỏi nhíu mày, nếu như vẫn cứ thế này, vậy thì không hay. Bò sát vô cùng vô tận, mà lực chiến đấu ở chỗ này mất một người thì thiếu một người. Chính ngay lúc này, đột nhiên mấy học viên nữ trong tòa nhà học đường chạy ra, vẻ mặt mỗi người đều không còn chút máu. Bọn họ chạy tới trước mặt Griffiths gấp giọng nói: “Lão sư, trong đó có âm thanh kỳ quái, hình như... hình như...”

Sự chú ý của mọi người đều bị mấy học viên nữ này hấp dẫn, Griffiths gấp giọng hỏi: “Hình như cái gì?”

- Hình như... hình như chuột đang cắn tường! Một nữ sinh hơi lớn gan cổ lầy dừng khí.

Soạt, trừ Diệp Trùng, vẻ mặt mọi người không khỏi biến đổi, mọi người lúc này mới nghĩ tới bản năng đáng sợ này của chuột. Nếu như tường bị cắn thủng, vậy không chút nghi ngờ, mọi người chỉ có một con đường chết.

Xem ra không có cách rồi, Diệp Trùng không có tiếc nuối gì, mình cũng tận lực rồi, sức mạnh cá nhân ở trước mặt tai họa thế này thực sự quá nhỏ nhoi. Nhưng trường chiến đấu này mang lại cho hắn chỗ tốt cực lớn. Hắn đi tới trước mặt lão già: “Lão sư, ngài còn có thân nhân gì không?” Lão già này là giáo sư cơ giới cổ đại, trước mặt người khác không đáng một xu, nhưng trong mắt Diệp Trùng lại là bảo tàng vô giá, hắn đã định vô luận thế nào cũng phải mang lão già này đi.

Lão già kỳ quái nhìn Diệp Trùng: “Tại sao muốn hỏi vấn đề này? Lão già ta cô độc một mình, trừ Griffiths ra, không có người thân gì, chết đi cũng không có gì.” Nhiều thêm một người, Diệp Trùng liếc nhìn Griffiths, trong lòng lại đang tính toán làm sao mới có thể dẫn hai người rời đi an toàn.

Griffiths tâm tư thông tuệ, lập tức nghe ra ý ngoài lời nói của Diệp Trùng, sắc mặt không khỏi biến đổi.

- Ta quyết không bỏ rơi mọi người. Lời của Griffiths âm vang, nhưng mọi người nghe lại không hiểu gì cả. Diệp Trùng vẻ mặt không có ý gì, hắn vốn dĩ không định dùng thủ đoạn ôn hòa mang hai người rời đi, nếu như Griffiths không phối hợp, thủ đoạn của Diệp Trùng có rất nhiều.

Không nói gì, Diệp Trùng bước chân ra ngoài, Hoa Bách ở trong đám đông vội đi theo.

Chuột và bò sát đông không có tận cùng dường như chiếm trọn cả vườn trường, ai cũng không ngờ bình thường chỗ tối của thành thị bóng dáng một con chuột cũng khó gặp lại có nhiều chuột như vậy. Diệp Trùng ngược lại không ngạc nhiên, ở hành tinh rác, chuột cũng là sinh vật có số lượng đông đúc, bọn chúng có sự thích ứng và năng lực sinh sôi cực kỳ kinh người, trong hoàn cảnh cực kỳ hà khắc vẫn có thể sống sót.

Nếu như... Nếu như...

Đột nhiên, một loại suy nghĩ cực kỳ to gan vọt ra trong đầu Diệp Trùng, trong lòng hắn mau chóng tính toán các loại khả năng, đột nhiên, hắn mau chóng lùi trở vào trong tòa nhà học đường.

Diệp Trùng đi thẳng tới trước mặt Griffiths: “Được phẩm tồn trữ của học viện điều bồi ở đâu?”

Điều bồi học là một loại ngành học có tính thực nghiệm, vật phẩm tiêu hao cực kỳ kinh người, cho nên mỗi học viện đều có chỗ chuyên dùng tồn trữ được phẩm.

Griffiths ngó người, nhưng vẫn chỉ một phương hướng: “Đi về phía đó, không xa.”

- Bao xa? Cụ thể chút! Diệp Trùng hơi nhú mày, trả lời mơ hồ của Griffiths làm hắn rất không vừa ý.

Griffiths nghĩ một lát, nói: “Khoảng ba ngàn mét.”

Khoảng cách ba ngàn mét này, xem ra chỉ có sử dụng quang giáp rồi, Diệp Trùng trầm ngâm một lát, nói: “Cô và tôi cùng đi tới đó một chuyến.” Nói xong, Diệp Trùng lại chỉ Mễ Đức và tên mập: “Hai người các người cũng theo ta đi giúp đỡ.” Hai tên này thực lực không tồi, người cũng linh hoạt, chỉ là nhát gan.

Mễ Đức và tên mập nhìn mũi thương chỉ bọn họ, lại nhìn ánh mắt lạnh lùng của Diệp Trùng, da đầu phát tê, nào dám không đồng ý, vội vàng gật đầu.

Griffiths đón thiếu niên vô danh trước mặt này chắc là muốn tìm cách gì đó giải quyết cục diện trước mắt, chỉ là hắn tại sao nghĩ tới học viện điều bồi chứ? Hắn biết điều bồi? Thân là điều bồi sư, Griffiths làm sao cũng không ngờ phương pháp của Diệp Trùng lại có quan hệ với điều bồi.

Gọi Hãn quang ra, Diệp Trùng tiện tay cầm trường thương trên tay lên tường, đang chuẩn bị mang Griffiths leo lên buồng lái, sau lưng đột nhiên truyền tới một giọng nói: “Xin anh cũng mang theo tôi với!”

Người nói chính là Hoa Tri Bách, hắn gọi quang giáp, cung kính nói: “Xin tin tưởng thực lực của ta, cha ta là Hoa Tri Ba.”

Chú thích: Có lẽ Hoa Bách là tên rút gọn hoặc bút danh của Hoa Tri Bách.

319. Chương 319: Hậu Nhân Danh Môn

Hoa Tri Ba, Diệp Trùng nhớ trong số cao thủ mà thanh niên tóc vàng nói với mình trên tàu vũ trụ chính là có tên của Hoa Tri Ba, đánh giá Hoa Bách một lượt từ trên xuống dưới, Diệp Trùng gật đầu, nói: “Được, người đi với ta.”

Trong đám khán giả xem màn hình có người hưng phấn tới mức hét toáng lên: “Tuyệt, anh bạn được đó! Quả nhiên không hổ là ký giả, thật là cơ trí!”

Đối với thiếu niên có võ thuật cường hãn vô bì này, mọi người đều đầy ắp sự tò mò. Bây giờ lại thấy hắn bỏ qua võ thuật cường hãn mà lựa chọn quang giáp, thế nào lại không làm người ta có đôi chút mong chờ chứ?

Chính biểu hiện trước mắt của thiếu niên này đã đủ để làm cho ngày hôm nay trở thành một ngày được vô số người khắc ghi vô số năm!

Hãn Quang - III yên lặng đứng ở đó, vốn dĩ chẳng qua chỉ là quang giáp ở đầu đường lại vì thiếu niên thần bí này mà trở nên thần bí, chẳng lẽ đây là một quang giáp đã qua cải tạo? Trong lòng rất nhiều người đều không hẹn mà cùng có suy nghĩ này.

Hãn Quang - III là một quang giáp cận chiến, có thể nói là một quang giáp cận chiến khá tiêu chuẩn mà lại phổ thông. Trang bị cũng không có chỗ nào đặc biệt, khiến chấn Hắc Kim của họ Diệp, đao từ trường cao tần. Nhưng đao từ trường cao tần này không phải là thứ mà mấy đao từ trường cao tần của năm thiên hà lớn đó có thể so sánh được, hai cái hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Ngoài chỗ này ra, vũ khí mà gần như mỗi quang giáp cận chiến đều sẽ trang bị như gai cận chiến cũng có. Hãn Quang - III công thủ bình hành, điều duy nhất có thể hấp dẫn người khác chính là hệ thống động lực của nó khá xuất sắc, điều này mới là nguyên nhân chủ yếu Diệp Trùng chăm chú nó.

Diệp Trùng không hề vì vũ khí trang bị gần như có thể coi là thô sơ của Hãn Quang - III mà coi thường. Thiết kế tổng thể quang giáp Hãn Quang - III vô cùng hợp lý, động lực xuất sắc, là một quang giáp cận chiến, phạm vi hoạt động bốn chi của nó cực kỳ lớn. Đối với vũ khí, trang bị quá nhiều với cái nhìn của Diệp Trùng là hoàn toàn không cần thiết. Khả năng vũ khí hư hỏng trong chiến đấu của vũ khí nhỏ tới mức đáng

thương, mà quang giáp hình người chẳng qua cũng chỉ là một đôi tay, vũ khí quá nhiều không thể nào tạo ra đủ ảnh hưởng trong chiến đấu.

Một tay nhắc Griffiths, Diệp Trùng lạnh lẽo chui vào buồng lái, lão già ở phía dưới hét lớn: “Này, anh bạn trẻ, phải cẩn thận đó, nếu Griffiths xảy ra việc gì, người đừng tới gặp ta!”

Mề Đức, tên mập và Hoa Bách cũng rất mau lẹ chui vào quang giáp của mình.

Quang giáp của Hoa Bách là một quang giáp hình nhện, sáu cái chân to lớn vô bì chống đỡ chủ thể quang giáp dạng tròn dẹt. Tổng thể màu xanh, vũ khí tầm xa lộ ra làm người ta không dám xem thường. Mọi người lúc này mới nghĩ tới thứ mà Hoa Tri Ba dựa vào để thành danh chính là xạ kích thần kỳ của hắn. Chỉ là không biết Hoa Bách có thể có mấy phần bản lĩnh của cha mình. Đây là một quang giáp tầm xa cực kỳ cực đoan, gần như hoàn toàn bỏ qua năng lực cận chiến.

Quang giáp của hai người Mề Đức và tên mập cũng là hàng cao cấp, trong bốn người, quang giáp của Diệp Trùng ngược lại là thấp cấp, phổ thông nhất.

Vốn mẫn cảm, Diệp Trùng rất mau liền có phát hiện mới. Khi mình nhìn quang giáp, mọi đường màu lam đều biến mất tầm hơi, thậm chí ngay cả mấy đường màu lam nhạt đó cũng biến mất không thấy. Mà khi mình chuyển hướng sang mấy người tên mập, mấy đường màu lam nữa có nửa không này mới xuất hiện, và chỉ có khi sức chú ý của hắn tập trung cao độ, mấy đường màu lam và điểm màu lam sáng rực đó mới lại xuất hiện.

Chẳng lẽ mấy đường màu lam này chỉ có tác dụng đối với sinh vật?

Trong lòng Diệp Trùng hơi kinh ngạc, loại năng lực này hoàn toàn xa lạ đối với hắn. Tuy trên Thủ hộ từng thể nghiệm tương tự, nhưng trên người mình lại hoàn toàn là hai khái niệm.

Diệp Trùng đối với biến hóa nhỏ nhất của hoàn cảnh xung quanh đều mẫn cảm vô cùng, càng không cần nói tới đường màu lam có thể có và mất bất cứ lúc nào trong mắt. Tuy mấy đường màu lam này đã cực kỳ nhạt nhưng vẫn làm hắn cảm thấy vô cùng không quen. Hắn cũng hoài nghi mình sau này có hay không việc nhìn thấy người hoặc động vật, trong lòng lại dâng lên xung động tấn công dựa theo mấy đường màu lam và điểm màu lam sáng rực đó.

Nếu như thế thì quá đáng sợ rồi! Đối với giết chóc, Diệp Trùng không hề ưa thích, chỉ là khi xác định mình phải lựa chọn thì sẽ lựa chọn mà thôi. Nhưng hắn cực kỳ không thích mình trở thành một tên đồ tể. Học tập lịch sử gần đây càng làm hắn hiểu rõ, một người có mạnh mẽ hơn, nếu như một khi hắn có bạo danh đồ tể thì hắn cực có khả năng trở thành kẻ địch của hầu hết mọi người, làm mình sa vào hoàn cảnh cực kỳ bất lợi.

Griffiths nhìn ra Diệp Trùng tinh thần lạc lõng, không khỏi kỳ quái hỏi: “Anh thế nào rồi? Thân thể không thoải mái ư?” Chẳng lẽ chiến đấu vừa rồi đó đã tiêu hao quá lớn thể lực của hắn?

Với không gian của buồng lái, hai người quả thật có chút chật chội, tiếp xúc thân thể tự nhiên khó tránh. Nếu như là bình thường, Diệp Trùng ngược lại cũng có khả năng xảy ra chút phản ứng tự nhiên về mặt sinh lý, nhưng hiện giờ hắn chỉ cần vừa nhìn thấy Griffiths, mấy đường màu lam đó liền không tự chủ được hiện ra.

Diệp Trùng không khỏi cười khổ trong lòng, loại năng lực này của mình thật là làm người ta đau đầu a. Hắn hiện giờ đang chúc mừng trong năng lực của mình không hề bao hàm những thứ không phải sinh vật, nếu không, hắn cảm thấy mình rất có khả năng sẽ phát điên. Ai biết mình sau này có hay không vừa nhìn thấy đường màu lam liền theo bản năng mà dùng bất cứ vũ khí có khả năng công kích nào trên tay nhắm vào đường và điểm đó mà chém xuống?

Nghĩ tới cảnh này, Diệp Trùng không khỏi phát lạnh toàn thân.

Nhìn thấy mồ hôi lạnh trên trán Diệp Trùng, Griffiths không khỏi quan tâm hỏi: “Anh thật sự không sao chứ? Nhìn sắc mặt của anh hình như không tốt lắm.” Hắn vừa rồi trông thông thả, thì ra cũng tiêu hao thể lực thế này a! Griffiths thâm nghĩ trong lòng.

Diệp Trùng cố gắng dời ánh mắt của mình rời khỏi Griffiths, ra vẻ lạnh nhạt nói: “Tôi không biết đường, cô tới chỉ đường.”

- Anh không phải là học viên của nơi này sao? Tại sao lại không biết đường? Griffiths kinh ngạc hỏi.

Diệp Trùng đã lười trả lời, ổn định lại tâm thần, khởi động quang giáp. Khoảng thời gian này hắn một mực vui trong văn học lịch sử, nào còn quan tâm tới vị trí cụ thể của khoa điều bồi.

Thấy Diệp Trùng không nói, Griffiths không khỏi ngậm miệng, yên tĩnh đứng sau lưng Diệp Trùng. Buồng lái chỉ có một cái ghế, Diệp Trùng đã ngồi rồi, Griffiths chỉ đành hơi cong eo, đôi tay vịn ghế. Tư thế này cực kỳ mệt mỏi, chỉ một lát, Griffiths đã mệt tới mức thở dốc. Thở gấp liên tục, hơi thở nóng hổi mang theo mùi vị đặc hữu của phụ nữ đánh vào sau gáy Diệp Trùng.

Griffiths vẫn là lần đầu tiên gần gũi với một người đàn ông thế này, chỉ cảm thấy mặt rất nóng.

Diệp Trùng ngược lại không có cảm giác gì, trừ sau gáy có chút nhột ra, sự chú ý của hắn hiện giờ hoàn toàn dồn vào chiến đấu trước mặt.

Từ tòa nhà học đường bọn họ đang ở tới tòa nhà học đường mà Griffiths nói đó là ba ngàn mét. Đây là một nguyên nhân rất quan trọng mà Diệp Trùng chọn bay, chỉ có bay mới có thể làm cho bọn họ trong thời gian ngắn nhất tới được mục tiêu. Sinh vật biến dị trên không tuy nhiều, nhưng so với dưới đất vẫn ít hơn rất nhiều(1), Hãn Quang của Diệp Trùng ở trước nhất của đội hình chiến đấu.

(Chú thích: (1)NV không có, nên thêm vô cho liền mạch, nhưng hình như vẫn còn thiếu một đoạn.)

Quang giáp của Hoa Bách có chỗ chuyên dùng để đặt máy ghi hình.

Mọi khán giả đều mở to mắt, muốn nhìn thiếu niên vô danh thần bí này sẽ mang lại cho bọn họ sự kinh hãi (kinh ngạc và mừng rỡ) thế nào.

Một con kền kền biến dị nhìn thấy bốn cái quang giáp, từ xa bay về phía mọi người.

Diệp Trùng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, chiến đấu thế này đối với hắn mà nói, quả thật là một việc bình thường vô cùng. Trong lần chiến đấu bảo vệ ở Tang gia thôn đó, Thiết Bức điều đáng sợ hơn những sinh vật biến dị này nhiều.

Đôi tay Diệp Trùng vừa đặt trên bàn điều khiển, bỗng, hắn nghĩ tới một vấn đề cực kỳ trí mạng. Mồ hôi lạnh soạt cái chảy xuống, Hãn Quang không tiến mà lùi, rút về chính giữa ba cái quang giáp, đồng thời hét lớn trên tần số: “Ta không tấn công được! Bảo vệ!”

Chính trong khoảnh khắc Diệp Trùng phát động tấn công, hắn mới đột nhiên nhớ tới trong buồng lái không hề chỉ có một mình mình!

Griffiths! Nàng ta cũng ở trong buồng lái, mồ hôi lạnh không thể kìm chế từ trên trán hắn chảy xuống, suýt nữa, suýt nữa thì Griffiths đã chết sau lưng mình, mà mọi thứ này đều là xuất phát từ sai lầm của hắn!

Thân thể yếu đuối của Griffiths, đừng nói so với sư sĩ, ngay cả một thanh niên trưởng thành bình thường cũng thua xa, hơn nữa không có sự bảo vệ của hệ thống đệm bằng chất lỏng, khi đổ hướng ở tốc độ cao, áp lực khổng lồ tuyệt đối sẽ làm mạch máu nàng ta nổ tung mà chết, còn có trở thành một đồng bùn thịt hay không thì phải xem độ cứng của thân thể nàng ta rồi.

Tự tin tràn đầy đối với thực lực của Diệp Trùng làm mấy người tên mập đối với uy hiếp phía trước gần như hoàn toàn không thấy. Việc xảy ra đột nhiên, hai người đều cứu viện không kịp. Hơn nữa, hai người đều là gà mờ lần đầu lên chiến trường, ứng biến đối với tình huống đột ngột xảy ra chậm mấy nhịp.

Chết tiệt! Nhìn thấy kền kền biến dị gần như sắp xông tới trước mắt, mồ hôi lạnh trên trán Diệp Trùng càng dày thêm. Hãn hiện giờ ngay cả lùi lại tránh cũng không dám đột nhiên tăng tốc, nhìn thế nào thì thân thể của Griffiths cũng không giống dáng vẻ có thể chịu được loại tăng tốc này.

Nhìn thấy kền kền biến dị càng lúc càng gần, lòng Diệp Trùng lạnh ngắt, tuy Hãn Quang đã làm ra tư thế đỡ đòn nhưng xung kích do hai bên va chạm rất có khả năng là trí mạng đối với Griffiths, loại khả năng này có trên 80%.

Chính ngay lúc Diệp Trùng đã chuẩn bị báo thù cho Griffiths, một tia sáng đỏ chuẩn xác bắn trúng bộ phận chính giữa cặp mắt của kền kền biến dị. Kền kền biến dị kêu thảm một tiếng, toàn thân cứng ngắc, rơi xuống phía dưới. Cao thế này, kền kền rơi xuống lại vẫn có thể bảo trì được hình dáng hoàn chỉnh, từ chỗ này có thể nhìn thấy sự cứng rắn của nhục thể bọn chúng.

Một phát vừa rồi đó chính là Hoa Bách ở sau lưng Diệp Trùng bắn ra, trái tim đang treo trên cao của Diệp Trùng cuối cùng cũng hạ xuống.

Hậu nhân danh môn, quả nhiên danh bất hư truyền!

320. Chương 320: Diệp Trùng Điều Bồi

Đối với việc Diệp Trùng đột nhiên không thể công kích, mọi người ai nấy đều vô cùng kỳ quái, khán giả xem màn hình lại càng tranh luận ồ ồ hơn.

Khi Diệp Trùng nói rõ tình huống, mọi người mới nghĩ tới điểm này, ai nấy đều lập tức toát mồ hôi lạnh. Bọn họ không giống Diệp Trùng, miễn dịch đối với người đẹp đến mức độ này. Nếu như một người đẹp vì sơ suất của bọn họ mà mất đi tính mạng, vậy thì cả đời bọn họ sẽ không thể nào tha thứ cho mình. Còn Diệp Trùng, nếu như thật sự bức tới mức không có cách nào, chỉ e hắn sẽ hoàn toàn không để ý tới Griffiths, nhiều nhất là sau khi việc xảy ra sẽ làm thịt con kền kền biến dị đó, coi như là thay nàng ta báo thù.

Do duyên cớ có mấy ghi hình của Hoa Bách, giao lưu giữa bốn người cũng được truyền tới kênh Lục Tinh. Mọi người lúc này mới bình tĩnh ngộ, nhưng cũng không biết làm sao với cục diện thế này.

Những người vẫn luôn mong chờ thiếu niên vô danh thần bí này lại mang tới thêm một màn biểu diễn hoa lệ ai nấy đều vô cùng thất vọng. Cái Hân Quang này của Diệp Trùng hiện là hàng dễ phẩm đúng như tên gọi, ngay cả dụng cụ cũng không được, còn không thể thực hiện tăng tốc đột ngột, điều này cũng có nghĩa là hoàn toàn không có cách nào thực hiện né tránh.

Điều ra ngoài ý liệu của mọi người là, trong lộ trình ba ngàn mét này, minh tinh sáng chói nhất lại không phải là thiếu niên vô danh thần bí hạt giống số một mà là Hoa Bách xuất thân danh môn.

Có người từng thống kê, trong lộ trình ba ngàn mét ngắn ngủi này, Hoa Bách tổng cộng tấn công hai mươi mốt lần, đánh rơi hai mươi ba con sinh vật biến dị, trong đó lại có hai phát đều là nhất tiễn song điêu, kỹ thuật bắn đáng sợ thế này lại gây nên sự xôn xao của tất cả khán giả.

Mấy năm nay, chẳng lẽ cao thủ thật sự không đáng tiền vậy sao? Trong bốn người thì có hai cao thủ khủng bố thế này? Huống chi bốn người này lại chẳng qua chỉ là tổ đội dựng nên tạm thời.

Tập đoàn Lục Tinh, mồ hôi lạnh trên trán giám đốc như thác đổ, làm gì cũng không ngừng được. Hoa Tri Ba, trời ơi! Ông già của Hoa Bách lại là Hoa Tri Ba! Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng, nếu như Hoa Bách thật sự không trở về, Hoa Tri Ba tức giận đánh cho Lục Tinh thành bình địa! Nghe nói tên đó rất điên cuồng a.

Mà đồng nghiệp của Hoa Bách ai nấy như tượng đất, bọn họ vô luận làm gì cũng không ngờ Hoa Ba vẫn luôn ở bên cạnh họ, trông ra không gây hại được cho người và vật lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ. Ngay cả người chủ trì hiện đang trực phiên cũng hoàn toàn ngây ra.

Hoa Tri Ba ở trước màn hình, nhìn thấy chiến tích kinh người của Hoa Bách, lại không có chút đắc ý nào, nhè nhẹ thở dài một tiếng, lẩm bầm nói: “A Bách, nhất định phải sống trở về nha!”

Người có lòng lại nhìn ra thứ mà Hoa Bách sử dụng chẳng qua chỉ là súng năng lượng thông thường mà không phải là súng năng lượng loại bắn tia. Một cây súng năng lượng bình thường mà đã có thể cường hãn thế này, vậy thực lực của hắn... Vô số người hoảng sợ trong lòng. Sự chính xác đáng sợ, ứng phó lão luyện, thành thực, tâm thái trầm ổn làm cho Hoa Bách trở thành sát thủ đáng sợ nhất.

Có sự phát huy mạnh mẽ của Hoa Bách, chuyển này lại yên bình bất ngờ. Từng chùm tia một, kèm theo là từng con phi cầm biến dị to lớn rơi xuống.

Nói thật, Diệp Trùng cũng bị chấn động đôi chút. Hắn cũng không ngờ tên này lại lợi hại thế này. Không thể không nói, chỉ luận hiệu suất chiến đấu, quang giáp loại xa so với quang giáp cận chiến thì cao hơn nhiều.

Đây là cao thủ đánh tầm xa lợi hại nhất ngoài Mục Thương mà Diệp Trùng gặp được.

Người mạnh xuất hiện ồ ạt a! Trong lòng Diệp Trùng thầm tự so sánh, nếu mình đấu với hắn có thể có mấy phần thắng. Nhưng rất mau liền bỏ qua loại so sánh vô ý nghĩa này, khi thực lực tổng hợp đạt tới trình độ nhất định, nhân tố quyết định thắng bại của hai bên quả thật quá nhiều.

Trên màn hình cũng may không có đường màu lam, điều này làm Diệp Trùng thở phào. Do đó có thể thấy được loại năng lực mới này của mình thật ra có sự giới hạn khá lớn, đáng tiếc tình huống trước mắt làm hắn không có cách nào mảy mò thật tốt năng lực mới này của mình.

Griffiths nhìn thấy tòa nhà học đường đỏ trên màn hình, không khỏi phần chấn tinh thần. Thò cánh tay nhỏ nhắn, thon thả ra, chỉ tòa nhà học đường trên màn hình vui vẻ nói: “Chính ở đó, đó!”

- Chuẩn bị đáp xuống! Diệp Trùng ra lệnh.

Xung quanh tòa nhà học đường này trống không, chỉ có vài con sinh vật biến dị. Mấy chùm tia sáng từ quang giáp giáp của Hoa Bách bắn ra, mấy con sinh vật biến dị này, con nào con nấy đều tiêu tùng, bốn cái quang giáp mau chóng đáp xuống. Cửa chính tòa nhà học đường đóng kín, xung quanh cũng không nhìn thấy bóng người nào.

Năm người tập trung trước cửa tòa nhà. Thấy không có sinh vật biến dị, mọi người cũng yên tâm. Griffiths đi tới trước cửa tòa nhà học đường, giới thiệu nói: “Đây là tòa nhà chuyên môn lưu trữ được phẩm điều bồi của trường. Cấp bậc an toàn bên trong rất cao.”

Cấp bậc an toàn quả nhiên rất cao, Diệp Trùng phát hiện Griffiths ít nhất thực hiện năm lần kiểm chứng thân phận.

- Được rồi, chúng ta vào đi. Griffiths nói: “Mọi người cứ yên tâm, tường nơi này là dùng hợp kim siêu cường độ chế thành, hơn nữa bên trong là một hoàn cảnh phong bế thuần túy, có hệ thống tuần hoàn không khí độc lập.” Mọi người lúc này mới đồng loạt thở phào. Hai người tên mập và Mễ Đức chặt vật nhất, ngồi phịch trên đất.

Griffiths nhìn Diệp Trùng, tò mò hỏi: “Anh vẫn chưa nói anh nghĩ ra phương pháp gì a!” Ánh mắt ba người còn lại lập tức tập trung trên người Diệp Trùng, khán giả trước màn hình lại càng ngừng hô hấp, đợi chờ Diệp Trùng công bố đáp án.

Diệp Trùng không trả lời, mà hỏi ngược lại: “Tôi cần Bội lâm dịch, Lục thạch phấn, Tế cách mật...” Diệp Trùng nói một hơi bảy loại tài liệu.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn còn biết điều bồi? Ba người Hoa Bách trở mắt nhìn Diệp Trùng.

Màn hình oành cái xôn xao hẳn lên, mọi người ai nấy đều đang nghị luận sôi nổi. Mà mấy điều bồi gia đó càng cố sức tìm tòi tỉ mỉ trong đầu, tổ hợp của mấy tài liệu này rốt cuộc là dùng làm gì cơ chứ?

Griffiths cũng đang suy nghĩ tổ hợp phương pháp phối chế này, nhưng trong tất cả phối phương mà nàng từng học không hề có tổ hợp phương pháp phối chế này. Chẳng lẽ hắn thật sự có học thức thâm hậu ở phương diện điều bồi? Griffiths hồ nghi liếc nhìn Diệp Trùng, tài liệu mà Diệp Trùng nói vừa rồi đều là một số tài liệu điều bồi cực kỳ thường thấy, nơi này có hết.

Diệp Trùng nhìn thấy Griffiths đang xuất thần, không khỏi nhú mày, người phụ nữ này, trong lúc này mà còn làm mất thời gian. Nhìn nàng ta hình như có chiều hướng rơi vào suy tư, Diệp Trùng không thể không lên tiếng: “Tài liệu ở đâu?”

Griffiths giật mạnh mình, hoàn hồn lại, mặt bỗng đỏ lựng: “Ừ ừ, Bội lâm dịch ở chỗ này...” Griffiths đối với được phẩm ở chỗ này tự nhiên là quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn, mà ba người Hoa Bách lại thành lực lượng lao công miễn phí.

Điều làm Griffiths kinh ngạc nhất là Diệp Trùng lại lấy đi toàn bộ tất cả tám loại tài liệu này.

- Dùng nhiều như vậy sao? Griffiths vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên trán, hỏi.

- Ừm. Diệp Trùng trả lời một tiếng, rồi không để ý tới nữa mà chuyên tâm bắt đầu tiến hành điều bồi.

Bồi lâm dịch là một loại nước thuốc cực kỳ thường thấy cũng là cực kỳ cơ bản, hơn nữa, lượng tồn trữ của Bồi lâm dịch ở chỗ này khá kinh người. Tổng cộng tới hơn ba trăm tấn.

Nhưng Diệp Trùng rõ ràng không có cách một lần lấy ra nhiều như vậy, chỉ dùng ba vại cỡ nhỏ, mỗi cái ba tấn. Rõ ràng, thiếu niên vô danh này dường như vì số lượng quá ít mà lắc đầu. Chỉ thấy hắn không ngừng bỏ các loại tài liệu vào trong Bồi lâm dịch, thủ pháp thuần thực. Chẳng lẽ hắn thật sự còn là một điều bồi sư? Nghi vấn này giống như phải không đi, bắt đầu xoay chuyển trong đầu nàng. Chỉ là nàng tới hiện giờ vẫn nghĩ không ra thứ điều bồi ra này rốt cuộc là cái gì.

Máy ghi hình của Hoa Bách chiếu thẳng mặt Diệp Trùng.

Ở giờ phút này, trên mặt thiếu niên này cũng không còn vẻ lãnh khốc giống như tỏa ra từ trong xương cốt đó, mà chỉ có sự chuyên chú! Đàn ông nghiêm túc vĩnh viễn tràn đầy mị lực. Diệp Trùng không hề biết, thần tình lúc này của hắn sẽ được bao nhiêu người khắc ghi, sẽ đi theo bao nhiêu người cùng trưởng thành.

Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên bố trí dung dịch điều bồi nhiều thế này, không thể không vạn phần cẩn thận, nếu như công thức không sai, vậy thì nó vẫn có tính nguy hiểm khá cao.

Thời gian trôi qua từng chút một, sự chuyên chú trên mặt Diệp Trùng không có chút thay đổi nào, trình độ chuyên nghiệp của Hoa Bách sau vụ việc nhận được sự thừa nhận nhất trí của tất cả khán giả.

Diệp Trùng cuối cùng cũng đứng dậy, tiếp đó che cái vại lại.

- Được rồi, chúng ta chuẩn bị trở về. Diệp Trùng nói với ba người còn lại. Tiếp đó quay mặt nói với Griffiths: “Cô ở lại đây.” Kiến trúc nơi này kiên cố, chỉ cần ở bên trong thì không cần lo lắng sự tấn công của chuột. Vì bảo vệ được phẩm, tính an toàn của toà nhà học đường này cực kỳ cao.

- Không! Griffiths lớn giọng nói: “Ta phải cùng các người trở về.” Mặt nàng đỏ lựng lên, bỏ mình ở chỗ này, rốt cuộc là chuyện gì? Hơn nữa nàng vô cùng tò mò đối với thứ mà Diệp Trùng điều bồi ra.

Diệp Trùng hơi nhíu mày, trong đầu lại không tự chủ được xoay chuyển một suy nghĩ, cùng là phụ nữ, tại sao lại khác biệt lớn thế này chứ? Tang Lăng so với Griffiths không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Chẳng lẽ người phụ nữ này không có chút năng lực suy nghĩ gì sao? Diệp Trùng không định mang nàng ta đi, loại cảm giác bó tay bó chân đó, hắn cực kỳ không thích.

Nếu như không phải bởi vì duyên cớ lão già, Diệp Trùng khẳng định sẽ không để ý tới sự sống chết của Griffiths. Nhưng hắn hiện giờ đã quyết định mang lão già đi, vậy Griffiths chính là nhân tố hắn không thể không suy xét. Đương nhiên, điều này không hề có nghĩa là hắn hiện giờ cần dây dưa với nàng ta, điều hắn cần chỉ là mang nàng ta và lão già cùng đi an toàn mà thôi. Đối với tâm tình của Griffiths, không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Không nhìn tới Griffiths, Diệp Trùng gọi Hân Quang ra.

Ba người khác nhìn nhau, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Diệp Trùng liếc nhìn bọn họ một cái: “Chuẩn bị xuất phát, hai người các ngươi và ta mỗi người mang một vại dung dịch, Hoa Bách phụ trách dọn dẹp kẻ địch trên không.” Diệp Trùng ở Tang tộc làm đầu lĩnh lâu như vậy, trong lời nói tự nhiên có một cảm giác áp bức. Ba người nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng, uy nghiêm của Diệp Trùng, ai nấy tê dại da đầu, lúc này mới nghĩ tới trước mắt chính là một nhân vật cường hãn giết “sâu” không nháy mắt.

Ba người mau chóng gọi quang giáp ra, không ai dám liếc nhìn Griffiths.

Griffiths cắn môi, nước mắt chực rơi, Diệp Trùng lòng dạ sắt đá, nhìn như không thấy.

Bốn cái quang giáp ầm ầm bay lên, nhưng lần này lại là Hoa Bách ở trước nhất. Hay cho tên này, Hoa Bách lần này lộ hết uy phong rồi. Quang giáp hình nhện của hắn bay lên không liền giống như đĩa tròn dẹt. Chỉ

là mỗi phương hướng của nó đều có vũ khí, uy lực lớn có nhỏ có. Mà sự phát huy ổn định của Hoa Bách lại một lần nữa thể hiện trước mắt người đời, gây ra tiếng tán thán kinh ngạc của vô số người.

Nhưng có lẽ biểu diễn ban đầu của Diệp Trùng quá chấn nhiếp lòng người, phát sóng trực tiếp hiện trường vốn dĩ có thể liệt vào sách giáo khoa xạ kích này chỉ thu được tiếng vỗ tay không hề coi là nhiệt liệt.

Sự chú ý của mỗi người đều ở trên vai chất lỏng ba cái quang giáp đang ôm, đây rốt cuộc là cái gì?

Thấy dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí của Diệp Trùng, ba người còn lại càng như gặp phải đại địch, Mễ Đức và tên mập làm sao cũng cảm thấy mình giống như ôm một quả bom! Hoa Bách thấy vậy cũng trút ra tất cả vốn liếng của mình, chỉ cần sinh vật biến dị biết bay xuất hiện trên màn hình, hẳn đều không chút do dự lập tức bắn rơi.

Nhất thời, chỉ thấy hỏa lực của quang giáp hình như cái đĩa tròn đó bùng ra hết, ánh sáng phát ra bốn phía, tưởng chừng như một pháo đài di động, làm người xem trở mắt há mồm.

Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, đồng đội thể này mới có thể làm hắn yên tâm.

Ba cái quang giáp chính là dưới sự yểm hộ của hỏa lực mạnh mẽ, nghênh ngang bay trên không tòa nhà học đường. Tất cả sinh vật biến dị có thể bay được trên không xung quanh bị Hoa Bách bắn rất sạch. Mấy quang giáp vốn đang dây dưa với sinh vật biến dị trên không xung quanh tòa nhà học đường đó vội vàng bay xuống chỉ viện cho quang giáp phía dưới.

Hoa Bách mất đồ kẹ, liều mạng hít thở, áp lực mang lại cho hắn của loạt hỏa lực tối đa này cũng khá lớn. Nhưng chỉ dựa vào bản lĩnh này thì đã đủ để hắn dẫn thân vào hàng ngũ cao thủ bậc nhất.

- Woa! Thật là biến thái! Tên này lại mạnh như vậy!

- Hẳn thật là kỳ giả ư?

- Quả nhiên hổ phụ không sinh khuyển tử a!

Khán giả xem ở trước màn hình ai nấy đều tán thán, kinh ngạc liên tục. Lúc bình thường, cơ hội loại cao thủ thể này lộ ra bản lĩnh căn bản là không cách nào gặp được, nhưng hôm nay bọn họ lại thoáng cái gặp được hai người.

Một người là cận chiến thương pháp xuất thần nhập hóa, một người kỹ xảo xạ kích lô hỏa thuần thanh. Hơn nữa hai người còn đều là không chút tiếng tăm. Nhưng hầu hết vẫn cảm thấy hứng thú hơn đối với thiếu niên vô danh đó. Hoa Tri Ba thành danh nhiều năm, sự xuất sắc của con trai hắn mọi người hoàn toàn có thể chấp nhận. Nhưng thiếu niên vô danh thần bí này tới giờ mọi người vẫn không biết bất cứ tin tức nào liên quan tới hắn. Với lại, biểu hiện của Diệp Trùng càng có thêm tính xung kích, có lẽ ai cũng không sao quên được thiếu niên cầm thương thông dong đứng trong màn máu tanh đó.

Ngoài ra, hắn còn biết điều bồi!

Chuột và các loại bò sát đen kịt một mảng phía dưới vẫn như thủy triều vây kín mít tòa nhà học đường. Một đợt rồi một đợt sóng tấn công nhìn càng thêm rõ ràng từ trên không.

- A!

- Trời ơi!

Mấy khán giả đang xem trước màn hình đó lại có ai từng thấy qua cảnh tượng giống như ác mộng này, có vài người còn rất dứt khoát mà nôn mửa ra.

Trong kênh liên lạc, Diệp Trùng nói: “Các người trước tiên đừng cử động.” Mễ Đức và tên mập vội vàng đáp lời, Hoa Bách ở bên cạnh cảnh giác cao độ.

Diệp Trùng cẩn thận điều khiển quang giáp, khi Hãn Quang rơi xuống cách mặt đất còn một trăm mét, đột nhiên buông tay ra, vai chất lỏng đó như viên thạch rơi xuống. Trên cao một trăm mét rơi xuống, cái vai chất lỏng đó lập tức vỡ tan tành, bắn tung tóe.

Ba tấn dung dịch trong khoảnh khắc lan ra xung quanh.

Vị trí vai chất lỏng rơi xuống cách tòa nhà học đường khoảng một trăm mét. Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm phía dưới, chỗ vai chất lỏng rơi xuống. Nhưng điều làm mọi người thất vọng là loại chất lỏng này đối với mấy con chuột đó không có bất cứ thương hại nào. Chất lỏng vẫn lan ra xung quanh, ở dưới chân mấy con chuột này.

- Hoa Bách, bắn! Diệp Trùng nói.

Hoa Bách ngó người, nơi này không hề có mục tiêu tấn công a! Nhưng rất mau hắn liền phản ứng lại, hòng súng ép xuống, một chùm ánh sáng chính xác bắn trúng chỗ vai chất lỏng vừa rớt xuống.

Không có ai có thể hình dung sự rực rỡ của giờ phút này!

321. Chương 321: Nan Đề

Chỗ khác thường lại là không có chút khói nào. Loại lửa màu lam tối này cứ yên lặng thiêu đốt như thế. Nhưng chính trong ngọn lửa yên tĩnh này, tiếng kêu thảm chói tai của sinh vật biến dị lại làm mọi người dựng tóc gáy, thậm chí có thể nhìn thấy từng con sinh vật biến dị mau chóng biến thành một đồng tro bụi, chỉ lại lại xương trắng.

Phía dưới hoàn toàn loạn cào cào lên, mấy con bò sát trên người dính chút dung dịch đó vô nghi càng thêm thê thảm. Điểm lửa màu lam tối đó dính lên trên da, yên lặng thiêu đốt, mặc kệ bọn chúng lăn lộn thế nào, nhảy ra sao, kêu thảm thế nào cũng vẫn yên lặng thiêu đốt. Chỉ thấy điểm lửa lam đó sẽ từng chút, từng chút một chìm dần dưới da, nhưng tiếng kêu của con chuột đó sẽ càng lúc càng thê thảm, điên cuồng cắn xé mọi thứ xung quanh, nhưng từ từ, cặp mắt đỏ rực dần dần mất đi thần thái. Nhưng điểm lửa màu lam tối này lại không tắt đi, nó sẽ men theo da thịt thiêu đốt từng chút một, cho tới khi thành tro bụi.

Mọi người đều bị dọa khiếp vía!

Bức tranh nguy dị thế này! Ngọn lửa lam nguy dị thế này! Ngay cả Hân Quang yên tĩnh nổi trên không lúc này cũng nguy dị giống như thế!

Vô luận là ai, toàn bộ đều đình chỉ năng lực tư duy ở trước mặt sự nguy dị này.

Mặc dù độ cao của quang giáp đã cách mặt đất cực kỳ cao, nhưng một làn sóng nhiệt nóng bỏng vẫn làm bọn họ lại một lần nữa nâng độ cao của quang giáp.

Thật ra Diệp Trùng cũng bị dọa khiếp vía! Hắn chẳng qua chỉ muốn phối chế một loại chất lỏng đốt cháy mãnh liệt. Hắn biết, phạm là sinh vật, phần lớn đều khá sợ lửa, cho nên hắn mới nghĩ tới loại phương pháp này. Nhưng trong những công thức mà hắn nhớ được, Lam Hỏa dịch với cái nhìn của hắn vô nghi là được việc nhất.

Giới thiệu trong con chip của Quân phong tử đối với loại dung dịch này cực kỳ đơn giản: “Lam Hỏa dịch, dung dịch có tính thiêu đốt cháy, có thể dùng làm môi giới để đốt cháy, xuất xứ từ họ Phi.” Trên con chip của Quân phong tử, chỉ cần không phải xuất xứ từ bí phương độc môn của họ Quân, năng đều sẽ ghi rõ xuất xứ.

Họ Phi là cái gì Diệp Trùng không biết, nhưng nàng ta đã nói là dung dịch có tính thiêu đốt mãnh liệt thì chắc là sẽ không có vấn đề gì.

Đơn giản tới mức chỉ có sơ sài vài câu. Diệp Trùng vừa rồi vẫn đang lo lắng hiệu quả của loại Lam Hỏa dịch này.

Nhưng hắn thế nào cũng không ngờ tính thiêu đốt của loại dung dịch này lại bá đạo như vậy. Cũng may chỗ Diệp Trùng quăng vai chất lỏng xuống cách tòa nhà học đường khá xa. Nếu không, lần này khẳng định sẽ làm bị thương mấy học viên đó.

Rất lâu trước đây, Lam Hỏa dịch từng là bí mật bất truyền của họ Phi, ngọn lửa nó tạo ra gọi là U Lam Hỏa, cũng là lợi khí phòng thân cực kỳ nổi tiếng của con cháu gia tộc điều bởi lâu đời là họ Phi này. Trong khoảng thời gian đó, uy danh của Lam Hỏa cũng là thứ mà Diệp Trùng làm sao cũng không ngờ được. Năm tháng trôi qua, gia tộc cường đại năm xưa từ từ suy sụp. Sự quật khởi của vũ khí năng lượng càng làm cho

các vũ khí khác rất mau đi vào suy vong. Cho nên Quân phong tử mới đi tìm kiếm Lam Hỏa dịch đã chìm ngập trong lịch sử này, chính là “U Lam Hỏa” thanh danh hiển hách mà nàng từng nhìn thấy trong ghi chép của tiền nhân không chỉ một lần này.

Nhưng thời đại đã thay đổi, ngay như tài liệu của Lam Hỏa Dịch lúc trước trên quý vô bì nhưng hiện giờ chẳng qua chỉ là tài liệu điều bồi thường thấy cơ bản nhất. Lam Hỏa Dịch Quân phong tử cũng chưa hề nghiên cứu qua, chiêu số nàng dùng để phòng thân quả thật là quá nhiều, an toàn mà hữu hiệu, U Lam Hỏa ở trong đó không hề coi là nổi trội.

Họ Phi lúc trước cẩn thận vô cùng chẳng qua cũng chỉ điều bồi một bình nhỏ như thế, ai lại giống như Diệp Trùng, dùng tấn để nói!

Cả thế giới đều vì đóa hoa lửa màu lam đang yên lặng nở rộ trên mặt đất này mà yên lặng, mọi người đang xem trước màn hình đều yên lặng như tờ!

Toàn thân Mễ Đức hiện giờ đang run cầm cập. Mồ hôi trên trán dường như làm hẩn lúc này đang ở sa mạc. Nhưng tay chân hẩn lại đang lạnh ngắt, không chỉ là tay chân, ngay cả trái tim cũng lạnh tới mức phát run. Vừa nghĩ tới thứ quang giáp đang bê lại là một vai những thứ đáng sợ thế này, hẩn liền nhịn không được mà run lấy bầy.

Mọi học viên và giáo viên của tòa nhà học đường, vô luận là đang đứng ở trong hay là đang ngồi trong quang giáp, ai nấy sắc mặt đều trắng bệch. Bọn họ là người gần ngọn lửa màu lam nguy dị này nhất. Có vài người đầu tóc vì sóng nhiệt xông tới mà trở nên khô quắt, héo vàng.

Sinh vật biến dị vừa rồi hãy còn hung hãn vô bì, lúc này tiếng kêu thảm cũng bắt đầu từ từ giảm xuống. Ngọn lửa màu lam tối không có biến mất, vẫn yên lặng thiêu đốt.

Diệp Trùng đã từ trong chấn kinh mà hoàn hồn lại, nói với Mễ Đức và tên mập trong kênh liên lạc: “Các người bây giờ ném vai chất lỏng trên tay xuống dưới, chú ý phương vị.”

Diệp Trùng đột nhiên nói làm hai người hoảng sợ, tên mập suýt nữa thì mất điều khiển. Hai người run rẩy, cẩn thận từng li, dùng tốc độ như điện, bay tới hai hướng khác của tòa nhà học đường, quỳnh quáng thả vai chất lỏng trên tay quang giáp xuống. Sau đó thì giống như bị ai đạp lên đuôi vậy, mau chóng bay trở lại bên cạnh Diệp Trùng.

Sắc mặt Hoa Bách trắng bệch, một chuỗi vài phát súng đều trật xa lắc, nhưng còn may vẫn đốt được ngọn lửa lên.

Có lẽ người ta sẽ nhìn quen nên thấy thường đối với chiến đấu giữa quang giáp; có lẽ cho dù là đối đầu giữa chiến hạm cũng không có cách nào làm người ta động dung; có lẽ hành tinh nào đó nổ tung trong mắt người thường chẳng qua cũng là việc bình thường, nhưng, bọn họ vẫn nảy sinh hoảng sợ đối với ngọn lửa màu lam tối này.

Nguyên thủy mà thần bí, còn có tính thiêu đốt mạnh mẽ vi phạm đặc tính thiêu đốt bình thường đó, sờ sờ nhìn thấy một sinh vật ở trước mặt mình biến thành một đồng tro tàn; mà tất cả những thứ này chẳng qua chỉ vài phút; mà tất cả những thứ này chẳng qua cũng chỉ là một đồng lửa màu lam tối.

Con người thường sợ hãi đối với những sự vật mà mình không quen thuộc.

Mấy học viên và giáo viên trong tòa nhà học đường đó, mỗi người đều dùng động tác trên tay, ngẩng ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Từ trên không nhìn ra xa, ba đóa hoa màu lam tối xếp thành hình chữ Phẩm nằm ở xung quanh tòa nhà học đường. Mà gần ba đóa hoa màu lam này, vô số ngọn lửa lam lăm lăm chấm giống như chúng tinh cũng quyết (quần sao vây quanh mặt trăng), mấy cái này đều là những sinh vật biến dị bị dính ngọn lửa lam điên cuồng chạy, chỉ đáng tiếc là chưa chạy được hai bước liền chết rồi. Mà mấy ngọn lửa lam đó không hề vì vậy mà tắt, vẫn đang ngoan cường thiêu đốt.

Bầy chuột đã lui, không chỉ là bầy chuột, mọi sinh vật biến dị đều đã lui, hoảng hốt mà rút lui, tốc độ rút chạy so với tốc độ tiến công của chúng thì nhanh hơn rất nhiều.

Ba đồng lửa vẫn đang thiêu đốt, sóng nhiệt đã làm cho không ít nữ sinh sắp không chịu đựng nổi. Tất cả quang giáp bắt đầu đảm nhận là phương tiện chuyên chở, không có một ai dám đi qua bên cạnh mấy ngọn lửa màu lam này.

Mọi ngọn lửa lam, vô luận lớn nhỏ đều thiêu đốt trọn vẹn ba ngày. Chính trong lúc mọi khán giả đều bị chấn kinh thì có người ý thức được giá trị của Lam Hỏa Dịch này. Mấy loại tài liệu mà Diệp Trùng nói ra đó, bọn họ đều nghe rõ ràng rành rành. Khi ngọn lửa màu lam tối đó xuất hiện, gần như mỗi vị điều bồi sư đều đứng bật dậy, bắt đầu mau chóng ở trong phòng tìm kiếm mấy loại tài liệu phun ra từ miệng vị thiếu niên thần bí vừa rồi đó.

Nhưng điều làm người ta nhụt chí là, bọn họ lại vô luận làm sao cũng phối chế không ra Lam Hỏa Dịch khủng bố đó. Hiện giờ bọn họ hận Hoa Bách muốn chết, tên đó tại sao chỉ quay mặt. Tại sao chỉ quay mặt chứ! Động tác trên tay thiếu niên đó, phân lượng của mỗi loại tài liệu bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy chút nào.

Rốt cuộc có bao nhiêu điều bồi sư cắm đầu vào Lam Hỏa Dịch. Con số này không ai có thể thống kê ra được. Trên thực tế, từ giờ phút Lam Hỏa Dịch xuất hiện đó thì đã có vô số điều bồi sư muốn tái hiện U Lam Hỏa. Nhưng vô luận bọn họ thay đổi sự kết hợp giữa mấy loại tài liệu đó thế nào cũng không sao có được Lam Hỏa Dịch thật sự.

Lam Hỏa Dịch bọn họ điều bồi ra tuy cũng có thể thiêu đốt, nhưng ngọn lửa sinh ra so với U Lam Hỏa đều kém không biết tới mức nào.

Từ ngày hôm nay bắt đầu, giới điều bồi lại nhiều thêm một nan đề. Nan đề này nổi tiếng như thế, gần như mỗi điều bồi sư đều nghe thuộc nằm lòng, bọn họ thậm chí có thể dễ dàng nói ra tên gọi của tám loại tài liệu này.

Nhưng, mãi tới ba mươi năm sau, một điều bồi sư gọi là Charles mới tìm ra công thức của Lam Hỏa Dịch thật sự, từ đó mà nhất cử thành danh.

Đương nhiên, mấy tình huống này Diệp Trùng không hề biết. Nhìn ngọn lửa màu lam tối phía dưới, hắn lại đang tính toán tỉ mỉ lực sát thương của nó, rồi thử tìm ra phạm vi ứng dụng của nó.

Tất cả học viên trong tòa nhà học đường này dưới sự bảo vệ của quang giáp còn lại đi tới tòa nhà tồn trữ được phẩm mà Griffiths đang ở. Trên thực tế, không có ai nguyện ý ở lại trong tòa nhà học đường ban đầu đó, ngọn lửa màu lam tối khủng bố đó làm mọi người sống sót phát run trong lòng. Tòa nhà lớn hiện giờ này kiên cố vô bì, không cần lo lắng mấy con bò sát đáng sợ đó phá tường vào.

Trên mặt mỗi người đều là biểu tình hoảng sợ sau tai nạn, trước hôm nay, bọn họ chẳng qua vẫn là một giáo viên hoặc học sinh bình thường, nhưng chính mấy tiếng đồng hồ vừa rồi, bọn họ lại vật lộn giữa sống và chết, nhìn thấy từng người bạn tốt ngày xưa bị bấy chuột như thủy triều nhấn chìm, nhìn thấy giáo viên yêu dấu của mình bị sinh vật biển dị nuốt chửng.

Điều này quả thật quá đáng sợ! Trong mắt mỗi người đều mang theo sự hoảng sợ, vận mệnh của bọn họ là cái gì?

Cái chết trước giờ chưa từng có lại gần bọn họ như vậy!

Do sự tồn tại của Diệp Trùng, người bị thương không hề coi là nhiều, phần lớn mấy người này là những học viên ở tầng trong ngăn cản bò sát tấn công. Mà mấy giáo viên và học viên ở tầng ngoài ngăn cản bấy chuột đó vì có quang giáp bảo vệ nên hầu hết đều bình yên vô sự. Nhưng vết cắn trên mỗi cái quang giáp đều nhìn thấy mà phát hoảng. Lão già bị chút thương tích, nhưng chỉ là vết thương nhẹ, chủ yếu là phong các tác chiến của lão thật sự có quá hung hãn, một khi chiến đấu thì hoàn toàn không lo tới sự an nguy của mình.

Diệp Trùng không nói gì, vẫn ngồi trong góc.

Nhưng lúc này không có ai dám có chút bất kính nào đối với hắn. Từ ý nghĩa nào đó, hắn là ân nhân cứu mạng của mọi người ở đây. Kỹ xảo chiến mạnh mẽ, còn có loại lửa màu lam đáng sợ mà hắn điều bồi ra đều vì hắn mà phủ lên một tầng màu sắc thần bí.

Nhưng điều làm người ta cảm thấy kỳ quái nhất là mọi người ở chỗ này lại không có một người nào nhận biết học viên này, càng không cần nói tới tên và nghề của hắn.

Diệp Trùng nhắm mắt, lý do nhắm mắt rất đơn giản, vô luận là ai, nhìn thấy đường màu lam đầy trong mắt không ngừng biến ảo phông chừng cũng tuyệt không hứng thú lắm. Với lại, điều rất quan trọng là hắn đang suy nghĩ vấn đề. Vấn đề hắn đang suy nghĩ là làm sao an toàn trở về căn cứ ở hành tinh Dật Cúc.

Mấy người Tang Phổ không hề biết hoàn cảnh hiện giờ của Diệp Trùng, Diệp Trùng cũng không kinh động bọn họ. Nước xa không cứu được lửa gần, bọn họ ở hành tinh Dật Cúc xa xôi, tới được hành tinh Chu Gian cần kha khá thời gian, hiện giờ mọi thứ đều phải dựa vào chính bản thân hắn. Không có bất cứ sai lệch nào với dự liệu của Diệp Trùng, mấy người Tang Phổ lúc này hoàn toàn không biết tình hình của Diệp Trùng. Do mệnh lệnh của Diệp Trùng, trước khi không thành công giải quyết vấn đề thu liễm, ai cũng không được ra khỏi căn cứ.

Tuy lần trước Diệp Trùng vì căn cứ mua sắm rất nhiều tài nguyên, nhưng trong này không hề bao gồm các loại thiết bị giải trí và thiết bị kết nối mạng mô phỏng. Mấy người Tang tộc tự nhiên là không có cái khái niệm giải trí này, toàn bộ bọn họ bị vấn đề có độ khó cao là thu liễm khí tức này làm cho gà bay chó chạy. Còn mấy người Hải Liên thì lại bị kẻ không thể chịu được thực lực thủ hạ bình bình là Tang Phổ rèn luyện đến mức đau khổ cùng cực, càng không nghĩ tới mặt này.

Nếu như là cá nham Diệp Trùng, hắn đã sớm điều khiển Hàm gia tìm kiếm tàu vũ trụ xung quanh rồi. Mấy phi cầm biến dị trên không đó hắn không sợ chút nào. Nhưng hiện giờ hắn đã quyết định mặc kệ thế nào, lão già Phá Xa và Griffiths này nhất định phải mang theo, trong đó người quan trọng nhất là lão già, Griffiths chẳng qua là hàng đi kèm mua một tặng một.

Tới tòa nhà học đường này rồi, Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào. Sự an toàn của lão già và Griffiths trước mắt có thể đã được bảo đảm, vậy cũng có nghĩa là hắn hoàn toàn có thể tự mình ra ngoài tìm kiếm tàu vũ trụ.

Gọi Hân Quang ra, Diệp Trùng chuẩn bị tự mình ra ngoài tìm kiếm tàu vũ trụ, không có tàu vũ trụ, muốn bỏ chạy, đó hoàn toàn là một câu nói suông. Hoa Bách với tinh thần nghề nghiệp, vốn dĩ cũng muốn theo sau Diệp Trùng xem sao, nhưng nhìn thấy ánh mắt bất thiện của Diệp Trùng, vừa tính đứng dậy, hắn rất tự giác liền ngoan ngoãn ngồi trong góc. Hắn không dám đương đầu với vị sát thần này, hơn nữa nhiều người nơi này có thể may mắn sống sót như vậy, có hơn nửa đều là công lao của vị thiếu niên thần bí trước mắt này. Lúc này mà làm mọi người tức giận vô nghi là tự tìm đường chết.

Khu thông hành của hành tinh Chu Gian đã là một đồng trống ngang, thi thể đầy đất nói rõ nơi này cũng vừa trải qua một trận tai nạn. Vô số tàu vũ trụ đổ nhưng âm thanh hỗn tạp ngày trước lúc này hoàn toàn biến mất, có chăng chỉ là một mảng yên lặng.

Diệp Trùng cẩn thận tìm tòi thi thể trên mặt đất, rất nhanh, hắn liền tìm được một chìa khóa tín hiệu của tàu vũ trụ. Theo số hiệu trên chìa khóa tín hiệu, hắn chỉ tốn ba phút liền tìm thấy vị trí của tàu vũ trụ. Đây là một tàu vũ trụ cỡ trung bình thường, kích hoạt chìa khóa tín hiệu, mở cửa khoang, Diệp Trùng liền đi vào trong. Trong tàu không một bóng người, mọi thứ đều xếp đặt rất chỉnh tề, xem ra mọi người trên tàu vũ trụ này đều gặp phải bất trắc rồi.

Nhưng, Diệp Trùng rất mau lại phát hiện một vấn đề rất quan trọng. Hắn chỉ có một mình, cho dù tính thêm lão già, Griffiths chẳng qua cũng chỉ ba người. Ba người làm sao điều khiển tàu vũ trụ? Lúc trước vấn đề này đều không tới lượt hắn lo lắng, tới bây giờ hắn mới biết lúc trước hắn hạnh phúc biết bao!

Vấn đề làm người ta đau đầu a!

322. Chương 322: Phục Kích

Cong eo, mượn sự yểm hộ của tàu vũ trụ, Diệp Trùng mới nhìn rõ người tới, một đám đại hán vây quanh một đứa bé trai chỉ có tám, chín tuổi, đứa bé trai đó mặc một bộ lễ phục màu trắng như tuyết, liên tục nhìn ngó xung quanh, đôi mắt to đen lấy linh động dị thường. Mười một tráng hán bên cạnh nó đó, mỗi người đều không hề vạm vỡ đặc biệt nhưng ánh mắt của bọn họ không cần phải nghi ngờ, sắc bén cùng cực.

Diệp Trùng lại rất kỳ quái, mấy người ngày tuy ánh mắt sắc bén nhưng vô luận từ phương diện thể trạng, còn có bước đi của bọn họ mà xét, thân thủ của bọn họ lại không hề cao lắm. Hơn nữa, điều kỳ quái nhất lại chính là ở eo bọn họ đều có giắt súng năng lượng, có mấy người còn trực tiếp cầm súng năng lượng trên tay. Đây là lần đầu tiên Diệp Trùng nhìn thấy có người mang theo súng năng lượng.

Mười một người tuy trông thể chất không hề xuất chúng nhưng vô luận từ vị trí đứng, hay là sự cảnh giác lấp lánh trong mắt đều có thể nhìn ra sự huấn luyện bài bản. Mười hai người đang đi về phía tàu vũ trụ.

- Không ngờ chỗ này cũng không thoát khỏi. Đứa bé trai thở dài một hơi, dáng vẻ già dặn, trong lời nói tự có sự thành thực không phù hợp với tuổi tác.

Một đại hán cong thấp eo nói: “Minh thiếu gia, trước mặt chính là tàu của chúng ta, đợi lát nữa chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này, tộc trưởng hy vọng người có thể dùng tốc độ nhanh nhất để trở về nhà, bà ấy rất lo lắng cho người.”

Đứa bé nhú mày, trong lời nói mang theo đôi chút bất mãn: “Lại phải trở về chỗ buồn chán đó, không dễ dàng gì mới có thể ra ngoài vui chơi vài năm mà lại gặp phải chuyện này.” Tiếp đó trên mặt lộ ra vẻ suy nghĩ, trên gương mặt hồng hào của một đứa trẻ tám, chín tuổi hiện ra dáng vẻ tiểu đại nhân này trông đáng yêu vô cùng, nhưng tùy tùng bên cạnh nó lại không có một ai cười.

- Chắc là nhân họa! Đứa bé phán đoán nói: “Có manh mối không?”

- Không có. Một tùy tùng là người dẫn đầu lắc lắc đầu: “Tộc trưởng cũng cho rằng đây là nhân họa, nhưng tới giờ vẫn không biết là đám người nào làm. Nếu như thật sự tra ra, chỉ e bọn chúng muốn chết cũng không phải dễ như thế.” Lời của tùy tùng này đánh trúng trọng tâm vô cùng, vô luận là ai, nếu như tra ra lập tức sẽ trở thành công địch của cả thiên hà.

Đứa trẻ cắn hận nói: “Nếu để ta biết là ai làm... hừ hừ, đáng ghét, lại cắt ngang kỳ nghỉ của ta! Làm người ta không sao tha thứ được! Múa may cái tay nhỏ, nó vô cùng kích động. Lần này tùy tùng bên cạnh nhìn không được nữa, ai nấy mặt lộ vẻ cười.

Diệp Trùng mai phục ở một bên từ lúc vừa nhìn thấy bọn họ liền bắt đầu có ý đồ lên đám người này, thứ hấn thiếu trước mắt chính là người điều khiển tàu vũ trụ, đám người này vô nghi là người đưa tới tận cửa! Đám người này vừa nhìn liền biết là tính điều khiển tàu vũ trụ rời khỏi đây, vậy bọn họ nhất định biết điều khiển tàu vũ trụ.

Diệp Trùng giống như một thợ săn, ở trong bóng tối chờ đợi thời cơ tốt nhất, đường màu lam trong mắt không ngừng biến ảo, mấy đường và điểm này tùy theo sự thay đổi của động tác và vị trí của đám người đó mà biến ảo không ngừng, điều này làm hắn rất đau đầu.

Nhìn đám người này tới gần bên này từng chút một, đồng tử của Diệp Trùng co rút từng chút một.

Khoảng cách vị trí giữa hai bên hiện nay chỉ có mười mét, vị trí mai phục của Diệp Trùng cực kỳ tốt, vừa khéo ở trong bóng râm, hơn nữa còn có một miếng kim loại chặn ở trước mặt hắn, khoảng cách gần như vậy, đối với loại cao thủ cận chiến như Diệp Trùng mà nói, không cần phải nghi ngờ, là thứ cực kỳ yêu thích.

Để một giới giả tiến vào phạm vi mười mét, đó tuyệt đối là một sai lầm trí mạng.

Đôi chân Diệp Trùng hơi gấp, đột nhiên phát lực, cả người giống như một mũi tên dán sát mặt đất len vào giữa đám người này! Biến cố đột nhiên này lập tức làm mọi người biến sắc!

Khoảng cách hai bên quả thật là quá gần!

Khoảng cách ngắn thế này đối với một người gặp phải tập kích của một giới giả có lực bạo phát kinh người, không thể không nói là giống như ác mộng.

Súng năng lượng trên tay đại hán gần Diệp Trùng nhất vẫn chưa giơ cao được một nửa thì đã bị Diệp Trùng nhẹ nhàng bổ một đao bằng tay vào trán hắn, hôn mê.

Mấy người này huấn luyện bài bản, tuy kinh nhưng không hoảng, đại hán bên cạnh đứa bé lập tức ôm thiếu gia của hắn lên, muốn tránh sang một bên, mấy người còn lại liền mau chóng vây quanh tiểu thiếu gia, ý đồ ngăn cách giữa Diệp Trùng và thiếu gia.

Người có súng liền lập tức nhả đạn, hoàn toàn không lo ngộ thương đồng bọn.

Nếu như cự ly gần thế này mà Diệp Trùng vẫn để bọn họ chạy thoát, vậy hẳn hoàn toàn có thể cửa cổ cho rồi. Mũi chân điểm nhẹ, tàn ảnh nối tiếp, mấy chùm năng lượng đó toàn bộ bắn hụt, ngược lại còn ngộ thương người của mình, nhưng mấy đại hán này cũng cứng cỏi, bị người mình ngộ thương cũng không có ai lên tiếng.

Trong lòng Diệp Trùng kinh hãi, kỹ xảo kích của đám người này thật là lợi hại! Khoảnh khắc vừa rồi đó, ít nhất có 3 chùm tia năng lượng xuyết xoát xẹt qua cơ thể hắn. Thật ra Diệp Trùng từ đông tác rút súng của đám người này thì đã nhìn ra sự bất phàm của mấy người này, mà ở dưới tình huống này vẫn có thể giữ được bình tĩnh, mấy người này đều là xạ thủ cực kỳ xuất sắc!

Đáng tiếc, xạ thủ có ưu tú hơn bị giới giả tới gần thì cũng chỉ có một con đường thất bại duy nhất.

Diệp Trùng giống như bướm bướm vờn hoa, mang theo vô số tàn ảnh, hư hư thật thật, làm người ta khó mà phân biệt thật giả. Võ thuật đám người này so với người bình thường thì cao hơn nhiều, nhưng trong mắt Diệp Trùng lại sơ hở đầy dẫy. Nếu như chỉ muốn tiêu diệt bọn họ, đám người này chỉ e đã sớm nằm xuống hết rồi, nhưng Diệp Trùng cần là người sống, tự nhiên là phải phí một phen đánh đấm.

Đứa trẻ này mới là hạch tâm của đám người này! Diệp Trùng hơi lay động, giống như một con cá đang bơi, còn đôi tay hắn lại không ngừng lướt qua trên người mấy đại hán đó!

Bình, đám đại hán này giống như đột nhiên nổ ra vậy, mấy bóng người té văng ra ngoài.

Trước mắt Diệp Trùng chỉ còn lại hai người, đại hán đó bảo vệ gắt gao thiếu gia ở sau lưng, cặp mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Trùng.

Ánh mắt thật lợi hại! Diệp Trùng thầm khen trong lòng, nhưng lại có chút kỳ quái, ánh mắt sắc bén thế này sao thân thủ lại tệ như vậy?

Nhưng, tại sao ánh mắt của hắn vẫn trấn định như vậy?

Bỗng, Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy khí tức nguy hiểm! Gần như là bản năng, mũi chân Diệp Trùng bỗng phát lực, bình, mạnh mẽ đập nát mặt đất, thân hình liêu mạng lướt sang một bên!

Động tác bản năng này của Diệp Trùng đã cứu hắn một mạng!

Một chùm tia năng lượng to cỡ ngón cái xuyên qua cánh tay hắn, mà vị trí này vừa khéo là vị trí vừa rồi của trái tim.

Cơn đau khoan vào tim! Diệp Trùng đã không nhớ bao lâu không bị thương rồi, lần này lại suýt nữa mất đi tính mạng. Ở tay trái của hắn, một lỗ máu to cỡ ngón cái xuyên qua cả cánh tay, mép vết thương đen thui, là vết bỏng do làn da bị chùm năng lượng thiêu đốt. Diệp Trùng căn bản không có thời gian xem vết thương có tới xương không, chỉ cần không bị thương tới xương, vết thương ngoài da mức độ này chỉ cần tồn hai giờ liền có thể khôi phục như ban đầu.

Đáng chết, có người trong bóng tối.

Sau lưng Diệp Trùng phát lạnh, xạ thủ thật đáng sợ! Từ lúc hắn bắt đầu phát động tập kích vừa rồi, mọi động tác của hắn đều bảo trì dưới một tốc độ cực cao, từ tàn ảnh trong hiện trường thì có thể nhìn ra, đối phương lại có thể dưới sự vận động tốc độ cao thế này của mình mà khóa mục tiêu chính xác như vậy, nếu như không phải mình theo bản năng tránh sang một bên, vậy thì phát súng này tuyệt đối sẽ lấy đi cái mạng nhỏ của mình.

Thời cơ của một phát này cũng nắm bắt tuyệt diệu vô cùng, nhìn thấy đồng bọn của mình từng người bị đánh ngã mà lại có thể ẩn nhẫn không ra tay, còn lấy thiếu gia của mình làm mồi, đây nhất định là một tay lão luyện có kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Bụp!

Lại là một phát, một chùm tia năng lượng kề sát tai Diệp Trùng đánh lên mặt đất trước mặt Diệp Trùng.

Mồ hôi lạnh, Diệp Trùng đã ngửi thấy mùi vị của tử vong, cơ nhục phần chân đột nhiên phình lên, trong giờ phút sinh tử, Diệp Trùng nào dám giữ lại chút gì? Kỹ xảo khổng chế cơ nhục của họ Lam ở Cửu Nguyệt, thân hình Diệp Trùng đột nhiên trở nên nhanh lẹ, mũi chân lần nào nhìn cũng điểm nhẹ nhưng trên thực tế nặng tựa ngàn cân.

Mặt đất do tài liệu phức hợp cao cường độ lát nên vỡ tung tới tấp, mảnh vỡ bắn tứ phía, mà mây bụi bặm đó cũng làm cho bóng dáng Diệp Trùng càng trở nên phiêu hốt, khó mà nhìn rõ.

Diệp Trùng hiện giờ ngay cả sức bú sữa cũng dùng tới (dùng tất cả sức lực), đây tuyệt đối là tốc độ nhanh nhất của mình từ trước tới giờ!

Nhìn đại hán đang muốn mang tiểu chủ nhân rời đi, Diệp Trùng mượn sự yểm hộ của bụi bặm, đột ngột lao bổ vào hai người, chỉ cần mình có thể tóm được vị thiếu gia này trước khi tay bắn tia trong bóng tối đó bắn trúng mình, vậy mình chiến thắng rồi.

Diệp Trùng không ngừng đổi vị trí, thực hiện đổi hướng tốc độ cực cao, hoàn toàn giống như quỷ mỵ, khó mà nắm bắt. Nhưng, loại cảm giác nguy hiểm lớn vờn trong đầu Diệp Trùng đó lại trước sau không hề biến mất, Diệp Trùng cũng không tin kỹ thuật đối phương chỉ dừng ở đây.

Cho dù Diệp Trùng không hề men theo đường thẳng mà tiến tới, nhưng khoảng cách giữa hắn và đứa trẻ đó mau chóng bị thu hẹp.

Ba mét! Chỉ có ba mét, ba mét đối với một giới giả mà nói là khái niệm gì? Chỉ là một cái bước chân mà thôi.

Thân hình Diệp Trùng đột nhiên nghiêng tới trước, làm ra vẻ muốn lao tới!

Động tác giả này đã lừa được đối phương.

Bụp, lại một chùm tia sáng, sượt qua da đầu của Diệp Trùng bắn trúng mặt đất, tạo một lỗ sâu trên mặt đất.

Cơ hội tốt không thể lỡ, Diệp Trùng hơi cong chân sau đột ngột phát lực, cả người vù cái lao bổ tới trước, đại hán đó đột nhiên xoay người, hy vọng có thể cản được Diệp Trùng một lát, hắn rất rõ thực lực đồng bọn mình, chỉ cần cản một chút xíu thôi, kẻ tập kích đáng sợ trước mắt này chết chắc không cần phải nghi ngờ.

Đáng tiếc, đầu óc Diệp Trùng vẫn bình tĩnh, đại hán chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên liền mất đi bóng dáng đối phương, tiếp theo đó liền nghe thấy tiếng kêu đau đớn của tiểu thiếu gia, kẻ tập kích đó đang giữ cổ thiếu gia, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Trên mặt thiếu gia lộ ra chút vẻ đau khổ.

- Đi ra đi. Diệp Trùng lạnh lùng mở miệng, trong lòng cuối cùng cũng thở phào, nhưng hắn vẫn không quên mang người trên tay chắn trước người, đối với tay bắn tia đáng sợ trong bóng tối đó, hắn vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Diệp Trùng cuối cùng đã phát hiện đối phương, lần này lại không phải vì nhãn lực sắc bén của hắn mà là mấy đường màu lam đó giúp hắn. Tay bắn tia đó mai phục khá thành công, với trình độ nhận biết cấp bậc gà mờ của Diệp Trùng, muốn phát hiện không khác gì người ngu nói chuyện mơ, nhưng đường màu lam trong mắt hắn cũng chuẩn bị mang vị trí của kẻ mai phục đó hiển thị ra.

Thủ đoạn giấu mình thật cao minh, trong lòng Diệp Trùng khá khâm phục, dùng mắt thường nhìn căn bản là khó mà phát hiện, với lại chỗ hắn giấu mình đối với việc bảo hộ bản thân khá thành công. Trên người hắn chỉ có đường màu lam nhạt, mà đường màu lam và điểm màu lam sáng rực lại một chỗ cũng không có.

Tai trái của Diệp Trùng đã mất đi năng lực hành động, vô lực buông lỏng, máu từ vết thương chảy ra, men theo cánh tay chảy xuống, chảy qua ngón tay rơi xuống trên mặt đất.

Một đại hán vẫn còn đứng duy nhất đó trầm giọng nói: “Các hạ rốt cuộc là ai? Tại sao tập kích chúng ta? Ta nghĩ các hạ nhất định là hiểu lầm rồi...”

Diệp Trùng mặc kệ đại hán đó, hơi nhú cặp mắt, lực lượng trên tay lại tăng lên, nhìn vị trí của tay bắn tia đó, cất giọng bình thường nói: “Đi ra đi!”

Về mặt đại hán đang đứng đó hơi biến, lần này gặp phải một cao thủ rồi!

- Người đã thắng. Một giọng nam khàn khàn vang lên, tay bắn tia đang tiềm phục đó cuối cùng đã đứng lên.

Đường màu lam và điểm màu lam sáng rực phân bố trên người hắn, nếu như tay trái của Diệp Trùng vẫn có thể động đậy, hắn tuyệt đối sẽ lập tức phóng trủy thủ ra, một nhân vật nguy hiểm thế này, nếu như để lại bên cạnh, vậy sẽ làm Diệp Trùng ngủ cũng cảm thấy không an toàn.

Đáng tiếc tay trái hắn đã bị phế rồi.

Đôi tay kẻ tiềm phục đó đặt trên đỉnh đầu, đi về phía bên này. Diệp Trùng lúc này mới nhìn rõ hình dáng nhân vật nguy hiểm này. Đầu đỉnh, tóc giống như sợi thép vậy, đường nét gương mặt cực kỳ rắn rỏi, thứ làm người ta cảm giác dọa người chính là vết thương nguệch ngoạc trên mặt hắn, giống như mạng nhện, nhìn thấy đáng sợ vô cùng.

Thứ đáng sợ nhất lại là ánh mắt trống rỗng của hắn, nhìn không thấy bất cứ sinh cơ nào.

- Đánh bọn họ hôn mê cả đi. Diệp Trùng nhìn tay bắn tia đó.

Không hề do dự, tay bắn tia đó dứt khoát, lạnh lẽo đánh tắt cả hôn mê, bao gồm đại hán còn đứng duy nhất đó, hắn không giữ bất cứ trò gì, ở trước mặt giới giả, giả loại trò này quả thật không phải hành vi thông minh.

- Mang bọn họ vào.

Tay bắn tia này hiện giờ đóng vai cu li, xách từng một đại hán đang hôn mê vào trong tàu vũ trụ mà Diệp Trùng đã mở, nhìn thấy mấy đại hán đã hôn mê này, Diệp Trùng cuối cùng có chút vừa ý.

Bụp, tay bắn tia này cũng ngã xuống, lập tức hôn mê, còn đứa trẻ trên tay cũng có chung số phận.

Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào, vẻ mặt có chút trắng bệch, điều quan trọng nhất bây giờ là trị thương, nếu không, tổn thương đối với thân thể do mất máu quá nhiều khá là lớn.

Nhưng trước khi Diệp Trùng trị thương, Diệp Trùng vẫn rút ra sợi tơ đỏ kỳ quái, trói chặt mấy người trên đất đó. Mấy sợi tơ đỏ kỳ quái này là đặc sản của biển sương đỏ, bền chắc vô bì, mấy thứ trên tay Diệp Trùng này càng là cực phẩm trong đó, muốn dựa vào sức trâu để giấy thoát, đó căn bản là không thể nào.

Làm xong mọi thứ này Diệp Trùng mới đi tới máy trị liệu, trên mỗi tàu vũ trụ đều trang bị máy trị liệu, du hành giữa các hành tinh quá dài.

Khi Diệp Trùng trở về học viện Jersey thì đã năm giờ sau, trừ vẻ mặt có hơi tái, trên ống tay trái có thêm một lỗ ra, Diệp Trùng xem ra hoàn toàn không giống người từng bị thương. Chủ yếu là giúp mấy đại hán bị thương trong đó trị liệu mới làm trễ không ít thời gian, hắn không muốn con tin không dễ gì bắt được vì chảy máu quá nhiều mà chết, vậy thì hắn không chỉ phí nhiều công sức như vậy mà còn uống phí lần bị thương này.

Vừa nhìn thấy Diệp Trùng trở về, Griffiths liền vội vàng vàng chạy lại: “Quá tốt rồi! anh đã trở về, ài, bọn họ bị nhiễm BD.”

- BD? Diệp Trùng ngớ người.

Griffiths vội vàng gật đầu: “Ừm, chắc là một loại biến dị của BD loại H, người phát bệnh đều là học viên và giáo viên bị thương.” Nàng dẫn Diệp Trùng tới trước mấy học viên phát bệnh này, đáng vẻ mấy học viên này vô cùng khủng bố, toàn thân nổi đầy đốm nâu, ai nấy mệt mỏi nằm trên đất.

Trong lòng Diệp Trùng nhảy một cái: “Cô là nói người bị thương đều đã bị nhiễm?” Hắn nhớ rất rõ, lão già Phá Xa cũng bị thương nhẹ.

Griffiths do dự một lát rồi mới nói: “Rất có khả năng, đối với con người, BD loại H thường nhiễm thông qua máu, nhưng đối với sinh vật khác, con đường nhiễm của nó cực kỳ nhiều.”

- Cô làm sao xác định là BD loại H? Người bị thương khác tại sao không sao? Diệp Trùng hỏi, hắn quét mắt nhìn, lão già Phá Xa vẫn khá bình thường, tinh thần cũng rất tốt.

Griffiths giải thích: “Thầy của tôi và tôi đều là người nghiên cứu BD loại H, kỳ tiềm phục của BD loại H không hề chắc chắn, có người sẽ rất dài, có người sẽ ngắn, dài thì có thể tới mười năm, ngắn thì phát bệnh trong vòng hai mươi bốn giờ.” Trong lời nói, nàng có sự lo lắng sâu sắc.

Diệp Trùng nhìn chằm chằm Griffiths, hỏi: “Vậy có cách giải quyết gì không?” Điều duy nhất hiện giờ hẳn có thể chúc mừng là lão già Phá Xa không hề phát bệnh, nhưng nếu như không giải quyết vấn đề này, trên người lão già Phá Xa vô nghi là giống như treo một quả bom không hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể toi đời.

Hắn tới đâu mới tìm được một chuyên gia cơ giới cổ đại thế này chứ?

Thần tình trên mặt Griffiths tối sầm: “Đáng tiếc con chip đều rời cả rồi, bên trong có tư liệu hơn ba vạn loại biến dị của BD loại H mà ta và thầy phát hiện ra, nếu không, nói không chừng từ bên trong có thể tìm được một vài manh mối. Ài, đó chính là tâm huyết cả đời của thầy ta a.” Chip đã sớm thành một đồng nát vụn dưới bước chân của bầy chuột, nhưng nàng rất nhanh liền biết hiện giờ không phải là lúc nghĩ chuyện này, nghĩ một lát mới mở miệng nói: “Chúng tôi phân tích ra kết cấu của loại BD loại H này, có lẽ có thể tìm được phương pháp.”

- Có lẽ? Diệp Trùng nhíu mày, hẳn cực kỳ không thích từ này.

- Ủm, cái này tôi cũng không thể xác định được. Griffiths không biết làm sao nói: “BD loại H và BD khác có tính tương thích cực kỳ tốt, thương dùng làm vật nuôi cấy, điều đáng sợ nhất chính là loại tình huống này.”

- Thế nào mới có thể phân tích kết cấu của nó? Diệp Trùng hỏi.

Dính tới vấn đề chuyên môn, Griffiths trả lời rất nhanh: “Chỉ có máy phân tích siêu vi mới có thể.” Sau đó nàng không quên bổ sung một câu: “Loại máy này chỉ có học viện Ân Cách Lạc Đế mới có, bọn họ là người có tiền.”

323. Chương 323: Bắt Ngờ Gặp Lại (1)

Nếu như không phải hộ vệ của hắn kịp thời tới, trong học viện chỉ e đã sớm xác rải khắp nơi rồi. Một ngàn sư sĩ, đây là tất cả lực lượng đồn trú ở hành tinh Chu Gian của gia tộc Elantra, tuy có chút đáng tiếc, tới bảo vệ mình chỉ có năm trăm người, nhưng Tây Gia đã cực kỳ thỏa mãn rồi, an toàn hiện giờ của học viện hoàn toàn bị hắn nắm trên tay.

Ngay khi tình huống của học viện Ân Cách Lạc Đế đang lúc nguy cấp nhất, sự gia nhập của năm tram quang giáp chiến đấu lập tức làm cho cục diện được ổn định, rất mau, bọn họ liền dọn sạch tất cả sinh vật biến dị trong học viện, cứu ra một lượng lớn giáo viên và học viên.

Xuất thân đại thế gia, Tây Gia rất rõ ưu thế của mình, gia tộc Elantra có thể sánh ngang cùng với thế gia như Thạch gia, Mê gia, tuy sao với ba đại gia tộc vẫn có chút khoảng cách, nhưng điều này có quan trọng gì chứ, ở học viện Ân Cách Lạc Đế, hắn tuyệt đối có thể đi ngang đi ngược, trừ hai tên có thể làm hắn cổ kị ra, nhưng hiện giờ hai tên đó hình như không ở trong học viện.

Hắn hiểu rất rõ, dòng chính thật sự của ba đại thế gia từ nhỏ thì phải nhận huấn luyện bí mật của nội bộ gia tộc, chỉ có khi bọn họ mười bốn tuổi thì mới được phái tới các học viện để học tập. Nhưng không có một ngoại lệ, không được phép bộc lộ thân phận, loại bí mật này cũng chỉ có gia tộc lấy tình báo làm sở trường như Elantra mới biết.

Thiếu nữ mặc đồ trắng trước mặt này làm trái tim Tây Gia ngứa ngáy, khí chất lạnh lùng, chặc chạch, nói không chừng còn là một cao thủ võ thuật nữa, thần thái trước sau đứng thẳng ngạo nghễ. Tây Gia ảo tưởng tình cảnh nàng ta ở dưới người mình uốn éo rên rỉ, trái tim lập tức cháy bùng bùng. Nhưng hắn cũng có chút kỳ quái, cô gái nổi bật thế này trong học viện phải rất nổi tiếng mới đúng, mình tại sao lại chưa từng nghe qua? Cô gái trên lưng nàng ta là ai? Là em gái nàng ta ư?

Xấu hổ a, xấu hổ a, công việc của sắc lang vẫn chưa làm tới nơi tới chốn, Tây Gia xấu hổ trong lòng.

Nhuế Bằng liếc nhìn Tây Gia, thiếu niên mặc lễ phục màu đen này rõ ràng nàng không hề hảo cảm, thần sắc lạnh lẽo, lạnh nhạt nói: “Xin tránh ra.”

Tính cách khá quá a! Trước mắt Tây Gia sáng lên, là một sắc lang sành sỏi, hẳn hoàn toàn có thể từ trong mấy câu nói của đối phương phán đoán ra tính cách của đối phương, trên mặt lộ ra một nụ cười chân thành, Tây Gia nói: “Xin cô cứ yên tâm, tôi không hề có ác ý, em gái cô xem ra tinh thần cực kỳ không tốt, có bệnh ư? Chỗ này của chúng tôi có bác sĩ chuyên nghiệp, hy vọng có thể giúp đỡ được gì cho cô.” Quanh co lắt léo thông thường là thủ đoạn hữu hiệu.

Trên mặt Nhuế Bằng có chút do dự, tình hình Thạch Phù Âm trên lưng cực kỳ không hay, nàng cũng có thể cảm thụ được hơi nóng truyền tới từ trên lưng. Thạch Phù Âm đang sốt.

- Cảm ơn. Nhuế Bằng trả lời gọn gàng, trên mặt lại nhìn không ra chút ý cảm ơn nào, trừ Diệp Trùng, nàng cực kỳ không thích nói chuyện với đàn ông.

Tây Gia hơi cong người, lịch sự trả lời: “Ra sức vì cô, tôi cảm thấy vinh hạnh vô cùng!” Trong lòng lại thầm vui mừng, chỉ cần đối phương nhận sự giúp đỡ của mình, vậy thì dễ xử lý rồi.

Tình hình Thạch Phù Âm cực kỳ không tốt, nhưng may mà điều kiện của học viện Ân Cách Lạc Đức vô cùng ưu việt, mà Tây Gia càng ra sức lấy lòng, tình hình Thạch Phù Âm được giảm nhẹ.

Không để ý tới Tây Gia, Nhuế Bằng khoanh chân ngồi thẳng tĩnh tọa, nghiêm túc bất động, cứ như thế mà giữ bên giường của Thạch Phù Âm.

Đoàn người Diệp Trùng cũng đã tới học viện Ân Cách Lạc Đế, Hoa Bách, Mễ Đức, tên mập và Griffiths đồng hành. Bầy chuột trên đường đã rút lui, nhưng thảm trạng vẫn làm người ta cảm không nổi, thi thể ở khắp nơi, vết máu, nội tạng cang chỗ nào cũng có, có vài thi thể đã bị cắn thành một đồng mơ hồ, phòng ốc hai bên đường cũng tan nát.

Ngay cả người nhìn quen cảnh tượng Tu La như Diệp Trùng, nhìn thấy tình cảnh thế này cũng không khỏi thở dài trong lòng, còn mấy người còn lại càng không chịu nổi, máy ghi hình trên tay Hoa Bách đưa một màn này tới trước mặt mọi khán giả một cách chân thật. Đoạn cảnh tượng này gây nên sự chấn động cực lớn, rất nhiều khán giả nôn ọe ngay tại chỗ, tâm tình hoảng sợ lập tức lan tràn trong dân chúng.

Hai người Mễ Đức và tên mập rất mau liền chú ý tới máy ghi hình trên tay Hoa Bách, bọn họ không giống kẻ không biết máy ghi hình như Diệp Trùng. Do nguyên nhân gia đình, bọn họ đối với ký giả cực kỳ miễn cảm, Hoa Bách lập tức chú ý tới tâm tình của hai người, lập tức đóng máy ghi hình trên tay. Cử động này của Hoa Bách lập tức dẫn tới một loạt kháng nghị của mọi khán giả, năm giây sau, máy chủ thông tin của kênh Lục Tinh lập tức bị vô số yêu cầu thông tin đánh sập. Trên dưới cả tập đoàn toàn bộ đều gấp tới mức giống như kiến trên chảo nóng, nhưng Hoa Bách không chỉ đóng máy ghi hình, ngay cả máy liên lạc cũng đóng luôn.

Phần sau xảy ra chuyện gì, vị thiếu niên vô danh đó tại sao biến mất, vĩnh viễn trở thành một câu đố.

Màn hình tối đen.

- Mục lão đại, chúng ta phải đi hành tinh Chu Gian à? Liên Nguyệt cẩn thận hỏi, Trúc Linh và tiểu Thạch đầu đều nhìn Mục, chỉ có Thu Mạn cười lạnh hai tiếng.

Mục lắc cái đầu to lớn: “Không, thực lực chúng ta hiện giờ quá tệ, xác suất bị tiêu diệt trước khi nhìn thấy Diệp Trùng là trên 90%, hơn nữa chúng ta tới hành tinh Chu Gian, nhanh nhất cũng cần hai mươi lăm ngày, Diệp tử có từ 80 đến 95% khả năng đã rời khỏi hành tinh Chu Gian, mọi cao thủ trên mạng mô phỏng vừa rồi đều đang chú ý hành tinh Chu Gian, chúng ta không có cơ hội xâm nhập.”

Mọi người đều yên lặng.

Học viện Ân Cách Lạc Đế.

Một trung niên mặt đầy thịt mỡ lắc đầu giống như trống lắc: “Máy phân tích siêu vi? Không được, không được, một tiểu nha đầu như ngươi có thể làm gì chứ? Không cần lo lắng, mọi chuyên gia của học viện chúng tôi đều đang nghiên cứu, rất mau sẽ có đáp án, cứ yên tâm đi, nếu như có kết quả, học viện chúng tôi nhất định sẽ công bố nó ra cho mọi người cùng hưởng.”

Mọi người nhìn nhau, Mễ Đức và tên mập một trái một phải, kẹp lấy trung niên mập mạp, Mễ Đức cười nói: “Chủ nhiệm, đừng không nể mặt vậy chứ, chúng tôi chỉ dùng cái thứ quý đó một lát, thật đó, chỉ dùng một lát, một lát mà thôi.”

Chủ nhiệm giảng dạy lập tức cắt ngang hẳn, tức giận nói: “Cái gì gọi là thứ quý, máy phân tích siêu vi, gọi là máy phân tích siêu vi, có hiểu không? Cả hành tinh Chu Gian chỉ có một cái này!” Chủ nhiệm giảng dạy thò ra một ngón tay mập mạp ngạo nghễ nói.

- Đúng đúng đúng! Tên mập vội vàng tiếp lời, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt: “Chủ nhiệm mặc kệ hẳn, hẳn hiểu gì chứ! Cái máy phân tích siêu vi này chính là thứ cực kỳ quý giá, cũng chỉ có học viện quý tộc thế này của chúng ta mới có khả năng có, tiểu cô nương từ học viện bình dân tới, nào đã thấy qua thứ cao cấp thế này. Ừm, chúng ta cũng làm nàng ta mở mắt đi, à, giúp đỡ học viên của học viện khác mở rộng kiến thức cũng là một truyền thống tốt đẹp của trường chúng ta mà!” Vừa nói, tên mập vừa im lặng nhét một tấm thẻ vào tay chủ nhiệm giảng dạy.

Chủ nhiệm giảng dạy thành thực mò tấm thẻ trên tay, lập tức mặt đầy nét cười, gật gù đầu: “Vẫn là tên mập người hiểu chuyện! Ừm, ta đã nghĩ rồi, vẫn là người nói đúng, chúng ta và học viện Jersey có tình hữu nghị lâu năm, giúp đỡ học viên của bọn họ nâng cao trình độ cũng là một việc tốt a! Ha ha, một việc tốt!”

Mễ Đức và tên mập vội vàng gật đầu cười phụ họa, người còn lại hoàn toàn hóa đá.

Dẫn đám người tới tòa nhà điều bồi, chủ nhiệm giảng dạy dặn dò: “Người bị thương khá nhiều, tổng hội y học bị hủy, học viên bị thương đều được sắp xếp ở trong này. Mọi người bước đi nhẹ chút, không được làm phiền bệnh nhân.”

Mọi người vội vàng gật đầu, trong lòng nghĩ chủ nhiệm giảng dạy này đối đãi học viên trong trường mình cũng không tệ.

- Băng tỷ tỷ, không khí nơi này buồn quá, em muốn ra ngoài đi lại. Thạch Phù Âm yếu đuối nói.

Quả nhiên là một cặp chị em xinh đẹp a, Tây Gia ở một bên chờ rất lâu cảm khái trong lòng, là một cao thủ của gái, hẳn biết rõ sự quan trọng của kiên nhẫn, muốn làm tới mức xuân phong hóa vũ, nhuận nhập tâm điền (gió xuân thành mưa, thấm sâu vào lòng), không có kiên nhẫn làm sao thành? Điều hẳn hiện đang làm chính là giống như lửa riu riu hầm, tới từng chút một.

- Ừm, được! Nhướn Băng mở mắt, đứng bật dậy, một tay nhắc Thạch Phù Âm lên khỏi giường, cất bước đi ra ngoài, động tác lưu loát tốt cùng, nhìn cũng không nhìn Tây Gia ở bên cạnh một cái. Nếu như không phải thấy hẳn giúp Thạch Phù Âm tìm một phòng bệnh, nàng đã sớm sử dụng phương pháp bạo lực cưỡng tên nhìn thế nào cũng nhìn không thuận mắt ra ngoài.

Trước mặt đi tới một đám người, dẫn đầu là một người trung niên, trông giống một lãnh đạo nào đó của học viện, Nhướn Băng không khỏi bước chậm lại.

Diệp Trùng hiện giờ đau đầu vô cùng, đường màu lam đầy mắt không ngừng lấp lánh, làm hẳn phiền phức vô cùng. May mà hẳn tâm chí kiên định, nếu không thì sớm bị đường màu lam này ép điên rồi, hẳn thậm chí cảm thấy thị lực của mình cũng có chút giảm xuống.

Ánh mắt vô ý thức của Diệp Trùng quét qua trên người Nhướn Băng đang từ đối diện đi tới.

Nhướn Băng bỗng nhiên dừng bước, trong mắt bộc phát một một đám quang mang, hừ lạnh một tiếng: “Ai?” Bộ đồ luyện công màu trắng trên người không gió tự lay động.

Trong đầu Diệp Trùng vang nhẹ một tiếng bộp, đường màu lam trong mắt đột nhiên biến mất toàn bộ không thấy, biến cố đột nhiên này làm Diệp Trùng giật bắn người.

Cô gái mặc bộ đồ màu trắng như tuyết! Diệp Trùng không khỏi ngớ người, bước chân lại dừng lại.

Nhìn cô gái ôm một người trước mặt, vẫn là bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết quen thuộc đó, nhìn gương mặt lạnh lùng như băng tuyết đó, gương mặt mơ hồ như sương khói dưới bộ đồ luyện công màu trắng trong đầu Diệp Trùng đó bỗng nhiên rõ ràng hẳn lên.

Bộ đồ luyện công màu trắng, đôi tay mềm mại lại có vết chai đó, cổ phần nhẵn mềm, còn có mùi thơm ở đầu lưỡi làm người ta vĩnh viễn không sao quên được, ký ức như nước từ từ chảy qua trong lòng Diệp Trùng.

Ánh mắt của Nhuế Băng cũng rơi trên người Diệp Trùng, loại cảm giác bị người ta rình mò vừa rồi đó là do hắn phát ra ư? Kỳ quái nhíu mày, tên này hình như đã thấy qua ở đâu đó, vô luận thể hình hay là cử chỉ đều cho Nhuế Băng cảm giác khá quen thuộc, nhưng gương mặt lại vô luận thể nào cũng không khớp.

Diệp Trùng ngơ ngẩn nhìn Nhuế Băng, hắn nhớ tới Thương, nhớ tới Mục, nhớ tới ngày tháng ở học viện Lam Hải, tâm tình vô ý thức bay bổng.

Mấy người khác không hiểu mô tê gì nhìn Nhuế Băng đang ôm Thạch Phù Âm, không việc gì kêu gì chứ? Ai cũng không phát hiện chỗ dị thường gì, chủ nhiệm giảng dạy lại cần nhẫn, lải nhải nói: “Bạn học này, xin yên tĩnh chút, không được làm phiền bạn học khác...”

Người đầu tiên phát hiện sự dị thường của Diệp Trùng là Griffiths, đối với thiếu niên vô danh trước giờ đều có một biểu tình bên nạnh này, sự thay đổi về mặt quả thật quá rõ ràng.

Hoàn hồn lại, Diệp Trùng bỗng nghĩ tới một vấn đề cực kỳ quan trọng, không nhìn thêm được nữa, nhấc chân bước một bước, lướt tới trước mặt Nhuế Băng.

- Là ta! Diệp Trùng mở miệng, hắn cũng không xác định cô gái mặc bộ đồ luyện công màu trắng này có còn nhớ mình hay không.

324. Chương 324: Bất Ngờ Gặp Lại (2)

Chính ngay lúc này, một trận gió thổi tới, cặp mắt Nhuế Băng bỗng nhiên lộ ra vẻ vui mừng, là mùi vị này! Tuy diện mạo người trước mặt và hắn khác biệt quá nhiều, nhưng mùi vị này lại tuyệt đối là mùi vị của hắn! Từ nhỏ tới lớn, tới tận bây giờ, hắn là đàn ông từng tiếp xúc thân mật nhất với nàng, nhớ tới tình cảnh hôm đó khi hắn liếm cổ mình, ráng hồng yên lặng phủ đầy cổ phần của Nhuế Băng, cũng chính là lần đó, Nhuế Băng đã nhớ được mùi vị trên người Diệp Trùng.

Người trước mặt chính là Diệp Trùng, nàng chắc chắn 100%.

Trong mắt người bên cạnh, cặp mắt lạnh lùng của người đẹp mặc đồ trắng này giống như trong khoảnh khắc tan chảy, mê mẩn nhìn Diệp Trùng.

Chẳng lẽ đây chính là ý trung nhân của Băng tỷ tỷ? Thạch Phù Âm tò mò đánh giá người đàn ông trước mặt này, một gương mặt gần như có thể nói là khủng bố làm dọa nàng nhảy dựng lên, thật đáng thương! Đây là suy nghĩ đầu tiên dâng lên trong lòng Thạch Phù Âm, nhưng tiếp theo, nàng đối với gã xấu xí này càng thêm tò mò. Áng hồng nổi lên trên cổ Nhuế Băng, người khác nhìn không thấy nhưng nàng lại nhìn rõ mồn một, người đàn ông làm cho Băng tỷ tỷ động tâm thể này nhất định có chỗ hơn người.

Thạch Phù Âm tâm tư linh tuệ, Tây Gia lấy lòng Nhuế Băng, nàng nhìn rõ ràng, nhưng sự lạnh nhạt, thậm chí căm ghét của Nhuế Băng đối với Tây Gia nàng cũng cảm nhận được. Vô luận là ăn nói, cử chỉ, phong độ, khí chất, Tây Gia đều rất có phong phạm của con cháu thế gia. Nhưng một người như vậy, Băng tỷ tỷ đối với sự nịnh nọt của hắn lại phản cảm như thế, ngược lại lại thích một người đàn ông thể này, làm sao mà không làm người ta kỳ quái?

Hai người Diệp Trùng, Nhuế Băng bốn mắt đối diện, nhìn nhau không nói, bọn họ đều nhớ lại khoảng thời gian lúc trước.

Người xung quanh nếu như vẫn còn nhìn không ra quan hệ giữa hai người, vậy tuyệt đối có thể tự cắt cổ mình rồi. Không có ai nói gì, đều yên lặng. Trong mắt Griffiths lộ ra thần tình phức tạp, nàng không biết trong lòng mình rốt cuộc là sao mà lại có chút khó chịu.

Chẳng lẽ mình đã thích hắn? Một ý nghĩ thể này đột nhiên nhảy ra trong đầu nàng, trong lòng Griffiths bỗng nhiên hoảng sợ, nhưng nàng lập tức phủ định, làm sao có thể? Tên này lãnh khốc như vậy, không có chút mùi vị tình người, tương mạo lại khó xem, còn tát mình một tát, quả thật không có chút chỗ tốt nào, mình làm sao có thể thích một người thể này? Thật là suy nghĩ buồn cười a!

Nhưng trong đám thi thể khắp nơi, hình ảnh một thiếu niên cảm thương thông dong đứng lại không tự chủ được xuất hiện trong đầu nàng, còn có dáng vẻ chuyên chú trên mặt lúc hấn điều bồi.

Griffiths đột nhiên cảm giác trên mặt mình có chút nóng, chợt dạ liếc nhìn xung quanh, phát hiện không có ai chú ý mình, lập tức thở phào.

- Tìm một phòng. Diệp Trùng quét một vòng, xung quanh nhiều người như vậy, quả thật không phải là một nơi nói chuyện.

- Được. Nhuế Băng trả lời không chút do dự.

Mề Đức ở một bên nhẹ giọng lẩm bẩm: “Không phải chứ, lão đại cũng quá mạnh rồi! Vừa gặp mặt liền vào phòng?”

Tên mập vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, quả nhiên là lão đại, phong cách thật sự là quá trực tiếp! Ta thích!” Griffiths ở bên cạnh nghe thảo luận của hai người, mặt trong khoảnh khắc tức tím tái, nhưng chủ nhiệm giảng dạy ở một bên lại lộ ra vẻ ta cũng lo là thế, ám muội nhìn hai người.

Liếc nhìn Thạch Phù Âm trên tay, Thạch Phù Âm lập tức ngoan ngoãn nói: “Băng tỷ tỷ yên tâm đi, em muốn đứng một lát.”

Gật đầu, Nhuế Băng thả Thạch Phù Âm xuống.

Trong phòng, Diệp Trùng và Nhuế Băng nhìn nhau không nói, hồi sau, Diệp Trùng mới mở miệng: “Cô tại sao cũng tới chỗ này?”

- Bị người ta ép buộc mà tới. Nhuế Băng nói đơn giản.

Diệp Trùng ngó người, nói: “Ép buộc?”

Nhuế Băng gật đầu, nói: “Tôi cũng không biết tại sao.”

Ra vậy a, trong lòng Diệp Trùng có chút thất vọng, hấn vẫn muốn từ chỗ Nhuế Băng biết được nàng làm sao tới được chỗ này. Lập tức, hấn nghĩ tới gì đó, không khỏi hỏi: “Mấy người Tiền gia gia vẫn tốt chứ?”

- Vẫn tốt.

Hai người, anh một câu, tôi một câu dùng một loại ngữ điệu cực kỳ bình đạm thực hiện đối thoại. Nếu như có người ngoài ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc tới mức ngay cả cảm cũng rớt xuống, nhưng hai người lại không có bất cứ cảm giác không phù hợp.

Đột nhiên, hai người đều cảm thấy hết đề tài.

Trầm mặc hồi lâu, trong phòng lặng yên.

Nhuế Băng cúi đầu, đột nhiên hỏi một câu vô cùng có lực sát thương: “Anh chuẩn bị khi nào lấy ta?”

- Lấy? Diệp Trùng ngó người, hấn hiện giờ không hề giống lúc trước, cái gì cũng không hiểu, một từ “lấy” này hấn hiện giờ cuối cùng có sự hiểu biết ở trình độ nhất định, nhìn Nhuế Băng, nghiêng đầu hỏi: “Ta tại sao phải lấy cô?”

- Anh đã hôn ta. Nhuế Băng nói rất trực tiếp, trong bất tri bất giác ánh hồng lại phủ lên cái cổ phấn, nhưng nàng vẫn nhìn thẳng Diệp Trùng.

Một từ “hôn” này Diệp Trùng từng thấy trên sách, nhưng động tác cụ thể và phương thức hành động cụ thể của từ này đối với Diệp Trùng mà nói, quả thật là có chút thần bí. Nhưng vô luận là trong tác phẩm nào, hôn chỉ khi hai bên đều yêu nhau thì mới xảy ra, nhưng lại không có bất cứ một tác phẩm nào lại từng miêu tả qua chút gì về động tác này. Đương nhiên, từ yêu này đối với Diệp Trùng mà nói đích xác cũng chút khó hiểu, nhưng ở trong rất nhiều tác phẩm nhân văn, đây là bước đầu tiên của cái gọi là kết hôn.

- Ta chưa từng hôn. Diệp Trùng lục tìm tỉ mỉ ký ức trong đầu, nghĩ cả ba phút, hấn trả lời rất khẳng định.

- Anh từng hôn! Nhuế Băng không có bất cứ do dự nào, cực kỳ kiên quyết nói.

- Chưa từng hôn! Diệp Trùng lắc đầu, hấn có đủ tự tin đối với trí nhớ của mình.

- Anh từng hôn! Nhuế Băng vẫn kiên quyết như thường.

Diệp Trùng nhìn Nhuế Băng, hẳn không nghĩ tới đối phương lại kiên quyết như vậy, chẳng lẽ hẳn thật sự từng hôn? Diệp Trùng có chút chần chừ. Động tác hôn này vô luận là từ bắt đầu tới kết thúc, quá trình trong đó nên thực hiện thế nào, hai bên phối hợp thế nào đều hoàn toàn không biết, đối với trí nhớ của mình, hẳn có đủ tự tin, nhưng đánh giá thế nào hẳn lại là kẻ tay ngang.

Nhưng Diệp Trùng vẫn tiến hành đấu tranh lần cuối: “Ta chắc là chưa từng hôn.”

- Anh từng hôn! Ánh mắt của Nhuế Băng kiên quyết tới mức không nhìn thấy bất cứ sự dao động nào.

- Ta thật từng hôn? Diệp Trùng thử hỏi.

- Từng hôn! Ngực khí của Nhuế Băng khẳng định vô nghi.

Xem ra mình thật sự từng hôn rồi, trong lòng Diệp Trùng than thở không thôi, đối phương Diệp Trùng tuy không hề hiểu quá rõ, nhưng rất hiển nhiên, nàng không hề lấy vấn đề này ra làm trò đùa. Nhưng, mình rốt cuộc là hôn lúc nào? Hôn lại là một động tác thế nào chứ? Diệp Trùng thuần khiết hiện giờ lại đang suy nghĩ vấn đề này, không biết Nhuế Băng biết thì sẽ có cảm giác thế nào.

- Tôi hôn lúc nào? Diệp Trùng cẩn thận hỏi, hẳn có thể từ miệng của Nhuế Băng phán đoán được hôn rốt cuộc là một động tác thế nào.

Vẫn một mực nhìn chằm chằm Diệp Trùng từ nãy giờ, mặt Nhuế Băng thoáng cái đỏ lên, ráng hồng dùng một loại tốc độ mà mắt thường có thể thấy được màu chóng từ sau gáy lan lên mặt.

Xem ra mình thật sự từng hôn rồi! Một điểm hy vọng cuối cùng trong lòng Diệp Trùng cũng bị đập vỡ rồi, nhưng hẳn muốn xác định một chút, cái từ thần bí này rốt cuộc là thế nào.

Đầu Nhuế Băng cúi xuống càng thấp hơn.

Hô hấp tăng tốc, sắc mặt đỏ bừng, tính cảnh giác giảm xuống, nhìn Nhuế Băng có trạng thái hoàn toàn khác bình thường ở trước mắt, Diệp Trùng phỏng chừng mình chỉ e là hỏi không ra được cái gì rồi.

Quả nhiên, cả nửa ngày Nhuế Băng cũng không ừ hử ra sao cả.

Cuối cùng, Diệp Trùng không thể không đưa ra kết luận: “Ừm, vậy vấn đề này chúng ta tạm thời gác lại một thời gian.”

- Ừm, sau này ta sẽ luôn theo anh. Về mặt Nhuế Băng khôi phục bình thường.

Nghiêng đầu nhìn Nhuế Băng, Nhuế Băng lập tức lĩnh hội được ý của Diệp Trùng, không có bất cứ dấu hiệu nào, ánh mắt Nhuế Băng đột nhiên sáng lên, lóe lên một quang mang kỳ dị. Toàn thân Diệp Trùng căng thẳng, một loại cảm giác nguy hiểm cực độ đột nhiên dâng lên, vừa muốn có động tác thì lại phát giác trong không khí không có vật gì phảng phất như sợi dây trói chặt hẳn lại, khó mà cử động.

Gần như là bản năng, ánh mắt Diệp Trùng đột nhiên sáng lên, đường màu lam vốn dĩ đã biến mất lại một lần nữa xuất hiện, vô số đường màu lam giống như cá đùa tốc độ cực cao di chuyển vô trật tự trong tầm nhìn của Diệp Trùng.

Đường màu lam cấp tốc di chuyển biến ảo, phút chốc, mấy đường màu lam này đột nhiên tập trung vào một điểm, trong cả tầm nhìn trống rỗng chỉ có một điểm màu lam sáng rực.

Hoàn toàn không có bất cứ suy nghĩ nào, cổ họng Diệp Trùng co rút kịch liệt, một luồng sóng âm vô hình mạnh mẽ đánh về phía điểm lam sáng rực đó.

Yết ba hồng!

Điểm lam trong không khí đó dao động kịch liệt nhưng lại không hề biến mất. Diệp Trùng cảm nhận được chấn động của không khí xung quanh, quang mang cấp mắt Diệp Trùng càng sáng hơn, cổ họng lại rung động kịch liệt một cái, lại là một luồng sóng âm.

Dao động của điểm lam càng thêm kịch liệt.

Cái Yết ba hồng thứ ba chính xác vô bì đánh trúng điểm lam.

Bộp, một tiếng nhẹ vang lên, cảm giác trối buộc xung quanh Diệp Trùng cuối cùng cũng biến mất.

Trong phòng khắp nơi là mảnh vỡ thủy tinh, một đồng bừa bộn, không khí trong phòng không ngừng dao động.

Nhuế Băng không nói gì, chỉ nhìn Diệp Trùng, nhưng tiếng hô hấp gấp rút chứng tỏ cử động vừa rồi không hề là một việc nhẹ nhàng. Hô hấp của Diệp Trùng cũng gấp rút, thi đấu trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi cũng tiêu hao thể lực của hắn cực kỳ lớn.

- Cô tiến bộ rất lớn. Trong lời Diệp Trùng có mang theo chút khen ngợi.

- Anh cũng vậy. Nhuế Băng và Diệp Trùng nhìn nhau, lại có vài phần ăn ý đồng thời cười nhẹ.

Diệp Trùng lấy ra công tắc không gian của Thủ Hộ: “Cho cô, đeo lên, khẩu lệnh là Số hai.”

Gương mặt đã khôi phục bình tĩnh của Nhuế Băng soạt cái lại đỏ lên một lần nữa, trong miệng lại ừ một tiếng, nhận lấy công tắc không gian của Thủ Hộ, yên lặng đeo lên ngón vô danh trên tay phải của mình.

Chính ngay lúc này, cửa lại bình một cái, bị người ta mạnh mẽ tông mở ra.

325. Chương 325: Sự Phẫn Nộ Của Thạch Gia

Ánh mắt Tây Gia nhìn về phía Diệp Trùng cực kỳ bất thiện, khi ánh mắt của hắn vô ý lướt qua cái nhẫn Thủ Hộ trên tay phải của Nhuế Băng, sắc mặt lập tức khó xem đến cực điểm. Hắn nhớ khá rõ, trên tay Nhuế Băng hoàn toàn không có bất cứ vật trang sức nào, vậy thì chỉ có một loại đáp án, gã xấu xí vô bì này rất có khả năng là người tình cũ của Nhuế Băng.

Tây Gia cố gắng khắc chế tâm tình của mình, hắn không hề lập tức trở mặt, mà rất lịch sự hỏi: “Bạn học này, cậu chắc là không phải học sinh trường chúng tôi rồi, ừm, từ đồng phục của cậu mà xét, cậu chắc là ở học viện Jersey. Bạn học này, rất xin lỗi, do hạn chế của lực lượng chúng tôi, chúng tôi hiện giờ không tiếp nhận học viên trường ngoài.”

Lời nói lễ độ, nho nhã không thể làm người ta có chút hảo cảm nào nhưng làm người ta không thể nói gì. Hầu hết lực lượng hiện đang bảo vệ học viện Ân Cách Lạc Đế là thủ hạ của hắn, năm trăm sư sĩ chiến đấu, vô luận ở đâu đều là lực lượng không thể xem thường, càng huống chi giờ phút nguy hiểm này.

Tây Gia cười lạnh trong lòng, hắn thấy qua quá nhiều phụ nữ, bọn họ ai nấy đều rất thực tế. Hắn tin rằng, cô gái này nhất định có thể nhìn rõ cục thế trước mắt, không có sự bảo vệ của hắn, xác suất nàng sẽ sống sót nhỏ tới đáng thương. Ai không quý trọng tính mạng của mình chứ? Lựa chọn này tương đối làm người ta không biết phải thế nào, nhưng hắn cực kỳ thích nhìn thấy người phụ nữ bị mình nhìn trúng đối mặt loại lựa chọn này, rất có cảm giác chinh phục!

Cho dù cô gái này ngu xuẩn vô cùng, sau khi hai người đi ra, chỉ e sau khi nhận rõ tình huống, cuối cùng vẫn sẽ lại một lần nữa quay lại nơi này, quỳ trước mặt mình cầu xin mình! Cảm giác nắm lấy vận mệnh người khác quả thật mỹ diệu vô bì! Giống như loại tình huống này, hắn đã không phải thấy lần đầu.

Đây chính là vận mệnh a, Tây Gia có tỏ vẻ thâm trầm cảm khái ở đáy lòng.

Hai tên thủ hạ rất mau hiểu rõ việc ông chủ mình muốn làm, một người trong đó mau chóng nói mấy liên lạc, nếu như hai người trước mặt muốn ở lại không đi, bọn họ có đủ thủ đoạn bạo lực.

Về mặt Nhuế Băng không hơi thay đổi, tình hình bên ngoài nàng hiểu rất rõ, ánh mắt nhìn về phía Tây Gia bỗng nhiên biến lạnh, Nhuế Băng lúc này giống như một thanh lợi kiếm rút ra khỏi vỏ, khí lạnh tràn ra xung quanh. Về mặt hai thủ hạ lại thay đổi lần nữa, nhìn chằm chằm Nhuế Băng, trong lòng lại hồi hận, sớm biết thế này, nên mang người cấp dưới theo mới càng thêm chắc chắn.

Diệp Trùng yên lặng nhìn Tây Gia, thần sắc không có chút biến hóa nào.

Chính ngay lúc này, sau lưng Tây Gia đột nhiên có người nói: “Úi chà, thói đời này, nói đánh rắm là đánh rắm a, lúc nào học viện Ân Cách Lạc Đế thành của người nào đó rồi?”

Nghe giọng nói này, cơ nhục trên mặt vừa rồi hãy còn thần sắc như thường của Tây Gia hơi co rút, giọng nói này là một trong những giọng nói hắc không muốn nghe thấy nhất trong học viện.

Hai người Mễ Đức và tên mập đáng điệu cọt nhả dựa vào nhau, vẻ mặt cười đùa nhìn Tây Gia.

Tên mập tiếp lời nói: “Đúng vậy, đúng vậy, thời buổi này a, chính là ánh mặt trời quá đầy đủ, có vài tên đầu nghiêng, miệng méo liều mạng ra ngoài, cũng không sợ dọa khiếp người khác.”

Nhìn thấy tên mập, vẻ mặt đã không tốt của Tây Gia đã càng thêm khó coi.

- Hai người các người có ý gì? Tây Gia âm trầm nói, nếu như là người khác thì hẳn sớm một cước đạp đi rồi, nhưng hai người trước mắt lại là hai người hắc cốt kỳ nhất trong học viện. Nhưng bình thường hai người vui chơi đây đó cũng không cố ý đối đầu với hắn, lần này bọn hắn lại ở giờ phút này tìm tới.

Chẳng lẽ gã xấu xí này là bạn của bọn hắn? Bạn? Hừ, Tây Gia cười lạnh trong lòng, vào lúc này đối đầu với mình, thật là không sáng suốt a. Vốn dĩ vẫn cho rằng hai người bọn họ là người thông minh, không ngờ chẳng qua là thế, anh mày đã đề cao bọn chúng rồi.

- Ta nói này, tên mặt trắng, người bình thường của gái, làm hại phụ nữ nhà lành, các anh đây cũng lười lo mấy chuyện tội tệ đó của người. Hắc hắc, không ngờ hôm nay người lại dám động thổ trên đầu thái tử? Không muốn sống nữa rồi ư? Mễ Đức cười lạnh nói, không chút sợ hãi, hắn biết sự lợi hại của Diệp Trùng.

- Tây Gia, người thành thật chút, ở đây không có phần cho người nói chuyện, việc hôm nay ta và A Đức đã nhận rồi, người có chiêu gì cứ lấy ra, các anh nhận lấy là được rồi. Nhưng ta cảnh cáo người, người phải nghĩ cho kỹ, hừ, ở chuyện này, nhà ta và Mễ gia, hừ... Tên mập trầm giọng nói. Tên mập đừng thấy bình thường hi hi ha ha, lời này nói ra lại đầy khí phách.

Tây Gia nhìn hai người, sắc mặt tuy không có gì thay đổi nhưng trong lòng lại không khỏi có chút lưỡng lự. Nhà Mễ Đức và gia tộc Bibic đều là gia tộc cùng đẳng cấp với gia tộc nhà hắn, nếu như hai người thật sự làm căng, chỉ e ngày tháng sau này của hắn thật không dễ chịu.

Gã xấu xí này rốt cuộc có thân phận gì? Đây là nghi vấn lớn nhất trong lòng Tây Gia hiện giờ, tên mập và Mễ Đức sao lại ra sức giúp hắn thế này?

- Hắn là ai? Tây Gia âm trầm hỏi.

- Hắn là ai người đừng lo. Tên mập quả đoán nói. Thân phận Diệp Trùng tới giờ hoàn toàn không có ai biết rõ, bọn họ cũng nói không ra đạo lý trong đó.

Mễ Đức lại là người của Mễ Gia, Diệp Trùng có đôi chút kinh ngạc, Mễ Gia hiện giờ là thế gia duy nhất có liên hệ với hắn lúc này, nhưng nhìn đáng vẻ, Mễ Đức vẫn không hề biết thân phận của hắn, Diệp Trùng tự nhiên cũng lười lộ ra.

Ánh mắt Tây Gia lướt qua trên người Nhuế Băng, nàng yên tĩnh đứng bên cạnh gã xấu xí này, hắn rất rõ vẻ lấp lánh lóe lên trong mắt, đó là thứ sẽ có khi mà phụ nữ cảm thấy hạnh phúc.

Một sự đổ kỵ sâu sắc từ chỗ sâu nhất trong lòng hắn đột nhiên bộc phát.

Chính ngay lúc này, một đám lớn người mau chóng chạy về phía bên này, mấy người này ai nấy thần khí sung túc, bước đi trầm ổn, vừa nhìn liền biết là cao thủ, đây chính là một trăm tên nằm trong năm trăm sư sĩ chiến đấu thủ hạ của Tây Gia. Mà sau lưng hắn, hơn một trăm cái quang giáp đang trôi nổi trên không, như hổ nhìn mèo nhìn về phía bên này.

Trong lòng mừng rỡ, Tây Gia lại không nói gì, sắc mặt Mễ Đức và tên mập biến đổi.

Mấy sư sĩ này vừa vào tới, mau chóng vây Tây Gia vào giữa, người còn lại liền vây mấy người Diệp Trùng lại.

- Tây Gia, người đây là có ý gì? Mễ Đức ngăm buồn bực hỏi.

Nhìn dáng vẻ của Mễ Đức và tên mập, trong lòng Tây Gia vui sướng nói không ra lời, áp lực hai người vừa rồi gây cho hắn trong nháy mắt liền biến mất không thấy bóng dáng, hắn đắc ý cười: "Mễ Đức, ta khuyên người hay là đừng lo việc này, việc giữa ta và họ không có quan hệ với người, người nào đó chỉ e không biết rõ mình mà lại hay thích ra mặt bậy bạ, chắc chắn, điều này không ổn đâu nha! Tây Gia châm biếm làm hai người lập tức nổi giận.

Hảo hán không chịu thiệt trước mặt, nhận thức của Mễ Đức và tên mập đối với cục thế trước mặt rõ ràng vô bì.

Tên mập vỗ vỗ vai Mễ Đức, hai người nhìn nhau, xoay đầu lại, chỉ nói một câu: "Rất tốt, Tây Gia, việc này chúng ta sẽ ghi nhớ." Quay mặt chân thành nói với Diệp Trùng: "Lão đại, thật xấu hổ, hôm nay chúng tôi chuẩn bị không đủ, bị sảy chân, chúng tôi đi đây."

Diệp Trùng gật đầu, chân lại không nhúc nhích.

Nhuế Băng liếc nhìn Thạch Phù Âm, trong lòng có chút lo lắng, tình trạng Thạch Phù Âm hiện giờ cực kỳ không tốt, nếu như ra ngoài thì rất có khả năng xảy ra chuyện ngoài bất ngờ, Nhuế Băng liếc nhìn Tây Gia được đám người bảo vệ, trong lòng lại đang tính toán có thể bắt sống tên này không.

Giống như biết sự quan tâm của Nhuế Băng với nàng, Thạch Phù Âm nở nụ cười ngọt ngào với Nhuế Băng, nhưng trên mặt nàng nhìn không ra bất cứ sự sợ hãi và lo lắng nào, ngược lại nhẹ nhàng di động bước chân, đi tới trước mặt chủ nhiệm giảng dạy, gương cặp mắt như làn nước đỏ của nàng, bình tĩnh nói với chủ nhiệm giảng dạy: "Học việc các người thật sự định đuổi chúng tôi ra ngoài?"

Cử động dị thường này của Thạch Phù Âm làm cho mọi người chú ý, hai người Mễ Đức và tên mập nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ kinh dị trong mắt nhau. Một cô gái yếu ớt có thể ngã xuống bất cứ lúc nào lại có thể bình tĩnh như vậy mà nói ra câu thế này, giống như trong số chịu uy hiếp không hề bao gồm cô ta vậy.

Người lão đại quen quả nhiên đều không phải người thường a! Trong lòng hai người Mễ Đức và tên mập không hẹn mà cùng dâng lên ý nghĩ này.

Chủ nhiệm giảng dạy né tránh ánh mắt nhìn thẳng của Thạch Phù Âm, liếc nhìn Tây Gia, hắn lật đật xoay mặt, ủa ủa ở cả nửa ngày, cái gì cũng không nói.

Trong lòng Tây Gia vui sướng vô bì, hắn cảm nhận được lúc này là giờ phút đắc ý nhất trong lòng hắn, người vẫn luôn cố kỵ bị giẫm đạp tàn bạo dưới chân không nói, vận mệnh mấy người này cũng nằm trong tay mình. Điều duy nhất làm hắn cảm thấy không thoải mái chính là trong mắt mấy người này lại không có chút vẻ sợ sệt nào. Hừ hừ, đợi sau khi các người đi ra rồi chặt vật quay lại cầu xin ta đi, gương mặt vốn dĩ cũng coi như thanh tú của Tây Gia lúc này lại lộ ra vẻ hung ác.

Đáng tiếc cho một đôi chị em xinh đẹp này a, Tây Gia tham lam nhìn chằm chằm Thạch Phù Âm, nuốt nước miếng, nhưng hắn rất mau chính lại thần sắc, làm ra dáng vẻ lễ độ, nho nhã.

Chính ngay lúc này, đột nhiên một giọng nam chứa đầy phần nộ truyền tới từ xa: "Ai dám động tới người Thạch gia ta?"

Tiếp theo một trận tiếng lộp bộp, sư sĩ vây mấy người Diệp Trùng nhao nhao chạy ra ngoài, một đám lớn người sát khí đằng đằng tiến vào trong, mấy người này vừa tiến vào liền mau chóng vây mấy người Diệp Trùng ở chính giữa.

Mấy cái quang giáp thủ hạ của Tây Gia ở trên không đó, cái nào cũng miệng cam như hén, xung quanh bọn họ, vô số quang giáp đang vây lấy bọn họ, hòng súng đen ngòm lạnh lùng chỉ thẳng bọn họ.

- Minh thúc! Ánh mắt Thạch Phù Âm sáng lên, vui mừng kêu một tiếng.

Người tới chính là Thạch Sùng Minh, khi ở tổng hội y học, hắn vì ra ngoài làm việc, tìm kiếm nhân viên của Thạch gia. Không ngờ nạn chuột đột nhiên lan tràn, hắn cũng bị vây kín, không dễ dàng gì mới thoát được, tìm thấy chỉ huy cao nhất địa phương của Thạch gia. Khi người phụ trách hành tinh Chu Gian này nghe được nhị tiểu thư lại đã tới hành tinh Chu Gian, lại nhìn thấy bảy chuột bên ngoài, lập tức bị dọa tới mức mặt không còn chút máu, lập tức dẫn theo tất cả lực lượng có trên tay, lật đật theo Thạch Sùng Minh chạy tới bảo vệ tiểu thư. Trên mây liên lạc của Thạch Sùng Minh có một công năng, chính là công năng xác

định vị trí địa lý của Thạch Phù Âm. Cũng chính công năng này làm bọn họ rất mau liền tìm thấy Thạch Phù Âm.

Vừa tiến vào bọn họ liền nhìn thấy một đám người đang vây nhị tiểu thư, mấy người này lập tức đổ lạng mắt, toàn bộ tất cả vũ khí đều lấy ra. Thạch Sùng Minh giết vào bên trong vừa đứng lúc nghe thấy câu hỏi của Thạch Phù Âm, hấn với gương mặt vốn dĩ âm trầm lập tức bạo nổ!

Nhị tiểu thư Thạch gia lại bị người ta đuổi ra, nếu là như vậy, hấn dám khẳng định, sau khi trở về hấn tuyệt đối sống không được. Hơn nữa, hấn từ nhỏ đã nhìn nhị tiểu thư lớn lên, cảm tình cực sâu, làm sao có thể nhìn nàng chịu sỉ nhục như vậy.

Thạch gia! Đầu óc Tây Gia oanh cái nổ tung! Mà chủ nhiệm giảng dạy càng chịu không nổi, trước mắt tối sầm, trực tiếp hôn mê.

Thạch Sùng Minh lúc này giống như một con sư tử nổi điên, cặp mắt đỏ rực, từ từ quét qua trên người mọi người đang vây quanh, âm trầm hỏi: “Vừa rồi là ai nói phải đuổi người Thạch gia chúng ta ra ngoài? Là ai? Đứng ra cho ta!” Thạch Sùng Minh gầm lên, trước giờ chưa có ai dám sỉ nhục người Thạch gia thế này, càng đừng nói tới nhị tiểu thư của Thạch gia.

Nhân viên chiến đấu của Thạch gia xung quanh ai nấy đỏ rực mắt, chỉ đợi hạ lệnh một cái, bọn họ sẽ lao lên. Từ lúc gia nhập Thạch gia, bọn họ liền có được một loại cảm giác ưu việt từ nơi khác căn bản không sao có được, bây giờ loại cảm giác ưu việt này lại bị khiêu chiến thế này, làm sao không kêu bọn họ phẫn nộ dị thường chứ? Hơn nữa, người bị sỉ nhục lại là nhị tiểu thư! Nếu như để người khác biết, đường đường nhị tiểu thư Thạch gia lại ở trước mặt bọn họ bị người ta sỉ nhục trắng trợn, vậy bọn họ từ nay về sau căn bản là đừng nghĩ tới việc ngẩng đầu làm người trước mặt người ta.

Loại sỉ nhục này, chỉ có dùng để rửa sạch!

326. Chương 326: Kết Quả Phân Tích

Cô gái ốm yếu giống như có thể té ngã bất cứ lúc nào này lại là nhị tiểu thư của Thạch gia! Hai người Mễ Đức và tên mập mở to miệng, không thể khép lại được. Trong số mấy công tử, tiểu thư của Thạch gia, chỉ có Thạch Hình lộ diện nhiều nhất, mấy người còn lại hiếm có người biết.

Chính ngay lúc này, trên trời đột nhiên bay tới một đám lớn quang giáp. Đen nghìn nghịt, số lượng chỉ e không dưới một, hai ngàn cái. Mọi người đều ngẩng đầu, nhìn chăm chú đám quang giáp này. Vào giờ phút này, một, hai ngàn cái quang giáp là một lực lượng chiến đấu khá lớn.

Trong lòng Tây Gia dâng lên vài phần hy vọng, chẳng lẽ là cha mình phái tới cứu viện cho mình?

Nhưng chút hy vọng này của hấn lập tức bị đánh tan thành bột phấn.

- Tổng lãnh đạo hành tinh Chu Gian của Mễ Gia, Mễ Mạc Tâm nhận lệnh tới bảo vệ A Đức công tử!

- Thác Cách nhà Bibic bá kiến công tử, cứu viện tới trễ, xin công tử tha thứ!

Trước mắt Tây Gia tối sầm, mềm oặt ngã ra trên đất.

Tên đầy đủ của Tây Gia gọi là Hàn Môn Tây Gia, Hàn Môn gia cũng là đại thế gia, nhưng cha hấn đã nói rõ rất nhiều lần, không được trêu chọc người Thạch gia, không ngờ vận khí của mình lại tệ hại thế này, ngay cả nhị tiểu thư Thạch gia trước giờ hiếm khi lộ diện trước mặt người ngoài cũng có thể gặp được. Mặt Tây Gia tím ngắt, trong lòng biết mình lần này tiêu rồi.

Mễ Đức và tên mập cười trên nỗi đau người khác nhìn Tây Gia. Giữa thế gia có rất nhiều quy tắc ngầm, sỉ nhục trần trụi giống thế này là một trong những điều kiêng kỵ lớn nhất. Mặc kệ là cố ý hay vô tình, đây đều là điều tuyệt đối làm người ta không thể tha thứ. Bọn họ không cần làm gì, Thạch gia căn bản sẽ không bỏ qua cho Tây Gia.

Tây Gia tiêu rồi! Cha hấn chẳng qua chỉ là một trưởng lão trong thế gia Hàn Môn, với tình huống hiện giờ, cho dù là con trai của gia trưởng thế gia Hàn Môn, hấn cũng sẽ giao cho Thạch gia. Nếu không, phải đối mặt không chỉ là Thạch gia. Cũng sẽ không có thế gia khác ở dưới loại tình huống này mà kết minh với Hàn Môn gia, chiến tranh sẽ thành phương pháp cuối cùng để giải quyết vấn đề.

Tây Gia và năm trăm thủ hạ của hấn lập tức bị giải giới, ánh mắt mấy sư sĩ của Thạch gia đổ nhìn mấy tù nhân này đều bất thiện. Xấu hổ hành lễ với Thạch Phù Âm rồi lui xuống, xách Tây Gia và năm trăm thủ hạ của hấn, bọn họ mặt không chút biểu tình mang năm trăm linh một người sang một bên. Có thể tưởng tượng, chờ đợi bọn chúng tự nhiên không thiếu nỗi đau thể xác.

Hoa Bách vẫn luôn lạnh lùng bàng quang nhìn rõ mồn một. Từ đầu tới cuối, trong mắt vị thiếu niên này không lộ ra chút thần sắc khẩn trương nào. Hấn vĩnh viễn đều không biết sợ sao?

Thạch Sùng Minh rất mau liền bình tĩnh lại, đầu tiên mang tình huống ở đây báo cáo cho gia chủ Thạch Thiên Thành. Thạch Thiên Thành nghe thấy tin tức này bừng bừng tức giận, bộ máy to lớn này của Thạch gia cũng bắt đầu vận chuyển. Một mặt điều động khẩn cấp tất cả lực lượng chiến đấu xung quanh hành tinh Chu Gian tập trung về phía hành tinh Chu Gian để bảo vệ an toàn của Thạch Phù Âm. Một phương diện khác, bắt đầu tiến hành giao thiệp với thế gia Hàn Môn.

Mà lúc này, ước hẹn ngầm giữa ba đại thế gia trước giờ vẫn luôn bảo trì tốc độ giống nhau bay về phía hành tinh Chu Gian đột nhiên bị Tuyết Lai tộc tăng tốc phá vỡ, mọi nhân viên chiến đấu của Tuyết Lai tộc đột nhiên dùng một loại tốc độ khá kinh người lao tới hành tinh Chu Gian. Không có ai biết bọn họ tại sao đột nhiên tăng tốc. Diệp gia và Hy Phượng bộ lạc không chịu lạc hậu, lập tức tăng nhanh tốc độ, đi theo.

- Vị này là? Ánh mắt Thạch Sùng Minh rơi trên người Diệp Trùng, khá lịch sự hỏi.

Nhuế Băng nói: “Anh ấy là chồng ta.” Thần sắc tự nhiên, bình tĩnh cùng cực. Nhưng Thạch Phù Âm tinh mắt nhìn thấy rõ một áng hồng từ cái cổ phẩn của Nhuế Băng yên lặng bò lên trên.

Diệp Trùng liếc nhìn Nhuế Băng, thấy dáng vẻ nàng tự nhiên liền quay mặt về phía Thạch Sùng Minh, gật đầu ra hiệu, tự mình giới thiệu nói: “Ta tên là Trần Mộc, rất vui mừng quen biết ông.” Hấn vẫn không ngốc tới mức vào giờ phút này lại phản bác Nhuế Băng.

Trần Mộc, Mễ Đức, tên mập, còn có Hoa Bách đều cẩn thận tìm tòi trong đầu có hay không đã từng nghe qua một cao thủ tên gọi Trần Mộc, nhưng rất hiển nhiên là bọn họ đã thất bại.

Nhuế Băng yên lặng đứng bên cạnh Diệp Trùng, không nói gì, nhưng trong ánh mắt lại không tự chủ được mà lộ ra chút vui mừng. Griffiths ở một bên không biết tại sao trong lòng cực kỳ khó chịu. Cảm giác có gì đó buồn bực tới mức phát hoảng, làm nàng muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Chồng của Nhuế Băng, kết quả này ra ngoài ý liệu của Thạch Sùng Minh. Dung mạo Nhuế Băng xinh đẹp, lại không có sự yếu đuối của phụ nữ bình thường, vô luận làm việc, nói chuyện đều cực kỳ dứt khoát, lưu loát. Thêm vào đó một thân kỹ xảo võ thuật xuất thần nhập hóa, quả thật là kỳ nữ thần bí nhất mà hấn từng thấy qua trong nhiều năm như vậy.

So với nàng, gã xấu xí trước mặt này quả thật xem ra chẳng có chỗ xuất sắc nào, hoàn toàn không xứng với Nhuế Băng. Tướng mạo xấu xí, thể hình yếu ớt, trừ ánh mắt trấn định như thường làm trước mặt người ta sáng lên, ngoài ra căn bản là không có bất cứ chỗ xuất sắc nào.

Nhưng đã là chồng của Nhuế Băng, vậy Thạch Sùng Minh tự nhiên không dám lãnh đạm, phải biết lần trước chính là Nhuế Băng cứu hai cái mạng của hấn và tiểu thư, loại ân tình này vô luận thế nào cũng không sao báo đáp được.

Máy phân tích siêu vi ở tầng sâu nhất của phòng ngầm dưới đất của tòa nhà điều bồi của học viện Ân Cách Lạc Đế. Tòa nhà điều bồi này có hơn tám trăm tầng, chiếm diện tích cực lớn, từ chỗ này cũng có thể nhìn thấy được tài lực hùng hậu của học viện Ân Cách Lạc Đế.

Chủ nhiệm giảng dạy cẩn thận từng li giới thiệu: “Nơi này chính là chỗ đặt máy phân tích siêu vi, vị này chính là Từ lão, người phụ trách giữ gìn cái máy này. Tất cả sự sử dụng cái máy này đều phải thực hiện dưới sự hướng dẫn và giám sát của lão.” Chủ nhiệm giảng dạy lập tức bị lay tỉnh, đương nhiên, tự nhiên sẽ không phải là phương pháp khá nhẹ nhàng.

Từ lão xem ra tinh thần không tồi, vô cùng hòa nhã, thấy mọi người tiến vào vội vàng đến đón. Làn da của lão bảo dưỡng cực kỳ tốt, tuy tuổi tác đã rất lớn nhưng làn da vẫn trắng vô cùng, hơn nữa cực ít nếp nhăn. Một đôi tay mập mạp, quả thật khó mà tưởng tượng một đôi tay như vậy lại có thể điều khiển một cái máy phức tạp thế này.

Nhìn thấy thao tác của Từ lão, cho dù là Diệp Trùng cũng không thể không khâm phục. Đôi tay mập mạp đó linh xảo tới mức vượt qua tưởng tượng của mọi người, thêm vào lão đối với các loại thao tác của cái máy này thuộc lòng như cháo, động tác trên tay càng làm người ta hoa cả mắt.

Trong tất cả mọi người, chỉ có một mình Griffiths có thể nhìn rõ mỗi thao tác của Từ lão là có nghĩa gì.

Dường như cảm giác được ánh mắt chuyên nghiệp của Griffiths, thao tác của Từ lão trở nên càng thêm không chút qua loa.

Cả nửa giờ, kết quả kiểm nghiệm cuối cùng rốt cuộc cũng ra.

Cầm kết quả phân tích, vẻ mặt Griffiths lập tức trở nên ngưng trọng. Mọi người, bao gồm cả Từ lão đều nhìn chăm chăm Griffiths.

- Loại dị hợp tử này chắc là lấy BD loại H (HBD) làm gốc, sử dụng phương pháp đặc biệt nuôi cấy ra, đây tuyệt đối là sản phẩm nhân tạo. Trong lời nói của Griffiths tràn đầy tự tin.

Sản phẩm nhân tạo, từ này làm vẻ mặt mọi người trở nên khó coi. Điều này cũng tức là nói mọi thứ trước mắt này nhất định là kết quả điều khiển trong bóng tối của một số người nào đó. Đây không phải là thiên tai, mà là nhân họa.

Từ lão nhìn Griffiths, ngón tay trắng bóc vuốt sống mũi.

- Loại BD này cực dễ truyền nhiễm giữa động vật, con người cũng sẽ bị nhiễm, chủ yếu là thông qua đường máu. Thứ nó sử dụng là biến dị thể HBD số 890. Tính dị hợp của loại BD này cực tốt, cực kỳ dễ tiến hành kết hợp với loại khác, là một loại thể gốc cực kỳ tốt, thầy tôi cũng từng phát hiện loại biến dị thể này, nhưng vẫn chưa tới giai đoạn ứng dụng, không ngờ lại có người đã bắt đầu tiến hành ứng dụng nó.

Lời của Griffiths làm trong lòng mọi người nặng trĩu.

Ngón tay miết sống mũi ngừng lại, trong mắt Từ lão lóe lên một đốm sáng, chi tiết này đã bị Nhuế Băng ở một bên bắt gặp.

- Người bị nhiễm chữa trị thế nào? Diệp Trùng hỏi vấn đề hần quan tâm nhất.

Liếc nhìn Diệp Trùng một cách sâu sắc, Griffiths mặt không cảm xúc quay đầu đi, tiếp tục nói: “Tôi hiện giờ không cách nào tìm được phương pháp trị dứt triệt để, nhưng có thể dùng Bách Đông dịch làm thuốc ức chế, chắc là có thể có hiệu quả không tồi.”

Ngón tay trên sống mũi Từ lão hơi run.

- Chỗ này của chúng ta có Bách Đông dịch hay không? Chủ nhiệm giảng dạy vội vàng hỏi Từ lão, Từ lão gật gật đầu: “Có, có rất nhiều.”

- Vậy mau thử xem, có vài học sinh tình trạng hiện giờ cực kỳ không ổn! Chủ nhiệm giảng dạy khẩn thiết nói.

Tình hình của học viện Ân Cách Lạc Đế tuy tốt hơn của học viện Jersey rất nhiều, nhưng cũng có rất nhiều người bị thương, bệnh tình của mấy học viên này đang không ngừng trở nặng.

Nghiên cứu của Griffiths đối với HBD quả nhiên không tầm thường, sau khi dùng Bách Đông dịch, bệnh tình của mấy học viên có vết thương bị nhiễm đó lập tức thuyên giảm. Chủ nhiệm giảng dạy đang mặt đá mày chau lập tức tha thiết mời mọc Griffiths tới giảng dạy tại học viện Ân Cách Lạc Đế, kèm theo vô số điều kiện ưu việt, nhưng đều bị Griffiths cự tuyệt.

Đã tìm được phương pháp giải quyết, tuy về cơ bản không thể giải quyết vấn đề nhưng có thể làm cho tình huống được xoa dịu một cách hữu hiệu, mấy người Diệp Trùng phải lập tức trở về học viện Jersey.

Nhuế Bằng rất tự nhiên đứng sau lưng Diệp Trùng. Biết Nhuế Bằng sắp phải chia tay mình, Thạch Phù Âm cười rúc rích với Nhuế Bằng: “Bằng tỷ tỷ phải cẩn thận nha. Minh thúc, điều ba trăm người cho Bằng tỷ, bảo vệ an toàn cho Bằng tỷ. Nói với bọn họ, vô luận Bằng tỷ có mệnh lệnh gì, bọn họ đều phải phục tùng.” Câu cuối cùng, Thạch Phù Âm nói như chém đinh chặt sắt, cô gái yếu ớt thế này lại lộ ra vài phần khí thế hào hùng.

Thạch Sùng Minh gật đầu, quay người đi ra ngoài.

- Mạc Tâm, điều ba trăm người cho vị tiên sinh này, mọi người phải nghe theo mệnh lệnh của vị tiên sinh này. Mễ Đức nói với thủ hạ.

Tên mập cũng hạ lệnh: “Thác Cách, điều ba trăm người đi cùng vị tiên sinh này, bảo vệ sự an toàn cho vị tiên sinh này, nếu như có kẻ dám không nghe mệnh lệnh của y, sau này không cần về gia tộc nữa.”

Mễ Mạc Tâm và Thác Cách hồ nghi nhìn thiếu gia của mình, rồi lại nhìn lẫn nhau, sau đó mới nhận lệnh của mình mà chạy ra ngoài.

Chủ nhiệm giảng dạy đi cùng phát run trong lòng, thiếu niên này rốt cuộc có lai lịch gì, Mễ Đức và tên mập vào lúc mà lực lượng trên tay quý giá vô bì này vẫn nguyện ý mỗi người đưa ra ba trăm người. Mà vợ của hắn hình như lai lịch cũng không nhỏ a, Thạch gia nguyện ý bỏ ra ba trăm người bảo vệ an toàn cho nàng ta.

Trời ạ, cứ thế này mà tính, lực lượng chiến đấu trên tay hai người này hiện giờ lại cao tới chín trăm người!

327. Chương 327: Suy Đoán Đáng Sợ

Khi Diệp Trùng dẫn theo một người đẹp mặc đồ trắng, cộng thêm chín trăm sư sĩ trở về học viện Jersey, tất cả thầy trò học viện Jerseyai nấy đều lộ ra vẻ si ngốc. Mà suy đoán liên quan tới thân phận Diệp Trùng càng thêm đủ hình đủ kiểu, cái gì mà con cháu thế gia, cái gì mà thủ lĩnh tổ chức nào đó vân vân, xuất hiện không ngừng.

Không có hai người Mễ Đức và tên mập, Hoa Bách lại mở máy ghi hình trên tay. Ông chủ của tập đoàn Lục Tinh đã sớm gấp tới mức như kiến bò trên chảo nóng lúc này suýt nữa thì kích động tới mức nín thở luôn. Mà công nhân viên máy chủ suýt nữa bị vô số yêu cầu thông tin đánh sập của kênh Lục Tinh cuối cùng lúc này cũng có thể thở phào, ai nấy đều như bần nhão nằm ườn trên ghế, tay mỗi một vùi mờ hôi trên mặt.

Mọi thứ này Diệp Trùng không hề biết, nhưng sau khi hắn nhìn thấy lão già Phá Xa uống Bách Đông dịch, trong lòng mới an tâm. Vì mau chóng ngăn cản bệnh tình học viên đã bị cảm nhiễm trở nên tồi tệ hơn, Griffiths bận tới mức chân không chạm đất, không ngừng xuyên qua xuyên lại giữa đám học viên. Nhuế Bằng không biết chút gì về điều bồi, chỉ đứng đứng bên cạnh Diệp Trùng. Điều bồi mà Diệp Trùng quen thuộc và thứ này hiển nhiên là hai lĩnh vực hoàn toàn khác nhau.

Hai người Diệp Trùng, Nhuế Bằng ở cùng nhau không hề có nhiều lời để nói, một người yên lặng đứng, người còn lại yên lặng nhìn.

Nếu như ở chỗ khác, ánh mắt mọi người nhìn hai người nhất định vô cùng quái dị, người đẹp, tên xấu xí, quả thật là quá không hài hòa. Nhưng ở học viện Jersey lại không có ai cảm thấy có điều gì kỳ quái.

Bọn họ đã thấy được kỹ xảo võ thuật cao siêu, thể lực cường hãn của Diệp Trùng, bóng dáng thiếu niên cầm thương thông thả đứng trong đám thi thể sinh vật biến dị ở khắp nơi đã sớm khắc sâu trong lòng mỗi người của học viện Jersey.

Đây là một anh hùng thần bí, anh hùng sánh mỹ nhân, đây tự nhiên là việc bình thường vô cùng, bọn họ đều nghĩ như vậy.

Còn khán giả trước màn hình, lúc này đã vang lên âm thanh kinh ngạc ở khắp nơi. Nếu nói tới dung mạo, Nhuế Bằng không coi là tuyệt thế dung nhan, phụ nữ đẹp hơn nàng có rất nhiều, vô luận là Phương Túc

hay là Thu Mạn, chỉ luận dung mạo đều trên Nhuế Băng vài phần. Nhưng khí chất lạnh lùng, hiên ngang, hoạt bát nhưng vững chãi, nghiêm chỉnh, còn có loại khí thể không dễ dàng lộ ra của cao thủ võ thuật đó của Nhuế Băng đều đủ làm cho vô số người si mê.

Đây là một thiếu nữ, mặc bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết, yên lặng nhìn gã đàn ông xấu xí ở bên cạnh nàng.

Từ ngày hôm nay bắt đầu, có bao nhiêu đàn ông mộng tưởng bên cạnh mình có một cô gái nhìn mình chăm chú như vậy.

Từ hôm nay bắt đầu, có bao nhiêu thiếu nữ mộng tưởng mình mặc bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết như thế nhìn chăm chú một người đàn ông có khí khái anh hùng giống như vậy.

Bức tranh từ đó mà sinh ra này đã từng chinh phục vô số trái tim trẻ tuổi.

Griffiths chùi mồ hôi trên trán, công việc của nàng cực khổ vô cùng, nàng vừa rồi đi một vòng quanh mỗi một người bị thương, nàng cần quan sát ảnh hưởng ít nhiều của lượng thuốc Bách Đông dịch đối với bệnh tình.

Thở một hơi, đi tới bên cạnh hai người, mặt Griffiths không cảm xúc nói với Diệp Trùng: “Anh qua đây, tôi có việc nói với anh.” Rồi lập tức xoay người đi vào trong tòa nhà học đường.

Diệp Trùng ngó người, nhưng rất mau liền đi theo. Giống như có sự ăn ý kinh người với Diệp Trùng, gần như trong khoảnh khắc Diệp Trùng vừa nhắc chân, Nhuế Băng đồng thời bước đi.

Hoa Bách rất biết điều không đi theo.

Trong phòng học không một bóng người, chỉ có ba người bọn họ. Liếc nhìn Nhuế Băng, Griffiths không nói gì, quay mặt nhìn Diệp Trùng, vẫn là dáng vẻ mặt không chút cảm xúc đó, nói với Diệp Trùng: “Vừa rồi ở chỗ đó, tôi có vài lời không nói.”

Diệp Trùng và Nhuế Băng nhìn nhau, sau đó cùng nhìn Griffiths.

Nhìn thấy động tác ăn khớp này của hai người, trong lòng Griffiths đau buốt, thần sắc trên mặt lại như thường, nói: “Loại dị hợp thể này, nếu như tôi không đoán sai, thật ra...” Hơi ngập ngừng một lát, Griffiths vẫn nói ra: “Thật ra chắc là dùng cho người.”

Lời của Griffiths giống như quả bom nặng ký vào trong lòng hai người Diệp Trùng và Nhuế Băng.

Cho người dùng! Nếu như ý đồ ban đầu thiết kế loại dị hợp thể là dùng cho người, vậy...

Nếu như thật thế, vậy hậu quả này thật đáng sợ! Vô luận là chuột hay là bò sát hoặc là sinh vật khác, cảm nhiễm loại BD này đều sẽ biến thành đáng sợ như vậy. Nếu như mục đích của kẻ chế tạo loại BD này thật sự là người, vậy ý đồ của bọn họ đã rành rành ra đó.

Lợi dụng loại phương pháp này để chế tạo chiến sĩ có thân thể cường hãn!

- Cô xác định? Gắt gao nhìn chăm chăm Griffiths, Diệp Trùng trầm giọng hỏi.

Griffiths hít hơi thật sâu, dùng ngữ khí dị thường khẳng định trả lời: “Xác định!”

Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: “Tại sao mấy học viên nhiễm BD này thế nào cũng không xảy ra biến dị?”

Griffiths giải thích: “Tính tương thích của loại BD này đối với cơ thể người hình như có chút sai lệch, từ tình huống người bị thương cảm nhiễm mà xét, loại BD này đối với thân thể con người nhất định có tác dụng phụ khá lớn. Nếu như không có phương pháp hỗ trợ khác, người trực tiếp nhiễm loại BD này cuối cùng nhất định sẽ tâm sức suy kiệt, mạch máu vỡ tung, cơ nhục bành trướng cấp tốc quá độ mà chết.”

- Tìm được phương pháp chữa trị triệt để chưa? Diệp Trùng hỏi.

Griffiths do dự một lát rồi mới nói: “Nếu như anh có thể tìm được vật thí nghiệm của bọn họ, có lẽ tôi có thể thử xem.”

Diệp Trùng hỏi trực tiếp: “Cái gì gọi là vật thí nghiệm?”

- Chính là người đã cấy loại BD này thông qua phương pháp đặc biệt của bọn họ. Griffiths nói. Diệp Trùng lập tức hiểu vật thí nghiệm Griffiths nói là cái gì.

Nhuế Băng ở một bên đột nhiên mở miệng: “Từ lão vừa rồi đó hình như có vấn đề, khi Griffiths nói là HBD, ánh mắt của lão thay đổi một chút.”

Nghe thấy lời của Nhuế Băng, vẻ mặt Griffiths không cho là đúng, nàng đối với năng lực thao tác cao siêu của Từ lão đó khâm phục vô cùng, hơn nữa, với cái nhìn của nàng, từ ánh mắt mà phán đoán một người có vấn đề là quá khinh suất.

Nhưng vẻ mặt của Diệp Trùng lập tức trở nên ngưng trọng, hẳn rất rõ nhãn lực của Nhuế Băng, biết nàng tuyệt không nhìn sai.

Đầu óc Diệp Trùng trong khoảnh khắc ngăn ngủ liên tính toán đại khái ra lực lượng to lớn ẩn náu sau màn của việc này, đây tuyệt không thể là việc một người, hai người có thể hoàn thành. Diệp Trùng hiện giờ đã hận không thể trực tiếp dẫn theo Nhuế Băng, còn có lão già Phá Xa và Griffiths, trực tiếp tới tàu vũ trụ đó, chạy khỏi hành tinh Chu Gian.

Nơi này quả thật là quá nguy hiểm.

Chính ngay lúc này, máy liên lạc trên tay Diệp Trùng đột nhiên reo lên, trên màn hình nổi hiện ra, sư sĩ phụ trách cảnh giới trên không truyền tới một tin tức xấu.

Sinh vật biến dị lại tới rồi!

328. Chương 328: Thiếu Gia Phiền Phức

Chiến đấu thoáng cái liền bộc phát!

Mỗi người đều hiểu rõ vô cùng tình trạng trước mắt, hiểu rằng giờ phút này nói cái gì cũng đều là dư hơi, chỉ có sống sót mới là mục tiêu duy nhất. Với lại bọn họ là sư sĩ chiến đấu biên chế được huấn luyện và trang bị tốt, bọn họ cực kỳ hiểu rõ quy tắc chiến trường.

Chín trăm cái quang giáp lập tức bay lên không! Xếp thành ba đội hình hoàn chỉnh, tổ chức của sư sĩ chiến đấu quả nhiên không phải thứ mà mấy học viên đó có thể so sánh được, quang giáp bọn họ trang bị cũng vượt xa quang giáp bình thường. Ở phương diện này, vô luận thế gia nào cũng đều cực kỳ chịu chi tiền. Mỗi một người dẫn đầu của ba đội ngũ đều có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú.

Mọi học viên nhìn chằm chằm đại quân sinh vật biến dị như thủy triều ở bên ngoài, ai nấy đều tê dại da đầu. so với đại quân lần này, trận chiến lần trước đó hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Điều duy nhất làm người ta an tâm chính là vị thiếu niên thần bí đó mang về chín trăm sư sĩ chiến đấu, còn phong ngự khá tốt của tòa nhà điều bồi cũng làm mọi người đi vài phần nổi lo sau lưng.

Mọi lối ra vào của tòa nhà điều bồi đã được bịt kín.

Mọi người đều bị tập trung lại, sắp xếp ở phòng tồn trữ bên trong tòa nhà điều bồi. Phòng tồn trữ ở chỗ sâu của tòa nhà điều bồi, chỉ có một lối đi nối với tòa nhà điều bồi, bên trong này có vật tư phong phú, cho dù ở trong này chờ mười ngày, nửa tháng cũng hoàn toàn không thành vấn đề, rất nhiều tài liệu điều bồi đều có thể làm thực phẩm. Ông kính bố trí bên ngoài tòa nhà điều bồi có thể mang thực trạng chiến đấu truyền vào bên trong.

Griffiths đang tiến hành điều bồi, trong số mọi người, chỉ có nàng nhìn được Diệp Trùng làm thế nào điều bồi Lam Hoa dịch. Điều bồi sư cao cấp như nàng, hoàn toàn chỉ cần nhìn một lần liền có thể hiểu được lượng thuốc và thủ pháp của Diệp Trùng.

Giờ phút này ở đây, Lam Hỏa dịch là lợi khí phòng thủ, nhưng Griffiths không tìm kiếm học viên khác hỗ trợ, mà một mình tổn sức điều bồi. Nàng biết rõ loại chất lỏng có uy lực to lớn này nếu như lưu truyền ra ngoài sẽ là một việc khá đáng sợ.

Diệp Trùng nhìn thấy cử động của Griffiths, không nói gì, mà lập tức lao vào trong công việc điều bồi Lam Hỏa dịch. Không hiểu điều bồi, Nhuế Băng yên lặng nhìn Diệp Trùng, đáng vẻ chuyên chú trên mặt hần hấp dẫn sâu sắc ánh mắt của Nhuế Băng.

Hành động của hai người cực nhanh, rất mau liền chế ra lượng lớn Lam Hỏa dịch. Thời gian Diệp Trùng trở về học viện Jersey thực sự quá ngắn, nếu không, hẳn nhất định sẽ đào một cái hào hình tròn rộng rãi, chỉ cần bên trong bỏ vào Lam hỏa dịch, vậy thì cái này sẽ là vành đai phòng ngự vô cùng hữu hiệu.

Đáng tiếc, hẳn vừa mới trở về học viện, sinh vật biến dị liền nổi gót mà tới. Thời gian cho hẳn quả thật là quá ngắn.

Diệp Trùng và Griffiths lần này chế ra tới ba mươi vại Lam Hỏa dịch, mỗi vại ba tấn.

Khi ba mươi vại Lam Hỏa dịch vận chuyển tới bãi đáp quang giáp của tòa nhà điều bồi, chiến đấu bên ngoài đã trở nên nóng hừng hực.

Tất cả lối vào của năm mươi tầng dưới tòa nhà đã bị phong tỏa kín mít, thứ duy nhất phải phòng thủ bây giờ chính là sinh vật biến dị có thể bay. Vô luận là ở thiên hà Hà Việt hay là ở năm thiên hà lớn, mỗi một tầng của một tòa nhà đều có lượng lớn bãi đáp quang giáp và lối bay. Thời gian gấp rút, bọn họ không có thời gian bịt kín mấy lối bay này.

Chín trăm cái quang giáp cơ bản đều phân bố ở xung quanh mỗi một lối bay của tòa nhà. Học viện Jersey là học viện bình dân, vốn không dư dả, tòa nhà điều bồi này so với tòa nhà điều bồi tám trăm tầng của học viện Ấn Cách Lạc Đế thì giản dị hơn nhiều. Nó chỉ có hai trăm tầng, nhưng chính vì như vậy, khu vực chín trăm cái quang giáp này cần phòng thủ giảm đi rất nhiều.

Chín trăm cái quang giáp dưới sự lãnh đạo của người dẫn đội của mình, ngoan cường thủ mỗi một lối bay. Sinh mạng lực của phi cầm đã trải qua biến dị này cực kỳ bền bỉ, nếu như không phải trực tiếp đánh trúng chỗ yếu hại thì dường như không có việc gì, vẫn hung hãn như cũ. Với lại, số lượng của chúng rất nhiều, đổi hướng linh xảo, vượt xa so với khả năng của quang giáp, cực kỳ khó ứng phó.

Nhưng, so với trên không, mặt đất lại là thiên hạ của mấy sinh vật biến dị này.

Ầm ầm, mặt đất rung chuyển dưới bước chân của mấy sinh vật biến dị như thủy triều này.

Thể hình của kỳ giông đồ bình thường chỉ có khoảng bảy mét, nhưng sau khi biến dị đột nhiên bỗng tăng lên gấp đôi, thể hình to lớn gần như có thể so với một cái quang giáp. Hơn nữa, sau khi biến dị, nó trở nên càng thêm có tính công kích, sức nặng của nó đạt tới mấy mươi tấn. Thể trọng nặng thế này, đập lên mặt đất thì giống như một cái quang giáp đập lên mặt đất vậy, cực kỳ có tính xung kích. Có thể tưởng tượng, khi một con kỳ giông đồ thể này mạnh mẽ tông vào tòa nhà điều bồi thì sẽ đáng sợ cỡ nào.

Sinh vật cỡ lớn thế này còn có rất nhiều loại, bọn chúng con nào cũng thể hình to lớn, lực xung kích cực mạnh, may mà một vài động vật sở trường leo bò sau khi biến dị trọng lượng tăng mạnh, không sao giống lúc trước men theo mặt tường mà bò lên trên, nếu không, đó là vấn đề làm người ta cực kỳ đau đầu.

Bình bình bình, tiếng xung kích to lớn không ngừng vang bên tai, mấy sinh vật biến dị này con nào mất cũng đổ lồm, liều mạng tông vào tòa nhà điều bồi, có vài chỗ mặt tường bị tông tới mức lồm vào trong, may mà tòa nhà điều bồi bởi vì xuất phát từ cân nhắc vấn đề an toàn, chế tạo cực kỳ kiên cố, tới hiện giờ vẫn không có chỗ nào bị tông vỡ.

Lần này vô luận là trên trời hay là mặt đất, cường độ công kích đều mạnh hơn lần trước rất nhiều.

Không dám trù trù, Diệp Trùng gọi Hãn Quang ra, Nhuế Băng gọi Thủ Hộ ra, nhưng tầm nhìn trắng đen kỳ dị trước mắt làm nàng có chút không thích ứng, Hoa Bách ở bên cạnh cũng vội vàng gọi quang giáp nhện của hẳn ra.

Quang giáp Hãn Quang chỉ là một loại quang giáp cận chiến khá căn bản, khi nhìn thấy quang giáp Diệp Trùng gọi ra là Hãn Quang, rất nhiều sư sĩ không khỏi rất thất vọng, rồi thay vào đó là sự coi thường và

khinh rẻ, chỉ có mấy tay mới học hoặc kẻ kém cỏi đó mới lựa chọn một cái quang giáp thế này. Phải biết rằng, quang giáp là bảo đảm cho tính mạng của sư sĩ, càng là sư sĩ có thực lực mạnh mẽ, yêu cầu đối với quang giáp càng cao.

Vừa nhìn liền biết là một con gà mờ, ài, chỉ cần hấn không gây phiền phức là được, sư sĩ của Mễ gia và nhà Bibic đều nghĩ như vậy trong lòng. Trên người Diệp Trùng đã bị bọn họ phủ lên một dấu ấn nhân vật như là thiếu gia ở trong lòng, chẳng trách hai vị thiếu gia lại phái mấy người mình tới bảo vệ hấn. Mệnh lệnh không cách nào kháng cự, nhưng bọn họ rất coi thường mấy thiếu gia phế vật này, ngược lại quang giáp của Hoa Bách vừa nhìn liền biết là đồ cao cấp, còn dáng vẻ của Thủ Hộ cũng làm bọn họ càng thêm nhận định thân phận thiếu gia của Diệp Trùng, ngay cả hộ vệ cận thân cũng có quang giáp mini, đó không phải là thiếu gia thì là gì?

Nhưng nhìn dáng vẻ của hấn hình như muốn tham chiến a! Sư sĩ hai nhà này ai nấy bị dọa nhảy dựng lên, trời ạ, tên phế vật này ngàn vạn lần đừng tới làm loạn lúc này chứ!

- Tiên sinh, xin ngài bây giờ trở về phòng trữ tồn, chiến đấu để chúng tôi là được rồi. Người dẫn đội của Mễ gia vội vàng nói.

Trong tần số vang lên tiếng phụ họa của người dẫn đội cánh sư sĩ nhà Bibic: “Đúng vậy, đúng vậy, tiên sinh, ngài hay là trở về đi, nơi này giao cho chúng tôi là được rồi.”

- Các người không cần lo cho ta. Diệp Trùng bình đạm nói. Tuy hai người Mễ Đức và tên mập từng nói mình có thể ra lệnh cho bọn họ, nhưng Diệp Trùng rất rõ ràng, chỉ huy chiến thuật không hề là điểm mạnh của hấn, còn không bằng đem quyền chỉ huy giao cho người dẫn đội của chính bọn họ. Hấn cũng biết rõ, mấy người này không phải Tang tộc, không hề thật sự nghe mệnh lệnh của mình.

Với lại, khi hấn nhìn thấy phối hợp chiến thuật của họ cũng chỉ có lác đầu mà thôi.

Thô thiển a, thô thiển a! Cho dù Diệp Trùng cực kỳ không thích xem thường người khác, nhưng trong lòng hấn vẫn nhìn không được mà xem thường mấy sư sĩ ở trên không này một phen. Phối hợp chiến thuật của bọn họ so với Tang tộc mà nói rõ ràng là quá thô ráp, thí dụ hai cái quang giáp vừa rồi đó, nếu như một cái hấp dẫn sự chú ý của con kỳ giông bay, sau đó cái còn lại làm một cú cắt giao thoa, có thể khá dễ dàng giải quyết con kỳ giông bay ngu xuẩn này. Nhưng hiện giờ hai cái quang giáp trước mắt hấn vây lấy con kỳ giông bay đó dây dưa đã ba phút mà vẫn chưa giải quyết được.

Diệp Trùng không hề biết trình độ chiến thuật của Tang tộc ở trong cả thiên hà Hà Việt là trình độ thế nào, cho nên chín trăm người này cho hấn một loại cảm giác sai là trình độ chiến đấu thấp. Thật ra, ở cả thiên hà Hà Việt, chín trăm người này trong tất cả sư sĩ chiến đấu biên chế tuyệt đối ở trên trình độ trung bình.

Thấy Diệp Trùng thật sự chui vào buồng lái, người dẫn đội của hai đội ngũ này thậm chí trong lòng không thôi, vội vàng phái mấy cái quang giáp chặn đường, phải mang vị thiếu gia này trở về bên trong tòa nhà điều bồi.

Từ sau khi Diệp Trùng đi ra từ trong phòng học điều bồi Lam Hỏa dịch, máy ghi hình của Hoa Bách vẫn luôn không rời khỏi Diệp Trùng. Tất cả khán giả trước màn hình thấy Diệp Trùng chui vào buồng lái, ai nấy đều phấn chấn tinh thần, lần trước bọn họ chính là kỳ vọng vị thiếu niên vô danh thần bí này sẽ mang lại cho bọn họ sự kinh ngạc thế nào, lần này trong buồng lái của hấn trừ hấn ra không có thêm người nào khác, bọn họ có thể nhìn thấy thực lực của vị thiếu niên hoành không xuất thế này rồi.

Sáu cái quang giáp xếp thành hình hai chữ “Phẩm” xông tới từ hai bên Hân Quang, bọn họ dự định chế trụ Hân Quang trước, sau đó mang vị thiếu gia mà bọn họ xem ra thích gây loạn này trở lại tòa nhà điều bồi. Hoa Bách không hề lên trước, mà lại cẩn thận điều khiển máy ghi hình đặt trên quang giáp, chỉ sợ bỏ qua bất cứ cảnh đặc sắc nào.

Trên tay Hân Quang bẻ một vại chất lỏng ba tấn, tốc độ của nó ở trước mặt mấy cái quang giáp chiến đấu cao cấp tiêu chuẩn này rõ ràng là như rùa bò, càng đừng nói đối phương có sáu cái, có thể tưởng tượng, vòng vây do sáu cái quang giáp hình thành đủ kim chế gao cái Hân Quang này. Gần như mọi người đều cho rằng vị thiếu niên thần bí này sẽ phải đối mặt với số phận bị đưa trở lại tòa nhà điều bồi.

Ài, xem ra nguyện vọng muốn nhìn thành tựu ở phương diện sư sĩ của vị thiếu niên thần bí này lần này không cách nào thực hiện rồi, gần như mỗi khán giả đều nghĩ như vậy.

Nhìn sáu cái quang giáp lao về phía mình bao vây, Diệp Trùng không khỏi nhú mày, nhưng động tác tiếp theo của hắn lại làm tư duy của mọi người đình trệ trọn vẹn cả mười giây!

329. Chương 329: Hãn Quang Chối Lợi

Mà chính trong chớp mắt cái vai chất lỏng này vừa rời khỏi tay cánh tay máy của quang giáp, Hãn Quang vốn dĩ chậm như rùa bò đột nhiên phát động, chỉ dùng 0,6 giây, tốc độ của Hãn Quang liền bị Diệp Trùng đẩy lên điểm cao nhất. Trong thuyết minh sản phẩm của Hãn Quang, thời gian tăng tốc ngắn nhất là 0,9 giây, khoảng thời gian này so với thời gian mà Diệp Trùng hiện sử dụng nhiều hơn tới 0,3 giây. 0,3 giây trong mắt rất nhiều người có lẽ chẳng khác gì ngắn tới mức có thể bỏ qua, nhưng chỉ cần người là một sư sĩ, vậy thì người sẽ hiểu 0,3 giây tới cùng là khái niệm gì.

Thời gian tăng tốc giảm cũng tức là có nghĩa gánh nặng đối với thân thể tăng thêm vài lần, 0,6 giây đã là một con số trên lý luận, gần như không có ai có thể chịu được gánh nặng lớn như vậy. Gánh nặng của 0,6 giây sẽ lớn cỡ nào? Không chút nghi ngờ, đây sẽ là một con số cực kỳ đáng sợ.

Nếu như chỉ đơn lẻ có một trong số đó, có lẽ chỉ sẽ có người kinh ngạc mà đứng lên. Nhưng hai cái đồng thời xảy ra, sự tương phản kịch liệt giữa động tác mềm mại của cánh tay máy Hãn Quang vừa rời và tăng tốc đột ngột tạo thành một loại xung đột thị giác cực kỳ mạnh mẽ, làm cho đầu óc mọi người xuất hiện một loại trạng thái đoản mạch.

Nhưng, màn biểu diễn của Hãn Quang còn lâu mới kết thúc, Hãn Quang ở trong lòng mọi người chỉ có thể là quang giáp cấp trung, thấp lại giống như uống thuốc kích thích vậy, mạnh mẽ vô cùng. Gần như không có ai có thể tưởng tượng, một cái quang giáp bình thường như Hãn Quang thế này lại được người ta dùng tới mức độ này.

Đổi hướng tốc độ cao siêu cự ly, tiểu toái nguyệt hình khuyên, xoay người Thomas!

Trong khoảng cách ngắn ngủi không tới ba trăm mét, Diệp Trùng lại sử dụng ba bộ động tác chiến thuật hoàn chỉnh. Khi Hãn Quang thực hiện đổi hướng tốc độ cao siêu cự ly, huấn luyện khắc khổ lâu năm của sáu sư sĩ làm cho bọn họ có phản ứng theo bản năng. Trận hình của sáu cái quang giáp lập tức xảy ra biến dạng nho nhỏ. Mỗi một lần đổi hướng đều làm cho trận hình của họ xảy ra chút thay đổi. Diệp Trùng tổng cộng thực hiện mười hai lần đổi hướng, cái này vẫn chưa bao hàm sáu lần động tác giả nửa thân trên. Sự biến hình nhỏ nhoi mười hai lần này tích lũy lại, trận hình của bọn họ đã xảy ra biến dạng nghiêm trọng.

Nhưng Diệp Trùng hoàn toàn không cho bọn họ chút thời gian suy nghĩ nào, tiểu toái nguyệt hình khuyên tiếp theo làm bọn họ ngộ nhận rằng Diệp Trùng muốn chạy khỏi vòng vây, dưới tình huống khẩn cấp lao bỏ vào Hãn Quang, điều này làm cho trận hình của bọn họ càng trở nên rối tung.

Cuối cùng Diệp Trùng mới dùng một cú xoay người Thomas thông thường, từ chỗ trống giữa bọn họ thoát khỏi vòng vây. Vị trí Hãn Quang tới vừa đúng trùng hợp với vị trí rơi xuống của cái vai chất lỏng, cánh tay máy của Hãn Quang lại một lần nữa thực hiện động tác mềm mại của nó, nhưng lần này nó không hề chộp lấy.

Nó giống như một võ thuật gia cao siêu, cánh tay máy mềm mại vươn về phía cái vai chất lỏng, trong khoảnh khắc tiếp xúc với vai chất lỏng, bàn tay máy lật một cái, vai chất lỏng hướng mặt đất ở xa xa phía trước bay đi.

Mười giây, trọn vẹn mười giây! Không có ai nói gì, không có ai có bất cứ động tác gì, vô luận là trước màn hình, hay là sư sĩ đang ở hiện trường nhìn Diệp Trùng, mọi người, tất cả ai chỉ cần nhìn thấy một màn này đều ngớ ra mười giây.

Trước màn hình yên lặng như tờ, yên lặng như chết.

Sau mười giây, tiếng nổ tung không hện mà cùng vang lên phá tan sự yên lặng như tờ này. Ở quán rượu, ai nấy đều đứng lên, mặt hưng phấn tới mức đỏ rực, mỗi người đều cố sức la to cái gì đó, cả quán rượu sôi sục, không có ai có thể nghe rõ người khác nói gì. Trên thực tế, bọn họ rất có khả năng ngay cả mình nói gì cũng không biết, chỉ là ở đó lớn tiếng hét lên mà thôi.

Tài hoa kinh người! Tài hoa kinh người không gì sánh được!

Tất cả khán giả đều bị màn biểu diễn tài hoa kinh người này chinh phục, rất nhiều người thậm chí kích động tới mức run lấy bẫy, cả thế giới vào giờ phút này bị một cái Hãn Quang chinh phục.

Nếu như nói võ thuật là cơ sở mà mỗi người đều phải học, vậy thì quang giáp mới là bản chất thật sự của thế giới này. Người ta có thể sẽ vì kỹ xảo võ thuật cao siêu mà trầm trồ, nhưng người ta lại sẽ vì kỹ xảo sư sĩ cao siêu mà phát điên.

Nói thật, mọi động tác xảy ra quá nhanh, ngay cả sáu sư sĩ cũng không kịp phản ứng, trước màn hình lại có mấy người có thể phản ứng được? Lại có mấy người có thể thật sự nhìn hiểu? Nhưng cho dù như vậy, vẫn không thể cản trở mọi người vì nó mà phát điên chút nào.

Xung đột thị giác mạnh mẽ, điều này mang lại cho mấy người bình thường là tay ngang đối với sư sĩ hiệu quả thị giác cực hạn, còn sư sĩ thật sự lại vì nội dung chứa trong đó mà khuất phục. Rất nhiều thứ chính là như vậy, sau khi nó có thể mang lại cho mọi người xung kích lần đầu tiên, về sau còn có thể mang lại cho mọi người dư vị vô tận, vậy thì nó sẽ trở thành kinh điển.

Đoạn ghi hình này từ ngày nó ra đời thì nó đã được định trước là sẽ trở thành một kinh điển. Số lần tái về của đoạn ghi hình này trong trọn một năm đều xếp hạng nhất trên bảng xếp hạng tái về của tất cả đoạn ghi hình. Không chỉ như vậy, nó còn được đưa vào ít nhất năm mươi bộ giáo trình sư sĩ, còn số lần được trích dẫn càng không cách nào tính toán.

Sau này, có rất nhiều người thực hiện nghiên cứu chuyên môn đoạn ghi hình này, động tác mềm mại này xem ra đầy đẹp mắt, nhưng độ khó thao tác nó thực tế vượt xa ý liệu của hầu hết mọi người. Căn cứ thực nghiệm, muốn đạt tới loại hiệu quả đặc biệt này, số lần điều khiển trong mỗi giây sẽ đạt tới một con số cực kỳ kinh người, chỉ nghĩ là biết, điều này cần tốc độ tay đáng sợ tới mức nào.

Thời gian tăng tốc 0,6 giây tiếp theo đã làm rất nhiều người tin rằng thiếu niên thần bí này thật ra không phải là con người, mức độ cường hãn của nhục thể hắn là thứ mà con người có thể có được hay sao?

Mà điều làm người ta say mê nhất là trí tuệ thiếu niên này thể hiện ra, đổi hướng tốc độ cao siêu cự ly, tiểu toái nguyệt hình khuyên, xoay người Thomas, mấy thứ này đều không phải động tác có độ khó siêu cao gì, nhưng cực có ít người có thể mang tác dụng của mấy động tác chiến thuật này đạt tới trình độ này, hơn nữa còn là trong ba trăm mét ngắn ngủi. Đổi hướng tốc độ cao siêu cự ly lại một lần nữa nghiệm chứng cường độ nhục thể của thiếu niên này, còn mục đích liên quan nó làm được bởi vì bước đi nguy dị và động tác giả như thật của Hãn Quang mà được thực hiện tốt nhất.

Tiểu toái nguyệt hình khuyên tiếp theo lại ra ngoài ý liệu của mọi người. Nguyệt hình khuyên chính là quỹ tích bay của quang giáp gần như có hình tròn mặt trắng, tiểu toái nguyệt hình khuyên lại là một loạt động tác tổ hợp của Nguyệt hình khuyên, nó là do nhiều Nguyệt hình khuyên hình thành ở vận tốc cao hợp thành. Vị trí không gian của bộ động tác chiến thuật tiểu toái nguyệt hình khuyên này biến hóa cực kỳ nhỏ, nhưng biến hóa của nó trong phạm vi không gian khá nhỏ cực kỳ nguy dị, hơn nữa tốc độ của nó cực nhanh, thích hợp dùng để bỏ trốn. Cú xoay người Thomas hoàn toàn ngược lại, độ rộng động tác của nó khá lớn, tốc độ khá chậm.

Theo cách nghĩ của người bình thường, cú xoay người Thomas nên hoán đổi với tiểu toái nguyệt hình khuyên mới càng thêm thích hợp. Nhưng cái Hãn Quang này lại hoàn toàn ngược lại, dùng cú xoay người Thomas khá chậm để bỏ trốn, dùng tiểu toái nguyệt hình khuyên có độ rộng động tác nhỏ để yểm hộ.

Nhưng suy nghĩ tiếp lại làm người ta vô cùng thán phục. Người bình thường, vừa nhìn thấy hắn dùng tiểu toái nguyệt hình khuyên liền cho rằng hắn sắp bỏ trốn, thật thì sao, hắn vẫn đang yểm hộ, trên thực tế cũng là đang tiến thêm một bước kéo giãn trận hình đối phương. Đối phương bị lừa, khoảng trống giữa trận hình càng lớn hơn, cứ thế hắn sử dụng cú xoay người Thomas hoán vị phạm vi lớn từ trong vòng vây thoát

ra ngoài. Cú xoay người Thomas tuy tốc độ khá chậm, nhưng khoảng trống giữa quang giáp đã bị lửa hai lần đã đủ lớn, hoàn toàn có thể để cho Hãn Quang thoát ra ngoài.

Mà trong ba trăm mét ngắn ngủi này hoàn thành ba bộ động tác chiến thuật cũng tức là giống như không cho đối phương thời gian suy nghĩ, tất cả phản ứng của đối phương hoàn toàn là phản ứng bản năng, đây mới là chỗ quan trọng nhất của thành công.

Mà thời cơ hãn thoát khỏi vòng vây và thời gian vại chất lỏng rơi vừa đúng trùng hợp, nếu như vừa bắt đầu hãn ngay cả điểm này cũng đã tính tới, vậy năng lực tính toán của hãn vô nghi là đạt tới một mức độ làm người nghe hãi hùng.

Một động tác cuối cùng của Hãn Quang là một động tác võ thuật thật sự, chẳng qua chỉ là động tác này do quang giáp làm ra. Động tác nhẹ nhàng tinh tế thế này lại một lần nữa chứng thực tốc độ tay siêu cấp và thao tác mạnh mẽ của thiếu niên thần bí này.

Đương nhiên, biểu hiện của Diệp Trùng sở dĩ có thể đạt tới hiệu quả này còn có một nguyên nhân cực kỳ quan trọng, trong thời đại này, hầu hết cao thủ đều không thích công bố ghi hình huấn luyện đối chiến của mình ra ngoài, ai cũng không muốn mình bị người khác nghiên cứu, điều này chính là liên quan tới tính mạng của bản thân. Cho nên điều này cũng dẫn tới ghi hình của cao thủ cực kỳ thiếu hụt, ghi hình chất lượng cao khó có được thế này, tự nhiên rất được hoan nghênh.

Biểu hiện của Diệp Trùng cũng làm chấn nhiếp toàn bộ sư sĩ đang ở bên cạnh hãn xem trò vui! Thậm chí có vài sư sĩ trong quang giáp bởi vì xuất thần mà bị mấy phi cầm biền dị trên không đó chà đạp hung bạo một phen.

Không để ý tới bọn họ, Diệp Trùng hoàn toàn không biết bộ động tác vừa rồi đó của mình làm xuất sắc thế nào, với hãn mà nói, đây chẳng qua chỉ là một trận đấu khá bình thường mà thôi. Hãn Quang lúc này hoàn toàn không có sáng chói rực rỡ như vừa rồi, mà lại giống như một cu li chuyển hàng, yên lặng quảng từng vại chất lỏng một xuống phía dưới.

Cuối cùng cũng ném tất cả vại chất lỏng xuống dưới, Hoa Bách lập tức đốt Lam Hỏa dịch ở phía dưới.

Mấy sư sĩ trên không đó nào có ai từng thấy qua ngọn lửa bá đạo thế này, trái tim vừa mới bình ổn lại vừa rồi lại đập mạnh một trận, gần như về mặt mỗi người đều trở nên có chút không tự nhiên, mà trước màn hình, mọi người cũng đã hoàn hồn lại từ trong sự cuồng nhiệt vừa rồi. Tuy đã từng thấy một lần nhưng U Lam Hỏa yên lặng thiêu đốt này vẫn giống như đón đầu trút xuống bọn họ một bồn nước tuyết lạnh leo thấu xương, trong lòng không khỏi lạnh run.

U Lam Hỏa hình thành một hình tròn hoàn chỉnh, bảo vệ tòa nhà điều bồi ở giữa.

Một bóng người màu vàng kim mau chóng men theo chỗ có thể mượn lực trên tường lao xuống như điện, giống như một đường màu vàng kim ngoan ngoãn chạy đi, đó chính là Nhuế Băng. Động tác của Nhuế Băng không hề coi là nhanh, năng đang thích ứng với Thủ Hộ.

Sinh vật biến dị đang bị U Lam Hỏa vây cách ly bên trong vừa đúng lúc trở thành đối tượng cung cấp để năng thích ứng với Thủ Hộ.

Từ từ, động tác của Nhuế Băng càng lúc càng nhanh, tàn ảnh màu vàng kim hư thật khó phân. Mà sự sắc bén của hai thanh trủy thủ đó cộng thêm công năng tính toán nhược điểm giống như cặp mắt Diệp Trùng làm Nhuế Băng càng lúc càng ra tay tùy ý, công kích trở nên sắc bén dị thường. Không giống Diệp Trùng, năng xuất thân võ thuật gia thật sự, loại quang giáp mini chuyên môn thiết kế cho võ thuật gia giống thế này càng thích hợp cho năng sử dụng hơn. Ngoài ra, tác dụng tăng cường sức mạnh của Thủ Hộ cũng vừa may bù đắp nhược điểm phụ nữ trời sinh sức mạnh khá nhỏ của Nhuế Băng.

Sinh vật biến dị bị U Lam Hỏa vây kín con nào cũng kinh hoảng, lúng túng, dưới sự công kích của Nhuế Băng, số lượng giảm xuống với tốc độ kinh người.

Mọi người đều không khỏi thở phào, nhìn tình hình này, cục diện đã được khống chế.

Chính ngay lúc này, đồng tử vẫn luôn chú ý màn hình của Diệp Trùng bỗng co rút cấp tốc.

330. Chương 330: Hỗn Chiến

Trong đám sinh vật biến dị đông nghìn nghịt ở dưới đột nhiên phụt ra mấy mươi chùm sáng.

Chùm năng lượng!

Mấy mươi chùm sáng này chính xác bắn trúng quang giáp đang trôi nổi trên không, oành oành oành, bốn, năm mươi cái quang giáp nổ tung trên không, hình thành bốn, năm mươi quả cầu lửa, mảnh vỡ của vụn nổ bắn ra xung quanh.

Mọi người đều bị biến cố đột nhiên làm cho sững sờ.

Mà Hãn Quang ở trên không tự nhiên là đối tượng trọng điểm được chiếu cố, ít nhất bảy, tám chùm sáng bắn về phía Diệp Trùng. Phát giác sớm một bước, Diệp Trùng xuyt xoát tránh thoát mấy chùm tia sáng này, nhưng cho dù là thế, hai cánh tay máy của Hãn Quang bị hai chùm tia sáng xẹt qua, bị đánh thành mảnh vụn ngay tại chỗ. May mà không bị đánh trúng chỗ yếu hại, nếu không, với sự phòng thủ yếu ớt của Hãn Quang, lập tức sẽ nổ thành một quả cầu lửa.

Không dám chần chừ, đôi tay của Diệp Trùng liều mạng thực hiện điều khiển trên bàn điều khiển chính. Quang giáp thực hiện né tránh ở mức độ cao nhất, đổi hướng không ngừng làm cho mồ hôi lạnh thấm ra trên trán hãn không ngừng chảy xuống. Cho dù có sự bảo vệ của hệ thống áp suất chất lỏng, đổi hướng gấp gáp kịch liệt thế này cũng làm Diệp Trùng có chút choáng váng.

Nhưng động tác né tránh siêu cực hạn của Diệp Trùng cũng làm hãn thoát được một mạng. Dưới công kích dày đặc thế này, Hãn Quang cũng chỉ lại chịu một cú ở chân phải. Hãn Quang hiện giờ thậm chí không nỡ nhìn, tứ chi chỉ còn lại chân phải vẫn hoàn hảo, chỗ vết thương đứt gãy có thể nhìn thấy linh kiện, mạch quang ở bên trong.

Vừa rồi vẫn rực rỡ, sáng chói, Hãn Quang trong nháy mắt liền biến thành thê thảm vô bì. Nếu như không phải Diệp Trùng lạnh mắt, hãn đã tiêu tung rồi. Nhưng hiện giờ ai cũng không có tâm tình quan tâm Hãn Quang, mọi người bị biến cố đột nhiên này làm cho mê muội, bọn họ vẫn chưa nghĩ rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Quang giáp trên không đột nhiên bị tập kích đều trở tay không kịp, chính trong khoảng thời gian này lại có mấy mươi cái quang giáp bị bắn rơi. Chính trong thời gian ngắn ngủi này, gần như gần một trăm cái quang giáp bị hủy diệt. Ai cũng không ngờ tác chiến với sinh vật biến dị lại cũng gặp phải tập kích của con người.

Những sư sĩ của ba đội ngũ lúc này mới nháo nhào tỉnh mộng.

Không thể tha thứ, điều này quả thật là không thể tha thứ, tất cả sư sĩ đều phần nộ! Mấy cái quang giáp trên không đó ào ào buông bỏ mấy sinh vật biến dị mà lao bổ vào mấy kẻ đánh lén trên mặt đất đó. Công kích tầm xa liền mở hết hỏa lực, mắt đỏ ké khóa chặt mấy quang giáp đánh lén đó.

Trước màn hình cũng đã là rộn cả lên.

Kẻ đánh lén vẫn luôn tiềm phục trong sinh vật biến dị, bọn họ nguy trang cực kỳ xảo diệu, hoàn toàn khó mà phát giác. Nếu như không phải Diệp Trùng tinh mắt, lúc này chỉ e hãn đã bị bắn thành tro rồi.

Điều làm người ta kinh ngạc nhất là mấy kẻ đánh lén này lại lẫn trong đội ngũ của sinh vật biến dị mà không hề làm cho sinh vật biến dị tấn công.

Người tâm tư linh động đã suy đoán trong lòng giữa mấy kẻ đánh lén này và mấy sinh vật biến dị rốt cuộc là có quan hệ gì. Nhưng vô luận hai bên có quan hệ thế nào, cử động của mấy kẻ đánh lén này lập tức đứng ở phía đối lập với mọi người.

Mấy kẻ đánh lén này có lẽ cũng không ngờ nơi này lại có một máy ghi hình, mà cử động của bọn họ bị máy ghi hình nhỏ bé này đưa tới mọi góc ngách của cả thiên hà. Có thể xác định là, từ giờ phút này trở đi, bọn họ đã trở thành công địch của toàn dân.

Thần kinh của Diệp Trùng căng thẳng, trong loại giờ phút này không hề dựa vào thực lực thì có thể xác định người nhất định sẽ sống sót, vận may cũng rất quan trọng. Cũng may vận may của Diệp Trùng không hề là quá tệ, không bị trúng đạn lạc.

Trước mắt hắn chính là một bãi đáp quang giáp. Càng lúc càng tới gần bãi đáp, Hãn Quang lại không có chút ý giảm tốc nào, không phải Diệp Trùng không muốn giảm tốc, mà căn bản hắn không dám giảm tốc. Sau lưng nó, chùm ánh sáng liên tục không ngừng bắn sát rạt. Sở dĩ Hãn Quang tới giờ vẫn không bị bắn nổ hoàn toàn là vì năng lực né tránh cường hãn của Diệp Trùng, nếu như Hãn Quang chỉ vừa hơi giảm tốc, lập tức sẽ bị bắn thành bột, Diệp Trùng tuyệt đối cũng bị bắn thành tro.

Thực lực cường hãn của mấy kẻ đánh lén này vượt xa ý liệu của Diệp Trùng. Thực lực xạ kích của mấy người cứ nhờ mình mà đánh sau lưng cực kỳ khủng bố. Sư sĩ có thể ép hắn tới mức này, hắn đã rất lâu không gặp được rồi. Điều làm Diệp Trùng kinh ngạc nhất là cao thủ thể này lại không chỉ hai người, bảy tên nhìn chăm chăm mình, tên nào cũng không tệ.

Khi cách bãi đáp còn có ba mét, buồng lái Hãn Quang đột nhiên mở ra, Diệp Trùng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng như một cái lò xo nén tới mức tối đa, mạnh mẽ nhảy về phía bãi đáp.

Người ở trên không, phần eo của Diệp Trùng bỗng nhiên phát lực, thân hình ngụy dị gấp một cái. Một chùm tia sáng xẹt qua cách eo Diệp Trùng vài cm. Da đầu Diệp Trùng tê dại, động tác vừa rồi của hắn chẳng qua chỉ là do cẩn thận, không ngờ trong mấy tên này thật sự có cao thủ thể này.

Mũi chân vừa chạm mặt đất của bãi đáp, đôi chân Diệp Trùng đột nhiên phồng lên, xẹp xuống kịch liệt, bình một tiếng lớn, trên bãi đáp lại bị một cước này của Diệp Trùng đạp mạnh thành một có hổ cạp. Thân thể Diệp Trùng nghiêng tới trước, như tên rơi nổ, đột ngột tăng tốc, mau chóng lao vào phi hành thông đạo.

Chỗ cách sau lưng Diệp Trùng chỉ không tới năm cm lại là một chùm tia sáng xuyết xoát xẹt qua, bắn vào trong không trung, không ngờ lại bắn trúng một cái quang giáp ở trên không. Lập tức oành một tiếng, cái quang giáp bị bắn trúng đó lập tức hóa thành một quả cầu lửa sáng rực.

Diệp Trùng thậm chí cảm thấy hơi nóng của chùm ánh sáng vừa rồi, sau lưng đã sớm bị mồ hôi lạnh thấm đẫm, hắn ngay cả quay đầu cũng không dám. Mũi chân điểm liên tục, dưới chân đạp thành hình chữ Chi ngụy dị, mau chóng biến vào trong phi hành thông đạo tối đen.

Chui vào trong phi hành thông đạo, Diệp Trùng hả to miệng hít lấy hít để, trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, thể lực của hắn tiêu hao cực lớn, bên ngoài còn lâu mới có thể hiểu. Thần kinh khẩn trương cao độ, đột nhiên thả lỏng ra, Diệp Trùng thậm chí cảm thấy mình có chút hư thoát. Mồ hôi men theo ngọn tóc chảy xuống, âm thanh rơi trên mặt đất giống như đánh lên trái tim hắn. Quần áo của hắn đã bị mồ hôi thấm ướt toàn bộ.

Mình mấy lần đều suýt nữa thì toi đời, quá trình vừa rồi làm trái tim hắn vẫn còn run sợ.

Loại cảm giác này đã lâu không cảm nhận được rồi!

Không biết từ lúc nào, mình trở nên mạnh hơn, mà mấy cao thủ ban đầu đó ở trước mắt hắn đã không tính là gì, bị động thể này, cục diện nguy hiểm thể này hắn đã rất lâu không gặp được.

Hãn Quang quả nhiên vẫn không được a, hề gặp được cao thủ, căn bản là một con đường chết, muốn trốn cũng không trốn được.

Trình độ của mấy tên đánh lén này đều khá cao, bảy tên đánh lén mình đó, trừ một tên, thực lực sáu người còn lại chỉ hơi thua Hoa Bách một chút. Điều đáng sợ nhất vẫn là tên lợi hại nhất trong đó, mấy phát cuối cùng đều là do tên này bắn, lần nào đều suýt nữa là bắn trúng mình. Nếu như không phải hôm này vận may của mình không tệ, phỏng chừng đã chết mấy lần rồi.

Dựa vào tường, Diệp Trùng hả miệng hít lấy hít để.

Chiến đấu bên ngoài rất nhanh liền tiến vào giai đoạn căng thẳng tột độ. Số lượng mấy tên đánh lén này không hề coi là nhiều, chỉ có khoảng năm mươi, nhưng trình độ trung bình của bọn chúng so với trình độ của ba đội ngũ sư sĩ này thì cao hơn hẳn. May mà ba đội ngũ sư sĩ này chiếm ưu thế tuyệt đối về mặt số lượng.

Đột nhiên bị đánh lén, bọn họ đã bị đánh tới đỏ cả mắt, sau tổn thất xuyết xoát một trăm cái quang giáp lúc ban đầu, bọn họ rất mau liền ổn định lại, tuy số lượng quang giáp vẫn không ngừng giảm xuống, nhưng

tốc độ đã chậm lại. Nhưng số lượng quang giáp của đám đánh lén đó cũng bắt đầu giảm xuống từng chút một.

Quang giáp cận chiến âm âm lao bổ xuống mấy quang giáp trong đại quân sinh vật biến dị ở phía dưới đó, đối diện đại quân đen nghìn nghịt, nhưng không có một ai chùn bước.

Không có ai có thể mở mắt trừng trừng nhìn chiến hữu của mình từng người từng người một chết đi ở bên cạnh mình.

Không đánh thì chết! Máu nóng nam nhi trong giờ phút này bị kích thích ra, đại quân sinh vật biến dị vẫn làm người ta dựng đứng lông tóc vừa rồi, bọn họ hiện giờ lại không hề sợ hãi.

Chùm ánh sáng đủ màu giao thoa lẫn nhau, trên không, chốc chốc có quang giáp nổ tung thành từng đóm, từng đóm lửa, sự thảm khốc của chiến tranh lần đầu tiên thể hiện chân thật như vậy trước mặt thế nhân.

Hoa Bách mặt không biểu tình, nhưng sát khí trong mắt lại làm người bình thường xem ra giống như tiên sinh như hắt lộ ra một loại hung tợn nói không ra lời. Đầu óc hắn tuyệt đối linh hoạt hơn nhiều người rất nhiều, rất mau hắn liền liên tưởng ra quan hệ có khả năng tồn tại giữa kẻ đánh lén lẫn trong đám sinh vật biến dị và mấy sinh vật biến dị này.

Hỏa lực của con nhện bùng ra hết!

Thứ Hoa Tri Ba dựa vào mà thành danh chính là kỹ xảo kích xuất thần nhập hóa, Hoa Bách từ nhỏ đã thực hiện huấn luyện khắc khổ dưới yêu cầu nghiêm ngặt của cha hắn.

Từ khóa mục tiêu tới xạ kích, hắn trong chớp mắt liền có thể hoàn thành. Mục tiêu xạ kích của hắn đều là chỗ yếu hại của quang giáp. Tới giờ đã có bốn cái quang giáp bị hắn bắn hạ.

Nhuế Băng ở trong Thủ Hộ dưới sự yểm hộ của U Lam Hỏa quan sát cả chiến trường. Diệp tử vừa rồi mấy lần gặp nguy làm trái tim nàng lên tới tận cổ, thấy Diệp tử cuối cùng an toàn, viên đá treo ở trái tim nàng rốt cuộc cũng bỏ xuống. Sinh vật biến dị bị vây bên trong U Lam Hỏa hình tròn đã bị nàng dọn sạch. Khoảng thời gian vừa rồi, nàng đã bắt đầu quen thuộc với thứ đầu tiên Diệp Trùng tặng nàng, quang giáp Thủ Hộ.

Ai cũng không chú ý tới chỗ này lại còn có một cao thủ.

Ánh mắt Nhuế Băng khóa chặt mấy cái quang giáp vừa rồi bắn Diệp tử đó. Cong eo, chân Nhuế Băng phát lực, cả người bình bình lướt qua U Lam Hỏa, tiến vào trong đại quân sinh vật biến dị này.

Tiếp đó, chỉ thấy một bóng người màu vàng kim xuyên qua giữa sinh vật biến dị. Thủ Hộ thích hợp nhất chính là lao vọt đi trong phạm vi nhỏ, tốc độ vốn chính là một trong những sở trường của Nhuế Băng, thêm vào sự tăng cường của Thủ Hộ, càng nhanh như điện xẹt. Mấy sinh vật biến dị đó căn bản là không kịp phản ứng liền mất đi bóng người màu vàng kim này.

Lợi dụng phương thức này, Nhuế Băng từ từ tới gần một quang giáp đánh lén trong đó, cái quang giáp này chính là một trong mấy quang giáp đánh lén Diệp Trùng.

Trong tầm nhìn trắng đen, hình 3D do vô số đường màu trắng nhỏ xíu tạo thành không ngừng xoay chuyển, phóng lớn, vô số số liệu như thác đổ xuống dưới, đường màu trắng ở chỗ khác liền mau chóng nhạt đi, cuối cùng chỉ còn lại ba đường màu trắng giao thoa lẫn nhau!

331. Chương 331: Ăn Ý

Oành, không có bất cứ dấu hiệu nào, cái quang giáp này đột nhiên nổ tung, mảnh vỡ bắn ra xung quanh, sinh vật biến dị xung quanh nó chịu vạ lây, ngã xuống xếp lớp. Chỗ cái quang giáp vừa rồi đó chỉ còn lại một mảnh đất khô, sóng xung kích mãnh liệt do vụ nổ hình thành làm chỗ này xuất hiện một mảnh đất trống hình tròn bán kính bảy, tám mét.

Để nguy trạng tốt hơn, quang giáp của mấy kẻ đánh lén phân bố cực kỳ rời rạc, thêm vào cục diện hiện giờ vô cùng hỗn loạn, cái quang giáp này nổ tung không làm bất cứ ai chú ý.

Thủ Hộ là quang giáp mini, cao không quá hai mét, mà sinh vật biến dị cao tới bốn, năm mét chỗ nào cũng có, Nhuế Băng lẫn ở trong đó chính là như cá gặp nước.

Nhuế Băng được nước làm tới, dùng phương pháp giống nhau, nàng đã tiêu diệt ba cái quang giáp. Loại thương vong dị thường này cuối cùng làm cho đối phương cảnh giác, nhưng bọn họ không sao phát hiện sự tồn tại của Nhuế Băng, chỉ xác định nhất định có người tiềm phục trong bóng tối ra tay với bọn họ.

Sau khi cái quang giáp thứ tư đột nhiên nổ tung, kẻ dẫn đầu quang giáp đánh lên cuối cùng cũng có chút run sợ, tác chiến với kẻ địch mạnh mẽ không nhìn thấy được là một việc vô cùng bi thảm. Tới hiện giờ, bọn họ vẫn không biết kẻ tập kích bọn họ rốt cuộc là cái gì?

Trong tình huống hỗn loạn thế này, mở hệ thống quang học chẳng khác gì là một tai họa. Vô số sinh vật biến dị ở trước ống kính lượn tới lượn lui, không chỉ tầm nhìn chật hẹp tới mức đáng thương, mà còn làm người ta rối ren hoa mắt, kiên trì chẳng bao lâu, sự sĩ bên trong khẳng định sẽ bị đầu choáng, mất hoa.

Trong phi hành thông đạo, Diệp Trùng gọi Hàm gia ra. Nghỉ ngơi một khoảng thời gian, thể lực của hắn đã khôi phục lại. Nhanh nhẹn chui vào buồng lái, đôi tay nhẹ nhàng đặt trên bàn điều khiển, hơi thở ra một hơi, đôi tay Diệp Trùng đột nhiên cử động.

Trận chiến đầu tiên của Hàm gia kéo màn mở ra.

Trong phi hành thông đạo, Hàm gia không ngừng tăng tốc, mặt Diệp Trùng lạnh lùng như điêu khắc từ nham thạch, hô hấp bình ổn, hắn hiện giờ đang ở trong một loại trạng thái chiến đấu cực tốt. Nhìn lối ra của phi hành thông đạo không ngừng phóng lớn trước mắt, sự hưng phấn phát ra từ chỗ sâu trong xương cốt làm hắn hơi run rẩy.

Trong phi hành thông đạo không hề coi là rộng rãi, đôi cánh màu rộng lớn sau lưng Hàm gia đã được thu lại. Lối ra càng lúc càng lớn, trong khoảnh khắc Hàm gia bay ra khỏi thông đạo, Hàm gia trong phút chốc mở đôi cánh màu rộng lớn mà mỹ lệ sau lưng ra, giống như một Thái Luyện nhẹ nhàng bay lên không. Hàm gia dùng loại phương thức này để tuyên bố nó bắt đầu chiến đấu.

Hoa Bách đánh cực kỳ tập trung, hoàn toàn không chú ý trên máy ghi hình của hắn có một quang giáp giống như Thái Luyện yên lặng trôi nổi trên không. Máy ghi hình của Hoa Bách sử dụng hệ thống quang học, Hàm gia hiện lên rõ ràng ở trên đó.

Ở những nơi ngoài hành tinh Chu Gian, vô số phụ nữ trong số khán giả ở trước màn hình phát ra hàng loạt tiếng trầm trồ, trong mắt đã đầy sao. Phụ nữ đối với sự vật xinh đẹp thường thiếu sức đề kháng, càng không cần nói Hàm Gia mỹ lệ như vậy. Tiếng trầm trồ vang lên khắp nơi, mọi người đều đang thảo luận, đây rốt cuộc là một cái quang giáp thể nào.

Hàm gia ở trên không nhìn xuống sinh vật biến dị dày đặc trên mặt đất, trong mấy sinh vật biến dị này, chốc chốc lại có quang giáp bắn chùm tia sáng lên trên không.

Diệp Trùng rất nhanh liền khóa chặt một cái quang giáp trong số đó. Cái quang giáp này là một quang giáp màu đỏ đen. Kỹ thuật bắn của cái quang giáp này cực kỳ chính xác, sức chiến đấu cường hãn phi thường, quang giáp hắn bắn hạ đã không dưới mười lăm cái, là một cao thủ không hơn không kém. Ngoài ra, không giống chùm sáng màu vàng lợt của quang giáp thông thường khác, chùm ánh sáng nó bắn ra là màu đỏ tươi, năng lực xuyên thấu cực mạnh. Mấy phát vừa rồi suýt bắn trúng mình đó chắc là của người này, đây có thể là đội trưởng của bọn họ, Diệp Trùng thầm đoán trong lòng.

Cánh màu sau lưng Hàm gia dưới ánh mặt trời chiết xạ ra ánh sáng năm màu, lấm chấm điểm màu vàng kim giống như những chấm sáng dập dềnh trong nước khi gió thổi qua dưới ánh mặt trời.

Chỉ thấy đôi cánh con bướm sắc sỡ thu lại, đột nhiên lao xuống phía dưới. Tốc độ nhanh vượt xa ý liệu của mọi người, rất nhiều người trong nghề đã không kịp chế được mà a lên kinh ngạc, đứng bật dậy.

Điện xẹt! Giống như điện xẹt! Trên không lưu lại hư ảnh năm màu, giống như một cầu vồng nhàn nhạt năm màu trắng thắm.

Tốc độ nhanh quá, trong mắt người trong nghề đều là sự chấn kinh sâu sắc.

Cái quang giáp màu đỏ đen này ở trên màn hình của Hàm gia phóng lớn với tốc độ kinh người, mỗi bộ phận của nó đều rõ ràng vô cùng. Hai thanh trủy thủ trong nháy mắt bật ra trong bàn tay máy của Hàm gia, trủy thủ màu xám gỗ giống như đao xoắn, trên tay tuyệt mỹ của Hàm gia lại không hài hòa như thế.

Quang giáo màu đỏ đen hoàn toàn không phát giác ra nguy hiểm đang tới, vẫn đang tìm mục tiêu săn giết tiếp theo của hắn.

Chữ thập màu xám!

Trủy thủ màu xám gỗ cắt nhau trên không để lại tàn ảnh. Hàm gia dùng tốc độ kinh người lướt qua bên cạnh cái quang giáp màu đỏ đen này, chỗ gần nhất trong khoảng cách giữa hai bên không quá một mét.

Tốc độ của Hàm gia quá nhanh, lưu động của không khí gây ra khi lướt qua bên người cái quang giáp này làm cho cái quang giáp màu đỏ đen này hơi lắc lư một cái.

Sư sĩ trong quang giáp màu đỏ đen cảnh giác vô cùng, lập tức biết có người lướt qua gần bên quang giáp của hắn, nhưng trên màn hình trước mắt hắn lại không có thứ gì.

Làm sao có thể? Hắn không khỏi ngớ người, điều này hoàn toàn vi phạm thường lý! Trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ đáng sợ, chẳng lẽ là...

Hắn rất mau liền liên tưởng tới mấy cái quang giáp vừa rồi vô duyên vô cớ phát nổ, nhất định đúng rồi! Nghi vấn trong lòng hắn thông suốt rõ ràng, lập tức hắn không khỏi quýnh quýnh, đang chuẩn bị nhắc nhở đám thủ hạ của mình, nhưng hắn lại không còn cơ hội nữa rồi. Vụ nổ dữ dội nuốt chửng hắn, trước mắt tối đen, hắn mất đi tri giác.

Hàm gia lúc này đã ở ngoài cái quang giáp này mấy trăm mét. Hai thanh trủy thủ này của Hàm gia chính là có cho thêm Đa côn thạch, sắc bén vô bì.

- Cô ở đâu? Diệp Trùng hỏi trong tần số công cộng, hắn vẫn không quên mở hệ thống quang học. Hệ thống quét hình và quang não của Hàm gia là hai bộ phận tệ nhất trong tất cả các linh kiện, muốn dựa vào nó để tìm kiếm Nhuế Băng quả thật là si tâm vọng tưởng. Cho nên Diệp Trùng dứt khoát hết trong tần số công cộng, cũng không sợ đối phương nghe thấy.

Quả nhiên, Nhuế Băng lập tức phân biệt được giọng nói của Diệp Trùng: “Tôi ở đây.”

Diệp Trùng lập tức mau chóng chuyển động hệ thống quang học của Hàm gia. Rất mau hắn liền tìm thấy bóng dáng của Nhuế Băng. Bóng người màu vàng kim đang nhảy trên sống lưng của sinh vật biến dị, tốc độ mau lẹ.

Chất liệu của Thủ Hộ vô cùng mềm mại, thêm vào bó sát người, sau khi Nhuế Băng mặc lên, đường cong thân thể được phác họa ra hoàn toàn. Nếu như Thương ở chỗ này, nhất định sẽ trầm trở về hoàn mỹ của dáng người Nhuế Băng rất nhiều. Luyện tập võ thuật lâu dài, dáng người Nhuế Băng cực kỳ hoàn mỹ, không có chút thịt thừa.

Hàm gia bay thấp, bay về phía Nhuế Băng.

Diệp Trùng đột nhiên nói trong tần số công cộng: “Ta ở sau lưng cô, nhảy!”

Nhuế Băng không chút do dự, đôi chân điểm trên lưng của một con chuột, nhảy vọt lên không. Hàm gia vừa đúng lúc bay qua bên cạnh hắn, nhẹ nhàng dùng tay đón lấy Nhuế Băng, lập tức đặt nàng trên vai Hàm gia.

Diệp Trùng nói: “Chúng ta cần bắt một người về, phải bắt sống.”

- Ừm, được. Ngồi trên vai Hàm gia, trong lòng Nhuế Băng đột nhiên dâng lên chút ngọt ngào.

Một con bướm có đôi cánh năm màu lấm chấm điểm vàng kim, trên vai ngồi một người đẹp màu vàng kim có dáng người hoàn mỹ kinh người, thêm vào một cặp mắt xoay tròn xoắn ốc xen kẽ trắng đen, tạo thành một bức tranh làm người ta vĩnh viễn không sao quên được.

Mấy người này không hề biết tên gọi của Hàm gia, trên thực tế, từ giờ về sau, người ta vẫn luôn dùng Thái Luyện để gọi cái quang giáp mỹ lệ này. Trong lòng mọi người, tên gọi phổ thông này lại đại biểu cho một cái quang giáp tuyệt mỹ thoáng qua trong lịch sử.

- Chuẩn bị. Giọng nói nhẹ nhàng của Diệp Trùng làm tinh thần của Nhuế Băng tập trung vô cùng, từ tư thế ngồi thẳng chuyển thành hơi cong nửa quỳ, chuẩn bị sẵn sàng. Nửa quỳ ở một chỗ như vậy trên vai Hàm gia, không chút động đậy, hướng chỉ còn dưới tình huống Hàm gia bay với tốc độ cao, từ chỗ này cũng có thể thấy được năng lực cân bằng của Nhuế Băng xuất sắc tới cỡ nào.

- Ra tay!

Đôi cánh màu rộng lớn sau lưng Hàm gia đột nhiên biến mất không thấy, mười hai xúc tu mềm mại lại như điện xẹt đâm về phía cái quang giáp đứng trong sinh vật biến dị trước mặt đó, gai nhọn ở đỉnh lao nhanh nhìn không rõ hình dáng thật.

Bụp một tiếng, mười hai xúc tu giống như mười hai cây đinh đóng chặt cái quang giáp này trên đất.

Bóng xám lóe qua, truy thủ Hàm gia quả nhiên sắc bén, trong nháy mắt, tứ chi cái quang giáp này bị Hàm gia chặt xuống, chỉ còn dư lại cái mình. Nhuế Băng đang nửa quỳ bỗng bật lên, truy thủ trên tay vẽ trên vỏ giáp phía trước buồng lái một hình vuông tiêu chuẩn.

Truy thủ của Thủ Hộ gọi là truy thủ của Số hai, sắc bén quả thật làm người ta giận sôi gan, không hề thua kém cặp truy thủ có trợn Đa côn thạch trên tay Hàm gia. Diệp Trùng tới giờ vẫn không rõ Thủ Hộ rốt cuộc là dựa trên loại nguyên lý nào, còn thanh truy thủ này lại là dùng loại vật liệu nào, dùng phương pháp nào để chế tạo.

Cổ Thiếu Trạch quả nhiên là thiên tài a! Cho dù đã cảm khái vô số lần, Diệp Trùng vẫn không tự kìm chế được mà phát ra cảm khái như vậy.

Khều nhẹ một cái, miếng vỏ giáp này liền bay ra xa.

Một loạt biến cố này quá đột nhiên, sư sĩ bên trong quang giáp vẫn không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì thì bỗng phát hiện mình lộ ra trong không khí. Một người vàng nhìn mình, cặp mắt quái dị xen kẽ trắng đen, đây quả thật giống như giấc mơ.

Chẳng lẽ mình đang nằm mộng? Hắn hoài nghi bức tranh ly kỳ trước mắt rốt cuộc có phải là thật không.

Nhuế Băng không trừ trừ chút nào, thân hình lay động, nhẹ nhàng vung tay chặt vào cổ hắn, sư sĩ này lập tức mềm oặt ngã xuống.

Không nói lời nào, Nhuế Băng xách người này, nhảy lên vai Hàm gia. Đôi tay Diệp Trùng cử động, Hàm gia liền mau chóng bay về phía tòa nhà điều bồi, tiến vào một phi hành thông đạo.

Khi Diệp Trùng và Nhuế Băng xách người này tiến vào phòng trữ tồn, mọi người đều lộ ra vẻ ngơ ngẩn.

Thứ bọn họ quan sát là hình ảnh do ống kính nổi quét được, trên đó hoàn toàn không có bóng dáng hai người.

Diệp Trùng quảng sư sĩ mình bắt về trước mặt Griffiths, bình tĩnh nói: “Hắn chắc là vật thí nghiệm đã cấy BD, cô kiểm tra một chút. Ừm, hắn cần mười ngày mới có thể tỉnh lại.” Ý Diệp Trùng là cô có thể tận tình mà nghiên cứu.

Chính ngay lúc này, trên ống kính trên tường, chùm ánh sáng bắn từ mặt đất lên trời trong không trung càng lúc càng ít.

Diệp Trùng và Nhuế Băng nhìn nhau.

- Bọn họ muốn chạy.

- Ừm.

- Chúng ta đuổi theo.

- Được.

Diệp Trùng gọi ra Hàm gia, chui vào buồng lái. Nhuế Băng gọi ra Thủ Hộ, nhảy lên vai Hàm gia, ngồi xuống. Hàm gia mang theo hư ảnh năm màu mỹ lệ bay ra bên ngoài, gây nên một loạt tiếng kêu kinh ngạc.

Griffiths nhìn trừng trừng Hàm gia và Nhuế Băng trên vai nó rời đi, một giọt nước mắt yên lặng rơi xuống.

332. Chương 332: Gặp Định

Bay cả gần nửa giờ, tốc độ mấy cái quang giáp này cuối cùng cũng chậm lại.

Lúc trước đây là một khu thương nghiệp phồn hoa, cao ốc san sát, nhưng hiện giờ lại là một vùng tịch mịch, khắp nơi đều là mảnh vụn thi thể, đã thành một đồng hoang tàn. Mấy cái quang giáp này mau chóng chuyển thành mấy tiểu đội, chui vào giữa mấy cao ốc.

Diệp Trùng chỉ đành khóa chặt một đội ngũ trong đó, đội ngũ này chỉ có hai cái quang giáp, bọn họ rẽ tới rẽ lui, lượn vô số vòng, cuối cùng tiến vào một kho hàng.

Chẳng lẽ đây là đại bản doanh của bọn họ? Diệp Trùng không khỏi có chút do dự, cửa kho hàng cần thực hiện kiểm tra thân phận, phá cửa vào không phải là vấn đề lớn lao gì, chỉ sợ kinh động người ở bên trong.

Hàm gia chuyển sang tường ở mặt khác của kho hàng, đánh giá một lát, xung quanh không phát hiện bóng người nào.

Rút trủy thủ ra, soạt soạt vài cái, vẽ lên bức tường một hình vuông, cánh tay còn lại của Hàm gia lại cẩn thận nhắc hình vuông này. Trong buồng lái của Hàm gia, vẽ mặt Diệp Trùng chăm chú, tốc độ đôi tay đạt tới cực hạn, động tác mềm mại này của Hàm gia có yêu cầu điều khiển rất cao, từ biểu tình trên mặt Diệp Trùng thì có thể nhìn ra.

Hàm gia nhẹ nhàng bóc miếng tường hình vuông này ra, nhưng điều ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng là bức tường vốn dĩ cho rằng là do một lớp tài liệu phức hợp cường độ cao chế thành lại do ba lớp tạo thành, hai lớp trong ngoài là tài liệu phức hợp cường độ cao, ở giữa kẹp lấy lớp siêu hợp kim dày tới năm mươi cm.

Hàm gia cong eo, chui vào trong.

Bên trong khắp nơi đặt đủ loại hàng hóa, rương hòm, Diệp Trùng với ánh mắt sắc bén rất mau phát hiện bóng dáng hai cái quang giáp đó, bọn họ đang đối lưng về bên này, mặt hướng về một lối đi dưới đất. Diệp Trùng thầm kêu thật là nguy hiểm, nếu như bọn họ hướng mặt về bên này, vậy khẳng định là sẽ bị phát hiện.

Lối đi dưới đất thô sơ thế này, hoàn toàn không có bất cứ kiểm tra thân phận nào.

Nhuế Băng nhẹ nhàng nói: “Cửa cống ngầm?” Trong giọng nói lộ ra chút kinh ngạc, liên hệ giữa Diệp Trùng và Nhuế Băng đã thiết lập tần số đặc biệt, hai bên có thể giao lưu rất tiện lợi.

Thì ra là cửa cống ngầm, Diệp Trùng lúc này mới bình tĩnh ngộ, hần bình thường nào chú ý tới điểm này, rốt cuộc là thời gian Nhuế Băng sống ở xã hội này dài hơn nhiều, đối với mấy thứ thường thấy này càng quen thuộc hơn.

Nấp cống ngầm đóng lại.

Mười giây sau, Diệp Trùng phỏng chừng hai cái quang giáp đó đã đi xa mới đi tới cửa cống ngầm, mở nắp cống, Diệp Trùng mang theo Nhuế Băng bay xuống dưới.

Cống ngầm rộng lớn vượt xa ý liệu của hai người, khoảng cách trên dưới xuýt soát gần một trăm mét, quang giáp có thể vô cùng thoải mái bay ở trong, trên tường hai bên mỗi khi qua năm mét lại có một máy lọc không khí, cho nên không khí ở trong này không hề dơ bẩn.

Hệ thống xử lý nước thải của thành phố cực kỳ tiên tiến, nước dơ chảy ở dưới trừ có hơi đục ra thì không hề có thứ gì khác. Nước dơ dưới cống ngầm bị bệ đá ở giữa tách ra, tạo thành hai dòng chảy, bệ đá cứ mỗi mười mét lại có một cái cột thô to, kéo dài thẳng tuột ra xa.

Diệp Trùng điều khiển Hàm gia bay cẩn thận, hai cái quang giáp phía trước đã không thấy bóng dáng. Nhưng may mà chỉ có hai hướng, lựa chọn cần thiết không hề coi là quá nhiều.

- Đi theo hướng nào? Diệp Trùng hỏi. Nhuế Băng đã đi cùng hần, trưng cầu ý kiến của nàng là đương nhiên, hợp tình lý.

Nhuế Băng nhắm mắt, đứng trên vai Hàm gia, đôi tay mở ra, cẩn thận cảm thụ dao động trong không khí, năm giây sau, Nhuế Băng mở mắt, chỉ phía trước nói: “Bọn họ ở phía trước.”

Không hề do dự, Hàm gia đột nhiên tăng tốc tiến tới trước, Nhuế Bằng đứng trên vai Hàm gia giống như không bị ảnh hưởng chút nào, không hề động đậy.

Động lực động cơ Hàm gia mạnh mẽ, bay không phát ra tiếng động, Hàm gia giống như một u linh, yên lặng tiếp cận hai cái quang giáp ở phía trước.

Từ từ, Diệp Trùng dường như cảm thấy có điểm không đúng chút nào.

- Kỳ quái, nơi này tại sao không có mấy quái vật đó. Nhuế Bằng hơi kỳ quái nói. Nàng chuyên sử dụng tinh thần nên cảm giác của nàng nhạy bén hơn Diệp Trùng.

Diệp Trùng lúc này mới biết rốt cuộc là chỗ nào không đúng, trong cống ngầm tuy tối tăm nhưng lại khá sạch sẽ, trong lúc cả hành tinh đều tràn ngập sinh vật biến dị, nơi này lại sạch sẽ thế này, làm sao không làm người tay thấy quái dị.

Theo sau hai cái quang giáp từ xa, phạm vi cống ngầm to lớn làm Diệp Trùng có chút kinh ngạc. Bay lâu như vậy vẫn không tới điểm cuối, dọc đường đều có các thông đạo liên thông, nơi này quả thật là một mê cung dưới đất siêu lớn.

Tối tăm, rộng rãi, yên lặng như tờ, không khí ẩm ướt, trong vòm góc còn mọc rong rêu, trên cột đá dọc đường đã chuyển vàng, tiếng tí tách của giọt nước thỉnh thoảng rơi phía trên ở trong hoàn cảnh yên ắng thế này giống như đập vào trong lòng người ta.

Diệp Trùng mau chóng điều động hệ thống quét hình, phía trước của hai cái quang giáp trước mặt là chỗ giao của mấy đường cống ngầm, cột đá giao thoa dày đặc với nhau.

Trong bóng tối, một luồng sáng đỏ lóe lên rồi mất.

Đồng tử của Diệp Trùng bỗng co rút, hẩn nhìn thấy rõ ràng, buồng lái cái quang giáp ở trước hết đó bị một chùm sáng đỏ xuyên thủng, Diệp Trùng có thể khẳng định, sư sĩ ở bên trong buồng lái đó nhất định sống không nổi.

Hàm gia lập tức dừng gấp, tránh phía sau một cột đá.

Nơi này lại có kẻ phục kích!

Sư sĩ của cái quang giáp phía sau rõ ràng bị dọa cuống lên, liền xuất hiện chút thất thần. Trong giờ phút này, thất thần hoàn toàn không có bất cứ khác biệt gì với tự sát, quả nhiên, trong bóng tối, lại một chùm sáng đỏ chính xác bắn trúng cái quang giáp này.

Kỹ thuật bắn thật cao minh! Diệp Trùng sợ hãi trong lòng, hẩn nhìn thấy rõ ràng, hai chùm sáng vừa rồi đó không hề bắn ra từ một chỗ. Thời gian ngắn ngủi thế này, kẻ phục kích đó lại thực hiện đổi vị trí, hơn nữa, điều đáng sợ là chùm sáng đỏ này lại có thể bắn xuyên buồng lái của quang giáp. Phải biết rằng, vô luận quang giáp loại hình nào, buồng lái đều là vị trí bảo vệ nghiêm ngặt nhất, cũng là bộ phận vỏ giáp dày nhất. Chùm sáng đỏ này lại có thể dễ dàng xuyên thủng buồng lái có vỏ giáp dày như vậy, Diệp Trùng rất hoài nghi Hàm gia của mình có thể cản được hay không.

Mấy kẻ phục kích này rốt cuộc là ai?

Trong bóng tối bay ra hai cái quang giáp.

Một cái khôi giáp hạng nặng kiểu cổ đại màu trắng đen xen lẫn, bảo vệ vai kiểu cánh chim, mỗi bộ vị của quang giáp có đầy hoa văn trắng đen quấn lẫn nhau, một cặp mắt điện tử cho người ta cảm giác như đóng như mở, một vũ khí đáng vẻ cực kỳ kỳ quái ở trên lưng, chủ thể có chút giống trường thương, nhưng ở vị trí gần với mũi thương có hai lưỡi đao cong hình trăng lưỡi liềm, đây chắc là một món vũ khí cổ, nhưng Diệp Trùng nhận không ra.

Cái quang giáp này Diệp Trùng xác định mình chưa từng thấy qua, nhưng không biết tại sao lại có chút cảm giác quen mắt.

Cái quang giáp còn lại là một cái quang giáp màu nâu xám, mắt điện tử đỏ tươi nguy dị nói không ra lời. So với sự vững vàng của cái quang giáp vừa rồi đó, thể hình cái quang giáp này gầy còm hơn nhiều, nữa

thân trên của nó có hình tam giác ngược, Diệp Trùng ít nhất có thể tìm thấy mười hai khoang xạ kích ngầm, trên tay cầm một cây súng màu đỏ tối, thân súng thon dài, vừa nhìn thì biết là hàng cao cấp.

Đối với hệ thống chống quét hình của Hàm gia và Thủ Hộ, Diệp Trùng cực kỳ có tự tin, tới tận bây giờ, vô luận thế nào đều vẫn chưa từng bị hệ thống quét hình phát hiện.

Nhưng thiết luật này lại bị phá vỡ ở đây.

Hai cái quang giáp đột nhiên xoay người, một chùm sáng đỏ bắn trúng vị trí của Hàm gia, màu mà phía trước cột đá cản lại, nếu không, chỉ một cú này thì Diệp Trùng đã lãnh đủ. Diệp Trùng phản ứng cũng cực nhanh, Hàm gia mạnh mẽ lùi lại, đôi cánh rộng lớn bảo vệ Hàm gia và Nhuế Băng nghiêm ngặt.

Bụp nhẹ một tiếng, chùm sáng màu đỏ bắn xuyên cột đá, đánh lên cánh che trước người của Hàm gia, để lại trên đó một vết nám nhỏ. Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào, đôi cánh này của Hàm gia quả nhiên có thể có tính phòng ngự rất tốt với vũ khí năng lượng.

Chỗ này vừa may ở chỗ giao của mấy đường cống ngầm, hoàn cảnh phức tạp, cột đá phân bố hỗn loạn cho bọn họ sự yểm hộ tốt nhất.

Hai cái quang giáp đã từ hai hướng đánh bọc sườn về phía bên này.

- Mỗi người một cái? Diệp Trùng nói.

- Được. Nhuế Băng trở lời vẫn luôn đơn giản, lời vẫn chưa dứt, nàng đã lao đi như điện.

Cái Diệp Trùng gặp phải là cái quang giáp trắng đen xen lẫn đó, đối phương đã sớm như gặp đại địch, thanh vũ khí trên lưng đó đã nắm trên tay, truy thủ của Hàm gia cũng đã sớm rút ra, nằm trong bàn tay, đôi cánh trên lưng thoáng cái thu lại, ở địa hình phức tạp thế này, đôi cánh ngược lại không tiện.

Đối phương lại có thể phát hiện ra mình làm Diệp Trùng hơi kinh ngạc, nhưng thấy đối phương xông tới, chiến đấu đã không cách nào tránh né được, lúc này mà bỏ chạy, khả năng bị đánh chết càng lớn hơn. Phải biết rằng, đối phương có một sư sĩ bắn tỉa thực lực siêu quần.

Đã không có lựa chọn khác, vậy thì chiến đấu đi.

Diệp Trùng không hề sợ sệt nghênh đón, đối phương rõ ràng là một cái quang giáp cận chiến, ở loại địa hình này, cho dù là quang giáp tầm xa, Diệp Trùng cũng không hề sợ hãi chút nào, càng huống chi còn là quang giáp cận chiến?

Cận chiến, là chiến đấu sở trường nhất, cũng là yêu thích nhất của Diệp Trùng.

Cao thủ, đối phương vừa nhìn thì biết là cao thủ, Diệp Trùng từ tốc độ không gấp, không chậm của đối phương thì có thể nhìn ra. Sư sĩ bên trong quang giáp màu trắng đen này nhất định là một tay lão luyện có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Tốc độ của Hàm gia cũng không lên tới mức cao nhất.

Khoảng cách giữa hai bên là năm trăm mét, gần như là đồng thời, hai cái quang giáp không hẹn mà cùng đột ngột tăng tốc.

333. Chương 333: Căn Cứ Dưới Đất

Nhưng Hàm gia lại hoàn toàn là một loại phong cách khác, đôi cánh sau lưng đã được thu lại. Hàm gia với thể hình nhỏ thó giống như thích khách ẩn hiện trong bóng tối, không ngừng mượn địa hình, lợi dụng tốc độ, giống như u linh vây quanh quang giáp trắng đen. Chỉ cần đối phương hơi lộ ra kẽ hở, truy thủ màu xám gỗ trên tay Hàm gia liền vạch ra một hư ảnh. Mỗi lần như vậy, quang giáp trắng đen liền luống cuống tay chân. Còn mười hai xúc tu mềm mại trên lưng Hàm gia xuất quỷ nhập thần, nguy dị tới mức làm người ta sợ hãi.

Phòng thủ của quang giáp trắng đen càng thêm nghiêm mật, giọt nước không lọt. Điều làm Diệp Trùng kinh ngạc nhất là đối phương hoàn toàn không sử dụng bất cứ vũ khí có tính phòng ngự nào, thí dụ như khiên chắn, mà chỉ dựa vào cây trường thương cổ quái đó hóa giải tất cả chiêu thức của mình. Thủ đoạn thật cao minh! Càng đánh trong lòng Diệp Trùng càng sợ hãi. Với lại, chỉ cần tốc độ của hắn hơi giảm một

chút, cây trường thương có dáng vẻ cổ quái đó lập tức như dòi bám vào xương, âm hồn bắt tán bám theo Hàm gia, làm cho Diệp Trùng hoàn toàn không dám giảm tốc, chỉ cố hết sức điều khiển Hàm gia điên cuồng vây quanh cái quang giáp này.

Diệp Trùng không biết, đối phương so với hắn càng kinh ngạc hơn. Đối phương đã tận hết sức lực chẳng qua cũng chỉ vừa có thể thủ được. Cách đánh của đối phương nguy dị dị thường, hai thanh trủy thủ ở trong bóng tối lại không có chút ánh sáng nào. Điều làm hắn buồn bực nhất là góc độ mỗi lần xuất hiện của hai thanh trủy thủ này, toàn bộ đều là chỗ yếu nhất của mình. Ngoài ra, một khi trủy thủ chém ra đao đầu tiên, tiếp theo chính là công kích như cuồng phong bạo vũ, ép tới mức hắn suýt nữa thở không ra hơi. Còn mấy xúc tu đó càng thêm xảo quyệt, lóe lên rồi mất, làm hắn đau đầu vô cùng.

Nếu như để người quen biết hắn biết hắn lại bị người ta ép tới mức độ thế này, không biết có ai tin không.

Hai bên giằng co không nhường nhau, mọi người đều đang so kiên nhẫn. Vô luận ai lộ ra sơ hở trước, vậy thứ chờ đợi hắn chắc chắn là đả kích có tính hủy diệt. Hai người ai cũng không ngờ lâm vào khổ chiến thế này, nhưng đã tới mức độ này, không phải ai nói muốn rời khỏi thì có thể rời khỏi được.

Giống hai cái quang giáp này, Nhuế Băng cả cái quang giáp còn lại cũng lâm vào khổ chiến.

Khẩu súng bắn tia màu đỏ trên tay cái quang giáp màu nâu xám đó chính xác vô bì, hơn nữa nhãn lực của sư sĩ đó cũng cao siêu vô cùng. Hắn tự nhiên nhìn ra thứ đối phương mặc là quang giáp mini. Quang giáp mini căn bản không phải đối thủ của quang giáp thông thường, đây là thường thức. Nhưng hắn vô cùng buồn bực phát hiện, thường thức này lại bị đánh đổ ở chỗ này. Lực bạo phát của tên đó quả thật quá đáng sợ, tránh né quả thật đã tới trình độ kinh thể hãi tục. Nếu như chỉ như vậy thì còn tốt chút, điều làm hắn sắp phát điên lên nhất là bộ pháp của đối phương quả thật đã tới mức không hợp thói thường, hắn không có một lần có thể hoàn thành khóa mục tiêu. Mồ hôi lạnh yên lặng men theo cột sống chảy xuống.

Nếu như người hắn gặp phải là võ thuật gia khác mặc Thủ Hộ nói không chừng cũng đã sớm chết mấy lần rồi, nhưng hắn lại xui xẻo gặp phải Nhuế Băng. Thời cổ đại, thứ võ thuật gia sợ hãi nhất chính là vũ khí đại loại như cung tên cường nổ, loại vũ khí tầm xa này thậm chí có thể làm cho một đứa trẻ chỉ cần huấn luyện sơ sài giết chết một võ thuật gia trải qua mấy mươi năm khổ luyện.

Có sát chiêu thì tất nhiên sẽ xuất hiện phá chiêu. Mấy võ thuật gia tận hết sức lực nghiên cứu làm sao né tránh mấy vũ khí tầm xa trí mạng này, điều này làm xuất hiện kỹ xảo né tránh vũ khí tầm xa. Nhưng mấy kỹ xảo này tùy theo sự hưng thịnh của vũ khí năng lượng mà trở thành chiêu thức hoa hòe hoàn toàn vô dụng, đã sớm bị chôn vùi trong lịch sử. Cho dù có người biết cũng sẽ không đi luyện tập loại kỹ xảo vô dụng này, bởi vì nó hoàn toàn không có giá trị thực dụng.

Đáng tiếc, người hắn gặp phải là Nhuế Băng.

Kỹ xảo võ thuật của Nhuế gia tự thành một mạch, hơn nữa bảo tồn cực kỳ hoàn hảo. Từ nhỏ đã chuyên tâm luyện tập, ngoài ra, người tuân thủ truyền thống nghiêm ngặt như nàng, cơ hồ đối với mỗi một món kỹ xảo xuất hiện trong lịch sử gia tộc mình rồi được bảo tồn hoàn hảo đều thuộc nằm lòng.

Với lại, đừng quên nàng còn là một giới giả. Kỹ xảo trên tay người khác hoàn toàn không có bất cứ giá trị nào, nhưng ở trên tay nàng lại phát ra uy lực khác hẳn. Cộng thêm sự linh mãnh về mặt tinh thần, làm dự đoán của nàng cực kỳ chính xác, điểm này vô cùng tương tự với mấy thuật thừa sư đó của Tông sở.

Chính vì nguyên nhân như vậy nàng mới không bị đối phương đánh trúng. Nhưng nàng hiện giờ cũng không dễ chịu. Không chỉ thể lực tiêu hao vô cùng to lớn, xạ kích chính xác của đối phương cũng gây ra áp lực khổng lồ với nàng, lần nào nàng cũng cảm nhận được áp lực của tử vong một cách sâu sắc. Có ba lần, chùm sáng đỏ đều xuất xuyết lướt qua nàng.

Hai bên ai cũng không ngờ ở chỗ này lại gặp được đối thủ cường hãn như vậy, bây giờ lại lâm vào khổ chiến thế này, mỗi người đều thâm kêu khổ trong lòng, không thể không dồn hết tinh thần ứng chiến.

Cuối cùng vẫn là đối phương thỏa hiệp. Trong tần số cộng cộng đột nhiên vang lên một giọng nam trầm ồm: “Anh bạn, chỉ đơn thuần là hiểu lầm. Chúng ta đừng tay thế nào?”

- Được! Diệp Trùng trả lời. Cứ đánh tiếp, tuyệt đối là lưỡng bại câu thương. Thời gian giao chiến dài thế này, đối với thực lực của nhau đều có hiểu biết tương đối. Vô nghi, lúc này cùng nhau bãi chiến mới là kết

quả tốt nhất.

Quang giáp trắng đen lập tức co lại phòng thủ, Diệp Trùng vừa nhìn thấy, Hàm gia đột nhiên lui ra sau, trụy thủ dưới sườn giống như rắn độc ẩn giấu vào chỗ bí mật, phát ra bất cứ lúc nào, nếu như đối phương vừa đuổi tới, thanh trụy thủ này tuyệt đối đủ để trí mạng.

Quang giáp trắng đen xẹt một cái, biến vào trong bóng tối.

Hàm gia cũng lặn vào bóng tối, ẩn thân sau một cột đá. Vừa đứng vững, Nhuế Băng mặc Thủ Hộ liền xuất hiện ở trên vai Hàm gia.

Qua cả nửa phút, Diệp Trùng mới nói: “Bọn họ đi rồi.”

Nhuế Băng hít thở gấp rút, vừa rồi nàng vì không bị đối phương bắn trúng, không ngừng chạy đổi hướng, thể lực tiêu hao cực lớn. Hơn nữa, nàng không giống Diệp Trùng, chiến đấu tàn khốc thể này, nàng vẫn là trải qua lần đầu. Âm ảnh tử vong vẫn luôn quanh quẩn trong đầu nàng càng tăng nhanh tốc độ tiêu hao thể lực của nàng. Nếu như không phải nàng tâm chí kiên định vô bì thì nàng đã sớm gục ngã rồi. Tần số của hai người vẫn luôn nói với nhau, tiếng hít thở gấp rút của Nhuế Băng có thể nghe rõ ràng.

Trầm mặc hồi lâu, Diệp Trùng đột nhiên hỏi một câu không đầu vào đâu: “Cô không sao chứ?”

Nhuế Băng ngó người, nhưng lập tức như không việc gì nói: “Không sao.” Thủ Hộ mềm mại dựa sát vào.

Phần mặt Nhuế Băng, một đường cong hơi cong lên trên nhợt ẩn nhợt hiện trong bóng tối.

- Ủm, vậy thì đi nào.

Hai cái quang giáp dẫn đường đã tiêu tùng. Mà chỗ này vừa đúng là chỗ giao của mấy đường cống ngầm, hết cách, hai người chỉ đành chọn đại một đường trong đó. Hàm gia mang theo Nhuế Băng yên tĩnh, cẩn thận men theo đường cống ngầm bay tới trước.

Rất mau, Diệp Trùng liền phát hiện vận may của họ dường như không tồi. Bởi vì số lượng ống kính nổi trong mỗi góc dọc đường tăng mạnh, xem ra bọn họ thật sự thử đúng đường rồi.

Diệp Trùng hiện giờ cũng không biết Hàm gia và Thủ Hộ rốt cuộc có thể tránh được sự quét hình của mấy ống kính nổi này không. Hai cái quang giáp vừa rồi đó làm sao phát hiện ra bọn họ, Diệp Trùng tới giờ cũng nghĩ không hiểu. Đương nhiên, khả năng lớn nhất chính là quang giáp của bọn họ đã trang bị hệ thống quét hình phi thường cường hãn.

Nhưng đã tới chỗ này lại nửa đường quay về, đó khẳng định là một quyết định khá ngu ngốc.

Men theo đường cống ngầm tiến tới trước, địa thế dần dần hướng lên trên, mực nước phía dưới từ từ trở nên nông, tới phần sau thì đã là mặt đất. Có thể nhìn ra đoạn cống ngầm này bình thường nhất định có người quét dọn, xung quanh có không ít dấu vết.

Trước mắt là một cánh cửa hợp kim, cửa lại đang mở rộng. Suy nghĩ một hồi, Diệp Trùng và Nhuế Băng liền định tiến vào. Khi bay qua cánh cửa hợp kim đó, độ dày của cửa hợp kim rõ ràng dọa Diệp Trùng nhảy dựng lên. Dày tới mười mét, dày như vậy, đừng nói là súng, ngay cả pháo công suất nhỏ chút cũng đánh không hư.

Sau khi đi vào, bên trong bỗng nhiên sáng lạn, một đại sảnh hình tròn, nhưng lại không một bóng người. Khắp nơi trên mặt đất rải rác các loại chip đủ màu, bừa bãi không chịu nổi.

Cẩn thận đi vào trong, vẻ mặt Diệp Trùng lại không khỏi hơi biến sắc. Nơi này là một phòng thí nghiệm, khắp nơi đặt các loại thiết bị dùng để nuôi cấy BD, nhưng mấy thiết bị này đã bị phá hoại, trong các loại vật đựng cũng trống rỗng không có gì.

Lại đi qua vài căn phòng giống như vậy, Diệp Trùng và Nhuế Băng vẫn không phát hiện một ai. Nơi này rõ ràng là một căn cứ thí nghiệm, xây dựng một căn cứ thí nghiệm quy mô thế này dưới đất, hao phí rất kinh người.

Căn phòng trong cùng là phòng tư liệu, không giống sự bừa bãi của những nơi khác, chỗ này hoàn hảo vô tổn, không có dấu vết có người di dời.

Diệp Trùng từ trong Hàm gia đi ra, Nhuế Băng cũng thu hồi Thủ Hộ. Hai người tò mò đánh giá căn phòng tư liệu này. Trang hoàng trong phòng tư liệu cực kỳ đơn giản, trong góc có một cái tủ cao cỡ một người, bên trong không có cái gì. Chỗ khác xung quanh đều đặt vô số con chip với đủ quy mô, chúng được đặt theo số hiệu quy định đặc biệt.

Mà trên màn hình ở ngay chính giữa đang hiển thị tình hình xảy ra hiện giờ của các chỗ có ống kính nổi. Nhưng điều làm Diệp Trùng để ý là có một hàng hình ảnh đang dùng một loại tốc độ khá kinh người giảm thiểu từng cái một.

Đột nhiên, trên màn hình xuất hiện hai bóng người. Một người trong đó rõ ràng là vị Từ lão đó của học viện Ân Cách Lạc Đế, người còn lại là một người trung niên. Phương hướng đi vào của hai người chính là phòng tư liệu hai người Diệp Trùng và Nhuế Băng đang ở.

Đánh giá xung quanh một lượt, ánh mắt Diệp Trùng rơi trên cái tủ trong góc đó. Cái tủ chỉ cao hơn một người, miễn cưỡng có thể đủ cho hai người nghiêng mình trốn.

- Vào đây. Diệp Trùng tự mình vào trước, sau đó kêu Nhuế Băng.

Nhuế Băng nhìn thấy chút không gian chỉ còn lại trong tủ đó, một mảng hồng từ phần cổ của nàng lan lên trên, ngập ngừng hai giây, nàng liền chen vào.

Diệp Trùng vội vàng đóng cửa tủ lại.

Cái tủ cực kỳ hẹp, hai người chen chúc ở bên trong, kề sát bên nhau, dọa cho Nhuế Băng cử động cũng không dám cử động. Vô luận ai cử động, cảm giác dị thường trên thân thể đều làm trái tim nàng đập nhanh hơn.

Hai người quả thật dán quá gần vào nhau, hơi thở ấm nóng của Diệp Trùng cũng có thể phun lên cổ phần của Nhuế Băng.

Một loại cảm giác dị thường lan khắp giữa hai người.

- Cô đang run. Diệp Trùng nói.

- Không có. Trong lời nói của Nhuế Băng mang theo chút mùi vị trấn định một cách miễn cưỡng.

- Cô đích xác đang run, tần suất mỗi phút ở giữa chín mươi hai tới một trăm ba mươi sáu. Diệp Trùng dị thường khẳng định nói. Nếu như cho hẳn thời gian, hẳn có thể thu hẹp phạm vi con số này hơn nữa, có thể đạt tới mục đích chính xác.

- Không có. Giọng nói nhỏ như muỗi, Nhuế Băng cắn chặt môi, mặt đỏ rực. Đáng tiếc không gian chỗ này, nàng ngay cả cúi đầu cũng không làm được, thân thể vẫn không tự chủ được mà hơi run. Tuy không biết Nhuế Băng tại sao mở mắt nói chuyện mà như vậy, nhưng Diệp Trùng không nói tiếp.

Hai người đều yên lặng, dán sát một chỗ, cả hai đều có thể cảm giác được nhịp tim của đối phương. Không biết tại sao, Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy mình có chút miệng khô lưỡi nóng, hơi thở ra cũng giống như lửa, hơi thở trở nên nặng nề.

Dường như cảm nhận được dị dạng của Diệp Trùng, hô hấp của Nhuế Băng cũng trở nên có chút gấp rút.

334. Chương 334: Vận Mệnh

Nhuế Băng cảm giác mình hiện giờ giống như sắp bốc cháy, nếu như hiện giờ nàng có gương, nàng sẽ phát hiện thật ra nàng hiện giờ toàn thân đều ửng đỏ, toàn thân phát nhiệt.

Mùi thơm thoang thoảng kỳ dị xa xăm mà quen thuộc lại một lần nữa len vào mũi Diệp Trùng.

Bụng dưới như lửa đốt, không tự kìm chế được, Diệp Trùng hơi cúi đầu, lại làm ra động tác y chang năm đó, ở trên cần cổ lộ ra ngoài bộ đồ luyện công màu trắng của Nhuế Băng, thè lưỡi ra nhẹ nhàng liếm một cái!

Vẫn là cảm giác dường như mơ hồ, dường như quen thuộc đó a, ký ức như thủy triều tràn vào trong đầu Diệp Trùng, bức tranh đã từng quen biết thoáng qua trước mắt hắn.

Nhuế Băng như bị sét đánh chết, toàn thân bỗng nhiên căng cứng, đôi tay không tự chủ được nắm chặt lấy đôi tay của Diệp Trùng.

Nửa phút sau.

- Tay của cô rất mềm. Diệp Trùng đánh giá khách quan.

Nhuế Băng như điện xẹt, thả lỏng đôi tay đang nắm chặt Diệp Trùng, trái tim đập thành thịch.

Chính ngay lúc này, Diệp Trùng nghe thấy tiếng bước chân hai người tiến vào, sức chú ý lập tức dời đi, nghiêng tai lắng nghe.

Từ lão và người trung niên đi vào phòng tư liệu.

Từ lão thở dài một tiếng: “Ài, quả nhiên vẫn xảy ra chuyện, ta biết người của Hôi cốc khẳng định sẽ không ngồi nhìn, các người quá gấp rồi.”

Thần sắc người trung niên u ám, nói: “Đúng vậy, mấy người này, dã tâm quá lớn, giờ xảy ra chuyện, ai nấy lại chạy còn nhanh hơn thỏ.”

- Người cũng rời đi sớm chút đi. Trên mặt Từ lão đều vẽ nản lòng, phẩy phẩy tay: “Thứ bọn họ mang đi đều là đồ giả, tư liệu cốt lõi ở trong này. Người tìm đi, ký hiệu ZX7868O76, SD7865468 và RMO876556, ba con chip này mới là tư liệu cốt lõi, ta đã sớm tính được trong tổ chức chỉ e có nội gian.”

Người trung niên lắc lắc đầu: “Tôi cũng không muốn đi, nghiệt chúng ta gây ra quá nhiều rồi, chết ở chỗ này cũng coi như là tội có báo ứng.”

- Người hãy còn trẻ. Từ lão thở dài một tiếng. “Con đường sau này hãy còn dài.”

- Còn nói sau này gì chứ. Người trung niên cười bí hiểm: “Tôi tới giờ vẫn không biết BD là ai phát tán ra, thật con bà nó đồ táng tận lương tâm! Sống, chỉ e cả đời cũng không thể sống yên ổn, vẫn không bằng chết thoải mái. Ài, nếu như không phải như vậy, mấy người bên trong đó cũng sẽ không chú ý tới chúng ta nhanh như vậy.”

Liếc nhìn màn hình, Từ lão lạnh nhạt nói: “Bọn họ tới rồi.”

- Ủ, chết trên tay bọn họ tôi cũng không có lời oán trách gì. Thần sắc người trung niên như thường: “Tất cả vật thí nghiệm của chúng ta đều bị bọn họ giết rồi.”

Lập tức trên mặt lộ ra chút vẻ cô ngạo: “Hừ, nếu như cho ta thêm nửa năm, trình độ mấy vật thí nghiệm này tuyệt đối có thể chống chọi bọn họ. Đáng tiếc... ài, có lẽ là ý trời.” Người trung niên có chút mất hết hưng phấn: “Năm đó, bọn họ đuổi ta khỏi Hôi cốc, vốn dĩ cho rằng mình sẽ có một ngày có thể... ài, không ngờ, cuối cùng vẫn là chết trên tay của bọn họ.”

- Người đến chắc là Trung Lang Thị, Hôi Tích Thú, ài, bọn họ chỉ dựa vào hai người thì ép chúng ta tới mức độ này, người bên trong xem ra xem trọng chúng ta rồi, lại phải hai người bọn họ tới. Hừ, nếu như không phải có nội gian, muốn ép chúng ta tới mức này cũng không đơn giản như thế. Quét một vòng màn hình, Từ lão đối với nội gian đó cảm hận không thôi.

Nghe thấy Từ lão nói tới tên hai cái quang giáp đó, người trung niên hơi run rẩy.

Nhuế Băng hoàn toàn nghe không hiểu, sự chú ý của nàng đặt cả lên người Diệp Trùng, thấy sự chú ý của Diệp Trùng dời đi, nàng ngược lại trở nên không khẩn trương lắm, cảm nhận nhịp tim của Diệp Trùng, giờ phút này, Nhuế Băng hy vọng vĩnh viễn cứ thế này.

Đối thoại của hai người, Diệp Trùng nghe ra chút manh mối, hai người này chắc là có quan hệ dây mơ rễ má với Hôi cốc. Diệp Trùng đột nhiên nhớ tới hai người của Hôi cốc gặp được trên tàu vũ trụ đó, rồi lại nghĩ tới hai cao thủ vừa rồi, mấy người này rốt cuộc là quan hệ thế nào?

Hai cái quang giáp bay thẳng vào phòng tư liệu, rõ ràng chính là hai cái quang giáp mà Diệp Trùng, Nhuế Băng vừa gặp phải đó.

Từ lão và người trung niên đối diện hai cái quang giáp, vẻ mặt bình tĩnh.

Người trung niên nhìn quang giáp trắng đen, mang theo chút trào phúng: “Thế nào? Đường đường Trung Lang Thị Bắc Quảng, cao thủ đứng đầu Hôi cốc, nhìn thấy bạn cũ lại ngay cả gặp mặt một lần cũng không dám đi ra sao?”

Yên lặng như tờ.

Đột nhiên buồng lái của quang giáp trắng đen mở ra, bên trong nhảy ra một người, vũ khí của cái quang giáp còn lại chỉ thẳng hai người, chỉ sợ hai người sẽ có cử động nguy hiểm gì đó.

Nếu như Diệp Trùng có thể nhìn thấy, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện sư sĩ nhảy ra từ trong quang giáp trắng đen chính là người trung niên trong số hai người đi ra từ Hôi cốc mà hắn đã gặp được trên tàu vũ trụ đó.

- Mạc Ngôn, không ngờ chúng ta gặp mặt trong loại tình huống này. Bắc Quảng ngập ngừng hồi lâu mới mở miệng. Diệp Trùng ở trong tủ lập tức nghe ra đây chính là giọng nói của sư sĩ bên trong quang giáp trắng đen vừa mới giao thủ với mình đó.

Ninh Mạc Ngôn thần sắc phức tạp, trầm mặc cả nửa phút mới hơi tự chế giễu nói: “Đúng vậy, ý trời làm con người không sao suy đoán được a. Gã ngốc không chút tên tuổi năm đó, giờ lại thành cao thủ thanh danh hiển hách của Hôi cốc, mà, ta là thiên tài năm đó lại bị đuổi khỏi Hôi cốc. Ha ha, bây giờ lại sa sút tới mức độ này, tạo hóa quả nhiên trêu người a!”

- Mạc Ngôn, ta biết, việc năm đó sai không phải ở ngươi. Bắc Quảng thành khẩn nhìn Ninh Mạc Ngôn: “Ta chỉ muốn hỏi một vấn đề.”

- Vấn đề gì? Ninh Mạc Ngôn nhướng mày, có chút trào phúng.

- BD có phải là người phát tán ra không? Bắc Quảng trầm giọng hỏi.

Một luồng phần uất dâng lên từ trong ngực của Ninh Mạc Ngôn, hắn vừa muốn trào phúng mấy câu, nhưng đối mặt với ánh mắt của Bắc Quảng, từng màn, từng màn một của cuộc sống lúc trước thoáng qua trước mắt hắn. Bức tranh hai bé trai cùng nhau vui đùa chạm vào chỗ mềm mại nhất trong lòng hắn, sự phần uất vừa dâng lên đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng.

Lời lên tới miệng, hắn không tự chủ được mà nói lời thật: “A Quảng, không phải ta! Thật đó.”

Bắc Quảng sâu sắc nhìn Ninh Mạc Ngôn, Ninh Mạc Ngôn không hề hoảng sợ đón lấy ánh mắt hắn, lát sau, Bắc Quảng gật đầu nói: “Mạc Ngôn, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ tìm thấy kẻ thả BD ra.”

Ninh Mạc Ngôn biết người huynh đệ năm xưa này trước giờ nói một không hai, gật đầu, không nói gì.

Bắc Quảng xoay mặt, mang theo vài phần tôn kính, hỏi: “Từ lão, ta thật sự nghĩ không ra ngài tại sao lại tham gia cái này!”

- Người sau này sẽ biết. Từ lão lạnh nhạt nói: “Ta chỉ nhắc nhở ngươi một câu, mấy tên bên trong đó, hừ hừ... Nói tới đây Từ lão đột nhiên ngậm miệng không nói. Qua cả nửa ngày mới nhẹ nhàng thở dài: “Ta sẽ không nói, với ngươi mà nói, biết nhiều ngược lại là việc xấu.”

- A Quảng, việc này ngươi không cần tra nữa, trong này phức tạp hơn ngươi nghĩ nhiều. Ninh Mạc Ngôn nhìn thấy quang mang lấp lóe trong mắt Bắc Quảng liền biết lời của mình không có chút tác dụng nào. Hắn đối với tính khí của huynh đệ ngày xưa cùng nhau lớn lên này hiểu như lòng bàn tay, một khi hắn lộ ra loại ánh mắt này, hắn nhất định không tra rõ ràng thì sẽ không ngừng nghĩ.

Thở dài một tiếng, Từ lão nhìn Bắc Quảng, bình tĩnh nói: “Các ngươi ra tay đi, ta không muốn trở về Hôi cốc nhìn mấy tên đó, chết ngược lại là dứt khoát.”

Ninh Mạc Ngôn thần sắc cũng bình tĩnh nói: “Đúng vậy, nếu như ngươi thật sự muốn tốt cho ta thì ra tay đi. Trở về trong đó tội phải chịu càng nhiều, ngươi cũng biết rồi, hừ hừ, bọn họ cũng chưa chắc có thể được như sở nguyện.”

Bắc Quảng hiểu rất rõ, nếu như mang bọn họ về, chỉ e bọn họ sẽ chịu sự giày vò vô tận. Thần sắc u ám, trong mắt không thể tự đè nén, lộ ra vẻ đau thương, sâu sắc nhìn Ninh Mạc Ngôn, Ninh Mạc Ngôn thần nhiên nhìn.

Hai người giống như trở về tình cảnh cùng nhau vui đùa thời thơ ấu.

Cẩn rằng, đột nhiên xoay người, Bắc Quảng mạnh mẽ phẩy tay.

Hai chùm sáng đỏ, chính xác bắn trúng mi tâm của Ninh Mạc Ngôn và Từ lão.

Bắc Quảng xoay người thì đã nước mắt chảy đầy mặt, yên lặng đi tới trước thi thể của Ninh Mạc Ngôn, lao tới quỳ xuống, bình bình bình, dùng lực đập đầu ba cái, khi đứng dậy trên trán đã đỏ thẫm vết máu.

Để mặc nước mắt ngang dọc trên mặt, Bắc Quảng ngậy ngốc nhìn Ninh Mạc Ngôn trên đất. Biểu tình trên mặt khi chết của Ninh Mạc Ngôn vô cùng bình tĩnh, không có chút thống khổ nào.

Trải qua tận ba phút, Bắc Quảng kiên quyết xoay người, chui vào buồng lái.

- Đội trưởng, nơi này... Trong tần số, đồng bọn cẩn thận hỏi. Chỉ cần không phải tên ngốc đều nhìn ra tâm tình của Bắc Quảng lúc này bi thương tột độ.

Tình bạn giữa Bắc Quảng và Ninh Mạc Ngôn, hẳn biết chút ít. Hai người cùng nhau lớn lên, Bắc Quảng làm người thô kệch, còn Ninh Mạc Ngôn từ nhỏ thì thông tuệ hơn người, bị khen ngợi là thiên tài, cảm tình hai người cực tốt, như anh em ruột. Bắc Quảng do thô kệch, vụng về, luôn bị người khác bắt nạt, mỗi lúc như vậy đều là Ninh Mạc Ngôn thay hắn ra mặt.

Mà Bắc Quảng sở dĩ có thể có được thành tựu hiện giờ cũng không thể tách rời Ninh Mạc Ngôn. Bắc Quảng từ nhỏ đã cực kỳ tin phục Ninh Mạc Ngôn, toàn bộ giáo trình huấn luyện của hắn là do một tay Ninh Mạc Ngôn bố trí. Khi vừa nhìn thấy đội trưởng và trước khi tiếp nhận huấn luyện chính quy, hắn nhớ đội trưởng vẫn một mực chiếu theo kế hoạch huấn luyện mà Ninh Mạc Ngôn vạch ra cho y để thực hiện huấn luyện.

Sau này không biết vì chuyện gì, Ninh Mạc Ngôn bị đuổi khỏi Hôi cốc. Còn Bắc Quảng tuy là kẻ thô kệch, nhưng cực kỳ chuyên cần, khắc khổ, hơn nữa tác phong vô cùng vững vàng, từng bước tiến lên trên. Sau khi hắn có được quang giáp Trung Lang Thị liền thật sự trèo lên hàng ngũ cao thủ đứng đầu Hôi cốc.

- Tạc Trạo, thứ có giá trị bên trong đã chuyển đi rồi. Bắc Quảng đỡ đỡ nói, hắn vẫn trầm luân trong nỗi đau thương to lớn.

Lẹ làng bố trí ổn thỏa đạn nổ mạnh siêu nén, hai cái quang giáp liền mau chóng rời khỏi phòng tư liệu.

Hai cái quang giáp vừa rời khỏi phòng tư liệu, Diệp Trùng liền vội mở tủ ra, số hiệu của ba con chip vừa rời Từ lão nói, hắn nhớ vô cùng rõ ràng.

Không rảnh nói với Nhuế Băng, Diệp Trùng mau lẹ tìm kiếm ba con chip đó trong đám con chip chất đống.

Trong khoảnh khắc Diệp Trùng rời khỏi tủ, Nhuế Băng có chút mất mát, nhưng lập tức khôi phục như thường.

Một con chip màu lam, một con chip màu đỏ, một con chip màu vàng. Xác định số hiệu không sai, Diệp Trùng mừng rỡ, lập tức gọi quang giáp ra, quăng lại một câu “chúng ta đi”, chui vào buồng lái. Đã sớm chuẩn bị, Nhuế Băng cũng lập tức gọi quang giáp ra, nhảy lên vai Hàm gia, ngồi xuống.

Trong đường cống ngầm, Hàm gia chở theo Nhuế Băng, tốc độ đã tăng tới mức cao nhất.

Vô luận là Diệp Trùng hay Nhuế Băng đều biết, trước mắt thời gian chính là mạng sống! Bọn họ phải tới được vị trí an toàn trước vụ nổ.

335. Chương 335: Quang Giáp Đỏ Đẩu (thượng)

Nhưng hắn vẫn không ngốc tới mức đi hỏi Diệp Trùng. Hiện giờ ở học viện Jersey, địa vị của Diệp Trùng người khác hoàn toàn không thể thay thế được. Lãnh đạo trường ban đầu của học viện Jersey gần như đã

chết toàn bộ trong tai họa này, chính đang lúc quần long vô thủ, Diệp Trùng dùng thân phận của một anh hùng đứng ra, ra sức vận hồi cục diện, với lại hiện giờ mấy trăm sư sĩ chiến đấu này đều là do hấn mang tới.

Lực chiến đấu cá nhân cường hãn, Lam Hỏa dịch nguy dị nhưng uy lực mạnh mẽ, thân phận thần bí, mấy cái này đều làm cho Diệp Trùng mau chóng trở thành thần tượng của mấy học viên may mắn sống sót của học viện Jersey này.

Trong phòng thí nghiệm, chỉ có ba người Diệp Trùng, Nhuế Băng, nhìn chăm chăm quang não, trên mặt Griffiths không có chút sắc máu nào, lầm bầm nói: “Bọn họ lại...”

Sắc mặt của Diệp Trùng cũng không tốt lắm, ba con chip mang về từ căn cứ dưới đất, thứ ghi chép bên trong là tư liệu, số liệu thí nghiệm và tâm đắc mười năm trở lại đây của bọn họ. Điều làm người ta tức giận là vật thí nghiệm của bọn họ lại toàn bộ là con người, hơn nữa số người tử vong trong đó đã không dưới ba trăm người, chỉ nghĩ thôi thì đã làm người ta lông tóc dựng đứng.

Nhìn Griffiths với vẻ mặt huyết sắc rút hết sạch sẽ, Diệp Trùng không khỏi nhú mày, lên tiếng cắt ngang sự trầm tư của nàng ta: “Lúc này không phải lúc nghĩ mấy thứ này, cô tìm thấy phương pháp giải quyết BD chưa?” Muốn tiêu hóa mấy tư liệu này cần thời gian rất lâu, nhưng trước mắt lại có việc càng quan trọng hơn cần phải làm.

Griffiths lúc này mới hoàn hồn lại, sắc mặt vẫn không tốt, nhưng nàng nghĩ một lát nói: “Biết kết cấu của nó, thứ khác sẽ dễ dàng thôi, tôi lập tức sẽ có thể chế ra.” Nàng lúc này mới nghĩ tới bên ngoài có nhiều học viên có thể mất mạng bất cứ lúc nào như thế.

Lời nói vừa dứt, nàng liền vùi đầu vào trong công việc, Griffiths là một người điên cuồng làm việc không hơn không kém, từ việc nàng tới giờ vẫn độc thân thì có thể nhìn ra được. Cho dù lúc trước thầy của nàng từng khuyên nàng phải bỏ chút thời gian trên vấn đề cá nhân của mình nhưng nàng vẫn như cũ. Sau khi thầy của nàng qua đời, trừ đau buồn, nàng càng vùi đầu vào trong nghiên cứu, nhưng cũng chính sự cố chấp này của nàng mới có thể làm nàng trẻ như vậy mà có thành tựu nồng hậu thế này.

Nhìn thấy Griffiths đang trầm tư, Diệp Trùng lấy con chip trong quang não ra, bỏ vào túi, nhìn Nhuế Băng, rồi lui ra khỏi phòng.

Vừa đi ra, Diệp Trùng và Nhuế Băng liền nghe thấy bên ngoài ầm ĩ.

Người khác nhìn thấy Diệp Trùng đi ra, vội vàng lớn tiếng hét: “Ra rồi, hấn ra rồi.”

Diệp Trùng không khỏi nhú mày, một đám người đang giao lưu với mấy sư sĩ đó. Chín trăm sư sĩ Diệp Trùng mang tới tổn thất nặng nề, trận chiến này trực tiếp tổn thất gần ba trăm sư sĩ, chiếm một phần ba tổng lực chiến đấu, trong đó tổn thất của Thạch gia nhỏ nhất, từ chỗ này có thể thấy sức chiến đấu của sư sĩ Thạch gia là mạnh nhất trong ba nhà.

Hoa Bách không biết từ chỗ nào chui ra, vọt tới trước mặt Diệp Trùng, thấp giọng nói: “Mấy người này hình như tới không có ý tốt.”

Nhìn thấy Diệp Trùng đi ra, một đại hán là người đứng đầu xông tới trước mặt Diệp Trùng, đánh giá Diệp Trùng từ trên xuống dưới một lượt, hỏi: “Người chính là tên điều bồi loại lửa lam đó?” Đại hán này xem ra rất mạnh mẽ, cơ nhục phát triển, một bộ đồ chiến đấu bị cơ nhục làm căng chặt cứng.

Lời này vừa thốt, mọi người xung quanh đều không nói gì, cả tòa nhà học đường im phăng phắc. Trên mặt rất nhiều người đều lộ ra vẻ phẫn nộ, lời này quả thật là quá vô lễ rồi.

Trong mắt Nhuế Băng ở bên cạnh Diệp Trùng lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Diệp Trùng không để ý, mà lại từ từ quét qua người dẫn đầu ba đội ngũ, ánh mắt ba người dẫn đầu có chút né tránh.

- Ai để bọn họ vào? Diệp Trùng bình tĩnh hỏi, giọng nói không hề lên giọng, nhưng lại gây cho người ta áp lực cực lớn, mọi người đều không khỏi ngừng hô hấp.

Ba người dẫn đầu xoay mặt đi, giống như không nghe thấy.

Diệp Trùng gật đầu, vẫn bình tĩnh nói: “Thì ra các vị chính là phục tùng mệnh lệnh như vậy, quả nhiên không hổ là sư sĩ chiến đấu.” Trên mặt Diệp Trùng nhìn không ra bất cứ hỉ nộ ai lạc nào, ngữ điệu giống như đang thuật lại một việc bình thường vô cùng.

Ánh mắt người xung quanh nhìn mấy sư sĩ này lập tức trở nên có chút coi thường.

Ở thiên hà Hà Việt, sư sĩ biên chế và sư sĩ thông thường khác hẳn nhau, sư sĩ biên chế so với sư sĩ thông thường vô luận là đãi ngộ và địa vị đều cao hơn rất nhiều, bọn họ là nhân viên có nhiệm vụ chiến đấu, nhưng đồng thời, kỷ luật của sư sĩ biên chế so với sư sĩ thông thường nghiêm khắc hơn nhiều, một điều quang trọng nhất trong đó chính là tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh.

Không phục tùng mệnh lệnh đối với sư sĩ biên chế là một việc có tính chất cực kỳ nghiêm trọng, cũng khó trách người xung quanh lộ ra vẻ coi thường.

Về mặt ba người dẫn đội trong khoảnh khắc trở nên khó coi vô cùng, bọn họ vốn dĩ không nguyện ý tới, chỉ là cấp trên ra lệnh như vậy, bọn họ không thể không bảo vệ Diệp Trùng và Nhuế Băng. Điều bọn họ canh cánh trong lòng là vừa rồi Diệp Trùng từ trong sáu cái quang giáp giống như vui đùa thoải mái thoát vây, hơn nữa quang giáp sử dụng còn là Hãn Quang. Trong mắt bọn họ, điều này chính là tương đương với việc ở trước mặt nhiều người như vậy cho bọn họ hai cái bạt tai. Dưới tình huống hãn có quang giáp khác mà lại sử dụng Hãn Quang, đây không phải rõ ràng là làm bọn họ xấu hổ sao?

Cho nên bọn họ cố ý không cần mấy người này, bọn họ chính là muốn thấy Diệp Trùng xấu mặt.

Nhưng không ngờ miệng lưỡi tên xem ra ngốc nghếch này lại lợi hại như vậy, lên án không phục tùng mệnh lệnh đối với sư sĩ biên chế mà nói là thứ khá nghiêm trọng, ánh mắt người xung quanh làm bọn họ lập tức trở nên cực kỳ xấu hổ.

Người dẫn đội của Thạch gia cắn răng đi tới trước, biện bạch nói: “Người không hề ra lệnh không cho phép người khác tiến vào.” Lời này làm Hoa Bách không khỏi hừ lạnh hai tiếng, trong tình huống thế này, bảo trì cảnh giác, không tùy tiện cho người tiến vào là điều mỗi một sư sĩ biên chế hoàn toàn phải làm, căn bản không cần bất cứ mệnh lệnh nào.

- Ừm. Diệp Trùng gật đầu, từ từ quét qua ba người dẫn đội này, nhìn tới mức mấy người dẫn đội này tê cả da đầu, câu tiếp theo của Diệp Trùng lại lập tức làm cho ba người dẫn đội lâm vào thế khó xử: “Vậy ta hiện giờ ra lệnh, đuổi bọn họ ra cả đi.”

Ba người dẫn đội nhìn nhau, ai nấy nghếch mặt ra.

Đại hán đó lập tức tức giận: “Hừ, khẩu khí thật lớn, hừ, cho dù Thạch Tham tới cũng không dám nói với ta như vậy, hừ, ngươi có là cái gì?” Thạch Tham là người Thạch gia, khá nổi tiếng, đại hán nói ra lời này có chút kiêu ngạo.

Trong mắt Nhuế Băng vẫn luôn yên lặng bùng phát sắc lạnh, mái tóc chính tề trước trán phát phơ, cũng không nhin được nữa, thân hình lay động, thoáng cái tới trước mặt đại hán này, vung tay tát một cái. Công phu dưỡng thân tu khí của nàng cực sâu, vốn dĩ tuyệt không dễ dàng nổi nóng, cho dù người khác chỉ mũi nàng chửi, nàng cũng có thể làm như không thấy, nhưng không biết tại sao, khi nàng nhìn thấy người khác nói năng vô lễ như vậy với Diệp Trùng, nàng liền không nhịn được.

Thân hình Nhuế Băng như điện, hơn nữa việc xảy ra đột ngột, trong lúc cấp bách, đại hán đó thò tay ngăn cản, cổ tay Nhuế Băng khẽ lật, đại hán lập tức cần hụt.

Bốp, tiếng vang rõ vô cùng, cái tát này mạnh mẽ đánh lên mặt của đại hán này.

Nhuế Băng tức hãn vô lễ, ra tay khá nặng, trên mặt đại hán lập tức hiện ra dấu năm ngón tay rõ ràng. Đại hán mở to mắt, vẻ mặt kinh ngạc, giống như không thể tin mọi thứ vừa mới xảy ra. Nhuế Băng giống như chữ từng cử động, yên lặng đứng bên cạnh Diệp Trùng.

Mọi người ngược lại hít một hơi khí lạnh!

Ba người dẫn đội cũng bị Nhuế Băng chấn nhiếp, cô gái mặc đồ trắng xem ra có chút lạnh lùng này lại lợi hại như vậy, cú vừa rồi đó mau như tia chớp, thay vào bản thân bọn họ cũng tuyệt đối tránh không được.

Nếu như không phải bạt tai, mà nhẹ nhàng cửa nơi cổ họng của đại hán, tiếng xương vỡ răng rắc trong đầu ba người dẫn đội làm bọn họ run rẩy trong lòng.

Vẻ kinh ngạc trên mặt đại hán mau chóng biến thành xấu hổ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Được, con bà nó, hôm nay lại có người dám tát lão tử, hừ hừ...” Hắn muốn thốt vài câu tục tằn, nhưng nhìn thấy Nhuế Băng mặc bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết đứng bên cạnh Diệp Trùng, trong lòng khản trương, nửa câu sau cố sức nuốt ngược vào trong bụng.

- Tiểu tử, ngươi dám quang giáp đồ đấu không? Đại hán cảm hận nói. Nhuế Băng nghe thấy đại hán gọi Diệp Trùng là tiểu tử, không khỏi nhíu mày, dọa cho đại hán lùi lại vài bước.

Diệp Trùng quay mặt sang hỏi Hoa Bách: “Quang giáp đồ đấu là cái gì?”

Hoa Bách ngược mắt liếc nhìn đại hán, mau chóng trả lời: “Quang giáp đồ đấu chính là do hai người phân biệt điều khiển hai cái quang giáp tiến hành quyết đấu, không hạn chế điều kiện, nhưng không thể có người khác tham gia, hai bên tự mình ra tiền cược.”

- Ta tại sao phải cùng hắn thực hiện quang giáp đồ đấu? Diệp Trùng hỏi.

Hoa Bách lập tức toát mồ hôi, ánh mắt người xung quanh nhìn Diệp Trùng giống như nhìn người ngoài hành tinh. Đại hán cười chế nhạo nói: “Hắc hắc, quả nhiên là tên hèn nhát, có còn là đàn ông không? Thật con bà nó yếu đuối...” Nhìn thấy Nhuế Băng lại nhíu mày một lần nữa, đại hán vội vàng ngậm miệng.

Hoa Bách đau đầu vô cùng, hắn nên dùng lời thế nào để giải thích vấn đề này, hồi lâu sau mới lắp ba lắp bắp nói: “Nếu như anh thắng, anh có thể yêu cầu hắn tiền cược đã thương lượng lúc bắt đầu, thí dụ tiền bạc, thí dụ quang giáp, hoặc là thứ khác.” Ở thiên hà Hà Việt, quang giáp đồ đấu là một việc thường xảy ra, hầu hết mọi người đều không chọn rút lui, bởi vì trong nhận thức chung, sư sĩ phải có một trái tim dũng cảm.

- Ừm. Diệp Trùng lúc này mới lộ ra chút vẻ hứng thú, quay mặt lại, hỏi đại hán: “Ngươi có gì?”

336. Chương 336: Quang Giáp Đồ Đấu (trung)

Loại người đẹp có vẻ phong tình thành thực này vô nghi cực kỳ có lực sát thương đối với học viên trẻ tuổi, soạt cái ánh mắt mọi người lập tức tập trung trên người nàng ta. Cô gái này vẫn mỉm cười như cũ, thoải mái nhìn Diệp Trùng, có chút khiêu khích. Đại hán thấy cô gái này lên liền vội vàng lùi sang một bên.

Vô số học viên điên cuồng kêu gào trong lòng, ta chính là muốn cô a! Ngay cả người quen nhìn các loại phụ nữ như Hoa Bách, nhìn thấy cô gái này cũng không khỏi lộ ra vẻ thương thức.

Đối diện người đẹp người người yêu thích còn không kịp này, Diệp Trùng lại nhíu mày, vẫn hỏi thẳng thừng: “Các người có cái gì?”

Cô gái mặc đồ tây cười nhẹ, một cặp mắt hạnh nhân lưu chuyển sóng mắt, đầy ý tứ nhìn Diệp Trùng nói: “Tiên sinh ngài muốn cái gì, cứ việc đưa ra, tôi xem xem chúng tôi có thể làm được hay không a.” Trước mắt giống như hai bên đàm phán, ai lộ ra con bài tẩy của mình trước thì người đó sẽ ở thế bị động, sự lao luyện của người đẹp mặc đồ tây làm vẻ thương thức trong mắt trong mắt Hoa Bách lại tăng thêm vài phần.

- Cô nói. Diệp Trùng lắc đầu, thứ hắn cần quá nhiều, hắn cũng không biết rốt cuộc là cần cái gì, với lại mấy người này đột nhiên chui ra, ai biết bọn họ tới cùng là tới vì cái gì? Bỗng nghĩ tới Lam Hỏa vừa rồi đại hán đó nói, chẳng lẽ bọn họ là vì Lam Hỏa dịch mà tới?

Lam Hỏa dịch trong mắt Diệp Trùng quả thật không có giá trị lớn gì, bọn họ đại động can qua thế này chính là vì Lam Hỏa dịch ư? Nhưng bọn họ thế nào biết Lam Hỏa dịch chứ?

Gặp phải loại đàn ông không chút nói phong độ này, Tô San không khỏi có chút đau đầu. Hôm nay, Tô San đột nhiên nhận được thông báo khẩn của cấp trên, yêu cầu nàng dẫn người lập tức tới học viện Jersey, từ

trên tay một thiếu niên có dung mạo khá xấu lấy một loại công thức chất lỏng có thể đốt thành lửa lam. Do nguyên nhân hệ thống thông tin ở rất nhiều chỗ bị phá hoại, trên hành tinh Chu Gian hiện giờ chỉ có cực ít địa phương vẫn có thể giữ được liên lạc, còn mạng mô phỏng lại chẳng khác gì đã bị hư hỏng hoàn toàn. Hình ảnh không cách nào truyền qua lại, nàng chỉ đành tự mình dẫn người đi, không ngờ vừa tới chỗ này Hùng Mạc Xung lại làm hỏng việc. Con heo này, Tô San thầm mắng trong lòng. Thân phận Hùng Mạc Xung khá đặc biệt, tuy bị nàng chỉ huy nhưng không phải quan hệ cấp trên, cấp dưới, nàng cũng chẳng có cách nào.

Cũng may là cục diện vẫn chưa xấu tới mức không cách nào thu thập, nghe nói là quang giáp đồ đầu, nàng liền thả lỏng. Tính khí Hùng Mạc Xung tuy vô cùng không tốt nhưng tỉ lệ thuận với tính khí của hắn là bản lãnh của hắn, hắn vẫn là tên vô cùng lợi hại.

Điều nàng cần làm hiện giờ là làm sao để thiếu niên này cắn câu, nếu như mỗi câu không hấp dẫn hắn, vậy thì tình hình của thiếu niên này thế nào cũng sẽ không đồ đầu. Cảm giác thiếu niên xấu xí này gây cho Tô San rất đặc biệt, trên người hắn phảng phất như có một loại khí chất vượt xa tuổi tác của hắn.

Thân thủ của cô gái mặc đồ trắng bên cạnh hắn đo cũng làm nàng kinh ngạc vô cùng. Hùng Mạc Xung lại chịu thiệt thòi trên tay nàng. Tuy sở trường của Hùng Mạc Xung không hề là võ thuật nhưng võ thuật của hắn cũng không yếu, nhưng lại ngay cả một đòn của cô gái này cũng không cản được, thân thủ thật khủng bố.

Ngược lại sáu trăm sư sĩ này nàng lại không để trong lòng, mâu thuẫn giữa bọn họ nàng vừa nhìn liền nhận ra ngay.

- Chi bằng chúng ta cược một cái quang giáp cao cấp thì sao? Áo ảnh 3000? Keanu Seth? Thiên Thái Đồng? Tô San một hơi đưa ra mấy cái quang giáp cao cấp, giá mấy cái quang giáp này vô cùng cao, mỗi cái đều không dưới năm triệu điểm, là quang giáp đỉnh cấp mà rất nhiều sư sĩ mơ ước có được.

A, mọi người xung quanh lập tức bật lên hàng loạt tiếng kêu kinh ngạc, ngay cả Hoa Bách cũng lộ ra ánh mắt kinh dị, tiền cược lớn thế này rất ít thấy, hắn không khỏi cảm thấy chú hứng thú với lai lịch của người đẹp.

Nếu như là lúc trước, Diệp Trùng nói không chừng vẫn rất động tâm, nhưng từ sau khi một đêm giàu sự, xung kích của mấy triệu điểm đối với thần kinh của hắn đã vô cùng nhỏ, huống chi hắn hiện giờ không hề thiếu quang giáp, tiền bạc trên người hắn đã đủ cho hắn mua mấy cái quang giáp thế này.

Khi hắn rời khỏi hành tinh Dật Cúc, sợ trên người hắn thiếu tiền, Quả lão đại nắm giữ tài vụ đã giúp Diệp Trùng chuẩn bị một thẻ một trăm triệu điểm, lại vì sợ hắn làm mất, một trăm triệu điểm này chia thành mười thẻ, mỗi thẻ mười triệu điểm. Về sau vẫn là Diệp Trùng cảm thấy mang nhiều tiền như vậy hoàn toàn không cần thiết, mới mang theo năm thẻ. Nhưng năm mươi triệu điểm đã đủ cho hắn mua mười cái quang giáp thế này rồi.

- Không hứng thú. Diệp Trùng trực tiếp từ chối.

Người đứng xem xung quanh lại nhốn nháo lên, tiền cược khổng lồ như vậy, bọn họ chỉ e cả đời mới gặp lần đầu, nhưng điều kiện ưu đãi như vậy mà vị thiếu niên này lại vẫn từ chối.

Tô San cũng không khỏi có chút ngạc nhiên, loại điều kiện này lại còn có người từ chối? Chẳng lẽ hắn sợ mình không đưa ra được điều kiện tương ứng? Tự cho mình đã hiểu rõ, Tô San cười nói: “Anh có phải sợ mình không bỏ ra được tiền cược tương ứng? Yên tâm đi, chúng tôi sẽ không cần anh bỏ ra thứ có giá trị ngang ngửa, chúng tôi chỉ cần...”

Tô San vẫn chưa nói hết thì bị giọng nói bình tĩnh của Diệp Trùng cắt ngang: “Là công thức của Lam Hỏa dịch phải không?”

Tô San ngẩn người, lúc này mới tỉ mỉ đánh giá thiếu niên có tướng mạo không xuất chúng này, hắn làm sao biết được chứ? Tô San không khỏi trầm ngâm. Đột nhiên, nàng bỗng phát hiện, hình như từ đầu tới cuối, mình đều ở vị trí bị động, nói nhiều như vậy, mình lại ngay cả bất cứ tin tức gì của đối phương cũng đều không biết.

- Xin hỏi tiên sinh tôn tính đại danh. Tô San hơi cong người, khuôn ngực bởi vì nghiêng tới trước mà hơi lộ ra lại dấy lên một loạt tiếng nuốt nước miếng ừng ực, nàng trước sau đặt Diệp Trùng ở vị trí đối thủ thật sự.

- Trần Mộc. Diệp Trùng đối với việc sử dụng tên giả cứ tiện tay mà làm.

- Trần tiên sinh đối với điều kiện của chúng tôi đã không cảm thấy hứng thú, vậy sao không nói ra điều kiện, chúng tôi cũng rất dễ thương lượng a. Trên mặt Tô San vẫn treo nụ cười.

- Một tỷ điểm. Diệp Trùng lạnh nhạt nói.

Xung quanh yên lặng như tờ, mọi người đều nhìn Diệp Trùng như nhìn một tên ngốc.

Hoa Bách ở một bên soạt cái, hàm suýt nữa cũng rớt ra.

Mặt Tô San cũng đầy vẻ không thể tin được, nhưng sức miễn dịch của nàng rõ ràng tốt hơn người khác rất nhiều, miễn cưỡng cười nói: “Trần tiên sinh, chẳng lẽ là chúng tôi nghe lầm sao?”

- Một tỷ điểm, nếu như cô bỏ tiền ra mua công thức này thì cũng được. Diệp Trùng nửa có nửa không nói. Công thức của Lam Hỏa dịch Diệp Trùng không hề cảm thấy có chỗ này quý giá, nhưng không bán thì thôi, đã bán đương nhiên phải bán giá cao.

Tô San lắc đầu: “Giá Trần tiên sinh đưa ra quá cao, vượt quá giới hạn của chúng tôi quá nhiều.” Một tỷ điểm là khái niệm gì, điểm số giá trị khổng lồ thế này, ngay cả nàng cũng phải báo cáo lên cấp trên. Trong ánh mắt của Hùng Mạc Xung ở bên cạnh giống như sắp phun ra lửa, phần nộ quát nói: “Một tỷ điểm, con mẹ ngươi chỉ bằng dứt khoát đi cướp đi!”

- Nếu như các người cảm thấy không thích hợp thì thôi vậy. Diệp Trùng không để ý nói.

Hùng Mạc Xung tức tới mức suýt nữa xông tới cho gương mặt trông thể nào cũng đáng ghét đó của Diệp Trùng một chưởng, nhưng nhìn thấy ánh mắt liếc nhìn hần của Nhuế Băng, giống như từ trên đầu dội xuống một thùng nước lạnh, lập tức bình tĩnh lại. Con ả này quả thật quá lợi hại, lão tử trêu không được. Hùng Mạc Xung căm hận nhìn Diệp Trùng, nhưng chân lại không dời nửa bước, thành thật đứng tại chỗ.

Tô San suy nghĩ chóng vánh, cười nhẹ nói: “Trần tiên sinh mở miệng quá lớn rồi, cho dù chúng tôi đồng ý, điều này làm chúng tôi nhất thời làm thế nào, tới đâu mà kiếm một tỷ chứ?” Ánh mắt quét qua gần sáu trăm sư sĩ xung quanh, trong lòng lại thầm than người mình dẫn theo quá ít. Nàng vốn cho rằng trong một học viện bình dân lại há có nhân vật lợi hại gì chứ? Đường như lai lịch của thiếu niên này không nhỏ, điều này cũng làm Tô San càng lúc càng thận trọng hơn, mệnh lệnh cấp trên giao cho nàng vì liên lạc không tốt mà có chút không rõ ràng, nhưng rành rành nắm bắt ý cấp trên, nàng vẫn nghe ra quyết tâm phải có bằng được Lam Hỏa dịch gì đó này của cấp trên.

- Quyền sở hữu tài sản cũng có thể quy đổi. Diệp Trùng nói. Đối với một điểm này, hần vẫn là thời gian trước học tập mới biết, nếu không hần nào biết thứ như là quyền sở hữu tài sản gì chứ. Trên tư liệu lịch sử, đặc biệt là chiến loạn, mấy thứ khế ước sở hữu tài sản này thường xuất hiện lặp đi lặp lại.

Mắt Tô San xoay một cái, cười nói: “Nếu như là như vậy, vậy chúng tôi có thể suy nghĩ một lát, ừm, chúng tôi ở hành tinh Thái Tuệ có một mỏ Hoàng Tinh Thiết, tuy quy mô có chút nhỏ, nhưng quy đổi ra, một tỷ điểm lại có dư, không biết ý tiên sinh thế nào?”

Hoàng Tinh Thiết, trái tim Diệp Trùng đột nhiên đập mạnh, Hoàng Tinh Thiết chỉ là một loại khoáng sản cực kỳ phổ thông, và không có chỗ đặc biệt, nhưng chỗ Diệp Trùng để ý lại không phải cái này.

Nhìn thấy Diệp Trùng dường như có chút dao động, Hoa Bách vội vàng nhắc nhở Diệp Trùng: “Hành tinh Thái Tuệ cực kỳ xa xôi, nó cách vành đai toái tinh tử vong vô cùng gần, số dân bản địa trên hành tinh Thái Tuệ phi thường ít ỏi, hầu hết đều là hải tặc, thương có vài hải tặc bổ sung ở đó, trị an khu vực đó rất kém.”

Vốn dĩ cho rằng Diệp Trùng nghe thấy mấy thứ này nhất định sẽ cự tuyệt, không ngờ Diệp Trùng lại đáp ứng dứt khoát dị thường: “Được.”

Tô San vừa rồi còn phiền não Hoa Bách phá việc tốt của nàng, trả lời sảng khoái của Diệp Trùng lại làm nàng cảm thấy mình có phải là nghe lầm rồi không, không kìm chế được hỏi: “Vậy Trần tiên sinh đồng ý

rồi?”

- Đúng. Diệp Trùng gật đầu.

Tô San mừng rỡ, chỗ mở đó vốn dĩ chính là chỗ bỏ đi của tổ chức, không ngờ hôm nay lại có thể tìm được kẻ xài hoang thế này, cho dù thua cũng không sao, người xung quanh đều dùng một loại ánh mắt nhìn tên ngốc nhìn Diệp Trùng.

- Chi bằng chúng ta trực tiếp giao dịch đi. Tô San hiện giờ hạn không thể dứt khoát giao dịch trực tiếp, như vậy cũng giảm được rủi ro.

- Không, cái này chúng ta quang giáp đổ đầu. Diệp Trùng dáng vẻ kiên quyết nói.

- Vậy thì ký kết hợp đồng quang giáp đổ đầu đi. Tô San sợ Diệp Trùng hối hận, vội vàng phái người về lấy chứng minh quyền sở hữu mỏ khoáng đó.

- Được.

Hai người ký kết hợp đồng quang giáp đổ đầu tại chỗ, sư sĩ lấy chứng minh quyền sở hữu tài sản cũng trở lại, Diệp Trùng cũng viết ra công thức của Lam Hỏa dịch ngay tại chỗ.

- Nếu như người có thể thắng, thưởng mười triệu điểm. Một câu nói nhẹ nhàng của Tô San lập tức đốt lên ngọn lửa chiến đấu của Mạc Xung, Hùng Mạc Xung hiện giờ hạn không thể tiến lên xé tên đáng ghét mà lại tham lam đó thành từng mảnh.

Hùng Mạc Xung gọi quang giáp ra.

- Thiết Diện võ sĩ!

- Trời ơi! Là Thiết Diện võ sĩ!

Oành cái, mọi người đều sôi sục. Ai cũng không ngờ, đại hán như con gấu ngốc này lại chính là Thiết Diện võ sĩ đỉnh đỉnh đại danh. Thiết Diện võ sĩ là một sư sĩ cực kỳ nổi tiếng, nhưng trước giờ đều không nghe nói hẳn thuộc thế lực nhà nào, mấy tên này hôm nay rốt cuộc là thế lực phương nào? Lại có thể lôi kéo được Thiết Diện võ sĩ!

Trận chiến nổi tiếng nhất của Thiết Diện võ sĩ là đơn thương độc mã tiêu diệt hai mươi một cái quang giáp. Điều không giống với việc nửa thật nửa ảo của sư sĩ nổi tiếng khác là trận chiến đó của Thiết Diện võ sĩ là thật. Lần đó là Thiết Diện võ sĩ đứng lúc trên đường ngồi tàu về nhà, gặp phải một hải tặc cỡ nhỏ ước có hơn một trăm cái quang giáp. Hải tặc cỡ nhỏ này tuy số lượng không nhiều, nhưng chiến đấu lại phi thường mạnh mẽ, trong một trăm cái quang giáp lại có hai mươi lăm cái quang giáp cao cấp.

Mà sư sĩ bố trí trên cả con tàu vũ trụ chỉ có mười hai người, Thiết Diện võ sĩ chính là dẫn dắt mười hai sư sĩ này xuất chiến. Thiết Diện võ sĩ chỉ dựa vào sức chiến đấu cường hãn của mình, tiêu diệt hai mươi một cái quang giáp, toàn bộ hai mươi một cái quang giáp này đều là quang giáp cao cấp, trong đó còn bao hàm thủ lĩnh của đám hải tặc này, trận chiến này có ít nhất năm trăm người xem.

Vốn dĩ chỉ có chút nổi tiếng, hẳn cũng vì trận chiến này mà trở nên nổi tiếng ai cũng biết, nhưng tính khí nóng nảy, xung động của hẳn làm cho hẳn vẫn luôn lựa chọn đơn độc một mình, từ chối rất nhiều lời mời của thế gia và sư sĩ đoàn cỡ lớn.

Thứ mà sư sĩ được người ta truyền tụng là quang giáp của bọn họ mà không phải là tên của bọn họ, thí dụ như Già Cơ.

Nhìn quang giáp của mình, Hùng Mạc Xung như đổi thành một người khác, trong mắt lấp lánh sự kiêu ngạo không sao xóa được và chiến ý sôi trào, hoàn toàn ngược lại điều này, trên mặt lại chỉ có sự nghiêm túc và lạnh lùng.

Thiết Diện võ sĩ chính là tên gọi quang giáp của Hùng Mạc Xung, từ hình dáng mà xét, đây đích xác giống như một võ sĩ mang mặt nạ sắt, tứ chi thô to làm người ta không tự chủ mà liên hệ tới dáng người cường tráng của Hùng Mạc Xung. Khiên tay trái, kiếm tay phải, trang bị thường thấy nhất cũng là kinh điển nhất, bề mặt quang giáp không có bất cứ hoa văn nào, nhưng lại có thể nhìn thấy rất nhiều vết chém nhỏ. Song

mỗi bộ phận của quang giáp đều được bảo dưỡng cực kỳ tốt, đặc biệt là một số chỗ then chốt, sáng bóng như mới.

Một cái quang giáp đơn giản như vậy nhưng không có ai coi thường, sùng sùng mà đứng, một loại khí tức sau trăm trận chiến xộc thẳng tới, đây là một quang giáp chiến đấu thật sự, không có bất cứ hoa hòe nào, nhưng có thể làm người ta sinh ra vài phần cảm giác thâm liệt, lạnh lẽo.

Không nói gì, Diệp Trùng bình tĩnh gọi Hàm gia ra.

Hàm gia nhỏ bé lại một lần nữa nở rộ vẻ mỹ lệ dường như yếu ớt của nó trước mặt mọi người.

337. Chương 337: Quang Giáp Đồ Đấu (hạ)

Quang giáp đồ đấu thế này nếu như không ghi hình lại, Hoa Bách tin rằng mình chỉ e sẽ tiếc nuối cả đời.

Hắn vừa lấy ra máy ghi hình, đang chuẩn bị mở máy, đột nhiên không biết từ chỗ nào bay tới một trủy thủ, bình, đánh cho máy ghi hình trên tay hắn tan nát.

Máy ghi hình yêu quý bị hủy, cho dù là loại người tốt tính như Hoa Bách cũng không khỏi tức giận. Ngắc đầu lên, nhưng thấy trên tay Tô San còn chơi đùa với một thanh trủy thủ khác, nhìn chằm chằm Hoa Bách, cười nói: “Tiểu đệ đệ, ghi hình bậy bạ không phải là thói quen tốt đâu a.”

Lửa giận của Hoa Bách lập tức tan thành mây khói, vung về cười xấu hổ không thôi. Quay lên vốn dĩ chính là một việc vô cùng không có đạo đức, cũng là việc rất phạm cổ kỵ, người ta nói cũng không sai. Biết mình đuối lý, Hoa Bách chỉ đành miệng ngậm hoàng liên (có khổ tự biết) thôi.

- Bắt đầu!

Hai người giống như hai mũi tên rời cung, đồng thời xông về phía quang giáp của mình. Trong quang giáp đồ đấu, tốc độ chui vào buồng lái là một chỉ tiêu cực kỳ quan trọng. Nó sẽ tạo ra ảnh hưởng trực tiếp đối với kết quả cuối cùng.

Sư sĩ chết trên tay võ thuật gia có trên 90% đều là trong quá trình không hề coi là dài này.

Hùng Mạc Xung tuy tướng tá ngốc nga ngốc nghếch, động tác lại vô cùng linh hoạt, tốc độ lại không hề chậm hơn Diệp Trùng bao nhiêu, nhưng hắn chạy lại như núi rung đất chuyển, khí thế kinh người, giống một cái máy mở đường hạng nặng. Trái ngược với hắn, Diệp Trùng lại phiêu hốt như quỷ my, thường là mũi chân nhẹ điểm, cả người liền im hơi lặng tiếng mà lao về phía trước.

Diệp Trùng vào buồng lái trước Hùng Mạc Xung, nhưng vẫn chưa ngồi vững, Hùng Mạc Xung cũng đã vào buồng lái.

Ở bước đầu tiên, chênh lệch thực lực giữa hai bên không hề rõ ràng. Diệp Trùng dẫn đầu trong mắt mấy học viên đó của học viện Jersey là việc bình thường vô cùng. Sự cường hãn của Diệp Trùng ở phương diện võ thuật, bọn họ chính mắt nhìn thấy, rất nhiều người còn tiếc nuối trong lòng, vòng này Diệp Trùng dẫn trước quả thật là quá ít rồi.

Hùng Mạc Xung lại không nghĩ như vậy, khi dư quang khoe mắt liếc thấy tên tiểu tử này hình như tới trước mình một bước, trái tim hắn đập mạnh. Trước khi gia nhập tổ chức này, hắn vẫn luôn là một sư sĩ tự do. Quang giáp đồ đấu giữa sư sĩ tự do rất thường xảy ra, trong khoảng thời gian này, đây cũng từng là nguồn thu chủ yếu của hắn. Cho nên đối với vòng này, hắn từng tập trung khổ công luyện tập, tới tận bây giờ, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp phải người còn nhanh hơn mình ở vòng này.

Chẳng lẽ tên tiểu tử này thâm tàng bất lộ?

Trước mắt lại không có thời gian để hắn đi đắn đo kỹ vấn đề này. Sau khi ngồi vững, thành thạo mà mau chóng khởi động quang giáp.

Đối phương chắc là cũng vừa khởi động, Hùng Mạc Xung nghĩ thầm, theo thói quen liếc nhìn hệ thống quét hình. Không nhìn không khẩn trương, vừa nhìn hẩn liền ngưng ngay.

Trên màn hình lại trống không.

Làm sao có thể?

Phản ứng đầu tiên của Hùng Mạc Xung chính là đối phương đã trốn đi rồi. Nhưng suy đoán này lập tức bị hẩn phủ định, không thể nào, đối phương tuyệt không thể nhanh như vậy. Thời gian tên đó vào buồng lái so với mình sớm hơn chẳng bao nhiêu. Trong thời gian ngắn như vậy, hẩn hoàn toàn không thể nào ẩn náu được, ngay cả cao thủ có trình độ cao nhất cũng không thể nào.

Chẳng lẽ hệ thống quét hình của mình hư rồi? Điểm này lại có khả năng, nhưng hẩn nhớ quang giáp của mình trước giờ bảo dưỡng đều rất tốt a. Việc xui xẻo thế này cũng để hẩn gặp phải sao? Với lại hư không sớm không muộn, lại nhẽ ngay lúc quan trọng thế này mà hư, điều này cũng thật quá kỳ lạ rồi.

Kinh nghiệm chiến đấu của Hùng Mạc Xung cực kỳ phong phú, lập tức mở hệ thống quang học. May mà phạm vi quang giáp đồ đấu không hề lớn, hệ thống quang học miễn cưỡng có thể ứng phó. Nhưng điều này dường như không phải là một điểm báo tốt a, suy nghĩ này không tự chủ được mà nhảy ra trong đầu hẩn.

Mở hệ thống quang học, một cái quang giáp mỹ lệ tới mức gần như làm người ta nghẹt thở lắc lư vài cái giăng kín cả màn hình. Hùng Mạc Xung bị dọa nhảy dựng, tay đặt trên bàn điều khiển cử động theo phản xạ.

Tốc độ nhanh thật, đối phương lại vui vẻ như vậy mà xông tới trước mặt mình, Hùng Mạc Xung có chút kinh ngạc.

Nhưng hẩn cũng không sợ, Thiết Diện võ sĩ làm một cú chặn đòn tiêu chuẩn.

Bình lớn một tiếng, Thiết Diện võ sĩ lập tức lùi ra sau mấy bước. Thể hình của Hàm gia so với Thiết Diện võ sĩ tuy nhỏ hơn nhiều, cũng nhẹ hơn nhiều, nhưng sức mạnh bao hàm bay với tốc độ cao này rất khủng bố.

Sau khi Thiết Diện võ sĩ đỡ đòn, thân hình hơi nghiêng, không vội không vàng lại đỡ một cái, lại một tiếng kim loại va chạm lớn, cú đột kích bất ngờ của Hàm gia lại bị Thiết Diện võ sĩ chặn lại. Truy thủ sắc bén vô bì của Hàm gia chỉ lưu lại trên cái khiên lớn của Thiết Diện võ sĩ hai vết tích mới.

Phòng thủ thật cao minh, trước mắt Diệp Trùng sáng lên. Hàm gia xoay gấp một cái, đôi cánh giống như một đôi cánh bướm sau lưng vô vội vài cái mạnh mẽ, không chút dự báo xuất hiện ở sau lưng Thiết Diện võ sĩ.

Hoa Bách thất thanh a một tiếng kinh ngạc, còn Tô San cũng đột ngột bước tới trước một bước, cặp mắt đầy vẻ chấn kinh. Động tác mà cái quang giáp hoa lệ, yếu ớt đó vừa làm ra hoàn toàn là vi phạm nguyên lý động lực học không khí!

Làm sao có thể? Xuất thân danh môn, Hoa Bách có ánh mắt phi thường chuẩn xác.

Hùng Mạc Xung trước mắt hoa lên, quang giáp vừa rồi vẫn đang trước mắt đột nhiên mất đi bóng dáng. Phía sau! Gần như là phản ứng bản năng, Thiết Diện võ sĩ đột nhiên nghiêng tới trước, giống như sắp té ngã.

Một bóng xám xuýt soát lướt qua bên cạnh sau gáy của quang giáp, nếu như hẩn phản ứng hơi chậm, một cú này quang giáp đã đầu lìa khỏi cổ.

Cao thủ thật đáng sợ! Hùng Mạc Xung lúc này đã không dám có chút sơ suất nào, thân thủ của đối thủ vượt xa ý liệu của hẩn. Bắt đầu từ bước đầu tiên thì đã xác định ưu thế. Mà từ hai đợt tấn công vừa rồi của đối phương, có thể nói là xuất quỷ nhập thần. Nếu như hôm nay không phát huy trình độ siêu cấp, hẩn hiện giờ đã có thể nhận thua rồi.

Một cánh tay máy của Thiết Diện võ sĩ vỗ mạnh trên mặt đất, động cơ hỗ trợ đột nhiên mở ra hết, nó giống như một quả cầu sắc lặn tới trước.

Nếu như không kéo dài khoảng cách với tên này, vậy hoàn toàn là một con đường chết!

Nhưng Diệp Trùng không hề có ý định cho Hùng Mạc Xung cơ hội này. Loại trò chơi mèo đuổi chuột này hẳn trước giờ không có hứng thú. Động cơ của Hàm gia đột ngột mở ra hết, nó dùng tốc độ càng nhanh hơn lao tới Thiết Diện võ sĩ.

Bình bình bình bình... Trọn vẹn mười sáu cái, công kích như cuồng phong bạo vũ không thể tưởng tượng được bị Thiết Diện võ sĩ cản lại toàn bộ.

Người đứng xem vang lên một loạt tiếng kêu kinh ngạc, thậm chí có người còn vỗ tay, quả thật là quá đặc sắc.

Bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy công thủ đặc sắc thế này. Bên tấn công phát huy tốc độ của mình đến mức lâm li tột độ, góc độ và thời cơ mỗi lần xuất chiêu đều không thể bắt bẻ. Còn bên phòng thủ dưới tình thế bất lợi như thế lại có thể hoàn thành phòng thủ có độ khó cao như vậy, giọt nước không lọt. Mười sáu cú tấn công chất lượng cao này bị hấn một hơi đón lấy.

Biểu hiện ngoan cường của đối thủ cũng kích thích Diệp Trùng rất lớn, đôi tay không ngừng vạch nên một đám hư ảnh trên bàn điều khiển. Công kích của Hàm gia liên miên bất tuyệt, công kích điên cuồng của Hàm gia không ngừng xoay quanh Thiết Diện võ sĩ.

Sự cường hãn trong cận chiến của Hàm gia vô cùng đáng sợ.

Cặp cánh màu rộng lớn trên lưng Hàm gia đã thu lại, mười hai xúc tu trôi nổi bất định.

Nhìn chằm chằm màn hình, Diệp Trùng đã dốc toàn lực, hiện giờ đã là tốc độ tay cao nhất của hắn. Trên bàn điều khiển hoàn toàn nhìn không thấy đôi tay đó, bóng tay vốn dĩ cũng khá dày đặc đã nhạt tới mức giống như không khí.

Hai thanh trủy thủ, mười hai xúc tu, lên gối, giật chỗ, đập chân, chiêu thức xuất ra không ngớt không hề giống nhau, không có ngọn nguồn lao về phía Thiết Diện võ sĩ.

Hùng Mạc Xung cũng không biết ăn thuốc gì lại kích động bất ngờ, hắn hiện giờ ở trong một loại trạng thái bản năng, công kích của Hàm gia đã sớm vượt qua cực hạn phản ứng của hắn. Trước mắt toàn bộ đều là hắn điều khiển theo bản năng, dưới góc độ khác mà nói, hắn đã hoàn toàn bị đánh hôn mê rồi, hoàn toàn dựa vào bản năng để chống đỡ.

Giống như mọi người xem, trên mặt hai người Hoa Bách và Tô San lộ ra chút vẻ không nỡ nhìn. Thiết Diện võ sĩ lúc này giống như một bao cát, bị Hàm gia nhỏ bé điên cuồng chà đạp.

Diệp Trùng càng đánh càng hưng phấn, tốc độ tay lại ngấm ngấm có dấu vết đột phá, đáng tiếc hắn đã hoàn toàn vui đầu vào trong chiến đấu, không chú ý tới chi tiết này.

Công kích đáng sợ! Phòng thủ cũng đáng sợ giống vậy!

Nhìn hai cái quang giáp, người xem xung quanh đều có dáng vẻ như nhìn quái vật.

Mũi của Hùng Mạc Xung đã bắt đầu chảy máu. Thao tác của hắn hiện giờ đã vượt quá cực hạn của hắn, thời gian dài như vậy, thương hại đối với thân thể của hắn đã bắt đầu biểu hiện ra.

Rất mau liền phát giác ra đuôi sức của đối phương, tinh thần Diệp Trùng phấn chấn, đôi tay càng nhanh thêm một phần, tốc độ tay lại đột phá lần nữa!

Đừng thấy một phần này ít, đây là lần đột phá đầu tiên sau khi tốc độ tay của Diệp Trùng đạt tới bình cảnh. Công kích của Hàm gia lập tức được tăng thêm mức độ lớn, trông tới mức đáng vẻ sắc mặt của Hoa Bách và Tô San ở một bên đặc sắc vô cùng, biến đổi liên hồi. Giống như bọn họ là mấy sư sĩ đó, bọn họ cũng nhìn ra hàm nghĩa điều này đại biểu.

Ba người dẫn đội hiện giờ đã bắt đầu cảm thấy hối hận vì cử động ngu ngốc của mình vừa rồi.

Soạt soạt soạt, hai thanh trủy thủ trên tay Hàm gia một hơi vạch ra mười hai bóng xám.

Bảy chỗ gối, cùi chỏ, chân, cổ vừa rồi hãy còn mạnh mẽ dị thường của Thiết Diện võ sĩ đột nhiên đứt rời! Mười hai cú này của Hàm gia, Hùng Mạc Xung chỉ cần được năm cú. Thiết Diện võ sĩ to lớn trong nháy mắt đã bị phân thân, tám khối linh kiện bắn ra bốn phía.

Có lẽ không có gì có sức chấn động hơn so với việc nhìn thấy một cái quang giáp ở trước mặt mình trong nháy mắt bị phanh thây thành tám khối! Mỗi người đều bị dọa ngây ra, cả hiện trường không chút tiếng động, yên tĩnh tới mức cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Khi Hùng Mạc Xung bị lôi ra từ trong buồng lái thì đã ở trong trạng thái bán hôn mê, mũi miệng chảy máu, đáng về thể thậm chí không gì sánh được.

Từ biểu hiện vừa rồi của Hùng Mạc Xung mà xét, tuyệt đối có thể đứng vào hàng cao thủ hạng nhất. Hoa Bách và Tô San đều là người sáng mắt. Không thể nói Hùng Mạc Xung không lợi hại, cũng không thể nói Hùng Mạc Xung phát huy không tốt, chỉ có thể nói hắn xui xẻo gặp phải một tên càng biến thái hơn.

Hàm gia yếu ớt, mỹ lệ trong mắt mọi người không còn chỉ là yếu ớt và mỹ lệ, mà thiếu niên hơi gầy yếu ở dưới Hàm gia lúc này nhận được lại là ánh mắt ngược nhìn của mọi người.

338. Chương 338: Rời Khỏi (thượng)

Nhuế Bằng đang ngồi ngay ngắn ở một bên, nhắm mắt dưỡng thần.

Chính ngay lúc này, Griffiths đi vào.

Đưa cho Diệp Trùng một ống chất lỏng màu lam, nói: “Đây là thuốc đối chứng, lượng dùng cụ thể vẫn cần trải qua thí nghiệm lâm sàng.” Giọng nói bình tĩnh nghe không ra chút vui mừng, giống như đây chẳng qua chỉ là một việc bình thường vô cùng.

- Ừm, công bố công thức ra ngoài đi. Diệp Trùng nói.

Griffiths kinh ngạc nhìn Diệp Trùng, nàng thế nào cũng chưa từng nghĩ tới lời này lại từ trong miệng hắn thốt ra. Vô luận từ phương diện nào nhìn hắn cũng là một người lạnh lùng, căn bản sẽ không quan tâm tới sống chết của người khác. Giá trị to lớn của công thức này nàng cực kỳ rõ ràng, nó không chỉ bao hàm lợi ích khổng lồ mà nó cũng có thể làm cho kẻ có nó thu được danh tiếng cực lớn. Nàng không tin hắn lại không nhìn ra điểm này.

Hắn lại không chút động lòng sao? Griffiths cảm thấy mình càng lúc càng nhìn không thấu thiếu niên thần bí trước mắt này.

Diệp Trùng cũng không có cách nào. Đối với nổi tiếng, hắn hoàn toàn không thích chút nào, nhưng đối với tiền bạc, hắn lại cực kỳ để ý, chỗ hắn thiếu tiền hiện này rất nhiều. Nhưng hắn đã không có thời gian để lợi dụng công thức này để kiếm tiền, đại quân của ba đại thế gia phòng chừng chẳng bao lâu nữa thì sẽ tới hành tinh Chu Gian. Nếu như không nhân khoảng thời gian này rời khỏi, vậy sau này có muốn đi cũng không kịp.

Đùa à, gặp phải một Thiết Diện võ sĩ thì đã khó nhai thế này, vậy thứ như là Diệp Nhân, Phàn Văn gì đó há không phải càng khó đối phó sao? Huống chi người ta không phải đơn độc một mình, khi cả ngàn cả vạn cái quang giáp cùng xông tới, cao thủ có lợi hại hơn cũng chỉ có một con đường chết.

Không dễ dàng tìm thấy cách rời khỏi hành tinh Chu Gian, còn không nhân cơ hội rời khỏi há không phải là ngốc lắm sao?

- Giáo sư đã dùng chưa? Đây là vấn đề Diệp Trùng quan tâm nhất.

Griffiths gật đầu: “Ừm, đã dùng rồi, tình huống của ông ấy rất tốt. Hiện giờ căn bản không có vấn đề gì lớn.”

Diệp Trùng gật đầu: “Chúng ta chuẩn bị rời khỏi chỗ này.” Nhuế Bằng đang ngồi ngay ngắn đột nhiên mở bừng mắt.

- Rời khỏi? Chúng ta? Griffiths có chút không theo kịp tư duy của Diệp Trùng.

Diệp Trùng nói: “Ta sẽ mang theo các người rời khỏi chỗ này. Cô và giáo sư. Còn đi đâu tạm thời vẫn chưa xác định.” Diệp Trùng giống như đang kể lại một việc vô cùng bình thường vậy.

Ngỡ ngàng, vài giây sau mặt Griffiths bỗng đỏ rực lên, lớn tiếng quát: “Dựa vào cái gì, anh dựa vào cái gì mà mang chúng ta đi? Anh hỏi qua ý kiến của chúng tôi chưa? Không có! Không! Ta quyết không đi! Ta chỗ nào cũng không đi!” Griffiths vẻ mặt kiên quyết nói.

Nhìn bộ ngực của Griffiths vì kích động mà nhấp nhô kịch liệt. Diệp Trùng nghiêng đầu, bình tĩnh nói: “Cô không cần phải kích động, ta không hề đang hỏi ý kiến của cô, đây là việc đã sớm quyết định rồi.”

- Anh, anh... Griffiths tức tới mức nói không ra lời. Nước mắt ngân ngấn trong hốc mắt, hồi lâu sau mới òa khóc: “Dựa vào cái gì... hu hu... Dựa vào cái gì mà anh có thể quyết định việc của ta?... Anh coi tôi là gì?”

Nhìn Griffiths một cái, Nhuế Băng quay đầu lại, nhìn Diệp Trùng.

Dường như đọc được ý của ánh mắt Nhuế Băng, Diệp Trùng giải thích với Nhuế Băng: “Ta cần sự giúp đỡ của giáo sư, nàng là người thân duy nhất của giáo sư, mang nàng đi trước, đỡ phiền phức về sau.”

Ánh mắt Nhuế Băng sáng lên, gật đầu ra dấu đã hiểu, chân không khỏi bước vài bước tới gần Diệp Trùng.

Lời Diệp Trùng giống như sấm giữa trời quang, Griffiths lập tức dừng khóc, sắc máu trên mặt biến mất sạch sẽ, trừng trừng nhìn Diệp Trùng. Không biết tại sao, đột nhiên, trong lòng Griffiths đau đớn một trận, nỗi đau xuyên tim, đau tới mức làm nàng gần như đều ngay cả hô hấp cũng cảm giác như có vài phần khó khăn.

Bùm ngực, ánh mắt Griffiths lạc lõng. Nàng không biết hiện giờ mình đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Nhuế Băng hơi thở dài một tiếng, trừng mắt Diệp Trùng một cái, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Griffiths, giọng nói lạnh lùng mang theo chút quan tâm: “Đừng nghĩ lung tung!”

Lời của Nhuế Băng kéo Griffiths từ trong hoang mang trở lại, nhìn thấy Nhuế Băng, Griffiths không nhìn thêm được nữa, òa một tiếng lao bổ vào lòng Nhuế Băng sụt sùi khóc lớn.

Diệp Trùng kỳ quái nhìn hai người. Tới giờ hắn vẫn không rõ rốt cuộc là chuyện gì. Griffiths tại sao khóc hắn cũng không biết, Nhuế Băng tại sao trừng mắt hắn, hắn cũng không biết, thật là kỳ quái a!

- A, chuyện này là sao? Tô San đi vào ngạc nhiên nhìn Griffiths đang nằm trong lòng Nhuế Băng khóc lớn, ánh mắt chuyển qua chuyển lại giữa Diệp Trùng và Nhuế Băng, Griffiths. Nàng ta là người từng trải, lại hiểu nhân tình thế thái, nghĩ chút xiu liền hiểu đôi chút.

Hùng Mạc Xung thua trận hoàn toàn ra ngoài ý liệu của Tô San, nhưng biểu hiện của Diệp Trùng nàng cũng không thể nói gì. Cho nên thực hiện hợp đồng sau đó, nàng cũng vô cùng sáng khoái, cái mở này dù sao chẳng đáng kể gì, nhưng công thức của Lam Hỏa dịch đó vẫn chưa lấy được a. Thân thủ cao siêu của Diệp Trùng, còn có sáu trăm sư sĩ này làm nàng không thể không dập tắt ý nghĩ dùng phương pháp cứng rắn. Nhìn thấy ánh mắt sùng bái của mấy sư sĩ này, nàng biết mấy sư sĩ này đối với mệnh lệnh của thiếu niên này sẽ chấp hành kiên quyết phi thường. Thế giới này chính là như vậy, cường giả vi tôn.

Hết cách, nàng chỉ đành dùng phương pháp vòng vo, xem có hiệu quả không. Cho nên nàng tìm mọi cách ở lại học viện Jersey, dùng từ hoa mỹ là giúp bọn họ chống lại sinh vật biến dị. Vừa có cơ hội liền sát tới bên cạnh Diệp Trùng, làm cho Diệp Trùng cũng khá đau đầu. Hùng Mạc Xung bởi vì bị thương, đã bị đưa trở về chữa trị.

Không ai để ý tới, nàng ta cũng không lưu tâm, vẫn cười mê hoặc đi về phía Griffiths.

Trong trải nghiệm trước giờ của nàng, chiến thuật vòng vo của nàng vẫn luôn hữu hiệu. Nàng luôn có phương pháp làm đối phương giảm sự cảnh giác đối với nàng, từ đó cuối cùng đạt được mục đích của nàng. Tên tiểu tử trước mắt tên gọi Trần Mộc này tuy giống cục đá thoải tha, nhưng nàng cũng không buồn bực, tên còn khó đối phó hơn hẳn nàng cũng từng gặp qua.

Nhưng Diệp Trùng không định cho nàng cơ hội, nhìn thời gian, trời đã tối rồi, liền nói với Nhuế Băng: “Chúng ta chuẩn bị đi.”

Nhuế Băng gật đầu, đi đâu nàng không để ý, chỉ cần ở bên cạnh Diệp Trùng thì nàng đã thỏa mãn rồi.

- Đi? Các người đi đâu? Trong mắt Tô San lộ ra chút cảnh giác.

Diệp Trùng không trả lời, hắn không có hứng nói nhảm, bước một cái liền xuất hiện bên cạnh Tô San. Tô San cả kinh, vừa muốn cử động, cạnh cổ liền mạnh mẽ bị đánh một cái. Đối với người đẹp, Diệp Trùng trước giờ không có thói quen nương tay, nhưng Diệp Trùng cũng không nặng tay, chỉ làm nàng hôn mê mười ngày. Thật ra đối với hắn mà nói, chỉ cần chút thời gian liền đủ rồi.

Ra đầu Nhuế Băng ở lại chỗ này, Diệp Trùng đi ra khỏi phòng, tìm lão già Phá Xa.

Rất mau hắn liền tìm thấy lão già Phá Xa. Lão già Phá Xa đang dựa chân tường ngáy, khoe miệng còn chảy ra nước dãi, hoàn toàn không chú ý tới hình tượng. Không nói nhiều lời, Diệp Trùng nhắc lão chạy về chỗ mấy nàng Nhuế Băng đang ở.

Lão già Phá Xa đang ngủ ngon lành đột nhiên cảm thấy như cười mây cười gió, cả kinh múa may hai tay, trong chốc lát liền tỉnh dậy từ trong mộng đẹp.

Đã tới phòng, Diệp Trùng thả lão già Phá Xa xuống. Đối với mộng đẹp bị phá của mình, lão già Phá Xa rất tức giận: “Tiểu tử, không có gì làm đi phá mộng đẹp của ta?”

- Chúng ta chuẩn bị rời khỏi chỗ này. Diệp Trùng trả lời ngắn gọn.

- Rời khỏi? Lão già Phá Xa cả kinh: “Tiểu tử, ngươi không phải đùa lão già ta chứ? Rời khỏi? Ngươi tại sao đột nhiên nghĩ tới việc rời khỏi chứ? Còn nữa, chúng ta làm sao rời khỏi? Ài, vừa nhìn thì biết tiểu tử ngươi là kẻ không hiểu chuyện rồi, xảy ra loại việc thế này, cả hành tinh Chu Gian đều bị cách ly tuyệt đối. Trước khi bọn họ tìm thấy biện pháp ngăn chặn loại BD này, bọn họ căn bản sẽ không cho phép có người rời khỏi...” Lão già Phá Xa trách cứ nói.

Diệp Trùng lười giải thích, hắn trước giờ thuộc phái hành động.

Gật đầu với Nhuế Băng: “Đi thôi.” Nói xong liền tóm lấy lão già Phá Xa đi ra ngoài. Lão già Phá Xa bị Diệp Trùng xách cổ áo cổ sức quát lớn: “Này, này, tiểu tử thú vị, ngươi đừng làm bậy a! Ngươi hoàn toàn không cách nào ra được. Bọn họ sẽ tiêu diệt tất cả tàu vũ trụ muốn bỏ chạy...” Diệp Trùng hoàn toàn không định để ý, chỉ kiểm tra ba con chip trong túi một cái, ba con chip này chính là thứ quan trọng nhất.

Tay Nhuế Băng ôm lấy eo của Griffiths, theo sau Diệp Trùng.

Lúc này chính là nửa đêm, gần như mọi người đều đang ngủ, hành động của Diệp Trùng và Nhuế Băng không dẫn tới sự chú ý của bất cứ người nào.

Bóng tối thăm thẳm, hai bóng người biến mất trong màn đêm.

Đi tới khu thông hành, nơi này vẫn không có tí thay đổi nào, tàu vũ trụ đó vẫn còn, điều này làm Diệp Trùng thở phào. Mở cửa khoang, Diệp Trùng không hề lập tức tiến vào, nghiêng tai lắng nghe một hồi rồi mới tiến vào tàu vũ trụ.

Mười ba người bị Diệp Trùng bắt lần trước vẫn trong hôn mê, không có ai tỉnh lại.

Nhìn con tàu vũ trụ rộng lớn, lão già Phá Xa kinh ngạc tới mức nói không ra lời. Griffiths đã ngừng khóc, vẻ mặt dần ra. Ngược lại Nhuế Băng khá bình tĩnh, Diệp tử vô luận làm ra việc gì, nàng có lẽ đều không quá kỳ quái.

Đóng cửa tàu xong, Diệp Trùng bắt đầu bận túi bụi. Việc đầu tiên hắn làm chính là mang tất cả máy móc thiết bị trên người mấy người này phá hư sạch, sau đó mới lay tỉnh mấy người này.

- Được rồi, các vị, ta nghĩ các người đều đã tỉnh rồi. Diệp Trùng bình tĩnh nói: “Các người chắc biết hoàn cảnh của mình rồi chứ.”

- Ngươi là ai? Tại sao tập kích chúng ta? Bảo tiêu cận thân của đứa trẻ đó trầm giọng hỏi.

Diệp Trùng nhìn sư sĩ bắn tia từng phục kích mình đó một cái, thần tình trên gương mặt đầy vết đao của hắn đơ ra, hai mắt trống rỗng, giống như không hề quan tâm hoàn cảnh của mình.

- Ta thiếu người điều khiển tàu vũ trụ. Diệp Trùng phi thường thành thật trả lời.

Mọi người đều dần mặt ra, thủ lĩnh bảo tiêu đó cười khổ nói: “Chính vì điều này?”

- Đúng. Diệp Trùng trả lời rất dứt khoát.

Trên mặt đứa trẻ không hề có vẻ sợ hãi, ngược lại tò mò nhìn Diệp Trùng, hứng thú nói: “Người rất lợi hại.” Đứa trẻ mở miệng rồi liếc nhìn mấy bảo tiêu đó, đám bảo tiêu ai nấy xấu hổ cúi thấp đầu, chỉ có sư sĩ bắn tia mặt đầy vết đao đó là không có phản ứng gì.

- Người định đi đâu? Đứa trẻ ngược mặt, vô cùng hứng thú hỏi.

339. Chương 339: Rời Khỏi (hạ)

- Các người cũng nên biết việc mình phải làm. Hiện giờ các người tự tiến vào vị trí quen thuộc của mình, người tới chỉ huy. Diệp Trùng chỉ người thủ lĩnh bảo tiêu đó. Toàn bộ mọi thứ trên người đám bảo tiêu này đều bị giấu sạch, hiện giờ là tay không tác sát đúng như tên gọi. So về võ thuật, mấy người này lên cũng không phải đối thủ của Diệp Trùng, càng huống chi thiếu gia còn ở trên tay hắn.

Trước mắt cũng chỉ có ngoan ngoãn hợp tác mới có khả năng bảo toàn tính mạng.

- Hy vọng các vị không có động tác nhỏ gì, nếu không... Nửa câu sau Diệp Trùng không nói ra, nhưng câu này lại như lưỡi đao lướt qua bên cổ đám người, đám người chỉ cảm thấy trong lòng phát rét.

- Đi đi nào, còn ngây ra ở chỗ này làm gì? Chẳng lẽ muốn ta bị người ta dùng đao đặt trên cổ các người mới cử động à? Đứa trẻ có chút không kiên nhẫn, lời nói ra cũng rất lão luyện.

Đám bảo tiêu nhìn nhau, chỉ đành bó tay quay người đi về phòng điều khiển.

Đứa trẻ đứng dậy, xoay xoay cổ tay, lăm bầm nói: “Ta nói này, anh cũng quá ác đó, đối với đứa trẻ đáng yêu như ta thế này mà anh cũng nỡ ra tay độc thế này?”

Mọi người đều ngây ngốc nhìn đứa trẻ thú vị này.

Đứa trẻ nhìn thấy Nhuế Băng và Griffiths, trước mắt không khỏi sáng rõ, huyết sáo, quay về phía Diệp Trùng, đánh giá Diệp Trùng từ trên xuống dưới một phen, chế nhạo nói: “Không tồi a, nhìn không ra người không quá thông minh như anh lại có thể lừa được hai cô nàng cực phẩm thế này. Đây là vợ của anh?”

Diệp Trùng lắc đầu: “Không phải.” Diệp Trùng bất giác trả lời vấn đề này, đứa trẻ này cho hắn cảm giác vô cùng quen thuộc, nhưng Diệp Trùng có thể khẳng định mình tuyệt đối chưa từng thấy nó, kỳ quái, tại sao mình lại có loại cảm giác này?

- Vậy là người nào? Đứa trẻ nhìn Diệp Trùng.

Diệp Trùng vừa muốn nói thì bị đứa trẻ cắt ngang: “Đừng giành, đừng giành, để ta đoán.”

Ngừng một chút, ánh mắt của đứa trẻ quét qua quét lại giữa hai người Nhuế Băng và Griffiths, chỉ Nhuế Băng, dùng một loại ngữ khí cực kỳ khẳng định nói: “Nàng ta là bà xã của anh!”

- Người làm sao biết? Diệp Trùng rất kỳ quái hỏi. Trước Nhuế Băng và Griffiths, xác suất Nhuế Băng thành vợ hắn so với của Griffiths thì lớn hơn vô số lần. Nếu như không có gì bất ngờ, nếu như tương lai Diệp Trùng có vợ, từ tình huống trước mắt mà xét, hắn cũng chỉ có thể tiếp nhận một mình Nhuế Băng.

Soạt, vẻ mặt vốn dĩ tự nhiên của Nhuế Băng lập tức đỏ lựng, đây là lần đầu tiên Diệp Trùng ở trước mặt người khác thừa nhận Nhuế Băng, tuy Diệp Trùng vẫn không hề biết loại thừa nhận này có ý nghĩ gì.

- Đó, vừa nhìn anh thì biết là một chip hôi, ngơ ngáo ngáo, chả có chút đáng vẻ đàn ông nào. Tỷ tỷ áo trắng này thật là thiệt thòi lớn rồi. Đứa trẻ lắc cái đầu nhỏ của nó, vẻ mặt cảm khái già dặn, rõ ràng đáng yêu lại buồn cười.

Gã mặt theo mặt không chút biểu tình ngồi bên cạnh đứa trẻ. Nhìn thấy ánh mắt Diệp Trùng chuyển lên người gã mặt theo, đứa trẻ giống như nhìn ra suy nghĩ của Diệp Trùng, lưỡi biếng nói: “Đừng nhìn, tên này trừ giết người cái gì cũng không biết.” Rồi lập tức vươn người ngồi dậy: “Nhưng anh cũng thật là lợi hại, ngay cả hắn cũng có thể đánh bại!”

Diệp Trùng không ừ hử gì.

- Có “Hoa hoa công tử” không? Đứa trẻ cười xấu xa hỏi.

Hoa hoa công tử? Trái tim Diệp Trùng nhảy dựng, hần đột nhiên nghĩ tới tàu Hoa hoa công tử, Mục Thương bọn họ vẫn tốt chứ? Nhưng hần biết ý của đứa trẻ, thứ nó nói là một loại phim ảnh khiêu dâm, lúc trước Thương cũng cực kỳ cảm thấy hứng thú với thứ này.

- Không có. Diệp Trùng lắc đầu.

- Vậy “Long hổ kịch tình đầu” có hay không?

- Không có. Loại hình ảnh nổi này cũng là một trong những thứ Thương thích nhất.

Đứa trẻ này và Thương giống nhau a! Khi ý nghĩ này thoáng qua trong đầu Diệp Trùng, Diệp Trùng ngây người ra.

Griffiths nhìn Diệp Trùng đang trầm tư, trong lòng không biết nghĩ những thứ gì. Đối với thiếu niên thần bí này, cảm giác của nàng vô cùng phức tạp. Là yêu sao? Không thể nào! Griffiths không cho rằng mình sẽ dễ dàng yêu một người như vậy. Đó là cái gì? Tại sao mình cảm thấy khó chịu? Tại sao mình khóc? Tại sao mình lại đau lòng?

Đối với một người trước giờ chưa từng trải nghiệm tình cảm như Griffiths, mấy vấn đề này quá phức tạp rồi. Chỉ e nhà tâm lý học sành sỏi nhất cũng không cách nào hoàn toàn nói rõ cảm tình phức tạp này của nàng. Sùng bái? Manh động? Bản thân phụ nữ vốn kiêu ngạo? Còn gì nữa? Ai mà biết chứ.

Nhìn Diệp Trùng đột nhiên lâm vào trầm tư, đứa trẻ cực kỳ kỳ quái, thò cánh tay nhỏ trắng nõn của nó, hươu hươu trước mặt Diệp Trùng: “Tên to xác, ngây người à?”

Diệp Trùng lúc này mới hoàn hồn lại.

- Ta nói, chúng ta đi đâu? Anh đừng đụng phải đại quân của ba đại thế gia, nếu không anh sẽ phiền phức đó. Đứa trẻ lại khôi phục loại dáng vẻ lưỡi biếng đó.

Loại cảm giác này rất thân thiết, làm Diệp Trùng lại không khỏi nghĩ tới Thương, hần lắc đầu: “Ta đã có kế hoạch rồi.”

- Vậy thì được rồi. Ài, khi ăn cơm nhớ gọi ta. Đứa trẻ lưỡi biếng giơ tay, cúi đầu ngủ.

- Được. Diệp Trùng trả lời ngắn gọn.

Hai người thật nguy dị! Griffiths nhìn Diệp Trùng và đứa trẻ, cảm thấy lạ lùng vô cùng, lão già Phá Xa càng trợn mắt há mồm.

Nhìn thấy đứa trẻ nằm xuống, Nhuế Băng nhíu mày, nhẹ nhàng đi qua, đắp cho hần tấm nệm len, đứa trẻ đột nhiên mở bừng mắt, nhe răng cười: “Tỷ tỷ theo y thật là khổ cực!”

Mặt Nhuế Băng lại một lần nữa đỏ lên, hừ lạnh một tiếng, gõ nhẹ một cái lên đầu đứa trẻ.

- Úi. Đứa trẻ xoa đầu, ai oán nói: “Tỷ tỷ, chị rat ay cũng quá nặng rồi đó. Ta da mỏng thịt mềm, nào chịu nổi đòn nặng vậy.” Nói xong liền nắm lấy tay của Nhuế Băng, cánh tay nhỏ trắng nõn xoa đi xoa lại trên tay của Nhuế Băng, mặt có vẻ ngây ngất: “Tay thật mềm a!”

Cặp mắt lạnh lùng của Nhuế Băng cũng không khỏi hiện ra chút vui mừng, rút tay ra, lại đánh nhẹ lên trán đứa trẻ một cái. Quay người đi vào trong góc, đứa trẻ vội vàng kêu: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, nói chuyện với ta đi.” Nhuế Băng không để ý tới.

Đứa trẻ lằm bằm nói: “Quả nhiên, gái lạnh lùng với trai ngờ nghệch, tuyệt phối a!” Xoay người vùi đầu ngủ, chẳng bao lâu, tiếng ngáy lên xuống liền truyền ra.

Griffiths nắm lấy lão già Phá Xa, liếc nhìn bóng lưng Diệp Trùng, thấp giọng hỏi: “Phá Xa gia gia, hần sẽ dẫn chúng ta đi đâu?”

- Ta cũng không biết. Lão già Phá Xa bó tay lắc đầu: “Nhưng chắc sẽ không quá nguy hiểm đâu, tên này xem ra cũng không giống người xấu a.”

- Hẳn tại sao bắt chúng ta? Griffiths khá để ý vấn đề này. Vô luận là cô gái nào, gặp phải sự lạnh lùng hoàn toàn không nhìn ngó tới này của Diệp Trùng cũng tuyệt đối sẽ bị nhói đau. Trên thực tế, càng có tri thức, có tư tưởng ngược lại thường rất dễ tính toán chi li ở một số vấn đề nhỏ.

- Ai biết chứ? Lão già Phá Xa không để ý nói, nhưng lập tức sờ đầu Griffiths, có chút lo lắng nói: “Ài, chỉ là đáng tiếc cho con. Lại bị cuốn vào trong này.”

Tàu vũ trụ dưới mệnh lệnh của Diệp Trùng, bay tới tinh hoàn xung quanh hình tinh Chu Gian. Tinh hoàn của hành tinh Chu Gian trôi nổi vô số toái thạch, mấy toái thạch này lớn nhỏ không đều, nhưng chúng cùng tạo thành một hình tròn dẹt hoàn chỉnh. Thông thường mà nói, phương hướng bay của tàu vũ trụ đều cố hết sức có thể tránh xa tinh hoàn. Cho nên khi Diệp Trùng nói rõ đích bay đến, mấy bảo tiêu này đều dùng một loại ánh mắt nhìn tên rất ngốc để nhìn Diệp Trùng.

Trong tinh hoàn rất yên tĩnh, mấy toái thạch này chỉ yên lặng trôi nổi trong vũ trụ.

- Chú ý né tránh. Diệp Trùng trầm giọng nói.

Mấy bảo tiêu đó ai nấy đều như gặp đại địch, khẩn trương dị thường. Bọn họ thế nào cũng không ngờ tên này lại điên cuồng tới mức ra lệnh bọn họ bay vào tinh hoàn, đây không phải là tìm chết sao?

Tốc độ của tàu vũ trụ đã giảm tới mức cực thấp, đảm bảo tiêu ai nấy cẩn thận từng li, trình độ của bọn họ cực kỳ cao, nhưng cho dù là vậy tàu vũ trụ vẫn đụng phải mấy viên nham thạch. Trong tàu đang đưa, mọi người đều mặt mày khẩn trương. Trán đứa trẻ bình một cái, đụng phải chỗ nào đó, lập tức tỉnh lại.

- Đáng chết, hôm nay số cái trán của ta tệ vậy sao? Đứa trẻ chửi toáng lên.

Diệp Trùng nhìn chằm chằm màn hình, vẻ mặt trầm trọng, sắc mặt không thấy chút biến hóa nào. Ra lệnh tàu vũ trụ tiếp tục hướng tới trước, mấy bảo tiêu đó đều sắp phát điên rồi, nếu như không phải đánh không lại Diệp Trùng, bọn họ đã sớm xông ủa lên rồi.

- Ý! Đứa trẻ không khỏi lộ ra vẻ suy tư.

- Dừng! Diệp Trùng đột nhiên mở miệng.

Mấy người điều khiển tàu vũ trụ bỗng phát run, suýt nữa đụng phải một nham thạch xung quanh. Trên màn hình là một khối nham thạch khổng lồ, khối nham thạch này dài tới tận ba km, trong tinh hoàn coi như là một nham thạch lớn khá hiếm thấy.

Diệp Trùng gọi quang giáp ra, vừa chuẩn bị tiến vào buồng lái, đột nhiên quay mặt nói với Nhuế Băng: “Mọi người bọn họ đều ở chỗ này, nếu như có người dám có động tác nhỏ, cô ra tay độc chút.” Trong mấy người này, người duy nhất Diệp Trùng yên tâm chính là Nhuế Băng, trong lòng hắn, nàng đã là đồng bọn của hắn. Đối với đồng bọn, Diệp Trùng tín nhiệm phi thường.

Trong mắt vốn dĩ xem ra khá bình tĩnh của Nhuế Băng bừng sáng, vẻ sắc lạnh đều lộ ra, giống như kiếm sắc rời vỏ, khí thế bức người. “Ừ.” Trả lời nhẹ một tiếng, ánh mắt của Nhuế Băng làm người khác không dám nhìn thẳng. Bộ đồ luyện công màu trắng không nhiễm hạt bụi, sạch sẽ trắng như tuyết, lại thêm khí chất凛冽 của nàng, lúc này giống như nữ chiến thần trong truyền thuyết!

Griffiths bùm cái miệng nhỏ nhắn, không thể tin nhìn Nhuế Băng.

Hai mắt đứa trẻ lấp lánh: “Woa, tuyệt quá a!” Tay phải lập tức nâng cằm, ra vẻ trầm tư, trong miệng lại không ngừng lẩm bẩm: “Ừm... nếu như... hai người này... thân thể cường hãn... suy xét vấn đề tư thế... kiểu nhất định rất nhiều... có tiềm chất sáng tạo...”

Nếu như Nhuế Băng nghe hiểu lời của đứa trẻ, chỉ e lập tức sẽ xách hắn lên, tiến hành giáo huấn truyền thống nghiêm khắc với hắn.

Chỉ từ khí thế Nhuế Băng biểu hiện ra thì không có ai dám có ý nghĩ không đứng đắn. Uy thế giới giả tận lực lộ ra phi thường có cảm giác áp bức, càng hướng chi là loại giới giả sở trường tấn công tinh thần như Nhuế Băng.

Diệp Trùng điều khiển Hàm gia, cẩn thận bay một vòng quanh khối nham thạch này. Sự chú ý của mọi người đều bị Hàm gia trên màn hình hấp dẫn, không có ai biết Diệp Trùng đang làm trò gì.

Hàm gia đột nhiên dừng ở một chỗ lõm của khối nham thạch này.

340. Chương 340: Ngụy Trang Xảo Diệu

Không một tiếng động, phần đáy khối nham thạch này đột nhiên lún vào một khoảng, người trong tàu vũ trụ ai nấy đều trợn mắt há mồm, bọn họ tuy nhìn không thấy Hàm gia nhưng có thể nhìn thấy sự thay đổi của khối nham thạch này. Chỉ thấy phần đáy khối nham thạch nhìn không ra khe hở nào đột nhiên lõm vào trong, lộ ra một lối vào kích cỡ chỉ cho phép một tàu cứu sinh đi qua.

Diệp Trùng không chút do dự, điều khiển Hàm gia bay vào.

Đây là một con tàu vũ trụ, là một tàu vũ trụ vỏ ngoài hoàn toàn do nham thạch ngụy trang, Diệp Trùng không khỏi cảm thấy vô cùng khâm phục ý tưởng của Từ lão, lớp ngoài dung nham thạch dày cộm ngụy trang, quả thật cao minh vô cùng. Trong vũ trụ, các loại nham thạch thường thấy vô cùng, chúng vĩnh viễn không ngừng trôi nổi trong vũ trụ, không biết lúc nào là điểm cuối.

Tàu vũ trụ thông thường nhìn thấy loại nham thạch này hoàn toàn sẽ không để ý, loại nham thạch này là thứ thường thấy nhất, không làm người ta chú ý nhất trong vũ trụ, nhưng dùng nham thạch để ngụy trang cũng không phải là không có tai hại. Giá thành của loại ngụy trang này rất cao, không hề là nói nham thạch có bao nhiêu quý giá, mà là mang nhiều nham thạch lại dày thể này hoàn toàn phủ kín tàu vũ trụ vô nghi là một công trình vô cùng to lớn. Tốc độ của tàu vũ trụ sau khi ngụy trang sẽ giảm mạnh, hơn nữa không cách nào thực hiện bước nhảy không gian, bị người ta phát hiện, vậy nhất định sẽ chết rất thảm.

Tàu vũ trụ này chắc là đã hoàn thành rất lâu, tâm tư thận trọng, suy nghĩ sâu xa của Từ lão từ chỗ này có thể thấy chút nào đó, nhưng chính là người thế này, kết quả vẫn khó tránh cái chết, vận mệnh có lúc thật là làm người ta khó mà dự đoán.

Điều khiển Hàm gia, Diệp Trùng thuận lợi tiến vào bên trong tàu vũ trụ, dọc đường không hề có chỗ nào cần thực hiện kiểm tra thân phận. Diệp Trùng đi một mạch, rất nhanh liền tới được khu vực hạch tâm nhất của tàu vũ trụ, cũng chính là phòng điều khiển chính của tàu vũ trụ.

Diệp Trùng lấy ra con chip màu lam, cho vào trong quang não điều khiển chính.

- Tích.

- Kiểm tra hoàn tất, khóa mã chính xác, tất cả trình tự kích hoạt, tàu Nham thạch hoan nghênh các hạ. Tiếng điện tử ưu mỹ thuận tai ở trong tai Diệp Trùng lúc này vô nghi là âm thanh của trời êm tai nhất.

Kiểm tra toàn diện tàu vũ trụ này, cấu tạo bên trong của tàu vũ trụ này cực kỳ hợp lý, các loại vật tư cũng vô cùng đầy đủ, thậm chí nó có một phòng điều bồi cực kỳ tiên tiến.

- Chắc chắn, tàu vũ trụ này thật là thú vị, tên có thể nghĩ ra biện pháp này vẫn thật là lợi hại. Đứa trẻ đánh giá xung quanh, đánh giá đầy già dặn, rồi lập tức bĩu môi, bổ sung thêm một câu: “Chỗ khác rất bình thường.” Mọi người đều đã từ con tàu vũ trụ vừa rồi đó tới tàu Nham thạch.

Người khác đều tò mò đánh giá xung quanh, ai cũng không ngờ trong một khối nham thạch lại có thể giới khác. Griffiths vừa nhìn thấy phòng điều bồi, hai mắt lập tức phát sáng, phòng thí nghiệm điều bồi này tuy không lớn nhưng máy móc bên trong lại không có cái nào không phải là đồ cao cấp, ngấm lại phòng điều bồi này cũng là do Từ lão chuẩn bị cho mình, tự nhiên sẽ không tệ. Tính năng khác của tàu vũ trụ này cực kỳ xuất sắc, dù sao nó cũng là thứ để bỏ trốn, Từ lão thế nào lại bất cẩn chứ?

Đứa trẻ già dặn hỏi: “Người có kế hoạch gì? Định dẫn chúng ta đi đâu?” Nó hình như không hề quan tâm tới an toàn của mình, lập tức lại bổ sung thêm một câu: “Xung quanh hành tinh Chu Gian hiện giờ đang thực hiện nhiều từ mạnh, bước nhảy không gian người đừng nghĩ tới.”

Diệp Trùng đã từ trên quang não điều khiển chính mở ra bản đồ tinh lộ, không khỏi suy tư.

Đứa trẻ ở một bên nhấc nhở nói: “Đừng đi ra ngoài, ý tưởng của tàu vũ trụ này tuy xảo diệu, lừa gạt đội tuần tra thông thường thì có thể, nhưng nếu như đụng phải hạm đội của ba đại thế gia, rất khó mà gạt được, muốn chạy căn bản là không thể nào, càng huống chi kẻ dẫn đội lần này là Hoàng Cực Minh, Diệp Nhân, còn có Tuyết Nặc Lam. Ba tên này đều tử mĩ vô cùng, đặc biệt là Tuyết Nặc Lam này, càng thận trọng tột cùng. Dọc đường nếu như bọn họ gặp phải nham thạch giống như nham thạch của chúng ta thế này, ta dám khẳng định, bọn họ tuyệt đối sẽ đánh nát mọi viên, ta không muốn bị bọn họ đánh nát đầu.”

Thần tình trên mặt mọi bảo tiêu của đứa trẻ đều quái dị phi thường, chỉ có gã mặt sẹo bên cạnh đứa trẻ sắc mặt vẫn lạnh lùng, không có chút phản ứng.

Tử mĩ nhìn bản đồ tinh lộ, do mắng thiên hà này đã thực hiện nhiều từ mạnh, không cách nào thực hiện bước nhảy không gian, điều này cũng có nghĩa là mấy người Diệp Trùng không thể không thực hiện bay thông thường. Thời gian bay thông thường cần rất dài vô cùng, là một việc cực kỳ nhàm chán.

- Người có ý kiến gì không? Diệp Trùng hỏi đứa trẻ.

Đứa trẻ lộ ra vẻ suy tư, ba phút sau, có chút ngưng trọng, chỉ bản đồ tinh lộ nói: “Chúng ta tới chỗ này trước, ừm, lừa gạt mấy đội tuần tra thông thường đó chắc là không có vấn đề lớn, theo tính toán thời gian, hạm đội của ba đại thế gia chắc là vẫn chưa tới.” Về ngưng trọng xuất hiện trên mặt một đứa trẻ sáu, bảy tuổi là một việc cực kỳ quái dị, ngay cả loại người có năng lực tiếp nhận cực mạnh như Diệp Trùng cũng cảm thấy quái dị phi thường.

Nhưng lời đứa trẻ nói lại hợp lý, rõ ràng, Diệp Trùng không khỏi hỏi: “Sau đó thì sao?”

- Sau đó chúng ta đi về bên này! Cánh tay nhỏ của đứa trẻ chỉ.

- Tinh Vân, chúng ta đi vào trong Tinh Vân! Diệp Trùng lộ ra vẻ kinh ngạc, trong miệng mỗi người còn lại đều có thể nhét một quả trứng vịt.

Trong mắt đứa trẻ lộ ra vẻ thảng thốt không hề phù hợp với tuổi tác của nó, giọng nói con nít non nớt mang theo chút tâm trạng phức tạp: “Ở phía sau đám Tinh Vân màu lam đó, còn có người!”

- Có người? Griffiths thất thanh kêu lên kinh ngạc, không tự chủ được phản bác: “Không thể nào! Sau này làm sao có thể có người?” Cơ nhục trên mặt lão già Phá Xa ở bên cạnh hơi giật một cái.

- Có người đó. Đứa trẻ từ từ nói, nó lúc này giống như lão già đã trải qua việc đời, giọng nói chậm rãi mang theo cảm giác áp bức kỳ dị: “Trên đời này, không phải ai cũng đều thích khoa học kỹ thuật hiện đại. Lúc trước rất lâu, rất lâu, người ta từng vì khoa học kỹ thuật mà sinh ra chia rẽ to lớn. Có một bộ phận người tôn sùng tự nhiên, chống lại khoa học kỹ thuật liền rời khỏi thiên hà Hà Việt hiện nay, tìm tới một thiên hà thích hợp cho con người sinh sống. Từ trên một loại ý nghĩa nào đó mà nói, đây không hề có thể gọi là một thiên hà, mà chỉ là một tinh khu bao gồm ba mươi hai hành tinh có thể sinh sống, vị trí địa lý của tinh khu này cực kỳ kín đáo, thêm vào bọn họ đoạn tuyệt qua lại với thế giới bên ngoài. Trải qua nhiều năm như vậy, đã có rất ít người biết vị trí cụ thể của bọn họ.”

Dừng một lát, đứa trẻ nhìn một lượt mọi người, nhẹ nhàng thốt ra một câu: “Đây chính là tinh khu tự nhiên biến mất trong lịch sử.”

Mọi người đều bị bí mật này chấn động tới mức nói không ra lời.

- Hy Phượng bộ lạc chính là từ tinh khu tự nhiên phân liệt mà ra. Câu nói này của đứa trẻ giống như quăng vào lòng mọi người một quả bom nặng ký. Hy Phượng bộ lạc, Hy Phượng bộ lạc một trong ba đại thế gia lại là từ tinh khu tự nhiên phân liệt mà ra, điều này làm sao có thể làm người ta không kinh ngạc chứ?

- Theo ghi chép trên sách, hai loại nghề nghiệp thịnh hành nhất ở đó là võ thuật gia và thuật thừa sự, nơi đó mới là cố hương thật sự của nhân thể cực hạn học! Trên mặt đứa trẻ lộ ra biểu tình tinh thần bay bổng, biểu tình này vẫn chưa giữ được mấy giây, nó đột nhiên nhảy bật dậy, hoan hô nhảy nhót nói: “Lần này cuối cùng có thể đi tìm kiếm tinh khu tự do trong truyền thuyết rồi, ta rất lâu trước đây đã muốn đi rồi.”

- Thật sự có tinh khu tự nhiên gì đó sao? Griffiths tò mò hỏi lão già Phá Xa.

Lão già Phá Xa lộ ra chút vẻ đau khổ và hồi ức: “Hắn nói không sai!”

Đứa trẻ kinh ngạc nhìn lão già Phá Xa.

Giọng nói trầm thấp của lão già Phá Xa mang theo chút đau thương: “Trong lịch sử đích xác có tinh khu tự do, ba mươi năm trước, lúc đó ta ba mươi lăm tuổi, chính là lúc có cảm xúc mạnh mẽ nhất, có một lần, do cơ duyên xảo hợp, ta biết được sự tồn tại của tinh khu tự do. Thứ ta học là cơ giới cổ đại, nhưng cổ đại cơ giới hiện còn lưu lại ít đến mức đáng thương. Ta lúc đó nảy ra suy nghĩ, muốn đi tìm tinh khu tự nhiên trong truyền thuyết. Ta chỉ là muốn xem xem cơ giới cổ đại chân chính, chính là ôm lấy mục đích này, ta lúc đó mời chín người bạn cùng chí hướng, chui vào mảng Tinh Vân này.”

Mọi người đều lộ ra vẻ lắng nghe, Griffiths thế nào cũng không ngờ lão già Phá Xa lại có trải nghiệm truyền kỳ như vậy.

- Chúng ta đã tìm tới tinh khu tự nhiên. Lão già Phá Xa lạnh nhạt nói: “Sau đó sống sót trở về chỉ có hai người, người bạn già đó năm ngoái đã mất rồi.”

- A! Tiếng kêu kinh ngạc không hẹn mà cùng vang lên, ngay cả đứa trẻ vẫn luôn giả già dặn cũng hơi nhin không được mà thất thố, vội vàng sấn tới trước mặt lão già Phá Xa, vội vã hỏi: “Lão già, các người thật sự đã tiến vào tinh khu tự do?”

Nhìn thấy vẻ ngây ngô đứa trẻ lộ ra, gương mặt vốn dĩ sa sầm của lão già Phá Xa toát ra chút ý cười, không hề để ý đứa trẻ này gọi thẳng lão là lão già, nhẹ nhàng sờ đầu đứa trẻ: “Đúng vậy, chúng ta đã tiến vào.”

- Vậy trong đó rốt cuộc là thế nào? Đứa trẻ tò mò vô cùng.

- Đó là một nơi phi thường... Nghĩ cả nửa ngày, lão già chỉ đành cười khổ nói: “Ta cũng không biết nên hình dung thế nào, ài, không tự mình tới, cảm thụ không được đâu.”

- A a a! Ta muốn đi, ta muốn đi! Đứa trẻ đứng lên kêu oang oang, hẳn lúc này giống như một anh bạn nhỏ không có được thứ đồ chơi ưa thích.

- Nhưng trong đó rất nguy hiểm, may mắn của chúng ta lần đó tốt vô cùng, lần đó chúng ta còn gặp được tàu vũ trụ của Tuyệt Lai tộc, cũng không biết bọn họ sau đó thế nào, nếu như không phải may mắn, chúng ta cũng suýt nữa là bị bọn họ bắn rơi rồi. Lão già Phá Xa nghĩ lại còn thấy sợ nói.

Nghe thấy bọn họ nói chuyện, Diệp Trùng nhìn tỉ mỉ bản đồ tinh lộ trên màn hình cả nửa ngày, vẫn không tìm thấy bất cứ phương pháp nào có thể thiết lập để tránh hạm đội của ba đại thế gia, trước mắt đường như thật sự chỉ có tiến vào trong Tinh Vân thử vận may thôi, Diệp Trùng đột nhiên phát hiện mình dường như thường gặp phải loại lựa chọn vô cùng bó tay này.

May mà có người từng đi qua, điểm này làm Diệp Trùng hơi an tâm, sau khi nghĩ thông, hẳn không khỏi hỏi lão già Phá Xa: “Lão vẫn nhớ đường chứ?”

341. Chương 341: Tinh Vân Màu Lam

Diệp Trùng liên lạc với căn cứ, tình hình đám người Tang Phổ vẫn như cũ. Diệp Trùng không hề nói cho bọn họ biết hoàn cảnh hiện tại của mình, chỉ nói mình có chút việc phải làm, cần thời gian khá dài mới có thể trở về căn cứ được. Ngoài ra còn nói rõ sẽ có khoảng thời gian khá dài không cách nào liên hệ với bọn họ, mọi việc đều do Tang Phổ định đoạt, vân vân. Mỗi người trong căn cứ đều đang chú ý đầu trong huấn luyện vô tận, nào nghĩ tới hoàn cảnh lúc này của Diệp Trùng, nhưng cho dù bọn họ có biết cũng không có bất cứ biện pháp nào, điều này cũng là nguyên nhân quan trọng nhất mà Diệp Trùng không nói với bọn họ.

Bay đường dài là một việc phi thường khô khan, phòng thí nghiệm điều bồi đã bị Griffiths chiếm lấy, năng ta gần như dồn tất cả thời gian trong phòng điều bồi, năng ta bắt đầu nghiên cứu số liệu của con chip màu lam.

- Nếu như chiếu theo thiết kế này của cậu, đích xác là có thể, chẳng qua. Lão già Phá Xa nhíu mày, nhìn chằm chằm phương án thiết kế trên màn hình của Diệp Trùng: “Nhưng cậu xác định loại phi hành khí này có lực sát thương sao? Công kích của chúng quả thật quá đơn điệu.” Trên màn hình rõ ràng chính là quang giáp tông uí.

- Nếu như tốc độ bay nhanh, đổi hướng linh hoạt, lực sát thương của nó khá tốt. Diệp Trùng giải thích nói.
- Gánh nặng của nó đối với người điều khiển quá lớn! Lão già Phá Xa lắc đầu.
- Vậy thì tăng cường tổ chất thân thể của người điều khiển. Tổ chất thân thể của đám người Tang tộc đó vẫn còn phải lo lắng sao?
- Xung kích vật lý đơn thuần, yêu cầu về độ cứng đối với vật liệu rất cao. Lão già Phá Xa không cho là đúng.
- Ủm, điểm này không cần lo lắng, tôi đã tìm được vật liệu thích hợp. Vật liệu xương xuất xứ từ Thiên vực trì, sinh trưởng dưới trọng lực cao, tính năng vật lý cực kỳ xuất sắc.
- Vậy thì tốt, ta sẽ thử xem sao. Lão già Phá Xa do dự một lát rồi mới gật đầu đồng ý.

Có sự giúp đỡ của giáo sư có thành tựu cực sâu về cơ giới cổ đại, quang giáp tông uì hoàn thiện chỉ trong nay mai. Diệp Trùng tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, mỗi ngày đều ở bên cạnh lão già Phá Xa. Lão già Phá Xa đối với việc này có hơi kinh ngạc, cơ giới cổ đại đã hoàn toàn suy sụp, lão vẫn là lần đầu tiên gặp được người cảm thấy hứng thú thể này với cơ giới cổ đại. Là một người dâng hiến thời gian cả đời cho cơ giới cổ đại, nói không chừng không có gì làm lão vui vẻ hơn điều này, lão tự nhiên là dốc sạch hầu bao.

Diệp Trùng lại nhân cơ hội này liều mạng hấp thu, thường đưa ra vấn đề lúc trước mình cảm thấy nghi hoặc, có lúc đứa trẻ cũng chạy tới nghe một chút, nhưng nó rất mau bĩu môi, không cho là đúng nói: “Học cơ giới cổ đại chi bằng học mạch quang còn thực tế hơn.” Diệp Trùng cũng lười giải thích với nó.

Nhuế Băng mỗi ngày làm bài tập của mình, nàng bắt đầu từ ngày đầu tiên cha dạy võ thuật cho thì chưa từng bỏ bài tập ngày nào, kiên trì lâu dài là phẩm chất chủ yếu nhất có thể trở thành giới giả của nàng. Nhưng ngược lại, tư chất chiến thắng nàng, Nhuế Băng hiện giờ thực lực lại bình bình. Diệp Trùng mang phương pháp minh tức và tư liệu thuật thừa sư của Tông sở đưa cho nàng, xem có thể có giúp đỡ cho nàng hay không. Đối với bạn, Diệp Trùng trước giờ không keo kiệt.

Mỗi người đều nhìn chăm chăm màn hình, không tự kiềm chế ngừng hô hấp. Trên màn hình, một hạm đội cỡ nhỏ lướt qua chỗ cách mọi người năm trăm km. Trong vũ trụ, năm trăm km và kẻ vai lướt qua ở trên đường không có khác biệt gì. Hạm đội này có ba mươi tàu vũ trụ, thường có quang giáp bay ra từ trong tàu vũ trụ, thực hiện bảo hộ xung quanh hạm đội.

Trái tim mỗi người đều lên tới tận cổ họng, nếu như lúc này bị bọn họ phát hiện, hoặc giả tên nào đó nhất thời sôi máu cho khối nham thạch lớn này một pháo, vậy mấy người mình này thảm rồi.

Tàu nham thạch chậm rãi bay, nhưng mọi người lúc này không dám tăng tốc, sợ làm cho đối phương nhận ra.

Thời gian vào lúc này trôi qua chậm chạp dị thường, mỗi người đều cảm thấy buồn bức dị thường, giờ phút này là khảo nghiệm cực đoan đối với tổ chất tâm lý.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Nhìn thấy hạm đội biến mất ở phía sau, mọi người triệt để thở phào, cửa ai đầu tiên cuối cùng đã qua được. Vừa rồi ngay cả Diệp Trùng cũng cảm thấy có chút khẩn trương, không cần nói tới người khác, người có tổ chất tâm lý kém chút hiện giờ đều có dáng vẻ sắp hư thoát.

Nguy cơ trải qua trước mặt từng chút một so với áp lực xẹt qua mang lại cho mọi người càng lớn hơn.

- Thật sự tiến vào Tinh vân? Lão già Phá Xa nhẹ giọng hỏi, sự lo lắng không thể che giấu ở giữa mi tâm.

Diệp Trùng gật đầu: “Ủm, vào đi!” Trong giọng nói lạnh nhạt lộ ra sự kiên định. Hắn hiện giờ cũng nghĩ không ra bất cứ biện pháp nào rời khỏi hành tinh Chu Gian đã bị cách ly, nhưng nếu như không rời khỏi, vậy thì gặp phải ba đại thế gia, khẳng định là phi thường bất ổn.

Diệp Trùng đối với nguy trạng trên mặt mình vẫn không có tự tin tới mức có thể gạt được ba đại thế gia. Gần như mỗi lần gặp được người của ba đại thế gia đều vô cùng nguy hiểm, cũng chính là một điểm này đã thúc đẩy Diệp Trùng cực kỳ bức thiết muốn rời khỏi hành tinh Chu Gian.

Nhuế Bằng đối với việc đi đâu không hề để ý, nàng chỉ hy vọng có thể theo bên cạnh Diệp Trùng. Nhẹ nhàng sờ cái nhẫn Thủ Hộ trên tay, ánh mắt Nhuế Bằng trở nên nhu hòa. Nhuế Bằng không nói gì, người khác rất tự giác không mở miệng. Đứa trẻ ngược lại có chút hứng thú với việc tiến vào Tinh Vân, nhưng đảm bảo tiêu của nó ai nấy đều lộ ra vẻ lo lắng.

Vừa tiến vào Tinh Vân, tàu Nham thạch bỗng chấn động, tàu vũ trụ vốn dĩ tốc độ đã chậm chạp lại càng chậm tới mức như rùa bò, Diệp Trùng lập tức ra lệnh tháo bỏ đá nguy trang bên ngoài tàu vũ trụ, tốc độ của tàu Nham thạch lập tức nhanh thêm vài phần.

- Mở hệ thống quang học đi. Lão già Phá Xa nhắc nhở nói: “Ở chỗ này, quét hình vẫn không bằng hệ thống quang học.” Lão lập tức lại bổ sung thêm một câu: “Tất cả thiết bị liên lạc ở trong này đều không cách nào sử dụng, nhưng hệ thống định vị giữa các hành tinh có thể dung.” Hệ thống định vị giữa các hành tinh có thể sử dụng, điều đó cũng có nghĩa là khi cần thiết có thể chọn rút lui.

Mấy người Diệp Trùng có lẽ không biết, sau khi bọn họ vừa tiến vào Tinh Vân năm giờ, hạm đội của ba đại thế gia liền đi qua chỗ không xa vị trí mấy người Diệp Trùng tiến vào Tinh Vân.

Trong vũ trụ, mỗi một mảng Tinh Vân đều cực kỳ rộng lớn, có khu vực Tinh Vân bao phủ thậm chí còn rộng hơn cả thiên hà. Trong mấy Tinh Vân này rốt cuộc là quang cảnh thế nào? Không có ai biết. Những hành tinh bên trong Tinh Vân đó lại ra sao? Là tịch mịch không có bất cứ sinh cơ nào hay là có sự tồn tại của sinh vật đặc chủng? Cũng không có ai biết.

Tinh Vân màu lam không bờ không bến, so với biển cả càng thêm bao la hùng vĩ. Trong Tinh Vân, quang mang của một số ngôi sao xuyên qua Tinh Vân màu lam nhạt, giống như một viên bảo thạch điểm xuyết trên lụa màu lam, ánh sáng lấp lánh rực rỡ.

Tinh Vân và biển sương đỏ mà Diệp Trùng gặp được lần trước hoàn toàn là hai loại tính chất. Sương đỏ của biển sương đỏ giống như sương vậy, hơn nữa sẽ trở nên đặc sệt dần dần. Nhưng Tinh Vân lại giống như hư ảo, không có bất cứ cảm giác thực chất, nhưng Tinh Vân màu lam xác thực phân bố xung quanh tàu vũ trụ.

Tinh Vân như khói hư ảo, thường có một tia sáng cực nhỏ lấp lóe trong những Tinh Vân như hư ảo này.

Rất mau, tàu Nham thạch giống như một con cá đã bắt đầu quen thuộc với vùng biển xung quanh, tốc độ khôi phục như thường, mấy Tinh Vân này giống như không có chút ảnh hưởng nào với nó.

- Trong Tinh Vân có thể thực hiện bước nhảy không gian, nhưng chúng ta phải tới địa điểm bước nhảy lần trước trước. Lão già Phá Xa nói.

- Phá Xa gia gia, các người làm sao tìm được địa điểm bước nhảy đó? Griffiths khá tò mò với vấn đề này.

Vấn đề này rõ ràng đụng tới chỗ thương tâm của lão già Phá Xa, thần sắc lão u ám, nói: “Lần đó chúng ta ở trong này gặp được một tàu vũ trụ của Tuyết Lai tộc, bọn họ quá man rợ, không nói lý, lại nổ súng với chúng ta. Chúng ta nào đánh được bọn họ, chỉ đành bỏ chạy, nhưng tính năng của tàu vũ trụ bọn họ tốt hơn của tàu chúng ta rất nhiều, mất thấy chẳng được bao lâu nữa thì sẽ đuổi kịp chúng ta, hết cách, chúng ta chỉ đành thực hiện bước nhảy không gian. Vốn dĩ chúng ta cho rằng khẳng định là chết chắc rồi, nào biết trời cao lại mở ra cho chúng ta một trò đùa không lớn không nhỏ, lại mang chúng ta đưa tới tinh khu tự do.”

Đứa trẻ phụ họa nói: “Lão gia gia nói quá đúng, mấy đại thế gia giống Tuyết Lai tộc đó, tên nào cũng không phải thứ tốt lành gì!” Nói cứ nói nhưng vẫn không ngừng vung vẩy nắm tay nhỏ, giống như bắt bình cho lão già Phá Xa.

Lão già Phá Xa cảm thấy vui sướng vô cùng, yêu mến xoa xoa đầu đứa trẻ. Đứa trẻ vô cùng hưởng thụ động tác này của lão già Phá Xa, hi hí cặp mắt nhỏ, giống như một con mèo ngoan ngoãn. Mấy bảo tiêu của đứa trẻ, trên mặt ai cũng đều lộ ra vẻ cực kỳ không tự nhiên, thậm chí còn có vài người lộ ra chút cười khổ. Còn gã mặt sẹo bên cạnh đứa trẻ, hẳn vẫn mang dáng vẻ không chút biểu tình đó.

Lão già Phá Xa lúc này giống như một ông lão kể chuyện xưa cho cháu chắt, đứa trẻ chống cằm nghe vô cùng nhập thần.

- Tinh Vân mỹ lệ vô bì, khi ở bên ngoài nhìn, chúng ta thường khen vẻ mỹ lệ của nó, nhưng đợi chúng ta thật sự tiến vào Tinh Vân, ta mới biết bên trong Tinh Vân đẹp hơn bên ngoài rất nhiều, hơn nữa chỉ có thật sự tiến vào Tinh Vân mới có thể cảm thụ được sự mệnh mông, không bờ không bến của nó. Lần đó, lúc đầu, dọc đường đều rất yên bình, trái tim chúng ta cũng từ từ thả xuống, mãi tới ngày thứ ba mươi lăm, chúng ta đã gặp nguy hiểm!

Lần này không chỉ là đứa trẻ, tất cả những ai rảnh rỗi đều vây lại.

- Chúng tôi đã gặp một dòng xoáy, cái dòng xoáy đó quá cường đại, chúng tôi chính mắt nhìn thấy một hành tinh nhỏ đường kính vượt quá một trăm km bị hút vào trong, vẫn chưa tới trung tâm của dòng xoáy thì đã bị nghiền nát thành mảnh vụn! Lúc đó mọi người chúng tôi đều bị dọa ngất ra, không ngừng đổ mồ hôi lạnh, mọi người liều mạng điều khiển tàu vũ trụ, muốn thoát khỏi dòng xoáy này. Động cơ mở tới mức cao nhất, chúng tôi mới chỉ vừa đủ ổn định được tàu vũ trụ, căn bản không cách nào thoát khỏi. Loại tình huống này duy trì suốt ba ngày, sau ba ngày, lực hấp dẫn của dòng xoáy này bắt đầu từ từ nhỏ lại, chúng tôi mới may mắn từ trong vòng xoáy này thoát ra.

Ngay lúc mọi người nghe tới mức nhập thần, đột nhiên có người hét lớn: “Xem kìa, bên ngoài là cái gì?”

342. Chương 342: Đơn Lãng Triều

Đường màu lam đó dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên thô to.

Sắc mặt mọi người biến đổi kịch liệt.

Đường màu lam này càng lúc càng to, Tinh Vân màu lam nhạt xung quanh tàu vũ trụ rung động không yên, ngay cả tàu vũ trụ cũng hơi lắc lư, mỗi người ở trong này đều là người có cảm giác cực kỳ nhạy cảm, thế nào lại không cảm nhận được? Thế như sấm sét, uy thế của trời đất mệnh mông trong giờ phút này đánh nát tất cả toàn bộ ảo tưởng của con người.

Dao động của Tinh Vân càng lúc càng mạnh mẽ. Trước mặt cơn sóng lớn rộng tới mức vượt ra cực hạn tưởng tượng của con người này, mọi người gần như đều suýt nữa thì ngừng hô hấp, đây là cơn sóng lớn màu lam hung hãn tới mức nào chứ! Làn sóng cao tới mấy trăm ngàn km, mà độ dài của nó càng liên miên bất tuyệt, nhìn không thấy điểm tận cùng.

Mỗi người trên tàu đều hoảng sợ thất sắc.

Người lúc này vẫn bảo trì được bình tĩnh chỉ có bốn người, Diệp Trùng, Nhuế Băng, đứa trẻ và bảo tiêu mặt sẹo của nó. Thật ra trái tim Diệp Trùng lúc này đập nhanh đến mức ngay cả hắn cũng cảm thấy toàn thân run rẩy, nhưng hắn biết, nếu như lúc này không thể giữ được bình tĩnh thì ngay cả một chút sinh cơ cũng không có.

Uy thế của trời đất lớn thế này, ai có thể cản được!

Trong mắt đứa trẻ lấp lánh ánh sáng lam yếu ớt, Diệp Trùng không khỏi nghĩ tới mắt điện tử của Mục Thương, mình lúc này lại còn nảy ra loại suy nghĩ này, Diệp Trùng không khỏi cười khổ, tâm tình khản trương ngược lại được giảm đi đôi chút.

- Chúng ta vẫn còn bao nhiêu thời gian? Đứa trẻ hỏi, trong giọng nói lộ ra sự thành thực nói không ra lời.

Không có ai trả lời, bọn họ đều bị dọa đần ra. Nhìn chằm chằm hình ảnh do hệ thống quang học truyền lại, Diệp Trùng mau chóng tính toán ở trong lòng.

Có thể là nguy cơ trước mắt kích thích Diệp Trùng, hắn cảm thấy lúc này đầu óc rõ ràng vô cùng, tốc độ tính toán cực kỳ nhanh. “Mười lăm phút.” Người tính ra nhanh nhất lại là đứa trẻ, năm giây sau, Diệp Trùng có được cùng đáp án, hắn không khỏi ngạc nhiên liếc nhìn đứa trẻ.

Năng lực tính toán thật kinh người.

Đứa trẻ đột nhiên nhảy xuống, chạy tới trước quang não điều khiển chính. “Tránh ra!” Trong giọng nói non nớt của nó đầy uy nghiêm.

Bảo tiêu trước quang não điều khiển chính đó cả kinh, lúc này mới hoàn hồn lại từ trong kinh hoảng, vừa bò vừa lẩn tránh sang một bên.

Chiều cao của đứa trẻ quá thấp, nó không thể không bò lên ghế, sau đó đứng lên ghế, đôi tay nhỏ nhắn mềm mại lúng túng thao tác trên quang não, nhìn thấy động tác vụng về đó của nó, Diệp Trùng không khỏi nhíu mày, bước nhanh tới trước quang não, đỡ cả đứa trẻ và cái ghế sang một bên, mau mắn nói: “Người nói ta làm.”

Đứa trẻ ngậy người, lập tức cười nói: “Anh to con, vẫn là anh được.” Lời nói vừa dứt, giọng nói liền nghiêm túc: “Mở hệ thống hỏa lực.”

Đôi tay của Diệp Trùng lưu loát lướt qua trên bàn điều khiển, động tác vụng về đó của đứa trẻ còn xa mới so sánh được. Đứa trẻ lại giống như không thấy, nó lúc này cho người ta một loại cảm giác bình tĩnh cực độ, Nhuế Băng ở một bên thậm chí còn có một loại cảm giác đứa trẻ không phải là chính nó.

- Mở thiết lập vũ khí.
- Mở mạch quang cung cấp năng lượng.
- Mở hệ thống phục hồi bằng tay.
- Thực hiện kết nối mạch quang... Một loạt tên gọi nguyên kiện và số liệu thốt ra từ trong miệng của đứa trẻ, nhanh tới mức gần như làm người ta khó mà nghe rõ.

Diệp Trùng nghe rõ ràng! Kế hoạch thật to gan, trong lòng Diệp Trùng kinh ngạc không thôi, tay lại không hề chậm trễ. Ý đồ của đứa trẻ, hắn rất mau liền hiểu ra, đứa trẻ này thật ra là muốn thay đổi phương pháp phân phối năng lượng, tăng mạnh cường độ hỏa lực của tàu vũ trụ này trong khoảng thời gian ngắn.

Điều làm Diệp Trùng cảm thấy kinh ngạc nhất vẫn là mức độ quen thuộc đối với hệ thống mạch quang của tàu vũ trụ này. Đây tuyệt đối không phải là điều người bình thường có thể làm được. Thiết kế công nghiệp giống như của loại tàu vũ trụ này đã cực kỳ hoàn thiện, muốn làm chút xíu thay đổi đều không dễ dàng gì, càng huống chi thay đổi có trình độ giống thế này?

Suy nghĩ này lóe lên rồi mất trong đầu Diệp Trùng, sự chú ý của hắn rất mau liền chuyển tới trước mắt, một loạt danh từ và thuật ngữ chuyên môn mau chóng phun ra từ trong miệng đứa trẻ. Diệp Trùng không thể không tập trung cao độ sự chú ý của mình, lúc này mới có thể làm cho thao tác của mình theo kịp tốc độ của đứa trẻ.

Đây là một bức tranh khá nguy dị, một đứa trẻ đứng trên ghế, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm quang não, miệng không ngừng nói, mà bên cạnh nó, một thiếu niên đầu đầy mồ hôi, liều mạng thao tác, đôi tay đã nhanh tới mức khó mà phân biệt.

Ba phút, hai người vẫn không hề có bất cứ dấu hiệu dừng lại nào. Dấu vết mồ hôi trên trán đứa trẻ ẩn hiện, nhưng tốc độ nói vẫn nhanh tới mức kinh người, cặp mắt màu lam sáng tới mức bức người. Mồ hôi trán của Diệp Trùng to cỡ hạt đậu nành, treo trên trán hắn.

Năm phút, mồ hôi trên trán đứa trẻ to cỡ hạt đậu nành, sắc mặt của nó có chút trắng bệch. Mồ hôi của Diệp Trùng men theo hai má chảy xuống dưới như suối, nhưng tinh thần của hắn lại vẫn tập trung vô cùng, không thấy chút mệt mỏi, tốc độ đôi tay không thấy giảm chút nào.

Tám phút, mồ hôi trên trán đứa trẻ đã không còn, thay vào đó là trên mặt ửng đỏ vô cùng không tự nhiên, mà cặp mắt màu lam đó lại vẫn sáng tới mức đáng sợ. Mồ hôi của Diệp Trùng vẫn giống như hồi nãy, chảy xuống không ngừng, tinh thần lại vẫn bảo trì sự khẩn trương cao độ, tốc độ đôi tay vẫn giữ mức độ giống như vừa rồi, động tác của hắn hiện giờ đã nhanh hơn tốc độ nói của đứa trẻ vài phần.

Mười hai phút, cuối cùng đã hoàn thành! Sắc mặt đứa trẻ đã tẻ đến cực điểm, mặt như tờ giấy trắng, Diệp Trùng phát hiện hô hấp của nó cũng có chút rối loạn, nhưng nó vẫn cứng cỏi đứng trên ghế. Tuy động tác của nó, tư thế của nó vô cùng buồn cười nhưng lúc này lại không có ai dám cười chế nhạo nó, ngay cả Diệp Trùng cũng không. Nó dùng hành vi thực tế của nó thể hiện thực lực của nó với mọi người.

Nhìn bảo tiêu của mình, đứa trẻ chỉ nói một câu: “Các người mỗi người một khoang xạ kích, phải bắn nát toàn bộ tất cả nham thạch lớn.” Nói xong câu này, cặp mắt nó nhắm lại, té từ trên ghế xuống. Diệp Trùng ở bên cạnh nó vội vàng một tay chụp lấy, vội đưa tới trên tay Nhuế Băng: “Cô chăm sóc nó một lát.”

- Ừm, được. Nhuế Băng gật đầu, tình hình trước mắt, nàng hoàn toàn không giúp được gì.

Gã mặt sẹo cử động đầu tiên, hẳn không nói tiếng nào ngồi trong một khoang xạ kích. Mấy bảo tiêu của đứa trẻ lúc này mới như tỉnh mộng, mỗi người đều lộ ra vẻ xấu hổ vô cùng. Ở thiên hà Hà Việt, chủ nhân gặp phải nguy hiểm, nếu như cần chủ nhân chủ động hy sinh, đó là sỉ nhục lớn nhất của bọn họ.

Mỗi người đều đỏ cả mặt, chui vào khoang xạ kích.

Tàu vũ trụ này bố trí mười lăm khoang xạ kích, mấy khoang xạ kích này bình thường đều là tự động, chỉ cần có tay xạ kích chuyên nghiệp điều khiển thì có thể đổi thành điều khiển bằng tay.

Diệp Trùng hiện giờ không giúp ích được tí gì, trong tình huống thế này quả thật không có đất cho hắn phát huy. Trên thực tế, nỗ lực có thể làm được của bọn họ hiện giờ cực kỳ có hạn, chỉ cần có thể làm cho tàu vũ trụ ở trong làn sóng lớn thế này tồn tại hoàn chỉnh thì đã là may mắn rồi.

Nhìn chằm chằm màn hình, cơ nhục toàn thân Diệp Trùng đều có chút căng cứng.

Rung động của tàu vũ trụ đã cực kỳ nghiêm trọng, lão già Phá Xa và Griffiths đã được cố định lại, hai người Diệp Trùng và Nhuế Băng có cơ sở võ thuật, vẫn còn tốt một chút.

Vẫn còn ba phút làn sóng khổng lồ kinh thiên này sẽ đánh lên tàu Nham thạch, về mặt mỗi người lúc này đều tề đến cực điểm. Khi người nhìn cơn sóng khổng lồ không thấy điểm cuối lao bổ tới trước mặt, sự run rẩy sâu sắc tỏa ra từ trong xương cốt đó sẽ thiêu đốt trong mỗi một li thần kinh của người.

Tuy không có bất cứ chút âm thanh nào truyền tới, nhưng bên tai mỗi người phảng phất như nổ ra tiếng sấm liên miên bất tuyệt.

Ngay cả gã mặt sẹo vẫn luôn thờ ơ, đôi tay điều khiển xạ kích cũng vì dùng lực quá độ mà trắng bệch.

Tàu vũ trụ đang bò lên, dưới sự lôi kéo của làn sóng khổng lồ kinh thiên này, động cơ của tàu vũ trụ lúc này đã hoàn toàn không có bất cứ tác dụng gì, giống như một con thuyền nhỏ trôi dạt trong mưa to gió lớn giữa biển khơi.

Gần rồi!

Làn sóng lớn này giống như một ngọn lửa màu lam sẫm không có bến bờ, dùng đáng dấp mà con người căn bản không cách nào chống lại sở sở đề về phía bên này.

Đột nhiên, tàu vũ trụ lóe lên chùm sáng đầu tiên, Diệp Trùng không cần nghĩ cũng biết một phát này nhất định là kiệt tác của gã mặt sẹo, nhưng rất mau, đám bảo tiêu còn lại nhao nhao hoàn hồn lại từ trong sự chấn kinh ban đầu.

Chùm sáng nhiều như mưa rơi, tuy mấy chùm sáng này ở trước mặt cơn sóng lớn đáng sợ như vậy ở trong Tinh Vân chẳng là gì, khó mà nhìn thấy chút sáng lạn nào, nhưng điều này đại biểu cho một loại niềm tin bất khuất, một loại tinh thần không bao giờ chịu thua của con người. Từ xưa tới nay, cũng chính là loại tinh thần này thôi thúc con người tiến tới trước từng chút một.

Kiến dựng phải voi, chẳng lẽ bởi vì sự to lớn của voi mà ngay cả một chút vùng vẫy cuối cùng cũng từ bỏ, rồi sau đó bị đập thành một đồng bùn thịt một cách hèn mọn trong ánh mắt coi thường của con voi sao?

Mỗi người đều nỗ lực hết sức mình, Diệp Trùng phát hiện, kỹ thuật bắn của mấy bảo tiêu này siêu cực kỳ. Kể xuất thân nhập hóa nhất trong đó chính là gã mặt sẹo đó, hẳn giống như không cần khóa mục tiêu vậy, hẳn từ lúc bắt đầu tới giờ đều không ngừng nghỉ, hơn nữa phát nào cũng không bị hụt.

Thật ra vừa rồi Diệp Trùng và đứa trẻ đã nghĩ ra một phương pháp. Điều đáng sợ của cơn sóng lớn phủ kín trời này không hề là sức mạnh khổng lồ của nó, mà là những vật cứng đại loại như là mấy nham thạch bị sức mạnh này đẩy tới ở trước nhất. Mấy nham thạch dưới sự đưa đẩy của sức mạnh này có lực sát thương khá đáng sợ, hơn nữa thứ đáng sợ nhất chính là mấy khối nham thạch đủ lớn đó. Bị mấy nham thạch này chính diện tông vào, vậy thì con tàu vũ trụ này nhất định sẽ bị hủy diệt.

Do đó đứa trẻ liền nghĩ ra việc lợi dụng nguồn năng lượng được phân phối lại, tăng cường độ hỏa lực của tàu vũ trụ, sau đó lại lợi dụng kỹ thuật bắn cao siêu của mấy bảo tiêu này, bắn nát mấy khối nham thạch lớn đó.

Bình, cả con tàu vũ trụ bị quăng đi mạnh mẽ, trời xoay đất chuyển, Griffiths tệ nhất, liền ói đến choáng váng ngay tại chỗ. Sắc mặt lão già Phá Xa cũng vô cùng không tốt, chỉ có hai người Diệp Trùng và Nhuế Bằng vẫn giữ được tư thế ban đầu, chân giống như mọc rễ vậy, đứa trẻ bị Nhuế Bằng ôm trên tay, tình hình xem ra hình như cũng vô cùng không tốt.

Không ngờ mấy tên bảo tiêu xem ra giống như thùng rỗng này lúc này lại hung hãn vô bì, hỏa lực của bọn họ duy trì ở trạng thái cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần nham thạch hơi lớn một chút, một khi tiến vào xạ trình của bọn họ, bọn họ liền không chút do dự khai hỏa. Dưới tình huống con tàu trôi tròng trành như vậy, bọn họ bắn vẫn cực kỳ chính xác.

Bộp bộp bộp, giống như mưa rơi, toái thạch đánh trên vỏ giáp của tàu vũ trụ, giống như mưa đánh lên lá chuối, nghe ra lại rất đặc sắc. Đáng tiếc chỗ này lại không có ai có tâm tình thưởng thức.

Tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên, trong lòng Diệp Trùng kêu lộp cộp.

343. Chương 343: Lăn Ranh Sinh Tử

Mật độ của mấy toái thạch đó quả thật quá lớn, tuy đơn thể của chúng đều vô cùng nhỏ, nhưng dưới xung kích liên tục không ngừng, vỏ giáp ở vài vị trí lập tức bị đánh thủng, tạo nên lỗ thủng nhỏ xíu, mấy lỗ thủng này cho dù nhỏ vô cùng, nhưng nếu như không lập tức sửa chữa, nó sẽ tiến thêm một bước mở rộng ra, tới lúc đó chỉ e chỉ có một kết quả duy nhất tàu tiêu người chết.

Thần kinh Diệp Trùng lập tức căng thẳng, cặp mắt không nháy nhìn chăm chăm màn hình, mười ngón đôi tay đã được nghỉ ngơi linh hoạt tới mức kinh ngạc, giống như hoa tươi nở rộ, lại giống như đang đánh một bản nhạc thần bí, một loạt mệnh lệnh dưới mười ngón tay nhanh tới mức làm người ta hoa mắt, chóng mặt này tuôn ra ào ạt.

Diệp Trùng hiện giờ giống như một nhân viên cứu hỏa, hẳn phải dùng tốc độ nhanh nhất để tìm ra chỗ thủng, sau đó cần dùng tốc độ nhanh nhất sửa chữa mấy lỗ thủng này. May mà trong tàu vũ trụ có trình tự sửa chữa chuyên môn, nếu không, cần Diệp Trùng tự mình ra tay sửa chữa, vậy thì có mười Diệp Trùng cũng không đủ dùng.

Nhưng cho dù có trình tự sửa chữa, Diệp Trùng hiện giờ cũng không thoải mái chút nào, thao tác của hắn đã tới cực hạn của hắn. Nếu như lúc này ở đây có một sư sĩ, nhìn thấy tốc độ tay khủng bố của Diệp Trùng, chỉ e kinh sợ tới mức hôn mê tại chỗ. Diệp Trùng vừa nghỉ ngơi chốc lát trong chớp mắt lại mồ hôi đầm đìa.

Diệp Trùng dùng tốc độ kinh tâm thực hiện sửa chữa, nhưng lỗ thủng dùng tốc độ càng kinh người hơn không ngừng xuất hiện.

Lỗ thủng càng lúc càng nhiều, tốc độ của Diệp Trùng hiện tại thấp hơn tốc độ lỗ thủng xuất hiện, nếu như cứ thế này, không tới một phút, con tàu này sẽ bị mấy nham thạch vụn nhỏ xíu này đánh thành tổ ong, sau đó bị xé thành vô số mảnh vụn.

Đầu óc Diệp Trùng đã trống rỗng, hẳn điên cuồng thực hiện sửa chữa, tốc độ trên tay hắn đã tới cực hạn của hắn, đôi tay truyền tới cảm giác như sắp bị co rút, nhưng hắn lúc này đã không lo được nhiều như vậy, kiên trì thêm một giây tức là thêm một phần hy vọng.

Diệp Trùng hít thở nặng nề tới mức như trâu thở, Nhuế Bằng nhìn chăm chăm hắn, trong cặp mắt bình tĩnh là sự lo lắng và thiết tha.

Lỗ thủng càng lúc càng nhiều, hy vọng giảm nhỏ từng chút một. Không giống sự bình tĩnh trong lòng, trong mắt Diệp Trùng lúc này đầy điên cuồng, hẳn hiện giờ đang ra sức vùng vẫy cuối cùng, trong ý thức của hắn không hề có từ 'từ bỏ' này.

Vẫn còn hai mươi giây! Trong lòng Diệp Trùng lúc này lại bình tĩnh vô cùng, hắn tính toán chính xác ra số lượng lỗ thủng đạt tới giá trị tới hạn nổ tung của tàu vũ trụ vẫn còn thời gian.

Mười lăm giây! Đôi tay Diệp Trùng điên cuồng múa may trên bàn điều khiển chính.

Mười giây! Hắn không từ bỏ, cắn răng kiên trì.

Tám giây! Cặp mắt hồ hững đó lấp lánh một niềm hy vọng cuối cùng trước khi tuyệt vọng.

Bảy giây! Ngọn lửa bất diệt nhảy nhót trong mắt Diệp Trùng.

Sáu giây! Gương mặt vừa rồi xem ra vẫn mang sự điên cuồng vô tận của Diệp Trùng lúc này lại bình tĩnh nói không ra lời.

Chẳng lẽ đây chính là sắp chết sao? Cuộc đời này thật sự phải kết thúc rồi sao?

Năm giây! Diệp Trùng đột nhiên phát hiện tốc độ của lỗ thủng bắt đầu chậm lại.

Trái tim vừa mới bình tĩnh như nước đọng đột nhiên đập lên điên cuồng, Diệp Trùng có thể nghe thấy rõ ràng mỗi một nhịp đập của trái tim mình. Thời gian vào giờ phút này lại trở nên chậm chạp cực kỳ, tốc độ đôi tay trong mắt hắn cũng phẳng phất như chậm lại, mỗi một cái đều rõ ràng như thế.

Mình phải nhanh hơn!

Trong lòng hắn im lặng kêu gào điên cuồng. Năm giây, thời gian chừa cho hắn chỉ có năm giây! Trong năm giây này, hắn không thể có một lần sai lầm trong thao tác nào, bất cứ một lần sai lầm nào cũng đều làm cho hắn chôn vùi chút sinh cơ cuối cùng này.

Bản năng cầu sinh của con người là thứ đáng sợ cực kỳ.

Một mõi vừa rồi đột nhiên không cánh mà bay, đôi tay của Diệp Trùng dùng tốc độ bão táp trước giờ chưa từng có, mà tư duy của hắn cũng bình tĩnh trước giờ chưa từng có. Dưới tư duy vận chuyển tốc độ cao, tất cả mọi thứ đều trở nên chậm chạp mà rõ ràng.

Cuối cùng, ngay lúc giá trị tới hạn nổ tung của con tàu vẫn còn ba giây, tốc độ sửa chữa của hắn và tốc độ của lỗ thủng đạt được cân bằng.

Tốc độ của lỗ thủng giảm chậm từng chút một, thao tác của Diệp Trùng ổn định phi thường, hắn không hề xuất hiện một lần sai lầm, cũng không lãng phí cho dù một mili giây nào.

Năm giây... mười giây... mười lăm giây...

Diệp Trùng từng chút vặn hồi cực thế, khả năng cách nổ tung của con tàu cũng đang giảm từng chút một.

Khi tốc độ tạo ra lỗ thủng thành không, Diệp Trùng đúng lúc sửa xong toàn bộ lỗ thủng trên tàu vũ trụ.

Thành công rồi!

Ngay cả Diệp Trùng vẫn luôn bình tĩnh cũng muốn nhấc tay kêu lớn, nhưng hắn lại phát hiện mình làm không được. Hắn hiện giờ ngay cả một ngón tay cũng không cử động được, toàn thân tựa như rót chì vậy, đầu cũng nặng chình chịch, cảnh tượng trước mắt bắt đầu trở nên có chút mơ hồ, nếu như đầu óc Diệp Trùng lúc này tỉnh táo thì sẽ phát hiện đôi tay của hắn hiện đang rung động không tự chủ, đôi tay hắn đã bị rút gân rồi.

Đáng tiếc hắn nhìn không thấy, ý thức của hắn càng lúc càng xa, ánh sáng trước mắt mau chóng tối đi, trước mắt tối đen, hắn liền không còn biết gì cả.

- Diệp tử! Gương mặt ngọc như băng tuyết xưa nay bất biến trên núi cao vạn mét của Nhuế Băng cuối cùng đã biến sắc, một bước lướt tới bên cạnh Diệp Trùng, đón lấy thân thể mềm oặt ngã xuống của Diệp Trùng.

Trong loáng thoáng, Diệp Trùng với ý thức đã bắt đầu mơ hồ nghe thấy tiếng kêu hoảng này của Nhuế Băng.

Người đầu tiên Diệp Trùng mở mắt nhìn thấy chính là Nhuế Băng, Nhuế Băng lúc này đang yên lặng xoa tay cho hắn.

- Anh tỉnh rồi. Trong giọng nói của Nhuế Băng tràn đầy sự vui mừng.

Diệp Trùng không nói gì, mở mắt, nhìn chằm chằm cặp mắt Nhuế Băng.

Thấy Diệp Trùng nửa ngày không nói gì, Nhuế Băng không khỏi có chút khấn trương: “Anh sao rồi? Chỗ nào không thoải mái?”

Diệp Trùng vẫn nhìn chăm chăm Nhuế Băng, không nói gì.

Nhuế Băng có chút quỳnh, tay phải sờ trán Diệp Trùng: “Sao vậy? Đừng dọa ta, anh nói đi!” Nhuế Băng lúc này nào còn có chút phong phạm lạnh nhạt, thông dong của giới giả.

- Cô lo lắng cho ta? Diệp Trùng hỏi.

- Ủ, đương nhiên lo lắng. Nhuế Băng rất kỳ quái nhìn chăm chăm Diệp Trùng.

- Cô quan tâm ta? Diệp Trùng tiếp tục hỏi.

- Ủ, đương nhiên quan tâm. Trong mắt Nhuế Băng đã đầy lo lắng, chẳng lẽ chỉ số thông minh của hắn có vấn đề? Nhưng điều này làm sao lại ảnh hưởng tới đầu óc chứ?

- Tại sao quan tâm ta? Diệp Trùng hỏi, nhìn chăm chăm gắt gao vào cặp mắt của Nhuế Băng.

Trầm mặc nửa phút, “Tôi là vợ của anh.” Nhuế Băng nói qua loa, nàng lập tức hiểu ra đầu óc của Diệp Trùng không hề bị thương.

- Vợ? Phụ nữ sau này vĩnh viễn sống chung với ta? Diệp Trùng nhớ lại trong một cuốn sách có viết như vậy.

Cúi đầu tiếp tục giúp Diệp Trùng xoa tay, trong lời nói hờ hững thoát ra từ miệng Nhuế Băng đầy sự kiên định: “Đúng vậy.”

Nhìn thấy ánh mắt kiên định không đổi trong mắt Nhuế Băng, Diệp Trùng bị lời nói không thể đơn giản hơn này cảm động. Hắn đột nhiên nhớ tới Mục Thương, trước giờ, hắn đều cho rằng chỉ có Mục Thương mới cùng sống với hắn, không ngờ bây giờ lại có một người nói với hắn sẽ vĩnh viễn sống cùng với hắn.

- Tại sao.

- Bởi vì tôi là vợ anh. Nhìn Diệp Trùng, Nhuế Băng nhẹ nhàng nói ra câu này, trong lòng lại không khỏi quay cuồng.

- Vợ, cô xác định? Diệp Trùng nhìn chăm chăm Nhuế Băng.

- Xác định. Nhuế Băng nhìn chăm chăm Diệp Trùng.

- Vĩnh viễn sống cùng nhau... Diệp Trùng thấp giọng lầm bầm, đột nhiên hắn ngừng đầu: “Vợ chồng không phải phải hôn sao? Cô dạy ta!”

Tàu nham thạch may mắn vượt qua đơn lạng triều đáng sợ này. Trên thực tế, tàu nham thạch vẫn luôn bị đơn lạng triều này đẩy tới trước, bọn họ hiện giờ hoàn toàn không biết vị trí hiện tại của mình, cảnh tượng về sau có thể nói là nguy dị vô bì. Hiện giờ sau khi vượt qua đợt xung kích đầu tiên, tàu nham thạch lập tức trở thành một bộ phận của đơn lạng triều này, xung quanh trôi nổi vô số nham thạch vụn nhỏ xíu, nhưng do tốc độ của tàu nham thạch và chúng hoàn toàn như nhau, mấy nham thạch vụn nhỏ suýt nữa làm tàu nham thạch tàu banh người ngủ lúc này lại không có bất cứ lực sát thương nào.

Đứa trẻ tỉnh sớm hơn Diệp Trùng, đánh giá trên dưới Diệp Trùng vừa tỉnh lại, nó dùng giọng con nít non nớt ngây thơ vô tội nói: “Anh to con, anh hiện giờ thật đẹp trai!”

Diệp Trùng nhìn mình, trong lòng cười khổ không thôi. Hắn lần này bị thương cực nặng, đôi tay từ cổ tay tới mỗi khớp ngón tay đều sưng một cục, hơi cử động liền đau vô cùng. Không chỉ như vậy, vai của hắn thậm chí sau lưng cũng đau đớn không thôi.

- Anh to con, anh vừa rồi nói cái gì với bà xã? Hi hi, chị ấy tại sao đột nhiên đỏ mặt như vậy? Còn chạy nữa? Gương mặt đứa trẻ vừa mới còn ngây thơ vô tội lập tức trở nên tà ác dị thường.

Diệp Trùng nghĩ một lát, nói: “Chúng tôi đang thảo luận vấn đề học thuật.” Hôn chắc là thuộc loại kỹ thuật nhỉ, trong lòng Diệp Trùng không xác định lắm nghĩ, đáng tiếc Nhuế Băng không trả lời, hắn không cách nào đưa ra phán đoán, chỉ đành suy đoán như vậy.

- Hi hi... Đứa trẻ rung lắc cái chân nhỏ, cười gian không thôi.

Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: “Cậu tên là gì?”

- Vũ Sơn. Đứa trẻ trả lời rất dứt khoát.

Đây là một cái tên vô cùng xa lạ, Diệp Trùng không có được bất cứ tin tức có ích nào.

Do dự một lát, Diệp Trùng hỏi: “Cậu biết Thương?”

- Thương? Đứa trẻ tò mò hỏi: “Người này là ai?”

Mỗi một chi tiết thần thái của đứa trẻ đều được Diệp Trùng nắm bắt tỉ mỉ, nhưng điều Diệp Trùng thất vọng là dáng vẻ của hắn không giống nói dối. Chẳng lẽ nó thật sự không biết Thương? Nhưng tại sao mình thường cảm thấy nó rất giống Thương chứ?

Nhưng lòng tò mò của Diệp Trùng vốn dĩ không mạnh lắm, hắn càng không vì lòng tò mò của mình mà làm cho mình lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm. Nếu như không phải đứa trẻ làm cho Diệp Trùng cảm thấy nó và Thương ở vài phương diện nào đó rất giống nhau, Diệp Trùng ngay cả vấn đề này cũng sẽ không hỏi.

- Cậu không biết thì thôi. Diệp Trùng lập tức mất hứng thú.

- Anh to con, thao tác của anh thật tuyệt! Trong mắt đứa trẻ lộ ra vẻ ngưỡng mộ, đầy khâm phục nói: “Ta từng coi qua ghi hình thao tác của anh, thật là quá lợi hại! Dưới tốc độ nhanh như thế vẫn có thể đạt được không sai sót, quá cường hãn rồi!”

- Đây chẳng là gì! Diệp Trùng trả lời không hăng hái lắm, hắn không khỏi nhớ lại tình cảnh Mục kiên trì đốc thúc hắn tiến hành huấn luyện bí pháp khi ở hành tinh rác.

- Anh to con, anh có thể dạy ta không? Đứa trẻ mong chờ ngược mặt nhìn Diệp Trùng.

344. Chương 344: Lam Bạch

Đứa trẻ không khỏi bĩu môi, vẻ mặt không vui nói: “Nhỏ nhen! Ai thèm chứ!”

Tinh Vân bên ngoài con tàu không bờ không bến, giống như lụa mỏng bao lấy cả con tàu. Tinh Vân màu lam nhạt lại có một sắc thái không đơn điệu, trong đó hoặc nồng hoặc nhạt, ngẫu nhiên có từng đám, từng đám Tinh Vân đậm nhạt bất nhất tụ tập trong mảng màu lam nhạt này, không tỉ mỉ khó mà phát giác.

Đột nhiên, trên màn hình của tàu vũ trụ xuất hiện một khu vực trống không dài rộng tới mấy mươi km, con đường trống không này ở trong Tinh Vân rõ ràng như thế, làm người ta không cách nào bỏ qua sự tồn tại của nó.

- A, chính là nó! Lão già Phá Xa đột nhiên đứng lên, vẻ mặt kích động chỉ cảnh tượng trên màn hình.

- Đây là cái gì? Diệp Trùng quan sát tỉ mỉ con đường trống không này.

Hơi dừng một chút, lão già Phá Xa từ trong kích động bình tĩnh lại giải thích: “Ba mươi năm trước, chúng tôi chính là xuôi theo một con đường thế này mà tới được địa điểm bước nhảy đó.”

Mọi người ai nấy đều phần chấn tinh thần.

- Nhưng ta cũng không dám khẳng định chính là con đường này! Do dự một lát, lão già Phá Xa vừa tỉ mỉ quan sát con đường trống không đó vừa nói.

Cho dù đây không thể coi như là kết quả tốt nhất, nhưng đối với mọi người mà nói cũng coi như là tin tức tốt không hơn không kém. Đám bảo tiêu của đứa trẻ ai nấy đều phần chấn tinh thần, bọn họ vừa trải qua một trận đại chiến, trạng thái vẫn chưa hồi phục lại, trên mặt mỗi người đều lộ ra sự mệt mỏi. Ngược lại, gã mặt sẹo vẫn là gương mặt ngày ngò không biểu tình ngàn năm không đổi đó, nhìn không ra có dị dạng gì.

Griffiths một mình ở trong phòng thí nghiệm điều bồi, đơn lữ triều trải qua mấy ngày trước đã hủy hoại rất nhiều máy móc trong phòng thí nghiệm, nàng đang thực hiện công việc dọn dẹp cực khổ, mọi công việc đều cần một mình nàng hoàn thành, không có ai có thể giúp nàng.

Tàu vũ trụ từ từ bay vào con đường trống không này, nhưng đối với việc lựa chọn phương hướng nào, mọi người đều khó xử. Đối với loại lựa chọn này, người duy nhất có quyền quyết định là Diệp Trùng trước giờ vẫn dùng phương pháp ngẫu nhiên.

Bay trên con đường trống và trong Tinh Vân không có bất cứ khác biệt nào, giống như cùng ở trong Tinh Vân, không cảm nhận được bất cứ cản trở gì, ở trên con đường trống cũng không trôi chảy hơn Tinh Vân.

Con đường trống không này rốt cuộc là hình thành thế nào? Lại vì nguyên nhân gì mà làm cho mấy Tinh Vân này không lan tới? Không có ai biết, hiện tượng con người không cách nào giải thích ở trong vũ trụ quả thật quá nhiều đến không xuể. Diệp Trùng dù sao cũng không lãng phí thời gian của mình ở trên loại vấn đề này.

Tàu vũ trụ bay nhanh men theo con đường trống không, do không biết tọa độ, không cách nào thực hiện bước nhảy không gian, chỉ đành dùng cách bay thông thường.

Ngày thứ mười, cảnh sắc đơn điệu ngoài cửa sổ cuối cùng đã xảy ra biến hóa.

Tinh Vân màu lam nhạt đã nhìn không thấy, thay vào đó là Tinh Vân màu xanh cọ, mấy Tinh Vân màu xanh cọ này so với Tinh Vân màu lam nhạt còn dày đặc hơn nhiều, giống như mây mưa màu xanh cọ, cho người ta cảm giác như ruột bông. Mà điều làm người ta cảm thấy khủng bố nhất là mấy Tinh Vân màu xanh cọ này lại dễ kích thích, không ổn định như thế.

Chốc chốc lại có một dãy đốm lửa giống như con rắn lủi tán loạn trong Tinh Vân màu xanh cọ. Càng bay về phía trước, loại hiện tượng này càng rõ ràng. Về sau đã không phải là ngẫu nhiên một hai hàng đốm lửa, mà là rắn vàng bay loạn, vô số hoa lửa màu vàng kim lấp lánh di chuyển trong Tinh Vân màu xanh cọ.

Trong Tinh Vân màu xanh cọ đầy nguy hiểm, suy đoán này rất nhanh liền được chứng thực.

Một khối nham thạch to như một ngọn núi nhỏ từ con đường trống từ từ bay vào Tinh Vân màu xanh cọ.

Đột nhiên, giống như quăng vào trong xăng đã sôi sùng sục một mồi lửa, Tinh Vân vốn dĩ đã dễ kích thích, bất ổn lập tức xảy ra biến hóa kịch liệt.

Vô số đốm lửa màu vàng kim giống như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, vây khối nham thạch này khít rịt, trong nháy mắt, cả khối nham thạch đã hoàn toàn bị vô số đốm lửa lập lòe vây kín, chỉ có thể nhìn thấy đường nét đại khái của khối nham thạch này.

Nhìn ra xa, khối nham thạch này giờ đây giống như một đốm ánh sáng màu vàng kim hừng hực, mà trong ánh sáng màu vàng kim chói mắt này, vẫn có thể nhìn thấy đốm lửa nhỏ xíu mau chóng di chuyển.

Biến cố đột nhiên này làm mọi người kinh ngạc tới mức trợn mắt há mồm, kỳ cảnh thế này, bọn họ không có ai từng thấy qua. Ngay cả lão già Phá Xa, bọn họ lần trước cũng chưa từng thấy qua.

Nhưng mọi người vẫn chưa có phản ứng lại, ánh sáng vàng kim chói mắt này đã xảy ra biến hóa. Nó bắt đầu mau chóng biến nhỏ, co rút vào bên trong, ánh sáng vàng kim chói mắt này dùng tốc độ cực kỳ kinh người biến nhỏ, tốc độ của nó dường như đã đạt tới cứ mỗi ba giây thì biến nhỏ một vòng.

Năm phút sau, đốm sáng chói mắt màu vàng kim vốn dĩ giống như một ngọn núi nhỏ hiện giờ lại co rút thành một đốm sáng bán kính chỉ có một mét. Mà hình dáng của nó cũng biến thành một đốm sáng hình cầu màu vàng kim hoàn mỹ.

Ánh sáng của đốm sáng hình cầu bắt đầu từ từ từ nhạt dần, hình dáng thật của khối nham thạch này cuối cùng xuất hiện trước mắt mọi người. Một quả cầu tròn hoàn mỹ do dung nham màu đỏ tối tạo thành, yên lặng trôi nổi trong Tinh Vân màu xanh cọ. Chốc chốc lại có một hàng đốm lửa chạy xung quanh nó.

Sắc mặt mọi người không khỏi cùng thay đổi.

Năm phút, một khối nham thạch như ngọn núi nhỏ, bị đốt thành một khối dung nham hình cầu bán kính chỉ có một mét, loại uy lực này kinh người cỡ nào chứ! Uy lực của vũ trụ ở giờ phút này, dùng một loại phương thức mọi người đều không cách nào hiểu được, trần trụi hiện ra trước mặt mọi người.

Da đầu Diệp Trùng tê dại, nếu như tàu vũ trụ không cẩn thận bay vào trong Tinh Vân mà xanh cọ, vậy sẽ là một quang cảnh thế nào? Tàu vũ trụ chỉ e cuối cùng sẽ hóa thành nước thiếc, còn những thứ khác, bao gồm bọn họ đều sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt.

Tàu nham thạch cẩn thận bay trong con đường trống không, chỉ sợ không cẩn thận chui vào trong Tinh Vân màu xanh cọ.

Nhưng điều đáng chúc mừng là tổ chức chuyên nghiệp của đám bảo tiêu của đứa trẻ này vẫn đáng để dựa vào, tới tận bây giờ, tàu nham thạch không có xảy ra bất cứ sai sót nào.

Lại bay mười ngày, trừ Griffiths, mỗi người đều trải qua trong thấp thỏm. Griffiths do một lòng chinh lý phòng điều bồi, không biết tình hình bên ngoài, ngược lại không lo lắng.

Tinh Vân màu xanh cọ bắt đầu xảy ra biến hóa, Tinh Vân màu xanh cọ vốn dĩ giống như mây mưa bắt đầu nhạt dần, màu sắc bắt đầu biến thành màu lam, điều làm người ta kinh ngạc nhất là mấy Tinh Vân này bắt đầu tỏa ra ánh sáng huỳnh quang.

Đốm lửa di chuyển bất thường, nhìn thấy làm người ta khủng hoảng bất an lúc này đã rất khó nhìn thấy, Tinh Vân màu lam nước tỏa ra ánh sáng huỳnh quang màu lam, nơi này giống như một thế giới cổ tích màu lam.

So với Tinh Vân màu xanh cọ dễ kích thích phía trước, nơi này yên tĩnh tới mức giống như một đại gia khuê tú, không có đốm lửa, không có vụ nổ, chỉ có Tinh Vân huỳnh quang màu lam mênh mông.

Mà điều không giống Tinh Vân màu xanh cọ phía trước là nơi này trôi nổi vô số nham thạch đủ màu, chủng loại mấy nham thạch này rất nhiều, hầu hết Diệp Trùng đều không biết.

Mấy nham thạch này lớn nhỏ không đều, hình dáng đủ kiểu, nhưng không có ngoại lệ, đều yên lặng trôi nổi trong Tinh Vân huỳnh quang màu lam.

Diệp Trùng đã đứng trước màn hình, cặp mắt không chớp, thần sắc trên mặt hẩn như thường, nhưng trong lòng lại vô cùng chấn kinh. Nơi này giống như một sân triển lãm khoáng vật thiên nhiên, trong đó không thiếu khoáng vật quý hiếm.

Ánh mắt lướt qua giữa nham thạch vụn đang trôi nổi này, trong mắt Diệp Trùng đột nhiên lóe lên quang mang, nhin không được thất thanh kêu lên: “Lam Bạch!” Với sự bình tĩnh trước giờ của Diệp Trùng, thứ có thể làm hẩn kinh ngạc thế này quả thật là quá ít!

- Lam Bạch? Chỗ nào? Ở chỗ nào? Đứa trẻ vội chạy tới, cặp mắt màu lam nhạt lấp lánh ánh sáng tò mò: “Nơi này lại có Lam Bạch?” Nó cố sức nhón cái chân nhỏ, vươn dài cổ ra, kết quả vẫn là đáng người quá thấp, cách màn hình quá xa. Nghiêng đầu nghĩ một lát, hẩn quay mặt, ngoắc tay với một bảo tiêu, non nốt nói: “Ôm ta lên.”

Bảo tiêu đó vội vàng chạy tới, ôm đứa trẻ lên, đặt trên vai mình.

Đứa trẻ vỗ vỗ đầu bảo tiêu, vội vàng hối thúc: “Hướng tới trước... hướng tới trước... được được... dừng!”

Ngẩng mặt, đứa trẻ lằm bằm nói: “Quả nhiên là Lam Bạch a.” Nó nhìn tới mức cực kỳ nhập thần.

Trên màn hình, một viên khoáng thạch màu lam xám, trên mặt phân bố vô số hoa văn chữ thập màu trắng như tuyết nhỏ bé. Mấy hoa văn chữ thập này, mỗi cái đều tinh xảo vô bì, hơn nữa còn là một hình chữ thập hoàn toàn ngay ngắn. Nếu như nhìn từ xa, Lam Bạch giống như một cục đá màu lam xám mọc ra vô số đốm trắng, vô cùng không nổi bật.

Ngây ngốc nhìn Lam Bạch, trong lòng Diệp Trùng cuộn cuộn không thôi.

Lam Bạch là thứ Diệp Trùng vẫn luôn tìm kiếm, nó là vật liệu chủ yếu nhất cũng là quan trọng nhất để sửa chữa Mục Thương. Chỉ cần tìm thấy Lam Bạch, nó cũng có nghĩa là khả năng sửa chữa Mục Thương lập

tức tăng mạnh. Nhưng trước lúc này, ngay cả Mục Thương cũng không biết loại khoáng vật tên gọi Lam Bạch này rốt cuộc là sinh ra ở chỗ nào.

Không ngờ lại ở chỗ này! Diệp Trùng ngây ngốc nhìn màn hình, trong lòng lẩm bẩm một mình.

Hắn đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, quay đầu nhìn chằm chằm đứa trẻ: “Cậu biết Lam Bạch?” Với mức độ hiếm có của Lam Bạch, người biết khẳng định là ít ỏi, đứa trẻ này lại từ chỗ nào mà biết được?

Đứa trẻ không để ý nói: “Đương nhiên biết, Lam Bạch là thứ tốt, nhưng rất ít, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vật thật a.” Trong mắt nó, Lam Bạch cùng lăm hình như chẳng qua cũng chỉ là một món khá hiếm có mà thôi.

Diệp Trùng quay mặt hỏi lão già Phá Xa: “Giáo sư, loại Tinh Vân này có nguy hiểm không?”

- Chắc là không đâu. Lão già Phá Xa nói: “Lần đó tàu vũ trụ của Tuyết Lai tộc chính là ở bên trong bản chúng tôi.”

- Tuyết Lai tộc? Diệp Trùng nhướng mày, lại không khỏi trầm tư.

Lúc này đứa trẻ lại mặt tươi như hoa, thần thái hưng phấn: “Woa, Hoàng hạo thạch, Khôi nham, Thiên tinh đột bản...”

Lát sau, Diệp Trùng ngẩng đầu, nói: “Tiến vào mảng Tinh Vân này.”

Đứa trẻ kỳ quái nhìn Diệp Trùng: “Anh muốn lấy Lam Bạch? Nhưng anh cần cái này làm gì? Điểm nóng chảy của nó rất cao, tôi luyện cực kỳ khó khăn!”

Diệp Trùng không để ý tới nó, mà quay mặt nhìn mấy bảo tiêu đang điều khiển tàu vũ trụ đó.

Mấy bảo tiêu này do dự một hồi, vẫn mau chóng thay đổi phương hướng, bay vào trong Tinh Vân.

Sự tiến vào của tàu vũ trụ lập tức làm cho khu vực này loạn lên. Nơi này vốn dĩ yên lặng trôi nổi vô số nham thạch vụn, nham thạch cực kỳ dày đặc, sự tiến vào của tàu Nham thạch mau chóng sinh ra hiệu ứng dây chuyền, nham thạch bị ủi văng tung vào nham thạch khác, nham thạch vốn dĩ đứng yên có một bộ phận bắt đầu động đậy.

Điều này mang lại cho mấy người Diệp Trùng rất nhiều bất tiện, trong cục diện hỗn loạn thế này, muốn ở bên trong tìm thấy mục tiêu của mình là một việc khá tốn sức. Tốc độ của tàu nham thạch đã giảm xuống thấp nhất nhưng cục diện vẫn phát triển theo hướng càng hỗn loạn hơn.

Diệp Trùng nhìn chằm chằm khối Lam Bạch này, sợ một khi không để ý thì tìm không thấy lại bóng dáng của nó.

Nhưng điều may mắn là khối Lam Bạch này không chịu va chạm của khoáng thạch khác, nó vẫn yên lặng trôi nổi ở đó.

Tàu nham thạch trang bị rất nhiều cánh tay máy, điều này làm công năng thu thập của nó vô cùng mạnh mẽ. Diệp Trùng cẩn thận tự mình điều khiển một cánh tay máy, khi cánh tay máy chuẩn bị tóm được khối Lam Bạch đó, Diệp Trùng cuối cùng đã thở phào.

Khối Lam Bạch này còn lớn hơn so với tưởng tượng của Diệp Trùng, trọng lượng lên tới ba tấn.

- Lam Bạch thật lớn! Đứa trẻ vội lấy khối Lam Bạch này, không ngừng lượn qua lượn lại, chốc chốc còn dùng tay sờ mấy chữ thập màu trắng như tuyết do thiên nhiên hình thành trên Lam Bạch đó.

Trong lòng Diệp Trùng kích động không thôi, có khối Lam Bạch này, vậy Mục Thương cách sửa chữa không xa rồi. Thứ Mục Thương cần sửa chữa chỉ là một cánh tay và một phần nhỏ khoáng điều khiển, phân lượng khối Lam Bạch này dùng để tu bổ mấy thứ này thì dư sức, thậm chí còn có dư.

Diệp Trùng có chút nuối tiếc nhìn cục diện đã biến thành cực kỳ hỗn loạn, toái thạch bay hỗn loạn, hoàn toàn không có cách nào thu thập, đáng tiếc là mấy khoáng vật hiếm có đó, Diệp Trùng đã nhìn thấy mấy viên khoáng vật hiếm có cách mình càng lúc càng xa.

Chẳng có cách nào, Diệp Trùng ra lệnh tàu nham thạch lui khỏi mảng Tinh Vân này.

Tàu nham thạch lại quay trở lại con đường trống.

Men theo con đường trống, tàu nham thạch tiếp tục bay hai mươi ngày, ngay lúc mọi người, bao gồm cả lão già Phá Xa cũng cho rằng phương hướng bị sai hoặc là căn bản không phải con đường trống không này. Địa điểm bước nhảy không gian vẫn luôn bị lão già Phá Xa nhắc tới lại xuất hiện trước mặt mọi người.

Tàu vũ trụ từ con đường trống không đột nhiên bay vào một khu vực trống không khổng lồ.

Trong khu vực bán kính mấy vạn km này đều không có Tinh Vân. Nếu như nói con đường trống không này đã làm mọi người kinh ngạc, vậy khu vực trống không khổng lồ trong Tinh Vân này đã làm mọi người cảm thấy khó mà tưởng tượng.

Lão già Phá Xa đột nhiên đứng dậy, vui mừng nói: “A! Là chỗ này, chính là chỗ này!” Mọi người đều nghe ra sự kích động kịch liệt vô bì trong lời nói của lão già Phá Xa.

Mọi người vừa rồi vẫn còn chán chường thoảng cái lấy lại tinh thần, ai nấy đứng lên, nhao nhao hỏi: “Đâu, ở chỗ nào?”

- Ở đó! Ngón tay lão già Phá Xa chỉ về phía trung tâm của khu vực này.

Ngay chính giữa của khu vực trống rỗng này, có một đĩa tròn đầy màu sắc dẹt. Hình ảnh của hình tròn đầy màu sắc này trên màn hình lập tức được phóng lớn, mọi người lúc này mới nhìn rõ. Bán kính của vòng tròn này chỉ khoảng một km, do Tinh Vân đủ loại màu sắc tạo thành. Trong này ngoại trừ Tinh Vân màu lam nhạt, Tinh Vân màu xanh cọ, Tinh Vân màu lam huỳnh quang mà mấy người Diệp Trùng từng thấy qua ra còn có rất nhiều Tinh Vân màu sắc vô cùng diễm lệ, đỏ sậm, vàng sáng... Nơi này phẳng phất như đang thực hiện triển lãm màu sắc, mấy Tinh Vân đủ loại màu sắc này phân bố lung tung. Chỗ kỳ dị nhất là cái vòng do vô số loại Tinh Vân đủ màu tạo thành này vẫn luôn dao động cực kỳ chậm rãi.

Từng vòng, từng vòng gợn sóng từ ngay trung tâm của cái vòng này dùng tốc độ phi thường chậm rãi lan tỏa ra ngoài.

Tâm vòng tròn rõ ràng không có vật gì, nhưng nó giống như có một trái tim không ngừng đập, gây ra dao động không ngừng của cái vòng tròn do Tinh Vân tạo thành này, ngụ ý nói không ra lời.

- Tọa độ bước nhảy chính là tâm vòng tròn! Giọng nói của lão già Phá Xa cũng giống như chịu ảnh hưởng của vòng tròn đầy màu sắc ngụ ý này, mọi người đang xuất thần nghe ra sự phiêu hốt khó nói rõ.

345. Chương 345: Lược Đồng Giả

- Chúng ta tốt nhất là đáp xuống vào đêm khuya, dân bản địa chỗ này cực kỳ miễn cảm với sự vật đại loại tàu vũ trụ, một khi bọn họ nhận định chúng ta là người ngoài tới, có tàu vũ trụ và quang giáp, chúng ta sẽ chịu sự truy sát liên tục. Lão già Phá Xa nhắc nhở nói: “Mọi người không được xem thường dân bản địa ở đây, thực lực của bọn họ ở phương diện nào đó khá đáng sợ.”

Khi nói chuyện, lão già Phá Xa nhìn Diệp Trùng và Nhuế Băng, nơi này chỉ có hai người bọn họ mới có quang giáp, Diệp Trùng gật đầu, vô luận lúc nào, xem trọng ý kiến chuyên gia thường không sai.

Màn đêm, tàu vũ trụ yên hơi lặng tiếng đáp xuống, lập tức chui vào trong biển cả.

Mọi người ngồi một tàu đổ bộ để lên bờ, nơi này là chỗ ba mươi năm trước mấy người lão già Phá Xa đổ bộ.

Nhìn thấy tàu đổ bộ chui vào trong biển cả, trở vào trong tàu vũ trụ, lão già Phá Xa mới quay đầu lại: “Mọi người chú ý trên người có thứ khá bắt mắt hay không, thí dụ mấy thứ đại loại như công tắc không gian, máy liên lạc.” Lời này thật ra cũng chính là nói với Diệp Trùng, mọi thứ trên người đứa trẻ và đám bảo tiêu của nó đều bị Diệp Trùng phá hoại sạch, ngay cả tro cũng không còn.

Còn Nhuế Băng một thân bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết, dùng lời của lão già Phá Xa mà nói, ngược lại giống với dân bản địa nhất, còn cái nhẫn Thủ Hộ trên tay nàng, không biết Cố Thiệu Trạch xuất phát từ tâm lý gì, chế nó thành dáng vẻ này, xem ra giống như cái nhẫn thô sơ nhất.

Diệp Trùng do dự một lát, vẫn mang công tắc không gian của Hàm gia và máy liên lạc trên tay bỏ vào trong túi.

- Vẫn còn giày. Chỉ giày trên chân mỗi người, hầu như mỗi người đều mang giày do vật liệu phức hợp độ bền cao chế thành. Lão già Phá Xa giải thích: “Giày ở chỗ này đều có chút giống với giày của cô ta.” Nói xong lão lại chỉ đôi giày võ thuật truyền thống màu trắng như tuyết trên chân Nhuế Băng đó.

Lần này Diệp Trùng lại rất dứt khoát cởi bỏ đôi giày, quăng đôi giày đó vào trong xuống biển. Những người khác nhìn nhau, chỉ đành cởi giày trên chân ra, cũng quăng xuống biển.

Một đám lớn người đi chân trần, ngược lại có lại có phong tình khác. Lão già Phá Xa công Griffiths, đoàn người tiến tới trước, vừa đi vừa giới thiệu: “Ta nhớ không xa phía trước có một cái thôn, cũng không biết bây giờ có còn hay không. Ở đây đều là sống trong thôn, thôn lớn, thôn nhỏ. Nơi này không có thành phố, nhưng thôn lớn và thành phố cũng không có khác biệt gì lớn. Thôn trang thông thường không cho phép người khác đi vào dễ dàng, nhưng thôn giống bách tộc thôn thì lại tùy tiện ra vào, giống như thành phố của chúng ta vậy.

- Còn nữa, mọi người nhớ là ngàn vạn lần đừng nói bậy, mọi thứ đều do ta ứng phó. Ngoài ra, mọi người ngàn vạn lần đừng tùy tiện ra tay, bọn họ đều sống cùng nhau, chỉ cần một người bị ăn hiếp, thường thì sẽ có một đám lớn người quay lại gây phiền phức, nhưng mọi người cũng đừng sợ mà không dám rat ay. Nơi này không có sự trói buộc của luật pháp, giết người và bị người giết là việc bình thường. Ài, ta vốn dĩ vẫn cho rằng nơi này là thế ngoại đào nguyên, nào biết lại còn loạn hơn bên ngoài, nhưng có một điều là ngàn vạn lần không thể xúc phạm. Đó chính là gian dân phụ nữ, người xúc phạm điều này sẽ chịu sự truy sát của mỗi thôn.

Diệp Trùng cẩn thận lắng nghe, sợ bỏ qua một chi tiết nào đó. Trong hoàn cảnh xa lạ, bất cứ chút tin tức nào đều có giá trị to lớn. Người có biểu tình giống Diệp Trùng còn có gã mặt sẹo, người khác chẳng qua cũng chỉ lộ ra vẻ rất hứng thú. Xem ra gã mặt sẹo mới là người từng trải qua chiến đấu thật sự. Ngay cả phòng miễn phí của khu cứu tế cũng tốt hơn chỗ này rất nhiều.

- Nơi này là xã hội nguyên thủy sao? Một bảo tiêu lầm bầm nói.

Ánh mắt một bảo tiêu khác trì trệ: “Hình như là vậy đó.”

Lão già Phá Xa giải thích: “Sức sinh sản chỗ này vô cùng thấp, điều bọn họ để ý là khai quật cực hạn của bản thân thân thể con người, còn đối với tất cả sản vật khoa học kỹ thuật cao đều cực kỳ bài xích. Nhưng ngàn vạn lần đừng coi thường bọn họ, người lớn lên trong hoàn cảnh thế này, tính tình không ai không kiên nhẫn dị thường, hơn nữa thân thủ của bọn họ đều vô cùng lợi hại, đơn giản là đừng trêu chọc bọn họ.”

- Đúng lại! Một giọng nam tức giận quát.

Trong thôn xông ra hai người mang mặt nạ hề, dưới nách mỗi người đều kẹp một đứa bé. Mấy cái nhấp nhô, bọn họ đã chạy ra khỏi thôn. Mà sau lưng bọn họ, mấy người đàn ông điên cuồng chạy ra, miệng quát mắng liên tục. Cơ nhục trên người mỗi người mấy gã này đều vô cùng phát triển.

Thân thủ thật cao minh! Diệp Trùng và Nhuế Băng nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt nhau. Vô luận là hai người đeo mặt nạ hề phía trước hay là mấy gã đuổi theo không bỏ phía sau, không ai không phải là cao thủ.

Hai người đeo mặt nạ hề đều kẹp một người, tốc độ bị ảnh hưởng, rất mau liền bị mấy gã kia đuổi kịp.

Hai người đeo mặt nạ hề nhìn nhau, tiếp đó một người trong đó quăng đứa trẻ trên tay cho đồng bọn của mình, quay ngược lại xông về phía mấy tráng hán đó.

Thân thủ của người đeo mặt nạ hề cực kỳ cao minh, một người lại quần lấy năm người đàn ông mà không rơi vào thế hạ phong.

- Lược đồng giả! Sắc mặt lão già Phá Xa thay đổi, bỗng nhìn Diệp Trùng: “Mau, hạ bọn chúng.”

- Ông chắc chứ? Diệp Trùng nghiêng đầu nhìn lão già Phá Xa, thân thủ hai gã đeo mặt nạ vô cùng cao, vừa tới chỗ này liền trêu vào kẻ địch mạnh như vậy, dường như không phải là một việc tốt.

Lão già Phá Xa cuống quýt nói: “Chắc chắn, đương nhiên chắc! Giờ phút này, cậu...”

Lời vẫn chưa nói xong, Diệp Trùng đã vọt ra như điện. Người đồng thời phát động với hắn còn có Nhuế Băng. Diệp Trùng cả người mặc bộ đồ chiến đấu màu đen, chân đạp tiểu toái bộ, giống như quỷ mỵ xông tới gã Lược đồng giả đang muốn bỏ chạy ở trước mặt đó. Nhuế Băng mặc một bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết, mũi chân điểm nhẹ, cả người giống như một con thiên nga tung cánh, bay về phía trước, thân hình phiêu dật, tiêu sái nói không ra lời.

Khí chất hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng lại đồng thời chặn gã Lược đồng giả đó lại.

- Các hạ là ai, đã từng nghĩ qua hậu quả của việc nhiều chuyện chưa?... Gã lược đồng giả này vẫn chưa nói xong thì Diệp Trùng đã ra tay rồi. Mũi chân điểm một cái, thân thể đột nhiên nghiêng tới trước, cả người liền giống như một mũi tên, lao vào lòng gã Lược đồng giả này.

Gã Lược đồng giả đó cả kinh, vừa muốn ra tay thì đột nhiên phát hiện mình đã không sao cử động được!

Nhuế Băng ở một bên, quang mang trong mắt bùng phát! Công kích tinh thần của Nhuế Băng đặc biệt, độc đáo, còn tư liệu kỹ xảo liên quan tới phương diện thuật thừa sư của Tông sở mà Diệp Trùng đưa cho nàng càng thêm có ích đối với nàng, trong lúc bất tri bất giác, nàng lại tăng lên một tầng.

Đường màu lam trong mắt Diệp Trùng giao thoa, điểm giao rõ ràng vô cùng, không do dự chút nào, nắm tay thành chùy, Diệp Trùng trông có vẻ nhẹ nhàng điểm lên yết hầu của gã Lược đồng giả này.

Lách cách, tiếng xương vỡ giòn giã, trong ánh mắt hoảng sợ của gã Lược đồng giả đó, Diệp Trùng bỗng bình lùi lại, trên tay hắn đã có thêm hai đứa trẻ. Đường màu lam trong mắt Diệp Trùng trong lần giao thủ trước với Nhuế Băng bị kích thích, cuối cùng xảy ra biến hóa đáng mừng. Chỉ trong trạng thái Diệp Trùng vô cùng tập trung tinh thần thì mới xuất hiện.

Điều này cũng làm Diệp Trùng vui mừng không thôi, nếu như đường màu lam này giống như lúc trước, Diệp Trùng đoán chừng mình cuối cùng chỉ e nhất định sẽ luân lạc thành một kẻ giết người điên cuồng.

Gã Lược đồng giả này tuy thân thủ không thấp, nếu như một đấu một, hắn tối thiểu vẫn có thể chống một khoảng thời gian, nhưng hắn có lẽ thế nào cũng không nghĩ tới, mình lại gặp phải hai giới giả ra tay cùng lúc.

Diệp Trùng không có khái niệm một đấu một gì đó, làm thế nào mau chóng giải quyết trận đấu mới là thứ hắn theo đuổi. Còn Nhuế Băng tuy không thích liên thủ với người khác, nhưng hành vi của Lược đồng giả làm nàng căm ghét vô cùng. Với nàng mà nói, hai gã đeo mặt nạ này tội rất đáng chết, nên nàng mới ra tay độc thế này.

Uy lực của hai giới giả liên thủ, hắn há có thể chống chọi được? Gã Lược đồng giả này lập tức toi đời.

Sự gia nhập của hai người Diệp Trùng và Nhuế Băng làm tinh thần năm đại hán đó đều phấn chấn, gã Lược đồng giả vốn dĩ vẫn thoải mái, trấn định đó lập tức có chút hoảng hốt.

Mà khi hắn nhìn thấy Diệp Trùng và Nhuế Băng liên thủ dễ dàng giết chết gã Lược đồng giả còn lại đó, trong lòng run rẩy, suýt nữa bị nắm đấm của một gã đại hán đánh trúng. Hôm nay thật xui xẻo, bọn họ đặc biệt lựa chọn lúc tảng sáng, người lúc này ít nhất, cũng là lúc tính cảnh giác của người ta thấp nhất, không ngờ vẫn kinh động mấy thôn dân này, điều xui xẻo nhất là hai cao thủ này nhúng tay vào.

Trên đời lại vẫn có cao thủ thích nhiều chuyện như vậy sao? Hắn ngạc nhiên trong lòng, nhưng đã không có nhiều thời gian cho hắn suy nghĩ. Nếu như còn không rời khỏi chỗ này, vậy tới lúc muốn đi cũng không dễ dàng.

Nghĩ thông điểm này, thân hình gã Lược đồng giả này lay động liên tục, trong khoảnh khắc đã chạy ra khỏi vòng vây của năm đại hán này. Đang lúc muốn đi thì bỗng phát hiện đôi nam nữ đó đang xông về phía mình.

Hồn phi phách tan, hắn lập tức co giò chạy.

Diệp Trùng nào cho hắn bỏ chạy, đã ra tay thì nhất định phải nhổ cỏ tận gốc. Đây là quan niệm trước giờ của Diệp Trùng, xoay tay ném hai đứa trẻ đang cầm cho Nhuế Băng, Diệp Trùng đôi tay trống không lập

tức tốc độ tăng mạnh.

Gã Lược đồng giả đó vẫn đang chúc mừng mình thấy thời cơ nhanh thì đột nhiên nghe thấy phía sau truyền tới tiếng một trận gió. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy gã mặc đồ đen giống như quỷ mỵ theo sát mình, khoảng cách hai bên càng lúc càng gần, về mặt gã Lược đồng giả biến đổi, dùng cả sức bú sữa để chạy điên cuồng tới trước.

Phía trước là rừng rậm, gã Lược đồng giả mừng trong lòng, chỉ cần vào rừng vậy thì mình an toàn rồi. Đang suy nghĩ, trên lưng đột nhiên truyền tới một trận đau kịch liệt, hần suất nữa thì trước mắt tối sầm. Hần thậm chí nghe rõ tiếng gãy của xương mình, cắn chặt lưỡi, cơn đau kịch liệt và mùi máu tanh của đầu lưỡi làm hần giữ được sự tỉnh táo còn sót lại sau cùng.

Mượn sức mạnh này, thân hình hần càng nhanh hơn vài phần, mau chóng chui vào trong rừng.

Diệp Trùng theo sát gã Lược đồng giả này tiến vào rừng, nhưng lại phát hiện mình đột nhiên mất đi bóng dáng của đối phương. Trong lòng kinh ngạc, lại tìm kiếm vài phần nhưng hần vẫn không tìm thấy thân hình đối phương. Hết cách, hần chỉ đành quay lại, nhưng phỏng chừng một quyền đó vừa rồi của mình cũng đủ cho hần chịu rồi.

346. Chương 346: Tiểu Thôn

Thấy Diệp Trùng trở lại, Nhuế Băng vội vàng tới đón.

Diệp Trùng lắc đầu: “Bị tên đó chuồn mất, nhưng hần cũng chịu một cú của ta.”

Nhuế Băng không khỏi hơi cảm thấy kinh ngạc, thân thủ Diệp Trùng thế nào, năng rõ ràng vô cùng, đối phương lại có thể thoát khỏi tay hần thì thật sự có chút bản lãnh. Hơn nữa nàng biết phong cách chiến đấu của Diệp Trùng, không triệt để tiêu diệt kẻ địch nhất định sẽ không cam lòng bỏ qua.

Nhìn ra sự nghi hoặc của Nhuế Băng, Diệp Trùng nói: “Hần vừa tiến vào rừng liền biến mất không thấy, ta cũng đang kỳ quái.”

Một thanh niên ở bên cạnh tiếp lời nói: “Anh nhất định là lần đầu tiên giao thủ với Lược đồng giả rồi, Lược đồng giả cực kỳ sở trường ẩn giấu thân hình, càng là địa phương có hoàn cảnh phức tạp, bọn họ càng có thể phát huy năng lực.” Thân thủ của Diệp Trùng bị mấy thôn dân này nhìn thấy, ánh mắt mỗi người nhìn hần đều vô cùng kính phục.

Ừ một tiếng, Diệp Trùng không khỏi hỏi: “Lược đồng giả làm gì?”

Lão già Phá Xa vội vàng chạy lại, cười ha ha nói: “Mấy người bạn này của ta từ nhỏ sống ở nơi xa xôi, bọn họ cái gì cũng không biết. Ài, không có cách nào, bọn họ cố gắng hỏi ta dẫn bọn họ đi ra ngoài tìm hiểu một lần, ha ha, ta cũng chỉ đành dẫn bọn họ ra ngoài tìm hiểu thôi. Có chỗ nào mạo muội, mọi người đừng tính toán với bọn họ.”

Đám thôn dân lúc này mới bừng tỉnh ngộ, một đại thúc xem ra có chút tuổi tác trong đó cười nói: “Ha ha, ngài quá khách khí rồi, lần này nếu như không phải mọi người, mấy tên Lược đồng giả này chỉ e đã đạt được ý đồ rồi. Thân thủ của cậu trai trẻ này thật tuyệt, so với lúc lão già ta còn trẻ còn lợi hại hơn, còn vị cô nương này cũng không tồi.”

Lão già Phá Xa giải thích với mấy người Diệp Trùng: “Lược đồng giả từ mấy mươi năm trước đã có rồi, ai cũng không biết bọn họ là đám người nào, là một tổ chức thế nào. Bọn họ sẽ ở trong bóng tối xung quanh, cướp đoạt con nít có tiềm lực, mấy đứa trẻ con này đều không biết chúng bị bọn họ đưa tới nơi nào. Mỗi năm đều có một đồng trẻ em bị mất tích, thân thủ mấy Lược đồng giả này không ai không phải cao minh tột cùng, rất nhiều người đều không biết, bọn họ cướp trẻ con làm cái gì, nếu như bọn họ công khai thu đồ đệ, nghĩ chắc là sẽ có vô số cha mẹ sẽ mang con cái của họ tới trên tay bọn họ.”

- Đúng vậy! Vị đại thúc này thở dài một tiếng: “Với thân thủ của bọn họ, nếu như thu đồ đệ, khẳng định sẽ có vô số người tranh nhau lao tới. Trong chúng tôi vẫn lưu truyền một câu thể này, đứa trẻ có thể được Lược đồng giả nhìn trúng, tư chất nhất định sẽ vô cùng xuất sắc. Ánh mắt của mấy Lược đồng giả này vô

cùng cao minh. Không ngờ trong thôn chúng ta lại cũng có trẻ con có thể được Lược đồng giả nhìn trúng.” Nói xong ánh mắt nóng bỏng của đại hán nhìn Diệp Trùng.

- Ha ha, chúc mừng quý thôn, tương lai đời hai tên nhóc này lớn lên, điều kiện của các người cũng nhất định sẽ được cải thiện. Ài, đáng tiếc chúng tôi còn có việc, nếu không, hai tên nhóc giống thế này, thu làm đồ đệ thì tốt vô cùng. Lão già Phá Xa uyển chuyển từ chối.

Đại thúc không khỏi lộ ra chút vẻ thất vọng, nhưng vẫn cởi mở nói: “Ha ha, bọn chúng tự nhiên có duyên phận của bọn chúng, không cần mấy lão già chúng ta đây lo lắng. Nhìn mọi người cũng đi đường rất lâu rồi, vào nhà nghỉ ngơi một lát đi. Uống chút nước, hai lão già chúng ta có thể trò chuyện lai rai.”

Lão già Phá Xa cười nói: “Được đó, được đó, lão gia ta cũng rất lâu không ra ngoài đi lại rồi, cũng không biết tình hình bên ngoài rốt cuộc là thế nào, cũng vừa dịp thỉnh giáo lão ca!”

Đám thôn dân đều vô cùng nhiệt tình, hộ tổng đoàn người Diệp Trùng đi vào thôn.

Nhìn phòng ốc bị hư hại, mấy người Diệp Trùng không biết nói gì, bọn họ cuối cùng đã hiểu sức sản xuất thấp tới đáy của nơi này mà lão già Phá Xa nói là thấp tới mức độ nào. Bọn họ gần như cho rằng mình bước vào xã hội nguyên thủy, nơi này hoàn toàn nhìn không thấy bất cứ dấu vết của khoa học kỹ thuật hiện đại nào. Lưới cá nguyên thủy, còn có mấy cái ba chĩa, ghế gỗ, chén bát sành sứ thô chỉ có thể nhìn thấy trong viện bảo tàng đó, mà thứ đèn trên tường đốt là mỡ cá, bước vào phòng liền có thể ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhẹ.

Điều hấp dẫn ánh mắt Diệp Trùng nhất lại là gạch tường của căn phòng này. Mấy viên gạch tường này toàn bộ đều là đá xanh, phía trên còn có thể nhìn thấy rõ ràng vết cắt, mấy viên gạch tường này lại hoàn toàn do bọn họ dùng sức người cắt xuống từ một khối đá xanh lớn. Điều này tốn bao nhiêu sức người chứ? Diệp Trùng cuối cùng đã hiểu tại sao nói là mọi thứ dựa vào sức người.

Người có thể làm ra gạch tường thế này tuyệt đối không phải là tay mơ, đơn thuần dựa vào sức trâu mà cắt đá xanh không phải là việc dễ dàng.

Đám phụ nữ bưng tới chén nước, nhiệt tình đưa tới trước mặt mọi người. Diệp Trùng nhận lấy một chén, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, tuy có chút mùi tanh của đất nhưng lại ngọt thanh hết sức. Diệp Trùng không kiềm chế được một hơi uống hết, người khác giống như hần, cũng đều một hơi uống hết, mấy người phụ nữ bưng nước này lập tức tươi cười, vô cùng cao hứng.

Lão già Phá Xa lại ở bên cạnh tán chuyện với mấy thôn dân đó.

- Lão ca, hoạt động của Lược đồng giả hiện giờ điên cuồng ngang ngược vậy sao? Lão già Phá Xa hỏi.

- Chúng tôi cũng là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, nếu như không phải các vị giúp đỡ, chỉ e hai đứa trẻ này sau này sẽ không gặp lại cha mẹ của chúng rồi. Hiện giờ đề phòng của bộ tộc lớn đều khá nghiêm ngặt, cho nên bọn chúng mang mục tiêu đặt trên các thôn nhỏ này của chúng tôi. Ài, cũng là chúng tôi vô dụng, nếu như có một hai cao thủ thì cũng không bị động như vậy. Hai đứa bé này sau này vẫn phải đưa chúng tới bộ tộc lớn, theo chúng tôi không có tiền đồ a. Một vị trưởng giả nói.

Thôn dân xung quanh ai nấy đều lộ ra vẻ xấu hổ.

Lão già Phá Xa vội vàng an ủi nói: “Đại ca không cần day dứt, mấy việc này cũng không thể cưỡng cầu được. May mà mọi người khá cảnh giác, nếu không dù gặp được chúng tôi cũng không có cách nào.”

- Gần đây cũng là thôn xung quanh gặp phải chuyện giống vậy, Vương gia đã kêu gọi tất cả thôn xung quanh, nên chúng tôi mới có chuẩn bị. Ài, hai ngày này đưa hai đứa chúng nó tới Vương gia, trong Vương gia cao thủ rất nhiều, bọn chúng cũng có thể học được chút bản lãnh. Trẻ con có thể bị Lược đồng giả nhìn trúng, thường không có ai không muốn. Trẻ con có thể được Lược đồng giả nhìn trúng, tư chất đều vô cùng xuất sắc, cũng là đối tượng lý tưởng thu làm đồ đệ.

Lão già Phá Xa có chút lúng túng: “Bọn chúng tuổi tác còn nhỏ, vẫn không nghĩ tới sớm thu làm đồ đệ như vậy.” (DG: Hình như chỗ này sai chủ ngữ!)

Lão già lớn tuổi nhất không vui quát: “A Uy, sao nói thế?”

Thôn dân vừa rời mặt lập tức đổ lụng, hẳn cũng biết trong lời vừa rời của mình không ổn.

- Không cần căng thẳng, không cần căng thẳng, mọi người tùy tiện nói chuyện thôi. Lão già Phá Xa vội vàng đứng ra hòa giải, lập tức đổi đề tài: “Không biết Vương gia mà lão cao nói là gì? Ta nhớ là ba mươi năm trước khi tới chỗ này, hình như không có Vương gia gì đó a.”

- Thì ra lão đệ từng tới đây ba mươi năm trước, chúng ta dọn tới chỗ này hai mươi năm trước, thôn dân vốn ở chỗ này đều đã rời đi rồi, đi đâu ta cũng không biết. Vương gia dọn tới vào năm thứ hai chúng ta dọn tới. Đây là một bộ tộc lớn a, nghe nói có tám trăm ngàn người. Cũng không biết bọn họ vì sao dọn tới chỗ này, bọn họ cũng rất ít qua lại với mấy thôn dân xung quanh như chúng ta. Nhưng từ sau khi bọn họ dọn tới, xung quanh đây liền yên tĩnh hơn nhiều, cũng không có ai dám trở ngang ngược ở xung quanh đây, ngày tháng của chúng tôi cũng trôi qua tốt hơn. Thôn dân lớn tuổi đó nói.

- Đúng vậy đó, Vương gia cũng cao thủ xuất hiện lớp lớp. Lần trước có một đám cướp hơn ba trăm người kéo tới gần đây, Vương gia chỉ phái ra năm mươi người thì đã giết sạch ba trăm người này. Thủ đoạn đó thật độc a, một người cũng không để lại. Chúng tôi còn cố ý đi Dã Ngư linh, nơi đó chất một đồng bao cát vô cùng lớn. Nhưng cũng chính sau lần đó thì không có đám cướp nào dám tới nữa. Một thôn dân nói hào hứng nói.

Lão già Phá Xa không khỏi nhún mày, giao lưu với loại bộ tộc lớn thế này là một việc cần thận trọng cực kỳ.

Dường như nhìn ra đắn đo của lão già Phá Xa, thôn dân lớn tuổi đó nói: “Các người đừng lo lắng, Vương gia đối với người ngoài tới thường không chú ý lắm, chỉ cần không trêu chọc bọn họ, việc gì cũng không có. Hơn nữa người của Vương gia đối với người khác cũng khá hòa khí, chúng tôi nếu như có chỗ nào đó cần bọn họ giúp đỡ, tới cửa nhờ vả gần như bọn họ sẽ đồng ý. Với lại thôn trang của Vương gia là chợ lớn nhất trong vòng ba trăm km, người muốn mua cái gì, ở đó nhất định có thể mua được. Người muốn bán cái gì, giá Vương gia mua đều khá hợp lý, so với mấy gian thương đó thì tốt hơn nhiều. Chỗ này chúng ta từ sau khi Vương gia dọn tới, có thứ gì đều tới Vương gia trang bán.”

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Lão già Phá Xa gật đầu lia lịa: “Xem ra Vương gia cũng không tệ, có chút bá đạo của bộ tộc lớn a.”

Chính ngay lúc này, đột nhiên ngoài cửa vang lên một giọng nam sang sảng: “Nghe nói quý thôn gặp phải Lược đồng giả, Vương Mông của Vương gia, năm người được đặc cử tới chi viện.”

Vừa nói tới Vương gia, người Vương gia đã tới rồi.

Lão hán tuổi cao đó lập tức đi ra cửa, năm gã xếp thành một hàng ở ngoài thôn, điều làm mấy người Diệp Trùng kinh ngạc nhất là trên người mỗi người bọn họ đều mang theo binh khí lạnh. Năm người này đều mặc bộ đồ chiến đấu màu xanh, tư thế hiên ngang, anh khí bức người.

Với ánh mắt của Diệp Trùng, có thể nhìn ra thân thủ của năm người này đều không thể xem thường.

347. Chương 347: Vương Gia Trang (1)

- Cảm ơn hậu tình của Vương gia, hai đứa trẻ đã được cứu về rồi. Thôn dân lớn tuổi kính cẩn nói.

- Cứu về rồi? Trên mặt thanh niên dần dần có hơi hiện ra vẻ kinh ngạc. Phải biết, Lược đồng giả không ai không phải là cao thủ, có thể đoạt người từ trên tay Lược đồng giả, vậy thân thủ của hắn vô nghi có thể coi như là cao thủ nhất lưu rồi. Hắn lập tức hành lễ cảm ơn: “Cảm ơn các vị rat ay tương trợ!”

Ánh mắt lướt qua trên người đoàn ngoài, cuối cùng rơi trên người Nhuế Băng. Trong mấy người này, chỉ có Nhuế Băng mới có phong phạm cao thủ, những người còn lại, Diệp Trùng tự nhiên không cần xét tới, hoàn toàn thích hợp dùng để làm vật nền. Còn đám bảo tiêu của đứa trẻ, vừa nhìn thân thể nhỏ bé đó thì bị bọn họ gạt bỏ ra ngoài. Đối với lão già Phá Xa, một thân cơ nhục ngược lại đáng xem, nhưng trừ cơ nhục ra cái gì cũng không có. Griffiths à, vậy thì càng không phải là cao thủ.

Về mặt Nhuế Băng không hề lay động, lạnh lùng như băng tuyết, nói nàng không phải là cao thủ, đánh chết người khác cũng không tin, càng huống chi bên cạnh còn có một gã xấu xí làm nền. Cho dù Nhuế Băng ban đầu có bảy phần khí thể dung mạo, vậy cũng tôn lên thành ra mười phần.

Nhưng, bọn họ rất mau liền thu lại ánh mắt nhìn chăm chú gương mặt Nhuế Băng, từ một điểm này mà xem, tổ chất của bọn họ cũng cực kỳ không tệ. Ánh mắt rơi trên người thôn dân cao tuổi, gương mặt ngay thẳng nói: “Hai đứa trẻ này có thể được Lược đồng giả nhìn trúng, nghĩ chắc tư chất nhất định cực kỳ xuất sắc. Chủ nhân nhà ta muốn thu hai đứa trẻ làm đồ đệ, không biết các vị có ý thế nào?”

- Quá tốt rồi! Thông dân lớn tuổi cao hứng nói: “Có thể được Vương gia nhìn trúng là phúc khí của chúng, nào có đạo lý không đồng ý, xin thay ta cảm ơn quý trang chủ.” Thôn dân xung quanh ai nấy đều lộ ra vẻ cao hứng và ngưỡng mộ.

Năm người Vương gia này rõ ràng có chút hưởng thụ đối với loạt biểu tình này của mọi người. Người dẫn đầu đó vừa ý gật đầu: “Vậy không biết cha mẹ của hai đứa trẻ này ở đâu, có thể cần các vị theo chúng ta cùng đi vào trang một chuyến, dù sao việc này cần sự đồng ý của các người. Ừm, bọn trẻ đâu, chúng tôi cho rằng tạm thời vẫn là tối ở trong trang thì an toàn hơn, đương nhiên, chúng tôi không hề không tin vị cao thủ này, chỉ là trong trang dù sao người khá đông, bọn trẻ cũng có bạn chơi chung.”

Vương Mông này nói năng tự nhiên, các phương diện đều chu đáo, giọt nước không lọt. Trong đám người đi ra hai cặp vợ chồng, trên mặt bọn họ đều đầy vẻ hạnh phúc, trong lòng bọn họ, con cái có thể tiến vào Vương gia, sau này nhất định sẽ có tiền đồ.

Trên mặt Vương Mông trước sau đều treo nụ cười nhẹ nhàng, không hề làm người ta cảm thấy đáng ghét, quay mặt đối diện mấy người Diệp Trùng: “Các vị khách phương xa, chi bằng tới tệ trang ở vài ngày, lúc này chính là lúc Cửu Diệp hoa nở, Cửu Diệp hoa của tệ trang ở khu vực xung quanh cũng có chút tiếng tăm. Không biết ý các vị thế nào?”

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Diệp Trùng, loại việc này không ai dám đưa ra ý kiến, trừ Diệp Trùng.

Vương Mông không khỏi cả kinh, đứng đầu đoàn người này lại là gã xấu xí đó. Cẩn thận đánh giá Diệp Trùng, vô luận là thể hình hay là cái gì, tìm không ra bất cứ chỗ lóe sáng nào, trên người cũng không có chút khí tức nào của cao thủ. Người bình thường thế này, làm sao có thể là người đứng đầu của đội ngũ này chứ? Mà một cao thủ có thể cướp người trên tay Lược đồng giả thế này lại tâm cam tình nguyện nghe lệnh của hắn?

Vấn đề này làm Vương Mông nghi hoặc không hiểu.

Diệp Trùng liếc nhìn lão già Phá Xa, nói: “Ông quyết định.” Giờ phút này, vẫn là tin chuyên gia thì thích hợp hơn.

Lão già Phá Xa không từ chối, hơi trầm ngâm rồi đồng ý: “Vậy thì làm phiền quý trang rồi.” Lão biết ở loại địa phương này, nếu như đắc tội bộ tộc lớn giống Vương gia thế này là một việc khá phiền phức và nguy hiểm.

Đám người này thật là kỳ quái, dẫn đầu là một tên xấu xí, thực lực tệ hại thế này không nói, người có quyền quyết định thứ hai lại không phải cô gái mặc đồ trắng có thực lực cao siêu này, ngược lại là lão già cơ bắp thực lực trung bình? Thật là kỳ quái. Trong đầu óc bọn họ, địa vị một người ở trong đoàn thể và thực lực của hắn nên phải tỷ lệ thuận. Nhưng hắn tuy trong lòng không hiểu, nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười nhẹ: “Quá khách khí rồi, trang chủ biết các vị quang lâm, nhất định sẽ cảm thấy vinh hạnh vô cùng.”

Cảm giác Vương gia trang tạo cho Diệp Trùng giống như một pháo đài cổ đại. Từng khối đá xanh khổng lồ xây thành tường cao, cao hơn ba mươi mét. Lại còn có cửa thành, làm đoàn người này của Diệp Trùng ai nấy đều mở mang tầm mắt. Dáng vẻ của mấy người của Diệp Trùng rơi vào trong mắt mấy người Vương Mông, càng thêm khẳng định bọn họ từ quê tới.

So với thiên hà Hà Việt, nơi này tràn đầy khí tức nguyên thủy. Mặt đường đá xanh, khắp nơi có thể thấy các loại xe thú kéo nguyên thủy, quây sạp nhỏ hai bên đường, nhìn tới mức Diệp Trùng hoa cả mắt. Vô

luận là thiên hà Hà Việt hay là năm thiên hà lớn, nào có sự náo nhiệt của chỗ này, các loại tiếng kêu bán hang không ngừng vang bên tai.

Đồ đạc bán trên mấy quầy sạp này cũng hiếm có, kỳ lạ, rất nhiều thứ Diệp Trùng cũng chưa từng thấy qua. Các loại da lông, sừng thú, những thứ mấy người này mặc cũng đặc sắc đủ loại, thậm chí còn có người chỉ mặc một cái quần đùi da thú, lộ ra nửa thân trên cường tráng.

Vương Mông cười giới thiệu: “Nơi này là chợ lớn nhất quanh đây, nếu như các vị cần thứ gì, không cần khách khí, cứ nói với tôi, tự nhiên sẽ không làm các vị thất vọng. Đối với cao thủ, vô luận bộ tộc nào đều ra sức lôi kéo, trong mắt Vương Mông, người duy nhất có giá trị trong đoàn người này chính là Nhuế Bằng. Chỉ cần có thể lôi kéo cô gái mặc đồ trắng này, mấy thứ nhỏ bé này có coi là gì? Đường như nhìn ra đoàn người Diệp Trùng tò mò đối với mấy thứ hàng hóa đặt trên quầy này, Vương Mông đặc biệt thả chậm bước chân.

Hắn luôn ngầm chú ý tới đoàn người này. Rất mau, hắn liền phát hiện chỗ đặc biệt. Trong đoàn người này, chỉ có ánh mắt hai người trước sau khó nhìn ra sự biến đổi. Một người là cô gái mặc đồ trắng đó, kẻ còn lại chính là người dẫn đầu của bọn họ, gã xấu xí đó. Thân thủ cô gái mặc đồ trắng cao minh như vậy, tâm tính kiên định tự nhiên sẽ không bị ngoại vật làm phiền, ánh mắt không đổi rất bình thường. Ngược lại gã xấu xí này, không có bất cứ cơ sở nào mà lại có thể lạnh nhạt như vậy, có thể làm người dẫn đầu của bọn họ, quả nhiên cũng có vài phần bản lĩnh.

Đột nhiên, một thanh niên mặc quần áo giống với Vương Mông bước mau tới bên cạnh Vương Mông, thấp giọng bên tai Vương Mông. Rất mau hắn liền nói xong, nghiêm túc đứng ở một bên.

Vương Mông quay người, nói với mấy người Diệp Trùng: “Các vị, lập tức sẽ tới thời gian dùng cơm, chúng tôi cần phải tăng tốc độ chút. Nếu như mọi người có hứng thú với chỗ này, có thể tới chơi bất cứ lúc nào, nơi này buổi tối còn có chợ đêm.”

348. Chương 348: Vương Gia Trang (2)

Phong cách giản lược, không có bất cứ khí tức xa hoa nào. Bậc tam cấp do đá xanh đắp thành, vẫn có thể nhìn thấy dấu vết lưu lại của thời gian ở trên đó. Hai bên bậc tam cấp là hai bức tượng đá của dã thú không biết tên đang quỳ, uy nghiêm mà không hung hăng, đầu mỡ đang thiêu đốt bên trong bồn lửa trên lưng, ngọn lửa uốn cong nhảy múa thật cao, gió thổi kêu tí tách.

Nhìn thấy đoàn người Diệp Trùng, cô gái này hơi tiến tới hai bước nghênh đón, hành lễ, cười nhẹ nói: “Các vị quý khách quang lâm, thực sự là vinh hạnh của Vương ta chúng tôi a. Trang chủ đặc ý dặn dò tôi phải chiêu đãi tốt, không được sơ sót, nếu như có chỗ không tốt vẫn xin các vị bỏ qua cho.”

Lão già Phá Xa vội vàng nói: “Quý trang chủ quá khách khí rồi, quá khách khí rồi!” Lão biết tình cảnh giống thế này, nếu như lão không ra mặt, chỉ e lúc này đã lạnh tanh rồi. Hết cách, lão cũng chỉ đành mặt dày tiến lên.

Cô gái này nghiêng người, tay trái như dẫn tới trước: “Các vị xin theo tôi nhập tiệc, trang chủ đã đợi rất lâu rồi.” Cô gái này lớn cỡ ba, bốn mươi, nhan sắc trên trung bình, nhưng thể hình yếu điệu, cử chỉ thướt tha, lễ độ tao nhã.

Diệp Trùng rất mau liền chú ý tới đá xanh của bậc tam cấp dưới chân cũng là do dùng binh khí cắt gọt mà thành, nhưng bề mặt nhẵn bóng, không giống những bức tường thô ráp của thôn vừa rồi đó. Hơn nữa Diệp Trùng còn nhìn ra mấy khối đá xanh này tuyệt đối là một nhát chẻ thành, không dùng tới nhát thứ hai, đây không phải điều cao thủ bình thường có thể làm được.

Bậc tam cấp không hề cao, khoảng mười mét, trên bậc tam cấp chính là một cái sân hình vuông chuẩn do đá chế thành. Cái sân này dài rộng năm mươi mét, hai bên nó đặt chính tề năm cái giá gỗ, trên mỗi cái giá

gỗ đều xếp đủ loại vũ khí lạnh. Mấy thứ vũ khí lạnh này có đủ chủng loại, hình dạng kỳ lạ. Rất nhiều thứ Diệp Trùng đều chưa từng thấy qua, nhìn tới mức hấn hoa cả mắt.

Trong đám bảo tiêu của đứa trẻ có rất nhiều người bữu môi, vũ khí nguyên thủy thế này, bọn họ bắt đầu hoài niệm súng năng lượng. Võ thuật của bọn họ vốn dĩ không mạnh, ở chỗ này càng chẳng khác người thường là bao. Đứa trẻ ngược lại vô cùng tò mò nhìn trái nhìn phải, còn bên cạnh hấn, gã mặt sẹo mặt không chút biểu tình theo sát từng bước.

Trước sân lại là bậc thềm, trên bậc thềm chính là sảnh đón khách mà Vương Mông nói. Cấu tạo từ gỗ đá, hào tráng vô cùng, trên mái ngói, xà nhà không hề có quá nhiều điêu khắc, từ sảnh đón khách có thể thấy rõ được mỗi một góc của sân.

Mọi người cuối cùng nhìn thấy trang chủ của Vương gia trang, ra ngoài ý liệu của mọi người, một Vương gia to lớn, gia chủ lại là một thiếu nữ chỉ có hơn hai mươi tuổi.

- Quý khách quang lâm, kẻ hèn vinh hạnh rồi, các vị xin mời ngồi, thử xem trà nhạt của Vương gia. Tiểu nữ tử thân thể yếu ớt, không thể đón từ xa, quả thật quá thất lễ rồi. Trong giọng nói yếu ớt mang theo chút ngọt ngào, mềm mại như gió, sự chú ý của mọi người lập tức rơi trên người vị trang chủ của Vương gia trang này.

Gương mặt ngọc trắng bệch, cặp mắt lại giống như có thể câu hồn, biểu tình nhu nhược hơi mang theo sự lười biếng, người mặc một bộ đồ dài toàn màu tím, hồ hững khoác trên người nàng, mái tóc dài nhu thuận phủ vai, một cánh tay vịn trên cạnh ghế.

- Nào có, nào có, trang chủ quá khách khí rồi. Lão già Phá Xa cười ha hả.

Vương trang chủ cười nhạt, rất hứng thú nhìn đoàn người Diệp Trùng ngồi xuống.

Bàn vuông thấp bằng gỗ, bên cạnh có một cái đệm cỏ. Trên bàn vuông xếp đầy các loại thức ăn mà Diệp Trùng không nói được tên. Còn chéch một bên cái bàn vuông lại đặt một bồn nước và một tấm khăn lông, rõ ràng là để cho khách dùng để rửa tay. Không có bất cứ thiết bị hỗ trợ nào khác, không có máy rửa tay, không có quang nào điều khiển, nhìn cái bàn vuông đơn giản nhất cũng là nguyên thủy nhất này, Diệp Trùng đột nhiên cũng cảm thấy hơi thú vị.

Bàn vuông xếp dọc, mỗi bên một hàng, ở tinh khu tự do, theo địa vị lớn nhỏ, xếp từ trên xuống dưới, khách có chỗ càng ở trên càng quan trọng, địa vị càng cao. Diệp Trùng không có loại ý thức này, cực kỳ không tự giác mà ngồi ở vị trí trên cùng, Nhuế Băng theo sát ngồi xuống. Lão già Phá Xa ngược lại hiểu rõ quy củ của nơi này, tự nhiên ngồi ở dưới, Griffiths ngồi bên cạnh lão.

Đứa trẻ nghĩ một lát, nhắc cái đệm cỏ, chạy tới ngồi ở giữa Diệp Trùng và Nhuế Băng. Cử động trẻ con này làm Vương trang chủ không kìm được mỉm cười.

- Này, anh to con, cô ả này tướng rất ngon a! Đứa trẻ sấn tới bên tai Diệp Trùng gian tà nói. Nhuế Băng đang bưng ly trà uống nhìn cũng không nhìn, thò tay gõ mạnh một cái, chính xác đánh trên đầu đứa trẻ.

- Ai da. Đứa trẻ ôm đầu: “Sai lầm, sai lầm, ta quên là bà xã anh đang ở đây. Băng tỷ tỷ, chị yên tâm, cô gái này so với chị tẻ hơn nhiều. Loại dã thú giống anh to con này cũng chỉ có chị mới có thể tới gần, cô gái đó? Không có cửa!”

Diệp Trùng vẫn mặt không đổi sắc, hấn không hề để ý đứa trẻ nói hấn là dã thú.

Cổ tay trắng trẻo của Vương trang chủ chống cằm, nhìn đám người kỳ quái ở phía dưới này. Kẻ ngồi ở vị trí cao nhất lại là gã xấu xí mặt lạnh đó. Hơi phẩy phẩy tay, một phụ nữ trung niên đứng nghiêm bên cạnh nàng, cũng chính là người phụ nữ trung niên đi đón đoàn người Diệp Trùng vừa rồi, lập tức cong người cúi đầu.

Vương trang chủ hỏi nhẹ bên tai nàng: “Hấn thâm tàng bất lộ?”

Mau chóng liếc Diệp Trùng đang ngồi ở vị trí đầu, phụ nữ trung niên đó trả lời: “Người này chắc là thật sự không biết võ thuật.” Lập tức lại bổ sung một câu: “Cô gái đồ trắng bên cạnh hấn đó là cao thủ.”

- Ùm. Vương trang chủ lộ ra vẻ suy tư, phẩy phẩy tay, phụ nữ trung niên đó lại khôi phục tư thế đứng ban đầu.

Bữa tiệc rất mau liền bắt đầu. Diệp Trùng vui thăng đầu mà ăn, thức ăn ở chỗ này hẳn phần lớn đều chưa từng ăn qua, mà một phần nhỏ trong đó hẳn nhìn thấy được trong con chip mà Quân phong tử cho hắn. Nhưng có thể xác định, mấy thứ thức ăn này hoàn toàn là thực phẩm thiên nhiên gia công mà thành, đối với loại người yêu thích thức ăn ngon như hắn mà nói, vô nghi là khá có sức hấp dẫn.

Một loại vật dạng keo màu xanh nhạt, bên trong rải rác từng đóa lông tơ màu vàng tươi, nhón lấy một miếng, bỏ vào trong miệng, mùi thơm mát thoang thoảng, thêm vào vị ngọt đặc biệt, Diệp Trùng một hơi ăn hết mấy miếng.

Sự chú ý của Diệp Trùng lập tức bị thức ăn trên bàn hấp dẫn. Hẳn trước giờ thích đồ ăn ngon, khi ở hành tinh rác thì đã mày mò tìm cách cải thiện thức ăn của mình, còn khi ở hành tinh Lam Hải, giúp đỡ Tiên gia gia làm mỳ càng làm hắn hiểu biết thêm một bước đối với thức ăn. Từ ánh mắt bán chuyên nghiệp của hắn, mấy thứ thức ăn trước mắt này cái nào cũng đều trải qua gia công tinh tế mà thành.

Không chỉ là Diệp Trùng, mấy người còn lại đều chưa từng ăn qua loại thức ăn tự nhiên này, ai nấy vui đầu ăn. Đứa trẻ một tay cầm một miếng, trên mặt còn dính không ít vụn bánh ngọt, đáng vẻ đó giống như hận không thể sinh thêm hai cánh tay.

Phần lớn người của Vương gia ngồi bên còn lại đều lộ ra vẻ khinh rẻ và coi thường. Quả nhiên là người nhà quê tới, chưa từng thấy qua việc đời, ngay cả lễ nghi cơ bản nhất cũng không có.

Nhìn mọi người vui đầu ăn, lão già Phá Xa lúng túng tới mức hận không thể đào một cái lỗ chui vào, lần này thật là mất mặt tới tận tinh khu tự nhiên rồi. Ở tinh khu tự nhiên, lễ nghi cổ bảo tồn cực kỳ hoàn chỉnh, nào có tự do như thiên hà Hà Việt.

- Khó khăn lắm hôm nay mới có cao thủ ở đây, thật là cơ hội trời cho, cho con cháu Vương gia một cơ hội học tập, hi hi, trước hết là một đoạn đối diễn võ thuật trợ hứng đi. Vương trang chủ vẫn cười nhàn nhạt nói.

Mồ hôi lạnh của lão già Phá Xa tuôn ra, lão lúc này mới nhớ là mình không có nhắc nhở bọn họ. Khiêu chiến ở tinh khu tự do cực kỳ lưu hành, cao thủ bình thường tiến vào một bộ tộc lớn nào đó đều sẽ có một vài người trẻ tuổi bản địa xông tới khiêu chiến để thu được kinh nghiệm thực chiến và mở rộng kiến thức. Tinh khu tự do không phải thiên hà Hà Việt, chết trong khi khiêu chiến bình thường vô cùng, không có ai sẽ tỏ ra xót thương người chết.

Ở chỗ này, thực lực vi tôn, mộng tưởng của mỗi người đều là khiêu chiến cực hạn của con người.

Tinh khu tự do là thiên đường của võ thuật gia và thuật thừa sư.

Hai con em Vương gia đứng ở sân do đá tạo ra, đứng nghiêm túc, hành lễ với mọi người, rồi hành lễ với nhau.

Hai bóng người đột nhiên giao nhau, ting nhẹ một tiếng, dứt khoát lưu loát. Thứ hai người này sử dụng đều là kiếm, trừ Diệp Trùng, mỗi người đều không dời mắt. Ở thiên hà Hà Việt, tác dụng lớn nhất của võ thuật là tôi luyện thân thể, chuẩn bị để trở thành một sư sĩ, cho nên gần như mọi võ thuật gia đều là tay không, hầu hết quyết đấu binh khí lạnh đều đã thất truyền. Đây cũng là tại sao đoạn ghi hình sử dụng trường thương cổ đó của Diệp Trùng lại làm cho trường thương kiểu cổ hưng thịnh một thời.

Hai bóng người quấn rịt lấy nhau, kiếm quang lấp lánh.

Nhưng điều làm mấy bảo tiêu đó của đứa trẻ vô cùng kinh ngạc chính là đây nào là đối diễn võ thuật gì đó, đây hoàn toàn là đối chiến kiếm thật đao thật. Ngay cả thần sắc của Nhuế Băng cũng có đôi chút ngưng trọng, võ thuật gia cần nhất là cái gì, chính là thực chiến thật sự. Nếu như Vương gia trang này ngay cả đối luyện thường ngày cũng không chút kiêng dè thương vong như vậy, vậy có thể tưởng tượng võ thuật gia tôi luyện thể này mà ra sẽ trưởng thành tới mức độ thể nào.

Diệp Trùng ngược lại không có cảm giác gì, liếc nhìn một cái rồi tiếp tục cúi đầu cầm cúi ăn. Hẳn ngay từ lúc nhỏ có trận chiến nào không phải là trận chiến sinh tử? Khi hắn điều khiển Ôn Ni già cỗi săn bắt mấy

sinh vật biến dị đó của hành tinh rác, có rất nhiều lúc đều là suýt nữa là toi đời. Với lại, trong mắt hắn, thực lực của hai người này tuy cũng không tồi, nhưng không đáng giá tới mức làm hắn chú ý, đặc biệt là trong tình huống phía trước còn có nhiều thức ăn ngon như vậy.

Không thể không nói, thực lực của hai người này cũng khá tốt, thêm vào thực lực lại cực kỳ tương tự, cho nên tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt, đánh cũng đặc sắc dị thường. Sự chú ý của mỗi người trong đại sảnh đều bị đối diễn võ thuật này hấp dẫn, Diệp Trùng và đứa trẻ, hai người một lớn một nhỏ vui đầu miết mài ăn ở trong cả gian đại sảnh rõ ràng là nổi bật dị thường.

Là thâm tàng bất lộ hay là thật sự không biết tí gì? Vương trang chủ có chút nắm bắt không được, ánh mắt nhìn Diệp Trùng cũng có chút mơ màng.

- Ngon quá, anh to con, mùi vị mấy món điểm tâm này thật không tệ. Cái miệng nhét đầy điểm tâm của đứa trẻ nói hàm hồ không rõ.

- Ủ. Diệp Trùng tiếp tục ăn.

Loại chiến đấu sống chết giống thế này tiêu hao thể lực cực kỳ, không thể duy trì lâu. Hai người đã mồ hôi đầy đầu, nhìn nhau, tâm ý tương thông, sát khí trong mắt đồng thời tan đi, hai thanh kiếm đụng lẫn nhau, rồi phân ra.

Hai người sánh vai đi vào đại sảnh, khoan tay cung kính nói: “Xin chỉ điểm.”

Lão già Phá Xa tìm muốn tiêu rồi, vừa rồi không nói rõ với bọn họ, trong lúc này, cao thủ làm khách thông thường đều sẽ chỉ điểm đôi chút, để cảm ơn chiêu đãi của chủ nhân.

Diệp Trùng tự nhiên không để ý tới, vẫn cùng đứa trẻ hai người vui đầu miết mài ăn.

349. Chương 349: Vương Gia Trang (3)

Trước mắt hai người sáng lên, tâm cam tình nguyện lại hành lễ lần nữa: “Đa tạ đại sư chỉ điểm.” Lúc này, vô luận thực lực người chỉ điểm thế nào đều sẽ được gọi là đại sư.

Nhuế Băng thân nhiên tiếp nhận hai người hành lễ. Nàng cũng biết, đối với người bình thường, chỉ điểm của cao thủ chân chính là thứ vô cùng khó có được, thường vài chữ dăm lời sẽ được coi là chân ngôn.

Hai người tiếp theo lại hành lễ với mọi người, lúc này mới ra khỏi sảnh.

- Vương Tử Thạch xin các hạ chỉ giáo! Một thanh niên ở đối diện đứng lên, hành lễ với Nhuế Băng.

Quả nhiên là khiêu chiến! Thứ thịnh hành ở nơi này lại là nghi thức cổ, Nhuế Băng thầm nói trong lòng. Nhưng nàng khi nàng nhìn thấy đối diễn võ thuật thì đã đoán xem có khiêu chiến hay không, hiện giờ thì suy đoán của nàng quả nhiên là không sai.

Khiêu chiến chính là mời đấu với khách, nhưng điều này không hề là không có hạn chế, mỗi vị khách có thể chỉ tiếp nhận một người khiêu chiến. Ý ban đầu của khiêu chiến là cho một thanh niên cơ hội cọ xát với cao thủ, nhưng về sau, ý nghĩa dần dần biến đổi. Nếu như khách tự nhận không địch lại, có thể đứng dậy hành lễ với trang chủ ra dấu chịu thua, có rất nhiều gia chủ chính là vì một điểm này, mỗi khi có cơ hội khiêu chiến đều sẽ không bỏ qua. Mà trong mắt rất nhiều người, thực lực của người khiêu chiến cũng có thể từ một mức độ nào đó phản ánh thực lực của bộ tộc này, cho nên bộ tộc có thực lực không ai không ra sức lôi kéo cao thủ.

Nhuế Băng đứng dậy, cũng hành lễ với đối phương, ra dấu mình tiếp nhận khiêu chiến của đối phương. Sắc mặt Nhuế Băng như thường, không hề sợ hãi, nàng lúc trước cũng từng gặp phải loại tình hình này, chẳng qua đó là ở sân nhà mình.

Khóe miệng Vương trang chủ nổi lên một nụ cười mỉm, nàng rất mong chờ biểu hiện của Nhuế Băng, càng là cao thủ, đối với nàng mà nói càng có giá trị lôi kéo, cho nên phái cao thủ đứng đầu trong lớp trẻ trong tộc, Vương Tử Thạch.

Đối phương nghiêm túc đứng ở sân bằng đá. Một người đàn ông mặc đồ xanh, bộ đồ chiến đấu kiểu cổ, trên tay cầm một thanh trường kiếm, tiêu sái tự nhiên. Nhuế Băng mặc bộ đồ luyện công trắng như tuyết, lạnh lùng như thiên nữ, mái tóc dài đen nhánh chốc chốc bị gió thổi lên.

Thật là một đôi kim đồng ngọc nữ, liếc nhìn gã xấu xí vẫn đang vui đùa cặm cụi ăn, trong lòng Vương trang chủ tính toán, nếu như mang Vương Tử Thạch và cô nương đồ trắng này kết hợp lại với nhau thì có phải là một việc vô cùng tuyệt không. Nàng nhìn ra quan hệ giữa Nhuế Băng và gã xấu xí này không cạn, nhưng thân là con gái, nàng tin rằng, nếu như Nhuế Băng gặp được Vương Tử Thạch trước khi gặp được gã xấu xí này, vậy thì 100% sẽ không lựa chọn gã xấu xí không chỗ nào tốt này.

Từ ánh mắt của nàng ta, Vương Tử Thạch vô luận ở phương diện nào cũng vô cùng ưu tú, hơn nữa người cũng anh tuấn, các phương diện làm người, xử sự đều không thể chê trách. Trên thực tế, cô gái trong trang thích hẳn nhiều đêm không hết, chẳng qua mấy năm nay, hẳn vẫn luôn khổ tâm học tập võ thuật, không hề xao nhãng, lạnh nhạt không biết với trái tim bao nhiêu người. Nhưng thiên tư của hẳn cực kỳ xuất sắc, tiến bộ mấy năm này cũng nhanh như bay. Như giờ đã ngấm ngấm ngồi ở vị trí cao thủ đứng đầu của lớp trẻ trong trang.

Nhuế Băng và Vương Tử Thạch hành lễ với nhau.

Nhuế Băng không hề sở trường sử dụng binh khí, tay không ở trong loại giao đấu này thật ra khá thiệt thòi. Nhưng Nhuế Băng không hề lấy một món từ giá binh khí, tạm thời sử dụng ngược lại càng không tự nhiên hơn nàng dùng tay không.

- Cô nương không cần binh khí sao? Vương Tử Thạch không hề ra tay, mà hơi kinh ngạc hỏi. Cận chiến binh khí của tinh khu tự do mới là trào lưu chủ yếu nhất, dù sao có sự giúp đỡ của binh khí thường sẽ có thêm chút tiện nghi. Ngay cả cận chiến tay không, võ thuật gia cũng sẽ mang bao tay kim loại.

Nhuế Băng lắc đầu: “Không cần thiết.”

- Ừm, vậy mời cô nương ra chiêu trước. Từ mặt phong độ mà nói, Vương Tử Thạch tuyệt đối làm người ta có hảo cảm, đáng tiếc Nhuế Băng đối với loại phong độ này không có chút cảm giác nào.

- Được! Lời nói vừa dứt, Nhuế Băng đã bắn ra như điện.

Tốc độ Nhuế Băng cực nhanh, giống như đột nhiên biến mất khỏi chỗ ban đầu vậy. Soạt, mọi người đều đứng lên! Trừ Diệp Trùng. Bọn họ đã nghĩ tới thân thủ của Nhuế Băng có thể rất cao, nhưng bọn họ lại không nghĩ tới thân thủ Nhuế Băng lại cao tới mức độ này. Trong mắt mỗi người đều là vẻ không thể tin được.

Tốc độ này quả thật là quá kinh người rồi.

Tốc độ và sức mạnh vẫn luôn là sở trường nhất của Diệp Trùng, mà tốc độ của Nhuế Băng gần như có thể đạt tới mức độ tương đồng với Diệp Trùng, từ đó cũng có thể thấy được tốc độ của Nhuế Băng đáng sợ tới mức độ nào.

Vương Tử Thạch cả kinh, nhưng thực lực của hẳn xác thực không tồi, trong lúc khẩn cấp, giơ kiếm ngang trước mặt, tay phải đột ngột rút kiếm.

Ting! Một âm thanh trong trẻo mà vang khắp toàn trường.

Vương Tử Thạch chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh trên tay truyền tới, cả người không kịp được lui ra sau bảy bước.

Quá đáng sợ rồi! Trừ Diệp Trùng, mỗi người đều lộ ra vẻ hoảng sợ. Vương trang chủ cũng nhin không được nữa, đứng bật dậy.

Một quyền vừa rồi đó của Nhuế Băng nện thành mất phương, điểm chỉ vào vừa đúng trên sống kiếm của cây kiếm Vương Tử Thạch gấp gấp rút ra một nữa. Sức mạnh khổng lồ làm cho Vương Tử Thạch hoàn

toàn không có ý chuẩn bị lập tức lâm vào bị động. Sức mạnh một cú này to lớn lại làm cho thanh kiếm hợp kim thượng hạng này hơi cong.

Sức lực đáng sợ làm sao! Một quyền này nếu như bị đánh trúng, vậy hậu quả... trong lòng mỗi người đều không khỏi lo sợ toát. Ngay cả đám bảo tiêu của đứa trẻ, ai nấy đều run rẩy trong lòng. Bọn họ tuy biết võ thuật của Nhuế Băng cường hãn nhưng không ngờ đã cường hãn tới mức độ này.

Giao thủ cùng võ thuật gia có tốc độ nhanh nếu như một khi lâm vào bị động, vậy sẽ là một việc cực kỳ đau khổ.

Thanh kiếm đó của Vương Tử Thạch căn bản không có bất cứ cơ hội rút ra nào, thân hình Nhuế Băng xoay một cái, lại là một quyền! Hết cách, Vương Tử Thạch chỉ đành né tránh trước, nghiêng người tránh ra.

Nhuế Băng vẫn luôn không có bất cứ thói quen khiêm nhường nào, ở điểm này, nàng và Diệp Trùng khá giống nhau. Nhưng loại không nương tay này của hai người lại hoàn toàn khác biệt, Nhuế Băng chẳng qua chỉ dùng một loại thái độ khá thận trọng để chiến đấu, còn Diệp Trùng lại hoàn toàn là quan niệm sinh tồn, không chết thì sống!

Quả thật khó mà tưởng tượng, một cô gái lại có phong cách chiến đấu kiên cường và sức chiến đấu cường hãn thế này!

Về mặt Nhuế Băng trong lúc chiến đấu không có chút dao động nào, vẫn bình tĩnh như cũ! Điều này mới là chỗ đáng sợ nhất, nói rõ nàng căn bản không dùng hết toàn lực! Nhuế Băng xem ra tuổi tác giống như Vương Tử Thạch, nhưng khoảng cách thực lực của hai người tại sao lại nhiều thế này?

Vương Tử Thạch chính là sự kiêu ngạo của Vương gia trang, cao thủ đứng đầu trong lớp trẻ, hy vọng của Vương gia. Một nhân vật thế này, gặp phải một cô gái lại ngay cả kiếm cũng không rút ra được, điều này nếu truyền ra há không phải bị người ta cười chết sao?

Kỳ thật Vương Tử Thạch không hề tệ như trong tưởng tượng như vậy, thân thủ của hắn, so với hai Lược đồng giả hôm đó còn cao hơn, nhưng hắn đã phạm một sai lầm trí mạng nhất, đó chính là hắn nương Nhuế Băng ra tay trước, hơn nữa còn không rút kiếm ra trước! Nếu như hắn rút kiếm ra, dựa vào kiếm kỹ của hắn, tình huống lập tức sẽ có chuyển biến tốt, nhưng một bước quan trọng nhất này lại là sai lầm lớn nhất hắn phạm phải.

Diệp Trùng liếc nhìn, biết đã không có gì hồi hộp rồi, tiếp tục cúi đầu ăn.

Nhưng biểu hiện của Vương Tử Thạch vẫn có chút ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng. Giống như biết mình đã không có cơ hội rút kiếm, Vương Tử Thạch ngược lại trấn định lại, bắt đầu dốc lòng né tránh, tìm cơ hội phản kích. Cứ như thế, hoàn cảnh của hắn ngược lại tốt được chút. Hầu hết thực lực của hắn đều ở trên rút kiếm, nhưng đại loại như bước chân lại cũng cần phải học tập.

Kỹ xảo của Vương gia quả nhiên có chỗ độc đáo, có một lần Nhuế Băng thậm chí cũng xảy ra phán đoán sai lầm. Điều này làm Nhuế Băng hơi kinh ngạc, thực lực của nàng đã đột phá cảnh giới giới giả, ánh mắt nhìn sự vật tự nhiên không giống, hơn nữa kỹ xảo đặc biệt của Nhuế Băng cũng làm trực giác của nàng cực kỳ mẫn cảm, xảy ra phán đoán sai lầm cực kỳ khó.

Nhưng ngược với Nhuế Băng là sắc mặt của người Vương gia lại tệ vô cùng. Trong mắt bọn họ, kỹ xảo bước đi đặc biệt của Vương gia lại bị Nhuế Băng khắc chế sờ sờ ra đó! Bọn họ hoàn toàn không ngờ Nhuế Băng đã đột phá cảnh giới giới giả. Lý giải của giới giả đối với võ thuật và của bọn họ hoàn toàn là hai loại khái niệm.

Tuy có đoán sai, nhưng không hề có nghĩa Vương Tử Thạch sẽ có cơ hội. Tốc độ của Nhuế Băng đủ để bù đắp trước khi sai lầm này phát huy hiệu ứng. Sự thực Nhuế Băng cũng đang làm như thế, lợi dụng tốc độ đổi vị trí, mau chóng bù đắp sai sót này, không cho Vương Tử Thạch cơ hội nào.

Bước chân của Vương Tử Thạch đã có chút loạn, từng bước áp sát mức độ này là thứ hắn chưa từng gặp qua, cảm giác vô lực mạnh mẽ thế này cũng là thứ hắn chưa từng gặp qua. Hắn cảm giác đối phương giống như một ngọn núi tuyết nguy nga, hắn căn bản không có sức lay chuyển, đối thủ quả thật quá mạnh mẽ.

Lại liếc một cái, Diệp Trùng không khỏi lắc đầu, hẳn đương nhiên nhìn ra thật ra thực lực của Vương Tử Thạch chắc là cực kỳ xuất sắc. Tay của Vương Tử Thạch so với người bình thường thì thô hơn một vòng, đây chắc là dấu vết của việc hắn luyện kiếm nhiều năm, hơn nữa hắn có thể dựa vào bước chân mà cầm cự với Nhuế Băng lâu như vậy, nói rõ hẳn vô luận là ý thức hay ngộ tính đều vô cùng xuất sắc.

Hắn không khỏi nhớ tới mấy người Tang Phổ, thân thể cường hãn mấy người Tang Phổ tôi luyện ra trong loại hoàn cảnh tồi tệ như Thiên vực thì đó còn lâu mấy người này có thể so sánh. Mà kỹ xảo tôi luyện ra trong lúc độ sức sống chết với quái vật so với kỹ xảo trên tay mấy người này càng thêm trực tiếp, cũng càng thêm hiệu quả. So sánh, hẳn càng hân thưởng võ thuật của Tang tộc.

Chỉ quyền của Nhuế Băng dừng hai cm trước cổ họng của Vương Tử Thạch!

Mặt Vương Tử Thạch xám ngoét!

350. Chương 350: Hoán Bảo Các

Mấy người Diệp Trùng tự nhiên không biết bọn họ đã gây nên sự chú ý của rất nhiều người. Nhưng bọn họ tạm thời ở lại trong Vương gia trang. Tuy lão già Phá Xa ba mươi năm trước từng tới qua, nhưng điều đó đã là ba mươi năm trước, biến hóa của ba mươi năm quá lớn. Bọn họ hiện giờ giống như tiến vào một xã hội hoàn toàn xa lạ, mỗi người đều trở nên càng thêm thận trọng.

Buổi tối.

- Dịch Ngọc, đám người này ngươi thấy thế nào? Vương trang chủ nhìn trợ thủ đắc lực của mình, nhẹ nhàng nâng cằm, sắc mặt lại có chút ngưng trọng, vẻ yếu ớt ban ngày biến mất.

Dịch Ngọc, cũng chính là mỹ phụ trung niên ban ngày đó, trầm ngâm một hồi: “Mấy người này hình như có chút cổ quái, nhưng cổ quái chỗ nào tôi cũng nói không được.”

Vương trang chủ gật gù đầu, dung nhan tuyệt mỹ dưới ánh đèn hiện lên lúc sáng lúc tối, yên lặng hồi lâu nói: “Xem trước rồi hãy nói, nữ cao thủ này chúng ta phải bỏ chút công sức. Thân thủ của nàng ta, ta xem chỉ e không dưới Vân thúc, cao thủ thế này nhất định không thể dễ dàng bỏ qua.”

- Ừm, Dịch Ngọc biết. Dịch Ngọc gật gù đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, mấy người Diệp Trùng được báo là trang chủ có việc không thể tiếp bọn họ, bọn họ có thể tùy tiện đi dạo xung quanh.

Mọi người sớm đã cảm thấy vô cùng tò mò với Vương gia trang này, ngay cả Diệp Trùng, Nhuế Băng cũng cảm thấy cực kỳ tò mò đối với loại trang trấn cổ đại này. Diệp Trùng trừ tò mò ra còn có cảm giác nguy cơ cực kỳ mạnh mẽ. Đây là một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, cách thức hành động của người ở đây hoàn toàn khác với năm thiên hà lớn, thiên hà Hà Việt.

Từ thiên hà Hà Việt tới tinh khu tự do, mình dường như cách Mục Thương càng lúc càng xa, Diệp Trùng cười khổ trong lòng, hẳn vẫn không hề biết mấy người Mục Thương không hề ở năm thiên hà lớn, mà ở thiên hà Hà Việt.

Vương gia trang rất lớn. Đương nhiên, đây chỉ là đối với đi bộ mà nói. Nếu như sử dụng quang giáp, vậy thì nó quá nhỏ rồi, Diệp Trùng đang tính toán trong lòng, nếu như lợi dụng mấy cái quang giáp thì có thể trong thời gian ngắn nhất công phá cái trang này. Lực lượng của Vương gia trang đã dẫn tới sự cảnh giác của hắn, trình độ của Vương Tử Thạch kỳ thật đã khá cao, chẳng qua chỉ là thiếu kinh nghiệm thực chiến mà thôi. Một trang có tám trăm ngàn người, người giống Vương Tử Thạch thế này vẫn còn có bao nhiêu?

Diệp Trùng tuyệt không tin Vương Tử Thạch có thể đại biểu trình độ cao nhất của chỗ này.

Một khi xảy ra xung đột, chỉ sợ trừ sự an toàn của hai người mình và Nhuế Băng căn bản không cần lo lắng ra, người khác hoàn toàn không được bảo đảm. Điều làm Diệp Trùng lo lắng nhất chính là một điểm này, nếu như sự an toàn của bọn họ xảy ra vấn đề gì, vậy thì đó chính là một việc khá phiền phức. Không có đủ người điều khiển tàu vũ trụ, tàu Nham thạch cũng không khác gì là một đồng vút đi. Bảo đảm sự

an toàn của mọi người, đối với hắn mà nói, là một khiêu chiến cực kỳ khó khăn. Nhưng không có lựa chọn, hắn cũng chỉ đành đón lấy khó khăn.

Vương gia trang có thể nói là tràn đầy phong cách cổ, trong cả trang nhìn không thấy chút khí tức khoa học kỹ thuật hiện đại nào. Mọi kiến trúc ở chỗ này đều là do gỗ đá tạo thành. Khí tức cổ đại mạnh mẽ làm mọi người giống như ở trong mơ. Rất nhiều động vật cưỡi kỳ quái làm bọn họ mở rộng tầm mắt.

Có một loại động vật bốn chân cỡ lớn gọi là Điểu Mông, thể hình to lớn như một núi thịt, bước chân rộng lớn, nhưng tính tình ôn thuận, tính bền rất mạnh, ngồi trên người nó vô cùng vững, thích hợp dùng để đi đường xa. Còn một loại Trảo Tấn Thú khác thể hình lại nhỏ hơn nhiều, động tác mau lẹ như gió, thích hợp xông tới khoảng cách ngắn, hơn nữa chi trước của nó còn có vuốt kim loại, có sức tấn công nhất định.

Đường phố khá rộng, người qua kẻ lại, người cưỡi Điểu Mông và Trảo Tấn Thú thấy ở khắp nơi, người qua lại mặc các loại phục sức kỳ quái, đi tới đi lui, náo nhiệt vô cùng. Ở hai bên đường, có rất nhiều cửa tiệm, hàng hóa lung linh đẹp mắt, rất nhiều thứ làm ai cũng mở mang tầm mắt.

Vương Mông cười cười giới thiệu: “Nơi này là chợ phiên, mỗi chợ phiên này chợ phiên lớn nhất trong phương viên ba trăm km, thương nhân khắp nơi rất nhiều, đồ đạc cũng coi như là đầy đủ, tuy không phong phú như những thứ trong bách tộc thôn, nhưng cũng có không ít thứ tốt. Các vị nếu như gặp được thứ yêu thích gì, cứ việc lựa chọn, ha ha, trang chủ cho tôi một món tiền lớn a, mọi người đừng tiết kiệm tiền giùm tôi. Câu nói cuối cùng, Vương Mông dùng một loại ngữ khí khá khoa trương nói ra, làm người ta không khỏi có hảo cảm.

Mua đồ có người trả là một việc sáng khoái vô cùng, thân là con gái, Griffiths lập tức sáng rõ hai mắt. Nhuế Băng cũng lập tức hơi có vẻ rung động, nàng cần mua thêm vài bộ đồ luyện công, con gái đối với sạch sẽ thường hà khắc vượt xa đàn ông rất nhiều.

Rất mau, các người đàn ông liền thể hội được thâm theo phụ nữ đi dạo là một việc khó khăn tới mức nào, nhìn đám thủ hạ trên tay chắt cao như núi sau lưng, Vương Mông chỉ đành thâm đồng tình trong lòng, hơn nữa trong lòng thể không theo phụ nữ đi dạo nữa. Ngay cả loại phụ nữ xem ra giống như núi tuyết như Nhuế Băng này, đi dạo trên đường cũng đáng sợ như vậy, sắc mặt mỗi người đều có chút không bình thường, chỉ có sắc mặt Diệp Trùng vẫn không có chút thay đổi nào, hẳn trước giờ không thiếu thể lực và kiên nhẫn, điều này làm mọi người khâm phục vô cùng.

Diệp Trùng đột nhiên dừng chân, đi tới một cửa tiệm.

Mọi người không khỏi hơi ngó người, tới giờ, gần như mỗi người đều mua đồ, ngay cả gã mặt sẹo thờ ơ cũng mua một thanh trủy thủ. Chỉ có mình Diệp Trùng trước sau vẫn có dáng vẻ không động lòng, giống như bất cứ thứ gì cũng không cách nào làm hắn hứng thú, bây giờ hắn đột nhiên đi vào trong cửa tiệm này, thể nào không làm người ta kinh ngạc?

Vương Mông ngẩng đầu nhìn, trên cửa tiệm viết ba chữ Hoán bảo các. Tên này thật là biết xem hàng, cười khổ một lượt, hắn cũng theo mọi người tiến vào.

Mọi người vừa bước vào cửa tiệm này, lập tức cảm thấy hoàn toàn không giống tất cả những cửa tiệm thấy qua vừa rồi. Trang trí không hề xem là cao cấp lại có một loại mùi vị đặc biệt khác, hàng hóa trưng trong tiệm ít tới đáng thương, chỉ có mấy mươi món. Nhưng mỗi món đều được xếp cẩn thận trong các tủ bằng gỗ đơn độc, không nhiễm chút bụi.

Trừ đoàn người Diệp Trùng, trong tiệm không có người khách nào. Chủ tiệm là một người đàn ông trung niên, mặt trắng không râu, trên mặt không có bất cứ tươi cười nào, giống như người tiến vào không phải khách mà là chủ nợ vậy.

Diệp Trùng quét nhìn một lượt, rất mau liền tìm thấy mục tiêu mình cần.

- Cái này bán thế nào? Diệp Trùng chỉ một quả hạch màu nâu hồng, ánh mắt mọi người đều theo ngón tay của Diệp Trùng mà rơi trên quả hạch màu nâu đỏ, quả hạch đó to cỡ trứng gà điều, hình quả trứng, bề mặt đầy rãnh, tỏa ra một loại mùi thơm đặc biệt cực kỳ.

Nhưng không có ai biết thứ này là gì.

Người chủ tiệm đó nhìn Diệp Trùng một cái, không mẫn không nhạt nói: “Không bán, mọi thứ trong tiệm ta chỉ đổi không bán, nếu như ngươi muốn, cần lấy ra thứ có cùng giá trị để đổi.”

Chỉ đổi không bán? Mọi người lần đầu tiên gặp phải loại tiệm này, không khỏi hơi lấy làm lạ.

Đối với cửa tiệm này, Vương Mông lại sớm nghe nói qua, quy củ cổ quái, chủ tiệm tính tình cũng cổ quái giống như vậy. Thứ tốt trong tiệm lại nhiều, lúc đầu khi hắn vừa mở tiệm này, loại quy củ cổ quái này và tính khí quật cường của hắn đã đắc tội rất nhiều người. Với lại, thứ tốt trong tiệm hắn cũng thật là nhiều, kẻ thêm thường vô số, cũng từng có không ít người muốn giở trò với hắn, nhưng sau đó lại đều im hơi lặng tiếng.

Tuy không biết chủ tiệm này có lai lịch thế nào, nhưng trang chủ cực kỳ kính trọng hắn, người trong trang lại không có ai dám sinh sự ở chỗ này.

- Đổi? Diệp Trùng nhú mày, nghiêng đầu.

- Đúng, chỉ đổi không bán. Chủ tiệm lại nhấn mạnh thêm một lượt.

Vương Mông không biết làm sao vỗ vỗ vai Diệp Trùng: “Cái này tôi cũng không hết cách rồi.”

- Ngươi cần thứ gì mới đổi? Diệp Trùng hỏi.

Chủ tiệm lúc này mới đứng thẳng dậy, đánh giá Diệp Trùng tỉ mỉ, dường như cảm thấy không giống là người lấy hắn để đùa liền nói: “Bất kể thứ gì, chỉ cần là thứ ta chưa từng thấy qua đều có thể đổi.”

Nghĩ một lát, Diệp Trùng từ trong túi của mình lấy ra một đoạn tơ đỏ, sợi tơ đỏ to cỡ ngón tay cái sắc sỡ vô bì, màu sắc sáng rõ. Đây là thứ Diệp Trùng vợ vết trong biển sương đỏ, mấy sợi tơ đỏ quái lạ này là thứ còn sót lại sau khi sợi tơ đỏ kỳ quái bình thường biến mất, là tinh hoa trong đó. Diệp Trùng từng thử qua, nó dẻo dai vô cùng, nếu như không phải trủy thủ của Diệp Trùng sắc bén vô bì, trủy thủ bình thường căn bản là khó mà cắt đứt.

- Cái này thế nào? Diệp Trùng hỏi.

Chủ tiệm đứng lên một cái, nhận lấy sợi tơ đỏ trên tay Diệp Trùng, cẩn thận đánh giá một lượt, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc: “Thứ này kỳ quái.”

Nói rồi, đôi tay đột nhiên dùng sức, ông, một tiếng trầm muộn vang lên, sợi tơ đỏ này đột nhiên bị kéo dài, nhưng vô luận chủ tiệm dùng lực thế nào, sợi tơ đỏ này cũng không đứt.

- Đồ tốt! Đồ tốt! Dẻo dai vô cùng a, điều kỳ diệu nhất vẫn là tính đàn hồi tuyệt như vậy, cực phẩm! Trên mặt chủ tiệm lộ ra vẻ vui mừng, trên tay không ngừng thử cực hạn của sợi tơ đỏ này. Trong lòng Vương Mông ở một bên nhìn thấy thâm kinh ngạc không thôi, chủ tiệm này quả nhiên không phải người thường a, sức mạnh trên tay quá đáng sợ, chẳng trách trang chủ từng dặn bọn họ không được giở trò ngang ngược ở chỗ này.

- Đổi hay không? Diệp Trùng nhìn chủ tiệm, hỏi.

- Đổi, đương nhiên đổi! Chủ tiệm nhướng mày, lập tức vội vàng trả lời, hớn hở bưng quả hạch đó đưa cho Diệp Trùng.

- Được. Diệp Trùng nhận lấy quả hạch màu nâu đỏ, xoay người đi ra ngoài tiệm.

- Đây, đợi một lát. Người chủ tiệm đó gọi Diệp Trùng lại.

Diệp Trùng lộ ra chút vẻ nghi hoặc: “Có gì sao?”

- Thứ này gọi là gì? Chủ tiệm vẻ mặt thiết tha hỏi.

Diệp Trùng lắc lắc đầu: “Không biết, ngươi tự đặt tên đi.” Nói xong liền rời khỏi tiệm Hoán bảo các này.

351. Chương 351: Hạt Lựu Quả

Hắn là một điều bồi sư? Nhìn lại thể hình yếu đuối của Diệp Trùng, Vương Mông lại cảm thấy suy đoán này chắc là khá hợp lý.

- Chỗ này của các người có công cụ điều bồi không? Diệp Trùng quay mặt hỏi Vương Mông. Quả nhiên, Vương Mông trầm nghĩ, thì ra tên này thật sự là điều bồi sư. Nếu như vậy, Diệp Trùng tại sao có thể trở thành người dẫn đầu của đoàn người này cũng có giải thích hợp lý nhất.

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu hắn, miệng lại trả lời không chậm: “Có, đợi lát trở về trong trang, tôi sẽ dẫn ngài đi.”

Điều bồi sư tuy ở chỗ này không thịnh hành giống như võ thuật gia và thuật thừa sư, nhưng là nghề nghiệp cực kỳ được người ta tôn kính. Bởi vì gần như toàn bộ thuốc men đều từ tay họ mà ra, trong một đội ngũ nếu như có một điều bồi sư, vậy năng lực sinh tồn của đội ngũ này sẽ tăng lên một bậc.

Ở tỉnh khu tự do, so với võ thuật gia và thuật thừa sư, số lượng điều bồi sư hiếm hoi hơn nhiều, sự truyền thừa của điều bồi sư so với của võ thuật gia và thuật thừa sư càng thêm nghiêm ngặt. Một điều bồi sư trưởng thành, trong cả cuộc đời, thu nhận đồ đệ sẽ không quá năm người. Chỉ có mấy thế gia điều bồi có lịch sử lâu đời đó mới có cơ chế điều bồi đặc thù, số lượng điều bồi sư mới có chút khả quan, cũng chính vì như vậy, điều bồi sư ưu tú cũng vẫn luôn là đối tượng mà mỗi bộ tộc có thực lực ra sức lôi kéo.

- Anh muốn điều bồi cái gì? Griffiths vô cùng tò mò, nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên mở miệng nói chuyện. Không giống Diệp Trùng, nàng là một điều bồi sư chuyên nghiệp mà lại từng trải. Vốn dĩ nàng rất muốn ở lại trong tàu vũ trụ tiếp tục nghiên cứu liên quan tới HBD của mình, tư liệu trong con chip mà Diệp Trùng mang về từ căn cứ dưới đất đủ cho nàng tiêu hóa một khoảng thời gian. Nhưng cuối cùng, không thể chống lại sự kiên trì của lão già Phá Xa, chỉ đành theo đoàn lên bờ. Tiếp đó liếc nhìn các loại tài liệu Diệp Trùng mua, tuy nàng đối với nhánh điều bồi của họ Quân không quen thuộc, nhưng một số nguyên lý cơ bản lại biết.

Griffiths hơi ngớ người: “Anh định dùng nguyên lý cơ rút bằng nhiệt sao?” Nguyên lý cơ rút bằng nhiệt trong điều bồi cổ đại thuộc về một loại phương pháp vô cùng ít gặp, nếu như không phải tri thức của nàng ở phương diện điều bồi đích xác coi như là phong phú, nàng căn bản khó mà nhận ra. Hệ thống điều bồi của thiên hà Hà Việt, ở một mức độ nào đó càng tiếp cận hơn với hệ thống của năm thiên hà lớn.

Diệp Trùng gật đầu: “Đúng.”

Đối thoại của hai người lại làm trái tim Vương Mông ở một bên đập mạnh, mấy người này rốt cuộc là người gì? Trong một đội ngũ thế này lại có hai điều bồi sư? Trình độ hai điều bồi sư thế nào hắn không phán đoán được, nhưng trong một đội ngũ có hai điều bồi sư, điều đó cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa hai điều bồi sư này hình như không hề cùng một trường phái.

Vương Mông dẫn mọi người quẹo tới quẹo lui, cuối cùng tới trước một căn nhà cỏ. Căn nhà cỏ trông có vẻ cực kỳ đơn sơ, nhưng một mùi thơm thoang thoang lại làm tinh thần mọi người phấn chấn. Trong lòng Diệp Trùng rung động, đây là mùi của Bạch thảo, trong con chip Quân phong tử cho mình có ghi chép. Mùi hương của Bạch thảo có hiệu quả nâng cao tinh thần, điều bồi sư đều thích đặt trong phòng thí nghiệm của mình một chút Bạch thảo. Nhưng trong trí nhớ của hắn, vô luận là phòng thí nghiệm của điều bồi sư ở năm thiên hà lớn hay là thiên hà Hà Việt đều không phát hiện được loại Bạch thảo mà Quân phong tử nói là vô cùng thường thấy này.

Nhưng hắn lại phát hiện ở chỗ này.

Vương Mông nhẹ nhàng gõ vài cái trên cánh cửa gỗ của căn nhà cỏ.

Ken két, cánh cửa gỗ mở ra, lộ ra một gương mặt đàn ông cực kỳ bình thường.

Nhìn thấy người này, Vương Mông vội vàng hành lễ: “Ngôn sư, làm phiền ngài thật sự là áy náy quá, mấy người bạn này là quý khách vừa tới hôm nay, người bạn này hôm nay hy vọng có thể mượn dùng công cụ điều bồi một chút, tôi dẫn bọn họ tới đây, hy vọng ngôn sư ngài không để bụng.”

Ánh mắt của gã được gọi là Ngôn sư này không khỏi đánh giá Diệp Trùng từ trên xuống dưới, mà đồng thời, Diệp Trùng cũng đánh giá đối phương. Mặt của đối phương vô cùng bình thường, gần như không có bất cứ chỗ nổi bật này, một gương mặt thể này, nếu như lẫn lộn vào trong đám đông tuyệt đối khó mà phát hiện, nhưng Diệp Trùng lại không bị gương mặt này lừa gạt. Hắn nhìn ra được, mặt đối phương và hắn giống nhau, đều đã qua xử lý, gương mặt hiện giờ nhìn thấy này chẳng qua chỉ là một lớp ngụy trang mà thôi. Nhưng so với loại ngụy trang thô thiển này của Diệp Trùng, ngụy trang của hắn càng có tính lừa gạt hơn.

Đối phương rõ ràng cũng nhìn ra mặt của Diệp Trùng đã trải qua xử lý, không khỏi hơi cười: “Ừm, không ngờ ở nơi này lại có thể gặp được bạn bè cùng chung chí hướng, xin mời vào trong.” Gã này nhìn không ra tuổi tác, thể hình cũng hơi gầy yếu, người mặc bộ đồ mộc mạc, nhưng đứng ở đó lại có khí chất làm người ta không cách nào nói rõ. Nhưng trong câu nói này của hắn cũng có ý một lời hai nghĩa, vừa chỉ hai bên đều là điều bồi sư, vừa chỉ Diệp Trùng và hắn giống nhau, không dùng mặt thật với người khác.

- Cảm ơn. Diệp Trùng gật đầu ra dấu với đối phương, là người đầu tiên đi vào trong. Khi Diệp Trùng vừa mới học tập điều bồi từ chỗ Quản phong tử, hắn đã biết rất nhiều điều cấm kỵ và quy tắc ngầm giữa điều bồi sư. Chỉ là trước khi tiến vào tinh khu tự do, quan hệ giữa điều bồi sư không hề giống Quản phong tử nói như thế này, mà là vô cùng hòa bình, tùy ý.

Nhưng ở chỗ này, Diệp Trùng lại ngạc nhiên phát hiện, có rất nhiều những chỗ kỳ quái của giới điều bồi mà Quản phong tử nói lại cực kỳ phù hợp ở chỗ này.

Chẳng lẽ, Quản phong tử là người đi ra từ tinh khu tự do? Đột nhiên, ý nghĩ này bỗng bật ra trong đầu Diệp Trùng.

Nhưng vấn đề này chỉ thoáng qua trong đầu hắn, dù sao lúc này không phải là thời cơ tốt để suy nghĩ vấn đề này.

Không gian bên trong căn nhà cỏ này so với bên ngoài nhìn thấy thì lớn hơn nhiều, xung quanh đặt các loại dụng cụ, thuốc thử trong các dụng cụ có đủ loại màu sắc, mùi vị đặc biệt, dường như đại biểu cho một loại lực lượng kỳ dị, nghề nghiệp điều bồi sư này trong lòng mọi người cũng trở nên càng thêm thần bí.

Griffiths đã trợn mắt há hốc mồm, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy dụng cụ điều bồi nguyên thủy thế này. Nơi này không có quang năng, không có máy móc thao tác tinh vi, không có hộp giữ nhiệt chân không, nơi này chỉ có dụng cụ thủy tinh đơn giản nhất. Mà thuốc thử của nơi này cũng hoàn toàn không giống với thứ nàng quen thuộc, không có bất cứ nguyên liệu nguyên chất nào, thứ có chỉ là các loại khoáng thạch, thực vật.

Thật không thể tin được! Nàng kinh ngạc tới mức nói không ra lời, nàng đối với lịch sử phát triển của điều bồi thuộc nằm lòng, rất sớm trước đây, điều bồi chính là phân ra từ trong thực vật học, biến thành một môn khoa học càng thêm thuần túy. Nhưng trước mắt mình? Điều bồi ở nơi này lại vẫn dừng lại ở giai đoạn thực vật học!

- Các loại dụng cụ ở chỗ này, người có thể tùy ý sử dụng, ừm, còn tài liệu. Ngôn sư quét qua túi lớn túi nhỏ trên tay những người khác, cười nói: “Ta nghĩ người đã mang đến rồi.”

Mấy dụng cụ này quả thật quá thô sơ, Griffiths đoán chừng Diệp Trùng nhất định sẽ ưu tiên chuyển từ chối, nàng hiện giờ không cách nào tưởng tượng được với điều kiện của nơi này làm sao thực hiện điều bồi.

Nhưng điều ra ngoài ý liệu của nàng là Diệp Trùng lại trực tiếp nói cảm ơn: “Cảm ơn!”

Hắn không bị điên chứ! Griffiths ngạc nhiên nhìn Diệp Trùng.

Diệp Trùng từ trong túi lấy ra quả hạch màu nâu đỏ, Ngôn sư không khỏi động dung: “Hạt lựu quả, thứ tốt a. Ha ha, đây chắc là cái quả đó của Hoán bảo các, ta cũng sớm thèm chảy nước miếng rất lâu rồi, đáng tiếc trên tay không có thứ tốt mà lão già đó nhìn vừa mắt, hắn sống chết cũng không bán, không ngờ lại rơi vào tay người.” Hơi thở dài một tiếng, trong lời nói đây về hâm mộ.

Vương Mông ở một bên chen miệng hỏi: “Ngôn sư, Hạt lựu quả này dùng làm gì?” Vấn đề này vẫn luôn là vấn đề mọi người đều vô cùng tò mò, mỗi người đều đồng tai lắng nghe. Đây là một thứ tốt, ai cũng biết, nhưng lại không ai biết chỗ dùng của nó.

- Hạt lựu quả là một loại dược tài cực kỳ hiếm thấy, lớn thế này thì càng hiếm thấy, nó có thể dùng để chế tạo thuốc trị thương cực phẩm. Ngôn sư giới thiệu đơn giản.

Thuốc trị thương cực phẩm, ở tinh khu tự do có thể xảy ra chiến đấu bất cứ lúc nào, có thể nói là có giá trị liên thành. Nơi này không hề có những phương pháp trị liệu khoa học kỹ thuật cao của năm thiên hà lớn và thiên hà Hà Việt, thuốc trị thương cực phẩm trong rất nhiều lúc tương đương với một sinh mạng, là thứ tốt mà mỗi một võ thuật gia đều mơ ước có được.

Nhìn thấy Diệp Trùng không hề ra tay, Ngôn sư bỗng nhiên nghĩ tới sự lỗ mãng của mình. Giữa điều bồi sư có một quy củ bất thành văn, khi điều bồi thuốc thử, không thể để cho điều bồi sư khác nhìn lén. Dù sao thứ tinh thông và sở trường của điều bồi sư mỗi một trường phái đều không hề giống nhau, rất nhiều công thức phối chế đặc hữu càng bị coi như là báu vật.

Ngôn sư tự giác cười: “Mọi người ra ngoài đợi đi, không được làm phiền hãn điều bồi.” Nhìn thấy Diệp Trùng ra dấu, Nhuế Băng hiểu biết dẫn mọi người ra ngoài. Griffiths thật ra cực kỳ muốn nhìn xem Diệp Trùng làm thế nào lợi dụng dụng cụ nguyên thủy thế này để thực hiện điều bồi, nhưng câu nói đó lại thế nào cũng nói không ra lời, cuối cùng chỉ đành bất mãn theo mọi người ra khỏi căn nhà cỏ.

Hạt lựu quả đích xác là tài liệu chế tạo thuốc trị thương cực phẩm, nhưng cái này lại không phải chỗ dùng duy nhất của nó. Một chỗ dùng khác của nó chính là dùng để chế tạo thuốc mê cực mạnh, nhớ lúc đầu, Diệp Trùng từng ngã gục trên tay loại thuốc mê này, Quân phong tử chính là lợi dụng nó, trong nháy mắt làm Diệp Trùng hôn mê. Thời gian phát tác cực ngắn, làm nó thành một loại vũ khí cực mạnh, cũng là lợi khí phòng thân của điều bồi sư. Nhưng thứ Diệp Trùng nhìn trúng nó lại không phải điểm này, mà là hiệu quả phạm vi quần thể, nếu như lượng thuốc đủ lớn, nó có thể trong thời gian cực ngắn, hình thành một vùng hôn mê có phạm vi khá lớn.

Hạt lựu quả có một loại mùi vị đặc biệt, khứu giác của Diệp Trùng linh mẫn tốt cùng, vừa đi tới phố thì hãn đã ngửi thấy mùi thơm thoang thoang nửa có nửa không đó. Cho nên hãn mới tiến vào Hoán bảo các, đổi lấy Hạt lựu quả này, nhưng hãn cũng không ngờ một trái Hạt lựu quả lại lớn thế này.

Nhìn chằm chằm trái Hạt lựu quả này, Diệp Trùng nhớ lại kỹ càng công thức phối chế và phương pháp điều bồi liên quan tới loại thuốc mê này trong đầu.

352. Chương 352: Bão Táp (1)

Cẩn thận tăng nhiệt, hơi nước từng chút bốc lên, cuối cùng trong bình điều bồi còn lại bột phần màu trắng, trong miệng ngậm Thu mục điệp cố ý mua mang tới, Diệp Trùng cực kỳ cẩn thận thu lấy chút bột phần này, nhưng công việc vẫn chưa kết thúc, Diệp Trùng lại mang sự chú ý đặt trên một bình điều bồi khác, trong bình điều bồi này chứa một loại chất lỏng dinh dưỡng màu đen, trong chất lỏng không ngừng xuất hiện bọt khí.

Khi chất lỏng dinh dưỡng màu đen trong bình điều bồi không còn xuất hiện bọt khí, Diệp Trùng cẩn thận trút chất lỏng màu đen bên trong ra, loại chất lỏng màu đen này vừa trút ra liền chuyển thành dạng keo.

Thần tình trên mặt Diệp Trùng tập trung tốt độ, đôi tay thon dài linh xảo dị thường, sự khống chế chính xác đối với sức mạnh cũng làm cho hãn như cá gặp nước.

Chẳng bao lâu, trước mặt của hãn nhiều thêm tám viên cầu đen lớn nhỏ không đều, nhưng lại không có ngoại lệ, đều tròn như ngọc trai. Đây chính là thuốc mê cực mạnh mà Quân phong tử sử dụng, nó có một cái tên dễ nghe: “Dạ Mê”.

Diệp Trùng không hề dùng tất cả Hạt lựu quả chế “Dạ mê”, hãn vẫn dùng một phần nhỏ để chế tạo thuốc trị thương. Tuy trên tàu Nham thạch có mấy trị liệu, nhưng từ nhỏ đã lớn lên ở hành tinh rác, hãn cực kỳ hiểu rõ tính quan trọng của dược phẩm tùy thân. Nhiều lúc, nước xa không cứu được lửa gần.

Khi Diệp Trùng đi ra khỏi căn nhà cỏ, sắc trời cũng có chút mờ mờ tối, mọi người đều ở bên ngoài đợi hãn.

Thấy hần đi ra, mỗi người đều lộ ra dáng vẻ như bỏ được gánh nặng, Diệp Trùng từ sáng làm một mạch tới hoàng hôn, bọn họ cũng ở bên ngoài đợi hần gần như cả một ngày. Cơm chiều vẫn là Vương Mông tìm người mang tới, Griffiths thì tám chuyện điều bồi với Ngôn sư. Griffiths đối với điều cổ kị giữa điều bồi sư ở nơi này hoàn toàn không hiểu chút nào. Mà Ngôn sư đối với loại lý luận hoàn toàn bất đồng này của Griffiths cũng cảm thấy hứng thú vô cùng, hai người nói chuyện khá hợp ý nhau.

- Xem ra tiểu huynh đệ thành công rồi! Chúc mừng, chúc mừng! Lời của Ngôn sư hay làm người ta thoải mái như thế.

- Cám ơn! Diệp Trùng trả lễ, đối phương có thể cho mình mượn dụng cụ để dùng cũng là một người có tấm lòng rộng rãi. Lấy ra một viên thuốc trị thương vừa chế ra, đưa tới trước mặt Ngôn sư: “Xin nhận lấy.” Vương Mông ở một bên nhìn thấy đỏ mắt không thôi, đây chính là một viên thuốc trị thương cực phẩm, là thứ mà biết bao người mơ mộng có được a.

Rõ ràng không ngờ Diệp Trùng lại tặng mình một viên thuốc trị thương, Ngôn sư từ chối nói: “Thứ này quá quý trọng rồi, ta không dám nhận đâu.”

Diệp Trùng không khỏi nhú mày, tay không thu lại, vẫn đưa tới trước mặt Ngôn sư. Nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Trùng, Ngôn sư không khỏi mỉm cười, lần này hần lại không từ chối, thoải mái nhận lấy: “Vậy thì tại hạ từ chối là bất kính rồi, ha ha, cám ơn hậu lễ của tiểu huynh đệ.”

Trở về chỗ ở vừa đúng lúc cơm tối, yến tiệc lần này do Vương trang chủ tự mình chủ trì, Ngôn sư cũng có mặt. Có thể thấy được, địa vị của Ngôn sư trong Vương gia trang không thấp. Đã đối cả một ngày, Diệp Trùng lại không có bao nhiêu hứng thú nói chuyện, chỉ vui đầu cắm cúi ăn. Nhìn thấy dáng vẻ ăn như hổ, như sói của Diệp Trùng, vô luận là Vương trang chủ hay là Ngôn sư đều không khỏi mỉm cười.

Từ đó về sau, đãi ngộ mấy người Diệp Trùng nhận được lại tăng lên một tầng, rõ ràng Vương trang chủ cũng biết trong mấy người Diệp Trùng có hai điều bồi sư, nàng còn đặc ý chất vấn Ngôn sư vấn đề này, Ngôn sư tự nhiên là nói tốt, Vương trang chủ tin tưởng không chút nghi ngờ.

Mấy người Diệp Trùng cứ như thế ở lại trong Vương gia trang, bọn họ hiện giờ không hề quyết định tiến tới hướng nào, ở lại trong Vương gia trang cũng là một lựa chọn không tồi, hơn nữa nơi này cách tàu Nham thạch cực kỳ gần, nếu như một khi có việc bất ngờ gì xảy ra, bọn họ có thể mau chóng rút lui trở lại tàu Nham thạch.

Cuộc sống mỗi ngày hiện giờ của Diệp Trùng có chút nhàn nhã, hần mỗi ngày đều tới chỗ Ngôn sư. Ngôn sư tự có khí độ của đại sư, hơn nữa giống với Diệp Trùng, ở phương diện chuyên nghiệp không chút sơ sẩy, tập trung vô cùng. Thành tựu điều bồi của Ngôn sư phi thường cao, so với tưởng tượng của Diệp Trùng còn cao hơn, hai bên thường thảo luận một vài vấn đề, mỗi lúc thế này, Griffiths lại ở một bên yên lặng lắng nghe, điều bồi mà hai người thảo luận và sở học của nàng hoàn toàn không phải là một hệ thống, nhưng nàng vẫn đang nỗ lực học tập, đây là tố chất phải có của một điều bồi sư chuyên nghiệp.

Ngôn sư cực kỳ hân thưởng một điểm này của Griffiths, thường truyền thụ cho nàng một số kiến thức, Griffiths cũng vì vậy mà nhận không ít lợi ích, nàng bắt đầu từ từ nghe hiểu vấn đề hai người thảo luận, dù sao thành tựu về điều bồi của nàng thâm hậu vô cùng, từ đó suy ra thì biết.

Ngôn sư vô cùng kinh ngạc đối với học thức của Diệp Trùng, trí nhớ kinh người, chứa đựng tri thức khổng lồ. Điều duy nhất làm hần cảm thấy không đủ chính là, từ góc độ của một điều bồi sư chuyên nghiệp mà xét, ứng dụng của Diệp Trùng vẫn vô cùng khiếm khuyết. Hần cảm thấy Diệp Trùng dường như không hề thường lợi dụng điều bồi để giải quyết vấn đề, điều này làm hần buồn bực cực kỳ, hần quả thật nghĩ không hiểu một điều bồi sư tại sao lại không thường lợi dụng điều bồi để giải quyết các loại vấn đề chứ?

Không giống Diệp Trùng, Nhuế Băng mỗi ngày vẫn huấn luyện khắc khổ. Tuy tiến bộ của nàng hiện giờ không phải đơn thuần dựa vào huấn luyện thì có thể được tăng lên, nhưng nàng vẫn không buông lỏng tí nào. Cường độ huấn luyện của nàng đủ làm cho mấy kẻ nhập môn võ thuật đó toát mồ hôi, bọn họ có lẽ không sao ngờ được, một giới giả vẫn giống như bọn họ, thực hiện huấn luyện môn cơ bản một cách cơ bản nhất. Thời gian khác, Nhuế Băng lại dùng để minh tức, Diệp Trùng mang toàn bộ tư liệu liên quan tới thuật thừa sư mà hần biết giao cho nàng.

Trong tất cả mọi người, có lẽ coi như đứa trẻ là sống tốt nhất, hẳn mỗi ngày đều cùng một lượng lớn bé gái quần lấy nhau. Đám phụ nữ đều cực kỳ yêu thích sự đáng yêu của nó, đứa trẻ lại cố ý làm ra dáng vẻ đáng yêu, có sức sát thương cực kỳ, ngay cả Vương trang chủ cũng vô cùng yêu thích đứa trẻ này.

Vương Tử Thạch đi tới trước phòng Nhuế Băng, phong thái ngày trước của hắn đã sớm không còn, hẳn bây giờ hốc hác vô cùng, có thể thấy đả kích của thất bại lần trước đối với hắn cực kỳ lớn.

Y chang người gỗ, đứng trọn vẹn tới cả ba mươi phút, thần tình trên mặt hắn không ngừng biến ảo, dần dần, do dự biến mất từng chút một, trên mặt hắn lại khôi phục sự kiên định ngày trước.

- Vương Tử Thạch mặt dày xin cô nương thu tại hạ làm đồ đệ! Giọng nói trong trẻo ngày trước lúc này khàn khàn trầm thấp, nghe được rõ ràng.

Ai cũng không ngờ, câu nói này gây nên phong ba thế nào ở Vương gia trang. Vương Tử Thạch vạn vạn lần cũng không ngờ, câu nói này, quyết định này của hắn sẽ dẫn tới một kết quả thế nào.

Trong phòng, Nhuế Băng nhắm mắt ngồi thẳng như thường, giống như không hề nghe thấy.

Thấy không có hồi âm, Vương Tử Thạch không chút nản lòng, cất giọng: “Vương Tử Thạch mặt dày xin cô nương thu tại hạ làm đồ đệ!”

Trong phòng vẫn yên lặng như tờ.

Vương Tử Thạch bộp một tiếng quỳ xuống, phủ phục lạy sát đất, thần sắc kiên quyết, giọng nói khàn khàn như cũ: “Xin cô nương thu tại hạ làm đồ đệ!”

Mọi người đều đã phát hoảng, thôn dân Vương gia trang xung quanh dùng tốc độ nhanh nhất báo cáo với trang chủ.

Vương Tử Thạch vẫn luôn là kiêu ngạo của cả Vương gia trang, hắn là thần tượng trong lòng của vô số người trẻ tuổi. Một người như vậy lại bái người ngoài Vương gia trang làm thầy! Truyền thừa của võ thuật gia tuy không nghiêm khắc giống như điều bồi sư, nhưng đối với một võ thuật gia có truyền thừa mà nói, quay sang làm môn hạ của người khác là một việc cực kỳ kiêng kỵ.

Lập tức, tin tức này dùng tốc độ cực kỳ kinh người lan ra khắp cả Vương gia trang.

Rất nhiều trang dân đều lập tức quăng công việc trên tay mình xuống, lao về phía bên này. Vô số bóng người nhảy nhót trên nóc nhà, nơi này giống như một từ trường khổng lồ, vô số người tập trung về phía này.

Người xung quanh càng lúc càng nhiều, nhưng lại yên ắng không một tiếng động, không có ai nói chuyện, trong lòng mỗi người đều giống như đè một khối đá lớn, gần như mỗi người đều ý thức được, đây sẽ là bão táp chưa từng có bao lâu nay. Mọi người đều biết rõ, Vương Tử Thạch đang chất vấn, chất vấn võ thuật của Vương gia, trong lòng mỗi người Vương gia đều giống như bị đâm một đao, nhưng bọn họ lại chỉ yên lặng, bởi vì người chất vấn không phải ai khác, mà là sự kiêu ngạo của bọn họ, thần tượng của bọn họ, cao thủ đứng đầu trong lớp trẻ của Vương gia trang, Vương Tử Thạch. Sự sỉ nhục sâu sắc nhói nhói một cách sâu sắc mỗi người Vương gia, không khí giống như cũng bị ngưng kết lại.

Vương Tử Thạch không hề sợ hãi, thần sắc như thường quỳ ở đó, quyết định hắn hạ này đã trải qua suy nghĩ kỹ càng, từng tiến hành đấu tranh tư tưởng kịch liệt, hẳn thậm chí hiểu mình sẽ chịu sự phỉ nhổ của mọi người Vương gia. Nhưng hắn vẫn hạ quyết định này, hắn biết, điều hắn theo đuổi là điểm tột cùng của võ thuật, vì lý tưởng này, cho dù tan thân nát thịt hắn cũng không tiếc.

Diệp Trùng không hề biết một trận bão táp lập tức sẽ tới, hẳn lúc này vẫn đang thảo luận điều bồi với Ngôn sư.

- Đồ khốn kiếp! Một cặp vợ chồng trung niên vội vàng chạy tới, người đàn ông trung niên đó nhìn thấy Vương Tử Thạch quỳ ở đó, trong lòng bỗng đau nhói! Người đồ đệ hắn từng sùng ái nhất, ký thác vô số hy vọng của hắn, bây giờ lại quỳ trước cửa người khác, cầu xin người ta thu hắn làm đồ đệ, trong lòng hắn đau như xé, sắc mặt biến đổi mạnh, gương mặt trong khoảnh khắc trở nên tái mét.

Đám đông xung quanh rất tự nhiên mở ra một con đường, người trung niên này chính là sư phụ của Vương Tử Thạch, Vương Lộ. Vương Lộ ở bên ngoài không nổi tiếng, nhưng trong trang lại có danh dự cao quý,

thực lực hần siêu quần của hần lại cực ít lộ ra. Vợ hần cũng là một trong những cao thủ trong trang.

Vương Lộ mặt chữ Quốc, bình thường khi không nói chuyện không giận mà tự có uy, thần tình lúc này càng thêm đáng sợ. Vợ của hần đứng bên cạnh hần, nhìn Vương Tử Thạch quỳ trên đất, nước mắt bỗng trào ra. Nàng biết chồng mình tốn biết bao tinh lực trên người đồ đệ này, hai người không hề có con, Vương Tử Thạch giống như con của bọn họ vậy.

- Nói, người tại sao phải làm thế này? Vương Lộ bất ngờ không hề phát hỏa, giọng nói bình tĩnh dị thường. Nhưng biết rõ tính khí của chồng, Vương phu nhân lại biết hần đang phần nộ tới cực điểm.

353. Chương 353: Bão Táp (2)

- Đệ tử bất tài, hôm đó chiến bại, đệ tử diện bích suy nghĩ, thử tìm mà không thể. Mười ngày vắt óc, lại bỗng nhiên bừng tỉnh, thành tựu của đệ tử thấp không còn gì phải nghi ngờ, nhưng chỗ mà võ thuật của Vương gia tiên thiên bất túc (cơ sở kém cỏi) quá nhiều. Lại tiếp tục suy nghĩ, đệ tử vừa rồi mới ra quyết tâm. Từng lời từng chữ của Vương Tử Thạch, thốt ra rõ ràng, chỉ là sự đau đớn trong mắt lại có thể nhìn ra được, mấy ngày này hần chịu dần vất vả cỡ nào, hần ra quyết định này lại cần quyết tâm cỡ nào chứ.

Nhìn gương mặt tuấn lãng thường ngày của ái đồ bây giờ đã tiêu tụy hốc hác vô cùng, trong lòng Vương Lộ đau đớn, nhưng nghe thấy hần thẳng thắn nói võ thuật của Vương gia tiên thiên bất túc, lửa giận trong ngực hần bỗng cái bốc lên.

Xung quanh im phăng phắc, sắc mặt mọi người đều tái nhợt, buồn bã, rất nhiều thôn dân đều tức giận nhìn Vương Tử Thạch, nhưng lại không có ai nói gì.

- Được, được, được! Vương Lộ nói liên tục mấy chữ tốt, nhìn chằm chằm Vương Tử Thạch đang quỳ trên đất, giọng nói của hần kim chế tới tột độ, giống như một sợi tơ thép tới cực hạn lớn nhất mà nó có thể chịu được, thêm một cây rơm thì đủ làm nó đứt đôi: “Không ngờ võ thuật Vương gia lại bị người nhà mình xem thường như vậy.”

Nói xong, hần không nhìn tới Vương Tử Thạch nữa, mà lại mang ánh mắt rơi trên Nhuế Băng vẫn ngồi thẳng như cũ ở trong phòng.

Hít sâu một hơi, hần nâng cao giọng nói, giọng sang sảng nghiêm túc: “Vương gia Vương Lộ thỉnh giáo với cô nương, vẫn mong cô nương vui lòng chỉ dạy!”

Nhuế Băng mở mắt, trong lòng lại hơi thở dài một tiếng.

Thời khắc mà Vương Tử Thạch yêu cầu bái sư đó, nàng đã biết trận chiến này nhất định tránh không khỏi rồi. Không có trường phái nào có thể cho phép loại việc này xảy ra, hơn nữa còn xảy ra trong trang của bọn họ. Nếu như là Diệp Trùng chỉ e vẫn không biết lợi hại ở trong này, nhưng Nhuế Băng từ nhỏ đã thuộc nằm lòng tất cả quy tắc của giới võ thuật, biết hành vi của Vương Tử Thạch sẽ dẫn tới kết quả như thế nào.

Nàng hoàn toàn không có đường lui. Đối phương căn bản cũng sẽ không cho nàng bất cứ đường lui nào. Cho dù nàng bây giờ thừa nhận võ thuật của Vương gia cao minh hơn cũng không có bất cứ tác dụng nào, kết quả này đã sớm định sẵn từ lúc bắt đầu rồi.

Mỗi một trường phái đều có vinh dự và tôn nghiêm của mình, tuyệt không cho bất cứ ai chà đạp.

Biết lúc này nói gì cũng không có tác dụng, Nhuế Băng đứng dậy. Sải bước một cái, trôi tới trong sân, lạnh nhạt nói: “Vẫn mong Vương tiên sinh thủ hạ lưu tình.”

Diệp Trùng lúc này đang cùng Ngôn sư thảo luận về điều bồi. Nhưng hai bên tuy thường thảo luận một vài vấn đề nhưng đối với nội tình của nhau lại chưa từng dò hỏi. Hai người không hện mà cùng sử dụng nguy trang, điều đó cũng nói rõ hai bên đều không muốn đối phương dò hỏi nội tình của mình.

Lúc đầu Ngôn sư đối với vấn đề này cũng không hề để ý, trừ một vài trường phái ẩn sâu cực kỳ, điều bồi sư bình thường thuộc trường phái nào, hần căn bản rất mau liền có thể phân biệt ra được. Nhưng điều ra ngoài ý liệu của hần là, Diệp Trùng rốt cuộc là trường phái nào hần làm thế nào cũng không nắm bắt chính

xác. Vấn đề thảo luận của hai bên rất nhiều, vốn dĩ hẳn nên đã sớm có kết luận, nhưng hiện giờ hẳn lại có chút mê muội.

- Như La Miên thảo là một loại thuốc trung hòa cực kỳ tốt, nhưng phương diện khống chế lượng thuốc có chút phiền phức, phải dùng tới phương pháp luân chuyển. Ngược lại có thể dùng bột phần của Tam tinh thạch, phụ trợ dùng lạnh, nhiệt luân lưu thay thế, chỉ là hiệu quả phải giảm đi vài phần. Loại thuốc trung hòa miễn cảm với nhiệt độ thể này có ba mươi một loại, có rất nhiều thứ ta cũng chưa từng thấy. Diệp Trùng có chút tiếc nuối nói.

Ngôn sư toát mồ hôi lạnh, trong đầu lại có chút mê muội. Phương pháp sử dụng Như La Miên thảo trước giờ là bí mật bất truyền của Thiên hệ, hẳn vẫn là bởi vì có chút dây mơ rễ má với Thiên hệ mới biết được, không ngờ đối phương lại ngay cả phương pháp luân chuyển cũng biết. Hẳn chẳng lẽ là người của Thiên hệ?

Nhưng câu phía sau đó của Diệp Trùng lại càng làm hẳn suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Phương pháp dùng bột phần của Tam tinh thạch để thay thế Như La Miên thảo, người nghiên cứu ra không hề là người khác, chính là một vị tiền bối của trường phái bọn họ.

Hẳn rốt cuộc là ai? Sắc mặt Ngôn sư biến ảo bất định, nếu như không phải trên mặt hẳn có nguy trang, vậy thì biểu tình hiện giờ của hẳn nhất định sẽ đặc sắc vô cùng. Bị người ta thoải mái như vậy nói ra bí mật bất truyền trong trường phái của mình, hẳn vẫn có thể ngời chỉ có thể nói rõ là tu dưỡng của hẳn đã tới mức khá thâm hậu. Nhưng câu nói ba mươi một loại thuốc trung hòa cuối cùng đó càng làm hẳn sợ hãi, hẳn vắt hết óc cũng chỉ nghĩ tới mười bảy loại, vẫn còn mười bốn loại hẳn hoàn toàn không biết.

Sư thừa của Diệp Trùng trong mắt Ngôn sư bỗng trở nên thần bí dị thường.

Vương Lộ ở Vương gia trang được người ta kính trọng vô cùng. Không hề bởi vì võ thuật của hẳn có cao minh thế nào, mà là tính cách của hẳn rộng lượng, làm người chính trực. Rất nhiều người ở hiện trường vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Vương Lộ ra tay, người của Vương gia trang lúc này mới biết vị trưởng giả bình thường rộng rãi này thâm tàng bất lộ, thân thủ lại cao minh như vậy.

Võ thuật của Vương gia lấy kiếm kỹ làm sở trường, mà kiếm kỹ của Vương gia ở trên tay Vương Lộ phát huy tới mức lâm ly tốt cùng. Một kiếm tiếp một kiếm, trông không nhanh không chậm, giống như nhàn nhã tản bộ, nhưng thanh trường kiếm đó giống như dệt thành một cái kén, trói Nhuế Băng vào trong.

Trên mặt Nhuế Băng không có chút sốt ruột nào, trầm tĩnh như nước. Bước chân phiêu hốt tựa kinh hồng, thỉnh thoảng xuất ra một chiêu, luôn có thể bức Vương Lộ tới mức cuống tay cuống chân. Nàng hiện giờ trông thì nguy hiểm, thật ra lại không hề có bao nhiêu nguy hiểm. Nếu nói tới cận chiến, trên đời này người hơn được Diệp Trùng có mấy ai. Nhuế Băng và Diệp Trùng luyện tập khá nhiều, hai bên trước giờ lại không có thói quen nương tay, đối với loại cật thể này, Nhuế Băng tự nhiên sẽ không hoảng hốt.

Bình tĩnh như băng tuyết, kiếm kỹ của Vương gia trong mắt nàng trở nên quen thuộc từng chút một.

Diệp Trùng vẫn đang thảo luận với Ngôn sư. Ngôn sư cố gắng làm mình tập trung tinh thần để đặt trên đề tài đang thảo luận với Diệp Trùng, nhưng không biết tại sao, hẳn phát hiện tư duy của mình phiêu hốt vô cùng.

Hai người tìm cách nói chuyện. Tri thức của Ngôn sư ở phương diện điều bồi cao minh hơn Diệp Trùng rất nhiều, hơn nữa kinh nghiệm của hẳn, một nửa thùng nước như Diệp Trùng còn lâu mới so được. Kinh nghiệm hẳn thường hay không để ý nói tới thường có thể làm cho Diệp Trùng nhận được không ít lợi ích. Còn Griffiths, hai người hiện giờ nói cái gì nàng cũng chỉ nghe hiểu đôi chút.

Rút tơ lột kén, kiếm kỹ của Vương gia trong mắt Nhuế Băng hiện ra từng chút một. Biểu tình của Vương Lộ càng lúc càng ngưng trọng, vẻ lo lắng trong mắt người xung quanh cũng càng lúc càng nặng, ai cũng nhìn ra được, thời gian càng lâu càng bất lợi đối với Vương Lộ.

Trong kiếm quang như thủy triều, một thiếu nữ đồ trắng len lỏi tự nhiên.

Vương Lộ lại nào không biết, trên tay đang chuẩn bị tăng cường, Nhuế Băng lại bỗng cử động trong lúc này. Lướt nghiêng một cái, chỉ lệch chút xíu lướt qua trường kiếm của Vương Lộ, dẫn người tới trước.

Vương Lộ cả kinh, cổ tay phát lực, cán kiếm gõ về phía Nhuế Băng. Bàn tay vung ngang cản lại, quang mang trong mắt Nhuế Băng lấp lánh, bước chân lại yên hơi lặng tiếng đạp ra một bước.

Bị Nhuế Băng ép sát người, Vương Lộ tuy hoảng nhưng không loạn, tay phải bỗng thả kiếm ra, ý đồ dùng quyền đối kháng Nhuế Băng. Dừng đứng chân trái, chống đỡ Nhuế Băng, phía dưới tung ra một cước. Bình, một luồng sức mạnh truyền tới, thân hình Vương Lộ lập tức bất ổn, loạng choạng lùi ra sau. Trong lòng Vương Lộ kinh hãi vạn phần, sức mạnh thật lớn! Làm sao cũng nhìn không ra, một cô gái lại có sức mạnh lớn như vậy!

Trong mắt Nhuế Băng lóe lên một tia sáng, chân trái hơi cong bỗng nhiên dừng thẳng, cả người liền giống như một con thiên nga trắng như tuyết, dán sát mặt đất xông về phía Vương Lộ. Trong sự mỹ lệ làm người ta ngạt thở đó bao hàm sát cơ như băng tuyết. Mái tóc dài bay lên, ánh mắt Nhuế Băng ngưng luyện như đao, tay phải gấp lại, nắm quyền thành chùy, tích lực chờ phát ra.

Giờ phút quyết thắng bại đã đến.

Mặt Vương Lộ xám ngoét, nhìn thân hình biến ảo bất định, càng lúc càng gần của Nhuế Băng, hẳn biết mình đã bại rồi.

Có lẽ, nàng ta sẽ giết mình! Mọi thứ xung quanh đột nhiên chậm lại một chút, cảm giác trước lúc chết lại rõ ràng như vậy! Là người khiêu chiến, đối phương không có bất cứ lý do nào để giữ mạng hãn lại, càng huống chi sát cơ dưới kiếm chiêu vừa rồi của hãn, đối phương lại há không cảm giác được sao?

Vương Lộ nghĩ không sai, Nhuế Băng đích xác đã động sát cơ. Vốn dĩ đối với loại khiêu chiến thể này, Nhuế Băng nào sẽ động sát cơ gì, nhưng sát cơ mãnh liệt vẫn luôn lộ ra dưới kiếm của Vương Lộ cuối cùng đã làm nàng phần nộ. Nàng có thể cảm nhận rõ ràng ý đồ muốn giết mình của đối phương, là một võ thuật gia chân chính về mặt ý nghĩa, nàng cũng có kiêu ngạo của mình! Càng huống chi, nàng đã sớm không phải là thiếu nữ chưa từng trải việc đời lúc trước đó.

Nàng quyết định cho Vương Lộ một bài học.

Chính ngay lúc này, một cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ dâng lên trong lòng nàng.

Sắc mặt thay đổi, đột nhiên nghiêng người, một tia sáng xanh vạch qua tay áo nàng, trên tay áo bộ đồ luyện công màu trắng của nàng lập tức xuất hiện một lỗ thủng.

Vương phu nhân cầm kiếm đứng trước mặt Vương Lộ, kẻ đánh lén vừa rồi chính là nàng ta. Trong lòng nàng ta lúc này phức tạp vô cùng, theo lý mà nói, nàng ra tay đánh lén tuyệt đối là cố kỵ rất lớn, nhưng nàng cũng nhìn ra sát cơ của Nhuế Băng, nếu như cứ như vậy nhìn chồng chết trên tay người khác, nàng vô luận thế nào cũng làm không được.

Trên mặt người Vương gia trang xung quanh đều lộ ra vài phần khó chịu đựng nổi, nhưng lại không có ai nói gì. Ngay cả Vương Tử Thạch cũng có vẻ mâu thuẫn, tuy hẳn biết hành vi của sư phụ và sư mẫu vi phạm quy tắc của giới võ thuật, nhưng hẳn cũng không nói gì, bởi vì hẳn không thể nhìn sư phụ chết trên tay người khác. Ân bồi đáp nhiều năm như vậy, sư phụ và sư mẫu giống như cha mẹ của hãn vậy.

Trong đám người vang lên vài tiếng cười chế nhạo, điều này giống như tát một cái bạt tai lên mặt tất cả người của Vương gia trang có mặt, về mặt mỗi người đều khó xem tột cùng. Mọi người lúc này mới nghĩ tới trong đám người xung quanh không hề chỉ có người của Vương gia trang, vẫn có rất nhiều người xem náo nhiệt. Nhưng mấy người xem náo nhiệt này cũng biết điều, không có ai ngốc tới mức lúc này đứng ra nói lời công đạo gì đó, đây tuyệt đối không khác biệt gì với hành vi tìm chết. Vợ chồng Vương Lộ với vẻ mặt phức tạp cầm kiếm đứng dàn ngang.

Nhuế Băng mặt không chút biểu tình, ánh mắt sắc bén lại làm vợ chồng Vương Lộ chột dạ. Không nói gì, Nhuế Băng biết lúc này nói gì cũng vô dụng, tay trái gọn gàng xé phần nửa tay áo bị rách rách của tay phải, lộ ra cánh tay trắng như tuyết.

Nàng thật sự nổi giận rồi, nàng tuyệt đối không ngờ lại có người vi phạm định luật gần như có thể nói là không cho phép vi phạm của giới võ thuật sờ sờ như vậy. Là người tuân thủ truyền thống, nàng bị chọc giận triệt để rồi. Nàng dự định toàn lực đánh một trận.

Diệp Trùng đứng dậy, chào Ngôn sư. Thảo luận của hôm này và mỗi lần thảo luận giống nhau, thu hoạch của hắn không ít. Ngôn sư lại có chút thất hồn lạc phách, thần hồn điên đảo. Diệp Trùng hơi ngạc nhiên, nhưng lại biết điều không hỏi gì, chỉ là hắn có lẽ không sao ngờ được kẻ đầu têu làm cho Ngôn sư thành ra thế này lại chính là hắn.

Dẫn theo Griffiths, Diệp Trùng đi ra ngoài.

354. Chương 354: Bão Táp (3)

Diệp Trùng không khỏi cả kinh, tình cảnh trái lẽ thường thế này, tính cảnh giác của hắn lập tức nổi lên. Không lời giải thích, lập tức lôi Griffiths lao đi về chỗ ở. Griffiths kinh hoảng kêu a một tiếng, vẫn chưa phản ứng lại, gió trước mặt đã thổi làm cho nàng không mở nổi mắt.

Quả nhiên xảy ra chuyện rồi! Thấy bên ngoài chỗ ở mấy người mình vây một lớp lại một lớp người, trong lòng Diệp Trùng run rẩy một cái. Không nói gì, nửa nhắc nửa dẫn mang Griffiths len lỏi vào trong đám đông.

Mọi người đều tập trung tinh thần xem trận đấu giữa Nhuế Băng và vợ chồng Vương Lộ, không chú ý tới hành động của Diệp Trùng. Hơn nữa kỹ xảo dùng lực của Diệp Trùng xảo diệu vô cùng, hắn mang theo Griffiths giống như một con con trơn trượt, len lỏi trong đám đông.

Im hơi lặng tiếng, Diệp Trùng và Griffiths đã tiếp cận lớp trong của đám đông đứng xem.

Hội Nguyên lầu là kiến trúc cao nhất của Vương gia trang, ở chỗ này có thể nhìn xuống cả Vương gia trang, đây cũng là chỗ ở của trang chủ. Mà trước một cửa sổ tòa lầu cao nhất của Hội Nguyên Lầu, đang đứng một ông lão gần đất xa trời và một thiếu nữ yêu kiều đáng yêu.

- Ngài thấy thế nào? Thiếu nữ mở miệng hỏi, trong giọng nói lộ ra sự mệt mỏi không nói ra lời, đây chính là trang chủ đương nhiệm của Vương gia trang.

- Cô gái đồ trắng đó là giới giả. Giọng nói già nua đau buồn giống như gió thu, trên mặt đầy nếp nhăn của ông lão giống như giăng đầy khe rãnh, nhưng không động đậy chút nào.

Vương trang chủ cả kinh: “Giới giả? Làm sao có thể? Nàng ta mới bao lớn chứ?” Sắc mặt của nàng khê biến, tuy biết lời của ông già nhất định không sai, nhưng nàng vẫn phát ra lời chất vấn như vậy. Bởi vì tuổi tác của Nhuế Băng quả thật quá nhỏ, vẫn chưa từng nghe nói có giới giả trẻ tuổi như vậy. Mà trở mặt với một giới giả, đây cũng là thứ nàng cực kỳ không nguyện ý nhìn thấy. Nhưng tình huống trước mắt, nàng cũng không làm gì được.

Liếc nhìn Vương trang chủ một cái, ông lão lắc đầu: “Tuổi tác? Giới giả và tuổi tác không có liên quan.”

- Vậy vợ chồng Vương Lộ há không phải rất nguy hiểm sao? Vương trang chủ lập tức lo lắng cho vợ chồng Vương Lộ. Nàng không muốn trong trang trong chốc lát liền tổn thất hai cao thủ, phải biết rằng, cao thủ cấp bậc giống như vợ chồng Vương Lộ này chính là ngàn vàng khó cầu, càng huống chi còn là hai cao thủ ăn ý thế này.

Trầm mặc mấy mươi giây, ông lão mới mở miệng: “Người nguy hiểm là cô gái đó, nàng ta không có binh khí, phải chịu thiệt.” Dựa vào binh khí chiếm tiện nghi, câu nói này, ông lão rất không muốn nói ra.

Ông lão nói không sai, hoàn cảnh của Nhuế Băng hiện giờ vô cùng nguy hiểm, nàng không ngờ sự liên thủ của vợ chồng Vương Lộ lại uy lực lớn thế này, hơn nữa trên tay nàng không có bất cứ binh khí có thể ngăn cản nào. Vợ chồng Vương Lộ cũng chính là nhìn trúng một điểm này, không hề trực tiếp chú ý tới Nhuế Băng mà không ngừng thu hẹp không gian của Nhuế Băng.

Khí lạnh màu xanh rét thấu xương thật bức người, mấy lần Nhuế Băng đều sống sót từ trong nguy hiểm, nhìn không gian từng chút bị thu hẹp, Nhuế Băng lại không làm được gì, đôi tay của nàng vẫn không tới

mức có thể trực tiếp đối kháng với kiếm. Hơn nữa kiếm kỹ của đối phương kín kẽ dị thường, không lộ ra chút kẽ hở nào.

Mồ hôi trên trán hơi hiện ra, trên gương mặt như băng tuyết của Nhuế Băng không thấy chút kinh hoảng nào.

Giá binh khí trong sân cách Nhuế Băng chỉ có không tới năm mét, nhưng lại bị vợ chồng Vương Lộ tách ra. Nếu như trên tay có bất cứ thứ gì, Nhuế Băng tự tin mình có thể tạo ra chút kẽ hở. Nàng chỉ cần một cơ hội, dù là một cơ hội có ngắn ngủi. Đáng tiếc, giá binh khí cách nàng năm mét giống như gần trong gang tấc mà xa tận chân trời.

Không gian dịch chuyển của nàng bị nuốt chửng từng chút một.

Người nhìn ra sự nguy hiểm của Nhuế Băng còn có Diệp Trùng, nhưng Diệp Trùng cũng biết Nhuế Băng chưa chắc thật sự không có chút cơ hội nào, phương thức công kích đặc biệt của Nhuế gia và thuật thừa sư có sự huyền nhiệm giống nhau, nhưng trong kết quả tính toán của hắn, khả năng lớn nhất chính là lưỡng bại câu thương.

Mau chóng đánh giá tình thế trong sân, vợ chồng Vương Lộ đánh ổn định, tiến lên từng nấc một, biện pháp xem ra là vững chắc nhất này lại cho Diệp Trùng đủ thời gian chuẩn bị. Mang theo Griffiths, thần nhiên vòng qua vòng bao vây, lên vào chỗ ở. Sự chú ý của mọi người lúc này đều ở trên ba người đang chiến đấu trong sân, không có một ai chú ý tới việc Diệp Trùng và Griffiths đã chui vào trong nhà.

Nhưng cho dù chú ý, bọn họ chỉ e cũng sẽ không chú ý, trong đội ngũ kỳ quái này, chỉ có một mình Nhuế Băng có sức chiến đấu, tin tức này cả trang đều đã sớm biết.

Trong nhà, mấy người lão già Phá Xa, đứa trẻ đều có mặt, nhưng bọn họ lúc này khẩn trương nhìn chiến đấu ở bên ngoài, kết quả của trận chiến này sẽ quyết định trực tiếp vận mệnh của bọn họ. Chỉ có gã mặt sẹo vẻ mặt thần nhiên, không có động tĩnh gì.

Nhìn thấy Diệp Trùng, mọi người đều không khỏi mừng rỡ, tay ra dấu yên lặng với bọn họ, mọi người lập tức yên tĩnh lại. Diệp Trùng lấy ra từ trong túi ba viên “Dạ Mê”, đưa tới tay gã mặt sẹo, nhẹ giọng nói: “Đây là thuốc mê cực mạnh, dùng sức quăng ra, chịu va đập thì sẽ nổ, bán kính hữu hiệu từ mười lăm tới hai mươi lăm mét, thời gian phát tác 0,5 giây. Diệp Trùng dùng ngũ khí đơn giản giới thiệu các tham số của Dạ Mê.

Gã mặt sẹo không nói lời nào, nhận lấy ba viên Dạ Mê. Diệp Trùng lại từ trong túi lấy ra một nắm lá nhỏ màu vàng gạo, mỗi người đều phát một miếng: “Đây là Hựu điệp, bỏ nó vào trong miệng, tránh bị ngã xuống.”

Mọi người vội vàng bỏ loại Hựu điệp màu vàng gạo này vào miệng ngậm.

- Mọi người chuẩn bị sẵn sàng đột kích, Nhuế Băng sẽ dẫn các người vào tàu vũ trụ. Diệp Trùng cũng nói ngắn gọn như vậy.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Diệp Trùng đã suy xét xong, nếu như đơn thuần là hai người hắn và Nhuế Băng, rút lui an toàn không có bất cứ vấn đề gì, xác suất trên 95%, nhưng vấn đề quan trọng là làm sao làm cho mấy người khác cũng cùng rời khỏi. Nếu như bọn họ không cùng đi với Diệp Trùng, Nhuế Băng, vậy kết cục cuối cùng chính là hai người hắn và Nhuế Băng sẽ vĩnh viễn không cách nào rời khỏi tình khu tự do, bởi vì tàu vũ trụ sẽ vì không đủ người mà không sao khởi động được.

Diệp Trùng quyết định bản thân ở lại yểm hộ, trên thực tế đây kỳ thật là loại có khả năng duy nhất, nếu như hắn vẫn muốn rời khỏi tình khu tự do.

Những người khác lập tức hiểu ý của Diệp Trùng, tức khắc trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ cảm động và khâm phục. Vô luận xuất phát từ nguyên nhân gì, dám trong giờ phút này lựa chọn một mình ở lại yểm hộ, đều là một việc cực kỳ không dễ dàng.

Mang mọi việc đều giao phó rõ ràng, tình thế trong sân cũng tới thời khắc quan trọng.

Không gian hoạt động của Nhuế Băng đã bị thu hẹp tới tột cùng, nếu như còn không ra tay, vậy thì ngay cả một tia sinh cơ cuối cùng cũng không có. Quang mang trong mắt Nhuế Băng lấp lánh, vừa chuẩn bị phát

động!

Chính ngay lúc này, một bóng người bỗng xuất hiện sau lưng Vương Lộ.

Quang mang trong mắt ông lão trên Hội Nguyên lâu đó tăng vọt.

Bùng, một tiếng trầm muộn vang lên, Vương Lộ liền giống như một bao cát bay ra. Biến cố đột nhiên này làm mọi người đứng xem trở tay không kịp, đầu óc mỗi người gần như đều xuất hiện trạng thái đoản mạch.

Diệp Trùng ra tay là sống chết!

Một quyền này hẳn hoàn toàn không nương tay, sức mạnh như núi trong khoảnh khắc nắm tay hẳn tiếp xúc sau lưng Vương Lộ liền bạo phát ra! Vương Lộ giống như bị một cái quang giáp đang bay tốc độ cao tông chính diện, máu thịt mơ hồ!

Vương Lộ căn bản không ngờ lại có người đánh lén, gần như người vây xem xung quanh đều là người của Vương gia trang, ai dám đánh lén vào lúc này? Mọi sự chú ý của hắn đều đặt trên người Nhuế Băng. Vừa rồi chịu thiệt thòi trên người Nhuế Băng, hắn cũng càng thêm cẩn thận, chỉ sợ lộ ra chút kẽ hở để Nhuế Băng lật ngược tình thế.

Hắn bị một quyền này của Diệp Trùng mạnh mẽ đánh trúng, tức khắc đi đời nhà ma. Thể hình Diệp Trùng gầy ốm, nhưng điều tương phản với thể hình của hắn là sức mạnh kinh người đó của hắn, ngay cả Tang tộc được khen về sức mạnh, ở phương diện này cũng không bằng hắn, từ chỗ này có thể thấy được sức mạnh đáng sợ của hắn. Thêm vào phương pháp tăng cường sức mạnh đặc hữu của họ Lam ở Cửu Nguyệt làm Diệp Trùng thậm chí có thể phát huy ra sức mạnh gấp mấy lần sức mạnh bản thân mình. Chỗ một quyền này của Diệp Trùng đánh trúng cũng chính là một chỗ yếu hại phân bố trên người Vương Lộ.

Mọi người hơi ngẩn ra, rồi lập tức có phản ứng.

Hành vi này của Diệp Trùng giống như quăng vào trong chảo dầu đã sôi sùng sục một quả bom. Phải biết rằng, đám đông vây xem xung quanh không dưới mấy vạn người, mấy người này gần như toàn bộ đều là người của Vương gia trang.

Ánh mắt mọi người trong chớp mắt đỏ lên, người ở gần liều mạng lao vào trong sân, bọn họ phải xé Diệp Trùng thành mảnh vụn!

Diệp Trùng không chút kinh hoảng, thứ nhấp nháy trong mắt là sự bình tĩnh không bình thường, gần như là đồng thời, Dạ Mê đã chuẩn bị sẵn trong đôi tay bắn ra!

Hai tiếng bụp bụp vang nhẹ lên trong tiếng la hét, tiếng chửi giậm dữ đầy trời nhẹ tới mức không thể nghe được. Nhưng thứ có thể được Quán phong tử lấy làm bảo bối lại há là đồ chơi?

Không có bất cứ tiếng động nào vang lên, không có bất cứ ánh sáng nào, chính trong khoảnh khắc này, người đồng thời hôn mê ngã ra đất thành lớp, thành lớp một cách nguy dị. Xung quanh Diệp Trùng lại hình thành một khu vực trống không to lớn, trong khu vực trống không này trừ Diệp Trùng và Nhuế Băng hẳn đang ôm ra, không có bất cứ người nào đang đứng.

Mật độ đám đông đứng xem cực lớn, nếu như là một cái dế ném xuống từ trên trời cũng không chỉ ném trúng một người. Hiệu quả của Dạ Mê cũng trong thời khắc này được thể hiện một cách hoàn mỹ.

Toàn thân Nhuế Băng mềm oặt, sắp sửa ngã xuống, Dạ Mê đối với nàng cũng có hiệu quả giống nhau. Nhưng đã sớm có chuẩn bị, Diệp Trùng ôm lấy Nhuế Băng, động tác tiếp theo của hắn làm mọi người cả kinh.

Diệp Trùng đột nhiên cúi đầu, hôn lên môi của Nhuế Băng đã hôn mê.

Tên này điên rồi sao? Trong giờ phút này lại còn làm việc này?

Nhưng việc càng ra ngoài ý liệu của mọi người, Nhuế Băng trong lòng Diệp Trùng lại lập tức tỉnh lại. Vô luận là mọi người xung quanh ngã xuống hay là Nhuế Băng đột nhiên tỉnh lại, đều làm mọi người cảm giác không thể tin được.

Cả khung cảnh xuất hiện một sự yên lặng cực ngắn.

Tới tận bây giờ, mỗi bước đi đều trong kế hoạch của Diệp Trùng. Vô luận là đánh lén, hay là bắn ra Dạ Mê đều hoàn mỹ không chút sai sót. Trong miệng hắn ngậm hai lá Huyết diệp, hắn vừa rồi chuyển cho Nhuế Băng một lá mới là nguyên nhân Nhuế Băng tỉnh lại.

Nhân lúc mọi người ngớ ra, Diệp Trùng cài cái túi chưa từng rời khỏi người lên eo Nhuế Băng, chìa khóa tín hiệu của tàu vũ trụ ở trong túi.

- Dẫn bọn họ tới tàu vũ trụ. Giọng nói nhẹ nhàng lướt qua bên tai của Nhuế Băng.

Đôi tay đang ôm lấy eo Nhuế Băng của Diệp Trùng đột nhiên phát lực, Nhuế Băng giống như một đám mây trắng, dùng tốc độ kinh người bay ra ngoài vòng vây, cũng chính là chỗ ở của bọn họ.

Tới giờ, không hề xảy ra bất cứ bất ngờ nào, trong lòng Diệp Trùng thở phào một hơi.

Điều hắn giờ phải làm chính là kiên trì tới lúc mấy người Nhuế Băng khởi động tàu vũ trụ tới cứu mình. Quét nhìn dân Vương gia trang đã hoàn hồn lại, trong mắt Diệp Trùng lóe lên sự lạnh lùng, yên lặng đập lên trang dân hôn mê dưới đất, đi tới trước giá binh khí, nhẹ nhàng lấy xuống một cây trường thương.

Tới đi!

Trong đám đông bao vây kín mít, Diệp Trùng yên lặng cầm thương đứng, trong mắt lấp lánh chiến ý điên cuồng.

355. Chương 355: Chiến (1)

- Xin ngài hãy rat ay. Vương trang chủ gặp người cầu xin. Ông lão vẻ mặt lạnh nhạt, lắc đầu: “Ta sẽ không ra tay, hai vợ chồng nhỏ đó ra tay cũng không quang minh. Hừ hừ, Vương gia, từ lúc nào mà ngay cả chút dũng khí thừa nhận thất bại cuối cùng cũng không có?” Sự khinh thường trong lời nói làm gương mặt vốn thiếu sắc Vương gia chủ trang nháy mắt đỏ lên.

Nhưng nàng chỉ có im thin thít không nói lời nào, mọi thứ xảy ra bên dưới, nàng đều nhìn thấy, lời ông lão làm nàng không nói được gì. Nhưng đối với cử động của vợ chồng Vương Lộ, nàng cũng không thể nói gì, nàng biết, nếu như cứ để sự việc phát triển, trong lớp trẻ sẽ có rất nhiều người có hùng tâm bỏ đi. Mấy người này chính là lực lượng cốt cán của Vương gia, nếu như bọn họ đi rồi, Vương gia trong ba mươi năm sau đó, lực lượng sẽ rút xuống tận đáy.

Nàng tuyệt đối không cách nào khoan dung cho loại việc này xảy ra trước mặt mình, cho nên đối với những việc làm của vợ chồng Vương Lộ, nàng chọn thái độ ngầm đồng ý. Loại tinh thần bộ tộc hạn hẹp, Diệp Trùng không sao hiểu được, có thể trong tất cả mọi người, chỉ có Nhuế Băng mới có thể hiểu được thôi.

Nhưng ai cũng không ngờ, một người bị cho là điều bồi sự, sức trời gà không chặt lại có thân thủ cường hãn thế này!

Ông lão nhìn chằm chằm mọi việc xảy ra phía dưới, nhin không được nói: “Sát khí thật nặng!”

Trên thực tế, phía dưới đã máu chảy thành sông. Hỗn chiến và cận chiến là phương thức chiến đấu Diệp Trùng trước giờ thích nhất và sở trường nhất.

Thương kỹ xuất quỷ nhập thần, mũi thương đen thui lúc này lại giống như vì sao lấp lánh trong vũ trụ. Mà quỹ tích phiêu hốt đó, giống như lời thở than của đời người với vận mệnh, khó mà suy xét được. Rực rỡ không thể nói rõ, sáng chói không thể nói rõ, như có như không, một điểm sáng chói sáng chói tới đó lại làm mọi người rét run trong lòng.

Diệp Trùng rất hiểu cách làm người của Nhuế Băng, hơn nữa tình hình vừa rồi cũng không cho phép hắn đi chất vấn rốt cuộc xảy ra cái gì. Vốn dĩ hắn muốn lấy Hàm gia ra, nhưng rất mau hắn liền dẹp bỏ ý nghĩ này.

Hàm gia ở chỗ này có ý nghĩa gì, hắn biết rất rõ. Nếu như lấy Hàm gia ra, Diệp Trùng tin rằng, tuy không thể đập bằng cả Vương gia trang, nhưng tuyệt đối không có ai có thể ngăn cản mình. Đương nhiên, hắn có thể đi ra, Nhuế Băng đương nhiên cũng không có vấn đề, Diệp Trùng thậm chí còn có thể mang theo vài người.

Nhưng, hẳn có thể xác định, đã bị xác nhận thân phận là người bên ngoài tới, bọn họ lập tức sẽ chịu công kích mãnh liệt trước giờ chưa từng có.

Điều làm Diệp Trùng kiêng kỵ không chỉ là người của Vương gia, vẫn còn có rất nhiều cao thủ vốn dĩ trung lập.

Thí dụ như chủ tiệm Hoán bảo các, thí dụ như Ngôn sư, sự hiểu biết của mấy ngày nay làm cho Diệp Trùng biết cao thủ của tinh khu tự do đông đảo, chỗ khác còn lâu mới sánh bằng. Mấy cao thủ này đương nhiên không cách nào gây tổn hại cho hắn và Nhuế Băng, nhưng người khác có thể bị nguy hiểm, hơn nữa loại nguy hiểm này là cực kỳ trí mạng.

So với làm bọn họ lâm vào nguy hiểm, Diệp Trùng càng nguyện ý mình lâm vào nguy hiểm hơn, bởi vì hẳn đối với thực lực của mình có đủ tự tin, có nguy hiểm hơn cũng không phải không có cơ hội thoát thân. Nhưng nếu như trong số mấy bảo tiêu đó chết đi vài người, vậy căn bản có thể xác định là đường hòng trở về thiên hà Hà Việt.

Đây là tình huống mà Diệp Trùng không muốn gặp phải nhất.

Cho nên hắn mới ra quyết định xem ra nguy hiểm này, có lẽ không hề hoàn thiện, cũng có lẽ không hề là lựa chọn tối ưu, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, đây đã là phương án tốt nhất hắn có thể nghĩ tới, không có thời gian cho hắn suy xét.

Sự thật cũng chứng minh lựa chọn của Diệp Trùng không sai, cho tới giờ, toàn bộ công kích đều là người của Vương gia. Khóe mắt quét qua mấy cao thủ đó, ý coi thường của bọn họ đối với Vương gia lộ ra rành rành. Khối đá lớn nhất trong lòng Diệp Trùng cũng đã bỏ xuống đất.

Đây có phải là trận chiến nguy hiểm nhất từ khi sinh ra tới giờ của mình không, Diệp Trùng đã không có thời gian để suy nghĩ rồi, kẻ địch như thủy triều gần như trong nháy mắt liền nuốt chửng hắn. Mật độ công kích của lần chiến đấu khi gặp phải sinh vật biến dị ở học viện Jersey đó so với lần này hoàn toàn là con nít đánh nhau.

Mỗi người ở chỗ này, nếu như bỏ ở thiên hà Hà Việt đều là cao thủ bậc nhất, nếu như bỏ ở năm thiên hà lớn, vậy thì chính là cao thủ trong cao thủ rồi. Mỗi một tác không gian xung quanh Diệp Trùng gần như đều có binh khí rạch qua, mà quần áo trên người hắn đã sớm sắp thành sợi vải rồi.

Tốc độ đôi tay của Diệp Trùng đã phát huy tới tột độ.

Bị bao vây, Diệp Trùng đã thành một đám hư ảnh, tiếng binh khí giao nhau dày đặc như mưa bão, từ giờ phút công kích đầu tiên bắt đầu thì hoàn toàn chưa từng dừng lại, mỗi người đều đang chờ đợi, chờ đợi cao trào đột nhiên này qua đi, nhưng ra ngoài ý liệu của mọi người, cao trào càng lúc càng cao, nhưng âm thanh đột nhiên dừng lại trong tưởng tượng không hề xảy ra, tiếng binh khí va chạm đầy khắc khoải không ngừng khảo nghiệm năng lực chịu đựng của tâm lý con người.

Bốn mươi lăm giây!

Diệp Trùng ở dưới sự công kích như cuồng phong bạo vũ này lại sờ sờ chịu đựng bốn mươi lăm giây! Chân một bước không dời. Hắn giống như đá ngằm trong mưa bão, cho dù sóng gió có lớn hơn cũng không lùi một bước.

- Tính cách thật cứng cỏi. Trong mắt ông lão trên Hội Nguyên lâu lộ ra vẻ tán thưởng.

Dáng vẻ của Diệp Trùng hiện giờ chặt vật nói không ra lời, trên người hắn như bây giờ không có tác hại lạnh lặn, y phục đã sớm dưới sự rạch cắt của vô số binh khí hóa thành vô số mảnh vụn, trong không khí đang lưu động giống như bướm bướm bay tứ tán.

Cho dù động tác của Diệp Trùng có nhanh, ánh mắt có chuẩn, động tác võ thuật có ngắn gọn, nhưng hắn vẫn không thể tránh thụ thương. Nửa thân trên trần trụi giao thoa vô số vết máu nhỏ bé ngang dọc, hơn nữa số lượng của mấy vết máu nhỏ bé này vẫn đang tăng thêm với tốc độ kinh người. Vết máu nhỏ bé từ trong vết thương rỉ ra, nhưng lập tức mau chóng bị mồ hôi như suối chảy làm nhạt đi.

Cho dù Diệp Trùng hiện giờ chặt vật không thôi nhưng đã không còn ai lộ ra vẻ coi thường. Hoàn toàn ngược lại, thứ lấp lánh trong mắt mỗi người đều là sự kính phục sâu sắc và không thể tin được.

Có thể chống đỡ bốn mươi lăm giây dưới công kích thế này, đây là khái niệm gì chứ? Điều này cần phản ứng thần kinh đáng sợ thế nào, lại cần động tác võ thuật nhanh ra sao, điều quan trọng nhất là nó cần sự bình tĩnh thậm chí lạnh lùng tới mức nào chứ?

Mà điều làm người ta cảm thấy sợ hãi là, dưới tình thế xấu tuyệt đối thế này, trang dân chết dưới thương của Diệp Trùng đã nhiều tới ba mươi sáu người. Phải biết rằng, đây chẳng qua chỉ mới bốn mươi lăm giây a!

Diệp Trùng hiện giờ cũng cảm thấy nuốt không trôi, thể lực dùng tốc độ kinh người mau chóng suy giảm, công kích kín trời kín đất làm hấn hoàn toàn không cách nào thực hiện suy nghĩ có hiệu quả, hấn hoàn toàn là ở trong một loại trạng thái phản ứng bản năng. Trong lòng hấn vẫn còn ba viên Dạ Mê, nhưng hiện giờ hấn ngay cả thời gian lấy Dạ Mê ra cũng không có.

- Mọi người đều tản ra! Một giọng nói già cỗi như tiếng sấm rền rĩ, vang lên bên tai mỗi người. Gần như mọi người đều không tự kìm chế mà ngẩng đầu, ba bóng người men theo mái nhà đang dùng tốc độ kinh người lao về phía bên này.

- Tổ đường nội thị! Trong đám đông có người nhịn không được mà thất thanh kêu lên, còn mấy người trung lập đang đứng xem lúc này ai nấy cũng đều lộ ra vẻ ngưng trọng. Nếu như nói thanh niên giống như Vương Tử Thạch là một lực lượng cốt cán và trung kiên của bộ tộc, vậy thì Tổ đường nội thị chính là một phòng tuyến cuối cùng của một bộ tộc, cũng là phòng tuyến mạnh mẽ nhất. Tổ đường nội thị chỉ phụ trách bảo vệ tổ đường, bình thường quyết không can thiệp sự vụ trong trang.

Tổ đường nội thị của mỗi một bộ tộc đều là lực lượng thần bí nhất của bộ tộc này, bình thường tuyệt đối khó mà nhìn thấy bóng dáng của bọn họ.

- Quá tốt rồi, mấy người Vân thúc cuối cùng đã tới rồi. Vương trang chủ lúc này lại giống như một đứa trẻ, cao hứng vỗ tay.

Gần như đồng thời, Diệp Trùng cảm thấy áp lực xung quanh đột ngột giảm nhẹ, không kịp suy nghĩ, hấn theo bản năng nắm bắt cơ hội này. Hấn giống như một cái lò xo bị nén tới mức tột cùng, bỗng nhiên, ngoại lực ép bức hấn biến nhỏ, hấn liền bắt đầu phản kích điên cuồng.

Ánh thương đột nhiên bùng lên mãnh liệt!

Đường màu lam và điểm màu lam trong mắt giao thoa ngang dọc, hấn đã không phân rõ đây rốt cuộc là người nào, trong tầm mắt của hấn giống như một bức tranh hình học đơn giản vô cùng, đơn giản tới mức chỉ có điểm sáng và đường thẳng màu lam.

Không có chút lưỡng lự nào, không có chút do dự nào, trong nháy mắt, một điểm quang mang yếu ớt của mũi thương không chút sai lệch ấn lên tất cả điểm màu lam mà hấn có thể nhìn thấy trong tầm mắt.

Một màn máu me nhất đã xuất hiện.

Tiếng kêu thảm thê lương, kèm theo mấy mươi cột máu phun lên cao, mưa máu không có bến bờ bao trùm phạm vi tới cả mười mét xung quanh Diệp Trùng.

Mọi người đều ngớ ra!

Đầu óc Diệp Trùng lúc này mới bừng tỉnh, thậm chí hồ đồ một câu, bước chân bỗng phát lực, cả thân hình trở nên phiêu hốt. Vận động chiến với hấn mà nói mới là chiến thuật thích hợp nhất ở trước mắt.

- To gan! Khóe mắt ba người đang lao về phía này muốn rách ra, mắt giận mở tròn xoe. Tuy bọn họ bình thường không hỏi sự vụ trong trang, nhưng sự trung thành của bọn họ đối với Vương gia trang dân bình thường còn lâu mới so sánh được. Thậm chí thế này lại sờ sờ xảy ra trước mặt bọn họ, thế nào có thể làm cho bọn họ không lập tức chạy ào tới?

Tiếng rống của ba người, Diệp Trùng như không nghe thấy, bước chân vừa chạm liền rời đi, hấn giống như một con cá trơn trượt vô cùng, len lỏi tự nhiên trong đám đông. Mà giống như một kẻ thu gặt tử vong, những nơi đi qua, mưa máu phun ra, tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt. Quang mang do mũi thương trông có vẻ hơi ảm đạm lấp lánh hình thành lại sắc bén dị thường.

Mà cây trường thương bình thường vô cùng đó ở trong tay Diệp Trùng linh hoạt dị thường, giống như vật sống. Mạng sống ở trước mặt nó yếu ớt vô bì, toàn bộ chỗ Diệp Trùng nhắm tới đều là điểm sáng màu lam, một thương trí mạng.

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, trên Hội Nguyên lâu, màu máu trên mặt Vương trang chủ đã rút mất sạch sẽ.

Diệp Trùng cảm thấy càng lúc càng tự nhiên, thể lực tiêu hao quá độ thậm chí đã bắt đầu hồi phục. Diệp Trùng đột nhiên thay đổi chiến thuật làm đám trang dân xung quanh trở tay không kịp.

Điều này làm bọn họ trả giá nặng nề.

Chính ngay lúc này, tiếng gió cơ hồ nhẹ không nghe thấy đột nhiên vang lên sau lưng Diệp Trùng.

356. Chương 356: Chiến (2)

Rắc, một âm thanh vỡ nát của gỗ, sức mạnh vụn gỗ vỡ nát bắn lên người Diệp Trùng lớn vô cùng. Trên tay nhẹ hẫng, Diệp Trùng biết phần đuôi cây trường thương bị nghiền nát một đoạn. Trường thương trên tay Diệp Trùng chẳng qua chỉ là một thanh trường thương cán gỗ bình thường vô cùng.

Khí lạnh sau lưng như dòi bám vào xương, âm hồn bất tán. Thân thủ thật cao minh! Đây là cao thủ lợi hại nhất Diệp Trùng gặp được từ khi hỗn chiến tới giờ. Nhưng Diệp Trùng lúc này lại không khen được nữa, mục đích của kẻ đánh lên sau lưng này cực kỳ rõ ràng, hẳn muốn làm cho tốc độ của mình chậm lại.

Sở dĩ Diệp Trùng có thể ở trong đám người đông nghìn nghịt đi lại tự do chính là vì tốc độ siêu cấp và bước đi đa biến của hắn, nếu như tốc độ hơi chậm lại, vậy cục diện đối kháng vừa rồi đó sẽ xuất hiện lần nữa. Nếu như lại sa vào trong vòng vây giống vừa rồi, Diệp Trùng không có chút niềm tin sống sót nào.

Quyết định dứt khoát, chân Diệp Trùng bỗng phát lực, không tiến mà lại lùi, xoay lưng lao vào hàn ý nhàn nhạt đó, trường thương trên tay giống như mọc mắt, tiến thẳng về phía đối phương. Cú này của Diệp Trùng, ngay cả sức bú sữa cũng dùng tới!

Bình! Sức mạnh khổng lồ làm cán thương chỉ còn dư lại nửa khúc rung động phạm vi nhỏ kịch liệt trong không khí, phát ra tiếng rung chấn nhiếp tâm phách người ta, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh màu nâu.

Kẻ đánh lên phía sau hoảng sợ, bất ngờ không kịp đề phòng, hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ đành cắn răng chịu đựng. Kiểm trên tay hắn và cán thương không chút hoa hòe đụng vào nhau.

Bộp. Hai luồng sức mạnh khổng lồ gặp nhau, thứ không chịu nổi đầu tiên là cán thương bằng gỗ, lập tức hóa thành vô số mảnh vụn, bắn mạnh ra xung quanh. Người xung quanh gặp họa, tiếng kêu thảm vang lên khắp nơi, lực sát thương của mấy mảnh vụn này cực kỳ kinh người, ngay cả trên lưng Diệp Trùng cũng cảm thấy mấy mảnh vụn, dòng máu tươi ồ ồ chảy ra ngoài. Cùng lúc này, phụt, phun ra một ngụm máu tươi, Diệp Trùng mượn sức mạnh này, giống như quỷ mỵ xông tới trước.

Người thảm nhất vẫn là kẻ đánh lên đó, sức mạnh một cú này của Diệp Trùng rất lớn, hắn lúc đó như bị sét đánh, cả người giống như bị một cái trọng chùy khổng lồ đánh vào chính diện, máu tươi phun điên cuồng, bay về phía sau như bao cát, đụng ngã mấy người.

Một chớp mắt vừa rồi, Diệp Trùng đã nhìn rõ kẻ đánh lên đó, là một thanh niên. Tuổi tác tương tự như Vương Tử Thạch, tướng mạo cực kỳ bình thường, hoàn toàn là loại quăng vào trong đám đông cũng không tìm thấy. Về hung ác nham hiểm trong mắt kẻ đánh lên này làm Diệp Trùng hơi cảm thấy buồn bực, nhưng hiện giờ đã không còn thời gian suy nghĩ mấy vấn đề này.

- Quán lấy hắn! Kẻ đánh lên đó đột nhiên quá lớn, tiếp theo là vài tiếng ho kịch liệt, thể hiện hắn chịu bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

Trang dân xung quanh lúc này mới bình tĩnh ngộ.

Diệp Trùng lập tức sa vào hiểm cảnh, một mực tới tận vừa rồi, công kích của mấy trang dân này tuy hung mãnh, nhưng hỗn tạp chẳng ra gì, không có tính tổ chức, đây cũng là một nguyên nhân cực kỳ quan trọng mà Diệp Trùng vẫn có thể kiên trì tới hiện giờ. Nhưng một câu vừa rồi của kẻ đánh lén này lại làm cho tình thế trong trận xảy ra biến hóa to lớn. Trang dân bên cạnh Diệp Trùng nhao nhao phản ứng lại, không trực tiếp giao chiến với hắn mà một mực đánh dây dưa.

Diệp Trùng đáng thương lâm vào hiểm cảnh.

Trên Hội Nguyên lâu. Ông lão nhìn xuống dưới, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ quái quái: “Người thanh niên vừa rồi là ai? So với Vương Tử Thạch cũng không hề thua kém, lại có chút thông minh.”

Vương trang chủ lộ ra vẻ suy tư, cũng có chút nghi hoặc: “Kỳ quái, tôi hoàn toàn không có chút ấn tượng với người này. Làm sao có thể? Cao thủ thế này tại sao không ai biết?”

Nhú mắt lại, ông lão lộ ra chút trào phúng: “Hắc hắc, Vương gia chủ à Vương gia chủ!” Trên mặt Vương trang chủ không khỏi hiện lên chút vẻ xấu hổ. Nếu như nhân tài thế này bị mai một trong trang, vậy tức là nài thất trách.

Chính ngay lúc nài ấp úng chuẩn bị nói gì đó, ông lão lại đột nhiên mở mắt, quang mang trong mắt lóe lên, trầm giọng nói: “Không đúng!”

Vương trang chủ ngớ người, vội vàng hỏi: “Sao thế? Ngài phát hiện ra gì sao?”

- Hắn không phải người của Vương gia! Mặt ông lão trầm như nước, câu nói này nói ra như chém đinh chặt sắt, khẳng định dị thường.

- Không phải người của Vương gia? Vương trang chủ rõ ràng vẫn không có phản ứng: “Hắn rõ ràng là mặc Vân Thanh phục a!” Vân Thanh phục là trang phục võ thuật đặc hữu của Vương gia, chỉ có người của Vương gia mới mặc loại đồ võ thuật này.

Ông lão lắc đầu: “Thủ pháp dùng kiếm vừa rồi của hắn không phải kỹ xảo của Vương gia.” Ở phương diện này, không ai có quyền uy hơn lão.

Sắc mặt Vương trang chủ biến đổi, nài có thể làm tới chức gia chủ, tự nhiên không phải kẻ ngốc, ngược lại, nài cực kỳ thông minh. Không phải người của Vương gia, mặc Thân Vân phục của Vương gia, lẫn trong đám đông, hắn rốt cuộc là có mục đích gì?

Phía dưới đã thành một đám hỗn loạn, thanh niên mới kêu đó trong nháy mắt liền biến mất không thấy bóng dáng, sự bất an trong lòng Vương trang chủ càng thêm nặng nề.

Đoàn người Nhuế Băng chạy như điên, một tay xách lấy đứa trẻ, tay còn lại kéo theo Griffiths, mặc dù nài muốn trở về tàu vũ trụ mau một chút, nhưng lại không thể không giảm bước chân. Nài mang theo hai người, tốc độ trong số tất cả mọi người vẫn là nhanh nhất. Chỉ là không có cách nào, tốc độ của người khác quả thật quá chậm, nhưng may là cho dù thứ bọn họ học tập là công kích tâm xa, nhưng vẫn có căn bản võ thuật không tệ.

Trong đám này, uy lực gã mặt sẹo phát huy lớn nhất. Trong tất cả mọi người, kinh nghiệm thực chiến của hắn phong phú nhất, phán đoán đối với cục diện cũng chính xác nhất. Điều quan trọng nhất là trên tay hắn có ba viên Dạ Mê mà Diệp Trùng đưa cho.

Nắm bắt thời cơ sử dụng Dạ Mê của hắn làm người ta phải khen ngợi, lần nào cũng là ở lúc quan trọng nhất, thích nghi nhất, vị trí chọn lấy cũng là tốt nhất. Trang dân đuổi theo không bỏ sau lưng sau khi gặp phải ba lần hôn mê đột nhiên với quy mô lớn trở nên kiêng kỵ hơn, bọn họ không biết loại vũ khí không thể phòng bị có trên tay gã mặt sẹo này rốt cuộc là có bao nhiêu, ngược lại cũng không dám ép tới quá gần. Huống chi thân thủ của Nhuế Băng, bọn họ vừa rồi chính mắt nhìn thấy, ai cũng không muốn đi tìm chết. Trên thực tế, Dạ Mê trên tay gã mặt sẹo đã dùng hết toàn bộ rồi.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là do Diệp Trùng thu hút hầu hết người vây xem, người đuổi theo vốn không nhiều, lại bị Dạ Mê làm hôn mê một bộ phận, cho nên bọn họ dứt khoát không theo sát sau lưng đám người Nhuế Băng. Bọn họ tin rằng, chỉ cần không bao lâu, viện binh trong trang sẽ tới, lúc đó mấy người này có cánh cũng khó bay.

Không giống mấy người Nhuế Bằng có sợ nhưng không nguy hiểm, bên này của Diệp Trùng đánh tới mức đỏ như lửa, trắng như lau, tối tăm trời đất. Tình cảnh của hắn hiện giờ trở nên vô cùng nguy hiểm, từ sau khi tên đánh lên đó nhấc nhỏ, mọi trang dân trở nên thông minh. Chiến đấu dây dưa liên miên bất tuyệt làm tốc độ của hắn bắt đầu chậm lại, còn trường thương của hắn trong một kích vừa rồi đã triệt để hư hại không thể sử dụng, tình huống trở nên càng lúc càng nguy hiểm.

Mấy lần hắn đều suýt nữa là dùng tới Dạ Mê. Hắn hiện giờ vẫn còn ba viên Dạ Mê, đây cũng là thứ giữ mạng cuối cùng của hắn, không tới vạn bất đắc dĩ, hắn quyết không sử dụng. Ba viên Dạ Mê bị hắn kẹp trong cơ nhục của tay phải. Khống chế cơ nhục của họ Lam ở Cửu Nguyệt, hắn đã tới mức cực kỳ cao minh, cơ nhục toàn thân di động tùy ý, điểm này tự nhiên không làm khó hắn. Kẹp ở cánh tay phải, lợi dụng cơ nhục cục bộ phát lực có thể làm cho Dạ Mê trong khoảng thời gian ngắn nhất vào trong bàn tay hắn.

Ba vị Tổ đường nội thị dùng tốc độ kinh người tới gần phía bên này. Trong lòng Diệp Trùng thầm kêu khổ, ứng phó trang dân bình thường, hắn cũng tốn sức dị thường, nếu như một khi bị ba cao thủ này tới gần, vậy hắn quyết không có nửa phần cơ hội sống sót.

Trong lòng ước chừng, cơ nhục tay phải giật giật. Một viên Dạ Mê cuộn rơi vào trong bàn tay Diệp Trùng. Tiếp đó gặp tay bắn ra, trong sân hỗn loạn tột độ, nào có ai lại chú ý tới thứ quả nhỏ này.

Một màn nguy dị vừa rồi lại xuất hiện, trong phạm vi bán kính bốn mươi lăm mét, mấy trăm người không ừ hử gì đồng thời té xuống bất tỉnh. Trong lòng mọi người nhảy dựng, động tác trên tay chậm lại, Diệp Trùng chỉ cảm thấy áp lực toàn thân nhẹ đi. Không dám do dự, đột ngột xông vào phạm vi bao phủ của Dạ Mê.

Liều mạng hít thở, Diệp Trùng giống như từ trong nước chui ra, nửa thân trên lỏa lồ đầy vết máu. Vết thương dày đặc giao thoa, nhìn thấy mà phát hoảng. Mồ hôi kích thích mấy vết thương nhỏ xíu này, cảm giác hơi đau làm Diệp Trùng cảm thấy toàn thân giống như có vô số con kiến đang cắn xé vậy. Sự mệt mỏi xộc lên tới đầu, toàn thân giống như sắp chia thành từng miếng.

Trong miệng ngậm Huyết diệp, Diệp Trùng không chịu ảnh hưởng của Dạ Mê. Vài thôn dân to gan không sợ chết xông tới chỗ Diệp Trùng, vừa bước vào phạm vi bao phủ của Dạ Mê, lập tức không ừ hử gì ngã xuống.

Hiện tượng nguy dị này làm bước chân mọi người dừng lại. Bọn họ lúc này mới nhớ tới một thân phận khác của tên hung hãn này: điều bồi sư. Mọi người không khỏi ngậm ngừ, sợ sệt vây ở bên ngoài. Nhưng mỗi người đều đỏ cả mắt, hận không thể xông vào xé Diệp Trùng thành từng mảnh.

Thời tiết hôm nay trong xanh không có gió, tác dụng của Dạ Mê có thể phát huy mức độ lớn nhất, điều này cũng cho Diệp Trùng thời gian đệm cực lớn.

Toàn thân rã rời, Diệp Trùng hiện giờ chỉ hy vọng mấy người Nhuế Bằng điều khiển tàu vũ trụ tới. Trước mặt khoa học kỹ thuật tiên tiến như tàu vũ trụ, lực lượng cá nhân nhỏ bé đến cỡ nào. Đáng tiếc vừa rồi quên mang theo công tắc không gian của Hàm gia, nếu không, với thời gian đệm hiện giờ thế này, đủ cho hắn leo vào buồng lái của Hàm gia.

Tình huống vừa rồi khẩn cấp, thời gian cho hắn phản ứng quá ít, suy nghĩ của hắn cũng không sao làm được tới mức hoàn toàn không có bất cứ kẻ hở nào.

Tiêu hao thể lực của hắn quả thật quá lớn, đối với việc mình hiện giờ vẫn còn sống, hắn cũng cảm thấy có chút kinh ngạc. Ba vị Tổ đường nội thị đứng ở vòng ngoài, ai nấy nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng lại vô kế khả thi. Sự cường đại ở phương diện nào đó của điều bồi sư làm rất nhiều người có lòng xung quanh nhìn thấy.

Tiếng chửi toáng vang lên khắp nơi, Diệp Trùng bình thần, giống như không nghe thấy. Hắn hiện giờ chỉ hy vọng có thể thế này cho tới khi tàu vũ trụ tới. Quét nhìn trên đất, trùng trùng điệp điệp thôn dân ngã đè lên nhau, ai nếu đều bất tỉnh nhân sự, Diệp Trùng nhặt một thanh trường thương lên, trong lòng coi như hơi an tâm.

Ngẩng đầu nhìn chân trời, trống không chẳng có gì, giờ phút này, Diệp Trùng cảm thấy thời gian chậm chạp dị thường.

- Bọn họ là người từ ngoài tới! Nhìn tàu đổ bộ chui vào trong biển, sắc mặt thôn dân dần dần đỏ tệ hại vô bì, người từ ngoài tới là điều cố kỵ lớn nhất của tinh khu tự do, hành tinh Thoát Mộc đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Mặt mỗi người bên cạnh hần đều biến sắc, lập tức lộ ra vài phần đáng vẻ như trút được gánh nặng, chút xấu hổ vốn dĩ vẫn còn sót lại trong lòng bọn họ lập tức biến mất tăm. Bọn họ đã tìm được một lý do tốt nhất cho Vương gia trang, cho bản thân bọn họ.

Người từ ngoài tới, đối với bọn họ là không có bất cứ đạo nghĩa có thể nói nào.

- Vài người các người lập tức trở về, mang tin tức này báo cáo trang chủ. Trang dân dần dần đỏ có chút đáng vẻ đại tướng: “Người khác cùng ta thủ ở chỗ này. Đi mau!”

Mắt nhìn mấy người mau chóng chạy về trang, vẻ mặt mấy trang dân này đầy phức tạp.

357. Chương 357: Chiến (3)

- Mỗi người vào vị trí của mình. Đứa trẻ lúc này nghiêm nhiên là tổng chỉ huy, “Băng tỷ tỷ, quang não điều khiển chính!” Nhuế Băng lập tức biết ý chạy về phía quang giáp điều khiển chính. Tốc độ của Nhuế Băng đã phát huy tới tột độ, mang theo một đám hư ảnh màu trắng, nàng đã xông tới trước mặt quang não màu trắng. Nhẹ nhàng đặt đứa trẻ trên ghế trước quang não.

Đứa trẻ vừa đứng vững liền không kịp đợi, đối diện với quang não điều khiển chính, thực hiện thao tác.

Người còn lại đã tiến vào các vị trí điều khiển chủ yếu.

- Hệ thống tuần hoàn không khí bình thường.

- Hệ thống động lực không có sự cố.

- Hệ thống quét hình bình thường.

Một loạt phản ứng lập tức chuyển tới trên quang não điều khiển chính trước mặt đứa trẻ. Cặp mắt lớn của đứa trẻ không chút động đậy, tập trung toàn bộ tinh thần, cánh tay nhỏ trắng nõn nà vung về thực hiện thao tác trên bàn điều khiển.

- Khởi động trình tự dự nhiệt của phi thuyền.

- Xử lý năng lượng phi thuyền, bắt đầu thực hiện tính toán ưu hóa, chuẩn bị cất cánh.

Đây là công tác chuẩn bị cuối cùng trước khi cất cánh, mỗi người đều tập trung nhìn chăm chăm máy móc thao tác trước mặt mình, phi thuyền cất cánh không hề là một việc đơn giản như thế, nó cần nhiều người cùng tiến hành hợp tác phối hợp. Nhưng tới giờ, mỗi bước đều hoàn thành vô cùng hoàn mỹ, chỉ cần ưu hóa năng lượng hoàn thành, vậy thì phi thuyền sẽ có thể cất cánh.

- Cảnh cáo, cảnh cáo. Tỷ lệ năng lượng không đủ 8%, trình tự cất cánh dừng lại. Giọng nói điện tử ngọt ngào ở trong tai mọi người không khác gì sét giữa trời quang.

Mặt Nhuế Băng thoáng cái trắng bệch!

Diệp Trùng cố sức hít thở, không khí trộn lẫn Dạ Mê mang theo chút thơm ngọt. Mỗi một lần hít thở, cổ họng đều nóng hừng hực. Nửa thân trên trần trụi của hần trộn lẫn máu và mồ hôi, đã khó mà phân biệt. Lòng ngực phồng lên kịch liệt như ống bể, mỗi người đều không nháy mắt nhìn chăm chăm thân hình không hề xem là cường tráng này. Nó lại hàm chứa sức mạnh kinh người như vậy.

Trên mặt vẫn là đáng vẻ lạnh lùng, vết máu ứa ra nơi khoe miệng và vết thương nhỏ xíu giao thoa ngang dọc như mạng nhện trên người, xem ra càng lúc càng làm người ta cảm thấy nhìn mà phát hoảng, cũng không khỏi làm người ta khen ngợi sự ngoan cường và sức sống của Diệp Trùng.

Mỗi người đối diện khu vực có đầy Dạ Mê này đều không biết làm gì, mọi người chỉ có thể nhìn Diệp Trùng thờ dài.

Chính ngay lúc tất cả đều bó tay hết cách, trong đám đông đột nhiên truyền tới một tiếng: “Mọi người dùng binh khí trên tay nện hấn!”

Trái tim nhảy lên, thính lực linh mẫn vô bì, Diệp Trùng đã nghe ra giọng nói này chính là giọng nói của gã thanh niên dây dưa với mình vừa rồi. Phản ứng của hắn nhanh nhất, gần như ngay khoảnh khắc giọng nói của gã thanh niên đánh lên đó vừa dứt, Diệp Trùng lặn trên đất một vòng. Trong lòng lại đang than thở, xem ra mình đã tới bước không chạy không được rồi.

Thế lực đã không còn dư bao nhiêu, đối diện kẻ bao vây nhiều thế này, nếu như là cường độ công kích giống vừa rồi, mình có thể kiên trì một phút hay không, hắn cũng không xác định.

Mọi thôn dân Vương gia như tỉnh mộng, nhao nhao quăng binh khí trên tay mình về phía Diệp Trùng. Tiếng vèo vèo kín cả tai vang lên, nhắm vào chỗ Diệp Trùng vừa mới đứng bay lên không. Chỉ cảm thấy trên trời tối sầm, binh khí che kín bầu trời giống như đám mây đen bắn về phía bên này.

Cho dù Diệp Trùng tâm chí kiên định, thấy tình cảnh này cũng không khỏi nhảy dựng trong lòng. May mà mình phản ứng nhanh, nếu không thì đã bị đánh thành con nhím rồi.

Bộp bộp bộp. Âm thanh dày đặc như mưa vang lên không ngừng trong khu vực trống không này.

May mà Diệp Trùng biết lúc này không phải là lúc nghỉ nhiều, hai đầu gối và đôi tay đồng thời phát lực, giống như một quả cầu tròn lăn với tốc độ cao đột nhiên bắn lên trên.

Động tác này của Diệp Trùng cực nhanh, trong nháy mắt thì đã tới bên rìa khu vực trống không. Trường thương trên tay giống như độc long xuất động, len lỏi chui vào kẽ hở giữa đám đông. Khoảng cách giữa mấy thôn dân này cực ngắn, khe hở giữa bọn họ cũng không quá một nắm tay.

Trường thương trên tay Diệp Trùng chính xác vô bì, một thương này không chút tiếng động đâm vào chỗ trống cỡ một nắm tay này.

Cơ nhục đôi tay cầm thương của Diệp Trùng co rút, bành trướng kịch liệt, một lần sóng nhanh tới mức làm người ta khó mà nhìn rõ, cán thương của cây trường thương đó đột nhiên rung động.

Những người ở hai bên trường thương chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn xông tới, lập tức thân hình không vững, té sang hai bên.

Tiếng chửi mắng vang lên không dứt, trước người Diệp Trùng lại hiện ra một khu vực trống không.

Không dám trù trù, Diệp Trùng người đi theo thương, nhanh tựa kinh hồng.

Diệp Trùng giống như một mũi khoan nhọn, mạnh mẽ chui vào trong đám người đông nghìn nghịt. Diệp Trùng đã sớm hiểu rõ như lòng bàn tay tình huống xung quanh trước khi hành động, phương hướng hắn lựa chọn chính là phương hướng ngược lại với ba vị Tổ đường nội thị. Ba lão già đó vừa nhìn thì biết không phải là nhân vật dễ đối phó, nếu như bị bắt cứ một người nào trong đó dây dưa, vậy hôm nay chỉ e phải bỏ xác ở nơi này rồi.

Diệp Trùng sở trường hỗn chiến nhất, hoàn cảnh càng phức tạp, hắn thường càng có thể phát huy vượt quá mức. Đầu óc hắn bình tĩnh, làm người quả đoán, năng lực tính toán siêu mạnh có thể làm cho hắn trong khoảng thời gian ngắn nhất đưa ra lựa chọn chính xác. Đương nhiên, ai cũng không thể không phạm sai lầm, nhưng mấy tổ chất này có thể làm cho hắn ở trong hỗn chiến thu được tỷ lệ sống sót khá lớn.

Chỗ hắn chọn đều là chỗ tập trung đông người, bước đi của hắn cực kỳ phiêu hốt nguy dị, không ai có thể đoán được bước tiếp theo của hắn. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể bảo đảm mình không bị quần lấy.

Ra tay cực độc, hờ tì là sống chết trước giờ luôn là phong cách của hắn, càng hướng chỉ trong lúc giữa sống và chết thế này, hắn lại có thể nương tay sao?

Đường màu lam trong mắt lúc sáng lúc tối, hơn nữa tùy theo sự thay đổi góc nhìn của hắn mà không ngừng biến hóa.

Càng là lúc nguy hiểm, càng có thể khêu lên tiềm năng của Diệp Trùng.

Tâm tình trầm tịch lại, không buồn không vui, bộ não đã không còn chút rãnh rỗi nào để đi suy nghĩ việc khác, sức chú ý của Diệp Trùng tập trung chưa từng có. Âm thanh bên ngoài đột nhiên nhỏ đi, giống như trong nháy mắt đã đi xa.

Động tác trên tay tuy theo đường màu lam trong tầm mắt mà không ngừng lựa chọn con đường tấn công tốt nhất, tầm nhìn hình học phức tạp mà lại đơn thuần, công kích lạnh lẽo mà chính xác, tính toán bình tĩnh như băng tuyết. Diệp Trùng lúc này giống như một cỗ máy giết người điên cuồng, sự cuồng dã và lãnh khốc trộn lẫn trên người hắn, cho người ta một loại cảm giác mâu thuẫn dị thường.

- Ngài thật không thể ra tay sao? Trong giọng nói của Vương trang chủ mang theo chút khàn khàn, nhìn thôn dân không ngừng chết đi ở phía dưới, trong lòng nàng đang chảy máu. Tình huống thế này trước giờ chưa từng trải qua, vốn dĩ nàng cho rằng Diệp Trùng có lợi hại cũng chẳng qua chỉ là một người, khẳng định không sao gây nên sóng gió gì, ai cũng không ngờ tình huống lại trở nên một khi phát ra thì không thể thu thập thế này.

Thần tình ông lão vẫn lạnh lùng: “Người không cần hao phí tinh thần ở chỗ ta nữa, so với thế này, người chỉ bằng xuống dưới điều độ, tốt hơn lãng phí miệng lưỡi với ta ở đây nhiều.” Mặt đầy nếp nhăn của ông lão giống như khe rãnh do phong sương ngàn năm hình thành, không thấy chút thay đổi nào.

Cắn chặt môi, ánh mắt nhìn ông lão của Vương trang chủ tràn đầy thất vọng, trầm mặc vài giây, không nói gì, cúi đầu chạy xuống dưới.

Nhìn Diệp Trùng chăm chú từ xa, ánh mắt của ông lão đột nhiên lại trở nên nóng bỏng.

Tốc độ tiến lên của Diệp Trùng cực nhanh, hần linh hoạt tốt độ, hơn nữa chỉ cần hơi có chút không gian, lực bạo phát mạnh mẽ của hắn thường có thể làm cho người xung quanh trở tay không kịp. Tốc độ của Diệp Trùng một khi được tăng lên, sẽ cực kỳ đáng sợ.

Thế này không chỉ làm cho bước đi của hắn càng thêm phiêu hốt khó đoán, mà tính xông phá càng mạnh hơn. Vùng vẫy trường thương với tốc độ cao, Diệp Trùng giống như một con trâu hoang toàn thân mọc đầy gai mà lại cường hãn vô bì, chỉ cần bị ủi lên một cái, không chết cũng bị thương nặng. Chỗ Diệp Trùng đi qua, người ngựa ngã đổ.

Điều làm người ta chấn kinh là sức mạnh cường hãn vô bì, phương pháp hung tàn vô cùng, và sự lãnh khốc giống như không phải của con người của hắn. Sự điên cuồng xông tới trước không ngừng của mọi người lúc đầu đã hoàn toàn bị Diệp Trùng áp đảo. Trái tim mỗi người đều đang co bóp lại.

Diệp Trùng đã không nhớ mình rốt cuộc là giết bao nhiêu người, hắn chỉ cảm thấy đôi tay từng chút một trở nên nặng nề, tần suất hô hấp cũng từng chút nhanh thêm. Tình hình dường như trở nên tệ hại từng chút một. Điều quan trọng nhất là, tới tận bây giờ, hắn vẫn không nhìn thấy bất cứ bóng dáng nào của con tàu. Nếu như là người thường, lúc này đã sớm ngay cả một chút dũng khí vùng vẫy cuối cùng cũng biết mất tâm.

Nhưng Diệp Trùng không hề từ bỏ. Vô số lần sinh tử cho hắn biết, cho dù tới giờ phút cuối cùng cũng không mất đi khát vọng cầu sinh, chỉ có như vậy mới có thể làm xác suất mình sống sót đạt tới mức cao nhất. Bộ óc hắn mau chóng vận chuyển, tuy không biết rốt cuộc là xảy ra tình huống gì, nhưng hắn đoán mấy người Nhuế Băng nhất định là xảy ra chuyện bất giờ gì đó rồi.

Đây là phỏng đoán bất hạnh nhất tới tận bây giờ, nhưng Diệp Trùng cho rằng khả năng của phỏng đoán này cực cao. Nếu không, với tính cách của Nhuế Băng, nàng nhất định sẽ tới cứu mình. Tốc độ của tàu vũ trụ tuy không thể so với quang giáp, nhưng khoảng thời gian này cũng đủ đi về vài lần rồi.

Nhất định là xảy ra việc ngoài ý muốn gì rồi!

Không có chán nản, Diệp Trùng tính toán thể lực của mình trong đầu, và thời gian vẫn có thể kiên trì.

Đột vậy!

Trong 0,1 giây, Diệp Trùng liền đưa ra quyết định này!

Tình huống khẩn cấp, đã không có chút thời gian nào để hắn quyết định suy xét tỉ mỉ. Gần như là đồng thời, trường thương trên tay vạch qua cổ họng của một thôn dân. Thôn dân đó há to miệng, con người lòi ra ngoài, tiếng kêu gào ứ ở khe không nghe thấy được, đôi tay có dạng trảo, giống như muốn nắm bắt gì đó. Diệp Trùng giống như một cơn gió, lướt qua bên người hắn.

Phụt, một màn sương máu bùng từ cổ họng hắn phọt ra, dưới ánh mắt hoảng sợ của người bên cạnh, giọt máu bắn ra không có giọt nào có thể theo kịp bóng lưng giống như cơn gió đó.

Trong nháy mắt, Diệp Trùng đã đột phá đám người tập trung dày nhất. Sau lưng hắn, ngã xuống mấy mươi thi thể. Trước mặt hắn chính là phòng ốc và con đường.

Dường như, bỏ chạy cũng là trải nghiệm nhiều nhất của Diệp Trùng, hắn đối với việc bỏ chạy cũng từ không hiểu rõ lắm lúc đầu tới mức xe nhẹ đường quen như bây giờ.

Chỉ cần hắn chui vào trong phòng ốc và đường phố thì hắn có thể thoát khỏi cục diện bị vây trước mắt, ít nhất, người vây công cũng sẽ giảm đi rất nhiều, hắn có thể ứng phó càng thêm thoải mái. Mấy hôm nay hắn dường như mỗi ngày đều phải mài dũa với Ngôn sư, hoàn cảnh xung quanh cũng sớm bị hắn quen thuộc.

Chính ngay lúc này, sau lưng truyền tới một tiếng quát lớn: “Đi đâu!”

Tiếng rít sắc nhọn mà chấn nhiếp tâm phách người khác làm trái tim Diệp Trùng nhảy mạnh, sắc mặt khẽ biến.

358. Chương 358: Chiến (4)

Trên không, sắc mặt ba Tổ đường nội thị đỏ bừng, rõ ràng một kích này cũng tiêu hao tất cả sức mạnh của bọn họ.

Lúc này có né tránh thì cũng đã không kịp, Diệp Trùng lúc này lại phát hiện mình bình tĩnh đến lạ kỳ, trong lòng không chút dao động. Đôi tay nắm chặt cán thương, hai mắt nhìn chăm chăm ba thanh trường kiếm càng lúc càng gần, hoàn toàn không chú ý tới mấy thanh trường kiếm ở bên cạnh đang lao về phía mình.

Không vui không buồn, trong sáng như băng.

Đồng tử bỗng co rút, Diệp Trùng trầm eo đứng tấn, trường thương chỉ xéo.

Đột ngột rống lớn một tiếng!

Yết ba hồng!

Lấy Diệp Trùng làm trung tâm, dao động không khí kịch liệt điên cuồng lan ra xung quanh. Thảm nhất là mấy thôn dân ở bên cạnh Diệp Trùng, ông một tiếng, bọn họ giống như cảm thấy một cái trọng chùy mạnh mẽ đập lên màng nhĩ của bọn họ, đầu óc lập tức trống rỗng, thậm chí có vài người tai mũi còn chảy máu. Đám người ở xa chỉ cảm thấy một tiếng sét vang lên giữa trời trong, âm thanh vang toàn trường!

Ánh mắt Diệp Trùng mẫn cảm cực kỳ, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng ảnh hưởng mà ba thanh trường kiếm chịu bởi dao động không khí, tốc độ có chút giảm bớt.

Gần như đồng thời, trên người Diệp Trùng xuất hiện một màn cực kỳ nguy dị. Vô số gân, cơ, thịt giống như vô số con rắn nhỏ, mau chóng nhúc nhích, từ eo tới bụng, rồi tới ngực, lại tới vai, cuối cùng kéo tới đôi tay của Diệp Trùng. Đôi tay của Diệp Trùng hiện giờ thô to tới mức đáng sợ, vô số cơ, thịt, gân tăng tăng lớp lớp chất chồng lên nhau, giống như ngọn núi. Một loạt biến hóa này nói ra thì rối rắm, thật ra cũng chỉ là trong khoảnh khắc thôi.

Diệp Trùng chưa từng cảm thấy đôi tay lại có sức thế này! Nhưng đồng thời, tác dụng phụ lại là sự bông bênh của chân hắn.

Trường thương trên tay hắn nhẹ như không, nhìn chuẩn thế đang tới, trường thương rung một cái, mũi trường chính xác điểm trúng ba thanh trường kiếm đó.

Ting! Âm thanh dứt khoát lại như kim châm. Khoảng cách ba tiếng cực ngắn, nghe ra giống như một tiếng.

Diệp Trùng chỉ cảm thấy đôi tay trầm xuống, bộp. Gần như là đồng thời, cán thương không sao chịu nổi sức mạnh khổng lồ như vậy, lập tức vỡ thành vô số mảnh vụn. Mà cơ nhục giống như núi của đôi tay Diệp Trùng đột nhiên giống như vật sống, lại trở về vị trí vốn có.

Phụt! Diệp Trùng nhin không nổi phun ra một ngụm máu tươi, đôi chân bỗng bênh lại không cách nào đứng được, cả người té ra phía sau.

Ba người Tổ đường nội thị đó cũng bị thương không nhẹ, Một cú ném này của bọn họ không chỉ tiêu hao tất cả sức mạnh của bọn họ, hơn nữa bọn họ thân ở trên không, hoàn toàn không cách nào chống được Yết ba hồng của Diệp Trùng. Yết ba hồng của Diệp Trùng nếu chỉ đơn thuần nói về lực sát thương thì cực kỳ có hạn, nhưng lúc này lại là cộng rơm cuối cùng đè chết lạc đà, trong nháy mắt làm ba người Tổ đường nội thị trọng thương.

Nhưng so với ba người Tổ đường nội thị, Diệp Trùng bị thương càng nặng hơn. Trong nháy mắt, cơ nhục tập trung trên đôi tay của hắn bị sức mạnh khổng lồ đánh tan. Nếu như không phải nhục thể của hắn cường hãn, chỉ riêng một cú này, đôi tay của hắn đã hoàn toàn bị phế rồi. Nhưng tình hình hiện giờ tuy không tệ hại như thế nhưng cũng bất ổn vô cùng, hắn cảm thấy hô hấp của mình đã có chút theo không kịp tiết tấu, xem ra phổi đã bị thương khá nặng.

Hắn đã không biết bao lâu không gặp phải loại tình huống này rồi, cảm giác nguy cơ xa lạ làm hắn không khỏi hơi run rẩy, không phải sợ hãi, mà là một loại hưng phấn pha lẫn lạnh khốc.

Kìm nén cơn đau dữ dội như lửa thiêu, ở trên không, Diệp Trùng ra sức thả lỏng thân thể mình.

Thả lỏng. Thả lỏng...

Nhìn mặt đất cách mình càng lúc càng gần, Diệp Trùng vẫn bảo trì sự thả lỏng của cơ nhục toàn thân. Mất thấy Diệp Trùng sắp giống như một bao cát, té mạnh trên đất, hắn đột nhiên gập eo, đôi chân điểm trên đất một cái, cả người giống như một con vượn leo lỏi trong rừng rậm, linh mẫn vô bì chui vào trong những phòng ốc.

Ba người Tổ đường nội thị mở mắt trừng trừng nhìn bóng lưng biến mất của Diệp Trùng, trên mặt mỗi người đều là sự sợ hãi tột độ.

Ba người yên lặng hồi lâu, sắc mặt ba người đều cực kỳ khó coi.

- Thật là một tên đáng sợ! Lão già đứng đầu đó nói, vẻ mặt lo lắng. Vương gia trang trêu vào cường địch thế này, là họa không phải phúc a! Bước đi nguy dị, công kích chính xác, thương kỹ biến hóa khó đoán vừa rồi của Diệp Trùng, thậm chí còn có công kích sóng âm làm người ta không thể phòng được, mà điều làm lão khiếp đảm là sự lạnh lùng không phải của con người của Diệp Trùng.

- Đúng vậy, lần này chỉ e mặt mũi Vương gia chúng ta đều mất sạch rồi. Tổ đường nội thị thứ hai về mặt phần nộ, hận không thể mang Diệp Trùng ra băm vằm ngàn vạn đao.

Người thứ ba không nói gì, nhưng ngẩng đầu nhìn về phía Hội Nguyên lâu ở xa trên cao.

Diệp Trùng liều mạng chạy như điên, giống như một con dã thú bị thương. Hắn không dám để mình dừng lại dù chỉ một chút, cho dù ở đây không có mấy liên lạc, không có quang giáp, nhưng hiệu suất của Vương gia vẫn vô cùng đáng sợ. Hơn nữa tính tổ chức rõ ràng mà Vương gia hiện giờ biểu hiện ra làm Diệp Trùng càng không dám dừng lại chút nào. Một người đối diện một quần thể có tổ chức, hậu quả căn bản không cần tính toán, Diệp Trùng cũng có thể có được kết luận.

Phần lớn vết thương trên người đã khép miệng. Nói thật, hành vi tặng thuốc vừa rồi của Ngôn sư hoàn toàn ra ngoài ý liệu của hắn, với cái nhìn của hắn, đối phương hoàn toàn không cần phải giúp đỡ hắn. Điều càng làm hắn không ngờ tới là, thứ Ngôn sư tặng hắn rành rành lại chính là viên thuốc trị thương cực phẩm hắn tặng Ngôn sư ngày đó.

Vô luận ở năm thiên hà lớn hay là ở Thiên hà Hà Việt, loại thuốc giống thể này thật ra chỉ có thể coi như là một loại thuốc cấp thấp, có sự tồn tại của mấy trị liệu, ai cũng không nguyên ý đi sử dụng loại thuốc này. Nhưng ở chỗ này, loại thuốc giống thể này lại là thứ mỗi người mơ ước có được, không có ai biết mình lúc nào sẽ bị thương, nếu như một khi bị thương, vậy mấy thuốc trị thương này cũng chính là thứ có thể cứu mạng.

Thuốc trị thương do Hạt lựu quả chế thành quả nhiên không hổ tên gọi cực phẩm, vết thương trên người Diệp Trùng đang dùng tốc độ kinh người khép lại.

Cái nhân tình này, hẳn thâm ghi nhớ trong lòng.

Thân pháp đã phát huy đến tột độ, Diệp Trùng ra sức chạy như điên. May mà khu vực này nhiều rừng rậm, cũng mang lại phiền phức rất lớn cho người của Vương gia đang đuổi theo không bỏ ở sau lưng.

Cành cây mềm mại quất trên người Diệp Trùng đang chạy như điên, làm hắn cảm thấy đau ngấm ngấm, nhưng hắn làm như không thấy. Hắn giống như một con báo săn linh mẫn mà lại đầy lực bạo phát, len lỏi trong rừng. Bóng râm lóm đóm trong rừng rậm cho hắn sự yểm hộ tốt nhất, nhưng người của Vương gia phía sau lại không biết vì sao, không bị bỏ rơi.

Diệp Trùng không hề biết trong đám truy bắt sau lưng hắn, có tới mười hai Tổ đường nội thị, mà Vương gia tổng cộng chẳng qua cũng chỉ có mười lăm Tổ đường nội thị. Nếu như hắn một khi giảm tốc độ, vậy thì vận mệnh chờ đợi hắn chỉ nghĩ là biết.

Phương thức tiến tới của Diệp Trùng không hề đơn thuần là chạy điên cuồng, có lúc hắn mượn dây leo to dẻo hỗ trợ, giống như một con vượn đu đưa hướng tới trước. Mà có lúc, hắn mượn lực đàn hồi của cành cây, như vậy có thể bảo tồn một cách hiệu quả thể lực còn dư không nhiều của hắn.

Đôi chân đạp một cái. Cành cây trong nháy mắt bị hắn ép thành hình cung, vuu, Diệp Trùng giống như một mũi tên rời cung, bắn về phía trước.

Chỗ mười mét trước mặt chính là một cành cây to cỡ cánh tay, Diệp Trùng đang chuẩn bị giãn thân thể ra, lại lập lại động tác vừa rồi.

Bống, trên không lấp lánh mấy đạo hàn quang.

Đây đã là lần thứ năm! Diệp Trùng thở dài trong lòng. Động tác trên tay lại không chậm, lập tức rút trủy thủ ra, đón lấy mấy đạo hàn quang đó.

Ting, ting, ting! Âm thanh kim loại va chạm vang lên liên tiếp.

Cổ tay Diệp Trùng tê dại, trong lòng lại đang hoảng sợ, sức mạnh thật lớn.

Tập kích thể này tới nhanh, đi cũng nhanh, Diệp Trùng biết, mấy kẻ đánh lén này đã đi xa. Đây là toán đánh lén thứ năm mà Diệp Trùng gặp phải. Mấy kẻ đánh lén này ai nấy đều không có ngoại lệ, sở trường ẩn dấu thân hình trong rừng, hơn nữa ra tay cực kỳ độc địa, thời cơ đánh lén cũng nắm bắt tới mức vừa đúng, một kích không trúng, lập tức trốn ra xa, không hề muốn đánh.

Tình huống lần đầu tiên là nguy hiểm nhất, không chút phòng bị, đột nhiên gặp phải tập kích thể này, nếu như không phải Diệp Trùng nhanh nhạy, chỉ e đã mất mạng rồi. Đánh lén sau này tuy so với lần đầu tiên càng thêm mãnh liệt, càng thêm đột nhiên, nhưng có chuẩn bị, Diệp Trùng ngược lại càng thêm thoải mái, khác xa sự chật vật của lần đầu tiên.

Thanh trủy thủ đó của hắn ở trong mấy trận chiến chống đánh lén đã phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng. Trủy thủ có trộn Đa côn thạch sắc bén vô bì, thường vừa giao phong liền cắt đứt vũ khí của đối phương. Mấy kẻ đánh lén này cũng cảnh giác vô cùng, vừa thấy không đúng lập tức thoát ly chiến trường. Bọn họ sở trường giấu mình giữa rừng cây, thường là bóng người loáng cái liền mất đi bóng dáng.

Diệp Trùng đối với điều này cũng bó tay chịu trận.

Vừa bắt đầu hắn vẫn cho rằng là người của Vương gia, sau này mới phát giác ra không đúng. Loại phong cách tác chiến này và Vương gia hoàn toàn bất đồng. Tổ đường chiến đấu bọn họ biểu hiện ra cao minh hơn

người của Vương gia nhiều. Nếu như Vương gia có tổ dưỡng chiến đấu cao minh thế này, vậy thì hiện giờ mình phỏng chừng đã sớm thành một xác chết rồi.

Mấy kẻ đánh lén thần bí này làm Diệp Trùng đau đầu vô cùng, nhưng lại cũng không làm gì được, chỉ đành liên tục kích thích tinh thần. Diệp Trùng cảm giác mình giống như trở về hành tinh rác, chỗ mà bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra nguy hiểm, không dám có một giây sơ suất nào.

Hắn không biết, thật ra đối phương so với hắn càng phiền não hơn. Vị trí địa lý, thời cơ, phương thức công kích của mỗi lần tập kích đều không có bất cứ kẽ hở nào, vô luận là nhìn từ góc độ nào, năm đợt tập kích này của bọn họ đều có thể coi là kinh điển, nhưng chính việc đánh lén bọn họ cho rằng hoàn toàn không có bất cứ kẽ hở nào thế này lại không có một lần thành công. Điều này thế nào lại kêu bọn họ không buồn bực chứ?

Điều quan trọng nhất là, bọn họ chính là đánh lén a, không hề là tấn công ở trận địa mặt đối mặt, ở trình độ nào đó mà nói, bọn họ đã chiếm ưu thế kha khá. Cho dù là như vậy, bọn họ vẫn không lấy được chỗ nào tốt ở trên người tên cường hãn giống như tiểu cường (con gián) này.

Dáng vẻ trên mặt mỗi người đều hết cách như thế, đối mặt nhìn nhau, không biết nói gì. Truy thủ! Thanh truy thủ đáng chết đó! Thanh truy thủ đó của Diệp Trùng chịu sự nguyên rửa kịch liệt trước giờ chưa từng có.

Bước chân của Diệp Trùng không giảm tốc chút nào, hắn cũng hoàn toàn không có bất cứ đường lui nào. Sau lưng không chỉ có người của Vương gia, hơn nữa còn có một đồng kẻ đánh lén không biết từ nơi nào lộ ra. Diệp Trùng hiện giờ chỉ hy vọng lợi dụng tốc độ mau chóng thoát khỏi hai đám người này, cho nên, hắn lựa chọn phương thức tiến thẳng tới trước. Tốc độ, đây là ưu thế lớn nhất mà hắn hiện giờ có thể dựa vào.

Thực vật trong rừng rậm càng lúc càng dày đặc, đường đi đã sớm không có rồi. Không khí ẩm ướt mang lại mùi vị có chút ẩm mốc, mặt đất phủ một lớp lá mục, cành khô dày cộm, đập lên phía trên mềm xốp vô cùng.

Ánh sáng từ từ ảm đạm, đã có rất ít ánh sáng có thể xuyên qua lá cây um tùm mà chiếu trên mặt đất.

Ngẫu nhiên vang lên vài tiếng côn trùng, nghe thấy rõ ràng.

Rừng rậm yên tĩnh đến không ngờ, không có chút gió nào.

Nhìn rừng rậm yên tĩnh đến mức đáng sợ ở trước mặt, trong lòng Diệp Trùng đột nhiên dâng lên dự cảm bất an. Nhưng thời gian hắn trải qua ở rừng rậm ít tới đáng thương, chút kinh nghiệm như thế không thể giúp hắn đưa ra bất cứ phán đoán nào.

Do dự một giây, Diệp Trùng vẫn lựa chọn tiếp tục tiến tới trước.

Một bụi cỏ sau lưng hắn đột nhiên nhúc nhích, từ bên trong chui ra ba người. Trên mặt mấy người này vẽ hoa văn màu lục, khó mà nhìn rõ diện mạo của họ. Phục sức của bọn họ cũng cực kỳ đặc biệt, xanh vàng xen kẽ, giống như hòa thành một thể với rừng cây.

Nhìn bóng lưng đi xa của Diệp Trùng, người dẫn đầu nói: “Hắn tiến vào trong rồi.” Trong lời nói lộ ra sự thoải mái nói không ra lời.

Tiếng thở như trút được gánh nặng của hai người còn lại cũng biểu lộ ra tâm tình hiện giờ của bọn họ.

- Phù, quá tốt rồi, cuối cùng không cần đối diện tên đáng sợ này rồi! Một người khác thở dài một hơi.

Người thứ ba gật đầu, phụ họa nói: “Đúng vậy, tên này quả thật đáng sợ, còn tinh hơn quỷ, phản ứng nhanh không giống người, ra tay lại độc, vừa rồi tổ trưởng tổ chữ Đinh suýt nữa là chết trên tay hắn. Còn có một thanh truy thủ cường hãn khác thường. May mà chúng ta không đụng tới hắn. Nhiệm vụ này của chúng ta có thể coi là hoàn thành hay không?”

Sự nhạy cảm, phản ứng thần kinh phát triển, phản kích mạnh có sức của Diệp Trùng, còn có thanh truy thủ sắc bén đó đều để lại cho bọn họ ấn tượng khó mà phai nhòa.

Người dẫn đầu đó ngáp ngừng một lát, rồi mới dùng một loại ngữ khí cực kỳ không khẳng định nói: “Chắc là coi như hoàn thành rồi. Bên trong đó trước giờ chưa từng có ai có thể sống sót đi ra. Vấn đề này đã

không cần chúng ta lo lắng rồi, chúng ta chỉ lo báo lên cấp trên là được, còn lại thì để người ở trên đau đầu đi. Chỉ là đáng tiếc thanh thủy thủ đó.” Trong lời nói là ham muốn vô cùng đối với thanh thủy thủ của Diệp Trùng.

Chính ngay lúc này, phía sau ẩn ước có âm thanh truyền tới.

- Người của Vương gia đến rồi, chúng ta rút! Lời nói vừa dứt, ba bóng người trong nháy mắt liền biết mất trong rừng sâu.

Mười mấy giây sau, một đám lớn người xuất hiện ở vị trí ba người vừa rồi. Chính là người của Vương gia, dẫn đường ở trước mặt bọn họ là một con thú nhỏ trắng như tuyết, lông trắng phau, có một cái mũi nhỏ nhắn đỏ tươi, giống như một con chó con, đáng yêu vô cùng.

Nó đang hướng vào chỗ sâu của rừng rậm kêu ầm lên, nhưng vô luận thế nào cũng không dám tiến tới trước thêm một bước, giống như phía trước có thứ gì đó mà nó sợ hãi vậy.

- Hẳn tiến vào trong đó rồi, xem ra cũng không cần chúng ta lo lắng rồi. Chúng ta hay là bỏ tinh thần trên người mấy kẻ đến từ bên ngoài khác đi. Giọng của người nói thoải mái, vô nghi đây là tình huống bọn họ muốn nhìn thấy nhất.

Hình tượng giống như sát thần của Diệp Trùng đã sớm khắc sâu vào trong chỗ sâu nhất trong lòng bọn họ. Vô luận là ai, đối diện một nhân vật thể này, nói không có áp lực là hoàn toàn gạt người.

Mọi người đều trầm mặc.

- Chúng ta đi. Vừa phẩy tay, mọi người đều theo hẳn rời khỏi khu rừng rậm làm bọn họ khiếp sợ này.

Chỗ sâu của rừng rậm vẫn yên tĩnh như cũ, chốc chốc vang lên vài tiếng côn trùng kêu nhẹ nhàng cần xé sự tĩnh mịch trĩu nặng của chỗ sâu rừng rậm.

359. Chương 359: Khu Rừng Nguy Hiểm (1)

Thần kinh của hắn căng như dây đàn, chốc chốc lại nhòe ngoác xung quanh.

Không khí ẩm ướt hít vào trong phổi, trong lòng mát lạnh. Theo bước tiến tới không ngừng của Diệp Trùng, mật độ thực vật càng lúc càng lớn.

Đủ loại thực vật trăm kỳ ngàn quái làm người ta hoa cả mắt, nếu như ai đó đột nhiên ở vào vị trí hiện giờ của Diệp Trùng, nhất định sẽ nhận nhầm rằng mình đang ở trong vườn bách thảo. Ở nơi mà gần như ánh mặt trời không cách nào chiếu thẳng trực tiếp, tình hình sinh trưởng của mấy thực vật này tốt tới mức nguy dị.

Lá xanh mướt muốn chảy nước, hoa đủ loại màu sắc, sự mỹ lệ càng lúc càng làm người ta kinh tâm động phách.

Mí mắt Diệp Trùng giật điên cuồng, nhìn mấy thực vật ở trước mắt này, cho dù là hắn lớn gan trong lòng cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thiên tinh hoa, Thị huyết hoa (hoa thềm máu), Tiễn xỉ diệp (lá răng tên)...

Trời ạ! Đây là thế giới gì?

Diệp Trùng không dám động đậy, ánh mắt cuối cùng rơi trên loại thực vật thân màu nâu xám có lốm đốm màu lam trước mặt hắn. Trên thực vật này mọc vô số ống tròn màu xám bạc to như cái đũa, xem ra giống như treo vô số chuông gió kim loại màu xám bạc. Diệp Trùng vừa dừng bước, mí mắt giật giật lại một lần nữa giật điên cuồng, nhưng hắn vô luận thế nào cũng không dám lại bước thêm một bước nào tới trước.

Tên khoa học: Ngân quản lam ban ti tông (Cọ tơ đốm màu lam, ống màu bạc), tên khác là Thù vông tông (Cọ lưới nhện). Phạm vi cảm ứng: bảy mét tới mười mét, thích bắt động vật ăn. Một khi có động vật đi

qua xung quanh nó, ống bạc liền sẽ phun ra vật chất dạng lưới kết cấu giống như lưới nhện. Trên lưới có gai móc, chứa kịch độc tê liệt thần kinh cực mạnh, độc tính cực kỳ mãnh liệt.

Tin tức liên quan tới cây ở trước mắt này thoáng qua trong đầu Diệp Trùng, trong con chip mà Quân phong tử cho hắn đó, hệ số nguy hiểm của Ngân quân lam ban ti tông được đánh giá là bốn sao. Mà cây Thù vồng tông trước mặt này, Diệp Trùng ngẩng đầu nhìn vô số ống bạc ở phía trên, da đầu tê dại một trận, trong lòng mau chóng nâng hệ số nguy hiểm của nó lên thêm nửa sao. Hắn nhớ rằng, ống bạc phía trên của cây Thù vồng tông ở trong con chip chẳng qua chỉ có lác đác mấy mươi cái, nào giống trên này, dày đặc, đếm không xuể.

Liều mạng nuốt nước bọt, Diệp Trùng càng thêm cẩn thận. Kẻ không biết không sợ, nếu như hắn chưa từng học qua điều bồi với Quân phong tử, hẳn nhất định sẽ không biết dưới sự mỹ lệ kinh người này ẩn giấu sự nguy hiểm càng thêm kinh người, thậm chí là trí mạng.

Không dám động đây, Diệp Trùng đánh giá tỉ mỉ mọi thứ xung quanh, mỗi chỗ đều không dám bỏ qua. Vừa rồi may mắn của hắn tới mức làm hắn phải ngạc nhiên, nếu như hắn tới trước thêm vài bước, vậy thì bây giờ hắn đã thành một xác chết rồi.

May mắn không thể vĩnh viễn theo mình suốt, hơn nữa hắn cũng không cách nào mang vận mệnh của mình ký thác trên may mắn hư vô phù phiếm này.

Càng nhìn, khí lạnh trong lòng hắn càng mạnh, hắn coi như đã hiểu chỗ này tại sao không thấy bất cứ động vật nào. Tin rằng không có động vật nào có thể sống sót dưới hoàn cảnh thế này, nơi này đơn giản là vườn vui chơi của thực vật thuộc loại nguy hiểm. Tám mươi phần trăm thực vật nguy hiểm bên trong con chip của Quân phong tử đều có thể tìm thấy ở nơi này.

Diệp Trùng cũng hoài nghi Quân phong tử có phải cũng từng đi qua chỗ này.

Mấy thực vật đầy nguy hiểm này đã biến nơi đây thành một khu rừng tử vong thật sự.

Nhìn lại phía sau, thực vật nguy hiểm đủ chủng loại liên miên bất tuyệt đủ cho hắn chết trên trăm lần. Cho dù là thần kinh của hắn có cứng cỏi, trong lòng cũng không khỏi sợ hãi. Minh hồ đồ đi sâu tới chỗ này lại vẫn an nhiên vô sự, điều này với hắn mà nói, rõ ràng là kỳ tích.

Lập tức Diệp Trùng không khỏi đau cả đầu, mình làm sao mới có thể rời khỏi chỗ quỷ quái này? Điều duy nhất làm hắn an lòng là ở chỗ này không cần lo lắng truy binh và mấy kẻ đánh lén thần bí đó. Loại địa phương này, là vùng đất chết đúng như tên gọi, trừ loại người từ bên ngoài tới không biết gì mà đi vào như mình, dân bản địa khẳng định tránh xa nơi này.

Lùi lại hiện giờ là không thể nào rồi. Trên thực tế, Diệp Trùng đã hoàn toàn mất phương hướng, thực vật ở nơi này cực kỳ tươi tốt, dấu vết hắn vừa tiến tới trước cũng đã sớm tìm không thấy. Nếu như không có sự giúp đỡ của mấy móc hoặc kính nghiệm phong phú, người bình thường ở trong rừng rậm kín tới mức không có gió lùa khá dễ dàng bị mất phương hướng. Diệp Trùng cũng biết cái gọi là tuyến đường tiến tới trước vừa rồi của mình nhất định không phải là một con đường thẳng.

Bây giờ căn bản không có cái gọi là tiến tới trước hoặc lùi ra sau, mỗi phương hướng đối với hắn mà nói, gần như đều chẳng khác gì nhau.

Khi tình huống tệ tới mức không thể tệ hơn, con người ngược lại càng dễ bình tĩnh hơn.

Việc đầu tiên phải làm trước mắt không phải là tìm đường ra, nguyện vọng này ở trước mắt mà nói, có chút không thiết thực. Việc hiện giờ hắn phải làm chính là sống sót trong khu rừng rậm này trước đã.

Vô luận là lúc nào, cơ hội thường dành cho ai chuẩn bị đầy đủ nhất. Câu nói này đích thị là danh ngôn chí lý. Trong con chip đó của Quân phong tử bao gồm lượng kiến thức khổng lồ, không chỉ như vậy, bên trong còn có cơ chế phân tích tự động của họ Quân. Người bình thường nếu như có được nó, chắc hẳn sẽ lấy nó làm từ điển tùy thân, khi cần dùng lấy tra thì được, vừa thuận tiện đơn giản lại thoải mái, không cần hao phí đầu óc.

Nhưng Diệp Trùng không có, hắn biết rõ là tri thức chỉ có ở trong đầu mình và được mình hiểu rõ thì mới là của mình. Hắn hao tổn vô số thời gian, mang tất cả tri thức ở bên trong nhớ lại hết, mấy tri thức này

hiện giờ đã thành chỗ dựa lớn nhất để hấn sinh tồn trong khu rừng rậm nguy hiểm này.

Đã khôi phục bình tĩnh, Diệp Trùng bắt đầu đối mặt hiểm nguy ở trước mắt.

Trong mắt lấp lánh một loại ánh sáng gọi là trí tuệ, sự tập trung thay thế cho sự lạnh lùng lúc bình thường, bộ não vận chuyển một cách mau chóng.

Tỉ mỉ nhớ lại, tình huống trước mắt không hề tệ hại như mình tưởng tượng lúc đầu. So với truy binh âm hồn bất tán và một toán lại một toán kẻ đánh lên đó, Diệp Trùng càng nguyện ý đối diện tình huống trước mắt. Thực vật nơi này cực kỳ tươi tốt, chủng loại phong phú, có rất nhiều thứ đều có thể dùng để ăn. Mấy thứ thực vật có thể ăn này không chỉ mọng nước, hơn nữa giá trị dinh dưỡng cũng rất cao, đủ cho sự tiêu hao thể lực mỗi ngày của hấn, điều này chính là bảo đảm cho điều kiện sinh tồn cơ bản nhất của bản thân. Điều này cũng có nghĩa, mình có đủ thời gian để giải quyết vấn đề khó này.

Thời gian này, mình không chỉ cần quen thuộc với hoàn cảnh của rừng rậm, còn phải hiểu biết hết mức có thể đặc tính của những thực vật nguy hiểm này. Dù sao, tuy hấn có thể nhớ tất cả tư liệu trong con chip, nhưng không hề có nghĩa hấn có thể thật sự hiểu được. Hầu hết thực vật ở chỗ này hấn chẳng qua cũng chỉ thấy qua hình ảnh nổi của chúng, hoàn toàn chưa từng tiếp xúc, khác biệt giữa lý luận và thực tế, hấn hiểu rất rõ. Từng điểm khác biệt này ở một số lúc nào đó sẽ là trí mạng.

Hấn không muốn mình vì điều này mà mất đi tính mạng, hơn nữa kinh nghiệm nhiều năm như vậy cho hấn biết, công việc chuẩn bị làm càng đầy đủ, khả năng thành công càng lớn.

Hấn có đủ kiên nhẫn để hoàn thành mọi thứ này.

Cẩn thận né tránh Tiễn xỉ diệp dưới chân, mép lá của loại thực vật này mọc một lớp chất sừng tiễn xỉ cực kỳ cứng rắn, mũi nhọn của mấy tiễn xỉ này sắc bén cực kỳ, nếu như không cẩn thận, rất dễ bị thương. Điều trí mạng nhất lại không hề là điều này, mà là mũi nhọn của mấy tiễn xỉ này có chứa một loại thuốc dung môi đặc biệt, nó sẽ cản trở máu đông. Bị Tiễn xỉ diệp làm bị thương, người sẽ nhìn thấy một vết thương có lẽ là cực kỳ nhỏ của người chảy máu không ngừng, vô luận thế nào cũng không đông được.

Ở trong khu rừng rậm này nếu như chịu vết thương thế này, vậy thì vô nghi là vô cùng trí mạng, cho dù vết thương đó có nhỏ xíu.

Trong con chip từng ghi lại, có vài điều bồi sư già nát Tiễn xỉ diệp, lấy nước bôi lên vũ khí tùy thân của mình.

Lách qua Thù vông tông, tốc độ của Diệp Trùng cực kỳ chậm, hấn không chỉ phải chú ý thực vật xung quanh mà còn phải chú ý thực vật dưới chân, dây leo trên không. Trên Thị huyết đằng có rất nhiều đĩa hút, một khi nó quấn lấy động vật nào đó, người sẽ nhìn thấy mấy cái dây leo chỉ to cỡ ngón tay cái này mau chóng bành trướng, còn con động vật đó lập tức sẽ khô quắt lại.

Tinh thần Diệp Trùng không lúc nào không khẩn trương cao độ, không dám có chút thả lỏng nào, so với sinh vật biến dị có thể xuất hiện bất cứ lúc nào trên hành tinh rác, nguy hiểm ở chỗ này càng thêm dày đặc.

Diệp Trùng dừng chân, trước mắt hấn là một cây Diệp bao thụ cao lớn vô cùng, tuổi cây Diệp bao thụ này chắc không dưới mấy trăm năm, cành lá rậm rạp. Lá của Diệp bao thụ vô cùng kỳ lạ, mỗi cái lá giống như hai miếng lá ép sát lại với nhau, mép dính liền nhau, chỉ có một phần nhỏ ở đầu lá không dính với nhau. Mỗi một cái lá giống như một cái bao vậy, Diệp bao thụ cũng vì thế mà được đặt tên.

Tỉ mỉ phân biệt các loại dây leo quấn trên cành cây của cây Diệp bao thụ này, xác định trong đó không có loại dây leo nguy hiểm đại loại như Thị huyết đằng, rồi Diệp Trùng mới tới gần cây Diệp bao thụ này.

Cẩn thận leo lên Diệp bao thụ, mục tiêu của Diệp Trùng là mấy cái lá của Diệp bao thụ đó, cũng chính là Diệp bao. Lá của Diệp bao thụ tùy theo năm tháng mà lớn dần lên, màu lục sẽ trở nên càng thêm đậm, lá cũng càng thêm dẻo dai, kiên cố, là vật chứa thiên nhiên. Ánh mắt của Diệp Trùng rơi trên mấy cái lá màu xanh sẫm đó, mấy cái lá này chỉ e không dưới mấy mươi năm rồi, là cái có màu sẫm nhất trong tất cả cái lá. Quá năm mươi năm, Diệp bao sẽ từ trên cây rơi xuống.

Dùng trủy thủ cắt xuống một cái Diệp bao màu xanh sẫm, đôi tay dùng sức kéo mà không động đậy chút nào. Quả nhiên bền bỉ, thậm chí khen một tiếng, sức mạnh to lớn của mình, cú này chỉ e miếng hợp kim hơi

mỏng cũng có thể xé đứt, mà chiếc Diệp bao này lại không tổn hại chút nào.

Điều này hơi ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng, tuy trong con chip từng nói Diệp bao bền bỉ, nhưng tới mức độ này làm hắn hơi cảm thấy khó mà tưởng tượng. Nhưng hiện giờ lại không phải là lúc nghĩ mấy thứ này, Diệp Trùng lại cắt xuống bầy cái Diệp bao màu xanh sẫm, loại đồ đựng thiên nhiên tuyệt hảo này chính là một trong những vật phẩm hắn hiện giờ cần nhất. Mấy cái Diệp bao này kích cỡ giống như túi đựng, Diệp Trùng cố ý tìm một vài sợi dây leo bền chắc nối chúng lại đeo trên hông.

Nước của Diệp bao thụ có thể luyện ra được một loại oxytocin cực kỳ tốt, đáng tiếc trước mắt hắn không có bất cứ thiết bị gì, không sao luyện ra được, chỉ đành bỏ qua.

Chú thích: oxytocin là một loại hormone do tuyến yên tiết ra làm tăng co thắt tử cung trong khi sinh và kích thích tiết sữa từ tuyến sữa.

Đã có đồ đựng, hắn liền có thể dùng nó để đựng nước và thức ăn, còn có thể dùng nó để đựng một vài thứ đặc biệt, thí dụ như một vài thuốc điều bồi mà Diệp Trùng chế ra.

Nơi này tuy nguy cơ mai phục khắp nơi, lại vô nghi là thiên đường của điều bồi sư.

Đương nhiên, nếu như có thể có một bộ máy điều bồi cho dù là đơn sơ nhất cũng tốt, trong lòng Diệp Trùng hơi cảm khái một chút, nhưng lập tức quăng ý nghĩ không thực tế này ra sau đầu.

360. Chương 360: Khu Rừng Nguy Hiểm (2)

Trong ba ngày, thời gian ngủ mỗi ngày của hắn không quá năm giờ (1). Điều này đối với hắn mà nói, đủ để bảo đảm thể lực của hắn. Vết thương đã khép miệng, được hiệu của viên thuốc trị thương cực phẩm đó kinh người. Được hiệu rõ rệt thế này, cho dù là thuốc dùng trị ngoại thương chuyên dùng của mấy tổng hội y học ở năm thiên hà lớn đó cũng chẳng qua chỉ thế này.

Đáng tiếc, trên người hắn hiện giờ cái gì cũng không có, ngay cả Dạ Mê cũng đã dùng hết toàn bộ trong quá trình hắn bỏ chạy.

Thời gian ba ngày này, hắn tốn toàn bộ trên mỗi một cây xung quanh. Hắn không dám bỏ qua bất cứ một cọng cỏ xem ra bình thường vô cùng nào. Ai biết nó có nguy hiểm gì hay không? Mỗi một cây, hắn đều cố lấy được tin tức tương ứng từ trong đầu. Trong ghi chép của Quản phong tử, điều bồi sư là thoát thai từ thực vật học gia mà ra. Càng là trường phái điều bồi cổ xưa, tích lũy của nó ở phương diện này cũng càng thâm hậu.

Tới tận bây giờ, mỗi một cây, lá mà Diệp Trùng phát hiện, hắn đều có được tin tức tương ứng. Đây mới là chỗ làm Diệp Trùng kinh ngạc thật sự, xem ra trường phái này của Quản phong tử nhất định là có lịch sử khá lâu đời, hắn thậm chí nghiền ngẫm trong lòng. Nhưng trong con chip Quản phong tử cho hắn lại luôn luôn không có bất cứ giới thiệu nào liên quan tới xuất xứ của bản thân nàng, bình thường cũng chưa từng nghe nàng nói qua.

Đối với việc sở học của mình là trường phái nào, Diệp Trùng ngược lại cũng không để ý lắm. Nhưng sở học của hắn khá hỗn tạp, bản thân cũng không có bất cứ khái niệm trường phái nào, trong mắt hắn, chỉ cần là thứ có ích, vậy thì chính là có giá trị tồn tại của nó.

Cẩn thận phân biệt mỗi một loại thực vật có nguy hiểm hay không, nếu như có nguy hiểm, thì lại là loại nguy hiểm nào. Đây là tất cả công việc hiện giờ Diệp Trùng có thể làm. Trên tay không có bất cứ công cụ gì, hắn cũng không cách nào thực hiện bất cứ thực nghiệm nào với mấy thực vật này, hắn chỉ có thể cường hóa hình tượng cụ thể liên quan tới mấy thực vật này trong đầu. Điều hắn cần phải làm được chính là mang mấy thực vật này nhớ nát trong lòng, quen thuộc tới mức chỉ cần vừa liếc liền có thể nhận ra chúng. Làm như vậy có thể làm cho an toàn của hắn tăng lên với mức độ lớn, từ đó tăng cao khả năng sống sót của hắn.

Hoàn vĩ thảo, Bà la tâm hoa, Tam sơn điệp điệp lan...

Tên gọi của từng loại thực vật thoáng qua trong lòng hắn, cùng với nó, vô số số liệu khổng lồ cũng không ngừng thoáng qua trong đầu hắn một cách mau chóng. Mấy thực vật có hệ số nguy hiểm cực cao đó là đối

tượng chiếu cố trọng điểm của hân. Mỗi khi gặp được mấy thực vật này, hân đều phải dừng thời gian khá dài.

Nhưng may mà chủng loại thực vật hung hân giống như Thù vông tông cũng không hề nhiều. Với lại, thể hình chúng to lớn, dễ dàng phân biệt. Ngược lại, loại thực vật nguy hiểm cỡ nhỏ giống như Tiễn xỉ điệp mới càng trí mạng hơn, chúng cực dễ ẩn giấu trong đám cỏ hỗn tạp, rất khó phân biệt, một khi không cẩn thận thì sẽ biết. Mỗi bước tiến tới của Diệp Trùng đều cẩn thận vạn phần.

May mà ánh mắt hân tinh tường, thêm vào đủ cẩn thận, ngược lại cũng không có điều ngoài ý muốn.

Trải qua khoảng thời gian tích lũy ban đầu này, tốc độ tiến tới khúc sau của Diệp Trùng nhanh hơn nhiều. Nhưng hân vẫn không cách nào phân biệt phương hướng. Cây cối ở chỗ này quả thật quá rậm rạp, có vài chỗ thậm chí làm người ta sinh ra cảm giác dày đặc gió không qua lọt.

Ngày thứ bảy, Diệp Trùng đã bắt đầu có thể sinh sống khá tự nhiên trong khu rừng rậm này. Đương nhiên, tiền đề là hân trước sau bảo trì đủ thận trọng. Ở trong khu rừng rậm đáng sợ nguy cơ tứ bề này, bất cứ một sai lầm cực kỳ nhỏ bé nào đều đủ làm hân mất mạng.

Hình tượng của Diệp Trùng hiện giờ quái dị nói không ra lời. Toàn thân hân treo đầy túi lá màu xanh sẫm. Trước ngực, trên lưng, bắp đùi, trên eo, chỉ cần là chỗ có thể đeo mà không ảnh hưởng hoạt động đều không ngoại lệ mà treo đầy túi lá, hân xem ra giống như bị mấy mươi cái túi lá bao lấy. Mỗi cái túi lá đều bị dây leo nhỏ mà bền kết lại với nhau. Tay nghề thêu thùa của Diệp Trùng quả thật là tệ không nỡ nhìn, xấu xí cùng cực. Nhưng hân đối với điều này hoàn toàn không để ý, trong mắt hân, chỉ cần mấy dây leo này đủ bền bỉ, hân liền vừa ý vô cùng rồi.

Trong mỗi túi lá đều chứa thứ khác nhau, mấy thứ này đều là chiến quả mấy ngày này của hân.

Đã tới lúc phải ăn thứ gì đó rồi, tiếng réo nhẹ nhàng trong bụng nhắc nhở hân. Diệp Trùng dừng chân, đánh giá xung quanh, cây cối chỗ này không dày đặc như thế, hơn nữa không có thực vật nguy hiểm nào, là một chỗ khá lý tưởng để nghỉ ngơi. Diệp Trùng rút trủy thủ ra, múa may vài cái, dọn ra một mảng đất trống.

Ngồi xuống, Diệp Trùng lấy ra một trái cây màu vàng từ trong một cái túi lá. Đây là Hoàng lựu quả, chứa dinh dưỡng cực kỳ phong phú, là một loại nguyên liệu điều bồi cực kỳ quý hiếm. Cắn mạnh một cái, Diệp Trùng không lập tức nuốt xuống, mà lại từ từ nhai kỹ. Thứ có thể ăn ở chỗ này không hề thiếu, nhưng Diệp Trùng vẫn không có thói quen lãng phí.

Mùi vị của Hoàng lựu quả, nói thật, bình thường vô cùng, nhưng nó có thể cung cấp đủ năng lượng cho Diệp Trùng. Nếu như biết Diệp Trùng dùng Hoàng lựu quả làm vật chống đối, không biết Quân phong tử nếu như còn sống có tức giận tới mức phát điên lên không. Phóng chừng mỗi điều bồi sư nhìn thấy cảnh tượng Diệp Trùng nhai kỹ Hoàng lựu quả, cảm giác đầu tiên nhất định là đau đớn vô bì, đây quả thật là quá phung phí của trời.

Ăn xong toàn bộ trái Hoàng lựu quả, Diệp Trùng lấy ra một đoạn Thủy trúc xanh mướt vô cùng. Thủy trúc có thể hấp thu nước trong đất rồi tồn trữ trong khoang của nó. Nước trong Thủy trúc hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn uống được. Sự thật, nước của Thủy trúc cũng là một loại thuốc thử điều bồi khá quý hiếm. Hoàn cảnh sinh trưởng của Thủy trúc cực kỳ hà khắc, điều này dẫn tới số lượng của nó vẫn luôn rất ít ỏi. Nhưng trong khu rừng rậm này, số lượng Thủy trúc đủ làm người ta cả kinh.

Đoạn Thủy trúc trên tay Diệp Trùng này tổng cộng có năm đốt, cẩn thận rút trủy thủ ra, vót một đoạn đốt trúc, chất lỏng hơi xanh bên trong tỏa ra mùi thơm thoang thoảng đặc hữu của Thủy trúc, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, Diệp Trùng lập tức trút tất cả vào miệng.

Vẫn chưa đã sướng, chép chép miệng, mùi vị này so với thức uống của mấy tiệm nước đó còn tốt hơn nhiều, mát lạnh thơm dịu, như uống cam lộ. Đối với loại người thích đồ ăn ngon như Diệp Trùng mà nói, nước của Thủy trúc chính là trân phẩm khó có được. Nhưng hân không tiếp tục thưởng thức nước của Thủy trúc, mà cẩn thận treo bốn đoạn còn lại lên eo.

Vô luận là lúc nào, điều độ đều rất quan trọng.

Nhắm mắt, Diệp Trùng chớp mắt một chút. Điều tốt lớn nhất ở trong khu rừng rậm này chính là người không cần lo lắng có bất cứ thứ đại loại như côn trùng, động vật nào sẽ tập kích trong khi người đang ngủ.

Nơi này là mảnh đất tử vong của động vật.

Hai tiếng sau, Diệp Trùng mở mắt, đứng dậy hoạt động một lượt. Một mỗi toàn thân biến mất sạch, hần hiện giờ trần đầy tinh lực.

Ngày thứ mười lăm, Diệp Trùng đã thích ứng vô cùng. Hần hiện giờ có thể vừa nhìn thì phân biệt được loại thực vật nào có nguy hiểm hay không, chỗ nào nguy hiểm. Mà túi lá trên người hần gần như đầy hết, bên trong toàn bộ là một số thứ mà hần cho là trước mắt có ích cho mình, hần không hề thu thập mấy thực vật điều bồi hiểm có mà quý giá đó.

Trong mắt hần, có quý giá hơn mà nếu không thể có trợ giúp cho mình, vậy không cần phải vì nó mà lãng phí một vị trí có hạn.

Thu hoạch lớn nhất của Diệp Trùng là ngày thứ mười tám.

Hần cẩn thận tiến tới trước, không dám có bất cứ sơ suất nào. Đột nhiên, dưới chân giống như đạp phải vật cứng gì đó. Diệp Trùng hơi kinh ngạc. Mặt đất của khu rừng rậm này có một lớp lá mục dày cộm, mềm mại vô bì, đạp trên mặt đất giống như đạp lên trên bọt biển vậy. Trước lúc này, hần chưa từng đạp được bất cứ vật cứng nào, cho dù là một khối nham thạch.

Xác định xung quanh không có nguy hiểm trước. Diệp Trùng cẩn thận ngồi chồm hổ xuống, rút trủy thủ ra, cẩn thận lật lá mục, cảnh khô dưới chân ra.

Một góc của một vật hơi lộ ra trong đám lá mục làm đầu óc Diệp Trùng bị đoán mạch trong nháy mắt, rồi lập tức bị sự mừng rỡ như thủy triều nuốt chửng. Động tác trên tay càng lúc càng nhẹ nhàng. Dáng vẻ Diệp Trùng hiện giờ giống như sợ dọa cái gì đó. Bình điều bồi! Nơi này lại có bình điều bồi. Cẩn thận lấy ra cái bình điều bồi xinh xắn này, đây chắc là bình điều bồi điều bồi sư mang theo bên mình, công năng cực kỳ có hạn. Nhưng phát hiện kinh người này đã làm Diệp Trùng mừng phát điên lên rồi.

Bình điều bồi kiểu xách tay, Diệp Trùng máy động trong lòng, tiếp tục đào phía dưới. Nhưng hần đã thu trủy thủ lại, mà dùng một cành cây để đào. Trủy thủ quá sắc bén, nếu như một khi không cẩn thận làm hư thứ gì đó, vậy hần hối hận cũng không kịp.

Phía dưới quả nhiên có đồ!

Một bộ hài cốt người. Y phục và thi thể đã hoàn toàn không còn nhìn thấy, chắc là đã mục rửa sạch rồi, xem ra người này đã chết rất nhiều năm. Bên cạnh xương trắng, rơi vãi vài món vật đựng điều bồi mà điều bồi sư thường mang theo bên người, còn có vài món trang sức kim loại.

Đây chắc là một điều bồi sư, Diệp Trùng thầm suy đoán trong lòng. Ánh mắt của hần nhìn chằm chằm mấy vật đựng điều bồi đó, mà không hề chú ý tới mấy món trang sức kim loại đó.

Nếu như một người hiểu hang có ở đây, nhìn thấy mấy món trang sức này nhất định sẽ phát cuồng. Dây chuyền bạc phi tuyến có khảm Thiên Diệu thạch, nhẫn do tròn một khối Hắc Phách ngọc chạm trổ mà thành, v.v... Mỗi món đều là bảo vật vô giá, từ chỗ này có thể thấy được địa vị lúc còn sống của người chết nhất định khá cao quý. Nhưng trong mắt Diệp Trùng, mấy thứ này cộng lại vẫn chưa giá trị bằng mấy món đồ đựng điều bồi đó.

Nhìn mấy đồ đựng điều bồi được đóng kín, Diệp Trùng lại có chút do dự.

Ai cũng không biết bên trong rốt cuộc là cái gì. Diệp Trùng biết, ở cổ đại, điều bồi sư căn bản đều mang theo mình một vài lợi khí phòng thân, mấy vật phẩm phòng thân này, cái nào cũng cực kỳ lợi hại, giống như Lam dịch hỏa, chỉ cần dính một chút, vậy thì không chết không ngưng.

Lỡ như trong này là thứ như vậy, không biết nông sâu mà tùy tiện mở ra, hậu quả khó mà dự liệu.

Chỉ lưỡng lự vài giây, Diệp Trùng liền quyết định mở ra. Hần quá cần mấy món đồ đựng điều bồi này.

Hần cầm lấy đồ đựng đầu tiên, đồ đựng niêm phong cực kỳ tốt. Nhưng niêm phong có tốt hơn, trải qua mấy trăm năm, xác suất thứ bên trong vẫn còn hữu hiệu cực kỳ nhỏ.

Cẩn thận mở nắp bình, bên trong chứa bột phấn màu đỏ sậm non nửa bình, trong không khí bốc lên mùi chua cay nhàn nhạt.

Đây là cái gì? Diệp Trùng có chút nghi hoặc, hẳn không cách nào đưa ra được phán đoán. Nghĩ một lát, Diệp Trùng cẩn thận trút một chút bột phần màu đỏ lên phiến lá to dày của một cây Hậu lệ trà.

Vài tiếng đồm độp nhẹ tới mức không thể nghe thấy.

Trong nháy mắt, một làn khói nhẹ gất mũi, cây Hậu lệ trà này lập tức dùng tốc độ kinh người mau chóng khô quắt lại. Không tới một giây, một cây Hậu lệ trà vừa rồi hãy còn sinh trưởng cực kỳ tươi tốt đã không còn thấy chút nước nào. Rắc, thân cây khô quắt không sao chịu nổi trọng lượng của thân cây, nứt vỡ ra. Từ chỗ nứt vỡ, Diệp Trùng nhìn thấy cả thân cây giống như từng bị sưởi qua trong sa mạc vậy, mất đi tất cả nước.

Thuốc khử nước cực mạnh! Thoát thủy xích sa (cát đỏ khử nước), cái tên này giống như một tia chớp, đột ngột chiếu sáng đầu óc Diệp Trùng.

Diệp Trùng lập tức cẩn thận đóng bình lại. Dáng vẻ đó giống như trong cái bình này chứa bảo vật vô giá vậy, chỉ sợ rớt ra một hạt. Nuốt nước miếng ừng ực, với sự trấn định của Diệp Trùng cũng không khỏi co thắt trong lòng.

Thuốc khử nước thật bá đạo!

Thoát thủy xích sa, có thể làm ra thuốc khử nước, có mùi chua cay, thuộc vào bí phương độc môn của Yên Lưu hệ.

Đây chính là Thoát thủy xích sa có ghi chép trong con chip, nhưng phương pháp chế tạo nó lại không có giới thiệu. Một loại thuốc khử nước mà Quân phong tử miêu tả sơ sài lại là một thứ khủng bố thế này. Diệp Trùng tin rằng, chỉ cần Thoát thủy xích sa lượng cực nhỏ thì đủ biến một người thành xác khô.

Trong con chip còn ghi chép phương pháp sử dụng Thoát thủy xích sa. Trước khi sử dụng nó cần trét lên bàn tay của người sử dụng một lớp keo dày cộm. Phương pháp chế tạo loại keo này rất đơn giản, nó cần chất dịch của Thấp Hộc Thụ, thêm vào phần hoa của Mi Lan Quế, rồi lại thêm Cúc Hương Chi, trộn lẫn lại thì có thể chế thành. Loại keo này trong suốt không màu, hơi mang theo chút mùi thơm, trét lên tay, có thể hình thành một lớp màng, cách ly tay với Thoát thủy xích sa, từ đó đạt được mục đích bảo vệ người sử dụng.

Phạm vi sử dụng của loại keo này rất rộng, việc sử dụng rất nhiều loại vật phẩm điều bởi có sức sát thương mạnh mẽ đều cần dùng tới nó. Vô luận là Thấp Hộc Thụ hay là Mi Lan Quế, Cúc Hương Chi, Diệp Trùng đều từng thấy trong khu rừng rậm này.

Chẳng lẽ tên này là người của Yên Lưu hệ? Nhìn đồng xương trắng trên đất này, Diệp Trùng thầm đoán, ánh mắt lại không khỏi liếc mấy bình đựng khác.

Cẩn thận mở mấy bình đựng khác, thứ bên trong đều đã biến chất, mất hiệu lực. Chỉ có Thoát thủy xích sa do nguyên nhân niêm phong tốt mà bảo tồn được. Nhưng Diệp Trùng đã không để ý mấy thứ này, thứ hắn để ý là mấy đồ đựng điều bởi này. Có mấy đồ đựng điều bởi này, hẳn hoàn toàn có thể chế tạo một vài vật phẩm điều bởi đơn giản.

Dù rằng công năng của đồ đựng cực kỳ có hạn, nhưng tài nguyên phong phú ở chỗ này đủ làm cho trong đầu Diệp Trùng hiện lên vô số phương án. Ở địa phương khác, thực vật quý hiếm của nơi này nhiều tới mức đếm không xuể.

Diệp Trùng thậm chí dùng nước của Thủy trúc một cách xa xỉ để rửa mấy đồ đựng điều bởi này. Đối với bình Thoát thủy xích sa đó, Diệp Trùng lại mang nó niêm phong trở lại, đây chính là đồ tốt.

Liếc nhìn xương trắng trên đất, do dự một lát, Diệp Trùng vẫn sửa sang nó lại.

Lúc này, Diệp Trùng mới chú ý tới mấy món trang sức kim loại đó.

Chú thích: (1) Nguyên văn là 50 giờ, bỏ bớt số 0.

361. Chương 361: Khu Rừng Nguy Hiểm (3)

Hình dáng của mặt dây chuyền khá đặc biệt, giống như một làn khói nhẹ, lại giống như nước chảy, vây quanh viên Thiên Diệp thạch đó, có đôi chút cảm giác như thật như ảo, tay nghề cực kỳ tinh xảo, làm người ta phải khen ngợi. Nhưng đáng tiếc, thẩm mỹ quan của Diệp Trùng vẫn chưa đạt tới cảnh giới này, trong cái nhìn của hắn, cái này thuộc vào điển hình hào nhoáng trống rỗng.

Thứ thật sự hấp dẫn sự chú ý của Diệp Trùng là cái nhẫn Hắc Phách ngọc đó, chính xác mà nói, phải là viên châu màu đen khảm trên cái nhẫn Hắc Phách ngọc đó. Viên ngọc đen với màu đen tuyền không có chút tì vết, người bình thường có lẽ cho rằng đây là loại ngọc thiên nhiên làm cảnh gì đó, nhưng nó lại không phải. Diệp Trùng nhận ra viên ngọc này, nó là quả của Hắc lạc yên thụ, gọi là yên châu. Hắc Phách ngọc là một loại đá quý cực kỳ hiếm có, nhưng so với Yên châu, giá trị hai thứ hoàn toàn không thể so sánh.

Trong con chip của Quân phong tử, Hắc lạc yên thụ được quy vào chủng loại thực vật đã bị tuyệt diệt. Một cây Hắc lạc yên thụ chỉ cho ba trái Yên châu, từ điểm này có thể thấy được mức độ hiếm có của Yên châu.

Trong mắt người bình thường, Yên châu chẳng qua chỉ là một viên ngọc màu đen bình thường, nhưng trong mắt điều bồi sư, nó lại là bảo vật vô giá không hơn không kém. Yên châu gần như là khắc tinh của tất cả các loại thuốc mê, đương nhiên, là gần như, trong ghi chép của Quân phong tử, có ba loại thuốc mê vẫn có thể gây thương hại cho người đeo Yên châu, “Tự Hoan” (Tựa như ảo) của Thiên hệ, “Băng” của Hàn Minh lưu, “Phù sinh túy” (Cơn say kiếp phù du) của Cửu gia. Nhưng cho dù ba loại thuốc mê cao cấp nhất này, Yên châu vẫn có thể làm giảm hiệu năng của chúng.

Chiến đấu giữa điều bồi sư, luôn im hơi lặng tiếng, không có động tác kịch liệt, không có biến hóa hoa lệ, nhưng sự hung hiểm trong đó, so với chiến đấu quang giáp, quyết đấu tay đôi đều không hề thua kém. Động tới là sống chết, thường là trong vòng vài giây thì sẽ kết thúc. Chính như thế, đã khóa lên bọn họ một lớp áo ngoài thần bí. Nhưng sự tàn khốc của nó, trong mắt người bình thường giống như ác mộng. Thí dụ như người chết bởi Thoát thủy xích sa, nó sẽ biến thành một cái xác khô thật sự, một cái xác khô không có bất cứ tí nước nào.

Đây là một lĩnh vực thần bí, hiếm có người biết.

So ra, điều bồi sư của năm thiên hà lớn lại hoàn toàn là học giả. Bọn họ chỉ nghiên cứu tri thức, bình hòa hơn nhiều.

Tất cả tri thức của Diệp Trùng đối với lĩnh vực này đều là có được từ chỗ Quân phong, đối với hắn mà nói, đây cũng là một loại tri thức về mặt lý luận. Nhưng hắn sử dụng thuốc mê lần này mới thật sự phát hiện ra sự cường đại của điều bồi sư. Nếu như không phải sự giúp đỡ của mấy viên Dạ Mê đó, hắn tuyệt đối chống đỡ không nổi. Trong im hơi lặng tiếng, người đột nhiên xếp lớp ngã xuống, tuyệt đối đủ chấn động nhân tâm.

Thuốc thuộc loại thuốc mê là vật phẩm có tính công kích của điều bồi sư mà Diệp Trùng thể hội sâu sắc nhất, với thân thủ của hắn, vẫn bị Quân phong tử dễ dàng đánh gục. Giá trị của cái nhẫn Hắc Phách ngọc - Yên châu này không nói cũng rõ. Hơn nữa nó có thể làm cho Diệp Trùng càng thêm tự nhiên sống trong khu rừng rậm này.

Hắn lập tức đeo cái nhẫn Hắc Phách - Yên châu này lên, dây chuyền bạc phi tuyến, Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn đeo nó lên. Đối với những thứ linh tinh khác, Diệp Trùng quả thật không tìm thấy bất cứ vật phẩm có giá trị nào, liền mang chúng chôn xuống cùng với bộ xương trắng đó.

Phát hiện lần này, là điểm ngoặt của cuộc sống gian khó trong khu rừng rậm của Diệp Trùng.

Có nhẫn Hắc Phách ngọc - Yên châu, hắn hoàn toàn không cần lo lắng mấy thứ khí độc, chất khí có tính mê hoặc do loại thực vật nào đó thả ra trong khu rừng rậm. Mấy món đồ đựng điều bồi tuy công năng đơn giản, nhưng vẫn có thể mang lại tiện ích cực lớn cho Diệp Trùng.

Tài nguyên ở chỗ này phong phú vô cùng, hắn có đủ nhiều các lựa chọn.

Túi lá vốn dĩ chứa các loại nguyên liệu lập tức bị vô số chế phẩm điều bồi thay thế. Có thuốc trị thương hiệu quả trong trị thương, thuốc giải độc, thuốc đuổi côn trùng, thuốc mê mạnh, chế phẩm điều bồi có thể

che giấu mùi vị thân thể hần, v.v... Diệp Trùng hoàn toàn không đắn đo mấy loại chế phẩm điều bồi này có quý giá hay không, hần chiếu theo nguyên tắc nhu cầu là trên hết để lập ra phương án điều bồi.

Hần còn chế ra lượng lớn viên thức ăn, viên thức ăn là vật phải mang theo khi ra ngoài của điều bồi sư cổ đại, nó do nguyên liệu điều bồi có thể ăn được, có năng lượng cao, nhiệt lượng cao chế thành, có thể được cơ thể con người hấp thu hữu hiệu. Nó tương đương với chất dinh dưỡng, là một loại dự trữ thức ăn. Nguyên liệu có thể chế tạo viên thức ăn ở nơi này cực nhiều, Diệp Trùng đều chọn thứ tốt nhất, thí dụ như Hoàng lựu quả, Diệp Trùng chế ra viên thức ăn tới tận hai túi lá, có thể duy trì cho hần sử dụng trong hai tháng.

Nơi này là thiên đường của điều bồi sư, Diệp Trùng không khỏi cảm khái trong lòng, nếu như có thể có một phòng thí nghiệm ở nơi này, bên trong trang bị đầy đủ đồ dùng thí nghiệm, đó phải là một việc hạnh phúc biết bao.

Từ ý nghĩa nào đó, Diệp Trùng kỳ thật có đặc tính của người nghiên cứu khá sâu.

Đột nhiên nghĩ tới bộ xương trắng đó, bất giác, trong lòng Diệp Trùng không khỏi sinh ra vài phần kính trọng.

Thời gian trôi qua cực nhanh, đặc biệt là dưới tình huống có việc để làm. Diệp Trùng đã yêu thích chỗ này, nơi này không có tranh đấu, lại có vô số tài nguyên, nơi này giống như chôn giấu vô số bảo tàng chưa biết, đang chờ hần khai quật. Mấy ngày này, trình độ điều bồi của Diệp Trùng tiến bộ vượt bậc, đương nhiên, cùng với thành tựu này chính là số lượng thực vật Diệp Trùng làm hư.

Không có vị điều bồi sư nào có thể giống như Diệp Trùng, có nguyên liệu điều bồi quý giá nhiều thế này tùy hần phung phí.

Đối với khu rừng rậm này, Diệp Trùng càng lúc càng tự nhiên. Điều duy nhất làm Diệp Trùng khá đau đầu lại là vấn đề phương hướng, hần tới giờ vẫn không sao tìm thấy phương hướng chính xác trong khu rừng rậm um tùm gió thổi không lọt này.

Hần mỗi ngày đều không ngừng tiến tới trước, tuy nhiên, hần cũng không xác định mình đang tiến tới trước, nói không chừng, hần đang đi vòng vòng. Túi lá trên tay, cái nào cũng nặng chình chịch, nhưng trọng lượng này đối với Diệp Trùng mà nói, thực sự không coi là gì, không ảnh hưởng tới hành động của hần chút nào.

Không biết có phải là mấy ngày này vẫn luôn dùng trái cây thực vật, hay là nguyên nhân mấy ngày này không có ánh mặt trời chiếu tới, làn da của Diệp Trùng trở nên trắng trẻo hơn. Thể hình cao dài, gầy ốm, làn da trắng trẻo càng hiện rõ thanh tú nho nhã. Nếu như Thương bây giờ nhìn thấy Diệp Trùng, nhất định sẽ ngạc nhiên. Nhưng bản thân Diệp Trùng không hề có bất cứ cảm giác gì với vẻ ngoài của mình.

Toàn thân treo đầy túi lá, tay phải cầm một cây mâu gỗ vót đầu, Diệp Trùng xem ra giống một người hoang dã. Ngọn mâu này là do Thiết trầm mộc chế thành, hôm đó Diệp Trùng đã mừng rỡ phát hiện một cây Thiết trầm mộc có tuổi trên năm trăm năm.

Cây Thiết trầm mộc này cao ước một trăm năm mươi mét, thân cây mười hai, mười ba người cùng ôm mới có thể ôm hết. Dáng vẻ Thiết trầm mộc kỳ lạ phi thường, mỗi cành cây của nó đều thẳng tắp, giống như sức người điêu khắc mà thành, bắt đầu từ tầng thấp nhất, cứ cách 30 cm thì sẽ có một cành ngang, cành ngang thấp nhất là ngắn nhất, lên cao thì dài dần ra, mấy cành ngang này xếp thành hình xoắn ốc. Nhìn từ xa, giống như trên một cái cột thô to, tròn trịa, cành ngang tạo thành bậc thang xoay tròn đi lên.

Chất gỗ của Thiết trầm mộc cứng rắn vô cùng, là loại gỗ đã biết cứng rắn nhất. Mấy cành ngang này, cành thấp nhất là cứng nhất, cành ngang chỉ dài có hai mét đó liền bị Diệp Trùng chọn trúng. Nếu như không phải thanh trủy thủ đồ của Diệp Trùng sắc bén vô bì, muốn cắt cành ngang này xuống thì khó khăn vô cùng. Diệp Trùng từng thử qua, cành ngang ở thấp nhất này, hần lại không cách nào bẻ gãy bằng tay không được, điều này làm hần cả kinh. Ngay cả khi dùng trủy thủ cắt, loại cảm giác trúc trắc vô bì đó cũng là lần đầu tiên Diệp Trùng gặp phải.

Ngoài sự kinh ngạc, Diệp Trùng cũng không khỏi mừng rỡ, vũ khí do thứ cứng rắn thế này chế thành nhất định tốt vô cùng. Diệp Trùng bỏ ra cả một ngày thời gian, chế nó thành một ngọn mâu. Đột nhiên nhớ tới đường vân xoắn ốc được khắc trên cây mâu nhìn thấy ở Tang gia thôn, không chỉ có thể chống trơn trượt,

mà lại có thể dùng nó để tăng sự ổn định trong quá trình ném nó đi. Diệp Trùng lại tỉ mỉ khắc đường vân xoắn ốc trên cả thân mâu.

Thành phẩm cuối cùng làm Diệp Trùng vừa ý vô cùng, thân mâu đen nhánh không hề bắt mắt, đường vân xoắn ốc nhỏ dày chính tề, có quy tắc. Hai bên mũi mâu dẹt, mỗi bên phân bố ba rãnh máu sâu cạn khác nhau. Cả cây mâu gỗ đen thui, nhưng nếu như tỉ mỉ thì sẽ phát hiện mũi mâu đen tới mức giống như mực đậm.

Thứ khu rừng rậm này không thiếu nhất có lẽ chính là thực vật có kịch độc. Diệp Trùng từ trong năm loại thực vật kịch độc, rút ra chất dịch của chúng, chế thành một loại độc hỗn hợp, độc tính của nó mãnh liệt, là kiến huyết phong hầu thật sự. Diệp Trùng tin rằng, độc tính của loại độc hỗn hợp này tuyệt không thua kém mấy loại kịch độc đỉnh cấp được ghi chép trong con chip.

Mũi mâu của ngọn mâu gỗ này bị Diệp Trùng ngâm đi ngâm lại trong loại độc hỗn hợp này không dưới năm mươi lần. Đối với vũ khí giữ mạng của mình, hắn có đủ kiên nhẫn. Không ngờ chất độc hỗn hợp trong suốt không màu sau khi gặp phải Thiết trầm mộc lại biến thành đen như mực, may mà bản thân Thiết trầm mộc là đen, mũi mâu ngược lại cũng không nổi bật.

Thanh mâu gỗ này là hung khí thật sự, cho dù là Diệp Trùng cũng phải sử dụng cẩn thận. Nếu như bản thân hắn không cẩn thận bị mũi mâu rạch rách da, vậy cũng chỉ có toi đời. Sự mãnh liệt của loại độc tính này, căn bản không kịp uống thuốc giải độc, hơn nữa Diệp Trùng cũng không biết loại thuốc giải độc nào có thể có tác dụng với nó.

Để cẩn thận, Diệp Trùng dùng túi lá bao mũi mâu kỹ càng, mỗi lần sử dụng cũng cẩn thận vô cùng.

Độ lớn của khu rừng rậm này vượt xa ý liệu của Diệp Trùng. Diệp Trùng đã đi bộ được một tháng, vẫn không thấy điểm cuối cùng. Đương nhiên, trong đó cũng có nguyên nhân hắn không biết phương hướng, nhưng cho dù là thế, phạm vi hoạt động của hắn đã rất lớn rồi.

Trên eo lại nhiều thêm bảy cái gai gỗ màu lam, mấy cái gai gỗ này, mỗi cái dài chừng hai mươi cm, có chút giống tên lông vũ. Đây là do bữa trước Diệp Trùng không cẩn thận đụng phải một cây Khí nang xuy tiễn đằng (Dây leo thối tên có túi khí), bảy cái gai gỗ này chính là lễ vật tặng hắn. Nhưng bảy cái gai gỗ này suýt nữa đã lấy đi mạng của hắn, túi rỗng bên trong gai gỗ của Xuy tiễn đằng chứa một loại thuốc gây ảo giác cực kỳ mạnh, nó là một loại độc tố thần kinh, sẽ làm cho tinh thần người ta hỗn loạn, từ đó dẫn tới hành vi thất thường.

Ở địa phương nguy cơ mai phục tứ bề này mà hỗn loạn tinh thần thì chỉ có một con đường chết.

May mà về sau, Diệp Trùng cũng không còn gặp phải nguy hiểm gì.

Dần dần, Diệp Trùng dần cảm phát hiện, cây cối ở vị trí hiện giờ của hắn so với lúc đầu thì thưa thớt một chút, phát hiện này làm tinh thần hắn phấn chấn.

Có lẽ, phương hướng của mình không hề sai!

362. Chương 362: Hẻm Núi (1)

Đi men theo đá vách, nhám thạch dư ra hướng lên trời ở phía trên ngăn che ánh sáng mặt trời, râm mát vô cùng. Thỉnh thoảng có nước từ thấm ra lớp nhám thạch, rơi trên mặt hắn, mát lạnh.

Nơi này không có chút dấu vết có người hoạt động qua. Thật ra chính là ở trong khu rừng rậm cũng tuyệt khó nhìn thấy dấu vết con người hoạt động. Vị tiền bối phái Yên Lưu đó, nghĩ chắc cũng là tiến vào khu rừng rậm mấy trăm năm trước. Độ cao chỉ số nguy hiểm của khu rừng rậm đó hoàn toàn có thể gọi là vùng đất tử vong. Dù thân thể của người có mạnh mẽ hơn, nếu như không biết điều bồi, ở trong khu rừng rậm này cũng tuyệt khó thoát chết. Điều bồi sư tuy có khả năng phân biệt ra mấy thực vật nguy hiểm đó, nhưng với thân thể yếu ớt của bọn họ, muốn tránh Thủ vồng tông, Khí nang xuy tiễn đằng, loại tỉ lệ đó, nhỏ tới mức gần như có thể không tính tới. Ngay cả lão phái Yên lưu có Yên châu, không phải cũng chết ở chỗ này sao?

Đối với việc mình hiện giờ vẫn còn sống, Diệp Trùng cảm thấy may mắn vạn phần. Trong lòng hắn không khỏi cảm kích Quán phong tử vô cùng, nếu như không phải là nàng ta, vậy hiện giờ mình chỉ e đã thành một đồng xương trắng rồi.

Rong rêu trơn ẩm ở vách núi trên đỉnh đầu tỏa ra mùi vị ẩm mốc.

Đi men theo đáy vách tuy là một phương pháp ngu ngốc, nhưng vô nghi là phương pháp an toàn nhất. Mấy ngày này, làm thế nào phân biệt phương hướng ở trong khu rừng rậm vẫn luôn là vấn đề làm Diệp Trùng đau đầu nhất.

Đi một mạch ba ngày, không cần suy nghĩ vấn đề phương hướng, tốc độ tiến tới của Diệp Trùng bỗng nhanh hơn. Chạy hết toàn lực, hắn giống như một con báo săn nhanh nhẹn, vĩnh viễn không biết mệt mỏi.

Vác cái mâu gỗ, hai đầu cái mâu gỗ treo hai cái túi lưới khá lớn, đáng thương cho cây hung khí không hơn không kém này, lúc này lại chẳng qua chỉ là một cái đòn gánh. Túi lưới tự nhiên không phải là thứ mà loại người có thủ nghệ thô lậu tới mức không có giới hạn như Diệp Trùng có thể dệt được. Nó là một loại thực vật dây leo gọi là Địa thanh la, chúng mọc trên mặt đất, lan rộng ra xung quanh có dạng lưới, Diệp Trùng dùng nó làm túi lưới. Trong túi lưới tự nhiên là chiến lợi phẩm mấy hôm nay của Diệp Trùng, các loại đồ điều bồi, không chỉ nhiều chủng loại, hơn nữa phân lượng nhiều. Thu hoạch của Diệp Trùng vẫn không chỉ có thế, hắn còn phát hiện bốn loại thực vật không có trong con chip của Quán phong tử, hắn đã thu thập vật mẫu, lưu giữ để phân tích sau này.

Trong xương tủy, Diệp Trùng vẫn có đủ tinh thần nghiên cứu.

Ngày thứ ba, hắn cuối cùng đã có phát hiện. Nhìn vết nứt trước mặt, Diệp Trùng dừng bước.

Một vết nứt men theo vách núi ngoằn ngoèo đi xuống, lối vào của vết nứt cực kỳ hẹp, chỉ không tới năm mét. Vết nứt này thông tới chỗ nào? Ai cũng không biết. Đường nhiên, điều Diệp Trùng hy vọng nhất là nó có thể làm hắn rời khỏi khu rừng rậm này.

Khu rừng rậm này là thiên đường của điều bồi sư, nhưng đối với Diệp Trùng thiếu công cụ mà nói, vô nghi là tương đương với một người đẹp toàn thân trần trụi, lẳng lơ vô bì đứng trước mặt mà cười mê hoặc với mình nhưng mình lại không thể đánh ngã được. Với lại, mỗi ngày lo ngay ngáy, cẩn thận từng li, cho dù là thần kinh dẻo dai như hắn cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu. Đối với mấy quả tươi ở trong này, vừa bắt đầu ăn cũng cảm thấy dư vị bất tận, nhưng ăn nhiều, trong miệng lại nhạt nhách. Đáng tiếc, khu rừng rậm này trừ mình ra, ngay cả kiến cũng không thấy một con.

Chỉ do dự ba giây, Diệp Trùng đã định tiến vào.

Tiến vào khe hở, bên trong rộng mở trong sáng. Trong này nào là khe hở gì đó, đây hoàn toàn là một hẻm núi lớn. Lối vào hẻm núi có hình một cái phễu ngược, vừa đúng là chỗ hẹp nhất của lối vào.

Diệp Trùng giống như đi vào một thế giới hoàn toàn bất đồng.

Xích nham màu đỏ sẫm, quái thạch lờm chờm, trong hẻm núi chỗ nào cũng thấy, màu đỏ sẫm hoặc đậm hoặc nhạt giống như nhiễm máu vậy. Hoang vắng không có chút sinh cơ nào. Không có bất cứ cây cối nào, vắng lặng như tờ. Không giống với khu rừng rậm ẩm ướt vừa rồi, nơi này khô ráo dị thường, không khí cũng có chút nóng bức, cảm nhận không được bất cứ hơi nước nào.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Trùng chính là sờ Thủy trúc treo trên lưng, xác nhận lượng mang theo đủ mới thở phào một hơi.

Sắc mặt trở nên ngưng trọng, nơi này tại sao đều lộ ra vẻ bất đồng dị thường. Diệp Trùng bỏ hai cái túi lưới ở hai đầu mâu gỗ xuống, quán trên người mình.

Sự chú ý tập trung ở trên không, mâu gỗ bị hắn cầm trên tay, bước đi tới trước chậm, nhẹ có sức. Nham thạch cứng rắn dưới chân ngược lại làm cho cảm giác không tồi, thích hợp cho phát lực, ứng biến. Mấy ngày này, lớp lá mục mềm mại trong khu rừng rậm làm bước chân Diệp Trùng vẫn luôn nhẹ thênh, lần này rốt cuộc có cảm giác chân đạp lên đất thật rồi.

Theo sự tiến tới không ngừng, Diệp Trùng mới phát hiện nơi này còn có sự tồn tại của cây cối, ở bóng râm của một số nham thạch, thường sẽ mọc rêu. Mà nước rỉ ra từ lớp đá cũng có thể bổ sung lượng nước tiêu

hao cho hần, tuy mùi vị của nó so với nước của Trúc thủy thì tệ hơn nhiều.

Năm km, Diệp Trùng ước đoán khoảng cách hiện giờ cách lối vào hẻm núi một cái. Xuất phát từ sự cẩn thận, năm km này tốn của Diệp Trùng cả năm giờ đồng hồ.

Sắc trời dần dần tối lại, bóng đêm đã tới.

Đêm tối không hề mang lại khó khăn quá lớn cho Diệp Trùng, ánh mắt nhạy cảm của hần chỉ cần một điểm sáng nhẹ thì có thể nhìn rõ ràng. Diệp Trùng không hề vì nguyên nhân bóng đêm tới mà dừng lại, hần vẫn tiếp tục tiến tới trước.

Dường như nơi này không hề có động vật nguy hiểm gì, trong lòng Diệp Trùng không khỏi thầm thở phào, đối với hần mà nói, là một tin tức khá tốt.

Vách đá màu đỏ sẫm trong sắc đêm đen thui giống như một con quái thú đang ngủ. Bầu trời hẻm núi sao tím lấp lánh, đây là một đêm trong sáng.

Đột nhiên, Diệp Trùng sinh ra vài phần cảm giác như đã qua mấy đời. Những ngôi sao xem ra giống như kim cương hiện giờ lại càng thêm sáng hơn trong vũ trụ. Nhưng không có sự quấy nhiễu của tầng khí quyển, chúng cũng mất đi sự linh động. Không lâu trước đây, mình vẫn còn điều khiển tàu vũ trụ tiên tiến, còn bây giờ, lại giống như người hoang dã, ở trong khu rừng rậm này tìm phương hướng.

Trong lòng cười khổ một tiếng, Diệp Trùng tiếp tục tiến tới trước. Phía trước là một góc rẽ, trên không, một khối nham thạch giống như bình phong đột nhiên nhô ra.

Chính ngay lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra!

Đột nhiên, trên khối nham thạch nhô ra ở trên không đó, sáng lên từng đốm sáng màu tím kỳ dị, giống như từng ngọn đèn màu tím được đốt sáng!

Đốm sáng màu tím to cỡ cổ tay liên tục sáng lên không ngừng. Chỉ trong chốc lát, trên khối nham thạch này liền bị dày đặc những đốm sáng màu tím bao lấy.

Ánh sáng tím yếu ớt không hề chói mắt, nhưng trong bóng tối lại rõ ràng như thế, làm người ta không sao bỏ qua sự tồn tại của chúng.

Ánh mắt của Diệp Trùng cực kỳ sắc bén, tuy việc đột nhiên xảy ra, nhưng hần vẫn nhìn rõ ràng. Trên khối nham thạch đó giăng đầy một loại sinh vật hình sao năm sừng giống như sao biển, mấy sinh vật đó hút dính trên nham thạch. Ánh sáng tím đó chính là do chúng phát ra, thật ra phải là từng ngôi sao năm cánh màu tím, nhưng do khoảng cách quá xa, trông giống như từng đốm sáng.

Không trừ trừ chút nào, Diệp Trùng co căng cú đầu bỏ chạy.

Ở trước mặt nguy hiểm không biết, cách làm an toàn nhất không phải đi tìm chỗ nguy hiểm của chúng, mà là cách xa chúng ra.

Diệp Trùng không nhìn thấy một màn kỳ dị sau lưng hần, vô số đốm sáng màu tím trôi nổi bay lên không. Nếu như nhìn kỹ thì sẽ ngạc nhiên phát hiện, mấy sinh vật toàn thân phát ra ánh sáng tím này thông qua tự xoay chuyển tốc độ cao của bản thân mà thu được động lực, năm cái xúc tu mềm của chúng giống như năm cái cánh quạt. Dưới sự tự xoay với tốc độ cao, thân thể của chúng xò ra, giống như một đĩa ánh sáng màu tím hình tròn, lại giống như lưỡi dao ánh sáng hình tròn màu tím trôi nổi trên không trung.

Một màn này, Diệp Trùng tự nhiên là không nhìn thấy, nhưng hần lúc này đã dùng hết sức lực để chạy.

Viu viu viu.

Sau lưng truyền tới một tiếng xé gió inh tai. Diệp Trùng quay đầu nhìn, lập tức suýt nữa thì hồn phi phách tán. Trời! Vô số lưỡi dao ánh sáng màu tím hình tròn dẹt lao tới đuổi theo mình giống như mưa. Số lượng mấy lưỡi dao ánh sáng màu tím này cực nhiều, tuyệt đối không dưới mấy trăm cái.

Tốc độ thật nhanh! Diệp Trùng vốn dĩ cho rằng tốc độ của mình đã đủ nhanh, nhưng hiện giờ mới biết cái gì gọi là chú sãi gặp thầy tu. Hần chạy đi vẫn chưa tới năm trăm mét thì đã bị đám sinh vật năm sừng này đuổi kịp.

Mồ hôi lạnh trong nháy mắt đã ướt toàn thân Diệp Trùng.

Sau đầu truyền tới một trận tiếng gió, dưới sự kinh hoàng, Diệp Trùng vội vàng lăn một vòng.

Bụp bụp bụp!

Khối nham thạch phía trước Diệp Trùng đã chịu tai ương! Không dưới mấy mươi lưỡi đao ánh sáng màu tím đánh trúng khối nham thạch này. Nham thạch cứng rắn ở trước mặt lưỡi đao ánh sáng màu tím này không có bất cứ năng lực chống chọi nào. Lưỡi đao ánh sáng màu tím không có ngoại lệ nào, dễ dàng chui vào trong khối nham thạch này, giống như đây không phải nham thạch mà chỉ là đậu hũ.

Nhìn thấy uy lực của những lưỡi đao ánh sáng màu tím này, mồ hôi lạnh của Diệp Trùng lại một lần nữa tuôn ra ào ạt. Không kìm chế được run một cái. Hắn rất rõ ràng, thân thể của mình có cường hãn thế nào cũng tuyệt không hơn được nham thạch, nếu như mấy lưỡi đao ánh sáng màu tím này đánh trúng mình, vậy hậu quả, chỉ nghĩ thôi thì đã làm người ta không lạnh mà run.

Ứng biến của Diệp Trùng cực nhanh, thất lưỡng dùng sức, bỗng từ trên đất bật lên.

Lại là mấy mươi lưỡi đao ánh sáng màu tím đánh trúng mặt đất chỗ Diệp Trùng vừa ở, chui sao vào trong lòng đất.

Giữa lúc sinh tử tồn vong, cảnh tượng xung quanh bỗng nhiên chậm lại. Tâm tình Diệp Trùng bình tĩnh lại, sự trấn định do trải qua vô số lần sống chết mang lại phát huy tới mức cực độ trong giờ phút này.

Mâu gỗ trượt vào trong bàn tay hắn, lưỡi đao ánh sáng đầy trời biến mất không thấy, trong mắt Diệp Trùng chỉ có vô số điểm sáng màu lam vận động với tốc độ cao. Diệp Trùng lại một lần nữa tiến vào tầm nhìn hình học đơn giản này.

Tuy hoàn cảnh hình học trong tầm mắt không coi là phức tạp, nhưng đây tuyệt đối là hoàn cảnh hình học có độ khó lớn nhất từ trước tới giờ của hắn. Điểm sáng vận động tốc độ cao, hắn không hề có thể xác định mình có thể đánh chính xác hay không. Mà mấy đoạn ngắn màu lam nhạt nhỏ bé đó càng không ngừng biến ảo phương vị, lúc hiện lúc mất, mang lại cho hắn phiền phức cực lớn trong việc nắm bắt mấy điểm sáng đó.

Thong thả mà bình tĩnh, trong giờ phút này, bộ não Diệp Trùng điên cuồng tính toán. Năng lực tính toán kinh người của hắn trong giờ phút này đạt tới đỉnh điểm, sự bình tĩnh cực độ và sự điên cuồng cực độ xen lẫn vào nhau, Diệp Trùng hoàn toàn vong ngã.

Ánh mắt lạnh lẽo, không thấy chút cảm tình nào, không có bất cứ âm thanh nào, Diệp Trùng giống như cỗ máy không có sinh mạng, thần tình trên mặt thờ ơ, không chút dao động.

Bước chân không ngừng đổi chỗ, mâu gỗ trên tay chính xác đến đáng sợ.

Một màn này, vô luận võ thuật gia nào nhìn thấy đều sẽ kinh ngạc không thôi.

Mỗi một võ thuật gia đã trưởng thành đều có phong cách chiến đấu của mình, hoặc mạnh mẽ, điên cuồng, hoặc kín kẽ bền bỉ, hoặc dồn dập, mênh mông, hoặc nguy dị khó đoán. Mà phong cách rõ ràng nhất của Diệp Trùng, cũng là sở trường của hắn chính là tính toán. Bình tĩnh, chính xác, hiệu suất vẫn luôn là thể hiện lớn nhất trong phong cách chiến đấu của Diệp Trùng.

Diệp Trùng hiện giờ chính là đang dùng biểu hiện hoàn mỹ nhất thuyết minh cho phong cách của mình.

Mâu gỗ thường là đi theo đường ngắn nhất, chính xác vô cùng đánh trúng từng lưỡi đao ánh sáng màu tím sắc bén vô bì đó.

Lưỡi đao ánh sáng trôi nổi trên không trút xuống như mưa, lưỡi đao ánh sáng màu tím do vận động tốc độ cao, vạch thành một chùm ánh sáng màu tím trong bóng tối. Bầu trời hém núi trong giờ phút này đón lấy một trận mưa sao băng màu tím. Mà hạch tâm trận mưa sao băng màu tím này bao phủ chính là thiếu niên cầm mâu này.

Lá cây ở đầu mâu gỗ đã sớm bị phá nát, mũi mâu đen như mực ở trong bóng tối ẩn đi không thấy. Chỉ có trong khoảnh khắc va chạm với lưỡi đao ánh sáng màu tím thì mới hiện hình. Dưới ánh sáng tím u ám, mũi mâu đen như mực càng thêm nguy dị.

Động tác đôi tay đã đạt tới nhanh nhất, đột nhiên công kích mãnh liệt thế này, Diệp Trùng giống như một cái lò xo trong khoảng khắc bị ép tới cực điểm. Con đường công kích ngắn gọn, tính toán bình tĩnh, lần này đã cứu Diệp Trùng một mạng.

Tiếng kêu rít chít chít vang lên khắp nơi, mâu gỗ của Diệp Trùng cũng gây ra thương hại khổng lồ cho mấy sinh vật kỳ dị này. Trên mặt đất xung quanh hắn, khắp nơi rơi vãi những thi thể của sinh vật thân mềm năm sừng này, ánh sáng tím trên người chúng đang từ từ ảm đạm. Sự mãnh liệt của độc tố trên mũi mâu của cây mâu Thiết trầm mộc này, cho dù loại sinh vật Diệp Trùng chưa từng thấy này cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Hồ hấp của Diệp Trùng trở nên gấp rút, thể lực của hắn đang mau chóng giảm xuống với tốc độ kinh người.

Một trăm ba mươi ba con! Đây là số lượng điểm sáng ngọn mâu trên tay hắn đánh trúng. Điểm sáng trên không đã giảm rất nhiều, nhưng năng lực học tập của loại sinh vật này cũng rất kinh người. Chúng lập tức thay đổi phương hướng tấn công, phương thức tấn công đường thẳng đơn thuần ban đầu bị bọn chúng bỏ qua. Chúng xoay chuyển về vòng xung quanh Diệp Trùng, nhưng không dễ dàng tấn công Diệp Trùng.

Sự thay đổi này làm áp lực của Diệp Trùng bỗng nặng nề thêm. Áp lực công kích luôn đạt tới cao nhất trước khi công kích, hắn cũng không biết mấy lưỡi đao ánh sáng màu tím này lúc nào sẽ rơi xuống. Hắn chỉ có tập trung sự chú ý, để phòng bị công kích có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Tiếng vèo vèo không ngừng bên tai, tiếng xoay chuyển tốc độ cao cắt xé kim loại gây nên áp lực to lớn với người khác.

Trong một lượt công kích vừa rồi, tốc độ tay của Diệp Trùng phát huy tới cực điểm. Tốc độ tay vượt quá 20Hz! Nếu như tốc độ tay này công bố ra, vô luận là năm thiên hà lớn, hay là thiên hà Hà Việt, đều ắt sẽ dẫn tới một loạt tiếng xuyết xoa.

Đáng tiếc Diệp Trùng không hề biết, tốc độ tay này là khái niệm gì.

Tới tận bây giờ, vô luận là võ thuật hay là điều bồi, hắn đều có kinh nghiệm giao lưu với người khác. Chỉ có phương diện điều khiển quang giáp, sau khi trải qua sự chỉ dẫn lúc đầu của Mục Thương, hắn gần như hoàn toàn dựa vào bản thân mà mày mò ra từ trong thực chiến.

Mấy sinh vật năm sừng này lại hiểu phối hợp chiến thuật!

Diệp Trùng không khỏi đau đầu vô cùng. Trên không ít nhất còn có hơn hai trăm con sinh vật loại này. Điều làm hắn cảm thấy bất ổn là gần một trăm con sinh vật năm sừng chui vào trong nham thạch và mặt đất lúc đầu giờ đây loạn choạng bò ra. Chúng giống như uống rượu say vậy, động tác non nớt ngây thơ nói không ra lời. Thêm vào thể hình nhỏ nhắn, chúng có vốn liếng làm vô số cô gái nghiêng ngả. Nhưng cảnh tượng này chỉ làm sắc mặt của Diệp Trùng chỉ càng thêm khó xem vài phần.

Mười mấy giây sau, mấy sinh vật năm sừng này nhao nhao bay lên, chỉ là dáng vẻ loạn choạng đó làm người ta hoài nghi chúng có rơi xuống hay không.

Đột nhiên, dư quang khóe mắt của Diệp Trùng quét thấy một thứ, bỗng nhiên tinh phần phấn chấn, một phương án tuyệt hảo trong thời gian cực ngắn xuất hiện trong đầu hắn.

Trên mặt đất, rơi vãi rất nhiều túi lá. Một cái lặn người khi nguy hiểm tới của Diệp Trùng vừa rồi trực tiếp làm cho hai cái túi lưới trên lưng rách ra, túi lá bên trong rơi ra đầy đất. Nhưng mỗi cái túi lá hắn đều gói cực kỳ kỹ càng, lại không có cái nào bị rách.

Ý Diệp Trùng chính là nhắm tới mấy túi lá này. Trong mấy túi lá này có ít nhất hơn ba mươi loại thuốc mê, thuốc ảo giác.

Cặp mắt nhìn chăm chăm khu vực trên không, lưỡi đao ánh sáng màu tím không ngừng vèo vèo xoay chuyển xung quanh hắn, bước chân Diệp Trùng im hơi lặng tiếng dịch chuyển.

Sinh vật năm sừng tuy thông minh, nhưng bọn chúng vẫn không cách nào hiểu được ý nghĩa những động tác Diệp Trùng đang làm.

Túi lá cách mình chỉ có ba bước, Diệp Trùng thăm mùng trong lòng, lại càng không dám sơ suất. Càng là tới gần khoảng cách thắng lợi, thường càng dễ đối mặt với thất bại, hắn không muốn mình chỉ thiếu một nắm đất mà đáp không nên núi cao.

Cảnh giác của hắn quả nhiên có tác dụng.

Viu!

Mười lăm cái lưỡi đao ánh sáng từ bốn phương tám hướng nhắm Diệp Trùng xông tới. Nếu như đứng ở phía trên thì sẽ phát hiện sự phối hợp của mười lăm lưỡi đao ánh sáng này tuy vẫn còn hơi thô, nhưng đã có chút bóng dáng của phối hợp chiến thuật.

Tuy chỉ có mười lăm lưỡi đao ánh sáng, nhưng uy lực của công kích lần này lại lớn kinh người.

Dùng hết toàn lực, mâu gỗ trên tay Diệp Trùng vẫn linh động như cũ, nhưng hắn lúc này đã ra khỏi trạng thái hoàn toàn vong ngã lúc đầu, vô luận là động tác hay là tính toán đều chậm đi một phần. Hắn chỉ đánh trúng bảy cái đĩa ánh sáng, né tránh được năm cái.

Ba vết máu xuất hiện trên người hắn, giống như lưỡi đao sắc lướt qua với tốc độ cao, chính bản thân hắn thể hội được sự sắc bén của năm cái xúc tu mềm mại khi sinh vật năm sừng xoay chuyển với tốc độ cao.

Mùi máu tanh nhàn nhạt lan tỏa trong không khí làm gần ba trăm cái lưỡi đao ánh sáng tự xoay chuyển với tốc độ cao đang trôi nổi lập tức trở nên có chút nhao nhao muốn động. Đây là lần đầu tiên công kích của chúng có hiệu quả, mấy sinh vật thông minh này trở nên nhốn nháo.

Nhưng lần tạm ngừng này của chúng lại cho Diệp Trùng cơ hội.

Không dám có chút trù trừ, Diệp Trùng lặn một cái về phía mấy túi lá đó.

Bộp bộp bộp.

Túi lá dẻo dai không sao chống được sự đè nén hết sức mình của Diệp Trùng, lập tức vỡ bung ra. Trong bóng đêm, bột phấn, khói sương vốn dĩ đủ màu hoặc xanh hoặc đỏ lúc này đây khó mà phân biệt được.

Các loại mùi vị trăm kỳ ngàn quái như ngọt, thơm, đắng, cay, v.v... lan trong không khí. Tất cả thuốc mê, thuốc ảo giác vì tăng mạnh uy lực, lúc thiết kế đều cho chút thành phần có thể làm cho tốc độ phát tán của chúng tăng lên.

Trong chớp mắt, lấy Diệp Trùng làm trung tâm, trong phạm vi bán kính năm mươi mét, khói sương bao phủ, nồng độ thuốc mê, thuốc ảo giác quý giá đạt tới mức thò tay không thấy năm ngón. Loại nồng độ này, mức độ xa xỉ này, tuyệt đối làm cho trái tim của bất cứ vị điều binh sư nào, trừ Diệp Trùng ra, điên cuồng chảy máu.

Hơn ba mươi loại thuốc mê, thuốc ảo giác cực mạnh, ta xem các người có thể chống được mấy loại? Thở ra một hơi, Diệp Trùng lạnh lùng thầm đoán trong lòng.

363. Chương 363: Hẻm Núi (2)

Ngay cả Diệp Trùng, cho dù có sự bảo hộ của Yên châu, trong đám sương khói này cũng hơi cảm thấy choáng váng.

Trong lòng thầm tự chắc lưỡi, được tính thật mạnh mẽ!

Hình tượng của Thương đột nhiên thoáng qua trong đầu hắn, hắn chắc là rất thích mấy thứ này. Nghĩ tới cá tính đáng ghét đó của Thương, đối với thủ đoạn càng nham hiểm, càng ưa thích.

Ài, lúc nào mới có thể nhìn thấy Mục Thương chứ? Trong sương khói, gương mặt cứng nhắc giống như nham thạch của Diệp Trùng lộ ra vài phần ảm áp, hắn lúc này đây, vô luận là ai nhìn thấy, cũng tuyệt khó mà liên hệ với cái gã lãnh khốc không có bất cứ dao động tình cảm nào đó. Diệp Trùng lúc này chẳng qua chỉ là một đứa trẻ lớn hoài niệm bạn bè.

Mấy tình cảm này chỉ thoáng qua rồi mất trên mặt Diệp Trùng, gương mặt đó của hắn lại khôi phục sự hồ hững xưa nay không đổi.

Ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát mấy sinh vật kỳ dị làm mình lâm vào hiểm cảnh này.

Khắp nơi trên mặt đất rơi vãi mấy sinh vật năm sừng này, có vài con vẫn đang sáng ánh sáng tím, có vài con ánh sáng tím toàn thân đã biến mất. Mỗi sinh vật năm sừng đều chỉ cỡ bàn tay, có hình sao năm cánh tiêu chuẩn, cơ thể cực kỳ mềm mại. Làn da màu tím sẫm trong bóng tối khó mà nhìn rõ, đây cũng là tại sao Diệp Trùng không phát hiện ra chúng. Chúng yên lặng nằm trên mặt đất, bụng ở chính giữa sao năm cánh nhấp nhô có tiết tấu, đáng yêu khó nói ra, hoàn toàn không có chút hung hãn vừa rồi. Mép năm cái sừng của chúng có một lớp chất sừng cực kỳ sắc bén, cứng rắn, dưới sự xoay chuyển tốc độ cao, lực sát thương cực kỳ kinh người.

Đối với sự hung hiểm vừa rồi, Diệp Trùng vẫn còn sợ hãi trong lòng, nếu như không phải mình phản ứng nhanh, chỉ sợ đã dữ nhiều lành ít. Loại sinh vật này lại thông minh bất ngờ, không biết đây là bản năng chiến đấu của chúng hay là trí tuệ mà chúng có, vô luận là loại nào, điều này đều làm cho sự nguy hiểm của chúng tăng lên tới một mức độ kinh người.

Không biết tính kháng thuốc của loại sinh vật này rốt cuộc là thế nào, nhưng Diệp Trùng không dám lấy tính mạng của mình để kiểm chứng. Nhặt lấy mâu gỗ, hấn bổ lên mỗi sinh vật hình sao năm cánh trên mặt đất một cái. Độc tính của mũi cây mâu gỗ quả nhiên bá đạo vô bì, chỉ cần vừa bị rạch da, cả con sinh vật lập tức trở nên đen thui, không chút động đậy.

Làm xong mọi thứ, Diệp Trùng mới cảm thấy mệt mỏi như thủy triều kéo tới, đôi chân nặng nề giống như đổ chì, mồ hôi thấm đẫm toàn thân, gió đêm thổi tới, lập tức lạnh căm căm.

Diệp Trùng không hề đặt mộng ngồi phịch xuống, bây giờ ngồi xuống không hề tốt cho sự khôi phục thể lực. Lê đôi chân nặng nề cực độ, hấn hoạt động từng chút một, trên thực tế, hấn hiện giờ mệt tới mức một ngón tay cũng không muốn cử động.

Cắn chặt răng, cố sức chống lại ý nghĩ mê người là lập tức nằm xuống. Diệp Trùng hoạt động tứ chi trong phạm vi nhỏ. Quả nhiên, nỗ lực này của hấn không uổng phí. Dần dần, sự đau nhức toàn thân vừa rồi giảm dần rất nhiều, hấn đã có thể cảm thấy thể lực đang khôi phục từng chút một. Hấn lúc này mới từ từ ngồi xuống, hít từng ngụm khí lớn.

Nửa giờ sau, Diệp Trùng đứng lên. Tinh thần hấn lúc này dồi dào, nào có nửa phần đáng vẻ mệt mỏi vừa rồi.

Tổng kết chiến đấu vừa rồi, Diệp Trùng bình tĩnh phân tích.

Trong này sẽ còn có gì? Không biết. Nhưng hấn tin rằng, trong này chắc sẽ không chỉ có một loại sinh vật. Hơn nữa, ai cũng không biết trong này rốt cuộc còn có loại sinh vật năm sừng này nữa hay không.

Xem ra mình thật sự không phải là một điều bồi sư hợp chuẩn, trong tiềm thức của hấn không hề mang điều bồi đặt cùng vị trí với võ thuật, điều khiển quang giáp. Hấn chỉ khi nào có vấn đề nào đó mà võ thuật và quang giáp không sao giải quyết được thì mới nghĩ tới sử dụng thủ đoạn điều bồi.

Trong lúc bất tri bất giác, mình lại tồn tại sai lầm nghiêm trọng thế này. Trước đây rất lâu, Mục từng chỉ hấn, vô luận lúc nào, đều phải xem trọng tất cả tiền vốn mình có, trong thời cơ có lợi nhất lựa chọn phương pháp tối ưu nhất, mà không phải là phương pháp mình quen thuộc nhất.

Nếu như vừa rồi mình trong quá trình quay đầu chạy không ngừng thả ra mấy thứ thuốc mê và thuốc ảo giác cực mạnh này ra, vậy những sinh vật này hoàn toàn không cách nào làm mình bị thương chút nào, mình cũng hoàn toàn không cần chặt vật thể này. Hấn nhớ rất rõ, khi mấy sinh vật năm sừng đó đuổi kịp mình, mình đã chạy được gần năm trăm mét. Năm trăm mét này, nếu như hấn vừa bắt đầu thì đã thả mấy loại thuốc mê này ra, vậy thì đủ cho hấn mang mấy sinh vật năm sừng này làm hôm mê cả mấy lượt rồi.

Cười khổ tự châm biếm mình hai tiếng, Diệp Trùng đứng dậy thu thập túi lá không bị hư hại trên mặt đất. Đếm lại, thuốc mê trên tay đã tiêu hao gần hết. Dưới tình hình khẩn cấp vừa rồi, hấn nào kịp phân biệt trong túi lá nào là cái gì, hấn hận không thể mang toàn bộ tất cả thuốc mê thả ra hết.

Đắn đo một lượt, Diệp Trùng không tiếp tục đi tới trước. Hấn bây giờ phải trở về khu rừng rậm bổ sung mấy loại thuốc mê này, ai cũng không biết chỗ sâu của hẻm núi này còn có sinh vật mạnh mẽ gì. Trước mặt nguy hiểm chưa biết, hấn phải chuẩn bị chu đáo nhất.

Trở về khu rừng rậm, Diệp Trùng chế tạo một lượng lớn thuốc mê. Trong khu rừng rậm có nguyên liệu điều bồi phong phú, Diệp Trùng chỉ cần thu thập nguyên liệu ở rìa khe núi. Cho dù là vậy, những công việc này vẫn lãng phí thời gian ba ngày của Diệp Trùng. Nhưng đối với chút thời gian này, hắn lại không hề để ý, công tác chuẩn bị càng làm đầy đủ, khả năng sống sót của mình trong nguy hiểm càng lớn. Hắn không muốn vì sự nóng vội của mình mà mất mạng.

Bước vào lại hẻm núi lần này, Diệp Trùng có thể nói là chuẩn bị chu đáo. Trên eo hắn treo bảy cái túi lá, trong đó có hai cái luôn mở. Trong bảy cái túi lá này là thuốc mê cực mạnh, cái bình điều bồi có chứa Thoát thủy xích sa đó cũng được hắn treo trên eo, trên tay đã bôi một lớp keo dày cộm, nhưng vị trí của Yên châu lại không dính chút nào. Thứ chứa trong hai cái túi mở ra là hai loại thuốc mê có tính lan tỏa cực mạnh, chúng sẽ hình thành một vòng bảo vệ xung quanh Diệp Trùng. Mà Diệp Trùng có Yên châu tự nhiên sẽ không chịu ảnh hưởng của chúng, nếu như không phải vì có Yên châu, Diệp Trùng cũng không cách nào thực hiện phương pháp này.

Khi đi qua khối nham thạch đột nhiên lộ ra ở trên không lần trước đó, Diệp Trùng không khỏi chậm bước. Nhưng nham thạch trống không làm hắn không khỏi thở phào.

Tiếp tục tiến sâu vào, nham thạch màu đỏ sẫm thường làm người ta có cảm giác nặng nề. Khí trời nặng nề làm cho trong hẻm núi càng thêm đè nén, không có bất cứ thanh âm dù chỉ một chút nào, yên ắng như tờ. Cho dù là người có thần kinh bền bỉ như Diệp Trùng cũng không khỏi nhũn mảy.

Nơi này không có đất đai, cả mặt đất hoàn toàn do nham thạch tạo thành. Hẻm núi này không có bất cứ dấu vết nào của con người, địa thế cũng cao thấp, trời sụt không bằng phẳng. Nhưng mấy thứ này không hề mang lại khó khăn quá nhiều cho Diệp Trùng, vô luận là nhảy nhót hay leo trèo, động tác nhanh nhẹn của Diệp Trùng thường làm người ta nghĩ tới mấy sinh vật nhờ động tác nhanh nhẹn mà nổi tiếng như loài vượn đỏ.

Địa thế trong hẻm núi càng lúc càng dốc, mặt đất ở khắp nơi là khe nứt, đã rất khó tìm thấy mặt đất bằng phẳng giống như ở lối vào hẻm núi. Với lại, Diệp Trùng có chú ý thấy, địa thế đang không ngừng lên cao. Cũng tức là nói, hắn hiện giờ đang bò lên cao.

Tiếng tí tách của nước ngẫu nhiên thấm từ lớp đá ở trong hẻm núi vắng lặng vô cùng kinh tâm động phách.

Nhưng Diệp Trùng rất mau liền thích ứng. Nơi này làm hắn nhớ tới hành tinh rác, nhớ tới đoạn cuộc sống một mình đơn độc phần đầu của mình trước khi Mục Thương tới. Cũng là núi rác mênh mông vắng lặng, cũng là nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, cũng là một mình mình.

Rất mau, Diệp Trùng liền quảng toàn bộ những suy nghĩ lung tung ở trong đầu, tập trung mọi sự chú ý vào hoàn cảnh xung quanh, lúc này không phải là lúc nghĩ mấy thứ này.

Chính ngay lúc này, tai hắn bắt được tiếng ông ông nhẹ tới mức gần như không thể nghe thấy.

Hắn lập tức dừng chân, ngưng thần nghiêng tai lắng nghe.

Trước mặt! Âm thanh này truyền lại từ góc ngoặt ở phía trước.

Tiếng ông ông càng lúc càng lớn, hắn đang tiến tới gần bên này, trong lòng Diệp Trùng lập tức đưa ra phán đoán chính xác. Mau chóng quan sát địa hình xung quanh, góc ngoặt phía trước ước rộng bốn mươi mét.

Được, cứ vậy đi! Diệp Trùng mau chóng quyết định phương án.

Hắn không biết tiếng ông ông này rốt cuộc là cái gì, nhưng đạo lý tiên hạ thủ vi cường này hắn cũng biết.

Lấy xuống hai cái túi lá từ trên eo, cẩn thận mở ra. Đây là hai loại thuốc mê cực mạnh, chúng có hai điểm chung rõ ràng, một là dược tính cực mạnh, một điểm này, thuốc mê trong tám túi lá đều có. Một đặc điểm còn lại chính là chúng không màu không mùi.

Diệp Trùng dùng động tác cực kỳ tháo vát mang tất cả bột phần trong hai cái túi lá này rải đều các nơi của góc ngoặt này. Bán kính hữu hiệu của hai loại dược phẩm này là từ năm mươi tới tám mươi mét, đủ bao phủ cả góc ngoặt này. Một vành đai thuốc mê rộng rãi cắt ngang góc ngoặt này.

Trong hẻm núi không có gió, đối với Diệp Trùng mà nói, đây là một điều kiện tốt vô cùng.

Làm xong mọi thứ, Diệp Trùng mau chóng lùi lại, hấn lùi một mạch năm trăm mét rồi mới nhẹ nhàng nhảy vào mai phục trong một khe rãnh, hấn phải nhìn xem rốt cuộc là thứ gì. Hấn phải có hiểu biết trực quan đối với loại sinh vật này, để phòng bị mấy thứ thuốc mê này không có tác dụng, mình sẽ lựa chọn phương án khác. Đương nhiên, đây là chuẩn bị cho lần tiến vào sau.

Tiếng ông ông càng lúc càng rõ ràng, Diệp Trùng kiên nhẫn tránh trong khe, cẩn thận mà tỉ mỉ quan sát góc ngoặt. Hấn đã chuẩn bị sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào, nếu như hai loại thuốc mê này không đạt hiệu quả.

Ông! Âm thanh này bỗng lớn lên, giống như âm thanh sinh ra do một sợi dây thép đang kéo căng cứng bị gãy mạnh.

Một đám mây đen lớn thui lùi đột nhiên xuất hiện ở góc ngoặt, góc ngoặt đó bỗng nhiên tối sầm.

Diệp Trùng hít một hơi khí lạnh, trái tim nhảy mạnh không ngừng. Nhưng sắc mặt hấn lại không có chút thay đổi, hấn đã chuẩn bị sẵn sàng để quay đầu bỏ chạy!

Hấn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy số lượng côn trùng bay đông đảo thế này. Côn trùng giống loại này, nếu như thuốc mê không có hiệu quả, vậy phiền phức của hấn lớn rồi. Võ thuật ở trước mặt quân đoàn côn trùng bay nhiều không đếm xuể, che kín trời đất này không có bất cứ tác dụng nào.

Cặp mắt nhìn chằm chằm góc ngoặt phía trước, trái tim Diệp Trùng đã dâng lên tới cổ họng.

364. Chương 364: Lại Gặp Thuốc Thừa Sư

Tiếng ông ông lúc này nghe thấy rõ ràng, dưới tình huống thế này, Diệp Trùng vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh, đủ để nói rõ tâm chí kiên định của hấn.

Tốc độ chậm, trí lực thấp, Diệp Trùng rất mau liền tìm ra nhược điểm của quần thể loại côn trùng bay này, nhưng nếu như một khi bị vây lấy, vậy thì kết quả nhất định là rất thảm. Trong mắt của Diệp Trùng, lực sát thương của đám côn trùng màu đen này tuy vẫn không so được với sinh vật năm sừng đã gặp bữa trước, nhưng nếu như không có được phẩm điều bồi và lại không có quang giáp, vậy thì hấn cũng chỉ có bỏ chạy. Đây không phải thứ võ thuật có thể chống chọi.

Góc ngoặt không hề coi là rộng rãi, Diệp Trùng lại phun cả hai bao thuốc mê, bây giờ xem ra, hiệu quả cũng tương đối không tồi. Tội tận bây giờ vẫn không có một con côn trùng màu đen nào xông qua góc ngoặt.

Từ hiện trường mà xem, hai loại thuốc mê này gần như có thể sánh ngang với thuốc sát trùng ưu tú nhất. Trên mặt đất chất đồng một lớp côn trùng màu đen dày cộm, nhưng trí lực của mấy con côn trùng này thấp, vẫn bay tới trước liên tục không ngừng.

Mưa côn trùng màu đen đổ xuống cả mười phút. Một quân đoàn bay hoàn chỉnh chính là biến mất không chút tiếng động nào như thế.

Tiếng ông ông biến mất không còn, trong hẻm núi lại khôi phục sự yên lặng như tờ.

Diệp Trùng đợi năm phút, xác định phía sau góc ngoặt không có một con côn trùng màu đen nào thì mới mau chóng nhảy ra khỏi khe rãnh.

Hấn quan sát tỉ mỉ mấy côn trùng màu đen này. Mỗi con bọn chúng to cỡ ngón tay cái, trên lưng mọc ba cặp cánh mỏng, toàn thân bọc vỏ ngoài bởi lớp vỏ đen có kết cấu như kim loại. Dưới cặp mắt kép màu đỏ có một cái kim xương rỗng ruột sắc bén, ở phần đuôi của nó có một cái kim nhọn đen tuyền, hai thứ này chắc là vũ khí chủ yếu của chúng. Loại côn trùng màu trắng này có chút giống như ong vò vẽ nhưng lại có chút không giống, Diệp Trùng cũng không có cách xác định là thứ gì. Trong vũ trụ, sinh vật đủ hình đủ dạng quả thật quá nhiều.

Hấn rất mau liền quên vấn đề này đi. Lãng phí thời gian trên loại vấn đề này vô cùng không đáng.

Thuốc mê không có bất cứ ảnh hưởng nào tới Diệp Trùng. Hấn mang tất cả côn trùng màu đen chất lại với nhau, giống như một ngọn núi nhỏ. Thuốc mê cuối cùng chỉ là thuốc mê mà không phải là thuốc độc, cũng không phải là thuốc sát trùng, chúng đều có một khoảng thời gian hữu hiệu.

Cẩn thận lấy Thoát thủy xích sa ra, khẽ rắc trên ngọn núi nhỏ màu đen này. Tiếng đồm độp nhỏ xíu không ngừng vang bên tai, ngọn núi nhỏ này lập tức khô quắt lại, giống như một ngọn núi tuyết đang không ngừng tan chảy. Chỉ là tốc độ này quá kinh người.

Nhìn thấy côn trùng màu đen đã biến mất sạch sẽ, Diệp Trùng vừa ý thu lại Thoát thủy xích sa. Hắn không muốn ở con đường sau này, mấy con côn trùng màu đen này đánh lén sau lưng mình. Ai biết hai loại thuốc mê cực mạnh này có thể làm chúng yên tĩnh bao lâu chứ?

Tuy đã chiến thắng nhưng sự cảnh giác của Diệp Trùng không hề giảm xuống, ngược lại bởi vì sự xuất hiện của nguy hiểm hai lần mà càng thêm cẩn thận.

Từ từ tiến tới trước, địa thế bắt đầu trở nên dốc đứng, thường gặp được một vài chỗ cần bò lên.

Điều làm Diệp Trùng kinh ngạc là nơi này lại có một con suối nhỏ. Nước suối cuộn cuộn từ chỗ cao ngoằn ngoèo chảy xuống, mang lại cho hẻm núi không có sinh cơ này vài phần sinh khí. Dưới sự mài mòn của dòng nước nhiều năm, khắp nơi trên bề mặt nham thạch cứng rắn ở nơi này là các khe rãnh lớn nhỏ khác nhau. Giống như dây leo giao xoa, nước suối ở mấy chỗ khe rãnh giao xoa này phân tán, tập hợp. Cuối cùng toàn bộ từ những khe rãnh của nham thạch màu chui vào dòng sông ngầm.

Có thể là do nguyên nhân có dòng suối, hai bên ngẫu nhiên có thể thấy được một hai cây thực vật, chúng mọc ở khe rãnh của nham thạch, ngoan cường mà tồn tại.

Càng đi lên trên, nước suối càng dồi dào, thực vật cũng càng lúc càng nhiều.

Ước chừng đã cao tới hai ngàn mét rồi, Diệp Trùng ước đoán trong lòng. Địa thế chỗ này đã bắt đầu trở nên bằng phẳng, chốc chốc lại có thể nhìn thấy từng mảng, từng mảng rừng nhỏ. Thực vật xung quanh tươi tốt, hoàn toàn không có chút vắng lặng ở dưới đáy hẻm núi, nơi này ẩm áp như xuân, khí hậu phù hợp. Điều làm Diệp Trùng không ngờ là nơi này lại cũng là thiên đường của động vật, thường có vài động vật nhỏ hoảng sợ bỏ chạy trong khu rừng. Thứ duy nhất không ăn khớp với hoàn cảnh chính là Diệp Trùng, sự cảnh giác trên mặt hắn lộ ra sờ sờ. Bước chân chậm nhẹ chuẩn bị sẵn sàng ứng biến bất cứ lúc nào, mâu gổ đã được hắn cầm trên tay.

Diệp Trùng đột nhiên dừng bước, ánh mắt bỗng sáng lên, nhịp tim không cách nào kìm chế mà đập điên cuồng.

Hắn đã phát hiện tông tích hoạt động của con người! Trên bãi cỏ mềm mại, dấu chân của con người có thể thấy được mờ mờ. Ngồi xổm xuống, Diệp Trùng quan sát tỉ mỉ dấu chân mờ mờ này. Từ dấu vết tươi mới của cỏ bị đạp gãy mà trông, người đó đi qua chỗ này không hề quá lâu.

Nhưng Diệp Trùng không hề mừng rỡ như điên, bất cứ lúc nào, thứ quá mức chỉ làm cho người càng dễ lâm vào nguy hiểm. Sự thận trọng của hắn lại một lần nữa phát huy tác dụng trong giờ phút này, rất mau, hắn liền bình tĩnh lại.

Người này là ai, sẽ có loại thái độ gì với mình, hắn hiện giờ không biết tí gì. Chỉ có giữ cảnh giác bất cứ lúc nào mới có thể bảo đảm giới hạn lớn nhất cho sự an toàn của bản thân.

Lần theo dấu vết, Diệp Trùng đi về phía trước.

- Ai? Một âm thanh không lớn lại bỗng nhiên vang bên tai Diệp Trùng, đầu óc lập tức hơi hôn mê. Thâm hoảng sợ, phản ứng của Diệp Trùng cực nhanh, gần như là bản năng, lẩn một vòng trong đám cỏ bên cạnh. Khi tới gần một cây nhỏ, đột nhiên nhảy lên, vọt lên cái cây, vô luận là vị võ thuật gia nào, nhìn thấy phản ứng của Diệp Trùng, nhất định sẽ khen ngợi không ngớt lời.

Mỗi một động tác của hắn đều không chệch vào đâu được, thần kinh phản ứng siêu cấp, hơn nữa vị trí né tránh cũng thuộc vào loại tốt nhất. Trên cái cây nhỏ, hắn có thể quan sát mọi thứ xung quanh, lại có thể mượn lá cây để ẩn giấu thân hình bản thân.

Mặc kệ từ góc độ nào mà nói, Diệp Trùng cần phải lập tức thoát khỏi bị động thì mới đúng.

Nhưng điều làm hắn kinh ngạc là tình huống không hề đơn giản giống hắn tưởng tượng.

- Hừ! Một tiếng hừ lạnh vang lên trên không, vang vọng man mác không biết vang tới từ nơi nào.

Bản năng hình thành do chiến đấu lâu dài làm Diệp Trùng trong nháy mắt cảm thấy nguy hiểm! Gần như đồng thời, hắn liền cảm nhận được thứ gì đó đang trói chặt mình. Mà trên thực tế, xung quanh hắn không có thứ gì.

Thân hình cô gái mặc bộ đồ luyện công màu trắng thoáng qua trong đầu hắn: Nhuế Băng! Đây chính là phản ứng đầu tiên trong ý thức của hắn, quả nhiên rất kỳ quái a! Nhưng hắn đã không còn thời gian đi suy nghĩ mấy thứ này. Nếu như không phải tiếng hừ lạnh này rõ ràng là giọng nam, hắn nhất định sẽ cho rằng là Nhuế Băng. Loại công kích này đối với hắn mà nói quen thuộc vô cùng, Nhuế Băng thường đối luyện với hắn, một chiêu này hắn đã gặp qua không chỉ một lần.

Dù kinh mà không hoảng.

Ánh mắt Diệp Trùng đột nhiên sáng lên, vô số đường màu lam nhỏ xíu trong tầm mắt giống như cá đang bơi không có thứ tự với tốc độ cao.

Đường màu lam biến ảo kịch liệt, cả tầm nhìn của Diệp Trùng gần như bị mấy đường màu lam hỗn loạn rồi rầm này giăng đầy toàn bộ, hắn không có bất cứ sự kinh hoảng nào, cảnh tượng thế này hắn đã trải qua rất nhiều lần.

Quả nhiên, mấy đường màu lam không ngừng biến ảo này bỗng chốc xảy ra biến hóa kịch liệt, chúng đột nhiên tập trung vào một điểm, giống như vô số con sâu màu lam đang quay trở về tổ, cả tầm nhìn trống không, chỉ còn lại một điểm màu lam.

Điều duy nhất khác với Nhuế Băng chính là điểm màu lam này nhạt hơn nhiều.

Ánh sáng trong mắt Diệp Trùng bừng lên, mâu gỗ vẫn luôn được Diệp Trùng cầm trên tay không chút báo trước đột nhiên vọt lên, tiếp đó một hư ảnh màu đen lướt qua trên không.

Mũi cây mâu gỗ chính xác đánh trúng điểm màu lam đó. Từ sức mạnh truyền tới trên tay, hắn có thể cảm thụ rõ ràng là hình như đã đâm xuyên cái gì đó, nhưng điều làm hắn kinh ngạc là trói buộc trên người hắn lại không hề biến mất! Với kinh nghiệm mỗi lần đối luyện với Nhuế Băng lúc trước của hắn mà xét, chỉ cần hắn có thể tìm được điểm màu lam này, một cú thì có thể triệt để đánh tan nó.

Nhưng loại áp bức mạnh mẽ trên người Diệp Trùng đó hiện giờ vẫn không biến mất.

- Ý! Trong âm thanh của gã trong bóng tối đó mang theo sự kinh ngạc.

Tình huống ngoài ý liệu này không hề làm Diệp Trùng bó tay bó chân, cơ nhục của cánh tay phồng lên xẹp xuống cực nhanh, mâu gỗ trong chớp mắt chấn động với tần số cao. Độ bền siêu mạnh của Thiết trầm mặc trong giờ phút này biểu hiện hoành tráng cực độ, trong phạm vi cực nhỏ, chấn động với tốc độ cao. Sức mạnh này cực lớn, bộp, vang nhẹ một tiếng, toàn thân Diệp Trùng thả lỏng, lớp trói buộc vô hình này cuối cùng đã bị Diệp Trùng phá giải.

Không chút do dự, chân Diệp Trùng cử động, thân hình lập tức mơ hồ không rõ. Không biết đối phương ở đâu, phương pháp tốt nhất chính là lợi dụng tốc độ cao làm đối phương không cách nào hoàn thành khóa chặt mình, rồi chờ thời cơ tìm kiếm vị trí của đối phương.

- Giới giả! Giọng nói của gã trong chỗ tối tràn đầy sự kinh ngạc nồng đậm, còn ngấm ngấm lộ ra sự vui mừng.

Mũi chân điểm một cái, thân hình Diệp Trùng gấp lại, tiếng kêu kinh ngạc vừa rồi của gã trong bóng tối đã làm lộ vị trí của hắn.

Sức mạnh mẽ của lực bạo phát trong khoảng cách ngắn của Diệp Trùng cực kỳ hải hung, xông tới như mũi tên!

Thuật thừa sư!

Khi Diệp Trùng vừa nhìn thấy kẻ đánh lén, trong đầu không khỏi nảy vọt ra từ này. Thuật thừa sư, nghề nghiệp thần bí này, hắn đã rất lâu không gặp được rồi. Lần trước gặp được Thuật thừa sư vẫn là ở Quỷ hình khuyển.

Đặc trưng của Thuật thừa sư vô cùng rõ ràng, bọn họ thường mặc đồ vải màu xanh nhạt, quần áo giản dị cực kỳ. Điều quan trọng nhất là, trên người bọn họ có khí chất đặc biệt, Diệp Trùng có sức quan sát nhạy cảm rất dễ dàng phân biệt bọn họ với người bình thường. Vô luận là Già Trạc hay là Âm tiên sinh, đều để lại ấn tượng sâu sắc cho Diệp Trùng.

Mục Thương còn từ chỗ Âm tiên sinh tra khảo ra lượng lớn phương pháp tu hành liên quan tới Thuật thừa sư, đáng tiếc, Diệp Trùng trước giờ biểu hiện thiên tài ở các phương diện khác ở phương diện này lại không có bất cứ năng khiếu nào. Minh tức hấn vẫn luôn luyện tập, nhưng không có chút khởi sắc nào. Nếu như không phải minh tức có lợi lớn cho chiến đấu, hấn đã sớm bỏ thứ vô dụng này rồi.

Vị thuật thừa sư này đầu tóc bạc trắng, mái tóc dài trắng như tuyết mềm mại rủ tới eo, gương mặt sáng bóng đầy đặn làm lão xem ra trẻ trung vô cùng. Chỉ có nếp nhăn nơi khóe mắt mới hiển thị ra năm dài tháng rộng của người này. Khí chất thành thực, thẳng thắn, thêm vào nụ cười như gió xuân, người đàn ông tóc trắng mặc đồ xanh đứng hiện rõ sự xuất chúng. Cho dù bộ đồ xanh trên người lão bạc chẳng khác nào sắp thành màu trắng, thậm chí có nhiều nơi đã bị rách, nhưng vẫn khó khỏa lấp được phong phạm thoải mái, thong dong của lão.

- Giới giả thật trẻ tuổi! Người đàn ông tóc trắng không chút địch ý, ngược lại khóe miệng lộ ra vài phần ý hân thưởng.

Diệp Trùng không nói gì, mà lại tính toán khoảng cách giữa hai bên. Nếu như mình bộc phát, xác suất một kích trí mạng có thể có bao nhiêu? Thuật thừa sư, nghề nghiệp này quá thần bí, rất nhiều chỗ, ngay cả Mục Thương cũng khó hiểu được.

Với lại, điều quan trọng nhất là, thuật thừa sư tóc trắng này rất mạnh!

365. Chương 365: Hoàng Bạch Y

Điều này thì Diệp Trùng biết, thứ thuật thừa sư nghiên cứu là tôi luyện tinh thần, bọn họ miễn cảm hơn người bình thường rất nhiều, chính võ thuật gia có sáu giác quan miễn cảm cũng không sao so được với họ. Thuật thừa sư lợi hại thậm chí còn xuất hiện hiện tượng không cách này giải thích đại loại như dự cảm, điều này cũng là một trong những nội dung mà Mục Thương không sao hiểu được.

Một điểm này đích xác làm người ta không sao hiểu được, nhưng lại tồn tại thật sự, Diệp Trùng cũng đã gặp được mấy lần. Lần động thủ với Phượng Túc năm đó, phương thức tấn công nguy hiểm của đối phương để lại cho hấn ấn tượng cực sâu. Nói thật, võ thuật của Phượng Túc không hề coi là lợi hại, nhưng người bị lâm vào khốn cảnh trong lần giao thủ đó lại là mình.

Đối với những thứ nhìn không thấy, mò không được này, Diệp Trùng không hề cảm thấy sợ hãi. Hiểu biết của hấn đối với thuật thừa sư sâu sắc hơn người bình thường nhiều. Trên đời này, không có bất cứ thứ gì là tuyệt đối, nó và tốc độ, sức mạnh giống nhau, chỉ là một loại nhân tố. Chỉ là thuật thừa sư mang nhân tố này phát huy tới tận cùng.

Hai phía giữ khoảng cách mười năm mét. Diệp Trùng không lập tức tấn công, hấn không hề nắm bắt tuyệt đối. Rất rõ ràng, thuật thừa sư tóc trắng này so với Âm tiên sinh của Quỷ hình khuyển đó còn cao minh hơn không biết bao nhiêu lần. Mức độ mạnh mẽ của trời buộc tinh thần vừa rồi so với thứ Nhuế Băng thi triển ra còn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Ai biết lão vẫn còn thủ đoạn tấn công nào khác, khoảng cách mười năm mét, với tốc độ của mình, chẳng qua chỉ là khoảng khắc búng tay. Nhưng hấn cũng biết rõ, thân thể thuật thừa sư tuy là yếu đuối, nhưng tốc độ của công kích bọn họ phát động so với võ thuật gia còn nhanh hơn.

Thứ bọn họ khống chế là tinh thần.

Thứ này khá huyền hoặc. Sớm khi còn ở hành tinh rác, Mục từng nói qua với Diệp Trùng tính quan trọng của tinh thần đối với công kích. Nhưng hấn thật sự lĩnh ngộ ra lại là lần đột phá kỹ năng võ thuật của trường thương. Cũng chính là lần đó, hấn mới trở thành giới giả thật sự. Nhưng cho dù là thành giới giả,

khống chế của hắn đối với loại nhân tố tinh thần này cũng nông cạn tới mức đáng thương. Cũng là giới giả, Nhuế Băng ở phương diện này lại mạnh hơn hắn rất nhiều, năng thậm chí có thể phát động công kích tinh thần thuần túy.

Đương nhiên, Diệp Trùng đối với thứ này không hề có cảm giác gì, thứ hắn theo đuổi là sự mạnh mẽ của sức chiến đấu. Sự mạnh mẽ của sức chiến đấu là kết quả tổng hợp mà không phải là do một nhân tố đơn lẻ nào đó quyết định. Ngoài ra, phong cách của mỗi người không hề giống nhau. Thí dụ như Diệp Trùng, sức mạnh và tốc độ là điểm mạnh của hắn, thêm vào kỹ xảo điều khiển cơ nhục của họ Lam ở Cửu Nguyệt, hắn ở phương diện nhục thể đã đạt tới mức độ đẳng phong tạo cực. Huống chi, ngoài ba nhân tố sức mạnh, tốc độ, tinh thần này ra, còn có rất nhiều nhân tố ảnh hưởng tới sức chiến đấu, thí dụ như kinh nghiệm, thí dụ như tư duy, v.v...

- Ông là ai? Diệp Trùng hỏi. Giọng nói lạnh lùng gây cho người ta cảm giác cứng nhắc.

Thuật thừa sư tóc trắng kim chế cực tốt, không cho là ngang ngược, cười nhẹ nhàng: “Ta tên là Hoàng Bạch Y, là một thuật thừa sư.” Hoàng Bạch Y tuy không coi là anh tuấn, nhưng vô luận là khí chất hay là phong độ, đều không chèn vào đâu được. Trong sự bình tĩnh có sự thành thực, làm người ta không có bất cứ cảm giác cứng nhắc nào. Sự bình tĩnh của lão và sự bình tĩnh của Diệp Trùng hoàn toàn khác nhau, một người là ôn nhu nho nhã, một người là lạnh lùng, đáng sợ.

Diệp Trùng hiện giờ tốt hơn nhiều, đã có thể hơi che giấu sát khí của mình. Không giống như lúc trước, hắn hoàn toàn là một thanh kiếm sắc rút ra khỏi vỏ, vô luận ở đâu, đều nổi bật như thế, hoàn toàn không hòa nhập với xung quanh.

- Hoàng? Đồng tử Diệp Trùng lập tức co lại: “Ông biết Hoàng Cực Minh không?” Hắn cực kỳ miễn cảm với ba đại thế gia, một trong ba đại thế gia, bộ lạc Hy Phượng, phụ nữ của bọn họ phần lớn họ Phượng, còn đàn ông phần lớn họ Hoàng. Hoàng Cực Minh là một trong những cao thủ nổi tiếng nhất của bộ lạc Hy Phượng, nếu như thuật thừa sư tóc trắng là người của bộ lạc Hy Phượng, nhất định biết hắn.

- Hoàng Cực Minh? Hoàng Bạch Y ngó người, lắc đầu: “Không biết, hắn là ai?” Dáng vẻ trên mặt lão thần nhiên vô cùng, không có chút sơ hở. Điều quan trọng nhất là, nhịp tim của lão từ đầu tới cuối không có chút biến hóa nào.

Lão không nói dối, ánh mắt Diệp Trùng khôi phục bình thường. Nơi này là tỉnh khu tự do, xác suất ở chỗ này gặp được một người của bộ lạc Hy Phượng nhỏ tới mức chẳng khác gì không.

- Hắn là kẻ thù của cậu sao? Hoàng Bạch Y rất kỳ quái hỏi.

- Không phải. Diệp Trùng ngậm miệng.

Hoàng Bạch Y cười nhẹ, hứng thú đánh giá Diệp Trùng: “Anh bạn trẻ, cậu năm nay bao tuổi?”

- Tại sao phải nói với ông? Diệp Trùng hỏi cực kỳ trực tiếp.

Hoàng Bạch Y ngó người, lập tức cười ha ha thật lớn: “Không sai, không sai, chi bằng thế này đi, ta hỏi cậu một vấn đề. Cậu có thể cũng hỏi ta một vấn đề, hai bên giao dịch công bằng, không thể tránh mà không đáp, thế nào?”

Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, gật đầu: “Được.” Trong lòng hắn cũng có rất nhiều nghi vấn, có lẽ người trước mặt này có thể cho hắn đáp án.

Hoàng Bạch Y cười nhẹ một tiếng, nói: “Được, ừm, vậy ta hỏi trước, chính là vấn đề vừa rồi.”

- Hai mươi ba. Đáp án của Diệp Trùng đơn giản tới mức không dư một chữ nào.

Trong mắt Hoàng Bạch Y lộ ra vẻ kinh ngạc: “Lợi hại! Trẻ như vậy mà đã thành giới giả, tiền đồ không thể giới hạn được a! Ừm, tiếp theo đến lượt cậu hỏi rồi.”

Diệp Trùng nghiêng đầu nghĩ một lát, mở miệng hỏi: “Tôi muốn biết thực lực của ông.” Đây là việc Diệp Trùng hiện giờ muốn biết nhất, như vậy hắn mới có thể căn cứ tình huống mà đưa ra phán đoán chính xác nhất.

Hơi ngần người, Hoàng Bạch Y lập tức cười khổ: “Vấn đề này của cậu ta khó mà làm được. Ta không biết cậu hiểu biết bao nhiêu đối với thuật thừa sư. Thuật thừa sư không hề giống giới võ thuật các cậu, có phân chia cấp bậc rõ ràng, trong thuật thừa sư không có phân chia cấp bậc, ta cũng không biết nên miêu tả thực lực của mình thế nào.” Trầm ngâm một lát, lão lại mở miệng: “Ta sáu tuổi bắt đầu luyện tập minh tức, hiện giờ đã sáu mươi năm, ba mươi tuổi gặp phải bình cảnh lần thứ nhất, lúc bốn mươi lăm tuổi gặp được bình cảnh lần thứ hai. Còn thực lực ư, trong thuật thừa sư chắc là không tệ đâu.”

Cậu nói cuối cùng lão tuy nói hơi hợt vô bì, nhưng tự tin trong lời nói lại lộ ra rành rành.

Diệp Trùng đã ngêch mặt ra, sáu tuổi bắt đầu minh tức, đã sáu mươi năm, vậy lão há không phải là sáu mươi sáu tuổi. Người trung niên tóc trắng bông bênh trước mặt này, hần thể nào cũng không sao liên hệ được với một lão già sáu mươi sáu tuổi.

Bình cảnh là thứ mà mỗi một cao thủ trưởng thành đều gặp phải, gặp phải bình cảnh cũng nói rõ thực lực đã tích lũy tới mức độ khá thâm hậu. Đối với người bình thường mà nói, trong cả cuộc đời có thể đột phá một lần bình cảnh thì đã cảm ơn trời đất rồi.

Diệp Trùng tới tận bây giờ, bình cảnh gặp được thật sự chẳng qua cũng chỉ một lần. Chính là đột phá lần bình cảnh đó, hần mới thật sự bước vào cảnh giới giới giả, bình cảnh lần thứ hai cách xa hần vời vợi. Có thể nghĩ được, thực lực sau khi đột phá hai lần bình cảnh phải là khủng bố tới mức nào! Tuy không biết thuật thừa sư có giống võ thuật hay không, nhưng đối phương rất mạnh, điểm này không cần phải nghi ngờ.

- À, nếu như đáp án này cậu không vừa ý, vậy cậu có thể đổi một vấn đề khác. Vấn đề này không tính. Phong độ ngay thẳng của Hoàng Bạch Y làm người ta không khỏi sinh ra hảo cảm.

Diệp Trùng lắc đầu: “Không cần, ông hỏi.” Trong lời nói vừa rồi của Hoàng Bạch Y đã có đủ thông tin, Diệp Trùng đã có được đáp án mình muốn.

- Cậu có hứng thú học tập tri thức phương diện thuật thừa sư không? Cặp mắt Hoàng Bạch Y nhìn Diệp Trùng chằm chằm, lập tức giải thích: “Ha ha, cậu sau này sẽ biết cuộc sống nơi này buồn chán thế nào, tìm việc giết thời gian, cực kỳ không tồi đó.”

- Không có. Diệp Trùng trả lời rất dứt khoát. Mình ở phương diện thuật thừa sư không có bất cứ thiên phú nào, đây là kết luận hần đã nghiệm chứng rất nhiều lần mà có được. Hơn nữa, những thứ hần học đã cực kỳ tạp nham, điều hần phải làm hiện giờ là phải thông hiểu mọi mặt những thứ này, tham lam quá độ ngược lại rất dễ làm cho ở mỗi lĩnh vực đều không sao có được thành tựu.

Từ chối dứt khoát thế này của Diệp Trùng rõ ràng là ra ngoài ý liệu của Hoàng Bạch Y. Nhưng lão rất mau liền khôi phục như thường, gật gật đầu: “Mỗi người mỗi chí, cái này không miễn cưỡng được.” Lời nói hờ hững làm người ta càng cảm thấy tấm lòng, khí độ bất phàm của lão.

Tới lượt Diệp Trùng hỏi: “Đây là chỗ nào?”

Hoàng Bạch Y kỳ quái nhìn Diệp Trùng: “Chẳng lẽ cậu không biết? Vậy cậu làm sao đi vào? Đây là Hắc sâm lâm. Khu vực nguy hiểm nhất của hành tinh Thoát Mộc. Cậu có thể sống đi tới chỗ này, may mắn cũng thật không tệ.”

Hoàng Bạch Y thuận thế ngồi trên đất, tiếp tục nói: “Ta biết cậu muốn hỏi cái gì. Nhưng ta cũng không biết đường ra. Cậu đoán ta ở chỗ này bao lâu rồi?”

- Bao lâu? Diệp Trùng không khỏi tiếp lời hỏi.

- Mười năm!

Diệp Trùng yên lặng. Ở một mình ở một chỗ thế này suốt mười năm, đó tuyệt đối sẽ làm người ta phát điên.

Hoàng Bạch Y ngược lại không cho là đúng cười nói: “Chỗ này thật ra cực tốt, không có phân tranh. Lúc trước ta còn cảm thấy tịch mịch, hiện giờ cậu tới rồi, lại nhiều thêm một người. Nhưng ta rất kỳ quái, cậu làm sao tiến vào chứ? Cho dù là giới giả, tiến vào Hắc sâm lâm vẫn có thể an toàn vô sự cũng không có khả năng lớn.”

- Ta biết chút điều bồi. Diệp Trùng trả lời.

Hoàng Bạch Y bưng tỉnh ngộ: “Chẳng trách a! Hắc sâm lâm chính là thiên đường của điều bồi, nhưng cũng là thiên đường tử vong!” Câu nói này của lão nói không sai, Diệp Trùng rất cho là đúng. Sự phong phú của nguyên liệu điều bồi của Hắc sâm lâm tuyệt đối có thể coi như là thiên đường của điều bồi sư. Nhưng sự nguy hiểm trong này cũng phong phú giống như nguyên liệu điều bồi vậy. Điều bồi sư bình thường, muốn tồn tại ở trong này, là một việc khá khó khăn.

Lập tức Hoàng Bạch Y dùng một loại ánh mắt nhìn quái vật nhìn Diệp Trùng, mang theo vài phần cảm khái nói đùa: “Không ngờ ta gặp được một thiên tài. Một giới giả tình thông điều bồi, ha ha, đây chính là sự kết hợp khá đáng sợ a!” Xem ra, lão hình như đối với các loại nghề nghiệp đều khá quen thuộc.

Trong lòng Diệp Trùng lại không có chút sát cơ nào. Nếu như giống như lời Hoàng Bạch Y nói, không cách nào rời khỏi chỗ này, có thêm một người bạn, điều đó khá quan trọng. Từng trải qua cuộc sống ở hành tinh rác, hắc biết, tịch tịch và cô độc, càng khó làm người ta chịu đựng hơn chiến đấu nhiều.

Nhưng, Diệp Trùng không hề từ bỏ, hẳn phải tự mình thăm dò địa hình xung quanh.

366. Chương 366: Nỗi Đau Thâm Kín

Hoàng Bạch Y là một người khá là không tệ, ở cùng với lão vài ngày, Diệp Trùng rất mau liền có được kết luận. Vô luận là học thức hay là hàm dưỡng, đều cực tốt, thêm vào am hiểu nhân tình thế thái, ngay cả loại người lạnh lùng như Diệp Trùng cũng rất mau quen thuộc với lão.

- Có phát hiện gì không? Hoàng Bạch Y hỏi.

Diệp Trùng mỗi ngày đều phải ra ngoài thăm dò địa hình xung quanh, xem có thể tìm thấy phương pháp rời khỏi chỗ này hay không. Công việc thế này, Hoàng Bạch Y lúc trước đã từng làm qua, tuy không ôm ấp hy vọng gì, nhưng lão vẫn khá quan tâm hỏi han.

Diệp Trùng lắc đầu: “Không có.” Hẳn đích xác không tìm thấy phương pháp nào rời khỏi chỗ này. Nơi này chỉ có hai phương hướng, một hướng là khu rừng rậm, hướng còn lại là hướng lên trên, lên tới đỉnh, phía dưới chính là vách núi vạn trượng. Nếu như trên tay mình có một cái quang giáp, cho dù là Hắc điều thảo sơ nhất, rời khỏi chỗ này đều là việc dễ dàng vô cùng. Đáng tiếc, trên tay hẳn cái gì cũng không có, cái túi trước giờ không rời khỏi người hẳn đã móc lên người Nhuế Băng trong lúc khẩn cấp, mọi thứ của hẳn đều ở bên trong.

Khoa học kỹ thuật chính là sức mạnh a! Hiện giờ hẳn có thể hội sâu sắc với điểm này.

- Cứ từ từ, dù sao cậu cũng sẽ phát hiện, thứ chúng ta không thiếu nhất chính là thời gian. Hoàng Bạch Y an ủi nói. Lão đã sống ở trong này mười năm, sớm quen với sự tịch tịch, ý nghĩ rời khỏi vào mấy năm trước đã triệt để chết rồi, bây giờ có thêm một người làm bạn với lão, lão đã vừa ý vô cùng.

- Ừm. Diệp Trùng đáp lời. Vừa nướng cá vừa suy nghĩ, nếu như thật sự không có đường ra khác, vậy mình chỉ đành lại xông vào Hắc sâm lâm một lần nữa. Nơi này có một đầm nước sâu, trong đầm có cá, to cỡ bàn tay, vị cực mềm. Đối với Diệp Trùng mà nói, phải ở trong Hắc sâm lâm thu thập một vài gia vị lại là việc đơn giản vô cùng. Điều duy nhất làm hẳn khá kiêng kỵ chính là đi qua khe núi, nhưng may mà hẳn cũng không còn gặp lại hai loại sinh vật khủng bố đó. Bữa ăn của hẳn rất mau liền trở nên phong phú.

Hoàng Bạch Y không thích thịt, bình thường ăn chút trái cây. Diệp Trùng rất kỳ quái, lão như vậy mà vẫn không tạo thành tình trạng thiếu dinh dưỡng, thật là một kỳ tích.

Nhưng Diệp Trùng mỗi lần đều mang tới cho lão vài trái cây, chủng loại trái cây trong Hắc sâm lâm so với trên này thì nhiều hơn nhiều. Thân thể Hoàng Bạch Y yếu ớt, đi một chuyến thế này thì sẽ mệt phờ râu. Diệp Trùng thật sự nghĩ không thông, lão năm đó làm sao bò lên chỗ cao thế này.

- Cậu thật sự không hứng thú học vài thứ thuộc về phương diện thuật thừa sư? Ăn hết trái cây, Hoàng Bạch Y nhắc lại chuyện cũ.

- Không có. Diệp Trùng trả lời rất dứt khoát.

- Hic, vậy chúng ta tìm gì đó giết thời gian đi. Cậu biết đánh cờ không? Hoàng Bạch Y vẽ mặt mong chờ hỏi.

Diệp Trùng lắc đầu: “Không biết.” Mục trước giờ chưa từng dạy hần đánh cờ. Nhưng hình như Mục rất thích chơi loại trò chơi này với tiểu Thạch đầu.

- Vậy ta dạy cậu. Hứng thú của Hoàng Bạch Y không hề giảm đi chút nào.

- Không học. Diệp Trùng từ chối cực kỳ dứt khoát.

- Tại sao? Hoàng Bạch Y vẽ mặt ngạc nhiên.

Diệp Trùng rất kỳ lạ nhìn Hoàng Bạch Y: “Học thứ này có tác dụng gì?”

- Giết thời gian a. Hoàng Bạch Y trả lời cứ như là đúng rồi.

- Thời gian rất quý báu. Diệp Trùng đối với cách nói này của Hoàng Bạch Y rất không cho là đúng.

Ánh mắt giống như nhìn quái vật của Hoàng Bạch Y nhìn Diệp Trùng: “Cậu bình thường làm những gì?”

- Học tập, luyện tập. Diệp Trùng trả lời vô cùng ngắn gọn, nhưng hần lập tức bổ sung một câu: “Còn có suy nghĩ.”

- Thời gian khác thì sao? Hoàng Bạch Y vẽ mặt tò mò.

- Thời gian khác? Diệp Trùng rất kỳ quái đối với cách hỏi này: “Còn có thời gian khác sao?”

Mặc dù tu dưỡng tinh thần của Hoàng Bạch Y đã tới mức cường hần vô bì, nhưng lão vẫn bị câu nói này đánh bại: “Cậu mỗi ngày chính là làm ba việc này?” Lão đã cảm thấy mồ hôi toát ra rồi.

- Cách nói này không hoàn toàn chính xác. Ngừng một chút. Diệp Trùng chỉnh lời: “Trừ hoạt động sinh lý bình thường như ăn cơm, ngủ, 90% thời gian khác làm ba việc này, 10% còn lại giá trị bỏ phí.”

- Ha ha. Hoàng Bạch Y cảm thấy cơ nhục trên mặt cứng ngắc, cười khan vài tiếng: “Cuộc sống như vậy có niềm vui sao?”

- Niềm vui? Diệp Trùng nghiêng đầu nghĩ một hồi rồi mới nói: “Thực lực tăng cường không phải là niềm vui sao? Trong lòng hần, có lẽ sự tăng cường thực lực mới là niềm vui lớn nhất.

- Ra là thế, ra là thế. Nhất thời, Hoàng Bạch Y đột nhiên phát hiện ngôn từ của mình nghèo nàn, không biết nên nói cái gì.

Trầm mặc hồi lâu, Hoàng Bạch Y đột nhiên hỏi: “Cậu có mục tiêu cuộc sống không?”

- Mục tiêu cuộc sống? Diệp Trùng đột nhiên ngây ra, không khỏi lập lại từ này, đột nhiên, Mục Thương và Nhuế Băng thoáng qua trong đầu hần, hần không kìm chế được nói: “Tìm thấy bạn bè.”

- Một mục tiêu không tồi. Thần sắc Hoàng Bạch Y lại khôi phục sự hồ hững lúc đầu. Cười nhẹ một tiếng: “So với ta hồi trẻ thì tốt hơn nhiều.”

- Ông lúc còn trẻ? Diệp Trùng lúc này mới nhớ là gã đàn ông trước mặt này đã sáu mươi sáu tuổi.

- Đúng vậy. Hoàng Bạch Y nhẹ nhàng cảm khái nói: “Ta lúc còn trẻ, trong lòng chỉ nhớ báo thù. Mãi tới mười năm trước, ta vẫn nhớ báo thù.” Trong lời nói tràn đầy đau khổ, còn có vài phần cảm khái đối với thời gian.

- Báo thù? Diệp Trùng nhướng mày. Từ này đối với hần không hề xa lạ. Lúc trước hần cũng từng có suy nghĩ này. Ân oán của cha, hần cũng từng nghĩ báo thù, nhưng cuối cùng cũng bỏ qua một bên, hần hiện giờ đối với mọi thứ đều rất coi nhẹ. Cho dù mình mang những kẻ từng hại cha đó giết hết, cha cũng không sống lại được. Quá chấp nhất không hề là lựa chọn tối ưu. Chính ngay cả thân thể của mình, hần cũng xem nhẹ

vô cùng. Diệp gia, có khả năng có dây mơ rễ má gì với mình, nhưng như thế thì sao? Mình đối với bọn họ không có bất cứ bản sắc chung nào, hẳn trước giờ không cảm thấy giữa mình và bọn họ có bất cứ liên hệ gì.

Mình có Mục Thương, ừm, còn có Nhuế Băng, tuy quan hệ với nàng ta có chút phức tạp, mình vẫn chưa làm rõ, nhưng mấy người này mới thật sự là người có quan hệ với hẳn.

Người và việc khác, có quan hệ gì với mình chứ? Chiến đấu, phiêu bạt mấy năm nay, Diệp Trùng đã sớm hiểu rõ thứ mình quan tâm là cái gì. Đợi tìm thấy Mục Thương và Nhuế Băng, mọi người tìm một chỗ ổn định, yên tĩnh sinh sống.

Đây là nguyện vọng lớn nhất của hẳn hiện giờ, cũng là nguyện vọng duy nhất.

Giọng nói tràn đầy hồi ức của Hoàng Bạch Y cắt ngang suy nghĩ của Diệp Trùng: “Đúng, là báo thù. Bây giờ tuy cảm thấy mấy việc này đã không có ý nghĩa gì, nhưng lúc đó thật sự chỉ nghĩ tới báo thù.”

- Tại sao?

- Tộc chúng ta là một tộc lớn. Trong giọng nói lạnh nhạt của Hoàng Bạch Y mang theo chút tự hào, cũng mang theo chút tưởng nhớ: “Lúc trước rất huy hoàng. Đương nhiên, ta chưa từng trải qua. Khi ta ra đời, trong tộc chỉ còn lại mười ba người. Đời này của ta chỉ có một mình ta.”

Diệp Trùng không khỏi rét run. Hẳn từng học lịch sử một khoảng thời gian, tuy thời gian rất ngắn nhưng cũng biết một số thường thức cơ bản nhất. Một bộ tộc tới mức độ này, vậy nó chẳng khác nào có thể nói là đã diệt vong. Sự sinh sôi cơ bản nhất cũng không làm được.

- Huyết mạch của tộc chúng ta khá đặc biệt, chỉ có trẻ sơ sinh do nam nữ cùng tộc thành hôn sinh ra mới có một vài đặc tính của chủng tộc. Bộ tộc này tới ta đây thì có thể nói là đã diệt tuyệt rồi. Trong mắt lóe lên nỗi đau khổ sâu sắc, Hoàng Bạch Y tiếp tục nói: “Sau khi ta trưởng thành mới biết, lúc trước tộc chúng ta không phải thế này. Bộ tộc chúng ta là dân bản địa của tỉnh khu tự do, dân bản địa thật sự. Có một ngày, tỉnh khu tự do đột nhiên tràn vào rất nhiều người, trình độ khoa học kỹ thuật của bọn họ cao hơn chúng ta rất nhiều, nhưng bọn họ hình như cũng không cảm thấy hứng thú với khoa học kỹ thuật. Bọn họ không hề khó chung sống, thậm chí còn mời bộ tộc quan trọng nhất trong dân bản địa tới chỗ bọn họ làm khách. Bộ tộc chúng ta là bộ tộc nổi tiếng nhất trong dân bản địa lúc đó, đương nhiên nằm trong số được mời. Nhưng cũng chính lần đó, sau khi thấy được khoa học kỹ thuật cao siêu của người tới từ bên ngoài, trong tộc xảy ra sự chia rẽ nghiêm trọng. Một bộ phận người cho rằng nếu như ra khỏi tỉnh khu tự do thì có thể thu được sự phát triển tốt nhất, một bộ phận người khác lại kiên trì truyền thống cổ xưa. Cuối cùng, bộ tộc đã phân liệt. Một bộ phận rời khỏi tỉnh khu tự do, nhưng sau đó, bộ tộc bị suy sụp từng chút một. Cuối cùng tới mức độ này.”

Trong đầu Diệp Trùng giống như đột nhiên bị sét đánh, không khỏi buột miệng thốt: “Bộ lạc Hy Phượng!” Hẳn nhớ đứa trẻ từng nói bộ lạc Hy Phượng chính là phân liệt từ trong tỉnh khu tự do.

- Ý! Hoàng Bạch Y hơi có vẻ ngạc nhiên. “Không ngờ cậu cũng biết.” Lập tức lộ ra nụ cười khổ: “Ta còn cho rằng chỉ có lớp người già mới nhớ tới bộ tộc của chúng ta.” Trong lời nói, gần như không hề nghĩ tới mình đã sáu mươi sáu tuổi.

Diệp Trùng sau khi trải qua sự kinh ngạc lúc đầu, rất mau liền bình tĩnh lại. Bộ lạc Hy Phượng mà hẳn nói và Hoàng Bạch Y nói hoàn toàn khác nhau. Hoàng Bạch Y có lẽ không sao ngờ được, thiếu niên trước mặt mình này lại là một người tới từ bên ngoài.

- Ta từ khi hiểu chuyện, vẫn luôn tồn tại một lý tưởng. Ta muốn tìm thấy những tộc nhân đã rời khỏi tỉnh khu tự do đó, tuy ta cũng không biết tìm thấy bọn họ có thể làm gì, nhưng ta chính là muốn tìm thấy bọn họ. Ha ha, có phải là rất buồn cười không? Nhưng về sau, ta trăm phương ngàn kế dò hỏi, lại có được một tin tức không tốt. Mấy người từ ngoài tới năm đó, sau khi tộc nhân chúng ta rời khỏi tỉnh khu tự do liền phá hoại lối thông đó. Tỉnh khu tự do liền cách ly thật sự với thế giới bên ngoài. Lần đó ta đã đột nhiên tuyệt vọng rồi.

Diệp Trùng không nói gì, hẳn biết tỉnh khu tự do nhất định còn có đường có thể thông tới thiên hà Hà Việt. Ít nhất, con đường bọn họ từng đi đó không phải chính là một sao?

- Chẳng bao lâu, tu hành của ta cũng tới bình cảnh. Ta liền bắt đầu chu du khắp nơi, tìm kiếm phương pháp đột phá bình cảnh. Kết quả, cũng chính lần đó, ta gặp được tộc nhân của ta. Trong khoảnh khắc này, ánh mắt vẫn luôn bình hòa của Hoàng Bạch Y đột nhiên trở nên sắc bén.

Một loại áp bức mạnh mẽ lao bổ thẳng tới, Diệp Trùng thầm kinh sợ trong lòng, tu dưỡng tinh thần của Hoàng Bạch Y rốt cuộc đã tới một mức độ thế nào?

Hoàng Bạch Y rất mau liền khôi phục bình tĩnh, loại cảm giác áp bức này lập tức biến mất, lão xấu hổ cười với Diệp Trùng, tiếp tục nói: “Ta không biết hiểu biết của người đối với thuật thừa sư có bao nhiêu. Thuật thừa sư giống như võ thuật, cũng có sự khác biệt của các trường phái. Tộc chúng ta bởi vì nguyên nhân huyết mạch, phương thức tu hành cũng có sự khác biệt rất lớn với trường phái thông thường. Ta lúc đó vừa nhìn liền nhận ra bọn họ. Bọn họ chắc là huyết mạch dòng chính của tộc chúng ta. Nhưng điều rất kỳ quái là, là thuật thừa sư, tu vi của bọn họ cực kỳ thấp.”

- Có lẽ cậu không sao hiểu được, tộc chúng ta đều là thuật thừa sư trời sinh, nhưng cảm giác bọn họ gây cho ta lại không hề là chuyên tu tinh thần. Bọn họ còn trộn lẫn những thứ khác.

Thuật thừa sĩ! Danh từ này thoáng qua trong đầu Diệp Trùng, dù sao, nghề nghiệp thịnh hành nhất ở bên ngoài vẫn là sư sĩ a. Ấn tượng của Diệp Trùng về sự mạnh mẽ của loại hình sư sĩ này cực kỳ sâu sắc.

- Lần đó ta thắng, lấy một địch ba. Khẩu khí của Hoàng Bạch Y cực kỳ hờ hững, giống như nói một việc thông thường vô cùng. Diệp Trùng lại không khỏi thầm lú lờ, mấy thuật thừa sĩ đó của Tông sở đã đủ cường hãn rồi, mà đó chẳng qua chỉ là vòng ngoài của bộ lạc Hy Phượng, dòng chính của bộ lạc Hy Phượng thật sự phải tới mức độ nào? Mà Hoàng Bạch Y có thể lấy một địch ba, thực lực của lão phải tới loại mức độ nào?

- Tuy đã thắng, ta lại không có chút cao hứng nào. Ta rất phẫn nộ, thật sự rất phẫn nộ, đó là lần đầu tiên ta thật sự phẫn nộ từ nhỏ tới lớn. Ta không ngờ, mức độ tinh thần của bọn họ lại tệ hại đến vậy, chẳng lẽ bọn họ ngay cả điểm truyền thống cuối cùng này của bộ tộc cũng quăng đi rồi sao? Mà sau đó, ta không ngừng tra xét việc này, càng lúc lại càng kinh ngạc. Bọn họ đã thay đổi, tất cả truyền thống lúc trước đều đã biến mất. Bọn họ trở nên càng có thêm tính xâm lược. Điều làm ta không thể chấp nhận nhất là, ta phát hiện Lược đồng giả lại có quan hệ không nói rõ ràng với bọn họ.

Diệp Trùng bỗng nhiên hoảng sợ, Lược đồng giả lại có quan hệ với bộ lạc Hy Phượng! Ở trong này...

- Ta bắt đầu săn giết Lược đồng giả ở khắp nơi, suy nghĩ của ta lúc đó rất đơn giản, ta phải để bọn họ hiểu được sự cường đại của Thuật thừa sư! Ta hy vọng bọn họ lại giữ lấy truyền thống này.

Diệp Trùng không khỏi lắc đầu ở trong lòng, ở trước mặt quang giáp, vô luận là thuật thừa sư hay là võ thuật gia đều rất yếu ớt. Lựa chọn của bộ lạc Hy Phượng vô nghi càng tốt hơn.

- Ta mỗi khi tới nơi nào đều sẽ tra xét tỉ mỉ. Chỉ cần ta có thể bắt được một Lược đồng giả, cứ điểm nơi đó tuyệt đối không cách nào thoát được. Hoàng Bạch Y hờ hững kể lại. Diệp Trùng biết câu nói này của lão không khoa trương chút nào, thứ Thuật thừa sư sở trường là khống chế tinh thần, ứng dụng giống như thôi miên cực nhiều, càng đừng nói tới thuật thừa sư siêu cấp giống như Hoàng Bạch Y thế này.

- Ta trải qua cuộc sống như vậy ba năm. Trong ba năm ta đột phá bình cảnh lần thứ nhất. Đáng tiếc, tàu vũ trụ của tinh khu tự do có hạn chế nghiêm ngặt, cho dù là ta, muốn lẫn vào cũng không dễ dàng. Cho nên tiến độ của ta chậm lại, nếu không, bọn họ đã gặp xui xẻo rồi. Trong giọng nói hờ hững lộ ra từng luồng hơi lạnh.

Diệp Trùng bỗng ngồi thẳng người, nhìn chằm chằm Hoàng Bạch Y hỏi từng chữ một: “Tinh khu tự do có tàu vũ trụ?” Hẳn trước giờ chưa từng nghĩ qua tinh khu tự do lại có tàu vũ trụ, điều này làm người ta không thể nào tin được.

Nơi này làm sao có thể có tàu vũ trụ chứ?

367. Chương 367: Phương Ấn

- Tàu vũ trụ trong tinh khu tuy rất ít, nhưng vẫn là có. Dù sau trong tinh khu không chỉ có một hành tinh, một vài liên hệ giữa các hành tinh vẫn khó tránh khỏi. Nghe nói, kỹ thuật của mấy tàu vũ trụ này vẫn là do mấy người từ bên ngoài tới năm đó cung cấp. Thông thường mà nói, một hành tinh chỉ có hai tàu vũ trụ, hai con tàu này đều ở trong tay hai bộ tộc lớn nhất nơi đó. Thí dụ như hành tinh Thoát Mộc, chính là ở trong tay Hàn gia và Luân lạc tộc. Nhưng hai con tàu vũ trụ này bình thường đều cực ít sử dụng tới, một cái chỉ sử dụng tới trong lúc có Tông hội. Nhìn thấy Diệp Trùng dường như không hiểu, Hoàng Bạch Y kiên nhẫn giải thích.

- Tông hội? Từ này Diệp Trùng cũng không hiểu được.

- Cậu không biết Tông hội? Ánh mắt Hoàng Bạch Y nhìn Diệp Trùng càng thêm kỳ quái, mặt đầy vẻ không thể tin được hỏi: “Với thân thủ của cậu, thế nào lại có thể không tham gia Tông hội? Chẳng lẽ thầy của cậu không cho cậu tham gia?”

- Không biết. Trả lời thành thật của Diệp Trùng lại càng làm cho Hoàng Bạch Y không biết nông sâu gì.

- Có lẽ thầy của cậu không muốn để cậu phân tâm. Cậu có một người thầy không tồi. Hoàng Bạch Y mang theo vài phần cảm khái, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghi hoặc của Diệp Trùng, lão vẫn giải thích nói: “Tông hội mỗi năm năm một lần, cử hành ở hành tinh Rees De, người tham gia đều là cao thủ kiệt xuất nhất của mỗi hành tinh, đây là một việc quan trọng nhất của tinh khu tự do. Hạng mục giao lưu của Tông hội rất nhiều, nhưng quan trọng nhất chính là võ thuật, bí thuật và điều bồi. Chỉ tiêu của ba mục này là nhiều nhất, mỗi hành tinh ở ba hạng mục này đều phân biệt có mười chỉ tiêu. Nhưng, đối với một hành tinh mà nói, mười chỉ tiêu quả thật quá ít. Tuyển chọn trong hành tinh mỗi lần đều vô cùng kịch liệt, người chết ở trong này không kể xiết. Ài, đều là hư danh hại người a! Vẫn là thầy cậu có tầm nhìn. Hoàng Bạch Y lắc đầu thở dài.

- Ông từng tham gia Tông hội? Diệp Trùng khá tò mò với vấn đề này.

- Từng tham gia. Hoàng Bạch Y thản nhiên nói: “Ta tổng cộng từng tham gia ba lần Tông hội, nhưng đều không lấy được quán quân.” Lời nói hờ hững tốt độ, giống như đây chẳng qua chỉ là một việc bình thường vô cùng. Nhưng Diệp Trùng lại không khỏi khâm phục vô cùng. Một Vương gia trang nho nhỏ thì đã dày đặc cao thủ, cao thủ của một hành tinh lại có bao nhiêu? Có thể ba lần qua được lựa chọn trong bên trong hành tinh, bản thân điều này đã đủ nói rõ thực lực của Hoàng Bạch Y.

Nhưng hắn không hề quá kinh ngạc, hoàn toàn không có sự hưng phấn khi người trẻ tuổi gặp được cao thủ nổi tiếng. Từ sau khi gặp được Mục Thương, cao thủ hắn gặp được nhiều không kể hết. Vô luận là sư sĩ, võ thuật gia hay là điều bồi sư, thậm chí hôn vực lĩnh giả, cao thủ xuất hiện không ngớt đã sớm làm hắn hiểu rõ sự to lớn của thế giới này, nhân ngoại hữu nhân.

- Thực lực của Vương gia thế nào? Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.

- Vương gia? Hoàng Bạch Y rõ ràng vô cùng quen thuộc mỗi một thế lực: “Cậu nói là Vương gia của biển Tây Cầm à. Bọn họ lúc trước khá nổi tiếng, nhưng hai mươi năm trước dời tới bờ biển Tây Cầm, ta nhớ lúc đó đã có dấu hiệu suy sụp, cũng không biết mười năm này phát triển thế nào? Nhưng lạc đà chết gãy lớn hơn ngựa a.” Hoàng Bạch Y cố sức nhớ lại, đột nhiên nhớ lại một việc: “Đúng rồi, trong tộc bọn họ có một cao thủ rất nổi tiếng, cũng là một vị giới giả. Ta nhớ là hắn hình như cũng từng tham gia Tông hội. Hiện giờ nếu như chưa chết, chắc là đã bảy, tám mươi tuổi rồi. Nhưng hình như hắn đã xúc phạm cấm kỵ gì đó trong tộc bọn họ, hai mươi năm trước thì đã “khóa tay” rồi. Cậu tại sao mà nghĩ tới Vương gia? Hắn là thầy cậu?”

Diệp Trùng lắc đầu: “Không phải.” Vương gia vẫn còn một cao thủ như thế, may mà lão không ra tay, nếu không, hoàn cảnh của mình nhất định càng tệ hại. Lập tức, hắn không khỏi nghĩ tới mấy người Nhuế Băng, cũng không biết hoàn cảnh bọn họ hiện giờ thế nào rồi.

Hoàng Bạch Y già thành tinh, vừa thấy dáng vẻ của Diệp Trùng liền hiểu ra: “Thì ra cậu và bọn họ có thù a. Nhưng với thân thủ của cậu, chắc là không chịu thiệt thòi trên tay bọn họ đâu nhỉ. Chẳng lẽ lão già đó đã ra tay? Nếu không thì bọn họ đã xuất hiện giới giả mới?”

- Bọn họ người đông. Diệp Trùng trả lời ngắn gọn.

Hoàng Bạch Y dùng một loại ánh mắt nhìn tên ngốc nhìn Diệp Trùng: “Không phải chứ, thầy của cậu không nói cho cậu bất cứ quy củ nào thì đã cho cậu ra ngoài thế này rồi sao? Loại tới nhà đập cửa không chứa chút hàm lượng kỹ thuật này mà cậu cũng làm tới mức độ này sao?”

Diệp Trùng chỉ có trả lời bằng im lặng, tuy nói chuyện với Hoàng Bạch Y cũng không tệ, nhưng hắn không muốn bị lộ thân phận mình là người từ ngoài tới.

- À, chúng ta không nói cái này nữa. Khốn đốn ở chỗ này, cũng không đi ra ngoài, mấy thứ này đều không có ý nghĩa gì. Hoàng Bạch Y rất mau liền phát hiện hai câu này cách chủ đề càng lúc càng xa, nhưng lão hiện đang nói chuyện có hứng, không hề định kết thúc cuộc chuyện trò, liền tìm một đề tài khác: “Kỹ xảo võ thuật sở trường nhất của cậu là gì?”

- Trường thương. Cả nửa ngày Diệp Trùng mới thốt ra hai chữ, vấn đề này quả thật làm hắn có chút khó mà mau chóng lựa chọn. Phương diện võ thuật, vô luận là khống chế cơ nhục hay là sức mạnh, tốc độ, sự chuẩn xác, thậm chí bao gồm cả đánh tay không, cận chiến truy thủ, hắn đều sở trường vô cùng. Nhưng nếu nói tới nhất ở trong đó, nghĩ cả nửa ngày, Diệp Trùng cho rằng chỉ e vẫn là trường thương.

- Cái này sao? Ánh mắt của Hoàng Bạch Y rơi trên ngọn mâu gỗ bên cạnh Diệp Trùng. Bây giờ không có quang giáp, vũ khí chính là thứ dựa dẫm quan trọng nhất của hắn, cho nên vô luận là lúc nào, thanh mâu gỗ này không hề rời khỏi người Diệp Trùng.

- Đúng. Diệp Trùng quý chữ như vàng.

- Thương kỹ a! Hoàng Bạch Y lộ ra vẻ hồi tưởng: “Ta nhớ là cao thủ dùng trường thương hình như có vài người, nhưng hình như không phổ biến như vũ khí kiếm. Nhìn thấy ánh mắt Diệp Trùng nhìn về phía lão, lão không khỏi lộ ra vẻ có chút ngại ngùng: “Ài, cậu cũng biết, ta chỉ là một thuật thừa sự, mà không phải là một võ thuật gia.”

- Nhưng ta từng thảo luận với một cao thủ võ thuật chân chính về vấn đề thuộc phương diện này. Lời của y ta nhớ rất rõ ràng, y nói, vô luận loại kỹ xảo nào, vô luận loại vũ khí nào, nhân tố cốt lõi nhất chính là mấy thứ đó, cậu biết là gì không? Lão hứng thú hỏi Diệp Trùng.

- Sức mạnh, tốc độ, tinh thần. Diệp Trùng không chút do dự trả lời, nhưng hắn suy đi nghĩ lại, lại bổ sung: “Còn có góc độ, thời cơ, ừm, hai thứ này chắc đều là vị trí, vị trí không gian, vị trí thời gian. Đúng, chính là vị trí!”

Hoàng Bạch Y trợn mắt há hốc mồm, cả nửa ngày không thốt nên lời.

- Sao thế? Nói sai rồi sao? Diệp Trùng nhìn thấy dáng vẻ kỳ quái của Hoàng Bạch Y, hắn lại lộ ra vẻ trầm tư, trải qua cả ba phút mới ngẩng đầu lên, nói rất khẳng định: “Chắc là không sai.”

- Cậu nói không sai. Hoàng Bạch Y cảm khái vạn phần, nhìn Diệp Trùng đầy thâm ý: “Hai mươi ba tuổi thì có thể hiểu được những thứ này, tiền đồ của cậu quả nhiên là xán lạn a.”

Không đợi Diệp Trùng mở miệng, lão nói tiếp: “Năm đó vị tiên bối đó cũng nói giống như cậu. Trong võ thuật, tác dụng của tinh thần không hề rõ ràng như sức mạnh, tốc độ, vị trí, nó chỉ vào lúc cậu tiến vào một cảnh giới khá cao cấp thì mới thể hiện ra. Một điểm này chắc cậu đã có thể hội sâu sắc rồi nhỉ.”

Đối với một điểm này, Diệp Trùng không có chút lưỡng lự nào, gật gật đầu.

Hoàng Bạch Y cảm thấy phấn chấn vô cùng, lão cuối cùng đã tìm thấy đề tài Diệp Trùng cảm thấy hứng thú. Hai bên bắt đầu tiến hành thảo luận sôi nổi, lý giải đối với nhân tố tinh thần này, Diệp Trùng so với Hoàng Bạch Y, khoảng cách giống như giữa con nít và người trưởng thành. Nhưng ở phương diện mấy nhân tố khác, địa vị của hai người vừa vặn đối cho nhau.

Rất mau, giao tình giữa hai người lập tức tăng cao. Trong mắt Diệp Trùng, Hoàng Bạch Y có tinh thần nghiên cứu cực kỳ dồi dào, một điểm này rất đúng khẩu vị của hắn. Thật ra, hắn nào biết, trong mắt Hoàng Bạch Y, thảo luận của hai bên chẳng qua chỉ để giết thời gian mà thôi. Cuối cùng đã tìm thấy một việc có thể dùng để giết thời gian, Hoàng Bạch Y tự nhiên vô cùng hào hứng.

Vô luận là từ xuất phát điểm gì, thành tựu ở phương diện tinh thần của Hoàng Bạch Y quả thật làm Diệp Trùng sinh ra cảm giác sửng sốt. Hắn chưa từng nghĩ qua, ứng dụng của tinh thần lại có thể đạt tới mức độ không thể tin được thế này. Thực lực sâu không lường được của Hoàng Bạch Y rất mau liền nhận được sự kính trọng của Diệp Trùng. Trong nhận thức của hắn, thực lực là số một.

Diệp Trùng không biết, sự kinh ngạc trong lòng Hoàng Bạch Y vượt xa sự kinh ngạc trong lòng Diệp Trùng. Trong mắt lão, Diệp Trùng là một quái vật không hơn không kém, trong thân thể gầy còm hàm chứa sức mạnh to lớn kinh người. Lực bạo phát, thần kinh phản ứng đều khủng bố dị thường. Điều làm lão động dung nhất vẫn là tinh thần khắc khổ của Diệp Trùng. Từ hôm đầu tiên lão nhìn thấy Diệp Trùng bắt đầu, trừ thời gian hai người giao lưu, Diệp Trùng không phải chuyên tâm luyện tập thì chính là ngồi ở đó suy nghĩ.

Không có bất cứ giải trí nào, luyện tập khô khan, hắn vĩnh viễn đều không cảm thấy buồn chán. Hoàng Bạch Y thậm chí nhìn thấy Diệp Trùng vì ưu hóa một động tác đơn giản, làm đi làm lại động tác này không dưới mấy vạn lần. Mỗi ngày Diệp Trùng đều giống như chìm mình trong nước, mồ hôi đầm đìa. Có lẽ ai cũng không ngờ một giới giả lại luyện tập một động tác đơn giản thế này, hơn nữa số lần còn phải dùng vạn để tính.

Hoàng Bạch Y lúc này mới biết, thân thủ kiệt xuất thế này của Diệp Trùng, thì ra toàn bộ đều có được từ trong loại tu hành gần như có thể gọi là tự bạc đãi này.

Mà việc càng làm lão kinh ngạc lại ở phía sau, năng lực suy nghĩ và năng lực lý giải cực mạnh Diệp Trùng biểu hiện ra trong quá trình thảo luận của hai người.

Thật là một tên đáng sợ!

Nhưng điều duy nhất làm lão cảm thấy buồn bực là, Diệp Trùng lại vô luận thế nào cũng không chịu học tập bí thuật. Bất quá, hắn lại cực kỳ cảm thấy hứng thú với việc ứng dụng của phương diện tinh thần, nhưng trọng điểm nghiên cứu của hắn là làm sao đối phó Thuật thừa sư. Một điểm này làm Hoàng Bạch Y chỉ có cười khổ không thôi.

Rất mau, Hoàng Bạch Y bỗng phát hiện mình gần như thành một người luyện chung. Tinh thần của lão tuy mạnh mẽ vô cùng, nhưng thân thể yếu ớt làm sao có thể so sánh với loại không phải con người như Diệp Trùng. Mấy ngày gần đây đã lưng đau, eo mỏi, nhưng Diệp Trùng trước sau vẫn như rồng như hổ, tinh thần dồi dào.

Xem ra mình thật sự già rồi, rất nhiều lần, Hoàng Bạch Y đều không khỏi dâng lên cảm khái giống thế này.

Lão không hề giấu giếm, đối với việc truyền thụ tri thức, không hề bủn xỉn, hướng chỉ là loại người trẻ tuổi khắc khổ, cố gắng như Diệp Trùng. Sống cô độc mười năm đã sớm mang tất cả ân oán và hù dọa của lão tiêu hủy rồi, lão hiện giờ đối với mọi phân tranh đều không có chút hứng thú.

Cuộc sống ở chỗ này cực kỳ không tệ, trừ chút cô độc ra, lão nghĩ như thế.

Lão biết Diệp Trùng sẽ có một ngày rời khỏi chỗ này, lão truyền thụ cũng càng thêm cố gắng, cho dù Diệp Trùng không hề là một thuật thừa sư. Đây có lẽ là tiếc nuối duy nhất của lão. Bí thuật chân chính của bộ lạc Hy Phượng có lẽ chính là biến mất từ giờ rồi, lão có chút thê lương nghĩ. May mà lão hiện giờ nhìn thoáng đi nhiều, không cố chấp như hồi còn trẻ.

Diệp Trùng rất mau liền phát giác ra sự thay đổi của Hoàng Bạch Y, hắn học tập càng thêm khắc khổ. Minh tuy không thành một thuật thừa sư, nhưng lĩnh ngộ đối với tinh thần càng nhiều, có thể làm cho công kích của hắn càng thêm mạnh mẽ. Điều quan trọng nhất là, có thể làm cho hắn tìm thấy phương pháp đối phó thuật thừa sư.

Đối với việc tăng cường thực lực của mình, hắn lúc nào cũng tích cực vô cùng.

Luyện tập không có chút buông lơi, nhưng Diệp Trùng mỗi ngày đều suy nghĩ làm sao rời khỏi khu rừng nguy hiểm này.

Hắn đã tìm thấy một phương án hơi có khả năng.

Nơi này chỉ có hai phương hướng, một chỗ là hướng xuống, đi qua hẻm núi, tiến vào Hắc sâm lâm. Phương hướng còn lại chính là trèo lên trên, cuối cùng tới đỉnh núi. Diệp Trùng từng lên đỉnh núi, mặt hướng lưng Hắc sâm lâm của đỉnh núi là vách núi cao vạn trượng. Núi non liên miên cao vút chắn lấy Hắc sâm lâm.

Nếu có quang giáp, mọi thứ đều trở nên đơn giản vô cùng. Đáng tiếc trên tay Diệp Trùng chỉ có một thanh trủy thủ. Nhưng hắn vẫn nghĩ ra một phương pháp không tồi.

Chế tạo quang giáp đương nhiên không thể nào, nhưng chế tạo một tàu lượn thô sơ chút lại không hề là một việc không thể nào. Độ cao từ đỉnh núi tới mặt đất có lẽ khoảng ba ngàn tới năm ngàn mét. Chỉ cần mình may mắn, không gặp phải khí lưu thay đổi, vậy khả năng hạ cánh an toàn vẫn khá lớn. Loại phương án này so với lại một lần nữa tiến vào Hắc sâm lâm thử vận may thì lớn hơn nhiều.

Với tri thức cơ sở của chế tạo quang giáp, không khí động lực học của Diệp Trùng cực kỳ vững chắc. Tàu lượn đã là đồ cấp viễn cổ, Diệp Trùng cũng chưa thấy qua. Hắn chỉ có thể dựa vào tri thức mình nắm bắt được, tiến hành tính toán, thiết kế ra tàu lượn, sau đó chế tạo ra nó.

Mấy ngày tiếp theo, thời gian suy nghĩ của Diệp Trùng tăng lên rõ rệt. Hoàng Bạch Y tuy không biết Diệp Trùng đang nghĩ cái gì, nhưng cũng không đi làm phiền hắn.

Tiếp đó, Diệp Trùng đi một chuyến tới Hắc sâm lâm, xách một cây gỗ tròn to lớn trở về. Về mặt lúc đó của Hoàng Bạch Y đặc sắc vô cùng, ngạc nhiên nhìn Diệp Trùng gầy còm xách một cây gỗ tròn to lớn. Chắc cây của cây gỗ tròn này đều đã bị gọt sạch, mặt cắt ở trên đó vẫn còn mới.

- Cái này là làm cái gì? Hoàng Bạch Y kỳ quái hỏi, lão làm sao cũng nghĩ không rõ hành vi cổ quái này của Diệp Trùng.

Diệp Trùng không ngần đầu, động tác trên tay không ngừng lại: “Chế tạo máy để bay.”

- Máy để bay? Trong mắt Hoàng Bạch Y đầy vẻ mù mịt, lão chưa thấy qua quang giáp, chưa từng học không khí động lực học. Thứ duy nhất lão từng thấy có thể bay được chính là tàu vũ trụ, nhưng lão làm sao cũng không liên hệ cây gỗ tròn này với tàu vũ trụ được.

Trủy thủ của Diệp Trùng hiện giờ thành công cụ tốt nhất, nó sắc bén vô bì, ngay cả Thiết trầm mộc cũng cắt đứt, đối với loại gỗ này càng không cần nói. Thứ Diệp Trùng chọn là thân cây của một loại cây gọi là Sa thụ, độ cứng và độ dẻo của nó đều không tồi, điều quan trọng nhất là chất gỗ cân bằng, có thể làm cho Diệp Trùng thuận tiện hơn trong tính toán trọng tâm của tàu lượn.

Không có quang não, Diệp Trùng chỉ đành dựa vào đầu của mình để tính toán.

368. Chương 368: Hạt Giống

Sinh hoạt của Diệp Trùng lập tức trở nên bận rộn. Thiết kế tạo hình tàu lượn không hề khó khăn, nhưng làm chu đáo cụ thể mỗi một linh kiện lại làm người ta không khỏi tốn công suy nghĩ rất nhiều. Hơn nữa, một vấn đề rất quan trọng là làm sao tìm thấy nguyên liệu thích hợp cho mỗi một bộ phận, đây cũng là chỗ quan trọng nhất. Diệp Trùng không thể không một lần rồi lại một lần tiến vào Hắc sâm lâm, tìm kiếm nguyên liệu thích hợp.

Khi Diệp Trùng chế tạo linh kiện của tàu lượn, Hoàng Bạch Y đều ở một bên quan sát rất hứng thú. Không chế chính xác vô cùng của Diệp Trùng đối với sức mạnh thường làm cho lão khen ngợi liên tục. Nhưng lúc này, Diệp Trùng đều tập trung cực độ, lời khen của Hoàng Bạch Y không hề lọt vào tai.

Từng cây gỗ tròn thô to ở trên tay Diệp Trùng không ngừng trở nên nhỏ, mỏng hơn, giống như có ma thuật vậy, Diệp Trùng lúc này giống như một nhà ảo thuật gia. Động tác lưu loát, thanh trủy thủ đó trên tay hắn có đầy linh tính, giống như vật sống.

Nhìn mấy linh kiện trăm kỳ ngàn quái này, Hoàng Bạch Y thường sẽ tò mò đánh giá thiếu niên lạnh lùng này. Hắn rốt cuộc là người thế nào? Vốn dĩ cho rằng hắn chỉ là một thiếu niên từ nhỏ lớn lên ở nơi núi sâu, theo sư phụ của mình một lòng khổ tu võ thuật, nhưng mấy thứ này, rõ ràng không phải là thứ mà một võ thuật gia nên nắm bắt.

Hoàng Bạch Y lúc trẻ từng đi qua vô số nơi, thấy qua vô số người, vừa nhìn mấy linh kiện để tán loạn trên mặt đất này thì đã biết chúng bao hàm tri thức chuyên nghiệp phong phú cỡ nào. Võ thuật gia không phải là học giả, điểm này vô luận ở chỗ nào về cơ bản đều là thiết luật. Võ thuật gia lão từng gặp cũng nhiều không kể xiết, có người thô lỗ, có người lãnh khốc, có người ôn hòa, có người bèn bĩ, dạng nào cũng có. Nhưng lão trước giờ chưa từng gặp qua một võ thuật gia ôm đầy tri thức, càng không cần nói một võ thuật gia trẻ tuổi thế này.

Phải biết thời gian của con người là có hạn, mỗi một lĩnh vực đều bác đại tinh thâm. Tinh thông một lĩnh vực thường cần tiêu phí gần như một đời người. Thứ võ thuật tôi luyện là thân thể, tu hành của bọn họ cực khổ vô bì, một động tác thường cần làm đi làm lại, luyện tập vô số lần. Ngược lại, tuy không biết mấy bay trong miệng Diệp Trùng thuộc về lĩnh vực gì, nhưng khẳng định là một lĩnh vực cần tính toán.

So với võ thuật gia, trong thuật thừa sư, tỉ lệ học giả lớn hơn nhiều.

Nhưng Hoàng Bạch Y không định truy tìm gốc ngọn, mấy ngày gần đây, tính khí của Diệp Trùng, lão đã sớm lần ra gần hết. Cho nên lão không hề muốn bởi vì vấn đề này mà phá hoại quan hệ của hai người.

Vấn đề này rất mau liền bị lão bỏ sang một bên. Điều lão hiện giờ càng chú ý hơn là nghiên cứu và giao lưu với Diệp Trùng liên quan tới bí thuật. Trong lòng lão, bộ lạc Hy Phượng chân chính về cơ bản đã có thể nói là diệt tuyệt rồi. Lão cực kỳ muốn mang những tâm đắc này của mình truyền thụ cho Diệp Trùng, trong đó có rất nhiều thứ truyền lại từ xưa của bộ lạc Hy Phượng, lão không muốn chúng cứ thế này mà biến mất theo mình.

Nhưng điều làm lão tiếc nuối là, Diệp Trùng không có chút hứng thú trở thành một thuật thừa sư nào. Điều này làm lão rất buồn bực nhưng lại không biết làm sao.

May mà lão rất mau liền phát hiện tuy Diệp Trùng không có bất cứ ý muốn thành thuật thừa sư, nhưng hẳn đối với việc nghiên cứu phương diện bản chất của bí thuật lại cực kỳ có hứng thú. Lão đương nhiên không biết đây hoàn toàn là một loại tập tính nghiên cứu đã ăn sâu vào xương tủy của Diệp Trùng.

Hoàng Bạch Y già thành tinh, cũng tuyệt không nhắc tới thuật thừa sư, mỗi ngày chỉ không ngừng cùng Diệp Trùng nghiên cứu liên quan tới lý luận đại loại như khống chế tinh thần. Điểm này quả nhiên rất hợp với khẩu vị của Diệp Trùng, Có thể là bản thân Diệp Trùng hẳn cũng không chú ý tới đặc điểm này trên người mình.

Vô luận lý luận của lĩnh vực nào, thứ khó thấm sâu nhất thường là bản chất cốt lõi nhất của nó.

- Tốt rồi, tốt rồi, bản chất của bí thuật thật ra chính là khống chế tinh thần của mình. Ừm, đương nhiên, đây không phải là ta to mồm khoác lác mà là có thể chứng minh. Muốn chứng minh một điểm này, chúng ta phải hiểu rõ khái niệm tinh thần này. Đối với khái niệm này, vậy thì có rất nhiều cách nói, thí dụ...

Liếc mắt, thấy dáng vẻ nghiêng tai cẩn thận lắng nghe của Diệp Trùng, Hoàng Bạch Y thầm mừng trong lòng, sắc mặt lại không đổi, vẫn trình bày không nhanh không chậm. Tri thức liên quan tới phương diện thuật thừa sư chính thế này mà bất tri bất giác được thấm vào trong nội dung chuyện trò.

Mỗi khi nói tới một khái niệm, lão đều đưa ra lượng lớn dẫn chứng, thí dụ phương pháp sử dụng một kỹ xảo nào đó. Lúc này, Hoàng Bạch Y đều sẽ mang những chi tiết nhỏ này nói tận tường vô bì, Diệp Trùng cũng nghe rất cẩn thận, chỉ sợ để sót một chút nào. Hoàng Bạch Y đã tu hành bí thuật sáu mươi năm, mà mười năm bị khống chế trong Hắc sâm lâm này, lão trầm tĩnh lại, kinh nghiệm thực chiến phong phú tích lũy lúc trước, thêm vào cơ sở vững chắc gây dựng từ nhỏ, suy nghĩ không ngừng trong mười năm này, nhận thức của lão ở phương diện bí thuật đã tới một độ cao mới.

Trong nội dung thảo luận mỗi ngày với Hoàng Bạch Y bao hàm lượng tri thức quá lớn, làm hẳn không thể không tốn khá nhiều thời gian để suy nghĩ. Cứ như vậy, tiến độ chế tạo tàu lượn lập tức chậm lại. Hoàng Bạch Y nhìn thấy, trong lòng mừng rỡ, nhưng không hề lộ ra ngoài chút nào. Phương thức mỗi lần nghiên cứu của lão đều xảo diệu vô cùng, thường là loanh quanh vấn đề Diệp Trùng nên làm thế nào để đối phó thuật thừa sư, như vậy ép buộc Diệp Trùng không thể không suy nghĩ.

Trong bất tri bất giác, dưới sự truyền thụ của Hoàng Bạch Y, trong đầu Diệp Trùng đã xây nên một hệ thống bí thuật hoàn chỉnh, đương nhiên, đây chẳng qua chỉ là một hệ thống lý luận. Nhưng điều này đối

với Diệp Trùng mà nói thì đã đủ rồi, với cái nhìn của hắn, có sự hiểu biết ở một trình độ nhất định đối với thuật thừa sư đã có thể làm cho mình không bị động như hể khi đối mặt với thuật thừa sư. Chỉ là hắn làm sao cũng không ngờ, hiểu biết mà mình cho rằng là một trình độ nhất định này lại tới trình độ nào.

Đối với cách nghĩ của Diệp Trùng, trong lòng Hoàng Bạch Y rõ ràng vô cùng, nhưng lão tự nhiên sẽ không nói toạc ra. Hệ thống lý luận này gần như là tổng kết liên quan đến bí thuật của cả đời lão, rất nhiều thứ trong đó đều là thứ mà hầu hết thuật thừa sư mơ mộng có được. Nhưng, lão cũng biết, mấy thứ này đối với Diệp Trùng mà nói vẫn chỉ là một vài tri thức lý luận.

Nhưng điều này đã đủ rồi! Lão tin tưởng, Diệp Trùng sẽ có một ngày đối mặt với thuật thừa sư khác, nếu như một khi xảy ra xung đột, vậy thì hắn tự nhiên sẽ biết giá trị của mấy lý luận này. Hơn nữa, mấy ngày này lão đã nhìn thấu Diệp Trùng, lão biết, một khi Diệp Trùng xác định loại tri thức nào đó có giá trị với hắn, vậy thì hắn sẽ nghiên cứu cực kỳ sâu.

Mấy lý luận này hiện giờ chẳng qua chỉ là công tác chuẩn bị mà thôi. Hoàng Bạch Y đột nhiên phát hiện đây là một trò chơi cực kỳ thú vị, rất nhiều lúc, lão cũng muốn cười to lên, nhưng năng lực khống chế của lão đã tới mức lô hỏa thuần thanh, trên mặt nhìn không ra chút dấu vết nào. Diệp Trùng vẫn không biết tí gì.

Tương lai, thật là mong chờ a!

Đột nhiên, lão đột nhiên có được sự thả lỏng trước giờ chưa từng có. Mình đã vì bí thuật của bộ lạc Hy Phương mà chôn một hạt giống, có lẽ thứ nó mọc ra lại cũng không phải là bí thuật của bộ lạc Hy Phương. Nhưng điều đó có quan hệ gì chứ, bí thuật của bộ lạc Hy Phương không phải cuối cùng cũng truyền thừa lại sao?

Rất sớm lúc trước, trong lòng lão đã biết rõ, sự biến mất của bí thuật bộ lạc Hy Phương đã định sẵn, chỉ là lão không chịu thừa nhận mà thôi. Đây giống như một khối đá, vẫn luôn đè lên lòng lão. Bây giờ, lão cuối cùng đã thả lỏng được, lão đã vì bộ tộc được định sẵn sẽ biến mất mà làm ra nỗ lực cuối cùng của mình.

Đối với những tộc nhân đi theo con đường khác đó, đã không còn liên hệ gì với lão rồi.

Nỗ lực của Diệp Trùng cuối cùng không uổng phí. Chế tạo tàu lượn tuy hao phí lượng lớn thời gian của hắn, nhưng may mà cuối cùng đã thành công. Sự khổ cực trong này, ngoại trừ hắn ra cũng chỉ có Hoàng Bạch Y nhìn thấy. Có vài linh kiện phức tạp, hắn thậm chí thất bại không dưới ba mươi lần, nhưng hắn vẫn thành công làm ra nó, chính là dựa vào thanh thủy thủ trên tay này.

Sự kiên nhẫn thế này, nếu như dùng trên phương diện bí thuật thì tốt lắm a! Mỗi lúc thế này, Hoàng Bạch Y đều thở dài trong lòng.

Diệp Trùng tìm tới Hoàng Bạch Y.

- Chúng ta có thể rời khỏi chỗ này rồi. Cái máy bay được này có thể chở được hai người. Xác suất thành công ở giữa bảy mươi và tám mươi lăm phần trăm. Diệp Trùng giới thiệu đơn giản.

- Cậu đi đi. Ta không muốn rời khỏi chỗ này. Hoàng Bạch Y bình tĩnh nói.

Đáp án này ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng, hắn nhìn Hoàng Bạch Y, cả nửa phút sau mới mở miệng: “Tại sao?”

Hoàng Bạch Y cười khê: “Ta già rồi, không muốn đi ra ngoài nữa.”

- Ông xác định? Diệp Trùng nhíu mày, với hắn, đây rõ ràng không phải một lý do đầy đủ.

- Còn nhớ bộ lạc Hy Phương ta nói với cậu chứ? Cậu cảm thấy lựa chọn rời khỏi tình khu tự do của bọn họ là đúng hay sai? Hoàng Bạch Y đột nhiên hỏi một vấn đề không liên quan.

Chỉ hơi tính toán trong lòng, Diệp Trùng liền trả lời cực kỳ khẳng định: “Chính xác.” Hắn biết thế lực hiện giờ của bộ lạc Hy Phương lớn cỡ nào, vô luận là ở năm thiên hà lớn, hay là ở thiên hà Hà Việt, ngay cả tình khu tự do cũng có xúc giác của họ. Từ góc độ một bộ tộc mà nói, lựa chọn này của bọn họ vô nghi là cực kỳ chính xác. Hơn nữa, với cái nhìn của hắn, thuật thừa sư càng có sức sinh tồn hơn thuật thừa sư nhiều. Trước mặt sức mạnh của khoa học kỹ thuật, mấy sức mạnh cổ xưa này khá là yếu ớt.

- Quả nhiên. Hoàng Bạch Y lăm bằm một mình, có chút thất hồn lạc phách, một lát sau mới khôi phục bình thường, cười khổ tự chế giễu nói: “Xem ra là ta lúc trước quá cố chấp rồi. Bọn họ chẳng qua chỉ đi một con đường khác mà thôi.” Lão lúc này trông ra già hẳn đi.

Trầm ngâm hồi lâu, Hoàng Bạch Y đột nhiên nói: “Mấy ngày này ta cũng đã dạy cho cậu không ít thứ. Thực hiện trao đổi bình đẳng, ta thỉnh cầu cậu một việc. Đương nhiên, cậu có thể lựa chọn đồng ý hay không?”

Suy nghĩ một lát, Diệp Trùng mở miệng: “Ông nói đi.”

- Tận hết khả năng tiêu diệt Lược đồng giả. Trong ngữ khí lạnh nhạt của Hoàng Bạch Y có vài phần sát khí, nhưng lão lập tức bổ sung nói: “Đương nhiên, ta nói nếu như có khả năng. Dù sao lực lượng một mình cậu cũng rất có hạn.”

- Tại sao? Hôm nay Diệp Trùng lần thứ nhì hỏi tại sao.

Vẻ mặt Hoàng Bạch Y bình tĩnh nói: “Bọn họ lựa chọn con đường nào, ta đều không có gì để nói, nhưng mấy việc cướp đoạt con nít này, ta không thể nào dung thứ được.”

- Tôi không bảo đảm. Diệp Trùng rất thản nhiên nói. Tuy hắn không cho rằng loại thủ đoạn này của bộ lạc Hy Phượng có gì không thể chấp nhận. Nhưng hắn tin rằng, bộ lạc Hy Phượng và Lược đồng giả tuyệt đối có quan hệ cực kỳ nồng hậu. Hắn vẫn còn nhớ trong Tông sở có rất nhiều thuật thừa sĩ bồi dưỡng từ nhỏ, Trúc Linh chính là một người trong đó. Nghĩ chắc là mấy đứa trẻ này chắc đều là dùng thủ đoạn cướp đem về.

Đương nhiên, mấy điều này đều không quan trọng, quan trọng là quan hệ đối địch giữa mình và Lược đồng giả. Đồng ý cũng không có gì, chỉ là hắn rất rõ thực lực của mình. Việc này với cái nhìn của hắn, xác suất xảy ra nhỏ tới mức đáng thương. Nhưng nếu như thật sự có cơ hội bỏ đá xuống giếng, hắn tự nhiên cũng không bỏ qua.

- Ừm, không cần bảo đảm. Hoàng Bạch Y mỉm cười, thoải mái nói không ra lời.

- Vậy tôi đi. Diệp Trùng xoay người rời khỏi, tàu lượn đã sớm được hắn vác lên đỉnh núi, lớp lớp công việc chuẩn bị đều đã chuẩn bị tốt rồi.

- Mọi việc thuận lợi. Hoàng Bạch Y nhìn bóng lưng đi xa dần của Diệp Trùng khẽ nói.

369. Chương 369: Bay Lượn

Hàn Việt nhìn Thích nha lang vô cùng vô tận trước mắt, trong lòng hắn đã lạnh toát. Trong mắt chỉ thấy đầu sói lúc nhúc, sắc mặt mấy người bên cạnh hắn trắng bệch, bọn họ không bị dọa tới mức nhũn cả chân đã đủ để nói rõ bọn họ huấn luyện có số má rồi.

Thích nha lang là sinh vật quần cư, thể hình mỗi con Thích nha lang tương tự cỡ một người trưởng thành, lực bạo phát kinh người, tính hung tàn. Nếu như chỉ gặp phải một hai con thì cũng không đáng sợ, nhưng loại sinh vật này lại phần lớn thời gian đều xuất hiện theo bầy. Chúng hung hăng, tàn bạo, phân công rõ ràng, hiểu rõ chiến thuật, khổ tu giả hoặc thương đội bình thường gặp phải chúng căn bản là chỉ có một con đường chết.

Hàn Việt cắn chặt môi, đôi tay cầm kiếm bởi vì dùng sức quá độ mà trắng bệch. Hắn năm nay hai mươi tám tuổi, chính là tuổi tác hoàng kim vừa hết chất, dần trở nên chín muồi. Trên người hắn không có quá nhiều trang sức, cực kỳ giản dị. Nhưng lại không có ai dám xem thường hắn, trên đôi tay thon dài của hắn đầy vết chai dày cộm, ánh mắt sắc bén như kiếm. Kiểu dáng trường kiếm trên tay cũng cực kỳ đơn giản, vỏ kiếm cũ kỹ, mọi thứ đều cứ không nổi bật như thế.

Hắn làm việc vẫn luôn ổn thỏa, gặp việc quả đoán, rất được gia chủ xem trọng. Cũng chính vì nguyên nhân này, lần này gia chủ mang nhiệm vụ quan trọng này giao cho hắn. Hắn biết rõ lần hành động này trách nhiệm trọng đại, cho nên công tác chuẩn bị cũng có thể nói là chu đáo. Hắn dẫn theo tới hơn ba trăm cao thủ, một đám lực lượng thế này cho dù gặp phải một vài thành trấn nhỏ cũng có thể đánh hạ được.

Nhưng hần thể nào cũng không ngờ lại gặp phải đám Thích nha lang lớn cỡ này. Số lượng đông đảo của đám Thích nha lang này, vô cùng vô tận, số lượng chắc không dưới mười vạn. Bầy sói thể này, là một lực lượng đầy tính hủy diệt, chỗ đi qua, trừ có chỗ hiểm có thể thủ, nếu không nhất định không còn cọng cỏ.

May mà phản ứng của hần có thể nói là cực nhanh, dùng tốc độ nhanh nhất lập trận, bố trí chướng ngại vật. Hần lần này mang theo đều là tinh nhuệ, bọn họ không chỉ là cao thủ mà còn là chiến sĩ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Cho nên gặp phải cảnh tượng khủng bố này, tuy ai nấy mặt không chút máu, nhưng không có ai hoảng loạn.

Không cần mệnh lệnh, mọi người gần như đồng thời cầm vũ khí trên tay. Điều bồi sư ở chỗ đó mau chóng phối chế được vật, còn mấy được vật đã sớm chuẩn bị sẵn đó lại đưa tới tay chiến sĩ ở trước nhất. Thuật thừa sư lại được sắp xếp ở sau lưng võ thuật gia, cảm giác của bọn họ miễn cảm vô bị, thường có thể hỗ trợ võ thuật gia chống lại công kích trí mạng.

Trong lòng hơi an tâm, nghiêng đầu liếc nhìn một lão bà. Lão bà này đầu tóc trắng như tuyết, vẻ phong sương trên mặt hơi nặng, xem ra có vẻ hơi mệt mỏi. Bà ta khoác một cái áo khoác trắng tinh, cái vòng màu xanh ngọc trên tay rất nổi bật. Sắc mặt bà ta trầm tĩnh, nhìn không ra bất cứ sự hoảng loạn nào. Xung quanh bà ta, mấy mươi người mặc đồ đen bảo vệ nghiêm ngặt bà ta. Bên người lão bà còn có một thiếu nữ mặc đồ trắng, nhưng sắc mặt thiếu nữ này giờ đây so với y phục của nàng còn trắng hơn.

Mười người này chính là cao thủ trong cao thủ, Hàn Việt tự nhận ánh mắt của mình có thể nói là độc, nhưng vẫn không sao nhìn rõ độ sâu của mấy người đồ đen này.

- Đội trưởng, bây giờ làm sao? Người hỏi là một trợ thủ của hần. Về mặt hần hoang mang, rõ ràng nghĩ không ra có phương pháp gì tốt.

Nhìn thấy lão bà sắc mặt trấn tĩnh, Hàn Việt hít một hơi thật sâu, sự quay cuồng trong lòng khôi phục bình thường. Lập tức nhẹ giọng trách mắng: “Hoảng cái gì mà hoảng, liều mạng một trận là cùng.” Nhẹ nhàng vuốt cán kiếm, Hàn Việt bỗng bình tĩnh lại.

Trợ thủ ngớ người, lập tức lộ ra vẻ xấu hổ.

Hàn Việt đi tới trước trận, đột nhiên mở miệng: “Các bộ vào vị trí. Co hẹp trận hình, chuẩn bị chiến đấu. Nhân viên cứu viện đã phái đi rồi. Chúng ta chỉ cần kiên trì thủ mười giờ. Nhớ kỹ, mười giờ, chỉ cần mười giờ! Chúng ta sẽ có thể sống sót!” Hàn Việt nói như chém đinh chặt sắt. Mọi người ai nấy đều phấn chấn tinh thần, kiên trì thủ mười giờ, tuy rất khó khăn nhưng không hề là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Hàn Việt vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng lại hơi thở dài. Đám sói này khẳng định là sớm nhìn trúng đám người mình. Hần từng có kinh nghiệm đánh nhau với Thích nha lang, biết loại dã thú này thông minh dị thường, khi chúng xuất hiện trước mặt con mồi, chắc chắn có nghĩa là bọn chúng đã hoàn thành hợp vây. Khả năng nhân viên cứu viện đột xuất trùng vây nhỏ tới mức không có chút hy vọng. Nhưng trên mặt hần không dám lộ ra chút nào, hy vọng này tuy nhỏ, nhưng lại là động lực lớn nhất cho ý chí sinh tồn trong lòng mọi người!

Lão bà hơi tán thưởng nhìn Hàn Việt. Bà từng thấy vô số sóng gió, tự nhiên biết trong lòng Hàn Việt đang nghĩ gì.

Bầy sói đã hoàn thành hợp vây cuối cùng dần nén không nổi, tiếng sói tru u u vang khắp nơi, sắc mặt mọi người cùng biến đổi. Sói hú chưa dứt, công kích mãnh liệt như thủy triều lũ lượt kéo tới.

Sự thảm liệt của trận chiến ra ngoài tưởng tượng của mọi người.

Mấy con Thích nha lang này, một đợt tiếp một đợt, cực có quy củ. Lực bạo phát của chúng cực mạnh, điên cuồng công kích trận hình đã được thu lại tới cực độ này. Máu thịt bắn tung tóe, trong không khí lan tràn mùi máu tanh nặng nề, làm người ta buồn nôn. Nhưng lúc này lại không có ai để ý điều này.

Trường kiếm trên tay Hàn Việt vung lên, chính xác đánh trúng con Thích nha lang đang lao bổ tới mình ở trên không. Bụp, máu ấm như suối phun lên khắp mặt hần. Xung quanh toàn là người, hần ngay cả chỗ né tránh cũng không có. Trước mắt lập tức mơ hồ, trong lòng thâm kêu hồng hét, trên tay phát lực, kiếm quang bùng phát, một tay còn lại mau chóng chùi máu sói đang che khuất tầm nhìn.

Hắn hiện giờ giống như một người máu. Không chỉ hắn, người ở chiến tuyến phía trước ai mà không như thế.

Nhân viên chiến đấu giảm lợi hại phi thường. Hiện giờ chẳng qua còn chưa tới nửa giờ đã có bốn mươi mốt người ngã xuống. Đây chính là một phần sáu lực chiến đấu a! Trong lòng Hàn Việt đau đớn, trường kiếm trên tay càng thêm dữ tợn.

Chiến đấu đang tiếp tục!

Diệp Trùng đang làm công tác kiểm tra cuối cùng, điều quan trọng nhất trong này chính là chỗ nối những linh kiện chủ yếu đó. Hắn dùng sợi tơ xanh trong Thanh ti đằng để cố định. Thanh ti đằng cực kỳ dẻo dai chính là do mấy sợi tơ xanh này. Nhưng vì để rút tơ xanh từ trong Thanh ti đằng, hắn hao tổn lượng lớn thời gian. May mà kết quả vẫn làm hắn rất vừa ý, tơ xanh vô cùng nhỏ, hơn nữa lại nhẹ, ba sợi tơ xanh bện lại thì hoàn toàn có thể đủ để đáp ứng yêu cầu của hắn.

Đây chỉ e là phi hành khí đơn giản nhất mà Diệp Trùng từng chế tạo qua. Ngoại hình của nó giống như một con chim đang giương cánh, hai cánh cong vút ra phía sau có đường cong tròn bóng. Vì theo đuổi hiệu ứng khí lưu càng thêm ổn định, bề mặt hai cánh bị Diệp Trùng dùng thủy thủ gọt bóng từng chút một. Nó chỉ là một cái tàu lượn, không có bất cứ động lực nào, chỗ dùng duy nhất của nó là mang Diệp Trùng an toàn tới mặt đất.

Một bên khác của vách núi là thảo nguyên, đứng trên đỉnh núi, có thể nhìn thấy một con sông lớn uốn lượn trên thảo nguyên này.

Thiết kế ban đầu của cái tàu lượn này là chở được hai người. Không ngờ Hoàng Bạch Y lại không muốn đi ra, như vậy ngược lại mang lại cho hắn sự phiền phức nhất định. Nhưng vấn đề này rất dễ giải quyết, hắn chế tạo hai cái rương gỗ lớn, bên trong chứa đầy các loại chế phẩm điều bồi và nguyên liệu điều bồi đã trải qua gia công sơ. Rất nhiều nguyên liệu điều bồi của Hắc sâm lâm rất khó gặp được ở địa phương khác. Còn cái mâu gỗ dó của Diệp Trùng, lại một lần nữa trở thành đòn gánh, nhưng thứ gánh lần này không phải túi lưới, mà là hai cái rương gỗ lớn. Bề ngoài mâu gỗ dùng Chỉ điệp bọc lấy kỹ càng, xem ra chẳng qua chỉ là một cây gậy màu lục. Ngoài ra, Diệp Trùng còn chuẩn bị một cái túi lưới, toàn bộ bên trong đều là thức ăn, còn có nước của Thủy trúc.

Công tác chuẩn bị của Diệp Trùng làm cực kỳ chu đáo, ngay cả tướng mạo trên mặt, hắn cũng thay đổi. Ai biết nơi này cách Vương gia bao xa, nếu như vừa đáp xuống liền bị người Vương gia phát hiện, vậy không phải là việc tốt đẹp gì. Trong con chip của Quân phong tử ghi chép công thức của rất nhiều loại dược phẩm điều bồi, Diệp Trùng tùy tiện chọn một loại, sở dĩ chọn loại này là bởi vì Quân phong tử đánh giá nó rất cao.

Phối chế không hề khó khăn, trừ nguyên liệu khó tìm một chút. Vì an toàn, Diệp Trùng quét lên cả người mình. Như vậy thì không dễ bị người ta nhìn ra. Nhưng hiệu quả của loại dược phẩm này quả nhiên cực tốt. Nhìn dáng vẻ mình hiện giờ trong nước, so với hình tượng mặt đầy mụn đậu mùa lúc trước thì hoàn toàn chẳng ăn nhập gì vào nhau, cũng hoàn toàn không giống dáng vẻ của bản thân mình. Diệp Trùng không hề rõ rằng hành vi của mình là phung phí tới mức nào, loại dược phẩm này, có lẽ cũng chỉ có một mình hắn mới quét lên toàn thân.

Không có bất cứ kẻ hở nào, Diệp Trùng kiểm đi kiểm lại ba lượt. Trên không xuất hiện cái gì bất ngờ, cho dù mình đã là giới giả thì cũng sống không nổi. Không kìm chế được, hắn lại không khỏi hoài niệm về quang giáp. So với quang giáp, cái tàu lượn này giống như quái vật bò ra từ trong đồng mộ viễn cổ.

Mang hai cái rương gỗ, túi lưới và mâu gỗ cố định lại hết.

Thò tay ra, cẩn thận cảm thụ dòng chảy của khí lưu trên đỉnh núi.

Trời trong, khí lưu ổn định, tốc độ gió hơi yếu.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Trùng đẩy tàu lượn chạy nhanh tới trước, từ chậm thành nhanh. Trong khoảnh khắc rời khỏi đỉnh núi, Diệp Trùng dùng sức nhảy một cái, cả thân hình xòe ra, phiêu dật vô cùng, treo người trên cái giá treo phía dưới tàu lượn.

Tàu lượn lúc này giống như một con chim, bay trong không trung!

Loại bay này Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên, cảm thụ gió thổi thẳng vào mặt, không khí mau chóng lướt qua bên tai, kêu lên vù vù. Nhưng Diệp Trùng rất mau liền thoát khỏi cảm giác mới mẻ, hần bắt đầu thử ròng rọc điều khiển phương hướng.

Tuy hần trước giờ chưa từng điều khiển tàu lượn, nhưng hần rất mau liền nắm bắt được mấu chốt trong đó. So với quang giáp, điều khiển tàu lượn đơn giản hơn nhiều, hơn nữa tốc độ đủ chậm. Chẳng mấy chốc, động tác của hần liền trở nên điều luyện.

Vô luận từ góc độ nào mà nói, gần như lần hành động này có thể coi như là kết thúc thành công. Nhưng chính ngay lúc này, đột nhiên hướng gió không khí xảy ra thay đổi.

Tốc độ lưu động không khí càng lúc càng nhanh, quá trình thay đổi này cực nhanh. Tàu lượn lắc lư cực kỳ lợi hại, Diệp Trùng không thể không đặt tất cả sự chú ý vào việc ổn định tàu lượn.

Tàu lượn lúc này giống như một cái lá trong cơn gió lớn, nhỏ bé yếu ớt, chỉ có thể tùy theo gió mà đi!

370. Chương 370: Hạ Cánh

Cánh tay của Hàn Việt càng lúc càng nặng, đồng bọn bên cạnh không ngừng giảm xuống. Trong đầu hần đã dần dần ra, trong đầu ngoài giết chỉ có giết, hai tay vung trường kiếm trên tay một cách máy móc. Luyện tập khắc khổ bình thường lúc này là chỗ dựa lớn nhất của hần. Xác sói đầy trên đất, trong không khí lan tràn mùi máu tanh làm người ta buồn nôn. Toàn thân hần không chỗ nào không dính máu, hần cũng phân biệt không rõ rốt cuộc là máu sói hay là máu của mình. Quần áo đã sớm rách nát, đôi tay đã sớm tê dại không có sức.

Bọn họ ở chỗ này chống chọi cả ba giờ đồng hồ, mức độ mãnh liệt của cường độ tấn công của bầy sói ra ngoài ý liệu của mọi người.

Ba giờ này hoàn toàn hoàn toàn là dùng mạng liều đổi lấy.

Sau lưng Hàn Việt đột nhiên thò ra hai thanh trường thương, một giọng quan tâm nói: “Đầu mục, anh nghỉ trước một lát đi, chúng tôi chống trước.” Tiếp đó một luồng sức mạnh truyền tới, hần đã bị kéo vào trong vòng bảo hộ. Hần giờ đã là cung hết đà, sự hỗ trợ của hai người này cực kỳ kịp thời. Hàn Việt không nói cảm ơn, mà lại liều mạng hít thở, hần hiện giờ chỉ hy vọng mau chóng khôi phục thể lực, trên chiến trường, không có thời gian nói chữ cảm ơn.

Ngẩng đầu quét nhìn xung quanh, trên mặt mỗi người đều mệt mỏi, yêu cầu đối với thể lực của chiến đấu kịch liệt thể này vô nghi là cực kỳ cao. Không ngừng có người bị thương được cứu từ phía trước về. Mà người hạ mấy mệnh lệnh này lại là đám thuật thừa sư sau lưng bọn họ. Bí thuật của thuật thừa sư trong lúc này không hề có thể phát huy tác dụng quá lớn, nhưng lực thức của mẫn cảm của bọn họ, đầu óc tỉnh táo, tâm chí bền bỉ làm cho bọn họ cực kỳ mẫn cảm đối với cục thế xung quanh. Bọn họ là người chỉ huy chiến thuật cục bộ, bí thuật tuy không thích hợp tác chiến thời gian dài, nhưng họ thường có thể lợi dụng bí thuật ngăn cản công kích trí mạng tập kích chiến sĩ ở phía trước trong giờ phút quan trọng.

Trong chiến đấu tại chỗ này, người phụ trách chủ công là võ thuật gia và điều bồi sư. Được phẩm điều bồi sư phối chế thường có lực sát thương khổng lồ, với lại phần lớn là công kích phạm vi lớn, trong tình huống thể này là thích hợp nhất. Nhưng hiện giờ tất cả nguyên liệu mang theo đã tiêu hao hết sạch, điều bồi sư không có chế phẩm điều bồi bây giờ trở thành nhân viên phi chiến đấu, được bảo vệ ở chính giữa.

Trước mắt chỉ dựa vào sự phối hợp giữa võ thuật gia và thuật thừa sư, người từ vòng ngoài trở về nghỉ ngơi không ai không trầm mặc không nói tiếng nào, trầm mặc uống nước, ăn uống. Nhưng cho dù như vậy, muốn trong khoảng thời gian ngắn nhất khôi phục thể lực.

Trong lòng Hàn Việt thầm kêu may mắn mình lần này mang theo không ít thuật thừa sư. Nếu như không có mấy thuật thừa sư này, thương vong của nhân viên sẽ cao hơn bây giờ rất nhiều. Nhưng cho dù như vậy, người hiện giờ có thể đứng được cũng chỉ còn lại không tới một nửa.

Liếc nhìn lão bà, vẻ mặt lão bà bình tĩnh, nhìn không ra bất cứ sự kinh hoàng nào. Quả nhiên là người đã trải qua sóng to gió lớn, hần thầm khen một tiếng ở trong lòng. Lão bà này quyết đoán quả cảm, có lúc

ngay cả hần cũng cảm thấy không bằng. Nếu như vừa rồi không phải bà ta để thủ hạ của mình tham gia chiến đấu, chỉ e thương vong sẽ nhiều thêm ba thành.

Mười hộ vệ bên cạnh bà ta hiện giờ chỉ còn lại hai người, tám người còn lại toàn bộ đều ở vòng vây ngoài cùng. Tám người hộ vệ này, mỗi hai người là một tổ, chia ra thủ bốn hướng. Thực lực cường hãn của mấy hộ vệ này so với đội trưởng là Hàn Việt này đều cao siêu hơn rất nhiều. Bọn họ giống như cây đinh đóng chặt trên đất, hết thấy sóng gió có lớn hơn cũng khó mà lay chuyển chút nào.

Thực lực của bọn họ giống như vô cùng vô tận, từ đầu tới cuối, tần suất tấn công của bọn họ không giảm xuống chút nào, càng không có chút hỗn loạn. Bọn họ giống như tám người máy, không biết mệt mỏi, vĩnh viễn không phạm sai lầm. Trên mặt bọn họ trước sau nghiêm túc, lạnh lùng, làm người ta cảm giác trên đời này không có thứ gì có thể làm bọn họ động dung.

Nếu như không phải là tám hộ vệ này, chỉ e... chỉ nghĩ thôi thì Hàn Việt đã không lạnh mà run.

Viện quân lúc nào mới có thể tới a? Nhìn chiến sĩ không ngừng thụ thương lùi lại từ phía trước mặt, lòng Hàn Việt đau như dao cắt. Nhưng điều hần hiện giờ có thể làm chỉ là chờ đợi, chờ đợi một hy vọng xem ra mù mịt vô cùng.

- Uống chút nước đi. Một bình nước đưa tới bên miệng hần. Hàn Việt ngó người, ngẩng đầu nhìn, là thị nữ ở bên cạnh lão bà đó. Một đôi tay thon nhỏ, trắng trẻo cầm một bình nước tinh xảo, Hàn Việt ngẩng đầu liếc nhìn lão bà. Lão bà cười ra dấu với hần, Hàn Việt vội vàng hành lễ, sau đó nhận lấy bình nước từ đôi tay đó, cảm ơn: “Cảm ơn cô nương!” Người thị nữ đó cười nhẹ nhàng: “Đừng khách khí.”

Nhận lấy bình nước, Hàn Việt đang chuẩn bị uống, đột nhiên một chiến sĩ ở bên cạnh bỗng đứng bật dậy, chỉ lên trời, thất thanh kêu lên: “Đội trưởng, đội trưởng! Anh mau nhìn xem! Đó... đó là cái gì?”

Hàn Việt nhìn theo ngón tay của chiến sĩ đó, bỗng ngẩng người ra, bình nước đưa tới bên miệng dừng ở trên không. Mà ánh mắt của mọi người xung quanh đều không khỏi hướng lên không.

Trên không, một điểm đen đang dùng tốc độ kinh người tiến tới gần bên này.

Diệp Trùng cố sức muốn ổn định tàu lượn, không khí khuấy động quá lợi hại, hần lại là người mới, không rút xuống hần đã cảm thấy may mắn lắm rồi. Nhưng tàu lượn hiện giờ có dấu hiệu mất đi khống chế, tốc độ không ngừng tăng nhanh. Gió thổi tới trước mặt làm hần sắp mở mắt không lên nữa rồi, nhưng hần lại không thể nhắm mắt.

Thanh trượt điều khiển không ngừng biến hóa trên tay hần, nhưng hiệu quả vẫn không rõ ràng. Nếu như là một tay lão luyện, loại gió lớn mức độ này không thể nào gây ra ảnh hưởng lớn như vậy đối với bọn họ. Bọn họ có thể lợi dụng khí lưu không ngừng thay đổi để thu được động lực và thay đổi phương hướng. Nhưng loại kỹ xảo này đối với người lần đầu tiên điều khiển loại phi hành khí lạc hậu này như Diệp Trùng mà nói, quả thật là quá cao cấp rồi.

Tuy Diệp Trùng dùng hết bản lĩnh toàn thân nhưng tình huống vẫn không có chút chuyển biến tốt nào. Mọi sự chú ý của hần đều đặt trên việc điều khiển tàu lượn, không còn rảnh rỗi đi chú ý phương hướng.

Phù, Diệp Trùng cuối cùng đã cảm thấy tốc độ khí lưu giảm dần với tốc độ rõ ràng. Điều này đối với hần hiện giờ mà nói, vô nghi là tin tức tốt lớn nhất. Cuối cùng cũng thở phào rồi, điều hần lo lắng nhất chính là gặp phải khí lưu phức tạp mà lại đa biến thể này, đối với hần hiện giờ, đây tuyệt đối là điều trí mạng, cũng là điều có khả năng nhất làm cho người chết, máy tiêu.

Từ trên cao rơi xuống, cho dù thân thể hần có cường hãn hơn cũng tuyệt đối là một đồng bùn thịt.

Bay trở nên bình ổn lại, tàu lượn ở trong khí lưu biến hóa mạnh mẽ như vậy mà không bị giải thể, thật là một việc làm người cảm thấy may mắn a. Cuối cùng đã bình ổn lại, Diệp Trùng lúc này mới rảnh chú ý cảnh tượng phía dưới.

Cho dù là Diệp Trùng lớn gan, khi nhìn thấy bầy sói đông nghìn nghịt phía dưới cũng không khỏi hoảng sợ, da đầu lập tức tê dại. Diệp Trùng tuy không biết Thích nha lang, nhưng đối với mấy động vật sống quần cư này, trước giờ đều bị hần liệt vào trong danh sách không đi chọc vào.

Nhưng hiện giờ căn bản không có khí lưu đi lên, hần muốn thay đổi phương hướng cũng hoàn toàn không có khả năng. Nhìn độ cao của tàu lượn giảm xuống từng chút một, trong đầu Diệp Trùng mau chóng tìm kiếm phương pháp giải quyết.

Chính ngay lúc này, hần nhìn thấy chỗ không xa phía dưới mấy người Hàn Việt đang bị vây khốn, nhưng hần không có thời gian nghĩ quá nhiều.

Trong lòng hần mau chóng tính toán điểm rơi, rất mau liền có được kết luận, điểm rơi của mình cách đám người này gần nhất cũng khoảng năm mươi mét.

Do khí lưu bình ổn, tàu lượn hiện giờ căn bản không cần hần điều khiển. Diệp Trùng lấy mấy thứ thuốc mê cực mạnh đó ra, chỉ đợi một khi rớt xuống thì có thể sử dụng. Hần đã sớm phát hiện người có Yên châu như hần, các loại thuốc mê cực mạnh là vũ khí tốt nhất của hần. Trừ túi lá treo trên người hần, ở trong rương, thuốc mê cũng chiếm phần khá lớn.

Nếu như dùng tiết kiệm chút, vậy thì chắc là đủ cho mình thoát khỏi bầy sói này, Diệp Trùng thầm tính toán trong lòng. Đối với đám người đó, Diệp Trùng hoàn toàn không nghĩ tới.

Hiện giờ cách mặt đất chỉ có không tới hai mươi mét, Diệp Trùng chuẩn bị sẵn sàng để nhảy xuống. Mười mét, tám mét, năm mét, Diệp Trùng nhẹ nhàng nhảy từ trên tàu lượn xuống.

Bầy sói phía dưới đã sớm nhìn chằm chằm như hổ đói, con nào cũng ngẩng đầu nhìn chốt Diệp Trùng trên không, có con dồn sức chuẩn bị, có con gào rú bất an.

Diệp Trùng vẫn chưa tới đất, vi vu vi vu, mấy con Thích nha lang từ bốn phương tám hướng đã lao bổ tới hần. Cặp mắt đỏ ngầu, rang năng sắc lạnh, mỗi con Thích nha lang lao vọt lên không thân hình co lại, tốc độ cực nhanh, giống như tên rời cung.

- A! Một tiếng kêu hoảng sợ từ trong đám người bị vây ở phía trước truyền lại. Thì ra là người thị nữ mặc đồ trắng đứng bên cạnh Hàn Việt đó thất thanh kêu lên, đôi tay bụm miệng, cặp mắt không khỏi nhắm tịt lại.

Diệp Trùng không để ý tới tiếng kêu hét đó, sớm từ khi nhảy xuống, hần đã chuẩn bị sẵn sàng. Hai cái rương được hần dùng mâu gỗ để gánh, bột thuốc mê trên tay phải đã được rải xuống ngay khoảnh khắc hần nhảy xuống.

Loại công kích mức độ này đối với hần mà nói quả thực là trò trẻ con. Nhớ năm đó khi hần ở hành tinh rác, công kích của những sinh vật biển dị mà hần mỗi ngày đều phải chiến đấu cùng đó so với cái này còn có tính đột nhiên hơn. Sống sót dưới hoàn cảnh như thế, hần thừa sức ứng phó loại công kích này.

Đôi chân hơi co lên trên, tránh một con Thích nha lang nhảy cao nhất. Vẫn không đợi con Thích nha lang đó rơi xuống, đôi chân vừa co lại của Diệp Trùng như tia chớp đập lên đầu con Thích nha lang này.

Bình! Con Thích nha lang này giống như bị một cái trọng chùy mạnh mẽ đập thẳng vào, giống như sao băng từ trên không trung nện xuống mặt đất, còn nhanh hơn tốc độ nhảy lên vừa rồi của nó không biết bao nhiêu lần.

Oành, bụi đất mịt mù! Mà trong đám bụi đất này, Diệp Trùng mượn luồng sức mạnh vừa rồi, bật cao lên vài phần. Cú này của Diệp Trùng cũng làm cho công kích của mọi con Thích nha lang hoàn toàn bị hụt.

Một cước thật lợi hại! Hàn Việt thầm khen trong lòng. Sức mạnh một cước vừa rồi của quái nhân đó cực mạnh, nếu như ở đất bằng cũng không có gì, nhưng ở trên không trung, không có bất cứ chỗ mượn lực nào, có thể đập ra một cước thế này, thực không đơn giản.

Dáng vẻ Diệp Trùng lúc này có thể gọi là quái nhân. Quần áo của hần đã sớm bị hư hỏng sạch khi còn ở Vương gia, sau đó toàn bộ đều là dùng nguyên liệu trong Hắc sâm lâm. Trên dưới toàn thân hần đều treo túi lá, một cây gậy nhỏ màu lục, gánh hai cái rương gỗ, cổ quái nói không ra lời.

Chính ngay lúc Hàn Việt mong chờ quái nhân này phát huy thêm một bước, một màn làm người ta không thể tin được đã xảy ra!

371. Chương 371: Giao Dịch

Đột nhiên, không có bất cứ dấu hiệu nào, Thích nha lang xung quanh hần ngã xuống thành từng lớp, từng lớp. Từ đầu tới cuối, Hàn Việt không phát hiện đôi tay quái nhân này có bất cứ động tác nào.

Điều này làm sao có thể? Không chỉ là Hàn Việt, mọi người chú ý tới quái nhân này ai nấy đều lộ ra vẻ không thể tin được.

- Người này kỳ quái! Hàn Việt nhíu mày, thấp giọng nhẹ nói. Với cái nhìn của hần, xác suất có khả năng nhất của quái nhân này chính là điều bồi sư, công kích phạm vi trước giờ là thủ đoạn đặc hữu của điều bồi sư. Nhưng động tác của điều bồi sư có nhanh cũng tuyệt khó làm tới mức ra tay không dấu vết, càng đừng nói ở trước mặt một đám cao thủ võ thuật. Từ điểm này mà xét, hình như càng phù hợp với đặc điểm của thuật thừa sư. Nếu bàn về việc ra tay đột nhiên và kín đáo, thuật thừa sư không hổ là đứng đầu. Nhưng, chưa từng nghe qua có vị thuật thừa sư nào mạnh mẽ tới mức có thể giết chết Thích nha lang số lượng thể này thành từng lớp, từng lớp. Võ thuật gia? Tuy một cước vừa rồi hần biểu hiện ra sức mạnh không tồi, nhưng vẫn không có người liên hệ hần với võ thuật gia.

Người này, rốt cuộc là ai? Trong lòng mỗi người không hẹn mà cùng sinh ra ý nghĩ này.

Diệp Trùng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của đám người này. Động tác vẩy xéo của hần ở trên tàu lượn, bọn họ tự nhiên không cách nào nhìn rõ, mà trước khi nhảy khỏi tàu lượn, hần còn mở mấy cái túi lá có chứa thuốc mê ở trên eo ra. Bên cạnh hần đã sớm tập trung chất khí có thuốc mê không màu nồng đậm. Trong mấy thứ thuốc mê này có thành phần tăng nhanh tốc độ phát tán chúng trong không khí, điều này làm cho tốc độ phát tán của chúng cực kỳ kinh người.

Loại phương pháp này, cũng chỉ có kẻ có Yên châu như Diệp tử có thể thực hiện được. Cho nên cũng khó trách mấy người Hàn Việt kỳ quái.

Bầu trời lúc này thoáng đãng, không có gió, tốc độ phát tán của thuốc mê cũng chịu ảnh hưởng, chỉ hình thành một khu vực thuốc mê có bán kính khoảng ba mươi lăm mét xung quanh Diệp Trùng. Trong phạm vi này, trừ hần đứng ra, không có một con Thích nha lang nào có thể đứng được.

Trong bầy sói không thấy bến bờ, có một khu vực trống trải bán kính ba mươi lăm mét, bên trong nằm đầy xác sói, ở chính giữa nó, một gã ăn mặc vô cùng kỳ quái đứng xách hai cái rương. Bầy sói ở bên ngoài nhấp nhòm bất an, nhưng không có con nào dám tiến lên.

Ngụy dị. Tuyệt đối là ngụy dị! Cho dù là mấy người Hàn Việt ngang dọc bắc nam, gặp vô số người, vô số việc, loại việc này vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Thấy thuốc mê có tác dụng, Diệp Trùng không khỏi thở phào. Tuy thủ đoạn của hần vẫn có rất nhiều, nhưng có thể dùng phương pháp đơn giản nhất để giải quyết, đó tự nhiên là tốt nhất. Hắc sâm lâm đều là thứ tốt, nhưng trước khi có quang giáp hần tuyệt không tiến vào. Điều này cũng có nghĩa thứ mình mang ra từ trong đó dùng một thứ thì ít đi một thứ. Mà có vài thứ, thí dụ Thoát thủy xích sa, hần ngay cả phương pháp điều bồi cũng không biết, trước khi chưa nghiên cứu ra, hần không muốn xài hết toàn bộ.

Diệp Trùng tính rời khỏi, hơi phân biệt phương hướng một lát. Chỗ không xa có một con sông lớn, hần rất mau liền có chủ ý, men theo dòng sông đi thường sẽ không sai.

Nhìn thấy quái nhân này định rời khỏi, mấy người Hàn Việt lúc này mới phản ứng lại.

- Hàn Việt của Hàn gia thỉnh cầu tiền bối ra tay cứu giúp! Hàn Việt hướng về bóng lưng của Diệp Trùng hét lớn, một phen khổ chiến lúc trước, cổ họng hần đã sớm khô khốc muốn vỡ, giọng nói này khà khà khó nghe.

Hàn gia? Diệp Trùng dừng bước, hần nhớ Hoàng Bạch Y từng nói, một trong hai bộ tộc có tàu vũ trụ ở hành tinh Thoát Mộc chính là Hàn gia.

Thấy quái nhân dừng lại, Hàn Việt mừng rỡ trong lòng, ngữ khí lại càng thêm cung kính: “Nếu như tiền bối chịu ra tay giúp đỡ, Hàn gia tất có báo đáp hậu hĩ!” Câu nói này nói như chém đinh chặt sắt, làm người ta cảm thấy câu nói này của hần tuyệt đối không phải là một câu nói không. Dư quang nơi khóe mắt liếc nhìn đồng bọn vẫn đang khổ cực chống đỡ ở vòng ngoài, lòng Hàn Việt nóng như lửa đốt, nhưng lại không

dám lộ ra ngoài. Ở trong lòng hắc, Diệp Trùng đã bị dán lên cái mác cao nhân tiền bối khác thường. Hắc biết mấy cao nhân thế này phần lớn tính tình quái gở, tự nhiên càng thêm cẩn thận.

- Báo đáp hậu hĩ? Từ này Diệp Trùng hiểu, hắc xoay người lại, hỏi: “Thù lao thế nào?” Câu này hắc hỏi tự nhiên vô cùng. Nguyên tắc giao dịch công bằng. Đây là một nguyên tắc Mục Thương từng nhấn đi nhấn lại với hắc, hắc nhớ rất kỹ càng, cũng đã hoàn toàn đồng ý. Với hắc, mình và mấy người này không có bất cứ liên can gì, không hề có nghĩa vụ đi cứu bọn họ. Nếu như là giao dịch công bằng, hắc ngược lại có thể tiếp nhận.

Không ít người bên cạnh Hàn Việt đều lộ ra vẻ tức giận, coi thường. Phần nộ là do, quái nhân này lại vào lúc quan trọng thế này mà vẫn từ từ chậm rãi hỏi giá thế này, thời gian cứ phí một giây đều có khả năng có người ngã xuống. Nguồn gốc của coi thường là do quái nhân này là thể ngoại cao nhân nhưng không ngờ lại con buôn như vậy.

Hàn Việt ngược lại không nghĩ như vậy, hắc thăm mùng trong lòng, xem dáng vẻ đối phương hình như có chút hứng thú với đề nghị của mình. Chỉ sợ đối phương cố chấp, nếu đã mở miệng, vậy thì tốt hơn nhiều. Đối với thực lực của nhà mình, hắc có đầy tự tin, ở hành tinh Thoát Mộc, việc Hàn gia làm không được thì cũng không có ai có thể làm được. Mà điều quan trọng nhất trước mắt là hộ tống lão bà này trở về nhà.

- Không biết tiền bối có yêu cầu gì? Hàn Việt cẩn thận hỏi.

Diệp Trùng nghiêng đầu, lộ ra vẻ suy nghĩ.

Vô luận cảm giác của bọn họ đối với quái nhân này thế nào, mỗi người cũng đều biết, hy vọng sống sót của mình chỉ e chính là ở trên người người này. Trừ chiến sĩ vẫn đang cố sức chống chọi bầy sói ở vòng ngoài cùng, người còn lại đều khần trương nhìn quái nhân này, thở mạnh cũng không dám.

Nghĩ cả nửa ngày, Diệp Trùng đưa ra yêu cầu của mình: “Tiền, bản đồ.” Diệp Trùng người không một xu, tiền tự nhiên là cần. Còn bản đồ càng là một trong những thứ hắc cần nhất, nếu không hắc khó mà phân biệt đông tây, muốn lại tiến vào chỗ giống như Hắc sâm lâm, vậy thì thảm lắm.

Đối với việc đi tìm mấy người Nhuế Băng, hắc chỉ có ngầm thực hiện, không thể nhờ sức mạnh của Hàn gia.

Hàn Việt thở phào, quýnh quýng trả lời: “Không thành vấn đề, nhất định thỏa mãn yêu cầu của tiền bối. Nhưng vẫn xin tiền bối mang chúng tôi ra khỏi bầy sói.” Hắc sợ nhất là quái nhân này đưa ra yêu cầu cổ quái kỳ lạ gì đó, vậy thì phiền phức rồi. Tiền đối với Hàn gia mà nói, chẳng qua chỉ là một con số mà thôi. Hắc vẫn nhớ gia chủ từng nói một câu, việc có thể dùng tiền làm được thì không phải là chuyện khó. Đối với bản đồ, đó lại càng đơn giản, Hàn gia có bản đồ gần như hoàn chỉnh nhất của cả hành tinh Thoát Mộc. Đây cũng không phải thứ quá cơ mật gì, phục chế một bản cho người ta sẽ không có gì không tiền.

- Được! Thấy đối phương đồng ý điều kiện của mình, Diệp Trùng trả lời cũng rất sảng khoái. Hai cái túi lá đang mở trên lưng bị hắc cầm trên tay, hắc đi một vòng bên ngoài trận địa phòng thủ của đám người này, bầy sói vây khốn bọn họ lập tức hôn mê.

Mỗi người đều thở phào, đám chiến sĩ vốn dĩ đã chịu gánh nặng tới cực độ liền đặt mông ngồi phịch trên mặt đất, liều mạng hít thở. Diệp Trùng cực kỳ chính xác đối với việc điều khiển phân lượng thuốc mê, không hề lan tới đám người Hàn Việt.

Thì ra là một điều bồi sư, Hàn Việt không khỏi thở phào, chỉ cần biết nghề nghiệp của hắc, vậy thì tự nhiên có phương pháp đối phó với hắc. Không thể nói là Hàn Việt bội ước, chỉ là xuất phát từ một loại tâm lý đề phòng mà thôi. Một người lai lịch bất minh, đương nhiên phải cẩn thận một chút.

- Tiền bối ra tay quả nhiên lợi hại! Đây không hề là Hàn Việt nịnh bợ, mà là lời khen thật lòng. Thấy đối phương giải quyết bầy sói vây khốn đám người mình thoải mái như vậy, hắc tràn đầy lòng tin sống sót đi ra ngoài. Mà mấy điều bồi sư thủ hạ đó của Hàn Việt càng nhìn Diệp Trùng với vẻ mặt tôn kính. Mấy loại thuốc mê mà Diệp Trùng sử dụng, bọn họ lại không biết loại nào, Diệp Trùng ở trong mắt bọn họ càng tỏ ra thêm thần bí. Càng hướng chỉ, việc khống chế chính xác phân lượng thuốc mê Diệp Trùng vừa để lộ ra càng làm bọn họ khâm phục sát đất.

- Nhìn ra trường phái của hắc không? Hàn Việt liếc nhìn quái nhân, nhẹ giọng hỏi Bí Bĩ Á. Bí Bĩ Á xuất thân từ Tổ Vũ hệ, là điều bồi sư lợi hại nhất mà Hàn Việt mang theo lần này. Ở hành tinh Thoát Mộc, Tổ

Vũ hệ tuy không có tên tuổi lớn như Thiên hệ, nhưng cũng là trường phái lớn không hơn không kém, lịch sử lâu đời. Con cháu xuất thân từ danh môn giống như Bỉ Bỉ Á, kiến thức phần lớn vô cùng rộng rãi.

Con người Bỉ Bỉ Á hơi lùn nhỏ, cực kỳ gầy gò, một cặp mắt linh động dị thường. Nhưng cặp mắt linh động này lúc này đây lại đầy vẻ nghi hoặc, hẩn lắc lắc đầu: “Ta cũng không biết, thứ hẩn dùng chắc là mấy loại thuốc mê cực kỳ lợi hại. Thuốc mê lợi hại thế này phỏng chừng so với “Tự huyền” của Thiên hệ cũng cách biệt không xa. Thủ pháp của hẩn rất hỗn tạp, hơn nữa đều rất hiếm thấy.”

Thật ra đây là Bỉ Bỉ Á ước đoán cao Diệp Trùng, mấy loại thuốc mê Diệp Trùng đang dùng tuy là lợi hại, nhưng so với “Tự huyền” của Thiên hệ vẫn có chút khoảng cách. Chỉ là Bỉ Bỉ Á trước giờ chưa từng thấy “Tự huyền” nên mới có cảm giác sai này.

Hàn Việt không khỏi hỏi: “Có phải là Thiên hệ không?” Ba trường phái dùng thuốc mê nổi tiếng nhất là Thiên hệ, Hàm Minh lưu và Cửu gia. “Tự huyền” của Thiên hệ, “Băng” của Hàm Minh lưu, “Phù sinh túy” của Cửu gia là ba loại thuốc mê nổi tiếng nhất. Mà ba nhà này, chỉ có Thiên hệ là ở hành tinh Thoát Mộc, cho nên Hàn Việt mới hỏi như vậy.

Bỉ Bỉ Á lại lắc đầu: “Không phải. Được tính thuốc mê hẩn dùng mãnh liệt vô cùng, được tính thuốc mê của Thiên hệ kéo dài, hai thứ hoàn toàn khác nhau.” Chỉ qua vài giây, Bỉ Bỉ Á cười khổ nói: “Hẩn đã đổi ít nhất mười hai loại thủ pháp, nhưng ta một loại cũng không biết.”

Dáng vẻ giống như Bỉ Bỉ Á còn có mấy điều bồi sư bên cạnh hẩn, mỗi người bọn họ đều có vẻ mặt chán kinh, ngưỡng mộ, còn có đau khổ.

Quét nhìn Thích nha lang đã bị hôn mê dưới đất, Diệp Trùng thu túi lá lại. Hẩn nếu như cứ thế này mà đi vào giữa đám người của Hàn Việt, vậy thì bọn họ ước chừng sẽ lăn đùng ra hết.

Ánh mắt mỗi người nhìn về phía Diệp Trùng đều đều vẻ kính sợ. Thực lực Diệp Trùng vừa biểu hiện ra đủ làm hẩn thu được sự tôn kính của mọi người ở đây.

Mà mười hộ vệ vốn đang thủ ở bên ngoài đó lập tức như tia chớp vây lấy lão bà. Bọn họ cẩn thận nhìn Diệp Trùng, trong ánh mắt đầy sự cảnh giác.

- Không được vô lễ. Lão bà quát mắng mấy hộ vệ này, lập tức cười ôn hòa: “Tiểu tiên sinh không cần tức giận, phản ứng của bọn họ có chút quá mức rồi.” Với tuổi tác của bà, tự nhiên có thể gọi Diệp Trùng là tiểu tiên sinh.

Diệp Trùng gật đầu, không để ý. Hẩn không muốn sinh chuyện lời thôi, với ánh mắt của hẩn, tự nhiên nhìn ra sự mạnh mẽ của mười hộ vệ này. Hẩn cũng không muốn gây ra phiền phức không cần thiết nào.

Điều hẩn đang suy nghĩ là làm sao mang đám người này thoát khỏi bầy sói. Nếu như chỉ một mình hẩn, thuốc mê, thuốc ảo giác mang theo trên mình tự nhiên là đủ dùng, nhưng một đám người đông thế này, mấy thứ thuốc mê này lại còn lâu mới đủ.

Hẩn phải nghĩ ra phương pháp khác.

372. Chương 372: Bích Thối Vũ

Chất lỏng xanh biếc trong veo, yên tĩnh nằm trong bình điều bồi, giống như một cô nương dịu dàng. Đây là tác phẩm vừa hoàn thành của Diệp Trùng, tuy tốn mấy loại tài liệu quý giá, nhưng hẩn vẫn khá vừa ý. Loại điều bồi phẩm này hẩn phối chế lần đầu, ở trong Hắc sâm lâm hẩn đã sớm có suy nghĩ này, nhưng công cụ điều bồi trên tay quả thật quá đơn sơ. Công cụ điều bồi hẩn sử dụng lần này là mượn từ tay Bỉ Bỉ Á. Công cụ điều bồi mấy người Bỉ Bỉ Á mang theo đều là công cụ điều bồi tiên tiến nhất, đương nhiên đây chỉ là ở hành tinh Thoát Mộc.

Màu xanh biếc xa thẳm, tỏa ra sự hấp dẫn mãnh liệt, đặc biệt là đối với mấy người vừa mới trải qua một phen khổ chiến đó mà nói, mỗi người đều không khỏi sinh ra suy nghĩ nó sẽ thơm ngọt, mát lạnh, thấm vào lòng người thế nào.

Trong số mọi người, chỉ có Bỉ Bỉ Á sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chăm bình điều bồi được dán kín trên tay Diệp Trùng đó, cặp mắt linh động lộ ra sự khủng bố vô hạn. Hàn Việt rất mau liền phát hiện ra dị dạng của Bỉ Bỉ Á.

- Sao thế? Hàn Việt nhẹ nhàng hỏi.

Bỉ Bỉ Á giống như không nghe thấy, vẫn nhìn chăm chăm bình điều bồi chỉ lớn cỡ ngón tay cái trên tay Diệp Trùng. Đồng tử vì hoảng sợ quá độ mà mở to, giống như không có tiêu cự. Hàn Việt thậm chí có thể cảm nhận được thân hình của Bỉ Bỉ Á hiện đang không ngừng run rẩy.

Chẳng lẽ... Hàn Việt dời ánh mắt rơi trên bình điều bồi nhỏ bé trên tay Diệp Trùng đó.

- Xin hỏi, đây là Bích Thối Vũ phải không? Bỉ Bỉ Á run giọng hỏi, hắn hoàn toàn không biết mình đang run rẩy, nhưng rất nhiều người có thể nghe ra được tiếng hàm răng trên dưới của hắn va chạm. Mọi người kỳ quái nhìn Bỉ Bỉ Á, bọn họ không biết Bỉ Bỉ Á tại sao lại thế này.

Soạt, gần như lời nói của Bỉ Bỉ Á vừa dứt, sắc mặt tất cả điều bồi sư đồng loạt trở nên trắng bệch, không còn chút máu, hoảng sợ nhìn cái bình điều bồi nhỏ nhắn đáng yêu trên tay Diệp Trùng đó. Giống như Diệp Trùng là ôn thần vậy, bọn họ không tự chủ được lùi ra sau vài bước, cách xa Diệp Trùng.

Người còn lại ai nấy đều kinh ngạc nhìn mấy điều bồi sư này. Không biết bọn họ tại sao lại biểu hiện tới mức thất lễ như vậy. Phần lớn điều bồi sư là người có tính tình ôn hòa, cực ít xuất hiện tình huống thế này.

Lập tức, mọi ánh mắt đều tập trung trên người Diệp Trùng.

- Đúng, đây chính là Bích Thối Vũ. Diệp Trùng kỳ quái nhìn mấy người này. Hắn không hiểu bọn họ tại sao lại thất thố thế này. Giống như đã hẹn trước, tất cả điều bồi sư lập tức lùi ra sau vài bước. Về hoảng sợ trong mắt càng đậm hơn, giống như người đứng trước mặt bọn họ không phải là người, mà là một tên ma quỷ.

Hàn Việt không khỏi hỏi: “Bích Thối Vũ là cái gì?” Lúc này lại không có ai để ý tới hắn.

Diệp Trùng tuy hiểu biết đôi chút một vài tri thức của giới điều bồi, nhưng đối với lịch sử của điều bồi lại biết cực kỳ ít. Hắn không hề biết Bích Thối Vũ có hung danh hiển hách trong lịch sử điều bồi của cả tỉnh khu tự do, nếu không, hắn nhất định sẽ không sử dụng Bích Thối Vũ.

Trong lịch sử, từng có khoảng thời gian, điều bồi sư trong mắt người bình thường là danh từ đại diện cho tà ác. Mà trong đó, Bích Thối Vũ chiếm hầu hết công lao. Trong ghi chép, tên họ của điều bồi sư phát minh ra Bích Thối Vũ đã không thể tra được nữa, nhưng vô luận trong văn kiện nào cũng đều dùng cùng một từ để hình dung hắn, đó chính là điên cuồng mất trí! Trong ba năm ngắn ngủi, người chết trên tay hắn đã đạt tới hai mươi vạn người, mà hai mươi vạn người này, gần như toàn bộ đều là chết bởi Bích Thối Vũ.

Lần khủng bố nhất là toàn bộ cư dân của cả một trấn chết đi một cách im hơi lặng tiếng trong giấc mộng. Chỉ một đêm, cả một trấn nhỏ phồn hoa liền trở thành một tòa thành chết. Thời đó điều bồi sư không hề được hoan nghênh giống như hiện giờ, ảnh hưởng của việc này cực kỳ tệ hại. Rất nhiều địa phương lúc đó đều liệt điều bồi sư vào loại người không được hoan nghênh. Còn điều bồi sư này cũng chịu sự truy bắt của gần như của cả hành tỉnh, ngay cả rất nhiều điều bồi sư cũng tham gia trong đó. Điều bồi sư này cuối cùng bị giết chết, nhưng đội ngũ truy bắt cũng chịu tổn thất nặng nề, giảm mất bảy mươi phần trăm.

Sự cường đại của điều bồi sư cũng chính trong lần đó được người ta nhìn nhận. Nhưng việc này đối với giới điều bồi sư đương thời mà nói, có thể nói là tổn thương lớn nhất trong lịch sử trước giờ.

Việc này xảy ra ở hành tỉnh Thoát Mộc, cho nên tuy là việc rất lâu trước đây nhưng chỉ cần là trường phái điều bồi của hành tỉnh Thoát Mộc thì đều sẽ có ghi chép lại việc này. Cái danh từ Bích Thối Vũ này cũng từng đại biểu cho sức mạnh cao nhất của điều bồi sư. Cũng khó trách bọn họ biến sắc đối với cái tên Bích Thối Vũ này.

Khi hung vật trong truyền thuyết xuất hiện ở trước mặt mình, mấy điều bồi sư này ai nấy đều lúng túng, ngơ ngác.

Diệp Trùng lại không khỏi nhíu mày nói: “Có vấn đề sao?” Hắn không hề biết tí gì về đoạn lịch sử này, cho nên biểu tình của mấy người này làm hắn hơi lầy lăm kỳ quái.

- Không vấn đề, không vấn đề! Mấy điều bởi sư này chính tề vạch nên một cái lắc đầu như trống bỏi, luyến quỳnh phủ nhận. Đùa à, tính khí của người phát minh ra Bích Thối Vũ trong lịch sử đó chính là dùng vui buồn thất thường mà nổi tiếng, ai biết tính khí kẻ có Bích Thối Vũ ở trước mắt này sẽ thế nào. Đối mặt cao thủ tiền bối của giới điều bởi thế này, ai mà không kinh hồn táng đờm?

Phải biết rằng, tiền bối rất giận, hậu quả rất nghiêm trọng! Không tin? Này, người trong lịch sử đó không phải chính là tiền lệ sao?

Lần này vô luận là ai cũng nhìn ra vấn đề. Tuy bọn họ không hề biết Bích Thối Vũ, nhưng cũng biết tiền bối quái lạ này là một nhân vật không trêu vào được.

Nếu như Diệp Trùng biết suy nghĩ trong lòng mấy điều bởi sư này, nhất định sẽ không cho là đúng. Trong mắt hắn, Bích Thối Vũ tuy mạnh mẽ, nhưng cũng tuyệt không thể coi là thuốc thử điều bởi có lực sát thương nhất. Hơn nữa, điều kiện sử dụng nó cực kỳ hà khắc, cần phải dưới điều kiện trời trong lại có gió nhẹ, hơn nữa chỉ tạo ra sát thương đối với sinh vật không trang bị bảo hộ. Nếu như ở năm thiên hà lớn, nó gần như hoàn toàn không có bất cứ tác dụng nào, đừng nói là xuyên qua quang giáp, nó ngay cả tàu vũ trụ loại phổ thông nhất cũng không cách nào thấm thấu được. Nhưng nếu như là “mỹ nhân tín”, vậy thì hề gặp là tiêu, sự khủng bố của “Thương thủy” ngay cả bản thân Diệp Trùng cũng cảm thấy không biết có cách nào giải quyết.

Nhưng ở tình khu tự do, lực sát thương của Bích Thối Vũ lại không cần phải nghi ngờ.

Hiện giờ Diệp Trùng đang biểu diễn một màn kinh người này. Sau lưng hắn, mỗi người đều tò mò nhìn vị tiền bối quái lạ này làm sao sử dụng một ống Bích Thối Vũ nho nhỏ này. Toàn thân bọn họ đều đã ướt sũng, bởi vì Diệp Trùng nói chỉ có như vậy mới có thể tránh được ngộ thương. Còn trong lòng mấy điều bởi sư đó lại quyết định nhất định phải mang phương pháp này chuyển lại cho sư phụ của mình.

Tay trái Diệp Trùng mở bình điều bởi, trong khoảnh khắc mở nắp bình, sương màu lục nhàn nhạt bay lên. Một viên Hoàng khả thạch màu vàng nhạt đã sớm chuẩn bị sẵn trên tay còn lại nhẹ nhàng bỏ vào trong bình điều bởi, sau đó lập tức đóng nắp bình lại.

Bích Thối Vũ yên lặng lập tức xảy ra biến hóa dữ dội. Bích Thối Vũ dùng tốc độ kinh người hóa khí, gần như trong nháy mắt, trong bình điều bởi đã đầy chất khí màu xanh ngọc.

Nhấc tay trái lên thử xem hướng gió, Diệp Trùng vừa ý gật đầu. Tay phải lập tức nâng bình điều bởi lên cao trên đỉnh đầu, mở nắp bình.

Bụp. Vang nhẹ một tiếng. Một đám mây màu lục dày đặc bay lên trên không. Đám mây màu lục này không hề tản ra, nhưng dưới tác dụng của sức gió, từ từ di động tới phía trước.

Chẳng bao lâu, đám mây màu lục này liền cách xa mọi người. Trên bầu trời màu lam, một đám mây màu lục đậm đặc, xem ra thật là nguy dị. Mấy điều bởi sư đó ai nấy đều tập trung tinh thần, chỉ sợ bỏ qua chi tiết nhỏ nào đó. Thấy được Bích Thối Vũ trong truyền thuyết, cơ hội thế này không phải ai cũng có thể gặp được.

Chính ngay lúc này, đám mây màu lục này xảy ra biến hóa. Đám mây màu lục vốn dĩ bao chặt thành một đám dùng tốc độ kinh người phát tán ra xung quanh. Rất mau, phạm vi của nó liền gần như bao phủ toàn bộ Thích nha lang, nhưng màu sắc của nó cũng trở nên nhạt đi, không đậm như ban đầu. Ai cũng không ngờ, đám mây màu lục khổng lồ thế này lại là được thả ra từ trong cái bình điều bởi nhỏ như thế.

Đột nhiên, trên trời rớt xuống một sợi nước mưa màu lục.

Cái này giống như một tín hiệu, đám mây màu lục vốn dĩ yên tĩnh ở trên không lập tức trở nên sôi sục, điên cuồng trào lên dữ dội. Sợi nước mưa màu xanh ngọc ào ào trút xuống.

Sợi nước mưa màu xanh ngọc nhỏ mảnh vô bì, giống như sợi tóc, tung bay phấp phới, tầm nhìn mọi người giống như lập tức đeo lên một lớp sa mỏng, trở nên lơ mơ. Bức tranh này đẹp đến vô cùng, thị nữ áo trắng bên cạnh lão bà đó vẽ mặt say đắm.

Tiếng sỏi kêu gào thảm thiết mạnh mẽ xé rách bức tranh xinh đẹp này, lay tỉnh mọi người đang ngập chìm trong cảnh mưa màu lục tung bay.

Dáng vẻ mấy con Thích nha lang này thật đáng sợ, máu chảy ra từ mắt miệng, cuộn cuộn như suối, trông đáng vẻ giống như không chảy cạn giọt máu cuối cùng thì sẽ không dừng lại. Bọn chúng đang giãy giụa, muốn giữ tư thế đứng, nhưng sinh mạng từ từ chảy đi làm chúng mất đi sức mạnh chống đỡ, đổ sụp xuống. Chúng ngã ra trên đất, cặp mắt trống rỗng đã mất đi hơi thở cuộc sống vẫn không ngừng chảy, máu rơi vào trong đám cây cỏ, cuối cùng thấm vào trong đất.

Thích nha lang từng con, từng con một ngã xuống, trong màn mưa màu lục xinh đẹp mà trí mạng này, chúng không có bất cứ chỗ có thể né tránh nào, từng lớp, từng lớp Thích nha lang đổ ầm xuống. Tiếng kêu thảm vang lên khắp nơi từ lúc bắt đầu không hề dừng lại, nhưng sau năm phút, không có bất cứ một tiếng sói hú cho dù là yếu ớt nào.

Trên không lan tràn mùi máu tanh cực kỳ nồng, làm người ta buồn nôn. Mỗi một con Thích nha lang, trừ vết máu ở ba chỗ mắt miệng ra, không tìm thấy thêm bất cứ vết thương nào. Nhưng thi thể vốn dĩ mạnh khỏe của chúng theo máu không ngừng chảy cuộn cuộn ra ngoài mà từ từ co rút lại.

Trận mưa màu lục này chẳng qua chỉ có năm phút, nhưng trong phạm vi bao phủ của nó lại không có một con Thích nha lang nào có thể đứng dậy.

Ọe, tiếng nôn mửa phá tan sự tĩnh mịch như chết này. Tiếp đó tiếng nôn mửa không ngừng truyền lại, đám chiến sĩ mặt không đổi sắc trong chiến đấu sinh tử đối mặt một cảnh tượng thế này lại không cách nào khống chế mình. Ngay cả sắc mặt vẫn luôn trấn tĩnh của Hàn Việt cũng trắng bệch vô cùng, lão bà ngược lại nhìn không ra bất cứ dị thường gì, nhưng người thị nữ bên cạnh bà ta lại nôn thốc nôn tháo, gần như ngay cả mặt cũng nôn ra luôn.

Ánh mắt nhìn Diệp Trùng của mỗi người đã không thể dùng khủng bố để hình dung. Trong phạm vi mười mét quanh hắn, tuyệt không có một ai dám đứng. Ngay cả Hàn Việt cũng theo bản năng tránh xa hắn.

Nhưng chịu chấn kinh lớn nhất lại là mấy điều bồi sư đó, mỗi người bọn họ đều có dáng vẻ hốt hoảng, thất hồn lạc phách.

Bầy sói rất mau liền rút lui, chúng không hề ngu ngốc, ngược lại, có lúc chúng thậm chí còn thông minh hơn một số con người. Đã kích trận mưa màu lục này gây ra cho chúng có thể nói là trí mạng, cả bầy sói hiện giờ chỉ còn lại hơn hai vạn con, tuy số lượng vẫn khá kinh người, nhưng đã không còn không bờ không bến, che kín trời đất như vừa rồi nữa rồi.

Tốc độ rời khỏi chỗ này của mấy người Hàn Việt so với bầy sói cũng không chậm hơn bao nhiêu. Không có ai nguyện ý ở chỗ xác sói đầy đất thế này thêm một giây nào nữa, đó rõ ràng là làm người ta phát điên.

Cả quá trình tiến tới trước yên lặng như tờ, không ai nói tiếng nào, không khí của cả đội ngũ đè nén dị thường.

373. Chương 373: Tập Kích Ban Đêm

Mục tiêu phía trước là Lục thành, Diệp Trùng không hề đơn độc hành động. Đó là vì Hàn Việt vẫn chưa hoàn toàn trả hết thù lao. Không phải là Hàn Việt có suy tính làm trái luật gì, mà là trên người hắn không mang bao nhiêu tiền tài. Đương nhiên, hắn cũng muốn tách ra, nhưng hai người vì không ước định số tiền cụ thể, điều này mang lại cho Hàn Việt khó khăn rất lớn.

Rốt cuộc là đưa bao tiền đây? Điều này làm Hàn Việt đau đầu vô bì. Tiền trên người hắn cũng không coi là ít, ba mươi viên Nhân Toàn, vô luận ở đâu đều không phải là một con số nhỏ. Nhưng dùng ba mươi viên Nhân Toàn liền đuổi một điều bồi sư khủng bố thế này, chộc giận người ta thì không ổn rồi. Phải biết rằng, ngay cả Bích Thối Vũ trong truyền thuyết người ta cũng lấy ra dùng, không đền đáp trọng hậu thì ngay cả bản thân Hàn Việt cũng coi thường mình bần xỉn.

Đi hỏi đi, trong lòng Hàn Việt vạn phần không muốn tìm quái nhân thần bí này nói chuyện. Không chỉ là hắn, trong cả đội ngũ không có một ai có dũng khí nói chuyện với một tử thần thế này. Trên thực tế, trong phạm vi mười mét xung quanh Diệp Trùng, tuyệt tìm không thấy một con ruồi. Cuối cùng hết cách, Hàn Việt vẫn chỉ có tự mình đi làm, nhưng đáp án có được là... tùy tiện.

Diệp Trùng không biết khái niệm tiền tệ của nơi này, vậy nên mới có từ tùy tiện này.

Từ tùy tiện này có lẽ là từ có tính cô đọng nhất. Cuối cùng, Hàn Việt dứt khoát đề nghị Diệp Trùng tới Lục thành rồi hãy trả. Bước vào Lục thành cũng có nghĩa là bước vào phạm vi thể lực của Hàn gia, vậy thì mặc kệ có vấn đề gì cũng đều dễ xử.

Sau khi Diệp Trùng nhìn qua bản đồ, biết Lục thành là thành thị duy nhất gần đây, liền đồng ý. Hắn cần vào thành thị bổ sung rất nhiều thứ.

Bản đồ Hàn Việt lại dùng tốc độ nhanh nhất giao cho Diệp Trùng. Sau khi nhìn qua bản đồ, Diệp Trùng mới phát hiện cự ly mình cách Vương gia hiện giờ không phải là xa bình thường, cũng vượt xa ý liệu của hắn, trong lòng không khỏi thầm khen vận may của mình.

Cũng không biết mấy người Nhuế Băng thế nào rồi? Điều duy nhất hắn có thể xác định là mấy người Nhuế Băng nhất định gặp phải biến cố gì đó. Nhiều ngày như vậy, tình huống của bọn họ thế nào?

Tự bảo trọng nhé! Diệp Trùng lẩm bẩm trong lòng.

Sau khi giao bản đồ cho Diệp Trùng, Hàn Việt không muốn ở trước mặt điều bồi sư khủng bố này thêm một giây nào, vội vàng cáo từ. Diệp Trùng tự nhiên cũng không giữ lại, thế là tiễn hắn ra cửa.

- Quái nhân đó ngày ngày một mình ở trong lều làm những chuyện gì vậy chứ? Một giọng nói truyền tới.

- Ai biết? Điều bồi sư trước giờ không phải đều thần thần bí bí sao? Một giọng nói khác. Người thứ nhất lập tức cười nói: “Hi hi, người phải cẩn thận đừng bị Bỉ Bỉ Á nghe thấy, nếu không, người cứ đợi mà chịu khổ đi.”

- Xì, Bỉ Bỉ Á nghe thấy chẳng là gì, bị hắn nghe thấy, người nhiều nhất là chịu khổ. Nếu bị quái nhân đó nghe thấy, vậy phỏng chừng ngay cả người nhất xác người cũng không có.

- Đúng vậy, đúng vậy, yên tâm, dù sao ta cũng tuyệt đối không giúp người nhất xác. Ai biết trên đó có thứ gì kịch độc hay không. Một người khác phụ họa.

Diệp Trùng hết cách, chỉ muốn trốn trắng mắt. Mấy ngày nay, lời giống thế này hắn đã nghe không biết bao nhiêu lượt. Không có ai dám tới gần hắn, xung quanh lều của hắn càng trống không. Diệp Trùng cũng không định giao lưu với bọn họ, mỗi ngày đều một mình ở trong lều nghiên cứu.

Người khác thấy Diệp Trùng không đi ra, lại tránh càng xa, nói chuyện tự nhiên cũng không chút kiêng kỵ. Bọn họ hoàn toàn không muốn nghe tất cả lời bọn họ nói, Diệp Trùng nghe không sót chữ nào. Hàn Việt xuất phát từ sự dẫn dắt tới vấn đề an toàn, khoảng cách giữa mỗi lều lại ngắn, thánh lực của Diệp Trùng nhạy cảm cực kỳ, cả doanh trại gần như đều ở trong phạm vi hắn có thể nghe thấy.

Mấy ngày này, thảo luận liên quan tới hắn là đề tài nóng nhất của cả doanh trại.

Nhưng, có thảo luận ở một chỗ làm hắn chú ý. Hắn tập trung tinh thần, cẩn thận nắm bắt giọng nói có thể nói là yếu ớt đó.

- Quái nhân đó thật là biến thái! Quá tàn nhẫn rồi! Trời ơi, trên đời này lại vẫn còn có người biến thái thế này sao! Giọng nói của một cô gái. Phụ nữ trong cả doanh trại chỉ có hai người, lão phu nhân và thị nữ của bà ta. Đây chắc là giọng nói của thị nữ đó.

- Ha ha, Oánh nhi, vậy là con sai rồi. Đối đãi kẻ địch, ra tay càng độc, con đường sống mới càng lớn. Trong giọng nói của lão phu nhân đầy sự hiền từ, còn có vài phần cương chiêu.

- Phu nhân, như thế hắn cũng quá ác rồi a. Hại cho Oánh nhi mấy hôm nay, tối nào cũng gặp ác mộng. Thật đáng sợ a! Thật là giống với tổ sư của hắn. Cái này đối là giọng nói đáng yêu của thị nữ Oánh nhi.

- Ừm. Tổ sư của hắn? Oánh nhi có phải là nghe thấy gì ở bên ngoài không? Lão phu nhân có chút hứng thú hỏi.

- Ừ ừ, bên ngoài bọn họ đều đang thảo luận việc này. Thị nữ Oánh nhi sinh động nói lại xuất xứ của Bích Thối Vũ một lượt.

Nghe tới chỗ này, Diệp Trùng mới bừng tỉnh ngộ, thì ra có việc thế này, trong lòng lại kỳ quái, việc quan trọng thế này, trong con chip của Quân phong tử tại sao lại không có đề cập tới tí gì. Nếu sớm biết, hẳn đã không dùng Bích Thối Vũ, hẳn vẫn còn mấy loại phương pháp có thể dùng được. Chỉ là Bích Thối Vũ là tiện lợi nhất, hơn nữa tình hình thời tiết hôm đó cũng cực kỳ thích hợp sử dụng Bích Thối Vũ, điều này mới làm hắn quyết định sử dụng Bích Thối Vũ.

Làm cho người khác chú ý không phải là thứ hắn muốn. Rất sớm trước đây hắn đã biết chỗ tốt của việc không nổi bật. Thân phận kẻ đến từ bên ngoài của hắn nếu như một khi bị người ta biết được, vậy thì vô nghi là một việc khá phiền phức.

- Ừm, nói như vậy, quái nhân này vẫn là xuất thân từ danh môn rồi. Lão phu nhân hứng thú nói.

- Danh môn? Người xấu như vậy tại sao có thể coi là danh môn chứ? Oánh nhi bĩu môi nói.

Lão phu nhân vẫn mang theo chút ý cười: “Ha ha, mặc kệ là hung danh hay là nghĩa danh, không phải đều là danh sao?”

Ở một bên nghe hai người nói chuyện, trong lòng Diệp Trùng vừa xoay chuyển những ý nghĩ. Chẳng lẽ Quân phong tử thật sự là hậu nhân của người phát minh ra Bích Thối Vũ đó? Quân phong tử vẫn luôn giấu kín như bưng trường phái, sư thừa của mình, trước giờ không lộ chút nào.

Nhưng địa vị của Bích Thối Vũ trong con chip rất bình thường, đánh giá của Quân phong tử đối với nó cũng bình thường, nhìn không ra chút đầu mối nào.

Diệp Trùng rất mau liền bỏ vấn đề này sang một bên, hắn chỉ cảm thấy hứng thú đối với bản thân tri thức, đối với trường phái, sư thừa, hắn không có chút cảm giác thuộc về nào.

- Người này vừa nhìn thì biết không phải người tốt. Phu nhân, người nói, có ai ở trong lúc nguy cấp như thế mà vẫn ngã giá không, nếu là người có tâm địa tốt chút thì đã sớm ra tay rồi. Dẫu dựa vào một chút không phải sẽ thêm người chết sao? Hẳn chính là một kẻ tiểu nhân con buôn, nào là cao nhân tiên bối gì chứ. Đối với Diệp Trùng, thị nữ Oánh nhi cực kỳ coi thường.

- Ha ha, lời không thể nói vậy được. Hẳn và chúng ta không thân không thiết, nguyện ý ra tay cứu chúng ta, chúng ta cũng chỉ có cảm kích. Hơn nữa, Oánh nhi, người có thể không chú ý tới, hẳn trước sau không nói giá tiền cụ thể. Người nghĩ thử xem, nếu như lúc đó, hẳn sư tử mồm to, chúng ta cũng chỉ đành đồng ý thôi. Càng hướng chi, cao thủ giống như hắn, sẽ thiếu tiền sao? Hẳn nếu như muốn tiền, biện pháp nhiều lắm, nào dùng tới cách quanh co tốn kém lớn như thế. Đối với bản đồ, vậy thì càng không đáng tiền. Ha ha, người này không xấu như người nghĩ như thế đâu. Lão phu nhân vẫn cười nói.

- Nhưng. Oánh nhi ngập ngừng giây lát, mới hỏi: “Chẳng lẽ hắn không sợ chúng ta quịt nợ sao?”

- Người đó, không chịu động não suy nghĩ. Người nghĩ đi, hẳn có năng lực dắt chúng ta đi ra từ trong bầy sói, vậy giết toàn bộ chúng ta, đối với hắn mà nói cũng không quá khó khăn gì. Ở điểm này Hàn Việt sẽ không ngốc như người, cao thủ thế này, lời kéo còn không kịp, ai lại vì tiền mà đi kết một kẻ thù thế này chứ? Lão phu nhân cười mắng Oánh nhi vài câu, nhưng sau đó liền giải thích lợi hại trong đó với nàng ta.

- Đúng a. Nhưng người này lạnh băng băng, không giống người tốt. À, phu nhân, người nói nếu như chúng ta thật sự quịt nợ, hẳn có giết tất cả chúng ta không?” Oánh nhi tò mò hỏi.

Lão phu nhân trầm mặc một hồi, rồi mới dùng ngữ khí cực kỳ khẳng định nói: “Sẽ. Khẳng định sẽ. Oánh nhi, trên đời này có vài loại người không thể trêu chọc được, người này chính là một trong số đó. Nhớ kỹ đó!” Lão phu nhân thay đổi sự ôn hòa lúc trước, nghiêm túc cảnh cáo.

- Oánh nhi nhớ rồi! Oánh nhi ngoan ngoãn nói.

Chuyện trò phía sau không có tin tức có ích gì, Diệp Trùng cũng rất mau liền bỏ qua. Hắn không có thói quen lãng phí thời gian, toàn bộ thời gian của hắn bị hắn dùng để làm sao tăng cường thực lực. Có lẽ hắn phải tốn một khoảng thời gian kha khá mới có thể có chút tiến bộ, mà chút thời gian trước mắt này ngay cả một phần vạn trong số đó cũng không tới. Nhưng hắn biết, thực lực chính là không ngừng tăng lên trong từng chút tiến bộ nhỏ nhoi vô cùng này.

Hắn vĩnh viễn không lãng phí bất cứ chút thời gian nào.

Nhưng vẫn không đợi hấn thả lỏng, đột nhiên, một âm thanh như có như không truyền vào tai hấn, trong lều tối đen, đôi mắt của Diệp Trùng đột nhiên bùng lên hai điểm sáng.

Hình như có người đang tới gần phía này, Diệp Trùng cũng không sao đưa ra phán đoán chính xác. Nhưng rất mau, tiếng bước chân liền rõ ràng, đủ để Diệp Trùng phán đoán ra. Tiếng bước chân nhỏ xíu giống như thủy triều ào tới.

Có người tập kích! Hơi kinh ngạc, Diệp Trùng liền lập tức bình tĩnh lại.

Mau chóng tính toán, tuy không cách nào có được con số chính xác, nhưng số người tuyệt đối không dưới một trăm người, hơn nữa thân thủ người tới đều cực kỳ cao minh. Nếu như không phải Diệp Trùng vừa rồi đang tập trung tinh thần lắng nghe, âm thanh nhỏ thế này, hấn khẳng định không sao nghe thấy. Có thể phát hiện kẻ địch sớm thế này, không thể không nói Diệp Trùng may mắn.

Tốc độ tiến tới của kẻ tập kích cực nhanh. Cẩn thận lắng nghe, Diệp Trùng còn nghe thấy vài tiếng ú ớ, rõ ràng đã có người bị giải quyết rồi.

Ra tay độc ác! Trong lòng Diệp Trùng lại thêm một điều. Điều hấn phải làm bây giờ chính là tự bảo vệ mình. Loại công kích có tính mục đích thế này, dứt khoát sẽ không nương tay. Càng hướng chi, Diệp Trùng cũng không có thói quen giao vận mạng của mình vào tay người khác.

Không đứng dậy, Diệp Trùng chẳng qua chỉ hơi mở túi lá trên lưng. Trong yên lặng, thuốc mê cực mạnh không màu không mùi lập tức giăng đầy cả căn lều. Lúc này, xông ra ngoài ngược lại càng dễ bị vây công.

Hiện giờ, chỉ đợi cá chui vào lưới. Trong bóng tối, cặp mắt lạnh lùng không có chút dao động nào. Diệp Trùng giống như mèo đêm kiên nhẫn chờ đợi con mồi, ẩn mình trong bóng tối.

374. Chương 374: Biểu Diễn Điều Bồi

Vù, một bóng người xông vào.

Cho dù là trong bóng tối, ánh mắt Diệp Trùng cũng rất sắc bén, nhìn rõ rành rành. Người xông vào này bịt mắt, toàn thân mặc đồ đen kín mít, chỉ lộ ra cặp mắt. Ánh mắt lẳng lẹ trong bóng tối rất rõ ràng, thân hình cực nhanh, vừa nhìn liền biết là một cao thủ.

Đáng tiếc là cao thủ có lợi hại hơn mà gặp phải mai phục thế này, muốn không chịu thiệt cũng khó. Độ cao của nồng độ thuốc mê trong lều Diệp Trùng đã tới chỉ số cực kỳ khủng bố. Nếu như Diệp Trùng không có Yên châu, vậy thì dứt khoát không dám ở trong này.

Tiếng kêu thảm ở bên ngoài vang lên khắp nơi, mấy kẻ đánh lén này rốt cuộc đã bị phát hiện, Diệp Trùng thậm chí có thể nghe thấy tiếng chửi tức giận của Hàn Việt.

Nhưng sự chú ý của Diệp Trùng vẫn ở trong phòng mình, mấy người Hàn Việt vẫn chưa tới lượt mình đi lo lắng.

Trong lều đen kịt, người đó vừa tiến vào thì đột nhiên mềm nhũn, liền té ngã ra đất.

Thấy thuốc mê có hiệu quả, Diệp Trùng không khỏi hơi an lòng. Thân hình nhoáng lên, xuất hiện ở trước mặt người áo đen này, đón lấy kẻ đánh lén đã hôn mê này, rồi mang hấn đặt nhẹ nhàng đặt vào góc, cả quá trình không phát ra chút âm thanh nào.

Thực lực đám người Hàn Việt này, hấn biết rõ ràng, mà mấy tên đánh lén này rõ ràng là có âm mưu từ trước. Đó cũng chính là nói, bọn họ nhất định vô cùng rõ ràng thực lực của mấy người Hàn Việt. Dưới loại tình huống này, bọn họ dám tới, vậy cũng nói rõ thực lực của bọn họ còn mạnh hơn mấy người Hàn Việt.

May mà bên cạnh mình vẫn lượng lớn chế phẩm điều bồi. Trong bóng tối, điều bồi sư ở trong tình huống có đầy đủ thuốc thử giống như Diệp Trùng thế này, thực lực có thể phát huy bao nhiêu, ai cũng không dám khẳng định. Càng hướng chi hấn còn là một võ thuật gia, hiểu rõ phương thức tấn công của võ thuật gia như lòng bàn tay.

Diệp Trùng không có mềm tay, tay hơi dùng lực, người mặc đồ đen đã hôn mê đó liền ngừng hô hấp trên tay hắn.

- Một linh chín... một linh chín... Người bên ngoài không hề xông bừa vào, mà nhẹ giọng kêu mã số của người áo đen. Nhưng vô luận hắn có kêu gọi thế nào, cái lều trước mắt này vẫn yên lặng.

Mấy người mặc đồ đen không khỏi nhìn nhau, biết một linh chín khẳng định xảy ra chuyện rồi.

Người dẫn đầu ra dấu tay. Gần như đồng thời, bọn họ quăng vũ khí trên tay ra, năm món vũ khí vù vù bắn về phía cái lều.

Xoạt. Vải lều dẻo dai vang nhẹ một tiếng, năm món vũ khí từ năm hướng đồng thời bắn vào trong lều.

Diệp Trùng ngay khi vũ khí của mấy người này vừa rời khỏi tay thì đã nghe thấy tiếng gió. Trong lòng nhảy dựng, thực lực đám người này quả nhiên không thể xem thường. Điều quan trọng nhất là phong cách làm việc của bọn họ, trong bóng tối đánh lén mà cũng thận trọng như vậy, đây rõ ràng là một đám cao thủ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Cao thủ thế này là kẻ địch Diệp Trùng không muốn gặp phải nhất, mấy người này luôn luôn biết mỗi một thời khắc cái gì mới là lựa chọn chính xác, xác suất bọn họ phạm sai lầm thấp tới mức kinh người. Nhưng nếu như là một đám người thế này, vậy thì chỉ số nguy hiểm lập tức sẽ tăng thêm vài con số.

Eo Diệp Trùng phát lực, cả người bỗng nằm bò ra. Năm tiếng gió lướt qua đỉnh đầu hắn. Một cây trường thương trong đó cách trán hắn chẳng qua chỉ một đốt ngón tay, làm Diệp Trùng hoảng sợ toát mồ hôi lạnh toàn thân. Nói thế nào hắn cũng là một thân máu thịt, cú vừa rồi đó nếu như đánh trúng, vậy thì hắn đã là một xác chết rồi.

- Cẩn thận, bên trong là điều bồi sư. Người mặc đồ đen dẫn đầu đó kinh ngạc kêu một tiếng nhắc nhở. Người này cảnh giác vô bì, năm thanh vũ khí vừa rồi để lại năm cái lỗ trên cái lều, thuốc mê từ trong thoát ra ngoài. Tuy thuốc mê vô sắc vô vị, nhưng người này kinh nghiệm phong phú vô cùng. Hít vào một tí, đầu liền nặng chịch, vội vàng lùi ra sau, trong lòng không khỏi kinh hãi vì được tính mệnh liệt của thuốc mê.

Bốn người còn lại vội vàng lùi ra sau, cẩn thận nhìn chằm chằm cái lều này.

Công kích của năm người này bị cản trở, đánh lén của người khác cũng chịu sự chống trả mạnh mẽ. Người Hàn Việt mang tới không ai không là tinh nhuệ, phản ứng cực nhanh, phối hợp với nhau lại nhuần nhuyễn, cục diện rất mau liền tiến vào giai đoạn giằng co.

Trong lòng Hàn Việt vừa kinh sợ, vừa giận dữ. Hàn gia là bộ tộc mạnh nhất của hành tinh Thoát Mộc, đã bao lâu không chịu sự khiêu khích thế này. Nhưng hắn rất mau liền bình tĩnh lại, nơi này cách Lục thành không hề xa, chỉ cần mình có thể thủ được một khoảng thời gian, viện binh rất mau sẽ kéo tới.

Phương thức tấn công của hai bên cực kỳ mãnh liệt, hơn nữa có tính mục đích mạnh mẽ.

Chẳng lẽ...

Trong lòng Hàn Việt bỗng giật mình, vội vàng nhìn về phía lão bà. Quả nhiên, công kích nơi đó phải chịu là mãnh liệt nhất, nhưng thân thủ mười hộ vệ bên cạnh lão phu nhân cao siêu vô cùng, cục diện cũng đang giằng co. Nhưng hắn rất mau liền phát hiện tình huống của mười hộ vệ này từ từ trở nên xấu.

Nhưng mình hiện tại cũng đang bị nhùng nhằng, chiến thuật của mấy kẻ đánh lén này cực kỳ thành công, tất cả lực lượng bên mình không cách nào tập trung lại, bị kẻ đánh lén chia cắt thành từng mảnh.

Hàn Việt lòng nóng như lửa đốt, nhưng vẫn vô kế khả thi.

Chính ngay lúc này, một tiếng quát lớn sang sảng đột nhiên rạch nát bầu trời: “Phía trước là vị nào của Hàn gia?”

Hàn Việt liền kinh ngạc, lập tức mừng rỡ, kiếm quang trên tay bùng phát, bức lui kẻ địch trước mặt, cất cao giọng quát: “La huy nh, mau tới giúp đỡ.”

Một tiếng hú rõ ràng che lấp tất cả tiếng đấu đá, một bóng người dùng tốc độ kinh người lao về phía Hàn Việt. Trong bóng tối, vốn dĩ khó mà phân biệt thân hình, tốc độ người này cực nhanh, cho người ta cảm

giác như quỷ mỵ. Dọc đường không ngừng có người chặn đánh, ai biết thân thủ người được Hàn Việt gọi là La huynh này cực cao, lại không có một ai thành công, ngược lại bị hấn đánh thương ba người.

- Ha ha, không ngờ ở nơi này có thể gặp được Hàn huynh. Người này thoải mái cười, nhưng chính trong lúc nói chuyện, người chết trên tay hắn đã có hai người. Áp lực của Hàn Việt bỗng nhẹ đi, kiếm kỹ cũng trở nên sắc bén, một kiếm đâm trúng cổ họng kẻ địch trước mặt.

- Vãn xin La huynh giúp ta chăm lo cho vị lão phu nhân đó. Không rảnh để nói cảm ơn, Hàn Việt lập tức khấn cầu.

Người này cũng biết tình thế nguy cấp, cũng không nói nhiều, gật đầu đồng ý: “Được.” Thân hình ngẫ nhiên chuyển động, lao về phía lão phu nhân. Người này tới lập tức làm xoa dịu cục thế xung quanh lão phu nhân. Hắn ra tay cực nặng, mỗi lần ra tay không chết thì trọng thương.

Hàn Việt biết mình hiện giờ chỉ cần tập hợp thuộc hạ bị chia cắt đó thì đã thắng rồi.

Tiếng hú dài đó, Diệp Trùng cũng nghe thấy rất rõ ràng, nhưng hắn lúc này lại không rảnh chú ý tới mấy thứ này. Cũng không biết có phải là vận đề vận may, trong năm người bên ngoài lều của hắn có ba người có thể xếp mười hạng đầu trong mấy kẻ đánh lén này. Bọn họ vốn dĩ cho rằng có thể giải quyết cái lều này rất nhanh, ai biết bên trong lại là một điều bồi sư có thực lực cường hãn.

Bọn họ lập tức ra quyết định, phải giết chết điều bồi sư này. Trong bóng tối hỗn chiến, uy lực một điều bồi sư mạnh mẽ có thể phát huy cực kỳ khủng bố. Hơn nữa thuốc mê không màu không mùi có được tính mãnh liệt vô bì vừa rồi càng làm bọn họ sinh ra cảnh giác.

Thân thể điều bồi sư phần lớn yếu ớt, sẽ liên lụy nghiêm trọng tốc độ công kích của cả đội ngũ. Mà đối với đánh lén mà nói, điều quan trọng nhất chính là tốc độ, cho nên bọn họ lần này không mang theo điều bồi sư. Cũng chính nguyên nhân thế này, bọn họ càng không dám bỏ qua vị điều bồi sư này mà không lo.

Thủ đoạn công kích của một điều bồi sư có bao nhiêu loại?

Trong buổi tối hôm nay, năm kẻ đánh lén này có thể hội sâu sắc!

Mấy hàng ánh sáng lam bắn ra từ trong lều, tốc độ cực nhanh, giống như mũi tên, phân biệt đánh về phía năm kẻ đánh lén này.

Một kẻ đánh lén vừa muốn dùng vũ khí chống đỡ, người dẫn đầu đó vội vàng quát: “Đừng đỡ!” Kẻ đánh lén này ngớ người, nhưng hắn kinh nghiệm vô cùng, toàn thân phát lực, bày ra một tư thế kỳ quái, suýt soát tránh luồng sáng lam này.

Bộp, luồng sáng lam này đánh trúng một thi thể sau lưng hắn.

Hắn lúc này mới nhìn rõ tia sáng lam này thì ra là một đốm lửa màu lam. Nhưng một màn tiếp đó lại làm cho trong lòng năm người này phát lạnh. Đốm lửa lam chỉ to cỡ ngón tay cái này giống như một đóa hoa màu lam tối nở rộ trong bóng tối, dính lên trên thân thể, thiêu đốt từng chút một.

Da, máu thịt, thậm chí xương, bọn họ chính mắt nhìn thấy một thi thể biến mất trước mặt bọn họ. Cả quá trình ngắn ngủi cực kỳ, bọn họ không khỏi hít một hơi khí lạnh, sắc mặt dưới mắt nạ của mỗi người đều là trắng bệch.

Xem ra mình quả nhiên không có duyên với công kích tầm xa a! Diệp Trùng thở dài trong lòng. Nếu như là người Tàng tộc, phối hợp thủ pháp ném đá hồi đường đặc biệt của bọn họ, năm người này muốn tránh thì đã không dễ dàng như thế. U Lam hỏa này là thứ đã trải qua cải tiến của Diệp Trùng, hắn thêm vào mấy loại thuốc hỗ trợ đốt, làm cho uy lực của nó càng thêm mãnh liệt. Loại phương thức sử dụng Lam Hỏa dịch này chính là do hắn chế ra, cần lực ngón tay rất mạnh, điều bồi sư khác nào có thực lực võ thuật thể này của hắn.

Nhưng màn biểu diễn điều bồi của Diệp Trùng vẫn chưa kết thúc.

Sự xuất hiện của loại hung vật nổi tiếng của Yên Lưu phái, Thoát thủy xích sa, này làm chút sắc máu cuối cùng trên mặt vốn dĩ đã trắng bệch của năm người cũng biến đi sạch sẽ.

Bọn họ bây giờ đã không dám tới gần cái lều này dù chỉ một bước, nhưng nếu như để bọn họ bỏ qua không lo vị điều bồi sư này, bọn họ càng không dám.

Điều không giống với điều bồi sư khác là khổng chế của Diệp Trùng đối với sức mạnh đã tới trình độ cực kỳ chính xác, hơn nữa hiểu biết sâu sắc đối với võ thuật làm thủ đoạn công kích của hắn so với điều bồi sư khác thì phong phú hơn nhiều.

Hắn hiện giờ cũng đang thử đem một vài thủ pháp của võ thuật để sử dụng thuốc thử điều bồi.

Màu lam, màu phấn hồng, màu nâu, màu trắng...

Lều của Diệp Trùng giống như đang thực hiện triển lãm các loại khói màu. Sương khói xung quanh lều càng lúc càng nồng, rất mau liền bao vây toàn bộ cả cái lều. Hơn nữa, mấy thứ khói sương (1) này bỗng như thực chất, gió thổi cũng không tan.

(Chú thích: (1): Nguyên văn là lều, thấy không có lý nên sửa lại.)

Năm kẻ đánh lén này không có dũng khí tiến vào khói, ai biết khói này có độc hay không? Mấy loại chất điều bồi độc địa phía trước để lại ký ức sâu sắc cho bọn họ. Nhưng bọn họ cũng không dám rời đi, hết cách, chỉ ở xa xa vây lấy đám sương khói dày đặc này.

Nhưng bọn họ không nhìn thấy, chính giữa đám sương khói dày đặc này đang xảy ra biến hóa kịch liệt.

375. Chương 375: Khiếp Sợ

Đôi tay Diệp Trùng nhanh tới mức kinh người, tốc độ tay cao thế này, hắn vẫn là lần đầu tiên dùng trên điều bồi. Một bình điều bồi khổng lồ ở trước mặt hắn, bên trong đã được bỏ vào rất nhiều nguyên liệu. Hơn nữa Diệp Trùng đang dùng tốc độ kinh người bỏ các loại thuốc thử vào trong, số lượng thuốc thử mỗi lần hắn bỏ vào không hề nhiều, nhưng tốc độ cực nhanh.

Tàn ảnh đôi tay trong không khí hư hư thực thực.

Hắn đã nghĩ ra một chủ ý tuyệt diệu, thứ hắn làm hiện giờ chính là phải nghiệm chứng hiệu quả thực tế của suy nghĩ của mình rốt cuộc là thế nào.

Dung dịch trong bình điều bồi dao động kịch liệt, giống như nước sôi đang sùng sục. Nhưng Diệp Trùng vẫn không dừng lại, các loại thuốc thử với lượng nhỏ không ngừng được bỏ vào trong bình điều bồi.

Sắc mặt Diệp Trùng cũng không khỏi có chút ngưng trọng, ngậm chặt miệng. Trong miệng hắn ngậm nhẫn Yên châu, làm vậy là để phòng vạn nhất. Hai cái rượu bị hắn vùi vào trong đất, sự do dự của năm kẻ đánh lén và không biết ra tay từ hướng nào cho hắn đủ thời gian để hoàn thành một thứ này.

Khi loại thuốc thử cuối cùng bỏ vào trong bình điều bồi, biến hóa kinh người đã xảy ra.

Bùm!

Một tiếng vang lên! Lều của hắn bị khí lưu mạnh mẽ xé tan nát.

Lấy hắn làm trung tâm, khí lưu hình tròn dữ dội dùng thế sét đánh không kịp bưng tai lan rộng ra xung quanh, đám sương khói giống như thực chất đó cũng bị thổi đi sạch sẽ. Biến cố đột nhiên này làm mọi người đều trở tay không kịp, khí lưu mạnh mẽ này giống như một trận gió thổi qua bên cạnh mọi người, thổi khắp mỗi một góc ngách của doanh trại.

Nhưng chỗ mà khí lưu thổi qua, đám người vốn dĩ đang chiến đấu kịch liệt đó liền giống như lúa bị gặt, yên hơi lặng tiếng, không nói tiếng nào ngã ra trên đất.

Người duy nhất vẫn còn đứng của cả doanh trại chính là Diệp Trùng, chỉ là dáng vẻ của hắn hiện giờ quả thật làm người ta bật cười, khắp mặt đầy đất. Đông một miếng đen, tây một miếng vàng, không còn rõ mặt mũi. Còn bộ đồ đó trên người hắn càng gần như là hoàn toàn rách nát, điều đáng mừng là quần của hắn đủ kiên cố. Điều này làm hắn không phải là trần trụi hoàn toàn.

Nhìn người ngã rạp toàn doanh trại, Diệp Trùng đối với kết quả vô nghi là vừa ý tốt cùng. Ý tưởng không hề thiết thực trong lúc đột nhiên của hắn lại đạt tới hiệu quả tuyệt vời thế này, đây là điều hắn không ngờ tới. Trong dự tính ban đầu của hắn, có thể giải quyết năm người này thì đã đủ rồi. Ai mà biết, hiệu quả vượt xa phỏng đoán của hắn.

Kỳ thật nói toạc ra cũng cực kỳ đơn giản. Diệp Trùng vừa rồi chẳng qua chỉ là chế tạo một vụ nổ. Đương nhiên, đây chỉ là một loại nổ ôn hòa. Trong khoảng thời gian cực ngắn sinh ra lượng lớn chất khí, đối với điều bồi sư mà nói, đây là một việc cực kỳ đơn giản. Làn sóng khí do vụ nổ cỡ nhỏ hình thành lan tràn ra xung quanh, bức xạ tới từng góc ngách của doanh trại.

Mấy luồng khí này không có bất cứ sức sát thương nào, cho dù đối với người bình thường chẳng qua cũng chỉ là một trận gió lớn một chút mà thôi. Nhưng trong công tác dự bị trước đó của Diệp Trùng, trong không khí xung quanh của căn lều, hắn đã thả xuống ba mươi loại thuốc mê, thuốc ảo giác. Có thể nói, trong không gian nhỏ hẹp này, nồng độ của thuốc mê, thuốc ảo giác đã đạt tới mức độ làm người ta đứng đứng cả tóc.

Mà khí lưu hình thành do thứ không thể xem là vụ nổ này thổi không khí hỗn hợp nhiều loại thuốc mê, thuốc ảo giác có nồng độ cao tới mọi góc ngách của cả doanh trại.

Do trước đây không lâu phải chịu công kích của bảy sói, thành viên giảm dữ dội, Hàn Việt cố sức thu hẹp khi bố trí doanh trại, cho nên phạm vi của cả doanh trại không hề lớn. Khu vực bức xạ của khí lưu có thể bao trùm cả doanh trại.

Thuốc mê, thuốc ảo giác mà Diệp Trùng phối chế, không cái nào không nổi tiếng nhờ dược tính mãnh liệt. Không có chuẩn bị, mọi người đều bị mắc lừa. Vô luận là người của Hàn gia hay là kẻ đánh lén đều không ngoại lệ, ngã rạp xuống.

Diệp Trùng lúc này mới phát hiện, điều bồi sư thật ra càng thích hợp đánh lén hơn. Nhưng hắn rất mau liền quăng ý nghĩ này qua một bên. Máy thứ thuốc mê, thuốc ảo giác này hao tốn tài liệu quý giá khá kinh người, nếu như không phải thu hoạch của mình trong Hắc sâm lâm khá nhiều, muốn đánh một trận thế này căn bản là không thể nào. Hơn nữa, khống chế cường độ vụ nổ nhỏ vừa rồi đó cực kỳ phiền phức, thêm vào khả năng chống xung kích của thân thể mình đủ cao thì mới có thể an toàn vô sự. Nếu như là điều bồi sư thông thường, thân ở trung tâm nhất của vụ nổ, cho dù không toi đời thì cũng tuyệt không dễ chịu.

Phương án này tổn hao tài liệu quá lớn, hơn nữa có nguy hiểm nhất định.

Nếu như ở năm thiên hà lớn, vậy thì càng đừng nói tới. Năm thiên hà lớn, vũ trụ mới là chiến trường chính, chiến đấu giữa quang giáp mới là phương thức chiến đấu chủ yếu nhất. Máy thứ thuốc mê, thuốc ảo giác này căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

Trải qua nhiều việc như vậy, Diệp Trùng càng cảm thụ sâu sắc ưu thế và sự mạnh mẽ của quang giáp. Vô luận là năm thiên hà lớn hay là thiên hà Hà Việt, thật ra chiếm chủ yếu vẫn là sư sĩ. Thiên hà Hà Việt tuy thấy võ thuật gia cũng phổ biến, nhưng nó thật ra tương đương với cơ sở của sư sĩ, vì sư sĩ mà tôi luyện thân thể, một mục này mới là gốc sâu nhất của nó.

Bây giờ nghĩ máy thứ này làm gì? Diệp Trùng tự cười chế nhạo. Mỗi một loại lực lượng đều không có tuyệt đối, trong tình huống thích hợp lựa chọn lực lượng thích hợp mới là lựa chọn chính xác nhất.

Chiến trường vừa rồi vẫn còn sát khí xung thiên bây giờ lại yên ắng, Diệp Trùng rất mau liền tìm thấy Hàn Việt. Hàn Việt ngã trên đất, vẻ mặt yên bình nói không ra lời. Nghe nói, thuốc mê, thuốc ảo giác lúc đầu là dùng để cho người ta ngủ được, chẳng qua sau này bị điều bồi sư mở rộng ra dùng làm một loại thủ đoạn phòng thân.

Xem ra mình phải phối chế không ít thuốc giải rồi, nhìn người nằm đầy đất, Diệp Trùng lại một lần nữa cười khổ trong lòng.

Người đầu tiên được gọi tỉnh dậy là Hàn Việt, Diệp Trùng cảm thấy loại việc này vẫn là giao cho hắn xử lý là tốt nhất.

Hàn Việt mở mắt, trải qua mấy giây mơ màng, rất mau liền khôi phục bình tĩnh. Trong lòng Diệp Trùng thầm khen, xem ra tố chất tâm lý của người này cực kỳ không tồi.

Nhưng khi Hàn Việt nhìn thấy khắp mặt đất đều là người đang nằm, không khỏi lập tức trở mắt, lấp ba lấp bắp hỏi: “Đây... đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Vấn đề này lại làm Diệp Trùng hỏi ngược lại. Hắn không biết nên miêu tả làm sao, hắn dứt khoát trầm mặt.

- Đây, đây đều là do ngài làm ư? Hàn Việt mở to mắt, không thể tin tưởng nhìn Diệp Trùng, trong bất tri bất giác, hắn dùng tới kính ngữ.

- Đúng. Diệp Trùng gật đầu, không phủ nhận, nhưng hắn rõ ràng không muốn nói sâu thêm vấn đề này. Nói cho người khác biết thủ đoạn công kích của mình, hắn sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy. Hắn đổi chủ đề: “Mấy người này giải quyết thế nào?” Diệp Trùng chỉ người nằm đầy đất hỏi.

Nếu như là hắn, hắn nhất định sẽ chọn phương thức đơn giản nhất. Mỗi người bổ thêm một thương là xong. Kịch độc bôi trên mâu gỗ làm hắn hoàn toàn không cần nhất thứ hai.

Nhưng hắn biết rõ hoàn cảnh của mình, hắn không muốn biểu hiện đặc biệt như thế. Dù sao thân phận người từ bên ngoài tới của hắn vẫn làm hắn hơi kiêng kỵ. Đã như thế, chỉ bằng giao cho Hàn Việt giải quyết.

- Ngài, ngài có thể gọi tỉnh cả bạn bè của tôi không? Hàn Việt nói lấp ba lấp bắp, trúc trắc khó khăn. Không biết tại sao, lúc trước hắn đối mặt quái nhân này, hắn sẽ cực kỳ cẩn thận, chặt chẽ, nhưng hiện giờ lại hoàn toàn không giống như vậy. Mỗi khi hắn nhìn thấy gương mặt vĩnh viễn không đổi sắc của điều bồi sư cao thâm khó dò này, trong lòng hắn đều sinh ra khí lạnh. Hắn rất may mắn, bản thân và vị điều bồi sư này không hề có quan hệ đối địch, nếu không, mình bây giờ đã là một xác chết rồi.

Vừa nghĩ tới tính mạng của mình vừa rồi bị quái nhân trước mặt này nhẹ nhàng nặn trên tay, trong lòng hắn không khỏi không lạnh mà run.

Diệp Trùng không biết Hàn Việt đang nghĩ cái gì, với hắn, mình chẳng qua chỉ hoàn thành một phương án khá có sáng tạo mà thôi. Nhưng trong mắt Hàn Việt, vị điều bồi sư thần bí này đã thành sự tồn tại khủng bố trong truyền thuyết. Trong im hơi lặng tiếng, khống chế mấy trăm cao thủ, chiến tích thế này tuy không nói được là trước giờ không có, nhưng tuyệt đối có thể nói là huy hoàng. Điều bồi sư trước giờ, đều là một loại nghề nghiệp có tính hỗ trợ, trước giờ không có ai nghĩ qua điều bồi sư lợi hại lại khủng bố thế này.

Hàn Việt tới giờ vẫn không biết vừa rồi rốt cuộc xảy ra cái gì, điều này càng làm tăng cảm giác thần bí của Diệp Trùng, cũng làm cho hàn ý trong lòng Hàn Việt càng mạnh hơn.

Đối với sự vật chưa biết, con người thường càng dễ dàng sợ hãi hơn.

Diệp Trùng giao cho Hàn Việt thuốc giải, rồi không lo nữa. Việc chuyên nghiệp vẫn giao cho người chuyên nghề đi làm đi. Mình vẫn là thấp giọng chút thì tốt hơn, Diệp Trùng nghĩ như thế. Nhưng hắn có lẽ không sao ngờ được, mọi thứ hắn làm, vô luận thế nào cũng không liên tưởng được tới thấp giọng.

Rất mau, đồng bọn của Hàn Việt liền được kêu tỉnh. Còn mấy kẻ đánh lén đó thì không có may mắn như thế, hầu hết bọn họ đều bị kết thúc cuộc đời trong lúc hôn mê, chỉ giữ lại vài người trông như là người đứng đầu, Hàn Việt sẽ mang bọn họ về tra khảo.

Nhìn từng sinh mạng một biến mất trước mặt mình, đáng vẻ Diệp Trùng không có chút biến đổi nào. Sống chết hắn từng thấy đã quá nhiều, bản thân hắn cũng từng vật lộn giữa sống và chết rất nhiều lần, mấy thứ này hắn đã sớm thấy quen coi như không thấy.

Hàn Việt vẫn luôn thăm chú ý Diệp Trùng, khi hắn nhìn thấy gương mặt đầy bụi đất như tên hề này hiện ra vẻ lãnh khốc như núi băng, trong lòng hắn không khỏi khấn nguyện, lập tức không tự chủ, lại nâng hệ số nguy hiểm của Diệp Trùng lên cao thêm một bậc.

- Tra ra cái gì chưa? Hàn Việt nhìn báo cáo của thủ hạ. Bọn họ trong lần tập kích này bị tổn thất nặng nề, hiện giờ người còn sống chỉ có bảy mươi người, trong đó gần như có một nửa số người đều mang theo thương tích. Nhưng Hàn Việt vẫn biểu hiện ra sự bình tĩnh mà một người lãnh đạo cần phải có.

- Không có. Trợ thủ của hắn trong trận đánh lén này may mắn còn sống sót.

- Bọn họ là Lược đồng giả. Giọng nói của lão phu nhân lạnh nhạt truyền tới, dưới sự nâng đỡ của thị nữ mặc đồ trắng, từ từ đi qua bên này.

- Lược đồng giả! Hàn Việt nghiêng ngẫm trong lòng, tiêu hóa tin tức này. Hắn biết rõ thân phận của lão phu nhân, tự nhiên biết lão phu nhân sẽ không tùy tiện nói bậy. Bà ta nói chắc chắn như thế, vậy thì bà ta nhất định có nguồn tin tức của bà ta. Lão phu nhân dứt khoát không lừa hắn việc này, chỉ là, tại sao lại là Lược đồng giả chứ?

Ý nghĩ này thoáng qua trong đầu hắn, nhưng rất mau, hắn đè nén sự tò mò, không hỏi han, loại vấn đề này không tới lượt mình lắm chuyện. “Phu nhân bị hoảng sợ rồi!” Hắn trước tiên hành lễ tỏ ý với lão phu nhân, tiếp đó quay mặt, nói cảm ơn với một người bên cạnh: “Vừa rồi tình huống khẩn cấp, không kịp cảm ơn La huynh ra tay giúp đỡ, vẫn mong La huynh đừng trách!” Mặt hắn đầy nụ cười, rõ ràng quan hệ với người này khá tốt.

- Đây, con người người cũng đừng có lời thôi. Vị La huynh này cố làm ra vẻ giận. Vị La huynh này con người không khác Diệp Trùng bao nhiêu, thể hình cũng không coi là cường tráng, làm người ta rất khó mà liên hệ với cao thủ ra tay như điện vừa rồi. Tướng mạo hắn khá là nhã nhặn, tuy không cao nhưng thể hình rắn rỏi, tự có khí chất bất phàm.

Thần sắc trên mặt không đổi. Cảm giác của Diệp Trùng nhạy cảm dị thường, vị La huynh này cho hắn một chút cảm giác quen thuộc. Nhưng hắn dám khẳng định, hắn trước giờ chưa từng gặp mặt người này.

Nếu như người bình thường, khẳng định sẽ cho rằng mình chẳng qua chỉ là cảm giác sai. Nhưng Diệp Trùng thì không, tỉ mỉ quan sát người này, nhưng tìm không ra chút manh mối nào, nhưng chút cảm giác quen thuộc này vẫn quanh quẩn trong đầu hắn, điều này càng làm cho Diệp Trùng thêm chú ý tới hắn.

Chỉ là, người này rốt cuộc là ai?

376. Chương 376: Cục Thế

- Vị công tử này là? Lão phu nhân hơi cười hỏi. Vấn đề này cũng là điều Diệp Trùng muốn hỏi nhất.

Hàn Việt lúc này mới phản ứng lại, mình lại không có giới thiệu người bạn tốt này của mình, luynes quýnh nói: “Vị này là bạn tốt của tại hạ La Thập, là cao thủ nổi tiếng của hành tinh Thoát Mộc chúng ta.” Quay mặt nói với La Thập: “Vị lão phu nhân này là quý khách của Hàn gia.” Giới thiệu đối với lão phu nhân cực kỳ hàm hồ, nhưng La Thập cũng là người thông minh, cười hành lễ với lão phu nhân, hành vi tiêu sái tự nhiên, làm người ta không khỏi vô cùng hảo cảm.

- A! Oánh nhi bên cạnh lão phu nhân thất thanh kêu lên kinh ngạc, lập tức cảm thấy xấu hổ, vội vàng dùng cái tay trắng nõn bịt miệng, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: “Anh chính là La Thập từng tham gia Tông hội lần trước?”

La Thập hơi cười, phóng khoáng nói: “Không ngờ tiểu thư lại nhớ tiểu nhân vật không tiếng tăm là ta đây.”

Mặt Oánh nhi bỗng đỏ bừng, thẹn thùng nói: “La công tử nói đùa rồi, La công tử nếu như còn coi là không chút tiếng tăm, thiên hạ này chỉ e hầu hết mọi người đều là hạng vô danh rồi.” Câu nói này ngược lại cũng không có chút khoa trương, người có tư cách tham gia Tông hội không ai không phải cao thủ chân chính, mỗi lần Tông hội đều sẽ xuất hiện rất nhiều cao thủ trẻ tuổi, mấy cao thủ trẻ tuổi này cũng thường bởi vì vậy mà danh dương thiên hạ. Trong lòng rất nhiều người, thi tuyển tham gia Tông hội là một con đường để nổi tiếng.

- La công tử trẻ tuổi thế này đã có thể tham gia Tông hội, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên a. Lão phu nhân khen ngợi nói.

La Thập vội vàng khiêm tốn nói: “Lão phu nhân quá khen rồi.”

Diệp Trùng lạnh lùng nhìn La Thập này, một tia cảm giác quen thuộc ở trong lòng đó làm hắn càng chú ý tới tên La Thập này.

- Vị này là? Ánh mắt La Thập rơi trên người Diệp Trùng, bình hòa như nước, nhưng Diệp Trùng vốn nhạy cảm, lại nhìn thấy một sự cảnh giác ẩn giấu cực sâu.

- À. Hàn Việt lại gặp khó, bởi vì hắn không biết làm sao giới thiệu điều bồi sư thần bí này. Vị điều bồi sư này “hoành không” xuất hiện trước mặt bọn họ, tới giờ hắn vẫn không biết cái máy giống như con chim đó là cái gì.

Hàn Việt đột nhiên phát hiện, vị điều bồi sư này hắn lại không biết tí gì, tên tuổi, tuổi tác, từ đâu tới, đi tới đâu... Mọi thứ hắn đều không biết chút nào.

- Vị này... Khi Hàn Việt căng mặt vừa chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu hốt hoảng: “Cẩn thận!” Thân hình La Thập trước mặt hắn bỗng nhiên mơ hồ.

Sau lưng truyền tới một tiếng A thảm thiết!

Hắn mau chóng xoay người. Trước ngực một kẻ đánh lén ở không xa trên mặt đất cắm một cây trường thương. Sức mạnh cây trường thương này cực lớn, xuyên qua tim của kẻ đánh lén này, đóng trên mặt đất.

La Thập thần sắc hồ hững đứng trước mặt Hàn Việt. Hàn Việt lúc này mới biết xảy ra chuyện gì, không khỏi cảm kích liếc nhìn La Thập.

Một màn vừa rồi, Diệp Trùng nhìn rõ rành rành, bao gồm từng chi tiết. Kẻ đánh lén đó đột nhiên quăng một cây trường thương về phía này, mục tiêu ban đầu của hắn chắc là vị lão phu nhân đó, nhưng có lẽ do nguyên nhân vẫn chưa tỉnh thuốc, sức lực có sai sót, thanh trường thương đó bay về phía Hàn Việt.

La Thập bỗng nhiên khởi động, xuất hiện sau lưng Hàn Việt, thông thả bắt lấy thanh trường thương đó. Lực bạo phát hắn biểu hiện ra lại làm Diệp Trùng thẩn kinh ngạc. Tiếp đó La Thập vung tay ném thanh trường thương trên tay ra, trúng ngay trái tim của kẻ đánh lén đó.

Một loạt biến hóa này phát sinh trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi.

Ngay khoảnh khắc La Thập khởi động, đồng tử Diệp Trùng bỗng co rút lại như đao! Nhưng hắn rất mau liền khôi phục bình tĩnh, thần sắc bình tĩnh, sự thay đổi thần tình nhỏ bé này không dậy nên sự chú ý của bất cứ người nào.

Nhưng trong lòng hắn lại giống như bỏ xuống một quả bom nặng ký!

Thực lực La Thập rất mạnh, từ phản ứng vừa rồi của hắn liền có thể nhìn ra được, lực bạo phát của hắn cực kỳ kinh người, hơn nữa khống chế của hắn đối với lực lượng vô cùng chính xác. Hộ vệ bên cạnh lão phu nhân sắc mặt ai nấy đều hơi biến đổi. Rõ ràng cực kỳ kiêng kỵ La Thập.

Diệp Trùng lại không hề vì điều này. Thực lực của La Thập tuy mạnh mẽ, nhưng tính xung kích đối với Diệp Trùng lại không hề đạt tới mức độ này. Chỗ hắn chú ý là thứ khác.

La Thập là người của Diệp gia!

Tính xung kích của phán đoán chỉ nghĩ thì biết này đối với Diệp Trùng khổng lồ thế nào. Mỗi một chi tiết của động tác khởi động vừa rồi của La Thập, Diệp Trùng đều nắm bắt được rõ ràng vô cùng, đây là kỹ xảo võ thuật điển hình. Ba đại thế gia, Tuyệt Lai tộc lấy cơ giới làm sở trường, bộ lạc Hy Phượng lại sở trường bí thuật, nhưng nếu nói tới võ thuật, lại phải tôn Diệp gia lên đầu, mà đây cũng chính là thứ Diệp Trùng quen thuộc nhất.

Ở Hắc giác, thứ Diệp Trùng học được tuy chỉ là một chút cơ sở, nhưng phong cách Hắc giác mạnh mẽ ở trong đó, cũng chính là phong cách của họ Diệp, ảnh hưởng đối với hắn cực kỳ lớn. Theo lý giải đối với võ thuật càng ngày càng sâu sắc sau này của hắn, lý giải của hắn đối với võ thuật của họ Diệp cũng càng lúc càng sâu. Điều này mới là tại sao hắn có thể vừa nhìn liền nhận ra. La Thập tuy đã cố sức che giấu, nhưng cái này làm sao có thể thoát khỏi pháp nhãn của Diệp Trùng?

Hắn chắc có tên là Diệp La hoặc là Diệp gì đó, nhưng tuyệt không phải là La Thập.

Chẳng trách mình có cảm giác quen thuộc. Diệp gia, có thể có quan hệ gì đó với mình, nhưng điều này không phải là thứ hấn quan tâm. Tỉ mỉ quan sát La Thập, Diệp Trùng quả nhiên phát hiện không ít chỗ tương đồng với mình.

Thể hình của La Thập và mình cực kỳ tương tự, đối xứng nhưng hơi gầy còm, người bình thường tuyệt khó tưởng tượng dưới thể hình thể này lại hàm chứa sức mạnh kinh người tới mức nào. Diệp Trùng không khỏi nhớ lại khi ở hành tinh rác, mình vô luận tới luyện thể nào, cơ nhục đều không phồng lên như người thường. Hấn còn nhớ lúc đó Mục cũng từng khá nghi hoặc vấn đề này, cuối cùng quy kết cho thể chất đặc biệt.

Trên thực tế, trừ một điểm này, thể chất của hấn vẫn có rất nhiều chỗ đặc biệt.

Thí dụ thương hại của chất lỏng màu bạc đối với hấn, lại từ từ biến mất. Chất lỏng màu bạc, Hắc giác, nhà họ Diệp, liên tưởng không ngừng, tư duy của Diệp Trùng vào thời khắc này lại linh hoạt bất ngờ. Rất nhiều nghi hoặc lúc bình thường vào lúc này không ngừng hiện ra trong đầu hấn.

Chẳng lẽ đây thật sự là thể chất đặc biệt của họ Diệp? Hấn nhớ, cao thủ lợi hại của họ Diệp nói chung trước giờ chưa từng có loại đàn ông cơ bắp, thân thể vạm vỡ, mà chỉ có mấy võ thuật gia ở vòng ngoài đó mới to lớn, thô kệch.

Người của họ Diệp lại cũng đến tinh khu tự do rồi!

Hấn rất mau liền phản ứng tới ý nghĩa bao hàm phía sau việc này, cho dù hấn tâm thần kiên định cũng nhận không được mà trái tim đập mạnh. Điều này cũng có nghĩa là, bọn họ nhất định biết làm sao trở về thiên hà Hà Việt!

Bộ lạc Hy Phương, họ Diệp, ba đại thế gia đã có hai xuất hiện ở tinh khu tự do, Tuyết Lai tộc còn lại thì sao?

Phòng tộc trưởng Tuyết Lai tộc, một phụ nữ trung niên xinh đẹp xuất thần đối diện màn hình. Bà ta mặt trơn, không hề hóa trang, nhưng làn da vẫn trắng nõn. Trong mắt phượng nhỏ dài bao hàm quá nhiều sắc thái tình cảm, môi mỏng màu hồng nhạt mím chặt, giống như do dự gì đó. Người phụ nữ trung niên xinh đẹp này chính là tộc trưởng hiện giờ của Tuyết Lai tộc.

Nói tới cũng rất có ý nghĩa, trong ba đại thế gia có tộc trưởng hai nhà đều là phụ nữ, chỉ có gia chủ Diệp gia mới là đàn ông.

Nhưng người ta sẽ không vì bọn họ là phụ nữ mà coi thường bọn họ chút nào. Tuyết Lai tộc và bộ lạc Hy Phương đều là âm thịnh dương suy điển hình, họ Diệp lại hoàn toàn tương phản, trong số trẻ sơ sinh, bé năm nhiều hơn bé gái nhiều, đây là vấn đề mỗi đời gia trưởng đều cực kỳ đau đầu.

Bà ta hiện giờ cũng hơi đau đầu. Việc gần đây làm bà ta phiền lòng quả thật quá nhiều, trong lúc đột nhiên, thiên hà Hà Việt và năm thiên hà lớn đều trở nên không còn bình lặng.

Động tác gần đây của Thạch gia rất lớn, tốc độ mở rộng của bọn họ rất nhanh, tình báo các phương diện đều cho thấy bọn họ hình như có một đồng minh cực kỳ lợi hại. Nhưng vô luận bọn họ điều tra thể nào cũng điều tra không ra bất cứ tin tức nào của tổ chức thần bí này, điều này dẫn tới sự cảnh giác của ba đại thế gia truyền thống.

Một việc khác chính là trên thị trường xuất hiện lượng lớn vũ khí và quang giáp kiểu mới, bên trong mấy quang giáp này có rất nhiều kỹ thuật độc nhất của Tuyết Lai tộc, điều này từng một độ gây nên hoang mang cho người trong tộc. Rất nhiều người đều đang hoài nghi có phải là nội bộ xuất hiện phản đồ. Nhưng lai lịch của đồng quang giáp và vũ khí này lại không tra ra được, điều này làm trong lòng bà ta cực kỳ bất an. Loại vấn đề cực có khả năng dẫn tới nội bộ không ổn định này là điều bà ta lo lắng nhất.

Năm thiên hà lớn cũng đã xảy ra vấn đề. Nhưng vẫn còn tốt, không hề chỉ có vấn đề của một nhà Tuyết Lai tộc, vấn đề này là thứ ba đại thế gia đều phải đối mặt, đương nhiên, Liên minh tự do cũng chạy không thoát.

Dường như có một thế lực gì đó đang nuốt chửng năm thiên hà lớn, mà điểm khởi nguồn của nó chính là hành tinh nguyên sinh năm đó. Từ tin tức bà ta có được, tàu vũ trụ của bốn nhà đều không trở về. Bọn

họ sau đó phải đi không ít tàu vũ trụ, nhưng đều là không có chút tin tức, như muối bỏ biển. Nơi đó giống như lỗ đen, nuốt chửng một thứ tiến vào.

Nhưng điều đáng sợ là nó đang không ngừng mở rộng ra xung quanh. Điều này mang tới cho ba đại thế gia và Liên minh tự do áp lực khổng lồ, nhưng mọi người đều bó tay hết cách với nó. Lực lượng ở năm thiên hà lớn của bộ lạc Hy Phượng cũng khẩn trương chưa từng có.

Xem ra, phải phải một vài tình nhuệ vào trình thám một cái, bà ta nghĩ. Năm thiên hà lớn đối với ba đại thế gia mà nói, đã là thứ hoàn toàn không có cách nào bỏ qua. Tài nguyên của thiên hà Hà Việt tuy phong phú, nhưng cũng là có hạn. Không gian của năm thiên hà lớn so với thiên hà Hà Việt thì lớn hơn nhiều, hơn nữa khu vực chưa khám phá càng nhiều hơn. Có thể nói, năm thiên hà lớn là trọng điểm tranh đoạt tương lai của ba đại thế gia, cũng là trọng điểm chiến lược tương lai của bọn họ.

Nhưng hiện giờ, bà ta lại phải đối mặt với một vấn đề khác.

Tiểu tử đó lại chạy tới tinh khu tự do!

Điểm này bà ta thế nào cũng không nghĩ thông, thiên hà Hà Việt thông với tinh khu tự do chỉ có ba thông đạo cực kỳ ẩn mật, phân biệt nằm dưới sự khống chế của ba đại thế gia.

Không giống bộ lạc Hy Phượng và Diệp gia, hướng đi của Tuyết Lai tộc là phong cách cơ giới, tinh khu tự do đối với bọn họ mà nói không hề quan trọng như thế. Cho nên tinh khu tự do tuy cũng có lực lượng của Tuyết Lai tộc, nhưng lại yếu thế nhất trong ba đại thế gia. Bây giờ tên tiểu tử đó đã chạy tới tinh khu tự do, bà ta cực kỳ lo lắng cho an toàn của nó.

Nó là con của bà ta, bà ta cũng biết ý nghĩa của nó đối với cả Tuyết Lai tộc! Vô luận từ góc độ nào mà nói, bà ta đều quyết không cho phép nó có chút mất mát gì.

Suy tư hồi lâu, bà ta cuối cùng cũng quyết tâm, kết nối mấy liên lạc, gọi: “Phạm Văn!”

377. Chương 377: Hai Siêu Sao

Từ đầu tới cuối, Diệp Trùng không nói câu nào. Người khác đối với điều này cũng không biết làm sao, chỉ cho rằng hắn trời sinh tính tình lạnh nhạt. Trong nhận thức của rất nhiều người, dường như càng là cao thủ, người có tính tình cổ quái trong đó cũng càng nhiều. Ngược lại, ôn hòa và khiêm tốn giống như La Thập thế này khá là ít ỏi.

Chỉ là cứ thế này, Diệp Trùng ở trong mắt mọi người càng trở nên thần bí. Trải qua việc này, sự kính sợ của đám người này đối với hắn đã lên tới đỉnh điểm, ngay cả thị nữ mặc đồ trắng gọi là Oánh nhi ở bên cạnh lão phu nhân đó, nhìn thấy Diệp Trùng cũng chỉ sợ là tránh còn không kịp. Hứng thú của nàng ta đối với La Thập càng lớn hơn, La Thập không có chút đáng đáp cao thủ, một điểm này mau chóng kéo gần cự ly của hai người, hai người rất mau liền trở nên quen thuộc.

Diệp Trùng làm thế này là có ẩn do của chính bản thân hắn. Lừa tên giả đối với hắn mà nói cũng có thể coi như xe nhẹ đi đường quen. Chỉ là hắn cũng biết lắm lời tất có sai sót. Hắn làm sao cũng không ngờ ở nơi này lại gặp phải người của Diệp gia, đối với Diệp gia, hắn khá là cảnh giác. Cho nên hắn dứt khoát không nói lời nào, bày ra dáng vẻ người ham tiền.

Nhưng, Diệp Trùng không sao ngờ được hình tượng hắn thấp nặn nên này lại thành công không ngờ.

Từ khi gặp được mấy người Hàn Việt, Diệp Trùng tổng cộng ra tay hai lần. Nhưng ra tay chỉ có hai lần này lại gây dựng nên địa vị điều bồi đại sư của Diệp Trùng trong lòng bọn họ. Bản thân việc từ trên trời hạ xuống của hắn đang mang lại cho hắn một lớp màu sắc thần bí, sự xuất hiện của Bích Thối Vũ chỉ tồn tại trong truyền thuyết tiếp sau đó làm người ta liên tưởng tới vị điều bồi sư khủng bố trong lịch sử đó. Từ lúc đó trở đi, Diệp Trùng đã được bọn họ coi như là người kế thừa của vị điều bồi sư khủng bố đó. Mà sau này, im hơi lặng tiếng chế phục toàn bộ bọn họ, sự cường đại của Diệp Trùng trong lòng bọn họ càng kiên cố không thể nào phá vỡ.

Ngay cả La Thập cũng không thoát được, mức độ khủng bố của vị điều bồi sư này có thể thấy được phần nào. La Thập chính là cao thủ có thể tham gia Tông hội, ngay cả võ thuật gia có thực lực mạnh mẽ thế này cũng không có bất cứ sức phản kháng nào trong tay hắn. Có cái gì có sức thuyết phục hơn điều này chứ?

Khi Diệp Trùng vừa biểu hiện ra sự lằm lì, người ta tự nhiên kính sợ tránh xa. Trong đó, chỉ có La Thập từng tới tìm Diệp Trùng hai lần, nhưng hắn cũng không có bất cứ biện pháp nào đối với cục đá Diệp Trùng này. Điều này lại đánh lên một hồi chuông cảnh báo trong lòng Diệp Trùng. Sự cảnh giác trong lòng hắn càng thêm nồng đậm, hắn thậm chí có thể nắm bắt được thần tình dị dạng thoáng lên rồi mất trong mắt của La Thập.

Chẳng lẽ hắn nhìn ra gì đó? Diệp Trùng trầm nghĩ. Một điểm này là chỗ hắn lo lắng nhất, thực lực của La Thập cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa Diệp Trùng tin rằng hắn nhất định ẩn tàng thực lực. Ba đại thế gia đều thích chơi trò này.

Nhưng sự lạnh nhạt của Diệp Trùng không cần cố gắng thì đã hiển hiện ra rất rõ ràng rồi, còn phen này cố ý làm thì giống như một khối băng lạnh vạn năm. Cho dù La Thập muốn ra sức lấy lòng, nhưng vẫn rất mau liền bại trận trở về.

Gần như tất cả thời gian, Diệp Trùng đều ở trong lều của mình, khi đi đường bình thường, hắn mới ra khỏi lều. Mỗi lúc này, trong phạm vi năm mét xung quanh hắn tuyệt không có một ai.

Địa điểm đánh lén đã cách Lục thành rất gần. Không giống sự vắng lạnh lúc ban đầu, dòng người ở chỗ này quả nhiên lớn hơn rất nhiều. Trên đường chốc chốc có thể nhìn thấy một vài người khổ tu. Lục thành là chỗ bổ sung duy nhất xung quanh, bọn họ phải ở chỗ này bổ sung các loại vật phẩm tiêu hao.

Tiến vào Lục thành, thần tình đám hộ vệ của Hàn gia rõ ràng thoải mái hơn nhiều. Lục thành là phạm vi thế lực của Hàn gia, chỉ cần tiến vào chỗ này, bọn họ cũng khá thành công rồi.

Thành chủ Lục thành hiện giờ rất đau đầu. Sau khi hắn được phái tới chỗ này đảm nhận chức thành chủ khi ba mươi tuổi vẫn luôn cẩn thận, chu đáo, chưa từng xảy ra sai lầm quá lớn gì. Hắn hiện giờ đã năm mươi chín tuổi, thêm một năm thì bản thân có thể trở về trong bộ tộc, hắn không muốn trong năm nay xảy ra việc không nên phát sinh gì.

Mệnh lệnh tiếp ứng đoàn người Hàn Việt, hắn đã sớm nhận được. Vì điều này mà hắn cũng chuẩn bị đầy đủ. Lục thành do nằm ở ven thảo nguyên, là thành trấn bổ sung duy nhất trong phương viên năm trăm km, cho nên dòng người cực kỳ phức tạp, trong đó phần nhiều là tham gia khổ tu. Có thể tham gia khổ tu, bản thân điều này đã nói rõ thực lực bản thân của người này. Để bảo đảm trị an trong thị trấn, lực lượng phòng hộ của Lục thành vẫn luôn cực kỳ hùng hậu. Lần này, hắn vì đề phòng vạn nhất, còn đặc biệt rút một bộ phận lực lượng của những thành trấn cùng thuộc Hàn gia xung quanh.

Nhưng bắt đầu từ mấy ngày trước, đột nhiên có lượng lớn điều bồi sư tiến vào Lục thành. Điều này lập tức dẫn tới sự chú ý cao độ của thành chủ, trong thời kỳ mẫn cảm thế này, mấy người này đột nhiên cùng tới cuối cùng là có ý gì chứ?

Nhưng rất mau, người phái ra ngoài thăm dò tin tức trở về báo cáo, hắn mới biết nguyên nhân. Toàn bộ mấy người này đều là đến vì một điều bồi sư thần bí. Nghe nói điều bồi sư thần bí này chính là truyền nhân của người phát minh ra Bích Thối Vũ đỉnh đỉnh đại danh trong lịch sử, hơn nữa hắn sẽ xuất hiện ở Lục thành trong thời gian gần nhất.

Khi nghe thấy tin tức này, thành chủ suýt nữa ngay cả tách trà trên tay cũng rơi xuống đất.

Bích Thối Vũ là cái gì? Cái này quả thật là quá nổi tiếng rồi! Chỉ cần là người hơi có chút tuổi chỉ e là điều biết cả. Là một người sinh ra và lớn lên ở hành tinh Thoát Mộc, hắn đối với đoạn thời gian này đương nhiên là rõ như lòng bàn tay.

Ôn thần này tại sao lại muốn tới Lục thành? Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi chửi rửa trong lòng, với lại còn trong thời kỳ mẫn cảm này nữa. Hung danh hiển hách của Bích Thối Vũ làm hắn không dám có chút sơ sẩy nào, vội vàng hướng tới mấy thành trấn xung quanh rút ra, điều tới một đồng người. Nhưng do nguyên nhân khoảng cách, mấy người này tới đã là việc của mấy ngày sau rồi.

Nhưng mong là tới kịp, thành chủ thầm cầu nguyện trong lòng.

Nhưng, tình huống về sau lại là điều hấn không ngờ tới. Vị điều bồi sư được lan truyền sôi nổi này lại cùng tới với mấy người Hàn Việt, điều càng làm hấn không ngờ là đồng hành còn có một danh nhân khác: La Thập. Là một trong mười người tham gia Tông hội lần trước của hành tinh Thoát Mộc, hấn đã là thần tượng trong lòng vô số người trẻ tuổi.

Thành chủ sứ đầu mẻ trán, tình huống so với hấn nghĩ thì phức tạp hơn nhiều.

Vô luận là vị điều bồi sư đó hay là La Thập, hấn đều không dám thờ ơ, cũng không dám thờ ơ. Hiện giờ hấn chỉ muốn hai người này có thể thấp giọng chút, nếu không thì làm người ta đau đầu rồi.

Đáng tiếc, việc trên đời này thường là không đúng như mong muốn. La Thập vừa tới, tin tức hấn đã tới Lục thành liền giống như mọc thêm cánh, mau chóng truyền khắp cả Lục thành. Hưởng thụ đãi ngộ giống như vậy còn có vị điều bồi sư thần bí này.

Nhất thời, Lục thành đã sôi sục.

Một người là truyền nhân của người phát minh ra Bích Thối Vũ trong truyền thuyết, điều bồi sư có thực lực thần bí khó dò. Người còn lại lại là một trong mười nhân tuyển Tông hội của hành tinh Thoát Mộc, cũng là nhân vật lãnh đạo trong giới trẻ, thần tượng trong lòng vô số người.

Hai nhân vật thế này tới, Lục thành làm sao có thể bình lặng?

Mà tiếp đó, tin tức vị điều bồi sư thần bí đó im hơi lặng tiếng chế phục mấy trăm cao thủ võ thuật càng giống như quăng một quả bom nặng ký vào trong chảo dầu đã sôi sùng sục. Lúc đầu, rất nhiều người đều xì mũi giễu cợt, cho là ngoa truyền, nhưng lập tức tin tức này liền được chứng thực từ trong miệng của La Thập. Độ lớn của hiệu ứng do tin tức này tạo ra, đặc biệt là giữa các điều bồi sư, tuyệt đối có thể nói là chấn động.

Nếu như nói lúc đầu mọi người chỉ bởi vì tổ sư của vị điều bồi sư thần bí này mà tới, tin tức này mới thật sự làm cho bọn họ nhìn đúng thực lực của vị điều bồi sư này.

Bên ngoài chỗ ở của Diệp Trùng và La Thập thường vây rất nhiều người, mọi người đều mong chờ có thể nhìn thấy hai người này.

Diệp Trùng cũng không ngờ lại có nhiều người cảm thấy hứng thú với mình như vậy. Nhưng điều làm hấn an tâm trong lòng là người bên ngoài chỗ ở của hấn rõ ràng ít hơn người vây bên ngoài chỗ ở của La Thập nhiều, hơn nữa cũng bình tĩnh hơn nhiều. Bên ngoài chỗ La Thập thường tập trung lượng lớn người trẻ tuổi cuồng nhiệt, trong đó không thiếu những cô gái tràn đầy sức sống tuổi trẻ.

Bên ngoài chỗ ở của Diệp Trùng phần lớn là một số điều bồi sư, hầu hết bọn họ chỉ yên lặng liếc nhìn rồi rời đi.

Diệp Trùng tự nhiên là lười để ý tới mấy người này. Hấn mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng nghiên cứu, một ngày ba bữa đều do người mang tới. Hấn thậm chí phát hiện thị nữ mang cơm cho hấn mỗi lần đều cố sức kìm nén hô hấp của mình, thậm chí có vài lần mình ngẩng đầu đều dọa nàng ta sợ đến đôi tay phát run.

Bên ngoài rốt cuộc đem mình lưu truyền thành đáng về gì? Diệp Trùng không khỏi cười khổ trong lòng.

Đối với loại việc này, La Thập rõ ràng có đủ kinh nghiệm, xử lý càng thoải mái, tùy tâm. Hấn thậm chí có lúc còn đi ra giao lưu một phen với mấy tên tuổi trẻ này, mỗi lần như thế, tiếng hoan hô lòng bùng nổ tại thường làm Diệp Trùng tỉnh lại từ trong nghiên cứu đến mức nhập thần.

Trên thực tế, bởi vì điều này, thành chủ đã có mấy ngày không ngủ ngon rồi.

Tuy trong lòng có đôi chút bất mãn, nhưng nhiều hơn là không biết làm sao. Điều duy nhất làm hấn vui mừng là hai ngày này vẫn coi là bình lặng. Hấn đã nhận được mệnh lệnh của gia chủ, công tác hộ tống vốn đã định rõ không cần hấn phụ trách. Gia chủ đã phái ra một đội ngũ do tám trăm cao thủ tạo thành đi suốt ngày đêm tới chỗ này. Điều hấn phải làm hiện giờ chính là phải bảo đảm sự an toàn của lão phu nhân trước khi đội ngũ này tới nơi.

Nhưng, hy vọng của hấn lại một lần nữa rơi vào khoảng không.

Biến cố vẫn xảy ra.

Nhưng không giống với tưởng tượng của hắn, biến cố lại xảy ra giữa ban ngày. Một người bên ngoài phòng của vị điều bồi sư đó đột nhiên không ừ hử gì ngã vật ra đất, sau đó trong thời gian không tới nửa phút, hắn bắt đầu ói một lượng lớn máu, mặt biến thành một loại màu tím làm người ta hoảng sợ.

Có không dưới năm mươi người chứng kiến một màn này!

Mấy điều bồi sư đó lập tức nổi đóa lên, ai nấy mặt trầm như nước. Hành tinh Thoát Mộc không hề lớn, giữa phần lớn trường phái điều bồi hơi có chút lịch sử đều có chút giao tình, việc này lập tức làm cho mấy điều bồi sư này phần nộ vì cùng kẻ địch.

Mà tên xui xẻo này đã lâm vào trong hôn mê, bọn họ dùng hết tất cả thủ đoạn, nhưng không có chút tác dụng nào.

Sắc mặt mỗi người bọn họ đều có vài phần không tự nhiên, trong ánh mắt nhìn nhau, đều thấy được sự hoảng sợ sâu sắc trong ánh mắt của nhau.

Nhưng, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

378. Chương 378: Trận Chiến Điều Bồi (1)

Mặc kệ thế nào, hung danh liên quan tới vị điều bồi sư thần bí này đã vang dội ở Lục thành, nhưng, mỗi người khi bàn luận tới hắn, không ai không mang theo vài phần hoảng sợ và tò mò, mà thẩm trạng của vị điều bồi sư xui xẻo đó lập tức trở thành điểm nóng trong thảo luận của mọi người. Triệu chứng của hắn cứ vậy được khuếch đại một truyền mười, mười truyền trăm.

Nhưng, đây đều không phải là thứ mà Diệp Trùng biết, hắn hiện giờ vẫn đang đắm chìm trong nghiên cứu của mình, với cái nhìn của hắn, đó chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ.

Tình huống chân thật lại khác xa với các loại phiên bản đồn đại.

Hôm đó, điều bồi sư trẻ tuổi đó đột nhiên ra tay thử Diệp Trùng. Động tác của hắn cực kỳ kín đáo, thứ sử dụng cũng là thuốc mê không màu không mùi. Động cơ của hắn rất đơn giản, chỉ là muốn thử xem vị điều bồi sư này có thật là lợi hại theo lời đồn không.

Đáng tiếc, hắn coi thường sự phản kích của Diệp Trùng!

Có Yên châu, Diệp Trùng bình an vô sự, không chịu chút ảnh hưởng nào, nhưng hắn lập tức phát giác thấy đánh lén. Chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn, hắn liền khóa chặt người thanh niên quanh quẩn ở vòng ngoài. Không do dự chút nào, phản kích của Diệp Trùng sắc bén mà nhanh chóng, hoàn toàn không cho người thanh niên đó có bất cứ thời gian phản ứng nào.

Thứ hắn sử dụng cũng là một loại thuốc không màu không mùi, chỉ là tính phát tán cao hơn thuốc thử điều bồi cùng loại rất nhiều. Đợi khi người thanh niên phát giác ra thì đã muộn rồi. Loại thuốc này sẽ phá hoại hệ thống tuần hoàn máu của hắn, nhưng lại không hề trí mạng. Đắn đo tới vấn đề thân phận của mình, lần này Diệp Trùng không hề dùng thuốc thử điều bồi có tính trí mạng, hắn không muốn dẫn tới sự chú ý của bất cứ người nào.

Nhưng hắn đánh giá thấp uy lực của loại thuốc thử tên gọi “Huyết thương” này, điều càng quan trọng hơn là, triệu chứng phát tác của nó mang lại cho nó sự hoảng sợ, không hề thua kém cái chết bao nhiêu. Trong ghi chép của con chip, Huyết thương là một loại thuốc thử dùng để thực hiện trừng phạt phản đồ trong tộc của bộ lạc xa xôi, cũng không biết Quân phong tử làm sao có được phối phương của nó, đã trải qua cải tiến. Tính phát tán trong không khí của nó tăng mạnh, uy lực cũng vì vậy mà tăng mạnh.

Trong giới điều bồi, bản thân việc tùy ý ra tay với người khác chính là một loại cấm kỵ. Tranh đấu giữa điều bồi sư càng có tính nguy hiểm, cũng chính vì vậy, thăm dò lẫn nhau đều cực kỳ thận trọng, không phổ biến giống như giới võ thuật.

Điểm này ghi chép cực kỳ rõ ràng trong con chip của Quân phong tử, đối với nội dung trong con chip của Quân phong tử, Diệp Trùng vẫn luôn vô cùng tín phục. Kỳ thật, mỗi một người có kinh nghiệm chiến đấu

phong phú thông thường sẽ không chủ động công kích người khác khi không chịu uy hiếp. Nhưng khi bọn họ thật sự xác nhận mình chịu uy hiếp, vậy phản kích của bọn họ sắc bén vô bì, thường là một kích trí mạng.

Càng hướng chi loại người trưởng thành trong không ngừng chiến đấu như Diệp Trùng? Nếu như không phải kiêng kỵ thân phận kẻ đến từ bên ngoài của mình quả thật quá mất cảm, phản kích của hắn hơn xa thế này nhiều.

Người thanh niên vẫn luôn hôn mê, không sao nói rõ hành vi của mình. Sự việc bắt đầu phát triển theo một phương hướng đầy nguy hiểm. Người thanh niên này có lẽ cũng không sao ngờ rằng hành vi xung động nhất thời của mình lại dẫn tới bão táp kịch liệt sẽ phát sinh phía sau như thế.

- Làm sao đây? Tề Ngụy nhìn xung quanh, trầm giọng hỏi.

Ngồi trong căn phòng này gần như là tất cả điều bồi sư đỉnh cao nhất trong cả hành tinh Thoát Mộc. Sau khi nhận được tin tức truyền nhân của người phát minh Bích Thối Vũ năm đó sẽ tới Lục thành, gần như toàn bộ nhân vật đại biểu cho tất cả trường phái của hành tinh Thoát Mộc đi suốt đêm tới Lục thành.

Tề Ngụy là người chấp chưởng hiện giờ của Thiên hệ. Thiên hệ là trường phái điều bồi mạnh mẽ nhất, cũng là trường phái có lịch sử lâu đời nhất của hành tinh Thoát Mộc, cho dù trong cả tinh khu tự do, bọn họ cũng có thể xếp vào hạng đầu. Cũng chính vì vậy, Thiên hệ cũng luôn là đại biểu cho các trường phái điều bồi của hành tinh Thoát Mộc.

Tề Ngụy nhìn cao thủ các trường phái điều bồi tụ tập đông đảo, trong lòng lại không khỏi sinh ra vài phần cảm khái. Tụ hội của giới điều bồi thế này đã bao năm không cử hành rồi? Mười năm? Hai mươi năm? Hắn đã nhớ không được. Nếu như lần này không phải bởi vì vị điều bồi sư thần bí này, mấy người này chỉ e cũng không thể nào cùng tới thế này rồi!

Trong phòng không ai nói gì. Không ai nguyện ý ra mặt vào lúc này. Trên thực tế, địa vị của người phát minh ra Bích Thối Vũ trong lịch sử đó ở trong lòng điều bồi sư của hành tinh Thoát Mộc cực kỳ đặc biệt. Một mặt, hắn là kẻ điên khùng, mất trí trong mắt người bình thường, ảnh hưởng tiêu cực cực sâu tới danh dự của điều bồi sư đương thời, loại ảnh hưởng này kéo dài tới mấy mươi năm. Mặt khác, cống hiến của hắn trong phương diện điều bồi lại không ai có thể theo kịp, hắn là nhân vật số một nghiên cứu thuốc thử điều bồi có sát thương quy mô lớn, khởi động cơn gió thời đại. Thực lực siêu mạnh của hắn, có thành tựu thâm hậu ở phương diện điều bồi, gần như có thể nói đại biểu cho đỉnh cao của điều bồi sư hành tinh Thoát Mộc. Hắn là thần tượng ngầm ngầm sùng bái trong lòng của vô số điều bồi sư.

Một nhân vật như vậy, gần như tất cả điều bồi sư đối đãi với hắn đều cực kỳ phức tạp. Loại phức tạp này cũng kéo dài tới trên người Diệp Trùng.

Trong phòng yên lặng như tờ, không khí đè nén làm người ta khó mà chịu nổi. Triệu chứng của người thanh niên đó, không ai ở nơi này có thể giải quyết, ngay cả Tề Ngụy cũng bó tay hết cách. Đương nhiên, điều này không thể nói rõ cái gì, Thiên hệ lấy điều bồi thuốc mê mà nổi tiếng, đối với phương diện khác, bọn họ không hề coi là tinh thông. Nhưng mặc kệ thế nào, điều này cũng làm cho mọi người hiểu được một góc núi băng thực lực của vị điều bồi sư thần bí này.

Người đánh vỡ sự yên lặng trước tiên là một người trung niên, hắn mặc một bộ đồ màu đen, đôi má hơi gầy, hốc mắt hõm sâu, nhưng ánh mắt sắc bén, vừa nhìn liền biết không phải là một người có tấm lòng rộng rãi. Người mặc đồ đen này cũng khá nổi tiếng trong giới điều bồi hành tinh Thoát Mộc, hắn là người chấp chưởng hiện tại của Dạ Hương Lưu, Phỉ Lý Độ.

Kỹ xảo điều bồi Dạ Hương Lưu nghiên cứu và tên của nó hoàn toàn trái ngược, nó là một trường phái điều bồi có đầy tính công kích, đệ tử của Dạ Hương Lưu thường thích khiêu khích khắp nơi, nhưng thủ đoạn công kích của bọn họ phong phú đa biến, hơn nữa thật sự có vài loại điều bồi cực kỳ lợi hại, cho nên điều bồi sư thông thường đối với bọn họ đều khá kiêng kỵ. Người thanh niên xui xẻo đó chính là học trò của hắn.

- Kể có Bích Thối Vũ, hung khí ở trong tay a. Nhưng nếu như việc đó lại diễn ra lần nữa, không biết sẽ là kết quả thế nào? Phỉ Lý Độ không nhanh không chậm thông thả nói.

Câu nói này nói trúng việc lo lắng trong lòng mọi người. Việc lúc trước đó, tuy ăn sâu bén rễ trong lòng điều bồi sư, nhưng trong lòng người bình thường, nó đã sớm phai nhạt, trừ mấy người nghiên cứu sâu lịch

sử hành tinh Thoát Mộc mới biết mấy việc này.

Mấy năm trở lại đây, điều bồi sư trong lòng mọi người đã hoàn toàn là hình tượng chính diện, bọn họ nhận được sự tôn trọng. Vô luận điều bồi sư nào, có lẽ đều không nguyện ý nhìn thấy danh dự của điều bồi sư lại một lần nữa chịu đả kích trí mạng như năm đó.

Điều này cũng chính là tại sao bọn họ khấn trương tới Lục thành thế này.

Nhưng việc đột nhiên xảy ra này, giống như cũng ấn chứng việc lo lắng nhất trong lòng bọn họ.

Nhìn mọi người phần nộ ở trong phòng, Quảng Vệ(1) ở trong góc lạnh lùng quan sát, trong lòng cười lạnh không thôi. Kể xuất thân từ Dạ Hương Lưu có thể là thứ gì tốt đẹp chứ? Hắn năm đó từng chịu thua thiệt trên tay một đệ tử của Dạ Hương Lưu, sự hống hách của đệ tử Dạ Hương Lưu, hắn tự mình lãnh giáo qua. Nhưng Dạ Hương Lưu không phải thứ Yên Lưu phái đã bị suy sụp có thể so đo được, cho nên hắn cũng chỉ nín nhịn. Yên Lưu phái suy sụp đã rất nhiều năm, tất cả mọi kỹ thuật cốt lõi của Yên Lưu phái đều bị thất lạc, thứ hắn biết hiện giờ chẳng qua chỉ là thứ thô thiển nhất của Yên Lưu phái, làm sao là đối thủ của đệ tử Dạ Hương Lưu?

Hắn biết, thảo luận thế này, Yên Lưu phái không có bất cứ quyền phát ngôn nào, nếu như hắn có dị nghị, trừ phải chịu sự coi thường của mọi người ra, không mang lại cho hắn bất cứ chỗ tốt nào, hơn nữa còn vì vậy mà đắc tội Dạ Hương Lưu. Hắn biết tính cách có thù tất báo của Phỉ Lý Độ, cho nên dứt khoát biết điều thu vào một góc, nhìn mọi người biểu diễn.

Biểu diễn thế này, không phải bình thường có thể nhìn thấy a! Hắn ác ý nghĩ trong lòng.

Còn Tề Ngụy, đối với một cao thủ điều bồi bước ra thế này, hắn không muốn vì vậy mà đánh vỡ kết cấu hiện tại của giới điều bồi hành tinh Thoát Mộc. Càng huống chi, hắn cũng không hề muốn vì vậy mà đắc tội Dạ Hương Lưu, cho nên hắn chọn thái độ bằng lòng ngầm.

Rất mau, mọi người liền có được ý kiến thống nhất. Thái độ bằng lòng ngầm của Tề Ngụy trực tiếp ảnh hưởng tới hầu hết điều bồi sư trung lập. Tiêu diệt một điều bồi sư rất có khả năng sinh ra ảnh hưởng tiêu cực đối với cả giới điều bồi, trong mắt mọi người, bản thân nó chính là một việc rất khó phán định đúng sai. Đã không có đúng sai, vậy cũng tức là nói làm sao cũng được.

Với cái nhìn của Tề Ngụy, thật ra không chỉ là hắn, trong mắt rất nhiều người, một điều bồi sư có mạnh mẽ hơn cũng không cách nào đối chọi với một trưởng phái có thực lực hùng hậu. Vị điều bồi sư thần bí này có mạnh hơn cũng không sao chống được cả giới điều bồi. Trong mắt bọn họ, chỗ dựa lớn nhất của vị điều bồi sư thần bí này không gì ngoài Bích Thối Vũ trên tay hắn.

Bích Thối Vũ tuy hung danh vang dội, nhưng dù sao cũng là kỹ thuật của mấy trăm năm trước. Bọn họ tin rằng, mấy năm gần đây, sự phát triển của bọn họ trong phương diện điều bồi tuyệt đối có thể thắng được thứ đồ cổ mấy trăm năm trước là Bích Thối Vũ này. Điều quan trọng nhất là bọn họ đã biết được làm sao đối phó Bích Thối Vũ.

Diệp Trùng không hề biết mấy điều bồi sư này đang thảo luận làm thế nào đối phó hắn.

Hắn đang chuyên tâm thực hiện nghiên cứu của mình. Trong trận đánh lên đó, do hắn có sự chuẩn bị trước, hai cái rương gỗ đã được hắn giấu trong cái hố đào tạm thời, cho nên mấy thứ nguyên liệu quý giá đó không hề bị hư hại.

Những tao ngộ gần đây làm lý giải của hắn đối với điều bồi càng thêm sâu sắc, cũng làm hắn có say mê đối với việc sử dụng điều bồi. Hắn đã mượn của thành chủ lượng lớn công cụ điều bồi. Đối với yêu cầu đơn giản này, thành chủ đương nhiên không chút do dự mà thỏa mãn hắn, hắn đưa tới công cụ điều bồi tốt nhất của cả Lục thành. Hắn chỉ hy vọng Diệp Trùng không gây sự là được rồi, đây là nguyện vọng duy nhất của hắn đối với Diệp Trùng.

Có được công cụ, công việc nghiên cứu của Diệp Trùng tiến hành vô cùng thuận lợi. Nguyên liệu trên tay hắn phong phú vô cùng, mấy ngày gần đây, hắn không ngừng thử chế tạo một vài sản phẩm điều bồi mình chưa từng chế qua. Trên bàn của hắn đã đặt đầy các loại thành phẩm điều bồi, đủ hình đủ kiểu, trông khá là đẹp.

Nội dung trong con chip của Quân phong tử phong phú cực kỳ, nội dung mà Diệp Trùng hiện đang tiến vào chẳng qua chỉ là một phần cực nhỏ trong đó, một mặt cảm khái sự bác đại tinh thâm của điều bồi sư, một mặt Diệp Trùng một lần rồi lại một lần vùi đầu vào trong nghiên cứu quên mình.

Mấy ngày này chính là thời kỳ nghiên cứu của hắn tới lúc quan trọng nhất, điều này ép hắn không thể không dời kế hoạch rời khỏi ban đầu dự định lại vài ngày. Đối với thù lao, sớm trong ngày đầu tiên vừa tiến vào Lục thành, Hàn Việt đã vội vàng mang tới.

Nhưng Diệp Trùng có lẽ không sao ngờ được, mấy ngày trì hoãn này của hắn là sự bắt đầu của chấn động kịch liệt trong giới điều bồi của cả hành tinh Thoát Mộc.

Chú thích: (1): Nguyên văn là Quảng Công , nhưng các chương khác nhân vật này đều có tên là Quảng Vệ . Chắc có sai sót trong lúc convert từ image sang text của trang gốc tiếng Hoa.

379. Chương 379: Trận Chiến Điều Bồi (2)

- Chuẩn bị thế nào rồi? Một giọng nói vang lên trong mật thất, phiêu hốt giống như u linh.

- Mọi thứ đều đã chuẩn bị ổn thỏa. Chỉ đợi mệnh lệnh của ngài. Giọng nói trả lời cung kính vô bì.

Trong mật thất yên lặng không tiếng động, giống như hai người vừa nói chuyện trong mật thất đã rời đi. Trải qua cả mười phút, giọng nói của người đó mới lại một lần nữa vang lên, chỉ là trong giọng nói tràn đầy sự mệt mỏi và không cam lòng: “Chỉ sợ sau lần tiến công này, tất cả lực lượng của chúng ta ở hành tinh Thoát Mộc đều phải rút lui rồi. Nỗ lực mấy mươi năm nay, cũng coi như trôi theo dòng nước.” Lại trầm mặc vài phút, hắn mới phẩy phẩy tay, nhàn nhạt nói: “Đi đi.”

- Vâng! Người ở trước mặt hắn cong người hành lễ, rời khỏi mật thất.

Lục thành vẫn náo nhiệt vô cùng, mấy ngày này, việc xảy ra so với bình thường thú vị hơn nhiều. Vô luận là cao thủ thần tượng La Thập hay là điều bồi sư thần bí, làm đề tài tán gẫu lúc trà dư tửu hậu lại tốt vô cùng.

Chỉ là ai cũng không ngờ, một trận chiến điều bồi trước giờ chưa từng có lại đang kéo màn khai mạc vào lúc này.

- Tề Ngụy của Thiên hệ cùng đồng nghiệp hành tinh Thoát Mộc mời các hạ xuống nói chuyện. Giọng nói Tề Ngụy không lớn nhưng trung khí (1) vẫn rất đầy đủ. Đôi tay của Phỉ Lý Độ bọc trong ống tay áo, thần tình trở ra đứng bên cạnh Tề Ngụy.

Diệp Trùng xuất hiện trước cửa sổ nhìn xuống dưới.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trùng xuất hiện trước cửa sổ. Giờ đang mùa hạ, cái song cửa đó chẳng qua chỉ là mấy cái rào gỗ điều khắc các loại hoa hòe. Nhưng về ngoài của điều bồi sư thường không là thật, bọn họ thường thích lợi dụng các loại dược phẩm thay đổi dáng vẻ bên ngoài. Ai cũng biết đây không phải là vẻ ngoài thật sự của điều bồi sư thần bí, không có ai vì sự trẻ trung của vẻ ngoài này mà có chút coi thường.

Cảnh giác nhìn đám người dưới cửa sổ, không quen biết một ai, Diệp Trùng không biết chuyện gì, càng không định để ý tới mấy người này, có chút thời gian, mình chỉ bằng đi nghiên cứu thì hơn.

Vừa chuẩn bị mở miệng, đột nhiên trên tay người áo đen ở bên cạnh Tề Ngụy vừa cắt lờ đó bỗng bắn ra hai sợi tơ đỏ, nhanh như tia chớp, bắn mạnh về phía mặt Diệp Trùng!

Từ đầu tới cuối, Diệp Trùng vẫn luôn giữ cảnh giác. Ứng biến của hắn cũng cực nhanh, eo bỗng phát lực, cả người liền giống như gãy ngang từ eo.

Bụp bụp, hai tiếng vang nhẹ. Hai sợi tơ đỏ bắn trúng rào gỗ của song cửa, hai cái rào gỗ lập tức bị đánh thành bụi phấn, bắn tung tóe ra xung quanh. Hai sợi tơ đỏ dư thế chưa hết, chui vào trong phòng.

Diệp Trùng vừa rồi dùng dư quang nhìn thấy hai sợi tơ đỏ cỡ ngón tay cái này. Động tác nhanh như tia chớp, chịu đánh lên đột ngột, Diệp Trùng lại không có chút hoảng loạn nào, lăn tròn trên đất, mâu gỗ trên thảm trải sàn đã rơi vào tay của hắn. Tề Ngụy vốn muốn đối mặt hỏi rõ vị điều bồi sư thần bí này, không

ngờ Phỉ Lý Độ lại ra tay trước. Quay mặt liếc nhìn Phỉ Lý Độ, Phỉ Lý Độ lạnh nhạt nói: “Tề huynh đừng vội nhìn ta. Đã ra tay, tự nhiên không được để lại hậu họa mới được.” Trong lời của hắn có ý nhắc nhở Tề Ngụy, nếu đã kết thù oán, lúc này còn do dự tuyệt không phải hành vi của trí giả.

Tuy Tề Ngụy cực kỳ bất mãn đối với hành vi của Phỉ Lý Độ, nhưng cũng biết hắn nói không sai. Đã có một bên ra tay, chỉ e không phải người chết thì ta tiêu.

- Phỉ huynh quả nhiên suy nghĩ thấu đáo. Tề Ngụy lạnh nhạt trả lời. Nhưng động tác trên tay lại không chậm, điều bồi sư còn lại thấy Tề Ngụy đã ra tay, cũng nhao nhao lấy ra điều bồi phẩm trên người.

Quảng Vệ ngơ ngác đứng sau lưng mọi người, thân thể của hắn đang run lấy bầy. Chỉ là lúc này mọi người đều bận đối phó vị điều bồi sư thần bí đó, không ai chú ý tới dị dạng của hắn.

Trời ơi! Mình đã nhìn thấy cái gì? Quảng Vệ không kìm được lẩm bẩm trong lòng. Vị điều bồi sư thần bí đó vừa rồi tuy chỉ xuất hiện trước cửa sổ không tới ba giây nhưng hắn lại nhìn thấy rõ ràng! Chuỗi dây chuyền bạc phi tuyến treo trên cổ điều bồi sư thần bí đó, hắn có vô số lần ở trong giấc mơ hy vọng mình có thể gặp được.

Diệp Trùng nhìn chằm chằm hai sợi tơ đỏ, mồ hôi lạnh trên trán thoáng cái giăng đầy.

Đạn tuyến xà! Lại là hai con Đạn tuyến xà! Hai con Đạn tuyến xà này, mỗi con đều to cỡ ngón tay cái, trên người dày đặc vết đỏ, trông giống như cả thân thể có màu đỏ tối. Trên trán chúng có một cái sừng cứng rắn màu nâu tối, thân thể của chúng giống như lò xo, cực kỳ có tính co rút, phương thức công kích cũng đặc thù.

Hai con Đạn tuyến xà nhàn nhã bò trên đất, tiếng xì xì không ngừng vang lên, chỉ là bốn con mắt nhỏ màu đỏ tối đó lại đang gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Trùng.

Diệp Trùng không dám có chút phân tâm nào! Hắn trước giờ không nghĩ tới còn có ai có thể nuôi dưỡng thứ sinh vật khủng bố này, ngay cả trong con chip của Quân phong tử cũng không có bất cứ thuyết minh nào có liên quan tới phương pháp bồi dưỡng thứ này.

Cơ nhục toàn thân hơi co rút, lá cây bên ngoài mâu gỗ đã bị hắn tháo xuống, mũi mâu màu đen sẫm chỉ thẳng hai con Đạn tuyến xà.

Bộp, hai con Đạn tuyến xà đột nhiên bắn mạnh về hai hướng cùng lúc.

Đáng chết! Diệp Trùng thầm chửi trong lòng, hắn lập tức đoán được ý đồ của hai con Đạn tuyến xà này. Gần như đồng thời, mũi chân hắn phát lực, cả người hướng tới đón một con trong đó.

Quá trình khởi động vừa rồi của Đạn tuyến xà, hắn nhìn thấy rõ ràng. Trong lòng hắn, tính nguy hiểm của hai con Đạn tuyến xà này lập tức tăng lên một cấp. Trong khoảnh khắc Đạn tuyến xà khởi động, phần bụng ở trên mặt đất bật lên, cả người giống như một cái lò xo bị nén tới cực độ đột nhiên bung ra. Đơn giản nhanh tới mức không thể tin được, ngay cả Diệp Trùng lấy tốc độ làm sở trường cũng phải cả kinh.

Hai con Đạn tuyến xà này thông minh dị thường, chúng không hề trực tiếp xông về phía Diệp Trùng, mà lại xông tới bức tường hai bên Diệp Trùng. Trong khoảnh khắc thấy sắp tông vào tường, nó đột nhiên nhấc thân rần lên, chỗ tiếp xúc bức tường lại là phần bụng mềm mại của nó.

Bộp, lại vang nhẹ một tiếng, phần bụng của con Đạn tuyến xà này bỗng nhiên phát lực, tốc độ tăng mạnh!

Hai con Đạn tuyến xà từ hai hướng lao tới đánh bọc sườn Diệp Trùng.

Diệp Trùng làm sao cũng không ngờ Đạn tuyến xà lại có thể đổi hướng đột ngột như vậy. Tốc độ đã tăng tốc của Đạn tuyến xà trở nên cực kỳ đáng sợ, thân rắn của Đạn tuyến xà bay trong không khí duỗi ra, sừng trên trán giống như mũi nhọn của mũi tên.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Diệp Trùng hết cách, chỉ đành giơ ngang mâu gỗ.

Bộp, tia sáng đỏ đỏ chuẩn xác đánh trúng thân mâu của cây mâu gỗ trên tay Diệp Trùng. Tay Diệp Trùng run rẩy, mâu gỗ lại suýt nữa thoát ra khỏi tay. Tia sáng đỏ đỏ lại dùng tốc độ còn nhanh hơn bắn ra sau.

Nó lại mượn lực trên mâu gỗ của mình! Chấn động trong lòng Diệp Trùng càng nặng, nhưng lúc này đã không cho hắn suy nghĩ mấy thứ này. Ý đồ ban đầu của hắn là vào lúc trước khi hai con Đạn tuyến xà hình thành hợp vây giải quyết một con trong đó. Không ngờ phương thức công kích của Đạn tuyến xà này lại nguy dị cực kỳ. Ý đồ tác chiến của hắn thất bại, hắn rất mau liền lâm vào hiểm cảnh.

Tư liệu của Đạn tuyến xà, Diệp Trùng nhìn thấy khi ở năm thiên hà lớn, đó là một phòng tư liệu của mạng mô phỏng. Lúc đó hắn chỉ là cảm thấy tò mò mà thôi. Hắn làm sao cũng không ngờ mình lại cũng có một ngày gặp phải hung vật thể này.

Mũi chân bỗng điểm một cái, thân hình Diệp Trùng gấp lại, một tia sáng đỏ suýt xoát lướt qua eo hắn.

Nếu như có người nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ kinh ngạc không thôi. Chỉ thấy hai tia sáng đỏ bắn loạn đầy phòng, tốc độ càng lúc càng nhanh, dần dần, trong phòng thậm chí xuất hiện lưới ánh sáng màu đỏ. Phần cuối lưới ánh sáng màu đỏ không ngừng tan biến, nhưng nó lại dùng tốc độ càng nhanh hơn mở rộng ra. Trong lưới ánh sáng màu đỏ, một bóng xám lơ lơ phiêu hốt tới mức cũng làm người ta khó mà nhìn rõ.

Hai con Đạn tuyến xà không ngừng mượn lực ở bức tường, góc kẹt để tăng tốc, hơn nữa chúng cảnh giác vô cùng, cực kỳ thích tấn công ở sau lưng Diệp Trùng. Tùy theo tốc độ từ từ tăng nhanh của chúng, Diệp Trùng càng lúc càng khó nắm bắt bóng dáng của chúng.

Tàn ảnh màu đỏ trong mắt càng lúc càng dài, thân rắn vốn dĩ còn rõ ràng đã bắt đầu dần dần mơ hồ.

Trước mặt nguy hiểm chưa từng có, sự chú ý của Diệp Trùng tập trung chưa từng có.

Đột nhiên, hắn giống như trở về lúc trước, trở về khoảng thời gian ở mạng mô phỏng lúc trước, hắn điều khiển Thiên Toa, ở trong trung tâm huấn luyện ý thức luyện tập chống đỡ mấy quả cầu ánh sáng màu trắng giăng kín trời đất đó. Chẳng qua lần đó hắn điều khiển quang giáp, mà lần này trên tay hắn chỉ có một thanh mâu gỗ. Lần đó thứ đối mặt chỉ là quả cầu ánh sáng mô phỏng không hề gây hại cho hắn, còn lần này lại là hai con Đạn tuyến xà có khả năng lấy đi tính mạng của hắn bất cứ lúc nào.

Giữa thực chiến và luyện tập có khác biệt một trời một vực.

Bóng dáng phiêu hốt hư ảo từ từ trở nên chân thật.

Diệp Trùng đã bị bức tới tuyệt cảnh, lúc này đã không có quá nhiều thời gian để di động thân hình. Tốc độ của Đạn tuyến xà đã phát triển tới mức gần như vượt qua giá trị giới hạn mà mắt hắn có thể nắm bắt được.

Hắn không có chút thời gian để hoàn thành động tác vô hiệu cho dù là nhỏ nhất nào. Vô luận là đôi tay hay là một bộ phận nào đó của thân thể, thứ Diệp Trùng đi đều là con đường ngắn nhất, cũng là con đường đơn giản nhất. Hắn lúc này không có bất cứ động tác dư thừa nào, hắn tận hết sức lực, vô luận là tốc độ chảy của máu hay là hô hấp, đều đã đạt tới một trị số kinh người.

Toàn thân ướt nhẹp, nhưng hắn hoàn toàn không cảm thấy. Trong quá trình ngắn ngủi mồ hôi trên trán rớt xuống mặt đất, chống đỡ hắn cần hoàn thành gần như tới bảy mươi lần. Hắn không biết chỉ số này có phải là cực hạn của con người hay không, nhưng hắn biết, đây đã là cực hạn của mình rồi.

Nhưng cho dù là vậy, mỗi lần chống đỡ của hắn đều nguy hiểm vạn phần. Xung kích do tốc độ cao mang lại càng không có gì so sánh được, đôi tay Diệp Trùng đã tê dại không chịu nổi, Đạn tuyến xà mỗi lần va chạm với mâu gỗ đều giống như một cái trọng chùy đập xuống.

Cẩn chặt rang, Diệp Trùng gần như hoàn toàn là thực hiện chống đỡ theo bản năng.

- Tề huynh không cần lo lắng. Phỉ Lý Độ vừa rồi vẫn như lâm đại địch lúc này ngược lại có vẻ nhớn nhạo, mỉm cười, chỉ là trong nụ cười của hắn mang theo vài phần hung tợn. “Tốc độ của Đạn tuyến xà cho dù là võ thuật gia cũng khó tránh cái chết, tên bên trong đó có lợi hại cũng chẳng qua chỉ là điều bồi sư mà thôi.” Ngón tay hắn chỉ chỗ ở của Diệp Trùng, đáng vẻ lạnh lùng.

Sắc mặt Tề Ngụy biến đổi, thật ra không chỉ là Tề Ngụy, tất cả mọi người nghe thấy lời này không ai sắc mặt không biến đổi mạnh, còn có người thất thanh nói: “Đạn tuyến xà?... Trời ơi... Thì ra là Đạn tuyến xà!” Bọn họ đều nhìn thấy hai tia sáng đỏ, chỉ là ai cũng không ngờ đó lại là Đạn tuyến xà.

Phỉ Lý Độ không trả lời, chấp tay đứng, dáng vẻ kiêu ngạo nói không ra lời.

Thần sắc phức tạp liếc nhìn Phỉ Lý Độ, Tề Ngụy không nói gì, chỉ thu hồi chế phẩm điều bồi đã lấy ra. Có hung vật như là Đan tuyến xà, điều bồi sư ở trong đó chết chắc rồi. Chỉ là trải qua bất ngờ này, mọi người đều thu chế phẩm điều bồi lại. Có điều trong lòng nhiều người lại thầm suy đoán, rõ ràng có thể một người giải quyết mà lại phải kéo mọi người tới đây, chẳng lẽ trong này có huyền cơ gì sao?

Mặt Quảng Vệ ở sau lưng mọi người lại thoảng cái trắng bệch.

Chú thích: (1): trung khí hay còn gọi là tì vị khí. Trung khí không đủ, tức là tì vị khí yếu ớt, vận hóa thất chức. Triệu chứng: sắc mặt vàng vọt mà thiếu hoa, môi nhạt hoặc đen, không muốn ăn, ăn xong bụng đầy, choáng váng, giọng thấp, khí đoản, yếu ớt thiếu lực, đi cầu loãng...

380. Chương 380: Trận Chiến Điều Bồi (3)

Trong rất nhiều thời kỳ của lịch sử, có một vấn đề vẫn luôn quần lấy con người. Đó chính là, trong giới tự nhiên, con người có phải là loài mạnh nhất? Đối với vấn đề này, các cách nói khác nhau có sự khác nhau. Nhưng chỉ nói tới sự mạnh mẽ của thân thể, con người trong giới tự nhiên lại không thể nào đứng ở hàng trước. Vô luận là tốc độ hay là sức mạnh, cho dù là cường giả đã bước chân vào cảnh giới giới giả, ở trước mặt một số sinh vật cường đại của giới tự nhiên, đều không đáng nhắc tới.

Rất nhiều sinh vật trong vũ trụ, con người căn bản không cách nào vật lộn tay không được, chỉ có mượn những vũ khí mạnh mẽ giống như quang giáp mới có thể đối kháng với chúng.

Đan tuyến xà chính là một trong số đó. Phỉ Lý Độ thần sắc ung dung, sự cường đại của Đan tuyến xà, không có ai hiểu thấu triệt hơn người nuôi dưỡng là hắn. Cao thủ lợi hại chết dưới hai con Đan tuyến xà không biết bao nhiêu, chỉ là hắn làm người ẩn nhẫn, ngâm thu thập toàn bộ nhân vật lợi hại từng có thù oán với mình, giờ mới mượn cơ hội này để phơi bày cây gươm sát thủ của mình ra ánh sáng.

Mấy cao thủ võ thuật nổi tiếng đó cũng khó thoát chết dưới Đan tuyến xà, càng huống chi bên trong chẳng qua chỉ là một điều bồi sư. Đối với vị điều bồi sư này, hắn không hề lo lắng chút nào. Điều hắn để ý là thái độ của Tề Ngụy, hắn lần này chẳng qua chỉ là muốn mở rộng ảnh hưởng của Dạ Hương Lưu. Hắn làm người độc ác, nhưng tuyệt không xung động, sự cường đại của Thiên hệ tuyệt không phải hắn hiện giờ có thể thay thế được. Nếu như hai phái thật sự xảy ra xung đột gì, tác dụng hai con Đan tuyến xà này có thể phát huy nhỏ nhoi vô cùng, cho nên hắn không hề muốn đắc tội Thiên hệ.

Việc hắn có hai con Đan tuyến xà sớm muộn gì sẽ bị lộ ra, vậy chi bằng hắn nhân cơ hội này, hiển thị một chút thực lực của mình với người khác.

Mọi người đều bị hắn làm cho hoảng sợ. Hung danh của Đan tuyến xà, mọi người sớm đã nghe thấy, nhưng bọn họ chưa từng nghe nói chúng có thể nuôi dưỡng. Dạ Hương Lưu nắm kỹ thuật nuôi dưỡng Đan tuyến xà, ý nghĩ uẩn hàm phía sau cử động này của Phỉ Lý Độ mạnh mẽ vô bì.

Đầu óc Diệp Trùng trống rỗng, cơ nhục toàn thân lại co giật trước giờ chưa từng có. Chịu uy hiếp của cái chết, bản năng hình thành do huấn luyện khắc khổ lâu dài vào lúc này đây đã cứu mạng hắn.

Dưới quần áo của hắn, cơ nhục toàn thân dùng dao động với một loại phương thức nguy dị. Vô số cơ bắp giống như rắn nhỏ chia ra hợp lại trong thời gian cực ngắn, từ khít khao biến thành lỏng lẻo, rồi lại từ lỏng lẻo biến thành khít khao. Trong quá trình này, sức mạnh được phóng thích ra. Dưới sự khống chế cơ nhục này, mỗi động tác của Diệp Trùng đều chính xác vô cùng. Nhưng do chính xác quá độ, làm cho Diệp Trùng lúc này trông giống như máy móc. Hơn nữa, rất nhiều động tác trái với lẽ thường càng tăng thêm vài phần khí tức đáng sợ. Nhưng mỗi động tác của hắn lại lưu loát vô cùng, nếu như có người ghi lại động tác của hắn, lại làm phân tích số học, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, mỗi động tác của Diệp Trùng đều là đi đường thẳng ngắn nhất. Mỗi động tác do vô số đường thẳng tạo thành này mới làm cho hắn vững vàng dưới sự tấn công như tia chớp của hai con Đan tuyến xà.

Kỹ xảo của họ Lam ở Cửu Nguyệt sở trường khống chế cơ nhục, nhưng kể từ người phát minh ra nó, vô luận là ai cũng không ngờ khống chế cơ nhục có thể đạt tới mức độ này.

Toàn bộ tất cả công kích của Đan tuyến xà đều do đường thẳng tạo thành, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân nó tấn công nhanh chóng. Giữa hai điểm, đường thẳng là ngắn nhất. Đây là nguyên lý số học cơ bản, cũng là một nguyên lý cơ bản của vũ trụ.

Chính là dưới nguy cơ trước giờ chưa từng có này, kỹ xảo võ thuật của Diệp Trùng mới cởi ra lớp áo ngoài hoa lệ từng chút một, cuối cùng trở lại chỗ bản chất nhất. Đáng tiếc, mấy thứ này hẳn đều thực hiện dưới trạng thái vô ý thức, nếu không, hẳn nhất định có thể vì điều này mà lại tăng lên một tầng.

Sự vật phát triển thông thường mà nói, thường sẽ có một giá trị tới hạn.

Đan tuyến xà tuy không ngừng mượn lực, nhưng chúng lại không thể nào tăng tốc vĩnh viễn. Tốc độ hiện giờ của chúng đã tăng tới giá trị tới hạn này, cũng chính là tốc độ lớn nhất của chúng.

Tốc độ này đã nhanh tới mức cực kỳ kinh người. Lưới đỡ giăng dày đặc trong phòng. Mức độ dày đặc của sợi tơ đỡ đã đạt tới mức độ cực kỳ khủng bố, mấy sợi tơ đỡ này chẳng qua chỉ là tàn ảnh để lại dưới tốc độ cao của Đan tuyến xà.

Hai bên hiện giờ đang lâm vào một cục diện xảo diệu. Trước mặt áp lực trước giờ chưa từng có, tốc độ của Diệp Trùng có được đột phá, vừa đúng chống đỡ sự tấn công của Đan tuyến xà, cục diện có được sự ổn định. Nhưng chính là loại phản ứng vô ý thức này của hắn mới làm cho khổng chế cơ nhục của hắn hoàn mỹ thế này. Một khi hắn hồi phục lại từ trong loại trạng thái vô ý thức này, tốc độ của hắn sẽ lập tức giảm xuống. Nếu như vậy, hắn sẽ lập tức lâm vào nguy hiểm. Ngược lại, công kích thế này đối với Đan tuyến xà mà nói, cũng cực kỳ tiêu hao thể lực, một khi tốc độ của chúng giảm xuống, vậy sự cân bằng của cục diện sẽ lập tức nghiêng về phía Diệp Trùng.

Từ lúc Phi Lý Độ thả hai con Đan tuyến xà ra tới giờ, chẳng qua chỉ mấy mươi giây. Mọi người bên ngoài cửa sổ vẫn đang chờ đợi, bọn họ ai cũng không biết công kích của Đan tuyến xà sẽ như thế nào, đều đang chờ đợi động tác tiếp theo của Phi Lý Độ.

Bọn họ có lẽ không sao ngờ được, lúc này, chính là đang có một đám người di động tốc độ cao về phía này.

- Báo, phía trước có năm mươi bốn người đang vây ở chỗ trống ngoài cửa sổ của vị điều bồi sư đó. Báo cáo đơn giản, chính xác.

Không kịp suy nghĩ mấy người này rốt cuộc là làm cái gì, tình báo này khác với dự tưởng. Nhưng kinh nghiệm thực chiến của người lãnh đạo này cực kỳ phong phú, biết lúc này tên đã lên dây, bất cứ chút do dự nào đều có thể dẫn tới sự thất bại của lần hành động này. Vị điều bồi sư thần bí đó là đối tượng chiếu cố trọng điểm của lần hành động này, quy luật sinh hoạt thường ngày chỗ hắn ở đã bị bọn họ điều tra rõ ràng. Đối với uy lực vị điều bồi sư này biểu hiện ra lần trước, bọn họ kiêng kỵ vô cùng.

- Giết! Cặp mắt hơi nhắm của người lãnh đạo này lạnh như lưỡi dao, nhẹ nhàng thốt ra một chữ này.

- Vâng. Cả đội ngũ lập tức chia thành ba tiểu đội, một đội trong đó rõ ràng là yên lặng mò tới chỗ ở của Diệp Trùng. Động tác của bọn họ không chút tiếng động, nhưng mau chóng dị thường, biểu hiện ra tính kỷ luật cực tốt. Thân thủ mỗi người bọn họ đều cực kỳ cao minh. Cả con đường yên lặng như tờ, hai bên đường liên tục thấy được thi thể, mỗi thi thể đều chỉ có một vết thương trí mạng.

- Bao vây hoàn thành.

Người dẫn đầu một tổ là một gã có buộc một sợi dây đỏ ở cổ tay. Mấy người này ai nấy đều mặc đồ đen, đeo mặt nạ, động tác nhanh nhẹn.

Không do dự chút nào, cánh tay đeo sợi dây đỏ đó nhẹ nhàng phẩy một cái: “Tấn công!”

Quảng Vệ liều mạng lách lên phía trước, hắn không biết mình muốn làm gì, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ. Phi tuyến ngân liên! Đó là Phi tuyến ngân liên! Phi tuyến ngân liên đã biến mất rất nhiều năm! Chỉ cần có nó, Yên Lưu phái... Yên Lưu phái sẽ có thể quật khởi một lần nữa! Nhiều năm như vậy, hắn chịu sự coi thường của vô số người, chịu sự chế giễu của vô số người, chịu sự ăn hiếp của vô số người, nhưng hắn lại chỉ có cười bỏi, lòng hắn đã sớm không ngừng trầm luân trước mặt thực lực yếu ớt của mình, giống như đêm đen sâu lắng nhất. Nhưng chính vừa rồi, một tia sét đánh tan bóng tối trầm luân nhiều năm này.

- Lách đi chết à! Có người bắt măn chứ!

- Ai da, đây không phải là Quảng Vệ của Yên Lưu phải sao? Chẳng nhẽ Quảng đại điều bồi sư của chúng ta cũng muốn bộc lộ tài năng sao? Âm thanh cười chế nhạo vang lên, làm mọi người rúc rich cười chế nhạo.

Quảng Vệ giống như không nghe thấy, chỉ cắn chặt môi, không hề chú ý rằng môi đã bị cắn nát, vết máu rỉ ra. Hắn liều mạng lách tới trước, trong tiếng cười chế nhạo của mọi người, không ngừng lách tới trước.

Ai cũng không chú ý tới, lúc này, mấy điều bồi sư đứng ở sau cùng im hơi lặng tiếng bị người hạ gục. Mấy kẻ đánh lên đeo mặt nạ đó, mỗi người đều giống như cái bóng trong bóng tối, im lặng gặt hái sinh mạng. Điều bồi sư bị võ thuật gia tới gần, thân thể yếu ớt của bọn họ hoàn toàn làm bọn họ không sao có được bất cứ phản ứng nào dưới công kích mau lẹ của đám võ thuật gia.

Vị trí đó cũng chính là chỗ Quảng Vệ vừa đứng.

Lúc này, ở trong phòng, chiến đấu của Diệp Trùng và hai con Đạn tuyến xà cũng xảy ra bước ngoặt quan trọng.

Bình bình bình.

Đạn tuyến xà vẫn mạnh mẽ như tên, mà lần này, một con Đạn tuyến xà tông vỡ mấy mươi bình điều bồi. Mấy bình điều bồi này đặt chính tề trên bàn, xếp thành đường thẳng. Trong mấy bình điều bồi này đều là thành quả lao động mấy ngày nay của Diệp Trùng, bên trong chứa đầy các loại chế phẩm điều bồi, chúng được Diệp Trùng phân loại, sắp xếp. Quỹ tích bay của con Đạn tuyến xà này vừa đúng trúng đường thẳng này.

Bình điều bồi tuy rằng kiên cố, nhưng Đạn tuyến xà chứa đầy sức mạnh ngay cả Diệp Trùng cũng cảm thấy chật vật, nói chi tới mấy bình điều bồi này chứ. Đạn tuyến xà thể như phá trúc, giống như một mũi tên sắc bén, xuyên qua tất cả một hàng bình điều bồi này.

Sức mạnh khổng lồ làm một hàng bình điều bồi này thoáng cái vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh vỡ!

Trong cả căn phòng lập tức đầy các loại sương khói, thứ đặt trên bàn này đều là thuốc mê, thuốc ảo giác. Mây vụ đánh lên đó làm Diệp Trùng có nhận thức mới đối với mấy thứ thuốc mê này, nghiên cứu của hắn đối với chúng cũng càng thêm chăm chỉ.

Mấy thứ thuốc mê tỏa ra không khí này trở thành nhân tố cứu vãn quan trọng nhất của Diệp Trùng.

Thứ Diệp Trùng sở trường nhất chính là tốc độ, sự yêu thích của hắn đối với tốc độ cũng biểu hiện ở phương diện điều bồi. Hắn cực kỳ ưa chuộng mấy thứ thuốc mê cực mạnh có thời gian phát tác cực ngắn đó, thứ hắn làm gần như đều là mấy loại thuốc mê này.

Bộp bộp.

Hai con Đạn tuyến xà vừa rồi vẫn còn mạnh mẽ vô bì bay trên không, như con thoi trong màn sương khói nồng đậm này, đột nhiên thân thể mềm nhũn, chúng đã mất đi ý thức. Xung kích do tốc độ bay cao thể này mang lại mạnh mẽ vô bì, thân thể của Đạn tuyến xà đã mất đi ý thức mềm mại vô cùng, nào có thể chịu được lực xung kích khủng bố thể này?

Đạn tuyến xà mất đi không chế tông lên tường, lập tức bị tông thành hai đồng bùn thịt. Mạnh mẽ và yếu ớt, sự chuyển biến giữa một lần ranh này lại mau chóng như vậy.

Diệp Trùng hoàn hồn từng chút một, mất đi uy hiếp, hắn rất mau liền khôi phục bình thường từ trong trạng thái vô ý thức.

Nhưng hắn hiện giờ ngay cả sức nhắc một cánh tay cũng không có. Trong sương khói nhiều màu dày đặc, Diệp Trùng ngồi phịch trên đất, há to miệng thở, hoàn toàn không để ý tới mấy thứ thuốc mê hít vào trong miệng này. Dưới người hắn, một bãi nước giống như vừa rồi ở nơi này có mưa, cũng từ chỗ này có thể thấy được sự tiêu hao thể lực vừa rồi của hắn rốt cuộc là tới mức độ nào.

Chiến đấu ngoài cửa sổ cũng đột nhiên xảy ra biến hóa!

381. Chương 381: Trận Chiến Điều Bồi (4)

Khí tức của điều bồi sư ai nấy đều miễn cảm phi thường. Ai thả điều bồi phẩm ra? Vài người không khỏi quay đầu nhìn ra sau.

- A! Tiếng kêu chói tai hoảng sợ vang lên. Tiếng kêu chói tai liên tục vang lên không ngớt, ai cũng không ngờ sau lưng lại có người. Nếu như không phải một điều bồi sư không chết hẳn bóp vỡ điều bồi phẩm trong tay, chỉ e mọi người sẽ chết sạch sẽ trong cuộc săn giết yên lặng này.

Thi thể máu chảy đầm đề, kẻ đánh lén như thủy triều, còn có sự lãnh khốc khi mấy kẻ đeo mặt nạ đỏ giết người, nhìn thấy làm người ta phát lạnh trong lòng.

Nhưng người có mặt gần như đều là nhân vật nổi tiếng trong giới điều bồi của hành tinh Thoát Mộc, ai chưa từng trải qua chiến đấu?

Mọi người lập tức nhao nhao thả điều bồi phẩm trên người mình. Khói sương đủ màu đủ sắc đột nhiên bốc lên, che phủ cả khu vực. Trong sương khói, bóng người có thể thấy được mờ mờ. Hoàn cảnh lập tức hỗn loạn.

Ngồi trên đất, Diệp Trùng liêu mạng hít thở, đầu óc trống rỗng sau sau khi vận động quá nặng. Ngõ ngang nhìn màn sương khói dày đặc gần như thò tay không thấy năm ngón đầy trong phòng, đôi tay Diệp Trùng đặt trên đất không ngờ bị mảnh vỡ của một cái bình điều bồi cắt trúng. Tay đau đớn, không khỏi rụt lại, cái đau này cũng làm hắn lập tức tỉnh lại.

Khắp nơi trên mặt đất đều là mảnh vỡ của bình điều bồi. Thành quả mấy ngày nay của mình phỏng chừng toàn bộ tiêu hết rồi.

Tốc độ của Đan tuyến xà quá nhanh, ngay cả tốc độ của mảnh vỡ bình điều bồi bị nó đụng vỡ cũng rất nhanh, lực sát thương cực kỳ kinh người. Chính là phá hoại đợt hai của mấy mảnh vỡ này, hầu hết bình điều bồi ở trong này đều bị liên lụy.

Trong sương khói ẩn ước truyền tới mùi vị thơm ngọt ngào ngạt ngào, Diệp Trùng bỗng bừng tỉnh. Trong lòng thầm chửi một tiếng, mặc kệ một mối trên người, cố gắng đứng dậy.

Hắn lúc này mới nhớ tới mình đã phối chế mấy thứ khá là khủng bố, mấy bình điều bồi đó sẽ không cũng bị phá hoại chứ? Diệp Trùng không khỏi cảm thấy cực kỳ không ổn, hắn biết sự lợi hại của đồng đồ đó. Hơn nữa, Yên châu trên tay hắn chỉ có tác dụng đối với điều bồi phẩm như là thuốc mê, hắn không muốn mình lấy thân ra để thử nghiệm uy lực của mấy thứ này.

Nhặt lấy mâu gỗ trên đất, Diệp Trùng không kịp thu thập, lão đảo mò mẫm tới trước cửa. Ánh mắt đột nhiên rơi trên rương gỗ đang đặt bên cạnh cửa, vô cùng mừng rỡ, Diệp Trùng tiện tay mang ra khỏi phòng.

Sương khói đột nhiên bay lên trước mặt làm Quảng Vệ lập tức hôn mê. Chẳng qua hắn lúc này nhất định là không ngờ, tính mạng của hắn chính vì vậy mà mới được giữ lại.

Từ trên không của thành phủ nhìn xuống, phía dưới đã thành địa ngục trần gian. Đám đánh lén này rõ ràng đã bỏ qua mọi sự kiêng kỵ, quyết định đánh mạng. Không có bất cứ thăm dò và dạo đầu nào, chiến đấu vừa bắt đầu liền trở nên nóng bỏng.

Khi thị nữ vẫn luôn đứng hầu ngoài cửa nhìn thấy vị điều bồi sư thần bí đó đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, không khỏi bị dọa nhảy dựng lên. Vị điều bồi này từ khi bước vào trong liền vẫn luôn đóng cửa không ra. Tiếng động bên trong trước đó nàng cũng nghe thấy, nhưng từ khi nàng ta phục vụ vị điều bồi sư này, trong phòng này thường có một vài tiếng động, từ từ theo thói quen, nàng cũng không lấy làm lạ.

- Ngài đây là? Nhìn thấy Diệp Trùng một tay xách một cây gậy, một tay cầm cái rương, nàng ta không khỏi cung kính hỏi. Trông bộ dáng này, hắn hình như muốn rời khỏi. Nàng hơi nghi hoặc, tuy không dám can thiệp, trong lòng lại đang tính toán, lập tức báo tin này cho thành chủ.

Rương ở trên tay, Diệp Trùng an tâm vô cùng. Vô luận là bản đồ hay là thù lao lần trước Hàn Việt đưa cho hắn đều được hắn bỏ vào trong rương. Ngược lại là các loại nguyên liệu bên trong bị thu nhỏ nghiêm trọng, nghiên cứu mấy ngày nay làm cho nguyên liệu bị tiêu hao cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng cũng không có cách nào, muốn trong khoảng thời gian ngắn có được tiến bộ khá lớn, giá cả tự nhiên cũng khó tránh cao một tí.

- Không có gì. Diệp Trùng lịch sự trả lời, đây hoàn toàn là bản năng. Nhưng sự chú ý của hắn rất mau liền chuyển tới phương diện khác, hắn đột nhiên nghĩ tới một chủ ý không tồi.

Nhìn xung quanh, ánh mắt của hắn rơi trên một bình hoa cạnh cửa. Lấy bình hoa, Diệp Trùng mau lẹ trút hoa tươi trong bình ra, tùy ý quăng trên thảm.

Hắn đang làm gì? Thị nữ kinh ngạc nhìn vị điều bồi sư truyền thuyết mạnh mẽ vô bì này, nhưng không sao nghĩ ra hắn rốt cuộc là định làm gì. Cái bình hoa này giá trị không nhỏ, tất cả thu nhập một năm của nàng cộng lại cũng mua không được một cái. Chính mấy cành hoa tươi này, đều là mới đổi sáng nay, một tiệm hoa lớn nhất Lục thành mang tới.

Diệp Trùng không nói gì, thử chất liệu cái bình hoa, khá là vừa ý.

Lập tức lấy ra vài loại thuốc thử, rồi cứ thế điều bồi trên hành lang này.

Thị nữ tò mò nhìn vị điều bồi sư này không ngừng bỏ các thứ kỳ lạ cổ quái vào trong bình hoa, tay trái của hắn rung động nhẹ nhàng có quy luật.

Bên ngoài truyền vị điều bồi sư này tà ác vô cùng, mang theo vài phần sợ hãi, vài phần tò mò, nàng khẩn trương nhìn bình hoa trên tay Diệp Trùng, bên trong rốt cuộc sẽ biến thành cái gì? Trong lòng nàng, Diệp Trùng giống như một nhà ảo thuật, hiện giờ đang giống như biến ma thuật.

Vừa ý nhìn thành phẩm cuối cùng trong bình hoa. Trong bình hoa trắng như tuyết chứa chất lỏng dinh dưỡng hơi vàng, phân lượng của chất lỏng này tới non nửa bình.

- Cô lùi ra sau vài bước. Diệp Trùng nói với thị nữ.

Thị nữ đỏ vệt vàng lùi ra sau.

- Lùi thêm vài bước nữa.

Thị nữ lại lùi ra sau bảy, tám bước. Sau khi đứng vững, vẻ mặt tò mò nhìn vị điều bồi sư này, có đôi chút chờ mong nhìn hành động tiếp theo của hắn.

Cẩn thận cầm bình hoa trên tay, thần sắc Diệp Trùng ngưng trọng. Nếu như có võ thuật gia ở chỗ này thì sẽ phát hiện đôi tay Diệp Trùng không rung động chút nào, giống như thép đúc.

Đám người bên ngoài đó, Diệp Trùng không biết bọn họ tại sao đánh lén mình. Nhưng vừa thoát chết, hắn không định tìm bọn họ lý luận. Hắn phải cho bọn họ một bài học, một bài học thật lớn!

Trong phòng hắn ở đã đầy các loại điều bồi phẩm, cũng không biết có phải là thói quen không, số lượng điều bồi phẩm có tính sát thương hắn chế tạo vượt xa mấy loại điều bồi phẩm khác.

Căn phòng này, hắn hiện giờ tuyệt không dám tiến vào. Một vài điều bồi phẩm trong đó không thiếu sự lợi hại, nếu như chuẩn bị không đầy đủ, tiến vào chắc chắn là chỉ có con đường chết. Hơn nữa, chủng loại của chúng phức tạp, trộn lẫn lại thế này, rất có khả năng xảy ra biến hóa mới.

Diệp Trùng chuyển bình hoa sang tay phải, tay trái đặt trên cửa. Hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng hé mở cửa phòng, bình hoa trên tay phải bị hắn quăng vào trong phòng. Không đợi bình hoa chạm đất, hắn liền lập tức đóng cửa phòng. Tiếp đó, hắn làm một tư thế chống đỡ, chặn chặt cánh cửa phòng. Bùm! Một tiếng trầm muộn vang lên. Cánh cửa rung động dữ dội vài cái, nhưng cánh cửa do Hoa Lưu Mộc chế tạo này không hổ là chất liệu cao cấp, vẫn không hề suy sụp. Thị nữ hoa dung thất sắc, hai tay bùm chặt miệng, cố gắng không làm cho mình phát ra chút tiếng động nào. Tiếng bùm trầm muộn vừa rồi quả thật dọa nàng không nhẹ, trái tim nàng giờ vẫn đang đập mạnh. Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Trong con người màu lam nhạt lộ ra vẻ hoảng hốt và không biết làm sao. Không dừng lại, Diệp Trùng co giò chạy. Sớm chút rời khỏi chỗ thị phi này mới là lựa chọn tốt nhất trước mắt. Thị nữ đó đã sớm bị biến cố trước mắt dọa ngây ra, ngây ngốc đứng ở đó.

Cú này của Diệp Trùng lại là cực hạn. Thứ hắn vừa mới quăng vào trong phòng chính là thuốc nổ. Uy lực của loại thuốc nổ này so với thứ chế tạo trong lò hôm đó thì lớn hơn nhiều. Dưới vụ nổ như vậy, bình điều bồi cho dù vẫn còn giữ được hoàn hảo trong phòng hắn cũng tuyệt đối vỡ nát tại chỗ. Khả năng đóng kín của căn phòng cực tốt, lối ra vào duy nhất chính là cửa và cửa sổ. Cửa đã bị hắn chặn chặt, cửa sổ liền biến

thành lối thoát duy nhất. Toàn bộ khí lưu mạnh mẽ do vụ nổ hình thành thoát ra ngoài cửa sổ, các loại điều hòa phẩm chứa trong khí lưu nhiều tới mức cực kỳ khủng bố. Điều hòa sư và kẻ đánh lén đang chiến đấu kịch liệt ở chỗ không xa cửa sổ, khí lưu mạnh mẽ đầy tính sát thương này mang tới đả kích có tính hủy diệt cho đám người này.

Người có phản ứng trước nhất là Tề Ngụy và Phỉ Lý Độ. Sắc mặt hai người đồng loạt biến đổi, bọn họ tuy vẫn chưa đạt tới mức độ điều hòa tông sư, nhưng đắm mình nhiều năm trong phương diện điều hòa, thấy nhiều biết rộng, biết sự lợi hại của khí lưu này. Quảng Vệ may mắn có thể nói là cực điểm. Do một lòng lách tới trước, hẳn lúc này vừa đứng ở giữa Tề Ngụy và Phỉ Lý Độ, hưởng sai của hai người này, may mắn thoát nạn trong luồng khí lưu này.

Tấn công chính diện hoàn toàn dựa vào thực lực, thông thương mà nói, cực kỳ ít có đường tắt, đặc biệt là đối diện địa phương phòng thủ nghiêm ngặt như thành chủ phủ thế này. Nhưng bọn họ đã không có lựa chọn, hiện giờ là lúc thực lực thành chủ phủ yếu nhất, thêm vài ngày nữa, không chỉ mấy thành trấn gần đây có một đồng nhân viên chiến đấu kéo tới, mà đội quân tinh nhuệ nhất của Hàn gia cũng sẽ tới trong mấy ngày này. Nhưng thật sự có thể đánh hạ được ư? Nhìn thành chủ phủ hiện giờ vẫn ngoan cường, trong mắt người lãnh đạo đội ngũ đánh lén thoáng qua một tia đắn đo.

Hành lang, Diệp Trùng mau chóng tiến tới trước. Bình, cửa sổ vỡ nát, trong mảnh vỡ bắn mạnh, một bóng người lao bổ tới hắn. Phản ứng Diệp Trùng cực nhanh, mâu gỗ nắm nhẹ trên tay hơi giật, chuẩn xác đâm vào cổ họng người đó. Bụp, một đóa hoa máu nở rộ! Sau lưng người đó bỗng tối sầm, Diệp Trùng cong người chui vào trong, mạnh mẽ tông vào lòng kẻ đánh lén này. Diệp Trùng giống như một cái quang giáp bay với tốc độ cao, còn kẻ đánh lén đã mất mạng đó giống như một bao cát, mạnh mẽ bay ra ngoài cửa sổ. Người sau lưng kẻ đánh lén có lẽ không sao ngờ được là sẽ gặp tình huống này, lập tức luống cuống chân tay. Việc xảy ra đột ngột, Diệp Trùng căn bản không cho bọn họ thời gian suy nghĩ, kẻ đánh lén này theo bản năng muốn đón lấy đồng bọn của mình. Bốp, hai cái bao cát va chạm! Cùng ngã về phía cửa sổ. Diệp Trùng không để ý tới, bước chân không ngừng, vẫn mau chóng lao về phía trước. Vừa đi ra một cửa vòm hình bán nguyệt, cảnh tượng trước mắt làm hắn hơi ngạc nhiên.

382. Chương 382: Nội Tình (1)

Lần đánh lén trước, Diệp Trùng ở trong lều, tự nhiên không nhìn thấy La Thập ra tay. Lần này là lần đầu tiên hắn thật sự nhìn thấy võ thuật của La Thập.

Phong cách Diệp gia điển hình. Ra tay độc địa, đơn giản, không quá nhiều hoa hòe, hoa sói, một khi ra tay không chết thì bị thương. Lợi dụng không ngừng bước đi thay đổi vị trí, tránh lâm vào bị động. Ánh mắt Diệp Trùng giờ không như trước, tự nhiên nhìn ra thứ La Thập biểu hiện ra là kỹ xảo Diệp gia thật sự, so với mấy giáo quan đó của Hắc giác thì lợi hại hơn nhiều.

So với hắn, mấy giáo quan đó đơn giản giống như đứa trẻ vừa tập đi.

La Thập thần thái ung dung, vừa tới liền đi, hoàn toàn không cho mấy kẻ đánh lén vây khốn mình cơ hội. Ở chỗ khác, mặc kệ là năm thiên hà lớn hay là thiên hà Hà Việt, dứt khoát là nhìn không thấy cảnh tượng thế này. Ở mấy địa phương đó, quang giáp mới là dòng chiến đấu chính.

- Ha, người cũng đến rồi! La Thập đã phát hiện Diệp Trùng, ánh mắt sáng lên, ngữ khí lộ ra sự thân thiết kỳ quái.

Trong lòng Diệp Trùng có chút buồn bực, hắn sớm phát hiện thái độ của La Thập đối với mình có chút kỳ quái, La Thập thường tìm cách tới gần mình. Điều này làm Diệp Trùng có thời từng cho rằng hẳn nhìn ra nguy trạng của mình, tính cảnh giác tăng mạnh.

Chính ngay lúc này, có ba kẻ đánh lén lao về phía Diệp Trùng.

Lược đồng giả! Trên mặt bọn họ đeo mặt nạ giống như mấy Lược đồng giả Diệp Trùng gặp được lần trước, ẩn tượng của loại mặt nạ nguy dị này gây cho Diệp Trùng cực kỳ sâu sắc.

Một cây trường thương đâm về phía Diệp Trùng, giống như rắn độc thè lưỡi.

Một cây trường kiếm khác bổ tới, phong tỏa không gian né tránh của Diệp Trùng, kiếm quang đan xen, một khi Diệp Trùng tiến vào phạm vi khống chế của nó, không thể không đối mặt công kích liên miên bất tuyệt.

Gã tay cầm trủy thủ còn lại thể hình gầy gò, nhưng cặp mắt giống như nhìn chăm chăm con mồi trong đêm tối, âm lạnh phi thường.

Mức độ xem trọng của bọn họ đối với vị điều binh sư lần trước làm bọn họ công cốc trong phút chót thậm chí còn hơn cả La Thập. Vị điều binh sư này an toàn vô sự tới chỗ này, vậy thì nhiệm vụ của tổ hai chắc là đã thất bại rồi. Tuy không biết tổ hai tại sao lại thất bại, nhưng bọn họ đối với công kích của mình tràn đầy tự tin, điều binh sư có lợi hại cũng vẫn có nhược điểm của bọn họ. Một điều binh sư bị một võ thuật gia tới gần, vậy về căn bản cũng tức là đã tuyên cáo cái chết của điều binh sư. Huống chi, tấn công hấn lần này còn là ba hảo thủ!

Trong lòng Diệp Trùng giật thót!

Loại phương thức tấn công này và tập kích hấn gặp phải trên đường bỏ chạy vào trong Hắc sâm lâm lần đó giống như khuôn đúc.

Thì ra lần trước là bọn họ! Ánh mắt Diệp Trùng bỗng nhiên lạnh lẽo.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Diệp Trùng liền nghĩ thông tất cả tiền nhân hậu quả. Mình ở trong tiểu thôn giết một tên Lược đồng giả, tên còn lại trọng thương bỏ chạy. Nghĩ chắc là tên Lược đồng giả bỏ chạy trở về đó đã mang tào ngộ của mình báo cáo lại tổ chức của họ, đuổi giết khúc sau chắc là biện pháp báo thù của bọn họ.

Ở rừng rậm, địa hình phức tạp, thêm vào bọn họ có phương pháp đặc biệt giấu mình trong rừng rậm, điều quan trọng nhất là, lần trước Diệp Trùng bị thương nặng, nên mới bị bọn họ bức tới mức độ đó.

Lần này thứ bọn họ đối mặt lại là Diệp Trùng vừa mới có đột phá, tuy loại đột phá này chẳng qua chỉ là phản ứng thân thể theo bản năng của hấn. Nhưng thân thể của hấn lúc này vẫn còn lưu lại chút ý thức đó, cũng vẫn làm cho hấn càng thêm nguy hiểm.

Chân trái Diệp Trùng xoay một cái, người người tránh cây trường thương đó. Mâu gỗ tay phải tự nhiên đâm vào trong bức màn kiếm đó. Một cú đâm cực kỳ đơn giản. Động tác này, Diệp Trùng không hề suy nghĩ chút gì, hoàn toàn là phản ứng tự nhiên của thân thể.

Mâu gỗ chuẩn xác đánh trúng một điểm màu lam trong tầm mắt.

Cơ nhục tay phải rung động, mâu gỗ thoát cái bản vè, Diệp Trùng giống như sau lưng có mắt, cán mâu gỗ trông như nhàn đánh vào trước ngực tên Lược đồng giả tay cầm trủy thủ đang chuẩn bị đánh lên mình ở phía sau.

Rắc rắc.

Một tiếng vang nhẹ lên, hai người trước sau của Diệp Trùng giống như khúc gỗ mất đi cân bằng, đổ ầm xuống. Tử trạng của hai người đều cực kỳ khủng bố, cổ họng gã dùng kiếm bị xuyên thủng, làn da lộ ra bên ngoài hiện ra một loại màu đen ngụy dị, còn trước ngực gã cầm trủy thủ, lấy một điểm làm trung tâm, cả phần ngực đều lõm vào trong.

Tên Lược đồng giả dùng thương vẫn may mắn sót lại duy nhất đó bị dọa ngây ra. Điều này đối với Diệp Trùng mà nói, đơn giản không khác gì với tìm chết, Diệp Trùng nhẹ nhàng giải quyết hấn.

- Hay! La Thập lớn tiếng khen ngợi, trong lời nói có sự tán thưởng nói không ra lời. Trong thời gian hấn nói một chữ hay này, hấn đã đổi năm vị trí, mà người ngã xuống dưới tay hấn cũng có hai người.

Vừa nhìn dáng vẻ hấn, Diệp Trùng liền biết hấn vẫn chưa dùng hết sức. Thực lực của La Thập nhất định cao thâm hơn bên ngoài hiểu rất nhiều.

Đột nhiên, La Thập vẫy vẫy tay với Diệp Trùng, cười thần bí nói: “Hắc, huynh đệ, đi, chúng ta rời khỏi chỗ này. Có vài việc, người khăng định rất hứng thú đó.” Thần thái đó, hoàn toàn không để đám Lược đồng giả trước mặt này ở trong lòng.

Cử động này của La Thập không khỏi làm Diệp Trùng mơ màng.

La Thập không nói thêm, chỉ đổi hướng vài cái liền thoát khỏi vòng vây, lại vẫy vẫy tay với Diệp Trùng, quay người lướt ra ngoài.

La Thập rời đi rõ ràng làm cho mấy Lược đồng giả này thở phào, sự chú ý của mọi người lập tức chuyển lên người Diệp Trùng. Nhưng bọn họ không lập tức tấn công, thân thủ Diệp Trùng biểu hiện ra vừa rồi tuyệt không thấp hơn La Thập. Huống chi đối phương còn là một điều bồi sư!

Thủ lĩnh lần tấn công này lúc này đây đang thở dài trong lòng, gặp phải một tên biến thái như La Thập đã đủ bất hạnh rồi, ai biết còn đồng thời gặp phải một tên còn biến thái hơn.

Không biết trong hồ lô của La Thập bán thuốc gì, nhưng nhìn thấy từng cặp mắt nhìn chăm chăm vào mình, Diệp Trùng cũng biết nơi này không phải chỗ ở lâu. Nhẹ nhàng gặp người, thân hình như chim, lướt ra phía ngoài.

Hai cường nhân rời đi làm tắt cả Lược đồng giả thở phào. Nhưng chính ngay lúc này, tiếng thú chạy như sấm nổ ngấm ngấm truyền tới, mặt đất rung nhẹ.

Sắc mặt dưới mặt nạ của thủ lĩnh Lược đồng giả biến đổi mạnh!

Khi Diệp Trùng rời khỏi thành chủ phủ, vừa đứng nhìn thấy một đội ngũ cười Mãng Xung thú, giống như hồng thủy từ cửa thành xông vào.

Nhưng thứ Diệp Trùng lúc này chú ý tới lại là La Thập đang chờ mình không xa. La Thập vẫy vẫy tay với hắn, lướt ra ngoài thành. Diệp Trùng hơi suy nghĩ một lát, rồi theo sát theo.

Hai bóng người không ngừng nhảy nhót giữa những căn nhà, giống như hai bóng xám.

Đại hán ở trước nhất của đội cười Mãng Xung thú đó chỉ ngẩng đầu liếc nhìn hai bóng người giống như tia chớp, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc. Nhưng hắn lập tức nhìn thẳng phía trước, giọng nói khàn khàn vang lên: “Phía trước, thành chủ phủ.”

Diệp Trùng theo sau La Thập, nhưng hai người trước sau bảo trì khoảng cách hợp lý.

Tốc độ hai người cực nhanh, lần chạy này lại là dùng hết sức. Lướt thành mau chóng biến nhỏ sau lưng bọn họ, mãi tới khi cách Lướt thành khoảng ba mươi km, La Thập lúc này mới dừng chân.

Gần như đồng thời, Diệp Trùng cũng ổn định thân hình, hai người vẫn bảo trì khoảng cách thích hợp.

Mâu gỗ được Diệp Trùng cầm trên tay, tùy lúc chuẩn bị ứng phó bất cứ biến cố nào, rương gỗ lại được hắn đặt ở một bên.

Nhìn thấy dáng vẻ như gặp đại địch của Diệp Trùng, La Thập ngăn người, lập tức cười phá lên nói: “Không cần như vậy, không cần như vậy, chúng ta không phải là kẻ địch.”

Diệp Trùng không chút lay động, trực tiếp hỏi: “Nói đi, dẫn ta tới chỗ này là vì cái gì?” Hắn vẫn luôn nhìn chăm chăm vào mắt La Thập, Thương từng nói với hắn, nếu như một người nói dối thì sẽ biểu hiện trực tiếp ra từ mắt hắn.

Mặt La Thập tươi cười, nhẹ nhàng nói ra một câu giống như thạch phá thiên kinh. Cho dù Diệp Trùng có trấn định thể nào cũng không nhịn được mà biến đổi nét mặt!

- Diệp Trùng, là ngươi nhỉ!

Diệp Trùng không nói gì, chỉ là cặp mắt trên trời nhìn La Thập. Trong lòng lại đang mau chóng tính toán, rốt cuộc mình lộ ra manh mối ở chỗ nào. Nhưng hắn rất mau bình tĩnh lại, hắn nghĩ không thông mình lộ ra manh mối ở chỗ nào. Đã nghĩ không thông, hắn liền dứt khoát không nghĩ, mà chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến!

La Thập lắc đầu, tỏ rõ lập trường trước: “Diệp Trùng, ta không có địch ý.”

Không đợi Diệp Trùng trả lời, hắn tiếp tục tự biên tự diễn: “Thật ra không chỉ ta, cả Diệp gia đối với ngươi đều không có địch ý!”

Diệp Trùng không hề lay động, ân oán giữa hắn và Diệp gia đã rất khó nói rõ ràng, hắn cũng lười dây dưa quá nhiều ở vấn đề phức tạp thế này. Nhưng hắn không nói gì, mà tiếp tục nghe, La Thập đã gây cho hắn chấn động quá lớn.

- Khi người ở Hắc giác, người đã gây nên sự chú ý của tầng quản lý Hắc giác, người cũng biết sự đặc biệt của thân thể mình phải không, người bình thường nếu như gầy gò giống như người, phương diện sức mạnh của hắn nhất định là yếu ớt, phương hướng phát triển của hắn cũng chỉ có tốc độ, tính bền, phản ứng thần kinh.

- Nhưng người không phải!

- Hắc giác rất mau liền báo cáo việc này với Diệp gia. Việc này cũng dẫn tới sự quan tâm của gia chủ. Ừm, không biết người hiểu biết ra sao với Diệp gia, mấy năm gần đây, nhất mạch dòng chính thống đang tàn lụi, người Diệp gia chân chính đều đang vì vấn đề này mà lo lắng, hoảng sợ. Điều này cũng là tại sao người lại làm cho gia chủ chú ý.

La Thập nhún nhún vai, mang theo vài phần tự chế nhạo.

- Tính cảnh giác của người rất mạnh, năng lực học tập rất mạnh, thực lực cũng rất mạnh. Trong câu nói này của La Thập tràn đầy sự khen ngợi: “Mỗi lần Hắc giác truy bắt người đều kết thúc thất bại. Gia chủ đối với việc này cực kỳ tức giận, nhưng lại không có cách nào.” Đường như nghĩ tới cái gì, La Thập bỗng nhiên bĩu môi cười.

- Điều chân chính làm gia chủ hạ quyết tâm chính là một việc, người đã sử dụng chất lỏng màu bạc, nhưng vẫn an toàn vô sự! Thu lấy vẻ cười cợt, La Thập biểu tình nghiêm túc, nhìn thẳng Diệp Trùng, hỏi từng chữ một: “Người biết điều này có nghĩa gì không?”

Diệp Trùng vẫn yên lặng.

La Thập không trả lời, mà lại đổi chủ đề: “Chất lỏng màu bạc đã sớm phát minh ra rồi, nhưng tác dụng phụ của nó cực kỳ rõ ràng. Nguyên lý của nó là mô phỏng một loại nhân tử đặc biệt trong máu nhất mạch họ Diệp, nhưng kỹ thuật hiện giờ vẫn không sao phục chế được nó. Trên thế giới này, có thể sau khi sử dụng chất lỏng màu bạc vẫn an toàn vô sự, chỉ có một loại người!”

- Đó chính là người của Diệp gia!

Một câu nói hờ hững lại không khác gì quăng vào trong lòng Diệp Trùng một quả bom nặng ký!

- Người từng dùng qua cái tên Diệp Trùng này, điều này cũng càng làm người ta khẳng định suy đoán xuất thân từ Diệp gia của người. Nhưng ai cũng không ngờ người trơn trượt vô bì, hơn nữa hình như bên cạnh người vẫn luôn có một người thần bí rất lợi hại đang giúp người, mỗi lần hành động của chúng ta đều không thành công. Về mặt La Thập cười khổ.

383. Chương 383: Nội Tình (2)

- Về sau người không biết làm sao tới Thiên hà Hà Việt, nói thật, chúng ta tới giờ vẫn không biết người rốt cuộc làm sao vào được. Nụ cười khổ trên mặt La Thập càng đậm hơn.

- Người của chúng ta vẫn luôn tìm người ở năm thiên hà lớn. Khi nhìn thấy người ở thiên hà Hà Việt, bọn họ đều sững sờ. Ha ha, người không biết biểu tình lúc đó của bọn họ đặc sắc thế nào đâu, mặt Diệp Vô Cầm lúc xanh, lúc trắng. Quá đá! La Thập cười lớn, lời nói khoái chí không nói ra lời.

Tiếng cười sảng khoái không khỏi làm Diệp Trùng bị cảm nhiễm, nhưng hắn vẫn không giảm bớt cảnh giác.

- Việc sau đó người cũng đã biết rồi, toàn bộ ba đại thế gia bị người quấy cho thần kinh căng thẳng. Nhưng chúng ta vẫn luôn rất kỳ quái, Tuyết Lai tộc và bộ lạc Hy Phượng tại sao cũng khản trương đối với người như vậy?

- Không biết. Diệp Trùng bình tĩnh trả lời.

- Không lo tới bọn họ nữa. Hì, nói ra chúng ta có khả năng là huynh đệ đó. La Thập cực kỳ hưng phấn, “Đám huynh đệ, tỷ muội trong nhà đều đang đoán cha mẹ người rất cuộc là ai, nhưng tới giờ mọi người đều không có một kết luận thống nhất. Đám lão già trong nhà đó cũng đều đang chú ý người.”

Diệp Trùng thần sắc như thường, trong lòng lại đang dậy lên một loại tình cảm rất kỳ quái. Cha mẹ? Thật là một danh từ xa lạ a.

- Người có để bụng ta kiểm tra máu của người một chút không? La Thập khẩn trương nhìn chằm chằm Diệp Trùng, trong mắt lấp lánh quang mang thân thiết.

- Kiểm tra thế nào? Diệp Trùng hỏi, vấn đề này hẳn đã sớm muốn làm rõ.

Thấy Diệp Trùng đồng ý, La Thập không khỏi trở nên thả lỏng, khôi phục sự thoải mái bình thường: “Rất đơn giản, máu của tộc chúng ta nếu như gặp phải dung dịch Bowman Hill thì sẽ biến thành màu xanh da trời.”

Hắn cười hì hì, từ trên eo lấy xuống một ống thủy tinh nhỏ trong suốt, nói: “Cũng may ta mang theo, quả nhiên là ý trời a. Bình thường ai ra cửa mang theo trò chơi này?” Búng tay, mở miệng ống ra. Ống thủy tinh nhỏ chứa đầy dung dịch trong suốt. La Thập đưa ống thủy tinh tới trước mặt Diệp Trùng: “Một giọt máu, chỉ cần một giọt máu thì đủ rồi.” Chăm chú nhìn ống thủy tinh nhỏ trên tay, sắc mặt Diệp Trùng như thường, trong lòng lại sôi sục không ngừng, sục sôi cuộn cuộn. Máu huyết điên cuồng chảy mang tới sự nóng nảy trước giờ chưa từng có.

Có lẽ, mọi thứ đều sẽ có kết quả! Vấn đề quần lấy hắn bấy lâu này cũng phải có đáp án rồi.

Mình có phải là xuất thân từ Diệp gia?

Cho dù là với sự lạnh nhạt của Diệp Trùng cũng không cách nào giữ được bình tĩnh. Rất nhiều lần, hắn đều từng nói với bản thân, vấn đề đại loại như thân thể, vĩnh viễn không được làm phiền mình. Mấy thứ này nên không có bất cứ liên hệ thực chất nào với mình, huyết mạch chỉ là huyết mạch mà thôi.

Nhưng khi kết quả sắp công bố, Diệp Trùng mới phát hiện, sự bình tĩnh mình vẫn luôn khoe khoang lại yếu ớt thế này! Tim đập nhanh trước giờ chưa từng có, hô hấp trầm ổn, dài nhẹ ngày thường theo sự tăng tốc của máu mà trở nên gấp rút.

Nhắm mắt, Diệp Trùng cố gắng hít một hơi thật sâu! Hắn giống như phải dùng hết sức lực toàn thân trong lần hít thở sâu này. Tiếp đó, hắn lại mang tất cả không khí hít vào trong buồng phổi thở ra! Đường như tất cả phiền não đều theo không khí thở ra này mà rời ra xa.

Khi Diệp Trùng mở mắt ra lần nữa, cặp mắt đã khôi phục sự cứng rắn, bình tĩnh thường ngày.

Để mọi thứ nên đến đều đến đi!

Rút thủy thủ ra, ngón trở nhẹ nhàng vuốt qua mũi nhọn sắc bén của thủy thủ. Ngón trở đưa tới phía trên ống thủy tinh nhỏ, nặn nhẹ, một giọt máu mau chóng chảy xuống ống thủy tinh phía dưới, tong tong, rơi vào trong dung dịch Bowman Hill trong veo. La Thập mặt đầy khẩn trương, cặp mắt không nháy nhìn chằm chằm ống thủy tinh nhỏ trên tay Diệp Trùng. Ống thủy tinh vừa rồi vẫn còn óng ánh long lanh bỗng thay đổi màu sắc, giọt máu đỏ tươi trong khoảnh khắc tiến vào ống thủy tinh, màu xanh da trời như sương như khói, như tơ như sợi trong thời gian cực ngắn lan ra, làm cả ống thủy tinh nhiễm thành màu xanh da trời xinh đẹp.

Ống thủy tinh màu xanh da trời dưới ánh mặt trời lấp lánh rạng rỡ, giống như bảo vật quý hiếm dùng ngọc bích thuần khiết nhất điêu khắc mà thành. Mặt La Thập bỗng đỏ bừng, hắn hưng phấn tới mức nhảy dựng lên, cả thảo nguyên đều có thể nghe thấy tiếng cười sảng khoái của hắn: “Ha ha ha ha... ta lại nhiều thêm một huynh đệ rồi!... Ta lại nhiều thêm một huynh đệ rồi!...” Hắn giống như một đứa trẻ, vui mừng nhảy nhót. Hắn lúc này, so với La Thập bình thường thông dong, phong độ, lạnh lẽ hoàn toàn giống như hai người.

Diệp Trùng trừng trừng nhìn ống thủy tinh thuần một màu lam trên tay này. Trong lòng hắn không có chút mừng rỡ nào. Dung dịch Bowman Hill đã bị nhiễm thành màu xanh da trời giống như biển cả không bờ

không bền, chiếm từng góc trong đáy lòng hắn, ngay cả những chỗ mềm yếu ngày thường ẩn giấu dưới sự kiên cường, lạnh khốc đó cũng không bỏ qua.

Mặn, đắng, chát.

- Quá tốt rồi, quá tốt rồi! La Thập có chút kích động đến mức nói năng lộn xộn, “Người quả nhiên là người Diệp gia chúng ta. Ha ha, Diệp gia chúng ta lại nhiều thêm một cao thủ! Ta mừng quá! Ài, ta nói này huynh đệ, người thật sự tên là Diệp Trùng à?” Ánh mắt hưng phấn và nóng bỏng của La Thập lại không hề có thể làm cho Diệp Trùng chút kích động nào, hắn vẫn như cũ, gật đầu: “Đúng.” Ngay lập tức, sự mềm mại và yếu ớt trong lòng liền bị hắn dùng sự kiên cường và lạnh lùng che lấp đi.

- Hì hì, nào nào, ta tự giới thiệu một lát, tên thật của ta là Diệp La, người có thể gọi ta là tiểu La, hoặc là tiểu tiểu La, bọn họ đều gọi ta như vậy. La Thập toét miệng lớn giọng tự giới thiệu, nhưng hắn lập tức hỏi: “Bạn bè người bình thường đều gọi người là gì?”

- Diệp tử. Diệp Trùng trả lời đơn giản có sức. “Không phải chứ!” Diệp La dùng một loại ánh mắt cực kỳ quái dị nhìn Diệp Trùng, cả nửa ngày mới lắc lư đầu nói: “Cái tên không hàm lượng chút kỹ thuật như vậy sao? Người chẳng lẽ không biết ít nhất một nửa người Diệp gia đều có tên mụ là Diệp tử sao?”

- Không biết. Biểu tình Diệp Trùng không chút dao động.

- Thế này không tốt, thế này không tốt, chúng ta chi bằng đổi một cái đi. Diệp La lắc đầu hắn giống như cái trống bỏi, khuyên nói: “Chi bằng gọi là tiểu Trùng, hoặc là tiểu tiểu Trùng cũng được...”

- Người làm sao nhận ra ta? Diệp Trùng cắt ngang Diệp La nói, từ lúc bắt đầu, vấn đề này luôn quanh quẩn trong đầu hắn. “Đó là ta thông minh.” Về mặt Diệp La đắc ý, suýt nữa thì giống như đậu Hà Lan trút toàn bộ suy đoán của mình ra hết, “Ai cũng không ngờ người lại tiến vào tỉnh khu tự do, bọn họ không chừng vẫn đang đoán người rốt cuộc đang trốn ở đâu. Hì hì, người biết ta từ chỗ nào đoán ra không?”

Diệp La cố ý làm ra vẻ thần bí nhìn Diệp Trùng, trên mặt gần như viết người hỏi ta đi, người hỏi ta đi, người hỏi ta, ta sẽ nói. Diệp Trùng vẫn giống như khúc gỗ, không có chút thay đổi nào.

Diệp La đợi cả mấy phút, thấy Diệp Trùng thật sự không có ý mở miệng, hắn chỉ đành hậm hực nói: “Được rồi, được rồi, ta nói là được rồi. Thật không có ý nghĩa, giống y như mấy khúc gỗ trong nhà đó, thật là không thú vị gì. Thứ thật sự làm lộ người là tàu lượn.”

Diệp Trùng ngó ra, lúc này mới bừng tỉnh vấn đề ở chỗ nào.

- Hàn Việt từng nói với ta người cười một thứ giống như chim từ trời đáp xuống, lúc đó ta đã lưu ý trong lòng. Dọc đường ta còn đặc biệt đi tới địa điểm lần trước các người gặp phải bầy sói tập kích. Quả nhiên đã phát hiện cái tàu lượn đó, lúc đó ta đã biết người khẳng định giống như ta, là người từ ngoài tới, người nơi này nào biết mấy thứ này.

- Hơn nữa, khi người nhìn thấy ta, không có bất cứ phản ứng nào. Hì hì, người có lẽ không biết, ba đại thế gia ở tỉnh khu tự do tuy đều có thể lực ngàm, nhưng giữa họ đều có một số hẹn ước ngầm. Dù sao ở chỗ này, chúng ta đều là người đến từ bên ngoài, chúng ta thông thường đều có thể vừa nhìn liền nhận ra đối phương rốt cuộc là thế gia nào. Rất rõ ràng, người không phải là người trong ba đại thế gia. Sau này người lại lộ ra là một tay điều bồi lợi hại, chúng ta đã sớm biết người còn là một điều bồi sư, cho nên ta liền rất tự nhiên liền tưởng tới người.

- Nhưng lúc này ta vẫn không dám khẳng định. Thông đạo tiến vào tỉnh khu tự do chỉ có ba chỗ, đều phân biệt nằm trên tay của ba đại thế gia, phòng vệ nghiêm ngặt, người ngoài căn bản không thể nào tiến vào. Cho nên suy nghĩ này lúc đó cũng dọa ta nhảy dựng lên.

- Nhưng mấy chiêu vừa rồi đó của người đã lộ tẩy rồi. Hì hì, ta ở phương diện sư sĩ tuy không ra gì, nhưng ở phương diện võ thuật, trong nhà lại không có mấy ai so được với ta. Mấy chiêu vừa rồi đó của người, có phong cách Diệp gia rất nhạt. Ha ha, tuy rất nhạt, nhưng vẫn lừa không được mắt ta. Thế nào? Ta lợi hại không. Ta lúc đó mới thật sự xác định chính là người.

Về đắc ý trên mặt Diệp La lộ ra rành rành.

Diệp Trùng cũng không khỏi khâm phục vô cùng, đừng thấy Diệp La lúc này giống như một đứa trẻ, nhưng tâm tư tinh tế, vượt xa người bình thường.

- Võ thuật của người quả thật rất là lợi hại a! Quả nhiên không hổ là người Diệp gia chúng ta, dựa vào tự học mà có thể đạt tới cảnh giới này. Người không biết, trong nhà có rất nhiều huynh đệ tỷ muội đều rất khâm phục người. Nhưng người phải cẩn thận Diệp Nhân, tên đó rất hẹp hòi. Ở phương diện quang giáp, trong nhà chẳng qua chỉ có hai, ba người có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với hắn, ta thì thua xa rồi. Nhưng nếu là võ thuật, hừ hừ, vậy thì hắn cũng đừng hòng lấy được gì tốt ở ta. Trong lời nói, Diệp La cực kỳ tự tin với võ thuật của mình.

- Diệp Nhân... Diệp Trùng nhỏ giọng đọc cái tên này, nghe nói, hắn là cao thủ số một của Diệp gia.

- Người định lúc nào trở về nhà? Diệp La quay đầu hỏi, “Gia chủ đợi người phỏng chừng sắp đợi tới phát điên rồi.”

- Không đi. Trong giọng nói lạnh nhạt của Diệp Trùng lộ ra vẻ kiên quyết.

- Không đi? Tại sao không đi chứ? Người không muốn về nhà sao?

Diệp La rất tò mò nhìn Diệp Trùng, lập tức hắn lộ ra vẻ tỉnh ngộ: “Chẳng lẽ người và ta đều thích võ thuật? Ha ha, quá tốt rồi, cuối cùng có người cùng với ta rồi. Hì hì, người không biết, trong nhà hồi thúc ta mấy lần rồi, ta đều không trở về. Đám người đó ngày ngày đều chỉ lo đắm chìm trong quang giáp, nào tốt như chỗ này, nơi này chính là chỗ võ thuật mạnh nhất.”

- Ta phải đánh bại tất cả cao thủ võ thuật của tỉnh khu tự do mới về nhà! Lời của Diệp La âm vang có sức.

Diệp Trùng lại yên lặng, ánh mắt phiêu hốt, làm người ta khó mà đoán được hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Chính ngay lúc này, phía xa xuất hiện mấy chấm đen.

Diệp Trùng và Diệp La không hẹn mà cùng ngẩng đầu, lập tức nhìn nhau, điều khác nhau là Diệp Trùng bình tĩnh, còn Diệp La thì cuồng nhiệt.

384. Chương 384: Truy Kích

Hai người mau lẹ ngồi xổm xuống, cổ rậm cao nửa người nhanh chóng che dấu bóng dáng hai người, nếu không tới gần xem, tuyệt khó mà phát hiện trong này mai phục hai người.

Mấy mươi người hốt hoảng lướt qua chỗ hai người không xa. Xuyên qua khe hở của bụi cỏ, Diệp Trùng có thể nhìn thấy sự kinh hoàng và không cam lòng của mấy người này.

Là mấy Lực đồng giả đó! Trên người rất nhiều người bọn họ đều mang vết thương, có vài người mặt nạ cũng rơi mất không thấy.

Bị đánh bại thật nhanh! Diệp Trùng và Diệp La nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt nhau. Thế công của mấy Lực đồng giả này vừa rồi hung mãnh, hơn nữa nhân số đông đảo, ưu thế rõ ràng phi thường. Không ngờ sự tham gia của đội ngũ đó lại mau chóng lật ngược thế trận như vậy.

Điều này cũng thật là quá nhanh đi, Diệp Trùng nghĩ thầm.

Đám Lực đồng giả bại trận này, mỗi người đều cố sức bỏ chạy, chốc chốc lại có người ngã xuống, nhưng không có một ai nhìn ngó họ. Kẻ ngã xuống muốn bò dậy, gương mặt méo mó đã rất khó phân biệt được biểu tình của họ, chỉ có nét bi ai trong mắt lại càng thêm nồng đậm, giống như mây đen đè lên đầu. Đôi môi mím chặt lại, vì dùng sức quá độ mà trở nên trắng bệch, bọn họ không hề kêu cứu.

Bọn họ biết vận mệnh của mình, cũng biết mấy người bên cạnh lúc này đây không ai sẽ lo tới mình. Nếu như đổi lại là chính bọn họ, bọn họ cũng tuyệt không vì người khác mà dừng bước chút nào.

Rất mau, trừ mấy người bị thương té ngã trong bụi cỏ, mấy người khác đã trốn ra xa.

Phía xa chỉ còn lại một vài điểm đen nhỏ.

Hai người Diệp Trùng và Diệp La đứng dậy.

- Mấy người này bại thật là nhanh! Tinh nhuệ của Hàn gia quả nhiên phi phàm, nếu như chỉ nói tới võ thuật, phỏng chừng không thua kém mấy người trong nhà đó. Đại thế gia chính là đại thế gia, không động thì thôi, vừa động thì như sấm sét. Diệp La có chút cảm khái.

Mấy người bị thương té ngã trong bụi cỏ đó nhìn thấy Diệp Trùng và Diệp La, lập tức nhận ra hai người bọn họ, sắc mặt không khỏi thay đổi đồng loạt.

Diệp Trùng gật đầu, ra dấu tán đồng.

Hai người đều không để ý tới mấy tên Lược đồng giả bị thương đó, cứ mãi nói chuyện, giống như bọn họ không tồn tại.

- Chúng ta đuổi theo đi. Diệp La nói, vẻ mặt hân hưng phấn.

- Tại sao? Diệp Trùng kỳ quái nhìn Diệp La.

- Trong tình báo điều tra truyền về trong nhà lần trước nói, sau lưng Lược đồng giả rất có khả năng là bộ lạc Hy Phượng, trong nhà hy vọng có thể xác nhận. Thế lực sau lưng Lược đồng giả vẫn luôn rất thần bí. Còn nữa, đám không có tính người đó ta đã sớm không vừa mắt. Hi hi, lần này không phải là cơ hội tới tận cửa sao? Diệp La xoa tay, trong mắt lấp lánh quang mang nóng bỏng.

Diệp Trùng nghĩ tới Hoàng Bạch Y.

Âm thanh âm âm từ xa truyền tới, mặt đất hơi rung động, mấy Lược đồng giả bị thương đó ai nấy sắc mặt đều kịch biến, thần sắc thê thảm.

- Ta nói mà, đám này làm sao có thể không đuổi tận giết tuyệt. Cũng thật là không giống phong cách của bọn họ. Cuối cùng cũng tới rồi. Hi hi, chúng ta cũng đúng lúc thuận đường đi nhờ xa. Hai mắt Diệp La phát sáng, nhìn đội ngũ xông tới trước mặt.

Một đội kỵ binh lao tới trước mặt, giống như hồng thủy. Cơn hồng thủy màu đen chẳng qua chỉ hơn hai trăm người, thanh thế lại không thua kém thiên quân vạn mã, tiếng đạp chính tề giống như gõ vào trong lòng, mỗi cú đều mang theo áp bức vô cùng, trầm muộn mà cực kỳ mạnh mẽ.

Hai người Diệp Trùng và Diệp La trong thảo nguyên mênh mông quả thật chói mắt vô bì.

Chỉ thấy dưới mệnh lệnh của người dẫn đầu đó, đội kỵ binh này nhẹ nhàng ngoặt lại, lao tới trước mặt hai người.

Tiếng vó thú dày đặc như mưa bão mang theo uy thế lệch trời lao tới trước mặt hai người. Tốc độ không giảm đi chút nào. Bốn chân mạnh khỏe của Mãng Xung thú mỗi lần đều mang tới vô số bùn đất và cỏ vụn, mạnh mẽ cày nên một đường sâu hoắm trong thảo nguyên này.

Cảm giác áp bức mạnh mẽ!

Diệp La kiêu ngạo đứng, vẻ hi ha trên mặt đã sớm thu lại, khôi phục phong độ thông dong khi mới gặp Diệp Trùng. Diệp Trùng yên lặng đứng, vẻ mặt không có biến hóa gì. Tuy cảnh tượng thế này vô cùng chấn nhiếp lòng người, nhưng đối với người đã thấy quen sự mênh mông của vũ trụ, trăm ngàn cái quang giáp chiến đấu kịch liệt trong vũ trụ mà nói, đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ.

Hai bên mau chóng tới gần. Tốc độ của đội ngũ này vẫn không hề giảm xuống, giống như sắp đạp lên người hai người mà đi qua.

Nhưng vô luận là Diệp Trùng hay là Diệp La đều vẫn bảo trì tư thế ban đầu, không thay đổi chút nào.

Hai bên càng lúc càng gần.

Năm trăm mét... bốn trăm mét... ba trăm mét...

Tay phải của người dẫn đầu ở trước tiên đội ngũ nhẹ nhàng nâng lên.

Một cú dừng gấp hoàn mỹ. Cả đội ngũ đột ngột dừng lại ở chỗ chỉ cách hai người mười mét, Giữa động và tĩnh này, đội hình của cả đội ngũ vẫn giữ được hoàn chỉnh.

Tiếng vó vừa rồi vẫn còn như mưa bão bỗng biến mất, cả thảo nguyên yên lặng như chết.

Mỗi một chiến sĩ trên lưng Mãng Xung thú đều có vẻ lạnh lùng, mặt không chút biểu tình. Còn Mãng Xung thú vẫn luôn cuồng bạo lúc này cũng ôn thuận giống như cừu non.

Hàn Việt đang đứng bên cạnh người đứng đầu đó.

Nhìn thấy Diệp La, mặt Hàn Việt không khỏi lộ ra nụ cười: “Thì ra La huynh ở chỗ này a, vừa rồi vẫn phải cảm ơn La huynh ra tay tương trợ.” Hắn vừa rồi nhìn thấy rõ ràng, chính là La Thập quán lấy một phần lực lượng trong đó mới làm cho bọn họ có thể chống đỡ lực lượng chi viện tới.

Hàn Việt lại giới thiệu kỵ sĩ dẫn đầu đó: “Vị này chính là ca thủ La Thập trong lứa tuổi trẻ, nghĩ chắc là Ca Hoàn nhất định từng nghe tên của hắn rồi nhỉ.”

Gã được gọi là Ca Hoàn đó không khỏi biến sắc: “La Thập! Thì ra là ca thủ Tông hội, thất kính thất kính!”

Diệp La cười nhẹ: “Khách khí rồi. Không biết vị đại ca này xưng hô thế nào?” Nhìn Diệp La nho nhã lễ phép trước mắt này, Diệp Trùng thế nào cũng không sao liên hệ hắn với Diệp La giống như đứa trẻ vừa rồi. Thay đổi trước sau này cũng thật sự là quá lớn, rõ ràng là giống như đối một người khác.

- Tại hạ Hàn Ca Hoàn! Giọng nói khàn khàn trầm thấp chọc vào tai. Gương mặt lạnh lùng làm người ta có cảm giác khó mà tới gần, sát khí không tự giác lộ ra càng làm cho người miễn cảm giống như Diệp Trùng, Diệp La thâm kinh ngạc.

Đây là một cái tên rất xa lạ, Diệp La không khỏi nhìn về phía Hàn Việt, Hàn Việt giải thích: “Ca Hoàn vẫn luôn theo bên cạnh tộc trưởng, rất ít lộ mặt ra ngoài.” Diệp La lúc này mới lộ ra chút vẻ hiểu ra, nhưng Diệp Trùng ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng chút cảnh giác trong mắt Diệp La.

- Vị này là? Giọng nói khàn khàn lại vang lên lần nữa, ánh mắt Hàn Ca Hoàn rơi trên người Diệp Trùng, cặp mắt lạnh lùng lấp lánh chút ngạc nhiên. Dáng vẻ Diệp Trùng lúc này cực kỳ quái dị, trên tay nhắc một cái mâu gỗ, còn cạnh chân đặt một cái rương gỗ. Khi ánh mắt của Hàn Ca Hoàn rơi trên mũi mâu màu đen sẫm của mâu gỗ, đồng tử bỗng nhiên co lại, lộ ra một đốm quang mang như lưỡi đao lóe lên.

Diệp Trùng giữ yên lặng.

Hàn Việt bị hù dọa, đây chính là một người không đắc tội được a, vội vàng nhẹ giọng bên tai Hàn Ca Hoàn: “Hắn chính là vị điều bồi sư đó.”

Hàn Ca Hoàn không khỏi nhìn Diệp Trùng thêm lần nữa.

Sự yên lặng do Diệp Trùng yên lặng mang lại cực kỳ kiềm nén, Hàn Việt vội vàng mở miệng: “Chúng tôi đang muốn truy kích Lược đồng giả bỏ trốn, không biết hai vị định thế nào?”

Về mặt Diệp La chính khí bừng bừng, nói: “Lời này của Hàn huynh thật quá khách sáo rồi. Đừng nói tới tình nghĩa của ta và Hàn huynh, tự nhiên không thể khoan tay đứng nhìn. Hơn nữa, Lược đồng giả trước giờ thanh danh xấu xa, việc đã làm không cái nào không làm người ta vô cùng phẫn nộ. Chúng tôi trước chỉ cố hết sức sức nhỏ nhoi, chỉ là vẫn xin Hàn huynh cho mượn hai con Mãng Xung thú dùng, đến lúc đó tự nhiên sẽ trả lại.” Câu cuối cùng, Diệp La nói thật hào hùng, không hề có chút xấu hổ nào.

Hàn Việt ngạc nhiên liếc Diệp Trùng, La Thập bằng lòng đã sớm nằm trong ý liệu của hắn, nhưng không ngờ Diệp Trùng cũng đi. Ngoài ra, từ ngữ khí của La Thập, hai người hình như quan hệ có đột phá, trong câu này của La Thập dùng từ “chúng tôi”, với lại còn cần hai con Mãng Xung thú, Hàn Việt không khỏi xoay chuyển các loại suy nghĩ trong lòng.

- Được. Hàn Ca Hùng hào phóng đồng ý, giọng nói khàn khàn vẫn đâm chọc vào tai: “Có hai vị ca thủ hỗ trợ, phần thắng của chúng ta lại nhiều thêm vài phần.”

Hai kỵ sĩ ngồi sau lưng đồng bọn, để trống hai con Mãng Xung thú.

Diệp La xoay người ngồi trên lưng Mãng Xung thú, động tác như nước chảy mây trôi, tiêu sái tự nhiên.

- Kỳ thuật khá thật! Hàn Ca Hùng la lên.

Diệp Trùng nhìn Mãng Xung thú trước mắt, không khỏi có chút khó khăn, đây vẫn là lần đầu tiên hắn cười Mãng Xung thú, dùng lời của năm thiên hà lớn mà nói, hắn hoàn toàn không có bất cứ kinh nghiệm điều khiển gì, càng đừng nói tới bằng lái gì đó.

Mãng Xung thú to cỡ tê giác, bốn chân mạnh khỏe, toàn thân đầy lông màu xám đen, cổ to ngắn. Trong hai con mắt to cỡ chuông đồng lộ ra sự ngang ngược, sừng màu đen trên trán, Diệp Trùng vừa nhìn liền biết nhất định là cực kỳ cứng rắn. Cổ định trên lưng rộng bản của Mãng Xung thú là một bộ yên màu đen.

Từ góc độ chuyên nghiệp của Diệp Trùng mà nói, đây chỉ sợ chỉ được coi là công cụ giao thông thô sơ nhất, nguyên thủy nhất.

Không hề do dự, Diệp Trùng xoay người ngồi lên Mãng Xung thú. Mãng Xung thú hơi nhấp nhồm, Diệp Trùng chỉ cảm thấy hơi lắc lư, nhưng trong mắt người ngoài, nửa thân trên của hắn lại không hề động đậy.

Cặp mắt nửa đóng nửa mở của Hàn Ca Hoàn lập lòe tinh mang, trong lòng hắn lại không khỏi vô cùng tò mò vị điều bồi sư này. Từ động tác của hắn mà xét, rõ ràng là lần đầu tiên cười Mãng Xung thú, nhưng cú vừa rồi đó lại có thể nhìn ra lực eo khá bất phàm của vị điều bồi sư đó.

Ánh mắt lại một lần nữa rơi trên cây mâu gỗ trên tay Diệp Trùng đó, trong lòng Hàn Ca Hoàn đầy nghi hoặc.

Điều bồi sư? Hắn thật sự là một điều bồi sư ư?

Nhưng lúc này đã không có thời gian để họ dây dưa thêm nữa, tay phải Hàn Ca Hoàn phẩy xuống, trầm giọng nói: “Đi!”

Lập tức toàn bộ Mãng Xung thú đều cử động. Diệp Trùng chỉ cảm thấy Mãng Xung thú ở dưới xông tới trước, người hắn suýt nữa thì ngã ra sau. Nhưng lực eo của hắn mạnh mẽ, cứng rắn giữ được tư thế.

Chỉ là tư thế giống như khúc gỗ của hắn trong mắt đám kỵ sĩ rõ ràng là cứng nhắc vô cùng.

- Thả lỏng chút, người chỉ cần để mình không rơi xuống là được. Mấy con Mãng Xung thú này huấn luyện kỹ càng, tự mình sẽ đi theo đội ngũ. Diệp La ở một bên vội vàng nhẹ giọng truyền thụ kinh nghiệm.

Một đoàn người, cười Mãng Xung thú, thuận theo dấu vết Lược đồng giả để lại mà đuổi về phía trước.

385. Chương 385: Nguyệt Phục Vương

Ai cũng không ngờ cuộc truy đuổi này liền năm ngày. Năng lượng bộc phát giữa sống và chết quả thật làm người ta kinh ngạc, Lược đồng giả bỏ trốn tuy dọc đường không ngừng có người ngã xuống nhưng vẫn có một vài kẻ nghị lực kiên cường ra sức bỏ chạy. Mấy ngày gần đây, ngay cả đáy lòng của Diệp Trùng cũng không khỏi vô cùng khâm phục mấy Lược đồng giả này.

Trong đội ngũ, mỗi người đều thu lại ánh mắt coi thường, mọi người đều biểu thị ra sự tôn kính của mình đối với mấy kẻ địch có ý chí ngoan cường này.

Hàn Ca Hoàn không ra lệnh đội ngũ tăng tốc, mà lại không nhanh không chậm theo sát sau lưng mấy người này.

Nhưng điều bất ngờ đã xảy ra.

Nhìn khu rừng rậm trước mắt, Hàn Ca Hoàn không khỏi nhíu cặp lông mày to như hai cái bàn chải thép. Mọi người đều biết, Lược đồng giả sở trường trốn tránh trong rừng rậm, mỗi người bọn họ đều là cao thủ chiến đấu trong rừng rậm.

Trận chiến này, gần như đã tiêu diệt tất cả lực lượng của Lược đồng giả ở hành tinh Thoát Mộc. Mấy tên dư nghiệt đã bỏ trốn này ngược lại là việc phiền phức. Chỉ là nếu như thật sự đuổi theo vào, một mặt không

nhất định có thể tìm thấy, một mặt khác, sự phản kháng trước lúc chết của mấy Lược đồng giả này nhất định hung mãnh dị thường, hơn nữa lại còn ở trong rừng rậm, cực kỳ bất lợi với phe mình.

Mấy ngày gần đây, hắn không nhanh không chậm theo sát mấy kẻ địch bỏ chạy này, chính là hy vọng tiêu diệt từng chút ý chí cầu sinh của mấy người này, từ đó giảm bớt thương vong của bộ hạ. Hắn đối với bộ hạ yêu quý như con, tự nhiên không muốn bởi vì truy bắt mà dẫn tới tổn thất nhân thủ. Ai cũng không chú ý tới nơi này lại có rừng rậm.

Chẳng lẽ là ý trời?

Nhưng chỉ chút người này cũng không gây nên sóng gió gì, hắn thầm nghĩ trong lòng.

Thương lượng với Hàn Việt một hồi, hai người này mau chóng có được nhận thức chung về vấn đề này. Lục thành vẫn có rất nhiều việc cần xử lý, nơi này không thể lơ đãng quá nhiều thời gian.

- Không ngờ nơi này lại là rừng rậm, lần này chúng ta tính sai rồi. Trong thành vẫn còn một số việc cần xử lý, chúng tôi sẽ lập tức trở về. Ngồi trên Mãng Xung thú, Hàn Việt nói với hai người: “Không biết hai vị định đi đâu?”

- À, đây có lẽ là người tính không bằng trời tính. Có lẽ cũng là mạng của bọn họ chưa tuyệt, Hàn huynh đừng quá để ý. Chúng tôi định quẹo về phía đông từ chỗ này, tiến về Vu Uyên Châu. Không thể theo Hàn huynh trở về Lục thành, quả thật làm người ta tiếc nuối a! Diệp La mặt đầy tiếc nuối.

- La Thập huynh nói đi đâu thế. Lần này nếu như không phải hai vị ra tay giúp đỡ, chỉ sợ Hàn gia lần này sẽ thất bại. Tình nghĩa cao cả của hai vị, Hàn gia nhất định sẽ không quên. Lúc nào có chỗ gì cần tới tề gia, phái người tới nhắn lời, tề gia nhất định sẽ làm hết sức mình! Hàn Việt nghiêm túc nói.

Dừng một lát, Hàn Việt nói: “Chỗ này cách Vu Uyên thành có chút xa, hai con Mãng Xung thú này cho hai vị mượn đi, mong có thể giảm sự cực khổ bốn ba của hai vị.”

Diệp La lắc đầu, uyển chuyển từ chối ý tốt của Hàn Việt: “Loại Mãng Xung thú chiến đấu có phẩm chất tốt thế này huấn luyện không dễ, dùng để đi lại quả thật có chút lãng phí. Ý tốt của Hàn huynh hai người chúng tôi ghi vào lòng. Chỉ là chúng tôi đang định đi bộ, cũng thường thức được phong cảnh dọc đường.”

- Đã như vậy, vậy thì chúng ta phải từ biệt rồi! Hai vị đi đường bình yên! Hàn Việt hành lễ với hai người, tiếp đó cũng hành lễ với Hàn Ca Hoàn.

Diệp La vội vàng trả lễ: “Các vị đi đường bình yên!” Diệp Trùng không nói gì, chỉ trả lễ.

Đoàn người Hàn Việt và Hàn Ca Hoàn giống như một cơn gió, biến mất ở phía xa.

- Tên Hàn Ca Hoàn đó rất lợi hại. Diệp La nhìn phương hướng mọi người biết mất, khoan thai nói.

- Ừm, rất lợi hại. Diệp Trùng tán đồng.

Diệp La vẻ mặt mong mỏi: “Cao thủ trên đời này quả thật nhiều không kể xiết, vốn dĩ ta vẫn cho rằng đã tới cảnh giới này, chắc là gần như tới được đỉnh cao của võ thuật. Về sau ta tới tinh khu tự do thì mới biết, trên đời này lại có nhiều cao thủ như vậy! Có nổi tiếng, có vô danh, có trẻ tuổi, có già, có nam, có nữ... quá nhiều, quá nhiều rồi! Từ đó về sau ta liền không muốn trở về nữa. Biết không? Nguyên vọng từ nhỏ của ta chính là trở thành võ thuật gia lợi hại nhất, mà không phải là sư sĩ.”

- Ta phải ở lại chỗ này tìm kiếm chân lý của võ thuật!

Trên thảo nguyên mênh mông, vang vọng âm thanh kiên định như sắt đá của một người trẻ tuổi.

Nhìn Diệp La, Diệp Trùng đột nhiên có chút xúc động. Diệp La đã đưa ra một mục tiêu xác định như vậy đối với cuộc đời mình, nhưng mình thì sao? Dường như mình trước giờ chưa từng nghĩ qua.

Sống sót? Tìm kiếm Mục Thương? Sau khi tìm thấy Mục Thương thì sao?

Diệp La đột nhiên cắt ngang suy nghĩ của Diệp Trùng: “Hi hi, bất quá. Muốn ở lại chỗ này, vậy thì phải giúp trong nhà làm tốt việc bên này. Như vậy ta mới có thể tranh thủ càng nhiều tự do hơn. Đi, chúng ta đi tìm đám tiểu cường (gián) chạy không chết đó đi!”

- Người có thể tìm thấy bọn họ? Diệp Trùng hỏi Diệp La. Sự quen thuộc của Lược đồng giả đối với rừng rậm có thể nói là có cảm giác sâu sắc. Muốn tìm thấy bọn họ trong rừng rậm, Diệp Trùng tự nhận làm không được, chẳng lẽ Diệp La có cao chiêu gì?

Diệp La dùng một loại ánh mắt nhìn tên ngốc nhìn Diệp Trùng, cả nửa ngày mới mở miệng: “Huynh đệ, chẳng lẽ không biết trên thế giới này còn có một thứ gọi là quang giáp?”

Toàn thân đen thui, toàn bộ đã trải qua xử lý công nghệ mài giũa, chỉ có vảy chỗ khớp ngẫu nhiên phản xạ ra một hai tia lạnh lẽo đột ngột. Thân hình thon dài, độ cao quang giáp tiêu chuẩn mười hai mét. Chính thể không có bất cứ cảm giác to phồng nào, vô luận là thiết kế khớp, tứ chi đều không có chỗ nào chề.

Lưỡi đao cong hai bên cổ tay tạo thành hai mặt trăng cong, mặt trong cánh tay khảm một cái gai cận chiến. Trên lưng treo một cái khiên đen giống như bánh răng, đường cong hơi gồ lên của cái khiên đen, Diệp Trùng vừa nhìn liền nhìn ra nó có thể quăng đi như vũ khí, tuyệt đối phù hợp với không khí động lực học. Bánh răng sắc bén ở mép làm Diệp Trùng nhớ tới loại sinh vật năm từng kỳ quái ở gặp được trong khe núi đó.

Không giống hai chân to dày của quang giáp thông thường, hai chân cái quang giáp này thon dài giống như chân phụ nữ. Vảy ở khớp gối vẫn mang theo phong cách nhất quán của Hắc giác, nhưng phía trước hai chân thanh tú lại phân biệt có một lưỡi đao ngoài hình mặt trong cong. Diệp Trùng cũng có thể tưởng tượng ra tình cảnh nếu như bị cái chân thể này đập trúng thì sẽ có một quang cảnh thế nào.

Hơn nữa, Diệp Trùng còn phát hiện, hợp kim của cái quang giáp này, tuyệt không phải là bất cứ loại hợp kim quang giáp Hắc giác nào từng thấy trước đây.

- Không tệ nhỉ. Đứng ở trước mặt cái quang giáp của mình, Diệp La đặc ý nói: “Đây chính là hàng cao cấp. Loại quang giáp cấp bậc giống thế này trong nhà tuyệt không vượt quá năm mươi cái. Tuy thực lực sư sĩ của ta quá tệ, nhưng, ai bảo cha ta là gia trưởng, hì hì, ta cũng nhân tiện hưởng sái chút.” Diệp La lúc này giống như một công tử cao sang quyền quý.

Diệp Trùng giống như không nghe thấy, vẻ mặt hẩn mê đắm nhìn cái quang giáp trước mắt này.

Phương diện quang giáp của ba đại thế gia, vô nghi là ở hàng đầu trên thế giới này. Tuyệt Lai tộc ưu nhã, Diệp gia súc tích, bộ lạc Hy Phượng tự nhiên. Ba nhà đi con đường hoàn toàn khác nhau, bọn họ đều kiên trì phong cách của mình, nhưng có điểm bọn họ lại giống nhau, đó chính là chặt chẽ, cẩn thận.

Phương diện chế tạo quang giáp lớn, vô luận bất cứ chi tiết cho dù nhỏ thế nào cũng đều lộ ra sự chặt chẽ, không cái nào không trải qua vô số tính toán chu đáo, tới luyện trăm bề rồi cuối cùng mới có được thiết kế hoàn mỹ nhất. Đây là một điểm sâu sắc nhất mà Diệp Trùng thể hội được khi nghiên cứu quang giáp của ba đại thế gia.

Cái quang giáp trước mắt này, vô nghi chính là thuyết minh tốt nhất.

Vô luận là tỉ lệ kết cấu mỗi bộ phận của cả quang giáp, hay là mỗi một vị trí bố trí động cơ mi ni, thậm chí đường cong bó sát chân quang giáp, trong mắt Diệp Trùng đều hoàn mỹ vô cùng! Phong cách súc tích được thể hiện hoàn mỹ nhất trên cái quang giáp này, trừ gai cận chiến và khiên bánh răng trên lưng ra, nó không hề có bất cứ vũ khí nào khác. Nhưng cũng có thể nói, trên dưới toàn thân nó đều là vũ khí. Có lẽ sẽ có người cảm thấy nó thô sơ, nhưng chỉ có người có thành tựu thâm hậu đối với quang giáp giống như Diệp Trùng thể này mới có thể nhìn ra tâm huyết và trí tuệ của người thiết kế bao hàm bên trong mỗi chi tiết của nó. Sự nâng cao của mỗi một chi tiết đối với tính năng của cả cái quang giáp có lẽ nhỏ nhoi vô cùng, nhưng sau khi vô số chi tiết trùng điệp hiệu ứng, sự nâng cao tính năng đạt tới một độ cao đáng sợ.

Diệp Trùng đã bị cái quang giáp này làm chấn động. Cái quang giáp loại hình này không có bất cứ tư liệu liên quan nào trong kho tư liệu của Mục Thương.

Cái quang giáp gần như có thể đại biểu cho trình độ cao nhất của Hắc giác này làm Diệp Trùng không khỏi nhớ tới Mục Thương. Tuy từ trên đánh giá chính thể, nó và Mục Thương hoàn chỉnh vẫn có chút khoảng cách. Nhưng đây lại là quang giáp cách gần Mục Thương nhất mà hắn thấy được cho tới tận bây giờ, cho dù nó và Mục Thương hoàn toàn là hai loại phong cách.

Trước mặt cái quang giáp này, Diệp Trùng mới phát hiện, học thức của mình ở phương diện thiết kế quang giáp lại nông cạn đến thế này.

Nhìn biểu tình ngây ngốc của Diệp Trùng, trong lòng Diệp La dâng lên biết bao sự đắc ý.

- Thế nào? Cái quang giáp này. Diệp La cố ý hỏi.

- Tốt! Cực kỳ tốt! Không, là hoàn mỹ! Diệp Trùng lẩm bẩm trong miệng, hoàn toàn là trả lời theo bản năng, chỉ sợ hẳn bây giờ cũng không biết mình nói cái gì.

- Thích không? Diệp La cười híp mắt hỏi.

- Đương nhiên. Diệp Trùng trả lời như chém đinh chặt sắt, hẳn thậm chí còn cảm thấy vấn đề này Diệp La hỏi cực kỳ kỳ quái, trong mắt hẳn, lại có người không thích một cái quang giáp thế này sao?

- Vậy thì tặng người đó. Một câu nhẹ hẫng của Diệp La làm Diệp Trùng đột ngột quay mặt lại.

- Thế nào? Không muốn sao? Diệp La ranh mãnh nhướn mày.

- Tại sao? Diệp Trùng hỏi thẳng thừng vô cùng.

Diệp La nhún nhún vai, không để ý nói: “Ta đối với quang giáp không có chút hứng thú nào. Hi hi, người không phát hiện nó rất mới sao? Thật ra nó chẳng qua dùng chưa tới ba lần, hơn nữa mỗi lần ta đều dùng nó làm máy quét hình. Người khoan hãy nói, hệ thống quét hình của nó cũng thật không tệ. Diệp La chắc lưỡi, hời hợt đánh giá.

Diệp Trùng phát hiện mình lần đầu tiên có xung động muốn chửi người khác! Mang cái quang giáp thế này làm máy quét hình, trừ phung phí của trời, chà đạp đồ đạc ra, hẳn quả thật nghĩ không ra từ nào khác.

- Cho nên a, cứ tặng cho người đi. Dù sao đều là người nhà. Biểu tình của Diệp La giống như tặng một miếng vải vụn: “Bỏ trên tay của ta cũng là lãng phí, hơn nữa thực lực của người cũng đủ để điều khiển cái quang giáp này.”

- Cho nên, cứ tặng cho người đi. Nhớ đó, nó tên là Nguyệt Phục Vương.

386. Chương 386: Mục Tiêu

Quang giáp thay đổi chủ nhân là một việc khá là phiền phức, nhưng Diệp Trùng lại không cảm thấy rườm rà tí nào, ngược lại La Diệp có chút không nhẫn nại. Vừa làm bầm phiền phức, vừa không thể không theo trình tự làm từng bước một. Cuối cùng cũng hoàn thành tất cả thủ tục, Diệp La thở phào, giống như quăng đi một gánh nặng vậy. Nguyệt Phục Vương cũng cần nhỏ máu chứng nhận, điều này làm Diệp Trùng không khỏi nhớ tới Mục Thương. Hẳn nhớ rất rõ ràng, kích hoạt Mục Thương chính là cần nhỏ máu nhận chủ.

Đối với vấn đề này của Diệp Trùng, Diệp La vẻ mặt coi thường nói: “Cái gì? Xem cho rõ đi! Đây chính là hàng cao cấp đó, quang giáp Quy tắc! Cái gì? Không hiểu? Quy tắc là tên gọi đẳng cấp của loại quang giáp này. Tuy ta không xài nhưng đây chính là đồ tốt không hơn không kém. Hừ, đồ chơi này chỉ có dòng chính trong nhà mới có thể dùng, không có nhỏ máu chứng nhận, vậy lưu lạc ra ngoài thì phải làm sao? Xin người đó, huynh đệ, đây là thường thức!”

Nếu như là như vậy, vậy Mục Thương... một màn kích hoạt Mục Thương đó, Diệp Trùng nhớ rõ rành rành.

Tiến vào buồng lái của Nguyệt Phục Vương, Diệp Trùng mới thật sự bị trang bị hào hoa bên trong làm cho kinh ngạc ngẩn người ra!

Động cơ là trái tim của quang giáp, vậy quang não chính là bộ não của quang giáp. Rất sớm trước đây, Diệp Trùng từng nghe qua câu này. Loại hình quang não trang bị cho Nguyệt Phục Vương, Diệp Trùng trước giờ chưa từng thấy qua.

Nhưng tốc độ tính toán nhanh tới mức kinh người của nó, mỗi giờ mỗi khắc đều không ngừng nghỉ. Cho dù là nó dừng lại ở chỗ này, nó vẫn không ngừng tiến hành quét hình xung quanh, các loại số liệu không ngừng tính toán. Nếu như không phải Diệp Trùng biết trên đời này vẫn còn sự tồn tại của quang giáp cường hãn giống như Mục Thương, hẳn nhất định sẽ cho rằng đây là quang não tiên tiến nhất trên đời này.

Đương nhiên, đây chỉ là từ tính năng vật lý đơn thuần mà nói, nếu như thật sự mang nó so sánh với Mục Thương, hai bên hoàn toàn không thuộc cùng một đẳng cấp. Mục Thương là hư nghi trí cảm có trí năng,

đối với sự vật có sức phán đoán của chính mình. Còn cái quang não trước mắt này chẳng qua chỉ là một vật chết. Nhưng lại là một vật chết có công năng mạnh mẽ!

Sáng bóng như gương, chất cảm óng ánh long lanh, đây là bàn điều khiển chính mỹ lệ nhất Diệp Trùng từng thấy. Trên bàn điều khiển thuần một màu đen, từng đường màu đỏ một giao thoa ngang dọc, giống như vũ trụ sâu thẳm bị từng tia laser cắt thành không gian khác nhau. Ở một vài vị trí chủ yếu, cũng đã trải qua xử lý mài giũa, cảm giác tay cực tốt.

Hệ thống giảm áp bằng chất lỏng cực kỳ linh hoạt làm hấn cảm thấy mình được nước bao vây.

Mở bàn điều khiển chính, mở quang não, Diệp Trùng từng bước kích hoạt Nguyệt Phục Vương.

Giao diện quang giáp từng làm hấn quen thuộc vô cùng đó lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hấn. Từng màn huấn luyện, chiến đấu ngày trước thoáng qua trong đầu hấn. Rất lâu chưa từng điều khiển quang giáp, Diệp Trùng không kiềm chế được máu nóng sục sôi.

Rất lâu rồi không có cảm giác thế này!

Sư sĩ...

Nhớ lại mình lúc nhỏ điều khiển Ôn Ni già cỗi, nguyện vọng lớn nhất lúc đó của mình chính là có thể đào được một hai linh kiện tốt cho quang giáp trong núi rác. Nhưng sau này, gặp được Mục Thương rồi, vận mệnh của mình cũng theo đó mà xảy ra biến hóa khổng lồ.

Mình từng điều khiển bao nhiêu cái quang giáp? Bản thân Diệp Trùng cũng nhớ không rõ, thứ cấp thấp, thứ cấp cao, thậm chí còn có quang giáp tân kỳ thế này của Diệp gia. Đây là thứ mà trước đây hấn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hấn đã học chế tạo quang giáp, hấn thậm chí có thể thiết kế, chế tạo toàn cốt quang giáp. Quang giáp trong mắt hấn cũng không còn thần bí, hấn cũng rất khó tìm thấy sự kích thích lúc nhỏ. Hấn đã học võ thuật, học điều bồi, học biết rất nhiều rất nhiều.

Nhưng, nguyện vọng chỗ sâu nhất trong lòng mình lại là cái gì?

Diệp Trùng nhẹ nhàng hỏi bản thân.

Nguyện vọng của mình thật ra vẫn luôn rất đơn giản a! Nhẹ nhàng ve vuốt bàn điều khiển chính sáng bóng, Diệp Trùng thoát ra khỏi sự hào hoa và mỹ lệ của Nguyệt Phục Vương, mơ màng và ngơ ngẩn quét qua một cái, trong mắt đã sớm sáng trong.

Sư sĩ! Thứ chảy trong xương cốt của mình là sự cố chấp đối với sư sĩ!

Sinh tồn, trở nên mạnh mẽ!

Mình phải trở thành sư sĩ cường đại nhất, một sư sĩ có tư cách điều khiển Mục Thương!

Diệp La có lẽ không sao ngờ được, hấn tặng cho Diệp Trùng cái Nguyệt Phục Vương này lại mang lại cho Diệp Trùng sự thay đổi to lớn như vậy.

Diệp Trùng thực hiện các loại thao tác đầu vào đấy, hấn hiện giờ phải quen thuộc các tham số của Nguyệt Phục Vương. Đương nhiên, chỉ như vậy vẫn còn lâu mới đủ, quang giáp cao cấp giống thế này, Diệp Trùng cần một khoảng thời gian tương đối mới có thể chân chính phát huy toàn bộ thực lực của nó. Mỗi một chi tiết của nó đều phí tận tâm tư, điều này cũng quyết định kỹ xảo cần dùng để sử dụng nó càng nhiều hơn.

Sự sống sót trong mắt Diệp Trùng đã thu lại, thứ có hiện giờ chỉ là sự bình tĩnh khi một sư sĩ đối diện quang giáp của mình.

Rất mau, hấn liền nắm bắt được yếu lĩnh thao tác cơ bản. Không thể không nói, tính thao tác của Nguyệt Phục Vương quả thật quá tốt, hấn gần như không phí chút sức lực nào thì đã hoàn thành một bước này. Bây giờ có thể nói, chỉ cần hấn không gặp phải cao thủ quá lợi hại, căn bản không có vấn đề.

Đã có quang giáp, vậy mình có thể rất thuận lợi để đi tìm mấy người Nhuế Băng.

Nhưng lúc này lại không phải lúc suy nghĩ mấy thứ đó, trên màn hình, vị trí của mấy Lược đồng giả đang kinh hoảng bỏ chạy đó hiện rõ vô cùng. Hệ thống quét hình của Nguyệt Phục Vương quả nhiên mạnh mẽ vô bì, cho dù ở trong rừng rậm có địa hình phức tạp, cũng vẫn không có ảnh hưởng bao nhiêu. Đặc biệt là phạm vi quét hình và độ chính xác quét hình đều không giảm xuống với mức độ lớn.

Nguyệt Phục Vương ra dấu tay với Diệp La, động tác này lưu loát mà tinh tế, thể hiện kỹ xảo điều khiển của Diệp Trùng và tính thao tác tốt của Nguyệt Phục Vương tuyệt vời tột độ.

Hơi giơ tay phải lên, khuỷu chân hơi cong, tay nắm thành quyền, chỉ một ngón trở thò ra chỉ về một phía trong rừng rậm, hai lưỡi đao cong ở hai bên trên cổ tay giống như một vòng trăng cong treo trên không trung.

Diệp La nhếch mép cười.

Hoàng Tranh đang thực hiện công tác giao nhận cuối cùng, mệnh lệnh của cấp trên, hắn cần phải từ chỗ này rút lui, lúc đó trong tộc sẽ lại phái người tới phụ trách sự việc của tinh khu tự do.

Nói thật, hắn không hề thích tinh khu tự do, cũng không thích công tác trước mắt này. Nhưng tộc trưởng tự mình ra lệnh làm hắn không có bất cứ lựa chọn nào. Với lại, hắn biết nơi này có ý nghĩa thế nào đối với cả Hy Phương bộ lạc, cho nên tuy hắn cực kỳ không thích công việc này, nhưng hắn vẫn cẩn thận, tỉ mỉ làm tốt mỗi một công việc.

Nhưng bây giờ tốt rồi, cuối cùng có người tới thay mình rồi.

Là một nhân viên chiến đấu thích chiến đấu hơn, hắn không có chút hứng thú nào đối với mấy công tác loại chính vụ này. Nếu như không phải mình bị phái tới chỗ này, nói không chừng đẳng cấp của mình đã có thể sử dụng quang giáp cấp “Thanh Hoàng” rồi. Hắn đối với quang giáp cấp Thanh Hoàng chính là mơ tưởng đã lâu, nhưng điều kiện cấp cho quang giáp cấp Thanh Hoàng cực kỳ nghiêm khắc. Thực lực của mình hiện giờ vẫn chưa đạt tới yêu cầu sử dụng quang giáp cấp Thanh Hoàng.

Nhưng, nghe nói, đồng nghiệp mới sắp bị phái tới chỗ này lần này chính là vừa có được đột phá mà được cấp cho một cái quang giáp cấp Thanh Hoàng. Thật là làm người ta ngưỡng mộ a!

Nhìn những người đang bận túi bụi trước mắt này, hắn không khỏi sinh ra chút căm ghét trong lòng. Đối với hợp tác giữa bộ lạc và Lược đồng giả, hắn vẫn luôn bảo trì ý kiến của mình. Tuy vẫn luôn không có quan hệ với hắn, nhưng là người vẫn đầy căm ghét đối với mấy người này.

Nhưng may mà mình cuối cùng sắp rời khỏi chỗ đáng ghét này rồi! Nghĩ tới chỗ này, trong lòng Hoàng Tranh lập tức nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hôm nay người ở chỗ này rất ít, hắn biết đám người này đang tiến hành một kế hoạch lớn, gần như tất cả nhân thủ đều bị rút đi. Nhưng hắn không hề quan tâm, mấy người này, có thể làm ra việc tốt đẹp gì chứ?

Đáy lòng hắn có đôi chút xem thường.

Chính ngay lúc này, mấy người toàn thân là vết thương lão đảo chạy vào trong căn cứ, mọi người kinh ngạc ngừng công việc trên tay.

Nhìn một màn này, trong lòng Hoàng Tranh không khỏi sinh ra vài phần dự cảm không hay.

Một căn cứ hoàn chỉnh mà khổng lồ xuất hiện trên quang não của Nguyệt Phục Vương. Tính năng mạnh mẽ của loại hệ thống quét hình được mệnh danh là “Quang đồng” này lại một lần nữa bày ra trước mặt Diệp Trùng. Kết cấu, hình dạng bên trong, v.v... của căn cứ này đều xuất hiện trên quang não, thậm chí ngay cả mấy thông đạo cực kỳ ẩn mật cũng bị “Quang đồng” bắt được.

Khi Hoàng Tranh nhìn thấy quang giáp thì đã biết sự tình không ổn rồi!

Nhưng khi hắn nhìn rõ dáng vẻ cái quang giáp này, mặt liền trắng bệch!

- Đừng bỏ qua một ai! Tiếng quát lớn của Diệp La từ xa truyền lại. Mà câu nói này càng làm cho sắc mặt Hoàng Tranh càng thêm biến sắc.

Nguyệt Phục Vương thuần màu đen yên lặng trôi nổi trên không, thân hình khổng lồ cao mười hai mét, sự dữ tợn và mỹ lệ độc hữu của quang giáp Diệp gia làm mọi người đều bị chấn nhiếp.

Liếc nhìn xung quanh, Hoàng Tranh nhân lúc hỗn loạn, yên lặng lùi vào căn cứ.

Hắn chạy như điên tới phòng của mình, dùng sức tông cửa ra, mau chóng mở ngăn kéo, nhìn tư liệu bên trong, quang mang trong mắt Hoàng Tranh lấp lánh.

Hít một hơi thật sâu, hắn liền mang toàn bộ tất cả đồ đạc trong ngăn kéo đổ vào trong máy nghiền bên cạnh bàn.

Cạch cạch cạch. Nhìn thấy toàn bộ tất cả tư liệu hóa thành bột phấn cỡ micro mét, hắn cuối cùng thở ra một hơi thật dài.

Làm xong mọi thứ, hắn không khỏi ngẩng mạnh đầu lên.

Bây giờ điều hắn phải làm chính là chiến đấu vì vận mệnh của mình!

Tên gọi của cái quang giáp bên ngoài đó, hắn không hề biết. Nhưng hắn lại biết đây khẳng định là một cái quang giáp cấp bậc “Quy tắc” của Diệp gia, thực lực của quang giáp có tên gọi tương đồng với cấp bậc “Thanh Hoàng” rất cuộc thế nào, người ngoài trước giờ không biết.

Quy tắc, Thanh Hoàng, Lục Mang Tuyết, ba cái tên gọi này không hề là tên gọi của quang giáp, mà là tên gọi của cấp bậc quang giáp, chúng phân biệt là cấp bậc chỉ thua quang giáp đỉnh cấp trong nội bộ ba đại thế gia. Số lượng của chúng cũng hiếm hoi, có giới hạn nghiêm khắc đối với người sử dụng.

Có lẽ, mình có thể thử xem uy lực chân chính của quang giáp cấp bậc “Quy tắc” trong truyền thuyết này!

Trong mắt Hoàng Tranh nhảy múa ngọn lửa chiến đấu.

Nguyệt Phục Vương: Vua lấy trắng làm quần áo. Đây là hàm nghĩa của nó.

387. Chương 387: Trận Chiến Đầu Tiên

Nguyệt Phục Vương đột nhiên phát ra tiếng cảnh báo. Diệp Trùng bỗng giật mình, cái gì vậy? Khi nhìn về phía màn hình thì lại không khỏi kinh hoảng vô cùng!

Quang giáp! Nơi này lại có quang giáp!

Trong căn cứ bay ra một cái quang giáp màu xanh.

Bộ lạc Hy Phượng. Khi Diệp Trùng nhìn thấy cái quang giáp này, vừa nhìn liền nhận ra nó xuất xứ từ đâu. Quang giáp bộ lạc Hy Phượng có phong cách tự nhiên điển hình. Thí dụ như cái này, nó giống như một con chim, một cặp cánh màu xanh lá đậm ở trên lưng, cực kỳ làm người ta chú ý.

Cấp bậc cái quang giáp này không thấp, Diệp Trùng đưa ra phán đoán trong lòng. Trong bộ lạc Hy Phượng mà hắn gặp được, chỉ có vài quang giáp có cấp bậc khá cao đó mới có cánh khổng lồ như vậy.

Cánh màu xanh lá đậm giống như từng cái lá xếp có thứ tự tạo thành, nhưng nhìn kỹ thì có thể phát hiện toàn bộ những cái lông giống lá cây này là do kim loại tạo thành. Kim loại màu xanh lá cây vẫn luôn khá là hiếm thấy. Chủ thể quang giáp màu xanh nhạt, trong giống như một danh sĩ, phong lưu tao nhã.

Ở chỗ này gặp được một cái quang giáp đã làm cho Diệp Trùng vô cùng kinh ngạc, mà gặp được một cái quang giáp cao cấp thế này càng làm hắn thêm cảnh giác.

- Quang giáp Thanh Loan! Diệp La kêu lên kinh ngạc.

Diệp Trùng đã không rảnh đi chất vấn cái gì là quang giáp Thanh Loan, bởi vì đối phương đã xông tới. Đôi cánh mở ra, cái quang giáp màu xanh trước mắt này giống như một con chim lớn, uyển chuyển, ưu nhã bay về phía Diệp Trùng.

Ma sát kịch liệt giữa đôi cánh màu xanh lá khổng lồ rộng lớn đó và không khí tạo ra tiếng rít làm người ta chấn động tâm hồn.

Tốc độ thật nhanh!

Diệp Trùng thầm kinh ngạc trong lòng! Quả nhiên không hổ là quang giáp cao cấp của bộ lạc Hy Phượng. Trong lòng thầm khen một tiếng, ứng đối của Diệp Trùng cũng không hề hàm hồ.

Nguyệt Phục Vương trên không nhẹ nhàng lay động, bỗng trở nên phát phơ, mà đồng thời, hai cái gai cận chiến đã rơi vào trong tay.

Dường như dự liệu được động tác của Diệp Trùng, đối phương rẽ ngoặc vô cùng lưu loát, lại xông về phía Diệp Trùng. Trong đôi cánh gang rộng đột nhiên bắn ra ba chùm sáng màu đỏ.

Ba chùm sáng đỏ xuýt soát lướt qua Nguyệt Phục Vương, lập tức biến vào không trung.

Một cú này làm Diệp Trùng hoảng sợ toát mồ hôi lạnh đầy người! Phượng thức công kích đặc hữu của bộ lạc Hy Phượng – công kích đầy tính dự đoán.

Quá lâu không điều khiển quang giáp, Diệp Trùng rõ ràng có thể cảm nhận được mình vẫn chưa tiến vào trạng thái chiến đấu thật sự. Nếu như một cú vừa rồi đối lại là quang giáp của Tuyết Lai tộc, chắc hẳn đã bắn trúng rồi. Công kích tầm xa của Tuyết Lai tộc chính là đều nổi tiếng nhờ chính xác a.

Phải tìm được cảm giác chiến đấu trong khoảng thời gian ngắn nhất! Nếu như làm không được, hôm nay rất có khả năng xong đời ở chỗ này. Sự mới lạ tạo ra do lâu không điều khiển quang giáp, thêm vào Diệp Trùng cũng vô cùng xa lạ với Nguyệt Phục Vương, thoáng cái hấn liền lâm vào nguy hiểm!

Tính dự đoán của công kích đối phương cực kỳ mạnh. Thời cơ chùm sáng đỏ bắn ra xảo diệu vô bì, lần nào cũng đều xuất hiện lúc Diệp Trùng khó mà ngăn cản, tai quái dị thường.

Diệp Trùng chỉ có không ngừng thực hiện đổi hướng. Giống như đột nhiên trở về khoảng thời gian ở trung tâm huấn luyện ý thức, vì để luyện tập đổi hướng, hấn chịu đủ thứ khổ cực. Vì tăng cường khả năng hôn mê của hấn, Mục lên cho hấn kế hoạch huấn luyện chuyên môn. Hấn mỗi ngày phải thực hiện luyện tập đổi hướng với số lượng kinh người. Diệp Trùng hiện giờ chính là ngay cả sức dùng để bú sữa cũng lấy hết ra dùng.

Hấn đơn giản là giống như đang tiến hành một bài luyện tập đổi hướng. Đổi hướng liên tục khoảng cách siêu ngắn, cú xoay người Thomas, rẽ ngoặc hình chữ U vờ... Diệp Trùng dùng vốn liếng toàn thân, tất cả kỹ xảo đổi hướng hấn biết đều dùng ra hết. Gai cận chiến đã thu về, với trạng thái thể này hiện giờ, cận thân hoàn toàn là tìm chết.

Không dám có chút trù trù dù chỉ chút xíu nào, quang giáp đối phương giống như một con rắn độc rình mò bên cạnh, chỉ cần mình hơi lộ ra kẽ hở, thứ đợi chờ mình sẽ là một chùm sáng trí mạng.

Hoàng Tranh ngây ngốc nhìn một mình quang giáp đối phương ở trên không giống như một con ruồi không đầu, điên cuồng đổi hướng.

Hấn làm gì thế này? Tự nhận mình đã trải qua không ít chiến đấu, hấn vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này. Nhất thời, hấn không khỏi có chút trở mắt ra.

Diệp La trên mặt đất ngược mắt, miệng mở to, ngây ngốc nhìn Nguyệt Phục Vương nhảy nhót một mình suốt, hồi lâu không nói ra lời, cơ nhục trên mặt lại ẩn ước có dấu hiệu co giật.

Thân thể tên này cũng quá cường hân đi!

Hấn tuy không thích sư sãi, nhưng từ nhỏ cũng trải qua huấn luyện ở phương diện này của gia tộc. Đổi hướng là một điểm cơ sở nhất của quang giáp cận chiến, cũng là một điểm khó nhất trong cận chiến. Tuy có sự bảo vệ của hệ thống giảm áp bằng chất lỏng nhưng mỗi lần đổi hướng đều sinh ra gánh nặng với mức

độ khác nhau đối với thân thể, mà gánh nặng này lớn nhỏ tùy theo sự giảm thiểu thời gian đổi hướng mà tăng thêm mấy lần.

Đổi hướng liên tục không ngừng, gánh nặng đối với thân thể vô nghi sẽ đạt tới mức độ cực kỳ kinh người. Thông thường, đánh giá hệ số độ khó của động tác chiến thuật thể này cũng thuộc về một mức độ khá cao, chỉ có mấy sư sĩ có thực lực siêu quần đó mới có thể đưa ra.

Tên này. Hắn đã làm bao nhiêu đổi hướng rồi? Ngạc nhiên nhìn Nguyệt Phục Vương vẫn đang đổi hướng trên không, Diệp La phát hiện mình sắp điên rồi. Hệ số độ khó của bộ động tác này... Trong đầu hắn không khỏi hiện ra một chuỗi sao mà hắn cũng đếm không rõ, cấp mười sao? Cấp hai mươi sao?...

Người sắp phát điên giống Diệp La còn có Hoàng Tranh. Mồ hôi lạnh trên đầu Hoàng Tranh hiện giờ giống như lũ to bất ngờ, một khi bộc phát thì không thể thu thập, trên bàn điều khiển chính đã bị mồ hôi làm ướt đầm, nếu như không phải tính năng chống nước của bàn điều khiển chính xuất sắc, hiện giờ chỉ e mạch quang đã rồi tung lên rồi.

Hắn xác thực đã ở bên bờ sụp đổ. Là một sư sĩ, hắn cuối cùng cũng sâu sắc hiểu được thực lực của đối phương. Trái tim hắn cũng trầm xuống theo sự đổi hướng không ngừng, một lần lại một lần của cái quang giáp đen bóng ở trên không.

Tim lạnh như nước, mặt xám như chết.

Nối tiếp giữa mỗi lần đổi hướng của đối phương đều không thể chê trách, mọi động tác chiến thuật đều giống như nước chảy mây trôi. Đối diện động tác chiến thuật có tốc độ biến hóa kinh người thể này, dự đoán của hắn không có bất cứ tác dụng gì.

Cũng tức là nói, tốc độ biến hóa của đối phương đã đập vỡ giá trị phạm vi dự đoán của hắn.

Sư sĩ của cái quang giáp này rốt cuộc là ai? Diệp gia lúc nào xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy? Chẳng lẽ là Diệp Nhân? Ý nghĩ đáng sợ này không thể không chế được nhảy vọt ra trong đầu hắn.

Đúng! Nhất định là Diệp Nhân! Trừ cao thủ đệ nhất của Diệp gia, Diệp Nhân, hắn quả thật nghĩ không ra có ai có thể hoàn thành một màn trước mắt này.

- Không ngờ mình lại gặp phải Diệp Nhân. Hoàng Tranh lẩm bẩm, trong lòng cũng không biết là vui hay buồn. Là một sư sĩ, có thể giao thủ với nhân vật trong truyền thuyết, không thể không nói là may mắn. Nhưng điều này cũng có nghĩa, xác suất chạy thoát của mình sẽ nhỏ tới mức có thể coi như không có.

Diệp Trùng tự nhiên không biết suy nghĩ của hai người. Hắn hiện giờ đang liều mạng làm các loại đổi hướng, căn bản không dám có chút trù trừ nào. Kỷ lục cao nhất của Diệp Trùng là liên tục mười lăm phút không ngừng làm đổi hướng tốc độ cao. Hiện giờ vẫn trong phạm vi gánh nặng thân thể hắn có thể chịu được.

Mục Thương từng nói với hắn, mỗi một loại động tác chiến thuật cao thâm thật ra đều là một vài động tác cơ sở tạo thành. Nếu như có thể mang mấy động tác cơ sở này tôi luyện tới mức lô hỏa thuần thanh, vậy mấy động tác chiến thuật độ khó cao cũng chẳng có độ khó gì.

Nhưng càng là động tác cơ sở, muốn tăng lên cũng càng khó khăn. Điều này phải dựa vào vô số lần huấn luyện cực khổ mới có thể đạt được, không có bất cứ hoa hòe có thể nói nào.

Nhớ năm đó, Diệp Trùng chính là từng dùng quang giáp Hắc điều đánh bại quang giáp cao cấp, thứ dựa vào chính là mấy động tác cơ sở có lẽ chẳng qua chỉ nhanh hơn người khác chút xíu mà thôi.

Nếu như tỉ mỉ thì có thể nhìn thấy động tác của Nguyệt Phục Vương từ sự trúc trắc lúc ban đầu, dần dần trở nên lưu loát. Mỗi động tác của nó cũng trở nên càng thêm hợp lý, bộ phận dư thừa từ từ ít đi, động tác càng lúc càng chính xác.

Chính là một phen đổi hướng liên tục điên cuồng này, Diệp Trùng mau chóng quen thuộc với Nguyệt Phục Vương.

Theo sự nâng cao của độ quen thuộc, Diệp Trùng trở nên thông thả hơn. Hắn bắt đầu rảnh rỗi chú ý đối phương. Nhưng khi hắn nhìn thấy đối phương ngậy ngốc trôi nổi trên không, không khỏi ngẩn người ra.

Hắn không phải Hoàng Tranh, đối mặt cơ hội, không có chút do dự nào.

Trên không, Nguyệt Phục Vương đang đổi hướng đột nhiên gấp gỏi cuộn tròn, khoảnh khắc này, Nguyệt Phục Vương do kim loại tạo thành lại cho người ta cảm giác mềm mại vô cùng.

Chính trong khoảnh khắc Nguyệt Phục Vương ôm gỏi cuộn tròn, khiên bánh răng trên lưng đã rơi ra, lọt vào trong tay nó.

Thân hình Nguyệt Phục Vương giống như quả cầu tròn bồng đảo ra, giống như một nụ hoa màu đen nở rộ, lại giống như một quái thú màu đen đột nhiên há to miệng, thò ra răng độc đã sớm sẵn sàng đã lâu.

Bánh răng bên mép khiên bánh răng cấp tốc xoay tròn bay về phía đối phương, tia điện màu lam bao bọc lấy nó, vang lên tí tách.

Một ngôi sao băng màu lam tối vạch qua trên không.

Vẫn đắm chìm trong đổi hướng liên tục đến hoa cả mắt của Nguyệt Phục Vương, Hoàng Tranh không ngờ đối phương lại đột nhiên tập kích, dưới sự hốt hoảng, thất sắc, tuy hắn đã cố gắng thực hiện động tác né tránh, nhưng vẫn chậm một bước.

Khiên bánh răng cắm sâu vào trong ngực trái quang giáp của hắn, cách buồng lái chút xíu. Tia điện màu lam tối giống như đứa trẻ tinh nghịch sung sướng nhảy loạn khắp nơi.

Trong buồng lái, dưới tiếng cảnh báo điên cuồng vang lên là biểu tình hoảng sợ tuyệt luân của Hoàng Tranh.

Trong đồng tử của hắn, một bóng đen cấp tốc phóng lớn!

Khiên bánh răng cắm trên ngực trái quang giáp của Hoàng Tranh bỗng không có dấu hiệu báo trước nào bắn vọt lên không, gai cận chiến phía trong cánh tay Nguyệt Phục Vương im hơi lặng tiếng xuất hiện trong bàn tay của nó.

Trên bàn điều khiển chính sáng bóng như gương, một đôi tay nhỏ nhắn thon dài trắng nõn mang theo vô số bóng tay phân phân hợp hợp, giống như vô số thiên nga nhảy múa trên mặt hồ lấp lánh.

Khoảnh khắc gai cận chiến đâm vào vết thương quang giáp đối phương, khiên bánh răng chuẩn xác quay trở lại trên lưng Nguyệt Phục Vương, giống như đứa trẻ bướng bỉnh chui vào vòng tay của mẹ.

Chân ưu mỹ mà thon thả của Nguyệt Phục Vương mau chóng mà mềm mại đập lên ngực quang giáp đối phương, hai gỏi hơi cong, tiếp đó mãnh mẽ bật ra, giống như tên rời cung, bay sang một bên.

Còn cái quang giáp đó của đối phương dưới cái đập của Nguyệt Phục Vương, bay ra phía xa.

Vẫn chưa rút lên mặt đất, cái quang giáp đó đã hóa thành một quả cầu lửa, như pháo hoa rực rỡ. Mà dưới sự mỹ lệ của pháo hoa này lại là một gương mặt trắng bệch và một đôi mắt hoảng sợ.

- Đáng chết! Người không thể nhìn rõ phương hướng rồi hãy đập hay sao? Suýt bị một mảnh vỡ bắn trúng, Diệp La vừa hốt hoảng né tránh mảnh vỡ bắn khắp nơi vừa lớn giọng mắng chửi lên không.

Trên không, Nguyệt Phục Vương hung hãn, dữ tợn lúc này lại ưu nhã đến không ngờ, đôi tay giao thoa trước ngực, hai cái loan đao trên cổ tay giống như hai vầng trăng khuyết treo trên không. Cặp mắt điện tử nửa nhắm nửa mở, lạnh lùng ngạo nghễ nhìn ngó chúng sinh.

388. Chương 388: Tìm Kiếm

Diệp Trùng lần này thắng cực hiếm. Quá lâu không trải qua chiến đấu, trình độ chiến đấu của Hoàng Tranh rơi thẳng tuột, hắn đã phạm một sai lầm cực kỳ ngu ngốc, điều này mới làm cho Diệp Trùng lấy được tiện nghi này. Tuy điều khiển Nguyệt Phục Vương thực hiện bay bình thường không hề có vấn đề gì lớn, nhưng dùng nó để tác chiến, Diệp Trùng vẫn cần một khoảng thời gian làm quen.

Cả trận đấu, điều cứu Diệp Trùng thật sự là huấn luyện khắc khổ ngày thường của hắn. Nếu như không phải có thể hoàn thành không gián đoạn đối hướng liên tục có độ khó cao thế này, nếu như không phải hắn miễn cảm nắm bắt được kẻ hờ của đối phương, vậy thì kết quả cuối cùng như thế nào vẫn chưa thể nói được.

Khi Diệp Trùng từ trong quang giáp đi xuống, ánh mắt Diệp La nhìn hắn giống như nhìn một con quái vật. Nhưng may mà Diệp Trùng cũng không phải người bình thường, cực kỳ thần nhiên nhận lấy đánh giá của Diệp La.

- Nhìn không ra đó, người quả nhiên là sư sĩ trời sinh. Nguyệt Phục Vương ở trên tay người cũng thật sự không coi như là sỉ nhục rồi.

Nghe câu nói này, trong lòng Diệp Trùng thực sự muốn phát điên. Hắn cũng biết sỉ nhục sao? Khi hắn dùng nó làm máy quét hình tại sao không nghĩ tới sỉ nhục chứ?

Đương nhiên, điều này cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng của Diệp Trùng, rốt cuộc Nguyệt Phục Vương vẫn là của Diệp La tặng, hắn vẫn không ngốc tới mức nói ra câu này.

- Cái quang giáp này tên là quang giáp Thanh Loan? Diệp Trùng hỏi.

- Quang giáp Thanh Loan không phải tên gọi quang giáp, mà là tên gọi một đẳng cấp của quang giáp nội bộ bộ lạc Hy Phượng. Đẳng cấp của quang giáp Thanh Loan đã cực kỳ cao rồi, trên nó chỉ có quang giáp Thanh Hoàng. Nói ra, nó so với Nguyệt Phục Vương vẫn kém một bậc. Nhưng người có thể trong thời gian ngắn như vậy thì có thể quen thuộc với phương thức chiến đấu của Nguyệt Phục Vương, thật sự rất lợi hại a. Diệp La tán thán mãi không thôi.

- Phương thức chiến đấu của Nguyệt Phục Vương là cái gì? Diệp Trùng không khỏi hỏi.

- Người hỏi ta? Vậy ta đi hỏi ai đây? Diệp La rất không chịu trách nhiệm bỏ lại một câu. Diệp Trùng lúc này mới nhớ tới số lần người chủ nhân trước đây của Nguyệt Phục Vương sử dụng nó không quá ba lần, câu nói này đích xác hỏi có chút ngớ ngẩn.

- Đây là quang giáp lợi hại nhất của Diệp gia? Diệp Trùng hồi tưởng lại đẳng cấp quang giáp Diệp La vừa mới nói. Trên quang giáp Thanh Loan chỉ có quang giáp Thanh Hoàng, quang giáp Thanh Hoàng và Nguyệt Phục Vương thuộc cùng một mức độ, nói như vậy, Nguyệt Phục Vương phải coi như là sản phẩm đỉnh cao nhất của Diệp gia.

Diệp La lắc lắc đầu: “Quang giáp trên tay Phàn Văn, Hoàng Cực Minh và Diệp Nhân mới là quang giáp lợi hại nhất trên đời này. Còn cái nào lợi hại nhất, chưa đánh qua, ai cũng không biết. Nhưng gần như mọi người đều cho rằng ba cái quang giáp này chắc là cùng trình độ. Tên gọi quang giáp của bọn họ đều cực kỳ bí ẩn, nhưng Diệp Nhân hình như biết. Ta đối với mấy thứ này không hứng thú chút nào, chưa từng để ý tới.”

- Ba đại thế gia ở phương diện quang giáp vẫn luôn đi ở trước nhất, đổi mới cũng nhanh nhất. Loại quang giáp đại biểu cho trình độ cao nhất giống thế này thông thường mà nói hai mươi năm thì sẽ đổi một đời, ngược lại, chu kỳ phải thay đổi của quang giáp phía dưới dài hơn nhiều.

- Hì hì, hai mươi năm trước, quang giáp đỉnh cao của ba đại thế gia đều uy danh hiển hách, không giấu đầu lòi đuôi giống như ba tên bây giờ. Nhưng cũng phải nói lại, kết cục của mấy sư sĩ đỉnh cao này đều không tốt lắm.

- Cao thủ đệ nhất năm đó của Tuyết Lai tộc và cao thủ đệ nhất của nhà chúng ta lúc đó cùng mất tích. Chúng ta tới giờ vẫn không tra ra nguyên nhân. Đối với ách chủ bài của bộ lạc Hy Phượng, về sau đã bị người ta giết ở tình khu tự do. Điều buồn cười là, hắn căn bản không kịp lấy ra quang giáp thì đã bị người ta giết. Nghe nói người giết hắn còn là một thuật thừa sư. Thật không ngờ trên đời này còn có thuật thừa sư lợi hại như vậy. Tin tức này cũng chỉ lưu truyền trong nội bộ ba đại thế gia, người bên ngoài căn bản không biết. Từ bên ngoài mà xét, toàn bộ ách chủ bài của ba đại thế gia thoáng cái đã mất tích, lúc đó đã chấn kinh toàn thiên hạ Hà Việt. Diệp La nửa mang theo đùa cợt kể lại bí mật đằng sau chuyện cũ.

Không biết tại sao, Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới Hoàng Bạch Y, không biết thuật thừa sư giết chết cao thủ đệ nhất của bộ lạc Hy Phượng đó có phải là lão không.

- Mấy người đó làm thế nào? Diệp Trùng chỉ dám người sợ hãi, rụt rè, run lấy lấy ở trước mắt này, hỏi Diệp La. Bỏ bọn họ đi rõ ràng là không thể nào, nếu như thế, thân phận người đến từ bên ngoài của hai người sẽ lập tức bị lộ.

Diệp La nhún vai: “Đánh hôn mê rồi nói.” Hai người như chim cắt bắt thỏ, vài cái lên xuống, mọi người đều đã té xuống bất tỉnh.

- Hì hì, quả nhiên bị ta tìm thấy cái này. Diệp La lắc lắc máy liên lạc trên tay, mặt đầy đắc ý. Hắn rất mau liền quay một số, mang tình huống ở chỗ này thuật lại một phen.

- Việc khác cứ để bọn họ tới xử lý đi. Diệp La cực kỳ không chịu trách nhiệm nói, thuận tay quăng máy liên lạc trên tay qua một bên.

- Bộ lạc Hy Phượng này quả nhiên có quan hệ với Lực đồng giả. Xem ra mấy đứa trẻ trong nội bộ bọn họ đó rất có khả năng chính là do Lực đồng giả bắt lấy từ tinh khu tự do. Chắc chắn, không ngờ sau lưng bộ lạc Hy Phượng vẫn luôn rêu rao bác ái lại bản thủ như vậy, vậy mà ta còn cho rằng bọn họ đều là người tốt nữa chứ. Diệp La mang theo vài phần xem thường nói.

Diệp Trùng yên lặng, quan hệ giữa bộ lạc Hy Phượng và Lực đồng giả hắn đã biết, nhưng bởi vì có dính líu tới Hoàng Bạch Y, cho nên hắn không hề nói ra những thứ hắn biết.

Hai người ở trong căn cứ không ngừng lục lọi, tuy Hoàng Tranh đã tiêu hủy toàn bộ một vài tư liệu quan trọng, nhưng thứ còn lại vẫn rất nhiều. Có thể thấy được, bộ lạc Hy Phượng đối với việc cung cấp các thứ khoa học kỹ thuật cho Lực đồng giả vẫn cực kỳ có điều độ, giống như khoa học kỹ thuật có khả năng dẫn tới sự mất cân bằng nghiêm trọng của tinh khu tự do giống như quang giáp không hề xuất hiện ở chỗ này. Từ chỗ này có thể thấy được, tầng cao của bộ lạc Hy Phượng không hề mất đi lý trí.

- Đi thôi, đi thôi. Chúng ta mau chóng rời khỏi chỗ này, đừng đợi mấy tên trong nhà đó tới, tới lúc đó lại hối ta trở về, ta thật là đau đầu. Diệp La vẽ mặt khẫn trương nói với Diệp Trùng.

Mấy việc ở chỗ này đối với Diệp Trùng mà nói không có bất cứ quan hệ nào, hắn tự nhiên sẽ không phản đối.

Hai người mau chóng rời khỏi căn cứ này của Lực đồng giả.

- Người bây giờ muốn đi đâu?

Diệp La sờ mũi mình nhìn Diệp Trùng.

- Chỗ này. Diệp Trùng lấy bản đồ có được từ Hàn Việt ra, chỉ chỗ của Vương gia thôn. Hắn hiện giờ phải tìm thấy mấy người Nhuế Băng, Nhuế Băng là đồng bạn của hắn, sống chết của người khác hắn không hề quá để ý, nhưng chỉ mình Nhuế Băng, hắn không thể không để ý tới.

- Xa vậy sao? Diệp La không khỏi bị dọa nhảy dựng lên, từ đánh dấu trên bản đồ mà nói, khoảng cách này thật sự xa vô cùng. Đôi tay bỏ xuống, Diệp La sờ cằm, rất nhanh liền đưa ra kết luận: “Nếu như chúng ta đi nhanh, có lẽ cần một tháng rưỡi.”

- Người chẳng lẽ không biết trên đời này vẫn có một thứ gọi là quang giáp sao?

Một câu nói không lạnh không nhạt vang bên tai, biểu tình trên mặt Diệp La đang ở trong trạng thái suy tư mau chóng trở nên ngây ngốc.

Tốc độ của quang giáp xác thật không gì so sánh được, lộ trình cần đi bộ một tháng rưỡi chỉ dùng không tới hai giờ.

Diệp La vẽ mặt xanh xao, quỳ trên đất liều mạng nôn mửa, dáng vẻ đó giống như muốn ói cả mật ra ngoài.

Diệp Trùng vẽ mặt vô tội đứng bên cạnh hắn.

- Ta sau này không ngồi nữa... Phí hết sức lực toàn thân, vừa muốn đứng dậy, Diệp La ọc một tiếng lại quỳ trở xuống, ói điên cuồng một trận.

Lộ trình hai giờ đối với Diệp La mà nói tuyệt đối là một cơn ác mộng.

Trong khoang điều khiển tự nhiên không cách nào ngồi được hai người, Diệp La liền chỉ đành để Nguyệt Phục Vương nắm lấy. Tốc độ bay của Nguyệt Phục Vương không hề nhanh, sức gió thổi vào mặt tuy mạnh nhưng đối với Diệp La mà nói lại là chuyện nhỏ. Hắn ngược lại cảm thấy cực kỳ sảng khoái, thú vị hơn ngồi trong buồng lái nhiều.

Nhưng rất mau, hắn liền sảng khoái không nổi.

Bay thông thường không hề có bao nhiêu hàm lượng khoa học kỹ thuật, Diệp Trùng nghĩ tới vừa rồi thắng xuýt soát cái quang giáp đó, liền sâu sắc cảm thụ được sự xa lạ của mình đối với Nguyệt Phục Vương. Đối với cơ hội có thể làm quen với Nguyệt Phục Vương này, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Vì vậy, trong bóng đêm, Nguyệt Phục Vương dọc đường không ngừng thử các loại động tác bay có độ khó cao, từ chỗ họ xuất phát một mạch tới gần Vương gia thôn.

Diệp La bị Nguyệt Phục Vương nắm trên tay liền trải qua vận động xe qua núi điên cuồng nhất trong lịch sử loài người, một hồi quay cuồng, một hồi rẽ gấp, dừng gấp và đột nhiên tăng tốc thường thấy vô cùng. Điều quan trọng nhất là, Diệp Trùng luyện tới mức hưng phấn căn bản quên mất sự tồn tại của Diệp La.

Không có bất cứ hệ thống bảo hộ nào, Diệp La lập tức thảm vô cùng, tiếng oa oa kêu thảm một mạch vang lên từ căn cứ của Lược đồng giả tới tận khu vực bên cạnh của Vương gia thôn.

Cũng may thân thể Diệp La cường hãn, giống như tiểu cường (con gián), dưới tình huống thế này vẫn bảo trì được sức sống mạnh mẽ. Nhưng khi Diệp Trùng dường như chưa đã đáp Nguyệt Phục Vương xuống, Diệp La đã hoa mắt, ù tai, vô số ngôi sao bay lượn trong mắt hắn.

Đôi chân hắn vừa đụng mặt đất, liền không nhịn được nữa, ói tới mức hồ đồ.

Ánh mắt ai oán của Diệp La làm Diệp Trùng tim như sắt đá cũng cảm thấy trong lòng không nỡ, nói lời an ủi hiếm thấy: “Lần đầu tiên, thường là khó chịu một chút như thế. Lần sau, ta đổi bộ động tác khác.”

Eo Diệp La vừa mới thẳng lên trong khoảnh khắc liền gấp xuống, tiếng ói nữa vốn dĩ đã có dấu vết dừng lại lại vang lên lần nữa.

Cả nửa tiếng đồng hồ qua đi, Diệp La mới khôi phục bình thường.

Chỉ là đáng vẻ hắn hiện giờ xem ra thê thảm vô cùng, sắc mặt trắng bệch, đôi chân giống như đạp trong bông vải, hư ảo tới mức làm hắn cảm thấy giống như đang trôi nổi vậy.

Thần sắc trên mặt Diệp Trùng như thường, trong lòng lại cảnh giác dị thường. Nơi này đã bước vào phạm vi thế lực của Vương gia, nếu như không cẩn thận bị người ta nhận ra, vậy thì phiền phức khăng định rất lớn.

Nhưng nguy trạng trên mặt mình hiện giờ và lần trước hoàn toàn khác nhau, hy vọng có thể giúp mình phần nào. Suy đi nghĩ lại, Diệp Trùng vẫn lấy ra một bình thuốc điều bồi chuyên dùng để nguy trạng từ trong ruộng gổ, quang cho Diệp La.

Nghe nói có thể đổi mặt, Diệp La lập tức trở nên hứng thú, ánh mắt vốn dĩ ỉu xìu lập tức có biểu hiện, hứng thú bắt đầu sôi trét lên mặt.

Hắn hiện giờ đã xác định mấy người Nhuế Băng nhất định đã gặp chuyện.

Hệ thống quét hình của Nguyệt Phục Vương mạnh mẽ, hắn rất mau liền tìm thấy vùng biển lần trước bọn họ đáp tàu vũ trụ. Nhưng vô luận hắn nỗ lực thế nào cũng không sao kết nối liên lạc được với tàu Nham thạch ở đáy biển.

Bọn họ rốt cuộc đã gặp phải biến cố gì?

389. Chương 389: Mọi Người Đều Đang Hành Động

Trong màn đêm, Diệp Trùng điều khiển Nguyệt Phục Vương ở trên không Vương gia trang thăm dò một lượt, vẫn không tìm thấy mấy người Nhuế Băng. Sự cường đại của hệ thống quét hình “Quang đồng” lại một lần nữa hiện ra trước mắt Diệp Trùng, hắn không khỏi lại một lần nữa cảm khái sự mạnh mẽ của ba

đại thế gia ở phương diện quang giáp. Quang giáp cấp bậc Quy tắc không thể nào đại biểu cho trình độ đỉnh cao nhất của ba đại thế gia, nhưng cho dù là vậy, trình độ khoa học kỹ thuật Nguyệt Phục Vương thể hiện ra vẫn làm Diệp Trùng thán phục.

Vô luận là thiết kế chủ thể quang giáp hay là chi tiết tới hệ thống giảm áp bằng chất lỏng, Nguyệt Phục Vương đều có thể nói là hoàn mỹ. Nguyệt Phục Vương còn như vậy, vậy quang giáp đại biểu cho trình độ cao nhất của Diệp gia sẽ có dáng vẻ thế nào?

Diệp Trùng đầy tò mò đối với cái quang giáp đỉnh cao nhất của Diệp gia trong truyền thuyết đó.

- Người rốt cuộc đang tìm ai? Diệp La cuối cùng cũng nhịn không được mở miệng, hắc quả thật nghĩ không ra, với tính cách lạnh nhạt thế này của Diệp Trùng mà lại vội vàng đi tìm kiếm một người nào đó như vậy, điều này vô nghi là làm hắn tò mò cực độ.

- Đồng bạn của ta. Đầu óc Diệp Trùng đang dẫn đo, miệng trả lời theo bản năng.

- Ừm. Diệp La lộ ra vẻ bình tĩnh ngộ, nhưng xem thế nào cũng có chút giả, lập tức cẩn thận hỏi thử: “Nam hay nữ?”

- Nữ. Diệp Trùng thuận miệng đáp.

- Thì ra là vậy! Vẻ bình tĩnh ngộ của Diệp La lúc này mới là thật sự, cười hì hì nói: “Ta nói mà, thì ra là phụ nữ! Chắc chắn, chẳng trách người gấp như vậy. Nàng ta là bà xã của người?”

- Bà xã? Diệp Trùng có chút nghi hoặc: “Có nghĩa là vợ à?”

- Đúng vậy, đúng vậy. Người thật thông minh! Biểu tình trên mặt Diệp La mang theo chút chế giễu.

- Căn cứ tư liệu đã có, từ góc độ xác suất mà nói, loại khả năng này cỡ năm mươi phần trăm. Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, xác định con số này chắc là không có sai lệch lớn, liền cứ nói theo sự thật.

Nhìn thấy Diệp Trùng dáng vẻ dường hoàng dùng một loại ngữ khí dường hoàng đưa ra một đáp án cực kỳ cổ quái, Diệp La không nhịn thêm được nữa, ôm bụng cười lăn cười lộn.

Diệp Trùng cực kỳ kỳ quái nhìn Diệp La. Hắn không hiểu đối phương tại sao lại có phản ứng thế này.

- Có gì không đúng sao? Diệp Trùng không khỏi hỏi.

- Không có... không có... ha ha... thật sự không có... ha ha... Diệp La cười tới mức nước mắt cũng chảy ra.

Cười cả nửa ngày, Diệp La mới dừng lại, nhưng vẫn có thể nhìn thấy cơ nhục khóe miệng hắn vẫn chốc chốc co giật ngượng ngùng một cái.

- Ta coi như hiểu được người tại sao không trở về rồi. Ài, người nếu như trở về, cái xác suất này tuyệt đối sẽ rơi xuống dưới một phần trăm. Diệp La không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt đột nhiên trở nên u ám.

- Tại sao?

- Người không biết? Ta còn cho rằng người biết chứ. Mọi nam nữ dòng chính trong nhà đều không thể kết hợp với ngoại tộc. Trong giọng nói của Diệp La có mang theo nỗi khổ tâm sâu sắc.

- Không biết! Diệp Trùng trả lời dứt khoát dị thường.

Diệp La kiên nhẫn giải thích: “Thật ra không chỉ là nhà chúng ta. Ba đại thế gia đều là như vậy. Tuy không biết huyết mạch hai nhà khá rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt. Nhưng ở một điểm này, bọn họ lại hoàn toàn giống với chúng ta. Huyết mạch của Diệp gia chỉ có ở trong sự kết hợp giữa dòng chính, đời sau sinh ra mới có huyết mạch giống như vậy. Cũng chính vì như vậy, cho nên trong nhà cực kỳ nghiêm khắc đối với việc quản lý hôn nhân của thanh niên dòng chính. Ở trong loại việc này, chúng ta căn bản không có quyền tự chủ.”

- Ngay cả ta, tuy là con trai của gia trưởng, nhưng ở trong việc này cũng không có chút tự do nào. Hì hì, người có lẽ không biết đâu, ta có một người vợ trên danh nghĩa, chúng ta đã hai năm không gặp mặt rồi, nàng sống đời nàng, ta sống đời ta. Ta không muốn về nhà, đây cũng là một trong những nguyên nhân.

- Người nếu như trở về, phỏng chừng cũng thoát không được. Diệp La nhún nhún vai, dáng vẻ vô cùng thản nhiên, chỉ là trong mắt lại lộ ra chút vẻ chán ghét.

- Vận mệnh của ta, chỉ do mình ta quyết định. Trong giọng nói lạnh nhạt của Diệp Trùng lại toát ra sự kiên định không cho phép nghi ngờ.

Trong mắt lóe lên một tia tán thưởng, Diệp La đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, không khỏi nhíu mày: “Chúng ta vẫn luôn rất kỳ quái. Cha mẹ của người là ai, huyết mạch trên người người lại thuần chính vô cùng, bọn họ chắc đều là dòng chính trong nhà mới đúng. Nhưng bây giờ lại tìm không thấy bất cứ tư liệu có thể liên quan nào. Mọi người đều nghĩ mà mà không thông.”

Diệp Trùng yên lặng.

- Được rồi, không nói cái này. Hi hi, không bằng, chúng ta tìm một hai người tới hỏi xem sao? Nói không chừng bọn họ biết chỗ của bà xã người! Diệp La vẻ mặt cười ngầm nói.

Phượng Túc quyền luyện không nỡ đưa công tác không gian của “Niết Vũ” trên tay vào tay của trưởng lão, cái quang giáp này đã bầu bạn với nàng rất lâu, tuy ở bộ lạc Hy Phượng, Niết Vũ không xếp vào danh hiệu gì, nhưng ở Tông sở, nó lại được vạn người kính ngưỡng.

Hôm đó, nàng gặp phải tập kích đột nhiên của cô gái mặc bộ đồ luyện công màu trắng bị cướp về đó, hôn mê thời gian khá dài. Nhưng việc đời biến ảo vô thường, cảnh giới của nàng bởi vì kích thích lần này mà có được đột phá, nàng cũng tỉnh lại trước thời gian dự tính của Nhuế Băng rất nhiều.

Chỉ là về sau tìm kiếm Niết Vũ lại hao phí vô số tâm lực của nàng, trước đây không lâu, nàng phí biết bao cực khổ mới tìm thấy Niết Vũ bị Nhuế Băng quăng vào trong hồ.

Có lẽ duyên phận giữa nàng và Niết Vũ thật sự tới lúc kết thúc rồi. Nhìn quang giáp mới tỉnh trước mắt, trong lòng Phượng Túc phức tạp vô bì. Quang giáp cấp bậc Thanh Hoàng trước giờ vẫn luôn là quang giáp nàng mơ mộng có được, nhưng khi nàng thật sự đối mặt với nó, nàng đột nhiên phát hiện mình không nỡ Niết Vũ tới bậc nào.

Nhưng, việc phân phối quang giáp trong bộ lạc có quy định cực kỳ nghiêm khắc, nàng chỉ có tiếp nhận. Cái quang giáp mới này được nàng đặt tên là “Niệm Vũ”, nàng chỉ có thể dùng loại phương thức này để kỷ niệm người bạn đã từng bầu bạn với nàng nhiều năm đó.

Nàng sẽ được phái tới tinh khu tự do, thay thế công tác ở đó của Hoàng Tranh. Trong bộ lạc cho rằng Hoàng Tranh không đủ tinh thông chính vụ, không thích hợp lắm với công tác này. Còn nhận thức đại cục của Phượng Túc khá tốt, lại đúng lúc cảnh giới của nàng có đột phá, vì vậy nàng cũng trở thành lựa chọn tốt nhất.

Máy liên lạc trên cổ tay đột nhiên vang lên, nhìn thấy số liên lạc, nàng không khỏi ngẩn người, nhưng rất mau liền phản ứng lại, mau chóng nói máy.

- Phượng Túc đại nhân, xin ngài lập tức tới phòng tộc trưởng, giới hạn trong vòng mười lăm phút. Giọng lạnh lẽo truyền đạt mệnh lệnh.

Phòng tộc trưởng.

- A! Mặc kệ nàng đã cố gắng nhẫn nhịn, nhưng vẫn nhịn không được mà phát ra một tiếng kinh hô.

- Tin tức này đã được chứng thực. Tộc trưởng bộ lạc Hy Phượng vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: “Hoàng Tranh đã chết. Xem ra quan hệ giữa chúng ta và Lược đồng giả đã bị lộ ở một mức độ nhất định. May mà trước lúc Hoàng Tranh chết đã tiêu hủy tất cả tư liệu. Nghĩ chắc là quan hệ giữa chúng ta và Lược đồng giả vẫn chưa bị lộ triệt để như thế. Lần này người đi, chủ yếu phụ trách phương diện này. Hợp tác lúc trước tạm thời ngừng một khoảng thời gian, hiểu rồi chứ?”

- Hiểu rõ. Phượng Túc giọng trong vắt trả lời.

Tộc trưởng bộ lạc Hy Phượng vừa ý gật đầu: “Tầm nhìn đại cục của người vẫn luôn không tệ, ở Tông sở cũng làm cực kỳ xuất sắc, hy vọng người lần này cũng không phụ kỳ vọng của ta đối với người, cố gắng nỗ lực đi.”

- Vâng!

Ở một góc không ai biết khác.

- Xem ra loại thuật toán này người đã hoàn toàn lĩnh hội rồi. Năng lực tính toán hiện giờ của người đã đạt tới trình độ tương đương với ta. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là người vẫn có tiềm năng rất lớn. Tư chất của người ở phương diện tính toán mạnh hơn Diệp tử nhiều. Nhưng nếu như người muốn chuyên về hôivực lĩnh giả, người vẫn cần phải học tập rất nhiều tri thức. Mục Thương bình tĩnh nói với tiểu Thạch đầu.

- Ừm, ta biết. Tiểu Thạch đầu gật đầu, vẫn gương mặt như khúc gỗ: “Mấy tư liệu phương diện này, người lúc nào có thể đưa cho ta?”

- Khoảng năm ngày. Ta cần phải chỉnh lý một chút. Mục Thương hơi tính toán rồi đưa ra một đáp án rõ ràng.

- Được. Tiểu Thạch đầu gật đầu, không nói thêm gì, xoay người trở về trước mặt quang não. Trúc Linh đang luyện tập quan tâm liếc nhìn hần. Tiểu Thạch đầu không khỏi như khúc gỗ nhếch mép cười với nàng.

Đột nhiên, tiếng kêu diên khùng của Liên Nguyệt truyền ra từ trong phòng thí nghiệm: “Ha ha, quá tuyệt! Ta cuối cùng đã hiểu rồi...” Sau đó chỉ thấy hần như một trận gió, diên cuồng chạy tới trước mặt Trúc Linh, chụp lấy tay Trúc Linh, miệng kêu gào: “Linh nhi, ha ha. Ta cuối cùng đã hoàn thành ý tưởng cải tạo động cơ này! Ta là thiên tài...” Đôi tay lại không ngừng vuốt ve đôi tay thon đang nắm trong tay, trên mặt lộ ra vẻ mê đắm.

Trúc Linh mặt không biểu tình đột nhiên nhấc chân lên, chỉ nghe thấy một tiếng binh, Liên Nguyệt giống như một túi vải rách bị đá ra xa, cả nửa ngày cũng không bò dậy nổi.

Thu Mạn quét nhìn mọi người đều đang bận rộn, trong lòng lại không khỏi sinh ra vài phần cảm khái. Mấy người trước mắt này xem ra sức mạnh quả thật mỏng manh, nhưng nàng lại biết sức mạnh mấy người ít ỏi này bao hàm.

Một cái quang giáp kỳ quái có hai tính cách dường như không gì không thể, một thiên tài tính toán ngây ngô, một chuyên gia động cơ tài hoa tuyệt vời, lại thêm một thiếu nữ bẽn lẽn chí sở trường chiến đấu, ừm, còn có mình, cô gái sở trường tính toán bố cục.

Một tổ hợp thể này, rốt cuộc có thể tạo ra năng lượng bao lớn?

- Có tin tức của Diệp tử không? Mục Thương hỏi.

- Không có, bọn họ vẫn không tìm thấy tung tích của Diệp tử, hần giống như đột nhiên biến mất vậy, hơn nữa từ các phương diện cho thấy, không có bất cứ thể gia nào tìm thấy hần. Thu Mạn bỏ tư liệu trên tay xuống, nhìn Mục Thương. Cái quang giáp cụt tay này, tuy hần đã vô số lần ngạc nhiên vì cái quang giáp này, nhưng mỗi khi nàng nhìn thẳng nó, vẫn nhin không được mà lại một lần nữa ngạc nhiên phát ra từ tận đáy lòng.

Là ai? Có thể mạnh mẽ tới mức chế tạo được một cái quang giáp thể này?

Ngón trở thon mảnh nhẹ nhàng vuốt ve cái cảm nhần bóng, tròn trịa, nàng mượn động tác này để làm mình tập trung tinh thần. Nàng biết một cách sâu sắc tính trọng yếu của vị thiếu niên lạnh lùng đó đối với cái quang giáp cụt tay này, nàng không muốn bởi vì điều này mà làm cho mình rơi vào hoàn cảnh bất lợi.

Trong đoàn thể nhỏ bé này, nàng tuy rất quan trọng, nhưng không phải là người không thể thay thế. Nàng từng thử qua sự bỉ ổi và xảo trá của cái quang giáp kỳ quái này khi nó biểu hiện ra một gương mặt khác, một vài mảnh khoe của mình ở trước mặt nó hoàn toàn không có bất cứ tác dụng nào.

- Ngoài ra, Thạch gia hy vọng chúng ta có thể cung cấp một vài kỹ thuật lõi, thí dụ như phương diện động cơ. Nói tới chỗ này, nàng không khỏi liếc nhìn Liên Nguyệt vẫn đang nằm xoài kêu la trên đất.

- Ý kiến của cô? Mục Thương bình tĩnh hỏi.

Rõ ràng đối với vấn đề này, Thu Mạn có suy nghĩ của mình: “Ta cho rằng chúng ta có thể lộ ra một bộ phận kỹ thuật không hề quá quan trọng, nhưng, chúng ta cần bọn họ trả thù lao tương đương.”

- Thí dụ?

- Thí dụ một phòng thí nghiệm tiết điểm trên mạng mô phỏng. Dư quang nơi khoe mắt của nàng liếc về phía tiểu Thạch đầu đang vui đùa tính toán.

390. Chương 390: Nghị Quyết

Hai người Diệp Trùng và Diệp La trối hai người của Vương gia, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi được gì từ miệng bọn họ. Lời nói của hai người bị trối cực kỳ nhất trí, đại ý là hôm đó đám người đó đột nhiên biến mất trong nước, về sau cũng không có thêm tin tức gì nữa.

Diệp Trùng thậm chí còn điều khiển Nguyệt Phục Vương thâm nhập xuống đáy biển, tới gần tàu Nham thạch. Nhưng tàu nham thạch hoàn hảo không hư hại gì, mọi cửa khoang đều đóng chặt, không có bất cứ dấu vết phá hoại nào. Diệp Trùng không dám tùy tiện mở khoang tàu nham thạch, nếu không, nước biển tràn vào, áp lực nước khổng lồ sẽ ép mọi người trong tàu thành tương thịt trong nháy mắt.

Cực kỳ kiên nhẫn, Diệp Trùng điều khiển Nguyệt Phục Vương men theo tàu nham thạch xem xét một lượt, nhưng vẫn không có bất ức phản hồi nào, lần này thật sự làm hấn nản lòng rồi, xem ra bọn họ thật sự không ở bên trong, phỏng chừng đã rời khỏi tàu nham thạch rồi.

Nhưng, bọn họ đi đâu chứ? Vấn đề này làm Diệp Trùng cực kỳ đau đầu.

So với mức độ trung bình của hành tinh có người sinh sống của năm thiên hà lớn, hành tinh Thoát Mộc không hề xem là lớn, dân số cũng không xem là nhiều, nhưng muốn từ trong này tìm được vài người, lại cũng không khác gì mò kim đáy biển, hơn nữa điều quan trọng nhất hiện giờ là Diệp Trùng hoàn toàn không có bất cứ manh mối nào.

Diệp gia lúc này loạn cào cào cả lên. Đám tiểu bối tò mò nhìn đám trưởng bối tranh cãi kịch liệt, bọn họ trước giờ chưa từng nghĩ mấy trưởng bối bình thường trông ra nghiêm túc, không tùy tiện nói cười này lại mặc kệ phong độ, lớn tiếng mắng chửi thế này. Diệp gia đã không biết bao lâu rồi không náo nhiệt như vậy, mà tất cả điều này, toàn bộ đều là vì một báo cáo, một báo cáo của Diệp La.

Trong báo cáo của Diệp La chủ yếu nói hai việc, một là liên quan tới kết quả kiểm chứng huyết mạch của Diệp Trùng, việc còn lại chính là hợp tác giữa bộ lạc Hy Phượng và Lược đồng giả.

Chuyện hợp tác giữa bộ lạc Hy Phượng và Lược đồng giả vốn dĩ nên chịu sự chú ý nghiêm trọng hiện giờ lại bị quăng sang một bên, sự chú ý của mọi người đều đặt trên việc đầu tiên.

- Ta phản đối! Hấn căn bản không thể nào là người của Diệp gia. Bên trong ghi chép trong tộc căn bản không có bất cứ tin tức gì, năm mươi năm trở lại đây, trong tộc đã không có nam nữ dòng chính đi ra đồng thời. Cho một người không rõ không ràng thế nào vào trong tộc, đây tuyệt đối là một họa ngầm. Ta kiên quyết phản đối! Người nói là Diệp Cư Hành, địa vị của người Diệp gia này chỉ thua tộc trưởng.

Diệp Cư Hành mặt trắng không râu, làn da bảo dưỡng cực kỳ tốt, xem ra lịch sự nho nhã. Nhưng không có ai dám xem thường lão, Diệp Cư Hành năm đó cũng là cao thủ danh chấn nhất thời, gia chủ hiện giờ có thể ngồi lên vị trí này, có quan hệ cực lớn với sự nỗ lực năm đó của lão. Lão lúc còn trẻ từng có cơ hội cực lớn vượt qua cao thủ đệ nhất Diệp Lạc lúc đó, nhưng biết sao được, trời ghét anh tài, lão vì tình mà bị thương tổn, nản lòng thoái chí, liền lui về trong tộc chuyên môn giúp đỡ gia chủ quản lý một vài sự vụ trong tộc.

Sau này Diệp Lạc đột nhiên mất tích, gia chủ cũng từng khuyên nhủ lão xuất sơn nhưng lại bị lão kiên quyết từ chối. Cao thủ đệ nhất hiện giờ của Diệp gia, Diệp Nhân, ở trên ý nghĩa nào đó có thể coi như là đệ tử của lão, từ nhỏ thì đã lớn lên dưới sự bồi dưỡng của lão.

Diệp Cư Hành tác phong nghiêm cẩn, chưa từng thiên vị việc tư, thanh danh trong tộc cực cao, cũng cực kỳ được gia chủ tín nhiệm. Mấy năm gần đây, quản lý phương diện sinh sôi của Diệp gia, lão chính là người phụ trách chủ yếu trong đó, lời nói ra tự nhiên cực kỳ có trọng lượng.

- Ta không tán đồng cách nói của Cư Hành. Người nói là Diệp Quảng Hành, biểu tình nói cười ngày thường trên gương mặt phúng phính lúc này đã hoàn toàn thu lại, mà thay vào đó là sự trầm tĩnh nghiêm túc. Diệp Quảng Hành là nhân viên phi chiến đấu hiếm thấy trong tộc, từ nhỏ thì đã mắc phải quái bệnh, không cách nào tham gia huấn luyện trong tộc. Nhưng hắn ở phương diện chính vụ lại cực kỳ tinh thông, mấy năm trở lại đây, Diệp gia có thể có được địa vị thế này, trong đó công lao của hắn rất lớn.

Liếc nhìn xung quanh, Diệp Quảng Hành nghiêm giọng nói: “Mấy năm gần đây, tỉ lệ sinh của dòng chính Diệp gia càng lúc càng thấp, nếu như cứ giảm xuống như vậy, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa, dòng chính Diệp gia sẽ vì vậy mà mai một.

Cả đại đường yên ắng không tiếng động, trên mặt mỗi người đều xuất hiện vẻ lo lắng, tình huống mà Diệp Quảng Hành nói mỗi người đều biết rõ trong lòng, nhưng lại vô kế khả thi. Mặc dù bọn họ đã nghĩ cách thực hiện quản lý nghiêm khắc, nhưng tình hình vẫn đang trở xấu hơn.

- Tình huống Cư Hành nói hoàn toàn chính xác, ta cũng từng tra tư liệu phương diện này trong tộc, dường như từ điểm này mà nói, người thanh niên này không thể nào là người của Diệp gia chúng ta. Nhưng báo cáo của Diệp La, mọi người đều xem rồi, biểu hiện của người thanh niên tên Diệp Trùng này hoàn toàn phù hợp với đặc trưng của huyết mạch họ Diệp chúng ta, hơn nữa là đặc trưng dòng chính thuần chính nhất. Nếu như như vậy, vậy thì chúng ta có thể suy đoán hay không, trên đời này tồn tại một loại phương pháp khác có thể bảo trì sự thuần chính của huyết mạch họ Diệp?

Lời của Diệp Quảng Hành không khác gì quăng vào trong đại đường một quả bom nặng ký!

- Càng hướng chi, nếu như hắn thật sự tiến vào Diệp gia, mọi thứ đều ở dưới sự giám sát, hắn lại có thể làm ra trò gì chứ?

Tiếng nghị luận ông ông lập tức không ngừng vang bên tai. Diệp Quảng Hành lại thần sắc tự nhiên ngồi xuống.

Cuối cùng, không có bất cứ nhấp nhô gì, mọi người đều đồng ý với đề nghị lập tức yêu cầu Diệp Trùng tiến vào Diệp gia.

- Người nói, Diệp Trùng đó rốt cuộc là có đáng về gì?

- Ai biết! Nhưng nghe nói hắn là một sư sĩ rất lợi hại đó. Cũng không biết gia chủ sẽ trang bị cho hắn quang giáp gì.

- Hắn thật sự rất lợi hại sao?

- Đợi hắn tới thì biết thôi.

Thảo luận giống như thế trong Diệp gia đâu đâu cũng có. Mỗi khi nghe thấy thảo luận thế này, Diệp Nhân thường là mặt không biểu tình, xoay người bỏ đi. Thảo luận liên quan tới hắn và Diệp Trùng rốt cuộc ai mới là cao thủ đệ nhất cũng được đề cập tới suốt, Diệp Trùng, sư sĩ trước giờ chưa từng xuất hiện trước mặt mọi người, tràn đầy thần bí, thực lực của hắn cũng được thần bí hóa giống như vậy.

Đợi khi mọi người tản đi, Diệp Cư Hành và Diệp Quảng Hành nhìn nhau, khóe miệng mỗi người đều lộ ra nụ cười nhẹ, nhưng lại không tới một giây liền kề vai nhau lướt qua, chỉ tiết ngắn ngủi tới mức có thể bỏ qua này không có ai chú ý.

Diệp Trùng không hề biết Diệp gia đang xảy ra một màn này, hắn lúc này đang cùng với Diệp La, hai người đi tới Vu Uyên thành.

Diệp La nói ở chỗ này có một cao thủ võ thuật vô cùng lợi hại, rồi sống chết đòi kéo Diệp Trùng cùng tới. Trong lòng Diệp Trùng gấp tìm kiếm mấy người Nhuế Băng, đáng tiếc trên tay không có bất cứ đầu mối nào, mù mịt không rõ, không biết bắt đầu từ đâu, liền dứt khoát cùng Diệp La tới Vu Uyên thành.

Diệp La dẫn theo Diệp Trùng giống như hai con ruồi không đầu đi loạn khắp nơi.

- Cao thủ người nói rốt cuộc là ở đâu? Diệp Trùng hỏi.

Diệp La nhún vai, không chịu trách nhiệm nói: “Ta không phải đang tìm sao?”

- Cũng tức là nói, người không biết hẳn rốt cuộc là ở đâu? Câu hỏi ngược của Diệp Trùng chỉ thẳng vào trọng tâm vấn đề.

- Hì hì. Mặt Diệp La dày tới bất ngờ, không đỏ mặt chút nào: “Ta cũng chỉ nghe nói mà thôi. Nghe nói, ha ha, chỉ là nghe nói! Diệp La cười ha hả.

- Nghe nói? Cũng tức là nói, nguồn gốc tin tức không có tính chuẩn xác. Kiến nghị của ta là bỏ qua tìm kiếm. Ngoài ra, nếu như người không thể đưa ra phương án tìm kiếm có tính khả thi, ta từ chối đi cùng.

Giọng nói bình tĩnh của Diệp Trùng giống như Mục Thương.

- Ta nói này A Trùng, không phải như vậy chứ...

- Diệp tử! Gọi ta là Diệp tử! Ta lại một lần nữa chỉnh sửa sai sót của người.

- Cái tên Diệp tử này quả thật là quá tràn lan rồi, A Trùng tốt hơn a...

Hai người ở trên đường lớn chính là người một câu, ta một câu như thế mà tranh biện.

Quảng Vệ không có tinh thần loanh quanh trên đường. Lần đại chiến hôm đó hẳn có thể nói là may mắn cùng cực, thoát được một mạng, nhưng từ hưng phấn cực độ gặp được tiền bối trong phái tới thất vọng bỏ mất dịp may lúc sau, loại khác biệt tâm lý này làm hắn gần đây vẫn luôn ở trong trạng thái ủ rũ.

Nếu như không phải trận chiến giống như ác mộng đó để lại trong lòng hắn dấu vết không thể nào xóa nhòa, hẳn nhất định sẽ cho rằng mình chẳng qua chỉ nằm mơ.

Phi tuyến ngân liên a! Chính là Phi tuyến ngân liên trong phái thất lạc nhiều năm! Điều bồi sư thần bí đó nhất định là vị tiền bối ẩn tu nào đó trong phái.

Nhưng điều hắn có thể làm hiện giờ chỉ có than thở mà thôi.

Chính ngay lúc này, tiếng tranh cãi bên người cắt ngang suy nghĩ của hắn. Vốn dĩ tâm tình buồn chán, Quảng Vệ không khỏi càng thêm buồn bực, quay mặt nhìn, lại chỉ thấy hai gã không biết đang tranh cãi cái gì, nhưng khi ánh mắt hắn rơi trên trước ngực một gã trong đó, giống như bị sét đánh!

Đầu óc trống rỗng, cả người như con tò he!

Khi hai người sắp đi xa, Quảng Vệ lúc này mới bỗng nhiên hoàn hồn lại.

- Đợi một lát! Quảng Vệ kích động hét lớn lên, luynes quynh xông về phía hai người.

Diệp Trùng và Diệp La hoàn toàn không ngờ ở chỗ này lại có người biết bọn họ, tự nhiên cho rằng tiếng kêu phía sau là gọi người khác, không để ý tới.

Đợi khi Quảng Vệ xông tới trước mặt bọn họ, giang đôi tay chặn hai người, hai người ai nấy vẻ mặt đều nghi hoặc.

Quảng Vệ thở ồ ồ, thân thể điều bồi sư trước giờ yếu ớt có tiếng, một phen chạy nhanh như vậy, Quảng Vệ cảm thấy lồng ngực mình sôi trào, thêm vào kích động, hẳn ngay cả một câu cũng nói không ra. Gương mặt đỏ lựng lên, chỉ có thể trở to mắt nhìn Diệp Trùng.

Diệp Trùng và Diệp La nhìn nhau.

Bộp bộp.

Oa, Quảng Vệ khóc chạy tới đôi chân Diệp Trùng.

Xuất phát từ bản năng, không biết nguyên do, Diệp Trùng nhẹ nhàng lùi ra sau một bước, Quảng Vệ chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, trước mắt liền mất đi bóng dáng Diệp Trùng, lập tức té ngã miệng gặm bùn. Một cú này của hắn dùng sức cực lớn, cú này cũng ngã cực nặng, mặt đầy đất, khóe miệng cũng bị xé rách.

Nhưng hắn trở mình bò dậy, xoay người lạy trên mặt đất, miệng nghẹn ngào nói: “Tiền bối, đệ tử cuối cùng gặp được tiền bối rồi...” Cay đắng ngày trước thoáng cái bộc phát ra, hắn cũng không khống chế được tâm tình, lập tức gào khóc sướt mướt!

- Người quen biết? Diệp La yếu ớt dùng tay chỉ Quảng Vệ đang bái trên mặt đất, thất thanh khóc khổ sở, quay mặt sang bên nhìn Diệp Trùng.

- Không quen! Diệp Trùng lắc đầu, trả lời cực kỳ khẳng định.

- Vậy hắn tại sao...

- Không biết!

Hai người một hỏi một đáp, không để ý tới Quảng Vệ quỳ trên mặt đất, khổ sở khóc ròng.

391. Chương 391: Yên Lưu Hệ

- Này, anh to con, đừng khóc thảm như thế! Nói nghe này, đàn ông giống cô nương nhà người ta. Diệp La nhìn thấy Quảng Vệ khóc thương tâm như vậy, còn Diệp Trùng lại có dáng vẻ lòng dạ sắt đá, lập tức có lòng tốt nhắc nhở.

Quảng Vệ thu tiếng khóc lại, ngẩng gương mặt dính đầy bùn đất, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Phi tuyến ngân liên trước ngực Diệp Trùng.

Cảm nhận được ánh mắt của Quảng Vệ, Diệp Trùng không khỏi sờ Phi tuyến ngân liên trên cổ, trong lòng lập tức hiểu rõ xảy ra chuyện gì.

- Nhấn Hắc Yên! Khi nhìn thấy cái nhấn Hắc ngọc hồn trên tay Diệp Trùng, Quảng Vệ không khỏi thất thanh kêu lên. Trái tim vừa mới bình tĩnh lại một lần nữa dao động kịch liệt, hắn đã tin tưởng người trước mặt thật sự là tiền bối phái mình không còn gì nghi ngờ! Nếu như nói Phi tuyến ngân liên đại biểu cho truyền thừa của Yên lưu phái, vậy nhấn Hắc Yên chính là đại biểu cho địa vị tôn quý nhất của Lưu Yên hệ.

Người trước mặt này là người chấp chương môn phái mình!

Trời ạ! Mình cuối cùng đã tìm thấy tổ chức rồi! Quảng Vệ cảm thấy mình giống như bị hạnh phúc vô tận nhấn chìm. Không phải mình đang nằm mơ chứ, biểu tình trên gương mặt dính đầy bùn đất cổ quái, hẳn bỗng nhiên cần mạnh tay mình một cái.

A! Một tiếng kêu thảm! Hắn cắn cái này cực kỳ cố sức, đau đớn kịch liệt, nhịn không được kêu thảm, nhưng trong lòng lại vui mừng nói không ra lời!

Mình không phải đang nằm mộng!

Ánh mắt Diệp La nhìn Quảng Vệ đầy sự đồng tình.

Diệp Trùng lấy Phi tuyến ngân liên từ trên cổ xuống, treo trên tay, hỏi Quảng Vệ: “Người biết thứ này?”

Quảng Vệ vội vàng liếc mắt gật đầu. nhưng hắn rất mau liền phản ứng lại, bình bình bình, dập đầu ba cái, thần tình vô cùng cung kính: “Đệ tử Yên Lưu hệ Quảng Vệ bái kiến người chấp chương!” Ba cái dập đầu này cũng dùng sức vô cùng.

Diệp Trùng lắc đầu: “Ta không phải người chấp chương của Lưu Yên hệ.” Hắn thế nào cũng không ngờ cái Phi tuyến ngân liên và nhấn Hắc Yên này lại là chứng minh thân phận của người chấp chương Lưu Yên hệ.

Quảng Vệ lạy trên đất, giọng nói lại vô cùng kiên quyết: “Ngài là người chấp chương! Đệ tử tuy ngu ngốc nhưng sẽ không ngay cả Phi tuyến ngân liên và nhấn Hắc Yên của phái mình cũng nhận không ra.” Càng nói, giọng của hắn liền trở nên nghẹn ngào.

Diệp La kéo ống tay áo của Diệp Trùng, ra dấu đám người vây xem xung quanh.

- Đi theo ta! Giọng nói lạnh nhạt của Diệp Trùng đối với Quảng Vệ giống như tiếng sáo trời.

Mấy ngày này tuy Diệp La không dẫn Diệp Trùng tìm thấy vị cao thủ thần bí trong truyền thuyết đó, nhưng cũng đi chơi gần như cả Vu Yên thành, tự nhiên rất dễ dàng tìm thấy một chỗ yên tĩnh.

- Cho người. Diệp Trùng đưa Phi tuyến ngân liên tới tay Quảng Vệ.

Quảng Vệ ngơ ngác nhìn Diệp Trùng, không hiểu. Diệp La cũng không ngờ Diệp Trùng lại dễ dàng giao thứ quý trọng thế này cho một người vẫn không quen biết.

Phi tuyến ngân liên chỉ riêng chất liệu đã rất hiếm có, giá trị liên thành. Càng huống chi là tín vật của một môn phái, giá trị của bản thân nó càng khó mà ước tính.

- Người là đệ tử của Yên Lưu hệ mà. Giọng nói của Diệp Trùng bình đạm như nước, dưới ánh nắng chiều hoàng hôn, thân hình gầy ốm, thon dài lại thông dong như vậy.

Tinh thần Quảng Vệ chấn động, câu nói này hắn nghe rất rõ ràng, mau chóng gật đầu.

- Ta không phải Lưu Yên hệ các người, cái Phi tuyến ngân liên và Hắc Yên châu này cũng là vô tình có được. Cái Phi tuyến ngân liên này tặng trả lại người, nhưng cái Hắc Yên châu này đối với ta lại cực kỳ có ích, không thể cho người.

Trầm ngâm một lúc, Diệp Trùng tiếp tục nói: “Tuy vấn đề quyền sở hữu của hai món này khá phức tạp, nhưng ta dùng năm công thức điều bồi để đền bù cho nó.” Câu nói này của Diệp Trùng lại nói khá kiên quyết. Hắc Yên châu đối với hắn cực kỳ có ích, hắn tự nhiên sẽ không buông tay.

Ánh mắt Quảng Vệ lại mù mờ, hắn vốn dĩ chỉ là một nhân vật nhỏ, mấy năm nay cụp đuôi làm người quá lâu, vừa gặp được việc lớn thế này liền lập tức tay chân luống cuống.

Liếc nhìn Quảng Vệ, mắt Diệp Trùng sâu như trời đêm, không nói lời nào. Hắn nhặt một cây gậy trên đất, rồi viết lên mặt đất.

Công thức điều bồi trong con chip của Quân phong tử cực nhiều, với hắn mà nói, đây là một việc cực kỳ dễ dàng.

Diệp Trùng đối với mấy công thức này không cái nào không thuộc nằm lòng, viết ra tự nhiên cũng cực nhanh. Hắn tùy ý chọn ra năm loại công thức điều bồi, nhưng toàn bộ đều không phải công thức bản thân Yên Lưu hệ có. Mấy công thức này so với Thoát thủy xích sa nổi tiếng nhất của Yên Lưu hệ cũng không thua kém chút nào.

Diệp Trùng đứng thẳng eo, quăng cây gậy trên tay, nói với Quảng Vệ: “Năm loại công thức này cho người.” Nói xong hắn nhìn Diệp La, muốn xoay người bỏ đi. Diệp La vội vàng đi theo.

- Người, người... Bên trong Phi tuyến ngân liên có tất cả công thức của Yên Lưu hệ! Quảng Vệ đột nhiên quỷ thần sai khiến gào lên nói ra một câu thế này, nhưng lời vừa thốt ra, sắc mặt hắn liền không khỏi thay đổi, trong lòng thầm mắng mình ngu ngốc, trái tim lập tức lên tới cổ họng.

Diệp Trùng nhìn Quảng Vệ một cách sâu sắc.

Sắc mặt Quảng Vệ trắng bệch, hắn lúc này mới nghĩ tới đối phương chính là điều bồi sư hung danh vang dội, giết mình còn không giống như giết một con vịt sao? Hơn nữa bên ngoài rao ầm lên là mấy điều bồi sư này giết người không hề nháy mắt.

Hết rồi! Hết rồi! Mình tại sao lại phạm vào hồ đồ như vậy chứ? Quảng Vệ nhắm mắt, trái tim đập bình bình không ngừng.

Nhưng đợi cả nửa ngày, sự đau đớn dữ dội trong tưởng tượng lại không thấy tới, nhưng nghe thấy giọng nói lạnh lùng đó: “Đây là Thoát thủy xích sa của lưu phái các người, hai thứ còn lại là thuốc mê huyền, tặng người!”

Đợi khi Quảng Vệ mở mắt, trước mắt đã sớm không còn một ai, trên đất đặt chính tề ba lọ điều bồi.

- Nhìn không ra, người vẫn thật sự là không tệ! Chắc chắc, khá là lương thiện a! Diệp La chế giễu nói, nhưng trong mắt vẫn nhìn không được thoáng qua một tia tán thưởng, không phải ai cũng đều có thể mang mấy thứ quý giá như vậy tặng trả cho người khác.

Diệp Trùng không để ý tới hắn. Ai cũng không ngờ, cử động này của hắn, trực tiếp thay đổi bố cục giới điều bồi của hành tinh Thoát Mộc. Mười năm sau, Yên Lưu hệ đã trở thành lưu phái điều bồi mạnh mẽ nhất của hành tinh Thoát Mộc, mà trong lòng Quảng Vệ vẫn luôn cảm kích vạn phần đối với vị điều bồi sư thần bí này, trong lòng hận Phỉ Lý Độ ngày đó đánh lên Diệp Trùng, Dạ Hương Lưu sau này vẫn luôn bị Yên Lưu cực kỳ đề nể. Đây là chuyện về sau, tự nhiên không đề cập tới.

Diệp Nhân một mình đứng trước cửa sổ mạn tàu của tàu vũ trụ, nhìn vô số vì sao bên ngoài cửa sổ, trên gương mặt lạnh lùng giống như tượng băng. Nói thật, Diệp Nhân đẹp trai hơn Diệp Trùng nhiều. Chiều cao của hắn cao hơn Diệp Trùng một chút, còn thể hình cũng tráng kiện hơn Diệp Trùng, cho nên xem ra càng thêm cân xứng mà lại tràn đầy sức mạnh. Nhưng khí chất của hắn càng lạnh hơn Diệp Trùng, đứng ở đó, cả người liền giống như một khối băng lạnh ngàn năm, làm người ta không dám tới gần.

Tóc dài ngang vai, mày kiếm thon dài, sống mũi cao dài, vô luận nhìn từ góc độ nào đều là một người đẹp trai. Nhưng cặp mắt hẹp dài, nửa khép bức người giống như lưỡi đao, một lần hơi lạnh không tự chủ được lộ ra từ khóe miệng của hắn.

Khi người xung quanh lướt qua bên người hắn, không ai không cẩn thận vô cùng, chỉ sợ kinh động tới hắn.

Diệp Nhân lần này dẫn đội đón tiếp Diệp Trùng về nhà. Đối với nhiệm vụ lần này, trong lòng hắn hiểu rất rõ, nói là đón tiếp, thật ra không khác biệt gì hộ tống. Trong tộc chỉ yêu cầu kết quả là Diệp Trùng về nhà, đối với hắn làm sao về nhà, vậy thì bọn họ không có chút hứng thú nào.

- Đang nghĩ gì đó? Một giọng nữ ngọt ngào vang lên bên tai Diệp Nhân. Diệp Trân Ni có lẽ là người duy nhất không sợ Diệp Nhân trong đám người này. Hai người Diệp Nhân và Diệp Trân Ni từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cảm tình cực tốt. Cả Diệp gia đều biết, ở trong tộc, người có thể ảnh hưởng Diệp Nhân chỉ có ba người, gia chủ, Diệp Cư Hành và Diệp Trân Ni.

Xoay mặt qua, ánh mắt rơi trên gương mặt quen thuộc đó, ánh mắt Diệp Nhân không khỏi nhu hòa vài phần.

Diệp Trân Ni không hề coi như là vô cùng xinh đẹp, trong vòng mỹ nữ xuất hiện với tần suất cực cao này của ba đại thế gia, nàng chỉ có thể coi như thượng trung đẳng trở xuống. Nhưng ở Diệp gia, nàng lại được hoan nghênh vô cùng. Tình tình nàng dịu dàng hòa nhã, hơn nữa tâm địa lương thiện, mọi người đều cực kỳ yêu thích nàng.

Đáng tiếc, Diệp Trân Ni và Diệp Nhân không thể nào kết hợp. Diệp gia đối với việc kết hợp giữa nam nữ dòng chính cực kỳ nghiêm khắc, cho dù Diệp Nhân đội lên vòng sáng cao thủ đệ nhất Diệp gia cũng vẫn không sao giã thoát khỏi điều tộc quy gần như là nghiêm khắc nhất Diệp gia này.

Nhưng dưới sự uy hiếp của Diệp Nhân, ngược lại thật sự vẫn không có ai dám có chủ ý với Diệp Trân Ni. Diệp Trân Ni vì có thể đủ để xuất hiện bên cạnh Diệp Nhân, liều mạng nâng cao thực lực bản thân. Nàng cũng là một sư sĩ cực kỳ ưu tú, tuy thiếu rèn giũa thực chiến, nhưng may mà vô luận là gia chủ hay là Diệp Cư Hành, đối với Diệp Nhân đều vô cùng yêu quý, thường có ý, vô tình an bài hai người cùng làm nhiệm vụ.

- Đây là lần thứ năm chúng ta cùng ra ngoài làm nhiệm vụ. Diệp Nhân nhẹ giọng nói. Nếu như lúc này có người ở bên cạnh, nhất định con người sẽ rơi đầy đất. Diệp Nhân máu lạnh giống như máy móc lại cũng sẽ dùng giọng nói nhẹ nhàng thế này để nói với người khác.

- Đúng vậy. Diệp Trân Ni cười ngọt ngào, dung nhan không hề xem như là xinh đẹp lại làm cho Diệp Nhân vẫn luôn bình tĩnh hơi thất thần.

Hai người lập tức đều bảo trì trầm mặc, kẻ vai đứng trước cửa sổ mạn tàu, yên tĩnh nhìn tĩnh không sâu thẳm ngoài cửa sổ.

- Đội trưởng, đã tới tinh khu tự do. Sư sĩ tới thông báo trong lòng thở dài, hình như mình tới thật không đúng lúc rồi a.

- Ủ. Diệp Nhân lạnh nhạt ừ một tiếng, giọng nói lại khôi phục sự lạnh lùng ngày thường. Không xoay người lại, chỉ lạnh lùng buông xuống một câu: “Ra lệnh mọi người chuẩn bị, kiểm tra tất cả trang bị!”

- Vâng!

Diệp Trần Ni ngây ngốc nhìn chằm chằm đường nét rắn rỏi một bên mặt Diệp Nhân, vẫn cứ xuất thần.

Công tắc không gian của Nguyệt Phục Vương trên cổ tay đột nhiên dao động, phát ra tiếng ông ông.

Biến cố đột nhiên này làm Diệp Trùng dừng bước.

- Sao thế? Diệp La thấy Diệp Trùng đột nhiên đứng lại, không khỏi kỳ quái hỏi.

Diệp Trùng nhấc tay phải, vòng tay màu đen sáng bóng thường có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Đây chính là công tắc không gian của Nguyệt Phục Vương, thủ công tinh xảo, bề mặt điêu khắc từng chiếc lá cây, mấy lá cây này ngay cả gân lá cũng thấy được rõ ràng, vô cùng chân thật. Mấy lá cây quấn lấy lẫn nhau, tràn đầy mỹ cảm. Nhưng Diệp La ghét đàn ông đeo vòng tay quá thật quá khó xem, nên thường đem nó đeo trước ngực. Diệp Trùng vẫn cảm thấy đeo trên cổ tay thì tiện lợi hơn, hẳn không quan tâm để nhìn hay không.

- Nó đang rung động! Diệp Trùng nói dứt khoát, ngắn gọn.

- Ý, vậy là trong tộc có tin tức truyền tới. Xem xem, lúc này lại có tin tức gì? Chẳng lẽ là bởi vì việc của bộ lạc Hy Phượng và Lược đồng giả? Diệp La vô cùng tò mò, bên trong báo cáo của hắn nói tới hai việc, với cái nhìn của hắn, việc của Diệp Trùng đã kết thúc rồi, còn lại đều là vài vấn đề nhỏ. Ngược lại, quan hệ ám muội giữa bộ lạc Hy Phượng và Lược đồng giả mới càng có giá trị nghiên cứu sâu.

392. Chương 392: Kiến Nghị Của Diệp La

Hai người lập tức chuẩn ra khỏi Vu Uyên thành.

Vô luận là Diệp Trùng hay là Diệp La, đối với điều này đều biểu hiện ra sự quan tâm cực độ.

Tin tức vô cùng ngắn gọn, nhưng sắc mặt Diệp La đã trở nên cực kỳ khó coi. Đối với Diệp Trùng, trừ thần tình có chút ngưng trọng ra, ngược lại thần sắc như thường.

- Tại sao lại thế này? Diệp La vẻ mặt lo lắng nhìn Diệp Trùng. Trong tin tức yêu cầu Diệp La hiệp trợ Diệp Nhân hộ tống Diệp Trùng trở về Diệp gia, chẳng qua hai người đều không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết hộ tống ở đây cũng chính là áp giải.

Diệp La thế nào cũng không ngờ trong nhà lại xem trọng Diệp Trùng như vậy.

Diệp Trùng nhíu mày. Trong nhiệm vụ có cái tên dễ nghe hộ tống này, rõ ràng có tên cao thủ đệ nhất Diệp gia Diệp Nhân. Ở tình khu tự do, hắn có thể nói là thế đơn lực bạc, giằng co với một đám sư sĩ mạnh mẽ thế này, người đầu óc không sáng suốt đi nữa cũng biết hắn tất nhiên ở vào thế dưới.

Trong mắt Diệp Trùng lóe lên một tia sáng lạnh, bản thân hắn không phải loại người để mặc người ta mỗ xê, điều quan trọng nhất là, hắn tuyệt không thể tiếp nhận loại phương thức này. Trong tiềm thức của hắn, bản thân khá là bài xích nhưng thế gia giống như Diệp gia thế này. Cho dù Diệp gia rất có khả năng có quan hệ dây mơ rễ má với hắn, nhưng vẫn không thể triệt tiêu loại cảm giác bài xích này của hắn.

Vô duyên vô cớ, trong lòng Diệp Trùng bỗng dâng lên một đám lửa giận, hắn đã phẫn nộ rồi!

Trước tới giờ, Diệp Trùng không ngừng hết mọi biện pháp tăng cường thực lực bản thân, một mặt là vì sinh tồn, mặt khác, chính là hy vọng có thể làm chủ vận mạng của mình. Trong khái niệm của hắn, hai thứ này là quyền lợi cơ bản nhất của hắn, cũng là giới hạn dưới của hắn.

Bây giờ, đối phương lại dùng loại phương thức này đến khiêu chiến giới hạn dưới của hắn, làm sao có thể làm hắn không phẫn nộ chứ?

Trong bất tri bất giác, Diệp Trùng so với lúc trước có sự thay đổi rõ rệt. Theo sự tăng cường không ngừng của thực lực, tâm thái cường giả của hắn cũng càng lúc càng rõ ràng. Cường giả, thường là không cho phép người khác thao túng vận mệnh của mình!

Phần nộ không hề làm Diệp Trùng mất đi lý trí, ngược lại, bởi vì sự kích thích của phần nộ, suy nghĩ của hắn cũng rõ ràng càng thêm bình tĩnh, tới mức có chút lãnh khốc.

Nhìn Diệp Trùng toàn thân phát ra khí lạnh, Diệp La chỉ có cười khổ. Hắn quả thật nghĩ không rõ, gia chủ tại sao lại lựa chọn thủ đoạn kịch liệt như vậy để đạt được mọi thứ này? Tính trọng yếu của Diệp Trùng đối với Diệp gia thật sự tới bước như vậy sao? Hắn rất hoài nghi một điểm này, nhưng hắn đối với ánh mắt của cha hắn cũng cực kỳ tin tưởng. Mệnh lệnh này, nếu như không có sự đồng ý của cha hắn, tuyệt đối không thể nào phát ra được.

Điều này làm hắn lập tức rơi vào hoàn cảnh lưỡng nan.

Diệp Trùng quay mặt qua, nhìn chằm chằm Diệp La, không nói gì.

Diệp La nhún nhún vai, cười khổ nói: “Đừng nhìn ta, việc này ta mới lười lo tới. Nguyệt Phục Vương đã sớm tặng người rồi, ta cái gì cũng không nhìn thấy a.” Diệp La về mặt có vẻ vô lại, “Hi hi, tên Diệp Nhân đó, ta sớm đã nhìn không thuận mắt rồi. Ta nói này A Trùng, người phải dạy dỗ hắn một trận cho tốt. Lại nói, bây giờ trở về, sau này muốn ra ngoài nữa thì khó lắm. Chỗ trong nhà đó buồn chết luôn!”

Không biết tại sao, Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy thoải mái.

Thật ra, ở trong việc này, Diệp La không cách nào tạo thành uy hiếp với hắn. Nếu nói võ thuật, trình độ hai người chênh lệch không bao nhiêu, hai người mấy ngày gần đây cọ xát không ít, thực lực của nhau tự nhiên đã cực kỳ rành rẽ. Mà Diệp Trùng hiện giờ còn có Nguyệt Phục Vương, nếu như thật sự muốn giết Diệp La, không hề là một việc quá khó khăn. Nhưng không biết tại sao, trong lòng Diệp Trùng cực kỳ không muốn ra tay với Diệp La, có thể là hắn đã tặng mình Nguyệt Phục Vương. Diệp Trùng thay mình tìm được một lý do.

- Oái, đúng, suýt nữa thì quên. Bên trong thiết bị của Nguyệt Phục Vương có một mục phân biệt tự động, đừng quên thiết lập một chút, nếu không dễ dàng bị bọn họ tra ra vị trí của ngươi. Nhưng bọn họ chắc là vẫn chưa biết Nguyệt Phục Vương ở trên tay ngươi. Nguyệt Phục Vương sẽ tự động phân biệt quang giáp của nhà khác, chỉ cần cấp bậc đối phương thấp hơn ngươi, ngươi rất dễ dàng có được tin tức của đối phương. Hi hi, lúc đó ngươi có thể mạo xưng ta, bọn họ nhất định không biết. Chiêu này chính là phương pháp tốt để mò cá nước đục, nhưng nếu như ngươi gặp được Diệp Nhân, vậy ngươi chỉ có thể tự cầu nguyện may mắn thôi. Đúng rồi, nếu như ngươi bị tóm, ngàn vạn lần đừng nói là ta nói với ngươi.

Diệp La cười hi hi nói đùa, trên mặt lúc thì phong độ nhẹ nhàng, lúc lại giống như con nít, thứ đang phơi phới lúc này là ý cười tự do phóng túng.

Trong lòng Diệp Trùng ảm áp, nhưng không hề nói gì.

- Với tốc độ của bọn họ, chắc là sắp tới hành tinh Thoát Mộc, ngươi vẫn sớm rời khỏi hành tinh Thoát Mộc chút thì tốt hơn. Diệp La nghiêng đầu suy tư.

- Rời khỏi hành tinh Thoát Mộc? Diệp Trùng hỏi ngược lại.

- Ừm. Diệp La gật đầu, tính toán thay Diệp Trùng, “Hành tinh Thoát Mộc có chút lớn thế này, bọn họ muốn tìm thấy ngươi quả thật quá dễ dàng rồi. Nếu như ngươi yên lặng rời khỏi hành tinh Thoát Mộc, bọn họ trong khoảng thời gian ngắn khẳng định tìm không thấy ngươi.”

- Làm sao rời khỏi? Nguyệt Phục Vương? Diệp La nói rất có đạo lý, Diệp Trùng cũng đang tính toán trong lòng mở miệng hỏi.

- Ngươi đừng trông chờ Nguyệt Phục Vương, nó không cách nào thực hiện bước nhảy không gian. Ngược lại, nghe nói Phần Văn của Tuyệt Lai tộc hình như có thể làm được điều này. Chúng ta chỉ đành nghĩ cách khác. Diệp La trầm ngâm, “Ừm, hành tinh Thoát Mộc có hai tàu vũ trụ, một cái ở Hàn gia, cái còn lại ở Luân Lạc tộc.”

Diệp Trùng gật đầu ra dấu hiểu rõ, cái này hắn từng nghe Hoàng Bạch Y nói qua.

- Nhưng Hàn gia người không cần nghĩ nữa. Tuy lần này chúng ta đã giúp bọn họ hai lần, muốn bọn họ giúp cái này cũng không phải là việc dễ dàng gì. Đương nhiên, bọn họ cũng có khả năng đồng ý, nhưng một khi như vậy, hành tung của người cũng sẽ bị lộ. Ngẩng đầu liếc nhìn Diệp Trùng, hần nhún vai nói, “Đừng thấy người hiện giờ có thể đổi mặt tùy ý, trò lừa này lừa người khác thì không có vấn đề lớn gì. Nhưng ta dám bảo đảm, người tuyệt đối lừa không được Diệp Nhân, tên đó có lúc quá đáng sợ!”

Diệp Nhân? Tên Diệp Nhân xưng hiệu cao thủ đệ nhất Diệp gia đó? Có thể ở chỗ này của Diệp La mà có được đánh giá đáng sợ không phải là việc dễ dàng, trong lòng Diệp Trùng thầm cảnh giác.

- Người hay là đi Luân Lạc tộc đi. Phòng bị ở chỗ đó của bọn họ không gắt gao như Hàn gia. Người có Nguyệt Phục Vương, lên vào chắc không thành vấn đề, không biết bọn họ gần đây có hành động hay không, nếu như không có, vậy thì lại chọn Hàn gia. Diệp La đưa ra kiến nghị mà hần cho là khá hợp lý, nhưng lập tức cười hì hì bổ sung nói, “Dù sao chỗ đỗ tàu của hai nhà này ta đều biết.”

Nguyệt Phục Vương yên lặng trôi nổi trên không, thân hình dung nhập vào trong bóng tối, giống như u linh.

Trong buồng lái, Diệp Trùng tỉ mỉ quan sát tin tức hiển thị trên màn hình. Diệp La đưa Diệp Trùng tới chỗ này rồi rời khỏi, hần không hề định đồng hành với Diệp Trùng.

Liếc nhìn khu dân cư của Luân Lạc tộc ở sau lưng, Diệp La mang theo chút mong chờ, tự nói với mình: “A Trùng, ta đã trao Nguyệt Phục Vương cho người, người nhất thiết phải lôi kéo bọn họ lâu chút a! Diệp gia, người sẽ không thích đâu! Hơn nữa, người lôi kéo càng lâu, ta cũng sống càng vui vẻ. Hì hì...”

Nhưng hần lập tức đứng lại, tay phải sờ cằm, lẩm bẩm nói: “Ta có phải cũng nên rời khỏi chỗ này? Cao thủ hành tinh Thoát Mộc dường như đã biết gần hết rồi, đổi chỗ thôi. Cũng tốt, ừm, đi Hàn gia!”

Quay đầu liếc nhìn trên không khu dân cư Luân Lạc tộc, cười nhẹ nhẹ, Diệp La cất bước chạy.

Phòng thủ phía dưới thật ra khá nghiêm mật, nếu như không có Nguyệt Phục Vương, muốn im hơi lặng tiếng lên vào đích xác là cả vấn đề. Nhưng hiện giờ đối với Diệp Trùng mà nói, lại là một việc dễ dàng vô cùng.

Tất cả bố trí phía dưới, hần đã trông rõ ràng, thuộc nằm lòng.

Bỗng nhiên nhảy tới trước, bỗng nhiên lên đi, trong tình huống tất cả thủ vệ không hề phát giác lên vào trong tàu vũ trụ.

Tàu vũ trụ này là tàu vũ trụ cổ xưa nhất Diệp Trùng từng thấy. Diệp Trùng cũng hoài nghi đây có phải là đồ cổ để lại trong khoảng thời gian thời đại Đại tinh tế vừa mới bắt đầu.

Đường dây kim loại có thể thấy khắp nơi, loại phương thức kết nối cổ xưa này đã tiến vào trong đồng rác lịch sử chất cao như núi nhiều năm, kỹ thuật mạch quang tổng hợp mới là kỹ thuật chủ yếu nhất cũng là hoàn thiện nhất hiện giờ. Con tàu vũ trụ này gần như toàn bộ đều là do kim loại tạo thành, căn bản nhìn không thấy tài liệu phức hợp có tính năng nhẹ mà lại xuất sắc.

Vừa tiến vào khoang, trước mặt chính là mùi kim loại lạnh lẽo. Quang não cũng không có, mà thay vào đó là một loại thiết bị tính toán cổ xưa do điện tử tạo thành.

Nhưng Diệp Trùng đã không có thời gian cảm khái sự nguyên sơ của tàu vũ trụ này, bởi vì hần đã nghe thấy tiếng bước chân tiến gần bên này.

- Ta nói này, đây đã là lần nhiệm vụ thứ mấy trong nửa năm nay rồi? Cứ thế này, con mẹ nó ta cũng sắp phát điên rồi! Một giọng nói trẻ trung tràn đầy tâm trạng bất mãn.

Một giọng nói hơi già cả khác vội vàng nhắc nhở hần: “Xùy! Nhỏ tiếng chút, nếu bị Cần vụ trưởng nghe thấy thì người xui xẻo!”

Hai người chắc là đang đẩy thứ gì đó qua bên này, Diệp Trùng nghe thấy tiếng bánh xe nghiêng sàn tàu.

- Nghe thấy thì nghe thấy! Nhưng người thanh niên đó vẫn không tự chủ được nhỏ giọng, rõ ràng cũng cực kỳ kiêng kỵ Cần vụ trưởng trong miệng đồng bạn đó. Hần rất mau lại oán giận nói: “Vốn dĩ là thế! Đáng

lẽ một năm cũng hành động một lần, nào giống bây giờ, nhiệm vụ không ngừng, thế này đã hơn nửa năm rồi, ta ngay cả nhà cũng không ghé qua được một lần.”

Lời này gây nên sự đồng cảm của đồng bạn hân: “Đúng vậy, nửa năm nay hành động cũng quá dày đặc. Đám an hèm đều mệt tới mức không xong rồi, cứ tiếp tục thế này, ta ước chừng ta cũng sắp nuốt không trôi rồi.”

Giọng nói càng lúc càng gần, Diệp Trùng mau chóng mà cảnh giác đánh giá địa hình xung quanh, nhìn thấy chỗ không xa sau lưng có một cánh cửa, không kịp nghĩ nhiều, hân cong eo, im hơi lặng tiếng nhảy vào trong cánh cửa đó.

Đây chắc là một phòng trữ đồ, nhìn rất nhiều rương đặt bên trong, Diệp Trùng không khỏi mừng rỡ trong lòng, địa hình thế này dùng để ẩn nấp thì thích hợp vô cùng. Không chút do dự, Diệp Trùng nhẹ nhàng tránh vào trong góc, cuộn lại trong bóng tối của một cái rương.

Diệp Trùng vừa mới nấp xong, hai người đó liền đẩy rương tiến vào trong phòng trữ đồ, thông qua khe hở, Diệp Trùng có thể nhìn thấy hai người đẩy một cái rương kim loại giống y chang mấy cái đặt trong phòng. Hai người chỉ lo không ngừng oán trách, căn bản không ngờ ở chỗ không xa bọn họ lại có một cặp mắt ở trong bóng tối nhìn chằm chằm bọn họ.

Xếp xong cái rương, hai người liền đi ra ngoài phòng, rồi tiện tay đóng cánh cửa kim loại đó lại.

Mọi thứ đều rất thành công!

Xác định đã an toàn, Diệp Trùng ngồi cuộn trong góc, trong đầu đang sắp xếp mọi thứ xảy ra trong mấy ngày nay.

Nhưng rất mau, sự thay đổi của hoàn cảnh xung quanh kêu hân tỉnh lại từ trong suy nghĩ sâu .

Nhiệt độ trong phòng trữ đồ dùng tốc độ rất mau không ngừng giảm xuống!

393. Chương 393: Bị Bện

Nhiệt độ mau chóng hạ thấp, Diệp Trùng cảm giác cơ thể giống như ở trong vùng đất băng tuyết.

Không được! Nếu như mình không rời khỏi chỗ này, nhiệt lượng thân thể mình sẽ mau chóng biến mất. Cơ thể mạnh mẽ không hề đại biểu hân có tấm thân bất tử. Diệp Trùng từng học sinh lý học, nếu như vẫn cứ tiếp tục thế này, mình khẳng định kiên trì không nổi, tế bào thân thể sẽ vì nhiệt độ thấp mà mất đi sức sống.

Hân cẩn thận đi tới trước cánh cửa kim loại, nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài không có người, xem ra tình hình không hề tệ tới mức độ như vậy.

Thò tay đẩy cửa một cái, cánh cửa kim loại không hề nhúc nhích.

Trong lòng Diệp Trùng lạnh toát, cửa đã bị khóa chết từ bên ngoài! Diệp Trùng dùng sức đẩy đẩy, cửa vẫn không hề nhúc nhích.

Xem ra chỉ đành dùng thủy thủ thôi, Diệp Trùng rút thủy thủ ra, đang chuẩn bị cắt cánh cửa kim loại này. Mũi thủy thủ sắc bén cực kỳ, cắt cánh cửa này không hề là một việc cực kỳ khó khăn.

Khi mũi thủy thủ sắp chạm tới cánh cửa kim loại, tay Diệp Trùng lại đột nhiên dừng lại, đầu óc hân đang mau chóng suy nghĩ!

Nếu như miễn cưỡng phá hoại, hân muốn từ trong này đi ra đích xác không phải việc khó khăn gì. Nhưng cứ thế này, lại không thể tránh khỏi để lại dấu vết. Trong này là phòng cất giữ thức ăn, cũng tức là nói, bọn họ trên đường bay đi nhất định sẽ tới chỗ này. Vậy bọn họ nhất định có thể nhìn thấy dấu vết phá hoại của mình, chỉ e sẽ lập tức làm cho bọn họ cảnh giác, thậm chí là truy quét toàn con tàu.

Ý định ban đầu của Diệp Trùng là thần không biết, quỷ không hay rời khỏi hành tinh Thoát Mộc, nếu như thật sự phá cửa mà ra, vậy thì rất khó làm được một điểm này. Sau sự việc, nếu như lưu lại dấu vết gì, với mạng tình báo phi thường mạnh của Diệp gia, tìm thấy mình nghĩ chắc cũng không phải là việc khó khăn.

Suy tư rất lâu, Diệp Trùng vẫn thu thủy thủ lại, dù sao quyền chủ động phá cửa hay không nằm trên tay hắn, hắn có thể đi ra bất cứ lúc nào.

Nơi này là kho đông lạnh thực phẩm, bọn họ nhất định sẽ lấy thức ăn từ chỗ này theo định kỳ, mình có thể lựa chọn một thời cơ tương đối tốt để rời khỏi, mà không phải miễn cưỡng phá cửa.

Nghĩ tới chỗ này, lòng Diệp Trùng yên ổn lại, lại trở về trong góc ngồi xuống, mâu gỗ đặt ở bên cạnh hắn, điều bồi phẩm bên trong rương gỗ do trải qua mấy lần đại chiến đã tiêu hao gần hết. Sau đó lại tặng một ít cho Quảng Vệ, được phẩm bên trong ít tới mức đáng thương. Diệp Trùng liền dứt khoát mang chút thứ cuối cùng này bỏ vào trong một cái túi mua ở Vu Uyên thành. Bỏ chung với mấy thứ này còn có thù lao Hàn Việt đưa cho hắn.

Khi Diệp La nhìn thấy khoản tiền khổng lồ thế này từ trong rương ra, lúc đó liền trở mặt ra, thứ Hàn Việt trả cho Diệp Trùng là một khoản tiền khổng lồ không hơn không kém, ngay cả người không thiếu tiền như Diệp La thế này cũng ghen tị vô cùng, chửi Hàn Việt không đủ ý tứ toáng lên, mình cũng giúp đỡ nhưng không bỏ lấy một tí gì.

Ba mươi cây gậy kim loại nhỏ màu xanh lá sẫm, mỗi cây gậy nhỏ cỡ ngón cái. Trên mặt điêu khắc hoa văn tỉ mỉ, ngoài tỏa ra màu xanh lục óng ánh, Diệp Trùng quả thật nhìn không ra mấy cây gậy kim loại này có giá trị gì, loại gậy kim loại này, hắn chưa từng thấy qua, đáng tiếc trên tay không có máy móc, không cách nào thực hiện phân tích khác.

Diệp La gọi nó là Lục đoạn tinh bồng (gậy óng ánh gấm xanh lá), mỗi một cây đều đại biểu cho tiền tài khổng lồ. Còn lớn cỡ nào, Diệp Trùng không biết tí gì. Độ cứng của Lục đoạn tinh bồng cực cao, chẳng trách có thể làm một loại tiền tệ giá cao. Khi Diệp Trùng vợ một cái, chia một nửa Lục đoạn tinh bồng tới trước mặt Diệp La, lại bị Diệp La cười hì hì đẩy trở về.

Nếu như Mục Thương có mặt thì tốt rồi. Mọi thứ đều có thể giao cho hắn bảo quản, mình cũng không cần vì việc này mà phiền lòng.

Nói đi nói lại, Mục Thương chính là cái quang giáp có thể bỏ vật phẩm vào không gian thứ nguyên duy nhất mà Diệp Trùng từng thấy.

Đầu óc Diệp Trùng đang ngồi thẳng không tự chủ được mà bắt đầu suy nghĩ.

Lần đi này, chỉ sợ lại thất lạc mấy người Nhuế Băng, sau này muốn gặp lại cũng không dễ dàng, trong lòng hơi có chút mất mát, đáng tiếc hắn đối với mấy điều này cũng không biết làm sao. Diệp La nói đúng, nếu như còn ở hành tinh Thoát Mộc, quả thật đối với mình quá nguy hiểm, hơn nữa mình hiện tại cũng không có bất cứ đầu mối nào liên quan tới bọn họ, xác suất tìm thấy bọn họ trong khoảng thời gian ngắn nhỏ tới đáng thương.

Với lại, nếu như thật sự tìm thấy bọn họ, cũng không hề coi như là một việc tốt, đối mặt lực lượng mạnh mẽ thế này của Diệp Nhân, mấy người Nhuế Băng không chỉ có thể chịu nguy hiểm bất cứ lúc nào, mà mình cũng sẽ chịu trời buộc. Cân đo một lượt như vậy, Diệp Trùng cuối cùng mới xác định rời khỏi hành tinh Thoát Mộc.

Vô luận thế nào, chỉ có bảo đảm an toàn của mình trước thì mới có thể gặp mặt ngày sau. Diệp Trùng bình tĩnh đắn đo, không bị tình cảm ảnh hưởng.

Vận mệnh giống như bèo dạt. Bận bè hôm qua, hôm nay lại có khả năng khó mà gặp lại. Diệp Trùng không hề là một người đa sầu đa cảm, nhưng mỗi lần đều không nhịn được mà có chút cảm khái. Thông thường mà nói, loại hứng thú này khó mà xuất hiện trên người hắn, hắn đã quen kiên cường, quen cô độc. Nhưng hắn rốt cuộc vẫn là một con người, một thanh niên chỉ hơn hai mươi tuổi, mặc dù hắn có rất nhiều lúc có thể làm tới mức cứng như sắt đá, lạnh lẽo như băng.

Một tiếng thở dài nhỏ không nghe rõ, Diệp Trùng nghĩ tới Mục Thương. Đột nhiên, hắn cực kỳ mong nhớ Mục Thương, cực kỳ mong nhớ!

- Mộc, Thương. Các người lại đang ở đâu? Trong phòng trữ lạnh tràn đầy khí lạnh, một thiếu niên nhẹ giọng líu ríu yếu ớt lại nghe rất rõ ràng.

Diệp Trùng bị bệnh rồi! Hắn xác định lúc này đã là giờ thứ mười lăm hắn ở trong phòng trữ đông! Sự kiên nhẫn của hắn gián tiếp dẫn tới phiền phức hần lộn vào này.

Hắn đi qua không ít hành tinh, nhưng trước giờ chưa từng ở trong địa phương lạnh lẽo thế này, ở năm thiên hà lớn, quần áo hơi tốt chút đều có tự động điều khiển nhiệt độ, cực ít có người bởi vì thời tiết thay đổi mà bị bệnh. Thứ Diệp Trùng hiện đang mặc trên người lại là sợi thực vật bình thường vô cùng dẹt thành, đây còn là thứ thành chủ tặng khi ở trong phủ thành chủ Lục thành, hành tinh Thoát Mộc bốn mùa không hề rõ ràng, nhiệt độ thường niên thích hợp, cho nên thứ Diệp Trùng mặc không hề nhiều.

Ngược lại, Diệp Trùng vì tiện cho hành động, y phục lựa chọn đều là loại mỏng nhẹ.

Đối với nhiệt độ, Diệp Trùng không hề có quá nhiều khái niệm, hắn chỉ là biết hiện giờ rất lạnh, cực kỳ lạnh! Nếu như còn không có ai tới, hắn quyết định phá cửa đi ra.

Tuy hắn không phải một bác sĩ, nhưng hắn đối với thân thể của mình lại cực kỳ hiểu rõ và mẫn cảm, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được sự yếu ớt của cơ nhục, thể lực cũng đang mau chóng trôi đi.

Cứ tiếp tục thế này, hoàn cảnh của mình sẽ trở nên nguy hiểm!

Diệp Trùng đối với sức khỏe của mình thật ra vẫn luôn cực kỳ chú ý. Khi ở hành tinh rác, do thiếu thuốc men, nếu như bị bệnh, đó là một việc cực kỳ nguy hiểm. Lại thêm vào thể trạng bản thân Diệp Trùng cực kỳ xuất sắc, cho nên cũng cực ít bị bệnh.

Chỉ là hắn trước giờ chưa từng ở trong hoàn cảnh nhiệt độ thấp thế này lâu như vậy, thêm vào dao động tình cảm trong lòng, cuối cùng làm cho hắn bị bệnh rồi!

Lạnh! Toàn thân đều lạnh! Diệp Trùng không khỏi run lập cập. Tình huống của hắn đã trở nên cực kỳ tệ hại, toàn thân yếu ớt không có sức, đầu óc không cách nào giữ được bình tĩnh và tỉnh táo thêm. Thân thể mạnh mẽ không hề mang lại chút giúp đỡ nào đối với việc chống lạnh của Diệp Trùng.

Chính khi Diệp Trùng đang định phá cửa ra, bên ngoài truyền tới một trận tiếng bước chân.

Tuy có thể cảm nhận được sự yếu ớt của mình, nhưng thần chí hiện giờ của Diệp Trùng vẫn chưa hoàn toàn mất hết. Hắn mau chóng co lại trong góc, cảm nhận được sự trì trệ trong tốc độ của mình, Diệp Trùng chỉ có cười khổ trong lòng.

Lách cách, tiếng khóa bằng máy, cửa đã bị mở ra.

Một gã đàn ông đi vào, vừa tiến vào, gã đàn ông đó không kìm được mà run một cái, miệng lầu bầu nói: “Thật là lạnh! Ai mở nhiệt độ thấp như vậy?” Lắc đầu, hắn liền đi về phía một cái rương kim loại ở trong một góc, tiện tay mở nắp ra, hắn liền cúi người tìm kiếm ở bên trong.

Gã đàn ông đó vừa đứng xoay lưng lại Diệp Trùng.

Cơ hội ngàn năm khó gặp thế này, Diệp Trùng thế nào lại bỏ qua? Cho dù hắn hiện giờ đầu vầng mắt hoa, toàn thân run lẩy bẩy, nhưng hắn dùng lý trí còn sót lại nói với bản thân, đây là một cơ hội tốt vô cùng!

Cong eo, nắm lấy mâu gỗ ở bên cạnh, Diệp Trùng cố gắng khống chế đôi chân đã có chút bồng bềnh của mình, lặng lẽ từ sau lưng gã đàn ông này lên ra khỏi nơi đáng chết này.

Đột nhiên từ trong nhiệt độ thấp trở lại nhiệt độ bình thường, sự thay đổi nhiệt độ đột ngột làm chân Diệp Trùng run rẩy.

Cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ từng chút một, Diệp Trùng cảm thấy thế giới giống như rời xa hắn từng chút một. Toàn thân mềm oặt, cảm giác tràn đầy sức mạnh biến mất tăm, hắn cũng hoài nghi hiện giờ một người tùy tiện nào đó cũng có thể nhẹ nhàng giết chết mình.

Đôi chân giống như đạp lên bông, mềm mại không có sức! Mình phải mau chóng tìm thấy một nơi an toàn! Cho dù ở trong tình huống thế này, trong đầu Diệp Trùng vẫn giữ một tia tỉnh táo!

Tầm mắt mơ hồ không rõ, Diệp Trùng cảm giác mình đang bay! Nếu như có ai nhìn thấy phương thức tiến tới của Diệp Trùng lúc này, nhất định sẽ kinh ngạc vô bì, động tác của Diệp Trùng không hề trì trệ giống như hắc tướng tượng, ngược lại, động tác của hắc hắc vô cùng linh hoạt, mà mỗi khi hắc hắc nghe thấy chút tiếng động, hắc hắc sẽ lập tức né tránh đi, linh hoạt giống như động vật họ mèo.

Đáng tiếc, mọi thứ này, Diệp Trùng không biết chút nào.

Trong đầu hắc hắc chỉ có một ý nghĩ: tìm thấy một chỗ an toàn!

Hắc hắc hiện giờ hoàn toàn ở trong trạng thái vô thức, động tác né tránh chỉ là một loại bản năng chiến đấu hình thành do hắc hắc trường kỳ chiến đấu!

Trong tầm mắt mơ hồ, Diệp Trùng mang máng nhìn thấy một cánh cửa, lập tức, hắc hắc không hề trù trừ, đẩy cửa ra, hắc hắc cảm giác sắp tới cực hạn rồi!

Diệp Trùng dùng sức muốn mở cặp mắt ra, để có thể nhìn rõ bố cục trong phòng, nhưng mí mắt không nghe lời, vô luận hắc hắc nỗ lực thế nào cũng không có chút phản ứng nào, ngược lại, cảnh tượng trước mắt đang mau chóng trở nên mơ hồ hơn.

Tối đen! Một màn tối đen! Diệp Trùng dường như phát hiện một màn tối đen trong tầm mắt mơ hồ.

Diệp Trùng không biết mình làm sao thu vào trong màn tối đen này, nhưng sau khi hắc hắc mang toàn thân đều co vào trong bóng tối, hắc hắc cuối cùng thở phào! Hắc hắc cũng mất đi chút ý thức cuối cùng vào lúc này, khoảnh khắc hắc hắc hôn mê, đôi tay của hắc hắc vẫn nắm chặt lấy mâu gổ.

394. Chương 394: Vi Du Thiện Lương

Nàng là bác sĩ phụ trách tàu vũ trụ này, chủ yếu là phụ trách sức khỏe của tất cả thuyền viên trong khi bay trong vũ trụ.

Là bác sĩ phụ trách, nàng có một căn phòng riêng biệt. Đối với mấy hộ sĩ dưới quyền đó của nàng, không có đãi ngộ tốt như thế, chỉ có thể mấy người cùng ở trong một phòng.

Đẩy cửa phòng, nàng đi về phía giường. Tàu lập tức sẽ bay đi, nàng hiện giờ nhớ cái giường mềm mại đó của mình vô cùng.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy một cây gậy, một cây gậy màu đen, thò ra từ dưới giường nàng.

Nàng không khỏi nhú mày, là ai đùa trò thể này với mình? Đám người nhảm chán này! Nàng có chút giận dữ.

Bay trong vũ trụ dài đằng đẵng, nhảm chán, áp lực với con người thường đều cực kỳ lớn, cũng đặc biệt dễ xảy ra vấn đề tâm lý. Càng huống chi, trên tàu vũ trụ này đều là mấy gã đàn ông khỏe mạnh lại cường tráng. Có lẽ lại là trò đùa quái đản của tên ham muốn không được thỏa mãn nào đó.

Vi Du hừ lạnh một tiếng. Ánh mắt nàng khá cao, mấy gã thô lỗ này, nàng trông rất chướng mắt.

- Đi ra! Còn không đi ra thì ta sẽ báo cáo thuyền trưởng! Vi Du nghiêm giọng quát nói. Thuyền trưởng có chút ý với nàng, cho nên bình thường có rất ít người dám có ý đồ với nàng. Tuy nàng đối với thuyền trưởng không hề có bao nhiêu hứng thú, nhưng cái ô bảo vệ này lại cực kỳ có ích.

Dưới giường không một tiếng động.

- Người thật muốn bị giam sao? Hàn ý trong giọng nói Vi Du càng đậm thêm vài phần, trong mắt lấp lánh đốm sáng sắc lạnh.

Dưới gầm giường vẫn không có chút phản ứng nào.

Vi Du lăm bằm trong lòng, chẳng lẽ tên này thật không sợ chết? Hay là dưới gầm giường căn bản là không có ai?

Vi Du quỳ xuống, nhìn xuống gầm giường.

- A! Nàng nhện không được, kêu lên một tiếng.

Dưới gầm giường rõ ràng nằm một gã đàn ông!

Chính ngay lúc này, phát thanh trên tàu vang lên: “Tất cả thuyền viên xin chú ý, tất cả thuyền viên xin chú ý, năm phút đếm ngược tàu cất cánh!”

Gã này đang ở trong trạng thái hôn mê. Tri thức chuyên nghiệp của Vi Du làm nàng lập tức đưa ra phán đoán chính xác, hẳn đã bị bệnh! Tàu đã ở trong lúc đếm ngược để cất cánh. Cũng tức là nói, tất cả cửa khoang hiện giờ đều đã đóng, muốn đưa người này xuống cũng không thể nào.

Vốn dĩ vẫn có đôi chút sợ hãi, Vi Du sau khi xác định gã đàn ông này hiện chẳng qua chỉ là một người bệnh, tất cả bất an lập tức biến mất hơn nữa. Là một bác sĩ chuyên nghiệp hơn nữa còn ưu tú, một khi bước vào lĩnh vực của mình, nàng lập tức bình tĩnh lại.

Vi Du kéo gã đàn ông này từ dưới gầm giường ra. Không hề phí sức như trong tưởng tượng, thể trọng gã đàn ông này nhẹ hơn trong dự liệu của nàng nhiều. Gây ốm thể này, thể chất khẳng định cực kỳ kém, chẳng trách lại bị bệnh! Trong lòng Vi Du cực kỳ tự nhiên đưa ra đánh giá.

Người lạ? Nhìn gương mặt chưa từng thấy qua này, Vi Du không khỏi lại nhíu mày lần nữa. Hẳn tại sao lên lên tàu? Sự chặt chẽ của bảo vệ phi thuyền, nàng cực kỳ rõ ràng. Càng hướng chi, địa điểm tàu đổ nằm ở nội địa trong tộc, không phải người của bản tộc đừng nói lên vào, ngay cả tới gần cũng đừng mơ.

Nhưng, Vi Du lúc này lại không nghĩ nhiều như thế. Nàng chỉ là một bác sĩ, chức trách của nàng chính là chữa trị người bệnh. Nàng thành thạo thực hiện các hạng mục kiểm tra đối với gã đàn ông này.

Lại là khí lạnh xâm nhập? Vi Du kiểm tra xong suýt nữa thì nhện không được bật cười. Bệnh chứng giống thể này, nàng bình thường chỉ mới thấy được trên người già cả. Đối với người có thân thể khỏe mạnh mà nói, xác suất xảy ra loại bệnh này nhỏ tới mức đáng thương. Ngay cả phụ nữ bình thường, cũng cực ít vì sự thay đổi nhiệt độ mà bị bệnh.

Thân thể người này quả nhiên tệ hại! Trong tinh khu tự do, mỗi người từ nhỏ đều phải trải qua huấn luyện võ thuật, thể chất phần lớn cực kỳ khỏe mạnh.

Trong lòng nàng, tính nguy hiểm của gã đàn ông đang nằm trên mặt đất đó đã hạ xuống tới một mức độ cực kỳ thấp. Nghề nghiệp của nàng là một bác sĩ, nhưng từ nhỏ nàng cũng từng huấn luyện chút võ thuật, thân thủ ở trong đám bác sĩ cũng coi như không tệ. Đối phó một phế vật thể này vẫn không thành vấn đề.

Sau khi giúp tên phế vật này uống thuốc chữa bệnh, Vi Duy lúc này mới bắt đầu đánh giá tỉ mỉ gã đàn ông hôn mê này.

Thể hình cực kỳ gầy ốm. Nàng cũng hoài nghi hẳn có phải là dinh dưỡng không đủ trong thời gian dài. Tướng mạo bình thường, không có chỗ nào đặc biệt. Nhưng điều duy nhất làm Vi Duy cảm thấy bất ngờ là gã đàn ông này cho dù là hôn mê, trên tay vẫn nắm chặt một thanh gậy gỗ. Ừm, không phải gậy gỗ, xem rõ ràng, Vi Duy lúc này mới phát hiện cây gậy gỗ này lại là một cây mâu gỗ.

Võ thuật gia? Chẳng lẽ hẳn là một võ thuật gia? Nhưng võ thuật gia có thân thể gầy yếu thể này, nghĩ chắc cũng không có ích bao nhiêu! Lắc đầu, Vi Duy không khỏi vì suy nghĩ lung tung của mình mà cảm thấy buồn cười, đôi môi đỏ hồng ôn nhuận nhẹ nhàng cười.

Với thể chất tệ thể này của hẳn, chỉ sợ phải vài ngày mới có thể tỉnh lại. Vi Du có chút xuất thần.

- Mục... Thương... Trong miệng gã đàn ông trên mặt đất đó làm bầm hàm hồ không rõ. Giọng nói yếu ớt lôi kéo sự chú ý của Vi Du trở lại, dùng tay sờ trán hẳn, lông mày xinh đẹp của nàng lại một lần nữa nhíu lại, hẳn đang bị sốt cao!

Thật sự chưa từng thấy qua người có thể chất yếu ớt như vậy! Vi Du có chút không biết làm sao, coi thường nhìn gã đàn ông đang bị sốt cao, nói lảm nhảm trên mặt đất này, nhưng vẫn mau chóng lại cho hẳn uống thuốc.

Dao động dưới chân truyền tới nói cho nàng biết, phi thuyền đã cất cánh rồi.

- Người này nên làm thế nào đây? Cánh tay trắng nõn nà không tì vết sờ cái cảm trơn bóng, Vi Du chăm chú nhìn gã đàn ông đang ở trong trạng thái hôn mê trên đất này.

Giao cho thuyền trưởng? Hình như đây là phương án tốt nhất, nhưng không biết tại sao, nàng cực kỳ không muốn nhìn thấy thuyền trưởng. Mỗi lần gặp phải ánh mắt nóng bỏng của hắn, trong lòng nàng đều không thoải mái.

Chứa trị cho hắn trước đã. Vi Du nói thầm với mình, hơn nữa thể chất đối phương yếu ớt như vậy, chỉ cần mình chú ý chút, chắc không có nguy hiểm.

Gã đàn ông trên đất đó vẫn đang hôn mê, chốc chốc lại nói lảm nhảm, trán vẫn đang sốt cao.

Diệp Trùng bệnh lần này nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của Vi Du nhiều. Trước giờ, Diệp Trùng đều ở trong một loại áp lực cao, hắn không giờ phút nào không bảo trì sự cảnh giác cực cao. Từ sau khi hắn rời khỏi hành tinh rác, hắn vẫn luôn ở trong loại trạng thái này.

Vô luận hắn bền bỉ thế nào, có lãnh khốc thế nào, hắn cũng vẫn là một con người!

Mặc dù thân thể cường hãn vô bì, nhưng lần này đột nhiên chịu cực lạnh mà dẫn tới sự khó chịu, giống như ở trên cái đập lớn đào một cái lỗ. Cái ngòi nổ xem ra nhỏ vô cùng này, dẫn tới một chuỗi phản ứng dây chuyền, áp lực trường kỳ về mặt tinh thần trong khoảnh khắc này cuối cùng đã sụp đổ.

Đã là ngày thứ năm rồi!

Sốt cao của gã đàn ông đó đã lui rồi nhưng vẫn ở trong trạng thái hôn mê, vẫn chưa tỉnh lại. Nếu không phải Vi Du xác định chắc chắn gã đàn ông trước mắt này vì khí lạnh xâm nhập mà bị bệnh, nàng phỏng chừng cũng sẽ nghi ngờ trình độ chuyên nghiệp của mình.

Hắn hiện giờ vui mừng trong đám thuyền viên không có người yếu ớt như thế này. Nếu không, chỉ nói mình mỗi ngày phải cẩn thận từng li ở bên cạnh hắn, nửa bước không dám rời. Người thế này, có gì khác với phế vật chứ?

Chính trong lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Vi Du đang giúp Diệp Trùng kiểm tra bị dọa một cái, vội vàng luống cuống tay chân nhét gã đàn ông trên đất xuống gầm giường. Cũng không biết gã đàn ông này thế nào, ngay cả trong hôn mê vẫn nắm chặt cứng cây mâu gỗ đó. Vi Du từng có ý lấy cây mâu gỗ đó xuống, nhưng mặc kệ nàng nỗ lực thế nào, cũng không sao lấy cây mâu gỗ đó xuống từ trên tay hắn.

Gậy gỗ đáng chết! Trong lòng Vi Du liều mạng nguyện rửa cây gậy gỗ làm sao cũng bỏ xuống. Vết mồ hôi trên trên hơi hiện ra. Nếu như bị người khác phát hiện trong phòng mình lại giấu người, chỉ sợ...

Nếu như người này còn là một người đàn ông...

Vi Du đột nhiên phát hiện mình không có báo cáo việc này với thuyền trưởng ngay tại chỗ là một quyết định ngu ngốc đến thế nào, điều này làm mình lâm vào thế bị động vô cùng.

Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa.

Quay đầu nhìn gầm giường cái nữa, cảm thấy nhìn không ra bất cứ đầu mối nào, lúc này mới thở phào.

Đối diện gương, hít sâu vài cái, bình phục tâm tình khẩn trương. Thần tình trên mặt lại khôi phục sự lẫm liệt không thể xâm phạm lúc bình thường.

Vi Du mở cửa.

Không ngoài ý liệu, người gõ cửa là thuyền trưởng.

- Có việc gì? Vi Du lạnh giọng hỏi.

Thuyền trưởng con tàu rất trẻ, năm nay hai mươi chín tuổi. Theo lý mà nói, chức vụ quan trọng thế này không tới lượt một người trẻ tuổi như vậy đảm nhận. Nhưng, chính là một người trẻ tuổi như vậy, áp bức tất cả đối thủ cạnh tranh của hắn lúc đó, cuối cùng lấy được chức vụ này, còn tất cả những người bại dưới tay hắn không ai không tâm phục khẩu phục.

Tên hắn là Luân Chiết Dịch. Hắn không chỉ là cao thủ nổi tiếng trong đám trẻ trong Luân Lạc tộc. Điều quan trọng nhất là đầu óc hắn bình tĩnh, phong cách làm việc đa biến, hơn nữa trước giờ không câu nệ quy tắc. Nhìn gương mặt anh tuấn trước mắt này, Vi Du lại không khỏi dâng lên một tia ác cảm. Nàng biết, thuyền trưởng là người tình trong mộng của rất nhiều hộ sĩ xinh đẹp ở trên tàu. Mỗi ngày, chỉ cần vừa hết thời gian làm việc, bên cạnh hắn thường vây lấy rất nhiều phụ nữ.

Trên mặt Luân Chiết Dịch trước sau đều treo nụ cười như có như không, ánh mắt sâu thẳm giống như ngôi sao trong trời đêm. Đôi mắt này cũng được vô số phụ nữ gọi là mắt điện. Nhưng chính đôi mắt này, mỗi khi Vi Du bị nhìn, trong lòng thường là không thể kìm chế mà dâng lên một luồng hơi lạnh không tên.

Đây có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân tại sao nàng không thể tiếp nhận hắn.

Luân Chiết Dịch tựa vào cửa, hắn đã sớm quen với sự lạnh nhạt của Vi Du, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ mê người: “Bây giờ chính là thời gian nghỉ ngơi, ta đang không có việc gì, liền tới tìm bác sĩ của chúng ta đi uống chút gì đó. Thế nào?” Tiếp đó lộ ra dáng vẻ thần bí, nhỏ giọng nói: “Nghe A Mạc nói, lần này kiếm được một ít Thanh dữu hương trần tẩm. Cơ hội khó có a, cùng đi thử đi!”

Thanh dữu hương trần tẩm, Vi Du sau khi nghe được, trong lòng không khỏi dao động phần nào. Là một bác sĩ, nàng tự nhiên biết Thanh dữu hương trần tẩm trừ mùi vị cực ngon ra, đối với làm đẹp cũng nổi tiếng hiệu quả kỳ diệu. Nhưng loại hàng cao cấp này trước giờ sản xuất ít ỏi, trên thị trường hoàn toàn mua không được.

Mỗi người phụ nữ đối với làm đẹp thường có sự cố chấp không thể ngăn cản, cho dù là Vi Du cũng không ngoại lệ.

Nhưng không biết tại sao, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên gã đàn ông vẫn còn đang hôn mê đó, sức mê hoặc của Thanh dữu hương trần tẩm lập tức yếu đi vài phần.

Khi nàng đang chuẩn bị mở miệng từ chối, vừa đúng lúc nhìn thấy Luân Chiết Dịch hơi lộ ra dáng vẻ có chút nghi hoặc, nghiêng mặt giống như đang lắng nghe cái gì.

Trong lòng nàng lập tức nảy lên cộc!

395. Chương 395: Sự Lạnh Khốc Dưới Lớp Ngụy Trang

- Ai đang ở trong? Luân Chiết Dịch trầm giọng hỏi.

- Anh đang nói nhầm gì đó! Vi Du cố gắng làm mình bảo trì trấn định, nhưng sự kinh hoảng trong mắt nàng vẫn bán đứng nàng.

Luân Chiết Dịch bỗng lách người tiến vào, hắn vừa rồi nghe thấy cực kỳ rõ ràng, bên trong có tiếng hô hấp của con người. Là cao thủ có tiếng trong lớp trẻ trong Luân Lạc tộc, hắn cực kỳ tự tin đối với thính lực của mình.

Trong phòng không có một ai, nhưng biểu tình kinh hoảng Vi Du hơi lộ ra bị hắn thu vào trong mắt, trong lòng hắn càng thêm khẳng định bên trong có nội tình.

Sau khi đứng vững, hắn mang tất cả sự chú ý đều đặt trên đôi tai, lập tức, tiếng hô hấp nhẹ nhàng từ dưới gầm giường truyền tới.

- Hừ! Trong tiếng hừ lạnh này của hắn tràn đầy ý lạnh. Không ngờ mục tiêu của mình lại cũng có người dám tới cướp, trong lòng hắn không khỏi dâng lên đôi chút tức giận. Việc Luân Chiết Dịch theo đuổi Vi Du tuy không công khai, nhưng ở trên tàu cũng hầu như mọi người đều biết. Cũng chính vì như vậy, người còn lại vạn vạn không dám động tới Vi Du.

Thật quá to gan!

- Đừng tránh nữa! Đi ra đây! Luân Chiết Dịch hướng về phía gầm giường nói, mặt hắn trầm như nước, ánh mắt sâu thẳm ngày thường lúc này lại lộ ra khí lạnh thấm sâu vào cốt tủy.

Dám cướp phụ nữ với mình! Lửa giận không tên trong lòng Luân Chiết Dịch bỗng dâng lên. Điều làm hấn tức giận nhất là ý muốn bảo vệ tên này của Vi Du. Mình bình thường đối tốt với nàng ta thế nào, nhưng nàng ta không thêm để ý, bây giờ lại bảo vệ một người khác như vậy, làm sao nói hấn không nổi máu ghen?

Dưới gầm giường không có chút động tĩnh nào.

Luân Chiết Dịch mang theo sự trào phúng sâu sắc: “Thế nào? Không dám đi ra gặp mặt người sao? Ta lại muốn xem xem, người dám cướp phụ nữ với ta là ai?”

Vốn dĩ ở một bên hoảng sợ, lúng túng, Vi Du nghe thấy lời này, mặt bỗng đỏ lên, lớn giọng nói: “Xin anh nói năng chú ý chút!”

Luân Chiết Dịch không để ý kháng nghị của Vi Du, đôi mắt nhìn chằm chằm gầm giường.

Dưới gầm giường vẫn không có động tĩnh.

Luân Chiết Dịch cuối cùng kiềm nén không nổi. Cong eo, nhìn xuống gầm giường.

Quả nhiên là một người đàn ông! Luân Chiết Dịch thiếu chút nữa thì nổi điên. Vi Du lại giấu một người đàn ông ở trong phòng của mình! Sự thật này đâm chích Luân Chiết Dịch thật sâu sắc, người đàn ông kiêu ngạo này ở trong giây phút này chịu đả kích sâu sắc. Cũng chính vì nguyên nhân này, hấn ngược lại không chú ý rằng gã đàn ông dưới gầm giường này đang ở trong trạng thái hôn mê.

Luân Chiết Dịch bỗng kéo Diệp Trùng dưới gầm giường ra. Động tác cực kỳ thô bạo.

- Anh làm cái gì? Nhìn thấy Luân Chiết Dịch đối xử thô bạo như vậy với một người bệnh, Vi Du nhịn không được lớn tiếng kháng nghị.

Luân Chiết Dịch lúc này mới nhìn rõ người này lại không hề là thuyền viên trên tàu, hơn nữa đối phương đang ở trong trạng thái hôn mê.

- Ý. Hấn nhịn không nổi kêu lên kinh ngạc một tiếng, lập tức trầm giọng hỏi: “Hấn là ai?”

- Không biết. Tuy cực kỳ căm ghét Luân Chiết Dịch, nhưng dấn đo tới hấn vẫn có thân phận thuyền trưởng, Vi Du vẫn trả lời thành thật.

- Không biết? Trên mặt Luân Chiết Dịch mang theo chút ý trào phúng: “Không biết cô lại giấu hấn dưới gầm giường của mình?”

Vi Du không biết làm sao giải thích: “Ta cũng không biết hấn làm sao tiến vào phi thuyền, hấn bị khí lạnh xâm nhập nên hôn mê.”

- Ha ha! Bị khí lạnh xâm nhập mà hôn mê? Luân Chiết Dịch nghe thấy lời Vi Du liền ngẩn ra, lập tức ha hả cười lớn: “Một phế vật thể này, cô lại giấu ở dưới gầm giường của mình giống như bảo bối?” Người bình thường của tinh khu tự do không ai không thân thể cường tráng, nào chịu khí lạnh xâm nhập gì đó mà bị bệnh?

Vi Du tuy cũng cảm thấy gã đàn ông trên đất này xác thực không khác gì phế vật, nhưng nghe thấy lời của Luân Chiết Dịch vẫn cảm thấy vô cùng chói tai, không khỏi hừ lạnh một tiếng, xoay mặt qua hướng khác.

Luân Chiết Dịch châm chọc nói: “Một phế vật thể này, không có sự giúp đỡ của cô, làm sao có thể lên vào phi thuyền? Không ngờ đường đường bác sĩ Vi Du của chúng ta lại thích một gã giống phế vật thể này! Chắc chắn, không ngờ a!”

Nghe thấy Luân Chiết Dịch cứ một câu một tên phế vật, hơn nữa lại gộp chung mình với gã đàn ông trên đất này, tính khí của Vi Du cũng bốc lên: “Mong anh tôn trọng chút. Ta thích người đàn ông thế nào không có quan hệ với anh.”

Nhìn thấy Luân Chiết Dịch đã có chút điên cuồng, Vi Du cảm thấy có chút nguy hiểm. Nàng đã quyết định nhiệm vụ lần này một khi hoàn thành, nàng sẽ xin điều đi khỏi con tàu vũ trụ này.

Luân Chiết Dịch giận quá hóa cười: “Ha ha, là việc không liên quan đến ta, là việc không liên quan đến ta!” Tiếng cười điên cuồng của hấn lập tức thu lại, ngữ điệu trở nên u ám: “Bác sĩ, cô đừng quên, bất cứ người nào không trải qua thủ tục thỏa đáng, mỗi người trên tàu đều có quyền giết tại chỗ! Mà bác sĩ cô, hi hi, lên

giấu nhân viên bắt mình, hơn nữa dính líu đến việc giúp đỡ phần tử nguy hiểm. Ừm, đúng rồi, phé vật thể này đương nhiên không coi như là phần tử nguy hiểm.”

- Anh... Mặt Vi Du trắng bệch. Nàng hiện giờ có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch, nàng biết rất rõ tổ cáo của đối phương nghiêm trọng tới cỡ nào. Chỉ cần Luân Chiết Dịch báo lên trên việc này, thứ chờ đợi nàng sẽ là vận mệnh cực kỳ bi thảm.

- Thế nào? Luân Chiết Dịch nhướng mày, đi tới trước mặt Vi Du, ngả ngón dùng tay nâng gương mặt xinh đẹp nhưng không có chút huyết sắc nào của Vi Du: “Ta nói không đúng sao? Chỉ sợ tới lúc đó không chỉ là cô, ngay cả cha mẹ cô, ngay cả cha mẹ cô, huynh đệ tỷ muội của cô cũng sẽ bị liên lụy.”

- Bọn họ không chỉ sẽ chịu thẩm tra nghiêm khắc, tiền đồ của bọn họ sẽ đen tối, vĩnh viễn mất đi cơ hội thăng tiến. Bọn họ sẽ chịu sự cười chê và coi thường của mọi người. Mà mọi thứ này đều là bởi vì cô, bác sĩ xinh đẹp của ta!

Gỡ bỏ lớp nguy trang ngày thường, lời của Luân Chiết Dịch vô tình mà tàn khốc, giống như một cái trọng chùy, mỗi một câu nói giống như đánh lên trái tim của Vi Du một cách tàn nhẫn, huyết sắc trên mặt nàng cũng theo mỗi câu nói của Luân Chiết Dịch mà trút hết từng chút một.

Cảm nhận sự mềm mại, mịn màng của cái cằm Vi Du, nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của người phụ nữ mà mình mơ tưởng, trong lòng Luân Chiết Dịch dâng lên sự sung sướng vô bì!

Con mồi theo đuổi đã lâu cuối cùng rơi vào trong lưới của mình, trong mắt hắn lóe lên một sự đắc ý lãnh khốc mà điên cuồng!

Hắn biết, người phụ nữ trước mắt vô luận thế nào cũng chạy không thoát lòng bàn tay của mình. Bắt đầu từ hôm nay, nàng vĩnh viễn chỉ thuộc về mình! Hắn nhin không được mà đắc ý cười như điên trong lòng.

Nhưng, hắn không hề có ý định cứ thế này mà bỏ qua cho nàng.

- Nghĩ chắc cô đã nghĩ thông rồi. Đúng a, một phé vật thể này có ích gì chứ? Cô có người nhà của mình, cô có tương lai tốt đẹp của mình! Một phé vật thể này đối với cô mà nói không có chút giá trị nào, giết hắn đi thôi! Vô luận cô dùng cách gì, chỉ cần cô giết hắn, việc này coi như chưa từng xảy ra!

Luân Chiết Dịch nhẹ nhàng vuốt ve cái cằm mềm mịn của Vi Du, giọng nói dịu dàng mang theo sự lãnh khốc vô tận.

- Không Mặt không sắc máu, Vi Du chống lại theo bản năng, nàng là một bác sĩ, học làm sao cứu người, kêu nàng chính tay giết chết một người, một người bệnh đang hôn mê, nàng thế nào cũng không ra tay được.

Cảm nhận được sự run rẩy của thân thể xinh đẹp trong tay, nắm bắt được sự tranh đấu kịch liệt trong lòng Vi Du, khóe miệng Luân Chiết Dịch hiện lên ý cười lạnh lẽo.

- Không sao, đây là một việc cực kỳ đơn giản. Hắn hiện giờ đang hôn mê, cô giết chết hắn, hắn sẽ không cảm thấy chút đau khổ! Hơn nữa, cô chỉ cần giết hắn, ta bảo đảm sẽ không nhắc việc này với người khác, cô cũng tự do. Trong lời của Luân Chiết Dịch mang theo sự mê hoặc vô bì.

Thân thể Vi Du run rẩy càng thêm dữ dội. Luân Chiết Dịch cũng không nói gì, yên lặng thưởng thức kiệt tác của mình.

Vi Du tuyệt vọng nhắm mắt lại.

- Giết hắn đi! Luân Chiết Dịch chậm rãi mà rõ ràng thốt ra ba chữ này, Vi Du nhin không được lại run một cái.

Bụp!

Một tiếng trầm muộn vang lên, không chút dấu hiệu nào, sườn Luân Chiết Dịch đau đớn, cả người giống như bị một cái trọng chùy đánh trúng, thân thể bay lên không. Tiếp đó leng keng một tiếng, nặng nề đập lên tường, sau đó mềm oặt trượt xuống.

Vi Du đang nhắm mắt chỉ cảm thấy cánh tay đang nắm cằm mình đó đột nhiên vung qua một bên.

Nàng không kiểm chế được mở mắt ra, thứ nhìn thấy chỉ là một cặp mắt lạnh lùng.

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Vi Du, Diệp Trùng thử hoạt động tứ chi một chút, vô luận là ai, hôn mê nhiều ngày như vậy, trên người ít nhiều có chút không thoải mái.

Đối thoại vừa rồi của hai người, Diệp Trùng nghe thấy rõ ràng, Diệp Trùng tự nhiên có thể đoán được đại khái chuyện gì xảy ra.

- Là cô đã cứu ta? Diệp Trùng hỏi, giọng nói hần khàn khàn, khô khan.

Vi Duy ngây ngốc nhìn Diệp Trùng, đầu óc nàng đã hoàn toàn đoản mạch. Trước mặt biến cố đột nhiên này, nàng đã có chút mê muội rồi.

Rất mau xác định rằng trong khoảng thời gian ngắn không thể nào lấy được tin tức có ích nào từ Vi Du, Diệp Trùng liền mang sự chú ý đặt trên gã đàn ông vẫn luôn xúi giục cô gái này giết hắn.

Thứ mà một cú vừa rồi hấn dùng là phần đuôi của mâu gỗ, nhưng sức lực lại cực nặng, chỉ sợ xương sườn đối phương gãy không chỉ một cây.

Đi tới trước mặt Luân Chiết Dịch ngã trên mặt đất ở trong góc tường, Luân Chiết Dịch đã hôn mê. Diệp Trùng ra tay không bị thương thì là trọng thương, lần này hắn không muốn giết chết Luân Chiết Dịch mới không hạ sát thủ. Nhưng thế này cũng đủ cho hắn chịu rồi, hắn không có thân thể cường hãn đó của Diệp Trùng.

- A! Hoàn hồn lại từ trong ngây ngô, Vi Du lúc này mới phản ứng lại, nhin không được thất thanh kêu lên. Diệp Trùng nhú mày liếc nhìn hắn, Vi Du vội vàng bịt cái miệng anh đào nhỏ của mình.

Trong cặp mắt giống như sao trời lại là sự kinh ngạc và tò mò nhiều đếm không hết, còn mang theo vài phần hoảng sợ, vài phần ngờ ngàng.

Một người yếu ớt thế này, lại lợi hại như vậy! Quá làm người ta bất ngờ rồi!

Diệp Trùng thu lại ánh mắt của mình, đối phương tốt xấu cũng có khả năng là ân nhân cứu mạng hắn, hắn vẫn phải giữ vài phần khách khí. Ánh mắt lại rơi trên người Luân Chiết Dịch trên đất, Diệp Trùng bắt đầu thực hiện kiểm tra hắn.

Vi Du chỉ thấy gã đàn ông yếu ớt này thủ pháp mau lẹ mang từng món trên người Luân Chiết Dịch lấy xuống. Nàng rất hoài nghi cái tên xem ra thực lực tệ hại cùng cực này rất có khả năng là một tội phạm quen cướp bóc.

Tất cả những thứ trên người Luân Chiết Dịch đáng thương, trừ một cái quần lót, toàn bộ Diệp Trùng đều lột xuống hết.

Dưới sườn Luân Chiết Dịch lõm xuống một khoảng, xương sườn rõ ràng lõm vào trong, từ ánh mắt chuyên nghiệp của Vi Du, tự nhiên có thể nhìn ra xương sườn của Luân Chiết Dịch gãy ít nhất ba cây, hơn nữa rất có khả năng xương gãy thành từng mảnh vụn!

Một cú này của Diệp Trùng, suýt nữa mang Luân Chiết Dịch triệt để phế đi.

396. Chương 396: Phế Vật Nguy Hiểm

Ánh mắt Vi Du nhìn về phía Luân Chiết Dịch đang hôn mê không tránh khỏi mang theo vài phần đáng thương và đồng tình.

Nhưng rất rõ ràng, Diệp Trùng sẽ không có bất cứ sự đồng tình nào. Chính là gã trên đất này, vừa rồi hắn còn không ngừng xúi giục cô gái đó giết chết mình. Nhưng Diệp Trùng vẫn không hy vọng tên trên đây này toi đời, nếu như thế, cũng là một việc rất phiền phức. Diệp Trùng thò tay ấn một cái vào chỗ lõm dưới xương sườn Luân Chiết Dịch.

Vi Du đứng một bên nhìn không khỏi giật mí mắt một cái.

Luân Chiết Dịch lập tức đau đớn tỉnh lại, nhin không được hét thảm một tiếng.

- Nếu như không muốn chết, ngậm miệng lại. Giọng nói lạnh lùng của Diệp Trùng giống như hơi lạnh trong gió thu, lập tức làm Luân Chiết Dịch hiểu được hoàn cảnh của mình.

Hoảng sợ nhìn thiếu niên trông có vẻ yếu ớt trước mắt này, mặt Luân Chiết Dịch xám ngoét. Cơn đau dữ dội dưới sườn nói cho hắn biết, sức mạnh vừa rồi của vị thiếu niên này đáng sợ đến bậc nào! Điều buồn cười là, mình lại còn cho rằng hắn chẳng qua chỉ là một phế vật!

Hắn rất thành thật lựa chọn ngậm miệng, hắn vẫn không muốn chết, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của đối phương, hắn không hề cho rằng đối phương có gì kiêng kỵ đối với việc giết chết mình.

Thiếu niên này là ai? Người trong tộc? Chưa từng nghe trong tộc có cao thủ thế này a! Tuy thực lực bản thân Luân Chiết Dịch không tới mức độ đó, nhưng ánh mắt của hắn vẫn cực kỳ độc đáo.

- Người là thuyền trưởng của con tàu vũ trụ này? Diệp Trùng hỏi.

Luân Chiết Dịch vội vàng gật đầu: “Đúng!” Hắn rất biết thời vụ, biết tính mạng của mình hoàn toàn nắm trên tay đối phương. Sức mạnh của hai bên hoàn toàn không tương xứng, thân thủ cao siêu của đối phương đã tới mức kinh thế hãi tục. Trong hoàn cảnh đóng kín giống như vậy, một mình hắn hoàn toàn có năng lực giết chết toàn bộ người của cả con tàu vũ trụ.

Nhưng hắn tin đối phương nhất định không điên cuồng, bệnh hoạn như vậy. Từ ánh mắt đối phương có thể nhìn ra, thiếu niên này có sự bình bình vượt xa người thường, người thế này phần lớn đều cực kỳ đáng sợ, bọn họ thường có thể tính toán chính xác các loại nhân tố, bọn họ sẽ không vì tâm tình mà phạm sai lầm. Nói thật, loại bình tĩnh này cũng chính là mục tiêu Luân Chiết Dịch vẫn luôn theo đuổi. Đáng tiếc, hắn biết, so với thiếu niên này, hắn còn kém xa.

Nếu như hắn giết mọi người trên tàu, vậy hắn cũng chỉ có ở trong vũ trụ mênh mông, Luân Chiết Dịch tin đối phương sẽ không ngay cả điều này cũng nhìn không thấy.

Cho nên, mọi thứ hắn làm hiện giờ chính là phối hợp với đối phương, chỉ có như vậy, hắn mới có thể bảo đảm an toàn của mình với mức lớn nhất, cho dù quyền quyết định cuối cùng không hề ở trên tay mình.

- Mục tiêu bay tới là chỗ nào? Vấn đề này rất quan trọng, cũng là vấn đề Diệp Trùng quan tâm nhất.

- Hành tinh Quang Hoa. Luân Chiết Dịch thành thật trả lời.

- Hành tinh Quang Hoa? Diệp Trùng không khỏi hơi nhíu mày, lộ ra chút vẻ suy tư. Hành tinh Quang Hoa, cái tên này nghe có chút quen tai, mình hình như từng nghe qua ở đâu đó, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

Nhưng trí nhớ của hắn trước giờ cực tốt. Hắn rất mau liền nhớ ra đã nghe qua ở đâu. Trong con chip Quản phong tử cho hắn, Quản phong tử từng nói với hắn, nếu như hắn học xong tất cả chương trình thì đi tới quê nhà nàng ta một chuyến. Quê nhà của Quản phong tử chính là một nơi gọi là Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh của thành phố Thiên Trục, hành tinh Quang Hoa. Chỉ là không biết hành tinh Quang Hoa Luân Chiết Dịch nói và hành tinh Quang Hoa mà Quản phong tử nói có phải là cùng một hành tinh.

- Hành tinh Quang Hoa có phải là có một thành phố gọi là thành phố Thiên Trục? Diệp Trùng hỏi Luân Chiết Dịch.

- Thành phố Thiên Trục? Luân Chiết Dịch lộ ra vẻ mờ mịt, hắn lắc đầu: “Tôi cũng không biết. Thời gian mỗi lần dừng lại ở hành tinh Quang Hoa của chúng tôi đều rất ngắn. Nếu như ngài muốn đi địa phương nào đó của hành tinh Quang Hoa, chỉ cần sau khi tới hành tinh Quang Hoa, tôi có thể thay ngài tìm một người dân bản địa làm hướng dẫn.”

Vi Du nhìn Luân Chiết Dịch hiện giờ, cảm thấy rất bất ngờ, giống như vừa rồi mình nằm mộng vậy. Luân Chiết Dịch bình tĩnh, lý trí và vừa rồi hoàn toàn giống như hai người. Sự lãnh khốc và điên cuồng làm người ta hoảng sợ đó tìm không thấy chút dấu vết nào trên người hắn.

- Còn cần mấy ngày? Diệp Trùng lại mở miệng lần nữa.

Nghe thấy ngữ âm của đối phương trở nên hòa hoãn, Luân Chiết Dịch biết cái mạng nhỏ của mình đã an toàn hơn nhiều, giọng nói càng thêm cung kính: “Hành trình còn cần hai mươi ngày.”

Diệp Trùng không khỏi tính toán trong lòng, đúng lúc này, nghe thấy Luân Chiết Dịch hỏi: “Xin hỏi, tôi có thể xử lý vết thương một chút không?”

Diệp Trùng ngược lại đối với người này không khỏi có vài phần thay đổi cách nhìn, gật đầu, ra dấu đồng ý.

Luân Chiết Dịch quay về phía Vi Du, thần tình thản nhiên, chân thành: “Bác sĩ Vi Du, vẫn phải phiền cô rồi!”

Không biết tại sao, nhìn thấy Luân Chiết Dịch thế này, chỗ sâu nhất trong đáy lòng Vi Du không khỏi dâng lên một luồng hơi lạnh. Từ bên ngoài mà xem, vị thiếu niên đó vẫn luôn mặt lạnh, ánh mắt nhìn người ta cũng lạnh lẽo vô bì, nhưng Vi Du lại cảm thấy hần an toàn hơn Luân Chiết Dịch trông có vẻ nho nhã lễ độ rất nhiều.

Liếc nhìn Vi Du, Diệp Trùng lạnh nhạt nói với Luân Chiết Dịch: “Người tốt nhất không nên có chủ ý gì khác, nếu không, ta sẽ giết người.” Lời Diệp Trùng bình đạm như nước, không lên xuống chút nào, nhưng lại toát ra mùi vị rét lạnh trần trụi.

- Xin ngài yên tâm, ta sẽ không lấy tính mạng mình ra đùa! Vào lúc này, Luân Chiết Dịch vẫn có thể cực kỳ tự nhiên cười nói. Chỉ là nụ cười này của hắn, làm động tới vết thương dưới sườn, gương mặt lập tức có chút nhần nhó.

Vi Du sợ sệt đi tới trước mặt Luân Chiết Dịch. Sự việc xảy ra hôm nay quả thật quá nhiều, nàng chỉ là một bác sĩ, nào từng trải qua tình cảnh thế này, trong lòng đã loạn thành một mớ bòng bong. Sự lão luyện trong ngày thường đã sớm không cánh mà bay, nàng hiện giờ giống như một tiểu cô nương bị khiếp sợ.

Luân Chiết Dịch cười nhẹ nhàng: “Bác sĩ Vi Du, xin đừng sợ hãi, ta sẽ không gây thương hại cho cô, hơn nữa ta hiện giờ cũng không có bất cứ năng lực làm thương hại cho cô!”

Vi Du lúc này mới cẩn thận sấn tới trước người Luân Chiết Dịch.

Mọi thứ trên người Luân Chiết Dịch gần như đã bị Diệp Trùng lột xuống. Diệp Trùng làm vậy chỉ vì đề phòng vạn nhất, cũng là vì cắt đứt bất cứ khả năng liên hệ với người khác nào của Luân Chiết Dịch.

Có lẽ là vì bước vào lĩnh vực chuyên nghiệp của mình, sự hoảng sợ của Vi Du rất mau liền biến mất, nàng tập trung kiểm tra vết thương của Luân Chiết Dịch.

Sức mạnh thật khủng bố! Trong lòng Vi Du đang kiểm tra chấn động vô bì, chỉ nhìn từ vẻ ngoài, rất khó tưởng tượng đây lại là do một người cây gậy gây ra. Chỉ sợ bị cái chùy sắt vung vẩy đánh trúng vào chính diện cũng sẽ không thảm hơn thế này!

Tổng cộng gãy ba cái xương sườn, trong đó cái bị đánh trúng chính diện gãy nát thành mảnh vụn, hai cái còn lại cũng gãy thành mấy đoạn. Vi Du cũng hoài nghi mấy cái xương xung quanh ba cái xương sườn này rất có khả năng cũng xuất hiện vết nứt. Nhưng điều đó cần thiết bị chuyên nghiệp để kiểm tra.

May mà thuốc men trong phòng Vi Du thật sự không thiếu, hơn nữa động tác của Vi Du cũng cực kỳ cẩn thận, nhẹ nhàng. Nhưng cho dù như vậy, Luân Chiết Dịch đau tới mức sắc mặt trắng bệch, mồ hôi như mưa, lâu lâu lại phát ra vài tiếng hừ hừ trầm muộn.

Rất mau, Vi Du làm xong mọi thứ, Luân Chiết Dịch lúc này cũng sắp hư thoát rồi, nhưng hắn vẫn giữ được sự trấn định của mình.

Không tự giác, giúp Luân Chiết Dịch xử lý xong vết thương, Vi Du theo bản năng tránh sau lưng Diệp Trùng. Động tác này của Vi Du cũng kêu Diệp Trùng đang suy nghĩ vấn đề tĩnh lại.

- Ta đã hôn mê mấy ngày?

- Năm ngày. Vi Du trả lời theo bản năng.

Diệp Trùng nhìn chằm chằm Vi Du: “Là cô đã cứu ta?” Đây là lần thứ hai hắn hỏi vấn đề này.

- Ừm. Vi Du ừ một tiếng nhỏ đến mức khó nghe rõ.

Diệp Trùng xoay mặt nhìn Luân Chiết Dịch.

Luân Chiết Dịch tuy trên người đau đớn vô bì, nhưng chú ý của hắn toàn bộ đặt trên người Diệp Trùng. Sát cơ lóe lên rồi mất trong mắt Diệp Trùng, hắn nhìn thấy rõ rành rành. Trong lòng phát lạnh, chẳng lẽ đối phương muốn giết mình?

Nhưng hắn là người thông minh, rất mau liền nghĩ biết được sát cơ trong mắt Diệp Trùng từ đâu mà tới.

Cuộc nói chuyện lúc trước của hai người, Diệp Trùng nghe rõ rành rành. Cô gái trước mắt này đã cứu tính mạng của mình, vậy thì giết Luân Chiết Dịch sẽ có thể giải quyết triệt để nguy cơ của nàng. Chỉ là một khi như vậy, mình sẽ để lại dấu vết. Luân Lạc tộc có thể sẽ không tra ra mình, nhưng nếu như Diệp gia biết, vậy nhất định sẽ tra ra mình.

Đây mới là điều Diệp Trùng không muốn.

Biết Diệp Trùng đang nghĩ cái gì, Luân Chiết Dịch vội vàng thề: “Xin ngài yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không gây thêm bất cứ uy hiếp nào đối với tiểu thư Vi Du, tôi lấy tên của bà nội tôi thề!”

Khối đá lớn nhất trong lòng Vi Du cuối cùng đã bỏ xuống. Ở tinh khu tự do, lấy tên bà nội thề là không cho phép làm trái, cũng không có ai lại làm trái.

Nhưng, Diệp Trùng trước giờ không tin thề thốt gì đó, hắn tin thực lực hơn. Hắn quyết định dùng phương thức của mình.

Nhớ tới lúc ở hành tinh Lam Hải, Thương từng dạy hắn một chiêu uy hiếp, có lẽ lúc này có thể dùng được. Điều bất đồng là, lúc đó Thương đã biết mọi tình huống của đối phương.

- Gia đình người sống ở chỗ nào? Có mấy người? Bọn họ là ai?...” Diệp Trùng hỏi một loạt vấn đề, trên mặt của Luân Chiết Dịch đã không còn chút huyết sắc nào. Hắn biết Diệp Trùng có ý gì, nhưng hắn lại không dám nói bậy. Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh tới mức đáng sợ của đối phương, trong lòng hắn liền phát run.

Diệp Trùng hỏi cực kỳ chi tiết, do không có trải qua huấn luyện chuyên nghiệp ở phương diện này, Diệp Trùng chỉ có thể căn cứ theo hiểu biết của mình mà hỏi. Tất cả tin tức như tên tuổi, địa chỉ... của người thân Luân Chiết Dịch đều trút ra như trút đậu dưới sự bức cung của Diệp Trùng, chút nữa thì ngay cả hắn mấy tuổi không tề ra giường cũng nói ra.

Xác định lại mình không có bỏ sót, Diệp Trùng lại cho hai người đối chất, mang toàn bộ tin tức mà Luân Chiết Dịch vừa nói giữ nguyên không đổi nói lại một lượt. Luân Chiết Dịch không còn cách nào giữ được sự trấn định tự nhiên, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trùng giống như nhìn thấy ma quỷ. “Ta sẽ xác nhận!” Lời nói lạnh nhạt của Diệp Trùng đánh tan chút may mắn cuối cùng trong lòng Luân Chiết Dịch, hắn hiện giờ không khỏi thầm chúc mừng mình vừa rồi không hề nói giả. Trong mấy tin tức này có rất nhiều thuyền viên đều biết, chính là xuất phát từ suy nghĩ điểm này, hắn mới không dám nói láo. Càng hướng chi, bên người còn có một Vi Du biết rõ gốc rễ đang nghe.

Hắn lần này thật sự triệt để chết ý báo thù Vi Du.

397. Chương 397: Nan Đề

Hành trình hai mươi ngày không hề coi là dài, đối với người đã quen du hành trong vũ trụ như Diệp Trùng mà nói, chỉ có thể coi như trò con nít. Chỉ là con tàu vũ trụ này quả thật quá cổ xưa, lạc hậu, rất nhiều chỗ làm hắn có chút không thích ứng. Mấy ngày này, hắn đều ở trong phòng của Vi Du, không rời nửa bước. Thuyền viên khác trên tàu đều vẫn mê mải như ở trong trống, không hề biết trên tàu còn có một cao thủ khủng bố ở xung quanh bọn họ. Đương nhiên, điều này không tách rời sự phối hợp của Luân Chiết Dịch.

Thời gian làm việc mấy ngày này của Luân Chiết Dịch co lại tới mức lớn nhất, thuyền viên khác chỉ thấy hắn thường chạy tới phòng của Vi Du.

Xem ra quan hệ giữa thuyền trưởng và Vi Du tiến triển mau chóng a! Suy đoán thế này tự nhiên là có vài người vui mừng, vài người buồn bã rồi, nhưng cũng có không ít người rất ngạc nhiên, thuyền trưởng trước

giờ tinh tế thế nào lại vì tình yêu mà ngay cả công việc cũng lười biếng chứ? Đây không phải là phong cách của hần!

Nhưng, ngược lại cũng không có ai vì vậy mà bắt nạt. Tuyến đường này, bọn họ đã đi qua rất nhiều lần, cực kỳ an toàn. Công tác của bọn họ cũng cực kỳ thoải mái, trừ cẩn thận né tránh nham thạch có khả năng xuất hiện trong vũ trụ, mấy thứ khác ngược lại không có cái gì đáng để lo lắng.

Luân Chiết Dịch rất thành thật, không dám giở bất cứ trò gì. Mỗi lần, khi hần đối mặt ánh mắt bình tĩnh đến mức đáng sợ đó của đối phương, bất cứ mảnh khoe gì trong lòng hần đều tan thành mây khói trong nháy mắt. Trước mặt thực lực tuyệt đối, hần không hề có bao nhiêu không gian xoay trở.

Cao thủ siêu cấp thế này, vô luận đặt ở đâu đều làm người ta sợ hãi, càng huống chi trực tiếp đối mặt? Hần quả thật nghĩ không rõ một cao thủ thế này, mình tại sao lại một chút ấn tượng cũng không có. Tất cả cao thủ trong đầu đều không phù hợp với hình tượng của vị thiếu niên trước mắt này. Người trẻ thế này mà thân thủ lại cao như vậy, e rằng chỉ có cao thủ La Thập của Tông hội. Nhưng La Thập hần từng gặp, hoàn toàn bất đồng với khí chất, tướng mạo của người trước mắt này.

Nhưng, mấy thứ này đều không quan trọng, điều quan trọng là cái mạng nhỏ của mình.

Phi thuyền cuối cùng bình ổn đáp xuống hành tinh Quang Hoa, tất cả thuyền viên không khỏi đồng thanh hoan hô. Sau khi dỡ xong toàn bộ hàng hóa, bọn họ có được thời gian ba ngày hoạt động tự do, đám thuyền viên rất hứng chí, tụ năm tụ ba đi vui chơi.

Ba người Luân Chiết Dịch, Vi Du và Diệp Trùng xuống tàu cuối cùng.

- Cô có yêu cầu gì? Nhìn Vi Du, Diệp Trùng bình tĩnh hỏi: “Chỉ cần trong phạm vi năng lực của ta, là thù lao cô cứu ta một mạng.”

Về mặt Vi Du vừa kính vừa sợ, cung kính nói: “Tôi không có yêu cầu gì khác, chỉ là hy vọng người nhà ta có thể bình bình an an.” Mấy ngày này, nàng đã biết thiếu niên xem ra yếu đuối vô bì trước mắt này có sức mạnh tới bậc nào!

- Ừm, yêu cầu này không hề quá đáng! Ánh mắt Diệp Trùng lại rơi trên người Luân Chiết Dịch, Luân Chiết Dịch không khỏi lại phát tê da đầu một trận.

- Nuốt nó. Diệp Trùng lấy từ túi đeo hông ra một viên thuốc màu đỏ. Hần không hề xác định phương sách trước đó của mình có thể có hiệu quả hay không, kinh nghiệm của hần ở phương diện này quả thật ít tới mức đáng thương. Hần cảm thấy tất yếu phải dùng biện pháp càng đáng tin hơn.

Nhận lấy viên thuốc, tay Luân Chiết Dịch không khỏi hơi run, nhưng hần cũng biết mình không có bất cứ chỗ nào để phản kháng, rất dứt khoát nuốt xuống.

- Cô qua đây. Diệp Trùng ngoắc tay với Vi Du.

Vi Du vội vàng đi tới bên cạnh Diệp Trùng, Diệp Trùng cúi người nói nhẹ vài câu bên tai Vi Du.

Trái tim Luân Chiết Dịch giống như đeo theo thùng nước hỗn loạn, bất an, hần đương nhiên sẽ không cho rằng viên thuốc này chỉ là một viên kẹo. Hần gần như có thể đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên, Diệp Trùng nói với hần: “Thứ người vừa uống là một loại thuốc độc mạn tính, nó không hề gây chết người, nhưng cần dùng thuốc giải đúng giờ, ta đã nói công thức cho nàng ta. Nàng ta cứ mỗi nửa năm sẽ cung cấp cho người một lần thuốc giải. Khi ta trở lại hành tinh Thoát Mộc lần sau, sẽ viếng thăm hai vị. Nếu như nàng ta xảy ra vấn đề gì, một tộc các người sẽ gánh chịu sự phẫn nộ của ta.”

Mí mắt Luân Chiết Dịch giật một cái, vội vàng nói không dám.

Câu cuối cùng của Diệp Trùng nghe ra vô nghi là sự uy hiếp trắng trợn. Nhưng bản thân hần lại biết đây chẳng qua chỉ là mở mắt nói nhắm mà thôi. Trở lại hành tinh Thoát Mộc? Ai biết là năm nào tháng nào chứ? Không ai hiểu rõ hơn hần vận mạng phiêu bạt của mình! Nhưng xuất phát từ sự uy hiếp đối với Luân Chiết Dịch, hần vẫn cứ nói. Hần tin rằng, dưới hai loại uy hiếp, xác suất Luân Chiết Dịch vẫn dám làm ra hành động bất lợi đối với Vi Du là cực kỳ nhỏ.

Vi Du cũng cực kỳ vừa ý với điều này.

Cuộc đời sau này của mình u ám a! Mặt Luân Chiết Dịch xám xịt, lại không biết làm sao!

- Hai vị, tạm biệt! Thân hình Diệp Trùng biến mất như quỷ mỵ lại một lần nữa làm cho sắc mặt Luân Chiết Dịch biến đổi.

Diệp Trùng không hề tiến vào thành phố gần nhất này, mà điều khiển Nguyệt Phục Vương bay mấy trăm km mới đáp xuống một thành phố khác gần đó.

Trong bóng tối, Nguyệt Phục Vương yên lặng đáp xuống một khu hoang dã ngoài thành phố tám mươi km. Trên màn hình hiển thị xung quanh ba mươi km không có một ai, Diệp Trùng cũng không cần lo lắng bị người khác nhìn thấy.

Hắn dự định ngày hôm sau mới tiến vào thành phố này.

Trong bóng đêm, một người cô đơn lẩm lũi ngồi nơi hoang dã, Diệp Trùng lúc này cô tịch nói không ra lời. Cười khổ một tiếng, đối với sự cô độc thế này, hắn đã sớm quen rồi. Nhưng cho dù là vậy, mỗi khi tới giờ phút này trong lòng hắn đều có chút dị dạng.

Nhưng mấy thứ tâm tình này rất mau liền bị hắn đè xuống, hầu hết thời gian, hắn đều quen dùng suy nghĩ lý trí để thay thế thương cảm.

Chẳng lẽ lần bị bệnh này làm thần kinh mình cũng trở nên yếu ớt sao?

Trong lòng tự chế giễu hai câu, Diệp Trùng rất mau liền quăng vấn đề này đi, hay là nghĩ một vài vấn đề thực tế hơn đi. Nhưng hắn rất mau phát hiện, tương lai giống như một mớ bí ẩn mù mờ chưa biết, hắn không có được bất cứ tin tức có ích nào.

Vô luận là tìm kiếm Mục Thương hay là tìm kiếm Nhuế Băng, hắn đều không có chút manh mối nào. Hắn thậm chí ngay cả làm sao trở về thiên hà Hà Việt cũng không biết, còn năm thiên hà lớn, vậy thì càng đừng nghĩ tới.

Mình trước tiên sống cho tốt đã! Đây là mục tiêu duy nhất hiện giờ hắn có thể vạch ra với lại có khả năng thực hiện, cũng là sự việc hắn hiện giờ phải làm. Hắn không biết Diệp gia tại sao phải đối phó thế này với hắn, nhưng hắn tuyệt không thể cho phép người khác điều khiển vận mệnh của mình, cho dù là Diệp gia, cho dù Diệp gia rất có khả năng có quan hệ dây mơ rễ má với hắn!

Vận mệnh của mình vĩnh viễn chỉ có thể chính mình nắm lấy!

Bóc ra từng chút một, tuy tương lai vẫn mù mờ không rõ, nhưng Diệp Trùng đã cực kỳ rõ ràng điều mình phải làm trước mắt.

Rất đơn giản! Chính là phải ứng phó đội ngũ Diệp gia có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, chiến đấu vì vận mệnh của mình!

Nhưng điều Diệp Trùng không nghĩ tới là Diệp gia lúc này cũng đối mặt với nan đề. Thật ra, nan đề này không hề chỉ là nan đề của một nhà Diệp gia, ba đại thế gia đều đang đau đầu.

Trong thư phòng của gia chủ Diệp gia, toàn bộ mấy thành viên gia tộc chủ yếu nhất đều ở đây, Diệp Cư Hành, Diệp Quảng Hành hiển nhiên cũng trong số đó, chỉ là thần tình trên mặt mỗi người đều ngưng trọng vô bì.

- Nghĩ chắc là tình huống mọi người đều đã biết rồi. Mấy lời dư thừa khác cũng không cần nói nhiều, lần này triệu tập mọi người tới, là để thảo luận vấn đề từng phái lực lượng tới Hắc giác. Gia chủ hiện giờ của Diệp gia nhìn quanh, nói thẳng trực tiếp vào vấn đề.

Từ lúc bắt đầu xây dựng Hắc giác, Diệp gia chưa từng phái lực lượng chiến đấu quy mô lớn tới. Không chỉ là Diệp gia, hai đại thế gia còn lại cũng như vậy, mọi người đều tuân thủ giao ước ngầm này.

Tăng phái lực lượng chiến đấu quy mô tới năm thiên hà lớn, chính là việc trước giờ chưa từng có. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là điều này sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới bố trí chiến lược trong thời gian khá dài từ nay về sau của Diệp gia, có ảnh hưởng không thể đo lường tới tương lai của Diệp gia. Cho nên, gia chủ đối với vấn đề này cũng thận trọng vô cùng.

- Hắc giác vẫn không tra rõ nguyên nhân sao? Một người trong đó mở miệng hỏi.

Gia chủ lắc đầu: “Không có, bọn họ ở trong này đã hao tổn khá lực lượng, nhưng vẫn không thu được gì. Năm thiên hà lớn vẫn luôn là trọng điểm chiến lược của chúng ta, dứt khoát không thể buông bỏ được.” Câu này của gia chủ cũng tương đương xác định một tư tưởng chính, vô luận thế nào, không thể buông bỏ năm thiên hà lớn!

Nhưng không có ai có bất cứ ý kiến gì với điều này, địa vị chiến lược của năm thiên hà lớn ở rất nhiều năm trước đã định vậy rồi, sớm bền chắc không thể phá vỡ trong lòng mọi người.

Mọi người đều yên lặng, đối mặt vấn đề hóc búa này, ai cũng không biết làm sao mở miệng.

Việc rút và điều lực lượng chiến đấu này xem ra không hề là một việc rất lớn, thật ra liên đới lại cực kỳ rộng. Thiên hà Hà Việt, có thể nói, trải qua nhiều năm kinh doanh như vậy, gần như mỗi hành tinh, thậm chí mỗi thành thị, thế lực các phương diện đều đạt tới một sự cân bằng vi diệu.

Mặc kệ rút và điều nhân thủ từ chỗ nào đều tạo ra ảnh hưởng sâu rộng tới sự cân bằng chỗ đó. Vấn đề không chỉ như vậy, một số thế gia, lấy Thạch gia đứng đầu, tình huống gần đây khá căng, lúc này nếu cân bằng bị phá vỡ thì sẽ tạo nên ảnh hưởng gì, mọi người đều biết rõ trong lòng.

Chỉ sợ thiên hà Hà Việt sắp lâm vào trong sự hỗn loạn mới!

Đối với ba đại thế gia mà nói, ổn định mới là điều bọn họ muốn nhất. Sự hỗn loạn của thiên hà Hà Việt đối với bọn họ không có bất cứ chỗ tốt nào, trái lại, lực lượng của bọn họ ngược lại sẽ bị tiêu hao lượng lớn trong loại hỗn loạn này, đây là điều bọn họ không muốn nhìn thấy nhất.

- Hay là, ra lệnh Diệp Nhân trở về? Một người trong đó kiến nghị.

Diệp Cư Hành lắc đầu, phản bác nói: “Diệp Nhân trở về cũng không có tạo được tác dụng lớn. Điều chúng ta cần hiện giờ là một lực lượng chiến đấu có quy mô. Sự sĩ chúng ta hiện giờ có thể rút và điều chỉ có khoảng mười lăm ngàn.”

Trừ gia chủ, Diệp Cư Hành, mọi người còn lại không ai không thở gấp một hơi khí lạnh. Mười lăm ngàn sư sĩ, đây tuyệt đối là một lực lượng chiến đấu cường đại, nhưng nhìn ý tứ của gia chủ, loại lực lượng mức độ này vẫn không đủ.

Chẳng lẽ nguy cơ của năm thiên hà lớn thật sự đã tới mức độ gay gắt như vậy sao?

398. Chương 398: Bồi Chế

Diệp Trùng không hề biết ba đại thế gia như Diệp gia sút đầu mẻ trán thế nào, nhưng cho dù biết, chỉ sợ cũng vô dụng. Mưu lược của hắn, vẫn chưa tới trình độ có thể lợi dụng việc này để mang lại cho mình chỗ tốt hơn, nếu như là Thương, đó lại là chuyện khác.

Chính vào lúc vừa rồi, hắn đã cứu một thái ấp khách thành thật. Tuổi tác của vị thái ấp khách này khoảng ba mươi, vẻ mặt chất phác, không chỉ lúc này toàn thân đều là bùn đất. Chính là vừa rồi, hắn vì hái một cây Bình dĩ thảo, không cẩn thận té vào trong vũng lầy. Tình hình cấp bách, hét lớn cứu mạng, vũng lầy cách không xa Diệp Trùng, nghe thấy tiếng kêu cứu, Diệp Trùng đã cứu vị thái ấp khách này ra.

Cái gọi là Thái ấp khách chính là người chuyên môn hái cây cối ở ngoài hoang dã. Theo ghi chép trong con chip của Quân phong tử, sự phân chia nhân viên chuyên nghiệp điều bồi của hệ thống này tỉ mỉ không hề thua kém hệ thống điều bồi của năm thiên hà lớn.

Diệp Trùng không ngờ mình lại gặp được một thái ấp khách.

Triệu Ứng cảm kích nói với Diệp Trùng: “Lần này may có tiên sinh a, nếu như không phải ngài, tôi đã xong đời rồi.” Dùng sức xoa xoa tay, nhưng phát hiện trên tay mình toàn là bùn. Triệu Ứng mặt đỏ bừng, kìm nén cả nửa ngày mới ấp úng nói: “Có thể mời ngài tới nhà tôi ngồi chơi không?”

Nhà Triệu Ứng rất nhỏ, có thể nói là đơn sơ. Vợ hắn không hề coi là xinh đẹp, nhưng làm người rất nhiệt tình, sau khi biết được người ở trước mắt này đã cứu chồng mình, đối với Diệp Trùng càng thêm nhiệt tình

vô cùng. Con gái hắn chỉ có bảy, tám tuổi, rõ ràng là sợ người lạ, tránh ở sau lưng bố, cẩn thận thò cái đầu nhỏ ra, con mắt nhỏ lảo liên tò mò đánh giá người xa lạ này.

Trà Lâm Hoa, thịt ướp ô mai, toàn bộ thứ tốt nhất trong nhà này được vợ chồng Triệu Ứng lấy ra chiêu đãi Diệp Trùng.

Vợ chồng phúc hậu, bình thường, đứa trẻ sợ người lạ nhưng lại tò mò, gia đình phổ thông vô cùng này lại mang tới cho Diệp Trùng sự ấm áp chưa từng có. Hắn nghĩ tới cha, nghĩ tới Mục Thương, nghĩ tới Tiên gia gia. Nếu như là người cực kỳ quen thuộc với Diệp Trùng, thì sẽ phát hiện đường nét phần mặt lạnh lùng, cứng rắn ngày thường của Diệp Trùng lại trở nên nhu hòa thêm vài phần.

Sau bữa cơm, Triệu Ứng liền tán gẫu với Diệp Trùng, nhưng rất rõ ràng, Diệp Trùng đối với loại phương thức giao lưu bằng lời này cực kỳ không quen. Trên cơ bản đều là Triệu Ứng nói, Diệp Trùng nghe. Triệu Ứng bình thường thành thật khó mà gặp được một người càng giống khúc gỗ, càng trầm mặc hơn hắn, lời hôm nay hắn nói còn nhiều hơn lời hắn nói mười ngày trước.

Từ trong lời kể của Triệu Ứng, Diệp Trùng đã hiểu được sự khó khăn của cuộc sống và sự chua cay của một thái độ khách bình thường. Hắn có thể nghe ra trong lời nói bình đạm mà hơi gượng gạo của Triệu Ứng hàm chứa tình cảm sâu lắng.

Triệu Ứng mỗi ngày đều phải ra ngoài hái cây cối, mà vợ của hắn lại phải tiến hành một vài gia công thô đơn giản đối với mấy thứ cây cối hái về này. Nguồn thu nhập của bọn họ chủ yếu dựa vào bán những thứ nguyên liệu chẳng qua chỉ trải qua gia công đơn giản này. Hai vợ chồng đều không có học qua điều bồi thật sự, hoàn toàn là tự mày mò, cho nên giá cả trao đổi cũng bị ép rất thấp. Hai người mỗi ngày đều phải cố gắng làm việc, nếu không ngay cả con gái cũng nuôi không nổi.

- Cha nó, mau tới đây, Bình dĩ thảo này làm sao xử lý đây? Vợ Triệu Ứng quay qua hỏi.

Triệu Ứng lúc này mới bỗng nhớ tới hôm nay may mắn không tệ, hái được một cây Bình dĩ thảo. Nhưng hắn lập tức cũng chỉ có cụt hứng ngồi trở xuống, không biết làm sao nói: “Thôi đi, ta cũng không biết, ngày mai cứ bán đi. Em bận trước, anh nói chuyện với tiên sinh, đợi lát nữa qua.”

Quay mặt lại, Triệu Ứng có chút đau xót nói: “Ài, ngày mai chỉ có bán rẻ thôi, vẫn không biết có thể bán được không.”

Diệp Trùng nghe hiểu ý của Triệu Ứng, Bình dĩ thảo cần phải tiến hành bồi chế trong năm giờ sau khi hái xuống, nếu không, hiệu quả ít nhất giảm một nửa.

- Đi qua xem xem. Diệp Trùng nhẹ nhàng nói, bản thân lại đứng dậy trước.

Triệu Ứng ngớ người, lập tức có chút hoảng hốt: “Chúng ta cứ ngồi ở đây đi, bên trọng lộn xộn lắm.”

Nhưng khi hắn đang nói, Diệp Trùng đã bước vào phòng trong, Triệu Ứng chỉ đành vội vàng đi theo.

Trong phòng trong khói bay mù mịt, tràn ngập một mùi vị khó ngửi, đây là kết quả rất nhiều mùi vị tỏa ra khi bồi luyện cây cối trộn lẫn với nhau. Diệp Trùng không khỏi nhứ mày, từ góc độ chuyên nghiệp mà nói, thể này cực kỳ không an toàn.

Thứ chiếu vào trong tầm mắt hắn là mấy món công cụ bồi chế cực kỳ nguyên thủy, vợ Triệu Ứng đầu đầy mồ hôi đang tiến hành gia công thô cây cối ở một bên đối diện.

Nắm bắt hỏa hầu không tốt, thủ pháp có sai sót, thứ tự cũng có lỗi.

Diệp Trùng không khỏi lắc đầu nhè nhẹ trong lòng, chẳng trách cây cối bọn họ bồi luyện bán không được giá tốt trên thị trường. Nguyên liệu điều bồi chế thành thể này ở ý nghĩa nào đó chỉ có thể coi như tàn thứ phẩm.

Khi vợ Triệu Ứng nhìn thấy Diệp Trùng rõ ràng hơi ngớ người, vội vàng đứng dậy, tay xoa tạp dề, xấu hổ nói: “Ngài tại sao vào trong này? Trong này quá lộn xộn!”

Chính ngay lúc này, Triệu Ứng cũng bước vào.

Diệp Trùng không nói gì, mà đi thẳng tới trước dụng cụ bồi chế.

Trong ánh mắt kinh ngạc của vợ chồng Triệu Ứng, hần mang toàn bộ tất cả những thứ chảo bồi chế trút vào trong hồ phế thải, tay còn lại lại thò ra.

- Mang Bình dĩ thảo tới đây.

Trong căn phòng tràn ngập khói, một thiếu niên dáng vẻ tập trung đứng đối diện chảo bồi chế, ở bên cạnh hần, một cặp vợ chồng mặt đầy tôn kính mở to mắt, chỉ sợ bỏ sót một chi tiết nhỏ nhoi.

- Lửa phải dùng lửa hơi xanh, hai tay dùng sức phải cân bằng, không được dùng nước. Trình tự bồi chế nó là từ thấp tới cao, từ gốc tới lá, gốc hơi cháy vàng, thân cây biến thành màu tím nhạt, lá khi sấy khô phải dùng bàn chải nhỏ đắp nước sạch chải qua lại ba lần, mỗi lần phải khô rồi mới chải tiếp.

Khi cây Bình dĩ thảo đã bồi chế xong này đặt trước mặt vợ chồng Triệu Ứng, Triệu Ứng kìm không được kích động run rẩy. Với phẩm chất của cây Bình dĩ thảo này, tuyệt đối có thể bán được giá tốt!

Tâm thần của người thành thật như Triệu Ứng không hề ở trên cây Bình dĩ thảo có thể bán được giá cao này, mà là nghiền đi ngẫm lại trong đầu mỗi một chi tiết Diệp Trùng vừa nói. Hần biết, chính là dựa vào cái này, cuộc sống bọn họ về sau sẽ không cần lo nữa!

Nhìn thấy dáng vẻ suy tư của Triệu Ứng, Diệp Trùng biết ngay là hần đã hiểu ý của mình.

Bụp bụp một tiết, Triệu Ứng lôi vợ quý xuống, mặt đầy cảm kích dùng sức đập đầu ba cái. Hần tử thật thà này chỉ có thể dùng một loại phương thức đơn sơ nhất thế này để cảm tạ thiếu niên mang lại cho bọn họ cơ hội đổi đời.

- Không tồi, không tồi, hỏa hầu rất tốt, chất lượng cây Bình dĩ thảo này rất không tồi. Ta nói này Triệu Ứng, cái này không giống trình độ của người a. Lão Trương Đầu phụ trách thu mua ngẩng đầu nhìn Triệu Ứng, lập tức ánh mắt rơi trên người Diệp Trùng ở bên cạnh. Trình độ của Triệu Ứng không ai rõ hơn lão, mấy thứ hàng gia công giống lúc trước đó của hần, cả thành hoàn toàn không có ai mua.

Triệu Ứng cười ngây ngô vài tiếng, không nói gì. Lão Trương Đầu thấy vậy, cũng không khỏi cười: “Được rồi, phỏng chừng ông trời thấy người cực khổ cả nửa đời, ban phúc cho người. Cây Bình dĩ thảo này, ta bỏ ra năm mươi cây Bạch gian ngân, người xem thế nào?”

Triệu Ứng ra sức gật đầu, món tiền này, đủ cho nhà bọn họ dùng một khoảng lâu. Nhìn thấy dáng vẻ kích động của Triệu Ứng, lão Trương Đầu không khỏi lại bật cười, lấy ra năm mươi cây Bạch gian ngân. Nhưng sự chú ý của lão Trương Đầu quá nửa đặt trên người thiếu niên cùng tới với Triệu Ứng nhưng trước sâu trầm mặc không nói, thần sắc không đổi.

Triệu Ứng cẩn thận nhận lấy năm mươi cây Bạch gian ngân, sau đó càng cẩn thận hơn bỏ vào trong túi, bỏ sát vào người.

- Ông ơi, ông biết thành phố Thiên Trục đi làm sao không? Triệu Ứng hỏi lão Trương Đầu, hần hỏi vì Diệp Trùng.

- Thành phố Thiên Trục? Ánh mắt lão Trương Đầu không khỏi lại rơi trên người Diệp Trùng trầm mặc không nói ở bên cạnh, không nhanh không chậm nói: “Thế nào? Triệu Ứng à, người muốn đi thành phố Thiên Trục sao? Thành phố Thiên Trục rất xa đó.”

- Không phải, không phải. Triệu Ứng vốn thành thật vội lắc đầu, nói: “Là người bạn này của con muốn đi, nhưng y không biết đường. Con liền hỏi ông, ông thấy nhiều, biết rộng, nhất định biết.”

Lão Trương Đầu trầm ngâm nói: “Thành phố Thiên Trục lúc ta còn trẻ cũng có đi qua. Nhưng chỗ đó cách đây rất xa, cụ thể đi thế nào ta cũng không nói rõ trong chốc lát được.”

- Vậy ông có bản đồ không? Diệp Trùng mở miệng hỏi. Chỉ cần có bản đồ, với hần mà nói, đi thành phố Thiên Trục quả thật là một việc cực kỳ đơn giản. Với tốc độ của Nguyệt Phục Vương, hần muốn lúc nào đi thì lúc đó đi, tới lui chỉ sợ cũng không cần một giờ.

- Bản đồ? Lão Trương Đầu kinh ngạc nhìn thiếu niên, nhưng lập tức lắc đầu: “Không có, thời đại này, ai có bản đồ mà không thu lấy như một báu vật?”

Nghe nói, Triệu Ứng không khỏi có vẻ lo lắng, ngược lại Diệp Trùng thần sắc như thường, không nóng không vội.

Người trẻ tuổi này thật trầm tĩnh, lão Trương Đầu không khỏi thầm khen trong lòng. Nhưng lão lập tức nói: “Nhưng mà nè, trong hãng vừa may có thương đội muốn đi thành phố Thiên Trục, ta có thể giúp người hỏi xem có thể dẫn các người cùng đi không.” Loại việc giống thế này, lão Trương Đầu thường làm, thương đội có hộ vệ, người đông an toàn, rất nhiều người đều muốn nhập bọn cùng đi.

Hơi trầm ngâm một lát, Diệp Trùng liền mở miệng: “Vậy thì cực khổ cho ông rồi.”

Lão Trương Đầu đi vào, không lâu sau dẫn Diệp Trùng và Triệu Ứng vào, dẫn bọn họ tới trước mặt một người trung niên.

Với cái nhìn của Triệu Ứng, người trung niên này không gian tự uy, quần áo hoa lệ vô bì, vừa nhìn liền biết là một nhân vật lớn. Nhưng trong mắt Diệp Trùng, sắc mặt đối phương hư nhược, làn da nhão nhọt, ngoài mạnh trong khô điển hình, quần áo quá chói mắt, không thuận lợi cho tứ chi hành động.

- Đây là Dư đội trưởng. Lão Trương Đầu giới thiệu với hai người.

Khóe miệng người trung niên để hai chòm râu hơi cong lên, xương gò má rất cao, hốc mắt sâu hoắm, chỉ đứng ở đó liền nhìn không được mà ngáp hai cái.

- Là ai muốn đi thành phố Thiên Trục? Dư đội trưởng lười biếng mở miệng.

- Ta. Trả lời ngắn gọn mang theo vài phần lạnh lẽo vang lên trên không. Cơn buồn ngủ của Dư đội trưởng lập tức tan thành mây khói, hần không khỏi đánh giá Diệp Trùng, cặp mắt hơi híp lộ ra vài phần tinh minh: “Ừm, cậu trai trẻ, đi thành phố Thiên Trục làm gì?”

399. Chương 399: Cao Thủ Bất Minh

- Tìm người. Trả lời của Diệp Trùng vẫn đơn giản như trước.

- Ừm. Cặp mắt nửa nhắm của Dư đội trưởng, đánh giá trên dưới thể hình gầy yếu của Diệp Trùng một lượt, nhận lời ngược lại cực kỳ vui vẻ: “Được.” Trong lòng hắn đang suy nghĩ, thiếu niên này đi thành phố Thiên Trục tìm người, trong này có chút đáng chú ý đây. Người đi thành phố Thiên Trục, thông thường mà nói, không phải bái sư cầu học thì là thương buôn giống bọn họ như thế này.

Thành phố Thiên Trục, hắn tới tới lui lui đã đi qua rất nhiều lần. Hắn hiểu sâu sắc một điểm, nhưng phạm là người có thể đứng vững ở thành phố Thiên Trục, vậy đều không phải là người thường. Thành phố Thiên Trục là nơi nào? Đó chính là kinh đô điều bồi thật sự. Gần như khoảng ba phần điều bồi sư trên cả thế giới đều tập trung ở nơi không hề xem là lớn đó.

Nói không chừng, thuận tiện mang theo tên này cũng có thể làm quen người của thành phố Thiên Trục đó. Là một con buôn, không có ai hiểu rõ hơn hắn giá trị khổng lồ hàm chứa trong này. Tuy xác suất này không hề lớn, nhưng trước mặt khoảng đầu tư ít tới mức gần như có thể bỏ qua không kể tới này, đây vô nghi là một vụ buôn bán khá thỏa đáng.

Thương nhân tinh minh này gần như trong khoảnh khắc liền nắm được trọng điểm trong đó, rồi đưa ra quyết định chính xác.

Tự phụ suy nghĩ chu toàn, Dư đội trưởng cười ha hả: “Thương đội ba ngày sau xuất phát, hai ngày nữa người cần phải tới trước, ta sẽ sắp xếp đội cho người.

- Đội? Nghe tới từ này, Diệp Trùng khá kinh ngạc.

Quả nhiên là gà mờ! Từ đội trưởng lòng như gương sáng, nhưng trên mặt lại không biểu lộ chút nào, mà cực kỳ kiên nhẫn giải thích: “Do lộ trình xa xôi, vì sự an toàn của mọi người, còn là sự quản lý trên đường, chúng ta cần phải mang mọi người chia thành đội khác nhau.”

Hai ngày còn lại, Diệp Trùng liền ở lại nhà Triệu Ứng. Đối với hán tử chất phác này, Diệp Trùng khá có hảo cảm, hắn lại truyền thụ vài loại phương pháp bồi chế cây cối. Bồi chế cây cối gần như là khóa trình

cơ bản phải học tập của mỗi một điều bồi sư, nhưng phương pháp cụ thể cũng vì trường phái bất đồng mà khác nhau. Đặc biệt là dính líu tới một vài cây cối đặc biệt, loại khác biệt này càng thêm rõ ràng.

Đối với mấy bồi chế sư chuyên nghiệp đó, yêu cầu đối với các phương diện như hỏa hầu càng thêm hà khắc, nguyên liệu bọn họ bồi chế ra cũng rất được hoan nghênh, giá cả cũng cao hơn nguyên liệu thông thường trên thị trường rất nhiều.

Tinh thần không cách nào so sánh được với mấy bồi chế sư chuyên nghiệp đó, nhưng sở học của Diệp Trùng bác tập vô cùng, ngay cả phương pháp bồi chế cũng như vậy. Mấy kỹ thuật này không hề đủ cho Diệp Trùng trở thành một bồi chế sư chuyên nghiệp, nhưng truyền thụ cho Triệu Ứng mấy loại kiếm cơ, duy trì cuộc sống vẫn dư sức.

Đi tới trước cửa hăng buôn. Diệp Trùng đứng lại, bình tĩnh nói: “Các người trở về đi.”

Vợ chồng Triệu Ứng dẫn theo con gái tiễn Diệp Trùng tới trước cửa hăng buôn. Trong dáng vẻ của Triệu Ứng có chút không nỡ: “Ngài lên đường cẩn thận!”

Vợ Triệu Ứng mang lương khô mà mình đã chuẩn bị tới tận tay Diệp Trùng, cảm kích nói: “Ngài là người tốt! Thần linh nhất định sẽ bảo vệ ngài. Hôm qua tôi đã dẫn A San cầu nguyện thần linh. Ngài nhất định sẽ bình bình an an!”

Diệp Trùng gật đầu, nhận lấy lương khô, không nói gì, xoay người đi vào hăng buôn.

Hắn không thích nói quá nhiều khi ly biệt.

Trong hăng buôn náo nhiệt tới tận trời. Một cảnh tượng bận túi bụi.

- Đồ đạc đều đã chuẩn bị xong chưa? Ta nói cho các người biết, chuyến này đường xa a, nhưng ngàn vạn lần không thể xảy ra sơ sót gì. Bao tải cỡ trung mang thêm vài cái. Còn nữa, chất hút ẩm đều đừng quên bỏ vào mỗi bao tải...

Dư đội trưởng đứng trong sân hăng buôn, chống nạnh, lớn tiếng hét lớn, chỉ huy mọi người.

Dư đội trưởng hai ngày trước vẫn là dáng vẻ xem ra tửu sắc quá độ hôm nay lại tinh thần phấn chấn, như rồng như hổ. Nhìn thấy Diệp Trùng đã tới, hắn vội gọi: “Ai da, tiểu huynh đệ tới rồi. Đồ đạc đều đã chuẩn bị tốt rồi chứ.” Đã sớm có ý kết giao, Dư đội trưởng nhiệt tình như lửa.

Diệp Trùng gật đầu, trả lời: “Xong rồi.”

Chính ngay lúc này, trong sân đi vào một đám lớn người. Gần như là bản năng, Diệp Trùng dịch chuyển bước chân, lùi ra sau mấy bước làm người ta khó mà phát giác.

Phản ứng của Dư đội trưởng không chậm hơn Diệp Trùng, chỉ là một đằng là lùi, một đằng là tiến. Dư đội trưởng nặn nụ cười chạy tới trước, một gương mặt già nua, nịnh nọt trộn lẫn vào nhau, giống như đóa hoa cúc già nở ra: “Ai da, trời của ta, đây là cơn gió nào thổi ngài tới đây! Mời ngài vào mau! Mau mời vào!” Dư đội trưởng bình thường không coi ai ra gì từ khi mấy người này tới eo liền cong gập lại, chưa từng thẳng lên.

Đứng đầu đám người này là một ông lão râu tóc bạc phơ, ông lão này khoảng bảy mươi, mắt mi hiền từ, nhưng cho dù tùy tiện đứng ở đó cũng tự có uy nghiêm của bậc bề trên. Đám người hầu bên cạnh càng cúi thấp đầu, chỉ cần là người trong thành phố này, có ai không biết thành chủ của thành này chứ?

Nhưng sự chú ý của Diệp Trùng lại không ở trên người ông lão này, mà rơi trên mấy người sau lưng lão.

Dường như cảm ứng được ánh mắt của Diệp Trùng, mấy gã đàn ông bỗng quay mặt qua, nhìn về phía Diệp Trùng.

Ánh mắt sắc bén như kiếm!

Chịu kích thích, đồng tử Diệp Trùng bỗng co lại! Chân phải nhẹ nhàng bước một bước sang bên cạnh, thân thể trong nháy mắt liền ở trong trạng thái hơi căng thẳng.

Đây hoàn toàn là phản ứng tự động sau khi bị uy hiếp của Diệp Trùng, trước khi hắn vẫn chưa có suy nghĩ thì đã hoàn thành mọi thứ này.

Rất lâu, rất lâu rồi! Hắn đều không có gặp được người làm hắn sinh ra cảm giác nguy hiểm thế này, ngay cả Diệp La cũng không sao làm hắn cảm thấy nguy hiểm thế này.

Năm người! Năm cao thủ nguy hiểm! Diệp Trùng nhíu mắt, trái tim đập dồn dập, ở một địa phương nhỏ thế này lại có thể gặp được năm cao thủ lợi hại như vậy. Điều quan trọng nhất là, năm người này phẳng phát như dã thú muốn chọn người nuốt chửng bất cứ lúc nào, ánh mắt nhìn người khác đều tràn đầy bạo ngược.

Chính trong khoảnh khắc Diệp Trùng động, năm người đó cũng động! Bước đi, đổi vị trí.

Ánh mắt năm người đồng thời thu lại, cùng nhìn chăm chăm Diệp Trùng. Mà người đứng trước nhất khó chịu nhất, thân thể hơi nghiêng tới trước, làm ra vẻ muốn bộc phát.

Người mặc đồ vải màu xanh bên cạnh năm người đó, người trung niên để bộ râu dê nhìn thấy cử động của đồng bạn không khỏi ngó người. Nhưng rất nhanh, hắn liền phản ứng lại, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Nhưng động tác của sáu người này không hề làm ai chú ý, động tác của bọn họ không chỉ có biên độ cực nhỏ, hơn nữa yên ắng không tiếng động.

Đầu óc Diệp Trùng mau chóng vận chuyển, ánh mắt bình tĩnh, không hề làm ra động tác có địch ý trước.

Năm người này là ai? Mỗi người bọn họ đều có thực lực cao thủ Tông hội, ở một nơi không có quang giáp này, năm cao thủ thế này, tuyệt đối là một lực lượng cực kỳ đáng sợ. Với lại, Diệp Trùng có thể vừa nhìn liền nhận ra người trung niên để chòm râu dê đó là một vị điều bồi sư, hơn nữa còn là một vị điều bồi sư có thành tựu khá sâu.

Yên lặng đứng, Diệp Trùng không có bất cứ động tác nào khác, hắn không muốn gây ra hiểu lầm. Nếu như năm người này ra tay cùng lúc, Diệp Trùng tin rằng, mình cho dù có quang giáp, dưới công thế của năm người này cũng tuyệt không có cơ hội gọi Nguyệt Phục Vương ra.

Thật ra, khi hai cao thủ võ thuật thực lực tương đương giao đấu, cho dù một bên trong đó có quang giáp, cũng không cách nào nâng cao chút thắng lợi nào. Gọi quang giáp ra, sau đó chui vào buồng lái, điều này cần một khoảng thời gian. Mà tiết tấu chiến đấu giữa võ thuật gia, thường có khả năng đạt tới một giây đếm mười lần, làm sao có thể cho người một khoảng cơ hội sung túc như vậy?

Điều này cũng là tại sao sư sĩ chết dưới tay võ thuật gia ở thiên hà Hà Việt không biết bao nhiêu, bọn họ đều bị võ thuật gia giết chết trước khi chui vào quang giáp.

Nhìn thấy Diệp Trùng bình tĩnh như thường, mấy người này cũng rất mau bình tĩnh lại, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Diệp Trùng tràn đầy thâm ý.

Một màn giao đấu ngầm của Diệp Trùng và mấy người này chẳng qua chỉ trong khoảnh khắc búng ngón tay.

- Ha ha, Dư lão đệ a, gần đây làm ăn không tệ a. Âm thanh của thành chủ sang sảng, cười ha hả nói, thần thái hòa nhã.

Dư đội trưởng được yêu mà sợ, vội vàng khiêm tốn nói: “Đây đều là dựa vào hồng phúc của ngài. Dưới sự lãnh đạo anh minh của ngài, ngài xem chỗ này của chúng tôi, chính tề ngăn nắp, đi đường không nhất đồ rơi. Giàu có và đông đúc như thế. Mấy người làm ăn nhỏ chúng tôi đây mới có đường sống a.”

Cơ hội tốt thế này, há có thể không vượt mông ngựa?

Thành chủ cười ha hả nói: “Dư lão đệ người quá khiêm tốn rồi. Làm ăn của quý thương hàng làm rất lớn a, ta cũng sớm nghe nói rồi.” Lập tức ngữ khí thay đổi: “Dư lão đệ, lần này ta đến nhờ quý thương hăng giúp đỡ a.”

- Ngài xem lời ngài nói, đây không phải là chê cười tôi sao? Ngài có gì phân phó, hoàn toàn không cần tự mình tới, phái người nhắn một tiếng, thương hăng chúng tôi từ trên xuống dưới, tuyệt đối sẽ tận hết sức lực, dầu sôi lửa bỏng, không hề từ chối. Dáng vẻ Dư đội trưởng mặt đầy khảng khái, mạnh mẽ, trong lòng lại co thắt mãnh liệt, ai da, không phải tới lấy tiền chứ!

Thành chủ cười hờ hững: “Mấy người bạn này của ta muốn đi thành phố Thiên Trụ một chuyến, nghe nói quý thương hang lần này vừa may phải đi thành phố Thiên Trụ một chuyến, nên dẫn bọn họ tới thương lượng một chút, xem có thể mang bọn họ cùng lên đường không!”

- Ai da, ngài đã nói thế, đừng nói chút việc nhỏ thế này, ngài dặn dò một tiếng, việc có lớn hơn chúng tôi cũng thay ngài làm. Không thành vấn đề, tuyệt không thành vấn đề! Vừa nghe chẳng qua chỉ là việc nhỏ như nhắc tay, Dư đội trưởng vội vàng vỗ ngực đồng ý, cực kỳ sảng khoái. Dư quang nơi khóe mắt liếc nhìn mấy người sau lưng thành chủ, trong lòng suy nghĩ, mấy người này rốt cuộc là lai lịch thế nào, lại có thể làm cho thành chủ tự mình tới tiễn. Chắc hẳn tuyệt đối không phải là nhân vật bình thường, mình phải nịnh bợ cho tốt.

Thành chủ vừa ý gật đầu. Lập tức lão nói với mấy người sau lưng vài câu, Dư đội trưởng tinh minh liền nghe ra đôi chút mùi vị ở trong đó.

Làm xong mọi thứ, thành chủ lập tức dẫn hộ vệ rời khỏi hăng buôn. Sáu người ở lại quả nhiên chính là sáu người Diệp Trùng chú ý.

Dư đội trưởng chiêu đãi sáu người này nhiệt tình vô cùng, phản ứng không lạnh không nhạt của đối phương càng làm hắn suy đoán mấy người này khẳng định là người đã thấy qua việc lớn, hắn cũng trở nên càng thêm nhiệt tình.

Điều Diệp Trùng xoay sở không kịp là, hắn lại xếp cùng một tiểu đội với sáu người này.

400. Chương 400: Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh Thần Bí

- Arbeni, nhìn ra lai lịch của người này không? Trong sáu người, một gã mặt đen trầm giọng hỏi. Cơ nhục toàn thân gã mặt đen này cuộn cuộn, giờ tay, nhắc chân giống như núi non di động. Cặp mắt đỏ ké tràn đầy bạo lực, giống như muốn chọn người cần nuốt bất cứ lúc nào.

- Nhìn không ra. Toàn thân gã đàn ông được gọi là Arbeni này đều phủ trong áo khoác, cả gương mặt cũng được bóng của áo khoác che lấp, nhưng trong bóng tối nồng đậm tới mức khó mà mở ra này, một cặp mắt sáng như sao trời chốc chốc lại lóe sáng.

Gã mặt đen lại quay sang một người khác, giọng ồm ồm hỏi: “Lưu Thắng, người nhìn ra không?”

Lưu Thắng bị hỏi vẫn cup mí mắt, dáng vẻ chưa tỉnh ngủ, giọng nói của hắn cũng đều uể oải: “Không có.” Nói xong hai chữ này, hắn giống như đã ngủ rồi.

- Đông Vị, Sysco, các người có phát hiện gì không. Gã mặt đen có chút không nỡ bỏ cuộc.

- Không... có... Đông Vị nói chuyện, cả người trông giống như một đám hư ảnh. Nếu như Diệp Trùng ở chỗ này, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, gã tên gọi Đông Vị này, thân thể của hắn trước sau ở trong một loại trạng thái dao động tần số cao. Giọng nói của hắn cũng phảng phất như vì dao động tần suất cao mà trở nên có chút mơ hồ.

- Tarkan, người có phiền hay không? Sysco có chút mất kiên nhẫn, giọng nói ảm đạm giống như mang tất cả sự ngang ngược nén lại. Thể hình Sysco cực kỳ vạm vỡ, trông giống như một ngọn núi nhỏ, thể hình giống như con nghé của Tarkan ở trước mặt hắn cũng giống như con nít vậy. Một cặp mắt giống như chuông đồng hung quang bắn ra, làm người ta nhìn mà sợ hãi.

Tarkan cũng không để ý tới sự mất kiên nhẫn của Sysco, quay mặt sang người cuối cùng: “Guti, người thì sao?”

Guti là thành viên không phải võ thuật gia duy nhất trong sáu người, hắn nhún nhún vai, bộ râu dê rung rung: “Nói thật, ta tới giờ vẫn không rõ các người vừa rồi tại sao khẩn trương như vậy.”

Lần này mọi người đều trầm mặc.

Qua cả mấy phút, Tarkan mới khoan thai nói: “Người đó rất mạnh a!”

Cặp sao trong áo khoác đỏ của Arbeni bỗng sáng lên, mà cặp mắt vĩnh viễn cũng ngủ không tỉnh của Lưu Thắng cuối cùng đã mở ra, thân hình Đông Vị càng thêm mơ hồ. Sysco trông có vẻ không để ý nhếch mép cười. Gân xanh trên trán lại đột nhiên giật một cái.

- Rất mạnh ư? Nhìn thấy mấy đồng bạn phản ứng như vậy, Guti có chút ngạc nhiên.

Nhưng lúc này đã không có ai để ý tới hắn.

Diệp Trùng đã rất lâu không có kinh ngạc thế này. Đây là đám người lợi hại nhất hắn từng gặp được từ trước tới giờ. Trừ điều bởi sư đó, thực lực năm người còn lại khẳng định đã đột phá cảnh giới giới giả.

Giới giả vô danh kết bạn mà đi? Đây là khái niệm gì chứ?

Mấy người này rốt cuộc là làm cái gì? Đây là nghi hoặc sinh ra từ cái nhìn đầu tiên nhìn thấy mấy người này của Diệp Trùng, nghi hoặc này hiện giờ vẫn luôn đuổi mãi không đi trong đầu hắn.

Đám người này quá nguy hiểm! Dự cảm của Diệp Trùng mạnh mẽ vô cùng.

Hắn hiện giờ đang suy nghĩ có nên rút khỏi đội ngũ này không. Sự tồn tại của đám người này đã gây nguy hiểm cho sự an toàn của hắn, cho dù tới giờ hai bên vẫn chưa xảy ra xung đột, nhưng Diệp Trùng vẫn nhớ chiến ý mạnh mẽ trong ánh mắt năm người đó nhìn mình.

Diệp Trùng không hề biết trình độ võ thuật của hành tinh Quang Hoa thế nào, nhưng hắn tin rằng, đám người này ở hành tinh Quang Hoa tuyệt đối là võ thuật gia đỉnh cấp nhất. Đối với điều bởi sư đó, Diệp Trùng vẫn nhìn không ra trình độ của đối phương, nhưng có thể đủ thành đồng bạn của năm người này, vậy hắn tuyệt sẽ không là một tên đơn giản.

Nếu như Diệp La ở đây, nhất định sẽ cảm thấy hưng phấn vì gặp được cao thủ thế này! Bất giác, trong đầu Diệp Trùng đột nhiên hiện ra một suy nghĩ không chút liên quan.

Nhưng ý nghĩ này cũng làm sự khẩn trương trong lòng Diệp Trùng nhạt đi không ít.

Tỉ mỉ tính toán, trong lòng Diệp Trùng thầm nghĩ, cho dù hai bên xảy ra xung đột, nếu như mình muốn chạy, bọn họ cũng không thấy được khả năng cản được mình. Đối với tốc độ của mình, hắn có đủ tự tin.

Tiểu đội này của Diệp Trùng tổng cộng có bảy người, đãi ngộ cực kỳ không tệ. Dưới sự cố sức kết giao của Dư đội trưởng, hai bên mau chóng trở nên quen thuộc. Nhưng trong lòng Diệp Trùng càng thêm cảnh giác. Mấy người này có thể cực kỳ tự nhiên không chế sự hung hãn trong mắt, ngay cả tên to con có thể hình như núi đó, thì có thể đủ cười ha hả, nói chuyện với Dư đội trưởng, đủ nói rõ sức không chế tự ngã của bọn họ.

Ngược lại là Diệp Trùng nói chuyện ít nhất.

Dọc đường, Dư đội trưởng không ngừng nói tới một số phong tục dân tình và một số điều nghe nhìn của mình, mọi người đều cảm thấy hứng thú vô cùng.

- Các người đều chưa từng tới thành phố Thiên Trục à? Dư đội trưởng hỏi.

- Ừm, chúng tôi lần này cũng là vì mở mang một chút về kinh đô của điều bởi sư trong truyền thuyết. Người nói là điều bởi sư Guti có bộ râu dê đó. Về mặt hắn có giống như đang bay bổng đâu đâu.

- Ha ha, xưng hiệu kinh đô điều bởi của thành phố Thiên Trục không phải là giả. Các người đi thì sẽ phát hiện, nơi đó hoàn toàn là thiên hạ của điều bởi sư. Huynh đệ người đi rồi, khẳng định có thể đại triển hùng đồ ở đó. Dư đội trưởng vuốt mông ngựa một cái, tiếp tục nói: “Nơi đó a, trên trời rơi xuống một cái bánh, trong năm người đụng phải thì có bốn người là điều bởi sư. Người nghĩ xem, khủng bố biết bao a! Khi ta đi lần đầu tiên, lúc đó đã trở cả mắt ra. Điều bởi sư nơi đó quá không đáng tiền, người thường có thể nhìn thấy một vài lão già mặc đồ cực kỳ rách nát, mấy lão già này, người chỉ cần tốn chút tiền thì có thể thuê lão một ngày. Nhưng người đừng thấy một lão già như vậy, nếu đặt ở chỗ khác, đó tuyệt đối là nhân vật cấp bậc đại sư. Nhưng chính một nhân vật lợi hại như vậy, tới thành phố Thiên Trục rồi, vậy thì cũng chẳng là cái gì.”

Dư đội trưởng sinh động thổi phồng nói. Guti ở một bên cười nhè nhẹ, cũng không nói gì. Mấy người khác cũng nghe rất hứng thú.

Diệp Trùng thật ra cũng nghe vô cùng nhập thần, thành phố Thiên Trục, hẳn cũng hoàn toàn không có bất cứ khái niệm gì. Nhưng đối với địa vị kinh đô điều bồi của thành phố Thiên Trục, hẳn ngược lại không có chất vấn gì. Có thể sinh ra nhân vật như Quân phong tử, nơi này nếu như không có chỗ đặc biệt, vậy cũng thật sự nói không xong.

- Vào lúc họp chợ mỗi tháng, vậy thì nhộn nhịp rồi. Ở trong phiên chợ, người có thể nhìn thấy rất nhiều nguyên liệu hiếm có, cổ quái. Hì hì, chỉ cần người biết, chỉ cần người có tiền, người sẽ không có gì mà không mua được. Thị trường điều bồi của thành phố Thiên Trục chính là nơi tập kết nguyên liệu điều bồi lớn nhất. Chúng tôi ở chỗ đó có cửa hàng chuyên môn. Thương hăng bình thường về cơ bản đừng mong tiền vào đó, có thể tiến vào thị trường điều bồi của thành phố Thiên Trục đều là hăng buôn lớn. Hơn nữa hàng bán ra cũng không thể là hàng thông thường, Thứ bình thường, không có gì đặc biệt người hoàn toàn không cần lấy ra.

Trong lời của Dư đội trưởng có chút tự hào, đột nhiên nghĩ tới gì đó, hẳn xoay mặt qua hỏi Diệp Trùng: “Xem trí nhớ của ta này, vẫn luôn quên hỏi tiểu huynh đệ muốn đi chỗ nào của thành phố Thiên Trục.”

Mọi ánh mắt soạt cái đều tập trung lên người Diệp Trùng.

- Ngũ Nguyệt Dạ Linh! Diệp Trùng đối với cái tên này nhớ rất rõ ràng.

Gần như đồng thời, sắc mặt toàn bộ mọi người đều không khỏi thay đổi. Rõ ràng nhất trong đó không ai qua được Dư đội trưởng và Guti, ngay cả năm cao thủ tuyệt trần đã đột phá giới giả còn lại cũng giống như bị rần rần một cái, sắc mặt biến đổi, chỉnh tề lùi ra sau một bước nhỏ.

Diệp Trùng nhìn rõ rành rành một màn này, trong lòng lại có chút nghi hoặc, trong phản ứng của bọn họ, Ngũ Nguyệt Dạ Linh là chỗ nào?

Ánh mắt mỗi người nhìn về phía Diệp Trùng đầy quái dị, lộ ra mùi vị mà cả Diệp Trùng cũng nói không ra.

Sắc mặt Dư đội trưởng trắng bệch, cơ nhục toàn thân đều không nghe điều khiển, cứng ngắc như khối đá, suy nghĩ duy nhất trong đầu hẳn hiện giờ chính là chỉ muốn cách xa thiếu niên trước mắt này một chút. Mồ hôi lạnh trong khoảnh khắc đã thấm ướt sau lưng hẳn. Từ góc độ mấy người Tarkan có thể nhìn thấy được, sau lưng Dư đội trưởng ướt một mảng.

Sắc mặt Guti cũng khó coi đến cực điểm, ánh mắt nhìn Diệp Trùng cũng càng thêm phức tạp, có ngưỡng mộ, có địch ý, có không hiểu...

- Cho hỏi, người biết Ngũ Nguyệt Dạ Linh đi thế nào không?

Dư đội trưởng muốn nói gì đó, nhưng cổ họng hẳn trở nên khô khốc vô cùng, đằng hắng cả nửa ngày, âm thanh gì cũng không phát ra. Hẳn không khỏi cuống quýt, trời ơi, người có thể quan hệ dính líu với Ngũ Nguyệt Dạ Linh, ngàn vạn lần không thể đắc tội a. Hẳn hiện giờ ý muốn khóc cũng có, vốn cho rằng có thể làm quen với người của thành phố Thiên Trục, kết quả được thưởng lớn, lại là người có dính líu với Ngũ Nguyệt Dạ Linh.

Nếu như hẳn sớm biết thiếu niên trước mắt này có quan hệ dính líu với Ngũ Nguyệt Dạ Linh, hẳn tuyệt đối sẽ coi Diệp Trùng như thần mà đối đãi. Loại việc xui xẻo này tại sao lại để mình gặp phải? Trong lòng hẳn đã kêu gào vô số lượt, lão Trương Đầu dẫn Diệp Trùng tới càng bị hẳn nguyên rửa vô số lần.

Hẳn hiện giờ muốn nói, người ta đang hỏi mình a, nếu như không trả lời, vậy thì quá thất lễ rồi. Nhưng ngàn vạn lần đừng mất mặt vào lúc này a. Trong lòng hẳn gấp vô cùng, nhưng không biết làm sao, càng gấp càng phát không ra chút âm thanh nào.

Diệp Trùng thấy Dư đội trưởng như hóa đá, cơ nhục trên mặt đều đã cứng ngắc, chỉ có mồ hôi tuôn ra như suối phun mới có thể hiển thị hẳn vẫn còn sống.

Diệp Trùng không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Dư đội trưởng.

Mồ hôi của Dư đội trưởng càng chảy dữ dội thêm vài phần.

Trôi qua cả ba phút, Dư đội trưởng đột nhiên gào lên như phát điên: “Ta không biết, ta cái gì cũng không biết.” Bỗng nhiên phát hiện mình có thể nói chuyện, Dư đội trưởng vui mừng tột độ, nhưng rất mau, hẳn

phản ứng lại với những gì mình vừa mới nói ra, mặt soạt cái lại một lần nữa trắng bệch.

Thấy dáng vẻ của Dư đội trưởng, Diệp Trùng liền biết mình khẳng định là hỏi không ra cái gì, liền dứt khoát quay mặt đi, nhắm mắt suy nghĩ.

Dư đội trưởng thấp thỏm, lo lắng cả nửa ngày, thấy Diệp Trùng không hề có phản ứng gì khác, trái tim đập loạn xạ cuối cùng bình ổn lại vài phần.

Ngũ Nguyệt Dạ Linh rốt cuộc là nơi thế nào? Diệp Trùng vẫn luôn thiếu lòng tò mò cũng không khỏi nảy sinh vài phần tò mò. Từ phản ứng của Dư đội trưởng mà xét, tuyệt không phải là một nơi thông thường. Ngay cả năm cao thủ tuyệt đỉnh đó, nghe thấy Ngũ Nguyệt Dạ Linh, thần tình đều rất không tự nhiên.

Thật là người ta mong đợi a!

401. Chương 401: Như Từng Quen Biết

Phượng Túc lần đầu tiên tới thành phố Thiên Trục. Nếu như không phải vì trên đường tới hành tinh Thoát Mộc phải đi qua hành tinh Quang Hoa, nàng rất có khả năng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội tới kinh đô điều bồi trong truyền thuyết này. Hành tinh Quang Hoa ở trong bộ lạc Hy Phượng có thể nói là thanh danh vang dội, không giống hai trong ba thế gia khác, bộ lạc Hy Phượng xuất phát từ tinh khu tự do, đương nhiên càng hiểu rõ địa vị của hành tinh Quang Hoa ở tinh khu tự do.

Nếu như nói tới điều bồi, nơi hiện giờ có điều kiện tốt nhất chắc là thiên hà Hà Việt, chính xác mà nói thì phải là ba đại thế gia của thiên hà Hà Việt. Bọn họ không chỉ kế thừa hệ thống điều bồi cổ xưa mà truyền thống của tinh khu tự do, thiên hà Hà Việt, mà còn tiếp xúc với một loại hình hệ thống điều bồi khác của năm thiên hà lớn. Từ một điểm này mà nói, bọn họ gần như càng có điều kiện xông lên đỉnh cao hơn.

Nhưng trên thực tế, ba đại thế gia có chỗ tốt như vậy lại không có một nhà nào chuyên về điều bồi, cho nên cho dù bọn họ có điều kiện ưu việt thế này, ở phương diện điều bồi vẫn không sao so sánh được với mấy trường phái lớn truyền thừa lâu năm đó của hành tinh Quang Hoa.

Hành tinh Quang Hoa đối với bộ lạc Hy Phượng mà nói, vẫn liên quan tới một sự kiện năm đó. Năm đó, bộ lạc Hy Phượng hỗ trợ Lực đồng giả không ngừng mở rộng thực lực của mình ở tinh khu tự do, còn tổ chức Lực đồng giả mang tới cho bộ lạc lượng lớn con nít. Mấy đứa trẻ này không đứa nào không phải tư chất ưu tú, theo như Phượng Túc biết, trong Tổng sở có rất nhiều con nít như vậy.

Nhưng, điều làm bọn họ không ngờ tới là, bọn họ rất nhanh đã phải chịu đả kích trước giờ chưa từng có. Thế lực tổ chức Lực đồng giả lúc đó ở hành tinh Quang Hoa cực kỳ khổng lồ, nhưng cho dù một tổ chức khổng lồ như vậy, lại trong khoảng thời gian cực ngắn biến mất hoàn toàn. Bọn họ tới giờ vẫn không tra ra rốt cuộc người ra tay là thần thánh phương nào. Chỉ ẩn ước biết rằng đối phương đang tìm kiếm một đứa trẻ, nhưng không làm sao được, số lượng đám con nít Lực đồng giả năm đó đưa tới vô cùng khổng lồ. Thêm vào bọn chúng trong khoảng thời gian cực ngắn lại bị chia ra đưa tới các loại bộ lạc, căn bản không có cách nào tra ra. Cuối cùng việc này cũng chỉ đành bỏ mặc.

Cũng là bắt đầu từ lần đó, toàn bộ tất cả thế lực của bộ lạc Hy Phượng rút khỏi hành tinh Quang Hoa. Còn Lực đồng giả trên hành tinh Quang Hoa thì thảm rồi. Bọn họ không chạy thoát một ai. Thủ đoạn của đối phương tàn nhẫn cực độ, một nhân chứng sống cũng không sót lại. Ngụy trang của Lực đồng giả lúc đó thành công vô cùng, bọn họ ngoài sáng kết thành đồng minh với rất nhiều thế lực cường đại của hành tinh Quang Hoa. Nhưng cho dù là vậy, khi bọn họ bị tập kích, những minh hữu này không một ngoại lệ đều chọn thái độ im lặng đứng nhìn.

Cũng bởi vì lần đó, thế lực ở tinh khu tự do của bộ lạc chịu tổn thất lớn. Không chỉ là bộ lạc Hy Phượng, ngay cả hai đại thế gia khác cũng cực kỳ gợn gàng mà như có ước hẹn ngầm rút tất cả thế lực khỏi hành tinh Quang Hoa, hành tinh Quang Hoa cũng trở thành một nơi cấm kỵ.

Nhìn người qua kẻ lại, phong tình đặc biệt của Thiên Trục, tâm tình Phụng Túc hơi thả lỏng. Có thể là vì nguyên nhân điều bồi sư đông đảo, tình hình cây cối ở chỗ này cực tốt. Vườn ươm thành từng mảng, từng mảng thấy được khắp nơi, trong không khí tràn đầy hương hoa say người.

Mạng che mặt màu tím trên mặt mang gương mặt ngọc kinh tâm động phách của Phụng Túc che giấu đi, nhưng thể hình uyển chuyển thêm vào khí chất mông lung trên mặt của nàng không làm giảm đi xác suất quay đầu của nàng chút nào. Nhưng rất rõ ràng, nàng đối với tình huống thế này đã sớm quen thuộc như thường, không hề để ý tới.

Huấn luyện gian khổ không hề để lại chút dấu vết nào trên người nàng, nhìn tình cảnh dòng người xuôi ngược không ngớt, khoe miệng dưới mạng che mặt của nàng không khỏi cong lên thành một nụ cười mỉm. Lúc nàng ở năm thiên hà lớn trước kia, nàng còn từng là một minh tinh, tuy chẳng qua chỉ là vì che giấu thân phận nàng. Loại cuộc sống nhàn nhã đó đã rất xa vời rồi, huấn luyện không ngừng, chiến đấu không ngừng, thân tâm nàng thật ra đã cực kỳ mệt mỏi. Cảnh tượng bưng bưng sức sống trước mắt làm nàng không tự chủ được mà toàn thân thả lỏng.

- Ha ha, cuối cùng đã tới thành phố Thiên Trục rồi! Một giọng nói trầm buồn nhưng cực có cảm giác áp bức giống như một tiếng sấm vang lên sau lưng nàng.

Phụng Túc không khỏi nhíu mày, tâm tình tốt vừa rồi lập tức không cánh mà bay.

Uyển chuyển xoay người, Phụng Túc lúc này mới nhìn rõ người vừa mới cắt ngang mình. Lúc này mới phát hiện đối phương là một đám người.

Mắt Phụng Túc bỗng nhiên sáng lên. Trong lòng thầm kinh ngạc, từ chỗ nào chui ra nhiều cao thủ như vậy?

Đám người Phụng Túc nhìn thấy chính là đám người Diệp Trùng, bọn họ vừa tới thành phố Thiên Trục.

Ánh mắt cố làm ra vẻ không để ý quét qua trên người đám người, trong lòng Phụng Túc trong khoảnh khắc sôi sục không ngừng, kinh sợ không biết tên. Nàng mau chóng cúi đầu xuống, che giấu vẻ kinh ngạc của mình.

Năm cao thủ! Đích xác mà nói, phải là năm giới giả. Phụng Túc không lâu trước đây mới vừa đột phá cảnh giới giới giả, từ đó mà được trao cho quang giáp cấp bậc Thanh Hoàng. Mà thuật thừa sĩ của bộ lạc Hy Phụng ở phương diện cảm ứng càng thêm mẫn cảm, chỉ trong cái chớp mắt này, nàng liền cảm nhận được sự cường đại của năm người này.

Nếu như nói năm người này đủ làm nàng hoảng sợ, vậy thì thiếu niên ở bên cạnh đó lại làm nàng sinh ra cảm giác cao thâm khó dò. Cho dù là với cảm giác mẫn cảm của nàng, dường như thiếu niên này vô luận là từ góc độ nào mà nói đều là một thiếu niên bình thường vô cùng, nhưng Phụng Túc vốn tỉ mỉ phát hiện, năm giới giả còn lại như có như không tự động bảo trì khoảng cách thích ứng với vị thiếu niên này.

Chẳng lẽ thiếu niên này càng lợi hại hơn năm cao thủ này? Phụng Túc đã bị suy đoán trong lòng này của mình làm cho hoảng sợ rồi. Năm người này, tuyệt đối có thể nói, bọn họ ở mặt tôi luyện thân thể đã đạt tới mức độ đẳng phong tạo cực. Người càng lợi hại hơn bọn họ, đó sẽ là cảnh giới gì?

Mà điều làm Phụng Túc cảm thấy nghi hoặc, không hiểu nhất là, trên người thiếu niên này, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác quen thuộc. Nhưng gương mặt đó, nàng vừa rồi nhìn thấy rõ ràng, mình khẳng định chưa từng gặp.

Nhưng, tại sao lại có loại cảm giác quen thuộc này?

Diệp Trùng vừa nhìn liền nhận ra Phụng Túc. Ngực trang này của Phụng Túc vẫn có khí chất đặc biệt của nàng, Diệp Trùng nhớ quá thật quá sâu sắc, đương nhiên, nguyên nhân làm cho trí nhớ của hắn sâu sắc như vậy không ngoài hai điều. Một là hắn từng chịu khổ trên tay nàng, hai là Thương từng lải nhải không ngừng trước mặt hắn, nhắc tới nhắc lui cô gái xinh đẹp này. Diệp Trùng vẫn nhớ ở trên người nàng, Thương từng cường điệu tới lui cái từ đường cong này.

Diệp Trùng thế nào cũng không ngờ ở chỗ này lại gặp được Phụng Túc.

Sự kinh ngạc lóe lên rồi mất trong mắt Diệp Trùng lại vừa đứng bị Phượng Túc nắm bắt được, trong lòng nàng càng khẳng định suy đoán mình nhất định đã gặp qua người này.

Ánh mắt năm người Tarkan bỗng sáng lên. Năm người cũng không phải thứ ăn chay, mỗi người bọn họ đều thân kinh bách chiến, sự che giấu của Phượng Túc trong mắt bọn họ có cũng như không. Năm người vốn dĩ chính là phần tử hiếu chiến, đột nhiên gặp được một cao thủ cũng là giới giả, chiến ý trong lòng sôi trào.

Ánh mắt năm người bỗng như thực chất, bức về phía Phượng Túc.

Cảm giác áp bức mạnh mẽ ngay cả Diệp Trùng ở bên cạnh cũng có thể cảm nhận được, càng đừng nói tới Phượng Túc vốn dĩ cảm ứng đã mẫn cảm vô bì. Phượng Túc cố gắng đè nén xung động muốn ra tay của mình, trong lòng thầm kêu khổ.

Nếu như một đấu một, nàng tự tin vẫn có sức đấu. Nếu như là năm người cùng rat ay, mình không có nửa phần cơ hội. Nàng tin rằng, dưới sự vây công của năm người, đừng nói gọi quang giáp ra, chỉ e mình có thể kiên trì mấy hiệp cũng khó nói.

Càng hướng chi bên cạnh bọn họ còn có một thiếu niên không biết nông sâu.

Võ thuật của tinh khu tự do quả nhiên không phải thứ mà thiên hà Hà Việt và năm thiên hà lớn có thể mong xếp ngang hàng được. Ở địa phương khác, cao thủ nhiều thế này hoàn toàn không thể tưởng tượng. Cũng chính là nơi lạc hậu, thế này, nguyên thủy thế này như tinh khu tự do, người ta mới có khả năng tập trung võ thuật thế này, mà cơ hội thực chiến dồi dào mới xây dựng nên được cao thủ võ thuật nhiều như vậy.

Phượng Túc vừa cảm khái trong lòng, vừa mau chóng xoay chuyển ý nghĩ, nghĩ làm sao qua được nguy cơ này. Tinh khu tự do, nàng chưa từng tới qua, nhưng từ tin tức có được trên các phương diện, đây dường như là một nơi đầy man dại, tranh đấu có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Sysco huyết sáo một cái, vang lên chấn động màng tai người ta, người đi đường bên cạnh nhao nhao bịt tai tránh sang một bên.

- Quả nhiên không hổ là thành phố Thiên Trục a, không ngờ ở nơi này lại có thể gặp được một nữ giới giả, còn là một mỹ nữ xinh đẹp dường này. Thật là mang lại cho người ta niềm vui vô bì a. Cơ nhục gương mặt hung hãn của Sysco giật giật, trông càng thêm đáng sợ. Mà thể hình cấp trọng lượng như ngọn núi nhỏ của hắn làm cho người đi đường xôn xao liếc nhìn.

Nhưng không ít người đi đường đều lộ ra vẻ coi thường, ở thành phố Thiên Trục, tụ tập hầu hết đều là điều bồi sự, trong mắt bọn họ, võ thuật gia cũng chính là tương đương với đại danh từ thô bạo. Mà tên hung dữ trước mặt này, đã không thể dùng thô bạo để hình dung rồi.

Cánh tay của Sysco gần như hơn cả bắp đùi của người bình thường, cơ nhục cuộn cuộn giống như sắt đúc, tiếng giòn rụm bành bạch của ngón tay vang lên.

Phượng Túc chuẩn bị sẵn sàng phát động bất cứ lúc nào, miệng lại nói: “Vị đại ca này quá khen, tiểu nữ tử nào là giới giả gì đó, chẳng qua chỉ là một cô gái yếu đuối mà thôi.” Giọng nói phiêu hốt mềm mại giống như gãi trúng chỗ ngứa trong lòng mọi người, không ít người liền lộ ra vẻ si mê. Trong lòng Diệp Trùng run một cái, loại kỹ xảo âm thanh này của Phượng Túc càng có uy lực hơn lúc trước.

- Ha ha, tiểu cô nương, đừng giở trò này với ta. Sysco nhếch mép cười, gân xanh nổi lên giống như con rắn nhỏ chiếm cứ trên trán, biểu tình trên mặt càng thêm dữ tợn.

- Lưu Thắng, người tới nói. Sysco đột nhiên quay đầu lại, hướng về phía Lưu Thắng uể oải muốn ngủ quất.

Lưu Thắng chậm rãi, không để ý tới ừ trả lời một tiếng, bước tới trước một bước. Khoảng cách một bước, Lưu Thắng đã giống như đổi thành một người khác. Biểu tình uể oải muốn ngủ trên mặt vừa rồi đã sớm biến mất không thấy, ánh mắt sáng tới mức làm người ta không sao nhìn gần.

- Rất vui có thể gặp được một nữ giới giả xinh đẹp thế này. Xin để ta giới thiệu đơn giản trước. Tại hạ Lưu Thắng, đây là Sysco, Đông Vị, Arbeni, Tarkan, Guti. Ngữ khí Lưu Thắng bình ổn, nhưng lại cho người ta cảm giác áp bức cực kỳ mạnh mẽ.

Ông, tiếng kêu kinh ngạc vang lên khắp nơi trong đám người đi đường xung quanh, rất rõ ràng, bọn họ đều biết rõ ý nghĩa của mấy danh từ này.

- Vậy vị này là? Ngón tay thon thả trắng nõn của Phượng Túc đột nhiên chỉ về phía Diệp Trùng vẫn luôn trầm mặc không nói bên cạnh.

402. Chương 402: Quân Thanh Ngân

- À... Vừa rồi còn tạo cho người khác cảm giác áp bức mạnh mẽ, Lưu Thắng liền giống như quả bóng bị xì hơi, tất cả khí thế đều trong khoảnh khắc sụp đổ tan tành.

- Vấn đề này hỏi rất hay! Lưu Thắng rũ đầu xuống, cố làm ra vẻ thâm trầm để khỏa lấp sự xấu hổ của mình. Lưu Thắng vốn dĩ tướng mạo cực kỳ đẹp trai, đáng đắp làm bộ này của hắn lại gây nên một mảng tiếng rít nhẹ của các cô gái.

Chỉ đáng tiếc, các cô gái ở chỗ này không đủ a, Lưu Thắng cảm khái trong lòng vụn vặt. Nếu như ở chỗ khác, chỉ sợ ít nhất cũng té ngã xếp lớp.

Tất cả áp lực trên người Phượng Túc đột nhiên biến mất. Trong lòng thả lỏng, Phượng Túc cũng không ngờ vấn đề này của mình lại có thể đạt được hiệu quả tốt thế này.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung trên người Diệp Trùng.

Người này rốt cuộc là ai? Tiếng nghị luận nhỏ nhỏ ông ông vang lên. Về mặt mấy người Lưu Thắng đều có chút không tự nhiên lắm, từ cái nhìn đầu tiên khi bọn họ gặp được Diệp Trùng, thì Diệp Trùng đã được liệt vào mục tiêu trọng điểm. Nhưng tính nguy hiểm hắn gây cho mấy người vượt xa nữ giới giả có khí chất mơ hồ trước mặt này. Cũng chính vì nguyên nhân này, bọn họ vẫn luôn không có hành động với hắn. Thứ nguy hiểm không cách nào ước đoán mới là nguy hiểm lớn nhất.

Nhưng ngay khi bọn họ chuẩn bị thăm dò nông sâu của hắn, bọn họ lại biết được thiếu niên này có quan hệ với Ngũ Nguyệt Dạ Linh, tất cả hành động bọn họ chuẩn bị lập tức dừng lại toàn bộ. Sáu người không giờ phút nào không kéo giãn khoảng cách một cách vô thức với thiếu niên thần bí này, càng đừng nói tới đi thăm dò.

Đối với người có quan hệ với Ngũ Nguyệt Dạ Linh, chính mấy người mạnh như bọn họ cũng không muốn có bất cứ xung đột nào với mấy người này. Càng huống chi trình độ võ thuật của đối phương cũng cao thâm khó dò.

Đối với việc là giao điểm tập trung của ánh mắt mọi người, Diệp Trùng không có bất cứ khó chịu nào, hắn cũng không còn là thiếu niên không hiểu biết chút chuyện đời lúc trước nữa.

- Các người có thể gọi ta là Quân Trúc Phong. Trong ngũ khí bình tĩnh không có chút dao động, thần tình trên mặt Diệp Trùng như giếng cổ không sóng.

Đây là một cái tên rất xa lạ, sáu người nhìn nhau, xác định tin tức trong mắt nhau. Còn Phượng Túc cũng không biết tí gì với cái tên này.

Không phải mọi người đều có ánh mắt giống sáu người này, người đi đường xung quanh chỉ cảm thấy rất kỳ quái. Sáu người này tùy tiện ai cũng đều là một trong những cao thủ đỉnh cao nhất của hành tinh Quang Hoa, thế nào lại kiêng kỵ đối với thiếu niên trông ra bình thường này như vậy?

Mấy người Tarkan thanh danh hiển hách, ngược lại tên thiếu niên này chưa từng nghe qua. Cho dù thành phố Thiên Trụ là kinh đô điều bồi, nhưng lai lịch mấy người Tarkan phần lớn mọi người đều như đếm đồ quý trong nhà.

Sáu người này đều là cao thủ Tông hội. Trong giới võ thuật hành tinh Quang Hoa, năm giới giả này có danh dự cao quý. Nghề nghiệp lưu hành nhất của hành tinh Quang Hoa là điều bồi sư, võ thuật sư thuộc một loại

địa vị khá yếu thế. Nhưng hành tinh Quang Hoa lại không hề không có cao thủ, năm người Tarkan chính là cao thủ võ thuật nổi tiếng nhất của cả hành tinh Quang Hoa. Mấy năm gần đây, võ thuật của hành tinh Quang Hoa đều là do năm người này giữ thể diện. Mỗi lần Tông hội, trong mười danh ngạch, chỉ có năm người này mới chân chính đủ đạt tới trình độ cao thủ Tông hội, năm người còn lại thường đều là cho đủ số mà thôi.

Ở thành phố Thiên Trục, người mà mọi người đều biết nhất lại là Guti trong số sáu người, nguyên nhân không có gì khác, vì Guti là một điều bồi sư. Là một điều bồi sư có tư cách tham gia Tông hội, Guti tuyệt đối có lý do hưởng thụ sự tôn kính và ngưỡng mộ của người khác. Càng hưởng chi hân còn trẻ như vậy, tiền đồ không thể giới hạn.

Nhưng chính là một đám người thế này, lại kiêu kỳ vô bì đối với một thiếu niên trông ra bình thường vô cùng. Cảnh tượng này xem ra quái dị phi thường.

- Anh bạn, cùng chúng ta đi tham gia Tông hội thế nào? Arbeni vẫn luôn che mình kín mít đột nhiên mở miệng. Ánh mắt mấy người còn lại nóng bỏng nhìn chằm chằm Diệp Trùng. Bọn họ vẫn luôn tìm kiếm cao thủ võ thuật của hành tinh Quang Hoa, chính là hy vọng có thể tìm thấy đồng bạn cùng tới Tông hội. Mấy năm gần đây, mặt mũi giới võ thuật hành tinh Quang Hoa vẫn luôn do sự chống đỡ cực khổ của năm người, đã rất lâu không có lực lượng mới gia nhập.

Năm người bọn họ cùng nhau cọ xát, hy vọng nhờ vậy mà có thể có được đột phá. Một phương diện khác cũng không ngừng tìm kiếm cao thủ khác. Mà Guti chính là điều bồi sư bọn họ quen được ở Tông hội. Bọn họ liền mời Guti làm đồng bạn của họ. Guti cũng hy vọng có thể thí nghiệm trên người mấy người này thuốc thử điều bồi mới nghiên cứu chế ra của mình, hai bên rất mau liền hợp nhau.

Không ngờ, lại gặp được hai giới giả! Điều này thế nào không làm bọn họ vui mừng như điên chứ? Nhưng đối với Diệp Trùng, bọn họ lại có chút không biết làm sao, vô luận là thân thủ của đối phương, hay là quan hệ của hắn với Ngũ Nguyệt Dạ Linh đều làm cho bọn họ không dám sử dụng thủ đoạn cứng rắn. Nhưng đối với Phượng Túc, bọn họ không có thứ đắn đo này.

Người vậy xem xung quanh xôn xao!

Có thể đủ tham gia Tông hội chính là vinh dự vô cùng, mộng tưởng từ nhỏ của vô số người chính là có thể có một ngày tham gia Tông hội. Huống chi, lời mời này còn là cao thủ Tông hội tiên nhiệm tự mình đưa ra, đây tuyệt đối là một lời mời làm người ta không cách nào từ chối! Người vậy xem xung quanh vô cùng ngưỡng mộ nhìn Diệp Trùng, bọn họ tin tưởng trên đời này tuyệt không có ai sẽ từ chối lời mời này. Ai ở trước mặt lời mời thế này, có thể không mừng hôn mê thì đã đủ nói rõ sức tự khống chế của hắn rồi. Một câu bình đạm như nước lại gây nên sóng to gió lớn trong khung cảnh nóng hổi này: “Xin lỗi, ta từ chối.”

Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ nghi hoặc, tai mình nghe lầm rồi sao? Đợi khi nhìn thấy biểu tình nghi hoặc giống như mình của người xung quanh, bọn họ mới phản ứng lại.

Đám đông giống như đột nhiên đổ một ly nước lạnh vào trong dầu sôi sùng sục, đột nhiên bùng nổ.

Tuy nhìn không thấy biểu tình của Arbeni, nhưng trong giọng nói của hắn lại lộ ra giận dữ: “Anh bạn, người chẳng lẽ không suy nghĩ một chút rồi mới quyết định sao?”

Mấy người Tarkan đã ngấm ngầm bao vây lấy hai người, ai nấy thần sắc bất thiện. Tuy bọn họ cực kỳ kiêu kỳ đối với Ngũ Nguyệt Dạ Linh, nhưng kiêu ngạo của cao thủ Tông hội hình thành lâu ngày trên người bọn họ lại chiếm thượng phong vào giờ phút này.

Người có thể lẫn lộn ở thành phố Thiên Trục đều không phải kẻ ngốc, vừa thấy tình hình liền biết có thể xảy ra xung đột bất cứ lúc nào. Ai nấy đều nín thính, vội vàng lùi ra sau, tranh đấu giữa giới giả không phải là trò đùa, bị dính miếng có khả năng trí mạng bất cứ lúc nào.

Tình hình hiện trường cực kỳ khẩn trương, Diệp Trùng và Phượng Túc bị năm người vây ở giữa. Guti đã sớm chạy đi, hắn chỉ là một điều bồi sư.

- Vị tiểu thư này đối với đề nghị của chúng tôi cảm thấy thế nào? Lưu Thắng trầm giọng hỏi.

Thần sắc bề ngoài của Phượng Túc không đổi, trong lòng lại xoay chuyển như điện. Con người xoay chuyển, nàng nhẹ giọng nói: “Ta vô cùng ngưỡng mộ Quản Trúc Phong tiên sinh, nếu như Quản Trúc Phong tiên sinh đồng ý, ta tự nhiên không có vấn đề gì.” Nàng uyển chuyển lại đẩy vấn đề này lên trên người Diệp Trùng.

Ánh mắt năm người lại tập trung lên người Diệp Trùng một lần nữa.

Bị năm cao thủ nhìn chăm chăm thế này, cho dù mạnh như Diệp Trùng cũng cảm thấy da đầu hơi tê dại, nhưng trên mặt hắn vẫn trấn định như cũ, cặp mắt vẫn hờ hững, lạnh lùng như thường.

Đề nén xung động muốn ra tay trước, Diệp Trùng nhẹ nhàng quăng ra một câu: “Ta có việc cần tới Ngũ Nguyệt Dạ Linh một chuyến.”

Yên lặng!

Một mảng yên lặng như tờ! Trừ Phượng Túc vẫn bình thường như cũ, mỗi người đứng vậy xem đều kinh ngạc nhìn vị thiếu niên này, rất nhiều người trong lòng lập tức bình tĩnh ngộ, thì ra thiếu niên này là người của Ngũ Nguyệt Dạ Linh!

Chẳng trách hắn lại từ chối lời mời của cao thủ Tông hội! Chẳng trách hắn trong vòng vây của năm cao thủ Tông hội vẫn thần sắc như thường! Chẳng trách năm cao thủ Tông hội này lại kiêng kỵ với hắn như vậy!

Rất nhiều chỗ làm người ta nghi hoặc không hiểu, lúc này lại giống như thoáng cái rộng rãi, thông thoáng.

Ngũ Nguyệt Dạ Linh!

Sau khi trải qua sự kinh ngạc ban đầu, vô số ánh mắt mang theo sự tôn kính hướng về Diệp Trùng.

Quản Thanh Ngân là đội phó lần thu mua này. Đây đã không phải là lần đầu tiên hắn đảm nhận chức vụ này. Nói thật, chức vụ này hoàn toàn là một việc nhân nhâ. Trong đội ngũ, phàm là có mang theo chữ phó, thông thường đều là việc nhân, người có quyền lực thật sự đều là chức chính.

Nhưng có biện pháp gì chứ? Ai bảo Quản gia mấy năm nay đã suy sụp quá dữ dội! Đối với bản thân, hắn ngược lại không coi là gì. Điều hắn lo lắng nhất là, nếu như gia tộc lại không có chuyển cơ, chỉ e chẳng mấy năm nữa, Quản gia ngay cả tư cách ở trong Dạ Linh cũng không có cách nào giữ được.

Trong mắt Quản Thanh Ngân hiện ra vẻ buồn bã, mỗi lần vừa nghĩ tới vấn đề này, tâm tình của hắn đều không tự chủ được mà lâm vào suy sụp.

Nhưng hắn cũng không có bất cứ biện pháp nào. Mỗi lần Linh hội, Quản gia đều giống người đứng xem hơn, thiếu sự sáng tạo nặng ký, làm cho địa vị trong Linh của bọn họ rơi xuống ngàn trượng, hiện giờ ở trong Linh xếp vị trí chót. Điều càng quan trọng hơn là, do địa vị rơi xuống, mỗi lần phân phối đồ đặc Linh hội mua về, Quản gia cũng được tẻ nhất. Nếu như không phải cống hiến của Quản gia lúc trước vẫn còn, chỉ sợ hiện giờ trong Linh đã không có chỗ dung thân của Quản gia.

Điều làm người ta lo lắng nhất là, thêm một năm nữa chính là lúc trong Linh lại một lần nữa xem xét tư cách mười bốn nhà của Ngũ Nguyệt Dạ Linh. Nếu như trong một năm này, Quản gia vẫn không có bất cứ khởi sắc nào, Quản gia bị tước đoạt tư cách ở trong Linh đã thành định cục.

Vừa đi, Quản Thanh Ngân vừa suy nghĩ xuất thần.

Chính ngay lúc này, đột nhiên một âm thanh không hề coi là lớn truyền vào tai hắn.

- Ta có việc cần tới Ngũ Nguyệt Dạ Linh một chuyến.

Tới Ngũ Nguyệt Dạ Linh? Quản Thanh Ngân ngớ người, không khỏi ngẩng đầu.

Ngũ Nguyệt đối với người ngoài mà nói, là một nơi cực kỳ thần bí. Ngay cả thành phố Thiên Trục, trừ thượng tầng của một số hãng buôn lớn có quan hệ cực kỳ mật thiết với Dạ Linh, không có ai biết Ngũ Nguyệt Dạ Linh rốt cuộc là có vẻ thế nào, là nơi gì. Người trong Linh cũng cực ít ra ngoài, ở trong Linh, mỗi người đều học tập điều bồi, nhưng trong Linh lại hạn chế nghiêm ngặt ra khỏi Linh. Trừ thu mua ra, bình thường cực ít có người ra khỏi Linh. Người trong Linh càng bị nghiêm cấm tham gia tỉ thí đại loại như Tông hội. Đối với khách tới Dạ Linh, Quản Thanh Ngân nhiều năm như vậy vẫn chưa thấy được một người.

Ngũ Nguyệt Dạ Linh quá thần bí, mọi người chỉ biết, nơi đó là thánh địa của giới điều bồi.

Có người muốn đi vào Linh? Quần Thanh Ngân không khỏi sinh ra vài phần tò mò, sải bước tới chỗ phát ra âm thanh.

403. Chương 403: Hân Thưởng

Đi vào trong đám người, Quần Thanh Ngân nhìn thấy Diệp Trùng và Phượng Túc bị vây ở giữa. Cuối cùng, ánh mắt của hắn rơi trên người Diệp Trùng. Đối với người bình thường mà nói, Phượng Túc có thể có nhiều sức hấp dẫn hơn. Nhưng đối với người từ nhỏ lớn lên ở Ngũ Nguyệt Dạ Linh như Quần Thanh Ngân mà nói, điều này đối với hắn đã không có bao nhiêu sức hấp dẫn.

Quần Thanh Ngân tới không hề làm bất cứ ai chú ý. Trên thực tế, ở cả thành phố Thiên Trục, người biết hắn có thể đếm trên đầu ngón tay. Người hắn biết phần lớn đều là cao tầng hạch tâm của mấy hãng buôn lớn, quan hệ với bọn họ chẳng qua cũng chỉ thuộc về liên hệ công việc thuần túy. Mà liên quan tới thân phận của hắn, là bí mật các hãng buôn lớn gìn giữ kín mít.

- Không biết Quần huynh và Ngũ Nguyệt Dạ Linh có quan hệ gì? Vẫn xin nói rõ, tránh sai lầm không cần thiết. Ngũ Nguyệt Dạ Linh, chúng tôi tôn kính đã lâu, dứt khoát không cho phép người khác giả mạo. Arbeni lại một lần nữa khoan thai nói, vẻ sung sướng vừa rồi đã biến mất không thấy.

Họ Quần? Trong mắt Quần Thanh Ngân bỗng bùng lên một đám tinh mang.

Người ngoài căn bản không biết trong Ngũ Nguyệt Dạ Linh rốt cuộc là một quang cảnh thế nào. Nội bộ Ngũ Nguyệt Dạ Linh khác xa trong tưởng tượng của mọi người, nó có tổng cộng mười bốn nhà tạo thành. Mười bốn danh ngạch này không hề cố định bất biến, mỗi khi qua một khoảng thời gian, Linh hội sẽ xem xét lại tư cách các nhà. Nếu như điểm cống hiến đối với Dạ Linh một khi nhỏ hơn một giá trị nào đó, nó sẽ bị tước tư cách ở trong Linh. Mà thay vào đó sẽ là một trường phái hoặc thế gia điều bồi kiệt xuất mới. Thế gia hoặc trường phái bị tước đoạt tư cách cũng phải giữ kín bất cứ tin tức trong Linh, không được tiết lộ. Nếu không, nó không chỉ sẽ vĩnh viễn mất đi quyền lợi lại được tiến vào trong Linh, mà còn chịu trừng phạt cực kỳ tàn khốc của cả Linh.

Quần Thanh Ngân không khỏi lại đánh giá Diệp Trùng lần nữa, ánh mắt của hắn cuối cùng rơi trên cây mâu gỗ Diệp Trùng xách trên tay. Mũi mâu đen thui như mực không bắt mắt chút nào. Nhưng chính dưới hoàn cảnh hỗn tạp thế này, Quần Thanh Ngân vẫn bắt được một mùi thơm như có như không đó.

Trong lòng hắn lập tức có ước tính đại khái đối với độ tính của mũi mâu này.

Độc tính thật bá đạo! Sắc mặt Quần Thanh Ngân khẽ biến đổi, hắn ở phương diện điều bồi có thành tựu cực kỳ thâm hậu.

Hắn quyết định yên lặng xem sự việc chuyển biến.

- Rất xin lỗi, không thể phụng cáo. Diệp Trùng lạnh lùng nói. Không phải hắn không muốn nói, chỉ là hắn không biết nói thế nào. Quần phong tử để hắn tới Ngũ Nguyệt Dạ Linh, cũng hoàn toàn không nói là làm gì, hắn đối với việc này cũng rất mù mờ.

Cảm giác bị uy hiếp cực kỳ không tốt. Một điểm này cũng dẫn tới sự phản cảm của Diệp Trùng, cho dù hắn đã cực kỳ áp chế loại cảm giác tệ hại này, hắn không hề muốn xảy ra xung đột với năm người này. Nhưng điều này không hề biểu thị hắn sẽ thỏa hiệp dưới bất cứ điều kiện nào.

Sự bình tĩnh kiểu Mực ảnh hưởng sâu sắc tới Diệp Trùng, nhưng khéo léo lại chẳng liên quan gì tới hắn.

Hơn nữa, nếu như thật sự xảy ra xung đột, hắn cũng không phải không có sức đấu một trận.

Bình tĩnh nhìn mọi người. Diệp Trùng lúc này giống như một con dã thú dồn lực chờ bộc phát, đầy nguy hiểm.

Ảnh hưởng và kiềm chế không khí giữa cao thủ cực kỳ vi diệu. Phản ánh của Diệp Trùng trực tiếp dẫn tới địch ý của năm người.

Phượng Túc trong lòng thầm kêu khổ, nàng thế nào cũng không ngờ thiếu niên lộ ra đôi chút quen thuộc này lại hung hãn như vậy. Dưới tình huống thế này mà không nể mặt, hậu quả cứ nghĩ là biết.

Trong lòng mau chóng tính toán, Diệp Trùng không thể không thừa nhận, phần thắng của hắn cực nhỏ, nhỏ tới mức gần như có thể bỏ qua. Chỗ duy nhất mà hắn hiện giờ có thể dựa vào chính là độc tính bá đạo vô bì của mâu gỗ trong tay.

Chiến đấu không hề bộc phát giống như trong tưởng tượng của hắn, từ chỗ này có thể thấy được tính toán của hắn không hề là vụn vặt. Mức độ kiêng kỵ của năm người đối với Diệp Trùng vượt xa ý liệu của hắn.

Lưu Thắng trầm ngâm nói: “Quản huynh đệ đã có việc cần tới Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh, chúng tôi tự nhiên cũng không tiện làm lỡ việc chính của Quản huynh đệ. Nhưng nếu như Quản huynh đệ làm xong việc chính, có thể cùng chúng tôi tham gia Tông hội hay không?”

Sự nhượng bộ của năm người làm Diệp Trùng không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng hắn không hề vì vậy mà mất chút cảnh giác nào, trong lòng lại mau chóng suy nghĩ.

Năm người có thể nói là khá nhượng bộ, trên mặt hai người Tarkan và Sysco lộ ra chút vẻ bất mãn, nhưng bọn họ không hề lên tiếng. Từ điểm này có thể nhìn ra, đề nghị của Lưu Thắng, bọn họ không hề quá vừa ý.

Hành vi của bọn họ thật ra nói rõ một loại thái độ, bọn họ đã xếp Diệp Trùng ở địa vị ngang hàng, bình đẳng với bọn họ. Phải biết rằng, ở tỉnh khu tự do, kẻ mạnh coi thường kẻ yếu là thái độ thường thấy nhất, năm người cũng đã sớm quen coi thường chúng sinh.

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Trùng thản nhiên nói: “Điều này ta không thể nào bảo đảm.” Thành ý của đối phương, hắn có thể cảm giác ra được, nhưng trước khi hoàn thành việc tới Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh, hắn cũng không cách nào xác định bất cứ hành trình gì.

Đề nghị của đối phương, hắn không hề phản bác. Thực lực đối phương mạnh mẽ vượt xa mình, cá lớn nuốt cá bé vốn dĩ chính là pháp tắc cơ bản nhất của cả thế giới này. Đối với loại quy tắc càng thêm trực tiếp, càng thêm trần trụi này của tỉnh khu tự do, Diệp Trùng ngược lại càng thêm thích ứng. Hắn có thể lựa chọn sự thỏa hiệp ở mức độ nhất định, nguyên nhân không có gì khác, chỉ là vì đối phương mạnh hơn hắn. Trong phần lớn thời gian, Diệp Trùng đều chỉ dựa vào thực lực mà nói.

Trong lòng Phượng Túc thầm mắng thiếu niên này rõ ràng là tên ngốc, bây giờ đồng ý không phải việc gì cũng không có sao, lại nói không cách nào bảo đảm, điều này quá ngu ngốc rồi!

Nhưng, điều ra ngoài ý liệu của nàng là, nghe thấy câu này của Diệp Trùng, năm người Lưu Thắng ngược lại nhìn nhau cười lớn, mỗi người đều lộ ra vẻ hân thưởng.

Giọng nói kiềm nén của Sysco lúc này lại sáng khoái nói không ra lời: “Ha ha, không tệ, không tệ! Người là người đầu tiên thành thật như vậy! Ta thích. Không giống có mấy người, cho rằng nói dối thì có thể gạt chúng ta. Mấy người này, hì hì, chúng ta đã không biết giết mấy người rồi.” Câu nói cuối cùng của Sysco hung hãn bức người xem ra không chút để ý.

Người vậy xem ai nấy run rẩy trong lòng.

Trái tim Phượng Túc đập bình bình, trong lòng thầm kêu may mắn, may mà vừa rồi không phải mình trả lời.

Khóe miệng Lưu Thắng nở ra một nụ cười nhẹ: “Được rồi, chúng ta không hề cần bảo đảm. Một tháng sau, chúng ta sẽ tới chỗ này đợi người. Nếu như người không tới đúng giờ, chúng ta sẽ đợi người thêm một tháng. Hy vọng người có thể tới.”

Diệp Trùng vẫn bình tĩnh như nước, nhưng lại gật đầu: “Được!” Kiên quyết mà thản nhiên. Vẻ hân thưởng trong mắt năm người Lưu Thắng càng đậm thêm vài phần.

- Vị tiểu thư này, chúng tôi mời cô tham gia Tông hội. Mong cô không nên từ chối. Lưu Thắng lại xoay mặt về phía Phượng Túc, nhưng hoàn toàn khác thái độ đối mặt với Diệp Trùng, ngữ khí lúc này không còn gì phải nghi ngờ.

Bốn người còn lại, về mặt ai nấy bắt thiện nhìn chăm chăm Phượng Túc.

Phượng Túc cảm giác máu trên người đều sắp đông lại, uy thế năm giới giả liên thủ kinh người tới bậc nào, nàng chẳng qua chỉ vừa đột phá cảnh giới giới giả, nào có thể chống được uy thế thế này.

Huyết sắc của gương mặt đẹp dưới lớp mạng che mặt rút sạch.

Ánh mắt u oán của Phượng Túc giống như có thể chảy ra nước, nhìn Diệp Trùng cầu cứu. Thể hình thon thả lúc này càng tỏ rõ sự diêm dâm đáng yêu, yếu ớt không chịu nổi. Mà cặp mắt đó mơ hồ, u oán làm người ta đau lòng, người vây xem xung quanh không ai không bắt nhãn trong lòng, không ít người đều vì không nỡ nhìn mà nhắm mắt lại.

Quá đáng thương rồi! Hình tượng của năm người Lưu Thắng trong mắt người vây xem hiện giờ rơi xuống ngàn trượng, giống như hạng cùng hung cực ác ép lương dân phụ nữ làm gái. Nhưng do uy thế của năm người, không có ai dám phát ra chút âm thanh nào.

Vô số người nhìn Diệp Trùng, trong lòng điên cuồng kêu gào: “Mau cứu nàng ta đi! Mau cứu nàng ta đi!”

- Vậy ta đi đây. Diệp Trùng bình tĩnh quăng ra một câu, đối với ánh mắt u oán của của Phượng Túc giống như không thấy, gật đầu với năm người, xoay người định rời khỏi.

Phượng Túc tuyệt vọng nhắm mắt lại! Vô số trái tim trong khoảnh khắc này bình cái vỡ nát ra.

- Người vẫn còn là đàn ông không? Một cô gái trong đám đông quả thật nhìn không nổi, đứng ra lớn tiếng quát mắng Diệp Trùng, trong lời nói tràn đầy sự coi thường và khinh rẻ. Câu nói này giống như ngòi nổ, lập tức làm quả chúng cực kỳ phản nộ.

- Đúng, người có còn là đàn ông không?

- Hừ, còn nói cái gì Ngũ Nguyệt Dạ Linh. Chẳng lẽ Ngũ Nguyệt Dạ Linh lại ra thứ người yếu ớt thế này? Câu nói này làm Quân Thanh Ngân đang lẫn trong đám người không khỏi vã mồ hôi, không tự kiềm chế, vuốt mồ hôi trên trán. Hình tượng a! Hình tượng của Ngũ Nguyệt Dạ Linh a!

Người vây xem xôn xao bắt đầu tấn công Diệp Trùng, chỉ trích, trách mắng Diệp Trùng, các loại lời nói ác độc như nước lũ mau chóng nhấn chìm Diệp Trùng.

Công thế lớn thế này, cho dù năm giới giả cũng không khỏi ngỡ người, nhất thời không có phản ứng.

Diệp Trùng lại cảm thấy không thể thuyết phục, hần tự cho rằng cách làm của mình không có bất cứ vấn đề gì, tại sao phản ứng của mấy người này lại kỳ quái như vậy?

- Chẳng lẽ mọi người có ý kiến gì? Âm thanh dữ tợn của Sysco vang lên âm âm.

Tiếng chữ vừa rồi vẫn còn như sóng lớn ngất trời đột nhiên không còn, toàn trường yên lặng như tờ. Ánh mắt tàn bạo của Sysco lộ ra vẻ bất thiện cực độ, quét qua đám người một lượt. Mỗi người vây xem đứng phải ánh mắt đáng sợ này, ai nấy đều theo bản năng rúc vào trong đám đông.

- Đừng giả đáng thương, đi nào. Lưu Thắng lạnh nhạt nói với Phượng Túc.

Phượng Túc đáng thương, lúc này hoàn toàn không có chút chỗ nào để phản kháng. Nàng hiện giờ ngay cả cơ hội gọi quang giáp ra cũng không có, càng đừng nói cứu viện. Dưới cái nhìn chăm chú của năm cặp mắt, nàng không dám có bất cứ dị động nào.

Chỉ có thành thật nghe lời trước, rồi tìm kiếm cơ hội sau, nàng suy nghĩ trong lòng. Chỉ cần cho nàng một khe hở, nàng sẽ có thể thoát khỏi đám người này, thậm chí hoàn toàn giết chết bọn họ.

Có quang giáp, thứ nàng cần chỉ là một cơ hội! Đám người đáng chết, lại không coi mình ra gì!

Diệp Trùng cũng nhân cơ hội này từ trong đám đông rời đi. Sau khi hần trực tiếp phé đi vài tên ý đồ đánh lén mình trong tối, người vây xem vốn dĩ còn tràn đầy sự coi thường và khinh rẻ hần lúc này mới biết rõ, thiếu niên trông không nổi bật này thì ra cũng không phải là thứ hiền lành gì!

Người vừa rồi từng chữ mắng lúc này càng im thin thít như ve sầu mùa đông, không dám phát ra chút âm thanh nào.

Tiếng kêu thảm của mấy gã đau khổ lẫn lộn trên đất làm mỗi người dựng đứng lông tóc, toàn thân phát lạnh!

Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của mấy người xung quanh này, Diệp Trùng thần tình tự nhiên đi ra khỏi đám đông.

Xem ra chỉ có vào trong thành phố Thiên Trục coi trước, rồi thăm dò phương vị cụ thể của Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh.

- Người muốn đi Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh?

Sau lưng truyền tới giọng nói của một gã đàn ông.

404. Chương 404: Khúc Tâm Hương

Người này, Diệp Trùng chú ý đã lâu, từ khi mình thoát khỏi đám đông thì hắn đã theo sau lưng mình. Diệp Trùng đang chuẩn bị có hành động, không ngờ người đó lại lên tiếng trước.

- Người biết Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh? Diệp Trùng dừng bước, quay người.

Quản Thanh Ngân không trả lời vấn đề của Diệp Trùng, mà tỉ mỉ đánh giá thiếu niên trước mắt này. Nhìn khoảng cách gần, cảm giác Diệp Trùng tạo ra cho Quản Thanh Ngân càng thêm sâu sắc. Ánh mắt hờ hững thể này, rất khó tưởng tượng điều này lại xuất hiện trên người một thiếu niên hơn hai mươi tuổi. Mà ý lạnh trong cặp mắt đó càng làm người ta cảm thấy khó mà tới gần.

- Người họ Quản? Quản Thanh Ngân hơi trầm ngâm một lát, mở miệng chất vấn.

Cách hỏi này rất có ý tứ, chỉ từ trong câu nói này của Quản Thanh Ngân, Diệp Trùng có thể suy đoán được không ít tin tức. Hắn không khỏi nhớ tới Quản phong tử, gật đầu: “Đúng.”

Quản Thanh Ngân lại không khỏi lộ ra vài phần nghi hoặc. Mười bốn tộc trong Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh, họ Quản chỉ có Quản gia. Nhưng mấy năm trở lại đây, trừ đại tiểu thư và tiểu tiểu thư, cũng không còn một ai từng ra khỏi Dạ Lĩnh a. Thiếu niên trước mắt này ước chừng ít nhất cũng hai mươi tuổi, con trai của đại tiểu thư? Quản Phong Ngân lập tức quảng ý nghĩ tức cười này ra sau đầu. Minh làm sao lại có cách nghĩ buồn cười như vậy chứ? Chẳng lẽ đại tiểu thư mười tuổi thì đã sinh con?

Nhưng trừ đại tiểu thư và tiểu tiểu thư, mấy năm trở lại đây đã không có ai lại từng ra ngoài nữa.

Quản gia tuy ngày càng suy sụp, nhưng ở Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh, Quản gia lại là nguyên lão không hơn không kém. Quản gia là một trong năm nhà nguyên lão đầu tiên của Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh, hơn nữa tới tận bây giờ, khoảng giữa chưa từng bị tước đoạt tư cách ở trong Lĩnh. Mấy gia tộc mới gia nhập Dạ Lĩnh đó, ngược lại có khả năng có một số nhánh ở ngoài Lĩnh. Còn gia tộc giống như Quản gia, đã sinh sống trong Lĩnh không biết bao nhiêu năm, dứt khoát không tồn tại chi thứ gì đó.

Chẳng lẽ người này trùng hợp cũng họ Quản? Quản Thanh Ngân hơi có chút mất mát trong lòng.

- Người đi Dạ Lĩnh có chuyện gì? Quản Thanh Ngân hỏi, phải biết Dạ Lĩnh trước giờ không tiếp đãi người ngoài.

Chính ngay lúc này, đột nhiên có một giọng nói vang lên sau lưng Quản Thanh Ngân: “Ta nói này đội phó, chúng ta cũng nên về rồi nhĩ.” Một giọng nữ mang theo vài phần đùa cợt và mùi vị trào phúng.

Quản Thanh Ngân không khỏi nhú mày, hắn không cần quay đầu cũng biết người nói là ai. Thi Minh Bội, cũng chính là đội trưởng của đội thu mua này.

Diệp Trùng ngẩng đầu liếc nhìn cô gái đột nhiên chen vào này. Khoảng chừng hai mươi, tay phải rất tiêu chuẩn nhẹ nhàng buông thong ở eo, đây là động tác cực kỳ cơ sở của điều bồi sư. Từ từ tiến về phía bên

này, tay phải chưa từng rời khỏi vùng eo, mà trên thắt lưng màu mè ở eo có rất nhiều túi nhỏ, nhưng nếu như không chú ý, rất khó nhìn ra. Đôi tay nhỏ nhắn thon dài, cực kỳ linh hoạt.

Diệp Trùng không khỏi đưa ra đánh giá cao đối với tố chất điều bồi sư của cô gái này.

Nhưng với cái nhìn của người ngoài, lại hoàn toàn là một phong cảnh khác. Một cô gái mắt sáng, răng trắng nhưng lại mang theo chút vẻ phong tình thiếu phụ, mang theo vài phần ý cười mê người như có như không. Tay phải vịn eo, chậm chậm đi về phía hai người đàn ông. Cái eo nhỏ mềm mại chỉ vừa một cái nắm tay giống như liễu yếu trước gió, chỉ nhìn thôi, người đi đường bên cạnh không ngừng nuốt nước bọt.

- Ý, vị tiểu ca này là ai. Ta nói này đội phó, người lúc nào quen biết tiểu ca tuần tú này vậy? Tại sao cũng không nói với người ta, thật là người ta đau lòng a! Vài phần u oán, vài phần trêu chọc.

Quản Thanh Ngân lại giống như không nhìn thấy, lãnh đạm nói: “Thi đại nhân nói đùa rồi.” Mỗi lần nhìn thấy cô gái này, trong lòng hắn thường không khỏi dâng lên vài phần chán ghét.

Thi Minh Bộ là người của Thi gia. Thi gia là người mới được thông qua trong hội nghị trong Lĩnh lần trước mà tiến vào Dạ Lĩnh. So với trường phái lớn có nội tình thâm hậu, lịch sử lâu đời như Quản gia, phong cách làm việc của Thi gia đầy tính hiệu quả và lợi ích. Nhưng điều này cũng làm cho thế lực của bọn họ ở trong Lĩnh mau chóng tăng trưởng, trong vài khâu quan trọng của Lĩnh hội đều có thể nhìn thấy người của bọn họ.

Quản Thanh Ngân đối với người của Thi gia trước giờ không có hảo cảm. Huống chi trong khâu thu mua, địa vị của hắn quả thật cực kỳ xấu hổ. Hắn năm nay ba mươi lăm, Thi Minh Bộ lại chỉ có hai mươi bốn, nhưng vị trí hai bên lại vừa đúng tương phản.

- Quy củ trong Lĩnh chẳng lẽ đội phó của chúng ta quên rồi sao? Vị tiểu ca này, người ta bị hại không ít a! Thi Minh Bộ cười tươi quyến rũ, cười lúm đồng tiền như hoa, nhưng trong cặp mắt câu hồn đó lại lóe lên một tia sắc lạnh.

Trong lòng Quản Thanh Ngân chấn động, sắc mặt không khỏi khê biến.

Không khí thoáng qua một mùi thơm nhè nhẹ, gương mặt tươi cười của Thi Minh Bộ càng thêm mê người, cặp mắt cong thành hai vầng trăng khuyết.

Diệp Trùng vẫn luôn nhìn hai người giao lưu, mũi hơi máy động một cái, con ngươi bỗng rút lại như đao!

Một tiếng hừ lạnh! Mâu gỗ trong tay phải đột nhiên xoay ngược, đột ngột vọt ra!

A! Một tiếng kêu thảm của phụ nữ! Một hư ảnh đánh trúng vai trái của Thi Bộ Minh. Sức mạnh khổng lồ làm cả người nàng ta té ngã ra sau, đập nặng nề trên đất.

Lách cách. Sắc mặt Quản Thanh Ngân biến đổi kịch liệt. Tuy thính lực không hề là sở trường của điều bồi sư, nhưng hắn vẫn nghe thấy rõ ràng tiếng xương vỡ vụn đó. Gần như mỗi vị điều bồi sư đều có chút tâm đắc đối với việc trị thương, Quản Thanh Ngân cực kỳ khẳng định, xương bả vai trái của Thi Minh Bộ đã bị vỡ nát.

Mặt Thi Minh Bộ đau tới mức rúm ró lại, gương mặt vốn dĩ xinh đẹp mê người đó lúc này đã đau tới mức khó mà phân biệt. Nàng cắn răng, nhịn sự đau đớn kịch liệt, tay phải thò về phía eo! Nàng không biết đối phương làm sao phát giác ra, sớm biết nàng vừa rồi đã dùng thuốc thử điều bồi càng bá đạo hơn.

Tay nàng cuối cùng mò tới eo, nhưng nàng lại đột ngột dừng mọi động tác lại, cả người như hóa đá, không dám cử động chút nào, mồ hôi lớn hạt chảy ra từ đầu mũi nàng. Sắc mặt nàng trắng bệch, không có chút máu. Trong mắt đầy vẻ hoảng sợ!

Mũi mâu đen thui cách đầu mũi nàng tuyệt đối không vượt quá một cm!

Nàng thậm chí có thể nhìn rõ mỗi một đường xoắn ốc trên mũi thương, càng không cần nói tới mùi thơm đặc biệt truyền lại từ mũi mâu đen thui như trời đêm đó.

Có thể tiến vào Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh, cũng chính là đại biểu cho một mạch này của Thi gia ở phương diện điều bồi đủ để sánh ngang với siêu cấp. Là người ưu tú của Thi gia, thành tựu của Thi Minh Bộ ở phương diện điều bồi đương nhiên không cần nghi ngờ.

Nàng rất rõ sự cường hãn bá đạo của chất độc trên mũi cây mâu gỗ này! Tuy nàng không hề biết đây cụ thể là loại điều bồi phẩm nào, nhưng điều này không hề ngăn cản nàng đưa ra phán đoán như vậy. Nàng thậm chí tin rằng, nếu như mũi cây mâu gỗ này rạch một vết thương cực nhỏ trên người mình, chỉ sợ mình hoàn toàn không kịp dùng bất cứ thứ thuốc giải nào thì đã mất mạng rồi.

Mũi mâu dừng ở chỗ trước đầu mũi nàng không tới một cm, không khí xung quanh đều giống như đông đặc lại. Nàng đã hoàn toàn quên đi sự đau đớn trên người, khẩn trương nhìn mũi mâu đại biểu cho tử vong này, không dám có bất cứ động tác nào, tránh làm đối phương hiểu lầm. Bất cứ chút dao động nào của đối phương đều có khả năng dẫn tới hậu quả đáng sợ.

Mồ hôi lạnh thấm ướt sau lưng nàng, mát lạnh.

Nàng hoảng sợ nhìn mũi mâu dời xuống từng chút một, không dám có bất cứ động tác nào.

Mũi mâu cuối cùng rơi trên eo nàng.

Sựt. Phần eo mát lạnh, cảm giác mũi mâu lướt qua da làm toàn thân nàng sởn tóc gáy, lông toàn thân bỗng dựng đứng lên, sự hoảng sợ trong mắt càng đậm hơn.

Xuân quang lộ ra, mũi mâu rạch một lỗ ở thắt lưng nàng, làn da trắng trẻo nõn nà bên trong tỏa ra một loại dị hoặc đặc biệt, hấp dẫn gắt gao ánh mắt người bên cạnh.

Hàn ý trong mắt Diệp Trùng nồng đậm, không chút động dung. Hắn cong eo xuống, lực lợi tử mĩ phần eo của Thi Minh Bội, động tác dè dặt mà cẩn thận. Cho dù Diệp Trùng cong eo xuống, mâu gỗ cánh tay còn lại cầm vẫn không chút dao động, giống như hai cánh tay hắn hoàn toàn thuộc về hai bộ phận, không có bất cứ quan hệ nào.

Trong mắt người khác, thứ cảnh tượng trước mắt dễ liên tưởng nhất chính là một thiếu niên dùng một cây mâu gỗ chỉ một người đẹp, ý muốn giở trò xấu, hương diễm vô cùng.

- Cuồng đồ to gan, giữa ban ngày ban mặt lại dám làm ra việc thương thiên hại lý thế này! Còn không dừng tay! Một tiếng quát giận dữ như sấm giữa trời trong, đột nhiên vang lên bên tai mọi người. Vô luận thời đại nào, lời thoại của loại việc này dường như đều không có thay đổi gì.

Diệp Trùng làm như chưa nghe.

Sự hoảng sợ trong lòng Thi Minh Bội điên cuồng tăng lên, người trước mắt này quả thật quá đáng sợ, bình tĩnh tới mức đáng sợ! Sự quả trách giận dữ của người đó không tạo ra bất cứ ảnh hưởng nào tới thiếu niên trước mắt này, hai tay hắn không vì vậy mà có chút rung động nào. Nàng có thể cảm nhận rõ ràng động tác của đối phương vẫn dè dặt và cẩn thận như trước. Còn mũi mâu đó, giống như mọc rễ vậy, không chút dao động.

Nàng hiện giờ cực kỳ hối hận.

Động tác của Diệp Trùng vô cùng cẩn thận. Chỗ đại loại như thắt lưng có túi của điều bồi sư, tính nguy hiểm cực cao. Điều bồi phẩm loại kịch độc thường là thứ thường có của bọn họ.

Cuối cùng tìm thấy rồi, Diệp Trùng không khỏi thả lỏng trong lòng.

Trong cái túi nhỏ thứ sáu đếm từ trái qua ở hàng thứ ba trên thắt lưng, Diệp Trùng trút ra một số bột phấn màu xanh lá nhạt. Chút bột phấn này vừa trút ra, không khí lập tức lan tỏa một mùi khó ngửi. Nhưng Diệp Trùng không hề lưỡng lự, không chút do dự trút toàn bộ số bột màu xanh lá nhạt này vào trong miệng.

- Người rốt cuộc là ai? Trên mặt không còn chút máu, Thi Minh Bội đột nhiên mở miệng. Có thể phát giác ra Khúc Tâm Hương mình thắm thả ra, hơn nữa còn có thể tìm thấy chính xác thuốc giải, tên này không phải lợi hại bình thường.

Nhưng, Khúc Tâm Hương là công thức phối chế đặc hữu của Ngũ Nguyệt Dạ Linh, hắn làm sao có thể biết được? Ngay cả Thi gia của nàng, trước khi tiến vào Dạ Linh cũng chưa từng nghe nói qua lại điều bồi phẩm này.

Tính chất của Khúc Tâm Hương khá đặc biệt, nó sẽ làm người ta sau một ngày hít vào, trái tim đột nhiên đập lên mà chết. Hơn nữa, sau khi chết hoàn toàn tìm không thấy bất cứ dấu vết nào, triệu chứng cực giống chết tự nhiên.

Mỗi một trường phái mới tiến vào Dạ Linh đều sẽ thu được một vài công thức Linh hội tặng. Mấy công thức này có thể giúp đỡ trường phái mới vào mau chóng nâng cao trình độ bản thân bọn họ. Khúc Tâm Hương chính là một loại trong đó.

Diệp Trùng đứng thẳng dậy, ánh mắt không hề dừng lại ở phần eo của Thi Minh Bội, ngược lại, hàn ý và lãnh ý nặng nề trong mắt hắn làm trái tim Thi Minh Bội đập lên dữ dội.

- Tiểu tử! Lờ đại gia, không nghe thấy à? Gã quát tháo thấy Diệp Trùng hoàn toàn không để ý tới hắn, không khỏi nổi điên.

405. Chương 405: Người Đến Từ Nơi Nào?

Khúc Tâm Hương, trong con chip của Quân phong tử có giới thiệu cực kỳ chi tiết, loại mức độ chi tiết này, Diệp Trùng cũng từng có lúc cho rằng loại điều bồi phẩm này là thành quả nghiên cứu của Quân phong tử. Cho nên khi Diệp Trùng ngửi được làn Khúc Tâm Hương đầu tiên thì đã phát giác ra.

Lượng thuốc Khúc Tâm Hương hít vào trong tình huống không có phòng bị cực kỳ nhỏ bé sẽ dẫn tới hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, đối với người quen thuộc vô cùng với Khúc Tâm Hương như Diệp Trùng, tự nhiên biết rõ là hậu quả gì.

Trong khoảnh khắc mạng sống chịu uy hiếp, Diệp Trùng đã có phản ứng, hắn đã ra tay.

Diệp Trùng thật ra không hề quá phần nộ. Loại việc này đối với hắn mà nói, có thể nói là thường thấy vô cùng. Ngược lại, hắn hiện giờ rất bình tĩnh, điều hắn càng để ý hơn là động cơ cô gái này ra tay với mình. Bài học lúc trước động chút là giết người cho hắn rất nhiều, hắn đã học được suy nghĩ, càng huống chi cô gái này rất có khả năng là xuất thân từ Ngũ Nguyệt Dạ Linh. Cũng không phải đối với Ngũ Nguyệt Dạ Linh có kiêng kỵ gì, mà là Quân phong tử từng muốn hắn đi Ngũ Nguyệt Dạ Linh một chuyến, điều này làm hắn không khỏi chọn một loại thái độ thận trọng.

Nếu như là lúc trước, hắn sẽ không chút do dự giết chết cô gái đánh lén mình này. Nhưng cho dù có nhiều nguyên nhân như vậy, Diệp Trùng lại không để bụng mà cho nàng ta chút trừng phạt.

Âm thanh ớn lạnh vang trong không khí, mỗi người không khỏi run rẩy trong lòng!

- Người... người... Răng Thi Minh Bội run rẩy, đánh lập cập, nói không ra lời. Nàng sợ, khi người trước giờ không sợ trời không sợ đất như nàng thật sự đối mặt cái chết, nàng đã sợ!

- Tên nhóc, ăn hiếp một phụ nữ có coi là bản lãnh gì? Gã đàn ông đó tuy giọng vẫn rất lớn, nhưng Diệp Trùng đã nghe ra sự ngoài cứng trong mềm trong câu nói này. Đối phương rõ ràng không vững dạ.

Nhưng bản thân Diệp Trùng không hề quá để ý tên này, sự chú ý của hắn đều đặt trên người cô gái đánh lén mình trong tối này.

- Thật lớn mật! Một giọng nói âm trầm đột nhiên vang lên bên tai mọi người.

Bỗng, trong lòng Diệp Trùng đột nhiên dâng lên đôi chút cảm giác nguy hiểm. Không hề do dự chút nào, mũi chân nhẹ ấn, cả người theo bản năng tránh sang một bên.

Xì xì xì!

Mặt đất chỗ nửa mét cách vị trí hắn vừa mới đứng đang toát ra khói xanh, một mùi tanh tươi gay gắt lao thẳng vào mặt. Một vũng nước xanh lá nhỏ trên mặt đất đang xì xì ăn mòn mặt đất. Mặt đất bị ăn mòn hiện ra màu đen cháy, khói xanh cũng đang bay lên từ đó.

Sự ăn mòn thật bá đạo, cho dù so với Thương thủy cũng tuyệt không thua kém!

Diệp Trùng thâm hoảng sợ.

Một người trung niên sắc mặt âm trầm lạnh lùng nhìn Diệp Trùng. Trên người hắn mặc một bộ đồ cũ màu nâu, ánh mắt sắc bén, Diệp Trùng thậm chí có thể nhìn thấy trên mặt có không ít dấu vết may vá. Gò má hơi hõm làm cảm giác người trung niên gây cho người ta càng thêm sắc bén vào phần.

Diệp Trùng không hề ra tay, rất rõ ràng, đối phương chỉ xuất phát từ cảnh cáo. Nếu không, phỏng chừng mục tiêu ăn mòn của chất lỏng màu xanh lá đó không phải là nửa mét bên cạnh mmifnh, mà khẳng định là mình.

Sau khi Quản Thanh Ngân nhìn thấy người trung niên này, thần tình lập tức nghiêm túc.

Người trung niên nhìn Diệp Trùng, đi thẳng tới bên cạnh Thi Minh Bội. Quỳ xuống, kiểm tra một lượt, lúc này mới tự nói với mình: “Ừm. Xương vỡ vụn, xác suất trị liệu, bảy phần.”

Ánh mắt đầu tiên Thi Minh Bội nhìn thấy người trung niên giống như một con mèo con ôn thuận, sự khấn trương trên mặt lập tức giảm nhẹ không ít.

- Chuyện thế nào? Người trung niên đứng thẳng dậy, rồi mới lạnh nhạt mở miệng hỏi. Nhưng vô luận là Quản Thanh Ngân hay là Thi Minh Bội đều cảm nín như ve sầu mùa đông.

- Người là ai? Diệp Trùng nhìn chằm chằm người trung niên đột nhiên chui ra này. Trên người người trung niên này có một loại khí chất mà Diệp Trùng cảm thấy cực kỳ quen thuộc và đặc biệt, loại khí chất này hắn từng cảm giác qua trên người Quản phong tử. Loại cảm giác này làm Diệp Trùng cảm thấy nguy hiểm.

Người trung niên quay người lại, tỉ mỉ đánh giá trên dưới Diệp Trùng một lượt.

Ánh mắt thật sắc bén! Diệp Trùng không ngờ một điều bồi sư lại có ánh mắt sắc bén thế này.

- Là người đã thương nàng ta? Hàn khí trong giọng nói của người trung niên ngay cả tên ngọc cũng nghe ra.

Người vây xem xung quanh sau khi người trung niên này bước ra, trong khoảng thời gian cực ngắn đã biến mất toàn bộ. Ngay cả gã lớn gan vừa rồi quát mắng Diệp Trùng đó, sau khi nhìn thấy người trung niên này cũng giống như chuột nhìn thấy mèo, hoảng sợ bỏ chạy.

- Đúng. Diệp Trùng trả lời dứt khoát và đơn giản dị thường. Nhưng hắn đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào, cơ nhục các nơi trên người đã tích lực chờ bộc phát, có thể phát động bất cứ lúc nào. Kỹ xảo của họ Lam ở Cửu Nguyệt trên tay hắn mới thật sự phát dương quang đại, Khổng chế các loại cơ nhục toàn thân của Diệp Trùng hiện giờ đều đã đạt tới mức độ đẳng phong tạo cực, lực bạo phát cực kỳ kinh người.

Điều ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng là người trung niên này không hề ra tay, mà lại sâu sắc nhìn hắn, mặt không chút biểu tình hỏi: “Tại sao đã thương nàng ta?”

Người trung niên này và Quản phong tử có sự khác biệt hoàn toàn, một người là nghiêm túc, cứng nhắc, một người là lười nhác, tản mạn, nói theo đạo lý. Hai người là hai loại điển hình hoàn toàn khác nhau, nhưng Diệp Trùng nhìn thấy người trung niên trước mắt lại thường không tự giác nghĩ tới Quản phong tử, người thầy dẫn mình tiến vào lĩnh vực điều bồi.

- Tự vệ! Trả lời của Diệp Trùng vẫn đơn giản như trước. Đáp án này rõ ràng ra ngoài ý liệu của người trung niên, trong mắt hắn không khỏi lóe lên vẻ kinh ngạc. Thoáng kinh ngạc này lóe lên rồi mất, hắn lập tức lại khôi phục vẻ mặt không chút biểu tình ban đầu.

Hắn xoay mặt, hỏi: “Hai người các người nói là chuyện gì.” Trong giọng nói lạnh nhạt lộ ra sự uy nghiêm không cho phép vi phạm.

Ánh mắt chăm chú nhìn người trung niên, Quản Thanh Ngân tê dại da đầu, nhưng chỉ đành mang sự việc nói đầu đuôi gốc ngọn một lượt.

Khi nghe thấy Quản Thanh Ngân nói muốn đi Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh, hắn ngừng đầu liếc nhìn Diệp Trùng, Diệp Trùng nắm bắt được một tia kinh ngạc lóe lên rồi mất. Mà khi nghe thấy Quản Thanh Ngân nói Diệp

Trùng họ Quấn, sự kinh ngạc trong mắt người trung niên cũng không sao che giấu được, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trùng bỗng trở nên mạnh mẽ.

Diệp Trùng hoàn toàn không sợ, cực kỳ bình tĩnh nhìn đối phương.

Khi nghe thấy Diệp Trùng có thể phát giác ra Khúc Tâm Hương, vẻ mặt người trung niên trở nên ngưng trọng.

Nghe Quấn Thanh Ngân nói xong tất cả, người trung niên trầm mặc hồi lâu rồi mới ngẩng đầu hỏi: “Người nói người muốn đi Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh?”

- Đúng. Diệp Trùng gật đầu.

- Người đi Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh có việc gì? Người trung niên tiếp tục hỏi. Mặc dù hần trước giờ thiếu sự tò mò, nhưng điểm này lại làm hần cực kỳ tò mò. Hần tự nhận nhìn người cực chuẩn, thiếu niên trước mắt này làm người bình tĩnh, là loại người nếu như không có việc tuyệt không ra tay. Hần tới Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh, vậy thì khẳng định có đầy đủ lý do. Hơn nữa, một điểm rất quan trọng là thầy của hần bảo hần tới, điều này cũng làm người trung niên cảm thấy cực kỳ kỳ quái. Chỉ cần là điều bồi sư, có lẽ không ai không biết quy củ của Dạ Lĩnh, nếu như thiếu niên này có thể phát giác ra Khúc Tâm Hương, thế nào lại không biết quy củ của Dạ Lĩnh? Ngoài ra, hần đối với việc Diệp Trùng làm sao biết Khúc Tâm Hương cũng vô cùng để ý.

Quả nhiên, Diệp Trùng trả lời: “Thầy ta bảo ta đi Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh một chuyến, đó là quê nhà của bà.” Cụ thể đi Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh làm gì, Quấn phong tử không hề có yêu cầu gì với Diệp Trùng, Diệp Trùng chỉ có thể trả lời như vậy.

- A! Ba người không hẹn mà cùng thất thanh kêu lên, ngay cả Thi Minh Bội bị thương trong người cũng nhin không được mà phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

- Thầy của ngươi là? Vẻ mặt người trung niên ngưng trọng vô bì, hần nhìn chằm chằm Diệp Trùng.

Trên mặt Quấn Thanh Ngân ở một bên đỏ lựng lên, hô hấp của hần trở nên dồn dập. Họ Quấn... thầy... quê nhà, nhìn thiếu niên bình tĩnh này, mấy từ này mau chóng lướt qua trong lòng hần, ý nghĩ to gan trong đầu hần làm hần không tự chủ được mà đập mạnh!

- Bà họ Quấn! Diệp Trùng trả lời, tên thật của Quấn phong tử là gì, hần cũng không biết. Hô hấp của Quấn Thanh Ngân càng lúc càng trở nên dồn dập, liều mạng nuốt nước miếng, thần tình khẩn trương vô bì.

- Họ Quấn? Người trung niên lộ ra vẻ suy nghĩ, đột nhiên, đồng tử hần bỗng mở lớn, ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Diệp Trùng, ánh mắt đó kỳ quái vô cùng.

Qua cả nửa phút, người trung niên mới mở miệng vô cùng khó khăn: “Thầy ngươi có phải là phụ nữ?”

(Chú thích: Tiếng Hoa giống tiếng Anh, không phân biệt nam nữ (trừ văn viết), vai vế trong xưng hô, chỉ phân biệt kính trọng hay không đối với người giao tiếp trực tiếp.)

- Đúng! Thần sắc Diệp Trùng bình tĩnh gật đầu.

- A! Quấn Thanh Ngân ở bên cạnh không nhin được nữa, thất thanh kêu lên, kích động khó mà tự kiềm chế. Trong lòng hần đã ẩn ước đoán ra thầy Diệp Trùng có thể là vị nào rồi.

Người trung niên thần sắc phức tạp nhìn Diệp Trùng, nói: “Ta nghĩ ta đã biết bà ta là ai. Việc này của ngươi ta sẽ báo lên Lĩnh hội, nghị quyết cuối cùng sẽ do Lĩnh hội quyết định chung cuộc. Nhưng trước khi Lĩnh hội chưa đưa ra nghị quyết cuối cùng, ngươi không thể tiến vào Dạ Lĩnh.” Hần lại quay mặt qua, nói với Quấn Thanh Ngân: “Ngươi hiện giờ tạm thời từ chức đội phó thu mua, dẫn vị tiểu huynh đệ này đi biệt viện bên ngoài Lĩnh tạm thời ở đó, phụ trách tiếp đãi, đợi quyết định của Lĩnh hội.” Giọng nói của hần mang theo uy nghiêm của người bề trên, nói với Quấn Thanh Ngân giống như đối đãi với thuộc hạ vậy.

- Vâng! Quấn Thanh Ngân vội vàng đáp ứng, dáng vẻ vô cùng hớn hỏ, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trùng giống như đứng trước hần là kỳ trân dị bảo gì đó, hai mắt phát sáng, ngay cả người trấn định như Diệp Trùng cũng không khỏi lạnh tóc gáy. Hần không rõ đối phương tại sao lại có phản ứng thế này.

- Ngươi và ta về trước. Người trung niên nói với Thi Minh Bội.

- Vâng. Thi Minh Bội cúi đầu, cung kính, ngoan ngoãn trả lời, nhưng Diệp Trùng lại nhìn thấy trong mắt nàng ta trong khoảnh khắc cúi đầu lóe lên sự oán độc. Nhưng khi nàng ta ngẩng đầu lên, trên mặt trắng bệch của nàng ta chỉ có vẻ ôn thuận gượng gượng.

- Chậm đã! Diệp Trùng lạnh lùng nói. Đang chuẩn bị xoay người rời đi, người trung niên ngó ra, xoay người lại hỏi: “Người còn có vấn đề gì?”

Diệp Trùng không sợ chút nào, đón lấy ánh mắt của người trung niên, hỏi một câu ra ngoài ý liệu của mọi người: “Người có gì chứng minh người tới từ Ngũ Nguyệt Dạ Linh?”

406. Chương 406: Chứng Minh

- Chứng minh? Người trung niên ngó ra, trên gương mặt cứng đờ lộ ra chút tiểu ý hiềm thấy: “Quả nhiên không hổ là học sinh của nàng ta! Có phong phạm năm đó của nàng ta. Ừm, người nói xem chứng minh làm sao.”

Trên mặt Quán Thanh Ngân và Thi Minh Bội là dáng vẻ ngây ngốc, đại nhân trước giờ nghiêm túc vô bì lại có biểu tình thế này, điều này quá làm người ta không thể tin được. Điều càng làm bọn họ cảm thấy không thể tin được là, lại có người muốn bọn họ chứng minh thân phận Ngũ Nguyệt Dạ Linh!

Đúng a, nên chứng minh thế nào đây? Diệp Trùng không khỏi đắn đo.

Người trung niên có chút hứng thú nhìn Diệp Trùng đang trầm tư.

Nếu như Quán phong tử thật sự xuất thân từ Ngũ Nguyệt Dạ Linh, vậy nàng chắc thuộc vào trường phái điều bồi này. Nếu như gã đàn ông này thật sự là đến từ Ngũ Nguyệt Dạ Linh, vậy hắn và Quán phong tử nên thuộc cùng một trường phái.

Tư liệu Quán phong tử ghi chép cực kỳ hỗn tạp, thứ của trường phái người khác đại loại như Bích Thối Vũ khá nhiều. Diệp Trùng sau khi tiến hành học tập khá sâu mới ngấm ngấm nắm bắt được thứ thật sự thuộc về hệ thống của bản thân nàng.

Đã là cùng một trường phái, vậy đối với mấy vấn đề này, hẳn chắc là có hiểu biết.

- Ta hỏi người ba vấn đề, nếu người có thể trả lời được, ta sẽ đồng ý thân phận xuất thân từ Ngũ Nguyệt Dạ Linh của người. Diệp Trùng thông thả nói, không khó khăn chút nào. Mấy tri thức phương diện kỹ thuật này, chính là thứ không thể nào làm giả được.

- Ừm. Người trung niên biểu hiện ra dáng vẻ có chút hứng thú: “Được, người hỏi đi.” Quán Thanh Ngân và Thi Minh Bội ở bên cạnh đều đầu đầy mồ hôi, dáng vẻ ngây ngốc nhìn người trung niên.

Trời ạ, thế giới này sao thế? Hai người nhìn nhau, không biết nói sao mới đúng.

Vấn đề không thể quá đơn giản, Diệp Trùng đắn đo trong lòng. Nhưng hắn rất mau liền quăng ra vấn đề đầu tiên: “Bản chất cốt lõi của điều bồi kiểu giao hoán là cái gì?”

Vấn đề này Diệp Trùng sau khi học tập con chip đó rất lâu mới hiểu được. Từ trên độ khó mà nói, nó ở trong con chip không coi là khó nhất, nhưng Diệp Trùng cho rằng nó đã bước vào nội dung cốt lõi của hệ thống điều bồi của Quán phong tử.

Yên lặng, yên lặng ngay cả một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy!

Sắc mặt người trung niên ngưng trọng vô cùng, cúi đầu, quang mang trong mắt nhấp nháy. Đôi chân hắn quay trên mặt đất nửa vòng một cách vô thức, hai người Quán Thanh Ngân và Thi Minh Bội hiểu rõ người trung niên đều biết điều này biểu thị người trung niên đang cố sức suy nghĩ.

Đáng tiếc vô luận là hai người Quán Thanh Ngân hay là Thi Minh Bội đều không có dư giả đi chú ý người trung niên, bọn họ đều giống như vậy, lâm vào trong trầm tư. Thành tựu của hai người ở lĩnh vực điều bồi tuy kém người thanh niên rất xa, nhưng cũng điều bồi sư thông thường cũng còn lâu mới so sánh được. Trong lòng hai người cũng có ý đồ trả lời vấn đề này.

Mười phút đã trôi qua, ba người vẫn giống như tượng đất, không chút động đậy.

Ba mươi phút trôi qua, trán Quán Thanh Ngân ẩn hiện dấu mồ hôi, sắc mặt vốn dĩ trắng bệch của Thi Minh Bội càng thêm không còn chút máu, người trung niên nhẵn mặt, mặt đất dưới chân đã bị hấn xoay thành một cái lỗ nông.

Một giờ qua đi, trong ba người, Quán Thanh Ngân tuyên cáo bỏ cuộc đầu tiên, toàn thân hấn giống như vừa lặn từ trong nước ra, gương mặt vốn dĩ xanh xao không thấy chút máu. Tiêu hao đối với thể lực của việc đầu óc suy nghĩ tốc độ cao thời gian dài khá kinh người. Hấn ngồi phịch một cái trên mặt đất, hít thở từng ngụm lớn, không chút để ý tới hình tượng, chỉ có ánh mắt nhìn về phía Diệp Trùng là càng thêm nóng bỏng.

Lại qua nửa giờ, Thi Minh Bội cũng chán nản bỏ cuộc, trong cặp mắt xinh đẹp đều là vẻ kinh ngạc. Thiếu niên trước mắt này rốt cuộc là lai lịch thế nào? Thầy của hấn thật sự là người trong Linh sao? Trong mắt nàng, thiếu niên này càng lúc càng phủ thêm lớp mê ly thần bí khó dò.

Ba giờ sau, người trung niên thở một hơi thật sâu, cặp mắt lại khôi phục sự rõ ràng, lắc đầu: “Vấn đề này ta cần khoảng nửa năm nghiên cứu mới có thể hoàn thành, cái này vẫn là dưới tiền đề mọi thứ thuận lợi. Hiện giờ ta không cách nào trả lời.” Sự mệt mỏi trong lời nói hiện hết cả ra. Một phen suy nghĩ lâu vừa rồi này làm cảm giác của hấn mệt mỏi tới mức trước giờ chưa từng có.

Sự kiên nhẫn của Diệp Trùng cực kỳ xuất sắc, nhìn người trung niên suy nghĩ ba giờ, hấn không có chút mất kiên nhẫn nào, trên mặt vẫn là sự thong thả và lạnh nhạt xưa nay không đổi.

Diệp Trùng lắc đầu: “Vấn đề này người trả lời không được, độ khó của hai vấn đề sau càng cao. Rất xin lỗi, người không có cách nào đưa ra đáp án để chứng minh thân phận của người.” Lời nói bình lặng như nước lại làm mặt người trung niên sọa cái đỏ lên, nhưng sức khống chế của người trung niên vẫn khá xuất sắc, mau chóng khôi phục bình thường.

Diệp Trùng ngược lại không có bất cứ ý châm chọc nào. Hấn chỉ là kể lại một sự thật, độ khó cao của hai vấn đề phía sau ngay cả bản thân hấn cũng không hiểu rõ triệt để. Vốn dĩ hấn chỉ định dùng để áp trực, không ngờ bọn họ ngay cả vấn đề đầu tiên cũng không trả lời được.

Chú thích: Áp trực vốn dĩ là thuật ngữ kinh kịch. Kinh kịch gọi màn đầu tiên là Khai La Hí, thứ hai gọi là Tảo Trục, thứ ba gọi là Trung Trục, thứ tư gọi là Áp Trục, cuối cùng gọi là Đại Trục. Áp Trục hí là màn thứ hai đếm ngược.

Một vấn đề đơn giản thế này đối phương cũng không thể trả lời, Diệp Trùng hơi thất vọng trong lòng, suy đoán người trung niên xuất thân từ Ngũ Nguyệt Dạ Linh hoàn toàn bị hấn gạt ra khỏi đầu. Hấn tin rằng, nếu như thật sự là đồng môn của Quán phong tử, cho dù trình độ không sao đạt tới độ cao của Quán phong tử, vấn đề thế này chắc vẫn có thể trả lời được.

Điều Diệp Trùng hoàn toàn không nghĩ tới là, Ngũ Nguyệt Dạ Linh và thứ trong tưởng tượng của hấn hoàn toàn không giống nhau.

Nhưng điều Diệp Trùng nghĩ trong đầu chính là một vấn đề khác, ba người này tiếp cận mình rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì? Diệp Trùng bỗng trở nên cảnh giác.

Đặc biệt là cô gái đó, đột nhiên ra tay với mình. Mà một tia oán độc lướt qua vừa rồi trong mắt nàng ta, Diệp Trùng nhìn thấy rõ ràng. Loại người này hấn quá rõ ràng, nếu như cho nàng ta cơ hội, nàng ta sẽ không chút do dự mà báo thù mình.

Vốn dĩ cho rằng bọn họ có khả năng là người của Ngũ Nguyệt Dạ Linh, Diệp Trùng mới không muốn làm cho sự tình phát triển theo hướng nghiêm trọng hóa. Bây giờ cho rằng bọn họ không hề là người của Ngũ Nguyệt Dạ Linh, trong lòng Diệp Trùng không khỏi dâng lên vài phần sát cơ. Hấn không muốn để lại hậu hoạn cho mình.

Cơ nhục toàn thân trong khoảnh khắc điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất, ánh mắt Diệp Trùng nhìn về phía ba người giống như nhìn ba con thú săn.

Uất ức bao năm của Quán Thanh Ngân trong khoảnh khắc này tan thành mây khói, hấn cảm thấy vui mừng trước giờ chưa từng có, tâm tình thoải mái vô bì. Nếu như thiếu niên này thật sự là học sinh của nàng ta,

vậy Quần gia được cứu rồi. Quần Thanh Ngân tin tưởng hẳn tuyệt sẽ không hối không lo hiện trạng của Quần gia, nói không chừng nàng ta bảo học sinh của mình trở về chính là có ý này.

Không giống hai người còn lại, hẳn thật sự là người của Quần gia. Vấn đề Diệp Trùng hỏi này hẳn tuy không biết đáp án, nhưng càng chứng thực suy đoán trong lòng hẳn. Hẳn nhớ rất rõ ràng, trước khi nàng ta rời khỏi Quần gia, hạng mục làm nửa chừng bỏ dở để lại cuối cùng chính là liên quan tới điều bồi kiêu giao hoán, chỉ là không ngờ nàng ta lại có thể nghiên cứu tới mức sâu sắc thế này.

Quả nhiên không hổ là nàng ta a!

Chính là học sinh này của nàng ta, cũng rất không đơn giản a! Quần Thanh Ngân hẳn thưởng vô hạn nhìn Diệp Trùng, bình tĩnh, thông thả, xử sự không kinh hoảng, càng nhìn Quần Thanh Ngân càng vui mừng.

Chắc chắn, thanh niên tài tuấn thế này, có thể tới chỗ nào để tìm a. Nói ra, sau này có tám, chín phần là nhân vật lãnh quân của Quần gia chúng ta rồi.

Ánh mắt của Quần Thanh Ngân vẫn luôn chưa từng rời khỏi người Diệp Trùng, giống như dán vào vậy.

Ý, hẳn thế này là sao?

Quần Thanh Ngân hoảng sợ, sát cơ! Từ này như tia chớp lóe lên trong lòng hẳn, hẳn không khỏi có chút lầy lăm lẹ. Nhưng đầu óc hẳn trước giờ cực kỳ linh hoạt, chỉ trong khoảnh khắc, hẳn liền nắm bắt được chỗ quan trọng nhất trong này.

- Đợi một lát! Tình huống khẩn cấp, Quần Thanh Ngân không lo được quá nhiều, lớn tiếng quát.

Toàn bộ ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Quần Thanh Ngân, đang chuẩn bị ra tay, Diệp Trùng không khỏi chậm đi đôi chút.

- À à à, cái đó, cái đó... Quần Thanh Ngân có chút lắp ba lắp bắp, không biết nói gì. Đột nhiên trong đầu hẳn lóe lên ý tưởng, ngữ điệu lập tức trở nên suôn sẻ: “Ta đã nghĩ ra làm sao chứng minh thân phận của chúng ta rồi.”

- Ủm? Diệp Trùng nhìn dán vào Quần Thanh Ngân. Hai người khác cũng nhìn Quần Thanh Ngân, muốn xem phương pháp hẳn nghĩ ra.

- Nếu như thầy của ngươi và người chúng ta nói là một người, ta nghĩ ngươi chắc nhất định sẽ biết mấy thứ này. Trên mặt Quần Thanh Ngân hiện ra vài phần kiêu ngạo, vài phần tự hào.

Diệp Trùng yên lặng nhìn Quần Thanh Ngân.

Ánh mắt nóng bỏng của Quần Thanh Ngân hùng hực tập trung trên người Diệp Trùng, từ từ thốt ra một chuỗi lớn danh từ: “Điểm hồng du cốc, Cổ hách dịch, Lam tuyến bồi dưỡng pháp, song tạng dịch thối thuật!”

Quần Thanh Ngân mỗi khi nói một danh từ, vẻ tôn kính trên mặt người trung niên càng nặng thêm vài phần, còn Thi Minh Bội là lại vẻ mặt mù mờ, mấy thứ này nàng trước giờ chưa từng nghe qua.

Gương mặt bình tĩnh của Diệp Trùng nhìn không ra chút manh mối nào, trong lòng Quần Thanh Ngân lập tức trở nên khẩn trương, nếu như thiếu niên này chưa từng nghe qua mấy thứ này, vậy...

- Mấy thứ này có thể chứng minh cái gì? Diệp Trùng mở miệng.

Người giải thích không hề là Quần Thanh Ngân, mà là người trung niên, trong giọng nói của hẳn mang theo vài phần tôn kính: “Nếu như ngươi thật sự là học sinh của nàng ta, ta tin rằng ngươi nhất định đã nghe mấy thứ này. Đây là phát minh kiệt xuất nhất một trăm năm trở lại đây của một mạch họ Quần trong Ngũ Nguyệt Dạ Linh. Nếu như ta không nhớ lầm, song tạng dịch thối thuật trong đó chính là kiệt tác của thầy ngươi.”

Thi Minh Bội lộ ra vẻ bình tĩnh ngộ, trong lòng bỗng dâng lên sự cảnh giác, thời gian Thi gia tiến vào Ngũ Nguyệt Dạ Linh quá ngắn, nếu luận căn cơ, còn lâu mới có thể so sánh với gia tộc cổ xưa thế này như Quần gia.

Diệp Trùng yên lặng nhìn ba người, ba người không khỏi khẩn trương khó hiểu một trận.

Tim của Quán Thanh Ngân đập gần như sắp nhảy lên tới cổ họng rồi, trong miệng khô khốc, cổ họng co thắt lại.

407. Chương 407: Chuyện Cũ Ngày Xưa

Biệt viện bên ngoài Lĩnh, chỉ là phòng ốc cực kỳ bình thường, từ bề ngoài mà xét, ai cũng không ngờ đây lại là một biệt viện của thánh địa điều bồi Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh. Tường bao bằng gạch bình thường nhất cao tới bảy mét vây cả căn biệt viện chặt chẽ, kín mít, làm người ta không cách nào nhìn thấy cảnh tượng bên trong. Trên tường bao leo đầy dây leo có kịch độc, có thể đề phòng người ngoài lén lén vào.

Một biệt viện trông bình thường thế này, người bình thường tự nhiên không cách nào nhìn ra manh mối. Nhưng nếu như là một điều bồi sư, tuyệt đối sẽ đi đường vòng. Xung quanh nó, phân bố đủ loại, đủ kiểu cạm bẫy, mấy cạm bẫy do các loại thực vật tạo thành này, có thứ có kịch độc, có thứ đại loại như thuốc mê ảo, có thứ như thuốc tê liệt... nhiều đến không kể xiết, Diệp Trùng nhìn tới mức hoa cả mắt, không kịp nhìn hết. Xảo diệu của một vài phối hợp trong đó làm Diệp Trùng khen hết lời.

Quả nhiên không hổ là địa bàn của Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh a! Diệp Trùng cảm khái trong lòng, thủ đoạn thế này, chỉ sợ cũng chỉ có Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh mới có thể có. Cho tới tận giờ, Quán phong tử là điều bồi sư lợi hại nhất Diệp Trùng từng thấy qua. Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh, quê hương của Quán phong tử, địa phương này cũng vì Quán phong tử mà thêm thêm một phần màu sắc thần bí ở trong lòng Diệp Trùng. Rất nhiều lúc, hắn cũng hoài nghi địa phương gọi là Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh này có phải là đại biểu cho trình độ cao nhất của điều bồi sư.

- Người có Yên châu, nơi này có một phần kha khá đều vô hiệu với người. Nhưng vẫn phải hết sức cẩn thận một tí, một vài cạm bẫy trong này, cho dù là người trong Lĩnh không cần thận trọng phải cũng là một việc cực kỳ phiền phức. Trong lời Quán Thanh Ngân có mang theo chút nhắc nhở thân thiết. Rất cuộc là người xuất thân từ Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh, rất biết hàng, vừa nhìn liền nhận ra Yên châu trên tay Diệp Trùng.

Trong lòng Quán Thanh Ngân sáng như gương, hắn biết, vận mạng về sau của Quán gia rất có khả năng ở trên người thiếu niên này.

Cẩn thận tránh qua một cái rồi một cái cạm bẫy, hai người Diệp Trùng và Quán Thanh Ngân tốn cả mười phút mới tiến vào biệt viện. Tiến vào biệt viện mới phát hiện bên trong lại là một quang cảnh khác. So với nguy cơ trùng trùng bên ngoài, trong biệt viện lại giống như một vườn hoa lớn, trăm hoa đua nở, hương thơm phảng phất trong không khí làm say lòng người.

Giữa rừng hoa, có không ít người đang thực hiện chăm sóc tỉ mỉ mấy thứ hoa cỏ này. Mấy người này làm như không thấy hai người Diệp Trùng và Quán Thanh Ngân, không có ai ngẩng đầu nhìn hai người thế nào.

Cảnh sắc tràn đầy khí tức mùa xuân này không mang lại cho Diệp Trùng bất cứ cảm giác ảm áp nào, ngược lại, trong lòng hắn thậm chí run rẩy. Mấy thực vật này, phần lớn hắn đều biết, hầu hết bọn chúng đều nổi tiếng nhờ hung danh, trong đó càng không thiếu vài loại quý hiếm.

Quán Thanh Ngân dẫn Diệp Trùng tới một căn phòng, vật phẩm trong phòng vô cùng đầy đủ, dùng để nghiên cứu, làm việc đều tinh xảo vô bì, nhưng không hề có bất cứ khí tức xa hoa nào.

- Nơi này là phòng khách. Chỉ dành tạm thời ủy khuất người ở chỗ này trước. Chỉ cần hội nghị trong Lĩnh thông qua, chúng ta sẽ có thể trở về nhà. Ta tin tưởng trưởng tộc bây giờ nhất định gấp không kịp chờ muốn gặp người. Quán Thanh Ngân cười nói.

- Trưởng tộc? Diệp Trùng nhướng mày, trên mặt hắn lộ ra vài phần nghi hoặc: “Hắn tại sao muốn gặp ta?”

Quán Thanh Ngân ngó người, lập tức cười nói: “Người nhất định tới giờ vẫn không biết chuyện thế nào. Phong cách của đại tiểu thư chính là như thế, ha ha, phỏng chừng cô ấy không nói gì với người rồi.”

- Đại tiểu thư? Diệp Trùng hỏi ngược lại.

- Ừ, người có biết tên của thầy người không? Quán Thanh Ngân hỏi.

Diệp Trùng lắc đầu, trả lời một cách rất khẳng định: “Không biết.” Diệp Trùng chỉ biết nàng ta kêu là Quân phong tử. Tin tức khác không biết tí gì.

- Quả nhiên! Quân Thanh Ngân cười khở một tiếng, nói một mình: “Tính khí đại tiểu thư vẫn giống như lúc trước a.” Nhưng nàng rất mau liền phát hiện nghi hoặc của Diệp Trùng, chỉ đành kể lại dáng vẻ của đại tiểu thư một cách tỉ mỉ một lượt.

Theo như lời kể của Quân Thanh Ngân, Quân phong tử ở phương diện tướng mạo và lời kể của hần cực kỳ ăn khớp, nhưng ở mặt khí chất lại hoàn toàn khác biệt. Trong lời kể của Quân Thanh Ngân, Quân phong tử là một người siêng năng, khắc khổ đến mức si cuồng. Nhưng trong trí nhớ của Diệp Trùng, Quân phong tử lười biếng, tản mạn, yêu rượu như mạng, mới nhìn thì là một thanh niên nữ bất lương.

May mà về tướng mạo không hề có khác biệt quá lớn, Diệp Trùng cũng hoàn toàn tin rằng Quân phong tử chính là đại tiểu thư mà Quân Thanh Ngân nói.

Dưới sự giải thích kiên nhẫn của Quân Thanh Ngân, Diệp Trùng mới hơi hiểu ra.

- Đại tiểu thư là em gái của tộc trưởng. Câu nói đầu tiên của Quân Thanh Ngân liền làm cho Diệp Trùng hỏi cảm thấy bất ngờ, trên mặt Quân Thanh Ngân lộ ra vẻ hồi tưởng: “Đại tiểu thư là thiên tài! Là thiên tài trong những thiên tài nhất trong tộc.” Khi nói câu này, Quân Thanh Ngân không chút do dự, thứ có chỉ là sự sùng bái và tôn kính sâu sắc.

- Tộc trưởng vì phải quản lý sự vụ trong tộc, ngược lại ở phương diện điều bồi không hề coi là xuất sắc. Đại tiểu thư rất sớm thì đã đảm trách người dẫn đầu nghiên cứu trong tộc. Đại tiểu thư lúc đó tài năng xuất chúng, trong cả Linh, không ai có thể vượt qua. Quân gia chúng ta lúc đó cũng rực rỡ một thời. Song tăng dịch thối thuật là thứ đại tiểu thư phát minh ra khi mười bốn tuổi. Từ lúc đó trở đi, mỗi người trong Linh đều biết, Quân gia đã sinh ra một thiên tài trăm năm khó gặp được một. Trong giọng nói trầm thấp lộ ra sự tự hào sâu sắc.

- Gần như mỗi người đều không ngoại lệ cho rằng, trong vòng năm mươi năm, địa vị của Quân gia trong Linh không ai có thể làm lay động. Nhưng điều làm người ta không ngờ là, chính vào hai năm sau, biến cố đã xuất hiện. Năm đó, tiểu tiểu thư đột nhiên mất tích. Nét mặt khỏe mạnh, lanh lợi của Quân Thanh Ngân lập tức trở nên hung hãn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Mấy tên Lược đồng giả đáng chết đó, quả thật đáng chết! Nhưng bọn họ cũng không dễ chịu, hừ, sự uy nghiêm của Dạ Linh há dễ bị chà đạp? Năm đó, cao thủ mười bốn nhà trong Linh ủa ra khỏi tổ, toàn bộ tất cả cứ điểm của Lược đồng giả trên hành tinh Quang Hoa bị chúng ta huyết tẩy sạch.

Cho dù Diệp Trùng quen thấy sinh tử, nhưng nghe thấy câu này của Quân Thanh Ngân, trong lòng vẫn nhin không được run rẩy. Hần có thể tưởng tượng cảnh tượng lúc đó thảm thiết cỡ nào.

- Đáng tiếc, chúng tôi vẫn không tìm thấy tiểu tiểu thư. Người có lẽ không biết, đại tiểu thư từ nhỏ thì đã cực kỳ yêu thương tiểu tiểu thư, cũng không lâu sau đó, đại tiểu thư yên lặng rời khỏi Dạ Linh, ra ngoài tìm kiếm tiểu tiểu thư.

Tiểu tiểu thư mà Quân Thanh Ngân nói chắc là Trúc Linh rồi, Diệp Trùng nghĩ thầm. Thân thể của Quân phong tử lúc này mới trở nên rõ ràng trong đầu Diệp Trùng. Nói như vậy, nơi này cũng chính là quê nhà của Trúc Linh.

Đáng tiếc, mấy người Trúc Linh, Mục Thương đã thất lạc với hần. Diệp Trùng không hề nói gì, mà yên lặng nghe Quân Thanh Ngân kể lại.

- Sau khi đại tiểu thư đi rồi, gia tộc gần như lâm vào kỳ đóng băng. Lúc đó gần như 90% hạng mục hạng nặng đều có quan hệ với đại tiểu thư, đại tiểu thư đi, mấy hạng mục này đều không thể không cắt ngang toàn bộ. Mỗi người trong tộc đều cực kỳ nỗ lực, nhưng vẫn không khởi sắc bao nhiêu. Địa vị của Quân gia trong Linh rơi sâu ngàn trượng, hiện giờ đã tới thời khắc nguy cấp nhất!

Quân Thanh Ngân cẩn thận liếc nhìn Diệp Trùng. Diệp Trùng vẫn bình tĩnh như trước, không chút động dung. Trong lòng hần thật ra ít nhiều đã có chút hiểu rõ dụng ý kêu mình tới hành tinh Quang Hoa của Quân phong tử. Nhưng hần ước chừng Quân phong tử cũng không hề có bao nhiêu kỳ vọng vào mình, hành tinh Quang Hoa dù sao cũng là ở tình khu tự do, không có ai có thể mình nhất định sẽ tới nơi này.

Có lẽ lúc đó, khi nàng để lại tâm nguyện đó trong con chip, chẳng qua chỉ muốn để lại cho mình một hy vọng ngay cả một phần vạn cũng không tới!

Giống như chỗ mềm yếu nào đó trong đáy lòng bị đụng nhẹ, trái tim như băng đá của Diệp Trùng cũng nhin không được mà hơi thở dài một tiếng.

Quản Thanh Ngân thấy Diệp Trùng không chút động đậy, trong lòng không khỏi cuống lên: “Ngài chính là học sinh của đại tiểu thư, ngàn vạn lần không thể không lo, không lảng việc trong tộc a!” Hắn cuống quýt, ngay cả cách gọi kính trọng “ngài” này cũng dùng tới, trong lòng liệu mạng cầu nguyện.

Thần ơi! Cầu xin người, người ngàn vạn lần đừng để hắn không có trách nhiệm giống như đại tiểu thư như thế a! Quản Thanh Ngân lúc này mới chợt nhớ tới bản thân thầy của Quản phong tử chính là một người cực kỳ không có trách nhiệm, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần dự cảm không hay.

Diệp Trùng không trả lời Quản Thanh ngân, mà hỏi ngược lại: “Cô gái vừa rồi đó là ai?”

- Ngài nói Thi Minh Bội? Quản Phong Ngân ngớ người, nhưng lập tức cung kính trả lời, hắn hiện giờ lấy tư thế cực kỳ thấp, chỉ hy vọng thu được vài phần hảo cảm của thiếu niên này: “Nàng ta là người của Thi gia.”

- Thi gia?

- Đúng. Trong Linh tổng cộng có mười bốn nhà, Thi gia là nhà thông qua hội nghị Linh hội lần trước mà có được tư cách cư trú. Người của bọn họ vẫn luôn khá sôi nổi. Trong lời của Quản Thanh Ngân lộ ra ác cảm nhàn nhạt.

- Nàng ta tại sao ra tay với ta? Diệp Trùng vẫn luôn khá kỳ quái đối với vấn đề này, hắn quả thật tìm không ra động cơ ra tay của đối phương.

Quản Thanh Ngân giải thích nói: “Ngài chưa từng ở trong Linh, đối với tình hình trong Linh vẫn không hiểu rõ. Tất cả tin tức trong Linh đều không thể tiết lộ ra ngoài, đây là luật sắt trong Linh. Nhưng trong Linh và bên ngoài không thể nào làm được tới mức không có bất cứ tiếp xúc nào, thường có vài người vô tình tiếp xúc với Dạ Linh, biết vài việc trong Linh. Đối với việc xử lý mấy người này, trong Linh ước chừng chia thành hai phái. Một phái cho rằng cảnh cáo thì được rồi, phần lớn mấy người này đều là một vài gia tộc sống ở Linh đã khá lâu đời, thí dụ như nhà chúng ta. Mà vài người còn lại cho rằng vì bảo đảm tin tức trong Linh không tiết lộ ra ngoài, thông thường sẽ chọn một số thủ đoạn khá kịch liệt, mấy người này hầu hết thuộc vào một vài gia tộc mới nổi, Thi gia chính là một nhà trong đó. Nhưng ở trên việc này, trong tộc không hề có quy định rõ ràng, cho nên mọi người cũng can thiệp chuyện của nhau.”

- Ừm. Mặt Diệp Trùng không chút biểu tình ừ nói.

- Việc này ngài đừng quá để ý, đây chỉ là việc nhỏ. Chỉ cần Linh hội cho phép ngài vào Linh, thì vấn đề gì cũng không có. Nếu như ngài tới lúc đó muốn tìm bọn họ làm phiền, phương pháp có rất nhiều, lớn nhất là tới cửa tâm thủ. Thông thường mà nói, trong Linh đối với việc này đều không lo nhiều lắm. Quản Thanh Ngân khuyên giải nói, trong mắt lại lóe lên vẻ lo lắng.

Nhưng vấn đề quan trọng là, Linh hội sẽ thông qua nghị quyết này không? Mấy năm nay, trong Linh thay máu vô cùng lợi hại, tình hình trong Linh hiện giờ cũng phức tạp, rối rắm hơn lúc trước rất nhiều, trong lòng Quản Thanh Ngân không nắm chắc chút nào.

408. Chương 408: Vào Linh

Quản Chính Nguyên sắc mặt tái mét, không nói tiếng nào lui ra khỏi hiện trường Linh hội. Sau lưng hắn, một người trung niên đuổi theo, mang theo vài phần xin lỗi: “Chính Nguyên, lần này ta đã cố hết sức rồi!” Người trung niên này rõ ràng chính là điều bồi sư siêu cấp mà Diệp Trùng gặp được đó.

Quản Chính Nguyên cười khổ một tiếng: “A Nham người đừng nói như vậy. Lần này nếu không có người, đứa trẻ này là chết, là sống cũng khó nói. Ta vẫn phải nói tiếng cảm ơn với người a.”

Trên gương mặt lãnh tuấn của người trung niên cũng hiện lên nụ cười khổ: “Lời này thì không cần nói. Chúng ta chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, A Linh ta cũng vẫn luôn coi nàng ta là em gái. Lần này mà lại không thể bảo vệ học sinh của nàng ta vào Linh, sau này nào có mặt mũi đi gặp nàng ta a.”

Hình như nhớ tới dáng vẻ xấu xa lúc trước của em gái, khoe miệng Quân Chính Nguyên không khỏi cong lên vài phần tiếu ý: “Nó à, cũng không biết mấy năm nay trải qua thế nào. Lần này nếu như không phải Thi gia...” Vừa nhắc tới Thi gia, mặt Quân Chính Nguyên liền tối sầm lại, trong mắt nhảy nhót đốm lửa phẫn nộ.

Lần này chính là vì Thi gia lộ ra cản trở, nghị quyết của Linh hội mới phát triển theo hướng không thể dự liệu.

- Thi gia! Mũi người trung niên hừ lạnh một tiếng, không khí chung quanh bỗng lạnh lẽo, ngẩng đầu yên lặng nhìn về phía xa, cực kỳ bình tĩnh nói: “Đã rất lâu không ra tay rồi, xem ra mọi người đều quên đi sự tồn tại của ta a!” Quân Chính Nguyên quen thuộc với hần vô cùng nghe ra được, người bạn thuở thiếu thời này của mình đã động sát cơ rồi.

Quân Chính Nguyên đối với thực lực người bạn này của mình rõ ràng vô cùng, trước khi Quân Linh vẫn chưa nổi tiếng, A Nham chính là người vẫn luôn bá chiếm bảo tọa cao thủ đệ nhất trong lớp thanh niên trong Linh. Quân Linh hoành không xuất thế, cướp đi tất cả hào quang trên người hần. Tiếp sau đó, hần bị Linh hội cho một chức đội trưởng của ban đối ngoại hành động, rất ít về Linh, danh tiếng ở trong Linh của hần mới từ từ giảm xuống. Nhưng Quân Chính Nguyên rất rõ ràng, mấy năm gần đây, thực lực người bạn này của mình đã tới trình độ gì, vượt xa khả năng tưởng tượng của người ngoài.

Càng hướng chi, sau lưng A Nham còn có một Hoa gia, một thế gia có lịch sử lâu đời giống như Quân gia. Mấy năm nay, nếu như không phải là sự hỗ trợ của A Nham và Hoa gia, nói không chừng Quân gia đã sớm bị gia tộc mới nổi trong Linh mà dẫn đầu là Thi gia đuổi ra khỏi Linh rồi.

Thế gia điều bồi cổ xưa giống như Quân gia, Hoa gia thế này, phong cách hành sự phần lớn khá ôn hòa, không khoa trương, phách lối giống mấy gia tộc mới nổi như Thi gia này. Hành vi của Thi gia lần này thật sự đã làm cho người bạn tốt này của mình tức giận rồi. Tư chất của Quân Chính Nguyên ở phương diện điều bồi bình thường, nhưng cái nhìn đại cục lại cực kỳ xuất sắc. Cũng chính vì vậy, gia chủ đời trước năm đó mang vị trí gia chủ truyền lại cho hần, mà không phải là cao thủ đệ nhất đương thời của Quân gia là Quân Linh.

Quân Chính Nguyên hiểu, A Nham ra tay, tất sẽ dẫn tới tranh đấu của thế lực mới cũ trong Linh. Tranh đấu lần này, quy mô chỉ e là trước giờ chưa từng có.

Nhưng, hiện giờ đây đã không phải là việc hần quan tâm nhất rồi, tất cả tâm tư của hần đều đặt trên người học trò em gái mình đang ở ngoài Linh đó.

- A Nham, người nói, tiểu tử đó có thể vào Linh không? Quân Chính Nguyên lo lắng hỏi.

Thần tình trên mặt Hoa Nham có vài phần kỳ quái: “Ta cũng không biết. Nhưng học trò của A Linh, không phải là người bình thường!”

Biệt viện ngoài Linh.

Sắc mặt Quân Thanh Ngân tệ hại vô cùng, hần làm sao cũng không ngờ nghị quyết của Linh hội lại như thế này.

- Nói thế nào? Ngược lại, trên mặt Diệp Trùng bình tĩnh vô cùng, hần đã quen với sóng to gió lớn, trong mắt hần, vô luận là nghị quyết gì cũng không có gì to tát.

- Linh hội cho ngài một mình đơn độc vào Linh, không thể có người đi cùng. Quân Thanh Ngân khó khăn vô bì thốt ra câu nói này.

- Ừm! Trên mặt Diệp Trùng vẫn bình tĩnh như thường, dáng vẻ nhìn không ra bất cứ dao động nào.

- Người cảm thấy việc bảo vệ của biệt viện thế nào? Nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Trùng, Quân Thanh Ngân hỏi ngược lại.

- Cực kỳ không tệ. Diệp Trùng trả lời như thật. Nói thật, đây là cạm bẫy lợi dụng kỹ thuật điều bồi chế thành cường đại nhất mà hắn từng thấy. Thiết kế của mấy cạm bẫy này, không cái nào không xảo diệu vô cùng, hơn nữa uy lực vô cùng kinh người, phối hợp lẫn nhau cũng không chê vào đâu được. Cho dù Diệp Trùng có Yên châu, cũng tuyệt không dám thử xông vào biệt viện. Ở chỗ này, Diệp Trùng gần như xem chúng như là đỉnh phong của việc lợi dụng kỹ thuật điều bồi, ít nhất là ở phương diện cạm bẫy thì là như vậy. Để tự mình hắn làm, Diệp Trùng tự nhủ tuyệt đối làm không được tới trình độ này.

Biểu tình trên mặt Quân Thanh Ngân còn khó coi hơn khóc: “So với đường nhỏ vào Lĩnh, nơi này chỉ là trò con nít. Đường nhỏ vào Lĩnh nguy hiểm hơn chỗ này một trăm lần! Ngài không biết, sau khi mỗi một kỹ thuật mới ra đời, trước tiên sẽ được dùng trên con đường nhỏ này. Người ra khỏi Lĩnh, nếu như một khoảng thời gian không trở lại, nếu không có người đi đón đều không dám tự mình vào Lĩnh. Con đường đó, bắt đầu từ ngày đầu tiên thành lập Dạ Lĩnh, tới bây giờ, chưa từng ngừng hoàn thiện.” Con đường đó, mỗi khi hắn ra vào đều cẩn thận vô cùng, nơm nớp lo sợ, chỉ sợ kích động cạm bẫy gì đó.

Đây không phải là để hắn tự tìm đường chết sao? Nhìn gương mặt không chút động đậy của Diệp Trùng, Quân Thanh Ngân nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng nguyên rửa vô số lần đâm người trong Lĩnh đó.

- Thế à. Diệp Trùng lộ ra biểu tình như đang suy nghĩ.

- Được rồi, ta tiếp nhận. Giọng nói hồ hững xuyên thẳng vào tai của Quân Thanh Ngân, Quân Thanh Ngân cho rằng mình đã nghe lầm.

- Cái gì? Hắn tiếp nhận rồi? Thi Minh Bội cười lạnh một tiếng, gương mặt kiều diễm của nàng hiện giờ trắng bệch không chút máu, bả vai quần bằng dây cộm. Giọng nói của nàng mang theo sự oán độc vô bì: “Thứ không biết sống chết, ta phải xem hắn chết thế nào!”

Gia chủ đương đại của Thi gia đau lòng nhìn Thi Minh Bội, an ủi nói: “Yên tâm được rồi, lần này hắn chết chắc. Không ai có thể chỉ dựa vào thực lực của mình mà đi ra con đường đó. Người như thế, trên đời này vẫn chưa sinh ra.”

Chính ngay lúc này, đột nhiên có người thần sắc hốt hoảng, hoảng sợ tiến vào: “Không tốt rồi! Không tốt rồi! Gia chủ! Hoa gia có người tới đá cửa!”

Gia chủ Thi gia Thi Vô Úy giật giật lông mày, hừ lạnh một tiếng: “Mấy tên già tới mức vút đi này mà cũng dám tới khiêu khích? Bọn họ tới mấy người?”

- Chỉ, chỉ tới một người! Người báo cáo lấp ba lấp bắp trả lời, vẻ mặt hoảng hốt, sợ hãi.

- Hừ, không có tiền đồ! Tới một người thì đã có dáng vẻ này, mắt mặt Thi gia chúng ta! Thủ hạ không ra gì làm Thi Vô Úy cảm thấy mất mặt vô cùng, không khỏi mở miệng quát mắng. Xoay người nhẹ giọng nói với Thi Minh Bội: “Con trước tiên nghỉ ngơi ở đây một lát, ta ra bên ngoài xem sao.” Thi Minh Bội ôn thuận gật đầu.

Hoa Nham thần sắc thông thả đứng ở cửa Thi gia, cửa đã nằm xuống năm người. Hoa Nham cứng ngắc không chút cảm xúc như trước tới giờ, bóng người cô độc lúc này trong mắt người Thi gia lại cao lớn vô cùng. Trong mắt mỗi người Thi gia đều mang theo sự kính sợ và sợ hãi sâu sắc.

- Đây chính là trình độ của Thi gia các người sao? Hoa Nham thờ ơ hỏi, sát cơ trong mắt tung hoành. Lĩnh hội đối với tranh đấu trong Lĩnh trước giờ không cảm đoán, ngược lại, còn lựa chọn thái độ cổ vũ. Chính vì nguyên nhân thế này, việc đá cửa thường thường xảy ra.

Khoảng thời gian này, là mùa thu nhiều việc của Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh. Ngày này, Hoa Nham từng là cao thủ đệ nhất trong lớp trẻ một thời, đã bị người trong Lĩnh quên mười mấy năm, một mình cô đơn đá cửa Thi gia, sau khi đánh bại chín người, thông thả rời đi!

Trong Lĩnh xôn xao! Sự huy hoàng ngày xưa của Hoa Nham lúc này mới được người ta nhớ lại, Hoa gia cũng vì vậy mà thanh uy lớn mạnh. Việc này cũng trực tiếp mở màn của tranh đấu giữa thế lực mới cũ trong Lĩnh.

Dạ Lĩnh vốn bình lặng nhiều năm, sự kiện đá cửa phát sinh liên tu bất tận không ngừng. Trong cả Lĩnh lập tức trở nên hỗn loạn, đối với loại cục thế này, Lĩnh hội lại bảo trì yên lặng một cách bất ngờ. Nhưng, bình

lặng nhất lại là Hoa gia và Quần gia. Hoa gia có nhân vật điều bồi sự siêu cấp, Hoa Nham, tọa trấn, tự nhiên không ai dám tới cửa khiêu khích. Còn Quần gia cũng không ai dám tới mạo phạm, bởi vì Hoa Nham đã mở lời, ai dám tới Quần gia đá cửa, hậu quả tự chịu.

So với sự bình lặng của hai nhà Hoa, Quần, giữa mười hai nhà khác hỗn loạn vô bì. Cục thế càng diễn càng nóng, Quần Chính Nguyên hiện giờ cũng sốt đầu mề trán, hần rất rõ, sự bình lặng của Quần gia chỉ là nhất thời, cục thế biến hóa không ngừng bất cứ lúc nào, tất sẽ có người tới đánh vỡ sự bình lặng của Quần gia. Hoa Nham rốt cuộc là người của Hoa gia, Hoa gia có lập trường của Hoa gia.

Quần Chính Nguyên rất rõ ràng, thời đại cải tổ trong Lĩnh đã tới. Chỉ đáng tiếc, Quần gia là một trong những quần thể yếu nhất.

Diệp Trùng không biết tí gì việc trong Lĩnh, nhưng cho dù có biết, hần cũng chưa chắc đã để ý.

Quần Thanh Ngân dẫn Diệp Trùng tới cửa vào Lĩnh. Dọc đường, Quần Thanh Ngân không ngừng miêu tả tình hình cơ bản bên trong với Diệp Trùng, có những loại cạm bẫy nào, nên dùng phương pháp gì để né tránh. Hần thậm chí còn vẽ một bản vẽ phác thảo cho Diệp Trùng. Nhưng hần cũng biết, những thứ hần nói thật ra không có bao nhiêu tác dụng, mấy cạm bẫy đó thiết kế xảo diệu, nếu như chưa từng đi qua, tuyệt đối không sao tưởng tượng được.

- Ta chỉ cần tới chỗ này là được rồi? Diệp Trùng chỉ điểm cuối trên bản phác thảo mà Quần Thanh Ngân vẽ cho mình hỏi.

Quần Thanh Ngân gật đầu: “Đúng, chỉ cần tới điểm đó, người sẽ an toàn. Nơi đó sẽ có người đón người. Trừ nơi cư trú của mỗi thế gia ra, trong Lĩnh không có cạm bẫy nào khác. Hơn nữa chỉ cần người có thể an toàn qua được con đường này, cạm bẫy khác cũng không cách nào tạo thành uy hiếp với người.”

Lại dặn dò một lượt, Quần Thanh Ngân vô cùng lo lắng sâu sắc nhìn Diệp Trùng một cái, yên lặng lui ra khỏi cửa vào Lĩnh.

Một ngày này, trong Lĩnh yên tĩnh đến bất ngờ, không xảy ra một sự kiện đá cửa nào. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào việc Diệp Trùng vào Lĩnh này. Nguyên nhân Hoa Nham nổi giận đá cửa Thi gia, ở trong Lĩnh đã sớm ai ai đều biết. Gần như không có ai có cho dù chỉ chút xíu lòng tin nào đối với việc thiếu niên này vào Lĩnh, điều mọi người quan tâm là, nếu như thiếu niên này chết trên con đường nhỏ vào Lĩnh, động tác tiếp theo của Hoa Nham sẽ là cái gì. Thi gia đã sớm như lâm đại địch, giữ nghiêm đội hình chờ đợi.

Với cái nhìn của bọn họ, kết quả thiếu niên này thất bại mất mạng đã sớm quyết định!

Diệp Trùng nhìn thời gian, không hề làm bất cứ cử động gì, mà lại ngồi xuống!

Cái ngồi này của Diệp Trùng, ngồi cả năm giờ đồng hồ. Bóng đêm phủ xuống, ánh sáng cửa vào Lĩnh từ từ tối sầm lại. Bóng đêm từ từ dày đặc, rất nhanh, cửa vào Lĩnh đã là một mảng tối đen, thò tay không thấy năm ngón.

Trong bóng tối, Diệp Trùng bỗng đứng dậy, cặp mắt lấp lánh như sao. Trước mặt hần, Nguyệt Phục Vương yên lặng đứng, mắt điện tử nửa mở nửa nhắm hờ hững nhìn về phương xa, hai vầng trăng cong trên cổ tay trong bóng đêm phát ra sắc lạnh.

409. Chương 409: Tiến Vào Quần Gia

Tây Tây Lý Kỳ rất nhàm chán đứng ở đầu con đường nhỏ vào Lĩnh ngáp. Trong mơ, hần vẫn không quên nguyên rủa mấy lão già đó của Lĩnh hội. Đám lão già đáng chết này, lại phải mình tới đón tiếp thiếu niên vào Lĩnh đó.

Tây Tây Lý Kỳ không hề là một người thích trốn tránh khó nhọc, nhưng đối với loại công tác hoàn toàn không có ý nghĩa này vẫn không tạo nên chút hứng thú nào.

Tên này rõ ràng là chỉ có một con đường chết, thế nào có thể thông qua con đường nhỏ vào Lĩnh? Việc này, mỗi người trong Lĩnh đều biết. Tối nay trong Lĩnh yên ắng, không một ai đi ra.

Gần đây trong Linh vẫn luôn sôi sục bất an, nhà Pavel của hắn cũng giống vậy, không thể yên tĩnh, sự kiện đá cửa đã xảy ra mấy lần, giống như trong một đêm, người trong Linh đã trở nên hiếu chiến vậy.

Sự bình lặng hôm nay giống như sự bình lặng cuối cùng trước cơn giông tố, càng làm người ta cảm thấy đè nén.

Cho nên vừa tới chỗ này, Tây Tây Lý Kỳ dứt khoát đi ngủ, dù sao tới thời gian thì đi Tổng hội báo cáo một cái là được.

Hắn đang ngủ say bỗng cảm thấy có người vỗ hắn.

- Ai vậy? Hắn phẫn nộ trong lòng, đã khuya vậy rồi, ai đùa đùa tới trên đầu mình? Điều quan trọng nhất là, lại cắt ngang mộng đẹp của mình, một điểm này làm hắn cực kỳ tức giận. Trong miệng tuy lầm bầm, nhưng cơn buồn ngủ dữ dội làm mí mắt hắn nặng nề vô bì, mở không ra.

- Xin hỏi, ngươi là người tới đón ta phải không? Một giọng nói hơi lạnh nhưng rất lịch sự.

- Đón người... Đầu óc mê mê hồ hồ của Tây Tây Lý Kỳ bỗng chốc tỉnh táo lại. mở bừng cặp mắt lim dim, thứ phản chiếu vào mắt là một thiếu niên xa lạ trong có vẻ cao nhưng hơi gầy, biểu tình trên mặt Tây Tây Lý Kỳ mau chóng trở ra.

- A! Trong bóng tối, bỗng vang lên tiếng thét của Tây Tây Lý Kỳ, hắn giống như một con mèo bị đập trúng đuôi vậy.

- Người... người... người chính là người... người... người vào Linh đó? Tây Tây Lý Kỳ lắp ba lắp bắp, hỏi lộn xa lộn xộn.

Tuy lời đối phương nói cực kỳ không rõ ràng, nhưng may mà ý tứ cơ bản Diệp Trùng vẫn có thể phân tích rõ ràng, gật đầu, hắn trả lời như thật: “Đúng vậy.”

Ngày này đã định trước là một ngày không bình lặng. Thiếu niên đó của Quân gia chỉ dựa vào thực lực bản thân mà qua được con đường nhỏ vào Linh, tin tức này giống như một trận gió thổi vào tai mỗi người trong Linh.

Trên không Ngũ Nguyệt Dạ Linh vang lên một tiếng sấm!

Mỗi người trong Linh đều vô cùng rõ ràng, cục thế trong Linh sẽ bởi vì sự trở về của đại sư điều bồi cấp tông sư này mà xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Buổi tối này đã định vô số người sẽ không thể nào ngủ được.

Diệp Trùng lập tức được dẫn tới Quân gia. Trên thực tế, Linh hội sau khi biết được kết quả, tra hỏi trong tưởng tượng của mọi người không hề xuất hiện, mà trực tiếp được dẫn tới Quân gia. Trong sự kinh ngạc của mọi người, Linh hội đã lựa chọn một loại thái độ cực kỳ kỳ quái, không nghe không hỏi, giống cái gì cũng không xảy ra.

Khi Tây Tây Lý Kỳ rời khỏi Quân gia, vô cùng ngưỡng mộ quay đầu nhìn một cái. Sự trở về của một điều bồi sư siêu cấp thế này, đủ để giúp đỡ Quân gia thoát khỏi cảnh khó khăn hiện tại.

Mỗi một điều bồi sư đều biết, tác dụng của một điều bồi sư cấp Tông sư còn lâu những điều bồi sư thông thường mới có thể so sánh được, cho dù số lượng mấy điều bồi sư này có nhiều hơn.

Hiện giờ không có một người nào trong Linh hoài nghi trình độ Tông sư của thiếu niên điều bồi thần bí này của Quân gia. Con đường nhỏ vào Linh là con đường duy nhất tiến vào Dạ Linh, bên trong gần như đã bao hàm tất cả kỹ thuật điều bồi có trình độ cao nhất trong Linh. Có thể an nhiên vô sự xuyên qua con đường nhỏ vào Linh mà không chút thương tổn, quét ngang cả Dạ Linh, không có một ai dám nói mình có thể làm được. Trên thực tế, ngay cả Hoa Nham hiện giờ như mặt trời giữa trời cũng từng thần nhiên nói thẳng, mình không cách nào chỉ dựa vào thực lực bản thân mà xuyên qua con đường nhỏ vào Linh. Thử hỏi, một điều bồi sư như vậy, ai sẽ nghi ngờ thực lực của hắn? Ai lại dám nghi ngờ thực lực của hắn?

Cả Quân gia đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào. Từ sau khi Quân Linh rời khỏi Quân gia, nhiều năm thế này, Quân gia chưa từng náo nhiệt như thế này. Trên mặt mỗi người Quân gia đều tràn trề nụ cười hạnh phúc. Xuất thân từ đại thế gia có lịch sử huy hoàng thế này như Quân gia, lòng tự tôn của bọn họ cao hơn

người bình thường rất nhiều. Nhưng hiện thực tàn khốc mấy năm nay lại vô tình ép buộc bọn họ. Bọn họ chỉ có đứng trong góc nhìn người khác hưởng thụ đãi ngộ tốt hơn, hưởng thụ vinh dự. Mà nhiều lúc, bọn họ còn phải yên lặng thừa nhận ánh mắt khinh thường, coi nhẹ của người khác.

Áp lực lâu dài trong khoảnh khắc được thả ra, cột sống của mỗi người Quân gia đều dựng thẳng lên, nụ cười nở nơi khóe miệng đẹp đẽ vô bì. Người Quân gia chính mắt nhìn thấy một màn đại tiểu thư hoành không xuất thế năm đó hiện giờ hầu hết vẫn khỏe mạnh, bọn họ không ngại phiền hà, kể lại thanh uy năm đó của Quân gia hết lượt này tới lượt khác cho đám trẻ con.

Bây giờ, bọn họ đã nhìn thấy một hy vọng mới, hy vọng quật khởi lần nữa của Quân gia. Học trò của đại tiểu thư, chỉ một điểm này thì đủ để làm bọn họ cảm thấy thân thiết vô cùng. Mà không mượn bất cứ sự hỗ trợ nào mà vẫn an nhiên vô sự xuyên qua con đường nhỏ vào Lĩnh, càng làm cho thanh thế của thiếu niên thần bí trở về Quân gia này đẩy tới tột cùng.

Nhưng điều duy nhất làm mọi người cảm thấy khá kỳ quái chính là cây mâu gỗ Diệp Trùng xách trên tay đó, điều bồi sư xách mâu gỗ? Học sinh của đại tiểu thư quả nhiên không phải người bình thường a! Người nhìn thấy một màn này xôn xao cảm khái.

Mà lúc này, Diệp Trùng đang ở trong phòng Quân Chính Nguyên.

- Người là học trò của A Linh? Trên mặt Quân Chính Nguyên tuy bảo trì bình tĩnh, nhưng vẻ vui mừng trong mắt vẫn lộ ra rõ ràng.

- A Linh? Diệp Trùng nhíu mày suy nghĩ, đây là tên của Quân phong tử ư? Quân Linh? Diệp Trùng dường như có chút ấn tượng, hình như Cát lão gia tử truyền thụ cho hắn kỹ thuật chế xương từng nhắc tới một lần. Ký ức này có chút xa xôi, nếu như không phải trí nhớ của Diệp Trùng kinh người, tin tức này hoàn toàn nhớ không ra. Kêu Quân phong tử, Quân phong tử nhiều rồi, ngược lại quên đi tên thật của nàng ta rồi.

Diệp Trùng gật đầu: “Đúng.” Ánh mắt của hắn lại rơi trên cổ Quân Chính Nguyên, trên cổ hắn cũng treo một viên Tử Phiêu Hồng giống như vậy.

- A Linh hiện giờ thế nào rồi? Quân Chính Nguyên thiết tha hỏi.

- Chết rồi. Diệp Trùng trả lời cực kỳ bình tĩnh. Quân phong tử kêu Trúc Linh tới tìm mình, bản thân nàng lại không thấy bóng dáng. Mà biểu tình trên mặt Trúc Linh cũng đủ để nói rõ mọi thứ.

- Cái gì? Quân Chính Nguyên bỗng hoảng hốt, gương mặt lập tức méo mó, run rẩy hỏi.

Diệp Trùng yên lặng nhìn Quân Chính Nguyên, không biết nên nói cái gì, cuối cùng, hắn vẫn quyết định nói thật: “Nàng ta vì cứu Trúc Linh, rất có khả năng chết rồi, xác suất lớn tới 90%.”

- Chết rồi... Quân Chính Nguyên lầm bầm nói với mình, dáng vẻ ngỡ ngàng, mắt mau chóng ảm đạm, biến thành màu xám xịt, giống như trong nháy mắt, hắn liền chán nản, già xọp đi.

Diệp Trùng cũng không biết nói gì. Đối mặt tình huống thế này, hắn vẫn luôn thiếu cách an ủi hữu hiệu. Không, chính xác mà nói, hắn hoàn toàn không biết an ủi thế nào.

Quân Chính Nguyên bỗng ngẩng đầu, giọng nói khàn khàn vô cùng: “Trúc Linh? Trúc Linh người vừa rồi mới nói là ai? A Linh tại sao lại đi cứu cô ta?”

- Trúc Linh là em gái của nàng ta.

- Cái gì? Em gái? Quân Chính Nguyên bỗng tóm lấy Diệp Trùng. Mặt vừa rồi vẫn còn xám xịt bỗng trở nên kích động.

Diệp Trùng lách mình một cái, nhẹ nhàng né tránh tay của Quân Chính Nguyên.

- A Linh đã tìm thấy em gái... A Linh đã tìm thấy em gái... Quân Chính Nguyên giống như bị điên, Diệp Trùng ở bên cạnh suy nghĩ có nên cho hắn một cái, làm hắn khôi phục bình tĩnh.

May mà Quận Chính Nguyên rốt cuộc là gia chủ một nhà, sức tự khống chế không phải người bình thường có thể so sánh. Rất mau liền hồi phục bình tĩnh, cặp mắt nóng rực nhìn chằm chằm Diệp Trùng: “Em gái à? Nàng ta ở đâu?”

Diệp Trùng vẫn bình tĩnh như cũ: “Ta đã thất lạc với nàng ta rồi.”

- Thất lạc? Sắc mặt Quận Chính Nguyên lại biến đổi, gấp giọng hỏi: “Thất lạc ở đâu?” Nhìn dáng vẻ hẩn, hận không thể lập tức phái đi tìm kiếm.

- Biến sương đỏ.

Địa danh này, Quận Chính Nguyên hiển nhiên là xa lạ vô cùng, nhưng hắn vẫn gọi một tộc nhân vào, thấp giọng dặn dò vài câu. Tộc nhân này nghe gia trưởng phân phó xong, kinh ngạc nhìn Diệp Trùng, rồi mau chóng lui ra khỏi phòng.

Quận Chính Nguyên lại hỏi một vài vấn đề phương diện khác, Diệp Trùng cũng theo sự thật mà trả lời. Sau khi nghe thấy Diệp Trùng nói A Cẩm đã mang tất cả tri thức truyền thụ cho mình, Quận Chính Nguyên rõ ràng cao hứng phi thường.

Quận Chính Nguyên dặn dò tộc nhân chờ bên ngoài một tiếng: “Gọi A Cẩm tới đây.”

Hắn quay mặt lại, nói với Diệp Trùng: “A Cẩm là con gái ta, cũng là điều bồi sư có trình độ cao nhất hiện giờ của Quận gia chúng ta.” Trên mặt hắn lộ ra vẻ kiêu ngạo vì con gái. Nhưng hắn lập tức có chút tiếc nuối nói: “Nhưng so với A Linh năm đó vẫn có khoảng cách khá khá.”

Chính ngay lúc này, Diệp Trùng nghe thấy ngoài cửa truyền tới giọng nữ: “Cha, người gọi con?”

- Ừm, vào đi. Quận Chính Nguyên nhẹ giọng nói với ngoài cửa.

Một thiếu nữ đẩy cửa vào.

Tuổi: mười hai tới mười bốn tuổi; chiều cao ước lượng: khoảng một mét bốn mươi lăm, thân hình gầy gò, sắc mặt hơi trắng bệch, chắc là rất ít thấy ánh mặt trời, tóc dài phủ vai, cặp mắt có thần. Diệp Trùng đánh giá thiếu nữ tên gọi A Cẩm này.

Cùng lúc Diệp Trùng đánh giá đối phương, Quận Cẩm cũng tò mò đánh giá điều bồi đại sư bị truyền bá sôi sục này, cặp mắt to long lanh nhấp nháy vô hại, hắn làm sao cũng nhìn không ra vị đại sư điều bồi trong truyền thuyết này có nửa điểm phong phạm đại sư, một nhân vật rất bình thường mà! Trên tay còn xách một khúc cây, quái dị nói không ra lời.

- A Cẩm, đây là Trúc Phong ca ca của con. Là học trò của cô con. Sau này con theo Trúc Phong ca ca của con học tập cho tốt, hiểu chưa? Quận Chính Nguyên bỗng nghiêm giọng.

Quận Cẩm ngoan ngoãn ừ một tiếng, sau đó lại ngọt ngào gọi một tiếng Trúc Phong ca ca, Diệp Trùng vẫn dáng vẻ lạnh băng như thế, gật đầu với cô bé.

Quận Chính Nguyên rất vừa ý thái độ của Quận Cẩm, cười nhẹ nói với Quận Cẩm: “Được rồi, con dẫn Trúc Phong ca ca của con đi nghỉ ngơi đi. Hắn cũng mệt mỏi cả ngày rồi. Ừm, đừng quên thời gian cơm trưa còn sớm, chỉ bằng chúng ta đi phòng điều bồi một chuyến trước đi.”

Quận Cẩm ôn thuận đáp lời lui xuống.

- Đi bên này, Trúc Phong ca ca cẩn thận cầu thang. Giọng nói Quận Cẩm ngọt ngào, biến ảo, nếu như Thương ở đây, phỏng chừng chỉ nghe giọng nói này thì đã bị mê hoặc loạn lên. Nhưng rất rõ ràng, Diệp Trùng với điều này hoàn toàn miễn dịch. Ngay cả giọng nói như ma thuật của Phượng Túc cũng không sao dao động được hắn, càng đừng nói Quận Cẩm công lực nông cạn. Quận Cẩm rất mau liền phát hiện ra thủ đoạn bình thường không khi nào không linh của mình ở trước mặt Diệp Trùng gây không nên chút gợn sóng nào, ánh mắt nàng xoay chuyển, nói: “Trúc Linh ca ca, bây giờ cách thời gian cơm trưa còn sớm, chỉ bằng chúng ta đi phòng điều bồi một chuyến trước đi.”

410. Chương 410: Lại Một Lần Làm Tiên Sinh

Quản Cẩm là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Quản gia, có phòng điều bồi của riêng mình. Ở trong này, cô bé tự do hoàn toàn, có thể tùy ý lựa chọn một lĩnh vực làm phương hướng phát triển của mình. Ở điểm này, cho dù là cha của cô, gia chủ Quản gia cũng không thể can thiệp.

Công cụ điều bồi quý giá đầy trong mắt bày khắp cả căn phòng. Do tình hình thông gió tốt, nơi này không hề có mùi vị khó ngửi tràn ngập đó trong phòng điều bồi thông thường. Đây là phòng điều bồi chuyên nghiệp chân chính của hệ thống điều bồi tinh khu tự do Diệp Trùng nhìn thấy đầu tiên từ khi tiến vào. Rất nhiều công cụ ở chỗ này hẳn chưa từng nhìn thấy, có vài thứ hẳn từng thấy trong con chip của Quản phong tử, nhưng hẳn đã sớm không phải là tay mơ, thực lực ở phương diện điều bồi của hẳn đủ cho hẳn vừa nhìn liền có thể biết cách dùng đại khái của chúng.

Đứng ở cửa phòng điều bồi, Diệp Trùng không hề tùy tiện tiến vào. Trong phòng điều bồi này phân bố tổng cộng tám chỗ nguy hiểm, mà cửa vào chính là có ba chỗ.

Thủ đoạn của tiểu cô nương xem ra vẫn hơi cao siêu, có thể khống chế cân bằng thuốc mê trong một khu vực đặc biệt, không hề xảy ra việc phát tán, đây không phải là thứ điều bồi sư thông thường có thể làm được.

Phân rõ là thuốc mê, Diệp Trùng liền không hề kiêng kỵ, Yên châu trên tay hẳn chính là khắc tinh của tất cả thuốc mê. Thần thái ung dung tiến vào phòng điều bồi, giống như dự liệu của hẳn, hẳn không chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Cái miệng nhỏ của Quản Cẩm hơi mở ra, không thể tin tưởng nhìn Diệp Trùng đã tiến vào phòng điều bồi. Cô bé vốn dĩ không kỳ vọng mấy trò con nít này có thể gây nên phiền phức gì cho Diệp Trùng, chỉ là muốn xem phương pháp phá giải của Trúc Phong ca ca này. Đối với điều bồi sư có thực lực được truyền tới mức tà dị vô bì này, cô bé vẫn luôn đầy tò mò.

Cái gì cũng không làm, hẳn lại không làm gì! Cô bé vừa rồi vẫn luôn để ý Trúc Phong ca ca, cô bé nhìn rõ rành rành. Trúc Phong ca ca không làm bất cứ chút động tác nào, hẳn chỉ đi thẳng qua trên mấy cạm bẫy này.

Ánh mắt Quản Cẩm thoát cái trở nên cuồng nhiệt.

Diệp Trùng không hề để ý tới ánh mắt của Quản Cẩm, tất cả chú ý của hẳn đều bị mấy công cụ điều bồi kỳ hình quái trạng ở trước mắt này hấp dẫn. Hệ thống điều bồi của tinh khu tự do và hệ thống điều bồi của năm thiên hà lớn có sự khác biệt hoàn toàn. Nếu nói tới công cụ điều bồi, hệ thống điều bồi của tinh khu tự do còn lâu mới có thể so sánh được với năm thiên hà lớn. Trình độ khoa học kỹ thuật của năm thiên hà lớn và nơi này, một cái trên trời, một cái dưới đất, quang nào và các loại máy móc phân tích độ chính xác cao càng đi trước xa nơi này. Nhưng nếu nói tới nội tình, năm thiên hà lớn cưỡi ngựa cũng không theo kịp tinh khu tự do, tùy tiện một thế gia điều bồi ở chỗ này, rất có khả năng có lịch sử mấy trăm năm.

Trong lòng Diệp Trùng không khỏi cảm khái may mắn của Quản phong tử, xuất thân từ thánh địa điều bồi của tinh khu tự do là Ngũ Nguyệt Dạ Linh, mà sau này lại có cơ hội tiếp xúc với hệ thống điều bồi của năm thiên hà lớn, trên đời này, nếu nói tới tầm nhìn trong lĩnh vực điều bồi, Diệp Trùng tin rằng không ai có thể so với nàng ta.

Nếu nói tới độ khó học tập, hệ thống điều bồi của tinh khu tự do vượt xa hệ thống điều bồi năm thiên hà lớn. Chỗ mạnh nhất của hệ thống điều bồi năm thiên hà lớn chính là kỹ thuật phân tích, nhưng trong con chip của Quản phong tử, Diệp Trùng có thể phát hiện hiểu biết của Quản phong tử đối với hệ thống điều bồi của năm thiên hà lớn đã tới một trình độ khá mạnh mẽ. Trong nghiên cứu sau này của nàng ta, đã rất khó phân biệt cụ thể hai hệ thống, nàng là chuyên gia chân chính thân kiêm hai nhà.

Diệp Trùng chú ý tới thuốc thử bên trong dụng cụ đặt trên bàn.

- Cô muốn cải thiện Song tầng dịch thối thuật? Diệp Trùng chỉ dụng cụ điều bồi trên bàn, xoay mặt hỏi Quản Cẩm.

Mặt Quán Cẩm soát cái đồ lên. Cắn môi, nhẹ nhàng nói: “Ừm, em cũng muốn thử. Nghe cha nói, đây là tác phẩm thành danh năm đó của cô, cô vẫn luôn muốn cải thiện nó. Em chính là muốn thử xem, có thể cải thiện nó một chút không. Chỉ một chút xíu. Có thể cải thiện chút xíu là được rồi.” Trong lòng Quán Cẩm cực kỳ hối hận đã mang Trúc Phong ca ca tới phòng điều bồi, điều này truyền ra ngoài vậy còn không bị người ta cười chết. Người ta nhất định sẽ nói mình không tự lượng sức. Ngay cả kỹ thuật cô phát minh cũng muốn cải thiện.

Diệp Trùng cong eo xuống, quan sát tỉ mỉ mấy dụng cụ điều bồi này. Càng nhìn trong lòng hần càng kinh ngạc. Đứa bé gái này tuy vẫn chưa thành công, nhưng cách nghĩ của cô bé hoàn toàn chính xác. Thiên phú ở phương diện điều bồi của cô bé gái này quả nhiên rất cao a, Diệp Trùng rất khó tưởng tượng một bé gái mười hai tuổi, lại có thể hiểu biết điều bồi tới mức độ này.

Chẳng lẽ Quán gia thật sự sản xuất ra nhiều thiên tài sao? Trong lòng Diệp Trùng không khỏi cảm khái.

Diệp Trùng quyết định cho cô bé một vài trợ giúp: “Cách nghĩ của cô không sai, nhưng vẫn đi đường vòng một chút. Nguyên lý của Song tầng dịch thối thuật là lợi dụng dung dịch phân ly lẫn nhau đạt tới mục đích tôi rồi lấy ra. Tất cả suy luận của cô đều nên vây quanh nguyên lý này, nhớ kỹ, đây là trọng điểm.”

Quán Cẩm nghiêng đầu nhũu mày, trên mặt lộ ra vẻ suy tư. Đột nhiên, cặp mắt to của cô bé bỗng sáng lên, vui mừng nói: “Tôi hiểu rồi! Tôi đã hiểu là gì rồi! Tôi cuối cùng biết rồi!”

Nói xong, cô bé liền vội vội vàng vàng lao tới trước bàn, tập trung tinh thần bắt đầu phối chế lại dung dịch điều bồi. Vẻ mặt tập trung vô cùng, thủ pháp thành thạo, hoàn toàn quên mất trong phòng điều bồi này còn có một người.

Trong mắt Diệp Trùng lóe lên vẻ hân thưởng, hần đối với người nghiên cứu tập trung thể này thường tràn đầy hảo cảm, bởi vì bản thân hần cũng có đặc điểm giống như vậy, có lẽ chỉ có người thế này, mới có khả năng đi tới đỉnh điểm trong lĩnh vực của mình.

Không quá nhiều Quán Cẩm đáng một lòng nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng mình, Diệp Trùng một mình tham quan căn phòng điều bồi này.

Đại thể quả nhiên không hổ là đại thể gia, thuốc thử trong căn phòng điều bồi này phong phú, Diệp Trùng xem tới mức trong lòng ngứa ngáy. Cuối cùng không đề nén được, Diệp Trùng cũng bắt đầu chơi đùa.

Mấy dụng cụ điều bồi này cũng đặc biệt phi thường, có vài phương pháp sử dụng hần cũng biết, nhưng bởi vì nguyên nhân trước giờ chưa từng dùng, động tác của hần xem ra vụng về vô cùng. Nhưng Diệp Trùng không chán nản chút nào, ngược lại, hần đắm chìm trong loại vui vẻ tìm tòi này.

Không biết trải qua bao lâu, mấy công cụ điều bồi này, hần cuối cùng đã tìm tòi gần hết, tinh thần tập trung của hần lúc này mới thả lỏng ra. Chính ngay lúc này, hần nhìn thấy một cặp mắt to đầy tò mò vẫn luôn nhìn mình.

Quán Cẩm chống cái cằm xinh xắn của mình, nhìn vị Trúc Phong ca ca kỳ quái này. Trúc Phong ca ca hình như cực kỳ xa lạ với mấy công cụ điều bồi vô cùng bình thường này, sự xa lạ giữa các động tác, cô bé vừa nhìn liền có thể nhìn ra. Một điều bồi sư lợi hại thế này tại sao lại xa lạ như vậy với mấy công cụ điều bồi này? Thật là người ta kỳ quái a.

Đột nhiên, Quán Cẩm phát hiện trên người học trò này của cô tràn đầy câu đố.

- Thành công rồi à? Diệp Trùng ngẩng đầu, hỏi.

- Đúng a! Đúng a! Em cuối cùng đã thành công rồi! Da mặt Quán Cẩm nở rộ nụ cười sáng lạn, giống như có được thứ mà mình vẫn luôn mơ tưởng có được.

Diệp Trùng gật đầu, nhưng không hề nói với cô bé, cải thiện mức độ này không hề là phiên bản cuối cùng. Thật ra, Quán phong tử vẫn luôn không hề ngừng cải thiện Song tầng dịch thối thuật này, phương pháp Quán Cẩm sử dụng hiện giờ là loại phương pháp cải thiện đầu tiên của Quán phong tử. Không phải Diệp Trùng muốn bảo mật, chỉ là mấy loại phương pháp cải thiện phía sau đều cần máy móc phân tích độ chính xác cao, nói với cô bé hoàn toàn không có bất cứ tác dụng nào.

Cắn ngón tay, Quần Cẩm không thể không đắc ý nói: “Em cũng có thể cải thiện phát minh của cô! Thật là quá tuyệt rồi!” Ánh mắt nhìn Diệp Trùng càng thêm cuồng nhiệt.

Chính ngay lúc này, có người tới kêu hai người ăn cơm.

Đồ ăn trên bàn phong phú vô cùng, Diệp Trùng cũng thả sức mà ăn, mỗi người đều cười khúc khích nhìn lẫn. Sau khi Quần Cẩm nói với Quần Chính Nguyên mình vừa mới hoàn thành việc cải thiện Song tăng dịch thổi thuật, độ nóng ánh mắt mọi người nhìn Diệp Trùng lập tức dâng lên.

Diệp Trùng không ngẩng đầu, vẫn tập trung ăn uống, không để ý tới mọi người.

Tính cách lạnh nhạt của tiểu đại sư điều bồi rất nhanh liền dùng tốc độ kinh người truyền khắp cả Quần gia. Diệp Trùng phát hiện, chỉ cần ở Quần gia, mình vô luận đi tới chỗ nào, người gặp phải đều đối với mình cung kính kính.

Diệp Trùng ngược lại không có gì không quen, khi ở Tang gia thôn năm đó, hắn cũng hưởng thụ đãi ngộ giống thế này. Nhưng hắn vẫn cảm thấy rất phiền phức, cho nên thời gian bình thường, hắn đều ở trong phòng điều bồi. Mà mỗi lúc này, bên cạnh hắn thường là mấy thanh niên cung kính đứng, Quần Cẩm lại thường làm trợ thủ của hắn.

Diệp Trùng thật ra rất đau đầu. Con chip Quần phong tử cho mình vẫn luôn được hắn bỏ trong túi đeo hông. Hiện giờ túi đeo hông không ở chỗ hắn, nếu không, hắn sẽ dứt khoát mang con chip này cho Quần gia. Thứ để cập tới bên trong con chip quả thật quá nhiều, nếu như viết ra từng thứ một, Diệp Trùng tin rằng, ít nhất mấy năm mình phải ở lại chỗ này.

Nhưng điều này tuyệt đối là thứ Diệp Trùng không sao tiếp nhận được. Vậy thì nên chọn những thứ nào? Vấn đề này làm hắn có chút đau đầu.

Mà điều này vẫn không phải là thứ làm Diệp Trùng đau đầu nhất, điều làm hắn đau đầu nhất là một vấn đề khác. Thứ Quần phong tử nghiên cứu khúc sau, hoàn toàn đều là kỹ thuật nhu hòa hai hệ thống điều bồi của tinh khu tự do và năm thiên hà lớn. Đối với Diệp Trùng mà nói, hiểu không hề khó khăn, nhưng đối với mấy con cháu Quần gia này thì không khác gì là sách trời. Ngay cả người có thiên phú cao nhất trong đó là Quần Cẩm cũng luôn có vẻ mặt nghi hoặc, hết cách, Diệp Trùng chỉ đành giải thích từ chỗ căn bản nhất từng chút một.

Nhưng như vậy cũng làm cho vẻ tôn sùng và kính trọng trong ánh mắt của bọn họ nhìn Diệp Trùng càng đậm thêm vài phần.

Nhưng Diệp Trùng khẳng định không ngờ, thứ gây nên tác dụng cơ bản nhất trong sự phục hưng từ nay về sau của Quần gia không hề là mấy kỹ thuật có nguyên lý thâm ảo, cao siêu đó, mà là mấy tri thức cơ bản không thể cơ bản hơn trong mắt hắn của hệ thống điều bồi năm thiên hà lớn.

Mấy ngày này, trong Linh vẫn là một mảng hỗn loạn. Tranh đấu của thế lực mới cũ càng diễn càng quyết liệt, tần suất sự kiện đá cửa xảy ra tăng lên với tốc độ kinh người, mà số người tử thương cũng kinh người như vậy.

Từ sau khi Diệp Trùng tiến vào Quần gia, Quần gia vẫn luôn bình lặng vô bì. Nhưng mấy người có ánh mắt chu đáo giống như Quần Chính Nguyên lại biết, cái gì nên tới quả nhiên sẽ tới.

Hôm nay, Diệp Trùng đang làm mẫu làm thế nào thực hiện phân tích định tính, đột nhiên có người xông vào: “Gia chủ mời Trúc Phong tiên sinh đi ra cửa một chuyến, có người tới đá cửa chúng ta!”

411. Chương 411: Không Đi Con Đường Tầm Thường

Đá cửa là một công việc kỹ thuật, đương nhiên, cũng là một công việc có tính nguy hiểm cao. Nếu như không có vài phần thực lực, ai lại có gan đi đá cửa nhà người khác? Cho nên hầu hết người dám tới đá cửa đều có chút dựa dẫm.

Quản Chính Nguyên nhìn người đông dày đặc trước mắt, không khỏi hít một hơi khí lạnh. Lần này Thi gia đã bỏ vốn gốc ra rồi, ba mươi lăm cao thủ, gần như tương đương với một phần ba lực lượng của cả Thi gia. Trình độ điều binh của Quản Chính Nguyên tuy không ra gì, nhưng tốt xấu gì cũng là gia chủ Quản gia, nhân lực ngược lại cũng có. Ba mươi lăm cao thủ này vừa nhìn liền biết là hạng cay độc. Là người quản lý của Quản gia, trong lòng Quản Chính Nguyên sáng như tuyết, Quản gia mấy năm trở lại đây thật sự là ngoài mạnh trong khô, chỉ ba mươi lăm cao thủ này, không phải là thứ Quản gia có thể ứng phó được.

Nên tới quả nhiên là phải tới! Thần tình trên mặt như thường, trong lòng Quản Chính Nguyên lại không khỏi than thở một tiếng. Tất cả hy vọng lần này của hắn đều chỉ có gửi gắm trên người học trò của A Linh.

Nếu như lần này thắng, Quản gia tự nhiên có thể thay đổi xu thế suy tàn. Nếu như thua, vậy sự yếu đuối của Quản gia cũng sẽ bị mấy thế lực mới nổi không có ý tốt này nhìn chòng chọc vào, vậy hậu quả thảm không tưởng nổi.

Hơn nữa, điều làm Quản Chính Nguyên lo lắng là thứ điều binh của Thi gia nhấn mạnh chính là lực sát thương. Loại cách làm chỉ vì lợi trước mắt này nói thật không hề có lợi cho sự phát triển trường kỳ của cả gia tộc, nhưng trong giờ phút này lại có thể phát huy tác dụng có tính quyết định.

Chính trong lúc này, sau lưng truyền tới một mảng xôn xao.

Trong khoảnh khắc Diệp Trùng đi ra cửa chính đó, vô số cặp mắt đồng thời tập trung trên người hắn.

Trong mấy ánh mắt này có sự sùng bái và tôn kính, có kính sợ, có đổ kỵ, có nghi ngờ...

Đây chính là điều binh sư yên bình xuyên qua con đường nhỏ vào Linh trở về trong lời đồn! Đám đông lập tức có chút rối loạn, hầu hết bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy điều binh sư trẻ tuổi này.

Sự xuất hiện của Diệp Trùng trực tiếp làm cho nhiệt độ của không khí xung quanh tăng cao, có vài người thậm chí lòng bàn tay cũng không khỏi toát mồ hôi. Ngược lại nhân vật tiêu điểm là Diệp Trùng lại thần sắc thản nhiên. Một đám lớn con cháu trẻ tuổi họ Quản theo sau lưng hắn, trên mặt bọn họ không có chút sợ hãi, không ít người có vẻ tung tăng, đương nhiên, thứ càng nhiều hơn là sự mong chờ. Bọn họ vô cùng khao khát muốn nhìn thấy Trúc Phong tiên sinh hiển lộ phong thái. Mấy ngày nay ở trước Trúc Phong tiên sinh lắng nghe dạy bảo, bọn họ đối với Trúc Phong tiên sinh đã có một loại niềm tin mù quáng. Đá cửa? Hừ, đó không phải là tìm chết sao?

Xem ra người ra mặt chắc hẳn là mình rồi. Diệp Trùng ngược lại rất có giác ngộ, đối với trình độ của mấy con cháu họ Quản này, trải qua tiếp xúc nhiều ngày như vậy, hắn đã có hiểu biết khá trực quan. Bọn họ và mấy tên đối diện này hoàn toàn không thuộc cùng một đẳng cấp. Cho dù có một vài tri thức mới mình truyền thụ cho, nhưng tiêu hóa, hấp thu, tìm kiếm được phương hướng thích hợp nhất, mấy thứ này đều cần thời gian.

Bọn họ hiện giờ, khoảng cách với mấy người đối diện này vẫn còn quá lớn.

Phỏng chừng cả Quản gia, người có tính sát thương lớn nhất chắc chính là mình. Hơi mang theo chút bất lực, Diệp Trùng đi tới trước mặt Quản Chính Nguyên.

- Trúc Phong đã đến rồi a. Quản Chính Nguyên cười hì hì nói, dáng vẻ đó, giống như hiện giờ mấy cao thủ Thi gia này không tồn tại vậy.

- Ừm. Diệp Trùng gật đầu, nhưng vấn đề hắn hỏi tiếp theo lại suýt nữa làm cảm mọi người rơi xuống đất: “Đá cửa là cái gì?” Diệp Trùng hỏi vấn đề trước giờ đều phi thường trực tiếp.

- Ha ha. Tiếng cười Quản Chính Nguyên phát ra càng thêm vui vẻ, tiếng cười vừa dừng, lập tức trả lời sơ sài: “Chẳng có gì. Chẳng qua chỉ là tới cửa tìm gốc rễ mà thôi.”

- Ừm. Diệp Trùng lại gật đầu lần nữa. Tới cửa tìm gốc rễ, cái này thì hắn lại biết, trong lòng hắn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, nếu như Quản phong tử ở chỗ này, đối mặt mấy tên đá cửa này thì sẽ làm thế nào? Lại suy nghĩ tính cách của Quản phong tử, Diệp Trùng rất xác định, nếu như nàng ta thật sự ở chỗ này, chỉ e sẽ giết thẳng tới Thi gia sau khi giết mấy người này.

- Trúc Phong bắt tất có kiêng kỵ gì, có thủ đoạn gì cứ dùng hết ra. Đối với việc nặng nhẹ, Trúc Phong người cứ tùy ý là được. Quản Chính Nguyên vẫn là ngữ khí nửa có nửa không làm người ta cảm hận đó. Quản

gia và Thi gia có thể nói đã triệt để rạch nát da mặt rồi. Cho nên Quản Chính Nguyên cũng nói cực kỳ trực tiếp. Ý sau lời nói rất đơn giản, mặc kệ sống chết.

- Thủ đoạn gì cũng có thể? Trên mặt Diệp Trùng gần như viết ra ba chữ: “Người chắc chứ?”

Liếc nhìn đám cao thủ Thi gia như lâm đại địch, Quản Chính Nguyên cười nhẹ: “Đúng, thủ đoạn gì cũng có thể.”

Lời nói chưa dứt, trước mặt Quản Chính Nguyên bỗng cái mất đi bóng dáng của Diệp Trùng. Trên không rơi xuống giọng nói lạnh lùng của Diệp Trùng: “Tốt!”

Tình huống thế này, thủ đoạn gì mới có thể trong thời gian ngắn nhất hoàn thành chiến đấu?

Chỉ trong nháy mắt, Diệp Trùng liền lựa chọn võ thuật. Dưới tình huống thích hợp nhất, lựa chọn phương thức chiến đấu thích hợp nhất, đây là bài học xương máu sau khi hắn trải qua vô số lần chiến đấu. Cho nên hắn không chút do dự lựa chọn phương thức chiến đấu hắn cho rằng thích hợp nhất: võ thuật!

Kỹ xảo chiến đấu của họ Lam ở Cửu Nguyệt làm sự bạo phát của hắn không hề báo trước, cực kỳ có tính đột nhiên. Tuy không mang mâu gỗ làm hắn có hơi tiếc nuối, nhưng như vậy cũng làm hắn đánh lên càng có tính đột nhiên.

Hổ vào bầy dê chính là miêu tả chân thật nhất lúc này. Đối mặt sự đánh lên của Diệp Trùng, mấy điều bôi sư của Thi gia này không có chút chuẩn bị. Thật ra bọn họ cũng hoàn toàn không làm được bất cứ động tác nào. Một khi bị võ thuật gia tới sát người, đối với điều bôi sư mà nói, hoàn toàn có nghĩa với cái chết. Thân thể yếu ớt của điều bôi sư đối mặt động tác mau lẹ như điện của võ thuật gia, chậm chạp giống như ốc sên đối bụng vậy.

Càng hoảng chi, người bọn họ đối mặt là một giới giả.

Ý tứ trong lời Quản Chính Nguyên vừa rồi, Diệp Trùng nghe ra, chính là ra tay tàn nhẫn! Điểm này trước giờ cũng phù hợp với quan điểm chiến đấu của hắn, cho dù Quản Chính Nguyên không nói, hắn cũng sẽ không để lại cho kẻ địch bất cứ cơ hội nào.

Thân hình Diệp Trùng như điện, chỉ thấy len lỏi trong đám điều bôi sư này. Tàn ảnh trong không khí liên tiếp, vừa chạm liền đi, hoa lệ mà choáng váng.

Tiếng lách cách liên miên bất tuyệt.

Tiếng xương cổ vỡ nát dày đặc giống như xào đậu.

Đội hình đám điều bôi sư của Thi gia này vốn dĩ cực kỳ đông đúc, mà hỗn chiến chính là chiêu sở trường của Diệp Trùng. Còn đám điều bôi sư của Thi gia thì xui xẻo rồi, sợ ngộ thương đồng bọn, điều bôi phẩm có tính sát thương khổng lồ của bọn họ hoàn toàn không dám sử dụng.

Điều này cũng làm sự đồ sát của Diệp Trùng càng thêm thoải mái.

Tiếng kêu thảm đảm làm đau màng tai mọi người.

Hai mươi hai giây!

Trên mặt đất nằm đầy thi thể, chỉ có thân hình hơi gầy yếu của Diệp Trùng thông dong đứng ở đó. Tử trạng của mỗi thi thể hoàn toàn giống nhau, đều là cổ họng lún vào. Diệp Trùng mặt vô biểu tình, vẫn lạnh nhạt như cũ, giống như điều hắn làm vừa rồi là một việc bình thường vô cùng.

Tất cả những người nhìn thấy màn này mặt đều không chút sắc máu, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ sâu sắc.

Đồ sát! Đây hoàn toàn là đồ sát!

Ai cũng không ngờ thiếu niên này lại còn là một võ thuật gia, hơn nữa còn là một võ thuật gia có thân thủ khủng bố thế này! Nhưng điều làm mọi người khiếp sợ nhất là sự hờ hững trong mắt thiếu niên đó, hắn thậm chí không nhìn mấy thi thể trên mặt đất này thêm lần nào.

Ngay cả ánh mắt nhìn Diệp Trùng của đám con cháu họ Quản đều giống như nhìn thấy ma quỷ vậy, Quản Cẩm mở to mắt, sắc mặt trắng bệch, không thể tin nhìn Diệp Trùng. Cô bé không sao tưởng tượng được đây chính là Trúc Phong ca ca có thần tình tập trung vô bì trong phòng điều bồi đó.

Sát thần! Trái tim Quản Chính Nguyên nhảy một cái, không tự chủ được mà vọt ra một từ này, sắc mặt biến đổi, nhưng mau chóng khôi phục như thường.

Đại chiến điều bồi trong dự tưởng của mọi người không hề xuất hiện, thiếu niên đó lại không sử dụng bất cứ thủ đoạn điều bồi nào, mà là ra ngoài ý liệu của mọi người, dùng võ thuật. Loại tình huống này ở Dạ Linh vẫn là lần đầu tiên, không có tiền lệ. Dạ Linh là một khu vực điều bồi thuần túy, chưa từng có võ thuật gia tiến vào.

Dùng võ thuật giết chết người đá cửa, điều này tính thế nào? Ai cũng không nói gì, bởi vì Dạ Linh chưa từng quy định đá cửa chỉ có thể sử dụng điều bồi, điều này cũng làm thắng lợi này của Quản gia đầy tranh cãi.

Nhưng điều không thể tranh cãi, đó chính là Quản gia hiện giờ không thể đựng được. Sau sự kiện này, mặc kệ tranh đấu giữa mấy gia tộc này trong Linh nóng bỏng như thế nào, nhưng không có ai dám tới Quản gia đá cửa.

Có một tuyệt đại hung vật thế này tọa trấn, tới đập cửa không phải là tìm chết sao? Rất nhiều người cả đời đều không sao quên được cảnh tượng thiếu niên đó hờ hững đứng giữa đám thi thể đầy đất. Hầu hết người của mấy thế gia điều bồi trong Linh này đều cả đời chưa từng ra khỏi Linh, bọn họ nào từng thấy qua chiến đấu thật sự?

Khi Diệp Trùng lần đầu tiên mang sự tàn khốc của chiến đấu triển hiện trước mặt bọn họ, tất cả mọi người trong Linh đều bị chấn nhiếp!

Càng huống chi, một điều bồi sư tinh thông võ thuật, đây tuyệt đối là tổ hợp đáng sợ.

Thi gia lần này nguyên khí bị thương tổn nặng, ba mươi lăm điều bồi sư hạng nhất chính là một phần ba lực lượng của cả Thi gia, nhưng trong không tới một phút thì đã tan thành mây khói. Ba mươi lăm điều bồi sư này, tùy tiện một người nào, sau khi ra Linh cũng tuyệt đối là nhân vật cấp đại sư. Nhưng chính một đám người thế này, ngay cả nửa phút cũng kiên trì không tới.

Đương nhiên, đối với việc này, các cách nhìn không giống nhau. Vấn đề thảo luận nhiều nhất chính là: đá cửa làm sao có thể không dùng điều bồi?

Quản gia sau việc này cũng vẫn giữ thấp giọng, cửa chính đóng chặt, hơn nữa nghiêm cấm con cháu họ Quản ra cửa.

Việc này cũng ảnh hưởng tới Linh hội, trong lần phân phối vật tư này, giá trị vật phẩm Quản gia thu được là lần cao nhất trong mấy năm gần đây. Điều này làm cho Quản Chính Nguyên cao hứng vô cùng, điều này ở góc độ khác cũng biểu thị địa vị Quản gia tăng lên.

Tiếp theo đó chỉ năm ngày, Quản gia đệ trình cho Linh hội báo cáo “Liên quan tới việc cải thiện Song tầng dịch thối thuật”, lại một lần nữa làm chấn kinh toàn Linh. Vì điều này, Linh hội thậm chí thưởng cho Quản gia một cách hiếm thấy. Song tầng dịch thối thuật là kỹ thuật phát minh năm đó của Quản Linh, được Linh hội cho rằng là phát minh kiệt xuất nhất trong hai mươi năm gần đây. Mà việc cải thiện kỹ thuật này chưa từng ngừng lại, nhưng cũng chưa từng có ai thành công.

Việc đệ trình báo cáo này cũng làm tất cả những ai hoài nghi trình độ điều bồi của thiếu niên thần bí đó ngậm miệng lại. Tuy tên tác giả ghi trên báo cáo là Quản Cẩm, nhưng chỉ cần là người trong Linh, tự nhiên có thể nhìn ra bóng dáng một ai đó phía sau báo cáo này.

Xem ra Quản gia phục hưng có hy vọng rồi, mọi người ai nấy đều cảm khái vạn phần. Đương nhiên, bọn họ không thiếu được thâm đồ kỹ, tại sao nhà mình không gặp được việc tốt thế này?

412. Chương 412: Huấn Luyện

Diệp Trùng rất mau liền phát hiện, mỗi người gặp được mình đều có chút rụt rè. Nhưng rất mau hẳn liền thư thái, Ngũ Nguyệt Dạ Linh trong mắt người ngoài là thánh địa điều bồi, tràn đầy cảm giác thần bí, đại biểu cho lực lượng. Nhưng là người chân chính tiến vào Dạ Linh như Diệp Trùng mới phát hiện, người ở trong này tuy ai nấy thực lực cao cường, nhưng bọn họ trên bản chất chẳng qua chỉ là một đám nhân viên nghiên cứu tránh xa xã hội. Bọn họ hoàn toàn không hiểu chiến đấu. Trong mắt người sống sót từ trong vô số lần chiến đấu như Diệp Trùng, bọn họ quả thật yếu ớt vô cùng.

- Trúc Phong ca ca, em có một đề nghị. Quần Cầm thấy xung quanh không có ai, thần bí nói với Diệp Trùng. Thời gian cô bé ở bên cạnh Diệp Trùng dài nhất, hiểu biết đối với Diệp Trùng cũng sâu nhất. Trúc Phong ca ca vô nghi là một nhân vật nguy hiểm cực độ, nhưng ở bên cạnh hắn, Quần Cầm lại có cảm giác an toàn lạ lùng. Chỉ cần không chọc giận hắn, Trúc Phong ca ca sẽ an toàn giống như động vật vô hại, hẳn sẽ không nổi giận, cũng sẽ không chọc người khác.

- Đề nghị gì? Đối với Quần Cầm, Diệp Trùng có thể cảm nhận rõ ràng được thiên phú ở phương diện điều bồi của cô bé là xuất sắc nhất trong mấy con em này của Quần gia. Đáng tiếc, con chip của Quần phong tử không ở trên người mình, một vài thứ cốt lõi nhất bên trong, Diệp Trùng không sao truyền thụ được cho cô bé.

Thí dụ như cơ chế phân tích tự động họ Quần, Diệp Trùng tới giờ vẫn không sao hiểu rõ nguyên lý cụ thể của nó. Với cái nhìn của hắn, cơ chế phân tích tự động họ Quần mới là phát minh có giá trị nhất cũng như kiệt xuất nhất trong con chip đó. Điều này cũng đủ để chứng minh, thành tựu ở phương diện điều bồi của Quần phong tử đã đạt tới một độ cao trước giờ chưa từng có.

Thiên phú của Quần Cầm cũng xuất sắc, Diệp Trùng tin rằng, cho dù không có cơ chế phân tích tự động họ Quần, tiền đồ của cô bé vẫn không thể đo lường được. Nhưng điều kỳ quái là đứa nhóc này lại không hề sợ mình chút nào, hơn nữa còn thông minh, tinh quái, làm người ta cực kỳ đau đầu, tạo nên sự đối ngược rõ ràng với mấy con em họ Quần thật thà, chất phác khác. Nhưng cũng có khả năng là nguyên nhân tính cách, Quần Cầm đối với việc lợi dụng điều bồi cũng thường ra ngoài ý liệu của người khác.

Cặp mắt to của Quần Cầm nhấp nháy, vẻ mặt ra vẻ vô hại, cắn ngón tay, hàm hồ nói: “Trúc Phong ca ca, chỉ bằng anh cũng đi đá cửa đi.”

- Đá cửa? Diệp Trùng liếc nhìn tiểu cô nương.

- Đúng đó, đúng đó! Mặt Quần Cầm mang theo nụ cười thẹn thùng vô hại: “Để người ta tới đá cửa rất không sướng a. Trúc Phong ca ca, hay là chúng ta chủ động đá cửa. Hi hi, đá cho bọn họ sau này cũng không dám tới nhà ta đá cửa!” Vẻ mặt cô bé và nội dung cô bé nói hình thành sự trái ngược hoàn toàn.

Không biết tại sao, Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới Quần phong tử, không khỏi sinh ra vài phần cảm khái. Quả nhiên không hổ là người có cùng huyết thống với Quần phong tử a. Phong cách hành sự cũng như từ một lò. Diệp Trùng tin rằng, nếu như Quần phong tử có ở đây, hiện giờ khẳng định là ở trước cửa Thi gia, không quậy Thi gia long trời lở đất, nằng ta tuyệt không ngừng lại.

Cảm khái thì cảm khái, đầu óc Diệp Trùng lại mau chóng xoay chuyển. Đề nghị này của Quần Cầm rốt cuộc có tính khả thi hay không?

Rất mau Diệp Trùng liền có được kết luận, đề nghị của Quần Cầm cực kỳ chính xác. So với bị động chờ người khác tới cửa, chỉ bằng chủ động xuất kích, vô luận chiến đấu cái gì, nắm quyền chủ động, khả năng thắng lợi cuối cùng sẽ lớn hơn nhiều.

- Có thể ám sát không? Diệp Trùng hỏi ngược lại. Nếu như có thể ám sát, đối với Diệp Trùng mà nói, đây là một việc càng đơn giản hơn. Đêm tối gió cao, điều khiển Nguyệt Phục Vương san Thi gia thành bình địa, Diệp Trùng rất nắm chắc làm một cách im hơi lặng tiếng. Đánh lén về mặt đột nhiên là thứ mà phương thức khác không thể so sánh được, nhiều lần chiến đấu như vậy, tổ đường chiến đấu này, Diệp Trùng vẫn có.

- Ám sát? Cách nói này của Diệp Trùng lập tức khơi lên hứng thú của Diệp Trùng, cô bé cắn ngón tay, lộ ra vẻ suy tư. Nhưng rất mau cô bé lắc đầu: “Lĩnh hội hai ngày trước vừa ra quy định, đá cửa cấm tiết sử dụng thủ đoạn ngoài điều bồi. Nếu không, Lĩnh hội sẽ gia nhập. Hiện giờ người biết võ thuật trong Lĩnh

chỉ có một mình anh a, nếu như bọn họ không phải chết bởi điều bồi, vậy mũi mâu của tất cả mọi người lập tức sẽ chỉ về phía chúng ta. Loại phương pháp này không được.” Quy định mới ra lò này của Lĩnh hội rất rõ ràng chính là nhắm về phía Quân gia có một võ thuật gia với thực lực đáng sợ.

Quần Cẩm ăn không nói có phân tích nói, nhưng không thể không làm người ta khen ngợi tâm tư kín kẽ của cô bé. Nếu như là người bình thường, ánh mắt nhìn về phía Quần Cẩm nhất định sẽ đầy dị dạng. Nhưng Diệp Trùng lại không phải người bình thường, hẳn ngược lại cảm thấy tiểu cô nương có tiềm chất chiến đấu.

Công nhiên đá cửa dưới cái nhìn của Diệp Trùng quả thật là một việc cực kỳ nhảm chán, đây là trận địa chiến điển hình, hơn nữa sẽ bộc lộ thực lực bản thân. Đối với điều này, hẳn rất không thích. Vô luận là lúc nào đều không được để thực lực bản thân bộc lộ ra, đó là một việc cực kỳ nguy hiểm.

Diệp Trùng không hề để ý việc làm một số việc vì Quần gia, bởi vì Quần phong tử là người thầy điều bồi của hắn, nhưng điều này không hề có nghĩ là hắn nguyện ý làm bất cứ việc gì, đặc biệt là đối với sự an toàn của bản thân hắn. Ở điểm này, hẳn có sự miễn cảm vượt xa người thường.

Diệp Trùng lắc đầu, lạnh như băng từ chối đề nghị của Quần Cẩm: “Đề nghị này ta không cảm thấy hứng thú.”

Mở cặp mắt to long lanh, Quần Cẩm đáng thương nói: “Trúc Phong ca ca, anh lại vô tình như vậy mà từ chối yêu cầu đơn giản thế này của bé gái đáng yêu như vậy sao?” Giọng nói mềm yếu phối hợp với dáng vẻ hiện giờ của cô bé, lực sát thương kinh người. Cô bé đối với màn này của mình tràn đầy tự tin, cho dù là cha mình, vô luận có nổi giận thế nào, có nghiêm túc thế nào, mỗi khi cô bé đưa ra loại dáng vẻ này, y thường sẽ đồng ý. Mấy anh chị khác trong tộc đó thì càng không cần nói rồi.

Nhưng cô bé đã định trước phải thất bại rồi, Diệp Trùng hoàn toàn không dao động, không hề để ý tới dáng vẻ nước mắt chực rơi lăn xả của Quần Cẩm ở bên cạnh.

- Nếu như cô chịu, ta có thể dạy cô làm sao chiến đấu.” Đề nghị này của Diệp Trùng làm Quần Cẩm ngó ra.

- Dạy em chiến đấu? Quần Cẩm vẻ mặt mù mờ, đề nghị này làm cô bé cảm thấy cực kỳ bất ngờ.

Nhìn thấy đám con em Quần gia ai nấy đều mặt đầy hưng phấn ở trước mặt, Diệp Trùng cuối cùng biết cái gì gọi là tự mình chuốc khổ. Vốn dĩ hắn chỉ định dạy một mình Quần Cẩm thì đủ rồi, ai biết Quần Chính Nguyên sau khi biết được lại mừng không kìm được, phẩy tay một cái, học sinh của Diệp Trùng lại nhiều thêm ba mươi người. Ba mươi người này đều là kẻ ưu tú trong đám con em trẻ tuổi của Quần gia.

Tuy tình huống vượt xa ý liệu của mình, nhưng Diệp Trùng không hề phản đối. Số người tăng thêm đối với việc dạy học của hắn có sự trợ giúp nhất định, dù sao độ sức thực chiến mới là con đường hữu hiệu nhất để tăng cường thực lực.

Mấy con em họ Quần này tuy ai nấy thần sắc chỉ thấy sự hưng phấn dị thường, nhưng trước mặt Diệp Trùng đều rất thành thật, không ai dám làm loạn. Bọn chúng chính mắt nhìn thấy một mình Diệp Trùng giết chết hơn ba mươi điều bồi sư, sự lãnh khốc của thiếu niên không hề lớn hơn họ bao nhiêu này đã sớm khắc sâu vào trong lòng chúng.

Nhìn thân thể yếu ớt, mỏng manh của đám con em họ Quần này, Diệp Trùng không khỏi hơi nhíu lông mày.

- Từ hôm nay bắt đầu, ta sẽ dạy các người làm sao chiến đấu. Câu nói đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn này của Diệp Trùng đã kéo ra tấm màn học tập như địa ngục của ba mươi con em họ Quần này.

Điều bồi sư đối với tốc độ ra tay có yêu cầu cực cao, điều bồi sư ra tay nhanh thường có thể chiếm tiện nghi khá lớn. Phải biết là, ở thánh địa điều bồi là Dạ Lĩnh này, điều bồi phẩm kịch độc phát tác trong vòng 0,1 giây nhiều không kể xiết, thường chỉ vì nhanh hơn 0,1 giây thì đủ để quyết định sống chết của hai bên. Cho nên chiến thuật Diệp Trùng lập ra vì bọn họ cũng cực kỳ đơn giản, tốc độ tay cao phối hợp với điều bồi phẩm có thời gian phát tác cực ngắn, không phức tạp, nhưng rất hữu hiệu.

Bước đầu tiên Diệp Trùng phải làm chính là tôi luyện tốc độ tay của bọn chúng. Huấn luyện tốc độ tay chính là một trong mấy loại huấn luyện đau đớn nhất trong ký ức của Diệp Trùng. Nhớ năm đó, kế hoạch huấn luyện Mục lập ra luyện tới mức hắn đỡ sống đỡ chết.

Nhưng kẻ dở sống dở chết lần này lại không phải là hắn. Vì để tăng cao nhiệt tình huấn luyện của bọn họ, Diệp Trùng đặc biệt cố ý lộ ra chút tốc độ tay của hắn. Giữa không trung, chỉ thấy vô số bóng tay như hoa tươi nở rộ, sáng tối, mờ rõ, cái này sinh ra, cái kia mất đi.

Mấy con em họ Quân này từ nhỏ chưa từng ra khỏi Lĩnh, nào đã thấy qua thủ đoạn như ảo thuật này, ánh mắt mỗi người lập tức trở nên nóng bỏng, cuồng nhiệt vô cùng.

Bọn chúng không hề biết, thật ra tốc độ tay thế này không hề coi là nhanh, tốc độ tay nhanh thật sự sẽ nhìn không thấy bóng của tay. Đương nhiên, loại tốc độ đó dùng để tác chiến tất nhiên sẽ sắc bén vô bì, nhưng lúc này lấy ra để diễn thì hiệu quả không sao so sánh được với bóng của tốc độ hiện giờ.

Nhưng huấn luyện khô khan, đơn điệu mà lại khổ cực tiếp theo làm độ nóng trong mắt mọi người lập tức giảm xuống. Cẩn rằng kiên trì, đầu đầy mồ hôi, đôi tay sưng phù, mặt xám như đất, mấy loại này lập tức trở thành tình cảnh thường thấy nhất. Nhưng điều ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng là, lại không có một ai rút khỏi huấn luyện. Ngay cả Quân Cẩm, xem ra yếu đuối nhưng cũng cẩn rằng kiên trì giống như vậy.

Trừ huấn luyện thân thể, bọn chúng còn phải nghiên cứu điều bồi phẩm có tính sát thương sử dụng làm sao mới có thể đạt tới hiệu quả tốt nhất. Lúc này đây, đối luyện thực chiến liền trở thành phương pháp thường dùng nhất. Không thể không nói, hệ số nguy hiểm của tranh đấu giữa điều bồi sư cực cao, cho dù số lượng nhân viên bảo hộ bên cạnh cực nhiều, nhưng vẫn liên tục có việc ngoài ý muốn xảy ra, trong đó từng xảy ra việc tử vong.

Nhìn thấy người xung quanh ai nấy đều thần sắc như thường, điều này làm Diệp Trùng có một nhận thức mới đối với sự tàn khốc của cạnh tranh trong Lĩnh.

Diệp Trùng tính toán thời gian trong lòng, hắn không hề định ở Dạ Lĩnh quá lâu. Tới chỗ này chỉ là vì Quân phong tử, điều cần làm hắn cũng cảm thấy đã làm gần như toàn bộ, nơi này dù sao cũng không phải chỗ ở lâu.

Tiến bộ của mấy con em Quân gia trẻ tuổi này cực nhanh. Tuy thực lực của bọn họ ở phương diện điều bồi cần thời gian để trưởng thành, nhưng bọn họ đã gây dựng được cơ sở vững chắc. Chỉ cần sau này bọn họ không ngừng luyện tập, thêm vào đối luyện thực chiến tàn khốc thế này, chẳng bao lâu nữa, nơi này sẽ sinh ra một đám chiến sĩ đáng sợ, chiến sĩ trong điều bồi sư. Mấy điều bồi sư đơn thuần trong Lĩnh này ở phương diện chiến đấu không sao đối kháng với bọn họ.

Nhưng mấy thứ này đã không có quan hệ với hắn, lúc đó hắn chỉ e đã sớm rời khỏi chỗ này.

Trước khi rời khỏi chỗ này, hắn vẫn có một việc phải làm, đó chính là phải kiểm tra hiệu quả huấn luyện của bọn họ.

Cuối cùng hắn quyết định dùng thực chiến để kiểm nghiệm, đi tới Thi gia đá cửa. Đương nhiên, người đá cửa không phải hắn, mà là mấy con em họ Quân này.

413. Chương 413: Cường Thế Xuất Kích

Lĩnh hội, cơ cấu gần như có thể quyết định hướng đi của cả Dạ Lĩnh này, chỗ nó xây dựng là Lĩnh hội tiểu ốc. địa vị của Lĩnh hội tiểu ốc ở trong lòng người trong Lĩnh thần thánh mà không thể làm rung chuyển, tương truyền là khi Dạ Lĩnh bắt đầu thành lập thì nó đã tồn tại.

Lĩnh hội tiểu ốc cực kỳ cổ xưa, trên bức tường bằng đá rêu thấy ở khắp nơi, mái nhà và góc nhà bò đầy dây leo loại mùi thơm. Dưới mái nhà treo chuông gió, mỗi khi có gió thổi qua, tiếng chuông gió đing đing đồng đồng giống như bản nhạc đang tấu lên của gió. Hành lang bằng gỗ đi lên phía trên phát ra tiếng kéo kẹt, trên tay vịn của hành lang không có bất cứ điều khắc nào, khí tức cổ xưa.

Mỗi một người trong Lĩnh đều sẽ có một lý tưởng chung, đó chính là những năm còn sống có thể tiến vào Lĩnh hội phát biểu báo cáo của mình.

Từ khi Dạ Lĩnh bắt đầu xây dựng, Lĩnh hội đã đảm nhận việc đánh giá trình độ phát triển của điều bồi các nhà trong Lĩnh, gần như mỗi một phát minh đều phải trải qua sự chứng nhận của Lĩnh hội. Đối với mấy thiên tài có cống hiến kiệt xuất đó, Lĩnh hội thường sẽ có ưu đãi đặc biệt. Bọn họ không chỉ thu được sự

giúp đỡ cực lớn về mặt vật chất, thí dụ như nguyên liệu quý hiếm, hơn nữa Linh hội còn mở ra phòng tư liệu của Linh hội cho bọn họ. Trong phòng tư liệu chứa các loại bí mật bất truyền của các trường phái khác mà Linh hội có thể tìm được từ khi Linh hội bắt đầu xây dựng tới giờ. Năm đó, Quần Linh từng hưởng thụ qua loại đãi ngộ này, mà các bí phương điều bồi của các trường phái khác nhau trong con chip đó chính thức xuất phát từ chỗ này.

Hôm nay, nơi này sẽ cử hành hội nghị thường kỳ đầu tiên của năm nay. Mục đích của hội nghị thường kỳ lần này chỉ có một, đó chính là đối đáp xét duyệt báo cáo liên quan tới “Khống chế nhiệt độ tới hạn” mà Quần gia đệ trình.

Hội trưởng Linh hội là một lão già khô đét hơn bảy mươi tuổi, nếp nhăn trên mặt tầng tầng lớp lớp, cặp mắt đục ngầu, mái tóc rối loạn, y phục trên người cũng hư hỏng không chịu nổi, dơ bẩn không biết đã bao lâu chưa thay rồi.

Nhìn thấy lão già, mắt Quần Chính Nguyên sáng lên, vội vàng dẫn một đám người đi tới.

- Hội trưởng đại nhân! Xin đợi đã. Xin đợi đã.

Lão già nghe thấy có người gọi lão, liền dừng bước chân, xoay người đợi đoàn người Quần Chính Nguyên đi tới trước mặt lão, híp mắt cười ha hả: “Thì ra là Chính Nguyên a.”

Quần Chính Nguyên vẻ mặt cung kính hành lễ với lão già: “Ngài gần đây khỏe chứ?” Đám con em họ Quần sau lưng không ai không nhao nhao hành lễ với lão già này.

Lão già cười ha hả: “Bộ xương già này của ta thế này, tốt cũng chẳng tới đâu, tệ cũng chẳng tới đâu. Ta nói này Chính Nguyên, lần này làm không tệ a, không ngờ báo cáo đưa tới hội nghị thường kỳ lần đầu tiên năm nay lại là của nhà các ngươi, điều này rất bất ngờ với ta a.”

- Ngài quá khen rồi. Lần này đều là công lao của Trúc Phong và tiểu Ngôn, ngài cũng biết trình độ của ta, muốn ra sức cũng không được a. Quần Chính Nguyên trước mặt lão già giống như một đứa trẻ, khiêm tốn trả lời.

- Tiểu Ngôn? Chính là Quần Ngôn tác giả của báo cáo này à. Là tên nhóc nào? Lão già liếc nhìn tên tác giả trên báo cáo trên tay.

Quần Chính Nguyên vội vàng lôi một thiếu niên thể hình gầy yếu sau lưng: “Đây chính là tiểu Ngôn. Tiểu Ngôn, mau chào hỏi Hội trưởng.”

- Chào hội trưởng. Thiếu niên gọi là tiểu Ngôn này có chút hoảng hốt, lí nhí mở miệng.

- Được rồi, Chính Nguyên, đừng dọa nó. Lão già cười ha hả, ánh mắt nhìn tiểu Ngôn đầy vẻ yêu quý của trưởng bối.

Ánh mắt lão già lập tức rơi trên người Diệp Trùng vẫn luôn đứng sau lưng Quần Chính Nguyên, quay mặt qua hỏi Quần Chính Nguyên: “Đây chính là học trò Trúc Phong của A Linh nhỉ.” Diệp Trùng ở trong đám người này quả thật có chút quá nổi bật, khí chất lạnh lẽo trên người hắn và người Quần gia khác hoàn toàn không ăn khớp, cũng khó trách lão già vừa nhìn liền nhận ra hắn.

- Trúc Phong, qua đây chào Hội trưởng. Quần Chính Nguyên thân thiết gọi Diệp Trùng.

- Chào Hội trưởng. Diệp Trùng dựa trên phương thức hành lễ của con em họ Quần vừa rồi mà hành lễ với lão già.

- Không tồi, không tồi. Người trở về Quần gia lần này, làm không tệ, cũng không phụ kỳ vọng của thầy người với người. A Linh năm đó ta cũng nhìn thấy trưởng thành, không chỉ thông minh, hơn nữa chịu khó, người là học trò, phải cố gắng nỗ lực, đừng hủy hoại danh tiếng của thầy người. Lão già lại giáo huấn Diệp Trùng một phen.

Tuy không cho rằng Quần phong tử có kỳ vọng gì với mình, nhưng hảo ý trong lời lão già, hắn vẫn nghe ra được, hành lễ với lão già: “Hiểu rồi.” Cách thức nói chuyện của Diệp Trùng làm Quần Chính Nguyên không khỏi hơi nhú mày, nhưng lão già lại không hề để ý, ngược lại, dường như còn hơi hân thưởng.

- Đi nào, thời gian không sớm rồi. Hội nghị thường kỳ cũng sắp lập tức bắt đầu rồi. Tiểu Ngôn người cũng phải chuẩn bị một chút, nhưng đừng khẩn trương, thả lỏng chút.” Lão già dặn dò nhân vật chính tiểu Ngôn của lần Hội nghị thường kỳ này.

Lần hội nghị thường kỳ này là hội nghị thường kỳ đầu tiên năm nay, không chỉ tất cả thành viên Linh hội đều đã đến đủ, mười bốn nhà đều phái ra nhân vật quan trọng của nhà mình. Bọn họ cũng hy vọng mượn cơ hội lần này hiểu biết một chút nông sâu của Quân gia nổi trội nhất gần đây.

Quần Ngôn nhìn từng cặp mắt phía dưới, hô hấp lập tức trở nên dồn dập, hai má đỏ ửng lên, tiếng tim đập bình bình làm hắn cảm thấy miệng khô lưỡi nóng.

Đứng ở chỗ này, trình bày báo cáo của mình, là ước mơ từ nhỏ của nó. Nhưng từ trước tới giờ, ước mơ này đều bị hắn chôn sâu trong chỗ sâu nhất đáy lòng, nó chưa từng nghĩ mình có thể có một ngày thật sự bước lên hội trường này.

Nó cũng hoài nghi mình hiện giờ có phải là đang nằm mơ.

Nó nghe thấy tên của mình, sắp tới lượt mình trình bày với Linh hội báo cáo của mình rồi.

Hai chân hắn mềm nhũn, giống như đạp trên bông vải vậy, đầu óc càng vang ông ông lên, trống lốc. Ánh mắt của nó ngơ ngác tìm kiếm trong hội trường, khi ánh mắt nó quét qua một góc của hội trường, ánh mắt của nó và ánh mắt của Trúc Phong tiên sinh giao với nhau.

Trúc Phong tiên sinh yên lặng đứng trong góc, vẻ mặt trầm tĩnh, ánh mắt như nước, không có cổ vũ, không có quở trách, nhìn không ra bất cứ dao động nào. Không biết tại sao, trái tim của Quần Ngôn vừa rồi còn khẩn trương vạn phần lại bỗng bình tĩnh lại.

Thi Vô Úy vẻ mặt âm trầm nhìn Quần Ngôn thần sắc tự nhiên trên đài, tâm tình của hắn tệ hại tới cùng. Ánh mắt của Thi Minh Bội bên cạnh hắn lại không tự chủ được mà quét về phía Diệp Trùng ở trong góc, phức tạp vô bì.

Không chỉ Thi Vô Úy, đại biểu của mấy gia tộc khác dưới đài ai nấy đều thần sắc phức tạp. Ai cũng không ngờ Quân gia mắt thấy có khả năng bị tước đoạt tư cách ở trong Linh lại lật mình một cái. Ánh mắt ngưỡng mộ, đổ kỵ đều hướng về Quần Chính Nguyên trong góc. Mà Diệp Trùng ở bên cạnh hắn càng hấp dẫn hầu hết ánh mắt mọi người. Bất cứ ai đều biết, chính là thiếu niên trông ra hồ hững này làm cho Quân gia xảy ra biến hóa về chất.

Nhìn Quần Ngôn trên đài, trong lòng Diệp Trùng cũng cảm khái vạn phần. Hắn vốn cho rằng, người tìm ra con đường của mình đầu tiên nên là Quần Cẩm, không ngờ thế giới này kỳ diệu vô cùng, người đầu tiên nhận được sự mở mang trí thức mà tìm được con đường của mình lại là Quần Ngôn có thiên phú không hề nổi bật.

Cả hội trường nghiêm túc và trang trọng, chỉ có giọng nói hơi trẻ con của Quần Ngôn vang lên trong không khí, mọi người đều đang tập trung tinh thần lắng nghe. Bọn họ có lẽ không biết, ở một chỗ khác, một việc đủ làm chấn kinh toàn Linh khác đang xảy ra.

Quần Cẩm cắn ngón tay, vẻ mặt đặc ý nhìn cửa lớn Thi gia. Trước cửa lớn của Thi gia nằm mười mấy thi thể, ánh mắt mỗi người Thi gia đều đầy hoảng sợ.

- Thế nào? Không ai dám lên là? Hất cái cằm xinh xắn, Quần Cẩm hỏi với giọng nói non nớt. Sau lưng cô bé, đứng một hàng con em họ Quần trẻ tuổi, trên mặt mỗi người bọn họ đều đầy đặc ý.

10 – 0!

Đây là một con số kinh người. Quần Cẩm hôm nay dẫn hơn ba mươi người huấn luyện có chút thành tựu đá cửa Thi gia, coi như là kiểm nghiệm hiệu quả huấn luyện khoảng thời gian này. Một phương diện khác cũng là phô bày ra cho bên ngoài chút lực lượng của Quần gia.

Người Thi gia ai nấy mặt không chút máu, bọn họ hôm nay có thể coi như là xui xẻo tới cùng. Gia chủ Thi Vô Úy dẫn lượng lớn cao thủ đi tham gia hội nghị thường kỳ, mà một đám cao thủ khác khoảng thời gian trước lại bị Linh hội phái ra khỏi Linh chấp hành nhiệm vụ.

Đây chính là lúc Thi gia yếu ớt nhất, ai cũng không ngờ Quân gia lại tới đá cửa vào lúc này.

Mới bắt đầu, người của Thi gia không hề quá coi trọng mấy người này, người tới đá cửa đều là mấy đứa con nít, kẻ dẫn đầu lại là một Quân Cẩm chỉ có mười hai, mười ba tuổi.

Vốn dĩ bọn họ chuẩn bị tiêu diệt toàn bộ đám nhóc này, nhận công với gia chủ. Nhưng điều làm bọn họ không ngờ là, phát triển của sự việc vừa bắt đầu liền hoàn toàn ngược lại với dự tưởng của bọn họ.

Không có tổ hợp phức tạp, không có động tác hoa hòe, đám người này chỉ có một đặc điểm, đó chính là động tác nhanh bất ngờ. Trước mặt bọn họ, người Thi gia tuyệt vọng phát hiện phương thức chiến đấu trước giờ của bọn họ đã hoàn toàn thành thứ trang sức hoa hòe. Tổ hợp điều bồi phẩm gì, phá giải gì đều không có đất dụng võ, bởi vì đối phương hoàn toàn không cho bọn họ cơ hội này.

Bọn họ giống như một đám kiếm khách, một đám kiếm khách chỉ biết một chiêu, nhưng một chiêu này mau như tia chớp, sắc bén vô cùng. Kẻ địch căn bản ngay cả cơ hội rút kiếm cũng không có thì đã ngã dưới kiếm của bọn họ.

Vừa ý mang theo thắng lợi, mấy người Quân Cẩm nghênh ngang mà đi.

Trong Linh bảo tổ nổi lên, trong một ngày xảy ra hai việc lớn chấn kinh toàn Linh, nhất thời, toàn bộ động tác của tất cả gia tộc khác ngừng lại. Hai việc trông ra hoàn toàn không dính líu lại bởi vì nhân vật chính đều là Quân gia mà trở nên không tầm thường.

Đây là một tín hiệu, một tín hiệu Quân gia quật khởi lần nữa.

Mà sự quật khởi lần nữa của Quân gia là đạp trên thi thể của Thi gia mà đi lên. Địa vị và thanh thế của Thi gia trong Linh cũng bởi vì vậy mà rơi ngàn trượng, nghe nói Thi Vô Úy hôm đó trở về tức tức mức thổ huyết tại chỗ.

Thế mạnh lên cao của Quân gia làm trong Linh vốn dĩ sục sôi lại xuất hiện một thời kỳ bình lặng cực kỳ ngắn ngủi.

Mọi người đều đang đợi, đợi và chạm chính diện của Quân gia và Thi gia, đây sẽ là lần va chạm chính diện kịch liệt chưa từng có của hai gia tộc lớn, kết quả chiến đấu lần này cũng sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới hướng đi của thế lực mới cũ trong Linh.

Sơn vũ đục lại phong mãn lâu.

Chú thích: Đây là câu thơ thứ tư trong bài thơ của Hứa Hồn, “Hàm Dương thành tây lâu văn thiếu” (buổi tối ở lầu tây thành Hàm Dương nhìn ra xa), một nhà thơ đời Đường, ý chỉ gió là điềm báo trước của mưa, gió thổi ào ào, mưa tất đã tới lòng mây rồi.

414. Chương 414: Tao Ngộ Chiến

Chính ngay lúc mọi người đều mong đợi Quân gia và Thi gia lại va chạm một lần nữa, chính ngay lúc vô số người mong đợi thiếu niên thần bí đó của Quân gia ra tay lần nữa, Diệp Trùng đã chuẩn bị im hơi lặng tiếng rời khỏi chỗ này.

Quân gia đã tiến vào quỹ đạo đúng, đại thế gia lâu đời giống thế này, căn cơ sâu dày còn lâu người bình thường mới có thể tưởng tượng được. Có lúc bọn họ chỉ cần một cơ hội rất nhỏ, rất nhỏ thì có thể nở rộ rực rỡ một lần nữa.

Diệp Trùng tin rằng địa vị trong Linh của Quân gia hiện giờ đã không phải thứ mà Thi gia có thể lay động được, hơn nữa còn tùy theo sự phát triển của thời gian mà không ngừng kéo dài khoảng cách với thế gia khác. Quân gia hiện giờ không chỉ có điều bồi sư sở trường chiến đấu, hơn nữa còn có điều bồi sư nghiên cứu cơ bản giống như Quân Ngôn. Diệp Trùng vì bọn họ mà đã mở ra một khung cửa sổ, có lẽ chỉ là mở ra một khe hở, nhưng cho dù như vậy, bọn họ thể hiện ra trạng thái phát triển kinh người.

Cho dù bây giờ Thi gia tới đá cửa cũng chưa chắc đánh được. Hẳn tin tưởng, thấy được chỗ tốt, Quần gia nhất định sẽ không ngừng phổ biến huấn luyện tốc độ tay xuống dưới. Mà thiên tài giống như Quần Cẩm thể này, tiền đồ tương lai càng không thể giới hạn.

Là lúc rời khỏi rồi, thật ra Diệp Trùng cũng không biết mình tại sao phải rời khỏi, nhưng trong lòng hẳn, loại ý nghĩ rời khỏi này lại mạnh mẽ không gì sánh được.

Liếc nhìn Quần gia ở phía dưới, trong lòng Diệp Trùng không khỏi thở phào, mình đây cũng coi như đã hoàn thành một tâm nguyện rồi.

Nguyệt Phục Vương lẩn tránh trong bóng đêm, giống như u linh.

Điều khiển Nguyệt Phục Vương bay ra ngoài Lĩnh, đột nhiên trên màn hình xuất hiện mấy chấm đỏ.

Có chuyện!

Diệp Trùng lẹ làng mở hệ thống quét hình nổi, phóng lớn hình ảnh!

Bảy cái quang giáp xếp một trận hình tiểu đội chiến đấu tiêu chuẩn bay về phía bên này.

Trừ cái quang giáp dẫn đầu đó, loại hình sáu cái quang giáp còn lại Diệp Trùng chưa từng thấy qua, nhưng hẳn vẫn có thể vừa nhìn liền nhận ra xuất xứ của bảy cái quang giáp này. Bộ lạc Hy Phượng, bọn họ tới từ bộ lạc Hy Phượng!

Cái quang giáp dẫn đầu đó là một cái quang giáp Thanh Loan, quang giáp loại hình này Diệp Trùng từng thấy qua, lần trước còn từng tiêu diệt một cái. Nhưng trải nghiệm thắng hiểm lần đó làm hẳn đổi với tính năng của cái quang giáp này có sự hiểu biết trực tiếp nhất. Theo như sắp xếp của bộ lạc Hy Phượng, sáu cái quang giáp còn lại chắc là quang giáp thấp hơn quang giáp Thanh Loan một bậc.

Ngoại hình của quang giáp Thanh Loan cực kỳ xinh đẹp, cánh màu xanh lá đậm từng để lại cho hẳn ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Bên ngoài sáu cái quang giáp còn lại mạ một lớp màu xanh đen, trong bóng đêm khó mà bị phát hiện.

Đầu Diệp Trùng ông lớn một tiếng!

Bảy cái quang giáp! Trong ba nhà Diệp gia, Tuyết Lai tộc và bộ lạc Hy Phượng, nếu như gặp phải một cái quang giáp, Diệp Trùng sẽ không chút do dự lựa chọn bộ lạc Hy Phượng. Nhưng nếu như gặp phải một đám quang giáp, Diệp Trùng không muốn gặp nhất chính là tiểu đội chiến đấu của bộ lạc Hy Phượng.

Phối hợp tác chiến của bộ lạc Hy Phượng là xuất sắc nhất trong ba đại thế gia. Năng lực tác chiến cá nhân của bọn họ không hề coi là xuất sắc nhưng phối hợp tác chiến lại cực kỳ ăn ý.

Không hề do dự, Diệp Trùng quay đầu chạy.

Nhưng rất rõ ràng lúc này đã trễ. Bảy cái quang giáp vạch nên một đường cong hoàn mỹ, lao về phía Nguyệt Phục Vương.

Lưới ánh sáng do mười mấy chùm sáng đan thành bao trùm lấy Nguyệt Phục Vương.

Diệp Trùng đã sớm né tránh. Tác chiến với quang giáp của bộ lạc Hy Phượng, nếu như đợi sau khi đối phương bắn chùm tia sáng ra mới né tránh, vậy thì đã trễ rồi.

Quyết định bay của Nguyệt Phục Vương phiêu hốt khó đoán, mười mấy chùm tia sáng này chỉ có hai chùm bắn trúng, nhưng bị khiến bánh răng trên lưng Nguyệt Phục Vương cản lại. Lướt công kích này tuy tránh được, nhưng vẫn dọa Diệp Trùng toàn thân toát mồ hôi lạnh. Công kích tầm xa vẫn luôn làm hẳn cực kỳ đau đầu, nếu như sư sĩ bắn tia siêu cấp cấp bậc Mục ở đây, cũng không cần nhiều, chỉ cần một phát thì đủ nổ tan mình rồi.

Diệp Trùng không dám để động tác của mình có bất cứ ngưng trệ nào, bất cứ sự ngưng trệ nhỏ nhoi nào cũng rất có khả năng trí mạng. Vô tự ba hình khiêu được, loại kỹ xảo Diệp Trùng chơi thành thạo nhất này hiện giờ được sử dụng ở đây. Vô tự ba hình khiêu được Diệp Trùng sử dụng bây giờ so với lúc trước, hướng đi càng thêm đột nhiên, cũng càng khó đoán được.

Trên không, Nguyệt Phục Vương màu đen giống như u linh ngụy dị, né tránh giữa những chùm sáng.

Bảy cái quang giáp vẫn bảo trì đội hình chiến đấu hoàn mỹ, Diệp Trùng không có bất cứ cơ hội nào có thể lợi dụng.

Tám cái quang giáp, một trước bảy sau vèo vèo bay qua không trung.

Bầu trời đêm đen thẫm chốc chốc có chùm sáng chói mắt rạch rạch.

Vùng hoang dã không xa thành phố Thiên Trục, Phượng Túc ngẩng đầu nhìn bầu trời, trái tim không khỏi đập mạnh, người trong bộ lạc! Bọn họ nhất định là tới tìm mình, nhưng nàng dùng dư quang nơi khóe mắt liếc sáu người ở chỗ không xa. Đường như phát giác được ánh mắt của nàng, mấy người nhao nhao nhìn về phía nàng, dọa cho nàng vội dời ánh mắt qua một bên.

Đám đáng chết này, trong lòng Phượng Túc nguyên rủa. Mấy ngày này, đám người này trông chừng nàng chặt chẽ, nàng hoàn toàn không có bất cứ cơ hội bỏ chạy nào. Không chỉ như vậy, nàng mỗi ngày phải tiến hành các loại huấn luyện và thực chiến. Mấy người này ra tay không hề lưu tình, mỗi lần nàng đều phải dùng hết toàn lực. Nhưng cho dù như vậy, mỗi lần người chịu thiệt vẫn là nàng, đám người này hoàn toàn không có chút tinh thần thương hương tiếc ngọc.

Mấy ngày này, nàng cảm thấy mình như sống trong địa ngục.

Mỗi khi trong lòng nàng dâng lên ý nghĩ bỏ chạy, một khi đụng phải ánh mắt hung hãn của mấy người này, nàng lập tức xua đi ý nghĩ này. Nàng tin rằng, một khi phát hiện nàng muốn bỏ chạy, bọn họ sẽ không chút do dự mà giết chết mình.

Lưu Thắng ngẩng đầu nhìn bầu trời, lầm bầm nói: “Kỳ quái, mưa sao băng thế này lần đầu tiên mới thấy.”

Sysco không kiên nhẫn nói: “Lo nó làm gì? Lại tới lượt người bồi luyện rồi.”

- Lại tới lượt ta rồi? Lưu Thắng ngó người, ngẫu nhiên quay người đối diện Phượng Túc, nhún nhún vai: “Cô phải cố gắng nỗ lực a, cơ hội có thể để ta làm bồi luyện cực kỳ khó có lắm đó.”

Phượng Túc cắn môi, khăn che mặt trên mặt nàng đã sớm hóa thành vô số mảnh vụn trong lúc đối luyện. Điều làm nàng cảm thấy chán nản nhưng may mắn là, mấy người này đối với dung mạo xinh đẹp của nàng không có chút hứng thú nào.

Đây là một đám điên! Bọn họ quả thật quá cuồng nhiệt! Bọn họ đối với võ thuật có cổ chấp và cuồng nhiệt người bình thường không sao tưởng tượng được. Luyện tập và đối luyện của bọn họ trước giờ chưa từng gián đoạn, mà loại huấn luyện kiểu tự hủy hoại mình đó làm Phượng Túc dựng tóc gáy. Mà đối luyện giữa bọn họ hoàn toàn giống như chiến đấu sinh tử, lần đầu tiên nhìn thấy, nàng còn cho rằng trong nội bộ bọn họ xảy ra tranh chấp.

Gương mặt xinh đẹp đáng yêu hiện giờ đã bị phơi nắng đen thui, mái tóc xòa tung, trên mặt còn dính rẽ cỏ, Phượng Túc hiện giờ nào có bất cứ chút phong thái làm nghiêng ngả vạn người ngày trước. Nhưng Phượng Túc lại gắng gượng qua được, cắn chặt răng, không rên rỉ, dùng hết cố gắng lớn nhất của mình, vẫn luôn gắng gượng vượt qua.

Dần dần, Phượng Túc phát hiện thái độ của mấy người này đối với mình tốt lên từng chút một, ngẫu nhiên còn có thể từ ánh mắt của bọn họ nhìn thấy vẻ hân thưởng lóe lên rồi mất.

Không ai hiểu rõ hơn nàng sự tiến bộ của nàng trong mấy ngày này. Chính là dưới loại áp lực điên cuồng này, thực lực của Phượng Túc cũng tăng trưởng với tốc độ kinh người. Tổ chất thân thể nàng hiện giờ so với lúc trước nào chỉ tăng lên một cấp bậc, thân thể lúc trước, nàng hiện giờ cũng cảm thấy yếu ớt. Tuy nàng đã là một giới giả, nhưng khi đối luyện với bọn họ, nàng mới phát hiện khoảng cách giữa mình và bọn họ lớn tới bậc nào. Nàng hiện giờ đã miễn cưỡng đánh ngang tay với bất cứ một ai trong số bọn họ. Đường nhiên, do nguyên nhân thể lực, nàng hiện giờ chỉ có thể kiên trì mười lăm phút.

Phượng Túc quăng đi ý nghĩ bỏ chạy, ngưng thần chờ đợi. Mấy công kích này nguy hiểm khó đoán, nếu như nàng không tập trung tất cả tinh thần, ngay cả năm phút nàng cũng khó mà kiên trì được. Đối đãi với người thật lùi, bọn họ cũng cực kỳ nghiêm khắc.

Phượng Túc đoán không sai, bảy cái quang giáp này chính là đến tìm nàng.

Hiện giờ đã quá thời gian Phương Túc tiếp quản sự vụ của hành tinh Thoát Mộc rất nhiều ngày rồi, trong bộ lạc suy đoán năng khẳng định đã xảy ra chuyện, bọn họ điều động tất cả lực lượng ở tinh khu tự do, toàn lực tìm kiếm năng.

Nhưng không cầu mà gặp giữa họ và Diệp Trùng diễn biến thành một trận tao ngộ chiến. Tiểu đội này cũng không ngờ ở chỗ này lại có thể gặp được quang giáp Diệp gia cao cấp thế này. Điều này cũng làm bọn họ vô cùng cảnh giác, hành vi bỏ chạy của cái quang giáp này sau đó càng làm bọn họ cảm thấy có quỷ. Bọn họ biết, quang giáp cấp bậc Thanh Hoàng Phương Túc điều khiển, thứ có thể đánh bại nó, quang giáp cấp bậc “Quy tắc” của Diệp gia chính là một trong số đó.

Bên mình có bảy cái quang giáp, cũng làm cho người đứng đầu đội ngũ này tự cho rằng có sức đấu một trận.

Trong bóng đêm, dãy núi mênh mông phía trước vừa nhìn thì giống như một con dã thú co mình trong bóng tối, tràn ngập điều chưa biết và nguy hiểm.

Nhưng Diệp Trùng lại mừng rỡ. Đôi tay giống như từng làn gió nhẹ lướt qua trên bàn điều khiển.

Nguyệt Phục Vương rẽ ngoặt hoa lệ một cái, thân hình hơi lắc lư trái phải, khi bảy cái quang giáp phía sau khó mà khóa chốt, đột nhiên lao xuống, chui vào trong dãy núi.

Bảy cái quang giáp phía sau không chút do dự, trận hình liền thay đổi, bảy cái quang giáp hình thành một hình lăng trụ hoàn mỹ, theo sát cái quang giáp cao cấp này của Diệp gia.

Tiếng rít của không khí vang vọng giữa dãy núi, làm hoảng sợ vô số chim bay thú chạy.

Độ cao của hai bên không ngừng giảm xuống.

Nếu như đối phương chui vào trong rừng cây thì phiền rồi, sư sĩ dẫn đầu đó không khỏi nhíu mày, trầm giọng ra lệnh: “Mọi người chú ý, tiến hành khóa chốt bằng tay, chuẩn bị cùng bắn.”

Cái quang giáp này bay quả thật quá nguy dị rồi, quang não hoàn toàn không cách nào thực hiện khóa chốt hữu hiệu với nó.

Quả nhiên không hổ là quang giáp cấp bậc “Quy tắc”, trong lòng sư sĩ này không khỏi thầm khen một tiếng. Quang giáp lợi hại, sư sĩ bên trong quang giáp càng lợi hại! Kỹ xảo né tránh của đối phương đã đạt tới mức độ lô hỏa thuần thanh, mỗi lần đối hướng, không cái nào không vừa khéo, hơn nữa thường có thể đủ để phá hoại tiết tấu xạ kích của bọn họ, loại cảm giác này khó chịu tới mức làm người ta phun máu.

Mất thấy đối phương sắp chui vào trong rừng núi. Nếu như thật sự bị đối phương tiến vào trong rừng núi, vậy không chỉ độ khó của việc truy bắt sẽ tăng lên với mức độ lớn, mà tính nguy hiểm của bọn họ cũng sẽ tăng mạnh. Hoàn cảnh phức tạp thế này vừa đúng có lợi cho sự phát huy của quang giáp cận chiến, mà người trước mặt, không cần nói, khẳng định là cao thủ trong cao thủ trong việc này!

Sư sĩ có thể điều khiển quang giáp cấp “Quy tắc” nếu như không sở trường cận chiến, nói ra tuyệt đối không ai tin được.

Nói thật, lần này nếu như không phải bên cạnh hắn còn có sáu đồng bạn, hoàn cảnh hai bên khẳng định đổi ngược lại.

- Khóa chốt bằng tay rất khó. Tần số thông tin truyền tới trả lời của đồng bạn.

- Đúng đó, tên này quá lơ đãng, còn tinh hơn quỷ.

- Thì đó, quang giáp người ta điều khiển tốt xấu gì cũng là quang giáp cấp Quy tắc, không phải là hàng đầu đường xó chợ bình thường. Có thể truy đuổi một cái quang giáp cấp Quy tắc tới mức độ này đã làm bọn họ cực kỳ hưng phấn.

Sư sĩ dẫn đầu đó trầm ngâm một giây rồi lập tức đưa ra quyết định: “Đổi khóa chốt mục tiêu đơn thành khóa chốt khu vực, vẫn dùng tay.”

- Vâng! Mọi người đều biết, lúc này không phải lúc đùa.

- Khóa chốt hoàn thành.

- Khóa chốt hoàn thành.

.....

- Điều chỉnh tần số cùng bắn hoàn thành. Mọi người đều ngừng hô hấp.

- Bắn! Sư sĩ dẫn đầu đó trầm giọng quát lớn.

415. Chương 415: Chiến Ý Của Hoàng Cực Minh

Vô số chùm sáng nhỏ xíu giống như đàn cá về nhà, tụ tập lại với nhau, hình thành một chùm sáng thô to vô bì, bắn xuống phía dưới. Cả dãy núi um tùm đều bị chùm sáng đáng sợ này chiếu sáng rực.

Mấy chùm sáng này sau khi thực hiện điều chỉnh tần số tập trung cùng với nhau, uy lực chùm sáng do cùng bắn tập trung thành tăng lên với mức độ lớn. Độ lớn uy lực, độ rộng diện tích bao phủ của chùm sáng tề xạ này hiện giờ đã sớm không phải là thứ mà mấy chùm sáng xạ kích linh tinh vừa rồi có thể so sánh được.

Bảy sư sĩ đều không khỏi ngừng hô hấp, mở to mắt, không nháy nhìn chằm chằm màn hình. Chùm sáng tề xạ của bảy cái quang giáp uy lực kinh người, cho dù là quang giáp cấp Quy tắc, nếu đụng phải cũng khó thoát chết. Tề xạ uy lực kinh người nhưng nhược điểm cũng rõ ràng giống như vậy.

Đầu tiên, nó phải có một thời gian điều chỉnh tần số, trong thời gian này, năng lực hành động và năng lực né tránh của quang giáp đều giảm mức độ lớn, ở trên chiến trường có cả vạn sự thay đổi trong nháy mắt, hệ số nguy hiểm cực cao. Ngoài ra, sự tiêu hao năng lượng của tề xạ cực kỳ khổng lồ, một lượt tề xạ, tương đương với tiêu hao một phần ba năng lượng đầy của quang giáp.

Sư sĩ có kinh nghiệm đều biết một điểm, tề xạ chỉ có hoàn thành tránh né trước khi hoàn thành nó, nếu không, thứ chờ đợi người nhất định là tử vong!

Máu của bảy sư sĩ giống như đang thiêu đốt, toàn thân nóng bỏng vô bì. Giết chết một quang giáp cấp Quy tắc, chiến công thế này, không chỉ có thể mang lại cho bọn họ vinh quang vô cùng, bọn họ còn nhận được khao thưởng của chính tộc trưởng. Bộ lạc tới tận bây giờ, vẫn chưa có tiền lệ giết chết quang giáp Quy tắc.

Tề xạ đã hoàn thành! Mắt của bọn họ mở ra rất lớn, tiếp theo có khả năng là khoảnh khắc huy hoàng nhất, khó quên nhất trong cả đời bọn họ, bọn họ phải chính mắt nhìn thấy hoa lửa nở rộ khi cái quang giáp Quy tắc này nổ tung.

Đối phương chết chắc rồi! Tới tận bây giờ, bọn họ vẫn không nghe nói ai có thể vẫn còn sống sau khi tề xạ hoàn thành. Tề xạ giống như một cây kiếm hai lưỡi sắc bén, bình thường cực ít có cơ hội dùng tới, nhưng nếu như thanh kiếm này rút ra, vậy thì phải uống máu mà về.

Đột nhiên, đồng tử bọn họ bỗng mở lớn! Biểu tình trên mặt mỗi người nhất trí tới bất ngờ, giống như nhìn thấy quái vật vậy, đây vẻ không thể tin được.

Tần số liên lạc yên lặng như tờ!

Làm sao có thể... Làm sao có thể!

Bọn họ vừa rồi đã nhìn thấy cái gì!

Đột nhiên, một sư sĩ trong đó hoàn hồn lại, giống như phát điên vậy, mau chóng mở công năng chiếu lại hình ảnh màn hình. Vừa rồi, hắn mở công năng ghi hình, vốn dĩ là định ghi lại khoảnh khắc cái quang giáp Quy tắc này bùng nổ, làm bộ sưu tập quý giá nhất của mình. Nhưng, hắn thế nào cũng không ngờ, thứ hắn ghi lại lại là một đoạn ghi hình kinh thể hải tục.

Màn hình chiếu lại như thật một màn vừa rồi đó.

Từ trên không nhìn xuống, dãy núi um tùm dưới bóng đêm nồng đậm, thê lương đen như mực là bối cảnh của đoạn ghi hình này. Một cái quang giáp màu đen lẩn trong bóng đêm, nếu như không nhìn kỹ, tuyệt khó phát hiện. Cái quang giáp màu đen này không ngừng làm động tác né tránh, đơn giản có, hoa lệ có. Đổi hướng góc độ lớn, đổi hướng liên tục tốc độ cao trong phạm vi nhỏ, đủ dạng đủ hình né tránh đổi hướng

nhìn thấy làm người ta hoa cả mắt, cũng làm người ta không thể không tán thán kỹ xảo cao siêu của sư sĩ này.

Nhưng chính ngay lúc này, một chùm sáng thô to không gì sánh được rách phá bầu trời đêm. Chùm sáng năng lượng tràn đầy tính hủy diệt này ngay cả mấy sư sĩ là người bắn này cũng không khỏi run rẩy một trận ở chỗ sâu nhất trong lòng.

Không ai có thể chạy thoát dưới chùm sáng thế này! Tuyệt đối không có ai!

Nhưng, một màn làm người ta không thể tin được nhất đã xuất hiện.

Trên màn hình, cái quang giáp Quy tắc này đột nhiên mơ hồ, khi nhìn rõ lại, cái quang giáp Quy tắc này dùng tốc độ kinh người nhảy ra khỏi phạm vi bao phủ của chùm sáng, chùm sáng tề xạ xuýt soát lướt qua nó, đánh lên mặt đất. Uy lực của chùm sáng không gì sánh được, oành, vang lớn một tiếng, trên mặt đất xuất hiện một hố sâu khổng lồ, mặt đất nướng đen thui bốc ra khói xanh, hiển thị đã kích nó vừa mới chịu khủng bố cỡ nào.

Mà trên màn hình, cái quang giáp đó đã sớm không thấy bóng dáng.

Lúc này, sáu sư sĩ khác đã hoàn hồn lại, tần số liên lạc oành cái giống như vỡ tổ, loạn cào cào cả lên. Mà sư sĩ này ngơ ngác nhìn màn hình, đầu óc trống rỗng.

Diệp Trùng quệt mồ hôi lạnh trên trán! Vừa rồi thật nguy hiểm, nếu như bị chùm sáng đó quét trúng một chút xiu, cho dù không chết cũng phải lột bỏ lớp da. Nói thật, bản thân hắn cũng tự biết lần né tránh này thành phần may mắn có bao nhiêu ở bên trong, không ngờ may mắn vẫn luôn không hề coi là quá tốt lần này lại chiếu cố hắn như vậy.

Không có bất cứ do dự nào, Nguyệt Phục Vương xoay mình chui vào trong rừng rậm. Hoàn cảnh phức tạp của rừng rậm, thêm vào tính năng chống quét hình cực kỳ xuất sắc của bản thân Nguyệt Phục Vương, bọn họ muốn tìm thấy mình lần nữa cũng không phải là một việc dễ dàng.

Bảy cái quang giáp quả nhiên như hấn dự liệu, không bao lâu thì bay đi.

Đoạn ghi hình này cũng dùng tốc độ nhanh nhất truyền trở về bộ lạc Hy Phượng.

Cửa phòng tộc trưởng vang lên tiếng gõ cốc cốc.

- Vào đi. Tộc trưởng xinh đẹp không ngại đầu, tiếp tục xử lý văn kiện trên bàn.

Cửa bị đẩy ra, tiến vào một thiếu niên.

- Tộc trưởng, ngài gọi ta? Giọng nói mềm mỏng, cực kỳ dễ nghe, trên mặt gã này trước sau treo nụ cười ấm áp vô hại, cho người ta cảm giác vô cùng xán lạn.

Tộc trưởng cuối cùng ngẩng đầu, nhìn thiếu niên xán lạn trước mắt, trên mặt bà không khỏi lộ ra vài phần tiểu ý: “Cực Minh đến rồi, qua đây nào.”

Trên mặt thiếu niên mang theo vài phần xấu hổ, đi tới trước mặt tộc trưởng. Ai cũng không đoán được thiếu niên xán lạn trước sau mang theo vài phần xấu hổ, vài phần ngượng ngùng này lại là một trong ba đại cao thủ nổi danh nhất trong truyền thuyết của thiên hà Hà Việt, cũng là Hoàng Cực Minh, cao thủ đệ nhất của bộ lạc Hy Phượng.

- Người qua đây coi đoạn ghi hình này. Tộc trưởng mở màn hình nổi trong phòng.

Thứ chiếu trên màn hình rõ ràng là ghi hình Diệp Trùng tránh thoát tề xạ.

Gương mặt ôn hòa của Hoàng Cực Minh bỗng trở nên ngưng trọng, ánh mắt ấm áp vô hại vừa rồi bỗng co rút lại sắc bén như lưỡi dao, toàn thân tỏa ra uy thế áp bức dữ dội. Trong giờ phút này, nguy trang ngày thường biến mất sạch sẽ, hẳn lúc này sẽ không có ai hoài nghi thân phận cao thủ đệ nhất bộ lạc Hy Phượng của hắn.

Đối với uy thế của Hoàng Cực Minh, tộc trưởng không hề không thoải mái chút nào, ngược lại, bà ta lộ ra vẻ vừa ý.

- Quang giáp Quy tắc? Cao thủ thật lợi hại! Không ngờ Diệp gia trừ Diệp Nhân còn có cao thủ thế này! Quang giáp Quy tắc, thật sự cũng có chút ủy khuất cho hần. Giọng nói của Hoàng Cực Minh trầm thấp, lạnh lẽo, hần giống như đổi thành người khác, ngay cả giọng nói cũng thay đổi.

Sắc mặt của tộc trưởng cũng không tốt lắm: “Đây là hình ảnh vừa truyền về từ tinh khu tự do. Phương Túc tới giờ không chút tin tức, nàng ta đã mất tích rồi. Người của chúng ta vẫn đang tìm kiếm nàng ta, nhưng tới giờ vẫn không có bất cứ tin tức nào. Cái quang giáp Quy tắc này là một tiểu đội tìm kiếm ở hành tinh Quang Hoa gặp được. Địa điểm Phương Túc biến mất cuối cùng cũng là hành tinh Quang Hoa.”

Hoàng Cực Minh nhíu cặp mắt: “Nếu như Phương Túc giao thủ với hần, bị hần giết cũng không có gì kỳ quái. Điều ta kỳ quái là, một cao thủ thế này, Diệp gia nên trang bị cho hần quang giáp cao cấp hơn mới phải, vậy mà lại cho hần quang giáp Quy tắc.”

- Hần lợi hại vậy sao? Tộc trưởng ngạc nhiên thay đổi sắc mặt.

- Ừm. Trong lời nói của Hoàng Cực Minh không tự chủ được lộ ra chiến ý mạnh mẽ: “Trình độ của hần có lẽ cùng một cấp bậc với ta, Diệp Nhân, Phạn Vãn, cho dù có khoảng cách, cũng rất nhỏ.”

- Diệp gia lúc nào lại ra một cao thủ thế này? Tộc trưởng cúi đầu suy nghĩ.

Hoàng Cực Minh yên lặng, chỉ nhìn chằm chằm màn hình.

Tộc trưởng đột nhiên mở miệng: “Hần làm sao làm được?”

Trong giọng nói của Hoàng Cực Minh lộ ra sự hâm thưởng: “Kỹ xảo né tránh của hần cực kỳ cao siêu, hần thật ra vẫn luôn thực hiện né tránh, trước khi tề xạ phát ra, hần đột nhiên làm đổi hướng với tần số khác với tốc độ cao trong phạm vi nhỏ, biên độ đổi hướng không lớn, nhưng tần số cực nhanh, cho nên hình ảnh trông ra đột nhiên trở nên mơ hồ. Thứ sư sĩ phe ta dùng là khóa chốt bằng tay, đối phương đột nhiên đổi hướng, bọn họ không tự chủ được mà bị ảnh hưởng. Đây là một loại thói quen của huấn luyện trường kỳ, càng là cao thủ càng rõ ràng. Loại sai lầm phán đoán vô ý thức này làm việc khóa chốt của bọn họ xảy ra sai sót cực nhỏ, chính là loại sai sót này mới làm cho bọn họ không bắn trúng cái quang giáp đó. Bởi vì phạm vi đổi hướng rất nhỏ, sư sĩ phe ta hoàn toàn không phát giác ra, loại sai sót phán đoán vô ý thức này, bọn họ hoàn toàn không cảm nhận được. Đối thủ càng lợi hại, chiêu này càng hữu hiệu. Hơn nữa, đổi hướng tốc độ cao trước đó của hần thật ra cũng là một quá trình tăng tốc không ngừng, điều này mới có thể làm cho đổi hướng góc độ lớn cuối cùng của hần nhảy ra khỏi phạm vi bao phủ của chùm sáng tề xạ.”

- Người có thể làm được hiệu quả giống thế này không? Tộc trưởng hỏi.

- Rất khó. Hoàng Cực Minh thần nhiên trả lời: “Hần có thể chạy thoát khỏi tề xạ vẫn còn một chỗ rất quan trọng, đó chính là nắm bắt đối với thời cơ. Nắm bắt của hần đối với thời cơ tuyệt đến tột cùng, thời gian mỗi cú đổi hướng của hần đều rất thích hợp, mà đổi hướng góc độ lớn cuối cùng đó của hần càng thêm chính xác, nếu như chậm thêm chút xíu thôi, thì đã là một kết quả khác. Ngoài ra, nói thật, may mắn của tên này cũng tốt tới cực điểm a.”

- Kỳ quái, một cao thủ thế này của Diệp gia tới tinh khu tự do làm gì? Tộc trưởng tự nói với mình.

Hoàng Cực Minh lại một lần nữa yên lặng không nói. Đột nhiên, hần ngừng đầu: “Tộc trưởng, ta muốn đi tinh khu tự do.”

- Người đi tinh khu tự do? Tộc trưởng có chút khó xử: “Cực Minh à, người không phải không biết lực chiến đấu gần đây trong bộ lạc khẩn trương, lúc này đi tinh khu tự do...” Nhìn thấy vẻ kiên quyết trên mặt Hoàng Cực Minh, nửa câu sau, tộc trưởng không nói ra.

Trong phòng tộc trưởng yên lặng như tờ.

Trải qua cả mười phút, tộc trưởng mới thở dài một tiếng: “Được rồi, người đi đi, nhưng người phải chú ý an toàn. Hơn nữa hiện giờ lực chiến đấu trong bộ lạc khẩn trương, không có dư người đi cùng người, người chỉ có đi một mình.”

- Ngài yên tâm đi. Trên đời này, người có thể giết chết ta, ta vẫn chưa gặp được. Trong câu nói này của Hoàng Cực Minh lộ ra sự tự tin mãnh liệt.

416. Chương 416: Khúc Đạo Đầu

Diệp Trùng không biết may mắn của mình rốt cuộc là tốt hay xấu, gặp phải một tiểu đội chiến đấu của bộ lạc Hy Phượng, có lẽ thế nào cũng không coi là tốt được. Nhưng lại có thể chạy thoát khỏi tề xạ, từ điểm này mà nói, may mắn của mình lại tốt đến cực điểm. Diệp Trùng rốt cuộc không phải là người Diệp gia thật sự, rất nhiều thiết kế đặc biệt trên Nguyệt Phục Vương đều là chuyên môn thiết kế cho người của Diệp gia, là người ngoài chưa từng nhận được sự huấn luyện của Diệp gia, Diệp Trùng không thể nào phát huy uy lực của Nguyệt Phục Vương tới mức lớn nhất.

Hiện giờ thời gian kết hợp của Diệp Trùng và Nguyệt Phục Vương vẫn quá ngắn, trừ lần phát huy vượt mức bình thường cuối cùng, những lúc khác đều không được như ý. Nếu không, với một cái quang giáp cấp Quy tắc, đấu với một tiểu đội chiến đấu của bộ lạc Hy Phượng vẫn còn dư. Nhưng Diệp Trùng hiện giờ không dám thử, Nguyệt Phục Vương, hắn vẫn khá xa lạ, nếu như chỉ có một cái quang giáp Thanh Loan, hắn sớm đã lao bỏ tới rồi. Biết làm sao được, bên cạnh hắn còn có sáu cái quang giáp, phối hợp chiến thuật của bộ lạc Hy Phượng, ẩn tượng của hắn cực kỳ sâu sắc.

Diệp Trùng đi ra khỏi khu núi thì đã nửa tháng sau, trong nửa tháng này, hắn liều mạng sử dụng Nguyệt Phục Vương, đây chính là chỗ dựa lớn nhất trên tay hắn hiện giờ. Càng là quang giáp cao cấp, yêu cầu đối với sư sĩ cũng càng cao, nếu không, không chỉ không cách nào phát huy uy lực bản thân nó, thậm chí còn không bằng quang giáp cấp thấp. Cho nên đối với sư sĩ mà nói, quang giáp tốt nhất là quang giáp thích hợp nhất với hắn, mà không hề là quang giáp cấp cao.

Quang giáp Quy tắc là quang giáp cấp cao nhất Diệp Trùng từng điều khiển, độ phức tạp của chỉ lệnh bên trong còn lâu mấy quang giáp cấp thấp đó có thể so sánh được. Đặc biệt là một vài chỉ lệnh động tác đặc biệt, nếu như không phải từng nhận huấn luyện nội bộ của Diệp gia, rất khó hiểu được hàm nghĩa của chúng.

Hầu hết thời gian mấy ngày này của Diệp Trùng đều tốn ở mặt này, hắn chỉ có thể từ từ tìm tòi. Không hiểu mấy chỉ lệnh đặc biệt này, ít nhất nửa uy lực của Nguyệt Phục Vương khó mà phát huy ra được.

Công sức bỏ ra không phụ người có lòng. Thành quả mấy ngày này khá rõ ràng.

Diệp Trùng tin rằng, nếu như hắn lại gặp phải bảy cái quang giáp đó, tỷ lệ thắng có thể vượt quá 70%, nhưng vì vậy Diệp Trùng cũng bỏ ra một cái giá khá lớn. Do hoàn toàn không biết hàm nghĩa cụ thể của mấy chỉ lệnh đặc biệt đó, làm cho Diệp Trùng thường sau khi đưa vào mấy chỉ lệnh đặc biệt này thì lo ngay ngáy chờ đợi động tác quang giáp sẽ thực hiện.

Có một lần trên mặt đất, Diệp Trùng đưa vào một chỉ lệnh chưa biết, kết quả Nguyệt Phục Vương đột nhiên xoay người một cái, dùng một thể trước giờ chưa từng có, chui đầu vào trong bùn đất, lúc đó chấn động tới mức Diệp Trùng choáng váng đầu óc. Về sau Diệp Trùng mới biết chỉ lệnh này đối hướng lộn ba vòng ngược hướng. Tình huống giống thế này xảy ra vô số lần, cho dù là thân thể và ý chí cường hãn như Diệp Trùng, đối mặt việc hủy hoại bản thân thể này cũng suýt nữa ăn không tiêu.

Ba trăm hai mươi sáu chỉ lệnh chưa biết, Diệp Trùng cần rằng thử nghiệm hoàn chỉnh một lượt. Điều này cũng làm hắn không chỉ hiểu rõ Nguyệt Phục Vương như lòng bàn tay, hơn nữa đối với kỹ xảo sư sĩ Diệp gia cũng có nhận thức khá sâu sắc.

Phượng Túc hiện giờ cũng không tốt hơn Diệp Trùng bao nhiêu, huấn luyện điên cuồng kiểu ma quỷ làm nàng hiện giờ gần như không còn dáng người. Sự yếu đuối yếu ớt rút đi từng chút một, hiện giờ là sự cứng cáp như gang thép, cặp mắt như mê hoặc, tất cả hiện giờ là sát cơ lạnh lẽo. Mấy người Tarkan cực nghiêm đối với việc trông giữ nàng. Mỗi động tác của nàng gần như đều ở dưới sự giám sát của bọn họ. Tất cả vật phẩm linh tinh trên người nàng đều bị lấy đi, phải tới sau khi Tông hội kết thúc, bọn họ mới trả lại chúng, công tác không gian của quang giáp nàng cũng nằm trong số đó.

- Đi thôi. Tên đó xem dáng vẻ sẽ không tới rồi. Trong lời Tarkan mang theo sự thất vọng.

Mấy người còn lại yên lặng không nói, ai nấy đứng dậy, rồi muốn xoay người rời khỏi. Nhìn thấy vẻ mặt bọn họ ai nấy đều bất thiện, Phượng Túc như ve sầu mùa đông, không dám phát ra chút âm thanh nào. Lúc này đi trên kẻ gặp nạn, vậy tuyệt đối không khác gì tìm chết.

- Ta tới trễ rồi sao? Một giọng nói vang lên sau lưng mọi người.

Một thiếu niên tay cầm mâu từ từ đi về phía mọi người.

Diệp Trùng tới làm mấy người Tarkan mừng ra mặt. Diệp Trùng liếc nhìn Phượng Túc, trong lòng lại không khỏi ngẩn ra, Phượng Túc mấy ngày này xem dáng vẻ chịu không ít khổ cực. Mấy ngày này, Phượng Túc chịu ảnh hưởng của mấy người Tarkan, cả người lộ ra vẻ dữ tợn. Trong lòng Diệp Trùng lại không khỏi đột nhiên dâng lên một suy nghĩ không hề liên quan, nếu như Thương nhìn thấy Phượng Túc với dáng vẻ này, không biết có còn kêu nàng là người đẹp hay không.

Mục Thương không hề biết hoàn cảnh của Diệp Trùng, bọn họ hiện giờ bận rộn vô cùng. Do hợp tác với Thạch gia, làm bọn họ mau chóng có được lượng lớn vật tư. Mà việc xây dựng phòng thí nghiệm nút mạng mô phỏng đầu tiên cũng đánh dấu một bước nhảy vọt về chất của thực lực bọn họ. Tiểu Thạch đầu, thiên tài như khúc gỗ này là nhân viên chủ yếu nhất của phòng thí nghiệm. Tiến bộ của hắn ở phương diện tính toán làm người ta trở mắt, cứng lưỡi, ngay cả Mục Thương, hiện giờ đối mặt với hắn cũng cảm thấy nan giải vô cùng.

Mạng mô phỏng của thiên hà Hà Việt không hề phổ cập, nhưng phạm là thể lực có chút thực lực đều sẽ tiến vào mạng mô phỏng. Dù sao giao lưu tin tức của mạng mô phỏng là thứ mà mấy phương thức khác không sao so sánh được. Điều này cũng làm cho mạng mô phỏng của thiên hà Hà Việt càng đơn thuần hơn của năm thiên hà lớn, nhưng cũng càng nguy hiểm hơn.

Phòng thí nghiệm nút này của Mục Thương đã chịu ít nhất không dưới hai mươi lần công kích, loại cường độ công kích này ở năm thiên hà lớn rất khó tưởng tượng được. Trừ ba lần đầu tiên, Mục ra tay giúp đỡ tiểu Thạch đầu ra, từ đó về sau, tiểu Thạch đầu ở phương diện hơi vực lĩnh giả thể hiện ra thực lực kinh người. Năng lực tính toán cường đại không gì sánh bằng làm hậu thuẫn, tư duy kín kẽ, sự bền bỉ lâu dài, làm hắn trở nên mạnh mẽ trong từng trận chiến mạng mô phỏng.

Khoảng thời gian này, bầu không khí của thiên hà Hà Việt khẩn trương chưa từng có. Sự điều động lượng lớn sức chiến đấu liên tiếp của ba đại thế gia không cách nào thoát khỏi sự thăm dò của người có lòng, tiểu Thạch đầu thậm chí từ trên mạng mô phỏng thu được lượng lớn tình báo của các phương diện. Nhưng ba đại thế gia không hề có bất cứ giải thích nào về hành vi của bọn họ, mấy lực lượng chiến đấu này cũng không biết đi về đâu, giống như bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất không thấy.

Điều này cũng làm các thế lực lớn khác khẩn trương vô cùng. Thế gia ở cả hai bên giống như Thạch gia thế này càng quan tâm hơn. Khoảng thời gian này, thực lực của bọn họ mỗi ngày đều đang tăng lên, điều bọn họ cần nhất hiện giờ là một khoảng thời gian bình lặng để tiêu hóa chỗ tốt có được mấy ngày này. Nếu như chiến đấu giữa ba đại thế gia một khi bùng nổ, cả thiên hà Hà Việt sẽ đều sa vào trong mớ hỗn loạn, Thạch gia cũng khó mà yên ổn một mình ở trong đó.

Ba đại thế gia rốt cuộc muốn làm cái gì? Không ai biết.

- Bằng tỷ tỷ, chị không cần quá lo lắng. Diệp tử ca ca nhất định sẽ không có gì đâu. Đức bé ngẩng mặt, an ủi Nhuế Băng. Bên cạnh hắn, vậy mấy mươi đại hán, vẻ mặt khẩn trương nhìn xung quanh, ai nấy dáng vẻ như lâm đại địch. Ai cũng không ngờ tiểu thiếu gia lại tới hành tinh Rees De, hiện giờ gần như tất cả lực lượng của Tuyết Lai tộc ở hành tinh này đều lao về phía bên này.

Sau khi thất lạc với Diệp Trùng, mọi người tìm kiếm không có kết quả, hết cách, đứa trẻ liền cầu cứu thể lực bốn tộc của hành tinh Thoát Mộc. Nhưng vẫn luôn không có bất cứ tin tức nào của Diệp Trùng. Tổng hội cử hành tới nơi, đây chính là thịnh hội lớn nhất bốn năm mới có một lần của cả tinh khu tự do, mọi người liền đoán Diệp Trùng có hay không sẽ đi Tổng hội. Càng nghĩ, mọi người càng cảm thấy có khả năng, sau khi lưu lại đủ nhân thủ ở lại tìm kiếm, đoàn người liền tới hành tinh Rees De. Chỉ là bọn họ có lẽ làm sao cũng không ngờ Diệp Trùng lại rời khỏi hành tinh Thoát Mộc, mà đã đi hành tinh Quang Hoa.

Hành tinh Rees De, thành phố Phi Nguyệt. Do tới gần thời gian bắt đầu Tổng hội, số lượng cường giả ở chỗ này tăng lên cấp tốc, giới giả ở nơi khác hiếm thấy vô cùng, ở chỗ này lại thấy được khắp nơi. Cho nên cũng khó trách đám tùy tùng bên cạnh đứa trẻ ai nấy khẩn trương không thôi.

Ban ngày ban mặt, gọi quang giáp ra thì quá chói mắt, không có quang giáp, bọn họ ở trước mặt mấy cao thủ võ thuật này quả thật yếu ớt vô cùng. Nhưng vị thiếu gia này lại vẫn cứ không phải là hạng an phận thủ thường, muốn gây chuyện, vậy thì niềm vui sẽ lớn hơn.

Nhìn thấy ánh mắt có chút hưng phấn của tiểu thiếu gia, mấy người bên cạnh này chột dạ trong lòng, cuối cùng, tổng lãnh của Tuyết Lai tộc trú ở hành tinh Rees De quả thật nhịn không được: “Tiểu thiếu gia, chúng ta về nhà trước đi, mấy ngày này chúng ta vẫn thấp giọng chút thì tốt hơn. Phạn Văn đại nhân ba ngày sau mới tới được. Trước lúc này, an toàn của ngài...”

- Tiểu Phạn Phạn sắp tới chỗ này? Đứa trẻ kinh ngạc, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, miệng lầm bầm nói: “Tên đó, cực kỳ vô vị à nha.” Nghe thấy tiểu thiếu gia gọi Phạn Văn là tiểu Phạn Phạn, sắc mặt mấy tùy tùng này lập tức trở nên quái dị. Phạn Văn là cao thủ đệ nhất trong tộc, ở trong tộc cũng thần bí vô cùng, lời đồn liên quan tới hắn nhiều không kể xiết, nhưng dường như lại chưa từng nghe nói ai biết tướng mạo cụ thể của hắn.

Đường đường cao thủ đệ nhất của Tuyết Lai tộc, bị một đứa trẻ bảy, tám tuổi gọi là tên nhóc, nghe ra quái dị vô bì. Nhưng biểu tình trên mặt bọn họ cực kỳ quái dị, lại không có ai dám cười ra tiếng. Cái tên gọi tiểu Phạn Phạn này, nhìn khắp cả trong tộc, chỉ e cũng chỉ có tiểu thiếu gia mới dám gọi.

Nhuế Băng giống như không nghe, tâm tư không còn, tinh thần bay bổng, có chút thần thờ. Trên gương mặt lạnh lẽo ngày trước giăng đầy mây sầm. Từ khi chia cách với Diệp Trùng, tinh thần của nàng liên tục cực kỳ, mỗi lần vừa nghĩ tới việc hấn đối mặt với kẻ địch vô cùng vô tận, nàng liền như tim bị dao cắt. Bóng hình từ từ cách xa nàng đó mỗi lần lướt qua lòng nàng, đều làm cho trái tim nàng rỉ máu. Nhưng tới tận bây giờ, hắn vẫn bất vô âm tín.

Nhìn thấy gương mặt u sầu của Nhuế Băng, trong mắt đứa trẻ lóe lên vẻ lo lắng. Đột nhiên con người nó xoay vòng, kéo ống tay áo của Nhuế Băng: “Băng tỷ tỷ, ta nghĩ ra một biện pháp tốt.”

Tinh thần Nhuế Băng hơi chấn động: “Biện pháp gì?” Đứa trẻ cổ linh tinh quái, lại cực kỳ thông minh, nói không chừng cũng thật sự có biện pháp tốt gì đó.

- Băng tỷ tỷ, chị nghĩ xem. Tông hội này là cái mà tất cả cao thủ của tinh khu tự do đều phải tham gia. Hơn nữa nghe nói danh sách cao thủ của mười người đứng đầu cuối cùng sẽ truyền tới mỗi một hành tinh, nếu như Băng tỷ tỷ có thể tiến vào danh sách mười người này, vậy tên tuổi của tỷ tỷ nhất định sẽ truyền khắp cả tinh khu tự do. Đứa trẻ lộ ra vẻ thêm muốn.

Nhuế Băng không khỏi có chút thất vọng, nàng lắc đầu, thần sắc hồ hững nói: “Ta đối với mấy thứ đó đã sớm không cảm thấy hứng thú.”

- Không phải, không phải. Đứa trẻ gấp giọng giải thích: “Nếu như truyền khắp cả tinh khu tự do, vậy Diệp tử ca ca không phải cũng rất dễ biết hay sao? Chỉ cần Diệp tử ca ca biết Băng tỷ tỷ ở hành tinh Rees De, nhất định sẽ tìm cách tới đây. Vậy các người có thể đoàn tụ rồi.”

Nhuế Băng nghe nói toàn thân chấn động, bước chân bỗng cứng lại, qua nửa phút, nhẹ nhàng ừ một tiếng, thần sắc lại khôi phục sự bình tĩnh ngày trước, chỉ có trong cặp mắt đó lấp lánh sự kiên quyết mà ai cũng không làm dao động được.

Chỉ là bọn họ ai cũng không ngờ, Diệp Trung lúc này cũng đang trên đường hướng tới hành tinh Rees De.

Người tới hành tinh Rees De, không hề chỉ có Diệp Trùng...

417. Chương 417: Phượng Túc Chất Biến

- Chúng ta hiện giờ tới hành tinh Rees De, tư cách tham dự của hai người, chúng ta đã sớm giải quyết rồi. Hi hi, lần này hành tinh Quang Hoa chúng ta phải làm cho đám đó kinh ngạc một phen. Lưu Thắng mang theo vài phần đặc ý, vài phần đùa giỡn nói với Diệp Trùng.

Diệp Trùng hưởng thụ đãi ngộ hoàn toàn khác với Phượng Túc, nhưng Phượng Túc cũng không có bất cứ sự không phục nào, thứ quyết định mọi thứ này là thực lực. Thực lực của Diệp Trùng nhận được sự khẳng định của mỗi người, trong đó bao hàm cả Phượng Túc. Người giao thủ đầu tiên với Diệp Trùng là Tarkan, lúc đó nhìn thấy mỗi người đều phát sáng hai mắt, hận không thể lập tức đấu một trận với Diệp Trùng. Nếu như là người bình thường, nhìn thấy cao thủ đồng đẳng như vậy mắt lộ hung quang, chỉ e lập tức sẽ sợ

chết khiếp. Nhưng điều này đối với người từng ở Tang gia thôn như Diệp Trùng mà nói, đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, không chút hoảng sợ.

Diệp Trùng giao thủ với bất cứ người nào, người khác đều sẽ đứng bên cạnh xem. Phải biết rằng, cơ hội giao thủ với cao thủ cực kỳ khó có, mà mấy kinh nghiệm này đối với việc đề cao thực lực bản thân trọng yếu vô cùng. Sau khi đạt tới giới giả, mỗi một bước tiến tới trước đều khó càng thêm khó, cho nên mấy người Tarkan kết bạn với nhau, chính là muốn thông qua loại phương thức này để có thể có tiến bộ.

Phượng Túc mỗi một lần nhìn thấy võ thuật của thiếu niên này đều kinh ngạc vô bì, cảm giác quen thuộc trong lòng đó càng thêm mạnh mẽ, nhưng nàng lại làm sao cũng không nhớ được người này rốt cuộc là ai. Đối với cảm giác của mình, nàng rất có tự tin, nàng tin rằng, người này nhất định là người mình từng gặp qua, chỉ là nhất thời nghĩ không ra mà thôi.

Nhưng chỗ này chính là tinh khu tự do a, mình trước giờ chưa từng tới qua nơi này. Nơi này cũng nên không có người quen mới đúng, nhưng tại sao loại cảm giác quen thuộc này lại mạnh mẽ như vậy? Vấn đề này vẫn luôn quẩn lầy nàng.

Phượng Túc cũng từng giao thủ vài lần với Diệp Trùng, nhưng lần nào cũng đều bị đánh tới bởi hoa lá. Diệp Trùng không hề nường tay, đối với Phượng Túc, hẳn không hề có bao nhiêu hảo cảm. Trừ có lúc nhìn thấy nàng ta thì sẽ nghĩ tới Thương ra, cảnh giác càng nhiều hơn. Bộ lạc Hy Phượng từng có khúc mắc với mình.

Sự tăng lên của thực lực làm hẳn khi nhìn thấy lại võ thuật của Phượng Túc cũng không còn cảm giác kinh ngạc lúc đầu, hẳn thậm chí có thể hiểu nàng ta đi sai đường ở chỗ nào. Phải biết rằng, Diệp Trùng tuy không hề là một thuật thừa sư, nhưng người từng được Hoàng Bạch Y hun đúc như hẳn, ở phương diện tri thức, lý luận thì mạnh hơn Phượng Túc quá nhiều. Sự truyền thừa ở phương diện thuật thừa sư của bộ lạc Hy Phượng hiện giờ so với năm đó đã thất lạc quá nhiều. Ở phương diện lý luận thuật thừa, Diệp Trùng đứng ở độ cao tuyệt đối.

Nhưng Diệp Trùng không lăm chuyên tới mức đem mấy thứ này nói với Phượng Túc, mà chọn thái độ yên lặng nhìn.

- Đây là đồ đạc của tiểu cô nương, để ở chỗ người đi. Con người ta đỉnh đoảng, sơ suất, nói không chừng lúc nào đó quăng nó đi. Lưu Thắng đưa qua một cái túi nhỏ. Tiếp xúc một khoảng thời gian, giữa Diệp Trùng và sáu người đã xây dựng một loại tình bạn kỳ quái.

- Ừm. Diệp Trùng nhận lấy cái túi nhỏ, mở ra nhìn, bên trong hiển nhiên là có một cái công tắc không gian. Tĩnh bơ như không, Diệp Trùng nhận lấy túi nhỏ. Cái công tắc không gian này đối với hẳn mà nói, không hề có bao nhiêu giá trị. Quang giáp cao cấp của ba đại thế gia, cho dù sư sĩ của nó đã chết, số liệu cũng không xóa sạch. Cho nên người ngoài hoàn toàn không cách nào lấy được quang giáp cao cấp của ba đại thế gia, chủ động mang quang giáp của mình tặng người khác giống như Diệp La quả thật là ngàn năm khó gặp.

Nhưng Diệp Trùng vẫn nhận lấy cái túi nhỏ. Công tắc không gian ở trên tay mình, đối phương muốn gọi quang giáp ra thì phải xem mình có muốn hay không. Không có quang giáp, Phượng Túc chẳng qua chỉ là một con hổ không có răng nanh, không tạo nên uy hiếp với hẳn. Nếu không, Diệp Trùng không dám đặt ở bên cạnh mình một sư sĩ cao cấp của bộ lạc Hy Phượng thế này.

Bầu trời sao ngoài tàu vũ trụ sâu thẳm mà mê người, trong lòng Diệp Trùng đột nhiên dâng lên một loại xung động, muốn điều khiển quang giáp bay ra khỏi tàu vũ trụ. Cảm giác điều khiển Nguyệt Phục Vương bay trong vũ trụ nhất định rất đã a.

Đoàn người Diệp Trùng hiện giờ đang ở trong một con tàu vũ trụ, chính xác mà nói, phải là một tàu vũ trụ cực kỳ cổ xưa. May mà Diệp Trùng đã có kinh nghiệm ngồi tàu một lần, đối lại cũng không kinh ngạc như vậy. Ngược lại là Phượng Túc lần đầu tiên có thể ngồi tàu vũ trụ cổ xưa, nguyên thủy thế này, trong ánh mắt đầy sự kinh ngạc không thể che giấu.

- Lần đầu tiên ngồi tàu vũ trụ nhỉ. Lưu Thắng cười hì hì nói, một khi thân quen với hẳn, hẳn lập tức sẽ trở nên nhiệt tình vô bì. Sở dĩ hỏi như vậy là bởi vì đối với người của tinh khu tự do mà nói, người cả đời có thể ngồi tàu vũ trụ một lần chính là đếm trên đầu ngón tay.

Liếc nhìn tàu vũ trụ cổ xưa này, Diệp Trùng hơi có chút không biết làm sao, gật đầu: “Ừm, lần đầu tiên.”

- Hi hi, không sao, thêm bốn năm nữa, còn có cơ hội ngồi. Người không biết, khi ta ngồi cái thùng sắc lớn này lần đầu tiên, làm cho ta thất điên bát đảo, về sau thì quen rồi. Nói thật, cái thứ này cũng quá chậm đi. Quá nhàm chán a! Lưu Thắng nhún nhún vai, dùng giọng điệu người từng trải nói.

Sự thoải mái của loại tàu vũ trụ này đích xác tệ vô cùng, thiết bị hỗ trợ khác cũng rất ít, nào thoải mái như ngồi Hoa hoa công tử. Diệp Trùng đồng ý gật đầu: “Ừm, đúng.” Ánh mắt lướt qua Phượng Túc đang cực khổ chống đỡ công kích như vũ bão của Sysco, trong lòng hơi kinh ngạc, tiến bộ của nàng ta cực kỳ mau chóng a.

Nghe thấy Diệp Trùng phụ họa, Lưu Thắng càng hăng hái: “Ài, không phải sao, đi đường chậm chậm thế này, nhàm chán biết bao a. Nếu như có thể mang theo một, hai người đẹp thì tốt biết bao, cũng có thể đánh tan một chút sự tích tịch của chuyến đi mà.” Lưu Thắng đáng vẻ tiếc nuối.

Sức chú ý của Diệp Trùng bị hai người đang đối chiến hấp dẫn. Biểu hiện lần này của Phượng Túc kiên quyết không giống lúc trước, một, hai lần phản công ngẫu nhiên cũng sắc bén vô bì, làm cho Sysco luống cuống tay chân.

Diệp Trùng quan chiến nhìn thấy rõ ràng, trong lòng lập tức hiểu rõ, kỹ năng đặc biệt của Phượng Túc chắc là bắt đầu thức tỉnh rồi. Lúc bắt đầu, Diệp Trùng vẫn luôn rất kỳ quái, Phượng Túc tuy cũng là một giới giả, nhưng thực lực lại yếu đến bất ngờ. Sau này, xem Phượng Túc và người khác đối chiến từng lần một, hẳn mới bừng tỉnh ngộ, một là nàng ta thiếu kinh nghiệm thực chiến, hai là kỹ năng đặc biệt của nàng ta vẫn luôn chưa thức tỉnh.

Bộ lạc Hy Phượng, bộ lạc có truyền thừa thuật thừa lâu dài này, kỹ năng đặc biệt của bọn họ sẽ là cái gì chứ? Người vẫn luôn thiếu sự tò mò như Diệp Trùng lần này có vài phần hứng thú hiếm thấy.

- Ý! Lưu Thắng cũng chú ý tới dị dạng trong trận đấu.

Sysco sức lớn vô cùng, thân thể cường hãn tới mức làm người ta phải tán dương, người đứng đó giống như một ngọn núi nhỏ. Cơ nhục toàn thân giống như một cái pháo đài sắt, góc cạnh rõ ràng, trông ra cực kỳ dọa người. Tính khí của hắn nóng nảy, cách đánh cũng đầy mùi vị bạo lực. Công kích kín trời kín đất ngay cả Diệp Trùng cũng hơi cảm thấy đau đầu, kỹ xảo thuần phác, không có quá nhiều hoa hòe, dùng sức mạnh thuần túy để thắng. Ngoài ra, thể lực của hắn giống như cơ nhục của hắn, rất khủng bố, công kích liên miên không dứt, giống như cuồng phong bạo vũ, không chút kẽ hở.

Ở trước mặt thể hình cường tráng khôi ngô của hắn, Phượng Túc giống như một bé gái bảy tám tuổi trước mặt một người vạm vỡ. Một người đẹp yếu ớt trước mặt một con dã thú điên cuồng, giải thích cái gì gọi là người đẹp và dã thú.

Những thứ mọi khi Phượng Túc có thể làm trước mặt Sysco chỉ có cực khổ chống đỡ, giống như con thuyền nhỏ quay cuồng trong sóng to gió lớn. Sức lực của nàng ở trước mắt Sysco giống như con muỗi vậy, hai người hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Hôm nay Phượng Túc vẫn ở vào thế thủ, vẫn cực khổ chống đỡ, nhưng người đang ngồi không ai không phải cao thủ, sức quan sát cực kỳ sắc bén, nào lại nhìn không ra tin tức hàm chứa trong này?

Nhưng người thật sự nhìn thấy rõ ràng lại chỉ có một mình Diệp Trùng, hắn thậm chí còn rõ hơn chính bản thân Phượng Túc. Tri thức liên quan tới phương diện thuật thừa mà Hoàng Bạch Y truyền thụ cho hắn làm hắn có thể đưa ra phán đoán chính xác.

- Ừm, tinh thần dự đoán, một loại kỹ xảo cực kỳ thực dụng. Diệp Trùng nhìn biểu tình càng lúc càng thành thạo, càng lúc càng thoải mái của Phượng Túc, thâm nghĩ trong lòng.

Sự biến đổi về chất của giới giả thường chỉ trong nháy mắt, nhưng sự biến đổi về chất trong nháy mắt này cần tích lũy vô số biến đổi về lượng trước đó, không chút kỹ xảo nào.

Phượng Túc giống như một con bướm linh hoạt, nhẹ nhàng né tránh trong cuồng phong bạo vũ. Nàng giống như có thể biết trước động tác của Sysco, thường là động tác của Sysco vừa bắt đầu, nàng liền làm ra động tác né tránh.

Tình hình xem ra có chút nguy dị, hai người trong trận giống như đôi tình nhân, đầy ăn ý, dần dần, công kích của Sysco cũng không sao chạm thêm vào góc áo của Phượng Túc. Mỗi quyền của hắn đều đánh vào không khí, loại tình huống này làm hắn buồn bực gần như muốn thổ huyết. Nhưng Phượng Túc cũng không sao tạo thành uy hiếp gì với Sysco, sức lực và tốc độ của nàng đều không đủ đánh ngã vật to lớn khổng lồ là Sysco này.

Đầu óc Diệp Trùng mau chóng vận chuyển, tìm kiếm nhược điểm của loại kỹ xảo đặc biệt này. Lời của Hoàng Bạch Y giống như một đoạn phát lại, liên tục hiện ra trong đầu hắn. Chiến đấu kịch liệt trong sân cũng không cách nào hấp dẫn thêm chút chú ý nào của hắn, hắn cúi đầu, chìm trong suy nghĩ.

Diệp Trùng suy nghĩ lần này liền là ba ngày. Trong ba ngày này, Phượng Túc phân biệt khiêu chiến với bốn người còn lại, trừ Đông Vị sau khi trải qua một phen khổ chiến đã chiến thắng Phượng Túc, ba người khác đều hòa. Đương nhiên, Guti là một điều bồi sự, không hề trong phạm vi khiêu chiến của Phượng Túc.

Một phen khiêu chiến này cũng làm nàng ta xác định địa vị của nàng trong đoàn người này, địa vị bình đẳng. Thực lực quyết định tất cả, nàng hiện giờ đã có thực lực này, tự nhiên hưởng thụ đãi ngộ đồng đẳng.

Ngày thứ tư, Phượng Túc tìm tới Diệp Trùng.

- Xin trả lại ta đồ đạc của ta. Mặt Phượng Túc như băng lạnh, nàng từ chỗ Lưu Thắng biết được, cái túi nhỏ của nàng đã tới tay thiếu niên này. Mấy ngày này do vẫn luôn ở trong phi thuyền, làn da vốn dĩ biến thành sạm đen của nàng lại trở nên trắng nõn. Dung nhan tuyệt thế bị che lấp lại một lần nữa hiện ra trước mặt mọi người từng chút một.

Diệp Trùng có chút không vui ngẩng đầu lên, bị người ta cắt ngang suy nghĩ là một việc cực kỳ không thoải mái.

Nhìn Phượng Túc ở trước mặt, Diệp Trùng có chút ngạc nhiên phát hiện khí chất của nàng ta đã xảy ra biến hóa vi diệu, trên người nàng ta hiện giờ toát ra sự tự tin của cao thủ một cách nhân nhậ.

- Xin trả lại ta đồ đạc của ta! Phượng Túc lại một lần nữa cao giọng, mi phượng hơi giật.

Diệp Trùng lạnh lùng nhìn đối phương cả nửa phút, lời nói rất nhẹ nhưng ngữ khí lại chém đinh chặt sắt: “Ta từ chối.”

Trả lại đồ đạc cho nàng ta, Diệp Trùng không phải sáu tên không hiểu chuyện đó, mang công tắc không gian trả cho một sư sĩ thực lực cao siêu mà quyết không thể coi là thân thiện thế này, loại việc này Diệp Trùng tuyệt không làm.

Sáu người còn lại nhao nhau chuyển ánh mắt sang phía bên này, trong mắt mỗi người đều đầy vẻ kinh ngạc, bọn họ nghĩ không thông tại sao Diệp Trùng lại từ chối một yêu cầu dưới cái nhìn của bọn họ hợp lý vô cùng này.

418. Chương 418: Thiếu Niên Này Có Chút Lạnh

Nàng ta đột nhiên ra tay, tay phải nắm lại thành chùy, đánh thẳng chỗ yếu hại của Diệp Trùng.

Nếu như nói thu hoạch lớn nhất của nàng ta mấy ngày nay là gì, đó chính là nàng ta đã học được tổ chất nên có của một võ thuật gia đúng chuẩn. Một quyền này cực kỳ đột ngột, hoàn toàn không có chút dự báo nào. Khiêu chiến với mấy người Sysco mấy ngày này cũng làm nàng tràn đầy tự tin với chính mình.

Mũi chân Diệp Trùng nhấn một cái, người ngã lùi ra sau một cách nguy dị, nhưng lại xuất xát tránh được một quyền này.

Mấy người Tarkan lập tức tập trung tinh thần quan sát mỗi một động tác của Diệp Trùng, Phượng Túc sau khi lột xác làm mọi người đầu đầu vô cùng, nhưng bọn họ tìm không ra nhược điểm của nàng ta. Bọn họ muốn xem xem Diệp Trùng ứng phó thế nào.

Tình hình xem ra hung hiểm vô cùng, nhưng thần tình trên mặt Diệp Trùng lại thoải mái, trấn định, không thấy chút dao động.

Tuy tránh được một quyền này, nhưng nguy hiểm không hề giải trừ, Phượng Túc giống như dự liệu được động tác của Diệp Trùng, chân cong đạp nhẹ nhè lên trên mặt sàn, thân như mũi tên, lao về phía Diệp Trùng. Nắm tay hơi co vào, như cánh cung hơi tích lực.

Ánh mắt Phượng Túc khóa chốt chặt chẽ thiếu niên trước mặt, nàng thậm chí có thể nhìn thấy mỗi một xu hướng của cơ nhục đối phương.

Lông mày Diệp Trùng nhíu lại, nửa thân trên không chút cử động, tay phải vẫn luôn buông thõng đột nhiên duỗi ra như một sợi roi, quét về phía Phượng Túc.

Động tác hoàn toàn vi phạm lẽ thường này lập tức làm mấy người Tarkan hai mắt phát sáng, bọn họ và Diệp Trùng giao thủ vẫn chưa từng nhìn thấy hãn sử dụng chiêu này. Mấy người nhón nháo đứng dậy, không tự chủ mà sắp lại gần bên này.

Kỹ xảo không chế cơ nhục của họ Lam ở Cửu Nguyệt có thể làm cho Diệp Trùng thường xuyên làm ra một vài động tác không thể tin được. Mấy động tác này cái nào cũng ra ngoài ý liệu mọi người, làm người ta không phòng bị được.

Nhưng lần này lại ra ngoài ý liệu của hãn, cú này lại không mang lại bất cứ quấy nhiễu nào đối với đối phương. Giống như sớm biết Diệp Trùng sẽ dùng chiêu này, thân hình Phượng Túc đột nhiên chùng xuống, tránh khỏi tay phải của Diệp Trùng, nắm tay như tia chớp đánh về phía chân Diệp Trùng.

- Phá! Diệp Trùng đột nhiên quát lớn một tiếng! Yết ba hồng! Cũng là kỹ xảo xuất xứ từ họ Lam của Cửu Nguyệt.

Sóng âm vô hình mau chóng lan ra bốn phía.

Nhưng điều làm Diệp Trùng không ngờ tới là, kẻ bị liên lụy đầu tiên của chiêu công kích phạm vi này lại là cá trong hồ. Mấy người đứng xem bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức kêu lên oai oái, bịt lỗ tai lại, hốt hoảng lùi ra phía sau.

Chú thích: Cá trong hồ: đầy đủ là cá trong hồ gần thành. Khi thành cháy, nước bị lấy dập lửa, làm cá trong hào quanh thành bị chết.

Phượng Túc cách Diệp Trùng gần nhất ngược lại chịu ảnh hưởng ít nhất. Sớm ngay khoảnh khắc cổ họng Diệp Trùng rung động, nàng ta đã giống như một làn khói nhẹ, lướt người lùi ra sau, nhưng sóng dư của Yết ba hồng vẫn làm cho mái tóc buộc chặt của nàng tán loạn.

Hai người lại kéo giãn khoảng cách.

Ánh mắt Phượng Túc trở nên ngưng trọng, thiếu niên trước mặt này quả nhiên là người khó đối phó nhất trong mấy người này a. Nàng không hề lại tấn công tiếp, rất rõ ràng, Yết ba hồng đột nhiên xuất hiện vừa rồi đã làm nàng có chút kiêng kỵ.

Diệp Trùng không khỏi dùng một loại ánh mắt mới đánh giá lại Phượng Túc, không ngờ Phượng Túc sau khi lột xác lại khó dây đến vậy. Diệp Trùng lúc trước từng có kinh nghiệm giao thủ với Phượng Túc. Dự đoán của nàng ta lúc đó so với hiện giờ có sự khác nhau một trời một vực. Dự đoán của nàng hiện giờ làm Diệp Trùng cảm thấy nguy hiểm, ngay cả công kích gần như không có dấu hiệu nào như Yết ba hồng này cũng có thể tránh được, đây quả nhiên là một loại kỹ xảo phi thường lợi hại a.

Mấy ngày này, Diệp Trùng vẫn luôn suy nghĩ, suy nghĩ nhược điểm của loại kỹ xảo mà Phượng Túc có được này. Hãn rất rõ ràng, vô luận loại kỹ xảo nào đều sẽ có nhược điểm của nó, có chỗ nó không cách nào lo được. Điểm mù thế này, nếu như có thể lợi dụng tốt, vậy muốn chiến thắng cũng sẽ không là vấn đề khó gì.

Hoàng Bạch Y từng nói, thuật thừa sư do kiên trì tôi luyện tinh thần lâu ngày, cho nên bọn họ đối với mỗi một biến hóa xung quanh đều miễn cảm vượt xa người thường nhiều. Ở trên điểm này, ngay cả võ thuật gia cũng không sao so với bọn họ. Với lại, trực giác đối với nguy hiểm của bọn họ mạnh liệt phi thường. Thuật thừa sư cấp bậc khủng bố như Hoàng Bạch Y, muốn giết chết lão, gần như ngay lúc sát cơ của người vừa dậy lên, lão liền có khả năng phát giác ra được.

Nguyên lý dự đoán tinh thần chính là dựa trên điểm sáng này.

Nói ra không hề quá phức tạp, nhưng muốn đạt tới trình độ này của Phượng Túc, không chỉ cần nỗ lực cực khổ lâu dài, mà còn cần cơ ngộ nhất định. Cho dù biết nguyên lý, Diệp Trùng vẫn có chút bó tay hết cách. Ngay cả Yết ba hồng cũng có thể tránh được, Diệp Trùng không biết Phượng Túc là thật sự cảm thấy nguy hiểm hay là thật sự đối với sự thay đổi nhỏ nhất của hoàn cảnh xung quanh đều thấy rõ mồn một.

Hai loại này hoàn toàn là hai khái niệm.

Nếu như là trực giác, Diệp Trùng ngược lại không lo lắng. Ngay cả Hoàng Bạch Y cũng từng thần nhiên nói, cái thứ trò chơi trực giác này không thể lần nào cũng đều chính xác. Ngay cả lão, trong mười lần bắt quả cũng thành công hai, ba lần, nếu như mỗi lần đều có thể dựa vào trực giác, vậy đã không phải là người mà là thần rồi. Ngay cả thuật thừa sư cấp bậc khủng bố thế này như Hoàng Bạch Y chẳng qua cũng chỉ có thể làm được thành công hai, ba lần trong mười lần, Diệp Trùng không tin Phượng Túc ở phương diện này có thể vượt qua Hoàng Bạch Y.

Nếu như thật sự là thấy rõ mồn một, vậy thì làm người ta đau đầu rồi. Cái này không giống trực giác, đúng hay không phải coi vào may mắn, mà là có thể không chế. Huống chi người từng luyện tập thuật thừa, tố chất tâm lý đều cực kỳ mạnh, căn bản không phạm phải sai lầm cấp thấp.

Hai bên đứng đối đầu, hai người không nháy mắt nhìn chằm chằm đối phương. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào đối phương, Diệp Trùng phảng phất như cảm thấy nhiệt độ máu huyết trong người mình đang tăng lên, gặp phải loại tình huống hãn chưa từng gặp phải, hãn đã bắt đầu phấn chấn lên rồi!

Hai loại trạng thái xem ra mâu thuẫn bình tĩnh và hưng phấn này lại một lần nữa trộn lẫn vào nhau một cách hoàn mỹ trên người hãn.

Không khí cũng phảng phất như vì sự đối đầu của hai người mà trở nên ngưng trọng. Mấy người còn lại ai nấy đã sớm có vẻ mặt hung phấn, giao đấu giống thế này không dễ gì mà có thể nhìn thấy. Bọn họ có dự cảm, thiếu niên thần bí khó dò này sắp giở công phu thật ra rồi! Mỗi người đều cố sức mở to mắt, chỉ sợ bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Sức chú ý tập trung chưa từng có trước đây, đường màu lam trong tầm mắt của Diệp Trùng lúc hiện lúc không, một số hoặc lớn, hoặc nhỏ, điểm màu lam hoặc đậm hoặc nhạt phân bố giữa mấy đường màu lam này.

Đối mặt nguy hiểm chưa biết, kỹ xảo giới giả đặc biệt đã lâu không dùng của Diệp Trùng lại xuất hiện.

Nguy hiểm! Trên dưới toàn thân Diệp Trùng lộ ra khí tức nguy hiểm cực độ, giống như vật thật ép tới trước mặt mọi người. Ai cũng không ngờ thiếu niên vẫn luôn lạnh nhạt, thông dong này mạnh mẽ như vậy! Sắc mặt mấy người Tarkan có vài phần khó xem, nhón nháo lùi ra sau, ra sức đè nén khí tức sôi sục muốn động.

Sắc mặt Phượng Túc kịch biến, sự cường đại của đối phương đã vượt khỏi dự liệu của nàng.

- Người muốn cầm thì cầm lấy đi. Mấy thứ nhỏ đó, người ta không thiếu. Hì hì, tặng người đó, nhớ nha, đây chính là vật định tình của chúng ta a, nhất định phải giữ cho tốt đó!

Chính ngay lúc mọi người cho rằng đại chiến vừa định sẽ nổ ra, Phượng Túc đột nhiên cười tươi, vươn cái eo như ma quỷ của nàng, đường cong từng được Thương khen là hoàn mỹ nhất làm người ta tâm thần điên đảo, điều làm nhịp tim người ta tăng tốc nhất là động tác lười biếng của nàng cực kỳ khiêu khích, nhưng lại tự nhiên cực độ, không chút cứng nhắc nào.

Vẻ lạnh lẽo trong mắt Phượng Túc bỗng nhiên biến đi, mà thay vào đó là bông bênh như mê hoặc, tỏa ra mị lực trí mạng. Nụ cười này của nàng lập tức như gió xuân giải đông, hoàn cảnh vừa rồi vẫn còn lãnh lẽo như mùa đông mau chóng ấm lại.

Nàng ở trước mặt Diệp Trùng không chút kiêng kỵ mềm mại vươn cái cổ thon dài ưu nhã ra, trên dưới toàn thân không chút phòng bị, giống như Diệp Trùng chính là tình lang đứng trước mặt nàng yên lặng thưởng thức.

Bước ngoặt đột ngột thế này, làm mấy người Tarkan đứng xem một bên ngạc nhiên tới mức cảm suýt nữa rơi xuống đất. Lưu Thắng vẻ mặt ngây ngốc, mở to miệng, vô ý thức kêu khan ơ ơ.

Diệp Trùng yên lặng nhìn Phượng Túc, khí tức nguy hiểm trên dưới toàn thân không thu lại chút nào.

Sợi dây Phượng Túc dùng để buộc tóc vừa rồi bị Yết ba hồng của Diệp Trùng chắn nát, mái tóc đen nhánh rũ xuống như thác nước. Hơi nghiêng đầu, Phượng Túc tức giận không vui nhìn Diệp Trùng, rồi lập tức thu ánh mắt lại, đôi tay thon dài trắng nõn cần thần quán nhẹ mái tóc buông thả xuống lên, đầy mùi vị phụ nữ.

Mọi người bỗng nhiên chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ hẫng, khí tức nguy hiểm mạnh mẽ vô cùng vừa rồi lại biến mất không thấy.

Diệp Trùng yên lặng xoay người rời đi, không nhìn Phượng Túc thêm cái nào.

Mãi tới khi nhìn thấy bóng lưng Diệp Trùng biến mất trong phòng, toàn thân Phượng Túc đột ngột thả lỏng, ai cũng không chú ý sau lưng áo trong của nàng đã ướt đầm.

Trong mấy ngày tiếp theo đó, Phượng Túc thành thật vô bì, mùi vị dữ tợn trên người đó rất mau liền thu lại, nàng lại trở lại là Phượng Túc làm vô số người mê đắm lúc trước. Một cái gợn tay, một cái nhấc chân đều đầy mị lực làm trái tim người ta đập mạnh, nàng giải thích cho mọi người cái gì gọi là gọi cảm tuyệt thế.

Ngay cả Sysco, đại biểu cho trường phái dã thú không biết cái đẹp là cái gì, vẻ hân thưởng trong mắt cũng bắt đầu nặng thêm.

Người duy nhất không đổi chỉ có Diệp Trùng.

Thời gian Phượng Túc ở bên cạnh Diệp Trùng dài nhất. Phượng Túc phát hiện, chỉ cần không làm phiền hẳn suy nghĩ, thiếu niên này không hề qua tâm đối với việc mình ở bên cạnh hẳn.

Điều làm nàng buồn bực là, vô luận nàng dụ dỗ hẳn thế nào, thiếu niên giống như người đá vậy, không vì vậy mà có bất cứ động dung nào.

Điều này làm rằng trắng của Phượng Túc cũng sắp cắn nát ra. Điều đáng tức giận nhất là thiếu niên thường mang cái túi nhỏ của nàng treo trên hông, lần nào cũng gần tới mức nàng gần như thò tay ra liền có thể lấy được.

Nhưng nàng không dám! Nàng tin rằng, nếu như nàng làm như vậy, hậu quả sẽ cực kỳ đáng sợ, giết chết mình? Rất có khả năng! Nàng không dám lấy tính mạng của mình ra đùa. Mỗi lần nàng chỉ có thể vô cùng khao khát nhìn cái túi nhỏ bị buộc trên eo thiếu niên của mình, trong lòng ra sắc nguyên rửa tên gỗ đá này.

Điều làm trong lòng nàng chán nản là, chẳng lẽ đối phương biết thứ trong túi của mình là cái gì sao? Nàng ngồi bên cạnh thiếu niên, ngơ ngẩn nghĩ, thiếu niên hiện giờ đang suy nghĩ, nàng không dám làm phiền.

Biết công tác không gian? Chẳng lẽ đối phương giống như mình, đều là người từ ngoài tới? Suy đoán này... trái tim nàng bỗng nhiên tăng tốc!

Diệp Trùng đối với hoàn cảnh xung quanh miễn cảm vô bì, nhịp tim của Phượng Túc ở bên cạnh đột nhiên tăng tốc lập tức kêu tỉnh hẳn từ trong suy nghĩ, kỳ quái liếc nhìn Phượng Túc.

Phát giác ra ánh mắt của Diệp Trùng, Phượng Túc cười ngọt ngào một cái, rồi mau chóng cúi đầu xuống.

Diệp Trùng cũng không để ý, tiếp tục quay đầu suy tư.

419. Chương 419: Tới Rees De

- Muốn tham gia Tông hội, ừ, thật ra rất đơn giản. Hi hi, ta đã nghe ngóng rõ ràng rồi, Rees De có hai mươi suất, nhiều hơn hành tinh khác mười suất. Chỉ cần Bằng tỷ tỷ có thể đánh bại một người trong đó, việc tiếp theo thì khỏe rồi. Đứa trẻ sờ cằm, cười hi hi nói.

Nhuế Bằng suy nghĩ một lát, im lặng không nói.

Tổng lãnh tùy tùng bên cạnh đứa trẻ kỳ quái nói: “Phạm Văn đại nhân hôm nay chắc đã tới a! Tại sao vẫn không thấy người đâu?” Đối với cao thủ đệ nhất truyền thuyết trong trong tộc này, hẳn cực kỳ sùng bái, cho nên khó tránh có chút cấp thiết.

Đứa trẻ liếc mắt coi thường: “Phạm Phạm yêu dấu đã sớm tới rồi, các người không biết mà thôi.”

- Ở đâu, ở đâu? Tổng lãnh không khỏi nhìn quanh, nhưng tìm không thấy bóng dáng thần tượng của mình.

- Không cần tìm, các người tìm không thấy hẳn đâu. Tiểu Phạm Phạm không thích lộ đầu lộ diện. Đứa trẻ già dặn trả lời.

- Ý, người lúc này đã đeo cái này? Griffiths ở một bên cúi thấp người, tò mò sờ một cái mặt dây chuyền đeo trước ngực đứa trẻ. Mặt dây chuyền không biết là dùng loại vật chất nào chế thành, lấp lánh ánh sáng kim loại đen thui, giống như một đồng tiền cứng, phía trên giăng đầy các loại trang trí đặc biệt.

- Thật lớn a! Đứa trẻ không trả lời, ánh mắt trở ra rơi vào cổ áo Griffiths cúi thấp người mà lộ ra.

- Tuổi nhỏ mà không học điều hay! Muốn ăn đòn! Griffiths đỏ bừng mặt, gắt đứa trẻ một tiếng, nhẹ nhàng cốc một cái lên đầu đứa trẻ.

Cử động này của Griffiths làm mấy tùy tùng xung quanh đó sắc mặt biến đổi.

Đứa trẻ xoa đầu, cười gian không thôi: “Griffiths tỷ tỷ...”

Nhìn thấy biểu tình quái dị trên mặt đứa trẻ, sắc mặt vừa mới khôi phục của Griffiths soạt cái lại đỏ bừng lần nữa, nằng giơ tay lên, ra vẻ muốn đánh: “Hừ, ta phải dạy dỗ người thật tốt!”

Đứa trẻ vội vàng ôm đầu chạy trốn như chuột, nhưng tiếng cười quái dị lại từ xa truyền lại.

- Cái gì? Vẫn không tìm thấy hẳn? Trong giọng nói của Hoàng Cực Minh lộ ra sự thất vọng nặng nề, hẳn tới hành tỉnh Quang Hoa đã một khoảng thời gian, nhưng lại không có bất cứ tin tức nào của cái quang giáp cấp Quy tắc đó. Cái quang giáp cấp Quy tắc đó giống như đột nhiên biến mất trên hành tỉnh Quang Hoa vậy.

- Đúng vậy. Đại nhân Cực Minh, chúng tôi đã giám thị tất cả cứ điểm đã biết của Diệp gia ở hành tỉnh Quang Hoa, nhưng vẫn không phát hiện bất cứ tin tình báo nào liên quan tới cái quang giáp đó. Tin tức của đại nhân Phượng Túc cũng tới giờ không có gì, chúng tôi suy đoán đại nhân Phượng Túc rất có khả năng đã gặp bất hạnh. Đại biểu lâm thời đóng ở hành tỉnh Quang Hoa của bộ lạc Hy Phượng cung kính trả lời. Từ sự kiện năm đó của Lược đồng giả, bộ lạc Hy Phượng gần như rút tất cả lực lượng khỏi hành tỉnh Quang Hoa. Mấy năm nay, bọn họ chỉ thăm phái lực lượng cực kỳ có hạn ẩn tàng ở hành tỉnh Quang Hoa. Lần này vì tìm kiếm Phượng Túc, không chỉ điều động tất cả lực lượng ở hành tỉnh Quang Hoa của bộ lạc Hy Phượng, thậm chí còn điều thêm lượng lớn lực lượng chiến đấu từ các hành tỉnh phụ cận khác.

- Ủm, hành động tìm kiếm đại nhân Phượng Túc không được ngừng lại. Hoàng Cực Minh trầm ngâm nói. Thanh danh của Phượng Túc ở bộ lạc Hy Phượng tuy còn xa mới có thể so sánh với Hoàng Cực Minh, nhưng sự yêu thích đối với nàng lại cực kỳ cao. Bản thân Phượng Túc không hề xuất thân từ dòng chính của bộ lạc Hy Phượng, nhưng lại có thể dựa vào sự nỗ lực của bản thân mà đột phá cảnh giới giới giả, do chính tộc trưởng ban cho quang giáp cấp Thanh Hoàng, vinh dự thể này trước giờ chưa từng có. Một điểm này Hoàng Cực Minh cũng cực kỳ khâm phục. Đương nhiên, một nguyên nhân quan trọng khác chính là sự xinh đẹp phảng phất như không nên xuất hiện trên đời này của nàng. Sư sĩ có ý ái mộ nàng trong bộ lạc nhiều không kể xiết, Hoàng Cực Minh đối với một kỳ nữ thể này cũng cực kỳ tò mò.

Đã tìm không thấy cái quang giáp cấp Quy tắc đó, Hoàng Cực Minh cũng không khỏi có chút mất hứng, lập tức mở miệng: “Ủm, tỉnh khu tự do này có chỗ nào vui không?” Hẳn là lần đầu tiên tới tỉnh khu tự do, nơi này nghe nói là nơi bắt nguồn của bộ lạc, đây cũng là một nguyên nhân quan trọng hẳn vẫn luôn muốn tới.

- Nếu như đại nhân muốn đi chơi, hành tỉnh Rees De có lẽ là một lựa chọn không tồi. Tổng hội bốn năm một lần ở đó sắp sửa bắt đầu rồi. Đại nhân Cực Minh nếu như rảnh rỗi, chi bằng đi xem xem. Nơi đó cao thủ tập trung như mây, trừ không có sư sĩ, thứ khác vô luận là võ thuật gia hay là thuật thừa sư, điều bởi sư đều không phải là thứ mà trong bộ lạc có thể so sánh được.

- Ủm, Tổng hội? Hoàng Cực Minh lập tức có vài phần hứng thú.

Phi thuyền an toàn đáp xuống.

Nhà có tàu vũ trụ của Rees De là Ngôn gia và Hoàng gia. Hai nhà này cũng là hai đầu sỏ lớn của cả tỉnh khu tự do, bọn họ có lẽ là hai bộ lạc có lịch sử lâu đời nhất của cả tỉnh khu tự do, có danh vọng cao quý tại tỉnh khu tự do. Cao thủ trong hai bộ lạc xuất hiện đông đảo., Cao thủ dự Tông hội của hành tinh Rees De, hai nhà bọn họ chiếm gần như là một nửa.

Bên tiếp đài Tông hội lần này là Ngôn gia.

Sau khi đoàn người Diệp Trùng từ đi ra từ tàu vũ trụ thì mới phát hiện nơi này đã đáp rất nhiều tàu vũ trụ. Xem dáng vẻ, đã có cao thủ Tông hội của rất nhiều hành tinh đã tới rồi. Bãi đáp tàu vũ trụ của Ngôn gia và Hoàng gia cũng là chỗ có diện tích lớn nhất của cả tỉnh khu tự do.

Đoàn người Diệp Trùng không hề coi là quá làm người ta chú ý. Hành tinh Quang Hoa tuy là trung tâm điều bồi, nhưng nói tới trình độ võ thuật, ở trong cả tỉnh khu tự do lại chỉ có thể coi như trình độ trung bình thấp.

Vừa xuống tàu thì có nhân viên chuyên môn phụ trách tiếp đãi. Mấy người Tarkan không phải là gà mờ tham gia lần đầu, đối với mỗi quá trình đều như xe nhẹ đường quen.

Đoàn người Diệp Trùng được dẫn vào Ngôn gia, đối với cao thủ Tông hội của mỗi hành tinh, Ngôn gia đều sẽ cung cấp một khu nhà chuyên biệt.

- Nơi này sẽ là chỗ ở khoảng thời gian này của các vị, đồ ăn thức uống, tề gia sẽ có người chuyên môn đưa tới. Các vị nếu như còn có yêu cầu gì khác, xin cứ nói với chúng tôi, chúng tôi sẽ cung cấp sự hỗ trợ lớn nhất trong phạm vi khả năng có thể của chúng tôi. Người con em Ngôn gia phụ trách dẫn đường không cao không thấp cong người hành lễ với mọi người. Chỉ là hấn vẫn không nhận được mà liếc nhìn Phượng Túc trong đám người này vài lần, nữ giới giả trong võ thuật gia cực kỳ hiếm có, mà nữ giới giả có thể tham gia Tông hội càng ít tới mức đáng thương.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là, cao thủ Tông hội xinh đẹp đường này đang ở trước mắt tuyệt đối có thể xếp vào mấy hạng đầu trên bảng nữ cao thủ Tông hội xinh đẹp nhất trong lịch sử.

- Ủm, được rồi. Người nói là Lưu Thắng, hấn rất lịch sự trả lời. Cho dù tính khí bọn họ có nóng nảy hơn cũng không dám ngang ngược trong Ngôn gia.

Người con em Ngôn gia này biểu hiện ra một tố chất mà con cháu gia tộc lớn phải có, rất mau liền thu hồi ánh mắt trên người Phượng Túc, thần thái khôi phục bình thường, thông thả nói: “Hy vọng tề gia có thể mang lại cho các vị cảm giác về nhà. Chiều ngày mai, nhóm cao thủ Tông hội cuối cùng sẽ tới, gia chủ và lão phu nhân sẽ mở tiệc tẩy trần cho các vị, vẫn xin các vị nể mặt tới dự!”

- Được! Tới lúc đó chúng tôi tất sẽ tới đúng giờ. Lưu Thắng trả lời rất dứt khoát.

Thái độ của Lưu Thắng rõ ràng làm đối phương rất có hảo cảm, người con em Ngôn gia này cười mỉm nói: “Đi đường mệt mỏi, nghĩ chắc các vị cũng mệt rồi, tôi không làm phiền nữa.” Nói xong hấn liền rời khỏi khu nhà.

- Mọi người tốt nhất ít ra ngoài, muốn dạo chơi chỗ này tốt nhất đợi sau khi Tông hội kết thúc. Nếu như quả thật muốn ra cửa, nhất định phải nhớ mang theo vũ khí. Lưu Thắng về mặt ngưng trọng cảnh giác, nhưng câu nói này rõ ràng nói với Diệp Trùng và Phượng Túc, chỉ có bọn họ mới là người mới, mấy người khác ngay cả mí mắt cũng không hạ xuống.

- Nơi này rất loạn sao? Phượng Túc về mặt kinh ngạc hỏi.

- Loạn? Lưu Thắng cười lạnh hai tiếng: “Nơi này không phải loạn thì có thể hình dung. Mỗi năm cao thủ chết ở chỗ này không thể đếm hết, có biết không? Hành tinh Rees De còn có một tên gọi, gọi là nghĩa địa của cao thủ. Đừng cho rằng là giới giả thì có thể hoành hành ở chỗ này, giới giả của nơi này, hì hì, các người tới lúc thì biết là tới mức độ nào.”

Diệp Trùng không để ý tới, con người hấn vốn dĩ không muốn đi ra. Hấn không có thú vui đi dạo này. Hơn nữa hấn cũng càng không muốn gây chuyện, tuy tướng mạo của hấn hiện giờ lại đã thay đổi, không dễ gì

làm người ta nhận ra, nhưng thấp giọng một chút thường là có chỗ tốt, một điểm này Diệp Trùng có thể hội sâu sắc.

Phượng Túc suy nghĩ, cũng trở về phòng mình.

Tông hội, thịnh hội vô số người khát khao, mơ ước trong lòng này lại không gây nên được chút sóng gợn nào với Diệp Trùng. Ý ban đầu của hắn, một mặt là từng đáp ứng mấy người Tarkan, một khác cũng có chút tò mò đối với Tông hội có cao thủ đông đảo trong truyền thuyết này. Nhưng điều hắn càng có nhiều hơn là một loại tâm thái của kẻ bàng quang đối mặt Tông hội. Chỉ mở mang kiến thức mà thôi, Đối với việc mình ở trong thịnh hội này đóng vai gì, hắn chưa từng nghĩ qua.

Chính là dưới loại tâm thái này, Diệp Trùng cực kỳ thoải mái, hoàn toàn không giống mấy người Lưu Thắng như lâm đại địch.

Cơm tối là do người Ngôn gia mang tới, mùi vị cực kỳ không tệ, Diệp Trùng ăn hơi vừa ý.

Sau khi ăn xong, Diệp Trùng đang chuẩn bị về phòng, đột nhiên nghe thấy Phượng Túc nói: “Ta muốn ra ngoài đi dạo a, có ai cùng ta đi không?” Trong giọng nói ngọt ngào mang theo sự mê hoặc vô hạn.

Mấy người Lưu Thắng không khỏi nhú mày, bọn họ không ngờ Phượng Túc lại thật sự muốn ra ngoài.

Ngay lúc mọi người không biết làm thế nào mới tốt, đột nhiên một giọng nói lạnh nhạt vang lên sau lưng bọn họ: “Không cho đi.”

Người nói chính là Diệp Trùng, hắn nhoáng người một cái, đã tới chắn trước cửa. Để Phượng Túc ra ngoài? Hắn biết thân phận thật sự của Phượng Túc là gì. Bộ lạc Hy Phượng ở một nơi quan trọng thế này mà không bố trí lực lượng, đánh chết hắn cũng không tin. Bây giờ thả Phượng Túc ra ngoài, chỉ e chẳng bao lâu sau, nàng ta dẫn một đám quang giáp trở về, vậy chỉ sợ là tới lúc đó mình khóc cũng không kịp.

- Anh cản ta? Tại sao? Phượng Túc vẻ mặt bình tĩnh hỏi, giống như Diệp Trùng ngăn cản không hề ra ngoài ý liệu của nàng ta.

Ánh mắt của người khác đều rơi trên người Diệp Trùng. Quan hệ của hai người, mọi người vẫn luôn cảm thấy khá kỳ quái. Lúc mới bắt đầu, Diệp Trùng không trả lại cái túi cho Phượng Túc đã làm bọn họ cảm thấy hơi kỳ quái rồi. Bây giờ lại không cho nàng ta ra ngoài, càng làm mọi người cảm thấy buồn bực. Hắn quan tâm sự an toàn của Phượng Túc? Nhìn rồi lại nhìn gương mặt lạnh lùng của Diệp Trùng, bọn họ lập tức quảng loại suy nghĩ có khả năng bằng không này ra sau đầu.

- Không tại sao hết. Diệp Trùng không chút dao động.

- Anh biết tôi là ai, đúng không? Ánh mắt Phượng Túc nhìn dán vào Diệp Trùng, đột nhiên hỏi vấn đề rất kỳ quái này.

420. Chương 420: Quân Anh Sắp Sửa Tụ Hội

- Đúng. Diệp Trùng gật đầu, không phủ nhận.

Đáp án này tuy trong ý liệu của nàng, nhưng Diệp Trùng chính miệng nói ra, trong lòng nàng vẫn cực kỳ chấn kinh: “Anh rốt cuộc là ai?”

Nhưng vấn đề này, Diệp Trùng không định nói với nàng: “Không thể phụng cáo.”

- Anh thật sự cho rằng anh có thể thắng được ta sao? Hàn ý trong ngữ khí của Phượng Túc dần nồng thêm. Đối phương đã biết căn nguyên của mình, vậy sự an toàn của mình sẽ cực kỳ đáng để lo lắng.

Phượng Túc vừa thốt lời này, không khí trong phòng đột nhiên trở nên trầm trọng. Mấy người Tarkan nhao nhao đứng dậy, nhưng bọn họ không hề dễ dàng tỏ thái độ, bọn họ không biết ân oán cụ thể giữa hai người, chỉ là chú ý cẩn thận sự phát triển của sự việc. Trong niềm tin của bọn họ, thực lực lớn hơn hết thấy, Phượng Túc đã có thực lực nói chuyện bình đẳng với bọn họ, tức là có địa vị đồng đẳng với bọn họ.

Không đợi Diệp Trùng trả lời, Phượng Túc tiếp tục nói: “Nếu như ta liều chết chiến đấu, anh có thể rút lui nguyên vẹn không?” Nếu như nói vừa rồi bầu không khí chỉ là nồng nặc, vậy thì hiện giờ vô luận ai cũng

biết sự việc nghiêm trọng rồi. Mấy người Tarkan không khỏi đều nhú mào, Tông hội vẫn chưa bắt đầu thì đã lục đục nội bộ, hơn nữa hai bên còn cực có khả năng tạo thành quyết đấu sinh tử. Bọn họ ai nấy đều lo lắng nhìn hai người, nhưng bọn họ vẫn không nhúng tay vào, không tùy ý nhúng tay việc riêng của đối phương, đây cũng là một loại tôn trọng đối với thực lực của cường giả.

Liếc nhìn Phượng Túc, lời Diệp Trùng nhẹ nhàng giống như gió lạnh thấu xương bỗng nhiên làm cho trái tim của Phượng Túc rơi xuống điểm đóng băng: “Tinh thần dự đoán của cô tuy không tệ, nhưng cô vẫn không cách nào tạo được uy hiếp với ta. Hiệp điều độ (độ hài hòa) của cô quá thấp.”

Hiệp điều độ? Mấy người Tarkan nghe như chui vào sương mù, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe thấy danh từ này.

Nhìn thấy bóng dáng không hề cao lớn mà còn hơi gầy yếu ở cửa, trái tim Phượng Túc lại không ngừng chìm xuống. Hiệp điều độ, mấy người Tarkan nghe không hiểu, nhưng Phượng Túc đối với nó lại quen thuộc vô cùng. Hiệp điều độ là một danh từ chuyên môn trong thuật thừa, chỉ hệ số hài hòa lẫn nhau của thân thể và tinh thần.

Làm sao có thể? Hẳn làm sao có thể hiểu hiệp điều độ? Đây là một danh từ cực kỳ chuyên nghiệp, hơn nữa còn là một danh từ tương đối ít được chú ý. Phượng Túc không hề ngốc, ngược lại, chỉ số thông minh của nàng cực kỳ cao. Gần như ngay sau khi Diệp Trùng vừa nói ra cái từ hiệp điều độ này thì nàng đã biết nhược điểm của kỹ xảo đặc biệt của mình.

Tinh thần dự đoán của nàng tuy kỳ diệu vô bì, nhưng thân thể nàng lại không cách nào theo kịp tiết tấu của tinh thần dự đoán. Như vậy sẽ dẫn tới giữa hai bên có một kẻ hở cực kỳ nhỏ bé. Kẻ hở này cực kỳ nhỏ bé nhưng cũng trí mạng giống như vậy!

Mặt Phượng Túc soạt cái trắng tới mức không còn chút máu. Nhược điểm mà ngay cả mình cũng không phát hiện lại bị đối phương tìm thấy dễ như không. Trong khoảnh khắc, lòng nàng như đã chết. Quá đáng sợ! Tên này thực sự quá đáng sợ rồi! Ánh mắt nàng nhìn về phía thiếu niên trước mắt này giống như nhìn một tên ma quỷ vậy, đầy hoảng sợ.

Khi biết chỗ dựa dẫm lớn nhất của mình đã sớm bị kẻ địch nhìn thấu đáo, thấu đáo hơn cả mình, nàng thể nào mà không hoảng sợ?

Sự hoảng sợ lộ ra trong mắt Phượng Túc bị Diệp Trùng bắt được rõ ràng, hẳn vẻ mặt bình tĩnh, làm người ta càng khó mà nhìn ra nông sâu. Nhược điểm của tinh thần dự đoán của Phượng Túc là kết quả toàn lực suy nghĩ mấy ngày nay của Diệp Trùng. Vô luận là hiểu biết đối với thuật thừa hay là kinh nghiệm thực chiến, Diệp Trùng đều cao hơn Phượng Túc rất nhiều. Cũng chính là bởi vì như vậy mà hẳn mới có thể càng hiểu rõ nhược điểm của tinh thần dự đoán hơn Phượng Túc.

Một câu nói nhẹ nhàng này của Diệp Trùng, trong khoảnh khắc liền đánh tan tất cả chiến ý của Phượng Túc thành bột phấn.

Phượng Túc nhìn chằm chằm vào Diệp Trùng, quang mang của cặp mắt giống như mê hoặc ảm đạm, lộ ra sự tuyệt vọng làm người ta nát lòng.

Phượng Túc cứ như vậy mà nhìn chằm chằm Diệp Trùng cả mười phút. Ngay cả mấy người Tarkan cũng lộ ra vài phần không ổn, nhưng Diệp Trùng giống như đá tảng vậy, vẫn không chút dao động. Trong lòng mấy người lập tức nâng cao tính nguy hiểm của Diệp Trùng lên vài phần, trong lòng liệu mạng cảnh cáo mình, tên này ngàn vạn lần không thể trêu vào a!

Phượng Túc không nói tiếng nào, xoay người trở về phòng mình.

Diệp Nhân ngồi ở bên cạnh Diệp La.

- Người không phải nói hẳn có khả năng sẽ tới Tông hội sao? Diệp Nhân lạnh lùng hỏi.

Diệp La nhún vai không chút trách nhiệm: “Ta chỉ nói có khả năng! Không nói hẳn nhất định sẽ tới.”

Diệp Nhân nhướn mày, mang theo vài phần tức giận: “Lời này của ngươi là có ý gì?”

Diệp La lại không chút dao động lưỡi biếng nói: “Được rồi, được rồi, ta nói này, đừng ở trước mặt ta giở bài cao thủ đệ nhất gì đó.” Sau đó bộ dáng rất ra vẻ: “Ta từng nói bao nhiêu lần rồi, thấp giọng! Thấp giọng! Nhất định phải thấp giọng! Người xem, người khác đều đang nhìn chúng ta kìa.”

Diệp Nhân đè nén lửa giận trong lòng, trầm giọng nói: “Đưa hắn trở về là mệnh lệnh của tộc trưởng! Chẳng lẽ ngươi muốn kháng lệnh?”

Diệp La vẻ mặt khoa trương: “Trời ạ! Ta vậy mà vẫn không phối hợp sao? Người xem, vì dẫn người lên tàu, ta đã đả thông bao nhiêu quan hệ a! Người nói phải tới Tông hội, ta đã cực kỳ phối hợp dẫn đường cho người a. Người đừng vu hãm người tốt a.”

Nhìn Diệp La trước mặt, cao thủ đệ nhất Diệp gia, Diệp Nhân đau đầu tốt độ. Từ nhỏ tới lớn, hai người đã hợp. Diệp Nhân là sư sĩ đệ nhất trong tộc, Diệp La lại là đệ nhất võ thuật trong tộc, thêm vào Diệp La là con của tộc trưởng, tự nhiên sẽ không sợ gì Diệp Nhân. Mục tiêu nhiệm vụ lần này là Diệp Trùng tìm không thấy, nhưng vô tình lại tìm thấy Diệp La. Báo cáo của Diệp Trùng chính là Diệp La chuyển về nhà, hẳn nhất định biết hướng đi của Diệp Trùng.

Nhưng hai người trước giờ không hợp, Diệp La hoàn toàn không bán đứng Diệp Trùng. Diệp Nhân lại không có cách nào dùng sức với hắn, tên này hoàn toàn là heo chết không sợ nước sôi, đáng vẻ vô lại đó làm Diệp Nhân thống hận tốt độ. Cuối cùng vẫn là Diệp Nhân đưa ra mệnh lệnh của tộc trưởng mới ép tên này miễn cưỡng đồng ý giúp đỡ tìm kiếm Diệp Trùng.

Chính là Diệp La nói Diệp Trùng có khả năng tham gia Tông hội, Diệp Nhân mới cùng với Diệp La tới hành tinh Rees De. Điều kiện của Diệp La là chỉ có thể một mình Diệp Nhân ở bên cạnh hắn, dẫn đo một phen, Diệp Nhân tin tưởng chỉ dựa một mình hắn cũng hoàn toàn có thể đủ để chế phục Diệp Trùng. Là một trong ba đại cao thủ của thiên hà Hà Việt, hắn ở điểm này vẫn có tự tin a.

Diệp Nhân có lẽ làm sao cũng không ngờ Diệp La căn bản là mở miệng nói dóc. Diệp La sở dĩ nói Diệp Trùng có khả năng đi tham gia Tông hội chỉ vì hắn muốn đi tham gia. Là cao thủ Tông hội lần trước của hành tinh Thoát Mộc, hắn có tư cách này. Đối với những thứ đại loại như mệnh lệnh tộc trưởng gì đó, trong lòng hắn hoàn toàn không coi nó ra gì. Nhưng hắn cũng biết, nếu như không lừa Diệp Nhân tới hành tinh Rees De, mình đừng mơ tham gia Tông hội.

Đối với loại người cuồng võ thuật như hắn thế này, nếu như kêu hắn không tham gia Tông hội, đó rõ ràng không khác gì lấy mạng hắn.

Diệp La liền lấy việc mang anh em của mình đi kiến thức một chút làm cái cớ, mặt dày mày dạn mang Diệp Nhân lên tàu. Ánh mắt coi thường của mấy thuyền viên đó cao thủ đệ nhất của Diệp gia là Diệp Nhân này tức chết nửa thì bỏ đi.

- Chúng ta đi tìm ai gây chuyện đây? Đứa trẻ cầm một danh sách trên tay, sờ cằm, hai mắt lấp lánh vẻ gian trá. Cao thủ của Ngôn gia và Hoàng gia tự nhiên bị gạt ra ngoài đầu tiên. Hai nhà này là mòng cộp, sờ không được.

Dẫn đo cả nửa ngày, đứa trẻ cuối cùng thò ra một ngón tay múp múp: “Là hắn đi!”

Chính ngay ngày tất cả cao thủ Tông hội tới này, một việc đột nhiên xảy ra làm Tông hội vẫn chưa bắt đầu lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Cao thủ Tông hội Dordaniel của hành tinh Rees De ở chỗ ở nhận được khiêu chiến đích danh của một cô gái đồ trắng.

Toàn bộ tất cả cao thủ Tông hội phụ cận bị kinh động, dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, Dordaniel đồng ý ứng chiến.

Kết quả lại ra ngoài ý liệu của mọi người, Dordaniel thảm bại!

Dordaniel tâm phục khẩu phục, lập tức liền mang tư cách tham gia Tông hội của mình chuyển nhượng cho thiếu nữ đồ trắng này. Mà tất cả cao thủ tại đó, không có ai có dị nghị gì.

Nhưng đối với người bình thường mà nói, điều bọn họ thảo luận nhiều nhất lại không phải là thực lực của thiếu nữ đồ trắng này, mà là dung mạo của nàng, khí chất hơi lạnh của nàng. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi,

thiếu nữ đồ trắng hoành không xuất thế tên gọi Nhuế Băng này vào lúc Tông hội vẫn chưa bắt đầu thì đã trở thành đề tài nóng nhất của cả Tông hội, đã trở thành cao thủ Tông hội làm người ta yêu thích nhất đến giờ của lần Tông hội này.

- Nhuế Băng... Chẳng lẽ phụ nữ bây giờ đều lợi hại như vậy sao? Hoàng Cực Minh ở trong góc đại sảnh khách sạn nhẹ giọng tự nói. Tông hội quả nhiên thú vị a, việc thú vị giống thế này, trong bộ lạc làm gì có. Ừm, mình có nên cũng đi thử không, ý nghĩ này sau khi đột nhiên nảy ra thì không sao xóa khỏi đầu hần.

Võ thuật hần tự nhiên sẽ không tham gia, hần biết mình có bao nhiêu cân lượng. Điều bồi à, hần cũng không biết tí gì. Thứ duy nhất hần có thể tham gia chính là thuật thừa sư. Bộ lạc Hy Phượng chính là dân bản địa bẩm sinh của tỉnh khu tự do, cũng là đại tộc thuật thừa số một số hai của tỉnh khu tự do. Bây giờ tuy càng có nhiều người phát triển theo phương diện sư sĩ, nhưng lạc đà chết gãy cũng lớn hơn ngựa, hần đối với thực lực của mình ở phương diện thuật thừa vẫn khá có tự tin.

Tuy tìm không thấy tên đó, nhưng dường như cái này cũng chơi rất vui. Trên mặt Hoàng Cực Minh lộ ra vẻ tươi cười như ánh mặt trời, biểu tình anh tuấn, đẹp trai này lập tức làm cho nữ phục vụ của khách sạn vẫn luôn dòm ngó hần nhìn ngáy cả người.

Chiều hôm đó, một thuật thừa sư cực kỳ anh tuấn cũng khiêu chiến thành công, tin tức này lập tức nhận được sự chú ý của hầu hết phụ nữ thành phố Phi Nguyệt.

Lần Tông hội này vẫn chưa bắt đầu thì đã làm mọi người trở nên hưng phấn, điều này phẳng phất như cũng tỏ rõ lần Tông hội này chắc sẽ không giống Tông hội lúc trước, mọi người không khỏi đều trở nên mong đợi trước giờ chưa từng có đối với lần Tông hội này.

- Thời gian đã tới, chúng ta phải đi tham gia yến tiệc rồi. Lưu Thắng nhướn mí mắt mệt mỏi muốn ngủ, nhắc nhở mọi người.

Nhuế Băng nhìn thiệp mời trên tay, dùng biểu tình dò hỏi nhìn đứa trẻ. Nàng không hề vào ở trong Ngôn gia giống mấy cao thủ Tông hội khác, tấm thiệp mời này vừa đưa tới tay nàng.

- Đi! Tại sao không đi chứ? Đứa trẻ cười hì hì nói, hần hiện giờ dường như trở thành người quản lý của Nhuế Băng, mà nó đối với loại công việc có tính chất này cũng cảm thấy hứng thú vô cùng. Nhưng nó lập tức thò đôi tay nhỏ múp míp ra: “Nhưng Băng tỷ tỷ phải dẫn ta cùng đi!”

Hoàng Cực Minh và Nhuế Băng gần như đồng thời nhận được thiệp mời, Ngôn gia lúc đầu không hề liệu được loại tình huống này của hai người sẽ xảy ra, cho nên thiệp mời đưa tới có chút trễ. Hoàng Cực Minh rất hứng thú nhìn thiệp mời trên tay, máu huyết lại không khỏi bắt đầu sôi trào lên, tối nay sẽ nhìn thấy được nhiều cường giả thế này, làm sao kêu hần không hứng thú?

Trong phòng Diệp La truyền tới giọng nói khoa trương của hần.

- Cái gì? Người cũng muốn đi? Này này này, người người ta mời là ta, lại không mời người, người đi làm gì? Theo bên cạnh ta? Bất cứ giờ phút nào? Ta rất nghiêm túc cho người biết nè, ta không cảm thấy hứng thú với đàn ông! Nhờ vả, người ta sẽ cho rằng người ăn lén uống trộm đó, người tốt xấu gì cũng là một cao thủ a, cái này mà truyền ra thì mất mặt biết đường nào? Ý? Người không để ý? Được rồi, được rồi, ta đầu hàng, ta đầu hàng, người đi, người đi, vậy được rồi chứ! Diệp La vẻ mặt hết cách nhìn Diệp Nhân, giống như Diệp Nhân không có biện pháp nào với hần, hần cũng không có biện pháp nào với Diệp Nhân.

421. Chương 421: Mười Bước Xa Cách

Bên tiếp đại Tông hội lần này là Ngôn gia, yến tiệc lần này tự nhiên cũng là Ngôn gia tổ chức. Trước mỗi lần Tông hội đều sẽ có yến tiệc thế này, ở chỗ này người có thể nhìn thấy mỗi cao thủ Tông hội, kết giao người bạn người ngưỡng mộ.

Tất cả cao thủ Tông hội đều tham gia lần yến tiệc này, cơ hội cao thủ tụ tập giống thế này cực kỳ hiếm có. Đây chính là yến tiệc cấp bậc cao nhất của cả tỉnh khu tự do, hơn nữa lần này gia chủ đương đại và còn có lão phu nhân của Ngôn gia đều sẽ xuất hiện tại hiện trường bữa tiệc. Gia chủ Ngôn gia tự nhiên là tiếng tăm hiển hách, nhưng chính vị lão phu nhân này cũng cực kỳ không đơn giản.

Hành tinh Rees De bởi vì nguyên nhân cử hành Tông hội, mật độ thiên tài thiếu niên ở chỗ này vượt xa những nơi khác. Điều này cũng hấp dẫn sự coi trọng của tổ chức Lược đồng giả, trong khoảng thời gian khá dài, hành tinh Rees De tràn lan Lược đồng giả.

Chính là vị lão phu nhân này, liên hợp mấy thế lực lớn của hành tinh Rees De như là Hoàng gia, dùng thế sấm sét, quét ngang tất cả cứ điểm của Lược đồng giả trên hành tinh Rees De lúc đó. Cũng chính là từ sau lần này, Lược đồng giả ở hành tinh Rees De mai danh ẩn tách. Nếu như nói, người ta đối với gia chủ Ngôn gia là sợ hãi, vậy thì đối với lão phu nhân lại là sự tôn kính thật sự phát từ nội tâm.

Lão phu nhân trước kia chưa từng xuất hiện ở yến tiệc, năm nay không biết tại sao, lại tự mình tham dự yến hội.

Diệp Trùng theo sát bên cạnh Phượng Túc, tên này, nếu như không trông kỹ chút, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Vừa nghĩ tới tình cảnh một đám đông quang giáp của bộ lạc Hy Phượng đuổi theo sát đít mình, cho dù với thần kinh mạnh mẽ của hắn, chỉ nghĩ thôi cũng không khỏi lạnh mà run. Loại tình huống này tuyệt không thể để nó xảy ra. Vì bảo đảm một điểm này, Diệp Trùng gần như nửa bước không rời, theo sát bên cạnh Phượng Túc.

Diệp Trùng rất mau liền phát hiện loại hành vi này của mình hoàn toàn là tự mình chuốc khổ.

Phượng Túc hôm nay không hề mang mạng che mặt, dung nhan tuyệt thế của nàng phơi bày hoàn chỉnh trước mặt mọi người.

Vì tham gia bữa tiệc này, nàng hôm nay đặc ý trang điểm một phen. Bộ đầm màu tím này là do nàng đặc biệt yêu cầu Ngôn gia đặt làm, phối hợp khí chất có không bất định của nàng, giống như một đóa Tử La Lan nở rộ. Eo buộc chặt, mang thân thể hoàn mỹ của nàng phác họa tinh tế cùng cực. Cổ áo khoét sâu, xương quai xanh đầy gợi cảm lộ ra trong không khí, làn da trơn bóng giống như mỡ đông dưới ánh đèn lấp lánh ánh sáng dụ người.

Phượng Túc xuất hiện ở hiện trường bữa tiệc, liền giống như nam châm hấp dẫn ánh mắt mọi người. Mấy võ thuật gia, thuật thừa sư, điều bồi sư này, hầu hết đều là người không chú ý chi tiết cuộc sống, nào tốn thời gian trang điểm. Nữ cao thủ Tông hội khác ở trước mặt nàng giống như gà đối mặt phượng hoàng, hào quang ảm đạm.

Giờ phút này, Phượng Túc dùng vẻ đẹp của mình chinh phục mọi người.

Còn cảm giác của Diệp Trùng ở bên cạnh nàng lại không tốt như thế. Hắn lúc này, trong mắt mọi người giống như phân bò dưới đóa hoa tươi.

Sát khí! Tuyệt đối là sát khí! Khi ánh mắt mỗi người lưu luyến không rời khỏi người Phượng Túc, thường sẽ rơi trên người mình. Mỗi lúc thế này, Diệp Trùng thường có thể cảm thấy từng luồng sát khí mạnh mẽ vô bì giống như sóng lớn ngất trời lao về phía mình. Hắn luôn cực kỳ miễn cảm đối với thay đổi của hoàn cảnh xung quanh, giống như một người thử rượu có vị giác cực kỳ miễn cảm luôn không thể không ăn ớt, sự đau khổ trong đó, quả thật là rất giày vò người ta.

Tuy bề ngoài Diệp Trùng vẫn đáng vẻ lạnh nhạt, bình thường, nhưng trên thực tế, cả cái lưng của Diệp Trùng đều đã ướt đầm. Mỗi một cao thủ Tông hội đều là có cảnh giới giả trở lên a, đối mặt cái nhìn chòng chọc của đông đảo cường giả thế này, người có năng lực chịu đựng tâm lý hơi yếu chút thì đã sớm sụp đổ rồi. Cho dù là Diệp Trùng cũng có chút cảm thấy ăn không tiêu.

Phượng Túc nhẹ nhàng liếc nhìn Diệp Trùng ở bên cạnh, trong lòng lại vui vẻ vô cùng. Mấy ngày này, nàng vẫn luôn bị thiếu niên này đè nén, vô luận nàng dùng thủ đoạn gì, đều không có bất cứ tác dụng nào, bây giờ có thể có cơ hội chơi hắn một ván, trong lòng Phượng Túc vui vẻ nói không ra lời.

Trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười mỉm cực kỳ mê người, Phượng Túc xấp tới cạnh Diệp Trùng, nhẹ nhàng khoát tay hắn.

Đột nhiên, cường độ ánh mắt có thể giết người hướng về phía Diệp Trùng tăng lên mấy lần. Trong khoảnh khắc, Diệp Trùng đã lưng đấm mồ hôi. Đương nhiên, từ bên ngoài mà xét, Diệp Trùng của chúng ta vẫn thông thả, trấn định, người thậm chí không cách nào phát hiện tay hấn có chút dao động nào.

Tiếng hừ lạnh không ngừng vang bên tai, hoặc xa hoặc gần, mấy cao thủ Tông hội này, người nào không phải mắt cao tới đỉnh, không có phát tác tại chỗ vẫn là nể mặt Ngôn gia. Nếu như đây là trên đường, Diệp Trùng dám khẳng định, mấy người này nhất định sẽ lao bổ tới, xé mình nát thành vạn đoạn.

- Cô tốt nhất đừng chơi với lửa. Diệp Trùng dùng giọng nói nhẹ không nghe nổi cảnh cáo Phượng Túc.

Tiểu ý trên mặt Phượng Túc càng thêm nở rộ, sức lực nàng khoát tay Diệp Trùng càng nặng thêm vài phần, thân hình gần như ngã lên người Diệp Trùng.

- Chẳng lẽ anh không thích sao? Phượng Túc mang theo vài phần dụ dỗ, vài phần khiêu khích thối nhẹ nhàng bên tai Diệp Trùng.

- Hừ! Cổ họng rung nhẹ không thể nhận ra, Diệp Trùng thốt ra một tiếng hừ lạnh.

Phượng Túc run rẩy, sắc mặt biến đổi mạnh.

Bị người khổng chế căn bản không phải phong cách của Diệp Trùng. Vừa rồi hấn đã sử dụng Yết ba hồng, chỉ là Yết ba hồng lần này bị hấn khổng chế trong phạm vi cực nhỏ, cường độ cũng rất thấp. Nhưng bởi vì do Phượng Túc ở quá gần hấn, một cú này cũng đủ cho nàng chịu rồi.

Diệp Trùng tuy đã cố sức khổng chế Yết ba hồng trong một phạm vi cực nhỏ, nhưng nơi này đều là người biết xem hàng, ánh mắt mấy người đó nhìn về phía hấn lập tức thay đổi, địch ý biến mất hơn nửa.

Đã có lần giáo huấn này, Phượng Túc lập tức thành thật hơn nhiều.

Sảnh tiệc lớn phi thường, nhưng cũng giống như thế, người cùng nhiều phi thường. Trong đại sảnh liên tục vang lên tiếng cười sảng khoái khi người quen cũ gặp mặt. Mà trong mấy võ thuật gia này, hạng có giọng nói như chuông không phải chỉ có một, hai người, mà dùng mười người làm đơn vị, điều này cũng trực tiếp làm cho trong đại sảnh ồn ào, huyền ảo.

- Đây là yến hội? Biểu tình Phượng Túc có chút ngơ ngẩn, nàng ở năm thiên hà lớn chính là minh tinh vang bóng một thời, tham gia yến hội cấp cao nhiều không kể hết, nào từng thấy qua yến hội lộn xộn thế này?

Mấy người Tarkan đã rất sáng suốt cách xa hai người Diệp Trùng và Phượng Túc một chút, loại sát khí cường độ đó không phải người nào cũng có thể chịu được.

Nhìn nhiều người thế này, vì tránh phiền phức không cần thiết, Diệp Trùng không chút thương tiếc lôi Phượng Túc, đi tới một góc, yên lặng ngồi đó.

Diệp Trùng không chú ý thấy, ở chỗ không xa, một người đẹp trai anh tuấn, ôn hòa đang thú vị đánh giá hai người.

Nếu như nói Phượng Túc tới là cao trào đầu tiên của yến hội, cao trào thứ hai tới là Nhuế Băng. Khi Nhuế Băng với bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết dẫn theo một đứa bé đáng yêu bảy, tám tuổi xuất hiện ở yến hội, ánh mắt tất cả mọi người lại cũng không dời đi được.

Khí chất lạnh lùng, sự kiên nghị nhàn nhạt, còn có loại khí chất mà võ thuật gia chân chính mới có đó, dung mạo không hề coi như là tuyệt thế của Nhuế Băng lại làm người ta không sao bỏ qua sự tồn tại của nàng.

Bộ đồ luyện công trắng như tuyết, ánh mắt băng lạnh, sự lưu loát trong giờ tay, nhắc chân lại làm nàng càng mạnh mẽ và tự nhiên thêm vài phần.

Nếu như nói Phượng Túc đại biểu cho quyền rũ, vậy Nhuế Băng ở mức độ nào đó, đại biểu cho mộng tưởng.

Nhuế Băng thần sắc như thường, không thấy chút dao động nào, dắt đứa trẻ đi vào trong đại sảnh yến hội. Đứa trẻ mặt cười xấu hổ nhìn mấy cao thủ Tông hội xung quanh này, không sợ hãi chút nào. Mấy nữ cao thủ xung quanh đó nhìn thấy đứa trẻ đáng yêu như vậy, lập tức hai mắt phát sáng.

Trước mặt đột nhiên yên tĩnh, Diệp Trùng không khỏi hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên, biết sao được, hắn vốn dĩ ở trong góc, người cản trước mặt hắn quả thật quá nhiều. Diệp Trùng rất mau liền cúi đầu, tính tò mò của hắn vốn không nặng, càng huống chi ở chỗ phức tạp thế này, hắn rất thấp giọng.

Hắn không biết, ở xa chẳng qua chỉ mười mấy bước phía trước hắn, chính là người hắn vẫn luôn tìm kiếm!

Nhuế Băng dắt đứa trẻ, đi tới một góc khác. Nhuế Băng cũng là một người không thích lộ mặt, ở một điểm này, nàng và Diệp Trùng có sự đồng nhất đến bất ngờ. Hai người cùng thấp giọng nhưng cũng không sợ lộ thôi, từ mức độ nào đó, hai người có vài chỗ khá giống nhau. Có lẽ cũng chính vì mấy chỗ tương tự hoặc ít hoặc nhiều này, Diệp Trùng mới có thể tiếp nhận Nhuế Băng tự nhiên như vậy.

- Người có thể dừng theo ta sát vậy không? Trời ạ, thế này người khác khẳng định sẽ cho rằng quan hệ của chúng ta không bình thường. Còn nữa, đừng cứng đờ mặt ra, người không mệt sao? Nhìn thấy người khác, mặc kệ quen hay là không đều phải chào hỏi, Diệp gia chúng ta chính là gia tộc lễ nghi... Diệp La thấp giọng không ngừng lải nhải bên tai Diệp Nhân.

Gân xanh trên trán Diệp Nhân giật một cái.

Vừa đúng lúc này có người đi tới trước mặt, Diệp La lập tức thay đổi bộ mặt, nho nhã lễ độ, hào hoa phong nhã, mỉm cười ôn hòa làm người ta không khỏi vô cùng hảo cảm.

Người đó vừa đi qua, Diệp La lập tức lại khôi phục gương mặt vừa rồi: “Còn nữa, lát nữa người đừng rời ta quá xa. Thân thủ người quá tệ, cái thân da mỏng thịt mềm, đụng một cái người liền ăn không tiêu. Nói ra, võ thuật mới là vương đạo a...”

Gân xanh trên trán Diệp Nhân lại giật một cái!

Chính ngay lúc này, trước mặt đi tới một người hầu.

- Xin hỏi có phải là La Thập tiên sinh không? Người hầu cung kính nói.

Diệp La lập tức trưng ra một gương mặt quân tử tiêu chuẩn, cực kỳ phong độ, cười: “Chính là ta, xin hỏi người tìm ta có việc gì không?”

Người hầu lập tức làm ra một động tác tay dẫn đường: “Lão phu nhân nghe nói các hạ lại tham gia Tông hội lần nữa, rất là cao hứng, muốn mời La Thập tiên sinh tới nói chuyện.”

- Lão phu nhân? Diệp La không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc, lão phu nhân Ngôn gia tại sao lại biết mình? Tuy rất có tự tin đối với thân thủ của mình, cũng cho rằng mình rất đẹp trai, nhưng hắn vẫn không tự kỷ tới mức cho rằng mình có sức hấp dẫn tới mức có thể làm cho lão phu nhân Ngôn gia đã bảy tám mươi tuổi thành người hâm mộ của mình.

- Đúng vậy. Lão phu nhân chính miệng dặn dò tại hạ. Còn mời đi từ bên này. Nếu như các hạ có nghi vấn gì, tôi tin rằng đợi ngài nhìn thấy lão phu nhân thì sẽ hiểu rõ. Tư thế của người hầu không đối, làm một tư thế tay mời.

422. Chương 422: Tương Phùng

Diệp Trùng yên lặng ngồi trong góc, Phượng Túc ở bên cạnh hắn, ôn thuận giống như con mèo. Nàng coi như đã hiểu, nếu như ở bên cạnh thiếu niên này không thành thật một chút, kẻ chịu khổ cuối cùng nhất định là mình.

Ánh mắt Phượng Túc lơ đãng, trong lòng gấp vô cùng, nếu như Diệp Trùng vẫn luôn trông chặt thế này, vậy mình thật sự không biết làm sao. Trong lòng sốt ruột vô cùng, nhưng trên mặt Phượng Túc xem ra lại thần sắc như thường. Sự xinh đẹp của Phượng Túc làm người ta không cách nào bỏ qua, cho dù Diệp Trùng đã lờ nàng tới trong góc, nhưng nàng vẫn hấp dẫn lượng lớn ánh mắt.

Một người đẹp trai trẻ tuổi mang theo gương mặt tươi cười ôn hòa, đi về phía hai người.

Mà chính ngay lúc này, đám đông trở nên rối loạn, cũng cắt ngang bước chân của người đẹp trai này.

Thì ra là gia chủ và lão phu nhân Ngôn gia xuất hiện ở nơi đây tiệc. Dõi theo ánh mắt mọi người, Diệp Trùng lập tức có chút ngây ngốc. Gia chủ Ngôn gia hẳn tự nhiên không biết, nhưng lão phu nhân lại là người quen cũ!

Lão phu nhân này lại là lão phu nhân được Hàn gia hộ tống mà Diệp Trùng gặp được khi ở hành tinh Thoát Mộc đó.

Chẳng trách Lược đồng giả của hành tinh Thoát Mộc lại không tiếc bất cứ giá nào muốn cướp bóc bà ta. Liên tưởng tới truyền thuyết của lão phu nhân này, Diệp Trùng lúc này mới bình tĩnh ngộ. Nếu như nói ở chỗ này gặp được lão phu nhân đã làm hắn rất kinh ngạc, vậy một người khác bên cạnh lão phu nhân lại làm hắn càng thêm cảm lạnh. Diệp La theo bên trái lão phu nhân, trên mặt giống như hoa tươi nở rộ, xán lạn vô cùng.

Tên này vậy mà cũng đến rồi! Nhưng Diệp Trùng rất mau liền thoải mái, Diệp La là cao thủ Tông hội lần trước, tham gia Tông hội lần này cũng là việc bình thường vô cùng. Chỉ là vốn cho rằng hai người lần này cách biệt sẽ rất lâu, nhưng không ngờ lại gặp lại trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đời người thật là kỳ diệu a!

Ánh mắt Diệp La cực độc, vậy mà lại nhìn thấy Diệp Trùng ở trong đám đông. Diệp Trùng thay hình đổi dạng chỉ có hắn chính mắt nhìn thấy. Nhưng khi ánh mắt của hắn rơi trên người Phượng Túc bên cạnh Diệp Trùng, biểu tình trên mặt lập tức ngơ ngác. Cũng may hắn biết mình đang dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, thần tình trên mặt lập tức khôi phục bình thường, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Diệp Trùng mang theo vài phần ám muội.

Sắc mặt Diệp Nhân bên cạnh Diệp La cũng thoáng cái biến đổi. Hắn vẻ mặt lạnh lẽo nhìn vào trong đám đông, cùng một ánh mắt khác giao nhau trong không trung.

Dõi theo ánh mắt đó, một người đàn ông đẹp trai, ôn hòa cười mỉm chỉ nhìn Diệp Nhân. Chỉ là quang mang lấp lánh trong mắt thì giống như ánh sắc lạnh hiện ra trong khoảnh khắc đao kiếm ra khỏi vỏ.

Dị trạng trong trường lập tức hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người. Nơi này toàn bộ đều là cao thủ, mức độ miễn cảm đối với không khí của bọn họ cực kỳ tinh vi.

Phượng Túc cũng đã cảm thấy dị dạng, ánh mắt của nàng không khỏi hướng về phía hai người này, đợi khi nhìn rõ người đàn ông cách mình rất gần đó, nàng không khỏi toàn thân chấn động!

Mà gần như đồng thời, thiếu niên lạnh lùng bên cạnh nàng cũng run rẩy!

Thiếu niên này từ sau khi nàng gặp được, nàng chưa từng nhìn thấy hắn để tâm đối với cái gì, cái gì có thể làm hắn thất thố thể này? Trong lòng Phượng Túc không khỏi vô cùng tò mò.

Diệp Trùng ngơ ngác đứng ở đó, ánh mắt hướng về phía bóng dáng màu trắng đối diện đó.

Đứa trẻ muốn nhìn lão phu nhân và gia chủ Ngôn gia, Nhuế Băng liền dắt tay nó đi tới trước.

Khi ánh mắt của nàng vô tình quét qua đám đông, nàng bỗng nhiên cứng đờ. Đứa trẻ phát hiện Băng tỷ tỷ đột nhiên không đi nữa, không khỏi kỳ quái dừng bước lắc lắc tay của Nhuế Băng. Nhưng Nhuế Băng vẫn như tượng băng, không có bất cứ phản ứng nào.

Đứa trẻ vô cùng kỳ quái, ngẩng gương mặt nhỏ lên, đợi khi nhìn thấy mặt của Băng tỷ tỷ, nó lập tức hốt hoảng.

Hai dòng nước mắt yên lặng men theo gò má gầy gò của Nhuế Băng rơi xuống. Nàng ngây ngốc nhìn về phía đám người phía trước.

Đứa trẻ vừa muốn nói gì, mặt dây chuyền treo trước ngực hắn chấn động ông ông.

Sát cơ trong không khí càng lúc càng dữ dội.

Mấy cao thủ Tông hội này cảm giác thấy điều không ổn trong này, rất nhanh, xung quanh mấy người liền không còn một ai. Lão phu nhân cũng bị gia chủ Ngôn gia diu sang một bên.

Sau khi mảnh sân được dọn sạch, người ta mới kinh ngạc phát hiện, sự tình đơn giản không hề giống như bọn họ tưởng tượng!

Diệp Nhân và Hoàng Cực Minh đối đầu, một người mặt như băng lạnh, một người mặt đầy nụ cười. Nhưng hai người không ai ngoại lệ, mắt lộ sát cơ.

Hai người Diệp Trùng và Nhuế Băng lại ngơ ngác nhìn đối phương. Nhìn Nhuế Băng nước mắt đầy mặt, Diệp Trùng đột nhiên phát hiện mình không biết nói gì, chỉ cảm thấy trái tim trước giờ đều cứng rần vô cùng, trong giờ phút này, lại mềm yếu tới mức kinh người!

Phượng Túc yên lặng từ bên người Diệp Trùng rời đi.

Diệp Trùng vẫn luôn cảnh giác lúc này lại chậm chạp đến bất ngờ, hắn đã quên tất cả mọi thứ xung quanh. Trong mắt hắn, chỉ có thiếu nữ mặc đồ trắng nước mắt đầy mặt ngơ ngác nhìn mình ở đối diện này!

Phượng Túc im hơi lặng tiếng dời tới bên cạnh Hoàng Cực Minh, trái tim đang treo của nàng cuối cùng đã đặt xuống rồi.

Mọi người kinh ngạc nhìn bảy người trong sân, dáng vẻ bọn họ hoàn toàn là xem vở kịch hay. Bảy người này vừa nhìn liền biết là có nội tình, người có mắt sắc bén hơn nhận ra trong số này hai người Nhuế Băng và Hoàng Cực Minh này là cao thủ khiêu chiến thành công, thêm vào Phượng Túc, nữ cao thủ gần như có thể nói là xinh đẹp nhất Tông hội này, Diệp La, người có thể làm cho lão phu nhân tự mình đi cùng, còn có vài cao thủ chưa biết thần bí, còn có gì có thể khơi dậy sự tò mò của mọi người hơn nữa không?

- Ý, tên nhóc đó ta tại sao trong có vài phần quen mắt? Lão phu nhân hơi buồn bực, chỉ về phía Diệp Trùng đã thay hình đổi dạng ở trong sân. Gia chủ Ngôn gia lập tức quay người dặn dò: “Phái người đi tra tư liệu của mấy người này, nhanh!”

Thủ hạ mau chóng rời khỏi.

- Không ngờ tới nơi này lại có thể đụng phải người! Thật là làm người ta hưng phấn a! Người mở miệng đầu tiên là Hoàng Cực Minh, điều hình thành hoàn toàn trái ngược với tiểu ý rục rờ giống như ánh mặt trời trên mặt là giọng nói giống như lưỡi dao sắc lạnh trong trời đông giá rét của hắn.

Hàn ý trong mắt Diệp Nhân càng mạnh thêm vài phần, gương mặt vốn dĩ cứng đờ không biểu tình lúc này càng giống như tượng điêu khắc bằng gỗ đá, từ từ mở miệng: “Đúng vậy, cách lần gặp trước của chúng ta đã có ba năm rồi nhỉ.”

Diệp La vẽ mặt kinh ngạc nhìn hai người, ngơ ngác thò tay chọc chọc Diệp Nhân, hỏi: “Hắn là ai vậy? Kẻ thù của người? Nói đi, ta cũng chưa từng nghe nói người có kẻ thù nào a?” Với trình độ sư sĩ tề hại thế này của Diệp La, tự nhiên không có cơ hội gặp được cao thủ như Hoàng Cực Minh thế này, thêm vào đó bản thân hắn không chút quan tâm tới phương diện sư sĩ, hắn không hề biết gã ở trước mắt này chính là Hoàng Cực Minh trong ba đại cao thủ.

- Không phải kẻ thù, là đối thủ! Diệp Nhân nghiêm túc đính chính sai sót trong lời nói của Diệp La.

Hoàng Cực Minh ở đối diện nghe thế, cười nhẹ: “Đối thủ! Ta thích cách nói này.”

Diệp La khinh thường bĩu môi, trong lòng thâm trầm bẩm: “Ở trước mặt ta chơi trò thâm trầm?” Ánh mắt của hắn lập tức rơi trên người Diệp Trùng, nhìn Phượng Túc giờ đã ở bên cạnh Hoàng Cực Minh, rồi lại nhìn Nhuế Băng đối diện Diệp Trùng.

Hắn không khỏi vô cùng ngưỡng mộ, chạy tới bên cạnh Diệp Trùng, trào phúng nói: “Ta nói này, điểm phúc của người không tệ a! Chắc chắn, hai người đều là cực phẩm a! Ta tại sao lại không có may mắn tốt như vậy chứ? Ủ, đúng rồi, người nào mới là bà xã của người?”

Diệp Trùng rất trực tiếp thò ngón tay chỉ Nhuế Băng: “Nàng ta!”

Động tác trực tiếp vô cùng này của Diệp Trùng quả thật có lực sát thương quá lớn, mọi người xung quanh đều không khỏi có chút ngây ra. Mà Nhuế Băng vừa rồi hãy còn nước mắt đầy mặt, nghe thấy câu này của Diệp Trùng, mặt soạt cái đỏ lên giống như quả hồng chín. Mặc dù trong mắt người khác, nàng là một giới

giả cường đại, tâm chí kiên định, sẽ không động lòng vì vật phàm. Nhưng trước mặt Diệp Trùng, nàng lại thường xuyên lộ ra vẻ mặt e thẹn chỉ phụ nữ mới có.

Nhưng một câu nói tiếp theo của Diệp La lại làm nàng đột ngột ngắc đầu lên, trong lòng lần đầu tiên nảy sinh xung động muốn giết người!

- Choáng! Ta nói này huynh đệ, con người cũng đã lớn thế này, người còn ra ngoài làm bậy a? Diệp La chỉ đứa trẻ mà tay Nhuế Bằng nắm, vẻ mặt khinh thường nhìn Diệp Trùng.

- Ba năm rồi nhỉ, không biết trình độ của Diệp huynh có lùi bước không? Thật là làm người ta kỳ vọng a! Hoàng Cực Minh thong thả nói.

Diệp Nhân cứng rắn trả lại một câu: “Người thử thì biết.”

- Đang có ý này. Hoàng Cực Minh cười nhẹ.

Diệp Nhân không nói một lời, liền đi ra phía cửa, Hoàng Cực Minh mang theo tiểu ý và chiến ý, đi theo ra ngoài. Phượng Túc vội vàng theo sau lưng Hoàng Cực Minh. Bản thân Diệp La tuy rất không thích Diệp Nhân, nhưng rốt cuộc cũng là người một nhà, cũng sợ hấn xảy ra chuyện, cũng vội theo ra ngoài.

Mặt dây chuyền trước ngực đứa trẻ chấn động càng thêm dữ dội. Tiếng ông ông ngay cả Diệp Trùng cũng nghe thấy.

Khi ánh mắt của Diệp Trùng rơi trên mặt dây chuyền của đứa trẻ, sắc mặt hấn kịch biến lần thứ hai trong hôm nay, nhin không được thất thanh kêu lên: “Mục Thương!” Công tắc không gian của Mục Thương, hấn quả thật quá quen thuộc, cho dù nhắm mắt, hấn dùng tay sờ cũng có thể biết.

Nhưng khi hấn kích động lao tới trước mặt đứa trẻ nhìn kỹ thì mới phát hiện không hề là công tắc không gian của Mục Thương, hoa văn trên bề mặt mặt dây chuyền không giống. Nhưng cái mặt dây chuyền này và công tắc không gian của Mục Thương quả thật quá giống, vô luận là tạo hình hay là chất liệu đều gần như giống như đúc, khác biệt duy nhất là hoa văn trên bề mặt mặt dây chuyền.

Đứa trẻ kỳ quái nhìn Diệp Trùng, hỏi: “Diệp tử ca ca chẳng lẽ biết tiểu Phạn Phạn? Mục Thương? Nó là ai vậy?”

Chính ngay lúc này, mặt dây chuyền càng chấn động điên cuồng.

Đứa trẻ kêu ré lên: “Bằng tỷ tỷ, Diệp tử ca ca, chúng ta mau đi ra ngoài đi. Tiểu Phạn Phạn rất muốn đi đó!”

Diệp Trùng không nói gì, tóm lấy cổ áo của đứa trẻ, xách nó lên, tay còn lại nắm chặt tay của Nhuế Bằng.

Nhuế Bằng âm áp trong lòng, mặc kệ xấu hổ, lật tay tóm chặt lấy cánh tay đầy sức lực này, giống như nắm lấy thứ quý giá nhất vậy, sự lại mất đi lần nữa.

Liếc nhìn Nhuế Bằng, chân Diệp Trùng phát lực, ba người liền cứ như thế mà chạy ra ngoài. Chỉ có đứa trẻ tay chân vùng vẫy, lớn tiếng kháng nghị: “Ta muốn Bằng tỷ tỷ, anh... anh ngược đãi con nít!” Mặt dây chuyền chấn động ông ông, cũng giống như đang giúp đứa trẻ kháng nghị.

Tiếng kháng nghị của đứa trẻ trực tiếp bị Diệp Trùng coi như không thấy, tâm thần hấn đều đặt trên trận chiến lập tức triển khai ở bên ngoài.

Phượng Túc theo sau lưng người đàn ông xán lạn đó làm Diệp Trùng lập tức phán đoán ra thân phận bộ lạc Hy Phượng của người đàn ông xán lạn này. Mà quan hệ của Diệp La và gã đàn ông mặt lạnh bên cạnh đó cũng không nhạt, gã đàn ông mặt lạnh đó có tám, chín phần là người của Diệp gia rồi.

Mà xét từ đối thoại của hai bên, hai bên tích oán đã lâu, một trận đại chiến không thể tránh khỏi!

Diệp gia đấu bộ lạc Hy Phượng, chiến đấu cấp bậc nặng ký thế này làm sao không kêu Diệp Trùng máu huyết sôi trào chứ?

423. Chương 423: Đối Mặt

Vừa mới ra khỏi cửa liền nhìn thấy hai người đang đứng đối mặt.

Diệp Trùng thấp giọng hỏi Nhuế Băng: “Túi đeo hông của ta đâu?” Nhuế Băng nghe thấy lập tức hiểu ý đưa túi hông của Diệp Trùng tới tay hắn. Cái túi này, sau khi nàng nhận lấy từ tay Diệp Trùng thì vẫn luôn không rời khỏi mình.

Diệp Trùng nhận lấy cái túi, lập tức lấy công tắc không gian của Hàm gia ra. Nguyệt Phục Vương dù sao cũng không phải là quang giáp của hắn, tuy cao cấp hơn Hàm gia, nhưng ở trên tay Diệp Trùng, ngược lại Hàm gia càng có thể phát huy uy lực hơn.

Hai người cách nhau năm mươi mét, Phượng Túc theo bên cạnh Hoàng Cực Minh, Diệp La theo bên cạnh Diệp Nhân. Diệp La có gốc cũng biết người trước mắt khẳng định là kẻ địch của Diệp gia. Diệp Nhân là ai? Đường đường cao thủ đệ nhất của Diệp gia! Đối với người làm cho hắn như lâm đại địch thế này, Diệp La dùng đầu ngón chân cũng đoán ra đại khái.

Nhuế Băng a một tiếng kêu nhẹ: “Em nhớ ra rồi, cô gái đó em biết, chính là cô ta cướp em tới thiên hà Hà Việt.” Nhuế Băng cuối cùng đã nhận ra Phượng Túc bên cạnh Hoàng Cực Minh. Đối với Phượng Túc, nàng ngược lại không hề có bao nhiêu oán hận. Nếu như không phải nàng ta, mình khẳng định không sao gặp được Diệp tử, từ góc độ này mà nói, nàng ngược lại phải cảm tạ đối phương. Với lại, nghĩ tới trò ác cuối cùng trước khi mình đi, gương mặt ngọc lạnh lùng của Nhuế Băng cũng không khỏi nở rộ một niềm vui.

Phượng Túc lẽ nào lại không nhận ra Nhuế Băng? Chỉ là hiện nàng hoàn toàn không có thời gian đi để ý điều này. Người đàn ông bên cạnh nàng này chính là thần tượng nàng sùng bái ngày trước. Thực lực của nàng vô nghi là trình độ đỉnh cao nhất của cả thiên hà Hà Việt, mà hắn lại khấn trương như vậy đối mặt người đàn ông mặt lạnh đó, thân phận đối phương lập tức sống động như thật. Phượng Túc bằng tuyệt thông minh, thế nào lại đoán không ra?

Diệp Nhân đầu Hoàng Cực Minh, đây có thể nói là va chạm nặng ký nhất của cả thế giới!

Điều làm Phượng Túc buồn bực nhất là, quang giáp của nàng hiện vẫn ở trên tay thiếu niên lạnh lùng đó. Không có quang giáp, thực lực có thể phát huy của nàng nhỏ tới mức đáng thương. Tuy thực lực võ thuật của nàng gần đây tăng mạnh, nhưng đối với Diệp gia dùng võ thuật để nổi tiếng, nàng vẫn có chút sợ hãi. Huống chi bên cạnh còn có Diệp Trùng đang như hổ rình mồi, cô gái mặc đồ trắng đó mình còn từng ăn quả đắng trên tay nàng.

Chiến ý trong mắt Diệp Nhân và Hoàng Cực Minh đã bành trướng tới tột độ!

Hiện giờ trong mắt bọn họ trừ đối phương ra cũng không chứa thứ gì khác. Đối với cao thủ tuyệt đỉnh như bọn họ thế này mà nói, trên đời này, thứ và người có thể trói buộc bọn họ, có thể làm bọn họ kiêng kỵ đều quá ít. Rất rõ ràng, mấy người của tinh khu tự do này không hề ở trong đó.

Nếu như là Phượng Túc, có lẽ sẽ đắn đo một chút xem ở tinh khu tự do sử dụng quang giáp sẽ mang đến ảnh hưởng nghiêm trọng bậc nào. Nhưng trong mắt Diệp Nhân và Hoàng Cực Minh, đây là vấn đề ngay cả nhỏ xíu cũng không đáng.

Không chút do dự, hai bên đồng thời gọi ra quang giáp của mình!

Diệp Trùng cuối cùng đã nhìn thấy hai cái trong những cái quang giáp tiên tiến nhất thế giới!

Cái quang giáp trước mặt Diệp Nhân cao mười mét, toàn thân đen tuyền, nhưng toàn bộ đều đã trải qua xử lý mài dũa, không có chút sáng bóng kim loại. Thể hình đều đặn, rắn chắc, đường nét lưu loát, thấp bé, sắc bén, cho người ta cảm giác tốc độ cực kỳ mạnh mẽ, vậy ca rô chỗ khớp như đầu gối, khuỷu tay tăng thêm cho nó vài phần khí tức hung hãn. Cánh tay, vai, ngực, chân đều có giáp bảo hộ hình dạng không theo quy tắc. Điều này làm nó xem ra giống như mặc áo giáp sát người. Nhưng Diệp Trùng vừa liếc liền nhìn ra, bảy miếng khiên chắn phân bố các nơi toàn thân vừa may có thể tổ hợp thành một tấm khiên hoàn chỉnh mà khổng lồ. Diệp Trùng không nhìn thấy vũ khí của cái quang giáp này. Chẳng lẽ không có? Suy đoán này rất mau liền bị Diệp Trùng phủ quyết. Quang giáp cận chiến có ưu tú hơn cũng cần vũ khí. Vũ khí của nó nhất định giấu ở chỗ nào đó.

Quang giáp Hoàng Cực Minh gọi ra cũng làm Diệp Trùng nhìn không ra nông sâu. Quang giáp của hắn hơi cao hơn quang giáp của Diệp Nhân, ước khoảng mười hai mét. Toàn thân màu xanh lá tối, toàn thân quang giáp phân bố rất nhiều hoa văn trang trí lông vũ đủ hình đủ dạng. Mấy cái hoa văn trang trí lông vũ này tỏa ra quang mang màu lục mờ mờ, giống như những vì sao lấp lánh ánh lục trong bầu trời màu lục. Diệp Trùng đoán mấy cái hoa văn trang trí lông vũ này nhất định có tác dụng đặc biệt. Với bộ lạc Hy Phượng, phần lưng quang giáp khác nhau có cánh khác nhau. Phần lưng cái quang giáp này không hề có cánh, mà thay vào đó là bảy sợi lông đuôi chim lay động theo gió. Bảy sợi lông đuôi chim phượng hoàng tung bay này giống như có linh tính, tự phát trôi nổi, lay động trong không khí. Mỗi sợi lông đuôi chim lay động do từng tấm, từng tấm lông đuôi hình dáng giống như lông đuôi chim phượng hoàng hợp thành. Vũ khí cận chiến là hai cái Uế kích trùy, còn vũ khí tầm xa, Diệp Trùng không phát hiện.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trùng gặp được quang giáp mà hắn nhìn không thấu nông sâu cho tới tận bây giờ. Hơn nữa còn là một lần thì để cho hắn gặp được hai cái.

Chính ngay lúc Diệp Trùng chấn kinh vì hai cái quang giáp này, mặt dây chuyền trước ngực đứa trẻ đột nhiên vang lên một tiếng tích nhẹ.

Trên không, đột nhiên xuất hiện cái quang giáp thứ ba.

Chủ thể quang giáp màu trắng như tuyết, phong cách thuần cơ giới, mỗi một bộ kiện gần như đều do hình đa giác đủ loại hình dáng hợp thành, góc cạnh rõ ràng, phong cách xem ra cực kỳ mạnh mẽ. Gương mặt lạnh lùng như điêu khắc, mắt điện tử màu lam tối lúc nhấp lúc tắt, cho người ta cảm giác lạnh lẽo của máy móc. Đường vân màu xanh da trời mang lại cho sắc thái đơn điệu sự biến hóa phong phú, càng mang lại cho nó vài phần ưu nhã. Hai cánh tay máy ẩn ẩn mang theo một cây súng bắn tia màu xanh da trời to lớn vô bì.

Diệp Trùng tuy ở phương diện viễn chiến yếu tới mức hồ đồ, nhưng dưới sự hun đúc của Mục Thương, hắn đối với vũ khí tầm xa đại loại như súng bắn tia có sự mẫn cảm cực kỳ mãnh liệt. Khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy cây súng đó, liền không khỏi hít một hơi khí lạnh! Loại hình của cây súng đó hắn không hề biết, nhưng lại không ngăn cản hắn đưa ra đánh giá hung khí tuyệt đỉnh đối với nó. Độ dài họng súng vượt xa súng bắn tia thông thường, còn có mấy khóa mục tiêu phức tạp vô bì phía trên thân súng, tất cả đều tỏ rõ đây là một cây súng bắn tia có uy lực cường đại. Mà họng súng phụ phía dưới họng súng chính rất rõ ràng có công năng ở phương diện khác, chỉ là Diệp Trùng không sao đoán ra được. Tay trái của nó có một máy kích phát khiến ion, xem ra là dùng để đỡ đòn.

Trừ vũ khí trên tay ra, cảm giác mà cái quang giáp này mang lại cho Diệp Trùng là cảm giác quen thuộc phi thường, có chút giống với Mục Thương, nhưng chi tiết vẫn có khác biệt rất lớn.

Sự xuất hiện của cái quang giáp này vô nghi là có sức chấn động cực lớn!

- Phạn Vãn! Diệp Nhân và Hoàng Cực Minh không khỏi đồng thời thất thanh kêu lên, sắc mặt hai người lập tức kịch biến. Hai người nhìn nhau, lập tức không nói lời nào, dùng tốc độ như tia chớp lao về phía quang giáp của mình.

Phạn Vãn ở trên không lại ngạo nghễ ở trên cao nhìn xuống phía dưới. Nó không hề công kích hai người, mà lao xuống, tới trước mặt đứa trẻ.

Khi trước mặt đứng một cái quang giáp thể này, cảm giác áp bức dữ dội không gì sánh được lao thẳng vào mắt.

Cái quang giáp này thò cánh tay trái bằng máy của mình ra, đặt trước mặt đứa trẻ. Đứa trẻ quay mặt cười với Diệp Trùng và Nhuế Băng: “Băng tỷ tỷ, Diệp tử ca ca, tiểu Phạn Phạn muốn ta vào ngôi. Ta đi trước đây.” Nói xong liền nhảy vào trong lòng bàn tay máy của Phạn Vãn, Phạn Vãn đưa đứa trẻ tới trước mặt buồng lái của mình, buồng lái soạt cái tự động mở ra. Đứa trẻ xoay người vẫy vẫy tay với Diệp Trùng và Nhuế Băng, rồi vụng về chui vào trong buồng lái của Phạn Vãn.

Phạn Vãn! Tiếng kêu kinh ngạc của hai người vừa rồi, Diệp Trùng nghe thấy rõ ràng. Mồ hôi lạnh không tự chủ được soạt cái chảy xuống, lần này hắn cuối cùng đã biết ba người này là ai!

Ba đại cao thủ của thiên hà Hà Việt! Lại gặp được ba đại cao thủ ở địa phương này!

- Mặc quang giáp vào! Thấp giọng dặn dò Nhuế Bằng, không chút do dự, Diệp Trùng lập tức gọi Hàm gia ra!

Sự đẹp đẽ của Hàm gia sau khi trải qua sự tĩnh mịch lâu như vậy, lại một lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người. Mà người quan sát lần này lại là mấy cường giả đỉnh cao nhất của thiên hà Hà Việt.

Diệp Trùng gần như đồng thời tiến vào buồng lái với Diệp Nhân, Hoàng Cực Minh.

Đối với lời của Diệp Trùng, Nhuế Bằng không có bất cứ sự do dự nào, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất gọi Thủ hộ ra.

Hàm gia như con bướm sắc sỡ, nhỏ bé vô bì, trước mặt ba đại quang giáp, nhỏ yếu tới mức giống như sẽ bị gió thổi đi bất cứ lúc nào. Không giống với sự hung hăng, dữ tợn của Diệp gia, tự nhiên tươi mát của bộ lạc Hy Phượng, ưu nhã, cứng chắc của Tuyệt Lai tộc, Hàm gia nở rộ một loại mỹ lệ khác.

Thủ hộ màu vàng kim cũng làm người ta không sao bỏ qua, nó giống như một tinh linh nhỏ màu vàng kim, ngồi trên vai Hàm gia.

Phượng Túc và Diệp La chỉ có thể mở to mắt, quang giáp của bọn họ đều ở trên tay Diệp Trùng. Hai người nhìn nhau, không hện mà cùng co giò chạy. Đùa gì mà đùa, mấy cái quang giáp này một khi xảy ra động độ, sự kinh người của lực phá hoại, mang thành phố Phi Nguyệt san thành bình địa chẳng qua cũng chỉ là việc trong nháy mắt.

Bộ dáng đó của hai người giống như hận cha mẹ sinh thiếu hai cái chân.

Mấy người khác, ai nấy mở to miệng, vẻ mặt ngơ ngác!

Chỉ tới lúc này mới có người phản ứng lại, nhin không được lớn tiếng kêu lên: “Người từ ngoài tới! Bọn họ là người từ ngoài tới!” Tiếng kêu thét này giống như trút vào trong nước lạnh một gáo dầu sôi, mấy cao thủ Tông hội này lập tức như vỡ tổ.

Gia chủ Ngôn gia vẻ mặt tái mét nhìn mấy con quái vật to lớn này!

Mấy người Diệp Trùng đã sớm không có tinh lực đi để ý mấy cao thủ Tông hội ở phía dưới này. Mấy cái quang giáp gần như đồng thời bay lên không.

Lại gần như cùng một lúc, mỗi cái quang giáp đều mau chóng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Vỏ giáp phần eo của quang giáp Diệp Nhân đột nhiên trượt lên trên, lộ ra khoang ngầm bên trong. Trong khoang ngầm vi vu cái vợt ra mười bảy cái dùi tròn hình giọt nước đen bóng, mấy cái dùi tròn hình giọt nước này vừa vợt ra liền mau chóng bay vây quanh quang giáp, rồi tự mình xoay chuyển với tốc độ cao. Mười bảy cái dùi tròn hình giọt nước giống như mười bảy con cá bơi lội màu đen, linh hoạt bơi lội vây quanh quang giáp.

Mấy cái hoa văn trang trí lông vũ tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt trên người quang giáp của Hoàng Cực Minh đó bỗng nhiên sáng lên, làm người ta không cách nào nhìn gần. Bảy sợi lông đuôi chim lay động ở phần lưng xếp tầng tầng lại với nhau, giống như một đóa hoa tươi nở rộ, bảo vệ chỗ yếu hại của nó. Khoang xạ kích kiểu ngầm trên quang giáp lập tức mở ra, chuẩn bị sẵn sàng để bắn. Hai cái Uế kích trùy nó đã sớm cắm trong tay.

Súng bắn tia trên tay Phạn Văn đã tiến vào góc độ xạ kích tốt nhất, vị trí này, vô luận mục tiêu là ai đều có thể đánh lén trong khoảng thời gian cực ngắn. Còn khiên ion của tay trái nó? Kích phát một tiếng tích, khiên ion hình cong nửa trong suốt ẩn ước có thể thấy được.

Diệp Trùng cũng chuẩn bị sẵn sàng, mười hai cái xúc tu công kích của Hàm gia từ trên cánh màu rơi ra, trủy thủ cắm trên tay. Hai đôi cánh màu từ từ đập có tiết tấu. Nhuế Bằng trên vai hơi cong chân, giống như tên kéo căng dây, chuẩn bị rời dây bắn ra bất cứ lúc nào.

424. Chương 424: Lệnh Cứu Viện Khẩn Cấp

Trong khoảng điều khiển Hàm gia, mồ hôi lạnh trên trán Diệp Trùng không thể không chế chảy xuống, gương mặt trước giờ lạnh lùng có chút trắng bệch nhìn dán vào màn hình. Trên màn hình trắng xóa, cái gì cũng nhìn không thấy.

Nhiều loạn điện từ! Nhiều loạn điện từ thật lợi hại. Hệ thống quét hình nổi của Hàm gia gần như hoàn toàn ở trong trạng thái tàn phế. Diệp Trùng mau chóng chuyển Hàm gia sang kiểu quang học. Tuy tầm mắt dưới kiểu quang học khá nhỏ, hơn nữa cũng không cách nào làm được tường tận giống như dưới hệ thống quét hình nổi, nhưng hiện giờ đây là lựa chọn còn lại duy nhất của Diệp Trùng.

- Cô nhìn thấy bọn họ không? Diệp Trùng hỏi Nhuế Băng trong tần số.

Nhuế Băng lập tức trả lời: “Nhìn thấy, nhưng tầm nhìn có chút kỳ quái. Có rất nhiều đường hỗn tạp. Đường hỗn tạp xung quanh cái quang giáp có đuôi đó nhiều nhất.” Trong mắt Nhuế Băng, bảy sợi lông đuôi chim trời nổi đỏ của quang giáp Hoàng Cực Minh giống như đuôi của động vật.

Ánh mắt của Diệp Trùng lập tức rơi trên quang giáp của Hoàng Cực Minh, hần lúc này bình tĩnh ngộ, thì ra mấy cái hoa văn trang sức lông chim tỏa ra ánh huỳnh quang trên thân cái quang giáp này lại tạo nên tác dụng này.

Diệp Trùng không hề biết, bọn họ nhìn thấy quang giáp của hần và Nhuế Băng cũng kinh ngạc tới cực nào!

Toàn cốt quang giáp! Quang giáp mini kỳ lạ, đặc biệt! Hai cái quang giáp này vô luận từ góc độ nào mà nói đều không phải là hàng hóa bình thường. Toàn cốt quang giáp tự nhiên không cần nói, với ánh mắt của bọn họ, tự nhiên có thể nhìn ra giá trị hàm chứa của cái quang giáp này. Mà chính cái quang giáp mini kỳ lạ, đặc biệt vô bì này, bọn họ cũng biết lai lịch. Lúc đó, việc Cố Thiếu Trạch chế tạo ra quang giáp Thủ hộ đã dẫn tới sự chú ý của các phe, nội gián của ba đại thế lực tiềm phục bên cạnh hần. Chỉ là không ngờ sau này lại bị Mục vô tình đụng trúng, trên cả con tàu vũ trụ trừ Cố Thiếu Trạch và Số Hai ra không ai còn sống, mấy nội gián này cũng đều chết sạch.

Nhưng về sau, sau khi bọn họ rời khỏi Diệp Trùng, vẫn bị Hiệp hội sư sĩ gặp được. Số Hai bởi vì bảo vệ Cố Thiếu Trạch mà ngọc nát hương tan. Cố Thiếu Trạch sau khi đau thương, nguyện chết không nguyện giao Thủ hộ ra.

Hiệp hội sư sĩ liền định áp giải hần về căn cứ, kết quả lại vừa đúng lúc gặp phải tàu vũ trụ của đại sư Fred. Hai bên xảy ra xung đột, Diệp Trùng lên vào chiến hạm phát hiện Cố Thiếu Trạch đang hôn mê, còn Cố Thiếu Trạch trước lúc chết gia Thủ hộ cho hần.

Lúc đó, khi Cố Thiếu Trạch đang nghiên cứu Thủ hộ thì đã dẫn tới sự chú ý của ba thế lực lớn, là hậu đài của ba thế lực lớn, ba đại thế gia cũng nhận được báo cáo liên quan tới Thủ hộ. Vài lần sau đó, Diệp Trùng hết lần này tới lần khác dùng quang giáp Thủ hộ chạy thoát khỏi vòng vây của bọn họ, làm bọn họ không thể không xem xét lại giá trị của quang giáp Thủ hộ lần nữa.

Tính chống quét hình xuất sắc của toàn cốt quang giáp và Thủ hộ cũng làm cho ba cao thủ đỉnh cấp nhất này kinh ngạc không thôi.

Ba cái quang giáp cũng không khỏi đồng thời sử dụng kiểu quang học.

Năm cái quang giáp trôi nổi trên không, ai nấy như lâm đại địch đứng đối mặt nhau.

Nhưng, lại không có một ai dám ra tay trước.

Không khí ngưng trọng như thiếc, cục thế hễ đụng sẽ lập tức bộc phát.

Trong lòng mỗi người Hoàng Cực Minh, Diệp Nhân và Phạn Văn đều biết rõ thực lực của nhau, chiến đấu của ba người ở cùng một trình độ, hễ đánh tuyệt đối sẽ là tam bại câu thương.

Lại thêm vào một cái toàn cốt quang giáp thực lực chưa biết, còn có một cái quang giáp Thủ hộ cũng không biết nông sâu. Hai cái quang giáp này liên thủ, có thể phát huy uy lực thế nào, ai cũng không rõ.

Cho dù ba vị cao thủ đỉnh cấp này có tràn trề tự tin đối với thực lực thế nào cũng dứt khoát không dám ra tay.

Sự cân bằng vi diệu mà mỏng manh, bất cứ chút phản ứng nào của một cái quang giáp nào đều sẽ dẫn tới hậu quả cực kỳ đáng sợ.

Hỗn chiến năm cái quang giáp! Hỗn chiến năm cái quang giáp cấp cao thế này!

Hỗn chiến giữa ba đại cao thủ đã làm người ta không dám tưởng tượng, thêm vào hai cái quang giáp thực lực chưa rõ, làm sao một chữ loạn hiểu được.

Hai người Hoàng Cực Minh và Diệp Nhân đều buồn bực vô bì. Vốn dĩ cho rằng hai người có thể đánh một trận thỏa thuê, không ngờ Phạn Vãn lại ở bên cạnh mình, còn có hai cái quang giáp mà bọn họ vẫn luôn muốn có được mà lúc này lại làm bọn họ đau đầu vô cùng.

Tất cả ý nghĩ ra tay trong đầu bọn họ hiện giờ đều biến sạch. Dưới cục thế thế này mà ra tay trước, nhất định sẽ trở thành đối tượng vây công của mấy người khác. Mức độ đả kích thế này, ở cả thiên hà Hà Việt đều sẽ không gì so sánh được, không ai dám nói có thể thoát khỏi đợt công kích đầu tiên của bất cứ bốn người nào trong năm người này liên thủ.

Nhưng lại không có ai dám xoay người bỏ đi, dưới loại tình huống này, lộ phần lưng cho đối phương, điều đó tuyệt đối không khác gì tìm chết.

Do đó, trên không xuất hiện một màn cực kỳ nguy dị.

Năm cái quang giáp, không chút cử động, giống như tượng đất, tượng gỗ vậy.

- Phạn Phạn yêu dấu, chúng ta và mấy người Diệp tử ca ca, Băng tỷ tỷ liên thủ đi nha. Giọng nói của đứa trẻ lộ ra sự ấu trĩ đặc hữu của con nít.

- Thân phận chưa biết, không cách nào phán đoán. Tiếng điện tử lạnh lùng nói.

- Không sao, bọn họ rất tốt với ta. Hay là người liên lạc với bọn họ, ta nói với họ. Đứa trẻ nói với màn hình.

- Đề nghị không hợp lý, phủ quyết.

- Có thể mà. Đứa trẻ gập giọng nói.

- Lệnh tộc trưởng, an toàn của người là mục tiêu đầu tiên. Trong giọng nói lạnh lẽo của Phạn Vãn lộ ra vẻ không cho phép nghi ngờ.

- Tộc trưởng, tộc trưởng, người chỉ biết lấy tộc trưởng ra ép ta! Tiểu Phạn Phạn không đáng yêu! Đứa trẻ lầm bầm nhưng có cũng rất ngoan ngoãn lựa chọn ngồi trở xuống ghế điều khiển.

Nếu như Diệp Trùng có thể nhìn thấy bố trí bên trong khoang điều khiển, nhất định sẽ vì sự hào hoa của hệ thống giảm áp bằng chất lỏng bên trong buồng lái Phạn Vãn mà chấn kinh. Có lẽ chính là hệ thống giảm áp bằng chất lỏng có hệ số an toàn cao, hào hoa thế này, Phạn Vãn mới dám đưa đứa trẻ vào buồng lái.

- Thật nhàm chán. Các người chơi đi, ta muốn ngủ! Đứa trẻ tức giận nói, nói rồi liền nằm xuống. Ghế điều khiển đối với nó mà nói, rộng rãi tới mức đủ làm giường.

Gần như đồng thời, tất cả màn hình tối sầm lại, khúc hát ru du dương vang lên trong buồng lái. Một phen cực khổ, đứa trẻ cũng mệt mỏi vô cùng, chẳng bao lâu, nó liền ngọt ngào tiến vào giấc ngủ, cái bụng nhỏ lên xuống có tiết tấu.

Đối với người khác, không có hạnh phúc thế này như đứa trẻ.

Không có ai dám có chút buông lơi.

Ba tiếng đồng hồ, năm cái quang giáp vẫn cứ không chút động đậy.

Tập trung tinh thần thời gian dài như vậy, làm mọi người rất mau có chút mệt mỏi, ở một điểm này, Phạn Vãn lại có ưu thế đầy đủ. Nhưng sự tiêu hao năng lượng của nó cũng cao hơn bình thường rất nhiều.

Đám cao thủ Tông hội phía dưới, tất cả đều ngẩng cổ lên, kỳ quái nhìn năm tên to lớn kỳ quái trên trời. Chỉ là sắc mặt mỗi người đều không tốt lắm, đối với người từ ngoài tới, người của tinh khu tự do có sự bài xích và cái nhìn thù địch một cách tự nhiên. Nhưng mấy tên này ở trên không, bọn họ cũng chỉ có mở to mắt nhìn.

Nhưng nếu như nói tới hai người buồn bực nhất có lẽ phải kể đến Diệp La và Phượng Túc. Hai người mở to mắt, ân oán của Diệp gia và bộ lạc Hy Phượng bắt nguồn đã lâu, nhưng cao tầng dòng chính chân chính của hai bên lại cực ít có cơ hội xung đột chính diện. Hai người đều không có quang giáp, đối với cục thể hỗn loạn ở trước mắt thế này cũng không biết làm gì.

Tập trung tinh thần cao độ thế này. Diệp Trùng cảm thấy thể lực dùng tốc độ kinh người chảy đi.

Chính ngay lúc này, công tác không gian của Nguyệt Phục Vương trên cổ tay hắn đột nhiên chấn động.

Điều này cũng làm Diệp Trùng hoàn hồn lại. Tình huống thế này hắn đã gặp phải lần thứ hai, lần trước Diệp gia ra lệnh cho Diệp La chính là thông qua con đường này.

Lúc này Diệp gia lại có mệnh lệnh gì?

Diệp Trùng chú ý tới trạng thái của mấy cái quang giáp khác, xác định trong khoảng thời gian ngắn sẽ không xảy ra xung đột, hắn liền mở vòng tay.

- Cầu cứu khẩn cấp! Cầu cứu khẩn cấp! Thông đạo tinh khu tự do đang chịu công kích không rõ! Thông đạo tinh khu tự do đang chịu công kích không rõ! Xin tất cả nhân viên chiến đấu lập tức dùng biên chế tổng thể tới cứu viện! Xin tất cả nhân viên chiến đấu lập tức dùng biên chế tổng thể tới địa điểm xảy ra việc thực hiện cứu viện! Cực kỳ khẩn cấp! Cực kỳ khẩn cấp!

Diệp Trùng coi xong yêu cầu cầu viện này, mau chóng đóng vòng tay.

Hắn không biết, cùng một thời gian, mấy cái quang giáp khác cũng nhận được yêu cầu cứu viện! Không giống Diệp Trùng không biết gì, sắc mặt tất cả bọn họ đều thay đổi, ngay cả trong buồng lái của Phạn Văn, tiếng cảnh báo điên cuồng kêu tỉnh đứa trẻ đang ở trong mộng.

Không giống Diệp Trùng, bọn họ đều biết ý nghĩa hàm chứa sau lưng yêu cầu cứu viện này!

Thông đạo tinh khu tự do là chỉ lối thông từ thiên hà Hà Việt vào tinh khu tự do. Tới tận bây giờ, từ tinh khu tự do trở về thiên hà Hà Việt, có ba thông đạo, phân biệt nằm trong tay ba đại thế gia, đây cũng là ba thông đạo duy nhất có thể trở về được thiên hà Hà Việt. Con đường mà Diệp Trùng đi đó, tràn đầy nguy hiểm không biết trước, không có may mắn cực kỳ xuất sắc, căn bản đừng nghĩ trở về được thiên hà Hà Việt.

Ba đại thế gia ai nấy đều vô cùng coi trọng thông đạo trong tay mình, điều phối trọng binh bảo vệ. Lực lượng chiến đấu bảo vệ thông đạo cực kỳ cường đại. Nhưng lệnh cầu cứu khẩn cấp đại biểu cái gì? Đại biểu bọn họ đã sắp cổ thủ không nổi nữa rồi!

Từ điểm này có thể tưởng tượng, công kích bọn họ chịu mãnh liệt cỡ nào!

Thông đạo một khi thất thủ, cũng có nghĩa là bọn họ cũng đừng mong trở về thiên hà Hà Việt nữa!

Một hiện tượng lạ tinh khu tự do trước giờ chưa từng có xuất hiện.

Một cái rồi lại một cái quang giáp không ngừng bay lên. Trong ba phút ngắn ngủi, trên không của cả thành phố Phi Nguyệt đã giăng đầy không dưới ba trăm cái quang giáp. Mấy cao thủ Tông hội ở phía dưới đó, ai nấy sắc mặt xám ngoét, ai cũng không ngờ kẻ đến từ bên ngoài lại tiềm phục trong một thành phố Phi Nguyệt lực lượng cường đại đến vậy.

Ba trăm cái quang giáp mau chóng chia thành trận doanh khác nhau.

- Nghĩ chắc các vị cũng nhận được lệnh cứu viện rồi, chúng ta tạm thời dừng tay! Tình huống khẩn cấp, tại hạ đi trước một bước! Người mở miệng đầu tiên là Hoàng Cực Minh, trong giọng nói cười hì hì ngày thường của hắn giờ đây gấp gáp vô bì.

Nói xong, hắn liền điều khiển quang giáp của mình xoay người bay vào trong đám quang giáp của bộ lạc Hy Phượng.

Diệp Nhân và Phạm Văn không nói lời nào, một tiếng không thốt bay vào trong đám quang giáp phe mình.

Chính ngay lúc này, mặt đất đột nhiên truyền tới một loạt tiếng ầm ầm. Ba con tàu vũ trụ phá đất bay lên, rất mau liền bay lên không. Ba đám quang giáp mau chóng bay vào trong tàu vũ trụ của mình.

Đối diện nguy cơ trước giờ chưa từng có, toàn bộ tất cả lực lượng tiềm phục nhiều năm tại tinh khu tự do của ba đại thế gia hoạt động trở lại.

Mà cùng lúc này, mỗi hành tinh của tinh khu tự do, vô số quang giáp đồng thời bay lên không, dùng tốc độ kinh người tập trung lại. Bọn chúng lập thành tổ chiến đấu, tiến vào tàu vũ trụ, mau chóng rời khỏi hành tinh của mình.

Tất cả lực lượng đều hướng cùng một địa điểm tập trung.

Trong nháy mắt, trước mặt Diệp Trùng không còn cái gì.

Diệp Trùng có chút ngạc nhiên, xem dáng vẻ bọn họ hình như có việc lớn xảy ra. Nhưng hắn rất mau liền không để ý tới, việc lớn giữa ba đại thế gia, lại có quan hệ gì với mình chứ?

Ai cũng không ngờ, sự biến hóa của cả thế giới, trong ngày hôm nay, không chút dấu hiệu nào thì đã tới rồi!

425. Chương 425: Bất An

Phượng Túc đáng thương, Hoàng Cực Minh đi gấp gấp vô cùng, hoàn toàn không lo tới nàng. Mà nàng bởi vì không có quang giáp, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy nhiều quang giáp bay lên không như thể, nàng liền biết, nhất định có việc lớn gì đó đã xảy ra. Giống nàng còn có Diệp La, hai người có thể nói là đồng mệnh tương lân.

Ba đại cao thủ đột nhiên rời khỏi cũng làm Diệp Trùng thở phào một hơi. Tuy không biết rốt cuộc là vì cái gì, nhưng ít nhất nguy cơ trước mắt đã giải trừ rồi. Tư thế oai hùng tuyệt thế của ba cái quang giáp gần như có thể gọi là tiên tiến nhất trên thế giới này ở trong đầu Diệp Trùng làm sao cũng đuổi không đi. Cảm giác kinh diễm đó tới giờ cũng không làm sao mất đi. So với ba cái quang giáp này, Hàm gia rõ ràng là đồ chất lượng kém có cái vỏ hoa lệ. Trừ hai chỗ vật liệu xương và động cơ này ra, chỗ khác của Hàm gia đều lạc hậu thua xa ba cái quang giáp này.

Diệp Trùng lần đầu tiên nảy sinh chút cảm giác ngưỡng mộ, có lẽ không có một sư sĩ nào sau khi nhìn thấy ba cái quang giáp này mà không có chút suy nghĩ.

Nhưng rất rõ ràng, hiện giờ không phải là lúc phát ngốc ở chỗ này. Nhìn cao thủ Tông hội như hổ rình mồi ở phía dưới, trong lòng Diệp Trùng tính toán làm sao rời khỏi.

Phượng Túc vừa muốn rời khỏi, Hàm gia vác theo Thủ hộ lao xuống, liền tới trước mặt Diệp La và Phượng Túc. Không cho hai người bọn họ biện bạch, hai cái quang giáp phân biệt mang theo hai người biến mất ở cuối bầu trời.

Thật ra Diệp Trùng chỉ mang mọi người đi một vòng, rồi lại quay về thành phố Phi Nguyệt. Mọi người lặng lẽ lên vào chỗ ở của Nhuế Băng, mấy người lão già Phá Xa, Griffiths nhìn thấy Diệp Trùng, Nhuế Băng tự nhiên lại mừng rỡ một phen.

Nhưng sau khi trải qua niềm vui tương phùng ban đầu, Diệp Trùng lấy ra lệnh cứu viện khẩn cấp đã nhận được ra, hỏi Diệp La đây là chuyện gì.

Diệp La và Phượng Túc lúc này mới hiểu rõ xảy ra chuyện gì, sắc mặt hai người lập tức xám xịt.

- Làm sao có thể? Sắc mặt Diệp La tệ đến cực điểm, mặt đầy vẻ không thể tin được: “Làm sao có thể? Lực lượng chiến đấu bố trí của thông đạo cực kỳ mạnh a!”

Phượng Túc ở một bên trầm mặc, nhưng trong mắt cũng không thể tin được.

Thấy Diệp Trùng vẫn không có vẻ động dung gì, Diệp La giải thích cho hắn tình huống bên trong: “Người có thể không biết. Lực lượng thủ ở thông đạo cực kỳ cường đại. Nếu như thông đạo một khi xảy ra vấn đề gì, tất cả mọi người ở tinh khu tự do trong tộc đều không cách nào trở về lại. Cho nên từ khi thông đạo mở

ra, thông đạo đã có trọng binh trấn thủ. Lệnh cứu viện khẩn cấp chỉ có trong giờ phút sinh tử mới có khả năng phát ra, một khi thu được lệnh cứu viện khẩn cấp, vô luận đội ngũ nào, tất phải vô điều kiện, dùng tốc độ nhanh nhất tới chỗ xảy ra chuyện. Trời ạ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giải thích của Diệp La lập tức làm trong lòng mọi người che phủ một đám mây đen nặng nề.

- Rốt cuộc là ai? Diệp La nhíu mày cố sức suy nghĩ: “Ai có sức mạnh này? Chẳng lẽ là Hôi cốc?” Ở thiên hà Hà Việt, kẻ có sức mạnh và gan khiêu chiến ba đại thế gia thế này có lẽ cũng chỉ có Hôi cốc thần bí này thôi.

- Không thể nào. Phương Túc ở một bên lạnh nhạt mà kiên quyết phủ định. Thấy ánh mắt mọi người đều tập trung trên mặt mình, nàng tiếp tục nói: “Cửa thông đạo cực kỳ nhỏ hẹp, không cách nào chứa được đội quân lớn đi qua. Với lại, nơi đó có lượng lớn đơn vị chiến đấu biên chế thủ vệ, phụ cận còn bố trí lượng lớn lực lượng tăng viện, có là Hôi cốc cũng không thể nào tiến vào thông đạo.”

- Đúng a. Lối vào nhỏ như thế, đội quân lớn vào không được a. Bọn họ làm sao tiến vào chứ? Diệp La nghe nói không khỏi tán đồng.

- Có hay không con đường khác có thể trực tiếp tiến vào thông đạo? Diệp Trùng đột nhiên chen vào.

Diệp La và Phương Túc nhìn nhau, đồng thanh nói: “Không thể nào!”

Diệp La bổ sung nói: “Vì mở ra thông đạo, năm đó vô luận ai trong ba đại thế gia đều hao tổn nhân lực, vật lực cực kỳ kinh người. Không gian xung quanh thông đạo rất không ổn định, nguy hiểm phi thường. Nhiều năm như vậy qua đi, xung quanh đó vẫn chưa thăm dò rõ ràng.”

Phương Túc đột nhiên nghĩ tới một việc đáng sợ vô cùng, sắc mặt lập tức trở nên khó xem cực độ: “Chúng ta còn quên một việc! Cửa thông đạo nhỏ như vậy, không sao chứa được đội quân lớn đi qua, cũng tức là nói, chúng ta căn bản đừng mong nhận được chi việc phía thiên hà Hà Việt.”

Lời này vừa thốt, sắc mặt đã vô cùng khó coi của mọi người lập tức biến đổi lần nữa.

Nhìn thấy bầu không khí quá đè nén, Diệp La miễn cưỡng cười: “Không cần lo lắng, lực lượng của chúng ta ở tinh khu tự do rất cường đại a. Huống chi, ba đại cao thủ đều có mặt, đánh thông thông đạo lần nữa, chắc không phải vấn đề lớn gì.”

Lời Diệp La cũng làm vẻ sầu não trên mặt mọi người giảm bớt. Đúng a, ba đại cao thủ đều có mặt, có gì đáng để lo lắng chứ. Diệp Trùng ở một bên nghiêng ngẫm tỉ mỉ lời nói đùa Diệp La và Phương Túc vừa nói trong lòng, nhưng cảm thấy sự việc chưa chắc đơn giản như thế.

Thiên hà Hà Việt hiện giờ thật sự là loạn cào cào cả lên.

Tình báo thông đạo bị tấn công lập tức liên truyền tới ba đại thế gia. Lần này ba đại thế gia thật sự là hoảng rồi! Ba đại cao thủ không chỉ toàn bộ đều ở tinh khu tự do, hơn nữa con trai độc nhất của tộc Trương Tuyệt Lai tộc, con trai Diệp La của gia chủ Diệp La đều ở tinh khu tự do. Trừ bọn họ, còn có vô số tộc nhân, nếu như bọn họ quả thật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, loại tổn thất này ba đại thế gia dứt khoát là không sao chấp nhận được!

Tập kích đột nhiên xảy tới này làm ba đại thế gia cảm thấy nguy hiểm trước giờ chưa từng có.

Hành động cứu viện bắt đầu!

Ba đại thế gia không một ngoại lệ bắt đầu điều động lực chiến đấu quy mô lớn chưa từng có tiền lệ trong lịch sử. Mà tất cả cứ điểm địa phương của ba đại thế gia đều nhận được một lệnh cảnh giác cấp một.

Bầu không khí khẩn trương dùng tốc độ kinh người lan ra khắp cả thiên hà Hà Việt. Nhận được sự kích thích của hành động quân sự từ ba đại thế gia, các thế lực khác của thiên hà Hà Việt cũng làm ra hành động tương ứng. Nhất thời, thiên hà Hà Việt lòng người hoảng loạn.

Gia chủ Diệp gia vẻ mặt tái mét nhìn tình báo tiền tuyến truyền về. Lối vào thông đạo quá nhỏ, không cách nào chứa đựng đội quân lớn tiến vào. Từng bộ phận quy mô nhỏ tiến vào nhưng toàn bộ giống như muối bỏ biển, không có ai đi ra. Tới tận bây giờ, bọn họ vẫn không biết bên trong rốt cuộc là ai. Nơi đó giống như hố đen, điên cuồng nuốt chửng tất cả.

Tộc trưởng bộ lạc Hy Phượng và Tuyết Lai tộc cũng nhận được tình báo tiền tuyến giống như vậy. Đương nhiên, sắc mặt bọn họ và gia chủ Diệp gia cũng không khác nhau mấy.

Đoàn người Diệp Trùng dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi thành phố Phi Nguyệt. Thân phận người từ ngoài đến của bọn họ đã bị lộ, nếu như còn không sớm rời khỏi, cũng là việc cực kỳ phiền phức.

Đoàn người tới một khe núi không xa bên ngoài thành phố Phi Nguyệt.

Diệp La vừa dẫn đầu đi tới, vừa thấp giọng nói với Diệp Trùng: “Nơi này là một căn cứ của Diệp gia chúng ta, lần trước có tới qua một lần. Biên chế chiến đấu phỏng chừng đã đi toàn bộ rồi, nhưng đội vận chuyển khẳng định không nhanh như thế, chúng ta ngồi tàu vũ trụ đội vận chuyển, đi tập trung với mấy người Diệp Nhân. Như vậy thì có thể biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ừm, yên tâm đi, đáng về hiện giờ của người, hẳn nhận không ra người đâu. Ta cũng sẽ không tiết lộ chuyện của người. Có thể trở về thiên hà Hà Việt vẫn an toàn hơn, tinh khu tự do tuy là tốt, đối với người mà nói, không hề thích hợp.”

Diệp Trùng ừ nhẹ gật đầu, Diệp La nếu như muốn tiết lộ thân phận của mình, chỉ e đã sớm tiết lộ rồi. Đối với tên Diệp La này, tuy thời gian ở cùng không dài, nhưng Diệp Trùng phát hiện mình đối với hắn lại có sự tín nhiệm hơi đặc biệt. Hai người đi ở trước đội ngũ, giọng nói ép cực thấp, người phía sau không nghe được.

Diệp La từng tới một lần, người của căn cứ đều biết hắn. Thân phận trong tộc của Diệp La khá cao, thêm vào cha hắn là tộc trưởng, mấy người này đối với hắn cực kỳ cung kính, hưởng sái hắn, mấy người Diệp Trùng không chỉ không bị hỏi han, mà còn hưởng thụ đãi ngộ khá cao.

Trong căn cứ rất bận rộn. Các loại quang giáp công trình không ngừng đi qua đi lại, vận chuyển vật tư chiến đấu như là tấm năng lượng, có cái lại đang tiến hành kiểm tra lần cuối với tàu vũ trụ.

- A La! Người tổng phụ trách là bạn chơi đùa lúc nhỏ của Diệp La, Diệp Bàng. Diệp Bàng trông ra khá nhã nhặn, đeo mắt kính không gọng, quần áo chỉnh tề, thẳng thớm, tỏ rõ hào hoa phong nhã. Hắn nhìn thấy Diệp La, không khỏi thở phào: “Quá tốt rồi! Tên quý nhà người không sao! Ta vẫn luôn lo lắng cho người, lo người xảy ra chuyện.”

Diệp La cười hì hì: “Ta có thể xảy ra chuyện gì, ai là đối thủ của ta! Muốn xảy ra chuyện cũng không dễ a!”

Diệp Bàng lộ ra vẻ coi thường: “Trình độ sư sĩ ngay cả gà mờ cũng không bằng của người, không cần người khác ra tay, tự người đâm vào tường phỏng chừng cũng bình thường.”

Diệp Trùng lập tức ngưng nghịu.

Liếc nhìn mấy người Diệp Trùng bên cạnh Diệp La, Diệp Bàng không hề hỏi gì. Đối với người chơi đùa từ nhỏ này, hắn hiểu cực rõ, Diệp La tuy trông sơ ý, cầu thả, nhưng ra tâm tư linh động, làm việc cực kỳ có chừng mực.

- Tình huống thế nào rồi? Diệp La hỏi. Ánh mắt mọi người lập tức tập trung trên người Diệp Bàng, đây là vấn đề bọn họ quan tâm nhất hiện giờ.

Diệp Bàng lắc đầu: “Vẫn chưa biết. Chỗ này chúng tôi cũng vừa nhận được lệnh cứu viện khẩn cấp, ta cũng không biết tình huống rốt cuộc là sao. Chúng tôi hiện giờ đang tiến hành vận chuyển với tốc độ lớn nhất, có lẽ thêm năm tiếng nữa thì có thể khởi hành rồi.”

- A Bàng, người trước giờ thông minh nhất, người cảm thấy tình hình thế nào? Diệp La vẻ mặt tha thiết nhìn Diệp Bàng.

Diệp Bàng thò ngón trỏ ra, đẩy cái kính trên sống mũi, trầm ngâm nói: “Nói thật, ta cảm thấy không ổn lắm. Lực lượng của chúng ta ở tinh khu tự do quá phân tán, tập trung lại cần thời gian khá dài. Mà thứ chúng ta cần nhất hiện giờ chính là thời gian, tuy không biết thông đạo rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng khẳng định là đã tới giờ phút cực kỳ nguy cấp rồi. Ta sợ...” Diệp Bàng nói tới chỗ này thì dừng lại.

- Sợ cái gì? Diệp La vội vàng hỏi.

Thần sắc Diệp La có chút đau khổ: “Ta sợ khi chúng ta tới có khả năng đã trễ rồi!”

Mọi người đều yên lặng không nói.

Diệp La cười miễn cưỡng: “Không khoa trương như thế chứ, A Bàng, lần này ngươi khẳng định đoán sai rồi, thông đạo có tới sáu quang giáp đoàn trấn thủ, làm sao có thể nhanh như vậy đã chống không nổi?”

- Ủm, hy vọng là thế. Diệp Bàng nhẹ giọng nói.

- A Bàng, ngươi nói mấy tên đánh lên lần này rốt cuộc là ai? Ta thế nào cũng nghĩ không ra. Diệp La ảo não dùng tay tóm lấy đầu.

Diệp Bàng lắc đầu: “Ta cũng không biết. Nhưng ta dám khẳng định không phải là lực lượng của thiên hà Hà Việt và tinh khu tự do, ta đã từng đoán rồi, cường công thông đạo ít nhất cần lực lượng của hai mươi quang giáp đoàn, hơn nữa ta hiện giờ vẫn không nghĩ ra bọn họ làm sao yên hơi lặng tiếng tiến vào thông đạo.”

Mọi người lại yên lặng.

Vẫn là Diệp Bàng đánh tan sự yên lặng trước tiên: “Các vị theo A La lên tàu trước đi, tại hạ chức trách tại người, không thể phụng bồi, vẫn xin các vị tha thứ!”

Mọi người vội vàng trả lễ. Diệp Bàng mỉm cười với mọi người, rồi xoay người rời đi, chỉ là trước khi đi nhìn thêm Phượng Túc một cái.

426. Chương 426: Xuất Kích

Năm tiếng đồng hồ, phi thuyền đứng giờ cất cánh. Tàu mấy người Diệp Trùng ngồi là Darvill, cũng là tàu Diệp Bàng ngồi. Tàu Darvill chở lượng lớn vật tư chiến đấu như tám năng lượng.

Diệp Bàng mời mọi người tới phòng điều khiển chính, bởi vì là tàu vận tải, không gian phòng điều khiển chính trên tàu khá lớn. Phi thuyền hiện đang tiến vào trạng thái bay bình ổn, phần lớn đều đã có thể nghỉ ngơi, chỉ cần để lại một ít người ở chỗ này trực ban. Nhưng hiện giờ lại có ai có thể ngủ được, nhận được lệnh cứu viện khẩn cấp, từ lúc mở thông đạo ra tới giờ, đây vẫn là lần đầu tiên. Mọi người đều thấp thỏm trong lòng, cho nên khắp nơi trên tàu đều có thể thấy vài người tập trung với nhau, gương mặt sầu não thảo luận việc này.

Diệp Bàng hiện giờ hoàn toàn không giống như vừa rồi, cả người chỉnh tề bộ đồng phục màu đen, cổ tay, cổ áo đều thêu một cái lá cây. Mũ đồng phục trên đầu làm hắn hiện giờ trông ra càng giống một quân nhân hơn.

- Ngươi tại sao mặc thứ này vậy? Diệp La nhìn thấy Diệp Bàng lập tức nhin không được hời, lập tức đánh giá một câu: “Rất khó xem!”

Diệp Bàng lấy mũ đồng phục xuống, ném lên trên bàn, không hài lòng liếc Diệp La một cái: “Ngươi quả nhiên vẫn vô học y chang lúc trước. Trong tộc quy định, vô luận đơn vị nào nhận được lệnh cứu viện khẩn cấp, bắt buộc phải lập tức tiến vào trạng thái thời chiến. Bây giờ là trạng thái thời chiến! Hiểu không? Nhưng nói với ngươi cũng uổng công, phỏng chừng tộc quy ngươi đều không nhớ tí gì.”

Diệp La lập tức á khẩu, ngượng nghịu không thôi.

- Các vị muốn dùng chút gì không? Diệp Bàng mỉm cười với mọi người nói: “Không cần khách khí, tốt xấu gì ta cũng là ban hậu cần, thứ tốt vẫn có một chút.”

Diệp La cười hì hì với Diệp Trùng: “Tên này béo bỏ lắm, ngươi muốn ăn cái gì, uống cái gì, cứ việc nói.”

Nhưng lúc này mọi người nào có tâm tình thảo luận vấn đề ăn uống, nhao nhao nói tùy tiện.

Diệp Bàng thấy vậy liền gọi thủ hạ tới, thấp giọng dặn dò vài câu. Thủ hạ mau chóng lui xuống. Chẳng bao lâu sau, mang đến mấy cái ly trắng như tuyết, chất lỏng màu vàng kim trong ly tỏa ra mùi thơm cực kỳ ngào ngạt, mọi người không khỏi phần chấn tinh thần.

- Kim Ô Vân Thang! Tiểu tử ngươi vẫn thật là biết hưởng thụ! Diệp La không chút khách khí lấy một ly một hơi uống cạn.

Nhìn thấy cách uống của Diệp La, Diệp Bàng không khỏi đau lòng vô cùng: “Ngươi uống chậm chút. Nó lại đâu phải là nước lã! Cho ngươi uống thứ này thật là chà đạp đồ đạc!”

Diệp Trùng nhẹ nhàng nhắc một ly lên, nhấp một ngụm, mùi thơm ngào ngạt lập tức tràn đầy mỗi góc trong miệng hắn. Vị giác mang theo chút đắng, cay làm tinh thần hắn không khỏi phấn chấn, trong bụng dâng lên một luồng hơi ấm, cả người giống như lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, thoải mái tới mức làm người ta muốn rên rỉ.

Kim Ô Vân Thang là đặc sản của hành tinh Rees De, nhưng sản lượng cực ít, chỉ có đại gia tộc giống như Ngôn gia, Hoàng gia mỗi năm mới có khả năng có một ít, cũng không biết Diệp Bàng có được từ chỗ nào.

Nhất thời, mọi người đều tỉ mỉ thưởng thức Kim Ô Vân Thang, không có ai nói chuyện, phòng điều khiển chính yên tĩnh lại.

Hai tay Diệp Bàng giao thoa loại với nhau chống cằm, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

- Hành trình của chúng ta có lẽ cần thời gian sáu ngày. Nhưng ta nghĩ quân đội chiến đấu phía trước chắc là sẽ tới chỗ cửa thông đạo trước chúng ta ba ngày. Cũng tức là nói, chúng ta có lẽ sẽ có thể nhận được tình báo tiền tuyến chuyển tới vào ba ngày sau. Tin rằng lúc đó chúng ta sẽ có thể có hiểu biết khá rõ ràng đối với tình huống ở tiền tuyến. Diệp Bàng từ từ mở miệng.

Sự thật chứng minh suy đoán của Diệp Bàng cực kỳ chính xác.

Ngày thứ 3, quả nhiên nhận được tin tức tiền tuyến truyền về.

Nhưng sắc mặt mỗi người đều mờ mịt giống như trong màu đông. Chính xác mà nói, đây là một mệnh lệnh, yêu cầu tất cả tàu vận tải tới địa điểm chỉ định tập hợp. Nhưng bên trong vẫn mang tình hình chiến sự mấy ngày này nói sơ một chút, đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất mà mọi người lo lắng.

Mấy người Diệp Nhân trong đợt tấn công đầu tiên bại trận lui về! Kết quả này làm mọi người đều ngây ngốc ra. Diệp Nhân ở trong lòng hầu hết mọi người Diệp gia đều là tồn tại giống như chiến thần, trước giờ chưa có ai nghĩ qua hắn sẽ bại!

Mà kẻ tập kích tấn công thông đạo cũng bị vén tấm màn che mặt lên.

Đây là một loại sinh vật bất minh, số lượng bọn chúng đông đảo, công kích cực kỳ mãnh liệt, có tính công kích mạnh mẽ phi thường. Từ trong tình báo, vẫn rất khó biết tình huống cụ thể của mấy sinh vật này.

Lần đầu tiên tiếp xúc, công kích của mấy sinh vật bất minh này làm mọi người kinh ngạc vô cùng. Nếu như không phải Diệp Nhân thấy cơ hội nhanh, mau chóng rút về, thương vong tuyệt không chỉ là con số hiện giờ này. Mà cho dù là vậy, trong đợt tiếp xúc đầu tiên ngắn ngủi này, Diệp gia đã tổn thất trọn vẹn ba trăm cái quang giáp, ba trăm sư sĩ.

Trong mắt mỗi người Diệp gia trên tàu vận tải đều lập lòe vẻ kinh hoàng và lo lắng. Diệp gia nào từng bị không có chút lực đánh trả thế này? Thương vong thế này, Diệp gia có bao nhiêu năm không có gặp phải rồi? Ba trăm sư sĩ biên chế, vô luận đặt ở đâu đều là một lực lượng khá kinh người.

Diệp Nhân quyết định tạm thời rút lui, tập kết tất cả sức chiến đấu, rồi phát động công kích lần hai. Cho nên hắn yêu cầu tất cả nhân viên chiến đấu và toàn bộ tàu vận tải đều tới địa điểm chỉ định tập kết.

- Diệp Nhân, cái thùng cơm này! Diệp La tức tới mức lớn tiếng chửi toáng lên. Ba trăm con em Diệp gia cứ như vậy mà đã chết đi, là người Diệp gia, hắn làm sao có thể không đau lòng?

Diệp Bàng thở ra một hơi dài, mở bừng mắt, lắc đầu không tán đồng lời của Diệp La: “Diệp Nhân làm thế này là lựa chọn chính xác. Nghĩ chắc là loại sinh vật bất minh này cường đại phi thường mới làm cho Diệp Nhân bị động như vậy.”

Chính ngay lúc này, trên tàu đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo inh tai!

- Mời tất cả nhân viên lập tức về vị trí, mời tất cả nhân viên lập tức về vị trí! Phát hiện sinh vật bất minh đang tiếp cận phi thuyền với tốc độ cao! Phát hiện sinh vật bất minh đang tiếp cận phi thuyền với tốc độ cao! Giọng nói quan sát viên lộ ra vẻ kinh hoảng sâu sắc.

Mọi người ngó ra, trong phi thuyền lập tức giống như vỡ tổ.

Diệp Bàng bỗng đứng dậy, lập tức chạy về phòng điều khiển chính. Mấy người Diệp Trùng vội vàng theo sau lưng hắn.

Tiến vào phòng điều khiển chính, sắc mặt Diệp Bàng bình tĩnh, nhìn không ra bất cứ sự kinh hoảng nào, điều này cũng làm cho tâm tình kinh hoảng tràn ngập trong phòng điều khiển chính thuyền giảm khá lớn.

- Chuyện gì thế? Diệp Bàng trầm giọng hỏi.

- Thuyền trưởng, ngài... ngài xem! Quan sát viên truyền hình ảnh tới màn hình lớn nhất trong phòng điều khiển chính.

Trên màn hình, trong vũ trụ tối đen, rõ ràng có một tiểu đội sinh vật bất minh đang bay về phía bên này.

Loại sinh vật này Diệp Trùng chưa từng thấy qua, con nào cũng có hình dáng như quả cầu, toàn thân bọn chúng đều bao trong mai màu tím đen, trên mỗi mảnh mai đều có một con mắt, xem ra quái dị nói không nên lời. Tám (1) hình tròn màu tím đen xếp thành một đường thẳng, nhanh chóng qua lại như con thoi trong vũ trụ.

Chính ngay lúc này, mấy sinh vật bất minh này dường như cũng đã phát hiện tàu vũ trụ. Trên màn hình chỉ nhìn thấy mấy thân thể hình cầu cuộn tròn thành một khối mở rộng ra, hai đầu thân thể dẹt mọc ra hai lưỡi đao xem ra cực kỳ dọa người. Trên đỉnh đầu phân bố hai cái sừng to cứng.

Mấy sinh vật này bay thẳng tới tàu vũ trụ.

Diệp Bàng đột nhiên nhú mày một cái: “Ước lượng tốc độ của chúng!”

- Tốc độ... tốc độ là mười lăm Hz! Quan sát viên lấp ba lấp bấp báo cáo. Trên mặt Diệp Bàng lập tức lộ ra vẻ ngưng trọng, còn mấy người còn lại, ai nấy có chút trở mắt ra.

Mười lăm Hz là khái niệm gì? Đây là một tốc độ khá khủng bố! Sự thật là, rất nhiều quang giáp đều không cách nào đạt tới tốc độ cao thế này. Đối với tàu vũ trụ, vậy thì đừng nghĩ tới nữa, càng đừng nói con tàu vận tải này của bọn họ.

Những sinh vật bất minh này mau chóng tới gần tàu vũ trụ này.

Trên màn hình, mọi người thậm chí có thể nhìn thấy hai cái sừng trên trán trước mặt những sinh vật này rung động nhẹ nhẹ.

- Chẳng lẽ? Diệp Bàng tự nói với mình.

Bấy con sinh vật này tới chỗ cách tàu Darvill hai mươi km thì không tới gần hơn nữa, mà bay quanh tàu vũ trụ.

Diệp Bàng lần này cũng nhin không được, sắc mặt kịch biến: “Không hay! Chúng có khả năng là chủng loại trinh thám!”

- Vậy làm sao đây? Diệp La ở một bên đã sớm gấp muốn chết.

- Ài, hết cách rồi. Chúng ta hiện giờ căn bản không có nhân viên chiến đấu, toàn bộ tất cả nhân viên chiến đấu đã trực tiếp theo Diệp Nhân đi rồi. Tàu vũ trụ này cũng không phải chiến hạm, ta cũng không có cách nào a! Trong giọng nói của Diệp Bàng lộ ra sự bất lực sâu sắc.

- Cần tiêu diệt bọn chúng à? Diệp Trùng vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng.

Liếc nhìn Diệp Trùng, Diệp Bàng gật đầu: “Nếu như chúng là chủng loại sinh vật trinh thám trong quần thể sinh vật nào đó, chúng ta không tiêu diệt chúng, chúng ta sẽ phiền phức lớn! Chỉ e đội quân lớn sẽ sắp đến rồi!”

- Ủm! Vậy ta xuất chiến vậy!

Diệp Trùng lại lấy ra công tắc không gian của Phượng Túc từ trong túi đeo hông, quăng cho Phượng Túc, dùng một loại ngữ khí không cho phép nghi ngờ nói: “Người và ta cùng xuất chiến.”

Phượng Túc nhận lấy công tắc không gian, yên lặng đồng ý. Nàng thế nào lại không biết người có sức chiến đấu thật sự hiện giờ của cả con tàu này cũng chỉ có hai người là nàng và thiếu niên lạnh lùng này. Quang giáp Thủ hộ tuy cường đại, nhưng tác chiến trong vũ trụ lại một bước cũng khó đi.

Trước mắt Diệp Bàng sáng lên, nhưng lập tức có chút lo lắng: “Sự nguy hiểm của mấy sinh vật này chưa biết, các người...”

- Chúng ta đi chuẩn bị. Diệp Trùng cắt ngang lời hắn, xoay người rồi đi ra ngoài phòng điều khiển chính. Phượng Túc vội vàng theo sau lưng hắn.

Nhuế Băng cắn môi, nhìn Diệp Trùng, nhưng lại không lên tiếng ngăn cản. Nàng cũng biết, quang giáp Thủ hộ ở trong vũ trụ chỉ sẽ trở thành gánh nặng của Diệp Trùng.

Diệp Trùng và Phượng Túc đều là người thân kinh bách chiến, rất nhanh thì chuẩn bị sẵn sàng.

- Quang giáp Thanh Hoàng! Mọi người trong phòng điều khiển chính đều không khỏi ngẩn người ra, ai cũng không ngờ người đẹp xem ra yếu ớt vô bì này lại là cao thủ của bộ lạc Hy Phượng đối đầu! Ngược lại Diệp Bàng vẻ mặt bình tĩnh, dường như đã sớm có liệu trước.

Khi Hàm gia xuất hiện trước mắt mọi người, mọi người lại không nhìn được mà trầm trồ! Sự mỹ lệ của Hàm gia cũng làm người ta không cách nào nhìn thẳng!

- Thiết lập tần số liên lạc!

- Thiết lập hoàn thành!

- Mời tiến hành quang giáp tự kiểm tra!

- Quang giáp tự kiểm tra hoàn thành!

- Chúc người may mắn, mong chuẩn bị sẵn sàng xuất kích, đếm ngược, năm, bốn, ba, hai, một. Xuất kích!

Hai cánh cửa khoang soát cái mở ra.

Dưới tất cả cái nhìn chăm chú khẩn trương, hai cái quang giáp đã khởi động động cơ giống như hai luồng sáng rực rỡ, tiến vào trong vũ trụ mệnh mông!

Chú thích: 1)Nguyên văn là tám, nhưng về sau chỉ nói tới bảy, chắc có sai sót, nhưng vẫn cứ giữ đúng nguyên văn vậy.

427. Chương 427: Hoàn Mỹ Kích Sát

Bảy con sinh vật bắt mình xếp thành một đường thẳng, giống như một con rắn nhỏ, không ngừng bay vây quanh tàu vũ trụ. Tàu vận tải ở trước mặt mấy thứ nhỏ bé linh hoạt này giống như một con trâu già chậm chạp, ngu ngốc.

Trên màn hình Hàm gia, bảy con sinh vật bắt mình, con nào cũng rõ ràng vô cùng. Thật linh hoạt! Trong lòng Diệp Trùng thâm kinh hãi. Mấy sinh vật bắt mình này trong vũ trụ rẽ ngoặt tự do, đổi hướng lưu loát tự nhiên, làm người ta phải khen ngợi hết lời. Diệp Trùng tin rằng, cho dù là quang giáp linh hoạt nhất cũng không cách nào làm được tới mức thế này.

Đáng tiếc mình không hề sở trường xạ kích, nếu như có một cao thủ bắn tỉa giống như Mục Thương, chỉ cần bảy phát thì có thể giải quyết trận đấu. Là một cái quang giáp loại cận chiến, phạm vi công kích của Hàm gia vô nghi là nhỏ hơn nhiều. Thứ duy nhất Diệp Trùng hiện giờ có thể dựa vào chính là tốc độ của Hàm gia.

Tốc độ của Hàm gia có thể đạt tới mức độ khủng bố hai mươi Hz!

Càng hướng chi, sau lưng hắn còn có Phượng Túc. Tuy không biết Phượng Túc điều khiển quang giáp Thanh Hoàng có thể phát huy uy lực bao lớn, nhưng sự cường đại khi Phượng Túc điều khiển Niết Vũ năm đó để

lại cho hấn ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Thực lực sư sĩ cao cấp của ba đại thế gia, Diệp Trùng trước giờ chưa từng hoài nghi. Đương nhiên, ngoại lệ giống như thứ gỗ mục là Diệp La thế này mà lại có Nguyệt Phục Vương, Diệp Trùng phỏng chừng sẽ không xuất hiện lại lần hai.

Giữa Diệp Trùng và Phương Túc không hề nói một câu nào, nhưng Diệp Trùng tin rằng, Phương Túc nhất định biết nên làm thế nào. Đây là thỏa thuận ngầm giữa cao thủ!

Hai tay Diệp Trùng giống như một làn gió nhẹ lướt qua trên bàn điều khiển chính của Hàm gia.

Hàm gia đột ngột tăng tốc!

Vô luận ở đâu, vô luận lúc nào, xung kích mà tốc độ mang lại cho người ta thường có thể làm người ta máu nóng sục sôi.

Nhân viên công tác trên tàu Darvill, tuy bọn họ không hề là nhân viên tác chiến, nhưng trong thời đại sư sĩ trên hết này, ai lại không biết chút ít nào chứ?

- Oa! Tiếng hô kinh ngạc cùng lúc phát ra làm nhiệt độ trong tàu vũ trụ đột nhiên tăng cao. Màn hình giống như có ma lực, không ai nguyện ý để ánh mắt của mình rời khỏi dù chỉ nửa giây. Mỗi công tác trên tay đều dừng lại, ngay cả Diệp Bằng cũng ngơ ngác nhìn màn hình, vẻ mặt ngạc nhiên. Lúc mới bắt đầu, hệ thống quét hình của tàu vũ trụ không tìm thấy hai cái quang giáp, chỉ tới sau khi mở kiểu quang học, mọi người mới có thể nhìn thấy hai cái quang giáp trên màn hình. Hệ thống chống quét hình của cái quang giáp xuất sắc thế này cũng làm mọi người đối với biểu hiện của hai cái quang giáp tràn đầy kỳ vọng.

Tuy vẫn chưa nhìn thấy biểu hiện của quang giáp Thanh Hoàng, nhưng cái quang giáp thần bí mà xinh đẹp này lại làm mọi người bắt đầu trở nên hưng phấn.

Tốc độ hai mươi Hz! Động cơ trải qua sự thiết kế, cải tạo của Liên Nguyệt, phối hợp Lệ thạch làm tốc độ của Hàm gia đạt tới một mức độ cực kỳ khủng bố.

Tốc độ của Hàm gia cũng làm cho mồ hôi lạnh trên trán Phương Túc túa ra, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tốc độ khủng bố thế này! Hàm gia đột nhiên tăng tốc cũng làm loạn tiết tấu của nàng. Nhưng rốt cuộc nàng thực lực mạnh mẽ, kinh nghiệm thực chiến phong phú, lập tức điều chỉnh lại. Toàn bộ tất cả khoang xạ kích ngầm đều lộ ra.

Hệ thống khóa chốt chiến đấu trên màn hình kích hoạt. Vì đảm bảo mức chính xác của phát đầu tiên, nàng không hề khóa chốt tất cả mục tiêu, mà chỉ lựa chọn hai con. Loại sinh vật bất minh này nàng chưa từng gặp qua, cũng không biết năng lực phòng hộ của nó rốt cuộc ra sao.

Không lập tức khai hỏa, nàng bình tĩnh chờ đợi. Chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Dưới tốc độ hai mươi Hz, hai mươi km chẳng qua chỉ trong chớp mắt.

Trong tàu vũ trụ, mỗi người đều nhìn chăm chăm màn hình. Dưới tốc độ hai mươi Hz, gánh nặng đối với thân thể con người sẽ đạt tới một chỉ số cực kỳ khủng bố, độ khó trong điều khiển của nó sẽ tăng lên mấy con số. Dưới tốc độ thế này, thời gian suy nghĩ dành cho sư sĩ trong quang giáp sẽ rút ngắn với mức độ lớn.

Diệp Trùng nhìn dán vào mấy sinh vật bất minh này. Nhìn chúng mau chóng phóng lớn trên màn hình, trong lòng hấn không chút kích động. Không giống sư sĩ khác, hấn từng ở trong Thiên vực trì, các loại sinh vật kỳ lạ quái gở không biết từng thấy bao nhiêu, hấn không hề vì mục tiêu là sinh vật bất minh mà có bất cứ sự bất an nào.

Dưới tốc độ hai mươi Hz, hấn đã không có chút thời gian nào để suy nghĩ mấy thứ này. Sự chú ý của hấn được tập trung cao độ, đôi tay đặt hờ trên bàn điều khiển chính, chuẩn bị phát động bất cứ lúc nào.

Sự cảnh giác của sinh vật bất minh cao tới bất ngờ. Cái sừng trên trán mau chóng rung động, bọn chúng muốn rời khỏi! Tốc độ của con quái vật to lớn Hàm gia này làm chúng có chút kinh hoảng.

Chính ngay lúc bọn chúng chuẩn bị quay đầu bỏ chạy, đột nhiên mười mấy chùm sáng màu tím rạch nát vũ trụ tối đen yên lặng!

Mười mấy chùm sáng chính xác bắn trúng hai con sinh vật bất minh! Không có một chùm sáng nào bắn hụt. Hai con sinh vật bất minh hoàn toàn không có chút thấp thỏm nào thì đã bị bắn thành cái rây.

Nhân viên công tác đang nhìn dán vào màn hình trong tàu vũ trụ lập tức hoan hô ầm lên!

Công kích bỗng nhiên mà tới làm bất minh sinh vật vốn dĩ có chút kinh hoảng lập tức trở nên hoảng loạn!

Đám sinh vật bất minh đang chuẩn bị rời khỏi xuất hiện một sự ngừng trệ cực kỳ ngắn ngủi. Mà điều then chốt nhất là trận hình của chúng hỗn loạn, hơn nữa tập trung khá dày đặc.

Mười hai xúc tu tấn công trên hai cánh của Hàm gia đột nhiên rơi ra, hai thanh trủy thủ xuất hiện trong tay nó.

Hàm gia giống như một cái cầu vồng, một đầu chui vào trong đám sinh vật hoảng loạn này.

Trong buồng lái quang giáp, đồng tử Diệp Trùng bỗng nhiên mở to, đôi tay đang đặt hồ trên bàn điều khiển chính đã cử động rồi!

Tốc độ cao nhất của tay mình là bao nhiêu, Diệp Trùng không biết, nhưng hắn biết, hiện giờ hắn gần như ngay cả sức lực uống sữa cũng lấy ra rồi. Bởi vì hắn biết, thời gian dành cho hắn cực kỳ ngắn ngủi, tốc độ hai mươi Hz, xuyên qua trận địa đám sinh vật này, ngay cả 0,01 giây cũng không cần, mà hắn phải hoàn thành công kích trong khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Đây có phải là cực hạn của con người?

Hắn cũng không biết, nhưng hắn biết đây là cơ hội tuyệt vời!

Xúc tu tấn công hơi gấp bỗng nhiên vọt ra, giống như rắn độc cuộn mình bỗng nhiên lao bổ vào con mồi! Trủy thủ màu xám gỗ ở trong vũ trụ đen tối khó mà phân biệt, chỉ có Diệp Trùng trong quang giáp mới có thể nắm bắt được bóng xám lóe lên rồi mất đó.

Hai con sinh vật bất minh bị mấy cái xúc tu tấn công đâm xuyên tim, dưới tốc độ hai mươi Hz, ngay cả lực tấn công của một cục đá nhỏ cũng sẽ cực kỳ đáng sợ, càng đừng nói mấy xúc tu tấn công cường hãn này!

Hàm gia chính diện tông vào một con sinh vật bất minh.

Cú đánh sấm sét! Con sinh vật này giống như bị lưỡi dao khổng lồ tông vào chính diện, hai mảnh thân thể phun ra vô số chất lỏng màu đen, dùng tốc độ kinh người bay nghiêng qua hai bên. Trong con mắt bình tĩnh của Diệp Trùng thiêu đốt sự cao trào của chiến đấu. Hắn vẫn luôn chờ đợi giờ phút này, trong khoảnh khắc va chạm, đôi tay hắn lại một lần nữa cử động trên bàn điều khiển.

Trong ánh mắt không thể tin được của mọi người, cái quang giáp thần bí mà mỹ lệ kinh người này lại có một sự dịch chuyển với góc độ cực nhỏ! Giống như một chùm sáng, gặp phải bề mặt gương hơi nghiêng, xảy ra sự khúc xạ gần như nhỏ không thể phát giác.

Dưới tốc độ hai mươi Hz, độ lớn của gánh nặng mà đổi hướng không có bất cứ hòa hoãn nào giống thế này đối với thân thể vượt xa tưởng tượng của Diệp Trùng. Ngay cả thân thể cường hãn thế này của Diệp Trùng, đầu óc cũng bị choáng váng, lỏng ngực nhộn nhạo quay cuồng.

Góc độ đổi hướng cực nhỏ, nhỏ tới mức làm người ta khó mà phát giác.

Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, đã đủ rồi.

Đề nén cảm giác choáng váng, Diệp Trùng ẩn chỉ lệnh tấn công cuối cùng đã sớm thiết lập.

Một cái xúc tu tấn công mạnh mẽ móc vào một con sinh vật bất minh ở bên cạnh, gai xương sắc bén với tốc độ hai mươi Hz men theo phần bụng mềm mại của con sinh vật bất minh này, rạch ra một vết thương hình chữ nhất hoàn chỉnh, vô số nội tạng và máu màu đen phun ra ngoài. Mà Hàm gia lúc này đã bay ra xa.

Hàm gia giống như một mũi lợi tiến, không phí sức chút nào mà xuyên qua trận hình mỏng manh của sinh vật bất minh, mà khoảnh khắc ngắn ngủi này, hắn đã hoàn thành mục tiêu lớn nhất mà hắn có thể hoàn thành.

Giết chết bốn con sinh vật bất minh, mà con sinh vật bất minh bị Hàm gia tông vào chính diện đó, thật ra là ngay trước khi tổng phải thì đã bị trủy thủ của Hàm gia chia một thành hai.

Lực phá hoại kinh người của Diệp Trùng và Hàm gia trong khoảnh khắc ngăn ngủi không thể ngăn ngủi hơn này đã biểu hiện ra rực rỡ tới cùng!

Chiến đấu tiếp theo, Diệp Trùng tin rằng Phượng Túc nhất định có thể giải quyết hoàn mỹ. Sự vi diệu của việc nắm bắt thời cơ khai hỏa lần đầu tiên của Phượng Túc, cho dù sư sĩ có hà khắc hơn cũng không cách nào chỉ trích. Cũng chính một kích hoàn mỹ đó của nàng mới làm cho Diệp Trùng có khả năng hoàn thành chiến tích huy hoàng như vậy. Việc nắm bắt thời cơ trước giờ của sư sĩ bộ lạc Hy Phượng trước giờ là điểm mạnh của bọn họ.

Từ từ giảm bớt tốc độ của Hàm gia, cố gắng bình phục sự sôi sục trong lòng, cảm giác choáng váng làm Diệp Trùng hiện giờ ở trong trạng thái cực kỳ yếu ớt.

Tác dụng phụ của tốc độ hai mươi Hz quả nhiên kinh người a! Diệp Trùng cười khổ trong lòng, nếu như đấu với quang giáp khác, loại tình huống trước mắt này cực kỳ nguy hiểm.

Hàm gia lúc này giống như một viên vẩn thạch mất đi không chế, dưới tác dụng của quán tính trôi về phía trước.

Dự liệu của Diệp Trùng quả nhiên không có sai lầm, con sinh vật bất minh cuối cùng còn lại cũng bị Phượng Túc tiêu diệt, ngay cả con bị cái xúc tu tấn công Diệp Trùng dùng cuối cùng rạch bụng đó, Phượng Túc cũng bổ thêm một phát.

Diệp Trùng cuối cùng khôi phục bình thường, điều khiển Hàm gia từ từ bay về phía phi thuyền.

Khi Diệp Trùng và Phượng Túc quay trở lại tàu Darvill thì giống như anh hùng trở về vậy, nhận được sự hoan nghênh vô cùng nhiệt liệt.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía hai người đầy nóng bỏng. Thời đại này, sư sĩ cường đại dễ nhận được sự sùng bái của mọi người nhất. Mọi người đều đang hồi tưởng lại sự hoa lệ và hoàn mỹ của trận chiến vừa rồi đó. Người xuất từ Diệp gia tự nhiên là mắt cao, không phải sư sĩ bình thường có thể so sánh được, nhưng với cái nhìn của bọn họ, đây vẫn có thể coi là một trận chiến kinh điển.

Nắm bắt đối với thời cơ vi diệu tới mức tới cùng của Phượng Túc, lực chiến đấu cá nhân cường đại vô bì của Diệp Trùng, còn có tốc độ hai mươi Hz kinh người của Hàm gia đều để lại kỷ ức không thể xóa nhòa cho mỗi người.

Mà trận chiến này, cũng làm cho sĩ khí vốn dĩ suy sụp trong tàu vũ trụ lập tức dâng cao lên.

Nhưng Diệp Trùng đối với ánh mắt sùng bái của mấy người này không có bất cứ cảm giác gì, tất cả sự chú ý hiện giờ của hắn đều ở trên thi thể hai con sinh vật bất minh mang về.

428. Chương 428: Tụ Hạp

Trong tất cả thi thể, hai thi thể sinh vật bất minh bị xúc tu của Hàm gia đâm xuyên tìm bảo tồn hoàn chỉnh nhất. Diệp Trùng chỉ đành mang hai thi thể của sinh vật bất minh trở về. Loại sinh vật này mọi người vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, cho nên rất cần thiết phải nghiên cứu.

- Chỉ mong loại sinh vật bất minh này và mấy sinh vật mà mấy người Diệp Nhân gặp phải đó có quan hệ gì đó, nếu giữa hai thứ là cùng một quần thể sinh vật, vậy chúng ta phiền phức rồi! Sắc mặt Diệp Bằng ngưng trọng bất ngờ, mang theo nụ cười khổ.

Diệp La hỏi: “Tại sao?”

- Chỉ có thể có hai loại tình huống, một là phạm vi hoạt động của loại sinh vật bất minh này rộng lớn vô cùng, một loại khả năng khác chính là bọn chúng cách chúng ta rất gần! Hai loại, người chọn loại nào? Diệp Bằng không vui khinh thường nhìn Diệp La.

- Hai loại đều không muốn! Diệp La rất thành thật lắc đầu.

Diệp Trùng không để ý tới bọn họ, mà phủ phục xuống, quan sát tỉ mỉ hai cái thi thể này. Lúc đầu, vì để hiểu một vài vấn đề khá xấu hổ, Diệp Trùng đặc biệt cố ý học tập sinh lý học một khoảng thời gian. Nhưng

cho dù như vậy, một vài tri thức khá nông cạn này không thể nào cho hẳn sự giúp đỡ quá nhiều, thứ chân chính có thể giúp đỡ hẳn là kinh nghiệm của hẳn.

Độ cứng của mai màu tím đen cực cao, nhưng không hề dày, nếu không, Diệp Trùng rất khó xác định gai xương của Diệp Trùng có thể xuyên qua nó hay không. Phần bụng của nó cực kỳ mềm mại, không có mai bao phủ, lưỡi dao hai bên ngược lại hơi có lực sát thương. Mỗi con mắt của mai phần lưng bây giờ đã mất đi thần thái. Diệp Trùng hiện giờ bắt đầu có chút tin tưởng suy đoán mà Diệp Bàng nói rằng mấy sinh vật bất minh trước mắt này có khả năng là trinh thám.

Từ biểu hiện chiến đấu vừa rồi mà xét, tốc độ loại sinh vật này cực kỳ nhanh, nhưng lực công kích và năng lực phòng ngự đều rất yếu, chắc là sinh vật loại trinh thám điển hình.

Diệp Bàng không muốn gây nên sự khủng hoảng của thuyền viên khác, cho nên mọi người thảo luận đều ở trong phòng y tế. Thứ khác đều giao cho y sư chuyên chức trên tàu nghiên cứu, xem có thể thu được vài tin tức có ích hay không.

Mọi người đi ra phòng y tế, dọc đường nhìn thấy thuyền viên ai nấy đều vui mừng khôn xiết, cao hứng đàm luận trận chiến vừa rồi. Khi nhìn thấy Diệp Trùng, sự cuồng nhiệt trong mắt bọn họ giống như đám người theo đuổi siêu sao nhìn thấy thần tượng của mình. Ngược lại mấy người Diệp Bàng, Diệp La thẳng thừng bị coi như không, điều này làm Diệp La ghen tị không thôi. Đối với Phượng Túc, ánh mắt của hẳn lại phức tạp hơn nhiều, dù sao nàng xuất thân từ bộ lạc Hy Phượng.

Nhuế Bạng theo sát bên cạnh Diệp Trùng, không rời khoảnh khắc nào.

Sau bữa tối, Diệp Bàng lôi Diệp La tới phòng.

- Bọn họ rốt cuộc là người gì? Diệp Bàng nhỏ giọng hỏi.

Diệp La vò đầu: “À, vấn đề này có chút phức tạp.”

Diệp Bàng khịt mũi coi thường: “Có gì phức tạp chứ? Người không nói ta cũng biết, người đó có phải là người trong tộc muốn tìm về không?”

Diệp La ngớ ra: “Ý, người làm sao biết?”

- Suy luận đơn giản thế này có gì khó đoán chứ? Xem dáng vẻ người tín nhiệm hẳn như thế. Ta còn không rõ người sao? Không biết gốc biết rễ, người sẽ mang hẳn tới chỗ này sao? Chúng ta đi đâu? Là về thiên hà Hà Việt. Nếu như là bạn của người ở tỉnh khu tự do, người sẽ dẫn người ta về thiên hà Hà Việt sao? À, đương nhiên, gái người cửa ngược lại có khả năng. Câu nói cuối cùng của Diệp Bàng làm Diệp La đỏ cả mặt.

- Quang giáp tên đó lấy ra vừa nhìn thì biết là hàng cao cấp, toàn cốt quang giáp! Ta ở hậu cần lẫn lộn lâu như vậy, chút nhãn quang này vẫn có chút. Thực lực của hẳn rất mạnh, phỏng chừng cho dù ở trong tộc cũng có thể xếp hạng đầu. Ta không nhớ sai, gã nghi là tộc nhân của chúng ta đó cũng là một sư sĩ có thực lực mạnh mẽ. Cho nên, ta đoán. Nhưng người cũng thật dễ gạt quá, vừa gạt liền lộ ra. Thật vô dụng! Diệp Bàng đưa ra một dáng vẻ cực kỳ coi thường.

Diệp La xấu hổ quá hóa giận, nắn nắn nắm đấm kêu lách cách, hù dọa Diệp Bàng: “Bàng tử yêu dấu, ta cho người biết, đừng ở trước mặt ta khoe khoang, hì hì, ta nhường người một tay vẫn có thể đánh ngã người.”

Diệp Bàng không chút xao động, chỉ sâu sắc nhìn Diệp La, than thở xa xăm: “La ngõ ngược, ta nghĩ không ra, người tại sao giúp hẳn thế này? Cẩn thận bị ông già người biết thì người thảm đó!”

Biểu tình của Diệp La có chút mơ hồ: “Ta cũng không biết, nhưng ta nghĩ hẳn khẳng định không muốn trở về Diệp gia. Diệp gia, cái nơi đó, ngay cả ta cũng chán ghét. Còn nữa, dựa vào gì để hẳn trở về chứ. Ta ghét nhất đám người thích mang ý chí của mình áp đặt lên thân người khác đó. Lại nói thêm, ta cũng rất có duyên với hẳn. Nếu sớm biết thế này, lúc đầu ta đã không giao báo cáo lên rồi.”

- Ài, La ngõ ngược, nhận rõ hiện thực đi. Một mình hẳn làm sao có thể đấu được với Diệp gia, tới lúc đó vẫn khó thoát số mệnh bị bắt mang về. Diệp Bàng không khỏi thở dài một tiếng.

- Tiểu Bàng tử, người ở điểm này không có tinh thần nhất! Hiện thực? Con mẹ hiện thực cái lỗ đ...! Người xem ta này, hì hì, trong nhà không phải cũng hối thúc ta về sao? Hừ hừ, ta cứ không trở về. Người xem, bọn họ cũng không phải không có cách gì với ta sao. Lại nói nữa, ta làm việc ta cần làm, không hổ với lương tâm! Trong nhà thì thế nào, ta còn không rõ ràng sao? Tiểu Bàng tử, với trình độ của người, căn bản không nên tới cái chỗ khi ho có gáy này làm chức tổng lĩnh hậu cần cái rắm gì. Diệp La phần hận bất bình.

Diệp Bàng chỉ có cười khổ: “Hậu cần cũng là công việc béo bở không phải sao, rất thích hợp với loại người lười như tay đây!”

- Người đó! Ài... Đường như nghĩ tới cái gì, Diệp La vừa rồi hầy còn mãnh liệt, hùng hồn mất đi hứng thú, ngồi phịch xuống, qua cả nửa ngày mới mở miệng hỏi: “Việc của hần người định làm thế nào?”

- Làm? Ta mới lười lo tới, liên quan gì tới ta! Diệp Bàng lại hồi phục dáng vẻ lười biếng, nhưng hần nhin không được hỏi tiếp: “Lai lịch tên đó ta có thể đoán được đại khái, chỉ là cô gái đó là ai? Người của bộ lạc Hy Phượng? Bọn họ có quan hệ gì? Còn có người khác nữa?”

Diệp La nhún nhún vai, không chịu trách nhiệm nói: “Người hỏi ta, ta đi hỏi ai?”

Diệp Bàng lập tức cứng miệng.

Trong thời gian kế tiếp, cũng không có gặp thêm loại sinh vật bất minh này, điều này cũng làm cho tất cả thuyền viên đều thở phào. Mà một tin tức tốt khác là, bọn họ gặp phải một tàu vận tải khác, hai tàu vận tải tụ họp làm vang dậy tiếng hoan hô trong tàu vũ trụ.

Trong vũ trụ mênh mông, sự cô độc của con người dễ làm người ta sinh ra tâm lý hoảng sợ nhất. Cho nên trong khi du hành trong vũ trụ, có thể gặp được một người đồng hành, vô nghi là việc hạnh phúc nhất rồi.

Càng tới gần điểm tụ họp, tàu vận tải gặp được càng nhiều. Mà về sau, gần như qua mỗi giờ đồng hồ thì sẽ gặp được một tàu vũ trụ của Diệp gia. Điều này cũng làm cho trái tim hồi hộp của mọi người cuối cùng cũng ổn định lại.

Điểm tụ họp là trên một tinh thể nhỏ không xa lối vào thông đạo.

Tinh thể này không hề lớn, hiện giờ trên bề mặt đã đổ đầy đủ hình đủ kiểu tàu vũ trụ, không ngừng có quang giáp từ trong mấy tàu vũ trụ này bay vào bay ra. Nơi này phảng phất như trong chốc lát đã trở thành căn cứ quân sự bận rộn nhất.

Dưới sự điều độ thống nhất, tàu Darvill cũng đáp trên tinh thể nhỏ này. Nơi này hiện giờ đã tụ tập tất cả lực lượng chiến đấu ở tinh khu tự do của Diệp gia. Sau khi nhận được lệnh cứu viện khẩn cấp, tất cả đơn vị tác chiến đều dùng tốc độ nhanh nhất tụ tập ở nơi này.

Diệp Bàng không hề được mời đi tham gia hội nghị tác chiến, trên con tàu này, người có tư cách đi chỉ có một mình Diệp La, nhưng Diệp La tự nhiên lười đi lo mấy việc này, từ chối thẳng thừng.

Nhưng Diệp Bàng vẫn từ một vài con đường khác biết được một vài tin tức.

Trong phòng điều khiển chính, chỉ có Diệp La, Diệp Bàng, Diệp Trùng, Nhuế Băng, còn có Phượng Túc, năm người.

Sắc mặt mọi người đều không tốt.

Tình báo liên quan tới việc tàu Darvill gặp phải sinh vật bất minh đã đưa tới tay Diệp Nhân, mà hai cái xác đó cũng bị đưa đi rồi. Hơn nữa đã chứng thực, loại sinh vật bất minh này chính là một loại sinh vật trong đám sinh vật bất minh tấn công thông đạo tự do.

Tình thế gay gắt hơn tưởng tượng của mọi người rất nhiều.

Khi cứu viện của mấy người Diệp Nhân tới thì đã muộn rồi. Trong cả thông đạo tự do hiện giờ khắp nơi bay lượn mấy loại sinh vật chưa từng thấy qua.

Đây là kết quả mọi người không muốn nhìn thấy nhất! Thông đạo tự do một khi thất thủ, cũng tức là có nghĩa mọi người muốn trở về thì không thể không đi thông thông đạo này một lần nữa.

Trải qua tiếp xúc nhiều ngày như vậy, hiện giờ bọn họ đối với mấy sinh vật bất minh này đã có một chút hiểu biết đại khái.

Mấy sinh vật này tuy tương mạo khác nhau nhưng bọn chúng có một vài đặc điểm chung, đều có tính công kích mạnh mẽ. Đối với vật chất kim loại và năng lượng có khát khao cực kỳ mãnh liệt.

Mảnh vỡ quang giáp bị phá hủy trong đợt công kích đầu tiên không lưu lại một món nào, bọn chúng giống như kiến vậy, điên cuồng mang mấy mảnh vỡ kim loại này nuốt chửng sạch trơn.

Cảnh tượng đó, chỉ nghĩ thôi thì đã làm người ta sởn tóc gáy.

Đánh thông thông đạo lần nữa, đây là nan đề lớn nhất bày trước mặt mọi người.

- Tiểu Bàng tử, người có biện pháp tốt nào không? Diệp La nhìn Diệp Bàng.

Diệp Bàng lắc đầu: “Không có. Nhưng trước mắt điều quan trọng nhất của chúng ta là mò rõ đặc điểm của mấy sinh vật bất minh này trước, điều chúng ta tạm thời có thể làm chính là những điều này. Chúng ta đối với mấy sinh vật bất minh này không biết tí gì, càng đừng nói nhược điểm của chúng.”

Diệp La nghe thấy Diệp Bàng cũng không có chủ ý gì, không khỏi lộ ra vẻ thất vọng. Ba người Diệp Trùng, Nhuế Băng, Phượng Túc lúc này giống như ba người ngồi nghe bên cạnh, không nói lời nào.

Diệp Trùng vẫn luôn cực ít phát ngôn trong loại trường hợp này đột nhiên mở miệng hỏi: “Tuyệt Lai tộc và bộ lạc Hy Phượng thế nào rồi?”

Mọi người không khỏi ngớ ra.

- Đúng a! Hai nhà khác cũng không biết thế nào rồi! Diệp Bàng lộ ra dáng vẻ suy tư. Nếu như sinh vật bất minh mà bọn họ gặp phải và của chỗ này thuộc cùng một loại sinh vật, phỏng chừng cũng không tốt hơn bao nhiêu. Nghĩ tới ba đại cao thủ đều bị vây khốn ở tinh khu tự do, Diệp Bàng không khỏi sinh ra cảm giác hoang đường.

Nhưng bọn họ đã rất mau không có thời gian đi lo tình hình hai nhà còn lại.

Quân đội chiến đấu có bổ sung đầy đủ của Diệp gia lập tức bắt đầu hành động.

429. Chương 429: Bối Thủy Nhất Chiến

Hầu hết thời gian mỗi ngày của Diệp Trùng hiện giờ đều là ngồi trong tàu vũ trụ, thông qua màn hình quan sát từng trận, từng trận chiến bên ngoài. Ở tinh khu tự do, chỗ cần dùng quang giáp và tàu vũ trụ không hề nhiều, cho nên dự trữ tấm năng lượng không hề nhiều. Diệp Bàng đã mang toàn bộ tất cả tấm năng lượng của hành tinh Rees De tới đây, cho nên điều bọn họ có thể làm hiện giờ chỉ có xem trận chiến thôi.

Chiến đấu kịch liệt tới mức làm mọi người hoảng sợ!

Lối vào thông đạo tự do nhỏ hẹp phi thường, là yếu địa phòng thủ chiến lược thiên nhiên. Cũng chính là dựa vào lối vào này, bọn họ mới có thể cực khổ chống đỡ tới hiện giờ.

Lối vào nhỏ hẹp này liên tục bay ra nhóm nhỏ sinh vật bất minh, tuy số lượng mỗi lần không nhiều, nhưng lại giống như vô cùng vô tận. Từ khi bắt đầu tới giờ, số lượng và tần suất sinh vật bất minh lao ra khỏi lối vào không hề giảm bớt, không có chút dấu hiệu suy yếu nào. Điều này mang lại cho mọi người áp lực khổng lồ, trong lòng mỗi người đều phủ lên một lớp ám ảnh.

Mà lực lượng của phe mình lại không ngừng tiêu hao, mỗi lần tiêu diệt sinh vật bất minh bay ra đều sẽ bỏ ra sự tiêu hao khá lớn. Nhưng lại không có ai dám lui ra sau một bước. Trong lòng mọi người đều rõ ràng, nếu như không phải dựa vào yếu địa phòng ngự thiên nhiên này, chỉ sợ toàn bộ mọi người hiện giờ đều bỏ thân trong bụng mấy sinh vật bất minh này.

Hiện giờ đã không có chỗ nào khác có thể suy nghĩ, chỉ có thể cắn răng kiên trì. Sắc mặt Diệp Nhân âm trầm tới mức đáng sợ, hấn đối với cục thế trước mắt cũng vô kế khả thi.

Diệp Trân Ni đau lòng nhìn gương mặt giăng đầy mây đen dưới mái tóc dài của Diệp Nhân, không khỏi mềm giọng an ủi: “Anh xem anh kia, mặt đen tới mức sắp nhỏ ra mực rồi. Đừng quá nóng vội, ừm, uống nó đi.” Nàng đưa cho Diệp Nhân hộp giữ nhiệt trên tay.

Diệp Nhân nhìn thấy là Diệp Trân Ni, trong mắt lóe lên một tia dịu dàng, ừm một tiếng. Nhận lấy hộp giữ nhiệt trên tay Diệp Trân Ni, uống không chừa một giọt canh bên trong.

Diệp Trân Ni si mê nhìn biểu tình chuyên tâm khi Diệp Nhân uống canh, trong lòng lại đau đớn vô bì. Người đàn ông mình yêu này, trên người gánh quá nhiều thứ hẳn không muốn a! Trái tim dưới gương mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng đó thật ra cũng không hề khác biệt gì với người bình thường.

- Đang nghĩ cái gì? Diệp Nhân đột nhiên mở miệng, hẳn uống canh xong nhìn chằm chằm nàng.

Mặt Diệp Trân Ni hơi đỏ, cướp lấy hộp giữ nhiệt trên tay Diệp Nhân, như không có việc gì nói: “Cái gì cũng không nghĩ. A Nhân, đừng cho mình quá nhiều áp lực! Cố hết sức thì được rồi, ai cũng sẽ không trách anh đâu.”

Diệp Nhân không nói gì, yên lặng nhìn Diệp Trân Ni.

- Sao rồi? Diệp Trân Ni nhìn thấy biểu tình có chút phát ngốc của Diệp Nhân, thò ngón tay nhỏ huơ huơ trước mắt hắn, giận hờn nói: “Nghĩ gì vậy? Nói chuyện với em cũng phân tâm!”

- Ừm, anh đang nghĩ, anh nhất định sẽ dẫn em ra đi! Nhất định! Diệp Nhân nói như chém đinh chặt sắt.

Bất cứ ai cũng nhìn ra được, trận chiến này đối với Diệp gia càng lúc càng bất lợi. Sức chiến đấu không ngừng tiêu hao, mỗi lần xuất kích gần như đều có người chết. Nhìn thấy tộc nhân của mình từng người từng người một chết ở trước mặt mình, đả kích của loại việc này đối với sĩ khí là trí mạng. Lúc nửa đêm, thường sẽ nghe thấy tiếng khóc rầm rức, sĩ khí hiện giờ đã thấp tới đáy.

Nhưng một vấn đề cực kỳ hiện thực bày ra trước mặt mọi người, đó chính là tầm năng lượng! Tinh khu tự do không hề có căn cứ sản xuất tầm năng lượng, tầm năng lượng trên tay bọn họ hiện giờ là dùng một chút ít một chút. Một khi toàn bộ tầm năng lượng tiêu hao hết, tất cả quang giáp và tàu vũ trụ sẽ thành một cục sắt không thể cử động, lúc đó trận chiến này cũng kết thúc rồi.

Chỗ lồi vào lại bay ra mấy mươi con sinh vật bắt minh.

Quang giáp đã sớm đứng chờ đợi một bên lập tức lao lên.

Ba mươi cái quang giáp tạo thành một tiểu đội chiến đấu tiêu chuẩn. Năm cái quang giáp đột nhiên tăng tốc, rời khỏi trận hình, lao về phía những sinh vật bắt minh này. Khi sắp tới gần mấy sinh vật này, đột nhiên đổi hướng, năm cái quang giáp hướng năm phía bay đi.

Mấy mươi con sinh vật bắt minh lập tức như nhìn thấy đồ ăn ngon, lao về phía năm cái quang giáp này, bọn chúng bị chia thành năm nhóm. Mỗi cái quang giáp phụ trách dẫn dụ này đều là do sư sĩ có kỹ thuật điều khiển xuất chúng điều khiển, chỉ thấy trong bầu trời sao vạch ra năm đường cong ưu mỹ, giống như nhị hoa mỏng mảnh của hoa tươi. Tiếp đó giao thoa lướt qua với năm cái quang giáp bay tới trước mặt khác, mấy sinh vật bắt minh đó liền chui vào vòng vây do năm cái quang giáp này hình thành.

Trận chiến xáp lá cà kịch liệt lập tức triển khai!

Năng lực cận chiến cường đại của sư sĩ Diệp gia vào giờ phút này thể hiện ra hoành tráng tốt cùng. Hai bên giống như kỵ sĩ cổ đại va chạm đối diện, nhưng chính trong khoảnh khắc va chạm này, sư sĩ Diệp gia thường có thể né tránh chính xác, rồi có thể cho mấy sinh vật bắt minh này một cú trí mạng.

Nhưng trả đũa mạnh mẽ của mấy sinh vật bắt minh này, cho dù đã nhìn thấy vô số lần, Diệp Trùng vẫn rất hoảng sợ. Phần đầu của chúng vô cùng linh hoạt, thêm vào răng lưỡi kiếm cực kỳ phát triển, chỉ cần bị cắn một cái, bề mặt quang giáp nhất định sẽ để lại vết cắn sâu hoắm.

Loại sinh vật được gọi là giáp xác ngục trùng (Sâu có răng lưỡi kiếm, mai giáp xác) này, vỏ ngoài cực kỳ cứng rắn, mai màu tím đen ửng lên ánh sáng kim loại dữ dội. Bọn chúng có sáu đôi cánh, thân thể thô lùn dẹp lép, dài chừng ba mét, phần đầu cực kỳ linh hoạt, răng lưỡi kiếm chính cực kỳ phát triển, có thể dễ dàng cắn đứt một số kim loại. Nó đối với kim loại thể hiện ra sự khao khát cực kỳ mãnh liệt, cắn cứ kết

quả hóa nghiệm, hàm lượng kim loại trong mai của nó cực cao, điều này cũng làm cho độ cứng mai nó cực cao, có tính phòng hộ cực tốt. Mai của chúng còn vì nuốt kim loại khác nhau mà xảy ra dị biến, thậm chí là tiến hóa.

Tốc độ bay của Giáp xác ngạc trùng lớn vào khoảng mười hai Hz, đạt tới cùng một mức độ với tốc độ bay của quang giáp chủ lực Diệp gia. Thêm vào bay lượn linh hoạt, cho nên cực kỳ khó dây.

Hiện giờ, từ lối vào thông đạo bay ra gần như toàn bộ đều là loại sinh vật này, loại sinh vật mà mấy người Diệp Trùng gặp được lần trước lại không nhìn thấy.

Quang giáp Diệp gia thiếu thủ đoạn tấn công tầm xa hữu hiệu, điều này cũng làm cho bọn họ không thể không tiếp xúc gần với mấy con Giáp xác ngạc trùng này.

Diệp Trùng suy tính, trong ba nhà, có lẽ Tuyết Lai tộc đối phó mấy con Giáp xác ngạc trùng này là tùy ý nhất.

Nhuế Băng yên lặng ngồi bên cạnh Diệp Trùng. Nàng mỗi ngày đều cùng Diệp Trùng quan sát chiến đấu trên màn hình. Nàng không hề nói gì, chỉ yên lặng ngồi, bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết vẫn phiêu dật như thế, trong mắt thiếu nữ là sự kiên định nhàn nhạt.

- Cái gì? Ba nhà chuẩn bị liên hợp? Diệp Bằng thất thanh hỏi.

Diệp La gật đầu trả lời: “Đúng đó. Ta vừa nhận được tin tức. Hai nhà khác nghe nói tổn thất cũng rất nặng nề, cho nên bọn họ hy vọng có thể kết thành liên minh. Ừm, đúng rồi, Diệp Nhân đã đồng ý.”

Diệp Bằng sờ cằm, trầm ngâm nói: “Ba nhà liên minh. Đây là một chủ ý không tồi. Không ngờ ba nhà chúng ta đối địch nhiều năm như vậy, bây giờ lại phải kết minh cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn. Ha ha, điều này thật là thú vị.” Đột nhiên hắn nghĩ tới một vấn đề: “Vậy chỗ này làm thế nào?”

- Chôn vùi lối vào, Diệp Nhân quyết định niêm phong lối vào này. Diệp La trả lời.

Không gian xung quanh thông đạo tự do cực kỳ không ổn định, giăng đầy tinh vân màu vàng nhạt, mật độ các loại tia điện từ khác nhau trong tinh vân cực cao, từ trường của nó cũng biến hóa không ngừng, điều này làm nó đầy nguy hiểm. Chính mấy sinh vật cường hãn này, đối với không gian phụ cận thông đạo cũng sợ hãi phi thường.

Ba trăm tám năng lượng bó lại với nhau, trôi nổi ở lối vào thông đạo.

Tất cả phi thuyền của Diệp gia đều đã rời ra xa.

Mỗi người trên tàu Darvill đều nhìn chăm chú màn hình.

Mấy mươi con Giáp xác ngạc trùng khí thể hung hãn bay ra từ lối vào thông đạo, bọn chúng rất tự nhiên nhìn thấy tám năng lượng, vui mừng lao vào tám năng lượng.

Chính ngay lúc này, một chùm sáng đỏ chính xác bắn vào tám năng lượng!

Mắt mọi người bỗng đau nhói, màn hình sáng tới mức chói mắt. Đợi tầm nhìn mọi người khôi phục bình thường, lối vào thông đạo trên màn hình đó đã biến mất không thấy, thứ chui vào trong mắt là tinh vân màu vàng nhạt không thấy bến bờ.

Hạm đội khổng lồ mang theo hy vọng sống của mọi người, bay hết tốc lực về phía lối vào thông đạo của Tuyết Lai tộc.

Nhìn tàu vũ trụ kín mít ngoài cửa sổ, Diệp Bằng cười nói: “Tình cảnh thế này có lẽ khó gặp lại được nữa, thật là hoành tráng a!” Sau khi tụ họp, chiến hạm của ba đại thế gia tổ hợp lại với nhau, bên cạnh tàu Darvill chính là có một tàu vũ trụ của bộ lạc Hy Phượng.

- Ta phải về đội. Phượng Túc nhìn chằm chằm Diệp Trùng, nói từng chữ một. Hiện giờ, mỗi một chút sức chiến đấu đều cực kỳ đáng quý.

Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, gật đầu đồng ý: “Được.”

Quét nhìn xung quanh, Phương Túc hướng về phía mọi người gật đầu: “Các vị may mắn! Tạm biệt!” Mọi người yên lặng nhìn Phương Túc rời đi. Dưới tình huống thế này, các loại ân oán cá nhân lúc trước hoàn toàn nhỏ không đủ để nói, càng huống chi Diệp Trùng và nàng ta không hề có ân oán thật sự gì.

Ba đại cao thủ của ba đại thế gia tề tựu cùng nhau.

- Ha ha. Duyên phận thật là kỳ diệu a, chúng ta lại cũng có một ngày kề vai tác chiến. Hoàng Cực Minh cười ôn hòa.

Diệp Nhân không để ý tới hắn, mà mở miệng nói với Phan Văn: “Người giới thiệu tình hình một chút đi.”

Trong phòng tác chiến, hai người và một cái quang giáp, cảnh tượng này nguy dị vô bì.

Mắt điện tử của Phan Văn nhấp nháy: “Thời gian đầu chúng tôi tác chiến thuận lợi, Giáp xác ngục trùng không thể nào tạo thành uy hiếp đối với chúng tôi. Nhưng sau khi chúng tôi tiến vào thông đạo, tổn thất thê thảm.”

Trên màn hình trong phòng tác chiến xuất hiện một bức hình. Vật to lớn khổng lồ trên tấm hình làm hai người khác không khỏi hít một hơi khí lạnh.

- Đây là một loại sinh vật bất minh mới xuất hiện, chúng tôi đặt tên nó là Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng (sâu lông gai nhọn thân mềm). Thân nó dài từ bốn mươi tới sáu mươi mét, đường kính khoảng sáu mét. Toàn thân phân bố gai nhọn. Theo quan sát, Giáp xác ngục trùng bình thường chính là treo ngược trên mấy gai nhọn này.

Bức hình được phóng lớn, Diệp Nhân và Hoàng Cực Minh có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng. Chúng xem ra giống phiên bản phóng lớn của sâu xanh, chỗ bất đồng duy nhất chính là trên người có đầy gai nhọn, mỗi cây gai nhọn này đều dài bảy, tám mét, phía trên treo đầy Giáp xác ngục trùng.

Tiếng điện tử của Phan Văn vang vọng trong phòng tác chiến: “Đặc điểm lớn nhất của Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng là có thể hấp thu công kích có tính năng lượng, cơ chế khác chưa biết. Tốc độ của nó chậm rãi, nhanh nhất có thể đạt tới sáu Hz. Lỗ chân lông phân bố toàn thân, có thể phun ra khói màu xanh xám. Khói này đã chứng minh sẽ sinh ra hiệu ứng tan chảy đối với kim loại. Thông qua tính toán, tập hợp thể trên bức hình này là do khoảng sáu ngàn năm trăm con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng hợp thành.”

Con số này lại một lần nữa làm hai người Diệp Nhân và Hoàng Cực Minh biến sắc. Hơn sáu ngàn năm trăm con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng màu sắc hoặc đậm hoặc nhạt tụ tập thành một con rồng khổng lồ sắc sảo, xem ra hải nhân tốt độ.

- Chúng tôi đã thăm dò rõ ràng, trong cả thông đạo, chỉ có hơn sáu ngàn năm trăm con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này. Giáp xác ngục trùng, phe tôi đã tiêu diệt bộ phận khá lớn. Giáp xác ngục trùng còn lại, chúng tôi cũng có năng lực giải quyết, thứ hai vị phải phụ trách là mấy Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này. Ngoài ra, năng lượng chúng tôi còn dư lại hiện giờ chỉ đủ cho chúng ta hoàn thành một lần công kích!

Tiếng điện tử của Phan Văn không có chút dao động nào.

Chú thích: Bối thủy nhất chiến: ví von ở trong tuyệt cảnh, vì cầu đường sống mà quyết trận tử chiến: Hán Cao Tổ năm thứ 3 (năm 204 trước CN), Hán tướng quân Hàn Tín dẫn quân đánh Triệu, xuyên ra khỏi Tỉnh Hình khẩu, ra lệnh tướng sĩ lưng dựa vào dòng sông, bày ra thế trận, giao chiến với kẻ địch. Hàn Tín dùng hoàn cảnh trước có kẻ địch, lưng không đường lui, kiên định quyết tâm liều chết cầu thắng của tướng sĩ, kết quả đại phá quân Triệu.

430. Chương 430: Hỗn Loạn

Kế hoạch tác chiến ban bố xuống là tập trung hỏa lực lớn nhất, dùng tốc độ nhanh nhất, xuyên qua thông đạo tự do. Điều này cũng có nghĩa là tàu vận tải giống Darvill thế này rất có khả năng đối mặt công kích của Giáp xác ngục trùng linh tinh bị bị xé lẻ. Nhưng đây cũng là việc không còn cách nào khác, sức chiến đấu của ba nhà đều hao tổn cực kỳ dữ dội, đã không có năng lực bảo vệ mấy tàu vận tải này.

Thuyền viên của Darvill, ai nấy đều vui mừng trên tàu mình ẩn tàng một cao thủ siêu cấp, điều này cũng làm sinh cơ của họ lớn thêm vài phần. Phải biết là, trong lúc này, bất cứ một tia sinh cơ nào cũng có thể cải biến kết quả cuối cùng.

Lối vào thông đạo cực kỳ nhỏ hẹp, nếu như không phải Tuyết Lai tộc trong chiến đấu ở tiền tuyến chiếm được ưu thế nhất định, thực hiện đại triệt thoái lần này hoàn toàn không thể nào. Trong ba nhà, tiến độ của Tuyết Lai tộc xa nhất, bọn họ thậm chí đã chiếm được phần giữa thông đạo. Nhưng bọn họ đối mặt mấy ngàn con Nhuyễn thể tiềm thích mao trùng lại bó tay hết cách, chỉ đành tìm kiếm liên minh.

Hạm đội khổng lồ do ba đại thế gia tạo thành thông qua lối vào thông đạo tốn cả năm ngày. Tàu Darvill nằm ở khúc giữa hạm đội, nó thông qua lối vào vào ngày thứ ba.

Không chật hẹp giống chỗ lối vào, trong thông đạo lại cực kỳ rộng rãi, nhiều tàu vũ trụ thế này ở cùng nhau lại không hề tỏ ra chật chội.

Vừa tiến vào thông đạo thì giống như tiến vào một thế giới khác.

Ở đầu hạm đội, chùm sáng dày đặc đã tràn ngập cả thông đạo, hai bên đã giao chiến rồi!

Không khí lập tức trở nên khẩn trương.

Hạm đội dùng tốc độ chậm rãi tiến về phía trước, đoạn trước hạm đội, biên đội hỗn hợp do Tuyết Lai tộc và bộ lạc Hy Phượng mở hết hỏa lực, lưới hỏa lực do hỏa lực dày đặc đan thành chống trả công kích điên cuồng của Giáp xác ngục trùng kín trời kín đất!

Tình hình chiến đấu kịch liệt thông qua màn hình truyền trực tiếp tới hậu phương, mọi người đều đã hoảng sợ phát ngốc.

Bây giờ bọn họ mới hiểu, thì ra quang giáp đoàn trấn thủ thông đạo chịu công kích cường độ bậc nào.

Tuyết Lai tộc và bộ lạc Hy Phượng có công kích tầm xa là nhân vật chính hiện giờ. Vô số chùm sáng giống như mưa sao băng vạch qua bầu trời sao, đánh lên đám mây mưa màu tím đen do Giáp xác ngục trùng tạo thành.

Vỏ ngoài cứng rắn của Giáp xác ngục trùng ở trước mặt công kích thế này không có bất cứ sức kháng cự nào. Rốt cuộc có bao nhiêu Giáp xác ngục trùng bị bắn rơi? Ai cũng không biết.

Số lượng Giáp xác ngục trùng quả thật quá nhiều. Chính ngay dưới công kích thế này, vẫn có rất nhiều Giáp xác ngục trùng gọi là cá lọt lưới. Quang giáp Diệp gia đã sớm nghiêm trận chờ đợi liên hình thành phòng tuyến thứ hai. Mức độ thảm khốc của đoàn binh va chạm vượt xa viễn chiến, nếu như nói chiến đấu của Tuyết Lai tộc và bộ lạc Hy Phượng làm người ta hoa mắt mơ màng. Chiến đấu của quang giáp Diệp gia và Giáp xác ngục trùng làm người ta máu nóng sục sôi!

Hàm gia đã trôi nổi bên cạnh tàu Darvill. Hắn không hề lên trước, chiến trường phía trước chính là một mớ xay thịt, tác dụng một hai người tạo được trong đó nhỏ nhoi vô cùng.

Hàm gia do vật liệu xương chế tạo có tính năng chống quét hình cực tốt, tàu vũ trụ khác hoàn toàn không phát hiện sự tồn tại của Hàm gia.

Nhìn chiến đấu kịch liệt ở chỗ không xa, Diệp Trùng không khỏi cảm khái, trong chiến đấu quy mô lớn thế này, lực lượng cá nhân nhỏ nhoi tới mức nào!

Đột nhiên, một con Giáp xác ngục trùng từ từ bay tới bên này. Nó dường như không hề phát hiện sự tồn tại của Hàm gia.

Nó lao thẳng tới tàu Darvill, giống như tàu Darvill là một miếng ăn ngon vô cùng làm người ta chảy nước dãi.

Diệp Trùng thậm chí có thể nhìn thấy cái răng lưỡi kiếm khổng lồ lúc mở lúc thu.

Nó lại không phát hiện ra mình?

Diệp Trùng có chút kỳ quái, nhưng nhìn dáng vẻ nó, thật sự giống như không phát hiện ra mình.

Chẳng lẽ... Diệp Trùng máy động trong lòng.

Hàm gia không hề động đây, giống như một khối đá trong bầu trời sao, mặc cho con Giáp xác ngục trùng đó tới gần mình.

Năm trăm mét.

Quỹ tích bay của con Giáp xác ngục trùng này không thay đổi tí nào.

Ba trăm mét.

Quỹ tích bay của con Giáp xác ngục trùng này không thay đổi tí nào.

Một trăm mét.

Vẫn không có thay đổi.

Nhìn con Giáp xác ngục trùng này tới gần từng chút một, suy đoán trong lòng đó của Diệp Trùng lại từng chút một rõ ràng ra.

Giáp xác ngục trùng cách mình ba mét, Hàm gia trong mắt nó giống như không khí vậy, cứ như thế bị nó trông mà không thấy.

Hàm gia vẫn luôn đứng im bỗng cử động!

Hàm gia im hơi lặng tiếng xuất hiện bên cạnh nó, một bóng xám lướt qua, con Giáp xác ngục trùng này bị chia thành hai mảnh. Truy thủ của Hàm gia có trộn lẫn Đa côn thạch, sắc bén vô cùng, một điểm này lại một lần nữa được nghiệm chứng trên người Giáp xác ngục trùng.

Trên tàu Darvill, mọi người đưa trái tim lên tới cổ họng lập tức bùng nổ tiếng hoan hô vang trời.

Giáp xác ngục trùng giống như thủy triều không bờ không bến, một đợt lại một đợt, không hề ngừng nghỉ. Số lượng của chúng quả thật quá nhiều, quang giáp của Tuyết Lai tộc và bộ lạc Hy Phượng ở tiền phương đã bắt đầu xuất hiện thương vong. Lưới hỏa lực mãnh liệt dày đặc thế này vẫn có thể có Giáp xác ngục trùng đột phá vào, từ chỗ này có thể tưởng tượng số lượng của chúng kinh người tới mức nào.

Giáp xác ngục trùng đột nhập đám hạm đội càng lúc càng nhiều. Chúng điên cuồng lao vào tàu vũ trụ khổng lồ.

Sức phá hoại của răng lưỡi kiếm phát triển của chúng kinh người, vỏ giáp kim loại trước mặt chúng giống như bánh vậy. Có lúc, trên một tàu vũ trụ hấp thụ mấy trăm con Giáp xác ngục trùng, giống như trên mặt một cái rương gỗ lớn bỏ đầy chuột, cảnh tượng đó tuyệt có thể làm người ta gặp ác mộng! Chúng mau chóng gặm vỏ giáp lớp ngoài tàu vũ trụ, tuy vỏ giáp tàu vũ trụ dày vô cùng, nhưng cứ như thế này, tàu vũ trụ cuối cùng khó tránh số mạng bị cắn thủng.

Nhưng Diệp Trùng cũng không cách nào lo được mấy tàu vũ trụ khác, gần tàu Darvill cũng đã xuất hiện rất nhiều Giáp xác ngục trùng.

Suy đoán vừa rồi của Diệp Trùng rất mau liền có được chứng minh thật sự, mấy con Giáp xác ngục trùng này đích xác không sao phát giác được sự tồn tại của Hàm gia. Một điểm này đủ làm Diệp Trùng được gọi là sát thủ ẩn mình trong bóng tối!

Cảnh trong thông đạo hỗn loạn vô bì, tàu vũ trụ chậm chạp, Giáp xác ngục trùng điên cuồng cắn nuốt, xác sâu và mảnh vỡ quang giáp trôi nổi, tất cả mọi thứ này tạo thành bức tranh trước mắt.

Oành! Một tàu vũ trụ nổ tung dữ dội, trong bầu trời sao nổi lên một đám lửa, trong khoảnh khắc tàu vũ trụ này liền hóa thành vô số mảnh vỡ. Vụ nổ đột nhiên xảy ra cũng làm cho hạm đội vốn dĩ đã chật ních trở nên càng thêm hỗn loạn.

Thể hình Giáp xác ngục trùng tuy nhỏ, nhưng sức phá hoại của chúng đối với kim loại cực kỳ kinh người, thêm vào số lượng khủng bố, không ngừng có tàu vũ trụ nổ tung.

Yên lặng trôi nổi trong bầu trời sao, Diệp Trùng nhìn mọi thứ xảy ra trước mắt, lại một lần nữa cảm thấy sự nhỏ nhoi của sức lực một người. Điều duy nhất hẳn hiện giờ có thể làm chính là bảo vệ tàu Darvill. Tuy

Giáp xác ngạc trùng không cách nào tạo thành uy hiếp cho Diệp Trùng, nhưng không hề có nghĩa hấn hiện giờ an toàn.

Vừa rồi hấn suýt nữa thì bị một mảnh vỡ sau khi tàu vũ trụ nổ bắn trúng. Mảnh vỡ tàu vũ trụ này dài tới một km, lực phá hoại cực kỳ kinh người, nếu như bị đụng trúng chính diện, vậy thì hậu quả làm người ta không cách nào tưởng tượng.

Dưới tình huống hỗn loạn thế này, Diệp Trùng càng đặt nhiều sự chú ý trên những mảnh vỡ sau khi nổ này.

Phòng điều khiển chính tàu Darvill, mỗi người đều như lâm đại địch. Diệp Bàng trước giờ bình tĩnh lúc này cũng nhịn không nổi có chút khẩn trương, bọn họ đã không còn rảnh chú ý cái quang giáp thần kỳ bên ngoài đó. Sự chú ý của mỗi người tập trung trước giờ chưa từng có, điều quan trọng nhất của bọn họ hiện giờ chính là né tránh va chạm xảy ra với mấy tàu vũ trụ khác.

Bất cứ một điểm ngoài ý muốn nào, bất cứ một điểm sơ suất nào, bất cứ một điểm sai lầm nào đều có khả năng làm mọi người lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Tổng thể mà nói, Diệp Trùng hiện giờ vẫn có chút thông thả. Nhờ sự yểm hộ của thân tàu Darvill khổng lồ, hầu hết mảnh vỡ đều không sao tạo thành uy hiếp với hấn.

Đột nhiên, cửa khoang tàu Darvill mở ra. Một bóng người màu vàng kim linh hoạt vọt ra.

Nhuế Băng!

Diệp Trùng kinh ngạc, nàng thế nào lại ra ngoài? Thủ Hộ tuy cường đại, nhưng trong vũ trụ không có trọng lực, tác dụng nó có thể phát huy quả thật có hạn.

Mở tần số liên lạc, Diệp Trùng kết nối với Nhuế Băng.

- Cô tại sao lại ra đây? Diệp Trùng trầm giọng nói.

Giọng nói Nhuế Băng lộ ra chút quật cường: “Em muốn kẻ vai tác chiến với anh!”

Diệp Trùng vừa định nói với nàng nơi này không hề thích hợp cho Thủ hộ tác chiến, động tác tiếp theo của Nhuế Băng lại làm hấn mạnh mẽ đè nén lời đã lên tới cửa miệng.

Tàu Darvill là một tàu vận tải, bề mặt thân tàu của nó và bề mặt thân tàu của chiến hạm không giống nhau, có rất nhiều vật nhô ra đại loại như thanh ngang tay vịn.

Tiếp đó, Nhuế Băng liền biểu diễn cho Diệp Trùng cái gì gọi là phương thức tác chiến của võ thuật gia.

Nhuế Băng thò chân điểm lên một chỗ nhô lên, cả người liền hóa thành một luồng sáng vàng kim, khi gặp phải một chỗ nhô lên khác, lại là một cú mượn lực, thân hình biến đổi, nàng bắn về phía một vật nhô lên khác. Chỉ thấy Nhuế Băng dùng tốc độ kinh người không ngừng bắn gấp khúc trên bề mặt tàu vũ trụ, từ xa nhìn tới, giống như một tia điện màu vàng kim di động trên bề mặt tàu vũ trụ!

Do mất trọng lực, Nhuế Băng căn bản không cần tốn quá nhiều sức lực liền có thể bảo trì tốc độ kinh người, cho nên tuy trông nàng vẫn luôn ở trong trạng thái vận động tốc độ cao, nhưng thật ra điều này đối với việc tiêu hao thể lực cực kỳ nhỏ.

Loại phương thức tác chiến này ngược lại không tồi, Diệp Trùng lúc này mới phát hiện năng lực ứng biến của Nhuế Băng không tệ chút nào. Nhưng hấn vẫn vừa nhìn liền thấy được nhược điểm của loại phương thức này, nó cần không ngừng mượn lực bề mặt ngoài thân tàu, hơn nữa nếu như một khi quỹ tích trượt đi của nàng xảy ra sai sót, không cẩn thận trôi vào trong vũ trụ, vậy thì nguy hiểm rồi!

Nhuế Băng phảng phất như biết Diệp Trùng đang nghĩ gì, chân nhẹ nhàng điểm một cái, nàng bỗng rời khỏi bề mặt thân tàu Darvill. Diệp Trùng không khỏi hoảng sợ trong lòng, Thủ hộ chỉ có động cơ mini, không hề có động cơ bay chuyên dụng, một khi rơi vào vũ trụ, tìm không thấy chỗ mượn lực, vậy thì nguy hiểm rồi! Diệp Trùng vừa nghĩ tới tiếp ứng nàng, lại thấy Nhuế Băng thò tay ấn trên eo một cái, một sợi dây thừng mảnh giống như một cây lao, bắn về phía thân tàu nàng vừa rời khỏi, eo Nhuế Băng nhẹ nhàng phát lực, dây thừng căng ra, cả thân hình cong một cái, lại quay trở về thân tàu Darvill.

Diệp Trùng lúc này mới chú ý tới phần eo của Thủ hộ có thêm một cái hộp kim loại hình vuông.

- Đây là thứ Diệp Băng tìm cho em. Trong giọng nói bình tĩnh của Nhuế Băng pha lẫn một niềm vui nhàn nhạt.

- Chú ý an toàn. Vẫn là giọng nói lạnh lẽo đó, nhưng bốn chữ ngắn ngủi này lại làm cho trong lòng Nhuế Băng ấm áp, nòng nhẹ giọng ừ một tiếng.

Nhuế Băng không ngừng uốn người lướt đi, động tác càng lúc càng trở nên lão luyện, mà việc không ngừng quen thuộc với thân tàu cũng làm cho bước đi của Nhuế Băng càng thêm mau lẹ.

Sự mạnh mẽ của tổ hợp Nhuế Băng và Thủ hộ này không cần phải nghi ngờ! Truy thủ của Thủ hộ cũng sắc bén tột độ, mai cứng của Giáp xác ngạc trùng hoàn toàn không sao ngăn cản được, thêm vào tấn công chỗ yếu hại, công kích của Nhuế Băng cực kỳ hiệu quả. Tốc độ của Giáp xác ngạc trùng tuy nhanh, nhưng chỉ cần vừa rơi trên thân tàu Darvill thì chỉ có bị làm thịt từng con một. Theo từng chút thực hiện chiến đấu, Nhuế Băng cũng càng lúc càng ra tay như ý.

Có hỗ trợ của Nhuế Băng, phạm vi hoạt động của Diệp Trùng có được mở rộng khá lớn.

Cạnh tàu Darvill là một tàu vũ trụ của Tuyết Lai tộc.

- Trời ơi, đó là chuyện gì thế? Đột nhiên một thuyền viên phụ trách quan sát phát ra tiếng kêu thét chói tai. Ánh mắt mọi người soạt cái đều tập trung trên người hắn.

Là tiêu điểm của ánh mắt mọi người nhưng hắn lại hoàn toàn không cảm thấy, hai mắt nhìn chòng chọc màn hình trước mặt hắn.

- Chuyện gì thế? Fisher! Thuyền trưởng nhíu mày, trong lòng chửi thầm. Tên khốn này, trong lúc này còn tạo không khí khủng bố, thật là đáng chết!

Fisher vẫn mắt hồn mất vía nhìn chằm chằm màn hình trước mặt mình.

- Fisher! Thuyền trưởng nâng cao âm lượng. Chỉ cần là người thì có thể nghe ra sự phẫn nộ cực độ lộ ra trong giọng nói hắn.

- A! Fisher lúc này mới ngẩng đầu lên, hắn vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt phẫn nộ cực điểm của thuyền trưởng, hắn lập tức trở nên hoảng hốt: “Không phải ta... Không phải... thuyền trưởng! Người xem cái này...” Tình hình cấp bách, hắn liền mang hình ảnh ống kính mình phụ trách chụp được truyền tới màn hình lớn nhất trong phòng điều khiển chính.

Vũ trụ tối đen, thông đạo tạp loạn vô cùng.

Chính ngay lúc mọi người ù ù cạc cạc, trên màn hình đột nhiên xuất hiện vài con Giáp xác ngạc trùng. Bọn chúng nhìn thấy tàu vũ trụ liền giống như phát hiện đồ ăn ngon, lao thẳng về phía bên này.

Trong đám người có kẻ nhịn không được phát ra tiếng kêu thét, trong lòng thuyền trưởng trầm xuống. Một khi mấy con côn trùng đáng chết này bay tới tàu vũ trụ, vậy mọi người tiêu rồi!

Trên màn hình, mai lấp lánh ánh kim loại màu tím đen của Giáp xác ngạc trùng phản chiếu ánh lửa nơi xa, lúc sáng lúc tối. Cái răng lưỡi kiếm khổng lồ lúc mở lúc đóng, tỏa ra khí tức hung hãn, dữ tợn. Mắt màu nâu tím của mấy con Giáp xác ngạc trùng này lập lòe quang mang hung tàn và tham lam.

Trái tim mỗi người chìm tới điểm đáy sâu nhất, có người thậm chí tuyệt vọng nhắm mắt lại!

Nhưng sự giải vây ở đây là, dị biến đột ngột xảy ra! Giống như có một lưỡi đao sắc vô hình rạch men theo đường chính giữa thân thể nó, mấy con Giáp xác ngạc trùng khí tức hung bạo lao thẳng về phía bên này đột nhiên biến thành hai mảnh, vô số chất lỏng màu đen tím lập tức phun ra.

Một con! Hai con! Ba con!...

Trong chốc lát, Giáp xác ngạc trùng gần đó cứ không có bất cứ dấu hiệu nào như vậy mà bị tiêu diệt hoàn toàn! Cách chết của chúng cũng hoàn toàn đồng nhất, một chia thành hai giống như bữa củi!

- Đây, đây... chẳng lẽ là thần tích sao? Có người lầm bầm theo bản năng.

Trong đầu thuyền trưởng lóe lên một tia sáng, hắn bỗng quát nói: “Mau, mở kiểu nhìn quang học! Mau!”

Dưới kiểu nhìn quang học, tuy tầm nhìn nhỏ hơn nhiều, nhưng sắc thái lại càng thêm phong phú, sáng rõ! Đám lửa hình thành do vụ nổ liên tục trong vũ trụ rực rỡ giống như pháo hoa trong đêm tối, vô số chùm sáng đủ màu dệt thành một tấm lưới ánh sáng lốm đốm màu sắc, mỹ lệ tới mức làm người ta nghệt thở.

Nhưng trên tàu lúc này lại không có ai chú ý tới cảnh vật xinh đẹp này, ánh mắt mỗi người đều ngây ngốc nhìn dán vào thân hình xinh đẹp trên màn hình đó!

Một cái quang giáp xinh đẹp như con bướm nhiều màu sắc, trên lưng mở ra một đôi cánh màu, từng điểm sáng lốm đốm Lưu kim lấp lánh, nó kiêu ngạo trôi nổi trong vũ trụ tối đen. Nhưng không xa chỗ nó, mấy thi thể Giáp xác ngục trùng đang trôi nổi, không hề có sự sống.

Hai ngày! Hỗn loạn thế này duy trì một mạch hai ngày. Trong hai ngày này không ngừng có tàu vũ trụ nổ tung, khắp nơi trong thông đạo trôi nổi các loại mảnh vỡ, xác tàu vũ trụ và quang giáp, lộn xộn không chịu nổi.

Hai ngày này, tốc độ tiến tới cực kỳ chậm chạp, gần như có thể nói là lết tới trước từng ly một. Chùm sáng đan chéo như mưa phía trước đội ngũ không hề ngớt. Diệp Trùng cũng không biết mình rốt cuộc đã giết bao nhiêu Giáp xác ngục trùng.

Ngày thứ ba, Diệp Trùng đã rất mệt mỏi mãi cảm phát hiện số lượng Giáp xác ngục trùng so với hai ngày trước giảm đi rất nhiều, chẳng lẽ... hần lập tức ý thức được, giờ phút quan trọng của trận chiến này dường như đã tới rồi!

Dẫn dò Nhuế Băng một tiếng, Diệp Trùng điều khiển Hàm gia, giống như u linh, im hơi lặng tiếng bay về phía trước.

431. Chương 431: Vì Vận Mệnh, Chiến Đấu Nào!

- Tiếp theo phải xem các người rồi. Diệp Nhân nhìn lời Phạn Văn truyền tới, mặt đầy nghiêm túc, chỉ có ánh sáng trong mắt lấp lánh.

Ba ngày này, tất cả chiến đấu hần đều nhìn thấy, ở vị trí đầu tiên tuyến, Tuyết Lai tộc và bộ lạc Hy Phượng thương vong cực lớn. Khổ chiến ba ngày, vô luận là Tuyết Lai tộc hay là bộ lạc Hy Phượng, tỷ lệ thương vong đều vượt quá một nửa! Tỷ lệ thương vong cao thế này, nhiều năm trở lại đây, vẫn là xếp hạng nhất!

Tỷ lệ thương vong của biên chế phi chiến đấu cũng cao không kém. Bởi vì tầm năng lượng thiếu hụt, trên mỗi tàu vũ trụ đều chỉ bố trí lượng năng lượng để bay cơ bản nhất. Gần như tất cả tầm năng lượng đều tập trung trong tay sư sĩ của Tuyết Lai tộc và bộ lạc Hy Phượng ở phía trước, nếu như không phải như vậy, hoàn toàn không cách nào kiên trì ba ngày. Nhưng điều duy nhất làm người ta vui mừng, thanh thần là sau khi bỏ ra một cái giá nặng nề thế này, mục tiêu dự định trước trận chiến cuối cùng cũng gần như đạt được rồi.

Giáp xác ngục trùng giống như mây đen bị tiêu diệt hầu hết, hiện giờ đã rất khó nhìn thấy lượng lớn Giáp xác ngục trùng, nhưng Giáp xác ngục trùng linh tinh lại thấy được khắp nơi. Nhưng mấy người Diệp Nhân đã không có thời gian đi lo tới bọn chúng, bọn họ có nhiệm vụ càng quan trọng hơn.

Trước mặt mọi người hiện giờ chỉ còn lại một chương ngại cuối cùng: hơn sáu ngàn con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng.

Vật to lớn khổng lồ do hơn sáu ngàn con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng tập trung lại mà thành, từ xa nhìn tới, giống như một con rồng khổng lồ sắc sỡ đang chậm rãi nhúc nhích. Vật to lớn khổng lồ này gần như lấp kín mít cả cái thông đạo, nếu như không tiêu diệt chúng, không cách nào thông qua thông đạo tự do.

Nhìn con vật to lớn khổng lồ trước mắt này, ánh mắt Diệp Nhân trở nên phức tạp. Trận chiến này cứ tiếp tục, không biết người sống sót còn có bao nhiêu. Nhưng sau khi tĩnh mạch vài giây, ánh mắt Diệp Nhân bỗng trở nên sắc bén, quyết đoán ra lệnh xuất kích: “Theo phương án dự định, xuất kích!”

Tất cả quang giáp mau chóng rút ra sau, đám tàu vũ trụ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng bắt đầu tăng tốc.

Năm mươi tàu vũ trụ dàn hàng tiến tới trước.

Trong năm mươi tàu vũ trụ này đều không có một ai, chúng chỉ là chiếu theo trình tự đã định trước bắt đầu tăng tốc bay đi.

Tốc độ của đám tàu vũ trụ càng lúc càng nhanh. Tám Hz... Mười Hz... Mười hai Hz! Năm mươi tàu vũ trụ tạo thành một đám tàu khổng lồ, dùng tốc độ siêu cao tới mười hai Hz hung hăng xông về phía quái vật xấu xí lay động chậm chạp đó.

Toàn bộ năm mươi tàu vận tải này đã trải qua cải tạo, vì để chúng càng có thêm lực xung kích, chúng tạm thời gắn thêm một động cơ, điều này làm tốc độ của chúng có thể đạt tới mười hai Hz!

Vì đối phó vật to lớn khổng lồ do sáu ngàn con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này tạo thành, mấy người Diệp Nhân đã tốn hết cân não! Sáu ngàn con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng, độ dài của mỗi con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng khoảng bốn mươi mét, to sáu, bảy mét, quái vật do sáu ngàn con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này tạo thành khổng lồ tới mức nào!

Quang giáp ở trước mặt chúng, giống như kiến ở trước mặt voi. Sai biệt thể tích hai bên quả thật quá nhiều! Nếu như không có đủ lực xung kích, muốn xông qua con quái vật khổng lồ này, hoàn toàn là không thể nào! Chỉ có đánh tan con quái vật xấu xí mà khổng lồ này, quang giáp mới có thể phát huy tác dụng lớn hơn!

Tốc độ của đám tàu tăng tới cực điểm. Lực xung kích của đám tàu khổng lồ do năm mươi tàu vũ trụ này tạo thành không gì so sánh được, ngay cả Diệp Trùng đứng xem ở đằng xa nhìn thấy cũng không khỏi hoảng sợ trong lòng.

Khoảng cách hai bên mau chóng rút ngắn!

Mấy con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng đó đã phát hiện đám tàu vũ trụ khí thể hung hãn xông về phía chúng. Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng ở trước hết của vật to lớn khổng lồ này không khỏi trở nên nóng nảy, ngấm ngấm có chút dấy vết bất ổn.

Năm mươi tàu vũ trụ giống như máy mở đường, ầm ầm mang theo uy thế vô bì lao vào trong vật to lớn khổng lồ này!

Oành!

Con quái vật khổng lồ này giống như bị trúng chỗ yếu hại, điên cuồng nhúc nhích!

Chiếc dẫn đầu ở trước hết, tiếp xúc với đám tàu này đã nổ tung, vô số Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng hoảng loạn chạy tán loạn khắp nơi. Đám tàu không ngừng lại, chúng vẫn dữ tợn xuyên vào bên trong thân thể quái vật.

Bỗng chốc, quái vật chịu công kích trong khoảnh khắc vỡ tan, hóa thành một biển sâu!

Trong thông đạo quần xà loạn vũ, Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng đầy trời giống như rắn bị kinh hoảng chạy loạn khắp nơi, tình cảnh hỗn loạn.

Rất mau, Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng chịu hoảng sợ liều mạng thả ra khói xanh. Cảnh tượng mấy ngàn con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng cùng nhau thả ra khói hoành tráng cỡ nào! Khói xanh lan ra mau chóng che phủ tất cả Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng, biến trùng khói xanh.

Phía trước chỉ có thể nhìn thấy khói xanh mênh mông, chỉ là ẩn ước có thể nhìn thấy Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng chịu hoảng sợ kinh hoảng lủi loạn trong khói xanh.

- Toàn thể chú ý! Xuất kích! Giọng nói bình tĩnh của Diệp Nhân có chút dao động, hần phát động xung kích cuối cùng, giọng nói vừa dứt, hần liền dẫn đầu sĩ tốt lao ở phía trước nhất.

Khói xanh Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng thả ra có tác dụng làm kim loại tan chảy, kim loại chịu ăn mòn sẽ từ từ mềm nhũn, cuối cùng sẽ biến thành nhão nhoẹt giống như bánh quy. Nhưng Phạm Văn ước tính quá trình này cần khoảng ba ngày, cũng tức là nói, nếu như trong ba ngày, mọi người không thể trở lại thiên hà Hà Việt, vậy thì chỉ có một con đường chết. Tất cả tàu vũ trụ và quang giáp sẽ bị tan chảy triệt để, khí áp bên trong đủ để làm cho nó hóa thành vô số mảnh vỡ giống như bánh quy vỡ.

Không có sự bảo vệ của tàu vũ trụ và quang giáp, trong vũ trụ, vậy thì chết chắc không cần phải nghi ngờ!

Dưới tình huống không có bất cứ sự cản trở nào, xuyên qua cả thông đạo cần bốn ngày. Hiện giờ bọn họ ở khúc giữa thông đạo, từ chỗ này tới thiên hà Hà Việt, không có bất cứ chướng ngại nào, bọn họ cần thời gian hai ngày. Cũng tức là nói, thời gian cho mấy người Diệp Nhân giải quyết chiến đấu chỉ có không tới một ngày!

Thời gian chính là tính mạng, đây là bức tranh chân thật nhất hiện giờ! Ba ngày chắc chắn phải thông qua thông đạo, nếu không, ngay cả cơ hội sống lay lắt cũng không có.

Chủ lực tác chiến lần này là Diệp gia! Tuyệt Lai tộc và bộ lạc Hy Phượng trong ba ngày vừa rồi đã sức cùng lực tận, hiện giờ là cung cứng hết đà không hơn không kém. Với lại, Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng hoàn toàn miễn dịch với công kích năng lượng, điều này cũng làm bọn họ không thể rat ạy. Nhưng bọn họ vẫn không thể nghỉ ngơi, hiện giờ Giáp xác ngạc trùng linh tinh thấy được khắp nơi, bọn họ phải quét sạch mấy con Giáp xác ngạc trùng linh tinh này.

Hiện tại trong tay Diệp Nhân chỉ còn lại tám trăm năm mươi hai cái quang giáp chiến đấu. Bọn họ phải đánh tan mấy con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này, ít nhất, phải đánh ra một thông đạo có thể cho hạm đội phía sau thông qua.

Chiến đấu đánh tới bước này rồi, mỗi người đều đã ôm quyết tâm chết chắc!

Tám trăm năm mươi hai cái quang giáp chiến đấu tạo thành dạng chùy, mà mũi chùy chính là sư sĩ mạnh nhất Diệp gia: Diệp Nhân! Quang giáp của Diệp Nhân, cho dù nội bộ Diệp gia, người từng thấy cũng không nhiều, lần này lại không chút bảo lưu, phơi bày ra trước mặt mọi người. Mười hai cái chùy tròn hình giọt nước bay với tốc độ cao quanh quang giáp. Tàn ảnh lưu lại do bay tốc độ cao giống như phủ lên quang giáp một lớp lụa mỏng màu đen nhàn nhạt, làm nó xem ra có vài phần cảm giác mãnh liệt.

Xông thẳng tới trước, thậm chí mang theo vài phần bi tráng, thảm liệt, Diệp Nhân dẫn tám trăm năm mươi hai cái quang giáp mở hết tốc độ xông về phía đám khói xanh nhẹ mênh mông này.

Đôi tay nhẹ nhàng lướt qua bàn điều khiển chính, đôi cánh Hàm gia mở ra, giống như một làn khói nhẹ, yên lặng theo sau đám quang giáp này.

- Ý, hần cũng tới rồi? Hoàng Cực Minh bỗng đứng bật dậy, nhìn dán vào cái quang giáp xem ra yếu ớt mà lại xinh đẹp trên màn hình đó. Kiểu hần mở là kiểu quang học, vốn dĩ chỉ là muốn xem biểu hiện của Diệp Nhân. Tác chiến hai ngày nay đã làm hần sức cùng lực kiệt, nhưng ai cũng biết, hiện giờ là quyết chiến cuối cùng của trận chiến này, cũng là giờ phút quan trọng nhất!

Hần vô luận thế nào cũng không ngờ nhìn thấy quang giáp Hàm gia, trong trận đối mặt ở hành tinh Rees De đó, cái toàn cốt quang giáp này để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho hần. Chỉ đáng tiếc biến cố đột nhiên làm hần không có cơ hội giao thủ với đối phương, điều này cũng làm hần hơi tiếc nuối, nhưng không ngờ lại có thể lại nhìn thấy nó xuất hiện ở chỗ này.

Phượng Túc ở bên cạnh Hoàng Cực Minh nhìn Hàm gia trên màn hình. Trên gương mặt mang theo sự mệt mỏi sâu sắc không khỏi hơi chấn động tinh thần. Đối với thực lực sâu không thể dò của thiếu niên lạnh lùng đó, nàng đã thể hội sâu sắc.

Nhưng trên một tàu vũ trụ khác, trên màn hình rõ ràng cũng là Hàm gia, mắt điện tử của Phạm Văn nhấp nháy dữ dội, mà bên cạnh hần, đứa trẻ thoảng cái đã đứng lên, thất thanh kêu lên: “A! Diệp tử ca ca...”

Diệp Trùng không hề biết, hần vừa lộ mặt thì đã trở thành tiêu điểm chú ý của mấy nhân vật hạng nặng.

Diệp Nhân nhìn khói xanh mênh mông trước mặt, không chút do dự, dẫn đầu xông vào! Quang giáp còn lại thấy vậy nhao nhao theo sau lưng Diệp Nhân.

Khói xanh mênh mông thò tay không thấy năm ngón, sự gây nhiễu đối với hệ thống quét hình của mấy thứ khói xanh này rất lớn, bán kính quét hình bị nén lại trong phạm vi cực kỳ nhỏ. Ngay cả quang giáp của Diệp Nhân, hệ thống quét hình cũng chịu sự gây nhiễu dữ dội.

Phạm vi nhìn thấy nhỏ thế này, đối với quang giáp bay với tốc độ cao mà nói, căn bản không cách nào làm bất cứ né tránh gì. Nhưng Diệp Nhân cũng không có ý né tránh chút nào, xông thẳng tới trước.

Một con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng không biết từ nơi nào chui ra, bỗng xông tới trước mặt Diệp Nhân.

Chỉ thấy mười hai cái chùy tròn hình giọt nước vẫn luôn vây quanh quang giáp với vận tốc cao đột nhiên xông lên.

Mười hai cái chùy tròn hình giọt nước bỗng chốc chui vào trong thân thể con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này. Thân thể Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng rung động dữ dội, đau đớn dữ dội làm nó muốn co rút thân thể lại. Nhưng chính ngay lúc này, cơn đau trước giờ chưa từng có chôn vùi tư duy đáng thương của nó.

Vô số thịt vụn bắn tung tóe, thân thể Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng bỗng bị vỡ thành vô số mảnh vỡ, mười hai cái chùy tròn hình giọt nước giống như máy xay thịt, xay con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng đáng thương này thành vô số mảnh.

Thần sắc Diệp Nhân không có chút thay đổi, vẫn mặt không biểu tình xông tới trước. Trước mặt hắn, mấy con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này không hề có bao nhiêu uy hiếp, ngay cả gai nhọn trên thân thể nó cũng không sao xuyên thủng quang giáp của hắn.

Nhưng tiếng cảnh báo của quang giáp lại vẫn luôn chưa từng ngừng, quang não không ngừng nhắc nhở hắn quang giáp đang bị hư hại.

Là khói xanh, khói xanh mấy con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này thả ra ngay cả quang giáp của hắn cũng có thể làm hư hại, không đừng nói quang giáp khác. Diệp Nhân rất hoài nghi, ba ngày mà Phạn Văn nói rất cuộc có bao nhiêu bầm dập.

Nhưng hiện giờ bọn họ đã không có đường lui, không có lựa chọn khác, chỉ có tiến tới trước!

Càng nhanh thông qua thông đạo, cơ hội sống sót cũng càng lớn. Vận mệnh, nắm trong tay của mình!

Diệp Nhân nhìn biển sâu cuộn cuộn mau chóng tới gần, chiến ý trong mắt bỗng nhiên bành trướng! Tay vừa cử động, quang giáp liền giống như một ngôi sao băng chói mắt nhất, mang theo một mảng mưa sao băng ở sau lưng, tiến vào trong biển sâu mênh mông này!

Vì vận mệnh, chiến đấu đi nào!

Diệp Trùng cũng tiến theo vào trong khói xanh. Hệ thống quét hình của Hàm gia so với quang giáp Diệp Nhân càng tệ hơn. Nhìn một màn hoa tuyết trên màn hình, hắn chỉ đành bó tay mở kiểu quang học.

Trong tầm nhìn mênh mông một mảng màu xanh, đột nhiên trong khói xanh xông ra một con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng, lao tới trước mặt Hàm gia. Cho dù Diệp Trùng vẫn luôn bình tĩnh cũng không khỏi giật bắn người, đôi tay vừa động, trủy thủ vạch ra hai bóng xám, trên người mao trùng lập tức xuất hiện hai vết thương sâu hoắm. Nhưng thể hình Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng có tới bốn, năm mươi mét, vết thương thể này với nó mà nói không hề trí mạng.

Con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này đau đớn cuộn xoắn thân thể, thân thể liều mạng phun khói xanh ra ngoài, chính ngay lúc này, phần đuôi của nó đột nhiên đập về phía Hàm gia.

Phản ứng của Diệp Trùng cực nhanh, đôi cánh trên lưng Hàm gia khép lại, cản cú đập này.

Độ lớn sức mạnh cú này vượt xa ý liệu của Diệp Trùng, Hàm gia giống như một quả bóng da, bị đập văng mạnh ra xa!

Quả nhiên thân thể nó như vậy không uống phí a! Diệp Trùng cảm khái nói. Nhưng hắn không định dạy dỗ con mao trùng đã bị thương này, có kinh nghiệm săn bắt phong phú, hắn biết, dã thú bị thương nguy hiểm vượt xa dã thú bình thường.

Vòng qua con mao trùng đã bị thương này, Hàm gia tiếp tục bay tới trước. Nhưng hệ thống quét hình mất đi tác dụng, Diệp Trùng rất mau liền đối mặt một vấn đề mới: Hắn hoàn toàn mất phương hướng. Trước sau, trái phải, trên dưới, toàn bộ đều là một mảng xanh mênh mông, cũng không cách nào hoạt động.

May mà so với tàu vũ trụ to lớn nặng nề, Hàm gia nhỏ bé, linh hoạt hơn nhiều. Hàm gia giống như một con cá, len lỏi giữa mấy con mao trùng này. Đối với người quen thuộc săn bắt như Diệp Trùng mà nói, hắn

rất mau liền phân biệt được sự khác biệt giữa mấy con mao trùng này. Từ phát hiện hiện giờ của hắn mà xét, mao trùng có màu càng xanh chắc là càng cao cấp. Chỉ có những con mao trùng có màu xanh đậm đó mới có thể thả ra khỏi xanh, còn mấy con mao trùng có màu xanh nhạt đó, không chỉ thể hình hơi nhỏ, mà còn không thể thả ra khỏi xanh.

Hơn nữa, Diệp Trùng còn phát hiện, nội bộ mao trùng dường như có đẳng cấp theo quy luật, bình thường một con mao trùng màu xanh đậm sẽ dẫn theo ba, bốn con mao trùng màu xanh nhạt.

Cẩn thận điều khiển Hàm gia né qua một con lại một con mao trùng, Diệp Trùng cảm thấy mình dường như càng lúc càng tiến sâu vào chỗ sâu của biển sâu, bởi vì hắn phát hiện số lượng mao trùng màu xanh đậm xung quanh nhiều hơn vừa rồi nhiều. Diệp Trùng còn phát hiện, chỉ cần mình không tấn công mấy con mao trùng này trước, mấy con mao trùng này hoàn toàn nhìn mà không thấy hắn.

Chẳng lẽ mấy con mao trùng này cũng giống Giáp xác ngục trùng, chỉ miễn cảm đối với kim loại?

Trong lòng Diệp Trùng ngẫm ngẫm còn có một cách nghĩ, nhưng nhất thời hắn lại không sao nắm bắt được. Hết cách, hắn chỉ đành nỗ lực để tư duy của mình càng thêm tập trung, cẩn thận xuyên qua khe hở giữa mấy con mao trùng, tiếp tục lên vào khu trung tâm của biển sâu này từng chút một.

Chú thích: Chương này chỉ đề cập đến 12 cái chùy tròn hình giọt nước nhưng chương Đối mặt nói là có 17 cái, đồng thời mấy chương sau cũng nói là 17 cái, có lẽ đây là lỗi convert của bản gốc tiếng Hoa. Giữ nguyên cho đúng nguyên tác, nhưng chính xác có lẽ là 17.

432. Chương 432: Tàn Sát Sâu Bọ (thượng)

Mấy người Diệp Nhân cũng lâm vào trong phiền phức. Vốn dĩ cho rằng mấy con mao trùng này trừ thả ra khỏi xanh, thủ đoạn khác không cách nào tạo thành thương hại đối với quang giáp. Điều không ngờ là sức lực mấy con mao trùng này lại cực lớn, thêm vào thể hình khổng lồ, khó đối phó hơn so với tưởng tượng của mọi người rất nhiều. Hơn nữa, mấy con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này đối với quang giáp miễn cảm dị thường, gần như quang giáp vừa tới gần, bọn chúng liền có thể phát giác ra.

Số lượng hai bên hoàn toàn không ở cùng một cấp độ, điều này cũng là nguyên nhân quan trọng nhất dẫn tới trận chiến này cực khổ đến vậy.

Tuy tới giờ, thương vong của quang giáp gần như rất nhỏ, nhưng tiến độ cũng nhỏ vô cùng.

Trong khói xanh, hành động và cảm giác của mấy con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này không hề bị ảnh hưởng. Do khắp nơi đều là mao trùng nhiều không kể xiết, tốc độ của quang giáp đã sớm chậm rì rì, thiếu tốc độ làm cho lực xung kích và sức sát thương của quang giáp giảm với mức độ lớn.

Tốc độ đối với quang giáp mà nói, là gốc rễ của mọi thứ!

Cái duy nhất không chịu ảnh hưởng e rằng chỉ có quang giáp của Diệp Nhân mà thôi. Mười bảy cái chùy tròn hình giọt nước nhanh như tia chớp, lực xuyên thấu kinh người, thêm vào thao tác xuất thần nhập hóa của Diệp Nhân, nó là quang giáp có hiệu suất sát thương cao nhất trong cả đám quang giáp.

Quang giáp khác của Diệp gia không cường hãn như vậy. Trong biển sâu chật chội dị thường, bọn họ hoàn toàn không cách nào thực hiện tăng tốc, vũ khí của quang giáp có thể rất dễ gây thương hại tới mao trùng, nhưng đối với Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng có thể hình khổng lồ mà nói, thương hại thể này không hề trí mạng. Mà Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng bị thương lập tức sẽ trở nên cuồng bạo vô cùng, mao trùng cuồng bạo mang tới phiền phức càng lớn hơn cho quang giáp.

Nhìn Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng không bờ không bến xuyên qua xuyên lại trong khói xanh, trong lòng Diệp Nhân sinh ra chút cảm giác vô lực. Hắn cảm thấy bọn họ giống như rơi vào trong một vùng bùn, khó mà cử động. Nếu như cứ thế này, muốn trong một ngày đánh thông một thông đạo có thể đủ cho hạm đội phía sau bay được, điều đó không khác gì người điên nói chuyện mơ.

Tuy trong lòng cuống quít, nhưng điều khiển của Diệp Nhân đối với quang giáp vẫn chính xác vô bì.

Tốc độ tiến tới của quang giáp Diệp Nhân so với quang giáp khác nhanh hơn nhiều, mười bảy cái chùy tròn hình giọt nước chính là hung khí không hơn không kém, tới lui như điện, nguy dị khó đoán. Thêm vào sức phòng hộ thân thể của Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng không hề coi là xuất sắc, ở trước mặt chùy tròn hình giọt nước hoàn toàn mất đi sức đề kháng. Mà Diệp Nhân cũng là hạng lòng dạ độc ác, mấy cái chùy tròn hình giọt nước này sau khi chui vào trong thân thể Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng, liền phá hoại bừa bãi nội tạng trong người mao trùng, đây cũng là tại sao tốc độ tiến tới của Diệp Nhân nhanh hơn người khác rất nhiều.

Trong bất tri bất giác, Diệp Nhân đã cách xa nghiêm trọng quang giáp khác.

Nhưng Diệp Nhân rất mau liền phản ứng lại. Vừa muốn có động tác, bỗng nhiên trên màn hình xuất hiện một tập hợp thể nhỏ do năm mươi con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng tạo thành.

Tình huống khác thường này lập tức hấp dẫn sự chú ý của Diệp Nhân. Dưới xung kích của đám tàu vũ trụ trước đó, tập hợp thể to lớn không gì sánh được đã tan vỡ triệt để, ở chỗ này hiện giờ toàn bộ đều là Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng đơn lẻ, kết thành đội ngũ cũng không ít nhưng trước khi Diệp Nhân nhìn thấy tập hợp thể ở trước mắt này lại không nhìn thấy một tập hợp thể tương tự.

Tập hợp thể này chậm rãi nhúc nhích về phía trước, Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng dọc đường nhao nhao tránh ra. Hơn nữa dọc đường không ngừng có một vài Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng màu xanh nhạt gia nhập vào trong tập hợp thể này. Thể tích của tập hợp thể bắt đầu tăng lên từng chút một.

Trong lòng Diệp Nhân đột nhiên dâng lên một cỗ hàn ý!

Chẳng lẽ tập hợp thể khổng lồ không gì sánh được vừa rồi đó cũng là từng chút tập hợp lại như thế này sao?

Nếu như thật sự là như vậy, vậy tập hợp thể nhỏ nhoi ở trước mắt này có thể chính là hạt giống của nó! Trong lòng Diệp Nhân dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt, suy đoán của mình nếu là thật... nếu như tập hợp thể trước mắt không ngừng lớn lên...

Tất cả Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng chắc chắn sẽ một lần nữa tổ hợp thành một tập hợp thể hoàn toàn giống như vừa rồi!

Vừa nghĩ tới quái vật khổng lồ giống như một tinh thể nhỏ vừa rồi, Diệp Nhân liền không khỏi tê dại da đầu! Bọn họ không có thời gian lại đi cải tạo phi thuyền, lại phát động một đợt tấn công va chạm bằng đám tàu như vừa rồi!

Bọn họ đã không còn thời gian rồi! Quang giáp đã tiến vào khói xanh đều đã chịu sự ăn mòn của khói xanh, theo suy luận của Phạm Văn, sau ba ngày, toàn bộ máy quang giáp này vứt đi. Nếu như toàn bộ máy quang giáp này vứt đi, vậy mọi người, vô luận là Diệp gia, hay là Tuyết Lai tộc, bộ lạc Hy Phượng, cái gì mà ba đại cao thủ, đều phải bỏ xác ở đây! Đó thật sự là ngay cả chút sinh cơ cuối cùng cũng mất đi!

Vừa nghĩ tới mấy điều này, Diệp Nhân liền dẹp bỏ ý nghĩ lại tập hợp với đại quân lần nữa, toàn bộ tất cả sự chú ý của hắn đều ở trên tập hợp thể không ngừng biến lớn này.

Diệp Nhân cẩn thận theo đuôi tập hợp thể chậm rãi nhúc nhích đi tới trước này, trong lòng gấp rút tính toán nên ra tay thế nào!

Chính ngay lúc này, dị biến đột ngột xảy ra!

Tập hợp thể vốn dĩ vẫn chậm rãi nhúc nhích đột nhiên giống như chịu kích thích gì đó, điên cuồng vặn vẹo! Diệp Nhân không nghe thấy bất cứ âm thanh nào nhưng hắn lại phảng phất như có một loại cảm giác, quái vật đó đang kêu gào thảm thiết!

Rốt cuộc là chuyện thế nào?

Hình ảnh trên màn hình càng lúc càng mơ hồ, Diệp Nhân phát hiện, càng tới gần tập hợp thể này, nhiễu loạn mà hệ thống quét hình chịu cũng càng lớn. Hắn hiện giờ chỉ có thể miễn cưỡng từ trên màn hình phân biệt đường nét khái quát của mấy con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này.

Tên này, quả nhiên không phải là nhân vật thông thường a! Diệp Nhân thầm nói trong lòng, càng kiên định quyết tâm tiêu diệt nó.

Hoàn cảnh của Diệp Trùng rất gay go!

Trên thực tế, Diệp Trùng hoàn toàn là tự mình chuốc khổ. Khói xanh đối với Hàm gia hoàn toàn không có bất cứ thương hại nào, vốn dĩ điều này làm hấn tới lui tự do trong khói xanh. Còn mấy con mao trùng đó đối với Hàm gia nhìn mà không thấy, chỉ cần hấn cẩn thận đừng chủ động đụng tới mao trùng thì sẽ không có nguy hiểm gì.

Hoàn cảnh trước mắt và thứ hấn vừa mới suy nghĩ có quan hệ trực tiếp.

Thật là làm người ta kỳ quái a, vô luận là Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng hay là Giáp xác ngạc trùng đều đối với kim loại mẫn cảm thế này! Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng còn đối với vật chất hàm chứa năng lượng phong phú có sự yêu thích mạnh mẽ. Hai loại sinh vật này quả nhiên là thiên địch của con người a! Vô luận là kim loại, hay là năng lượng đều là yêu cầu lớn nhất của con người. Từ điểm này mà nói, chúng và con người chỉ thấy mâu thuẫn không thể điều hòa, điều này cũng ắt phải xác định quan hệ đối địch của hai bên.

Nhưng Diệp Trùng tin, điều này và mình không hề có bao nhiêu quan hệ, vấn đề lớn nhất trước mắt chính là làm sao thông qua thông đạo này. Nếu như không phải lão già Phá Xa và Griffiths không sao chui vào Hàm gia, Diệp Trùng hiện giờ đã quay đầu mang theo mấy người Nhuế Băng, trực tiếp xuyên qua thông đạo. Dù sao mấy con mao trùng này cũng không hề để ý Hàm gia.

Nhưng hấn hiện giờ chỉ có đề nén ý nghĩ dụ người này, thành thật đặt sự chú ý ở trước mắt.

Khi ở hành tinh rác, Diệp Trùng từng qua lại với rất nhiều sinh vật biến dị, mà ở Thiên vực trì, Diệp Trùng còn từng trải qua việc kỳ lạ thú triều trăm năm khó gặp. Có thể nói, hấn ở phương diện này có kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Từ phát hiện vừa rồi mà xét, mấy con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này có sự phân chia đẳng cấp cực kỳ nghiêm khắc. Quần thể sinh vật thế này, thông thường đều có một thủ lĩnh. Nếu như có thể tìm thấy thủ lĩnh của mấy con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này, có lẽ cục diện trước mắt có thể tháo gỡ.

Chính ngay lúc này, dư quang nơi khóe mắt của hấn thấy một bóng đen lóe qua trên màn hình.

Màu đen? Bóng đen này lập tức kêu tỉnh Diệp Trùng từ trong suy tư, hấn mau chóng điều chỉnh ống kính quang học của quang giáp, tìm kiếm xung quanh bóng đen vừa mới thoáng qua rồi mất trước mắt hấn đó.

Cả biển sâu là một mảng xanh mênh mông, trong thế giới màu xanh, một bóng đen thoáng qua cũng chẳng trách làm Diệp Trùng chú ý.

Động tác của Diệp Trùng vô cùng mau lẹ, rất mau liền tìm thấy bóng đen đó. Bóng đen đó bay về phía trước, tốc độ nhanh hơn Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng thông thường rất nhiều. Mắt thấy nó sắp biến mất trong khói xanh mênh mông, Diệp Trùng không do dự thêm, Hàm gia lập tức đuổi theo bóng đen đó!

Khoảng cách hai bên rút ngắn từng chút một, Diệp Trùng lúc này mới nhìn rõ hình dáng cụ thể của bóng đen này.

Đây lại là một con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng! Một con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng toàn thân màu xanh đen!

Vương trùng! Ý nghĩ này không thể đề nén nhảy vọt ra từ trong đầu, nhịp tim hấn đột nhiên tăng tốc! Từ quy luật hấn vừa mới phát hiện mà xét, mao trùng có màu xanh càng đậm, cấp càng cao. Con mao trùng màu xanh đen trước mắt này là con mao trùng có màu xanh đậm nhất mà hấn nhìn thấy tới tận bây giờ. Cẩn thận điều khiển Hàm gia, Diệp Trùng hiện giờ chỉ sợ làm con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng màu xanh đen này sợ hãi.

Một màn tiếp đó càng chứng thực suy đoán của Diệp Trùng.

Chỉ thấy mấy con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng dọc đường nhao nhao nhường đường cho con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng màu xanh đen này.

Đột nhiên, một con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng màu xanh đậm xông ra, theo sát sau lưng con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng màu xanh đen này. Con mao trùng màu xanh đen phía trước dường như có ý giảm tốc độ, để con mao trùng màu xanh đậm ở sau lưng đó đi theo. Rất mau, hai con mao trùng liền nối lại với nhau.

Dọc đường, không ngừng có mao trùng gia nhập. Con mao trùng màu xanh đen này giống như nam châm vậy, hấp dẫn mấy con con mao trùng màu xanh đậm dọc đường đó gia nhập.

Rất mau, con mao trùng màu xanh đen này bị Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng màu xanh đậm bao vây ở vòng ngoài.

Tập hợp thể! Đây rõ ràng là phiên bản thu nhỏ của tập hợp thể khổng lồ mà xấu xí đó, thân phận của con mao trùng màu xanh đen này đã rõ ràng không còn nghi ngờ gì!

Diệp Trùng quyết định ra tay! Nếu như còn không ra tay, mao trùng màu xanh đậm ở vòng ngoài sẽ càng lúc càng nhiều, mình sẽ mất đi cơ hội ngàn năm khó gặp này!

Nhắm chuẩn cơ hội, Hàm Gia liền tăng tốc, đột nhiên xuất hiện bên cạnh tập hợp thể nhỏ này!

Xúc tu tấn công trên lưng bỗng vọt ra, giống như bầy rắn múa may, linh hoạt dị thường.

Trên màn hình, giữa hai con mao trùng màu xanh đậm lộ ra một khe hở cực nhỏ, ẩn ước có thể nhìn thấy con mao trùng màu xanh đen đó ở bên trong.

Diệp Trùng không dám do dự, xúc tu tấn công có gắn gai nhọn như tia chớp đâm vào!

Đâm trúng rồi!

Diệp Trùng vẫn chưa kịp chúc mừng, một luồng sức mạnh khổng lồ liền đập Hàm gia văng ra xa!

Đột nhiên gặp phải công kích, Diệp Trùng không hề lưỡng cuống tay chân, gắt gao ổn định Hàm gia, vừa muốn có động tác gì đó, một màn trước mắt lại làm hấn hít một hơi khí lạnh!

Tập hợp thể nhỏ này điên cuồng uốn éo, cả biển sâu lại xuất hiện sự đình trệ ngắn ngủi!

Nhìn thấy Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng từ bốn phương tám hướng điên cuồng lao về phía hấn, đầu óc Diệp Trùng ông cái nổ tung!

433. Chương 433: Tàn Sát Sâu Bọ (hạ)

Chọc phải tổ ong vò vẽ rồi! Đây là ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Diệp Trùng.

Biển sâu đã sôi sục rồi! Vô số Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng giống như thủy triều lao về phía bên này, khối xanh cuộn cuộn, cả biển sâu xao động bất an. Nơi này giống như một vòng xoáy khổng lồ, hấp dẫn vô số Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng điên cuồng bay về phía bên này mà vị trí của Diệp Trùng chính là ngay trung tâm của vòng xoáy này.

Biến cố đột ngột xảy tới này tác động đến mỗi người trong biển sâu.

Là cao thủ đệ nhất của Diệp gia, Diệp Nhân khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt cũng không khỏi sắc mặt kịch biến. Chính ngay lúc này, hấn lại đột nhiên phát hiện một con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng trên màn hình im hơi lặng tiếng xuất hiện một vết thương!

Ý! Hấn hơi ngơ ngẩn, chuyện gì thế này? Chính trong khoảnh khắc hấn suy nghĩ, con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng này giống như một khối nhám thạch nóng đỏ đột nhiên bỏ vào trong nước đá, bề mặt xuất hiện vô số vết nứt, vết thương trên bề mặt mao trùng đan xen dùng tốc độ kinh người tăng lên.

Con mao trùng đó phảng phất cũng biết số mạng của mình, điên cuồng vặn vẹo thân thể, nhưng vẫn không có ích gì, tốc độ tăng của vết thương trên người nó không chịu bất cứ ảnh hưởng nào, không có chút xu hướng kìm lại.

Trong nửa giây, toàn thân con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng màu xanh đậm này đã nhiều thêm hai mươi một vết thương, con số này lập tức làm cho Diệp Nhân run rẩy trong lòng! Hắn biết, cho dù là mình, đối diện loại công kích mức độ này cũng là một việc cực kỳ hóc búa.

Rốt cuộc là ai đang tấn công nó? Diệp Nhân nhìn thấy trên màn hình xung quanh con mao trùng đó không có vật gì, không khỏi trong lòng rất kỳ quái.

Toàn thân con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng chịu công kích bất minh này đột nhiên co thắt dữ dội, giật giật hai cái, rồi không chút động đậy.

Con thứ hai... con thứ ba...

Diệp Nhân kinh ngạc nhìn màn hình, một con rồi lại một con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng chịu công kích bất minh, độ cao hiệu suất công kích của người tấn công phảng phất như có thể ẩn hình này, Diệp Nhân tự nhủ cho dù là mình ước chừng cũng rất khó nhanh hơn nó. Hơn nữa, Diệp Nhân còn chú ý, chịu công kích đều là mấy con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng màu xanh đậm. Mà mục tiêu tấn công của người tấn công này rõ ràng là tập hợp thể nhỏ đó!

Chẳng lẽ... Diệp Nhân máy động trong lòng, vội vàng mở phương thức quang học của quang giáp.

Trên màn hình, một cái quang giáp yếu ớt mà xinh đẹp đang tấn công tập hợp thể nhỏ này một cách đầu vào đầu.

Là hắn? Trong đầu không khỏi hiện lên thiếu niên lạnh lùng đó, Diệp Nhân lúc này mới thật sự cả kinh. Tuy hắn và Diệp Trùng chỉ thoáng liếc qua, nhưng khí chất lạnh lẽo, khô khan của thiếu niên này, đặc biệt là cái toàn cốt quang giáp đó, ấn tượng cho hắn quả thật quá sâu sắc!

Nghiên cứu đối với toàn cốt quang giáp của Diệp gia vẫn luôn chưa từng ngừng nghỉ, nhưng tới giờ vẫn không có được bất cứ tiến triển có tính đột phá nào. Thể hình cái toàn cốt quang giáp trước mắt này ưu mỹ hợp lý, vũ khí đặc biệt, hơn nữa, từ sức chiến đấu mà nó hiện biểu hiện ra mà xét, vô nghi là một cái quang giáp khá lợi hại.

Mà hệ thống chống quét hình xuất sắc của vật liệu xương, ngay cả loại người quen thấy đồ tốt như Diệp Nhân cũng không khỏi nhìn bằng ánh mắt khác.

Hắn làm sao cũng đến rồi? Hắn rốt cuộc là ai? Hai nghi vấn này ở trong đầu hắn, đuổi cũng không đi.

Nhưng hiện giờ rất hiển nhiên không phải là lúc suy nghĩ mấy vấn đề này. Cái toàn cốt quang giáp không biết tên này đang điên cuồng tấn công tập hợp thể nhỏ.

Chẳng lẽ...

Tất cả Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng của cả biển sâu đều lao bổ về phía này, khí thế hung hãn che kín trời đất, cảnh tượng này, người nhất gan một chút hiện giờ chỉ e đã miệng sùi bọt mép, trực tiếp hôn mê rồi. Diệp Nhân vẫn có thể giữ được bình tĩnh, đủ nói rõ hắn gan dạ hơn người.

Nếu như không phải tốc độ của Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng khá chậm chạp, chỉ sợ hai người hiện giờ đã bị mao trùng lao bổ tới ép thành một đồng bùn thịt rồi.

Nhưng cho dù như vậy, thời gian cho Diệp Nhân suy nghĩ cũng không đủ. Hắn hiện giờ chỉ có hai loại lựa chọn, một loại là nhân lúc mấy con mao trùng này hoàn toàn lao tới trước mà rời khỏi biển sâu, số lượng mao trùng tuy nhiều nhưng hắn vẫn có đủ tự tin an toàn rút lui. Một loại khác là trước khi đám mao trùng tới tiêu diệt tập hợp thể nhỏ đó. Nếu như thế, hắn cũng mất đi thời cơ tốt nhất để rời khỏi. Có thể tưởng tượng, tới lúc đó mao trùng không bờ không bến sẽ bao vây chỗ này không lọt giọt nước, trong đám mao trùng dày đặc như vậy, muốn rời khỏi, đó là một việc vô cùng đau đầu!

Nhưng Diệp Nhân chỉ suy nghĩ nửa giây!

Mười bảy cái chùy tròn hình giọt nước nối đuôi nhau, xếp thành một đường thẳng, giống như một tia chớp màu đen, mạnh mẽ lao vào trong tập hợp thể nhỏ trước mắt đó.

Diệp Trùng bình tĩnh nhìn tập hợp thể nhỏ trên màn hình này.

Con mao trùng màu xanh đen đó hoàn toàn co lại trong sự bảo hộ của Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng ở vòng ngoài. Nhất thời, trước mắt Diệp Trùng ngoài thân thể cuộn cuộn thịt của Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng màu xanh đậm ra, nào còn có chút bóng dáng của con mao trùng màu xanh đen đó.

Trong lòng Diệp Trùng đã gần như khẳng định 100%, con mao trùng màu xanh đen đó chính là Vương trùng của quần thể Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng khổng lồ này!

Trừ giết chết Vương trùng, Diệp Trùng không còn nghĩ ra phương pháp nào khác. Đối với kẻ đơn thương độc mã như hắn mà nói, đây là điều duy nhất hắn có thể làm, tuy hắn không biết kết quả thế nào, nhưng, hắn còn có lựa chọn sao?

Không chút do dự, Hàm gia giống như kỵ sĩ trong truyền thuyết, nâng trường thương trong tay, dũng cảm lao lên, xông về kẻ địch!

À, trên sự thật, Diệp Trùng đối với truyền thống không quan tâm lắm, cho dù hắn từng học lịch sử một khoảng thời gian.

Nhưng vì sinh tồn, không chỉ là mình, còn có Nhuế Băng, còn có lão già Phá Xa và Griffiths, mấy lý do này đủ cho hắn làm ra hành vi xem ra ngu ngốc này!

Bình tĩnh nhìn chằm chằm màn hình, gương mặt hơi gầy của Diệp Trùng lúc này lạnh lùng không nói ra lời, giống như nham điêu thạch khắc. Mà đôi tay đó, bỗng nhiên biến mất phía trên bàn điều khiển chính, chỉ có thể ẩn ước nhìn thấy một làn khói nhẹ.

Tất cả xúc tu tấn công của Hàm gia vung lên, mà hai thanh trủy thủ trên tay càng giống như khói đen lướt qua trong khói xanh.

Đường kính thân thể Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng đạt tới sáu, bảy mét, trủy thủ căn bản không cách nào tạo thành thương tổn trí mạng đối với nó.

Đáng tiếc mấy con mao trùng này miễn dịch đối với công kích năng lượng, nếu không, Diệp Trùng trực tiếp thả ra đạn nổ mạnh, nổ chúng nát như.

Không thể không nói, sinh mạng lực của của mấy mao trùng này cực kỳ ngoan cường. Có vài mao trùng, trên người bị rạch mười mấy vết thương đều vẫn sống như cũ.

Nhìn đám mao trùng khó dây trước mắt, đã bị bức tới tuyệt cảnh, Diệp Trùng cũng mạnh mẽ lao lên!

Mười đao rạch không chết phải không? Vậy thì rạch mấy mươi đao!

Động tác trên tay Diệp Trùng lập tức tăng lên. Đây chính là một màn mà Diệp Nhân nhìn thấy vết thương trên người Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng tăng lên với tốc độ kinh người.

Thân hình Hàm gia trôi một cái, hơi kéo dài khoảng cách một chút với tập hợp thể nhỏ này. Tiếp đó chỉ thấy Hàm gia lao tới đâm!

Khoảng cách quá ngắn, tốc độ của Hàm gia không sao đạt tới tối đa! Nhưng cho dù là vậy, thương hại nó tạo ra lần này cho mao trùng lớn hơn nhiều lần trước! Một vết thương hình chữ nhất khổng lồ, con mao trùng này lập tức đau tới mức rơi khỏi tập hợp thể.

Trước mắt Diệp Trùng sáng lên, bản năng chiến đấu lập tức làm cho hắn tìm thấy phương pháp tác chiến tốt nhất! Cùng lúc đó, tay liền cử động. Hàm gia lại lướt một cái, lao về phía một con mao trùng khác.

Bụp! Trủy thủ của Hàm gia đâm sâu vào thân thể con mao trùng này, nhân lúc con mao trùng này vẫn chưa phản ứng lại, Hàm gia liền dán vào con mao trùng này mà bay với tốc độ cao. Mà thanh trủy thủ đó vẫn luôn không rút ra. Thủy thủ nhỏ xíu lúc này lại giống như cái cày, cày từ đầu tới đuôi con mao trùng!

Một vết thương hình chữ nhất hoàn chỉnh! Kéo dài một mạch từ phần đầu tới phần đuôi con mao trùng. Nếu như không phải trủy thủ không đủ dài, cú này tuyệt đối là một nhất chia hai, giống như chẻ chân giò hun khói ra từ giữa vậy.

Vết thương to thế này, con mao trùng này lập tức đau tới mức cuộn người lại, không ngoài dự liệu của Diệp Trùng, lập tức rơi ra từ trên tập hợp thể, ở một bên lăn lộn không ngừng.

Diệp Nhân há mồm tròn mắt nhìn cái toàn cốt quang giáp này chiến đấu, sự linh hoạt cơ biến của đôi phương làm hấn tán thán không thôi.

Nhưng nếu nói tới hiệu suất, Diệp Trùng vẫn không sao so được với Diệp Nhân. Mười bảy cái chùy tròn hình giọt nước của Diệp Nhân quả thật quá đáng sợ, lực xuyên thấu khủng bố, thao tác tùy theo ý muốn. Đây đều không phải thứ mà Hàm gia có thể so sánh được. Hơn nữa, chúng có thể trực tiếp chui vào trong người mao trùng, bắt đầu phá hoại từ bên trong.

Mao trùng đối mặt Diệp Trùng chẳng qua chỉ trọng thương mà thôi, nhưng nếu như là mao trùng đối mặt Diệp Nhân, vậy tuyệt không có đường sống. Chùy tròn hình giọt nước với tốc độ cao giống như máy xay thịt, xay bên trong thân thể mao trùng thành hồ dán, mao trùng như vậy làm sao có thể còn sống.

Diệp Trùng hoàn toàn không chú ý tới ở chỗ không xa lại còn có một cái quang giáp đang giúp đỡ mình. Tầm nhìn của phương thức quang học rất nhỏ, không sao nhìn thấy khu vực quá lớn, điều này cũng là tại sao phương thức quang học sử dụng càng lúc càng ít.

Thời gian không nhiều! Nếu như không giải quyết Vương trùng trước khi mấy mao trùng phía sau kéo tới, vậy tất cả mọi nỗ lực mình làm đều uổng phí. Đôi tay Diệp Trùng từ đầu tới giờ vẫn luôn chưa từng ngừng lại, hấn thậm chí không có thời gian liếc nhìn một cái xem mao trùng sau lưng cách mình gần nhất bao xa.

Đầu óc hấn bình tĩnh đến bất ngờ, tính toán tỉ mỉ góc độ mỗi một lần xuất đao, phương vị mỗi một lần công kích. Mao trùng trên tập hợp thể này dùng tốc độ kinh người rơi xuống rào rào!

Giữa tầng tầng mao trùng, Diệp Trùng bỗng nhiên nhìn thấy một sợi màu xanh đen. Hấn không khỏi phần chấn tinh thần! Động tác trên tay càng lúc càng trở nên sắc bén.

Diệp Nhân rất mau liền phát giác ra phạm vi công kích của cái toàn cốt quang giáp đó tăng thêm, không chút ngập ngừng, hấn lập tức tăng mạnh công kích. Giao ước ngầm giữa cao thủ có lúc không hề cần giải thích với nhau, thường một ánh mắt, một động tác, đối phương liền có thể biết đại khái của người.

Diệp Nhân đoán đối phương nhất định có phát hiện mới gì đó!

Giữa hai con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng màu xanh đậm sát nhau lộ ra một sợi màu đen.

Hàm gia bỗng nhiên bay ngược ra sau, Diệp Nhân vẫn luôn chú ý bên này không khỏi hơi ngạc nhiên, tên này muốn rút lui?

Chính dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Nhân, cái quang giáp xinh đẹp giống như con bướm sắc sỡ này bỗng mở đôi cánh năm màu lấp lánh màu vàng kim đỏ ra! Đôi cánh rung một cái, thân hình cái toàn cốt quang giáp này hơi hướng lên trên co lại. Nhưng trong thời gian không tới 0,1 giây tiếp đó, nó liền giống như mũi tên sẵn sàng, lao xuống tập hợp thể nhỏ đó!

Giống như một cầu vồng nhiều màu sắc!

Giống như một tia cực quang!

Hàm gia trong khoảnh khắc đó nở rộ ánh sáng rực rỡ kinh người, đồng tử Diệp Nhân bỗng nhiên co rút lại!

Mắt Diệp Trùng nhìn chăm chăm sợi màu đen chỉ thấy hơi lộ ra giữa hai con mao trùng trên màn hình đó, tính thần của hấn tập trung trước giờ chưa từng có! Tốc độ tay của hấn nhanh đã làm trong căn phòng điều khiển nhỏ bé sinh ra dao động không khí rõ ràng. Không khí dao động làm cảnh tượng trong mắt Diệp Trùng phát sinh chút méo mó, Diệp Trùng mở to mắt, trên gương mặt lạnh lùng thoáng qua một ráng hồng!

Chính là hiện giờ!

Đôi tay biến mất trong không khí bỗng nhiên xuất hiện trên bàn điều khiển chính, gắt gao ấn trên một nút, nằm im bất động! Từ cực động sang cực tĩnh, sự thay đổi cực tốc trong này làm một màn trước mắt đầy cảm giác nguy dị!

Nhưng trong mắt Diệp Nhân, lại là một cảnh tượng khác!

Hàm gia nhỏ bé lúc này lại giống như một máy bay oanh tạc, mang theo khí thế trước giờ chưa từng có, xông về phía tập hợp thể!

Trong khoảnh khắc tới gần tập hợp thể đó, cái quang giáp xinh đẹp, yếu ớt này cuối cùng đã đưa ra nhất tâm trí mạng của nó! Một thanh trủy thủ, chuẩn xác vô bì đâm vào giữa hai con mao trùng!

Xoạt! Tuy không có bất cứ âm thanh nào truyền tới, nhưng Diệp Nhân lại giống như nghe thấy âm thanh này!

Hai con mao trùng dán sát Hàm gia đó lao vọt tới với tốc độ cao.

Sau khi hình bóng Hàm gia mau chóng biến mất, một chất lỏng màu xanh đen bắn vọt ra từ trong khe hở giữa hai con mao trùng!

434. Chương 434: Lặng Lẽ Rời Đi

Khấp nấp trong cả thông đạo trôi nổi thi thể Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng.

Tình cảnh vừa rồi nguy dị tới cùng, sắc mặt mỗi người chăm chú nhìn biển sâu đều cực kỳ không tự nhiên. Một màn vừa rồi đó vẫn hiện lên trong đầu mọi người, rõ ràng vô bì, trái tim gần như nhảy lên tới cổ họng vừa rồi của bọn họ tới giờ vẫn không sao bình tĩnh lại.

Biển sâu điên cuồng sôi sục trong khoảnh khắc, đột nhiên yên lặng như tờ!

Giữa động và tĩnh nếu như không quá độ, thường là làm người ta cảm thấy cực kỳ nguy dị. Nhưng tình cảnh trước mắt đã không phải chỉ có thể dùng nguy dị để hình dung. Trong lòng mỗi người lạnh lẽo, bọn họ vừa rồi giống như nhìn thấy phim kinh dị. Sự lý kỳ và nguy dị của một màn đó, tuyệt đối là bọn họ chỉ mới thấy trong đời.

Một mảng biển sâu im ắng ngược lại càng làm mọi người cảm thấy hoảng sợ.

Mãi tới về sau, xác sâu không ngừng trôi ra từ trong khói xanh, mọi người lúc này mới hoảng sợ phát hiện, toàn bộ tất cả Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng trong biển sâu đều chết hết!

Chúng tại sao lại chết? Không ai biết!

Trong biển sâu vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đây là nghi hoặc lớn nhất trong lòng mỗi người.

Nhưng không có ai có thể giải thích mọi thứ này. Ngay cả mấy sư sĩ Diệp gia sống sót từ cõi chết trong biển sâu đó, mỗi người cũng là vẻ mặt ngơ ngác như vậy. Chỉ là bọn họ đối với mọi thứ xảy ra trong biển sâu nhìn càng rõ ràng hơn người bên ngoài, mao trùng đầy trời trong cùng một khoảng thời gian chết đi trước mặt bọn họ. Cảnh tượng thế này, có lẽ không ai có thể quên nó đi!

Nhuế Băng yên lặng đứng ở phần đỉnh thân tàu Darvill, khi nhìn thấy Hàm gia an toàn trở về, cả người không khỏi thả lỏng. Dưới sự bảo vệ của nàng, tàu Darvill không chịu bất cứ tổn thương nào.

Trong mọi người, chỉ có hai người Diệp Nhân và Diệp Trùng mới ẩn ước hiểu rõ câu đó cái chết bất ngờ của biển sâu. Trận chiến đó cực kỳ ngắn ngủi, sự chú ý của Diệp Trùng tập trung cao độ, hắn không biết, toàn bộ quá trình chiến đấu của hắn đều rơi vào trong mắt Diệp Nhân. Hắn còn cho rằng mình làm người không biết quỷ không hay.

Trong thời kỳ mất cảm thế này, hắn không muốn làm người ta quá chú ý.

Nhưng Diệp Trùng rời khỏi chiến trường lúc cuối cùng mau chóng phi thường. Diệp Nhân có phản ứng hơi chậm chạp rất mau liền mất đi bóng dáng của hắn. Tuy rất muốn biết cái toàn cốt quang giáp thần bí này rốt cuộc là ở trên tàu vũ trụ nào, nhưng Diệp Trùng rất mau liền xóa bỏ ý nghĩ này. Hạm đội sau khi trộn lẫn của ba nhà quả thật quả khổng lồ, hơn nữa sau loại việc này, bất cứ hành vi vượt quá giới hạn nào, đều cực có khả năng khuấy động thần kinh mẫn cảm của hai nhà còn lại. Điều quan trọng nhất là, hiện giờ thời gian gấp rút, cũng không cho phép hắn đi tìm cái toàn cốt quang giáp này và sư sĩ của nó.

Tuy Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng chết tập thể một cách ly kỳ, nhưng khói xanh không hề tan mất, ngược lại, nó dường như sắp lan tới khắp cả thông đạo. Hạm đội phải xuyên qua mảng khói xanh này mới có khả năng trở về thiên hà Hà Việt. Hơn nữa bọn họ còn phải dọn dẹp tuyến đường an toàn, mấy thứ này đều cần thời gian.

Mà thứ hiện giờ quan trọng nhất của bọn họ chính là thời gian!

Hạm đội khổng lồ lập tức bắt đầu trở nên bận rộn. Nhưng không giống với sự khẩn trương, hoảng sợ trước đó, thứ lộ ra trên mặt tất cả kẻ may mắn sống sót hiện giờ đều là sự vui mừng sống sót sau kiếp nạn.

Diệp Nhân hiện giờ bận rộn tới mức hồ đồ, là quan chỉ huy cao nhất hiện giờ của Diệp gia, hắn phải phối hợp với hai nhà khác. Ngoài ra, nhiệm vụ phân phối, thống kê thương vong... mấy việc này tuy không cần hắn tự mình đi làm, nhưng báo cáo cuối cùng vẫn là đưa tới tay hắn toàn bộ.

Chỉ có lúc rối rắm khó có được, trong đầu hắn mới hiện ra cái toàn cốt quang giáp mỹ lệ đó. Công kích chính xác mà sắc bén, phong cách tác chiến bình tĩnh, còn có khí thế trước giờ chưa từng có đó, mỗi lần nghĩ tới đều làm dâng lên một tia rung động từ chỗ sâu nhất trong lòng hắn!

Nhưng chiến ý vừa mới dâng lên của hắn lập tức liền bị lượng lớn công việc rối rắm đánh bay không thấy bóng dáng.

Diệp Trùng và Nhuế Băng ở trên tàu Darvill hưởng thụ đãi ngộ cao nhất, ngay cả đãi ngộ của lão già Phá Xa và Griffiths mang theo cũng được lên thuyền lên. Diệp Bàng vốn dĩ chính là ban hậu cần, tuy mấy thứ đại loại như tầm năng lượng hiện giờ đã không còn, nhưng những thứ đại loại như đồ uống quý hiếm, rượu cất trăm năm, lại có chút dự trữ. Lão già Phá Xa và Diệp La mỗi ngày đều ôm rượu Adani hai trăm năm uống với nhau, ngay cả súc miệng cũng là U thanh trà.

Nhìn cửa thông đạo, mỗi thuyền viên tàu Darvill đều vẻ mặt kích động, rất nhiều người càng không kìm chế cảm xúc ôm nhau hoan hô!

Chỉ cần thông qua cửa thông đạo này thì đã tiến vào thiên hà Hà Việt rồi.

Cả hạm đội, vô luận là Diệp gia hay là Tuyết Lai tộc, hay là bộ lạc Hy Phượng, lúc này đều thành biển cả rộn rã.

Mỗi thuyền viên đều nóng lòng về nhà, trải qua một trận chiến tàn khốc mà kịch liệt thế này, bọn họ hiện giờ vô cùng tưởng nhớ người nhà của mình.

Khoảnh khắc tàu Darvill thông qua thông đạo, trên tàu vang lên tiếng hoan hô vang trời.

Bốn người Diệp Trùng, Nhuế Băng, lão già Phá Xa, Griffiths đều ở trong phòng, là Diệp Trùng kêu bọn họ tới cả đây.

- Chúng ta chờ chút thì phải rời khỏi hạm đội. Diệp Trùng nói cực kỳ ngắn gọn.

Không có ai phản đối. Griffiths mở miệng muốn nói, nhưng lập tức ngậm miệng lại.

Hiện giờ là thời cơ tốt nhất rời khỏi hạm đội. Tiến vào thiên hà Hà Việt, hạm đội sẽ xếp đội trở lại, như vậy chắc chắn sẽ có một cục diện khá hỗn loạn, đối với mấy người Diệp Trùng mà nói, đây đích xác là thời cơ tốt rời khỏi hạm đội.

- Nghe người đi, dù sao mạng của chúng ta cũng là người cứu. Giọng nói của lão già Phá Xa mang theo chút say, tối qua lão và Diệp La uống với nhau quá dữ dội, tới giờ vẫn chưa tỉnh.

Sâu sắc nhìn lão già Phá Xa và Griffiths, Diệp Trùng và Nhuế Băng liền rút ra khỏi phòng.

- Gia gia...

Lão già Phá Xa mở mắt, trong mắt nào có say xỉn gì. Nhìn gương mặt đã hơi gầy của Griffiths, lão già Phá Xa thở dài một hơi thật sâu: “Nha đầu, đừng nghĩ quá nhiều. Hiện giờ xã hội loạn thế này, ta thấy sẽ còn loạn hơn. Theo hần đi, con hãy còn trẻ, sống sót mới quan trọng nhất.”

Mắt Griffiths lập tức đỏ lên, rồi cũng nhin không được, òa một tiếng lao bổ vào lòng lão già Phá Xa khóc òa lên.

Lão già Phá Xa thở dài một tiếng, vỗ nhẹ nhẹ lưng của Griffiths.

- Người muốn rời khỏi? Diệp La nhìn Diệp Trùng nhẹ giọng hỏi.

Diệp Trùng nhẹ gật đầu.

- Ừm, hiện giờ đích xác là thời cơ tốt để rời khỏi. Diệp Bằng gật đầu, tán đồng nói.

- Cho người xem cái này. Diệp La trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên nói. Hần mở công tắc điều khiển trên màn hình trong phòng.

Trên màn hình rõ ràng xuất hiện bản đồ hành tinh của thiên hà Hà Việt, chỉ là trên bản đồ hành tinh có mấy điểm đỏ.

- Đây là tình báo trong tộc vừa truyền tới. Nhìn thấy mấy điểm đỏ đó chứ? Khoảng thời gian trước, vị trí của mấy điểm đỏ này đột nhiên xuất hiện không gian dị thường.

Diệp Trùng ngơ ngẩn nhìn màn hình.

Diệp La cho rằng Diệp Trùng đã bị dọa ngây ra, tới một bước giải thích nói: “Mấy chỗ ký hiệu đỏ này, người ngàn vạn lần đừng đi. Quá nguy hiểm! Người có lẽ không biết, trước khi quân đội đóng ở thông đạo bị tấn công, trong tộc từng nhận được tình báo không gian dị thường ở chỗ nào đó trong thông đạo, nhưng không ngờ chuyên gia trong tộc phái đi vẫn chưa tới thì thông đạo đã bị tấn công. Bọn họ hiện giờ đều đang hoài nghi không gian mấy chỗ này không ổn định và mấy sinh vật bất minh này có hay không tồn tại liên hệ nào đó.”

Diệp La nhìn dán vào Diệp Trùng, dặn dò từng chữ một: “Người đi đâu ta mặc kệ, nhưng ngàn vạn lần đừng đi mấy chỗ này, quá nguy hiểm!”

Diệp Trùng vẫn ngơ ngẩn nhìn chằm chằm điểm đỏ nào đó trên màn hình.

Hạm đội chinh đối lần nữa, cảnh tượng hỗn loạn. Nơi này là thuộc về Tuyết Lai tộc, nhưng lần này bọn họ lại nhận được mệnh lệnh tất cả lực lượng phòng thủ phụ cận gần như rút lui ra xa toàn bộ. Điều này biểu đạt tín hiệu kính trọng và hoàn bình lẫn nhau đối với chiến sĩ trở về của Tuyết Lai tộc.

Chính ngay lúc này, tàu Darvill đột nhiên mở cửa khoang, một tàu cứu sinh cỡ nhỏ yên lặng bay ra.

Khắp nơi bầu trời phụ cận đều là tàu vũ trụ, cảnh tượng hỗn loạn vô cùng, ai cũng không chú ý tới con tàu cứu sinh nhỏ nhoi này.

Tàu cứu sinh linh hoạt len lỏi giữa tàu vũ trụ, rất mau liền biến mất trong vũ trụ mênh mông. Mọi người lúc này đều đang tìm kiếm đội quân chính của tộc mình, không ai chú ý tới con tàu cứu sinh nhỏ nhoi này.

Tốc độ tàu cứu sinh được tăng tới mức nhanh nhất, lộ tuyến bỏ trốn của mấy người Diệp Trùng, Diệp La và Diệp Bằng đã sớm giúp bọn họ trừ tính xong. Lộ tuyến này là con đường Tuyết Lai tộc đặc biệt để trống để cho tàu vũ trụ của Diệp gia và bộ lạc Hy Phượng thông qua, không ngờ lại để cho Diệp Trùng xài trước.

Tầm năng lượng trên tàu cứu sinh vô cùng đầy đủ. Tuyết Lai tộc vừa đưa tới lượng lớn tầm năng lượng, tàu Darvill tự nhiên cũng được phát không ít. Diệp Bằng rất hào phóng tặng Diệp Trùng một đồng.

Trong tưởng tượng ban đầu của Diệp Trùng, lối vào của thông đạo tự do chắc ở một nơi rất hoang vắng. Nhưng sau này mới biết, lối vào của ba thông đạo tự do, toàn bộ lại đều ở khu vực khá phồn hoa.

Mấy hành tinh gần lối vào thông đạo tự do của Tuyết Lai tộc đều là hành tinh có thương nghiệp khá phát đạt, tàu buôn tới lui khá nhiều. Ở một khu vực phồn hoa thế này, Tuyết Lai tộc lại có thể không lộ chút phong thanh nào, không thể không nói Tuyết Lai tộc lợi hại.

- Thuyền trưởng, có một tàu cứu sinh truyền tới tín hiệu cầu cứu! Thuyền viên của tàu vũ trụ đường dài cấp hành tinh, tàu Leeson, đột nhiên chỉ màn hình báo cáo.

- Tín hiệu cầu cứu? Thuyền trưởng Eric không khỏi hơi nhú mào. Khu vực xung quanh rất ít có tàu vũ trụ xảy ra sự cố. cũng không biết tàu vũ trụ nào lại phạm sai lầm thế này, phỏng chừng hết tám, chín phần là người mới.

- Liên hệ với bọn họ, hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì? Thuyền trưởng Eric ra lệnh nói.

- Bọn họ nói bọn họ lần đầu tiên thực hiện bay đường dài, do thao tác không cẩn thận, hiện giờ mất liên hệ với tàu chính. Thuyền viên mau chóng báo cáo.

Quả nhiên là người mới, thuyền trưởng Eric có chút bó tay nói: “Chỉ dẫn bọn họ vào khoang! Nhưng phải quan sát bọn họ, nếu như quá trình vào khoang gây nên hư hỏng gì cho tàu chúng ta, ta sẽ yêu cầu bọn họ bồi thường.” Người mới bay giờ, gan cũng đủ lớn a!

Nếu như ở khu vực khác, thuyền trưởng Eric tuyệt không dám dễ dàng cho vào như vậy. Nhưng khu vực xung quanh chỗ này trước giờ chưa từng nghe nói có vấn đề trị an gì, hơn nữa bản thân hần bay tuyến đường an toàn này đã mười năm, vẫn chưa từng gặp phải sự cố nào. Nhưng người mới xảy ra sự cố thế này ngược lại đã gặp mấy lần rồi.

Cũng không thể thấy chết không cứu! Thuyền trưởng Eric thiện lương nghĩ trong lòng.

435. Chương 435: Long Hồ Hiệp Lữ

Nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ, Trương Vũ có chút chán nản tinh thần. Bay đường dài cấp hành tinh cực kỳ khô khan và vô vị, đặc biệt là đối với loại người đã mất đi hứng thú với rất nhiều sự việc như hần mà nói.

Đột nhiên, phát thanh trên tàu vang lên: “Các vị du khách xin chú ý! Các vị du khách xin chú ý! Do nguyên nhân đặc biệt, chúng tôi sẽ đổi đường tới hành tinh Dật Cúc. Vẫn xin lượng thứ cho những bất tiện mang lại cho quý khách!” Tiếng phát thanh bỗng im bặt.

Mí mắt Trương Vũ giật một cái, cướp tàu! Từ này như tia chớp vọt ra từ trong đầu hần, gần như là bản năng, hần liền ấn lên máy liên lạc trên cổ tay.

Trên phi thuyền im lặng như tờ, trải qua nửa phút, mấy du khách mới phản ứng lại, lập tức om sòm! Mấy du khách ai nấy mặt tức giận, thậm chí có vài du khách còn muốn đi tới phòng thuyền trưởng lý luận. Nhưng Trương Vũ vẫn phát hiện trong đám người có vài người, biểu tình trên mặt bọn họ vẫn trấn định, nhưng trong mắt lóe lên quang mang cảnh giác.

Máy liên lạc trên tay Trương Vũ đột nhiên chấn động, hần nhấc cổ tay lên xem, bất an trong lòng càng thêm nặng nề, trên máy liên lạc trống không, tất cả tín hiệu liên lạc trên tàu đã bị ngăn chặn! Nhưng điều làm trong lòng hần hơi an tâm là thư cầu cứu vừa rồi đã gửi đi, điều duy nhất hần hiện giờ có thể trông đợi chỉ có người bạn thân thông quảng đại đó của mình.

Tĩnh bơ như không, hần xóa ghi chép của bức thư cầu cứu vừa rồi đó trong máy liên lạc, yên tĩnh ngồi ở chỗ ngồi. Bất cứ hành vi quá khích nào đều cực có khả năng mang lại phiền phức cho mình vào lúc này.

Trong phòng thuyền trưởng, Diệp Trùng dẫn theo Nhuế Băng, lão già Phá Xa và Griffiths, ở bên cạnh bọn họ, một cái ghế chế từ hợp kim bị gãy ngang, vô tội nằm trên sàn tàu. Sắc mặt mỗi người trong phòng thuyền trưởng đều tệ đến cùng cực, bọn họ hoảng sợ nhìn bốn người trước mặt. Đặc biệt là Nhuế Băng, người xinh đẹp, lạnh lùng trong mắt mọi người lại giống như quái thú ăn thịt người. Vừa rồi, chính là một cú chệch chân ung dung tinh rụi của Nhuế Băng đã làm cho cái ghế hợp kim này hư hỏng thành ra hình dáng trước mắt.

Thuyền trưởng Eric ho hai tiếng: “Khắc khặc, các vị. Ta không thể không nhắc nhở các người thêm một câu. Tuy lực lượng của các người đủ ép buộc chúng tôi thay đổi mục đích đến, nhưng mong các người thận trọng suy nghĩ một chút. Tuyến đường an toàn này vẫn luôn là khu vực bảo hộ trọng điểm của Tuyết Lai tộc, nếu như chúng tôi thật sự thay đổi tuyến đường an toàn, vậy ta tin rằng, Tuyết Lai tộc nhất định sẽ áp dụng biện pháp xử lý tương đối.” Ý lời nói cũng chính là cảnh cáo bốn người trước mặt, các người phải suy nghĩ cho rõ a!

- Cảm ơn nhắc nhở của người. Diệp Trùng rất lịch sự trả lời. Không thể không nói, kế hoạch Diệp La và Diệp Bằng thiết kế vẫn khá hữu hiệu.

Nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng trên mặt của thiếu niên trước mắt này, thuyền trưởng Eric biết lần này đụng phải gốc rễ cứng rồi. Hết cách, chỉ đành căng da đầu ra lệnh cho thuyền viên: “Thay đổi lộ trình, mục tiêu, hành tinh Dật Cúc!”

Diệp Trùng thành thạo đi tới trước bàn điều khiển chính, lập tức đóng toàn bộ liên lạc đối ngoại của cả con tàu vũ trụ. Hiện giờ vẫn ở trong khu vực không chế của Tuyết Lai tộc, nếu như tin tức cướp thuyền tiết lộ ra ngoài, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

- Xin sắp xếp chỗ ở cho mấy người bạn này của ta, cảm ơn. Diệp Trùng nói rất lịch sự với thuyền trưởng Eric.

Tiểu Thạch đầu giống như ngày thường tiến vào mạng mô phỏng.

Nhiệm vụ mỗi ngày hiện giờ của hắn chính là tiến vào mạng mô phỏng lấy tình báo ở các phương diện. Theo việc xây dựng phòng thí nghiệm điểm nổi mạng mô phỏng và thực lực của hắn tăng trưởng không ngừng, hắn hiện giờ đã trở thành một trong những nguồn tình báo chủ yếu nhất của tập thể này. Trình độ tiểu Thạch đầu tăng trưởng cực nhanh, theo sự học tập không ngừng, năng lực tính toán kinh người của hắn làm hắn tung hoành tự nhiên trong thế giới chữ số này. Hắn hiện giờ là một hội vực lĩnh giả siêu cấp không hơn không kém! Ngay cả Mục Thương, hiện giờ cũng rất ít đi quản lý việc của phương diện này.

Ý!

Tiểu Thạch đầu nhìn bức thư cầu cứu truyền tới trong tay mình, không khỏi kinh ngạc vô cùng. Thiên hành khách là một người bạn không nhiều trong hội vực lĩnh giả của hắn, thành tựu của hắn ở phương diện hội vực lĩnh giả cực kỳ thâm hậu, hắn cũng là hội vực lĩnh giả độc hành không có bao nhiêu của cả thiên hà Hà Việt.

Hắn đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Thạch đầu mau chóng mở bức thư này.

Có thể nhìn ra, bức thư cầu cứu này là soạn sẵn trước khi việc xảy ra, không hề có tin tức gì khác. Điều này cũng nói rõ, hoàn cảnh của hắn nhất định cực kỳ nguy cấp. Hắn có thể trong lúc nguy cấp nhất nhớ tới mình, trong lòng tiểu Thạch đầu không khỏi dâng lên một tia cảm động không tên.

Nhưng hắn lập tức gạt bỏ tạp niệm còn lại ra khỏi đầu, là một hội vực lĩnh giả, điều quan trọng nhất là bình tĩnh.

Hắn lập tức bắt đầu hành động!

Trước tiên là phải tìm thấy địa điểm phát ra bức thư cầu cứu này. Năm phút sau, hắn đã tìm thấy đầu cuối đã phát đi bức thư cầu cứu này.

Đầu cuối: Tàu vũ trụ đường dài cấp hành tinh, tàu Victoria. Khu vực phát tin hiệu: phụ cận hành tinh Hoành Quang.

Ba phút sau, toàn bộ tất cả tư liệu liên quan tới tàu Victoria chuyển tới trước mặt tiểu Thạch đầu, thậm chí sơ đồ cấu tạo bên trong của nó, tiểu Thạch đầu cũng lôi ra từ trong cục quản lý tàu vũ trụ.

Nhất định là đã xảy ra gì đó bất ngờ, tiểu Thạch đầu yên lặng suy nghĩ.

Cấp bậc bảo hộ của mạng mô phỏng hành tinh Hoàn Quang lại cao tới bất ngờ, điều này làm tiểu Thạch đầu vô cùng kinh ngạc! Hẳn hiện giờ đã sớm không phải gà mờ ngày trước, hẳn cực kỳ hiểu rõ loại cường độ bảo hộ cấp bậc này có ý nghĩa gì.

Chẳng lẽ...

Nhưng hiện giờ rất rõ ràng không phải lúc đi tìm hiểu bí mật của hành tinh Hoàn Quang. Cường độ bảo hộ của hành tinh Hoàn Quang tuy rất cao, nhưng vẫn không sao ngăn cản được hội vực linh giả siêu cấp như tiểu Thạch đầu bước vào.

Trong khu thông hành không hề có ghi chép việc cập bến của tàu Victoria, theo thời gian biểu bình thường, nó hiện giờ nên đã đáp xuống hành tinh Hoàn Quang. Đây cũng chính là nói, tàu Victoria đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi.

Chẳng lẽ là cướp tàu?

Tiểu Thạch đầu không khỏi nhủ mày.

Tàu Victoria đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với bên ngoài, tiểu Thạch đầu vẫn luôn thử kết nối với nó, nhưng bật vô âm tín.

Khó khăn trước mắt không hề làm tiểu Thạch đầu cảm thấy chán nản, ngược lại, trong lòng hắn dâng lên khát vọng chiến đấu mạnh mẽ! Chưa từng chán nản, đây cũng là tố chất quan trọng nhất mà hắn có thể trở thành một vị hội vực linh giả siêu mạnh. Hắn trời sinh như khúc gỗ, tính tình kiên nghị, bền bỉ, chưa từng sợ khó khăn.

Vậy, cứ làm một trận đại chiến đi! Thân thể gầy gò của tiểu Thạch đầu tỏa ra chiến ý cuộn cuộn kinh người!

- Lão đại... lão đại... Một thanh niên lão đạo đập cửa phòng, kinh hoảng thất sắc nói.

- Chuyện gì? Người trung niên được gọi là lão đại này nhủ mày.

- Có người... có người lên vào mạng khu vực chúng ta, tất cả ống kính của chúng ta đều đã mất điều khiển! Người thanh niên liều mạng nuốt nước miếng, lắp ba lắp bắp nói.

- A! Người trung niên cũng không sao bảo trì trấn định thêm nữa, sắc mặt kịch biến, đẩy bàn đứng dậy.

Trên màn hình, mỗi một bước của vị hội vực linh giả không biết tên này đều mau chóng, bình tĩnh như vậy. Giống như một vị khách chính thống nhất, mỗi một chiêu đều đường đường chính chính, nhưng lại làm người ta không sao ngăn cản được!

Long Hồ hiệp lữ. Người rút cuộc muốn làm gì? Trong lòng người trung niên lẩm bẩm.

Trung tâm điều khiển mạng mô phỏng Tuyệt Lai tộc.

Khí tức khẩn trương giống như đại chiến tràn ngập trong không khí, mỗi nhân viên công tác đều vẻ mặt ngưng trọng.

- Điểm nổi đầu tiên ngăn cản thất bại...

- Điểm nổi thứ hai ngăn cản thất bại...

- Đối phương lên vào điểm nổi thứ ba... Điểm nổi thứ ba bị tấn công...

Giọng nữ điện tử ưu mỹ lúc này ở trong tai mọi người lại giống như ác mộng, mọi người ai nấy đều mặt trắng bệch, không còn chút máu.

- Quyền điều khiển giám thị đã mất! Câu nói này như cái trọng chùy, mạnh mẽ gõ vào đáy lòng mỗi người!

Trên màn hình, một gã đẹp trai Long, một người đẹp Hồ ám muội quần lấy nhau, cảnh tượng hương diễm dị thường, nhưng trong mắt mọi người, trừ kinh khủng ra thì không còn thêm cái gì.

Long Hồ hiệp lữ, người rút cuộc muốn làm gì...

Ngày hôm nay, một vị hội vực linh giả siêu cấp gọi là Long Hồ hiệp lữ làm chấn kinh cả thiên hà Hà Việt. Trong ba giờ, lấy hành tinh Hoàn Quang làm trung tâm, toàn bộ hệ thống điều khiển giám thị của ba mươi lăm hành tinh xung quanh nó tuyên bố thất thủ.

Bức hình hương diễm gã đẹp trai Long và người đẹp Hồ quần lấy nhau đó truyền khắp cả thiên hà Hà Việt.

Long Hồ hiệp lữ chính là tiểu Thạch đầu, nhưng người thiết kế tiêu chí này lại không hề là hắn.

Theo truyền thống, mỗi vị hội vực linh giả đều sẽ có một tiêu chí đại biểu bản thân. Có một lần tiểu Thạch đầu và Mục Thương thảo luận vấn đề này, Thương tự mình đứng ra, cực lực yêu cầu cho hắn thiết kế.

Ở một điểm này, tiểu Thạch đầu và Diệp Trùng có sự giống nhau kinh người. Hắn rất tự nhiên quảng cho Thương.

Do đó, lấy “Kịch tình long hổ đấu” và “Hoa hoa công tử” làm tiêu chí của linh cảm sáng tạo, rồi dưới sự dày công bào chế của Thương, nó đã long trọng ra lò, rồi chính thức được đặt tên là Long Hồ hiệp lữ. Khi Trúc Linh nhìn thấy tiêu chí này, mặt lại đỏ mặt hiem thấy cả nửa phút. Người đẹp Hồ này và Trúc Linh có sáu phần tương tự, mà gã đẹp trai Long lại có năm phần giống với tiểu Thạch đầu.

Từ đó về sau, cái tiêu chí Long Hồ hiệp lữ hương diễm này liền trở thành tiêu chí độc nhất của tiểu Thạch đầu.

Tiểu Thạch đầu lúc này lại không có thời gian suy nghĩ việc hắn làm là kinh thể hãi tục tới bậc nào. Một mình hắn không chế nhiều ống kính như vậy, còn phải đối mặt từng đợt rồi lại từng đợt phản kích, quả thật không có rồi rã đi quan tâm việc khác.

Phản kích quá kịch liệt!

Tiểu Thạch đầu mồ hôi tuôn như mưa, toàn thân ướt sũng. Từng đợt tiếp từng đợt phản kích làm hắn chật vật vô bì, nhưng hắn vẫn chống được.

Động tĩnh lớn thế này, tất cả hội vực linh giả của thiên hà Hà Việt đều đã bị kinh động! Vô số người đang cẩn thận chú ý sự phát triển của cục thế. Nhưng thực lực của Long Hồ hiệp lữ lại làm mỗi vị hội vực linh giả động dung. Vào giờ khắc này, tiểu Thạch đầu dùng hình tượng cường hãn vô bì in dấu vào trong đáy lòng mấy người này.

Tìm thấy rồi!

Tiểu Thạch đầu phần chấn tinh thần, một cái ống kính đã bắt được hình ảnh của tàu Victoria.

Tiểu Thạch đầu lập tức mở bản đồ hành tinh, bắt đầu phân tích mục tiêu bay của tàu Victoria.

Chính ngay lúc mọi người vì trận đại chiến đầu tiên trước giờ chưa từng có của mạng mô phỏng mà cảm thấy hưng phấn, run sợ, Long Hồ hiệp lữ lại dùng một loại hình thức khác lại một lần nữa thể hiện cho mọi người sự cường đại của hắn!

Đột nhiên, Long Hồ hiệp lữ giống như biến mất khỏi mạng mô phỏng, vô luận mọi người cố gắng thế nào thì cũng không sao tìm thấy bóng dáng hắn. Mà tất cả nhân viên công tác một lần nữa tìm trở về quyền điều khiển hệ thống giám thị lại hoảng sợ phát hiện, tất cả tư liệu, tất cả mật mã khẩu lệnh của bọn họ, toàn bộ đều còn nguyên niêm phong không đổi, giống y chang lúc trước. Long Hồ hiệp lữ không để lại bất cứ ghi chép nào, biến mất vào không khí!

Trận chiến được người ta hứng thú nói không ngừng này chính là không có bất cứ chút dự báo nào mà bắt đầu như vậy, rồi cũng không có bất cứ chút dự báo nào kết thúc như thế! Mọi người nhao nhao suy đoán vị Long Hồ hiệp lữ thần bí cường đại này, đương nhiên, điều mọi người thảo luận nhiều nhất vẫn là tiêu chí Long Hồ hương diễm vô bì đó!

Nghe nói, trong khoảng thời gian khá dài sau đó, mấy tạp chí hot boy cỡ lớn của thiên hà Hà Việt đều nỗ lực tìm kiếm vị hội vực linh giả thần bí này, bọn họ đều hy vọng thu được quyền sử dụng tiêu chí đó. Từ góc độ chuyên nghiệp mà nói, bức hình này làm trang bìa của tạp chí hot boy quả thật là quá kinh điển!

Kể khởi xướng trận bão tố này, tiểu Thạch đầu lúc này lại nhìn chằm chằm phi thuyền đang bay trên màn hình, tàu Victoria!

436. Chương 436: Trùng Phùng (thượng)

Trong tàu Victoria lan tràn bầu không khí khủng hoảng, bất an, nhưng trừ thông báo lúc đầu ra lại không có ai ra nói rõ tình hình trước mắt. Du khách và thuyền viên bị cách ly hoàn toàn, tất cả liên lạc với bên ngoài đều đã bị ngăn cản.

Trương Vũ thầm cười khổ, may mắn của mình lại tụt tới mức này, trăm năm khó ra cửa một lần, vừa ra cửa thì gặp phải việc thế này. Là một hôi vực linh giả, hần bình thường cực ít ra cửa. Lần ra cửa gần nhất là lúc nào? Một năm trước? Hay là một năm rưỡi trước? Hần đã rất khó nhớ rõ.

Nhìn đám đông hoảng loạn xung quanh, Trương Vũ bĩu môi. Trong mạng mô phỏng, hắn không hề không nổi bật giống như hiện thực thế này, tuy không cách nào cưỡng hần tới mức làm người ta giơ ngón tay ra như người bạn dó của mình, nhưng hần cũng là một nhân vật có số má. Một số trận lớn cũng từng thấy qua, cho nên vẫn có thể bảo trì trấn định.

Nhớ tới người bạn thần bí dó của mình, hiện giờ chỉ có thể hy vọng vào hần thôi. Thật ra hần cũng biết, đây hoàn toàn là một loại hành vi tự an ủi. Ai biết người bạn của hần lúc nào lên mạng mô phỏng. Tên dó trước giờ xuất thần nhập quỷ, hơn nữa cũng không có thời gian, địa điểm quy định, có lẽ đợi hần nhìn thấy, chỉ e hoàng hoa thái cũng lạnh rồi. Càng huống chi, cho dù hần nhìn thấy, thì có thể thế nào chứ? Hần có cường đại cũng chỉ là một hôi vực linh giả!

(Chú thích: Hoàng hoa thái cũng lạnh rồi: Hoàng hoa thái là từ hoàng hoa diễn biến mà ra. Hoàng hoa chính là chỉ hoa cúc. Câu thơ vịnh cúc nổi tiếng của Tô Thức: “Vạn sự đáo đầu đô thị mộng, minh nhật hoàng hoa điệp dã sâu.” Thời xưa có tập quán thưởng cúc vào ngày Trùng Dương (ngày 9 tháng 9), minh nhật là ngày hôm sau, tức ngày hôm sau của ngày Trùng Dương. Qua ngày Trùng Dương, thời điểm thưởng cúc tốt nhất, hoa đã điêu tàn, bướm cũng hết hứng thú, dùng để ví von việc đã quá thời.)

Hôi vực linh giả tuy thường bị bên ngoài loan truyền giống như không gì không thể, nhưng Trương Vũ thân là nhân sĩ chuyên nghiệp vẫn vô cùng hiểu rõ sự hạn chế của hôi vực linh giả.

Hôi vực linh giả, dù sao cũng không phải là thần a!

Tiểu Thạch đầu cắn môi, nhìn phát gốc tàu Victoria trên màn hình. Nhận thức của Trương Vũ không hề sai, hôi vực linh giả dù sao cũng không phải thần. Tiểu Thạch đầu nhất thời cũng không nghĩ được biện pháp gì, muốn cầu cứu Mục Thương? Mục Thương có đủ sức mạnh giải quyết việc này, nhưng địa điểm hiện giờ của tàu Victoria ngay cả Mục Thương cũng không làm được gì.

Chính ngay lúc tiểu Thạch đầu không biết làm sao, quang não đột nhiên phát ra tiếng cảnh báo tí tít.

Có tín hiệu? Tiểu Thạch đầu phấn chấn tinh thần, chỉ cần có tín hiệu, thì cũng có nghĩa là tồn tại khả năng lên vào quang não của tàu vũ trụ. Chỉ cần thành công xâm nhập tàu Victoria, hần cũng có thể biết bên trong đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng bay ra khỏi phụ cận hành tinh Hoàn Quang, theo tin tức Diệp Bàng cung cấp cho hần, thế lực chủ yếu nhất ở phụ cận chỗ này không hề là ba đại thế gia. Dọc đường thuận lợi làm người ta kinh ngạc, nhưng Diệp Trùng không hề quá vui mừng, ngược lại, thần sắc hần không thấy chút cao hứng.

Diệp Trùng xuất thần nhìn chằm chằm bản đồ hành tinh trên màn hình, hần giữ tư thế này đã khá lâu rồi.

Nhuế Băng yên lặng ở bên cạnh Diệp Trùng, có chút lo lắng nhìn hần. Cuối cùng, nàng nhin không nổi mở miệng: “Sao vậy? Mấy ngày này anh vẫn luôn nhìn chằm chằm cái này.”

Lời Nhuế Băng cắt ngang việc phát gốc của Diệp Trùng, hoàn hồn lại. Quay đầu lại, khi nhìn thấy chút lo lắng nhàn nhạt trong mắt Nhuế Băng, hần không khỏi hơi ngơ ngẩn, lập tức không tự chủ được nói: “Không có gì, cô không cần quá lo lắng.”

- Ai lo lắng cho anh chứ! Trong mắt Nhuế Băng lóe qua vẻ xấu hổ, nhưng rất mau sắc mặt liền khôi phục sự lạnh lùng thường ngày, nàng như không có việc gì nói: “Em chỉ là kỳ quái, anh mấy ngày này tại sao vẫn luôn nhìn chằm chằm bản đồ hành tinh.”

Thuyền trưởng Eric ở bên cạnh lập tức đồng tai lắng nghe.

Bốn người này và hải tặc bình thường hoàn toàn khác biệt, trên người bọn họ hoàn toàn không tìm thấy chút khí tức đặc hữu nào của hải tặc.

Tuy thiếu niên lạnh lùng là đầu lĩnh đó vẫn luôn biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng Eric già thành tinh nào nhìn không ra đáng về tâm sự trùng trùng của hắn.

Hai người thiếu niên và cô gái mặc bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết này vẫn luôn ở trong phòng điều khiển chính. Thiếu niên này mới kỳ quái, vẫn luôn nhìn chăm chăm bản đồ hành tinh trên màn hình mà phát ngốc.

Nhìn thấy Diệp Trùng hình như đã khôi phục trạng thái bình thường, trong lòng Nhuế Băng rất cao hứng, sắc mặt lại không lộ ra chút manh mối nào, cố ý hỏi: “Anh vẫn chưa cho em biết hành tinh Dật Cúc ở đâu.”

Thấy cô gái mặc đồ luyện công đổi đề tài, Eric không khỏi thất vọng vô cùng.

- Hành tinh Dật Cúc... Ở chỗ này! Diệp Trùng chỉ một điểm trên bản đồ hành tinh.

- Ở chỗ này a. Nhuế Băng nhìn theo ngón tay của Diệp Trùng, đột nhiên kêu a một tiếng, mặt xoay qua, không thể tin được nhìn Diệp Trùng.

Diệp Trùng nhún vai hiếm thấy, nói: “Cô đã biết rồi nhỉ.”

Thuyền trưởng Eric tò mò nhìn về phía hành tinh Dật Cúc, muốn nhìn ra có gì không giống. Hành tinh Dật Cúc ở nơi xa xôi, kinh tế không phát triển, thuyền trưởng Eric chưa từng tới qua.

- Nơi đó chính là chỗ bọn họ nói... Nhuế Băng có chút run giọng hỏi.

- Ừm. Diệp Trùng gật đầu.

- Vậy chúng ta không được đi chỗ đó! Nhuế Băng lập tức nâng cao giọng, có chút kích động.

Thuyền trưởng Eric kinh ngạc nhìn thiếu nữ mặc đồ luyện công này, thiếu nữ này mấy ngày nay vẫn luôn biểu hiện ra sức khổng chế cực mạnh. Lúc mới đầu, thân thủ của nàng đã làm mọi người kinh ngạc vô cùng, thuyền trưởng Eric rất rõ ràng, tố chất tâm lý của võ thuật gia có thể có thực lực mạnh mẽ như vậy xuất sắc tới mức nào. Mà thứ có thể làm cho thần sắc của một võ thuật gia có tâm lý xuất chúng thế này thay đổi mạnh như vậy sẽ là việc gì chứ?

Nhưng nhìn dán vào hành tinh Dật Cúc cả nửa ngày, hắn vẫn nhìn không ra trong này có huyền cơ gì.

- Tới nơi đó rồi sẽ giải thích với cô. Diệp Trùng cảm thấy bây giờ giải thích với Nhuế Băng có khó khăn nhất định, chỉ đành nói theo sự thật. Nhuế Băng cắn môi, không nói gì.

Nàng cuối cùng đã hiểu Diệp Trùng mấy ngày nay đang nghĩ cái gì.

Khi Diệp Trùng chỉ ra vị trí cụ thể của hành tinh Dật Cúc, nàng mới bừng tỉnh ngộ, nơi đó rõ ràng là một trong những nơi không gian không ổn định mà Diệp La, Diệp Băng dặn đi dặn lại không được đi.

Nhưng nàng không hề nói gì, nàng rất rõ cách làm người của Diệp Trùng. Nếu như không phải có lý do gì không thể không đi, Diệp Trùng dứt khoát sẽ không đi.

Diệp Trùng đột nhiên quay đầu lại, hỏi thuyền trưởng Eric: “Chúng ta hiện giờ đã tới chỗ nào?”

Thuyền trưởng Eric chỉ bản đồ hành tinh: “À, chính là đây.”

Đã thuận lợi thông qua khu vực khổng chế của Tuyết Lai tộc, Diệp Trùng không khỏi thở phào, lập tức đi tới trước quang não điều khiển chính, mở hệ thống liên lạc của phi thuyền, nhập vào tần số liên lạc.

Tang Phổ đứng trước khu phi hành, nhìn tàu vũ trụ lên xuống, trong lòng đầy cảm giác thành tựu. Căn cứ hiện giờ đã không còn như xưa, vô luận là quy mô hay là diện tích đều đã mở rộng thêm mấy lần. Mấy tàu vũ trụ hạ cánh này, có vài cái là mang tới hàng hóa, vài cái khác lại phải lập tức tới Thiên vực trì. Tàu tới Thiên vực trì đều là tàu vận tải của bốn tộc.

Tang tộc đã bắt đầu từ từ di dân ra ngoài. Nhưng đây là một quá trình cực kỳ dài, Tang tộc sống ở Thiên vực trì đã quá lâu, với xã hội hiện giờ có rất nhiều chỗ hoàn toàn không hòa nhập được. Thời kỳ quá độ

này không thể nào thiếu được, nhưng Tang Phổ tin rằng, ngày Tang tộc trở lại thiên hà Hà Việt lần nữa có thể đợi được.

Thật ra ở trong tộc, liên quan tới việc có nên ra ngoài hay không cũng tồn tại tranh luận. Có quang giáp tông ừi, Tang tộc ở Thiên vực trì căn bản không còn tìm thấy kẻ địch, có thể nói, nơi đó hiện giờ hoàn toàn là thiên hạ của Tang tộc. Nếu như ở trong Thiên vực trì, Tang tộc hoàn toàn có thể sống khá tốt.

Nhưng tranh luận không hề tồn tại quá lâu, kế hoạch năm đó tiên sinh định ra rất mau liền có được sự thông suốt, đối với một điểm này, không có người Tang tộc nào có dị nghị.

Chính ngay lúc này, máy liên lạc của Tang Phổ reo lên.

Nhắc cổ tay lên xem, lại là một số xa lạ, Tang Phổ rất kỳ quái. Tuy hắn hiện giờ là người chủ quản trong căn cứ, nhưng hắn rất ít lộ mặt ra ngoài, người biết sự tồn tại của hắn cực ít. Trên máy liên lạc của hắn cũng chỉ có số một số người trong tộc.

Kết nối máy liên lạc.

- A Phổ, là ta!

Tang Phổ ngây ngốc nhìn bóng người quen thuộc trên màn hình bắn ra từ máy liên lạc, như bị sét đánh!

- Tiên sinh... Tang Phổ vẫn luôn bình tĩnh bỗng nhiên trở nên kích động, không thốt lên lời.

Đột nhiên, Tang Phổ hoàn hồn lại, đột nhiên dùng sức đập một cái, cả người giống như một mũi tên rời cung, nhảy lên chỗ cao nhất của căn cứ.

- Tiên sinh đã trở về rồi...

Âm thanh cao giọng kích động vang vọng trong cả căn cứ!

Vô số bóng người từ trong phòng vọt ra, lao về phía bên này. Từ trên không nhìn xuống, chỗ Tang Phổ đang đứng giống như vòng xoáy, vô số dòng nhỏ đều dùng tốc độ kinh người tập trung về bên này.

Nhìn đồng bạn quen thuộc ngày xưa trước mắt, trong lòng Diệp Trùng dâng lên sự ấm áp.

Diệp Trùng lại không hề hồi tưởng, chỉ thốt ra một câu: “Lập tức tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu!”

Tiểu Thạch đầu bình tĩnh đối diện cái quang não này, chỉ cần ba phút, chỉ cần vồn vện ba phút, hắn liền có thể xâm nhập hệ thống của đối phương. Quang não hắn hiện sử dụng là Hằng Quang cực kỳ khó mua trên thị trường, một linh thức quang não, nó có công năng cực kỳ mạnh mẽ. Mà ở trong tay hồi vực linh giả siêu cấp như tiểu Thạch đầu, tác dụng nó có thể phát huy mạnh mẽ tới mức làm người ta không sao tưởng tượng được.

Tiểu Thạch đầu bình tĩnh thực hiện mỗi một thao tác, biểu tình trên mặt không có chút qua loa.

Từ chỗ Mục Thương, hắn đã học được làm sao để giữ được bình tĩnh. Thao tác của hắn không có bất cứ sai sót nào. Chẳng ăn nhập gì với dự tưởng của hắn, ba phút, chỉ tốn ba phút hắn đã vào trong hệ thống điều khiển của tàu Victoria.

- A! Một tiếng kinh hô kinh động tất cả mọi người trên tàu Hoa hoa công tử.

Mọi người đều bỏ việc trên tay, hướng ánh mắt về phía tiểu Thạch đầu. Ấn tượng tiểu Thạch đầu gây cho người ta giống như tên của hắn, giống như khúc đá vậy, hắn trầm mặc ít lời, nếu như không có gì, tuyệt khó mà nghe thấy một chữ nào từ miệng hắn. Mọi người vẫn chưa từng thấy tiểu Thạch đầu thất thố như vậy.

Trúc Linh cuống quít trong lòng, bước vội tới trước mặt tiểu Thạch đầu, gấp giọng hỏi: “Sao thế... sao thế?” Nàng vẻ mặt hoảng hốt, nào có chút lãnh ngạo lúc bình thường.

Tiểu Thạch đầu chỉ màn hình, lắp ba lắp bắp nói không ra lời.

Xì xì!

Màn hình trước mặt Diệp Trùng đột nhiên rung động kịch liệt, hình ảnh mấy người Tang Phổ đột nhiên trở nên mơ hồ, khó mà nhìn rõ.

- Ai? Ánh mắt Diệp Trùng biến lạnh, trầm giọng hỏi. Hình ảnh trước mắt, hẳn đã quá quen thuộc, có người xâm nhập hệ thống điều khiển của phi thuyền! Khi ở cùng Mục Thương, bọn họ thường lợi dụng loại thủ đoạn này để thoát khỏi nguy hiểm.

- Diệp tử, là ta!

437. Chương 437: Trùng Phùng (trung)

Trong nháy mắt, Diệp Trùng giống như bị sét đánh trúng, trở ra như con tò he, nhưng sự yên ả ngán ngửi này bỗng bị sự hăng hái dâng lên khắp người đánh vỡ, lỗ chân lông toàn thân đột nhiên mở rộng.

- Mục... Thương... Ngữ khí của Diệp Trùng dường như vẫn bình tĩnh như thế, nhưng mỗi người trong phòng thuyền trưởng đều có thể nghe thấy sự kích động mạnh mẽ dị thường lộ ra trong giọng nói của hắn. Thuyền trưởng Eric rất khó tin nhìn thiếu niên này, hẳn quả thật không sao tưởng tượng được, một thiếu niên lạnh lùng thế này lại có thể nói ra lời mang theo sắc thái tình cảm nồng đậm thế này.

Màn hình trầm mặc nửa phút, tiếp đó trên màn hình xuất hiện hình ảnh một cái quang giáp gãy tay. Cho dù cái quang giáp này đã gãy một tay, nhưng sự mỹ lệ và cao nhã của màu lam trắng đan xen vẫn làm người ta không cách nào nhìn thẳng.

- Là ta! Tiếng điện tử của Mục Thương rất khó nghe ra tình cảm của nó, mắt điện tử màu lam tối không ngừng nhấp nháy. Đương nhiên, đối với một cái quang giáp mà nói, cái từ tình cảm này quả thật cũng có chút kỳ quái.

- Cuối cùng đã tìm thấy người rồi! Diệp Trùng thở phào một hơi mang theo vài phần cảm khái.

Trùng phùng với Mục Thương làm tâm tình có chút sa sút vì vấn đề hành tinh Dật Cúc của Diệp Trùng lập tức trở nên cao hứng. Cảm tình giữa hắn và Mục Thương vượt xa tình bạn bình thường.

Nhưng vô luận là Mục Thương hay là Diệp Trùng đều không phải loại người thích lãng phí thời gian nói về kỷ niệm xưa. Diệp Trùng lập tức mang hoàn cảnh hiện giờ của mình kể lại một lượt.

- Hiểu rồi. Chúng ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tụ họp với người. Thời gian tới nơi sau mười lăm ngày, sai lệch lớn nhất khoảng bảy giờ. Mục Thương không hề cho Diệp Trùng kiến nghị gì, mà nói ra thời gian tới nơi của mình cực kỳ ngắn gọn. Nhưng điều này cũng làm Diệp Trùng rất cao hứng, từ sau khi thất lạc với Mục Thương, hắn rất nhớ nó.

Nhuế Băng kinh ngạc nhìn cái quang giáp cụt tay trên màn hình đó, nàng mang máng có chút ấn tượng.

Mục đột nhiên mở miệng: “Ừm, Thương muốn nói chuyện với người, tuy hiện giờ không hề là thời gian đối ca của hắn, nhưng do tình huống đặc thù, ta đã đồng ý!”

Trong lúc Diệp Trùng sững sờ, giọng nói trên màn hình liên thay đổi: “Tiểu Diệp tử, hi hi, đã lâu không gặp a! Người ngược lại càng lúc càng đẹp trai đó. À ừm, tiểu tử người nhanh như vậy thì đã nắm Băng Băng trong tay rồi?” Giọng nói của Thương vẫn đáng ghét như trong ký ức của hắn.

Mặt Nhuế Băng soạt cái đỏ lên.

Nhuế Băng đỏ mặt lập tức làm Thương càng trở nên hứng thú: “Băng Băng à, hiện giờ cô và tiểu Diệp tử đã phát triển tới mức độ nào rồi? Tiến triển ra sao? Đây, ta nói nè Băng Băng, có vài phương diện cô phải chú ý chút, tiểu Diệp tử cái gì cũng không hiểu. A, lại to ra rồi, có sai lệch với số liệu trong kho số liệu của ta, xem ra phải sửa kho số liệu lần nữa rồi. Không thể không nói a, Băng Băng phát dục thật là...”

Thương một mực huyền thuyên không ngớt trên chộc Nhuế Băng, lời nói cực kỳ hưng phấn, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Diệp Trùng.

Nhuế Băng vốn dĩ vẫn chỉ là hiện lên vài ráng đỏ thì hiện giờ trên mặt đỏ giăng đầy mây đỏ.

Mấy người khác trong phòng thuyền trưởng vẽ mặt sững sờ nhìn màn hình. Ai cũng không ngờ sự biến hóa của phong cách quang giáp vừa rồi hãy còn lạnh như đá lại kịch liệt như vậy.

Nhìn Thương huyền thuyền không ngớt, Diệp Trùng không có chút phiền hà nào, một sự ầm áp chảy qua đầu, ừm, rất ầm áp.

Ở hành tinh Dật Cúc, sư sĩ đoàn Parpart đã trở thành thế lực lớn nhất chỗ này. Từ sau khi sư sĩ đoàn Parpart tới hành tinh Dật Cúc, hải tặc khu vực phụ cận liền triệt để im hơi lặng tiếng. Không giống sư sĩ đoàn khác, sư sĩ đoàn Parpart trước giờ đều đóng kín cửa, từ chối sự tham quan của mọi người. Ngay cả yêu cầu tới tham quan của chấp hành quan hành chính của hành tinh Dật Cúc Todd Reeves cũng bị bọn họ từ chối mà không chút do dự.

Nhưng lại không có ai dám có chút bất mãn. Bởi vì chỉ có một điểm, thực lực của bọn họ quả thật quá mạnh mẽ!

Tất cả việc đối ngoại của bọn họ đều do một người gọi là Quả lão đại xử lý.

Tất cả cư dân hành tinh Dật Cúc đều biết, chỉ cần mang ủy thác giao cho sư sĩ đoàn Parpart thì không có việc bọn họ làm không được. Từ lúc bắt đầu tới giờ, tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ của sư sĩ đoàn Parpart cao tới 98%. Ngoài ra, thứ làm người ta ca tụng còn có kỷ luật nghiêm ngặt của sư sĩ đoàn Parpart, cho dù là cư dân địa phương thành phố Terry cũng chưa từng thấy sư sĩ trong căn cứ bước ra khỏi cửa, càng đừng nói có việc quấy rối dân chúng gì.

Điều duy nhất làm người ta khó hiểu là, một sư sĩ đoàn cỡ trung có thực lực mạnh mẽ thế này lại làm tổ ở một nơi xa xẩm là hành tinh Dật Cúc này. Hơn nữa, điều càng kỳ quái là bọn họ trước giờ chỉ nhận nhiệm vụ ủy thác khu vực xung quanh hành tinh Dật Cúc. Vô luận phe ủy thác ra giá cao thế nào, một khi khu vực hoạt động của nhiệm vụ rời khỏi khu vực xung quanh hành tinh Dật Cúc, bọn họ đều từ chối.

Cứ qua một khoảng thời gian thì sẽ có lượng lớn vật tư vận chuyển tới căn cứ, đội tàu buôn khổng lồ đó, mang lại cho kinh tế của thành phố Terry tác dụng thúc đẩy khá lớn.

Sư sĩ đoàn đóng kín cửa này ở trong mắt cư dân tràn đầy khí tức thần bí.

Nhưng chính là hôm nay, mọi thứ đều đã thay đổi!

Cửa chính vẫn luôn đóng kín của căn cứ sư sĩ đoàn Parpart đột nhiên mở ra. Vô số phi hành khí kiểu dáng quái dị bay lên không, căn cứ vốn dĩ bình lặng lập tức bắt đầu trở nên bận bịu.

Tất cả khu vực xung quanh hành tinh Dật Cúc đều lập tức bị sư sĩ đoàn Parpart tiếp quản, tất cả tàu vũ trụ và quang giáp đều bị ép hạ cánh. Trong một ngày, bầu không khí của hành tinh Dật Cúc liền trở nên khẩn trương trước giờ chưa từng có.

Mồ hôi trên trán Todd Reeves bắt đầu từ tám giờ sáng hôm nay thì đã chưa từng ngừng chảy. Trời thu mát mẻ phẳng phất như đột nhiên trở nên nóng nực vô bì, quần áo trên người đã bị mồ hôi thấm ướt. Trên gương mặt trắng lóa dày đặc mồ hôi, trong cặp mắt nhỏ đầy sự hoảng sợ và bất an.

- Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì? Todd Reeves cắn răng nói. Sau khi nghe thấy dị động của sư sĩ đoàn Parpart, hắn lập tức liền đáp tàu vũ trụ của mình định tới thành phố Terry. Phải biết rằng, sư sĩ đoàn Parpart tuy trước giờ thấp giọng nhưng vị trí thế lực số một hành tinh Dật Cúc của bọn họ đã sớm nhận được sự thừa nhận của gần như tất cả người dân hành tinh Dật Cúc.

Trong phạm vi quản hạt của mình có một thế lực cường đại như vậy, điều này làm hắn rất đau đầu, nhưng lại không làm gì được. Vị trí hành tinh Dật Cúc xa xôi, kinh tế lạc hậu, nhân khẩu cũng cực kỳ ít ỏi, là chấp hành quan dân chúng cử ra, trên tay Todd Reeves không hề có bao nhiêu lực lượng tác chiến. Mà chức vụ này về nguyên tắc cũng thuộc về chức vụ rảnh rỗi, không có bao nhiêu việc.

Điều ra ngoài ý liệu của hắn là, sư sĩ đoàn Parpart tới ngược lại làm hắn càng thêm thoải mái. Do sư sĩ đoàn Parpart tới, khu vực phụ cận vốn dĩ ngẫu nhiên còn có hải tặc xuất hiện thì giờ đã sớm mất tăm mất dạng. Mà kỷ luật của sư sĩ đoàn Parpart cực tốt, chưa từng nghe nói có việc tà ác gì xảy ra, bọn họ còn chủ động bảo hộ trị an địa phương. Đối với sư sĩ đoàn thần bí này, hắn vẫn luôn đầy hảo cảm.

Nhưng hôm nay hắn đột nhiên nhận được tin tức của thủ hạ, sư sĩ đoàn Parpart có hành động lớn. Điều này làm hắn bỗng nhiên hoảng sợ, trải qua sự phát triển lâu như vậy, ảnh hưởng của sư sĩ đoàn Parpart đối với cả hành tinh Dật Cúc đã sớm không phải lúc bọn họ vừa tới có thể so sánh được. Nhất cử nhất động của bọn họ đều sẽ tạo ra ảnh hưởng sâu xa tới cả hành tinh Dật Cúc.

Nhưng hắn ngược lại cũng không quá lo lắng. Không có ai hiểu hành tinh Dật Cúc hơn hắn, nơi này căn bản không có chút dầu mỡ nào, càng huống chi sư sĩ đoàn Parpart ở phương diện này không có ghi chép xấu xa nào.

Hắn vốn dĩ chỉ định đi gặp người phụ trách đối ngoại của sư sĩ đoàn Parpart là Quả lão đại, làm rõ chuyện thế nào. Nào biết phi thuyền của hắn ở dọc đường thì gặp phải đám quang giáp của sư sĩ đoàn Parpart, cho dù trên màn hình không có thứ gì.

Hắn lại bị yêu cầu lập tức hạ cánh khẩn cấp!

- Bỗng đoàn đã cường chế tiếp quản tất cả vùng trời hành tinh Dật Cúc! Tất cả phi hành khí xin lập tức hạ cánh! Tất cả phi hành khí xin lập tức hạ cánh! Sau năm phút, tất cả mục tiêu trên không sẽ bị tấn công! Năm phút đếm ngược, bắt đầu! Trong tần số liên lạc truyền tới giọng nói lạnh lùng của một người đàn ông, ý sát phạt quả quyết làm Todd Reeves tin rằng, nếu như mình không hạ cánh, đối phương sẽ không chút do dự mà tấn công! Đã có thể làm tới vị trí này, Todd Reeves vẫn có chút năng lực.

- Trưởng quan! Hệ thống quét hình của chúng ta không hề phát hiện bất cứ mục tiêu nào! Trong lời nói của thuyền viên pha lẫn sự hoảng sợ sâu sắc, Todd Reeves thậm chí có thể nghe được tiếng răng hắn đánh lập cập.

- Đếm ngược ba phút! Giọng nói lạnh lẽ không có chút dao động nào lại một lần nữa vang lên trong kênh liên lạc.

Toàn thân thuyền viên run rẩy.

Todd Reeves cắn răng, từ kẽ răng thốt ra một câu: “Lập tức hạ cánh!”

Thuyền viên lộ ra vẻ như trút được gánh nặng, dùng tốc độ nhanh nhất điều khiển phi thuyền hạ cánh, đáng vẻ đó, giống như hận mình thiếu một đôi tay!

Con tàu của Todd Reeves an toàn hạ cánh, Todd Reeves vừa muốn giao thiệp với mấy sư sĩ đoàn Parpart này, mấy tên này lại vút lại một câu rồi điều khiển phi hành khí quất đi vào cái bay mất.

- Nếu như bay lên lần nữa, bên ta sẽ không cảnh cáo, trực tiếp tiêu diệt! Trân trọng tính mạng, xin đừng thử! Cảm ơn hợp tác!

Todd Reeves nhìn quang giáp càng lúc càng nhỏ trong mắt hắn, biến mất trên không. Mặt hắn trầm như nước, xoay người dặn dò: “Chuẩn bị xe, chúng ta phải tới thành phố Terry sớm chút.” Sự phẫn nộ trong lòng Todd Reeves biến mất tăm, mà thay vào đó là sự bất an mãnh liệt. Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Trong thời gian cực ngắn, bầu trời của cả hành tinh Dật Cúc trừ sư sĩ đoàn Parpart cũng không có thêm một cái quang giáp của thế lực khác nào.

Hành vi bất thường của sư sĩ đoàn Parpart cũng làm lộ lên lời đồn trên cả hành tinh Dật Cúc, lòng người hoảng loạn. Nhưng lại không có ai dám đứng lên nói gì, bởi vì có tin tức ngầm nói, có một tàu vũ trụ vì không đồng ý hạ cánh mà bị bắn hạ. Cho dù sư sĩ đoàn Parpart trước giờ thấp giọng, nhưng lại không có ai có bất cứ hoài nghi nào đối với thực lực của bọn họ.

Mỗi cư dân của hành tinh Dật Cúc đều biết, nhất định có chuyện lớn gì đó sắp xảy ra. Nếu không, sư sĩ đoàn Parpart vẫn luôn thấp giọng tại sao lại lớn tiếng như thế?

Rốt cuộc sẽ xảy ra việc gì? Mỗi người đều hoảng sợ chờ đợi! Chuyện lớn sắp xảy ra này, sẽ tạo ra ảnh hưởng thế nào đối với người dân ở đây? Cuộc sống bọn họ sẽ chịu thay đổi thế nào?

438. Chương 438: Trùng Phùng (hạ).

- Người là Trương Vũ? Diệp Trùng đánh giá gã đàn ông ở trước mặt này.

Trương Vũ cũng đang đánh giá Diệp Trùng, trong lòng có chút thấp thỏm. Hắn bị gọi đơn độc tới phòng điều khiển chính, loại đối đãi đặc biệt này làm hắn vô cùng bất an, nhưng hắn vẫn cố làm mình biểu hiện trấn định, gật đầu trả lời: “Chính là ta.”

- Ừm, từ giờ trở đi, an toàn của người sẽ chịu sự bảo đảm của chúng ta. Diệp Trùng lạnh nhạt nói.

Trương Vũ ngạc nhiên nhìn thiếu niên tuổi tác không hề bao lớn ở trước mặt này, ý nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu là mình đã gặp phải xã hội đen trong truyền thuyết rồi sao?

Khi Todd Reeves tới thành phố Terry, vừa đúng lúc nhìn thấy một tàu vũ trụ hạ cánh. Bên cạnh tàu vũ trụ này có không dưới một ngàn cái phi hành khí quái dị đó đang bay bảo vệ, giống như chúng tinh cùng nguyệt (các vì sao vây lấy mặt trăng).

Đứng trên mặt đất nhìn, đội ngũ bay khổng lồ này mang lại cảm giác áp bức to lớn cho người ta.

Uy phong thật lớn! Sắc mặt Todd Reeves có chút ngưng trọng, xem tư thế tới này thì biết không phải người bình thường. Nhưng điều làm người ta không thể tin được là tàu vũ trụ này, theo lý, nếu như là nhân vật lớn gì đó, vậy tàu hẳn ngồi nhất định là một tàu vũ trụ cỡ lớn cao cấp, mà sẽ không giống như tàu vũ trụ đường dài cấp hành tinh bình thường ở trên không này. Loại phi thuyền dân dụng này vô luận là tính an toàn hay là sự thoải mái đều không thể thỏa mãn yêu cầu của mấy nhân vật lớn đó.

Cảnh tượng trước mắt xem ra quái dị vô bì, giống như một đám đại hán vạm vỡ mặc đồ tây, đi giày da lại cẩn thận từng li từng tí vây quanh một tên ăn mày mặc đồ rách rưới.

Tàu vũ trụ này quả nhiên hạ cánh ở căn cứ của sư sĩ đoàn Parpart. Todd Reeves không do dự thêm, ra lệnh thuộc hạ điều khiển xe đi tới căn cứ của sư sĩ đoàn Parpart.

Tang Phổ, Tang Thiết, Tang Lăng kích động nhìn Diệp Trùng.

- Tiên sinh...

- Tiên sinh...

- Tiên sinh...

Ba người không hẹn mà cùng mở miệng.

Diệp Trùng nhìn ba người, trong lòng cũng quay cuồng không thôi. Phong độ của Tang Phổ có hơn trước vài phần, đứng ở đó mặt sâu như nước, trong cái nhấc chân, giơ tay, phong độ đại tướng lộ ra rành rành. Mà Tang Lăng so với trước càng thêm xinh đẹp, Tang Thiết vẫn giống như trước, nhưng cũng trở nên càng thêm trầm ổn.

- Ta đã trở về. Diệp Trùng nhẹ nhàng trả lời.

- Tiên sinh trở về rồi!

- Tiên sinh trở về rồi!

Trong căn cứ vang lên tiếng hoan hô vang trời. Đối với tiểu tiên sinh dạy bọn họ chế tạo quang giáp tông uĩ, giúp bọn họ vượt qua thú triều, lại dẫn bọn họ ra khỏi Thiên vực trì này, tất cả Tang tộc đều yêu mến tận đáy lòng.

Nhưng khi giới thiệu người khác tiếp đó ngược lại xảy ra chút vấn đề. Người khác còn được, chỉ mình Nhuế Băng, Diệp Trùng không biết nên giới thiệu thế nào.

- Nàng ta là... Diệp Trùng nghiêng đầu, lại không biết tiếp đó nên giới thiệu thế nào. BẠN BÈ? Cách nói này rất tự nhiên bị hắn phủ quyết.

- Thì ra là sư mẫu a! Tang Lăng hiểu ý người khác chủ động lên trước. Những người Tang tộc còn lại lúc này mới lộ ra vẻ bình tĩnh ngộ. Thì ra là sư mẫu, chẳng trách tiên sinh lại thẹn thùng. Mấy người bọn họ

đều từng theo Diệp Trùng học tập, trong lòng bọn họ, Diệp Trùng chính là thầy của bọn họ, cho nên tiếng sư mẫu này cũng nói tự nhiên tột cùng.

Cho dù Nhuế Băng trước giờ trấn định, mặt cũng soạt cái đỏ lựng lên.

Toàn bộ ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người Nhuế Băng. Mỗi người Tang tộc đối với vợ của tiểu tiên sinh đều vô cùng tò mò, vô số ánh mắt nóng bỏng trong khoảnh khắc đều hướng hết về Nhuế Băng. Diệp Trùng lập tức bị coi như không thấy.

Tang Phổ nhìn ra cảnh khó của Nhuế Băng, liếc nhìn Diệp Trùng, nhẹ nhàng cười, chủ động bước ra giải vây cho Diệp Trùng và Nhuế Băng, quát người xung quanh: “Toàn bộ tập trung ở đây làm cái gì? Nên làm cái gì thì làm cái đó. Tiên sinh không dễ gì trở về, đương nhiên phải nghỉ ngơi một lát. Giải tán đi, giải tán đi.” Có thể nhìn ra uy tín của Tang Phổ với mọi người càng cao hơn trước, mọi người chỉ đành không tình nguyện mà giải tán.

Tang Lăng cười nói với Nhuế Băng: “Tiểu sư mẫu, chúng ta đi vào đi.”

Tiểu tiên sinh dẫn theo một cô gái xinh đẹp như tiên nữ trở về. Tin tức này giống như mọc cánh, lập tức truyền khắp căn cứ.

Phòng hội nghị. Không giống sự cao hứng mạnh mẽ vừa rồi, sắc mặt mỗi người lúc này đều ngưng trọng vô cùng.

Trước mặt bọn họ, hình ảnh nổi của tinh vực xung quanh hành tinh Dật Cúc được chiếu ra trôi nổi trên không, một điểm đỏ tươi chói mắt dị thường ở trên đó.

- Chỗ này chính là một trong những điểm không gian bất ổn, cũng là điểm không gian bất ổn gần chúng ta nhất. Tạm thời vẫn không cách nào phán đoán mấy điểm không gian bất ổn này có phải là dấu hiệu xuất hiện của mấy sinh vật đó không. Diệp Trùng giới thiệu vấn đề tình hình một lượt.

Mỗi người sau khi nghe thấy Diệp Trùng kể lại trận chiến ở thông đạo tự do đều không khỏi hoảng sợ biến sắc. Ba đại thế gia, bọn họ đã sớm nghe thấy, quang giáp đoàn của ba nhà chính là đội quân chiến đấu được công nhận mạnh mẽ nhất của cả thiên hà Hà Việt. Càng huống chi người dẫn đầu còn là cao thủ đỉnh cấp giống như ba đại cao thủ. Nhưng chính như thế, tỉ lệ thương vong trong trận chiến này của bọn họ vẫn đạt tới một con số cao tới mức kinh người. Đội quân chiến đấu sau cùng còn sống sót không tới hai mươi phần trăm.

Có thể tưởng tượng trận chiến đó thảm khốc thế nào.

Sắc mặt mấy người Tang Phổ tuy có chút ngưng trọng, nhưng không ai lộ ra vẻ hoảng sợ. Trước khi gặp được Diệp Trùng, bọn họ mỗi ngày đều sống ở rìa sinh tử, mức độ dẻo dai của thần kinh còn lâu cư dân của thiên hà Hà Việt mới có thể tưởng tượng ra được. Càng huống chi, đây chỉ là một loại sinh vật bất minh, cho dù chúng có mạnh mẽ, chẳng qua cũng chỉ là một loại sinh vật. Mà thứ Tang tộc ở Thiên vực trì làm quen nhiều nhất chính là mấy con dã thú không biết tên kỳ hình quái trạng đó.

- Vị trí này thật là chết người a! Tang Phổ cười khổ nói, chỉ màn hình: “Các người xem, nếu như ở chỗ này một khi thật sự xuất hiện loại sinh vật bất minh mà tiên sinh nói, vậy liên lạc của chúng ta và trong tộc sẽ thành vấn đề. Nếu như chúng lại di chuyển về phía vành đai tử vong, vậy qua lại của chúng ta và trong tộc sẽ hoàn toàn bị cắt đứt rồi!”

Trên màn hình, điểm đỏ đó mau chóng lan rộng, biến thành một khu vực màu đỏ. Khu vực màu đỏ này giống như một vật cản đường màu đỏ, vừa đứng chắn ngang con đường phải đi qua của Thiên vực trì và hành tinh Dật Cúc.

- Chuẩn bị chiến đấu đi! Tang Thiết lớn tiếng buông ra một câu, ánh mắt nóng rực của hắn nóng bỏng nhìn Diệp Trùng. Đối với loại phân tử hiếu chiến như hắn đây mà nói, ngày tháng qua đi trước mắt rõ ràng bình lặng tới mức giống như nhạt như nước lã.

- Chuẩn bị chiến đấu đi! Tang Lăng cũng gật đầu, vô luận thế nào, qua lại với trong tộc nếu như bị cắt đứt, đây là điều bọn họ vô luận thế nào cũng không thể chấp nhận. Ánh mắt mang theo vài phần trưng cầu của nàng nhìn về phía Diệp Trùng.

Tang Phổ bình tĩnh nói: “Ý kiến của ta cũng giống như vậy, chuẩn bị chiến đấu!” Nói xong, hắn cũng nhìn Diệp Trùng.

Ánh mắt ba người toàn bộ đều hướng về phía Diệp Trùng.

- Chuẩn bị chiến đấu! Giọng nói của Diệp Trùng như chém đinh chặt sắt.

Todd Reeves không hề nhìn thấy Diệp Trùng, tiếp đãi hắn vẫn là Quả lão đại. Bản thân Quả lão đại cũng không rõ tình hình, nếu như giải thích với Todd Reeves, cũng chỉ đành cố sức xoay sở. Todd Reeves lòng nóng như lửa, nhưng cũng bó tay chịu trận.

Nếu như nói trước khi Diệp Trùng chưa tới, căn cứ đã rất bận rộn, vậy hiện giờ cả căn cứ giống như lên dây cót vậy, bắt đầu vận chuyển điên cuồng.

Trương Vũ bị Diệp Trùng gọi tới, công tác chủ yếu của hắn chính là liên lạc với mấy người Mục Thương. Hành tinh Dật Cúc cực kỳ lạc hậu, xây dựng mạng mô phỏng gần như là số không, mà mấy người Tang Phổ đối với phương diện này không biết tí gì, hoàn toàn chưa nghĩ qua phát triển phương diện này.

Nhưng cơ bản của Trương Vũ quả nhiên vững chắc vô cùng. Dưới sự chấp vá lung tung, miễn cưỡng làm ra một cái máy phát tín hiệu có thể lên mạng mô phỏng. Chỉ là trang bị này quả thật tệ tới mức đáng thương. Nhưng may mà Mục Thương mười mấy ngày nữa sẽ tới, tới lúc đó thì đây sẽ không phải là vấn đề.

Từ sau khi biết được quan hệ giữa Diệp Trùng và Long Hồ hiệp lữ, Trương Vũ vô cùng sung sướng đồng ý hợp tác. Mà khi biết được công việc mỗi ngày của hắn là liên lạc với Long Hồ hiệp lữ, hắn càng hưng phấn dị thường.

Tang Thiết lại bị phái đi Thiên vực trì, lực chiến đấu của hành tinh Dật Cúc hiện giờ không hề đủ. Nhiệm vụ của hắn là trở về điều tới đội quân ít nhất một vạn người. Ngoài điều này ra, cùng trở về với hắn còn có lượng lớn vật tư chiến đấu.

Lão già Phá Xa lập tức liền vùi đầu vào trong cải tạo quang giáp tông ừi. Đối với chuyển động cơ giới, lão chính là chuyên gia chân chính. Mức độ si cuồng của lão làm mọi người đều kinh ngạc vô cùng. Ngày thứ ba, lão già Phá Xa với cặp mắt giàng đầy tơ máu đã lập ra một phương án cải tiến. Mọi người đều không khỏi kính trọng vô cùng tinh thần coi trọng nghề nghiệp của lão.

Chỉ có mấy người Diệp Trùng và Nhuế Băng từng trải qua trận chiến đó mới hiểu lão già Phá Xa tại sao lại liều mạng như vậy.

Không thể không nói, thành tựu của lão già Phá Xa ở phương diện chuyển động cơ giới còn lâu kể nửa mùa như Diệp Trùng có thể so sánh được. Đơn giản lại hiệu suất cao, trải qua tính toán của quang não, tính năng điều khiển của quang giáp tông ừi đã qua cải tiến có thể tăng thêm mười bảy phần trăm, tiêu hao năng lượng giảm chín phần trăm. Số liệu này có uy tín cực kỳ, là do Mục Thương đưa ra. Phương án cải tạo này ngay cả Diệp Trùng cũng không thể không khâm phục, điều càng quan trọng hơn là cả cái phương án cải tiến này đối với việc thay đổi của quang giáp tông ừi vô cùng nhỏ, chu kỳ cải tạo cũng rất ngắn.

Diệp Trùng không do dự thêm, ra lệnh một tiếng, tất cả quang giáp tông ừi lập tức tiến hành cải tạo.

Mà việc giám sát điểm không gian không ổn định đó cũng vẫn luôn không hề gián đoạn. Bộ thiết bị giám sát này còn là do Todd Reeves lấy ra từ phòng thí nghiệm của một trường học địa phương. Cũng chính việc này, mấy người Diệp Trùng sinh ra chút hảo cảm đối với hắn.

Trên thực tế, Todd Reeves vừa nghe thấy thiết bị giám sát thì đại khái đã đoán ra việc thế nào, cũng phối hợp vô bì. Có sự phối hợp của vị quan chấp hành hành chính cao nhất hành tinh Dật Cúc này, hiệu suất công việc của mấy người Diệp Trùng tăng mạnh.

Du khách khác giống như trên con tàu vũ trụ đó thì do Todd Reeves tới an ủi, rất mau bọn họ liền bị được đưa tới ở trong một chỗ chuyên môn.

Chiến tranh chính là đốt tiền.

Cảm ngộ của Diệp Trùng đối với câu nói này hiện giờ sâu sắc vô cùng, công sức mấy ngày, tiền mấy người Tang Phổ kiếm lâu như vậy liền tiêu hết hơn một nửa. Các loại vật tư, các loại thiết bị đều cần lượng lớn

tiền. Điều quan trọng nhất lại là các loại thiết bị máy móc tầm xa, giá của vũ khí công kích tầm xa có tính năng xuất sắc cao ngất làm cho Diệp Trùng lú cả lười. Nhưng lại không thể không mua, Giáp xác ngay tròng nếu như không có vũ khí tầm xa đối phó thì rất phiền phức. Càng hướng chi chỗ mà tình huống có thể xuất hiện đó không giống thông đạo tự do, xung quanh là nơi trống trải, rất khó hình thành vây giết.

Bản thân hành tinh Dật Cúc cực kỳ nghèo khó, không có béo bở, Todd Reeves ở trên vấn đề này cũng lực bất tòng tâm.

Nhìn tiền bạc biến mất với tốc độ kinh người, Diệp Trùng đau đầu vô cùng, nhưng lại không thể không suy nghĩ nát óc tìm cách.

439. Chương 439: Dự Đoán

Không thể không nói, kiếm tiền đối với Diệp Trùng mà nói, luôn là một vấn đề cực kỳ khó khăn. Trước mắt, nhất thời hẳn cũng không có phương pháp giải quyết nào tốt, chỉ đành đợi mấy người Mục Thương tới.

Toàn bộ sức chú ý chủ yếu nhất của hắn hiện giờ đều đặt trên việc giám thị khu vực không gian không ổn định. Bởi vì không có thiết bị ước lượng tính ổn định không gian chuyên môn, bọn họ chỉ đành sử dụng phương pháp đơn giản nhất, vài đội tuần tra luân phiên thực hiện giám sát khu vực này.

Diệp Trùng cũng từng tự mình tới khu vực đó, nhưng vì không có thiết bị chuyên môn để tiến hành ước lượng, hắn cũng không phát hiện bất cứ dấu hiệu nào.

Toàn bộ tất cả liên lạc đối ngoại của hành tinh Dật Cúc đều bị sư sĩ đoàn Parpart khống chế, mà trong này, Trương Vũ có tác dụng khá quan trọng. Toàn bộ tất cả liên hệ giữa hành tinh Dật Cúc và hành tinh khác đều bị cắt đứt, nó hiện giờ đã trở thành một hành tinh cô lập.

Do nguyên nhân ở chốn xa xôi, thiếu hụt tài nguyên, hành tinh Dật Cúc trước giờ đều không ở trong phạm vi giám sát của ba đại thế gia. Một hành tinh mà ngay cả hải tặc cũng lười để ý, giá trị của nó cũng có thể nghĩ ra được.

Càng hướng chi, ba đại thế gia hiện giờ cũng tự lợ không xong. Trên thực tế, điểm không gian không ổn định của cả thiên hà Hà Việt tổng cộng có bảy cái. Trong phạm vi thể lực của mỗi nhà trong ba đại thế gia tổng cộng có bốn cái, Diệp gia có một cái, Tuyệt Lai tộc có một cái, bộ lạc Hy Phượng xui xẻo nhất, trong phạm vi thể lực của bọn họ có hai cái. Ba điểm không gian không ổn định khác lại phân tán ở các địa phương khác của thiên hà Hà Việt, hành tinh Dật Cúc chính là một chỗ trong đó.

Ba đại thế gia lúc này đã hoàn toàn tiến vào trạng thái thời chiến, ai nấy như lâm đại địch. Mà động tác của bộ lạc Hy Phượng càng thêm khoa trương, bọn họ hoàn toàn thực hiện co cụm phòng thủ. Giới bị thời chiến của ba đại thế gia dẫn tới sự chú ý của cả thiên hà Hà Việt. Tần số tin tức của thiên hà Hà Việt hiện giờ mỗi ngày đều đang phát sóng báo cáo liên quan tới trạng thái chiến đấu của ba đại thế gia. Mọi thứ xảy ra trong thông đạo tự do, ba đại thế gia đều nín thinh không nói, bên ngoài hoàn toàn không biết bọn họ vừa trải qua một trận chiến thảm liệt thế này. Do đó các loại phiên bản suy đoán xuất hiện bất tận, nhiều ý kiến khác nhau, mà ba đại thế gia không một ngoại lệ đều giữ yên lặng, không có bất cứ giải thích nào cho hành vi của bọn họ.

- Tra được là chuyện gì chưa? Tiêu Uyển nhìn chằm chằm đại hán trước mặt hỏi, trong giọng nói mang theo vài phần uy nghiêm. Bộ lễ phục tối bằng gấm đen bóng, mềm mượt phác họa thân thể nàng hoàn mỹ vô khuyết, trong khí chất bình lặng mang theo vài phần uy nghiêm của bậc bề trên, sự ung dung, hoa quý giống như đoá bách hợp màu đen nở rộ, làm người ta không nảy sinh chút ý khinh nhờn nào.

Người trung niên trước mặt cung kính nói: “Vẫn chưa tìm ra. Ba đại thế gia đối với tin tức này phong tỏa cực kỳ nghiêm ngặt. Chúng ta tìm không ra bất cứ tình báo liên quan nào.” Tướng mạo chất phác không có bất cứ chỗ nổi bật nào, nhưng gương mặt bình hòa lại có thể mang lại cho người ta cảm giác an tâm. Bàn tay to lớn, dày rộng, có đầy vết chai. Rõ ràng là cao thủ đỉnh cấp Bắc Nghiêm của Hội cốc.

Một thanh niên đang đứng bên cạnh Bắc Nghiêm, quần áo giản dị, màu rậm mắt to, bờ vai rộng lớn, mái tóc ngắn trên đầu giống như từng sợi thép dựng đứng. Góc râu ngắn ngắn càng làm hắn tăng thêm vài phần cảm giác cứng cỏi.

Tiêu Uyển dời ánh mắt lên người thanh niên này: “Alvaro, người thấy thế nào?”

Người thanh niên xem ra giống như nông dân chất phác này lại là thiên tài chiến thuật thanh danh hiển hách của Hôi cốc, Alvaro!

Alvaro trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Hành vi gần đây của ba đại thế gia xác thực có chút cổ quái. Từ sự điều động và bố trí lực lượng chiến đấu của bọn họ mà xét, bọn họ chắc là không phải đối phó chúng ta, mà hình như đang phòng ngự gì đó. Chỉ là chúng ta hiện giờ không biết tí gì về điều này, cũng rất khó đoán được rốt cuộc là thế nào.”

Tiêu Uyển mở quang não trong phòng. Ngón tay nhỏ nhắn, thon dài, trắng nõn ưu nhã chỉ hình ảnh xuất hiện trên màn hình nói: “Đây là báo cáo tổ nghiên cứu khoa học vừa mới đưa ra. Trong báo cáo này có vài thứ rất thú vị, các người có thể xem xem.” Tiêu Uyển cười mỉm, làm một động tác tay mời.

Hai người Bắc Quảng và Alvaro nhìn nhau, thú vị? Có thể làm cho tiểu thư gọi là thú thú vị vẫn luôn rất ít. Hai người rất mau liền đặt chú ý lên trên báo cáo được tiểu thư gọi là thú vị này.

Báo cáo làm rất chuyên nghiệp, nhưng cũng rất trực quan. Hai người rất mau liền xem lướt qua báo cáo này. Xem xong báo cáo này, hai người đánh mắt với nhau, cả hai đều có thể nhìn thấy rõ vẻ hoảng sợ trong mắt đối phương.

- Trong báo cáo này, chỉ ra bảy khu vực không gian không ổn định của cả thiên hà Hà Việt gần đây. Điều trùng hợp là bốn chỗ trong đó chính là chỗ tập trung nhất chiến lực của ba đại thế gia, đây cũng là điểm không gian không ổn định nằm trong phạm vi thế lực của ba đại thế gia. Chúng ta tạm thời không biết đây rốt cuộc là trùng hợp thật sự hay là còn có nguyên nhân nào khác. Nhưng điều rất bất hạnh là, Hôi cốc của chúng ta cũng có một khu vực không gian không ổn định.

Nói tới chỗ này, trong lời Tiêu Uyển không còn chút hài hước nào. Hai người đối diện cũng vẻ mặt ngưng trọng. Báo cáo đó hai người vừa rồi đã xem hết toàn bộ, chỗ trùng hợp mà tiểu thư hiện nói, bọn họ vừa rồi cũng đã phát hiện ra.

Trên mặt Tiêu Uyển mang theo vẻ lo lắng nhàn nhạt: “Nếu như suy đoán này thật sự bất hạnh trúng, sự việc có thể rất nghiêm trọng. Ba đại thế gia nhất định biết gì đó, nếu không cũng không khẩn trương như vậy. Khu vực không gian không ổn định đó ở trong phạm vi thế lực của sư sĩ đoàn Hồng Liệt, nhưng ta rất hoài nghi bọn họ có thể khống chế cục diện hay không. Chúng ta cần sớm chuẩn bị sẵn sàng một chút. Ài, bên trong Hôi cốc chúng ta quả thật quá hỗn loạn, hỗn chiến lâu năm, tổn hại bên trong quá nghiêm trọng rồi. Chỉ sợ lần này...”

Lời còn lại Tiêu Uyển không nói ra, nhưng Bắc Quảng và Alvaro nào có thể không hiểu ý trong đó chứ. Hỗn loạn bên trong Hôi cốc bên ngoài hoàn toàn không sao tưởng tượng được. Trong lịch sử, cũng chỉ có khi quân đội liên hợp của ba đại thế gia xâm nhập mọi người mới ôm chặt thành một khối. Mà mấy người Tiêu Uyển chỉ là một trong những thế lực trong số đông đảo thế lực của Hôi cốc, dưới tình huống thế này mà có thể bảo vệ được mình thì đã không tệ rồi.

Nói ra, cơ cấu của Hôi cốc vô cùng kỳ quái, trường phái, thế lực như rừng, mà trong này đặc biệt nhất chính là tổ nghiên cứu khoa học.

Thái độ của tổ nghiên cứu khoa học đối với mỗi thế lực Hôi cốc, mỗi sư sĩ đều hoàn toàn giống nhau. Nó là một cơ cấu hoàn toàn độc lập, không thuộc bất cứ một thế lực nào của Hôi cốc. Tổ nghiên cứu khoa học đã xây dựng quy tắc trao đổi cực kỳ hoàn thiện, tổ nghiên cứu khoa học mỗi ngày sẽ phát ra lượng lớn ủy thác, có một số là tìm kiếm nguyên liệu đặc thù, có một số lại nêu đích danh cần tư liệu cơ mật của tập đoàn hoặc thế gia nào đó. Dùng phương pháp gì, tạo thành hậu quả gì, bọn họ đều mặc kệ, chỉ cần người có thể hoàn thành ủy thác nào đó, thì người có thể nhận được điểm cống hiến tương ứng.

Mấy điểm cống hiến quý giá này, người có thể đổi được vài kỹ thuật nào đó từ tay tổ nghiên cứu khoa học, nếu như là cá nhân, người còn có thể đổi quang giáp siêu cấp hoàn toàn không thể nào mua được trên thị trường. Chỉ cần là người của Hôi cốc chân chính đều biết, trình độ khoa học kỹ thuật mà tổ nghiên cứu khoa học nắm trong tay không hề thua kém ba đại thế gia chút nào.

Như Trung lang thị của Bắc Quảng, còn có Hôi tích thú của A Hoa lần trước cùng hân chấp hành nhiệm

vụ, hai cái quang giáp này đều là sản phẩm của tổ nghiên cứu khoa học, từ chỗ này có thể thấy được thực lực hùng hậu của tổ nghiên cứu khoa học Hôi cốc.

Ở Hôi cốc, tổ khoa học kỹ thuật mới là kẻ nắm quyền chân chính, không có ai đi đắc tội nó.

- Có cần điều A Hoa trở về không? Bắc Quảng nhìn Tiêu Uyển.

Tiêu Uyển trầm ngâm hồi lâu, dứt khoát nói: “Ra lệnh A Hoa lập tức trở về. Ra lệnh tất cả đội ngũ trú thủ bên ngoài lập tức trở về bản bộ. Bản bộ lập tức tiến vào cảnh giới cấp một.”

- Vâng! Bắc Quảng và Alvaro đồng thanh trả lời. Bọn họ đều biết, tiểu thư tuy trông yếu ớt, nhưng trên thực tế sát phạt quyết đoán, cực có chủ kiến, hơn nữa đối với việc nắm bắt cực thể còn lâu hai người mới so được. Mệnh lệnh của tiểu thư tuy làm bọn họ cực kỳ kinh ngạc, với cái nhìn của bọn họ, cực thể hình như vẫn không nghiêm trọng tới mức thể này, nhưng hai người vẫn không chút do dự mà chấp hành.

Nguyên nhân rất đơn giản, phán đoán của tiểu thư chưa từng sai lầm, lý trí và nhạy bén của nàng đã sớm khắc sâu vào trong lòng bọn họ.

Hai người vừa định rời khỏi, Tiêu Uyển kêu Alvaro lại, mỉm cười nói: “Alvaro, nếu như không có gì bất ngờ, quang giáp mới Chung linh giả của ngươi chắc là đã đưa tới phòng ngươi rồi. Đây chính là sản phẩm mới nhất của tổ nghiên cứu khoa học a.”

Alvaro ngớ người, lập tức mừng như điên, hấn cố gắng đè nén sự kích động trong lòng, trịnh trọng nói với Tiêu Uyển: “Ân của tiểu thư, Alvaro sẽ lấy thân đền đáp!”

Đối với một sư sĩ mà nói, có lẽ mộng tưởng cả đời chính là có thể điều khiển một cái quang giáp siêu cấp, càng huống chi thiên tài chiến thuật giống như Alvaro thế này. Xuất thân bình dân, thứ Alvaro vẫn luôn điều khiển đều là quang giáp bình thường. Có lẽ ai cũng không ngờ kẻ được xưng là thiên tài chiến thuật Alvaro lại không hề có thiên phú trời cho ở phương diện chiến thuật, mà chỉ là vì túng thiếu, không có tiền mua quang giáp tốt hơn, chỉ đành sử dụng quang giáp bình thường đọ sức với người khác. Không còn cách nào khác, hấn chỉ đành chế ra phương pháp khác, liều mạng bỏ sức ở phương diện chiến thuật, dần dà, điều này mới làm hấn có danh là thiên tài chiến thuật.

Mặc kệ hấn vô số lần vì cái tên này mà kiêu ngạo, nhưng lại có một sư sĩ nào không khát vọng mình có một quang giáp siêu cấp chứ? Nhưng điểm cống hiến cần cho mấy quang giáp siêu cấp đó của tổ nghiên cứu khoa học căn bản không phải thứ cá nhân có thể hoàn thành.

Không ngờ nguyện vọng lâu nay của mấy năm này hôm nay cuối cùng đã thực hiện! Điều làm hấn cảm động nhất là sự coi trọng của tiểu thư đối với hấn, độ cao của điểm cống hiến cần của Chung linh giả, xếp hạng chín trong quang giáp tổ nghiên cứu khoa học cung cấp! Phải biết rằng, ngay cả Trung lang thị của Bắc Quảng, xếp hạng ở trong này chẳng qua cũng chỉ thứ bốn mươi lăm, Hôi tích thú lại là xếp hạng sáu mươi bảy.

Từ điều này cũng có thể tưởng tượng tính năng mạnh mẽ của cái quang giáp này, điều này thế nào có thể không làm hấn cảm kích rơi nước mắt?

Bắc Quảng là người từng trải, rất rõ tâm tình lúc này của Alvaro, vỗ vỗ vai hấn, cười nói: “Còn ngớ ra ở chỗ này làm gì, còn không mau đi tới phòng coi quang giáp mới của ngươi!”

Alvaro nghe nói bỗng cười lên, lập tức co giò chạy ra ngoài.

Bắc Quảng nhìn bóng hình mau chóng biến mất của Alvaro, không khỏi bật cười. Xoay người tỏ ý hành lễ với tiểu thư, sau đó lui ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Nhìn phòng hội nghị không còn một ai, Tiểu Uyển thở dài một tiếng, ngồi xuống lại, cánh tay nhẹ nhàng day huyết thái dương. Nàng lúc này nào có chút sự trấn định và lão luyện vừa rồi, chỉ có vẻ mặt mệt mỏi.

440. Chương 440: Trùng Phùng

Căn cứ sư sĩ đoàn Parpart

Khắp nơi trong căn cứ là cảnh tượng bận rộn, khắp nơi lan tràn bầu không khí đại chiến sắp tới. Nhưng tuyệt đối khó nhìn thấy trên mặt mấy người Tang tộc chút vẻ hoảng sợ nào. Ngược lại, bọn họ đều tỏ ra cực kỳ hưng phấn. Đối với Tang tộc mà nói, bọn họ đã sớm quen với chiến đấu, chiến đấu đã trở thành một phần cuộc sống của bọn họ. Từ khi tới hành tinh Dật Cúc, trừ huấn luyện thì là huấn luyện, bọn họ vẫn luôn kìm nén, tổ dưỡng chiến đấu xây nên từ bé làm bọn họ đối với kỷ luật có thể tuân thủ không hề lơ là, nhưng ở chỗ sâu nhất trong lòng bọn họ, thật ra vô cùng khao khát một trận chiến hoành tráng dữ dội.

Tuy bọn họ vẫn không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn dáng vẻ này thì biết nhất định có hành động lớn. Bọn họ giống như một bầy cọp cực đói, toàn thân đầy năng lượng. Trong mấy ngày này, một việc khác được truyền đi sôi nổi chính là liên quan tới Nhuế Băng, nàng là vợ của tiên sinh. Thân phận này đã định sẵn Nhuế Băng không sao thấp giọng được ở chỗ này, tất cả người Tang tộc đều đầy tò mò đối với nàng. Phụ nữ có thể làm vợ của tiên sinh chắc cũng không phải là một người phụ nữ bình thường, trong lòng bọn họ nghĩ như thế. Quả nhiên, lập tức trong mấy ngày này, bọn họ liền sâu sắc hiểu rõ một điểm này. Võ lực mạnh mẽ của Nhuế Băng ở chỗ lấy võ lực làm đầu này của Tang tộc, dùng tốc độ nhanh nhất có được sự thừa nhận của tất cả người Tang tộc trong căn cứ. Không mạnh thì không xứng là người phụ nữ của tiên sinh, trong lòng mấy người Tang tộc, đây là đạo lý đơn giản nhất. Nhuế Băng cũng rất thích chỗ này, ở chỗ này, vĩnh viễn không buồn vì không tìm được đối thủ. So với Diệp Trùng, nàng là võ thuật gia thật sự về mặt ý nghĩa, theo đuổi về mặt võ thuật, nàng và Diệp Trùng có sự khác biệt hoàn toàn. Đây cũng là tại sao võ thuật của Diệp Trùng càng coi trọng thực chiến, càng coi trọng hiệu suất, mà điều Nhuế Băng càng để ý tới hơn là sự đột phá của bản thân.

Mục Thương đã tới!

Tin tức tiền phương truyền tới làm Diệp Trùng vô cùng phấn chấn. Tìm kiếm Mục Thương là mục tiêu lớn nhất của Diệp Trùng từ sau khi thất lạc với bọn họ. Vừa nghĩ tới Mục Thương, Diệp Trùng liền nhớ lại khoảng thời gian ở hành tinh rác đó. Đoạn cuộc sống đó thật ra rất không tệ a. Trong lòng Diệp Trùng âm ập, khóe miệng hơi nhếch lên một cách hiếm thấy.

Càng hưởng chi, dường như vô luận hấn gặp phải vấn đề gì, chỉ cần Mục Thương ở bên cạnh thì thường có thể giải quyết thuận lợi. Sự cường đại của Mục Thương đã sớm khắc sâu vào trong lòng Diệp Trùng, cho dù hấn hiện giờ đã sớm không phải đứa bé cái gì cũng không hiểu, yếu tới mức hồ đồ lúc trước.

Trên màn hình, vũ trụ mênh mông, một hạm đội tàu vũ trụ cực kỳ khổng lồ từ từ bay tới trước mắt, cảm giác ép tới gần làm người ta nghẹt thở lao bổ tới trước mặt. Mà tàu dẫn đầu ở trước hết rõ ràng là Hoa hoa công tử.

Khoảng một ngàn tàu vũ trụ lớn nhỏ không đồng nhất cùng tạo thành một hạm đội. Mặc dù không có một chiến hạm, nhưng một hạm đội to lớn thế này, cảnh tượng cũng cực kỳ hoành tráng. Tưởng tượng một cái, cảnh tượng vũ trụ đen kịt sâu thẳm, cả ngàn tàu vũ trụ cùng bay, trong đó con tàu lớn nhất đầu đuôi dài tới mười km, còn bình thường, đầu đuôi cũng có năm km. Khi mấy tàu vũ trụ này đông nghìn nghịt xếp đầy màn hình, lực xung kích mang lại cho người ta không gì sánh bằng tới bậc nào. Bọn chúng giống như một đàn cá mập thâm lặng, yên lặng bơi lội lặn trong vũ trụ.

- Trời ơi! Quả lão đại ngậy ngốc nhìn màn hình, lăm lăm một cách vô thức. Biểu tình của người khác cũng đặc sắc cực kỳ. Tang Phổ liệu mạng nuốt nước miếng, khó khăn hỏi Diệp Trùng: “Tiên sinh... đây chính là bạn mà ngài đã nói?”

- Ừm. Diệp Trùng gật đầu: “Là bọn họ.” Nếu như không phải tàu dẫn đầu trước nhất là Hoa hoa công tử, Diệp Trùng cũng sẽ để bọn họ lại một lần nữa đi kiểm chứng thân phận của đối phương. Nhưng Hoa hoa công tử, hấn quả thật đã quá quen thuộc, nhớ năm đó, vì hoàn thành công trình cải tạo nó, Diệp Trùng đã phải lao lực một trận. Hấn vừa nhìn liền có thể nhận ra, nhưng hấn rất tò mò, mấy người Mục Thương lần trước làm sao ngồi tàu Hoa hoa công tử thoát khỏi biển sương đỏ?

Có thể tưởng tượng, khi một hạm đội vũ trụ khổng lồ thế này hùng dũng xuất hiện ở trên không thành phố Terry, tạo thành hiệu ứng chấn động tới mức nào.

Tàu vũ trụ che kín trời đất chen chúc đầy trên không của cả thành phố Terry, Todd Reeves càng thêm trở mắt, sau khi hoàn hồn, trong lòng lập tức hoảng sợ, lực lượng mạnh mẽ thế này, làm hấn không khỏi lại

một lần nữa hỏi trong lòng, bọn họ rốt cuộc là thế lực nào? Hạm đội này hỗn tạp không chịu nổi, các loại hình tàu vũ trụ đều có, rất hiển nhiên, bọn họ khẳng định không phải xuất phát từ ba đại thế gia.

Nhưng hẳn tiếp đó đã không có thời gian đi suy xét vấn đề này. Một vấn đề gần sát lông mày đặt ra trước mặt hắn, nhiều tàu vũ trụ thế này, đáp xuống là một vấn đề làm người ta rất đau đầu. Hiện giờ quan hành chính của thành phố Terry căn bản là có cũng như không, một sự vụ ở nơi này đều do Todd Reeves, quan hành chính cao nhất của hành tinh Dật Cúc này tự mình sắp xếp.

Phòng hội nghị.

- Diệp tử, đây là cách thức đăng ký kết hôn điện tử của các người, tổng cộng có ba mươi sáu kiểu có thể lựa chọn, màu sắc cũng tự do lựa chọn, tỉ lệ hợp pháp 100%, độ khó của sự kiện là 0,3, cung cấp dịch vụ miễn phí. Ngoài ra, căn cứ ghi chép khí tượng ba mươi năm của hành tinh Dật Cúc, trải qua tính toán, trong thời gian từ sáu mươi này sau tới một trăm hai mươi ngày, xác suất sinh sôi nảy nở của sinh vật cao nhất, là thời gian kết hợp tốt nhất. Câu nói đầu tiên của Mục khi nhìn thấy Diệp Trùng, lời tiếng điện tử lạnh lẽo nói ra lại làm mọi người đều đực mặt ra. Mặt Nhuế Băng lại dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà phủ lên một lớp đỏ rực. Diệp Trùng ngây ngốc mở miệng muốn nói: “Mục...”

Giọng nói của Mục đột nhiên thay đổi: “Đạp đổ! Đạp đổ mới là vương đạo a!” Giọng nói lãnh lút vang vọng khắp cả phòng hội nghị. Tiếp đó lại bổ sung nói: “Đương nhiên, dính dáng tới vấn đề kỹ thuật chuyên nghiệp, ừm, Diệp tử, ta tin tưởng năng lực học tập của người, tư liệu chỗ ta đây rất phong phú.” Mồ hôi lạnh trên trán soạt cái không thể kìm nén dùng tốc độ kinh người tụ tập thành dòng chảy xuống, Diệp Trùng dùng giọng nói không biết làm sao nói: “Thương...” Cũng may người trong phòng không nhiều, trừ tất cả những người trên tàu Hoa hoa công tử ra, thêm vào Diệp Trùng và Nhuế Băng. Đối với Tang tộc, Diệp Trùng đều đã đuổi bọn họ ra ngoài. Đối với bọn họ mà nói, Mục Thương quá mức kinh thế hãi tục, càng huống chi, việc này, càng ít người biết càng tốt.

Mục Thương không chút thay đổi, vết thương từ vai trái tới eo đó vẫn nhìn mà phát hoảng như thế. Cho dù Diệp Trùng đã thấy nhiều quang giáp siêu cấp như vậy, ngay cả ba cái quang giáp được xưng là mạnh nhất của thiên hà Hà Việt, hắn cũng đã từng thấy, nhưng khi nhìn thấy lại Mục Thương, vẫn vì sự ưu nhã và giản khiết của nó mà bị hấp dẫn. Mặc dù có một vết thương lớn như vậy, vẫn không ngăn cản Diệp Trùng xuýt xoa Mục Thương, Diệp Trùng tin rằng, nếu như Mục Thương hoàn hảo vô khuyết, tuyệt không thua kém ba cái quang giáp đó. Đương nhiên người có thể nói như thế với Diệp Trùng không nhiều, ngay cả tên giống như Liên Nguyệt cũng không dám trước mặt Diệp Trùng nói bậy nói bạ, còn người khác tự nhiên càng không dám.

- Đây là sao? Đâu ra tàu vũ trụ nhiều như vậy? Các người đã cướp một hạm đội à? Diệp Trùng hỏi. Trong lô gic của hắn, đây có lẽ là việc có khả năng xảy ra nhất, tuy Diệp Trùng cho rằng xác suất xảy ra của loại việc này quả thật nhỏ tới đáng thương. Hoa hoa công tử có mạnh hơn chẳng qua cũng chỉ là một chiến hạm, một chiến hạm cướp một đội tàu khổng lồ thế này, căn bản không thể nào thực hiện. Nhưng điều duy nhất chống đỡ suy đoán này của Diệp Trùng chính là vì bên trong Hoa hoa công tử có Mục Thương, có sự tồn tại của Mục Thương, việc gì đều có thể xảy ra. Ai biết nó dùng tới cách gì?

- Đây là tàu vũ trụ của chính chúng ta, tổng cộng chín trăm linh hai tàu, phần lớn trong đó là một vài khí tài và thiết bị sản xuất. Thu Mạn ở bên cạnh bước ra giải thích. Đối với Thu Mạn, Diệp Trùng không có cái nhìn thiên lệch gì, chỉ là đối với cách nói của nàng có chút kỳ quái: “Tàu vũ trụ của chính chúng ta?”

Tiếng điện tử của Mục lại một lần nữa vang lên: “Sau khi thất lạc, ta và Thương đã lập nên một kế hoạch, lợi dụng kỹ thuật trong kho tư liệu, thực hiện gia công sản xuất, thêm vào thực hiện liên minh với thế lực khác, mấy tàu vũ trụ này là phần lớn thành quả của chúng ta, chúng ta đã thực hiện chuyển dời chúng.” Diệp Trùng lúc này mới bừng tỉnh ngộ.

- Đáng tiếc, do thời gian qua cấp bách, chúng ta chỉ có thể chuyển đi phần lớn, thứ khác, khi không tiện nghị cho Thạch gia rồi. Thu Mạn cảm hận nói, tuy vừa bắt đầu nàng không hề xuất phát từ tự nguyện, nhưng nàng đã sớm chấp nhận hiện thực, càng huống chi trải qua sự phát triển lâu như vậy, nàng cũng bỏ vào trong này lượng lớn tâm huyết, lần này vì làm áo cưới cho người khác, nàng đương nhiên trong lòng không cam.

- Thạch gia? Thạch gia nào? Diệp Trùng hỏi.

- Thạch gia của Thiên tinh giác.

- Ủm, Thạch Hình của Thạch gia hình như ở chỗ này. Diệp Trùng lộ ra vẻ hồi ức, Thạch Hình lúc đầu và con trai nghị trưởng Kim Quy tộc cùng quăng vào tay thủ hạ mình học tập, ài, còn giao ra học phí khổng lồ, do quan hệ với học phí này, ký ức của Diệp Trùng đối với việc này khá sâu sắc.

- Các người cướp nàng ta về? Thu Mạn vô cùng kinh ngạc, giống như phản ứng đầu tiên của Diệp Trùng là Mục Thương đi cướp tàu vậy, người khác đối với cách nhìn của nàng cùng hoàn toàn giống nhau, loại suy đoán này cực kỳ phù hợp tác phong của Diệp Trùng.

- Không có, là nàng ta tự mình tới, ừm, còn giao tiền nữa. Diệp Trùng cứ như thực nói.

Thu Mạn vẻ mặt kinh ngạc: “Không thể nào đâu, Thạch Hình ta nghe nói cực kỳ tinh minh a. Thế nào lại làm ra việc ngốc thế này, nhưng nếu như nàng ta thật sự ở trên tay chúng ta, vậy ta có cách rồi. Hì hì, ta nhất định làm cho Thạch Thiên Hộ phun ra hết những thứ của chúng ta.” Thu Mạn phấn chấn tinh thần, lập tức liền ở một bên suy nghĩ làm sao mới có thể lợi dụng đồng xèng trên tay này tốt nhất.

- Mục, các người về sau làm sao ra khỏi biển sương đỏ vậy? Từ khi biết Mục Thương thoát khỏi biển sương đỏ, hắn vẫn luôn cực kỳ tò mò đối với vấn đề này.

441. Chương 441: Tin Tức Tốt, Tin Tức Xấu

- Lợi dụng chất keo. Chúng ta về sau mau chóng chế tạo lượng lớn chất keo, lợi dụng tính tự lan ra của nó, tạo thành một lớp chất keo trên bề mặt Hoa hoa công tử, cách ly kim loại ra. Mục Thương giải thích nói, Diệp Trùng lúc này mới bừng tỉnh ngộ, trong lòng không khỏi khen ngợi sự xảo diệu của phương pháp này. Bất quá, tuy Mục Thương nói sơ sài, nhưng Diệp Trùng vẫn biết cả quá trình nhất định nguy hiểm vượt xa mình tưởng tượng rất nhiều.

- Ai nghĩ ra vậy?

- Thương. Đáp án của Mục vượt xa dự liệu của Diệp Trùng.

Không nói gì, Diệp Trùng mở cửa ra, gọi mấy người Tang Phổ dắt mấy người tiểu Thạch đầu đi nghỉ ngơi, công tác phối hợp giữa hai bên cũng do Tang Lăng và Thu Mạn đứng ra liên hệ.

Công tác không gian của Mục Thương lại trở về trên cổ Diệp Trùng.

- Diệp tử, tiếp theo ngươi có dự tính gì? Mục hỏi.

Nhẹ nhàng xoa mặt dây chuyền trước ngực, Diệp Trùng nói: “Qua cửa này hãy nói.”

- Ủm. Mục Thương khá tán đồng với cách nghĩ này của Diệp Trùng.

Mấy người Mục Thương tới làm thực lực của Diệp Trùng tăng mạnh. Mấy thứ máy móc thiết bị trong hạm đội đó mau chóng được chuyển tới nơi an toàn. Hành tinh Dật Cúc sản vật thiếu thốn, đất rộng người thưa, nhưng điều không thiếu nhất chính là đất đai. Đất đai từng mảng lớn, từng mảng lớn được quy hoạch thành sở hữu của sư sĩ đoàn Parpart. Gần như trong thời gian vài ngày, ở chỗ không xa thành phố Terry đã dựng nên một khu công nghiệp quy mô cỡ trung.

Ở chỗ này, gần như bao hàm chuỗi sản xuất của tất cả linh kiện vũ khí chiến đấu, từ quang não chuyển tải quang giáp tới thiết bị bắn tia laser, từ miếng đệm van không khí của quang giáp nhỏ đến nồi không thể nhỏ hơn tới cái rẽ quạt của thân tàu vũ trụ cỡ trung, chỉ cần nguyên liệu đầy đủ, nơi này đều có thể sản xuất.

Đặc tính tinh thông tính toán của Mục Thương ở mặt này được phát huy tới mức tột cùng. Tất cả chuỗi sản xuất và sản nghiệp có thể tạo thành một vòng kết cấu sản xuất hoàn chỉnh. Cũng tức là nói, khu công nghiệp cỡ trung này đã có năng lực sản xuất lượng lớn quang giáp và tàu vũ trụ, cùng với một vài thành phẩm khác.

Khu công nghiệp sau sự ăn mừng lúc đầu liền bắt đầu chạy hết công suất, điên cuồng sản xuất thiết bị bắn tia laser, đây là vũ khí thiếu nhất của hành tinh Dật Cúc trước mắt, vì vậy mà lựa chọn thiết bị bắn tia

laser. Máy người Diệp Trùng cũng cực chẳng đã, trong cả căn cứ, trừ Mục Thương ra, toàn bộ đều thuần một màu là loại hình cận chiến, vũ khí laser cần điều khiển ở trên tay bọn họ hoàn toàn là giống như phế liệu. Mà loại thiết bị bắn tia laser không cần điều khiển này tuy thiếu hụt về mặt chính xác, nhưng chỉ cần số lượng đủ, có thể hình thành lưới hỏa lực dày đặc, dùng để phòng thủ thì hợp lý vô cùng.

Mà máy móc giám sát không gian Mục Thương mang tới cũng làm Diệp Trùng cuối cùng thở phào một hơi. Xung quanh khu vực không ổn định rất mau liền sắp xếp rất nhiều máy giám sát, điều này có thể làm cho mấy người Diệp Trùng đối với biến cố có thể xảy ra lập tức có thể đưa ra phản ứng tương ứng.

Mấy người Tang tộc trong căn cứ không hề vì không cần phải tuần tra mà có thể buông lỏng. Căn cứ kinh nghiệm với Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng lần trước, Diệp Trùng sắp xếp cho bọn họ lượng lớn bài luyện tập lao vọt tới trước.

Mà thiết bị thông tấn đối ngoại của hành tinh Dật Cúc cũng rực rỡ hẳn lên, do tiểu Thạch đầu tọa trấn, Trương Vũ lại đảm nhiệm hỗ trợ, Điều này cũng làm cho tính an toàn của mạng mô phỏng hành tinh Dật Cúc đạt tới một chỉ số kinh người.

Diệp Trùng hiện giờ hầu hết thời gian đều ở phòng tác chiến. Từ số liệu trước mắt truyền về cho thấy, chỉ số không ổn định của khu vực đó gần đây tăng lên với xu thế cực mạnh. Điều này cũng dẫn tới sự lo lắng của mọi người, bầu không khí trong phòng tác chiến vô cùng ngưng trọng. Nếu như trước khi viện binh của Tang gia thôn tới, chỉ số không gian không ổn định đã đạt tới điểm tới hạn, vậy thì rất làm người ta đau đầu.

- Cái gì? Có tin tức của Hinh nhi. Thạch Thiên Thành nghe thấy thuộc hạ báo cáo, lập tức đứng dậy.

Hoa thúc vẽ mặt trịnh trọng giao báo cáo trên tay tới tay gia chủ: “Đây là một bức thư sở tình báo vừa mới nhận được trên mạng mô phỏng, đối phương nói biết tông tích của tam tiểu thư, nhưng bọn họ yêu cầu tự nói chuyện với ngài.”

Hoa thúc là tùy tùng của Thạch Hinh, từ nhỏ thì đã nhìn Thạch Hinh trưởng thành, cảm tình cực sâu.

Từ sau khi Thạch Hinh bá sự với đám giới giả đó lần trước thì hoàn toàn bật vô âm tín, vô luận Thạch gia tốn bao nhiêu nỗ lực đều không có được chút tin tức liên quan nào. Mà đám giới giả năm đó từ sau lần hoành không xuất thế đó thì giống như không tồn tại, biến mất khỏi thế giới này.

Trong mấy đứa con cái của mình, kỳ vọng của Thạch Thiên Thành đối với Thạch Hinh là lớn nhất, Thạch Hinh cũng chưa từng phụ kỳ vọng của hắn, làm việc quả quyết tinh tế, cực ít sai sót, ngấm ngấm trở thành lãnh tụ trong đám trẻ tuổi. Rất nhiều người của Thạch gia đều coi nàng ta như là gia chủ đời kế. Việc Thạch Hinh làm này, Thạch Thiên Thành thật ra không hề phản đối, hắn cũng vô cùng tò mò đối với đám giới giả thần bí này. Nhưng hắn không ngờ rằng Thạch Hinh lại có dũng khí xâm nhập vào hang cọp. Với cái nhìn của hắn, thân là người bề trên, dễ dàng đưa bản thân vào nguy hiểm chính là một sai lầm cực kỳ trí mạng.

Mấy năm nay, cả Thạch gia chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm Thạch Hinh, nhưng tới giờ vẫn không có chút tiến triển nào.

Bây giờ đột nhiên có người nói có tông tích của Thạch Hinh, Thạch Thiên Thành làm sao có thể không kích động?

- Được, truyền tần số liên lạc qua đây. Thạch Thiên Thành chỉ trầm ngâm vài giây liền quả đoán hạ lệnh.

Nhìn gia chủ khó che giấu vẻ mặt mỗi trước mắt, Hoa thúc yên lặng gật đầu, lui ra khỏi phòng.

Mấy ngày này, cả thiên hà cũng phong vân biến ảo. Trước tiên là ba đại thế gia điều động lực lượng chiến đấu quy mô lớn trước giờ chưa từng có, trực tiếp làm cho thiên hà Hà Việt lòng người hoảng loạn, Thạch gia cũng bị ép tiến vào trạng thái co cụm. Tiếp đó là một đồng bạn hợp tác quan trọng nhất của Thạch gia đột nhiên rời đi, cũng làm Thạch gia nhất thời có chút tối sầm. Một ngày này, áp lực to lớn mà gia chủ Thạch Thiên Thành phải chịu, vượt xa người ngoài cuộc có thể tưởng tượng.

Thạch Thiên Thành hít sâu một hơi, lên dây cót tinh thần, mở máy liên lạc.

- Thạch tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt rồi. Người phụ nữ xinh đẹp mà thành thực trong màn hình đó làm Thạch Thiên Thành bỗng ngạc nhiên ngẩn người.

Thu Mạn quả nhiên biểu hiện ra năng lực ngoại giáo mạnh mẽ. Người gần như bị Diệp Trùng quên lãng Thạch Hình này ở trên tay nâng ta lại phát huy ra năng lực kinh người. Thạch gia không chỉ trả lại toàn bộ sản nghiệp thuộc về mấy người Mục Thương lúc trước, mà còn bị Thu Mạn vơ vét lượng lớn vật tư. Kim Quy tộc cũng giống như vậy, bị vơ vét tàn bạo một mẻ. Không thể không nói, thủ đoạn của Thu Mạn cao siêu, vô luận là Thạch Thiên Thành hay là Lauren đều tâm cam tình nguyện hai tay dâng lên.

Hai món tiền tài ngoài ý muốn này đã xoa dịu rất lớn nguy cơ tài chính đau đầu nhất của Diệp Trùng. Làm việc ngày đêm mấy ngày này, tốc độ tiêu hao nguyên liệu mà Mục Thương mang tới cực kỳ kinh người, bản thân hành tinh Dật Cúc không hề sản xuất khoáng vật, nếu như còn không bổ sung, rất mau bọn họ sẽ đối mặt hoàn cảnh khó mà tiếp tục.

Phẳng phát như mọi thứ đều đang phát triển theo hướng tốt, nhưng hôm nay Tang Phổ đưa lên một báo cáo lại làm Diệp Trùng chú ý.

Bởi vì để làm cho tất cả hành động không chịu sự quấy nhiễu không cần thiết, Diệp Trùng đã khống chế tất cả khu vực xung quanh hành tinh Dật Cúc, cấm tất cả tàu vũ trụ tiến vào. Nhưng hôm nay, đột nhiên có mấy tiểu đội quang giáp xông vào khu vực bị phong tỏa. Đội trưởng Tang tộc phụ trách cảnh giới lúc đó không chút do dự ra lệnh tấn công!

Nhìn thấy mảnh vỡ quang giáp còn ghi lại trong báo cáo này, Diệp Trùng triệt để hết nói được gì.

Ba đại thế gia! Mấy cái quang giáp này đều là quang giáp trình thám xuất phát từ ba đại thế gia.

Tiếp đó nhận được báo cáo, ngoài khu vực khống chế, có ba tàu vũ trụ đang rời xa hành tinh Dật Cúc với tốc độ cao.

Nhà đột còn gặp mưa rào, vấn đề này vào lúc chết người lại gây nên sự chú ý của ba đại thế gia, Diệp Trùng quả thật là chịu khổ mà thoát không ra lời.

442. Chương 442: Cuối Cùng Sắp Tới Rồi!

Rất nhanh, ba đại thế gia liền có phản ứng. Trong thời gian cực ngắn, xung quanh khu vực khống chế của mấy người Diệp Trùng thường phát hiện một vài quang giáp khả nghi. Mấy quang giáp này lượn lách vô cùng, bọn chúng chỉ quan sát từ xa quang giáp tông ủa của Tang tộc bên trong khu vực không chế, không hề tới gần bên này.

Đối với thế lực bọn họ không hề quen thuộc này, ở trong giờ phút miễn cảm, nguy cấp này, ba đại thế gia không có ngoại lệ nào, đều chọn thái độ thận trọng.

Mấy đội ngũ quang giáp nhỏ này làm Diệp Trùng rất đau đầu, nhưng hiện giờ hắn đã không có thời gian đi lo đến bọn chúng, bởi vì chỉ số không ổn định của không gian đã sắp tới gần điểm tới hạn rồi.

Điều làm Diệp Trùng lo lắng nhất là, lực lượng chi viện của Tang tộc vẫn chưa tới, một khi xảy ra dị biến, lực lượng chi viện đó của Tang tộc sẽ bị ngăn cản ở vành đai tối thiểu tình tử vong mà không cách nào tụ họp với mấy người Diệp Trùng.

Cả hành tinh Dật Cúc đã tiến vào trạng thái giới bị thời chiến, có thể xuất chiến bất cứ lúc nào.

Mà điều làm hắn không ngờ tới là, mấy tấm hình hơi hơi mơ hồ lại im lặng lan truyền trên mạng mô phỏng.

- Một thế lực thần bí chiếm cứ khu vực hành tinh Dật Cúc.

- Bố trí phòng thủ cường đại, mục tiêu khó dò.

- Toàn cốt phi hành khí hình dáng quái dị, chuyên gia dự đoán tính năng của nó sẽ đạt tới độ cao mới.

- Thần thánh phương nào, vì cái gì?

...

Trong thời gian cực ngắn, trên mạng mô phỏng đột nhiên giống như bùng nổ ào ạt các loại tin tức suy đoán liên quan tới mấy người Diệp Trùng. Xuất hiện cùng với mấy tin tức này còn có lượng lớn hình ảnh liên quan. Mấy hình ảnh này có thể nhìn ra được đều là chụp từ nơi khá xa, hình ảnh trên hình không hề rõ ràng.

Nhưng mấy bức hình không hề rõ ràng này lại làm tăng thêm vài phần khó mà phân biệt cho thể lực mới vốn dĩ đã tràn đầy cảm giác thần bí của hành tinh Dật Cúc. Mấy ngày này, sự chú ý của mọi người đối với việc điều động binh lực với quy mô lớn của ba đại thế gia rất mau liền bị dời đi, suy đoán liên quan tới thể lực thần bí mới xuất hiện ở hành tinh Dật Cúc trào ra bất tận, nhất thời mọi người bàn tán xôn xao.

Tốc độ phát tán mấy suy đoán này nhanh vượt xa tưởng tượng của mọi người, tiểu Thạch đầu vốn dĩ định nghĩ cách xóa sạch toàn bộ mấy thứ tầm xàm bá láp này, trước mắt chỉ đành mở to mắt nhìn. Rất mau, suy đoán liên quan tới thể lực thần bí của hành tinh Dật Cúc đã không còn giới hạn trong mạng mô phỏng, trên mấy kênh thời thể chủ yếu nhất, đây đều là đề tài nóng nhất.

- Xin chào các bạn xem đài, lần này chúng tôi đã mời tới Vu Đạt tiên sinh, người có kinh nghiệm phong phú ở phương diện thời thể. Vu tiên sinh, ngài đối với thể lực thần bí gần đây xuất hiện ở phụ cận hành tinh Dật Cúc này có cách nhìn thế nào? Người chủ trì hỏi.

Vu Đạt bảo trì sự thận trọng: “Chúng tôi đối với tình báo liên quan tới thể lực thần bí đột nhiên xuất hiện này vẫn rất ít, tôi vẫn rất khó phán đoán bọn họ rốt cuộc thuộc về tổ chức có tính chất thế nào.”

Người chủ trì tiếp tục vấn đề: “Có người đoán bọn họ là hải tặc, Vu tiên sinh có đồng ý cách nói này không?”

Vu Đạt lắc đầu rất kiên quyết: “Loại suy đoán này, cá nhân tôi cảm thấy rất không thể nào. Từ những bức hình mà mọi người đã thấy qua đó thì có thể nhìn ra, tổ chức này có kỷ luật cực kỳ nghiêm khắc, hơn nữa, tổ dưỡng chiến thuật của bọn họ khá cao. Nói thật, tôi tin rằng, cho dù là một vài quang giáp đoàn tinh nhuệ của ba đại thế gia cũng chỉ thuộc cùng một cấp độ với tổ chức thần bí này, còn lâu hải tặc mới có thể so sánh được. Với lại, trang bị của bọn họ thống nhất, từ điểm này mà nói, hải tặc cũng rất khó làm được.”

- Vu tiên sinh quả nhiên phân tích rất thấu triệt a. Đúng như Vu tiên sinh nói, thực lực tổ chức này cường đại phi thường, không hề là thứ mà hải tặc có thể so sánh được. Nhưng trong lòng rất nhiều người đều rất nghi hoặc đối với một vấn đề. Đó chính là một tổ chức có thực lực cường đại thế này, tại sao lại lựa chọn trú đóng ở một nơi không hề thích hợp làm căn cứ như hành tinh Dật Cúc này? Chúng ta từ mấy bức hình đó có thể nhìn ra, bọn họ không chỉ trú đóng ở hành tinh Dật Cúc, hơn nữa còn bố trí lực lượng phòng thủ cường đại, Vu tiên sinh ngài có cái nhìn thế nào đối với vấn đề này?

Vu Đạt ở vấn đề này rõ ràng cũng không dám nói bậy: “Đối với một điểm này, ta và mọi người có nghi hoặc giống nhau. Lực lượng sản xuất của hành tinh Dật Cúc cực kỳ thấp, khoáng sản nghèo nàn, hơn nữa vị trí địa lý nằm gần vành đai toái tinh tử vong, cực kỳ xa xôi, giao thông bất lợi. Thông thường mà nói, căn bản không thể nào có tổ chức sẽ lựa chọn một nơi thế này để làm căn cứ. Nhưng theo chúng ta đã biết, sư sĩ đoàn được gọi là Parpart này vào mấy năm trước thì đã xuất hiện ở chỗ này. Như thế tôi tin rằng, bọn họ nhất định có lý do của bọn họ. Đối với bọn họ tại sao bố trí lực lượng phòng thủ cường đại như vậy, ta nghĩ điều này chắc là có liên quan tới mục tiêu của bọn họ.” Vu Đạt trả lời chiếu lệ, không thực là hư.

- Vậy ngài cho rằng cử động trước mắt của bọn họ và cử động điều động binh lực lập đi lập lại gần đây của ba đại thế gia có liên quan gì không? Người chủ trì đuổi sát không tha.

- Đương nhiên không loại trừ loại khả năng này. Vu Đạt không lọt giọt nước.

Chính ngay lúc này, trên màn hình xuất hiện một bức hình, trên bức hình rõ ràng là hình ảnh của một quang giáp tông ủa, chỉ là hơi mơ hồ, rất nhiều chi tiết không cách nào phân biệt rõ.

- Đây là hình ảnh chúng tôi chụp được ở vòng ngoài tổ chức thần bí này. Phi hành khí có hình dáng lạ lùng ở trên này là trang bị chủ yếu nhất của bọn họ. Chụp được phi hành khí này hoàn toàn là ngẫu nhiên. Loại phi hành khí này tuy hình dáng cực kỳ kỳ quái, nhưng chúng có tính năng chống quét hình cực kỳ xuất sắc, bức hình quý giá này là do một nhân viên công tác của chúng tôi trong lúc vô ý dùng phương thức quang học chụp lại. Tin rằng Vu tiên sinh nhất định có kiến giải đặc biệt của chính mình đối với phi hành khí đặc biệt này. Người chủ trì nói.

- Khi chúng tôi nhìn thấy bức hình này, phản ứng đầu tiên là kinh ngạc! Cực kỳ kinh ngạc. Sau đó chúng tôi trưng cầu ý kiến của lượng lớn kỹ sư quang giáp có kinh nghiệm phong phú, mọi người nhất trí cho rằng nguyên liệu chủ yếu nhất tạo thành loại phi hành khí này là vật liệu xương! Tin rằng chỉ cần là sư sĩ hoặc bạn hữu nào từng làm việc có liên quan đến quang giáp, nhất định đã từng nghe qua một danh từ. Toàn cốt quang giáp. Khái niệm dùng xương chế tạo quang giáp này rất sớm trước đây đã có người đưa ra, nhưng tới tận bây giờ vẫn chưa nghe nói có nhà nào có thể thực hiện.

- Phi hành khí có chút mơ hồ mà chúng ta hiện đang nhìn thấy này chính là một cái toàn cốt phi hành khí! Không ngờ lại có người có thể chế tạo ra toàn cốt phi hành khí! Quả thật làm người ta không thể nào tin được! Vu Đạt vẫn luôn biểu hiện trầm ổn rõ ràng có chút kích động.

Toàn cốt quang giáp! Khái niệm đã biến mất trong mắt mọi người nhiều năm này lại một lần nữa lại được xào nóng lên! Mà mọi thứ này, cũng làm cho thế lực không biết tên của hành tinh Dật Cúc này ở trong mắt mọi người càng thêm thần bí, càng thêm sâu khó mà dò.

Phụ cận hành tinh Dật Cúc, không xa ngoài khu vực mà Diệp Trùng ra lệnh không chế, có rất nhiều cặp mắt đang chăm chú nhìn mọi thứ đang xảy ra ở chỗ này. Thành phần của mấy người này cực kỳ phức tạp, có nhân viên trinh thám các thế lực phái tới, có ký giả các kênh tin tức phái tới, còn có một vài kẻ yêu thích quang giáp to gan...

Bất quá mấy người này tuy cực kỳ muốn tiến vào tìm hiểu, nhưng lại không có ai dám tiến vào khu vực này dù chỉ một mét. Cũng chính vừa rồi, một ký giả của kênh tin tức nổi tiếng điều khiển quang giáp phóng vắn chuyên nghiệp, muốn chụp được bức hình càng rõ hơn, nhưng hắn vừa mới vượt qua lần ranh cảnh giới thì bị một tiểu đội do loại phi hành khí kỳ dị đó tạo thành vèo cái lao tới xé nát!

Mảnh vỡ quang giáp bắn ra bốn phía nhắc nhở mọi người hiện thực tàn khốc, mà sức chiến đấu mạnh mẽ và hiệu suất cao tiểu đối đó biểu hiện ra vừa rồi làm mọi người lạnh lòng không thôi. Mấy người khác vốn dĩ còn nhấp nhòm muốn thử liền giống như bị dội một gáo nước đá, trong lòng lạnh buốt! Điều làm người ta cảm thấy khủng bố nhất là sự lạnh khốc của bọn họ, từ đầu tới cuối, mấy người này hoàn toàn không cho vị ký giả này bất cứ cơ hội biện bạch, giải thích nào, mà trực tiếp tiêu diệt!

Rất nhiều người thậm chí có thể cảm thấy ánh mắt lạnh khốc, tàn bạo phảng phất như từ xa nhìn tới ở bên trong phi hành khí quái dị đó!

Ào ào, mấy cái quang giáp này hoảng hốt lùi ra sau, rất nhiều quang giáp thậm chí một hơi cách xa lần ranh cảnh giới tới mấy trăm km rồi mới dừng lại.

Trở thành tiêu điểm là một loại tình huống mà Diệp Trùng không thích nhất, nhưng trước mắt hắn lại không có thời gian có bất cứ ứng phó nào với loại tình huống này. Trên thực tế, ngay cả tiểu Thạch đầu vốn dĩ muốn làm ra một vài phản kích cũng đã dừng tất cả hành động đối ngoại.

Sự chú ý của mọi người hiện giờ toàn bộ đều ở trên màn hình.

- Dự tính đạt tới điểm tới hạn còn có ba mươi phút! Sai sót trong khoảng ba phần trăm! Giọng nói của Mục vang lên trong lòng Diệp Trùng.

Giọng điện tử bình ổn không chút lên xuống của Mục làm tâm tình vốn dĩ còn có chút khẩn trương của Diệp Trùng bỗng bình tĩnh lại.

Vẫn còn ba mươi phút nữa thì có thể tuyên bố đáp án rồi! Diệp Trùng hít sâu một hơi, tiếp đó quay đầu gật đầu với Tang Phổ.

Tang Phổ hiểu ý, trầm giọng ra lệnh với máy liên lạc: “Nhân viên chiến đấu đợt đầu tiên lên không! Đợt thứ hai, đợt thứ ba chuẩn bị!”

Trên không thành phố Terry, một ngàn cái quang giáp tông ủi bay lên tập thể. Quang giáp tông ủi hiện giờ đã sớm không còn đơn sơ như lúc trước nữa, trải qua ưu hóa của lão già Phá Xa, mà động cơ của nó cũng do thiên tài động cơ là Liên Nguyệt này lại một lần nữa thiết kế ưu hóa.

Cảnh tượng một ngàn cái quang giáp bay lên không cực kỳ hoành tráng, nhưng lúc này lại không có ai hân thưởng. Tất cả cư dân của hành tinh Dật Cúc đều được yêu cầu tránh vào trong hang phòng hộ.

Khi một ngàn cái quang giáp tông ủa xếp thành năm mươi tiểu đội chiến đấu xuất hiện trong khu vực không chế, mấy ký giả ngoài khu vực đó lập tức phát điên lên!

Chương trình của vô số kênh tin tức bị tạm ngừng, mà thay bằng truyền hình trực tiếp thời gian thực.

- Trải qua sự bình lặng mấy ngày nay, tổ chức thần bí này cuối cùng đã có hành động quy mô lớn mới! Mọi người hiện giờ nhìn thấy chính là truyền hình trực tiếp thời gian thực của đài chúng tôi, đội ngũ khổng lồ do khoảng một ngàn cái phi hành khí tạo thành xuất hiện trong khu vực này. Có thể nhìn ra được, tổ chất chiến đấu của bọn họ cực cao, đội hình bay cực kỳ hoàn chỉnh, cho dù đội hình chiến đấu lớn do một ngàn người tạo thành, đội hình cũng không có chút hỗn loạn. Nếu như mọi người cũng ở hiện trường với chúng tôi, nhất định sẽ phát hiện cảm giác áp bức do một ngàn cái toàn cốt phi hành khí này mang lại thậm chí vượt qua hai ngàn, ba ngàn cái...

Trên màn hình khổng lồ chiếu ở khu vực nhộn nhịp của các thành thị, thứ phát sóng đều là cùng một hình ảnh này. Người đi đường vốn dĩ vội vã toàn bộ đều dừng bước, ngẩng đầu nhìn màn hình.

Vô số thành thị bỗng nhiên yên ắng vào giờ phút này!

443. Chương 443: Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (1)

- Tiến vào khu vực không chế! Do Tang Thiết không ở đây, đội trưởng đợt tấn công đầu tiên là Tang Mộc. Gã hán tử Tang tộc trông có vài phần như khúc gỗ này về mặt lúc này xuất sắc, chỉ chiến ý nhảy nhót trong mắt mới nhìn ra được hán đối với trận chiến lập tức sẽ xảy ra trước mắt kỳ vọng tới bậc nào.

Một ngàn quang giáp tuy số lượng không ít, nhưng trong vũ trụ mệnh mông rớt cuộc vẫn tỏ ra có chút nhỏ bé, cô đơn. Tang Mộc tiến vào khu vực không chế không hề phân tán đội ngũ.

Một ngàn cái quang giáp, hình thành hình một mũi khoan khổng lồ hoàn chỉnh.

- Đẹp quá đi! Vừa rồi chúng tôi đã xác định đội ngũ này có tròn trĩnh một ngàn cái toàn cốt phi hành khí. Đội hình của một ngàn cái phi hành khí tròn trĩnh này cực kỳ hoàn mỹ! Mọi người có thể nhìn thấy, bọn họ đang bay với tốc độ cao men theo rìa cái gọi là khu vực không chế của bọn họ.

- A! Bọn họ đã bắt đầu tăng tốc! Trời ơi! Nhanh quá! Tốc độ hiện giờ là bao nhiêu? Để tôi xem xem, mười Hz... mười hai Hz... mười lăm Hz! Trời ơi! Tốc độ của mấy cái phi hành khí này khi đạt tới mười lăm Hz cuối cùng đã ổn định lại, bạn hữu từng điều khiển quang giáp chắc đều biết mười lăm Hz là khái niệm gì, dưới tốc độ cao thể này, điều khiển đối với quang giáp sẽ biến thành cực kỳ khó khăn.

- Nhưng mọi người có thể nhìn thấy, đội hình hiện giờ của đội ngũ bay do một ngàn cái phi hành khí tạo thành này vẫn không có chút biến hóa nào, không hề vì tốc độ tăng lên mà có bất cứ biến hình nào. Điều này làm chúng ta không thể không tán thán tổ dưỡng chiến đấu của bọn họ! Quả thật là quá lợi hại rồi! Làm tôi cũng có kỳ vọng càng cao đối với hành động bước tiếp theo của bọn họ!

Sự kinh ngạc và tán thán của ký giả ở tiền phương thông qua kênh thông tấn, chuyển tải hoàn chỉnh tới mỗi góc ngách của thiên hà Hà Việt mà nhất cử nhất động của đội ngũ do một ngàn phi hành khí tạo thành này cũng hoàn toàn hiện ra trong mắt cư dân thiê hà Hà Việt.

Trong mắt bọn họ, đội ngũ phi hành khí có hình dáng quái dị này giống như đang thực hiện một pha biểu diễn bay vậy, trong lòng mỗi người thạo nghề đều chịu chấn động sâu sắc. Không giống với ánh sáng của chủ nghĩa anh hùng cá nhân, thứ mấy người Tang tộc biểu hiện ra hiện giờ lại là sức mạnh đáng sợ của tập thể. Uy nghiêm đáng sợ và có trật tự đã mang sự cường đại của quân đoàn tông ủa của Tang tộc khắc sâu vào chỗ sâu trong lòng mọi người.

Ngày này đã định là ngày Tang gia lại một lần nữa dương danh Hà Việt trong mấy trăm năm này.

Động cơ của quang giáp tông ủa đã trải qua ưu hóa một lần nữa bởi Liên Nguyệt làm cho tốc độ bay của quang giáp tông ủa có thể đạt tới hai mươi hai Hz! Hai mươi Hz là một điểm ranh giới. Thông thường mà

nói, tốc độ tới hạn của quang giáp cao cấp là mười lăm Hz, chỉ có tốc độ của mấy cái quang giáp siêu cấp đó mới đạt tới con số kinh người hai mươi Hz này. Mà dựa vào ưu thế của bản thân vật liệu xương, phối hợp động cơ Vận mệnh đã trải qua ưu hóa một lần nữa của Liên Nguyệt, thêm vào đặc sản Đề nhiệt thạch của Thiên vực trì, quang giáp tông ừi không chỉ đột phá tốc độ tới hạn hai mươi Hz này, tốc độ cao nhất của nó cuối cùng dừng ở con số kinh người hai mươi hai Hz này.

- Mở thiết bị bắn tia laser. Bắt đầu tiến hành kích hoạt, tiến vào trạng thái chiến đấu! Tang Phổ đã hoàn toàn vào vai, ra lệnh đầu vào đó.

Tiểu Thạch đầu đội mũ trên đầu và Trương Vũ mau chóng bắt đầu tiến hành điều khiển. Hai người bọn họ trong trận chiến này đóng vai nhân vật cực kỳ quan trọng, bọn họ không chỉ phải căn cứ chỉ lệnh mà tiến hành điều khiển mấy thiết bị bắn tia laser này mà còn phải đảm bảo sự an toàn của liên lạc.

Thiết bị bắn tia laser bố trí ở khu vực không chế lập tức bắt đầu tiến hành trình tự kích hoạt.

Quang mang màu lam nhạt của năng lượng kích hoạt từ trên thiết bị bắn tia laser tràn ngoài. Từ xa nhìn tới giống như vô số ngôi sao màu lam nhạt trong chớp mắt bị đốt lên, vũ trụ tối đen sâu thẳm, từng đốm sáng lam, xinh đẹp tới mức làm người ta ngêth thở.

Bức tranh mỹ lệ này cũng được truyền đi một cách trung thực cả thiên hà Hà Việt, rất nhiều người đều bị sự mỹ lệ khó mà gặp được này chinh phục.

Nhưng cho dù mấy người bình tĩnh đó, lúc này trong mắt cũng đầy vẻ hoảng sợ!

Thiết bị bắn tia laser Diệp Trùng mua và cộng thêm sản nghiệp sau này Mục Thương mang tới sản xuất ra tổng cộng năm vạn cái!

Năm vạn thiết bị bắn tia laser bị bố trí dày đặc ở trong khu vực không chế không hề coi là lớn này. Vòng phòng ngự hình thành bởi năm vạn thiết bị bắn tia laser này làm cho hầu hết mọi người tin rằng, trên đời này tuyệt đối không có một đội tàu nào có dũng khí xông tới từ chính diện. Phải biết Hoa hoa công tử sau khi cải tạo chẳng qua cũng chỉ có một trăm tám mươi thiết bị bắn tia laser, mà nơi này bố trí tới tận năm vạn cái!

Chỉ vị trí đặt năm vạn thiết bị bắn tia laser này thì đã hao tốn ba ngày tính toán liên thủ của Mục Thương và tiểu Thạch đầu!

- Trời ơi! Xinh đẹp quá đi! Đây tuyệt đối là cảnh tượng mỹ lệ nhất mà tôi từng thấy cho tới tận bây giờ! Vô số thiết bị bắn tia laser hình thành nên một trận địa phòng thủ cực kỳ nghiêm mật. Quá nghiêm mật rồi! Đây tuyệt đối là trận địa phòng thủ có hỏa lực dày đặc nhất mà tôi từng thấy! Tôi hiện giờ hoàn toàn không cách nào tính ra ở chỗ này rốt cuộc có bao nhiêu thiết bị bắn tia laser! Quá kinh người!...

Ký giả này kích động đến mức nói năng lộn xộn, thiên hà Hà Việt tuy thường xảy ra tranh đấu, nhưng cảnh tượng thế này vẫn là lần đầu tiên bày ra trước mắt mọi người.

Cái nhìn đầu tiên khi mỗi người nhìn thấy nó thường sẽ vì sự mỹ lệ của nó mà rung động, nhưng hàn ý tới ngay sau đó sẽ từ gót chân lên một mạch tới tận đỉnh đầu! Sự tàn khốc của chiến tranh làm mỗi người đều không lạnh mà run!

Cả thế giới đều đang phát cuồng vì tổ chức thần bí dị thường này!

Nhưng mấy người Diệp Trùng lại không có bất cứ dư giả nào để đi lo mấy việc mà với cái nhìn của bọn họ là thừa thãi, nhỏ nhặt này. Cả hành tinh Dật Cúc lúc này hoàn toàn quỳnh cả lên, kiểm tra trước lúc cất cánh, sắp xếp năng lượng, sắp xếp đạn nổ mạnh... Trên mặt mỗi người đều là sự tập trung, cả căn cứ Parpart giống như một cỗ máy chặt chẽ, vận chuyển với tốc độ cao.

Người bận nhất hiện giờ không hề là mấy người Diệp Trùng, mà là tiểu Thạch đầu và Trương Vũ!

Số lượng hội vực lĩnh giá tới xem náo nhiệt tăng mạnh, rất nhiều người bọn họ hoàn toàn là sau khi nhìn thấy tin tức đang được truyền hình trực tiếp thì sinh ra hứng thú mãnh liệt, cho nên muốn lên vào mạng mô phỏng của hành tinh Dật Cúc xem lên. Nhưng Mục Thương đã sớm lường trước tình trạng thế này, vì bảo đảm sự an toàn của kênh liên lạc, ba người Mục Thương, tiểu Thạch đầu, Trương Vũ liên thủ, bố trí vô số cam bẫy. Mấy cam bẫy này không hề hoàn toàn là loại làm màu, có rất nhiều loại có sức sát thương cực

kỳ mạnh mẽ. Đối với hội vực lĩnh giả cấp bậc như Mục Thương và tiểu Thạch đầu thế này mà nói, loại kỹ xảo này không hề có vấn đề lớn gì. Trong thời khắc quan trọng này, vì bảo đảm sự an toàn thông tin chiến đấu, ngay cả tiểu Thạch đầu cũng không hề có bất cứ dị nghị gì đối với việc sử dụng kỹ thuật sát thương như vậy.

Nhưng hội vực lĩnh giả tới quả thật có chút quá nhiều! Có vài hội vực lĩnh giả vừa nhìn thấy mấy cam bầy này thì lựa chọn bỏ đi, nhưng một số hội vực lĩnh giả khác lớn gan hoặc là tràn đầy tự tin vào kỹ thuật của mình lại trở nên hưng phấn! Hội vực lĩnh giả cấp bậc giống như bọn họ này, muốn tìm đối thủ cũng không phải là một việc dễ dàng. Bây giờ lại có thể gặp được một đối thủ mạnh mẽ thế này, làm sao có thể làm bọn họ không hưng phấn?

Tiểu Thạch đầu và Trương Vũ tập trung tinh thần cao độ, đối mặt từng đợt từng đợt tấn công. Mục Thương có nhiệm vụ khác, không có tinh lực đi lo cho phía bên này, tất cả sự việc trên mạng mô phỏng đều do hai người bao thầu. Tuy có phòng ngự mạnh mẽ, nhưng mấy hội vực lĩnh giả cường đại đó giống như sắt thủ ẩn tàng trong bóng tối, có thể phát ra một kích trí mạng bất cứ lúc nào.

Tinh thần hai người căng thẳng cao độ, không dám có chút buông lơi.

Còn người khác, cũng không khá hơn chút nào. Chỉ số không ổn định của không gian không ngừng tăng lên, có lẽ vẫn còn mười phút thì sẽ đạt tới điểm tới hạn!

Trái tim mỗi người mấy người Diệp Trùng đều giống như đang treo lên, ai cũng không biết khi chỉ số không ổn định của không gian đạt tới điểm tới hạn thì sẽ xảy ra chuyện gì! Ngay cả Mục Thương cũng không tìm thấy tin tức có giá trị nào trên mạng mô phỏng, chỉ biết khoảng hai mươi năm trước, cũng từng xảy ra loại việc thế này. Nhưng những gì liên quan lại quá mơ hồ không rõ, không có bất cứ giá trị gì.

Đội ngũ chiến đấu đợt hai cũng đã tiến vào trạng thái chuẩn bị trên không.

Trong phòng hội nghị, mấy người Diệp Trùng nhìn chằm chằm màn hình không nháy mắt, ống kính nổi bố trí ở các phương vị mang mỗi một chỗ của khoảng không gian không ổn định đó hiện ra trước mắt mọi người.

Mà chín mươi phần trăm số người của cả thiên hà Hà Việt hiện giờ đều đang chú ý tới chỗ này. Sự chú ý mà hành tinh Đất Cúc chịu trong một giờ lúc này còn nhiều hơn tổng sự chú ý mà nó nhận được trước đây.

Mỗi người đều ngừng hô hấp, chờ đợi mọi thứ sắp xảy ra! Trận thế trước mắt làm bọn họ tràn đầy mong đợi và sợ hãi việc sắp xảy ra.

Mười phút vào lúc này lại dài chậm như vậy, trên trán Tang Phổ vẫn luôn trán định đã giăng đầy giọt mồ hôi nhỏ, xoay đầu liếc nhìn Diệp Trùng thần sắc vẫn như thường, trong lòng nhịn không được mà kính phục. Tiên sinh quả nhiên là tiên sinh, tố chất tâm lý lại tốt đến thế này!

Vẫn còn một phút!

Mọi người trong phòng hội nghị đều đứng lên, nhịn không được mà nghiêng người tới trước, khẩn trương nhìn màn hình. Không khí trong cả phòng hội nghị ngưng trọng giống như sắt thép, đè nén tới mức làm người ta cảm thấy có chút nghẹt thở, không có ai phát ra chút âm thanh nào vào giờ phút này.

Diệp Trùng liếc nhìn số liệu trên quang não, nhịn không được sắc mặt hơi biến đổi, đột nhiên quát lên nói: “Chiến đấu đợt đầu tiên chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu! Tất cả thiết bị bắn tia laser chuẩn bị sẵn sàng!”

Tiếng này của Diệp Trùng giống như sấm nổ giữa đất bằng, mọi người trong phòng hội nghị bỗng giật mình tỉnh lại. Tang Phổ liếc nhìn chỉ số không ổn định của không gian trên quang não làm tốc độ đập của trái tim hắn đột ngột tăng mạnh.

Một phút vốn dĩ trong dự tính hiện giờ mau chóng rút ngắn.

Nhưng đối với chủng tộc trải qua vô số lần chiến đấu sinh tử như Tang tộc mà nói, tình huống dị thường xuất hiện trong chiến đấu bình thường vô cùng.

Bọn họ lâm nguy không loạn, vẫn bảo trì tiết tấu chiến đấu của bản thân. Tốc độ của đội chiến đấu đầu tiên vốn dĩ bay với tốc độ mười lăm Hz lập tức bắt đầu tăng tốc.

Không gian không ổn định vì tiếp cận giá trị tới hạn, cuối cùng bắt đầu xảy ra dị tượng!

444. Chương 444: Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (2)

Trong phòng tác chiến của sư sĩ đoàn Parpart, toàn bộ ánh mắt mọi người đều nhìn dán vào màn hình. Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh hãi cực độ, ngay cả Diệp Trùng vẫn luôn trấn định, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

- Tỷ lệ méo mó không gian chín mươi phần trăm! Trong giọng khàn khàn của quan sát viên có lẫn sự khủng hoảng sâu sắc.

.....

- Tỷ lệ méo mó không gian một trăm phần trăm!

Chính giữa khu vực bị khổng chế, đột nhiên xuất hiện một điểm đen tối tăm vô bì. Cho dù trong hư không tối đen, điểm đen này cũng rõ ràng như vậy, giống như một giọt mực, đậm đặc tới mức đáng sợ.

Trong nháy mắt, điểm đen này dùng tốc độ kinh người bắt đầu lan ra. Giống như giọt mực nhỏ trên tờ giấy trắng, lan ra xung quanh.

Tròn! Tròn cực kỳ hoàn chỉnh! Theo sự lan rộng của điểm đen này, mọi người đã có thể nhìn rõ dáng vẻ của nó.

Một màn trước mắt làm trái tim Diệp Trùng bỗng co thắt!

Trong đầu hần lập tức hiện ra một màn đã từng gặp khi ở đáy hang của hành tinh nguyên sinh. Cảnh tượng nguy dị đó, Diệp Trùng tin rằng mình cả đời cũng không quên.

Hình tròn hoàn mỹ đen thui vô cùng trôi nổi trong không trung! Cánh tay quái vật chưa biết đen thui giăng đầy đường đỏ như lưới đỏ! Còn có tiếng thét sắc bén đâm vào tâm hồn con người!

Mấy ký ức đã có chút xa xôi này đột nhiên xuất hiện trong đầu hần, một màn trước mắt và cảnh tượng lần đó tương tự tới mức nào!

- Mực, nếu như chúng ta bây giờ tấn công hình tròn đó, sẽ xảy ra kết quả gì? Diệp Trùng cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại. Tuy không biết thứ xuất hiện tiếp theo là gì, nhưng nếu như là quái vật chưa biết ở dưới đất lần trước đó, Diệp Trùng tin rằng, phần thắng của bên mình không còn phải nghi ngờ, là cực nhỏ.

- Không cách nào tính toán, kết quả chưa biết. Mực lập tức đưa ra đáp án. Nhưng một câu bổ sung tiếp theo của nó làm Diệp Trùng dẹp bỏ ý nghĩ ra lệnh tấn công hình tròn màu đen đó: “Xác suất không gian sụp đổ lớn hơn sáu mươi phần trăm.”

Trong tất cả lý luận về không gian học, không gian sụp đổ là một trong những việc đáng sợ nhất. Nếu như ở chỗ này xảy ra không gian sụp đổ, cả thiên hà Hà Việt sẽ có một nửa thiên hà chịu ảnh hưởng. Loại ảnh hưởng này mau chóng mà trí mạng!

Nhưng chính trong khoảnh khắc này, hình tròn màu đen đó đã nở to tới bán kính hai mươi mét!

Nó vẫn đang tiếp tục biến lớn, nhìn hình tròn màu đen trên màn hình, sự khủng bố trong lòng Diệp Trùng cũng càng lúc càng nặng nề. Phải biết, đường kính của hình tròn màu đen gấp phải ở hang động dưới lòng đất hành tinh nguyên sinh lần trước đó chẳng qua chỉ ba mét! Mà bán kính hiện giờ của cái trước mắt này đã đạt tới hai mươi mét, mà tốc độ biến lớn điên cuồng của nó không hề có chút giảm thấp.

Mấy ký giả ngoài khu vực khổng chế đó cũng đã phát hiện dị tượng ở chỗ này! Vô số máy ảnh hình nổi đồng loạt nhắm hình tròn kỳ lạ chưa từng thấy qua này.

- Trời ơi! Đây là cái gì? Trong giọng nói của ký giả ở tiền tuyến lộ ra vẻ hưng phấn trước giờ chưa từng có: “Tôi trước giờ chưa từng thấy qua kỳ cảnh thế này! Hình tròn màu đen này giống như một cái lỗ đen, nhưng nó lại không có tính thôn tính. Ha ha, ít nhất chúng tôi hiện giờ vẫn rất an toàn! Tôi rất hoài nghi, đây có phải là hình tròn hoàn mỹ nhất trên đời này? Điều làm người ta kỳ quái là chúng tôi hoàn toàn không

sao đo lường được độ dày của nó, nó quả thật là quá mỏng! Trời ơi! Nó vẫn đang lớn lên! Lớn lên một cách điên cuồng, bán kính của nó hiện giờ là... ủa... năm mươi mét!

Một màn này cũng thông qua kênh tin tức truyền tới mỗi một góc của thiên hà Hà Việt. Mọi người nhao nhao dừng công việc trên tay, mỗi người đều mang theo biểu tình không sao tin được, nhìn chằm chằm kỳ cảnh chưa từng thấy qua trên màn hình trước mặt mình này.

- Đây là cái gì? Trời ơi? Một người khách trong quán rượu há hốc miệng nhìn màn hình, hoàn toàn không biết rượu trong ly rượu của mình tràn ra ngoài, rưới lên người hắn.

Ông chủ quán rượu nhún nhún vai: “Có lẽ là bánh bà xã ta nướng.”

- Gặp quý! Đen thế này, ta thề, lần sau tuyệt không ăn bánh bà xã người nướng!

.....

- Cảnh tượng trước mắt chúng tôi hiện giờ vẫn không cách nào phán đoán là cái gì, ma kính trong truyền thuyết? Hay là cánh cửa thông tới dị thế giới? Người ký giả ở tiền tuyến đó phô bày sự hài hước của mình: “Nhưng ta tin, tổ chức thần bí này hưng sư động chúng như vậy, nơi này nhất định ẩn chứa một bí mật lớn kinh thiên!” Rất rõ ràng, ký giả này biết làm sao kêu gọi sự tò mò của khách xem đài.

Sự khủng bố trong lòng Diệp Trùng tăng lên từng chút một, mồ hôi lạnh không tự chủ được chảy ra từ trên trán hắn.

Hình tròn màu đen này vẫn đang biến lớn! Đường kính của hình tròn màu đen này hiện giờ đã đạt tới một con số khủng bố, tám trăm mét! Hơn nữa, từ dấu vết trước mắt mà xét, xu hướng tăng trưởng của nó không có bất cứ dấu hiệu giảm chậm nào.

Đường kính hình tròn màu đen gặp được trong hang động dưới đất hành tinh nguyên sinh lần trước chẳng qua chỉ có ba mét, còn cái trước mắt này lại đã vượt quá tám trăm mét, hơn nữa còn đang điên cuồng biến lớn.

Sự khủng bố khổng lồ bao trùm lấy Diệp Trùng, tao ngộ lần trước trong hang động dưới đất hành tinh nguyên sinh, mỗi lần hắn nghĩ tới đều không khỏi hoảng sợ trong lòng.

Thứ đi ra từ trong hình tròn màu đen khổng lồ thế này sẽ là cái gì chứ?

Thời gian vào lúc này trở nên chậm chạp dị thường.

Trên màn hình, hình tròn màu đen nguy dị đó vẫn đang không ngừng biến lớn. Phạm vi hoạt động của tiểu tổ chiến đấu đầu tiên đã bắt đầu di động ra ngoài.

Ba giờ năm phút.

Hình tròn màu đen xem ra quái dị vô bì này cuối cùng đã ngừng biến lớn, nhưng đường kính của nó lúc này lại đã đạt tới mức kinh người, 22,6 km.

Trong vũ trụ không có thứ gì, một khu vực hình tròn màu đen đường kính hơn hai mươi km không hề nổi bật, nhưng nếu như có thể thông qua ống kính nổi phóng lớn tới trước mắt người, đó vô nghi là cực có sức chấn động. Một hình tròn khổng lồ, hoàn mỹ, đen thui như mực! Mỏng tới mức không cách nào ước lượng được độ dày của nó, không ai biết nó là gì, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Nhưng lúc này, vô luận là ai, cũng không còn chút ý cười cợt nào, ngay cả ngữ khí của ký giả đang truyền hình trực tiếp đó cũng trở nên ngưng trọng. Dị tượng trước giờ chưa từng thấy này, giống như chì vậy, đè đến nỗi trong lòng mỗi người đều nặng trĩu.

Trong ba giờ này, vô số nhà khoa học đều đang chú ý việc này, nhưng lại không có một nhà khoa học nào có thể giải thích loại hiện tượng này.

Màu đen đậm đặc vô bì, thường đại biểu cho tử vong, hủy diệt! Mà hình tròn màu đen không biết tên khổng lồ này sẽ mang tới cho cả thiên hà cái gì đây?

Thảm họa ư? Lòng mọi người bắt đầu có vài phần hoảng sợ bất an.

Hình tròn màu đen cuối cùng đã ổn định lại.

Chính ngay lúc mọi người không tìm chế được mà thở phào, hình tròn màu đen vừa mới ổn định lại lại một lần nữa xảy ra dị biến!

Bề mặt bằng phẳng như kính của hình tròn màu đen đột nhiên nổi lên chất khí dạng sương màu đỏ tím u tối. Mấy chất khí dạng sương màu đỏ tím u tối này sau khi nổi lên trên hình tròn màu đen không hề phát tán ra xung quanh, ngược lại, chúng chỉ lưu động xung quanh hình tròn màu đen.

Tồn sức hồi lâu, hình tròn màu đen khổng lồ vô bì đã bị sương khói màu đỏ tím u tối lan ra mau chóng nuốt chửng. Từ xa nhìn tới, đã khó lại thấy hình tròn màu đen ngụy dị mà khổng lồ đó, thứ có thể nhìn thấy chỉ có một đám sương màu đỏ tím u tối càng thêm khổng lồ.

Chất khí dạng sương màu đỏ tím u tối rung động có tiết tấu, giống như có sinh mệnh, nhưng mỗi người trông thấy một màn này lại chỉ cảm thấy sờn tóc gáy từ tận đáy lòng.

Đột nhiên, một tia điện màu tím u tối lóe lên rồi mất ở bề mặt đám sương tím này.

Tia điện màu tím u tối này giống như một tín hiệu, trong khoảnh khắc, vô số tia điện màu tím giống như một đám rắn nhỏ bò trong đám sương màu tím khổng lồ này!

Tuy không có bất cứ âm thanh nào truyền tới, nhưng trong lòng mỗi người nhìn thấy một màn này đều giống như có thể nghe thấy tiếng tí tách của tia điện lập lờ.

Tia điện tới nhanh, đi cũng nhanh, sau năm phút, đám sương màu đỏ tím u tối này lại một lần nữa khôi phục bình lặng.

- Nó đang biến lớn! Mục nhắc nhở Diệp Trùng.

- Ủm. Diệp Trùng đã sớm chú ý tới sự biến hóa của đám sương tím này, sau khi tia điện biến mất, đám sương tím này liền bắt đầu lan rộng ra xung quanh.

Bỗng nhiên, tiếng cảnh báo đột nhiên rít lên dữ dội.

- Phát hiện sinh vật bất minh! Phát hiện sinh vật bất minh! Số lượng chưa biết! Số lượng chưa biết!

Trong đám sương tím trên màn hình đó, đông nghìn nghịt vô số điểm đỏ có thể thấy lơ mơ!

Trong cả phòng hội nghị vang lên một loạt âm thanh cùng hít khí lạnh.

Diệp Trùng vẫn luôn mang theo vài phần hoảng sợ lúc này ngược lại bình tĩnh lại, liếc nhìn Tang Phổ có chút ngơ ngẩn, quyết đoán kịp thời nhận lấy quyền chỉ huy, mau chóng mà trầm ổn ra lệnh: “Tiểu tổ chiến đấu đợt đầu tiên chú ý, tiểu tổ chiến đấu đợt đầu tiên chú ý, lập tức lui khỏi khu vực khổng chế, lập tức lui khỏi khu vực khổng chế! Tất cả thiết bị bắn tia laser bắt đầu tiến hành điều chỉnh khóa mục tiêu! Chuẩn bị tấn công!”

Phản ứng lại, mặt Tang Phổ soạt cái đỏ lên.

Đám kỹ giả vẫn luôn ở ngoài khu vực khổng chế kinh ngạc phát hiện, đội ngàn phi hành khí vẫn luôn di chuyển trong khu vực khổng chế mau chóng thoát ly khu vực khổng chế. Điều làm bọn họ càng thêm khó hiểu tiếp đó là tất cả toàn bộ thiết bị bắn tia laser bố trí trong khu vực khổng chế đều chỉ về phía đám sương màu tím đó.

- Tiểu tổ chiến đấu đợt thứ hai lập tức lên không, tiến vào địa điểm chỉ định trước. Tang Phổ bình tĩnh lại vẫn biểu hiện ra phong phạm một người chỉ huy cần có.

Cặp mắt Diệp Trùng nhìn chăm chăm không nháy màn hình, mấy điểm đỏ đông nghìn nghịt trong đám sương đỏ màu tím u tối đó biến lớn từng chút một! Chúng bắt đầu tiến hành xông tới chọc vòng ngoài của đám sương! Tốc độ mấy sinh vật bất minh này cực nhanh, gần như trong nháy mắt, đường nét của chúng đã thấy được lơ mơ!

Tang Phổ mắt tròn, gân xanh trên trán nổi lên dữ dội, cặp mắt nhìn dán vào màn hình, miệng gần như dán lên máy liên lạc.

- Tất cả hỏa lực trong phương vị bán kính véc tơ sáu tới bán kính véc tơ chín, bán kính véc tơ mười hai tới bán kính véc tơ mười lăm chú ý, chuẩn bị...

Đôi tay của tiểu Thạch đầu và Trương Vũ ở một bên đội mũ, khó nhìn thấy biểu tình mau chóng thao tác trên quang não, tất cả thiết bị bắn tia laser đều do hai người điều khiển.

Trên màn hình, thể hình mấy sinh vật bất minh đó mau chóng trở nên rõ ràng, điều này biểu thị tốc độ lao về phía bên này của bọn chúng cực kỳ nhanh.

Con sinh vật bất minh đầu tiên xông ra khỏi đám sương màu tím! Con thứ hai, con thứ ba...

Một giọt mồ hôi men theo tóc mai của Tang Phổ chảy xuống, hô hấp của hắn cũng trở nên dồn dập.

Trên màn hình, thân hình của một con sinh vật bất minh bị ống kính bắt được rõ ràng, hiện ra trước mắt mọi người! Mặt Tang Phổ có chút ửng đỏ, nhìn sinh vật bất minh mau chóng lao bỏ tới ống kính, tay bỗng nhiên nắm chặt!

- Khai hỏa!

445. Chương 445: Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (3)

Trời sao tối đen trong khoảnh khắc này đã bị đốt sáng lên.

Vô số chùm tia laser hình thành lưới hỏa lực dày đặc màu đỏ, che kín trời kín đất bắn về phía mấy sinh vật bất minh đó. Rất khó hình dung sự hoành tráng của một màn trước mắt này. Chùm sáng của thiết bị bắn tia laser là chùm tia laser màu đỏ nhạt, tần số bắn của mỗi thiết bị này ước khoảng một trăm hai mươi lần mỗi giây.

Trong vài giây ngắn ngủi, chùm tia sáng đếm được cả ngàn vạn mạnh mẽ xé nát không gian không hề xem là nhỏ hẹp này!

Mấy chùm tia laser này đan xen ngang dọc giống như một cái rây tinh mịn, chụp về phía mấy sinh vật bất minh đang lao tới trước mắt đó.

Thông thường mà nói, chùm tia laser sáng nhưng không hề chói mắt, song trên màn hình hoàn toàn trắng xóa, làm mất người ta đau nhói!

Uy lực khổng lồ mà mấy thiết bị bắn tia laser này phát ra làm cho mọi người trong phòng hội nghị đều bị dọa chết khiếp.

Diệp Trùng có chút ngạc nhiên nhìn màn hình hoàn toàn sáng tới không một chấm đỏ ở trước mắt, tuy phương án này là hấn và Mục Thương cùng vạch ra, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn vượt xa ý liệu của hắn. Đối với mấy thiết bị bắn tia laser này, hắn thật ra không hề ôm bao nhiêu hy vọng.

Phát minh thiết bị bắn tia laser đã có rất nhiều năm, nhưng loại vũ khí này chưa từng trở thành chủ lực của chiến tranh. Tính di động của nó gần như là không, độ chính xác khóa chốt mục tiêu thấp, tiêu hao tám năng lượng lớn, uy lực bình thường, vân vân. Chính những đặc tính này, nó chưa từng tiến vào trong những vũ khí chính. So ra, độ chính xác xạ kích của mấy quang giáp loại đánh xa đó còn cao hơn thiết bị bắn tia laser nhiều.

Đương nhiên, một điểm quan trọng nhất, vô luận là năm thiên hà lớn, hay là thiên hà Hà Việt, đã có rất nhiều năm không xảy ra chiến tranh quy mô lớn thật sự.

Điều Diệp Trùng không ngờ tới là, chính là vì việc sử dụng tính sáng tạo đối với thiết bị bắn tia laser của bọn họ đã làm cho mấy thứ nhỏ bé đã bị người ta xem thường rất lâu này lại một lần nữa nhận được sự coi trọng của mọi người. Cho dù nó có nhiều khuyết điểm như vậy, nhưng nó có một ưu thế không gì so sánh được, đó chính là giá rẻ.

Tang Phổ càng trở mất ra, trên màn hình cái gì cũng nhìn không thấy, điều này kêu hấn làm sao tiến hành chỉ huy?

Trong phòng hội nghị lập tức loạn cào cào cả lên.

Giống như phòng hội nghị, quang mang chói mắt đột nhiên sáng lên này cũng truyền tới các góc ngách của thiên hà Hà Việt. Rất nhiều người bất ngờ không kịp đề phòng, hai mắt bị kích thích. Thắt thanh kêu thét lên, vội vàng nhắm mắt lại, một vài người có năng lực chịu đựng tâm lý tệ liền biến đổi sắc mặt.

So với mấy người Tang Phổ, sự hoảng sợ đám dân chúng vẫn luôn chú ý tiết mục truyền hình trực tiếp này phải chịu nặng hơn, bọn họ căn bản không có chuẩn bị tâm lý.

Cả thiên hà Hà Việt đều nhốn nháo.

Mà tiếng kêu của ký giả đó càng truyền đi khắp cả thiên hà Hà Việt. Nhưng ký giả này lại biểu hiện ra tố chất nghề nghiệp và kinh nghiệm cực kỳ phong phú. Hấn dứt khoát mau chóng đổi ống kính lọc sáng. Loại ống kính chuyên dùng phỏng vấn này thông thường mà nói, cực ít được sử dụng. Nó chỉ thích hợp dùng trong một vài trường hợp đặc biệt, thí dụ như bây giờ.

Nhưng cũng đúng ngay lúc này, dân chúng vừa rồi bị ánh sáng làm lóa mắt đã gần như khôi phục lại.

Khi bọn họ vừa mở mắt, thì nhìn thấy một cảnh tượng hoành tráng bọn họ cả đời khó quên!

Do nguyên nhân sử dụng ống kính lọc sáng, trên cả màn hình đều xanh biếc. Nhưng chính trên màn hình màu xanh biếc này, vô số tia sáng màu lục sáng trắng tấp dạn xen ngang dọc. Trên cả màn hình đều giăng đầy mây đường thẳng màu xanh lá sáng này, mây đường sáng này hiện ở đây, mất ở kia, nhưng số lượng chùm tia laser trên màn hình càng lúc càng nhiều.

Mọi người đều ngơ ngẩn.

Cả thiên hà Hà Việt, vô luận là quán rượu, hay là quảng trường trung tâm thương nghiệp đều chỉ là tiết mục trực tiếp đang phát sóng trên màn hình này. Đám đông ở trước màn hình đó lúc này đây không có ai là ngoại lệ, đều lâm vào trong yên lặng, không chút tiếng động.

Thiết bị bắn tia laser tiêu hao năng lượng cực kỳ lớn, đặc biệt là dưới tình huống bắn với tốc độ cao thế này. Đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao thiết bị bắn tia laser không được mọi người coi trọng. Nó không cách nào duy trì áp chế kẻ địch.

Năm phút! Dưới tình huống hỏa lực tối đa, tầm năng lượng bố trí của bản thân thiết bị bắn tia laser chỉ có thể bắn được năm phút.

Sau năm phút, màn hình phòng hội nghị cuối cùng đã tối trở lại. Trong ứng biến vừa rồi, Diệp Trùng và quân đoàn Tang gia của hấn vẫn bộc lộ ra căn bệnh thiếu kinh nghiệm, bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới ống kính lọc sáng.

Chùm tia laser có thể lưu lại ba giây trong mắt con người.

Màn hình sáng loáng giống như một chùm tia laser khổng lồ, sau khi để lại cho mọi người sự kinh diễm ngắn ngủi, rồi biến mất trong vũ trụ mệnh mông.

Mấy người Diệp Trùng cuối cùng đã có thể nhìn rõ tình hình trước mắt.

Im ắng! Trong phòng hội nghị im lặng như tờ, yên tĩnh tới mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Biểu tình của mọi người đặc sắc vô cùng. Mỗi người đều mở to miệng, vẻ mặt ngơ ngáo ngẩn mặt đối diện màn hình. Nhưng rất mau, rất nhiều người có phản ứng lại, quay mặt đi, trong mắt lộ ra vài phần không nỡ. Mà càng có nhiều người hơn lại không kiềm chế được mà hít một hơi khí lạnh, trong cả phòng hội nghị lại một lần nữa vang lên tiếng hít thở chính tề.

Cảnh tượng ống kính tiền tuyến truyền về quả thật có chút thảm không nỡ nhìn, ngay cả mấy tên cuồng chiến đấu có lòng dạ sắt đá Tang tộc đó cũng có chút không nhìn được, từ đó cũng có thể tượng tượng được năm phút ngắn ngủi vừa rồi thảm khốc tới bậc nào!

Thi thể, thịt vụn, mảnh tay chân, nội tạng của sinh vật bất minh trôi nổi trong vũ trụ có thể thấy được ở mọi nơi. Trên mỗi thi thể sinh vật bất minh đều không chỉ có vết thương ở một chỗ, mà gần như đều là trăm ngàn lỗ hổng như nhau, rất khó tìm thấy thi thể khá hoàn chỉnh. Điều này cũng mang tới cho mấy người Diệp Trùng phiền phức rất lớn, bọn họ đều rất khó mà biết được hình dáng hoàn chỉnh của mấy sinh vật bất minh này.

Một đợt công kích vừa rồi quả thật là quá mãnh liệt! Diệp Trùng tin rằng cho dù là Mục Thương, nếu như dưới hỏa lực giống như vừa rồi cũng không cách nào còn sống. Trên thực tế, hắn không tin một cái quang giáp có thể dưới sự bao phủ của hỏa lực thế này mà còn sống. Sự bao phủ của hỏa lực dày đặc thế này, Diệp Trùng cho rằng so với pháo của chiến hạm, uy hiếp càng lớn hơn, đặc biệt là đơn vị tác chiến cỡ nhỏ như đối với quang giáp thế này.

Trong lòng Diệp Trùng thâm cảnh giác, sau này nếu như phát hiện vành đai hỏa lực do thiết bị bắn tia laser tạo thành, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất bỏ trốn.

Diệp Trùng không hề biết, thảm trạng ở chỗ này được truyền một cách chân thật tới mỗi một góc của thiên hà Hà Việt. Thiên hà Hà Việt tay các nơi xung đột không ngừng, nhưng trước giờ chỉ là xung đột trong phạm vi nhỏ, chưa từng xảy ra xung đột quân sự quy mô lớn. Đối với hầu hết người bình thường, cuộc sống là hòa bình, bọn họ nào từng thấy qua chiến tranh thảm liệt thế này? Ngay cả mấy người Tang tộc cũng cảm thấy có chiến trường có vài phần bất nhẫn, lẽ nào năng lực chịu đựng tâm lý của bọn họ có thể chấp nhận được chứ?

Mấy thứ khủng bố thịt vụn, nội tạng, tàn chi này có thể thấy khắp nơi ở chỗ này, mà ký giả ở tiền tuyến đó cũng lớn gan vô cùng, ghi lại mấy thứ này một cách chuyên nghiệp.

Mỗi người trước màn hình đều sắc mặt trắng bệch, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ sâu sắc.

Ọe! Cuối cùng đã có người nhịn không được nôn ra. Mà đây cũng giống như một mồi lửa, mau chóng lan ra trong đám đông. Tiếng nôn mửa liên tục vang lên không ngừng, không ngừng có người gập eo lại, liều mạng nôn mửa.

Tiếng nôn mửa, tiếng khóc của trẻ con, tiếng chửi rủa, vang lên một cách vô thức. Mấy âm thanh này xen lẫn vào nhau, sự khủng hoảng mau chóng lan ra trong đám đông. Phảng phất như trong giờ phút này, ngày tận thế đã tới rồi!

Độ nổi tiếng của Diệp Trùng và quân đoàn Tang tộc trong một ngày này mau chóng tăng vọt. Mà thứ chủ yếu nhất bao hàm trong sự nổi tiếng này lại rành rành là hung danh! Điều này cũng làm cho trong khoảng thời gian khá dài, hạm đội hoặc sư sĩ đoàn bình thường, khi gặp phải Diệp Trùng và quân đoàn Tang tộc của hắn, ai nấy đều hoảng sợ né tránh đi đường vòng.

Nhưng vô luận là đối với Diệp Trùng hay là mấy người Tang tộc, bọn họ hoàn toàn không để ý mình có hung danh hay không.

Vừa tổng kết trong lòng, Diệp Trùng vừa mau chóng quét trên màn hình.

Quả nhiên, Diệp Trùng tuy sắc mặt như thường, nhưng trong lòng thâm hoảng sợ. Hắn đã phát hiện Giáp xác ngục trùng trong đám sinh vật bất minh này. Nhưng chủng loại sinh vật bất minh xuất hiện lần này phong phú hơn lần hắn và Nhuế Băng gặp được ở thông đạo tự do lần trước rất nhiều. Có rất nhiều sinh vật bất minh hắn chưa từng thấy.

Đáng tiếc mấy sinh vật bất minh này đã khó mà phân biệt.

Ánh mắt Diệp Trùng rơi trên đám sương màu đỏ tím u tối khổng lồ trên màn hình đó. Thể tích đám sương này to lớn vô bì, vô luận nhìn từ góc độ nào, nó đều che phủ cả bối cảnh của màn hình.

Săm soi đám khí màu tím này, ánh mắt Diệp Trùng sắc bén, hắn phảng phất muốn nhìn xuyên qua đám sương này.

Khóe mắt hắn đột nhiên giật giật, thân thể đột nhiên hơi nghiêng tới trước, ánh mắt càng trở nên sắc bén, sắc mặt trở nên ngưng trọng vài phần. Hắn cứ như vậy không hề động đậy, nhìn chăm chăm đám khí màu tím này.

Người khác trong phòng hội nghị không hề chú ý tới sự thay đổi thần sắc của Diệp Trùng, mọi người sau khi trải qua sự kinh ngạc lúc đầu, bây giờ đều đang hưng phấn dạt dào đàm luận trận chiến ngắn ngủi vừa rồi đó. Mọi người đều đang thảo luận sôi nổi mấy thiết bị bắn tia laser mang lại cho bọn họ sự kinh hỉ vô hạn đó. Một màn vừa rồi đó với cái nhìn của bọn họ, rõ ràng là không gì sánh được! Đây cũng là trận chiến quy mô lớn đầu tiên bọn họ thật sự nhìn thấy, loại phương thức chiến đấu này bọn họ lúc trước hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được, nó lật đổ lý giải đối với chiến đấu trong đầu bọn họ.

Mấy người Tang tộc là chiến sĩ trời sinh, bọn họ ai nấy đều có tố dưỡng chiến đấu cực cao. Tuy mức độ quen thuộc với vũ khí bình thường, bọn họ thậm chí không sao so sánh được với sư sĩ bình thường của thiên hà Hà Việt, nhưng bọn họ đối với lý giải của chiến đấu lại vượt xa mấy tên được gọi là tinh anh đó.

Trận chiến này vô nghi là đã mở ra cho bọn họ một cánh cửa mới. Bọn họ giống Diệp Trùng, đối với chiến đấu có sự mẫn cảm trời sinh.

Diệp Trùng lúc này lại đang giao lưu với Mục Thương.

- Mục, nó có phải là vẫn biến lớn?

- Đúng, tốc độ bành trướng của nó trở nên nhanh, so với vừa rồi đã tăng thêm năm mươi sáu phần trăm. Mục Thương đưa ra số liệu tường tận.

Trái tim Diệp Trùng bỗng run rẩy!

446. Chương 446: Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (4)

Hắn vừa rồi đột nhiên nhớ tới Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng và Giáp xác ngạc trùng. Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng miễn dịch đối với công kích năng lượng, chúng có thể hấp thu năng lượng để tiến hóa, Giáp xác mao trùng lại thông qua nuốt kim loại mà hoàn thành tiến hóa. Trong này có sinh vật đại loại như Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng hay không? Phải biết rằng, vài phút ngắn ngủi vừa rồi, chùm ánh sáng bắn trúng đám khí màu tím này có số lượng khủng bố cỡ nào!

Diệp Trùng đã phát hiện Giáp xác ngạc trùng trong đám thi thể trôi nổi trong vũ trụ, vậy trong này rất có khả năng có sự tồn tại của Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng. Điều Diệp Trùng lo lắng ngược lại không phải Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng. Từng có kinh nghiệm chiến đấu với chúng, Diệp Trùng biết, loại sinh vật này đối với người có quang giáp tông ừi như bọn họ mà nói, uy hiếp không hề lớn.

Điều lo lắng duy nhất của Diệp Trùng chính là còn có sinh vật giống như Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng khác.

Tiến hóa là một loại năng lực cực kỳ cường đại mà làm người ta sợ hãi. Lấy thí dụ Giáp xác ngạc trùng, chúng nuốt càng nhiều kim loại, ánh kim loại trên mai của chúng sẽ càng trở nên nặng hơn, độ cứng sẽ mau chóng nâng cao, răng lưỡi kiếm của chúng cũng sẽ trở nên càng thêm lợi hại.

Trước khi gặp được Giáp xác ngạc trùng và Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng, Diệp Trùng vẫn chưa từng gặp được sinh vật trong khoảng thời gian ngắn thì có thể hoàn thành tiến hóa giống loại này.

Năng lượng và kim loại là điều kiện tất yếu để chúng tiến hóa, nhưng cũng là hai loại nguồn lực mà con người cần nhất. Có thể nói, bất luận mấy sinh vật này có phải là bản tính hung tàn hay không, ở trên một điểm này, con người và chúng có mâu thuẫn không thể điều hòa, điều này cũng quyết định lập trường đối địch của hai bên.

Nhưng, hiện giờ trừ Diệp Trùng, có lẽ vẫn chưa có ai có thể nghĩ tới điểm này. Đám người đang ở trước màn hình xem đó, thậm chí có rất nhiều người còn nguyên rửa thể lực thần bí này, với cái nhìn của bọn họ, thể lực này hung tàn biết bao, rõ ràng là làm người ta tức giận! Đó, vô số thi thể trôi nổi trong vũ trụ đó chính là chứng cứ tốt nhất.

Nhưng cho dù là Diệp Trùng cũng sẽ không nghĩ tới con người cái gì đó. Loại người giống như hắn, trước giờ đều sẽ không lấy cứu vớt con người gì đó làm nhiệm vụ của mình. Điều hắn coi trọng chỉ là sự nguy hiểm của mấy sinh vật này và sự an toàn của người bên cạnh mình.

Sương tím đang mau chóng bành trướng. Có lúc Diệp Trùng cũng có loại ảo giác, nó giống như một trái tim màu tím, đang không ngừng đập, mỗi một lần đập, thể tích của nó lại tăng thêm vài phần.

Đám sương màu tím lúc này đã lan ra bảy trăm km. Nhưng việc làm người ta kỳ quái là nồng độ của nó không hề trở nên loãng đi, vẫn nồng nặc giống như lúc đầu. Bảy trăm km, ước khoảng tương đương với một trăm hai mươi tàu vũ trụ cỡ lớn nối liền đầu đuôi với nhau. Vật thể to lớn thế này ở trong vũ trụ vẫn rất nhỏ bé, đây chẳng qua cũng chỉ là một viên vẩn thạch có thể tích hơi lớn một chút. Nhưng với mấy người Tang tộc đang không ngừng lượn quanh nó mà nói, lại có cảm giác cực kỳ áp bức.

- Quả thật làm người ta không cách nào tưởng tượng! Trời ơi! Đây rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ thể lực thần bí này chính là vì chế ngự mấy sinh vật bất minh này? Quá thảm rồi! Chúng tôi không biết mấy sinh vật bất minh này rốt cuộc là làm sao mà tới chỗ này. Nhưng không chút nghi ngờ, mấy người khác tới từ phương xa này đã gặp phải tấn công có tính hủy diệt của một thể lực cường đại! Dưới công kích thế này có sinh vật có thể sống sót sao? Tôi dám thề tuyệt đối không có! Cho dù tàu vũ trụ kiên cố nhất trên đời này, đột nhiên gặp phải một đợt tấn công vừa rồi đó cũng chỉ có tàu nát người tiêu.

- Nơi này đã biến thành Tu la trường! Tôi cần nhắc nhở một câu, con nít chưa trưởng thành xem tiết mục này cùng với cha mẹ. Ký giả tiền tuyến cũng từ sự ngây thơ lúc ban đầu mà từ từ hoàn hồn lại, nói chuyện cũng bắt đầu khôi phục lưu loát. Nhưng sự run rẩy trong giọng nói của hắn vẫn nghe thấy lơ mơ.

Giải thích: Tu la trường là chiến trường của thiên thần và ác thần Tu la trong thần thoại Ấn Độ cổ, thường dùng để hình dung trường hợp thảm khốc.

Là tuyến đường an toàn lớn thứ năm của thiên hà Hà Việt, lượng thông hành của nó cực kỳ kinh người, số lượng tàu vũ trụ qua lại tuyến đường an toàn hyperbol gần đây càng tăng mạnh thêm. Chịu ảnh hưởng của việc ba đại thể gia điều động chiến lực liên tục gần đây, mấy tuyến đường an toàn lớn còn lại chịu ảnh hưởng ngầm. Mà tuyến đường hyperpol vì không hề ở trong phạm vi khống chế của ba đại thể gia, cho nên ngược lại, lượng thông hành của nó không những không chịu ảnh hưởng mà còn tăng thêm với mức độ lớn.

Thuyền trưởng Craig yên tĩnh ngồi nhắm mắt dưỡng thần trong phòng thuyền trưởng. Trong cả hành trình đều không có việc cần hắn đặc biệt chú ý. Điều kiện trị an của tuyến đường hyperpol vô cùng tốt, về cơ bản cực ít có hải tặc dám tới khiêu khích. Đương nhiên, cho dù có, hắn cũng không sợ chút nào. Hạm đội này của hắn trông ra không hề nổi bật nhưng lực lượng chiến đấu lại vượt xa vẻ ngoài trong bình thường như thế.

Phải biết, thứ năm mươi tàu vũ trụ này vận chuyển toàn bộ đều là vật tư chiến đấu, tám năng lượng cô đặc cao, quang giáp và linh kiện quang giáp. Đặc biệt là tám năng lượng cô đặc cao, tích trữ năng lượng của nó bằng bốn lần rưỡi tám năng lượng bình thường, ở phương diện tính năng có ưu thế không thể so sánh. Nhưng do công nghệ chế tạo phức tạp, giá của nó cũng cao tới mức dọa người. Loại tám năng lượng cô đặc cao này ở trên thị trường căn bản không có hàng hóa lưu thông, cả thiên hà Hà Việt, trừ ba đại thể gia, chỉ có hai tập đoàn cỡ lớn mới có năng lực sản xuất, hơn nữa sản lượng có hạn. Tất cả sản phẩm của bọn họ đều đã giao cho một vài nhà môi giới khối lượng lớn bán hộ, mà không hề bán lẻ. Tất cả định mức sản phẩm mỗi một năm của bọn họ đều đã sớm bị mấy người môi giới khối lượng lớn đó cướp sạch.

Craig chính là thuyền trưởng dưới tay một người môi giới khối lượng lớn. Người thuyền trưởng có ba mươi lăm năm kinh nghiệm vận chuyển, vô luận trong lòng người trong nghề hay là người môi giới khối lượng lớn đó đều được tôn kính vô cùng.

Lần này hắn cũng được giao cho trọng nhiệm. Lượng hàng lần này lớn trước giờ chưa từng có. Trong năm mươi tàu vũ trụ có tới hai mươi lăm tàu chở tám năng lượng cô đặc cao, Craig biết, đây có lẽ tương đương với toàn bộ định mức trong cả một năm của người đó!

Vì nhiệm vụ lần này, Craig cũng đã làm rất nhiều công việc chuẩn bị. Năm mươi tàu vũ trụ này tuy trông không hề nổi bật, nhưng mỗi một tàu đều trải qua cải tạo triệt để. Nhân viên đi theo cũng trải qua tuyển lựa tỉ mỉ, ai nấy đều là sư sĩ giỏi giang có năng lực xuất chúng. Bọn họ không ai không phải là cao thủ, cho dù đấu với sư sĩ của ba đại thể gia cũng đều có sức liều mạng.

Điều này cũng làm cho Craig tràn đầy niềm tin, càng hướng chỉ, tuyến đường hyperpol hắn đã bắt đầu dẫn tàu từ năm mười tám tuổi. Nơi này hắn quả thật đã quá quen thuộc, gần như nhắm mắt cũng sẽ không xảy

ra vấn đề.

- Thuyền trưởng! Tiếng kêu kinh ngạc của thuyền viên cắt ngang việc hấn nhắm mắt dưỡng thần, hấn mở mắt, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

- Người xem, đó là cái gì? Tay thuyền viên chỉ về phía đám khí màu tím.

Mọi thứ xảy ra của tuyến đường hyperpol không hề dẫn tới sự chú ý của mọi người, thứ hấp dẫn ánh mắt nhất hiện giờ lại là địa phương nhỏ xa xôi đó của hành tinh Dật Cúc.

Diệp Trùng mặt trầm như nước.

Người đầu tiên phát hiện là Tang Phổ. Rất mau, giống như phản ứng dây chuyền, người thứ hai, người thứ ba... Người của cả phòng hội nghị dần dần cũng đều phát hiện ra biểu tình ngưng trọng của Diệp Trùng. Âm thanh của phòng hội nghị vừa rồi hãy còn đang thảo luận sôi nổi từ từ nhỏ lại, cho tới khi im ắng không chút tiếng động. Toàn bộ ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người tiểu tiên sinh, người có ừ lì hơn cũng đã nhìn ra, tình huống chưa chắc tốt như bọn họ nghĩ.

Nếu như là người khác, mọi người sẽ nghĩ xem có phải là hấn lo lắng hạo hay không. Nhưng đây là tiểu tiên sinh, tiểu tiên sinh giống như thần trong lòng bọn họ. Đối với tiểu tiên sinh, không có một người Tang tộc nào chất vấn.

Mắt Diệp Trùng nhìn chằm chằm không nháy màn hình, giống như không cảm thấy sự chú ý của mọi người.

Mọi người dõi theo ánh mắt tiểu tiên sinh tới màn hình, phía trên vẫn là đám sương tím đó. Mọi người nhìn cả nửa ngày, không phát hiện ra bất cứ chỗ dị thường nào.

Chính ngay lúc này, Diệp Trùng đột nhiên mở miệng: “A Phổ.”

- A. Tang Phổ ở một bên ngó ra, nhưng lập tức phản ứng lại: “Tiên sinh...”

- Người có nhìn thấy cái thi thể nào trôi ra từ trong đám sương tím đó không? Diệp Trùng hỏi một vấn đề cực kỳ kỳ quái.

Tang Phổ lộ ra vẻ hồi ức kỹ lưỡng, nhưng hấn rất mau liền ngẩng đầu, trả lời rất khẳng định: “Không có, tiên sinh, không nhìn thấy có thi thể trôi ra.”

Hỏi đáp giữa Diệp Trùng và Tang Phổ hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong phòng hội nghị.

Nhìn Tang Phổ, Diệp Trùng hỏi: “Người cảm thấy trong sương tím có hay không còn có sinh vật bất minh?”

- Bên trong sương tím? Thần sắc Tang Phổ liền chưng hửng, sắc mặt lập tức hơi biến đổi: “Chẳng lẽ bên trong sương tím còn có quái vật sao?”

Câu nói này của Tang Phổ làm cho sắc mặt mọi người trong phòng hội nghị trở nên ngưng trọng.

Chính ngay lúc này, Diệp Trùng đột nhiên nhận được tin tức Mục truyền tới: “Diệp tử, cẩn thận, phạm vi đám sương tím này đã bắt đầu lan tới thiết bị bắn tia laser mà chúng ta bố trí rồi.”

Lời của Mục làm Diệp Trùng hoảng sợ, hấn bỗng ngẩng đầu, quả nhiên đám sương tím to lớn vô bì trên màn hình đó đã lan tới vành đai thiết bị bắn tia laser mà mấy người Diệp Trùng bố trí. Thiết bị bắn tia laser từng cái từng cái một biến mất trong đám sương tím không ngừng lan ra này, giống bị sương tím không ngừng bành trướng nuốt chửng.

Diệp Trùng lúc này bình tĩnh vô cùng, hấn rất mau liền tìm thấy chỗ quan trọng.

- Mục, phân tích nó một chút, sự thay đổi tốc độ tăng trưởng trước và sau tấn công đám sương tím đó.

Mục rất mau liền đưa ra đáp án: “Tốc độ mở rộng sau tấn công bằng 7,67 lần trước tấn công.”

- Quả nhiên! Nó đang hấp thu năng lượng! Diệp Trùng lẩm bẩm trong lòng.

Giao lưu giữa Diệp Trùng và Mục, mấy người Tang Phổ không sao biết được, với cái nhìn của bọn họ, tiểu tiên sinh vừa rồi chẳng qua chỉ trầm tư mà thôi.

- Phái vài người tiến vào sương tím, xem xem bên trong rốt cuộc là thứ gì. Diệp Trùng nói với Tang Phổ.

Tang Phổ hiểu ý gật đầu, lập tức mở kênh liên lạc: “Tang Mộc, phái năm mươi người tiến vào sương tím, thăm dò tình huống bên trong sương tím. Nếu một khi có phát hiện, lập tức truyền hình ảnh về căn cứ. Nếu như xảy ra tình huống liên lạc không bình thường, sử dụng công năng ghi hình, nhưng nhất định phải mang hình ảnh trở về, hiểu chưa?” Đối với việc chỉ huy của Tang tộc, Diệp Trùng vẫn luôn đều giao cho Tang Phổ, đối với chiến đấu, Diệp Trùng có khứu giác trời sinh, nhưng không hề có nghĩa hấn là một người chỉ huy đạt chuẩn. Cho nên chỉ huy cụ thể, hấn trước giờ không nhúng tay. Rất sớm lúc trước, hấn đã biết một việc, việc chuyên nghiệp vẫn là giao cho người chuyên nghiệp làm thì tốt hơn.

Tang Mộc trên màn hình gật đầu: “Hiểu rồi.”

Tổ chiến đấu đầu tiên vẫn luôn quanh quẩn men theo rìa sương tím bay ra năm mươi cái quang giáp tông ủi. Năm mươi cái quang giáp vừa bay ra đội ngũ lớn, lập tức chia thành năm tiểu đội, giống như năm mũi tên sắc, chui vào trong đám sương tím.

447. Chương 447: Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (5)

Việc làm người ta lo lắng nhất vẫn xuất hiện. Năm mươi cái quang giáp tông ủi này vừa tiến vào sương tím liền mất liên hệ với căn cứ, tiểu Thạch đầu phụ trách sự an toàn liên lạc lập tức báo cáo tình huống dị thường này. Điều này cũng làm cho sắc mặt của mỗi người trong phòng hội nghị ở căn cứ trở nên ngưng trọng.

Rất rõ ràng, loại chất khí màu tím này có tác dụng ngăn cản điện từ thông tin. Điều này cũng có nghĩa, nếu như một khi tiến vào trong chất khí màu tím, lực chiến đấu của đám quang giáp sẽ giảm xuống. Trong đó không hề thích hợp quang giáp tác chiến.

Trong khu vực chất khí màu tím bao phủ có cái gì? Còn có sinh vật bất minh không?

Ai cũng không biết, nhưng không có ai ngây thơ cho rằng tiến vào trong sương tím trinh thám là một việc thoải mái. Vừa rồi từ trong đó đột nhiên bay ra vô số sinh vật bất minh xem ra hung hãn, đáng sợ, ai biết chờ đợi bọn họ bên trong sẽ là cái gì!

Thật ra không chỉ Diệp Trùng và mấy người Tang tộc ở trong phòng hội nghị căn cứ đang chú ý mấy nhân viên trinh thám tiến vào đám sương màu tím này, ký giả tiền tuyến cũng đã phát hiện cử động của mấy người Tang tộc.

- Ủm! Chính sau khi kết thúc một màn kinh người vừa rồi đó, thế lực cường đại thần bí này lại một lần nữa làm ra hành động mới. Chúng tôi có thể nhìn ra, năm mươi cái toàn cốt phi hành khí quái dị chia thành năm tiểu tổ tiến vào trong đám sương màu tím này. Tôi nghĩ đây chắc là nhân viên trinh thám bọn họ phái ra. Bên trong đám sương tím này rốt cuộc có cái gì? Sinh vật bất minh cường đại ư? Hình tròn màu đen chúng ta nhìn thấy vừa rồi lại là cái gì chứ? Nó còn ở đó không? Nói thật, ngay cả tôi cũng cực kỳ khao khát có thể tự mình tiến vào trong đám khí màu tím thần bí dị thường này nghiên cứu một chút! Ký giả này trừ giọng nói vẫn có chút bất ổn, hoàn toàn khôi phục bình thường.

Toàn bộ ánh mắt mọi người đều tập trung đám sương màu tím đang điên cuồng lan ra trên màn hình đó.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhưng vẫn không có một cái quang giáp tông ủi nào bay ra.

Sắc mặt mọi người trong phòng hội nghị của căn cứ càng lúc càng tệ. Trái tim mỗi người đều treo lên, ai cũng biết, mỗi phút trôi qua cũng có nghĩa là xác suất sinh tồn của năm mươi người Tang tộc đó thấp thêm một phần.

Ba phút đã trôi qua, khu vực bao phủ của đám sương màu tím đó lại tăng thêm rất nhiều. Nhưng vẫn không có một cái quang giáp tông ủi nào bay ra. Dự cảm không tốt trong lòng mọi người không khỏi càng thêm nồng đậm. Phải biết, quang giáp tông ủi có tốc độ hơn hai mươi Hz. Cho dù phạm vi đám sương tím này có lớn hơn vài phần, cũng đủ bọn họ lang thang vài vòng.

Trong lòng phòng hội nghị im lặng như tờ, không có ai nói câu nào trong giờ phút nào.

Năm phút qua đi. Đám sương màu tím điên cuồng lan ra trên màn hình dường như nuốt chửng toàn bộ tất cả thiết bị bắn tia laser vào trong. Phản hồi từ chỗ tiểu Thạch đầu nhận được, tất cả thiết bị bắn tia laser

đều đã mất liên hệ. Sự hoang mang trong đầu mọi người nồng đậm tới mức giống như mây đen đè nặng trước con bão, đè cho trong lòng mọi người nặng trĩu.

Tổ tấn công đợt hai đã tới. Hai đội chiến đấu có cả ngàn quang giáp xung kích giống như hai con cá theo đuổi lẫn nhau, men theo rìa sương tím bay với tốc độ cao. Nhưng điều làm người ta tán thán là, đội hình hai đám quang giáp chiến đấu vẫn bảo trì cực kỳ hoàn chỉnh, mỗi cú đổi hướng tập thể đều lưu loát vô bì, xem ra cực kỳ sướng con mắt.

Tổ tấn công đợt hai vừa mới men theo rìa sương tím bay được nửa vòng, đột nhiên, một cái quang giáp tông ủi loạn choạng trôi ra ngoài từ trong sương tím, dáng vẻ đó giống như cây nến tàn trong mưa gió, làm người ta lo lắng có thể tắt bất cứ lúc nào.

- A! Trong phòng hội nghị của căn cứ vang lên tiếng kinh hô chỉnh tề, mọi người đều không kìm chế được mà bật đứng dậy.

Trên cái quang giáp tông ủi này vết thương dày đặc, có thể tưởng tượng nó vừa rồi trải qua một trận chiến kịch liệt tới bậc nào. Bốn mảnh xương giống như lưỡi đao đã bị hỏng toàn bộ, cái đuôi tông ủi ở mũi chóp cũng chỉ còn lại nửa đoạn. Vết thương trên thanh quang giáp tông ủi càng không đếm hết.

- Lập tức tiếp ứng! Mau! Tang Phổ vẫn luôn trầm ổn lúc này cũng đè nén không được, hét lớn trong kênh liên lạc!

Không cần Tang Phổ hạ lệnh, tổ tấn công đợt hai vừa may bay ở đó lập tức phát hiện ra cái quang giáp tông ủi bay ra khỏi sương tím này. Một trăm cái quang giáp tông ủi đột nhiên tăng tốc rời khỏi đội chính, vạch ra một trăm đường cong mỹ lệ trong vũ trụ, mục tiêu của bọn họ chính là cái quang giáp tông ủi thương tích dày đặc đó.

- Kết nối liên lạc! Chuyển tiếp tới cái quang giáp này. Báo cáo của tiểu Thạch đầu làm mọi người mừng rỡ trong lòng!

- Cẩn... thận... Trong kênh liên lạc truyền ra tiếng đứt quãng của sư sĩ, giọng nói vất vả dị thường, kế tiếp là một trận ho kịch liệt và tiếng hít thở liều mạng.

Trong lòng mọi người trầm xuống, bọn họ ai nấy đều là hạng thân kinh bách chiến, thế nào mà không nghe ra vị đồng bạn này đã chịu vết thương cực kỳ nghiêm trọng, đã ở trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm!

Vẫn chưa đợi mọi người suy xét cẩn thận cái gì, trên màn hình bỗng xảy ra dị biến!

Mấy mươi cái bóng dưới tình huống mọi người không chút phòng bị đột nhiên từ trong sương tím lao ra, mục tiêu của chúng rõ ràng chính là cái quang giáp bị thương đó.

Bởi vì phải cứu viện cái quang giáp tông ủi trọng thương này, cái quang giáp tông ủi ở phía trước đã bắt đầu giảm tốc. Biến cố đột nhiên này lập tức làm bọn họ lâm vào bị động, mấy cái quang giáp tông ủi ở phía trước bởi vì giảm tốc mà hoàn cảnh lập tức trở nên nguy cấp. Tốc độ là toàn bộ của quang giáp tông ủi, một khi mất đi tốc độ, điều đó cũng có nghĩa rất không ổn!

Tốc độ mấy sinh vật bất minh này cực nhanh, mắt thấy hai bên sắp xấp lá cà, nhưng Tang tộc lại một lần nữa dùng hành động thực tế chứng minh, ở mặt phối hợp chiến thuật cực bộ, Tang tộc không ai có thể so sánh!

Chỉ thấy cái quang giáp tông ủi trước mắt đồng thời làm một cú trượt bên ngược hướng cự ly cực nhỏ. Cú trượt bên ngược hướng này cũng làm cho giữa quang giáp tông ủi ở phía trước dọn ra một không gian đường kính khoảng hai mươi lăm mét.

Chính ngay lúc mọi người vẫn chưa có phản ứng, quang giáp tông ủi ở phía sau hoàn toàn không giảm tốc chút nào!

Tốc độ hai mươi hai Hz!

Hai mươi cái quang giáp tông ủi ở sau lưng mấy quang giáp tông ủi ở phía trước giống như hai mươi viên đạn, gần như dán vào mấy cái quang giáp tông ủi này, chuẩn xác vô bì, chui qua không gian chẳng qua chỉ có đường kính hai mươi lăm mét này, lao thẳng tới sinh vật bất minh khí thể hung hãn ở phía trước.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi như chớp này, sư sĩ phía trước và sư sĩ phía sau hoàn toàn không có thời gian giao lưu chút nào, bọn họ hoàn toàn dựa vào giao ước ngầm, dựa vào ý thức chiến đấu đoàn thể! Không chỉ như vậy, mấy người Tang tộc còn biểu hiện ra kỹ xảo điều khiển siêu cấp. Dưới tốc độ hai mươi hai Hz vẫn có thể hoàn thành động tác độ khó cao như vậy, vô luận là sư sĩ có hà khắc hơn cũng chỉ có tán thán mà thôi.

Tốc độ hai bên cực nhanh, va chạm chính diện!

Máu thịt tung tóe! Xương đứt giáp vỡ! Cảnh tượng không coi là hoành tráng, nhưng thảm liệt dị thường.

Hai mươi cái quang giáp va chạm trực diện không chút màu mè cũng với hai mươi sinh vật bất minh.

Trên màn hình, tay chân đứt gãy, thịt vụn và máu me bắn tung tóe, mảnh vỡ vật liệu xương bắn ra xung quanh.

Trái tim mọi người trong phòng hội nghị trong khoảnh khắc này bỗng bị co thắt lại.

Không có tiếng động, chỉ có hình ảnh, tác chiến trong vũ trụ chính là thảm liệt trong yên lặng.

Đối với người bình thường mà nói, trong thời gian ngắn ngủi vừa rồi đó, mọi thứ đều đến quá đột nhiên, bọn họ hoàn toàn không kịp phản ứng, hầu hết mọi người thậm chí vô sao nhìn rõ rốt cuộc là đã xảy ra cái gì. Nhưng trong phòng hội nghị của căn cứ, vô luận là Diệp Trùng hay mấy người Tang tộc, thị lực của bọn họ không hề có ngoại lệ, đều cường hãn vô cùng. Một màn vừa rồi đó, bọn họ nhìn rõ ràng rành.

Ngạc nhiên... không thể tin được... kỳ lạ vô bì, sự thay đổi thần sắc trên mặt mỗi người trong phòng hội nghị đều thể hiện ra một cách đặc sắc.

Làm sao có thể? Cuối cùng có người nhin không được mà thất thanh kêu lên.

Cũng khó trách sắc mặt bọn họ khó coi thế này. Một phen va chạm vừa rồi, hai mươi cái quang giáp tông ủi lại bị thương toàn bộ, không có cái nào hoàn hảo không hư hại, đáng về cực phẩm. Có cái bốn lưỡi đao đã vỡ nát ba cái, mảnh còn lại cũng lung lay muốn rớt. Có cái còn thảm hơn, cả chủ thể quang giáp, một vết xước cực sâu từ đầu quang giáp kéo dài tới phần đuôi quang giáp, làm cho quang giáp bị rạch phanh bụng ra, không lập tức nổ tung đã coi như là kỳ tích rồi.

Quang giáp tông ủi trong lòng người Tang tộc là thứ kiên cố vô cùng, không thể phá vỡ, bây giờ đã gặp được đối thủ! Đối phương chỉ dựa vào sức mạnh thân thể. Độ cứng của vật liệu xương ở Thiên vực thì rất cao, tuyệt đối có thể sánh ngang với hợp kim siêu cấp. Nhưng chính vật liệu cứng chắc như vậy, ở trước mặt loại sinh vật bất minh này lại không chịu nổi một kích. Trừ mấy cái quang giáp Diệp Trùng nhìn không rõ nông sâu lúc trước đó, hẳn tin rằng, loại sinh vật này có thể tạo thành phá hoại trí mạng với quang giáp khác.

Diệp Trùng nhìn dán vào loại sinh vật bất minh đột nhiên xuất hiện trên màn hình này, mặt không chút biểu tình, trong lòng lại giống như dờn non lấp biển.

Loại sinh vật bất minh này cao khoảng từ mười hai đến mười lăm mét, điều xảo hợp là, đây cũng là độ cao của hầu hết quang giáp. Màu da hiện màu xám nhạt, có vẻ lấp lánh kim loại, xem ra chất liệu cực cứng. Cơ nhục toàn thân cực kỳ phát triển, chi dưới so với chi trên to lớn hơn nhiều, bàn chân có vuốt, mũi vuốt hoàn toàn giống như kim loại.

Đầu của chúng phẳng phất như hình thoi, đỉnh óc nhọn hoắt, con mắt hẹp dài mà lại đỏ sẫm làm người ta phát lạnh trong lòng.

Sau lưng có một cái đuôi to nặng, đây là vũ khí có tính sát thương chủ yếu nhất của chúng, Diệp Trùng vừa rồi phát hiện trong hai mươi cái quang giáp tông ủi, ít nhất có mười lăm cái là do cái đuôi này làm bị thương. Cái đuôi dài khoảng mười lăm mét, to lớn có sức, đen bóng. Điều đáng sợ nhất là chớp đuôi màu đỏ nhạt, giống như đầu mũi tên của cái tên có lông chim thời cổ đại, chỉ là móc ngược ở hai bên càng hẹp dài hơn.

Mà phần lưng của nó lại mọc mấy mươi miếng mai cứng màu đen to lớn, vừa đen vừa bóng, đơn giản là giống như vỏ giáp hợp kim có độ cứng cao đã mài qua, vừa nhìn liền biết sức phòng ngự kinh người. Ngược

lại trước ngực lại trống trơn, trừ đường vân trần đầy cảm giác sức mạnh do cơ nhục cường hãn hình thành, cái gì cũng không có.

Ánh mắt mọi người Tang tộc đều bị loại sinh vật không biết tên này thu hút gắt gao, bọn họ vì sức phá hoại của cái đuôi loại sinh vật này mà kêu lên kinh sợ, vì sự di động linh hoạt của nó trong vũ trụ mà cảm thấy không thể tin được.

Mà ngay lúc này, tất cả sự chú ý của Diệp Trùng lại ở trên tay mấy sinh vật bất minh trên màn hình đó!

448. Chương 448: Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (6)

Cánh tay này, Diệp Trùng vô luận thế nào cũng không cách nào quên được! Hình dáng cánh tay này và cánh tay thò ra từ trong vòng tròn đen từ hang động dưới đất lần trước đó cực kỳ giống nhau: da đen, lông đỏ, xương tay cứng rắn, ở giữa nổi một lớp màng thịt. Ấn tượng đôi tay đó tạo cho Diệp Trùng quả thật quá sâu, một màn xảy ra trong hang động dưới đất, hẳn tới giờ khó quên.

Nếu như phải nói có gì không giống, đó chính là ngón tay đôi tay này chỉ có năm ngón, mà ngón tay của cánh tay lần trước đó lại có tám ngón. Tuy số lượng ngón tay không giống nhau, nhưng trừ chỗ này ra, không còn khác biệt nào khác.

Vòng tròn đen giống nhau, ngón tay giống nhau...

Chẳng lẽ giữa hai thứ này tồn tại liên hệ gì sao? Nhìn chằm chằm mấy sinh vật bất minh trên màn hình này, một câu hỏi vẫn luôn xoay chuyển trong lòng Diệp Trùng. Từ lúc xuất hiện vòng tròn đen nguy dị đó bắt đầu, ý nghĩ này không tự chủ được mà xuất hiện trong đầu hẳn.

Trừ Diệp Trùng vẫn đang suy xét vấn đề ra, toàn bộ mấy người còn lại trong phòng hội nghị bị chiến đấu đang diễn ra trên màn hình hấp dẫn.

Đột va chạm đầu tiên chẳng qua chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi, nhưng đối với mấy người Tang tộc khác mà nói, điều này đủ làm bọn họ biết mình nên làm cái gì.

Xung kích đột nhiên tới giống như một tín hiệu, chính thức kéo màn trận chiến này ra!

Ba mươi cái quang giáp tông ừ đã sớm bắt đầu chuẩn bị khi hai mươi cái quang giáp xuất kích phía trước, lúc này không kịp kiểm tra chiến quả của đám đồng tộc phía trước thế nào, ba mươi cái quang giáp tông ừ giống như ba mươi mũi tên rời cung, lao tới hai mươi con sinh vật bất minh đã bị thương đó.

Chính trong thời gian ngắn ngủi của đợt công kích vừa rồi đó giữa hai bên, quang giáp ngăn cản lộ tuyến công kích ở phía trước đã tránh ra. Cũng tức là nói, phía trước ba mươi cái quang giáp này đã trống không.

Ba mươi cái quang giáp tông ừ có đủ không gian tăng tốc!

Rất nhiều người Tang tộc trong phòng hội nghị sắc mặt ửng đỏ, đối với mấy phần tử hiếu chiến này mà nói, không có gì làm bọn họ hưng phấn hơn một màn xảy ra tiếp đó! Quang giáp tông ừ có không gian tăng tốc vô nghi là hung khí chiến tranh đáng sợ!

Có thể nhìn ra, bị thương đối với di động của mấy sinh vật bất minh này vẫn có ảnh hưởng. Nhưng bọn chúng hình như có một phán đoán chính xác đối với tình cảnh trước mắt. Hai mươi con sinh vật bất minh lập tức hoảng loạn chạy trốn ra xung quanh, muốn chạy vào sương tím.

Nhưng, bị ba mươi cái quang giáp tông ừ khóa chốt, chúng làm sao có thể chạy được?

Cũng trong cùng một thời gian, một tổ công kích khác đang lượn không xa cũng đã bay hết tốc lực tập hợp về phía bên này. Ở căn cứ hành tinh Dật Cúc, tiểu tổ tấn công thứ ba đã chuẩn bị sẵn sàng bay lên, có thể bay lên chỉ viện bất cứ lúc nào.

Tốc độ hai mươi hai Hz đối với người bình thường mà nói, là một tốc độ hoàn toàn không cách nào tưởng tượng. Người xem một màn này nhiều không kể xiết, rất nhiều người chỉ thấy trước mắt hoa lên.

Đợi khi mọi người nhìn rõ lại, chỉ nhìn thấy trong bầu trời sao, mười sáu đôi mắt đỏ tối mà đầy hung hãn bắt đầu ảm đạm dần. Chúng vô lực trôi nổi trong vũ trụ. Vết thương mới mau chóng bị đông lại, trở thành màu trắng xỉn màu.

Hai mươi con sinh vật bất minh, chỉ có bốn con trốn vào sương tím, toàn bộ con còn lại đều chết dưới đợt tấn công này.

Phương thức chiến đấu đặc biệt và uy lực cường đại, tốc độ siêu cấp của quang giáp tông ử đã hấp dẫn tất cả ánh mắt. Nếu như nói đợt tấn công đầu tiên mọi người vẫn chưa hoàn hồn lại, đợt tấn công lần hai mọi người lại mất không nháy nhìn thấy, hiểu rõ rành rành. Nhưng cho dù như vậy, cũng vẫn chỉ có rất ít người mới thật sự nhìn rõ vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì tốc độ của quang giáp tông ử quả thật quá nhanh! Nhưng điều này vô nghi càng làm người ta hưng phấn. Ở thiên hà Hà Việt, có lẽ người không nhất định sẽ trở thành một sư sĩ, nhưng người nhất định sẽ có hiểu biết nhất định đối với quang giáp. Đối với hầu hết mọi người mà nói, bọn họ không hề quan tâm sinh vật chưa từng thấy qua từ nơi nào đó tới gì đó. Muốn nhìn sinh vật bất minh, vậy người có thể đi vành đai toái tinh tử vong, nơi đó có sinh vật bất minh đếm cũng đếm không hết.

Quang giáp, tốc độ, mấy danh từ này mới càng gần với cuộc sống của bọn họ hơn, càng được bọn họ quan tâm hơn.

Mấy kênh tin tức này rất rõ ràng cũng cực kỳ hiểu rõ sở thích được chú ý, thứ phát sóng trên màn hình hiện giờ là động tác chậm của một màn vừa rồi đó, bên cạnh có số liệu phân tích cực kỳ chuyên nghiệp, trên đó rõ ràng chỉ rõ: tốc độ: 22,6 Hz!

Đám khán giả của cả thiên hà Hà Việt không ai không nhốn nháo! Vào lúc này, loại phi hành khí kiểu dáng quái dị này đã thành đề tài thảo luận sôi nổi nhất. Gần như khi số liệu này vừa xuất hiện, máy chủ liên lạc của rất nhiều hang chế tạo quang giáp gần như bị đánh sập, vô số ý kiến trưng cầu có thể sản xuất hoặc mua loại phi hành khí quái dị này hay không.

Trong phòng hội nghị của căn cứ tại hành tinh Dật Cúc lúc này, sắc mặt mọi người lại không hề tốt.

Hai mươi con sinh vật bất minh, tiêu diệt mười sáu con, chiến quả thế này gần như không thể nào bắt bẻ gì được. Nhưng nếu như thêm tổng cộng có hai mươi bốn cái quang giáp tông ử bị thương, năm mươi quang giáp tông ử xuất động chia làm hai đợt chiến đấu, đó đích xác là một kết quả làm người ta lo lắng cực kỳ. Cũng chính trong đợt tấn công thứ hai vừa rồi, ba mươi cái quang giáp tông ử tấn công hai mươi con sinh vật bất minh đã bị thương, lại vẫn có bốn cái quang giáp tông ử bị thương trong đợt phản kích trước lúc chết của mấy sinh vật bất minh này, ngoài ra còn có bốn con sinh vật bất minh chạy thoát.

Điều này đủ nói rõ sự cường hãn của sức chiến đấu cá thể của loại sinh vật bất minh này, ít nhất không dưới quang giáp tông ử!

Hơn nữa mấy sinh vật bất minh này cho dù chịu công kích mãnh liệt như vậy, thân thể không hề giống như dã thú mấy người Tang tộc gặp được lúc trước, bị tông thành mấy mảnh. Thân thể của chúng phần lớn đều được bảo trì hoàn chỉnh, từ chỗ này có thể thấy được sự cường hãn của thân thể chúng.

- Ghi hình đã truyền tải hoàn tất. Tiểu Thạch đầu nói chuyện vĩnh viễn ngắn gọn như thế. Cái quang giáp tông ử đó đã trở về căn cứ dưới sự bảo hộ của mấy quang giáp khác, tình huống cụ thể của sư sĩ bên trong quang giáp vẫn không thể xác định.

Năm mươi người tiến vào, chỉ có một người đi ra, tỉ lệ này làm trong lòng mỗi người đều run rẩy. Tình cảm giữa mấy người Tang tộc trước giờ đều cực tốt, hốc mắt của Tang Lăng đã đỏ lên, mấy người còn lại cũng đều u ám.

Nhìn mọi người, Diệp Trùng mở miệng nói: “Xem ghi hình trước đi.”

Mấy người Tang tộc nhao nhao ngẩng đầu, hoàn cảnh sinh tồn lúc bọn họ ở Thiên vực trì lúc đầu cực kỳ tệ hại, chiến đấu đã thành cuộc sống của bọn họ, cái chết của đồng bạn càng xảy ra thường xuyên. Đề nén

bi thương trong lòng, mọi người đều đặt sự chú ý trên màn hình, bọn họ cũng muốn biết trong đám sương tím này rốt cuộc có thứ kinh người gì, năm mươi cái quang giáp lại chỉ có một cái sống sót!

Vừa mở màn hình, thứ chiếu vào tầm mắt mọi người là một mảng sương tím không bờ bến.

Nồng độ của sương tím cực khá cao, mức độ thấy được cực thấp. Nhưng rất mau, sư sĩ này liền mở đèn natri hydro ở mũi quang giáp tông ừi.

Theo sự phát triển của hệ thống quét hình, đã rất ít có quang giáp còn trang bị loại đèn thăm dò. Nhưng điều kỳ quái là, ngược lại trên một số quang giáp và tàu vũ trụ khá cao cấp lại thường có trang bị thể này. Diệp Trùng sở dĩ trang bị đèn natri hydro trên quang giáp tông ừi là vì nó có thể giúp đỡ mấy người Tang tộc trong mỗi lần thông qua biển sương đỏ, càng hướng chỉ thể tích của nó không hề lớn, giá cũng rất rẻ.

Không ngờ đèn natri hydro quả nhiên lại một lần nữa phát huy tác dụng quan trọng.

Nhưng cho dù độ sáng của đèn natri hydro rất cao, thứ có thể thấy được cũng vẫn không tới một km. Vì an toàn, sư sĩ này chỉ đành giảm tốc độ của quang giáp tông ừi xuống.

Quang giáp tông ừi từ từ qua lại trong sương tím mênh mông. Cứ bay như thế nửa phút, cái gì cũng không gặp được.

Mỗi người trong phòng hội nghị đều ngừng hô hấp, thở mạnh cũng không dám, toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần cũng làm cho bọn họ giống như cũng ở trong cảnh ngộ đó.

Chỉ có Diệp Trùng giữ được bình tĩnh, cặp mắt chỉ yên lặng nhìn màn hình.

Chính ngay lúc này, cảnh tượng trên màn hình đột nhiên xảy ra biến hóa. Trong sương tím phía trước phẳng phát như có thứ gì đó thấy được lơ lờ, nhưng do ảnh hưởng của sương tím, chỉ có thể thấy được hình ảnh mờ mờ.

Sư sĩ đó lập tức phát hiện ra tình huống, hần lập tức giảm độ sáng của đèn natri hydro xuống, giảm tốc độ của quang giáp tông ừi xuống thấp hơn. Quang giáp tông ừi cẩn thận từng li bay về phía trước.

Tới gần từng chút một, cảnh tượng cũng càng rõ hơn, nhưng tình hình kỳ quái làm người ta rất khó nhìn rõ rốt cuộc là cái gì.

Trái tim mọi người trong phòng hội nghị treo lên cao.

Càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng, mãi tới khi quang giáp tông ừi bay tới trước mặt thứ này, mọi người mới triệt để nhìn rõ hình dáng của nó.

Sinh vật thân mềm màu tím sẫm to lớn đang điên cuồng sinh trưởng, lan ra bên ngoài. Chúng giống như dây leo màu tím sẫm, đường kính cực kỳ to, con nhỏ nhất trong đó cũng to hơn quang giáp tông ừi. Loại sinh vật hình trụ thân mềm này có màu tím sẫm, nhưng so với màu tím của sương tím thì nặng hơn rất nhiều, chất cảm xem ra có chút giống như hỗn hợp giữa chất lỏng và chất keo. Bọn chúng mở rộng ra mỗi hướng, nếu như đụng nhau, hai con sẽ giống như chất lỏng, dung hợp lại với nhau.

Bề mặt thân mềm có rất nhiều lốm đốm càng đậm màu hơn, mỗi một lốm đốm đều nối với sợi mảnh màu đen ẩn ước có thể thấy được bên trong thân mềm hình trụ. Giống như dây leo giăng ngang khắp nơi trong rừng rậm nguyên sinh, mấy sinh vật thân mềm không ngừng sinh trưởng này rất mau liền sinh ra một mảng rừng dây leo thân mềm. Trên mấy thân mềm này còn mọc rất nhiều vật thể dạng sợi màu tím đen. Sương tím chính là thứ bốc ra từ trong mấy vật thể dạng sợi này.

Một màn trước mắt này cực kỳ nguy dị, cho dù mấy người Tang tộc từng giao lưu với vô số loại sinh vật cũng chưa từng nhìn thấy tình cảnh không thể tin được này. Bọn họ đều há hốc mồm, ngây ngốc nhìn màn hình.

Sư sĩ điều khiển cái quang giáp tông ừi này sau khi trải qua phút thất thần ngắn ngủi, rất mau liền hoàn hồn lại. Hần cẩn thận điều khiển quang giáp tông ừi, yên lặng bay về phía mấy sinh vật thân mềm đang điên cuồng mở rộng này.

Thể tích của sinh vật thân mềm cực kỳ khổng lồ, khe hở bất quy tắc giữa mấy thân mềm này đủ để cho quang giáp tông ừi đi qua.

Sư sĩ này do dự một hồi, lựa chọn một khe hở khá lớn rồi chui vào trong.

Giống như len lỏi trong rừng rậm, mấy thân mềm này giống như dây leo và cành cây mọc ngang khắp nơi trong rừng rậm, hơn nữa sinh trưởng của nó hoàn toàn không có quy luật. Quang giáp tông ừ chỉ có giảm tốc độ càng thấp hơn, cẩn thận tránh từng sợi thân mềm to nhỏ không đều.

Càng bay vào trong, đường kính mấy thân mềm này càng càng to lớn.

Kỹ thuật bay của sư sĩ này cực kỳ cao siêu, tuy chướng ngại trùng trùng, nhưng quang giáp tông ừ vẫn linh hoạt mà mau chóng bay tới trước.

Diệp Trùng ước đoán đại khái với tốc độ bay của nó, có lẽ vào khoảng bảy, tám Hz.

Yên lặng bay hai phút, dọc đường đều là loại thân mềm này, nhưng càng thêm to lớn. Nhưng điều này làm cho khe hở giữa thân mềm với thân mềm càng lớn hơn, điều này làm cho việc bay của quang giáp tông ừ càng thêm tiện lợi.

Bỗng, sương tím vẫn luôn mang lại phiền phức cho sư sĩ này biến mất tăm, cảnh tượng trước mắt lập tức rộng rãi, sáng sủa.

449. Chương 449: Trận Chiến Không Cách Nào Tránh Khỏi (7)

Trước mắt chỉ có vô số thân mềm màu tím to lớn vô bì nối liền ngang dọc, cảm giác gây cho người ta giống như đột nhiên tiến vào cơ thể người vậy, mà mấy thân mềm dạng ống này thì giống như mạch máu ở khắp thân thể con người.

Trên màn hình, vị sư sĩ đó đã thử hệ thống quét hình một hồi, nhưng vẫn không có bất cứ tác dụng nào. Hết cách, hắn chỉ đành đổi lại phương thức quang học. Nhưng bởi vì không có sương tím cản trở, tầm nhìn cũng rõ ràng hơn vừa rồi nhiều.

Thân mềm màu tím trong này so với bên ngoài to lớn hơn nhiều, điều này cũng làm cho khe hở giữa chúng càng lớn, càng có lợi cho quang giáp bay.

Ý, đây là cái gì?

Trên màn hình, trên mấy thân mềm màu tím to lớn đó mọc rất nhiều thứ giống như bấu thịt. Lớp ngoài quả cầu thịt trên thân mềm đang treo này bọc một lớp màng thịt nửa trong suốt, bên trong dường như co cuộn cái gì đó. Thông qua lớp vỏ ngoài nửa trong suốt, có thể nhìn thấy vô số sợi mảnh màu đen tụ tập vào cái bấu thịt này, cuối cùng nối với sinh vật co cuộn bên trong.

Vị sư sĩ này cũng lớn gan, chỉnh tăng độ sáng của đèn natri hydro trên quang giáp tông ừ. Đèn natri hydro trong bóng tối cực kỳ chói mắt, cũng chiếu được xa hơn. Nhưng điều này cũng làm cho mọi người vẫn đang nhìn chăm chú giật mình, chính ngay khoảnh khắc cái đèn đột nhiên sáng lên vừa rồi đó, bấu thịt dày đặc trên thân mềm làm trong lòng mỗi người không khỏi dâng lên vài phần hàn ý.

Quang giáp tông ừ trên màn hình cẩn thận tới gần một bấu thịt trên thân mềm. Thân thể mọi người trong phòng hội nghị đều không kim chế được mà hơi nghiêng tới trước, cặp mắt không chớp nhìn dán vào màn hình. Mọi người đối với mấy bấu thịt này đều vô cùng tò mò, bức thiết muốn nhìn rõ bên trong rốt cuộc là gì.

Kỹ thuật điều khiển của vị sư sĩ này không tệ, rất linh hoạt dán sát một cái thân mềm to lớn vô bì, rồi điều khiển quang giáp trôi nổi tại chỗ.

Ánh đèn trắng toát của đèn natri hydro chiếu trên một cái bấu thịt gần quang giáp nhất, quả nhiên là thấy rõ từng li.

Dưới màng thịt nửa trong suốt có vài thứ giống như thủy tinh thân mềm, từng sợi mảnh màu đen nối liền với sinh vật co cuộn bên trong, mấy sợi mảnh này cho người ta cảm giác chậm chậm trôi chảy. Sinh vật bất minh đang co cuộn trong màng thịt rõ ràng là loại sinh vật bất minh cường hãn mà mọi người vừa mới nhìn thấy đó.

Sinh vật bất minh trong bấu thịt thần thái an lành, nhắm mắt, hoàn toàn không có chút hung ác dữ tợn mà mọi người vừa mới nhìn thấy đó.

Nhưng điều làm người ta ngạc nhiên là màu đen toàn thân của sinh vật bất minh co cuộn bên trong đang không ngừng sẫm hơn, mà cái đuôi lộ ra một đoạn đỏ lên từng chút một.

- Trời ơi! Nó đang tiến hóa! Trong phòng hội nghị không biết là ai thất thanh kêu lên.

Chính ngay lúc này, đột nhiên, bất minh sinh vật bên trong bấu thịt mở bừng mắt. Con người màu đỏ sẫm dưới ánh đèn trắng toát làm người ta không lạnh mà run ở trong lòng.

Vị sư sĩ đó rõ ràng cũng bị dọa nhảy dựng lên, nhưng hấn vừa muốn có động tác, nhưng đã trễ rồi. Cảnh tượng trên màn hình thoáng cái biến thành tình trạng lổm đổm. Không cần xem mọi người cũng rõ vừa rồi xảy ra cái gì. Cái quang giáp tông ủa đó bị tập kích. Mà kẻ tập kích chính là sinh vật bất minh đó, người có mắt sắc bén rõ ràng nhìn thấy cảnh tượng trong khoảnh khắc con sinh vật đó phá màng thịt.

- Nó đang tiến hóa ư? Diệp Trùng hỏi Mục.

- Trải qua tính toán, khả năng là bảy mươi hai phần trăm. Mục đưa ra kết luận của mình.

Bảy mươi hai phần trăm, từ trong miệng Mục thốt ra, đó vô nghi là khả năng cực cao, Diệp Trùng tính toán trong lòng. Bấu thịt dày đặc vừa rồi đó, Diệp Trùng nhìn rõ mồn một. Nếu như bên trong một cái bấu thịt chính là một sinh vật bất minh, chỉ nghĩ thôi, Diệp Trùng đã không kìm được mà tê dại da đầu.

Về căn bản, từ cuộc đo sức vừa rồi đó, Diệp Trùng đã có thể đưa ra phán đoán đại khái, sức chiến đấu của sinh vật bất minh và quang giáp tông ủa về cơ bản không phân hơn kém.

- Mục, người có kiến nghị gì không? Diệp Trùng hỏi.

- Cái này cần người tự mình đưa ra phán đoán. Đối với ta mà nói, số liệu có thể cung cấp quá ít, không sao đưa ra phán đoán chính xác. Trả lời của Mục làm Diệp Trùng rất thất vọng.

Thời gian trôi qua từng chút một, trong phòng hội nghị im ắng, mọi người đã sớm ngừng thảo luận, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Diệp Trùng.

Chính xác, đúng như Mục nói, tình báo có trên tay quá ít, rất khó đưa ra lựa chọn chính xác đối với cục thế. Nhưng Diệp Trùng lại có sự lo lắng nặng nề, nếu như mấy sinh vật bất minh này thật sự đang trong trạng thái tiến hóa, điều đó vô nghi đối với mọi người mà nói là một thời cơ tốt nhất.

Nhưng đây chỉ là suy đoán, nếu như nó không hề đang tiến hóa thì sao? Cho dù chúng đang tiến hóa, chúng đang trong quá trình tiến hóa vẫn có sức chiến đấu chứ? Nếu như toàn bộ bọn chúng đều hoàn thành tiến hóa thì sao?

Nghĩ tới chỗ này, hấn không kìm được mà hoảng sợ. Bấu thịt dày đặc đó, Diệp Trùng có thể xác định số lượng tuyệt đối không chỉ năm ngàn. Nếu như toàn bộ mấy sinh vật bên trong bấu thịt này đều hoàn thành tiến hóa, vậy đối với cả hành tinh Đất Cúc mà nói, vô nghi là thảm họa. Năm ngàn sư sĩ Tang tộc trước mặt đại quân mấy sinh vật bất minh khổng lồ này, nhỏ không đáng kể.

Đúng vậy, cho dù như vậy, tại sao không thừa dịp hiện giờ mà đánh cược một phen chứ?

Trong tư duy của Diệp Trùng, hấn cực kỳ ghét dùng loại phương thức đánh cược này để quyết định, bởi vì loại phương thức này làm cho kết quả đầy không tính không xác định. Hấn càng quen với việc trải qua tính toán tỉ mỉ mà tìm thấy cách tốt nhất hơn. Nhưng tình trạng đột nhiên mà tới trước mắt cũng làm cho hấn đối mặt hoàn cảnh không thể không cược. Tình báo liên quan tới loại sinh vật bất minh này có trên tay ít tới đáng thương, mà Diệp Trùng tin rằng, trong cả phòng hội nghị, e là chỉ có mình mới mới hiểu bọn chúng hơn. Nhưng chính cái gọi là hiểu biết của mình, về bản chất, với mấy người Tang Phổ cũng không hề khác biệt bao lớn.

Cấn răng, Diệp Trùng nén lòng, nặng nề ra lệnh: “Tất cả nhân viên chiến đấu chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.” Nếu như bây giờ cái gì cũng không làm, sự việc sẽ phát triển theo hướng nghiêm trọng nhất, một điểm này, không cần trải qua tính toán, Diệp Trùng cực hiểu rất rõ.

Mình lại phải dựa vào may mắn, trong lòng Diệp Trùng tự cười chế giễu.

Mọi người trong phòng hội nghị âm ẩm đồng ý. Đám người Tang tộc hiếu chiến đã sớm hai mắt đỏ rực, trong mắt đều là khát vọng với chiến đấu. Nhất thời, trong phòng hội nghị gà bay chó chạy, ngay cả Tang Phổ vẫn luôn trầm ổn, sắc mặt cũng hơi ửng đỏ.

- Diệp tử, hành động ngươi lựa chọn tính nguy hiểm rất cao. Mục trầm mặc một hồi, rồi mới từ từ mở miệng.

- Hết cách. Diệp Trùng cười khổ một tiếng: “Mục, ta vẫn còn lựa chọn khác sao?” Mới bắt đầu, Diệp Trùng đoán có lẽ chẳng qua cũng chỉ là hai loại sinh vật Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng và Giáp xác ngạc trùng này, nào biết, lại có sinh vật cường đại còn cao cấp hơn. Bây giờ ngay cả bỏ chạy, chỉ e cũng không phải một việc dễ dàng. Tốc độ mở rộng diện cường của sương tím, còn có đặc tính tiến hóa của chúng, Diệp Trùng tin rằng, càng về sau, mấy sinh vật này sẽ càng trở nên mạnh mẽ! Cả thiên hà Hà Việt có tới tận bảy điểm không gian không ổn định. Chỉ sợ sau này, mấy người Diệp Trùng ngay cả năng lực đánh một trận với mấy sinh vật bất minh này cũng không có. Diệp Trùng trước giờ chưa từng nghĩ trách nhiệm đại loại như hòa bình thế giới, nhưng hẳn tin rằng, nếu như bây giờ không ngăn chặn, cuối cùng, không gian sinh tồn của bọn họ đều sẽ bị tước đoạt.

Trải qua nhiều việc như vậy, vô luận là ánh mắt nhìn xa hay là lý giả đối với sinh tồn, Diệp Trùng cũng không còn là thiếu niên chỉ biết bỏ chạy ngày trước đó nữa.

- Căn cứ điều kiện đã biết, trải qua tính toán, đây là lựa chọn tối ưu. Phán định của Mục mang lại cho Diệp Trùng chút sức lực: “Đáng tiếc, chúng hình như miễn dịch đối với công kích năng lượng, nếu không ta vẫn có thể giúp người một chút.” Câu nói này của Mục làm trong lòng Diệp Trùng âm ập.

- Mục, yên tâm đi. Ừm, đúng rồi, Thương gần đây đang làm gì? Rất lâu rồi không nhìn thấy hắn.

- Hắn đang tiến hành điều chỉnh bản thân, có lẽ cần thời gian ba tuần.

Năm ngàn cái quang giáp tông ửi đang tụ tập ở chỗ cách sương tím ba trăm km.

Mệnh lệnh Diệp Trùng ra lệnh đơn giản vô cùng, phá hoại! Phá hoại mọi thứ bên trong! Thân mềm, bấu thịt, có lẽ còn có thứ chưa biết khác. Hình ảnh thân mềm và bấu thịt đã truyền tới mỗi quang giáp của Tang tộc.

Năm ngàn cái quang giáp tông ửi chia thành năm tiểu tổ chiến đấu. Bởi vì quang giáp tông ửi tác chiến cần không gian tác chiến khá lớn, cho nên quá nhiều quang giáp tông ửi ở cùng nhau ngược lại không hề thuận lợi cho tác chiến.

Năm tiểu tổ chiến đấu tiêu chuẩn, men theo rìa sương tím, bắt đầu tăng tốc bay lượng. Mỗi cái quang giáp đều đã mở đèn natri hydro ở mũi, nhìn từ xa, trong vũ trụ tối thui, bên ngoài một đám sương tím, vô số điểm sáng giống như đom đóm chạy vây quanh nó như đèn kéo quân.

Mà ngoài năm tiểu tổ chiến đấu còn có một tiểu đội không nổi bật do một trăm cái quang giáp tông ửi tạo thành khác. Mấy cái quang giáp tông ửi này bảo vệ khít khao một cái quang giáp ở giữa. Cái quang giáp hình người nhỏ bé, xinh đẹp này ở trong đám quang giáp tông ửi có kiểu dáng quái dị kiệt xuất khác thường.

Hành động của phía hành tinh Dật Cúc lập tức dẫn tới sự chú ý cao độ của ký giả tiền tuyến, cũng gây nên sự tò mò của mỗi người xem đài. Chính ngay vừa rồi, bọn họ tận mắt nhìn thấy uy lực kinh người của loại phi hành khí có kiểu dáng quái dị này, trong lòng bọn họ, mức độ lợi hại của loại phi hành khí quái dị này đã vượt xa quang giáp tiêu chuẩn của ba đại thế gia. Hai ngàn cái phi hành khí cường đại thế này, đã làm vô số người ngưỡng mộ trong lòng.

Nhưng khi lại có ba ngàn phi hành khí bay lên không, miệng mấy người này tưởng chừng như có thể nhét lọt một quả trứng vịt. Mà thể lực thần bí này ở trong lòng mọi người càng trở nên cao thâm khó dò.

Dáng vẻ này, người sáng mắt vừa nhìn liền biết đại chiến bùng cái sẽ bộc phát.

Nhưng ngay lúc mọi người mắt không xoay chuyển nhìn dán vào màn hình, hình ảnh kênh tin tức biến đổi, cảnh tượng đại chiến tình không vừa rồi biến mất không thấy, thay vào đó là người chủ trì với gương mặt ngưng trọng.

- Các vị bề bạn xem đài! Rất xin lỗi cắt ngang mọi người một lát. Ở đây, tôi phải cho mọi người biết một tin tức bất hạnh, tin tức chúng tôi vừa nhận được đã được chứng thực. Tuyến đường an toàn hyperpol nổi tiếng đã xảy ra tình huống bất ngờ, tới trước mắt, đã có hơn ba mươi chín đội tàu mất đi bóng dáng, số người mất tích chưa biết, theo thống kê, ít nhất không dưới năm ngàn người.

- Ký giả bốn đài dùng tốc độ nhanh nhất tới nơi xảy ra chuyện, đây là hình ảnh phía trước truyền về.

Hình ảnh thay đổi, chỉ thấy trên màn hình, một đám sương tím gần như giống y chang đám sương tím mọi người nhìn thấy vừa rồi.

- A! Vô số người nhin không được thất thanh kêu lên.

Giọng nói người chủ trì trầm trọng vô bì: “Đám sương tím bất minh này và đám sương tím chúng tôi phát hiện ở hành tinh Dật Cúc cực kỳ giống nhau, chúng tôi đoán rất có khả năng là cùng một hiện tượng. Nó hiện giờ đang diên cuồng sinh trưởng. Tới trước mắt, chúng tôi vẫn chưa phát hiện mấy sinh vật bất minh giống như trong đám sương tím của hành tinh Dật Cúc bay ra từ trong đám sương tím này...”

Lời người chủ trì chưa dứt, chỉ nghe thấy tiếng kêu chói tai ký giả tiền tuyến truyền tới. Trên màn hình, sinh vật bất minh che kín trời kín đất bay ra như ong từ trong sương tím, giống như một đám mây đen, lao bổ tới tàu vũ trụ tàu vũ trụ ký giả đang ngồi.

450. Chương 450: Làm Sao Một Chữ Loạn Hiểu Được

Hồi cốc.

Bắc Quảng và Alva, A Hoa đang ngồi ngay ngắn trước mặt Tiêu Uyển, ba người sắc mặt bình tĩnh, ngay cả A Hoa vốn dĩ vẫn có vài phần xốc nổi, sau khi trải qua tới luyện nhiều năm như vậy cũng trở nên trầm ổn rất nhiều. Vừa rồi bọn họ bị tiểu thư phái người gọi tới, ba người ai nấy đều cảm thấy nguy dị vạn phần, bởi vì hiện giờ là bốn giờ bốn mươi phút sáng.

Người mở miệng đầu tiên là Tiêu Uyển, trong giọng nói trầm tĩnh mang theo vài phần chất cảm kim loại: “Vừa rồi ta nhận được tình báo mới nhất, bảy giờ bốn mươi phút tối qua, khu vực không gian không ổn định trong khu vực quản hạt của sư sĩ đoàn Hồng Liệt quả nhiên xảy ra dị tượng. Chín giờ ba mươi phút, sư sĩ đoàn Hồng Liệt phái người tiến vào dò xét, không ai sống trở về. Hai giờ sau, phạm vi sương tím đã nuốt chửng căn cứ của bọn họ. Sau đó, bọn họ gặp phải công kích mãnh liệt, các phe thể lực gần đó đều nhận được cầu cứu của sư sĩ đoàn Hồng Liệt.

Ba người nghe nói, sắc mặt lập tức hơi biến đổi. Ở Hồi cốc có một quy củ bất thành văn, mặc kệ là thể lực nào, mặc kệ thực lực của bọn họ ra sao, không tới lúc sống chết tuyệt không cầu cứu thể lực khác. Một khi hần đã phát ra thỉnh cầu cứu viện, cũng có nghĩa là thể lực này của bọn họ bị diệt vong.

Chẳng lẽ sư sĩ đoàn Hồng Liệt thật sự đã lâm vào tuyệt cảnh rồi sao?

Ba người nhìn nhau, trong mắt bọn họ đều lóe qua vẻ hoảng sợ. Sư sĩ đoàn Hồng Liệt cách bọn họ không hề coi là xa, thực lực thể nào, bọn họ từng bỏ ra công sức một phen. Tuy so với phe mình vẫn có vài phần không bằng, nhưng nếu như có thực lực gì đó có thể làm cho sư sĩ đoàn Hồng Liệt diệt vong, vậy tuyệt đối có năng lực tạo thành thương hại trí mạng cho phe mình.

Bắc Quảng trầm giọng hỏi: “Bọn họ hiện giờ thể nào rồi? Kẻ ra tay là ai?” Tuy trong lòng kinh ngạc vô cùng, nhưng ba người vẫn ngồi ngay như cũ, không chút hoảng loạn.

Tiêu Uyển trầm mặc nửa phút, khó hiểu nói: “Hiện giờ vẫn không biết, nhưng, vào bốn giờ trước thì không còn nhận được bất cứ tin tức nào từ chỗ bọn họ truyền tới.”

Ba người vừa rồi chỉ hơi biến sắc lúc này sắc mặt không khỏi kịch biến.

Cặp mắt đẹp quét qua mặt ba người, sắc mặt Tiêu Uyển cũng không tốt, nhưng nàng vẫn tiếp tục nói: “Các phe thể lực gần đó bây giờ đều phái ra lực lượng chiến đấu tới nơi đó, hy vọng có thể gặp được nhân viên may mắn sống sót của bọn họ. Tới tận bây giờ, chúng không biết chút gì đối với mọi thứ xảy ra ở chỗ đó. Rốt cuộc là ai phát ra công kích mãnh liệt như vậy? Ta nghĩ có lẽ trưa nay sẽ có được tin tức.”

- Là thế lực nào chứ? A Hoa lầm bầm nói, lập tức lại nhin không được mở miệng hỏi: “Vậy chúng ta hiện giờ nên làm gì?”

Tiêu Uyển dời ánh mắt tới trên người Alva: “Alva, người thấy thế nào?”

Trên gương mặt chất phác của Alva lộ ra vẻ suy tư, chỉ có ánh sáng tràn đầy trí tuệ lấp lánh trong mắt mới làm người ta cảm thấy sự bất phàm của thiếu niên xem ra giống như nông dân này. Trầm ngâm một hồi, Alva ngẩng đầu, giọng ổn định nói: “Tình huống trước mắt vẫn không sáng sủa, chúng ta chỉ phải chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến, lấy bất biến ứng vạn biến. Tôi tin rằng trước sáu giờ tối nay, đáng về kẻ tập kích chắc sẽ lộ ra dấu vết. Chúng ta cứ nhắm vào tình huống lúc đó mà đưa ra ứng đối cũng không trễ.”

Tiêu Uyển dời ánh mắt sang hai người khác: “Các người thấy thế nào?”

- Cũng chỉ đành như vậy thôi. Bắc Quảng mang theo vài phần không biết làm sao phụ họa. Dích xác, trước mắt trừ như Alva nói, bọn họ cũng không làm được gì khác. Thực lực quyết định tất cả a! Nếu như thực lực của bọn họ hùng hậu giống như ba đại thế gia, vậy bọn họ đã sớm không nói hai lời, dẫn quân xuất kích rồi. Nhưng thực lực bố trí ở đó, bọn họ cũng không thể làm gì. Tương phản, nếu như bây giờ làm ra cử động gì khác, ngược lại càng dễ làm rối tay rối chân.

Tiêu Uyển gật đầu: “Được rồi, vậy thì như vậy đi. Các người phải chú ý tỉ mỉ tình huống bên đó.” Vừa nghĩ tới cực thế càng lúc càng mờ không rõ đầu đuôi, trong lòng Tiêu Uyển không khỏi dâng lên một tia khó chịu. Hôi cốc vẫn luôn ở trong trạng thái hỗn loạn, nhưng dưới sự hỗn loạn vô trật tự của bên ngoài, lại mang theo dấu ấn quy tắc ngầm đặc hữu của Hôi cốc một cách sâu sắc. Đối với mấy người từ nhỏ đã lớn lên ở Hôi cốc như mấy người Tiêu Uyển mà nói, mấy quy tắc ngầm này, bọn họ quen thuộc vô bì.

Không thể giải thích được, Tiêu Uyển có một loại dự cảm, mấy quy tắc đã tồn tại mấy trăm năm này của Hôi cốc, lần này hình như phải bị phá hoại rồi! Loại dự cảm này tới không có bất cứ căn cứ nào, nhưng lại giống như hơi mùa đông, ở trong đầu nằng, phải cũng không đi.

Ba người Bắc Quảng nhìn nhau, hội ý rồi rời khỏi phòng.

Ba người vừa đi, sức lực của Tiêu Uyển giống như đột nhiên biến đi sạch sẽ, thở dài một hơi, nửa nằm trên cái ghế mềm mại, trải qua tới tận năm phút, nằng mới trở lại bình thường, sự khó chịu trong lòng lại càng mạnh thêm vài phần, tay phải vô ý thức mở màn hình trong phòng. “Đây là truyền hình trực tiếp tại hiện trường...”

Tiêu Uyển vừa rời vẫn mắt hết tinh thần, đồng tử bỗng co rút, giống như chích điện ngồi thẳng dậy, cặp mắt đẹp nhìn chằm chằm màn hình.

Gia chủ Diệp gia vẻ mặt tái mét nhìn màn hình, ở sau lưng lão, là Diệp Cư Hành và Diệp Quảng Hành cũng vẻ mặt tái mét. Mà Diệp Nhân thân là cao thủ đệ nhất của Diệp gia, mặt không biểu tình đứng sau lưng ba người. Gương mặt như đúc từ kim loại giống như thế giới này đã không có việc gì có thể làm hấn động dung. Nhưng Diệp La ở bên cạnh Diệp Nhân lại hoàn toàn ngược lại, biểu tình trên mặt phong phú cực kỳ, lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, lúc thì mở miệng chửi lớn. Chỉ là, ông già bình thường yêu cầu nghiêm khắc đối với hấn lúc này lại không có bất cứ trách phạt nào đối với hành vi của hấn.

Diệp gia vì hành động lần này đã điều động lực lượng trước giờ chưa từng có.

Ba trăm chiến hạm! Lực lượng với con số đáng sợ này tuyệt đối sẽ làm người ta khiếp sợ. Tổng số chiến hạm bố trí khắp cả thiên hà Hà Việt của Diệp gia chẳng qua chỉ mới một ngàn chiếc, mà lần này, đã điều động gần như là một phần ba.

Chiến hạm vô luận là ở năm thiên hà lớn hay thiên hà Hà Việt, đều gần như là sự tồn tại cấm kỵ. Cho nên cho dù ba đại thế gia có kỹ thuật đỉnh cao cũng chỉ dám len lén phát triển.

Rút và điều chiến hạm lần này, Diệp gia cũng có khổ khó nói. Bản thân Diệp gia thiếu lực lượng viễn chiến, về cơ bản, tất cả quang giáp đều đi con đường cận chiến. Căn cứ tình huống mấy người Diệp Nhân gặp phải trong thông đạo tự do, bọn họ cảm thấy lực lượng viễn chiến không thể nào thiếu. Chính vì như vậy, bọn họ mới không thể không rút và điều chiến hạm tới. Pháo trên chiến hạm Diệp gia, uy lực mạnh mẽ vô cùng. Hơn nữa, lượng lớn pháo cỡ nhỏ trên chiến hạm có thể cho mấy sinh vật số lượng đông đảo có thể hình khá nhỏ đó đã kích khá lớn.

Nhưng tình hình thực chiến khác biệt khá xa tưởng tượng của bọn họ. Sương tím và sinh vật bất minh nhảy ra từ trong không gian không ổn định, hoàn toàn không giống Giáp xác ngục trùng và Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng bọn họ dự liệu lúc đầu, mà số lượng đông đảo cũng vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Lưới hỏa lực của ba trăm chiến hạm tạo thành không hề ngăn cản mấy sinh vật bất minh hung dữ, cường hãn đó quá lâu. Số lượng bọn chúng quả thật quá nhiều, hơn nữa bay lượn linh hoạt, dũng cảm không sợ chết. Bất đắc dĩ, Diệp gia chỉ đành xuất động quang giáp, lúc này mới làm cho cục diện ở định lại.

Đánh xáp lá cà, vốn dĩ chính là giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm, cho dù là thể gia sở trường cận chiến giống như Diệp gia thể này cũng giống như vậy, càng đừng nói tới chiến trường cỡ lớn lên tới cả ngàn, cả vạn này. Nơi này quả thật là máy xay thịt khổng lồ!

Nhìn thấy con em Diệp gia từng người một hy sinh, cao tăng Diệp gia ai nấy rỉ máu trong lòng. Mấy con em Diệp gia này không chỉ là tộc nhân của bọn họ, hơn nữa mỗi người đều trải qua bồi dưỡng một, hai mươi năm, gia tộc hao phí khổng lồ trên người bọn họ!

Con em Diệp gia biểu hiện ra tính kỷ luật cực cao, đối mặt sinh vật bất minh kín trời kín đất, bọn họ không chút sợ hãi, cắn răng cắn bọn chúng lại. Nhưng đồng thời, sự mạnh mẽ của đối phương cũng vượt xa dự tính của bọn họ. Trong cả vũ trụ, có tới tận tám quang giáp đoàn. Tám ngàn cái quang giáp ở trong vũ trụ, liều chết ngăn cản từng đợt rồi lại từng đợt tấn công của mấy sinh vật bất minh đó. Mà hỏa lực của ba trăm chiến hạm từ lúc bắt đầu thì chưa từng ngừng nghỉ. Nhưng thương vong to lớn làm cho đám cao tăng Diệp gia gần như sắp phát điên rồi! Nửa tiếng đồng hồ ngắn ngủi, thương vong đã không dưới ba quang giáp đoàn, số lượng cụ thể trước mắt vẫn không sao biết được.

Bởi vì khu vực không gian bất ổn vừa đúng nằm ở phần bụng của Diệp gia, Diệp gia lần này cũng không có đường lui. Vì vậy, Diệp gia cũng chuẩn bị đầy đủ. Gần như hai phần ba lực lượng chiến đấu ngoài thiên hà Hà Việt của Diệp gia hiện giờ đều ở đây.

Nhưng, chiến đấu mới vừa bắt đầu!

Tuyết Lai tộc lúc này cũng đánh tới mức không thể rút ra.

Từ hiện giờ mà xét, Tuyết Lai tộc vô nghi cục diện tốt hơn nhiều.

Tới tận mười lăm ngàn cái quang giáp đủ chủng loại của Tuyết Lai tộc, chen chúc dày đặc trong khu vực xảy ra dị biến này. Điều này cũng làm cho bọn họ thoải mái, ung dung.

Lưới hỏa lực cường đại xé nát mấy sinh vật bất minh với số lượng kinh người này thành mảnh vụn, khắp nơi khu vực xung quanh trôi nổi thịt vụn, thi thể.

Nhưng bọn họ rất mau phát hiện chỗ không đúng.

Nếu như trong sương tím cái gì cũng không có, vậy nếu chùm sáng tiến vào trong sương tím thì toàn bộ sẽ xuyên qua ở đầu bên kia. Nhưng bọn họ lại phát hiện vô luận chùm sáng hoặc chùm năng lượng có dữ dội hơn, bắn vào trong sương tím đều giống như lông trâu rơi xuống biển, không có chút phản ứng nào.

Tốc độ mở rộng điên cuồng của sương tím mang lại áp lực khổng lồ cho Tuyết Lai tộc. Nhưng bọn họ đã phải ra năm trăm cái quang giáp tiến vào, tới giờ vẫn không có cái nào đi ra. Để ngăn cản sự mở rộng của sương tím, bọn họ bắn vào sương tím tới tận nửa giờ đồng hồ nhưng vẫn không có chút động tĩnh nào. Điều làm bọn họ cảm thấy hoảng sợ là, hình như bọn họ càng bắn vào sương tím, tốc độ mở rộng của sương tím sẽ càng nhanh.

Hết cách, bọn họ cũng chỉ có ngừng bắn, như lâm đại địch vây quanh sương tím.

Trong ba nhà, thảm nhất lại là bộ lạc Hy Phượng, trong phạm vi thể lực của bọn họ có hai khu vực không gian không ổn định. Điều này cũng làm cục diện của bọn họ tệ hơn hai nhà còn lại nhiều.

Thần sắc tộc trưởng bộ lạc Hy Phượng thê lương, còn tộc nhân sau lưng nàng ai nấy mặt không chút máu.

Tới tận bây giờ, tổn thất nghiêm trọng của bộ lạc Hy Phượng vượt xa mong muốn trong lòng của mọi người trong bộ lạc. Nhìn mỗi cái quang giáp nổ tung trong vũ trụ, mỗi thành viên bộ lạc đều lòng đau như cắt.

Bởi vì nguyên nhân phải phòng thủ hai chỗ, số lượng quang giáp bố trí ở mỗi tuyến bị giảm với mức độ lớn, điều này cũng làm cho cường độ hỏa lực không đủ. Có rất nhiều sinh vật bất minh xông phá tuyến hỏa lực, cận chiến trực tiếp làm cho thương vong mau chóng tăng lên.

Trên màn hình truyền tới ánh lửa vụ nổ ở tiền tuyến, chiếu rõ sắc mặt trắng bệch của mọi người.

Mấy quái vật này, rốt cuộc là cái gì?

451. Chương 451: Len Lén Đi Trong Sương Tím

- Griffiths tiểu thư, đây là thi thể sinh vật mới, tiểu tiên sinh hy vọng cô có thể phân tích nó. Tang Tĩnh hành lễ một cách chính tề với Griffiths, mang theo vài phần cung kính.

Griffiths ngẩng đầu liếc nhìn gã đàn ông mặt mày thanh tú ở trước mặt này, rồi liếc nhìn một đồng lớn thi thể sinh vật bất minh đặt sau lưng hắn, gật đầu, mặt không chút biểu tình, lạnh lùng nói: “Ừm, các người nhắc vào đi.”

Tang Tĩnh vội vàng chỉ huy người khác ở sau lưng mang mấy thi thể sinh vật bất minh vừa mới đưa về từ tiền tuyến này dời vào trong phòng thí nghiệm của Griffiths. Griffiths là một học giả cao cấp về bệnh độc học, dưới sự đề nghị của Mục, Diệp Trùng đã dựng cho nàng một phòng thí nghiệm chuyên môn. Phòng thí nghiệm này tuy không lớn nhưng thiết bị bên trong lại cực kỳ tiên tiến, máy móc này đều là do Mục Thương mang tới.

Có lúc, Diệp Trùng cũng tới phòng thí nghiệm này để tiến hành một vài thí nghiệm phương diện điều bồi. Griffiths cũng trở thành chuyên gia bệnh độc học đứng đầu hành tinh Dật Cúc. Từ khi có phòng thí nghiệm này, Griffiths gần như lấy chỗ này làm nhà của mình, hạng mục chính của nàng chính là mấy con chip Diệp Trùng cho nàng lần trước.

Khi mấy người Tang Tĩnh đi vào phòng thí nghiệm, các loại máy móc tiên tiến làm hắn trông hoa cả mắt, trên mặt lập tức lộ ra vẻ sùng kính. Tang tộc do sống lâu năm ở Thiên vực trì, tiếp xúc với văn minh bên ngoài mới vừa mới bắt đầu, trong lòng bọn họ, đối với người có học vấn, tri thức phong phú thường không tự chủ mà tràn đầy kính ý.

- Mang chúng bỏ vào trong này. Griffiths chỉ tủ bảo tồn chân không.

Mấy người Tang Tĩnh vội vã luống cuống tay chân mang mấy thi thể này bỏ vào tủ bảo tồn chân không theo chỉ dẫn của Griffiths. Thật ra, nói nó là thi thể, chỉ bằng nói là một chút thịt vụn, chi gãy. Đây là sinh vật bất minh chết dưới đợt bắn laser đó, ngoài ra không có một thi thể nào là hoàn chỉnh. Khi mới bắt đầu nhìn thấy mấy mảnh thịt vụn này, ngay cả Tang Tĩnh cũng hít một hơi khí lạnh, kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú, vừa nhìn liền nhận ra tình hình chiến đấu ở tiền tuyến kịch liệt tới bậc nào.

- Được rồi, các người có thể ra ngoài. Griffiths phủ phục kiểm tra mấy mảnh thịt vụn này. Đầu cũng không ngẩng, ra lệnh đuổi khách.

Mấy người Tang Tĩnh nhìn nhau, vội vàng nghe lời lui ra. Là người cuối cùng ra khỏi phòng thí nghiệm, Tang Tĩnh vẫn không quên nhẹ nhàng đóng cửa phòng thí nghiệm lại.

Nghe thấy tiếng của đóng sau lưng, Griffiths vẫn luôn cúi đầu ngẩng đầu lên, dường như có chút xuất thần.

Nhưng rất mau, mắt của nàng lại một lần nữa khôi phục sự trong sáng, nhẹ giọng thở dài một tiếng, rồi bắt đầu tập trung lật mấy thi thể sinh vật bất minh vừa mới mang tới này.

Rất mau, lông mày của nàng liền nhíu lại. Mấy chi gãy của thi thể này tuy đã rất khó phân biệt, nhưng nàng vẫn có không ít phát hiện. Từ mấy thi thể này mà xét, chủng loại sinh vật bất minh xuất hiện lần này đa dạng, ít nhất, nàng hiện giờ đã phát hiện không dưới mười một loại.

Da mấy sinh vật bắt mình này phần lớn là màu tím than, hơn nữa còn có một điểm chung: đều có lớp lánh của kim loại. Lấy ra con dao laser, nàng cẩn thận rách làn da màu tím than của một khối thịt vụn trong đó. Cẩn thận nhìn miếng da màu tím than nhỏ trên tay này, trong lòng Griffiths thâm kinh ngạc. Nếu như không phải là tiêu bản vừa rồi chính tay mình lấy xuống, nàng quả thật rất khó tin rằng đây lại là da của một loại sinh vật. Nó quả thật quá giống kim loại, một miếng tiêu bản nhỏ này quả thật là giống như một miếng kim loại màu tím than nhỏ.

Griffiths cẩn thận bỏ miếng tiêu bản này vào trong máy phân tích. Suy nghĩ một lát, nàng bắt đầu thiết lập tham số cho máy phân tích. Loại sinh vật thể này nàng chưa từng gặp qua, trước mắt cũng chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm mà thiết lập tham số.

Rất mau, báo cáo phân tích đã có.

Chỉ liếc một cái, Griffiths liền bị hấp dẫn sâu sắc. Hàm lượng hợp chất kim loại trong mảnh da này lại cao tới bốn mươi phần trăm! Với lại, loại hợp chất kim loại này, Griffiths chưa từng thấy qua, nàng cũng chỉ có thể xác định nó là một loại hợp chất kim loại sinh vật.

Rất nhanh, nàng lại lấy tiêu bản của mấy loại sinh vật thể khác nhau, kết luận có được làm nàng hưng phấn vô cùng, gần như hàm lượng kim loại của mỗi loại tiêu bản đều không dưới bốn mươi phần trăm.

Đây là sinh vật có hàm lượng kim loại cao nhất trong da mà nàng từng gặp. Tiếp đó, nàng lấy mấy loại sợi cơ, thịt, tiến hành phân tích chúng. Từ kết luận có được mà xét, tuy hàm lượng kim loại trong sợi cơ, thịt của mấy sinh vật bắt mình này không sao so được với da, nhưng lại vượt xa sinh vật khác.

Xem ra vật chất kim loại đối với mấy sinh vật này mà nói, có tác dụng cực kỳ quan trọng. Đây là kết luận đầu tiên Griffiths có được.

Liếc nhìn thời gian, trong lúc bất tri bất giác, đã tới giờ ăn cơm. Vừa rồi quá tập trung, nàng hoàn toàn không phát giác ra, bây giờ hoàn hồn lại thì mới cảm thấy mệt mỏi và đói.

Ăn uống mỗi ngày của nàng đều thực hiện trong phòng thí nghiệm. Một gian tồn trữ của phòng thí nghiệm bị nàng cải tạo thành nhà bếp, còn nguyên liệu sẽ có người mang tới đúng giờ.

Nàng đang chuẩn bị đi làm cơm, khéo mắt đột nhiên liếc thấy miếng chi gãy mà mình từng lấy tiêu bản vừa rồi ở trong tủ trữ tồn trong suốt đó, toàn thân nàng chấn động, bước chân không khỏi dừng lại, cặp mắt không thể tin được, nhìn tủ trữ tồn chân không.

Sương tím đang điên cuồng sinh trưởng giống như một con cự thú hồng hoang, mấy ngàn cái quang giáp ở trước mặt nó giống như một đàn kiến, xem ra nhỏ bé vô bì.

Liếc nhìn đồng bạn xung quanh, tinh không đen sẫm trong mắt Tang Phổ vào giờ phút này lại mê người như vậy, làm người ta lưu luyến vô cùng, mê đắm vô cùng. Từng cảnh, từng cảnh Thiên vực trì, thú triều, biển sương đỏ, vân vân... lóe qua trong đầu hắn.

Tang Phổ không biết mình tại sao lại nghĩ tới mấy thứ này vào lúc này. Cố gắng bài trừ tạp niệm trong đầu, hắn hít một hơi thật dài, rồi từ từ thở ra, mượn động tác này, sự chú ý của hắn rất mau liền tập trung lại, không do dự thêm, trầm giọng quát: “Xuất kích!”

Năm ngàn cái quang giáp tông ủa giống như năm ngàn gai đuôi ong độc bắn ra, xông về phía sương tím thể tích khổng lồ không ngừng quay cuồng.

Đã là phá hoại, vậy thì không cần cẩn thận. Tốc độ mỗi cái quang giáp tông ủa đều bị tăng tới cực hạn, đèn natri hydro ở phía trước đồng loạt mở ra, nhìn từ xa, giống như năm ngàn ngôi sao băng vạch qua tinh không, nhưng mấy đốm sáng linh động này cũng chỉ lóe lên rồi mất, mau chóng chui vào trong sương tím nồng đậm.

Cũng ngay lúc này, Diệp Trùng cũng ra lệnh tấn công.

Một trăm cái quang giáp tông ủa bao vây chặt chẽ Hàm gia, xếp thành trận hình hình thoi, tấn công vào sương tím.

Vừa tiến vào sương tím, Diệp Trùng lúc này mới phát hiện tác chiến ở trong hoàn cảnh thế này là một việc khó khăn tới mức nào. Kênh liên lạc hoàn toàn vô hiệu, giữa mọi người chỉ có thể thông qua đèn và khế ước ngầm hình thành lâu năm. Mà hai thứ này đều không phải thứ Diệp Trùng quen thuộc.

Thân mềm mọc ngang khắp nơi làm Diệp Trùng giống như tiến vào rừng rậm. Hơn nữa đây còn không phải là rừng rậm bình thường, mà là một khu rừng rậm tràn đầy sương tím.

Rất mau, Diệp Trùng liền buồn bực phát hiện, hắc và một trăm cái quang giáp hộ vệ đó của hắn đã thất lạc rồi.

So với biển sương đỏ, hoàn cảnh nơi này càng phức tạp hơn, hơn nữa mức độ có thể thấy được rất thấp. Ngay cả đám người Tang tộc có thể lui tới tự do trong biển sương đỏ, ở chỗ này cũng gặp khá nhiều khó khăn, giữa bọn họ dường như rất khó phối hợp.

Nhưng điều đáng chúc mừng là bọn họ trước sau nhớ rõ mệnh lệnh Diệp Trùng từng ra lệnh, đó chính là phá hoại! Phá hoại triệt để!

Khi mấy quang giáp tông ử này gặp được mấy thân mềm đó, nếu như thân mềm không hề coi là to lớn, bọn họ cứ trực tiếp xông tới, hoàn toàn không tránh vòng qua. Rất mau, bọn họ liền phát hiện mấy thân mềm này xóp như chất lỏng, điều này cũng làm cho bọn họ trở nên càng không cố kỵ gì. Bốn cánh xương sắc bén của quang giáp tông ử giống như lưỡi dao cắt.

Kinh nghiệm chiến đấu của mấy người Tang tộc phong phú vô bì, đối với mấy thân mềm hơi nhỏ đó, bọn họ sẽ điều khiển quang giáp tông ử ử thẳng chính diện. Quang giáp tông ử bay với tốc độ cao sẽ đâm xuyên qua mấy thân mềm này. Nếu như gặp phải thân mềm khá lớn, bọn họ sẽ điều khiển quang giáp tông ử dán sát vào mép thân mềm mà lướt qua. Cánh xương sắc bén sẽ vạch ra một vết thương hẹp dài, nhẵn nhụi, chất lỏng trong thân mềm sẽ giống như vòi rồng áp suất cao, phọt mạnh ra.

Diệp Trùng bởi vì tiến vào hơi trễ, cho nên dọc đường đều có thể gặp được thân mềm màu tím to nhỏ không đều trôi nổi khắp nơi. Mấy thân mềm này một khi bị cắt xuống thì sẽ mau chóng mất nước, khô héo, biến thành da mềm màu tím than khô quắt lại.

Không có mấy quang giáp hộ vệ đó bảo vệ, Diệp Trùng ngược lại cảm thấy càng thêm thoải mái, Hàm gia ở trong sương tím linh hoạt lên lời.

Trong sương tím khó phân biệt phương hướng, ngay cả địch ta cũng khó phân biệt. Diệp Trùng chỉ có thể thông qua ánh đèn mà phân biệt, nhưng hắn không hề có thói quen đốt đèn. Ngược lại, Hàm gia giống như một u linh, im hơi lặng tiếng len lén đi trong sương tím.

Hắn rất rõ, trong trận chiến cỡ lớn thế này, tác dụng một, hai cái quang giáp có thể tạo nên nhỏ nhoi vô cùng. Mà bản thân hắn, đối với việc chỉ huy chiến đấu không hề thành thạo. Trong lòng hắn hiện giờ càng thêm mừng vì mình không có tùy ý tới chỉ huy, trong hoàn cảnh phức tạp này, nếu như giao cho mình chỉ huy, Diệp Trùng tin rằng, bây giờ tuyệt đối đã loạn cả lên.

Trong chỗ sâu trong lòng hắn, hắn vẫn quen làm một kẻ độc hành. Mục đích hắn tiến vào sương tím rất rõ ràng, đó chính là phải tìm được vương giả của quần thể sinh vật bất minh cỡ lớn này! Mỗi lần vừa nghĩ tới những trải nghiệm ở thông đạo tự do, hắn đều hoài nghi con Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng bị mình đánh trúng cuối cùng đó rất có khả năng chính là vương trùng của Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng. Chính vì nguyên nhân như vậy, hắn mới quyết định tự mình tiến vào sương tím thăm dò tới tận cùng.

Đây cũng là tác dụng lớn nhất hắn cho rằng mình có thể phát huy sau khi trải qua suy nghĩ.

- Mục, có phát hiện gì không? Diệp Trùng nhẹ giọng hỏi, cặp mắt lại không dám rời khỏi màn hình chút nào.

- Đây là một quần thể sinh vật cực kỳ đặc biệt, trong kho tư liệu của ta không hề có bất cứ tư liệu liên quan nào. Trả lời của Mục vẫn bình tĩnh như trước.

Chính ngay lúc này, trên màn hình ắt ước có ánh sáng lóe lên, Diệp Trùng máy động trong lòng, vội vàng điều khiển Hàm gia tránh sang một bên.

Một cái quang giáp tông ử xuyết xoát bay lướt qua Hàm gia.

Trong lòng Diệp Trùng trầm xuống, chính trong khoảnh khắc cái quang giáp tông ừ đó bay lướt qua sát bên Hàm gia vừa rồi, hẳn nhìn thấy rõ ràng.

Sư sĩ bên trong quang giáp tông ừ đó chỉ e đã gặp bất hạnh!

Một vết thương to lớn từ phần chót mũi của quang giáp tông ừ kéo dài một mạch tới phần đuôi quang giáp. Mà vết thương này vừa đúng chạy qua buồng lái của quang giáp tông ừ, vết máu ở mép vết rách của buồng lái xuyên qua sương tím, Diệp Trùng vẫn nhìn thấy rõ ràng. Mức độ bị thương thế này, xác suất còn sống của sư sĩ trong buồng lái thấp tới mức gần như có thể bỏ qua.

Phía trước quả nhiên gặp phải đề kháng mạnh mẽ!

Hàm gia tăng tốc, bay thẳng tới trước.

452. Chương 452: Chỗ Sâu Trong Sương Tím

Trước mắt bỗng nhiên rộng mở, Hàm gia xông vào vành đai cốt lõi trong sương tím. Giống như ghi hình nhìn thấy lần trước, ở trong này không hề có sự quấy nhiễu của sương tím.

Bay vào, Diệp Trùng mới hiểu rõ tình hình chiến sự kịch liệt tới bậc nào!

Tuy vẫn không sao sử dụng kênh liên lạc, nhưng đối với mấy người Tang tộc mà nói, ảnh hưởng của điều này đối với bọn họ không hề trí mạng, chiến đấu trong điều kiện tệ hại hơn hiện giờ, bọn họ đều đã quen rồi.

Nhưng điều làm Diệp Trùng không ngờ là, số lượng của loại quái vật đầu nhọn đuôi đỏ, so với trong ghi hình quả thật nhiều hơn quá nhiều.

Diệp Trùng hỏi: “Mục, hệ thống quét hình của ngươi bây giờ có thể dùng không?”

- Không sao sử dụng. Nhiều từ trong khoảng không gian này cực kỳ nghiêm trọng. Cho nên, Diệp tử, rất đáng tiếc, ta không sao giúp đỡ được cho ngươi. Chỉ là trong ngữ khí lạnh lùng của Mục hoàn toàn nghe không ra có bất cứ thành phần tiếc nuối này.

May mà Diệp Trùng vốn dĩ cũng không hy vọng Mục có thể mang lại cho hắn sự giúp đỡ gì.

Vành đai trống không trong sương tím này lớn hơn tưởng tượng của hắn nhiều, không gian của nó đủ cho tất cả quang giáp tông ừ tùy ý tông ừ trong này.

Trong không gian, khắp nơi là quang giáp tông ừ và quái vật đầu nhọn đuôi đỏ dây dưa với nhau. So với chiến đấu với thú triều lần đó, chiến đấu lần này càng thêm làm người ta hoảng sợ trong lòng. Thú triều lần đó tuy dã thú đông đảo, nhưng thực lực cá thể hai bên cách xa nhau. Thực lực của loại quái vật đầu nhọn đuôi đỏ chưa từng thấy qua lần này về cơ bản ngang bằng với quang giáp tông ừ, cho nên tình hình chiến sự cũng càng thêm kịch liệt.

Chỉ e thương vong lần này...

Chăm chú nhìn quang giáp và sinh vật bất minh đang chiến đấu kịch liệt ở chỗ không xa, trái tim Diệp Trùng trở nên trầm trọng.

Thực lực loại sinh vật bất minh này quả thật quá cường hãn! Tốc độ của nó tuy so với quang giáp tông ừ có chậm hơn một chút, nhưng đổi hướng, rẽ ngoặt linh hoạt, bổ sung rất lớn cho bất lợi ở phương diện tốc độ của bọn chúng. Sức mạnh phần đuôi của chúng cực lớn, đuôi cong như lưỡi câu màu đỏ ở chót đuôi sắc bén vô bì, có thể tạo thành phá hoại trí mạng đối với quang giáp tông ừ. Hơn nữa, mai ở phần lưng của nó cứng rắn dị thường, nếu như mảnh cánh của quang giáp tông ừ ừ lên, về căn bản là lưỡng bại câu thương, mảnh cánh tuyệt đối sẽ vỡ nát.

Điều làm Diệp Trùng kinh ngạc nhất là đạn nổ mạnh lại không sao tạo thành bất cứ thương hại nào đối với chúng!

Cho dù Diệp Trùng cho rằng kiến thức của mình đã rất rộng rồi, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút không thể tin được. Chỉ là cứ thế này, thương vong khăng định sẽ càng lớn hơn, Diệp Trùng bình tĩnh nhìn chiến trường, bình tĩnh suy nghĩ.

Mấy người Tang tộc rất mau liền điều chỉnh chiến thuật, bọn họ ngừng sử dụng đạn nổ mạnh, cũng không dây dưa với sinh vật bất minh, hơn nữa thành tiểu đội tấn công. Mười mấy cái quang giáp tông ủi tạo thành một tiểu tổ chiến đấu, tạo thành đội hình chiến đấu, xông tới với tốc độ cao. Bọn họ không hề lấy sinh vật bất minh nào làm mục tiêu, mà chỉ lo xông tới phía trước.

Lập tức cục thế trên chiến trường thay đổi.

Trên trăm tiểu tổ chiến đấu giống như trên trăm lưỡi đao, ở trong khoảng không gian này len lỏi, cắt ngang xẻ dọc. Nơi này lập tức biến thành một máy xay thịt khổng lồ! Phối hợp chiến thuật của mấy người Tang tộc tình diệu vô bì. Cho dù không có kênh liên lạc, nhưng lại không xảy ra sự cố quang giáp tông ủi va chạm với nhau.

Chặt chẽ, trật tự, tốc độ cao.

Uy lực của quang giáp tông ủi lao tới với tốc độ cao mạnh mẽ vô bì. Không gian hoạt động của sinh vật bất minh cứ như vậy bị thu hẹp từng chút một. Không có không gian, đặc điểm thân hình linh hoạt của chúng cũng khó mà phát huy ra. Cân bằng trong chiến đấu bắt đầu nghiêng về phe Tang tộc.

Chính mắt nhìn thấy một màn này, Diệp Trùng cũng không khỏi cảm thấy sửng sốt tài hoa của tổng chỉ huy hiện trường là Tang Phổ. Đám người Tang tộc vô luận dưới hoàn cảnh thế nào cũng không hoảng loạn. Bọn họ thường nghĩ cách làm cho chiến đấu tiến vào tiết tấu bọn họ sở trường nhất.

Quả nhiên không hổ là một tốc trời sinh ra vì chiến đấu!

Diệp Trùng không ngừng quá lâu, hắn tiếp tục lên vào bên trong.

Rất rõ ràng, tất cả quang giáp tông ủi đều nhận ra Hàm gia của Diệp Trùng. Vốn dĩ vẫn muốn chính mình thể hội được thực lực của loại sinh vật bất minh này, Diệp Trùng rất bất lực phát hiện, mỗi khi có sinh vật bất minh lao về phía mình, quang giáp tông ủi xung quanh sẽ vèo vèo lao tới, xé sinh vật bất minh đáng thương này thành mảnh vụn. Tiếp đó bọn họ liền đồng loạt tản ra, tạo đội hình một lần nữa, không chút sơ suất hoàn thành nhiệm vụ chiến đấu của mình.

Tình huống thế này làm Diệp Trùng có chút khóc cười không xong. Tới tận bây giờ, số lượng sinh vật bất minh giao thủ với mình vẫn dừng ở con số không này.

- Diệp tử, xem ra người đã trở thành gánh nặng cho chiến trường. Sự tồn tại của ngươi, hoàn toàn dư thừa, với lại còn phá hoại tính hoàn chỉnh trong chiến thuật của bọn họ. Mục không chút lưu tình đã kích Diệp Trùng, không hề có chút ý nể mặt nào.

Trên trán Diệp Trùng nổi lên vài sợi đen: “Mục, ngươi vẫn không làm cho người ta yêu thích như vậy.”

- Ở trên kể lại sự thật thuần túy, không dùng bất cứ thủ pháp khoa trương nào. Mục lạnh lùng trả lời.

Bĩu môi ra dấu kháng nghị, đáy lòng Diệp Trùng lại không khỏi dâng lên vài phần ảm áp. Đã bao lâu không nói chuyện với Mục thế này? Cuộc sống lúc trước của hắn, thật sự làm người ta có vài phần nhớ mong a.

Nhưng Mục nói không sai, mình ở chỗ này chỉ sẽ vướng tay vướng chân. Nhìn thân mềm to lớn, trong lòng Diệp Trùng bỗng máy động, thân hình Hàm gia biến đổi, bắt đầu dán sát vào thân mềm mà bay.

Thân mềm ở trong này so với bên ngoài to lớn hơn nhiều, đường kính có thể đạt tới mấy km. Dán sát thân mềm mà bay, dọc đường không ngừng nhìn thấy mấy bướu thịt đó, bất minh sinh vật co cuộn bên trong thân thái bình thần, Diệp Trùng không khỏi sinh ra một loại ảo giác, mấy sinh vật bất minh đang co cuộn này giống như nằm trong lòng mẹ.

Càng tới trung ương, thân mềm cũng càng to lớn, màu sắc cũng càng thêm đậm, ngay cả số lượng đường đen dưới da cũng càng nhiều. Thân mềm giao thoa quấn lấy nhau giống như rễ cây xoắn xuýt, từ hoàn cảnh nơi này đối với quang giáp tông ủi mà nói, không hề thích hợp cho bọn họ chiến đấu, cho nên nơi này đã hoàn toàn rất khó nhìn thấy quang giáp tông ủi.

Thân mềm to lớn, khổng lồ xoắn xuýt lẫn nhau, hình thành một tấm chắn khổng lồ, ngăn cách nơi này với bên ngoài.

Hàm gia tiến vào khe hở giữa thân mềm, lách qua từng sợi, từng sợi thân mềm, không ngừng vào sâu.

Diệp Trùng cảm thấy mình giống như tiến vào một hốc cây khổng lồ, bên trong đen như mực, thò tay không thấy nắm ngón. Nơi này giống như một thế giới khác, bất cứ động tĩnh nào xảy ra bên ngoài, ở nơi này đều không có bất cứ tiếng động nào. Diệp Trùng không dám sơ suất, lập tức mở đèn.

Hai cột ánh sáng trắng sáng lóa trên đỉnh Hàm gia, chậm rãi bay về phía trước.

Ánh đèn liên tục quét qua thân mềm xung quanh, điều làm người ta kinh ngạc là, số lượng bấu thịt mọc trên thân mềm ở trong này so với bên ngoài ít hơn nhiều. Mỗi sợi thân mềm ở bên ngoài giống như một cành cây đầy trái, mà ở trong này, chỉ có ngẫu nhiên vài cái linh tinh. Nhưng Diệp Trùng không có chút buông lỏng cảnh giác, bởi vì số lượng bấu thịt ở nơi này tuy ít hơn bên ngoài nhiều, nhưng vẫn có một điểm hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Móc đuôi của mấy sinh vật bắt mình co cuộn trong bấu thịt này toàn bộ đều là màu đỏ tươi, so với màu đỏ nhạt của móc đuôi mấy con sinh vật bắt mình ở bên ngoài đó đều đậm tươi hơn rất nhiều. Có phải là loại sinh vật móc đuôi càng đỏ này càng lợi hại hơn? Gần như là bản năng, Diệp Trùng liền cho là mấy sinh vật bắt mình cứ phá kén mà ra này là hàng cao cấp.

Không do dự thêm, Diệp Trùng bắt đầu phá hoại không kiêng dè mấy sinh vật bắt mình cực có khả năng là đẳng cấp càng cao này.

Mười hai xúc tu có gai nhọn của đôi cánh Hàm gia lúc này vô nghi là hung khí tiện lợi nhất, hữu hiệu nhất. Không giống sự cường hãn của những sinh vật bắt mình đã ra khỏi bấu thịt bên ngoài đó, mấy sinh vật bắt mình co cuộn trong bấu thịt này không có bất cứ tri giác nào, yếu ớt vô cùng.

Mấy bấu thịt đó vừa bị phá hư, chất lỏng bên trong liền bắn ra. Rất mau, da và mai của sinh vật bắt mình bên trong liền bắt đầu từ từ mất đi sự bóng loáng.

Cường đại và yếu ớt, chỉ là khoảng cách một lần ranh, có lẽ cho bọn chúng thêm chút thời gian, chúng sẽ trở thành sự tồn tại càng cường đại hơn mấy sinh vật bắt mình ở bên ngoài đó!

Vừa cảm khái, Diệp Trùng vừa mau chóng hủy diệt mấy bấu thịt chưa chín này. Thần tình trên mặt không có chút động dung nào, vô luận Diệp Trùng hay là Mực, sẽ không cho rằng hành vi trước mắt của bọn họ có bất cứ không ổn nào. Ngược lại, có thể mang nguy hiểm tiêu diệt từ trong nôi, Diệp Trùng cho rằng đây là cách làm an toàn nhất.

- Mực, người nói loại sinh vật này và quái vật chúng ta gặp được ở trong hang động dưới lòng đất đó có liên hệ gì không? Diệp Trùng nhìn dán vào màn hình, hai tay mau chóng múa may trên bàn điều khiển chính, một mặt mở miệng hỏi.

Trầm mặc hồi lâu, Mực mới trả lời: “Khả năng là tám mươi một tới tám mươi lăm phần trăm.”

Xem ra cách nghĩ của mình và Mực giống nhau, Diệp Trùng thâm gặt đầu trong lòng, Mực đưa ra khả năng lớn như vậy, cũng tức là về căn bản đã khẳng định liên hệ giữa hai bên.

Hàm gia tiếp tục đi sâu vào.

Ý, đột nhiên, Diệp Trùng cảm thấy có chút không đúng.

Dường như mật độ bấu thịt so với vừa rồi giảm đi rất nhiều, chẳng lẽ càng bay vào trong, mật độ bấu thịt càng nhỏ? Mãi tới khi bay quẹo qua quẹo lại vào sâu thêm khoảng một km, không dễ dàng gì Diệp Trùng mới phát hiện một bấu thịt, nhưng móc đuôi của sinh vật bắt mình bên trong màu sắc yếu đi tới mức làm cho hắn hoảng sợ.

Diệp Trùng lập tức không chút do dự, lập tức phá cái bấu thịt này. Nhìn vẻ sáng bóng của sinh vật bắt mình bên trong ảm đạm từng chút một, trong lòng Diệp Trùng mới hơi yên ổn, tiếp tục tiến sâu vào.

Trong bất tri bất giác, sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng.

Con đường tiến tới trước khúc khuỷu quanh co, vòng qua vòng lại, rất khó ước đoán chính xác cự ly cụ thể có bao nhiêu. Nhưng Diệp Trùng ước chừng khoảng cách bay một chút, từ lúc gặp được cái bướu thịt vừa rồi đó bắt đầu tới hiện giờ, ước chừng đã bay mười km.

Nhưng, trong mười km này, Diệp Trùng không gặp được cái bướu thịt nào.

Tình huống trái lẽ thường này, lập tức làm cho thần kinh của hắn căng thẳng tột độ. Phía trước là cái gì? Diệp Trùng không hề biết, nhưng có một điểm hắn có thể xác nhận, đó chính là hắn đang tiến vào vùng cốt lõi nhất của cả đám sương tím.

Đường kính của thân mềm trong này, Diệp Trùng đã không cách nào dùng mắt ước lượng, ngay cả sợi đen dưới da thân mềm cũng trở nên to lớn rất nhiều, bên trong chảy chất lỏng bất minh mang theo huỳnh quang.

Diệp Trùng giống như cảm giác mình từ mạch máu nhỏ của tứ chi cơ thể người tiến vào động mạch chủ gần trái tim.

Tất cả chất lỏng bên trong sợi đen đều chảy từng đợt từng đợt theo một hướng, giống như mạch của con người.

Nhìn phía trước nơi mà mấy sợi đen này biến mất, cặp mắt Diệp Trùng hơi khép lại, hít một hơi thật sâu, thở ra nhẹ nhàng mà dài thượt. Làm đi làm lại cùng một động tác vài lần.

Bỗng mở bừng mắt, trong bóng tối, tinh mang chợt hiện ra, đôi tay bỗng cử động, Hàm gia dừng cảm xông lên, chui vào trong bóng tối mà tất cả sợi đen biến mất.

453. Chương 453: Cặp Mắt Mở Ra Dưới Ánh Đèn

Griffiths gập eo xuống, cẩn thận lật miếng thịt vụn của sinh vật bất minh từng lấy tiêu bản vừa rồi đó. Vết cắt mới vừa rồi đó đã xảy ra biến hóa làm người ta không ngờ. Cả vết cắt vốn dĩ lõm xuống, bây giờ lại cao hơn bộ phận cơ nhục xung quanh một đoạn, giống như gồ lên một túi nhỏ. Màu sắc của lớp màng bề mặt phần mới sinh ở chỗ vết cắt hơi đậm hơn xung quanh.

Chẳng lẽ loại sinh vật bất minh này có năng lực tự chữa trị và tái sinh? Bất quá Griffiths lập tức phủ định suy đoán này, sinh vật có năng lực tự chữa trị và tái sinh không hề hiếm gặp, nhưng s với thay đổi của loại sinh vật bất minh trước mắt này lại hoàn toàn là hai loại hình.

Lòng tò mò của Griffiths bốc cao chưa từng thấy, cơn đói trong bụng lập tức bị năng lượng mất tông mất tích.

Cẩn thận từng li lấy xuống một chút tiêu bản từ trên túi nhỏ gồ lên này, lại bỏ nó vào trong máy phân tích. Máy phân tích năng hiện đang sử dụng, tính năng cực kỳ tốt, thứ giống như loại máy phân tích này, không chỉ giá cao tới mức khác thường, mà còn phải đặt trước hai năm. Cũng không biết Mục Thương thông qua thủ đoạn gì mà có được, ngay cả rất nhiều viện nghiên cứu nổi tiếng cũng chảy dài nước dãi đối với loại máy phân tích này.

Đây cũng là một trong những nhân tố làm Griffiths quên ăn quên ngủ thể này trong khoảng thời gian này. Phòng thí nghiệm này tuy quy mô không lớn, nhưng thiết bị bên trong cao cấp thậm chí có thể gọi là hào hoa, rất nhiều máy móc đều là thứ năng ngủ mơ muốn có nhiều năm.

Máy móc thí nghiệm đối với nhân viên nghiên cứu mà nói, tương đương với quang giáp đối với sư sĩ, loại khát vọng và theo đuổi này cũng cuồng nhiệt giống như vậy.

Rất mau, kết quả phân tích đã có. Điều này cũng làm cho Griffiths có chút cảm khái, nếu như là phòng thí nghiệm trong trường học của nàng lúc trước, ít nhất cần ba ngày mới có thể có được kết quả phân tích.

Kết quả phân tích là một hình đường cong 3D nổi, bên trong bao hàm các loại tin tức trong mẫu vật này. Liếc nhìn qua, đường cong với đủ loại màu sắc nhiều không kể xiết quần lấy nhau, giống như một đám sợi màu.

Kết quả phân tích muốn có được không hề khó, nhưng điều khó thật sự là từ trong những tin tức xem ra lộn xộn, loạn xạ này tìm được phán đoán chính xác. Điều này mới là khảo nghiệm đối với thực lực của bản thân nhân viên nghiên cứu khoa học.

Griffiths đối với điều này đã sớm quen như chuyện thường. Thông thả ngồi xuống, nàng bắt đầu thử từ trong đó tìm ra số liệu liên quan. Thứ Griffiths nghiên cứu chính là vi sinh vật học. Thành tựu của người xuất tự danh sư như nàng khá là cao thâm. Thêm vào mấy con chip lấy từ căn cứ dưới đất Diệp Trùng cho nàng càng làm cho hiểu biết của nàng đối với lĩnh vực của mình lại nâng lên thêm một tầng.

Đối với người bình thường mà nói, mấy con chip đó hoàn toàn giống như thứ vứt đi. Nhưng đối với một nhà vi sinh vật học như Griffiths mà nói, lại là báu vật vô giá không hơn không kém. Bên trong bao hàm tất cả tư liệu cốt lõi của cả Hôi cốc trong lĩnh vực cấm kỵ đó, điều quan trọng nhất là, bên trong có lượng lớn tư liệu thực nghiệm tỉ mỉ và xác thực. Trong mấy số liệu quý giá này, không biết có bao nhiêu sinh mạng biến mất, nhưng không chút nghi vấn, chúng đã chạm tới quy luật cốt lõi của vi sinh vật học.

Vô luận ở chỗ nào, thực nghiệm giống thế này đều tiến hành trong bóng tối, bởi vì nó đã vi phạm chuẩn tắc cơ bản nhất mà xã hội con người có thể tiếp nhận. Nếu như không phải Diệp Trùng, Griffiths tin rằng mình vĩnh viễn cũng không thể nào tiếp xúc tới thứ trong mấy con chip này. Từ trong con chip thì có thể nhìn ra, phương hướng nghiên cứu của bọn họ chính là cải tạo bệnh độc đối với sinh vật thể. Cũng chính là nguyên nhân này đã làm cho hiểu biết đối với sinh vật của Griffiths sớm đột phá giới hạn của vi sinh vật.

Bộ tuyến phổ 3D trước mắt này cực kỳ phức tạp, nhưng Griffiths không chán nản chút nào. Ngược lại, nhiệt tình của nàng hiện giờ bốc cao trước giờ chưa từng có. Bởi vì nàng biết, chỉ có mấy sinh mạng cao cấp đó mới có khả năng xuất hiện tuyến phổ phân tích 3D phức tạp thế này. Từ những thứ này có thể thấy mức độ tiến hóa của mấy sinh vật bất minh này đã cực kỳ cao.

Nàng mau chóng lấy ra tuyến phổ phân tích 3D của tiêu bản đã lấy trước đó, so sánh hai cái, nàng tin rằng mình nhất định có thể tìm được sự thay đổi trước sau rất cuộc là ở đâu. Chỉ có tìm thấy sự thay đổi trước sau này, nàng mới có thể tìm được hiện tượng trái với lẽ thường ở trước mắt này rất cuộc là xảy ra thế nào.

Từng sợi, từng sợi đường cong màu được tìm qua, Griffiths nhẫn nại vô cùng, không chút chán nản.

Chính là sợi này!

- A! Một tiếng kêu kinh ngạc của phụ nữ đánh tan sự yên lặng của phòng thí nghiệm trống trải.

Diệp Trùng men theo những sợi đen đang từ từ chảy chất lỏng có mang theo huỳnh quang đó bay tới trước. Huỳnh quang của mấy chất lỏng này lộ ra từ trong sợi màu đen, trong bóng tối, nhu hòa vô bì. Toàn bộ mấy sợi mảnh phát ra huỳnh quang nhàn nhạt trong bóng tối này đều tụ tập theo một hướng.

Diệp Trùng điều khiển Hàm gia, cẩn thận men theo hướng chảy của mấy chất lỏng huỳnh quang này tiến tới trước. Hai cột sáng trắng toát to lớn phát ra ở phần trước Hàm gia, rơi trên thân mềm ở phía trước, phát ra hai đốm tròn sáng rõ.

Phạm vi chiếu sáng của đèn natri hydro quả thật có hạn vô cùng, mà ở chỗ này, hệ thống quét hình hoàn toàn không có bất cứ tác dụng nào, phương thức quang học cũng vì bóng tối xung quanh mà giảm đi phần lớn. Nếu như dưới hoàn cảnh thế này, gặp phải kẻ địch có thực lực mạnh mẽ, đó đích xác là một việc cực kỳ gay go.

Nhưng tới bước này, Diệp Trùng cũng chỉ có cắn răng mà đi tới, bởi vì rất đơn giản, đường lui hẳn đã không nhớ được nữa rồi.

Diệp Trùng bay một mạch khoảng mười km, bởi vì nguyên nhân cẩn thận, tốc độ Hàm gia hiện giờ hoàn toàn giống như rùa bò. Dọc đường, mấy sợi đen giống như dòng chảy nhỏ này tụ tập thành từng sợi màu đen càng thêm to lớn. Bởi vì nguyên nhân sợi màu đen càng thêm to lớn, tiết tấu lưu động của từng đợt, từng đợt chất lỏng bên trong cũng trở nên càng thêm rõ ràng.

Bay tới trước, mấy sợi đen đã to lớn phi thường này vẫn không ngừng tụ tập, tới cuối cùng, thứ Diệp Trùng nhìn thấy chỉ là một sợi đen đường kính vượt quá năm mét, sợi đen này giống như một ống cao su mềm, chất lỏng bên trong đang cuộn cuộn chảy.

Trái tim vẫn luôn trấn định của Diệp Trùng lúc này cũng nhin không được mà có chút khấn trương.

Hoạt động tứ chi một cái, đặc biệt là đôi tay, đặt hồ trên bàn điều khiển chính, xác định mình đã tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Không biết tại sao, hần cảm thấy chút hơi hớm nguy hiểm!

Bảy, tám sợi màu đen cũng to lớn giống vậy từ bốn phương tám hướng tụ tập vào cùng một điểm.

Mà chỗ tập trung này chính là trước mắt Diệp Trùng. Điểm tập trung này cũng là điểm tập trung của mấy thân mềm to lớn đó. Thân mềm hình cầu không có quy tắc khổng lồ, đường kính của nó vượt quá ba mươi km, quả thật là giống như một tinh thể nhỏ. Lớp ngoài của thân mềm hình cầu bất quy tắc này giăng đầy một lớp sợi mảnh dạng lưới giống như dây leo. Trên mấy sợi mảnh dạng lưới này treo một cái bướu thịt, so với mấy bướu thịt mà Diệp Trùng từng thấy lúc trước đó, kích cỡ cái bướu thịt này không có gì khác biệt, nhưng nhịp tim của Diệp Trùng lại đập kịch liệt khó hiểu.

Mấy sợi đen nhiều không kể xiết đó tụ tập tới chỗ này chỉ còn lại bảy sợi, nhưng bảy sợi đen to lớn này lại đồng thời tụ tập vào trên bướu thịt này. Tiết tấu lưu động của từng đợt, từng đợt chất lỏng giống như nhịp tim, mà bướu thịt này lại không hề động dẩy.

Chỉ nhìn tình hình trước mắt, Diệp Trùng liền xác định, trong bướu thịt này nhất định không phải là hàng bình thường.

Ánh đèn trắng xóa của Hàm gia rơi trên bướu thịt này, Diệp Trùng lúc này mới nhìn rõ ràng. Trong bướu thịt quả nhiên co cuộn một con sinh vật bất minh, nhưng điều làm hô hấp của Diệp Trùng gần như ngưng lại là chót đuôi của con sinh vật bất minh này gần như có màu đỏ sẫm. Nhưng khi ánh mắt của Diệp Trùng từ phần đuôi của con sinh vật bất minh này di động lên trên, ánh mắt của hần đột nhiên bị hấp dẫn gắt gao.

Sáu ngón! Tay của con sinh vật bất minh này có sáu ngón!

Diệp Trùng cảm thấy cổ họng của mình dường như có chút khô khốc, hơi thở đột nhiên trở nên nặng nề, mồ hôi lạnh không thể kiềm chế chảy xuống dưới. Giờ phút này, sau lưng hần đã hoàn toàn ướt đầm.

Hần đột nhiên nhớ tới cánh tay thò ra vòng tròn đen trong hang động dưới lòng đất đó! Cánh tay đó có tám ngón! Đặc trưng này, hần vẫn luôn nhớ rõ ràng.

Mấy sinh vật bất minh ở bên ngoài toàn bộ đều là năm ngón, điều này cũng làm hần sinh ra một loại ảo giác, tuy hai bên có vài phần tương tự, nhưng chắc là sinh vật khác nhau. Nhưng một màn trước mắt...

Nếu như hai bên thật sự tồn tại loại liên hệ nào đó... Một suy đoán đáng sợ nổi lên mặt nước từ trong đầu hần.

- Diệp tử, mau ra tay! Giọng nói của Mục đã xuất hiện sự gấp gáp hiểm thấy.

Diệp Trùng bỗng hoàn hồn, hơi lạnh thấm đẫm sau lưng nhắc nhở hần dao động tình cảm vừa rồi kịch liệt tới bậc nào.

Hần lập tức phản ứng lại, Mục nói đúng, tuy không biết mấy sinh vật bất minh này hiện giờ là một loại trạng thái thế nào, nhưng từ những trải qua dọc đường mà xét, sinh vật trong bướu thịt chắc là không có năng lực đề kháng.

Cột sáng của đèn natri hydro chiếu chuẩn xác trên bướu thịt, Diệp Trùng không dám do dự, Hàm gia lao thẳng tới cái bướu thịt làm cho hần hoảng sợ này.

Ánh đèn trắng xóa chiếu cái bướu thịt rõ từng chi tiết một, ngay cả con sinh vật bất minh co cuộn bên trong đó cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cặp mắt nhắm chặt đó dưới ánh đèn không hề rung động, an lành mà yên lặng, giống như trẻ sơ sinh.

Bướu thịt không ngừng phóng lớn trong mắt, mỗi một chỗ trên nó ở trong mắt Diệp Trùng cũng càng lúc càng trở nên rõ ràng, đôi tay treo ổn định phía trên bàn điều khiển chính, xúc tu trên đôi cánh sau lưng Hàm gia đã rũ xuống toàn bộ, thân thể hơi nâng lên tạo thành đường cong hơi cong lên giống như trước khi con rắn độc thè cái lưỡi độc ra, chúng đã tích lực sẵn sàng, có thể đưa ra một cú trí mạng bất cứ lúc nào.

Chính ngay lúc này!

Chính ngay lúc này, cặp mắt nhắm chặt dưới lớp màng mỏng của bướu thịt đỏ đột nhiên mở ra, dưới ánh đèn trắng xóa, cặp mắt đỏ sậm thâm trầm tới mức làm người ta hoảng sợ!

454. Chương 454: Nghịch Chuyển

Trong phòng thí nghiệm yên lặng như tờ, Griffiths nghe thấy tiếng nhịp tim gấp gáp của mình, sắc mặt của nàng có chút trắng bệch. Ở trước mặt nàng, hai tuyến phổ phức tạp, hỗn tạp đó biến mất không thấy, chỉ có hai sợi tơ đỏ trôi nổi trên không. Một bộ phận trước của hai sợi tơ đỏ gần như hoàn toàn giống nhau, nhưng một bộ phận phía sau lại không hề giống nhau.

Nhìn chằm chằm hai sợi tơ đỏ này, trong lòng Griffiths không ngừng quay cuồng dữ dội.

Tiến hóa! Đây là tiến hóa!

Nếu như thứ Griffiths học là một nhánh khác của sinh vật học, nàng có lẽ không thể nào mau chóng như vậy mà khẳng định phán đoán này. Nhưng sở trường của nàng là vi sinh vật học, trong vi sinh vật học, hiện tượng tiến hóa thường thấy vô cùng. Cũng chính là vì vậy mới làm cho nàng cực kỳ quen thuộc với tuyến phổ đặc trưng của tiến hóa. Nhưng trong sinh vật học lại có một định luật khác, theo đẳng cấp càng cao của sinh vật, khó khăn của tiến hóa sẽ tăng lên mấy lần, chu kỳ tiến hóa cũng tăng thêm mấy con số.

Nhưng tin tức trước mắt cho biết, nó đích xác đang tiến hóa. Đối với phán đoán của mình, nàng khá có tự tin!

Nhưng, nếu như thật sự là tiến hóa, vậy thì đây hoàn toàn lật đổ định luật cơ bản mà nàng đã học! Chẳng lẽ, đây chính là đặc trưng của quần thể sinh vật này sao? Nếu như thật sự là tiến hóa, nguyên nhân tiến hóa của mấy hệ thống này lại là cái gì chứ? Ánh mắt của Griffiths lại một lần nữa rơi trên miếng thịt mà nàng từng lấy tiêu bản đó.

Dưới ánh đèn trắng toát của đèn natri hydro, mấy đốm lửa lóe lên.

Trái tim Diệp Trùng hơi trầm xuống, đợt tấn công vừa rồi đó lại bị cản lại toàn bộ. Mười hai cái xúc tu, không sót cái nào, đều bị cản lại. Mấy đốm lửa đó bùng nổ trong không gian chính là do hai bên va chạm mà sinh ra.

Con sinh vật bất minh trước mắt này so với mấy sinh vật bất minh bên ngoài đó, vô nghi là đẳng cấp càng cao. Chiều cao mười hai mét chênh lệch không bao nhiêu với Hàm gia. Phần đầu của nó cũng có chỗ không giống, được một lớp mai dày cộm bảo hộ chặt chẽ, giống như đội một cái mũ vậy. Mai đen sau lưng xem ra đều có cảm giác gần như là hợp kim Hắc kim, đen bóng. Cái đuôi tên màu đỏ buông thông thò ra phía trước, chót đuôi chỉ thẳng Hàm gia. Vừa rồi chính là cái đuôi tên cường tráng, linh hoạt này ngăn cản tất cả công kích của Hàm gia.

Hai bên đứng đối mặt.

Trong cặp mắt màu đỏ sậm hẹp dài tìm không thấy bất cứ tình cảm nào, lạnh lùng dị thường. Nó yên lặng trôi nổi trên không, yên lặng nhìn dán vào quái vật trước mắt này.

Hai thanh trùy thủ của Hàm gia đã rút ra, tới tận trước mắt, hai thanh trùy thủ này đều chưa từng làm hấn thất vọng, lòng thối qua là đứt, sắc bén vô bì.

Bỗng, con sinh vật bất minh vừa rồi vẫn yên lặng trôi nổi dưới cột sáng đó đột nhiên mất đi bóng dáng.

Đồng tử của Diệp Trùng bỗng tròn tròn.

Đáng chết!

Đôi tay mau chóng hóa thành một làn khói nhẹ trên bàn điều khiển chính. Hàm gia bỗng xông mạnh tới trước, lao đầu vào thân mềm dạng cầu đó, tốc độ cực nhanh!

Trên hình ảnh ống kính phía sau truyền tới trên màn hình, một quỹ tích màu đỏ lóe lên rồi mất ngay vị trí Hàm gia vừa mới đứng.

Diệp Trùng lập tức hoảng sợ toát mồ hôi lạnh toàn thân, thật nguy hiểm! Mấy phương hướng chủ yếu toàn thân Hàm gia đều lắp đặt ống kính quang học. Chúng hình thành trên màn hình mấy khu hình ảnh, thống qua mấy khu hình ảnh này, Diệp Trùng có thể biết được thay đổi xung quanh. Bất quá, so với hình ảnh nổi của hệ thống quét hình, phương thức quang học lạc hậu rất nhiều, cũng có rất nhiều chỗ không tiện. Nhưng hiện giờ Diệp Trùng lại không có bất cứ chỗ để lựa chọn nào.

Hắn rất rõ ràng, lúc này hắn không hề thoát khỏi nguy hiểm.

Dư quang nơi khóe mắt bỗng liếc thấy một khu hình ảnh trên màn hình, lập tức hoảng sợ, đôi tay lại một lần nữa lướt qua bàn điều khiển chính.

Hàm gia đột nhiên lướt sang một bên. Nhưng vẫn không hoàn toàn tránh được công kích của đối phương. Binh, một luồng sức mạnh lớn truyền tới, trước mắt Diệp Trùng hoa lên. Hình ảnh trên màn hình trời đất xoay chuyển. Căn cứ kinh nghiệm mà phán đoán, Diệp Trùng biết Hàm gia bị đánh trúng rồi!

Sức mạnh lớn thật! Diệp Trùng kinh ngạc không thôi, sức mạnh của một cú vừa rồi, phỏng chừng chẳng khác gì với bị quang giáp tông thẳng vào chính diện.

Vẫn không kịp có phản ứng gì, va chạm càng kịch liệt hơn truyền tới! Cho dù có hệ thống bảo vệ bằng chất lỏng, trước mắt Diệp Trùng vẫn bay đầy sao.

Chính vào lúc vừa rồi, con sinh vật bất minh đó đột nhiên lướt tới bên cạnh Hàm gia, mặc dù Diệp Trùng đã né tránh nhưng vẫn bị cái đuôi tên màu đỏ sậm đó quét trúng. Hàm gia lập tức giống như một ngôi sao băng, mạnh mẽ tông vào thân mềm dạng cầu.

Va chạm kịch liệt lần thứ hai chính là Hàm gia tông trúng thân mềm dạng cầu. Nhưng điều đáng để chúc mừng là chót đuôi sắc bén của đối phương không hề đánh trúng Hàm gia, nếu không, một cú vừa rồi đó đã đủ cho Diệp Trùng chịu rồi.

Lớp vỏ ngoài mềm mại của thân mềm dạng cầu nào có thể chịu được sức mạnh khổng lồ như vậy, một cột chất lỏng khổng lồ từ chỗ Hàm gia tông trúng vừa rồi vọt ra, còn Hàm gia đã chui vào trong thân mềm dạng cầu.

Diệp Trùng phản ứng cực nhanh, trong khoảnh khắc bị quét trúng đó, đôi tay của hắn liền ấn chặt trên bàn điều khiển chính. Trong lúc Hàm gia chui vào trong chất lỏng bên trong thân mềm dạng cầu đó, đôi cánh ở phần lưng đột nhiên mở ra. Sức cản trong chất lỏng vốn dĩ cực lớn, đôi cánh khổng lồ của Hàm gia càng làm diện tích bị cản của nó tăng mạnh.

Chỉ thấy tốc độ Hàm gia giảm mạnh, chính ngay lúc này, một quỹ tích màu đỏ lóe lên rồi mất ở chỗ không xa phía trước Hàm gia, trông thấy làm Diệp Trùng rét lạnh trong lòng.

Tàn ảnh của quỹ tích màu đỏ vẫn chưa biến mất, đôi tay vẫn luôn không rời khỏi bàn điều khiển chính của Diệp Trùng lại một lần nữa biến mất, tốc độ tay của hắn ở trong khoảnh khắc này đã phát huy tới tột độ.

Chỉ thấy Hàm gia làm ra một động tác thu cánh, vận động của đôi cánh rộng lớn làm cho chất lỏng xung quanh Hàm gia chảy ra phía sau, điều này cho Hàm gia một sức đẩy tới trước. Mà đồng thời với việc này, toàn bộ tất cả động cơ chính và động cơ hỗ trợ của Hàm gia đều đẩy ra sau. Hàm gia giống như ngư lôi bắn ra khỏi nòng, bay lên trên với tốc độ cao!

Khi Hàm gia xông phá vỏ ngoài thân mềm dạng cầu, Diệp Trùng nhìn thấy con thú đuôi tên mạnh mẽ đó đã sớm yên lặng trôi nổi trên không, chăm chú nhìn mình.

Mồ hôi lạnh lại một lần nữa không thể khống chế men theo trán Diệp Trùng chảy xuống.

Đã có bao lâu không chạm vật vậy rồi? Cặp mắt không nhắm, nhìn chăm chăm con thú đuôi tên đang nhàn nhả trôi nổi trên không đó, thần kinh của Diệp Trùng căng thẳng trước giờ chưa từng có.

Tốc độ cao, linh hoạt, phối hợp, cái đuôi tên cực có lực sát thương đó đủ làm cho nó trở thành một sát thủ đỉnh cấp! Điều quan trọng nhất là nó lại không chịu ảnh hưởng của bóng tối. Mình ở trong khu vực này giống như bị mù, phạm vi chiếu sáng của đèn natri hydro nhỏ tới mức đáng thương, còn hệ thống quét hình hoàn toàn không cách nào sử dụng, ở điểm này, mình thuộc vào thể yếu hoàn toàn.

Hoàn cảnh thế này đối với quá bất lợi rồi, mồ hôi lạnh tí tách rơi xuống.

Bình tĩnh. Phải bình tĩnh! Chỉ có bình tĩnh mới có thể từ trong nguy hiểm chạy thoát, thậm chí nghịch chuyển!

Diệp Trùng cố sức làm cho đầu óc đã có chút nóng lên của mình bình tĩnh trở lại. Hô hấp thật sâu, ngực giống như ông bễ, phồng lên, xẹp xuống nhanh chóng. Giờ phút này, ánh mắt của hắn liền trở lại lạnh lẽo như băng tuyết.

Hàm gia nhẹ nhàng nửa quỳ trên bề mặt thân mềm dạng cầu, hai tay nắm lấy hai thanh trủy thủ, giao thoa bảo vệ trước ngực.

Đầu óc đang vận chuyển mau chóng, Diệp Trùng vắt óc, muốn tìm thấy phương pháp giải quyết hiện trạng trước mắt, nhưng vẫn không có chút đầu mối. Điều kỳ quái là con thú đuôi tên đó ngược lại vẫn đáng vẻ dù bận rộn vẫn nhàn nhã, đôi tay giao thoa ôm trước ngực, không hề xông tới trước tấn công lần nữa.

Bị động ăn đòn trước giờ không phải thói quen của Diệp Trùng, hắn quyết định chủ động xuất kích!

Hàm gia bỗng phát động!

Chỗ duy nhất Diệp Trùng hiện giờ có thể dựa dẫm chỉ có phương tức quang học. Đáng tiếc hắn không phải thuật thừa sư, không sao dự đoán trước một bước công kích của đối phương. Nhưng, nhìn tốc độ của nó, Diệp Trùng ước chừng, trừ thuật thừa sư siêu cấp là Hoàng Bạch Y có thể hoàn thành dự đoán ra, còn có ai có thể làm được một điểm này? Nhưng, Hoàng Bạch Y sẽ điều khiển quang giáp ư?

Diệp Trùng đã không rảnh đi suy nghĩ mấy vấn đề hoàn toàn không có giới hạn này. Trong mắt hắn hiện giờ chỉ có con thú đuôi tên đó.

Trong cặp mắt đỏ tươi của con thú đuôi tên đó lóe lên một tia trào phúng.

Trên màn hình, thân hình của nó đột nhiên lóe lên rồi mất.

Quá nhanh! Cho dù Diệp Trùng đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng đèn natri hydro vẫn không cách nào theo kịp tốc độ của nó. Con thú đuôi tên này biến mất trong bóng tối mà đèn natri hydro chiếu không tới, rồi không tìm thấy lại bóng dáng của nó.

Cặp mắt mau chóng quét qua mỗi một khu hình ảnh trên màn hình, nhưng trừ phạm vi chiếu sáng của đèn natri hydro ra, toàn bộ mấy khu hình ảnh khác đều là một mảng tối đen, nào tìm thấy bóng dáng con thú đuôi tên đó chứ?

Mồ hôi nhỏ mịn giăng đầy trên trán Diệp Trùng, đã bao lâu rồi không có lâm vào bị động thế này rồi? Diệp Trùng thở mạnh cũng không dám, mồ hôi lạnh trên trán tụ tập thành một dòng suối, lại chảy xuống mặt, mắt của Diệp Trùng.

Một luồng cay xè gần như làm cho mắt Diệp Trùng đau tới mức mở không ra, nhưng chính trong giờ phút này, có cho hắn lớn gan hơn, hắn cũng không dám nhắm mắt. Mồ hôi càng lúc càng nhiều, gần như làm cặp mắt hắn mơ hồ. Nhưng Diệp Trùng không dám cử động, đôi tay hắn giống như tảng đá mọc rễ, đặt hờ phía trên bàn điều khiển chính.

Cố sức mở to mắt, Diệp Trùng lúc này giống như con bò rừng mở to cặp mắt như chuông đồng, mắt tròn to tròn.

Đột nhiên, khu hình ảnh bên phải màn hình lóe lên một bóng đen.

Chính là lúc này!

Máu toàn thân Diệp Trùng trong khoảnh khắc này sôi sục lên, máu toàn thân dường như đều chảy tới phần đầu, ở đáy lòng, hần hò hét dữ dội không tiếng động! Giống như gặp phải kích thích, tốc độ tay của Diệp Trùng vậy mà lại nâng cao thêm một chút!

Nếu như vào lúc khác, một chút nâng cao này sẽ làm Diệp Trùng mừng rỡ vạn phần. Nhưng hiện giờ, hần cần bản không sao đi chú ý mấy thứ này, trong đầu hần hiện giờ chỉ một ý nghĩ!

Đánh trúng nó!

Hàm gia nguy dị lùi ra sau một bước, trủy thủ tay phải giống như tia chớp vạch về phía sườn phải của mình. Ting!

Âm thanh va chạm thấu qua linh kiện của quang giáp, truyền tới tai Diệp Trùng! Trong bóng tối, một đốm lửa chói mắt vô bì!

Đánh trúng rồi! Mình đánh trúng rồi!

Trủy thủ tay trái vẫn luôn ẩn giấu ở sườn trái cũng không chút bảo lưu, đâm thẳng đốm lửa ở phía trước đó.

Bụp!

Một tiếng vang nhẹ, làm Diệp Trùng vui vẻ trong lòng! Dựa vào kinh nghiệm, hần biết, cú này đâm trúng rồi. Quả nhiên, dưới sự chiếu sáng của đèn natri hydro, mũi trủy thủ có một vết máu.

Con thú đuôi tên này đã bị thương, kết quả này làm Diệp Trùng vẫn luôn trấn định trở nên hưng phấn! Đột nhiên, phía trước đèn natri hydro, một bóng đen đang bay ra xa.

Đối phương muốn chạy!

Không chút do dự, Hàm gia đuổi sát theo sau.

Có thể nhìn ra, bị thương lần này ảnh hưởng khá lớn đối với tốc độ của con thú đuôi tên này, còn lâu mới đi không thấy bóng, tới không thấy hình như vừa rồi. Thêm vào nó bỏ chạy theo một hướng, ngược lại làm cho đèn natri hydro càng dễ nắm bắt. Thân mềm ở nơi này không hề xoắn xuýt lấy nhau như bên ngoài, điều này cũng là tại sao tới tận bây giờ, Diệp Trùng vẫn không mất dấu.

Một thú một người, cứ như vậy một trước một sau bay ra ngoài với tốc độ cao.

455. Chương 455: Tiếp Viên

Trái tim Tang Phổ lạnh toát! Từng con, từng con sinh vật bắt mình bay ra từ bướu thịt trên thân mềm, trong nháy mắt, tình thế trên chiến trường liền xảy ra sự đảo ngược! Vốn dĩ đã chiếm ưu thế tuyệt đối, tiết tấu tấn công của mấy người Tang tộc lập tức bị chặn lại, cách biệt thực lực của hai bên quả thật chênh lệch quá xa!

Số lượng sinh vật bắt mình trong mười phút ngắn ngủi thì đã tăng thêm trên ngàn con! Mấy người Tang tộc lập tức lâm vào cục diện bị động. Nhưng lại không có một cái quang giáp nào tự mình bỏ chạy, ngược lại, bọn họ vẫn mạch lạc, tạo thành từng tiểu tổ một, chiếu theo chiến thuật một cách nghiêm khắc mà thực hiện chiến đấu! Tính kỷ luật và tổ dưỡng chiến thuật của Tang tộc lại một lần nữa được thể hiện ra, chỉ là kẻ xem một màn này là một đám sinh vật bắt mình.

Trong miệng Tang Phổ có chút đắng, theo xu hướng phát triển của sự tình trước mắt, chẳng qua bao lâu nữa, chỉ sợ bọn họ kiên trì không nổi. Nhưng hiện giờ hần hoàn toàn không cách nào liên lạc được với tiểu tiên sinh.

Đáng chết!

Nhìn báo cáo nghiên cứu mới nhất trên tay, Griffiths có chút do dự. Rốt cuộc có đưa đi không? Một điểm này làm nàng có chút do dự, nói thật, trừ Phá Xa gia gia, người khác nàng đều không quen biết. Nàng chỉ là một nhân viên nghiên cứu khoa học đơn thuần, kết quả nghiên cứu trên tay này rốt cuộc có giá trị hay không, nàng không nắm bắt chút nào.

Chính ngay lúc này, tiếng gõ cửa vang lên: “Có người không?” Nghe giọng nói thì là một cô gái.

Lúc này lại có ai tới chứ? Trong lòng Griffiths có chút tò mò, trả lời nói: “Mời vào.” Cửa phòng thí nghiệm, nàng gần như chưa từng khóa, bởi vì có lúc Diệp Trùng cũng tới chỗ này làm một số thí nghiệm. Hơn nữa, trong căn cứ, vấn đề an toàn hoàn toàn có thể được bảo đảm.

Một cô gái xinh đẹp, dịu dàng đẩy cửa tiến vào.

Là cô ta? Trong lòng Griffiths có chút kinh ngạc, cô gái này nàng từng thấy qua, nàng tên là Thu Mạn, dường như là một trong những đồng bạn lúc trước của Diệp Trùng. Thứ Thu Mạn chủ quản là cân đối và phân phối vật tư các phương diện. Nhưng tất cả vật tư trong phòng thí nghiệm đều là có người chuyên môn phân phối, cho nên Griffiths chưa hề giao lưu với Thu Mạn.

Nàng ta tại sao lại tới?

- Xin chào tiểu thư Griffiths, tôi là Thu Mạn. Môi anh đào của Thu Mạn nhẹ thốt, cặp mắt giống như sóng nước lộ ra vài phần giảo hoạt. Tôi luyện mấy năm nay cũng đã sớm làm cho nàng từ một vị đại tiểu thư biến thành một nhân viên ngoại giao có năng lực xuất sắc.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Thu Mạn, nhưng khi Thu Mạn đứng trước mặt nàng, Griffiths vẫn không nhận được mà bị dung nhan tuyệt mỹ của đối phương hấp dẫn, trong lòng lập tức sinh ra vài phần cảm giác xấu hổ không bằng người. Không thể không nói, dung nhan xinh đẹp của Thu Mạn hiếm thấy trên đời, lại thêm vào phong phạm đại gia tự nhiên phóng khoáng của nàng, vô luận đi tới chỗ nào đều là tiêu điểm của ánh mắt.

Thu Mạn đã sớm quen với ánh mắt nhìn mình thế này của người khác, cười nhẹ: “Thật xin lỗi, không có hẹn trước, cũng không biết có làm phiền việc nghiên cứu của tiểu thư Griffiths hay không.”

Griffiths định thần lại, lắc đầu: “Không có. Không biết tiểu thư Thu Mạn tới lần này...”

- Bởi vì phải cân đối một số việc, vừa đứng ngang qua chỗ này, nhìn thấy cửa không đóng, liền mạo muội tới thăm hỏi. Thu Mạn cười mỉm chỉ giải thích. Đối với phòng thí nghiệm này, Thu Mạn vẫn luôn có vài phần tò mò, nàng có thể nhìn ra sự coi trọng của Diệp Trùng và Mục Thương đối với phòng thí nghiệm này. Cho nên lần này vừa đứng đi ngang qua nơi này, không kìm được tò mò liền tiến vào xem xem.

- Không sao, thí nghiệm của tôi vừa đúng kết thúc. Griffiths đã hoàn hồn lại từ sự kinh ngạc khi vừa mới nhìn thấy Thu Mạn. Thần thái khôi phục sự lạnh nhạt: “Tiểu thư Thu Mạn có hứng thú, hoan nghênh bất cứ lúc nào.”

Ánh mắt của Thu Mạn rơi trên thi thể sinh vật bất minh ở trong tủ tồn trữ trong suốt, hơi hứng thú hỏi: “Ừm, đây là thi thể của mấy sinh vật bất minh tiền tuyến đưa tới đó phải không?”

- Ừm. Griffiths gật đầu: “Thí nghiệm tôi vừa làm chính là liên quan tới chúng.”

- Có phát hiện gì sao? Thu Mạn nhìn mấy miếng thịt vụn này, thần thái không chút hoảng sợ, thuận miệng hỏi.

- Có vài phát hiện khá kỳ quái. Nhưng vẫn cần thí nghiệm thêm một bước.

- Phát hiện kỳ quái? Thu Mạn ngẩng đầu, trên mặt lộ ra vài phần tò mò.

- Mấy sinh vật này thuộc cùng một quần thể sinh vật, chúng có rất nhiều đặc tính chung. Thí dụ, chúng có thể tiến hóa. Cách nói chính xác là, chỉ cần điều kiện sẵn sàng, chúng có thể trong thời gian cực ngắn hoàn thành tiến hóa! Đây là giống loài sinh mạng cao cấp có chu kỳ tiến hóa ngắn nhất mà ta biết tới tận trước mắt. Vừa nói tới chuyên ngành của bản thân, trên mặt Griffiths tràn trề tự tin, ăn nói đĩnh đạc.

- Tiến hóa? Thu Mạn nghe lời liền sắc mặt biến đổi: “Chúng sau khi tiến hóa sẽ có thay đổi gì?”

- Từ trước mắt mà xét, chủ yếu là tính năng vật lý của bộ phận cơ nhục tăng thêm. Nếu như là biểu hiện bên ngoài, chắc là tăng thêm sức mạnh và độ chắc chắn, còn nữa, tính năng phòng hộ của lớp mai ngoài bảo vệ bọn chúng cũng sẽ tăng thêm. Griffiths giải thích tường tận.

Sắc mặt Thu Mạn có chút khó coi, suy nghĩ một lát, lại hỏi: “Dưới điều kiện đầy đủ cô vừa nói, chúng có thể hoàn thành tiến hóa trong thời gian cực ngắn?”

- Đúng, từ thí nghiệm mà xét là như vậy.

- Vậy cái gọi là điều kiện gì đó này là chỉ cái gì chứ? Thời gian cực ngắn lại là chỉ bao lâu chứ? Thu Mạn vẻ mặt gấp gáp hỏi.

Tuy không biết Thu Mạn tại sao lại biểu hiện thần thái thế này, nhưng Griffiths vẫn thận trọng nói: “Nguyên nhân dẫn đến tiến hóa của mấy sinh vật này, tới hiện giờ tôi đã phát hiện hai loại, một là năng lượng, còn lại là kim loại. Còn có hay không nhân tố khác, hiện giờ vẫn không sao xác định. Đối với thời gian cần để tiến hóa, điều này có liên quan tới năng lượng hấp thu và kim loại nuốt chửng của nó có bao nhiêu, cũng chính là nói, năng lượng và kim loại nó có càng nhiều, thời gian cần để tiến hóa của nó cũng càng ít. Nhưng công thức chuyển đổi cụ thể giữa ba thứ này, tôi vẫn chưa tìm thấy.” Trong lời nói, Griffiths có chút tiếc nuối.

Trên mặt Griffiths cũng không thấy chút thoải mái nào, vừa kéo Griffiths, mặc kệ dáng vẻ chạy ra ngoài: “Phát hiện này cực kỳ quan trọng, chúng ta cần lập tức truyền đạt nó tới tiền tuyến...”

Cục thế càng lúc càng bất lợi.

Cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cũng tiêu. Tang Phổ đỏ mắt chăm chú nhìn cả chiến trường, mỗi cái quang giáp tông ừ nổ đều làm cho tim hắn như đao cắt! Nhất định phải làm chút gì đó, nếu không...

Hắn cố gắng làm trái tim loạn tới mức hồ đồ của mình bình tĩnh lại.

Không ngừng có sinh vật bắt mình bay lên không từ thân mềm, chúng đã bắt đầu tỉnh trong phạm vi lớn. Sinh vật bắt mình trong mây bấu chặt này trước khi tỉnh lại yếu ớt vô cùng, nhưng một khi để chúng tỉnh lại, điều đó đối với cả Tang tộc mà nói, đó là một thảm họa chân chính. Cảnh tượng trước mắt giống như dấu hiệu thảm họa này sắp tới. Sinh vật bắt mình từng con, từng con một từ trong bấu chặt phá màng mà ra. Tang Phổ vốn tỉ mỉ phát hiện thêm, tốc độ sinh vật bắt mình bay ra từ trong bấu chặt càng lúc càng nhanh. Trái tim hắn cũng trầm xuống từng chút một.

Cứ tiếp tục thế này mọi người đều sẽ tiêu từng! Cấn chặt môi, đôi mắt Tang Phổ đỏ lựng lên, chăm chú nhìn gât gao mọi thứ xảy ra trong trận. Ưu thế vừa rồi của quân đoàn tông ừ Tang tộc đã sớm biến mất sạch sành sanh, không chỉ như vậy, tình cảnh của họ trở nên càng thêm khó khăn. Thường xuyên có thể nhìn thấy một lượng lớn sinh vật bắt mình kết thành bầy, thành đội đuổi sát sau lưng tiểu đội quang giáp tông ừ nào đó, cấn chặt không buông. Nếu như không phải tốc độ quang giáp tông ừ xuất chúng, mà kỹ xảo điều khiển của Tang tộc cũng hơn hẳn đồng loại, chỉ e hiện giờ đã tử thương hơn nữa.

Đuổi... đuổi sát... nhìn sinh vật bắt mình đuổi sát không tha và quang giáp tông ừ cố gắng né tránh phía trước, Tang Phổ đột nhiên cảm thấy trước mắt rộng mở trong sáng.

Một suy nghĩ to gan đột nhiên hiện lên trong đầu Tang Phổ.

Đám ký giả vẫn luôn ở bên ngoài sương tím khẩn trương chăm chú nhìn, lúc này lại có chút kìm nén không được. Một lượng lớn phi hành khí kỳ quái như thể lao vào sương tím, bây giờ lại không thấy cái nào bay ra. Mà vòng ngoài của cả sương tím hiện giờ đã không có cái phi hành khí nào cảnh giác, điều này cũng làm bọn họ có thể không chút kiêng kỵ tới gần sương tím.

Nhưng, một màn vừa xảy ra đó, mỗi khi bọn họ nghĩ tới thì trong lòng liền run rẩy. Mấy sinh vật không biết tên đó, vừa nhìn liền biết không phải là thứ tốt lành. Nếu như lúc mình tới gần vừa đúng lúc có một con xông ra làm sao? Đối với năng lực chiến đấu của mình, bọn họ không có chút tự tin nào. Cho nên cho dù phụ cận đã không có cái phi hành khí nào, nhưng bọn họ vẫn không dám tới gần nửa bước.

Nhưng đợi cả nửa ngày, sương tím vẫn không có chút động tĩnh.

Chính ngay lúc bọn họ do dự, đột nhiên có người kêu lên kinh ngạc: “Trời ạ, mọi người mau nhìn!”

Đội ngũ hỗn hợp do cả ngàn, cả vạn phi hành khí hình dáng quái dị và tàu vũ trụ cũng có hành dáng quái dị giống vậy tạo thành xuất hiện ở phương hướng vành đai toái tinh tử vong. Hạm đội khổng lồ mang lại cho mỗi người trên màn hình sự chấn động không gì sánh được.

Nhưng khi hạm đội có thanh thế kinh người này bay tới gần từng chút một, sự chấn động đầu tiên của mọi người lại hóa thành vài phần khóc cười không xong. Chỉ từ số lượng mà nói, đội ngũ hỗn hợp này đích xác coi như là kinh người. Nhưng vô luận là phi hành khí hay là tàu vũ trụ, đều là lốm đốm màu sắc, xem ra giống như gần đầy mảnh vá, không ra làm sao. Nếu như chỉ là một phi hành khí thì cũng còn tốt, nhưng trước mắt lại là cả ngàn vạn cái phi hành khí tụ họp lại với nhau.

Gì thế này? Cái bang đại du hành ư?

Đám đông đang xem trực tiếp tin tức lập tức bộc phát tiếng cười rộ vang trời, rất nhiều người đều cười tới mức không thể thẳng được eo.

Đột nhiên, tiểu ý của mọi người bỗng ngưng trệ trên mặt.

Lực lượng chi viện Tang Thiết lo lắng không yên mang tới tới tận ba vạn người! Cũng tức là ba vạn cái quang giáp tông ửi! Đi cùng còn có ba trăm tàu vũ trụ, bên trong chở đầy Đê nhiệt thạch và linh kiện quang giáp tông ửi. Cũng chính vì như vậy, hành trình của cả đội ngũ mới có chút chậm lại.

Cuối cùng đã tới hành tinh Dật Cúc rồi.

Nhưng khi Tang Thiết nhìn thấy đám sương tím to lớn vô bì đó, sắc mặt liền thay đổi. Hắn lập tức liên lạc với căn cứ, sau khi biết được tiểu tiên sinh và mấy người Tang tộc đã tiến vào, sắc mặt hắn không kìm được mà lại biến đổi lần nữa.

- Tất cả nhân viên chiến đấu chú ý! Tang Thiết ra mệnh lệnh đơn giản nhất cũng là trực tiếp nhất.

Ba vạn cái quang giáp tông ửi lập tức rời khỏi tổ đội hỗn hợp, nhất thời, quang giáp bay thành bầy, làm người ta hoa cả mắt. Cảnh tượng ba vạn cái quang giáp bay như con thoi trong khoảng không gian hoàn hảo trắng tới cực nào. Một câu nói của Tang Thiết liền làm cho tất cả Tang tộc biết, điều bọn họ phải làm tiếp theo là gì.

Ba vạn cái quang giáp không có bất cứ hỗn loạn nào, bọn họ ngay lập tức tìm thấy vị trí mình nên ở. Ba trăm tàu vũ trụ đồng thời đổi hướng, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi chiến trường, đáp xuống hành tinh Dật Cúc.

Cho dù là đội ngũ có tổ dưỡng tác chiến cực cao như Tang tộc thế này, thời gian chỉnh đốn của ba vạn cái quang giáp cũng tốn của bọn họ năm phút, mà trong năm phút này, ba trăm tàu vũ trụ đó đã sớm đáp xuống hành tinh Dật Cúc.

Tang Thiết thật ra hận không thể lập tức xông vào sương tím, nhưng hắn không dám! Tang Phổ không có mặt, hắn hiện giờ là tổng chỉ huy của cả đội ngũ này, điều này làm hắn không thể không đề nén tính khí nóng nảy của mình. Mỗi làm một quyết định, hắn đều thận trọng vô bì, bởi vì hắn biết, mỗi quyết định của hắn đều rất có khả năng quyết định vận mạng ba vạn đồng bào này của mình. Tang tộc lần này thật sự đã đưa ra vốn gốc, ba vạn người này là lực lượng tinh nhuệ nhất của cả Tang tộc!

Vốn dĩ Diệp Trùng chỉ để Tang Thiết mang một vạn viện binh, nhưng sau khi thôn trưởng nghe xong lời kể của Tang Thiết, đã triệu tập tới tận ba vạn người trong tộc. Quyết định của thôn trưởng, không ai chất vấn. Chính là như vậy, Tang Thiết dẫn theo lực lượng ba vạn tinh nhuệ nhất xuất hiện ở chỗ này.

Ba vạn cái quang giáp tông ửi chỉnh đốn ở vòng ngoài sương tím. Mười cái quang giáp tạo thành một tiểu tổ chiến đấu cơ bản nhất, mười tiểu tổ chiến đấu tạo thành một tiểu đội chiến đấu, mười tiểu đội chiến đấu tạo thành một biên đội chiến đấu. Trọn vẹn ba mươi biên đội chiến đấu giống như từng đo đạc chính xác vậy, sắp xếp chỉnh tề.

Khi ba vạn cái quang giáp ở trước mặt người, trong năm phút ngắn ngủi liền hoàn thành một trận hình xem thấy làm người ta vui thích hoàn chỉnh thế này, người còn có thể có yêu cầu càng thêm hà khắc nào chứ?

Vũ trụ mênh mông, quang giáp sắp xếp chỉnh tề dày đặc, kín mít, thế nào lại không phải là một cảnh tượng làm người ta không sao dời được ánh mắt?

- Biên đội thứ nhất tới biên đội thứ mười chú ý, chuẩn bị sẵn sàng xuất kích! Người khác chuẩn bị sẵn sàng đợt công kích tiếp theo. Giọng nói của Tang Thiết vang lên trong kênh liên lạc.

Mỗi một người Tang tộc đều giống như cảm thấy nhiệt huyết của mình đang thiêu đốt! Trời sinh khao khát chiến đấu, bọn họ cũng chưa từng trải qua chiến dịch quy mô thế này.

- Chuẩn bị! Cặp mắt to của Tang Thiết bỗng tròn, hai chữ xuất kích này hân vừa muốn quát ra khỏi miệng, ánh mắt của hắn lại đột nhiên đông cứng lại.

Trên màn hình, đột nhiên một cái quang giáp tông ừ xông ra từ trong từ trong sương tím, xông về phía chỗ đang đứng của cả đội quân lớn.

Vẫn chưa đợi Tang Thiết có phản ứng, một lượng lớn quang giáp tông ừ theo sát xông ra từ trong sương tím.

Đây là sao? Tang Thiết có chút ngớ người.

- Biên đội thứ nhất tới biên đội thứ mười ở phía trước chú ý, bay giao thoa chính diện! Tốc độ tối đa! Xuất kích! Trong kênh liên lạc vang lên một giọng nói tất cả Tang tộc đều quen thuộc vô vị.

Là A Phổ! Tang Thiết lập tức phản ứng lại, lập tức mừng rỡ. Tuy không biết rốt cuộc là chuyện thế nào, nhưng đối với chỉ huy hiện trường là Tang Phổ, mỗi một người Tang tộc gần như đều nghe theo xuất phát từ bản năng.

Không chút do dự, mười biên đội quang giáp tông ừ đầu bỗng tăng tốc, không để lại chút chỗ trống nào, lao về phía đám đồng tộc xông ra từ trong sương tím ở trước mặt.

Bởi vì mệnh lệnh của Tang Phổ là xuất kích với tốc độ tối đa, cho nên tốc độ của mười biên đội quang giáp trong khoảng thời gian ngắn nhất được tăng tới tối đa.

Hai bên đều là tốc độ nhanh nhất. Tốc độ nhanh nhất của quang giáp tông ừ vượt quá hai mươi Hz, tốc độ động cơ mở ra hết cực kỳ khủng bố. Huống chi tốc độ hai bên đều vượt quá hai mươi Hz, tông tới trước mặt thế này, bất cứ chút trầy xước có nhỏ tới mức nào cũng có thể dẫn tới tàu tan, người chết.

Rất nhiều người đang xem trực tiếp tin tức nhện không được thất thanh kêu lên kinh ngạc, càng có người không kìm chế được mà nhắm cặp mắt lại, không nỡ nhìn.

Tốc độ hai bên không giảm bớt chút nào, mắt thấy đã sắp sửa va chạm! Sự cố giao thông trong vũ trụ nghiêm trọng nhất từ khi có lịch sử tới giờ chính là sắp diễn ra rành rành trước mắt.

456. Chương 456: Chiến Thuật Giao Thoa

Một vụn cái quang giáp tông ừ giống như một vụn cây đinh sắp xếp chỉnh tề mà dày đặc, tốc độ vượt quá hai mươi Hz làm chúng có sức phá hoại kinh người, không có một cái quang giáp, không có một tàu vũ trụ nào dưới công kích thế này mà có thể bình thản, ung dung.

Người nhìn thấy một màn trước mắt cũng không có ai tin rằng có thứ gì có thể hoàn hảo vô tổn dưới công kích thế này! Khoảng cách giữa hai cái quang giáp tông ừ kề cạnh là hai mươi lăm mét, trong vũ trụ, đây là con số gần như có thể bỏ qua không kể tới.

Điều làm người ta cảm thấy không thể tin được nhất lại là mấy ngàn cái quang giáp tông ừ đang lao tới chính diện đám quang giáp to lớn này, bọn họ đã điên rồi sao? Hai bên dùng tốc độ vượt quá hai mươi Hz lao vào nhau. Mỗi một người hơi có chút thường thức đều biết, cho dù là quang giáp do vật chất có tính năng cường hãn hơn tạo thành dưới va chạm thế này cũng sẽ nổ thành vô số mảnh vỡ.

Không muốn sống rồi sao? Hay là công kích kiểu tự sát?

Ngay khi mọi người đều không biết việc này là sao, đám quang giáp tông ỉn này lại có thay đổi. Phân tổ, sắp xếp, điều chỉnh khoảng cách, trong năm giây, một loạt động tác này một hơi là xong, tuyệt không có chút trù trắc nào.

Cách biệt năm giây, quang giáp tông ỉn vừa rồi vẫn y chang tổ ong xông ra từ trong sương tím, đã nghiêm nhiên hóa thành mấy mươi tiểu đội xếp hàng chỉnh tề, mà mọi thứ này, toàn bộ hoàn thành dưới trạng thái tốc độ vượt quá hai mươi Hz.

Trong kênh liên lạc yên ắng không tiếng động, không ai phát ra chút âm thanh nào, chỉ có ngẫu nhiên vài tiếng thở dốc nặng nề. Trong năm giây quý báu này, Tang Phổ không ra bất cứ mệnh lệnh nào, hần tin rằng, mỗi người Tang tộc đối với ý đồ chiến đấu của mình đều hiểu rõ thấu đáo. Trong Tang tộc vốn dĩ không có chiến sĩ tầm thường. Mà có thể được phái ra Tang gia thôn càng là kẻ xuất sắc trong đó. Sự tín nhiệm đối với chiến hữu là niềm tin đã khắc ghi trong đáy lòng từ nhỏ của mỗi người Tang tộc.

Năm giây! Đây là năm giây làm người ta khẩn trương tới mức thở không ra hơi, cũng là năm giây làm người ta không sao quên được. Khi cả ngàn cả vạn cái quang giáp đồng thời xảy ra va chạm, sẽ là một cảnh tượng hoành tráng đến thế nào? Mỗi người mắt không dám nháy, nhìn chăm chăm màn hình, thở mạnh cũng không dám. Vô luận ở chỗ nào, quán rượu, quảng trường, trường học, trong nhà gia đình ba người... chỉ cần là chỗ có màn hình mở, trong năm giây này toàn bộ đều lâm vào im lặng.

Ngay cả vị ký giả vẫn luôn lăm lăm không ngừng ở tiền phương đó, lúc này cũng không nói được gì, về mặt ngây ngốc nhìn về phía trước.

Đây rốt cuộc là mấy người thế nào?

Tang Phổ nhìn chăm chăm màn hình, vào lúc này, hần và Tang tộc bình thường không hề khác biệt, hần cần dùng sức mạnh của mình, dùng kỹ xảo mình đã sớm quen thuộc vô cùng để cứu vận mệnh của mình.

Sau khi xông phá sương tím, hệ thống quét hình trên quang giáp tông ỉn lập tức khôi phục bình thường.

Đám quang giáp to lớn do biên đội đầu tiên tới biên đội thứ mười tạo thành mau chóng phóng lớn trên màn hình. Cho dù đã không phải là lần đầu tiên làm việc thế này, nhưng một luồng hưng phấn, sợ hãi khó nói nên lời vẫn giống như tia chớp quét qua toàn thân hần. Hần thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng hơi thở nặng nề của mình!

Đã gần rồi... gần thêm rồi... Quang giáp tông ỉn kín trời kín đất trên màn hình dùng thế dời non lấp biển đè tới mình. Trong khoảnh khắc này, Tang Phổ cảm giác mình giống như là một cái lá khô trôi nổi trong sóng to gió lớn, thêm một khoảnh khắc nữa thì sẽ tan xương nát thịt! Tang Phổ không biết người ngồi trong cái quang giáp tông ỉn ở ngay trước mặt mình đó rốt cuộc là ai, nhưng đây không hề là trọng điểm, trọng điểm là, nếu như mình thật sự tông vào nó, vậy không chút nghi vấn, hai cái quang giáp sẽ lập tức bị vỡ nát, mà cơ thể của mình cũng sẽ giống như quang giáp, trong chớp mắt tan nát! Đối phương không có bất cứ ý trốn tránh, tông thẳng về phía hần. Quang giáp của đối phương gần như chiếm hai phần ba màn hình, từ chỗ này cũng có thể thấy được khoảng cách của hai bên đã gần cỡ nào! Hần thậm chí có thể nhìn rõ lốm đốm đặc hữu của vật liệu xương trên bề mặt cái quang giáp tông ỉn đó.

Oành, máu bắt đầu nóng lên bị đốt cháy ngay lúc này, hưng phấn trước giờ chưa từng có bao vây lấy Tang Phổ.

Chính là lúc này!

Đồng tử đột nhiên trợn trừng bỗng bắn ra chiến ý sục sôi, đôi tay đặt trên cần điều khiển giật giật gân xanh.

Nhích sang bên cạnh, đẩy tới trước, đôi tay nắm trên cần điều khiển ổn định không có ý ngập ngừng, mỗi động tác hoàn thành lưu loát vô bì.

Giống như một con cá bơi lội, vận mình một cái vô cùng uyển chuyển. Quang giáp tông ỉn của Tang Phổ liên dán sát vào quang giáp của đối phương, kề vai mà qua! Không kịp suy nghĩ, quang giáp bay với tốc độ vượt quá hai mươi Hz mang theo Tang Phổ chui qua khe hở hai mươi lăm mét của hai cái quang giáp, xoáy tít bay ra xa.

Không có bất cứ cảm giác va chạm nào! Tang Phổ không cần xem thì đã biết được kết quả, trái tim đang treo chặt lập tức thả lỏng ra, một mỗi sau đại chiến kéo tới dồn dập.

Đối với quang giáp tông ừi, mỗi một người Tang tộc đều quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn, giống như một bộ phận của thân thể mình vậy. Không giống sư sĩ của thiên hà Hà Việt, quang giáp tông ừi là vũ khí duy nhất hiện giờ của bọn họ, bọn họ không có bất cứ lựa chọn nào khác, bọn họ chỉ có thể dồn hết tâm tư để sáng tạo mỗi một loại cách dùng mới cho quang giáp tông ừi. Bọn họ không cần suy nghĩ thẳng cấp quang giáp, bọn họ không cần suy nghĩ đối vũ khí cho quang giáp, bọn họ càng không cần suy nghĩ mua quang giáp kiểu mới, trong thế giới của bọn họ, quang giáp tông ừi là bạn đồng hành với bọn họ, là đối tượng duy nhất có thể dựa vào khi chiến đấu của bọn họ. Cũng chính vì như vậy, mỗi một người Tang tộc có quang giáp tông ừi đều đối với quang giáp của hân chăm sóc tỉ mỉ, đối với quang giáp của mình, có thể quen thuộc tới từng linh kiện nhỏ nhất của nó!

Đây cũng là tại sao không dùng bất cứ kiểm tra nào, Tang Phổ liền biết quang giáp của mình và đối phương không hề cọ xát.

Nhưng giờ không hề là lúc nghỉ ngơi, cổ vũ tinh thần, đè nén sự mừng rỡ sống sót sau kiếp nạn, Tang Phổ ép mình dùng tốc độ nhanh nhất bình tĩnh lại, hân rất rõ chức trách của mình, chính là người chỉ huy của cả Tang tộc, mà không phải là một chiến sĩ bình thường. Đối với chiến sĩ mà nói, hưng phấn thường có thể làm cho họ phát huy một cách phi thường. Nhưng đối với người chỉ huy mà nói, hưng phấn không hề là một việc tốt, thứ bọn họ càng cần hơn là bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh mới có thể làm cho bọn họ đưa ra phán đoán và ứng phó chính xác.

Tang Phổ không biết, cánh xương quang giáp của hân và cánh xương quang giáp đối phương cách nhau không tới mười cm. Dưới tốc độ vượt quá hai mươi Hz, bất cứ chút tiếp xúc nào đều bị phóng đại vô hạn, nếu như hân vừa rồi hơi lệch năm cm, vậy thì thứ hân sẽ đối mặt chính là một loại kết quả khác.

Đầu óc Tang Phổ rất mau liền bình tĩnh lại. Quan sát xung quanh một cái, quang giáp vừa rồi cùng hân xông ra khỏi sương tím đều thành công xuyên qua khe hở giữa những quang giáp bay tới trước mặt. Tang Phổ lúc bắt đầu không hề dự tính mấy người Tang Thiết sẽ vừa khéo tới nơi, hân chỉ là định dẫn dụ mấy sinh vật bất minh này ra khỏi sương tím. Như vậy, nhân tố bất lợi đối với bọn họ liền sẽ giảm rất nhiều, đã có sự hỗ trợ của hệ thống liên lạc, phối hợp chiến thuật của bọn họ liền có thể thực thi tới mức càng thêm hoàn mỹ. Bất lợi về mặt số lượng chỉ có thể dùng phối hợp chiến thuật càng tốt hơn để bổ sung. Càng hướng chi, ngoài sương tím, hệ thống quét hình không chỉ có thể làm cho bọn họ nhìn thấy càng thêm rõ ràng, càng có thể làm bọn họ có nắm bắt càng tốt hơn đối với cục thế chính thể.

Không ngờ, bọn họ vừa xông ra liền gặp được mấy người Tang Thiết vừa chỉnh xong đội hình, chuẩn bị tiến vào trong. Rất nhạy bén, Tang Phổ liền nghĩ tới một loại phối hợp chiến thuật bọn họ thường làm khi ở Tang gia thôn: bay giao thoa. Đây là một loại phối hợp chiến thuật tự Tang tộc sáng tạo, chủ yếu là hai tiểu đội quang giáp, mượn khoảng cách giữa quang giáp, chính diện giao thoa bay xuyên qua nhau. Đây là một loại chiến thuật cực kỳ cao cấp, yêu cầu đối với điều khiển quang giáp của người thực hiện rất cao, dù sao tốc độ của hai bên đều cực nhanh, thời gian dành cho sư sĩ ứng biến rất ít. Phải chính xác xuyên qua từ khe hở giữa quang giáp, nếu không, không chỉ mình mất mạng mà còn cực có khả năng làm cho đồng bạn quang giáp tiêu, người chết. Loại chiến thuật này chủ yếu là dùng để đối phó kẻ địch đeo bám sát phía sau đội ngũ quang giáp, Tang Phổ dùng ở chỗ này thì thích hợp vô cùng.

Nhưng trong lòng Tang Phổ cũng không yên, tuy loại phối hợp chiến thuật này mọi người đều khá là thuần thục, nhưng cả ngàn, cả vạn cái quang giáp đồng thời bay giao thoa với quy mô lớn thế này, đây vẫn là lần đầu tiên. Với lại, phối hợp chiến thuật này không hề trải qua kinh nghiệm thực chiến, khi huấn luyện bình thường, quang giáp bay hướng vào nhau cũng không có khủng bố như hôm nay. Hân không thể nào bảo đảm mỗi cái quang giáp tông ừi đều có thể thuận lợi hoàn thành, nhưng hiện giờ xem ra kết quả dường như so với tưởng tượng của hân tốt hơn nhiều, chỉ có mấy cái quang giáp linh tinh xảy ra va chạm.

Tang Phổ biết, thời cơ nghịch chuyển chân chính đã tới, thời cơ rất dễ trôi qua, hân không dám có chút do dự nào: “Biên đội thứ mười một tới thứ ba mươi chuẩn bị sẵn sàng xuất kích dạng sóng, quang giáp còn lại nhường tuyến đường an toàn, tập kết ở hậu phương.”

Lời vừa dứt, quang giáp vừa xông ra khỏi sương tím, thành công hoàn thành bay giao thoa lập tức nhường

tuyến đường an toàn, mau chóng bay về phía hậu phương đám quang giáp đã chỉnh xong đội hình, bọn họ phải hoàn toàn tập kết ở chỗ đó. Kế tiếp, biên đội thứ mười một tới biên đội thứ hai mươi đã bắt đầu khởi động, sau lưng bọn họ, biên đội thứ hai mươi một tới biên đội thứ ba mươi đã chuẩn bị sẵn sàng đợt tấn công thứ ba.

Cho dù có vô số cặp mắt đang chăm chú nhìn chiến trường này, nhưng hành động khẩn trương mà có trật tự này vào giờ phút này lại không có ai chú ý tới.

Ánh mắt mọi người lúc này toàn bộ đều tập trung vào vòng ngoài đám sương tím ở không xa.

Một vụn cái quang giáp tông ủi lập tức đụng phải sinh vật bắt mình đuổi sát không bỏ ngay sau lưng mấy người Tang Phổ. Tuy chưa từng gặp qua loại sinh vật này, nhưng đối với mấy người Tang Thiết mà nói, đây chẳng qua chỉ là một loại sinh vật mà thôi. Không thể trách bọn họ không suy nghĩ quá nhiều, phải biết rằng, ở Thiên vực trì, các loại dã thú không nói ra được tên chưa từng gặp qua quả thật nhiều không kể xiết. Không hề sợ hãi về mặt tinh thần cũng làm cho xung kích của bọn họ kiên quyết vô cùng!

Tang Phổ đã tới rồi, tảng đá trong lòng Tang Thiết cũng bỏ xuống. So với chỉ huy chiến đấu, hắn càng thích xông pha tiên tuyến chém giết hơn, hắn hiện giờ có thể không chút cố kỵ mà ở đầu chiến tuyến!

Cái chùy tông ủi sắc bén dưới tốc độ tương đối gần như tương đương với bốn mươi Hz, quả thật là một hung khí đồ sát làm người ta phải giơ ngón tay. Mấy sinh vật bắt mình đó đã sớm giết tới mức bản tính nổi lên, nào phòng bị đột nhiên gặp phải tập kích? Tốc độ hai bên quả thật quá nhanh, đợi khi bọn chúng phát hiện mấy kẻ địch đó gấp rút biến lớn trong mắt chúng thì đã trễ rồi.

Lực lượng khổng lồ lập tức xé thân thể của chúng thành mấy mảnh. Mất đồ kén từ từ ảm đạm, mất đi sự rực rỡ, tinh không mệnh mệnh, sương tím ảm áp, nó cũng không còn cách nào đụng tới.

457. Chương 457: Đuổi Cùng Không Bỏ

Bụp bụp bụp!

Quang giáp tông ủi của Tang Thiết giống như xiên kẹo hồ lô vậy, trong nháy mắt liền xuyên qua bảy, tám con sinh vật bắt mình. Từ mức độ nào đó mà nói, đây đã không thể gọi là xuyên thủng rồi, gọi là xé nát càng thích hợp hơn. Thân thể cường hãn của sinh vật bắt mình dưới xung kích thể này giống như giấy dán vậy, trong chớp mắt liền chia năm xẻ bảy.

Phòng hộ chính diện của quang giáp tông ủi là chỗ mạnh nhất của cả quang giáp, đây cũng là tại sao chùy tông ủi thường là vũ khí ưu tiên của bọn họ. Tông ủi chính diện cũng là phương thức tông ủi an toàn nhất.

Dày đặc như mưa!

Ở bên cạnh Tang Phổ, vô số quang giáp tông ủi dùng tốc độ giống nhau tông về phía sinh vật bắt mình đang lao tới trước mặt. Quang giáp và nhục thể vừa chạm liền rời ra, mỗi một lần va chạm, đều tạo ra một màn mưa máu. Trong mưa máu bắn mạnh ra, chi gãy bắn tung tóe.

Một con sinh vật bắt mình quay người muốn chạy, nhưng lúc này nào lại có thể kịp nữa? Phần eo đau đớn, một luồng lực lượng sục sôi không thể chế ngự truyền tới, thân hình của nó không chịu được chế bay ngang sang một bên. Chính ngay lúc này, nó dường như nhìn thấy nửa thân người bay về phía khác có chút quen mắt. Hơi ngơ ngẩn, nỗi đau xuyên tim lập tức giống như nước lũ ập về phía nó, nó dường như lập tức đau tới mức sắp hôn mê. Dư quang nơi khóe mắt lại liếc thấy vô số máu phun ra ngoài từ nửa thân dưới trống không của mình.

Cặp mắt của nó bỗng tròn tròn, không thể tin được nhìn chằm chằm nửa thân dưới của mình. Phần mặt bởi vì đau đớn mà méo mó tới mức gần như không thể nhận ra, nó vẫn không phản ứng lại, lại là một trận đau đớn, nó lập tức mất đi tri giác.

Cánh xương sắc bén thò ra bên cạnh một cái quang giáp tông ỏi không chút trù trừ bỏ đầu nó thành hai. Bởi vì tốc độ quá nhanh, biểu tình trên mặt đã thành hai nửa vẫn lơ mơ không phân biệt rõ, trông mắt hơi lồi lên tràn đầy sự hoảng sợ và không thể tin được, dường như muốn nói gì đó.

Trong vũ trụ vì không có không khí, âm thanh không cách nào truyền đi. Nhưng, va chạm dày đặc như mưa bão, tràn ngập khu vực cả khu vực mà quang giáp bao phủ. Mỗi lần nhục thể và quang giáp va chạm, đều làm trái tim người ta không kìm được mà co giật dữ dội một cái. Ở chỗ này, sức mạnh và tốc độ, dã man và nguyên thủy, sinh mệnh và tử vong, toàn bộ được thuyết minh tới mức sinh động vô cùng.

Bốn phương tám hướng đều là kẻ địch, mấy người Tang Thiết hoàn toàn không cần đi khóa chặt mục tiêu. Trên thực tế, dưới hoàn cảnh phức tạp, hỗn tạp thế này, đi nỗ lực tìm kiếm mục tiêu tấn công của mình, vô nghi là một việc khá là ngu ngốc.

Đối với một điểm này, Tang Thiết cũng rất rõ ràng. Đám quang giáp của bọn họ dày đặc vô cùng, giống như cái lược dày, chỉ là mấy cái răng lược này, cái nào cũng sắc bén vô bì. Bị cái lược thế này quét qua dữ dội một lượt, sẽ là cảm giác gì? Mấy người Tang Thiết đã đưa ra đáp án, đó chính là đi kèm da với thịt, có thêm vô số rãnh máu sâu hoắm!

Một màn này xảy ra quá nhanh, mỗi người xem đều bị chiến đấu khấn trương, kịch liệt đè nén tới mức không thở được. Quá cuồng bạo rồi! So với trận chiến vũ trụ mà mấy chùm tia laser đó bắn ngang dọc khắp nơi, một màn trước mắt này vô nghi càng thêm dã man, máu tanh nhưng cũng tràn đầy sức chấn động. Hơi thở nặng nề trong đám đông có thể nghe thấy khắp nơi, màn hình không có chút âm thanh nào, nhưng va chạm dày đặc kịch liệt thậm chí tới mức có thể nói là bạo liệt phảng phất như sắp làm mà hình to lớn vỡ nát ra.

So với một màn đang diễn ra trên màn hình này, mấy thứ gọi là bộ phim lớn của điện ảnh đó chỉ có thể coi như là trò chơi con nít. Mọi người hoảng sợ xem mọi thứ đang xảy ra ở trên màn hình.

Thiên hà Hà Việt tuy tranh đấu kịch liệt, thế lực như rừng, nhưng đối với người bình thường mà nói, cuộc sống cũng có thể coi như bình lặng, an nhàn.

Nhưng, thế giới đã đổi thay! Bọn họ đột nhiên phát hiện, tử vong và chiến tranh lại cách mình gần như vậy. Hoảng sợ, bất an lan tràn trong đám đông, đám người lớn sắc mặt trắng bệch nhao nhao dùng tay che mắt mấy đứa trẻ. Bọn họ không muốn con cái mình nhìn thấy một màn máu tanh, khủng bố như vậy.

Tang Thiết biểu tình lãnh khốc, không chút động dung. Tới tận bây giờ, chiến tích của hãn huy hoàng, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, số lượng sinh vật bất minh chết trên tay hãn, bản thân hãn cũng không rãnh để thống kê. Tình huống chiến đấu trước mắt đối với mấy người chưa từng trải qua đại chiến của thiên hà Hà Việt mà nói, giống như Tu la trường, nhưng đối với người thuộc cấp bậc kẻ đồ sát như mấy người Tang Thiết mà nói, chẳng qua chỉ là tình huống chiến đấu thường thấy vô cùng mà thôi. Mấy người Tang tộc đã trải qua sự tẩy rửa của thú triều, ở trước mặt chiến đấu quy mô lớn đã sớm không phải là tay mơ. Một điểm này, bất kể là nhà nào của ba đại thế gia đều không có.

Tang Thiết trông thì thô lỗ, hiểu chiến, nhưng thật ra tâm tư tinh tế, ở phương diện chiến đấu, hãn càng có tư chất hơn người. Rất mau, hãn liền miễn cảm phát hiện ra sự thay đổi nhỏ trên chiến trường. Bởi vì không ngừng tông vào sinh vật bất minh, tốc độ của quang giáp tông ỏi đã giảm xuống. Quang giáp tông ỏi thiếu tốc độ thiếu lực công kích, nhược điểm này của quang giáp tông ỏi, mỗi người Tang tộc đều biết sâu sắc.

Chính ngay lúc này, trong kênh liên lạc vang lên âm thanh có mang theo vẻ mệt mỏi của Tang Phổ: “Biên đội tấn công đợt một lập tức quay lại, rời khỏi chiến trường, chú ý giữ đội hình.”

Quả nhiên không hổ là A Phổ, không ở tiền tuyến vẫn có thể nắm rõ nắm lòng, nắm bắt thời cơ cũng vừa khéo. Tang Thiết khen ngợi trong lòng, không chút do dự, tất cả quang giáp may mắn còn sót lại của biên đội thứ nhất tới biên đội thứ mười lập tức nghiêng nghiêng bay tản ra xung quanh.

Sự chủ động rời đi của mấy sát thần này làm đám sinh vật bất minh thở phào, nhưng vẫn chưa đợi chúng quay trở lại sương tím, chúng hoảng sợ phát hiện, lại một đợt sát thần lại xông tới trước mặt chúng lần nữa!

Sinh vật bất minh vừa mới buông lỏng lần này đã gặp phải đả kích có tính hủy diệt.

Xích vĩ thú (thú đuôi đỏ), đây là tên gọi Diệp Trùng đặt cho loại sinh vật bất minh này. Đương nhiên Mục không có bất cứ ý kiến gì. Ừm, Xích vĩ thú bất kể nói thế nào cũng hợp lý hơn sinh vật số một gì đó một chút. Từ trùng trùng dấu hiệu cho thấy, con Xích vĩ thú bị thương trước mắt này cực có khả năng là vua của quần thể Xích vĩ thú này. Diệp Trùng đã quyết định, tuyệt không bỏ qua con này.

Diệp Trùng biết, mình vừa rồi có thể làm nó bị thương, có chút thành phần may mắn ở trong đó. Diệp Trùng trước giờ không quen ủy thác vận mệnh của mình vào thứ hư vô, phù phiếm như may mắn thế này, lần sau còn có may mắn vậy không? Ý nghĩ này, hẳn nghĩ cũng không nghĩ.

Phương pháp giải quyết tốt nhất hiện giờ chính là đánh chó rút xuống nước, triệt để giải quyết vấn đề, làm dứt điểm một lần.

Đuổi theo sát con Xích vĩ thú này, Diệp Trùng không dám có chút lơ là.

May mắn hôm nay xem ra quả nhiên không tệ, tới giờ vẫn không mất dấu. Dưới hoàn cảnh phức tạp thế này, ngay cả hệ thống quét hình của Mục cũng không sao sử dụng, hệ thống quét hình của Hàm gia thì càng giống như đồ vứt đi. Mình có thể hoàn toàn chỉ dựa vào đèn natri hydro mà bám riết đối phương, thật là một việc không dễ dàng.

Con Xích vĩ thú đó mau chóng chạy ra ngoài.

Diệp Trùng hiện giờ vô cùng mừng rỡ mình vừa rồi dọc đường không ngừng phá hoại mấy bước thịt đó, nếu như bây giờ đột nhiên giết ra một con Xích vĩ thú, cho dù là một con Xích vĩ thú bình thường nhất, chỉ e cục thế trước mắt sẽ lập tức đảo ngược.

Kẻ hoảng hốt mà chạy sẽ không phải là con Xích vĩ thú đó, mà là chính mình.

Mở to mắt, sợ sai lầm một chi tiết, trong hoàn cảnh phức tạp thế này, bất cứ lúc nào cũng có thể mất dấu. Nếu như một khi mất dấu, vậy thì muốn tìm lại con Xích vĩ thú này, chỉ sợ là chuyện ngàn lẻ một đêm rồi.

Phía trước là một góc ngoặt do một sợi thân mềm to lớn hình thành, Diệp Trùng nhớ rất rõ, mình vừa rồi chính là ở chỗ này tiến vào khu vực lõi của đám sương tím này.

Hắn lập tức cuống quýt trong lòng, mấy người Tang Phổ vừa rồi vẫn ở bên ngoài chiến đấu với từng con Xích vĩ thú. Tình hình chiến sự ở chỗ đó nhất định rất kịch liệt, muốn ở trong đó vây ráp một con Xích vĩ thú cao cấp có thân hình linh hoạt, tính sát thương khổng lồ thế này, muốn không bỏ ra thương vong nhất định, đó căn bản là không thể nào. Điều càng quan trọng hơn là, không gian nơi đó lớn hơn, số lượng khe hở xung quanh càng nhiều không kể xiết, con Xích vĩ thú này tùy tiện chui vào chỗ nào đó, thì có thể bỏ chạy rồi.

Mất thấy cuộc truy sát này sắp công cốc vào phút cuối, nửa người con Xích vĩ thú này đã lộ ra nửa khúc ngoặt. Nhưng điều ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng là, con Xích vĩ thú đó giống như đột nhiên gặp phải gì đó dọa khiếp vía, bỗng co thân hình lại, thân hình gập lại, bay về một hướng khác.

Diệp Trùng ngớ người, nhưng lập tức phản ứng lại, đuổi sát theo. Một lúc trì hoãn này của con Xích vĩ thú đó cũng làm khoảng cách giữa Diệp Trùng và nó rút ngắn lại một chút.

Bên ngoài rốt cuộc thế nào? Đây là một nghi vấn nổi lên trong lòng Diệp Trùng. Bất quá, rất mau, hẳn liền quảng vấn đề này ra sau đầu, toàn tâm toàn ý đuổi theo con Xích vĩ thú bị thương hoảng sợ bỏ chạy ở phía trước đó.

Con Xích vĩ thú này đối với địa hình chỗ này vô cùng quen thuộc, nếu như không phải bị thương, tốc độ bị ảnh hưởng, Diệp Trùng chỉ sợ đã sớm mất dấu rồi. Cho dù là vậy, Diệp Trùng vẫn không thể không cố hết sức mới có thể miễn cưỡng theo kịp.

Việc này khảo nghiệm kỹ thuật điều khiển quang giáp, rẽ tới rẽ lui, đều là khúc quanh. Nếu như là sư sĩ thông thường, trải qua một phen liên tục đổi hướng, đã sớm hoa mắt váng đầu rồi. Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, đổi hướng liên tục chính là một trong những kỹ xảo hẳn khá là sở trường, song một phen rẽ ngoặt thế này, hẳn cũng không tốt được bao nhiêu. Bất quá, Diệp Trùng vốn dĩ tính tình bền bỉ, sự không ổn do đổi hướng liên tục thời gian dài mang lại bị hắn cắn răng đè nén xuống. Hẳn biết, trước mắt là cơ hội tốt nhất để tiêu diệt con Xích vĩ thú này, nếu như bỏ qua, lần sau sẽ không dễ dàng như vậy.

Cắn chặt con Xích vĩ thú này, Diệp Trùng không dám có chút buông lời.

Chính ngay lúc này, tránh qua một sợi thân mềm, trước mắt Diệp Trùng sáng sủa, rộng mở, trái tim hấn lại trầm xuống, hấn và con Xích vĩ thú đó đã tiến vào khu vực trống rỗng đầy Xích vĩ thú bình thường đó.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm Diệp Trùng vẫn luôn không chút gợn sóng cả kinh!

Nhìn quanh, khắp nơi trôi nổi thi thể, tàn chi của Xích vĩ thú. Mấy thi thể lạnh lẽo màu xám nhạt này cứ như thế, yên lặng trôi nổi trong khoảng không gian này, đông nghìn nghịt, nhiều không kể xiết. Mấy sợi thân mềm xung quanh càng thêm không chịu nổi, rách da nát thịt, chất lỏng bên trong không còn một giọt, bề mặt màu xám xịt không có chút sáng bóng. Đối với mấy bướu thịt trên thân mềm này, không một ngoại lệ, toàn bộ đều bị rách bươm.

Thân thể con Xích vĩ thú vừa mới xông vào khu vực này ở phía trước bỗng cứng lại, lập tức quay đầu lại, liếc nhìn Diệp Trùng.

Cặp mắt đỏ tươi đó giờ đã đỏ rực lên, trên mặt hung hăng vằn vẹo.

Lông trên người Diệp Trùng bỗng dựng đứng lên, hoảng sợ, hấn như lâm đại địch, chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến. Thú bị vây liễu đánh, đây là tính chung của sinh vật, Diệp Trùng không muốn mình ngã ở chỗ này.

Nhưng điều làm hấn vạn lần không ngờ là, con Xích vĩ thú này lại quay đầu bỏ chạy, tốc độ so với vừa rồi càng lớn hơn.

Sau lúc ngưng ngẩn, Hàm gia vội vàng tăng tốc, tập trung hết sức, đuổi sát không tha.

458. Chương 458: Xông Ra Sương Tím

Khắp nơi xung quanh trôi nổi thi thể Xích vĩ thú lạnh lẽo, điều này mang lại phiền phức rất lớn đối với việc đuổi theo của Diệp Trùng. Con Xích vĩ thú bị thương đó thân hình cực kỳ linh hoạt, len lỏi trong thi thể tự nhiên. Nếu như không phải nó đã bị thương, Diệp Trùng hiện giờ chỉ e đã sớm mất dấu rồi. Đáng tiếc mấy người Tang Phổ không ở đây, nếu không, con Xích vĩ thú này nhất định chạy không được.

Diệp Trùng không hề biết, mấy người Tang Phổ đang cách Diệp Trùng không xa, không chút kiêng dè phá hoại mấy sợi thân mềm to lớn đó. Chỉ là bởi vì thân mềm ngắn cách ở giữa mà kênh liên lạc lại không sao sử dụng, cho nên bọn họ mới hoàn toàn không biết.

Con Xích vĩ thú đó cho dù đã bị thương nhưng nếu như Diệp Trùng không phải từng thấy tốc độ khủng bố của nó trước, rất khó từ thân hình của nó nhìn ra dấu vết gì đó. Nhưng sau khi thấy qua tốc độ chân chính của nó, Diệp Trùng mới biết tốc độ trước mắt đối với nó mà nói, xác thực có chút chậm.

Hàm gia xuyên qua xuyên lại giữa chướng ngại vật, theo sát không bỏ. Nhưng rốt cuộc Hàm gia không phải vật sống, so với con Xích vĩ thú đó, ở phương diện linh hoạt thua kém không chỉ một chút. Nếu không phải kỹ xảo điều khiển của Diệp Trùng cao siêu thì đã sớm mất dấu rồi.

Hoàn cảnh khắp nơi trôi nổi chướng ngại vật giống thế này là chỗ sư sĩ không thích nhất, đây cũng là một trong những hoàn cảnh nguy hiểm nhất. Quang giáp viễn chiến dưới hoàn cảnh thế này, rất khó hoàn thành khóa mục tiêu. Mà quang giáp cận chiến, cũng đối với hoàn cảnh thế này đau đầu vô cùng. Bởi vì bọn họ hoàn toàn không dám tăng tốc, nhưng quang giáp cận chiến thiếu tốc độ, không chỉ không sao phát huy thực lực bản thân mình, ngay cả an nguy của mình cũng thành vấn đề.

Đương nhiên, trong đó cũng có ngoại lệ. Thí dụ một số sư sĩ bắn tỉa, bọn họ phảng phất như trời sinh chuộng địa hình phức tạp mà hỗn loạn thế này hơn. Với lại, bọn họ sở trường ẩn giấu thân hình, mà một kích tất sát khoảng cách siêu xa càng làm cho bọn họ trở thành sát thủ khủng bố ẩn mình trong bóng tối.

Trong mắt Diệp Trùng, Mục tuyệt đối có năng lực của sư sĩ bản tể siêu cấp. Đáng tiếc hoàn cảnh nơi này quá nguy dị, ngay cả hệ thống quét hình của Mục cũng không sao sử dụng. Diệp Trùng cũng chỉ đành dựa vào thực lực của mình mà khổ theo đuổi không tha.

Xích vĩ thú phảng phất biết nơi này đã không còn là lĩnh địa của nó. Nó đầu cũng không quay lại, bay ra ngoài sương tím.

Phát hiện này làm Diệp Trùng phấn chấn tinh thần, trong lòng hẳn rõ ràng vô cùng, chỉ cần bay ra khu vực này, cán cân thăng lợi sẽ bắt đầu nghiêng về phía nó.

Thân mềm ngang dọc xung quanh mau chóng lùi ra sau. Rất mau, thân mềm xuất hiện phía trước Diệp Trùng đã từ từ nhỏ lại.

Đã bắt đầu tiến vào vòng ngoài của mảng sương tím rồi, Diệp Trùng tính toán trong lòng, có lẽ thêm nửa phút nữa thì có thể thoát khỏi phạm vi bao phủ của mảng sương tím này.

Nhìn thân ảnh lơ lửng của con Xích vĩ thú bay với tốc độ cao trong sương tím ở phía trước, Diệp Trùng không dám có chút phân thần. Trong mảng sương tím này, nếu như khoảng cách hai bên lại kéo dài ra thêm một chút, hẳn sẽ không sao nhìn rõ thân ảnh của đối phương.

Vù, một con Xích vĩ thú giống như một mũi tên, bắn ra như điện từ trong sương tím đang sôi sục không ngừng. Kế tiếp đó, một cái quang giáp theo sát phía sau, vù vù bay ra.

Cuối cùng đã ra rồi!

Trong khoảnh khắc bay ra, quang não trên Hàm gia liền khôi phục như thường. Hình ảnh con Xích vĩ thú đó bỗng trở nên mơ hồ không rõ. Điều này cũng làm Diệp Trùng lập tức hơi thở ra một hơi.

Chính ngay lúc này, Mục đột nhiên nói: “Diệp tử, ta vừa nhận được một tin tức căn cứ truyền tới.”

- Tin tức gì? Cặp mắt Diệp Trùng vẫn nhìn dán vào màn hình, mở miệng hỏi.
- Là một báo cáo liên quan tới quần thể sinh vật này của Griffiths. Mục không nhanh không chậm giới thiệu.
- Báo cáo? Diệp Trùng hơi ngơ ngẩn, báo cáo phát ra vào lúc này? Nhưng hẳn rất mau hoàn hồn lại: “Trên đó nói gì?”
- Nghiên cứu của Griffiths phát hiện, quần thể sinh vật này có thể trong khoảng thời gian rất ngắn hoàn thành tiến hóa, nhân tố tiến hóa của chúng chủ yếu có hai thứ, năng lượng và kim loại. Giọng nói của Mục mang theo phong cách máy móc rõ ràng.
- Năng lượng và kim loại? Diệp Trùng không khỏi nhíu mày, nhưng mắt không rời khỏi mà hình chút nào. Bây giờ có sự hỗ trợ của quang não và Mục, có thể dễ dàng khóa chặt mục tiêu, điều này cũng làm cho Diệp Trùng rảnh đi suy nghĩ một số vấn đề.
- Chẳng lẽ công kích năng lượng đối với chúng không sao tạo thành thương hại? Phản ứng của Diệp Trùng cực nhanh, chỉ thẳng vào trung tâm vấn đề. Hắn đột nhiên nghĩ tới Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng, loại sinh vật này có thể hấp thu chùm năng lượng.

Nhìn phần lưng rõ ràng của con Xích vĩ thú trên màn hình đó, lông mày Diệp Trùng không khỏi lại một lần nữa nhíu lên. Nhuyễn thể tiêm thích mao trùng tuy có thể miễn dịch năng lượng, do hành động của chúng chậm chạp, lực sát thương thật ra chỉ có thể coi như bình thường. Nhưng nếu như là Xích vĩ thú, đó hoàn toàn là một việc khác. Tốc độ chúng nhanh, thân hình linh hoạt, sức mạnh kinh người, sức sát thương của phần đuôi hình mũi tên màu đỏ tươi khổng lồ. Chúng nếu như miễn dịch đối với công kích năng lượng, thế thì phiền phức rồi!

- Đối với một điểm này, cần nghiệm chứng một chút. Chúng ta hiện giờ bắt đầu chứ? Mục cứng nhắc hỏi.
- Diệp Trùng lập tức toát mồ hôi, liếc nhìn mấy tàu vũ trụ ở xa xa, hắn lập tức phủ định đề nghị này của Mục: “Hiện giờ người quá nhiều.” Hắn biết nghiệm chứng mà Mục nói là ý gì. Dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, Mục Thương nếu như đột nhiên nhảy ra, vậy tuyệt đối có thể nói là kinh thế hãi tục. Lại lịch của Mục Thương tới tận bây giờ, trong lòng Diệp Trùng đã ẩn ước có chút cảm giác, giữa nó và Tuyệt Lai tộc nhất định tồn tại loại liên hệ mật thiết nào đó, tuy trước mắt vẫn không rõ ràng.

Nhưng đối với vấn đề này, bất kể là Diệp Trùng hay là Mục Thương, thật ra đều không hề để ý lắm. Trải qua những việc này, đối với một số việc, thí dụ như thân thể của mình và Mục Thương, Diệp Trùng đã sớm khá lạnh nhạt. Thứ hấn hiện giờ muốn chính là có thể trở về năm thiên hà lớn, làm một số việc mình thích, thí dụ như nghiên cứu. Cho dù không thể trở về, chỉ cần có thể sống yên tĩnh, sống ở thiên hà Hà Việt, Diệp Trùng cũng không hề có tâm lý bài xích gì, Còn với Mục Thương, càng không có bất cứ hứng thú gì với vấn đề loại này.

Nhưng điều làm hấn tiếc nuối là, hiện giờ xem ra nguyện vọng đơn giản này cũng không phải dễ dàng thực hiện giống như vậy. Sinh vật bất minh đột nhiên lao vọt ra, trực tiếp châm ngòi chiến tranh. Nếu như chiến tranh giữa con người vẫn còn chút chỗ trống, vậy sự tàn khốc của chiến tranh giữa quần thể sinh vật khác nhau, phần lớn đều dùng sự tiêu vong của một phe mà kết thúc.

Báo cáo của Griffiths đủ để biểu minh mấy điều này. Năng lượng và kim loại, hai thứ này là điều kiện phải có để không ngừng tiến hóa của mấy sinh vật này. Hai thứ này cũng là một trong những điều kiện để cho con người dựa vào để sinh tồn. Đây là mâu thuẫn không thể điều hòa giữa con người và quần thể sinh vật này.

Có thể dự kiến, trận chiến này không phải người chết thì chính là ta vong.

Thiên hà Hà Việt xem ra sắp loạn lên rồi, không biết tại sao, Diệp Trùng vẫn luôn lòng cứng như thép lúc này cũng nhịn không được mà hơi thở dài trong lòng. Chỉ là không biết năm thiên hà lớn hiện giờ thế nào, có thể yên tĩnh sống không?

Diệp Trùng không có hùng tâm đại chí gì, trận chiến này, hấn cảm thấy mình không hề là nhân vật chính. Nhân vật chính của phe con người này có lẽ chính là ba đại thế gia, ừm, Tang tộc sau thắng lợi này cũng đủ làm họ trở thành một trong những nhân vật chính.

Nói thật, việc của Tang tộc, Diệp Trùng cũng không để tâm lắm. Với cái nhìn của hấn, hấn cho dù từng cho Tang tộc một chút giúp đỡ, nhưng Tang tộc cũng từng giúp hấn rất nhiều. Từ trên nguyên tắc công bằng mà Mục từng nói mà nói, giữa hai bên không hề có nợ nần gì.

Hấn lần này trở về, chỉ là vì không muốn nhìn thấy Tang tộc bởi vì không chút phòng bị mà triệt để diệt vong. Bây giờ đã chiến thắng rồi, cũng không còn việc gì của mình nữa rồi. Sau khi tiêu diệt con Xích vĩ thú này, Diệp Trùng định dẫn theo mấy người Nhuế Băng, tiểu Thạch đầu đi tìm kiếm con đường trở về thiên hà Hà Việt.

Trận chiến này của thiên hà Hà Việt chỉ sẽ càng đánh càng ác liệt. Diệp Trùng không hề để ý chiến đấu, lại chưa từng vì lý tưởng và mục tiêu hư không mà chiến đấu. Vì mình mà chiến đấu, là niềm tin ăn sâu bén rễ của hấn.

Có lẽ, trở về năm thiên hà lớn là một lựa chọn không tồi.

- Mục, mấy người Tang Phổ thì sao? Diệp Trùng hoàn hồn lại từ trong suy tư, liếc nhìn con Xích vĩ thú trên màn hình đó, lập tức mở miệng hỏi Mục Thương.

- Vẫn ở trong đám sương tím đó. Vừa rồi Tang Thiết đã dẫn theo ba vạn người tới, đã vào trong chiến đấu. Vừa bay ra từ đám sương tím đó, Mục Thương vẫn luôn giữ liên hệ với căn cứ.

Diệp Trùng ừ trả lời một tiếng, hấn không hề lo lắng mấy người Tang Phổ. Loại tác chiến điều khiển đội ngũ lớn giống thế này, hấn đều không thể nào làm tốt hơn Tang Phổ, càng huống chi còn có ba vạn người Tang Thiết mới gia nhập, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Mục nhắc nhở Diệp Trùng: “Phương hướng bay của con Xích vĩ thú này là vành đai toái tinh tử vong.”

- Ừm. Diệp Trùng ừ nhẹ một tiếng, Hàm gia tiếp tục theo sát không bỏ. Nếu như giờ cho Mục Thương ra, có thể thương thức một chút công kích tâm xa, nhưng Diệp Trùng lại không muốn làm như thế. Lai lịch của Mục Thương nhất định không nhỏ, mình có thể không để ý, nhưng không phải ai cũng giống như mình. Thí dụ Tuyệt Lai tộc, nếu như bọn họ biết Mục Thương, nhất định sẽ có hành động gì đó, với tác phong nhất quán trước giờ của đại thế gia, mấy hành động này thông thường mà nói, chắc hấn là đã dự định ý và nguy hiểm.

Biết sao giờ, công kích tầm xa vẫn luôn là chỗ yếu của Diệp Trùng, hấn trước mắt cũng chỉ đành cắn chặt đôi phương.

Một khi tiến vào vành đai toái tinh tử vong, không có sự dòm ngó của người khác, vậy Mục có thể đại phát thần uy. Điều quan trọng nhất là, đối phương rốt cuộc là một con sinh vật, thể lực có tốt cũng có hạn, mà Hàm gia của mình chính là trang bị Lệ thạch, năng lực bay kéo dài, trên đời không ai có thể vượt qua nó.

Diệp Trùng nhin không được thăm khen trong lòng, tốc độ bay của con Xích vĩ thú này quả thật cường hãn, dưới tình huống bị thương, động cơ Hàm gia mở ra hết vẫn chỉ có thể giữ không mất dấu.

Một màn này cũng bị mấy ký giả vẫn luôn chú ý bên này ở đằng xa bắt được.

- Mọi người mong xem. Ký giả này hưng phấn nói: “Chính là vừa rồi, một con sinh vật bắt minh và một cái quang giáp từ trong sương tím xông ra. Chúng tôi ở chỗ này nhìn thấy rõ ràng hình dáng con sinh vật này.”

Trên màn hình, hình ảnh con Xích vĩ thú đó bỗng trở nên rõ ràng.

- Oa! Ký giả này cũng nhin không được mà phát ra một tiếng kinh hô: “Đây là hình ảnh rõ ràng nhất liên quan tới mấy sinh vật bắt minh này tính tới tận bây giờ. Các vị bạn hữu xem đài có thể nhìn thấy, con sinh vật bắt minh này đều không giống bất cứ loại sinh vật nào mà chúng ta đã biết, phần lưng của nó...”

Ngữ âm của hấn đột nhiên thay đổi: “Liên quan tới con sinh vật bắt minh này, chúng ta đợi lát nữa hãy nói. Bây giờ chúng ta nhìn cái quang giáp ở phía sau này.”

- Ý! Ký giả lại kinh hô một tiếng, trong giọng nói của hấn tràn đầy kinh ngạc: “Ở đây phải nói cho các vị bạn hữu xem đài biết một tin tức rất đáng tiếc, hệ thống quét hình của cái quang giáp này cực kỳ xuất sắc, hệ thống quét hình của chúng tôi không sao tìm thấy sự tồn tại của nó. Hiện giờ, hình ảnh mà mọi người nhìn thấy là thứ bắt được thông qua phương thức quang học, không rõ ràng lắm, chúng ta rất khó nhìn rõ hình dáng cụ thể của cái quang giáp này...”

Chính trong lúc ký giả này nói, con Xích vĩ thú đó và Hàm gia đã một trước một sau tiến vào trong vành đai toái tinh tử vong mệnh mông.

459. Chương 459: Phát Hiện Mới

Diệp Trùng thế nào cũng không ngờ lần này rượt đuổi liền là hai mươi bốn ngày.

Nếu như không phải Mục Thương có mặt, chỉ dựa hệ thống quét hình của bản thân Hàm gia, con Xích vĩ thú này hiện giờ đã sớm không thấy bóng dáng. Vào ngày thứ chín, hấn từng có suy nghĩ xóa bỏ kế hoạch truy kích, quay trở về căn cứ. Vành đai toái tinh tử vong khắp nơi đầy dẫy các loại tinh thể và nham thạch lớn nhỏ bất nhất, cực dễ mất đi phương hướng, ngay cả Mục cũng không sao bảo đảm một điểm này.

Nhưng điều làm Diệp Trùng quyết định truy kích tới cùng lại là nguyên nhân khác.

Khi vừa vào vành đai toái tinh tử vong, Diệp Trùng liền gọi Mục ra. Từ lúc này cũng đã chứng minh một điểm, con Xích vĩ thú trước mặt này miễn dịch đối với công kích năng lượng, có lẽ không phải tất cả chùm năng lượng đều không sao tạo thành thương hại với nó, nhưng ít nhất cây súng bắn tia Alpha trên tay Mục vô hiệu.

Đương nhiên, đây chỉ là một trong những nguyên nhân trong đó, một việc khác đủ làm cho Diệp Trùng ra quyết định này xảy ra vào ngày thứ chín, cũng chính là khi hấn vừa định ngừng truy kích.

Tình hình hôm đó hấn nhớ vô cùng rõ ràng. Lúc đó hấn đã cực kỳ mệt mỏi, truy kích liên tục chín ngày, nếu như không phải ý chí hấn kiên định, với lại có sự hỗ trợ của Mục, hấn đã sớm bị giết trong vành đai toái tinh có tên gọi tử vong mệnh mông này rồi.

Con Xích vĩ thú này cảnh giác, giáo hoạt, thể lực càng thêm kinh người. Bay liên tục chín ngày lại không xuất hiện chút mệt mỏi nào, hơn nữa nó dường như biết nhược điểm của Hàm gia, chuyên môn chui vào trong những địa hình phức tạp, hỗn loạn đó.

Một điểm này cũng làm Diệp Trùng rất đau đầu, vì tránh nham thạch trôi nổi khắp nơi, hắn không thể không tập trung mười hai phần (120%) tinh thần, không dám có chút lơ đãng, cũng chính vì vậy, làm hắn càng thêm mau chóng cảm thụ được sự mệt mỏi của tinh thần và thân thể.

Hắn còn có một nỗi lo. Đó chính là thức ăn. Thức ăn trên Hàm gia vẫn luôn rất đầy đủ, điều này có quan hệ với thói quen của Diệp Trùng. Với lại trên người hắn còn có viên thức ăn có số lượng không ít. Nhưng hắn vẫn cần tính toán sự tiêu hao trên đường trở về, hướng chi vành đai tinh toái mệnh môn, khả năng mất phương hướng rất lớn, còn phải dự trù sự tiêu hao của một số tình huống bất ngờ, thật ra cũng dự không được bao nhiêu. Phải biết rằng, bay đường dài trước giờ đều chỉ có tàu vũ trụ, mà không phải là sở trường của quang giáp.

Dưới tình huống Hàm gia bay với tốc độ tối đa, khoảng cách bay chín ngày, đó là một con số kinh người. Điều này cũng có nghĩa, họ đã tiến sâu vào chỗ sâu của vành đai toái tinh tử vong. Mục không chỉ một lần từng nhắc nhở Diệp Trùng, càng tiến vào sâu, xác suất mất phương hướng càng cao. Cho dù là hiện giờ, dưới sự hỗ trợ của Mục, xác suất mất phương hướng đã cao tới mức bốn mươi một phần trăm.

Nhưng khi hắn định quay về đường cũ, hình ảnh truyền lại trên màn hình lại làm hắn dừng mọi động tác.

Bỏ chạy liên tục làm cho đáng về con Xích vĩ thú này xem ra có chút chật vật. Vẻ sáng bóng kim loại của mai đen bóng so với lần đầu tiên Diệp Trùng nhìn thấy nó đã ảm đạm đi rất nhiều. Cặp mắt đỏ tươi vẫn đầy vẻ cảnh giác và ngoan cường, nhưng tư thế giăng đầy cũng tỏ rõ trạng thái của nó không hề quá tốt. Cơ nhục toàn thân thậm chí bắt đầu xuất hiện sự khô quắt và nhăn nheo ở một mức độ nhất định, trông thể nào cũng là đáng về nỗ lực hết đà. Chỉ có cái đuôi đỏ vẫn rực rỡ vô cùng, chỗ lưỡi vẫn lấp lánh vẻ sắc lạnh.

Thân hình nó đột nhiên có chút tăng tốc. Chỗ nhỏ xíu này lập tức làm Diệp Trùng chú ý. Truy kích mấy ngày này, Diệp Trùng đối với tốc độ bay của nó, thậm chí cảm giác tiết tấu đều khá là quen thuộc.

Phía trước của nó chỉ là một khối nham thạch xem ra rất bình thường. Khối nham thạch đó không hề lớn, đường kính chỉ khoảng ba mét, có hình cầu bất quy tắc, vỏ ngoài màu nâu tối trông không ra chút kỳ lạ nào.

Đây là lần đầu tiên trong mấy ngày này con Xích vĩ thú này biểu hiện ra dị dạng. Diệp Trùng lúc đó liền dừng động tác trên tay, cẩn thận quan sát.

Xích vĩ thú vừa xấp gần khối nham thạch này, cái đuôi tên sắc bén soạt cái đâm thẳng vào khối nham thạch. Nham thạch cứng rắn giống như đậu hũ, cái đuôi trông mềm mại giống như không chịu chút cản trở nào, cắm vào trong nham thạch, làm Diệp Trùng nhìn thấy một màn này hít một hơi khí lạnh.

Nó làm gì thế này? Vừa kinh ngạc vì uy lực cái đuôi tên của Xích vĩ thú, lại vừa nghĩ không ra con Xích vĩ thú này muốn làm cái gì.

Chỉ thấy cái đuôi của Xích vĩ thú rung lên, bộp, khối nham thạch to lớn lập tức hóa thành mấy mươi khối bắn ra xung quanh, mất cắt của mấy khối đá bắn ra xung quanh này trơn bóng như gương, làm người ta phát lạnh trong lòng.

Đuôi tên màu đỏ lúc này lại cuộn lấy một khối đá to cỡ nắm tay tỏa ra màu vàng huỳnh quang nhàn nhạt.

Quặng năng lượng biến dị! Diệp Trùng vừa nhìn liền nhận ra cái đuôi tên của Xích vĩ thú đang cuộn cái gì, không khỏi cả kinh. Bên trong mấy khoáng thạch đã trải qua biến dị năng lượng này thường chứa năng lượng khá lớn, hắn lần trước chính là ở dưới hang động dưới lòng đất mà lấy được lượng lớn loại khoáng thạch đã trải qua biến dị này. Cũng chính là lần đó, hắn không chỉ thu được mấy viên Lệ thạch, mà còn gặp được hình tròn màu đen nguy dị đó, còn có cánh tay tám ngón đó và âm thanh chói tai chấn động tâm hồn người khác.

- Diệp tử, là quặng năng lượng! Trong giọng nói của Mục cũng lộ ra chút ngạc nhiên.

Gật đầu, Diệp Trùng không nói gì, nhưng sắc mặt lại trở nên ngưng trọng, trong lòng ần ước dâng lên vài phần bất an.

Xích vĩ thú xem ra khá hưng phấn, không chút do dự một hơi nuốt viên quặng năng lượng biến dị này vào.

Khóe mắt Diệp Trùng giật một cái!

Kế tiếp đó, nhìn thấy thay đổi của Xích vĩ thú làm hắn hoảng sợ. Cơ nhục khô héo dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được biến thành đầy đặn trở lại, mà bộ phận xung quanh vết thương đã bắt đầu thối rữa do Diệp Trùng lưu lại cũng dùng cùng tốc độ mà điên cuồng sinh trưởng. Vở mai bên ngoài ảm đạm lại một lần nữa bắt đầu tỏa ra sinh cơ, mờ mờ có vẻ lấp lánh.

Chẳng mấy chốc, con Xích vĩ thú này gần như khôi phục như ban đầu. Nếu như không phải mầm thịt mới màu đỏ nhạt đó nhắc nhở Diệp Trùng, hắn cũng hoài nghi điều mình nhìn thấy vừa rồi có phải là ảo giác hay không.

Xích vĩ thú hoàn thành hết thay đổi đột nhiên quay đầu lại, liếc nhìn Hàm gia đang tới gần nó.

Cặp mắt đỏ sậm đầy mệt mỏi lúc này lại dồi dào tinh thần, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo đến bất ngờ, trong đó trộn lẫn sự thù hận mãnh mẽ.

Nó dường như có chút muốn lao bổ tới Hàm gia, nhưng trong mắt lóe qua một tia do dự, rồi lập tức xoay người bay về phía trước.

- Mục, nó vừa rồi đã nuốt xuống năng lượng biến dị. Giọng nói của Diệp Trùng vẫn lộ ra chút không thể tin tưởng.

- Ủ. Giọng nói của Mục vẫn bình tĩnh không thấy chút dao động như thế: “Xem ra tính đáng tin cậy của báo cáo của Griffiths cực cao, nó rất có khả năng đang tiến hóa.”

- Tiến hóa... Diệp Trùng lộ ra vẻ như đang suy nghĩ: “Nó hình như có thể thăm dò được nơi nào có lượng năng lượng biến dị.”

- Tuy nguyên lý vẫn chưa biết, nhưng từ trước mắt mà xét, dường như là như vậy. Xác suất nằm trong khoảng từ sáu mươi tới chín mươi phần trăm. Mục đưa ra đáp án của mình.

- Mục, nếu nó tìm đủ năng lượng, có phải có thể hoàn thành tiến hóa? Diệp Trùng kìm không được hỏi.

- Theo lý luận của Griffiths, tiến hóa cần hai điều kiện, năng lượng và kim loại. Ngoài ra, con số cụ thể của hai thứ cần cho tiến hóa, chúng ta không sao biết được. Nhưng, với hoàn cảnh sinh tồn của vành đai toái tinh tử vong, trong tình huống không có thiên địch, xác suất loại sinh vật này hoàn thành tiến hóa không được bỏ qua, xác suất từ sáu mươi bảy phần trăm trở lên. Mục bình tĩnh đưa ra phán đoán của mình.

Diệp Trùng hiểu ý của Mục. Vành đai toái tinh tử vong, tuy có tên là tử vong, nhưng lại là một kho tàng không hơn không kém. Trong biển rải đầy vô số nham thạch vụn này, các loại khoáng thạch hiếm có nhiều không kể xiết. Nếu như không phải trong này đầy nguy hiểm chưa biết, chỉ sợ đã sớm có vô số đội tàu khai thác tiến vào rồi. Nhưng đối với con Xích vĩ thú này mà nói, nơi này quả thật là giống như thiên đường. Diệp Trùng tin rằng, chỉ cần không gặp phải tai họa đáng sợ đại loại như vòng xoáy toái thạch, về cơ bản sẽ không có sinh vật nào có thể tạo thành uy hiếp gì đối với con Xích vĩ thú cường hãn này. Chúng có thể thăm dò được lượng năng lượng, tin rằng khoáng thạch kim loại cũng không vấn đề gì. Chúng chỉ cần không ngừng đi vòng vòng trong này, không ngừng tìm kiếm lượng năng lượng và lượng kim loại, sẽ có một ngày, nó sẽ hoàn thành tiến hóa.

Lần trước, ở dưới hang trong lòng đất gặp được con Xích vĩ thú tám ngón đó làm Diệp Trùng tới giờ vẫn hoảng sợ trong lòng. Không chỉ tiếng kêu thét đó, ngay cả Mục cũng không sao chịu nổi. Cho dù hắn hiện giờ so với trước đã có rất nhiều tiến bộ, phỏng chừng cũng chỉ là sần sần như nhau. Đối phó loại tồn tại đáng sợ đó, đánh chết Diệp Trùng cũng không nghĩ tới.

Con Xích vĩ thú trước mắt này tuy hiện giờ còn xa mới có thể nói chuyện ngang bằng với con Xích vĩ thú tám ngón đó, nhưng lại có tiềm lực này. Hơn nữa, mặc kệ trông thế nào, trí nhớ của con Xích vĩ thú này cũng cực tốt, mà không thuộc vào loại dễ quên. Thù hận sâu sắc trong cặp mắt đỏ hung tợn luôn luôn đang nhắc nhở hắn, đây là một quả bom hẹn giờ đang phát triển!

Kinh nghiệm dĩ vãng cho hắn biết, biện pháp tốt nhất đối phó loại nguy hiểm này chính là giết nó từ trong nội. Gần như ngay lập tức, Diệp Trùng liền quyết định nhân lúc con Xích vĩ thú này vẫn chưa hoàn thành tiến hóa mà tiêu diệt nó.

Đây là ngày thứ hai mươi tư, ngày thứ hai mươi tư Diệp Trùng truy kích. Xích vĩ thú và Diệp Trùng giống như đang chơi trò mèo bắt chuột vậy.

Trong mười lăm ngày khúc sau này, Diệp Trùng không cho Xích vĩ thú bất cứ cơ hội ăn uống nào nữa. Hệ thống quét hình mạnh mẽ của Mục cũng có thể thăm dò được mấy khoáng thạch này, trong chỗ nào có quặng năng lượng và kim loại. Lại phối hợp với bản tả chính xác siêu khoảng cách của Mục, mỗi khi Xích vĩ thú phát hiện khoáng thạch nó cần, thường sẽ có một chùm sáng chính xác bắn trúng khối nham thạch này, bắn nó thành mảnh vụn! Khi mưa đá bắn ra tứ phía đập vào mặt, trên mặt Xích vĩ thú thường lộ ra biểu tình vô cùng đau lòng, không biết là bị mấy khối đá đánh đau hay là đau lòng cho thức ăn của mình.

Cứ như vậy, trong mười lăm ngày tiếp theo, Xích vĩ thú không có nuốt một viên quặng năng lượng nào. Về lấp lánh trên người nó lại một lần nữa ảm đạm đi, thậm chí tốc độ bay cũng giảm xuống. Diệp Trùng giống như một thợ săn xuất sắc, có đủ kiên nhẫn, dưới sự giúp đỡ của Mục, từng chút một làm giảm thực lực của Xích vĩ thú, không cho nó bất cứ cơ hội nào.

Nó thậm chí có vài lần quay vòng lại, muốn cùng tên đáng sợ và kỳ quái đó đánh một trận, nhưng mỗi lúc thế này, nó lại không sao tìm thấy tên kỳ quái đó, điều này làm nó rất buồn bực.

Nhưng điều tệ hại nhất là, nó hiện giờ gặp phải phiền phức mới!

460. Chương 460: Tiểu Đội Quang Giáp Hung Hãn

Nó đã bị bao vây. Chính xác mà nói, nó bị hơn ba mươi người thép vô cùng tương tự với tên truy kích nó bao vây. Điều này làm nó đầy tuyệt vọng, trời ơi, chỉ một cái đó thì đã làm nó gần như sắp sụp đổ rồi, bây giờ lại xuất hiện tới tận ba mươi cái!

Chẳng lẽ trên trời thật sự muốn nó diệt vong sao?

Ba mươi người thép này cẩn thận bao vây nó, không hề có bất cứ động tác nào với hãn. Tự biết hôm nay chết chắc, hãn ngược lại bình tĩnh lại, trên mặt một lần nữa khôi phục sự thông thả lúc bình thường, hai tay ôm vai, dáng vẻ trông như dù bận vẫn nhàn, yên lặng trôi nổi trong vũ trụ. Nhưng mắt của nó hơi co lại, cái đuôi tên rung động nhẹ nhàng, sẵn sàng bộc phát lại tiết lộ quyết tâm tử chiến tới cùng của nó.

Nó đã quyết định cá chết lưới rách!

Tuy trạng thái của nó hiện giờ tệ vô cùng, tuy thực lực người thép đang ẩn mình trong bóng tối đó rất mạnh nhưng ở trước mặt phản kích trước lúc chết của nó, muốn an toàn rút lui cũng không phải là một việc dễ dàng! Khóe miệng cong lên thành một nụ cười lạnh hời hợt mà con người không sao xem hiểu, nó đã quăng đi ý nghĩ bỏ chạy. Giống như biết vận mệnh lập tức sẽ tới, cái đuôi tên đỏ tươi hiện giờ càng thêm đỏ tới mức kiêu diễm vô cùng, dường như muốn mang tất cả sức sống hiển thị ra vào giờ phút này.

Nhưng điều làm Xích vĩ thú kỳ quái là mấy tên người thép này không hề lập tức quay lại xông lên. Chẳng lẽ chúng muốn bắt sống mình? Nghĩ tới chỗ này, ánh mắt Xích vĩ thú càng thêm lạnh lẽo.

Ẩn mình trong tối tăm, Diệp Trùng nhìn tình cảnh trước mắt, cảm thấy có vài phần nguy dị.

Nơi này lại có quang giáp?

Trước mắt còn không chỉ một cái, ở chỗ sâu trong vành đai tối tăm tử vong gặp được một đám quang giáp do ba mươi cái quang giáp tạo thành, điều này làm hãn cảm thấy cực kỳ khó tin. Vành đai tối tăm tử vong tuy bình thường cũng có một vài sư sĩ đoàn tiến vào hoàn thành một số nhiệm vụ, nhưng hãn tin rằng, tuyệt sẽ không có sư sĩ đoàn nào tiến sâu vào bên trong vành đai tối tăm tử vong. Trải nghiệm bay nhiều ngày như vậy, Diệp Trùng có cảm xúc sâu sắc. Nơi này nguy hiểm hơn nhiều so với lời đồn bên ngoài. Nếu như không phải có sự giúp đỡ của Mục, nếu như không phải con Xích vĩ thú trước mắt đó hình như trời sinh có thể cảm giác được nguy hiểm, Diệp Trùng phỏng chừng nó đã chết không dưới mười lần rồi.

Ngoại hình của mấy quang giáp này, Diệp Trùng rất xa lạ, hoàn toàn khác với phong cách quang giáp của ba đại thể gia mà hắn quen thuộc.

Sau khi cẩn thận giấu mình đằng sau một khối nham thạch, hắn chăm chú nhìn sự phát triển của cục thể phía trước.

Diệp Trùng trước giờ không hy vọng mấy cái quang giáp này có thể giết chết con Xích vĩ thú này, hắn điều khiển Hàm gia cẩn thận lên đi về phía đám người và thú đang đối mặt nhau.

- Mục, có thông tin về mấy cái quang giáp này không? Diệp Trùng vừa cẩn thận điều khiển Hàm gia, vừa giao lưu với Mục.

- Không có. Mục trả lời rất dứt khoát.

Mấy cái quang giáp này lại là từ chỗ nào chui ra chứ? Trong lòng Diệp Trùng hơi lấy làm kỳ quái. Nơi này là chỗ nào? Nơi này chính là vành đai toái tinh tử vong! Vành đai toái tinh tử vong mà chỉ có mấy sư sĩ có thực lực mạnh mẽ đó mới dám tiến vào.

Phong cách thiết kế của mấy cái quang giáp trước mắt này rất kỳ quái, Diệp Trùng chưa từng thấy qua. Nhưng hắn không hề định dây dưa với vấn đề này, bọn họ là ai không hề quan trọng, điều quan trọng là làm sao chớp thời cơ giải quyết con Xích vĩ thú này.

Mượn sự yểm hộ của nham thạch, Hàm gia giống như một u linh, im hơi lặng tiếng lên ra phía sau con Xích vĩ thú đó. Diệp Trùng không hề ra tay, mà lại ẩn mình đi. Truy kích nhiều ngày như vậy, Diệp Trùng đối với con Xích vĩ thú này tuy không dám nói là hiểu rõ như lòng bàn tay, nhưng cũng hiểu rõ vô cùng. Con Xích vĩ thú này tuyệt đối là một trong những sinh vật cảnh giác nhất mà hắn từng gặp được cho tới tận bây giờ. Bây giờ không hề là thời cơ tốt để ra tay.

Diệp Trùng ẩn mình, tỉ mỉ quan sát mấy cái quang giáp này.

Scholes là tổ trưởng một tổ trinh thám dưới tay Alva. Sau khi quân đoàn trưởng quân đoàn thứ hai đổi lại thành Alva, Alva đã thực hiện cải cách nó với quy mô lớn. Tổ trinh thám càng là trọng điểm trong trọng điểm ở trong đó, vốn dĩ một đám tướng lĩnh chẳng qua chỉ có thể giữ lại chín người. Scholes chính là một trong số đó. Nhưng đối với một loạt cải cách này, trong lòng Scholes lại không chút oán thán nào.

Alva là ai?

Thiên tài chiến thuật đệ nhất của cả Hôi cốc!

Có thể chiến đấu dưới tay hắn, đây đã là một việc mơ ước có được trong lòng vô số người rồi, ngay cả để hắn làm một tên lính, hắn cũng tâm cam tình nguyện. Nhưng nếu nói tới người hắn khâm phục nhất, trong lòng hắn lại không hề là Alva, mà là đại tiểu thư.

Đối với việc tại sao Alva lại gia nhập dưới trướng Tiêu Uyển, bên ngoài mọi người đồn đãi lung tung, nói gì cũng có. Có người nói Alva hâm mộ sắc đẹp của Tiêu Uyển, có người nói Tiêu Uyển ngầm cho Alva rất nhiều chỗ tốt động trời. Trong một khoảng thời gian khá dài, đây chính là một trong những bất quái não nhiệt nhất a.

Nhưng người của Tiêu gia quân thật sự lại đều rất rõ, hoàn toàn không phải là chuyện như thế. Trên thực tế, chẳng qua chỉ là Alva và đại tiểu thư cá cược, kết quả Alva đã thua. Đánh cược thua tâm phục khẩu phục, Alva liền ở lại làm quân đoàn trưởng quân đoàn thứ hai của Tiêu gia quân. Quân đoàn trưởng đầu tiên vẫn là Bắc Quảng.

Alva đảm nhiệm chức quân đoàn trưởng quân đoàn thứ hai của Tiêu gia quân, việc này đã chấn động cả Hôi cốc.

Scholes cao một mét tám, thể hình to lớn, khỏe mạnh, ánh mắt lờ mờ, kiên định. Sau khi hắn làm tổ trưởng tổ trinh thám, lần nào cũng xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ.

Nơi này mà cũng có kẻ địch? Hắn không khỏi nhún mày. Từ sau khi gặp phải sinh vật bất minh lần đó, loại sinh vật này đã làm loạn sự bình lặng của Hôi cốc. Thế lực bị tiêu diệt dưới tay chúng đã không dưới bảy

cái. Điều làm người ta không hiểu rõ nhất là mấy sinh vật bất minh này dường như càng lúc càng khó dây dưa.

Điều duy nhất làm người ta yên lòng là tổ nghiên cứu khoa học đã bắt đầu đàm phán liên hợp các thế lực lại để cùng đối phó loại sinh vật bất minh này, nghe nói vì lần liên hợp này mà tổ nghiên cứu khoa học đã đưa ra sự tài trợ rất lớn.

Quân đoàn trưởng Alva lo lắng loại sinh vật bất minh này xuất hiện ở bên hông liên quân, cho nên phái lượng lớn quang giáp trinh thám hướng về phía hai bên hông.

Xem ra lo lắng của quân đoàn trưởng rất có khả năng sắp thành hiện thực rồi. Nhìn con sinh vật bất minh trước mắt này, trong lòng Scholes dâng lên vài phần bất an.

- Có phát hiện kẻ địch nào khác không? Scholes trầm giọng hỏi.

Rất mau hắn liền nhận được trả lời của cùng đội: “Không có, trong vòng một trăm năm mươi km, không phát hiện bất cứ kẻ địch nào khác.”

Chẳng lẽ là lạc đàn?

- Các đơn vị chú ý, chuẩn bị sẵn sàng tấn công! Tuy không biết con sinh vật bất minh này tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, Scholes vẫn mau chóng ra lệnh tấn công. Loại sinh vật bất minh có cái đuôi tên màu đỏ tươi này rất khó đối phó, nhưng Scholes cho rằng ba mươi đánh một, tuyệt sẽ không có vấn đề gì. Với lại, nghiên cứu của tổ nghiên cứu đã chứng minh, loại sinh vật bất minh này không thể nào hoàn toàn miễn dịch tấn công năng lượng, khi cường độ năng lượng lớn tới mức giới hạn thân thể của nó có thể hấp thu thì có thể tạo thành thương hại cho nó.

Loại sinh vật bất minh này ở bên ngoài Hôi cốc nghe nói hiện giờ đã được đặt tên, gọi là Xích vĩ thú. Cách đặt tên này xuất phát từ một nơi gọi là hành tinh Dật Cúc. Nghe nói nơi đó là nơi duy nhất tới tận bây giờ tiêu diệt hoàn toàn Xích vĩ thú, nơi đó có một quân đoàn kỳ quái mà mạnh mẽ, gọi là quân đoàn tông ừi. Quân đoàn thần bí đó tới hiện giờ vẫn luôn một mực giới nghiêm, không có ai có thể lên vào. Đối với tình báo của bọn họ, ít tới mức đáng thương, nhưng suy đoán và lời đồn đối với bọn họ lại đủ hình đủ kiểu.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, cái tên này hiện giờ đã được hầu hết mọi người chấp nhận.

Từ kinh nghiệm chiến đấu lúc trước của hắn mà xét, thông thường mà nói, khi hỏa lực của mười cái quang giáp tầm xa tập trung cùng một lúc thì đủ gây nên thương hại cho Xích vĩ thú. Quả quyết, dứt khoát, Scholes quả đoán ra lệnh tấn công.

Ba mươi cái quang giáp mở hết hỏa lực, mấy trăm chùm sáng rạch nát tinh không, nổ trên người con Xích vĩ thú đó. Quang mang chói mắt hoàn toàn nuốt chửng thân hình Xích vĩ thú, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên.

Scholes thở nhẹ một hơi, hắn nhìn rất rõ ràng, con Xích vĩ thú này vừa rồi không hề tránh đòn tấn công. Xích vĩ thú mà hắn từng gặp, không có con nào có thể bình yên vô sự dưới hỏa lực dày đặc thế này.

Đồng tử Scholes bỗng trợn tròn, không thể tin tưởng nhìn màn hình.

Làm sao có thể?

Trên màn hình, con Xích vĩ thú đó vẫn hoàn chỉnh, thoải mái trôi nổi ở chỗ cũ, trên dưới toàn thân không chút vết thương.

Đột nhiên, Scholes chỉ cảm thấy căn cổ phát lạnh, một luồng hơi lạnh dâng lên từ chỗ sâu nhất của đáy lòng.

Chính ngay lúc này, trước mắt kẻ vẫn luôn mở to mắt nhìn chăm chăm màn hình là Scholes hoa lên, chỗ Xích vĩ thú vừa rồi dừng lại trên màn hình không có thứ gì, con Xích vĩ thú đó cứ như thế mà biến mất trong mắt người ta.

- A! Một tiếng kêu thảm thê lương vang lên trong kênh liên lạc.

- Viga! Mắt Scholes trong thoáng chốc đỏ lên.

Tên nhóc hai mươi tuổi đó, gương mặt người mới bình thường mang theo nụ cười thẹn thùng hiện lên trong đầu hắn.

Tưng! Da đầu Scholes nóng lên, sự hoảng sợ vừa rồi quét cái sạch trơn, mà thay vào đó là sát ý ngất trời: “Thay vũ khí cận chiến, phối hợp ba ba!” Mệnh lệnh này, Scholes dường như dùng hết sức lực toàn thân gầm lên.

Mấy quang giáp còn lại nhón nháo lấy ra vũ khí cận chiến của mình. Chỉ thấy bọn họ lấy ba cái quang giáp làm thành tiểu tổ, ba tiểu tổ vây thành một hình tam giác.

Xông tới, yểm hộ, chống đỡ, đối mặt con Xích vĩ thú này thường là ba cái quang giáp cùng lao lên, hỗ trợ tác chiến, tiến thoái cực bài bản.

Diệp Trùng ẩn mình trong chỗ tối nhìn tới mức mê say. Không ngờ mấy cái quang giáp này sau khi lấy ra vũ khí cận chiến lại mau chóng vận hồi được thể yếu, một điểm này vượt xa ý liệu của hắn. Có thành tựu thâm hậu đối với kết cấu của quang giáp, Diệp Trùng tự nhiên có thể vừa nhìn liền nhận ra, toàn bộ tất cả mấy quang giáp này đều là quang giáp viễn chiến.

Quang giáp viễn chiến lại cùng cận chiến mà chiếm tiện nghi, làm sao có thể làm người ta không cảm thấy kỳ quái?

Cẩn thận nhìn, Diệp Trùng lúc này mới phát hiện sự ảo diệu trong đó. Mấy cái quang giáp này sở dĩ có thể vận hồi thể yếu, có quan hệ trực tiếp với loại phối hợp chiến thuật đặc biệt này. Bọn họ lấy ba cái quang giáp làm đơn vị, khi mỗi cái quang giáp tiếp xúc với Xích vĩ thú, hai cái quang giáp còn lại hoặc là tấn công từ bên hông, hoặc là tấn công từ trên dưới, người tiến, ta lùi, phối hợp khá ăn ý.

Mà điều quan trọng nhất là, mỗi cái quang giáp chiến đấu chính diện với con Xích vĩ thú này lại không chút hoảng sợ, ngược lại, thậm chí có thể nói là dũng cảm tiến tới trước. Cũng chính là cách đánh liều mạng này đã giành được thời gian cho hắn, cho đồng bạn ở bên cạnh có đủ thời gian chi viện.

Mà sau khi ba cái quang giáp xáp lá cà với con Xích vĩ thú đó, tiểu đội quang giáp này hoàn toàn là liều mạng quán rịt lấy, tiểu đội khác liền mau chóng tới chi viện.

Quả nhiên là bầy lang sói! Đối với mấy quang giáp này, Diệp Trùng đưa ra đánh giá cực cao. Tuy kỹ xảo chiến đấu của bọn họ với cái nhìn của hắn hoàn toàn không đáng cười chút nào, nhưng cách đánh hung hãn thể này lại cần có đủ dũng khí.

Hoàn cảnh của Xích vĩ thú đã có chút không ổn. Diệp Trùng nhìn thấy rõ ràng, vừa rồi nó bị ba cái quang giáp quán lấy, cách đánh của đối phương quả thật quá hung hãn, trong ba cái quang giáp, có hai cái quang giáp bị trọng thương, ngoài ra, một cánh tay của một cái cũng bị cái đuôi tên sắc bén của nó tiêu hủy, mạch quang bên trong bị lộ ra trong vũ trụ. Trọng thương thể này đối với quang giáp mà nói, cực kỳ nguy hiểm, có khả năng nổ bất cứ lúc nào. Nhưng sự sĩ của cái quang giáp này hoàn toàn coi như không thấy, ngược lại điên cuồng dùng cánh tay máy còn lại tấn công Xích vĩ thú.

Chính sự phát huy xuất sắc của tiểu tổ này đã tạo ra cơ hội cực tốt cho mấy người khác.

Đồng bạn của bọn họ không lãng phí cơ hội mà ba sự sĩ này dùng tính mạng của mình tạo ra, bốn tiểu tổ gần nhất đã hoàn thành hợp vây con Xích vĩ thú từ bốn phía.

Oành! Một cái quang giáp trọng thương đột nhiên phát nổ, một đám lửa rực rỡ nổ rộ trong vũ trụ.

Sóng xung kích do vụ nổ sinh ra giống như trọng chùy mạnh mẽ đánh trúng Xích vĩ thú, Xích vĩ thú không giữ được thân hình, ngã vào trong vòng vây do mười hai cái quang giáp vừa mới tới hình thành. Cùng lúc này, hai cái quang giáp còn lại cũng đồng thời hóa thành hai đám lửa khổng lồ, chiếu sáng mảng tinh không này.

Thật ác! Diệp Trùng nhìn mà lú lười không thôi, hạng hung hãn không hề hiếm gặp, nhưng tên hung hãn thể này lại ít ỏi vô cùng, điều khó có nhất là tất cả mọi người của tiểu đội quang giáp này hình như đều như vậy, điều này mới đáng sợ a!

Lần này Xích vĩ thú chịu khổ rồi!

Quả nhiên, Xích vĩ thú giống như chui vào trong vũng bùn, khó mà vùng vẫy chút nào, ưu thế tốc độ của nó hoàn toàn không phát huy ra được. Nếu như không phải phản ứng của nó linh hoạt, mà cái đuôi tên đó lại không gì không phá được, nó chỉ e đã sớm bị đám quang giáp dùng vũ khí cận chiến bình thường nhất này đánh thành một đồng bùn thịt rồi.

Chỉ trong thoáng chốc, mười mấy cái quang giáp còn lại đã tiến vào vị trí chiến đấu thích hợp nhất.

Hai mươi sáu cái quang giáp giống như một cái lồng, vây chặt con Xích vĩ thú này ở giữa. Bọn họ bắt đầu từ từ mà chắc chắn ép vào giữa. Xích vĩ thú vô luận hướng về phía nào cũng đối mặt với công kích luân phiên của mấy cái quang giáp.

Tình hình Xích vĩ thú cực kỳ nguy cấp, chính trong thời gian không tới nửa phút này, trên người nó đã nhiều thêm mấy vết thương mới.

Mình điều khiển Hàm gia, sử dụng thủy thủ siêu cấp có chứa Đa côn thạch, tổn hết sức lực, suýt nữa mất mạng thì mới không dễ dàng gì tạo được một vết thương trên người con Xích vĩ thú này. Bây giờ mấy quang giáp viễn chiến dùng vũ khí cận chiến bình thường nhất này lại đánh cho nó bị thương toàn thân.

Quả nhiên, đánh hội đồng mới là vương đạo a, Diệp Trùng nhịn không được mà cảm khái trong lòng.

Nhưng chính khoảng trống Diệp Trùng vẫn chưa cảm khái xong này, tình hình trận chiến lại một lần nữa xảy ra biến hóa!

461. Chương 461: Scholes Không Cam Lòng

Cái đuôi tên màu đỏ tươi giống như tia chớp màu đỏ rạch nát hư không, xuyên vào phần eo của một cái quang giáp, hợp kim cứng rắn không mang lại bất cứ ngăn cản nào đối với nó, thân đuôi trơn bóng rung một cái, cái quang giáp này liền vỡ ra thành vô số mảnh vỡ, bắn ra xung quanh, đánh lên người quang giáp xung quanh, tiếng lộp bộp giống như mưa rơi.

Đây đã là cái quang giáp thứ chín nó đánh chết!

Dáng vẻ hiện giờ của nó cũng chỉ có thể dùng thê thảm để hình dung, thâm tím mình mẩy, mình đầy thương tích, vết thương cắt ngang xẻ dọc nhìn thấy mà phát hoảng. Vết bóng lảng của cơ nhục và làn da đã có chút khô quắt càng thêm âm đạm, chỉ duy nhất còn cái đuôi tên màu đỏ tươi đó, giống như bởi vì sau khi uống máu mà trở nên càng thêm kiều diễm, trong tình không tối đen chói mắt, nổi bật vô cùng!

Hai bên đánh tới giờ đã đổ cả mắt, mức độ kịch liệt của chiến đấu làm Diệp Trùng ẩn mình ở một bên cũng không khỏi biến sắc.

Tiểu đội quang giáp đó tất cả đều là quang giáp viễn chiến, tuy phương thức phối hợp có vài chỗ đặc biệt, nhưng rất cuộc không sở trường cận chiến. Bọn họ có thể bức con Xích vĩ thú này tới mức này, hoàn toàn là dựa vào khí thế hoàn toàn không sợ chết đó. Đánh tới hiện giờ, cảm thụ này đối với Diệp Trùng càng thêm mạnh mẽ.

Bọn họ hoàn toàn là lấy mạng đổi mạng!

Con Xích vĩ thú này cũng bị kích thích bản tính, thay đổi cách đánh né tránh vừa rồi, mà cũng giống như con trâu điên đâm ngang ừi dọc trong vòng vây của quang giáp. Mà cái đuôi tên màu đỏ không gì không phá được đó của nó chính là chỗ dựa lớn nhất của nó. Trên người mỗi khi dính thêm một vết thương, quang giáp chế dưới cái đuôi tên của nó sẽ thêm một cái.

Chiến đấu lâm vào trạng thái bế tắc, nhưng trận chiến vẫn dữ dội vô cùng. Số lượng quang giáp của một bên đang giảm mạnh, số lượng vết thương trên người bên còn lại mau chóng tăng lên, bây giờ chỉ xem ai có thể kiên trì được. Đây không chỉ là so đo dũng khí, kỹ xảo chiến đấu, đồng thời còn là so đo ý chí và sự kiên nhẫn!

Phụp. Phần bụng Xích vĩ thú lại thêm một vết thương dài không dưới nửa mét.

Khóe mắt đỏ tươi của Xích vĩ thú giật một cái, hiển thị ra nó đang nhin đau kịch liệt. Không lùi mà tiến, thân thể cố sức cản cái quang giáp đó, cái đuôi tên sau lưng bỗng bắn ra. Giống như rắn hổ mang phát hiện ra con mồi, mau lẹ bắn vọt ra, chỉ lưu lại trên vông mạc mọi người một tàn ảnh nhàn nhạt.

Cái đuôi tên mềm mại lúc này lại giống như một cây lao sắc bén, hoàn toàn xuyên thủng, cái đuôi tên màu đỏ tươi lộ ra một khúc từ sau lưng quang giáp.

Nhưng điều làm nó không ngờ là, quang giáp bị xuyên thủng đột nhiên bùng vũ khí trên tay, xoay người ôm chặt lấy Xích vĩ thú. Hai bên quả thật cách nhau quá gần, mười ngón tay trên hai cánh tay máy của cái quang giáp này nắm chặt lấy đôi tay của Xích vĩ thú! Một thú một giáp dán chặt vào nhau, đáng vẻ buồn cười nói không ra lời.

Lúc này lại không có ai có thể cười được, đám người Scholes ai nấy mắt căng muốn rách. Mười mấy cái quang giáp còn lại đột nhiên thay đổi phong cách đánh dây dưa liều chết vừa rồi, bắt ngờ bay ra ngoài.

Mười mấy cái quang giáp vây một vòng vây khổng lồ, mà ở trung tâm lại là một cái quang giáp cô độc và Xích vĩ thú dán sát vào nhau.

Xích vĩ thú liều mạng dây dưa. Hết cách, thể lực của nó quả thật chẳng còn dư bao nhiêu, tứ chi mềm nhũn vô lực, thứ duy nhất nó có thể dựa vào hiện giờ chỉ có cái đuôi tên ở sau lưng đó.

Cái đuôi tên màu đỏ điên cuồng hết lần này tới lần khác xuyên thủng tên người thép quấn chặt lấy mình! Mỗi một lần xuyên thủng của cái đuôi tên màu đỏ đều mang theo một đám linh kiện bắn ra như mưa, cái quang giáp đó đã giống như một cái bánh bị đập tan ra từng mảnh. Nhưng điều làm người ta cảm thấy không thể tin được là một cái quang giáp đã hoàn toàn có thể coi như là vứt đi thế này, cánh tay máy của nó vẫn tóm chặt lấy đôi tay của Xích vĩ thú!

Diệp Trùng ở trong bóng tối không khỏi kính trọng đối với vị sư sĩ này. Buồng lái của cái quang giáp này đã bị cái đuôi tên của Xích vĩ thú xuyên thủng không dưới ba lần, xác suất sư sĩ bên trong ngay cả một phần trăm cũng không tới. Nhưng hấn trước lúc chết vẫn vì chiến hữu của mình mà sáng tạo một cơ hội cực tốt!

Không! Phải nói là cơ hội trí mạng! Đồng tử của Diệp Trùng bắt đầu co lại, tay từ từ thò về phía bàn điều khiển.

Hắn bắt đầu điều chỉnh hô hấp. Hơi thở chậm dài làm hắn rất mau liền tiến vào trạng thái chiến đấu, tim bình lặng như nước, mỗi một chi tiết trên màn hình đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Hắn đang chờ đợi, chờ đợi cơ hội một kích tất sát!

Tuy hắn cũng không biết mấy cái quang giáp này sẽ có cử động kinh người gì, nhưng hắn tin rằng, mấy tên tràn đầy nhiệt huyết này, tuyệt không lãng phí cơ hội mà đồng bạn của bọn họ dùng sinh mạng tạo ra thế này!

Xích vĩ thú đã cảm giác được mười ngón tay thép tóm chặt lấy mình đó đã có chút thả lỏng, cái đuôi tên của nó càng liều mạng khuấy động bên trong quang giáp. Nó biết, chỉ cần cho nó chút thời gian, nó sẽ có thể đánh nát tên người thép này thành một đồng nát vụn.

Nhưng Scholes lại không định cho nó cơ hội này!

- Xông lên! Scholes bình thường trông khá trầm mặc, ít lời đã lâm vào trạng thái cuồng nhiệt triệt để, tác phong và kỷ luật trước giờ đều giữ nghiêm giờ này đã bị hấn thô bạo quăng đi, cơ bắp toàn thân gồ lên, liều mạng quá lớn, dẫn đầu điều khiển quang giáp xông về phía Xích vĩ thú!

Toàn thân quang giáp giãn ra, kích hoạt vũ khí cận chiến, duỗi thẳng giống như một cây lao, vì nghĩa quên thân lao về phía con Xích vĩ thú!

Theo tiếng quát lớn này của Scholes, trong kênh liên lạc vang lên tiếng quát chính tề: “Xông lên!”

Mười mấy cái quang giáp vẫn theo thứ tự, giống như mười mấy ngôi sao băng rớt xuống, cả người lẫn quang giáp dữ tợn lao bổ tới Xích vĩ thú.

Phụp!

Tuy Xích vĩ thú cố sức tránh, đáng tiếc tên người thép đáng chết sau lưng đó đã ảnh hưởng di động của nó. Cho dù cái quang giáp đó đã bị nó phá hoại gần như chỉ còn dư lại nửa người, nhưng chính nửa người này vẫn liều chết nắm chặt lấy nó. Kiểm hợp kim trên tay quang giáp Scholes rạch lên bụng của Xích vĩ thú.

Máu bắn vọt ra! Phần bụng vừa nóng lên, cơn đau dữ dội tiếp đó giống như thủy triều đập vào nó. Vết thương này so với bất cứ vết thương nào lúc trước của nó đều nghiêm trọng hơn nhiều, chỉ cần sâu thêm năm cm, nó hiện giờ đã bị rách toang bụng rồi!

Cũng không biết là vì lần bị thương này hay là cảm giác tử vong mạnh mẽ kích thích, tiềm năng của Xích vĩ thú lại một lần nữa bùng phát!

Cặp mắt đỏ ké bông rực rỡ giống như chảy ra máu vậy, mà cái đuôi tên càng hiện ra màu đỏ yêu dị. Thân thể Xích vĩ thú đột nhiên giống như trái bóng bắt đầu phồng lên, cơ nhục trở nên đáng sợ dị thường, mạch máu toàn thân có thể thấy được rõ ràng, mặt nó gần như đã nhả nhúm lại, hiển thị cơn đau khổng lồ mà nó cũng đang chịu đựng!

Bộp! Đồi vai của nó hơi co lại, nửa thân trên của cái quang giáp đang bám chặt lấy nó đó gãy ngang ở giữa, giống như giấy dán.

Eo cong một cái, xuất thoát tránh một cái quang giáp lao thẳng tới nó với tốc độ cao, cũng trong lúc này, một cái đuôi tên màu đỏ nâng cao giống như con rắn bông cử động!

Bình, một tiếng trầm muộn vang lên, trên người cái quang giáp kẻ vai lướt qua Xích vĩ thú để lại một vết lõm rõ ràng.

Không để ý tới cái quang giáp đó, Xích vĩ thú nhẹ nhàng gỡ bỏ hai cánh tay máy tóm lấy đôi tay của nó.

Tiếp đó, con Xích vĩ thú này làm cho Diệp Trùng vừa mới tiến vào trạng thái bình tĩnh cả kinh. Động tác của nó mau như tia chớp, hoàn toàn nhìn không ra chút mệt mỏi nào. Trừ cái quang giáp đầu tiên đã tạo thành vết thương không nhỏ đó, quang giáp khác căn bản không đụng được một sợi lông của nó.

Hổng biết! Vừa chuẩn bị xuất kích, trong lòng Diệp Trùng trầm xuống.

Điều quan trọng nhất mà đám quang giáp này vừa rồi có thể giằng co với Xích vĩ thú chính là dựa vào loại phối hợp chiến thuật đặc biệt đó của bọn họ, với lại, lúc đó Xích vĩ thú bị bọn họ thành công vây trong vòng vây, ưu thế tốc độ và linh hoạt không phát huy được.

Nhưng giờ đây, chỗ dựa lớn nhất vừa rồi của bọn họ bây giờ đã không còn nữa. Xích vĩ thú có đủ không gian hoạt động căn bản không phải thứ mà mấy quang giáp viễn chiến này có thể ứng phó. Càng hướng chi, tới tận bây giờ, đám quang giáp này tổn thất thê thảm, bây giờ chỉ còn lại mười lăm cái quang giáp, chỉ còn một nửa lúc đầu.

Dưới tình trạng thế này, kết quả thế nào không nói cũng rõ.

Trong lòng Diệp Trùng không có chút vội vã nào, ngược lại, hần vẫn như trước, chăm chú quan sát cả chiến trường. Đám người này cuối cùng là sống hay chết, không hề nằm trong phạm vi quan tâm của hần, mặc dù đối với bọn họ, trong lòng hần vẫn có chút hân thưởng. Chỉ là nhiều năm thế này, hần đã sớm quen với sống chết, chết ở trên chiến trường, đối với một sư sĩ mà nói, vô nghi là kết quả tốt nhất!

Hần hiện giờ cũng không có thời gian đi quan tâm mấy người này, toàn bộ tất cả sự chú ý của hần đều đặt trên người Xích vĩ thú.

Hần đang tìm cơ hội, tìm cơ hội ra tay!

Cho dù Xích vĩ thú hiện giờ trông chiếm hết ưu thế, xán lạn vô cùng, nhưng Diệp Trùng lại cảm thấy khả năng ngoài mạnh, trong khô của nó càng lớn hơn!

Trải qua truy kích nhiều ngày thế này của mình, Xích vĩ thú đã cực kỳ mệt mỏi, lại trải qua một trận đại chiến thế này, toàn thân vô số vết thương lớn nhỏ, nếu như vẫn có thể giữ được mạnh như rồng như cọp, điều đó quá trái lẽ thường rồi.

Xích vĩ thú không có lớp lớp quang giáp áp bức giống như mãnh thú ra khỏi lồng, hung ác khó cản. Phối hợp chiến thuật ba ba vừa rồi ép nó tới mức chật vật không thôi bị nó đánh cho thất linh bát đảo. Tốc độ

siêu cấp, đổi hướng linh hoạt vô bì, cái đuôi tên màu đỏ không gì không phá, nó có đủ khu vực hoạt động là khắc tinh của tất cả quang giáp!

Trong nháy mắt, lại có sáu cái quang giáp bị nó xuyên thủng!

Lần này nó cũng học tốt rồi, lần nào cũng vừa tiếp xúc liền rời đi, cách đánh lấy mạng đổi mạng của đôi phương hoàn toàn không có hiệu quả.

Trên chiến trường, Xích vĩ thú chiếm hết thượng phong.

Diệp Trùng không chút dao động, hần giống như một thợ săn, quan sát tỉ mỉ con mồi của hần.

Quả nhiên! Tốc độ của Xích vĩ thú đã bắt đầu giảm xuống từ từ, mấy người Scholes tuy cảm nhận không được, nhưng trong mắt kẻ cực kỳ mẫn cảm đối với tốc độ như Diệp Trùng, đây là một tín hiệu mất sức không ngừng của Xích vĩ thú.

Lại có sáu cái quang giáp bị tiêu diệt.

Tốc độ của Xích vĩ thú trở nên chậm hơn, dần dần cũng có chút trì trệ, so với nhẹ nhàng, tự nhiên vừa rồi thì thua kém không biết bao nhiêu.

Lần này, không chỉ là Diệp Trùng, ngay cả Scholes cũng nhìn ra con Xích vĩ thú này đã là cung mệnh hết đà, nhưng nhìn lại bên mình chỉ còn lại ba cái quang giáp đáng thương, trong lòng Scholes lạnh buốt. Cái tên nó không ngừng mất sức này tuy không xuyên nổi vải trắng, nhưng cũng không phải thứ mà tờ giấy trắng như mình có thể cản được.

Một chút... chỉ thiếu một chút... Trận chiến này bọn họ sẽ có một kết quả khác...

Scholes nắm chặt nắm tay, trong lòng đầy sự bất cam.

462. Chương 462: Bóng Lưng Lốm Đốm

Nhìn Xích vĩ thú đang đuổi theo hai đồng bạn còn lại của mình, một sự đau thương dâng lên từ trong lòng gã cứng cỏi này! Vì trận chiến này, mỗi người bọn họ đều dùng hết toàn lực! Vì trận chiến này, bọn họ thậm chí không tiếc thêm vào tính mạng của mình!

Nhưng, chỉ thiếu chút xíu thôi a! Nhìn quanh chiến trường, khắp nơi trôi nổi linh kiện, tàn chi của quang giáp, sự điều tàn đầy trong mắt. Ở chỗ này, mấy đồng bạn đó của mình, yên nghỉ ở chỗ này! Mình, cũng sẽ yên nghỉ ở chỗ này thôi!

Lúc này, lại không có ai chú ý tới một cái quang giáp im hơi lặng tiếng lên tới sau lưng quang giáp Scholes. Scholes không chú ý thấy, Xích vĩ thú đang đuổi theo hai cái quang giáp cũng không chú ý thấy.

Nhìn thấy tên xấu xí đó đang đuổi theo bốn cột đồng bạn của mình, Scholes lửa giận bốc cao, nghĩ cũng không nghĩ, nhắc súng năng lượng lên bắn về phía con Xích vĩ thú đó!

Chùm năng lượng chính xác bắn trúng trên cái mai đen bóng trên lưng Xích vĩ thú, bắn ra từng điểm sáng, rồi biến mất trong tinh không. Còn sau lưng con Xích vĩ thú đó hoàn hảo không tổn hại, không thấy chút thương tích nào.

Một cú này, không thể nào tạo ra bất cứ thương hại nào cho Xích vĩ thú, nhưng lại thu hút sự chú ý của nó.

Xích vĩ thú xoay người lại, mở to cặp mắt đỏ kè, hung ác nhìn cái quang giáp sau lưng này.

Scholes không chút sợ hãi nhìn con quái vật xấu xí này lao bỏ về phía mình, nhưng không hề có chút ý né tránh.

Cái đuôi tên đỏ tươi ở trong tinh không tối đen lại sáng rực rỡ như vậy, cái đuôi không gì không thủng của nó đã khắc sâu trong chỗ sâu nhất đáy lòng mỗi người.

Hai bên càng lúc càng gần, thân hình Xích vĩ thú ở trong mắt Scholes mau chóng phóng lớn. Điều bất ngờ là, trong lòng Scholes lúc này cũng không có chút hoảng loạn, đáy lòng hắn bình tĩnh trước giờ chưa từng có.

Có lẽ, lần này mình sẽ yên nghỉ ở đây rồi.

Một nụ cười mỉm, yên lặng nở rộ nơi khóe miệng hắn. Nhưng hắn không hề định bỏ qua cơ hội tấn công này mặc dù hắn biết, chỉ dựa vào một mình hắn hoàn toàn không thể nào tạo ra chút thương hại nào cho con Xích vĩ thú mạnh mẽ này. Nhưng là một sư sĩ, chết trong chiến đấu có ý nghĩa bó tay chịu chết rất nhiều.

Tin tức bọn hắn gặp phải Xích vĩ thú, hắn đã truyền về trung tâm, quân đoàn trưởng Alva lúc này chắc là đã nhận được tin tức này rồi. Một điểm này làm lòng hắn hơi an ủi.

Điều cần làm đều đã làm rồi, vậy bây giờ, chiến đấu tới chết đi! Trong mắt Scholes bùng phát quang mang!

Nhìn Xích vĩ thú càng lúc càng gần, Scholes không có bất cứ hành động gì, trừ cặp mắt nhìn chằm chằm màn hình. Hắn đang đợi, đợi khoảnh khắc Xích vĩ thú và mình tiếp xúc đó. Trước mặt tốc độ của Xích vĩ thú, bất cứ né tránh nào của quang giáp đều tổn công vô ích.

Scholes căn bản không biết ở sau lưng quang giáp hắn lại có một cái quang giáp đang dán sát sau lưng, ngay cả tư thế cũng giữ giống y chang.

Diệp Trùng bình tĩnh nhìn chằm chằm Xích vĩ thú trên màn hình. Hắn vốn dĩ chẳng qua chỉ định ẩn mình phía sau cái quang giáp này, sau đó chờ đợi Xích vĩ thú tới để tấn công. Không ngờ cái quang giáp này lại phối hợp không ngờ, lại dùng súng năng lượng tấn công Xích vĩ thú, dự mục tiêu tới.

Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra mình?

Ý nghĩ này lóe lên rồi mất trong đầu Diệp Trùng, hắn không hề có thời gian đi suy nghĩ vấn đề đối với hắn mà nói không hề quan trọng này.

Tất cả đầu óc của hắn toàn bộ đều dùng trên người con Xích vĩ thú đang mau chóng tới gần.

Tốc độ giảm cực kỳ dữ dội, vẻ lấp lánh toàn thân cũng mau chóng ảm đạm. Cơ nhục căng phồng cũng có dấu vết co lại cực kỳ rõ ràng, trạng thái tinh thần cũng rõ ràng không như vừa rồi.

- Đây chắc là hậu di chứng. Phán đoán của Mục và suy đoán trong lòng Diệp Trùng cực kỳ trùng khớp: “Dưới cơ chế sinh lý hưng phấn cường chế tạm thời, hậu di chứng thông thường đều khá nghiêm trọng.”

- Ừm. Các loại chỉ số của nó đều đang giảm. Diệp Trùng đối với quan điểm này của Mục cực kỳ tán đồng: “Đáng tiếc, nếu như nó tấn công hai cái quang giáp đó trước, chúng ta càng nắm chắc hơn.”

- Người quá tham lam rồi. Mục không cho là đúng nói.

Đương nhiên, Diệp Trùng chẳng qua chỉ nói mà thôi, tình huống trên chiến trường biến đổi vạn lần trong nháy mắt, nào cho phép mình từ từ mà lựa chọn. Càng hướng chỉ bây giờ đối với hắn mà nói, đã là cơ hội khó mà gặp được.

Nhìn Xích vĩ thú càng lúc càng gần, đồng tử của Diệp Trùng bắt đầu từ từ co lại, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng đánh lên!

Ánh mắt Scholes lơ dờ, trong lòng lại bình tĩnh vô cùng, thứ hắn hiện giờ bày ra là tư thế chiến đấu tiêu chuẩn. Cái khiên tay trái bảo vệ trước người, tay phải cầm kiếm hơi buông thong, thân hình quang giáp hơi cong.

Tốc độ của Xích vĩ thú quả thật quá nhanh! So với quang giáp của hắn nhanh không phải một, hai phần cho dù Scholes chuẩn bị sẵn sàng, nhưng khi Xích vĩ thú xông tới trước mặt, tốc độ quá nhanh vẫn mang lại cho hắn cảm giác xung kích cực lớn.

Đường nét quanh rìa thân thể Xích vĩ thú bởi vì tốc độ quá nhanh mà trở nên có chút mơ hồ, điều này làm nó trông ra có vài phần cảm giác như giả như thật.

Chính là lúc này! Scholes quát lớn một tiếng, mắt giận trợn tròn. Động tác huấn luyện cực khổ vô số lần ngày thường, lần này không chút cản trở được hắn sử dụng.

Trong buồng lái, tiếng cảnh báo bỗng vang lên. Ánh sáng đỏ chớp chớp làm cả buồng lái xem ra tràn đầy nguy hiểm.

Quang giáp của mình đã bị đánh thủng rồi! Uy lực của cái đuôi tên quả nhiên kinh người, nhưng đã sớm đem sống chết đặt ở bên ngoài, Scholes căn bản không để ý tới, một loạt động tác của hắn một hơi liền hoàn thành, không có bất cứ ngập ngừng nào.

Tay trái đột nhiên hơi thu vào trong, tiếp đó cái khiên liền giống như cái lò xo bị nén lại bỗng bật ra, vỗ vào mặt Xích vĩ thú. Mà ở phía dưới tấm khiên, là mũi kiếm hợp kim im hơi lặng tiếng.

Tung!

Mặt khiên của cái khiên mạnh mẽ đập trúng Xích vĩ thú, Scholes mừng rỡ trong lòng. Một cú này chính là phương pháp hắn vắt hết óc mới nghĩ ra, nhưng tấm khiên không thể nào tạo thành vết thương trí mạng cho Xích vĩ thú, sát chiêu thật sự lại là thanh kiếm hợp kim ở dưới sự yểm hộ của tấm khiên!

Sự mừng rỡ vừa rồi vẫn chưa lắng lại, nhưng trên kiếm hợp kim lại không có bất cứ xung lực nào truyền lại. Giống như từ đỉnh núi đập xuống đáy vực, trong lòng hắn không khỏi lạnh lẽo, đầu óc trống rỗng... đâm hụt rồi!

Đây là cơ hội duy nhất của hắn, nhưng lại thất bại rồi! Mặt Scholes mặt xám ngoét, trong lòng thất lạc nói không ra lời. Hắn không hề để ý cái chết của mình, nhưng hắn lại muốn dùng tính mạng của mình, có thể tạo ra cơ hội sống sót cho hai đồng bạn khác của mình.

Nhưng hắn thất bại rồi!

Hắn có chút ngơ ngẩn nhìn màn hình, lúc này cho dù hắn vẫn muốn cố gắng chút gì đó khác, nhưng lý trí nói cho hắn, mọi thứ đều vô ích. Phản ứng của Xích vĩ thú quả thật quá nhanh, kiếm hợp kim của mình vừa rồi chính là dán sát vào phần eo của nó mà đâm vào khoảng không. Sau khi chịu một kích nặng như thế, con Xích vĩ thú này lại vẫn có thể tránh được một kích kín đáo như vậy, Scholes cảm thấy mình bại mà không thể nói gì.

Liếc nhìn màn hình, hai mắt Scholes đột nhiên tròn tròn, hắn bỗng dựng thẳng người, nhìn dán vào màn hình, trên mặt đầy vẻ không thể tin tưởng.

Nhìn mọi thứ trước mắt, đầu óc hắn trống rỗng, hắn không biết đôi tay hắn nắm mép bàn điều khiển, bởi vì quá dùng sức mà trắng bệch.

- Làm sao có thể... Thất thanh lăm lăm nói với mình, đầu óc Scholes đã đoản mạch triệt để. Hắn làm sao cũng không biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Ở chỗ không xa hắn, con Xích vĩ thú vừa rồi hãy còn cường hãn tới mức không ai sánh được đã trở thành bảy tám miếng tay chân vụn trời nổi trong vũ trụ. Đầu của nó vừa may đối diện Scholes, cặp mắt thậm chí không kịp nhắm lại, cặp mắt đỏ kè từ từ ảm đạm, mất đi ánh sáng. Vết cắt của mỗi một khối thi thể đều cực kỳ trơn bóng, vừa nhìn liền biết là bị vũ khí cực kỳ sắc bén cắt thành.

Rốt cuộc là chuyện gì? Thế giới này rốt cuộc sao thế này? Scholes ngơ ngác nhìn xung quanh, ở bên cạnh hắn, hắn không phát hiện bất cứ vật sống nào.

- Thủ... lĩnh! Mau xem, hướng mũi tên bốn mươi bốn độ. Phải chỉnh dùng phương thức quang học! Trong tần số liên lạc đột nhiên truyền tới tiếng kêu gấp gáp của một đồng bạn còn sống, trong giọng nói của hắn tràn đầy kích động không thể kìm chế.

Hướng mũi tên bốn mươi bốn độ, phương thức quan sát: phương thức quang học. Scholes có chút ngơ ngẩn điều khiển trên bàn điều khiển, không chút để ý tới tiếng cảnh báo điên cuồng.

Trên màn hình, một cái quang giáp cực kỳ đặc biệt dùng tốc độ kinh người bay ra xa. Khoảng cách nhìn thấy được của phương thức quang học lạc hậu không hề làm hắn nhìn rõ hình dáng cụ thể của cái quang giáp này, chỉ để lại một bóng lưng nhỏ xíu mà lốm đốm.

- Mục, lần này chúng ta cuối cùng có thức ăn rồi. Trải qua bay nhiều ngày như vậy, cho dù thức ăn của Hàm gia tồn trữ phong phú nhưng cũng đã thấy đáy rồi. Nếu như không được bổ sung, chắc chắn phải đối

chết trong vũ trụ mệnh mông này. Vừa rồi, trước khi rời khỏi chiến trường này, Diệp Trùng đã tìm thấy hộp cất giữ thuốc dinh dưỡng từ trong đồng mảnh vụn trôi nổi. Điều này cũng làm hân thử phào một hơi. Hơn nữa, vừa rồi đã giải quyết mối họa trong lòng cũng làm tâm tình của hân vô cùng tốt.

- Ủm, nhưng mà Diệp tử, chúng ta cần mau chóng tìm thấy chỗ có thể bổ sung tiếp tế gần đây. Ngoài ra, còn phải mau chóng làm rõ vị trí cụ thể hiện giờ của chúng ta. Mục nói đầu vào đấy.

- Cho nên người cần cái này? Thứ Diệp Trùng chỉ là mấy khối linh kiện quang giáp hỏng quần mấy sợi thân mềm ở ngoài. Bên trong mấy món linh kiện hỏng hiện giờ gần như không khác gì sắt vụn này lại có tư liệu Diệp Trùng và Mục cần, chúng từng là quang não bên trong quang giáp.

- Đúng vậy, Diệp tử, bất quá điều chúng ta phải làm đầu tiên là cần người tách con chip bên trong ra.

- Tách? Nhìn khối linh kiện hư hỏng lớn này, trong bụng lại xác nhận lại một lần nữa với Mục: “Mục, người nói là cần tách con chip từ bên trong ra?” Quang não là một trong những bộ phận phức tạp nhất của cả cái quang giáp, tháo bỏ cần kỹ xảo rất cao.

- Cách nói chính xác.

- Không có bất cứ thiết bị nào, không có bất cứ công cụ nào, chỉ có thể dựa vào cánh tay máy thô to của quang giáp mà hoàn thành công việc tỉ mỉ này?

- Tuy rất khó khăn, nhưng Diệp tử, chúng ta không có lựa chọn. Mục bình tĩnh phi thường chỉ ra Diệp Trùng than vãn không có chút giá trị nào, lập tức bổ sung một câu: “Vì tăng thêm tỉ lệ thành công, cho nên ta vừa rồi kiến nghị người thu thập thêm mấy khối, dùng để luyện tay. Điều đáng để tán thưởng là người đã chấp nhận kiến nghị của ta.”

Nhìn linh kiện hư hỏng phức tạp bên ngoài, lại nhìn cánh tay máy thô to, vụng về của Hàm gia, trán Diệp Trùng không khỏi nổi lên vài sợi tơ đen.

- Ủm, đúng rồi, Diệp tử, có một tin tức tốt, ta cảm thấy phải nói cho người biết.

- Tin tức tốt gì? Điều Diệp Trùng hiện giờ nghĩ đầy trong đầu là làm sao dùng cánh tay máy thô to, vụng về của Hàm gia tách con chip yếu ớt từ trong những linh kiện hư hỏng này, đáp án của hân có chút tư tưởng không tập trung.

- Công việc chỉnh đốn của Thương lập tức sẽ hoàn thành, kế hoạch đổi ca, chúng ta đã đạt được hiệp nghị, trong khoảng thời gian một trăm năm mươi ba ngày sau khi hân tỉnh lại sẽ thuộc về thời gian hân lên mạng. Hy vọng các người có thể sống vui vẻ.

- Mục, đây thật sự là một tin tức xấu. Diệp Trùng ỉu xiu rên rỉ, vừa nghĩ tới Thương, đầu đã có chút đau của hân càng thêm đau nhức.

463. Chương 463: Hôi Cốc

Công tác chỉnh đốn của Thương vẫn chưa hoàn thành, Diệp Trùng hiện giờ cũng không cần đối mặt vấn đề này. Điều hân hiện giờ cần đối mặt trực tiếp là một nan đề có tính kỹ thuật cực cao: dưới tình huống không có bất cứ công cụ nào, lấy con chip quang não ra một cách hoàn hảo từ trong linh kiện hư hỏng.

Đây đích xác là một vấn đề có độ khó cực cao. Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, vấn đề có tính kỹ thuật dường như thường không thành khó khăn với hân, mà chỉ có mấy vấn đề giữa người và người đó mới làm hân đau đầu vô cùng.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Sau khi hai món linh kiện hư hỏng vứt đi, Diệp Trùng đã thành công lấy ra con chip quang não từ món linh kiện hư hỏng thứ ba. Trong quá trình này, gai xương nhỏ nhọn ở đầu mút xúc tu thò ra sau lưng Hàm gia có tác dụng cực kỳ quan trọng, nó là công cụ chủ yếu nhất.

Xúc tu mềm mại làm sao chỉ huy như ý, điều này tổn sạch gân não của Diệp Trùng. Bất quá, trải qua mảy mò nhiều ngày như vậy cũng làm hắn tổng kết được một bộ kinh nghiệm làm sao điều khiển xúc tu. Diệp Trùng có một thói quen, vô luận là cái gì, hắn thường sẽ lập tức gắn kết nó với chiến đấu.

Sau khi tách con chip, hắn liền suy nghĩ làm sao làm phương thức tấn công của xúc tu càng thêm phong phú.

Mục đang bận rộn phá giải lớp bảo hộ bên ngoài của con chip này, bọn họ cần lấy được tin tức từ trong này. Thật ra, phương pháp càng trực tiếp hơn là bắt sống ba kẻ may mắn sống sót đó. Nhưng Diệp Trùng không hề làm như vậy, nguyên nhân ư, hắn cũng không biết tại sao.

Công việc phá giải của Mục thực hiện khá thuận lợi, trước mặt năng lực tính toán siêu mạnh của hắn, mức độ bảo vệ này không hề coi là gì. Rất mau, hắn liền thành công phục chế toàn bộ tin tức trong con chip.

- Diệp tử, ta đã biết chúng ta ở đâu rồi. Mục cắt ngang suy nghĩ của Diệp Trùng.

Diệp Trùng hoàn hồn lại từ trong suy tư: “Ồ đâu? Người đã tìm thấy bản đồ hành tinh rồi sao?”

- Ủm, người xem. Cùng lúc này, trên màn hình liền bắn ra một bức bản đồ hành tinh. Phía trên giăng đầy các loại tinh thể lớn nhỏ không đều.

- Địa hình nơi này rất đặc biệt. Diệp Trùng nhìn nửa ngày, bình luận như vậy. Từ bản đồ hành tinh mà xét, hoàn cảnh nơi này đích xác không giống chút nào với thứ Diệp Trùng từng thấy qua trước đây.

Tinh thể tỏa ra ánh sáng màu đỏ nhạt trên bản đồ hành tinh cho biết nơi này có người sinh sống, xung quanh bị chấm nhỏ kín mít màu xám nhạt bao vây. Diệp Trùng vừa nhìn liền nhận ra đây chính là vành đai toái tinh tử vong.

Khu vực do mấy hành tinh có người sinh sống này cùng tạo thành này nằm ở phần bụng của vành đai toái tinh tử vong, xung quanh nó hoàn toàn bị vành đai toái tinh tử vong bao vây. Diệp Trùng có chút tò mò, người đầu tiên phát hiện ra nơi này là ai mà lại có thể tìm thấy một khu vực tràn đầy sức sống thế này trong vành đai toái tinh tử vong có tên là tử vong.

- Chúng ta hiện đang ở đây. Ở rìa khu vực liên hợp do mấy hành tinh này tạo thành, cũng chính là chỗ giao nhau của nó và vành đai toái tinh tử vong, một điểm màu lam đột nhiên sáng lên, chỗ đó chính là vị trí hiện tại của bọn họ.

- Chúng ta cách hành tinh gần nhất bao xa? Diệp Trùng hỏi, việc khẩn cấp trước mắt của bọn họ là tìm thấy một chỗ có thể cung cấp tiếp tế cho bọn họ. Ở phương diện năng lượng, Hàm gia vì sử dụng Lệ thạch làm động lực, ngược lại không có vấn đề lớn gì, nhưng Mục Thương lại cần bổ sung năng lượng. Diệp Trùng cũng cần thực hiện một lần kiểm tra lớn với Hàm gia. Bay trong vành đai toái tinh tử vong nhiều ngày như vậy mang lại cho Hàm gia thương hại không nhỏ. Vành đai toái tinh tử vong không hổ là một trong những nơi nguy hiểm nhất, bên trong tiềm phục đủ loại nguy cơ. Vòng xoáy toái thạch cỡ nhỏ, Diệp Trùng từng gặp được không dưới sáu lần. Nếu như không phải tính năng của Hàm gia xuất sắc, kỹ xảo điều khiển của Diệp Trùng cao siêu, thêm vào cảnh báo trước của Mục thì hắn đã sớm toi mạng rồi. Tuy hiện giờ sống sót đi ra, nhưng Hàm gia cần thực hiện gấp một lần kiểm tra toàn diện.

- Khoảng cách chừng mười tám ngày bay. Mục tính toán một phen rồi đưa ra đáp án. Hàm gia không có chức năng bước nhảy không gian, chỉ có thể bay bình thường.

- Còn có thông tin ở phương diện khác không? Diệp Trùng hỏi, ở một nơi xa lạ này, bất cứ chút thông tin nào cũng đều rất có khả năng có giá trị cực lớn.

- Ủm. Từ tin tức khác lấy được từ con chip mà xét, khu vực liên hợp do mười chín hành tinh và năm dải hành tinh tạo thành này chắc là Hôi cốc. Mục đưa ra một kết luận rất có tính chắn chắn.

- Hôi cốc... Diệp Trùng lẩm bẩm một mình. Cái tên hắn vừa tiến vào thiên hà Hà Việt liền nghe thấy này lại không ngờ là chỗ thần bí mà hắn dùng loại phương thức trước mắt này.

Hôi cốc, trong mắt gần như tất cả mọi người của thiên hà Hà Việt đều là đại danh từ thần bí. Trong thế gia mà mọi người đều vô cùng kiêng dè khác, ở đó đều là những con chuột mà mọi người đều chửi mắng. Người của Hôi cốc cực ít ra ngoài, cho nên bên ngoài cực ít biết về bọn họ. Dân chúng thiên hà Hà Việt còn

như vậy, càng đừng nói cái tên gần như cách tuyệt với xã hội như là Diệp Trùng này. Ấn tượng duy nhất của hắn đối với Hôi cốc chính là tai họa bệnh độc lần đó, Bắc Quảng chiến đấu dữ dội, còn có căn cứ dưới đất đó nữa.

Không ngờ mình lại tới một nơi xa lạ. Diệp Trùng có chút á khẩu, nhiều năm như vậy, mình gần như là phiêu dạt từ một nơi này sang một nơi khác.

- Mục, xác suất thành công chúng ta quay lại đường cũ là bao nhiêu? Diệp Trùng hỏi.

- Theo như tính toán, thấp cỡ 3,2%. Đáp án của Mục triệt để đập nát ý định trở về đường cũ của Diệp Trùng. “Còn có một thông tin cực kỳ quan trọng.”

- Cái gì?

- Hôi cốc hiện giờ đang ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu hoàn toàn, bọn họ cũng gặp phải tấn công của Xích vĩ thú. Cho nên, Diệp tử, chúng ta cần cẩn thận chút. Nhắc nhở của Mục làm Diệp Trùng run rẩy trong lòng.

- Bọn họ cũng chịu tấn công của Xích vĩ thú? Diệp Trùng vội vàng hỏi.

Mục nói: “Ừm, tiểu đội quang giáp mà chúng ta vừa mới gặp phải đó, là một đội trinh sát của quân đoàn thứ hai Tiêu gia quân. Nhiệm vụ của bọn họ là thực hiện lực soạt khu vực quanh đây, để xác định có tổp Xích vĩ thú thâm nhập tới chỗ này hay không.”

- Thật là gay. Diệp Trùng có chút đau đầu. Một khi một nơi tiến vào trạng thái chiến đấu, đối với hắn mà nói, không phải là tin tức tốt đẹp gì. Với lại, còn có Xích vĩ thú. Nếu như quân đoàn tông ui của Tang gia ở chỗ này, hắn đương nhiên không sợ chút nào. Nhưng trước mắt, hắn và mấy người Tang Phổ hoàn toàn mất đi liên lạc, nếu như lúc này gặp phải một đám Xích vĩ thú, trừ hốt hoảng bỏ chạy ra, hắn quả thật nghĩ không ra có biện pháp tốt gì.

Bay đường dài khô khan vô cùng, nhưng Diệp Trùng đã sớm quen như thường. Hắn vẫn như trước ở trong buồng lái suy nghĩ vấn đề của mình.

Mục tiêu của Diệp Trùng và Mục là một hành tinh tên là Haina, đây cũng là hành tinh gần bọn họ nhất. Trong hành trình bay mười tám ngày, Diệp Trùng đã gặp được mấy đội trinh thám. May mà có hệ thống quét hình của Mục, với lại hệ thống chống quét hình của Hàm gia cũng cực kỳ xuất sắc, bọn họ mới không gặp phải phiền phức.

Mấy tiểu đội quang giáp trinh thám này phần lớn đều lấy ba mươi cái làm thành một biên đội. Từ tần suất xuất động của mấy tiểu đội quang giáp này mà xét, sau khi Diệp Trùng và Mục trải qua một phen thảo luận, cho rằng cục thế của hành tinh Haina chắc không hề coi là khản trương, ít nhất không phải là tiền tuyến.

Diệp Trùng không muốn chui đầu vào tiền tuyến, vô luận tiền tuyến của chiến tranh nào đều là cái máy xay thịt đúng như tên gọi. Sức chiến đấu của mình có mạnh mẽ cũng chẳng qua chỉ là một con châu chấu trong máy xay thịt, muốn thoát cũng không nhất định có thể thoát được.

- Hàm gia cần tiến hành sửa chữa. Sau khi Diệp Trùng kiểm tra Hàm gia xong, đưa ra kết luận. Ở rất nhiều chỗ nối quan trọng của Hàm gia, đều đã xuất hiện vết nứt nhỏ xíu. Mấy vết nứt này tuy hiện giờ không hề có bất cứ ảnh hưởng nào đến tính năng của Hàm gia, nhưng là mầm họa không hơn không kém, một va chạm dữ dội thì cực có khả năng làm cho chúng nổ lớn ra.

Nhưng trước mắt hắn không chỉ không có vật liệu xương, ngay cả công cụ sửa chữa cũng không có, đây là một vấn đề làm hắn rất đau đầu.

Bọn họ hiện giờ ở trong một công xưởng bỏ hoang của hành tinh Haina. Có khả năng là do chiến tranh, người chủ của công xưởng này đã rời khỏi đây. Máy móc, thiết bị ở chỗ này phần lớn cũng đã bị phá hoại, không có giá trị gì.

Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, đây không hề là vấn đề. Xuất thân từ hành tinh rác, hắn ở phương diện này có kinh nghiệm rất phong phú. Xoay sở nửa ngày, dưới sự chấp vá, Diệp Trùng cuối cùng đã tạo được một máy chuyển hoá quang năng. Nó có thể chuyển đổi năng lượng ánh sáng mặt trời chiếu tới chỗ này thành năng lượng dưới trạng thái tiêu chuẩn.

Sau khi kết nối máy chuyển hoán quang năng với Mục, Diệp Trùng không khỏi thở phào.

Trong phân xưởng bỏ hoang bữa bọn, Mục không chút động đậy bổ sung năng lượng ở đó. Hiệu suất chuyển đổi của máy chuyển hoán quang năng này không hề cao, muốn làm đầy năng lượng cho Mục cần ba mươi sáu giờ. Trong ba mươi sáu giờ này, Mục sẽ ở trong trạng thái hoàn toàn bất động thể này.

Mục và Hàm gia xếp hàng đứng, Diệp Trùng ngồi trên mặt đất, ngẩng mặt nhìn hai cái quang giáp, nhất thời, lại có chút xuất thần.

Ánh chiều tà chiếu vào từ khung cửa sổ, lẫn lộn với màu sắc lốm đốm của Hàm gia, tỏa ra quang mang mê người. Toàn thân Mục tỏa ra quang mang nhàn nhạt gần như không thể thấy được, ánh chiều tà màu vàng quất chiếu nó thành màu vàng chanh, lộ ra khí chất nói không ra lời, chỉ là cánh tay gãy đó vẫn cứ chói mắt như thế.

Nhìn thấy cánh tay gãy của Mục, Diệp Trùng liền nghĩ tới Lam bạc (Platinum lam) với số lượng đáng kể trong con tàu vũ trụ để lại ở tinh khu tự do đó. Lúc đó hẳn chính là vì nghĩ tới việc sửa chữa Mục Thương nên mới mạo hiểm lớn như vậy để lấy loại quặng kim loại quý hiếm này. Đáng tiếc, tàu vũ trụ đó cuối cùng không rơi vào tay hắn, không biết là đứa trẻ đã phái người mang đi hay là vẫn đáp dưới đáy biển bên cạnh Vương gia thôn của hành tinh Thoát Mộc. Bây giờ thông đạo đi tới tinh khu tự do chỉ còn lại một cái, nằm trong tay Tuyết Lai tộc, hai cái khác đều đã bị nổ tung rồi.

Diệp Trùng không cho rằng mình và Tuyết Lai tộc có giao tình gì mà có thể làm họ cho mình mượn đường. Đứa trẻ tuy sống chung với mình cũng không tệ lắm, nhưng trong loại việc lớn này, Diệp Trùng không tin một đứa trẻ có thể có quan trọng gì trong đó. Càng huống chi, nó còn là do mình bắt về.

Suy đi nghĩ lại, Diệp Trùng cảm thấy ý nghĩ này rất không phù hợp thực tế, liền quăng nó ra sau đầu.

Đứng dậy hoạt động tứ chi một chút, Mục vẫn cần hơn ba mươi giờ mới có thể hoàn thành bổ sung năng lượng. Công việc sửa chữa Hàm gia hiện giờ cũng chỉ có tạm thời để đó, không có tài liệu, không có công cụ, các loại phương án sửa chữa trong đầu hắn đều không sao làm được.

Chính ngay lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy một trận âm thanh ồn ào từ ngoài truyền vào.

464. Chương 464: Lý Luận Của Thương

Diệp Trùng giấu mình sau bức tường đỏ, im lặng thò đầu nhìn ra ngoài.

Mười mấy cái quang giáp màu vàng kim vèo vèo bay qua không trung, mà âm thanh này chính là do chúng và không khí ma sát kịch liệt sinh ra. Tốc độ của mấy cái quang giáp này làm trong lòng Diệp Trùng hơi hoảng sợ, tốc độ này, chỉ e không dưới mười bảy Hz. Phải biết, đây chính là ở trong tầng khí quyển, nếu như ở trong vũ trụ, tốc độ mấy cái quang giáp này muốn tăng tới hai mươi Hz là một việc cực kỳ đơn giản.

Không ngờ mình vừa tới Hôi cốc thì đã nhìn thấy quang giáp cao cấp của bọn họ. Nhìn quang giáp đã trở thành điểm đen nhỏ ở phía chân trời, Diệp Trùng có chút xuất thần. Đáng tiếc tốc độ mấy quang giáp này quá nhanh, hắn không nhìn rõ hình dáng cụ thể của chúng, nhưng màu vàng kim chói mắt đó lại để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng hắn.

Trở lại bên cạnh Mục và Hàm gia, trong lòng Diệp Trùng vẫn nhớ mãi không quên mấy cái quang giáp màu vàng kim vừa rồi đó. Nhưng hắn rất mau liền bỏ đi tạp niệm, lại bắt đầu suy tư vấn đề chiến thuật vẫn luôn đang suy nghĩ mấy ngày này.

Không khí trong phòng chỉ huy ngưng trọng. Bọn họ đã nhận được tin tức Scholes truyền về, trong tin tức nói bọn họ ở phụ cận vành đai tối thiểu từ vong đã gặp được một con Xích vĩ thú cường đại. Với lại, tình hình đối với bọn họ cực kỳ bất lợi.

Vừa nhận được tin tức này, Alva liền ra lệnh một đội ngũ cứu viện do ba trăm cái quang giáp tạo thành hỏa tốc đi cứu viện.

Nhưng một mạch tới tận bây giờ, bất vô âm tín. Trong lòng Alva ẩn ước có dự cảm không hay, điều này làm hấn có chút bồn chồn.

Xích vĩ thú xuất hiện ở chỗ giao của Hôi cốc và vành đai toái tinh tử vong, việc này có ý nghĩa gì? Một mạch tới giờ, hấn đều lo lắng mấy quái vật này lên vòng vào từ bên cánh, vậy thì phiền phức rồi. Trước mắt, liên minh của tất cả thế lực Hôi cốc nằm dưới sự đàm phán của tổ nghiên cứu, cục thể chiến trường ở chính diện đã được khống chế hữu hiệu. Mấy ngày trở lại đây, cường độ tấn công của Xích vĩ thú đã bắt đầu xuất hiện xu thế suy kiệt.

Mặc dù vẫn không sao tiến vào đám sương tím xuất hiện đầu tiên đó, nhưng gần như mỗi người đều tràn đầy niềm tin có thể chiến thắng. Đúng a, có gì đáng để lo lắng chứ? Bọn họ sĩ khí dâng cao, vật tư không thiếu, chiến sĩ không thiếu, tổ nghiên cứu còn không ngừng hỗ trợ các loại lực lượng kỹ thuật. Các phe xuất chiến lần này cũng tập trung danh tướng như mây, tới tận bây giờ, mọi thứ đều cho thấy trạng thái tốt đẹp.

Cục thể thậm chí có lúc khá là bình lặng, trừ mỗi ngày liên quân phái ra tập đoàn quang giáp không ngừng tấn công quân đoàn quái vật.

Alva lại từ trong sự bình lặng này mà nghĩ ra một cảm giác nguy hiểm. Nhưng hấn ngẫu nhiên vài lần nhắc tới việc này với mấy vị quan chỉ huy, về không cho là đúng trong mắt mỗi người làm hấn không lời gì để nói. Trên thực tế, ngay cả bản thân hấn cũng thiếu chứng cứ đầy đủ để chứng minh suy đoán của mình. Đại chiến đánh tới hiện giờ, thương vong của đám Xích vĩ thú là thực sự, bọn chúng không hề giống con người, có bổ sung liên tiếp không ngừng. Lúc này kiệt lực là biểu hiện bình thường vô cùng.

Xuất phát từ cẩn thận, Alva vẫn phái ra lượng lớn đội trinh thám về phía hông. Không ngờ hôm nay lại nhận được tin tức gặp phải Xích vĩ thú.

Nhưng điều làm hấn cảm thấy rất bất ngờ là tiểu đội trinh thám lại bị con Xích vĩ thú này bức vào tuyệt cảnh! Scholes là một sư sĩ khá xuất sắc dưới tay hấn. Năng lực của hấn không cần phải nghi ngờ. Tiểu đội mà hấn dẫn theo lại bị một con Xích vĩ thú bức vào hiểm cảnh, điều này thế nào không làm hấn cả kinh.

- Trưởng quan, đội cứu viện đã tập hợp với tiểu đội trinh thám thứ mười ba, bọn họ sẽ trở về căn cứ trong vòng năm giờ. Báo cáo của nhân viên liên lạc cắt ngang sự trầm tư của Alva.

- Nhưng... Nhân viên liên lạc có chút ngập ngừng.

Alva không khỏi nhíu mày: “Nhưng thế nào?”

- Theo báo cáo truyền về của đội cứu viện, chỉ có ba cái quang giáp may mắn sống sót. Nhân viên liên lạc lấp ba lấp bắp nói.

Đột nhiên, trong phòng liên lạc trở nên yên lặng.

Ba mươi cái quang giáp, chỉ có ba cái may mắn sống sót, tỉ lệ tử vong cao tới chín mươi phần trăm! Đây rốt cuộc là một trận tao ngộ chiến thế nào?

Mỗi người trong phòng chỉ huy nhìn nhau. Sắc mặt mỗi người đều có chút trắng bệch.

Năm giờ sau, đội cứu viện thành công trở về căn cứ. Mà khi ba cái quang giáp thương tích dày đặc đáp xuống căn cứ, mọi người cuối cùng mới hiểu, chiến đấu có tỉ lệ tử vong cao tới mức chín mươi phần trăm rốt cuộc là thảm liệt tới mức độ nào!

Ba sư sĩ Scholes vừa mới từ buồng lái bước ra liền bị gọi tới phòng chỉ huy.

Nhìn ba gương mặt đầy mệt mỏi, bi thương, còn có vẻ hoảng sợ trước mắt, Alva lặng lẽ không nói gì.

- Mọi người cực khổ rồi! Ngồi xuống trước đi. Alva ầm ập nói với ba thủ hạ, vốn dĩ theo như quân quy, bọn họ cần đứng báo cáo với trưởng quan. Hấn mở mấy liên lạc, dặn dò bên ngoài: “Lập tức đưa ba phần thức ăn vào đây, ừm, phải nóng đó.” Nói xong, hấn liền ngồi trở lại vị trí của mình.

Ba sư sĩ về mặt cảm kích nhìn trưởng quan của mình. Qua nửa phút, thức ăn đã được đưa vào.

Alva ra dấu tay: “Các người ăn trước đi, ăn xong rồi hãy báo cáo với ta.”

Ba người quả thật cũng đói meo rồi, một trận càn quét như hổ, như sói. Ba người ăn rất mau, chẳng bao lâu thì đĩa đã thấy đáy, sắc mặt bọn họ trong cũng tốt hơn vừa rồi nhiều. Ba người bỏ đĩa xuống, ngồi ngay ngắn lại, đợi Alva hỏi.

- Được rồi, bây giờ các người cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì. Alva gật đầu với Scholes, ra dấu hẩn nói trước.

- Diệp tử, đã lâu không gặp a! Thật là có chút người a. Trong ngữ khí đáng tiếc của Thương nghe không ra chút mùi vị nhớ mong nào.

Diệp Trùng thế nào cũng không ngờ, vừa bổ sung năng lượng xong, người bước ra lại là Thương, điều này làm hẩn có chút đau đầu.

- Chúng ta hiện giờ ở đâu? Diệp Trùng không muốn lãng phí thời gian, hỏi thẳng thường.

- Ủ, Diệp tử, người vẫn không chút hứng thú như vậy. Ài, chúng ta lâu vậy không gặp mặt, người lại không định ôn lại chuyện xưa với ta, chắc chắn... Thương hơi có xu hướng huyền thuyên không ngừng.

Trán Diệp Trùng nổi lên tơ đen, hẩn quyết định không thấy tên này. Điều may mắn duy nhất bây giờ của hẩn là cái tên phiền phức này có thể ra ngoài hay không vẫn nằm trong bàn tay của mình. Nếu không, điều này làm hẩn hoàn toàn không sao tưởng tượng được.

Không chút do dự, Diệp Trùng liền gọi Thương trở về công tác không gian.

- Diệp tử, người quá không có tính người rồi! Người lại quăng ta vào cái nơi mà chim không thèm ỉa này. Giọng nói của Thương đầy sự oán hận.

Diệp Trùng giống như không nghe thấy, mà chui vào trong Hàm gia, mở hệ thống quét hình, tìm kiếm thành phố gần nhất. Thương vẫn đang lằm bằm không nghĩ, bất quá Diệp Trùng đã định hoàn toàn không để ý tới.

Rất mau, Diệp Trùng liền có kết quả, ở chỗ ba trăm hai mươi km phía Tây Bắc, có một thành phố. Không chút do dự, Hàm gia lao ra khỏi công xưởng bỏ hoang, bay thẳng về phía Tây Bắc.

Thương dường như biết cứ thế này, không tốt cho mình chút nào, lập tức thay đổi đề tài: “Diệp tử, người cho rằng chúng ta sau khi tới thành phố, bước đầu tiên nên làm gì?”

- Làm quen hoàn cảnh. Đáp án của Diệp Trùng rất đơn giản.

- Ủm, quá đúng! Diệp tử, cách nói của người, ta vô cùng ủng hộ. Ngữ khí của Thương khá khoa trương, hẩn lập tức lại hỏi tiếp: “Vậy người cảm thấy chúng ta nên làm thế nào để làm quen với hoàn cảnh?”

Tuy có chút nghi hoặc tại sao Thương lại hỏi mấy thứ này, nhưng chỉ cần là thảo luận việc chính, Diệp Trùng vẫn vô cùng vui vẻ: “Điều nghiên địa hình, nhớ kỹ địa hình các nơi.” Loại phương pháp này, Diệp Trùng đã sử dụng rất nhiều lần, căn bản là tới một nơi, hẩn đều sẽ lập tức làm việc này. Sự thật cũng chứng minh, đây là một phương pháp khá hữu hiệu, rất nhiều lần, chính là do quen thuộc trước với hoàn cảnh, làm cho Diệp Trùng thường có thể chạy thoát từ trong nguy hiểm.

- Không sai, không sai. Loại phương pháp này đích xác có thể mang lại rất nhiều hỗ trợ cho người, nhưng Diệp tử này, thứ người nghĩ tới chỉ có mấy thứ này thôi sao? Thương lúc này giống như một gã đàn ông giáo hoạt cầm kẹo que quơ vòng vòng dụ dỗ.

- Ủm, còn có gì sao? Cách hỏi của Thương làm cho Diệp Trùng hứng thú.

- Lần đầu tới một nơi xa lạ, việc cần làm rất nhiều. Quen thuộc hoàn cảnh mà Diệp tử người nói là một trong số đó. Nhưng trừ thứ này ra, tính trọng yếu của một số việc khác cũng không cho phép xem thường. Thí dụ phân bố thế lực ở chỗ đó, quan hệ tổng quát giữa các thế lực, điều này có thể tránh làm người sa vào trong tranh đấu thế lực, điều đó rất nguy hiểm. Thí dụ một vài phong tục đặc biệt của nơi đó, phải biết là, một vài phong tục nào đó của một số địa phương đối với người bên ngoài mà nói, rất có khả năng tồn tại nguy hiểm. Sau khi hiểu rõ địa hình và bố cục thành thị ở nơi đó, ta đề nghị người lập ra trước vài phương án bỏ trốn. Như thế nếu như một khi có tình huống đột ngột, có thể giúp người đưa ra phán đoán càng thêm hữu hiệu. Thương thao thao bất tuyệt, nói như nước chảy.

Diệp Trùng suy nghĩ cặn kẽ, nhưng cũng cảm thấy có chút đạo lý: “Người nói tiếp đi.”

Nghe thấy phản ứng của Diệp Trùng, Thương mừng rỡ trong lòng, điều hấn sợ nhất chính là Diệp Trùng không để ý tới hấn, điều đó quả thật là quá chán ngán.

- Chỉ như vậy vẫn không đủ. Diệp tử, sư tử trong bầy cừu thương là rất nổi bật, người khác có thể vừa nhìn liền nhận ra sự khác biệt của người và người bình thường. Điều này sẽ mang lại rất nhiều phiền phức cho người, người có lòng cảnh giác thường sẽ thăm dò người, xem người có nguy hiểm hay không. Không thể không nói, Diệp tử, điều này đối với người mà nói, chính là một bắt đầu của phiền phức! Nói tới chỗ này, Thương cũng có chút không biết làm sao. Với cái nhìn của hấn, Diệp Trùng và Mục tuyệt đối là loại suy nghĩ thẳng đuột, phong cách làm việc cũng giống như vậy. Bọn họ dường như hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là vòng vo, đây hoàn toàn là cái thứ lỗ mãng a!

- Người nói đúng. Lời của Thương cũng làm Diệp Trùng đồng cảm vô cùng, rất nhiều nguy hiểm hấn gặp phải lúc trước đều là bắt đầu như vậy.

- Hi hi, Diệp tử, đừng gấp, đừng gấp. Trên thế giới này trừ tính toán ra, còn có phương pháp khác, ài, có lẽ người có thể hiểu thành một loại tính toán tình hình khác. Trong lòng Thương đầy đắc ý.

- Một loại tính toán tình hình khác? Diệp Trùng tự nói với mình, trong lòng như có ý tưởng.

Thương tiếp tục nói: “Cho nên, lần đầu tới một nơi xa lạ, điều quan trọng nhất là phải dung nhập vào trong hoàn cảnh nơi đó. Một con sư tử ở giữa bầy cừu đương nhiên nổi bật, nhưng nếu như nguy trang mình thành một con cừu, vậy có phải là càng an toàn hơn không?”

- Ủ, đúng. Diệp Trùng suy đi nghĩ lại, đồng ý với cách nói này.

Thương thay đổi ngữ khí: “Đương nhiên, bảo đảm an toàn bản thân không hề chỉ có một loại phương pháp này. Sư tử ở trong bầy cừu, nếu như nó thể hiện ra sức mạnh không gì địch lại của nó với bầy cừu, bầy cừu cũng không dám xâm phạm nó. Đây là chấn nhiếp mà chúng ta từng nói lúc trước.” Tiếp đó, ngữ khí của hấn lại thay đổi: “Nhưng, không thể không nói, Diệp tử, hiện giờ bầy cừu rất ít, hầu hết là bầy sói. Một con sói có lẽ đối phó không được sư tử, nhưng một bầy sói lại đủ làm gỏi sư tử. Càng hướng chi, vừa tới một nơi, người rất khó phán đoán, trước mặt người rốt cuộc là bầy cừu hay là bầy sói.”

Thí dụ của Thương rất rõ ràng, Diệp Trùng cảm thấy có đạo lý cực kỳ.

- Người cảm thấy ta vừa mới nói có đạo lý hay không? Thương hỏi.

- Có đạo lý. Diệp Trùng đưa ra trả lời khẳng định.

- Vậy thì, ta kiến nghị dùng loại phương pháp đầu tiên để vào thành, người cảm thấy thế nào? Trong lời Thương có một loại cảm giác quái quái.

- Được. Suy đi nghĩ lại, Diệp Trùng gật đầu đồng ý.

465. Chương 465: Nguy Trang, Cũng Không Phải Là Việc Dễ Dàng

Diệp Trùng ngược nhìn thành phố trước mắt, một loại cảm giác quen thuộc bỗng sinh ra trong lòng, nơi này quả thật là quá giống thành phố hiện đại hóa của năm thiên hà lớn. Tòa nhà cao chọc trời, trên không bay lượn các loại hình quang giáp, với các nơi khác của thiên hà Hà Việt hoàn toàn là hai thế giới. Đi vào thành phố, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt. Bất cứ lúc nào cũng có thể thấy được quảng cáo màn hình nổi, vô số quang giáp vèo vèo len lỏi giữa những tòa nhà đầy chất kim loại. Ngay cả người đi đường có thần sắc vội vã trên đường cũng cực kỳ tương tự thành phố của năm thiên hà lớn.

- Nơi này là Hôi cốc? Thương có chút kỳ quái hỏi.

Diệp Trùng nhún nhún vai: “Ta cũng cảm thấy rất kỳ quái.”

Thứ Diệp Trùng mặc trên người là bộ đồ tác chiến, ở giữa đám đông không hề nổi bật. Trên đường tới thành phố này, Thương vẫn luôn thảo luận với hắn vấn đề liên quan tới phương diện tâm lý học. Đương nhiên, kết quả cuối cùng không nghĩ cũng biết, Diệp Trùng thua trắng. Bỗng, Diệp Trùng lúc này mới phát hiện mình ở phương diện này lại yếu ớt như vậy. Hiện giờ hắn vô luận là võ thuật, điều khiển quang giáp, hay là điều bồi, thậm chí duy tu, chế tạo quang giáp, hắn đều có trình độ cực cao. Nhưng chỉ duy ở phương diện tâm lý học, xã hội học lại là một mảng trống không.

Thương đã dùng lượng lớn lý luận để luận chứng địa vị trọng yếu trong chiến đấu của tâm lý học, đương nhiên, Diệp Trùng đã bị thuyết phục. Muốn nói cho Diệp Trùng phục, là một việc đơn giản mà lại khó khăn, chỉ cần lý luận của người có đủ đạo lý, Diệp Trùng tự nhiên sẽ thừa nhận. Nhưng nếu như đề nghị của người không có sức thuyết phục, vậy vô luận quan hệ của người và hắn có thân thiết cỡ nào, muốn nói hắn phục đều không thể nào.

Diệp Trùng đang đi trên đường lúc này hoàn toàn là một người bình thường không nổi bật, không có ai nhìn hắn lâu. Màn hình trên quảng trường lộ thiên đang phát tin tức, trừ câu chữ chiến tranh xuất hiện không ngừng trên tin tức, nơi này gần như nhìn không thấy bất cứ dấu tích chiến tranh nào.

- Diệp tử, nơi này xem ra cũng không tệ. Thương hơi hưng phấn.

Diệp Trùng nhìn xung quanh, sau đó tiếp lời: “Tình huống trước mắt vẫn không sáng sủa, cần hiểu biết thêm một bước.”

Diệp Trùng tùy ý đi trên đường, nhìn như không có mục đích, kỳ thật trong lòng lại đang thầm ghi nhớ từng con đường, góc phố của nơi này.

Bất quá, bọn họ rất mau liền đối mặt một vấn đề quan trọng: bọn họ không có tiền! Kiếm tiền vẫn luôn là vấn đề khá đau đầu của Diệp Trùng, đồng thời cũng là hạng mục yếu kém của hắn. Nhưng lần này may mà có Thương, hắn không hề lo lắng. Khi ở năm thiên hà lớn, tiền mà Mục có thể sử dụng quả thật là giống như vô cùng vô tận, để lại ấn tượng sâu sắc cho Diệp Trùng. Thương nghĩ chắc là cũng không tệ!

- Ủm, nếu như có thể xâm nhập mạng mô phỏng, tiền tài đích xác không phải vấn đề. Thương nói, nhưng câu nói tiếp theo của hắn lại tuyên cáo sự sụp đổ của suy nghĩ này của Diệp Trùng: “Nhưng, Diệp tử, điều đáng tiếc nuối là chúng ta tạm thời không có năng lực đó. Vừa rồi ta đã thử xâm nhập mạng mô phỏng của bọn họ, nhưng lại thất bại rồi.”

- Thất bại rồi? Tại sao? Trong giọng nói của Diệp Trùng lộ ra vẻ kinh ngạc. Năng lực tính toán của Thương tuy hơi kém Mục, nhưng cũng vẫn cường hãn. Từ trải qua lúc trước mà xét, Thương trước giờ đều chưa từng làm không xong. Lần này thế nào lại thất bại chứ?

Trong giọng nói của Thương lộ ra vẻ kinh ngạc: “Mạng mô phỏng của chỗ này có chút kỳ quái, thuật toán của nó và thuật toán chúng ta đã biết hoàn toàn khác nhau. Điều này cũng làm ta hoàn toàn không sao ra tay được. Thật là một nơi kỳ quái a. Ừ, có một điểm suýt nữa quên nói, ta vừa mới tiến vào mạng mô phỏng, đã kích hoạt cảnh báo của bọn họ. Chúng ta cần mau chóng rời khỏi chỗ này.”

Diệp Trùng lập tức vã mồ hôi, cái tên này... Khi hắn vừa muốn co giò rời khỏi khu vực này, giọng nói đáng hận của Thương ung dung vang lên: “Diệp tử, không được để người biểu hiện ra dị dạng. Người bây giờ cần phải dùng tốc độ giống như bình thường, biểu tình như bình thường, thông thả rời khỏi chỗ này. Như vậy mới không dẫn tới sự chú ý của người khác. Người chẳng lẽ muốn mỗi người vừa nhìn thấy người liền suy đoán người rốt cuộc đã làm việc gì xấu xa sao?”

Chân Diệp Trùng vừa muốn ra sức liền gắng gượng dừng lại, cho dù hắn đối với việc không chế sức mạnh đã đạt tới mức độ lô hỏa thuần thanh, nhưng lần này vẫn làm hắn cảm thấy nhột nhạo trong lòng.

Nhẹ nhàng thò chân phải ra, Diệp Trùng lúc này lại khôi phục dáng vẻ đi đường lúc bình thường. Biểu tình của hắn không có chút thay đổi, đương nhiên, đây không hề là công phu che giấu của hắn có cao siêu gì, mà hoàn toàn là phần mặt của hắn vẫn luôn thiếu biểu tình.

- Người càng biểu hiện bình thường, người ta thường sẽ càng dễ sao nhãng người. Tuy lúc này người đích xác tồn tại, nhưng người lại tương đương với việc đang ở trong vùng mù nhìn không thấy của người ta. Thương đỉnh đạc nói.

Mà chính ngay lúc này, trước mặt đi tới một đám người mặc áo khoác đồng phục màu vàng.

- Thật là kỳ quái, vừa rồi lại vang lên tiếng cảnh báo. Không phải nói ở chỗ này sao? Ta tại sao cảm thấy một người khả nghi cũng không có? Một người trong đó nói.

Một đồng bạn khác của hắn nhún nhún vai: “Ta cũng không phát hiện nhân vật khả nghi nào. Có lẽ tên đó đã sớm rời khỏi rồi.”

- Làm sao có thể nhanh như vậy? Một người khác có chút không tin: “Khi tiếng cảnh báo vang lên, mấy người chúng ta vừa may ở chỗ này, cũng không phát hiện người khả nghi gì. Nếu ta nói a, chắc hẳn là mấy báo lầm.”

- Đúng, đúng, đúng, ta cũng đoán vậy, việc này lại không phải chưa từng xảy ra...

Một đoàn người cứ ở trước mặt, kẻ vai lướt qua Diệp Trùng, trong mấy người bọn họ có người liếc nhìn Diệp Trùng, rồi lập tức thu ánh mắt lại.

Không ngờ lý luận của Thương quả nhiên có ích! Nếu như là hắn lúc trước, vừa rồi co giò chạy như điên, nhất định sẽ làm mấy người này chú ý, vậy thì một trận chiến sẽ khó mà tránh khỏi.

Dường như biết Diệp Trùng đang nghĩ cái gì, Thương đặc ý nói: “Hi hi, Diệp tử, ta đã nói rồi. Trên đời này, không có gì hữu hiệu hơn, thâm ảo hơn vận dụng tâm lý.”

Tuy cách nói tuyệt đối này của Thương Diệp Trùng không cho là đúng nhưng hắn cũng từ từ xem trọng tâm lý học.

- Diệp tử, chỗ nguy trang vừa rồi của ngươi cần cải tiến vẫn có không ít. Thí dụ sức lực bước chân của ngươi, phía sau phải nặng hơn phía trước. Còn có nhịp tim, tần suất hô hấp của ngươi vãn vãn. Nếu như trong đám người vừa rồi đó có nhân viên gián điệp chuyên nghiệp, ngươi nhất định sẽ bị biết tổng. Nguy trang thành công cần dính lú tới rất nhiều phương diện, mà cốt lõi của nó chính là tâm lý học. Thương đối với việc đả kích Diệp Trùng thường có sự ưa thích mạnh mẽ.

- Ừm. Diệp Trùng lạnh nhạt đáp lại, bắt đầu không ngừng điều chỉnh, rất mau, hắn lại khôi phục tới trạng thái gần như hoàn toàn giống với vừa rồi.

- Hi hi, không tệ, không tệ. Sức lĩnh ngộ của Diệp tử ngươi quả nhiên rất mạnh. Bất quá, ngươi hiện giờ, người khác vừa nhìn thì có thể dễ dàng nhận ra ngươi là một người có thực lực không tồi.

Diệp Trùng nghiêng đầu hỏi: “Tại sao?”

- Bước đi, tần suất hô hấp của ngươi đều cực kỳ chính xác. Phải biết là, bước chân và tần suất hô hấp của người bình thường đều chỉ là dao động trong một phạm vi đại khái. Kỳ thật Diệp tử, ngươi có điều kiện nguy trang trời sinh. Thể hình của ngươi không hề coi là cường tráng, thể này rất dễ cho người ta ảo giác yếu ớt. Đôi tay của ngươi cũng nhìn không ra dấu vết huấn luyện. Tuy so với đôi tay mảnh mai của mấy mỹ nữ vẫn không bằng nhưng vẫn khó là non nà. Phải biết là, mấy thứ này đều là chỗ khó che giấu nhất.

Thương hiện giờ vô cùng hưng phấn, có thể tìm thấy trò chơi thú vị thể này, quả thật là quá hạnh phúc rồi. Lúc trước, Mục lập các loại kế hoạch huấn luyện cho Diệp Trùng, mình chỉ có thể ở một bên, lại nhìn Diệp tử không chút so sớt hoàn thành tất cả huấn luyện. Bây giờ hắn mới biết, loại cảm giác này quả thật quá tuyệt đi! Hắn cũng hoài nghi, Mục có phải là cũng có thú vui này, cho nên mới cố ý vạch ra lượng lớn kế hoạch huấn luyện như thế.

Ừm, xem ra mình phải bắt đầu hoàn thiện, làm phong phú kế hoạch huấn luyện một lần nữa rồi. Vừa nghĩ tới kế hoạch huấn luyện với danh mục phong phú Mục lập ra cho Diệp Trùng, Thương liền định lập ra một kế hoạch càng thêm khổng lồ.

Do vậy mà sự đau khổ của Diệp Trùng đã bắt đầu.

Tư thái, hô hấp, bước chân, ánh mắt, thậm chí cơ nhục phía dưới quần áo, Diệp Trùng chưa từng cảm thấy có khóa huấn luyện nào có độ khó cao hơn huấn luyện mà mình đang làm trước mắt. Cùng động tác chiến thuật nào đó làm đi làm lại một trăm lần, đối với Diệp Trùng mà nói, có thể thoải mái hoàn thành. Nhưng, nếu như giữ ánh mắt lơ đãng mười phút thì? Diệp Trùng cảm thấy trong lòng không ngừng có một cái trống

nhỏ đang gõ mình, không cần nói mười phút, lúc vừa mới bắt đầu, chỉ năm phút này, hấn cũng cảm thấy cực kỳ chậm chạp.

Không tập trung chú ý trong năm phút, điều đó đủ để mình chết mấy lần! Mỗi lần, ý nghĩ này thường lại không tự chủ được mà dâng lên.

Ngược lại, phía sau có mấy hạng mục càng khó hơn, Diệp Trùng trái lại có thể dễ dàng hoàn thành, thí dụ tất cả về sắc bén trong ánh mắt đều phải thu lại, nhưng lại ngấm ngấm phải giữ cảnh giác bất cứ lúc nào.

Diệp Trùng hiện giờ có cảm giác phải thổ huyết. Hấn trước giờ chưa từng nghĩ, ngụy trang thành một người bình thường lại khó khăn như vậy. Phản ứng của hấn cực kỳ nhạy bén, mà loại mẫn cảm này chính là phiền phức lớn nhất của ngụy trang. Thí dụ, hấn đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân nhẹ nhàng, hấn liền không tự chủ được mà làm ra động tác cảnh giác. Loại bản năng chiến đấu này đã ăn sâu vào xương tủy hấn, gần như đều sắp thành bản năng của hấn.

Một phen khổ sở, thể lực tiêu hao lớn vượt xa tưởng tượng của hấn, điều quan trọng nhất là, tinh thần của hấn cực kỳ mệt mỏi. Loại huấn luyện này khác hấn bất cứ huấn luyện nào mà hấn từng làm qua lúc trước.

Dọc đường, Diệp Trùng vẫn không ngừng làm các mục huấn luyện. Dừng lời của Thương mà nói, mấy huấn luyện này không hề có động tác biên độ lớn, cho nên cho dù trong lúc đi đường cũng có thể thực hiện. Chỗ tốt của ngụy trang thành người bình thường, không cần Thương nói, Diệp Trùng cũng có thể nghĩ ra, cho nên hấn mới không tiếc sức như vậy mà tiến hành huấn luyện ngụy trang. Diệp Trùng có một ưu điểm, một khi hấn cho rằng kỹ năng nào đó cực kỳ có tác dụng với mình thì sẽ tận hết sức lực mà đi học tập.

Bất quá, tới trước mắt, hấn vẫn không phát hiện mình ở phương diện này có thiên phú gì.

Diệp Trùng đột nhiên dừng bước, ngẩng mặt nhìn màn hình khổng lồ trên quảng trường.

“Chiêu mộ gấp huấn luyện viên sư sĩ cận chiến – Tổ nghiên cứu”. Một hàng chữ lớn đơn giản vô cùng, không có bất cứ hiệu ứng âm thanh, hình ảnh hoa hòe nào, phía dưới lại là một hàng chữ nhỏ, viết một địa chỉ. Quảng cáo này dừng lại ở trên màn hình tới tận năm phút.

- Ủ, đây là một phương pháp tốt để kiếm tiền. Giọng nói của Thương vang lên trong lòng Diệp Trùng.

- Ta cũng cảm thấy. Diệp Trùng gật đầu tán đồng. Bọn họ hiện giờ không có xu nào trên người, đây là một vấn đề không được phép né tránh. Thương hiện giờ không sao tiến vào mạng mô phỏng, vậy chỉ có thể dựa vào mình thôi. Ý ban đầu của Diệp Trùng là định tìm một tiệm sửa chữa hoặc là tiệm lắp ráp quang giáp để kiếm chút tiền.

Nhưng huấn luyện viên sư sĩ cận chiến, cái này cũng có thể thử xem.

466. Chương 466: Phản Ứng Không Tốt

Nhìn quảng cáo trên màn hình, Diệp Trùng có chút xuất thần.

Hấn vẫn nhớ lúc mình chạy thoát khỏi hành tinh rác, lúc đó hấn vẫn vừa mới tiếp xúc với quang giáp không lâu. Lúc đó, quang giáp viễn chiến là dòng chính của năm thiên hà lớn, người dùng quang giáp cận chiến cực ít, bây giờ vậy mà lại gặp phải quảng cáo tuyển dụng quang giáp cận chiến.

Hấn rất mau liền thu hồi tâm tình, quyết định đi thử.

Việc hỏi đường này đối với Diệp Trùng mà nói, tiền lệ thành công lúc trước đếm trên đầu ngón tay. Bất quá, dưới sự chỉ điểm của Thương, Diệp Trùng lại phát hiện mọi thứ tiến hành thuận lợi dị thường. Thái độ, ngữ khí lịch sự, giọng nói nhu hòa, cơ nhục toàn thân thả lỏng, vân vân. Người bị hỏi đường rất sáng khoái chỉ phương hướng, không chỉ như vậy, còn nhiệt tình đề nghị có cần dẫn đường không.

Hoàn thành mọi việc này, Thương đặc ý nói: “Diệp tử, đây chính là sức mạnh của xã giao, rất nhiều lúc, nó có ích hơn vũ lực rất nhiều.”

Diệp Trùng yên lặng, Thương nói không sai, so với việc hấn nắm cổ người khác hỏi đường, thứ trước mắt tiện lợi mà hữu hiệu hơn nhiều.

Huấn luyện của Diệp Trùng cũng càng lúc càng nghiêm túc hơn, điều này trực tiếp làm cho khi hấn tới địa điểm chiêu mộ thì đã mệt tới mức sắp ngủ luôn rồi.

Quá lãng phí tinh thần! Tất cả nguy trang, Thương đều có một yêu cầu, đó chính là tự nhiên. Điều này đối với người bình thường mà nói, không hề là vấn đề lớn lao gì, đối với Diệp Trùng mà nói, lại là vấn đề lớn nhất! Hấn đã quen chính xác và tính toán, hấn có thể làm cho sai sót mỗi lần hô hấp chính xác không vượt quá 0,01 giây, nhưng lại không sao làm được tự nhiên như Thương nói. Nhịp tim tự nhiên, hô hấp tự nhiên, bước đi tự nhiên, trạng thái cơ nhục tự nhiên, tư thế tự nhiên, ánh mắt tự nhiên...

Biên độ mấy động tác huấn luyện này có thể nhỏ tới mức không kể tới, lại cực kỳ hao tổn tinh thần! Diệp Trùng cố hết sức làm đi làm lại, phản ứng không hay rất mau liền xuất hiện.

Branham đánh giá thiếu niên không chút tinh thần ở trước mặt này, lông mày lập tức nhíu lại.

Loại người này lại cũng tới ứng tuyển huấn luyện viên cận chiến? Hấn cười lạnh trong lòng. Chiêu mộ xưa nay của tổ nghiên cứu khoa học vẫn chưa từng có người tới làm loạn, tên này gan cũng không nhỏ. Tình hình gần đây vô cùng cấp bách, sư sĩ cận chiến chính là một trong những nghề nghiệp thiếu hụt nhất ở trong này. Chiến đấu ở tiền tuyến đánh như dầu sôi lửa bỏng, nhưng dưới loại tình huống này, bọn họ vẫn nhận được cấp trên yêu cầu bọn họ lập tức chiêu mộ một đồng sư sĩ cận chiến.

Gần như lập tức, Branham đã xếp Diệp Trùng vào hạng thanh niên lưu manh làm loạn. Trẻ thế này, trừ vài thiên tài danh tiếng vang dội đó ra, hấn vẫn chưa từng nghe nói có ai có thể có bản lĩnh làm huấn luyện viên. Đối với người trước mắt này, thân thể yếu ớt, tư thế đứng liêu xiêu, hai mắt vô thần, biểu tình đờ đẫn, nếu như nói loại người này có thể làm huấn luyện viên, Branham cảm thấy mình cũng có thể làm quân đoàn trưởng rồi.

Giọng nói Branham cực kỳ nghiêm khắc: “Nơi này đang tuyển huấn luyện viên cận chiến. Nhân viên không liên quan mời ra ngoài.”

Thiếu niên trước mắt đó vẫn không chút động đậy, không hề có ý đi ra ngoài, vẫn đáng vẻ uể oải như thế.

Diệp Trùng cảm thấy quả thật quá mệt rồi! Loại mệt này không giống mệt mỗi của thân thể lúc trước, mà là mệt mỗi trên tinh thần. Hấn từng cho rằng có một mình khác đang hủy diệt mình. Chẳng trách Thương nói, mệt mỗi của thân thể không hề coi là gì, mệt mỗi tinh thần mới làm người ta muốn sống không được, muốn chết không xong. Thương còn lấy ra một loạt dẫn chứng, thí dụ tra khảo, chỉ có tìm thấy lỗ thủng về mặt tâm lý và tinh thần của đối phương mới càng dễ dàng có được thứ người muốn.

Quả nhiên là như vậy a! Diệp Trùng hiện giờ cảm thấy trong đầu mình có chút ngấm ngấm đau đớn, toàn thân cũng mềm nhũn, không có chút sức lực, trạng thái càng lúc càng tệ.

Trong đại sảnh chỉ có sáu người.

Tuy trạng thái hiện giờ của Diệp Trùng không hề tốt, nhưng hấn vẫn lập tức nhìn thấu vị trí của mình. Hấn nghe thấy lời của nhân viên chiêu mộ cao nhất đó, nhưng hấn căn bản không ngờ đó là lời nói với mình. Diệp Trùng phát hiện sự chú ý của mình bắt đầu càng lúc càng tản mạn.

Nhân viên không liên quan? Mình là tới để dự tuyển, đương nhiên không phải nhân viên không liên quan. Diệp Trùng lập tức liền để ngoài tai lời của Branham.

- Người tới tham gia tuyển mộ ư?

Nhân viên tuyển mộ ngấm mang theo ngữ khí bất thiện làm Diệp Trùng hơi khó hiểu, hấn ngược lại không tức giận, bất quá hấn hiện giờ cũng quả thật không có sức để mà tức giận.

- Đúng. Diệp Trùng ừ ừ thốt ra một chữ, rồi lập tức ngậm miệng không nói. Yêu cầu đối với tinh thần của mấy huấn luyện này rất cao a, ngay cả đầu của mình cũng ngấm ngấm đau đớn. Trạng thái tinh thần của mình không ngừng tệ hại, tư duy cũng chịu ảnh hưởng nghiêm trọng.

Thấy thiếu niên này nhìn cũng không nhìn mình, sắc mặt Branham tái mét. Tiếp đó cũng không phí lời, mà đưa cho Diệp Trùng một tấm thẻ có số 231.

- Đây là số của ngươi, ngươi chỉ cần nhận kiểm tra thực chiến, thông qua rồi, ngươi liền có thể được tuyển chọn. Branham lạnh nhạt nói.

- Ủ. Thiếu niên ừ một tiếng, rồi nhận lấy tấm thẻ trên tay hắn, xoay người đi vào trong.

Đi vào khu thực chiến, nhìn thấy nhiều người xếp thành đội đông như thế ở trước mắt, Diệp Trùng liền tùy tiện tìm một góc, nhắm mắt nghỉ ngơi. Hắn quả thật quá mệt rồi, cấp bách cần nghỉ ngơi. Thương cũng không ngờ kế hoạch huấn luyện mình vạch ra lại tiêu hao thể lực to lớn như vậy, hiện giờ đang bận rộn thực hiện chỉnh sửa kế hoạch huấn luyện.

Đối mặt khảo hạch lập tức sẽ tiến hành, chạy tới một bên ngủ, tính chất tồi tệ của việc này, nhưng phàm là nhân viên chiêu mộ nhìn thấy hành vi của Diệp Trùng ở hiện trường, ai nấy đều phần nộ vạn phần. Lúc nào tổ nghiên cứu khoa học tuyển người lại bị người ta coi nhẹ như vậy?

Ở Hôi cốc, thể lực lớn nhỏ không đều nhiều không kể xiết, nhưng chỉ có tổ nghiên cứu khoa học mới là chủ nhân thật sự. Bọn họ gần như nắm tất cả kỹ thuật tiên tiến, lần này nếu như không phải tổ nghiên cứu khoa học đứng ra, liên minh đang chiến đấu với Xích vĩ thú hiện giờ hoàn toàn không cách nào hình thành. Trước giờ, mỗi lần tuyển mộ của tổ nghiên cứu khoa học đều là phong vân hội tụ, vô luận người có cuồng vọng vào tài năng hơn cũng tuyệt không dám khiêu chiến quyền uy của tổ nghiên cứu khoa học.

Hành động giống hôm nay của người thanh niên này, nếu như bất cứ người nào của hộ vệ đoàn dưới quyền tổ nghiên cứu khoa học có mặt, bọn họ dám khẳng định, người này nhất định sẽ bị quăng ra bên ngoài. Người có thể tiến vào tổ nghiên cứu khoa học, không ai không phải là hạng kiệt xuất, ai nấy mắt cao trên đỉnh đầu. Mấy năm trở lại đây, thể mạnh của tổ nghiên cứu khoa học ở Hôi cốc càng làm bọn họ ngang tàng như mặt trời giữa trưa.

Lần chiêu mộ này, trong tổ nghiên cứu khoa học có rất nhiều người phản đối, nhưng bởi vì tình hình chiến sự của tiền tuyến cấp bách, cho nên mới không thể không hạ thấp mà yêu cầu, chiêu mộ lượng lớn cao thủ cận chiến. Nhân viên cận chiến đã thiếu hụt tới mức ngay cả người làm giáo quan cũng rất khó lấy ra, bọn họ hiện giờ cần chiêu mộ gấp một đồng huấn luyện viên, sau đó bắt đầu huấn luyện sư sĩ mới, để chuẩn bị cho tác chiến về sau.

Lý luận trường kỳ kháng chiến, vô luận là bên trong tổ nghiên cứu khoa học hay là bên trong liên minh, đều vẫn luôn tồn tại, hơn nữa hiện giờ có xu thế càng lúc càng mạnh mẽ. Chính là xuất phát từ suy nghĩ này, tổ nghiên cứu khoa học mới quyết định, lập tức tổ chức huấn luyện cận chiến. Hôi cốc không hề thiếu người, nhưng không giống nơi khác, sư sĩ loại hình viễn chiến chiếm ưu thế tuyệt đối. Bất quá may mà nơi này cho dù là người bình thường, thông thường đều có cơ sở không tệ, chỉ cần tiến hành huấn luyện thời gian thích hợp thì có thể là lực lượng chiến đấu bổ sung liên miên không ngừng cho chiến đấu sau này. Nhưng quang giáp cận chiến ở tiền tuyến đều giống như bảo bối, bị mỗi một thể lực cất giấu, muốn từ chỗ bọn họ rút ra nhân viên điều tới làm huấn luyện viên, căn bản không cần nghĩ rồi.

Chính vì như vậy nên mới có lần chiêu mộ này.

Trong lòng hắn đã định chủ ý. Tuy bọn họ không thể quăng hắn ra ngoài, nhưng bọn họ vẫn có thủ đoạn khác, có thể giáo huấn tên không biết trời cao đất dày này thật tốt.

Diệp Trùng không ngờ, hắn trong lúc vô ý đã đắc tội mấy nhân viên chiêu mộ này.

Nhưng cho dù hắn biết, hắn hiện giờ cũng tuyệt không vì vấn đề này mà buồn bực. Trạng thái của hắn hiện giờ cực kỳ tệ hại, chưa từng trải qua luyện tập ở phương diện này như hắn, cường độ huấn luyện lần này rõ ràng có chút quá mức rồi. Điều này cũng trực tiếp gây ra một loạt tác dụng phụ.

Diệp Trùng buồn bực phát hiện, hắn hiện giờ vô luận thế nào cũng rất khó tập trung tinh thần. Trong đầu giống như có sâu bọ đang chui bên trong vậy. Cho dù hắn đã nhắm mắt, nhưng làm sao cũng không sao tiến vào trạng thái nghỉ ngơi. Tinh thần mệt mỏi cực độ, nhưng không sao tiến vào trạng thái nghỉ ngơi, đây là việc rất đay dọa người ta.

Nếu như lúc này có người tập kích hắn, Diệp Trùng có thể tránh hay không, hắn không nắm bắt chút nào.

Không ngờ huấn luyện ngục trang này còn có mấy tác dụng phụ phiền phức này, Diệp Trùng chỉ có cười khổ trong lòng. May mà vẫn còn có Thương, nếu không, mình lúc này không có chút năng lực phản kháng nào.

Ánh mắt tàn mát, cơ nhục phần mặt cứng nhắc, Diệp Trùng lúc này xem ra giống như xác khô ngàn năm. Mỗi một người đi qua bên cạnh hắn, ai nấy đều lộ ra ánh mắt coi rẻ, khinh thường.

- Số 231! Số 231! Mời lập tức tới khu khảo hạch thực chiến tiến hành khảo hạch thực chiến! Nhân viên tuyển mộ lớn giọng quát.

Thương nhắc nhở nói: “Diệp tử, tới lượt ngươi rồi.”

- Ừm. Diệp Trùng uể oải ừ một tiếng, lão đảo đứng dậy.

Nhân viên chiêu mộ lại lần nữa quát lớn: “Số 231 đâu rồi? Ở chỗ nào?”

- Ở đây. Một giọng nói đầy mệt mỏi vang lên trong góc.

Soạt, tất cả ánh mắt ở hiện trường đều quét về phía giọng nói. Một thanh niên lười biếng, lộ vẻ mệt mỏi dựa vào tường, đuối sức gơ tay phải nửa vơi.

- Quá tuyệt rồi, Diệp tử, quá tuyệt rồi! Trong giọng nói của Thương đầy sự hưng phấn: “Khí chất hiện giờ của ngươi tuyệt đối có thể nhòm ngó ngôi vị thanh niên sâu muộn nhất của năm nay!”

Thanh niên sâu muộn nhất? Đây là trò đáng chết gì đây? Trong lòng Diệp Trùng cười khổ cũng không kịp, hắn chỉ cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, người và vật nhìn thấy trước mắt dường như đều có một phần không chân thật như thế. Hậu di chứng do bộ não sử dụng quá độ quả nhiên rất nghiêm trọng!

Vô luận ở đâu, vô luận lúc nào, sát khí của Diệp Trùng đều rất khó bị che lấp, nhưng lúc này lại trong lúc vô ý hoàn thành ngục trang hoàn mỹ nhất.

Thương hưng phấn không giảm: “Diệp tử, ngục trang hiện giờ của ngươi quá tuyệt rồi! Chắc chắn, không ngờ sức lĩnh ngộ của ngươi lại cao như vậy, ngục trang khí chất chính là một trong những kỹ xảo cao cấp nhất trong ngục trang a! Hi hi, Diệp tử, nếu như bây giờ có một người đẹp nhìn thấy ngươi, tuyệt đối sẽ mặc kệ mọi thứ mà lao bổ vào ngươi...”

Diệp Trùng đã dẹp bỏ ý định trả lời Thương, hắn hiện giờ ngay cả động tác đơn giản vô cùng là mở mắt ra này cũng cảm thấy tốn sức.

Ánh mắt nóng rực xung quanh toàn bộ đều tập trung trên người hắn, khinh thường, coi rẻ, kỳ quái...

- Còn lẽ mề gì đó? Mau chút! Sắc mặt nhân viên chiêu mộ phụ trách gọi số trở nên có chút khó coi.

Bóng người xung quanh lắc lư, Diệp Trùng cảm thấy mình giống như đang ở trong một cảnh mộng không chân thật, dưới chân mềm mại giống như đạp lên mây, mỗi một bước, hắn đều cảm thấy mình giống như có thể té ngã bất cứ lúc nào.

Trong mắt người khác, bước chân thanh niên đầy vẻ sâu muộn, mệt mỏi lộ rõ này bỗng bình, không có tinh thần, cặp mắt dường như khó mở ra được. Những người tham gia chiêu mộ có mặt khác, ai nấy đều nhao nhao trầm lắng đầu, người thế này tới tham gia tuyển chọn, quả thật là buồn cười! Võ thuật là tố chất phải có của sư sĩ cận chiến, cho nên phạm là sư sĩ cận chiến, bước chân có sức, ánh mắt trầm ngưng. Người trước mắt này vừa nhìn liền biết là thứ đồ dỏm, không vừa mắt cũng chẳng vừa lòng.

Sắc mặt nhân viên tuyển mộ có mặt càng khó coi thêm vài phần, với cái nhìn của bọn họ, người thế này tới tham gia tuyển mộ của bọn họ là sỉ nhục bọn họ!

Năm mươi mét gần gũi từ trong góc tới khu khảo hạch thực chiến, Diệp Trùng lại cảm thấy xa xôi vô cùng.

Phù, cuối cùng đã tới. Diệp Trùng chưa từng nghĩ, mình lại có một ngày, thậm chí tới mức độ này. Chỉ năm mươi mét lại làm mình tốn sức thế này. Trên thực tế, tư duy của Diệp Trùng lúc này đã bị trì trệ, nếu như tư duy bình thường, hẳn lúc này nhất định sẽ từ bỏ tuyển mộ.

Đầu óc trống rỗng, Diệp Trùng ngây ngô đứng trong khu thực chiến.

467. Chương 467: Bản Năng

Taylor có chút kỳ quái nhìn tên không chút tinh thần trước mắt. Hắn là một sư sĩ cận chiến có kinh nghiệm phong phú, ánh mắt tự nhiên độc đáo vô cùng. Hắn rất buồn bực, tên có trình độ thể này cũng tới tham gia khảo hạch, không muốn sống sao?

Khảo hạch thực chiến chủ yếu chia thành hai bộ phận, một là khảo hạch võ thuật, cái khác chính là thực chiến quang giáp. Hai bộ phận khảo hạch này đều có tính nguy hiểm khá cao, khảo hạch võ thuật đang thực hiện trước mắt chính là thế này, nếu như thực lực không đủ, bị thương là chuyện nhỏ, mất mạng cũng không phải không thể nào.

- Các hạ xác định muốn tham gia khảo hạch? Taylor tò mò nhắc nhở một câu. Taylor thể hình khôi ngô, tướng mạo hung ác, tâm địa lại không hề xấu.

Đối phương nhắm mắt, không có chút phản ứng, đáng vẻ đó, ngược lại giống như đang ngủ.

Taylor nhíu mày, trong lòng lại có chút không thoải mái, hắn vốn xuất phát từ lòng tốt, không ngờ đối phương lại không chút để ý tới.

Hừ lạnh một tiếng, chân bước ra, rướn người tới trước, tay phải thành trảo, trảo hướng về phía vai Diệp Trùng. Thấy đối phương không chút phản ứng, Taylor đã quyết định dứt khoát quăng nó ra khỏi sân.

Cú này vừa đánh ra, nhân viên tham gia chiêu mộ đứng xem ở dưới ai nấy đều thầm khen trong lòng. Ra tay dứt khoát, trôi chảy, nhanh như tia chớp, phong phạm cao thủ thể hiện ra hết.

Taylor có thể làm quan khảo hạch, bản lĩnh của hắn tự nhiên không cần nói nhiều. Vừa rồi, hắn vẫn luôn chủ trì khảo hạch võ thuật, thực lực thế nào, mọi người dưới đài cũng quá rõ ràng. Mỗi người dưới đài đều tin tưởng, thiếu niên mới mỗi muốn ngủ đó lập tức sẽ bị ném ra ngoài sân. Ngược lại, trong lòng nhân viên phụ trách chiêu mộ khác có chút bất mãn, bọn họ không muốn dễ dàng như vậy đối với cái tên đáng ghét này. Bất quá, bọn họ cũng biết rõ người phụ trách chiêu mộ Taylor tâm địa thành thật, cũng không biết làm sao.

Nhưng, tình huống trên sân, dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người lại xảy ra biến hóa kinh người!

Tình huống của Diệp Trùng không hề có chuyển biến tốt nào. Yêu cầu huấn luyện Thương đặt ra và tư duy đã sớm hình thành của hắn có xung đột nghiêm trọng, thêm vào tinh thần tiêu hao cao độ, làm cho đầu óc của hắn mất đi tư duy, lâm vào sự trống rỗng tạm thời.

Nhưng, cho dù hiện giờ trạng thái của hắn tệ hại vô cùng, hắn vẫn có một thứ không bị mất đi!

Bản năng! Bản năng do huấn luyện khắc khổ ngàn vạn lần, trui rèn sinh tử một lần lại một lần mà hình thành!

Bắt đầu từ hành tinh rác, chiến đấu vẫn luôn bầu bạn với sự trưởng thành của Diệp Trùng, nhiều năm như vậy, điều này đã sớm trở thành bản năng dung nhập vào trong máu da của hắn.

Cho nên, khi nhận ra khí tức nguy hiểm, thân thể Diệp Trùng đã cử động theo bản năng.

Toàn thân bất động, vai phải hơi trũng xuống, tay phải vốn dĩ buông thõng đột nhiên giống như một con rắn mềm mại không xương, nhắc đầu thè lưỡi, như tia chớp quần lấy tay phải của Taylor. Không chế cơ nhục độc bộ thiên hạ, bí mật bất truyền của họ Lam ở Cửu Nguyệt, hiện ra cao vút.

Một khi bị tay phải của Diệp Trùng quần lấy, tay phải của Taylor liền khó thoát vận rủi bị quần thành ra vút đi.

Biến cố đột nhiên này làm tất cả mọi người dưới đài ngơ ngẩn!

Cặp mắt Taylor lóe lên hàn quang, cổ tay phải lật một cái, vừa đúng đụng phải bàn tay tay phải Diệp Trùng.

Bộp!

Tiếng va chạm trong treo vang vọng trong cả khu khảo hạch, không giống âm thanh quyền cước va chạm, ngược lại có chút giống vung roi.

Âm thanh trong vạt này cũng giống như âm thanh đầu tiên của một khúc nhạc.

Bộp bộp bộp bộp...

Không chút chuẩn bị, một loạt tiếng va chạm dày đặc giống như mưa bão, vang lên không ngớt.

Mỗi người đứng dưới biểu tình ngơ ngẩn nhìn vào sân, bọn họ hoàn toàn không ngờ, sự phát triển của sự việc lại khác dự tưởng của bọn họ nhiều như thế. Hai bóng người quần lầy nhau, tốc độ quá nhanh, làm cho rất khó mà nhìn rõ mỗi một lần công kích của bọn họ.

Công kích của Taylor giống như đụng vào sợi dây đàn nào đó của Diệp Trùng. Dưới kích thích từ bên ngoài, thân thể của Diệp Trùng làm ra phản ứng tự nhiên nhất: phản kích!

Trên sân kịch liệt dị thường, tàn ảnh do không ngừng thực hiện di động tốc độ cao trong phạm vi nhỏ mà sinh ra che phủ toàn bộ thân hình hai người, người ở dưới chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người mơ hồ ở trong một đám ảnh xám.

Nhưng tiếng quyền cước giao nhau vang lên không ngừng đó làm cho trong sân càng thêm sôi động. Quyết đấu đặc sắc thế này bình thường nào có thể nhìn thấy được, mỗi người đều cố sức nghiêng tới trước, mắt mở to, chỉ sợ bỏ sót một chi tiết.

Từ hiện trường mà xét, hai người cờ trống tương đương, khó phân cao thấp. Nhưng thực lực cao siêu hai bên biểu hiện ra làm mỗi người xem đều cực kỳ chấn động. Taylor trình độ gì? Vừa rồi, khi hắn khảo hạch mấy người khác, mọi người đã có suy đoán đại khái đối với thực lực của hắn, nhưng bây giờ xem ra, khảo hạch vừa rồi, tên này chắc hẳn là đã ẩn tàng thực lực. Ngay cả mấy nhân viên vừa rồi thông qua khảo hạch vừa rồi lúc này cũng mặt vàng như đất, trong lòng thầm kêu mình may mắn không thôi.

Thực lực Taylor cường đại thế này tuy làm người ta cảm thấy có chút không thể tin được, nhưng mọi người vẫn có thể hiểu được. Dù sao người ta là quan khảo hạch, nếu như không có chút trình độ, làm sao làm quan khảo hạch?

Điều càng làm người ta chấn kinh chính là số 231 đang giao thủ với Taylor! Vừa bắt đầu, mỗi người cho rằng hắn chẳng qua chỉ là tên lưu manh tới quấy phá, không ngờ lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ. Mấy trăm người trong sân lại không có ai nhìn ra nguy trạng của hắn. Thanh niên không nổi bật thế này, có thể đánh không phân cao thấp với Taylor, loại thực lực này, dưới sân không ít người nhìn mà sắc mặt biến đổi mạnh. Branham chính là một người trong đó, nghĩ tới ngữ khí nói chuyện với thiếu niên này của mình vừa rồi, trong bất tri bất giác, trên lưng đã ướt đầm.

Ngón tay, cổ tay, khuỷu tay, vai, đầu gối, chân, mỗi một bộ phận của thân thể thiếu niên này hình như có thể tùy ý vận vẹo, định lý tồn tại trên người bình thường ở trên người hắn lại hoàn toàn không có chút tác dụng.

Chiến đấu cự ky ngắn vẫn luôn là một trong những kỹ xảo sở trường nhất của Taylor, hắn làm sao cũng không ngờ, mình có một ngày lại bị người ta dùng thủ đoạn giống như vậy mà áp chế chặt chẽ!

Áp chế, từ này hắn không hề dùng sai. Tuy với cái nhìn của người ngoài, hai người cờ trống tương đương, không phân cao thấp, nhưng là người trong cuộc, Taylor lại có khổ tự mình biết, hắn đã hoàn toàn bị đối phương áp chế rồi!

Công kích đối phương vi phạm lẽ thường, thường có thể ra tay từ góc độ nguy dị nhất. Không chỉ như vậy, lực bạo phát của thanh niên này cực kỳ kinh người, chiến đấu trong phạm vi nhỏ thế này, mỗi một lần ra tay của hắn đều tràn đầy sức mạnh, đôi tay của Taylor hiện giờ đã cảm thấy có chút tê dại.

Thân thể nguy dị, công kích nguy dị, điều nguy dị nhất lại vẫn là biểu tình của tên này. Đờ đẫn mà không có chút dao động nào, cặp mắt màu xám nhạt tàn mát vô thần, mỗi lần hướng về phía cặp mắt của hắn, Taylor đều cảm thấy một luồng hàn ý dâng lên từ cột sống hắn.

Đầu óc trống rỗng, Diệp Trùng không hề biết mình hiện giờ đang làm gì. Tinh thần tiêu hao quá độ làm hắn lâm vào một trạng thái thất thần tạm thời, tất cả hành vi của hắn hiện giờ hoàn toàn xuất phát từ bản năng hình thành dưới sự huấn luyện chiến đấu trường kỳ của thân thể.

Trạng thái hiện giờ của hắn cực kỳ đặc biệt. Bởi vì tất cả động tác của hắn hoàn toàn là xuất phát từ bản năng. Nếu như một khi thân thể hắn cảm thấy nguy hiểm thì sẽ lập tức có phản ứng. Tốc độ này nhanh không cần suy nghĩ. Cũng chính vì vậy, dưới sự xúi giục của bản năng, động tác của Diệp Trùng càng thêm nhạy bén, phản ứng càng thêm nhanh nhạy. Cũng là dưới trạng thái này, tốc độ tay rất lâu chưa có đột phá của Diệp Trùng lại một lần nữa có được đột phá.

Tốc độ tay của Diệp Trùng vốn dĩ đã tới một giá trị khá là đáng sợ, mà hiện giờ càng thêm mạnh mẽ. Taylor dưới công kích như cuồng phong bạo vũ thế này, chỉ có sức chống đỡ, trong lòng kêu khổ không thôi. Chỉ là hắn không ngờ, người chỉ có sức chống đỡ là hắn, bởi vì sự nguy hiểm giảm đi, cường độ công kích phải chịu liền lập tức giảm nhỏ với biên độ lớn.

Phán đoán ra tay mỗi lần của Diệp Trùng đều là kích thích của nguy hiểm bên ngoài đối với hắn. Tính nguy hiểm của Taylor chỉ có sức chống đỡ giảm mạnh, dưới sự xúi giục của bản năng, cường độ công kích của Diệp Trùng cũng giảm mạnh.

Tuy không rõ huyền cơ bên trong, nhưng Taylor thở phào thật mạnh. Kinh nghiệm phong phú, hắn rất nhanh liền phát hiện ra quy luật ở trong đó, chỉ cần hắn không chủ động tấn công, công kích của đối phương sẽ mau chóng giảm xuống.

Mấy lần, hắn từ từ giảm bớt tấn công, quả nhiên áp lực tấn công của đối phương liền nhỏ đi rất nhiều. Có một lần, trong lòng hắn máy động, đầu tiên là tấn công chậm lại, rồi sau đó đột nhiên là một sát chiêu!

Cú tập kích này suýt nữa làm hắn mất mạng.

Sát chiêu của mình vẫn chưa đụng tới góc áo của đối phương, đối phương giống như biết trước vậy, cường độ tấn công động nhiên tăng mạnh, nếu như không phải sớm có chuẩn bị, hắn đã tiêu tùng rồi. Nhưng mấy lần quyền phong sượt sát qua mặt hắn, rạch cho má hắn đau đớn, làm hắn toát mồ hôi lạnh đầy người.

Thiếu niên nguy dị này giống như một nhím, không đụng được. Chỉ cần người không đụng hắn thì không có gì nguy hiểm, nếu như người không cẩn thận đụng phải hắn, gai sắc nhọn nhất định sẽ đâm người một cú tận tim.

Thiếu niên khủng bố trước mắt làm Taylor cảm thấy có vài phần không bình thường, bất quá trong lòng hắn cũng thầm chúc mừng mình, may mà hắn không bình thường, nếu không, mình hôm nay sẽ xui xẻo rồi.

Điều quan trọng nhất hiện giờ là làm thiếu niên kỳ quái này ngừng tay. Một mặt cố sức chống đỡ công kích không ngớt của đối phương, Taylor lại suy nghĩ trong lòng. Hắn hiện giờ căn bản không dám mở miệng nói chuyện, bất cứ chút khe hở nào, trước mặt cao thủ như đối phương này đều cực kỳ trí mạng.

Bỗng, trong lòng hắn lóe lên ý tưởng, nghĩ ra một biện pháp không tồi.

Do vậy mọi người dưới sân nhìn thấy một màn cực kỳ kỳ quái.

Tốc độ hai người từ từ chậm lại, tàn ảnh vây xung quanh bọn họ biết mất tăm, mỗi một lần bọn họ ra tay cũng không còn khó nắm bắt, mà càng lúc càng rõ ràng.

Hai người càng đánh càng chậm, chẳng bao lâu, đã chậm tới mức giống như hai ông lão đánh quyền.

Mọi người dưới sân nghếch mặt ra, trong lòng buồn bực, đây là đang diễn trò gì vậy a?

Trái tim lơ lửng của Taylor từ từ bỏ xuống, động tác trên tay nhẹ nhàng như đang đuổi muỗi, sợ bất cứ chút kích thích nào cũng lại làm thiếu niên trước mắt này sẽ phát điên.

Không ngờ một chiêu của hắn quả nhiên có hiệu quả. Hắn chủ động làm cho động tác của mình trở nên nhẹ nhàng, gần như lập tức, cường độ công kích của đối phương giảm đi mấy bậc.

Liếc thấy một cơ hội, Taylor bỗng rút người lui ra, dáng vẻ đó giống như con thỏ trắng bị hoảng sợ. Mà hắn vừa rời khỏi phạm vi tấn công của thiếu niên, thiếu niên liền đỡ người đứng tại chỗ.

Nhìn chằm chằm thiếu niên đứng đơ ở trước mặt, sau khi Taylor xác định đối phương sẽ không ra tay, cuối cùng thở dài một hơi. Quệt mồ hôi lạnh một cái, dư quang nơi khóe mắt vừa đúng liếc thấy mọi người về mặt ngạc nhiên ở dưới sân, gương mặt đen không khỏi đỏ lên.

May mà độ dày da mặt hần và kinh nghiệm của hần tương ứng với nhau, lập tức rướn cổ: “Số 231 thông qua khảo hạch võ thuật, tiếp theo tiến hành khảo hạch thực chiến quang giáp.”

Còn may mình chỉ phụ trách khảo hạch võ thuật a, nếu như là thực chiến... Trong lòng Taylor lập tức run rẩy.

468. Chương 468: Sư Sĩ Không Có Quang Giáp

Diệp Trùng cuối cùng hoàn hồn lại chút ít, nhưng trạng thái hiện giờ của hần không hề tốt. Miệng lưỡi khô khốc, đầu đau muốn vỡ, sự chú ý không sao tập trung, điều này làm hần sau đó chỉ có cười khổ. Mình làm sao bước lên sân đấu? Vừa rồi lại xảy ra cái gì? Hần ẩn ước như biết chút gì đó, nhưng không hề rõ ràng.

- Mời số 231 tiến vào khu khảo hạch thực chiến quang giáp.

Số 231 không phải là mình sao? Nhìn xung quanh, Diệp Trùng kỳ quái phát hiện ánh mắt mỗi người nhìn mình đều có chút kỳ quái, kính sợ? Hay là còn có thứ gì khác.

- Thương, vừa rồi đã xảy ra cái gì? Diệp Trùng không khỏi hỏi.

Thương trả lời rất sơ sài: “Không có gì, người vừa rồi đã thông qua khảo hạch võ thuật.”

- Ừm. Diệp Trùng ừ một tiếng, rồi quăng vấn đề này sang một bên. Thông qua khảo hạch nằm trong dự liệu của hần, nếu như là điều này, vậy quả thật không có chỗ nào đáng để kinh ngạc. Nếu như không thể thông qua khảo hạch, điều đó mới không bình thường.

Đáng chết! Đầu lại bắt đầu đau rồi!

- Thương, đầu ta rất đau! Diệp Trùng đã dùng ngữ khí nhấn mạnh.

Thương giải thích có chút thiếu tự tin: “Diệp tử, đây là phản ứng bình thường, qua một lát sẽ tốt thôi. Chỉ cần nghỉ ngơi một chút thì có thể khôi phục như lúc đầu, bảo đảm không có bất cứ hậu di chứng gì. Ha ha, Diệp tử người yên tâm, tuyệt đối sẽ không sinh ra bất kỳ ảnh hưởng bất lợi lâu dài nào cho thân thể của người. Ừm, ta đã thực hiện cải thiện kế hoạch huấn luyện. Không sao... không sao... qua một lát thì sẽ tốt...”

Lời của Thương, Diệp Trùng nghe thế nào cũng không có chút lòng tin. Sự tồi tệ của tên này đã sớm liệu trước, nhưng vừa nghĩ tới mình đồng ý thực hiện huấn luyện này, Diệp Trùng liền có vài phần á khẩu. Quả nhiên vẫn là Mục đáng dựa dẫm hơn một chút a.

Bất quá Thương lần này nói dường như là thật, cảm giác của Diệp Trùng hiện giờ so với hồi nãy tốt hơn rất nhiều. Tuy vẫn không sao tập trung sự chú ý, nhưng đau đầu đã có giảm bớt khá nhiều, điều này cũng làm hần thở phào một hơi. Trước giờ, hần đối với ý chí và sức bền của mình vẫn luôn cực kỳ có lòng tin, nhưng loại đau đầu vừa rồi đó, hần tuyệt không muốn lại trải qua một lần nữa. Điều đáng sợ nhất vẫn là một trận thất thần đó. Mình hoàn toàn mất đi khống chế đối với thân thể, điều này quả thật quá nguy hiểm rồi! Điều này mới là việc Diệp Trùng không cách nào khoan nhượng được nhất.

Bất kể thế nào, cũng tuyệt không thể tiến vào trạng thái nguy hiểm đó.

Diệp Trùng cũng biết, Thương khẳng định cũng không biết huấn luyện này sẽ dẫn tới hậu quả nghiêm trọng như vậy, nếu không, nó nhất định sẽ không để mình thử.

Cố gắng kéo lê bước chân nặng nề, trong lòng Diệp Trùng lại cười khổ một trận, bước chân của mình nào từng không có sức như thế này?

Có lẽ là một phen hoạt động của thân thể này, Diệp Trùng có thể cảm thấy mình đang mau chóng hồi phục. Điều này làm trong lòng hần hơi an lòng, trạng thái trước mắt nếu như một khi xảy ra nguy hiểm gì, vậy thì mình sẽ thiếu năng lực ứng biến.

Một khoảng trống lớn khác tách biệt hoàn toàn khu khảo hạch thực chiến quang giáp và khu khảo hạch võ thuật. Diệp Trùng dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác, đi vào khu khảo hạch quang giáp. Vừa đi vào khu khảo hạch liền nhìn thấy hai cái quang giáp đang đánh lộn bộn bề không ngừng. Cảnh tượng sôi sục dị thường.

Branham hôm nay dường như may mắn không tốt chút nào. Vừa bắt đầu đã gặp phải ông lớn giả heo ăn thịt hổ này, mà mình lại có mắt không biết Thái sơn, không nhận ra, lời nói có nhiều chỗ va chạm. Chính trong lúc trong lòng thấp thỏm, đột nhiên nhận được nhiệm vụ. Hắn phụ trách hướng dẫn số 231 vừa mới thông qua khảo hạch võ thuật tiến vào khu khảo hạch thực chiến quang giáp.

Muốn khóc mà không có nước mắt a, hắn ngay cả ý muốn chết cũng có. Tuy hắn sớm tiến vào tổ nghiên cứu khoa học, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một nhân viên công tác địa vị thấp kém. Đắc tội một người thế này, ngày tháng sau này sẽ không sống tốt như thế rồi. Cầu xin các vị thần linh trên trời!

Dọc đường, hắn mặt ủ mày ê, cẩn thận đi cùng với Diệp Trùng, sợ có bất cứ sai sót nào.

Không dễ dàng gì đưa tới nơi, hắn liền giống như đất bị đốt vậy, chân như bôi mỡ tránh đi.

- Diệp tử, ngươi hiện giờ còn có thể chiến đấu sao? Thương có chút lo lắng hỏi.

Hậu di chứng này tới nhanh, đi cũng nhanh, Diệp Trùng cảm thấy thân thể đang mau chóng khôi phục. Thử hoạt động tứ chi một chút, Diệp Trùng mới trả lời: “Chắc không có vấn đề gì.” Đương nhiên, không có vấn đề gì mà hắn nói ở đây chẳng qua chỉ là vấn đề an toàn, ý là hắn hiện giờ ít nhất có sức lực tự bảo vệ mình, bất quá, cách trạng thái thông thường lúc bình thường vẫn còn thua rất xa. Vừa nghĩ tới trạng thái thất thần tạm thời vừa rồi đó, Diệp Trùng tới giờ vẫn có chút sợ hãi trong lòng.

Tuy hiện giờ không hề là trạng thái tốt nhất, nhưng hắn lại không muốn bỏ qua cơ hội này dễ dàng như vậy. Trên người hắn hiện giờ không có một xu, trừ phi hắn muốn ăn thuốc dinh dưỡng, nếu không, hắn cần lập tức có được một món tiền. Muốn rời khỏi Hôi cốc, hắn cần thăm dò tin tức, mà tất cả mọi thứ, tiền bạc chính là một trong những nhân tố quan trọng nhất trong đó.

Hướng ánh mắt vào trong khu khảo hạch, Diệp Trùng bắt đầu chú ý quang giáp của quan khảo hạch. Đây là một cái quang giáp hình người mang tổ hợp kiếm khiên truyền thống, bản thân không hề có chỗ nào quá đặc biệt. Nhưng thực lực của vị quan khảo hạch này khá mạnh mẽ, quang giáp cận chiến phổ thông nhất này dưới sự điều khiển của hắn, ôn hòa nhã nhặn, đánh lui chắc chắn, nhưng cực kỳ có cảm giác áp bức. Sư sĩ đối mặt đó của hắn, dưới cách đánh kiểu áp bức này của hắn cực kỳ chật vật, khổ cực chống đỡ, hoàn toàn không có dấu hiệu phản kích.

Cách đánh chắc chắn thế này làm người ta rất đau đầu, vị quan khảo hạch này dưới tình huống chiếm hết ưu thế, vẫn không nhanh không chậm, không lộn giọt nước, hoàn toàn không có khe hở nào.

Kinh nghiệm phong phú, tố chất tâm lý cứng rắn, trong lòng Diệp Trùng mau chóng đưa ra phán đoán.

Đối với loại sư sĩ này, nếu như bình thường, hắn có rất nhiều phương pháp có thể thử. Nhưng trạng thái hiện giờ của bản thân rất thành vấn đề, rốt cuộc có thể phát huy trình độ cao cỡ nào, trong lòng hắn cũng không nắm chắc. Loại sư sĩ này, người cần bản không cần dựa vào hy vọng hắn sẽ chủ động phạm sai lầm, tới tận trước mắt, Diệp Trùng vẫn chưa phát hiện cái quang giáp kiếm khiên trên đài đó lộ ra khe hở nào.

Trên khán đài xung quanh, không ít thanh niên vẻ mặt hưng phấn nhìn trong khu khảo hạch. Âm thanh bàn luận của bọn họ truyền rõ ràng tới tai Diệp Trùng đang ở không xa.

- Vị quan khảo sát này thật lợi hại! Đối thủ của y hoàn toàn không có sức đánh trả! Ài, nếu y có thể làm giáo quan của chúng ta thì tốt biết bao! Nào dùng được mấy người tới chiều mộ hiện giờ. Người xem mấy người tới tham gia ứng tuyển này đều là trình độ gì? Người có thể thông qua ngay cả mười người cũng không tới, hơn nữa không có ai có thể đánh thắng được giáo quan. Người nói là một thanh niên tóc đen.

Đồng bạn bên cạnh thanh niên tóc đen không cho rằng đúng nói: “Người đừng nằm mơ! Giáo quan người ta chính là vừa về từ tiền tuyến đó, Xích vĩ thú chết dưới tay hắn đều hơn mười con! Làm giáo quan của chúng ta? Nghĩ cũng đừng nghĩ. Nghe nói, hắn có thể làm giáo quan, đều là do cấp trên phí rất nhiều công sức mới mời được đó. So với việc nằm mơ giữa ban ngày như thế, chỉ bằng nghĩ xem tham gia lớp của vị giáo quan nào còn hiện thực hơn.”

Thanh niên tóc đen cũng biết mình nói không thực tế: “Tây Thanh, người nghĩ kỹ là sẽ tham gia vị giáo quan nào chưa?”

Thiếu niên được gọi là Tây Thanh này mái tóc màu vàng kim, dưới mái tóc là một gương mặt tỏ rõ có chút trưởng thành sớm, nhưng tính trẻ con vẫn vừa nhìn liền có thể nhận ra: “Số 79 có thể dẫn đi một chút. Cách đánh của y rất đặc sắc, không biết là y có thật lòng dạy chúng ta hay không. Ừm, số 140 cũng còn tạm được. White, người thì sao?”

Thanh niên tóc đen gãi gãi đầu: “Ta vẫn chưa nghĩ kỹ. Ta vẫn cảm thấy giáo quan lợi hại nhất!”

Tây Thanh lắc đầu: “White, người hay là tập trung trên người mấy người tới ứng tuyển đó đi, nếu không, người tới lúc đó sẽ chẳng được gì.” Nhưng khi hắn nhìn thấy White tập trung tinh thần nhìn khảo hạch đang tiến hành, hắn liền biết là người bạn này của mình không cho lời hắn lọt vào tai.

Thiếu niên trên khán đài xung quanh giống bọn họ thế này cực kỳ nhiều, đám thiếu niên chốc chốc lại thấp giọng giao lưu với nhau. Mấy thiếu niên này đều là sư sĩ thiếu niên sẽ tham gia lớp huấn luyện do tổ nghiên cứu khoa học tổ chức. Bọn họ được cho phép quan sát trực tiếp cả quá trình tuyển mộ giáo quan, từ đó chọn giáo quan mà mình thích.

Tổ nghiên cứu khoa học vì lớp huấn luyện lần này đã bỏ ra lượng lớn sức người sức của. Gần như mỗi một thành thị hơi có chút quy mô của cả Hôi cốc đều có lớp huấn luyện thế này. Mà tổ nghiên cứu khoa học đối với những thiếu niên tham gia huấn luyện này đã cung cấp khao thưởng phong phú, thí dụ như quang giáp cao cấp, mà mỗi người có thể thuận lợi thông qua toàn bộ huấn luyện rồi thông qua khảo hạch cuối cùng, khen thưởng có thể nhận được càng thêm phong phú.

Không chỉ như vậy, tổ nghiên cứu khoa học còn tổ chức lượng lớn tuyên truyền, đắp lên rất nhiều hình tượng sư sĩ anh hùng ở tiền tuyến, đưa ra khẩu hiệu bảo vệ Hôi cốc, bảo vệ quê nhà, bảo vệ người thân. Chính là dưới ảnh hưởng sâu rộng của một loạt biện pháp này, vô số thanh niên nhiệt huyết xông xáo tham gia vào trong cuộc chiến bảo vệ Hôi cốc chưa từng có tiền lệ này. Sức ảnh hưởng to lớn của tổ nghiên cứu khoa học ở Hôi cốc được thể hiện rõ ràng vào giờ phút này, mà một loạt hành vi thực hiện chính xác càng làm hình tượng trong lòng mọi người ở Hôi cốc của nó càng trở nên chính diện hóa.

Trong số bọn họ, có vài người là vì vinh quang, có vài người là vì bảo vệ người thân của mình, có vài người là vì khao thưởng phong phú do tổ nghiên cứu khoa học đưa ra. Nhưng mặc kệ thế nào, bọn họ đều sẽ mang tương lai của mình cống hiến cho chiến trường.

- Cái gì? Người không có quang giáp? Nhân viên công tác trong sân không thể tin được nhìn Diệp Trùng.

Diệp Trùng mặt không chút biểu tình gật đầu: “Ừm.” Mấy cái quang giáp trên tay hắn đều có quá làm người ta chú ý, Hàm gia tự nhiên không cần nói, toàn cốt quang giáp một khi lấy ra, phiền phức theo sau đó khẳng định không ngừng. Thương? Diệp Trùng phủ quyết đầu tiên. Trong túi ngược lại vẫn còn một cái quang giáp Hãn Quang, nhưng loại quang giáp này có phong cách thiên hà Hà Việt rõ ràng, một khi lấy ra không khác gì là nói rõ cho người khác biết mình là người tới từ bên ngoài sao? Hết cách, hắn chỉ đành nói mình không có quang giáp.

Xem ra phải nghĩ cách khác rồi, Diệp Trùng đã định xoay người rời đi.

Chú thích: Nhân vật Tây Thanh trong chương này được ghi là Tây Tổ, nhưng mấy chương sau đều dùng Tây Thanh, nên sửa thành Tây Thanh trước, nếu có gì thay đổi sẽ sửa lại sau.

469. Chương 469: Quang Giáp Thử Nghiệm

- Đợi đã. Đột nhiên một giọng nói kêu Diệp Trùng lại, một người trung niên đi về phía bên này, người trung niên hơi mập mạp này chính là người phụ trách cao nhất của lần chiêu mộ này, Powell.

- Chuyện gì? Trong giọng nói của Powell mang theo vài phần không vui, hắn vừa rồi nhìn thấy người ứng tuyển số 231 dường như định rời khỏi, hắn liền vội vàng đi tới.

Nếu như không phải vừa rồi đi qua khu khảo hạch võ thuật, mà lại vừa đúng lúc nhìn thấy sự bạo phát đột nhiên của thiếu niên mới mười sáu tuổi này, Powell tuyệt sẽ không tự mình chạy tới. Một mạch tới tận giờ, một màn kinh tâm động phách nhìn thấy ở khu võ thuật vừa rồi đó vẫn ở trong đầu óc hắn, đuổi cũng không đi. Hai hư ảnh giao thoa với nhau, tiếng quyền cước va chạm giống như mưa đánh lên lá chuối không ngừng vang lên bên tai đó làm hắn lúc đó bị sợ ngây ra.

Diệp Trùng không hề biết, trong khi chiến đấu với hắn, Taylor đã tổn hết tinh thần, khảo hạch tiếp đó, không thể không đề nghị đổi quan khảo hạch. Powell đặc ý trưng cầu ý kiến của Taylor, kết luận có được làm hắn vốn dĩ cực kỳ kinh ngạc càng thêm kinh ngạc. Taylor không chút giấu giếm cho Powell biết, trong cả quá trình hắn đều ở vào thế dưới hoàn toàn. Nụ cười khổ của Taylor, hắn tới giờ vẫn nhớ rất rõ ràng.

Tuy hắn đối với chiến đấu không hiểu biết tí gì, nhưng hắn lúc này vẫn ước cảm thấy mình đã cứu được một con cá lớn!

Hắn bây giờ chính là chuyên môn chạy tới xem khảo hạch thực chiến quang giáp của số 231. Không ngờ không dễ dàng gì mới tới lượt số 231, số 231 làm người ta có vài phần nhìn không thấu này lại định bỏ đi, điều này thế nào không làm hắn kỳ quái?

Nhân viên công tác vội vàng thuật lại tình hình một lượt.

- Không có quang giáp? Powell cũng ngờ ra, hắn làm sao cũng không ngờ lại là tình huống này. Một sư sĩ lại không có quang giáp của mình? Đây quả thật là có chút làm người ta khó mà tiếp nhận.

Bất quá, hắn không hề muốn dễ dàng như vậy mà để Diệp Trùng đi, nghĩ một lát, trầm ngâm nói: “Trong kho chúng ta còn có quang giáp mới không? Ừm. Thứ ta nói là quang giáp cận chiến.”

- Quang giáp cận chiến mới chỉ có một cái quang giáp thử nghiệm, ngoài ra chỉ có một vài quang giáp viễn chiến và một vài quang giáp bỏ đi. Nhân viên công tác đối đáp trôi chảy.

- Quang giáp thử nghiệm? Powell nhíu mày.

- Nó đã để đó có lẽ đã năm sáu năm, nghe nói là đồ thí nghiệm khá thất bại. Nhân viên công tác có chút áp úng.

Powell lúc này mới bừng tỉnh ngộ, thì ra là hàng lỗi. Trong tổ nghiên cứu khoa học, tiến hành sáng tạo và cải tạo các loại quang giáp vẫn luôn không ngừng tiến hành, điều này cũng sinh ra lượng lớn tác phẩm thất bại, mấy thứ hàng lỗi này thường chất đống trong kho như vậy, không ai hỏi qua.

- Người nguyện ý thử một lần không? Chúng ta chỉ có thể cung cấp cho người cái quang giáp này. Powell ngập ngừng một lát, nhưng vẫn hỏi một câu. Bất quá, tới tận bây giờ, hắn đã không có bất cứ kỳ vọng gì. Có ai lại ngốc tới mức đi điều khiển một cái quang giáp thử nghiệm thất bại?

- Được. Ra ngoài ý liệu của mọi người, Diệp Trùng gật đầu đồng ý.

Với cái nhìn của Diệp Trùng, tại sao lại không thử chứ? Điều này đối với mình hoàn toàn không có chút tổn thất nào, bỗng dưng có thêm một cơ hội, đây chính là một việc cực kỳ may mắn.

Powell ngờ ra, lập tức mang theo vài phần tán thưởng: “Tốt, hắn sẽ dẫn người đi tới kho lựa chọn cái quang giáp thử nghiệm đó.”

Dưới sự dẫn dắt của nhân viên công tác, Diệp Trùng đi tới kho. Nhà kho rộng lớn trống không. Chỉ có trong góc chất mấy cái quang giáp linh tinh.

- Nơi này lúc trước đều đầy ắp, chỉ là áp lực tiền tuyến gần đây khá lớn, quang giáp nơi này cũng đều đã bị đưa tới tiền tuyến. Hiện giờ chỉ còn lại mấy cái quang giáp thử nghiệm thế này. Nhân viên công tác giới thiệu nói.

Diệp Trùng theo sau lưng nhân viên công tác, đi về phía mấy cái quang giáp ở trong góc đó.

- Ủ, quang giáp cận chiến chỉ có một cái này. Người có thể thử xem. Nhân viên công tác chỉ cái quang giáp dính đầy bụi đất ở chỗ sâu nhất trong góc đó.

Cái quang giáp này đã đặt ở đây năm năm, nó yên lặng đứng ở trong góc không nổi bật, bình thường cũng không có ai tới quét dọn. Cho nên khi Diệp Trùng nhìn thấy cái quang giáp này lần đầu tiên, trên quang giáp tích lũy một lớp bụi dày cộm, nhân viên công tác đồng hành với Diệp Trùng đó hoàn toàn không có ý định tới gần, dừng chân ở xa xa.

Diệp Trùng ngược lại không hề để ý, nhớ năm đó, hắn lẩn lộn ở trong núi rác, nơi đó càng dơ hơn nơi này.

Phí khá nhiều sức lực, hắn mới quét sạch bụi đất trên bề mặt cái quang giáp thử nghiệm đó. Bụi đất tung mù lan ra trong cả căn nhà kho, nhân viên công tác đó vội vàng lùi ra khỏi nhà kho. Dù sao trong căn nhà kho này cũng không có thứ gì đáng để lưu ý, toàn bộ là vài thứ sắt vụn.

Quang giáp được Diệp Trùng quét đi lớp bụi cuối cùng đã lộ ra bộ mặt thật của nó.

Chủ thể quang giáp trắng đen xen kẽ thể hiện ra phong cách đặc biệt. Không hề có vẻ kim loại lấp lánh chói mắt của quang giáp thông thường, mà là một loại chất cảm nội liễm. Cái quang giáp này và mỗi cái quang giáp Diệp Trùng từng thấy qua lúc trước đều không giống nhau. Thông thường mà nói, thân thể chính và tứ chi của quang giáp hình người sẽ có một tỉ lệ cơ bản, như vậy xem ra mới khá là tự nhiên. Nhưng trên cái quang giáp này, tứ chi khoa trương dị thường, giống như một người bình thường đã mọc ra đôi tay và đôi chân có cơ nhục quá mức cường tráng, lực lưỡng. Trừ cái khiên nhỏ hình chữ V trên tay, trên người nó căn bản nhìn không thấy vũ khí nào khác.

Diệp Trùng lập tức có vài phần hứng thú, là một kỹ sư chế tạo quang giáp, đối với các loại quang giáp cổ quái, hiếm lạ, hắn cực kỳ có hứng thú.

Tiến vào buồng lái của quang giáp, bàn điều khiển chính hình tam giác cũng không hề giống bàn điều khiển chính từng thấy lúc trước, mà sự phân bố nút bấm phía trên càng làm Diệp Trùng có vài phần không biết làm sao, nó và sự phân bố nút bấm của bàn điều khiển chính tiêu chuẩn có sự khác biệt quá lớn.

Bất đắc dĩ, Diệp Trùng chỉ đành tiến vào trình tự hướng dẫn của quang não, dưới sự chỉ dẫn của quang não, bắt đầu tiến hành điều khiển từng bước, từng bước một.

Tốn trọn vẹn một giờ, Diệp Trùng mới hiểu rõ về tổng thể nên điều khiển thế nào. Điều này cũng làm hắn biết tại sao cái quang giáp này lại đặt ở nơi này năm năm mà hoàn toàn không có ai tới đụng vào nó.

Đây là một cái quang giáp cực kỳ đặc biệt, cho dù Diệp Trùng đã thấy qua vô số quang giáp, nhưng cái quang giáp này vẫn có thể dùng từ đặc biệt này để hình dung.

Đây là một cái quang giáp chuyên môn thiết kế vì chiến đấu, nói nghiêm khắc hơn, đây là một cái quang giáp cực đoan chuyên môn thiết kế vì chiến đấu cận chiến trên mặt đất. Phạm vi sử dụng của nó vô cùng chật hẹp, chỉ thích hợp chiến đấu cận chiến trên mặt đất. Chính vì như vậy, từ lúc vừa bắt đầu xác định ý tưởng thiết kế của nó thì cũng đã quyết định vận mệnh rất khó được người ta coi trọng của nó rồi.

Thiết kế của nó cực kỳ cực đoan, nó chỉ có một động cơ bay, điều này có thể cho nó thực hiện bay bình thường, nhưng năng lực đổi hướng không gian của nó cực kỳ tệ hại, chỉ thích hợp bay đường thẳng, điều này cũng quyết định nó không cách nào thực hiện chiến đấu trong không trung. Mọi người điều biết, cận chiến trong không trung cần đổi hướng linh hoạt.

Nhưng, cái quang giáp này trong mắt Diệp Trùng không hề không chỗ sử dụng, ngược lại, với hắn mà xét, chỉ cần dưới hoàn cảnh thích hợp, nó có thể phát huy uy lực cường đại.

Toàn bộ động cơ hỗ trợ khác của nó đều được sắp xếp trên bốn chi của quang giáp, điều này làm sức mạnh tứ chi của nó trở nên khủng bố dị thường. Thiết kế đặc biệt cũng quyết định phong cách chiến đấu đặc biệt của nó, nó cần phải thông qua lực bạo phát của đôi chân mà tăng tốc, mà không phải dựa vào động cơ. Điều này có chút giống với con người, hoàn toàn không giống quang giáp bình thường. Một điểm này tồn tại quá nhiều khiếm khuyết, mỗi một bước của nó đều cần điểm mượn lực, thí dụ là mặt đất, mà đối với hầu hết sự sĩ mà nói, đây là điều hoàn toàn không thể chấp nhận được. Bọn họ quen làm các loại đổi hướng đa biến, linh hoạt trong không trung.

Nhắm vào phương thức tác chiến đặc biệt này, người thiết kế quang giáp đã tiến hành ưu hóa có mục tiêu đối với bàn điều khiển chính. Mà một điểm này, cũng làm cho càng nhiều sư sĩ nhìn mà lùi bước. Rất nhiều sư sĩ vào lúc trước khi chưa hiểu được thực lực chân chính của cái quang giáp này thì đã bị bàn điều khiển chính khác lạ này dọa chạy.

Chính là mấy nguyên nhân này, trực tiếp làm cho cái quang giáp này không ai đoái hoài, chỉ có thể đặt trong góc xa xôi nhất trong nhà kho.

Nhưng Diệp Trùng còn phát hiện rất nhiều chỗ lấp lánh của cái quang giáp này. Người thiết kế quang giáp này nhất định là một hội vực lĩnh giả xuất sắc, ít nhất y ở phương diện thuật toán quang não có thành tựu cực kỳ nồng hậu. Cái quang giáp này ở phương diện tính toán trọng tâm và hệ thống cân bằng tự động là xuất sắc nhất mà Diệp Trùng từng thấy qua. Mỗi động tác của nó, quang não đều trong thời gian ngắn nhất, tính toán ra vị trí trọng tâm của cả cái quang giáp, rồi làm ra điều chỉnh tương ứng. Đây là cái quang giáp có cảm giác cân bằng tốt nhất mà Diệp Trùng từng sử dụng qua cho tới tận bây giờ.

Không chỉ như vậy, do sức mạnh bốn chi có được sự tăng cường với biên độ lớn, nếu như một khi bị nó quần lấy sát người, đối với đối thủ của nó mà nói, tuyệt đối là một cơn ác mộng. Nó giống như một đại lực sĩ, nếu như đối thủ bị đánh trúng một cái, không chết cũng tàn phế.

Ở phương diện vũ khí, vì bảo đảm tính linh hoạt của nó, nó không hề lựa chọn vũ khí có trọng lượng lớn, nhưng vũ khí tiểu xảo đủ kiểu, đủ dạng vẫn làm cho Diệp Trùng cảm thấy có vài phần cảm giác rối mắt.

Gai cận chiến, kiếm laser, phi tiêu năm cánh, cước để nhận (đào dưới đáy chân), khiên bảo vệ tay, chùy khuỷu tay, kiếm kiểu đầu gối tự động bắn ra...

Đây hoàn toàn là binh khí hình người a! Thiết kế của mỗi một chỗ vũ khí đều vô cùng xảo diệu, từ ngoài mặt, căn bản nhìn không ra chút đầu mối nào. Diệp Trùng nhìn không được mà cảm khái, người thiết kế cái quang giáp này là một thiên tài, cũng là một tên điên, hơn nữa là một tên điên cực đoan!

Cái quang giáp này cần người điều khiển nó có lý giải thâm hậu đối với cận chiến bằng cơ thể con người, điều cơ sở nhất trong đó chính là kỹ xảo phát lực, làm sao thông qua đôi chân để có được tốc độ. Mà điều này đối với Diệp Trùng mà nói, lại càng thích hợp vô cùng. Hắn không chỉ có thể tiến vào hàng ngũ cao thủ đỉnh cấp trong cận chiến, hơn nữa kỹ xảo của họ Lam ở Cửu Nguyệt làm hắn đối với sức mạnh có lý giải về bản chất. Với lại, trong mắt Diệp Trùng, cái quang giáp này có điểm giống với phiên bản phóng lớn của Thủ Hộ.

Vấn đề duy nhất đặt trước mặt hắn hiện giờ chính là bàn điều khiển chính quái dị này!

Thói quen thao tác hình thành lâu ngày không phải một sớm một chiều thì có thể thay đổi được. Trong chiến đấu, bất cứ chút ngập ngừng nào đều có thể lấy đi tính mạng của bản thân, đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất tại sao sư sĩ khác lại kính nhi viễn chi (kính sợ đứng đằng xa nhìn) đối với cái quang giáp này. Mọi người đã quen với bàn điều khiển chính tiêu chuẩn, quen thuộc lại với một loại bàn điều khiển kiểu mới cần quá nhiều thời gian.

Thói quen, thật sự là một thứ chết người a!

Không có lựa chọn, Diệp Trùng chỉ đành bắt đầu làm quen với cái quang giáp này. May mà hắn đối với bản thân cái quang giáp này không hề có tâm lý bài xích gì, hơn nữa, mấy năm gần đây, số lần hắn điều khiển quang giáp không hề ít, điều này làm cho tính thích ứng của hắn tăng mạnh.

Một cái quang giáp có tứ chi cường tráng tới mức quá thể, bắt đầu vụng về làm các loại động tác đơn giản nhất trong nhà kho khổng lồ, lảo đảo, liêu xiêu, giống như trẻ sơ sinh học đi.

470. Chương 470: Vụng Về Ra Trận

Mấy tiếng đồng hồ dùng để quen thuộc một cái quang giáp, còn là một cái quang giáp đặc biệt thể này, khẳng định là còn lâu mới đủ. Nếu như là quang giáp bình thường, tuy không thể phát huy toàn bộ thực lực của quang giáp, nhưng ứng phó hoàn cảnh thể này vẫn không thành vấn đề. Nhưng vấn đề là, cái quang giáp này không chỉ phương thức chiến đấu khác xa quang giáp bình thường, mà ngay cả phân bố nút bấm

của bàn điều khiển chính đều hoàn toàn không giống. Năm tiếng đồng hồ, Diệp Trùng chẳng qua chỉ vừa quen với một vài động tác thông thường nhất.

Bất quá Diệp Trùng cũng biết một điểm này, nhưng hắn vẫn cố hết toàn lực luyện tập là sao điều khiển cái quang giáp này. Đối với việc chiêu mộ, hắn đã sớm không còn kỳ vọng rồi. Trình độ sư sĩ quan khảo hạch vừa rồi đó, hắn nhìn thấy rõ ràng, nếu như điều khiển Hàm gia, mà thân thể lại bình thường, Diệp Trùng ngược lại có đủ tự tin chiến thắng đối thủ. Nhưng hiện giờ, đây rõ ràng là một mục tiêu không hiện thực.

Không còn gánh nặng tâm lý gì, Diệp Trùng ngược lại giống như có được một món đồ chơi, cực kỳ tập trung khai quật thực lực chân chính của cái quang giáp này. Theo sự quen thuộc không ngừng, Diệp Trùng đã dần cảm cảm giác được uy lực mà cái quang giáp này có. Quang giáp trên tay hắn hiện giờ đều không thích hợp lấy ra, cái quang giáp này, ài, là một lựa chọn không tệ. Hắn đã định chủ ý, đợi sau khi kết thúc chiêu mộ, lên vào nhà kho cướp cái quang giáp này đi.

Nhà kho này có lẽ bởi vì nguyên nhân không có đặt vật phẩm gì, căn bản cũng không có ai trông coi, càng đừng nói lực lượng bảo vệ. Kế hoạch này cũng được Thương tán đồng.

Một khi Diệp Trùng cực kỳ tập trung công việc nào đó, hắn thường rất khó phát giác thời gian trôi qua. Cũng không biết là bởi vì tinh thần thả lỏng, hay là thật sự giống như Thương nói, qua một khoảng thời gian thì sẽ không có gì, tinh thần của Diệp Trùng khôi phục với tốc độ kinh người, hắn hiện giờ đã cảm giác bình thường về cơ bản.

Mãi tới khi nhân viên công tác vẫn luôn thủ ở ngoài cửa tiến vào nhắc nhở Diệp Trùng sắp tới lượt hắn, Diệp Trùng mới hoàn hồn lại.

Khi trở lại khu khảo hạch thực chiến quang giáp, Diệp Trùng mới phát hiện thời gian đã trôi qua tới tận năm giờ. Liếc thấy đồ ăn được cung cấp ở một bên, đã sớm trống rỗng trong bụng, hắn vội vàng chạy tới. Nhân viên công tác đi cùng một bên quả thật nghĩ không ra Powell tại sao lại coi trọng thiếu niên không hề nổi bật như vậy này. Mà sau khi nhìn thấy sức ăn và dáng ăn của Diệp Trùng, hắn nhận không được hơn nữa, quay đầu sang một bên, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Sau một trận càn quét sạch sẽ như hổ sói, Diệp Trùng mới dời sự chú ý tới khảo hạch đang tiến hành trên sân.

Trên đài đã đổi một vị quan khảo hạch, quan giáp vị quan khảo hạch này điều khiển cao cấp hơn của vị quan khảo hạch vừa rồi không ít, vô luận là tốc độ hay là tính linh hoạt đều cao hơn không ít, mà cách đánh của hắn cũng càng có tính hân thưởng hơn. Một chuỗi đổi hướng và hư chiêu có độ khó cao, làm cho tiếng reo hò chói tai của đám thiếu niên trên khán đài vang lên không ngừng.

Quang giáp của vị quan khảo hạch này cũng là một quang giáp hình người, nhưng so với quang giáp kiếm khiên của vị quan khảo hạch vừa rồi thì đẹp hơn nhiều. Đường biên kim loại màu tím lấp lánh rực rỡ, quang giáp cao dài chắc nịch. Mà quyền nhận (lưỡi đao nắm tay) hình trăng lưỡi liềm bằng laser tỏa ra quang mang màu vàng của đôi tay càng làm trước mắt người ta sáng lên.

Diệp Trùng lại không khỏi lắc đầu, thực lực của vị quan khảo hạch này tuy cũng không tồi, nhưng trong mắt hắn, so với vị quan khảo hạch vừa rồi lại tệ hơn rất nhiều. Hiện giờ, khe hở trong công kích của vị quan khảo hạch này tuy cũng không nhiều, thường chỉ có hai ba chỗ, nhưng bởi vì nguyên nhân tốc độ vừa lóe lên liền mất, độ khó nắm bắt rất cao. Nhưng so với vị quan khảo hạch điều khiển quang giáp kiếm khiên vừa rồi đó lại thua kém mấy phần. Trong công kích của quang giáp kiếm khiên cực kỳ chặt chẽ, làm người ta có vài phần cảm giác không chỗ ra tay, ngay chính Diệp Trùng, muốn thắng cũng phải phí một phen sức lực.

Tây Thanh trên khán đài cũng lắc đầu. Động tác này trùng hợp bị White ở bên cạnh nhìn thấy. White kỳ quái hỏi: “Tây Thanh, sao thế?”

- Không có gì, chỉ là cảm thấy quan khảo hạch này so với quan khảo hạch vừa rồi tệ hơn không ít, ta rất lo lắng điều này sẽ ảnh hưởng tới chất lượng giáo quan được tuyển phía sau. Tây Thanh lạnh nhạt trả lời.

- A? Tây Thanh, người tại sao lại có loại cảm giác này? Ta cảm thấy vị quan khảo hạch này cũng rất lợi hại a! Người xem bước chân của hắn, quá phiêu dật, quá tuyệt đi! Còn có đổi hướng của hắn, quả thật có

thể nói là nguy hiểm! Nếu như có một ngày ta có thể có trình độ thể này của hắn thì tốt rồi. White về mặt ngưỡng mộ.

Tây Thanh không nói gì thêm. Hắn biết White căn bản sẽ không nghe, liền chỉ đành tiếp tục cổ vũ mình quan sát khảo hạch đang tiến hành trong sân, hắn vẫn không tìm thấy một vị quan khảo hạch làm hắn hoàn toàn vừa ý, cho nên mới có bản khoản vừa rồi.

Chính ngay lúc này, quang giáp của nhân viên ứng tuyển trong sân đó bị một cú đổi hướng cực kỳ hoa lệ của quan khảo hạch đập vào bên hông đánh ngã, thua ngay tại chỗ. Rất nhiều thiếu niên trên khán đài lúc này hoàn toàn chìm trong hưng phấn, tiếng kêu trên khán đài liên miên bất tuyệt, làm Tây Thanh có chút nín lặng, cúi đầu về một dấu chéo lên số hiệu của người ứng tuyển này trong sổ.

- Người ứng tuyển số 231 mời vào sân.

Tây Thanh thuận tay viết “231” vào sổ, rồi dời ánh mắt vào sân.

Powell ở chỗ cao nhất của khán đài, nơi này là vị trí tốt nhất quan sát trận chiến. Cuối cùng đã tới hắn, trong đầu Powell không khỏi lóe lên một màn kinh người nhìn thấy ở khu võ thuật đó, trong lòng không khỏi dâng lên một tia hưng phấn. Bất quá hắn rất mau bình tĩnh lại, trong lòng không tự chủ lắc đầu, một sư sĩ ngay cả quang giáp cũng không có, lại có thể làm ra kỳ vọng gì chứ? Nếu như không phải nhìn thấy biểu diễn kinh người ở khu võ thuật của hắn, Powell khẳng định sẽ không cho hắn cơ hội này. Nhưng cho dù như vậy, một tia mong chờ ẩn ước trong lòng đó vẫn làm hắn ung dung thản nhiên ngồi thẳng người, dời ánh mắt vào trong sân.

Điều khiển cái quang giáp thử nghiệm đó vào trong sân, cái quang giáp kiểu dáng quái dị này vừa mới ra trận, liền khơi nên một trận cười rộ không chút kiêng dè của đám thiếu niên trên khán đài. Dáng vẻ của nó quả thật có chút kỳ quái, giống như thân hình con nít lại mọc ra chân và tay của người thành niên.

Mà không giống quang giáp khác bay vào trong trường, nó âm âm đập mặt đất mà tiến vào trong sân, tư thế tuyệt đối không liên tưởng gì với từ đại loại như tiêu sái, xem ra cực kỳ hoạt kê.

Khi Powell nhìn thấy cái quang giáp này, lập tức có chút ngạc nhiên, hắn thể nào cũng không ngờ cái gọi là quang giáp thử nghiệm lại là có dáng vẻ này. Nếu như hắn sớm biết, tuyệt sẽ không đề nghị số 231 đi thử.

Tây Thanh lại một lần nữa lắc đầu, tỉ lệ giữa các bộ phận của cái quang giáp này hoàn toàn không cân xứng, quang giáp thể này...

Bút của hắn dừng trên “231”, đang chuẩn bị vạch một dấu chéo, hơi do dự một lát, hắn vẫn quyết định xem trước rồi nói.

Trên khán đài, vẫn có một đám người không phát ra tiếng cười rộ, bọn họ về mặt mong chờ nhìn vào trong sân. Mấy người này đều người ứng tuyển có số xếp sau Diệp Trùng, số 231 dáng vẻ kỳ lạ này, một loạt biểu diễn kinh người ở khu võ thuật đó đã khắc sâu trong lòng bọn họ.

Bọn họ tin tưởng, một người có thực lực võ thuật mạnh mẽ thế này, nếu như hắn tham gia lần ứng tuyển này, điều đó chỉ có thể nói rõ, hắn ở phương diện quang giáp cũng có đủ thực lực.

Bọn họ hiện giờ chỉ muốn nhìn vị số 231 có thể mang lại cho người ta bất ngờ này, lần này lại mang tới cho bọn họ sự kinh hãi thể nào.

Trong sân, Diệp Trùng đã khôi phục trạng thái bình thường bình tĩnh đến bất ngờ, ngồi trong buồng lái, tia sáng trên màn hình chiếu gương mặt hắn trắng như tuyết, mà mỗi một đường nét rần rở trên gương mặt hắn đều được khắc họa hết sức rõ ràng.

Nếu như là vị quan khảo hạch điều khiển quang giáp kiểm khiên vừa rồi, Diệp Trùng không cho rằng mình có thể có khả năng chiến thắng. Nhưng sau khi nhìn thấy mấy trận chiến đấu trước mắt của quan khảo hạch này, hắn lại từ trong đó tìm được một tia cơ hội có thể chiến thắng.

Đẹp mà không thực, đây là đánh giá Diệp Trùng dành cho vị quan khảo hạch này. Vị quan khảo hạch này dường như có yêu thích khoe khoang, không biết là chịu kích thích của ánh mắt sùng bái nóng bỏng của mấy thiếu niên trên khán đài hay là bản tính của hắn chính là như vậy, nhưng với cái nhìn của Diệp Trùng,

loại thói quen hoàn toàn không cần thiết, vô ích, tác dụng phụ cực kỳ mạnh này chính là một chỗ có thể lợi dụng.

Với lại, vị quan khảo hạch này dường như cực kỳ yêu thích đổi hướng, nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, đây cũng là một loại phương thức tác chiến mà hắn quen thuộc nhất. Hắn rất sớm lúc trước thì đã hoàn thành tất cả huấn luyện ở phương diện đổi hướng mà Mục vạch ra cho hắn, đây cũng là phương pháp mà hắn đã thường dựa vào để chiến thắng. Trải qua chiến đấu không ngừng về sau, Diệp Trùng càng thêm sâu sắc đối với lý giải về đổi hướng.

Cái quang giáp này xem ra thì tay chân vụng về, tứ chi thô to giống như bốn cục sặc to lớn, không có chút mỹ cảm.

Trong buồng lái mà mọi người nhìn không thấy, bàn điều khiển hình tam giác, một đôi tay hơi xa lạ đặt ở phía trên, ánh mắt trầm ngưng của Diệp Trùng bình tĩnh tới mức làm người ta hoảng sợ.

- Bắt đầu!

Quang giáp đối diện giống như tên rời cung, lao thẳng về phía Diệp Trùng. Tốc độ quang giáp đối phương rõ ràng muốn tốc chiến tốc quyết, cái quang giáp xấu xí này không hề làm vị quan khảo hạch này chú ý, thứ hắn biểu hiện ra hiện giờ hoàn toàn không đặt Diệp Trùng vào mắt.

Sự cuồng vọng của quan khảo hạch không hề làm cho tình cảm của Diệp Trùng có bất cứ dao động nào, hắn bình tĩnh như thường.

Sườn trái, khớp gối phải! Đầu óc Diệp Trùng mau chóng tính toán. Nếu như thứ hắn điều khiển hiện giờ là Hàm gia, hắn có chín mươi phần trăm nắm chắc có thể đánh trúng bất kỳ một chỗ nào đó trong hai chỗ trong hiệp đầu tiên hai bên gặp mặt, chỉ cần hắn đánh trúng bất kỳ chỗ nào trong đó, trận chiến này sẽ có thể tuyên bố kết thúc.

Đáng tiếc, thứ hắn điều khiển hiện giờ là cái quang giáp thử nghiệm được gọi là hàng lỗi này! Điều quan trọng là, hắn hiện giờ trừ một vài động tác bình thường ra, động tác hơi có độ khó cao chút đều rất khó dùng ra được, hắn đối với cái quang giáp này quả thật quá xa lạ.

Vốn dĩ một cơ hội ra tay cực tốt, Diệp Trùng lại chỉ có mở to mắt mà bỏ qua.

Không có nản lòng, điều kiện trước mắt đã không đủ, vậy đây không phải là cơ hội. Đôi tay liên tục nhập vào vài chỉ lệnh trên bàn điều khiển chính một cách xa lạ, chỉ thấy cái quang giáp này oành cái, đôi chân đạp một cái, đôi tay thô to vô bì làm ra tư thế võ thuật, bảo vệ chỗ yếu hại.

Tây Thanh trên khán đài không khỏi lại một lần nữa lắc đầu, động tác này của 231 ngay cả hắn cũng cảm thấy có vài phần trúc trắc.

Ngay cả Tây Thanh cũng có thể nhìn ra, một vài người ứng tuyển khác thế nào lại nhìn không ra? Trong lòng mọi người ngạc nhiên một trận, lúc nào, chiêu mộ của tổ nghiên cứu khoa học ngay cả người mới học cũng có thể tới chứ?

Diệp Trùng lại không hề để ý tới, hắn đã chuẩn bị phòng thủ tại chỗ sẵn sàng. Biên độ động tác phòng thủ tại chỗ của quang giáp khá nhỏ, có lợi cho điều khiển, nhưng yêu cầu đối với ý thức và dự đoán chiến đấu khá cao, mà một điểm này đối với Diệp Trùng mà nói, hoàn toàn không thành vấn đề.

Mau chóng lập ra phương án tác chiến, quang giáp thử nghiệm giống như ôm chặt một khối sắt, chờ đợi đối phương đánh tới!

471. Chương 471: Bàn Văn Giảo Sát

- Ha ha...

- Ha ha... cười chết ta rồi... Quả thật quá buồn cười... chao ôi... không được... bụng ta đau quá... ha ha...

Trong cả khu khảo hạch thực chiến chiến quang giáp vang lên không ngớt từng trận rồi lại từng trận cười dữ dội. Mấy thiếu niên trên khán đài đó càng khoa trương hơn, có vài người đã cười tới mức không thẳng được lưng, ngay cả Powell ở trên khán đài cao nhất cũng không khỏi mỉm cười.

Cảnh tượng này đích xác là cực kỳ có ý tứ. Quan khảo hạch không ngừng đi xung quanh tấn công cái quang giáp quái dị vô bì này, nhưng cái cục sắt đó lại thường có thể dùng các loại động tác kỳ quái tránh thoát. Nếu như chỉ là một chút kỳ quái thì cũng thôi đi, nhưng phối hợp với bản thân cái quang giáp này thì có đôi chút quái lạ, cả cảnh tượng hoạt kê nói không nên lời.

Chỉ thấy nó đột nhiên chân trái và tay trái tiếp đất, ý đồ làm một cú lặn sang bên, né tránh công kích của quan khảo hạch. Một tên người thép tứ chi thô to vô bì, tay chân vung về lặn sang bên không nói, trong quá trình lặn sang bên, lại còn vì trọng tâm không ổn định mà bộp cái ngã lặn ra đất. Tên to lớn thể này đột nhiên ngã ra trên đất, đó chính là đẩy núi vàng, xô trụ ngọc, oanh một tiếng dữ dội, bụi bặm bắn tung lên làm cho quang giáp của quan khảo hạch mặt mũi đầy bụi.

Chú thích: Vàng, ngọc từ xưa đã là thứ cực kỳ quý giá, nói chi tới núi vàng, trụ ngọc. Tục ngữ nói: “Dưới gối nam nhi có hoàng kim”, không thể tùy tiện quỳ xuống. “Đẩy núi vàng, xô trụ ngọc” quỳ xuống là một loại lễ nghi cực kỳ tôn kính đối với đối phương, cực kỳ quý giá, không dễ dàng sử dụng, cho nên nam nhi quỳ xuống giống như đẩy núi vàng, xô trụ ngọc, long trọng, chấn động.

Thoáng cái, tiếng cười rộ trên khán đài oanh cái vang lên. Đám thiếu niên vẫn luôn ôm bụng cũng không nhịn thêm được nữa, lại một trận cười rộ, chỉ là vẻ đau khổ trên mặt có thể thấy được sự đau đớn của cơ nhục phần bụng bọn họ.

Diệp Trùng ở trong buồng lái lúc này cũng có chút chật vật, chỉ lệnh hấn nhập vào vừa rồi vốn dĩ là nghiêng người sang ngang, ai biết quang giáp lại làm cái lặn người sang bên. Mà bởi vì đột ngột không kịp phòng bị, Diệp Trùng lại nhập sai một chỉ lệnh, điều này cũng làm cho trọng tâm cân bằng đã điều chỉnh xong của bản thân quang giáp xảy ra sai lệch, cuối cùng làm cho trọng tâm mất cân bằng mà té ngã.

Một loạt sai sót giống như vậy, Diệp Trùng từ lúc bắt đầu thì đã xuất hiện rất nhiều lần. Hấn cũng cực kỳ bó tay. Phân bố nút bấm của bàn điều khiển chính và thói quen sử dụng của hấn hoàn toàn khác nhau, trong chiến đấu, đây là nhược điểm cực kỳ trí mạng.

Hấn có thể chống tới hiện giờ vẫn không bại trận, chỉ là bởi vì hấn thường có thể phán đoán trước ý đồ tấn công của đối phương, từ đó lựa chọn ứng phó thế nào. Đương nhiên, trong này còn bao hàm vài phần may mắn. Nếu không, hấn đã sớm bại trận rồi.

Chỉ là cho dù là như vậy, hấn vẫn hoàn toàn ở vào thế bị động.

Vị quan khảo hạch này cũng buồn bực vô bì. Vô luận từ góc độ nào mà xét, hấn đều chiếm hết ưu thế, số 231 đáng chết này không có bất cứ sức trả đòn nào. Nhưng điều làm hấn phiền tiết là, may mắn của khối sắt công kênh này lại tốt đến bất ngờ, mỗi lần tuy đều chật vật không thôi, nhưng lại thường có thể hóa hiểm thành an, làm hấn gần như tức tới sắp thổ huyết.

Bất quá, hấn đã định dùng sát chiêu để giải quyết trận chiến làm hấn gần như sắp điên này!

- Hừ, ta không tin ngươi ngay cả chiêu này cũng có thể tránh được. Trong mắt lóe lên vẻ nghiêm khắc, trong buồng lái, quan khảo hạch rõ ràng có chút xấu hổ thành giận.

Đôi tay ở trên bàn điều khiển chính mau chóng nhập chỉ lệnh. Vuu, quang giáp không tiến mà ngược lại lùi, mau chóng kéo giãn khoảng cách với Diệp Trùng.

Trong buồng lái, Diệp Trùng vẫn sắc mặt cứng nhắc, nhưng trong cặp mắt lạnh lùng giống như băng lạnh vạn năm đó lại lộ ra chút vẻ ngưng trọng.

- Thế nào rồi? Khảo hạch hiện giờ tiến hành thế nào? Một giọng nói tùy ý từ sau lưng Powell truyền tới.

Powell xoay đầu lại, chỉ thấy một tráng hán trung niên để trần nửa thân trên đi về phía hấn, đầu vai tùy ý vất một cái khăn lông. Trên cơ nhục cường tráng vẫn dính rất nhiều giọt nước không lau khô.

Suy đi nghĩ lại, Powell nói: “Khá thú vị.”

Tráng hán trung niên đặt hông ngồi bên cạnh Powell, trên mặt mang theo vài phần kinh ngạc: “Có thể làm cái tên cứng nhắc người đây nói là thú vị, vậy khẳng định rất có ý tứ.”

- Ủ, người coi thì biết. Powell nhìn xuống khu khảo hạch phía dưới nhép miệng.

- Ha ha, vậy thì phải xem rồi. Miệng nói vậy, nhưng hẳn lại không có ý muốn xem nào, mà lại dùng khăn lông lau mái tóc ướt.

Powell thu ánh mắt của mình lại, đặt trên người đại hán ở bên cạnh này, ngữ khí chân thành nói: “A Đồng, lần này thật sự cảm ơn người.” Đại hán tên gọi là A Đồng này chính là vị quan khảo hạch trong quang giáp kiếm khiên đó. Hẳn bị phái tới nơi này làm nhiệm vụ, vừa đúng lúc Powell ở chỗ này nhận được khảo hạch giáo quan, tiến hành huấn luyện lực lượng dự bị, do đó liền tiếp đón một đám quan khảo hạch.

A Đồng không để ý phẩy phẩy tay: “Chút việc nhỏ này, không có gì ghê gớm. Từ tiền tuyến tới lâu như vậy cũng không có cơ hội ra tay nào, lần này ngược lại đã ghiền.”

- Tình hình tiền tuyến rất cuộc thế nào? Người cũng biết, tin tức hậu phương thường thật giả khó phân, làm người ta không rõ ràng. Powell ngồi thẳng người, nhìn thẳng A Đồng.

A Đồng lắc đầu: “Tình huống không tốt lắm, tới tận bây giờ, vẫn ở trong trạng thái giằng co. Tiền tuyến mỗi ngày đều có nhân viên thương vong, hiểu biết của chúng ta đối với chúng quả thật quá ít.” Ngừng một lát, thấy xung quanh không có ai, hẳn sấn tới trước mặt Powell, khẽ thấp giọng: “Trước đây không lâu, đội trinh thám của Alva ở chỗ cách đây không xa, cũng chính là khu vực giao giới của vành đai toái tinh, đã gặp phải một con Xích vĩ thú có thực lực cường hãn, ba mươi người chỉ có ba người may mắn sống sót.”

- Cái gì? Sắc mặt Powell biến đổi, bất quá rất mau liền tỉnh ngộ, nhìn một vòng xem có làm người khác chú ý hay không, lại sấn tới trước mặt A Đồng, khẽ nói mang theo chút rung rẩy: “Ý người là nói...”

Hai người nhìn nhau, thần sắc A Đồng trang trọng gật đầu, thấp giọng nói: “Ừm, cho nên cấp trên hoài nghi có phải là có nhóm nhỏ Xích vĩ thú đã từ phương hướng khác lên vào Hôi cốc.”

Sắc mặt Powell trắng bệch, hẳn tới cùng là một nhân viên phi chiến đấu, không có kinh nghiệm trận mạc, lập tức bị dọa không nhẹ. A Đồng thấy vậy, nhẹ nhàng vỗ vai Powell, an ủi nói: “Người cũng không cần quá lo lắng, cho dù thật sự có cũng tự nhiên sẽ có nhân viên chiến đấu chắn ở trước mặt.” Nói xong còn không quên bổ sung thêm một câu: “Mấy tin tức này người đừng nói với người khác, quân sự cơ mật, hì hì.” Bất quá trông dáng vẻ của hẳn, cũng không hề đặt cái gọi là cơ mật quân sự này trong lòng.

Đột nhiên trong sân dậy lên tiếng hò reo vang trời, lập tức hấp dẫn sự chú ý của hai người.

Hai quỹ tích ánh sáng màu vàng nhạt hóa thành từng điểm lấp lánh trên không, tiêu tan không thấy bóng dáng.

Mà đầu mút của hai quỹ tích màu vàng nhạt này chính là đôi quyền nhận (lưỡi đao nắm tay) laser tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt trên tay quang giáp quan khảo hạch đó.

Trong buồng lái, trong mắt quan khảo hạch đầy vẻ không thể tin được.

Không... không đánh trúng!

Làm sao có thể? Đây là ý nghĩ đầu tiên dâng lên trong lòng hẳn.

Động tác chiến thuật hẳn sử dụng vừa rồi có độ khó cực cao, nhưng đồng dạng, lực sát thương cực kỳ kinh người. Động tác chiến thuật này, hẳn đã luyện tập rất lâu, nhưng tới tận bây giờ, tỉ lệ thành công vẫn không cao, cho nên thực chiến bình thường hẳn hoàn toàn không có cơ hội sử dụng. Nhưng đối thủ lần này hoàn toàn không có bất cứ uy hiếp nào, mà mình lại vẫn cứ công mãi mà không hạ được, dưới sự xấu hổ thành ra giận, hẳn mới quyết định sử dụng sát chiêu này.

Không ngờ động tác bình thường tỉ lệ thành công cực thấp lần này lại thuận lợi tới không ngờ, điều này làm hẳn vui mừng dị thường.

Hẳn tin tưởng, chỉ cần động tác chiến thuật có độ khó cao này hoàn thành, đối phương bại là cái chắc, còn là chết, là sống, vậy thì không ở trong phạm vi suy nghĩ của hẳn nữa rồi.

Nhưng... đánh hụt rồi!

Rốt cuộc xảy ra việc gì? Hưng phấn hoàn thành sát chiêu vừa rồi vẫn chưa biến mất, hắn liền bị dội lên đầu một thùng nước đá. Rõ ràng thắng lợi trước mắt, nhưng lại không sao hoàn thành bước cuối cùng, hắn cảm thấy mình sắp phát điên rồi! Do một loạt biến cố vừa rồi quá nhanh, hắn hoàn toàn không kịp phản ứng là chuyện gì.

Diệp Trùng liều mạng hít thở, khoảnh khắc vừa rồi đó, nguy hiểm cực độ làm thần kinh hắn giống như thoáng cái kéo tới mức độ mãnh nhất. Nhưng hắn lại không có bất cứ trù trừ nào, mau chóng nhập vào mệnh lệnh ngăn cản trên bàn điều khiển chính.

Từ lúc quang giáp đối phương vừa kéo giãn khoảng cách, Diệp Trùng liền biết thứ hắn sắp gặp phải là nguy hiểm thế nào.

Bàn văn giáo sát!

Động tác chiến thuật này khá nổi tiếng, tuy với cái nhìn của Diệp Trùng, nó ít nhiều có chút không thực dụng. Nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận, nếu như một khi đoạn đầu của động tác chiến thuật này hoàn thành, vậy lực sát thương của nó cũng cực kỳ kinh người.

Nếu như thứ trên tay hắn là Hàm gia, Bàn văn giáo sát, vậy thì ở trước mặt hắn chỉ là trò cười, trước khi đối phương hoàn thành giai đoạn trước của động tác chiến thuật, Diệp Trùng có đủ thời gian phản xạ quang giáp đối phương mấy lần.

Nhưng, không có Hàm gia, chỉ có quang giáp thử nghiệm! Diệp Trùng mau chóng bỏ qua chuẩn bị xuất kích mà quyết định phương án ngăn cản và né tránh. Năng lực tính toán kinh người của Diệp Trùng ở khoảnh khắc này đã cứu hắn. Hắn lập tức liền phán đoán ra điểm rơi ba đợt tấn công trước sau của đối phương. Điều này giành được cho hắn thời gian 1,5 giây.

Nhưng, cũng chính là trong 1,5 giây này, Diệp Trùng dùng tốc độ nhanh nhất nhập vào chỉ lệnh trên bàn điều khiển chính hình tam giác xa lạ. Trong quá trình này, Diệp Trùng vẫn xảy ra một lần sai sót, nhưng một lần này, thứ bù đắp sai sót này lại là tốc độ tay hơn người của Diệp Trùng. Dùng tốc độ nhanh nhất sửa chữa sai sót này, mà quyền nhận laser của đối phương cũng đã tới trước mặt hắn.

Chân trái uốn gối, chân phải hướng ra sau tạo thành điểm chống đỡ, thân thể quang giáp hơi cong, khiến chấn hình V ở tay trái che ở phía trước, tay phải buông thõng hơi cong, lòng bàn tay chống ở mặt đất, hình thành một tư thế quái dị.

Oành!

Thứ vỡ nát đầu tiên là chấn hình V, ngăn cản chính diện Bàn văn giáo sát, lực xung kích khổng lồ trong nháy mắt liền nghiền cái chấn hình này thành bột phấn. Nhưng thế tiến tới của quang giáp đối phương hơi ngập ngừng, mà ngập ngừng này cũng chính là thứ Diệp Trùng muốn.

Đôi chân và tay phải, ba điểm chống đỡ chống trên mặt đất bỗng nhiên phát lực! Động cơ cái quang giáp này căn bản đều được trang bị ở trên tứ chi để tăng sức mạnh của chúng, mà ba cái này đồng thời phát lực, sức mạnh và tốc độ bạo phát ra cực kỳ khủng bố!

Quang giáp của Diệp Trùng giống như một cái lò xo đàn hồi bị nén tới cực điểm, bỗng từ trên mặt đất vọt lên.

Tưng!

Một tiếng kim loại va chạm cực kỳ trầm muộn chấn động tới mức làm màng tai mọi người nhói đau.

Quang giáp của Diệp Trùng mạnh mẽ tông vào trong lòng quang giáp đối phương, do xông lên từ phía dưới sườn, phương hướng của quang giáp quan khảo hạch hơi cong, dùng tốc độ càng cao hơn bay về một hướng khác.

Mỗi người nhìn thấy một màn này đều không khỏi nghĩ tới một vận động cổ xưa: bi da! Hai cái quang giáp này vừa rồi không phải giống hai trái bi va chạm sao?

Xung quanh một mảng tĩnh lặng, mọi người đều vẻ mặt ngây ngốc, sau tận mười giây, đột nhiên, tiếng reo hò vang trời từ trên khán đài vang lên. Mọi người đều bị hiệp giao thủ đặc sắc này khuấy phục.

Hai cái quang giáp lại một lần nữa đối đầu, quang giáp quan khảo hạch hoàn hảo như ban đầu, mà khiên chắn tay trái quang giáp số 231 đã chỉ còn lại nửa chuôi. Mọi người đều biết, số 231 lần sau cũng không còn khiên chắn có thể dựa vào nữa rồi, bại trận chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng mọi người vẫn đối với biểu hiện đột nhiên sáng chói vừa rồi của cái quang giáp vụng về vô bì này mà vỗ tay nhiệt liệt.

472. Chương 472: Đặc Cách Trúng Tuyển

Với cái nhìn của người khác, Diệp Trùng bại chắc rồi. Nhưng Diệp Trùng lại không cho rằng như vậy, ngược lại, hắn cho rằng thắng lợi đã cách mình không xa, cho dù đối phương lại làm Bàn văn giáo sát một lần nữa, mất đi khiên chắn như hắn cũng có đủ năng lực để cản lại. Có lẽ có khả năng do nguyên nhân thực chiến, hắn cảm thấy mình đã không vất vả giống lúc đầu vừa rồi đó. Đương nhiên, hắn vẫn không có năng lực phát động tấn công trước, trước mắt chỉ có giữ vững trận địa mà chờ đợi.

A Đồng liếc nhìn xuống dưới, lúc này mới hơi có chút kinh ngạc: “Nhìn không ra a, dưới tay người lại có kẻ có chút không tệ a. Tên này có thể dùng được Bàn văn giáo sát, có chút trình độ. Ừm, người ứng tuyển đó cũng không tệ, có thể cản một đòn Bàn văn giáo sát, thực lực cũng coi như không tệ, có thể đặc cách tuyển chọn. Cứ đánh nữa, hắn rất có khả năng bị thương.”

- Được. Powell gật đầu, mở máy liên lạc, thấp giọng dặn dò vài câu. Trong đầu hắn lúc này hoàn toàn bị tin tức kinh người vừa rồi đó chiếm cứ, số 231 vẫn luôn được hắn chú ý này bị hắn gác sang một bên.

A Đồng nếu như biết quang giáp Diệp Trùng hiện đang điều khiển lại là thứ vừa mới tiếp xúc mấy giờ trước, hắn nhất định sẽ thu hồi câu nói này. Powell là nhân viên phi chiến đấu, nào biết khác biệt ở trong này, nhưng hắn biết, A Đồng đã nói có thể tuyển chọn, vậy người ứng tuyển này nhất định đáng để tuyển chọn.

Bỗng máy liên lạc trên tay A Đồng reo gấp, sắc mặt hắn biến đổi, quát lại một câu: “Ta có việc đi trước.” Rồi xông ra ngoài cửa, dáng vẻ đó, xem ra vô cùng gấp gáp.

Mở trường trường mắt nhìn bóng lưng A Đồng, Powell bỗng quát lớn: “A Đồng, chú ý an toàn!”

A Đồng đang chạy như điên cũng không quay đầu lại, chỉ phẩy phẩy tay ra phía sau, ra dấu mình đã nghe thấy.

Diệp Trùng đang giữ vững trận thế chờ đợi đột nhiên nhận được thông báo tuyển chọn, điều này làm hắn có chút ngạc nhiên. Ngạc nhiên giống hắn còn có vị quan khảo hạch đó. Hắn làm sao cũng không ngờ số 231 này tại sao lại có thể được tuyển chọn. Với cái nhìn của hắn, số 231 căn bản không đạt tới trình độ tuyển chọn. Điều làm hắn cảm thấy phần nộ nhất là, số 231 này lại làm cho mình chật vật như vậy! Vốn dĩ đã định thu thập thật tốt số 231, hắn hiện giờ lại không thể không tuyên bố bỏ qua. Không cam lòng a!

Nhưng hắn cũng không biết làm sao, hắn rất rõ ràng, Powell thân là người phụ trách cao nhất của huấn luyện này, chút quyền lực này vẫn có.

Quyết định này cũng làm tất cả người ứng tuyển trong sân la ó.

Chống đỡ được một lần Bàn văn giáo sát thì có thể được tuyển sao? Điều này cũng quá tào lao rồi đó! Người ứng tuyển ở ngoài sân cúi đầu nghị luận xôn xao, phần lớn có ý bất mãn. Nói thật, số 231 sở dĩ có thể cản được Bàn văn giáo sát của quan khảo hạch, gần như mọi người đều cho rằng đây là vận may bất ngờ có được của hắn. Nhưng may mắn cũng có thể trở thành bằng cớ để tuyển chọn sao? Gần như không ai có thể hiểu được quyết định này.

Trên khán đài, White không thể tin được nhìn chằm chằm vào sân, kích động lớn tiếng kêu gào: “Đây trắng trợn là làm càn! Tuyển chọn sao? Loại trình độ này vẫn có thể được tuyển chọn? Bọn họ điên rồi sao? Tây Thanh, loại người này cho dù là được tuyển rồi, cũng sẽ không có ai đi nhận huấn luyện dưới tay hắn. Trong đầu đám người này toàn là nước rồi sao?”

Tây Thanh có chút xuất thần, dời ánh mắt vào trong sân, lầm bầm nói: “Điều đó không nhất định, White!”

White xoay mặt qua, mở to mắt, giống như nhìn người ngoài hành tinh nhìn Tây Thanh: “Tây Thanh, chẳng lẽ đầu người cũng bị đoản mạch rồi sao?”

Nhưng người ứng tuyển khắc chế hơn đám thiếu niên trên khán đài nhiều, bọn họ đã sớm quá rồi tuổi trẻ nhiệt huyết, bọn họ càng quan tâm lợi ích của mình hơn. Dù sao thêm một người đối với bọn họ mà nói cũng không có ảnh hưởng gì. Thù lao bọn họ nhận được không hề vì thêm một phế vật mà bị giảm bớt.

Trong đám người, mấy người ứng tuyển đã thông qua khảo hạch ánh mắt lấp lánh, giống như suy tư nhìn chằm chằm cái quang giáp vụng về, quái dị trong sân đó.

Diệp Trùng thần sắc tự nhiên từ trong sân đi xuống. Toàn bộ tất cả ánh mắt tụ tập trên người hắn, hắn đều coi như không thấy.

Nhìn thấy một màn này, vị quan khảo hạch trên sân đó tức tới mức đám một đám lên bàn điều khiển chính.

Tích tích tích, tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên. Quan khảo hạch sợ nhảy dựng lên, chẳng lẽ một đám vừa rồi của mình làm hư bàn điều khiển chính rồi sao? Hắn vội vàng tiến hành tự kiểm tra, nhưng làm sao cũng tra không ra rốt cuộc là chỗ nào xảy ra sự cố, tiếng cảnh báo điên cuồng làm hắn cuống quýt trong lòng. Rất mau, trán hắn liền giăng đầy mồ hôi.

Ở chỗ sâu trong bóng râm sườn trái quang giáp của hắn, có một vết thương hình chùy lõm sâu vào. Nếu như không tỉ mỉ xem từ chỗ gần, rất khó phát hiện. Vết thương mới toanh, vừa nhìn liền biết là do sức mạnh to lớn tông vào mà thành. Bên trong vị trí này vừa đúng là một điểm tập trung quan trọng của mạch quang. Giáp bảo vệ méo mó biến hình, từ đó mà ngăn cản mạch quang, điều này cũng là tại sao tiếng cảnh báo của quang giáp vang lên không ngừng.

Vết thương này là do chùy khuỷu tay quang giáp Diệp Trùng tạo nên. Chùy khuỷu tay của cái quang giáp này thiết kế cực kỳ xảo diệu, khi đôi tay buông thõng tự nhiên, chùy khuỷu tay liền được giấu đi, người ngoài không sao nhìn thấy được, nhưng chỉ cần hơi gấp khuỷu tay, chùy khuỷu tay liền hiện ra dữ tợn. Thứ chùy khuỷu tay sử dụng là một loại hợp kim kim loại có độ cứng cực cao chế tạo mà thành, tuy đỉnh không hề coi là sắc bén, nhưng phối hợp sức mạnh to lớn của đôi tay, uy lực cũng khá kinh người.

Trong lúc ngăn cản Bàn văn giao sát của đối phương vừa rồi, Diệp Trùng liền lợi dụng một cú này ngấm ngầm cho đối phương một cú. Quang giáp của đối phương, Diệp Trùng tuy chưa từng thấy qua, nhưng hắn vẫn vừa nhìn liền suy đoán ra đại khái kết cấu đại thể của cái quang giáp này, do đó, hắn liền chọn trúng điểm tấn công có lợi nhất này.

Do thứ chịu hư hại là mạch quang, thứ chịu công kích lúc đó không hề làm cho đối phương chú ý, mà chỉ cần qua một khoảng thời gian, liền cực có khả năng dẫn tới sự tê liệt của quang giáp đối phương, có không tốt cũng sẽ làm cho quang giáp đối phương chịu ảnh hưởng lớn. Lúc đó, cũng là cơ hội phản kích của mình!

Nhưng điều Diệp Trùng không ngờ là một loạt tính toán tỉ mỉ này vẫn chưa kịp phát huy tác dụng, mình lại bị tuyên bố được tuyển chọn rồi.

Người ứng tuyển vẫn chưa tham gia khảo hạch rất lấy làm kỳ quái, quang giáp của vị quan khảo hạch trên sân đó đứng ngay ở chỗ cú không chút động đậy, cả nửa ngày không có phản ứng. Với lại, cũng chậm chạp không tuyên bố người ứng tuyển tiếp theo vào sân.

Trên trán quan khảo hạch trong buồng lái này mồ hôi như mưa trút, hắn hiện giờ chán nản vô cùng, mình vừa rồi thế nào lại không bình tĩnh như thế chứ? Lần này đã đâm hư quang giáp của mình rồi, khảo hạch tiếp theo chỉ đành yêu cầu đồng nghiệp khác tới thế mình thôi. Điều càng làm hắn khó mà chịu nổi là quang giáp yêu quý của hắn hiện giờ hoàn toàn không nghe điều khiển, giống như một đồng sắt vụn.

Hắn căn bản không liên hệ điều này với số 231 vừa mới rời sân.

Trên thực tế, do khoanh khắc tiếp xúc tốc độ quá nhanh, động tác của Diệp Trùng lại cực kỳ kín kẽ, không chỉ là quan khảo hạch, nhiều người có mặt như vậy lại không có một ai nhìn ra đầu mối ở trong này.

Mãi tới sau này khi cái quang giáp này được đưa tới chỗ tu sửa, chỗ vết thương này mới được tra ra. Nhưng vị quan khảo hạch này làm sao cũng không hướng tới trên người số 231 làm hắn chột vật không chịu nổi đó.

Ngày này là ngày cuối cùng của khảo hạch, sau Diệp Trùng, chỉ có bảy, tám người ứng tuyển vẫn chưa tiến hành khảo hạch. Rất mau, khảo hạch liền hoàn thành toàn bộ, mà số lượng người thông qua khảo hạch cuối cùng là hai mươi lăm người, Diệp Trùng đứng ở vị trí người cuối cùng.

Đối với việc có phải là người cuối cùng hay không, Diệp Trùng không hề để ý, mà khi hắn nhận được tiền bạc là một phần thù lao trả trước, hắn cuối cùng thở phào một hơi. Đương nhiên, phúc lợi không hề chỉ như vậy. Vì hấp dẫn cao thủ trong dân gian, tổ nghiên cứu khoa học giàu có, quyền lực đưa ra thù lao cực kỳ phong phú. Trừ một món tiền trả trước với số lượng không ít, còn có phúc lợi khác, thí dụ được tặng một cái quang giáp cao cấp. Mấy quang giáp được tặng này đều là quang giáp sản xuất trong nội bộ tổ nghiên cứu khoa học, không cách nào mua được trên thị trường. Hầu hết mấy người trong này đều nhắm vào hai cái quang giáp cao cấp này mà tới.

Đương nhiên, mấy thứ này đều cần người ứng tuyển thuận lợi hoàn thành tất cả nhiệm vụ huấn luyện quy định.

Đối với quang giáp giáp thử nghiệm được xưng là hàng lỗi mà Diệp Trùng điều khiển đó, căn bản không có ai tới hỏi, cũng tự nhiên mà rơi vào trong tay hắn.

Điều kiện chỗ ở mà tổ nghiên cứu khoa học sắp xếp cho bọn họ cực kỳ tốt, mỗi người không chỉ có nhà của mình, hơn nữa không gian rất lớn, các thiết bị bên trong cũng cực kỳ đầy đủ, đầy khí tức khoa học kỹ thuật. Trong tòa nhà lớn còn có sân huấn luyện quang giáp chuyên nghiệp, và các loại thiết bị tập luyện thân thể.

Trải qua điều tra của Thương, trong nhà không hề có ống kính giám sát, điều này làm trong lòng Diệp Trùng hơi an tâm.

- Thương, hiện giờ vẫn không có cách nào xâm nhập mạng mô phỏng à? Diệp Trùng nằm trên giường, hỏi không khí. Hắn quả thật quá mệt rồi, một loạt sự việc xảy ra hôm nay làm tinh thần của hắn chịu khảo nghiệm trước giờ chưa từng có, hắn hiện giờ mệt muốn chết.

Thương mang theo vài phần bó tay nói: “Vẫn chưa hoàn thành phá giải thuật toán, tạm thời ta không vào được.” Không sao tiến vào mạng mô phỏng, về cơ bản đã tuyên cáo Thương không làm được gì, điều này đối với Thương mà nói, là một việc làm hắn cực kỳ, cực kỳ không thoải mái.

- Ừm. Diệp Trùng chậm rãi ừ một tiếng, cơn buồn ngủ kéo tới, hắn rất mau liền rơi vào trong mộng.

Khi Diệp Trùng tỉnh lại thì đã là nửa đêm. Sau khi trải qua nghỉ ngơi, thể lực hắn đã được khôi phục với mức độ lớn nhất, trạng thái tinh thần cũng khôi phục như thường. Chào hỏi với Thương xong, tùy tiện ăn chút gì đó, Diệp Trùng liền mở quang não trong phòng ra, đội mũ mô phỏng lên.

Thương không cách nào tiến vào mạng mô phỏng của Hôi cốc, nhưng đối với Diệp Trùng mà nói thì không tồn tại vấn đề này.

Tùy ý dạo chơi trong mạng mô phỏng, tuy là nửa đêm, nhưng trong mạng mô phỏng, người lại không ít. Mạng mô phỏng chỗ này và năm thiên hà lớn có chút khác biệt, nhưng Diệp Trùng không có lòng coi kỹ, hắn đi thẳng vào việc tìm kiếm tin tức mình cần.

Đi tới một chỗ tra cứu tin tức, nơi này có thể tra cứu một vài tin tức mà người muốn biết, nó chỉ đề cập tới một vài tin tức công khai, nhưng suy nghĩ tới nguyên nhân nó miễn phí thì cũng có thể hiểu được.

Thứ Diệp Trùng cần tìm là máy sửa chữa vi lượng tử, loại máy này có thể sửa chữa vết nứt nhỏ xíu ngang dọc giăng đầy trên người Hàm gia.

Ở một hoàn cảnh xa lạ thế này, nếu như không có Hàm gia, một khi sa vào nguy hiểm, vậy hắn ngay cả cơ hội cầu sinh cũng không có.

Ước khoảng nửa giờ, Diệp Trùng mới tìm thấy thứ mình cần.

Máy sửa chữa vi lượng tử, thuộc loại máy có độ chính xác cao, chỉ có một vài cơ quan nghiên cứu lớn hoặc học phủ mới có khả năng có, tổ nghiên cứu khoa học tự nhiên không cần nói, nổi tiếng giống như đại học Hepburn Lahti cũng có, mà ở trên hành tinh Heiner, lại chỉ có phòng thí nghiệm quang giáp của Bách Xuyên học phủ mới có.

Bách Xuyên học phủ, miệng lầm bầm, Diệp Trùng mau chóng tra cứu vị trí cụ thể của nó. Là học phủ lớn nhất của hành tinh Heiner, vị trí của Bách Xuyên học phủ rất dễ dàng liên có thể tìm thấy, hẳn thậm chí còn tìm thấy bản đồ phân bố cụ thể của Bách Xuyên học phủ.

473. Chương 473: Điềm Chằng Lành.

Đã là nửa đêm, cả thành phố vẫn đèn đuốc sáng trưng. Thành phố có tên gọi là Minh Âm thành này chỉ là một thành phố cỡ trung bình thường của Hôi cốc, nó không hề có chỗ đặc biệt nào. Nhưng bởi vì nằm ở rìa Hôi cốc, cực kỳ gần vành đai toái tinh tử vong, cho nên nó cũng là một điểm bổ sung để tiến vào vành đai toái tinh tử vong. Không ít sư sĩ đoàn và sư sĩ hội thông qua chỗ này để tiến vào Hôi cốc, cũng chính là mấy sư sĩ từ ngoài tới này, có tác dụng xúc tiến khá lớn cho sự phát triển kinh tế nơi này.

Nhưng gần đây, do sự xuất hiện đột nhiên của Xích vĩ thú mà dẫn tới sự bạo phát của chiến tranh. Mà hành tinh Heiner cách tiền tuyến cực kỳ gần, đã không ngừng có người bắt đầu dời nhà vào sâu Hôi cốc hơn, kinh tế nơi này cũng chịu ảnh hưởng lớn. Nhưng cho dù như vậy, điều mà Diệp Trùng nhìn thấy lúc này vẫn là một cảnh tượng đèn đuốc sáng choang.

Bách Xuyên học phủ cách vị trí hiện giờ của Diệp Trùng không hề xa, có lẽ khoảng ba mươi km. Hẳn lựa chọn đi bộ tới trước, như vậy không dễ gây nên sự chú ý của người khác. Trước đó, theo kiến nghị của Thương, hẳn đã đổi quần áo, vì điều này, hẳn còn đặc ý chạy tới tiệm một chuyến.

Có thể là vừa rồi đã làm sai, Thương hiện giờ biểu hiện cực kỳ thành thật, tích cực, kiểu dáng quần áo hẳn chọn cực kỳ phổ cập, nhưng chất liệu màu xám đen ở trong bóng tối có hiệu quả ẩn giấu khá tuyệt.

Lộ trình ba mươi km đối với Diệp Trùng mà nói, không hề coi là xa. Khoảng bốn mươi phút thì hẳn đã tới tường vây ngoài Bách Xuyên học phủ. Diệp Trùng đã từ trên mạng mô phỏng mà hiểu được, do nguyên nhân chiến tranh ở tiền tuyến, Bách Xuyên học phủ ra lệnh toàn trường ngừng học. Học phủ rộng lớn trừ bên trong đã trống không, tất cả tòa nhà đều đóng kín.

Theo vị trí trong ký ức, Diệp Trùng lặng lẽ chạy tới phòng thí nghiệm quang giáp.

Trong cả vườn trường yên ắng, tối thui, Diệp Trùng giống như một con báo, mạnh mẽ mà im hơi lặng tiếng len lỏi giữa các tòa nhà.

Phòng thí nghiệm quang giáp. Trong bóng tối, năm chữ lớn màu vàng kim làm Diệp Trùng cuối cùng thở phào một hơi. Bất quá, sự việc không đơn giản như thế, đặt trước mặt hẳn vẫn có rất nhiều nan đề, thí dụ làm sao tiến vào. Nếu như là lúc trước, Diệp Trùng khẳng định không nói thêm lời nào, gọi Hàm gia trực tiếp phá cửa mà vào. Nhưng hiện giờ, hẳn lại không làm như vậy.

Hành tinh Heiner bởi vì nguyên nhân cách tiền tuyến khá gần, lực lượng trú đóng ở nơi này cũng duy trì cảnh giác cao độ. Phòng thí nghiệm quan trọng của một học phủ cỡ lớn thế nào không có thiết bị báo động an toàn? Một khi đụng phải cảnh báo, mấy đội quân trú đóng đã bị chiến tranh làm cho thần kinh căng thẳng này nhất định sẽ không chút do dự mà cho hẳn một đả kích có tính hủy diệt. Điều quan trọng nhất là, thể tích máy sửa chữa vi lượng tử cực kỳ to lớn, không cách nào dời đi. Biện pháp tốt nhất trước mắt là không ở chỗ này trực tiếp sửa chữa Hàm gia, không làm người ta chú ý.

Hiện giờ, tất cả vấn đề đều tập trung ở một mặt, đó chính là làm sao dưới tiền đề không đụng phải cảnh báo mà tiến vào trong phòng thí nghiệm.

Diệp Trùng hỏi: “Thương, người có biện pháp nào không?”

- Xâm nhập là không thể nào. Nơi này hoàn toàn dùng một loại thuật toán xa lạ, hơn nữa ta một khi tiến vào mạng mô phỏng thì sẽ bị người khác phát hiện. Ủa, nói thế này, để ta thử xem... Thương đối với vấn đề này cũng cực kỳ nhức đầu.

Diệp Trùng yên lặng chờ đợi đáp án của Thương, ở phương diện này, Mục là chuyên gia, Thương cũng không vừa. Chỉ có bản thân hẳn dường như hoàn toàn là kẻ tay ngang.

- Ủ, chúng ta có thể suy nghĩ phá hoại hệ thống cung cấp năng lượng của nó trước, làm cản hệ thống cảnh báo của nó thành ra vứt đi. Từ đó thì có thể trực tiếp tiến vào một cách bạo lực. Nghĩ cả nửa ngày, Thương cuối cùng đưa ra một phương án có tính khả thi.

- Được! Cứ vậy đi! Diệp Trùng quyết đoán nói.

- Diệp tử, chỗ năm trăm mét đối diện cũng chính là dưới cây đèn đường thứ bảy, có một lỗ là chỗ nối mạch quang, chúng ta đi tới đó trước xem sao. Thương lại đưa ra kiến nghị càng trực tiếp hơn.

Theo như Thương nói, Diệp Trùng vô cùng thuận lợi tới dưới cột đèn thứ bảy. Bên đèn đường, quả nhiên có một cái nắp đường màu xanh lá nhạt đường kính một mét rưỡi, nắp đường là do vật liệu phức hợp chế tạo mà thành.

Nắp đường khóa chặt. Bất quá, do trong này không hề gắn thiết bị báo động, Diệp Trùng liền không chút kiêng kỵ, trực tiếp dùng sức trâu mà dỡ nó ra. Sau khi mở nắp đường, bên trong là một hang sâu đen thui, tường hang có thò ra bậc thang đi xuống dưới. Không chút do dự, Diệp Trùng xoay người chui vào trong hang, rồi thuận tay đóng nắp đường ở phía trên lại.

Mở máy liên lạc trên tay, nhờ ánh sáng hình chiếu của màn hình, Diệp Trùng cuối cùng đã có thể nhìn rõ cảnh tượng phía dưới.

- Ủa, nơi này chắc là một điểm nối quang lộ của mấy tòa nhà gần đây. Thương mang theo vài phần không chắc chắn nói, không sao tiến vào mạng mô phỏng, uy lực của hắn giảm mạnh. Hắn hiện giờ cũng chỉ có thể dựa vào tri thức trong kho tư liệu mà phán đoán trước mắt rốt cuộc là cái gì.

Sáu cái tủ kim loại cao ba mét vây thành một hình lục giác, mà Diệp Trùng chính là ở trong hình lục giác này. Mấy cái tủ kim loại này, cái nào cũng đều khóa chặt.

- Diệp tử, người mở cái tủ kim loại trước mắt người xem thử xem. Thương trầm ngâm một lát nói.

Khóa hợp kim có độ cứng cao bị vặn thành một đồng sắt vụn, bị Diệp Trùng quăng xuống chân, mở cửa tủ ra, Diệp Trùng lại có chút ngêch mặt: “Tiếp theo thì sao?”

Ở trước mắt hắn, điểm sáng nhiều không kể xiết đang nhấp nháy, giống như bầu trời đầy sao, tinh vi phức tạp, mênh mông như biển.

Diệp Trùng hoàn toàn không ngờ bên trong cái tủ không nổi bật này lại có kết cấu phức tạp thế này. Bình thường, hắn ở phương diện này dần thân vào khá ít, lập tức không biết ra tay từ đâu.

Thương mau chóng trả lời: “Chính là cái này, ta tới xem xem phân bố kết cấu bên trong nó.” Hắn vẫn không quên lầm bầm vài câu: “Loại thuần kỹ thuật này nên để cái tên cứng nhắc như Thương tới mới phải, ta mà lại cũng luân lạc tới mức phải làm làm, thật là tài lớn làm chuyện vặt! Cuộc đời a...” Trong lời nói, dường như có chút cảm khái.

Oán than thì oán than, tốc độ làm việc của Thương vẫn khá nhanh.

- Diệp tử, hàng thứ ba trăm mười sáu, điểm sáng thứ bảy trăm linh năm từ trái sang, người tìm gì đó phá hư nó đi thì có thể rồi. Thương không nhanh không chậm nói.

Hàng thứ ba trăm mười sáu, điểm sáng thứ bảy trăm linh năm từ trái sang, Diệp Trùng có chút ngêch mặt ra. Điểm sáng dày đặc kín mít mà lại nhỏ xíu xem tới mức làm người ta hoa cả mắt, càng phiền phức hơn là mấy điểm sáng này không hề đứng yên bất động, mà là không ngừng nhấp nháy dưới một loại quy luật kỳ dị. Bất quá Thương đã tìm thấy biện pháp giải quyết, Diệp Trùng cũng chỉ có căng đầu ra mà đếm thôi.

- Diệp tử, Diệp tử, người bỏ sót một cái rồi.

- Diệp tử a, người sai hàng rồi.

- Ài, Diệp tử, người chẳng lẽ đã thoái hóa tới mức phép tính võ lòng cũng không đạt chuẩn rồi sao?”

Thương cắn nhằn, lải nhải, không sợ buồn chán lầm bầm bên tai hắn, gân xanh trên trán Diệp Trùng giật giật. Vốn dĩ cái này khá là khó đếm, mấy điểm sáng nhấp nháy bất định này đã làm hắn đau đầu vô cùng,

mà Thương ở một bên lăm bằm càng làm loại người ý chí kiên định như Diệp Trùng này cũng cảm thấy nóng nực trong lòng.

- Thương, xin cắt đứt giao lưu với ta, ta cần yên tĩnh, yên tĩnh! Diệp Trùng không nhin thêm được nữa, cường điệu lập đi lập lại hai chữ yên tĩnh này.

- Được rồi, được rồi! Yên tĩnh thì yên tĩnh. Thương thấy tình thế không hay, lập tức chọn thái độ hợp tác vô cùng.

Không có sự quấy nhiễu của Thương, Diệp Trùng rất mau liền tìm thấy điểm sáng mà Thương nói đó. So với tìm kiếm, độ khó của phá hoại nhỏ hơn rất nhiều. Mãi tới lúc này, Diệp Trùng mới phản ứng lại, mình tại sao không dứt khoát phá hoại toàn bộ mấy điểm sáng này đi chứ? Như vậy ngược lại càng tiện hơn nhiều. Xem ra, mình vẫn không phải rất bình tĩnh a, trong lòng Diệp Trùng thầm cảnh giác.

Bất quá, mặc kệ thế nào, hoàn thành một bước này, cả hành động đã tương đương hoàn thành được hơn nửa. Điều phải làm hiện giờ chính là phá cửa mà vào, tìm tới máy sửa chữa vi lượng tử.

Diệp Trùng vừa chuẩn bị dỡ nắp đường lên, đột nhiên Thương trầm giọng nói: “Diệp tử, không được ra ngoài, có chuyện!”

Trong lòng run rẩy, Diệp Trùng lập tức dừng bước. Thương tuy bình thường đùa giỡn, nhưng một khi thật sự gặp nguy hiểm, Thương nhất định sẽ cực kỳ thận trọng. Lần này, hẳn đã nghe ra sự thận trọng trong lời của Thương.

- Mười hai cái quang giáp, năm con Xích vĩ thú, nơi này lại cũng có Xích vĩ thú? Có chút kỳ quái! Thương lăm bằm tự nói.

Xích vĩ thú, Diệp Trùng giật mình. Nơi này thế nào lại có thể có Xích vĩ thú. Khi tra cứu máy sửa chữa vi lượng tử, Diệp Trùng từng chuyên môn tìm hiểu một chút cục thế Hôi cốc trước mắt. Tin tức liên quan tới phương diện này cực nhiều ở trên mạng mô phỏng, cũng là đề tài nóng hổi nhất hiện giờ. Sau khi tốn khá thời gian tiêu hóa mấy tin tức này, Diệp Trùng cuối cùng đã có một ước lượng đại khái đối với tình thế của Hôi cốc trước mắt.

Tiền tuyến và hậu phương, đây là hai từ Diệp Trùng được dùng nhiều nhất khi Diệp Trùng nhìn thấy mấy tin tức này. Chiến đấu của tiền tuyến cực kỳ kịch liệt, nhưng hậu phương vô cùng bình ổn, một điểm này là một sự thật mà vô luận tin tức nào cũng đều cùng nhau thừa nhận.

- Ủm, bọn họ bắt đầu đánh nhau rồi. Thương có chút hưng phấn: “Ủm, ừm, ừm, thân thủ không tệ, ài, đáng tiếc, một chiêu này dùng sai rồi. Diệp tử, thực lực tên này có chút khoảng cách với người. À, kỳ quái, con Xích vĩ thú này hình như có chút lợi hại.” Thương trông hứng thú vô cùng, liên tục phát ra vài tiếng cảm thán.

Diệp Trùng không có hệ thống quét hình giống như Mục Thương, không sao biết được tình hình bên ngoài. Nhưng ẩn ước có tiếng va chạm trầm muộn lọt qua nắp đường truyền tới trong tai hắn. Rất nhanh, chiến đấu dường như đã tiến vào trạng thái nóng bỏng, tiếng va chạm chỉ ẩn ước có thể nghe được lúc ban đầu đã trở nên rõ ràng mà dày đặc.

Diệp Trùng hơi bò tới cửa hang, cẩn thận nâng nắp đường lộ ra một khe hở, tình hình bên ngoài lập tức thu hết vào trong đáy mắt.

474. Chương 474: Ba Cái Quang Giáp

Quả nhiên là Xích vĩ thú!

Mười hai cái quang giáp ngoại hình khác nhau và năm con Xích vĩ thú đang kịch chiến. Bình bình bình, tiếng va chạm to lớn vang bên tai không ngớt, mà chúng ngẫu nhiên rơi trên mặt đất, tiếng ầm oàng vang lớn càng làm mặt đất rung chuyển.

Thể hình của Xích vĩ thú và quang giáp không cách nhau bao nhiêu, nhưng linh hoạt hơn, cho nên chúng tuy yếu thế về mặt số lượng, nhưng từ hiện trường mà xét, lại không hề rơi vào thế hạ phong. Năm con Xích

vĩ thú len lỏi qua lại giữa những kiến trúc dày đặc xung quanh, trơn tuột dị thường. Mười hai cái quang giáp căn bản không sao hình thành hợp vậy, có chút đuối sức.

Oành oành oành, khu vực này đột nhiên bụi bặm bay đầy, vô luận là Xích vĩ thú hay là mười hai cái quang giáp đó, hoàn toàn không có chút ý kiêng kỵ mấy kiến trúc xung quanh. Sự cường hãn của Xích vĩ thú tự nhiên không cần nói, mười hai cái quang giáp này cũng có thực lực mạnh mẽ, chỉ thấy bọn họ người đuổi ta chạy, hủy tường phá nhà, chẳng mấy chốc, nơi này gần như sắp thành một đồng trống nát.

Tùng! Một tiếng trầm muộn, tiếp đó một luồng sóng khí bức người kèm theo bụi bặm đánh lên mặt Diệp Trùng, Diệp Trùng theo bản năng nhắm mắt lại, trong lòng lại thầm kêu tệ hại. Tiếng vang lớn vừa rồi cách vị trí hiện giờ của mình cực gần, chắc không phải là...

Đợi khi trước mắt Diệp Trùng khôi phục bình thường, trong lòng lại lạnh toát.

Phòng thí nghiệm quang giáp trước mắt đã trở thành một đồng hoang tàn, khói bụi mịt mù đang lan ra xung quanh. Một con Xích vĩ thú từ trong đồng hoang tàn và bụi bặm này nhảy vọt ra, lao về phía một cái quang giáp ở trên không!

- Đáng chết!

Diệp Trùng và Thương gần như đồng thời chửi toáng lên!

Không chần chừ thêm, Diệp Trùng nhắc nắp đường lên, đột nhiên từ bên trong chui ra, cong eo, mượn sự yểm hộ của khói bụi, mau chóng tiến vào phòng thí nghiệm quang giáp vừa mới trở thành đồng hoang tàn.

Nhìn một đoạn tàn dư của máy sửa chữa vi trung tử (nơ tron!!! Không phải là lượng tử?) dưới chân, Diệp Trùng đã biết, mục tiêu dự định tiêu tòng rồi.

Quan sát tĩnh táo một cái tình huống xung quanh, chiến đấu của hai bên đang tiến vào giai đoạn căng thẳng tột độ. Thực lực mười hai cái quang giáp này cực kỳ mạnh mẽ, không biết là tinh nhuệ trong đội ngũ nào, về căn bản, mỗi người đều có thực lực tương đương mấy con Xích vĩ thú này.

Đột nhiên liếc thấy một cái quang giáp kiếm khiên màu đen đỏ đang từ từ áp chế một con Xích vĩ thú. Cẩn thận nhìn, Diệp Trùng liền biết người ngồi trong cái quang giáp này là ai rồi: quan khảo hạch sử dụng quang giáp kiếm khiên bình thường mà mình nhìn thấy ban ngày đó. Tuy quang giáp của hai người không hề giống nhau, cái quang giáp kiếm khiên này so với cái Diệp Trùng từng thấy qua đó thì cao cấp hơn nhiều. Kiếm hợp kim màu đỏ sẫm giống như hút no máu người, phối hợp một cái khiên lớn đen thui như đêm, giống như sát thần đi ra từ địa ngục.

Với ánh mắt của Diệp Trùng, tự nhiên không khó nhìn ra thứ hai cái quang giáp ở phương diện kỹ xảo sử dụng giống như khuôn đúc.

Nhưng hẳn vốn dĩ thiếu lòng tò mò, hơn nữa cục diện hỗn chiến trước mắt thế này, đối với một người không có quang giáp bảo vệ giống hẳn thế này mà nói, vô nghi là cực kỳ nguy hiểm. Máy sửa chữa vi trung tử đã bị hư hỏng, mình hay là sớm rời khỏi chỗ này chút thì hay hơn.

Diệp Trùng đang chuẩn bị im hơi lặng tiếng rời khỏi chỗ nguy hiểm này, bỗng nhiên Thương nói: “Diệp tử, cẩn thận. Có quang giáp tới gần bên này!”

Diệp Trùng vội vàng giấu mình trong đồng trống nát, hoàn cảnh phức tạp, hỗn loạn thế này, cho dù đối phương sử dụng hệ thống quét hình cũng rất khó phát hiện sự tồn tại của hắn.

Gần như lời Thương vừa dứt, ba điểm đen nhỏ xuất hiện ở trên không. Ba điểm đen nhỏ này tới cực nhanh, mau chóng phóng lớn trong mắt Diệp Trùng, thì ra là ba cái quang giáp màu vàng kim. Tốc độ thật nhanh! Diệp Trùng run rẩy trong lòng, nhưng đợi khi ba cái quang giáp màu vàng kim này bay tới trước mắt, hắn đột nhiên cảm thấy hình như có chút quen mắt.

Từng thấy qua chúng ở đâu?

Diệp Trùng bỗng nhiên nghĩ tới lúc trước khi tiến vào Minh Âm thành, mười cái quang giáp màu vàng kim lao vọt qua mà mình nhìn thấy trong công xưởng đồng trống đó. Chẳng trách mình nhìn có vài phần quen mắt, thì ra là đã thấy qua. Tốc độ của mấy cái quang giáp màu vàng kim này để lại ấn tượng khá sâu cho Diệp

Trùng, có thể ở trong tầng khí quyển bay với tốc độ mười sáu, mười bảy Hz, tính năng của mấy cái quang giáp này ở phương diện tốc độ làm người ta tán thán!

Nếu như không phải chiếm tiện nghi của vật liệu xương, nếu sử dụng vật liệu khác, Diệp Trùng cũng không thể xác định mình thiết kế ra một cái quang giáp tốc độ có tính năng giống vậy.

Ba cái quang giáp màu vàng kim này không nói hai lời liền tiến vào trong chiến đấu.

Ngoại hình ba cái quang giáp màu vàng kim không hề giống nhau, một cái trong đó là tổ hợp kiếm khiên thông thường, một cái là song đao. Cái còn lại lại là đi con đường chiến đấu quần sát rịt cận thân, thứ sử dụng là vũ khí xinh xắn giống như dùi cận chiến.

Trên khiên lớn màu vàng kim giăng đầy hoa văn hoa tường vi màu đỏ sẫm, cả thân kiếm cây kiếm lớn màu vàng kim trên tay phải trơn bóng như gương, mà kết cấu chủ thể quang giáp phân bố hợp lý, tầm thường, mạnh mẽ.

Đồng dạng là tổ hợp kiếm khiên, phong cách chiến đấu của cái quang giáp màu vàng kim này cũng có mùi vị khác. Mạnh mẽ, uy nghi, mỗi một động tác đều giống như gió rung sấm giạt, động tác đơn giản, không có sắc sở hoa hòe, hơn nữa phối hợp giữa kiếm khiên cũng xảo diệu dị thường, kỹ xảo khác thường giống như kiếm thủ, khiên công ở trên tay hắn cũng cực kỳ tự nhiên, lưu loát.

Hai thanh loan đao màu vàng kim dài chừng bốn mét, sống dày, lưỡi mỏng, thân đao không có bất cứ hoa văn dư thừa nào, chỗ cán đao có một chùy nhọn. Cái quang giáp màu vàng kim song đao không trang bị bất cứ khiên chắn nào, đi con đường tấn công cực đoan. Nó bỏ qua phòng ngự, mà hoàn toàn là lấy công làm thủ. Cái quang giáp này quả nhiên chiến đấu cực kỳ dung mãnh, gan dạ, sắc bén, nhìn kỹ, Diệp Trùng liền phát hiện đôi tay của cái quang giáp này chắc là có trang bị đặc biệt, tốc độ vung vẩy đôi tay nó so với hai cái quang giáp còn lại nhanh hơn không ít.

Mà thể hình cái quang giáp màu vàng kim còn lại rõ ràng xinh xắn, chắc nịch hơn rất nhiều, bởi vì trọng lượng nhẹ hơn hai cái quang giáp còn lại cũng làm cho đối hướng và rẽ ngoặt của nó linh hoạt hơn nhiều. Nó có điểm giống với cái quang giáp tên hệ lúc trước đó của Diệp Trùng, nhưng vô luận là vật liệu, hay là phương diện thiết kế khác, so với quang giáp tên hệ thì ưu tú hơn nhiều. Sự sắp xếp điều khiển cái quang giáp này rõ ràng cũng không phải thứ tốt lành gì, công kích dữ dội, gian xảo, làm người ta phòng cũng không kịp.

Ba cao thủ!

Trong lòng Diệp Trùng mau chóng đưa ra phán đoán, sắc mặt trở nên có vài phần ngưng trọng.

Nếu như nói mười hai cái quang giáp vừa rồi có thể coi như là cao thủ, ba cái quang giáp màu vàng kim này, mỗi cái đều là cao thủ bậc nhất! Mà điều làm hắn cảm thấy có chút chấn kinh nhất là ba cái quang giáp này tuy phong cách khác biệt, nhưng khẳng định là xuất phát từ cùng một hệ. Loại tài liệu hợp kim màu vàng kim này có điểm giống Hắc kim màu đen, chắc là hợp kim đặc thù nào đó.

Mỗi một linh kiện của ba cái quang giáp này, thậm chí mỗi một đường cong, với ánh mắt của Diệp Trùng mà xét, không cái nào không là thứ do vô số lần thiết kế mới có thể hình thành. Tổ chức sau lưng bọn họ, vô nghi là có trình độ chế tạo quang giáp siêu cấp. Ba người này đã là cao thủ khó thấy được một, hơn nữa Diệp Trùng khẳng định, cao thủ của bọn họ còn lâu mới không chỉ ba người này, phải biết, bữa đó, hắn đã nhìn thấy mười cái quang giáp giống vậy bay lướt qua trên đầu hắn.

Không nói tới Diệp Trùng ở trong bóng tối kinh ngạc thế nào, chiến đấu ở bên ngoài vì sự gia nhập của ba cái quang giáp màu vàng kim này mà mau chóng xảy ra biến hóa.

Mười hai cái quang giáp dưới sự chỉ huy của cái quang giáp màu vàng kim giống như kiểu thích khách đó, đột nhiên quay đầu bay ra xa, hoàn toàn mặc kệ năm con Xích vĩ thú. Bay một mạch tới vòng ngoài cùng của năm con Xích vĩ thú mới quay đầu lại, bắt đầu bay vào trong từng chút một. Mười ba cái quang giáp hình thành một vòng vây, khoảng cách giữa chúng không hề lớn.

Diệp Trùng lập tức hiểu ý đồ chiến đấu của mấy cái quang giáp này.

Bọn họ muốn bao vây mấy con Xích vĩ thú này lại trước, sau đó bắt đầu từ từ thu hẹp phạm vi hoạt động của Xích vĩ thú. Cuối cùng dồn mấy con Xích vĩ thú này tới chỗ quang giáp kiếm khiên màu vàng kim và quang giáp song đao màu vàng kim ở giữa vòng vây, tiếp đó lợi dụng sức chiến đấu siêu mạnh của hai cái quang giáp này mà tiêu diệt mấy con Xích vĩ thú này.

Chiến đấu quả nhiên tiến hành theo dự liệu của Diệp Trùng.

Mười hai cái quang giáp từng chút một thu hẹp vào trong, tiếp ứng lẫn nhau, còn cái quang giáp màu vàng kim có thể hình xinh xắn đó lại không ngừng di chuyển ở ngoài vòng vây, để chỉ viện quang giáp bị Xích vĩ thú tấn công.

Cả quá trình chiến đấu tiến hành cực kỳ thuận lợi, Diệp Trùng cũng chính mắt thấy sức chiến đấu mạnh mẽ của hai cái quang giáp màu vàng kim đứng ở chính giữa vòng vây!

Quang giáp kiếm khiên màu vàng kim hấp dẫn ba con Xích vĩ thú, lưỡi kiếm to rộng trên tay hắn quả thật giống như một tấm khiên lớn, còn tấm khiên lớn trên tay trái càng không lọt giọt nước. Lợi dụng hợp lý bước đi và chống đỡ của vũ khí, một mình hắn thành công hấp dẫn ba con Xích vĩ thú. Công kích của ba con Xích vĩ thú điên cuồng giống như nước thủy triều lên, nhưng hắn lại giống như đá ngầm, mỗi lần công kích che kín trời đất của ba con Xích vĩ thú tông lên phía trên đều chỉ có thể hóa thành vô số giọt nước! Hắn cứ như thế cứng cỏi ngăn cản tất cả công kích của ba con Xích vĩ thú.

Lợi hại! Diệp Trùng nhận không được mà tán thán. Năng lực phòng thủ lợi hại thế này, hắn cũng là lần đầu tiên gặp được. Trước giờ Diệp Trùng đều nghiêng về phía tấn công, vô luận là võ thuật hay là điều khiển quang giáp chiến đấu, hắn thường đều là người tấn công. Nhưng điều này không hề có nghĩa năng lực phòng thủ của hắn bình thường, ngược lại, năng lực phòng thủ của Diệp Trùng cực kỳ xuất sắc. Nhưng điều này được lợi từ tính cách kiên cường và lý giải đối với công kích của hắn, nhưng so với cái quang giáp kiếm khiên màu vàng kim này, kỹ xảo phương diện phòng thủ, Diệp Trùng vẫn không bằng.

Đối với quang giáp song đao màu vàng kim, tuy công kích sắc bén, hung hãn nhưng trong mắt Diệp Trùng lại chỉ là bình thường. Công kích chính là sở trường của Diệp Trùng, quang giáp song đao màu vàng kim tuy cường hãn, song so với hắn, vẫn không bằng được. Diệp Trùng nếu như điều khiển Hàm gia, năm con Xích vĩ thú này, một mình hắn có thể giải quyết.

Hắn thấy rằng, năm con Xích vĩ thú này cộng lại vẫn không lợi hại bằng con Xích vĩ thú sáu ngón mà mình truy đuổi ngàn dặm đó.

Ừm, chẳng lẽ, thực lực của Xích vĩ thú sau khi tiến hóa không hề tăng thêm gấp bội, mà là tăng thêm mấy con số? Đột nhiên, một ý nghĩ giống như râu ria hiện lên trong lòng Diệp Trùng.

Nếu như là vậy, điều kiện tiến hóa của con Xích vĩ thú đó có hay không cũng tăng thêm mấy con số?

Một khoảng thời gian, chiến đấu như dầu sôi lửa bỏng ở bên ngoài từ từ đi xa, Diệp Trùng lại lâm vào trong suy tư đối với một vấn đề không hề liên quan tới việc trước mắt.

Diệp Trùng đã phán định một cách cơ bản chỉ số là tiêu chí tiến hóa của Xích vĩ thú, mà nhìn từ nghiên cứu của Griffiths, năng lượng và kim loại là điều kiện tất yếu của tiến hóa của chúng. Nếu là như vậy, thực lực sau khi tiến hóa của con Xích vĩ thú đó chắc là có một quan hệ đặc biệt với điều kiện tiến hóa của nó.

Đột nhiên nghĩ tới cánh tay nắm lấy một viên Lệ thạch trong hang động dưới đất của hành tinh nguyên sinh đó, trong lòng Diệp Trùng hình như ẩn ước nắm bắt được gì đó.

Nhưng chính ngay lúc này, Thương cắt ngang suy nghĩ của Diệp Trùng: “Diệp tử, bọn họ đã đi rồi!”

475. Chương 475: Chỉ “1”

Mười lăm cái quang giáp đã vèo vèo rời khỏi, chỉ để lại Bách Xuyên học phủ gần như sắp trở thành đồng cỏ nát trống vắng, tịch mịch. Thi thể Xích vĩ thú bị mang đi, không để lại chút dấu vết nào.

- Xem ra chỉ đành lại nghĩ cách khác thôi. Cúi đầu nhìn mảnh vỡ của máy sửa chữa vi trung tử dưới chân, Diệp Trùng bắt lực nói.

Thương kiến nghị: “Diệp tử, người hay là bỏ chút thời gian trên người “Mãnh nam” đi. Như vậy sẽ càng hiện thực hơn chút.” Mãnh nam mà Thương nói chính là cái quang giáp thử nghiệm bị gọi là hàng lỗi mà Diệp Trùng có được từ trong nhà kho đó. Tên gọi Mãnh nam này là do Thương đặt, nói cái gì Mãnh nam vừa xuất hiện, thiên hạ đều khiếp phục. Đối với loại hành vi không có chút ý nghĩa với cái nhìn của Diệp Trùng là đặt tên này, hẳn tự nhiên sẽ không tranh cãi với Thương, gọi cái gì cũng không quan trọng.

- Ừm, xem ra chỉ đành như vậy thôi. Diệp Trùng gật đầu, đây đích xác là phương án khá khả thi trước mắt.

Quá trình trở về chỗ ở thuận lợi vô cùng, không xảy ra bất cứ sự cố gì. Có lẽ do nguyên nhân ban ngày nghỉ ngơi, Diệp Trùng không có bất cứ dấu hiệu mệt mỏi nào. Do đó, hắn liền tới sân huấn luyện quang giáp trong tòa nhà lớn.

Tổ nghiên cứu khoa học quả nhiên tiền nhiều, giọng lớn, chính là ở trong một tòa nhà nhánh bình thường của một thành phố bình thường thế này, sự hòa hòa của thiết bị cũng làm người ta chảy nước miếng thành dòng. Cứ lấy sân huấn luyện quang giáp mà nói, nó không chỉ có không gian lớn gấp đôi sân huấn luyện quang giáp bình thường mà còn bố trí xung quanh rất nhiều máy móc hỗ trợ, chúng có thể nắm bắt được từng chi tiết của mỗi động tác của sư sĩ từ các hướng, rồi chuyển vào quang não trong góc. Sư sĩ có thể thông qua nó để biết được tính chính xác của mỗi một động tác của mình. Ngoài ra, các loại trang bị trong sân huấn luyện cũng cực kỳ phong phú, phong phú vượt xa trang bị tiêu chuẩn rất nhiều.

Do là đêm khuya, trong sân huấn luyện rộng lớn không có một ai. Bất quá, điều này cũng vừa hợp với ý của Diệp Trùng, hắn không hề thích có người ở một bên quan sát khi mình huấn luyện.

Gọi Mãnh nam ra, Diệp Trùng trèo lên quang giáp, chui vào buồng lái.

Nhìn bàn điều khiển chính hình tam giác quái dị, hắn hít một hơi thật sâu, bắt đầu bình tĩnh để huấn luyện.

So với sư sĩ khác, tính ỷ lại đối với các loại hình quang giáp nào đó của Diệp Trùng không hề lớn. Sau khi ra khỏi hành tinh rác, quang giáp của hắn cũng không ngừng thay đổi, đổi từng cái một. Mỗi lần đổi quang giáp, hắn đều cần làm quen với quang giáp một lần nữa, cho nên, công việc này hắn ngược lại cũng coi như xe nhẹ đường quen. Điều duy nhất làm hắn đau đầu là bàn điều khiển chính có kiểu cách quái dị này, ở mặt này hắn đã chịu đủ đau khổ.

Thật ra còn có một loại biện pháp giải quyết, đó chính là đổi bàn điều khiển, đổi lại thành bàn điều khiển chính tiêu chuẩn. Làm như vậy thì có thể rút ngắn thời gian làm quen rất nhiều, nhưng điều này lại làm cho sức chiến đấu của quang giáp bị giảm bớt. Mà độ lớn của việc giảm bớt này đã tới mức độ Diệp Trùng không thể xem thường, cho nên hắn cũng phủ quyết phương án này.

Bắt đầu từ đầu!

Chăm chú nhìn bàn điều khiển hình tam giác ở trước mặt, trong lòng Diệp Trùng giống như có một ngọn lửa đang đốt cháy! Có lúc nào mình từng sợ hãi khó khăn?

Nói làm là làm, Diệp Trùng bắt đầu giống như người mới học, bắt đầu mày mò từng chút một. Giống như đã trở về khoảng thời gian huấn luyện cực khổ ở hành tinh rác, lòng hắn đầy mong đợi.

Sân huấn luyện trống trải, một cái quang giáp xem ra vụng về vô bì, giống như đứa trẻ loạn choạng học đi, chậm chạp, vụng về làm các loại động tác, trong mỗi động tác lộ ra niềm tin kiên định như thép của sư sĩ bên trong buồng lái!

Huấn luyện cường độ cao, tập trung cao liên tục năm giờ có bao nhiêu cực khổ?

Toàn thân Diệp Trùng đã sớm ướt đẫm, giống như chui ra từ trong nước, thở dồn như trâu, bước chân càng giống như rút chì.

Diệp Trùng trở về phòng, ngã đầu liền ngủ ngay. Chính trong mười lăm phút sau khi hắn trở về phòng, nhân viên được tuyển chọn khác đã bắt đầu lục tục tỉnh lại. Trong chốc lát, sân huấn luyện vốn dĩ trống không liền có quang giáp ở khắp nơi. Trong đó đó không thiếu người có lòng, đếm mấy sư sĩ ở trên sân này, chỉ duy không thấy số 231 đó. Điều này cũng làm cho mấy vị sư sĩ cảm thấy hứng thú đối với số 231 cảm thấy thất vọng. Bất quá, bọn họ rất mau liền bỏ nghi vấn trong lòng xuống, chuyên tâm huấn luyện.

Phải biết, bất kể ngành nghề nào, muốn tiến vào cảnh giới bậc nhất, đều cần phải huấn luyện cực khổ kiên trì không lười biếng. Mấy sư sĩ này, mỗi người đều biết rõ đạo lý này, cho nên bất cứ giờ phút nào đều không dám có chút biến khác.

Khi Diệp Trùng bị gọi dậy thì đã là buổi chiều. Theo như thông báo, hắn cần tới địa điểm tập trung. Khi hắn tới địa điểm tập trung, hắn là người cuối cùng. Diệp Trùng mặt không cảm xúc ngồi lên hàng ghế cuối cùng của xe bay, không nói lời nào.

Hắn vừa ngồi xuống, xe bay liền khởi động.

- Các vị, chào buổi chiều. Chỗ chúng ta lập tức sẽ tới hiện giờ chính là căn cứ huấn luyện. Từ bây giờ bắt đầu, thân phận các vị chính là giáo quan chính thức của lớp huấn luyện đầu tiên chi nhánh Minh Âm thành, hành tinh Heiner, ở đây, đầu tiên chúc mừng các vị thành công thông qua khảo hạch! Bản thân ta cũng cực kỳ vinh hạnh làm việc cùng các vị. Người nói là một gã đầu trọc, cái đầu trọc bóng nhẫy dưới ánh đèn của xe bay giống như một bóng đèn cỡ lớn.

Hắn ha ha cười lớn: “Suýt nữa thì quên tự giới thiệu, ta gọi là Tham Đạt, là phụ tá của tiên sinh Powell, cũng sẽ là người phụ trách hoạt động lần này. Các vị nếu như có nghi vấn gì, có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào. Do chúng ta cũng là lần đầu tiên thực hiện hoạt động loại này, có chỗ chăm lo không chu đáo, vẫn mong các vị lượng thứ.”

Mọi người đều nhìn hắn, nhưng không ai nói gì.

Tham Đạt cũng không để ý, tiếp tục nói: “Nếu các vị đã không có vấn đề gì, vậy ta sẽ nói sắp xếp hôm nay. Sau khi tới căn cứ huấn luyện, chúng ta sẽ tiến hành chia tổ. Các vị sẽ nhận được số tiểu tổ của mình, sau đó, những học viên tham gia huấn luyện sẽ tự do lựa chọn tiểu tổ bản thân bọn họ muốn tham gia. Đường nhiên, mỗi tổ nhiều nhất chỉ có thể có hai mươi học viên, một khi số người của tiểu tổ nào đó đã đầy, hắn sẽ tự động rút khỏi tiểu tổ có thể cho phép lực chọn. Ừm, theo số lượng học viên huấn luyện lần này” hắn ngược đầu lên, ánh mắt quét qua trên người mấy sư sĩ đang ngồi, bỗng nhiên nhếch mép cười nói: “vừa đúng mỗi tiểu tổ hai mươi học viên.”

Nhìn tên đầu trọc ở trên đang nói thao thao bất tuyệt đó, Diệp Trùng lại không cảm thấy chút hứng thú nào. Trong đầu hắn toàn bộ đều là bàn điều khiển chính hình tam giác. Vừa bắt đầu, hắn chỉ cảm thấy bàn điều khiển chính hình tam giác này có chút quái dị, nhưng khi hắn mòm mòm hôm nay lại cảm thấy phân bố nút bấm của nó dường như có quy luật nào đó. Lượng vận động có gánh nặng cao khi huấn luyện làm hắn không sao bình tĩnh suy nghĩ, bây giờ mà yên tĩnh, hắn liền không tự chủ được mà lâm vào trong suy nghĩ vấn đề này.

Lâm vào trong trầm tư, Diệp Trùng chính là sấm nổ cũng không bị kinh động, mà những gì Tham Đạt đang nói hùng hồn, đông đặc ở phía trên hắn một câu cũng không nghe lọt.

Một mạch tới khi xe dừng lại mới làm hắn tỉnh lại từ trong trầm tư.

- Thương, vừa rồi hắn nói cái gì? Không nghe Tham Đạt nói gì, Diệp Trùng có chút mơ màng theo mọi người tiến vào căn cứ huấn luyện, chỉ đành mở miệng hỏi Thương.

- Đừng tới phiền ta. Thương không bình tĩnh trả lời: “Ta đang bận.” Rồi lập tức lại lâm vào trong yên lặng lần nữa.

Diệp Trùng không biết làm sao nhún vai, may mà hắn đi sau cùng của đội ngũ, không ai nhìn thấy. Hai ngày nay, Thương thành thật hơn nhiều, có thể cũng là biết lần trước suýt nữa thì gây họa. Khoảng thời gian này trầm mặc tới bất ngờ, mỗi lần khi Diệp Trùng hỏi, hắn thường nói mình đang bận. Cũng không biết hắn từ sáng tới tối đang bận cái gì, hắn không muốn nói, Diệp Trùng hỏi không ra nguyên nhân.

May mà không có hắn giày vò, Diệp Trùng ngược lại cảm thấy yên tĩnh thêm vài phần.

Một hàng người đi vào trong một căn phòng hội nghị, phía trước phòng hội nghị là một màn hình lớn. Trên đó viết con số từ một tới hai mươi lăm, xếp thành một hàng. Rất mau, mỗi một giáo quan đều được phát một con số, số hiệu của Diệp Trùng là số cuối cùng, số hai mươi lăm.

Tham Đạt đứng dậy: “Được rồi, các vị, mọi người đều có số hiệu của mình rồi. Sau này, số hiệu này chính là số tiểu tổ của các vị. Tiếp theo, chính là lúc đám học viên lựa chọn các vị.” Hấn lập tức quay đầu dẫn dò nhân viên công tác ở bên cạnh một tiếng, ra dấu có thể bắt đầu.

Theo tiếng ra lệnh của nhân viên công tác, con số biểu thị số người phía dưới mỗi con số trên màn hình bắt đầu tăng lên mau chóng. Trong hai mươi lăm giây, tiểu tổ số năm đã đầy. Sư sĩ cầm trên tay con số này đắc ý cười lên. Phải biết rằng, càng sớm đầy thì càng nói rõ thực lực của vị giáo quan này ở trong lòng mấy học viên này càng cao.

Số lượng của tiểu tổ khác không ngừng tăng lên, mà chỉ có số hai mươi lăm, phía dưới chỉ có một con số “1” to đùng. Mà con số này cả nửa ngày cũng không thấy nhảy lên.

Ba phút đã trôi qua, chỉ còn lại một con số chưa đầy, đó chính là số hai mươi lăm, con số của nó vẫn là “1”!

Toàn bộ ánh mắt của mọi người trong phòng hội nghị đều tập trung trên người Diệp Trùng. Ngồi ở hàng sau cùng, cầm lấy số hiệu cuối cùng, tới giờ vẫn chưa đầy danh sách, Diệp Trùng ngồi thẳng như cũ, thần sắc không thấy chút thay đổi nào, lạnh lùng mà không chút lúng túng, thản nhiên đón lấy ánh mắt của mọi người.

- Lần này thảm rồi, ra tay quá chậm! Chỉ còn lại số hai mươi lăm, như vậy kêu ta làm sao đây chứ! Một học viên mặt như khóc tang, buồn bã vô cùng.

Học viên bên cạnh cười trên nỗi đau người khác nói: “Ai kêu người ra tay chậm như vậy, kêu người mau chút, người vẫn cứ do dự, lần này thảm rồi đó. Số hai mươi lăm, nghe nói chính là kẻ đi cửa sau đó, nếu không, dựa vào trình độ cỡ hấn cũng có thể được tuyển? Cho dù ta chết cũng không tới vào tiểu tổ của hấn.”

- Sớm biết thì ta đã tùy ý chọn một số hiệu rồi, cũng mạnh hơn bây giờ. Học viên đã chọn số hai mươi lăm đó về mặt hối hận.

Tây Thanh lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn mấy người này, không nói gì, xoay người rời đi. Hấn vừa mới bắt đầu thì đã chọn số hai mươi lăm, hấn cũng là người đầu tiên chọn số hai mươi lăm. Bởi vì tới tận bây giờ, số hai mươi lăm ở trên chỉ có một mình. Khi White biết mình chọn số hai mươi lăm, cũng cho rằng mình đã điên rồi. Nhưng Tây Thanh biết rất rõ rằng hấn đang làm cái gì.

Hấn bước mau vào chỗ tập hợp của tổ hai mươi lăm.

Trong phòng hội nghị, bầu không khí nguy dị đến không ngờ. Trên màn hình, trừ số hai mươi lăm phía dưới vẫn là con số “1” cô độc, lẻ loi ra, tiểu tổ khác đều đầy toàn bộ. Cho dù chỉ có một lựa chọn số hai mươi lăm này, con số phía dưới cả nửa ngày vẫn không thấy nhảy lên! Trong phòng hội nghị không chút tiếng động, nhưng trên mặt không ít người lộ ra vẻ cười châm biếm, ánh mắt khinh thường, coi rẻ càng sôi nổi hướng về phía Diệp Trùng.

Điều này nói rõ cái gì? Điều này nói rõ khi mấy học viên đó biết không lựa chọn khác, họ vẫn không nguyện ý lựa chọn số hai mươi lăm, cũng tức là nói, không có ai tin tưởng thực lực của số hai mươi lăm. À không, mọi người liếc nhìn con số “1” trên màn hình, vẫn có một người ủng hộ hấn mà!

Diệp Trùng ở hàng cuối cùng, là người cuối cùng, vẫn ngồi thẳng như cũ!

476. Chương 476: Đồ Bị Thịt?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, chữ số ở dưới số hai mươi lăm vẫn luôn không thấy động tĩnh cuối cùng đã bắt đầu từ từ mà tiếp tục tăng lên. Học viên không có lựa chọn cũng không biết làm sao, lựa chọn giáo quan bị thịt mà trong mắt bọn họ là dựa vào đi cửa sau mới được tuyển chọn này.

Tiếng cười chê bị đè nén vang lên liên tục trong phòng hội nghị. Nhưng sắc mặt Diệp Trùng vẫn như thường, giống như đây là việc bình thường vô cùng. Người khác tuy không coi trọng thực lực của hấn, nhưng đối

với năng lực chịu đựng tâm lý của hắn lại vẫn có chút tán thán. Nếu như là người bình thường, chỉ sợ đã sớm có vẻ lúng túng, xấu hổ tới mức hận không kịp chui xuống dưới bàn, nhưng vị thiếu niên trước mắt này, tuy tuổi tác không hề lớn, nhưng thần sắc thản nhiên, trên mặt không có chút xấu hổ.

Cuối cùng, tốn trọn vẹn cả mười lăm phút, định mức của tổ này của Diệp Trùng mới đầy đủ.

- Được rồi, các vị, vậy thì phần sau chính là công tác của các vị. Chúng ta sẽ có nhân viên công tác chuyên môn dẫn các vị tới điểm tập hợp của tổ mình, sau đó mọi người liền có thể dẫn học viên của mình vào sân huấn luyện chuyên dụng của mình. Vậy đi, mọi người đi gặp mặt học viên của mình đi. Nếu như trong quá trình huấn luyện các vị gặp phải bất cứ vấn đề gì thì có thể trực tiếp tới tìm ta, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ. Tham Đạt cũng thở phào một hơi, rất rõ ràng, bầu không khí thế này đối với hắn cũng là một khảo nghiệm.

Mọi người nhón nháo đứng dậy, nhân viên công tác đã sớm ở một bên chờ đợi rất lâu vội vàng bước tới.

- Xin mời theo tôi. Nhân viên công tác lịch sự ra dấu tay mời đi.

Diệp Trùng gật đầu, đi theo sau hắn. Một màn xảy ra trong phòng hội nghị đó không thể nào gây nên chút gợn sóng nào trong lòng hắn, hắn một mực chìm đắm trong phân tích bàn điều khiển chính hình tam giác của quang giáp Mãnh nam. Người khác thấy hắn không đổi sắc, kỳ thật chẳng qua chỉ là hắn đang suy nghĩ vấn đề mà thôi.

- Diệp tử, ngươi bị coi thường rồi a. Trong câu nói nhạt nhẽo của Thương, Diệp Trùng nghe ra sự bất mãn mạnh mẽ. Tuy Thương bình thường trông gần như không làm việc chính, nhưng Diệp Trùng vẫn rất ít nghe thấy hắn dùng loại tâm tình cực kỳ bất mãn này nói chuyện.

- Xem thường? Xem thường cái gì? Bởi vì vừa rồi vẫn luôn đang suy nghĩ vấn đề. Diệp Trùng không hề rõ trong phòng hội nghị rốt cuộc là đã xảy ra cái gì, mà sau lưng mọi thứ xảy ra này lại rốt cuộc là đại biểu cho ý nghĩa gì.

Thương không mặn không nhạt nói: “Bọn họ coi thường thực lực của ngươi.”

- Ừm. Diệp Trùng không cho là đúng nói: “Như thế thì càng tốt. Tại sao phải gây nên sự chú ý của bọn họ?”

Thương bỗng ghen hòng, Diệp Trùng nói không sai, càng không làm người ta chú ý, đối với hắn mà nói thì cũng càng có lợi.

Thương quyết định đổi cách nói: “Ừm, ngươi nói như vậy đương nhiên là chính xác. Bất quá, thù lao bọn họ trả trước không hề có bao nhiêu, không chống đỡ nổi cuộc sống của chúng ta bao lâu. Chúng ta cần nhiều tiền hơn, ngươi cũng biết rõ, chúng ta rất có khả năng ở lại Hôi cốc trong khoảng thời gian khá dài.”

Diệp Trùng gật đầu, như có điều suy nghĩ nói: “Chuyện này.” Từ tin tức lấy được từ mạng mô phỏng mà xét, mấy thông đạo thông ra ngoài của Hôi cốc đều nằm trong tay của tổ nghiên cứu khoa học, hơn nữa hiện giờ đang ở dưới sự kiểm soát nghiêm mật nhất. Trừ mấy tàu buôn vận chuyển vật tư từ thiên hà Hà Việt đó, người khác không sao có được giấy thông hành. Mà cho dù là mấy tàu buôn này, đều phải trải qua kiểm tra cực kỳ gắt gao, không cách nào gian lận mà qua cửa được. Sau khi Diệp Trùng thảo luận với Thương, nhất trí cho rằng sẽ ở trong Hôi cốc một thời gian khá dài.

Nếu như vậy, vậy thì vấn đề Thương nói sẽ không thể không suy nghĩ rồi. Bất kể ở chỗ nào, nếu như không có tiền thì đi một bước cũng khó khăn, đối với một điểm này, Diệp Trùng đã có nhận thức sâu sắc.

Thương tiếp tục nói: “Phương pháp trả thù lao của bọn họ chủ yếu là xem số lượng học viên thành công thông qua khảo hạch dưới tay ngươi, còn có cao thấp của sức chiến đấu của học viên thông qua khảo hạch. Ừm, thù lao bọn họ cung cấp cũng khá phong phú.” Ý của câu sau không nói cũng rõ.

- Ta biết rồi. Diệp Trùng lạnh nhạt nói.

Khi Diệp Trùng tới điểm tập hợp của tiểu tổ thứ hai mươi lăm, tất cả học viên đều đã tập hợp ở chỗ này.

Ánh mắt của hầu hết học viên nhìn về phía hắn đều đầy sự bất thiện, vẻ khinh thường, coi rẻ bộc lộ trong lời nói.

Nhân viên công tác hỏi Diệp Trùng: “Ngài muốn nói vài câu hay là bây giờ dẫn bọn họ tới sân huấn luyện?”

- Đi sân huấn luyện. Diệp Trùng không có ý định phí lời.

- Chỉ trình độ này của người mà cũng có ý tới dạy chúng ta, hì hì, ta tới dạy người cũng chẳng khác gì. Giữa đám học viên đột nhiên có người cười chế giễu nói.

- Đúng đó.

- Đúng đó. Không ít người nhao nhao phụ họa. Với cái nhìn của bọn họ, vị giáo quan này của bọn họ hoàn toàn là một bị thịt.

Nhân viên công tác bên cạnh Diệp Trùng vẻ mặt xấu hổ, hần thế nào cũng không ngờ mình lại gặp phải việc thế này.

Không nói gì, Diệp Trùng lạnh lùng nhìn đám thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi trước mặt này.

Đám học viên cũng không để ý, cứ việc cười.

Giọng nói truyền tới từ trong đám người càng lúc càng lớn, thảo luận giữa đám học viên cũng có xu hướng càng diễn càng hăng.

Diệp Trùng hơi nhíu mày, hần không hề cảm thấy tiếng cười chế giễu của mấy học viên này giành cho hần làm hần tức giận, mà là đám học viên này không hề có bất cứ dấu hiệu bước đi nào, như vậy rất lãng phí thời gian. Lãng phí thời gian vẫn luôn là một trong những việc hần không chấp nhận nhất, hần quyết định thực hiện biện pháp tương ứng, để cấm cản loại hành vi này.

Chân phát lực, cũng không thấy bất cứ động tác gì, bóng người Diệp Trùng bỗng trở nên mơ hồ.

Tây Thanh vẫn luôn thầm chú ý Diệp Trùng cả kinh thất sắc, lập tức cảm thấy miệng khô, lưỡi nóng, tiếng tim đập bình bình kịch liệt dị thường, chẳng lẽ... Trong đám người, giọng nói vang lên lớn nhất đó bỗng ngưng bật, giống như bị cái gì đó mạnh mẽ cắt ngang.

Bóng người đã có chút mơ hồ của giáo quan đột nhiên lại trở nên rõ ràng một lần nữa. Chẳng lẽ là mình hoa mắt? Tây Thanh nhìn kỹ lại, gương mặt vừa rồi đã có chút biến đổi không khỏi lại biến đổi một lần nữa.

Trên tay giáo quan nhắc ngược một người, hiển nhiên là tên đầu tiên hét lên vừa rồi, hai mắt tên này nhắm chặt, rõ ràng là đã hôn mê.

Thân thủ thật khủng bố!

Hơi lạnh thấu xương dâng lên từ đáy lòng, toàn thân run rẩy, lỗ chân lông toàn thân dựng đứng.

Mắt mình lại hoàn toàn theo không kịp tốc độ của đối phương! Từ lúc vừa mới bắt đầu thì hần đã không sao nhìn rõ mỗi động tác của vị giáo quan này, giáo quan ra tay thế nào, đắc thủ ra sao, làm sao nhắc một người trở về chỗ cũ. Hần lúc này mới phát hiện mình không nhìn rõ bất cứ bước đi nào của đối phương.

Học viên có thể tham gia huấn luyện của tổ nghiên cứu khoa học tự nhiên cũng sẽ không phải là thiếu niên đầu đường bình thường, mỗi người bọn họ đều là kẻ nổi trội của lớp trẻ, đã thông qua khảo hạch tuyển lựa của tổ nghiên cứu khoa học mới tới chỗ này.

Bọn họ rất mau liền có phản ứng lại, đợi khi nhìn thấy trên tay Diệp Trùng xách học viên đó, ai nấy đều cảm như ve sầu mùa đông. Lại hồi tưởng lại một màn vừa rồi đó, một hư ảnh từ trước mặt bọn họ lóe lên rồi mất, một kích thoát mái như vậy thì đắc thủ! Sắc mặt mọi người lúc này đã rất ngạo mạn.

Diệp Trùng vẻ mặt lạnh lùng đứng ở chỗ đó, trên tay xách một học viên hôn mê, giống như không có vật gì.

Trong điểm tập trung yên lặng như tờ, đám học viên ai nấy mặt như màu đất, mà nhân viên công tác ở một bên đó lại há hốc mồm, kinh ngạc nhìn mọi thứ xảy ra trước mắt.

- Đi. Diệp Trùng liếc nhìn mọi người một cái, không nặng không nhẹ quăng ra một chữ, xách học viên đó, vẻ mặt lạnh lùng đi về phía sân huấn luyện chỉ định.

Đám học viên nhìn nhau, nhưng không có ai dám cất lời, cũng chỉ có căng da đầu mà theo sau Diệp Trùng.

Sau khi trải qua sự kinh hoàng lúc ban đầu, trong lòng Tây Thanh lúc này lại hưng phấn dị thường! Hắn biết, đánh cược lần này của mình quả nhiên đã cược đúng rồi! Trong lòng hắn đầy sự mong chờ, chỉ là không biết giáo quan xem ra dường như không lớn hơn mình bao nhiêu này có thể mang lại cho hắn bao nhiêu sự kinh hãi đây?

So với mấy tiểu tổ khác có tâm trạng thoải mái, nhiệt tình dâng cao, tiểu tổ này của Diệp Trùng yên ắng, nặng nề, không có ai dám thốt một tiếng. Khi gặp được đội ngũ mấy tiểu tổ khác ở dọc đường, mấy tiểu tổ khác nhón nháo hướng ánh mắt tò mò về phía này, đợi khi nhìn rõ là tổ hai mươi lăm, mặt ai nấy đều lộ ra nụ cười châm biếm.

- Đây chính là sân huấn luyện chuyên dụng sau này của các vị, bên cạnh sân huấn luyện có chỗ ăn ở của các vị. Tất cả thiết bị bên trong đều đầy đủ vô cùng. Nếu như ngài vẫn còn cần gì, có thể tìm tôi hoặc liên hệ trực tiếp đại nhân Tham Đạt. Nếu như không có yêu cầu gì khác, xin cho phép tôi rời khỏi. Thái độ của nhân viên công tác chịu trách nhiệm dẫn đường xảy ra sự thay đổi hoàn toàn. Trong giọng nói của hắn mang theo vài phần cung kính.

- Cảm ơn. Đi thông thả. Diệp Trùng trả lời cực kỳ ngắn gọn.

Đánh giá sân huấn luyện, trong lòng Diệp Trùng hơi vừa ý, nơi này chứa hai mươi học viên huấn luyện dư dả thoải mái.

Tất cả học viên tùm năm tùm ba đứng xa xa sau lưng Diệp Trùng, trong mấy người này không thiếu kẻ thông minh, có không ít người đã lộ ra dáng vẻ cuồng nhiệt hoặc là có suy nghĩ gì đó.

Diệp Trùng xoay người lại, lạnh lùng nhìn mọi người, giống như đá tảng trong gió, không thấy chút sức sống.

Tất cả học viên ngừng hô hấp, thở mạnh cũng không dám, hơi mang theo chút vẻ hoảng sợ nhìn vị giáo quan mà vừa rồi vẫn còn bị bọn họ coi thành tên bị thịt này.

Diệp Trùng lúc này mới nhớ tới học viên đã hôn mê đang xách trên tay, nhìn cũng không nhìn, buông tay ra.

Tung! Âm thanh thân thể và mặt đất tiếp xúc thân mật làm trong lòng mỗi học viên run rẩy, thậm chí có người không tự kiềm chế mà sờ đỉnh đầu, cú này nếu như đối thành mình...

Học viên té trên mặt đất đó từ từ tỉnh lại, cặp mắt ngơ ngác, hắn vẫn chưa hiểu là xảy ra chuyện gì, trong đầu hắn vẫn ở trong trạng thái thất thần.

Vì tiết kiệm thời gian, Diệp Trùng định một lần nữa dùng biện pháp làm học viên này mau chóng tỉnh lại.

Nhẹ nhàng thò tay ra, lại nhẹ nhàng nhắc học viên mất mơ màng này lên. Nhìn thùng nước ở bên cạnh, tay phải Diệp Trùng ra sức rung một cái, học viên đó giống như một túi cát, bay về phía thùng nước.

A! Một tiếng kêu thét vẫn chưa dứt dư âm, tiếp đó bùm một tiếng rơi vào trong nước.

Đám học viên ở bên xem thấy động tác thô bạo mà không chút mùi vị nhân tính của Diệp Trùng, ai nấy tê dại da đầu, thầm kêu khổ!

Học viên đó bỗng rơi vào trong nước, vô cùng hoảng sợ, nước lạnh tưới lên trên mặt, hắn mau chóng tỉnh táo lại. Vội vàng bò ra từ trong thùng nước, may mà thân thủ hắn cũng không xem là quá yếu, loạt động tác này có thể nói là gọn gàng.

Rón ra rón rén tới gần bên này, nhưng hắn lại không dám tới quá gần.

- Vào hàng. Diệp Trùng không nhìn ra sau lưng, mặt không cảm xúc mở miệng.

Học viên đó vội vàng chạy, chen vào giữa đám học viên, lúc này mới hơi an lòng.

Diệp Trùng im lặng không nói, cả sân huấn luyện im phăng phắc, lúc này đây không ai dám phát ra bất cứ âm thanh gì, bọn họ không muốn làm bất cứ cử chỉ khiêu khích nào. Bọn họ đã sớm quên vừa rồi, vị giáo quan này vẫn còn bị bọn họ gọi là bị thịt.

Nhìn đám thiếu niên trước mắt, mặt không cảm xúc, Diệp Trùng lại tiến hành thảo luận nhiệt liệt với Thương ở trong lòng, mình ít nhất cần bao nhiêu tiền, nói cách khác, cũng chính là trong cả đội ngũ này, người đạt chuẩn phải được bao nhiêu thì thù lao của mình mới có thể đạt tới mức mong đợi của mình.

477. Chương 477: Mục Tiêu Cao

Theo quy tắc chi tiết tổ nghiên cứu khoa học công bố, sau khi trải qua tính toán, Diệp Trùng và Thương lúc này mới phát hiện, số tiền mà bọn họ cần ít nhất phải có mười lăm học viên đạt chuẩn, hoặc là thành tích của bảy học viên ưu tú thì mới có thể có được. Đây là một thành tích khá cao, cũng là mục tiêu cực kỳ khó mà đạt được. Nhưng nếu như thật sự có thể thực hiện mục tiêu này, vậy thì cũng có nghĩa là bọn họ trong khoảng thời gian khá dài sẽ không vì vấn đề tiền bạc mà phiền não. Đương nhiên, đây là chỉ dưới tiền đề không có chi tiêu nhiều tiền. Ngoài ra, một số khen thưởng tổ nghiên cứu khoa học cung cấp khác cũng làm cho người ta đổ mắt. Thí dụ như quang giáp, đây đều là một vài quang giáp chiến đấu khá là khó mua được trên thị trường, cho dù mình không muốn, bán đi cũng chạy vô cùng.

Như vậy, Diệp Trùng lúc này mới phát hiện, hẳn cần cẩn thận xử lý tốt công việc trên tay này. Thù lao tổ nghiên cứu khoa học chi trả khá cao, bất kể là Diệp Trùng hay là Thương đều cảm thấy trong khoảng thời gian khá dài, bọn họ không thể nào tìm được một công việc có đãi ngộ cao hơn. Mà Thương không sao xâm nhập vào được mạng mô phỏng của Hồi cốc, cũng tức là nói, thủ đoạn kiếm tiền không bình thường đã không sao sử dụng được.

Mười lăm học viên đạt chuẩn, hoặc học viên có thành tích ưu tú trong khảo hạch cuối cùng, đây không phải là một mục tiêu dễ hoàn thành a. Ánh mắt quét qua trên người mọi người, Diệp Trùng mặt không cảm xúc.

Mấy học viên này phần lớn đều học kỹ xảo viễn chiến từ nhỏ, giữa đường đổi sang học cận chiến thể này, vấn đề liên quan bên trong khá nhiều. Điều làm Diệp Trùng lo lắng nhất là thói quen của bọn họ, từ nhỏ học tập kỹ xảo sư sĩ, loại phương thức tác chiến viễn chiến này đã sớm được bọn họ làm quen.

Bất cứ một loại thói quen nào muốn thay đổi, đều không phải là việc đơn giản.

Nhưng điều làm hắn hơn an tâm là, mấy sư sĩ thiếu niên này đều có cơ sở không tồi, thí dụ ở kỹ xảo điều khiển quang giáp, điều này cũng làm Diệp Trùng tiết kiệm không ít sức lực.

Đám học viên nhìn mái đầu màu đen của giáo quan đứng ở trước mặt bọn họ, lập tức ai nấy đều thấp thỏm trong lòng, ngoan ngoãn vô cùng.

- Bây giờ, mỗi người các ngươi lấy ra quang giáp của mình, hoàn thành vượt qua chương ngại. Diệp Trùng chỉ chương ngại vật ở chỗ xa trên sân huấn luyện, lập tức bổ sung một câu: “Làm từng người một.”

Đám học viên nhón nháo lấy ra quang giáp của mình, lập tức trong sân huấn luyện quang giáp đổ đầy quang giáp đủ kiểu, đủ hình các loại. Trong đó không ít quang giáp ngay cả Diệp Trùng cũng cảm thấy không tồi, nhớ tới lúc mình ở hành tinh rác khi đó, điều khiển Ôn Ni cũ kỹ, mấy thiếu niên này thật là hạnh phúc a!

Nhưng Diệp Trùng rất mau liền ra vấn đề. Quang giáp của mấy thiếu niên này lại thuần là quang giáp viễn chiến, dùng quang giáp viễn chiến để huấn luyện cận chiến?

Điều này có chút hoang đường. Bất quá, sau khi hắn nhìn rõ quy định chi tiết của lần huấn luyện này lưu trong máy liên lạc, hắn mới biết, do quang giáp cận chiến của nơi này toàn bộ đã điều tới tiền tuyến, cần điều một đồng quang giáp cận chiến từ hậu phương tới cho học viên học cận chiến, nhưng đó đã là việc của năm ngày sau.

Diệp Trùng chỉ Tây Thanh: “Từ hôm nay bắt đầu, ngươi là tổ trưởng, ngươi lo duy trì trật tự.”

Từ lúc bắt đầu, Diệp Trùng đã phát hiện Tây Thanh không có tâm tình đùa giỡn như mấy học viên khác, là người khá trầm ổn, cho nên cho hắn làm tổ trưởng.

Đón lấy ánh mắt đổ kỵ, ngưỡng mộ của học viên khác, Tây Thanh thản nhiên nhận lệnh của Diệp Trùng.

Từng cái, từng cái quang giáp khởi động, tăng tốc, né tránh, Diệp Trùng thầm gạt đầu trong lòng, tổ chất của đám học viên này đều cực kỳ xuất sắc, ít nhất cơ sở ở phương diện điều khiển quang giáp rất vững chắc, so với trình độ trung bình của năm thiên hà lớn đều cao hơn không ít.

Nhưng Diệp Trùng vẫn nhíu mày, mấy học viên này hiện giờ cần nhất không phải là quang giáp cận chiến, mà là tổ chất thân thể xuất sắc hơn, thân thể của bọn họ hiện giờ dùng để viễn chiến tự nhiên có dư, nhưng dùng để cận chiến lại vẫn chưa đủ. Cận chiến quang giáp so với viễn chiến, va chạm giữa quang giáp càng kịch liệt hơn, tuy có sự bảo vệ của hệ thống giảm chấn bằng chất lỏng, nhưng gánh nặng thân thể đối với sư sĩ vẫn lớn vô cùng.

Tổ chất thân thể của mấy học viên này vẫn không đủ ứng phó cận chiến kịch liệt, đương nhiên, điều này cũng có liên quan tới việc thân thể của bọn họ phát dục chưa hoàn thiện. Bất quá, nhìn thấy thiết bị tiên tiến trong sân huấn luyện, Diệp Trùng rất mau liền có chủ ý.

Tây Thanh nắn nắn cánh tay tê dại vô bì, khoe miệng lộ ra nụ cười khổ. Mấy ngày trở lại đây, bọn họ giống như đi trong địa ngục một vòng, lượng huấn luyện khủng bố làm người ta sợ hãi, nhưng nhìn thấy gương mặt không có cảm xúc đó của giáo quan, không ai có dũng khí nói ra chữ nào.

Huấn luyện sức mạnh, huấn luyện dẻo dai, huấn luyện phản ứng...

Tây Thanh từ nhỏ thì đã trưởng thành từ trong huấn luyện gian khổ, nhưng hẳn bây giờ phát hiện, cái gọi là huấn luyện cực khổ lúc trước của hắn so với kế hoạch giáo quan định ra, rõ ràng là trò trẻ con. Sau khi huấn luyện xong, đầu óc gần như đều là khoảng trống, mỗi ngày chỉ thực hiện lặp đi lặp lại một cách máy móc huấn luyện khô khan. Không chỉ là hắn, mỗi người trong tiểu tổ đều giống như liều mạng, chỉ vì hoàn thành lượng vận động mà giáo quan định ra.

Giáo quan ngày đầu tiên đã lưu lại cho bọn họ ấn tượng quá sâu. Bọn họ lúc đó mới biết, giáo quan bị tất cả học viên gọi là đồ bị thịt này rốt cuộc có thân thể cường hãn tới bậc nào! Bọn họ chính mắt nhìn thấy, giáo quan hoàn thành lượng huấn luyện giống như vậy chỉ cần một nửa thời gian của bọn họ.

Giáo quan bình thường cũng mặc kệ mọi người, lập ra kế hoạch xong liền tự mình chạy sang một bên làm huấn luyện của mình.

Có vài học viên vừa thấy giáo quan không chú ý tới bọn họ, liền thừa nước đục mà lười biếng.

Nào biết giáo quan giống như sau đầu mọc ra mắt vậy, xách mấy tên lười biếng ra. Trùng phạt tiếp đó, mỗi người tới tận bây giờ, vừa nghĩ tới trong lòng đều lạnh toát.

Giáo quan suýt nữa thì đã giết mấy tên đó! Mỗi học viên nhìn thấy một màn đó đều dám thề, giáo quan lúc đó thật sự suýt nữa thì đã giết mấy học viên đó. Cũng chính là bắt đầu từ ngày đó, mọi người mới biết, vị giáo quan trầm mặc, kiệm lời này giết người tuyệt sẽ không mềm tay. Bọn họ tuy là kẻ xuất sắc trong lớp trẻ, nhưng nào đã chính diện gặp phải loại nhân vật tàn nhẫn này, lúc đó ai nấy liền ngoan ngoãn, vâng lời.

Đám học viên mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ, chỉ sợ chọc giận giáo quan chỗ nào đó.

Mấy ngày này, nội dung huấn luyện cực kỳ khô khan. Bọn họ thường là phải luyện tập cả ngày mấy động tác đơn giản, lặp đi lặp lại cả vạn lần. Bất quá, mỗi người đều cắn răng cố gắng, lại không có ai rời đội.

Một điểm này, thật ra ngay cả Diệp Trùng cũng cảm thấy có chút kinh ngạc. Phải biết rằng, trong mấy học viên của hắn, có ba học viên nữ. Loại huấn luyện thân thể có gánh nặng cao giống vậy, căn cơ sở tổ chất thân thể khá tốt. Phụ nữ vì nguyên nhân thể chất, ở phương diện này có bất lợi trời sinh. Nhưng ba học viên nữ này lại nghiêng rằng hoàn thành định mức Diệp Trùng lập ra. Vốn dĩ Diệp Trùng cũng đã gạt bỏ ba học viên nữ này ra khỏi hàng ngũ mười lăm người đạt chuẩn, ừm, bây giờ xem ra phải suy nghĩ lại một lần nữa rồi.

Mấy ngày này, hắn cũng không rảnh. Hắn cuối cùng đã tìm thấy cách nghĩ ưu hóa đối với việc phân bổ nút bấm trên bàn điều khiển chính quang giáp của người thiết kế cái quang giáp này, làm rõ một điểm này, hẳn tiến bộ có thể nói là thần tốc. Phân bổ nút bấm vốn dĩ quá dị ở trong mắt hắn cũng không phải phân bổ hỗn loạn, tạp nham, mà là có tuân theo quy luật.

Mãnh nam vụng về cũng không còn thấy sự vụng về ngày trước, dưới sự điều khiển của Diệp Trùng, sức mạnh và linh hoạt ở trên người hắn được thể hiện tới mức lâm li. Mà tiến bộ của Diệp Trùng càng làm đám thiếu niên đang nhìn cảm thấy không thể tin được, bọn họ làm sao cũng chưa từng nghĩ, một tên to đùng kênh cang thế này lại có thể làm ra động tác võ thuật tinh tế vô bì, cái này giống như một tên mập nặng ba trăm kg lại đứng trên mũi chân nhảy ba lè. Mà chính vào mấy ngày trước, giáo quan điều khiển cái quang giáp này vẫn còn giống như trẻ sơ sinh vụng về học đi, còn bây giờ thì, nhìn tên to lớn đạp ầm ầm trên mặt đất nhảy nhót lung tung khắp cả sân, mọi người không còn gì để nói.

Nếu như nói mới bắt đầu, đám học viên chỉ là xuất phát từ sợ hãi, vậy thì hiện giờ chính là tâm phục triệt để, không có ai còn có bất cứ hoài nghi nào đối với thực lực của giáo quan. Trong mắt bọn họ, vị giáo quan trầm mặc kiêu ngạo này cũng không còn là một kẻ bị thịt, mà là một vị cao thủ tuyệt thế thâm tàng bất lộ. Học viên vốn dĩ bởi vì không được lựa chọn giáo quan khác mà buồn bã hiện giờ lại vô cùng vui mừng, điều này cũng làm sĩ khí đám học viên bốc cao, càng thêm tích cực tham gia huấn luyện.

Khi kết thúc kế hoạch huấn luyện giai đoạn một mà Diệp Trùng định ra, hẳn lúc này mới phát hiện, mọi người lại đều hoàn thành định mức kế hoạch, điều này làm hắn hơi hơi kinh ngạc. Trong lòng không khỏi cảm khái, chẳng trách trình độ sư sĩ của Hôi cốc và thiên hà Hà Việt cao hơn của năm thiên hà lớn nhiều, bên trong này không chỉ là vấn đề trình độ khoa học kỹ thuật quang giáp. Diệp Trùng vẫn còn nhớ mấy kẻ được gọi là cao thủ trong đám sư sĩ thiếu niên gặp được ở năm thiên hà lớn đó, so với mấy học viên trước mắt này, kém quá xa. Hai bên lúc nhỏ thì đã bị kéo giãn khoảng cách.

Kế hoạch huấn luyện giai đoạn một hiện giờ vẫn nhìn không ra bất cứ hiệu quả nào, với lại, trong kế hoạch của Diệp Trùng, huấn luyện tố chất thân thể sẽ xuyên suốt cả quá trình huấn luyện. Nhưng huấn luyện thân thể giai đoạn này đã ngầm thay đổi tố chất thân thể của đám học viên, điều này cũng vì lập nên một cơ sở vững chắc cho huấn luyện phía sau.

Quang giáp cận chiến của tổ nghiên cứu khoa học đã sớm được đưa tới mấy ngày rồi, tiểu tổ khác cũng đã sớm bắt đầu tiến hành huấn luyện quang giáp, chỉ có tiểu tổ này của Diệp Trùng vẫn đang tiến hành huấn luyện thân thể.

- Từ hôm nay bắt đầu, chúng ta bắt đầu tiến hành huấn luyện quang giáp. Diệp Trùng vừa tuyên bố quyết định này, đám học viên suýt nữa thì cao hứng mà hoan hô, nhưng nhìn thấy gương mặt không chút cảm xúc của Diệp Trùng, liền cắn răng mà kiềm chế tiếng hoan hô đã lên tới cửa miệng, bất quá mỗi người đều mừng rỡ ra mặt.

Nhìn đám con nít này, trong lòng Diệp Trùng thâm lắng đầu. Bọn họ tuy rằng mỗi người đều có cơ sở không tồi, nhưng căn bản không có tính kỷ luật gì, càng đừng nói tới dưỡng chiến thuật gì đó. Vẫn là Tang tộc tốt a, nhớ lúc đầu, khi mình dạy bọn họ, hoàn toàn không tốn bao nhiêu sức lực. Bất quá Diệp Trùng cũng biết, mấy đứa trẻ này nói cho cùng cũng không phải là chiến sĩ, điều này rất khó mà yêu cầu bọn họ, huống chi đây cũng không phải thứ có thể hình thành trong thời gian ngắn, kế hoạch huấn luyện của Diệp Trùng đã chặt chẽ tới mức không còn chứa được thêm nội dung mới nữa rồi.

- Mỗi người nhận một cái quang giáp cận chiến. Diệp Trùng dẫn bọn họ tới nhà kho.

Trong nhà kho, hai mươi cái quang giáp cận chiến mới toanh đang yên lặng, lấp lánh ánh sáng kim loại chói mắt dưới ánh đèn. Đồng máy móc không có sinh mạng này tỏa ra khí tức lạnh lẽo giống như hai mươi con thú to lớn dữ tợn yên lặng xếp hàng, mỗi người đều cảm thấy được sức mạnh ẩn tàng của mấy bộ máy kim loại này, còn có tiếng gầm rống có thể bùng nổ bất cứ lúc nào của chúng.

478. Chương 478: D-6

Quang giáp trong cái nhìn của người bình thường chỉ là thứ dùng để tác chiến. Thật ra không phải vậy, chủng loại quang giáp có rất nhiều, thí dụ quang giáp công trình, trên nó trang bị các loại máy móc chuyên dụng thí dụ như máy nhận dạng khoáng vật; quang giáp sửa chữa lại trang bị công cụ sửa chữa chuyên dụng, có thể sửa chữa quang giáp hoặc tàu vũ trụ bị hư hỏng, còn có quang giáp cứu sinh chuyên môn dùng để cứu sinh, bọn họ phụ trách tìm kiếm sư sĩ may mắn sống sót trên chiến trường...

Mấy thứ quang giáp chuyên dụng này nhiều không kể xiết, nhưng nếu như nói công dụng quan trọng nhất của quang giáp, đó đích xác là chiến đấu. Bất quá, cho dù quang giáp loại chiến đấu, cũng có rất nhiều khác biệt. Viễn chiến, cận chiến, hỗ trợ, áp chế hỏa lực, tập kích cự ly ngắn...

Tuy hầu hết quang giáp đều có thể dùng để tác chiến, quang giáp thật sự nghiên cứu chế tạo vì mục đích tác chiến thuần túy lại không hề thấy nhiều. Máy cái quang giáp nào đều tuân theo phong cách đơn giản, lấy theo đuổi sát thương lớn nhất làm mục đích, là cỗ máy giết chóc không hơn không kém. Quang giáp cao cấp bình thường so với chúng thì giống như sát thủ nghiệp dư. Bình thường mà nói, chỉ có mấy tập đoàn lớn đó mới có khả năng tốn sức nghiên cứu phương diện này. Nhưng loại quang giáp này không hề dễ dàng xuất hiện trên chiến trường, rất nhiều trang bị của chúng, thí dụ một vài vũ khí không theo lệ thường đều chịu nhiều chỉ trích.

Loại quang giáp này trên thị trường không hề thấy nhiều. Năm thiên hà lớn thì không cần nói rồi, ngay chính thiên hà Hà Việt và Hôi cốc dân cư đông đảo, gan dạ cũng rất ít gặp.

D-6 chính là một cái quang giáp như vậy. Nó là một cái quang giáp dùng để chiến đấu thật sự, tất cả thiết kế của nó giống như dự tính ban đầu, toàn bộ đều lấy làm sao có thể phát huy lực sát thương lớn hơn làm tiền đề.

D-6, quang giáp cận chiến hình người, cơ động cao, tốc độ cao, quang giáp chuyên dụng của nhân viên chiến đấu trong biên chế của tổ nghiên cứu khoa học.

Vài lời giới thiệu sơ sài làm Diệp Trùng xem mà có chút không biết đầu cua tai nheo gì. Bất quá, hẳn không hề cần thuyết minh tham số chi tiết, là một kỹ sư chế tạo quang giáp, hiểu biết của Diệp Trùng đối với quang giáp còn lâu người bình thường có thể so sánh được, hẳn vừa nhìn liền có thể nhìn ra tính năng đại khái của cái quang giáp này.

Nhìn tỉ mỉ cái quang giáp này, Diệp Trùng không khỏi có chút sợ hãi mà kinh ngạc. Đây quả nhiên là một cái quang giáp chuyên môn vì chiến đấu mà nghiên cứu chế tạo. Vì theo đuổi tính cơ động cao, kỹ sư thiết kế đã nhược hóa tính bảo vệ bản thân của quang giáp, buồng lái quang giáp mỏng thế này, Diệp Trùng rất hoài nghi tỉ lệ sống sót trên chiến trường của nó có thể đạt được mấy phần. Vì theo đuổi tính sát thương của vũ khí, vũ khí của nó và quang giáp cận chiến thông thường có khác biệt khá lớn. Không phải kiếm hợp kim, mà thay vào đó là đao, hai thanh trường đao dùng kim loại đặc biệt chế tạo có một độ cong nguy dị. Không có khiên đỡ, không có biện pháp bảo vệ. Đây là một cái quang giáp hoàn toàn vì tấn công. Trên người nó còn có thiết bị ẩn giấu ở vài nơi, cần nghiên cứu tỉ mỉ một lát mới có thể biết dùng để làm gì. Nhưng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể biết rõ tuyệt sẽ không phải là thứ tốt đẹp gì.

Nhìn thấy D-6, Diệp Trùng lại nghĩ tới một vấn đề khác.

Vận mệnh của đám học viên này sẽ là gì? Cuối cùng vẫn sẽ lên chiến trường thôi. Không có sự thương hại gì, Diệp Trùng lại không biết tại sao, trong lòng có hơi chút trầm trọng. Cái quang giáp này tuy có chút cực đoan, nhưng vẫn là một cái quang giáp cực kỳ ưu tú. Chỉ là, nó kỳ thật không hề thích hợp cho kẻ mới học sử dụng. Nó cần kỹ xảo sử dụng khá cao, hơn nữa còn cần người sử dụng có kinh nghiệm phong phú, nếu không, không chỉ khó mà phát huy được uy lực của bản thân nó, tỉ lệ thương vong của sư sĩ tuyệt đối vô cùng khủng bố. Diệp Trùng không tin tổ nghiên cứu khoa học hùng mạnh lại không có ai nghĩ tới vấn đề này, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn loại quang giáp này, vậy thì chỉ có thể nói rõ một vấn đề, cực thể tiền tuyến khẩn cấp, cần gấp lượng lớn lực lượng cận chiến.

Lắc đầu, Diệp Trùng quăng mấy suy nghĩ không liên quan này ra sau đầu, đây cũng không phải điều hắn có thể quyết định. Nhìn thấy đám học viên vẻ mặt khao khát xung quanh, Diệp Trùng quăng ra một câu rồi xoay người đi ra khỏi nhà kho: “Mỗi người một cái, các người tự mình chọn, Tây Thanh phụ trách.”

Một mình đi tới sân huấn luyện trống không, sân huấn luyện bình thường náo nhiệt lãnh lẽo, vắng tanh, mấy học viên đó hiện giờ chỉ e đều đang chơi với D-6 vừa mới có được. Tùy ý ngồi trên đất, ngửa mặt nhìn lên trời, Diệp Trùng có chút xuất thần.

Tây Thanh kích động ve vuốt D-6 mới toanh ở trước mặt hắn. Bắt đầu từ hôm nay, cái quang giáp này chính là thứ thuộc về mình. Gia cảnh Tây Thanh không hề tốt, quang giáp của hắn còn là quà mà cậu hắn mua tặng hắn vào sinh nhật năm năm trước, hắn vẫn luôn khao khát có thể có một cái quang giáp mới. Từ

nhỏ, huấn luyện của hắn đã cực kỳ khắc khổ, thêm vào người lại thông minh, tuy quang giáp không hề xuất sắc nhưng kỹ xảo của hắn lại xuất sắc hơn hầu hết người cùng tuổi rất nhiều.

Động cơ hắn tham gia huấn luyện rất đơn giản, chính là nhắm vào tặng thưởng phong phú do tổ nghiên cứu khoa học cung cấp mà tới. Con cái của nhà nghèo không hề có bao nhiêu lựa chọn, tổ nghiên cứu khoa học phúc lợi cao dày, có thể vào tổ nghiên cứu khoa học làm việc, mỗi đứa trẻ con nhà nghèo đều mơ ước có được, nhưng điều kiện chiêu mộ của tổ nghiên cứu khoa học trước giờ đều vô cùng hà khắc, bình thường bọn họ nghĩ cũng không cần nghĩ.

Lần này bọn họ thu nhận học viên, làm Tây Thanh vui mừng khôn xiết, tuy thực lực của hắn so với người trưởng thành tự nhiên không coi là gì, nhưng trong đám cùng lứa, lại là xuất sắc hơn hẳn. Quả nhiên, hắn đã thành công thông qua khảo hạch, chỉ cần lại hoàn thành huấn luyện, thông qua khảo hạch cuối cùng thì hắn có thể vào tổ nghiên cứu khoa học làm việc rồi. Hắn là người thông minh, tự nhiên biết lần này tổ nghiên cứu khoa học thu nhận học viên ở khắp nơi là tại vì sao, số mạng cuối cùng của bọn họ có lẽ chính là lên chiến trường thôi!

Con đường này đầy nguy hiểm, nhưng tư tưởng của người trẻ tuổi a, thường là không nguyện ý cả đời sống xoàng xĩnh, không làm được gì!

Bất kể là nguy hiểm gì, Tây Thanh giờ phút này đều cảm thấy đáng giá. Ánh mắt si mê làm thế nào cũng không rời khỏi người cái quang giáp này, D-6 yên lặng đứng ở đó, nhưng sát khí nguy hiểm lại có vài phần làm người ta cảm thấy nghẹt thở. Khi nhìn thấy nó lần đầu tiên, Tây Thanh liền thích nó rồi.

Tuy vẫn luôn không có tiền mua quang giáp, nhưng hiểu biết của Tây Thanh đối với thị trường quang giáp lại khá sâu, hắn đương nhiên biết D-6 là cái gì. Tổ nghiên cứu khoa học quả nhiên là tiền nhiều đề chết người a, ngay cả quang giáp cho học viên huấn luyện cũng là D-6. Chúng loại quang giáp tổ nghiên cứu khoa học sản xuất phong phú, nhưng bọn họ không hề cái gì cũng lấy ra đem bán, thí dụ D-6, chính là thứ bọn họ trang bị cho đội quân của mình. Tính xung kích của D-6 cực kỳ mạnh, tuy không phải hung danh hiển hách nhưng lại được rất nhiều sư sĩ trình thám vô cùng sùng bái. Ở trên chợ đen, giá một cái D-6 hầu như đều là giá trên trời. Nhưng hắn cũng biết chữ D này của D-6 có nghĩa gì, nó đại biểu cho tử vong, mà tử vong này không hề chỉ có chỉ kẻ địch.

- Mọi người lập tức điều khiển quang giáp tới sân huấn luyện tập hợp. Trong vòng ba phút! Giọng nói lạnh lùng của giáo quan vang lên từ máy liên lạc.

Mọi người lập tức tỉnh lại từ trong si mê, hoảng hốt bò lên buồng lái D-6.

Mười hai cái D-6 chỉnh tề xếp thành bốn hàng, ngược lại có vài phần khí thế, nhưng với cái nhìn của loại người có kinh nghiệm thực chiến phong phú như Diệp Trùng, khắp nơi đều có kẻ hở. Ở trước mặt trận địa do D-6 tạo thành này, một cái quang giáp kèn cồng vô bì hướng mặt về bọn họ.

- Bắt đầu từ hôm nay, các người chia thành bốn tiểu đội, ừm, cứ theo hàng ngũ hiện giờ. Trừ huấn luyện thân thể mỗi ngày, ta bắt đầu dạy các người làm sao sử dụng quang giáp trên tay các người. Diệp Trùng trầm giọng nói.

Đám học viên vui mừng trong lòng, tôi luyện thân thể mấy ngày này quả thật là khô khan chết đi được, bây giờ nghe thấy phải bắt đầu huấn luyện quang giáp, ai nấy hai mắt phát sáng.

Tung! Một tiếng động lớn cắt ngang lời Diệp Trùng.

Tường vây sân huấn luyện sau lưng Diệp Trùng đột nhiên vỡ tung, bụi tung mù mịt.

Mọi người đều cả kinh, có người tinh mắt, đột nhiên hoảng sợ kêu lên: “Giáo quan, cẩn thận sau lưng!”

Một cái quang giáp dính đầy bụi đất tông về phía giáo quan với tốc độ cao, việc xảy ra đột ngột, nhất thời, mọi người đều không kịp phản ứng.

Kinh nghiệm thực chiến của Diệp Trùng so với đám học viên thì phong phú hơn nhiều, nghe thấy tiếng động lớn đó liền dời ánh mắt lên trên màn hình. Mãnh nam tuy chẳng qua chỉ là một quang giáp thử nghiệm, nhưng người thiết kế năm đó của nó cũng không phải hạng tầm thường, hệ thống quét hình trang bị trên quang giáp cực kỳ xuất sắc, nghĩ chắc là nhân vật cao cấp của nội bộ tổ nghiên cứu khoa học.

Diệp Trùng lập tức biết có quang giáp lao về phía mình.

Đây là một cái D-6, từ tư thế bay trên không của nó mà xét, chắc là quang giáp mất điều khiển, mà không phải là tập kích. Nhưng nếu như bị một cái quang giáp tông thẳng chính diện với tốc độ cao, điều đó cũng tuyệt không phải việc thoải mái gì, rất có khả năng sẽ dẫn tới nguy hiểm tính mạng.

Hắn hiện giờ có hai lựa chọn, một là né tránh, hắn có thể rất nhẹ nhàng làm được điểm này. Chỉ là nếu như vậy, liếc nhìn mấy học viên ở trước mặt này, cái quang giáp này sẽ mạnh mẽ tông vào trong trận địa. Mấy học viên này mới vừa nhận được quang giáp, quá xa lạ với quang giáp mới, chỉ e sẽ có người bị thương.

Lập tức, Diệp Trùng liền phủ định quyết định này, trước mặt hắn liền chỉ có lựa chọn còn lại.

Chân phải Mạnh nam vạch nửa vòng, thân hình xoay một cái, mặt liền hướng về phía cái quang giáp lao bổ tới này, chân phải to khỏe đập vào trong bùn đất, kết cấu máy móc hơi chìm xuống dưới, eo hạ xuống thành thế tấn, tay phải và tay trái hơi gấp lại, một trên một dưới che ở trước mặt, hai bàn tay to dùng lật ra ngoài.

Đám học viên đã bị biến cố đột nhiên xảy đến này dọa ngây người.

Trong buồng lái, Diệp Trùng mặt không cảm xúc nhìn màn hình, đôi tay đặt hờ trên bàn điều khiển nhẹ nhàng nhấp nhô có tiết tấu.

Chính là lúc này!

Quang mang trong mắt Diệp Trùng bùng phát, hai tay giống như một làn gió nhẹ, thoáng cái lướt qua trên bàn điều khiển chính.

Bình!

Cái D-6 mất đi không chế đó mạnh mẽ tông lên bàn tay máy của Mạnh nam, mắt thấy một tai nạn sắp sửa xảy ra.

Thứ D-6 tông vào đầu tiên là bàn tay máy bên phải của Mạnh nam, lực xung kích khổng lồ đè cánh tay máy bên phải của Mạnh nam thu mạnh vào trong, mắt thấy hai cái quang giáp sắp tông vào nhau, bàn tay máy bên trái của Mạnh nam chuẩn xác đặt lên phần dưới của D-6.

Động cơ hai tay oanh cái mở ra hết, mà hai chân máy to lớn đang đập trên đất đồng thời phát lực, bùn đất mềm xốp nào chịu được lực lượng khổng lồ thế này, bùn đất bắn tung tóe, hai chân bằng máy lập tức lún vào đất nửa mét.

Thế tới của cái quang giáp D-6 đó vừa bị trở ngại, một luồng sức mạnh to lớn tiếp đó từ phần dưới truyền tới, sư sĩ bên trong quang giáp đột nhiên phát hiện mình đang bay lên, nhện không được hoảng sợ kêu a. D-6 nghiêng nghiêng bay lên không trung phía sau lưng Mạnh nam.

Có quang giáp tới gần! Diệp Trùng trong buồng lái bỗng hoảng sợ, hệ thống quét hình bắt được một cái quang giáp đang dùng tốc độ cao kinh người lao tới gần mình.

Tốc độ nhanh thật! Diệp Trùng hí mắt lại, hắn đã nhìn thấy đối phương, do tốc độ quá nhanh, dáng vẻ quang giáp có chút biến hình, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng đại khái của một cái quang giáp màu đỏ. Đánh lên?

Đôi chân Mạnh nam lập tức hơi thu lại, hai tay đổi thành tư thế chiến đấu, từ xa nhìn tới giống như một con báo mấy tích lực chờ bộc phát, chuẩn bị cho kẻ địch một kích trí mạng bất cứ lúc nào.

479. Chương 479: Huấn Luyện Diên Cuồng (1)

Lạnh lùng nhìn quang giáp đang mau chóng bay tới gần mình, Diệp Trùng đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ đợi đối phương vừa tiến vào phạm vi công kích của mình thì sẽ lập tức phát động công kích. Nhưng điều không ngờ là, đôi cánh sau lưng quang giáp đối phương mở ra, đột nhiên bốc lên, bay nghiêng nghiêng lướt qua trên đầu Diệp Trùng.

Làm gì vậy? Nhìn quang giáp mau chóng bay lên cao trên đầu mình, Diệp Trùng có chút nghi hoặc, không rõ mục đích của đối phương. Mạnh nam chỉ có thể tiến hành chiến đấu trên mặt đất, năng lực không chiến gần như bằng không. Bất đắc dĩ, Diệp Trùng lập tức có ứng đối, chân phải hơi cong ra sau của Mạnh Nam đột nhiên ra sức, nhảy tới trước một cái, lại một lần nữa điều chỉnh vị trí.

Nhưng công kích trong tưởng tượng không hề xuất hiện, chỉ thấy thân hình ở trên không của cái quang giáp đó ngoặt một cái, giống như một con chim lớn, lao tới cái D-6 đã mất điều khiển ở phía trước.

Tốc độ của nó cực nhanh, chớp mắt thì đã đuổi kịp D-6, hai cánh tay máy nhẹ nhàng vắt lên người D-6, góc độ hai cánh trên lưng thay đổi, vạch một nửa vòng tròn trên không, hai cái quang giáp cuối cùng an toàn đáp xuống ở chỗ không xa Diệp Trùng.

Thì ra là vì cứu D-6, sau khi xác định đối phương không hề có địch ý, Diệp Trùng cũng khôi phục tư thế bình thường.

Lúc này hắn mới nhìn rõ cái quang giáp đột nhiên chui ra này. Thân chính quang giáp cân xứng, thon gọn, phối hợp qua lại giữa màu đỏ nhạt và màu vàng kim cho người ta vài phần cảm giác cao quý và hoa lệ, mang theo đặc trưng của quang giáp nữ tính một cách rõ ràng. Đôi cánh ở sau lưng do một số cái lông chim nhỏ linh tinh có màu sắc khác nhau tạo thành, trông ra giống như một đôi cánh đầy màu sắc. Tay trái cài một cái khiên chắn hình thoi, chỗ khớp gối chân phải lộ ra một cái cán kiếm laser.

Quang giáp cận chiến trang bị cánh bảo ngược lại khá là hiếm thấy, thông thường mà nói, cánh bảo vệ chỉ là vì bay ổn định hơn trong tầng khí quyển, mà điều này là thứ cần của quang giáp viễn chiến. Đối với quang giáp cận chiến mà nói, cánh to lớn, yếu ớt ngược lại dễ dàng trở thành đối tượng tấn công của kẻ địch. Với lại, bởi vì yêu cầu đối với lực lượng của quang giáp cận chiến lớn hơn, cho nên thể hình của quang giáp cũng sẽ nặng nề hơn một chút so với quang giáp viễn chiến, thể hình của cái quang giáp trước mắt này lại là thể hình của quang giáp viễn chiến điển hình.

Một cái quang giáp có đặc trưng của quang giáp viễn chiến điển hình thể này lại là một cái quang giáp cận chiến. Diệp Trùng đã đoán được đối phương là ai, nghĩ chắc là giáo quan của một tiểu tổ khác ở sân huấn luyện bên cạnh. Mà cái D-6 này, chắc là quang giáp do học viên trong tổ y điều khiển.

- Quả thật có lỗi, học viên trong tổ không cẩn thận mất điều khiển quang giáp, suýt nữa quấy nhiễu quý tổ, tại hạ áy náy vô cùng. Một giọng nữ êm tai đầy vẻ xin lỗi.

- Ừm, không có gì. Diệp Trùng bình tĩnh trả lời một câu, quả nhiên không khác gì suy đoán của mình.

- Tại hạ là Thân Như Tuyết, giáo quan tổ thứ mười sáu, vẫn chưa thỉnh giáo tên tuổi tiên sinh, không biết tại hạ có cơ hội cùng ăn tối với tiên sinh để xin lỗi tiên sinh. Giọng nữ trong loa quang giáp ảm áp đáng yêu, mà đám học viên dưới tay Diệp Trùng ở xung quanh nghe thấy ai nấy đều lộ ra vẻ ngưỡng mộ. Thân Như Tuyết là một trong những giáo quan được chú ý nhất trong lớp huấn luyện lần này. Nguyên nhân không gì khác, bởi vì nàng là vị giáo quan nữ duy nhất, hơn nữa còn là giáo quan xinh đẹp. Mấy học viên này phần lớn đều từng muốn vào trong tiểu tổ của nàng. Nhưng không ngờ vẫn chưa đợi bọn họ ra tay, tiểu tổ thứ mười sáu đã đủ người rồi.

Liếc nhìn thời gian, Diệp Trùng phủ quyết đề nghị này: “Xin lỗi, ta còn có việc.” Trên thực tế, hắn đã có chút mất kiên nhẫn. Thời gian của cả kế hoạch huấn luyện của hắn đã sắp xếp đầy ắp, hoàn toàn không có chỗ trống. Mà vị giáo quan của tiểu tổ thứ mười sáu này còn ở chỗ này nói mấy lời hoàn toàn không có giá trị gì, với cái nhìn của hắn, quả thật là lãng phí thời gian.

- Người đẹp! Một giọng nói đầy mừng rỡ vang lên trong đầu Diệp Trùng. Diệp Trùng thở dài trong lòng một tiếng, quả nhiên, vẫn làm cho Thương chú ý! Hắn biết, hứng thú của Thương đối với người đẹp cao hơn mình nhiều, với lại thường cực kỳ chấp nhất, điều đáng sợ nhất vẫn không chỉ như thế, uy lực oanh tạc liên tục không mệt mỏi của Thương khá là kinh người, ngay cả Diệp Trùng có lúc cũng cảm thấy nuốt không trôi.

- Oa, Diệp tử. Thật sự là người đẹp à nha. Trời ơi, cuộc sống đen tối cuối cùng đã xuất hiện chút màu sắc rồi! Chà, ba vòng, thân thể, cân nặng, nhập vào kho tư liệu, Diệp tử, người ta mời người ăn cơm đó, cơ hội tốt biết bao, đi, tại sao không đi? Thương kích động la hét nói.

Diệp Trùng ngậm chặt miệng, mặc kệ Thương.

Thân Như Tuyết có lẽ cũng không ngờ Diệp Trùng lại cự tuyệt, hơi ngớ ra, lập tức mang theo chút giận nói: “Ừm, thì ra tiên sinh không coi tiểu nữ tử ra gì, vậy thì coi như tiểu nữ tử mặt dày đi, tạm biệt!” Nói xong, nàng liền xách cái D-6 gây chuyện đó bay lên không, bay tới sân huấn luyện bên cạnh.

- Ài, Diệp tử, không nên khô khan như thế chứ! Ủa, ủa, số liệu này, quả nhiên tuyệt vời, chẳng khác biệt tỉ lệ hoàn mỹ bao nhiêu, cực phẩm, cực phẩm! Trong đầu Diệp Trùng không khỏi hiện lên một cảnh tượng: Thương lắc cái đầu bằng máy to lớn, gật gù đắc ý, cặp mắt điện tử màu lam tối không ngừng chớp chớp, biểu tình say đắm trên mặt, miệng lẩm bà lẩm bẩm.

Một nụ cười mỉm hiện lên ở khóe miệng Diệp Trùng, bất quá hẳn không hề để ý, mà dời sự chú ý lên người đám học viên này một lần nữa.

- Mọi người, bây giờ bắt đầu làm quen quang giáp trên tay. Yêu cầu thấp nhất, phải vượt qua vùng đối hướng cường độ cấp 3.

Giọng nói lạnh lẽo của Diệp Trùng vang lên trong sân huấn luyện, tất cả học viên, ai nấy đều như lâm đại địch, điều khiển D-6 sợ rút lại phía sau, tranh nhau bay về phía khu đối hướng, ý nghĩ lộn xộn lập tức bị quăng ra khỏi đầu.

- Diệp tử, trình độ của vị Thân Như Tuyết vừa rồi đó thế nào? Thương cực kỳ hiểu rõ làm sao mới có thể khơi dậy sự chú ý của Diệp Trùng.

Quả nhiên, nghe thấy lời này, Diệp Trùng liền không tự chủ được mà hồi tưởng lại một màn vừa rồi đó, một lát sau, khẳng định nói: “Ừ, khá lắm. Chỉ là không biết cái quang giáp đó của nàng ta còn có chỗ đặc biệt nào khác.” Diệp Trùng tuy không hề giao thủ với nàng, nhưng thấy ít hiểu nhiều, Thân Như Tuyết chắc là có thể coi như trình độ bậc nhất.

- Ủ, một cao thủ thế này, Diệp tử, người phải chú ý nhiều vào a. Đề tài của Thương vừa thay đổi, một câu nói ra làm Diệp Trùng hơi kỳ quái.

- Tại sao?

- Trình độ của nàng ta rất cao, ít nhất cao hơn trình độ nàng ta biểu hiện ra lúc đầu. Hơn nữa, ta hoài nghi, nàng ta dường như có ý tới gần người. Thương bình tĩnh phân tích, thay đổi sự phù phiếm ngày thường.

- Có ý tới gần ta? Diệp Trùng cả kinh.

- Ủ, khi việc xảy ra thì ta đã chú ý rồi, hì hì, cô bé đó đang tiến hành huấn luyện cận chiến với cái D-6 vừa rồi đó, cái D-6 đó chính là ở dưới sự tấn công của nàng ta mà dẫn tới thân hình mất cân bằng, quang giáp mất đi khổng chế. Hơn nữa, lúc đó khoảng cách bọn họ cách tường bao là năm trăm bảy mươi mốt mét, với trình độ của nàng ta, nàng ta hoàn toàn có thể cản cái D-6 đó trước khi D-6 đụng vào tường bao. Nhưng nàng ta lại để D-6 tông vỡ tường bao, ở trong này, phỏng chừng có huyền cơ khác. Thương lúc này bình tĩnh dị thường, Diệp Trùng gần như cảm thấy chút mùi vị của Mực.

- Nàng ta thế này rốt cuộc là vì cái gì? Diệp Trùng sờ cằm, lộ ra vẻ suy tư.

Ai mà biết Thương lại không có trách nhiệm quăng ra một câu: “Ta nào biết được.” Nhưng lập tức lại mang theo vài phần không tốt nói: “À, Diệp tử này, có cơ hội thì tiếp xúc với nàng ta một chút đi, dù gì người cũng không chịu thiệt. Hì hì...”

Diệp Trùng đối với đề nghị này của Thương không có bất cứ động lòng nào, xoay người vui đầu vào công việc.

Tường vây giữa hai sân huấn luyện từ sau khi bị tông vỡ thì cũng không có ai tiến hành sửa chữa. Do đó, giữa hai tiểu tổ gần như ở phương diện này cũng bảo trì thái độ im thin thít, không ai báo lên trên. Đương nhiên, Diệp Trùng chỉ ghét phiền phức, mà đám học viên dưới tay đó của hắn càng hận không thể dỡ cả cái tường bao này. Hai tiểu tổ cùng nhau huấn luyện tốt biết bao! Mà điều kỳ quái là, tiểu tổ đối diện đó hình như cũng không có ai phản ánh vấn đề này lên trên.

Do đó, giao lưu giữa hai tiểu tổ mau chóng tăng lên. Liên tục có quang giáp từ chỗ vỡ tới bên còn lại giao lưu. Mà đặc biệt là mấy học viên nữ dưới tay của Diệp Trùng và Thân Như Tuyết, sống chung càng cực kỳ tốt. Diệp Trùng đối với loại hành vi này cũng không có phản ứng gì, với cái nhìn của hắn, chỉ cần đám học viên này hoàn thành kế hoạch huấn luyện hắn đặt ra, muốn làm gì là tự do của bọn họ, mình cũng không có thời gian đi lo tới bọn họ.

Sự thật cũng đích xác là như vậy. Diệp Trùng mỗi ngày đều phải luyện tập sử dụng Mãnh nam, hắn thường là người cuối cùng rời khỏi sân huấn luyện. Đối với vị giáo quan trầm mặc, kiệm lời này, trong lòng đám học viên này cũng tràn đầy sự khâm phục, tuy thực lực không ra làm sao. Nhưng chỉ khoản nghị lực này thì không phải thứ mà mỗi người đều có thể có. Nhưng điều làm Diệp Trùng không ngờ là, chính dưới sự lôi kéo của hắn, nhiệt tình huấn luyện của đám học viên bốc cao vô cùng. Mà sự quen thuộc của bản thân Diệp Trùng đối với Mãnh nam cũng càng lúc càng cao, bây giờ nếu như vẫn gặp phải quan khảo hạch có quang giáp kèm khiên đó, Diệp Trùng tin rằng mình thắng chắc!

Trong mắt đám học viên, giáo quan quả thật là một quái vật, hắn dường như vĩnh viễn không biết mệt mỏi. Với lại luyện tập của hắn cũng khô khan vô cùng, không có chiêu thức hoa lệ, toàn bộ đều là một số động tác đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn. Mà chính những động tác đơn giản vô bì này, giáo quan lại có thể luyện tập tới lui mấy vạn lần.

Bọn họ không hề biết thực lực của giáo quan thế nào, tới tận bây giờ, bọn họ vẫn không bắt đầu huấn luyện cận chiến, giáo quan chỉ cho bọn họ không ngừng luyện tập đơn giản nhất.

Nhưng chính những luyện tập đơn giản nhất này làm bọn họ cảm thấy mình sắp điên rồi!

Vừa bắt đầu, bọn họ bị yêu cầu điều khiển D-6 đi tông mạnh một số mục tiêu, không ngừng tông tới, thẳng tới khi tông vỡ toàn bộ tất cả mục tiêu.

Nhưng chính huấn luyện đơn giản thế này lại làm mỗi học viên kêu khổ không thôi. Nhìn thấy mục tiêu mau chóng phóng lớn trong mắt, sau đó mình cứ thế mà tông thẳng vào, sự khủng bố này đủ làm người ta chùn bước. Vừa mới bắt đầu, trong khoảnh khắc va chạm, rất nhiều học viên đều không tự kìm chế được mà nhắm tịt mắt lại. Không chỉ như vậy, tông vào chướng ngại vật với tốc độ cao, cho dù có sự bảo hộ của hệ thống giảm áp bằng chất lỏng, nhưng lần nào mọi người cũng đều đầu văng mắt hoa, rất nhiều người vừa xuống quang giáp liền liều mạng mà nôn mửa, nôn tới mức hai chân mềm nhũn. Nhưng giáo quan không có chút ý châm chọc nào.

Nôn xong rồi? Lại tiếp tục tông tới!

Ngay cả Tây Thanh cũng nôn tới mức hồ đồ, sắc mặt trắng bệch. Huấn luyện tông ủi thế này duy trì một mạch ba ngày, số lần tông ủi của mỗi học viên nhiều không kể xiết. Lúc mới bắt đầu, mọi người còn có chút tâm lý sợ hãi, về sau, mọi người đều trơ ra.

Loại huấn luyện điên cuồng này làm cho học viên dưới tay Thân Như Tuyết chạy tới từ cái lỗ của tường bao sợ chết khiếp, trong khoảng thời gian khá dài, không có một học viên tổ mười sáu nào chạy qua bên này.

Sau khi hoàn thành huấn luyện bước đầu tiên, tiếp theo chính là điều khiển D-6 bay với tốc độ cao tới vật thể nào đó, ở chỗ cách vật thể ba mét đột nhiên đổi hướng, vung đao đánh trúng vật thể. Yêu cầu đối với bọn họ của Diệp Trùng rất đơn giản, một là tốc độ cao, hai là chuẩn xác đánh trúng vật thể. Cái gọi là tốc độ cao, chính là tốc độ cao nhất của D-6. Cái gọi là chuẩn xác, chính là vị trí đánh trúng sai lệch không thể vượt quá mười cm.

Độ khó của huấn luyện này cao làm mọi học viên nhìn nhau. Gần như trong lòng tất cả học viên đều thầm chửi giáo quan là một tên điên, có ai lại chiến đấu với kẻ địch dưới trạng thái tốc độ quang giáp tối đa? Phải biết là, tốc độ càng cao, độ khó của điều khiển quang giáp sẽ càng cao. Mười cm? Hắn muốn chém ruồi à?

Bất quá, sau khi nhìn thấy gương mặt không cảm xúc đó của giáo quan, mọi người cũng chỉ có cắn răng, chấp nhận hiện thực đáng sợ này.

480. Chương 480: Huấn Luyện Diên Cuồng (2)

Thân Như Tuyết ở xa xa nhìn đám học viên ở sân huấn luyện đối diện đang thực hiện huấn luyện diên cuồng, trong lòng cảm khái giáo quan của tổ hai mươi lăm này quả nhiên không phải nhân vật bình thường. Nàng đối với Diệp Trùng, ngược lại không hề phức tạp như Thương nói, chỉ là trong lòng có chút tò mò mà thôi, cho nên mới ra tay thử xem. Quả nhiên giống như dự liệu của nàng, thực lực của giáo quan tổ hai mươi lăm bị mọi người cười chê này không hề tệ hại giống như trong tưởng tượng. Nhưng cụ thể cao thế nào, nàng tới giờ vẫn nhìn không thấu.

Từ tin tức trong miệng mấy học viên nữ của tổ hai mươi lăm mà suy đoán, vị giáo quan không thích nói cười này của tổ hai mươi lăm, trình độ võ thuật cao siêu, trình độ quang giáp tới tận bây giờ vẫn chưa lộ ra, nhưng chắc là cũng không tệ.

Thân Như Tuyết gạt bỏ dự định thăm dò thêm bước nữa của mình, từ huấn luyện tổ hai mươi lăm hiện giờ đang thực hiện thì có thể nhìn ra, thiếu niên này không phải là thứ lương thiện gì, tuyệt đối là một người thủ đoạn độc ác, loại người này, nàng không muốn trêu chọc.

Nhìn đám học viên từng người từng người một không chút sợ hãi lao về phía chướng ngại vật, Diệp Trùng gạt đầu nhẹ đến mức không thể nhìn ra. Mấy học viên này đã sớm quen với loại phương thức viễn chiến, vừa gặp phải chiến đấu, bọn họ thường sẽ theo bản năng kéo dài khoảng cách với đối phương. Bọn họ sẽ sợ tới gần đối phương, đầy gần như là chướng ngại tâm lý của tất cả sư sĩ viễn chiến.

Nếu như một cửa này bọn họ cũng không qua được, với cái nhìn của Diệp Trùng, không cách nào trở thành một sư sĩ cận chiến đạt chuẩn. Vì đập tan loại chướng ngại tâm lý này, Diệp Trùng mới sắp xếp huấn luyện xem ra diên cuồng thô bạo như vậy.

Bất quá, bây giờ xem ra hiệu quả vẫn khá tốt, ít nhất trước mắt xem ra mọi người đều đã khắc phục được loại chướng ngại tâm lý này, còn sau này có ám ảnh tâm lý hay không thì không ở trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Mấy học viên này đều có căn cơ võ thuật khá tốt, ngay cả mấy học viên nữ cũng có thể coi như nửa cao thủ. Đám học viên hoàn thành hai giai đoạn đang thảo luận với nhau làm sao tiến hành cận chiến quang giáp. Diệp Trùng không hề can thiệp, hắn cảm thấy, để bọn họ tự mình thử trước một chút rồi mình mới tới dạy thêm một chút, độ khó sẽ nhỏ hơn nhiều.

Nhưng điều làm hắn có chút kinh ngạc là mấy tên này lại đánh có bài bản hẳn hoi, có vài tên, sau khi có thể đột phá chướng ngại tâm lý thì càng thêm thoải mái, phong cách tác chiến cực kỳ tàn bạo.

Tổ chất của đám học viên này quả nhiên không tệ! Đặc biệt là thiếu niên tên gọi Tây Thanh đó, là người bình tĩnh, trầm ổn, cho dù ở trong thế yếu cũng chưa từng hoảng hốt, ngược lại thường có thể chuyển bại thành thắng.

Ừ, đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, Diệp Trùng đoán trong lòng.

Sinh hoạt của Diệp Trùng mau chóng trở nên có quy luật. Mỗi ngày, hầu hết thời gian của hắn đều bỏ trên người đám học viên này, thời gian còn lại không phải làm quen sử dụng Mãnh nam thì là vào mạng mô phỏng. Ngược lại, Thương chẳng thấy bóng dáng đâu, không biết đi làm gì.

Khoảng thời gian này, tin tức sôi sục nhất trong mạng mô phỏng không ngoài nơi nào phát hiện tông tích Xích vĩ thú, bao nhiêu người chết, mất tích vân vân... Người sáng mắt vừa nhìn liền có thể nhìn ra, Xích vĩ thú không biết từ con đường nào mà đã bắt đầu lên vào bên trong Hôi cốc. Tin tức dọa người nhất trong này lại là một đoạn ghi hình, trong đoạn ghi hình, một con Xích vĩ thú đã nuốt chửng lượng lớn tám năng lượng, cuối cùng đã xảy ra dị biến.

Đoạn ghi hình này vô nghi là truyền đạt tới mọi người một tin tức, loại sinh vật này có thể hấp thu năng lượng thuần túy. Diệp Trùng coi đoạn ghi hình này không có quá nhiều kinh ngạc, với hắn, đây chỉ là một bằng chứng cho suy đoán của Griffiths.

Sự len lỏi vào sâu của Xích vĩ thú làm cả Hôi cốc gần như hoàn toàn náo động. Giống như trong thoáng chốc, Hôi cốc liền khói lửa khắp nơi, trị an các nơi mau chóng trở xấu. Chiến đấu giữa con người và Xích

vĩ thú cũng không còn là tin tức gì đó.

Sau khi Xích vĩ thú tiến vào tầng khí quyển, ưu thế ngược lại càng thêm rõ ràng. Nhân loại thường phải bỏ ra cái giá cao hơn mới có thể tiêu diệt chúng. Hiện giờ, thiếu hụt đối với sư sĩ cận chiến đã không còn là tiền tuyến, gần như mỗi thành thị, hiện giờ đều thiếu sư sĩ cận chiến dữ dội.

May mà cho tới trước mắt, về mặt giành giật ở nội địa Hồi cốc, nhân loại vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng Diệp Trùng tính toán một chút thì lại phát hiện số lượng Xích vĩ thú phát hiện của cả Hồi cốc mỗi ngày đang tăng lên mau chóng.

Ở một số hành tinh, mọi người hiện giờ đã không dám rời khỏi thành phố quá xa, chỉ sợ ở ngoài hoang dã gặp phải Xích vĩ thú đột nhiên chui ra. Mỗi thành thị này hiện giờ giống như một pháo đài, vòng ngoài của nó đã bố trí lượng lớn lực lượng chiến đấu. Sư sĩ nơi đó vì bảo vệ nhà cửa của mình, không nghĩ tới bản thân, đây cũng là nguyên nhân quan trọng tại sao tới tận trước mắt, Xích vĩ thú vẫn không đột nhập vào thành thị.

Chỉ sợ loại tình huống này sẽ càng lúc càng khốc liệt, Diệp Trùng nhìn sơ đồ tần suất xảy ra sự cố mình mới vừa hoàn thành, đường cong tươi rói đó đang dâng cao lên một cách cấp tốc.

Giới bị của Minh Âm thành cũng bắt đầu trở nên nghiêm ngặt, trên đường phố linh tinh vài người đi đường, vắng lạnh vô bì. May mà hành tinh Heiner cách tiền tuyến không hề xa, lực lượng quân sự gần đó rất mạnh, vấn đề an toàn về tổng quát vẫn được bảo đảm.

- Diệp tử! Thương rất lâu không lên tiếng đột nhiên trời lên mặt nước.

- Thương! Diệp Trùng ngớ người.

- Hi hi, cho người biết một tin tức tốt nè... Thương hưng phấn vô cùng.

Tây Thanh lê đôi chân nặng chịch, lết từng bước về phía máy dinh dưỡng. Mở nắp trên máy dinh dưỡng ra, hắn cũng mặc kệ hình thức gì đó, bùm một tiếng, nhảy vào trong. Dung dịch dinh dưỡng trong máy dinh dưỡng có thể mau chóng bổ sung các loại chất cần thiết trong cơ thể hắn, làm hắn có thể khôi phục thể lực trong thời gian ngắn nhất.

Lúc trước, thiết bị đất đỏ giống thế này đối với hắn mà nói, chỉ có thể mong mà không thể có. Hắn đã sớm nghe nói rất nhiều chỗ tốt của thứ này, bây giờ có cơ hội sử dụng, nào lại lãng phí, hắn mỗi ngày đều kiên trì sử dụng máy dinh dưỡng. Máy dinh dưỡng tuy công hiệu mạnh mẽ, nhưng cảm giác ngâm bên trong lại khá khó chịu, giống như cả vạn con kiến đang cắn xé cơ nhục và xương cốt của người, cho nên người sử dụng không hề nhiều.

Cẩn rằng, biểu tình trên mặt Tây Thanh vô cùng khó coi, rõ ràng là đang cố gắng chịu đựng. Mấy học viên đi ngang qua trước cửa phòng máy dinh dưỡng, nhìn thấy Tây Thanh đang ngâm trong dung dịch dinh dưỡng, ai nấy mặt đều lộ ra vẻ khâm phục. Đối với tổ trưởng được chỉ định này của bọn họ, bọn họ vẫn khá là tâm phục.

Dung dịch dinh dưỡng chưa tới cổ, dung dịch dinh dưỡng chảy với tốc độ cao không chỉ có thể cung cấp dưỡng chất mà còn có thể có tác dụng mát xa cơ nhục. Tây Thanh đột nhiên nghĩ tới giáo quan, trong lòng suy tư, lần lựa chọn này của mình tới cùng là đúng hay sai.

Hắn chỉ biết, thực lực của giáo quan khẳng định không chỉ là thực lực hắn biểu hiện ra khi khảo hạch. Nhưng rốt cuộc là lợi hại cỡ nào, ai cũng không biết. Tới tận bây giờ, giáo quan vẫn chưa từng cùng bọn họ tiến hành một trận cận chiến quang giáp nào, điều này làm hắn không chỗ phán đoán. Bọn họ mỗi ngày đều thực hiện huấn luyện đơn giản nhất mà cũng khó khăn nhất. Nhưng cái gọi là đơn giản chẳng qua cũng chỉ là sự đơn giản của động tác, còn tham số của mỗi động tác lại hà khắc tới mức kinh người.

Nhưng, mình cuối cùng cũng đã hoàn thành rồi! Khóe miệng Tây Thanh nhếch lên thành một nụ cười mỉm nhàn nhạt. Hắn là học viên đầu tiên trong cả tiểu tổ hoàn thành tham số chỉ tiêu động tác mà giáo quan quy định. Lúc vừa bắt đầu, gần như không ai tin tham số chỉ tiêu giáo quan quy định sẽ có người có thể hoàn thành, Tây Thanh cũng có suy nghĩ này. Không ngờ mình lại thật sự có thể làm được, niềm vui sau khi có đột phá gần như làm cho tất cả đau đớn trên người hắn giảm bớt.

Hắn nhớ rất rõ ràng, giáo quan từng nói, sau khi hoàn thành tham số chỉ tiêu, hắn sẽ tự mình truyền thụ kỹ xảo cận chiến. Điều này cũng là huấn luyện hắn mong chờ đã lâu, không chỉ có thể biết thực lực giáo quan tới cùng là thế nào, cũng có thể biết ánh mắt của mình có phải là rất chuẩn.

Bất quá, Tây Thanh không hề cao hứng được quá lâu, ban đầu, hắn luôn cho rằng, đã có tổ nghiên cứu khoa học tham gia trận chiến này, vậy trận chiến này nhất định sẽ rất mau kết thúc. Nhưng điều làm hắn không ngờ là chiến tranh phát triển tới mức độ này, đã vượt xa tưởng tượng của hắn rồi.

Trận chiến này, lúc nào mới có thể kết thúc đây? Tây Thanh có chút ngơ ngẩn nghĩ.

Alvar vẽ mặt thần thờ, ở bên cạnh hắn, Bắc Quảng cũng tối sầm mặt, không thốt tiếng nào. Trạng thái lúc này của quân đoàn trưởng thứ nhất và thứ hai của quân đoàn Tiêu gia, không ai dám tới gần.

Alvar đột nhiên nổi điên: “Đám khốn nạn này, chẳng lẽ không muốn sống nữa? Bọn họ chẳng lẽ không biết thế này và tìm chết không khác gì sao? Kế hoạch chết tiệt này là ai đưa ra, ta phải đi chẻ hắn ra...”

Trong phòng hội nghị, tiếng gào thét của Alvar truyền ra xa, chiến sĩ đứng ngoài cửa ai nấy đều im thin thít. Bọn họ quả thật nghĩ không hiểu, rốt cuộc là ai đã làm việc thương thiên hại lý gì, ngay cả đại nhân Alvar vẫn luôn bình hòa cũng giận dữ bùng bùng như vậy.

- Liên minh tối qua đã quyết định. Về cơ bản, tám mươi phần trăm thế lực tham chiến đều đồng ý kế hoạch tác chiến này. Bắc Quảng trầm giọng nói.

- Đầu óc đám người này uống lộn thuốc rồi sao? Tám mươi phần trăm? Bọn họ điên rồi sao? Chúng ta hiện giờ cần bản ngay cả bên trong là thế nào cũng không rõ, lại liều lĩnh tấn công toàn lực, điều này quá lẩm rồi! Alvar vẽ mặt không thể tin được. Liên minh tối qua đã thông qua kế hoạch tác chiến này, chính là tập trung tất cả sức chiến đấu, tấn công sừng tằm!

Bắc Quảng mặt không cảm xúc nói: “Bọn họ đều có thế lực của mình, lần này là vì tổ nghiên cứu khoa học đàm phán mới chạy tới tiền tuyến tham chiến. Xích vĩ thú lên vào hậu phương gần đây càng lúc càng nhiều, áp lực của bọn họ cũng rất lớn, bọn họ cần lực lượng để bảo đảm sự bình an của phạm vi thế lực mình, đều muốn trở về cả. Người có thể không biết, thiên hà Hà Việt đã hoàn toàn loạn rồi, hơn nữa, so với chúng ta còn loạn hơn. Xích vĩ thú đã có tình trạng lan tràn, trừ phụ cận hành tinh Dật Cúc của quân đoàn tông tử đó, địa phương khác đều hỗn loạn. Mấy người này cũng sợ loại việc này sẽ xảy ra ở hậu phương chúng ta.”

Alvar yên lặng không nói gì, hồi lâu sau mới khó khăn hỏi: “Vậy chúng ta thì sao?”

- Đại tiểu thư đã đồng ý rồi. Bắc Quảng nhẹ giọng.

Alvar suy sụp ngồi trở lại sô pha.

- Có lẽ, tình hình cũng không tệ như người dự liệu đâu. Tấn công lần này chính là tập trung lực lượng tinh nhuệ nhất của cả Hôi cốc! Ngay cả quân đoàn hoàng kim của tổ nghiên cứu khoa học cũng tham gia. Bắc Quảng an ủi Alvar.

Alvar giật giật khóe miệng, dường như muốn nói gì đó, nhưng giật rồi giật, chỉ thốt ra một câu: “Chỉ mong là vậy!”

481. Chương 481: Huấn Luyện Diên Cuồng (3)

Giáo quan tự mình hướng dẫn mà Tây Thanh mong ngóng đã lâu cuối cùng đã tới rồi, vì lần đối luyện này, hắn đã chuẩn bị rất chu đáo.

Hai cái quang giáp đứng đối mặt, một cái là D-6 của Tây Thanh, cái còn lại chính là Diệp Trùng. Tất cả học viên đều dừng huấn luyện của mình, sẵn tới bên cạnh coi náo nhiệt. Trình độ điều khiển quang giáp của giáo quan ở trong lòng bọn họ vẫn luôn là một câu đố, bây giờ có thể chính mắt nhìn thấy, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

- Người tấn công đi. Diệp Trùng thốt ra một câu đơn giản.

- Vâng. Tây Thanh mừng thầm, hưng phấn nói, lời nói vừa dứt thì hắn đã động rồi.

D-6 đột nhiên rùn người, gối gập lại phát lực, động cơ mở hết ra, song đao đã cầm trong tay đối diện cái quang giáp công kênh vô bì dùng tốc độ kinh người phóng lớn trong mắt mình đó, Tây Thanh cảm thấy mình bình tĩnh vô cùng.

Nó dường như nhìn mà không thấy đối với hành động của mình, lù lù bất động. Tây Thanh làm người trầm tĩnh, không hề vì vậy mà tâm tình bị dao động.

Khoảng cách, vị trí, khóa chặt mục tiêu!

Tây Thanh gạt bỏ tạp niệm trong đầu, đôi tay mau chóng nhập lệnh. Song đao trong tay D-6 đột nhiên xoay ngược, đôi tay ngược lại cầm cán đao.

Binh! Đôi chân nặng nề đạp một cái lên mặt đất, đồng thời động cơ đột nhiên đổi hướng, thân hình D-6 lập tức trở nên mơ hồ.

Đổi hướng hình ong bắt quy tắc!

Tốc độ D-6 đột nhiên tăng tới tối đa, trong lúc im hơi lặng tiếng, lưỡi đao tay trái lật ra ngoài, nhắm thẳng cổ họng của Mãnh nam. Đao tay phải giống như một con rắn độc dòm ngó trong bóng tối, tiềm phục dưới sườn, bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra một kích trí mạng.

Học viên đứng xem lập tức hô rần rần lên. Một loạt động tác này giống như chớp giạt làm người ta không kịp nhìn, cực kỳ ra ngoài ý liệu của mọi người. Một vài học viên tự cho mình cao thậm chí nghiền ngẫm trong lòng xem mình có thể tránh được một cú này hay không, nhưng bọn họ rất mau liền có được kết luận: nếu như là bọn họ, tuyệt khó mà tiếp được một chiêu này. Điều này làm sắc mặt mấy học viên tự cho mình cao này càng khó coi thêm vài phần.

Một chiêu này, Tây Thanh đã tốn thời gian rất dài để suy nghĩ. Hắn là người thông minh, đương nhiên biết giáo quan chắc hẳn là sẽ không ra tay trước, vậy thì mình có thể chiếm được lợi thế ra tay trước. Vì vậy mà đã vạch ra một chuỗi chiến thuật này! Hắn tự tin động tác chiến thuật này, cho dù không thể đánh bại giáo quan thì cũng có thể làm hắn luống cuống tay chân một phen.

Về mặt chiến thuật, điều này gọi là lấy có chuẩn bị đánh không có chuẩn bị.

Thân thể to lớn của Mãnh nam trong mắt hắn cấp tốc biến lớn, D-6 đã hoàn thành khóa mục tiêu, nhưng cái Mãnh nam đó vẫn không hề cử động giống như cũ, chẳng lẽ giáo quan không có cách nào đối phó? Không thể nào! Tây Thanh lập tức phủ định suy nghĩ này, bất quá thời gian đã không cho phép hắn suy nghĩ lung tung. Hắn không thể nào vì nghĩ không ra ý đồ chiến đấu của đối phương mà làm loạn tiết tấu tấn công của mình.

Chính là lúc này! Ánh sáng trong mắt Tây Thanh bùng cháy, dùng tốc độ nhanh nhất nhập câu lệnh tấn công đã sớm tạo sẵn.

Nhưng chính ngay lúc này, Mãnh nam vẫn luôn yên lặng lại cử động!

Gập gối, phát lực, xông tới! Mãnh nam kênh càng vô bì lúc này lại giống như một võ thuật gia, mỗi động tác tràn đầy mùi vị linh hoạt, nhưng thân thể to lớn của hắn và tứ chi to lớn vô bì hình thành sự đối nghịch rõ ràng, sự kết hợp mâu thuẫn thể này, mang lại cho người ta cảm giác quái dị phi thường.

Mãnh nam đột ngột dùng tốc độ cao xông về góc ba mươi độ bên phải D-6, chân trái đồng thời quét ngang.

Tây Thanh mừng rỡ trong lòng. Trong suy diễn của hắn, cử động trước mắt của Mãnh nam là một trong mấy loại ứng biến có khả năng, đối phương có thể mau chóng thoát khỏi phạm vi khống chế của quang giáp mình, làm cho cục diện lại một lần nữa tiến vào trạng thái đối đầu mới.

Nhưng, Tây Thanh đã liệu tới một bước này thế nào lại không có thủ đoạn ứng phó?

Đao tay phải của D-6 đột nhiên thò ngang ra, chân phải lùi ra sau. Đao tay trái đã từ phía dưới bên trái hất lên trên.

Tốc độ hai bên cực nhanh, đao tay phải của D-6 đã hung hăng vạch tới cổ họng của Mãnh nam, còn đao tay trái hất lên trên lại làm cho tất cả đường lui của quang giáp giáo quan đều bị khóa chặt. Giáo quan sắp bại rồi! Học viên đứng xem ở một bên ai nấy vẻ mặt hơi thay đổi, giáo quan thua trận ngược lại cũng không là

gì, một chuỗi công kích này của Tây Thanh quả thật quá sắc bén. Hơn nữa còn quá chu đáo, chặt chẽ! Cứ cho là giáo quan thua trận, bọn họ cũng không kinh ngạc.

Tên Tây Thanh này, quả nhiên không phải nhân vật đơn giản! Ánh mắt mỗi người nhìn về phía cái D-6 đó lại khác nữa rồi.

Nhưng chính trong lúc mọi người cho rằng trận tỉ thí này đã được định đoạt, Mãnh nam vẫn luôn bị động đã làm một động tác làm mọi người không sao quên được!

Chân trái đá hụt của Mãnh nam vẫn chưa thu về, nhưng chân phải lại bỗng nhiên bắn ra, đánh thẳng vào sườn trái của D-6. Nửa thân trên của Mãnh nam với đôi chân ở trên không gập lại một cách nguy dị, đao tay phải chém ngang của D-6 lướt qua sát rạt phần mặt lạnh như băng của Mãnh nam.

Động tác này của đối phương vượt xa dự liệu của Tây Thanh, nhưng hắn không hề hoảng loạn, tới tận bây giờ, hắn đã chiếm ưu thế tuyệt đối, chỉ cần không phạm sai sót gì, thắng lợi của trận chiến này chắc sẽ thuộc về hắn.

Thân thể D-6 nghiêng một cái, tránh chân phải của Mãnh nam, còn đao tay trái ổn định như thường, mang theo khí tức lạnh lẽo trực chỉ Mãnh nam. Cho dù vỏ giáp Mãnh nam dày cộm, nhưng nếu như bị một đao suy tính đã lâu này của Tây Thanh đánh trúng, vậy thì cũng tuyệt không dễ chịu.

Động tác của Mãnh nam với đôi chân quét trên không lại một lần nữa ra ngoài ý liệu của mọi người, thân thể kèn càng của Mãnh nam nằm ngang trên không, xoay chuyển giống như một con quay! Tất cả học viên không thể tin được nhìn Mãnh nam gần như hóa thành một hư ảnh trên không, trong đầu không tự chủ được vọt ra một vấn đề, hắn làm sao mà làm được?

Bình, một tiếng kim loại va chạm chói tai, chỉ thấy đao tay trái của D-6 vừa chạm phải hư ảnh xoay chuyển với tốc độ cao này liền giống như bị một cái trọng chùy đánh trúng, văng ra xa!

Tây Thanh nguy hiểm rồi! Người nhìn thấy một màn này lập tức không khỏi cả kinh. Khoảng trống trước mặt D-6 có đao tay trái bị gạt ra mở rộng, trong nháy mắt, tình thế liền dùng một loại phương thức kinh người bị nghịch chuyển.

Mãnh nam đột nhiên thò tay nắm lấy tay trái D-6, trọng lượng bản thân Mãnh nam đã cực kỳ kinh người, lại thêm xoay chuyển với tốc độ cao, hai luồng lực lượng cộng vào nhau, D-6 lập tức mất đi cân bằng.

Tung! Hai cái chân máy to lớn của Mãnh nam mạnh mẽ đập lên mặt đất, phát ra thanh thế dọa người.

Tông vai, lên gối...

D-6 căn bản không có cơ hội rơi xuống đất, một loạt đả kích lập tức đánh cho D-6 không có sức đánh trả. Đám học viên từ nhỏ đã học viễn chiến nào đã thấy qua cảnh tượng dữ dội thể này, hai cái quang giáp cao mười mấy mét dán vào nhau xấp lá cà, sức mạnh mỗi một cú đều làm trong lòng người ta không kìm chế được mà co rút, cả mặt đất dường như cũng rung chuyển, bọn họ trông thấy ai nấy đều nhiệt huyết sôi trào.

Bụi đất tung mù bao lấy hai cái quang giáp, nhưng tiếng va chạm trầm muộn mà có sức liên tục truyền ra từ bên trong.

Rất mau, trong bụi đất màu vàng khôi phục lại yên lặng.

Bóng dáng hai cái quang giáp cuối cùng xuất hiện rõ ràng trong mắt đám học viên, một cái gai cận chiến sắc bén cách cổ họng D-6 chỉ không tới năm cm, vẻ sắc lạnh của mũi gai cận chiến mang theo sự lạnh lẽo đặc hữu của kim loại. Một đầu khác của gai cận chiến lại nằm trong một bàn tay máy thô to xem ra vững về vô bì.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt bỗng vang lên, tất cả học viên ngừng hô hấp, sự kích thích cổ sức khắc chế cuối cùng đã tuôn ra. Bọn họ dùng hết sức lực lớn nhất của toàn thân mà hoan hô, mặt mỗi người đều đỏ ửng lên, liều mạng vỗ tay.

Chỗ khuyết của tường bao, trong mắt Thân Như Tuyết lấp lánh sự chấn kinh không tên.

Huấn luyện thực chiến lần này đã kích thích nhiệt tình huấn luyện của tất cả học viên, mỗi người bọn họ đều không thể chờ đợi được, muốn tiếp nhận sự hướng dẫn của giáo quan. Nhưng giáo quan đã nói trước,

chỉ có học viên hoàn thành tất cả tham số chỉ tiêu huấn luyện, hần mới tự mình hướng dẫn. Chỉ thấy trong sân huấn luyện một ngọn lửa nóng xông lên tận trời, mỗi học viên đều sợ tụt hậu, tranh tới trước, chỉ sợ ở sau người khác.

Trong cả sân huấn luyện, người được người ta ngưỡng mộ nhất chính là Tây Thanh, giáo quan gần như tốn tất cả thời gian vào việc đối luyện với hần. Nhưng người buồn bực nhất cũng không ngoài Tây Thanh, giao thủ chẳng mấy lần, trình độ của hần liền bị giáo quan nắm rõ. Do đó, hoàn cảnh của nó cũng trở nên thê thảm, mỗi lần đối luyện, hần gần như đều vừa giáp mặt liền bị đánh bỏ càng. Hơn nữa, mỗi lần đối luyện, hần đều phải dùng 120% tinh thần. Mỗi lần chỉ cần hần vừa đứng đối mặt với giáo quan, hần liền cảm thấy sát khí mãnh liệt lao bổ vào mặt. Sát khí của giáo quan dường như cũng càng lúc càng nặng, mỗi lúc thế này, hần đều cảm thấy toàn thân nhúng vào trong hố băng. Một lần đáng sợ nhất, đầu óc hần cũng mờ ra, mãi tới khi quang giáp của giáo quan dùng gai càn chiến chỉ về phía hần, hần mới có phản ứng lại.

Giáo quan nhất định đã từng giết người! Hơn nữa, người bị giết khẳng định không ít! Tây Thanh suy đoán trong lòng, bất quá hần không có dũng khí mở miệng hỏi giáo quan.

Nhưng tiến bộ của bản thân mấy ngày này, hần lại cảm nhận một cách rõ ràng. Hần đối với sát khí của giáo quan cũng không còn sợ hãi giống như lúc trước. Hần hiện giờ đã biết giáo quan tại sao lại yêu cầu bọn họ huấn luyện động tác cơ bản khô khan như thế, dưới công kích dữ dội của giáo quan, hần hoàn toàn không có thời gian sử dụng một vài kỹ xảo phức tạp, hoa hòe. Với lại, vốn tỉ mỉ, Tây Thanh còn phát hiện, động tác chiến thuật của giáo quan dường như tất cả cũng đều do mấy động tác cơ bản đó tạo thành, nhưng lại nhanh hơn! Mấy công kích do động tác cơ bản tạo thành này ở trong tay giáo quan lại có uy lực to lớn không gì sánh được, lần nào cũng đều đánh cho hần kêu khổ không thôi, không sao chống trả.

Nhưng chỉ sợ là sau này không thể nào giống mấy ngày hôm nay, giáo quan cả ngày đối luyện với hần. Học viên còn lại đã bắt đầu có người hoàn thành tham số chỉ tiêu của động tác cơ bản.

Do kích thích của lần đối luyện với Tây Thanh hôm đó của Diệp Trùng, mỗi học viên đều tập trung hết sức, muốn sớm một chút có thể cùng giáo quan đối luyện. Sau năm ngày, toàn bộ tất cả học viên đều đã hoàn thành huấn luyện động tác cơ bản.

Đối luyện với đám học viên, Diệp Trùng không hề nói tay, ngược lại, hần vẫn cố ý thả sát khí ra, kích thích mấy học viên này. Hần không hề có sở trường dạy dỗ học viên, chỉ đành dùng loại hình thức này, may mà mấy học viên này ai nấy đều thông minh. Hơn nữa, đối luyện thực chiến mấy ngày này cũng làm cho sự kết hợp giữa hần và Mãnh nam tăng nhanh hơn nhiều. Cho nên Diệp Trùng dứt khoát mang đối luyện thực chiến làm nhiệm vụ huấn luyện trong khoảng thời gian này của mình, mỗi ngày đánh từ sáng tới tối.

Diệp Trùng không ngờ cử động này lại làm cho sự kính phục của đám học viên đối với hần lại tăng thêm một phần, với bọn họ, giáo quan cực kỳ có trách nhiệm, mỗi ngày đều kiên trì đối luyện cả ngày, mỗi một học viên đều không bỏ sót. Đồng thời, bọn họ còn vô cùng kính ngạc với thể lực của giáo quan, chiến đấu thời gian dài thế này, cần phải có bao nhiêu thể lực chứ!

Trong lúc bất tri bất giác, địa vị của Diệp Trùng ở trong lòng mấy học viên này bỗng xảy ra thay đổi.

482. Chương 482: Tình Hình

- Diệp tử, tình hình không ổn a. Thương đầy lo lắng nói, trên màn hình trước mặt Diệp Trùng là bản đồ hành tinh của cả Hôi cốc, trên bản đồ bên ngoài tinh vực này khắp nơi đầy khu vực màu đỏ. Hôi cốc hiện giờ giống như một người bệnh trên người mọc đầy đốm màu đỏ, xem ra rất nguy kịch. Mấy khu vực màu đỏ nối liền liên tiếp nhau này chính là khu vực đã phát hiện Xích vĩ thú.

Dưới sự hợp tác của Mục và Thương, cuối cùng đã hoàn thành phá giải thuật toán của mạng mô phỏng Hôi cốc. Sau khi hoàn thành một bước khó khăn nhất này, Thương liền bắt đầu im lặng dò xét tình báo có giá trị lợi dụng trong mạng mô phỏng.

Gần đây, tin tức liên quan tới Xích vĩ thú đột nhiên thoáng cái tăng mạnh, áp lực của các thành thị cũng theo đó tăng mạnh, số lượng thương vong của nhân viên mỗi ngày đều đang dùng tốc độ điên cuồng mà thay đổi. Ngay cả bầu không khí trong doanh trại huấn luyện cũng thoáng cái bỗng trở nên khẩn trương,

nụ cười trên mặt mọi người bình thường bây giờ đã rất khó mà nhìn thấy lại, mỗi người đều liều mạng huấn luyện.

Trước giờ, mỗi người Hôi cốc đều ôm niềm tin tuyệt đối với thắng lợi của trận chiến này, nhưng tình hình hiện giờ lại càng lúc càng xấu.

Nhìn bản đồ tình vực đầy lổm đổm này, Diệp Trùng có chút trầm mặc, nghĩ đi nghĩ lại, hần hỏi: “Lực lượng phòng thủ thông đạo thông tới thiên hà Hà Việt hiện giờ thế nào rồi?”

- Ủm, từ tình báo ta sưu tập được mà xét, lực lượng phòng thủ tuy có giảm xuống nhưng khẳng định không phải thứ mà người hiện giờ có thể thông qua. Thương nói.

Thương ở phương diện phân tích tình báo nếu so với Mục thì càng thêm ưu tú. Đây là thứ Diệp Trùng chưa từng đụng tới, trải qua sự giải thích của Thương hần mới biết được. Thương tinh thông tâm lý học, thường có thể từ trong một số tình báo xem ra vô dụng mà suy đoán ra tin tức có ích, một điểm này Mục không có.

Đối với bọn họ hiện giờ mà nói, tiền bạc không thể nào trở thành chướng ngại để hần rời khỏi, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn ở lại chỗ này. Dọc đường có thể xuất hiện Xích vĩ thú bất cứ lúc nào, làm bay trong vũ trụ ngập tràn nguy hiểm. Lúc này rời khỏi hành tinh Heiner, ngược lại càng thêm nguy hiểm. Cho dù thực lực Diệp Trùng xuất chúng, nhưng vào lúc hỗn loạn thế này vẫn không thể không cẩn thận từng li.

Sức lực một người ở trong loạn thế, quả thật nhỏ tới mức đáng thương. Cho nên sau khi Diệp Trùng và Thương thảo luận, đã quyết định ở lại chỗ này, xem bước phát triển tiếp theo của cục thế.

Mỗi ngày huấn luyện, mỗi ngày đối luyện, đám học viên này ai nấy đều giống như đỏ cả mắt, cách đánh càng lúc càng hung hãn, ngay cả Tây Thanh vẫn luôn trầm tĩnh cũng trở thành như vậy. Diệp Trùng cũng biết tâm lý mấy người này, ra tay cũng không nương tình, sau đó dứt khoát để bọn họ nắm cái quang giáp thành một tiểu đội, hần lấy một địch năm. Thế này vừa có thể để bọn họ huấn luyện phối hợp đoàn đội một chút, vừa có thể để Diệp Trùng cảm thấy có chút khó khăn.

Nhưng điều làm Diệp Trùng không ngờ là mấy người này căn bản không hiểu phối hợp chiến thuật, hần lại không thể không bắt đầu dạy bọn họ phối hợp thế nào, vị trí thế nào.

Nếu như có một người Tang tộc ở bên mình thì tốt, nếu nói tới phối hợp chiến thuật, Tang tộc là hoàn toàn xứng đáng là số một. Bộ lạc Hy Phượng có thể xếp thứ hai.

Không ngờ, Thương lại đối với công tác này có hứng thú khác thường. Hần từ trên mạng mô phỏng sưu tầm được lượng lớn ghi hình phối hợp chiến thuật kinh điển, rồi thực hiện phân tích, cuối cùng đưa ra một bộ lý luận chiến thuật nhà họ Thương. Điều càng làm Diệp Trùng cảm thấy kinh ngạc là, bộ lý luận này của Thương lại hữu hiệu phi thường.

Có được sự khẳng định của Diệp Trùng, Thương hoàn toàn ở trong một loại trạng thái hưng phấn tới mức tìm không bến bờ, gần như ngay cả nói chuyện cũng lộ ra vài phần cuồng nhiệt. Loại trạng thái dị thường này duy trì một mạch mấy ngày.

Diệp Trùng liền lấy bộ lý luận chiến thuật này của Thương bắt đầu huấn luyện đám học viên này. Không giống phong cách chính xác, nghiêm mật của Mục, hệ thống của Thương hoàn toàn là một loại phong cách khác. Đơn giản mà đầy không gian cơ dãn. Thí dụ phối hợp chiến thuật tiểu tổ năm người mà Thương chuyên môn thiết kế, hần không cần yêu cầu mỗi thành viên mỗi bước đều phải làm thế nào. Nhưng mỗi thành viên một khi làm ra cử động gì, vậy thì tất cả các thành viên khác đều phải theo đó mà đưa ra điều chỉnh tương ứng. Nhưng vô luận điều chỉnh thế nào, hành vi của cả tiểu tổ đều cần phù hợp với vài nguyên tắc chiến thuật mà hần định ra.

Diệp Trùng chưa từng nghiên cứu lý luận ở phương diện này, cho nên khi mới bắt đầu hướng dẫn mấy học viên này phối hợp chiến thuật, tiến bộ của bọn họ cực kỳ chậm chạp. Nhưng dựa vào mấy nguyên tắc chiến thuật này, thêm vào kinh nghiệm thực chiến phong phú của Diệp Trùng, mức độ ăn ý của phối hợp chiến thuật của mấy học viên này tiến bộ một ngày ngàn dặm.

Bây giờ Diệp Trùng dùng một đầu năm, cũng không còn thoải mái như lúc trước nữa. Mà mấy học viên này đối với thực lực của giáo quan càng khâm phục tới mức bỏ sất đất. Bọn họ đã bắt đầu hình thành sự ăn ý, sức chiến đấu năm người phối hợp có thể tạo ra, bọn họ rất rõ ràng, nhưng chính như vậy, đối mặt

một mình giáo quan vẫn bị đánh cho nước chảy hoa rơi giống như trước. Tới tận trước mắt, bọn họ đối mặt giáo quan vẫn không có một lần thắng lợi nào.

Thực lực của giáo quan có bao nhiêu? Không ai biết, nhưng Diệp Trùng trong mắt họ càng thêm sâu không thể dò.

Điều làm Diệp Trùng kỳ quái là, mấy ngày trở lại đây, nhân viên công tác ở chỗ này dường như không lo không nghĩ tới chỗ này, nhân viên công tác vốn dĩ ngày ngày vẫn tới, bây giờ lại không thấy bóng dáng. Đối luyện giống trống khua chiêng to lớn thế này, bây giờ lại không ai tới hỏi, giống như muốn để bọn họ tự sinh tự diệt. Chẳng lẽ đã xảy ra biến cố gì?

Diệp Trùng cũng lười để ý, mỗi ngày chỉ chuyên tâm huấn luyện. Hắn là người đối luyện của đám học viên, đám học viên thế nào lại không đối luyện với hắn? Lúc trước, hắn nào có cơ hội thực hiện huấn luyện thực chiến quần chiến, với lại, trình độ hiện giờ của mấy học viên này tuy không hề cao nhưng trên người bọn họ mang theo phong cách chiến đấu của Diệp Trùng một cách sâu sắc, đơn giản mà hữu hiệu. Đối mặt với công của mấy tên gần như là tiểu Diệp Trùng này, Diệp Trùng cũng đã cảm thấy có áp lực.

Năm cái D-6 ở trong sân huấn luyện di động với tốc độ cao, trông thì lộn xộn, lung tung, nhưng dường như đã ngấm ngấm bao vây Diệp Trùng. Bên cạnh mỗi cái quang giáp đều có đồng bạn bảo vệ hai cánh của mình, mà chỉ cần Mạnh nam bị bất cứ một cái quang giáp nào trong đó quần lấy, mấy quang giáp còn lại đó liền nhân cơ hội mà tiến lên.

Trong buồng lái, cặp mắt bất động bấy lâu của Diệp Trùng cuối cùng đã xuất hiện một tia dao động.

Mấy học viên này đối với phối hợp chiến thuật càng lúc càng ra tay như ý, vị trí xem ra hình như đơn giản này đã để lại cho mình ba chỗ cạm bẫy. Mấy học viên này tuy sức chiến đấu cá nhân so với mấy sư sĩ cận chiến đã trưởng thành đó còn thua kém rất nhiều, nhưng là do thời gian bọn họ tiếp xúc với quang giáp cận chiến quá ngắn, không hề hình thành thói quen không thể thay đổi, có thể điều chỉnh thói quen của mình bất cứ lúc nào, cố gắng thích hợp với phối hợp đoàn đội. Với lại, bọn họ đang ở trong độ tuổi năng lực học tập mạnh nhất, mỗi người lại không sợ cực khổ, như vậy mới có thể làm cho bọn họ trong khoảng thời gian ngắn thế này hình thành nên một hình thức ban đầu của đội ngũ có sức chiến đấu như vậy. Có thể làm cho Diệp Trùng cảm thấy có chút gai góc, điều đó đã nói rõ thực lực của bọn họ đã khá là khả quan. Tuy Diệp Trùng hiện giờ đối với thù lao của công việc này đã không hề quá để ý, nhưng hắn tin rằng, nếu như lúc này tiến hành kiểm tra, mấy học viên này tuyệt đối có thể lấy được thành tích cực kỳ không tồi.

Nhưng hiện giờ...

Quét nhìn năm cái D-6, Diệp Trùng lại không hề định có bất cứ hành vi nương tay nào, mỗi lần chiến đấu, đều là toàn lực mà đánh, đây là bí quyết trưởng thành quan trọng của Diệp Trùng. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng mà mấy học viên này có thể mau chóng trưởng thành trong khoảng thời gian này như vậy.

Đối với lý giải về bộ phối hợp chiến thuật này, lý giải của Diệp Trùng so với mấy học viên này thì thâm hậu hơn nhiều. Mà phối hợp giữa mấy học viên này tuy khá là quen thuộc nhưng còn lâu mới tới mức độ không thể phá được.

Đầu tiên là đánh nghi binh cái quang giáp ở phía trước đó, lập tức đột nhiên đổi hướng quay người, lợi dụng cử động đột nhiên này mà tạo thành một kẽ hở phối hợp giữa năm cái quang giáp. Kế tiếp đó, cứng rắn đánh vào kẽ hở này, hành động này của Diệp Trùng lập tức tạo thành từng điểm hỗn loạn một của năm cái D-6.

Hỗn loạn cực kỳ ngắn ngủi, chỉ không tới hai giây, nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, đã đủ rồi.

Đổi hướng, rẽ ngoặt phiêu hốt, xông tới sắc bén, tấn công nửa thật nửa giả...

Trận thế của năm cái D-6 lập tức bị kéo cho thất điên bát đảo, không thành đội ngũ. Có hai cái quang giáp liều mạng lao vào Mạnh nam, muốn cho đồng bạn của mình cơ hội điều chỉnh một lần nữa, nhưng Diệp Trùng thế nào lại cho bọn họ cơ hội này?

Một động tác giả như thật, ba lần đổi hướng hoa cả mắt thì đã thoát khỏi phạm vi khống chế của hai cái D-6. Kế tiếp là một cái xông tới xoay người ngược hướng linh hoạt mà đầy sức mạnh, mạnh mẽ tiến vào giữa hai cái D-6 ở phía sau.

Mãnh nam dùng một vung ngược tay ra sau lưng thường thấy trong đánh nhau tay không đánh vào dưới sườn, tuyên bố bắt đầu tấn công.

Mãnh nam giống như một con dã thú đã tích lũy sức lực quá lâu, bỗng nhiên bộc phát ra. Công kích như cuồng phong bạo vũ, mặt đất rên rỉ, rung động dưới mỗi cú đạp chân đầy sức lực của đôi chân hạng nặng của Mãnh nam. Tung tung tung tung! Giống như trống trận, mỗi cú đều đánh cho khí huyết đám học viên vậy xem sôi sục. Trong bụi đất đầy trời quán lầy, từng cái D-6 bị quăng ra ngoài.

Đám học viên đứng bên cạnh xem nhốn nháo thảo luận được mất trong trận chiến này, mà năm cái D-6 đó bò dậy, học viên bên trong nhảy ra khỏi buồng lái, tập hợp lại giao lưu. Trên mặt mỗi người đều nhìn không thấy cảm giác bại trận, ngược lại, chiến ý của bọn họ dâng cao.

Diệp Trùng một mực không sử dụng vũ khí có tính công kích của Mãnh nam, không phải là muốn nương tay với mấy học viên này hoặc là nói cho mình khiêu chiến gì đó. Hẳn rất rõ ràng, một khi dùng mấy vũ khí này, mấy cái D-6 này khẳng định sẽ bị thương, vậy thì phải cần vấn đề tu sửa, điều này sẽ chiếm rất nhiều thời gian.

Nhưng hẳn đã cảm thấy càng lúc càng tổn sức. Tốc độ tiến bộ của đám học viên này thật làm người ta kinh ngạc a. Bọn họ hoàn toàn vui đùa vào trong huấn luyện mà không hề chú ý tới một số thay đổi ngoài sân. Có lẽ, cục thế của cả Hội cốc trở xấu, đối với bọn họ cũng có tác dụng kích thích khá khá nha.

- Diệp tử, xảy ra chuyện rồi. Thương cắt ngang huấn luyện của Diệp Trùng, trong giọng nói lộ ra chút khẩn cấp.

Màn hình của Mãnh nam đột nhiên bắn ra một tin tức.

- Liên minh tiền tuyến toàn bộ các tuyến đã thất bại! Chữ lớn màu đỏ tươi giống như máu làm người ta nhìn mà hoảng sợ.

Nhìn kỹ, sắc mặt Diệp Trùng trở nên càng lúc càng âm trầm.

Mấy ngày trước, Thương đã phát hiện tiền tuyến dường như sắp có một lần hoạt động quân sự lớn, Diệp Trùng nhìn thấy tin tức này lập tức liên tưởng tới tình báo mà Thương từng nói này. Tin tức này có được là từ trong miệng một số sư sĩ sống sót. Liên quan tiền tuyến muốn tập trung tất cả lực lượng, muốn một lần tiêu diệt toàn bộ Xích vĩ thú trong sương tím đã đối mặt rất lâu nhưng đại bại trở về. Nghe nói, sư sĩ sống sót không tới một phần mười. Với lại, điều trí mạng là, có lượng lớn Xích vĩ thú đang đuổi đánh phía sau! Chúng đang theo phía sau mấy đội ngũ bại trận này tiến vào bên trong Hội cốc với quy mô lớn.

Diệp Trùng lập tức trầm giọng nói: “Thương, mở bản đồ tình vực của Hội cốc.”

Một tấm bản đồ tình vực của Hội cốc bắn lên từ màn hình của Mãnh nam, xem xét tỉ mỉ bản đồ tình vực, trái tim của Diệp Trùng lại không ngừng trầm xuống.

Trên bản đồ tình vực, hành tinh Heiner là hành tinh gần tiền tuyến thứ hai, ở giữa chỉ ngăn cách một hành tinh Đông Minh.

483. Chương 483: Ứng Biến

-Ồ, đúng rồi, Diệp tử, vừa nãy, toàn bộ nhân viên công tác của tổ nghiên cứu khoa học đã rút khỏi căn cứ, cũng tức là nói, cả căn cứ chỉ còn lại mấy người chúng ta đây. Thương lười biếng nói.

-Rút đi rồi? Diệp Trùng nhướng mày.

-Ừ, bọn họ cũng vừa nhận được tin tức không lâu. Diệp tử, sáng mai, chỉ sợ tin tức này sẽ truyền khắp hành tinh Heiner, chúng ta phải đi nhân lúc còn sớm. Nhớ mang mấy học viên này theo, chắc chắn, nếu như là tư lệnh không lính thì không làm được gì đâu. Ái chà, cô ả tới tìm người. Lời Thương vừa dứt, Diệp Trùng liền phát hiện một cái quang giáp đang tới gần bên này.

Thân Như Tuyết điều khiển quang giáp mau chóng đáp ở chỗ không xa Mãnh nam, đám học viên nhìn thấy người đẹp giáo quan tới tìm giáo quan, rất hiểu chuyện đều tránh sang một bên. Trong lòng mấy học viên

này, giáo quan của bọn họ tuy trầm mặc, kiệm lời nhưng lại là một anh hùng, người đẹp sánh anh hùng, đây là một việc tự nhiên thôi.

Thân Như Tuyết nhảy ra khỏi buồng lái, thần sắc có chút gấp rút. Diệp Trùng lúc này cũng nhảy ra từ trong Mãnh nam. Thân Như Tuyết vội vàng chạy tới trước mặt Diệp Trùng, không hề suy nghĩ nói: “Anh có phát hiện căn cứ có việc khác thường không?”

- Cái gì khác thường? Trên mặt Diệp Trùng nhìn không ra bất cứ manh mối nào.

- Nhân viên công tác trong căn cứ đều chẳng thấy đâu, với lại, ta còn phát hiện không sao liên lạc được, có chút không ổn. Ta hoài nghi có phải là đã xảy ra vấn đề. Thân Như Tuyết gấp gọng nói.

Nhìn Thân Như Tuyết thật sâu, Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới điều Thương vừa mới nói. Không cần nghĩ, rút khỏi hành tinh Heiner là điều tất nhiên, điều hần hiện giờ phải nghĩ là làm sao rút đi. Rời khỏi hành tinh Heiner tất yếu phải có hai điều kiện, tàu vũ trụ và lực lượng bảo hộ nhất định. Tàu vũ trụ tính ra dễ xử, hần và Thương phối hợp lẫn nhau, cướp một tàu vũ trụ nhẹ nhàng mà dễ dàng. Nhưng vấn đề lớn nhất hiện giờ là vấn đề an toàn dọc đường. Từ hành tinh Heiner tới đại một hành tinh nào đó của Hôi cốc, dọc đường đều có Xích vĩ thú chui ra, nếu như không có chút sức lực tự bảo vệ, bỏ thân trong vũ trụ mệnh mông chắc tới tám chín phần.

Diệp Trùng rất mau liền định xong chủ ý, hần dự định mang tất cả tin tức đã biết thành thật nói với đối phương: “Tiền tuyến đã thảm bại, người của tổ nghiên cứu khoa học biết được tin tức này đã rời đi rồi.”

Mặt Thân Như Tuyết soạt cái trở nên trắng bệch, nhìn thấy trên mặt Diệp Trùng không có chút vẻ đùa giỡn nào, nàng cuối cùng đã biết mình đối mặt hoàn cảnh thế nào rồi.

Trong sân huấn luyện. Bốn mươi cái D-6 đứng thành hai trận địa chỉnh tề. Mà phía trước trận địa quang giáp này, bốn mươi học viên cũng đứng thành hai trận địa giống như vậy. Thân Như Tuyết đứng bên cạnh Diệp Trùng, thần sắc biến ảo, tin tức Diệp Trùng nói với nàng vừa rồi mang lại cho nàng sự chấn nhiếp quá lớn. Nàng đột nhiên nghĩ tới, tại sao sau khi mình phát hiện tình hình không ổn, người đầu tiên nghĩ tới lại là hần chứ? Chẳng lẽ trong tiềm thức của mình, thực lực của giáo quan mặt mũi trước sau không có cảm xúc của tổ 25 này đã vượt qua mình rồi sao?

Bốn mươi học viên nhìn thấy hai tiểu tổ lại tập hợp cùng một địa điểm, lập tức có chút không hiểu đầu của tai nheo gò.

Quét nhìn đám học viên trước mặt, Diệp Trùng lạnh nhạt nói: “Tiền tuyến đã thảm bại. Đại quân của Xích vĩ thú rất nhanh sẽ tới chỗ này. Người của tổ nghiên cứu khoa học đã rời đi. Cho các người hai giờ, mang người nhà của mình tới chỗ này. Ta sẽ sắp xếp kế hoạch rời đi.”

Hoàn toàn mặc kệ biểu tình trợn mắt há mồm của bốn mươi học viên, Diệp Trùng nâng cổ tay lên coi thời gian.

- Bây giờ là mười bốn giờ hai mươi, thời gian tập hợp, mười sáu giờ hai mươi. Giọng nói lạnh lùng không mang theo chút cảm tình.

Nói xong mấy lời này, Diệp Trùng liền ngậm miệng không nói, mặt trầm như nước.

Học viên tổ Diệp Trùng nhìn nhau mấy cái, rồi mau chóng bò lên quang giáp của mình, cuống quýt bay về các hướng. Bọn họ đối với lời giáo quan tin tưởng không chút nghi ngờ, với lại, chỗ khả nghi của tổ nghiên cứu khoa học mấy ngày này cũng đã dẫn tới sự chú ý của không ít người.

Còn đám học viên của tiểu tổ Thân Như Tuyết trên mặt vẫn là thần tình hoảng sợ nghi ngờ không rõ, người nhìn ta, ta nhìn người, lại không có ai làm gì.

Thân Như Tuyết thở dài trong lòng một tiếng, đứng ra nói: “Mọi người mau đi đi, điều hần nói đều là thật đó, không được lãng phí thời gian.”

Lần này, sắc mặt đám học viên mới đồng loạt biến sắc. Sợ rút lại phía sau, tranh nhau chạy về phía quang giáp của mình. Biểu hiện của Thân Như Tuyết khoảng thời gian này đã chinh phục mấy học viên này, nhận được sự yêu quý sâu sắc của đám học viên.

- Diệp tử. Hai mươi học viên này cần huấn luyện kỹ càng một chút. Thương đặc biệt cố ý kéo dài hai chữ “huấn luyện”.

Diệp Trùng khẽ ừ một tiếng. Hẳn biết ý của Thương, mấy học viên này nếu như sau này không nghe mệnh lệnh, vậy phiền phức sẽ lớn đây. Chỉ bằng thao luyện trước một phen, bắt quá, hiện giờ cũng không có thời gian, chỉ đành đợi sau khi cướp tàu rồi mới tính vậy.

Để đám học viên về nhà đón người nhà của họ, là đề nghị của Thương. Thương vì Diệp Trùng đã giải thích tường tận đạo lý làm như vậy. Người nhà của đám học viên này khẳng định là không ít, cứ vậy mà tới, gánh nặng dọc đường dường như nặng thêm một chút. Nhưng chỉ có như vậy, đám học viên này mới chịu cùng hắn rời khỏi. Với lại, một khi gặp phải nguy hiểm, trong tàu vũ trụ có người nhà của bọn họ, bọn họ cũng tự nhiên sẽ liều mạng chiến đấu. Càng hướng chỉ đối với mấy người Diệp Trùng mà nói, không gian bên trong tàu vũ trụ rất lớn, đừng nói mấy người này, nhiều người hơn cũng chứa nổi. Mà bản thân điều này cũng không cần Diệp Trùng tốn công sức gì.

Cuối cùng, Thương dương dương đắc ý tổng kết một lượt, đây hoàn toàn là vụ mua bán không vốn, vạn lời.

Đắn đo tỉ mỉ, Diệp Trùng mới bỗng bình tĩnh ngộ, trong mệnh lệnh xem ra dư thừa này lại có nhiều học vấn như vậy. Thương và Mục quả nhiên là hai loại phong cách!

- Làm quen lại lần nữa một chút, ta là Thân Như Tuyết, giáo quan tổ hai mươi bốn (không phải mười sáu sao?), ta nghĩ trong khoảng thời gian khá dài, chúng ta sẽ là bạn bè. Thân Như Tuyết cuối cùng đã khôi phục bình thường, lúc này mới nhớ là mình vẫn chưa biết tên của vị giáo quan này, chỉ biết số hiệu của hắn là 231. Thật ra không chỉ chiêu mộ của tổ nghiên cứu khoa học có thể không yêu cầu người ứng tuyển cung cấp tư liệu cá nhân thật sự, Hồi cốc trước giờ đều là như vậy. Trong Hồi cốc, không có quốc gia, phạm vi thể lực cũng rồi ren phức tạp, cho nên muốn bịa đặt thân phận cũng dễ dàng vô cùng.

- Kiệt! Diệp Trùng gật đầu với Thân Như Tuyết, thuận tiện nói ra một cái tên giả khác mà Thương vừa mới thay mình dựng nên. Đối với việc sử dụng tên giả, Diệp Trùng không hề có tâm lý không tốt gì, hắn đã sớm xe nhẹ đường quen.

Thân Như Tuyết hỏi thẳng: “Có kế hoạch gì tốt chưa?”

Làn da Thân Như Tuyết hơi sạm đen, chắc là do hoạt động ngoài trời trong thời gian dài mà nên. Thân thể nàng vì trường kỳ tôi luyện, hoàn toàn không có chút thịt thừa, bộ đồ tác chiến bó sát người phác họa thân thể nàng vô cùng rõ ràng. Mái tóc ngắn, gọn gàng, sạch sẽ, cái cằm nhọn, lông mi cong cong, nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện người phụ nữ mang theo sự hiên ngang đặc hữu của sư sĩ nữ này ngũ quan lại tinh tế như vậy.

Thân Như Tuyết đã trấn định lại chính trực, hào phóng, trên người không có chút dáng vẻ bên lề của cô gái khác. Phát giác ánh mắt của Diệp Trùng, nàng hơi cười, không có chút ý giận dữ nào. Nàng nhìn ra người đàn ông có tên là Kiệt này, ánh mắt của hắn trong suốt như nước.

Đánh giá trong lòng Diệp Trùng dành cho nàng lại cao thêm một phần. Diệp Trùng đối với đồng bạn, có yêu cầu cực kỳ hà khắc. Tới tận bây giờ, đồng bạn được hắn thừa nhận, chỉ có Mục Thương và Nhuế Băng.

Diệp Trùng rất mau liền khôi phục bình thường, bình tĩnh nói: “Kế hoạch có rất nhiều.”

- Rất nhiều? Thân Như Tuyết có chút kinh ngạc, cẩn thận đánh giá gã đàn ông trầm mặc ở bên cạnh, làm sao cũng không tìm thấy chỗ nào rất đặc biệt. Khi nàng đang chuẩn bị mở miệng chất vấn, phát hiện Kiệt đã nhắm mắt, ngồi xuống. Liếc nhìn mặt đất, Thân Như Tuyết do dự một lát, bắt quá vẫn lạnh lẽo ngồi xuống.

Diệp Trùng hiện giờ đang giao lưu với Thương.

- Diệp tử, ta đã tra qua tất cả tư liệu của tàu vũ trụ cất cánh trong khu thông hành ngày hôm nay. Hôm nay, khu thông hành tổng cộng có một trăm hai mươi lăm tàu vũ trụ cất cánh, trong đó tàu vũ trụ cỡ lớn có mười sáu chiếc. Trong đó có sáu chiếc đầy vật tư, trong sáu chiếc đó, có hai chiếc là vận chuyển linh kiện duy tu, mà trong bốn chiếc còn lại, trong vật tư vận chuyển bao gồm cả tấm năng lượng. Mục tiêu chủ yếu của chúng ta chính là bốn chiếc này.

Thương dừng một chút, trong giọng nói khó che giấu sự hưng phấn, hẳn trước giờ đối với loại hoạt động này khá là hứng thú.

- Bốn tàu vũ trụ này, lực lượng phòng ngự đều không phải mạnh lắm, nhưng so ra, lực lượng phòng ngự của tàu vũ trụ Hashgel yếu nhất. Cho nên, tàu vũ trụ này chính là mục tiêu đầu tiên của chúng ta.

Diệp Trùng lắng nghe cẩn kẽ, chỉ sợ bỏ qua bất cứ một chi tiết nào.

- Tàu Hashgel cất cánh lúc hai mươi hai giờ năm mươi phút, thời gian tập hợp của bọn họ là mười chín giờ. Thời gian hành động của chúng ta bắt buộc phải sắp xếp trước mười chín giờ. Diệp tử, giờ ta sẽ lên vào quang não điều khiển chính của họ trước, khống chế hệ thống trong tàu bọn họ. Ta tin rằng lần hành động này đối với người mà nói không hề khó khăn, nhưng có vài việc đáng để chú ý. Vì không tạo thành tổn hại gì đối với tàu vũ trụ, Diệp tử, ta cảm thấy tốt nhất vẫn là không được điều khiển quang giáp tấn công. Nhân viên công tác bên trong tàu Hashgel sắp xếp đầy đủ, bọn họ là người phải được bảo hộ trước tiên.

Suy nghĩ tỉ mỉ kế hoạch Thương lập ra, Diệp Trùng cũng không nghĩ ra lỗ hổng gì, hai người liền quyết định lần hành động này.

Lúc này, một vài học viên nhà gần đã mang người nhà tới. Mấy người đột nhiên bị đám con cái của mình dẫn tới ở chỗ này, sắc mặt ai nấy đều lộ ra vẻ hoảng loạn. Bọn họ tụ tập theo gia đình, hoảng hốt, bất an thảo luận. Gần như ánh mắt mọi người hướng về phía Diệp Trùng đều mang theo vài phần hoài nghi.

Tây Thanh là dân bản địa của Minh Âm thành, cho nên hẳn cũng là người đầu tiên tới nơi. Hẳn không chỉ mang người nhà của mình tới, mà còn liều mạng lôi kéo người bạn tốt White của mình, bất quá cha mẹ của White đã mất được hai năm, không có người nhà.

Tây Thanh thở hồng hộc sắp xếp người nhà của mình xong liền chạy tới bên cạnh Diệp Trùng, White có ấn tượng sâu sắc đối với giáo quan kém chất lượng số 231, hẳn hoàn toàn không tin tin tức tiền tuyến thảm bại gì đó, chỉ là không lay chuyển được bạn thân. Hẳn hoài nghi mọi thứ đều là trò quỷ của giáo quan kém chất lượng này.

- Giáo quan, chúng ta tiếp theo cần làm gì? Vừa rồi học tốc dõir nhà, Tây Thanh có chút thở không ra hơi, nhưng trên mặt lại lộ ra một loại hưng phấn khó tin. Thân Như Tuyết lúc này cũng dời ánh mắt lên người Diệp Trùng ở bên cạnh.

Diệp Trùng mở mắt ra, liếc nhìn Tây Thanh, nhẹ nhàng quăng xuống một quả bom nặng ký: “Cướp tàu.”

484. Chương 484: Hashgel

Trong khu thông hành, người qua kẻ lại, tin tức tiền tuyến thảm bại vẫn chưa truyền tới, nơi này vẫn trật tự. Khắp nơi đều đỗ tàu vũ trụ hoặc lớn hoặc nhỏ, chỉ sợ không dưới ngàn chiếc. Từng chiếc, từng chiếc to lớn yên tĩnh đỗ ở chỗ này, tàu vận tải cỡ nhỏ lên xuống tới tấp.

Diệp Trùng dẫn Tây Thanh, White, còn có hai học viên, một người gọi là Triệu Cương, người còn lại tên là Tu. Triệu Cương và Tu là hai học viên có biểu hiện khá xuất sắc trừ Tây Thanh trong tổ của Diệp Trùng, Triệu Cương tác chiến cực kỳ dũng mãnh, làm người trong tổ có tỉ mỉ, còn Tu lại nghiêng về phong cách âm lạnh, mưu định rồi động sau. Ba học viên này là ba người Diệp Trùng thấy tốt nhất.

Diệp Trùng vẫn không biết cái gọi là vun bồi, chỉ là hẳn cảm thấy, làm như vậy sẽ làm cho bọn họ trưởng thành nhanh thêm một chút, cũng có thể làm cho trong lúc bay an toàn thêm một chút.

Trừ White trên mặt có chút thấp thỏm bất an, thần sắc hai người Tây Thanh và Tu tự nhiên, Triệu Cương lại vẻ mặt hưng phấn, nhộn nhạo muốn thử.

Nhắc nhở bốn người một số việc cần phải chú ý, Diệp Trùng liền dẫn bọn họ tới khu thông hành. Quyết định Diệp Trùng dẫn bốn học viên đi cướp tàu này không hề là Thương đề nghị, mà là hẳn tự mình suy nghĩ có được. Mấy người Tây Thanh có trầm ổn hơn rốt cuộc cũng là đứa trẻ chưa trưởng thành, không có kinh nghiệm chiến tranh, chưa từng thấy qua máu, mà hẳn lại rất rõ ràng, sự nguy hiểm trên con đường này chỉ sợ vượt xa tưởng tượng rất nhiều. Bọn họ không chỉ cần phải đối mặt Xích vĩ thú có khả năng xuất hiện bất cứ lúc nào mà còn phải đề phòng hạm đội khác dọc đường. Vô luận là lúc nào, kẻ nhân có hỏa hoạn để

cướp bóc cũng không ít. Cho nên hắn mới dẫn bốn người theo bên cạnh, để bọn họ thấy chiến đấu thật sự là một việc thế nào. Dù sao việc này không hề có bao nhiêu nguy hiểm, một mình hắn thì đã đủ giải quyết. Thương đối với tính toán này của Diệp Trùng khen ngợi rất nhiều.

Đoàn người Diệp Trùng ở trong khu thông hành đông đúc không hề làm người khác chú ý, bọn họ rất thuận lợi tìm thấy tàu Hashgel.

Tàu vũ trụ thật lớn! Khi mấy người Tây Thanh nhìn thấy tàu Hashgel lần đầu tiên, ai nấy sắc mặt như đất. Cướp tàu? Chắc không phải là tàu vũ trụ cỡ lớn này chứ! Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi trên người Diệp Trùng, mỗi người đều lộ vẻ hoài nghi trên mặt.

Chỉ dựa vào năm người? Đi cướp tàu vũ trụ thế này? Không muốn sống nữa sao?

Khi Diệp Trùng nói cướp tàu, bọn họ đương nhiên cho rằng nhất định là một tàu vũ trụ cỡ nhỏ, ai cũng không ngờ lại là một tàu vũ trụ cỡ lớn!

Tàu vũ trụ Hashgel đầu đuôi dài 17,8 km, là một tàu vũ trụ cao cấp cỡ lớn. Tàu vũ trụ giống loại hình này, ở trong cả Hôi cốc, số lượng tuyệt không vượt quá một trăm tàu, mà một nửa trong đó đều nằm trong tay tổ nghiên cứu khoa học.

Ngước nhìn vật to lớn khổng lồ này, Tây Thanh cảm nhận từ tận đáy lòng sự nhỏ bé của mình. Hiện giờ, mấy người mình thế này lại phải đi cướp vật to lớn khổng lồ này. Vừa nghĩ tới kế hoạch xem ra hoang đường này, Tây Thanh liền cảm thấy không thể tin được.

Hắn cảm thấy nhịp tim của mình bình bình bình tăng tốc. Nói thật lòng, hắn hoàn toàn không tin kế hoạch của giáo quan có thể thực hiện. Loại to lớn giống như Hashgel này, lực lượng bảo hộ của nó cũng vô nghi là mạnh mẽ vô bì, sức lực một người, ở trước mặt nó quả thật có thể coi như không có. Một người, làm sao có thể đối kháng với một thứ khổng lồ thế này?

Nhưng hắn không hề vì vậy mà thụt lùi, từ những thứ hắn quan sát mà xét, giáo quan tuyệt không phải là một người lỗ mãng. Giáo quan đã đưa ra kế hoạch này, vậy thì khẳng định sẽ không bắn tên không. Chính là xuất phát từ loại tín nhiệm này, Tây Thanh mới không thụt lùi.

Miệng có chút khô khan, hắn liếm liếm môi một cách không tự nhiên, từ nhỏ tới lớn, hắn vẫn chưa từng làm việc kích thích như vậy. Mắt nhìn về phía mấy học viên khác, nhìn thấy bọn họ ai nấy động tác cứng nhắc, có vài phần không tự nhiên, Tây Thanh mới có chút thả lỏng. Nhân viên qua lại khu thông hành cực nhiều, náo nhiệt vô cùng, không ai nhìn nhiều tới tiểu tổ kỳ quái này.

Tìm một góc kín đáo, Diệp Trùng quét nhìn mấy học viên lần đầu thực chiến ở trước mặt mình này: “Đây chính là tàu Hashgel, chính là mục tiêu hành động lần này của chúng ta. Nó tổng cộng có chín lối vào. Chúng ta lần này lựa chọn chính là cổng số bảy. Mỗi câu ta nói phía sau, các người đều nghe cho rõ.” Lời nói Diệp Trùng ngừng lại, sâu sắc nhìn mấy người Tây Thanh. Từng chữ ngắt quãng mang theo sự lãnh lẽo vô cùng: “Ra tay nhất định phải nhanh, không được để lại người sống.”

Mấy người Tây Thanh run rẩy trong lòng, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Trùng, mỗi người không tự chủ được cúi đầu. Trong lòng White bỗng nhảy dựng lên, chẳng lẽ tên này thật sự giống như Tây Thanh nói, là một cao thủ?

Nói xong câu này, Diệp Trùng liền không để ý tới mấy con gà mờ lần đầu trải qua chiến trận này nữa.

- Thương, chuẩn bị thế nào rồi? Diệp Trùng mở miệng hỏi.

- Ủ, người xuất kích đi. Thương thoải mái nói.

Không nhiều lời thêm nữa, Diệp Trùng xoay người trầm giọng quát với mấy người Tây Thanh một câu: “Đi!” Dẫn đầu chạy tới tàu Hashgel, mấy người Tây Thanh không dám sơ suất, vội vàng chạy theo.

Lối vào số bảy không một bóng người, nhưng cửa thông đạo đóng chặt. Tây Thanh cảm thấy hoài nghi vô cùng, thế này làm sao mà vào? Độ dày cửa thông đạo bên ngoài tàu vũ trụ kinh người, toàn bộ dùng hợp kim có độ cứng cực cao chế tạo thành, sức người căn bản không sao phá cửa mà vào. Giáo quan về căn bản cũng không có chút ý gọi quang giáp ra, mà là chạy thẳng về phía tàu vũ trụ.

Đoàn người cách cửa thông đạo số bảy càng lúc càng gần, mắt thấy sắp tông vào cửa thông đạo, nhưng giáo quan không hề có dấu vết giảm tốc nào, ngược lại, tốc độ càng tăng thêm một phần.

Tông cửa mà vào? Chính trong lúc mọi người nghi hoặc, cửa thông đạo này đột nhiên soạt cái mở ra, hai bên giống như có cam kết ngầm vậy, phối hợp thời gian cực kỳ tinh diệu.

Mấy người Tây Thanh sau lưng Diệp Trùng nhìn nhau, mỗi người đều vẻ mặt chấn kinh, chẳng lẽ giáo quan có nội ứng trong tàu vũ trụ này?

Giáo quan rốt cuộc là người thế nào? Bọn họ hiện giờ mới phát hiện giáo quan bình thường tuyệt đối ít nói chuyện này dường như cũng không hề là một nhân vật đơn giản. Bất quá, lúc này đã không cho phép bọn họ nghĩ nhiều, bọn họ cũng chỉ có căng da đầu mà theo sát sau hần.

Đột nhiên từ khu thông hành sáng sủa tiến vào trong tàu, sự biến hóa của ánh sáng làm trước mắt mọi người tối sầm.

- Người nào? Một tiếng quát to từ bên trong, tiếp đó một tiếng hừ nhạt, làm trái tim mấy người Tây Thanh bỗng giật lên.

Sau một tiếng hừ nhạt, bên trong im lặng như tờ. Sắc mặt mấy người Tây Thanh trắng bệch, bước chân có chút do dự.

- Lên đây. Mệnh lệnh trầm thấp của giáo quan truyền ra từ bên trong. Mấy người Tây Thanh lúc này mới vội vàng tới trước, sau khi tới nơi, rành rành nhìn thấy bên thông đạo một gã đàn ông ngã trên sàn tàu, cổ gãy ra sau hiện ra sự cong gấp không tự nhiên.

Mấy người Tây Thanh đồng loạt hít một hơi khí lạnh, bọn họ nào từng thấy qua cảnh tượng tàn khốc thế này.

Nhìn vẻ mặt giáo quan bình tĩnh, một luồng hơi lạnh từ đáy lòng mọi người dâng lên. Cảm giác hoảng sợ vốn dĩ đã biến mất một khoảng thời gian lại một lần nữa xuất hiện trong đầu mọi người, mà lần này, lại không hề là loại sợ hãi đối với cường giả đó, mà là từ sự thờ ơ đối với sống chết trong lúc vô ý biểu hiện ra của giáo quan mà hoảng sợ.

Loại thờ ơ đối với sống chết này, chỉ có thể xuất hiện trên người kẻ bỏ ra từ trong đồng người chết.

Khâm phục, sợ hãi, tò mò, mấy loại tình cảm đan xen lại với nhau, bọn họ nhất thời cũng khó mà phân rõ.

Diệp Trùng nhíu mày, thấp giọng quát: “Tập trung sự chú ý.” Nói xong liền xoay người đi vào trong.

Bốn người vội vàng thu liễm tâm thần, theo sau lưng Diệp Trùng.

Tây Thanh theo sau lưng Diệp Trùng kinh ngạc phát hiện, giáo quan dường như cực kỳ quen thuộc con tàu vũ trụ này, hoàn toàn không có thử thăm dò thêm thì có thể tìm được cửa thông đạo. Mà nội ứng ẩn nấp trong tàu đó, phối hợp với giáo quan có thể nói là diệu tới mức tốt đỉnh, hần giống như biết mỗi một ý đồ chiến đấu của giáo quan vậy.

Nếu như nói một điểm này làm Tây Thanh kinh ngạc, vậy thì sự độc ác khi giáo quan ra tay tuyệt đối làm người ta lú lẩn. Không để lại chút chỗ hở nào, hiệu suất cực cao, thường thì đối phương vẫn chưa có phản ứng thì đã chết trên tay hần. Hần cũng thêm một lần nữa kiến thức được thực lực chiến đấu tay không khủng bố đó của giáo quan. Một lần kinh điển nhất, sau cửa có mười hai người, nhưng giáo quan lại thắng trong vòng bốn mươi tám giây, không ai sống sót!

Chỉ là, thi thể đầy đất, tay chân vụn vụn, trên mặt sau khi chết vẫn lưu lại biểu tình đau khổ, máu me dính trên tường...

Trong ngực Tây Thanh sôi sục, chính ngay lúc này, White theo sau lưng hần ọe một cái nôn ra. Đây giống như một tín hiệu, trong ngực vẫn luôn đè nén của Tây Thanh không còn nhịn thêm được nữa, ọe một tiếng nôn ra. Triệu Cương và Tu cũng quỳ trên đất, ra sức mà nôn, trong không khí lập tức tràn ngập một mùi vị khó ngửi.

Diệp Trùng mặt không cảm xúc đứng ở đó nhìn bốn học viên, không nói tiếng nào.

- Diệp tử, năng lực chịu đựng tâm lý của đám nhóc này thật là tệ a. Trong lòng Diệp Trùng vang lên lời nói hơi mang ý trào phúng của Thương.

Diệp Trùng không cho là đúng nói: “Điều này rất bình thường, phản ứng lần sau của bọn họ sẽ không lớn như vậy nữa.”

- Lại nói, chúng ta dẫn theo một đám gà mờ con thế này, an toàn trên đường thật là làm người ta lo lắng a. Thương mang theo vài phần trên chọc nói.

- Có dù sao cũng tốt hơn không có. Diệp Trùng nghiêm túc nói.

Thương ngó ra, lập tức cười lên: “Thì đó. Bọn họ theo chúng ta cũng mạnh hơn ở lại đây.” Lập tức giống như nhớ gì đó: “A, Diệp tử, ta quên mở van thoát khí cho người rồi. Đám nhóc này, cũng không biết tìm chỗ đúng để nôn, thế này còn không phải cần tự chúng ta tới thu dọn.” Thương oán hận không hợp với tình hình.

Diệp Trùng không hề lay động nói: “Không cần.” Loại mùi vị khó ngửi mức độ này đối với hắn mà nói, quả thật có thể coi như không có. Năm đó khi ở hành tinh rác, mùi vị rác rưởi liên miên thành núi tỏa ra đó, hắn cũng đã quen rồi.

- Đám nhóc đã nôn xong rồi. Diệp tử, chúng ta phải nắm chắc thời gian. Thương nhắc nhở Diệp Trùng. Bọn họ càng nhanh giải quyết chiến đấu, càng không dễ dàng xảy ra biến cố. Hiện giờ thủ ở căn cứ là Thân Như Tuyết, mặc kệ là Diệp Trùng hay là Thương, đối với năng lực của nàng ta đều không có bao nhiêu lòng tin.

- Ủ. Diệp Trùng ừ một tiếng.

Mấy người Tây Thanh đã đứng lên trở lại. Trải qua một trận nôn mửa dữ dội vừa rồi, sắc mặt mỗi người hiện giờ trắng tới mức không có chút sắc máu nào.

Sau khi nôn ra, Tây Thanh ngược lại cảm thấy tốt hơn một chút. Tuy vẫn có chút sợ hãi, nhưng đã không mạnh mẽ như vừa rồi. Len lén liếc nhìn giáo quan, trên mặt giáo quan vẫn là sự hờ hững vạn năm không đổi, bất giác, Tây Thanh đột nhiên sợ hãi trong lòng.

Quét nhìn bốn người Tây Thanh, Diệp Trùng bình tĩnh nói: “Đi nào, thời gian chúng ta không nhiều.” Nói xong liền dẫn đầu chạy về phía cửa mặt mã ở phía trước.

485. Chương 485: Cát Cánh

Một khi phá giải được thuật toán đặc thù của Hôi cốc, uy lực của hội vực lĩnh giả đỉnh cấp trên thế giới này là Mục Thương liền thể hiện không còn gì phải nghi ngờ. Trong thoáng chốc, cả con tàu vũ trụ Hashgel liền nằm dưới khống chế của hắn. Trong tàu không ai chú ý tới dị dạng trên tàu, mà cho dù có người phát giác ra dị dạng, mỗi tấm cửa hợp kim đều nằm dưới sự điều khiển của Thương, bọn họ căn bản không sao ra khỏi phòng của mình.

Diệp Trùng cứ như thế, từng bước từng bước thanh tẩy một lượt tàu vũ trụ.

Diệp Trùng không hề tiêu diệt toàn bộ nhân viên chiến đấu, tuy hắn có danh sách nhân viên chiến đấu hoàn chỉnh. Một mặt là thời gian không đủ, tốc độ truyền tin tức tiền tuyến bại trận vượt xa dự tính của Thương, hiện giờ, một số khu vực của hành tinh Heiner đã bắt đầu xảy ra hỗn loạn. Vô luận là Diệp Trùng hay là Thương đều tin rằng, loại hỗn loạn này sẽ dùng tốc độ kinh người mà lan tràn ra mỗi một góc ngách của hành tinh này.

Một phương diện khác, Diệp Trùng cảm thấy lực lượng phòng hộ trên tàu vũ trụ quá mỏng manh. Muốn dựa vào mấy mươi học viên thì thủ được cả con tàu vũ trụ, rõ ràng là không hiện thực. Bất quá, hắn lại mang toàn bộ tất cả người dẫn đầu giết sạch không chừa một ai, tuy như vậy sẽ làm cho sức chiến đấu chính thể của đám sư sĩ còn lại có giảm xuống, nhưng hắn không muốn để lại hậu hoạn dọc đường.

Nhưng cho dù như vậy, Diệp Trùng hoàn thành tất cả kế hoạch dự định cũng đã tốn hơn một giờ. Bốn học viên sau khi trải nghiệm qua sự khủng hoảng và hoảng sợ lúc ban đầu cũng đã giết đỏ cả mắt. Dưới sự hướng dẫn, làm mẫu của Diệp Trùng, bọn họ bắt đầu học tập chiến đấu thế nào.

Bốn người tuy ưu tú, nhưng thực lực rất cuộc vẫn khó mà so được với sư sĩ trưởng thành. Do đó bọn họ liền hai người thành một tổ, hợp sức quần lấy một kẻ địch. Thường là sau khi Diệp Trùng tiêu diệt toàn bộ những mục tiêu khác của khu vực này, bốn người vẫn đang vây đánh dữ dội với hai người. Mỗi lúc thế này, Diệp Trùng đều không hề giúp đỡ mà đứng một bên chờ đợi. Hắn biết, cơ hội ra tay trước mắt đối với bốn học viên này mà nói quá quan trọng! Chỉ có qua được một bước này, bọn họ mới có thể trưởng thành nhanh hơn.

Tàu Hashgel đã lâm vào trong khủng hoảng, mọi người kinh ngạc phát hiện, tất cả máy móc thiết bị đều không nghe điều khiển, cửa hợp kim ngày thường chưa từng xuất hiện vấn đề hôm nay lại không sao mở được. Cũng tức là nói, toàn bộ bọn họ đều bị nhốt trên tàu, khủng hoảng quanh quẩn trong đầu họ.

Nhưng điều làm bọn họ hoảng sợ nhất lại là thiếu niên lạnh lùng đó, dẫn theo bốn thiếu niên, trắng trợn giết chóc. Đám sư sĩ anh hùng vô bì ngày thường ở trước mặt bọn họ giống như lớp băng mỏng manh, vừa đụng liền vỡ nát thành vô số mảnh.

Bọn họ giống như một bầy sói khát máu, lướt qua như gió, không ai có thể cản được bọn họ. Mà điều làm người ta kỳ quái nhất là, bọn họ dường như có mục tiêu tiêu diệt đặc biệt, có lúc bọn họ sẽ kề vai lướt qua cạnh người, nhưng lại giống như không nhìn thấy sự tồn tại của người.

Mỗi người mù mờ, bất an chờ đợi vận mệnh của mình, bọn họ trước giờ chưa từng nghĩ qua sẽ gặp phải tình huống thế này. Nào giờ, là hang cung cấp vũ khí thứ tư của Hôi cốc, bọn họ đã quen ngang ngược đi lại trong Hôi cốc, không có thế lực nào đặc tội với bọn họ. Mà vũ lực mạnh mẽ của bọn họ càng làm mấy thế lực nhỏ đó kẹp đuôi chuồn đi từ xa. Hôm nay, bọn họ lại bị mấy người đánh bại, sống chết toàn bộ nằm trong tay người khác.

Đột nhiên, máy liên lạc của mỗi người, mỗi màn hình trong mỗi căn phòng đột nhiên sáng lên.

Một giọng nói xa lạ vang lên: “Các vị, nghĩ chắc mọi người cũng đã phát hiện gì đó rồi. Rất xin lỗi, bắt đầu từ bây giờ, tất cả quyền hành của tàu vũ trụ này sẽ thay đổi. Hợp đồng thuê của các vị cũng sẽ đồng thời chuyển sang tay của chủ nhân mới tàu Hashgel là Kiệt. Đương nhiên, có vị nào có dị nghị gì, đừng ngại đề xuất, hì hì.” Tiếng cười tà quái làm mọi thuyền viên không lạnh mà run. Âm thanh này chỉ hơi dừng lại một chút, mang theo vài phần đắc ý, hài lòng nói: “Công việc của các vị làm cực kỳ tốt, không cần bất cứ điều động gì. Chúng ta sẽ cất cánh sau hai giờ nữa, hy vọng mọi người chuẩn bị thật tốt. Nếu như có vị nào làm hư việc, vậy thì ta nghĩ là hẳn nhất định biết hậu quả. Ha ha, đương nhiên, mọi người cũng không cần sợ hãi, chỉ cần các vị làm tốt, an toàn cá nhân của mọi người, ta dám bảo đảm, tuyệt không có bất cứ vấn đề gì. Ngược lại, chúng tôi sẽ bảo vệ các vị.” Trong chất giọng u ám, uy hiếp lộ ra trần trụi không cần phải nghi ngờ.

Nói xong câu này, tất cả màn hình đột nhiên đồng loạt tối đen, cả tàu vũ trụ lại khôi phục yên tĩnh.

Mọi người nhìn nhau, ai nấy chẳng biết làm sao. Không biết là ai bắt đầu công việc của mình trước nhất, lập tức mọi người đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng bắt đầu vào vị trí công việc của mình. Tuy không biết người cướp tàu là ai, nhưng một phen máu tanh vừa rồi đó của đối phương đã sớm chấn nhiếp mọi người, cái gọi là hậu quả, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là cái gì.

Mỗi người đều thương tiếc sinh mạng của mình, mà toàn bộ mấy người lãnh đạo vốn là thuyền trưởng đều đã bị giết sạch sẽ, căn bản không ai dám nhảy ra gây chuyện.

Diệp Trùng cuối cùng đã thở phào, hắn tin rằng, trong khoảng thời gian ngắn, quyền khống chế tàu vũ trụ này sẽ nằm trên tay hắn và Thương. Mặc dù thế lực của hắn kinh người, trải qua chiến đấu lâu như vậy, lúc này cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Còn bọn người Tây Thanh thì sớm đã giống như bùn nhão, vô lực nằm liệt trên đất.

Mặc dù nhìn thấy mấy người Tây Thanh ai nấy đều mệt muốn chết, Diệp Trùng vẫn ra lệnh bọn họ điều khiển một tàu vận tải cỡ nhỏ, đi đón học viên khác và người nhà.

Đợi sau khi toàn bộ mọi người đều tới thì một giờ lại qua đi. Bốn mươi học viên, tới chỉ có ba mươi ba người, bảy học viên không tới toàn bộ là từ tiểu tổ của Thân Như Tuyết. Mọi người, ngay cái nhìn đầu tiên nhìn thấy tàu Hashgel, ai nấy mắt tròn trĩnh, miệng há hốc, không thể tin được. Bọn họ thế nào cũng nghĩ không thấu, Diệp Trùng thế nào chỉ dựa vào năm người thì có thể cướp được một tàu vũ trụ to lớn thế này.

Mà mấy học viên đó cũng ngây người ra, bất quá rất mau bọn họ liền che giấu sự hung phấn, có thể chiến đấu trên con tàu vũ trụ to lớn thế này là mộng tưởng cả đời của rất nhiều người. Thương mau chóng làm tốt kế hoạch sắp xếp, dưới sự hướng dẫn của đám thuyền viên, tất cả người nhà của bọn họ nhanh chóng được sắp xếp ổn thỏa.

Chính ngay lúc đám người này vừa ổn định lại, Thương đột nhiên lại mở tất cả màn hình trên tàu.

Trên màn hình, có thể nhìn thấy toàn cảnh của cả khu thông hành. Vô số người giống như hồng thủy, điên cuồng xông về phía khu thông hành.

Tất cả thuyền viên đều không tự kiềm chế mà dừng công việc trên tay, ngây ngốc ngẩng mặt nhìn màn hình, mặt đầy nghi hoặc. Rốt cuộc đã xảy ra việc gì? Giờ phút này, trong lòng tất cả thuyền viên đều không tự chủ mà nhảy ra một vấn đề.

Giống như biết nghĩ vẩn trong lòng mọi người, giọng nói xa lạ đó lại một lần nữa vang lên: “Mọi người cũng đã nhìn thấy rồi đó. Ở đây, có một tin tức bất hạnh phải nói với mọi người, tiền tuyến đã bại trận, liên quân đã thảm bại. Ta nghĩ, mọi người chắc biết điều này có nghĩa gì rồi!”

Cùng lúc này, hình ảnh trên màn hình không ngừng thay đổi, từng thành phố mọi người quen thuộc trên hành tinh Heiner không ngừng xuất hiện, mỗi thành phố đều lâm vào trong hỗn loạn, khắp nơi là người muốn rời khỏi. Trên màn hình, trên mặt mọi người đầy sự hoảng sợ và bất an, cả hành tinh Heiner, đã trở thành địa ngục!

Tất cả thuyền viên ngây ra như phỗng nhìn màn hình, trên Hashgel yên lặng như tờ.

- Nơi này đã thành địa ngục, hầu hết mọi người ở đây đều không cách nào thoát khỏi vận mạng tử vong, bọn họ đã không kịp dời đi rồi. Giọng nói này rất bình tĩnh, nhưng sự lãnh khốc không phải của con người lộ ra trong lời nói làm mọi người run rẩy trong lòng.

- Các người không có thời gian đi cảm khái gì đó vì vận mệnh của người khác, các người vẫn chưa có tư cách. Nghĩ xem vận mệnh của mình đi, các người cần vì vận mệnh của mình mà phấn đấu. Nghĩ xem người nhà của các người, vợ con của các người đi. Nếu như các người chết rồi, vận mệnh của bọn họ thì sao? Có cần nghĩ không? Không! Không cần nghĩ! Điều các người phải nghĩ chỉ có sống sót, đúng, yêu cầu của chúng tôi rất đơn giản, chỉ cần sống sót. Nhưng, cái gì mới có thể bảo đảm các người sống sót? Là vũ giáp dày cộm của Hashgel ư? Không phải! Là chiến đấu đầy nỗ lực của mỗi người các người! Vẫn là chất giọng rất nhạt nhẽo nhưng tất cả thuyền viên đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình, đôi tay không tự giác mà nắm chặt, sự kinh hoàng vừa rồi trong mắt đã rút đi, thay vào đó là niềm tin và đấu chí mạnh mẽ.

Diệp Trùng nhìn thấy một màn này vô cùng khâm phục Thương, chỉ đơn giản vài câu nói thì đã kích thích đấu chí của mấy người này.

- Diệp tử, chúng ta phải cất cánh rồi. Còn không cất cánh, chỉ sợ tới lúc đó rất dễ bị va chạm với mấy tàu khác. Thương đề nghị. Trong khu thông hành đã là một mảng hỗn loạn, quản lý giao thông trên không đã là một mảng hỗn loạn, lúc này chỉ có thể cất cánh cưỡng ép.

- Ủ, cất cánh đi. Diệp Trùng gật đầu.

Mệnh lệnh cất cánh mau chóng được truyền xuống.

Động cơ Hashgel bắt đầu tăng nhiệt, tiếng oành oành từ từ vang lên, mấy cái hòm vẫn chưa được dọn đi lập tức bị ngọn lửa do động cơ phun ra đốt thành tro. Tàu Hashgel to lớn bắt đầu chậm rãi bốc lên, bay vào không trung.

Mọi người nhìn thấy đám đông hỗn loạn, chen chúc phía dưới, thần tình trên mặt phức tạp. Trong loạn thế, bọn họ đã không kịp vì vận mệnh của người khác mà cảm khái, vận mệnh của bản thân họ thế nào đều khó

mà dự liệu. Bọn họ một mặt chúc mừng mình có thể sớm rời khỏi hành tinh Heiner, mặt khác lại bắt đầu lo lắng vận mệnh của mình.

Mà ngay khi mọi người lưu luyến không nỡ nhìn lại hành tinh Heiner, Diệp Trùng lại đang thảo luận với Thương một vấn đề cực kỳ quan trọng.

- Diệp tử, người làm sao nghĩ ra cách này? Thương cực kỳ tò mò hỏi Diệp Trùng. Với cái nhìn của hần, kiến nghị đưa ra này đầy tính sáng tạo.

Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, rất thành thật nói: “Thì là nghĩ ra, làm sao nghĩ ra thì không biết.”

- Nếu như phải thực hiện, vậy thì phải bắt đầu rồi. Thương lẩm bẩm nói: “Đây chính là công trình lớn a.”

Diệp Trùng gật đầu: “Ta cũng cho rằng như vậy, thời gian của chúng ta không nhiều, tin rằng trong đoạn lộ trình gần nhất, xác suất gặp phải Xích vĩ thú không lớn.”

- Diệp tử, người hiện giờ đã trở nên thông minh rồi. Thương cười hì hì nói: “Cái này cứ giao cho ta, người đi chinh hợp tất cả sức chiến đấu trên tàu một lát. Nếu không, cho dù kiến nghị của người đã hoàn thành, chỉ e cũng là phí công.”

- Được. Diệp Trùng không đồng dài với Thương, xoay người đi tìm mấy học viên đó. Bọn họ biết, mỗi một giây hiện giờ đều quý giá vô bì.

486. Chương 486: Chuẩn Bị

Bach là người phụ trách cao nhất bộ phận duy tu trên tàu Hashgel, lão mở to cặp mắt đỏ kè, dùng âm thanh có thể làm rách màng nhĩ rống lên: “Mấy con yêu, đều tinh thần chút cho ta! Nhanh chút, nhanh chút, chỗ này phải gia cố, cái gì? Không có cách nào? Không có cách nào cũng phải gia cố!” Lão tía Bach mặc bộ đồ duy tu màu lam, khắp nơi trên quần áo là vết dầu, tóc tai tán loạn, tơ máu giăng đầy trong mắt, lão đã ba ngày không ngủ rồi.

Mấy ngày này, lão đều cảm thấy mình đang nằm mộng. Đầu tiên là con tàu hần ở gần năm năm đột nhiên im hơi lặng tiếng bị người ta cướp, theo sát sau đó, một tin tức càng kinh người hơn giống như sấm nổ giữa trời trong, chấn động tới mức làm lão ngất ra tại chỗ, tiền tuyến bại trận! Lão chưa từng nghĩ qua tiền tuyến sẽ bại trận, kỳ thật không chỉ là lão, mỗi người trên tàu đều không ngờ, nếu không, bọn họ nào dám tới hành tinh Heiner gần tiền tuyến như vậy.

Lão thế nào cũng nghĩ không thông, tiền tuyến thế nào lại nói thua là thua, nơi đó có biết bao sư sĩ, biết bao quang giáp a! Chẳng lẽ mấy con quái vật đó thật sự đáng sợ như thế? Ngay cả quang giáp cũng đánh không chết?

Lão tía Bach tinh thần hoảng hốt có chút thất thần, mãi tới khi nghe thấy loạt lời của người cướp tàu trên màn hình đó, lão mới bỗng hoàn hồn lại. Đúng a, mình thế nào lại có thể chấp nhận số phận như vậy chứ? Vừa nghĩ tới gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ, chân chất của cháu gái, trong lòng lão liền âm ập, mình thế nào có thể cứ như vậy mà ly biệt với bọn họ chứ? Lão tía Bach quen với sóng gió lập tức toàn thân tràn đầy năng lượng, lần này mặc kệ thế nào cũng phải sống trở về!

Không lâu trước đó, lão đột nhiên nhận được một phương án cải tạo thân tàu cực kỳ chi tiết mà người cướp tàu chuyển cho lão.

Lão tía Bach từ hai mươi năm trước thì đã bắt đầu làm tổng trưởng duy tu, kinh nghiệp phong phú vô bì, khi lão lần đầu tiên nhìn thấy phương án cải tạo này liền biết mấy người cướp tàu này định có chủ ý gì. Lão không nói hai lời liền tiếp nhận kế hoạch cải tạo này. Còn thời gian hoàn công hà khắc kèm theo phía sau, lão nhìn cũng không nhìn.

Lão lập tức liền tìm tới tất cả thành viên bộ phận duy tu, mau chóng sắp xếp nhiệm vụ. Lão tía Bach có uy vọng cực cao trong bộ phận duy tu, nhận được sự kính trọng nhất của mấy thợ duy tu này. Mọi người đều biết điều này quan hệ tới sống chết của mình, ai nấy đều liều mạng, cơ hồ làm việc không cần mạng. Lão tía Bach vừa bắt đầu công việc liền làm một mạch không chớp mắt, khóe miệng cũng vì sốt ruột mà phồng rộp lên.

- Nhanh nhanh nhanh, bên đó, gia cố...
- Nơi này, vẫn không đủ kiên cố, hàn thêm một lượt nữa...

Tiếng hét lớn có chút khàn khàn của lão tía Bạch vang lên khắp tàu vũ trụ.

Diệp Trùng cũng không nhàn rồi, hắn đang giành giật từng phút từng giây chỉnh hợp tất cả sư sĩ mà hắn có thể tìm được. Một trăm bảy mươi bảy người, con số này ở trong dự liệu của hắn, nhưng hắn đối với sức chiến đấu của bọn họ quả thật không có bất cứ lòng tin nào. Nếu như là Tang tộc, chỉ cần năm mươi người, Diệp Trùng cảm thấy an toàn trên đường sẽ không thành vấn đề gì.

Nhưng hắn đã không có thời gian đi oán hận vận may mình không tốt, tốn thời gian đi cảm khái với nó, chỉ bằng tốn thời gian làm sao để cao bản thân bọn họ. Mà trong số một trăm bảy mươi bảy người này, phần lớn còn đều là sư sĩ loại viễn chiến.

Diệp Trùng không hề chia hai mươi học viên chính hắn huấn luyện ra, giữa bọn họ đã bắt đầu sơ bộ hình thành sự ăn ý, nếu như chia tách bọn họ ra, sức chiến đấu sẽ giảm đi. Còn sư sĩ khác, Diệp Trùng chỉ có nắm chắc thời gian mà huấn luyện. Có thể hình thành sức chiến đấu bao lớn, hắn không hề ôm bao nhiêu kỳ vọng.

Bất quá, mấy sư sĩ này bất kể là kinh nghiệm thực chiến hay là trình độ chiến đấu đều trưởng thành hơn mấy học viên này. Với lại, giữa mấy sư sĩ này vốn dĩ đã có sự ăn ý nhất định, bọn họ trong lúc chiến đấu bình thường cũng có thể thực hiện phối hợp nhất định, điều Diệp Trùng hiện giờ phải làm chính là cố sức giảm thiểu kẽ hở trong phối hợp của bọn họ. Nhưng chính một điểm này, muốn làm được cũng không dễ dàng, phương thức chiến đấu của mấy sư sĩ này đều hoàn toàn cố định, muốn thay đổi, là một việc khá khó khăn.

Diệp Trùng chỉ đành liên thủ với Thương, Diệp Trùng dùng từng đợt, từng đợt thực chiến để dày dạn bọn họ, Thương lại không ngừng chiếu lại quá trình chiến đấu của bọn họ, rồi chỉ ra mỗi một sai sót của bọn họ. May mà mấy người này cũng biết tình hình khẩn cấp, đều vô cùng nỗ lực, dần dần, tình hình có thay đổi. Nhưng cho dù như vậy, vẫn khó mà đạt được mục tiêu dự định trong lòng Diệp Trùng. Sức chiến đấu cá nhân của mấy sư sĩ này so với hai mươi học viên Diệp Trùng huấn luyện đó chỉ cao chứ không thấp, nhưng nếu như năm đấu năm, phe thắng khẳng định là học viên.

Chỗ không xa tàu Hashgel có vài tàu vũ trụ cũng là tàu chạy khỏi hành tinh Heiner.

- Thuyền trưởng, bọn họ phát qua yêu cầu liên minh. Thuyền viên lớn tiếng báo cáo. Vị thuyền trưởng mới này thần bí dị thường, chưa từng lộ mặt, nhưng bất cứ chút động tĩnh nào trên tàu đều không thoát khỏi mắt của hắn. Vừa bắt đầu, mọi người thường cảm thấy sau lưng có cặp mắt đang nhìn mình, nghĩ tới chỗ này thường là không lạnh mà run. Bất quá, từ từ mọi người cũng thích ứng dần dần, bởi vì bọn họ phát hiện vị thuyền trưởng thần bí này, năng lực lại cực kỳ xuất sắc. Đám thuyền viên chính là như vậy, bọn họ không hề để ý người là ai, bọn họ chỉ để ý người có thể mang lại cho bọn họ an toàn hay không.

- Ừm, không cần để ý tới bọn họ, tuyến đường của chúng ta và bọn họ không giống nhau. Bên tai thuyền viên này vang lên giọng nói lười biếng của Thương.

Liên quan tới mục tiêu chạy nạn cuối cùng, hai người Diệp Trùng và Thương đã thảo luận rất lâu, đã tham khảo lượng lớn tin tức bí mật mà Thương thăm dò được, cuối cùng lựa chọn hành tinh Dordana không xa thông đạo thông tới thiên hà Hà Việt. Một mặt, ở gần thông đạo đồn trú lượng lớn quân đội, như vậy có thể mang lại sự bảo đảm nhất định cho an toàn của bọn họ. So với Xích vĩ thú, quân đội loài người vẫn thân thiết hơn nhiều. Một phương diện khác, nếu như một khi Xích vĩ thú tấn công khu vực này, vậy thì lực lượng phòng hộ thông đạo nhất định sẽ giảm thiểu, cứ như vậy, Diệp Trùng và Thương sẽ có thể nhân lúc có khe hở mà trở lại thiên hà Hà Việt.

Tàu Hashgel chuyển hướng đi, lệch khỏi hướng bay của mấy tàu vũ trụ này, bay về phía hành tinh Dordana.

Dọc đường, liên tục nhìn thấy tàu vũ trụ lớn nhỏ thần sắc hoảng loạn. Trong thời gian mấy ngày này, tin tức tiền tuyến bại trận đã truyền khắp cả Hôi cốc. Khắp nơi đều là lòng người hoảng loạn. Tàu Hashgel tiến tới trước hết tốc lực, trừ Diệp Trùng và Thương, không ai biết tốc độ của mấy con Xích vĩ thú đó rốt cuộc thế nào, nhưng không cần phân tích, bọn họ đều tập trung hết sức lực, chỉ sợ chậm chút xíu.

- Cuối cùng đã hoàn công rồi. Nhìn tàu vũ trụ đã hoàn toàn thay đổi diện mạo, trong cặp mắt đỏ ké của lão tía Bach đầy sự vui mừng thanh thản. Chạy đua công việc không biết ngày đêm mấy hôm nay cuối cùng đã hoàn thành toàn bộ phương án cải tạo, may mắn tài liệu trên tàu đầy đủ, mấy người dưới tay mình ai cũng là thợ duy tu có kinh nghiệm phong phú.

Một cơn buồn ngủ ập tới, đã không nhớ rõ mình chống đỡ được bao nhiêu ngày, lão tía Bach cũng không chống đỡ được thêm, hai mắt tối sầm, hôn mê.

- Lão tía Bach! Nhìn thấy lão tía Bach ngã trên đất, lập tức có người sợ hãi hét lên. Mọi người luống cuống tay chân bế lão tía Bach lên.

Chính ngay lúc này, tiếng cảnh báo trên tàu bỗng vang lên: “Trạng thái khẩn cấp, trạng thái khẩn cấp, mời các đơn vị chiến đấu tiến vào vị trí đã định, nhân viên phi chiến đấu vào khu vực an toàn.”

Diệp Trùng đã trở về phòng thuyền trưởng, ở trước mặt hắn, trên màn hình lớn nhất trong phòng thuyền trưởng, hai mươi tám con Xích vĩ thú đang hung hăng lao bỏ về phía bên này.

Trong phòng thuyền trưởng, đám thuyền viên ai nấy nơm nớp lo sợ, sắc mặt trắng bệch. Tuy vẫn luôn nghe nói về Xích vĩ thú, có lúc cũng nhìn thấy Xích vĩ thú trong báo chí, nhưng thật sự đã gặp được rồi thì mới phát hiện loại áp lực này to lớn tới bậc nào.

Diệp Trùng hỏi Thương: “Hoàn công rồi sao?”

- Hì hì, vừa hoàn công, Diệp tử, xem ra may mắn của chúng ta không tệ.

- Ủ, ta đi qua đó, người cho nhân viên bảo dưỡng mang đồ tới cổng thông đạo số mười ba. Diệp Trùng trả lời rồi xoay người đi ra ngoài cửa.

Tất cả nhân viên chiến đấu trên tàu đều đã đợi lệnh, trong lòng mỗi người đều thấp thỏm bất an.

Diệp Trùng đi tới trước mặt mấy sư sĩ này, trên mặt là sự hồ hững vạn năm không đổi. Ngắc đầu nhìn mọi người, bình tĩnh nói: “Ta biết mọi người đang sợ hãi, nhưng sợ hãi cũng vô dụng, chúng ta không có đường lui.” Hắn dừng một lát, giọng nói vẫn bình tĩnh vô cùng, không có chút lên xuống nào, giống như đang kể lại một sự thật đơn giản vô cùng: “Không phải bọn chúng chết, chính là chúng ta tiêu.”

Diệp Trùng không hề biết làm sao để cổ vũ sĩ khí, nhưng hắn cảm thấy nên nói gì đó, nên hắn đã nói.

Nhưng điều làm hắn không ngờ là, lời này của hắn hiệu quả tốt bất ngờ, sự bất an trên mặt mọi người đều biến mất, tuy vẫn có hoảng sợ nhưng nhiều hơn là sự kiên định.

- Theo ta. Diệp Trùng dẫn đầu chạy về phía cửa thông đạo số một.

Cửa thông đạo số mười ba là cửa thông đạo nhỏ nhất của cả tàu Hashgel, đường kính thông đạo chỉ có ba mươi mét, bình thường chỉ dùng để tàu cứu sinh ra vào.

Nhưng cửa thông đạo số mười ba trước mắt mọi người hiện giờ lại hoàn toàn khác hẳn, khắp nơi là thanh ngang kim loại thô to được gia cố, dày đặc, kín mít, cho dù là quang giáp tông trúng cũng không chấn động mấy may. Điều này cũng làm cho thông đạo càng thêm hẹp dài. Đặc điểm của thông đạo này là dựa vào đầu vào nhỏ nhất của con tàu, càng vô trong, không gian càng lớn.

- Nơi này chính là chiến trường của chúng ta. Lời Diệp Trùng làm mọi người đều ngó ra, nơi này là chiến trường?

Diệp Trùng không để ý tới bọn họ: “Năm người một tổ, luân phiên thay đổi, chú ý phối hợp chiến thuật.” Mọi người lúc này mới bừng tỉnh, với không gian vị trí hiện giờ của bọn họ, nhiều nhất chỉ có thể chứa được năm cái quang giáp tiến hành chiến đấu. Mà thông đạo hẹp dài có thể làm cho bọn họ mỗi lần đối mặt một ít Xích vĩ thú. Chẳng trách nơi này có nhiều tấm kim loại, cây kim loại đã gia cố như vậy, thì ra hắn đã sớm có dự định này.

Chỉ là, hắn làm sao mới có thể làm cho Xích vĩ thú ngoan ngoãn tiến công từ bên này chứ? Nếu như Xích vĩ thú không từ bên này tấn công, vậy tất cả kế hoạch của hắn ở nơi này sẽ đổ bỏ toàn bộ rồi.

- Báo cáo, tầm năng lượng đã đưa tới toàn bộ. Nhân viên bảo dưỡng có thể bởi vì khẩn trương, giọng nói đều có chút run rẩy.

Diệp Trùng gật đầu với bọn họ, ra dấu bọn họ có thể rời khỏi. Mấy nhân viên bảo dưỡng đó như được đại xá, lập tức không thấy bóng dáng.

Sau lưng hắn, trên trăm tầm năng lượng đầy nhóc năng lượng chất như ngọn núi nhỏ.

- Chuẩn bị chiến đấu! Trong giọng nói lạnh nhạt mang theo sự kiên định không cho phép nghi ngờ.

487. Chương 487: Trận Đấu

Năm cái D-6 lập tức đứng vào vị trí, thành viên phòng thủ đợt đầu là tiểu tổ của Tây Thanh, toàn bộ thành viên còn lại đều vào buồng lái, bọn họ phải chuẩn bị chi viện bất cứ lúc nào, Diệp Trùng cũng đã vào buồng lái của Mạnh nam.

Soạt, cửa hợp kim sau lưng mọi người đã đóng lại, kế tiếp đó, thông đạo số mười ba mở ra, do đột nhiên mất áp, không khí trong thông đạo vụt cái sạch trơn. Nhưng dưới tác dụng của hệ thống lực hấp dẫn của tàu, mọi người không chịu ảnh hưởng chút nào.

Thông đạo hẹp dài, vũ trụ đen thui bên ngoài, mọi người ôm theo tâm tình thấp thỏm, chờ đợi Xích vĩ thú tới.

Tuy không biết giáo quan tại sao chắc chắn Xích vĩ thú nhất định sẽ tới thông đạo này như vậy, nhưng mỗi người đều như lâm đại địch, không dám có chút sơ suất.

- Chuẩn bị! Trong kênh liên lạc, âm thanh trầm ổn của giáo quan giống như mang tới loại lực lượng nào đó, mọi người vốn dĩ vẫn có chút hoảng sợ, giờ tâm tình đã bình tĩnh trở lại.

Cửa thông đạo bỗng tối sầm, năm cái D-6 đã sớm chuẩn bị xong đồng loạt sấn lên trước một bước.

Ba con Xích vĩ thú, xếp thành một đường thẳng xông vào trong thông đạo, tốc độ cực nhanh.

Tây Thanh biết mình diễn vai thế nào trong đợt công kích này. Là tổ trưởng tiểu tổ này, hắn không thể trốn tránh đảm nhận nhiệm vụ người chủ công, vị trí của hắn nằm ở chỗ trên cùng của năm cái quang giáp, đây cũng là vị trí nguy hiểm nhất.

Tốc độ thật nhanh! Mặc dù đã sớm có chuẩn bị tâm lý, tốc độ của Xích vĩ thú vẫn làm hắn kinh ngạc vô cùng. Thân thể cao quá mười mét, cặp mắt đỏ kék, còn có cái đuôi tên màu đỏ giống như sao băng kéo lê trên không đó, Tây Thanh đã từng nhìn rất nhiều lần trên tin tức, khi hắn thật sự đối mặt lại sinh vật hung danh hiển hách này, loại cảm giác áp bức mạnh mẽ đó vẫn làm hắn run sợ.

Nhưng hắn không hề hoảng loạn, hắn sớm đã không phải thiếu niên chưa trưởng thành năm đó, cho dù chỉ trải qua chiến đấu thật sự một lần nhưng hắn lại trưởng thành hơn người cùng tuổi rất nhiều. D-6 trầm eo xuống tấn, hai thanh vũ khí giao thoa, làm ra một tư thế ngăn cản chính diện. Hắn hoàn toàn mặc kệ bên cánh, bởi vì chỗ đó có đồng đội của hắn. Giáo quan từng nói với bọn họ, nếu như một khi người đã xác định đồng bạn của người, vậy thì người nhất định phải tin tưởng hắn. Hắn vẫn luôn nhớ kỹ một điểm này.

Tinh! Từ chỗ giao thoa của hai thanh loan đao truyền lại một luồng sức mạnh không lồ, quang giáp của Tây Thanh không giữ vững được thân hình, lập tức trôi ra phía sau. Nhưng hắn cũng thành công làm giảm tốc độ của đối phương, mỗi người nơi này đều biết, sát thương dưới tốc độ cao đáng sợ tới bậc nào. Chỉ có khi tốc độ của Xích vĩ thú giảm xuống, đồng bạn của hắn mới có cơ hội.

Gần như đồng thời, hai cái D-6 hai bên Tây Thanh bỗng khởi động. Từ hai bên lao bổ vào con Xích vĩ thú đã bị giảm tốc đó, bọn họ vừa may khóa chặt góc độ công kích Tây Thanh của Xích vĩ thú.

Hai con Xích vĩ thú còn lại chịu ảnh hưởng của con Xích vĩ thú ở trước nhất đó, không thể không giảm tốc độ. Thông đạo quả thật quá chật hẹp, mặc dù thân hình bọn chúng linh hoạt, ở chỗ này cũng có chút không thi triển được.

Trận địa tác chiến mà Diệp Trùng thiết kế này là sản phẩm đã trải qua suy nghĩ đắn đo của hắn. Xích vĩ thú linh hoạt hơn quang giáp rất nhiều, nếu như không gian quá lớn, vậy thì áp lực bọn họ phải đối mặt sẽ rất lớn. Ở một điểm này, hắn có thể hội của chính mình. Mà thông đạo chật hẹp, có thể giảm mạnh ưu thế ở phương diện này của Xích vĩ thú. Thứ hai bên có nhiều hơn là cứng đầu cứng. Võ giáp của quang giáp so với da Xích vĩ thú lại dày hơn nhiều, với lại, chỉ cần không bị đánh trúng chỗ yếu hại, sau khi trải qua sửa chữa thì có thể trở lại chiến đấu.

Địa hình chật hẹp, không cách nào chứa được quá nhiều quang giáp và Xích vĩ thú chiến đấu, mà sức chiến đấu trên tay Diệp Trùng vốn dĩ đã nhỏ tới mức đáng thương, như vậy có thể làm cho bọn họ chống đỡ thời gian dài hơn.

Ngoài ra, cửa thông đạo số mười ba nằm trong tay bọn họ, bọn họ có thể cắt đứt liên hệ giữa Xích vĩ thú bên trong thông đạo và Xích vĩ thú bên ngoài bất cứ lúc nào. Cửa thông đạo số mười ba đã trải qua xử lý gia cố thêm lần nữa.

Ngoài ra còn có một điểm quan trọng nhất, chiến đấu trong tàu, do có tác dụng của hệ thống lực hấp dẫn của con tàu, không giống trôi nổi không trọng lực trong vũ trụ. Một khi như vậy, Diệp Trùng có thể điều khiển Mãnh nam tham gia chiến đấu. Mãnh nam chỉ có thể chiến đấu trên mặt đất, một điểm này từng làm Diệp Trùng đau đầu vô bì, nhưng Hàm gia hắn lại không dám sử dụng. Toàn thân Hàm gia có quá nhiều vết nứt nhỏ bé, trước khi chưa sửa chữa mà tùy tiện sử dụng, rất có khả năng làm cho vết nứt lớn lên. Hồi cốc có vật liệu xương hay không Diệp Trùng không biết, nhưng loại vật liệu xương có chất lượng giống như của Thiên vực trì đó, hắn tin rằng tuyệt đối không có. Thêm vào đó, Diệp Trùng tốn tinh lực khổng lồ như vậy để làm quen với Mãnh nam, nếu như không phát huy chút tác dụng, vậy thì cũng quá là lãng phí. Hắn rất rõ ràng, mấy học viên này quá non nớt, còn mấy sư sĩ đó, càng không đủ tin cậy, ở trong này, bản thân ngược lại trở thành sức chiến đấu mạnh nhất. Cũng chính là xuất phát từ nguyên nhân này, Diệp Trùng mới vắt hết cân não nghĩ ra một phương pháp tuyệt diệu thể này. Cửa thông đạo trải qua cải tạo không hề chỉ một chỗ số mười ba này.

Vì để Xích vĩ thú ngoan ngoãn chui vào thông đạo số mười ba, sau lưng Diệp Trùng chất lượng lớn tám năng lượng. Hắn biết khát vọng đối với năng lượng của loại sinh vật đáng sợ này, khi đuổi theo con Xích vĩ thú sáu ngón đó, Diệp Trùng từng phát hiện nó đối với năng lượng có sự mẫn cảm trời sinh. Con Xích vĩ thú đó thậm chí có thể cảm giác được quãng năng lượng bị nham thạch bao bọc. Diệp Trùng không hề biết điều này đối với Xích vĩ thú bình thường có tác dụng hay không, nhưng hiện giờ xem ra hiệu quả lại cực kỳ không tệ.

Trong trận, ba con Xích vĩ thú và năm cái quang giáp đang hỗn chiến. Cửa thông đạo sau lưng Xích vĩ thú đã đóng lại, nói cách khác, ba con Xích vĩ thú này đã thành cá trong chậu. Nhưng cho dù như vậy, không có ai lộ ra chút buông lỏng nào, ba con Xích vĩ thú triển hiện thực lực của chúng ra không để sót lại. Trong vòng vây năm cái quang giáp hình thành, chúng tả xung hữu đột, linh hoạt tới mức làm người ta cảm thấy không thể tin được, cảm giác chấn động kịch liệt khi cái đuôi tên màu đỏ tươi đó đụng với vũ khí của quang giáp làm đám sư sĩ đứng xem biến sắc. Năm cái quang giáp lại ngay từ đầu thì đã bị ba con Xích vĩ thú áp chế.

Nhưng sau khi trải qua sự trúc trắc ban đầu, năm cái quang giáp từ từ bắt đầu tìm được cảm giác. Bọn họ từ trạng thái bị áp chế lúc ban đầu tiến vào trạng thái giằng co. Tây Thanh vẫn là người chủ công, bốn cái D-6 làm hộ vệ cho nó, không ngừng giao thoa, thay đổi vị trí, giờ phút nào cũng giữ số lượng quang giáp đối mặt một con Xích vĩ thú là hai cái.

Nhìn hỗn chiến trong trận, Diệp Trùng thâm gặt đầu trong lòng, hắn nhìn ra được, Tây Thanh đã hoàn toàn tiến vào trạng thái. Là thiếu niên được Diệp Trùng coi được nhất trong đám thiếu niên, tinh lực Diệp Trùng tốn trên người hắn nhiều nhất, chỉ điểm cho hắn cũng nhiều nhất.

Chiêu thức của Tây Thanh cực kỳ đơn giản, sắc bén, đã hơi có vài phần bóng dáng của Diệp Trùng. Tuy là kẻ chủ công nhưng hắn cũng là người chỉ huy của cả tiểu tổ, điều này cần hắn có cái nhìn toàn cục xuất sắc. Ở một điểm này, hắn cũng làm cực kỳ không tệ.

Hắn lợi dụng ưu thế người chủ công có thể di động linh hoạt của mình, không ngừng đổi vị trí linh hoạt giữa bốn cái quang giáp. Hắn không hề lấy con Xích vĩ thú nào làm mục tiêu, mà là không ngừng giữ áp lực của

năm cái quang giáp đối với ba con Xích vĩ thú. Phát huy xuất sắc của hấn cũng làm cho phối hợp giữa năm cái quang giáp phối hợp lưu loát, tự nhiên, thường có thể hình thành lấy nhiều đánh ít một cách cực bộ.

Chính là như vậy, bọn họ không chỉ từng chút một văn hồi được thể yếu mà còn bắt đầu từ từ chiếm được thượng phong. Mà ba con Xích vĩ thú cũng đã phát hiện cửa thông đạo sau lưng đã đóng lại, thần thái cực kỳ gấp rút, mà ánh mắt lưu luyện không nỡ khi chúng nhìn về phía tầm năng lượng sau lưng mọi người đã bị Diệp Trùng nắm bắt được một cách chuẩn xác.

Cân bằng của trận chiến bắt đầu nghiêng về phía năm người Tây Thanh.

Cục diện trước mắt ra ngoài ý liệu của mọi người, sự cường đại của Xích vĩ thú đã được truyền đi âm ỉ, mà bại trận của tiền tuyến càng làm sự hoảng sợ của mọi người đối với loại sinh vật bất minh này tăng thêm một tầng. Nhưng từ hiện giờ mà xét, bọn chúng lại chẳng qua chỉ tương đương thực lực của một vài sư sĩ cao cấp. Chẳng lẽ danh không xứng với thực? Nhưng nếu thật sự như vậy, tiền tuyến tại sao lại bại trận chứ? Hay là phối hợp chiến thuật giáo quan dạy bọn họ quá lợi hại?

Mấy sư sĩ này không tự kìm chế được mà dời ánh mắt nhòm lên Mãnh nam to lớn, vụng về. Mãnh nam ổn trọng như núi, máy móc thô to, lạnh lẽo làm người ta không cảm thấy chút sự sống nào, hấn không có bất cứ dấu hiệu ra tay nào.

Năm cái quang giáp càng đánh càng ổn, ba con Xích vĩ thú càng đánh càng gấp.

D-6 của Tây Thanh đột nhiên chui ra từ trong bảo hộ của bốn cái quang giáp, bóng dáng ngoặc một cái, đột nhiên xuất hiện sau lưng một con Xích vĩ thú đang dây dưa với hai cái D-6, hai thanh loan đao giống như hai tia sáng lạnh, hung hãn cắt về phía con Xích vĩ thú này.

Máu bắn tung tóe, một vết thương khổng lồ hình chữ nhân xuất hiện trên lưng con Xích vĩ thú. Sự đau đớn kịch liệt làm Xích vĩ thú xuất hiện một sự ngập ngừng ngắn ngủi, hai cái quang giáp đang ở trước mặt nó lập tức ý thức được đây là một cơ hội khó có. Bốn thanh loan đao từ bốn góc độ cực kỳ nguy dị rạch về phía con Xích vĩ thú. Xích vĩ thú cho dù đã cố sức né tránh nhưng vẫn bị một thanh loan đao cắt trúng vai trái, thân hình của nó bỗng cứng lại. Cũng chính lần cứng này, cả cổ họng của nó đều bạo lộ dưới phạm vi công kích của Tây Thanh.

Mà đối với cơ hội tốt thế này, Tây Thanh bình tĩnh điều khiển quang giáp hơi ngừng lại, loan đao trên tay chuẩn xác đánh trúng cổ họng của nó!

Một đóa hoa máu bỗng nổ rộ trên không, sau khi đánh trúng một cú, Tây Thanh liền không để ý tới con Xích vĩ thú rớt về phía sau này nữa, mà lập tức xông về phía bốn cái quang giáp.

Thấy đồng bạn bị giết, hai con Xích vĩ thú còn lại lập tức đỏ cả mắt, đồng loạt lao bổ về phía Tây Thanh, muốn cản hấn tiến vào trong sự bảo hộ của đồng bạn.

Nhưng thân hình chúng vừa động, bốn luồng sáng lạnh xuất hiện ở trước mặt chúng, hơi lạnh bức người làm thân hình chúng ngừng lại. Hai cái quang giáp còn lại thấy Tây Thanh nguy hiểm, vội vàng xả thân yểm hộ.

Cũng chính khoảnh khắc ngừng lại này, Tây Thanh lại vào giữa bốn cái quang giáp lần nữa.

Vào giữa bốn cái quang giáp, Tây Thanh giống như con cá bơi lội xuất hiện sau lưng hai cái quang giáp. D-6 của hấn giống như một cây đinh, cắm vào vị trí ở giữa hai cái quang giáp yểm hộ sau lưng, trong phối hợp chiến thuật của bọn họ, đây chính là bổ vị. Theo sự di động của Tây Thanh, hai cái quang giáp còn lại lập tức điều chỉnh vị trí của mình. Bọn họ lại tiến vào vị trí tốt nhất.

Một loạt biến cố xảy ra trong khoảnh khắc lửa xẹt, chớp lóe, nhưng đây cũng là điểm ngoặc của trận chiến. Dưới sự dẫn dắt của Tây Thanh, đối mặt hai con Xích vĩ thú còn lại, bọn họ không hề gấp rút tiến công, ngược lại, lại chọn chiến thuật đánh chắc chắn. Mà Xích vĩ thú đã tổn thất mất một con rất mau liền chống đỡ không nổi, bọn chúng nối tiếp nhau gục ngã dưới công kích liên miên không dứt của năm cái quang giáp.

Năm học viên thành công giết chết ba con Xích vĩ thú!

Năm học viên giết chết ba con Xích vĩ thú mà bản thân không chút tổn thất. Kết quả này xảy ra trước mặt mọi người, nhưng mọi người vẫn cảm thấy mình giống như đang nằm mộng vậy, khó mà tin được. Nhất

thời, tinh thần bọn họ có chút hoảng hốt.

488. Chương 488: Dọc Đường

Diệp Trùng mặt trầm như nước.

Trận đấu dưới sự dẫn dắt của Tây Thanh có thể nói là cực kỳ hoàn mỹ, nhưng chính trận đấu hoàn mỹ này lại làm cho bọn họ trả giá khá nặng nề trong trận đấu tiếp đó. Chính biểu hiện hoàn mỹ của mấy người Tây Thanh làm cho sư sĩ khác sinh ra cảm giác sai là thực lực của Xích vĩ thú cũng chẳng qua chỉ có vậy.

Nhưng rất mau bọn họ liền biết là sai rồi, hơn nữa còn sai rất dữ dội!

Tổ thứ hai đối mặt cũng là ba con Xích vĩ thú, cả tiểu tổ có bốn người bị thương, nếu như không phải Diệp Trùng rat ay, bốn người này đã tiêu tùng rồi. Nhưng chính như vậy, bốn người này vẫn bị thương không nhẹ, điều đáng chúc mừng là trên tàu Hashgel có mấy trị liệu, bất quá, cho dù như vậy, bốn học viên này ít nhất cũng cần thời gian mười ngày để khôi phục.

Lời cảnh tỉnh phủ đầu này cũng một lần nữa lay tỉnh mọi người sự coi trọng đối với Xích vĩ thú.

Trong chiến đấu ở phía sau, không hề xuất hiện tình huống thương vong. Nhưng sắc mặt Diệp Trùng cực kỳ khó coi, trong mấy thứ trên tay hắn, sức chiến đấu mạnh không hề là mấy sư sĩ trưởng thành đó, mà là hai mươi học viên từ lúc bắt đầu đã theo hắn đó. Mấy người này mới là lực lượng trung kiên trên tay hắn, nhưng hiện giờ, trong hai mươi học viên thì có bốn học viên bị thương.

Toàn bộ hai mươi học viên này đều là năm người một tổ, nói cách khác, bốn tiểu tổ đáng để tin tưởng nhất trên tay hắn hiện giờ chỉ còn lại ba. Nhưng tổn thất này lại có thể tránh được, Diệp Trùng phí hết tâm tư mới tạo được hoàn cảnh có thể làm giảm mạnh sức chiến đấu của Xích vĩ thú này, nhưng chính dưới loại tình huống này, hắn vẫn tổn thất một tiểu tổ khi gặp Xích vĩ thú lần đầu, điều này làm sao kêu hắn vui vẻ cho được?

- Diệp tử, không cần quá lo lắng, chỉ cần mười ngày, bọn họ sẽ có thể phục hồi như ban đầu. Thương nói lời an ủi hiểm hoi.

- Ủ. Diệp Trùng ừ một tiếng.

Dường như không cảm nhận được tâm tình của Diệp Trùng, Thương hưng phấn nói: “Diệp tử, trận chiến hôm nay, đã chứng minh phương pháp này của người hữu hiệu. Chỉ cần chúng ta cứ đánh thế này, vấn đề sẽ không lớn.”

Diệp Trùng rất mau liền đi ra từ đáy cốc, quần lấy chính chỗ sai trong lời Thương: “Tiền đề là chúng ta không thể gặp phải đại quân của Xích vĩ thú.”

- Thì đó. Thương trầm ngâm nói: “Nếu như gặp phải đại quân, vậy thì ai cũng hết cách. Bất quá, nếu như suy đoán của chúng ta chính xác, xác suất chúng ta gặp phải đại quân Xích vĩ thú không hề lớn.”

Khi lựa chọn tuyến đường an toàn, Diệp Trùng và Thương đã thực hiện lượng lớn công việc phân tích, cuối cùng mới lựa ra tuyến đường an toàn trước mắt này. Nó tuy không phải tuyến đường vận chuyển gần nhất nhưng là tuyến đường an toàn có xác suất gặp phải đại quân Xích vĩ thú nhỏ nhất sau khi trải qua tính toán của bọn họ.

Thành công tiêu diệt hơn hai mươi con Xích vĩ thú này làm sĩ khí của đám thuyền viên trên tàu vũ trụ bỗng nhiên dâng lên độ cao trước giờ chưa từng có. Bây giờ không cần bất cứ động viên nào, mỗi thuyền viên đều đầy ắp tinh thần, sĩ khí bốc cao.

Điều đám thuyền viên hiện thảo luận nhiều nhất chính là sự phát huy xuất sắc của mấy học viên trong lần chiến đấu tiêu diệt địch này. Đối với thương vong của bốn học viên hoàn toàn không cần thiết trong mắt Diệp Trùng, trong mắt đám thuyền viên căn bản không coi là gì. Bốn người bị thương, không ai chết, đổi lại kết quả hai mươi tám con Xích vĩ thú bị tiêu diệt hoàn toàn, xem thế nào đây đều là một chiến tích cực kỳ xuất sắc, không thể chê trách. Nếu như nói lúc trước bọn họ chỉ là cần răng vật lộn với vận mệnh, bọn họ bây giờ lại tin chắc, bọn họ nhất định có thể cười tới cuối cùng.

Ngay cả mấy sư sĩ không có tham chiến đó cũng chịu sự cổ vũ to lớn. Xích vĩ thú không hề không thể chiến thắng, một điểm này, bọn họ chính mắt chứng kiến. Nhìn thấy con đường phía trước, nhìn thấy sinh cơ, mọi người đều càng lúc càng nỗ lực huấn luyện.

Bọn họ đều nhìn ra. Mấy học viên này sở dĩ có thể chiến thắng Xích vĩ thú, bộ phối hợp chiến thuật đặc biệt đó chính là mấu chốt trong đó. Đây mới là chỗ dựa đảm sau này của bọn họ, sau khi đã có điểm nhận thức chung này, không cần Diệp Trùng đốc thúc, bọn họ đều bắt đầu huấn luyện điên cuồng.

Do đó, thuyền viên của bộ phận duy tu liên bận rộn, bọn họ mỗi ngày đều phải sửa chữa lượng lớn quang giáp bị thương trong lúc huấn luyện. Mà mấy quang giáp này trả về chưa được hai ngày thì lại bị đưa tới bộ phận duy tu, lại sửa chữa một lần nữa. Vì không làm chậm trễ việc huấn luyện của mấy sư sĩ này, mấy thợ duy tu ai nấy đều liều mạng làm cả ngày lẫn đêm, không ai oán thán một câu.

Cả con tàu vũ trụ đều chìm trong một loại cuồng nhiệt! Theo đuổi đối với sinh tồn, vô luận là vĩ đại hay là hèn mọn, từ xưa tới nay đều không hề khác biệt.

Tiêu Uyển sắc mặt tiêu tụy, trước mặt nàng là Alvar, thiên tài chiến thuật ngày nào này, bây giờ cả thần hình đều ảm đạm một vòng, nhưng thần thái không hề thấy sa sút tinh thần.

Mặc dù Alvar có dự cảm không may trước trận chiến này nhưng cũng không ngờ phe liên quân lại dễ dàng thảm bại như vậy. Hắn là thiên tài chiến thuật cực kỳ nổi tiếng trong Hôi cốc, nhưng ở trước mặt mấy lão đó, hắn lại chẳng là cái gì, lúc đó không có ai nghe lời hắn.

Thảm bại trước giờ chưa từng có này làm gần như một phần ba sức chiến đấu của cả Hôi cốc bỏ thây trong sương tím đó.

Alvar đã sớm trước khi xuất phát liền để lại một tâm nhãn (dự định), cũng chính vì cử động thận trọng này của hắn mà giúp bọn họ có được một sinh cơ. Hắn thấy thời cơ cực nhanh, thấy tình thế không ổn lập tức đưa ra điều chỉnh. Nhưng biết sao được, lúc này bọn họ đã rơi vào trong vòng vây của Xích vĩ thú.

Loại sinh vật này có trí tuệ, chúng biết chiến thuật! Phát hiện này làm Alvar ngạc nhiên, hoảng sợ, là xảo hợp, hay là mưu đồ đã lâu? Lúc đó thời gian đã không cho phép Alvar suy nghĩ, gần như là bản năng, hắn lựa chọn loại thứ hai!

Alvar là ai? Là thiên tài chiến thuật số một được Hôi cốc công nhận! Giữa lúc sống và chết, hắn ngược lại bình tĩnh, không rảnh suy nghĩ mà lập tức đưa ra một loạt điều chỉnh. Sự thật chứng minh, mấy điều chỉnh hắn đưa ra này là chính xác. Bọn họ lúc đó đã rơi vào trong cục diện chết chắc, nhưng chính một loạt ứng phó xuất sắc này của Alvar làm bọn họ cuối cùng xông ra khỏi vòng vây.

Toàn quân quân đoàn thứ nhất bị tiêu diệt, quân đoàn trưởng quân đoàn thứ nhất, Bắc Quảng cực kỳ nổi tiếng của Hôi cốc chết trận.

Quang giáp chạy thoát ra chỉ có hai trăm cái, lúc đó nhìn thấy cảnh tượng thê thảm thế này, trong lòng mọi người đều đau thương. Thoát khỏi vòng vây, Alvar không dám có chút do dự nào, lập tức dẫn hai trăm cái quang giáp này vèo vèo bay về căn cứ đón tiểu thư, bắt đầu lưu vong.

Alvar xuất thân nghèo khó, từ nhỏ thì đã trải qua cực khổ, tính cách ngoan cường, bất khuất. Dưới tình huống đại bại, hắn không hề mất tinh tảo, ngược lại, điều này càng kích thích tiềm lực của hắn.

Điều duy nhất hắn lo lắng chính là tiểu thư, đã kích lần này đối với tiểu thư mà nói quả thật quá lớn, hối hận, áy náy, đau khổ, ngơ ngàng... Các loại tình cảm giao thoa lại với nhau, nàng ngày càng tiêu tụy, Alvar tuy thông minh, nhưng đối với việc này lại bó tay hết cách. Trước mắt hắn chỉ có thể cố gắng hết sức bảo vệ sự an toàn của tiểu thư, đợi nàng khôi phục.

May mà thủ hạ xưa nay tin phục hắn, mà lần này chính là sự cố sức vãn hồi cuối cùng của hắn mới làm cho bọn họ may mắn sống sót, bọn họ đối với hắn càng thêm cảm kích. Mệnh lệnh của Alvar có được tốc độ chấp hành nhanh nhất.

Ra ngoài ý liệu của mọi người, Alvar không hề lựa chọn trở về căn cứ mà cướp từ căn cứ một tàu vũ trụ cỡ trung, bay về phía Dordana. Lựa chọn này của Alvar là có dẫn đo của hắn. Không nói tới căn cứ cách tiền tuyến không hề xa, chỉ e chẳng bao lâu, đại quân Xích vĩ thú sẽ kéo tới, bọn họ cũng không thể về căn cứ.

Với chút sức chiến đấu này trên tay bọn họ, đã không thể giữ được địa bàn đó thêm nữa, có lẽ không cần Xích vĩ thú ra tay, mấy thế lực như hổ rình mồi gần đó cũng đủ nuốt chửng bọn họ rồi.

Hơn nữa, về đại cục, Alvar cho rằng, khả năng Hôi cốc cuối cùng lọt vào tay Xích vĩ thú cực cao. Hôi cốc đã không thích hợp để ở lại nữa rồi, đi muộn không bằng đi sớm. Hần và Diệp Trùng có cùng một chủ ý, chỉ cần lực lượng thủ hộ thông đạo vừa có chút sơ suất, đội quân nhỏ này của hắn hoàn toàn có thể im hơi lặng tiếng tiến vào thiên hà Hà Việt. Chỉ dựa vào chút thực lực trên tay này, hắn có đủ tự tin có thể xây dựng lại Tiêu gia quân một lần nữa ở thiên hà Hà Việt.

Điều hắn lo lắng là tiểu thư, tiểu thư khi biết tin dữ này, liền hôn mê tại chỗ. Sau khi tỉnh lại, đau lòng vô cùng, càng ngày càng sa sút, một mạch tới tận bây giờ.

Diệp Trùng đã gặp phải mấy đợt Xích vĩ thú linh tinh, số lượng Xích vĩ thú mỗi một đợt đều không vượt quá ba mươi con. Còn số lượng nhân viên bị thương đã tăng tới chín người, bất quá mấy người này đều là học viên dưới tay Thân Như Tuyết hoặc là sư sĩ trên tàu Hashgel ban đầu.

Dùng tám năng lượng làm mồi nhử, dẫn dụ Xích vĩ thú tiến vào thông đạo, tiếp đó đóng cửa thông đạo, rồi dùng ưu thế sức chiến đấu tiêu diệt Xích vĩ thú tiến vào thông đạo. Mấy ngày trở lại đây, mọi người đối với bộ phương thức chiến đấu cực kỳ hữu hiệu này đã hơi quen thuộc, hiệu suất chiến đấu được tăng rất cao. Mỗi người đều có kinh nghiệm chiến đấu với Xích vĩ thú, ngay cả Thân Như Tuyết cũng từng ra trận, mấy kinh nghiệm này đối với việc đề cao thực lực chính thể của bọn họ có tác dụng không sao đoán trước được.

Nhưng mọi người đã không có được sự lạc quan ban đầu. Tần suất Xích vĩ thú xuất hiện càng lúc càng cao, có một lần, trong một ngày bọn họ gặp được hai nhóm Xích vĩ thú, về sau Diệp Trùng chính mình ra trận, điều khiển Mạnh nam giết chết bảy con Xích vĩ thú mới làm cho cục diện khẩn trương hòa hoãn rất nhiều. Sức chiến đấu cá nhân cường hãn của Diệp Trùng làm tất cả sư sĩ đều chấn kinh vô cùng.

Sức chiến đấu mạnh mẽ của tàu Hashgel cũng dẫn tới sự chú ý của rất nhiều người. Rất nhiều tàu vũ trụ dọc đường nhìn thấy biểu hiện làm người ta sôi sục của tàu Hashgel, nhao nhao tới gần nó. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, xung quanh tàu Hashgel đã tụ tập thành một hạm đội có quy mô không nhỏ. Mấy tàu vũ trụ này loại hình nào cũng có, cỡ nhỏ, cỡ vừa, tàu vận tải, thậm chí còn có một chiến hạm cỡ trung, hạm pháo đen ngòm trên thân tàu, lúc này lại tỏ ra cô lập, buồn cười. Tàu vũ trụ đủ hình đủ kiểu làm hạm đội này trông hỗn tạp, lộn xộn.

Bọn họ dựa dẫm vào sự bảo hộ của tàu Hashgel. Mỗi khi có Xích vĩ thú xuất hiện, bọn họ liền tuột ra sau lưng tàu Hashgel, mãi tới sau khi tàu Hashgel tiêu diệt tất cả Xích vĩ thú, bọn họ mới từ từ trở lại xung quanh tàu Hashgel.

Nhưng điều làm người ta đau đầu là, quy mô của hạm đội này mở rộng ra với tốc độ kinh người, mỗi ngày đều không ngừng có tàu vũ trụ gia nhập, số lượng chiến hạm cũng từ một tàu tăng thành ba tàu. Mấy tàu vũ trụ này phần lớn là một vài tàu vũ trụ di tản của binh dân, không chỉ không có sức chiến đấu gì mà cũng không có vật tư mấy người Diệp Trùng cần. Còn những chiến hạm này trong thì uy vũ nhưng đối với Xích vĩ thú lại không có chút tác dụng nào.

Làm sao đối đãi với mấy tàu vũ trụ này, thật là một vấn đề làm người ta đau đầu!

Vấn đề này, để Thương đau đầu đi! Diệp Trùng xoay người đi về phía sân huấn luyện.

489. Chương 489: Hôm Nay Cùng Làm Kiều Hùng

Alvar cũng vì cùng một vấn đề mà phiền não.

Hai trăm sư sĩ dưới tay hắn đều là theo hắn xông ra từ trong vòng vây của Xích vĩ thú, không ai không phải hạng thực lực siêu quần. Dọc đường ngẫu nhiên gặp phải vài con Xích vĩ thú linh tinh, cũng bị bọn họ nhất nhất giết chết. Một vài tàu vũ trụ nhỏ dọc đường chính mắt nhìn thấy một màn này, liền tự phát đi theo sau lưng bọn họ. Từ từ, tàu vũ trụ vây quanh bên cạnh bọn họ cũng càng lúc càng nhiều. Vốn dĩ tình huống phát triển không hề nhanh chóng như vậy, đều là do một thủ hạ của Alvar không cẩn thận tiết lộ đại danh của Alvar ra ngoài.

Mọi người nghe nói chủ nhân của con tàu vũ trụ này lại là đại sư chiến thuật đứng đầu Hôi cốc, Alvar, quy mô của hạm đội tăng mạnh với tốc độ kinh người. Điều này đưa ra một nan đề cho Alvar.

Mặc kệ mà đi? Chỉ sợ từ nay về sau, thanh danh của Alvar sẽ...

Nhưng nếu như bảo hộ mấy bình dân này, không chỉ bọn họ không có năng lực đó mà tốc độ của bản thân bọn họ cũng chịu ảnh hưởng lớn.

Nhất thời, Alvar cũng có chút khó xử.

Đại tiểu thư vẫn chưa khôi phục từ lần đả kích này, vẫn ngã không gượng dậy được, làm hấn rất lo lắng.

- Người xác định? Diệp Trùng có chút nghi hoặc nhìn danh sách vật tư trên tay, hấn quả thật không sao hiểu được Thương tại sao lại đưa ra quyết định thế này.

Thương không nhanh không chậm nói: “Ta vừa nhận được một tin tức không tốt, thông đạo thông tới thiên hà Hà Việt đã rơi vào tay Xích vĩ thú. Tuy vẫn không biết bọn chúng từ chỗ nào đột nhiên chui ra, nhưng ta hoài nghi rất có khả năng là Xích vĩ thú của thiên hà Hà Việt.”

- Xích vĩ thú của thiên hà Hà Việt? Diệp Trùng ngớ ra.

- Ủ. Thương mang theo vài phần ngưng trọng nói: “Vô luận ta tính toán thế nào, Xích vĩ thú sau lưng đều không thể có tốc độ nhanh như vậy. Đám Xích vĩ thú này rốt cuộc là từ chỗ nào chui ra? Một loại khả năng chính là tốp nhỏ Xích vĩ thú lên vào lúc trước tụ tập lại, một loại khả năng khác chính là thông đạo đã chịu công kích mạnh mẽ đến từ thiên hà Hà Việt. Ta cảm thấy loại khả năng sau lớn hơn.”

Diệp Trùng gật đầu. Hấn nghĩ tới mấy chấm đỏ trên bản đồ hành tinh mà mình nhìn thấy trên tay Diệp La, đồng ý cách nói của Thương: “Địa điểm có khả năng xuất hiện Xích vĩ thú của thiên hà Hà Việt có mấy cái, loại khả năng này rất lớn.”

- Cho nên ta cho rằng, chúng ta từ từ tiến tới trước, mượn khoảng thời gian này, chỉnh hợp cho tốt lực lượng trên tay. Tới lúc coi như không có khe hở, chúng ta cũng có thể thử đánh mạnh một cái. Thương đặc ý nói.

Diệp Trùng nhướng mày, vung vẩy danh sách vật tư trên tay: “Lực lượng người nói chính là chỉ bọn họ sao?” Xung quanh tàu Hashgel hiện giờ đã vây hơn ba trăm chiếc tàu, đây là hạm đội lớn không hơn không kém. Cho dù mỗi tàu vũ trụ chở ba trăm người, chỗ này cũng gần như có mười vạn người.

Thương nói: “Trong khoảng thời gian ngắn, khả năng chúng ta trở về thiên hà Hà Việt cực kỳ nhỏ. Cho nên ta cho rằng chúng ta chỉ bằng đổi một cách nghĩ khác. Nhưng nơi này phần lớn là một vài bình dân không có năng lực tự bảo vệ, căn bản không cách nào tạo thành sức chiến đấu. Diệp tử, người đừng xem thường mấy người này. Trong bọn họ có thể là ngọa hổ tàng long, không thiếu hạng có năng lực xuất chúng. Với lại, chúng ta từ từ bay, có đủ thời gian cho chúng ta huấn luyện một mớ sư sĩ. Nơi này cho dù là bình dân, cơ sở cũng cực kỳ vững chắc. Thời gian, quan trọng nhất là thời gian. Chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, không gặp phải đại quân Xích vĩ thú, thì chúng ta có thể có đủ thời gian. Chúng ta sẽ không còn là không có gì. Có thực lực, vô luận chúng ta muốn đi đâu đều không thành vấn đề.”

Diệp Trùng ngạc nhiên, hấn có một loại ảo giác, ở trước mặt hấn không còn là một cái quang giáp cụt tay mà là một kiêu hùng loạn thế. Thương, đây chính là Thương lúc trước ư?

- Hi hi, Diệp tử, Mục cũng đã đồng ý kế hoạch của ta. Khi chưa trở về thiên hà Hà Việt, dưới tình huống không có gì đặc biệt, đều là ta xuất hiện. Thương không phát giác ra dao động suy nghĩ của Diệp Trùng.

- Thương, người thế nào lại nghĩ ra chủ ý này? Diệp Trùng không tự chủ được hỏi.

Thương đầy đặc ý nói: “Hi hi, Diệp tử, sớm kêu người phải xem nhiều phim, người trước giờ không nghe. Ta đã tốn rất nhiều thời gian, tiến hành tổng kết một trăm tám mươi bộ phim xã hội đen trừ danh và bản kỷ lục trưởng thành của kiêu hùng mới có được chủ ý này, lợi hại chưa! Ha ha ha!”

Nghe tiếng cười rộ vô lương của Thương, trái tim Diệp Trùng đột nhiên dâng lên một loại thân thiết lúc trước bị mình bỏ qua. Thương vẫn là Thương lúc trước a!

- Vậy chúng ta bắt đầu làm kiêu hùng đi! Diệp Trùng bỗng nhiên mặt giãn ra cười nhẹ.

Thương lập tức hóa đá, tiếng cười rộ tắc nghẽn ngừng lại.

Dương Minh bước nhân về phía phòng thuyền trưởng, hẳn phải tham gia báo danh. Thuyền trưởng là chủ của hẳn. Sự thật, mọi người trên con tàu vũ trụ này đều có quan hệ thân thuộc, bạn bè với nhau. Trên tàu vũ trụ này đều là người họ Dương, không chỉ là con tàu này, xung quanh còn có tận năm chiếc, trên đó toàn bộ cũng đều chở tộc nhân họ Dương. Tộc họ Dương của hẳn chỉ là một tộc nhỏ, nhân số cộng lại chẳng qua cũng chỉ có hơn hai ngàn người.

Nghe nói tiền tuyến bại trận, tộc trưởng lập tức dẫn toàn tộc di tản. Cũng ở trên đường, đã gặp phải hạm đội cổ quái thế này. Trên nguyên tắc tâm lý người nhiều an toàn, năm chiếc tàu vũ trụ họ Dương đi vào trong hạm đội này. Nhưng Dương Minh rất mau liền phát hiện chỗ cổ quái trong đó, hạm đội cổ quái này ẩn ước dẫn đầu bởi một tàu vũ trụ cỡ lớn tên là Hashgel.

Mãi tới sau khi gặp được một đám Xích vĩ thú, Dương Minh mới hiểu nguyên nhân trong này. Tàu vũ trụ cỡ lớn này lại là kẻ bảo vệ của cả hạm đội này.

Sức chiến đấu thật cường hãn! Dọc đường không ngừng có Xích vĩ thú xuất hiện, một nhóm rồi một nhóm, nhưng con tàu Hashgel đó giống như có ma lực vậy, hấp dẫn mấy con Xích vĩ thú này điên cuồng lao về phía nó, nhưng chỉ thấy mấy con Xích vĩ thú này chui vào lại không thấy chúng đi ra.

Tàu Hashgel ở trong mắt Dương Minh giống như một câu đố.

Tới từ chỗ nào? Thuộc vào thế lực nào? Tất cả đều không biết. Ngoài ra, điều làm người ta rất kỳ quái là tàu Hashgel trước giờ chưa từng có bất cứ giao lưu nào với tàu vũ trụ khác, nó giống như một người dẫn đường trầm mặc, chỉ yên lặng dẫn đường ở phía trước. Ngược lại, giữa mấy con tàu vũ trụ dựa dẫm con tàu Hashgel này mỗi ngày đều giao lưu tin tức mà họ biết được. Có lúc mọi người cũng nói tới tàu Hashgel, có người nói hình như là thuộc hãng buôn vũ khí nào đó.

Có một điểm không chút nghi vấn, tàu vũ trụ thần bí này có thực lực mạnh mẽ!

Hôm nay, tình huống lại đột nhiên xảy ra biến hóa.

Toàn bộ tất cả tàu vũ trụ đều nhận được tin tức tàu Hashgel phát ra. Bọn họ yêu cầu mỗi người của mỗi tàu vũ trụ đều phải hoàn thành một cuộc điều tra, với lại đề xuất rất thẳng thừng, nếu như có người không hoàn thành, bọn họ sẽ không cung cấp bất cứ sự bảo vệ nào.

Nếu như là lúc vừa mới bắt đầu, chỉ sợ không ai để ý tới, mọi người phải dít rồi bỏ đi. Nhưng mấy ngày trở lại đây, nhận thức được thực lực mạnh mẽ của tàu vũ trụ này, một lần rồi lại một lần tiêu diệt Xích vĩ thú, trong tiềm thức của mọi người, đã tôn nó là người đứng đầu rồi.

Dương Minh chính là đi làm cuộc điều tra đó. Điều tra rất đơn giản, điều hỏi một số vấn đề cực kỳ căn bản. Thí dụ như sở trường nhất cái gì, thí dụ như thích nhất cái gì, lại thí dụ như tổ chức thân thể các phương diện, kỹ xảo điều khiển quang giáp các loại. Dương Minh rất mau liền hoàn thành cuộc điều tra này, hẳn nghĩ rất nhiều mà không rõ, trong lúc này lại làm cuộc điều tra này, người trên tàu Hashgel rốt cuộc là đang nghĩ gì.

Sau năm giờ, có năm tàu vũ trụ chán chường bị đuổi ra khỏi hạm đội. Nghe nói bọn họ hoàn toàn không coi tin tức này ra gì, làm cho lấy lệ. Tàu Hashgel yêu cầu bọn họ ra khỏi hạm đội, bọn họ vẫn không để ý tới. Nhưng ba chiến hạm đột nhiên xuất hiện hai bên năm con tàu vũ trụ này. Hạng pháo đen thui gắt gao khóa chặt năm tàu vũ trụ này.

Cuối cùng, năm tàu vũ trụ không biết làm sao chỉ có thể mở mắt nhìn hạm đội rời khỏi, nhưng lại không dám đuổi theo.

Sau sự kiện này, tàu vũ trụ còn lại lập tức tâm phục khẩu phục, không dám giở trò. Đùa gì chứ, một khi rời khỏi đội ngũ, vậy kết quả có nghĩa gì? Trong lòng mỗi người đều rất rõ ràng.

Nhưng điều làm người ta cảm thấy đáng sợ nhất vẫn không hề dừng ở đây, Hashgel dường như đều vô cùng quen thuộc với mỗi tàu vũ trụ, ngay cả chi tiết vật tư bọn họ mang theo đều rõ ràng rành rành.

Kế tiếp đó, tàu Hashgel lại phát ra một loạt biện pháp, Dương Minh tuy biết nhưng cũng không có cách nào lấy được lời nào từ chỗ chú. Nhưng hẳn cũng nhận được một nhiệm vụ, yêu cầu hẳn lập tức tới một

tàu vũ trụ cỡ trung tiến hành huấn luyện chuyên môn.

Dương Minh thân thể bình thường, sức lực bình thường, sự dẻo dai bình thường, điều khiển quang giáp cũng cực kỳ bình thường, nhưng hắn ở phương diện cơ giới lại có chút thiên phú. Hắn lần này đi chính là nhận huấn luyện ở phương diện này, đồng bạn cùng hắn đi tham gia huấn luyện này ở trên tàu còn có ba người, đều là có chút thành tựu ở phương diện cơ giới. Mà người tham gia huấn luyện khác càng có nhiều hơn, kể làm người ta ngưỡng mộ nhất là mấy tộc nhân tham gia huấn luyện sư sĩ đó.

Tin tức trên tàu Hashgel có rất nhiều cao thủ, gần như mỗi người đều biết rõ trong lòng. Còn có bao nhiêu người, ít nhất không dưới tám trăm người. Nghĩ tới sự lợi hại của Xích vĩ thú, mọi người rất dễ dàng đưa ra kết luận “đương nhiên là vậy” này.

Huấn luyện sư sĩ, nghĩ thì có thể đoán được là việc thế nào. Có thể có thầy giỏi chỉ dẫn, đây chính là mộng tưởng cả đời của rất nhiều người. Trong mắt mọi người, sư sĩ có thể chiến thắng Xích vĩ thú, tự nhiên là lợi hại tột cùng rồi.

Nhưng Dương Minh lại không cảm thấy ngưỡng mộ, điều duy nhất hắn cảm thấy hứng thú chính là phương diện cơ giới. Tàu Hashgel lại ở trong lúc nguy hiểm thế này mà vẫn nghĩ tới việc thực hiện huấn luyện cho mấy thiếu niên bọn họ thế này, chính là vì tới lúc nhất định sẽ có chỗ dùng tới bọn họ. Mặc kệ thế nào, mình nhất định phải nỗ lực!

Ngồi trên tàu vận chuyển, nhìn người nhà và tộc nhân đang liều mạng vẫy tay để cổ vũ bọn họ, Dương Minh thầm nắm chặt nắm tay.

Trong lòng đám thiếu niên tràn đầy sự mong chờ, đầy khát khao và hy vọng đối với tương lai.

Tàu Hashgel rộng rãi bây giờ lại nhộn nhịp vô cùng, chỗ này giống như một doanh trại lớn, một doanh trại tân binh lớn. Đám thiếu niên vừa thông qua kiểm tra giai đoạn đầu tiên khó che giấu vẻ hưng phấn, bọn họ vừa nhận được thông báo, bọn họ nhận được tư cách tham gia huấn luyện sư sĩ chính thức. Một bộ phận bị loại bỏ chỉ đành chán nản trở về tàu vũ trụ của mình.

Thông qua kiểm tra có một ngàn năm trăm người, tổ chất thân thể và cơ sở quang giáp của mấy người này đều khá xuất sắc. Mà trong này còn có hai trăm sư sĩ thành niên, bọn họ chỉ cần trải qua huấn luyện ngắn thì có thể hình thành sức chiến đấu, bọn họ sẽ tách khỏi đám thiếu niên mà huấn luyện.

490. Chương 490: Ai Nấy Đều Cố Hết Sức

Tây Thanh trước giờ chưa từng nghĩ mình có một ngày cũng có thể trở thành đoàn trưởng lãnh đạo hơn sáu trăm người. Sau khi trải qua hưng phấn lúc đầu hắn mới biết, muốn hoàn thành công tác này không dễ chút nào. Mấy ngày đầu tiên, mỗi ngày hắn đều cảm thấy bận tới mức thở không ra hơi, tinh thần giống như sợi dây đàn kéo căng, không dám có chút thả lỏng nào. Hiện giờ hắn đã có thể rất thông dong đối mặt chức vụ này.

Mỗi một người chỉ huy từ đội trưởng trở lên đều sẽ nhận được một phần hướng dẫn chi tiết chuyên môn giảng giải làm sao chỉ huy chiến đấu.

Trong thân thể thiếu niên, thường chảy dòng máu sùng bái anh hùng, Tây Thanh cũng không ngoại lệ. Hắn giống như đói khát đọc tất cả tri thức liên quan, không chỉ là hắn, mọi người đều như vậy. Bọn họ đều là người mới, người mới tới mức không thể mới hơn. Nhưng không có ai bỏ cuộc, không có ai có chút buông lơi, mỗi người đều đang liều mạng.

Không chỉ là vinh dự, không chỉ là mộng tưởng, còn liên quan tới sinh tồn!

Mỗi năm người một đội, mỗi năm đội một tổ, mỗi năm tổ một doanh, mỗi năm doanh một đoàn. Tây Thanh chính là một trong hai đoàn trưởng, đoàn trưởng còn lại là Tu.

Mới bắt đầu, có rất nhiều người không phục Tây Thanh, với cái nhìn của bọn họ, một thiếu niên vẫn chưa trưởng thành trở thành đoàn trưởng của bọn họ, đây quả thật là một trò đùa. Đích xác, để một tên nhóc hỉ mũi chưa sạch tới quản hạt hơn sáu trăm người, bọn họ vẫn chưa từng nghe qua.

Bất quá, giao lưu giữa sư sĩ đơn giản mà trực tiếp, khi Tây Thanh dẫn dắt tiểu tổ của hắn, lấy năm cái quang giáp đánh bại ba mươi cái quang giáp thì không còn bất cứ dị nghị gì với một điểm này. Giống như có cùng ước hẹn ngầm với hắn, thứ Tu dùng cũng là thủ đoạn giống như vậy, chỉ là hắn ra tay càng tàn nhẫn hơn, người bị hắn đánh hôn mê lên tới mười mấy người.

Đây chỉ là bước đầu tiên, hai người họ đều biết, người muốn nhìn hai người bọn họ cười có rất nhiều. Nhiệm vụ huấn luyện tiếp đó mới là nặng nề trong nặng nề. Làm thế nào để đám người mới này trong thời gian ngắn nhất học được loại phối hợp chiến thuật này mới là điều bọn họ phải làm. Tây Thanh lúc này mới biết, thì ra tướng quân không hề dễ làm như thế, tuy hắn vẫn chưa sờ tới tướng quân. Cho dù giáo quan đã cho bọn họ trọn một bộ phương thức huấn luyện tiêu chuẩn, nhưng công việc rườm rà vẫn nhiều không kể xiết.

Huấn luyện hơn sáu trăm người suýt nữa làm hắn mệt mỏi ngã rạp, nhưng chỉ là suýt nữa! Bất kể Tây Thanh hay là Tu, tâm chí đều cực kỳ cứng cỏi. Bọn họ biết, cơ hội trước mắt này khó có tới mức nào. Đối một chỗ khác, đối một tình huống khác, thiếu niên giống bọn họ thế này, trừ làm lính tốt thì không có con đường nào khác. Bọn họ hiện giờ lại là đoàn trưởng, dưới tay có mấy trăm người, khởi điểm của bọn họ, so với người cùng trang lứa cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Hai người đều liều mạng huấn luyện sư sĩ dưới tay. Buổi tối mỗi ngày, hai người liền giao lưu với nhau, mà nếu như gặp phải vấn đề quả thật không cách nào giải quyết, bọn họ liền đi hỏi giáo quan.

Trả lời của giáo quan thường là làm bọn họ sáng bừng mắt, điều này cũng làm bọn họ càng thêm tò mò đối với lai lịch của giáo quan. Với cái nhìn của bọn họ, giáo quan nhất định có kinh nghiệm chỉ huy tác chiến quy mô lớn. Có kinh nghiệm ở phương diện này, trừ một vài tướng lĩnh trong hệ thống quân sự khổng lồ của tổ nghiên cứu khoa học ra, thì chỉ có đầu não của một số sư sĩ đoàn cỡ lớn. Mà một bộ này của giáo quan, rõ ràng là quản lý quân sự hóa cực kỳ chính quy. Ở Hôi cốc, thế lực có thể làm tới bước này mà hề kêu là có, vậy thì chỉ có tổ nghiên cứu khoa học.

Nhưng giáo quan chưa từng thừa nhận điểm này.

Vấn đề này, hai người tuy tò mò nhưng không cách nào có được đáp án từ giáo quan. Thời gian của bọn họ cực kỳ bức bách, cũng không cho phép bọn họ tốn quá nhiều thời gian trên vấn đề không liên quan tới đại cục này.

Diệp Trùng cực kỳ vừa ý với Tây Thanh và Tu, hai người mới mà có thể làm tới mức độ này quả thật không dễ dàng. Sức lĩnh ngộ của hai người rất cao, thường làm một được ba. Thí dụ hạng mục huấn luyện, hai người tập hợp trí tuệ của thủ hạ, chiêu số tuôn ra bất tận. Hai người còn có ý đưa ra cơ chế cạnh tranh, tính tích cực của mấy người mới đó bị nâng lên rất cao, mỗi ngày đều huấn luyện không cần mạng, tiến bộ thần tốc.

Trong này, thật ra sức Diệp Trùng bỏ ra ít tới mức đáng thương, người tạo nên tác dụng mấu chốt chân chính là Thương. Tất cả thể chế, tất cả hạng mục huấn luyện đều do một tay Thương bao thầu. Ngay cả các loại hướng dẫn trên tay Tây Thanh và Tu cũng đều là do Thương lấy ra.

Cổng hiến Diệp Trùng làm được đếm trên đầu ngón tay, với lại, phần lớn là một vài việc bạo lực. Thí dụ ép buộc, yêu cầu vật tư trên tàu vũ trụ nào đó phân phối lại. Nhưng hầu hết cần bản không cần hắn ra mặt.

Tàu Hashgel ngầm lan truyền trong hạm đội là một tàu vũ trụ của hãng buôn vũ khí, nhưng Diệp Trùng cũng không ngờ trong hạm đội vẫn còn một tàu vận tải chở đầy vũ khí thật sự.

Chủ nhân của con tàu vận tải tên gọi “Hỏa diễm” này là một lái buôn vũ khí cấp hai tên gọi là Ô Quảng. Ô Quảng nhìn thấy tiền tuyến chiến đấu kịch liệt, nghĩ là quang giáp cận chiến nhất định có thị trường lớn, vì vậy cắn răng gom tất cả tiền bạc, toàn bộ dùng để mua quang giáp cận chiến. Vừa thu mua xong, hắn liền mang theo hai ngàn cái quang giáp hỏa tốc tiến ra tiền tuyến.

Nào biết hắn cũng thật là xui xẻo, vẫn chưa tới tiền tuyến, tin tức tiền tuyến bại trận đã truyền tới. Cứ này, không chỉ tiền vốn không về mà ngay cả cái mạng nhỏ cũng có thể khó giữ, hắn lúc đó ngay cả ý muốn

chết cũng có. Bất quá, vẫn là cái mạng nhỏ quan trọng, chạy thôi.

Trong lúc hoảng loạn bỏ chạy, vừa đúng gặp phải hạm đội kỳ quái này, do đó Ô Quảng im hơi lặng tiếng lẫn vào bên trong.

Dọc đường, con tàu Hashgel đã giết chết tất cả Xích vĩ thú gặp phải, sức chiến đấu mạnh mẽ làm người ta hoảng sợ. Hắn nhiều lần thầm chúc mừng mình may mắn, nhưng điều làm hắn không ngờ là hắn đột nhiên nhận được yêu cầu của tàu Hashgel, yêu cầu hắn mang toàn bộ tất cả quang giáp cận chiến cống hiến ra.

Đám phán với hắn là một cao thủ! Là cao thủ đàm phán khó dây nhất hắn từng gặp qua, hắn hoàn toàn không có bất cứ chỗ trống nhúc nhích nào, mỗi một câu nói của đối phương đều làm cho hắn không nói được lời nào. Cuối cùng, hắn chỉ có thành thật mang toàn bộ tất cả quang giáp dâng lên bằng hai tay. Hắn tin rằng, nếu như cao thủ đàm phán này làm thương nhân, vậy thì nhất định sẽ là thương nhân xuất sắc nhất! Điều duy nhất hắn tiếc nuối là không thể tận mắt nhìn thấy vị cao thủ này.

Hai ngàn cái quang giáp cận chiến mau chóng được phân phối. Loại quang giáp cận chiến có tên gọi là “đấu sĩ” này không hề coi là quá cao cấp, nhưng trước mắt lại là lựa chọn duy nhất của bọn họ. Đã có quang giáp cận chiến, tiến độ huấn luyện của mấy sư sĩ đó càng thêm thần tốc.

Đột nhiên, Diệp Trùng thành linh phát hiện, mình dường như bỗng cái nhàn nhã. Huấn luyện không cần hắn lo, hai người Tây Thanh và Tu đều cố máy huấn luyện điên cuồng không có tiếng động, làm cho cả tàu vũ trụ mỗi ngày đều đầy tiếng đánh nhau binh binh bang bang.

Hơn nữa, điều làm hắn không ngờ là Tây Thanh và Tu so với mình còn tàn bạo hơn, huấn luyện hoàn toàn mặc kệ thương vong. Nhiều nhất trong một ngày, có ba mươi lăm người bị thương hôn mê.

Mà một vài nghề nghiệp khác, thí dụ như thiếu niên cơ sở cơ giới, lại bị Thương sắp xếp tới làm trợ thủ bên cảnh kỹ sư duy tu, hiện giờ, về căn bản, bên cạnh mỗi vị kỹ sư duy tu đều có ít nhất hai trợ thủ. Trong mấy người này, quả nhiên giống như Thương nói, tàng long ngoạ hổ. Trong đó lại có một kỹ sư cơ giới cấp đại sư, kỹ sư cơ giới cao cấp lại cao tới ba mươi người, đội hình này, so với bố trí trên tàu Hashgel đều hào hoa hơn.

Đột nhiên nhàn nhã, Diệp Trùng cảm thấy rất không quen.

- Xem kỹ rồi, van áp lực này là chỗ quan trọng nhất trong cả kết cấu này, nó sẽ trực tiếp làm cho cơ quan này có thể hữu hiệu hay không. Đại sư Harel không ngừng điều chỉnh van áp lực trên tay, miệng lại giải thích tỉ mỉ tác dụng của mỗi linh kiện. Bên cạnh lão, vậy mười hai thiếu niên, mỗi người đều tập trung tinh thần lắng nghe. Dương Minh chính là một trong mười hai người này.

Đại sư Harel đầu tóc bạc phơ, sắc mặt lại hồng hào giống như đứa trẻ, tiếp xúc với cơ giới lâu ngày, cơ thể lão trắng kiện phi thường, cơ nhục phát triển dị thường. Giọng nói của lão cực kỳ vang, rất đủ hơi. Là một đại sư nổi tiếng của Hôi cốc, lão làm người lại rất thấp giọng, trước giờ đều từ chối phục vụ thể lực nào đó. Chỉ ở trong nhà si mê nghiên cứu của mình.

Nhưng lão là một người sáng suốt, lúc này, bất cứ một phần sức lực nào đều cực kỳ quý báu, cứ cho là vì bản thân, lúc này cũng nên bỏ sức ra. Cho nên lão cảm khái đứng ra, đảm nhận chức tổng công trình sư của kế hoạch cải tạo cả hạm đội này. Chịu sự khởi đầu của tàu Hashgel, lão đưa ra một bộ kế hoạch cải tạo mới.

Kế hoạch cải tạo của lão giống hệt của Hashgel, chỉ là tăng cường thêm một số thiết bị cơ giới có tính sát thương. Trong phương án, thông đạo đã trải qua xử lý gia cố sẽ càng thêm chặt hẹp, với lại, bên trong sẽ giăng đầy các loại thiết bị cơ giới có tính sát thương, cũng dùng tầm năng lượng làm môi nhử. Cả thông đạo giống như cắm bẫy cài mỗi nhử. Như vậy cũng có thể làm cho tàu vũ trụ bình thường có chút sức tự bảo vệ.

Nhưng, muốn để mấy thiết bị cơ giới này có thể đủ giết chết Xích vĩ thú có sức phòng hộ xuất sắc cũng là một nan đề không nhỏ.

Đại sư Harel và tất cả các kỹ sư cơ giới cao cấp vắt hết cân não, cuối cùng đưa ra phương án hoàn thiện, trong này, Diệp Trùng cũng ra sức không ít, hắn ở nghề nghiệp bị ghẻ lạnh là cơ giới cổ này có thành tựu không tồi.

Đây là cống hiến lớn nhất Diệp Trùng bỏ ra trong khoảng thời gian này.

- Diệp tử, chúng ta chơi trò chơi đi. Thương đột nhiên đưa ra một đề nghị nghe cực kỳ hoang đường.

- Trò chơi? Diệp Trùng có chút ngỡ ngàng, từ nhỏ tới lớn, hắn vẫn luôn nỗ lực tăng cường thực lực của bản thân, không dám có chút lơ là, từ trò chơi này đối với hắn mà nói, quá xa lạ, cũng quá xa xỉ.

Thương biết rất rõ làm sao mới có thể làm Diệp Trùng hứng thú: “Hi hi, chúng ta chơi một trò chơi có thể làm tăng thực lực của ngươi. Ừm ừm, ngươi coi nó là một mục huấn luyện cũng được.”

- Ừ, được. Trả lời của Diệp Trùng làm Thương vui mừng khôn xiết.

Diệp Trùng đội mũ mô phỏng không biết Thương kiếm được từ đâu, ở trước mặt hắn, là tinh không vô tận.

- Hi hi, Diệp tử, ta đến rồi. Giọng nói của Thương đầy hưng phấn.

Điều ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng là, một giọng nói lạnh lẽo khác vang lên: “Diệp tử, ta cũng tới.”

- Mục! Thương kinh ngạc vô cùng, Mục tại sao cũng ở đây?

- Hi hi, Diệp tử, ta đã phí sức lực rất lớn Mục mới đồng ý tham gia. Ha ha, có Mục tham gia, trò chơi này chơi vui rồi... Thương mang theo vài phần đắc ý, có thể xúi giục Mục tham gia, cực kỳ khó khăn. Chính ngay lúc này, giọng nói lạnh lẽo của Mục cắt ngang sự tự sướng của Thương: “Ta bắt đầu giảng giải quy tắc cuộc chơi.”

Tinh thần Diệp Trùng lập tức tập trung, hắn biết, nếu như trò chơi mà Mục cũng có hứng thú chơi, vậy thì...

Thật là người ta mong đợi a!

491. Chương 491: Hiệp Nghị Của Mục Thương

Trò chơi rất đơn giản, lấy một khu vực của Hôi cốc làm bối cảnh, trên tay Diệp Trùng có một hạm đội, trên tay Mục có một hạm đội, trên tay Thương có một hạm đội, ai có thể sống tới cuối cùng thì chiến thắng.

Ngày đầu tiên, Diệp Trùng bị đá khỏi trận chiến đầu tiên, cuối cùng Mục thắng.

Ngày thứ hai, Diệp Trùng vẫn bị đá ra khỏi trận chiến đầu tiên, nhưng lần này người thắng lại là Thương.

Ngày thứ ba, Diệp Trùng vẫn là người đầu tiên bị đá ra, lần này người thắng là Mục.

.....

Tàu Hashgel dẫn theo hạm đội khổng lồ từ từ tiến tới trước, huấn luyện trong hạm đội sôi sục ngất trời, mà kế hoạch cải tạo thân tàu cũng đang tiến hành như lửa bỏng dầu sôi. Dưới tình huống thế này, Diệp Trùng lại sút đầu mẻ trán, mỗi ngày bị dày vò tới mức tột cùng.

Trò chơi này đã chơi trờm trờm được hai mươi ngày, nhưng hắn ngày nào cũng vẫn là người đầu tiên bị đá ra khỏi trận chiến. Nếu như không phải hắn tính tình kiên nhẫn vô cùng, chỉ sợ đã sớm bị ép thành điên rồi, nhưng Diệp Trùng ngược lại trầm lòng xuống, cân nhắc ảo diệu trong đó.

Lần nào hắn cũng bị đá ra khỏi trận chiến, hắn đều quan sát tỉ mỉ giao phong giữa Mục và Thương. Đứng ở góc độ đại cục, mỗi một bước bỗng càng thêm trực quan, từ từ, một góc của một thế giới khác đã được mở ra trong mắt hắn từng chút một.

Tỉ lệ thắng của Mục và Thương là năm năm, hai người chỉ huy quả thật làm Diệp Trùng khen ngợi hết lời. Sức tính toán khủng bố của Mục phát huy tới mức lâm li tột cùng, từng bước lập doanh, đánh chắc tiến chắc, đặc biệt trong giao phong cục bộ, hơn Thương một bậc. Thương lại là một loại phong cách khác, phiêu hốt khó định, với lại, thường ra ngoài ý liệu của người khác, có lúc rõ ràng lâm vào nguy hiểm nhưng lại phản bại thành thắng. Rất khó tưởng tượng, đây lại là một phong cách của hư ngĩ trí cảm.

Đối với Diệp Trùng mà nói, thực lực của hai người đều mạnh hơn hẳn nhiều. Mặc kệ là năng lực tính toán cường đại của Mục hay là phong cách nguy dị ra ngoài ý liệu của người khác của Thương đều có thể đánh hẳn lên bờ xuống ruộng. Sự thật cũng là như vậy, hơn hai mươi ngày này, hẳn một lần rồi lại một lần bị hai tên không phải con người này chà đạp.

Bất quá Diệp Trùng lại không ngốc, hẳn bắt đầu học tập từng chút một, học tập Mục Thương làm sao lợi dụng hạm đội trên tay. Năng lực học tập mạnh mẽ vẫn luôn là một trong những ưu điểm quan trọng nhất của Diệp Trùng. Lần này cũng không ngoại lệ, tuy lần nào cũng là người đầu tiên bị đá ra khỏi trận chiến nhưng thời gian kiên trì của hắn hiện giờ cũng càng lúc càng dài.

Hơn hai mươi ngày, ba phe hỗn chiến đã không dưới hai trăm lần, Diệp Trùng tới tận bây giờ, không một lần chiến thắng, thậm chí không lần nào có thể kiên trì tới phần sau của trận chiến. Người bình thường mà đối mặt loại tình huống này, trong mười người thì đã có chính người bắt đầu nhụt chí, bắt đầu hoài nghi thiên phú của mình ở phương diện này.

Nhưng Diệp Trùng lại không có, huấn luyện khó khăn hơn, khô khan hơn điều này hẳn đều từng trải qua. Càng huống chi, mấy ngày này, hẳn cũng không phải không được tí gì. Bản thân hắn đã trải qua chiến đấu nhiều không kể xiết, ngay cả chiến dịch cỡ lớn cũng từng có vài lần. Mấy trận chiến đã từng xảy ra lúc trước ấn chứng với trò chơi trước mắt, rất nhiều chỗ không chú ý lúc trước, lúc này lại không tự chủ được mà hiện ra trong đầu hắn.

Thật ra trước giờ, Diệp Trùng đều không cho rằng mình có thể làm một người chỉ huy, khi Tang tộc ở bên cạnh hắn, người chịu trách nhiệm chỉ huy đều là Tang Phổ. Hẳn không biết Thương tại sao đột nhiên vì lý do gì mà đột nhiên nghĩ tới việc nâng cao năng lực của mình ở phương diện này, nếu như đơn thuần chỉ là một mình Thương còn hiểu được, dù sao Thương thường thích gây náo, nhưng ngay cả Mục cũng tham gia vào, điều này mới là chỗ làm Diệp Trùng cảm thấy không thể tin được.

Chẳng lẽ ngay cả Mục cũng cảm thấy mình cần nâng cao năng lực ở phương diện này?

Hôm đó nói với Thương làm kiêu hùng, vốn dĩ chính là lời nói đùa, mình thích cuộc sống thế nào, bất kể là Mục hay là Thương đều rất rõ ràng. So với sự khó mà suy xét của Thương, hành vi của Mục, Diệp Trùng dễ lý giải hơn. Mình làm gì, Mục chưa từng can thiệp, hẳn chỉ khi nào cảm thấy mình cần nâng cao năng lực phương diện nào mới đưa cho hắn kiến nghị và kế hoạch.

Nghĩ tới chỗ này, trái tim Diệp Trùng đột nhiên nhảy lên, chẳng lẽ Mục cho rằng cục diện trước mắt cần mình nâng cao năng lực phương diện này?

Sự phát triển của chiến cục trước mắt lại một lần nữa gợi lại sự chú ý của Diệp Trùng, trong lòng đột nhiên cười mình, nghĩ mấy thứ này làm gì, lại mang sự chú ý đặt vào trong trận đánh của Mục và Thương.

Trong chiến cục, Mục và Thương đã tới giờ phút quyết chiến cuối cùng. Dựa vào năng lực tính toán cường đại, Mục đã thành công ép Thương vào một góc. Diệp Trùng biết, Thương sắp thua rồi. Sở trường của Thương là hư hư thực thực, chân chân giả giả, làm người ta khó phân biệt, mà trong quá trình này, nắm được kẽ hở của đối phương, một cú trúng đích. Một khi lâm vào trận địa chiến thế này, ở trước mặt kẻ tinh thông tính toán là Mục, liền khó mà xoay sở. Bất quá, tiền đề là Mục phải có thể tính ra hư thật của Thương, nhưng chính năng lực tính toán mạnh mẽ thế này của Mục cũng chỉ có xác suất một nửa, càng không cần nói Diệp Trùng.

Nói thật, Diệp Trùng thích phương thức tác chiến của Mục hơn, mỗi một bước đều xây dựng trên tính toán chính xác. Biết làm sao được, loại phương thức tác chiến này thì cốt lõi chính là năng lực tính toán, không cho phép của nửa phần hoa hòe, ở trước mặt năng lực tính toán biến thái của Mục, loại phương thức tác chiến này vô nghi là không có khác biệt gì với tự tìm đường chết. Diệp Trùng chỉ đành bắt đầu thử biến hóa mới. Hẳn không chấp nhất loại phong cách nào, chỉ có cảm thấy cái gì có ích thì dùng cái đó.

Con người phải có áp lực mới dễ trưởng thành, mỗi ngày đều phải đối kháng với hai tên biến thái thế này, trong lúc bất tri bất giác, năng lực chỉ huy tác chiến của Diệp Trùng so với lúc trước giống như là hai người, cái nhìn đại cục cũng không biết mạnh lên bao nhiêu. Nhưng hẳn mỗi ngày đều đắm chìm trong chiến đấu cực khổ, không chú ý tới sự thay đổi của mình.

Mục và Thương quả thật quá mạnh mẽ! Diệp Trùng đã nhớ không rõ mình đã mấy lần dâng lên loại cảm khái này, nhưng hôm nay hẳn cuối cùng đã chống đỡ tới phần sau của cuộc chiến, nhưng đây đã là sau ba tháng từ khi bắt đầu trò chơi. Mỗi một lần chiến đấu, Diệp Trùng đều cảm thấy mình đang cực khổ chống đỡ, bất quá, tác phong của hắn cũng càng lúc càng ngoan cường, cho dù gặp phải cục diện thua chắc, hắn đều vắt hết óc nghĩ cách, chưa từng dễ dàng bỏ cuộc.

Càng về sau, loại đặc chất trên người Diệp Trùng này càng lúc càng hiện ra rõ ràng.

Có một lần, thủ hạ của hắn chỉ còn lại một trăm sư sĩ, nhưng làm hắn chạy ra được từ khe hở của vòng vây. Dùng một trăm sư sĩ này làm cơ sở, hắn không ngừng phát triển ở khu vực kẽ hở của Mục và Thương, mạnh mẽ làm hắn chống đỡ tới khúc giữa của cuộc chiến. Tuy cuối cùng vẫn bị Thương tiêu diệt, nhưng điều này cũng làm lòng tin của hắn tăng mạnh.

Bay trong vũ trụ ba tháng không hề coi là dài, nhưng trong lúc bất tri bất giác, thực lực của hạm đội này đang im lìm xảy ra biến hóa.

Dọc đường vẫn không ngừng có tàu vũ trụ yêu cầu gia nhập hạm đội khổng lồ này. Khi bọn họ nhận được trả lời, muốn gia nhập hạm đội cũng được nhưng phải nghe theo mệnh lệnh, hầu hết tàu vũ trụ vẫn lựa chọn gia nhập hạm đội. Dù sao Hối cốc hiện giờ đã nguy cơ tứ bề, gia nhập hạm đội tuy mất đi tự do nhưng khả năng sống sót tăng lên rất nhiều.

Khí chất của hai người Tây Thanh và Tu đã xảy ra sự thay đổi hoàn toàn. Tây Thanh khí độ trầm ngưng, tuy tuổi trẻ nhưng đã ngấm ngấm lộ ra phong cách đại tướng, vô luận là mấy sư sĩ mới hay là thuyền viên, đều cực kỳ kính phục vị đoàn trưởng này.

Tu dáng người thon dài, mang theo một cặp kính, nho nhã lịch sự, thậm chí có vài phần thanh tú. Một thân đồng phục trước giờ đều chỉnh tề, sạch sẽ, nói chuyện không nặng không nhẹ, dường như rất ôn hòa. Nhưng ai nấy nhìn thấy hắn đều run sợ, ngay cả mấy thuyền viên không thuộc hắn quản hạt, ở trước mặt hắn cũng không dám lớn tiếng nói chuyện.

Hai người Tây Thanh và Tu có tính tình hoàn toàn khác biệt qua lại với nhau lại cực kỳ hòa hợp, giáo quan bây giờ mỗi ngày đều đội mũ mô phỏng làm gì đó, tất cả công việc yểm hộ đều giao cho hai người. Hai người chỉ sợ xảy ra sơ suất gì, thường cùng nhau thương lượng, quan hệ ngược lại càng lúc càng sâu nặng.

Loạn thế cầu sinh tồn không phải là việc dễ dàng. Hầu hết tàu vũ trụ trong hạm đội đều đã hoàn thành kế hoạch cải tạo, trên mình mỗi tàu vũ trụ đều bố trí cạm bẫy.

Nhưng hai người Tây Thanh và Tu lại không cho mấy tàu vũ trụ này tham gia bất cứ một trận chiến đấu với Xích vĩ thú nào.

Mấy con Xích vĩ thú linh tinh này dùng để luyện binh thì thích hợp không gì bằng, tuy sẽ có vài thương vong xảy ra, nhưng điều này đã là biện pháp tốt nhất mà hai người có thể nghĩ ra.

Ba tháng này, tổng cộng gặp được một ngàn bảy trăm linh bốn con Xích vĩ thú, mấy người Tây Thanh trả giá năm mươi hai người chết, một trăm linh chín người bị thương với mức độ khác nhau. Hai người không hề biết, thành tích thế này, đặt ở tiền tuyến đủ làm mấy người chỉ huy đó xấu hổ tới chết.

Luyện binh tàn khốc thế này, hiệu quả mang lại cực kỳ xuất sắc. Tổng nhân số của hai đoàn hiện giờ đã tăng tới hai ngàn người, đã có sức chiến đấu nhất định. Ba tháng có thể có thành tích thế này, Tây Thanh và Tu đã đủ để tự hào rồi.

Nhưng hai người hiện giờ lại không có chút cao hứng nào.

Bọn họ phát hiện, tần suất gặp phải Xích vĩ thú hiện giờ càng lúc càng cao, bây giờ căn bản mỗi ngày đều đụng phải mấy tiểu đội Xích vĩ thú. Cơ hội luyện binh nhiều hơn, phối hợp giữa chiến sĩ cũng càng lúc càng ăn ý, sức chiến đấu tăng lên mỗi ngày. Nhưng, áp lực phòng hộ của bọn họ cũng không ngừng tăng lên.

Hôm nay, bọn họ đã gặp được năm nhóm Xích vĩ thú.

Cứ thế này, không phải là biện pháp a! Hai người nhìn nhau, không hện mà cùng phát hiện vẻ lo lắng sâu sắc giữa lông mày đối phương.

- Diệp tử, trò chơi này tạm thời kết thúc. Giọng nói lạnh lẽo của Mục tuyên bố quyết định này.

Biết quyết định của Mục khó mà trả giá, Thương dường như mang theo chút không cam lòng nói: “Ài, xem ra có trận địa mà không chơi được rồi.”

Tạm thời kết thúc, vậy tức là nói sau này còn nữa, nhưng điều này cũng làm Diệp Trùng thở phào. Mấy ngày này, hắn đều không biết làm sao mà qua được, chiến đấu không ngừng nghỉ, Mục và Thương giống như hai ngọn núi lớn đè hắn chút nữa thì không thở nổi, nhưng hắn lại không thể không tìm hết mọi cách để chống chọi. Mỗi ngày thần kinh của hắn đều ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, không dám có chút sơ suất, ngay cả lúc nghỉ ngơi, hắn cũng tiến hành tổng kết trận chiến vừa mới kết thúc.

Cởi mũ mô phỏng ra, Diệp Trùng nghĩ tới Tây Thanh và Tu, cũng không biết hai người này làm thế nào. Vì để Diệp Trùng chuyên tâm chơi, Thương còn kiêm lo việc huấn luyện sư sĩ.

Tây Thanh và Tu đang lúc không có cách nào thì nhìn thấy giáo quan tới, lập tức mừng rỡ.

Hai người vội vàng nói một lượt tình hình trước mắt, tiếp đó vẻ mặt mong đợi nhìn Diệp Trùng. Trong lòng Tây Thanh và Tu, giáo quan mới là cốt lõi chân chính của hạm đội này, à, có lẽ còn phải thêm người bạn thân bí khó dò đó của hắn nữa.

Trong lòng Diệp Trùng gọi Thương, gặp phải loại vấn đề này, người hắn nghĩ tới đầu tiên chính là Mục Thương.

- Chuyện gì? Thương không chút tình cảm hỏi.

Diệp Trùng nói tình huống một lượt, đang định thảo luận với Thương.

Thương phẩy phẩy tay, dùng thái độ rất không quan trọng nói: “Diệp tử, việc này ta không giúp được người. Hì hì, biết Mục lão đại tại sao lại đồng ý tham gia trò chơi không? Chính là ta đã đồng ý với hắn sau này không nhúng tay vào việc của người. Hết cách, Diệp tử, ta không muốn sau này không chơi nữa, muốn mà giúp không được rồi.” Lười biếng quăng lại một câu, Thương liền không biết đi làm gì.

Diệp Trùng lập tức nghếch mặt ra.

492. Chương 492: Suy Diễn

Tinh không minh mông, tinh vân lốm đốm năm màu giống như sương, như lụa, cảnh tượng quen thuộc này hôm nay ở trong mắt Diệp Trùng lại có một ý nghĩa khác. Bây giờ nghĩ lại, Mục dường như đã sớm có ý để mình độc lập. Nếu như nói trên đời này có ai được Diệp Trùng tin cậy nhất, trong lòng lòng hắn, đó chính là Mục và Thương, Mục tự nhiên không cần nói, Thương tuy bình thường phần lớn là phá rối nhưng việc lớn lại tuyệt không hàm hồ. Mục và Thương đã đạt được hiệp nghị này, chỉ có thể nói rõ, bọn họ đều cho rằng mình cần độc lập.

Không có sợ hãi, không có sợ sệt, không có ngỡ ngàng, Diệp Trùng vẫn như cũ. Sinh hoạt dường như không có thay đổi gì, lại dường như có chút thay đổi gì đó.

Nhưng hiện giờ không có ai thảo luận với hắn bước tiếp theo nên đi thế nào. Nhìn chằm chằm bản đồ tinh vực của Hôi cốc trên màn hình, Diệp Trùng có chút ngẩn ngơ. Mấy tháng nay, trò chơi hắn và Mục Thương chơi chính là lấy Hôi cốc làm bối cảnh, bức bản đồ tinh vực này, Diệp Trùng quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn, hắn thậm chí có thể nói ra chỗ nào có khoáng vật gì.

Sau khi Mục Thương phá giải thuật toán của mạng mô phỏng Hôi cốc liền sưu tập tất cả tư liệu có liên quan Hôi cốc với quy mô lớn. Cho nên trong trò chơi, mức độ gần gũi giữa bối cảnh Hôi cốc sử dụng và hiện thực ít nhất đạt tới bảy thành (70%).

Trên tấm bản đồ tinh vực này, khu vực màu đỏ đang không ngừng mở rộng. Khu vực màu đỏ chính là khu vực đã xuất hiện Xích vĩ thú, mà độ đậm của màu sắc lại căn cứ tần suất xuất hiện Xích vĩ thú cao thấp ở

nơi đó mà có sự khác biệt. Tấm bản đồ tình vực này, Thương thông qua tình báo sưu tập không gián đoạn và bảo trì việc đổi mới mỗi ngày, tuy Mục Thương không nhúng tay vào quyết sách của Diệp Trùng nhưng vẫn giúp đỡ hẳn ở phương diện kỹ thuật. Bất quá, do phần lớn nguồn gốc tình báo của Thương là dựa vào mạng mô phỏng, không chỉ rất khó bảo đảm tính chính xác của nó, với lại, chỗ sai sót khẳng định rất nhiều.

Cho dù như vậy, mấy tình báo này đối với Diệp Trùng vẫn có tác dụng tham khảo cực kỳ quan trọng.

Có chút không quen với sự yên lặng của Mục Thương, Diệp Trùng vẫn cố gắng làm cho mình trầm tĩnh lại, nâng cằm, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình, đầu óc mau chóng vận chuyển.

Sự tình khá là gay gắt! Đây là kết luận đầu tiên của Diệp Trùng.

Nếu như là vài tháng trước, bức bản đồ tình vực này hẳn hoàn toàn nhìn không ra đạo lý, nhưng hiện giờ hẳn đã có thể từ trên bản đồ tình vực hoặc đậm hoặc nhạt này nhìn ra không ít nội dung.

Từ bản đồ tình vực mà xét, Xích vĩ thú đã bắt đầu lan tràn trong Hôi cốc. Nhưng hầu hết các khu vực hiện giờ vẫn là màu đỏ nhạt, cũng tức là nói, số lượng Xích vĩ thú mấy khu vực này không hề quá nhiều. Nhưng, ánh mắt Diệp Trùng lập tức rơi vào tiền tuyến đỏ tới mức gần như thành đen. Trong đầu hẳn lập tức hiện ra một hình ảnh kinh tâm động phách, tiền tuyến thảm bại, khu vực đỏ tới mức gần như thành đen này liền dùng tốc độ kinh người lan ra khắp Hôi cốc.

Điều chết người nhất là, thông đạo thông tới thiên hà Hà Việt cũng ở trong phạm vi khống chế của Xích vĩ thú. Thương cũng sử dụng màu đỏ sẫm có nồng độ giống với tiền tuyến cho khu vực thông đạo này. Thật ra, cho dù Thương không làm vậy, Diệp Trùng cũng sẽ có ước đoán giống như vậy. Xung quanh thông đạo có trọng binh trấn thủ, nhưng trong nháy mắt liền rơi vào tay địch, từ chỗ này có thể thấy được sự tấn công dữ dội của Xích vĩ thú.

Kế hoạch tiến tới hành tinh Dordana lập ra lúc trước đã phải có sửa đổi mới. Với lực lượng trước mắt của bọn họ, Diệp Trùng tự nhận không có năng lực đột phá thông đạo có Xích vĩ thú trấn thủ.

Nhưng, bây giờ đi đâu đây?

Diệp Trùng nhíu mày. Hôi cốc rộng lớn, gần như khó tìm thấy chỗ đặt chân cho bọn họ. Hẳn đối với lực lượng của mình có một đánh giá chính xác, chỉ cần không đụng phải đại quân Xích vĩ thú, bọn họ không hề không có sức liều mạng.

Từng khu vực màu đỏ chói mắt gần như bao phủ cả Hôi cốc, bọn chúng giống như máu tươi lên bản đồ tình vực, lại phảng phất như từng cái miệng lớn đầy máu.

Tình hình tối tăm, thời gian dành cho Diệp Trùng không hề nhiều, bay chậm khoảng thời gian này cũng làm cho khoảng cách giữa bọn họ và đội quân Xích vĩ thú sau lưng bị kéo lại khá gần.

Điều làm Diệp Trùng lo lắng không hề chỉ một điểm này. Mấy ngày này, hẳn vẫn luôn chú ý tới bản đồ tình vực phân bố Xích vĩ thú này. Hẳn tận mắt nhìn thấy từng chút thay đổi của mỗi một khu vực màu đỏ trên tấm bản đồ tình vực này. Trong đó, điều làm hẳn chú ý nhất chính là động tĩnh của đại quân Xích vĩ thú sau lưng.

Vừa bắt đầu, Diệp Trùng phát hiện, tốc độ tiến tới của đại quân Xích vĩ thú cực kỳ chậm chạp, so với tốc độ hạm đội bọn họ còn chậm hơn. Liên minh tiền tuyến thảm bại, khối đá cản chân lớn nhất của chúng từ đó mà biến mất, theo thường lý, đại quân Xích vĩ thú lúc này nên thế như phá trúc, giống như hồng thủy không gì cản được mà chảy xuống dưới. Một điểm này, Diệp Trùng nghĩ mãi mà không hiểu.

Mãi tới một tháng sau, Diệp Trùng mới nhìn ra manh mối từ trên tấm bản đồ tình vực này.

Trên bản đồ tình vực, khu vực màu đỏ sậm đó giống như động vật thân mềm thò ra bốn xúc tu. Hai xúc tu màu đỏ sậm men theo Hôi cốc và rìa vành đai toái tinh tử vong không ngừng kéo dài. Tốc độ tiến tới của hai bộ phận Xích vĩ thú này cực nhanh, chúng đã tới phía trước của Diệp Trùng. Còn Xích vĩ thú còn lại là chủ lực của đại quân Xích vĩ thú, chúng chia thành hai đại nhánh đại quân, chuyển động tới trước. Tốc độ tiến tới không hề nhanh, nhưng lại cực kỳ kiên quyết. Dọc đường không có thế lực nào có thể cản được cơn hồng thủy này.

Trò chơi trong khoảng thời gian này của Diệp Trùng không hề uống phí, ý đồ của Xích vĩ thú, hẳn đại khái có thể đoán được một chút.

Đám Xích vĩ thú này lại hiểu chiến thuật! Một điểm này vượt xa ý liệu của Diệp Trùng. Đám Xích vĩ thú gặp được ở hành tinh Dật Cúc đó hoàn toàn không có bất cứ phối hợp nào, chỉ là đơn thuần dựa vào bản năng để chiến đấu, nếu không, thương vong của Tang tộc chỉ e sẽ đạt tới một con số khủng bố.

Trên tay không có bất cứ tin tức liên quan nào, hẳn cũng không sao phán đoán mấy con Xích vĩ thú này rốt cuộc là xảy ra thay đổi gì. Điều cần giải quyết gấp trước mắt lại không phải vấn đề này.

Nếu như mình không đoán sai, hai nhánh Xích vĩ thú bay men theo biên giới Hôi cốc đó nhất định sẽ tụ tập ở một nơi nào đó. Như vậy cũng có thể hình thành một vòng vây rộng lớn. Tiếp đó, hai nhánh đại quân Xích vĩ thú khổng lồ đó sẽ giống như hai cái máy ủi đường, không ai có thể ngăn cản.

Nhưng, bọn chúng tại sao lại lựa chọn một loại chiến thuật như vậy chứ? Lực lượng của chúng hoàn toàn có thể tiến tới chính diện.

Bao vây, diệt sạch! Trong đầu Diệp Trùng lóe sáng, kế tiếp đó, mồ hôi lạnh không tự kìm chế chảy ròng ròng. Chẳng lẽ... chẳng lẽ chúng đã không còn thỏa mãn với việc đuổi con người đi rồi sao?

Cần nhắc tỉ mỉ, Diệp Trùng càng cảm thấy loại khả năng này cao! Tốc độ tiến tới của hai cánh hông cực nhanh, bọn chúng gần như hoàn toàn không để ý tới mấy hành tinh kẻ vai lướt qua đó. Lực lượng của chúng tuy không hùng hậu như đại quân phía sau, nhưng một khi tụ hợp, lại đủ xây dựng một tấm chắn, ngăn cản loài người chạy khắp nơi. Còn Xích vĩ thú chính diện lại có thể thông thả tiến lên.

Thật sự sẽ như vậy sao? Diệp Trùng trước giờ bình tĩnh lúc này lại bị mồ hôi lạnh thấm đẫm sau lưng, hẳn bị kết quả mình suy đoán ra làm kinh sợ.

Diệp Trùng rất mau liền khôi phục bình tĩnh, suy diễn đi suy diễn lại ba lượt, vẫn cùng một kết quả.

Hắn đã không còn hứng thú đi khen ngợi sự lang độc của chiến thuật của Xích vĩ thú, hẳn hiện giờ cần nhất là tìm ra một vấn đề.

Hai nhánh Xích vĩ thú này rốt cuộc sẽ hội hợp ở chỗ nào chứ?

Vấn đề này rất quan trọng, chỉ có tìm thấy điểm quan trọng nhất này mới có thể từ trong đó tìm được một tia sinh cơ.

Nhìn kỹ rất lâu, cuối cùng, ánh mắt Diệp Trùng rơi vào một địa điểm trên bản đồ tinh vực.

Tây Thanh và Tu ở bên cạnh Diệp Trùng, thở mạnh cũng không dám, sợ cắt ngang mạch suy nghĩ của giáo quan.

Chính ngay lúc này, tiếng cảnh báo kêu tỉnh ba người.

- Báo cáo, phát hiện Xích vĩ thú, số lượng... Giọng nói của thuyền viên báo cáo mang theo sự run rẩy rõ rệt: “Số lượng một ngàn sáu trăm ba mươi hai.”

Sắc mặt Tây Thanh và Tu soạt cái biến đổi!

Một ngàn sáu trăm con Xích vĩ thú! Con số này gần như là tổng số Xích vĩ thú mấy người Tây Thanh gặp được trong khoảng thời gian này, cũng khó trách hai người nghe thấy liền biến sắc.

Trên màn hình, Xích vĩ thú dày đặc kín mít giống như một bầy ong, khí thể hung hăng lao về phía bên này.

Diệp Trùng bình tĩnh ra lệnh: “Gom hạm đội lại, các đơn vị chiến đấu tiến vào vị trí chỉ định, chuẩn bị chiến đấu!”

- Vâng! Tây Thanh và Tu lúc này mới hoàn hồn lại, vội vàng trả lời, xoay người chạy ra ngoài. Tận đáy lòng, hai người tâm phục khẩu phục vị giáo quan xem ra không hề lớn hơn bọn họ bao nhiêu tuổi này, gặp việc không sợ, trấn định tự nhiên, so với bọn họ, cao thấp lập tức phân rõ.

Lần này, bọn họ không dám giữ lại chút gì.

- Nhanh nhanh nhanh... tẩm năng lượng... chất ở đây!

- Kiểm tra van áp lực, kiểm tra cửa tàu...
- Chú ý phương hướng, xin lập tức tiến vào vị trí số hai...
- Tổ một, thủ thông đạo số một. Tổ hai, thủ thông đạo số hai...

.....

Cả hạm đội lập tức trở nên khẩn trương. Từng con tàu vũ trụ cẩn thận từng li áp sát vào nhau, bóng lưng chạy vội vào ra, tiếng quát lớn kéo căng cuống họng, gương mặt đỏ lựng mắt không dám nháy một cái...

Năm cái quang giáp “đấu sĩ” giống như năm cái đinh, cắm chắc ở vị trí chiến đấu của bọn họ trong thông đạo, sau lưng bọn họ, bốn tiểu đội khác cùng tổ, làm lực lượng hậu viện, chuẩn bị tăng viện bất cứ lúc nào.

- Tổ trưởng, anh nói, lần này chúng ta có thể thắng không? Một sư sĩ mang theo chút do dự, nhìn không được mở miệng trong kênh liên lạc.

Tổ trưởng không chút do dự trả lời: “Phí lời! Đương nhiên có thể thắng!” Tiếp theo giọng nói mang theo vài phần hoài nghi: “Ta nói này, Đầu to, tiểu tử người chắc không sợ hãi làm ra vẻ đáng thương chứ. Hi hi, người nếu như ra vẻ đáng thương, vậy thì ta có thể đổi người khác lên!”

Bọn họ đều biết, công kích đợt đầu tiên là đợt công kích mãnh liệt nhất của Xích vĩ thú, cũng là chỗ mấu chốt nhất xem bọn họ có thể thủ được thông đạo hay không. Cho nên thường thường, sư sĩ đánh lượt trận đầu tiên đều lựa chọn sư sĩ dũng cảm nhất, thương vong của bọn họ nặng nhất, nhưng công lao cũng lớn nhất, với lại, còn là tượng trưng của vũ dung, rất được tôn kính. Bọn họ được gọi là đầu bài (hàng thượng đẳng hạng một).

Trong kênh liên lạc vang lên vài tiếng cười nhẹ, vài người la ầm lên: “Ha ha, Đầu to, hay là ta lên? Hi hi, ta vẫn luôn muốn làm đầu bài a...”

Cổ Đầu to soạt cái đỏ lên, giống như một dã thú bị chọc giận, khàn giọng gầm nhẹ: “Cút! Tên chết tiệt nào ra vẻ đáng thương, tổ trưởng, xem ta làm sao đánh đám quỷ xấu xí này thành từng mảnh vụn! Lão tử chính là đầu bài lần ba!” Trong âm thanh khàn khàn lộ ra sự kiêu ngạo nồng đậm và chiến ý sục sôi như lửa!

493. Chương 493: Biến (1)

Dương Minh mở to miệng thở hồng hộc, không khí hít vào trong phổi giống như lửa thiêu, cái tay buông thõng vẫn luôn đang run rẩy, ngón tay dùng sức quá độ trắng không còn chút máu. Ở bên cạnh hắn, bảy tám thanh niên ngã vạ ngã vật.

Kỹ thuật của Dương Minh vẫn không đủ để sửa chữa quang giáp nhưng đối với cơ quan có kết cấu không hề phức tạp lại hoàn toàn không có vấn đề. Tuy hắn vẫn còn trẻ, nhưng thân phận đệ tử của đại sư Harel này cũng đủ để hắn được người ta có chút tôn kính. Huống chi, ở trong hạm đội này, tuổi trẻ là giọng hát chính, gần như tất cả vị trí chủ yếu đều có thể nhìn thấy bóng dáng của người trẻ tuổi.

Dương Minh cũng dùng biểu hiện của mình để chứng minh thực lực của mình. Là người phụ trách chủ yếu sửa chữa cơ quan của tàu vũ trụ này, công tác của hắn không có bất cứ chỗ đáng để bắt bẻ nào.

- Thông đạo số chín đã đóng, xin nhân viên sửa chữa lập tức tiến vào. Mệnh lệnh truyền vào tai Dương Minh, đôi tay vừa rồi hãy còn run rẩy của hắn đột nhiên ổn định lại.
- Các cậu, phải cố gắng rồi! Giọng nói của Dương Minh lộ ra chút khàn khàn, hắn đi tới bên cạnh đồng bạn, vỗ nhẹ hai cái lên vai mỗi người.

Mấy thiếu niên đã mệt mỏi tới cực điểm này cố gắng mở đôi mắt mệt mỏi ra, dùng hết sức toàn thân ngoay đứng dậy.

Sự mệt mỏi của đồng bạn, Dương Minh nhìn thấy, bản thân hắn cũng đã mệt tới mức ngay cả một ngón tay cũng không muốn cử động. Nhưng chiến đấu vẫn chưa kết thúc, vậy thì bọn họ không thể nghỉ ngơi. Bọn họ tổng cộng có tám người, phải phụ trách tất cả cơ quan trên con tàu này. Không có ai có thể chi viện cho bọn họ, nhiệm vụ của mấy kỹ sư duy tu có kinh nghiệm phong phú đó càng nặng hơn, bọn họ phải dùng tốc độ nhanh nhất sửa chữa quang giáp bị thương, chiến đấu ở tiền phương kịch liệt, chỗ này không thể so sánh được.

Mấy người Dương Minh chui vào thông đạo số 9.

Trong thông đạo là một mảng hỗn độn, vết máu, thịt vụn của Xích vĩ thú có ở khắp nơi. Mùi máu tanh làm người ta buồn nôn. Tuy đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy loại cảnh tượng này, Dương Minh vẫn cảm thấy không thoải mái.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng này, hắn lại cảm thấy có vài phần phấn chấn, không chỉ là hắn, đồng bạn bên cạnh hắn rõ ràng cũng vì chiến tích thế này mà kiêu ngạo.

- Hi, lại có ba con! Ta đã đếm rồi, hôm nay đã có mười một con chết trên thuyền chúng ta. Chúng ta hôm nay lời to rồi!

- Thật không có tiền đồ. Mười một con thì người đã thỏa mãn rồi sao? Nếu là ta, thế nào cũng phải tới hai mươi con!

- Cái rắm! Hai mươi con? Hai mươi con cái rắm á? Đương nhiên phải ba mươi con!

- Ha ha...

Dương Minh cười một cách khó khăn, tay lại hoạt động không ngừng, bắt đầu kiểm tra mỗi một cơ quan. Sức lực mấy con Xích vĩ thú này cực lớn, trả đòn trước lúc chết rất dễ dàng phá hoại mấy cơ quan này. Bọn họ cần phải sửa chữa mấy cơ quan đã bị hư hỏng đó, vậy thì mấy cạm bẫy này lần sau còn có thể lợi dụng.

Diệp Trùng ngồi trong phòng thuyền trưởng tàu Hashgel, trên màn hình, Xích vĩ thú giống như thủy triều, lao bổ tới hạm đội từng đợt, từng đợt. Mà là tàu đứng đầu, Hashgel càng là mục tiêu hàng đầu của chúng.

Trên gương mặt bình tĩnh của Diệp Trùng nhìn không ra bất cứ dao động nào, lần này đặc biệt, hắn không hề xuất hiện ở tuyến đầu chiến đấu. Trong chiến đấu quy mô lớn thế này, sức lực một người quả thật có thể coi như không có. Trong cả hạm đội, người có năng lực chỉ huy chỉ có mình! Tây Thanh và Tu tuy đã cực kỳ xuất sắc nhưng đối với loại chiến đấu quy mô lớn này lại không chút kinh nghiệm.

Ba tháng ở trong trò chơi chống chọi với Mục Thương không hề phí, vô luận là cái nhìn đại cục, hay là chỉ huy, Diệp Trùng lúc này đều tỏ ra trấn định tự nhiên, hơi có chút phong phạm đại tướng.

Trận địa chiến tảo ngộ chiến giống thế này là sở trường nhất của Mục. Nó có thể làm cho quân đội trên tay mình phát huy được sức lực lớn nhất, ở một điểm này, Thương đều đuổi mãi không kịp, càng đừng nói tới Mục Thương. Bất quá Diệp Trùng đối với Mục và Thương đều có nghiên cứu tương đối, ưu điểm của Mục, Diệp Trùng cũng luôn thử mô phỏng. Nếu như hắn không có chút tiến bộ, tới cuối cùng làm sao có thể kiên trì tới giai đoạn giữa, sau của trận chiến chứ?

Đáng tiếc, lực lượng trên tay hắn quả thật quá mỏng, với lại, binh chủng đơn nhất phi thường!

Đám Xích vĩ thú này giống như một bầy sói giảo quyết, tới đi như gió, chuyên tìm mấy tàu vũ trụ vòng ngoài hạm đội. Bọn chúng trước tiên tìm kiếm cơ hội ở vòng ngoài, sau đó tập trung lực lượng tấn công một tàu vũ trụ trong đó.

Tới tận bây giờ, phía Diệp Trùng đã tổn thất năm tàu vũ trụ.

Loại chiến thuật này, có điểm quen mắt a! Nhớ tới trong một lần chơi, Thương chính là dùng loại phương pháp này, nuốt sống mình từng chút một. Trận chiến này, Diệp Trùng nhớ rất sâu sắc, loại cảm giác mất mở trường trường nhìn lực lượng của mình bị kẻ địch tiêu diệt từng chút một, nhưng lại không thể làm gì cực kỳ tệ hại. Mà nguyên nhân làm Diệp Trùng ghi nhớ sâu sắc không hề chỉ là loại cảm giác vô lực này, bởi vì loại chiến thuật làm hắn không cách nào ra tay này của Thương lại thất bại hoàn toàn dưới tay Mục!

Từ sau lần đó, Diệp Trùng mới có chút hiểu được, chiến đấu thì ra có thể đánh như vậy.

Ngon lửa tàu vũ trụ nổ tung rọi gương mặt bình tĩnh của Diệp Trùng lúc sáng lúc tối, hắn quyết định làm vài sự thay đổi.

Alvar mặc quân trang chỉnh tề, ngồi thẳng trước mặt Tiêu Uyển. Tuy trên mặt vẫn bình tĩnh, nhưng vẻ vui mừng trong mắt lại lộ ra rõ ràng. Đại tiểu thư cuối cùng đã phản chấn lại lần nữa!

Dung nhan kiều diễm của Tiêu Uyển hiện giờ tiêu tụy vô cùng, chỉ có quang mang kiên định lấp lánh trong mắt.

- Mấy ngày này cực khổ cho ngươi rồi! Tiêu Uyển chân thành nói.

Alvar hơi cong người: “Đây là điều tôi nên làm.”

Tiêu Uyển nhìn quân trang thẳng thớm của Alvar, trong lòng dâng lên vài phần cảm động. Alvar lúc trước không thích mặc quân trang nhất, cả Tiêu gia quân, hắn là người duy nhất không mặc quân trang. Tuy đây chỉ là một chi tiết nhỏ nhất vô cùng, nhưng cũng làm hiểu, hắn vì cục diện trước mắt mà cố gắng rất nhiều. Alvar lúc trước trông giống như một thiếu niên nông thôn thật thà, chất phác, còn hiện giờ lại uy nghi rạng rỡ.

- Cục thế hiện giờ thế nào rồi? Tiêu Uyển hỏi.

- Không tốt lắm. Sắc mặt Alvar có chút u ám, lập tức giải thích nói: “Chúng ta đã mất đi cơ hội lớn nhất!”

Tiêu Uyển ngó người, lập tức hiểu ra, nàng biết điều Alvar nói là trận chiến của tiền tuyến đó. Trận đại quyết chiến đó, Alvar nhất mực phản đối, nhưng biết sao được, người nhỏ lời nhẹ, không ai để ý tới hắn. Lần chiến đấu này, Tiêu gia quân cũng chỉ còn lại chút lực lượng thế này. Ngay cả quân đoàn trưởng quân đoàn thứ nhất, Bắc Quảng cũng không thể may mắn thoát nạn, nghĩ tới chỗ này, Tiêu Uyển lòng đau như cắt.

Alvar liền biết mình lỡ lời, lập tức chuyển đề tài: “Nhưng chúng ta cũng không phải không có cơ hội.”

Thấy thành công hấp dẫn sự chú ý của đại tiểu thư, Alvar vội vàng nói: “Dọc đường, tôi đã chiêu tập được không ít sư sĩ, hiện giờ chúng ta đã có một ngàn năm trăm sư sĩ. Lực lượng này tuy không coi là lớn nhưng đủ cho chúng ta dời tới hành tinh Dordana. Chỉ cần chúng ta tiến vào thiên hà Hà Việt thì không thành vấn đề!”

Tiêu Uyển có chút không hiểu: “Thiên hà Hà Việt không phải cũng có Xích vĩ thú sao?”

Alvar giải thích nói: “Thiên hà Hà Việt tuy cũng có Xích vĩ thú nhưng khu vực thiên hà Hà Việt rộng lớn, có đủ độ sâu. Tùy tiện một địa phương nào đó, sắp xếp chút người chúng ta thế này đều dễ dàng vô cùng. Với lại, thiên hà Hà Việt hiện giờ tuy tình hình khẩn trương nhưng căn cơ lại chưa bị lay động. Chúng ta có thể chọn một góc ở ẩn trước, tôi phỏng chừng mấy thế gia đó cho dù có thể đuổi Xích vĩ thú ra khỏi thiên hà Hà Việt, nguyên khí cũng sẽ bị thương nặng, đó chính là thời cơ tốt cho chúng ta quật khởi lần nữa. Ngược lại, Hôi cốc không chỉ không gian nhỏ, thiếu độ sâu, với lại, lần thảm bại này, một nửa sức chiến đấu của Hôi cốc đều đã chôn vùi. Hôi cốc rơi vào tay Xích vĩ thú, chỉ là vấn đề thời gian.” Chỉ có vào lúc này, Alvar trông bình thường vô cùng mới có vài phần khí chất của thiên tài chiến thuật trong truyền thuyết.

Phân tích của Alvar làm Tiêu Uyển chìm trong suy nghĩ sâu.

Phân tích của Alvar cực kỳ có đạo lý, nhưng nếu như thế thì cũng có nghĩa là từ giờ nàng sẽ phải rời khỏi nơi trưởng thành từ nhỏ là Hôi cốc. Ngoài ra, khả năng sau này trở lại cũng nhỏ tới mức có thể bỏ qua.

- Ngươi cảm thấy đi thiên hà Hà Việt có lợi hơn? Hồi lâu, Tiêu Uyển mới mở miệng.

Alvar không chút do dự, kiên định nói: “Đúng!”

Hít một hơi thật sâu, Tiêu Uyển cuối cùng hạ quyết tâm: “Được! Vậy thì chúng ta đi thiên hà Hà Việt xông xáo!”

Alvar nghe nói mừng rỡ: “Đại tiểu thư anh minh!”

- Anh minh? Ta anh minh cũng sẽ không để cho A Quảng chết không rõ ràng như vậy. Tiêu Uyển lộ ra vài phần đau khổ, nhát giọng nói, mang theo chút ý tự châm biếm.

Alvar cũng thở dài trong lòng, hần đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: “Đại tiểu thư, chúng ta hiện giờ cần gấp một đồng quang giáp cận chiến. Không có quang giáp cận chiến, chúng ta đánh với Xích vĩ thú rất thiệt thòi.”

- Quang giáp cận chiến! Tiêu Uyển trầm ngâm nói, bỗng đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Alvar: “Người có kiến nghị gì?”

- Cướp! Từ kẻ rằng Alvar bật ra chữ này.

- Cướp! Trên mặt Tiêu Uyển nhìn không ra bất cứ chỗ động dung nào, giống như điều nghe thấy chẳng qua chỉ là một việc bình thường vô cùng, trầm ngâm nói: “Cướp ai chứ?”

Tiêu Uyển bỗng nửa cười nửa không nhìn Alvar: “Người đã có ý sẵn rồi, nói ra nghe xem.”

Alvar bỗng nhiên bật cười: “Đại tiểu thư quả nhiên tuệ nhãn như điện. Hiện giờ, thế lực có lượng lớn quang giáp cận chiến không hề nhiều, với lại, hầu hết đều không phải thứ chúng ta có thể trêu vào. Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ chỉ có ý đồ với tổ nghiên cứu khoa học thôi.”

- Tổ nghiên cứu khoa học? Tiêu Uyển có chút động dung, nhưng lại không lập tức phủ quyết, trầm ngâm nói: “Thế lực tổ nghiên cứu khoa học căn bản không phải thứ chúng ta có thể trêu vào, chỉ sợ chủ ý này của người khó mà thực hiện.”

Alvar cười hì hì: “Cũng không biết chừng. Tình báo của tổ nghiên cứu khoa học trước giờ đứng đầu Hôi cốc, gió thổi cỏ lay gì đó phỏng chừng đều không che được mắt bọn họ. Tin tức tiền tuyến khẳng định đã sớm truyền tới tai bọn họ rồi. Tổ nghiên cứu khoa học thực lực hùng hậu, đáng tiếc số lượng sư sĩ lại không hề nhiều, theo như vậy, bọn họ có khả năng nhất chính là tập trung phòng thủ. Huống chi đám người đó trước giờ nhất gan. Tôi đoán, căn cứ của tổ nghiên cứu khoa học gần đây chỉ e đã sớm không còn ai, trong lúc hoảng hốt, mấy thứ trong kho đó rất có khả năng không kịp chuyển đi, bây giờ đều là vật vô chủ, hì hì, chúng ta không ngại cứ lấy đi. Đương nhiên, bên trong vẫn cần phải xem may mắn của chúng ta thế nào.”

Tiêu Uyển cẩn thận suy nghĩ lời nói của Alvar, cắn răng, cuối cùng hạ quyết tâm: “Được! Cứ làm theo lời người!”

(Chú thích: Chữ biến nhiều nghĩa, không biết ý tác giả thế nào, để yên vậy!)

494. Chương 494: Biến (2)

Trên nó có một trăm hai mươi lăm sư sĩ. Theo biên chế của Diệp Trùng, cũng tức là nói, trên mỗi tàu chiến đấu là một doanh.

Người chỉ huy trực tiếp của con tàu Thanh Tiễn này hôm nay không hề giống như bình thường, là lãnh đạo của doanh thứ năm, mà là Tây Thanh, đoàn trưởng của họ. Tây Thanh không chỉ tự mình tới con tàu Thanh Tiễn này mà còn mang theo bốn bộ, cũng tức là nói, trên tàu Thanh Tiễn hiện giờ, tổng binh lực đã đạt tới hai trăm năm mươi người.

Tây Thanh nhân khoảng thời gian tàu Thanh Tiễn lui vào trong hạm đội nghỉ ngơi, chỉnh đốn để lên tàu.

- Mọi người cực khổ rồi! Tây Thanh nghiêm túc hành lễ với tất cả sư sĩ, rồi ra dấu mấy sư sĩ đang nghỉ ngơi này không cần đứng dậy.

Nhìn xung quanh, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người hắn.

- Hiện giờ, có một nhiệm vụ nặng nề giao cho mọi người, mọi người sợ không? Tây Thanh cười mỉm nói.

- Không sợ!

- Sợ con khỉ gì!

- Đoàn trưởng người lúc nào nghe nói người đoàn chúng ta sẽ hải chưa?

- Thì đó, có nhiệm vụ gì cứ việc nói!

.....

Đám đông sôi sục, mọi người nhao nhao căng cổ họng ra gào, không ít người bỗng đứng bật dậy.

- Tốt! Đoàn chúng ta quả nhiên không làm vướng chân! Tây Thanh mang theo vài phần kiêu ngạo nói: “Nhưng nhiệm vụ lần này rất khó khăn, tất cả anh em bốn doanh sẽ kề vai tác chiến với chúng ta, hy vọng mọi người có thể đồng lòng hợp sức, đánh trận này!” Tây Thanh nắm chặt nắm tay phải mạnh bạo nện từ trên không xuống.

- Vâng! Mọi người đồng thanh quát lớn.

Số lượng Xích vĩ thú đông đảo, giống như kiến vậy, nhưng hạm đội cũng khổng lồ vô bì. Những bộ phận yếu ớt của tàu vũ trụ đều trải qua xử lý gia cố, Xích vĩ thú cũng không có bao nhiêu biện pháp có thể nghĩ được. Hai bên lâm vào giai đoạn giằng co. Nhưng Xích vĩ thú tuy số lượng không ít, nhưng lại không chia ra. Chúng trước sau duy trì đại quân, mà phe Diệp Trùng lại không sao ra khỏi tàu chiến đấu, chỉ có thể bị động phòng thủ, cho nên nói tóm lại, quyền chủ động chiến trường nằm trong tay Xích vĩ thú.

Chính ngay lúc này, đột nhiên ba tàu vũ trụ từ trong hạm đội đông đảo bay ra.

Ba tàu vũ trụ này vừa lộ đầu ra liền hấp dẫn sự chú ý của Xích vĩ thú. Nói thật, hạm đội của Diệp Trùng quả thật quá hùng hậu, hơn một ngàn con Xích vĩ thú giống như một con kiến đứng trước một con voi, thường sẽ sinh ra vài phần cảm giác không biết ra tay từ đâu. Tuy có không ít Xích vĩ thú chịu sự hấp dẫn của tầm năng lượng mà thoát ra khỏi đội nhưng hầu hết Xích vĩ thú vẫn ở trong đội ngũ của mình.

Trong hạm đội rùa rụt đầu đột nhiên lộ ra ba tàu vũ trụ, ở trên cả chiến trường chói mắt vô cùng.

Không do dự, đội quân Xích vĩ thú lập tức ồa tới như ong. Xích vĩ thú vô luận là ở phương diện tốc độ hay là linh hoạt, căn bản không phải thứ mà tàu vũ trụ có thể so sánh. Ba tàu vũ trụ không ngừng né tránh các kiểu, nhưng hoàn toàn phí công vô ích.

Đám thuyền viên trong ba tàu vũ trụ chỉ nghe thấy một trận âm thanh giống như phát ra khi mưa đánh lên cửa sổ, chẳng mấy chốc, trên ba tàu vũ trụ đã bám đầy Xích vĩ thú, đông nghìn nghịt, cảnh tượng này khủng bố tột cùng.

Mồ hôi chảy ra trên cái trán sáng bóng của Đầu to men theo má chảy xuống, hô hấp của hắn có chút gấp rút. Hắn ở trong một loại trạng thái hưng phấn, trên mặt hiện ra màu đỏ không tự nhiên, hơi thở nặng nề hồng hồng, hồng hồng, nóng bỏng vô bì. Hắn biết, mức độ nguy hiểm của chiến đấu lần này cao hơn trước, còn cao bao nhiêu, hắn vẫn chưa biết.

- Mở khoang!

Cửa khoang nặng nề trước mắt im lặng mở ra.

Thân hình Đầu to dựng thẳng lên, hắn ngừng hô hấp, hai mắt nhìn chăm chăm cửa khoang. Hắn lúc này giống như một con dã thú tích lũy sức lực chờ bộc phát.

Năm con Xích vĩ thú giống như cọp ngửi thấy mùi thịt sống, đột nhiên chui vào trong thông đạo.

Sau lưng chúng, ẩn ước còn có vài con Xích vĩ thú.

Đồng tử Đầu to bỗng trợn tròn, quát lớn một tiếng: “Đánh!”

Năm cái quang giáp Đầu sĩ sớm đã kết thành trận hình phòng thủ chờ xung kích, Xích vĩ thú lao ồa tới giống như nước lũ màu đen, thoáng cái liền xông tới trước mặt một cái quang giáp Đầu sĩ.

Bình bình bình bình bình!

Tiếng va chạm liên miên không dứt, năm cái quang giáp bị tông dữ dội lùi ra sau mấy bước! Lực xung kích lần này của Xích vĩ thú mạnh mẽ trước giờ chưa từng có. Năm con Xích vĩ thú cũng không dễ chịu, con nào thần tình cũng có chút sa sút. Nhưng chúng vẫn giữ được tính linh hoạt của động tác, tránh sang hai bên, nhường không gian cho đồng bạn sau lưng.

- Cố lên! Đầu to cố sức gào lên, gân xanh trên cái đầu bóng lảng xoắn lại như giun, động tác trên tay lại linh hoạt vô bì. Hấn biết, lúc này vạn vạn lần không thể lùi. Nếu như không thể đứng vững, chỉ sợ lập tức sẽ lâm vào tình cảnh bại lui liên tục.

Oành. Quang giáp Đấu sĩ của Đầu to đang lùi bỗng khựng lại, không lùi mà lại tiến, vi vu cái xông lên trước.

Phối hợp giữa bọn họ đã sớm ăn ý vô cùng, người có thể làm đầu bài (hàng thượng phẩm hàng đầu) há lại là kẻ yếu? Không cần Đầu to nhắc nhở, bọn họ cũng biết lúc này ngàn vạn lần không lùi được.

Bốn cái quang giáp Đấu sĩ đồng loạt có điều chỉnh, hoặc đôi chân ra sức khựng lại, hoặc mượn lực từ tường trong thông đạo, bốn cái hư ảnh sắt thép xuất hiện sau lưng Đầu to.

- Đi chết đi! Đầu to rống giận dữ một tiếng, Đấu sĩ không chút hoa hòe đấu cứng với Xích vĩ thú đang xông tới trước mặt, quyền thép của Đấu sĩ tiếp xúc với đuôi tên của Xích vĩ thú, bắn ra vô số tia lửa.

Sức mạnh khổng lồ làm thân hình Đấu sĩ của Đầu to xiêu vẹo, mắt thấy sắp mất đi thăng bằng, đột nhiên Đấu sĩ thò cánh tay máy bên trái ra, tóm lấy mắt cá chân phải Xích vĩ thú.

Mắt cá chân bị tóm, Xích vĩ thú cả kinh, cái đuôi tên màu đỏ vi vu cái bắn về phía cổ họng Đấu sĩ.

Quang giáp Đấu sĩ đã sớm chuẩn bị, suýt soát nghiêng đầu né tránh.

Từng chút thời gian này liền đủ để quyết định vận mệnh của con Xích vĩ thú này. Bốn cái quang giáp Đấu sĩ giao thoa trên không, con Xích vĩ thú không sao cử động được này lập tức liền bị cắt thành tám mảnh.

Gấp rút hít thở, Đầu to nhìn chằm chằm Xích vĩ thú ở trước mặt. Trong thông đạo đã đầy Xích vĩ thú, chỉ sợ không dưới mấy chục con, cảnh tượng này làm Đầu to tê dại da đầu.

Xích vĩ thú khác không chút quan tâm tới cái chết của đồng bạn, mà mắt lại lộ ra vẻ cuồng nhiệt, đồng loạt nhìn chằm chằm tám năng lượng sau lưng mấy người Đầu to.

Mấy người Đầu to cuối cùng đã ổn định trận hình, chiến đấu tiếp sau đó, đối với bọn họ vẫn là khảo nghiệm cực kỳ nghiêm khắc.

Chính ngay lúc đám Xích vĩ thú cấp thiết muốn chui vào thông đạo, ba tàu vũ trụ bò đầy Xích vĩ thú bắt đầu chậm chạp bay về phía hạm đội.

Tàu vũ trụ dọc đường nhao nhao nhường đường cho ba con tàu vũ trụ nguy hiểm này.

Mấy tàu vũ trụ này cách ba tàu vũ trụ cực kỳ gần, thông đạo trên mỗi tàu vũ trụ đều hoàn toàn mở ra, bên trong tỏa ra một loại dao động quen thuộc của Xích vĩ thú, tuy không hề mạnh mẽ như ba tàu vũ trụ này, nhưng cũng cực kỳ rõ ràng.

Mấy con Xích vĩ thú không cách nào chui vào thông đạo lập tức bị tám năng lượng trên tàu vũ trụ dọc đường cố ý bày ra hấp dẫn, không ngừng có Xích vĩ thú tùm hai tùm ba rời khỏi ba con tàu vũ trụ này, chui vào tàu vũ trụ khác.

Tám năng lượng bọn chúng có thể cảm nhận được xung quanh quả thật quá nhiều, đối với mỗi điểm hấp dẫn đều chỉ có một hai con Xích vĩ thú tiến tới.

Dần dần, mật độ Xích vĩ thú trên ba tàu vũ trụ giảm bớt từng chút một, số lượng giảm dần từng chút. Giống như một cục băng cứng, trong dòng khí ẩm áp, tan chảy từng chút một.

Mất thấy một khu vực thoáng đặng trước mắt, tảng đá treo trong lòng Tây Thanh cuối cùng đã bỏ xuống, tới rồi!

Hấn biết, giờ phút quyết thắng của trận chiến này đã tới rồi!

Bảy chiến hạm đã sớm nghiêm trận chờ đợi lập tức bao vây kín mít ba tàu vũ trụ này. Xích vĩ thú đã giảm bớt rất nhiều trên ba tàu vũ trụ bỗng nhiên phát hiện, xung quanh chúng, có dao động năng lượng so với vừa rồi thì mạnh mẽ hơn nhiều!

Bọn chúng lập tức trở nên hưng phấn, nhao nhao rời khỏi ba tàu vũ trụ, lao về phía bảy tàu vũ trụ khác.

Trải qua việc giảm bớt không ngừng dọc đường, số lượng Xích vĩ thú đã ít đi rất nhiều, đã giảm tới mức mười tàu vũ trụ này có thể nuốt chửng.

Xích vĩ thú trong vũ trụ càng lúc càng ít, hầu hết Xích vĩ thú đã chui vào thông đạo tàu vũ trụ tràn đầy sức hấp dẫn, chỉ có linh tinh vài con do phản ứng chậm, vẫn ở lại trong vũ trụ.

Đột nhiên, tất cả cửa khoang của mười tàu vũ trụ đóng lại toàn bộ.

Lúc này, mấy con Xích vĩ thú vẫn còn ở bên ngoài mới cảm giác được điều không ổn, có chút hoảng hốt, bọn chúng đã cảm nhận được nguy hiểm. Chúng muốn rời khỏi chỗ làm bọn chúng cảm thấy uy hiếp này, nhưng bọn chúng lại phát hiện không chỗ nào chạy được.

Bảy tàu vũ trụ hình thành một vòng vây cực nhỏ nhưng lại cực kỳ nghiêm mật. Kê hở giữa vòng vây nhỏ vô cùng, chỉ có thể chứa một hai con Xích vĩ thú thông qua. Mà ở chỗ này, đã sớm có tiểu tổ quang giáp lập thành đội chờ đợi. Trong vũ trụ, năng lực tác chiến của quang giáp đơn lẻ tuy không bằng Xích vĩ thú, nhưng ưu thế về số lượng đủ để bổ sung.

Dự địch, làm yếu, hợp vây. Kế hoạch Diệp Trùng lập ra, tới giờ đã được thực thi hoàn mỹ.

Sức chiến đấu của Xích vĩ thú lúc bị vây khốn lợi hại hơn tưởng tượng của Diệp Trùng nhiều, thời gian chiến đấu duy trì tới tận năm giờ đồng hồ.

Trận đại chiến đầu tiên hạm đội Diệp Trùng gặp phải cuối cùng kết thúc trong thắng lợi. Trận chiến này, thu được chiến quả cực kỳ huy hoàng. Theo thống kê sau trận chiến, số lượng Xích vĩ thú bị giết cao tới một ngàn bốn trăm ba mươi một con. Điều khó mà có được trong đó là còn bắt sống hai mươi con Xích vĩ thú bị thương, mấy con Xích vĩ thú này có ý nghĩa nghiên cứu cực kỳ quan trọng.

Đây là thắng lợi trước giờ chưa từng có, cũng là một thắng lợi lớn nhất đã biết mà Hôi cốc có được trước Xích vĩ thú.

Cả hạm đội đều chìm trong biển vui mừng, mọi người đều nhìn thấy khả năng sống sót, nhìn thấy năng lực nắm bắt vận mệnh trong tay của mình. Trận chiến này, đối với sĩ khí của thuyền viên có ảnh hưởng không thể tính toán.

Nhưng số liệu thống kê cuối cùng bày ra trước mặt Diệp Trùng lại làm hắn khó mà vui mừng, sư sĩ chết trận trong trận chiến này gần năm trăm người, mà sư sĩ bị thương cũng có ba trăm người. Tỷ lệ thương vong là năm mươi phần trăm, tỷ lệ tử vong lại cao tới một phần ba, thắng lợi thế này cũng chỉ có thể coi như là thắng thảm mà thôi. Chiến đấu thế này lại tới vài lần, hạm đội này cũng không còn tồn tại.

Điều duy nhất Diệp Trùng cảm thấy an ủi là, tuy số lượng sư sĩ giảm đi, nhưng trải qua trận đánh này, sức chiến đấu chính thể của hạm đội lại cao hơn lúc trước. Sư sĩ trải qua thực chiến và chưa trải qua thực chiến hoàn toàn khác nhau, quân đội từng đánh trận và chưa từng đánh trận cũng cách biệt khá xa.

Bất quá, Diệp Trùng cũng không có gì nuối tiếc, đây đã là mức độ tốt nhất hắn có thể làm được rồi, dẫn dắt một đám lính mới, có thể thu được thành tích thế này, ngay cả Thương cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Hắn không hề biết, trận thắng lợi này, thứ mang lại cho hắn, vượt xa những thứ này.

495. Chương 495: Biến (3)

- Giáo quan, có năm tàu vũ trụ thỉnh cầu gia nhập hạm đội chúng ta. Tây Thanh báo cáo với Diệp Trùng, bên cạnh hắn, Tu mặc một bộ đồng phục chỉnh tề đứng thẳng. Từ sau thắng lợi lần trước, tàu vũ trụ nghe tiếng mà tới nhiều không kể xiết. Tới trước mắt, quy mô của hạm đội đã mở rộng thành tám trăm chiếc, mà thuyền viên chờ theo lại cao tới hai mươi lăm vạn người, ngay cả số lượng chiến hạm cũng đã đạt tới mười chiếc.

Trước năm tàu vũ trụ này, tàu vũ trụ được thông qua thỉnh cầu gia nhập của hôm nay đã có ba mươi ba chiếc.

- Được. Diệp Trùng không phí lời: “Về sau, mấy việc này cứ theo trình tự mà làm là được rồi.” Do dọc đường không ngừng có tàu vũ trụ gia nhập, làm sao thông qua thỉnh cầu, làm sao xếp vào hạm đội, đều đã

hình thành một bộ quy trình hoàn thiện, trong đó, Thương có tác dụng cực kỳ quan trọng. Hầu hết điều khoản đều là hẩn định ra.

Tất cả tàu vũ trụ được xếp vào hạm đội không chỉ phải tuân thủ tất cả mệnh lệnh tàu Hashgel ban bố mà còn phải báo cáo tất cả nguồn lực, phải hoàn thành tất cả hạng mục điều tra thuyền viên, phải tham gia chiến đấu. Cũng tức là nói, bọn họ một khi quyết định gia nhập hạm đội này thì bọn họ sẽ trở thành thành viên phụ thuộc của Diệp Trùng.

Nếu như là bình thường, loại tình huống này quả thật không thể tưởng tượng được, không ai nguyện ý để mình mất đi tự do. Nhưng trước mắt, áp lực sinh tồn đã đặt ở vị trí số một, không ai đưa ra bất cứ chất vấn gì với điều này.

Dưới tình huống Diệp Trùng không biết, trận thắng lợi chưa từng có với Xích vĩ thú đó truyền đi khắp Hôi cốc, kẻ khơi mào chính là Thương. Kiệt, cái tên giả này của Diệp Trùng, hiện giờ đã trở thành một lá cờ đầu. Những người ở chỗ mấy con Xích vĩ thú vẫn chưa hề tàn sát quá nghiêm trọng đó đều đang chú ý hạm đội thần bí mà đặc biệt này. Còn đầu lĩnh của hạm đội này, Diệp Trùng càng là trung tâm nghị luận của mọi người.

Trận thắng lợi này, cũng làm cho uy vọng cá nhân của Diệp Trùng hoàn toàn dựng đứng lên trong hạm đội, tất cả mệnh lệnh của hẩn nhận được sự quán triệt trung thực nhất. Đám thuyền viên với sĩ khí bốc cao, ai nấy đều đầy hăng hái, vinh dự vì đầu lĩnh của bọn họ, còn người bạn thần bí đó của đầu lĩnh lại từ từ ra khỏi tầm nhìn của mọi người. Đặc biệt là thành viên gia nhập sau này, hoàn toàn không biết sự tồn tại của nhân vật thần bí đó.

Một kết quả phụ thuộc khác của thắng lợi này là, Diệp Trùng đã trở thành thần tượng được sùng bái nhất trong lòng đám thuyền viên, được họ yêu thích nhất.

Cho nên, dưới điều kiện nhập đội được quy định hà khắc thế này vẫn có vô số người hy vọng gia nhập hạm đội thần bí này. Diệp Trùng cũng không từ chối người tới, thắng lợi lần trước, số lượng sư sĩ giảm mạnh, cần bổ sung lực lượng gấp.

Diệp Trùng nhìn hai người nói: “Công tác huấn luyện phải nắm chắc, thời gian dành cho chúng ta không còn nhiều nữa.”

Tây Thanh và Tu run rẩy trong lòng, đồng loạt khom mình chào: “Vâng!” Bọn họ không hề biết thời gian không đủ là có ý gì, nhưng bọn họ biết, việc không nên hỏi, không được hỏi nhiều.

Đối với biểu hiện của Tây Thanh và Tu, Diệp Trùng cực kỳ vừa ý. Chính vì sự tồn tại của hai người, hẩn mới có nhiều thời gian để suy nghĩ, đi làm việc việc khác hơn.

- Chúng ta hiện giờ có bao nhiêu tấm năng lượng? Diệp Trùng đột nhiên hỏi.

Tây Thanh và Tu nhìn nhau, trầm giọng nói: “Giáo quan, chúng tôi lần này tới chính là vì việc này. Chiến đấu lần trước, tấm năng lượng của chúng ta tiêu hao cực lớn. Thêm vào huấn luyện thực chiến với cường độ cao, tấm năng lượng tiêu hao cũng cực lớn. Số lượng tấm năng lượng của chúng ta chỉ còn lại ba ngàn sáu trăm tấm. Chúng ta cần phải bổ sung tấm năng lượng gấp.”

- Đúng, hạm đội chúng ta hiện giờ quy mô quá lớn, tấm năng lượng tiêu hao mỗi ngày cực lớn. Nếu như còn không được bổ sung, chúng ta sẽ... Ý lời phía sau của Tây Thanh cực kỳ rõ ràng.

Diệp Trùng ngó người, mình lại bỏ qua một việc quan trọng thế này. Hẩn vừa mở bản đồ hành tinh của Hôi cốc, vừa hỏi: “Điểm bổ sung gần nhất cách chúng ta là chỗ nào?”

- Là thành phố nổi Thiết Hạt (bò cạp thép). Cặp mắt bình tĩnh của Tu toát ra một luồng khí tức cuồng nhiệt: “Nó là một thành phố vũ trụ do tổ nghiên cứu khoa học xây dựng, cũng là một căn cứ của bọn họ, nơi đó trữ lượng lớn tấm năng lượng.” Hẩn lập tức u ám bổ sung một câu: “Có thể vẫn còn không ít quang giáp và tàu vũ trụ.”

Tây Thanh không nói gì. Đối với đề nghị của Tu, trong lòng hẩn cũng ủng hộ. Tổ nghiên cứu khoa học, cái tên có biết bao cân nặng ở Hôi cốc lúc trước này, gần như mỗi người đều có cảm giác đặc biệt với nó. Sự tạo dựng của Hôi cốc và tổ nghiên cứu khoa học có mối liên hệ mật thiết không thể tách riêng. Mà mấy năm

nay, tổ nghiên cứu khoa học cũng vẫn luôn lợi dụng ưu thế về khoa học kỹ thuật của bọn họ để dẫn dắt Hôi cốc tiến tới trước. Nhưng trong tai họa Xích vĩ thú lần này, tổ nghiên cứu khoa học trừ thôi thúc các thế lực kết thành liên minh lúc ban đầu ra thì không còn bất cứ biện pháp xoay chuyển tình thế nào khác.

Ngược lại, về sau, bọn họ lại chọn một loại hành vi quả thật có thể nói là ngu ngốc: bỏ rơi mọi người, rút đi trước. Điều này làm tất cả những người ký thác vô số hy vọng cho bọn họ thất vọng vô cùng, Tây Thanh và Tu chính là tự mình trải qua sự bỏ rơi của tổ nghiên cứu khoa học. Từ lúc tiền tuyến thảm bại tới giờ, một khoảng thời gian dài như vậy, không thấy tổ nghiên cứu khoa học có bất cứ hành vi có ý nghĩa thực tế nào. Nó giống như biến mất trong mắt mọi người vậy.

Diệp Trùng không chút do dự: “Ra lệnh, tất cả đơn vị tác chiến chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.” Trong lòng Diệp Trùng không hề có loại cảm tình phức tạp của người dân Hôi cốc bình thường đối với tổ nghiên cứu khoa học. Từ việc tổ nghiên cứu khoa học hành tinh Heiner bỏ đi trước thì có thể nhìn ra, dũng khí của tổ chức này không hề quá mạnh. Huống chi tình hình khẩn cấp, hẳn cũng không có chỗ trống để chọn đi chọn lại.

- Vâng! Hai người hành lễ cái bộp.

Mười chiến hạm, bảo vệ mười tàu vũ trụ, chở theo hai ngàn năm trăm sư sĩ, khí thế hung hãn lao về phía thành phố Thiết Hạt. Sau lưng bọn họ, có năm mươi tàu vận tải cỡ trung, toàn bộ năm mươi tàu vận tải này trống không.

Lần hành động này, Diệp Trùng gần như mang theo toàn bộ tất cả sức chiến đấu của hạm đội. Trong cả hạm đội, có lẽ chỉ có hắn biết tình hình nguy cấp tới mức nào. Nếu như thật sự đúng với suy đoán của hắn, một khi Xích vĩ thú hoàn thành hợp vây, vậy thì bọn họ chết chắc. Bọn họ hiện giờ tương đương chạy đua với thời gian, mấy ngày này, Diệp Trùng vẫn luôn suy nghĩ. Nhưng tới tận bây giờ, hắn vẫn không tìm thấy một phương án khả thi nào.

Suy nghĩ thời gian dài làm trong mắt của hắn đầy tơ máu, cực kỳ dọa người. Biết rõ ý đồ của Xích vĩ thú, nhưng hắn vẫn không tìm được một phương án làm hắn vừa ý.

Không ngờ vào lúc then chốt này lại gặp phải một vấn đề trí mạng, tầm năng lượng không đủ! Đã biết rõ mình dẫn sâu vào tuyệt cảnh, Diệp Trùng hiện giờ hoàn toàn không để ý ở trong thành phố Thiết Hạt này rốt cuộc là ai, mặc kệ là ai, có thể đáng sợ hơn Xích vĩ thú sao?

Càng huống chi trên tay hắn hiện giờ còn có mười chiến hạm. Mấy chiến hạm này tuy không có bao nhiêu tác dụng với Xích vĩ thú nhưng trong chiến đấu bình thường lại là một lực lượng khá đáng sợ.

Mấy ngày nay, mấy chiến hạm này cũng kìm nén lắm rồi. Mười chiến hạm này tới từ thế lực khác nhau, mấy thế lực này đều đã bị đánh tan. Mấy ngày nay, bọn họ hoàn toàn giống như vật trang trí vậy, không ai để ý tới bọn họ, mà trong trận chiến với Xích vĩ thú, bọn họ lại không phát huy ra bất cứ tác dụng gì.

Mà lúc trước, bọn họ huy hoàng đến bậc nào! Chiến hạm, chỉ cái tên này thì đã đủ làm bọn họ vô luận ở chỗ nào đều nhận được đãi ngộ cực cao.

Cho nên sau khi mệnh lệnh của Diệp Trùng truyền xuống, mười chiến hạm liền lập tức hoàn thành tập kết.

Chiến hạm Thủy Tinh, bởi vì là chiến hạm đầu tiên được cho vào hạm đội cho nên có được vinh dự đặc biệt là chiến hạm số một.

- Mọi người đều nghe rõ rồi! Mọi người hôm nay đều lên tinh thần cho ta, ai vào lúc quan trọng mà co vùi thì đừng trách ta không nhận người! Mẹ nó, chúng ta đường đường là chiến hạm Thủy Tinh lúc nào vô tích sự chưa? Hôm nay, phải đánh cho ra uy phong của tàu Thủy tinh chúng ta! Đại nhân Kiệt đang nhìn chúng ta, sau này ăn hay uống gì thì phải xem biểu hiện hôm nay của mọi người! Con bà nó đều đã nghe thấy chưa? Thuyền trưởng chiến hạm Thủy Tinh thần sắc hung hăng quát lên.

- Vâng! Thuyền trưởng! Bất cả thuyền viên đỏ cả mắt, ầm ầm hưởng ứng, trong lòng bọn họ đã sớm tích tụ đủ một bụng tức.

Cả chiến hạm lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu cao nhất, trên thuyền lửa nóng xung thiên, mọi người đều trở nên bần rộn. Chiến hạm là nguồn lực quan trọng nhất của mỗi thế lực, thuyền viên có thể

tiến vào chiến hạm không ai không trải qua chọn lựa gắt gao, tàu Thủy Tinh lúc này giống như một cỗ máy tinh xảo đột nhiên vận chuyển với tốc độ cao.

- Các tay súng tiến vào khoang tác chiến.
- Điều chỉnh đơn vị xạ kích, kích hoạt hệ thống cung cấp năng lượng cho hỏa lực.
- Toàn bộ tầm năng lượng vào vị trí.
- Bộ phận duy tu hậu cần chuẩn bị hoàn tất.

.....

Không chỉ tàu Thủy Tinh như vậy, mười chiến hạm, cái nào cũng sát khí đằng đằng. Tất cả cửa khoang bảo vệ phía trước pháo tàu đều đã mở ra, họng pháo đen ngòm lấp lánh quang mang đen thui thâm trầm, làm người ta nhìn mà lạnh người. Cạnh mỗi khẩu pháo, từng tấm từng tấm năng lượng xếp đặt chỉnh tề, ngay cả thiết bị bảo vệ bên trên cũng đã mở ra, có thể bổ sung và thay đổi bất cứ lúc nào.

Chiến ý cao vút của mười chiến hạm làm Diệp Trùng hơi kinh ngạc, nhưng như vậy càng tốt. Hắn vẫn luôn có chút lo lắng, xuất xứ của mấy chiến hạm này khá phức tạp, ai biết có bỏ công không bỏ sức trong lúc tác chiến không. Đáng vẻ hiện giờ này ngược lại làm hắn yên tâm, có mười chiến hạm, cho dù tấn công thành phố Thiết Hạt, hắn cũng không lo lắng.

So với chiến hạm của Hiệp hội sư sĩ và Hắc giác Diệp Trùng gặp được ở năm thiên hà lớn, chiến hạm của thiên hà Hà Việt và Hôi cốc không biết cao hơn bao nhiêu cấp bậc. Vô luận là cường độ của hỏa pháo, hay là độ chính xác của xạ kích, rồi tính linh hoạt của thân tàu, tính phòng hộ của vỏ giáp, tất cả đều là thứ mà mấy chiến hạm cấp thấp đó có thể so sánh.

Tuyệt Lai tộc có một biên đội chiến hạm lớn nhất, Diệp gia và bộ lạc Hy Phượng cũng có biên đội chiến hạm quy mô không nhỏ. Là lực lượng có thể ảnh hưởng chiến cục khi chiến đấu trong vũ trụ, mỗi thể lực đều dẫn đo phát triển chiến hạm. Biên đội chiến hạm lớn nhất của Hôi cốc chính là nằm trong tay tổ nghiên cứu khoa học, bây giờ cũng không biết trốn ở góc nào.

Nhưng, đối thủ lần này là tổ nghiên cứu khoa học. Tuy hành vi của tổ nghiên cứu khoa học hiện giờ cực kỳ quái dị, thượng tầng của bọn họ giống như đồ người, hoàn toàn không làm gì. Nhưng khiêu khích trắng trợn giống hôm nay thế này, tổ nghiên cứu khoa học sẽ làm ra phản ứng gì? Sự cường đại của tổ nghiên cứu khoa học sớm đã khắc sâu vào chỗ sâu nhất trong đáy lòng mỗi người Hôi cốc. Đối với kết quả trận chiến này, có không ít người đều hoài nghi trong lòng.

Thành phố Thiết Hạt nhìn từ xa, căn cứ khổng lồ do sắt thép tạo thành này tiến vào trong tầm nhìn của mọi người.

496. Chương 496: Biến (4)

Tổ nghiên cứu khoa học rốt cuộc muốn làm cái gì?

Đây là vấn đề trong lòng mỗi người đám người Diệp Trùng đều không tự chủ được mà suy nghĩ vào lúc này. Thành phố Thiết Hạt không một bóng người, tịch mịch như tòa thành chết. Trong căn cứ, yên lặng như tờ, đồ đạc lộn xộn, hỗn loạn có ở khắp nơi. Ngay cả mấy con chip chắc là tư liệu bảo mật đó cũng bị quăng tùy ý trên đất, có thể thấy được bọn họ hoảng loạn thế nào khi rời đi.

Nơi này rốt cuộc đã xảy ra việc gì? Diệp Trùng hoài nghi không hiểu.

- Đáng tiếc cho một chỗ tốt a! Nếu như là bình thường, đây là một căn cứ cực tốt. Trong giọng nói của Thương đầy vẻ tiếc nuối. Diệp Trùng không trả lời, thành phố Thiết Hạt đích xác là một căn cứ tốt, nhưng lúc này đóng quân thủ, điều đó và tìm chết không có khác biệt gì. Một căn cứ tốt thế này, không có chút giá trị nào với Diệp Trùng.

Thành phố Thiết Hạt dưới sự kinh doanh tận tâm nhiều năm của tổ nghiên cứu khoa học, các loại thiết bị bên trong đều hợp lý, hoàn thiện phi thường. Có thể thấy được, rất nhiều thiết kế phí không ít tâm tư.

Kết hợp năm trăm sư sãi, nơi này lập tức sẽ trở thành pháo đài chiến đấu đúng như tên gọi. Muốn công hạ thì không phải chút lực lượng trên tay Diệp Trùng này có thể làm được.

Diệp Trùng lúc này mới biết lòng tin vừa rồi của mình là hoang đường tới bậc nào.

Nhưng điều đáng chúc mừng là việc rút lui làm người ta nghĩ mãi không hiểu của tổ nghiên cứu khoa học lại khi không tiện nghi cho hẳn.

Diệp Trùng bỗng cất cao giọng: “Lập tức đi tìm kho hàng!” Căn cứ giống loại này, làm sao có thể không có một kho hàng lớn chứ? Đây mới là điều cần bức thiết nhất hiện giờ.

Điều Diệp Trùng có thể làm hiện giờ cầu chúc trong kho không phải trống không.

- Giáo quan! Chúng tôi đã tìm thấy kho hàng! Tây Thanh kích động báo cáo với Diệp Trùng. Trong hạm đội này, người có tư cách gọi Diệp Trùng là giáo quan rất ít, phần lớn là học sinh dưới tay hắn lúc trước như là Tây Thanh và Tu. Mấy học sinh này giờ đây gần như đều là cán bộ cơ sở. Bọn họ mới là người ủng hộ trung thực nhất của Diệp Trùng.

Kho hàng ở tầng trong của thành phố Thiết Hạt, vì phòng ngừa bị đánh trúng mà toàn dùng hợp kim chế tạo, cho dù là pháo của chiến hạm, bắn chính diện một cái cũng khó mà bắn vỡ lớp ngoài cứng hơn tinh thiết này.

Cánh cửa lớn bằng hợp kim dày nặng yên lặng men theo khe trượt đi động sang hai bên, trong kho tối thui.

Mở đèn, mọi người tràn đầy mong chờ đột nhiên yên tĩnh. Yên tĩnh tới mức ngay cả kim rơi trên đất cũng nghe thấy.

Trong kho, vật tư chất như núi được sắp xếp chỉnh tề. Tất cả vật tư chia thành các loại, cất giữ cực kỳ hoàn hảo, có vài thứ thậm chí ngay cả mã nhận dạng phía trên cũng không có lấy xuống.

- Thế giới này, quá điên cuồng rồi! Diệp Trùng lẩm bẩm một mình một cách vô ý thức. Hắn không biết mình tại sao phải nói câu này, nhưng câu này lại không tự chủ được buột miệng thốt ra.

Sau khi trải qua sự chấn kinh ban đầu, mọi người xôn xao phản ứng lại, tuy ai nấy trên mặt đều là sự vui mừng phát cuồng nhưng tính kỷ luật tốt lại làm bọn họ vẫn giữ được sự bình tĩnh tương đối.

Không chút do dự, Diệp Trùng dùng sức phẩy tay: “Dọn! Dọn đi toàn bộ!”

Sắp xếp xong kế hoạch vận chuyển, Diệp Trùng trở về tàu Hashgel trước tiên. Đối với lần hành động này, hắn vô cùng vừa ý. Chỉ sợ trong cả đội ngũ, người duy nhất cảm thấy tiếc nuối có thể chỉ có mấy thuyền viên chiến ý sục sôi trên mười chiến hạm đó. Bọn họ vốn dĩ muốn lộ chút khả năng trước mặt Diệp Trùng, kết quả lại là một phát pháo cũng không bắn, tâm lý vốn dĩ có vài phần kìm nén lại kìm nén thêm vài phần.

Tổ nghiên cứu khoa học quả nhiên vẫn có tiền a! Cho dù là loại người không động lòng với tiền bạc như Diệp Trùng cũng nhìn không được mà cảm khái. Các loại vật tư chất cao như núi đó làm hắn hơi chấn động.

Nhưng tổ nghiên cứu khoa học rốt cuộc là làm sao? Theo như hắn biết, tổ nghiên cứu khoa học là một tổ chức có lực lượng kỹ thuật cực mạnh, lực lượng quân sự không hề xuất chúng. Nhưng từ hiện tại mà xét, chỉ e lực lượng quân sự của nó cũng không tệ hại giống như bên ngoài truyền tụng. Diệp Trùng nhìn ra được, thành phố Thiết Hạt là công trình quân sự điển hình.

Trùng trùng dấu vết cho thấy rõ, tổ nghiên cứu khoa học hiện giờ dường như lâm vào trong hỗn loạn, mà không giống rút lui có kế hoạch.

À, bất quá, điều này lại liên quan gì tới mình chứ? Diệp Trùng cười tự châm biếm. Nếu như không phải tổ nghiên cứu khoa học chìm trong hỗn loạn, vật tư trong nhà kho ở chỗ đó cũng sẽ không tới lượt mình rồi. Hiện giờ, vẫn là quan tâm vận mệnh của mình thôi.

Sắc mặt Diệp Trùng trở nên nghiêm túc.

- Diệp tử, không cần nghiêm mặt, nếp nhăn, nếp nhăn chính là thiên địch của loài người a! Bất quá, Diệp tử, người gần đây làm không tồi. Ha ha, tiếp tục phát huy! Thương lập tức thân bí nói: “Diệp tử, ta gần

đây đang biên soạn kho tư liệu người đẹp. Cho người một phần, thế nào? Hì hì, có tập ảnh của Băng Băng đó.”

Trong tiếng cười hì hì của Thương, Diệp Trùng nín lặng.

Chính ngay lúc này, báo cáo thống kê đưa tới tay Diệp Trùng.

Nhìn thấy con số dài dằng dặc trên bảng thống kê, Diệp Trùng mới biết thu hoạch lần này phong phú tới mức nào!

Tầm năng lượng, có thể nói là nhiều như biển. Trong khoảng thời gian khá dài, hạm đội cũng không cần vì thiếu năng lượng mà phiền não nữa. Mà một thu hoạch khác ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng trong lần này chính là quang giáp. Tới tận năm ngàn cái D-6! Diệp Trùng hiện giờ rất hoài nghi, chỗ dùng thật sự của thành phố Thiết Hạch này là làm cái gì.

Nhưng đã có năm ngàn cái quang giáp này thì đủ để hoàn thành trang bị cho hai ngàn năm trăm sư sĩ dưới tay Diệp Trùng rồi, tính năng của D-6 so với quang giáp Đấu sĩ thì xuất sắc hơn nhiều. Có thể trông mong, sau khi trải qua khoảng thời gian ngắn làm quen, lực lượng chiến đấu trên tay Diệp Trùng sẽ có một bước nâng cao kha khá.

Vật tư chiến lược khác cũng nhiều vô kể. Diệp Trùng lần này cũng ác, ra lệnh dọn sạch cả cái kho. Tây Thanh và Tu chấp hành cực kỳ triệt để, cả cái nhà kho hiện giờ ngay cả một tờ giấy cũng không còn. Ngay cả mấy con chip trong căn cứ đó, cũng lấy hết về không chừa một cái, bất quá, tin tức bên trong vẫn cần phải chỉnh lý.

Sự mừng rỡ ban đầu đã từ từ lui xuống, lông mày Diệp Trùng lại một lần nữa từ từ nhíu lên.

Vấn đề tầm năng lượng đã giải quyết, nhưng vấn đề quan trọng nhất cũng là mấu chốt nhất lại vẫn luôn không được giải quyết, đó chính là nên làm sao mới có thể xông ra khỏi vòng vây của Xích vĩ thú.

Hắn một mực không nghĩ ra phương pháp ổn thỏa.

Tốc độ của Xích vĩ thú nhanh hơn bọn họ nhiều, mà Xích vĩ thú ở hai cánh càng giống như điên, liều mạng tiến tới trước, bọn họ hiện giờ đã bị bỏ lại phía sau, nói cách khác, bọn họ đã rơi vào trong miệng túi do Xích vĩ thú hình thành, chỉ là miệng cái túi này vẫn chưa thắt chặt. Một khi thắt chặt, vậy thì bọn họ cũng không còn cơ hội trở mình nữa rồi.

Tàu Hashgel cũng rơi vào trong sự vui mừng. Trong phòng liên lạc cũng thảo luận sôi nổi giữa các thuyền viên, mọi người đều đang suy đoán, lần này có thể chuyển về bao nhiêu thứ. Công tác của bọn họ nhân nhả cực kỳ, mọi người hoặc ngồi, hoặc nửa nằm, cầm một tách trà nóng, tùy ý ngẩng mặt lên trời.

Vốn dĩ, phòng thông tin của thuyền chính một hạm đội phải là một bộ phận cực kỳ trọng yếu, tuyệt khó nhìn thấy cảnh tượng nhân nhả thế này, dù sao bọn họ cần phải truyền mệnh lệnh của người chỉ huy hạm đội tới mỗi tàu vũ trụ trong hạm đội, ngoài ra, phụ trách sự liên lạc, phối hợp giữa tàu chính và các tàu khác, nhiệm vụ không nhẹ. Nhưng Kiệt đại nhân được mọi người yêu quý và tôn kính lại cực ít dùng phòng liên lạc, mệnh lệnh của hắn thông thường đều là trực tiếp truyền tới Tây Thanh đại nhân và Tu đại nhân.

- Mọi người nói, lần này rốt cuộc có thể lấy được bao nhiêu thứ tốt? Nghe người ta nói, lần này chúng ta phát rồi! Đồ đặc chất cao như núi vậy. Một thuyền viên hưng phấn nói.

- Đó là đương nhiên, chắc chắn, tổ nghiên cứu khoa học rốt cuộc là nhà giàu có a, chỉ nghĩ tới thì đã làm người ta chảy nước miếng rồi! Một thuyền viên khác nửa nằm trong ghế tiếp lời.

Tổ trưởng phòng liên lạc sắc mặt coi thường cười hắc: “VẬY người đi tổ nghiên cứu khoa học đi, hì hì, yên tâm, mọi người đều sẽ không cần người đâu.”

- Cái đó không phải xong rồi sao. Thuyền viên này lắc đầu: “Ta vẫn muốn sống mà. Hiện giờ trừ Kiệt đại nhân, ai có thể dẫn chúng ta còn sống mà đi? Tổ nghiên cứu khoa học? Bọn họ nếu như có thể dẫn chúng ta còn sống mà đi, thành phố Thiết Hạch bây giờ đã không phải một người cũng không có.”

Mọi người đột nhiên thoáng cái mất đi hứng thú tán dóc. Mấy người bọn họ, lúc mới đầu tràn đầy hy vọng đối với tổ nghiên cứu khoa học, nhưng hiện thực tàn khốc, tổ nghiên cứu không làm được gì đã làm cho

càng lúc càng nhiều người trong Hôi cốc mất đi niềm tin đối với bọn họ.

Chính ngay lúc này, máy liên lạc chính đột nhiên sáng lên, tiếng cảnh báo tíc tíc chói tai vang lên trong phòng liên lạc tĩnh mịch. Đám thuyền viên ngó ra, nhìn nhau, đột nhiên một người phản ứng lại, hét lớn: “Là Kiệt đại nhân!”

Mọi người luống cuống tay chân trở về vị trí của mình, nhắc máy liên lạc chính.

Trên máy liên lạc xuất hiện hình ảnh Diệp Trùng, giọng nói lạnh lẽo giống như gió lạnh mùa đông: “Mệnh lệnh, toàn bộ tất cả thuyền trưởng có thời gian đảm nhiệm thuyền trưởng hai mươi năm trở nên tới phòng thuyền trưởng tập hợp, lập tức!”

- Vâng! Tất cả thuyền viên vội vàng đứng dậy hành lễ.

Bụp, hình ảnh Diệp Trùng trên màn hình biến mất, mọi người lúc này mới thở phào. Kiệt đại nhân lần này lại thông qua bọn họ ra mệnh lệnh, làm bọn họ không kịp trở tay.

- Làm việc chính. Tổ trưởng nghiêm mặt, sự bình hòa vừa rồi biến mất không thấy. Mọi người lập tức trở lại vị trí của mình, bắt đầu bận rộn, bọn họ cần dùng tốc độ nhanh nhất truyền mệnh lệnh của Kiệt đại nhân tới mỗi tàu vũ trụ.

Cảm nhận được sự gấp gáp trong ngữ khí của Kiệt đại nhân, thần kinh mọi người lập tức trở nên khẩn trương, động tác trên tay cũng mau lẹ vô bì. Mà điều này cũng làm cho trong lòng bọn họ dâng lên một nỗi bất an, trong lòng bọn họ, Kiệt đại nhân đã là tượng trưng của vô địch, vấn đề có thể làm Kiệt đại nhân cảm thấy bó tay, nhất định không phải là vấn đề nhỏ.

Bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất, từ ngữ nghiêm khắc nhất, truyền đạt mệnh lệnh của Diệp Trùng tới thuyền trưởng của mỗi tàu vũ trụ.

Khoảng mười phút sau, tất cả thuyền trưởng có kinh nghiệm hai mươi năm trở lên đã tập trung toàn bộ tới phòng hội nghị. Sau khi bọn họ nhận được mệnh lệnh, lập tức bỏ tất cả công việc trên tay, hỏa tốc tới. Kỷ luật của hạm đội rất nghiêm, không ai dám khiêu chiến quyền uy của Kiệt đại nhân ở phương diện này. Khi bọn họ tới, Tây Thanh đại nhân và Tu đại nhân cũng đã tới nơi rồi.

Thuyền trưởng quen biết với hai người tiến tới trước thăm dò lần tập hợp này rốt cuộc là việc gì, nhưng không ngờ Tây Thanh đại nhân và Tu đại nhân cũng không rõ ràng.

Chính ngay lúc này, Diệp Trùng đi vào phòng hội nghị.

Mọi người lập tức đứng dậy hành lễ, Diệp Trùng trả lễ. Trò này tự nhiên không phải Diệp Trùng có thể nghĩ ra, tất cả quy định trong hạm đội hiện nay gần như đều là một tay Thương xây dựng. Bất quá, hiệu quả vô cùng rõ ràng, mọi thứ hiện giờ đều đầu vào đó, quản lý trở nên cũng không còn không có đầu đuôi như lúc trước.

Không phí lời, Diệp Trùng dùng phương thức trực tiếp nhất để mở màn.

- Hiện giờ, chúng ta đối mặt một nan đề sẽ trực tiếp quyết định sống chết của chúng ta!

497. Chương 497: Biến (5)

Ở trước đáng vẽ chấn kinh của các vị thuyền trưởng, bản đồ tinh vực của Hôi cốc được mở ra. Diệp Trùng đứng trước bản đồ tinh vực, mặt hướng về phía mọi người, vẻ mặt nghiêm trọng, trầm giọng nói: “Đây chính là Hôi cốc. Khu vực đánh dấu màu đỏ biểu thị khu vực đã có Xích vĩ thú xuất hiện. Vị trí hiện giờ của chúng ta ở đây.” Hắn chỉ thành phố Thiết Hạt trên bản đồ tinh vực, ngón tay vạch qua trên bản đồ tinh vực, cuối cùng dừng ở khu vực màu đỏ đậm nhất trên cả tấm bản đồ tinh vực: “Chỗ này là tiền tuyến, chúng ta chính là từ nơi đó tới.”

Mọi người đều có vẻ mặt âm u.

- Nói cho mọi người một tin tức, thông đạo thông tới thiên hà Hà Việt của Hôi cốc đã bị Xích vĩ thú chiếm lĩnh. Đối với việc nhóm Xích vĩ thú này tới cùng là từ đâu tới, tới giờ vẫn không rõ ràng.

- A! Mọi người cả kinh, rất nhiều người còn đột nhiên đứng dậy. Hai người Tây Thanh và Tu nhìn nhau, sắc mặt khó coi đến cực điểm. Tin tức này giống như sấm nổ trời quang, đánh cho tắt cả hy vọng chạy tới thiên hà Hà Việt của mọi người thành bột phấn.

Nhưng, Kiệt đại nhân dường như cảm thấy điều này vẫn không đủ chấn kinh, tiếp tục nói: “Mọi người xem chỗ này, còn có chỗ này.” Ngón tay hắn chỉ hai cánh đang điên cuồng tiến tới của Xích vĩ thú.

- Thương, mô tả một chút. Diệp Trùng im lặng gọi Thương.

- Ài, ta quả nhiên là vất vả a. Thương làm mặt khổ, đây ai oán.

Khu vực màu đỏ trên bàn đồ tinh vực trên màn hình bắt đầu chậm rãi xảy ra biến hóa, khu vực màu đỏ bao phủ hai cánh ở hai đầu dùng tốc độ kinh người lan tới trước, hình thành hai dải màu đỏ hẹp dài.

Hai cánh cuối cùng hoàn thành tập hợp!

Ở một hành tinh gọi là Ca Sâm Đặc, hai cánh cuối cùng đã tụ hợp lại với nhau. Xích vĩ thú sau khi tụ hợp mau chóng tràn ra, hình thành một bức chắn màu đỏ, chia Hôi cốc thành hai nửa. Mà mảng màu đỏ nồng đậm vô cùng đại biểu cho đại quân Xích vĩ thú đó bắt đầu kiên định di động tới trước.

Trong chốc lát, trong vòng hợp vây đã hoàn toàn trở thành biển màu đỏ.

Trong phòng hội nghị yên lặng như tờ, mỗi người đều mặt xám như chết.

Bọn họ có lẽ không hiểu chiến thuật, nhưng trình diễn trực quan thế này, bọn họ vẫn nhìn hiểu được.

Đây chính là vận mệnh của bọn họ ư?

Không ngờ, vận mệnh cuối cùng của bọn họ vẫn là khó thoát khỏi ma chướng của Xích vĩ thú. Chẳng lẽ thành quả nỗ lực bấy lâu nay của bọn họ chẳng qua chỉ là một trò hề buồn cười thôi sao?

Không khí đè nén tới mức làm người ta khó thở. Mảng cuộn cuộn màu đỏ trên bàn đồ tinh vực đó làm trong mắt mọi người ánh lên một mảng đỏ tươi.

Trong mười phút, không ai nói câu gì. Trong phòng hội nghị rộng lớn, tĩnh lặng giống như sự lạnh lẽo như trong lòng mọi người.

Quả nhiên là đám ô hợp! Diệp Trùng thầm tự lắc đầu trong lòng, tới cùng vẫn là đội ngũ tổ hợp tạm thời, vừa gặp phải bất lợi thật sự liền dễ dàng mất đi đấy chứ. Nếu như là Tang tộc, tuyệt sẽ không chán nản thế này.

Thật ra Diệp Trùng không hề biết, Xích vĩ thú trong mắt người bình thường có phân lượng thế nào. Xích vĩ thú chết trên tay hắn nhiều không kể xiết, cho nên hắn đối với Xích vĩ thú không hề sợ hãi. Còn trong mắt người bình thường, Xích vĩ thú lại là đại danh từ của sự cường đại và không thể chiến thắng. Trước khi Diệp Trùng thu được trận thắng lợi đó, Hôi cốc chưa thể có được một lần thắng lợi có quy mô hơi lớn một chút trên chiến trường chính diện.

Tuy có sự cổ vũ của thắng lợi lần trước, nhưng một khi gặp phải khốn cảnh, cách nghĩ Xích vĩ thú không thể chiến thắng lại chui ra từ trong chỗ sâu nhất trong lòng bọn họ.

Diệp Trùng cảm thấy tiếp tục giữ yên lặng không hề là một lựa chọn tốt, do đó hắn lựa chọn mở miệng: “Nhưng, chúng ta cũng không phải chút cơ hội cũng không có.”

Mọi người lập tức ngẩng đầu, mắt nóng rực nhìn chằm chằm Diệp Trùng. Đúng a, chúng ta không phải có Kiệt đại nhân sao?

- Mọi người đã thấy rồi, hai đội ngũ Xích vĩ thú này sẽ tụ tập tại hành tinh Ca Sâm Đặc. Cơ hội duy nhất của chúng ta chính là, trước khi bọn chúng vẫn chưa hình thành hợp vây, xông qua hành tinh Ca Sâm Đặc. Diệp Trùng dùng giọng kể chuyện bình tĩnh nói.

Lời Diệp Trùng vừa dứt, không ít thuyền trưởng vẻ mặt thất vọng la lên: “Điều này làm sao có thể?”

- Thì đó, điều này căn bản không thể nào! Tốc độ của chúng ta chậm hơn Xích vĩ thú quá nhiều.

- Nói giống như không nói. Có người ở dưới oán trách.

.....

Diệp Trùng nhìn đám thuyền trưởng lao xao, nhón nháo phía dưới, ánh mắt bắt đầu trở nên lạnh lẽo từng chút một, lạnh nhạt không chút thay đổi, ngón trở của hắn gõ nhẹ lên mặt bàn.

Có người phát hiện sắc mặt Kiệt đại nhân không đúng, lặng lẽ kéo mấy thuyền trưởng đang phát tiết sự bất mãn. Mấy thuyền trưởng đang oán trách thấy sắc mặt của Diệp Trùng mới tỉnh ngộ ra mình đang làm cái gì, sắc mặt thoáng cái trắng bệch, lập tức im thin thít. Dần dần, tiếng than oán từ từ giảm xuống, trong phòng hội nghị càng lúc càng yên tĩnh.

Phòng hội nghị lại một lần nữa rơi vào trong tĩnh lặng, chỉ có tiếng cộp cộp do ngón tay của Kiệt đại nhân gõ nhẹ trên mặt bàn phát ra. Mỗi cái đều giống như gõ vào trái tim mọi người, mọi người thở mạnh cũng không dám phát ra tiếng. Trong hạm đội này, Kiệt đại nhân đã xây dựng nên quyền uy tuyệt đối, không có ai dám chống lại hắn. Các vị thuyền trưởng ai nấy đều là hạng đi nam tới bắc, Kiệt đại nhân là người thế nào, bọn họ làm sao lại không dò được chút gì chứ? Giết người, tuyệt sẽ không nháy mắt!

Tây Thanh và Tu tới cùng vẫn quá non nớt, không có kinh nghiệm trong những lúc thế này.

Không để ý tới mấy thuyền trưởng này, Diệp Trùng quay đầu lại, cực kỳ bình tĩnh, nói với Tây Thanh và Tu: “Sau này, nếu như có người gây náo loạn trong phòng hội nghị, trực tiếp tống ra ngoài.”

Tây Thanh và Tu nghe ra được sự bất mãn trong lời Diệp Trùng, hai người lập tức có chút hoảng sợ, lập tức đứng dậy hành lễ, hét lớn: “Vâng!”

Các thuyền trưởng phía dưới đều run rẩy trong lòng, nhưng cũng không còn ai dám nói ra sự bất mãn, bọn họ cũng biết hành vi vừa rồi có sự không thỏa đáng thế nào.

Nhìn một vòng xung quanh, ánh mắt Diệp Trùng giống như mang theo vài phần hàn ý, đám thuyền trưởng không ai dám nhìn thẳng, nhao nhao cúi thấp đầu.

- Chúng ta hiện giờ không phải thảo luận điều này có thể hay không thể, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, ta, và các người, đều không có lựa chọn! Diệp Trùng cường điệu nói một chữ ngừng một lát, tiếp đó ngữ điệu của hắn khôi phục bình thường: “Đương nhiên, đây là một vấn đề khá khó khăn. Nếu không, ta cũng không kêu mọi người tới. Theo tuyến đường bình thường, không thể nào làm được. Mọi người đều là thuyền trưởng có kinh nghiệm phong phú, ta kêu mọi người lại chính là muốn hỏi xem mọi người có biết có địa điểm bước nhảy không gian nào có thể tới khu vực phía sau hành tinh Ca Sâm Đặc hay không?”

Đám thuyền trưởng nhìn nhau, bọn họ cảm thấy cách nghĩ này của Kiệt đại nhân quả thật có chút quá khó tin. Nếu như thật sự có một điểm bước nhảy như thế, chỉ sợ đã sớm bị người ta phát hiện rồi, với lại, khẳng định sẽ bị lợi dụng với quy mô lớn.

Hình dạng không gian của Hôi cốc giống như một cái đồng hồ cát, mà hành tinh Ca Sâm Đặc lại ở vào chỗ hẹp nhất ở giữa đồng hồ cát, mà một chỗ kỳ quái nhất khác chính là gần đó hoàn toàn không có điểm bước nhảy không gian nào, có thể trực tiếp tránh được hành tinh Ca Sâm Đặc.

Đây là thường thức, Kiệt đại nhân thế nào lại ngay cả thường thức cũng không biết chứ?

Chính ngay lúc này, đột nhiên có vị thuyền trưởng rụt rè giơ tay, có chút do dự nói: “Kiệt đại nhân, tôi, tôi biết có một chỗ, có thể, có thể...”

Vị thuyền trưởng này thể hình cực kỳ khôi ngô, tuổi tác ước chừng năm mươi, ở góc mắt trái có một vết thương rõ ràng. Ánh mắt của hắn có chút hấp háy, dáng vẻ có điều muốn nói rồi lại ngưng.

- Được rồi, vấn đề này mọi người phải nghĩ thêm, nghĩ ra lập tức báo cáo với ta, mọi người trở về trước đi. Nhớ kỹ, thời gian của chúng ta không đủ. Ừ, ta không hy vọng nghe thấy có lời đồn ở bất cứ phương diện nào. Diệp Trùng nói xong, liền chỉ vị thuyền trưởng giơ tay vừa rồi đó: “Người, người ở lại!”

Đội đám thuyền trưởng đều rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại Diệp Trùng, Tây Thanh, Tu và vị thuyền trưởng giơ tay đó.

- Được rồi, bây giờ có thể nói rồi. Diệp Trùng nói.

Vị thuyền trưởng đó lộ ra dáng vẻ giống như trút được gánh nặng: “Kiệt đại nhân, tôi biết có một chỗ, nơi đó có điểm bước nhảy không gian, chúng ta có thể trực tiếp nhảy tới gần hành tinh U Linh.”

- Ở chỗ nào? Người khác trong phòng không ai không phấn chấn tinh thần.

Vị thuyền trưởng này có chút ngập ngừng, nhưng vẫn mở miệng: “Ở vành đai toái tinh tử vong.”

Hai người Tây Thanh và Tu đồng thời biến sắc, hai người hừng hực nhìn vị thuyền trưởng này, chỉ cần hần hơi biểu hiện không đúng, bọn họ sẽ ra tay! Vành đai toái tinh là chỗ nào? Chỗ có tên là tử vong này đầy rẫy vô số nguy hiểm không thể đoán trước, dòng xoáy toái tinh không cách nào dò xét đủ nghiền tàu vũ trụ kiên cố nhất trên đời này thành bột phấn. Xác suất tiến vào vành đai toái tinh tử vong mà có thể sống sót căn bản không có gì khác biệt với liều mạng với Xích vĩ thú.

Tên này lòng dạ khó lường!

Hắn muốn cả hạm đội đều tiêu tùng sao? Trong mắt Tây Thanh nhảy nhót ngọn lửa phẫn nộ, còn ánh mắt của Tu lại càng lúc càng lạnh lẽo.

- Vành đai toái tinh tử vong? Từ chỗ nào tiến vào, ước khoảng ở chỗ nào? Người lại làm sao mà biết được? Ra ngoài ý liệu của hai người, Kiệt đại nhân không hề tỏ vẻ nổi giận dữ tí nào, mà lại chất vấn chi tiết.

Lần này, vị thuyền trưởng này không hề do dự: “Chúng ta bay men theo phương hướng ba mươi ba độ, ước chừng còn cần khoảng mười lăm ngày thì có thể tiến vào vành đai toái tinh tử vong, sau khi tiến vào vành đai toái tinh tử vong còn cần phải bay khoảng ba ngày, tọa độ điểm bước nhảy không gian đó, tôi nhớ rất rõ ràng, (79, 23, -661, Y). Còn tôi làm sao biết được...”

Hắn cười khở nói: “Thật không giấu giếm, tôi lúc trước từng là một hải tặc vũ trụ.”

Trừ Diệp Trùng vẫn có thể giữ được bình tĩnh, hai người Tây Thanh và Tu vẻ mặt chấn kinh.

- Ha ha, đây đã là việc hơn hai mươi năm trước rồi. Lúc đó chúng tôi bị một đội truy bắt của tổ nghiên cứu khoa học cắn chặt, tổn thất gần như toàn bộ, lúc đó chúng tôi chỉ còn lại mười sáu người. Nhưng đội truy bắt đó cắn chặt không nhả, chúng tôi hết cách, chỉ đành chui vào vành đai toái tinh tử vong. Sau đó mới phát hiện điểm bước nhảy không gian, chúng tôi lúc đó không hề biết điểm bước nhảy này tới đâu. Bất quá, mặc kệ tới đâu cũng đều tốt hơn ở trong vành đai toái tinh tử vong. Ha ha, thật ra lúc đó chúng tôi cũng đã tới đường cùng rồi, thức ăn và nước của chúng tôi đều hết sạch, năng lượng cũng không còn bao nhiêu. Chúng tôi chỉ đành cược mạng, không ngờ, chúng tôi đã cược đúng.

Mang theo dấu bẻ đặc hữu của tháng năm, mang theo vài phần hồi ức, mang theo vài phần tự chế giễu, mấy câu của hắn kể lại rõ ràng tiền nhân hậu quả.

Tu một mực không nói chuyện đột nhiên mở miệng: “Hành tinh U Linh không phải nghe nói là không có ai có thể đi ra từ bên trong đó sao? Ông lại làm sao mà ra được?”

Thuyền trưởng lắc đầu: “Chúng tôi không có tới gần hành tinh U Linh, mà là bay men theo rìa vành đai toái tinh. Trong hải tặc không có ai dám đi hành tinh U Linh, đây là quy củ bất thành văn trong nghề.”

Vành đai toái tinh tử vong...

Ngón tay Diệp Trùng gõ nhẹ lên mặt bàn, chìm trong suy tư.

498. Chương 498: Biến (6)

Diệp Trùng lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan, địa điểm bước nhảy mà vị thuyền trưởng hải tặc ngày xưa đó cung cấp là đường ra duy nhất khó tìm thấy được trước mắt của hắn, nhưng nếu như thật sự tiến vào vành đai toái tinh tử vong, hạm đội này sẽ còn lại bao nhiêu?

Chỉ sợ thương vong nhất định sẽ rất thảm trọng.

Nhưng hắn cũng là người quả quyết, tiến vào vành đai toái tinh tử vong không nhất định có thể sống sót nhưng không tiến vào vành đai toái tinh tử vong, vậy thì nhất định không thể nào sống sót. Hai cái chọn cái nào, tự nhiên không nói cũng rõ.

Tiến vào vành đai toái tinh tử vong!

Khi tin tức này vừa được công bố trong hạm đội, liền dẫn tới một trận xôn xao. Rất mau, tàu Hashgel liền nhận được thỉnh cầu hy vọng được rời khỏi của mấy tàu vũ trụ, không chút do dự, Diệp Trùng phẩy tay cho đi.

Có mấy tàu vũ trụ này dẫn đầu, lập tức xuất hiện không ít kẻ theo đuôi. Tiến vào vành đai toái tinh tử vong có ý nghĩa gì? Ở khu vực có tên là tử vong đó, bên trong đầy rẫy lượng lớn nguy hiểm mà con người không thể chống cự, tiến vào vành đai toái tinh tử vong, quả thật là không khác gì tìm chết. Lại nói, Xích vĩ thú sẽ hành động thế nào, hiện giờ mọi người vẫn chỉ là suy đoán. Kiệt đại nhân tuy lợi hại, cũng chưa chắc không có lúc sai lầm, suy đoán của hắn cũng không có chứng cứ đánh thép gì.

Phán đoán đối với tình hình của bọn họ lại vừa đúng ngược với Diệp Trùng. Với cái nhìn của bọn họ, tiến vào vành đai toái tinh tử vong, đó là chết chắc không còn gì phải nghi ngờ, còn Xích vĩ thú rốt cuộc sẽ hành động thế nào ngược lại là một việc khó mà đoán trước. Làm sao lựa chọn, cũng vừa nhìn là biết.

Đối với mấy người này, Diệp Trùng không ngăn cản. Mấy người này đi, lực lượng hạm đội đích xác sẽ giảm với biên độ lớn, nhưng hắn thấy, đây là một việc tốt. Mấy người lung lay bất định này là một mối họa ngầm cực kỳ đáng sợ, nếu như hạm đội một khi gặp phải nguy hiểm, bọn họ sẽ giống như một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào, bất cứ lúc nào đều có khả năng đẩy cả hạm đội vào vực sâu.

Như vậy thì, chi bằng để mấy người này rời đi.

Người muốn rời đi, Diệp Trùng tự nhiên không cản trở, nhưng trên mấy tàu vũ trụ này, cũng có vài người không muốn rời đi. Đối với mấy người này, Diệp Trùng liền giữ bọn họ lại. Phần lớn người muốn theo Diệp Trùng là mấy sư sĩ và nhân viên kỹ thuật dưới tay hắn, bọn họ đều đã trải qua huấn luyện hoặc bồi dưỡng do Diệp Trùng tổ chức, lực hướng tâm đối với Diệp Trùng cũng vượt xa người bình thường. Đặc biệt là sư sĩ trưởng thành trên tay Diệp Trùng, lại không có ai rời khỏi.

Chiến đấu ở tuyến đầu như bọn họ mới chân chính hiểu được, nếu như không có Kiệt đại nhân, ở trước mặt Xích vĩ thú, bọn họ nhỏ bé tới bậc nào. Chính vì Kiệt đại nhân, bọn họ mới từ một sư sĩ bình thường vô cùng, chất biến thành cường giả có thể so đo với Xích vĩ thú. Rời khỏi Kiệt đại nhân, đó là một con đường chết. Lại nói, Kiệt đại nhân đồng hành với bọn họ, nếu như có nguy hiểm, Kiệt đại nhân cũng sẽ cùng đối mặt với bọn họ.

Đã là như vậy, vậy thì bọn họ còn sợ cái gì?

Quy mô của chiến hạm co lại dữ dội, hạm đội uy chấn Hôi cốc này hiện giờ chỉ còn lại năm trăm chiếc, có khoảng mười lăm vạn người. Nhưng điều Diệp Trùng không ngờ tới là hạm đội co rút một nửa không chỉ thực lực không giảm mà lại tăng, sức chiến đấu không chỉ giữ được hoàn chỉnh mà tỉ lệ nhân viên kỹ thuật cũng tăng với mức độ lớn. Ở phương diện vật tư, trừ trích một số tấm năng lượng cho những tàu vũ trụ rời đi đó, thứ khác vẫn ở trên tay Diệp Trùng.

Có thể nói, cả cục diện vẫn ở dưới sự khống chế của hắn.

Diệp Trùng lập tức tiến hành chỉnh biên hạm đội một lần nữa, điều này làm cho kết cấu của hạm đội càng thêm chặt chẽ, hợp lý. Vốn dĩ hạm đội trong mắt hắn cục cục mịch mịch phi thường, sức chiến đấu trên tay hắn lúc đó lại thiếu, một khi chiến đấu, khu vực cần phòng thủ của hắn càng tăng cao.

Nhưng hiện giờ, tình hình tốt hơn nhiều.

Đã đưa ra quyết định, vậy thì thực hiện nó! Diệp Trùng không chút trù trừ, lập tức hạ lệnh hạm đội bay về phía vành đai toái tinh tử vong.

Từ chỗ này tới vành đai toái tinh tử vong, còn cần bay mười lăm ngày.

Trong mười lăm ngày này, Diệp Trùng không hề đình không làm gì. Đám sư sĩ dưới tay hắn vẫn huấn luyện như thường, nhưng đám kỹ sư duy tu lại mệt mỏi hơi tai.

Tất cả tàu vũ trụ đều nhận được mệnh lệnh gia cố thân tàu, trong mười lăm ngày này, tất cả tàu vũ trụ đều phải trải qua xử lý gia cố. Vành đai toái tinh tử vong, Diệp Trùng đã vào vào ra ra mấy chuyến, dưới sự giúp đỡ của Mục Thương, cũng dựa vào vài phần may mắn, hắn lần nào cũng đều là hóa hiểm thành

an. Điều này cũng làm cho hiểu biết của hắn đối với vành đai toái tinh tử vong thâm hậu hơn người bình thường nhiều.

Nguy hiểm lớn nhất của vành đai toái tinh tử vong chính là dòng xoáy toái thạch, dòng xoáy do nham thạch lớn nhỏ không đều hình thành này đủ nghiền mọi thứ thành bột phấn. Nhưng nếu như tên đó nói không sai, tiến vào vành đai toái tinh tử vong chỉ cần bay ba ngày thì có thể tới điểm bước nhảy không gian, vậy thì khả năng bọn họ gặp phải dòng xoáy toái tinh không hề lớn.

Từ kinh nghiệm của Diệp Trùng mà xét, dòng xoáy toái thạch thông thường đều xuất hiện ở chỗ sâu của vành đai toái tinh tử vong, tỉ lệ khu vực ven xảy ra không hề cao. Vậy thì điều bọn họ cần chú ý nhất chính là tổn hại đối với thân tàu của nham thạch trôi nổi khắp nơi trong vành đai toái tinh.

Hầu hết tàu vũ trụ trong hạm đội đều là dân dụng, so với chiến hạm, tính phòng hộ của chúng yếu ớt hơn nhiều. Cho nên điều bức thiết trước mắt là cần tiến hành gia cố mấy tàu vũ trụ này, thực hiện gia cố một vài chỗ khá yếu ớt của chúng, việc này cũng có thể nâng cao tính năng phòng hộ của chúng với một mức độ nhất định.

Năm trăm tàu vũ trụ phải trong mười lăm ngày hoàn tất việc gia cố, mệnh lệnh này lúc đó vừa ban ra, gần như mọi người đều cho rằng đây là một nhiệm vụ hoàn toàn không thể hoàn thành. Tuy kỹ sư duy tu trong hạm đội không ít, nhưng muốn trong mười lăm ngày hoàn thành công việc gia cố năm trăm tàu vũ trụ, thời gian quả thật quá ít.

Cũng chính lúc phương án gia cố vừa đưa ra, trong hạm đội, trừ mấy sư sĩ văn huấn luyện như thường đó ra, tất cả thuyền viên khác đều được động viên.

Tơ máu trong mắt Dương Minh giống như tơ nhện màu đỏ, nhưng hắn vẫn cắn răng chống chọi. Không chỉ một mình hắn, mỗi người bên cạnh hắn đều đã mấy ngày đêm không ngủ.

Động tác trên tay hắn có chút chậm chạp, làm việc cả ngày lẫn đêm, hắn đã tới cực điểm của sự mệt mỏi. Môi hắn đã khô nứt nẻ, hốc mắt sâu hoắm, đầu óc tê dại, không ngừng làm đi làm lại cùng một việc, phản ứng của hắn có chút cứng nhắc.

Buồn ngủ quá đi! Hắn tin rằng, chỉ cần mình vừa nhắm mắt lại thì sẽ ngủ ngay.

Nhưng hắn không thể ngủ, thời gian cấp bách, hắn hiện giờ làm thêm một chút có lẽ có thể có thêm một người sống sót.

Dương Minh và người nhà hắn, ở trong trận phong ba lựa chọn đi ở đó đã kiên định lựa chọn Kiệt đại nhân. Bọn họ đều ở lại, mặc kệ là hắn hay là người nhà hắn đều cho rằng chỉ có Kiệt đại nhân mới có thể dẫn bọn họ đi tới thắng lợi cuối cùng.

Cơ sở của Dương Minh vốn dĩ khá xuất sắc, thông qua học tập khắc khổ và thực tiễn không ngừng trong khoảng thời gian này, hắn cuối cùng đã trở thành một kỹ sư duy tu hợp chuẩn. Thăng cấp trong nghề làm hắn nhận được sự tôn trọng của nhiều người hơn, cũng làm cho hắn cần phải đảm nhận nhiều trách nhiệm hơn.

Cho dù là hiện tại, Dương Minh cũng tin Kiệt đại nhân đúng, đối với Kiệt đại nhân không hề lớn hơn mình bao nhiêu này, hắn có một loại sùng bái gần như là mù quáng, không chỉ là hắn, trong hạm đội, Kiệt đại nhân cơ hồ là thần tượng của tất cả thanh niên. Từ người lựa chọn rời khỏi có thể thấy được, phần lớn mấy người đó đều là người già và trung niên.

Kiệt đại nhân mạnh mẽ mà tràn đầy trí tuệ mang bọn họ đi ra từ rìa tuyệt cảnh, lại tự mình chỉ huy trận đại thắng đó. Nếu như không phải Kiệt đại nhân, bọn họ có lẽ đã sớm chết trên tay Xích vĩ thú rồi. Bọn họ lại có lý do gì mà không theo y chứ?

Khi nhiệm vụ vừa ra, Dương Minh liền vùi đầu bắt đầu làm việc điên cuồng. Hắn không hề giống người khác than phiền thời gian không đủ, hắn biết bọn họ hiện giờ đối mặt nguy ngập thế nào, hắn tin rằng, đồng bạn của hắn cũng biết rõ, bọn họ chẳng qua chỉ là than phiền trên miệng một lượt mà thôi.

- Tiểu Dương, nghỉ ngơi một lát đi. Sau lưng truyền tới một giọng nói khàn khàn quen thuộc, trong lời nói lộ ra sự quan tâm, là lão tía Bach!

Lão tía Bách thương tiếc nhìn người thanh niên vẫn mang khí chất người đọc sách này, trong mắt lão, Dương Minh cơ hồ có thể nói là tấm gương của thanh niên trong cả hạm đội này. Trẻ tuổi, thông minh lại hiểu học, trông yếu ớt mà lại dẻo dai, kiên cường, thêm vào dáng vẻ tuấn tú của Dương Minh, trong hạm đội có không ít thiếu nữ thầm thương trộm nhớ hắn.

Dương Minh vui mừng nói: “Lão tía Bách.” Hạm đội vừa mới trải qua một trận hỗn loạn trước giờ chưa từng có, lòng người vẫn có chút bất ổn, trong lòng Dương Minh cũng có chút phập phồng. Lão tía Bách có uy vọng cực cao trong đám nhân viên kỹ thuật hạm đội, phương diện hậu cần, duy tu có lão tọa trấn, căn bản là an toàn không lo. Đối với lão tía có tác phong khỏe mạnh, cương trực công bằng, kỹ thuật lại tuyệt vời này, Dương Minh vô cùng tôn kính.

Cánh tay lớn thô to chai sần vỗ vỗ vai Dương Minh, lão tía Bách khen ngợi: “Được rồi. Chỗ này giao cho ta đi.”

Gật gật đầu, Dương Minh muốn nói gì đó, nhưng cổ họng đã sớm khô khốc lúc này lại bãi công, nói không ra lời. Hắn vội vàng chạy tới trong góc uống miếng nước.

Lão tía Bách bắt đầu tập trung làm việc.

Ánh mắt Dương Minh rơi và đôi vai to rộng của lão tía Bách, trái tim thả lỏng, liền ngồi ở trong góc nghỉ ngơi. Gần như hắn vừa nhắm mắt, cơn mệt mỏi như thủy triều nuốt chửng lấy hắn, hắn đã ngủ rồi.

Một thiếu nữ đi qua bên cạnh hắn nhìn thấy Dương Minh cuộn mình trong góc, trong lòng đau xót, vội vàng chạy tới lấy giúp hắn một tấm thảm, cẩn thận đắp lên người hắn. Một lát sau, nàng lại lặng lẽ đặt một túi thức ăn và nước ở bên đầu hắn.

Năm trăm tàu vũ trụ, đây là một con số khá khổng lồ, mà phải tiến hành xử lý, gia cố tất cả tàu vũ trụ lại là một công trình cực kỳ khổng lồ.

Đây là một trận đại chiến, một trận đại chiến chạy đua với thời gian.

Nếu như không hoàn thành trước khi tiến vào vành đai toái tinh tử vong, vậy thì mấy tàu vũ trụ dân dụng chưa trải qua xử lý gia cố đó hoàn toàn không sao chống đỡ được với xung kích của nham thạch bay khắp nơi trong vành đai toái tinh. Mà một khi có tàu vũ trụ nổ, vậy thì sẽ làm cho đám nham thạch vốn dĩ không có trật tự trong khu vực đó càng thêm cuồng bạo, điều này đối với bọn họ mà nói, là một tai họa.

Nhưng thời gian lại không cho phép bọn họ dừng thêm ở ngoài vành đai toái tinh tử vong, Xích vĩ thú đang theo sát không tha ở phía sau, một khi bị chúng quần lấy, vậy thì đối với mọi người mà nói, cũng là một việc cực kỳ phiền phức. Một khi Xích vĩ thú theo bọn họ tiến vào vành đai toái tinh tử vong, vậy thì bọn họ hoàn toàn có thể xác định bỏ xác trong vành đai toái tinh.

Vành đai toái tinh với nham thạch vô trật tự trôi nổi khắp nơi, cực kỳ có lợi cho Xích vĩ thú phát huy, nhưng đối với quang giáp mà nói, lại là một nơi đầy nguy hiểm, điều này giảm, điều kia tăng, kết quả cứ nghĩ là biết.

499. Chương 499: Bước Chuyển (7)

Khi Dương Minh tỉnh lại, trong bụng trống rỗng, cảm giác dạ dày trống rỗng cực kỳ khó chịu. Lúc này hắn vừa đúng lúc nhìn thấy thức ăn và nước đặt ở trước người, ngăn người một lúc rồi vội vàng cầm lấy ăn lấy ăn để.

Lúc này hắn mới chú ý tới tấm thảm trên người mình, trong lòng âm ập, lại suy nghĩ mấy thứ này rốt cuộc là ai làm. Nghĩ cả nửa ngày cũng không có kết quả, liền quẳng vấn đề này sang một bên.

Lão tía Bách đã không còn ở đây, công việc gia cố tàu vũ trụ này đã hoàn toàn hoàn thành.

Sau khi ăn xong, Dương Minh đã khôi phục tinh thần, hắn mở máy liên lạc, báo cáo lên trên: “Kỹ sư duy tu số hiệu W47236 Dương Minh nghỉ ngơi hoàn tất, tàu Hải tinh duy tu hoàn tất, vị trí hiện tại, tàu Hải tinh, thỉnh cầu chỉ thị tiếp theo.”

Rất nhanh, cấp trên liền có trả lời: “W47236, đối với thái độ và thành quả công việc của các hạ, trừ tích lũy bản thân anh nên có được ra, chúng tôi sẽ thưởng cho anh 5% tích lũy ngoài định mức. Bây giờ, xin chỉ viện tàu vũ trụ Duy Lý Liên Khoa, tàu con thoi nhỏ đã chuẩn bị hoàn tất, đang ở cửa thông đạo số năm chờ anh, chúc anh may mắn.”

Dương Minh hành lễ: “Cám ơn, tôi sẽ lập tức tới tàu Duy Lý Liên Khoa.” Trong hạm đội, tích lũy là một trong những căn cứ quan trọng nhất để thăng tiến chức vụ, đãi ngộ, vãn vãn. Dương Minh mỗi khi hoàn thành một nhiệm vụ duy tu thì sẽ nhận được tích lũy tương ứng, mà nếu như nỗ lực làm việc hoàn thành vượt mức thì sẽ thu được thưởng ngoài định mức. Trong hạm đội, người hoàn thành mỗi một hạng mục công việc đều sẽ thu được tích lũy tương ứng, tiêu chuẩn cụ thể đều ở trong “Quy định chi tiết về tích lũy” mà Kiệt đại nhân công bố.

“Quy định chi tiết về tích lũy” chi tiết vô bì, đối với mỗi công tác đều đưa ra tiêu chuẩn tích lũy rõ ràng, chính xác, với lại, nếu như nhân viên công tác chết trận hoặc vì công việc mà mất mạng, vậy thì tất cả tích lũy của hắn sẽ căn cứ theo một công thức nhất định để đổi thành tiền bạc hoặc bồi thường khác, đưa cho người kế thừa di chúc của hắn.

Nhưng tích lũy hiện giờ với mọi người mà nói, căn bản là thuộc về thứ chẳng có bao nhiêu tác dụng. Vật tư của hạm đội chịu sự quản lý nghiêm khắc, trong thù lao công việc của bọn họ căn bản không có tiền bạc, cho dù có tiền cũng không có cách nào tiêu. Cho nên đối với mấy tích lũy này, mọi người đều không để ý, Dương Minh cũng như vậy. Điểm tích lũy của hắn hiện giờ đã cao tới tám trăm hai mươi điểm. Điểm này là cao nhất xung quanh hắn.

Chỉ là bọn họ có lẽ ai cũng không ngờ, sau này, bọn họ sẽ vì mấy điểm tích lũy mà bọn họ chưa bao giờ coi trọng này mà thu được chỗ tốt làm người ta không ngờ tới, cũng là chỗ tốt mà vô số người vì nó mà đổ mắt.

Tiến vào thông đạo số năm, quả nhiên đã có một tàu con thoi nhỏ đang ở đó chờ hắn.

Sau khi xác nhận thân phận, con tàu chở Dương Minh bay ra khỏi tàu Hải tinh, bay về phía tàu Duy Lý Liên Khoa. Tàu con thoi nhỏ là một loại phi hành khí có thể tích cực kỳ nhỏ. Số người chở lớn nhất của nó là mười người, chỉ dài năm mét, dáng vẻ rất giống xe bay, chủ yếu là dùng để qua lại giữa tàu vũ trụ trong hạm đội.

Rất mau, bọn họ đã tới tàu Duy Lý Liên Khoa.

Kỹ sư duy tu trong tàu Duy Lý Liên Khoa gần như chỉ có một mình hắn, bởi vì hắn không nhìn thấy bất cứ dấu vết đã tiến hành gia cố nào.

Hắn bắt đầu kiểm tra kết cấu chủ yếu của nó để xác định chỗ nào cần thực hiện gia cố.

Đột nhiên, hắn nghe thấy tiếng ầm vang đặc hữu của súng hàn laser, có kỹ sư duy tu? Hắn vội vàng theo tiếng mà đi, hai kỹ sư duy tu tiến hành chút giao lưu trước, như vậy có lợi cho tốc độ hoàn thành công trình, cũng không dễ dàng xảy ra sơ suất.

Quả nhiên, hắn ở một góc ngoặt nhìn thấy một kỹ sư duy tu đang quỳ trên đất, cố gắng làm việc.

Do đối phương xoay lưng với hắn, hắn không cách nào nhìn rõ diện mạo của kỹ sư duy tu này, nhưng thủ pháp của vị kỹ sư duy tu này cực kỳ chính xác, làm trước mắt Dương Minh sáng lên.

Đi tới trước, Dương Minh chào hỏi đầy thiện ý: “À, người anh em, làm tới bước nào rồi?”

Người đó xoay mặt lại: “Vừa mới bắt đầu.”

Khi nhìn rõ gương mặt người đó, Dương Minh giống như bị một tia sét đánh trúng, ngớ ra tại chỗ, phải nửa phút sau mới lắp ba lắp bắp, không thể tin được nói: “Kiệt... Kiệt đại nhân!”

Biểu tình của Diệp Trùng không có chút biến hóa, gật đầu, lạnh nhạt nói: “Ừm, bắt đầu công việc đi.”

- Vâng. Dương Minh luýnh quýnh lấy ra công cụ của mình.

Diệp Trùng đã rất lâu không có tự mình đi làm công việc phương diện duy tu, lần này quả thật hết cách. Thời gian quá gấp rút, mỗi chút lực lượng đều đầy quý giá. Ở phương diện duy tu, Diệp Trùng có thực lực khá khá, nhớ năm đó, hắn chính là một người đa tài, gần như các loại công việc đều đã làm qua. Việc giống

như xử lý gia cố thể này, với hần, hàm lượng kỹ thuật không hề cao, so với công trình cải tạo thân thể tàu Hoa hoa công tử mà hần từng làm qua lúc trước, chẳng qua chỉ là trò con nít.

Dương Minh khâm phục liếc Kiệt đại nhân, không ngờ Kiệt đại nhân ngay cả phương diện này cũng biết, với lại động tác trên tay so với mình còn linh hoạt hơn. Nói thật, điều này làm hần kinh ngạc vô cùng. Trong lòng hầu hết mọi người, Kiệt đại nhân là người cao cao tại thượng, làm người ta tôn kính. Còn Kiệt đại nhân ở trước mắt, cực kỳ mất hình tượng ngồi trên cái gạch cửa hộp kim, dáng vẻ chăm chú, giống như một kỹ sư duy tu bình thường.

Rất mau, Dương Minh liền thu hồi ánh mắt, bắt đầu tập trung vào công việc trên tay.

Hai giờ, hai người một câu cũng không nói, nhưng tốc độ trên tay lại nhanh như gió, tiến độ công trình cũng khá thuận lợi.

Dương Minh xoa xoa cánh tay, bỏ súng hàn laser xuống. Sử dụng súng hàn laser cực kỳ tốn hao tinh thần, mà tay người cũng không thoải mái như tay máy, cho nên sau khi trải qua một khoảng thời gian làm việc, kỹ sư duy tu thông thường đều sẽ có một khoảng thời gian nghỉ ngơi. Điều này cũng là vì để cho tinh thần vẫn luôn tập trung cao độ được nghỉ ngơi.

Ánh mắt của hần không tự chủ được mà rơi lên người Kiệt đại nhân, vừa đúng lúc nhìn thấy Kiệt đại nhân bỏ súng hàn laser xuống. Nhưng lượng công việc hoàn thành trước mặt hần lại nhiều hơn mình nhiều.

- Kiệt đại nhân, ngài nói chúng ta có thể sống sót không? Ma xui quỷ khiến, Dương Minh đột nhiên hỏi một vấn đề mà bản thân cũng cảm thấy ngu ngốc.

Diệp Trùng ngẩng đầu, nhìn Dương Minh, vô cùng lạnh nhạt nhưng lại kiên định nói: “Đương nhiên có thể sống.”

Hai người lại rơi vào yên lặng.

Trong thời gian mười lăm ngày, cả hạm đội đều hừng hực khí thế thực hiện công trình gia cố khổng lồ.

Cũng trong mười lăm ngày này, Hôi cốc lại lưu truyền một tin tức, tin tức này có quan hệ trực tiếp với Diệp Trùng.

Số lượng những người lựa chọn rời khỏi đó khổng lồ. Có vài người trong số họ sẽ lập thành một hạm đội lần nữa, nhưng hầu hết vẫn lựa chọn đi một mình.

Tin tức liên quan tới Kiệt đại nhân trong truyền thuyết cũng là từ bọn họ mà lưu truyền ra ngoài. Khi bọn họ ở trong hạm đội, liên lạc với bên ngoài của hạm đội đều nằm dưới sự khống chế của Thương. Nhưng mấy người này vừa rời khỏi hạm đội, liên lạc của bọn họ liền khôi phục như thường.

Bất quá, do số người truyền đi quá nhiều, làm cho xuất hiện rất nhiều phiên bản, thêm vào một số người đặt điều thêm bớt, càng thật giả khó phân. Điều này cũng làm cho Kiệt đại nhân hư thực lẫn lộn, càng có màu sắc truyền kỳ.

Đồng thời, một đề tài khác cũng bị cả Hôi cốc bàn tán xôn xao. Đó chính là liên quan tới phán đoán đối với cục thể của Kiệt đại nhân. Trong số những thuyền trưởng lựa chọn rời đi đó, không thiếu thuyền trưởng già từng tham gia buổi hội nghị do Kiệt đại nhân chủ trì đó. Chính là thông qua bọn họ, phán đoán liên quan tới cục thể Hôi cốc của Diệp Trùng cũng được mau chóng được truyền tới mỗi một góc ngách của Hôi cốc.

Liên quan tới phán đoán của Diệp Trùng, người có thái độ nào cũng có, có tán đồng, có phản đối, có đứng xem. Nhưng trong mấy ngày liên tiếp, số lượng tàu vũ trụ đi qua khu vực phụ cận hành tinh Ca Sâm Đặc tăng mạnh.

Alvar cũng nhận được tình báo như vậy, nhưng tình báo hần có được càng xác thực hơn. Trong số tàu vũ trụ mới mà hạm đội của hần thu nhận hai ngày này, thuyền trưởng một tàu vũ trụ trong đó là người quen ngày xưa của hần. Mà vị thuyền trưởng này là một trong những thuyền trưởng từng tham gia buổi hội nghị mà Diệp Trùng chủ trì.

Dưới sự chất vấn cặn kẽ của Alvar, vị thuyền trưởng này mang tất cả những điều lão biết nói với Alvar, không chỉ có phán đoán đối với cục thể của Kiệt đại nhân, thậm chí ngay cả tọa độ của địa điểm bước nhảy

không gian ở trong vành đai toái tinh tử vong, lão cũng nhớ rõ ràng.

Alvar hỏi cực kỳ chi tiết. Đối với vị Kiệt đại nhân hoành không xuất thế này, Alvar cực kỳ quan tâm. Trước đó, chưa từng có ai có thể có được thắng lợi huy hoàng trên tay Xích vĩ thú như vậy, điều này không phải may mắn thì có thể làm được. Thông qua chất vấn vị thuyền trưởng già này, Alvar càng lúc càng kinh hãi trong lòng, năng lực của vị Kiệt đại nhân này so với trong truyền thuyết càng xuất sắc hơn. Vô luận là biên chế đặc biệt, hay là chiến thuật sáng tạo đối phó Xích vĩ thú, vân vân, vị Kiệt đại nhân thần bí này đều biểu hiện ra thực lực mạnh mẽ vô bì. Hắn giống một người không gì không làm được. Với lại, xử sự bình tĩnh, gần như chưa hề phạm sai lầm.

Thật là một người đáng sợ!

Hắn và Tiêu Uyển hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy một sự hoảng sợ trong mắt nhau. Ngoài ra, hai người còn phát hiện một đặc điểm khác của vị Kiệt đại nhân này, hắn dường như không hề có tâm lý e sợ đối với Xích vĩ thú. Mà sự thật cũng chứng minh, hắn cũng có thể chiến thắng mấy sinh vật xấu xí này. Mấy tên gà mờ chỉ được dạy dỗ chút thời gian trên tay hắn đó lại có thể đối kháng với Xích vĩ thú, điều này đủ làm cho mấy nhân vật ở trên cao đó toát mồ hôi đầy mặt, trong đó bao gồm cả bản thân Alvar.

Hạm đội của Alvar hiện giờ vẫn không sao đối kháng được với tiểu đội Xích vĩ thú hơi có chút quy mô. Hắn vẫn luôn rất nghi hoặc, vị Kiệt đại nhân đó làm sao chiến thắng loại sinh vật hung tàn mà lại giảo hoạt, vô luận là sức mạnh hay là linh hoạt đều xuất sắc dị thường như Xích vĩ thú này. Nếu như là cá nhân, Alvar còn tin tưởng, dù sao trên đời này thường không thiếu sư sĩ cường đại. Có vài sư sĩ thậm chí có thể lấy một địch nhiều. Điều này Alvar tin.

Nhưng trong chiến đấu quy mô lớn, sức lực cá nhân là nhỏ bé, nhỏ không đủ để nói tới. Không có một người nào có thể chỉ dựa vào võ lực mạnh mẽ của cá nhân mà có thể thay đổi cả chiến cục. Điều này cũng là tại sao đội ngũ bình thường ở trước mặt đại quân Xích vĩ thú vừa đụng liền tan rã.

Trước giờ, Alvar đều chỉ tin, chỉ có đội ngũ do mấy sư sĩ cường đại đó tạo thành mới có thể chiến thắng Xích vĩ thú có số lượng tương đương. Nhưng vị Kiệt đại nhân đó lại triệt để đánh đổ tất cả nhận định trong lòng hắn. Hắn lúc đó vẫn không hề biết, chủ lực trong hạm đội được truyền tụng là vô cùng thần kỳ này thật ra chẳng qua chỉ là thiếu niên mới trải qua mấy tháng huấn luyện chính quy. Lần này, từ chỗ lão thuyền trưởng mới biết được tình huống này, hắn lúc đó còn cho rằng mình nghe lầm.

Thành tựu mà hạm đội này có được, toàn bộ đều có liên quan tới vị thủ lĩnh tên gọi là Kiệt đó. Hạm đội này là do một tay hắn dựng nên, tất cả chế độ của nó đều thấm thấu bóng dáng hắn. Mà mấy cách đánh tạo thành trường phái riêng đó càng làm người ta lạ mắt lạ tai, cũng làm cho Alvar khâm phục sâu sắc. Alvar có xưng hiệu là thiên tài chiến thuật, nhưng lúc này hắn mới rành rành phát hiện, có người đi ở trước mặt hắn.

Hưng phấn, khâm phục, kính trọng, còn có một tia sợ hãi, đối với vị Kiệt đại nhân thần bí này, cảm tình của Alvar rất phức tạp.

500. Chương 500: Hy Vọng Sống (1)

Chính vì như vậy, hắn đối với hạm đội này, đối với vị Kiệt đại nhân thần bí này cũng càng thêm chú ý. Hắn vẫn luôn nghĩ cách nghe ngóng bất cứ tin tức nào của hạm đội này, nhưng thu được cực ít. Vị Kiệt đại nhân này đối với quản lý có một phương pháp rất khá, hạm đội hoàn toàn do dân thường tạo thành lại có kỷ luật cực kỳ nghiêm khắc, hắn có thể làm cho tin tức của mình không bị tiết lộ. Làm được một điểm này là điều khá khó khăn, một điểm này hắn có thể hội sâu sắc, hạm đội trước mắt của hắn thật ra gần như y chang hạm đội Kiệt có, nhưng hắn lại làm không được một bước này. Hắn cảm thấy đây là vấn đề năng lực bản thân hắn, không có dính nhân tố khác. Tiêu Uyển tuy trên danh nghĩa là đầu lĩnh của hạm đội này nhưng năng bình thường rất ít can thiệp Alvar.

Lần này hạm đội của Kiệt đã xảy ra chấn động lớn thế này, vượt xa ý liệu của hắn. Với hắn, đội ngũ có thành phần hỗn tạp thế này thế này của bọn họ, lòng người rất khó thống nhất, bất cứ chút gió thổi cỏ lay nào đều có khả năng thành khởi nguồn của hỗn loạn, từ đó dẫn tới giải thể hạm đội, cho nên hắn vẫn luôn giống như đi trên băng mỏng, cẩn thận vô cùng.

Không chỉ là hấn, mỗi người chú ý tới hạm đội này có lẽ đều không ngờ, Diệp Trùng căn bản không để ý hạm đội này có giải thể hay không.

Cử động lần này của vị Kiệt đại nhân này lại một lần nữa ra ngoài ý liệu của hấn. Quy mô của một hạm đội giảm gần như một nửa, điều này không chỉ làm cho lực lượng của hấn giảm mạnh, hơn nữa còn làm lòng người thấp thỏm, sĩ khí giảm xuống, mấy thứ này đều cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng sau khi nghe lão thuyền trưởng kể lại chi tiết, Alvar rơi vào trầm tư.

Lão thuyền trưởng kể lại phán đoán của Kiệt đối với cục thế, Alvar chú ý thấy, Kiệt hình như có nguồn gốc tình báo khác, ít nhất hấn biết sự nông sâu của tai hoặc Xích vĩ thú của các khu vực. Tình báo vẫn luôn là một trong những vấn đề đau đầu nhất của Alvar, Tiêu gia quân tên còn nhưng thực sự đã chết. Ngoài ra, mạng lưới tình báo của bản thân bọn họ đã không phát triển, cho nên Alvar hiện giờ căn bản không biết tình báo của các địa phương khác, điều này cũng làm cho hấn không sao đưa ra phán đoán chính xác.

Đích xác, nếu như tiến vào vành đai toái tinh tử vong, có thể nói là cử tử nhất sinh. Bất kể là hạm đội của Kiệt hay là hạm đội của Alvar, chủ yếu nhất đều là do bình dân tạo thành, bọn họ vô luận ở sức chiến đấu hay là phương diện ý chí đều thua sư sĩ cực xa. Ngay cả đội quân tinh nhuệ tiến vào vành đai toái tinh tử vong, thương vong cũng sẽ rất lớn, càng đừng nói tới bọn họ.

Cũng khó trách nhiều người lại lựa chọn rời khỏi như vậy.

Tuy Kiệt dẫn dắt bọn họ thu được một trận thắng lợi, nhưng lần này, thứ bọn họ đổi mất lại không phải là Xích vĩ thú, mà là đại tự nhiên con người không sao đối kháng được. Điều này cũng là một nguyên nhân quan trọng khác.

Nhưng Alvar lại bỏ phiếu tán đồng với phán đoán của Kiệt. Nếu như... nếu như tình báo của Kiệt không có sai lầm.

Alvar xác định, nếu như mình thu được tình báo tương tự, vậy thì mình khẳng định sẽ đưa ra phán đoán giống như vậy. Đối với trí tuệ của loại sinh vật như Xích vĩ thú này, hấn có thể hội của bản thân mình. Trận thảm bại lớn của tiền tuyến, trải nghiệm sống sót từ trong cái chết, là ký ức đau đớn nhất trong cả cuộc đời này của hấn.

Kiệt thần bí thà mạo hiểm cử tử nhất sinh tiến vào vành đai toái tinh tử vong cũng không chịu cực Xích vĩ thú sẽ không hoàn thành hợp vây.

Điều này nói rõ cái gì?

Đầu óc Alvar đang chuyển động cực nhanh.

Điều này nói rõ Kiệt đối với tình báo hấn thu được và phán đoán của bản thân có lòng tin tuyệt đối. Chỉ có như vậy thì hấn mới có thể lựa chọn con đường xem ra càng gian nguy hơn.

Kết luận có được cuối cùng của Alvar làm hấn cả kinh, nhưng hấn đã không còn tâm tình đi nghĩ nguồn gốc tình báo của Kiệt. Thứ đầu tiên hấn nghĩ tới trong đầu là hoàn cảnh lúc này của bọn họ, bọn họ sẽ đi về đâu? Đây mới là điều quan trọng nhất.

Nếu như phán đoán của Kiệt thật sự chính xác, vậy thì đối với bọn họ mà nói, vô nghi là tình hình cực kỳ bất lợi. Từ trong lời kể của lão thuyền trưởng, Alvar có thể suy đoán ra hạm đội của Kiệt cách hành tinh Ca Sâm Đặc gần hơn hạm đội của hấn. Kiệt cho rằng hạm đội của mình không cách nào đột phá hành tinh Ca Sâm Đặc trước khi Xích vĩ thú hợp vây, Alvar cũng không cho rằng hạm đội của mình có thể làm được một điểm này.

Vậy thì, bây giờ đặt ra trước mắt Alvar chỉ có hai con đường. Một là không tin phán đoán gì đó của Kiệt, tiếp tục bay tới trước theo kế hoạch định trước. Một con đường khác chính là giống như Kiệt, cũng tiến vào vành đai toái tinh tử vong.

Alvar có chút do dự không quyết định được. Hấn biết lựa chọn lần này đối với hấn mà nói, đối với cả hạm đội mà nói có ý nghĩa thế nào. Hiện giờ, Alvar càng lúc càng khâm phục vị Kiệt thần bí này, đối phương có thể kiên định lựa chọn một con đường xem ra càng gian nan hơn như vậy, điều này rất không dễ dàng, với lại, cần dũng khí rất lớn.

Trong mười phần suy đoán của Kiệt, Alvar đã tin bảy, tám phần. Nhưng nếu như thật sự tiến vào vành đai toái tinh tử vong, vậy thì chắc chắn sẽ xuất hiện thương vong khá lớn. Hắn rất lo lắng, mức độ thương vong có đạt tới cực hạn làm hạm đội phân rã hay không.

Trong lúc Alvar do dự, Diệp Trùng đã không cần vì vấn đề này mà phiền não.

Hoạt động không ngày không đêm mỗi ngày, ngay cả hắn cũng có chút cảm giác nuốt không trôi, thể trọng giảm xuống rõ rệt. Nhưng tu dưỡng ở phương diện tinh thần, ý chí của hắn làm hắn xem ra tinh thần vẫn không tệ. Còn mấy kỹ sư duy tu bình thường giống như Dương Minh này, đã có rất nhiều người mệt tới mức phát bệnh. Nhưng không có ai rút lui, rất nhiều người thậm chí ngâm được phẩm như là thuốc kích thích để nâng cao hiệu suất công việc.

Mọi người đều biết, bọn họ đang chạy đua với thời gian, đang chạy đua với thần chết, đang chạy đua với vận mệnh. Dưới sự lôi kéo của mấy kỹ sư duy tu này, cả hạm đội đều ở trong một loại cuồng nhiệt. Ngay cả kẻ vẫn luôn bình tĩnh như Diệp Trùng dường như cũng bị loại cuồng nhiệt này cảm nhiễm, vậy càng không cần nói tới người khác.

Trong thời gian vẫn còn cách vành đai toái tinh tử vong một ngày, mấy người Diệp Trùng cuối cùng đã hoàn thành việc gia cố tất cả tàu vũ trụ. Gần một nửa số kỹ sư duy tu bao gồm Dương Minh trong đó đều đã mệt mỗi ngã quỵ. Loại tinh thần liều mạng của kỹ sư duy tu này cũng cảm nhiễm sâu sắc tới người khác, đặc biệt là mấy sĩ thiếu niên nhiệt huyết đó, bọn họ ai nấy đều xoa nắm tay, chờ đợi tiến vào vành đai toái tinh có tên là tử vong.

Diệp Trùng cho một ngày để mọi người nghỉ ngơi, là người lãnh đạo, trách nhiệm gánh trên vai hắn lớn hơn người khác nhiều. Đặc biệt là trong giờ phút quan trọng, hắn phải tự mình chỉ huy. Trong cả hạm đội, số lần ra vào vành đai toái tinh tử vong của hắn là nhiều nhất, cũng quen thuộc nhất đối với vành đai toái tinh tử vong.

Vành đai toái tinh tử vong do vô cùng vô tận nham thạch lớn nhỏ không đều hình thành mệnh mông giống như biển sao, hạm đội khổng lồ ở trước mặt nó nhỏ bé giống như hạt bụi. Cho dù rất nhiều người trong hạm đội đều đã có chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng khi bọn họ lần đầu tiên đối mặt cảnh tượng hoành tráng nhất trong vũ trụ này, bọn họ vẫn bị sự mệnh mông và rộng lớn của nó chinh phục.

Nhưng chính ngay lúc này, Kiệt đại nhân của bọn họ đã phát ra mệnh lệnh tiến tới trước. Giọng nói kiên định xuyên qua hệ thống liên lạc, truyền vào tai mỗi người, làm tất cả mọi người lập tức tỉnh lại từ trong sự mệnh mông không thể nào tự thoát ra. Cũng không còn chút băn khoăn nào, cũng không còn chút do dự nào, ánh mắt tất cả thuyền viên từ từ trở nên kiên định.

Vành đai toái tinh tử vong đích xác là cảnh tượng hoành tráng nhất, vĩ đại nhất trên thế giới, vậy thì chúng ta chinh phục nó đi!

Từng luồng hào khí sôi sục dâng lên trong lòng mỗi thuyền viên, động tác của bọn họ cũng trở nên càng lúc càng lưu loát.

- Thu gọn trận hình, chiến hạm chú ý bảo hộ hai cánh hạm đội.
- Nhân viên chiến đấu tiến vào thông đạo chỉ định.
- Kỹ sư duy tu tiến vào vị trí chỉ định chờ lệnh.
- Nhân viên y tế chuẩn bị sẵn sàng.

.....

Các mệnh lệnh giống như dòng nước phát ra từ tàu Hashgel, mau chóng truyền tới mỗi tàu vũ trụ. Phòng thuyền trưởng của mỗi tàu vũ trụ lập tức trở thành nơi bận rộn nhất, các loại khẩu lệnh, tín hiệu thông qua hệ thống, truyền tới mỗi một góc ngách trong tàu.

Hạm đội xếp thành đội hình hình thoi dày đặc, từ từ bay vào vành đai toái tinh tử vong, mà ở mũi nhọn trước nhất của cả hạm đội là một chiến hạm. Biển đá mệnh mông càng lúc càng gần, đám thuyền viên thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng đường vân trên mặt một số nham thạch.

Sau khi mỗi một chỉ lệnh đều được ban bố một cách trung thực, cả hạm đội lâm vào một mảng tịch mịch, mỗi người đều cố sức ngừng hô hấp, nhìn chăm chăm biển đá tràn ngập cả màn hình đang phóng lớn từng chút một trên màn hình.

Gần rồi!

Càng gần hơn nữa!

Cả hạm đội giống như một con thoi, chậm rãi nhưng kiên định hướng về phía biển đá mênh mông này.

Thể hình khổng lồ của tàu vũ trụ không thể nào tránh tất cả nham thạch, rất nhiều nham thạch cỡ vài mét vuông dồn dập bị vỏ giáp tàu vũ trụ làm bắn đi. Mấy nham thạch này bị bắn ra bốn phía, va chạm nham thạch khác. Lần này, giống như quăng vào chảo dầu ở nhiệt độ cao một gáo nước. Láy điểm đột phá làm trung tâm, một loạt phản ứng dây chuyền làm cho biển đá vốn dĩ bình ổn, yên lặng từ từ trở nên sôi trào.

Không ngừng có nham thạch giống như đạn pháo tông vào hạm đội, đặc biệt là mấy tàu vũ trụ ở vòng ngoài trận hình đó, càng trực tiếp hứng chịu công kích của nham thạch.

- Ổn định, ổn định! Thân tàu không được nghiêng...

- Không được hoảng, khống chế tốc độ...

- Kỹ sư duy tu lập tức kiểm tra bộ phận va chạm vừa rồi có hư hại hay không...

Giọng nói đám thuyền trưởng lập tức làm bầu không khí trở nên khẩn trương.

Diệp Trùng không can dự vào chỉ lệnh của mấy thuyền trưởng này, hắn biết, trận chiến hiện tại này chẳng qua mới vừa kéo màn. Nếu như thế này cũng không sao ứng phó, vậy phía sau hoàn toàn không cần nghĩ nữa.

Tàu vũ trụ không hề thích hợp bay trong vành đai toái tinh tử vong, thể hình khổng lồ của nó sẽ làm cho biển nham thạch vốn dĩ khá bình lặng trở nên hỗn loạn mất trật tự, điều này rất nguy hiểm. So với nó, quang giáp ngược lại càng thích hợp bay trong vành đai toái tinh hơn, thể hình khá nhỏ bé cùng với đối hướng linh hoạt của chúng đều có thể làm cho chúng khá an toàn. Nhưng nếu như gặp phải thảm họa thiên nhiên không cách nào chống chọi giống như dòng xoáy toái tinh, vậy thì chỉ có thể xem may mắn của người.

Cảnh tượng cực kỳ dữ dội, thường có nham thạch cỡ vài mét khối giống như sao băng tông lên vỏ giáp trên tàu vũ trụ, bộp, hóa thành mưa đá đầy trời trong ánh lửa lóe lên trong bóng tối đó.

Điều đáng để chúc mừng là, tới tận trước mắt vẫn không có tàu vũ trụ nào bị thương gân cốt, chỉ là thân tàu vốn dĩ bằng phẳng, láng bóng của rất nhiều tàu vũ trụ trong khoảng thời gian ngắn ngủi liền trở nên lỗ chỗ lồi lõm, không bằng phẳng, khó coi vô cùng. Thuyền trưởng đối với tàu vũ trụ của mình phần lớn đều yêu quý như mạng, điều này cũng làm cho rất nhiều thuyền trưởng sắc mặt tái mét.

501. Chương 501: Hy Vọng Sống (2)

Chiến hạm phân bố ở hai cánh hiện giờ cũng bận tít tít, bọn họ cần phải đánh vỡ mấy nham thạch thể tích khá lớn đó, mấy nham thạch này ở dưới tốc độ cao, nếu như trực tiếp tông trúng thân tàu vũ trụ, uy lực sinh ra cực kỳ kinh người, sẽ sinh ra tổn hại trí mạng cho thân tàu. Cho nên một khi phát hiện những nham thạch có thể tích khá lớn đó, bọn họ phải đánh vỡ nó trước một bước, đây cũng là mệnh lệnh Kiệt đại nhân đưa ra cho bọn họ.

Tuy có chút bận bịu, nhưng hoàn cảnh của bọn họ vẫn tốt hơn tàu vũ trụ thông thường nhiều. Độ dày của vỏ giáp chiến hạm còn lâu tàu vũ trụ bình dân mới có thể so sánh được, bọn họ không chỉ là bộ phận quan trọng, mà gần như tất cả bộ phận đều phủ một lớp vỏ giáp dày cộm. Vỏ giáp thiết kế để chống pháo chỉ cần không bị nham thạch lớn tông vào cùng một bộ phận, bọn họ gần như không cần lo lắng đến sự nguy hiểm của an toàn.

Hạm đội chậm rãi mà kiên định bay sâu vào vành đai toái tinh tử vong.

Ngày thứ hai, mật độ nham thạch xung quanh so với ngày đầu tiên đã tăng lên ba lần, điều này cũng làm cho áp lực của mọi người tăng dựng đứng. Tàu Hashgel ở vào vị trí trung tâm nhất của cả hạm đội, gần như không có nham thạch có thể tông vào thân nó.

Tối tận trước mắt, vẫn chưa xảy ra tình huống thương vong, điều này cũng làm cho sĩ khí của tất cả thuyền viên tăng mạnh, mọi người gần như đã nhìn thấy bình minh của hy vọng. Nhưng lòng may của Diệp Trùng lại bắt đầu nhú lại.

- Tình hình có chút không ổn a. Thương cũng không hiểu động như ngày thường, tràn đầy ưu tư: “Mức độ hoạt động của nham thạch khu vực này khá cao, rất không ổn định, lại thêm vào nhân tố ngoại lai là chúng ta đây, sẽ làm cho nó càng nghiêng về phía không ổn định. Chỗ này có xác suất khá lớn sẽ xảy ra dòng xoáy toái tinh.” Trong vành đai toái tinh tử vong, có rất nhiều khu vực không ổn định, mấy khu vực này cũng thường là khu vực xảy ra dòng xoáy toái tinh cao. Nếu như là một người đơn độc, Diệp Trùng nhất định sẽ lựa chọn tránh khu vực này.

- Ủ. Diệp Trùng ừ một tiếng, tình huống Thương nói cũng là nỗi lo của hắn, nhưng hắn hiện giờ cũng không nghĩ ra cách nào. Diện tích khu vực không ổn định này khá lớn, lựa chọn trước mắt của bọn họ là tuyến đường cách địa điểm bước nhảy không gian gần nhất. Nếu như đánh vòng, vừa không nói được có thể thành công tránh được khu vực không ổn định này hay không, vừa làm cho bọn họ đi một vòng lớn. Lộ trình vốn dĩ chỉ cần ba ngày thì lại cần tăng thêm mấy ngày. Ở trong khu vực toái tinh nhiều thêm một ngày, biến số cũng tăng thêm rất nhiều, ở thêm mấy ngày, biến số ở trong đó chỉ nghĩ thôi thì cũng làm Diệp Trùng cảm thấy nguy hiểm.

- Thương, người tính toán một chút, xác suất tránh được dòng xoáy toái thạch có khả năng hình thành của hai loại: chúng ta mau chóng thông qua khu vực này và giữ nguyên tốc độ hiện giờ.

Vành đai toái tinh tử vong không hề thích hợp bay với tốc độ cao, nham thạch trôi nổi khắp nơi sẽ làm cho tàu vũ trụ tiến tới rất khó khăn. Nếu như tốc độ quá nhanh, không chỉ sẽ làm tính phá hoại của nham thạch đối với thân tàu tăng mạnh, mà còn làm cho tính không ổn định của khu vực tại đó tăng mạnh. So với nguy hiểm loại một, tính nguy hiểm của ảnh hưởng loại hai càng cao hơn.

Điểm tới hạn hình thành dòng xoáy toái thạch rất cuộc là bao nhiêu, Diệp Trùng không biết, cho nên hắn cần Thương mô phỏng hiện trường hiện tại một chút, sau khi trải qua tính toán sẽ cho hắn tham khảo. Dòng xoáy toái thạch tới cùng là có hình thành hay không? Lại hình thành vào lúc nào? Nếu như bọn họ không làm gì cả, vậy thì cũng có nghĩa là bị động. Nhưng nếu như bọn họ tăng tốc độ tiến tới trước, lại cực có khả năng dẫn tới việc hình thành tiền đề của dòng xoáy toái thạch. Loại phương thức nào thì bọn họ mới có thể thoát khỏi an toàn? Sau năm phút, Thương đưa ra đáp án: “Xác suất chạy thoát của hạm đội tăng tốc cao hơn hiện giờ năm phần trăm.” Hắn lập tức lại bổ sung thêm một câu: “Đây là kết quả tính toán của Mục.” Tuy Mục không đưa ra con số xác suất cụ thể, nhưng đã đưa ra đáp án Diệp Trùng muốn.

- Chúng ta cần dùng tốc độ nhanh nhất thông qua khu vực nguy hiểm này. Suy nghĩ một hồi, Diệp Trùng quả đoán ra lệnh.

Năm phần trăm, có lẽ không coi là gì trong mắt người bình thường, nhưng trong mắt Diệp Trùng, lại là một quả cân đủ để có thể thay đổi kết quả.

Chỉ lệnh Diệp Trùng vừa ra, cả hạm đội liền tăng tốc.

Cảnh tượng lập tức trở nên càng thêm hỗn loạn, dữ dội.

Toái thạch bay loạn xạ. Nham thạch bị tàu vũ trụ đánh văng tông vào viên nham thạch khác, một viên tông một viên. Phản ứng dây chuyền giống như các quân bài domino, trong khoảng thời gian ngắn, tính không ổn định của khu vực này tăng lên kịch liệt.

Vận động của nham thạch càng lúc càng dữ dội, tốc độ bay càng lúc càng nhanh, tổn hại đối với tàu vũ trụ cũng dâng lên thẳng đứng. Bình, một tàu vũ trụ ở đuôi hạm đội bị một khối nham thạch lớn đường kính ba trăm mét đánh trúng, xảy ra vụ nổ dữ dội, hóa thành một đốm lửa chói mắt, nổ rộ trong bóng tối. Đây là thương vong đầu tiên xuất hiện tính tới trước mắt. Trong lòng tất cả những người nhìn thấy một màn này bỗng có rút. Dưới vụ nổ thế này, không thể nào có người sống sót. Mà trước mắt, bọn họ cũng không cách nào làm bất cứ hành vi cứu viện nào, cục diện hỗn loạn, nhốn nháo thế này, bọn họ tự lo cho mình còn

không xong. Ngoài ra, tàu cứu sinh ở trong tình huống này hoàn toàn không có bất cứ năng lực phòng hộ nào.

Trong lòng mọi người dâng lên một sự đau đớn, ai nấy đều cắn chặt môi.

Phòng thuyền trưởng tàu Hashgel, Diệp Trùng sắc mặt bình tĩnh, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình. Ở chỗ này có thể nhìn thấy toàn cảnh cả hạm đội, hắn cần phải suy nghĩ cho cả hạm đội, lúc này hắn cần phải bình tĩnh. Làm sao mới có thể lựa chọn thương vong xuất hiện nhỏ nhất, đây mới là thứ mà hắn, một người lãnh đạo của hạm đội cần phải làm. Hắn không thể, cũng không có thời gian để cho mình bị thương vì người chết trong lúc này.

- Co cụm trận hình, khoảng cách giữa tàu vũ trụ giảm xuống còn hai mươi mét. Diệp Trùng nhìn chăm chăm màn hình, miệng trầm giọng ra mệnh lệnh mới nhất. Nhân viên liên lạc lập tức truyền mệnh lệnh lớn nhất này tới mỗi con tàu vũ trụ. Số lượng hỏa lực tầm xa đại loại như chiến hạm trong hạm đội quá ít, phần lớn là quang giáp cận chiến. Điều này tuy rằng có thể làm cho bọn họ không quá chật vật khi đối mặt với Xích vĩ thú, nhưng lúc này lại trở thành nhược điểm cực kỳ trí mạng của bọn họ. Mấy khối nham thạch có thể tích lớn đó nếu như không bị đánh nát từ trước, sức phá hoại tạo ra cực kỳ kinh người. Mặc dù đã tiến hành xử lý gia cố bộ phận quan trọng của thân tàu, nhưng điều này chỉ có hiệu quả đối với những khối nham thạch không hề coi là lớn. Lực xung kích của nham thạch lớn cực kỳ khủng bố. Mật độ nham thạch ở chỗ này khá lớn, là biển nham thạch, hạm đội hoàn toàn bị vô số nham thạch bao vây.

Vụ nổ tàu vũ trụ đầu tiên giống như một tín hiệu, hạm đội bắt đầu không ngừng xuất hiện thương vong.

Chính ngay lúc hạm đội của Diệp Trùng không ngừng cực khổ vật lộn trong vành đai toái tinh tử vong, hạm đội của Alvar đang bay về phía vành đai toái tinh tử vong.

Alvar cuối cùng đã đưa ra lựa chọn của hắn.

Trong hạm đội cũng có rất nhiều người phản đối, nhưng giống như Diệp Trùng có quyền uy cực cao trong hạm đội của hắn, địa vị của Alvar cũng không ai có thể làm lay động. Nhưng điều làm hắn cảm kích nhất là đại tiểu thư Tiêu Uyển toàn lực hỗ trợ hắn, điều này cũng làm hắn vốn dĩ vẫn còn chút do dự trở nên kiên định.

Trong lúc mẫn cảm thế này, quyết định của Alvar cũng giống như mọc cánh vậy, truyền đi khắp cả Hôi cốc. Một người là Kiệt thần bí khó dò, thiên tài quân sự hoành không xuất thế, người thu được thắng lợi đầu tiên trước đại quân của Xích vĩ thú.

Một người là Alvar có danh tiếng cao vợi thiên tài chiến thuật, người duy nhất dẫn quân đột phá vòng vây thành công trong lần thảm bại ở tiền tuyến.

Hai người ở trong việc lựa chọn khó khăn này lại nhất trí tới mức kinh người.

Điều này không còn gì phải nghi ngờ, đã truyền đạt tới mọi người một tín hiệu, đó chính là suy đoán của Kiệt cực có khả năng là chính xác. Có ai càng có quyền uy hơn hai người bọn họ trong việc này?

Trong một giờ đồng hồ sau khi Alvar ra lệnh tăng hết tốc độ hướng về phía vành đai toái tinh tử vong, khu vực phụ cận hành tinh Ca Sâm Đặc vốn dĩ lưu lượng người đã tăng vọt lại càng xuất hiện hành động di tản quy mô lớn.

Người dân của hành tinh Ca Sâm Đặc cũng bắt đầu dọn nhà di tản, vô số tàu vũ trụ bay lên, mang theo hy vọng sống, bắt đầu bay về hướng xa hơn. Sáu giờ sáng ngày thứ ba, các trạm giám thị phân bố ở chỗ không xa Ca Sâm Đặc đã phát hiện lượng lớn Xích vĩ thú.

Nếu như nói lựa chọn của Kiệt và Alvar làm mọi người hoảng loạn trong lòng, tin tức này làm mọi người đều cảm thấy hoảng sợ.

Lần này, những người vẫn chưa bay qua hành tinh Ca Sâm Đặc lập tức hoảng hốt. Tàu vũ trụ gần hành tinh Ca Sâm Đặc lập tức mở hết tốc lực lao tới trước. Còn mấy tàu vũ trụ cách hành tinh Ca Sâm Đặc tương đối xa dưới tình huống biết được không có hy vọng xông qua, lập tức chuyển hướng, hốt hoảng bay về phía địa điểm bước nhảy không gian của vành đai toái tinh tử vong được truyền bá sôi nổi.

Diệp Trùng không hề biết tình hình bên ngoài rốt cuộc là thế nào, tình huống hấn đối mặt lúc này cực kỳ tệ hại. Khu vực không ổn định giống như một thùng thuốc nổ có thể nổ tung bất cứ lúc nào, nếu như một khi hình thành dòng xoáy toái thạch, vậy thì xác suất chạy thoát của hạm đội sẽ giảm mạnh xuống điểm đóng băng.

Dương Minh vừa được người khác thay ca, thân thể hấn không hề hoàn toàn khôi phục, làm việc điên cuồng khoảng thời gian trước làm thân thể hấn bội chi quá độ. Nhưng đối mặt nguy hiểm, hấn vẫn không chút do dự đi tới tuyến đầu. Hấn cần phải nắm bắt gao thời gian sửa chữa mấy bộ phận bị hư hại đó, nếu không, mấy bộ phận bị hư hại này lần sau một khi bị một viên nham thạch đánh trúng, người trong cả tàu vũ trụ đều sẽ tiêu tùng.

Công việc sửa chữa khẩn trương tới mức gần như làm người ta không kịp thở, trong tai hấn không ngừng truyền tới giọng nói gấp gáp của nhân viên liên lạc, báo cho mọi người biết chỗ nào, chỗ nào lại bị nham thạch đánh trúng.

Về sau, hấn căn bản không cần nghe báo cáo của nhân viên liên lạc thì hấn đã biết có phải là lại va phải đá. Mỗi lần va chạm, thân tàu liên rung một trận. Mọi người đều được động viên, trợ thủ bên cạnh bọn họ có tới mấy người. Hấn cảm giác tàu vũ trụ giống như đang bay trong mưa gió vậy, đặc biệt là khi hấn sửa chữa, mấy cục đá nhỏ dày đặc đó giống như hạt mưa đánh lên vỏ giáp thân tàu, lộp bộp lộp bộp, giống như mưa đánh lên cửa sổ.

Cuối cùng đã có thể nghỉ ngơi rồi. Khi hấn được người khác thay, cảm giác mình đã sắp hư thoát vậy.

502. Chương 502: Hy Vọng Sống (3)

Hấn rất muốn nhắm mắt, nằm xuống rồi ngủ, nhưng lý trí cuối cùng chiến thắng bản năng, hấn cố sức thả lỏng thân thể ngồi trong góc, tay cầm một ly nước ấm, miệng nhắm nháp từng chút thức ăn một. Hấn cần khôi phục thể lực nhanh nhất. Ánh lửa liên tục sáng lên ngoài cửa sổ phản chiếu gương mặt có chút tiêu tụy của Dương Minh.

- Mẹ nó, địa phương này quả nhiên không phải là chỗ cho người ở. Sáu Quyển (Sáu = gầy, Quyển = xoắn) ở đối diện mở miệng chửi rủa, Sáu Quyển cũng là một kỹ sư duy tu, bởi vì thể hình gầy còm, với lại tóc xoắn, cho nên mọi người đều gọi hấn là Sáu Quyển.

Dương Minh khó khăn nhếch miệng, ra dấu tán đồng lời của Sáu Quyển, hấn nhấp nước nóng từng ngụm nhỏ, từng ngụm nhỏ, không phải hấn không muốn nói chuyện, thực sự là cổ họng khô khốc, khó chịu.

Thân tàu rung động một trận, nước trong ly trên tay Dương Minh phun ra ngoài, rơi vãi trên đất.

Dương Minh và Sáu Quyển nhìn nhau, hai người đều biết rõ, thân tàu lại bị một khối nham thạch không nhỏ đánh trúng. Mà ngoài cửa sổ lại bỗng sáng lên, một đóa hoa lửa xán lạn vô bì nổ rộ trong vũ trụ tối đen.

Dương Minh có chút ngơ ngẩn, trong ánh sáng tạo nên vào khoảnh khắc tàu vũ trụ đó nổ tung, hấn đã nhìn thấy cảnh tượng ra làm sao!

Hỗn loạn, mọi thứ đều hỗn loạn! Khắp nơi là nham thạch lớn nhỏ không đều bay tới bay lui, bọn chúng va chạm dữ dội với bất cứ vật thể nào cản đường bọn chúng, tàu vũ trụ, còn có nham thạch khác. Trận hình hạm đội chỉ có thể miễn cưỡng duy trì, nham thạch vô cùng vô tận vận động vô trật tự mà con người không cách nào hiểu được.

So với sự chặt vật hiện giờ, mọi người khi gặp phải Xích vĩ thú lần trước thoải mái biết bao.

Ngọn lửa của con tàu vũ trụ đó nổ tung vẫn chưa lui hẳn, phản chiếu gương mặt trẻ trung nhưng đã sớm không còn vẻ non nớt của Dương Minh, biểu tình của hấn có chút phức tạp, có bi thương, có lo lắng, có hoảng sợ, có hồi ức...

Con tàu vũ trụ nổ tung đó có phải là báo trước cho vận mạng giống như vậy của bọn họ?

Bỗng, trong đầu Dương Minh đột nhiên thoáng qua giọng nói lạnh nhạt mà kiên định đó của Kiệt đại nhân, còn có đáp án khẳng định dĩ thường đó.

- Khu vực B3 thân tàu bị đánh trúng. Khu vực B3 thân tàu bị đánh trúng, mời nhân viên duy tu lập tức hỏa tốc tới, mời nhân viên duy tu lập tức hỏa tốc tới. Tiếng cảnh báo gấp rút cắt ngang suy nghĩ của Dương Minh.

- Hic, mông vẫn chưa ngồi nóng thì việc này đã tới cửa rồi. Sáu Quyển nhếch miệng cười với Dương Minh, lộ ra hai cái răng cửa vàng vàng, xoay người đi về phía khu vực B3. Bước chân bỗng bênh làm Dương Minh ở sau lưng hắn nhìn thấy rõ ràng.

Sắc mặt Diệp Trùng không tốt lắm, rất nhiều thuyền viên tàu Hashgel vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy sắc mặt Kiệt đại nhân khó coi thế này, từ đây cũng có thể nghĩ mà biết được bọn họ gặp khó khăn lớn thế nào.

Thương gấp rút nhắc nhở Diệp Trùng: “Diệp tử, chỉ số không ổn định của nơi này đang tăng lên dữ dội!”

Thật ra, không cần Thương nhắc nhở Diệp Trùng cũng biết tình huống đã trở nên khá tệ hại. Tàu vũ trụ bị nổ tới trước mắt đã vượt quá hai mươi lăm tàu. Trước khi tiến vào vành đai toái tinh tử vong, Diệp Trùng đã chuyển nhân viên trên hai trăm tàu vòng ngoài lên ba trăm tàu vũ trụ được bảo vệ ở giữa. Ngay cả tàu Hashgel, bây giờ cũng đều đầy người. Đối với hai trăm tàu vũ trụ vòng ngoài, trên mỗi tàu vũ trụ chỉ có hai mươi nhân viên công tác cơ bản nhất. Hai trăm thân tàu này hình thành ba vòng bảo hộ dày, nhiệm vụ của bọn họ chính là bảo vệ tàu vũ trụ lớp trong. Trên hai trăm tàu vũ trụ này tổng cộng có bốn ngàn người, toàn bộ bốn ngàn người này đều là tự nguyện trình báo.

Lúc đầu, Diệp Trùng cũng cho rằng hạn mức bốn ngàn người này có chút đầu đầu, ai cũng biết sứ mạng của hai trăm tàu vũ trụ này là gì.

Thương cho hắn đề nghị, công bố quyết định này, để thuyền viên tự mình báo danh.

Diệp Trùng chấp nhận kiến nghị của Thương. Nhưng điều làm hắn không ngờ là, vào ngày thứ ba sau khi công bố, số người báo danh đã vượt quá ba vạn người. Dưới sự giúp đỡ của Thương, Diệp Trùng cuối cùng đã chọn ra bốn ngàn người này từ trong ba vạn người.

Hai mươi lăm tàu vũ trụ nổ tung cũng có nghĩa đã có năm trăm người trong số bốn ngàn người hy sinh.

Nhưng ảnh hưởng mấy tàu vũ trụ này nổ tung mang lại vượt xa những thứ này. Sóng xung kích tàu vũ trụ nổ tung hình thành làm cho chỉ số không ổn định của khu vực này tăng lên dữ dội. Mà chỉ số không ổn định có quan hệ trực tiếp với việc có hình thành dòng xoáy toái thạch hay không. Chỉ số không ổn định càng cao, càng có khả năng hình thành dòng xoáy toái thạch.

Mỗi tàu vũ trụ nổ tung, không chỉ là lực lượng của bọn họ tổn thất đi một phần, mà cũng có nghĩa dòng xoáy toái thạch càng gần họ thêm một bước. Nếu như không thể giảm thiểu một cách hiệu quả số lượng tàu vũ trụ bị nổ, đón tiếp bọn họ có khả năng nhất chính là toàn quân bị diệt. Diệp Trùng cắn môi, Lực lượng cuối cùng hắn vốn dĩ muốn giữ lại lúc này lại không thể không thả ra trước. Sắp xếp lại suy nghĩ, hắn ra lệnh kỹ lưỡng mà rõ ràng: “Mệnh lệnh, nhân viên chiến đấu tổ A chuẩn bị xuất kích!”

Phòng thuyền trưởng tàu Hashgel lập tức trở nên bận rộn, mệnh lệnh này cũng dùng tốc độ nhanh nhất truyền tới mỗi tàu vũ trụ chờ sẵn. Điều may mắn vô cùng là tới hiện giờ vẫn chưa có một tàu vũ trụ chờ sẵn nào nổ tung.

Mười tàu vũ trụ chờ sẵn lập tức điều chỉnh phương vị, mỗi cửa thông đạo đồng thời mở ra.

- Xuất kích!

- Xuất kích!

- Xuất kích!

.....

Trong năm giây, vô số mệnh lệnh cấp bách được ra trong cùng một thời gian, đám sư sĩ đã sớm chuẩn bị chờ sẵn điều khiển quang giáp từ các thông đạo của tàu vũ trụ xông về phía biển đá mênh mông.

Trong một phút, cả tổ A, toàn bộ một ngàn hai trăm cái D-6 đã hoàn thành xuất kích.

Ba cái quang giáp một tiểu tổ, một ngàn hai trăm cái quang giáp tạo thành bốn trăm tiểu tổ, bọn họ giống như một bầy cá nhỏ bơi xung quanh hạm đội. Dưới hoàn cảnh thế này, tính linh hoạt của quang giáp mạnh hơn của tàu vũ trụ rất nhiều. Mệnh lệnh Diệp Trùng cho bọn họ chính là cố sức làm giảm tốc độ của mấy nham thạch đó hoặc là đánh vỡ chúng, nhưng phải chú ý bảo vệ an toàn bản thân. Sự gia nhập của một ngàn hai trăm cái quang giáp lập tức làm tình huống có được sự cải thiện lớn. Thân hình mấy cái quang giáp này linh hoạt, bọn họ giống như bọc hạm đội một lớp lưới, giảm mạnh áp lực cho hạm đội.

Nhưng đối với mấy sư sĩ đó mà nói, lại không hề thoải mái như thế, sức chú ý của bọn họ cần phải tập trung cao độ. Nham thạch ở chỗ này quả thật quá nhiều, cho dù bọn họ huấn luyện có bài bản, nhưng vẫn cảm thấy trầy trật vô bì. Hoàn cảnh lộn xộn vô cùng, người vĩnh viễn không biết nham thạch sẽ từ phương hướng nào bay tới, một khi không cẩn thận, nó sẽ giống như một cái chùy lớn giã người thành bột. Người cần phải chú ý mỗi một phương hướng, người không thể có chút sơ suất nào, bởi vì người không có cơ hội lần sau.

Diệp Trùng là người đầu tiên phát hiện vấn đề này. Hắn ở phương diện chiến đấu thường có trực giác và mẫn cảm làm người ta phải kinh ngạc, ngay cả Mục Thương ở phương diện này cũng còn xa mới bằng hắn.

- Các tiểu tổ dựa vào tàu vũ trụ, chú ý nhíp nhàng với nhau.

Đối với mệnh lệnh của Diệp Trùng, không có ai hỏi gì, mọi người đều lập tức chấp hành một cách kiên quyết. Quang giáp vốn dĩ có chút mù mịt mau chóng co lại, bọn họ dựa vào hạm đội, lấy hạm đội làm chỗ dựa, chỉ có khi nham thạch sắp tới gần hạm đội mới xuất kích như tia chớp.

Có tiểu tổ bò lên trên nham thạch, sau đó lợi dụng động lực của động cơ, dẫn nham thạch sang một bên. Có tiểu tổ lại sử dụng quang giáp giống trái bi da, tông vào bên hông nham thạch, từ đó tông nham thạch bay đi. Có tiểu tổ lại không chút do dự lợi dụng vũ khí đánh nát nham thạch bay chính diện về phía bọn họ. May mắn quang giáp bọn họ điều khiển là D-6 tổ nghiên cứu khoa học sản xuất.

Điều chỉnh của Diệp Trùng cực kỳ hữu hiệu, cục diện mau chóng ổn định lại.

Sau khi trải qua hoảng loạn ban đầu, phối hợp giữa sư sĩ cũng càng lúc càng ăn ý. Có chỗ dựa tàu vũ trụ, bọn họ không cần lo lắng sau lưng có nham thạch xuất hiện. Mà sự tín nhiệm lẫn nhau giữa bọn họ làm cho khu vực bọn họ cần phòng thủ giảm mạnh. Điều quan trọng nhất là, một khi phát hiện khối nham thạch lớn, bọn họ sẽ lập tức khóa chặt khối nham thạch này, sau đó giao mục tiêu đã khóa chặt cho chiến hạm, như thế đã tăng mạnh hiệu suất của chiến hạm.

Đáng tiếc không có quang giáp tầm xa, nếu không, bọn họ hoàn toàn không lâm vào bị động thế này. Chỉ có mấy khối nham thạch lớn đó mới có thể tạo thành tổn hại thật sự cho tàu vũ trụ, mà nếu như có đủ hỏa lực tầm xa, bọn họ có thể đánh nát tất cả khối nham thạch lớn tới gần bọn họ, sẽ không chặt vật thể này.

Nhưng do nguyên nhân Xích vĩ thú, Diệp Trùng thường quen lựa chọn quang giáp cận chiến đầu tiên, gần như tất cả sư sĩ đều bị hắn huấn luyện thành sư sĩ cận chiến. Binh chủng đơn nhất tuy sẽ phát huy uy lực mạnh mẽ vào những lúc đặc biệt nào đó, nhưng cũng sẽ lâm vào bị động trong những hoàn cảnh khác. Diệp Trùng cũng chưa từng nghĩ hắn sẽ lại một lần nữa tiến vào vòng đai toái tinh tử vong, càng không ngờ hắn lại mang theo một hạm đội tập nham thể này tiến vào chỗ nguy hiểm như vậy. Điều này cũng nói rõ một điểm, vô luận người có năng lực tính toán cường hãn thế nào, cũng không thể đưa mọi thứ vào trong phạm trù tính toán của người, trên thế giới này thường là có quá nhiều nhân tố không thể dự tính được. Cũng chính vì những nhân tố không thể dự tính này mới làm cho thế giới này đầy điều chưa biết, đầy sức hấp dẫn.

Nhưng thần sắc Diệp Trùng vẫn nghiêm túc. Thuyền viên tàu Hashgel không ai dám có chút chểnh mảng. Biểu tình của Kiệt đại nhân tuy rất ít xảy ra biến hóa, nhưng sự ngưng trọng lúc này, mỗi người đều nhìn ra được.

Tuy tình huống đã được ổn định nhưng Diệp Trùng lại không hề lạc quan như thế. Trong tính toán của hắn, quang giáp gia nhập vốn dĩ là định vào ngày thứ ba, vì căn cứ kinh nghiệm của hắn, càng hướng vào chỗ sâu của vòng đai toái tinh, mật độ nham thạch càng lớn, cũng càng thêm nguy hiểm. Không ngờ hôm nay không thể không lấy chiều này ra.

Chính ngay lúc Diệp Trùng vì nguy hiểm của ngày mai mà lo lắng, cục thế của Hôi cốc đã xảy ra biến hóa kinh người.

Phụ cận hành tinh Ca Sâm Đặc, một tiểu tổ quang giáp đang thực hiện tuần tra như bình thường.

Nghे nói đã có Xích vĩ thú xuất hiện ở khu vực phụ cận hành tinh Ca Sâm Đặc, nhiệm vụ của bọn họ chính là tiến hành giám thị khu vực phụ cận này.

- Trời ơi! Đó... đó là cái gì? Tiếng kêu thét hoảng sợ của một sư sĩ trong đó vang lên trong kênh liên lạc.

Ánh mắt mọi người vội vàng dời sang màn hình, ai nấy lập tức tê dại da đầu.

Xích vĩ thú vô cùng vô tận, đông đúc chen chúc bay về phía bên này. Thông qua màn hình, bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng. Thân thể to lớn gần như giống với quang giáp, làn da màu đen mang theo ánh kim loại, cơ nhục mạnh khỏe đầy lực bạo phát, cái đuôi tên màu đỏ tươi buông tự nhiên sau lưng. Trong cặp mắt màu đỏ sậm lạnh lẽo, dữ tợn làm người ta lạnh lòng.

- Chạy a! Trong đám người, không biết có ai hét lên, đám người bị chấn động ngây ra tỉnh lại, mọi người hoảng loạn điều khiển quang giáp của mình chạy hết tốc lực.

Một sư sĩ vẫn khá tận hết chức trách trong số này trong quá trình bỏ chạy vẫn không quên truyền cảnh tượng này về hành tinh Ca Sâm Đặc.

503. Chương 503: Bền Bỉ (1)

Khi đoạn ghi hình này truyền về hành tinh Ca Sâm Đặc, hành tinh Ca Sâm Đặc triệt để bùng nổ. Hành tinh Ca Sâm Đặc từ mấy ngày trước thì đã bắt đầu có người di tản, nhưng vẫn có không ít người lòng ôm ảo tưởng, còn bình dân cũng khó mà tìm thấy tàu vũ trụ nguyện ý chở bọn họ trong khoảng thời gian ngắn. Cho nên dẫn tới việc có lượng lớn bình dân ở lại chỗ này.

Mỗi một thành thị đều hỗn loạn, trên đường phố khắp nơi là quang giáp bỏ trốn bay loạn, chốc chốc có quang giáp tông vào nhau, hình thành từng đám lửa một trên bầu trời. Trên mặt đất cũng là đám đông hoảng loạn, bọn họ túi lớn túi nhỏ, dẫn theo con cái, trên mặt bọn họ viết đầy sự khúg bố và tuyệt vọng.

Khu thông hành của mỗi thành thị cũng hỗn loạn giống như thế, tàu vũ trụ đổ ở chỗ này liều mạng muốn lập tức bay lên, còn đám đông tụ tập phía dưới tàu vũ trụ lại liều mạng muốn trèo lên tàu vũ trụ. Tiếng chửi mắng, tiếng khóc than, tiếng cầu xin... hòa lẫn vào nhau, thành thị phồn hoa ngày trước bây giờ đã thành địa ngục nhân gian.

Hệ thống chỉ huy điều độ của thông hành khu đã hoàn toàn tê liệt, không có chỉ huy, mấy tàu vũ trụ đó chỉ có cương chế mình bay lên.

Đột nhiên, hai tàu vũ trụ ở trên không tông vào nhau, phần đuôi động cơ của một tàu vũ trụ trong đó bị va chạm nghiêm trọng, còn mạn trái của tàu vũ trụ còn lại bị rút ra nửa bên.

Hai tàu vũ trụ lập tức mất đi cân bằng, xoay trên không trung, ý đồ khống chế cân bằng.

Nhưng nỗ lực của bọn họ là vô ích.

Hai tàu vũ trụ giống như uống rượu say vậy, lão đảo rơi từ trên cao chín trăm mét, đập nặng nề vào khu thông hành đã tụ tập đầy người và tàu vũ trụ.

Oành oành. Hai tiếng nổ lớn vang lên, hai ngọn lửa khổng lồ không gì sánh được kèm theo vô số mảnh vỡ, bắn ra xung quanh.

Hai tàu vũ trụ rơi xuống giống như ngòi dẫn nổ của thùng thuốc nổ, khu thông hành liền trở thành thùng thuốc nổ nhét đầy thuốc nổ, oành cái nổ tung.

Một tàu rồi lại một tàu vũ trụ bị ảnh hưởng, chúng giống như bom, nổ tung từng cái một.

Đám đông dồn đông tới mức gần như đi cũng không đi được xung quanh chúng gặp phải đả kích có tính hủy diệt. Bọn họ thậm chí không kịp kêu lên thì đã bị ngọn lửa có nhiệt độ siêu cao nuốt chửng. Còn những

người đứng cách tàu vũ trụ hơi xa một chút cũng không hề thoát khỏi vận hạn, mảnh vỡ nóng rực với vận tốc cao xuyên qua thân thể bọn họ, đánh nát đầu bọn họ.

Người bị thương giãy giụa trong vũng máu, kêu thảm thiết, rên rỉ, phóng tầm mắt nhìn, trong cả khu thông hành, không có người hoàn chỉnh có thể đứng dậy.

Kiệt thần bí, suy đoán của hắn cuối cùng đã được chứng thực một cách triệt để vào ngày hôm nay, nhưng ông trời lại không cho những người do dự hoặc không tin này chút cơ hội nào. Hiện thực tàn khốc mà dứt khoát.

Trừ số ít những người bỏ chạy, những người khác đều vì lựa chọn của bọn họ mà trả giá, chính là tính mạng của bọn họ.

Không khác biệt gì dự đoán của Kiệt, Xích vĩ thú ba giờ sau đã đổ bộ lên hành tinh Ca Sâm Đặc, bọn chúng hoàn toàn tụ họp, sau đó, lại trải qua hai giờ, bọn chúng đã hoàn toàn khóa chặt khu vực phụ cận hành tinh Ca Sâm Đặc.

Giờ đây, Hôi cốc đã bị chia cắt thành hai phần sờ sờ.

Những người bị Xích vĩ thú vây lấy lần này đã quần đít lên. Tin tức này sau khi được xác nhận, vô số tàu vũ trụ vốn dĩ đang bay về phía hành tinh Ca Sâm Đặc lập tức chuyển hướng về phía vành đai toái tinh tử vong, mang theo một tia hy vọng sống sót, bay về phía địa điểm bước nhảy không gian trong truyền thuyết đó. Bọn họ lúc này đây, đã không còn lựa chọn khác.

Những người may mắn chạy thoát, còn có những người ở phương xa chăm chú nhìn sự kiện lần này lại làm chứng cho sự hoành không xuất thế của một nhân vật thiên tài. Nếu như nói tính chân thật của trận thắng lợi mà Kiệt thu được lúc trước vẫn đáng để cân nhắc, vậy thì lần này, không còn ai hoài nghi năng lực của hắn.

Danh vọng của Kiệt cũng vì vậy mà đạt tới một độ cao mới. Vô số vinh dự, vô số tán thưởng, vô số sùng bái, tăng thêm cho hắn vô số vàng sáng thần bí.

Mà Kiệt thần bí cũng trở nên càng lúc càng cao thâm khó dò, trong lòng người bình thường, hắn là đại danh từ của không thể chiến thắng, hắn cũng trở thành một điểm hy vọng cuối cùng.

Mọi người đều mong chờ, mong chờ vị cường giả có thể mang lại cho bọn họ thắng lợi lại một lần nữa xuất hiện. Vô số người đang cầu chúc, cầu chúc hắn có thể thành công xuyên qua vành đai toái tinh tử vong. Đã có không ít người tình nguyện bắt đầu tiến về hành tinh U Linh, bọn họ hy vọng có thể gia nhập hạm đội thần kỳ này, bọn họ tin tưởng, Kiệt thần kỳ nhất định sẽ thu được thắng lợi một lần nữa.

Tuy Diệp Trùng ra lệnh tăng tốc xuyên qua khu vực không ổn định này, nhưng do mật độ nham thạch trôi nổi quá cao, tốc độ của bọn họ vẫn chậm chạp dị thường.

Thương vong của nhân viên xảy ra liên tục, nhưng trừ lúc ban đầu, không còn xuất hiện thương vong với quy mô lớn.

Nhưng Diệp Trùng không dám có chút sơ sẩy nào, bởi vì thời gian đã tiến vào ngày thứ ba. Đây là ngày cuối cùng bọn họ ở vành đai toái tinh tử vong, cũng là ngày quan trọng nhất.

Từ cự ly mà xét, bọn họ cách địa điểm bước nhảy không gian đó cực kỳ gần, chỉ có một ngàn tám trăm km. Bình thường, với khoảng cách này bọn họ chỉ cần bay một giờ, nhưng hiện giờ lại phải bay mười hai giờ.

Bọn họ cuối cùng đã xuyên qua khu vực không ổn định đó, nhưng theo sự tiến tới không ngừng, áp lực của hạm đội cũng càng lúc càng lớn. Bất đắc dĩ, Diệp Trùng cũng mang một ngàn ba trăm sư sĩ còn lại bỏ hết vào trong công việc hộ vệ. Có sự gia nhập của lực lượng này, tình huống có chút cải thiện, nhưng sau khi trải qua năm giờ, tình huống liền bắt đầu khẩn trương.

Trên tay Diệp Trùng đã không còn lực lượng khác.

Lộ trình bảy giờ còn lại, bọn họ chỉ có thể cắn răng chống đỡ. Lộ trình tiếp theo sẽ là lộ trình khó khăn nhất, nguy hiểm nhất trong ba ngày này.

Vì giảm thiểu phạm vi chịu công kích, trận hình hạm đội gần như bị co rút tới cực độ. Nhưng chính như thế, đối với cục diện không có sự giúp đỡ gì quá lớn.

Quang giáp vây xung quanh tàu vũ trụ đã có không ít thể hiện ra trạng thái mệt mỏi, với lại, đã bắt đầu xuất hiện thương vong. Trước lúc này, quang giáp chưa từng xuất hiện thương vong. Thực ra áp lực của bọn họ không ngừng tăng lên, cuối cùng đã đột phá điểm tới hạn, thương vong bắt đầu xuất hiện.

Điều này vừa xuất hiện, càng làm sắc mặt Diệp Trùng khó coi thêm vài phần.

Nham thạch đầy trời giống như mưa đánh về phía hạm đội, trong ba phút, năm mươi cái quang giáp bị tông thành bột vụn. Cũng khó trách sắc mặt Diệp Trùng lại trở nên khó coi như vậy, nếu như cứ theo tốc độ này, chỉ cần hai tiếng rưỡi thì có thể tiêu hao toàn bộ tất cả quang giáp.

Mà đây là điều Diệp Trùng không thể chấp nhận.

Nhưng vào lúc này, bất cứ thủ đoạn gì đều đã không có tác dụng, thứ bây giờ có thể dựa vào chỉ có sự bền bỉ của tất cả thuyền viên.

Diệp Trùng quyết định tự mình xuất kích, trong đầu hẳn không có chút khái niệm người bề trên không thể xung phong hãm trận gì đó.

Niềm tin của hắn là bất cứ chút nỗ lực nào đều sẽ đẩy bọn họ tiến gần tới thắng lợi thêm một bước.

Cho nên hắn đã xuất kích!

Cả hạm đội, trừ mấy người đếm trên đầu ngón tay như Tây Thanh và Tu từng nhìn thấy Diệp Trùng tác chiến ra, những người khác chưa từng thấy Kiệt đại nhân chiến đấu. Mà ngay cả mấy người Tây Thanh và Tu cũng chưa từng thấy qua Diệp Trùng điều khiển quang giáp chiến đấu. Trong ý thức của bọn họ, Kiệt đại nhân là người chỉ huy, hẳn sở trường mưu lược hơn.

Không ai biết, vị Kiệt đại nhân này của bọn họ, thật ra thứ sở trường nhất lại không hề là mưu lược, mà là chiến đấu!

Khi Kiệt đại nhân quyết định tự mình xuất kích, toàn bộ thuyền viên tàu Hashgel đều ngạc nhiên ngơ cả người, bọn họ không thể tin được nhìn đầu lãnh của bọn họ.

Diệp Trùng không cho bọn họ cơ hội mở miệng ngăn cản, chỉ để lại cho bọn họ một bóng lưng kiên quyết.

Khi tin tức Kiệt đại nhân tự mình xuất kích thông qua kênh liên lạc truyền tới tai sứ sĩ đang cực khổ chống đỡ ở bên ngoài, tất cả mọi người đều cho là mình nghe lầm.

Mà khi Hàm gia của Diệp Trùng bay ra từ cửa thông đạo số một của tàu Hashgel, trong kênh liên lạc bỗng vang lên tiếng hoan hô vang trời, mệt mỏi trên người mỗi người giống như thoáng cái mất sạch, bọn họ tràn đầy sức mạnh, nhiệt huyết của bọn họ sôi trào!

Diệp Trùng không hề biết sự xuất hiện của mình mang lại sự biến hóa kỳ diệu thế nào đối với sĩ khí. Trên thực tế, hắn vẫn luôn cho rằng, mình tuy đã có tiến bộ khá lớn, nhưng cách một người chỉ huy chân chính vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Diệp Trùng chỉ hy vọng một chút lực lượng này của mình có thể tranh thủ chút sinh cơ cho bọn họ, chỉ vậy mà thôi.

Hàm gia mỹ lệ trong mưa đá đầy trời trong bầu trời tối đen nhảy lên vũ điệu tuyệt diệu, thân hình ưu mỹ của nó, động tác giản khiết mà tinh xác đến cực điểm, tốc độ siêu cấp, vẻ đẹp tràn đầy sức mạnh và máy móc.

Tất cả sứ sĩ kinh ngạc phát hiện, thực lực Kiệt đại nhân vượt xa bọn họ. Vô luận mưa nham thạch có lớn hơn lao bổ vào quang giáp của Kiệt đại nhân, cái quang giáp giống như tinh linh đó của y thường có thể nhẹ nhàng tránh thoát, hoặc là sử dụng vũ khí của mình làm nó biến mất tiêu.

Một số nham thạch không lớn cũng thành vũ khí của Kiệt đại nhân, y lợi dụng xung kích của quang giáp làm cho nham thạch thay đổi quỹ tích, tông vào một khối nham thạch khác đang vèo vèo lao về phía mình.

Phong phạm cử trọng nhược khinh, thông thả khoan thai của Kiệt đại nhân ảnh hưởng bất cả sư sĩ, trong kênh liên lạc lại một lần nữa vang lên tiếng hoan hô vang trời, tinh thần tất cả thuyền viên vì vậy mà phấn chấn.

Mà lúc này, xuất hiện không hề chỉ có một cái quang giáp của Kiệt đại nhân, bên cạnh Kiệt đại nhân, có một cái quang giáp màu xanh trắng cụt tay, tay phải của nó nắm một cây súng bắn tia Falcao, cây súng bắn tia không hề coi là xuất sắc này ở trên tay hắn lại phát huy uy lực kinh người.

Biểu hiện của sư sĩ không biết tên này vượt xa sự bình tĩnh của người bình thường, mỗi phát của hắn đều không bị hụt, phối hợp giữa bắn tia tầm xa nhắm chính xác và hỏa lực che phủ phạm vi lớn, kỹ xảo quang giáp viễn chiến ở trên tay hắn giống như ảo thuật làm người ta rối cả mắt.

Mà phối hợp giữa hắn và Kiệt đại nhân càng không có kẽ hở, mỗi lần phối hợp đều tuyệt diệu vô cùng. Đối hướng, hoán vị giống như quỷ mị của Kiệt đại nhân và kỹ thuật bắn quỷ thần khó dò của cái quang giáp cụt tay đó phối hợp tăng sức mạnh cho nhau. Nham thạch đầy trời làm người ta chật vật vô bì đó ở trước mặt bọn họ lại không gây được sóng gió gì, từng tia sáng màu lam to nhỏ khác nhau giống như hoa tươi nở rộ, còn Hàm gia xinh xắn lại giống như tinh linh nhảy múa trên hoa tươi.

Không ai biết sư sĩ ngồi trong quang giáp cụt tay này là thần thánh phương nào, giống như không biết Kiệt đại nhân là một sư sĩ siêu cấp vậy. Chỉ có mấy thuyền viên gia nhập sớm nhất đó mới ẩn ước suy đoán sư sĩ cái quang giáp cụt tay này có phải là vị thủ lĩnh khác chưa từng lộ mặt đó.

Thương ở trong giờ phút nguy nan vẫn nhịn không được mà ra tay.

504. Chương 504: Bền Bỉ (2)

Sự xuất hiện của Kiệt đại nhân làm sĩ khí tất cả thuyền viên tăng mạnh, đây là vị địa vị cao quý trong lòng đám thuyền viên của Diệp Trùng. Với đám thuyền viên, Kiệt đại nhân đang dùng hành động thực tế để truyền đạt cho bọn họ một loại niềm tin, đó chính là kiên trì tới cùng!

Còn biểu hiện kinh diễm của hai người Kiệt đại nhân và cao thủ thần bí đó lại càng giống như liều thuốc kích thích, làm cả hạm đội đầy sức mạnh.

Là điều Diệp Trùng hoàn toàn chưa từng nghĩ qua.

Đã rất lâu không cùng Thương chiến đấu, Diệp Trùng lúc này đang hưởng thụ niềm vui chiến đấu.

Nham thạch với góc độ làm người ta khó mà đoán trước, tốc độ càng kinh người mang lại cho hắn áp lực khổng lồ. Khi hắn ở vịnh đại toái tinh lúc trước, chẳng qua chỉ là một mình, mà lần đó cũng chỉ là truy đuổi một con Xích vĩ thú sáu ngón. Còn lần này, hắn lại mang theo cả hạm đội, hạm đội khổng lồ cũng làm cho tính không ổn định của vịnh đại toái tinh từ vong trở nên trước giờ chưa từng có.

Biển đá giống như dã thú bị chọc giận, cuồng bạo mà tràn đầy tính công kích.

Nhưng, áp lực trước giờ chưa từng có này không hề làm Diệp Trùng sợ hãi, ngược lại, hắn rất hưng phấn. Giống như sức lực tích lũy nhiều ngày bộc phát ra trong khoảnh khắc này. huyết dịch toàn thân nóng lên từng chút một, trở nên sục sôi. Mãi đến khi lỗ chân lông toàn thân của hắn gần như đều mở ra, cảm giác khoan khoái giống như luồng điện chảy khắp toàn thân hắn.

Mà lúc này, đầu óc hắn lại vẫn giữ được sự bình tĩnh kinh người. Hắn rất hưởng thụ loại cảm giác này, một loại cảm giác giao hòa hưng phấn và bình tĩnh. Mà sự xuất hiện của Thương lại làm tắt cả tình cảm chôn giấu sâu trong lòng hắn thoáng cái được thả ra.

Thương không hề cho hắn chút dấu hiệu trước nào.

Cảm giác chiến đấu cùng Mục Thương quả thật tuyệt diệu cực kỳ. Từ cái nhìn đầu tiên thấy Mục Thương, Diệp Trùng chưa từng nghĩ sẽ biến nó thành quang giáp của mình, mà nhiều hơn là xem nó thành đồng

bạn của mình, là thầy của mình. Theo sự trưởng thành của hần, một động lực cực kỳ quan trọng thôi thúc hần tiến bộ chính là có một ngày có thể vượt qua Mục Thương, có thể để mình có tư cách điều khiển Mục thương. Nhưng, trong chỗ sâu thẳm nội tâm hần, địa vị của Mục Thương chưa từng thay đổi. Loại động lực này giống như một học sinh muốn chứng minh mình mà muốn vượt qua thầy của mình vậy.

Thân phận Mục Thương rất miễn cảm. Từ trước mắt mà xét, chắc là có quan hệ cực kỳ mật thiết với Tuyết Lai tộc. Cho nên bình thường Mục Thương đều lựa chọn ở trong công tác không gian không ra. Mà trong một khoảng thời gian khá dài, Mục Thương và Diệp Trùng ở trong trạng thái phân ly.

Đây là lần đầu tiên hai người kề vai chiến đấu trong một khoảng thời gian rất dài.

Uy lực có thể phát huy trong trạng thái hưng phấn của một cao thủ giống Diệp Trùng thế này rốt cuộc là bao lớn? Biểu hiện của Kiệt đại nhân làm tất cả thuyền viên đều bị chấn động! Quang giáp cận chiến đối mặt mấy nam thạch này không hề có ưu thế gì, phạm vi có thể khống chế rất nhỏ. Nhưng phạm vi khống chế của Kiệt đại nhân lại gấp sáu lần phạm vi khống chế của một tiểu tổ sư sĩ bình thường, với lại nhìn không ra bất cứ miễn cưỡng nào, giống như nhàn nhã tấn bộ vậy.

Còn phạm vi khống chế của cái quang giáp cụt tay đó càng kinh người hơn, bởi vì có lợi thế viễn chiến, phạm vi khống chế của hần thậm chí còn lớn hơn của Diệp Trùng, gấp mười lần một tiểu tổ sư sĩ bình thường.

Ngoài ra, chỗ hai người chống đỡ là khu vực có áp lực lớn nhất của cả hạm đội, chót mũi của hạm đội.

Sự gia nhập mạnh mẽ của Diệp Trùng và Thương, lập tức làm cho cục thế trở nên ổn định lại, tần suất quang giáp bị thương và tử vong giảm thẳng xuống.

Với lại, có hai sư sĩ siêu cấp đứng ở chót mũi mở đường, tốc độ hạm đội được tăng lên đáng kể, lộ trình vốn dĩ dự tính bảy giờ đại khái chỉ cần bốn giờ liền có thể tới nơi.

Mọi người đều đầy lạc quan, mọi người tin rằng, hạm đội nhất định có thể tới mục tiêu an toàn.

Cục thế cũng phẳng phất như giống với dự liệu của bọn họ, trở nên bình ổn lại, nếu như không xuất hiện biến cố gì, bọn họ chỉ cần kiên trì thêm bốn giờ thì có thể hoàn thành tất cả mục tiêu.

Nhưng bốn giờ phía sau thật sự thuận lợi giống như mọi người muốn sao?

Vô luận là Diệp Trùng hay là Thương, lúc này có lẽ là người duy nhất không lạc quan trong cả hạm đội. Tuy hạm đội hiện giờ trông rất bình ổn, nhưng trên thực tế, hạm đội giống như một sợi dây đàn đang bị kéo dài từng chút một.

Kéo dài từng chút một, sợi dây tràn đầy tính đàn hồi không hề lập tức bị đứt. Nhưng nếu như một mực tăng lực như vậy, vậy thì sợi dây này nhất định sẽ đạt tới một điểm tới hạn. Một khi sức kéo vượt qua điểm tới hạn này, sợi dây này chắc chắn sẽ đứt. Là tới mục tiêu trước khi đứt hay là sẽ tới điểm tới hạn này trước khi tới mục tiêu đây?

Trái tim bình tĩnh của Diệp Trùng chôn sâu sự lo lắng.

Sự thật chứng minh, lo lắng của Diệp Trùng đích xác là một vấn đề trí mạng.

Khi vẫn còn cách mục tiêu ba mươi phút, chính ngay lúc gần như tất cả thuyền viên cho rằng thắng lợi đang tới, điểm tới hạn đã bị đột phá!

Trải qua hơn ba giờ chiến đấu cực khổ, sự hưng phấn trong thân thể Diệp Trùng cũng dần dần rút đi, áp lực phòng thủ không ngừng tăng lên. Ngay cả hần cũng cảm thấy khó khăn như vậy, đối với sư sĩ bình thường mà nói, chiến đấu thắm khốc tới bậc nào. Mấy người này có thể kiên trì tới giờ, ngay cả Diệp Trùng cũng cảm thấy có chút kinh ngạc. Hần không biết, ở trong này, hần đi trước mở đường đã tạo ra tác dụng khá quan trọng.

Bình bình bình bình bình bình, đột nhiên, sáu đám lửa sáng lên trong biển đá tối thui. Sáu cái quang giáp đã nổ tung.

Chiến đấu giữa sư sĩ không hề duy trì thời gian quá dài. Giống như hai đối thủ ngang sức ngang tài, tình huống bình bình bang bang một hai giờ cực ít khi xảy ra.

Điều khiển quang giáp cần tập trung cao độ sức chú ý, mà với một sư sĩ bình thường, thời gian mà dài, phản ứng của sư sĩ sẽ chậm chạp thấy rõ.

Đây là điều trí mạng. Vào lúc này, sư sĩ thường đột nhiên phạm một số sai sót cực kỳ đơn giản, điều này không hề là do huấn luyện của bọn họ không đạt chuẩn, mà là cực hạn tinh thần con người. Đương nhiên, mấy sư sĩ cường đại đó lại không vậy, bọn họ có thể chiến đấu thời gian dài hơn, tu dưỡng của bọn họ ở phương diện tinh thần càng thâm hậu hơn.

Sáu cái quang giáp này nổ giống như một khúc nhạc dạo cao trào, thoáng cái, đám sư sĩ bị áp bức tới cực điểm bắt đầu xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Một cái quang giáp tiếp nối một cái quang giáp, liên tục không ngừng nổ tung giống như pháo hoa ngày tết. Trong kênh liên lạc không ngừng vang lên tiếng kêu thảm, tiếng nổ lớn, còn có sự tỉnh mạch làm người ta lạnh lòng trong khoảnh khắc sau tiếng nổ lớn. Một chuỗi vụ nổ làm người ta khó mà thống kê rốt cuộc có bao nhiêu cái quang giáp nổ tung.

Tuy đang chiến đấu nhưng Diệp Trùng vẫn luôn chú ý sự phát triển của cả chiến cục.

Tình huống hấn lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Trước mắt chính là lúc quan trọng nhất, bất cứ chút do dự nào cũng sẽ tạo thành tổn thương nghiêm trọng. Không chút do dự, hấn quả đoán ra mệnh lệnh mới nhất: “Tất cả nhân viên chiến đấu, lập tức trở về!” Tác dụng mấy sư sĩ đã mệt tới cực điểm này hiện giờ có thể tạo ra đã cực kỳ nhỏ, theo như lời của hấn, chính là tác dụng có được không so được với lực lượng tiêu hao. Sư sĩ sau khi nhận được mệnh lệnh, điều khiển quang giáp mệt mỏi cố sức bay vào trong hạm đội.

Dọc đường không ngừng có quang giáp bị đánh trúng, hóa thành vô số mảnh vụn bắn ra xung quanh trong từng đám lửa. Rất nhiều mảnh vỡ cơ giới của quang giáp nặng nề gõ lên tàu vũ trụ, để lại từng lỗ, từng lỗ lõm vào.

Diệp Trùng biết, giờ phút cuối cùng đã tới.

Hấn lúc này ngược lại bình tĩnh dị thường, tâm tình không chút dao động: “Tất cả tàu vũ trụ, tiến tới trước hết tốc lực!”

Lúc này không có bất cứ đường lui nào, tiêu vong trong mưa đá vẫn không bằng tăng tốc tiến tới trước, nói không chừng vẫn có thể tranh thủ chút sinh cơ.

Sự trở về của quang giáp cũng làm cho tàu vũ trụ vòng ngoài trực tiếp phơi bày dưới sự công kích của nham thạch.

Thân tàu vòng ngoài cùng vốn dĩ bị đập tới mức lồi lõm gồ ghề trở nên càng thêm méo mó, nhưng bọn họ lúc này hoàn toàn mặc kệ tàu vũ trụ của bọn họ, cố hết sức dùng thân tàu để ngăn cản công kích đối với tàu vũ trụ vòng trong của nham thạch.

Bọn họ biết, trong những tàu vũ trụ bên trong, có vợ con bọn họ, có cha mẹ, anh em của bọn họ, có hy vọng sống của bọn họ. Trước giờ, bọn họ đều chỉ nhìn Kiệt đại nhân dẫn theo một đám thiếu niên chiến đấu với Xích vĩ thú hung ác, đó là vì cái gì, chỉ là sinh tồn mà thôi.

Bây giờ cần có người đứng ra, bọn họ liền đứng ra.

Với bản thân bọn họ, bọn họ không hề coi là người cao thượng, nhưng bọn họ nguyện ý dùng tính mạng của mình, vì người thân của mình, vì người mình yêu thương. Để tranh thủ dù chỉ là chút xíu hy vọng sống, bọn họ vì nghĩ quên thân.

Tàu vũ trụ vòng ngoài khó khăn không chế phương hướng. Bọn họ hoàn toàn mặc kệ mấy nham thạch mật độ như mưa rơi lại mạnh mẽ như sao băng đó. Bọn họ cẩn thận bảo hộ tàu vũ trụ xung quanh bọn họ.

Một tàu vũ trụ bị một khối nham thạch đường kính hơn một trăm mét tông thẳng vào, điều này đã mang lại thương tổn trí mạng cho nó.

- Thuyền trưởng, không chế phương hướng không được rồi! Thuyền viên gấp giọng báo cáo với thuyền trưởng.

Thuyền trưởng là một vị thuyền trưởng già có hơn ba mươi năm kinh nghiệm điều khiển tàu vũ trụ, khóe mắt của lão có vết nhăn sâu hoắm, mái tóc dài trắng xám, vẻ mặt lão lúc này bình tĩnh, nhìn không ra chút cuống quýt nào. Thuyền trưởng hai trăm tàu vũ trụ vòng ngoài đều là thuyền trưởng có kinh nghiệm phong phú, bởi vì sứ mạng của bọn họ không chỉ cần dũng khí, còn cần có trí tuệ.

Kinh nghiệm và trí tuệ của thuyền trưởng trong giờ phút này đã giúp lão đưa ra phán đoán chính xác: “Điều khẩn cấp phương thức điều khiển bằng tay, duy trì tốc độ không đổi. Rời khỏi hạm đội với góc nhỏ. Lập tức thông báo tàu vũ trụ khác.” Nếu như giờ phút này, tàu vũ trụ này hoàn toàn mất đi khống chế, vậy thì nó sẽ cản trở tàu vũ trụ phía sau tiến tới, từ đó làm cho tách rời trận hình hạm đội. Khi đó, vô số nham thạch bay vèo vèo sẽ lao tới, xuyên qua lỗ hổng này, trực tiếp đánh lên tàu vũ trụ bên trong. Tàu vũ trụ này từ từ rời khỏi hạm đội, một tàu vũ trụ khác mau chóng bổ sung vào vị trí của nó.

- Quá tốt rồi! Đám thuyền viên ai nấy đều hoan hô, trên mặt bọn họ lộ ra vẻ thỏa mãn, nhìn không ra bất cứ sự đau khổ vì lập tức sẽ đối mặt cái chết nào.

- Khống chế tàu, giữ song song với hạm đội. Chúng ta tiến họ thêm một đoạn. Lão thuyền trưởng lãnh đạm nói, nếp nhăn trên mặt không hề động đậy, giống như chỉ là truyền lại một việc đơn giản vô cùng vậy.

Thân tàu giữ song song với hạm đội, mỗi tàu vũ trụ lướt qua bên cạnh nó đều giảm thiểu số lần bị nham thạch đánh trúng, mà khoảng thời gian này có lẽ chỉ có vài giây nhưng đây đã là điều duy nhất bọn họ có thể làm trước mắt. Toàn bộ thuyền viên sau khi làm xong mọi thứ đều đứng cạnh cửa sổ, mắt đưa tiến hạm đội rồi khỏi.

Thuyền viên trong mỗi tàu vũ trụ lướt qua bên cạnh nó đều tự phát khom mình chào bọn họ, trong mắt rất nhiều thuyền viên nữ đều ướt nước mắt. Trong khoang tàu, người nhà của mấy thuyền viên đó, thất thanh òa khóc.

Tất cả thuyền trưởng đều là người quen với sóng gió, nhưng vào lúc này, bọn họ vẫn đau đớn vô cùng. Nhưng bọn họ biết, bọn họ nên làm thế nào mới có thể làm cho sự hy sinh của mấy đồng bạn này không uổng phí.

Cả hạm đội lập tức bắt đầu tăng tốc.

505. Chương 505: Bền Bỉ (3)

Hạm đội tăng tốc cũng làm cho thương hại của nham thạch bay loạn xạ đối với chúng lập tức tăng lên, trừ chiến hạm vẫn không ngừng bắn mấy khối nham thạch có đường kính siêu lớn đó ra, tàu vũ trụ khác đã hoàn toàn bỏ mặc né tránh, chuyển sang bay hết tốc lực.

Áp lực của Diệp Trùng và Thương đang đứng ở chót mũi hạm đội bỗng tăng lên.

Tốc độ của mấy nham thạch bay loạn xạ đó bỗng tăng mạnh, Diệp Trùng không thể không cổ vũ tinh thần lên mười hai phần (120%), đối phó mấy nham thạch nguy hiểm mà trí mạng này. Nếu như một khi bị một viên nham thạch đánh trúng ngay chính diện, vậy thì chỉ e khả năng sống sót của mình cũng sẽ thấp tới mức đáng thương.

Thương đã hoàn thành việc đổi tầm năng lượng năm lần. Hắn hiện giờ đang đứng ở vị trí mũi tàu của tàu vũ trụ ở trên cùng đó.

Điều bọn họ làm hiện giờ là dùng tàu vũ trụ để đổi lấy thời gian.

Tàu vũ trụ trần trụi dưới công kích của nham thạch đang bay vèo vèo không thể nào kiên trì quá lâu, một chiếc rồi một chiếc tàu vũ trụ hoặc là nổ tung, hoặc là mất đi khống chế. Tốc độ của hạm đội không vì thương vong của mấy tàu vũ trụ này mà giảm đi chút nào, biển đá hỗn loạn bởi vì việc tiến lên phía trước với tốc độ cao của hạm đội này mà càng trở nên hỗn loạn.

Áp lực phải chịu của tàu vũ trụ ở chót mũi hạm đội là lớn nhất, lẽ ra đã sớm nổ tung rồi. Nhưng bởi vì sự chiến đấu ngoan cường của Diệp Trùng và Thương, thân tàu của tàu vũ trụ này tuy đã không còn ra dáng, nhưng vẫn ngoan cường dẫn đầu cả hạm đội không ngừng tiến tới trước.

Sư sĩ trở về trong tàu, ai nấy đều hoặc ngồi hoặc nửa nằm ở trên sàn, ngược mặt lên, mắt không nháy nhìn chằm chằm Kiệt đại nhân và cái quang giáp cụt tay đang chiến đấu trên màn hình đó.

Trong khoang tàu rộng lớn yên lặng không có bất cứ âm thanh nào.

Còn các thuyền trưởng hiện giờ vẫn may mắn sống sót, ai nấy đều gân cổ, đỏ mặt gào thét, ra lệnh thuyền viên xông tới trước.

Phía trước đột nhiên bùng lên một đám lửa, lại là một tàu vũ trụ nổ tung! Tàu vũ trụ phía sau hoàn toàn không có chút ý giảm tốc nào, xuyên thẳng từ trong đám lửa do vụ nổ hình thành ra.

Thời gian giống như bị kéo dài ra vậy, mỗi phút mỗi giây đều cứ chậm chạp như thế.

Diệp Trùng cảm thấy đôi tay mình càng lúc càng nặng nề, nhưng hắn không dám để cho tốc độ tay của mình giảm xuống chút nào. Đầu óc hắn đã trống rỗng, hắn cũng sớm không còn dư sức để chú ý việc khác. Hắn hiện giờ hoàn toàn là cực khổ chống đỡ, mồ hôi đã sớm làm ướt đầm bộ đồ tác chiến của hắn, hơi thở nóng nặng nề nóng bỏng vô bì. Đôi mắt nhìn chằm chằm màn hình, nham thạch hỗn loạn trên màn hình vận động không theo trật tự nào, hắn đã không sao dự đoán được như lúc đầu, chỉ dựa vào năng lực phản ứng biến thái của mình.

Tần suất xạ kích của Thương cũng giảm xuống rõ rệt, Diệp Trùng biết, không phải là Thương xảy ra vấn đề, mà là do cây súng bắn tia Falcao đó đã quá nóng gây ra.

Nhưng trong mắt mấy sư sĩ đang nghỉ ngơi trên tàu vũ trụ đó, thân hình quang giáp của Kiệt đại nhân vẫn phiêu hốt như thế, ra tay vẫn sắc bén như thế, tia sáng màu lam mà cái quang giáp cụt tay đó bắn ra vẫn dày đặc như hoa tươi nở rộ, mỹ lệ mà điên cuồng.

Ánh mắt của bọn họ vẫn không đủ nhìn ra Diệp Trùng và Thương thật ra đã lâm vào khốn cảnh. Nếu như nói lúc đầu, tiết tấu chiến đấu nằm trong tay Diệp Trùng và Thương, vậy thì hiện giờ Diệp Trùng và Thương đã mất đi loại quyền nắm bắt này, bọn họ đã bị chìm trong tiết tấu của mấy nham thạch đang bay vèo vèo đó.

Không biết đã trải qua bao lâu, chính ngay lúc Diệp Trùng cảm thấy đầu óc của mình càng lúc càng trở ra, ý thức đã bắt đầu mơ hồ từng chút một, trong kênh liên lạc bỗng vang lên tiếng người kêu lên kinh ngạc: “Mau nhìn! Chỗ đó!”

Tinh thần Diệp Trùng bỗng phần chấn, hắn biết, bọn họ cuối cùng đã tới rồi!

Ở trước mặt hắn, một khu vực trống không hẹp dài có đường kính khoảng hai mươi lăm km, độ dài khoảng một trăm năm mươi km, mà tọa độ của điểm bước nhảy không gian đó chính là ở bên trong.

Trong khu vực trống không này không có một viên nham thạch nào, mấy cục đá bay loạn xạ khắp nơi đó giống như cũng tránh xa khu vực này, không có viên nham thạch nào bay vào khu vực kỳ dị này.

Hạm đội liền chui vào khu vực trống không này, không có bất cứ cản trở nào.

- Chính là đây! Chính là đây! Thuyền trưởng hải tặc đó kích động tới mức không thể tự kiềm chế. Vị thuyền trưởng hải tặc này vẫn luôn ở trong phòng thuyền trưởng của tàu Hashgel, dù sao ở chỗ này cũng chỉ có một mình lão từng tới qua. Mấy ngày này, áp lực trên người lão cực kỳ nặng nề. Ngay cả trong hạm đội cũng có rất nhiều người có một loại tâm lý thù địch đối với lão, cho rằng chính vì đề nghị của lão mới dẫn tới việc xảy ra mọi thứ này. Mà một số người khác lại có thái độ hoài nghi đối với tính chân thật của điểm bước nhảy không gian này, bọn họ trước giờ chưa từng nghe nói trong vành đai toái tinh tử vong có điểm bước nhảy không gian gì.

Thêm vào đoạn đường mấy ngày này trải qua bao nguy nan, nhìn từng đồng bạn hy sinh không ngừng trước mặt lão, mà mọi thứ này lại có quan hệ trực tiếp với người đề nghị đầu tiên là lão. Có lúc lão cũng nghĩ, nếu như mình không nói ra điểm bước nhảy không gian này, Kiệt đại nhân có nghĩ ra một biện pháp tốt hơn hay không? Có lẽ như thế, mấy đồng bạn này sẽ không hy sinh.

Trùng trùng tâm tình phức tạp hỗn hợp lại với nhau, thuyền trưởng hải tặc cứng cổ ngày trước bỗng tuôn trào dòng nước mắt tuổi già, khóc sụt sùi.

Cuối cùng đã an toàn rồi, hạm đội từ từ dừng ở khu vực trống không này. Khoảnh khắc này, trải qua hơn ba giờ khổ chiến, sức lực toàn thân Diệp Trùng phảng phất như bị rút sạch, hần hiện giờ ngay cả sức nhấc một ngón tay lên cũng không có.

Cả hạm đội chìm trong điên cuồng, mọi người đều đang chúc mừng bọn họ sống sót từ cõi chết, niềm vui sống lại từ tuyệt cảnh làm cả hạm đội biến thành biển vui mừng. Tuy tối trước mắt vẫn chưa có hoàn thành bước nhảy không gian, nhưng mọi người đều cho rằng bọn họ đã thành công rồi! Khu vực trống không đặc biệt thế này cũng làm mọi người tràn đầy lòng tin đối với việc nơi này có điểm bước nhảy không gian.

Khi Diệp Trùng trở về tàu Hashgel, thứ hần nhận được là đãi ngộ như của một quốc vương! Tất cả tàu vũ trụ may mắn còn lại xếp thành đội hình chỉnh tề, giống như đang đón nhận sự kiểm duyệt của quốc vương, mỗi một thuyền viên đều đứng dậy khom mình chào vị đầu lĩnh của bọn họ. Còn khi Diệp Trùng tiến vào cửa khoang tàu Hashgel, toàn bộ thuyền viên của cả con tàu vũ trụ đều tự phát tới nghênh đón Kiệt đại nhân lại một lần nữa dẫn dắt bọn họ thu được thắng lợi. Bọn họ xếp thành hai hàng đội ngũ chỉnh tề, thông đạo vốn dĩ không phải là quá rộng rãi càng tỏ ra chật hẹp.

Hết cách, Diệp Trùng chỉ đành từ trong buồng lái của Hàm gia đi xuống.

Hình tượng Diệp Trùng hiện giờ thật ra khá là bết bát, mồ hôi đã sớm thấm ướt quần áo của hần, cả người giống như vừa bò ra từ thùng nước. Trên mặt hần toàn là mồ hôi, mái tóc ướt nhẹp dính trên trán, dưới chân trong thoáng chốc đã là một vùng nước.

- Chào!

Soạt, mọi người vươn thẳng eo, hành lễ nghiêm chỉnh vô bì.

- Hoan nghênh ngài thắng lợi trở về! Hai người Tây Thanh và Tu đồng thanh cong eo, mang theo vài phần thành kính.

- Hoan nghênh ngài thắng lợi trở về! Hơn chín trăm người đồng thanh hô lớn.

Diệp Trùng có chút tay chân thừa thãi, trước giờ chưa từng trải qua cảnh tượng thế này. Nói ra, hần quen với phong cách của Tang tộc hơn, chỉ im lặng đi theo hần, không có nhiều thứ hoa hòe thế này. Điều hần hiện giờ muốn nhất là nghỉ ngơi, hiện giờ hần cảm thấy nhấc chân một bước cũng mệt mỏi.

Nhưng hần rất mau liền khôi phục bình tĩnh, phẩy phẩy tay, lạnh nhạt nói: “Giải tán đi.”

Tuy cái quang giáp cụt tay đó đột nhiên biến mất chẳng thấy đâu là một câu đố trong mắt mọi người, nhưng lại không có ai dám đi điều tra cận kề. Đùa sao, làm sao điều tra? Chẳng lẽ đi hỏi Kiệt đại nhân à?

Sau khi trải qua niềm vui sống sót sau kiếp nạn, tiếp đó chính là sự bi thương đối với người chết.

Ở trong khu vực trống trải này, mấy người Diệp Trùng đã nghỉ ngơi tám giờ. Ai biết sau khi nhảy, đón tiếp bọn họ là cái gì? Nếu như bọn họ với trạng thái mệt mỏi hiện giờ mà gặp phải nguy hiểm, vậy thì ngay cả năng lực tự bảo vệ mình căn bản nhất cũng không có.

Trong tám giờ này, Diệp Trùng không hoàn toàn dùng thời gian để nghỉ ngơi. Trên thực tế, nghỉ ngơi được năm giờ, thể lực của hần về căn bản đã khôi phục phần lớn. Trong tám giờ này, hạm đội hoàn thành tổ hợp lại, mà thống kê thương vong cũng được đưa ra.

Đây là một loạt con số nhìn thấy mà phát hoảng.

Một trăm năm mươi tàu vũ trụ bố trí ở vòng ngoài chỉ có ba tàu may mắn còn lại, tàu vũ trụ ở giữa hạm đội cũng tổn thất sáu tàu, hai ngàn năm trăm sư sĩ, chết sáu trăm người, bị thương hơn bốn trăm người, lực lượng có thể dùng tới trên tay Diệp Trùng hiện giờ chỉ có một ngàn năm trăm sư sĩ. Sư sĩ chết trận phần lớn là chịu đả kích trí mạng trong thời gian ngắn ngủi trở về tàu vũ trụ này. Số người chết cuối cùng của cả hạm đội là tám ngàn sáu trăm bốn mươi một người.

Nhưng, bây giờ không hề là lúc giải quyết mấy vấn đề này, đặt trước mặt bọn họ vẫn có một vấn đề càng cấp bách hơn: tiến hành bước nhảy không gian sắp tới.

Diệp Trùng đã sắp xếp chu toàn cho cú nhảy không gian sắp tiến hành. Đặc biệt là đối với việc rủi như mọi người thất lạc, nên tới chỗ nào tập hợp. Ở phương diện bước nhảy không gian, may mắn của hần trước giờ

khá tốt, nhưng gần như lần nào cũng đều xuất hiện chút biến cố, càng hướng chi bước nhảy không gian lần này vẫn tồn tại nguy hiểm nhất định, hẳn làm sao lại dám khinh suất chứ.

Làm xong mọi thứ, thời gian vừa đúng. Mà lúc này, hạm đội của Alvar vừa mới tới rìa vành đai toái tinh tử vong.

- Đại nhân, mọi thứ chuẩn bị sẵn sàng. Tây Thanh có chút khấn trương, Tu ở bên cạnh tuy sắc mặt bình tĩnh nhưng nắm tay nắm chặt của hắn cũng bộc lộ ra sự khấn trương trong lòng hắn.

Diệp Trùng gật đầu: “Đi nào.” So với Tây Thanh và Tu, hoàn cảnh nguy hiểm hơn thế này mà Diệp Trùng hẳn từng trải qua rất nhiều, tất cả công tác chuẩn bị hiện giờ của hắn đều đã hoàn thành. Đám sư sĩ đã hoàn tất việc nghỉ ngơi đó đều tiến vào trạng thái lâm trận.

Nếu như thật sự như lời của vị thuyền trưởng hải tặc đó, đầu ra còn lại của điểm bước nhảy không gian là ở hành tinh U Linh, không ai cho rằng lại cử động này là thừa thãi.

Hành tinh U Linh là một địa phương khá quái dị, tin đồn liên quan tới nó rất nhiều. Gần như từ lúc mới xây dựng Hôi cốc, đây đã là một nơi đầy thần bí. Vô luận là tàu vũ trụ nào, một khi tới gần hành tinh nguy dị này đều sẽ lập tức biến mất tăm mất dạng.

Mới đầu, có rất nhiều nhà thám hiểm tự phụ vào thực lực tới thám hiểm, nhưng mấy người này không có một ai trở về. Về sau, địa phương này cũng bị đồn đãi càng lúc càng tà dị, sau đó tổ nghiên cứu khoa học đứt khoát đóng quân ở gần đó, cấm người khác tới gần. Dần dần, hành tinh U Linh cũng trở thành một nơi không ai muốn tới, ngay cả hải tặc cũng không nguyện ý đoái hoài. Đây gần như trở thành một quy luật ngầm của rất nhiều ngành nghề.

506. Chương 506: Hành Tinh U Linh (1)

Một đầu ra khác của điểm bước nhảy không gian vị thuyền trưởng hải tặc đó nói lúc đó là hành tinh U Linh, đây cũng làm một trong những nguyên nhân mà hầu hết mọi người đều không tin. Chưa từng có ai có thể sống đi ra từ khu vực phụ cận hành tinh U Linh, trong mắt gần như tất cả những người trong Hôi cốc, đây là thường thức.

Sau này Diệp Trùng hỏi rõ mới biết được, năm đó, khi mấy người vị thuyền trưởng hải tặc đó phát hiện mình lại nhảy tới phụ cận hành tinh U Linh cũng sợ tới mất hết hồn vía, lập tức trốn mất tăm. Cũng không biết may mắn lần đó của bọn họ tốt hay là thế nào, bọn họ lại không gặp phải bất cứ bất ngờ nào. Sau khi bọn họ cẩn thận vòng qua đội quân đồn trú gần đó của tổ nghiên cứu khoa học, bọn họ mới thở phào.

Hành tinh U Linh khủng bố thế nào, đối với kẻ không phải người Hôi cốc là Diệp Trùng mà nói, không hề có khái niệm gì.

Khu vực trống không hẹp dài này không chỉ rộng rãi, quả thật là một khu gia tốc trước điểm bước nhảy không gian thiên nhiên hoàn mỹ.

Mọi người đều ngừng hô hấp, nhìn chăm chú tàu vũ trụ thực hiện bước nhảy không gian đầu tiên. Tàu vũ trụ thực hiện bước nhảy không gian đầu tiên là một tàu vũ trụ chở năm trăm sư sĩ, bọn họ đã nghỉ ngơi, chỉnh đốn hoàn tất, vũ trang toàn bộ, tiến vào trạng thái thời chiến. Sở dĩ chọn bọn họ tiến vào bước nhảy không gian đầu tiên là xuất phát từ suy nghĩ phương diện an toàn, ai cũng không biết ở đầu đó sẽ xuất hiện cái gì.

Tàu vũ trụ đầu tiên tăng tốc, rồi lại tăng tốc, hóa thành một tia sáng, bỗng cái biến mất.

Tàu thứ hai, tàu thứ ba...

Tàu Hashgel cũng chính là tàu Diệp Trùng ngồi, là tàu vũ trụ hoàn thành bước nhảy không gian thứ năm.

Bên ngoài Hôi cốc, cục thế của thiên hà Hà Việt cũng bắt đầu trở nên tệ hại từng chút một. Cả thiên hà Hà Việt đã lâm vào trong hỗn loạn. Toàn bộ ba đại thế gia đều đã lâm vào trong vũng lầy của Xích vĩ thú, trong ba nhà, có lẽ cũng chỉ có tình huống của Diệp gia là hơi tốt chút, nhưng chẳng qua cũng chỉ chặt vật chống đỡ. Còn một tộc quần khác của Xích vĩ thú lại đóng ở thông đạo tới Hôi cốc, tình hình hiện giờ thế nào, không ai biết. Bất quá, điều này lại làm cho rất nhiều cư dân thiên hà Hà Việt thở phào.

Mà lúc này, lượng lớn tàu vũ trụ chở theo vô số binh dân, bay về phía hành tinh Dật Cúc.

Tang tộc, gia tộc cổ xưa này bị một số người tìm ra được từ trong lịch sử. Quân đoàn tông ui hiện giờ cũng không còn là quân ô hợp trong mắt mọi người, tới trước mắt, bọn họ là đội ngũ duy nhất tiêu diệt hoàn toàn một tộc quần Xích vĩ thú. Còn mấy quang giáp tông ui xem ra giống như đắp đầy miếng vá đó cũng trở thành đại danh từ của sự cường đại, trở thành quang giáp mong ước có được trong lòng rất nhiều người.

Những người có năng lực đi xa đều nhao nhao tới hành tinh Dật Cúc dựa dẫm Tang tộc, tìm sự bảo hộ của bọn họ.

Tang tộc không hề cự tuyệt đối với mấy người tới tìm kiếm sự bảo hộ này, hành tinh Dật Cúc do ở nơi xa xôi, nhân khẩu vốn ít ỏi. Lượng lớn nhân khẩu di dân thúc đẩy mạnh mẽ sự phát triển của hành tinh Dật Cúc. Đặc biệt là các học phủ trứ danh đó, cũng nhao nhao dời tới khu vực này. Tang tộc kế thừa đặc điểm theo đuổi tri thức trên người Diệp Trùng, phàm là học phủ cần dời tới hành tinh Dật Cúc, Tang tộc đều đưa ra sự giúp đỡ lớn nhất, bọn họ có thể ưu tiên tiến vào hành tinh Dật Cúc, có lúc Tang tộc thậm chí còn phái ra tàu vận chuyển và đội hộ tống.

Không chỉ như vậy, nếu như là nhân tài kỹ thuật cao cấp, còn có thể thông qua mạng mô phỏng gửi cho Tang tộc một lời thỉnh cầu bảo hộ. Tang tộc sẽ thông qua sức ảnh hưởng lớn nhất của bọn họ, yêu cầu thế lực địa phương hộ tống mấy người này tới hành tinh Dật Cúc. Tang tộc hiện giờ đã thành một cái bánh bao nóng, mọi người nịnh bợ còn không kịp, làm sao lại làm khó bọn họ ở mấy việc nhỏ này? Từng tuyến đường an toàn thông tới hành tinh Dật Cúc được mở ra, trong khoảng thời gian ngắn, lượng lớn đội tàu mang cờ hiệu Tang tộc giống như dòng suối nhỏ, đi về phía hành tinh Dật Cúc.

Gần bảy phần học phủ của thiên hà Hà Việt đều ở dưới mấy cách xử trí này của Tang tộc mà dời vào ở trong hành tinh Dật Cúc. Người ở các phương diện khác càng không đếm xuể. Điều này cũng làm cho hành tinh Dật Cúc vốn dĩ hoang vắng lạc hậu nảy một cái thành hành tinh có lực lượng kỹ thuật cực kỳ hùng hậu. Còn đông đảo binh dân lại được sắp xếp ở trên một vài hành tinh gần hành tinh Dật Cúc. Hiện giờ, bảy hành tinh xung quanh hành tinh Dật Cúc đều là phạm vi thế lực của Tang tộc. Còn có nhiều thế lực thống trị đương địa của hành tinh hơn nữa thỉnh cầu được vào trong phạm vi bảo hộ của Tang tộc, nhưng cẩn thận, Tang tộc không hề mau chóng khuếch trương. Khuếch trương vội vã đối với Tang tộc có lực lượng không hề quá hùng hậu mà nói, là một việc cực kỳ nguy hiểm.

Tầng lớp lãnh đạo chủ yếu của Tang tộc hiện giờ là mấy người Tang Phổ, còn Thu Mạn lại chủ yếu phụ trách phương diện hành chính sự vụ. Trên thực tế, một loạt biện pháp này đều là do nàng ta đề ra. Tình thông đối với hành chính sự vụ của nàng làm mấy người Tang tộc khâm phục vô cùng, được mọi người nhất trí đề cử làm người quyết sách hành chính sự vụ cao nhất. Tang Phổ lại là người chỉ huy tối cao của cả quân đoàn tông ui.

Đối với cục thế trước mắt, Thu Mạn thông minh lanh lợi có phán đoán rất rõ ràng. Nàng biết, muốn sống sót, mình phải nỗ lực thế nào. Nếu như mình lúc này có động tác nhỏ gì, vậy thì vô nghi là tự đào mồ mình. Kẻ địch lớn nhất hiện giờ là Xích vĩ thú, loại công địch của nhân loại này. Với lại, ai biết Diệp Trùng lúc nào trở về? Đối với thiếu niên trầm mặc, kiệm lời này, ở chỗ sâu trong lòng nàng có sự sợ hãi sâu sắc.

Cho nên trong khoảng thời gian không có Diệp Trùng này, Tang tộc không hề xuất hiện hỗn loạn gì, ngược lại, bọn họ mượn thời cơ mà lớn mạnh.

Nhưng tìm kiếm Diệp Trùng đã thành nhiệm vụ hàng đầu của cả Tang tộc, bọn họ đã phái ra lượng lớn nhân thủ tìm kiếm Diệp Trùng. Tiểu Thạch đầu đã xây dựng một phòng thí nghiệm mang mô phỏng cực kỳ tiên tiến, trong này, mấy học phủ đã dọn tới đó giúp đỡ hần khá lớn. Thông qua mạng mô phỏng này, lại thêm vào năng lực tính toán khủng bố của tiểu Thạch đầu, hần gần như đã để lại “cửa ngấm” của mình khắp toàn bộ mạng mô phỏng thiên hà Hà Việt. Thông qua mấy “cửa ngấm” này, hần có thể sử dụng tất

cả ông kính giám thị trừ một vài hạch tâm của ba đại thế gia, hẳn hy vọng thông qua mấy ông kính này tìm được Diệp Trùng.

Hiện giờ, có một nan đề đặt trước mặt bọn họ. Tuyết Lai tộc đối phó Xích vĩ thú yếu thế nhất trong ba đại thế gia đã phái người tới hành tinh Dật Cúc, hy vọng nhận được sự giúp đỡ của bọn họ.

Giúp hay là không? Đây là một vấn đề cực kỳ trực tiếp đặt trước mặt mọi người.

Liên quan tới vấn đề này, mọi người đều khó xử.

Giúp, vậy thì bọn họ phải điều động cả quân đoàn tông uì, một khi như vậy, an toàn chỗ này của bọn họ sẽ không thể bảo đảm. Càng huống chi, lao sư viễn chinh, nguy hiểm quá lớn. Với lại, có thể dự đoán, thương vong của bọn họ cũng sẽ rất lớn. Cho nên hầu hết Tang tộc đều không tán đồng, dùng tính mạng đồng bào của bọn họ đi giúp người khác, bọn họ tự nhiên không nguyện ý.

Nhưng nếu như không giúp hình như cũng không phải việc dễ dàng. Tin tức Tuyết Lai tộc tới Tang tộc tìm kiếm giúp đỡ, không biết tại sao lại lan truyền nhanh chóng trong dân chúng, lập tức quần chúng sục sôi. Mấy ngày này, gần như tất cả hiệu trưởng học phủ và một vài người có chút danh vọng đều tới tìm Tang Phổ, Thu Mạn, hy vọng bọn họ có thể giúp đỡ. Bởi vì đây không chỉ quan hệ tới vận mạng một tộc Tuyết Lai tộc, ở gần đó, có bình dân nhiều không kể xiết.

Nếu như Tang tộc lúc này công nhiên nói không giúp, dân chúng tất sẽ lạnh lòng, hình tượng thân dân xây dựng trong khoảng thời gian này của bọn họ sẽ hủy trong một chớp. Điều này cực kỳ bất lợi đối với sự phát triển sau này của bọn họ. Đạo lý này không cần nói Thu Mạn tinh thông hành chính sự vụ, ngay cả thứ lỗ mãng như Tang Thiết cũng hiểu rõ.

Sức chiến đấu cá nhân của Tang tộc mạnh mẽ, phối hợp quang giáp tông uì, lại thêm vào phối hợp chiến thuật đỉnh cao nhất, là thế lực có phần thắng nhất khi đối mặt Xích vĩ thú tính tới trước mắt. Những điều này đều là ưu thế của Tang tộc, vậy điểm yếu của Tang tộc thì sao? Đó chính là ở trình độ khoa học kỹ thuật, phương diện trình độ khoa học kỹ thuật hiện có của Tang tộc so với ba đại thế gia quả thật là tương đương với trình độ hoang dại. Mà mấy thứ này mới là vấn đề hạn chế sự phát triển về sau của Tang tộc trí mạng nhất, cũng là vấn đề quan trọng nhất. Đây cũng là tại sao mấy người Tang Phổ lại tổn hao sức lực như vậy để đi lôi kéo các học phủ và một vài nhân tài kỹ thuật cao. Mấy nhân tài này hiện giờ đã không ít, nhưng muốn hình thành năng lực khoa học kỹ thuật chân chính, còn cần phải có thời gian.

Vấn đề trước mắt này nếu như giải quyết không tốt, vậy thì những nỗ lực bọn họ làm trong khoảng thời gian này chỉ e sẽ đổ sông đổ biển hết.

Nếu như tiên sinh ở đây thì tốt rồi! Đây có lẽ là suy nghĩ trong lòng mọi người lúc này. Tới giờ phút lựa chọn quan trọng nhất thì cần một đầu lĩnh có năng lực lại dám gõ nhịp. Nhưng Diệp Trùng được bọn họ coi như là đầu lĩnh lúc này lại khó tìm thấy tông tích.

Tất cả tàu vũ trụ đều thành công bước nhảy không gian, điều này làm Diệp Trùng thở phào.

Nhưng lúc này vẫn không phải lúc nghỉ ngơi, địa phương này bị đồn tà quái, điều này cũng làm cho Diệp Trùng khá chú ý.

Đây là một địa phương nguy hiểm!

Điều Diệp Trùng làm đầu tiên chính là sắp xếp lại tất cả tàu vũ trụ, như vậy cho dù có gặp phải công kích cũng sẽ không tạo thành sự hỗn loạn của cả hạm đội.

- Lập tức tiến hành quét hình phạm vi lớn xung quanh. Vừa hoàn thành việc sắp xếp, mệnh lệnh thứ hai của Diệp Trùng liền ban ra.

- Báo cáo! Phát hiện Xích vĩ thú!

Phát hiện này gần như làm mọi người biến sắc, ngay cả sắc mặt Diệp Trùng cũng có chút khó coi. Tuy bọn họ đã trải qua nghỉ ngơi, nhưng đám sư sĩ cách trạng thái hoàn toàn khôi phục vẫn còn khá xa. Bọn họ hiện giờ không thể nào phát huy toàn bộ sức chiến đấu.

Lúc này gặp phải Xích vĩ thú, thật là một tin tức tệ hại!

Nhưng Diệp Trùng không hề hoảng loạn, trấn tĩnh nói: “Truyền hình ảnh qua đây!”

- Vâng.

Màn hình phòng thuyền trưởng sáng lên, kết quả quét hình phía trước cũng truyền tới đây.

Trên màn hình quả nhiên xuất hiện vài con Xích vĩ thú, chúng trôi nổi trong vũ trụ, nhìn chăm chú hành tinh U Linh màu nâu, bọn chúng dường như không phát hiện tàu vũ trụ sau lưng. Diệp Trùng lúc này ngược lại khá bình tĩnh, đã gặp rồi, vậy lúc này trừ ứng chiến cũng không có cách nào khác. Khoảng cách hai bên quá gần, bỏ chạy, phần thắng nhỏ tới mức đáng thương, tốc độ tàu vũ trụ so với Xích vĩ thú quả thật là tốc độ rùa bò.

So với điều này, chi bằng chủ động xuất kích!

Ngoài ra, Diệp Trùng phát hiện mấy con Xích vĩ thú này cực kỳ tán loạn, với lại số lượng cũng không hề nhiều, có lẽ chỉ có hơn hai trăm con, điều này đối với hạm đội mấy người Diệp Trùng mà nói, chỉ có thể coi như nhóm nhỏ Xích vĩ thú.

Chính ngay lúc này, Diệp Trùng bỗng đứng lên: “Điều chỉnh tiêu cự, phóng lớn hình ảnh.”

Thuyền viên nhận được mệnh lệnh vội vàng phóng lớn hình.

- Lớn hơn nữa.

Hình ảnh phóng lớn thêm nữa.

- Dời ống kính nhắm vào Xích vĩ thú.

Trên màn hình, hình ảnh nửa con Xích vĩ thú chiếm đầy cả màn hình.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Diệp Trùng, trầm giọng nói: “Nửa thân trên!”

Ống kính nhắm vào nửa thân trên con Xích vĩ thú, mép hình ảnh đã có chút mơ hồ, cực kỳ không rõ ràng, nhưng sau khi phóng lớn cực bộ, mọi người mới chú ý tới chỗ đặc biệt trên hình.

507. Chương 507: Hành Tinh U Linh (2)

Vết thương!

Nửa thân trên của con Xích vĩ thú này giao thoa rất nhiều vết thương nhỏ, nếu như không phải phóng lớn xem kỹ thì rất khó phát giác.

Mà quan sát tỉ mỉ con Xích vĩ thú này, Diệp Trùng phát hiện, chúng dường như đều cực kỳ mệt mỏi, biểu tình xem ra có chút tàn tạ.

Trong lòng máy động, cân nhắc một lượt, Diệp Trùng mau chóng ra lệnh: “Tu có không? Tây Thanh có không?”

- Có!

- Có!

Giọng nói của Tu và Tây Thanh cùng lúc vang lên trong kênh liên lạc.

- Mỗi người các người dẫn năm trăm cái quang giáp, tiêu diệt mấy con Xích vĩ thú này. Nhớ kỹ! Làm chậm tiết tấu lại, từ từ cọ xát với chúng!”

- Vâng! Hai người cùng trả lời.

Trong lòng hai người có chút nghi hoặc, theo như cách đánh lúc trước, Kiệt đại nhân trước giờ không chủ động yêu cầu bọn họ xuất kích, dù sao bọn họ ở trong vũ trụ không có bất cứ ưu thế nào. Ngoài ra, lần này Kiệt đại nhân nói rõ để bọn họ làm chậm tiết tấu, càng đi ngược lại với cách đánh tiết tấu nhanh lúc trước.

Tuy mệnh lệnh của Kiệt đại nhân ngược lại lẽ thường, nhưng bọn họ tin rằng, trong này nhất định có huyền cơ gì đó.

Một ngàn cái quang giáp bay ra từ tàu vũ trụ, yên lặng tới gần Xích vĩ thú đang nhìn chăm chú hành tinh U Linh. Hơn hai trăm con Xích vĩ thú này không biết đang chăm chú nhìn cái gì, hoàn toàn không chú ý có người đánh lén sau lưng.

Mãi tới khi một ngàn cái quang giáp đã hình thành vòng vây, hai trăm con Xích vĩ thú này mới như tỉnh lại từ trong mộng.

Chính ngay lúc mọi người cho rằng một trận đối kháng kịch liệt sắp bắt đầu, điều ra ngoài ý liệu của mọi người là, hai trăm con Xích vĩ thú này thần sắc hốt hoảng muốn bỏ chạy.

Trái lẽ thường. Loại tình huống này quá trái lẽ thường!

Hai người Tây Thanh và Tu lập tức ý thức được chỗ trái lẽ thường trong đó. Xích vĩ thú bọn họ gặp được lúc trước, con nào không hung hãn không sợ chết? Cơ hồ trước giờ không có Xích vĩ thú bỏ chạy, càng đừng nói tình huống hơn hai trăm con vừa gặp đã bỏ chạy này.

Bọn họ dường như có chút ý thức được ý tứ trong lời nói vừa rồi của Kiệt đại nhân, bất quá, lúc này đã không cho phép bọn họ suy nghĩ cận kề.

Tây Thanh và Tu không hẹn mà cũng ra một chỉ lệnh: “Chiến thuật thông lộng!”

Chiến thuật thông lộng là một trong những chiến thuật quy định do Kiệt đại nhân định ra. Tiêu chuẩn chiến thuật Kiệt đại nhân định ra tổng cộng có mười ba bộ, mà chiến thuật thông lộng là chiến thuật số chín trong đó, là chiến thuật lấy nhiều đánh ít điển hình, vây mà không công, tránh giao chiến chính diện với kẻ địch, không ngừng dùng sức mạnh cơ động tiêu hao sức lực của kẻ địch.

Trong chiến đấu lúc trước, bọn họ chưa từng dùng qua chiến thuật thông lộng. Đối mặt loại sinh vật cơ động tốc độ cao là Xích vĩ thú này, quang giáp ở phương diện này chiếm không được bất cứ tiện nghi nào.

Tuy là lần đầu tiên sử dụng chiến thuật thông lộng, nhưng mười ba bộ tiêu chuẩn chiến thuật mà Kiệt đại nhân định ra, bọn họ đã sớm luyện tập quen thuộc nằm lòng. Lần này sử dụng, không có chút điểm ngượng ngập.

Một ngàn cái quang giáp tỏa ra ngoài giống như quả bóng hơi phồng lên, chúng tụ năm tụ ba, tạo thành tiểu đội. Bắn tia, bao vây, đánh cầm chân, các tiểu tổ phối hợp lẫn nhau, ai có việc nấy, mỗi tiểu tổ đều cơ động, linh hoạt dị thường. Bọn họ không hề đấu cứng với Xích vĩ thú, mà một khi Xích vĩ thú muốn chạy, bọn họ lại lao tới cầm chân, bọn họ giống như từng cái thông lộng, xiết lấy cổ họng kẻ địch, vô luận kẻ địch giãy dụa thế nào cũng không sao thoát từng cái thông lộng này.

Rất mau, chiến thuật thông lộng liền có hiệu quả, Tây Thanh và Tu lúc này cũng phát hiện chỗ không đúng của mấy con Xích vĩ thú này. Bọn chúng dường như vừa mới trải qua một trận chiến cực kỳ kịch liệt, lúc nào con nào cũng đã sức cùng lực tận. Chiến đấu của một ngàn sư sĩ tuy vẫn không khôi phục hoàn toàn, nhưng đối mặt hai trăm con Xích vĩ thú đã sức cùng lực tận này vẫn khá thoải mái.

Trải qua nửa giờ chiến đấu, hai trăm con Xích vĩ thú không lọt lưới con nào, thành quả quan trọng nhất của lần này chính là bắt sống hơn ba mươi con Xích vĩ thú. Đây là lần đầu tiên bọn họ bắt sống Xích vĩ thú.

Xích vĩ thú còn sống có ý nghĩa nghiên cứu khá lớn. Điều này cũng có thể làm cho con người mau tìm thấy biện pháp làm sao tiêu diệt loại sinh vật này hơn. Bất quá, điều này không phải là thứ Diệp Trùng cần phải suy nghĩ, trong hạm đội của hắn không có chuyên gia ở phương diện này. Mà Diệp Trùng cũng tìm không ra phương pháp làm sao để cầm tù mấy con Xích vĩ thú này, cho nên hắn rất dứt khoát, ra lệnh giết chết ba mươi con Xích vĩ thú này.

Hơn hai trăm con Xích vĩ thú này bị tiêu diệt cũng làm đám thuyền viên vừa mới bị căng thẳng thần kinh thở phào nhẹ nhõm. Vừa mới chạy ra từ cõi chết thì gặp phải mấy sinh vật này, đích xác không phải việc

vui vẻ gì.

Diệp Trùng đang suy nghĩ, mấy con Xích vĩ thú này xem ra hình như vừa mới trải qua một trận chiến kịch liệt, với lại bọn chúng vẫn luôn nhìn hành tinh U Linh, chẳng lẽ nơi này đã xảy ra chuyện gì? Bọn chúng lại xảy ra kịch chiến với cái gì chứ? Con người? Hay là sinh vật khác?

Mấy con Xích vĩ thú này chắc là vừa mới rút lui từ trong chiến đấu ra, chúng đang quan sát, điều này nói lên cái gì? Nhắm vào chi tiết mình phát hiện, trong lòng Diệp Trùng không ngừng đưa ra vấn đề, lại bắt đầu thử giải đáp mấy vấn đề này.

Từ mức độ mệt mỏi của chúng mà xét, đối thủ nhất định đã tạo ra áp lực khá lớn cho bọn chúng. Bất quá, đối thủ tuy mạnh mẽ nhưng hai bên chắc là không phân cao thấp. Nếu không, mấy con Xích vĩ thú này chắc là đã sớm bỏ chạy rồi, mà không phải là ở xa xa nhìn.

Phương hướng nhìn của chúng, rõ ràng chính là hành tinh U Linh.

Nơi đó rốt cuộc đang xảy ra việc gì? Hành tinh U Linh màu nâu tỏa ra từng gợn sóng màu lá cọ đậm, nhưng rất khó nhìn thấy màu xanh lá. Nếu như chỉ nhìn từ chỗ này, Diệp Trùng cảm thấy hành tinh U Linh chắc là một hành tinh hoang vu, không thích hợp cho sinh vật cư trú. Nhưng hắn cũng biết, thế giới này có rất nhiều sinh vật kỳ quái. Cho dù ở trên hành tinh xem ra vô cùng hoang vu này có sự tồn tại của sinh vật, hắn cũng không hề kinh ngạc.

Hắn cuối cùng quyết định đi thăm dò một chút, hắn có một loại dự cảm, hắn sẽ có phát hiện mới ở trong này.

Hắn tuy không giống mấy thuật thừa sư trong bộ lạc Hy Phượng, có dự cảm mạnh mẽ, nhưng hắn cũng không bỏ qua loại dự cảm mãnh liệt của mình này. Hắn biết, loại dự cảm này của hắn là phản ứng trong khoảnh khắc này của kinh nghiệm phong phú hắn tích lũy lâu ngày. Nhất định là mình không chú ý tới mấy chi tiết nào đó, cho nên bộ óc không sao đưa ra phán đoán chắc chắn.

Đối với loại hành vi mạo hiểm này của Kiệt đại nhân, Tây Thanh và Tu biểu thị sự phản đối mạnh mẽ, nhưng đối với quyết định của Kiệt đại nhân, bọn họ cũng không biết nên làm thế nào. Mà điều làm trong lòng bọn họ hơi an tâm là, bản thân Kiệt đại nhân chính là một sư sĩ cực kỳ lợi hại, còn cái quang giáp đó của hắn càng không phải là đồ thường. Bất luận là xảy ra nguy hiểm gì, tự bảo vệ chắc là không có vấn đề gì lớn.

Diệp Trùng điều khiển Hàm gia, bay về phía hành tinh U Linh ở xa xa, đồng hành cùng hắn còn có Thương.

- Xì, nơi đó lại không có người đẹp, thật không hiểu nổi, người kiên trì như thế là vì sao? Thương rất không cho là đúng nói, câu tiếp theo làm Diệp Trùng càng không biết nói sao: “Chẳng lẽ Diệp tử ngươi đã đói khát tới mức không gì không nuốt rồi sao? Ài, tình yêu mặc kệ người thú sao? Hay là sự bác ái của chủng tộc siêu việt?”

Cho dù Diệp Trùng trầm tĩnh cũng không kìm chế được mà trợn trắng mắt. Hắn không trả lời, hắn biết, một khi trả lời, Thương chỉ càng lúc càng dữ dội.

Thương nói bóng nói gió: “Diệp tử, ngươi phải chống đỡ a, Băng Băng vẫn đang đợi ngươi a! Kìm chế chút, kìm chế chút.”

Diệp Trùng cũng không nhịn thêm được nữa: “Thương, ngươi không thể ngậm miệng lại sao?”

- Hì hì, Diệp tử, có cần ta mang kho hình ảnh chân dung người đẹp của ta cho ngươi thưởng thức không, đây chính là chân dung mới không đó a. Kho hình ảnh dung lượng lớn nhất, hoàn toàn tỉ lệ với người thật, số liệu chính xác, còn kèm theo bản mới nhất của long hổ đấu, thế nào?

Diệp Trùng mặc kệ hắn.

- Được rồi, được rồi, xem ra không mang hàng dưới đáy rương của ta ra, Diệp tử ngươi sẽ không động tâm rồi. Băng Băng, Phượng Túc, Quần phong tử, Thu Mạn, ngươi nói người cần cái nào. Diệp tử, ta là thấy chúng ta thân như vậy rồi nên mới lấy ra đó nha. Thương tiếp tục dụ dỗ nói.

Diệp Trùng không hề rung động, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình.

Thương dùng giọng điệu coi thường nói: “Diệp tử, làm người không thể quá khó chịu, nội hỏa nguy hại rất lớn a! Dám yêu dám làm, tấm lòng rộng rãi của người đàn ông là dùng để làm gì chứ? Đương nhiên là dùng để bác ái...”

Bỗng, Thương đang thao thao bất tuyệt đột nhiên nín khe.

Không biết Thương đang giở trò gì, Diệp Trùng giữ yên lặng.

Tròm tròm ba phút đã trôi qua, Thương vẫn không nói gì.

Năm phút sau, Thương giống như biến mất, Diệp Trùng lo lắng Thương có phải là xảy ra vấn đề gì, quan tâm hỏi: “Thương, sao vậy?”

Qua tới mười phút mới vang lên giọng nói xui xẻo của Thương: “Mục vừa mới nói, đàn ông phải ác với mình một chút, tập trung mới là lựa chọn tối ưu.”

- Là ý gì? Diệp Trùng không hiểu.

- Ta cũng hỏi hần như vậy. Thương vẫn không chút hứng thú.

Thương lập tức giải thích: “Kết quả hần nói một câu: Có thể tiết kiệm năng lượng.”

Diệp Trùng đầu đầy sương mù nửa hiểu nửa không gật gù: “Ừm, Mục nói có đạo lý.” Với hần, mặc kệ thế nào, tiết kiệm năng lượng là một việc cực kỳ cơ bản. Hần lại không nghĩ tới, giữa tập trung và tiết kiệm năng lượng tồn tại quan hệ gì.

Hai cái quang nghĩ trí cảm và một dã thú hình người, đang thảo luận một vấn đề cực kỳ nhân sinh.

Hành tinh U Linh có tầng khí quyển bao bọc, Diệp Trùng không thể không cho Hàm gia giảm tốc độ. Còn Thương lúc này cũng từ trong công tắc không gian bước ra, sánh vai tiến tới cùng Hàm gia.

Tuy không biết phía dưới rốt cuộc tình hình thế nào, nhưng Diệp Trùng lại không dám có chút sơ suất.

Hai cái quang giáp mau chóng hạ thấp.

- Bay tới trước. Thương nhắc nhở Diệp Trùng. Hệ thống quét hình của Thương lợi hại hơn hàng hóa bình thường trên Hàm gia nhiều.

Diệp Trùng lập tức bay tới trước theo Thương.

Dãy núi phía dưới kéo dài trời sập, từng hẻm núi sâu nhìn không thấy đáy, Hàm gia và Thương men theo dãy núi mà bay tới trước.

- Diệp tử, người xem! Giọng nói của Thương không còn ngả ngón thường ngày, mà thay vào đó là sự lão luyện thâm trầm.

Quang não của Hàm gia lập tức bắn ra một hình ảnh.

Là Xích vĩ thú! Bất quá là một con Xích vĩ thú đã chết. Nó yên tĩnh nằm ở trên một khối nham thạch, gương mặt hung hãn ngày thường lúc này lại bình tĩnh vô bì, cặp mắt màu đỏ sậm ảm đạm vô quang.

Hàm gia và Thương đáp xuống cạnh xác con Xích vĩ thú này.

- Vừa chết không lâu. Thương đưa ra phán đoán, xác con Xích vĩ thú này vẫn còn hơi ấm, nhưng làn da đã bắt đầu nhão ra.

Diệp Trùng rất mau lại có phát hiện mới: “Thương, chỗ này!”

Hàm gia lao về chỗ không xa xác Xích vĩ thú, đây là xác một cái quang giáp.

508. Chương 508: Hành Tinh U Linh (3)

Vị trí khoảng điều khiển quang giáp có một lỗ hổng khá lớn, chắc là bị đuôi tên của một con Xích vĩ thú xuyên thủng. Diệp Trùng lắc đầu, chỗ này bị xuyên thủng là tuyệt không có khả năng sống sót. Loại hình quang giáp này, Diệp Trùng lúc trước từng thấy qua, với lại còn thấy qua hai lần, lần đầu tiên là lúc Diệp Trùng vừa tới Minh Âm thành, ở chỗ bỏ hoang nhìn thấy mười cái quang giáp màu vàng kim lướt vèo qua trên không. Sau đó, hắn lại thấy qua một lần ở Bách Xuyên học phủ, lúc mới đầu, mười hai cái quang giáp kịch chiến với năm con Xích vĩ thú, ba cái quang giáp màu vàng kim gia nhập cuộc chiến, mau chóng thu được thắng lợi. Diệp Trùng cũng là nhìn thấy thân thủ của ba cái quang giáp nọ vào lần đó.

Ba cái quang giáp đó tuy vẫn không bằng mình nhưng một đấu một với Xích vĩ thú, thậm chí một đấu hai đều tuyệt không có vấn đề. Có thể một đấu một với Xích vĩ thú, thực lực đã khá là cường hãn rồi.

Xác cái quang giáp này và ba cái quang giáp đó là cùng một chuỗi, chỉ có điều vũ khí là một thanh trường thương kiểu cổ màu vàng kim. Diệp Trùng cũng có lý do tin rằng, thực lực sư sĩ điều khiển cái quang giáp này và ba cái quang giáp đó ở cùng một trình độ.

Lấy trình độ của ba cái quang giáp màu vàng kim mà hắn nhìn thấy hôm đó mà phán đoán, đây với một con Xích vĩ thú, sư sĩ này chắc có thể chiến thắng mới đúng. Nghiên cứu tỉ mỉ, Diệp Trùng mới phát hiện, trên xác cái quang giáp này có rất nhiều vết thương nhỏ xíu. Mấy vết thương này lộn xộn tùm lum, có mới có cũ, nhưng phần lớn thời gian vẫn không dài. Xem ra trước khi cái quang giáp này chiến đấu với con Xích vĩ thú này thì chắc đã vô cùng mệt mỏi. Nó hình như đã trải qua chiến đấu kịch liệt trong thời gian khá dài.

Theo sự tiến tới trước không ngừng của Hàm gia, bọn họ càng phát hiện nhiều xác Xích vĩ thú và quang giáp hơn. Xích vĩ thú có con vừa mới chết không lâu, có con lại đã chết mấy ngày. Còn tất cả quang giáp mà bọn họ gặp phải đều là chuỗi quang giáp này. Điều làm Diệp Trùng cảm thấy kinh ngạc là, trên thi thể mấy con Xích vĩ thú đó lại có vết lủng do tia hồng ngoại thiêu đốt. Mà rất nhanh, bọn họ lại phát hiện xác quang giáp màu vàng kim trang bị vũ khí tầm xa. Đây là một cây súng bắn tia màu vàng kim, cảm giác máy móc góc cạnh, phong cách lạnh lẽo, mạnh mẽ. Trên thân súng có ký hiệu “G-Z”.

Vũ khí tầm xa có khả năng gây hại cho Xích vĩ thú, đây là lần đầu tiên Diệp Trùng nhìn thấy.

Thương vội vàng xách cây súng bắn tia Falcao trên tay mình tới bên cạnh, nhắc một thanh “G-Z” trên mặt đất lên, một cây súng bắn tia màu vàng kim, xem thế nào cũng có chút dỏ dờ ương ương.

Thử bắn một phát, một chùm sáng màu vàng kim to bằng cánh tay từ họng súng bắn ra, để lại trên nham thạch một lỗ sâu không thấy đáy, xung quang miệng lỗ có vết cháy cực kỳ rõ ràng. Chùm sáng màu vàng kim này cực kỳ cô đọng, giống như thực chất. Đây là tia cô đọng nhất Diệp Trùng từng thấy qua, ngay cả pháo tàu vũ trụ, tuy to hơn thế này nhiều, sáng hơn nó nhiều nhưng nếu như nói tới mức độ cô đọng, lại không sao so được với chùm sáng màu vàng kim này. Cũng khó trách nó có thể tạo được tổn hại cho Xích vĩ thú.

Điều làm Diệp Trùng kinh ngạc không chỉ là cây “G-Z” uy lực kinh người này, còn có số lượng xác mấy cái quang giáp màu vàng kim này.

Tới tận bây giờ, bọn họ ít nhất đã phát hiện hơn hai trăm xác của loại quang giáp màu vàng kim này, còn xác Xích vĩ thú còn cao tới hơn bốn trăm con. Hơn hai trăm cái quang giáp màu vàng kim cũng có nghĩa là hơn hai trăm sư sĩ có thực lực cao siêu. Với lại, ở trước mặt bọn họ còn có nhiều xác quang giáp hơn.

Trong lòng Diệp Trùng lúc này đã không thể dùng chấn kinh để hình dung.

Nếu như chỉ là một hai sư sĩ loại trình độ này, Diệp Trùng tuyệt đối không kinh ngạc chút nào. Nếu như nói có hai mươi sư sĩ loại trình độ này, Diệp Trùng sẽ đưa ra phán đoán, thực lực đối phương rất mạnh. Còn nếu như đối phương có vượt quá hai trăm sư sĩ loại thực lực này, Diệp Trùng tin tưởng, chỉ có thể lực cấp bậc ba đại thế gia đó mới có thể có. Mà một thế lực khác cũng có thực lực thế này, đó chính là Tang tộc.

Ở Hôi cốc, thế lực có thể có thực lực đối kháng với ba đại thế gia là ai? Đáp án hiện ra sống động, đó chính là tổ nghiên cứu khoa học!

Cả Hôi cốc, chỉ có tổ nghiên cứu khoa học này mới có khả năng có thực lực này!

Chẳng lẽ...

Càng đi tới trước, suy đoán ẩn ước trong lòng Diệp Trùng cũng càng lúc càng trở nên chân thật. Dọc đường không ngừng có xác quang giáp, mà số lượng Xích vĩ thú cũng càng lúc càng nhiều, xác nằm đầy đất.

Vết nứt sâu hoắm, vết cháy đen thui do chùm sáng để lại cũng thấy khắp nơi, từ đây có thể thấy chiến đấu đã tới mức độ kịch liệt tới bậc nào.

Diệp Trùng và Thương đều không nói gì, bọn họ cần giữ cẩn thận. Khả năng nơi này có nguy hiểm khá cao, tin đồn liên quan tới hành tinh U Linh khá nhiều. Không gió không tạo sóng, nơi này nhất định có chỗ kỳ lạ, đặc biệt, bất quá, tới tận bây giờ, mấy người Diệp Trùng vẫn không gặp phải nguy hiểm gì. Điều duy nhất ra ngoài ý liệu của hắn là chỗ này lại có người của tổ nghiên cứu khoa học tới. Nhưng liên tưởng tới việc phụ cận có quân đội tổ nghiên cứu khoa học đóng quân, Diệp Trùng cũng thoải mái.

Hàm gia xông tới trước, Thương tay cầm “G-Z” cẩn thận theo sau Diệp Trùng, lúc cần thiết, có thể cung cấp hỏa lực yểm hộ. Hai cái quang giáp mau chóng bay tới trước, bọn họ không còn để ý mấy xác.

Diệp Trùng đã từ trong sự chấn kinh ban đầu mà khôi phục lại, bình tĩnh như nước.

Cảnh tượng trên mặt đất mau chóng lùi ra sau, không ngừng lướt qua trước mắt Diệp Trùng, nhưng đã nhìn không thấy vật thể sống nữa rồi.

Bay khoảng năm phút, Diệp Trùng và Thương cuối cùng đã tìm thấy mục tiêu.

Đây là một khe núi khổng lồ rộng khoảng năm km, có thể nhìn thấy vách đá dốc ngược và nham thạch cứng rắn lộ ra trên không, chốc chốc có cơn gió lớn thổi lên một đám bụi đất. Nhưng chính cái khe núi lớn rộng rãi này lại cơ hồ bị xác Xích vĩ thú và xác quang giáp màu vàng kim chất đầy, không khí tràn ngập một mùi máu tanh nồng nặc.

- Diệp tử, tổng cộng phát hiện ba ngàn năm trăm ba mươi bốn xác Xích vĩ thú. Thương báo cho Diệp Trùng một tin tức khá quan trọng.

Điều này có thể đủ cho Diệp Trùng phán đoán quy mô trận chiến này của hai bên, nhưng con số này làm hắn cả kinh. Nếu như lại thêm vào hơn hai trăm con bọn họ đã tiêu diệt đó, vậy thì gần bốn ngàn con Xích vĩ thú đã đủ làm mọi người chấn kinh.

Chẳng trách xác mấy con Xích vĩ thú mà bọn họ nhìn thấy đó có cái vẫn còn ấm, có cái đã chết mấy ngày. Trận chiến này nhất định đã kéo dài rất nhiều ngày mới tạo thành kết quả này.

Diệp Trùng và Thương đáp xuống đáy khe núi. Cẩn thận điều khiển quang giáp trôi nổi trên không, bọn họ không muốn đạp lên lớp thi thể dày cộm trên mặt đất.

Ở trước mặt bọn họ chính là chỗ sâu nhất của đáy khe núi, ở chân vách núi có một khối nham thạch bong tróc từ lum, lộ ra một góc một tấm hợp kim ẩn giấu dưới nham thạch. Mà vách núi lại nứt ra từ ngay chính giữa, lộ ra một khe hở thẳng tắp, từ chỗ khe hở nhìn vào trong, tối thui cái gì cũng nhìn không thấy.

Là cánh cửa hợp kim đã được ngụy trang!

Diệp Trùng phán đoán tinh thần, nơi này lại có một căn cứ!

Phát hiện này đủ làm chấn động cả Hôi cốc. Hành tinh U Linh nguy dị lại có một căn cứ, trong này có chỗ đáng để suy ngẫm rồi. Trước giờ hành tinh U Linh đều bị đồn là chỗ vô cùng nguy dị, từ cái tên của nó thì có thể nhìn ra được. Mà việc phát hiện ra cái căn cứ này, làm ý nghĩ đầu tiên vọt ra trong đầu Diệp Trùng chính là mấy thứ gọi là tin đồn này có phải là có người làm không.

- Hi hi, hành tinh U Linh... Thương cười hi hi.

Đột nhiên nghĩ tới xác quang giáp màu vàng kim khắp mặt đất đó, Diệp Trùng lúc này mới ý thức được, mấy sư sĩ có thực lực siêu quần này căn bản không phải là đội quân đồn trú ở phụ cận hành tinh U Linh, mà chắc là trú đóng ở căn cứ bí mật này. Nghĩ cũng đúng, mấy sư sĩ này đặt ở chỗ nào đều là lực lượng tinh nhuệ nhất, tổ nghiên cứu khoa học thế nào lại dùng bọn họ để phòng người ta không cẩn thận tiến

vào hành tinh U Linh chứ? Bọn họ chắc là được dùng để bảo hộ thứ quan trọng nhất, thí dụ căn cứ bí mật ở trước mắt này.

Sau cánh cửa hợp kim là một mảng tối đen thăm thẳm, dùng hệ thống quét hình quét mới phát hiện sau cánh cửa là một thông đạo.

Cánh cửa hợp kim cực kỳ lớn, cao khoảng hai trăm mét, dài khoảng ba trăm mét. Do hai cánh cửa hợp kim dày nặng khép lại, trên bề mặt cánh cửa hợp kim, toàn bộ đều phủ một lớp nhám thạch dày cộm, lối vào của căn cứ vốn dĩ ở đáy khe núi, thân núi thò ra nghiêng nghiêng hướng lên ở phía trên che lấp nó, che giấu cực kỳ xảo diệu.

Diệp Trùng điều khiển Hàm gia bay vào từ khe hở giữa cánh cửa, Thương theo sau lưng hắn.

Nhờ hệ thống quét hình của Thương, Diệp Trùng có thể nhìn rõ tình huống bên trong của cả thông đạo.

Độ lớn của không gian sau cánh cửa hợp kim vượt xa tưởng tượng của Diệp Trùng. Nơi này làm hắn nghĩ tới Cửu khai bất dạ thành, thành phố có quy mô trước giờ chưa từng có cũng được xây dựng dưới lòng đất đó.

Nhưng sau cánh cửa hợp kim này, thứ hiện ra trước mặt Diệp Trùng là một thành phố càng khổng lồ hơn! Phóng mắt nhìn đi, người căn bản không biết điểm tận cùng nằm ở đâu. Khoa học kỹ thuật của nơi này so với Cửu khai bất dạ thành càng tiên tiến hơn, từ độ cao đào bởi của nó có thể nhìn ra, ở chỗ này, độ cao mặt đất cách đỉnh, chỗ thấp nhất cũng vượt quá hai mươi km, quang giáp bay trong này cũng còn dư.

Đỉnh bầu trời thành phố tỏa ra ánh sáng màu trắng sáng trong và nhu hòa, người hoàn toàn không thể nào tưởng tượng, trên đỉnh đầu người, khu vực mấy trăm cây số vuông đều tỏa ra ánh sáng màu trắng. Ánh sáng của nó không hề quá mạnh nhưng lại chiếu cả thành phố sáng như ban ngày. Nhìn kỹ, Diệp Trùng mới phát hiện, đây là một thứ đại loại như là rêu mà trước giờ hắn chưa từng thấy.

Toàn bộ cả đỉnh vòm đều mọc đầy loại sinh vật như rêu nhưng có thể tỏa ra ánh sáng này.

Cao ốc ở xa trong thành thị có thể thấy mang máng.

Tuy đã thấy qua Cửu khai bất dạ thành, nhưng thành thị hùng vĩ này vẫn làm Diệp Trùng xuất hiện một khoảng thất thần cực ngắn. Diệp Trùng và Thương, cứ như thế mà quan sát thành phố này từ xa.

Nhưng, thành phố có thể gọi là kỳ tích của nhân loại này giờ đây lại không có bất cứ âm thanh nào, yên lặng tới mức đáng sợ, giống như tòa thành chết.

Diệp Trùng và Thương tiến tới trước lúc này mới phát hiện, đây đích xác là một tòa thành chết.

Sau khi bay tới gần, Diệp Trùng mới nhìn rõ phía dưới rốt cuộc là một quang cảnh thế nào...

509. Chương 509: Hành Tinh U Linh (4)

Thì thể Xích vĩ thú, xác quang giáp, thi thể con người, chỗ nào cũng có, một vũng rồi lại một vũng máu. Mấy kiến trúc nhìn từ xa khí thế hùng vĩ đó, tới gần lại phát hiện gần như đều đã thành ra tường vách đổ nát, đầy thê lương, trên tường khắp nơi cũng đều là vết máu.

Mùi máu tanh ở chỗ này so với khe núi bên ngoài không biết nồng nặc hơn biết bao lần.

So với bên ngoài, số người chết trong này nhiều hơn nhiều, hơn nữa, phần lớn những người này đều là bị Xích vĩ thú giết chết trong tình huống không có trang bị. Diệp Trùng tinh mắt có thể phân biệt không ít trong số đó là nhân viên kỹ thuật không có sức chiến đấu. Số lượng xác mấy cái quang giáp màu vàng kim đó giảm mạnh, nhưng xác quang giáp khác lại tăng mạnh. Nhưng mấy cái quang giáp đủ hình đủ dạng này toàn bộ lại không phải là quang giáp chiến đấu.

Mặc dù Diệp Trùng là người nhìn quen sống chết, nhìn thấy tình cảnh thê thảm thế này cũng không khỏi run rẩy trong lòng.

Theo như quy mô của thành phố này, nhân khẩu trong này ít nhất cũng phải ba trăm ngàn. Nhưng tới trước mắt, Diệp Trùng vẫn không phát hiện một người còn sống, nhưng đồng thời, hắn cũng không phát hiện một con Xích vĩ thú còn sống nào.

Số lượng Xích vĩ thú tử vong đã vượt quá năm ngàn, một bầy Xích vĩ thú thế này, ở Hôi cốc đủ để càn quét, làm người ta sợ hãi.

Suy đoán trong lòng Diệp Trùng đã hình thành đại khái. Căn cứ này chắc là một căn cứ cực kỳ quan trọng của tổ nghiên cứu khoa học, cho nên có lượng lớn cao thủ bảo hộ. Không biết là xuất phát từ bảo mật hay là nguyên nhân nào khác, bọn họ cố ý tạo ra lớp lớp tin đồn liên quan tới hành tinh U Linh, phỏng chừng trong đó có không ít là do bọn họ âm thầm phái người làm ra.

Cũng không biết Xích vĩ thú làm sao phát hiện ra chỗ này, thế là phát động tấn công. Nhưng lực lượng của căn cứ này cũng vượt xa phỏng đoán của Xích vĩ thú, chiến đấu mau chóng trở nên thảm liệt.

Cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, cánh Xích vĩ thú này liều mạng tấn công căn cứ này. Do đó, đã xuất hiện cực diện trước mắt này.

- Diệp tử, theo ta. Trong giọng nói của Thương lộ ra sự hưng phấn, hắn nhất định đã có phát hiện mới. Nói xong, hắn liền xông lên tới trước.

Diệp Trùng vội vàng điều khiển Hàm gia theo sát phía sau.

Thành phố đã bị tàn phá khắp nơi, gần như là đồng hoang tàn. Hàm gia và Thương len qua len lại giữa đồng đổ nát, tốc độ cực nhanh.

Bỗng nhiên, sắc mặt Diệp Trùng cũng trở nên ngưng trọng.

Trên màn hình của hắn, rõ ràng xuất hiện hình ảnh một tiểu đội Xích vĩ thú đang vây công một cái quang giáp màu vàng kim chặn trước một cánh cửa hợp kim.

Kiểm hợp kim trên tay cái quang giáp màu vàng kim đó đã còn một nửa, trên người nó vết thương dày đặc, khiến chấn vồn dĩ trên tay trái cũng đã không cánh mà bay.

Nó đang cực khổ chống đỡ dưới sự vây công của năm con Xích vĩ thú, động tác càng lúc càng chậm. Mà cánh cửa hợp kim sau lưng nó có một người đàn ông đã bị thương. Năm con Xích vĩ thú này dường như cũng có vài phần đùa giỡn, mấy lần cơ hội có thể giết chết sư sĩ này đều không ra tay.

Diệp Trùng tự nhiên nhìn ra, cái quang giáp này đã là nỗ lực hết đà, đã tới mức độ sức cùng lực tận, sơn cùng thủy tận rồi.

- Thương, ra tay! Diệp Trùng bỏ lại một câu, dẫn đầu lao tới. Vào lúc này, đã không còn cần quan tâm mấy thứ đại loại như thân phận của mấy người này. Đối mặt Xích vĩ thú, tất cả nhân loại đều là đồng bạn.

Một chùm sáng màu vàng kim từ sau lưng Diệp Trùng bay tới, bắn trúng phần đầu của một con Xích vĩ thú.

Bụp, chùm sáng màu vàng kim to cỡ cánh tay giống như thực chất này xuyên thủng hộp sọ con Xích vĩ thú này một cách chuẩn xác.

Xích vĩ thú phát hiện kẻ đánh lén lập tức gấp rút tấn công.

Cái quang giáp màu vàng kim đã sớm tới lúc dầu khô đèn tắt bụp bụp bụp bị ba cái đuôi tên xuyên thủng. Một cái đuôi tên trong đó đã xuyên thủng buồng lái, sư sĩ bên trong mất thấy đã tiêu đời rồi.

Diệp Trùng trước giờ bình tĩnh chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng bốc lên từ trong ngực, ánh mắt lại bỗng nhiên lạnh lẽo, Hàm gia thoáng cái tăng tốc tới cực hạn.

Chính ngay lúc này, cái quang giáp màu vàng kim mà Diệp Trùng cho rằng đã chết đó bỗng vòng đôi tay lại, ôm chặt ba cái đuôi tên cắm vào trong thân thể nó.

Ba con Xích vĩ thú bị kẹp chặt đuôi tên lập tức hoảng loạn. Đồng bạn còn lại của chúng vừa muốn giúp đỡ, bỗng nhiên lại một chùm sáng màu vàng kim, để lại một cái lỗ trên đầu của nó, con Xích vĩ thú đó ngã ngang sang một bên.

Hàm gia rút trủy thủ ra nhanh như chớp, giống như một trận gió, lướt qua bên cạnh ba con Xích vĩ thú.

Ba con Xích vĩ thú lùi mất ra, miệng phát ra tiếng ồ ồ, một sợi máu mảnh đồng thời hiện ra trên cổ ba con Xích vĩ thú, từ từ mở to. Tung tung tung, đầu ba con Xích vĩ thú này rơi trên đất.

Cái quang giáp màu vàng kim đỏ ôm chặt đuôi tên của ba con Xích vĩ thú không có đầu, không chút động đậy, giống như bức tượng. Máu tươi của ba con Xích vĩ thú từ chỗ cổ đứt phun ra, một mùi máu tanh nồng nặc lan ra trong không khí.

Diệp Trùng yên lặng thở dài trong lòng một tiếng. Kiểm tra sơ qua cái quang giáp màu vàng kim này, hẳn liền hiểu rõ, vị sư sĩ bên trong đó đã chết rồi!

Nhẹ nhàng đặt cái quang giáp này sang một bên, sư sĩ cương liệt thể này, trong lòng Diệp Trùng đầy sự kính trọng. Thương xách G-Z đi tới bên cạnh Hàm gia.

Làm xong mọi thứ, Diệp Trùng dời ánh mắt lên gã đàn ông bị thương sau cánh cửa hợp kim đó.

Diệp Trùng từ trong Hàm gia leo xuống, đi tới trước người gã đàn ông này.

Mặt gã đàn ông này hình vuông, trán rộng, mày đậm, tuy có chút tiêu tụy nhưng khí chất không giảm mà uy vẫn lộ ra không còn nghi ngờ. Nhưng lúc này, tình huống của hắn khá không ổn, ngực trái có một vết thương cực kỳ nghiêm trọng, vết thương này kéo dài một mạch từ xương quai xanh của hắn xuống dưới sườn, da thịt lật ra ngoài, xương trắng hếu, trước mắt máu tươi đang chảy ừng ực ra ngoài như suối.

Diệp Trùng nhíu mày, thương thể nặng thể này, khả năng chữa trị thành công rất nhỏ. Hắn xử lý vết thương đơn giản một chút thì không thành vấn đề, nhưng bị thương nghiêm trọng thể này, hắn cũng không làm được gì. Hắn không hề là một nhân viên y vụ chuyên nghiệp.

Gã đàn ông đó khó khăn mấp máy môi, muốn nói gì đó, nhưng Diệp Trùng cái gì cũng không nghe thấy.

Diệp Trùng rướn tới trước mới nghe thấy câu nói ngắt quãng: "... đeo hông... túi đeo hông... thuốc... lam... thuốc..."

Ánh mắt Diệp Trùng hướng xuống dưới, lập tức phát hiện phần eo của gã đàn ông này có một cái túi đeo hông màu nâu to cỡ bàn tay. Cái túi đeo hông này chế tạo khá cầu kỳ, nhưng với cái nhìn của Diệp Trùng lại có vài phần đẹp mà không thực. Nút thắt phức tạp làm hắn cảm thấy rất phiền phức, ngón tay hơi dùng sức, miệng cái túi này lập tức bung ra, nút thắt bay loạn xạ.

Trong túi đeo hông quả nhiên có thuốc màu lam, nói chính xác là thuốc tiêm màu lam. Một ống chích dùng trong y học cỡ nhỏ, bên trong chứa đầy chất lỏng màu lam tối. Diệp Trùng lấy ra ống chích này, đặt trước mặt gã đàn ông này ra đầu.

Gã đàn ông đó gật đầu một cách khó khăn.

Diệp Trùng lấy nắp kim tiêm trên đầu ống chích xuống, chọc vào tay phải của gã đàn ông này. Sịt, tất cả thuốc trong ống chích lập tức bơm vào trong thịt cánh tay phải gã đàn ông này.

Ồ ồ ồ, trong cổ họng gã đàn ông phát ra tiếng trầm thấp giống như dã thú, thân thể hắn bỗng giống như cái rây, rung động kịch liệt. Trận rung động này duy trì trọn vẹn nửa phút mới từ từ ngừng lại, hô hấp của hắn cũng dần bình ổn.

Sắc mặt trắng bệch của gã đàn ông giống như uống rượu vậy, hiện ra màu đỏ gay dị dạng.

Chính ngay lúc Diệp Trùng quan tâm chu đáo gã đàn ông này, tình trạng trước mắt lại vượt xa ngoài ý liệu của hắn.

Đột nhiên, gã đàn ông này giống như không có việc gì ngồi dậy. Tay của Diệp Trùng vẫn luôn giữ cảnh giác gần như đồng thời ấn lên cổ gã đàn ông này. Một khi phát hiện đối phương có dị động gì, hắn có thể trực tiếp bẻ gãy cổ gã.

Gã đàn ông vừa rồi nói không ra lời đó đột nhiên mở miệng, mang theo chút cười khổ nói: "Anh bạn, không cần khẩn trương như vậy, ta không hề có địch ý."

Tay Diệp Trùng không chút thả lỏng.

Tình huống trước mắt có chút nguy dị, kẻ thù thương vừa rồi vẫn còn thoi thóp chút hơi tàn, trong nháy mắt liền khôi phục như thường. Mà điều càng nguy dị hơn là, vết thương ngực trái của gã đàn ông này không hề bịt lại, máu tươi miệng vết thương vẫn trào ra ngoài như vừa rồi. Nếu như là người bình thường, chảy nhiều máu như vậy thì đã sớm mất máu quá nhiều mà chết rồi, nhưng gã đàn ông trước mắt này lại vẫn có thể giống như người bình thường.

- Ta rất tò mò, các người là ai? Làm sao tìm tới chỗ này? Gã đàn ông này đối với cái tay đang ấn trên cổ dường như không hề để ý mà lại tò mò nhìn Diệp Trùng.

Diệp Trùng không trả lời, lại nhìn chăm chăm mắt gã đàn ông này, lạnh giọng hỏi: “Người là ai?”

Gã đàn ông đó nhếch mép cười: “Ta là Khuê.”

- Khuê? Diệp Trùng đối với cái tên này không có bất cứ ấn tượng nào, hần tiếp tục hỏi: “Nơi này là nơi nào? Ông thuốc màu lam vừa rồi đó là cái gì? Có tác dụng gì?”

Khuê có chút hứng thú nhìn Diệp Trùng: “Nơi này là tổng bộ thật sự của tổ nghiên cứu khoa học. Tên khoa học của ông thuốc màu lam vừa rồi đó là Thần kinh tính duy sinh tế (thuốc duy trì sự sống có tính thần kinh), tác dụng của nó là có thể cho người trọng thương không trị được thêm năm giờ thời gian, trong năm giờ, người dùng sẽ không khác gì người bình thường, sẽ không cảm thấy đau đớn, nhưng sau năm giờ nhất định sẽ chết. Tác dụng phụ của nó là một khi sử dụng thì sẽ không còn khả năng chữa trị.”

Khuê giống như đang kể lại một việc không hề liên quan tới mình.

Diệp Trùng đánh giá Khuê một cách tỉ mỉ, từ làn da và đôi tay của hắn mà xét, hần rõ ràng không phải một người có liên quan với chức trách chiến đấu. Nơi này là tổng bộ của tổ nghiên cứu khoa học cũng làm cho Diệp Trùng có đôi chút kinh ngạc, vốn dĩ hần chỉ cho rằng nơi này chắc là một căn cứ cực kỳ quan trọng của tổ nghiên cứu khoa học, không ngờ nơi này lại là tổng bộ thật sự của tổ nghiên cứu khoa học, chẳng trách lực lượng thủ hộ lại mạnh như vậy.

Diệp Trùng thả lỏng tay, ngồi đối mặt với Khuê. Khuê đối với hành vi của Diệp Trùng dường như cực kỳ hân thưởng, cười nhè nhẹ: “Ha ha, xem ra chúng ta có thể nói chuyện thoải mái rồi.”

Đột nhiên, Khuê ngược mắt nhìn thấy Thương ở sau lưng Diệp Trùng, đồng tử bỗng co rút lại như kim, ngữ khí trở lạnh: “Các người là người của Tuyệt Lai tộc?”

510. Chương 510: Cửa Rơi Nhặt Được (1)

Nhưng lời vừa ra khỏi cửa miệng, hần liền lắc đầu, lộ ra vẻ suy tư, miệng vô thức lầm bầm: “Không thể nào, Tuyệt Lai tộc hiện giờ thân mình lo chưa xong, làm sao lại phái người tới chỗ này chứ? Nhưng cái quang giáp này rõ ràng là của Tuyệt Lai tộc...”

Ánh mắt của hần lại một lần nữa rơi trên người Thương, lần này nhìn kỹ, sắc mặt hần lại xảy ra biến hóa cực kỳ vi diệu: “Ý, đây không phải... không thể nào... tuyệt không thể nào...” Hần cứ ngây ngốc ngồi như thế, chìm trong suy tư.

- Chúng tôi không phải là Tuyệt Lai tộc. Diệp Trùng cắt ngang suy nghĩ của Khuê, người hơi nghiêng về phía trước, gấp giọng hỏi: “Người biết cái quang giáp này?” Đối với câu hỏi về thân phận của Thương, vẫn luôn là một trong những vấn đề đánh đố Diệp Trùng.

Khuê hoàn hồn lại từ trong suy tư, đôi mắt khôi phục sự trong sáng, nhìn Thương như có suy nghĩ gì đó: “Là ta nhận lầm rồi, ta không quen cái quang giáp này. Các người làm sao tìm tới được chỗ này?”

Diệp Trùng có chút thất vọng ngồi thẳng lại, hần kể lại những trải qua của mình một cách đơn giản một lượt.

Khuê lắng nghe thận trọng gật gật đầu: “Người lúc đó có thể đưa ra phán đoán thế này, không dễ dàng. Quả quyết, cứng cổ, không tòi, không tòi, xem như là một nhân vật anh hùng. Bất quá, may mắn của người cũng thật sự không tệ.”

Đối với đánh giá của Khuê, Diệp Trùng không hề để ý, nhìn xung quanh, hần hỏi Khuê: “Nơi này rốt cuộc là sao?”

Khuê mặt không cảm xúc, nhưng trong giọng nói lộ ra một sự buồn bã sâu sắc: “Chúng tôi đã gặp phải tập kích của một nhóm Xích vĩ thú chừng sáu ngàn con. Chúng tôi tới giờ vẫn không biết đám Xích vĩ thú này làm sao phát hiện ra chỗ này. Chúng tôi kiên thủ rất lâu. Đáng tiếc, vẫn không ngăn cản được chúng. Bọn chúng tấn công căn cứ, đồ sát không kiêng nể gì, nơi này có lẽ đã không còn ai sống sót rồi.”

Đôi mắt Khuê hơi đỏ, giọng nói bi thương.

- Tại sao không tìm chi viện?

Khuê lắc đầu: “May mắn của chúng tôi không tốt như cậu, đám tháp xung mạch liên lạc với bên ngoài của chúng tôi vừa bắt đầu thì đã bị Xích vĩ thú phá hoại hết cả, chúng tôi cũng mất tất cả liên lạc với bên ngoài. Vốn dĩ chúng tôi cho rằng thời gian mấy tháng này sẽ có người phát hiện trận chiến ở chỗ này, nhưng không ngờ thời gian mấy tháng không có một ai tới. Thật ra chỗ không xa gần đây có quân đội của chúng tôi trú đóng, nhưng bọn họ hoàn toàn không biết nơi này chính là tổng bộ.”

Trong lời nói của Khuê lộ ra sự hối tiếc sâu sắc.

Liên tưởng tới biểu hiện có thể nói là hoàn toàn hỗn loạn của tổ nghiên cứu khoa học, Diệp Trùng bình tĩnh ngẫm: “Thì ra là vậy.”

- Là vậy cái gì? Khuê hỏi Diệp Trùng.

Diệp Trùng mang biểu hiện tệ hại của tổ nghiên cứu khoa học trong Hồi cốc nói với Khuê, trên mặt Khuê lập tức lúc đỏ lúc xanh, hồi hận đan xen.

Một lúc sau, Khuê mới khôi phục lại bình tĩnh, hần đứng dậy. Nhìn một vòng căn cứ đã là thành phố chết này, nhậm giọng nói: “Xem ra, tổ nghiên cứu khoa học cũng tới lúc diệt vong rồi.”

Diệp Trùng yên lặng, tổ nghiên cứu khoa học tới hiện giờ chỉ còn trên danh nghĩa. Nơi này là tổng bộ của tổ nghiên cứu khoa học, cũng là lực lượng tinh hoa nhất của cả tổ nghiên cứu khoa học. Nhưng, tất cả lực lượng này, toàn bộ đều tiêu tan trong trận chiến đột nhiên xảy ra lần này. Một tổ chức cường đại thế này, lại tan thành mây khói như vậy, làm sao không làm người ta khó chịu trong lòng.

- Đi, ta dẫn người đi xem chỗ tinh hoa nhất, chỗ đỉnh cao nhất của thành phố có khoa học kỹ thuật cao nhất trong cả Hồi cốc, phòng thí nghiệm cao nhất, cho dù so với khu cốt lõi của ba đại thế gia cũng tuyệt không thua kém chút nào của tổ nghiên cứu khoa học. Mang theo vài phần tự hào, Khuê nhấn mạnh nói. Hần xoay người đi vào trong.

Diệp Trùng theo sau Khuê, hần đối với tổ nghiên cứu khoa học giống như một câu đố này cũng tràn đầy hứng thú.

Cảnh giới nơi này cực kỳ nghiêm ngặt. Mỗi hai mươi mét thì có một cánh cửa mật mã. Khuê và Diệp Trùng kẻ vai mà đi, hần xoay mặt qua nói: “Thông đạo này là con đường duy nhất tiến vào phòng thí nghiệm. Người biết mật mã đếm trên đầu ngón tay.”

- Người ở trong tổ nghiên cứu khoa học có thân phận gì? Diệp Trùng hỏi. Trực giác cho hần biết, Khuê nhất định không phải là một nhân vật đơn giản.

Khuê thần tình tự nhiên nói: “Ta? Ha ha, ta là một công trình sư.”

Thấy Khuê không muốn nói thật, Diệp Trùng cũng không dây dưa vấn đề này, hần hỏi một vấn đề hần cảm thấy khó hiểu khác: “Các người tại sao xây dựng tổng bộ của tổ nghiên cứu khoa học ở chỗ này?” Từ trước mắt mà xét, hần nhìn không ra hành tinh U Linh có bất cứ chỗ đặc biệt nào, đáng để tổ nghiên cứu khoa học xây dựng tổng bộ ở đây, còn phí hết tâm cơ tạo ra nhiều danh nghĩa như vậy.

- Đây chính là bí mật lớn trước giờ của tổ nghiên cứu khoa học, nhưng hiện giờ không có ý nghĩa bảo mật gì nữa rồi. Khuê tùy ý nói: “Lúc đầu, ừm, cũng chính là lúc xây dựng Hồi cốc vẫn chưa lâu, chúng tôi có phát hiện kinh người ở chỗ này.”

- Phát hiện gì?

- Chúng tôi đã phát hiện mấy mươi viên Lệ thạch và một cửa sổ không gian cực kỳ không ổn định. Lời của Khuê làm Diệp Trùng đột nhiên nhớ tới hang động dưới lòng đất đã phát hiện Lệ Thạch đó, hang động đó và thứ Khuê nói mới giống nhau làm sao.

Khuê tiếp tục nói: “Sự quý hiếm của Lệ thạch tự nhiên không cần nói nhiều rồi. Nhưng thứ chúng tôi lúc đó càng xem trọng hơn lại là cửa sổ không gian này. Tổ nghiên cứu khoa học lúc đó đang dốc sức nghiên cứu khoa học không gian, mà một cửa sổ không gian cũng có nghĩa là một thông đạo thông tới một thiên hà khác. Cũng có nghĩa là vô số tài nguyên và của cải. Người biết ba đại thể gia chứ.”

Diệp Trùng gật đầu, ra dấu mình biết.

- Ba đại thể gia đều có một thông đạo có thể tới một nơi gọi là năm thiên hà lớn, mà khi ba thông đạo này vừa mới phát hiện, cũng chỉ là một cửa sổ không gian không ổn định. Có lẽ người không biết, trong thiên hà Hà Việt, người biết mấy thứ này không nhiều, đây đều là cơ mật của ba đại thể gia. Khuê mỉm cười nói.

Diệp Trùng gật gù: “Ta biết, ta chính là người từ năm thiên hà lớn tới.”

Lần này tới lượt Khuê kinh ngạc: “Người là người của năm thiên hà lớn? Thiên hà nào?”

- Thiên hà Farr.

Khuê đánh giá Diệp Trùng trên dưới một lượt: “Có thể từ năm thiên hà lớn tiến vào thiên hà Hà Việt, bản lãnh của người cũng không nhỏ. Có quan hệ gì với ba đại thể gia?”

Diệp Trùng lắc đầu: “Không quan hệ, là bị truy sát tới chỗ này.”

Hưng phấn trên mặt Khuê càng nặng thêm vài phần: “Truy sát? Có thể bị ba đại thể gia truy sát từ năm thiên hà lớn tới thiên hà Hà Việt mà người vẫn có thể sống sót, đích xác là lợi hại! Truy sát người là nhà nào của ba đại thể gia?”

Diệp Trùng lộ ra nụ cười khổ: “Ba nhà đều có.”

Mặt Khuê trở ra, lập tức cười ha hả: “Người cũng thật là thảm! Ba nhà đều tới truy sát người. Ha ha, thật là tò mò người rốt cuộc đã làm gì, đều trêu vào ba nhà bọn họ.”

Diệp Trùng lạnh nhạt nói: “Bọn họ thế quá mạnh, còn ta, cảm nhận được uy hiếp.”

Khuê phẩy phẩy tay, không để ý nói: “Không nói cái này nữa, không nói cái này nữa, việc lúc trước nói tiếp cũng không có nghĩa gì. Ba đại thể gia hiện giờ đang tự lo không xong, cũng không rảnh để ý tới người. Nhưng người muốn trở về năm thiên hà lớn, chỉ e cũng khó mà thực hiện được.”

Diệp Trùng yên lặng, vấn đề này cũng vẫn luôn là cái gai nằm ngang trong lòng hắn.

- Tới rồi. Khuê nhắc nhở Diệp Trùng: “Nơi này là phòng chip. Mỗi một thành quả nghiên cứu khoa học trong căn cứ đều phải bảo tồn, lưu trữ ở chỗ này, từ lúc mới xây dựng tổ nghiên cứu khoa học tới giờ, tất cả thành quả nghiên cứu khoa học của chúng tôi đều ở đây. Bỏ ở chỗ này cũng không có ý nghĩa gì, người cảm thấy hứng thú thì có thể lấy đi. Mỗi một nghiên cứu đều hao tổn vô số tâm huyết của người nghiên cứu, có vài nhân viên nghiên cứu thậm chí còn tốn thời gian cả đời, nếu như để cho kết tinh tâm huyết của bọn họ cùng tiêu tan với ta, ta nghĩ họ ở dưới có biết cũng sẽ không tha thứ cho ta đâu.”

Trên mặt Khuê hiện lên vào phần đau buồn.

Diệp Trùng chấn động ngay người.

Ở trước mặt hắn, là một biển các con chip. Đủ loại đủ kiểu chip chia theo từng loại đặt cùng nhau, chúng phân loại theo các ngành khoa học, hướng ngang lại lấy thời gian làm trục.

Nhìn sơ qua, nơi này chắc là có không dưới ba trăm ngàn con chip.

Diệp Trùng đứng trước mấy con chip này, bỗng sinh ra cảm giác cuộn cuộn như biển khơi.

Thương cũng hoàn toàn rơi vào trạng thái khó kìm chế, cười hì hì ngây ngô: “Diệp tử, chúng ta phát tài rồi, phát tài rồi!”

Hồ hấp của Diệp Trùng trở nên dồn dập, từ trên ý nghĩa nào đó mà nói, hắn cũng coi như là một nhân viên nghiên cứu, hắn đương nhiên biết ý nghĩa đại biểu trong căn phòng chức chip này. Trong này hàm chứa lực lượng cuộn cuộn không gì sánh được, nó có thể làm cho hắn thu được tiền tài giàu khắp một phương, cũng có thể làm cho người ta xây dựng quyền thế không thua kém ba đại thế gia, nó cũng có thể làm người đứng trên vai của vô số người khổng lồ.

- Nơi này rốt cuộc có bao nhiêu con chip, ta cũng không biết. Trong lời của Khuê kèm theo sự thương cảm: “Từ khoa học không gian sơ khai nhất, tới nghiên cứu cơ giới sau này, rồi tới khoa học sinh vật hiện nay, phạm vi nghiên cứu của chúng tôi gần như bao phủ tất cả các ngành khoa học. Nghiên cứu mới nhất của chúng tôi cuối cùng cũng đã hoàn thành, không ngờ, ha ha, tai bay vạ gió, mang mọi thứ hủy diệt hết thảy.”

Vị đắng chát trong lời Khuê khó mà khóa lấp.

Diệp Trùng chỉ yên lặng, vừa nghĩ tới toàn bộ những người nghiên cứu mấy con chip này đều chết dưới cái đuôi tên của Xích vĩ thú, hưng phấn vừa dâng lên bỗng trở nên chẳng còn chút gì.

- Người là một tên rất thú vị. Khuê nhìn thấy cảm xúc trên mặt Diệp Trùng, cười cười.

- Người tới giúp ta lựa đi. Diệp Trùng dứt khoát nói với Khuê. Chip ở đây quả thật quá nhiều, nếu như để tự mình lựa chọn, hắn hoàn toàn không biết làm sao. Như vậy, vẫn không bằng để hắn lựa cho mình. Nếu như đối phương thật sự muốn cho mình, vậy điều này đối với hắn mà nói, chỉ là tiện tay thôi.

Khuê ngậy người, lập tức cười thoải mái: “Được, người cần phương diện nào?”

- Các người nghiên cứu nhiều nhất là phương diện nào?

Khuê suy nghĩ nói: “Ừm, lúc đầu, phương hướng nghiên cứu của chúng tôi chủ yếu nhất là khoa học không gian, về sau, chính là khoa học cơ giới. Người nhìn thấy mấy cái quang giáp bên ngoài đó rồi chứ, đó chính là một trong những thành quả nghiên cứu của chúng tôi.”

Diệp Trùng lắc đầu: “Ta không cần hai phương diện này.” Khoa học không gian đối với Diệp Trùng mà nói thì quá xa lạ, còn kỹ thuật phương diện cơ giới, Diệp Trùng ngược lại cảm thấy vô cùng hứng thú. Nhưng mấy cái quang giáp màu vàng kim bên ngoài đó, với cái nhìn của Diệp Trùng, tuy không tồi nhưng không coi là tốt đỉnh. So với ba át chủ bài của ba đại thế gia mà nói, có chút khoảng cách. Chỉ cần cho hắn tài liệu, cho hắn đủ máy móc, Diệp Trùng thậm chí tin rằng mình cũng có thể chế tạo ra quang giáp càng tiến tiến hơn chúng.

511. Chương 511: Cửa Rơi Nhặt Được (2)

Khuê nửa cười nửa không nhìn Diệp Trùng: “Nhìn không ra a, người lại rất có nhãn quang nha!”

Hắn nói tiếp: “Chúng ta từ hơn một trăm năm trước thì đã bắt đầu nghiên cứu sinh vật. Với lại, đã có được thành quả không tồi.” Tuy giọng nói nghe ra dường như rất lạnh nhạt nhưng Diệp Trùng vẫn có thể nghe ra sự tự hào trong hắn.

- Từ nhỏ thì ta đã cảm thấy hứng thú nhất với khoa học sinh vật. Ta vẫn luôn tin rằng, sự huyền bí của sinh mạng là thâm ảo nhất trên đời, cũng là huyền bí đỉnh cao nhất. Trên mặt Khuê lộ ra vẻ hồi ức: “Cho nên ta từ nhỏ đã lao vào học tập phương diện này. Về sau cũng đích xác như ý nguyện của ta, ta lao vào nghiên cứu phương diện này. Người có thể không tưởng tượng được, chúng ta ở phương diện sinh vật học có thực lực hùng hậu thế nào. Phương diện khoa học không gian và cơ giới học, thực lực của chúng ta vẫn thua kém ba đại thế gia rất nhiều, nhưng ở phương diện sinh vật học, ba đại thế gia cộng lại cũng không phải là đối thủ của chúng ta.”

Khuê kiêu ngạo nói, trong lời nói có chút cảm giác cúi nhìn chúng sinh.

Diệp Trùng không nói gì, nhưng hắn không có nghi vấn gì với lời nói của Khuê, ba đại thế gia ở phương diện sinh vật học không nghe nói có nhiều thành tựu. Hiểu biết của Diệp Trùng đối với sinh vật học rất ít ỏi, bất quá, trong trí thức hắn đã học lại có một môn cũng thuộc vào phạm trù sinh vật học, đó chính là điều bồi. Thủ đoạn điều bồi thần quỷ khó dò của Quân phong tử, cho dù Diệp Trùng bây giờ nghĩ lại vẫn

có đôi chút cảm giác sững sờ. Cơ chế phân tích tự động họ Quản của Quản phong tử, hẳn vẫn không làm rõ triệt để nguyên lý.

Nhưng hẳn đối với luận điệu của Khuê cho rằng sinh vật học là khoa học thâm ảo nhất trên đời lại không cho là đúng. Trong mắt hẳn, mỗi khoa học đều có chỗ thâm sâu của nó, không có ai thâm ảo, không có ai nông cạn. Cách nói này của Khuê, có chút thiên lệch.

- Người có cơ sở sinh vật học không? Khuê đột nhiên hỏi.

- Không có, nhưng có học qua điều bồi một khoảng thời gian.

- Điều bồi? Khuê phần chấn tinh thần, hưng phấn nói: “Không tệ, không tệ, điều bồi cũng là một nhánh của sinh vật học.”

Hắn cúi đầu, như đang suy tư, miệng lẩm bẩm: “Có lẽ, giao cho hẳn cũng là một lựa chọn không tồi.”

Diệp Trùng không chú ý tới thần tình của Khuê, hẳn đang giao lưu với Thương.

- Diệp tử, tên này chắc chắn không phải là một công trình sư của tổ nghiên cứu khoa học đơn giản. Thương dùng một loại ngữ khí khá khẳng định nhắc nhở Diệp Trùng.

- Tại sao? Diệp Trùng kỳ quái nói. Trừ một điểm cở mở này ra, hẳn không hề cảm nhận được bất cứ chỗ đặc biệt nào khác trên người Khuê.

- Hừ hừ, chỗ khả nghi quả thật quá nhiều, một công trình sư bình thường nào biết nhiều bí mật như vậy? Thương không cho là đúng nói, nhưng hẳn lập tức cười hì hì: “Bất quá, Diệp tử người cũng đừng lo lắng, từ hiện tại mà xét, hẳn không có ác ý gì với người.”

Chính ngay lúc này, Khuê giống như hạ quyết tâm, ngẩng đầu nói nghiêm túc với Diệp Trùng: “Theo ta.”

Khuê đi ra phòng chứa chip, đi vào một thông đạo khác. Thông đạo một mạch nghiêng dài xuống dưới, thang tự động vẫn luôn không ngừng vận chuyển.

Khuê quay đầu nói với Diệp Trùng: “Thu nó lại đi. Trong này không thể bay được, nếu như một khi phát hiện vật thể bay, hệ thống nhận biết an toàn trong này lập tức sẽ tiến hành công kích.”

- Hẳn nói không sai. Thương lặng lẽ nói với Diệp Trùng.

Diệp Trùng nghe theo, thu Thương vào công tác không gian.

Diệp Trùng và Khuê đứng trên thang tự động, thang lập tức thuận theo dốc nghiêng chở hai người xuống dưới. Hai bên thang là pha lê trong suốt. Bên trong pha lê mọc các loại thực vật kỳ dị. Có vài thứ Diệp Trùng biết nhưng hầu hết là không biết.

Khuê một mực cúi đầu, giống như đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Diệp Trùng nhìn mấy thực vật này có chút nhập thần. Trong này có rất nhiều vật thật hẳn chưa từng thấy qua, nhưng là thực vật từng thấy qua trong con chip Quản phong tử cho hẳn. Điều này đối với hẳn mà nói, cũng là một quá trình học tập.

Điều bồi trong hệ thống tri thức mà Diệp Trùng học tập thuộc về một nhánh cực kỳ đặc thù, thời gian hẳn tiêu tốn ở phương diện này không hề nhiều, rất nhiều lúc là chỉ dựa vào cơ chế phân tích tự động họ Quản mà Quản phong tử cho hẳn để vượt qua khó khăn. Nhưng hẳn cũng biết điều bồi là một loại tri thức cực kỳ có ích, cho nên mỗi lần có cơ hội học tập đều sẽ thận trọng đối xử.

- Người biết mấy loại? Giọng nói của Khuê vang lên sau lưng hẳn.

- Một trăm mười lăm loại. Diệp Trùng không chút do dự trả lời. Hẳn miễn cảm dị thường đối với con số, đây là một loại thói quen học được từ chỗ Mục.

- Một trăm mười lăm loại? Khuê có chút kinh ngạc: “Người biết nhiều như vậy sao?”

Diệp Trùng trả lời: “Ừ, nhưng chỉ có năm mươi hai loại từng thấy vật thật, sáu mươi ba loại còn lại chỉ từng thấy qua trong con chip thầy cho ta.”

- Thầy của ngươi là? Trên mặt Khuê lộ rõ vẻ kinh ngạc.

- Bà ta họ Quản. Diệp Trùng còn nhớ tên của Quản phong tử ngay cả bản thân hắn cũng có chút kinh ngạc. Cô gái tay cầm ly rượu, mang theo chút lười nhác, dựa vào cửa, nhìn xuất thần ra ngoài đột nhiên lóe lên trong đầu Diệp Trùng.

- Hồng nhan bạc mệnh a. Lời của Thương mang theo sự cảm khái thương cảm.

- Quản Linh? Trên mặt Khuê lộ ra vẻ cố gắng suy nghĩ, lập tức dường như nghĩ tới điều gì, vẻ kinh ngạc trên mặt càng lúc càng nặng: “Quản Linh... có phải là Quản Linh của họ Quản ở Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh, hành tinh Quang Hoa?”

Lần này tới lượt Diệp Trùng có chút kinh ngạc: “Ngươi quen biết bà ta?”

Khuê không trả lời hắn, mà lại không thể tin được đánh giá trên dưới Diệp Trùng: “Ngươi là học sinh của Quản Linh? Ngươi thật sự là học sinh của Quản Linh?”

Diệp Trùng gật đầu: “Nếu như người ngươi nói là Quản Linh của Ngũ Nguyệt Dạ Lĩnh, hành tinh Quang Hoa, vậy thì không sai.”

- Quá tốt rồi! Quá tốt rồi! Ha ha! Khuê cao hứng tới mức múa may tay chân: “Ha ha, ta vừa rồi hãy còn lo lắng cơ sở của ngươi! Thì ra ngươi là học sinh của Quản Linh! Trời cao có mắt, không nhẫn tâm làm tâm huyết một đời của ta trôi theo dòng nước! Ha ha!”

Không hiểu Khuê tại sao cao hứng như vậy, Diệp Trùng lại hỏi: “Ngươi quen biết bà ta?”

Qua tận ba phút, Khuê mới bình phục lại từ trong trạng thái hưng phấn: “Lúc ta còn trẻ từng đi qua tỉnh khu tự do, lúc đó mới nghe thấy tên của Quản Linh. Nàng ta cực kỳ nổi tiếng trong giới điều bồi tỉnh khu tự do, đáng tiếc ta chưa từng gặp qua nàng ta. Ta từng nghiên cứu mấy thành phẩm của nàng ta, nàng ta đích xác là một điều bồi sư lợi hại. Ta vẫn luôn lo lắng cơ sở của ngươi không đủ, bây giờ có thể yên tâm rồi.”

Cơ sở? Cơ sở sinh vật học sao? Diệp Trùng có chút không hiểu.

- Thương, ngươi nói hắn có thể sẽ cho ta thứ gì không? Diệp Trùng hỏi Thương ở trong đáy lòng.

- Ai biết chứ? Ài, dù sao cũng không phải bộ sưu tập chân dung. Người bây giờ a, càng lúc càng không có sáng tạo. Tặng quà cũng không biết tặng cái gì... Thương bất mãn than phiền.

Diệp Trùng biết, hắn đã hỏi sai đối tượng.

Cho nên hắn dứt khoát hỏi trực tiếp Khuê: “Ngươi định đưa ta cái gì?”

Khuê ngớ người, đột nhiên cười lớn ha hả: “Ngươi cũng thật là thẳng thắn a, nhưng mà ta thích!” Tiếp đó lộ ra một nụ cười thần bí: “Ngươi tới lúc đó thì biết thôi.”

Thang máy vẫn một mực đi xuống đều đều. Diệp Trùng phồng chừng một lát, bọn họ hiện giờ đã tiến vào khoảng năm giờ.

Sắc mặt của Khuê bắt đầu trở nên trắng bệch, máu ở ngực đã ngừng chảy nhưng xương trắng hếu vẫn thấy được mờ mờ, cơ nhục chỗ vết thương bắt đầu xám xịt.

Nhìn thấy ánh mắt của Diệp Trùng, Khuê mỉm cười, nói như không có gì: “Không cần lo lắng, loại thành phẩm này rất hoàn thiện, sẽ không xảy ra việc ngoài ý muốn, chúng ta vẫn còn hai giờ. Thời gian rất dư dả.”

Diệp Trùng yên lặng, phía sau sự thoải mái của Khuê, có sự tiếc nuối và bất cam tới bậc nào.

Đột nhiên, Diệp Trùng nghĩ tới một việc: “Việc hành tinh Chu Gian và các người có quan hệ gì?”

Ánh mắt của Khuê đột nhiên trở nên sắc bén: “Ngươi làm sao biết việc ở hành tinh Chu Gian có liên quan tới chúng ta?”

Đây là lần thứ hai Diệp Trùng nhìn thấy ánh mắt mắt của Khuê trở nên sắc bén, lần đầu tiên là khi Khuê nhìn thấy Thương. Bất quá, hắn không chút sợ hãi: “Ta lúc đó chính là đang ở hành tinh Chu Gian, vừa may gặp được người của Hôi cốc các người.”

Ánh mắt của Khuê từ từ mềm lại, thần tình trên mặt trở nên biến ảo bất định, trong mắt lại lóe lên một sự đau khổ sâu sắc. Nhưng rất mau, hắn liền khôi phục bình tĩnh: “Đó là một việc ngoài ý muốn, là việc ngoài ý muốn của phương diện bệnh độc học. Một thành viên cốt lõi của tiểu tổ thí nghiệm phương diện bệnh độc học bị bài trừ, lúc đó ta đang bận thực nghiệm, không chú ý tới việc này. Đợi khi ta hồi thần lại, thành viên đó đã rời khỏi, lẫn trốn rồi. Ai cũng không ngờ hắn lại rời khỏi Hôi cốc, chạy tới thiên hà Hà Việt. Chúng ta vẫn luôn tìm kiếm hắn, nhưng đều không có tin tức. Mới tới trước lúc việc xảy ra không lâu, chúng ta mới biết tin tức, nhưng không ngờ vẫn chậm một bước.”

Giọng nói trầm thấp của Khuê kể lại bí mật không cho người khác biết này.

- Ủ. Diệp Trùng gật đầu, không nói gì, điều Khuê nói, khá phù hợp với những điều hắn biết.

Hắn không hề có hành động gì với Khuê. Mấy việc này, vẫn chưa tới lượt hắn lo. Với lại, cả tổ nghiên cứu khoa học đã gần như bị hủy diệt, người duy nhất còn sống là Khuê cũng chỉ có thời gian hai giờ.

- Tới rồi. Khuê nhắc nhở Diệp Trùng.

Nhưng bọn họ vẫn thông qua ba cánh cửa mật mã.

Đây là một phòng thí nghiệm tuyệt vời nhất Diệp Trùng từng thấy, trong này có thể nhìn thấy rất nhiều linh kiện cơ giới của quang giáp, có thể nhìn thấy các loại bồn bồi dưỡng kỳ quái, có vài bồn bồi dưỡng cực kỳ khổng lồ, bên trong ẩn ước có thể thấy được thứ gì đó, còn có rất nhiều máy móc hẳn trước giờ chưa từng thấy.

- Đây là thành quả khoa học kỹ thuật cốt lõi nhất cũng là đỉnh cao nhất của tổ nghiên cứu khoa học. Biểu tình của Khuê nghiêm túc phi thường: “Ta không biết mang nó cho người, là làm đúng hay là sai. Nhưng ta đã không còn bao nhiêu thời gian, cũng không có cách nào làm lựa chọn khác. Hơn nữa” Hắn liếc nhìn Diệp Trùng, trịnh trọng nói: “Ta cho rằng người là một người có năng lực tiếp tục nó.”

Diệp Trùng như rơi vào sương mù, không hiểu đầu của tai nheo, hắn hoàn toàn không biết Khuê đang nói cái gì.

Không nói thêm nữa, Khuê dáng vẻ nghiêm túc dẫn Diệp Trùng vào trong, Diệp Trùng thậm chí có thể cảm nhận được một tia thành kính lộ ra từ chỗ sâu nhất trong lòng Khuê.

Càng đi vào trong, đồ đạc cũng càng lúc càng nhiều, nhưng Diệp Trùng lại càng thêm tò mò. Xuyên qua bồn bồi dưỡng, Diệp Trùng nhìn thấy, bên trong đó lại có một số linh kiện cơ giới quang giáp, cánh tay máy quang giáp, chân máy quang giáp... Trên mấy linh kiện quang giáp này đều mọc đầy các loại kết cấu, có vài cái mọc đầy thực vật, có vài cái thậm chí mọc đầy kết cấu cơ nhục.

Khuê không hề có ý dừng lại, cứ đi thẳng tới trước, Diệp Trùng chỉ đành dè nén sự tò mò trong lòng, theo sát phía sau.

- Phòng thí nghiệm này từ khi tổ nghiên cứu khoa học vừa mới thành lập thì đã có rồi. Cái cửa sổ không gian đó cũng ở trong phòng thí nghiệm này. Nhiều năm như vậy, phương hướng chủ yếu của nghiên cứu mỗi đời của tổ nghiên cứu khoa học đều thay đổi, nhưng vô luận là khoa học không gian hay là cơ giới học, hay là sinh vật học hiện giờ, nơi này đều là phòng thí nghiệm cao nhất. Chỉ có khoa học gia đỉnh cao nhất mới có thể tiến vào phòng thí nghiệm này, đối với mỗi nhân viên nghiên cứu khoa học trong Hôi cốc mà nói, có thể tiến vào chỗ này là ước mơ cả đời của rất nhiều người. Nó không chỉ đại biểu cho vinh dự, mà còn đại biểu cho thực lực.

- Người xem trong phòng thí nghiệm có phải là có chút hỗn loạn? Biết sao được, nghiên cứu cao nhất của bao nhiêu năm như vậy đều tập trung ở chỗ này. Tùy tiện một thứ không nổi bật ở chỗ này đều có khả năng có giá trị cực cao, không ai dám làm bậy. Tới tận bây giờ, vẫn chưa có ai có thể làm rõ trong này rốt cuộc có bao nhiêu thứ, mà càng không cần nói tới việc đánh giá giá trị của chúng. Cho nên thứ chất trong này cũng càng lúc càng nhiều, rồi mới hình thành tình trạng như hiện giờ. Đương nhiên, còn có một nguyên

nhân, bởi vì người có tư cách tiên vào chỗ này đều rất bận! Không có ai nguyện ý tốn thời gian đi sắp xếp đồ đạc của người khác.

Khuê nói mấy lời này, không biết là kiêu ngạo hay là bất lực. Trong phòng thí nghiệm đích xác cực kỳ lộn xộn, có lúc Diệp Trùng cũng cảm thấy có chút không chỗ đặt chân. Hắn thậm chí nhìn thấy rất nhiều công cụ đại loại như cơ giới cổ, ánh sang ảm đạm trên bề mặt cho thấy chúng đã có lịch sử lâu đời.

- Hi, Diệp tử, đồ tốt trong này không ít a. Đợi lát nữa chúng ta phải vợ vét cho thật tốt! Chắc chắn, cứ như vậy mà để chúng ở chỗ không thấy mặt trời này, thật là ủy khuất cho chúng. Thương hai mắt phát sang, đáng vẽ hám tài.

Khuê không biết, lúc này đây, một tên tham lam đang ra sức dụ dỗ Diệp Trùng vẽ mặt trầm tĩnh ở trước mặt hắn.

- Từ trên ý nghĩa nào đó mà nói, tổ nghiên cứu khoa học đã tiêu tan rồi. Trong giọng nói của Khuê ngập tràn bể dâu: “Nhưng ta lại không muốn làm cho mấy thứ này cùng tiêu tan với chúng ta. Chúng đã hao tổn vô số tâm huyết của vô số người. Cứ như vậy mà biến mất trong lịch sử, quả thật là quá đáng tiếc. Ta không phải là nhân viên nghiên cứu khoa học thuần túy, nhưng ta vẫn có thể hiểu được loại tâm tình này.”

- Người là một anh hùng. Ha ha, có lẽ người đối với xưng hô này không hề quan tâm, nhưng điều này không hề ngăn cản đánh giá của ta đối với người. Rơi vào trong tay người, không coi là ủy khuất. Đương nhiên, người không phải là người của ba đại thế gia. Điều này cũng là một nguyên nhân khá quan trọng. Điều càng quan trọng hơn là, ta hoàn toàn không có lựa chọn nào khác! Ha ha. Khuê cười lớn sáng khoái, Diệp Trùng nghe không ra bất cứ sự bi thương nào.

- Căn cứ này tặng cho người. Người có thời gian đi vào trong tìm thứ mà người cảm thấy hứng thú. Ta tin rằng, trong này nhất định có rất nhiều thứ người cảm thấy hứng thú. Đối với thế lực vòng ngoài của tổ nghiên cứu khoa học, thật ra ta cũng muốn cho người, dù sao tuy đã đổi chủ nhưng tổ nghiên cứu khoa học vẫn có thể tiếp tục tồn tại. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là coi như thôi. Mấy tên đó, năng lực bình thường, ai nấy lại bưng bưng đã tâm. Ta nghe người nói biểu hiện của bọn họ, người biết cảm giác đầu tiên của ta là gì không? Khuê quay mặt hỏi Diệp Trùng.

- Cảm giác gì?

- Là xấu hổ! Là phẫn nộ! Trong mắt Khuê nhảy nhót ngọn lửa phẫn nộ, cắn răng nghiêng lợi nói: “Mấy tên vô năng này! Bọn họ đang bôi nhọ tổ nghiên cứu khoa học! Bình thường ai nấy ngang ngược, lộng hành, nhưng vừa gặp phải nguy hiểm, gặp phải lúc cần bọn họ chiến đấu thì lại rút lui không chịu tiến tới trước. Mấy tên hèn nhát này! Bọn họ là sỉ nhục lớn nhất từ xưa tới nay của tổ nghiên cứu khoa học! Hành vi của bọn họ vĩnh viễn không cách nào được người khác tha thứ!”

Khuê vung vẩy đôi tay, điên cuồng gào thét.

Diệp Trùng nhìn Khuê đang kích động, không nói gì. Mấy người tổ nghiên cứu khoa học đó đích xác là vô năng, hắn biết từ nay về sau, địa vị của tổ nghiên cứu khoa học ở trong lòng mọi người đã rơi xuống ngàn trượng, cũng không thể nào khôi phục tới mức độ lúc trước.

Nửa phút sau, Khuê mới từ từ khôi phục bình tĩnh: “Mấy bình dân không có chút sức chiến đấu đó, ở trên tay người cũng có thể chiến thắng Xích vĩ thú, từ điểm này mà xét, người mạnh hơn ta. Đã là như vậy, mấy thứ này giao vào tay người ta cũng yên tâm. Ta tin rằng, có sự giúp đỡ của mấy thứ này, tốc độ quét khởi của người sẽ càng nhanh. Mấy tên thành sự không đủ, bại sự có dư đó, cho bọn chúng đi đi.”

Khuê đột nhiên nhíu mày: “Tốc độ của chúng ta phải nhanh chút, thời gian của ta không còn nhiều nữa.”

Bước chân hai người lập tức tăng lên, rất mau, bọn họ đã đi tới trước một cái bồn bồi dưỡng cực kỳ khổng lồ.

Cái bồn bồi dưỡng này cao mười lăm mét, rộng khoảng mười mét. Bên trong bồn bồi dưỡng chứa đầy chất lỏng đục ngầu, bên trong ẩn ước thấy được dáng vẻ một hình người khổng lồ cao hơn mười mét. Mặt ngoài bồn bồi dưỡng nổi rất nhiều ống mềm đủ màu sắc, mấy ống mềm này một đầu nối vào bồn điều bồi, đầu còn lại nối vào máy móc đặt xung quanh.

Khuê ngẩng đầu, chăm chú nhìn một cách sâu sắc cái bồn bồi dưỡng này, giống như nói mớ: “Người nhìn thấy chưa. Đây là thành quả nghiên cứu mới nhất của chúng ta.”

- Đây là cái gì? Diệp Trùng có chút kinh ngạc.

- Quang giáp! Khuê cười thần bí, xoay người lập tức bắt đầu thao tác máy móc đặt ở xung quanh.

- Vẫn chưa thành hình? Ài, đáng tiếc đã không còn thời gian rồi. Khuê nhìn chăm chăm vào máy, lẩm bẩm một mình, đôi tay mau chóng điều chỉnh.

Lục cục, lục cục.

Chất lỏng trong bồn bồi dưỡng mau chóng rút xuống, xuyên qua bồn bồi dưỡng trong suốt, Diệp Trùng cuối cùng đã nhìn rõ thứ bên trong.

Đây nào là quang giáp gì đó, đây hoàn toàn là một người khổng lồ!

Một người khổng lồ cao mười mét! Gương mặt giống như dao gọt, búa đe, mũi cao thẳng, môi dày rộng, lông mày đen dày, đôi mắt nhắm chặt, rõ ràng là một tráng hán khổng lồ cương nghị, vạm vỡ.

Trên đầu nó đội một cái mũ màu đen có tạo hình cực kỳ cổ điển, một cọng lông vũ màu đỏ tươi dựng thẳng cao vút. Toàn thân của nó phủ một lớp áo giáp bó sát màu đen, giống như một thần chết đi ra từ địa ngục, cổ tay, khuỷu, eo, gối của nó đều có một đóa hoa màu đỏ tươi nở rộ. Điều này không hề làm cho cảm giác chinh thể nhu hòa, ngược lại, những bông hoa đỏ giống như máu tươi này làm cho nó trông càng thêm vài phần khí tức u ám, nguy dị.

Đây thật sự là quang giáp sao? Diệp Trùng đã bị chấn động ngây cả người.

- Người dùng vũ khí gì? Khuê rất hân thưởng biểu tình lúc này của Diệp Trùng, hân cực kỳ đặc ý: “Thật ra chúng ta muốn làm giáp của nó thành ra pha lẫn giữa màu vàng kim và màu đỏ sáng, vậy mới phù hợp với phong cách của chúng ta hơn. Nhưng phát hiện tính năng vật lý của loại hợp kim màu đen này càng xuất sắc hơn, có tính tương dung vật lý xuất sắc hơn, chúng ta cũng thường dùng loại hợp kim màu đen này. Nhưng dẫn đến việc màu đen thuần có chút giống phong cách của Diệp gia, chúng ta lại đính thêm mấy đóa Ngục hoa này lên nó. Chúng đại biểu cho tử vong và hỗn loạn.”

- Chúng ta đã chuẩn bị rất nhiều vũ khí cho nó, hì, chủ yếu là đám người đó quả thật quá nhàm chán, người xem, hừ, nơi đó gần như có tất cả vũ khí, thậm chí có tên còn làm cho nó một cái túi lưng đựng vũ khí chuyên dùng để bỏ vũ khí vào đó, có thể bỏ vào khoảng sáu loại vũ khí.

- Đây là phát minh vượt thời đại! Quang giáp sinh vật! Đây là cái quang giáp sinh vật đầu tiên trên thế giới! Vì nó, chúng ta đã trải qua nghiên cứu ba đời, bây giờ cuối cùng đã thành công! Chúng ta mới đầu tìm tới thực vật, bởi vì kết cấu của chúng đơn giản hơn. Nhưng về sau, chúng ta cuối cùng vẫn bỏ qua loại lựa chọn này, mà lại lựa chọn sinh vật càng cao cấp hơn. Cái mà người nhìn thấy này chính là nó. Chúng ta trước tiên sử dụng kim loại có tính năng xuất sắc nhất làm khung xương, rồi dùng phương pháp bồi dưỡng cơ nhục, làm cho trên bề mặt khung xương mọc ra cơ nhục. Nó so với quang giáp cơ giới càng linh hoạt hơn, ngón tay của nó thậm chí không khác biệt gì với con người. Khung xương của nó không hề hoàn toàn tham chiếu kết cấu khung xương của con người, mà là thực hiện sửa đổi chỗ không ổn của nó, chúng ta đã cho vào lượng lớn ý tưởng hoàn thiện của quang giáp cơ giới, chế tạo ra một khung xương cực kỳ đặc biệt, nó đã giữ lại tính linh hoạt của con người, ở phương diện kiên cố lại càng thêm xuất sắc. Mà những tổ chức cơ nhục này lại thông qua xử lý bệnh độc, biến đổi bệnh lý xong để có được một loại tổ chức sợi cơ mới hoàn toàn, độ cứng của chúng gấp ba mươi lần hợp kim bình thường, còn độ dẻo dai của chúng lại gấp 5,52 lần sợi cơ của con người.

Diệp Trùng có chút mờ mịt nghe mấy số liệu làm người nghe chấn động này, Thương vẫn luôn ồn ào lúc này cũng hoàn toàn bị chấn động.

- Truyền dẫn của nó là thông qua tác dụng thần kinh, so với mạch quang, càng mau chóng, càng chuẩn xác hơn. Thần kinh của nó và quang não sinh vật trong cơ thể nó liên kết với nhau, cái quang giáp sinh vật đó cũng là cái duy nhất chúng ta chế tạo thành công hiện giờ. Nó rất mạnh mẽ, rất cuộc mạnh bao nhiêu, người thử qua thì biết. Với lại, nó tuy mạnh mẽ nhưng không tạo ra hư nghĩ trí cảm. Khuê liếc nhìn Diệp Trùng.

- Áo giáp của nó và cơ nhục của nó lớn lên cùng với nhau, như vậy cũng nâng cao tính phòng hộ của nó rất lớn. Hệ thống quét hình, hệ thống liên lạc... của nó đều là sản phẩm tiên tiến nhất của cả tổ nghiên cứu khoa học chúng ta, rất nhiều là thành quả mới nhất vừa mới thông qua thử nghiệm. Cái quang giáp này là sản phẩm đỉnh cao cô đặc khoa học kỹ thuật của cả tổ nghiên cứu khoa học chúng ta.

- Tốc độ cao nhất của nó có thể đạt tới ba mươi Hz! So với ba át chủ bài đó của ba đại thế gia, cũng nhanh không kém! Nếu như nói phương diện tốc độ, tôi vẫn không dám nói nó là thiên hạ đệ nhất, vậy thì lực bạo phát khoảng cách ngắn của nó lại tuyệt đối là thiên hạ vô song! Đây là đặc tính mà kết cấu cơ nhục của nó đã cho nó. Không giống mấy cái quang giáp mô phỏng sinh vật đó, đây là một cái quang giáp sinh vật chân chính. Nó có thể linh hoạt giống như động vật, nó là vua càn chiến chân chính!

- Người có lẽ không biết, gần như một phần ba kinh phí nghiên cứu khoa học của tổ nghiên cứu khoa học chúng ta đều tốn trên hạng mục này. Sơ đồ thiết kế của nó trước sau sửa đổi không dưới ba mươi lần. Mỗi một miếng cơ nhục, mỗi một miếng vỏ giáp, mỗi một cái xương của nó đều bao hàm thành tựu tối cao của tổ nghiên cứu khoa học chúng ta.

- Tên của nó là... Thần!

Ghi chú: Thần ở đây có nghĩa là Thìn (rồng) trong mười hai con giáp, cũng là từ bao hàm cả 12 con giáp, cũng dùng để chỉ ngày giờ. Ngoài ra, Thần còn dùng để chỉ chung cho mặt trời, mặt trăng, sao.

512. Chương 512: Cửa Rơi Nhặt Được (3)

Thần không chỉ làm Diệp Trùng cảm thấy chấn kinh trước giờ chưa từng có mà còn triệt để lật đổ lý giả đối với quang giáp trong đáy lòng hắn. Đây là một lĩnh vực mới hoàn toàn trong quang giáp.

- Khắc khắc khắc! Khuê đột nhiên ho một trận kịch liệt, điều này cũng lôi Diệp Trùng hoàn hồn lại từ trong chấn kinh. Liếc mắt nhìn sang, ngực Khuê trời sục dữ dội, sắc mặt đỏ tới mức gần như sắp chảy cả máu ra.

- Thời gian sắp tới rồi. Thấy Diệp Trùng nhìn, Khuê cười cười.

Không biết tại sao, một sự đau buồn lan tràn trong đáy lòng Diệp Trùng. Hắn ngờ ngác nhưng lại không biết nói gì?

Thần tình của Khuê trở nên nghiêm túc, hoàn toàn không để ý thương thế của mình: “Nhưng Thần cũng không phải là không chỗ có thể công kích. Do thời gian gấp gáp, nó không hề hoàn toàn thành công. Người mở giáp ở đâu nó xem xem.”

Diệp Trùng theo lời mở áo giáp màu đen bao lấy đùi Thần, bên trong quả nhiên có thể nhìn thấy một đoạn kết cấu kim loại lộ ra. Trên mặt nửa kết cấu kim loại này được cơ nhục bao vây, nửa còn lại lại lộ ra ánh sáng kim loại bóng loáng.

- Vốn dĩ chiếu theo kế hoạch, vẫn cần phải thời gian mười lăm thì Thần mới có thể hoàn toàn sinh trưởng tới cùng. Đáng tiếc, ta đã không còn thời gian, đợi không được tới ngày đó rồi. Khuê nhìn Thần to lớn tới mức xuất thần, thần sắc phức tạp. Sự thương tiếc, tiếc nuối, kiêu ngạo, mong chờ, v.v... trên mặt hắn giao thoa lại với nhau, khó nói lên lời.

- Tặng cho người đó. Khuê cười với Diệp Trùng: “Thần ở trên tay người cũng không coi là bị bôi nhọ. Nhưng người phải chú ý bảo hộ nó, chỗ đùi đó của nó là chỗ dễ bị thương nhất. Còn nữa, công việc tu sửa Thần khá phức tạp, người phải nỗ lực học tập tri thức về phương diện sinh học. Nếu không, một khi bị thương thì vứt đi. Bị thương nhẹ thì người không cần lo lắng, nó có thể tự mình sửa chữa. Điều này cũng là một trong những bản năng của sinh vật.”

- Cám ơn! Diệp Trùng thần sắc trang trọng cúi mình với Khuê.

Khuê phẩy phẩy tay: “Cám ơn thì không cần, đối xử với nó cho tốt, pháy huy tất cả thực lực của nó. Ừm, nếu như người có hứng thú, mang mạch này của chúng ta truyền thừa xuống đi. Ở dưới mà biết được, ta sẽ cảm kích người.”

- Được. Diệp Trùng nói, giọng nói hần tuy không lớn nhưng lại có một sự kiên định không nói ra lời.

Khuê vừa ý cười cười, hần từ một góc cực kỳ bí ẩn lấy ra ba con chip và một cái nhẫn: “Trong ba con chip này, bao hàm gần như tất cả thành quả nghiên cứu trải qua ba giai đoạn của tổ nghiên cứu khoa học từ khi xây dựng tới giờ. Ba con chip này dùng vật liệu sinh vật đặc biệt chế thành, lượng lưu trữ cực kỳ khổng lồ. Nó chỉ có thể dùng quang giáp sinh vật, cũng tức là cái quang não bên trong thân thể của Thần đó để đọc. Ha ha, mấy cái quang giáp bên ngoài đó đều là giả, dùng để làm mớ hồ người ngoài. Đây là công tác không gian của Thần, người cầm lấy. Nhưng người trước tiên phải tiến vào trong thân thể của Thần để kích hoạt. Thứ ở chỗ này, người cảm thấy hứng thú với cái gì, cứ tự mình lấy là được.”

- Này. Khuê chỉ quang não trung khu trong phòng thí nghiệm: “Tất cả tư liệu đều ở trong này, người có thể tự mình kiểm tra. Chìa khóa chính là cái nhẫn này.”

Công tác không gian của Thần cực kỳ đơn giản, chính là một nhẫn sắt vô cùng bình thường. Diệp Trùng vừa xỏ cái nhẫn sắt này vào ngón tay, cái nhẫn sắt liền giống như một vật sống, đột nhiên co rút lại, siết chặt trên ngón tay của hần, thể nào cũng lấy không ra.

- Công tác không gian này còn có một số tác dụng khác, chúng ta ở phương diện khoa học không gian vẫn có một số thành quả cực kỳ không tệ, đều dùng trên cái công tác không gian này. Người tự mình thử một chút thì biết. Sắc mặt của Khuê trắng bệch khác thường, giống như giấy.

- Ôi! Khuê phun ra một ngụm máu tươi.

- Thời gian tới rồi. Trên gương mặt trắng bệch của Thương mang theo nụ cười cởi mở: “Có thể gặp được người, may mắn của ta rất tốt.”

- Sống cho tốt. Khuê đột nhiên ngẩng mặt té xuống.

Diệp Trùng hoảng sợ, một cái tiền bộ xông tới trước, đỡ lấy Khuê.

Hô hấp của Khuê đã ngừng lại, tay Diệp Trùng cảm giác trơn nhớt. Cúi đầu nhìn xuống, Diệp Trùng lúc này mới phát hiện, Khuê đã thành một người máu, da dẻ toàn thân hần long tróc từng tắc, nứt ra vô số vết thương nhỏ xiu, giao thoa ngang dọc, máu tươi liền từ trong mấy vết thương này chảy ra.

Toàn bộ nhịp tim, hô hấp của Khuê đều đã ngừng lại.

Diệp Trùng nhẹ nhàng đặt Khuê xuống. Vừa bỏ xuống thì nghe thấy binh nhẹ một tiếng. Khuê giống như một quả bóng đầy khí nổ tung. Xương thịt phân ly, máu văng tứ phía.

Không ngờ loại thuốc màu lam đó lại bá đạo như vậy. Diệp Trùng liếc nhìn Thần vẫn cứ nhắm mắt, đứng trang nghiêm giống như một võ sĩ. Lại liếc nhìn Khuê đã biến thành một vũng máu thịt, hần không khỏi mà thảm tử rầu rĩ.

Niềm vui có được Thần cũng vì cái chết của Khuê mà giảm đi không ít. Nhưng Diệp Trùng rất mau liền khôi phục như thường, hần bắt đầu kiểm tra Thần.

Càng kiểm tra, Diệp Trùng mới càng thêm hoảng sợ.

Hần đã tin, tổ nghiên cứu khoa học ở phương diện khoa học kỹ thuật sinh vật đã đi ở trước hết.

Buồng lái của Thần nằm ở trong ngực nó. Không giống với buồng lái cấu tạo kim loại của quang giáp bình thường, buồng lái của Thần phần nhiều do một số vật liệu phi kim loại chế thành. Vật liệu thực vật không biết rõ từng trải qua xử lý gia công, vật liệu phức hợp đều thấy được khắp nơi. Hệ thống cung cấp không khí trong buồng lái cực kỳ đặc biệt, nó là do một loại thực vật Diệp Trùng chưa từng thấy qua làm chủ thể, nó có thể sản sinh ra lượng lớn ô xy, lại làm cho không khí buồng lái ở trong một trạng thái cân bằng. Tường trong của cả buồng lái đều mọc loại thực vật màu xanh lá này, trong không khí có mùi thơm nhàn nhạt, làm người ta tinh thần vui tươi.

Chỗ thần bí nhất của cả cái quang giáp có lẽ chính là cái quang não sinh vật đó.

Hình dáng bên ngoài của nó với bất cứ cái quang nào Diệp Trùng từng thấy qua nào đều không giống, nó là một quả cầu tròn bán trong suốt trôi nổi phía trên trước bàn điều khiển chính, không biết dùng vật chất gì làm thành. Nó giống viên kẹo dẻo mềm mại nhất, có thể tùy ý biến hình, thí dụ biến thành một tấm màng mỏng hình dáng bất kỳ trên không, hình ảnh phía trước có thể thông qua nó mà hiển thị ra.

Đặt con chip trước mặt nó, nó liền bao lấy cả con chip, tiếp đó người có thể tra cứu tất cả tư liệu bên trong con chip.

Trừ thao tác ấn nút truyền thống ra, nó còn có thể thông qua sóng điện não để tiến hành giao lưu. Bên cạnh ghế chiến đấu đặt một cái mũ, thông qua nó có thể lợi dụng sóng não kết nối trực tiếp với quang não, thậm chí có thể trực tiếp lợi dụng sóng não để tiến hành điều khiển quang giáp tác chiến.

Bất quá, hệ thống mới này đối với cường độ sóng não, cũng chính là tu dưỡng tinh thần có yêu cầu cao phi thường. Diệp Trùng cảm thấy nếu như người sử dụng cái quang giáp này là một thuật thừa sĩ, ngược lại có thể phát huy uy lực càng lớn hơn, mà không phải là loại người không hề có thiên phú gì ở phương diện tinh thần như mình.

Phương diện vũ khí, quả thật làm Diệp Trùng trở mắt, há hốc miệng.

Hắn hiện giờ mới hiểu rõ vũ khí của Thần rất nhiều mà Khuê vừa mới nói là có ý gì.

Ở trước mặt hắn, gần như đang tiến hành một cuộc triển lãm vũ khí. Đủ hình đủ dạng, vũ khí lạnh kiểu cổ, vũ khí quang năng hiện đại, đủ kiểu đủ cách, làm người ta hoa cả mắt. Máy thứ vũ khí này phần lớn lấy màu đen và màu đỏ làm chủ, nhìn ra được, mấy nhân viên nghiên cứu đó vì làm cho máy thứ vũ khí này càng có thể phối hợp với Thần hơn đã hao phí không ít tâm huyết. Bề mặt không ít vũ khí đều có thể nhìn thấy công nghệ đánh bóng và kéo sợi vô cùng tỉ mỉ, điều này hoàn toàn xuất phát từ suy nghĩ góc độ làm đẹp. Còn vũ khí dài đại loại như trường thương kiểu cổ, đều đã thiết kế công năng gấp lại hoặc là tháo lắp được.

Còn cái rương vũ khí mà Khuê nói đó, Diệp Trùng cũng đã nhìn thấy. Từ vẻ ngoài mà xét, nó giống như một cái rương cấp cứu màu đen, chính diện cái rương có một đóa hoa đỏ kiểu diêm to lớn vô bì. Rương vũ khí có thể thông qua dây đeo tự động và rãnh cài ở sau lưng mà cố định chặt ở sau lưng Thần. Bên trong có thể đặt sáu món vũ khí. Lúc tác chiến, vũ khí có thể bắn ra từ mặt hông của cái rương, vô cùng tiện lợi.

Một cây trường thương kiểu cổ màu đen, một cây kiếm hợp kim màu đỏ sẫm, một cái khiên chắn hình thoi, một cái cửa cắt kim loại laser. Hai mươi con thoi xoay tự động khóa mục tiêu, một khẩu pháo quang đạn hình trứng kiểu bao phủ cỡ nhỏ.

Chỗ cổ tay Thần có rãnh, có thể gắn hai thanh dao cận chiến. Mà hai thanh trủy thủ của Hàm gia cũng bị Diệp Trùng lấy xuống, quảng trủy thủ vốn dĩ trang bị cho Thần đi.

Thương cũng tiến hành việc đổi trang bị lớn, cây “G-Z” trên tay đó cũng bị hắn quăng đi, mà thay bằng một cây súng bắn tia độ chính xác cực cao tên là “Nhuệ”. Nó bất kể là ở độ chính xác khi bắn hay là phương diện tần xuất xạ kích đều có được sự khen ngợi cao độ của Thương.

Động cơ của Thần cũng cực kỳ tiên tiến, vô luận là lực bạo phát hay là năng lực bay liên tục đều khá xuất sắc. Điều duy nhất làm Diệp Trùng cảm thấy ngọc có tỷ vết chính là năng lượng nó sử dụng, thứ Thần sử dụng là năng lượng thông thường.

Nhưng đây không hề là vấn đề to tát gì, Diệp Trùng vẫn còn mấy viên Lệ thạch. Chỉ cần một viên thì có thể giải quyết vấn đề này. Diệp Trùng còn định đổi hệ thống cung cấp năng lượng của Thương một chút, cũng trang bị Lệ thạch. Vật liệu thân thể Thương rất đặc biệt, cải tạo cần rất nhiều máy móc hiếm thấy, cho nên vấn đề này vẫn luôn không có cách nào giải quyết được. Nhưng ở chỗ này: phòng thí nghiệm tiên tiến nhất của tổ nghiên cứu khoa học, có thứ máy móc tiên tiến nào lại không có chứ?

Hư hại của Hàm gia cũng cực kỳ nghiêm trọng, vốn dĩ trên bề mặt quang giáp có rất nhiều vết nứt nhỏ xíu, nhưng trải qua một phen khổ chiến ở vành đai tối tăm tử vong đó, tới giờ đã gần như sắp rã ra rồi. Theo như ý định ban đầu của Diệp Trùng, Thần tuy xuất sắc nhưng tới cùng vẫn không dùng thuận tay như Hàm gia. Nhưng bây giờ có máy móc, vừa kiểm tra Diệp Trùng mới biết Hàm gia đã không có khả năng sửa chữa.

Không chỉ giáp lớp ngoài, ngay cả linh kiện bên trong quang giáp, thí dụ như động cơ, đều đã xuất hiện rất nhiều vết nứt nhỏ không thể sửa chữa.

Kết quả kiểm tra tạm thời dọa Diệp Trùng nhảy dựng lên. Hẳn biết tình hình của Hàm gia khá nghiêm trọng, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng như vậy. Minh vậy mà lại điều khiển một cái quang giáp có khả năng tan rã bất cứ lúc nào đi dạo gây chú ý nơi phố đông, chỉ nghĩ thôi, mồ hôi lạnh của Diệp Trùng không kịp được mà chảy ròng ròng.

Hàm gia là cái quang giáp Diệp Trùng điều khiển thời gian dài nhất, mấy năm trở lại đây, bầu bạn với hắn chinh chiến khắp nơi, chiến thắng vô số kẻ địch mạnh mẽ. Nhưng nó lúc này cũng đã tới thời khắc cuối cùng, Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới Khuê, so ra, hẳn cảm thấy, nếu Hàm gia có suy nghĩ, nó khẳng định sẽ cảm thấy mình may mắn hơn Khuê.

Đợi sau khi Diệp Trùng hiểu rõ suy nghĩ vừa rồi của mình thì mới ngạc nhiên phát hiện ý nghĩ hoang đường thế này lại vọt ra từ trong đầu mình.

Hắn lấy Lệ thạch trong động cơ của Hàm gia xuống. Lệ thạch không hổ là vua năng lượng, sử dụng lâu như vậy vẫn như cũ, không có thay đổi gì.

Nhưng Diệp Trùng rất mau lại có chút khó giải quyết.

Kết cấu đặc thù của Thần giờ đây lại biến thành một chướng ngại cực lớn, hiểu biết của Diệp Trùng đối với nó cũng ít tới đáng thương, càng đừng nói tới phải thay đổi động cơ của nó, gắn Lệ thạch vào.

Hắn đột nhiên nghĩ tới cái quang não sinh vật trong buồng lái.

Có lẽ có thể thử xem, Diệp Trùng thầm tự mình cân nhắc. Mặt ngoài buồng lái của Thần vừa đúng là giáp ngực của bộ giáp, cũng là chỗ dày nhất của cả bộ giáp. Chui vào trong buồng lái, Diệp Trùng đi tới trước mặt quang não. Cái quang não sinh vật xem ra giống kim loại dạng lỏng lại giống nước kẹo dẻo này cứ làm cho Diệp Trùng cảm thấy cực kỳ quái dị.

Tay Diệp Trùng cầm Lệ thạch, do dự một hồi, nhưng vẫn đưa Lệ thạch tới trước mặt quang não sinh vật.

Quang não sinh vật mau chóng bọc lấy Lệ thạch, giống như một con động vật thân mềm nuốt lấy Lệ thạch.

Bộp bộp bộp, một trận tiếng động nhỏ dày đặc. Chỉ thấy trên quang não sinh vật đột nhiên bắn ánh sáng ra xung quanh, vô số ánh sáng đầy màu sắc bắn ra từ trong quả cầu ánh sáng.

- Hệ thống đang tiến hóa. Bên tai Diệp Trùng truyền tới một giọng nói lạnh lẽo.
- Khung xương làm cứng thành công!
- Hệ thống cường hóa hoàn thành!

.....

Một rồi lại một giọng nói lạnh lẽo vọt ra từ trong quang não sinh vật. Trong buồng lái đã xảy ra biến hóa kinh người, thực vật màu xanh lá mọc đầy tường trong của buồng lái càng trở nên xanh biếc, chất cảm của bàn điều khiển chính cũng xảy ra sự thay đổi rõ ràng, cảm giác tay cũng càng thêm thoải mái. Biến hóa lớn nhất trong này vẫn phải kể đến quang não sinh vật, nó vốn dĩ giống như một quả cầu lưu ly nửa trong suốt, bây giờ lại trở nên óng ánh long lanh, hoàn toàn trong suốt.

Diệp Trùng vẫn giữ chút bình tĩnh cuối cùng: “Lập tức tiến hành kiểm tra toàn diện toàn thân quang giáp.” Hắn bây giờ cần cấp bách có một hiểu biết tỉ mỉ đối với Thần.

Quang não sinh vật chấp hành một cách tỉ mỉ mệnh lệnh của Diệp Trùng: “Đang kiểm tra.”

Khi Diệp Trùng nhìn thấy mỗi một số liệu liệt ra trên màn hình do quang não sinh vật biến thành, hắn lại một lần nữa kinh ngạc đờ ra.

Vị trí của Lệ thạch đã dời tới gần động cơ, còn khoang năng lượng vốn dĩ chứa năng lượng bình thường, do quang não trải qua tính toán ưu hóa, cho rằng nó không hề cần thiết tồn tại nên đã xóa bỏ nó. Bộ phận chưa trưởng thành ở đuôi Thần, do chịu sự kích thích của lượng lớn năng lượng, tiến hành sự sinh trưởng điên cuồng. Toàn thân Thần hiện giờ đã hoàn toàn hoàn thành sinh trưởng. Tất cả cơ nhục của nó và bộ

giáp kim loại bên ngoài đã hình thành một chỉnh thể hoàn chỉnh, còn tính năng phòng ngự của nó cũng đạt tới một độ cao hoàn toàn mới.

Còn mấy tổ chức cơ nhục đã hoàn thành sinh trưởng đó cũng chịu sự kích thích của năng lượng, liên tiếp hành phát triển theo hướng cấp bậc cao hơn. Dưới sự khống chế và ưu hóa của quang não sinh vật, toàn thân Thần hiện giờ đã mới hoàn toàn.

Do trong cơ nhục nối liền với bộ giáp tràn đầy năng lượng, bộ giáp của Thần hiện giờ trông càng lúc càng đen bóng, lấp lánh một loại lộng lẫy như kim loại mà như không phải kim loại.

Sau khi quang não sinh vật trải qua tính toán, có được kết quả mới nhất, năng lượng còn dư của viên Lệ thạch này vẫn có thể cung cấp cho Thần bay không ngừng trong sáu mươi hai năm. Cũng tức là, trong khoảng thời gian khá dài, Diệp Trùng không cần lo lắng vì năng lượng.

Đáng tiếc địa hình nơi này quá chật hẹp, nếu không, Diệp Trùng sẽ thử uy lực của Thần ở chỗ này.

Sau khi trải qua biến cố này, Diệp Trùng không dám lại cho Thần thực hiện sự sửa đổi mới gì nữa. Hắn tới giờ vẫn chưa rõ rốt cuộc là thế nào. Nguyên lý của Thần đối với hắn mà nói, cực kỳ xa lạ. Đây là một lĩnh vực hoàn toàn mới. Hành vi vừa rồi này, có vài phần đánh bậy đánh bạ ở trong đó. Kêu hắn làm lại một lần nữa, hắn không dám.

Thương hoàn thành cải tạo cũng khá nhanh chóng. Máy móc trong phòng thí nghiệm cực kỳ đầy đủ, với lại còn có thể tìm thấy rất nhiều máy móc tiên tiến hoàn toàn không nhìn thấy trên thị trường. Nếu như không phải vì không có đủ Lam, Thương cũng có thể tiến hành sửa chữa cánh tay gãy của hắn. Đáng tiếc, loại kim loại hiếm có Lam này, không hề xuất hiện trên danh sách vật liệu của tổ nghiên cứu khoa học.

Điều này làm Diệp Trùng cực kỳ nuối tiếc, sửa chữa Mục Thương vẫn luôn là một trong những nguyện vọng lớn nhất của hắn. Hiện tại, hắn vừa nghĩ tới một tàu Lam chứa bên trong tàu vũ trụ chìm dưới đáy biển ở tỉnh khu tự do đó, hắn liền hận không thể trực tiếp bay về tỉnh khu tự do.

Đáng tiếc, bọn họ hiện giờ ngay cả muốn xông ra khỏi Hôi cốc cũng không phải là việc dễ dàng.

Rất mau, Diệp Trùng sắp xếp lại tâm trạng cùng với Thương bắt đầu tiến hành lục soát toàn diện đối với phòng thí nghiệm này.

Hạm đội của Alvar tiến vào vành đai toái tinh tử vong. Alvar lúc trước từng tiến vào vành đai toái tinh tử vong. Loại trải nghiệm này không hề chỉ mình hắn có. Vô luận là ở Hôi cốc hay là thiên hà Hà Việt, rất nhiều sư sĩ đều tiến vào vành đai toái tinh tử vong lúc còn trẻ. Loại hành vi xem ra giống như mạo hiểm này, không chỉ có thể tăng thêm cho bọn họ đủ kinh nghiệm chiến đấu, làm bọn họ càng mau tiến tới thêm một bước. Điều quang trọng hơn là, bọn họ có thể thông qua loại phương pháp này để thu được tiền bạc, vô luận là tu bổ quang giáp hay là mua quang giáp cao cấp hơn, đây đều là một bước cực kỳ quan trọng. Phần lớn mấy sư sĩ này xuất thân bản hàn, tất cả mọi thứ đều cần bọn họ liều lấy về.

Tỉ lệ tử vong ở vành đai toái tinh tử vong cao phi thường. Mà một điểm này, gần như mỗi sư sĩ đều được bậc tiền bối nói cho biết trước khi tiến vào. Nhưng tuy có sự uy hiếp của tử vong, vẫn có rất nhiều người không sợ chết tiến vào. Mấy sư sĩ này dùng phương thức cá nhân hoặc là đoàn thể tiến vào vành đai toái tinh tử vong, nhưng bọn họ bình thường đều không đi sâu vào vùng trong của vành đai toái tinh tử vong.

Quang giáp của bọn họ không cách nào có năng lượng cung cấp gần như vô hạn giống như Hàm gia của Diệp Trùng, cho nên bọn họ bình thường đều ở rìa vành đai toái tinh tử vong. Trong vũ trụ, tàu vũ trụ là điều kiện tất yếu để bay đường dài. Không có tàu vũ trụ, không có quang giáp nào có thể thực hiện bay đường dài.

Nhưng trước giờ không có ai từng nghe nói có tàu vũ trụ bay vào trong vành đai toái tinh tử vong. Đó quả thật là tìm chết! Đá dày đặc của vành đai toái tinh đủ để giã cho tàu vũ trụ kiên cố nhất nát như ra. Mà thể hình khổng lồ của tàu vũ trụ, không cách nào tránh né hữu hiệu được, điều này chính là chỗ trí mạng nhất.

Đối với hạm đội, đó là trò đùa ngu xuẩn nhất.

Nhưng chính trong khoảng thời gian này, đã có hai hạm đội tiến vào biển đá có tên gọi là tử vong này.

Sống chết của hạm đội của Kiệt không ai biết, nhưng hạm đội của Alvar theo sau hạm đội của Kiệt, hiện giờ đã tiến vào vành đai toái tinh tử vong.

Kinh nghiệm của Alvar không hề đủ giúp hắn qua được cửa ải khó khăn này, chỗ hắn hiện giờ có thể dựa dẫm nhiều hơn chính là trí tuệ như thiên tài của hắn, cùng với tín nhiệm của mọi người đối với hắn.

Giống như Diệp Trùng, Alvar trước giờ không thiếu kẻ đi theo. Vị thiên tài chiến thuật nổi tiếng khi còn trẻ này là một người anh hùng bình dân, hắn nhận được sự tôn kính đông đảo nhất của Hôi cốc, đặc biệt là tầng lớp dưới và trung, đám thiếu niên coi hắn là thần tượng giống như các vì sao trên trời, đếm cũng đếm không hết.

Lúc trước khi Kiệt chưa xuất hiện, hắn là thần tượng thiếu niên được nhìn vào nhiều nhất của cả Hôi cốc. Nhưng sự hoành không xuất thế của Kiệt đã mang tất cả ánh sáng che đậy đi. Hiện giờ, người duy nhất vẫn còn có hy vọng đối kháng với Kiệt thì chỉ có Alvar.

Alvar bỏ một phiếu tán đồng đối với phán đoán của Kiệt, ngoài ra, rất mau sự thật đã nói rõ tính chính xác của phán đoán của hắn. Không chỉ làm cho độ tin phục đối với hắn của đám thuyền viên trong hạm đội của hắn tăng tới một độ cao mới mà còn làm cho hắn trở thành “Hôi cốc song tinh” tề danh cùng với Kiệt. Rất nhiều người đều khen ngợi hắn và Kiệt, gọi hai người bọn họ là hy vọng của Hôi cốc.

Thật ra có rất nhiều người không đồng ý với cách nói này, đặc biệt là mấy người ủng hộ Alvar đó. Với bọn họ, Kiệt đích xác coi là hoành không xuất thế, nhưng so với Alvar đã thành danh nhiều năm như vậy, căn bản vẫn còn kém.

Mỗi khi đám thủ hạ không phục vì vấn đề này, âm ức cho hắn, Alvar chỉ cười cười.

Chỉ có hắn mới biết sự khủng bố của Kiệt! Đó là một đối thủ phi thường cường đại, trên thực tế, hắn có lúc cũng không thể không thừa nhận ở trong đáy lòng, nếu như nói có ai có khả năng dẫn dắt mọi người thu được thắng lợi đối với Xích vĩ thú nhất, hắn cho rằng khả năng của Kiệt lớn hơn hắn.

Đây là một cách nghĩ khá buồn bực khó chịu. Alvar làm người rộng lượng, không hề coi trọng danh lợi, nhưng dưới vẻ ngoài bình hòa ẩn tàng một sự kiêu ngạo, chỉ là không cho người ta biết mà thôi.

Đây là ngày đầu tiên hạm đội tiến vào vành đai toái tinh tử vong, tới tận bây giờ, tuy tốc độ di chuyển của hạm đội chậm rãi, nhưng vẫn chưa gặp phải phiền phức gì lớn. Nhưng không có ai dám thả lỏng, bởi vì mọi người đều biết, đây mới là vừa mới bắt đầu.

Quả nhiên không ngoài ý liệu của hắn, áp lực của ngày thứ hai bỗng tăng lên. Điều này từ thương vong thì có thể nhìn ra được, hạm đội đã bắt đầu xuất hiện thương vong.

Nhưng Alvar vẫn giữ bình tĩnh. Dưới vẻ ngoài bình hòa của hắn, hắn có một trái tim cứng cỏi, mỗi khi Tiêu Uyển từ mặt bên nhìn thấy đường nét không hề coi là đẹp trai của hắn đều sẽ bị thất thần ngẩn ngui. Alvar chìm trong suy nghĩ mang theo sự nhìn xa trông rộng vượt xa tuổi tác của hắn.

Alvar biết, hạm đội này của hắn so với hạm đội của Kiệt, có một ưu thế cực kỳ rõ ràng.

Đó chính là hỏa lực tầm xa.

Hạm đội của Kiệt gần như không có hỏa lực tầm xa, điều này tuy sẽ làm cho khi hắn đối mặt với Xích vĩ thú sẽ thoải mái, thông thả, nhưng ở chỗ này lại rơi vào bị động, đây là một nhược điểm khá là trí mạng. Còn hỏa lực tầm xa hạm đội mình có rất là mạnh mẽ, điều này làm cho bọn họ ở trong vành đai toái tinh tử vong chiếm được một sự tiện nghi khá lớn.

Chỉ có khối đá đủ lớn mới có thể tạo thành thương tổn cho tàu vũ trụ, mà bọn họ có năng lực đánh chúng thành mảnh vụn trước khi mấy viên đá lớn này tới gần hạm đội của bọn họ.

Để phát huy ưu điểm lớn nhất này của bọn họ, Alvar đã bố trí tường tận mà kín kẽ chút hỏa lực của cả hạm đội. Đây là một biện pháp vô cùng hữu hiệu, tới tận trước mắt, chiến thuật này cực kỳ hữu hiệu.

Nhưng sự cường đại của vành đai toái tinh tử vong vượt xa dự liệu của Alvar và đám thuyền viên của hắn.

Ngoài ra, bọn họ cũng không ngờ, việc hạm đội của Kiệt thông qua mạnh bạo đã làm cho chỉ số không ổn định của khu vực xung quanh tăng tới một chỉ số khá là khủng bố.

Một điểm này, tới ngày thứ ba bọn họ mới thể hội được.

513. Chương 513: Chuyện Gì Thế Đây?

Hạm đội của bọn họ bám sát rìa một dòng xoáy toái thạch khổng lồ bay qua. Đây vẫn là Alvar ứng biến nhanh nhạy, tất cả một loạt chỉ lệnh không xuất hiện bất cứ sai lầm nào, cuối cùng mới thoát được lực hút mạnh mẽ của dòng xoáy này. Nhưng chính như vậy, hạm đội của Alvar đã tổn thất tận sáu mươi hai tàu vũ trụ ở chỗ này.

Mà mọi thứ này lại xảy ra trong mười phút.

Một vấn đề càng gay gắt hơn đặt ở trước mặt mọi người. Đó chính là bọn họ vì tránh dòng xoáy toái thạch khổng lồ, không thể không đi đường vòng. Điều này cũng làm cho lộ trình ba ngày theo kế hoạch ban đầu tăng lên thành năm ngày.

Ai cũng không ngờ nguy cơ ẩn hàm sau lưng hai ngày tăng thêm này, tất cả thuyền viên, bao gồm cả Alvar trong đó lúc này đều đang chúc mừng bọn họ vừa mới thoát được một kiếp.

Thương vong diện tích lớn xuất hiện vào ngày thứ ba, mật độ nham thạch chỗ này đã bắt đầu vượt quá cực hạn của lưới hỏa lực hạm đội. Không ngừng có nham thạch đột phá lưới hỏa lực của hạm đội, rồi tông lên tàu vũ trụ. Alvar không tiến hành xử lý gia cố, chỉ tiết xem ra không hề quan trọng này, làm hấn chịu đủ cực khổ.

Vỗ giáp xem ra kiên cố vô bì của tàu vũ trụ ở trước mặt khối đá như sao băng yếu ớt giống như giấy dán, không chịu nổi một kích.

Mỗi một tàu vũ trụ nổ tung đều làm cho trái tim Alvar đau đớn một trận. Trên một tàu vũ trụ chính là mấy trăm người a!

Sắc mặt hấn trở nên càng lúc càng trắng bệch, Tiêu Uyển ở một bên nhìn thấy, trong lòng hơi đau đớn, lại không biết nói gì để an ủi. Đối với tình hình trước mắt, nàng cũng bó tay hết cách.

Nhưng bất cứ người nào cũng không biết, dưới sắc mặt trắng bệch của Alvar, có một trái tim kiên cường tới cực nào. Hấn càng hiểu rõ hơn, lúc này đây, thứ cần thiết là sự bền bỉ.

Diệp Trùng đang đùa với công tắc không gian trên tay mình. Khuê từng nói, công tắc không gian của Thần có công dụng khác.

Cái công tắc không gian này đích xác là đồ tốt. Tuy nghiên cứu khoa học không gian của tổ nghiên cứu khoa học không hề đi đủ sâu nhưng vẫn có một vài thành quả không tồi. Mà cái công tắc không gian này, gần như mang tất cả thành quả phương diện khoa học không gian của tổ nghiên cứu khoa học dùng hết vào. Mà thứ thực dụng nhất trong đó không ngoài kỹ thuật tồn trữ không gian. Cái công tắc không gian này, gần như có thể nói là tác phẩm tiêu biểu của tồn trữ không gian.

Nghiên cứu khoa học không gian vẫn luôn xuyên suốt giai đoạn ban đầu nhất của tổ nghiên cứu khoa học, khoảng thời gian này cũng là thời đại hoàng kim trong nghiên cứu khoa học không gian của cả thiên hà Hà Việt. Nhưng phương hướng nghiên cứu với ba đại thể gia làm đại biểu chủ yếu là kỹ thuật công tắc không gian của quang giáp. Còn phương hướng nghiên cứu của tổ nghiên cứu khoa học lại không phải là cái này, mà là kỹ thuật tồn trữ không gian.

Ba đại thể gia, cũng chính vì lần phát triển nghiên cứu khoa học này đã lựa chọn con đường chính xác mà về sau đã thu được hồi báo kinh người. Tổ nghiên cứu khoa học lại không hề vì thành quả của bọn họ mà thu được lợi ích tương đối, nhưng kỹ thuật tồn trữ không gian của bọn họ cũng có chỗ độc đáo, thí dụ như công tắc không gian của Thần.

Công tắc không gian của Thần, nó có thể bỏ vào lượng lớn đồ đạc. So với kỹ thuật công tắc không gian mà ba đại thể gia nghiên cứu, nó càng tiên tiến hơn. Còn ở phương diện tồn trữ, nó có chỗ cực kỳ độc đáo. Kỹ

thuật công tắc không gian mà ba đại thể gia phát triển, cũng chính là thứ gọi là kỹ thuật công tắc không gian bình thường, bọn họ thực hiện một đối một. Cũng tức là nói, thứ gì đó bên ngoài có thể cùng với thứ gì đó bỏ vào trong dị không gian hình thành mối liên hệ một đối một, thí dụ mối liên hệ một đối một của quang giáp và công tắc không gian, một công tắc không gian chỉ có thể nối với một cái quang giáp.

Còn kỹ thuật tồn trữ không gian mà tổ nghiên cứu khoa học phát triển lại là một đối nhiều, cũng tức là một cái công tắc không gian có thể có liên hệ với nhiều vật thể bỏ vào trong dị không gian. Cũng tức là nói, trong dị không gian của một cái công tắc không gian có thể đặt rất nhiều đồ.

Kỹ thuật tồn trữ không gian từ góc độ hiện tại mà xét, cực có ý nghĩa thực dụng. Nhưng lúc đương thời, giá thành một cái quá cao. Ngoài ra, kỹ thuật đương thời không hề hoàn thiện. Liên hệ một đối nhiều rất dễ làm cho dị không gian không ổn định. Nhưng sau này, theo sự phát triển không ngừng của kỹ thuật, kỹ thuật tồn trữ không gian hiện nay đã cực kỳ hoàn thiện. Nhưng tổ nghiên cứu khoa học ở phương diện khoa học không gian đã vượt qua tổng hợp của ba đại thể gia.

Diệp Trùng không biết cái nhãn sắt không bắt mắt này rốt cuộc có thể chứa bao nhiêu thứ.

Hắn phát hiện, càng là đồ tốt, người ta dường như thường là càng thích làm chúng càng trở nên bình thường, không bắt mắt hơn.

Bất cứ ai cũng không ngờ cái nhãn sắt không bắt mắt thể này lại có giá trị tuyệt luân không gì sánh bằng.

Diệp Trùng bắt đầu hành động vợ vét diên cuồng.

Khuê từng nói, phòng thí nghiệm này là phòng thí nghiệm cốt lõi nhất của mỗi một đời tổ nghiên cứu khoa học, bên trong có sản phẩm kiệt xuất của mỗi một đời. Câu nói này dưới cái nhìn của Diệp Trùng cũng đã biến thành, trong phòng thí nghiệm này, toàn bộ đều là đồ tốt.

Mới bắt đầu, hắn còn lựa tới lựa lui, nhưng về sau, hắn phát hiện đồ ở nơi này quả thật quá nhiều, mà rất nhiều thứ hắn hoàn toàn không biết, còn cái nhãn trên tay cũng không có chút động tĩnh nào, cơ hồ là một cái động không đáy. Vì vậy hắn dứt khoát, thấy đồ liền quăng nó vào trong cái nhãn, sau đó, hắn hoàn toàn không biết mình rốt cuộc là đã lấy bao nhiêu thứ, càng đừng nói biết thứ mình đã lấy là thứ gì.

Nhưng có một điểm hắn có thể xác nhận, mấy thứ này đều là đồ tốt.

Hắn ngay cả mấy cái máy móc trong phòng thí nghiệm này cũng không có ý định bỏ qua, toàn bộ đều bỏ cả vào trong.

Còn cái túi đeo hông trên người hắn cũng bị hắn quăng đi, thứ bên trong đều bỏ vào trong cái nhãn, dù sao thể này mới bảo đảm hơn.

Diệp Trùng giống như châu chấu vậy, chỗ nào đi qua đều sạch sành sanh. Diện tích phòng thí nghiệm lớn phi thường, cho dù tốc độ của hắn rất nhanh nhưng đồ đạc quả thật quá nhiều. Toàn bộ tích lũy mấy trăm năm của tổ nghiên cứu khoa học đều ở đây, có thể tưởng tượng có bao nhiêu thứ! Về sau, động tác của Diệp Trùng cơ hồ đều trở nên máy móc. Mới đầu, hắn phát hiện thứ tốt gì thì hãy còn vui mừng một phen, nhưng hiện giờ lại không chút rung động.

Quét về phía trước một cách máy móc từng chút một, Diệp Trùng tuy đã có chút trơ ra, nhưng thật ra trong lòng vẫn khá là vui mừng. Dù gì điều này đối với hắn mà nói, hoàn toàn tương đương với một bảo tàng.

Hắn đột nhiên dừng bước, ngược mắt nhìn phía trước.

Một hình tròn màu đen, trôi nổi ở chỗ không xa hắn. Trong lúc vô ý, hắn đã tới một góc của phòng thí nghiệm.

Hình tròn màu đen này và hai cái hắn từng thấy qua gần như hoàn toàn giống nhau. Hai lần phát hiện hình tròn màu đen trước, đối với Diệp Trùng mà nói, đều không phải trải nghiệm vui vẻ gì. Một lần trong hang động dưới lòng đất suýt nữa thì toi đời dưới sóng âm, một lần khác lại là mất mở trùng trùng nhìn Xích vĩ thú xuất hiện.

Hắn nhớ tới lời Khuê từng nói. Bọn họ ban đầu chính là ở chỗ này phát hiện ra Lệ thạch và một cửa sổ không gian không ổn định.

Chẳng lẽ đây chính là cái cửa sổ không gian không ổn định đó?

Diệp Trùng đối với không gian học không có bất cứ cơ sở nào, cái gì gọi là cửa sổ không gian hẳn cũng không biết, chỉ là trong lòng suy đoán như vậy.

Cái cửa sổ không gian này rốt cuộc là tới chỗ nào?

Một hình tròn màu đen trôi nổi thế này ở đây, rõ ràng là âm u, nguy hiểm nói không ra lời.

Diệp Trùng chuẩn bị vòng qua cái hình tròn màu đen này, nơi này rốt cuộc có nguy hiểm hay không. Ai mà biết a?

Vẫn là cẩn thận chút thì tốt!

Diệp Trùng sợ hãi chuẩn bị vòng qua cái hình tròn màu đen này là bởi vì hắn nhìn thấy trong góc vẫn còn thứ khác. Hắn cũng định thu mấy thứ này vào trong nhẫn. Cái hình tròn này tuy trong cực kỳ nguy hiểm nhưng Diệp Trùng cảm thấy mình không đụng nó có lẽ chắc là sẽ không có nguy hiểm. Dù sao cái hình tròn này đã tồn tại ở chỗ này nhiều năm như vậy, nếu như có nguy hiểm gì, vậy thì tổ nghiên cứu khoa học khẳng định sẽ có biện pháp phòng ngừa gì đó.

Diệp Trùng thành công vòng qua cái hình tròn màu đen mà không đụng tới tí nào. Điều này cũng làm hắn thở phào, hắn đối với thứ trò chơi này vẫn cảnh giác phi thường.

Hắn cúi đầu, đi thu gom chỗ trong góc. Góc này cực kỳ khuất, trên mặt một đồng tạp nham dính đầy bụi, so với chỗ khác không nhiễm chút bụi hình thành sự đối nghịch rõ ràng. Điều này cũng làm càng tò mò hơn, cho nên hắn không hề lập tức thu mấy thứ này vào trong nhẫn, mà cong eo, kiểm tra kỹ càng.

Nhưng hắn lúc này ngàn vạn lần không ngờ, hình tròn màu đen ở sau lưng hắn đã xảy ra biến hóa kinh người.

Hình tròn màu đen đột nhiên phình to, tiếp đó co rút lại, rồi lại phình to, rồi lại co rút...

Nó giống như trái tim con người, đập có quy luật, nhưng không chút tiếng động. Xem xét tỉ mỉ đồ trên tay, Diệp Trùng lại không chú ý tới dị dạng ở sau lưng. Hắn đang vì thứ trên tay mà kinh ngạc. Thứ trên tay hắn là một loại đồ rất kỳ quái, hắn trước giờ chưa từng nhìn thấy thứ kỳ quái thế này.

Trên chất keo màu hồng phần mọc một loại nấm màu lam nhạt.

Hình thể loại nấm này rất kỳ quái, xem tỉ mỉ, giống tóc của con người, nhưng chúng lại không hề đổ rạp xuống mà lại dập dờn trên không giống như rong. Loại sinh vật này Diệp Trùng không biết. Trong con chip Quân phong tử cho hắn cũng không có giới thiệu liên quan với vật thể tương tự.

Chẳng lẽ là chủng loại mới gì đó?

Cẩn thận làm sạch bụi bặm phía trên, Diệp Trùng rất mau liền lấy toàn bộ miếng keo xuống.

Ở sau lưng hắn, hình tròn màu đen đã chuyển từ loại đập có quy luật đó sang lan rộng. Hình tròn màu đen không có độ rộng, lúc này lại giống như quả bóng được thổi phồng, phình to ra xung quanh.

Vừa mới bỏ khối chất keo màu hồng phần và loại nấm màu lam không biết rõ đó vào trong nhẫn, Diệp Trùng đang đứng lên.

Bỗng, trước mắt hắn tối sầm.

Đám vật chất đen tối đó nuốt chửng lấy hắn. Kể đó, đám màu đen này giống như một đôi tay, gom lại từng chút một. Nó mau chóng biến nhỏ.

Thương vừa mới đổi Lệ thạch cho động cơ của mình đột nhiên phát hiện mất đi liên hệ với Diệp Trùng. Mà lúc này, hình tròn màu đen này đã cô đặc lại thành một điểm đen, bình, lóe ra một điểm sáng rồi biến mất trong không khí.

Thương lập tức kinh hãi: “Diệp tử!” Giọng nói vẫn chưa dứt, hắn đã biến mất trong phòng cải tạo này.

Lại nói Diệp Trùng chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, trong đầu oành cái, hắn đã hôn mê.

Khi Diệp Trùng tỉnh lại, mở mắt ra, hần ngớ cả người!

Ở xung quanh hần, khắp nơi là cây cối màu xanh cánh trả. Nơi này là rừng rậm, Những cây cối thô to đó nói cho hần biết, nơi này là một khu rừng nguyên thủy được giữ gìn cực kỳ không tẻ.

Không đúng a! Trên hành tinh U Linh nào có rừng rậm? Diệp Trùng trước khi tiến vào hành tinh U Linh từng để cho Thương thực hiện quét hình cả hành tinh U Linh, bọn họ không phát hiện tông tích bất cứ sinh vật nào, đó là một hành tinh hoang vắng.

Nhưng mình hiện giờ lại ở trong một khu rừng rậm.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mình rốt cuộc đã xảy ra việc gì? Diệp Trùng không thể tin tưởng, nhìn đôi tay của mình, trên tay hần, cái nhẫn trông không chút bất mắt đó vẫn yên tĩnh nằm ở đây, còn khối keo màu hồng phấn và nắm sợi tóc màu lam mà hần bỏ vào cuối cùng đó cũng không chút suy suyển.

Diệp Trùng thử gọi Thần ra.

Thần soạt cái xuất hiện ở trước mặt Diệp Trùng, nhìn thấy Thần to lớn, nghiêm túc, Diệp Trùng cảm nhận được lực lượng và an toàn.

Chính ngay lúc trong lòng hần hơi yên ổn, hần bỗng nhiên phát hiện, hần và Mục Thương đã mất bất cứ mối liên hệ nào. Lần này, hần có chút quýnh. Hần liều mạng thử kêu gọi Thương, nhưng lại không có bất cứ hiệu quả nào.

Khoảng mười phút sau, hần đã kết thúc loại thử nghiệm vô ích này. Hần không nhận được bất cứ hồi đáp dù chỉ chút xiu nào, hần đã biết, hần và Mục Thương lại một lần nữa thất lạc rồi.

Tâm tình Diệp Trùng tệ hại đến cực điểm.

So với thất lạc với Mục Thương lần trước, tâm tình lần này càng tệ hơn.

Mình tại sao lại tới chỗ này? Tại sao lại thất lạc với Thương? Hần hoàn toàn không biết tí gì. Hần căn bản không biết chuyện này là sao. Hần tìm không ra bất cứ chút manh mối nào. Điều này làm tâm tình hần cực kỳ không tốt, bởi vì điều này cũng có nghĩa, hần hoàn toàn không biết làm sao đi tìm kiếm Mục Thương.

Hai giờ sau, Diệp Trùng cuối cùng cũng đi ra từ thung lũng. Ở trong thung lung thời gian dài như vậy, đối với Diệp Trùng mà nói, là một việc cực kỳ hiếm thấy.

Vấn đề của Mục Thương, hần hiện giờ chỉ đành bỏ sang một bên trước, vấn đề quan trọng nhất đặt ra trước mặt hần là hần phải làm rõ, đây là chỗ nào.

Hần gọi Thần ra, tiến vào buồng lái của Thần.

Trải qua sự kích thích của Lệ thạch, Thần đã bày ra diện mạo hoàn toàn mới, điều duy nhất không thay đổi có lẽ chỉ có loại nghiêm túc trên mặt đó của hần mà thôi. Ra lệnh quang não sinh vật mở hệ thống quét hình của Thần ra.

Thần cũng lập tức mở bừng đôi mắt của hần.

Ánh mắt trầm ổn, bình hòa, sâu xa giống như vực thẳm.

Tình hình xung quanh thông qua quang não sinh vật hiển thị ra một cách hoàn chỉnh.

Đây là một mảnh rừng rậm rộng lớn, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy rất nhiều sinh vật ẩn hiện. Nhưng từ đặc trưng của sinh vật mà xét, Diệp Trùng không hề biết. Mà hần đã phát hiện một chỗ cực kỳ kỳ quái, khu rừng rậm này, Kinh Vị phân minh.

(Chú thích: Kinh Vị phân minh: sông Kinh nước đục, sông Vị nước trong, có nghĩa là trong đục rõ ràng.)

Sương mù màu đen, chia khu rừng rậm này từ một thành hai. Khu vực tràn đầy ánh sáng và khu vực bao trùm ở trong sương đen.

Loại sương đen này dường như có sự nhiễu từ cực kỳ mạnh mẽ. Thần cũng không sao phát hiện bên trong rốt cuộc là một quang cảnh thế nào.

- Phát hiện vật bay trên không. Quang não sinh vật đột nhiên phát ra cảnh báo.

Hôm nay đã là lần bay đầu tiên của Ban Mông, là một người mới học vừa lấy được tư cách, hẳn chỉ có thể điều khiển Mộc Diên (điều hâu gỗ) sơ cấp nhất. Bất quá, hẳn không cần vì vấn đề này mà phiền não, bởi vì tiền của hẳn cũng chỉ đủ mua một cái Mộc Diên. Mộng tưởng của hẳn chính là có thể bay trên không. Là một tên tứ chi phát triển, đầu óc giản đơn, có thể bay trên không đã là việc cực kỳ không dễ dàng rồi.

Ban Mông tay chân thô kệch, cơ nhục cực kỳ phát triển, đi trên đường tuyết không ai dám trêu hẳn. Nhưng thiên phú của hẳn ở phương diện thần niệm lại cực kỳ dồi dào. Nếu như không phải hẳn cực kỳ nỗ lực, hẳn ngay cả Mộc Diên cơ bản nhất này cũng không có tư cách điều khiển.

Mộc Diên là một phi hành khí cấp thấp nhất thích hợp cho người mới, từ ngoại hình mà xét, giống như một loài chim. Nó là do một trăm hai mươi lăm miếng gỗ cây Kỳ Chi chế tạo mà thành.

Ban Mông cẩn thận điều khiển Hồn Viên nghi, thần niệm của hẳn cực kỳ yếu ớt, chỉ là vừa đủ để có thể miễn cưỡng điều khiển loại Hồn Viên nghi cấp thấp nhất này để bay đơn giản nhất.

Lúc Ban Mông còn nhỏ, từng nhìn thấy một vài Phi vũ viên điều khiển phi hành khí của bọn họ làm các loại động tác đẹp đẽ, rực rỡ ở trên không. Từ lúc này, tiểu Ban Mông liền có nguyện vọng cả đời đầu tiên của hẳn, đó chính là có thể bay lượn trên không.

Muốn bay lượn trên không, vậy thì phải lấy được chứng minh tư cách bay, vẫn chưa nghe nói có người nào có thể không nhờ bất cứ phi hành khí nào mà bay lên không được, cho dù là thần niệm giả lợi hại nhất cũng không thể. Nhưng chính ngay lúc tiểu Ban Mông ôm đầy hy vọng, hẳn lại được cho biết, hẳn không có thiên phú thần niệm.

Sự thật dường như cũng chứng minh một điểm này, thân thể hẳn càng lớn càng cường tráng, vượt xa người cùng tuổi. Nhưng ở phương diện thần niệm lại không biểu lộ ra bất cứ chút thiên phú nào. Nhưng tiểu Ban Mông đầu óc đơn giản, trời sinh tính khí bướng bỉnh, đã tin chắc thì sẽ không quay đầu lại. May mà gia cảnh của hẳn tuy không coi là giàu có nhưng cũng coi như là thường thường bậc trung. Cha mẹ hết cách, liền để mặc hẳn làm.

Trong trường, hẳn chịu hết thấy sự chế giễu của bạn học. Ai có thể tưởng tượng, một thanh niên mười bảy tuổi mới vừa có thể điều khiển Mộc Diên?

Vô luận loại phi hành khí nào, cơ chế bay của nó đều giống nhau, đều cần người điều khiển tiến hành điều khiển Hồn Viên nghi. Thông thường mà nói, một phi hành viên đạt chuẩn phải có hai điều kiện, một là đủ thần niệm và kỹ xảo điều khiển tương ứng, một điều khác chính là năng lực chịu đựng của thân thể. Ở phương diện năng lực chịu đựng của thân thể, Ban Mông không có bất cứ vấn đề gì, thân thể hẳn khỏe mạnh tới mức giống như con nghé con, ngay cả thầy của hẳn nhìn thấy thân thể hẳn cũng kiến nghị hẳn chuyển sang lớp võ thuật.

Thứ điều khiển Hồn Viên nghi là thần niệm của người điều khiển, đây cũng là điểm yếu lớn nhất của Ban Mông. Cho dù hẳn khắc khổ dị thường, nhưng do thiên phú không đủ, thần niệm của hẳn vô cùng yếu ớt. Nếu như nói lúc trước yếu ớt tới mức giống như ngọn nến tàn trong gió, hiện giờ chẳng qua cũng chỉ là ngọn nến nhỏ trong phòng.

Nhưng hẳn vẫn luôn kiên trì, không từ bỏ, thầy giáo thương xót cho sự bèn bỉ của hẳn, cũng thường cho hẳn chút thuận lợi. Nhưng hết cách, thần niệm là thứ dựa nhiều nhất vào thiên phú, mặc kệ hẳn nỗ lực thế nào, hiệu quả cũng nhỏ nhoi vô cùng.

Cứ như vậy, hẳn mài dũa từng chút một, mài tới hiện giờ, cuối cùng đã có thể đủ điều khiển Mộc Diên.

Mộc Diên lão đạo, Ban Mông ngồi trong buồng lái thử mạnh cũng không dám, tập trung toàn bộ tinh thần, cẩn thận điều khiển Hồn Viên nghi. Hẳn không biết hẳn đã bay cách tuyến đường an toàn định trước rất xa.

Diệp Trùng lần đầu tiên nhìn thấy phi hành khí quái dị thế này. Vật liệu cực kỳ kỳ quái, kết cấu có chút giống như do gỗ chế tạo, phi hành khí nguyên thủy thế này, chỉ nghe nói trong mấy viện bảo tàng đó mới có. Từng miếng gỗ màu xám ghép lại mà thành, nhưng điều làm Diệp Trùng cảm thấy kỳ quái là, kết cấu của loại phi hành khí do gỗ chế tạo này cực kỳ không an toàn, cực dễ xảy ra sự cố.

Phi hành khí có kết cấu do gỗ tạo thành không sao bay được với vận tốc cao, bởi vì năng lực chịu đựng của nó khá thấp.

Đây chính là chỗ Diệp Trùng cảm thấy kỳ quái, bởi vì tốc độ của cái phi hành khí này tuy không nhanh nhưng rõ ràng đã vượt ra khỏi phạm vi chịu đựng được của kết cấu gỗ chịu được.

Hơi suy nghĩ một chút, Diệp Trùng liền quyết định đánh rơi nó trước rồi nói tiếp.

Choeng!

Một con dao quắm tự khóa mục tiêu bắn ra từ trong rương vũ khí sau lưng Thần, giống như mọc mắt vậy, vèo vèo bay về phía con chim gỗ đó.

Con dao quắm chuẩn xác đánh trúng con chim gỗ đó.

Bộp, vang lên một tiếng lớn.

Con chim gỗ đó lập tức hóa thành vô số mảnh, giải thể trên không. Kế tiếp đó, Diệp Trùng nhìn thấy một gã đàn ông từ trong vô số mảnh vỡ của con chim gỗ rơi xuống phía dưới, vừa làm chuyển động rơi tự do, vừa phát ra tiếng kêu thảm như quỷ khóc sói gào.

Choeng! Lại một con dao quắm, đi kèm xoáy tròn dữ dội, bay về phía gã đàn ông đó.

Ban Mông đối với dã kích đột nhiên xảy tới này hoàn toàn không có bất cứ tâm lý chuẩn bị nào. Hắn hoàn toàn không biết Mộc Diên của mình tại sao lại giải thể trên không, chẳng lẽ cái phi hành khí mà chủ tiệm bán cho mình là hàng dỏm? Trong lòng hắn lập tức cảm phần!

Nhưng cảm giác đập lên không tới kế tiếp làm hắn hoảng lên tức thì. Cảm nhận được mình đang liều mạng rơi xuống dưới, miệng theo bản năng phát ra tiếng kêu thảm thê lương. Gió thổi vào trong tai hắn, vang lên âm âm, hắn hoàn toàn không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ là: Hết rồi! Lần này thật sự phải bỏ thân nơi đây rồi!

Chính dưới tình huống mọi ý nghĩ đều tiêu tan của hắn, sau cổ hắn bỗng siết chặt, cả người giống như bị thứ gì đó mạnh mẽ lôi bay về phía sau!

Tung! Một âm thanh trầm muộn giống như trống vỗ, làm ngực hắn khó chịu.

Bình, lưng đau đớn, hắn tông vào cành cây.

Vẫn không đợi hắn kịp kêu thảm, lại một luồng sức mạnh khổng lồ truyền tới, hắn chỉ cảm thấy cổ họng xiết chặt, quần áo ghi cổ hắn đau đớn. Thân thể đồng thời kéo căng, thể rơi xuống của hắn bị ngừng lại một cách mạnh mẽ.

Biến cố đột nhiên này làm hắn choáng váng đầu óc, hắn chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi bình thường, không có chút liên hệ nào với việc huấn luyện có bài bản. Đầu óc hắn hiện giờ vẫn rối bòng bong, hắn hoàn toàn không rõ chuyện là sao.

Đợi hắn hoàn hồn lại, hoảng sợ phát hiện mình lại dừng ở trên không.

Mình cách mặt đất lại cao hơn mười mét, phát hiện này lập tức làm hắn tim đập cơ run. Hắn tìm không được rên rỉ, thân của ta ơi, mau tới cứu ta đi!

May mà hắn phát hiện thân hình của mình dường như khá là vững chắc, điều này cũng làm hắn hơi an lòng. Trong lòng hơi ổn định, Ban Mông liền dự định để mình làm sao cũng phải mau chóng xuống mặt đất an toàn. Nơi này cách mặt đất cao tới mười mấy mét a, rơi xuống thì tuyệt đối là ngay cả máu và thịt cũng đều hiến tặng cho đại tự nhiên rồi!

Cúi đầu nhìn xuống, hắn lúc này mới chú ý rằng trên mặt đất ở phía dưới hắn, có một gã tóc đen, chính là đang tỉ mỉ kiểm tra mấy mảnh vỡ rơi tán loạn trên mặt đất đó của Mộc Diên

514. Chương 514: Ban Mông

Ý, không đúng, chẳng lẽ là người này đã cứu mình sao? Đầu óc Ban Mông lúc này mới nghĩ tới mình tại sao lại đứng ở giữa không trung? Cẩn thận nhìn ra sau lưng mình, vừa nhìn thấy, hần lập tức bị dọa nhảy dựng lên.

Một thứ đáng như cái đinh đen to cỡ thùng nước cắm chặt vào trong cành cây, còn quần áo của mình, vừa đứng nằm ở giữa cái đinh và cành cây.

Ban Mông khó khăn nuốt nước bọt, phía sau cổ hần phát lạnh, nếu như cái đinh đen này hơi lệch đi một chút, chỉ sợ đầu mình đã nát bét.

Chẳng lẽ thật sự là người này đã cứu mình? Ban Mông cân nhắc trong lòng, hần tuy trông thô kệch nhưng thật ra trong lòng vẫn khá là tỉ mỉ.

Diệp Trùng kiểm tra tỉ mỉ đồng mảnh linh kiện của Mộc Diên rơi tán loạn trên mặt đất. Lòng hần hơi lấy làm kinh dị, đây là một loại phi hành khí hần trước giờ chưa từng thấy qua. Mảnh gỗ màu xám cầm ở trên tay nhẹ hẫng, nhưng chất địa cực cứng. Một điểm này, từ mảnh vụn trên mặt đất thì có thể nhìn ra. Mấy mảnh linh kiện này tuy ngay cả bộ phận liên kết đều bị đánh nát toàn bộ, nhưng mỗi một mảnh đều giữ được cực kỳ hoàn chỉnh, không chịu tổn thương.

Điều này dưới cái nhìn của Diệp Trùng, vô cùng huyền diệu. Cái dao quắm đầu tiên Diệp Trùng dùng là kiểu tấn công, uy lực của nó cực kỳ khủng bố, có thể đủ để xuyên thủng quang giáp bình thường, cho dù là mấy cái quang giáp cao cấp đó, bị đánh trúng, muốn không để lại vết thương cũng không thể nào.

Nhưng con chim gỗ này, tuy toàn bộ tất cả kết cấu bị đánh tan nhưng mỗi mảnh gỗ đều hoàn chỉnh phi thường, điều này đủ để nói rõ độ cứng của mấy miếng gỗ này.

Diệp Trùng thử dùng đôi tay vịn miếng gỗ trên tay này.

Ban Mông nhìn thấy một tình cảnh mà hần chưa từng nhìn thấy qua. Gã đàn ông ở phía dưới đó, lại cực kỳ thoải mái biến miếng gỗ cây Kỳ Chi dày năm cm thành nửa vòng tròn.

Điều này, điều này làm sao có thể?

Ban Mông trợn to mắt, cả nửa ngày không nói ra lời. Hần chưa từng nghe nói qua ai có thể uốn tấm gỗ cây Kỳ Chi dày năm cm thành nửa vòng tròn, hần cơ hồ nghe thấy cả tiếng kít kít làm người ta ê răng của gỗ Kỳ Chi.

Quá khủng bố rồi! Tên này là dã nhân ư?

Bộp! Một tiếng giòn rụm. Gỗ Kỳ Chi trên tay người đó gãy thành hai đoạn.

Ban Mông giống như nhìn quái vật, nhìn chằm chằm gã đàn ông phía dưới, hần đã không biết dùng từ ngữ nào để hình dung!

Diệp Trùng nhíu mày, miếng gỗ này cứng thật! So với mấy thứ hợp kim bình thường đó còn cứng hơn, chẳng trách nó có thể dùng để chế thành phi hành khí. Từ tính năng vật lý mà nói, nó có đủ độ cứng. Diệp Trùng đối với sức lực của mình hiểu rõ vô cùng, tấm hợp kim bình thường, dưới sức mạnh vừa rồi của hần, tuyệt đối sẽ hóa thành một đồng mảnh vụn.

Còn tấm gỗ màu xám trên tay này, chỗ gãy gần như có dạng răng cưa ngay ngắn.

Cái này có phải là tài liệu vô cùng thích hợp để chế tạo quang giáp hay không, Diệp Trùng suy nghĩ trong lòng. Có đủ độ cứng, hơn nữa điều quan trọng nhất là chất địa của nó so với vật liệu xương đều nhẹ hơn nhiều. Nếu như sử dụng loại vật liệu này chế tạo quang giáp, tốc độ của cái quang giáp đó nhất định sẽ đạt tới một con số khủng bố phi thường.

Chỉ là không biết, tính năng phương diện khác của nó thế nào, điều này cần sử dụng máy móc đặc biệt để thực hiện giám định chuyên môn. Tính năng vật lý chỉ là tính năng cơ bản nhất mà việc chế tạo quang giáp yêu cầu mà thôi.

Đột nhiên, Diệp Trùng phát hiện một vật thể dạng cầu tròn trong đồng mảnh gỗ.

Ý! Đây là thứ gì?

Xem ra lại có vài phần giống với quang não sinh vật bên trong buồng lái của Thần. Nhưng tính trong suốt của quang não sinh vật cao hơn nó nhiều. Diệp Trùng cầm nó trên tay, lập tức phát hiện sự khác biệt của nó và quang não sinh vật. Chất địa của quang não sinh vật cực kỳ mềm mại, giống như chất lỏng vậy, còn chất địa của quả cầu tròn nửa trong suốt này rất cứng, giống một loại khoáng thạch nào đó hơn.

- Đây là cái gì? Diệp Trùng đột nhiên giơ quả cầu nửa trong suốt trên tay, ngẩng đầu hỏi Ban Mông đang treo ở trên không.

Ban Mông buột miệng theo bản năng: “Hồn Viên nghi!”

Sau khi nói xong, Ban Mông lúc này mới hoàn hồn lại, vội vàng quát lớn: “Anh hùng, thả ta xuống đi!” Trên mặt hắn lúc này chứa đầy vẻ cười nịnh nọt. Tên trước mắt này khẳng định không phải là người bình thường, chắc hẳn là xạ thủ cao cấp. Hắn nghe nói mấy người bản lĩnh cao cường, tính khí của họ phần lớn đều vô cùng quái dị, Ban Mông không muốn gặp xui.

Anh hùng? Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới Khuê, Khuê cũng từng nói với hắn từ anh hùng này. Nhưng người thường mang theo nụ cười cởi mở đó lại đã mang theo vô số tiếc nuối và không cam lòng, hóa thành một đồng máu thịt.

Lại nghĩ tới Mục Thương không biết tại sao lại thất lạc với mình, tia tò mò vừa mới dâng lên trong lòng Diệp Trùng đó lập tức biến mất tăm.

Ban Mông đột nhiên cảm thấy sau cổ dường như có chút thả lỏng, quay đầu lại, hắn lập tức hồn phi phách tán! Cái đỉnh đen đó giống như vật sống, hình như muốn giãy giụa ra khỏi cành cây.

A a a a... Trong tiếng gào thét vang tới tận mây của Ban Mông, cái đỉnh đen đó bỗng rời khỏi cành cây. Ban Mông chỉ cảm thấy phía sau cổ lỏng ra, cả người liền rơi xuống.

Diệp Trùng liếc nhìn Ban Mông vẫn một mực kêu thảm, nhẹ nhàng thò tay đón lấy hắn.

Ban Mông nhắm mắt vẫn cất giọng ca vàng như cũ, giọng nam cao hét lớn đâm vào tai người ta, cho dù Diệp Trùng định lực hơn người cũng hơi cảm thấy nuốt không trôi. Tay hơi dùng sức, Ban Mông liền mang theo âm thanh kéo dài, giống như một bao cát rơi ở nơi không xa.

Diệp Trùng một lần nữa dời sự chú ý lên quả cầu tròn không trong suốt trên tay còn lại, cái thứ gọi là Hồn Viên nghi này dùng làm gì nhỉ? Diệp Trùng có chút nghĩ không ra.

Ban Mông cuối cùng đã tìm thấy cảm giác chân đạp lên đất, mặc dù hắn chỉ ở trong một hố bùn. Hắn đã ngừng âm thanh kiểu chiêu bài, len lén dùng mắt cẩn thận nhìn gã đàn ông đó. Đây tuyệt đối là một cao thủ, có thể nhẹ nhàng quăng mình đi, không phải cao thủ làm sao có thể làm được?

- Hồn Viên nghi dùng làm gì? Diệp Trùng không quay đầu lại, lạnh nhạt hỏi, nhưng trong ngữ khí có mùi vị không cho phép nghi ngờ.

- Điều khiển Mộc Diên. Ban Mông vừa trả lời vừa cẩn thận rón rén đứng dậy. Khảo hạch ta sao? Vấn đề mà ai cũng biết cũng lấy ra khảo hạch ta? Cho ta là kẻ đần độn à? Ban Mông chửi rửa trong lòng.

Thì ra con chim gỗ đó gọi là Mộc Diên a, Diệp Trùng vỡ lẽ ra, lập tức trong lòng dâng lên nghi hoặc càng lớn, cái quả cầu tròn này thế nào lại điều khiển phi hành khí? Chẳng lẽ đây cũng là một loại quang não kiểu mới?

Diệp Trùng nghĩ mãi không hiểu, xem ra vấn đề này vẫn phải đặt trên người này rồi.

- Người tên gì?

- Ban Mông. Ánh mắt Ban Mông có chút co rút, nói thật, hắn trước giờ không cho rằng mình nhát gan, nhưng mỗi lần khi ánh mắt hắn quét qua ánh mắt của gã đàn ông xa lạ này, trong lòng hắn đều run rẩy một trận. Cảm giác đó giống như trong cổ đột nhiên rơi vào một cục băng vậy.

- Đây là chỗ nào? Diệp Trùng nhìn xung quanh, quá xa lạ, hắn tìm không thấy bất cứ tín tức liên quan nào. Hắn tin rằng đây tuyệt không phải bất cứ nơi nào hắn từng tới lúc trước.

- Đường nhiên là rừng rậm Lương Ngạn (đôi bờ) rồi. Ban Mông lầm bầm. Hắn không rõ đối phương tại sao lại hỏi hắn một số vấn đề mà ai cũng biết.

- Rừng rậm Lương Ngạn? Trong đầu Diệp Trùng tỉ mỉ lục lại, nhưng không có bất cứ ấn tượng nào. Đám sương đen mà vừa rồi nhìn thấy thông qua Thần đó chia cả khu rừng này thành hai, phỏng chừng cái tên rừng rậm Lương Ngạn này có liên quan tới nó.

- Thành phố gần nhất là chỗ nào? Diệp Trùng hỏi. Nếu như tìm thấy một thành phố gần nhất, thì cũng biết rõ hơn vị trí địa lý chính xác của mình hiện tại. Mà gần như tất cả nghi vấn đều có thể tự nhiên rõ ràng.

- Thành phố Dã Tháp. Ban Mông cẩn thận trả lời.

Diệp Trùng nhíu mày, đây lại là một thành phố chưa từng nghe qua, trong lòng hắn dâng lên vài dự cảm không hay.

Nhìn thấy Diệp Trùng nhíu mày, trái tim Ban Mông nhảy lên.

- Người dẫn đường. Diệp Trùng không cho người ta giải thích xách Ban Mông lên, Ban Mông đã hoàn toàn mê muội rồi, hắn không biết bước tiếp theo nên làm cái gì.

- Chỉ phương hướng. Diệp Trùng mặt không biểu tình nói.

Trái tim Ban Mông lại nhảy lên, vội vàng nói: “Đi hướng tây, đi thẳng về hướng tây, qua một con sông thì tới.”

Thần một mực được giấu ở nơi không xa bị thu vào công tắc không gian. Một cánh tay của Diệp Trùng xách lấy Ban Mông, mũi chân bỗng phát lực.

- Oa! Giọng nam cao cất cao lại một lần nữa vang lên trong khu rừng rậm, làm chim chóc hoảng sợ bay lên vô số.

Cây cối trong tầm nhìn của Ban Mông mau chóng chạy ngược, gió mạnh thổi vào mặt làm hắn gần như mất mở không ra. Hắn hoàn toàn bị dọa ngây rồi!

Quá, quá nhanh đi!

Trong lòng hắn cứ mãi run rẩy, đây làm sao có thể là tốc độ con người có thể đạt tới? Tốc độ này so với tốc độ mình điều khiển Mộc Diên còn nhanh hơn. Điều kích thích nhất là, gã đàn ông này linh hoạt tới mức hoàn toàn không giống con người, hắn không ngừng nhảy từ một cành cây tới một cành cây khác.

Ban Mông không cách nào hình dung được cảm nhận của hắn lúc này, đầu óc hắn trống rỗng. Do bị Diệp Trùng nắm eo xách trên tay, mặt Ban Mông hướng xuống đất. Mặt đất ở trong mắt hắn lúc phóng lớn đột ngột, lúc cách xa đột ngột.

Chỉ một chốc, hắn đã cảm thấy lồng ngực khó chịu buồn nôn. Vì vậy hắn dứt khoát nhắm mắt lại.

Dần dần, hắn thở đều lại. Hắn phát hiện, gã đàn ông trong vô cùng lạnh lẽo này kỳ thật không hề hung ác phi thường, ít nhất tới tận bây giờ, trên dưới toàn thân mình không thiếu một sợi lông.

- Có phải là đây?

Ban Mông mở bừng mắt, thứ chui vào mắt là một con sông lớn. Mặt sông rộng hơn một trăm mét, dòng nước chảy xiết chốc chốc cuộn lên bọt sóng. Hai bên bờ sông, cây cối um tùm, trên bờ sông đều là từng cục đá trứng ngỗng.

Ban Mông không thể tin tưởng dụi mắt, làm sao có thể? Làm sao có thể trong chốc lát vậy thì đã tới sông Lan Thủy?

Tới chỗ này, cho dù mình điều khiển Mộc Diên cũng cần khoảng hai giờ, người này làm sao có thể trong nửa giờ thì đã tới rồi? Trên chân hắn đã gắn phi hành khí gì sao?

Ánh mắt Ban Mông không khỏi nhìn chân Diệp Trùng, nhưng thứ nhìn thấy chỉ có một cặp trụ thủy.

Ngước đầu nhìn Diệp Trùng, trên gương mặt không chút cảm xúc đó vẫn không chút dao động, cơ hồ một phen hoạt động dữ dội vừa rồi này không hề có bất cứ ảnh hưởng nào với hắn, ngay cả hô hấp của hắn vẫn bình ổn, kéo dài như thế.

- Có phải là chỗ này không? Diệp Trùng bình tĩnh nhìn Ban Mông, lại hỏi một lần nữa.

Tiếp xúc với ánh mắt của Diệp Trùng, trong lòng Ban Mông phát lạnh, vừa định mở miệng.

Đột nhiên, thần sắc Diệp Trùng thay đổi, tiếp đó cổ tay ra sức, ném hắn đi.

Mau chóng quay người lại, Diệp Trùng nhìn ra sau lưng.

Một sinh vật kỳ dị Diệp Trùng chưa từng thấy xuất hiện ở trước mặt Diệp Trùng. Thể hình của nó cỡ con nghé, hai mắt hơi đỏ đầy hung quang, phía dưới mọc ba chân, một cái trong đó đập lên một khối nham thạch. Đỉnh đầu mọc một cái sừng cong màu đen, phía trên có từng vòng hoa văn màu vàng. Trên lưng có một cái chùy đuôi mọc đầy gai nhọn.

- Tam Túc Liêu! Ban Mông thất thanh kêu lên hoảng sợ, giọng nói mang theo sự run rẩy rõ ràng.

Lần này xong rồi! Hắn thế nào cũng không ngờ lại gặp phải Tam Túc Liêu, may mắn của mình quả thật quá tệ rồi! Trong lòng Ban Mông tràn đầy tuyệt vọng. Chỉ có xạ thủ võ trang toàn bộ mới có khả năng chiến thắng loại động vật hung hãn này, bọn chúng tới như gió, hành động nhanh như tia chớp, con người tay không căn bản không phải đối thủ của nó.

Cái chân mềm đập trên nham thạch của Tam Túc Liêu đó đột nhiên phát lực, giống như một mũi tên bắn về phía gã đàn ông xa lạ đó.

Ban Mông muốn nhắm mắt nhưng không kịp.

Một loạt biến cố như sấm rung chớp giạt xảy ra phía sau quả thật quá nhanh, hoàn toàn vượt qua ứng biến của hắn.

Thân hình gã đàn ông đó đột nhiên trở nên mơ hồ.

Sột, âm thanh cực kỳ nhẹ nhàng nhưng lại cực kỳ rõ ràng, giống như âm thanh một tờ giấy trắng bị xé rách.

Gã đàn ông đó xuất hiện ở sau lưng Tam Túc Liêu, hắn giống như khi không xuất hiện ở đó vậy. Ban Mông vẫn luôn mở to mắt hoàn toàn không nhìn rõ hắn rốt cuộc đã đổi vị trí thế nào.

Bộp, Tam Túc Liêu nhảy tới giữa trời đột nhiên mất đi thăng bằng, mạnh mẽ rơi trên bờ sông.

Tam Túc Liêu rơi trên bờ sông, lập tức giống như vật chết không chút động đậy. Nhưng từ phương hướng của Ban Mông, lại vừa đúng có thể nhìn thấy phần trán của Tam Túc Liêu có một sợi máu cực nhỏ.

Vài giây sau, giống như một ống nước áp suất cao bị vỡ ra, một đám sương máu phun ra từ chỗ sợi máu đó, làm nhiễm đỏ toàn bộ đá trứng ngỗng xung quanh phần trán của nó.

Ban Mông cơ hồ theo bản năng sờ sờ cổ mình, lạnh buốt.

Trận sóng gió này đối với Diệp Trùng mà nói, ngay cả khúc nhạc đệm nhỏ cũng không đáng. Loại sinh vật tên gọi là Tam Túc Liêu này với hắn là ngoài cứng trong khô điển hình. Vô luận là tốc độ hay là tính linh hoạt, hay là thủ đoạn công kích đều không có gì tốt đẹp, so với Xích vĩ thú tệ tới mức không thể so sánh.

Hắn đi tới trước mặt Ban Mông: “Tiếp theo đi theo hướng nào?”

Quá tuyệt! Đây quả thật là quá tuyệt rồi! Ban Mông đã không sao hình dung được tình cảm sùng bái của mình đối với gã đàn ông xa lạ này. Hắn tin rằng, cho dù là mấy xạ thủ được gọi là mạnh mẽ đó cũng tuyệt không có ai có thể đủ thoải mái đánh chết Tam Túc Liêu trong tình huống tay không.

Thần tượng a, đây tuyệt đối là nhân vật cấp thần tượng! Trong mắt của Ban Mông bắt đầu khắp nơi là sao bay loạn xạ.

Bùm! Một luồng sức mạnh khổng lồ truyền tới, hắn cảm thấy mình giống như bay lên vậy.

Rào rào. Hắn vạch nên một đường cong ưu mỹ, rơi vào trong nước. Nhất thời, tất cả suy nghĩ lập tức không cánh mà bay.

- Oa oa oa... cứu mạng a! Trong này có cá ăn thịt người...

Cuối cùng đã tới rồi.

Diệp Trùng ngược mắt nhìn. Một thành phố cực kỳ cổ quái trong cái nhìn của hắn hiện ra trước mắt hắn.

Trên không trung không ngừng có các loại phi hành khí ngoại hình kỳ quái bay qua bay lại. Mức độ kỳ quái của mấy phi hành khí này, ngay cả loại người kiến thức sâu rộng, từng thấy đủ loại quang giáp như Diệp Trùng cũng chưa từng thấy qua, trong đó có phi hành khí giống cái Ban Mông điều khiển.

Dòng người ra thành không ai không dùng ánh mắt ngụy dị nhìn Diệp Trùng.

Trang phục mới lạ của Diệp Trùng, thêm vào trên tay hắn xách Ban Mông, toàn thân ẩm ướt, lại có bùn, có cỏ, muốn không làm người ta chú ý cũng không dễ. Quét nhìn xung quanh, Diệp Trùng rất mau liền phát hiện ra vấn đề.

- Nhà ngươi ở chỗ nào? Diệp Trùng thả Ban Mông ở trên đất.

- Nhà ta? Ban Mông lập tức giống như chạm phải điện, nhảy lên: “Người muốn làm gì? Đại ca, ta và ngài không thù không oán, người hỏi cái gì, ta nói cái đó, dọc đường cũng phối hợp vô cùng, cũng không cho đại ca ngài thêm phiền phức gì. Ngài xem, hay là ngài thả tiểu đệ...”

Ban Mông than khóc thảm thiết, Diệp Trùng dùng hành động thực tế nói với hắn, tốt nhất là phối hợp chút. Cho nên hắn sau đó cũng thành thật, không dám giở trò gì. Hắn chỉ sợ Diệp Trùng làm tổn thương người nhà hắn, tức thì chỉ đành cực khổ cầu xin.

- Tá túc một khoảng thời gian. Lời Diệp Trùng vẫn dứt khoát, đơn giản như cũ.

- Tá túc? Ban Mông ngớ người, đánh giá trên dưới Diệp Trùng, lại phát hiện đối phương vẫn nhìn hắn như thường, không có chút ý không tốt. Lại nghĩ tới thủ đoạn của đối phương, lời cự tuyệt tới cửa miệng bị hắn mạnh mẽ nuốt trở xuống.

- Bao lâu? Ban Mông cẩn thận hỏi, hắn không muốn mời tới một tên ôn thần cho gia đình, lại nói, mời thần dễ, tiễn thần khó a.

Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại: “Ba tháng.”

- Ba tháng! Mặt Ban Mông lập tức xệ xuống: “Không phải chứ, đại ca, gia cảnh tiểu đệ bần hàn, đại ca người muốn tá túc cũng đi tìm mấy nhà giàu đó, bọn họ giàu chảy mỡ, với lại với bản thân đại ca người, có cho bọn họ cũng không dám không đồng ý không phải sao...” Ban Mông có chút đắc ý, miệng mình hôm nay đặc biệt trơn, khác hẳn phong cách ngây ngô ngày thường, cũng không biết có phải là chịu kích thích quá nặng dẫn tới không.

Diệp Trùng không nói gì, chỉ nhướn mày, nhìn thêm hai cái vào chỗ cần cổ của Ban Mông.

Một hơi lạnh đột nhiên từ chỗ sâu nhất đáy lòng Ban Mông dâng lên, sợi tơ máu nhỏ xíu trên cổ và cặp mắt màu xám của con Tam Túc Liêu trên bờ sông đó hiện lên trước mặt hắn, hắn không tự chủ được mà run rẩy.

Trời ạ! Mình tại sao lại quên đây chính là một vị sát thần!

Ban Mông lần này đã có chút hoảng. Hắn vẫn là lần đầu tiên gặp phải người cường hãn thế này, nhất thời không biết nên làm sao. Nhưng hắn lại không muốn dẫn Diệp Trùng về nhà. Gã đàn ông này toàn thân từ trên xuống dưới đều tràn đầy mùi vị nguy hiểm!

Ban Mông thử cổ vũ dũng khí, nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt đối phương từ từ biến lạnh, không khỏi bật thốt: “Không có vấn đề! Không có vấn đề!” Lời vừa thốt ra, hắn liền hận không thể rút lời lại.

- Dẫn đường đi. Diệp Trùng mặt không cảm xúc xoay người đi. Trong mắt lóe lên một tia có vẻ đùa giỡn. Nói thật, nếu như tên nhóc này thật sự cự tuyệt, Diệp Trùng cũng sẽ không giết hắn. Đường nhiên, chịu đau khổ vẫn không tránh khỏi rồi.

Diệp Trùng bỗng nhiên cảm thấy mình hình như có chút giống với những tên phản diện trong phim ảnh mà Thương nói, ý nghĩ này làm hắn nhớ tới Thương. Tuy Thương thường làm người ta có chút đau đầu nhưng với Diệp Trùng mà nói, Mục và Thương giống như anh em của mình, không ai lại vì anh em của mình có chút tật mà khó chịu.

Cũng không biết bọn họ thế nào rồi? Diệp Trùng có chút thông thả nghĩ.

Thương đã ra lệnh cả hạm đội tiến vào hành tinh U Linh. Mặc kệ là nói thế nào, Diệp Trùng biến mất ở căn cứ dưới lòng đất này, vấn đề đó nhất định xuất hiện ở căn cứ này. Trước khi chưa tìm thấy đáp án, Thương tuyệt không rời khỏi.

Ngoài ra, vật tư trong thành phố dưới lòng đất này cực kỳ phong phú, cực kỳ kín đáo, dùng để ẩn núp thì thích hợp vô cùng.

Còn xác của Xích vĩ thú và quang giáp trên hành tinh U Linh thì đã sớm bị Thương hạ lệnh quét dọn sạch sẽ. Còn vết tích chiến đấu hai bên chiến đấu để lại cũng chẳng còn chút dấu vết gì sau một lần bão cát.

Hạm đội của Kiệt được vô số người ca tụng cứ như thế mà im hơi lặng tiếng biến mất. Mọi người đều cho rằng bọn họ đã bỏ mạng trong vành đai toái tinh tử vong.

Hạm đội của Alvar thuận lợi xông ra khỏi vành đai toái tinh tử vong, tuy hạm đội của bọn họ căn bản đã tan nát nhưng điều này vẫn không sao ngăn cản hắn trở thành một truyền kỳ!

Vô số người tới gia nhập hạm đội của hắn, mà danh vọng của hắn lại một lần nữa đạt tới một độ cao mới.

Hắn không hề biết, chính ngay sau khi hắn vừa hoàn thành bước nhảy, chính ngay ở hành tinh U Linh cách không xa hắn, có một đám người ẩn trong bóng tối đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Mọi người đều cho rằng, Kiệt, cái tên vốn dĩ có thể trở thành một truyền kỳ khác này, không nhận được sự chiếu cố của vận mạng, đã cùng hạm đội cũng thần bí đó của hắn biến mất trong vũ trụ mệnh mông.

Ai cũng không biết, lần sau, khi hạm đội này lại một lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người, thứ kêu gọi người ta, chỉ là hồi ức thôi sao?

Ban Mông không chút tinh thần dẫn đường ở phía trước, hoàn toàn mặc kệ ánh mắt dị dạng đối với dáng vẻ xơ xác của hắn của người đi đường.

- Chỉ cần người hợp tác, ta bảo đảm sự an toàn của toàn gia đình người. Diệp Trùng lạnh nhạt nói, hắn hiện giờ cũng có thực lực nói ra lời thế này.

Ban Mông bỗng phẫn chấn tinh thần, nhưng lập tức tiếp tục chán nản, hắn thẳm chữi trong bụng: “Con bà nó, người nếu không tới nhà ta, nhà ta càng an toàn hơn.”

Nhưng trước mắt, hắn lại chỉ dám giận không dám nói, gục đầu đi trước.

Diệp Trùng hơi hứng thú nhìn xung quanh, mọi thứ ở chỗ này đều không giống tất cả những nơi mà hắn từng thấy qua lúc trước. Ở đây, hắn hoàn toàn không nhìn thấy kim loại, thứ nhìn thấy nhiều nhất chính là các loại vật liệu gỗ. Tất cả nhà cửa đều không cao, phần lớn là nhà bình thường thấp tẹt ba tầng lầu.

- Tại sao nơi này không có kim loại? Diệp Trùng hỏi Ban Mông.

Ban Mông lơ đãng nói: “Kim loại? Kim loại là thứ gì?”

Điều này hỏi làm Diệp Trùng ngớ ra, nghĩ đi nghĩ lại, hắn lấy ra trủy thủ của mình, đưa tới trước mặt Ban Mông: “Chính là thứ giống như thế này.”

515. Chương 515: Thế Giới Đây Quá Nguy Hiểm

Diệp Trùng đang dẫn đo trong lòng nhìn thấy Ban Mông chơi đùa với thanh trủy thủ, yêu thích không rời tay, hắn bình tĩnh nói: “Thanh trủy thủ này cứ tặng cho người vậy.”

- Tặng cho tôi? Ban Mông vui mừng hỏi.

- Ủ. Diệp Trùng vẫn mặt không cảm xúc, nhưng trong mắt Ban Mông lại là hận không thể lên hôn hai cái. Truy thủ Diệp Trùng sử dụng không hề quá cao cấp, bởi vì đây là hàng tiêu hao. Thanh truy thủ đó của Thủ Hộ mới là thiên hạ vô song, nhưng hắn đã đưa Thủ hộ cho Nhuế Bằng, hai thanh truy thủ đó tự nhiên không thể giữ lại cho mình.

- Vậy các người ở chỗ này cắt gọt dùng cái gì?

- Quang đao đó. Ban Mông hiện giờ đối với Diệp Trùng đã có cái nhìn khác, hẳn vẻ ngoài thô kệch, tâm tư lại cực kỳ tinh tế. Đối phương nguyên ý tặng mình thứ đồ quý giá thế này, điều đó nói rõ đối phương không hề có địch ý. Nếu không, đối phương căn bản không cần làm mấy thứ giả dối này, thực lực của hai bên sai biệt quá nhiều. Cho nên hiện giờ hắn đối với vấn đề Diệp Trùng hỏi cũng càng thêm để bụng, bất quá, trong lòng hắn lại không khỏi dâng lên vài phần nghi hoặc, gã này tại sao cái gì cũng không biết?

- Quang đao? Lấy cho ta xem xem.

Ban Mông lục cục lấy từ trong túi ra một tấm dẹt rộng cỡ hai ngón tay.

Diệp Trùng nhận lấy, xem xét tỉ mỉ. Thứ đồ này vào tay rất nhẹ, bản thân chắc là do một loại gỗ không biết tên chế tạo thành. Tấm dẹt này rộng khoảng hai đầu ngón tay, dài khoảng mười cm, dày khoảng một cm. Bề mặt tấm dẹt có màu trắng nhạt, phần đuôi có một cái khớp, chỗ gần cái khớp có một cục đá màu xanh lá, mà ở phần đầu lại có một nút ấn màu đỏ.

Đao laser!

Diệp Trùng lần đầu tiên nhìn thấy thứ này thì biết nó là cái gì. Cục đá màu xanh lá đó chắc là thứ cung cấp năng lượng cho nó, còn nút ấn màu đỏ là cơ quan khởi động. Diệp Trùng thử ấn nút đỏ xuống, quả nhiên một lưỡi đao màu trắng đột nhiên thò ra từ phần đầu của nó, hẹp dài giống hình đao.

Lưỡi đao ánh sáng màu trắng cô đọng như thực chất, với lại hình trạng lưỡi đao ánh sáng thò ra tốt vô cùng, đường viền cực kỳ rõ ràng.

Diệp Trùng quỳ xuống, nhẹ nhàng dùng đao laser trên tay cắt trên mặt đất, tay không cảm thấy bất cứ trở ngại nào, còn trên mặt đất đã để lại một vết thương cực kỳ sâu.

Đao laser thật cao cấp! Tuy sắc mặt như thường nhưng đáy lòng Diệp Trùng lại chấn động phi thường.

Đao laser không hề coi là khoa học kỹ thuật cao gì, Diệp Trùng lúc trước cũng dùng qua rất nhiều. Nhưng đao laser có một số điểm khó, thí dụ mức độ năng lượng hóa của nó, cũng chính là mức độ cô đọng lưỡi đao ánh sáng của nó. Lưỡi đao ánh sáng càng cô đọng, đường viền lưỡi đao ánh sáng của nó sẽ càng rõ ràng, như vậy, tính cắt gọt của nó cũng càng tuyệt hơn, mặt cắt được cắt ra cũng càng nhẵn hơn.

Đây chính là một trong những vấn đề quan trọng vẫn luôn gây rối cho sự phát triển của đao laser. Chính như Diệp Trùng được biết, đao laser hiện giờ căn bản không sao cô đọng được thế này. Đây cũng là tại sao phần lớn quang giáp cao cấp đều thích dùng kiếm hợp kim mà không phải là kiếm laser.

Ngoài ra, nếu như trong lúc kiếm laser chiến đấu với đối phương, chùm tia laser thực thể tạo ra dễ dao động phi thường. Còn vừa rồi, khi Diệp Trùng thử dùng thanh đao laser trên tay này cắt mặt đất, bộ phận lưỡi đao ánh sáng của nó lại không hề dao động.

Đây là một thanh đao laser vô cùng cao cấp!

- Ý, hai người các người, trên đường phá hoại của công, tiền phạt ba mươi ức, đây là giấy phạt! Một bà lão mặc đồ đỏ khí chất hùng dũng xông tới.

Diệp Trùng đứng dậy, xoay người, ánh mắt rơi trên người bà lão.

Ban Mông lập tức nổ oanh một cái trong đầu. Trời ơi! Mình thế nào lại không cẩn thận như vậy. Bà lão này rõ ràng không phải là tìm chết sao? Lỡ như tên sát thần này xấu hổ hóa giận, vậy thì...

Vừa nghĩ tới hậu quả, trước mắt Ban Mông phảng phất bị một biển máu bao trùm, cả con đường máu chảy thành sông, không rét mà run.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Thế nào? Không phục hả? Cho người biết, bà đây từ ba mươi năm trước thì đã lẫn lộn trên con đường này, hừ, vẫn chưa có ai dám giở thói ngang ngược ở đây! Muốn khiêu chiến với bà đây, tên nhóc, người vẫn quá non nớt! Bà lão giận trợn tròn mắt, vén ống tay áo lên, lộ ra một con rồng màu xanh đang bay vút trong tầng tầng nếp nhăn.

Hết rồi! Lần này triệt để hết rồi! Ban Mông đã triệt để tuyệt vọng. Hắn biết, gã đàn ông xa lạ bên cạnh mình này tuyệt không phải là người dễ nói chuyện. Con Tam Túc Liêu đó ở trước mặt hắn cũng chỉ là chút công sức nhấc tay, hắn nào có thể cho phép người khác chửi mắng ở trước mặt mình như vậy. Trong truyền thuyết, mấy cao thủ đó ai nấy đều có chút không vui liền giết người, coi mạng người như cỏ rác.

Ban Mông cảm thấy cuộc đời mình xám xịt tột độ, không biết kiếp trước xui xẻo thế nào, lại trêu phải một sát thần thế này.

Nghĩ tới một khi vị cao thủ này điên lên giết người, vậy thì tiền đồ của mình xong rồi! Trời ơi, thần phật đầy trời à, cứu con với!

- Tiền, móc tiền ra.

Ban Mông vẫn nhắm chặt mắt, hắn không dám nhìn, hắn tin rằng, cảnh tượng nhất định rất máu me.

- Tiền, móc tiền ra!

Ý, đây không phải là giọng nói của gã lạnh lùng đó sao? Ban Mông phản ứng lại, mở mắt ra.

Vừa mở mắt ra thì nhìn thấy Diệp Trùng nghiêng đầu, bình tĩnh nhìn hắn, ra dấu hắn móc tiền: “Móc tiền ra.”

Còn bà lão đó, vẫn bảo trì dáng vẻ giận dữ gương mặt. Ban Mông lập tức phản ứng lại: “Được được được! Tiền! Tiền!” Ban Mông lúnh quýnh móc tiền trong túi ra.

Không ngờ, tính khí gã này lại không tệ giống như trong tưởng tượng của mình a. Ban Mông vừa móc tiền vừa nghĩ. Hắn nghe nói, phàm là cao thủ, tính khí đều không tốt lắm, ý mạnh hiếp yếu, có lẽ là việc thường thấy nhất.

- Hừ, vậy cũng được đi. Bà lão hào khí cao tợ mây giựt tiền trên tay Ban Mông, nhét lại cho hắn một tờ giấy phạt.

Diệp Trùng giống như không chút ảnh hưởng, nói với Ban Mông: “Đi.”

Dọc đường, Ban Mông chốc chốc lại dời ánh mắt nhìn lên Diệp Trùng. Hắn cảm thấy gã đàn ông lạnh lùng xa lạ này thường làm người khác không sao nhìn thấu được.

Hai người cứ như thế, một trước một sau im lặng đi tới trước.

- Ài, tới rồi. Ban Mông nhỏ giọng nói. Đây là một gian nhà nhỏ ba tầng, kèm theo một cái sân khoảng hơn hai trăm mét vuông.

Đẩy mở cửa sân, Ban Mông hét lớn: “Con về rồi đây!”

- Mông Mông về rồi a! Hôm nay tại sao về trễ vậy? Trong nhà truyền tới một giọng nữ, kế tiếp đó, một mỹ phụ trung niên đi ra. Trước ngực bà ta đeo một cái tạp dề thêu hoa, trên đầu vấn một búi tóc cao cao. Nhìn thấy dáng vẻ xơ xác của Ban Mông, bà ta cả kinh: “Sao thế này? Con hôm nay không phải đi điều khiển Mộc Diên sao? Tại sao thành ra thế này? Chẳng lẽ đã xảy ra sự cố?”

- Tên chủ tiệm đáng chết đó, lại bán cho con một cái đồ dỏm, đã giải thể ở trên không rồi! Ban Mông nghiêng răng nghiêng lợi chửi rủa, hắn vẫn không biết Mộc Diên của mình là bị gã lạnh lùng sau lưng đánh rơi.

- Không có việc gì là tốt rồi! Không có việc gì là tốt rồi! Mẹ Ban Mông cẩn thận mang tới một cái khăn lông, giúp hắn chùi mặt cho tới khi mặt Ban Mông sạch sẽ, mẹ Ban Mông lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Diệp Trùng: “Người này là...”

- Hắn là bạn học của con, cha mẹ đi xa, con liền kêu hắn trong khoảng thời gian này cứ dút khoát tới ở nhà mình. Ban Mông mở to mắt nói dối, lưu loát vô cùng, làm Diệp Trùng hơi hơi kinh ngạc một phen.

- Chào bác. Diệp Trùng rất lịch sự chào một câu.

- Tới đây nào, mau vào đi! Khó lắm trong nhà mới có khách, cứ coi như nhà mình đi, không cần khách khí a! Chưa từng nhìn thấy loại trang phục kỳ quái này, trong mắt mẹ Ban Mông lóe qua một tia kinh ngạc, nhưng lập tức nhiệt tình chào hỏi Diệp Trùng. Diệp Trùng lúc này, đường nét trên mặt không còn cứng nhắc, lạnh lẽo, ngược lại, bởi vì đường nét nhu hòa, lại thêm vào bản thân hần thể hình cao cao, trông ra vẫn có chút khí tức nho nhã.

Ban Mông tròn to mắt, không thể tin được nhìn Diệp Trùng. Hần thể nào cũng không tin cái gã lạnh lẽo này có thể làm ra dáng vẻ ngoan ngoãn thế này, toàn thân trên dưới hoàn toàn không có chút sát khí.

Hoàn toàn mặc kệ Ban Mông kinh ngạc ngây ra, Diệp Trùng theo mẹ của Ban Mông tiến vào trong nhà.

Bày biện trong nhà, Diệp Trùng nhìn không ra tốt xấu, là do khắp nơi sắp xếp đồ đạc kỳ kỳ quái quái, hẳn cũng chỉ dành làm như không biết, trước mắt không phải là lúc nghiên cứu mấy thứ này.

Cứ yên tĩnh ngồi như thế, Diệp Trùng trông ra là một thanh niên cực kỳ có giáo dục.

Cơm tối phong phú vô cùng, công việc của cha Ban Mông bận rộn phi thường, ngay cả ăn cơm cũng mang theo vài phần vội vã.

Bọn họ sắp xếp cho Diệp Trùng một gian phòng đặc biệt.

Nhân chỉ có hai người hần và Ban Mông ở trên lầu, Diệp Trùng đột nhiên xách Ban Mông, giống như tia chớp tiến vào phòng của mình. Chỉ tới khi động tác này xuất hiện, Ban Mông mới nhớ rằng gã đàn ông ngoan ngoãn nho nhã xem ra không có bất cứ chút sức sát thương nào này thật ra là một tên khủng bố giết người không chớp mắt, không, là giết Tam Túc Liêu không chớp mắt.

- Người muốn làm gì? Ban Mông tự làm cho mình trấn định.

- Ta có vấn đề hỏi người. Gã ngoan ngoãn nho nhã đó lập tức biến thành phần tử nguy hiểm, lạnh lùng.

- Vấn đề gì?

Đúng nha, mình bắt đầu hỏi cái gì chứ? Diệp Trùng có chút khó xử. Gần như tất cả những thứ ở nơi này hẳn đều cảm thấy xa lạ dị thường. Đột nhiên nghĩ tới Mộc Diên của Ban Mông, trong đầu Diệp Trùng lóe qua một suy nghĩ, an toàn đứng đầu!

Hắn đầu tiên phải biết ai hoặc thứ gì có thể tạo ra uy hiếp đối với an toàn của hắn.

- Kẻ mạnh nhất của các người là người nào?

- Người mạnh nhất? Người nói là Dã Thập thành phải không. Ừm, để ta nghĩ xem, chắc là Đa Già rồi, hẳn là xạ thủ cấp sáu đó! Ban Mông nghĩ đi nghĩ lại, không dám khẳng định nói.

- Xạ thủ? Xạ thủ là cái gì? Diệp Trùng tiếp tục hỏi.

- Trời ạ, lão đại, người chẳng lẽ từ ngoài hành tinh tới sao? Ngay cả xạ thủ cũng không biết? Ban Mông khoa trương rống lên, bất quá, nhìn thấy lông mày Diệp Trùng giật giật hướng lên, vội vàng thu giọng lại.

- Ài, làm sao giải thích xạ thủ đây? Xạ thủ, bọn họ có thần niệm mạnh nhất, bắn không hề trượt, là chiến sĩ mạnh mẽ nhất trên đời này. Ban Mông vắt óc mới nghĩ ra giải thích không coi là giải thích này.

Diệp Trùng có chút hiểu rõ, thì ra là nhân viên chiến đấu tầm xa. Lại nghĩ tới kỹ thuật laser phát triển thế này của nơi đây, vậy thì sự phát triển của kỹ thuật tầm xa cũng không lấy làm kỳ quái. Nhưng Diệp Trùng có chút nhíu mày, kỹ thuật laser ở chỗ này phát triển như vậy, cũng không khó tưởng tượng nếu như chế thành súng ống, uy lực của nó có bao lớn. Thứ sư sĩ cận chiến ghét nhất có lẽ chính là công kích tầm xa có thể đủ mang lại cho mình uy hiếp nghiêm trọng.

Nhưng, cái gì là thần niệm chứ?

- Cái gì là thần niệm a, cái này kêu ta nói thế nào đây, người nếu có thần niệm, người có thể dùng nó để điều khiển phi hành khí, cũng có thể dùng nó để điều khiển súng pháo. Ban Mông múa tay múa chân cả nửa ngày cũng không ra được đạo lý gì.

- Người dùng cho ta xem xem. Diệp Trùng nói.

Nghĩ tới thần niệm yếu ớt tới mức đáng thương của mình, mặt Ban Mông bỗng đỏ lên, ấp úng cả nửa ngày: “Ta... thần niệm của ta quá yếu.”

- Ừm. Diệp Trùng liền đổi vấn đề: “Chỗ này của người có vũ khí không?”

- Vũ khí? Ban Mông lập tức hoảng sợ tới mức nhảy dựng lên: “Người muốn làm gì?”

- Xem xem. Diệp Trùng lấy làm kỳ quái phản ứng của Ban Mông tại sao lại lớn như vậy.

- Ta ngay cả giấy chứng minh tư cách bay cấp thấp nhất cũng không có, làm sao có thể có vũ khí. Muốn có vũ khí, đầu tiên người phải lấy được giấy chứng minh bay trung cấp, kế đó, thần niệm của người cần qua cấp bốn. Một số vũ khí uy lực mạnh mẽ, yêu cầu của chúng càng nghiêm ngặt hơn. Ban Mông giải thích nói.

- Vậy tới chỗ nào có thể lấy được? Diệp Trùng hỏi.

Ban Mông lắc đầu: “Người không có giấy phép, người khác căn bản sẽ không bán cho người.”

- Cướp thì được rồi. Diệp Trùng rất tùy ý nói. Nhưng hắn cũng không ngờ việc kiểm soát vũ khí ở chỗ này lại nghiêm khắc như vậy, điều này hoàn toàn không giống mấy chỗ hắn từng tới lúc trước. Vô luận ở đâu, quang giáp đều có thể mua tùy ý.

Gương mặt của Ban Mông đáng thương sợ hãi tới mức trắng toát, hắn khó khăn nuốt nước miếng: “Người không được có chủ ý này, bên cạnh mỗi tiệm vũ khí chính là phòng tư pháp, bên trong cao thủ như mây, bất cứ ai có ý đồ trái luật sẽ lập tức bị đánh thành tổ ong vò vẽ.”

- Như vậy a, vậy thì kế hoạch sẽ phải lập ra chu đáo chút. Diệp Trùng như có điều suy nghĩ.

Tên điên! Tuyệt đối là tên điên! Tên này nếu như thật sự phải đi cướp, vậy thì thảm rồi! Ban Mông vội vàng nói: “Đừng gấp, đừng gấp! Chỗ bạn ta có một thanh súng nhiệt năng một nòng, ngày mai ta dẫn người đi xem.”

Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, gật đầu: “Ừm, được.”

- Mộc Diên người điều khiển hôm đó là phi hành khí đẳng cấp gì? Diệp Trùng lại nghĩ tới một vấn đề.

Mặt Ban Mông lại một lần nữa đỏ lên: “Cấp thấp nhất.”

Diệp Trùng lại một lần nữa như có suy nghĩ gì đó gật đầu. Khoa học kỹ thuật chỗ này quả nhiên có chỗ độc đáo. Một cái phi hành khí cấp thấp nhất, có thể đủ để chịu công kích của dao quắm mà chỉ tan thành từng mảnh chứ không phải là vỡ nát chỗ bị đánh trúng. Vô luận là cái Mộc Diên đó hay là thanh dao laser đó đều làm cho Diệp Trùng không dám có chút khinh thường khoa học kỹ thuật ở chỗ này, ngược lại, hắn đầy thận trọng. Hắn không hề biết, nơi này sẽ có thứ gì có thể tạo thành uy hiếp đối với mình.

Còn thần niệm Ban Mông mấy lần nhắc tới, Diệp Trùng vẫn chưa rõ là thế nào.

- Người đi nghỉ ngơi đi. Lời Diệp Trùng làm Ban Mông như được đại xá.

Ngày thứ hai.

Ban Mông và Diệp Trùng đi trên đường. Diệp Trùng đã thay một bộ đồ của Ban Mông, xem ra có mang theo vài phần khí tức học sinh. Mà hắn cố ý làm nhu hòa đường nét gương mặt, điều này làm hắn xem ra càng thêm vô hại. Nhưng Ban Mông không có bị giả tượng mê hoặc thêm lần nữa, rất cẩn thận nói với Diệp Trùng: “Chúng ta phải tới trường trước, sau khi tan học mới đi được.”

Ban Mông vẫn luôn là một học sinh hiếu học, cầu tiến, tuy thần niệm vẫn vô cùng yếu ớt nhưng nếu nói tới mức độ khắc khổ, lại ít có ai bì kịp. Hắn trước giờ chưa từng bỏ phí một tiết học nào, hắn cũng chỉ đành thử nói với Diệp Trùng như vậy, nếu Diệp Trùng không đồng ý, hắn cũng chỉ đành cắn răng mà bỏ học. Tính mạng người nhà và đi học cái nào nhẹ, cái nào nặng, hắn vẫn phân biệt rõ ràng.

Không ngờ Diệp Trùng nghĩ cũng không nghĩ thì đã đồng ý: “Được.”

Trường học. Trong khái niệm của Diệp Trùng, là một nơi có thể càng dễ hiểu thế giới hơn.

Gần như vô luận trường học ở nơi nào cũng khác biệt không lớn, ít nhất với cái nhìn của Diệp Trùng là như vậy. Quy mô trường học này không hề lớn, nhưng Diệp Trùng đã nhìn thấy rất nhiều phi hành khí kỳ hình quái trạng. Từ lời nói của Ban Mông thì có thể nghe ra được, đây chỉ là một trường học bình thường, không coi là tốt cũng không coi là tệ.

Hắn còn chú ý thấy trên đường có rất nhiều học sinh trông thấy Ban Mông đều chỉ chỉ trỏ trỏ, vẻ khinh thường lộ rõ.

- Bọn họ ghét người? Diệp Trùng hỏi.

- Có lẽ phải. Ban Mông cố làm ra vẻ hời hợt nói.

- Tại sao?

- Không có gì, chỉ là bởi vì thần niệm của ta quá yếu ớt, nhưng lại muốn làm một phi hành giả. Ban Mông đối với loại tình huống này đã quen thành ra thường, nhưng Diệp Trùng vẫn nghe ra ý mất mát trong đó.

- Tại sao không đổi một loại nghề khác? Thân thể của người càng thích hợp võ thuật hơn. Diệp Trùng đề nghị. Ở phương diện võ thuật, Diệp Trùng có quyền phát ngôn tuyệt đối, kể có thực lực giới giả là hắn đã đạt tới đỉnh cao nhất của võ thuật. Ban Mông thể hình cân xứng, tứ chi cường tráng có sức, rất thích hợp học võ thuật.

- Võ thuật? Võ thuật có tác dụng gì? Không có chút giá trị thực dụng. Ban Mông không cho là đúng.

Không có giá trị thực dụng? Diệp Trùng kỳ quái, võ thuật tại sao lại không có giá trị thực dụng. Chính năm thiên hà lớn coi như đã suy sụp nhất về võ thuật, võ thuật gia vẫn được coi như là một nghề nghiệp có thể đủ tạo thành uy hiếp đối với sư sĩ, còn ở thiên hà Hà Việt, Diệp gia và Tang tộc càng là lấy võ thuật để nổi danh, còn tinh khu tự do, võ thuật và điều bồi là hai nghề nghiệp đứng đầu nhất. Hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói võ thuật vô dụng.

- Người nghe ai nói?

- Người toàn thế giới đều biết, thần niệm mới là căn bản của thực lực cá nhân, người không có thần niệm không chỗ nào tốt. Lắc đầu, Ban Mông cực kỳ khẳng định nói: “Xã đoàn yếu nhất, nhỏ nhất của trường học chúng ta chính là xã đoàn võ thuật, hi hi, chỉ có ba người. Hiệp hội xạ thủ tùy tiện tới một người cũng đủ lật nhào nó.”

Đối với sức mạnh của võ thuật, Diệp Trùng lười đi tranh biện.

Diệp Trùng rất tự nhiên theo Ban Mông tiến vào phòng học, Ban Mông cũng không biết làm sao, gãi lạnh lưng này vẫn chưa tới mức độ đủ để nghe lời hắn. Ban học nhìn thấy Ban Mông và một người xa lạ khác tiến vào phòng học, ai nấy quăng ra ánh mắt ngụy dị. Ban Mông cũng chỉ căng da đầu, nhìn như không thấy.

- Hi, tiểu Ban Ban, hôm nay tại sao dắt bạn tới? Một tên có kiểu tóc cực kỳ quái dị sấn tới, trên đầu hắn giống như trồng một hàng rau hẹ trên viên đá tròn trơn bóng có thể soi. Hắn có chút không tốt nhìn Ban Mông.

Tiếp đó hắn xoay người lại, đánh giá Diệp Trùng: “Ta nói nè huynh đệ, người tại sao theo tên phế vật này trộn lẫn lại với nhau? Chẳng lẽ người cũng là một phế vật?”

Trong phòng học vang lên một trận cười rộ, mặt Ban Mông bỗng đỏ bừng.

Vô luận nhìn từ góc độ nào, Diệp Trùng đều là một học sinh yếu ớt, nho nhã. Ai cũng không ngờ, thứ ẩn hàm trong thân thể trông gầy yếu này là năng lượng kinh người tới bậc nào.

- Người nói cái gì! Đa Phi, đừng cho rằng ông già người là một xạ thủ cấp sáu thì có gì hay lắm, người vẫn không phải dựa vào tên tuổi của ông già người! Ban Mông đỏ bừng mặt trả đũa.

Cha Đa Phi là Đa Già, cũng là xạ thủ cấp sáu duy nhất của Dã Thập thành. Đa Phi từ nhỏ thì đã cao ngạo, không thích người ta nói hắn dựa vào uy phong của cha hắn nhất, lập tức cười lạnh: “Được a, Ban Mông, nhìn không ra, mấy ngày không gặp thì không biết mình nặng mấy lạng, hừ hừ.”

Nói xong, mang theo nụ cười lạnh quay đầu bỏ đi.

Bạn họ khác trong phòng học ngụy dị nhìn Ban Mông, bọn họ thể nào cũng không ngờ Ban Mông bình thường nín nhịn lại đứng lên phản kháng. Bọn họ nào biết Ban Mông chỉ sợ mấy tên không biết trời cao đất dày chọc tức vị sát thần bên cạnh mình này, hôm nay cũng là cổ vũ dũng khí.

Diệp Trùng và Ban Mông ngồi ở hàng sau cùng. Diệp Trùng không chút hứng thú với tranh chấp khí thế giữa những đứa trẻ này, càng không vì mấy chuyện nhảm chán này mà tức giận. Với hắn, nếu có ý kiến với ai đó, trực tiếp ra tay thì được rồi. Chiếm tiện nghi cửa miệng không có ý nghĩa thực tế.

- Vừa rồi tại sao không ra tay? Diệp Trùng hỏi Ban Mông, lập tức bổ sung thêm một câu: “Người không cần lo cho ta.”

Ta đương nhiên không phải lo cho người! Ban Mông thầm chửi trong lòng, mọi người nơi này cộng lại cũng đánh không lại người. Ban Mông là lo lắng Diệp Trùng giết người trong trường học, vậy thì hắn thoát không khỏi liên can rồi.

- Đánh nhau hắn đánh không lại người. Diệp Trùng đánh giá thể hình hai bên, đưa ra phán đoán như vậy.

- Đánh nhau có ích gì? Hắn có Nhiệt Chiếu, có vũ khí, muốn giết ta rất dễ dàng. Ban Mông đối với lời của Diệp Trùng rất không tán đồng.

- Vậy người giết hắn trước. Lời Diệp Trùng làm Ban Mông đột nhiên lạnh toát trong lòng chúc mừng vừa rồi mình làm mới chính xác làm sao. Tên này, cũng không biết rốt cuộc đã giết qua bao nhiêu người.

Chính ngay lúc này, thầy giáo đã vào, ông ta là một người đàn ông trung niên tướng mạo bình thường.

Thầy giáo cả nhìn cũng không nhìn phía bên này của Ban Mông thì đã tuyên bố lên lớp.

Tiết học này giảng một số kỹ xảo nhỏ để điều khiển thần niệm.

Chỉ nghe một hồi, Diệp Trùng liền biết rõ thần niệm là cái gì. Thần niệm chính là thứ cực kỳ tương tự tinh thần của thuật thừa sư, nhưng có thể là do sự khác biệt của phương pháp tôi luyện, thần niệm càng có xu hướng tập trung hơn, còn tinh thần mà thuật thừa sư tu dưỡng lại là một loại phương thức phân tán. Bất quá, hai cái về bản chất là hoàn toàn giống nhau.

Sau khi hiểu rõ một điểm này, trong lòng Diệp Trùng càng không dám sơ ý. Năng lực của thuật thừa sư sở trường tinh thần ngụy dị khó đoán đến bậc nào, hắn có ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Còn thực lực của nhân viên chuyên chiến đấu có đặc điểm này sẽ đạt tới một độ cao thể nào? Một điểm này, Diệp Trùng không nắm chắc.

Thế giới này rất nguy hiểm, làm người phải thấp giọng, nhất định phải nguy trang mình cho tốt. Đây là suy nghĩ đầu tiên Diệp Trùng nghĩ tới.

Chú thích: Hai cha con Đa Già, Đa Phi, nếu lấy chữ Già và Phi ghép lại thì sẽ là phiên âm của chữ cà phê trong tiếng Hoa!!!

516. Chương 516: Christine

Chính ngay lúc này, đột nhiên thầy giáo quét mắt sang bên này: “Trò bên cạnh Ban Mông, mời trò trả lời, cách thao tác tam tuyến có phải là lựa chọn tối ưu không? Tại sao?”

Diệp Trùng không ngờ lại gọi tới mình, còn Ban Mông ở bên cạnh ngơ ngác há hốc miệng, ngây ra ở đó.

Hơi sắp xếp lại suy nghĩ, Diệp Trùng từ từ mở miệng: “Tôi cho rằng cách thao tác tam tuyến không hề là lựa chọn tối ưu, bởi vì cách thao tác tam tuyến tuy có ưu thế đa tuyến nhưng ở việc tập trung và thao tác lại không có ưu thế của cách thao tác nhất tuyến. Nhưng cách thao tác tam tuyến cũng có chỗ độc đáo của nó...”

Giọng nói không nhanh không chậm của Diệp Trùng vang vọng trong phòng học, còn Ban Mông ở bên cạnh lần này đã triệt để dần người ra. Bạn học khác ai nấy đều lộ ra vẻ kinh dị, ngay cả Đa Phi tới trên chọc lúc đầu trong mắt cũng lóe lên vẻ khác lạ.

- Ừm, trò này tuy hiểu có chút khác biệt với đáp án tiêu chuẩn nhưng lại đưa ra một góc độ hoàn toàn mới... Thầy giáo biểu đừng Diệp Trùng nhiệt liệt.

Diệp Trùng mặt bình tĩnh ngồi xuống.

- Người làm sao hiểu điều này? Người không phải không biết thần niệm là gì sao? Diệp Trùng vừa ngồi xuống, Ban Mông liền mang theo vài phần bực dọc hỏi.

Giả vờ, người giả vờ! Ban Mông khinh thường trong lòng.

- Ừm, vừa may hiểu một chút. Diệp Trùng lạnh nhạt trả lời. Nhớ lúc đó, Hoàng Bạch Y cũng muốn Diệp Trùng có thể kế thừa y bát của lão, nhưng do thiên phú của Diệp Trùng quá tệ, với lại không hề cảm thấy hứng thú với thuật thừa sư, cuối cùng chỉ có bỏ qua. Nhưng Hoàng Bạch Y đã mang tất cả bộ tri thức phương diện thuật thừa sư hoàn chỉnh mà lão lĩnh ngộ mấy năm nay truyền thụ cho Diệp Trùng, làm cho tri thức lý luận của tên gốc thuật thừa Diệp Trùng này phong phú phi thường.

Cuối cùng đã tới lúc tan học. Trong lịch học một ngày, Diệp Trùng nghe còn thận trọng hơn cả Ban Mông. Trừ nhân tình thế thái, tri thức phương diện khác của hắn phong phú vô cùng. Thường thầy giáo chỉ cần hơi đề cập tới, hắn liền có thể mang những điều lão sư giảng liên hệ với hệ thống khoa học kỹ thuật mà hắn quen thuộc đó.

Không quen thuộc một địa phương, phần lớn chính là do hệ thống khoa học kỹ thuật và hệ thống văn hóa của hai nơi không cách nào tìm được một điểm phù hợp. Một khi hai bên liên hệ với nhau, vậy thì đối với việc Diệp Trùng hiểu biết quy tắc của nơi này cũng có tiện lợi khá lớn.

Nhưng Diệp Trùng vẫn cần tìm thấy điểm quan trọng nhất cũng là mấu chốt nhất. Đó chính là nơi này rốt cuộc là chỗ nào? Làm sao mới có thể trở về thiên hà Hà Việt? Hiện giờ, chi tiết của mấy kỹ thuật này đối với Diệp Trùng mà nói, không hề tồn tại vấn đề thật sự.

Suy nghĩ tường tận, điều Diệp Trùng cảm thấy khả nghi nhất vẫn là hình tròn màu đen đó, cũng chính là cửa sổ không gian mà Khuê nói. Nhưng rốt cuộc là chuyện thế nào, một mực ở chỗ đó không sao, nhưng mình thì lại gặp xui, trong này nhất định có huyền cơ.

Biết sao được, không gian học của Diệp Trùng quả thật là một đồng hồ đồ, vấn đề thâm ảo vô bì này, rõ ràng vượt qua phạm vi năng lực của hắn.

Điều hắn hiện giờ phải làm chính là dùng tốc độ nhanh nhất làm quen với chỗ xa lạ này. Chỉ có như vậy mới có thể bảo đảm trước khi chưa tìm được biện pháp trở về thiên hà Hà Việt mình vẫn còn sống. Sau đó mới tĩnh tâm tâm lại, suy nghĩ tỉ mỉ làm sao trở về thiên hà Hà Việt, hoặc là liên hệ được với Mục Thương.

- Đi nào, ta dẫn ngươi đi coi vũ khí. Không dễ gì tan học, thấy quả bom không cài giờ ở bên cạnh này không đưa ra động tĩnh gì cũng làm cho thần kinh hắn luôn căng ra của Ban Mông thư giãn vài phần.

Diệp Trùng ừm một tiếng, rồi đứng dậy đi ra ngoài phòng học.

Đa Phi nhìn bóng lưng rời khỏi phòng học của hai người, trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh.

Đi trên đường, Diệp Trùng biểu hiện rất bình tĩnh, không giống dáng vẻ trông đông trông tây khi lần đầu tiên tiến vào Dã Tháp thành. Ban Mông không biết đang nghĩ cái gì, cúi đầu ở phía trước.

- Ừm, tới rồi. Ban Mông dẫn Diệp Trùng đi tới một góc cực kỳ khuất nẻo, ở trước mặt bọn họ, là một cái sân lớn.

Bỗng, trong lòng Diệp Trùng lóe lên một điềm nguy hiểm.

Một cái phi hành khí màu xám bạc đột nhiên xông về phía bọn họ.

Lách tách lách tách...

Vô số quang đạn trút xuống.

Mắt Diệp Trùng hơi nhúu lại, cả thể giới trong mắt hắn trở nên chậm lại. Chính mấy quang đạn lao nhanh đó cũng trở nên chậm lại, trong tầm nhìn của hắn, trên thân cái phi hành khí màu xanh đó bỗng hiện lên một thứ sợi mảnh giống như lưới nhện.

Diệp Trùng là một giới giả, đây là kỹ năng độc môn của hắn.

Mỗi một viên quang đạn ở trong mắt hắn rõ ràng như thế, quỹ tích phi hành của chúng giống như từng được tính toán qua, hiện ra trước mắt hắn.

Lưới nhện trong tầm nhìn bỗng biến mất. Gió thổi qua, mắt hắn khôi phục sự lạnh nhạt.

Bộp bộp bộp bộp...

Quang đạn đánh xung quanh Diệp Trùng và Ban Mông, bụi đất tung bay, trong thoáng chốc đầu tóc hai người đã bám đầy bụi đất.

- Đa Phi! Ban Mông nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt cực kỳ khó coi. Hắn biết phi hành khí của Đa Phi, chính là cái “Ngân tiền” (Mũi tên bạc) này! Hắn biết Đa Phi khẳng định là bởi vì ban ngày mình ở trường học làm bê mặt hắn, hiện chờ cơ hội báo thù.

Quả nhiên nhàm chán a, Diệp Trùng có chút hết lời nhìn Ban Mông nghiêng răng nghiêng lợi và cái phi hành khí màu bạc diễu võ giương oai trên không đó. Hắn quả thật nghĩ không thông, nếu như hai bên có thù hận, tại sao không trực tiếp giải quyết? Thế này căn bản là không tạo được thương tổn thực chất đối với đối phương.

Diệp Trùng không hề né tránh, dù sao không tạo ra bất cứ tổn hại nào cho mình, bụi bám đầy đầu tóc thế này càng tiện cho mình ngứa trang.

- Thứ nhãi ranh nào dám quấy rối ở địa bàn của bà đây! Đột nhiên giọng nói giống như sấm rền truyền tới từ sau lưng hai người.

Một người đẹp với mái tóc như thác nước màu nâu xuất hiện ở bên cạnh Diệp Trùng và Ban Mông. Người đẹp một thân dây đeo bằng da, ngực sữa lộ ra một nửa, cái đùi trắng như tuyết mà lại khỏe đẹp lộ trần trong không khí, vóc người nóng bỏng như ma quỷ dưới bộ đồ da sát người lồi rõ rành rành. Dưới mái tóc như thác đổ màu nâu, môi đỏ thắm ngậm nghiêng nghiêng một điếu thuốc. Trên tay nàng cầm một cái ống to cao gần như bằng chiều cao của nàng.

Phù, phun điếu thuốc chỉ còn một nửa trong miệng ra, người đẹp mắt giận trợn tròn, một tay vác cái ống to rõ ràng không nhẹ chút nào đó lên vai.

- Bà nó, xuống cho ta!

Chùm sáng to cỡ bắp đùi vọt ra từ trong cái ống vác trên vai người đẹp đó, lao về phía cái phi hành khí của Đa Phi trên không.

Nhìn thấy dáng vẻ bụi bặm đầy đầu của Ban Mông ở phía dưới, Đa Phi đắc ý vô cùng, tên phế vật này lại dám trả treo ở trước mặt mình, xem có trị chết hắn không.

Chính ngay lúc này, đột nhiên một cột sáng cực kỳ thô to quẹt trúng cánh phải của phi hành khí.

Không phản ứng lại, Đa Phi nhìn xuống mặt đất.

Mẹ ơi! Một người phụ nữ khí thế hùng hãn vác pháo quang một nòng kiểu vác vai, đang chửi rửa mình.

Pháo quang một nòng kiểu vác vai, là hỏa lực nặng! Ngân tiền của mình chỉ cần bị bắn trúng một phát, vậy thì tuyệt đối bị bắn nát như.

Đa Phi phản ứng lại, lập tức cuống tay cuống chân điều khiển phi hành khí quay đầu bỏ chạy. Xui xẻo! Tại sao gặp phải tên điên này! Đa Phi hiện giờ hận không thể mọc thêm đôi cánh.

- Con bà nó, đã lâu không luyện tay cứng rồi, lại để cho tên khốn này chạy mất. Người đẹp tức giận chửi rửa, lấy cái pháo quang vác trên vai xuống. Tung! Mặt đất xuất hiện vài vết nứt, có thể tưởng tượng thứ này nặng cỡ nào.

- Tiểu tử ngươi hôm nay tại sao chạy tới chỗ này vậy? Nhìn cũng không nhìn Ban Mông, mà lại đánh giá Diệp Trùng từ trên xuống dưới.

- Chị họ, em là dẫn bạn em tới xem xem vũ khí chị góp nhặt, hẳn đối với phương diện này cũng cực kỳ yêu thích. Biểu tình của Ban Mông có chút nịnh hót. Người đẹp này chính là chị họ Christine của Ban Mông.

- Tên nhóc này? Christine coi thường nói: “Chỉ cái tấm thân nhỏ này? Chỉ e ngay cả một phụ nữ cũng làm không xong, muốn đùa vũ khí, có lộn không vậy?”

Nói xong, nàng lại không chút kiêng kỵ sấn tới trước mặt Diệp Trùng: “Cậu em yêu dấu, không được học hư nha.”

Một mùi vị như thơm như không chui vào mũi Diệp Trùng.

Nhìn ra được đối phương dường như không định cho mình tiến vào, Diệp Trùng vẽ mặt bình tĩnh cùng tâm thái cũng bình tĩnh giống vậy suy nghĩ dùng một loại phương thức gì đó để giải quyết vấn đề, đơn giản hay là phức tạp chút?

Cuối cùng hắn quyết định dùng cách phức tạp chút. Bởi vì dường như mỗi lần hắn dùng phương pháp trực tiếp thường sẽ dễ gây ra rất nhiều vấn đề.

- Cách nói chính xác là, việc sử dụng vũ khí đối với tổ chất thân thể có yêu cầu nhất định, liên hệ giữa tổ chất thân thể và vóc người tuy đại thể có liên hệ nhất định, nhưng không hề tuyệt đối.

Diệp Trùng lúc này giống như một học sinh nhỏ nhả yếu đuối đang cãi lý cho mình.

- Chị họ, chị cứ để chúng em đi xem thử đi. Ban Mông cầu xin nói, hẳn không muốn quả bom không cài giờ này nổ tung vào lúc này a.

- Này, cậu em, nhìn không ra cũng có đáng đó chứ! Nào, chị đây ôm cái, thật là một tên nhóc đáng yêu a! Christine không nhìn Ban Mông lấy một cái, ngược lại, nàng ta có chút hứng thú với Diệp Trùng. Nàng ta thò tay ra, muốn ôm Diệp Trùng một cái, mái tóc dài thác đổ màu đen ôm sát phần dưới của cặp ngực, khe ngực sâu hun hút lộ ra trong không khí, làm người ta nhìn không được muốn nuốt nước miếng.

Soạt, Diệp Trùng nhẹ nhàng dời ra sau một bước, tránh cái ôm của Christine.

- Ô, không ngờ chú em lại đơn thuần như vậy, chị càng thích. Đôi tay Christine giao thoa ôm vòng trước ngực, cười câu hồn với Diệp Trùng: “Em trai yêu dấu, muốn xem vũ khí của chị một cái cũng không có vấn đề gì, chỉ cần cậu em biểu hiện tốt, thí dụ, một tay nhấc cái đó lên.” Ngón tay trắng như tuyết, móng tay đỏ tươi, phối hợp với nhau, mang lại vài phần mùi vị thành thực, chỉ cái pháo quang một nòng kiểu vác vai trên mặt đất đó.

- Cái này? Diệp Trùng hơi nghiêng đầu.

- Chính là cái này. Cậu em, chị thích nhất đàn ông khỏe mạnh đó. Mắt chớp chớp ám muội, khoe miệng Christine hiện lên ý cười. Tên gầy yếu tới mức giống như cái giá sách này, làm sao có thể nhấc cái pháo quang một nòng kiểu vác vai này lên? Trọng lượng của nó lên tới một trăm năm mươi cân, là hỏa lực nặng, chỉ có mấy tên man rợ khỏe mạnh như trâu đó mới có khả năng một tay nhấc vũ khí nặng thể này lên, hoặc giả là quái vật giống như nàng. Christine chỉ cảm thấy gã nam sinh Ban Mông mang tới lần này hơi thú vị, có lòng muốn trêu chọc hắn.

Diệp Trùng đi tới trước mặt pháo quang một nòng kiểu vác vai, cong eo xuống, hẳn không hề lập tức nhấc lên, mà lại quan sát một cái trước.

Uy lực khổng lồ, nhưng sử dụng không linh hoạt, tần suất xạ kích quá chậm, phạm vi sử dụng thích hợp không rộng, trong lòng Diệp Trùng lập tức đưa ra đánh giá.

Christine ở bên cạnh nhìn Diệp Trùng như xem kịch, còn quan sát của Diệp Trùng với nàng, căn bản chính là biểu hiện của không có lòng tin.

Đối với tính năng và uy lực của món vũ khí này, Diệp Trùng có một phán đoán cực kỳ trực tiếp, hắn thò tay ra, đặt trên khẩu pháo quang, nhẹ nhàng nhấc lên, nhấc nó lên giữa không trung như không có vật gì, hắn xoay mặt hỏi Christine: “Thế này được chưa?”

Con người Christine cơ hồ sắp nhảy ra ngoài, thất thanh nói: “Làm sao, làm sao có thể?”

Ban Mông ở bên cạnh cười thầm, thực lực của gã lạnh lùng rất mạnh à nha, chị họ lần này chịu khổ rồi.

So với Christine nhìn Diệp Trùng như nhìn quái vật, Diệp Trùng lại dùng một loại ánh mắt bình tĩnh nhìn Christine. Thật ra, Diệp Trùng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, một trăm năm mươi cân tuy không coi là nhẹ, nhưng cũng tuyệt không coi là nặng. Ở thiên hà Hà Việt, gần như có rất ít người nhắc không được trọng lượng này. Nếu như là Tang tộc, sức lực mỗi người bọn họ đều cực kỳ khủng bố.

Điều này có gì đáng để sửng sốt đâu, hẳn có chút khó hiểu.

- Thì ra các hạ là một tay cừ a, không ngờ ta cũng có một ngày nhìn lầm. Christine cười lạnh nói, mặt như băng sương.

Đối mặt sự thay đổi thái độ kịch liệt của Christine, Diệp Trùng vẫn bình tĩnh phi thường, một tay nhát pháo quang, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mắt của Christine.

- Vào đi. Quảng lại một ánh mắt không hữu hảo, Christine dẫn đầu đi vào trong nhà.

Đi vào trong nhà, trước mắt Diệp Trùng lập tức sáng lên. khắp nơi trong nhà đặt các loại vũ khí.

- Người tự mình xem. Lạnh lẽo quảng một câu, Christine liền mặc kệ bọn họ, bỏ đi lo việc của mình. Nàng ta mặc bộ đồ làm việc màu lam lên, đội mũ vào, coi như bên cạnh không có ai, ở trước bục làm việc, tự mình làm việc của mình.

Diệp Trùng rất mau liền bị mấy món vũ khí hắn chưa từng thấy qua này hấp dẫn. Ban Mông đáng thương chỉ đành một mình nhàm chán ngồi trong góc.

Từng món vũ khí bị Diệp Trùng lấy ra, lại bị hắn trả về chỗ cũ. Diệp Trùng cuối cùng cũng đã có một hiểu biết khá trực quan đối với vũ khí ở chỗ này.

Mấy thứ vũ khí này không có ngoại lệ, đều chế tạo từ gỗ. Nhưng mấy thứ gỗ này hoàn toàn khác biệt với những thứ gỗ bình thường mà hắn biết đó. Chúng không chỉ tính năng vật lý cực kỳ xuất sắc, có thể so với hợp kim, ngoài ra, có một đặc điểm cực kỳ nổi bật, đó chính là tính thân thuộc tốt phi thường đối với năng lượng.

Đặc tính này cũng quyết định rằng chúng cực kỳ thích hợp để chế tạo vũ khí năng lượng.

Tới tận bây giờ, Diệp Trùng vẫn không phát hiện một món vũ khí kim loại nào, điều này có chút kỳ quái. Chẳng lẽ chỗ này thật sự không có kim loại? Ừm, vấn đề này tới lúc phải kiểm tra cái.

Mấy thứ vũ khí này không có ngoại lệ, đều là vũ khí năng lượng. Diệp Trùng gần như chưa từng sử dụng vũ khí năng lượng, nhưng từng chế tạo qua, thí dụ chế tạo Falcao cho Mục Thương, nhưng đó là hoàn thành dưới sự hướng dẫn của Mục Thương. Những trải nghiệm này cũng làm cho hắn vô cùng rành nguyên lý của vũ khí năng lượng.

Với hắn, kết cấu của mấy vũ khí này không hề phức tạp, nhưng uy lực lại kinh người dị thường. Không biết là nguyên nhân chất liệu hay là có loại nguyên nhân nào khác. Diệp Trùng còn phát hiện một chỗ vô cùng đặc biệt, vũ khí năng lượng ở chỗ này đều cực kỳ nhỏ, với lại đều sử dụng một loại tinh thể nửa trong suốt làm nguồn. Loại tinh thể này, Diệp Trùng trước giờ đều chưa từng thấy qua, năng lượng chúng chứa tuy còn xa mới bằng Lệ thạch, nhưng so với tám năng lượng thông dụng ở năm thiên hà lớn hay là thiên hà Hà Việt, năng lượng chứa đựng nhiều hơn nhiều.

Quả nhiên là một địa phương kỳ diệu a.

517. Chương 517: Thành Phẩm

Diệp Trùng lắc đầu, từ kết cấu mà nói, thiết kế của mấy vũ khí năng lượng này không hề có chỗ nào xuất chúng. Uy lực có được hiện giờ chắc là vấn đề của chất liệu. Mấy thứ gỗ quái dị này và loại tinh thể Diệp Trùng chưa từng thấy qua đó, đều cực kỳ thích hợp dùng để chế tạo vũ khí năng lượng.

Nhưng với cái nhìn của hắn, mấy vũ khí này quả thật có chút lãng phí vật liệu tốt như vậy, còn bản thân thiết kế của vũ khí cũng có thể nói là đơn sơ. Thí dụ ứng dụng nhân thể công trình học, vô cùng thô ráp.

Trên gần như tất cả vũ khí đều không có thiết bị ngắm. Điều này cũng khó trách mấy thứ vũ khí này chỉ có thể đưa cho mấy xạ thủ có tinh thần cường đại đó sử dụng, người bình thường muốn sử dụng mấy thứ vũ khí này, hoàn toàn không sao ngắm chuẩn được.

Đích xác, đối với mấy xạ thủ có tinh thần cường đại, cũng chính là thần niệm cường đại đó mà nói, thiết bị ngắm trong khoảng cách ngắn không có chút cần thiết nào. Tu dưỡng tinh thần cường đại của bọn họ đủ cho bọn họ trong thời gian nhanh nhất phát hiện kẻ địch rồi ngắm chuẩn, độ ngắm chính xác cũng có thể nói quá là chính xác tuyệt luân.

Nhưng ở khoảng cách xa thì sao?

Diệp Trùng tới tận bây giờ, thứ gặp được nhiều nhất chính là chiến đấu trong vũ trụ. Trong vũ trụ, khoảng cách giữa đây đó thường là mấy trăm km, mấy ngàn km. Trong tri thức Hoàng Bạch Y dạy cho hắn, xác suất đường kính khu vực thần niệm mở rộng tới trăm km chỉ có một phần một trăm hai mươi triệu. Ngay cả thuật thừa sư cường đại như Hoàng Bạch Y, đường kính khu vực lão có thể cảm nhận được chẳng qua cũng chỉ có sáu mươi km.

Thuật thừa sư nơi này có lẽ còn lợi hại hơn, nhưng mặc kệ là nhục thể hay là tinh thần, thân thể con người tổng lại đều có một cực hạn, với lại, càng về sau, việc nâng cao tu dưỡng tinh thần cũng càng thêm khó khăn.

Càng hướng chi, làm sao để cho loại vũ khí nào đó dưới tiền đề không ảnh hưởng tính năng, yêu cầu đối với người sử dụng giảm thấp với mức độ lớn, đây là một trong những nguyên tắc mà mỗi người thiết kế vũ khí đều phải tuân theo.

- Thế nào? Chướng mắt à? Christine vẫn một mực thăm quan sát Diệp Trùng mỉa mai hỏi ngược lại. Giọng nói của Christine cũng làm Ban Mông đang gật gà gật gù trong góc giật mình tỉnh lại.

Diệp Trùng không ngược đầu lên, nhẹ nhàng bỏ vũ khí trên tay xuống: “Ta chỉ xem xem thôi.”

Chính ngay lúc này, đột nhiên có người gõ cửa.

Christine nhú mày, bỏ Diệp Trùng, đi mở cửa.

- Xin chào, tiểu thư Christine. Cửa đứng hai người, một người đàn ông mặc đồ vải bố hoa văn mà xanh đen, một cô gái toàn thân đồ nhẹ đứng bên cạnh y. Người nói chuyện là gã mặc đồ vải bố đó.

Lông mày Christine thả lỏng ra: “Mặc tiên sinh, ngài tại sao lại tới đây?” Mặc tiên sinh là một phú thương, trước giờ đối đãi thân thiện với người khác, danh vọng rất cao ở Dã Tháp thành.

Mặc tiên sinh mỉm cười nói: “Tiểu thư Christine, vị này là bạn của ta, vừa mới trở về từ khu sương mù, nhưng vũ khí của nàng ta đã bị hư hại trong lúc chiến đấu với dã thú. Nàng ta hy vọng có thể tìm lại được một món vũ khí hợp tay, thành tựu của tiểu thư Christine ở phương diện này nổi tiếng gần xa. Cho nên tôi mạo muội dẫn nàng ta tới chào hỏi.”

Christine trầm ngâm một hồi, gật đầu: “Đã là người Mặc tiên sinh dẫn tới, vậy thì đương nhiên không có vấn đề. À, ở cả đây, cô tự mình chọn đi, nhưng cô cũng biết đó, nơi này của ta không nhận hiện kim, các người cần lấy một vài thứ đặc biệt để đổi.”

Mặc tiên sinh nhìn cô gái bên cạnh. Cô gái đó gật đầu: “Được, không biết Quy Văn mộc có thể hay không?” Giọng nói của cô ta khàn khàn, trầm thấp.

- Quy Văn mộc? Trước mắt Christine sáng lên, vui vẻ đồng ý: “Được, không vấn đề gì, cô tự lựa đi.”

Cô gái đó gật đầu, không nói lời nào, bắt đầu xem sơ qua các loại vũ khí đặt trên giá.

Tốc độ nàng ta cực nhanh, có vài vũ khí căn bản là chỉ nhìn lướt qua, thỉnh thoảng cầm một món vũ khí lên, nhưng rất mau liền bỏ xuống, thoáng cái nàng ta đã xem hết một lượt.

- Cô chỉ có mấy thứ này? Trong lời cô gái đó lộ ra sự thất vọng.

Christine do dự một hồi, nói với cô gái đó: “Cô đợi chút.” Nàng xoay người đi vào nhà trong.

Một lát sau, nàng xách vài cái rương đi ra, đặt rương trên bàn: “Mấy thứ vũ khí này có vài món là thứ ta cất kỹ, có vài món là tác phẩm khá tốt mấy năm gần đây của ta.” Nói xong, nàng liền mở toàn bộ từng cái rương một.

Cô gái đó mặt không cảm xúc đi tới trước mặt mấy cái rương này.

Lần này nàng ta nhìn cẩn thận hơn nhiều, gần như món nào nàng cũng cầm nó lên thử một hồi. Mười phút sau, nàng lại lắc đầu: “Mấy món vũ khí này đều vô cùng ưu tú, nhưng lại không hợp tay của ta.”

Christine cũng hết cách, tuy nàng rất muốn có được miếng Quy Văn mộc đó nhưng nàng cũng biết, một xạ thủ muốn có được một món vũ khí hợp tay của mình là một việc không dễ tới bậc nào. Rất nhiều lúc, điều này cần may mắn.

- Còn có vũ khí khác không? Cô gái đó mang theo vài phần mong đợi nhìn Christine, mấy món vũ khí này đều cực kỳ xuất sắc, điều này cũng làm nàng có vài phần mong chờ. Không khó nhìn ra, khát vọng của nàng ta đối với một món vũ khí thích hợp với mình.

Christine vừa muốn lắc đầu, đột nhiên nàng nghĩ tới động tác lắc đầu vừa rồi đó của Diệp Trùng, trong lòng bỗng lóe lên một ý nghĩ, miệng nói: “Rất xin lỗi, chỗ này của ta đã không còn món vũ khí nào khác.”

- Ủ. Trên mặt cô gái đó khó che giấu vẻ thất vọng, nhưng nàng ta vẫn rất lịch sự: “Đó cũng là việc không còn cách nào. Hôm nay có thể nhìn thấy nhiều vũ khí ưu tú thế này, thì đã không phí chuyến đi này rồi.”

- Nhưng... Giọng Christine thay đổi.

- Chẳng lẽ tiểu thư Christine còn có vũ khí nào khác? Cô gái đó rõ ràng thành công bị Christine hấp dẫn.

Christine dùng tay chỉ Diệp Trùng: “Có lẽ hẳn có thể nghĩ cách cho cô.”

Ban Mông ngồi trong góc lập tức bị hành vi của Christine dọa cho sắc mặt như đất. Chị họ tại sao lại nhìn gã lạnh lùng này không thuận mắt chứ? Lần này hỏng bét rồi!

Cô gái đó nghi hoặc nhìn Diệp Trùng, lại quay mặt nhìn Christine, mang theo vài phần không tin: “Cô nói là vị tiên sinh này?”

- Không sai. Hiểu biết của vị tiên sinh này đối với vũ khí cực kỳ đặc biệt, có lẽ hẳn có thể giúp cô. Christine hàm hồ nói.

Tình trạng đột nhiên xảy đến này không hề làm Diệp Trùng cảm thấy chút kinh hoảng, hần bình tĩnh như thường.

Loại trấn định này cũng làm cho cô gái đó có điểm tin tưởng gã thiếu niên trông không hề lớn này, có lẽ thật sự là một cao thủ chế tạo quang giáp.

- Vị tiên sinh này, không biết ngài có thể giúp tôi không? Cô gái đó đi tới trước mặt Diệp Trùng, hành lễ, dùng giọng nói trầm thấp, khàn khàn đặc biệt của nàng ta.

Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Diệp Trùng một mực không nói lời nào mở miệng: “Quy Văn mộc đáng giá bao tiền?”

Vấn đề này vượt ra ngoài ý liệu của mọi người. Hậu quả trực tiếp nhất chính là trong nửa phút, mọi người trong cả căn phòng chìm trong yên lặng.

Một nhân viên chuyên nghiệp chế tạo vũ khí, tuyệt sẽ không hỏi vấn đề thế này. Loại tài liệu cao cấp như Quy Văn mộc thế này, không phải có tiền thì có thể mua được, không có một vị kỹ sư khí giới này lại hỏi vấn đề này. Loại vấn đề này, chỉ xuất hiện trong miệng những kẻ ngoài ngành không biết giá trị của Quy Văn mộc đó. Trong lòng mọi người không hèn mà cùng dâng lên cùng một suy nghĩ, một người ngay cả giá trị của Quy Văn mộc cũng không biết, làm sao có thể là một kỹ sư khí giới ưu tú?

Người có phản ứng trước hết là Christine, mang theo vài phần đùa cợt, nàng mau lẹ nói: “Nếu như người có thể có được miếng Quy Văn mộc đó, ta nguyện ý dùng một triệu úc mua.”

Một triệu, Diệp Trùng không có khái niệm gì, nhưng với hắn, chắc là một con số không nhỏ. Thứ hắn cần hiện giờ chính là tiền, mấy tài liệu quý hiếm này đối với hắn mà nói, giá trị không hề lớn. Trong cái nhần của hắn, vật liệu quý hiếm nhiều không kể xiết.

- Được. Diệp Trùng không chút do dự đồng ý.

Cô gái đó trong lòng có chút hiểu là chuyện thế nào, sắc mặt bỗng lạnh đi, nàng ta lạnh lùng nhìn Christine.

Gần như đồng thời, nhiệt độ trong phòng giảm mạnh.

Cao thủ!

Sắc mặt Christine lập tức trở nên trắng bệch, trong lòng nàng dâng lên một tia hối hận. Cô gái này nhất định là một cao thủ năm cấp trở lên! Chỉ có cao thủ năm cấp trở lên mới có khả năng có cảm giác áp bức mạnh mẽ thế này. Lần này đùa quá lỗ rồi!

Ban Mông càng không chịu nổi. Hắn ở trong góc run cầm cập.

Nhưng điều lại một lần nữa ra ngoài ý liệu của mọi người là, trừ Mặc tiên sinh, còn có một người không bị ảnh hưởng.

Đó chính là Diệp Trùng!

Mặc tiên sinh là vì cô gái đó chiếu cố, không liên lụy tới hắn.

Nhưng thiếu niên mạnh miệng không biết xấu hổ, ngay cả giá trị của Quy Văn mộc cũng không biết này lại cũng không bị ảnh hưởng.

Trong mắt cô gái đó lóe lên một tia dị sắc.

Bỗng, trên người mọi người chỉ cảm thấy nhẹ hẫng, nhiệt độ căn phòng đột nhiên khôi phục bình thường.

- Ta cần mượn vật liệu và thiết bị trong này dùng. Diệp Trùng sắc mặt như thường.

Không đợi Christine đồng ý, cô gái đó gạt đầu: “Được.” Nói xong nàng ta liền quét nhìn Christine sắc mặt trắng bệch, Christine hiện giờ giống như một con mèo ôn thuận, gạt đầu lia lịa.

- Cô có yêu cầu gì đối với vũ khí? Diệp Trùng hỏi.

- Có đủ lực xuyên thấu, tần suất bắn phải cao, độ chính xác phải cao. Có thể ứng phó các loại khí hậu để chiến đấu. Cô gái đó không chút do dự trả lời.

- Thể hình lớn nhỏ có yêu cầu gì? Trọng lượng có yêu cầu gì?

- Thể hình không thể quá lớn, có thể mang vác, trọng lượng dưới tám mươi cân.

- Quen dùng tay trái hay là tay phải?

- Tay trái! Có gái đó có chút hưng phấn, đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng làm nàng ta rất khó tìm thấy vũ khí hợp tay, vũ khí tay trái vốn dĩ ít ỏi.

- Xòe hai bàn tay của cô ra, kéo dài đôi tay.

Cô gái đó theo lời giang đôi tay ra, hai bàn tay xòe ra, Diệp Trùng quét nhìn một cái, rồi nói: “Tốt, được rồi.”

Christine trợn mắt há hốc mồm nhìn màn một hỏi một đáp giữa thiếu niên mà nàng cho là kẻ ngoài ngành này và nữ xạ thủ có thực lực cao siêu này, nàng trước giờ không nghĩ tới chất vấn người mua mấy vấn đề này trước khi chế tạo vũ khí. Nàng bình thường vẫn luôn căn cứ sở thích, sau khi làm ra vũ khí xong liền đặt trên kệ tùy người ta lựa chọn.

Diệp Trùng đi tới vị trí Christine ngồi lúc trước, hắn cần sử dụng tài liệu ở chỗ này để chế tạo.

Ánh mắt của hắn rơi trên một cây gậy gỗ màu lam nhạt dài khoảng chín mươi cm, trên chất gỗ màu lam có rất nhiều điểm đốm màu trắng. Trong mấy vũ khí hắn vừa nhìn thấy đó, phần lớn là do loại chất gỗ màu lam này chế tạo thành.

Mấy vật liệu chất đồng trên bàn đó gọi là gì, chúng có tính năng gì, Diệp Trùng không biết chút nào. Cho nên hắn đã lựa chọn một loại tài liệu bảo đảm nhất.

Cô gái vẫn một mực đang quan sát Diệp Trùng đó lại không khỏi có chút thất vọng. Tuyết Ban Lam Sam (cây thông liễu màu lam đốm tuyết) chỉ là một loại vật liệu gỗ cực kỳ bình thường, phần lớn vũ khí bình thường đều là sử dụng loại gỗ này chế tạo mà thành. Nhưng rất ít khi có thể tìm thấy vũ khí cao cấp do Tuyết Ban Lam Sam chế tạo mà thành.

So với cô gái này, cách nhìn của Christine càng thêm chuyên nghiệp. Tính năng của Tuyết Ban Lam Sam không hề đủ để nó chế tạo ra vũ khí cao cấp, chỉ số chấp nhận năng lượng của nó không hề cao, uy lực vũ khí chế tạo ra đều không hề coi là lớn.

Diệp Trùng về mặt bình tĩnh.

Tính năng của Tuyết Ban Lam Sam thế nào, hắn không hề biết. Điều hắn phải làm đầu tiên ở trước mắt chính là tìm thấy chỉ số chấp nhận năng lượng lớn nhất của loại tài liệu này.

Phương pháp của hắn rất đơn giản, đó chính là thử nghiệm. Hắn khắc trên bề mặt một cây Tuyết Ban Lam Sam khác một kết cấu đơn giản có thể để cho năng lượng thông qua, sau đó kích hoạt năng lượng trong tinh thể, không ngừng tăng lưu lượng năng lượng lên.

Bình! Cây Tuyết Ban Lam Sam này nổ thành hai đoạn từ bên trong.

Diệp Trùng cuối cùng đã tìm thấy chỉ số chấp nhận năng lượng lớn nhất của Tuyết Ban Lam Sam. Điều này làm hắn hơi hơi kinh ngạc. Chỉ số chấp nhận năng lượng lớn nhất của loại gỗ này khá cao, so với mấy thứ hợp kim mà Diệp Trùng từng thấy qua đó thì cao hơn nhiều. Quả nhiên là vấn đề chất liệu!

Sau khi tìm thấy đại thể chỉ số quan trọng nhất, trong lòng Diệp Trùng cũng có sẵn ý trong đầu.

Hắn không sử dụng thiết bị của Christine, mấy thiết bị đó hắn quá xa lạ, bây giờ dùng ngược lại rất khó thu được một hiệu quả khá làm người ta vừa ý. Ngoài ra, yêu cầu của mấy thiết bị đó đối với thần niệm khá cao, đây cũng là chỗ yếu của Diệp Trùng. Không thể không nói, thần niệm ở phương diện độ chính xác so với thị giác và xúc giác của con người đều linh mãnh với lại chính xác hơn nhiều.

- Truy thủ đầu? Đưa ta dùng một lát. Diệp Trùng nói với Ban Mông ở trong góc.

Ban Mông vội vàng lấy truy thủ ra, quăng cho Diệp Trùng.

Truy thủ rời vỏ, loại chất liệu chưa từng thấy qua này lập tức hấp dẫn gắt gao ánh mắt của Christine. Ai cũng không chú ý thấy, khi cô gái đó nhìn thấy truy thủ trên tay Diệp Trùng, trong mắt lóe qua một tia kinh ngạc.

Loại truy thủ lạ lùng chưa từng thấy qua này, lại một lần nữa làm cả căn phòng rơi vào trong tĩnh mịch. Mọi người đều ngừng hô hấp nhìn hắn.

Nhẹ nhàng nâng truy thủ lên, giống như tùy ý khắc trên cây Tuyết Ban Lam Sam đó, không mượn bất cứ công cụ gì khác.

Từng miếng rời lại từng miếng gỗ vụn cuộn lại thành từng đóa hoa trắng xanh xen lẫn.

Thần tình của Diệp Trùng tập trung, động tác trên tay lại nhẹ nhàng, lưu loát vô cùng. Đôi tay thon dài trắng nõn đó, chính xác giống như là máy móc. Mỗi một đao, mỗi một miếng gỗ vụn cơ hồ đều hoàn toàn giống nhau.

Chính xác, trong đầu mỗi người trực tiếp lóe lên từ này.

Tay phải phiêu dật, mơ hồ, tay trái ổn trọng như núi, mâu thuẫn như vậy nhưng lại hài hòa như vậy.

Trong nháy mắt, cây Tuyết Ban Lam Sam này liền biến thành một cây gậy dài tròn trịa hoàn mỹ vô cùng. Thân gậy tròn trơn nhẵn bóng, điểm đốm trắng như tuyết giống như từng điểm hoa mai.

Trong dự định của Diệp Trùng, hắn còn cần phải khắc rồng cây gậy dài này thành một cái nòng súng. Đây là chỗ phức tạp nhất trong cả quá trình chế tạo này, cũng là chỗ khó xử lý nhất. Bởi vì tường trong của nòng súng không thể có bất cứ lỗi nào.

Hắn cẩn thận dùng trủy thủ khắc trên mặt cắt nằm ngang một vòng tròn nhỏ hoàn mỹ.

Bất kể là Christine hay là cô gái đó, tu vi ở phương diện thần niệm của hai người đủ làm cho bọn họ có thể quan sát được mỗi một động tác nhỏ nhất của Diệp Trùng.

Do đó, bọn họ lại một lần nữa vì kỹ xảo của Diệp Trùng mà chấn kinh. Bởi vì vòng tròn này quả thật quá tròn! Ngay cả nhân viên chuyên nghiệp giống như Christine thế này cũng moi không ra chút tật xấu nào. Tiện tay thì có thể dùng trủy thủ khắc ra một hình tròn hoàn mỹ như vậy. Điều này đủ tỏ rõ căn cơ vững chắc của Diệp Trùng.

Diệp Trùng lại khắc một vòng tròn nhỏ khác ở mặt cắt còn lại.

Nếu như ánh mắt của Christine và cô gái đó đủ, vậy thì bọn họ sẽ càng chấn kinh hơn. Bởi vì hai vòng tròn này vừa đúng trùng hợp hoàn toàn, ngay cả độ sâu của vết khắc cũng hoàn toàn giống y như nhau.

Làm xong một bước này, Diệp Trùng buông trủy thủ ra, rồi lại bỏ tao vào trong túi, dường như đang mò gì đó.

Mọi người đều nhìn chăm chăm vào túi của Diệp Trùng, bọn họ vô cùng tò mò Diệp Trùng sẽ mò ra thứ gì từ bên trong.

Thật ra trong túi Diệp Trùng không có thứ gì hết, hắn chẳng qua chỉ là đang che giấu, thứ hắn muốn lấy ở trong công tắc không gian của Thần.

Giả vờ mò như vậy một hồi, Diệp Trùng lấy ra một bình nhỏ màu xanh lá đen.

Trong cái bình nhỏ trong suốt chứa quá nửa chất lỏng màu xanh lá đen.

Mấy người Christine đều không biết hắn đây là đang giả vờ hay thật, ai nấy vẻ mặt tò mò.

Đây thật ra là một bình thuốc ăn mòn công hiệu cao, là thứ Diệp Trùng tìm thấy trong căn cứ của tổ nghiên cứu khoa học ở hành tinh U Linh. Kinh nghiệm sử dụng thuốc ăn mòn của Diệp Trùng phong phú phi thường, giống như “Thương thủy” lúc trước, hiệu quả cực kỳ bá đạo.

Làm sao đục rỗng nòng súng, Diệp Trùng cũng phí nhiều cân não, cuối cùng nghĩ tới cách ăn mòn.

Nếu như là “Thương thủy” thì tốt rồi, hắn tin rằng với tính ăn mòn của “Thương thủy”, hiệu quả nhất định cực kỳ xuất sắc. Bình thuốc ăn mòn này, Diệp Trùng không hề biết tên của nó, nếu như không phải phía trên đánh dấu ký hiệu thuốc ăn mòn, Diệp Trùng hoàn toàn không biết nó là cái gì. Đồ đặc vết được từ căn cứ hắn vẫn không có thời gian sắp xếp lại. Thuốc ăn mòn đại loại thế này, còn có vài bình nữa. Do không biết chút nào về tính năng của chúng, Diệp Trùng chỉ đành chọn đại một bình.

Bản thân trên mặt cái bình đã có đồ lộ lọt, điều này cũng giảm cho Diệp Trùng không ít công sức.

Mấy người Christine chỉ thấy Diệp Trùng móc ra một cái bình có tạo hình vô cùng kỳ quái, ai nấy giống như con nít tò mò, vươn dài cổ muốn nhìn cho rõ hơn.

Diệp Trùng vì thử thăm dò tính năng của loại thuốc ăn mòn này, từ trên bàn lấy ra một tấm Tuyết Ban Lam Sam dày ba bàn tay, nhẹ nhẹ nhỏ một giọt chất lỏng màu xanh lá đen lên trên.

Xi! Một luồng khói xanh bốc lên. Miếng gỗ này dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mau chóng bị ăn mòn, vị trí bị chất lỏng màu xanh lá đen nhỏ trúng giống như một miếng sắt nóng đỏ rực bỏ vào trong tuyết, mau chóng tan chảy.

Hoàn toàn xuyên thủng! Miếng gỗ này để lại một lỗ hổng không quy tắc, ngay cả mặt bàn dưới miếng gỗ cũng để lại một cái lỗ sâu một ngón tay.

Trong phòng vang lên một loạt âm thanh hít khí lạnh!

Christine, Mặc tiên sinh và Ban Mông đều mặt không sắc máu, chính cô gái đó, trên mặt cũng có chút không tự nhiên.

Tính ăn mòn thật bá đạo!

Trong lòng Diệp Trùng cũng thầm hoảng sợ, nhưng thần sắc lại không chút biến hóa, giống như đã sớm biết vậy.

Tập trung suy nghĩ nửa phút, Diệp Trùng quyết định bắt đầu ra tay.

Vì để chính giữa cây gậy này trống rỗng, hắn dùng đồ lọc hút hút ra mười lăm giọt chất lỏng màu xanh lá đen.

Tay trái thò ngang, Tuyết Ban Lam Sam đặt dựng đứng, tay phải nắm đồ lọc hút. Thần tình Diệp Trùng có chút ngưng trọng, bước này là một bước mấu chốt nhất.

Diệp Trùng vẫn luôn bình tĩnh cũng lộ ra thần tình ngưng trọng như vậy, mấy người Christine chịu ảnh hưởng, ai nấy không dám thở mạnh, sợ kinh động Diệp Trùng.

Ánh sáng lóe lên rồi mất trong mắt Diệp Trùng. Tay phải ở trên van áp lực của đồ lọc hút nhẹ nhàng nhẹ nhàng bóp.

Một cột nước màu xanh lá đen chảy xuống dưới.

Vẫn chưa đợi cột nước màu xanh lá đen tiếp xúc tới mặt ngang của cây gậy Tuyết Ban Lam Sam, tay phải nắm đồ lọc hút của Diệp Trùng giống như tia chớp, bỏ đồ lọc hút trở lại trên bình.

Động tác tay phải này của Diệp Trùng quá nhanh, chỉ để lại trong mắt mọi người một tàn ảnh.

Sắc mặt cô gái vẫn luôn miễn cưỡng giữ vững trấn định đó cuối cùng đã thay đổi!

Tay phải thu về nhẹ nhàng chụp lấy thân cây gậy Tuyết Ban Lam Sam đó. Hai bàn tay xòe ra nhẹ nhàng kẹp chặt lấy cây gậy Tuyết Ban Lam Sam đó.

Trong mắt Diệp Trùng, luồng thuốc ăn mòn màu xanh lá đen đó rơi xuống ở trên không giống như động tác chậm vậy.

Thuốc ăn mòn chuẩn xác rơi vào trong vòng tròn nhỏ được điêu khắc đó.

Xì, khói xanh làm người ta run rẩy lại một lần nữa bốc lên.

Hai bàn tay nhẹ nhàng kẹp chặt thân gậy Tuyết Ban Lam Sam của Diệp Trùng đột nhiên nhẹ xoa.

Ông!

Âm thanh rung do thân gậy phát ra vang vọng trong phòng.

Gương mặt vừa mới biến sắc của cô gái đó lại một lần nữa biến đổi dữ dội.

Gậy Tuyết Ban Lam Sam xoay chuyển với tốc độ cao làm cho mấy giọt thuốc ăn mòn màu xanh lá đen đó xói mòn một cách cân bằng tường trong trong cây gậy. Đôi mắt Diệp Trùng không chớp cái nào, hắn cẩn thận khống chế góc độ và tốc độ xoay của cây gậy Tuyết Ban Lam Sam.

Khống chế khảo nghiệm sức lực phi thường này, ngay của người nổi tiếng nhờ sức khống chế như Diệp Trùng đây cũng không dám có chút sơ suất nào.

Mọi người hoàn toàn nghếch mặt ra nhìn Diệp Trùng không ngừng điều chỉnh cây Tuyết Ban Lam Sam như một màn tạp kỹ đó.

Do chỗ trống trong ống càng lúc càng nhiều, tiếng ông ông do ống Tuyết Ban Lam Sam xoay chuyển với tốc độ cao phát ra cũng càng lúc càng mang theo không âm.

Bống, tất cả âm thanh đột nhiên biến mất.

Diệp Trùng cầm cái ống Tuyết Ban Lam Sam này, duỗi ngang mặt nước ở trước mặt mình, tường trong sáng bóng như gương làm hắn vô cùng vừa ý. Sự thật thì, biện pháp này hắn không hề nắm chắc hoàn toàn. Nhưng ở chỗ này quả thật không tiện lấy mấy thứ máy móc trong công tắc không gian đó ra, Diệp Trùng chỉ đành dùng biện pháp ngốc xít này.

Nhưng may mà kết quả cũng làm hắn khá vừa ý, đây là một nòng súng khá tốt.

Sau khi hoàn thành bước khó khăn nhất, thứ khác đối với Diệp Trùng mà nói, cũng không tạo nên vấn đề gì. Trong đầu hắn, có rất nhiều loại kết cấu của súng hồng ngoại. Diệp Trùng lựa một loại kết cấu không hề coi là phức tạp, nhưng hiệu quả không tồi.

Nhưng hắn vẫn làm một số điều chỉnh. Thí dụ cái vũ khí năng lượng này không cần tấm năng lượng, mà dùng loại tinh thạch càng thêm nhỏ nhắn, cũng càng thêm nhẹ nhàng, tiện lợi đó. Phương thức kích hoạt năng lượng trong tinh thể, thứ Diệp Trùng tham khảo là một loại kết cấu thường thấy nhất ở chỗ này. Hắn vẫn chưa tiến hành nghiên cứu đối với loại tinh thể này, không cách nào tìm được phương pháp kích hoạt càng có lợi hơn. Hắn còn làm một số điều chỉnh tương ứng với điều kiện bản thân cô gái đó, thí dụ thói quen dùng tay của nàng ta.

Cả quá trình, trừ thanh trừ thủ đó và thuốc ăn mòn, Diệp Trùng không mượn bất cứ công cụ gì khác.

- Hoàn thành. Diệp Trùng thần sắc bình tĩnh đưa thành phẩm tới trước mặt cô gái đó.

518. Chương 518: Quy Hoạch

Dài một mét năm mươi sáu, nặng ba mươi bốn kg. Trên nòng súng màu xanh da trời điểm tuyết điểm đốm trắng như tuyết, thân súng thon dài, kết cấu chặt chẽ. Cả khẩu súng có thể tháo thành mấy bộ phận, với lại có thể ghép thành súng cỡ nhỏ, cố định ở cánh tay, cực kỳ tiện lợi để bắn. Súng cỡ nhỏ được ghép thành chỉ nặng tám kg, có thể nói là nhẹ vô cùng.

- Nơi này có chỗ thử súng không? Cô gái đó mở miệng, trong lòng nàng ta có một loại mong chờ cực kỳ mãnh liệt. Kiểu dáng loại vũ khí này nàng ta trước giờ chưa từng thấy qua, nhưng cầm trên tay lại vừa vặn, khít khao bất ngờ. Nàng rất muốn lập tức thử uy lực của món vũ khí này rốt cuộc ra sao. Mỗi một xạ thủ, đối với vũ khí của y đều có khát vọng và sự khẩn thiết vô bì.

Christine giật mình tỉnh lại vội vàng gật đầu: “Có có có! Theo ta.”

Dưới sự dẫn đường của Christine, đoàn người tiến vào phòng dưới đất.

- Nơi này là phòng bắn thử, tham chiếu tiêu chuẩn thông dụng. Giới thiệu đơn giản một chút, Christine liền tránh sang một bên, nàng cũng đẩy tờ mờ đối với món vũ khí có tạo hình đặc biệt này.

Không phí lời, cô gái đó nâng súng bắn.

Một chùm sáng màu đỏ to cỡ ngón cái chuẩn xác bắn trúng hồng tâm tám tám bia. Bỏ súng xuống, Christine vội vàng chạy đi lấy tám bia tới trước mặt mọi người. Điểm hồng tâm ngay chính giữa tám bia hoàn toàn bị bắn lủng, xung quanh vết thương có vết cháy màu đen rõ ràng.

- Thật lợi hại! Christine có chút lú lờ, mặt nàng đầy kinh ngạc. Phòng bắn thử này của nàng hoàn toàn chiếu theo tiêu chuẩn thông dụng để thiết kế, giống như tám bia này, không một ngoại lệ, đều sử dụng một loại vật liệu gọi là Vân Gian thạch chế thành. Đặc tính của Vân Gian thạch chính là có thể hấp thu năng lượng ở một mức độ nhất định. Nhưng do dễ vỡ, không hề thích hợp dùng để chế tạo khí giới phòng hộ, nhưng dùng để chế tạo bia lại thích hợp vô cùng. Nó là vật liệu được sử dụng nhiều nhất để kiểm nghiệm uy lực của vũ khí.

Tám bia dày năm cm hoàn toàn xuyên thủng, để lại một lỗ hồng hình tròn cực kỳ ngay ngắn.

Mọi người ai nấy hoảng sợ, biến sắc.

Mặc tiên sinh vẻ mặt tán thán: “Ta tuy đối với vũ khí là kẻ ngoài ngành, nhưng nhìn thấy khẩu súng quang này cũng nhận không được mà nảy sinh ý thích. Quả nhiên là tác phẩm kinh thế a.”

Cô gái đó cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt trên cây súng quang có tạo hình đặc biệt vô cùng này, yêu thích không rời tay.

Ban Mông ngây ngốc nhìn chăm chăm khẩu súng quang trên tay cô gái đó, hoàn toàn không chú ý rằng nước miếng của mình rơi trên mặt đất, vang lên tiếng tí tách, tí tách.

Christine cũng hoàn toàn hoảng sợ mà ngây ra. Khẩu súng quang này triệt để lật đổ lý giải đối với vũ khí bao nhiêu năm nay của nàng. Một món vũ khí chẳng qua chỉ sử dụng Tuyết Ban Lam Sam bình thường chế thành lại có thể bắn xuyên tấm bia Vân Gian thạch dày năm cm, nếu như không phải chính mắt nhìn thấy, nàng thế nào cũng không tin nổi.

Nhưng sự thật bày sò sò trước mắt. Mỗi một bước chế tạo khẩu súng quang này, nàng đều trông thấy toàn bộ quá trình, nhưng nghi hoặc trong lòng nàng lại càng lúc càng nhiều. Tại sao uy lực của nó lại lớn như vậy? Mỗi một kết cấu của nó lại tạo ra tác dụng gì? Nguyên lý của nó lại như thế nào...

Nàng thậm chí nhớ được hình dáng của mỗi một linh kiện khẩu súng quang này, nhưng nếu như kêu nàng phỏng chế lại một thanh súng quang như vậy một lần nữa, nàng tin rằng mình nhất định không cách nào chế tạo thành công.

Thủ pháp trước giờ chưa hề nghe nói, kết cấu trước giờ chưa từng thấy qua, thủ đoạn chế tạo không thể tưởng tượng được, Christine bỗng chốc phát hiện mình lại không học được bất cứ tri thức nào. Kế tiếp, cô gái đó lại biểu diễn bắn liên tục.

Xạ kích gần như không cần suy nghĩ, không cần ngắm chuẩn, hoa cả mắt giống như cuồng phong bạo vũ, không trật phát nào, làm mọi người đứng bên cạnh xem như si như mê. Diệp Trùng lại thâm hoảng sợ trong lòng, xạ thủ có tu dưỡng tinh thần quả nhiên là một nghề nghiệp khá đáng sợ. Nếu như không có Thần, gặp phải đối thủ thế này, đó là vấn đề cực kỳ hóc búa. Hắn đang suy tính, nếu như gặp phải kẻ địch thế này, nên dùng thủ đoạn ứng biến thế nào.

Cô gái đó hài lòng đặt khẩu súng quang này xuống, nàng đối với tính năng của món vũ khí này vừa ý vô cùng. Ngoài ra, sử dụng cũng cực kỳ thuận tay, giống như kéo dài của thân thể vậy.

- Đây là Quy Văn mộc, vẫn xin ngài vui vẻ nhận cho. Giọng nói cô gái đó vẫn khàn khàn, trầm thấp, nhưng lại mang theo sự tôn kính.

Khối Quy Văn mộc này chỉ to cỡ bàn tay, mặt trên giăng đầy hoa văn giống như mai rùa. Không giống mấy thứ tài liệu gỗ mà Diệp Trùng đã nhìn thấy đó, Quy Văn mộc vào tay nặng trịch trịch. Nhưng ngoài điểm này ra, Diệp Trùng không nhìn thấy chỗ đặc biệt nào.

- Bây giờ, vẫn xin cho phép tôi tự giới thiệu chính thức một chút. Cô gái đó vẻ mặt trịnh trọng: “Sa Á, xạ thủ cấp tám!”

Trong phòng yên tĩnh tới mức ngay cả một cây kim rơi trên đất cũng nghe thấy được.

Ban Mông cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, nhân vật xạ thủ cấp tám trong truyền thuyết thế này lại xuất hiện ở trước mặt mình, hắn có xung động muốn ngắt nhéo mình một cái.

Gương mặt xinh đẹp của Christine tái mét, xạ thủ cấp tám! Trời, đây là khái niệm gì chứ! Mặc dù nàng là một nhân vật trời không sợ, đất không sợ, lúc này trong lòng cũng không khỏi hoảng sợ việc đã rồi. Vừa rồi mình lại vô lý với một xạ thủ cấp tám!

Diệp Trùng bình tĩnh đứng ở đó, xạ thủ cấp tám đối với hắn mà nói, không có chút khái niệm.

Thấy Diệp Trùng không có ý nói chuyện, Sa Á không hề giận, mà còn lấy trong lòng ra một miếng lá cây màu vàng kim: “Miếng lá cây hoàng kim này là hái từ Darkness, tặng ngài làm kỷ niệm, hy vọng ngài không ghét bỏ.”

- Lá cây hoàng kim! Lần này người hô lên kinh ngạc không chỉ là Christine, còn có Mặc tiên sinh.

Miếng lá cây hoàng kim này sáng rực rỡ, mỗi một đường gân đều thấy được rõ ràng, giống như một miếng lá cây dùng hoàng kim điêu khắc. Nhưng Diệp Trùng thấy nhiều biết rộng, vừa liếc liền nhìn ra, đây không hề là hàng nhân tạo, mà là do thiên nhiên tạo ra.

Đây chắc là một loại thực vật kim loại hóa cực kỳ nghiêm trọng!

- Cám ơn! Diệp Trùng mở miệng, bỏ miếng lá cây hoàng kim đó vào trong lòng. Hắn hiện giờ có chút hứng thú với Darkness mà Sa Á nói.

- Người phải nói cảm ơn là tôi. Sa Á cảm kích nói: “Tôi vẫn luôn tìm kiếm một món vũ khí hợp tay, không ngờ hôm nay có thể như ước nguyện. Nhớ tới cực khổ trong quá trình tìm kiếm vũ khí của mình, ngôn từ của nàng không tự chủ được mà mang theo vài phần cảm khái.

- Tôi cũng phải cáo biệt rồi. Tôi hiện đang ở Bỉ Tây Lôi thành, nếu như ngài cần tôi giúp đỡ, vẫn mong đừng khách khí. Nhân lời thì được rồi. Sa Á hờ hững nói, nàng đích các có thực lực nói lời này.

Ban Mông ngưỡng mộ nhìn Diệp Trùng, có thể nhận được tình hữu nghị của một vị xạ thủ cấp tám, chính là việc mà vô số người mong mỏi có được.

Sau khi Sa Á rời đi, Diệp Trùng đưa Quy Văn mộc tới trước mặt Christine, bình tĩnh nói: “Đổi đi.”

Diệp Trùng dẫn theo Ban Mông trở về nhà hắc. Ban Mông hiện giờ đối với gã lạnh lùng này có thể nói là khâm phục sát đất, một ngày kiếm một triệu úc, còn nhận được tình hữu nghị của một vị xạ thủ cấp tám. Đây chính là một việc làm người ta nghĩ cũng không dám.

- Ta cần mua một căn nhà, phải đủ lớn, vắng vẻ một chút, người có thể giúp ta không? Diệp Trùng đột nhiên nói.

- Nhà à, để ta nghĩ xem. Ban Mông cố sức suy nghĩ. Gã lạnh lùng tuy lợi hại, nhưng cũng là một quả bom không hẹn giờ, ai biết lúc nào sẽ nổ, có thể rời khỏi nhà hắc tự nhiên là càng tốt.

Rất mau hắc liền nghĩ tới một chỗ.

- Chỗ này thế nào? Ban Mông hỏi. Nơi này hoàn toàn phù hợp yêu cầu của Diệp Trùng. Căn nhà lớn vô cùng, bao gồm cả sân chiếm ba ngàn năm trăm mét vuông, với lại cực kỳ vắng vẻ, cách rừng rậm Lương Ngạn rất gần, bình thường rất ít người tới chỗ này. Quan trọng nhất là giá cũng không đắt. Diệp Trùng chỉ tốn một trăm ngàn úc thì mua được rồi.

- Rất tốt. Diệp Trùng vừa ý gật đầu, nơi này cực kỳ phù hợp với suy nghĩ của hắc.

- Thì đó, chỗ ta chọn nào có sai. Ban Mông đắc ý nói.

- Ừm, nhưng người hiện giờ có thể đi rồi. Diệp Trùng ra lệnh đuổi khách.

- Không phải chứ, nhanh vậy thì đã qua sông chặt cầu rồi! Ban Mông mếu máo.

Sau khi Ban Mông đi, căn nhà rộng lớn lập tức trở nên yên tĩnh.

Trong căn nhà ngoài một số gia cụ cơ bản ra, cái gì cũng không có, khắp nơi đều trống không. Nhưng điều này cũng vừa đúng ý Diệp Trùng, đồ nhiều, hắc vẫn phải tự mình xử lý.

Hắc gọi Thần ra, Thần vẻ mặt nghiêm túc ổn trọng như núi, yên lặng sừng sững. Tiến vào buồng lái của Thần, Diệp Trùng trước tiên tiến hành quét hình đối với hoàn cảnh xung quanh. Không phát hiện chỗ dị thường.

Ngồi trong buồng lái của Thần, Diệp Trùng cuối cùng đã thả lỏng, nơi này đủ bảo đảm an toàn của hắc.

Hắc bây giờ có thể tĩnh tâm suy nghĩ mình nên đi đâu, từ đâu.

Mục tiêu đầu tiên của mình là gì? Tìm thấy Mục Thương! Mục Thương hiện giờ ở chỗ nào? Nhất định là ở Hôi cốc.

Nếu như phải thực hiện mục tiêu này, cũng tức là nói nhất định phải trở về Hôi cốc hoặc thiên hà Hà Việt. Chỉ có như vậy, mình mới có khả năng đi tìm kiếm Mục Thương, hoặc giả đi tìm kiếm Tang tộc, sau đó đánh thông thông đạo nối Hôi cốc với thiên hà Hà Việt, từ đó tìm thấy Mục Thương.

Cũng tức là nói, mục tiêu cuối cùng của mình chính là có thể trở về thiên hà Hà Việt hoặc là Hôi cốc.

Nhưng, mình nên thực hiện mục tiêu này thế nào đây?

Thứ đầu tiên Diệp Trùng nghĩ tới chính là ba con chip mà Khuê cho mình. Theo như Khuê nói, ba con chip này phân biệt bao hàm tất cả thành quả khoa học không gian, khoa học cơ giới và khoa học sinh vật của tổ tiên nghiên cứu khoa học. Thứ Diệp Trùng nghĩ tới chính là con chip liên quan tới khoa học không gian đó, có lẽ mình có thể tìm được đáp án từ trong này.

Lấy ra con chip liên quan tới khoa học không gian đó, Diệp Trùng bỏ nó vào trong quang não sinh vật của Thần.

- Điều anh có thể làm có: một, đọc tư liệu con chip; hai, xây dựng kho số liệu; ba, mô phỏng, tính toán.

Diệp Trùng ngó ra, lập tức máy động trong lòng, phương diện khoa học không gian của mình không có bất cứ cơ sở nào, nếu như bắt đầu học từ giờ, vậy thì muốn tìm thấy biện pháp cũng không biết là năm nào tháng nào, đây hiển nhiên không phải một phương pháp khả thi.

- Mô phỏng, tính toán. Diệp Trùng lập tức nói.

- Xin lỗi, xin xây dựng kho số liệu trước. Quang não sinh vật cự tuyệt một cách vô tình mệnh lệnh của Diệp Trùng.

Diệp Trùng hết cách chỉ đành nói: “Xây dựng kho số liệu.”

- Chấp hành mệnh lệnh, xây dựng kho số liệu, thời gian dự tính: năm giờ ba mươi phút. Giọng nói quang não sinh vật lạnh như băng.

Sau năm giờ ba mươi phút, Diệp Trùng cuối cùng đã đợi tới lúc quang não sinh vật xây dựng xong kho số liệu.

- Mô phỏng, tính toán, làm sao trở về thiên hà Hà Việt. Diệp Trùng vẫn luôn bình tĩnh, hững hờ cũng cảm thấy có chút khẩn trương.

- Xây dựng hạng mục mô phỏng, tính toán, xây dựng hoàn thành.

- Nhập tham số, nhập tham số hoàn thành.

.....

- Thời gian dự tính, ba mươi hai năm năm tháng hai mươi ba ngày. Thời gian dự tính của quang não sinh vật làm Diệp Trùng lập tức ngây ra.

Ba mươi hai năm! Thời gian này Diệp Trùng tuyệt đối không sao chấp nhận được.

Diệp Trùng chịu đả kích không hề bắn loạn tay chân, ngược lại, hấn mau chóng bình tĩnh lại.

Hắn hỏi: “Làm sao mới có thể rút ngắn thời gian mô phỏng?”

Qua mười giây, quang não sinh vật trả lời: “Dùng hai loại phương thức phía dưới có thể giúp rút ngắn chu kỳ tính toán: một, cung cấp tham số tường tận hơn; hai, cung cấp nhiều năng lực tính toán hơn.”

Không cần nghĩ nữa rồi, đừng nói tham số gì đó, mọi thứ ở đây Diệp Trùng đều không biết tí gì. Điều lệ thứ hai ngược lại có chút khả thi.

Diệp Trùng lại hỏi: “Làm sao mới có thể cung cấp nhiều năng lực tính toán hơn?”

- Hai loại phương pháp phía dưới có thể cung cấp năng lực tính toán nhiều hơn: một, cải tiến tính năng của ta; hai, sử dụng nhiều quang não hơn tiến hành liên hợp kết cấu.

Cải tiến tính năng của Thần? Một điểm này trong khoảng thời gian ngắn liền bị Diệp Trùng phủ quyết. Quang não sinh vật tiên tiến thể này, Diệp Trùng lúc trước thấy cũng chưa từng thấy, muốn cải tiến cũng không biết ra tay từ đâu.

Thứ Diệp Trùng có thể lựa chọn chỉ có điều thứ hai, chế tạo ra nhiều quang não hơn.

Tri thức của hắn rất phong phú, nhưng quang não lại vừa vặn là chỗ yếu của hắn.

- Quang não làm sao chế tạo? Diệp Trùng hỏi Thần.

- Tư liệu không đủ, không cách nào đưa ra đáp án. Lời của Thần làm Diệp Trùng cảm thấy có chút lạnh.

Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới con chip liên quan tới khoa học kỹ thuật sinh vật đó. Mình đã đối với việc chế tạo quang não bình thường không biết tí gì, vậy chỉ bằng chế tạo quang não sinh vật. Trong con chip khoa học kỹ thuật sinh vật đó nhất định có tư liệu liên quan tới quang não sinh vật.

Lấy con chip khoa học kỹ thuật sinh vật ra, bỏ vào trong quang não của Thần, sau đó cũng xây dựng kho số liệu.

Diệp Trùng lại chất vấn một lần nữa: “Làm sao chế tạo quang não sinh vật?”

Lần này đáp án của quang não sinh vật vô cùng mau chóng: “Tài liệu cần để chế tạo quang não sinh vật có...”

Diệp Trùng lại trở mắt ra, bởi vì hắn phát hiện trong những tài liệu mà quang não sinh vật báo, hầu hết chỗ này đều không có. Với lại, còn có rất nhiều, cần trải qua bồi dưỡng sinh vật hoặc sau khi xử lý bằng thủ đoạn khác thì mới được.

Xem ra, mình phải xây dựng một phòng thí nghiệm nghiên cứu khoa học kỹ thuật sinh vật trước, Diệp Trùng lầm bầm nói.

Đây là một kế hoạch cực kỳ, cực kỳ to lớn. Nhưng Diệp Trùng vẫn quyết định hoàn thành nó. Bất cứ một chút hy vọng nào đều không được bỏ qua, đây là niềm tin từ nhỏ thì hắn đã tôn thờ.

May mà hắn gần như đã vét sạch sẽ phòng thí nghiệm cốt lõi của tổ nghiên cứu khoa học, toàn bộ máy thứ máy móc bên trong đó đều dọn tới. Nếu không, Diệp Trùng lần này thật sự phải bắt đầu lại từ đầu rồi.

Nhưng cho dù có chút cơ sở này, công việc Diệp Trùng cần làm vẫn còn rất nhiều.

Mỗi một hành tinh, mỗi một khu vực, giống loài của nó đều không hề giống nhau. Rất nhiều thứ tổ nghiên cứu khoa học dùng tới lúc trước nơi này đều không có, đặc biệt là một vài tiêu bản sinh vật.

Điều Diệp Trùng hiện giờ cần làm chính là trải nghiệm đặc tính sinh vật chỗ này, xây dựng kho số liệu của chúng. Như vậy mới càng hiện thực hơn, tính khả thi mới càng cao hơn.

Nhưng trước lúc này, vẫn còn một việc là thứ Diệp Trùng cần làm ở trước mắt. Đó chính là vấn đề an toàn, hắn không muốn trước khi hắn chưa chế tạo ra quang não sinh vật thì bị người khác uy hiếp tới vấn đề an toàn của bản thân.

Diệp Trùng đầu tiên hoàn thành công việc đo đạc đối với vật liệu gỗ như là Tuyết Ban Lam Sam. Kết quả đo đạc cho thấy, mẫu thực vật này, thí dụ Tuyết Ban Lam Sam, tính hòa hợp với năng lượng gấp ba lần kim loại, dùng để chế tạo vũ khí năng lượng càng thích hợp hơn. Diệp Trùng còn tiến hành kiểm tra vô cùng tường tận đối với các hạng mục tính năng cơ các phương diện khác của chúng.

Kết luận có được làm Diệp Trùng cả kinh! Mẫu thực vật này bất kể là ở tính năng vật lý hay là ở độ hòa hợp với năng lượng đều vô cùng xuất sắc. Điều này đủ cho chúng trở thành tài liệu chế tạo các loại khí giới ưu tú. Khuyết điểm duy nhất chính là tính tương thích đối với mạch quang của chúng rất tệ. Điều này cũng khó trách bọn họ không phát triển ra mạch quang.

Sau khi hiểu rõ tham số của mẫu tài liệu này, Diệp Trùng liền có thể chế tạo ra vũ khí có uy lực càng lớn hơn, kết cấu càng chính lý hơn, hiệu suất càng cao hơn.

Diệp Trùng mua lượng lớn tài liệu gỗ đại loại như Tuyết Ban Lam Sam, bắt đầu công việc chế tạo vũ khí quy mô lớn.

Trong căn nhà không nổi bật này, khắp nơi đặt các loại máy móc. Máy thứ máy móc này đều có tính năng cao nhất, Diệp Trùng cũng không cần chỉ dùng mấy công cụ thô sơ như là trủy thủ này để chế tạo vũ khí nữa. Tiến độ công việc của Diệp Trùng cực nhanh, chỉ tốn bảy ngày, hắn liền chế tạo ra hơn một trăm món vũ khí đủ kiểu đủ dạng.

Kế tiếp đó, Diệp Trùng liền mang mẫu vũ khí này sắp xếp ở trong các góc của sân. Lại phối hợp thêm hệ thống quét hình cao cấp, chỉ cần có bất cứ người hoặc vật thể nào đó một khi không có sự đồng ý của Diệp Trùng mà tới gần căn nhà này thì sẽ hứng chịu đả kích có tính hủy diệt.

Đây chính là đả kích có tính hủy diệt thật sự!

Tất cả những điểm hỏa lực đều trải qua sự sắp xếp tỉ mỉ của Diệp Trùng, không có góc chết. Với lại, độ dữ dội của hỏa lực tuyệt đối là nghe thấy mà hãi hùng. Hầu hết trong đó là hỏa lực nặng, tuy trọng lượng của chúng cao, không lợi dụng mang vác được nhưng dùng để phòng thủ điểm cố định lại thích hợp vô cùng.

Thí dụ pháo quan hình trứng kiểu bao phủ, một lần cùng bắn là một trăm sáu mươi trái, mỗi giây có thể cùng bắn ba lần, có thể bao phủ khu vực bốn km vuông.

Nhưng điều càng đáng sợ hơn vẫn là đả kích chính xác, làm người ta phòng không kịp phòng. Chúng trộn lẫn trong hỏa lực nặng phủ kín trời đất, rất khó làm người ta chú ý, nhưng có thể một kích trí mạng. Tính xuyên thấu của chùm năng lượng mà chúng bắn ra còn mạnh hơn khẩu súng quang mà Diệp Trùng chế tạo cho Sa Á ở chỗ Christine đó nhiều. Ngoài ra, hệ thống quét hình tiên tiến có thể làm cho chúng chính xác vô bì, đánh trúng lên người kẻ địch.

Nhưng vấn đề duy nhất làm Diệp Trùng khá đau đầu là, hệ thống phòng ngự này cần một cái quang não để tiến hành tổng điều khiển. Quang não của Thần, Diệp Trùng tự nhiên không dám lấy ra, về sau hết cách chỉ đành lấy quang não trong một cái quang giáp hỗ trợ xuống. Công năng của cái quang não này không hề cường đại, nhưng ứng phó cục diện thế này vẫn còn dư.

Chỗ ở của Diệp Trùng hiện giờ có thể nói là kiên cố như thành vàng hào sồi, điều này cũng làm cho hắn có thể yên tâm mà ngủ. Lấy chỗ ở của hắn làm trung tâm, trong khu vực đường kính chín km, đều thuộc vào phạm vi khống chế của hắn.

Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, công việc của hắn mới vừa mới bắt đầu.

519. Chương 519: Đích Ngắm Chung (1)

Diệp Trùng đã quyết định xây dựng chỗ này thành một căn cứ phòng thí nghiệm sinh vật, sau khi hoàn thành công tác phòng hộ cơ bản nhất, an toàn của căn cứ cũng đã có bảo đảm nhất định. Điều này cũng làm cho hắn có thể ra tay để làm các công việc khác.

Điều khiển Thần, Diệp Trùng bay ra khỏi căn cứ. Hắn không bay vào trong rừng rậm Lương Ngạn, mà là bay lên cao. Thần không ngừng bay lên cao, vật thể trên mặt đất càng lúc càng nhỏ ở trong mắt.

Diệp Trùng định tiến hành quét hình chính thể cả hành tinh này, như vậy có thể giúp hắn có một nắm bắt vĩ mô đối với hoàn cảnh địa lý ở nơi này.

Bỗng, không biết từ đâu chui ra một chùm sáng bay về phía Thần.

Diệp Trùng phản ứng cực nhanh, chỉ thấy Thần nghiêng người một cái trên không, chùm sáng đó xuyết xoát bay sượt qua dưới eo Thần.

- Phát hiện vật thể bay bất minh!

- Phát hiện vật thể bay bất minh!

- Phát hiện vật thể bay bất minh!

.....

Một chuỗi tiếng cảnh báo làm da đầu người ta tê dại, trên màn hình trải ra, mấy mươi cái phi hành khí tạo hình khác nhau từ các phương hướng bay về phía bên này.

Lão Uy năm nay bốn mươi một tuổi, là một xạ thủ cấp bốn, khoảng tuổi tác này của hắn, vừa đứng ở trong thời gian hoàng kim của một xạ thủ. Hôm nay hắn và bạn bè định đi rừng rậm Lương Ngạn một chuyến, hắn phải hái một số Hôi thảo. Số người đội ngũ này của bọn họ không hề nhiều, nhưng thực lực lại không yếu, bởi vì mỗi người bọn họ đều là xạ thủ cấp bốn. Với lại, mấy năm trở lại đây, bọn họ vẫn luôn cùng nhau hành động, ăn ý và tín nhiệm giữa bọn họ không phải đoàn đội bình thường có thể so được.

Đột nhiên, hắn nhận được thần niệm đồng bạn truyền tới: “Mau xem, đó là cái gì?” Giữa xạ thủ, phần lớn thông qua thần niệm để truyền tin tức, điều này có rất nhiều chỗ tốt, đặc biệt là trong lúc chiến đấu. Đây là một loại phương thức giao lưu trực tiếp nhất, không dễ xảy ra sai sót nhất.

Hắn có thể cảm nhận được sự kinh ngạc mãnh liệt bao hàm trong thần niệm của đồng bạn, hắn biết nhất định là đồng bạn đã phát hiện việc cổ quái gì đó. Loại tình huống này thường xảy ra, dù sao chỗ này là rừng rậm Lương Ngạn.

Năm đồng bạn còn lại cũng đồng thời nhận được đoạn tin tức này, bảy cái phi hành khí cực kỳ ăn ý, đột nhiên đổi hướng tập thể.

Lão Uy cuối cùng đã nhìn thấy cái thứ làm đồng bạn hắn thất thanh kêu lên kinh ngạc đó!

Một người khổng lồ mặc áo giáp màu đen!

Người khổng lồ này cao tới hơn mười mét, hắn đang lao vọt lên với tốc độ cao như tên lửa.

Lão Uy kinh ngạc ngớ người. Là một xạ thủ cấp bốn, thứ hiếm lạ, cổ quái hắn từng nhìn thấy không hề ít, nhưng người khổng lồ thể hình to lớn thế này, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Bộ giáp màu đen không biết là dùng vật liệu gì chế thành, óa hoa yêu điểm màu đỏ trên bộ giáp giống như hoa máu nở rộ trong đêm tối, nguy dị tới mức làm người ta lạnh lòng. Trên lưng hắn đeo một cái rương màu đen cũng khổng lồ như vậy, bề mặt cái rương cũng có một óa hoa đỏ yêu điểm to lớn. Một luồng hơi lạnh dâng lên từ sống lưng của lão Uy, hắn cảm thấy trái tim mình đang co rút.

Cặp mắt nửa đóng nửa mở, ánh mắt sâu xa, không biết là thâm thúy hay là trống rỗng.

Ngoài ra, điều làm người ta kinh ngạc nhất là hắn lại có thể bay được! Lão Uy ước đoán đại thể một chút, tốc độ bay lên không của người khổng lồ so với tốc độ cao nhất của phi hành khí của bọn họ còn nhanh hơn.

- Trời ạ! Đây là thứ gì! Lại có người kêu lên kinh ngạc.

- Đúng vậy, người khổng lồ cao như vậy, còn có bộ giáp đó, chắc chắn, thật là tuyệt chết đi được!

- Các người xem, rất nhiều người đều đã phát hiện ra hắn, chúng ta cũng bay tới gần xem xem. Quả nhiên, trong không trung xuất hiện một người khổng lồ có thể hình to lớn thế này, quả thật là làm người ta chú ý, rất nhiều phi hành khí đều tự phát tới gần người khổng lồ.

- Được đó!

- Được đó!

Đề nghị của người đồng bạn này nhận được sự đáp ứng của mọi người.

Lão Uy nhin không được chen miệng: “Chúng ta hay là cẩn thận chút, an toàn số một, một khi có gì không đúng, cũng dễ rời đi.” Lão Uy cũng không biết mình tại sao lại nói như vậy, nhưng trong lòng hắn có chút lo lắng.

- Ủ, lão Uy nói có đạo lý. Người nói là đội trưởng của bọn họ, Nhiệt Cổ Minh.

Bảy cái phi hành khí vẫn tạo thành đội hình chiến đấu bay về phía người khổng lồ. Chính ngay lúc này, bọn họ nhìn thấy có người bắn về phía người khổng lồ.

- Tên đó điên rồi sao? Mọi người trong đội lập tức vỡ òa, nhao nhao chửi toáng lên. Ai cũng không biết người khổng lồ này rốt cuộc là thứ gì, tùy tiện bắn hắn, chỉ có một loại kết quả, đó chính là làm đối phương xác định người có địch ý với hắn.

Loại hành vi lỗ mãng này sẽ tạo thành kết quả gì? Mọi người đều lo lắng. Một xạ thủ có kinh nghiệm tuyệt không thể phạm sai lầm ngu ngốc như vậy.

Đội trưởng Nhiệt Cổ Minh trầm giọng nói: “Là một đám công tử ca, bọn chúng trước giờ đều cực kỳ phóng túng, không chút kiêng kỵ. Chúng ta không cần nhúng tay, chỉ e bọn chúng lần này đã phải tẩm thép rồi.” Lời Nhiệt Cổ Minh mang theo hàn ý, mấy người bọn họ đối với đám gọi là công tử ca này không có chút hảo cảm nào.

Chú thích: Công tử ca (nhì): chỉ con em nhà giàu sang chỉ biết ăn uống, vui chơi, không có nghề nghiệp.

Mọi người đều tin tưởng phán đoán của đội trưởng. Với lại, từ việc người khổng lồ vừa rồi né tránh đòn đánh lén nhẹ nhàng như thế thì biết, người khổng lồ ở trên không khá linh hoạt. Xạ thủ có kinh nghiệm đều ở xa nhìn, không hề tới gần, bọn họ cũng nhìn ra chỗ không đúng bên trong, không muốn bị phản kích của người khổng lồ liên lụy.

Mấy công tử ca này thấy không ai tranh với bọn họ thì càng thêm hưng phấn, nhao nhao giở mấy kỹ xảo hoa hòe ra, gào thét tới gần Thần, chiến cơ không ngừng bắn ra chùm sáng.

Không thể không nói, mấy tên công tử ca này tuy dần dần nhưng thực lực vẫn khá mạnh. Thực lực của bọn họ phần lớn từ cấp ba trở lên, trong đó còn có một xạ thủ cấp năm, thêm vào người đông thể mạnh, thực lực cũng có thể nói là mạnh.

Ngoài ra, phi hành khí của bọn họ không cái nào không phải hàng cao cấp, tính năng so với xạ thủ bình thường không biết cao hơn mấy lần. Nhất thời, chùm sáng trút xuống dưới dày đặc như mưa.

Đột nhiên chịu đánh lén, nói không có chút giận vậy thì không thể nào, nhưng Diệp Trùng vẫn giữ được bình tĩnh.

Đôi tay ở trên bàn điều khiển chính biến ảo thành một đám hư ảnh.

Người khổng lồ mặc giáp trên không đột nhiên duỗi thân thể ra, khớp và tứ chi uốn cong cực kỳ nguy dị, lập tức toàn bộ tất cả chùm sáng đều bắn hụt.

Một người khổng lồ toàn thân được bộ giáp dày nặng bao phủ, thân thể lại mềm mại tới mức giống như không có xương, tùy ý uốn cong, mỗi một động tác đều nguy dị như thế, hoàn toàn vi phạm lẽ thường.

Nói thật, Lão Uy bị dọa nhảy dựng lên, giống như người đột nhiên nhìn thấy một gã lỗ mãng mặt đầy râu ria, cơ nhục cuộn cuộn, nhưng vẻ mặt đầy nhu tình nhặt một cây tú hoa châm, đang thêu hoa mẫu đơn. Loại cảm giác này, cực kỳ mâu thuẫn.

Không chỉ là hắn, đội viên khác trong đội cũng bị dọa mạnh một trận.

- Đây, đây là quái vật gì? Có người lắp bắp hỏi.

- Thân thể cường hãn a! Có người tán thán.

- Có người sắp xui xẻo rồi. Đội trưởng Nhiệt Cổ Minh vẻ mặt thâm trầm nói.

Một cái phi hành khí đôi cánh màu tím sáng không ngừng làm các loại động tác nhào lộn có độ khó cao ở trên không. Phi hành viên điều khiển phi hành khí giống như đang tiến hành một buổi biểu diễn bay. Động tác chiến thuật hoa lệ như là đột kích hình rắn, đại phản xoa, di chuyển ngang mực nước v.v... có lẽ chỉ có trong mấy buổi tập diễn bay đó mới có thể thấy được.

Phi hành viên này tùy ý phô diễn kỹ xảo lóa mắt của hắn, làm người ta hoa cả mắt, say sưa vô cùng.

Diệp Trùng có chút kỳ quái. Một cái phi hành khí màu tím sáng không ngừng xoay chuyển, nhào lộn xung quanh mình nhưng lại trù trừ không phát động công kích.

Nhưng hắn không có chút ý chất vấn nào, cái phi hành khí này đã tiến vào phạm vi công kích của Thần. Không chút do dự, Diệp Trùng thả dao quắm xoay ra.

Dao quắm xoay xoay chuyển với tốc độ cao có sức phá hoại cực mạnh, với lại, điều trí mạng nhất là mấy cái dao quắm xoay này đều có công năng tự khóa mục tiêu.

Choeng!

Một điểm đen dùng tốc độ kinh người xông về phía cái phi hành khí màu tím sáng đó.

Khi dao quắm xoay tiến vào phạm vi thần niệm bao phủ của phi hành viên đó thì đã bị phát hiện. Phi hành khí màu tím sáng rẽ ngoặt nhẹ nhàng một cái, nhẹ nhàng như con chim nhỏ.

Tốc độ thế này, làm sao có thể đánh trúng một xạ thủ cấp năm chứ? Trong lòng phi hành viên trong cái phi hành khí màu tím sáng mang theo sự đắc ý. Hắn cũng là xạ thủ có thực lực mạnh nhất trong đội ngũ này. Đối với một xạ thủ đạt chuẩn mà nói, bọn họ sẽ không bị vật thể bay với loại tốc độ này đánh trúng. Tốc độ của thần niệm nhanh như tia chớp, thứ bọn họ phải đối mặt là chùm tia laser có thể xuất hiện bất cứ lúc nào của đối thủ. Tốc độ chậm thế này, nhất định là vũ khí cấp thấp, cũng chẳng trách mình có thể tránh thoát nhẹ nhàng như vậy.

Chính ngay lúc hắn tự mình đắc ý, đột nhiên hắn lại phát hiện cái điểm đen đó cũng rẽ ngoặt một cái, lại bay về phía hắn với tốc độ cao.

Ý! Sao thế này?

Nhưng hắn lại không có trù trừ, tay thuận thực điều khiển phi hành khí, hắn lại một lần nữa bỏ rơi điểm đen đó. Nói thật, tốc độ của điểm đen này tuy so với tốc độ phi hành khí của hắn nhanh hơn không ít, nhưng so với tốc độ phản ứng của thần niệm thì quả thật là quá chậm đi. Thiếu niên này tin rằng, nó vĩnh viễn không thể nào đánh trúng mình.

Bỗng, điểm đen đó lại tiến vào khu vực thần niệm của hắn bao phủ, mục tiêu rõ ràng lại là hắn.

Trong lòng hắn dâng lên vài phần cảm giác không hay, cảm thụ lần này so với mấy lần trước đều rõ ràng hơn nhiều. Hắn cuối cùng cũng biết điểm đen này là cái gì, nếu như mình thật sự bị cái thứ xoay tít điều chỉnh này đánh trúng... Trước mặt hắn không tự chủ được mà hiện ra cảnh tượng một cái quang giáp nổ tung ở trên không. (Ở đây không biết PT có lộn không, ở đây chưa từng đề cập tới quang giáp.)

Không thể nào! Hắn bị ý nghĩ này của mình dọa chết khiếp. Một xạ thủ cấp năm như mình, làm sao có thể bị một thứ đồ chơi chậm rì rì thế này đánh trúng chứ? Điều này quá buồn cười.

Không biết có phải là ý nghĩ này của hắn làm rối, chuyển hướng lần này của hắn hoàn thành không hề hoàn mỹ.

Một sai lầm bình thường nhỏ đến không thể nhỏ hơn, vào lúc này lại cực kỳ trí mạng. Dao quắm xoay không cho hắn bất cứ cơ hội cứu vãn vận mệnh của mình nào, nó cắn chặt phía sau cái đuôi của cái phi hành khí màu tím sáng này, khoảng cách của hai bên mau chóng bị kéo gần tới mức chỉ có ba mươi mét. Gã xạ thủ cấp năm đó thậm chí có thể chỉ dựa vào thần niệm của mình cảm nhận được mỗi một đặc trưng nhỏ xíu trên con dao quắm xoay đó.

Nhưng hắn lại không còn loại thông dong trong ngày thường đó. Hắn tuy được cho rằng là một xạ thủ trời sinh, nhưng lại gần như không có bất cứ kinh nghiệm thực chiến nào. Bình thường cũng chỉ có mời mọc, kết bạn với một đám công tử ca bay vèo vèo. Từ nhỏ tới lớn, hắn trước giờ chưa từng gặp phải thất bại. Phần lớn xạ thủ của Dã Thập thành đều biết thân phận của đám công tử ca này, cho nên đều kính nhi viễn chi (kính sợ nhưng tránh ra xa), không xảy ra xung đột với chúng.

Bọn họ căn bản không ngờ, chiến đấu thật sự so với thi đấu giống như trò chơi con nít đó của bọn họ thì tàn khốc hơn gấp trăm ngàn lần.

Một loại áp lực trước giờ chưa từng cảm nhận được đè lên trái tim hắn. Hắn cảm giác mình ngay cả hô hấp cũng có vài phần khó khăn, chiến cơ quen thuộc vô bì ngày thường lúc này cũng không nghe điều khiển.

Có một số người có thể bạo phát dưới áp lực, có một số người lại tiêu tụt dưới áp lực.

Nhưng hắn rõ ràng không phải loại trước. Hắn hiện giờ chỉ cảm thấy sợ hãi, nỗi sợ hãi trước giờ chưa từng có.

520. Chương 520: Đích Ngắm Chung (2)

Chính là do loại hoảng sợ đó, động tác của hắn cũng không còn kiên quyết, quả đoán như bình thường, mà trở nên có chút do dự bất định. Trên chiến trường biến đổi vạn lần trong nháy mắt, điều này sẽ dẫn đến một loại hậu quả gì?

Tâm tình đại loạn, hắn lúc này không hề chú ý rằng phi hành khí của hắn đang bay về phía người khổng lồ quái vật vẫn luôn bị hắn đùa giỡn đó.

Đột khi hắn phát hiện điểm này thì đã trễ rồi.

Người khổng lồ mặc áo giáp đen vẫn luôn cực kỳ bị động đột nhiên động. Choeng! Một thanh kiếm hợp kim màu đỏ sẫm bắn ra từ trong hộp vũ khí sau lưng nó, chuẩn xác rơi vào trong tay nó, tiếp đó kéo lên một cái, vuốt xuống một cái, hình như không gặp phải bất cứ trở ngại gì, cái phi hành khí màu tím sáng liền hóa thành một đám mảnh vỡ trong không trung.

Mấy người Lão Uy kinh sợ cả nửa ngày, nói không ra lời.

Bọn họ có lẽ nhìn không hiểu thứ người khổng lồ mặc giáp đen sử dụng là kỹ xảo gì, tiếp đó lại có thể nhìn ra, trong một cái kéo lên, một cái vuốt xuống này, hàm chứa một mùi vị trải qua trăm ngàn luyện.

Điều này cũng làm bọn họ đưa ra một phán đoán: người khổng lồ mặc giáp đen có tính công kích cực mạnh.

Mấy tên công tử ca đó nào thấy qua chiến trận thế này, bọn họ ngày thường đích xác điều võ giương oai khắp nơi, nhưng lại chưa từng thấy qua chiến đấu và máu tươi thật sự. Đồng bạn lợi hại nhất trước mắt bị giết, bọn họ lập tức cuống cả tay chân, kẻ nhất gan thậm chí bị dọa tới mức khóc oa oa toáng lên.

Đa Già điều khiển chiến cơ yêu quý của hắn lao tới rừng rậm Lương Ngạn, hắn nghe nói nơi này đã phát hiện một người khổng lồ mặc áo giáp đen cao hơn mười mét, liền lao tới xem sao.

Chiến cơ của Đa Già là một cái Lam vĩ tiền màu lam nhạt, chiến cơ này là loại hình phát triển ra mười mấy năm trước. Thân máy hình cá thon dài, hai cánh cong thu vào trong, xem ra cực có sức dãn. Ngay phía trên khoang lái ở thân máy, có một cánh cổ định giống như vây lưng cá mập, đây cũng là đặc trưng của kiểu máy này. Trên cái chiến cơ này, hỏa lực trang bị cực kỳ phong phú, không chỉ có hỏa lực bắn tĩa tầm xa, mà còn có thể bắn đạn quang nổ mạnh hình trứng.

Kiểu máy này là kiểu cũ của mười năm trước, Lam vĩ tiền hiện giờ đã tới đời thứ bảy, nhưng Đa Già trước giờ chưa từng có suy nghĩ thay chiến cơ mới. Không ngừng sử dụng và bảo dưỡng mười năm gần đây, mức độ quen thuộc của hắn đối với cái chiến cơ này đã vượt quá mức độ quen thuộc đối với vợ con của hắn. Ngoài ra, điều kỳ quái là, cái chiến cơ này phẳng phát như cũng là chiến cơ may mắn của hắn, một lần rồi lại một lần giúp hắn khi ở trong tuyệt cảnh, hóa hiểm thành an.

- Đa Già đến rồi. Nhiệt Cổ Minh phát hiện Đa Già đầu tiên, hắn lập tức truyền tin tức này tới đồng bạn của mình.

Lão Uy vội vàng nhìn ngó xung quanh, quả nhiên đã phát hiện cái chiến cơ cổ màu lam của Đa Già đó.

Danh vọng ở Dã Thập thành của Đa Già cực cao, bởi vì hắn là xạ thủ cấp sáu duy nhất ở chỗ này. Liên quan tới thực lực của xạ thủ, năm cấp là một lần ranh. Một xạ thủ, sau khi thực lực của hắn đạt tới cấp năm thì có thể xưng là cao thủ. Xạ thủ cấp ba, cấp bốn tuy không thể nói là khắp nơi đều có, nhưng số lượng nhiều nhất. Từ cấp bốn tăng lên cấp năm, là cửa ải khó khăn đầu tiên mà mỗi xạ thủ gặp phải, biến hóa ở trong này không hề là sự thay đổi về lượng, mà là bước nhảy vọt về chất. Một xạ thủ cấp năm, có thể đối mặt rất thoải mái với ba, bốn xạ thủ cấp bốn. Đây chính là Hồng Cầu của thực lực. Rất nhiều sư sĩ, thực lực cả đời cũng vòng vòng ở trước cấp năm, không sao vượt qua cửa ải khó khăn này, chỉ có thể ôm hận tới cuối đời.

Chú thích: Hồng Cầu: kênh đào cổ đại, ở tỉnh Hà Nam ngày nay, lúc Hán Sở tương tranh, là giới tuyến tạm thời của hai quân, tỷ dụ giới tuyến phân minh.

Lại lên tiếp, Hồng Cầu lần hai sẽ xuất hiện ở cửa ải xạ thủ cấp bảy thăng cấp lên xạ thủ cấp tám. Độ khó của cửa ải khó khăn này so với cửa đầu tiên càng thêm khó khăn, trừ thiên phú và nỗ lực ra, may mắn cũng không thể thiếu. Xạ thủ cấp tám đã là cường giả đỉnh cao nhất rồi, còn cao thủ cấp mười trong truyền thuyết, càng đếm trên đầu ngón tay, bọn họ phần lớn xuất hiện trong lịch sử.

Người của Dã Thập thành đều biết cái chiến cơ cổ xưa màu lam này của Đa Già, mọi người lập tức dành ra một không gian khá lớn. Rất nhiều người đều cực kỳ hưng phấn. Đa Già là xạ thủ đệ nhất của Dã Thập thành, bình thường cực ít ra tay. Nơi này có rất nhiều xạ thủ dừng lại ở cấp bốn, bọn họ cũng hy vọng có thể thông qua quan sát chiến đấu của Đa Già mà có thể có được chút sáng tỏ.

Cho nên mọi người chủ động dành ra không gian, cũng dùng loại phương thức này để biểu thị sự tôn kính đối với Đa Già.

Đa Già vừa kịp nhìn thấy cú vuốt lên kéo xuống đó của Thần, sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng. Cái chiến cơ màu tím sáng đó hắn biết. Tuổi trẻ thì có thể tăng lên xạ thủ cấp năm, thiên phú cao thật sự thuộc loại hiếm thấy. Nhưng dưới tình huống thế này, không thể nào có thể sống sót được. Đáng tiếc, hắn cảm khái trong lòng.

Hắn kinh ngạc với kỹ xảo của người khổng lồ, là xạ thủ cấp sáu duy nhất của Dã Thập thành, ánh mắt của hắn tự nhiên không giống người khác. Hắn có thể ẩn ước cảm giác được kỹ xảo cao siêu hàm chứa trong này.

Ngược lại, hắn đối với bản thân người khổng lồ cao hơn mười mét lại không hề quá kinh ngạc. Thế giới rộng lớn, không gì kỳ lạ không có, chủng người thế này không hề hoàn toàn không có khả năng.

Điều càng làm hắn cảm thấy kinh ngạc là chất liệu của thanh trường kiếm màu đỏ và bộ giáp đỏ. Hắn biết loại vật liệu này, tuy hắn không hề biết nó tên gọi là gì. Hắn từng phát hiện loại vật chất này linh tinh trong khu vực sương mù của rừng rậm Lương Ngạn. Trong khu cát, số lượng loại vật chất này càng nhiều hơn, nhưng cũng chỉ có từng viên nhỏ. Nhưng hắn từng nghe một vị tiên bối nói, ở chỗ sâu của Darkness, khắp nơi chỗ đó đều là loại vật chất này với đủ loại màu sắc, ngay cả thực vật ở chỗ đó cũng hoàn toàn không giống thực vật bình thường. Ở chỗ đó, mọc các kiểu, các dạng sinh vật kỳ dị, chúng không cái nào không cường đại dị thường. Chỗ sâu Darkness, chỉ có mấy xạ thủ thực lực đã đột phá cấp tám mới có khả năng đi thám hiểm. Đó là một địa phương tràn đầy nguy hiểm, như một câu đố vậy.

Chẳng lẽ quái vật này là tới từ chỗ sâu của Darkness?

Đa Già bị suy nghĩ này của mình dọa nhảy dựng lên. Nhưng hắn lại càng nghĩ càng cảm thấy giống, bất kể là toàn thân bao bọc bộ giáp màu đen dày nặng, hay là thanh kiếm khổng lồ màu đỏ sẫm đó, còn có cái rương màu đen trên lưng đó của nó, vật chất sử dụng đều rõ ràng chỉ có ở chỗ sâu của Darkness mới có thể tạo ra.

Nhưng? Nó làm sao chạy ra từ trong Darkness chứ? Căn cứ lời vị tiên bối từng tiến vào Darkness đó nói, sinh vật chỗ đó giống như tuân thủ loại trật tự nào đó, đều có khu vực sống cố định của chúng, chưa từng vượt qua ranh giới. Điều này cũng là tại sao tới tận bây giờ, vẫn chưa có một sinh vật nào chạy ra từ trong Darkness.

Diệp Trùng không biết có một cao thủ đang quan sát mình, hắn hiện giờ hoàn toàn ở vào thế chủ động. Sau khi mất đi hỏa lực mạnh nhất, đội ngũ do đám công tử ca này tạo thành, ở trong mắt Diệp Trùng không có chút uy hiếp nào.

Hắn đã đánh rơi ba cái phi hành khí. Thần vô luận ở tốc độ hay là ở tính linh hoạt trên không đều không phải là thứ mà mấy cái chiến cơ này có thể so sánh. Lấy mạnh đánh yếu, ưu thế cực kỳ rõ ràng.

Đa Già đã quyết định ra tay. Mấy tên công tử ca này tuy hắn cũng nhìn không thuận mắt nhưng lại có chút qua lại với trưởng bối của bọn họ, tóm lại không thể mở mắt trừng trừng nhìn bọn họ chết trên tay người khổng lồ.

Khóa chặt, bắn.

Một chùm sáng màu lam từ mũi trước chiến cơ của Đa Già bắn mạnh ra. Chỗ hắn nhắm chuẩn là cổ họng của người khổng lồ đó.

Diệp Trùng vẫn luôn khá cẩn thận, tuy tình cảnh chiếm thế chủ động, nhưng xung quanh vẫn vây nhiều phi hành khí như thế, ai biết có đột nhiên đánh lén hay không. Cho nên hắn một mực đề phòng, cẩn thận lần này đã cứu hắn một mạng.

Một cú xoay vòng Thomas đột nhiên của Thần, chùm sáng màu lam đó sít sao sượt qua mặt Thần.

Trái tim Diệp Trùng nhảy một cái, hắn cuối cùng đã chú ý tới cái phi hành khí màu lam đó. Phi hành khí xung quanh đều vây ở xa, chỉ có cái phi hành khí màu lam đó một mình xuất hiện trong vòng vây trống không, cực kỳ nổi bật.

Diệp Trùng ngừng công kích mấy cái phi hành khí đó, hắn đã cảm thấy được nguy hiểm. Cái phi hành khí màu lam đó cho hắn một loại cảm giác nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt.

Không hề do dự, Diệp Trùng dùng tới cú nhảy hình sóng vô trật tự quen thuộc nhất của hắn. Ở trên không, Thần giống như quỷ mị, đối hướng trái với lẽ thường, không ai biết hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Năm chùm sáng gần như đồng thời xuất hiện ở vị trí vừa rời của Thần.

Quả nhiên là cao thủ! Trong năm chùm sáng vừa mới tránh khỏi, có ba chùm đều suýt nữa thì đánh trúng Thần.

Một chùm rồi lại một chùm sáng màu lam nối sát nhau tới, dày đặc tới mức làm người ta không kịp thở. Đa Già cũng không có thói quen ngừng lại nói chuyện.

Xạ thủ cấp sáu ra tay quả nhiên bất phàm, đám xạ thủ xung quanh ai nấy đều tán thán. Kỹ xảo không có quá nhiều hoa hòe, nhưng chắc chắn lại mang lại cho người ta cảm giác áp bức mạnh mẽ, ngoài ra hẳn một phát rồi lại mau chóng thêm một phát. Xạ thủ bình thường nếu như gặp phải loại công kích này, chỉ e đã sớm sụp đổ rồi.

Diệp Trùng đối với việc ứng phó công kích tầm xa mà nói, cực kỳ có kinh nghiệm, từ sau khi hắn lựa chọn loại phương thức chiến đấu cận chiến này, thì hẳn phải đối mặt đủ loại đủ kiểu quang giáp tầm xa.

Nhưng hắn hiện giờ rất chật vật, phải là cực kỳ chật vật!

Mặc kệ là đánh lên hay bắn tia gặp phải lúc trước, so với lần này đều là nhà tu gặp chú sãi. Xạ kích của đối phương hoàn toàn không cần trải qua suy nghĩ, nhanh tới mức giống như cuồng phong bạo vũ. Ngoài ra, không chỉ chính xác, góc độ còn cực kỳ xảo trá, làm Diệp Trùng kêu khổ không thôi.

Kiểm hợp kim trên tay Diệp Trùng đã đổi thành khiên hình thoi. Nhưng chính như thế cũng làm cho hắn cảm thấy vất vả vô bì.

Diệp Trùng đột nhiên nhớ tới lúc trước rất lâu, Mục Thương từng nói qua một câu. Lần đó mình hỏi Mục, công kích của hắn có phải là mạnh nhất không, Mục nói không phải. Diệp Trùng hỏi hắn tại sao, Mục nói trong công kích của hắn thiếu tinh thần.

Cũng không biết tại sao, Diệp Trùng vào lúc này đột nhiên nghĩ tới câu nói này. Hẳn lúc này mới biết, một xạ thủ có tu dưỡng tinh thần cực cao đáng sợ tới bậc nào. Sức mạnh, tốc độ, tinh thần, trong ba nhân tố này, tinh thần có lẽ dễ bị người ta bỏ qua nhất, nhưng tu dưỡng tinh thần cao siêu, nếu như phối hợp với xạ kích tầm xa thì đủ làm bọn họ trở thành kẻ công kích tầm xa khủng bố nhất.

Bộ lạc Hy Phượng tuy cũng có thuật thừa sĩ, nhưng Diệp Trùng lại cảm thấy xạ thủ ở nơi này mới chân chính mang tinh thần và xạ kích kết hợp tới mức tột đỉnh.

Đầu óc Diệp Trùng hoàn toàn vô ý thức. Hắn cũng không biết mình vào lúc mấu chốt này tại sao trong đầu lại đột nhiên vọt ra ý nghĩ không phù hợp nhiều như vậy.

Hắn không biết, thân thể của hắn vào lúc này đã làm ra phản ứng trực tiếp nhất.

Né tránh!

Né tránh và xạ kích mâu thuẫn lẫn nhau, nhưng lại trưởng thành giống như cặp sinh đôi. Ở thiên hà Hà Việt, quang giáp tầm xa đã phát triển thời gian rất nhiều năm. Trong khoảng thời gian này, kỹ thuật né tránh cũng có được tiến bộ thần tốc.

Diệp Trùng hiện làm chính là né tránh làm người ta hoa cả mắt.

Đổi hướng không trật tự ở trên không, bay vòng vào hai cung ngược nhau, xoay vòng Thomas, nguyệt hình tiểu toái bộ (bước đi nhỏ vụn hình mặt trăng)...

Kỹ xảo né tránh xuất sắc, không chỉ phải né tránh sự tấn công của kẻ địch mà còn phải làm loạn tiết tấu xạ kích của đối phương, chỉ có như vậy, quang giáp cận chiến mới có thể tới gần đối phương. Mấy kỹ xảo né tránh này, không cái nào không mang theo tính mê hoặc cực mạnh, thường sẽ làm cho kẻ địch sai phương hướng ngắm.

Thần giống như quỷ mỹ len lỏi trong mưa ánh sáng màu lam.

Nếu như nói thực lực Đa Già làm người ta cảm thấy khâm phục, vậy thì biểu hiện của Thần quả thật làm cho mấy xạ thủ đứng vây xem này cảm thấy khó mà tưởng tượng được.

Bọn họ quả thật nghĩ không ra, cái tên to lớn thế này tại sao có thể làm ra động tác siêu việt lạ thường thế này ở trên không, so với hắn, chiến cơ nhẹ nhàng của bọn họ quả thật là lù đù như bò.

Sắc mặt Đa Già cũng càng lúc càng ngưng trọng, tới tận bây giờ, hắn vẫn không mang lại cho gã khổng lồ này thương hại thật sự. Đối phương quá linh hoạt, với lại, mấy kỹ xảo né tránh đó, hắn cũng chưa từng thấy qua, tới tận bây giờ, hắn không chiếm được bất cứ tiện nghi gì.

Diệp Trùng cũng không dễ chịu, tay hắn căn bản không dám ngưng lại chút nào. Chùm sáng phụt ra của cái phi hành khí màu lam đỏ giống như vô cùng vô tận, không có bất cứ dấu hiệu giảm tần suất nào.

Phòng thủ hoàn toàn, hắn hiện giờ không có bất cứ cơ hội trả đòn nào. Tất cả sự chú ý của hắn đều bị công kích của đối phương kìm chế, điều hắn có thể làm hiện giờ chính là làm sao không bị đánh trúng chỗ yếu hại.

Đa già quyết định phát lực, tên này quả thật khó dây, với lại trơn trượt vô cùng.

Tất cả hỏa lực trên chiến cơ đều mở ra toàn bộ, Đa Già không giữ lại chút gì, ngay cả đạn quang nổ mạnh hình trứng vẫn luôn cực ít sử dụng hắn cũng dùng tới.

Đa Già lần này vừa tăng lực, Diệp Trùng lập tức phát giác được.

Nhưng hắn hiện giờ cũng vô kế khả thi, trước mắt trừ cực khổ chống đỡ ra, hắn cũng không nghĩ ra thêm phương pháp tốt nào khác. Tốc độ tay tăng nhanh từng chút một, trên bàn điều khiển chính chỉ thấy một đám hư ảnh.

Hai bên đột nhiên phát lực ra ngoài ý liệu của mọi người, nhưng tình cảnh lập tức trở nên dữ dội, chiến cơ của Đa Già điên cuồng phun ra từng đám chùm sáng màu lam một.

Trên mặt khiên hình thoi đã giăng đầy lỗ nhỏ, toàn bộ đều là do chùm sáng đánh lên bề mặt mà thành.

Nếu như không có tấm khiên này, mấy chùm sáng đó đã đánh lên người Thần.

Diệp Trùng một mặt cực khổ chống đỡ, một mặt nghĩ cách. Cứ tiếp tục thế này khẳng định không được. Chính ngay lúc này, một trái đạn quang nổ mạnh hình trứng đánh trúng mặt tấm khiên đó.

Bình! Vang lên một tiếng dữ dội, trên không chói lên một quầng sáng màu trắng chói mắt.

Lực xung kích mạnh mẽ do vụ nổ hình thành lập tức dễ như bốn đánh tám khiến thùng lỗ chỗ vỡ tan nát, Thần cũng bị lực xung kích này đẩy rơi xuống mặt đất.

Bỗng, Diệp Trùng thăm mắng mình ngốc.

Trận chiến này tới quá đột nhiên, với lại công kích của Đa Già khấn trương tới mức làm người ta không kịp thở. Diệp Trùng căn bản không kịp suy nghĩ. Hắn lúc này mới bừng tỉnh, mình một cái quang giáp cận chiến và một đám diên thể này ở trên không đánh cái gì, đó không phải là tự mình tìm khổ sao?

Rừng rậm dày đặc phía dưới mới là thiên hạ thuộc về cận chiến.

Động cơ mở ra toàn bộ, trong ánh mắt không hiểu của mọi người, Thần ôm chặt thành một cục giống như sao băng, tăng tốc rơi xuống đất.

521. Chương 521: Đích Ngắm Chung (3)

Đa Già nào chịu bỏ qua như vậy, nói thật, hắn đối với người khổng lồ toàn thân bao trong bộ giáp này cũng tràn đầy tò mò. Mà một vấn đề khác lại giống như một ngọn núi đè lên tim hắn, nếu như người khổng lồ thật sự tới từ Darkness, vậy thì phiền phức rồi. Chẳng lẽ trong Darkness đã xảy ra loại biến hóa không cho người ta biết nào đó?

Vấn đề này cực kỳ quan trọng, vô luận là đối với hắn hay là đối với Dã Thập thành. Dã Thập thành ở rìa rừng rậm Lương Ngạn, nếu như sinh vật sống ở Darkness thần bí có thể vượt qua khu vực sương mù, khu vực cát, tiến vào rừng rậm Lương Ngạn, vậy thì đối với cả loài người mà nói, đều là một tai họa. Mà Dã Thập thành cũng chịu tấn công đầu tiên. Sinh vật chỉ có xạ thủ cấp tám mới có thể chống chọi sẽ mang tới cái gì? Là gió tanh mưa máu? Hay là sự diệt vong triệt để của loài người?

Tất cả đều chỉ có thể tìm thấy đáp án ở trên người khổng lồ này.

Phương hướng của chiến cơ thay đổi, hấn truy đuổi gắt gao người khổng lồ đang rơi vào rừng rậm.

Một xạ thủ ưu tú sẽ không dễ dàng mất mục tiêu của hấn, bọn họ thường quen sử dụng thần niệm khóa chặt đối phương, mà không phải là mắt. So với mắt, thần niệm càng khó bị mê hoặc.

Biến cố đột nhiên này cũng làm đám xạ thủ vây quanh có chút hỗn loạn.

Cặp mắt Diệp Trùng nhìn chằm chằm mặt đất không ngừng phóng lớn trong mắt hấn, tốc độ của Thần quá nhanh, đã đạt tới cực hạn tốc độ của nó, hơi không cẩn thận, hậu quả sẽ khá nghiêm trọng.

Đôi tay đặt hồ trên bàn điều khiển chính, hô hấp của Diệp Trùng dồn dập, không phải khẩn trương, mà là do tiêu hao của loại né tránh siêu cực hạn vừa rồi đó đối với thể lực của hấn dẫn tới. Nhưng Diệp Trùng không có thời gian điều chỉnh, lần này thật sự là chật vật a! Hấn vẫn là lần đầu tiên gặp phải hỏa lực mãnh liệt thế này, đề tới mức hấn gần như thở không ra hơi. Hỏa lực của đối phương mãnh liệt, nhưng mỗi một phát đều chính xác dị thường, Diệp Trùng đều có chút không dám tưởng tượng, dưới công kích tần suất cao thế này mà vẫn bảo trì độ chính xác kinh người như vậy. Lúc trước, hấn cho rằng chỉ có Mục Thương mới có thể làm được. Hiện giờ chỉ có cảm khái, thế giới này quả nhiên là người giỏi xuất hiện lớp lớp a. Lúc sau, hấn hoàn toàn là liều đầu cứng, hấn cũng cảm thấy mình giống như lâm vào một loại tình huống điên cuồng, tốc độ tay càng được phát huy tới cực điểm.

Trong đầu hấn hiện giờ chỉ có rừng rậm ở trước mắt. Không có thời gian cho hấn nghĩ nhiều. Cái phi hành khí màu lam đó giống như giò bám vào xương, đuổi theo như âm hồn không tan.

Hô hấp cấp bách bỗng dừng lại, trong mắt Diệp Trùng lóe lên một tia sáng, đôi tay bỗng biến mất ở trên bàn điều khiển chính, đồng thời một trận tiếng nút nhấn dày đặc như mưa giống như châu rơi chậu ngọc.

Thần ở trên không đột nhiên đuổi người ra, tứ chi hơi gập, tốc độ rơi xuống không giảm. Mắt thấy sắp mạnh mẽ đâm vào mặt đất, ngược lại làm Đa Già đuổi sát không bỏ có chút kinh ngạc, tốc độ cao thế này mà tông lên mặt đất, chiến cơ có kiên cố hơn cũng sẽ rơi thành một đồng mảnh vụn. Chẳng lẽ thân thể người khổng lồ này đã tới mức cường hãn vậy rồi sao?

Chính trong lúc hấn nghi hoặc, chỉ thấy tốc độ người khổng lồ đột nhiên hoàn toàn trái với lẽ thường, khi không chậm lại, hấn lúc này từ từ rớt rụng vào đỉnh của cây cối trong rừng rậm. Đôi chân đạp một cái lên cành cây, tứ chi hơi gập lại giống như bốn cái lò xo, nó giống như một quả đạn pháo khổng lồ, mượn tính đàn hồi của cành cây, không ngừng giảm lực xung kích.

Bộp bộp bộp bộp!

Một chuỗi tiếng cành cây gãy dày đặc, mấy cành cây to lớn cần mấy người ôm đó bị xung kích khổng lồ Thần mang tới mạnh mẽ đụng gãy, cành cây to lớn ầm ầm rớt xuống, bốc lên bụi đất đầy trời. Từ trên không nhìn xuống, người khổng lồ đã biến mất trong bụi đất và rừng rậm um tùm.

- Người cho rằng thế này thì có thể chạy thoát sao? Khóe miệng Đa Già nổi lên một nụ cười lạnh.

Rừng rậm um tùm lúc này mới là thiên đường của loại quang giáp cận chiến như Thần đây. Đôi chân của Thần nặng nề đạp vào mặt đất mềm xốp, lực xung kích mượn lực cành cây vẫn chưa giảm bớt mang hấn xông tới như tên. Thân thể xiêu vẹo, chân trái lại duỗi thẳng, chân phải hơi gập, đôi chân hình thành một bước chân hình cung, chân trái giống như cái cày, mạnh bạo cày ra một vệt sâu hoắm trên mặt đất.

Phù, cuối cùng có thể thở phào rồi, Diệp Trùng thở hổn hển. Một khi tiến vào loại địa hình phức tạp này, đối với nhân viên chiến đấu công kích tầm xa khá bất lợi, chạc cây mọc lan tràn khắp nơi làm bọn họ khó mà ngắm chuẩn, nếu như ở trên không rừng rậm, lá cây um tùm che phủ bên dưới dày đặc tới mức không lọt gió, cái gì cũng nhìn không thấy.

Bỗng, một chùm sáng màu lam xuyên qua lá cây um tùm, xuyên qua đuôi Thần!

Làm sao có thể? Trong lòng Diệp Trùng khẩn trương, gấp chuyện liền quyết đoán, Thần giống như tên lửa, hướng tới trước vọt ra. Cảm giác nguy hiểm càng lúc càng mạnh mẽ làm Diệp Trùng cảm thấy bất an vô cùng, mồ hôi lạnh men theo sống lưng chảy xuống dưới. Hấn dường như ngửi thấy mùi vị tử vong, đã lâu không có loại cảm giác này rồi!

Kẻ địch giống như một ngọn núi, đè lên trái tim hắn, hô hấp của hắn cũng có chút khó khăn. Tới tận bây giờ, hắn hoàn toàn lâm vào bị động, ngay cả một lần phản kích cũng không có.

Loại hoàn cảnh này lại hoàn toàn không có ảnh hưởng đối với đối thủ! Diệp Trùng vẫn luôn bình tĩnh cũng có chút bó tay, nhưng hắn biết, hiện giờ không thể ngừng, không thể để mình ngừng lại, một khi ngừng lại, chùm sáng màu lam tiếp theo cực có khả năng sẽ xuyên thủng cổ họng của Thần.

Vẫn có ảnh hưởng a! Đa Già rất không vừa ý lắc đầu, loại địa hình phức tạp rừng rậm này đối với mình vẫn có ảnh hưởng tương đối, vốn dĩ phát đó là nhắm vào cổ họng người khổng lồ, không ngờ chỉ bắn trúng đùi nó. Nhưng, có lẽ chỉ có xạ thủ cấp năm trở lên mới có thể điều khiển chiến cơ vẫn có thể chiến đấu trong loại hoàn cảnh này, nhưng thực lực chỉ sợ phải bị giảm.

Nhưng nếu như không điều khiển chiến cơ, đối mặt loại sinh vật cường hãn này, vậy thì chỉ có một con đường chết. Tính cơ động của hai bên cách biệt quá xa, nếu như một phát không đánh trúng đối phương, vậy kết quả sẽ có thể nghĩ mà biết được.

Trong rừng rậm không thích hợp chiến cơ bay, còn tính linh hoạt của đối phương vừa rồi đã biểu hiện tới mức tuyệt diệu tới cùng. Hắn vẫn luôn cảm thấy chỗ khủng bố chính là người khổng lồ và tính linh hoạt không hề phù hợp với thể hình của hắn, còn có tốc độ còn nhanh hơn chiến cơ đó.

Hết cách, Đa Già chỉ có điều khiển chiến cơ bay thấp, đợi thời cơ tấn công. Chỉ cần cản chặt đối phương, vậy thì khẳng định là có cơ hội.

Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh! Diệp Trùng không ngừng nói với mình.

Nhất định phải bình tĩnh!

Hắn ép buộc hô hấp của mình chậm lại từng chút một. Một chiêu này quả nhiên rất hiệu quả, theo sự giảm dần của hô hấp, nhiệt độ đầu óc hắn cũng từ từ giảm xuống. Mà quá trình này, tốc độ đôi tay hắn lại không giảm xuống chút nào.

Nhất định có cách! Hắn cổ vũ mình trong lòng, chỉ cần mình bình tĩnh thì nhất định có thể tìm thấy biện pháp.

Kinh nghiệm chiến đấu phong phú làm hắn không hề hoảng loạn, sụp đổ vào lúc này, ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo từng chút một.

Sở trường của đối phương là chỗ nào? Độ chính xác kinh người và tần suất xạ kích, với lại không chịu sự quấy nhiễu của hoàn cảnh.

Không đúng, Diệp Trùng bỗng nhớ rằng Hoàng Bạch Y từng nói với mình, chỗ thích hợp nhất của thuật thừa sư là bình nguyên, bởi vì hoàn cảnh trống trải có lợi để tinh thần hắn phát tán ra xung quanh. Nói như vậy, địa hình giống thế này chắc là có ảnh hưởng đối với thuật thừa sư.

Nhưng đối phương tại sao vẫn có thể bắn trúng mình chứ? Nhất định là tu dưỡng tinh thần của đối phương đủ mạnh!

Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới, vừa rồi đối phương bắn trúng đùi của Thần. Nhớ lại quá trình cùng chiến đấu với đối phương ở trên không vừa rồi, vị trí đối phương ngắm vẫn luôn là chỗ yếu hại đại loại như là cổ họng. Chỗ bị bắn trúng lần này lại là đùi. Diệp Trùng lập tức bình tĩnh ngộ, hoàn cảnh quả nhiên vẫn có ảnh hưởng đối với đối phương.

Nghĩ thông một điểm này, Diệp Trùng cảm thấy rất phấn chấn, chỉ là sự lạnh lẽo trong mắt hắn càng lúc càng nặng nề, đầu óc giống như chịu kích thích, vận chuyển càng thêm nhanh.

Đa Già lại một lần nữa nhíu mày, đối phương len lỏi tự nhiên trong rừng rậm, một điểm này không hề ra ngoài ý liệu của hắn. Điều làm hắn nhíu mày là kinh nghiệm chiến đấu trong rừng rậm phong phú đối phương biểu hiện ra, nó không ngừng mượn sự yểm hộ của cây cối, Đa Già có thể cảm nhận đại khái vị trí của đối phương, nhưng không thể nào bắn chính xác. Với lại, điều làm hắn cảm thấy không hiểu là, đùi đối phương bị thương, hành động lại không bị ảnh hưởng chút nào. Điều này không thể không làm hắn lại một lần nữa cảm khái, thật là một sinh vật cường đại a!

Đã không thể bắn chính xác, Đa Già quyết định chọn một loại phương thức bắn khác.

Dạn quang nổ mạnh hình trứng bắn rải thảm!

Không thể không nói, hệ thống quét hình của Thần vô cùng tiên tiến, điều này đối với Diệp Trùng mà nói, rất hiếm có. Trừ Mục Thương, quang giáp Diệp Trùng điều khiển khác, hệ thống quét hình xuất sắc nhất chỉ e chỉ coi như là Nguyệt Phục Vương, nhưng Nguyệt Phục Vương so với quang giáp đỉnh cao nhất vẫn có khoảng cách nhất định.

Thần không hổ là tinh phẩm tổ nghiên cứu khoa học toàn lực chế tạo. Toàn thân cô đọng khoa học kỹ thuật đỉnh cao nhất của tổ nghiên cứu khoa học, hệ thống quét hình cũng không ngoại lệ. Bộ này có thể sánh ngang với hệ thống quét hình của ba cái quang giáp trứ danh nhất của ba đại thế gia, hao tốn thời gian ba mươi năm của tổ nghiên cứu khoa học mới hoàn thành.

Điều này cũng làm cho Diệp Trùng có thể quan sát rõ ràng quỹ tích của cái phi hành khí màu lam này.

Đột nhiên, mấy trăm quả đạn quang hình trứng giống như sao băng, đánh kín trời kín đất xuống khu vực Diệp Trùng đang ở.

Loại đạn quang hình trứng này, Diệp Trùng vừa rồi đã thử qua một quả, chúng có tính nổ vô cùng mạnh mẽ. Tầm khiên hình thoi của Thần chính là bị một quả đạn đạn quang đánh trúng, vỡ tan nát.

Nhưng nếu như không bị đánh trúng trực tiếp, vậy thì đối với Thần cũng sẽ không tạo thành thương tổn thật sự gì.

Diệp Trùng đã khôi phục bình tĩnh biểu hiện ra sự đáng sợ kinh người, hấn không chút hoảng loạn, tốc độ đôi tay không nhanh mà ngược lại lại chậm. Nhưng lại biến thành kiên định dị thường.

Trong mưa đạn quang, Thần lại một lần nữa phô diễn ra kỹ xảo né tránh cao siêu cực kỳ quỷ mỵ.

Oành oành oành oành!

Tiếng nổ dữ dội liên miên bất tuyệt, khu vực người khổng lồ vừa mới ở cây cối tung bay, lá cây đầy trời bay loạn xạ.

Lão Uy đứng xem ở xa có chút kỳ quái, số lần hấn và Đa Già tiếp xúc không hề nhiều, nhưng đối với cách làm người của Đa Già lại hơi biết chút ít, hấn trước giờ chưa từng thấy qua Đa Già truy cùng đuổi tận như vậy.

- Có chút kỳ quái. Trong tin tức đội trưởng Nhiệt Cổ Minh truyền tới hình như có ý nghĩa khác, hấn cũng đã phát hiện không đúng.

Đa Già không hề thích sử dụng đạn quang nổ mạnh hình trứng, bởi vì tính chính xác của nó không hề tốt, chỉ thích hợp dùng để oanh tạc trải thảm khu vực, mà càng là xạ thủ cao cấp càng theo đuổi sự chính xác, bọn họ đều không thích loại vũ khí không dễ khống chế này lắm.

Lần này, Đa Già ngay cả đạn quang nổ mạnh hình trứng cũng dùng, nói rõ cái gì?

Nói rõ là hấn ở thế phải làm bằng được, nhưng hấn tại sao phải tiêu diệt người khổng lồ này chứ? Chẳng lẽ trong này có ẩn tình gì khác? Hai người Nhiệt Cổ Minh và Lão Uy đều đang suy tư trong lòng. Trong đám xạ thủ vây xem cũng có người nhìn ra chỗ không đúng trong đó.

Đa Già phát hiện đối phương xông ra khu vực vừa rồi đó, lập tức lại bắn một trận mưa đạn quang.

Một cái nhảy tới trước, một cái oanh tạc không tiếc hỏa lực, trong khoảnh khắc, rừng rậm Lương Ngạn đã để lại một khu vực nám đen rộng khoảng năm trăm mét, dài quá bảy km. Toàn bộ cây cối khu vực này đều tiêu tan dưới vụ nổ mãnh liệt, trên mặt đất một cái lại một cái lỗ lớn. Công kích mãnh liệt thế này, điên cuồng thế này làm đám xạ thủ vây xem nhìn nhau.

Đa Già điên rồi sao?

Diệp Trùng điều khiển Thần len lỏi trong mưa đạn tiến tới trước, trơn trượt tới mức giống như cá. Công kích thế này không mang lại cho hấn bất cứ thương tổn thực chất nào, chỉ là Thần trở nên đầu cổ đầy bụi bặm.

Diệp Trùng không biết đối phương tại sao đuổi sát không buông, điều hần có thể nghĩ hiện giờ chính là làm sao đánh bại đối phương.

Mãi tới giờ, hần vẫn chưa nghĩ ra, nhưng hần lại nghĩ ra phương pháp làm sao thoát khỏi sự khóa chặt của đối phương.

Nhược điểm của đối phương là gì? Đó chính là chiến cơ! Đích xác, xạ kích của đối phương làm hần cực kỳ chật vật, nhưng chiến cơ của đối phương lại là một nhược điểm trí mạng nhất hạn chế thực lực của hần.

Tốc độ của loại phi hành khí này rất nhanh, theo Diệp Trùng ước đoán chắc khoảng giữa từ hai mươi hai Hz tới hai mươi lăm Hz, so với cái Mộc Diên đó của Ban Mông nhanh không biết bao nhiêu lần, rõ ràng là hàng cao cấp. Có thể đạt tới tốc độ này khi ở trong tầng khí quyển, không thể không nói, là cực kỳ tuyệt vời. Chính Thần, tốc độ cao nhất là ba mươi Hz, đây vẫn là ở trong vũ trụ, ở trong tầng khí quyển, chịu ảnh hưởng lực cản không khí, nhanh nhất có thể đạt tới khoảng hai mươi tám Hz. Loại phi hành khí nguyên thủy này lại có động lực mạnh mẽ thế này, làm Diệp Trùng kinh ngạc vô cùng.

Nhưng loại tốc độ này không sao che giấu được sự nguyên thủy trên thiết kế kết cấu của chúng, nhược điểm này hiện rõ ở tính linh hoạt. Không cần so sánh với loại quang giáp đỉnh cao nhất như Thần đây, cho dù là quang giáp bình thường cũng linh hoạt hơn mấy thứ phi hành khí này của bọn họ nhiều. Mấy cái phi hành khí này chỉ thích hợp bay trong tầng khí quyển, thứ chúng tuân thủ là không khí động lực học, chỉ có một động cơ cố định ở đuôi, chúng mỗi lần đổi hướng, đều phải vòng một đường cong. Nếu như phải đổi hướng một trăm tám mươi độ, chúng sẽ phải vòng nửa vòng tròn, mà tốc độ càng nhanh, nửa vòng trong cần vòng cũng càng lớn. Chúng không thể nào giống như quang giáp, đổi hướng trực tiếp trong không khí như thế, nhưng phạm vi cảm nhận của xạ thủ lại cố định, đây chính là cơ hội của Diệp Trùng.

Chỉ cần hần có thể lợi dụng tốt một điểm này thì có thể thoát sự dây dưa của đối phương.

Đôi chân của Thần đột nhiên đạp lên một cành cây to lớn, cả thân thể song song với mặt đất, đôi chân gấp lại đột nhiên phát lực, còn động cơ cũng đột nhiên mở hết, hần liền giống như một viên đạn phá bay ra khỏi nòng, đột nhiên quay người nhảy ra sau.

Diệp Trùng có thể nhìn thấy cái phi hành khí màu lam đó cấp tốc lướt qua trên đỉnh đầu mình.

Đổi hướng ngược lại đột nhiên của người khổng lồ làm Đa Già trở tay không kịp, hần vội vàng thay đổi phương hướng của chiến cơ, nhưng trong lòng hần lại nảy sinh cảm giác không ổn, chỉ e lần này phải thất bại trong gang tấc rồi.

Trong lòng hần lúc này đã không phải dùng chần chừ thì có thể hình dung được nữa rồi, hần chưa từng nghĩ qua loại sinh vật to lớn này có trí tuệ cao thế này, trong khoảng thời gian ngắn như vậy thì đã nhìn ra nhược điểm của mình, nghĩ ra đối sách. Thật là một loại sinh vật đáng sợ a!

Nếu như hần thật sự là tới từ Darkness, vậy sự nguy hại của loại sinh vật này, chỉ nghĩ thôi thì đã làm trong lòng Đa Già bỗng phát lạnh.

Trong giờ phút này, hần cũng không còn lo được tới việc dè dặt và kiêu ngạo, hần đã lựa chọn phương pháp ổn nhất, nhờ giúp đỡ!

522. Chương 522: Đích Ngắm Chung (4)

Tùng cây tùng cây mau chóng lướt lùi ra sau trong mắt Diệp Trùng, hần đã không có thời gian xem cái phi hành khí màu lam ở trên trời đó. Hần phải tập trung tất cả sự chú ý mới có thể tránh được mấy cái cây đại thụ không ngừng xuất hiện trước mắt hần đó. Trong rừng rậm, tốc độ bay càng nhanh thì cũng càng nguy hiểm.

Cũng may tới tận bây giờ, hần vẫn không xảy ra sự cố tông cây.

Điều này đối với hần mà nói, cũng là một việc phi thường không dễ dàng. Dù sao dưới tốc độ cao thế này, giờ phút nào cũng phải giữ đầu óc bình tĩnh, bất cứ chút sơ ý nào đều không thể xảy ra.

Khi đám xạ thủ vây xem nhận được lời nhờ giúp đỡ của Đa Già, mọi người đều có chút không dám tin. Một xạ thủ cấp sáu, đường đường cao thủ đệ nhất của Dã Thập thành, lại nhờ mấy xạ thủ cấp ba, cấp bốn bọn họ giúp đỡ.

Khi nhận được lời nhờ giúp đỡ, Lão Uy ngây ngốc ra, Nhiệt Cổ Minh cũng ngây ngốc.

Nhưng Nhiệt Cổ Minh không hổ là đội trưởng mọi người đề cử ra, hẳn có phản ứng đầu tiên.

- Mọi người chuẩn bị chiến đấu! Nhưng cẩn thận tự bảo vệ mình.

Sinh vật mà ngay cả xạ thủ cấp sáu cũng không sao tiêu diệt được, Nhiệt Cổ Minh tin rằng đám xạ thủ cấp ba, cấp bốn bọn họ đây có lên cũng không tạo được bao nhiêu tác dụng có tính quyết định. Nhưng Đa Già lại mặc kệ mặt mũi mình cũng phải nhờ mọi người giúp đỡ, đó chỉ có thể nói rõ Đa Già nhất định có lý do phải tiêu diệt người khổng lồ.

Trước mắt tự nhiên không có thời gian chất vấn Đa Già, nhưng mỗi người đều tin rằng, Đa Già nhất định là cho rằng vấn đề đã nghiêm túc tới mức cần mọi người cùng liên hợp.

Đa Già ở Dã Thập thành có danh vọng cao quý, sau khi xưng người trong chốc lát, toàn bộ tất cả chiến cơ đều phát động, gia nhập vào trận chiến này.

Nhưng, chính trong khoảng thời gian mọi người ngừng lại này, Đa Già đã mất đi cảm ứng với người khổng lồ.

Chiến cơ lao xuống đầy trời làm cho Diệp Trùng chạy điên cuồng trong rừng rậm cảm thấy có chút không ổn. Một loại tình huống hẳn không nguyện ý đối mặt nhất vẫn xuất hiện.

Tốc độ của Thần đã phát huy tới cực điểm, hẳn giống như điên chạy trong rừng rậm. Nhưng tốc độ chạy như điên trong rừng rậm rốt cuộc vẫn không sao so được với bay ở trên không.

Nhưng hệ thống quét hình làm phạm vi Diệp Trùng có thể trinh thám so với mấy xạ thủ này càng rộng lớn hơn. Mỗi một chi tiết trên không, hẳn đều có thể lập tức nhận được thông qua hệ thống quét hình.

Điều này làm hành vi của hắn càng thêm trơn trượt. Hẳn thường có thể xuyên giữa khe hở của mấy phi hành khí này. Nếu như xạ thủ trong mấy chiến cơ này đều cường đại giống như xạ thủ trong chiến cơ màu lam, vậy thì hôm nay hẳn chết chắc không cần phải nghi ngờ.

Bất quá, điều làm hắn cảm thấy may mắn là, thực lực của mấy xạ thủ trong mấy cái phi hành khí gia nhập sau này đó thua kém quá xa so với xạ thủ của chiến cơ màu lam đó. Ảnh hưởng của rừng rậm đối với mấy người này dường như làm cho loại hành vi truy bắt này của bọn họ biến thành một loại hình thức.

Ánh mắt Diệp Trùng rơi trên một dòng sông ở chỗ không xa, trong lòng hắn máy động, kế tiếp đó Thần đột nhiên dừng lại.

Hắn từ trong buồng lái của Thần nhảy ra, tiếp đó mau chóng thu Thần vào công tắc không gian. Ngẩng đầu nhìn phi hành khí chốc chốc bay vèo vèo qua trên đỉnh đầu, Diệp Trùng bùm một tiếng, nhảy vào sông.

Hắn cẩn thận trốn ở đáy sông, hẳn không tin, có người thần niệm có thể xuyên qua được nước sông, rồi có thể cảm nhận được sự tồn tại của mình. Càng đừng nói bọn họ chỉ là lướt qua trên không.

Một khi thoát khỏi sự đeo bám của cái chiến cơ màu lam đó, kỹ xảo trốn tránh phong phú của Diệp Trùng đủ để hắn an toàn thoát hiểm.

Tìm phục ở đáy sông, Diệp Trùng cẩn thận khống chế nhịp tim của mình. Kỹ xảo nín thở trong rất nhiều trường phái võ thuật đều có, đối với giới giả như Diệp Trùng thế này mà nói, điều này hoàn toàn không thành vấn đề. Hẳn thậm chí có thể từ từ bơi hướng tới trước ở đáy sông.

Bèo bọ ngổn ngang che phủ thân hình hắn, hẳn liền một mực như thế mà hướng tới trước. Có một lần, hắn gặp phải một sinh vật đáy sông có thể hình to lớn, nhưng người ta chỉ nhìn hắn một cái rồi nhàn nhàn bơi đi.

Sau khi Diệp Trùng thu Thần lại thì cũng tuyên cáo thất bại của mấy xạ thủ này.

Bởi vì bọn họ chưa từng nghĩ tới người khổng lồ này lại là một cỗ máy, bọn họ chỉ cho rằng đây là một loại sinh vật, cho dù điều này có chút không thể tin được. Có lẽ sự thật người khổng lồ này là một loại máy móc ở trong mắt mấy người này ngược lại càng thêm không thể tin được.

Tin tức rừng rậm Lương Ngạn phát hiện người khổng lồ rất mau liền truyền khắp cả Dã Thập thành. Mà trận chiến kịch liệt của Đa Già và người khổng lồ cũng được truyền bá sôi nổi, kết cục mấy trăm cái chiến cơ cùng truy tìm không có kết quả cuối cùng cũng bồi trét lên cả sự kiện một tầng màu sắc thần bí.

Xong việc từng có người hỏi Đa Già rốt cuộc là chuyện gì, nhưng Đa Già trừ trên mặt không che giấu được vẻ âu lo ra, hần đối với cả sự kiện này lại giữ thái độ bí mật không nói ra một cách kỳ lạ. Điều này dẫn tới sự bất mãn của rất nhiều xạ thủ vì lời nhờ giúp đỡ của Đa Già mà tham gia truy bắt lúc đó.

Nhưng điều không ngờ là, hôm đó Đa Già thần sắc hốt hoảng rời khỏi Dã Thập thành, hướng đi không rõ.

Diệp Trùng về tới nhà thì đã là ngày hôm sau. Bởi vì trong đó có một lần đi sai hướng, làm hần không thể không vòng một vòng lớn.

Về tới trong nhà, Diệp Trùng cuối cùng đã cảm thấy an toàn rất lâu rồi không có.

Trận chiến này để lại cho hần ấn tượng cực kỳ sâu sắc, thực lực xạ thủ của cái quang giáp màu lam đỏ làm hần khiếp sợ. May mà xạ thủ thể này không phải ở đâu cũng có, nếu không thì hần thảm rồi.

Vừa nghĩ tới cái chiến cơ màu lam đỏ, Diệp Trùng liền có chút đau đầu. Tới tận bây giờ, hần vẫn chưa tìm được biện pháp đối phó cái phi hành khí màu lam đỏ. Nếu như bọn họ có quang giáp tầm xa, vậy thì bọn họ có thể nhờ tính cơ động và tính linh hoạt, phạm vi trình thám càng lớn của hệ thống quét hình của quang giáp, ở vào thế bất bại.

Đáng tiếc, hần là quang giáp cận chiến, muốn chiến thắng đối phương, hần phải tiếp cận đối phương.

Loại quang giáp có thể qua mặt hệ thống quét hình này như Thần lại không sao qua mặt được thần niệm của mấy xạ thủ cường đại đó.

Cũng tức là nói, nếu như Diệp Trùng ở bên ngoài mà gặp phải nguy hiểm, hần hoàn toàn không có sức tự bảo vệ. Hần không dám lại lấy Thần ra, nếu như lại xảy ra việc như hôm nay một lần nữa, Diệp Trùng không tin may mắn mỗi lần của mình đều không tốt (? Có dư chữ không không ta). Hần đã quyết định, trước khi chưa tìm thấy cách giải quyết, không lại điều khiển quang giáp ra ngoài.

Công việc khảo sát của Diệp Trùng không thể không bị cắt ngang. Vốn dĩ hần vẫn muốn điều khiển một số quang giáp phụ trợ chuyên nghiệp đi rừng rậm Lương Ngạn sưu tầm các loại tiêu bản sinh vật, bây giờ xem ra kế hoạch này gặp trở ngại rồi, quang giáp phụ trợ không có bất cứ sức chiến đấu nào, nếu như gặp phải tình huống thế này, hần ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, chỉ có một kết quả máy hư người chết.

Diệp Trùng ở trong nhà nghỉ ngơi hai ngày mới hồi phục lại. Hần không hề biết bên ngoài vì trận chiến đó của hần mà gây nên sóng to gió lớn.

Hai ngày sau, khi Đa Già cùng mười hai xạ thủ cấp sáu trở về Dã Thập thành, Dã Thập thành lại một lần nữa rơi vào trấn động trước giờ chưa từng có. Mọi người đều biết, có việc lớn đã xảy ra! Rất nhiều người còn trực tiếp chỉ mũi giáo vào sự kiện phát hiện người khổng lồ hai ngày trước đó. Mười hai xạ thủ cấp sáu, đây là một lực lượng khủng bố tới bậc nào! Chẳng lẽ trên người người khổng lồ đó ẩn tàng bí mật gì, đáng để mười ba xạ thủ cấp sáu liên hợp tiêu diệt?

Đối với tất cả những điều này, Diệp Trùng hoàn toàn không biết.

Trở về trong nhà khôi phục như thường, hần suy nghĩ trận chiến hai ngày trước. Cảm giác đầu tiên trong lòng hần chính là hần đối với nơi này quả thật quá không quen thuộc. Nếu như hần sớm hiểu thực lực chân chính của xạ thủ ở nơi này chút, thì cũng sẽ còn lâu mới chết vật thể này.

Nhưng điều làm trong lòng hần hơi yên tâm là, năng lực tự sửa chữa kinh người của Thần. Thời gian hai ngày, cái lỗ trên đùi đó đã biến mất tăm. Chiến đấu lần trước tuy kinh hiểm nhưng Thần không chịu thương tổn có tính thực chất.

Bất luận tính năng trên các phương diện nào, Thần đều xuất sắc vượt xa mấy cái phi hành khí nguyên thủy đó không biết bao nhiêu lần, nhưng mình lại bị đối phương áp chế gắt gao sờ sờ ra đó, loại cảm giác này, thật là làm người ta không thoải mái a!

Nhưng Diệp Trùng rất kiên nhẫn, hắn biết điều mình hiện giờ phải làm, chính là cố sức mau chóng hiểu rõ nơi này, quen thuộc quy tắc của thế giới này.

Ngoài ra, nhất định phải cẩn thận, nếu không, bị người có lòng tra ra dị dạng, vậy thì muốn chạy cũng chạy không được.

- Có người đang tới gần chỗ này. Quang não trong phòng phát ra cảnh báo.

Diệp Trùng vội vàng quét ánh mắt về phía màn hình, lòng nảy sinh cảnh giác. Chỗ này của hắn hoang vắng vô cùng, bình thường sẽ không có người tới.

Trên màn hình, lại chỉ thấy Christine kéo lỗ tai Ban Mông, quát nói: “Có phải là chỗ này?”

Ban Mông vội vàng trả lời: “Là chỗ này, chính là chỗ này!” Kế tiếp liền cầu xin: “Chị họ, chị thả tai của em ra đi, chị kéo nữa thì sẽ rơi xuống đó.”

- Hừ hừ, rơi xuống hãy nói, ai kêu tên nhóc ngươi không thành thật. Ở trước mặt lão nương cũng giở trò, quả thật là chán sống rồi mà. Christine khinh thường nói, nhưng vẫn thả tay ra.

Ban Mông lúng túng nhưng không dám phản bác.

Christine đi tới trước cửa nhà Diệp Trùng, tay phải để trên cửa, nhưng trở nên do dự, thần tình trên mặt có chút phức tạp.

Mãi tới tận nửa phút, nàng ta mới giống như hạ quyết định gì đó, tay phải nắm lại, tung tung tung, gõ liên tục lên cửa.

Một lát sau, cửa mở, Diệp Trùng đứng sau cửa, rất lạnh nhạt hỏi: “Tìm ta có việc?”

Mặt Christine đỏ lựng lên, nhất thời ấp úng không biết mở miệng thế nào.

- Không nói thì ta đóng cửa. Diệp Trùng vẫn giữ bình tĩnh.

Christine lập tức lộ ra vẻ tức giận, kiêu ngạo ưỡn bộ ngực to: “Này, tiểu tử, đừng cho rằng mình có chút bản lĩnh thì ngon lắm. Cái tên không lịch sự nhà ngươi, có kẻ đối đãi người đẹp như ngươi thế này sao?”

Diệp Trùng không nói một lời, liền chuẩn bị đóng cửa lại.

Christine lập tức có chút hoảng, vội vàng dùng chân chặn cửa, miệng gấp giọng nói: “Đợi đã, ta có việc!”

- Nói. Diệp Trùng vẫn là gương mặt đá tảng vạn năm không đổi đó.

- Ta, ta muốn bái ngươi làm thầy. Mặt Christine đỏ tới mức sắp chảy cả máu ra, kế tiếp nàng giống như có được loại cổ vũ nào đó, lớn tiếng nói: “Nói thì nói, ai sợ ai, cho ngươi biết, bà đây chính là muốn bái sư. Bà đây thấy bản lĩnh của tiểu tử ngươi không tệ, chính là đến bái sư. Thế nào? Nhận hay không?”

- Không nhận. Diệp Trùng chuẩn bị đóng cửa lại.

Christine lập tức quýnh lên: “Này, ngươi, ngươi tại sao có thể không thu chứ? Một đại mỹ nữ như bà đây đưa tới cửa, ngươi cũng không nhận? Con người ngươi tại sao, tại sao lại nhẫn tâm...”

Diệp Trùng lười để ý, liền định đóng sầm cửa lại.

- Này này này, đợi chút, đợi chút, cùng lắm ta tặng ngươi Quy Văn mộc, làm tiền bái sư, thế nào? Giọng nói Christine càng gấp hơn.

Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, Quy Văn mộc đối với hắn mà nói không hề có giá trị quá lớn gì, vẫn không bằng một đồng tiền bản thực vật bình thường, hắn rất tự nhiên mà cự tuyệt: “Nó đối với ta không có tác dụng gì.”

- Vậy một triệu úc thì sao? Christine cũng là kẻ có ánh mắt cực độc, hắn nắm được suy nghĩ trong khoảnh khắc đó của Diệp Trùng, liền hiểu ra thì ra là điều kiện không đúng.

Khi Diệp Trùng đang tính toán, Christine đã tăng giá: “Hai triệu ưc.”

Diệp Trùng nghĩ cũng không nghĩ thì đã ra quyết định: “Được.” Hắn hiện giờ rất thiếu tiền.

Christine lập tức mặt mày vui vẻ: “Quá tốt rồi! Hi hi, sớm nói rồi mà, bà đây có tiền, hại trái tim nhỏ của bà đây tới giờ vẫn nhảy bình bình nè.” Loại này nàng lại không quá lời. Là một người chế tạo vũ khí khá nổi tiếng ở vùng này, nàng làm sao lại có thể thiếu tiền chứ?

Diệp Trùng mở cửa nhà, để Christine tiến vào.

Ban Mông cũng muốn vào theo, nhưng bị đóng cửa cái sầm.

- Hừ. Hai tên cà chớn các người. Ban Mông hậm hực nói, nhưng giọng nói vẫn cố sức dè thấp. Hắn chỉ có một mình trở về, sau khi nghĩ tới mình dường như sau khi gặp phải gã lạnh lùng đó, may mắn liền trở nên tệ tới cực điểm. Lần này vô duyên vô cớ bị chị họ bắt làm khổ sai dẫn đường, dọc đường bị nhéo lỗ tai không nói, bây giờ tới rồi ngay cả cửa cũng không cho vào.

Diệp Trùng đóng cửa, thò tay ra: “Trả tiền trước.”

- Không phải chứ, người có còn là đàn ông không? Bà đây lớn thế này vẫn chưa từng thấy qua loại đàn ông cực phẩm như người đây. Christine chuyện bé xé to nói, nhưng nhìn thấy Diệp Trùng vẫn gương mặt đá tảng, chỉ đành lầu bầu nói: “Được rồi, được rồi, trả thì trả.”

Nàng rút ra hai tấm thẻ màu xanh lá của mình, đưa cho Diệp Trùng.

Diệp Trùng không khách khí nhận lấy.

- Nay, bà đây bây giờ đã là đệ tử của người, ở chỗ nào? Christine nhin không được hỏi.

- Ở chỗ nào? Diệp Trùng có chút kỳ quái nhìn Christine: “Ở nhà cô.”

- Không được, không được. Đệ tử và thầy đương nhiên phải ở cùng nhau, nếu không, bà đây làm sao học được từ người chứ? Christine lắc đầu dữ dội, lập tức trêu chọc nói: “Yên tâm, cái tấm thân nhỏ này của người, bà đây không có hứng thú, bà đây thích là đàn ông cường tráng.”

Christine ám muội đánh giá trên dưới Diệp Trùng.

Diệp Trùng đối với cử chỉ của Christine làm như không thấy, mặt không cảm xúc nói: “Nếu như cô muốn ở chỗ này thì cũng được, nhưng cô phải tuân thủ quy tắc.”

- Quy tắc gì? Christine vẽ mặt tò mò hỏi.

- Trừ khu vực chỉ định, chưa được cho phép, không được tiến vào phòng khác. Biểu tình Diệp Trùng xem ra có chút nghiêm túc.

- Tại sao? Christine kỳ quái nhìn Diệp Trùng: “Người chẳng lẽ đang làm việc gì không thể gặp người khác sao? Sợ bị bà đây nhìn thấy à?”

- Cô chỉ có đồng ý hay là cự tuyệt. Diệp Trùng mặt không cảm xúc, trong giọng nói lộ ra ý lạnh.

Christine không biết tại sao, trong lòng dâng lên hơi lạnh, ngữ khí không khỏi mềm lại: “Được rồi, được rồi, không đi thì không đi, người cho rằng bà đây thèm.”

- Ừm, cô ở đó. Diệp Trùng chỉ một căn phòng nhỏ ngoài cùng cạnh sân.

- Không phải chứ. Người để bà đây ở đó? Christine không thể tin được chỉ căn phòng nhỏ đó. Căn phòng nhỏ đó cực nhỏ, chỉ có thể chứa một người ở.

Diệp Trùng lười để ý, hỏi thẳng: “Ở hay là không?”

- Ở thì ở chứ. Trong ngữ khí của Christine mang theo sự ủy khuất vô hạn, nhưng Diệp Trùng không chút động lòng, xoay người đi vào nhà, quăng lại một câu: “Phạm vi hoạt động của cô là căn phòng nhỏ của cô và cái sân.”

- Cái gì! Christine nhìn căn phòng nhỏ hẹp của mình và cái sân trống rỗng chẳng có gì, muốn khóc mà không có nước mắt.

Tiến vào phòng. Diệp Trùng lại một lần nữa chế tạo cánh cửa mới cho phòng của hắn, mấy cánh cửa này chỉ có thể mở từ trong. Nếu như bên trong không có ai, quang não bên trong sẽ thông qua hệ thống quét hình xác nhận ngoài cửa có phải là Diệp Trùng hay không, chỉ có Diệp Trùng nó mới mở cửa. Mà cửa một khi gặp phải sự phá hoại bạo lực thì giống như kích động hệ thống phòng ngự, kẻ xâm nhập sẽ trực tiếp bị nổ thành mảnh vụn.

Christine rất buồn chán, thật sự rất buồn chán.

Trừ ngày đầu tiên nàng bái sư ra, nàng cũng không nhìn thấy Diệp Trùng đi ra lần nữa. Người gọi là thầy đó của nàng hoàn toàn chưa từng đi ra khỏi phòng. Nàng làm sao cũng nghĩ không thông, một người làm sao có thể ở trong phòng cao như vậy. Với lại, một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng là nàng đã gặm lương khô ba ngày rồi.

Chỗ này quả thật quá hẻo lánh, không có tiệm nào nguyện ý tới bán hàng. Mà phạm vi hoạt động của nàng chỉ có căn phòng nhỏ của nàng và cái sân, hai chỗ này vừa nhìn liền có thể nhìn thấy hết, công cụ nấu ăn gì đều không có.

Ngày thứ ba, nàng quả thật nhịn không nổi. Chạy tới trước cánh cửa Diệp Trùng tiến vào đó, gõ cửa tung tung tung.

- Việc gì? Khe cửa lộ ra gương mặt đá tảng đó của Diệp Trùng.

Lửa giận tích lũy mấy ngày này cuối cùng đã bạo phát vào lúc này, Christine gầm lên: “Tiểu tử người đây rốt cuộc là có ý gì? Bỏ rơi một mình bà đây ở một bên, bà đây ăn cái gì, uống cái gì? Bà nó, ba ngày rồi, bà đây thứ gì cũng chưa học được, hôm nay người nói rõ cho bà, thu tiền rồi thì bỏ mặc có phải không?”

Christine liên tục phun nước bọt, một mặt vén tay áo.

Diệp Trùng rất kỳ quái hỏi: “Ta cần phải cung cấp đồ ăn, thức uống cho người sao?”

Christine giận quá hóa cười, tóm lấy cổ áo Diệp Trùng: “Phí lời, bà đây ở chỗ này uống gió tây bắc à? Cho người biết, đừng cho rằng thu tiền rồi thì có thể không chịu trách nhiệm với bà đây...” Nói tới chỗ này, nàng đột nhiên nín bặt, dường như nghĩ tới việc gì đó, sắc mặt đỏ lên.

Cho dù bị nắm lấy cổ áo, Diệp Trùng vẫn không chút động lòng, mà nghiêng đầu, rất nghiêm túc hỏi: “Ta thật sự cần phải cung cấp đồ ăn thức uống cho cô sao?”

Christine có chút không biết nói gì, hung hăng nói: “Phí lời, đương nhiên phải cung cấp.”

- Ừm. Diệp Trùng thần sắc bình tĩnh nói: “Trong ước định chúng ta ký lúc trước không hề có điều khoản này, xin trả phí ăn uống.”

- Người, người, người... Ngón tay Christine chỉ Diệp Trùng, cả nửa ngày cũng không nói ra.

Không đúng sao? Diệp Trùng cảm thấy mình không phạm bất cứ sai lầm gì. Hiệp nghị lần trước của hai bên là quan hệ thầy trò, mà không phải quan hệ bảo mẫu và chủ nhân.

- Được, được, được, bà đây vẫn chưa từng thấy qua kẻ tài như người. Được, ăn uống bà đây không cần người lo. Nhưng bà đây đã cho người hai triệu, người quăng bà ở bên ngoài không lo không hỏi thì tính sao đây?

- Có vấn đề cô có thể tới hỏi ta. Trả lời của Diệp Trùng làm Christine quả thật sắp phát điên.

Một lát sau, Christine thở bình thường lại, nàng cười lạnh nói: “Hừ hừ, vấn đề của bà nhiều lắm, tiểu tử người cứ đợi đó.”

Câu nói này của Christine không hề nói quá, lần đó nhìn thấy Diệp Trùng chế tạo khẩu súng quang đó, trong lòng nàng liền có vô số nghi hoặc, thế là nói ra tất cả.

Rừng rậm Lương Ngạn, một đoàn mười ba người đang tụ tập cùng nhau ở một chỗ bờ bộn thảo luận gì đó, bọn họ chính là Đa Già và mười hai xạ thủ cấp sáu cùng tới với hắn.

- Các người xem, nơi này chính là chỗ chiến đấu hôm đó. Đa Già chỉ mảnh rừng rậm này.

Nơi này đã sớm không thấy sự xanh rì ngày trước, trên mặt đất khắp nơi là cành cây đứt gãy thành từng đoạn, trên mặt đất chỗ có rất nhiều hố lớn, mấy cái này đều là do đạn quang nổ mạnh tạo nên, mặt đất có chỗ bị nổ thành một mảng cháy đen.

Sắc mặt mỗi người đều vô cùng nghiêm túc. Vốn dĩ bọn họ vẫn có vài phần hoài nghi lời Đa Già, nhưng tới chỗ này, bọn họ đã tin.

Cây đổ cành gãy ở chỗ này giống như đang kể nơi này từng trải qua một trận chiến đấu kịch liệt đến cỡ nào.

Thực lực của Đa Già, bọn họ đều rất rõ ràng, chiến đấu có thể tiến hành tới mức này, vậy thì thực lực mạnh mẽ của đối phương cũng cứ nghĩ là biết. Nếu như Đa Già nói thật, vậy thì thật sự làm người ta lo lắng trong lòng a.

Mấy người này ai nấy đều là hạng thân kinh bách chiến, bọn họ rất nhanh liền tìm ra mấy thứ nào là do người khổng lồ mà Đa Già nói tạo thành.

- Nơi này, các người xem. Có một xạ thủ chỉ một dấu chân khổng lồ. Mặt đất in dấu chân sâu tới ba mươi cm.

Đám đồng bạn xung quanh ai nấy thần sắc nghiêm túc.

- Dấu chân lớn thế này, cao mười mấy mét cũng rất bình thường. Ừm, cân nặng của hấn chắc là rất nặng, ta rất tò mò cái tên đồ sộ thế này làm sao bay trên không, còn có thể linh hoạt như vậy, điều đó quả thật làm người ta không thể tin được. Xạ thủ này là người sở trường theo dấu nhất trong đoàn người này.

Bọn họ không ngừng tìm kiếm trong rừng rậm. Dấu vết người khổng lồ để lại trong rừng rậm rất rõ ràng, điều này làm bọn họ có thể rất dễ dàng tìm kiếm theo mấy dấu vết này.

Bọn họ không ngừng suy đoán người khổng lồ lúc đó là dùng phương pháp nào, ý đồ của hấn là gì, vân vân...

Bọn họ cuối cùng đuổi tới con sông đó, tới chỗ này, tất cả dấu vết đều biến mất toàn bộ.

- Hấn chắc là bay đi từ chỗ này. Xạ thủ phụ trách theo dấu suy đoán nói, suy đoán này cũng nhận được sự đồng ý của mọi người. Nhưng nếu từ chỗ này bay đi, muốn dễ dàng thoát khỏi truy bắt như thế cũng không phải việc dễ dàng. Nó làm sao im hơi lặng tiếng rời khỏi chứ? Với lại, hấn tại sao lại tới con sông này mới bay đi chứ? Trong này là ngẫu nhiên hay là tồn tại loại liên hệ gì đó?

Lượng lớn nghi hoặc tràn ngập trong ngực bọn họ.

- Mọi người cũng không cần gấp, chúng ta tạm thời cứ ở lại Dã Thập thành. Ta nghĩ gã khổng lồ này rất có khả năng sẽ lại xuất hiện lần nữa, tới lúc đó tất cả chân tướng cũng sẽ giải quyết dễ dàng. Ngoài ra, Đa Già cũng không phải nói rồi sao, gã khổng lồ đó đối với chúng ta không tạo thành uy hiếp gì, chúng ta cứ tạm thời cứ coi như là nghỉ phép đi. Trong đội ngũ, có một người giống như là đầu lĩnh đề nghị.

Lời của hấn lập tức làm thần kinh mọi người thả lỏng ra, thần tình của rất nhiều người lập tức thoải mái. Lập tức có một người bổ sung nói: “Tất cả chi phí đều do Đa Già trả!”

- Ha ha! Mọi người đều cười rộ lên.

Đa Già hào sảng nói: “Không thành vấn đề!”

523. Chương 523: Tên Đầu Đá Giống Như Câu Đố

- Pháp tắc liên đới của vấn đề này rất nhiều, đầu tiên, cô biết cái gì gọi là định luật nhà Hách Nhĩ Bối không?

- Không biết. Christine vẽ mặt mơ hồ.

- Vậy chúng ta giảng định luật nhà Hách Nhĩ Bối trước... Trên mặt Diệp Trùng không có chút bực mình nào, nhưng vẫn là biểu tình không nóng không vội, lạnh nhạt như nước.

Mấy ngày tiếp đó, Christine đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục, nàng ta hiện giờ chỉ mừng một việc, đó chính là ban đầu mình cổ vũ hết dũng khí bá thiếu niên này làm thầy, đó là một việc mới chính xác làm sao.

Trong mấy ngày này, Christine đưa vấn đề nàng không hiểu ra. Thật ra điều bọn họ hiện đang thảo luận vẫn là vấn đề đầu tiên nàng đưa ra, nàng làm sao cũng không ngờ bên trong một vấn đề mình tùy tiện đưa ra lại có học vấn thâm ảo như vậy.

Đợi nàng hiểu hết vấn đề đầu tiên thì đã là ngày thứ tư rồi. Nhưng trong bốn ngày này, Christine cảm thấy thu hoạch của mình vượt xa tưởng tượng của nàng.

Nàng chỉ là có chút nghĩ không thông, thầy của nàng trẻ như vậy tại sao lại hiểu tri thức thâm ảo nhiều như vậy, có thể nói là mệnh môn như biển. Mỗi lần nàng đối mặt thầy, nàng đều không tự chủ được mà bộc phát ra sự tôn kính ở chỗ sâu trong lòng. Ngoài ra, mấy tri thức này thần kỳ như vậy, chúng có hệ thống cực kỳ nghiêm khắc và hoàn chỉnh, một vòng móc một vòng, từ cạn vào sâu, cực có mê lực.

- Hôm nay học tập tới đây dừng lại, đợi lát cô theo ta đi mua vài thứ. Diệp Trùng lạnh nhạt nói.

Christine kinh ngạc ngẩng đầu: “Mua cái gì?” mấy ngày này, trừ giảng cho mình một số tri thức ra, thầy chưa từng bước qua sân một bước. Chỉ cần mình không hỏi hấn, hấn đều ở trong phòng, cánh cửa đó cũng một mực đóng kín mít.

- Ta cần tất cả tiêu bản của tài liệu thông thường, cô liệt một bản danh sách ra. Diệp Trùng nói với Christine.

- Người cần mấy thứ này làm gì? Với cái nhìn của Christine, yêu cầu này của Diệp Trùng có chút kỳ quái, không, phải là cực kỳ kỳ quái. Quen thuộc thuộc tính của vật chất là điều mà mỗi kỹ sư chế tạo vũ khí sẽ bị yêu cầu nắm bắt trong thời kỳ đầu học tập, trên thực tế, nguyên liệu có thể dùng để chế tạo vũ khí tuy không ít, nhưng cũng không hề nhiều, thứ thường thấy cũng chỉ mấy loại đó.

Nếu như tiêu bản của tất cả tài liệu, không chỉ tốn chi phí khổng lồ, với lại, trong mắt nàng, hoàn toàn không cần thiết.

- Có chỗ dùng. Đáp án này của Diệp Trùng rõ ràng không thể làm Christine vừa ý, nhưng nàng cũng biết, nếu như Diệp Trùng không muốn nói với nàng, vậy nàng vô luận hỏi thế nào cũng sẽ không có chút tác dụng.

- Em yêu, ta không thể không nhắc nhở ngươi, thứ đó ít nhất tốn của ngươi một triệu úc trở lên. Ngươi phải nghĩ rõ ràng. Christine vẫn đưa ra đề nghị của nàng.

- Ủ, không thành vấn đề.

Mấy ngày không ra khỏi cửa, đối với kẻ mấy ngày này một mực nhai lương khô như Christine mà nói, tâm tình khá tốt.

- Nay, tiểu tử, bà đây vẫn không biết ngươi tên là gì đó? Tâm tình không tệ, Christine liếc Diệp Trùng.

- Diệp Trùng. Cặp mắt Diệp Trùng nhìn phía trước. Rất lâu không dùng tên thật của mình, hồi tưởng lại trải nghiệm của mình, phảng phất như vẫn luôn đang dùng tên giả. Bất giác, trong lòng Diệp Trùng dâng lên chút khổ tâm, nhưng lập tức khôi phục như thường.

- Diệp Trùng? Cái tên này cũng không tồi. Christine vẫn nhin không được mà cười nhạo: “Nhưng cũng thật không có bá khí.”

Diệp Trùng không để ý, chỉ đi tới trước.

Không thể không nói, Christine đi trên đường vẫn cực kỳ thu hút ánh mắt của người ta. Nàng một thân đồ da phơi bày ra, để lộ thân hình nóng bỏng, cực kỳ dụ người. Mà giữa lông mày càng thêm phong tình vạn chủng, đặc biệt là cái môi đỏ, cực kỳ kêu gọi.

Thân hình nàng khá cao, đi cùng Diệp Trùng, hai người gần như cao bằng nhau.

So với Christine, Diệp Trùng ngược lại tỏ ra bình thường, không chút đặc biệt, tương mạo bình thường, thân hình gầy yếu. Nhưng chỉ có mấy người có ánh mắt độc mới chú ý tới sự hờ hững và trấn định trong thần tình của hắn.

Rất nhiều người đi trên đường lộ ra vẻ tiếc nuối, điều này cũng làm cho Christine càng thêm đắc ý, nhưng khi nghiêng đầu nhìn Diệp Trùng, lại phát hiện đối phương nhìn cũng không nhìn mình một cái, lập tức cảm thấy có chút buồn bực.

- Em yêu, cậu có phụ nữ chưa? Con người Christine xoay chuyển, nghĩ tới một vấn đề.

Diệp Trùng nghĩ ngợi, gật đầu: “Chắc coi như là có.” Trước mắt hắn, thân hình một cô gái mặc bộ đồ luyện công màu trắng lướt qua.

Christine lập tức hứng thú, hưng phấn nói: “Chà chà chà, nhìn không ra người nhỏ con mà cũng có chút bản lĩnh a, chỉ tấm thân nhỏ bé này vẫn có thể dụ dỗ phụ nữ? Nhưng bà đây phải nói, người cũng thật quá vô trách nhiệm, cái gì gọi là chắc coi như là có? Thật không có chút khí khái nam nhi, có thì là có, không có thì là không có, chắc coi như là có? Cái này coi như cái gì? Thật không ra gì, chẳng trách bà đây không vừa mắt người.”

Diệp Trùng liếc Christine, trong lòng lại đang suy nghĩ, cô gái này ước chừng nhất định nói chuyện được với Thương.

Christine chống nạnh, mở to mắt: “Nhìn gì mà nhìn, chẳng lẽ bà đây nói sai sao? Bà bình sinh thống hận nhất loại đàn ông bạc tình bạc nghĩa như người đó!” Mặt hơi giận dữ, người đi đường lập tức có người tức giận, hận không thể lên bỏ sức cho người đẹp.

Nhìn Diệp Trùng hoàn toàn giống như tên đầu đá, Christine cũng cảm thấy có chút mất hứng, bỗng, nàng lại nghĩ tới một vấn đề, đột nhiên sấn tới bên tai Diệp Trùng, nhỏ giọng hỏi: “Thành thật nói, mùi vị thế nào?” Thần tình của nàng mờ ám nói không ra lời.

- Rất tốt. Diệp Trùng vô thức buột miệng nói ra, ký ức mấy lần đó vẫn luôn quanh quẩn trong đáy lòng hắn, cả đời này nghĩ chắc là không thể quên rồi.

- Ha ha ha ha! Christine ôm bụng, mặc kệ dáng vẻ, thả ga cười lớn, cười tới mức gần như không thẳng được eo. Nàng không hề biết, thứ hai người nói căn bản không phải cùng một việc.

Diệp Trùng ngược lại không cảm thấy có gì đó không ổn, hắn chỉ kỳ quái, vấn đề này có buồn cười vậy không? Tại sao mình không cảm thấy?

Hắn vẽ mặt bình tĩnh đứng trước mặt Christine, đợi nàng cười xong.

Do đó trên đường xuất hiện một cảnh tượng cực kỳ nguy dị thế này, một người đẹp ăn mặc bốc lửa phóng túng cười lớn, còn trước mặt nàng, một gã giống như tượng đứng trơ ra.

Mỗi một người đi đường đi qua người bọn họ đều bỏ lại ánh mắt dị dạng.

May mà lần này, không hề có ai tới làm phiền, ra sức thay Christine. Người chỗ này, phần lớn đều biết Christine, biết rõ người đẹp này tuy xinh đẹp nhưng thứ nổi tiếng giống như vẻ đẹp của nàng là tính khí dữ dội của nàng, còn có tính cách cổ quái. Không chỉ như vậy, nàng còn là một xạ thủ cấp bốn. Người đẹp thế này, muốn trêu chọc, vậy thì cũng phải đắn đo khả năng của mình.

Tiếng cười của Christine cuối cùng đã thu lại.

- Cười xong rồi chứ? Diệp Trùng bình tĩnh hỏi: “Cười xong rồi thì đi. Cười chưa xong, tiếp tục.”

Christine lập tức nín bặt.

Christine đi sau lưng Diệp Trùng cảm thấy gã trước mắt quả thật quá sức làm người ta nhìn không hiểu. Có lúc tính khí của hắn tốt tới mức làm người ta kinh ngạc, người đùa hắn thế nào, hắn đều không chút dao động, giống như một người đầu đá vậy. Có lúc lại làm người ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm, một việc nhỏ nhoi thì có khả năng chọc tới hắn.

Người vĩnh viễn không biết bước tiếp theo của hắn sẽ làm cái gì. Christine cực kỳ tự tin với dung mạo của mình, nàng cũng biết ở bên ngoài, người thêm nhỏ dãi vẻ đẹp của nàng cực kỳ nhiều, nhưng ánh mắt hắn nhìn mình, lại vĩnh viễn trong veo, không, là lạnh lùng. Biểu tình trên mặt hắn vĩnh viễn bình tĩnh, hờ hững như thế, giống như trên đời này không có bất cứ việc gì có thể làm hắn hứng thú vậy.

Đàn ông trẻ tuổi giống hắn thế này, phải tràn đầy nhiệt huyết, tràn đầy dã tâm và ước muốn thể hiện. Nhưng trên người hắn, lại nhìn không thấy nửa điểm đặc trưng của đàn ông giai đoạn tuổi trẻ này.

Ở trước mặt hắn, mình có thể tùy ý tự xưng là bà đây, gọi hắn là tên nhóc. Hắn trước giờ không vì loại xưng hô này mà có ý kiến. Christine nhớ rất rõ ràng, người thầy trước đây của nàng đó, yêu cầu nàng kính cẩn lễ phép.

Đây là một người kỳ quái. Nhưng Diệp Trùng ở trong lòng nàng, bản thân chính là một người đầy bí ẩn. Học thức uyên bác vượt xa tuổi tác hắn, Christine thậm chí tin rằng, hắn là kỹ sư chế tạo vũ khí lợi hại nhất trên thế giới này.

Ngay cả yêu cầu hắn đưa ra lần này cũng kỳ quái như vậy. Một kỹ sư chế tạo vũ khí thực lực siêu quần, nguyện ý tốn hơn một triệu mua hàng mẫu của các loại tài liệu, bản thân điều này đã rất kỳ quái. Hắn thật sự buồn chán tới vậy sao? Ngoài ra, hắn còn là một kẻ mê tiền, ít nhất Christine cảm thấy như vậy.

- Tới rồi. Christine chỉ một cửa tiệm tường ngoài màu xanh lá nhạt nói: “Đây là tiệm vật liệu lớn nhất ở chỗ này. Nhưng người muốn mua được tất cả vật liệu thì không thể nào, nhưng hầu hết đều có thể tìm thấy ở đây.”

Diệp Trùng gật đầu: “Tốt.”

Không gian trong tiệm rất lớn, nơi này không chỉ bán các loại tài liệu, đồng thời cũng thu mua tài liệu. Rất nhiều xạ thủ mang thu hoạch của bọn họ tới chỗ này đổi thành tiền.

- Chào mừng tới thăm, tiểu thư Christine! Nhìn thấy Christin tới, chủ tiệm này lập tức ra đón. Christine là kỹ sư chế tạo vũ khí nổi tiếng khu vực xung quanh, vũ khí nàng chế tạo khá được hoan nghênh. Nàng cũng là khách hàng quan trọng của tiệm này.

Christine gật đầu ra dấu với chủ tiệm, nhưng đột nhiên bực tức vỗ một cái vào đầu, nói với Diệp Trùng: “À, ta quên tiệm này là của Mặc tiên sinh, chúng ta có thể đi thẳng tới chỗ ông ta chào hỏi. Hi hi, ta nghĩ, lần trước người nhất định để lại cho ông ta ấn tượng khá sâu sắc a.”

Chủ tiệm lập tức sợ nhảy dựng lên, Christine tuy là khách chính của tiệm này của bọn họ, nhưng hắn trước giờ không biết Christine lại quen biết ông chủ mình. Với lại, từ lời nói của nàng, dường như gã bên cạnh nàng đây cũng biết ông chủ, điều này làm hắn càng thêm cẩn thận.

- Ủ, thì ra là tiệm của Mặc tiên sinh. Diệp Trùng gật đầu. Tuy là vội vàng liếc qua, nhưng ấn tượng của hắn đối với vị Mặc tiên sinh này vẫn khá tốt.

Diệp Trùng nhìn quanh, người trong tiệm không hề nhiều lắm, nhưng trong đó có một người làm hắn chú ý.

Đó là một cô gái mặc đồ mỏng màu trắng, nàng ta đội một loại mũ kỳ lạ phi thường, lụa mỏng buông xuống làm người ta không sao nhìn rõ phần mặt nàng ta. Điều làm Diệp Trùng chú ý không hề là kiểu ăn mặc này, mà là khí chất của cô gái này.

Làm hắn nghĩ tới một người, đó chính là Hoàng Bạch Y ở cùng hắn trong thời gian không hề dài.

Tuy hai người một nam một nữ, Hoàng Bạch Y tuổi cao còn cô gái này vừa nhìn thì biết vẫn còn rất trẻ, nhưng trên người hai người lại có một loại khí chất cực kỳ giống nhau.

Dường như phát giác có người đang quan sát mình, đầu cô gái đó hơi nghiêng về phía bên này.

Kế tiếp đó, Diệp Trùng cảm nhận được một dao động như có như không. Loại cảm giác này hắn quá quen thuộc! Trong khoảng thời gian ở cùng Hoàng Bạch Y đó, Hoàng Bạch Y vì truyền thụ tri thức của mình cho Diệp Trùng, vì hắn mà biểu diễn lượng lớn phương pháp sử dụng tinh thần. Hoàng Bạch Y cũng kinh ngạc phát hiện, Diệp Trùng tuy ở phương diện thuật thừa sư không có thiên phú, nhưng đối với dao động tinh thần lại cực kỳ mẫn cảm.

Sau đó hắn mới biết, không hề là Diệp Trùng mẫn cảm đối với dao động tinh thần, mà là mẫn cảm đối với hoàn cảnh xung quanh hắn. Loại mẫn cảm này vượt xa phạm trù của người bình thường, đạt tới một mức độ cực kỳ tinh vi. Điều này cũng làm cho dao động tinh thần người thường không cách nào phát giác, hắn đều có thể cảm giác được.

Diệp Trùng không thích loại cảm giác này, giống như bị người ta soi mói vậy.

Bước chân bất động, nửa thân trên đột nhiên hơi lắc lư với biên độ nhỏ, hắn liền giãy thoát ra khỏi loại dao động này. Tuy hắn không ngừng luyện tập mình tức cũng không thấy hiệu quả gì nhưng với sự quen thuộc của hắn đối với thuật thừa sư, thoát khỏi loại dao động tinh thần này cũng không phải việc khó khăn gì. Rất nhiều thứ chính là như vậy, khi người không hiểu rõ nó, người sẽ cảm thấy nó cực kỳ thần kỳ, nhưng một khi người hiểu rõ bản chất của nó, người sẽ bình tĩnh ngộ, thì ra chẳng qua chỉ là vậy mà thôi a.

- Ý. Một tiếng kêu nhẹ gần như không thể nghe thấy, mang theo vài phần kinh ngạc.

Nhưng thính lực Diệp Trùng cực tốt, tiếng kêu nhẹ này bị hắn bắt được, quả nhiên là nàng ta giả trò quỷ. Mặt Diệp Trùng không hề đổi sắc, trong lòng lại thầm sinh cảnh giác.

- Đây là danh sách, mỗi một thứ trên đó chỉ cần mười lăm gam. Christine và chủ tiệm đều không chú ý tới cuộc đo sức trong im hơi lặng tiếng của Diệp Trùng và cô gái trong góc đó.

Nghe thấy chỉ cần mười lăm gam, trong lòng chủ tiệm thoáng cái cảm thấy có chút thất vọng, thì ra chỉ là mua bán nhỏ. Nhưng khi hắn nhìn thấy danh sách dài thượt này, hắn lập tức rơi vào trạng thái hóa đá.

Qua cả nửa ngày hắn mới phản ứng lại, hắn rất mau liền khôi phục như thường: “Tha thứ sự mạo muội của tôi, tiểu thư Christine, cô thật sự cần tất cả tài liệu trên danh sách này sao?”

- Đúng. Christine liếc nhìn Diệp Trùng, thấy Diệp Trùng không có dị nghị, liền trả lời một cách khẳng định.

Chủ tiệm thể hiện ra tố chất chuyên nghiệp rất cao, không hỏi Christine tại sao, mà tính toán cực kỳ trôi chảy: “Trên danh sách này của cô tổng cộng có ba ngàn một trăm mười hai loại vật phẩm, chỗ chúng tôi đây có thể cung cấp trực tiếp, ngoài ra có bốn trăm hai mươi bốn loại, chỗ chúng tôi đây tạm thời không có, nếu như cô cần, chúng tôi có thể vì cô mà điều tới từ tiệm khác, nhưng thời gian sẽ dài chút, có lẽ cần thời gian một tuần. Xin hỏi, bốn trăm hai mươi bốn loại này, cô có cần không?”

Christine lại nhìn Diệp Trùng, thấy Diệp Trùng gật đầu liền nói: “Cần tất.”

Ánh mắt hai lần Christine nhìn Diệp Trùng đều bị chủ tiệm này nhìn thấy, chủ tiệm này càng lúc càng không dám sơ suất, không chỉ biết ông chủ, ngay cả Christine tính tình vẫn luôn mạnh bạo, không chịu khuất phục cũng nghe lời hắn, người này rốt cuộc lai lịch thế nào? Lai lịch thế nào tự nhiên hắn không biết, nhưng vô luận ra sao, loại người này đều không phải thứ mình có thể đắc tội.

- Do dính lú tới rất nhiều tài liệu quý hiếm, cho nên giá có chút cao, tổng cộng một triệu bảy trăm ngàn. Bởi vì cô là khách quý của chúng tôi, theo quy định, cô sẽ nhận đãi ngộ chiết khấu hai mươi phần trăm, sau khi chiết khấu xong, tổng cộng cô cần trả một triệu ba trăm sáu mươi ngàn úc. Chủ tiệm tính đi tính lại vài lần, xác định không sai sót mới nói với Christine.

Diệp Trùng sáng khoái trả tiền. Thấy hoàn thành một vụ mua bán lớn thế này, trong lòng chủ tiệm cũng vô cùng cao hứng: “Do chủng loại vật phẩm cô cần cực nhiều, chúng tôi cần tiến hành đóng gói chuyên môn rồi mới đánh dấu, chúng tôi sẽ đưa tài liệu tới chỗ ở của cô vào lúc chiều tà, còn bốn trăm hai mươi bốn loại còn lại, chúng tôi sẽ đưa tới quý phủ sau một tuần.”

Một hơi tốn hết một triệu ba trăm sáu mươi ngàn, ngay cả Christine cũng cảm thấy có vài phần đau lòng, trong bụng thầm mắng Diệp Trùng phá của. Nhưng trên mặt kẻ vẫn luôn bị nàng coi là kẻ mê tiền là Diệp Trùng vẫn dáng vẻ hờ hững đó, giống như không có bất cứ cảm giác nào.

Christine không hề định mua thứ gì đó ở chỗ này, hai người liền định xoay người bỏ đi.

- Hai vị xin dừng bước. Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên sau lưng hai người.

Không ai chú ý đồng thời trong mắt Diệp Trùng lóe lên một tia sắc lạnh.

524. Chương 524: Người Phụ Nữ Này Không Phải Là Người Phụ Nữ Tốt

Christine nghe thấy xoay người, liền nhìn thấy một cô gái mặc đồ mỏng màu trắng, đôi mông rộng vành rườm rà, đồ nhẹ mỏng như cánh ve sâu khó mà che giấu thân hình yếu đuối.

- Nghe nói tiểu thư Christine là kỹ sư chế tạo vũ khí đếm trên đầu ngón tay gần đây, tôi muốn mua một món vũ khí từ chỗ cô. Cô gái đồ trắng hơi hành lễ.

Christine nhìn chằm chằm cô gái đồ trắng, đánh giá trên dưới một lượt, trong mắt phóng ra ánh sáng kỳ dị, có chút nóng bỏng: “Ái chà, không ngờ ở chỗ này có thể gặp được nhân vật giống tiên trên trời như tiểu thư đây, không biết tiểu thư tên họ xưng hô thế nào a.”

Vừa đụng vào ánh mắt của Christine, không biết tại sao, chủ tiệm bên cạnh cảm thấy toàn thân mọc lên một lớp da gà. Lại nghĩ tới tin đồn liên quan tới Christine, chủ tiệm vừa mới muốn nhắc nhở vị khách nữ này, nhưng lời tới cửa miệng lại bị hắt nước mạnh trở xuống.

Cô gái đồ trắng cười nhẹ nhàng: “Tôi tên Thù Mặc Nhi.”

- Tiểu thư Mặc Nhi thật là lạnh lợi, khó trách ta vừa gặp liền cảm thấy có duyên. Christine nhiệt tình nắm lấy đôi tay của Thù Mặc Nhi.

Thù Mặc Nhi rõ ràng đối với sự nhiệt tình này của Christine có chút không thích ứng, với lại, một tay của Christine không ngừng chà nhẹ tay của mình, nàng ta cảm thấy thân thể có chút sượng cứng.

- Ha ha, thật sao? Thù Mặc Nhi có chút không tự nhiên.

- Còn không phải! Đây có lẽ chính là vừa gặp như đã quen mà người xưa nói đó. Đôi tay Christine nắm càng thêm chặt.

- Ha ha, tiểu thư Christine thật dí dỏm. Không đổi nét mặt, Thù Mặc Nhi rút đôi tay ra.

Christine rất tự nhiên ôm vai Thù Mặc Nhi: “Ha ha, em gái Mặc Nhi gọi ta là tiểu thư Christine thật là quá xa lạ rồi, em có thể gọi thẳng ta là Christine, hoặc là chị Christine.”

Do dự một lát, Thù Mặc Nhi gật đầu: “Vậy thì cung kính không bằng nghe lời rồi.”

- Mặc Nhi muốn vũ khí thế nào, cứ việc tới chỗ ta chọn. Chị ta đây nhất định sẽ không giấu giếm. Christine hào phóng nói, tay ôm vai Thù Mặc Nhi lại nhẹ nhàng vờ trên vai nàng ta hai cái.

Diệp Trùng hiện giờ đã khẳng định, Christine và Thương nhất định sẽ cực kỳ hợp rơ. Bất quá, hắt lại trước sau im thin thít, tuy hắt không biết đối phương tại sao lại cảm thấy không tự nhiên, nhưng với cái nhìn của Diệp Trùng, điều này có lẽ là một phương thức thử không tồi.

Thù Mặc Nhi khẽ hành lễ: “Vậy thì Mặc Nhi phải cảm ơn chị Christine rồi.” Rồi thuận thế nhẹ nhàng giấy thoát ra từ trong lòng Christine. Môi đỏ của Christine càng lúc càng kiêu diễm, mỉm cười: “Em gái Mặc Nhi hiện giờ vẫn không chịu dùng mặc thật với chị sao?”

Không nói lời nào, trong lòng Diệp Trùng thầm khen, một chiêu này của Christine quả là tuyệt diệu.

Thù Mặc Nhi do dự một lát, nhưng rất mau liền nói: “Vì tiện xuất hành mới không thể không như vậy. Vẫn mong chị không thấy kỳ quái.” Thù Mặc Nhi lấy cái nón lụa trên đầu mình xuống, lộ ra mặt thật.

Một gương mặt hình trái xoan nhón nhọn, làn da cực kỳ mịn màng, một cặp mắt đen, sóng mắt lưu chuyển, mũi ngọc môi son, tóc mượt ngang vai, khí chất nhã nhặn lịch sự. Thù Mặc Nhi vừa gỡ cái này ra, trong cả căn tiệm lập tức không một tiếng động, im phăng phắc.

- Em gái thật xinh đẹp, ngay cả chị cũng động lòng. Hai mắt Christine phát sáng, đầu lưỡi không tự chủ liếm một cái trên cái môi đỏ tươi. Động tác này càng gây nên một trận tiếng nướn nước miếng.

Diệp Trùng không chút lay động, cô gái này lại lịch thể nào, vẫn chưa biết, nhưng chỉ thực lực của nàng ta thì đủ để làm mình cảnh giác rồi. Với lại đối phương sau khi trải qua một phen thăm dò vừa rồi vẫn tới trước bất chuyện, Diệp Trùng tự nhiên sẽ không tin đối phương có lòng tốt gì.

- Vẫn xin hai vị thứ lỗi. Thù Mạc Nhi áy náy ra dấu với Diệp Trùng và Christine, lại đội cái nón lụa lên đầu. Lập tức toàn bộ tất cả phong quang không còn, nhưng cũng chính là ánh mắt trấn nhiếp tâm hồn, không biết sẽ để lại một phong cảnh không cách nào bôi xóa trong lòng không biết bao nhiêu người.

Đôi tay của đối phương vẫn luôn bọc trong lụa, không cách nào nhìn rõ, Diệp Trùng cũng không cách nào phán đoán thực lực nàng ta thế nào.

- Vị tiên sinh này xưng hô thế nào? Giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng giống như từng sợi mưa xuân thấm đẫm lòng người.

- Diệp Trùng. Một giọng nói đơn giản, có sức lại giống như sắt cơ vút qua trong mưa xuân, thổi tan tất cả sự kiêu diễm.

Khóe miệng Thù Mạc Nhi không khỏi nổi lên một tiểu ý không cho người ta phát giác.

- Em gái muốn vũ khí thế nào? Christine nhiệt tình vô bì.

- Ủm, em vẫn chưa nghĩ ra, chị có thể cho chút kiến nghị không?

Trong lòng Diệp Trùng cười lạnh, đây rõ ràng là tìm lời nói đại, có nhân viên chiến đấu nào lại không hiểu rõ vũ khí mình muốn như lòng bàn tay? Người phụ nữ này không phải người phụ nữ tốt.

Christine không nghĩ tới điểm này. Nàng sờ cằm, cố gắng suy nghĩ nói: “Ủm, vũ khí của em gái đương nhiên không thể quá nặng, phải nhắc lên không phí sức. Uy lực phải đủ, nếu không người đẹp giống em gái thế này mà chiến bại sẽ là một việc cực kỳ nguy hiểm. Thể hình em gái long lanh, độ dài vũ khí quá dài cũng không được.”

Nghĩ cả nửa ngày, Christine cũng không nghĩ ra phương án tốt nào, dứt khoát nói: “Em gái, chi bằng đi tới chỗ ta lựa đi, nhìn thấy cái gì thích hợp thì cứ việc lấy.”

- Để chị phải hao tâm tổn trí rồi. Thù Mạc Nhi cười nhẹ.

Một tay Christine chống eo, tay còn lại vẫy một cái, hào khí nói: “Cái này có gì mà phí tâm, chị thích nhất là nhân vật giống em gái thế này.”

Không biết tại sao, trên người Diệp Trùng lạnh toát.

Ba người từ trong tiệm đi ra.

- Em gái, đi tới chỗ chị lựa vũ khí đi. Christine đưa ra lời mời nhiệt tình.

Giọng nói mềm mại của Thù Mạc Nhi truyền ra từ trong cái nón lụa: “Mạc Nhi cảm ơn chị.”

Christine cười nói: “Em gái chỉ khách khí.” Nàng xoay người, ngoái đầu: “Người trở về trước, bà... ta đưa em gái đi lựa vũ khí trước rồi trở về.”

- Được. Diệp Trùng trả lời cực kỳ dứt khoát, nói xong xoay người bỏ đi.

- Diệp tiên sinh chẳng lẽ không đi cùng chúng tôi sao? Thù Mạc Nhi có chút kinh ngạc hỏi.

Christine tùy tiện nói: “Cái tên không thú vị như hần, theo bên cạnh chúng ta cũng chướng mắt, hoàn toàn là một tên đầu đá.”

Thù Mạc Nhi cười nhẹ: “Diệp tiên sinh là một người rất thú vị.”

- Thú vị? Christine khịt mũi khó chịu: “Tên nhóc đó, cả nửa ngày đánh không được cái rắm.”

Diệp Trùng đi trên đường, nghĩ về vị Thù Mạc Nhi vừa rồi đó. Hần cảm thấy mình nhất định phải cẩn thận. Ấy đó vừa nhìn liền biết là tới không ý tốt, không biết có phải là mình vừa rồi thoát được cái nhìn của nàng ta nên làm cho nàng ta chú ý không. Tuy vẫn không biết thực lực nàng ta thế nào, nhưng Diệp Trùng

có một loại cảm giác, thực lực nàng ta có khả năng rất cao. Chính loại cảm giác này, thêm vào trận chiến nguy hiểm mấy ngày trước đó làm hắn càng không dám sơ suất.

Việc của Thù Mạt Nhi không có gì nhiều để suy nghĩ, hai bên chỉ là bèo nước gặp nhau, không có nhiều tin tức cho Diệp Trùng tham khảo. Hắn rất mau liền bỏ qua việc này, chuyển sang nghĩ việc khác. Vừa mới tốn một triệu ba trăm sáu mươi ngàn, tiền còn lại trên tay mình cũng chỉ còn lại hơn một triệu.

Diệp Trùng tự nhận không chút thông thạo, mà nghiên cứu sau này khẳng định là hao tổn khổng lồ, không tìm được một con đường kiếm tiền, vậy thì mình cuối cùng chắc chắn là ngồi ăn núi lở. Hắn không muốn vắn vì vắn đề tiền bạc mà phiền não, tốt nhất là tìm được một biện pháp làm một lần rồi thôi. Hắn hiện tại vẫn không chút đầu mối, ở phương diện này hắn vốn dĩ không có sở trường.

Thật là một vấn đề làm người ta đau đầu, xem ra chỉ có từ từ nghĩ cách rồi.

Đột nhiên, thần sắc Diệp Trùng thay đổi, thản nhiên như không, bước chân đột nhiên thay đổi, đi vào trong một góc.

Đây là một con hẻm nhỏ, rất chật hẹp, lại cực kỳ tĩnh mịch, trong hẻm rất yên ắng.

Diệp Trùng mặt không cảm xúc đi tới chỗ sâu nhất của con hẻm, đột nhiên quay người, lạnh nhạt hỏi: “Các người là ai?”

Hai người đàn ông, một cao một lùn, tay cầm súng quang, bọn họ không ngờ hành tung của bọn họ bị Diệp Trùng phát hiện, biểu tình có chút ngạc nhiên, nhưng rất mau, bọn họ liền khôi phục như thường.

Tên gầy cười hì hì: “Người an hem, tục ngữ nói, tài không nên để lộ, chỉ có thể trách người quá bất cẩn. Chắc chắn, nói nè, con người người trông không nổi bật, nhà lại rất sung túc a. Ngoan ngoan lấy tiền giao ra đây đi.”

Tên cao cặp mắt hung dữ nhìn chằm chằm Diệp Trùng, súng quang trên tay chỉ thẳng Diệp Trùng, vẻ mặt cảnh giác.

Diệp Trùng có chút khóe cười không xong, không ngờ mình cũng có một ngày bị cướp, nếu như bị Thương biết, vậy tên đó khẳng định sẽ cười cả nửa ngày.

Hắn không có hứng thú phí lời, xạ thủ cao cấp tuy thực lực khủng bố nhưng mấy tên chẳng ra gì này hắn vẫn không đặt vào trong mắt. Thân hình vừa động, chân liền giống như trang bị lò xo cường lực, cả người bỗng vọt ra.

Một xạ thủ và một võ thuật gia chính diện một đấu một, chính xác mà nói, xạ thủ không hề có bao nhiêu ưu thế. Thần niệm của xạ thủ tất nhiên có thể phát giác hành vi của đối phương trước một bước, nhưng, thần kinh phản ứng của hắn so với võ thuật gia quả thật quá chậm. Đặc biệt là loại võ thuật gia siêu cấp bước vào cảnh giới giả như Diệp Trùng, ai mà không thân hình như gió, ra tay nhanh như tia chớp. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi xạ thủ bắn súng quang này, đủ làm cho võ thuật gia hoàn thành rất nhiều cách giết người người bình thường không sao tưởng tượng được. Võ thuật gia mới là vua cận chiến tay không chân chính. Mà nếu như một vị võ thuật gia có tu dưỡng tinh thần mạnh mẽ, đó mới là vương giả cận chiến khủng bố nhất.

Trong mắt hai người, gã đàn ông đối diện giống như đột nhiên biến mất, mất đi bóng dáng của hắn.

Diệp Trùng giống như một con chim đại bàng lớn mở ra đôi cánh, bỗng xuất hiện ở giữa hai người, thò hai tay ra, đã đụng vào cổ họng của hai người.

Chỉ cần vừa xiết nhẹ nhẹ, hai người này sẽ tiêu tùng ngay, hoàn toàn không còn chút sức sống.

Sắc mặt Diệp Trùng bỗng hơi biến đổi! Một luồng dao động tinh thần cường đại, từ từ chạm tới hắn.

Hừ lạnh một tiếng, đôi tay hắn bỗng phát lực, lực cực một tiếng, hai cái cổ đồng thời bị vặn gãy. Không chút do dự, thân hình Diệp Trùng thấp xuống, thoáng cái dán sát mặt đất, trượt ra sau, tiếp đó mũi chân phát lực, bỗng vọt lên, linh hoạt giống như một con báo, lật mình trên tường bao. Liếc nhìn đầu con hẻm, Diệp Trùng xoay người trốn ra xa.

Mà lúc này, xác hai người mới từ từ mềm oặt ngã xuống.

Đầu hẻm xuất hiện một gã lông mày rậm, vừa đúng lúc nhìn thấy hai người mềm oặt ngã xuống, và bóng lưng lật mình trên tường đó.

Sắc mặt gã lông mày rậm biến đổi, bước mau tới trước người hai người, sự vận vẹo không tự nhiên ở chỗ cổ hai người làm hấn lại một lần nữa biến sắc.

Diệp Trùng trở lại nhà vẫn còn sợ hãi trong lòng, thế giới này quá nguy hiểm. Trong một ngày, gặp liên tục hai cao thủ như vậy, làm sao không làm Diệp Trùng hoảng sợ? Chẳng lẽ cao thủ thế giới này đã nhiều tới mức độ này sao? Cảm giác nguy cơ trong lòng Diệp Trùng càng lúc càng mạnh mẽ.

Dao động tinh thần vừa mới gặp phải đó, Diệp Trùng đã cảm nhận được lực lượng ẩn hàm trong nó. Không biết đây là ngẫu nhiên hay là có người đã chú ý tới mình rồi.

Hắn vốn dĩ cho rằng, nhân vật có thực lực mạnh mẽ giống người điều khiển cái phi hành khí màu lam đó, một địa phương có một hai người như vậy thì đã là cực hạn rồi. Không ngờ, trong vòng một ngày hôm nay lại gặp được hai người. Làm thế nào không làm hấn cả kinh chứ? Gặp gỡ ngày hôm nay đã triệt để nói rõ trình độ thuật thừa sư ở chỗ này so với tinh khu tự do đều cao hơn nhiều.

Địa phương thật đáng sợ!

Địa phương Diệp Trùng từng đi qua rất nhiều, nhưng vô luận là năm thiên hà lớn hay là thiên hà Hà Việt, ngay cả tinh khu tự do, thực lực của hấn đều đủ bảo đảm sự an toàn của hấn, hấn chưa từng lâm vào khốn cảnh giống lần này như vậy.

Cảm giác lúc nào cũng phải giữ thấp giọng không hề tốt.

Rất mau, khi vật phẩm mua trong tiệm đưa tới, Diệp Trùng đã không còn nghĩ vấn đề này. Ở chỗ này, người có thể giúp đỡ mình chỉ có mình. Hấn tin tưởng, mình nhất định có thể tìm thấy biện pháp giải quyết vấn đề. Một điểm này, hấn có đủ tự tin, so với tình huống càng nguy cấp hơn thế này, hấn đều từng trải qua. Tâm chí của hấn đã sớm được tôi luyện tới mức cứng cỏi vô cùng, sẽ không vì vật bên ngoài mà dao động.

Chủng loại vật phẩm rất nhiều, chất đầy cả cái sân.

Tiệm đó cực kỳ tỉ mỉ, trên mỗi vật phẩm đều có ghi tên.

Diệp Trùng không lãng phí thời gian, lập tức bắt đầu công việc. Điều hấn cần làm chính là phân tích ra thuộc tính của mấy tài liệu này, đây là một công trình khá to lớn. Sở dĩ nói là khá to lớn là bởi vì chủng loại dính líu cực kỳ nhiều, nhưng bởi vì máy móc trên tay Diệp Trùng cực kỳ tiên tiến, trên thực tế, hấn không hề cần tốn quá nhiều thời gian.

Điều cần làm hiện giờ chính là phải xây dựng kho số liệu về các loại tham số của mấy thứ tài liệu này.

Khi làm việc Diệp Trùng vô cùng tập trung. Dưới loại trạng thái này, tốc độ vận chuyển của đầu óc hấn cực nhanh. Hấn rất mau liền có phát hiện, tài liệu ở chỗ này, mức độ năng lượng hóa cực kỳ cao. Mấy thứ tài liệu thiên nhiên này giống như sinh trưởng trong một hoàn cảnh chứa đầy năng lượng.

Mà khi hấn kiểm tra tới loại tinh thể nửa trong suốt mà người ở chỗ này dùng để làm nguồn năng lượng đó, ngay cả người một mực bình tĩnh như Diệp Trùng cũng nhận không được mà lộ ra vẻ kinh ngạc. Độ thuần cao của loại tinh thể này, độ cao của năng lượng hàm chứa trong một đơn vị thể tích, cực kỳ hiếm thấy. Nó là nguồn năng lượng ưu tú nhất mà Diệp Trùng từng thấy qua, trừ Lê thạch ra, có lẽ phải kể đến loại tinh thể này.

Với lại, từ trên danh sách kết toán, giá trị của loại tinh thể này cực kỳ thấp, điều này cũng có nghĩa, loại tinh thể này là một loại tài liệu khá thường thấy. Người ở chỗ này thật là hạnh phúc a! Mặc kệ ở chỗ nào, năng lượng đều là thứ toàn xã hội cần lượng lớn, nó là một loại nguồn lực cực kỳ quan trọng. Nhưng ở chỗ này, lại là chỗ nào cũng có.

Sử dụng loại tinh thể này làm nguồn năng lượng, có thể tăng mạnh hiệu suất của động cơ. Diệp Trùng lúc này có chút tính ra tại sao tốc độ của mấy cái phi hành khí thiết kế nguyên thủy ở chỗ này lại có thể đạt tới một mức độ khác thường như vậy. Có nguồn năng lượng xuất sắc thế này, lại thêm vào mấy thứ vật liệu gỗ nhẹ nhàng mà lại có độ cứng cao đó, điều này cũng khó trách. Mấy miếng gỗ đó còn nhẹ hơn vật liệu xương mà Diệp Trùng từng sử dụng qua lúc trước.

Hoàn cảnh nơi này quả thật là, tốt tới mức có chút khác thường!

Diệp Trùng có chút hưng phấn, hai mắt hấn phát sáng nhìn vật liệu chất đồng như núi ở trong sân, ai biết trong này sẽ có niềm vui càng lớn hơn hay không?

Chính ngay lúc này, công việc của hắn lại không thể không ngừng lại, bởi vì Christine đã trở về.

Christine trở về một mình. Đối với vị Thù Mạc Nhi đó, Diệp Trùng không hỏi. Nhưng Christine rõ ràng có chút sợ mất vía, ngược lại làm Diệp Trùng có chút kỳ quái nhìn thêm hai cái.

Thù Mạc Nhi hôm nay rất cao hứng. Hôm nay gặp phải một người rất thú vị. Nàng vốn dĩ cho rằng địa phương nhỏ như Dã Thập thành này chắc là khá nhàm chán, không ngờ vẫn là người có tài.

Dễ dàng thoát khỏi thần niệm của mình như vậy, thực lực của người này thật sự là sâu không thể dò a. Với lại, phương pháp đối phương sử dụng càng làm trước mắt Thù Mạc Nhi sáng lên. Ngoài ra, người đó vẻ mặt lạnh băng băng, trong cái nhìn của Thù Mạc Nhi, lại có một loại đáng yêu nói không ra lời.

Đối với người chị Christine mới gặp như đã quên đó, vừa nghĩ tới nàng ta, Thù Mạc Nhi liền cảm thấy toàn thân có chút không tự nhiên.

Nhưng điều làm nàng không ngờ là, thiếu niên xem ra còn nhỏ hơn Christine đó lại là thầy của nàng ta. Điều này ra ngoài ý liệu của Thù Mạc Nhi. Khi nàng biết được thân phận của Diệp Trùng từ miệng Christine, nàng lúc đó cũng có chút không tin. Nhưng nàng rất mau liền tin, bởi vì nàng cảm nhận được một loại tôn kính phát ra từ trong lòng trong ngữ khí cổ làm ra vẻ không để ý của Christine.

Mà sau khi biết được Diệp Trùng vì xạ thủ cấp tám Sa Á, đã ở chỗ này dùng Tuyết Ban Lam Sam chế tạo một cây súng quang có thể bắn thủng tấm bia Vân Gian thạch dày năm cm, lòng tò mò của Thù Mạc Nhi bành trướng trước giờ chưa từng có.

Cái tên Sa Á này, Thù Mạc Nhi biết, nàng ta quen biết thầy mình.

Một kỹ sư chế tạo vũ khí đỉnh cao có thể chế tạo vũ khí cho xạ thủ cấp tám lại trẻ như vậy, còn có một thân sức mạnh cực kỳ thần bí, xem thế nào cũng đều là thu hoạch lớn nhất ngày hôm nay.

Dưới cái nón lụa, khoe miệng Thù Mạc Nhi cong lên thành nụ cười nhàn nhạt, nàng đã hẹn với Christine, lần sau tới thăm.

Thù Mạc Nhi trở về chỗ ở, đẩy cửa ra liền nhìn thấy một người đầy râu ria lưỡi biếng nằm trên trường kỷ phòng khách, trong tay cầm một bình rượu, dáng vẻ say sưa.

- Edward, người cũng quá lưỡi biếng rồi đó, thời tiết hôm nay tốt như vậy, không khí cũng vô cùng không tệ đó. Ngửi thấy mùi rượu đầy phòng, Thù Mạc Nhi hếch cái mũi nhỏ lên, trề cái miệng nhỏ.

Edward liếc mắt nhìn Thù Mạc Nhi, nhếch miệng cười: “Thì ra là tiểu Mạc Nhi của chúng ta đã trở về rồi. Thế nào, hôm nay ra ngoài gặp được chuyện vui gì sao?”

- Gặp được một người rất thú vị đó. Thù Mạc Nhi cười nhẹ, tháo cái nón lụa xuống, lộ ra dung nhan làm người ta mê đắm.

Edward nhấp một ngụm rượu, nắc một cái, lè nhè: “Thú vị? Ngay cả con kiến cô cũng cảm thấy thú vị.”

- Edward! Thù Mạc Nhi có chút giận dữ trừng mắt nhìn Edward. Edward vội vàng cười ha hả: “Tiểu Mạc Nhi, mấy người Đa Già đều ở trong thư phòng, cô đi tìm bọn họ đi.”

- Hừ! Thù Mạc Nhi trề môi, tức giận trừng mắt nhìn Edward, kẻ đó tức giận đi vào thư phòng.

525. Chương 525: Áp Lực

Thư phòng của Đa Già rất lớn, chứa mười mấy người mà không hề tỏ ra chật chội. Bên trong đã ngồi bảy, tám người, có vài người đang nhàn nhã uống trà, có vài người tụm năm tụm ba nhỏ tiếng thảo luận, có người nhắm mắt dưỡng thần, lại có người đã chớp mắt, đang ngáy cực kỳ có tiết tấu.

- Tiểu Mạc Nhi trở về rồi. Người nói là Đa Già, hắn là chủ nhân của chỗ này.

- Ủm. Thù Mạc Nhi ngoan ngoãn gật đầu. Nàng là người được yêu quý nhất trong đám người này, mọi người đều không chút bủn xỉn mà cho cô gái nhỏ xinh đẹp lại thiện lương này sự quan tâm và thiện ý của mình.

Nhưng không được bị vẻ ngoài đơn thuần của nàng lừa gạt, thực lực của nàng ta lại không hề hàm hồ, tuổi trẻ mà đã có thể trở thành xạ thủ cấp sáu, không chỉ nói rõ thiên phú xuất sắc của nàng ta mà còn đủ để chứng minh sự khắc khổ của nàng ta. Với lại, nàng ta còn có kinh nghiệm thực chiến vượt xa tuổi đời xạ thủ của nàng ta, điểm này đặc biệt đáng quý biết bao.

- Mạc Nhi, hôm nay chơi vui không? Người nói là Ngụy Chính, hẳn là xạ thủ tuổi tác gần với Thù Mạc Nhi nhất trong cả đội ngũ. Năm nay chỉ có hai mươi bốn tuổi, tuy so với Thù Mạc Nhi lớn hơn bốn tuổi nhưng tuổi tác này vẫn có thể đủ làm hắn được gọi là thiên tài.

Cũng không biết tại sao, Thù Mạc Nhi rất không thích Ngụy Chính. Theo lý, Ngụy Chính bất kể là tướng mạo hay là thân thể đều vô cùng kiệt xuất. Ngụy Chính xuất thân thể gia, có giáo dục cực tốt, bất cứ lúc nào đều mang theo nụ cười mê người, phong độ cử chỉ làm người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Ngoài ra, có huyết thống Hy Đình tộc, dung mạo của hắn không thua bất cứ một mỹ nam tử nào. Phải biết là, Hy Đình tộc trước giờ nổi tiếng nhờ có nhiều người đẹp trai.

Ngụy Chính là đại biểu của người đàn ông hoàn mỹ trong lòng rất nhiều phụ nữ, nhưng Thù Mạc Nhi lại không có bất cứ cảm giác gì. Nếu như không phải thực lực Ngụy Chính cao cường, với lại mọi người lại cùng ở trong một đội ngũ, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn. Ở trong mắt nàng, nàng thậm chí cảm thấy Ngụy Chính còn không làm người ta thân thiết bằng Edward thường xuyên say xỉn.

Nhưng Ngụy Chính dường như đối với Thù Mạc Nhi cực kỳ nhiệt tình, làm Thù Mạc Nhi vô cùng phiền não. Vốn dĩ lần này Ngụy Chính muốn cùng ra ngoài với nàng, Thù Mạc Nhi đã tốn thời gian cả nửa ngày mới từ chối được.

Tuy trong lòng có chút không thoải mái, nhưng miệng nàng vẫn khôn khéo nói: “Ủm, rất vui, cảm ơn Ngụy đại ca.”

Ngụy Chính lộ ra một nụ cười cực kỳ mê người: “Mạc Nhi chơi vui thì tốt rồi.”

- Mạc Nhi, hôm nay gặp được việc gì vui vậy? Trông cô vui thế cơ mà. Đa Già cảm thấy hứng thú hỏi.

Vừa nói tới việc hôm nay, Thù Mạc Nhi liền trở nên hứng thú: “Đa Già đại thúc, Mạc Nhi hôm nay gặp được một người rất thú vị!”

Trong ánh mắt của Đa Già mang theo vài phần yêu quý, cười hỏi: “Người nào mà có thể làm cho Mạc Nhi của chúng ta hưng phấn như vậy?”

- Ha ha, không phải là Mạc Nhi của chúng ta đã gặp được tình lang trong lòng mình rồi chứ. Người trên chóc là Bằng A Sát, hẳn là trưởng giả cao tuổi nhất trong đoàn người này, cái mũi bã rượu đỏ hừng hực, lông chim lộn xộn mọc lung tung trên đầu. Tính cách lại giống như con nít, thích đùa giỡn nhất.

Trên mặt Ngụy Chính vẫn treo nụ cười mê người, chỉ là trong mắt lóe qua một tia sáng.

Thù Mạc Nhi gấp giọng giải thích: “Không phải. Không phải a! Tôi hôm nay đã gặp được một kỹ sư chế tạo vũ khí rất lợi hại, hẳn từng chế tạo vũ khí cho một xạ thủ cấp tám đó.”

- Ủa, Dã Thập thành có nhân vật thế này sao? Người vốn dĩ nhắm mắt nghỉ ngơi đều ngồi dậy, mọi người đều vô cùng cảm thấy hứng thú với tin tức này.

Đa Già nhíu mày: “Không thể nào a, nếu như có loại nhân vật này, ta khẳng định là biết. Nếu như nói chế tạo vũ khí khá tốt, khu vực này có lẽ cũng chỉ có một kỹ sư chế tạo vũ khí gọi là Christine. Nhưng kỹ thuật của nàng ta tuy cũng không tồi nhưng vẫn không tới mức độ có thể chế tạo vũ khí cho xạ thủ cấp tám.”

Thù Mạc Nhi đắc ý cười: “Hi hi. Vị Christine các người nói, ta hôm nay cũng gặp rồi, nàng ta chính là học sinh của kỹ sư chế tạo vũ khí đó.” Bỗng, biểu tình của Thù Mạc Nhi có chút cổ quái, nàng nghĩ tới Christine, người phụ nữ này, có chút đáng sợ!

Ngụy Chính miễn cảm nắm bắt được biểu tình của Thù Mạc Nhi, cũng không biết hắn nghĩ tới điều gì, hàn ý trong mắt nặng dần, nhưng nụ cười trên mặt lại càng lúc càng mê người.

Đa Già cũng nói: “Thầy của Christine? Điều này ta thật sự vẫn chưa từng nghe qua. Nếu như thật sự là thầy của Christine, điều này ngược lại rất có khả năng.”

Thù Mạc Nhi thần bí nói: “Đúng vậy, vị xạ thủ cấp tám đó, chúng ta khẳng định đều biết.”

- Là ai? Bằng A Sát tò mò hỏi.

Thù Mạc Nhi đắc ý nói: “Sa Á, mọi người đều biết đó. Nghe nói nàng ta dùng một khối Quy Văn mộc đối cây súng quang này. Nghe nói cây súng quang đó có thể bắn thủng tấm bia Vân Gian thạch dày năm cm.”

Mọi người kinh dị biến sắc: “Xuyên qua tấm bia Vân Gian thạch dày năm cm? Lợi hại!”

Thù Mạc Nhi càng thêm đắc ý, giống như cây súng quang đó là nàng làm vậy: “Các người khẳng định đoán không ra cây súng đó là dùng cái gì chế tạo?”

- Cái gì làm? Quang tinh hoa mộc? Hay là Dạ Vực? Bằng A Sát hứng thú vô cùng.

- Hi hi, sai rồi! Thù Mạc Nhi và Bằng A Sát quan hệ cực tốt, nàng cười hoạt bát: “Ta biết các người đoán không được, lúc đó ta nghe cũng rất kinh ngạc a, cây súng quang đó lại là dùng Tuyết Ban Lam Sam bình thường chế tạo.”

- Không thể nào! Mấy người đồng thanh kêu lên kinh ngạc.

Kể vốn dĩ vẫn còn đôi chút buồn ngủ lúc này cũng đều có vẻ mặt chấn kinh, mọi người nhìn nhau, tin tức này quả thật kinh người. Vũ khí Tuyết Ban Lam Sam chế tạo lại có thể xuyên thủng tấm bia Vân Gian thạch dày năm cm, nghe cũng chưa nghe, khó mà tưởng tượng.

- Tiểu Mạc Nhi, mau dẫn ta đi! Ha ha, lão Bằng ta cũng muốn một cây súng quang giống vậy! Bằng A Sát hai mắt phát sáng, vẻ mặt nôn nóng không đợi nổi, hận không thể lập tức xông tới chỗ của vị kỹ sư chế tạo vũ khí thần kỳ đó.

Thù Mạc Nhi có chút khó xử nói: “Bằng Bằng, người đó tính khí rất cổ quái a, ta cũng không nghĩ ra cách nào. Lại nói, cây súng quang đó của Sa Á là dùng Quy Văn mộc đối, người có thứ tốt gì đổi cho hắn không?”

Bằng A Sát lập tức mất tinh thần, giống như quả cà chua gặp sương muối: “Không có, cái thứ Quy Văn mộc đó chỉ có ở chỗ sâu Darkness, lão Bằng ta vẫn chưa có bản lĩnh chạy tới chỗ hiểm ác như thế.”

- Bằng Bằng không cần phải gấp, ta cũng đang nghĩ cách đó, dù sao chúng ta phải ở chỗ này rất lâu, từ từ nghĩ cách đi. Thù Mạc Nhi vội vàng đỡ dành Bằng A Sát.

Mọi người đều yên lặng, thứ giống như Quy Văn mộc, có lẽ cũng chỉ có xạ thủ cấp tám mới có thể có. Bọn họ đều chỉ là xạ thủ cấp sáu, cách biệt thực lực với xạ thủ cấp tám vẫn có khoảng cách khá lớn.

Chính ngay lúc này, có người vội vàng, hấp tấp xông vào trong thư phòng, lại là một gã đàn ông lông mày rậm.

- Nạp Duy Nhĩ, sao vậy? Người hỏi là Tông Văn. Hắn cũng là đầu lĩnh của cả đội ngũ. Tông Văn tướng mạo mảnh khảnh, hai mắt cực kỳ có thần, hắn năm nay bốn mươi đang ở trong thời gian hoàng kim của một xạ thủ. Nạp Duy Nhĩ bình thường vốn dĩ trầm ổn, gặp việc bình tĩnh, đáng vẻ vội vàng, hấp tấp hôm nay làm Tông Văn có chút kinh ngạc.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung lên mặt Nạp Duy Nhĩ.

Hai cái lông mày rậm của Nạp Duy Nhĩ bình thường mộc mạc, ổn trọng nhướng lên: “Ta vừa mới gặp được một người.”

- Người gì? Sắc mặt Tông Văn có chút ngưng trọng, nếu như là người bình thường, Nạp Duy Nhĩ nhất định sẽ không có biểu tình thế này, đám người này bọn họ, ai không có vài kẻ thù? Chẳng lẽ là Nạp Duy Nhĩ gặp phải kẻ thù cũ lúc trước?

- Hôm nay ta đang đi loăng quăng trên đường, bỗng nhiên cảm thấy không xa hình như có người cướp bóc. Ta liền chạy về phía chỗ đó, không ngờ lại nhìn thấy một màn kinh người. Một người tiêu diệt hai tên cướp. Nạp Duy Nhĩ trầm giọng nói, biểu tình của hắn rất ngưng trọng.

Bằng A Sát cười nói: “Ta nói này tiểu Nạp, đây chính là người không đúng rồi. Một người tiêu diệt hai tên cướp. Điều này quá bình thường, đáng để vừa sợ vừa gào thét này sao? Nếu gặp phải lão Bằng, hừ, bảy tám tên đều không sống sót.”

Ánh mắt mọi người nhìn Nạp Duy Nhĩ đều có vẻ không hiểu, Bằng A Sát đã nói ra nghi hoặc trong lòng bọn họ.

Nạp Duy Nhĩ lắc đầu: “Một người tiêu diệt hai tên cướp không hiếm lạ, nhưng nếu như hắn là tay không thì sao?”

- Tay không? Sắc mặt mọi người đều trở nên ngưng trọng.

Nạp Duy Nhĩ gật đầu: “Là tay không! Hai người đối phương trên tay đều có súng quang.”

Lần này mọi người đều không nói gì. Một người tay không đối mặt hai tên cướp cầm súng, nếu như là mình, phần thắng trong này sẽ có bao nhiêu? Rất mau, mọi người đã có được kết luận, trừ phi đối phương không phải xạ thủ, nếu không trong tình huống tay không, bọn họ không có bất cứ phần thắng nào.

- Hai tên cướp đó đều là xạ thủ, một người là cấp ba, một người là cấp bốn. Lời của Nạp Duy Nhĩ làm khả năng duy nhất trong suy đoán của mọi người cũng tiêu tan.

- Không thể nào, cho dù là xạ thủ cấp tám, cũng không thể nào tay không đối mặt hai xạ thủ cầm súng. Ngụy Chính có chút hoài nghi nói.

Nạp Duy Nhĩ hít một hơi thật sâu: “Đây là ta chính mắt nhìn thấy! Ngoài ra, chiến đấu lúc đó của bọn họ vừa đúng nằm trong phạm vi bao phủ của thần niệm của ta.”

Mọi người lập tức im lặng. Bọn họ đều biết, mắt sẽ lừa người nhưng thần niệm tuyệt sẽ không lừa người, càng huống chi, còn là cảm ứng thần niệm của một xạ thủ cấp sáu luôn luôn trầm ổn, điều đó tuyệt sẽ không xảy ra sai sót.

- Gã đàn ông đó rất lạnh khốc, ra tay cực kỳ độc ác, hắn chỉ dùng một chiêu, liền vặn gãy cổ họng của hai tên cướp. Ta sau đó tới kiểm tra hai cái xác, cổ họng hai cái xác đã hoàn toàn vỡ nát!

Giọng nói trầm thấp của Nạp Duy Nhĩ giống như nói mớ vậy, quăng vào trong lòng mọi người một quả bom nặng ký.

Trong phòng yên lặng như tờ, không khí giống như cục chì nặng đè lên trái tim mọi người, làm người ta thở không ra hơi. Mọi người đều đang nghĩ, nếu như là mình gặp phải tên đáng sợ thế này thì có thể thắng được hay không.

Nạp Duy Nhĩ ngẩng đầu lên, nhìn mọi người một cái, cười khổ nói: “Vội lại, ta phát hiện, nếu như ta một mình đối mặt với hắn, không có chút phần thắng nào.”

Câu này vừa nói ra, cử tọa đều kinh sợ.

Tông Văn có chút miễn cưỡng cười nói: “Người cũng không cần tự ti như vậy đâu, dù sao người cũng là xạ thủ cấp sáu. Truyền ra ngoài, người không biết chuyện, còn cho rằng chúng ta đều là một đám chả ra gì đó.”

Lời Tông Văn làm tinh thần mọi người phấn chấn, đúng a, bọn họ đã bước vào hàng ngũ cao thủ xạ thủ cấp sáu, mà không phải là hàng bình thường thấy được khắp nơi.

Ý vị đáng chất trên mặt Nạp Duy Nhĩ càng nồng thêm: “Bởi vì ta phát hiện, trong khoảnh khắc hắn ra tay đó, thần niệm của ta hoàn toàn không cách nào cảm nhận được hắn, càng đừng nói khóa chốt.”

- Làm sao có thể? Lần này ngay cả Tông Văn vẫn luôn trấn định cũng nhận không được, mấy người còn lại ai nấy đều biến sắc.

Nhìn thấy sự chấn kinh của mọi người, Nạp Duy Nhĩ ngược lại bình tĩnh: “Là thật đó, động tác của hắn quá nhanh, giống như tia chớp vậy, ta hoàn toàn không cách nào nhìn rõ. Hắn dường như có thể cảm nhận

được thần niệm của ta, trong khoảnh khắc hấn ra tay, trong thần niệm của ta liền mất đi bóng dáng của hấn.”

Hấn lộ ra vẻ nhớ lại: “Hấn là người có tốc độ ra tay nhanh nhất, thân thủ linh hoạt nhất ta từng thấy. Lực lượng trên tay hấn rất lớn, cổ họng hai tên cướp đó hoàn toàn vỡ nát, có thể tưởng tượng lực lượng một kích của hấn. Hai tên cướp không kịp nổ súng, tốc độ của hấn quả thật quá nhanh. Ngoài ra, hấn không nhờ bất cứ công cụ nào, hoàn toàn dựa vào sức lực phần chân thì nhảy lên tường bao cao hơn ba mét, ta lúc đó còn cho rằng mình nhìn thấy một con báo.”

- Nhìn rõ dáng vẻ hấn thế nào không? Tông Văn hỏi.

Nạp Duy Nhĩ lắc đầu: “Không có, ta chỉ nhìn thấy bóng lưng của hấn.”

Nạp Duy Nhĩ nói xong, mọi người đều rơi vào trong trầm tư. Trong vòng một ngày, bọn họ đã gặp được hai người lợi hại như vậy, chẳng lẽ Dã Thập thành nhỏ bé cũng là một nơi ngọa hổ tàng long?

Diệp Trùng không để ý tới Christine đang có chút không tập trung tư tưởng, việc của hấn rất nhiều. Vừa rồi, hấn đã hoàn thành việc kiểm tra đối với một số tài liệu mà hấn từng dùng qua. Đối với tính chất của tài liệu thường dùng đại loại như Tuyệt Ban Lam Sam, hấn đã hiểu rõ cực kỳ thấu triệt. Mọi thứ này đều quy công lao cho mấy thứ máy móc cao cấp vờ vệt được ở chỗ tổ nghiên cứu khoa học đó. Mấy thứ máy móc này cái nào cũng đều tiên tiến phi thường, có vài cái thậm chí hoàn toàn không mua được trên thị trường, máy móc tổ nghiên cứu khoa học tự mình bí mật nghiên cứu chế tạo, mấy thứ này đều tiện nghi cho Diệp Trùng.

Cơ sở phương diện chế tạo vũ khí của Diệp Trùng cực kỳ vững chắc, đặc biệt là ở tầng nguyên lý, đây đều là cơ sở mà mấy lão gia gia của “Cực Quang” đó không ngại phiền phức lập ra cho hấn lúc đầu. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất hấn có thể đối mặt với tài liệu mới một cách thành thạo, không chút phí sức.

Mấy thứ vũ khí phòng ngự chế tạo khoảng thời gian trước đó, bởi vì không hề hiểu rõ tính chất đối với tài liệu, cho nên chế tạo đều cực kỳ thô sơ. Diệp Trùng hiện giờ đối với mỗi tham số của chúng đều hiểu rõ như lòng bàn tay, hấn định điều chỉnh lại một lần nữa đối với mấy thứ vũ khí này.

Mỗi một món vũ khí ẩn giấu trong sân đều bị hấn lấy ra.

Cái miệng mở to của Christine lúc đó có thể nuốt trọn một quả trứng gà, nàng hoàn toàn bị dọa ngây ra!

Hấn muốn làm cái gì?

Nàng hoàn toàn không biết, trong cái sân xem ra trống trải vô bì này lại ẩn giấu sát cơ dữ dội như vậy! Trong góc sân, trong tường bao, khắp nơi đều ẩn giấu vũ khí. Khoa trương nhất vẫn là ngay chính giữa cái sân, dưới một phiến đá có thể trượt, pháo trận do bốn mươi chín họng pháo hình trứng đường kính to vượt quá hai mươi cm uy nghiêm đáng sợ đứng đó tạo thành. Pháo trận giống thế này, nàng đã nhìn thấy không dưới năm cái.

Christine đã triệt để không còn gì để nói, hỏa lực nặng thấy được ở chỗ này, gần như có thể sánh ngang một cứ điểm quân sự quan trọng.

Mà khi Diệp Trùng ở trước mặt nàng, như không có việc gì từ từ tiến hành tháo lắp, cải tạo mấy thứ vũ khí khủng bố này, Christine cảm thấy mình đã sắp phát điên!

Không, là tên này điên rồi! Tên này là một tên điên chân chính!

Điều làm Christine cảm thấy lông tóc dựng đứng, toàn thân phát lạnh nhất là vẻ mặt bình tĩnh của Diệp Trùng đang tiến hành cải tạo. Xem ra, Diệp Trùng không hề giống như đang thực hiện công việc nguy hiểm nào đó, mà giống như chỉ là đang làm một việc bình thường vô cùng, thí dụ như uống trà. Với lại, động tác của hấn cực kỳ thành thục, vừa nhìn liền biết loại việc này làm không phải lần một lần hai, Christine khó khăn nuốt nước miếng.

Khi Christine nhìn thấy Diệp Trùng đang ngồi trên một họng pháo với nòng pháo to lớn có thể dễ dàng bắn nổ một cái chiến cơ nhai lương khô, nàng cuối cùng đã hôn mê.

Suy nghĩ duy nhất trong đầu nàng trước lúc hôn mê, thế giới này quá điên cuồng!

526. Chương 526: Giá Phải Trả

Diệp Trùng cải tạo cả hệ thống phòng ngự tốn thời gian ba ngày. Còn Christine ở trong ba ngày này, nhìn thấy Diệp Trùng vô cùng thành thạo mang mấy cái họng pháo to nặng vô bì đó tháo ra rồi lắp, lắp rồi lại tháo, nàng cũng từ khùng bố ban đầu chuyển biến thành quen thuộc như thường lúc sau. Ở vào ngày thứ ba, nàng đã sẵn lên làm trợ thủ cho Diệp Trùng.

Mấy thứ hỏa lực lớn khủng khiếp này làm nàng mở rộng tầm mắt, bản thân nàng đối với vũ khí đã có một loại cố chấp vượt xa người thường. Trong số này, mấy pháo trận uy lực khổng lồ đó gây hứng thú cho nàng nhất, nàng hiện giờ mới biết, mấy hỏa lực nặng lúc trước của mình đó hoàn toàn chỉ là rơm rạ! Trong dòng máu của Christine tràn đầy nguyên tố bạo lực, sau khi đi ra từ trong kinh ngạc lúc đầu, nàng liền bắt đầu hào hứng nghiên cứu mấy thứ không hề coi là lớn nhưng uy lực lại kinh người này.

Nhưng mấy kết cấu phức tạp đó rất nhanh liền làm nàng đầu vầng mắt hoa, nàng biết, tri thức nàng đã học hiện giờ, ở trong hệ thống tri thức đó của Diệp Trùng chẳng qua vẫn chỉ là bộ phận cơ sở nhất, muốn nghiên cứu mấy thứ hỏa lực nặng này, vẫn còn rất sớm. Nhưng điều này vẫn không tài nào ngăn cản sự yêu thích của nàng đối với mấy thứ hỏa lực nặng này. Nếu như không phải Diệp Trùng ngăn cản, nàng cũng hận không thể bắn vài phát pháo thử xem sao, nhìn xem hỏa lực rốt cuộc có phải là lợi hại giống như Diệp Trùng đồn thổi.

Nhưng điều làm nàng kỳ quái nhất là, mấy thứ hỏa lực nặng này, thần niệm hoàn toàn không sao điều khiển, vậy thì làm sao nhắm chuẩn? Diệp Trùng đối với vấn đề này thường là không buồn giải thích.

Thật ra Diệp Trùng lười giải thích, thật sự phải giải thích vấn đề này, không có thời gian mấy ngày chỉ e không thể giải thích rõ, thời gian của hắn hiện giờ cấp bách, nào có nhiều thời gian tốn vào chỗ này, cho nên hắn dứt khoát không giải thích.

Tiêu tốn thời gian ba ngày, cuối cùng đã hoàn thành tất cả công việc, toàn bộ tất cả hỏa lực đều ẩn giấu, từ bên ngoài nhìn không ra chút đầu mối. Điểm này làm Christine khâm phục sát đất.

Chính ngay lúc này, Diệp Trùng đột nhiên nhận được cảnh báo quang não trong phòng chuyển cho hắn, có người đang tới gần bên này. Diệp Trùng mặt không đổi sắc bước vào phòng, đóng cửa lại, mở màn hình, trên màn hình, có hai người một nam một nữ đang tới gần bên này. Cô gái đó, Diệp Trùng nhận ra, là Thù Mạc Nhi. Gã đó lại vô cùng xa lạ.

Bọn họ tới đây làm gì? Diệp Trùng nhíu mày.

Rời khỏi phòng đi ra sân, đóng chặt cửa lại.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Christine mở cửa, lập tức nghe thấy âm thanh tràn đầy vui mừng của nàng ta: “Em gái Mạc Nhi, nào nào nào, mau vào đây.”

Thù Mạc Nhi cười rạng rỡ: “Chị Christine, em tới chơi nè.”

Christine cười hì hì nói: “Em gái bây giờ mới tới, chị đợi em đã mấy ngày rồi đó.”

Diệp Trùng lạnh lùng đứng xem, bây giờ đánh chết hắn hắn cũng không tin Thù Mạc Nhi này không có mục đích gì, ở sau lưng Christine, trong mắt hắn lóe lên tia sáng sắc lạnh.

Hai người bước vào sân, Thù Mạc Nhi hành lễ với Diệp Trùng: “Xin chào, Diệp Trùng tiên sinh.”

- Xin chào. Diệp Trùng trả lễ, tuy hắn cảm thấy hai bên giả dối thế này không hề cần thiết chút nào, nhưng hắn hiện giờ đã không phải là hắn lúc vừa mới xuất đạo. Các loại tình cảnh đều đã trải qua, mấy kỹ năng cơ bản nhất này, hắn cũng đã khá quen thuộc.

Thù Mạc Nhi hôm nay không mang theo nón lưa, dung mạo xinh đẹp không chút tì vết hoàn toàn hiện ra trước mặt mọi người, cứ tùy tiện mà đứng, loại khí chất nhã nhặn, trầm tĩnh như liễu đó làm người ta nhìn không được mà nhìn thêm nhiều lần.

- Đây là bạn của tôi, Ngụy Chính. Thù Mạc Nhi giới thiệu. Lần trước, sau khi biết được địa chỉ của Diệp Trùng từ Christine, nàng liền vạch thẳng một kế hoạch lúc nào lại đến chào hỏi. Nhưng điều không ngờ là, lần này Ngụy Chính quần rịt không buông, phải đi cùng. Mà Tông Văn cũng suy nghĩ tới vấn đề an toàn, đặc biệt là cao thủ thần bí mà Nạp Duy Nhĩ gặp được hôm đó, làm mọi người sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Gần như mọi người đều tán đồng Ngụy Chính đi cùng Thù Mạc Nhi, Thù Mạc Nhi cũng không muốn làm quá rõ ràng, chỉ đành đồng ý.

- Xin chào. Ngụy Chính mỉm cười chào hỏi Diệp Trùng. Diệp Trùng miễn cảm nắm bắt được địch ý lóe lên rồi mất trong ánh mắt của đối phương.

Quả nhiên không có ý tốt, Diệp Trùng cảnh giác trong lòng, hắn đã quyết định, nếu như đợi lát nữa thật sự phải ra tay, ra tay nhất định phải kiên quyết!

Christine huyết sáo một tiếng, lườm Ngụy Chính một cái, cười ngọt nói: “Anh đẹp trai, xin chào!” Trước mắt Ngụy Chính sáng lên, chào hỏi cực có phong độ.

- Chị không mời chúng em vào sao? Thù Mạc Nhi cười nhẹ nói với Christine.

Ánh mắt Christine chuyển động, cười dễ thương: “Câu này em gái nói sai rồi, chủ nhân nơi này không phải là ta a.” Nàng không ngốc như thế, Diệp Trùng từng rất nghiêm khắc cảnh cáo nàng, không được hấn cho phép, không thể tiến vào nhà trong, nếu không hậu quả tự gánh. Nếu như là lúc trước, nàng có lẽ sẽ không coi là gì, nhưng hai ngày này nhìn thấy nhiều vũ khí mạnh mẽ như thế, Christine càng hiểu rõ hơn một chuyện.

Thầy của nàng, gã đàn ông đầu đá xem ra gần như không có cảm xúc gì này, không hề vô hại giống như hắn biểu hiện ra. Phía dưới gương mặt gần như trước giờ chưa từng thay đổi đó của hắn, sục sôi sát cơ mạnh mẽ vô bì.

Ngay cả nàng cũng không được tiến vào, nàng ta làm sao dám tự tiện để mấy người này vào? Cho nên nàng khôn khéo đã quả bóng sang Diệp Trùng.

Ánh mắt ba người toàn bộ đều rơi trên người Diệp Trùng.

Diệp Trùng vẫn là một gương mặt gỗ đá: “Xin lỗi, nhà trong không tiện tiếp đãi.”

Trả lời này ai cũng không ngờ tới, cư xử với khách tới thăm, đây là một loại hành vi cực kỳ ngạo mạn lại cực kỳ vô lễ.

Bầu không khí trong sân ngượng nghịu phi thường.

Mặt Thù Mạc Nhi lúc xanh lúc trắng, còn mặt Ngụy Chính càng khó coi hơn. Bọn họ nào đã gặp qua tình huống thế này? Thân là xạ thủ cấp sáu, bọn họ vô luận đi tới chỗ nào, người ta đều cố sức nịnh bợ bọn họ, hận không thể dính sát vào.

Christine cũng không ngờ Diệp Trùng lại trả lời kiên quyết như vậy, ngập ngừng muốn nói gì đó. Nhưng khi chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Trùng, lập tức nuốt lời đã tới cửa miệng trở lại.

Diệp Trùng không có hứng thú khách sáo nhiều với bọn họ, hai người này và mình không hề có quan hệ gì, với lại, đối với loại người có mục đích khác này, hắn chưa từng có hảo cảm gì. Càng huống chi, trong phòng khắp nơi đều đặt các loại máy móc và hệ thống bồi dưỡng sinh vật, mấy thứ này bị người ta nhìn thấy, chỉ e lập tức sẽ là một trận bão tố.

Ngụy Chính vốn dĩ tâm cao khí ngạo, sự xấu hổ không cho nửa bậc thang nào này của Diệp Trùng nào là thứ hắn có thể tiếp thụ?

Mặt hắn âm trầm: “Các hạ đây là có ý gì?” Thù Mạc Nhi ở bên cạnh không nói lời nào.

Diệp Trùng nhìn thẳng hai mắt Ngụy Chính, lạnh nhạt nói: “Nghe không hiểu?”

Hai mắt Ngụy Chính không nháy nhìn chằm chằm Diệp Trùng, sắc mặt âm trầm như nước.

Diệp Trùng thần sắc bình tĩnh, cơ nhục toàn thân hơi thả lỏng, giống như một con báo thu thế chờ sẵn, một khi bộc phát, vậy chắc chắn là công kích mạnh như sấm sét! Ai cũng không ngờ, dưới cái thân xác trông khá gầy yếu này ẩn tàng lực lượng khủng bố tới bậc nào.

Thù Mạc Nhi ở bên cạnh cũng chuẩn bị sẵn sàng, nhưng nàng lại không hề chuẩn bị giúp Ngụy Chính, mà là định một khi hai người xảy ra tranh chấp, tách hai người ra. Nếu như bởi vì người khác không cho bọn họ tiến vào mà giết chết một kỹ sư chế tạo vũ khí, danh dự của bọn họ cũng sẽ bị ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng. Thù Mạc Nhi biết, tấm lòng Ngụy Chính không hề rộng rãi như hần biểu hiện mọi lúc.

Ánh mắt Ngụy Chính lấp lánh, ngay khi mọi người cho rằng hần sắp ra tay, hần bỗng cười rộ: “Ha ha, Diệp tiên sinh quả nhiên có tính cách, Diệp tiên sinh hôm nay đã không tiện, vậy thì chúng tôi hôm khác lại tới thăm. Tạm biệt.”

Nói xong, Ngụy Chính liền ra cửa đầu tiên, Thù Mạc Nhi sâu sắc nhìn Diệp Trùng một cái, không nói lời nào đi ra cửa.

Christine ở một bên lè lưỡi, đánh giá Diệp Trùng trên dưới một lượt, kinh ngạc nói: “Nhìn không ra a, tiểu tử người lại có gan như vậy a, người không biết đó, bọn họ đều là xạ thủ cấp sáu, cứng đầu cứng, vậy thì người thăm rồi!”

- Ừm. Diệp Trùng chậm rãi trả lời, nhưng lại không hề phản bác. Công phu miệng lưỡi không có tác dụng gì. Thật ra, khi Ngụy Chính dùng thần niệm khóa chặt hần vừa rồi, hần có đủ nắm chắc thoát ra rồi đánh ngã hai người, nhưng hần không hề làm như thế, mà lại lựa chọn kìm chế. Xạ thủ cấp sáu là khái niệm gì, hần không hề có khái niệm. Hần chỉ biết, cô gái tên là Sa Á lần trước đó, là một xạ thủ cấp tám. Xạ thủ cấp sáu đó, cũng chẳng hay ho gì.

Nhưng thần niệm cường đại của bọn họ làm hần có chút kinh ngạc.

Ánh mắt lấp lánh của Ngụy Chính cho hần biết, việc này chỉ e không dễ dàng kết thúc như thế. Hần không hề sợ chuyện, chuyện này không hề có quan hệ với việc đối phương có cường đại hay không.

- Bọn họ là trợ thủ Đa Già mời tới, nghe nói là vì một người khổng lồ toàn thân giáp đen cao hơn mười mét xuất hiện trên không rừng rậm Lương Ngạn lần trước. Mấy trăm cái chiến cơ đều không bắt được tên đó. Cường hãn quá! Cũng không biết Đa Già nổi cơn điên gì, chạy đi kéo một đám xạ thủ cấp sáu tới. Thêm vào hần, mười ba người, thế trận hào hoa a. Bọn họ hiện giờ đang chờ người khổng lồ đó lại xuất hiện lần nữa, hiện giờ đang nhàm chán đó. Christine huyết sáo một cái, môi đỏ mọng tươi dụ người vô bì.

- Thì ra là vậy. Diệp Trùng cuối cùng đã biết cái phi hành khí màu lam đó là ai rồi. Thì ra chủ nhân cái phi hành khí màu lam đó lại là xạ thủ cấp sáu có danh hiệu cao thủ đệ nhất của Dã Thập thành, Đa Già. Hần lúc này mới biết, thực lực xạ thủ cấp sáu có. Cái phi hành khí đó đã ép hần tới một mức độ cực kỳ chật vật, hần tới giờ vẫn nhớ như in.

Nếu như có mười ba cái phi hành khí thực lực tương đồng vậy công mình, vậy thì mình muốn chạy cũng không phải là việc dễ dàng.

- Sợ rồi chứ gì. Christine chế giễu nói: “Hi hi, ta cũng kỳ quái. Bên trong rốt cuộc có bảo bối gì, ngay cả nhìn một cái cũng không được. Lần này ngay cả tiểu Mạc Nhi của bà đây và anh Ngụy đẹp trai đều chạy rồi. Người ta thật là đáng thương.” Christine giả làm biểu tình đáng thương.

Diệp Trùng không để ý Christine giọng điệu quái dị, trong lòng hần đã quyết định, khoảng thời gian này vô luận thế nào cũng không thể điều khiển Thần ra ngoài thêm một lần nữa, quá nguy hiểm.

Bóng đêm phủ xuống, Diệp Trùng đang sắp xếp tư liệu. Số liệu phân tích ban ngày vừa mới ra lò, đây cũng là bộ số liệu cuối cùng của đồng vật phẩm này, hần đầu tiên cần phải tiến hành sắp xếp mấy số liệu này. Christine đã đi ngủ, một phen giầy vò ban ngày đó, tinh thần của nàng đã chịu đủ.

Đột nhiên, một trận tiếng cảnh báo lay tỉnh Diệp Trùng: “Phát hiện kẻ xâm nhập.”

Kẻ xâm nhập? Diệp Trùng máy động trong lòng.

Mở màn hình, phía trên rõ ràng là thân ảnh của Ngụy Chính.

Ngụy Chính lần này tùy tiện tìm một lý do lên ra khỏi cửa, nổi khó chịu ban ngày hôm nay giăng ngang trong lòng, trong lòng hắn cả ngày đều bực bội vô cùng. Vốn dĩ mắt cao ở đỉnh, hắn nào từng chịu tức giận thế này? Vô luận Thù Mạc Nhi hay là hắn, trở về nhà của Đa Già đều không đề cập đến việc xảy ra vào ban ngày hôm nay.

Gây chuyện quang minh chính đại với người khác, bị người ta nhìn thấy, bọn họ sẽ là ý mạnh hiếp yếu, truyền ra danh tiếng cũng không tốt.

Nhưng, nếu như không ai nhìn thấy thì sao? Hừ hừ, Ngụy Chính cười lạnh trong lòng, trên gương mặt tuấn tú lộ ra vài phần hung tợn. Thù Mạc Nhi vẫn một mình ở trong phòng giận dỗi. Nhưng thế thì có tác dụng gì? Tên đáng chết đó, chỉ e bản thân vẫn đang ở đó đắc ý.

Vừa nghĩ tới cái gương mặt đá tảng đáng hận đó, Ngụy Chính liền nghiêng răng nghiêng lợi một trận.

Hắn mau chóng chạy về phía nhà Diệp Trùng. Cảm giác mạnh mẽ của hắn có thể làm cho hắn tránh trước được nguy hiểm, hắn phải tới xem xem, trong phòng tên đó rốt cuộc là giấu bí mật không thể cho người khác biết gì. Hi hi, nói không chừng còn có vũ khí cao cấp gì đó, vậy thì tiện nghi cho mình rồi.

Nếu như đối phương phát hiện ra mình, trong mắt Ngụy Chính lóe qua một tia sát cơ, có vài việc cũng không thể không làm.

Diệp Trùng có chút không biết nói gì, động tác chạy của Ngụy Chính trông nghiệp dư vô cùng. Diệp Trùng có chút không hiểu, vô luận là trộm hay là cướp, đều có tính kỹ thuật cực cao. Trình độ giống hắn thế này, cũng dám tới làm cái việc nguy hiểm thế này?

Lạnh lùng nhìn Ngụy Chính trên màn hình, Diệp Trùng đã đưa ra phán đoán của hắn.

Nếu như nói ban ngày, Diệp Trùng còn kiêng kỵ bị đồng bạn của hắn vây công, đối phương hiện giờ tối vậy mà len lén mò tới, đó là tự dâng mình tới cửa rồi.

Tường bao dày nặng đột nhiên lộ ra vài cái lỗ đen ngòm.

Ngụy Chính lúc này cách căn nhà lớn đó còn khoảng hai ngàn mét, khu vực này bởi vì gần rừng rậm Lương Ngạn, không thấy bóng người nào. Điều này làm hắn không chút cố kỵ, hoàn toàn không chú ý ẩn giấu thân hình.

Một kỹ sư chế tạo vũ khí có là gì? Mình chính là xạ thủ cấp sáu! Đối với một điểm này, hắn vô cùng tự phụ.

Bỗng, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một tia cảm giác nguy hiểm.

Hắn không khỏi dừng bước, thần niệm mau chóng lan tỏa ra xung quanh.

Sắc mặt hắn biến đổi, bỗng lặn ra sau.

Một chùm sáng to cỡ ngón cái để lại một cái lỗ sâu không thấy đáy ở vị trí hắn vừa mới đứng.

Bắn lén! Hắn cuối cùng đã biểu hiện ra thực lực tương ứng của một xạ thủ cấp sáu, lập tức lấy ra súng quang, thần niệm kiểm tra xung quanh. Trong lòng hắn phần nộ vô cùng, may mắn hôm nay dường như muốn gây khó dễ với mình. Ban ngày đụng phải một tên làm người ta căm ghét, buổi tối lại gặp bắn lén.

Nhưng hắn không hề bị phần nộ làm mê muội đầu óc, trên thực tế, hắn hiện giờ bình tĩnh phi thường, súng quang bị hắn nắm trong tay, một khi thần niệm của hắn phát hiện gió thổi cỏ lay gì, hắn sẽ lập tức nổ súng.

Ngay cả mình mà cũng dám bắn lén? Không muốn sống rồi!

Ý, tại sao cái gì cũng không có? Thần niệm của hắn không tìm thấy bất cứ sinh vật nào, càng đừng nói kẻ bắn lén.

Diệp Trùng nhìn Ngụy Chính giống như cảm nhận trước lặn về sau, đánh giá đối với hắn lập tức cao lên vài phần.

Nhưng, Diệp Trùng không hề định nhiều đó đã buông tay, hệ thống phòng ngự trang bị lâu như vậy cuối cùng đã có thể có tác dụng rồi. Vừa may cũng có thể thử nghiệm uy lực của nó một chút.

Lại là một chùm sáng, Ngụy Chính lúnh quính, mặc kệ hình tượng lại lần một cái, né tránh chùm sáng đó. Ngụy Chính hiện giờ phổi cũng sắp tức nổ tung rồi, tới tận bây giờ, hắn vẫn không phát hiện kẻ bắn lên.

Nếu như không phải thần niệm của hắn đã được mở rộng tới khu vực lớn nhất, hắn đã sớm bị hai chùm sáng này xuyên thủng.

Cẩn thận giấu mình sau một cây lớn, Ngụy Chính thận trọng kiểm tra xung quanh, trong ánh mắt hắn, mấy thứ xóc nổi đó biến mất không thấy, mà thay vào đó là sự thận trọng vô bì.

Suy nghĩ đầu tiên của hắn là, có phải một vị xạ thủ cấp tám đang bắn lên mình?

Nhưng tạm không nói xạ thủ cấp tám nào đó. Nếu như thật sự là xạ thủ cấp tám, Ngụy Chính tin rằng hai phát này tuyệt sẽ không bắn hụt. Mà nếu như không phải xạ thủ cấp tám, vậy mình tại sao lại tìm không thấy bóng dáng của đối phương chứ?

Loại dây vô không rõ này mang lại cho Ngụy Chính áp lực khổng lồ, làm hắn không dám manh động.

Chẳng lẽ là trong căn nhà lớn đó có một vị xạ thủ cấp tám? Ý nghĩ này làm Ngụy Chính đột nhiên hoảng sợ. Nếu như thật sự như vậy, điều đó cũng có thể giải thích đối phương tại sao ban ngày lại không nể mặt bọn họ như thế. Khoảng cách giữa thực lực xạ thủ cấp tám và mình, Ngụy Chính vẫn tự mình biết rõ.

Lòng hắn dâng lên vài phần hối hận, chỉ sợ mình lần này đụng phải tám sát rồi. Nhưng trong lòng hắn vẫn còn một tia tâm lý may mắn, công kích của đối phương mình vẫn có thể tránh được, đó là đối phương hạ thủ lưu tình, xem ra hôm nay mình tuy phải chịu khổ nhưng tính mạng chắc không phải lo.

Đi ngược lại hoàn toàn với suy đoán Ngụy Chính tự mình cho là đúng, Diệp Trùng không có chút ý hạ thủ lưu tình nào. Ngụy Chính có thể tránh hai lần công kích này, hoàn toàn là thực lực bản thân hắn.

Nếu như hệ thống phòng ngự của Diệp Trùng chỉ có hỏa lực ở hai chỗ này, vậy thì tuy có thể làm cho Ngụy Chính chật vật không chịu nổi nhưng không tài nào tạo thành uy hiếp đối với tính mạng của hắn.

Nhưng hệ thống hỏa lực Diệp Trùng tạo nên chỉ có hai chỗ sao?

Năm chùm sáng thẳng tuột rạch phá bầu trời đêm.

Năm chùm sáng này vừa bắn ra, Ngụy Chính liền phát giác ra, lần này hắn liền bị dọa tới mức mất tiêu hồn vía! Ngũ liên xạ! Quả nhiên là xạ thủ cấp tám! Cấp bậc xạ thủ càng cao, tần suất bắn của hắn cũng càng cao. Mà xạ thủ đỉnh cấp giống như xạ thủ cấp tám thế này, khi bọn họ bắn liên tục, mấy chùm sáng đó giống như đồng thời bắn ra vậy. Lưới hỏa lực hình thành như vậy, uy lực càng lớn, cũng càng khó né tránh hơn.

Ngụy Chính làm người tuy tự ngạo, nhưng lại có chút chân tài thực học, lập tức không dám do dự, súng quang trên tay giờ ngang trước ngực!

Trên súng quang bỗng sáng lên một quang sáng màu trắng chói mắt. Bốn quang sáng còn lại dán sát người hắn chui vào trong đất.

Ngụy Chính toát mồ hôi lạnh, thân súng súng quang sử dụng Hắc Luân mộc chế thành trên tay để lại một lỗ to cỡ ngón tay cái, tay sờ lên vẫn còn chút ẩm.

Đây là khảo nghiệm mình sao? Ngụy Chính thấp thỏm bất an trong lòng, sự hoảng sợ mạnh mẽ bao vây lấy hắn. Trong lần công kích vừa rồi đó, năm chùm sáng của đối phương, có bốn chùm không hề bắn vào mình, mà là khóa chết tất cả góc độ né tránh của mình. Nếu như mình né tránh chùm sáng bắn vào mình đó, vậy trên người khẳng định sẽ để lại một cái lỗ.

Nếu mình không tùy cơ ứng biến, dùng thân súng cây súng quang trên tay cản chùm sáng bắn về phía mình đó, vậy thì hôm nay xong rồi.

Biểu hiện của Ngụy Chính làm Diệp Trùng rất kinh ngạc, chính là hắn, muốn tránh mấy chùm sáng này cũng cần may mắn nhất định, không ngờ mấy xạ thủ này lại có thể kiên trì lâu như vậy dưới công kích thế này. Đây vẫn là xạ thủ cấp sáu, nếu như là xạ thủ cấp tám thì sao? Thật là một nghề nghiệp khủng bố a!

Vừa cảm khái, Diệp Trùng vừa mở mấy điểm hỏa lực còn lại.

Thật ra Diệp Trùng rất muốn dùng pháo trận, xạ kích bao trùm như thế đối với loại ngốc bắn tầm xa như Diệp Trùng mà nói, thích hợp nhất mà cũng là đơn giản nhất. Nhưng đoán rằng như vậy nhất định động tĩnh sẽ lớn, hẳn chỉ đành đề nén cái suy nghĩ dụ người này.

Điểm hỏa lực đã tăng tới mười hai điểm, cũng tức là nói, mỗi một đợt công kích đều là mười hai chùm sáng.

Lưới hỏa lực do mười hai chùm sáng hình thành cuối cùng đã làm Ngụy Chính cảm thấy tuyệt vọng! Trong khoảnh khắc này, trong đầu hẳn lóe qua vô số ý nghĩ, thật là hối hận a!

Bụp bụp bụp!

Có bảy chùm sáng trực tiếp bắn trúng thân thể hắn, để lại trên thân thể hắn bảy lỗ máu, mà một lỗ máu trong đó vừa đúng nằm ở tim. Ngụy Chính đáng thương, đường đường xạ thủ cấp sáu, lúc chết cũng không biết mình rốt cuộc đã gặp phải công kích của ai.

Đợi Diệp Trùng tới chỗ Ngụy Chính ngã xuống, Ngụy Chính đã chết lạnh rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Trùng nhắc xác Ngụy Chính, biến mất ở rừng rậm Lương Ngạn, mãi hai giờ sau hắn mới trở về. Xác đã bị hắn hủy thi diệt tích.

Diệp Trùng trước tiên trở về phòng, khi đi ra trên tay cầm một bình đầy chất lỏng. Hắn tới chỗ Ngụy Chính ngã xuống, quăng xuống một hạt giống mọc đầy gai nhỏ màu xanh lá xám, tiếp đó đổ chất lỏng trong bình trên tay ra.

Rất mau, nơi này bắt đầu mọc ra một vài dây leo có gai màu xanh lá xám không nổi bật, tốc độ sinh trưởng của chúng cực nhanh, rất mau liền hình thành một mảng trên đất, tất cả vết tích bị chúng che giấu sạch. Mà mấy dây leo có gai màu xanh lá xám này lẫn cùng với thực vật khác, rất mau liền khó mà nhận ra.

Đây là một loại thực vật sinh trưởng với tốc độ cực nhanh do tổ nghiên cứu khoa học bồi dưỡng ra, mục đích bồi dưỡng ban đầu của nó là vì có được một loại thực vật có thể mau chóng cải thiện kết cấu thổ nhưỡng, dùng ở hoàn cảnh hiểm ác đại loại như là sa mạc. Bình chất lỏng đó là thuốc kích thích tăng trưởng của nó.

Làm xong mọi thứ này, Diệp Trùng lại lặng lẽ trở về phòng.

Phân tích thuộc tính của mấy vật phẩm đó đã hoàn thành toàn bộ, kho số liệu Diệp Trùng cần cuối cùng cũng hoàn thành. Trừ còn hơn bốn trăm loại thực vật khá hiếm có mà cửa tiệm vẫn chưa đưa tới ra, Diệp Trùng đã hoàn thành những cái còn lại. Cũng tức là nói, công việc của hắn đã có thể xong một giai đoạn.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn bắt đầu thu mấy thứ máy móc này vào công tắc không gian của Thần.

527. Chương 527: Một Đấu Ba

Thù Mạc Nhi rời giường thì đã sắp tới giữa trưa, tối hôm qua nàng ngủ mà tức anh ách. Tập hợp lại, nàng liền phát hiện sắc mặt mọi người dường như có chút ngưng trọng.

Nàng chạy tới bên cạnh Bằng A Sát, hỏi: “Bằng Bằng, mọi người sao vậy?”

Bằng A Sát trầm giọng nói: “Tên tiểu tử Ngụy Chính đó tối qua ra ngoài, tối giờ vẫn chưa trở lại, mọi người đều có chút lo lắng.”

- A. Thù Mạc Nhi kinh sợ: “Hắn không phải có chuyện gì chứ?”

- Ừm, mấy người Nạp Duy Nhĩ và Đa Già đã đi tìm rồi, phỏng chừng rất mau sẽ trở lại. Bằng A Sát có chút lo lắng.

Không biết tại sao, trong đầu Thù Mạc Nhi đột nhiên hiện ra gương mặt đầu đá làm nàng tức cả đêm tối qua đó. Chẳng lẽ... trong lòng nàng dâng lên vài phần cảm giác không hay.

Lúc này, mấy người Nạp Duy Nhĩ và Đa Già ra ngoài tìm kiếm đã trở về, mọi người đều mặt trầm như nước. Bằng A Sát tiến tới hỏi han, Nạp Duy Nhĩ lắc đầu, ra dấu không có thu hoạch.

- Thực lực Ngụy Chính không yếu, chúng ta cũng không cần quá lo lắng, có lẽ hắn qua một khoảng thời gian nữa sẽ tự mình trở về thôi. Tông Văn an ủi mọi người.

Mọi người nghĩ thấy cũng đúng, Ngụy Chính là xạ thủ cấp sáu, ở một địa phương nhỏ thế này, lại xảy ra việc gì chứ?

Tâm tình mọi người lập tức tốt lên đôi chút.

Thù Mạc Nhi len lén kéo Bằng Á Sát sang một bên, lén lút nói: “Bằng Bằng, đợi lát anh cùng em tới một chỗ đi.”

Tóc quạ trên đầu Bằng Á Sát lắc loạn xạ: “Chỗ nào? Lúc này không nên chạy bậy lung tung, hiểu chưa, lỡ như xảy ra chuyện thì làm sao?”

- Người ta có việc mà, anh đi cùng em đi, còn nữa, có anh đi cùng em, làm sao lại có chuyện chứ? Cùng lắm, chúng ta cũng kêu lông mày đen đi chung. Nạp Duy Nhĩ vì lông mày vừa đen vừa dày, cho nên thường bị mọi người gọi là lông mày đen.

Bằng Á Sát suy nghĩ một lát, chỉ đành sờ cái mũi đỏ đồng ý, hậm hực nói: “Được rồi, được rồi, ài, tiểu cô nương nhà nào cũng thật là phiền phức quá đi.”

Nạp Duy Nhĩ đối với tiểu cô nương này cũng không hề phát cáu, chỉ đành đồng ý.

- Tiểu Mạc Nhi, chúng ta đây là đi đâu? Đi trên đường, Bằng Á Sát liếc trái liếc phải, không ngừng hỏi Thù Mạc Nhi.

Thù Mạc Nhi đối với tinh lực dồi dào của Bằng Á Sát cũng thường cảm thấy bó tay: “Tới nơi thì biết.”

- Có phải là có liên quan với Ngụy Chính? Nạp Duy Nhĩ một mực không lên tiếng đột nhiên mở miệng hỏi.

Thù Mạc Nhi do dự một lát, gật đầu: “Ừm.”

Bằng Á Sát cả kinh: “A, tiểu Mạc Nhi, em tại sao không nói sớm? Chúng ta có nên kéo thêm vài người nữa đi?”

Thù Mạc Nhi lắc đầu: “Em cũng không xác định. Chỉ là cảm giác có khả năng mà thôi, trước khi chưa có chứng cứ mà làm kinh động mọi người cũng không tốt.”

Ba người lập tức tăng tốc.

- Chính là chỗ này. Thù Mạc Nhi chỉ một căn nhà lớn ở trước mặt nói.

Khi ba người tiến vào phạm vi quét hình của hệ thống phòng ngự thì Diệp Trùng đã phát giác ra, thầm nói trong lòng: Nền tới quả nhiên vẫn phải tới.

Tiếng gõ cửa vang lên, tiếp đó truyền tới âm thanh kinh ngạc của Christine: “Em gái Mạc nhi!”

Diệp Trùng đi ra khỏi phòng, đoàn người Thù Mạc Nhi đã tiến vào sân.

Thù Mạc Nhi hành lễ với Diệp Trùng: “Diệp tiên sinh.”

- Tiểu thư Thù Mạc Nhi. Diệp Trùng gật đầu ra dấu.

Đối phương thần sắc bình tĩnh, nhìn không ra chút đầu mối, suy đoán vốn dĩ không chắc chắn của Thù Mạc Nhi lúc này càng thêm dao động. Nhưng nàng do dự một lát, vẫn mở miệng nói: “Diệp tiên sinh, không biết ngài có thấy người bạn đi cùng tôi hôm qua đó không, chúng tôi vẫn đang tìm y.”

- Người bạn hôm qua? Ngụy Chính tiên sinh phải không? Diệp Trùng lắc đầu: “Hắn hôm qua không phải cùng rời đi với cô rồi sao?”

Nếu như Thương ở chỗ này, nhất định sẽ vô cùng tán thưởng sự trấn định mà Diệp Trùng biểu hiện ra lúc này.

Trả lời của Diệp Trùng làm Thù Mạc Nhi cảm thấy chút thất vọng, ánh mắt hắn cực kỳ trong sáng, không chút lập lờ. Lời Diệp Trùng, nàng đã tin tám phần.

Ánh mắt nàng dời sang Christine, Christine kinh ngạc hỏi: “Thế nào? Em gái Mạc Nhi, chẳng lẽ chàng đẹp trai xảy ra việc gì sao?” Biểu tình của nàng nhìn không ra chút nguy trang nào, việc xảy ra tối qua,

Christine không biết chút nào, biểu hiện này của Christine rơi vào trong mắt Thù Mạc Nhi, cũng càng thêm chứng thực lời của Diệp Trùng.

Thù Mạc Nhi cười rạng rỡ: “Không có gì. Chỉ là y tối qua một mực không trở lại, chúng tôi có chút lo cho hần.”

Bằng A Sát sau khi tiến vào cửa liền nhìn trái ngó phải, tò mò đánh giá cái sân trống trải này. Nạp Duy Nhĩ không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm Diệp Trùng.

Nhìn cửa phòng đóng chặt sau lưng Diệp Trùng, Thù Mạc Nhi máy động trong lòng, cười hỏi: “Diệp tiên sinh, hôm nay chúng tôi không biết là có vinh hạnh có thể tham quan phòng chế tạo vũ khí của ngài một lát không?”

Trong phòng, đã là một mảng trống không, tất cả máy móc đều đã được Diệp Trùng thu vào trong cái nhẫn của Thần. Diệp Trùng bỗng phát hiện mình đã phạm một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng. Có kỹ sư chế tạo vũ khí nào trong phòng lại trống không chứ? Bản thân loại trống không này chính là một loại hiện tượng cực kỳ không bình thường.

- Rất xin lỗi, hôm nay vẫn không tiện. Diệp Trùng giống y hôm qua, cự tuyệt cực kỳ trực tiếp.

Nạp Duy Nhĩ và Bằng A Sát nhìn nhau, hai người mau chóng chia ra, hai người đồng thời bước một bước ra bên cạnh, cùng với Thù Mạc Nhi hình thành hình tam giác ngược.

- Tôi nghĩ là, Diệp tiên sinh, chúng tôi vẫn luôn ngưỡng mộ đại danh của ngài, tại sao không cho chúng tôi tham quan phòng chế tạo của ngài một lát chứ? Nạp Duy Nhĩ nhìn chăm chăm cặp mắt Diệp Trùng. Nạp Duy Nhĩ thường cảm thấy người trước mắt này có chút quen mắt, nhưng nhất thời hần lại nghĩ không ra rốt cuộc là đã từng thấy ở đâu. Nhưng một loại mùi vị rất nguy hiểm tỏa ra trên người đối phương, làm cho hần chú ý.

Diệp Trùng đối với hành vi của hai người dường như nhìn quen như không thấy, lạnh nhạt trả lời: “Không quen.” Hô hấp của hần đã lặng lẽ bắt đầu chậm lại, dưới lớp quần áo, cơ nhục toàn thân thả lỏng từng chút một, thế này có thể bảo đảm lực bạo phát khi hần đột nhiên phát lực.

- Chẳng lẽ không thể phá lệ một lần sao? Tay Nạp Duy Nhĩ đã sờ tới cây súng quang ở eo, giọng nói của hần không lớn, nhưng lại lộ ra một sự chất vấn và uy hiếp mạnh mẽ.

Tuy không biết Nạp Duy Nhĩ tại sao lại kiên trì như vậy, nhưng sự ăn ý giữa Bằng A Sát và Thù Mạc Nhi với hần làm bọn họ đều bảo trì trạng thái giới bị. Với lại, Nạp Duy Nhĩ tuy bình thường hơi kiêu lời nhưng nhìn việc cực chuẩn, mọi người đối với hần đều cực kỳ tin phục.

- Thứ không tiếp nhận. Diệp Trùng nhẹ nhàng thốt ra bốn chữ.

Nạp Duy Nhĩ cuối cùng đã biến sắc, không chỉ là sự kiên quyết Diệp Trùng biểu hiện ra, mà còn vì hần đã nhớ ra người đàn ông trông khá quen thuộc ở trước mắt rốt cuộc là ai.

Bóng lưng đó! Hần là người đàn ông đáng sợ chỉ để lại bóng lưng mà mình gặp được ở trong con hẻm hôm đó!

Đồng tử Nạp Duy Nhĩ bỗng co rút, tay phải của hần vô thức sờ lên súng quang, sự lãnh khốc của Diệp Trùng hôm đó để lại cho hần ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Đây là bản năng của một xạ thủ. Dưới tình huống gặp phải thứ có khả năng uy hiếp tới mình, bọn họ thường sẽ theo bản năng, sờ vũ khí của mình.

Nạp Duy Nhĩ không ngờ, cử động này của hần ở trong lúc bầu không khí cực kỳ vi diệu này, là một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng mà lại trí mạng.

Sắc mặt Bằng A Sát và Thù Mạc Nhi biến đổi, bởi vì bọn họ giờ phút nào cũng đều chú ý biểu tình của Nạp Duy Nhĩ. Biểu tình và động tác của Nạp Duy Nhĩ truyền cho họ một tín hiệu, một tín hiệu chiến đấu!

Còn trong mắt Diệp Trùng, đây cũng là một tín hiệu! Tín hiệu trước khi đối phương ra tay!

Hai bên gần như đồng thời phát động. Vô luận là Diệp Trùng hay là Bằng A Sát đều không chút do dự. Kinh nghiệm chiến đấu của hai bên đều cực kỳ phong phú, đều tin phán đoán của mình.

Cơ nhục Diệp Trùng cố ý thả lỏng bỗng nhiên phát lực, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên. Đã mất đi bóng dáng của Diệp Trùng.

Thần niệm!

Diệp Trùng bỗng hoảng sợ, thân hình đánh về phía Nạp Duy Nhĩ ngừng gấp, mũi chân điểm một cái, cả người liền bắn vọt ra sau. Một chùm sáng màu đỏ sượt qua trước ngực Diệp Trùng, chui vào trong đất.

Là Bằng A Sát, giờ phút nguy cấp, hắn đã cứu Nạp Duy Nhĩ một mạng.

Nạp Duy Nhĩ lập tức phản ứng lại, hắn thầm mắng mình ngu ngốc. Lúc này lại phân tâm. Hắn không hề lập tức tấn công Diệp Trùng, mà lại dùng tốc độ nhanh nhất rút súng quang ra, bắn lên trời một phát.

Bụp. Một quả pháo tín hiệu màu mang theo ánh sáng chói mắt nổ rộ trên không. Đây là tín hiệu kêu cứu khẩn cấp trong đội ngũ bọn họ, tất cả đồng bạn nhận được tín hiệu lập tức tới ngay. Nạp Duy Nhĩ sau khi nhận ra Diệp Trùng là ai thì đã nâng độ nguy hiểm của cả sự kiện lên thêm mấy cấp.

Diệp Trùng nào không biết đối phương đang kêu gọi đồng bạn? Nhưng hắn hiện giờ đang bận ứng phó công kích của Bằng A Sát, Bằng A Sát tuổi tác cao nhất trong tất cả mọi người, kinh nghiệm chiến đấu của hắn cũng phong phú nhất. Thần niệm của hắn giống như dòi bám vào xương, âm hồn bất tán. Mấy lần Diệp Trùng thoát ra, rồi lại rất mau bị quần lấy.

Diệp Trùng không dám dừng lại một giây, hắn biết, đối với mấy xạ thủ này mà nói, một khi bị thần niệm đối phương khóa chặt, vậy thì công kích tới tiếp đó của đối phương sẽ tránh cũng không khỏi, điều mình phải làm chính là không bị thần niệm của đối phương khóa chặt.

Thân hình của hắn cực kỳ phiêu hốt, do tốc độ quá nhanh, thêm vào ảnh hưởng của không khí, Diệp Trùng hiện giờ xem ra giống như một đám bóng ma. Nguyên lý né tránh thần niệm của Diệp Trùng rất đơn giản. Thần niệm giống như sóng nước vậy, lấy người phát ra làm trung tâm, tỏa ra xung quanh.

Diệp Trùng lợi dụng tốc độ của mình mà rung động, giống như lò xo chấn động tần suất cao, làm cho thần niệm đối phương phân bố ở xung quanh mình mau chóng trở nên phức tạp vô bì, từ đó làm đối phương mất đi cảm ứng của mình.

Cũng tức là nói, nếu như hắn muốn thoát khỏi thần niệm của đối phương thì phải một mực bảo trì chấn động tốc độ cao của thân thể. Điều này đối với hắn mà nói, không hề là việc cực kỳ khó khăn. Cơ nhục toàn thân hắn đã khống chế tùy tâm, mà hắn ở phương diện khống chế lực lượng, thiên hạ không ai có thể vượt qua hắn.

Bằng A Sát kinh nghiệm phong phú, sau khi phát giác đối phương có thể thoát khỏi thần niệm của mình, trong lòng tuy kinh hãi nhưng không hề hoảng loạn. Hắn mau chóng chọn biện pháp chính xác, gia tăng cường độ thần niệm.

Từ trên ý nghĩa nào đó mà nói, dao động tinh thần giống như làn sóng vậy, Bằng A Sát gia tăng cường độ tinh thần thì giống như làm cho nước càng trở nên đặc sệt, ảnh hưởng do chấn động thân thể Diệp Trùng tạo ra liền giảm đi với mức độ lớn.

Đánh giá đối với đối thủ trong lòng Diệp Trùng lập tức tăng lên một bậc.

Bất đắc dĩ, Diệp Trùng cũng đề cao tần suất dao động thân thể mình. Bước chân di động càng nhanh hơn, hắn giống như một làn khói nhẹ, chân không dính đất di chuyển với vận tốc cao ở xung quanh.

Bằng A Sát lão luyện dị thường, tuy thần niệm của mình không tài nào nắm bắt chuẩn xác được vị trí của đối phương, nhưng hắn vẫn dựa vào kinh nghiệm nổ súng. Phiền phức mấy chùm sáng này mang lại cho Diệp Trùng lớn hơn nhiều thần niệm tăng lên của Bằng A Sát, mấy lần mấy chùm sáng này đều suýt nữa bắn trúng mình.

Thù Mạc Nhi gấp giọng nói: “Diệp tiên sinh, chúng tôi chỉ là muốn vào tham quan một chút, không có ý khác. Ngài sao không châm chước một chút, chúng ta cũng có thể không tổn thương hòa khí.” Christine thấy nguy cơ cực nhanh, đã sớm tránh vào trong phòng mình, xạ thủ cấp sáu không phải là thứ nàng có thể ứng phó được. Điều làm nàng cảm thấy không thể tin được nhất lại là Diệp Trùng, dưới sự vây công của ba xạ thủ cấp sáu mà không rơi vào thế hạ phong. Đây là thực lực cấp độ nào!

Xem ra lần này trúng thưởng lớn rồi! Hai mắt nàng phát sáng, lăm lăm một mình.

Cứ tiếp tục thế này, mình chỉ đành lăm vào bị động từng chút một.

Ánh mắt Diệp Trùng lấp lánh, phán đoán của hắn đối với tình thế vẫn luôn cực kỳ sáng suốt. Lập tức không do dự thêm, bỗng nhiên phát lực.

Thân hình vươn ra phía trước, mũi chân hơi gập điểm lên mặt đất một cái, toàn thân Diệp Trùng dán sát mặt đất, giống tấm trượt tốc độ cao, phương hướng chính là Nạp Duy Nhĩ.

Từng chùm sáng đuổi sát sau lưng Diệp Trùng, để lại sau lưng hắn một hàng lỗ hổng chính tề.

Trên trời đen, bóng sáng do từng chùm sáng rực rỡ giao thoa trút xuống, nhưng sự kiên định trong mắt Diệp Trùng giống như núi cao muôn đời, không thấy chút dao động nào. Trước cặp mắt híp lại, xuất hiện một đường rồi lại một đường thẳng hoặc đậm hoặc nhạt, còn có từng điểm sáng hoặc sáng hoặc mờ.

Kỹ năng của giới giả: đường thẳng và điểm đại biểu cho tử vong.

Chính là lúc này!

Diệp Trùng bỗng vọt lên từ mặt đất, giống như rắn độc vậy. Mà nắm tay của hắn, nắm hờ thành quyền, mục tiêu chính là điểm sáng nhất đó trong mắt hắn: cổ họng Nạp Duy Nhĩ.

Chỉ cần chỗ này bị đánh trúng, chết chắc không còn nghi ngờ gì.

Diệp Trùng đột nhiên phát lực ra ngoài ý liệu của mọi người, ngay cả bản thân Nạp Duy Nhĩ cũng không nghĩ tới.

Diệp Trùng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn làm hắn mất hết hồn vía.

Thế giới giống như chậm lại trong khoảnh khắc này. Nạp Duy Nhĩ cảm thấy mọi thứ trước mắt chậm chạp mà rõ ràng như vậy, hắn thậm chí có thể nhìn rõ mỗi sợi lông trên mặt Diệp Trùng, còn có sát cơ nặng nề hàm chứa trong cặp mắt đen sáng đó. Còn có sự lạnh lẽo trời sinh đó.

Loại cảm giác này rất đặc biệt, sau khi trải qua sự kinh hãi ban đầu, hắn giống như một người bàng quan vậy, nhìn mọi thứ này phát sinh, không hề có quá nhiều vui buồn, chỉ là bình tĩnh. Động tác của mình lại chậm chạp như thế, so với đối phương thì giống như động tác chậm, trong đầu hắn lóe qua một ý nghĩ.

Ừ, thì ra tốc độ của con người có thể đạt tới mức độ thế này.

Diệp Trùng ra tay cực kỳ ổn định mà lại chính xác, nắm tay mắt thấy sắp đánh trúng cổ họng Nạp Duy Nhĩ, trong lòng bỗng nảy sinh cảnh báo, lại là thần niệm! Nửa thân trên bỗng quật ra sau, thân thể biến thành một hình cong có độ cong vô cùng khoa trương.

Một chùm sáng, bay sát qua khe hở giữa Diệp Trùng và Nạp Duy Nhĩ. Người cứu vãn lần này là Thù Mạc Nhi, sắc mặt nàng trắng bệch, cắn chặt môi dưới, súng quang trên tay đang chỉ hai người.

Chính ngay lúc ba người đồng thời thở phào, Diệp Trùng lại một lần nữa biểu hiện ra thực lực làm mọi người hoảng sợ.

Người ở trên không, dưới tình huống không chỗ mượn lực, phần eo Diệp Trùng gập một cách nguy dị, cả thân thể giống như không có xương, đôi chân đột nhiên phồng to và co rút kịch liệt một cách không thể tin được. Kế tiếp, hai cái chân này trông như không có sức ấn lên phần ngực của Nạp Duy Nhĩ.

Thịch!

Tiếng vang trầm muộn giống như đập lên mặt trống phát ra, Nạp Duy Nhĩ kêu thảm một tiếng, cả người bị đập bay đi, trực tiếp tông lên tường bao sau lưng. Phun ra một ngụm máu, bắn tung tóe lên tường, nhìn mà phát sợ.

- Lông mày đen! Thù Mạc Nhi đau đớn kêu. Nàng làm sao cũng không ngờ, một đề nghị của mình lại dẫn tới cảnh tượng trước mắt thế này.

Đôi chân Diệp Trùng hơi thu lại, vừa chạm mặt đất liền như tia chớp lướt sang một bên, lại là một chùm sáng bay sượt qua bên người hắn.

Một cái rồi lại một cái hình chữ Z sinh ra liên tục dưới chân Diệp Trùng, tiến thoái đan xen, giống như quỷ mỵ. Lại thêm thân thể hắn vốn dĩ đang không ngừng chấn động với tốc độ cao, thân hình của hắn càng trở nên không thể nắm bắt.

Sự bướng bỉnh, nóng nảy ngày thường của Bằng A Sát lúc này đã sớm không thấy, hắn hiện giờ bình tĩnh phi thường. Hắn biết, nhiệm vụ quan trọng nhất của hắn hiện giờ không phải là tiêu diệt đối thủ, mà là bảo hộ tốt Nạp Duy Nhĩ đã bị thương và Thù Mạc Nhi tâm thần đại loạn trước khi mấy người Tông Văn tới.

Nhưng, chính trong khoảnh khắc tiết tấu công kích của hắn xảy ra biến hóa vi diệu, Diệp Trùng đã cảm giác được.

Đối với chiến đấu, hắn có sự miễn cảm vượt xa người thường.

Địch lui ta tiến, mục tiêu lần này của hắn là Thù Mạc Nhi. Thiếu nữ xinh đẹp này bởi vì thương tâm mà sắc mặt trắng bệch, làm nàng trông càng thêm đáng thương động lòng người.

Đáng tiếc, nàng gặp phải Diệp Trùng, dã thú chiến đấu không hề biết thương tiếc thứ gì này.

Bước chân hơi biến hóa, thân hình Diệp Trùng nhanh tới mức làm người ta không nhìn kịp. Từ lúc chiến đấu vừa bắt đầu tới giờ, Diệp Trùng không chỉ bảo đảm thân thể một mực chấn động với tần suất cao, mà còn một mực giữ vận động với tốc độ cao, hắn không xuất hiện chút ngừng trệ nào.

Mỗi một góc trong cái sân trống trải, hắn đều tới qua, người vĩnh viễn không biết bước tiếp theo của hắn là lóe về phía nào. Điều người có thể nắm bắt là, vĩnh viễn chỉ là bóng lưng lóe lên rồi mất của hắn.

Thể lực đáng sợ! Tốc độ đáng sợ! Điều đáng sợ nhất lại là hắn ở trong tình huống vận tốc cao phức tạp thế này mà vẫn một mực giữ trái tim bình tĩnh như băng tuyết!

Bất cứ chút khe hở và cơ hội nào đều chạy không thoát mắt hắn, hắn giống như trời sinh ra để chiến đấu.

Diệp Trùng xông về phía Thù Mạc Nhi với vận tốc cao, thứ hắn hiện dùng là đối hướng vận tốc cao. Chiêu này, là một kỹ xảo cao cấp của quang giáp mà hắn học được sớm nhất, nguyên bản của nó là cú nhảy hình sóng không có trật tự. Mà trong chiến đấu, lực bạo phát cường悍 và năng lực chịu đựng thân thể không phải của con người của Diệp Trùng làm một chiêu trông không hề có bao nhiêu màu mè này tràn đầy sát cơ.

Thù Mạc Nhi mờ mịt mở to mắt, nàng tới giờ vẫn không tài nào tin tưởng hiện thực Nạp Duy Nhĩ sống chết chưa rõ. Mà tất cả những kết quả này đều là một tay nàng gây ra, trong lòng nàng tràn đầy hổ thẹn.

- Mạc Nhi! Bằng A Sát đại kinh thất sắc, sừng quang trên tay hắn điên cuồng bắn ra các chùm sáng, hy vọng có thể ngăn cản gã đáng sợ mà lại lãnh khốc này chút nào đó.

Bụp, vai trái Diệp Trùng bị một chùm sáng xuyên thủng, xạ kích giống thế này của đối phương có chút giống hỏa lực che phủ, ngược lại khả năng đánh trúng Diệp Trùng lớn hơn một chút. Nhưng xạ kích thế này lại làm cho xạ thủ mất đi khống chế đối với tiết tấu, thiếu đi sự bảo vệ cho bản thân, trừ phi một vài tình huống đặc biệt, các xạ thủ đều không lựa chọn phương thức bắn thế này.

Cơn đau kịch liệt trên vai không hề làm tốc độ của Diệp Trùng có chút giảm xuống, ánh mắt lấp lánh, thân hình hắn lại bỗng gấp lại.

Mười ba lần mũi chân điểm liên tục, một hình cong hoàn mỹ vô khuyết, hắn đột nhiên đổi hướng làm cho toàn bộ tất cả hỏa lực của Bằng A Sát đều bị hút, bụp bụp bụp, trên mặt đất hình thành một chuỗi lỗ thủng.

Thân hình Diệp Trùng như điện, hắn tới gần chỗ chỉ cách thân thể Bằng A Sát nửa mét ở bên trái. Do hỏa lực không hề ngừng lại, Bằng A Sát đã mất đi khống chế đối với tiết tấu bắn, chỗ này cũng đã thành góc chết của xạ kích thật sự.

Bằng A Sát hiện giờ, trong mắt Diệp Trùng, giống như một pháo đài không có phòng bị.

528. Chương 528: Phong Hồi Lộ Chuyển

Đáng chết, lại là thần niệm, đây là một luồng thần niệm hoàn toàn cảm giác khác với ba người, Diệp Trùng lập tức hiểu, là kẻ chi viện.

Mũi chân Diệp Trùng điểm một cái, thân hình xông tới trước, đồng thời với việc thoát khỏi sự khóa chốt của thần niệm đối phương, một quyền đánh về phía Bằng A Sát. Phản ứng của Bằng A Sát cực độc, hắn trực tiếp buông súng quang trên tay ra, đôi tay đặt trước ngực, hy vọng có thể cản một quyền này của Diệp Trùng.

Nhưng, hắn không hề biết một quyền này của Diệp Trùng rốt cuộc là nặng bao nhiêu, hoặc là nói sức mạnh của một quyền này có bao lớn.

Một quyền này của Diệp Trùng chuẩn xác đánh trúng đôi tay vôi vàng giơ lên của Bằng A Sát, nói một cách khác là Bằng A Sát đã cản được một quyền này của Diệp Trùng. Vô luận là kẻ cứu viện bắn ra phát súng đó là Edward hay là Bằng A Sát đều thầm mừng trong lòng.

Lách cách, tiếng xương gãy giòn tan, đồng thời một tiếng kêu thảm làm người ta lạnh lòng.

Ai cũng không ngờ sức mạnh một quyền này lại đạt tới một mức độ khủng bố như vậy. Đôi tay cổ hết sức lực toàn thân giơ lên của Bằng A Sát mỏng manh như giấy dán, một quyền này làm người ta không khỏi nhớ tới một từ: như đeo gỗ mục. Không ai có thể chịu được nỗi khổ đôi tay đồng thời bị gãy mang lại, Bằng A Sát kêu thảm bay ngược ra, trực tiếp hôn mê.

Diệp Trùng có chút không biết làm sao, thực lực của mấy xạ thủ này đều cường hãn phi thường, mỗi lần đều làm hắn suýt nữa thất bại, không sao hình thành tuyệt sát. Nhưng hai xạ thủ này đã mất đi sức chiến đấu, điều phải đối mặt lúc này chính là mấy xạ thủ tới chi viện này.

Mười ba xạ thủ, Ngụy Chính đã chết, hai người trọng thương, còn trạng thái hiện giờ của Thù Mạc Nhi, chỉ cần giữ sự chú ý nhất định, cũng tức là nói, vẫn còn lại chín xạ thủ.

Chín xạ thủ cấp sáu, vô luận đặt ở đâu, đều là một lực lượng khá đáng sợ. Trong trận chiến vừa rồi, Diệp Trùng có thể một đấu ba, một ưu thế rất quan trọng chính là hắn cách ba xạ thủ đều gần cực kỳ. Trong cự ly gần, lực bộc phát của hắn ở trong đám võ thuật gia đều cực kỳ khủng bố, vậy thì càng đừng nói ứng phó mấy xạ thủ có thân thủ không hề xuất sắc này.

Nhưng hiện giờ, Diệp Trùng đã mất đi ưu thế này.

Một luồng rồi lại một luồng dao động tinh thần giống như thủy triều nước chứng lấy hắn.

Sắc mặt Diệp Trùng thay đổi, trong lúc mũi chân điểm một cái, thân hình bỗng lùi lại, hắn đã nhìn thấy năm người. Năm người này đứng phân tán trên tường bao, xếp hình cánh quạt bao vây hắn. Năm người tay cầm súng quang, vẻ mặt thù hận nhìn chằm chằm Diệp Trùng.

Không chỉ năm người, phải là chín người! Diệp Trùng không biết bốn người đó đang trốn chỗ nào, nhưng hắn biết đối phương đều đến cả. Chín người, một người cũng không thiếu, bởi vì hắn cảm giác được chín luồng dao động tinh thần cảm giác bất đồng.

Mấy mươi chùm sáng bắn tới từ bốn phương tám hướng, đánh trúng vị trí hắn vừa mới đứng.

Biểu tình của Tông Văn cực kỳ ngưng trọng. Đối phương là một cao thủ cực kỳ lợi hại, lấy một đấu ba, nếu như không phải mấy người mình cứu viện kịp thời, chỉ sợ ba người đã bị giết chết. Thực lực thật cường hãn!

Đối phương trừ vai trái có một vết thương ra, chỗ còn lại hoàn hảo không tổn thương. Gã này không hề là xạ thủ, nhưng thực lực của hắn lại làm mỗi người bọn họ hoảng sợ. Hắn hoàn toàn không giống con người, tốc độ của hắn so với dã thú nhanh nhất còn nhanh hơn, còn sức mạnh của hắn thì sao? Một quyền đánh về phía Bằng A Sát vừa rồi đó, sức mạnh đó là thứ con người có thể có hay sao?

Quét nhìn Bằng A Sát hôn mê trong góc tường, xương gãy trắng hếu lộ ra của đôi tay, ngay cả loại nhân vật dày dạn trận mạc cũng không khỏi giật giật mí mắt.

Với lại, đối phương dường như còn có thể cảm ứng được thần niệm của người khác. Không chỉ như vậy, Tông Văn lắc đầu trong lòng, đây đã là đánh giá hắn không biết đã phủ định mấy lần đối với gã đàn ông này. Sau mỗi lần hắn đưa ra đánh giá đối với thực lực của gã đàn ông này, đối phương thường mau chóng dùng hành vi của mình làm bản thân Tông Văn không thể không phủ định đánh giá đánh giá đối với hắn một lần nữa.

Thần niệm của mình hoàn toàn không tài nào khóa chốt được đối phương, điều này làm sắc mặt Tông Văn nhịn không được mà thay đổi. Sự cường đại của xạ thủ, gần như toàn bộ đều quy công lao cho sự cường đại của thần niệm. Nếu như thần niệm của mình không cách nào khóa chốt được đối phương, vậy cũng tức là nói, bọn họ đã mất đi ưu thế lớn nhất.

Phiêu hốt như quỷ my, lẹ làng như tia chớp.

Diệp Trùng không dám để cho động tác của mình có bất cứ chút ngừng trệ nào, bởi vì chỉ e có chút ngừng trệ ngắn ngủi nào thì sẽ đủ cho thần niệm của đối phương khóa được mình. Diệp Trùng tin tưởng, chùm sáng tới tiếp sau đó sẽ chuẩn xác không gì sánh được bắn trúng chỗ yếu hại của mình, không, có lẽ là mấy mươi chùm. Liên xạ Sa Á biểu diễn lần trước để lại cho Diệp Trùng ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Từng chùm sáng giao thoa bay lượn trong sân, còn Diệp Trùng, biểu hiện của hắn lại một lần nữa làm mọi người chấn kinh, thân thể hắn giống như có thể tùy ý xoay chuyển, uốn éo về phía bất cứ góc độ nào. Người có thể nhìn thấy các động tác khó bề tưởng tượng, mỗi bộ phận thân thể hắn đều mềm mại như vậy, rất nhiều động tác hoàn toàn vi phạm lẽ thường, hắn lại làm thoải mái vô bì.

Trong mưa ánh sáng, một gã đàn ông len lỏi tự nhiên, thân hình phiêu hốt, động tác nguy dị. Xạ kích ngày thường chính xác vô bì hôm nay lại làm sao cũng bắn không trúng đối phương.

Dần dần, mọi người chỉ cảm thấy một hơi lạnh dâng lên từ đáy lòng, gã đàn ông này trong lòng mọi người càng lúc càng trở nên lạ lùng khó đoán. Bóng xám do động tác tốc độ cao để lại không phải giống như u hồn địa ngục sao?

Diệp Trùng không hề dễ chịu, hắn hiện giờ bị động phi thường, đối phương đều cách mình không gần, điều này rất bất lợi với hắn.

Chỉ chịu đòn không phản kích, trước giờ đều không phải phong cách của Diệp Trùng, đầu óc vận chuyển tốc độ cao, hắn quyết định phản kích.

Tay phải đâm một cái trên đất, Diệp Trùng lăn sang một bên, người cuộn lại, mà tay của hắn đã mò tới trủy thủ ở chân. Trủy thủ vẫn luôn là một trong những vũ khí ưa thích nhất của Diệp Trùng, thanh trên người đó của hắn đã tặng cho Ban Mông, thanh này là do hắn lợi dụng máy móc của tổ nghiên cứu khoa học chế tạo ra, nguyên liệu lại là dùng hợp kim lấy xuống từ một linh kiện quang giáp.

Diệp Trùng nhắm chuẩn Tông Văn. Hắn không hề quen biết Tông Văn, chỉ là cảm thấy con người này càng giống đầu lĩnh của đội ngũ này hơn.

Khi chân trái đạp đất vọt lên, Diệp Trùng bỗng rung cổ tay, bắn trủy thủ trên tay ra.

Khoảnh khắc Diệp Trùng bắn trủy thủ ra đó, sắc mặt Tông Văn liền biến đổi. Bởi vì thần niệm của hắn đã phát hiện trủy thủ bắn ra, bốn người còn lại đồng thời biến sắc.

Trước khi thanh trủy thủ này bắn ra, bọn họ không phát hiện bất cứ thần niệm nào, bọn họ hoàn toàn không ngờ, trên thế giới này còn có công kích tầm xa không dựa vào thần niệm khóa chốt.

Cú ném này của Diệp Trùng là dựa vào sức cổ tay và nhãn lực của hắn, cùng với sự khống chế đối với sức mạnh, ba mục này, không cái nào không trải qua trăm ngàn luyện mà tạo ra. Nhưng lại không có thần niệm, điều này vượt xa ra ngoài ý liệu của đối phương.

Tông Văn phản ứng có thể nói là cực nhanh, không rảnh suy nghĩ, súng quang trên tay liền nhắm thanh trủy thủ đang bay về phía mình đó bắn liên tiếp.

Tốc độ của trủy thủ cực nhanh, nhưng rất cuộc vẫn nhanh không bằng thần niệm.

Chùm sáng bắn trúng trủy thủ ở trên không, ánh sáng bắn tứ tung, khá là đẹp mắt.

Bản thân chùm sáng không hề tồn tại lực lượng, tính sát thương của nó là do nhiệt độ cao của nó, vật thể tiếp xúc với nó sẽ bị bốc hơi.

Nhưng, cả thanh trủy thủ bốc hơi trong thời gian ngắn ngủi cũng không phải là việc dễ dàng. Với lại, năng lượng của chùm sáng đều cực kỳ tập trung, mấy mươi chùm sáng mới làm trủy thủ bốc hơi một khúc. Điều này có quan hệ với tài liệu, thứ hanh trủy thủ này sử dụng là hợp kim lấy xuống từ một linh kiện quang giáp, bản thân nó có tính phòng hộ cực kỳ xuất sắc.

Đồng bạn xung quanh vừa thấy không ổn, toàn bộ hỏa lực của mọi người đều tập trung trên thanh trủy thủ này.

Diệp Trùng cuối cùng đã hiểu được độ chính xác trong công kích của xạ thủ cấp sáu. Mưa ánh sáng vốn dĩ giao thoa ngang dọc trong sân bỗng biến mất tăm, toàn bộ tất cả chùm sáng đều tập trung vào một điểm trên không, không có chùm sáng nào bắn hụt.

Diệp Trùng hoảng sợ trong lòng, cho dù là ở thiên hà Hà Việt, sư sĩ có thể đạt tới độ chính xác này đếm trên đầu ngón tay, không ngờ ở chỗ này tùy tiện vợ một cái liền gặp được mười mấy vị.

Nhưng, công kích lần này lại để thu được cơ hội thở cực kỳ quý báu. Tất cả áp lực trên người hắn lập tức biến mất sạch, kế hoạch không xuất hiện sai sót, ánh mắt Diệp Trùng lấp lánh, trong con ngươi bắn ra hàn ý thấu xương.

Diệp Trùng vẫn luôn không ngừng lại bỗng giống cọc gỗ, đóng trên đất.

Hắn hít thật sâu, lồng ngực lập tức giống như quả bóng nổ lớn ra, cơ nhục cổ họng rung động.

- Phá!

Yết Ba Hồng! Công kích sóng âm độc môn của họ Lam ở Cửu Nguyệt. Một làn sóng âm vô hình lấy Diệp Trùng là trung tâm, bỗng nhiên lan tỏa ra xung quanh.

Sóng âm mạnh mẽ làm không khí khu vực này lập tức trở nên hỗn loạn vô bì. Cảm giác của mấy xạ thủ linh mẫn vượt xa người thường, đây là một ưu thế của bọn họ, nhưng lần này bọn họ lại vì sở trường này mà gặp họa.

Thần niệm của bọn họ lập tức phát hiện luồng sóng âm cường đại này. Nhưng bọn họ lại chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn sóng âm của đối phương nuốt chửng bọn họ. Sóng âm vô hình vô chất, tốc độ lại cực nhanh, sóng âm bọn họ vẫn luôn dựa vào để bảo vệ mình ở trước mặt sóng âm không có chút tác dụng nào.

Năm người đồng thời kêu thảm, Yết Ba Hồng lần này Diệp Trùng âm mưu đã lâu, vì để đạt được uy lực một kích tất sát, hắn lợi dụng trủy thủ để giành lấy cho mình một thời gian tích lực cực kỳ ngắn ngủi.

Bởi vì như vậy, uy lực sóng âm công kích lần này đã đạt tới một mức độ trước giờ chưa từng có.

Thanh trủy thủ đã còn lại cán ở trên không bởi vì không có công kích của chùm sáng, cán trủy thủ còn lại này liền giống như sao băng, đánh trúng xương quai xanh của Tông Văn. Tiếng xương gãy của xương ngực kèm theo tiếng kêu thảm của mọi người, mơ hồ không nghe rõ.

Diệp Trùng ra sức thở, một phen chiến đấu này gần như tiêu sạch tất cả thể lực của hắn. Vẫn còn lại bốn người, thể lực tiêu hao dữ dội không hề làm sự bình tĩnh của Diệp Trùng dao động chút nào.

Bốn người đó trốn trong chỗ tối, cũng không biết có chịu liên lụy của công kích sóng âm hay không.

Hắn cảnh giác nhìn bốn phía, tay trái buông thông xuống, máu từ trong lỗ chảy ra, men theo cánh tay buông thõng, từ từ chảy xuống, rồi lại từ đầu ngón tay không có sức rơi trên mặt đất.

Bỗng, thân thể Diệp Trùng đột nhiên sượng cứng. Bình tĩnh hắn vẫn một mực bảo trì cuối cùng đã bị đánh tan.

Hai luồng dao động tinh thần mạnh hơn mấy luồng vừa rồi đó không biết bao nhiêu lần khóa chặt chẽ lấy hắn. Hai luồng dao động tinh thần này gần như đã đạt tới thực chất hóa, thuật thừa sư cường đại nhất mà Diệp Trùng từng gặp qua là Hoàng Bạch Y cũng mạnh hơn rất nhiều.

Diệp Trùng bị khóa chặt không dám có bất cứ động tác nào, lúc này, làm bất cứ động tác nào đều không có lý trí.

Xạ thủ thật cường đại! Vô số ý nghĩ lướt qua trong đầu Diệp Trùng, hắn cảm thấy kỳ quái, đối phương có xạ thủ cường đại thế này, tại sao lúc đầu không xuất hiện, mà phải đợi đồng bạn bị thương mới ra tay?

Bộp bộp bộp, tiếng vỗ tay vang lên trong cái sân trống trải.

Một hàng người đẩy cửa tiến vào, người dẫn đầu là một gã trung niên mặc áo khoác màu đen, thân hình thon dài, tóc ngắn màu đen trên đầu từng sợi dựng đứng, khí chất lạnh lùng, khoe miệng treo nụ cười như có như không: “Đặc sắc, thật là đặc sắc a.”

Bên cạnh gã trung niên này, một trái một phải đứng hai đại hán vạm vỡ tay cầm súng quang, mặt đầy hung tợn. Người còn lại là một người nhỏ con, nhưng cặp mắt khó che giấu vẻ xốc vác.

Hai người này chính là xạ thủ khóa chặt mình, thần niệm quá cường đại. Ánh mắt Diệp Trùng lại một lần nữa rơi trên người đoàn người này, bên cạnh hai người này, Diệp Trùng đã tìm thấy một dáng người quen thuộc, là Sa Á.

Sa Á áy náy nhìn Diệp Trùng. Đi cùng Sa Á còn có một gã đàn ông, thần sắc bình tĩnh, ánh mắt sắc bén như kiếm.

- Không ngờ a, thật là không ngờ. Sa Á chỉ nói nơi này có một vị kỹ sư chế tạo vũ khí vô cùng xuất sắc, ta nhất thời động lòng, quyết định tới đây xem thử, không ngờ, có thể nhìn thấy một trận chiến đặc sắc thế này, thật không uống chuyến này.

Gã áo khoác đen hân thưởng nhìn Diệp Trùng. Tuy là hân thưởng, nhưng ánh mắt đối phương lại làm Diệp Trùng cảm giác không thoải mái phi thường, trong ánh mắt đối phương mang theo vài phần mùi vị đứng trên cao nhìn xuống.

- Thả lỏng, thả lỏng. Chúng tôi không hề có địch ý. Ừm, đúng rồi, bốn tên các ké đang trốn đó đã bị chúng tôi giải quyết rồi. Gã này nhún nhún vai rất tùy ý, tiếp đó hơi gật đầu với hai người bên cạnh.

Diệp Trùng chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ hẫng, loại cảm giác bị khóa chặt đó biến mất, nhưng hắn lại phát hiện hai luồng thần niệm nhỏ gần như không thể phát giác đang tuần tiễu bên cạnh mình. Trong lòng run một cái, thần sắc trên mặt Diệp Trùng không đổi.

- Các người là ai? Đã khôi phục được chút thể lực, Tông Văn khó khăn hỏi.

Gã đàn ông đó khinh thường nhìn Tông Văn: “Các người vẫn không có tư cách biết tên của ta. Nhưng” Nhìn liếc nhìn Diệp Trùng, kiêu ngạo nói: “Các người thơm lây hắn, xem ra hôm nay là ngày may mắn của các người rồi, ta tự giới thiệu một chút. Ta, Sumon.” Hắn không nhìn Tông Văn cái nào, mà lại mỉm cười cong eo hành lễ với Diệp Trùng.

- Sumon! Tông Văn kinh sợ, lập tức cười thắm nói: “Không ngờ ta lại có thể gặp được cao thủ đệ nhất của hoàng đình, quả nhiên là may mắn a. Chỉ là mấy người bạn đó của ta, nghĩ chắc đại nhân ngài sẽ không để trong lòng đâu.” Điều Tông Văn hiện đang lo lắng là bốn người bạn đó.

- Ừm. Người nói bốn tên các ké đó à? Vì chút phiền phức, bọn họ đều chết rồi. Sumon cười nói như không.

Nhìn thấy vẻ tươi cười thoải mái, thông dong của hắn, trong lòng mỗi người tỉnh táo bỗng dâng lên một luồng hơi lạnh.

Tông Văn phụt, phun ra một ngụm máu tươi, tiếp đó một trận ho khan dữ dội, nhưng cặp mắt đầy thù hận nhìn chằm chằm Sumon Sierra.

Sumon không có hứng thú nào với Tông Văn, người hắn cảm thấy hứng thú là Diệp Trùng.

- Các hạ thật sự là làm người ta sợ hãi a, trước giờ chưa có ai có thể tôi luyện nhục thân xuất sắc tới thế này, ngài là người đầu tiên. Ta tin rằng, trên thế giới này, có lẽ cũng không còn có ai tinh thông võ thuật hơn ngài nữa rồi. Với lại. Hắn thò tay về phía Sa Á. Sa Á lập tức đưa cây súng quang do Tuyết Ban Lam Sam chế thành ở trên tay đó tới tay hắn. Sumon nhẹ nhàng vuốt ve cây súng này, nhẹ nhàng nói: “Ngài

còn là một kỹ sư chế tạo vũ khí có tay nghề kiệt xuất thế này, xin cho phép tôi lại biểu thị sự khâm phục đối với ngài một lần nữa.”

Hắn lại một lần nữa hành lễ với Diệp Trùng.

Ngón tay tay phải của Diệp Trùng lặng lẽ vươn lên trên, gần như sắp nắm thành nắm tay. Hắn lập tức nhận được ánh mắt cảnh cáo của hai người đứng bên cạnh Sumon.

Sumon phảng phất như không cảm thấy gì: “Thực lực của ngài siêu quần, mà ta, kính trọng với nhân tài nhất, ngài có tư cách này.” Hắn cong eo xuống, nhặt một miếng hợp kim nhỏ còn lưu lại trên mặt đất lên, mỉm cười với Diệp Trùng nói: “Các hạ thường có thể mang lại cho ta sự kinh ngạc. Loại cảm giác này thật là mê người a. Miếng đá nặng này, chỉ có Darkness mới có thể sinh ra. Ta cực kỳ tò mò, một mình các hạ làm sao có thể thâm nhập Darkness?”

Diệp Trùng giữ yên lặng.

Đối với sự yên lặng của Diệp Trùng, Sumon không hề để ý, vẫn mặt đầy gió xuân: “Đương nhiên, mấy thứ này đều không quan trọng, ta chỉ cần thực lực của người. Danh dự, địa vị, tiền tài, mấy thứ này đối với ta mà nói, chỉ là một câu nói mà thôi.” Trong giọng nói của Sumon tràn đầy dụ hoặc: “Ở cùng với chúng ta, người sẽ phát hiện, cuộc sống lúc trước, chẳng qua chỉ là lãng phí mạng sống. Vô số người sẽ cực kỳ sùng bái người, bọn họ sẽ cuồng nhiệt theo đuổi người. Người có thể trải qua cuộc sống xa hoa nhất, mấy tên quyền quý đó sẽ giống như chó tranh nhau kết bạn với người, lấy lòng người. Còn mấy người đẹp đó nữa, bọn họ sẽ đối khát để ý người, người chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, bọn họ sẽ sợ tụt lại tranh leo lên giường người. Nếu như người muốn tiếp tục nghiên cứu, điều đó cũng hoàn toàn không có vấn đề, tất cả vật liệu quý hiếm của cả hoàng đình, người có thể tùy ý lấy, người có thể tiến hành bất cứ nghiên cứu người cảm thấy hứng thú nào, mà người sẽ không còn cần phải hao tâm tổn trí vì chi tiêu.”

- Thế nào? Gia nhập chúng ta đi! Ánh mắt Sumon nóng rực nhìn chằm chằm Diệp Trùng.

Diệp Trùng vẻ mặt bình tĩnh: “Ta tại sao phải gia nhập các người?”

- Tại sao? Sumon giống như nghe thấy lời nói buồn cười nhất trên thế giới này, cười lớn lên, hắn cười tới mức không thẳng được eo. Còn mấy người Sa Á cũng vẻ mặt quái dị nhìn Diệp Trùng, bọn họ rất kỳ quái, Diệp Trùng tại sao tới giờ vẫn không nhìn rõ tình thế.

Thần sắc Diệp Trùng bình tĩnh, nhìn không ra chút đầu mối nào.

Sumon cười đủ năm phút mới ngừng lại, hắn nửa cười nửa không nhìn Diệp Trùng, dùng một loại ngữ khí trào phúng nói: “Tại sao? Ừm, không thể không thừa nhận, ngài thật là khả ái a. Ừm, lý do rất nhiều, thí dụ người xem, trong đội ngũ chúng ta, toàn bộ đều là xạ thủ cấp tám, đội ngũ thế này, có lẽ sẽ không lại xuất hiện một cái khác đâu. Lại thí dụ, trên người ta mang lệnh điều động cưỡng chế của hoàng gia, có thể có quyền điều động bất cứ ai, mà người, không có quyền cự tuyệt. Còn có, mấy chỗ tốt ta vừa mới đưa ra đó, cứ coi như là giao dịch, ngài cũng chỉ lời không lỗ a.”

- Đương nhiên, mấy thứ này đều không quan trọng. Sumon cười mỉm nói, trong mắt lại lóe qua một tia sáng lạnh lẽo: “Điều quan trọng là, người, còn có lựa chọn sao?” Sumon rất đắc ý, hắn cực kỳ hưởng thụ loại cảm giác này, hắn thích đối phương khuất phục dưới thực lực của hắn. Hắn rất có hứng thú nhìn đối phương, loại tình huống này hắn đã gặp rất nhiều, mỗi người dưới loại tình huống này, đều sẽ lựa chọn thỏa hiệp và khuất phục. Người này, làm sao lại là ngoại lệ chứ?

Cùng lúc này, hai luồng thần niệm cường đại khóa chặt hắn, trong mắt tên lùn và đầu trọc của Sumon đồng thời bắn ra sát khí nồng nặc.

- Người sai rồi. Diệp Trùng lắc đầu, ánh mắt lạnh lẽo lần đầu tiên bắn về phía mắt Sumon, trong giọng nói lạnh nhạt lộ ra tự tin dữ dội, lời nói chưa dứt, ngón tay đã sớm nắm trên cổ tay nhẹ nhàng ấn xuống.

Chú thích: Phong hồi lộ chuyển: ý nói đường núi quanh co, dùng để chỉ sự việc xảy ra, trải qua các sự kiện, có sự thay đổi lớn.

529. Chương 529: Hiệp Nghị

- Hệ thống phòng ngự kích hoạt.
- Hoàn thành khóa chốt.

Một giọng nam mang theo cảm giác máy móc đột nhiên khi không vang lên trong sân. Mọi người cả kinh lập tức nhìn xung quanh, nhưng không tìm thấy người nói.

Mặt đất trong sân bỗng hoạt động, từng tấm từng tấm ngụy trang trượt mở, lộ ra một cái rồi lại một cái lỗ lớn.

Cạch cạch cạch, một loạt tiếng máy móc kim loại làm người ta tê rãng.

Năm cái vũ khí có hình dạng kỳ quái từ trong lỗ từ từ trời lên, hiện ra trước mặt mọi người.

Một cái rồi lại một cái họng pháo thẳng tắp to lớn vô bì, dưới tình huống không có ai điều khiển, tự mình không ngừng chuyển động, cuối cùng, tất cả họng pháo đều uy nghiêm đáng sợ chỉ thẳng đoàn người Tô Môn Tây Gia Hoa.

Sắc mặt đoàn người Tô Môn Tây Gia Hoa đồng loạt biến sắc. Bọn họ làm sao cũng không ngờ, nơi này lại ẩn tàng hỏa lực khủng bố thế này. Nòng to lớn của họng pháo, chỉ nhìn thì đã làm người ta lạnh lòng, không ai hoài nghi uy lực của mấy pháo trận này, càng huống chi, kẻ chế tác của chúng là một vị kỹ sư chế tạo vũ khí siêu cấp. Một kỹ sư chế tạo vũ khí sử dụng Tuyết Ban Lam Sam thì có thể chế tạo ra thứ có thể bắn xuyên bia Vân Gian thạch dày năm cm, pháo trận hẳn chế tạo ra, uy lực cứ nghĩ thì biết.

Mọi người nhìn nhau, ai cũng không ngờ, trong cái sân nhỏ bé này, lại có thứ to lớn vô địch chỉ có thể nhìn thấy ở cứ điểm quan trọng, với lại còn có tới tận năm cái.

Biến cố đột nhiên này dọa mọi người đều ngây ngốc ra. Không khí trong sân giống như đông đặc lại, không có ai dám có bất cứ dị động gì. Đùa gì vậy, tùy tiện một pháo trận ở nơi này thì có thể bắn bọn họ ra tương. Xạ thủ cấp tám cái gì, ở trước mặt hung khí tàn sát thế này, đều là tro bụi a.

Trong sân vắng lặng như tờ. Tô Môn Tây Gia Hoa vừa rồi mặt hầy còn mỉm cười, gương mặt cười cứng ngắc ở trên mặt, mồ hôi lạnh dày mịn trên trán thấy được rõ ràng.

Nhưng thiếu niên vẻ mặt trầm tĩnh này, dường như không hề muốn kết thúc sự kinh ngạc của mọi người nhanh như vậy.

Soạt soạt soạt. Một chuỗi tiếng động lại một lần nữa kinh động mấy người Tô Môn Tây Gia Hoa, đảo mắt nhìn quanh, sắc mặt vốn dĩ khó con dị thường của bọn họ lại một lần nữa xảy ra biến hóa.

Mặt tường tường bao xung quanh, đột nhiên xuất hiện lỗ nhỏ dày đặc, kín mít, mỗi cái lỗ nhỏ đều thò ra một cái ống nhỏ dài. Tô Môn Tây Gia Hoa là một xạ thủ cấp tám, hẳn làm sao có thể không biết tác dụng của mấy cái ống này chứ? Mấy thứ này toàn bộ đều là họng súng!

Bị mấy trăm họng súng dày đặc kín mít đột nhiên chỉ vào, loại áp lực này, tuyệt đối có thể làm người ta phát điên.

Dưới hỏa lực ở chỗ này, đừng nói là người, ngay cả muỗi cũng bị nghiền thành từng mảnh. Càng không có khả năng chạy thoát. Trong cả cái sân, căn bản không có góc bắn chết, đối phương một khi khai hỏa, bọn họ chỉ có một loại khả năng, chính là sau khi bị bắn thành cái rây thì sẽ lại bị bắn thành tro.

Hệ thống phòng ngự Diệp Trùng bố trí cuối cùng đã phát huy tác dụng.

Tên lùn bên cạnh Tô Môn Tây Gia Hoa, gò má giựt giựt, liếc nhìn Diệp Trùng.

Diệp Trùng lạnh lùng nói: “Các vị tốt nhất không nên có dị động gì.” Mọi người đều yên lặng, ánh mắt tên lùn lập tức thu lại.

Diệp Trùng không hề quá vui vẻ. Hẳn biết, xem thì hẳn đột nhiên chiếm hết thượng phong, thật ra tình thế không hề hoàn toàn nghiêng về phía hắn.

Xạ thủ cấp tám, vô luận lúc nào đều không phải đối tượng ai cũng nhào nặn được, phản kích trước lúc chết của bọn họ, đủ lấy tính mạng của mình.

Bất quá, cảm giác hai bên đứng ở cùng một cấp bậc, kỳ thật rất tốt. Khi đối phó mấy xạ thủ cấp sáu đó, Diệp Trùng thật ra đã muốn mở hệ thống phòng ngự, nhưng bọn họ đều đứng ở trên tường, Diệp Trùng đành đo một lát, liền bỏ qua dự định này.

Diệp Trùng không chút hình tượng ngồi trên đất, thể lực của hắn tiêu hao quá lớn, với lại còn bị thương, cần cấp bách nghỉ ngơi. Hắn tin tưởng, Tô Môn Tây Gia Hoa là người thông minh, khẳng định sẽ không làm ra hành vi không lý trí gì vào lúc này.

Nhìn rõ tình thế, biểu tình của Tô Môn Tây Gia Hoa rất mau liền khôi phục bình thường, hắn ngồi đối mặt Diệp Trùng, thoải mái nói: “Các hạ quả nhiên là một người ra ngoài ý liệu của người khác a. Một chiêu này, ngay cả ta cũng nhìn không được mà khâm phục. Ta nghĩ, chúng ta có thể bắt đầu giao dịch công bằng rồi.” Ý trong lời Tô Môn Tây Gia Hoa, hai bên ở địa vị bình đẳng, Diệp Trùng hiện giờ mới có tư cách nói chuyện công bình với hắn.

- Người là người của hoàng thất? Diệp Trùng bỗng ngừng đầu, hỏi Tô Môn Tây Gia Hoa.

- Không sai. Cho dù là lúc này, Tô Môn Tây Gia Hoa cũng vẫn kiêu ngạo vô bì, hắn nhìn Diệp Trùng một cái: “Chẳng lẽ các hạ có hứng thú với tộc Tây Gia Hoa chúng tôi?”

- Trừ các người, còn có mấy quốc gia? Diệp Trùng không trả lời, hỏi ngược lại.

Vấn đề của Diệp Trùng làm Tô Môn Tây Gia Hoa ngó người, hắn không ngờ vào lúc này, đối phương lại còn có rãnh rỗi hỏi mấy vấn đề chẳng có chút liên quan gì, nhưng điều này cũng vừa trùng ý hắn, gã đàn ông ở trước mắt này phẳng phất như nước đầm sâu không thấy đáy, làm việc thường ra ngoài ý liệu mọi người. Tô Môn Tây Gia Hoa đã coi Diệp Trùng là đối thủ của hắn, chỉ có giao lưu nhiều với đối phương thì mới càng có khả năng mò rõ nhược điểm của đối phương.

- Ừm, nước lớn còn có hai nước, trừ nước Đông Vân của nhà Tây Gia Hoa chúng ta, hai nhà còn lại là nước Tây Hàn và Nam Châu, nước nhỏ ấy hã, vậy thì nhiều lắm, có mười mấy nước. Tô Môn Tây Gia Hoa giới thiệu đơn giản.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trùng có một hiểu biết đại khái đối với hoàn cảnh.

Diệp Trùng nhìn thẳng Tô Môn Tây Gia Hoa: “Thực lực tại hoàng gia của người thế nào?”

Tô Môn Tây Gia Hoa ngó người, lập tức cười lớn: “Điều này người không cần lo lắng, ta là hoàng tử duy nhất, cũng là người kế thừa duy nhất của hoàng vị.” Câu hỏi của Diệp Trùng làm hắn cảm thấy hưng phấn.

Trong đầu Diệp Trùng có một suy nghĩ đại khái. Lực lượng sau lưng Tô Môn Tây Gia Hoa, vô nghi là khá to lớn. Mình cô thân một mình ở đây, nếu như chính diện va chạm, vậy hậu quả không cần nghĩ cũng biết. So với thế này, vậy thì không bằng hợp tác với đối phương, mình cũng có thể mượn sức mạnh của đối phương, hoàn thành nghiên cứu của mình. Nghiên cứu của mình, cần nhân lực và vật lực, là con số trên trời. Nếu như chỉ dựa vào sức lực một mình mình, muốn hoàn thành cũng không biết năm nào tháng nào. Chính vì như vậy, Diệp Trùng mới có ý nghĩ này.

Tình huống hiện giờ, thích hợp đàm phán nhất. Bởi vì mình có đủ trọng lượng mà thu được một địa vị bình đẳng.

- Đề nghị vừa rồi của người, ta không hề cảm thấy hứng thú. Lời Diệp Trùng làm sắc mặt Tô Môn Tây Gia Hoa trở nên âm trầm.

Diệp Trùng không để ý, lại không nhanh không chậm nói: “Nhưng, ta cho rằng chúng ta có thể đạt được một loại quan hệ hợp tác khác.”

Sắc mặt Tô Môn Tây Gia Hoa từ tối chuyển sang sáng, nảy sinh vài phần hứng thú: “Ừm, không biết loại quan hệ hợp tác khác mà các hạ nói là chỉ...”

Đề tài Diệp Trùng thay đổi: “Vấn đề này không gấp, chúng ta xem thử trước, uy lực của pháo trận này.”

Lời Diệp Trùng vừa dứt, két két két, một pháo trận trong đó linh hoạt chuyển động, nòng pháo rời khỏi người bọn họ, từ từ chỉ lên trời.

- Khóa chốt hoàn thành, phương thức xạ kích, hỏa lực bao phủ. Tiếng điện tử vang lên trong sân. Tô Môn Tây Gia Hoa thầm nói trong lòng: “Tên này quả nhiên còn có đồng bạn.” Nhưng hẳn đối với hành vi của Diệp Trùng, hẳn cảm thấy rất kỳ quái, dọa dẫm sao? Hoàn toàn không cần thiết a.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt bỗng sáng lên. Pháo trận gầm lên.

Trong khoảnh khắc, vô số đạn quang phụt ra từ họng pháo uy nghiêm đáng sợ. Đạn quang trong khoảnh khắc phụt ra từ họng pháo đó tạo ra luồng ánh sáng, ánh sáng của luồng sáng do bốn mươi chín họng pháo đồng thời tạo ra chói mắt tột cùng. Nhất thời, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt trắng toát, mắt không nhìn rõ vật.

Trên mặt mọi người lộ ra vẻ hoảng sợ.

Quá đáng sợ rồi!

Tuy không sao nhìn rõ cả quá trình bắn, nhưng thần niệm của bọn họ đủ làm cho bọn họ có hiểu biết tường tận đối với uy lực của pháo trận này. Năng lượng tính nổ hàm chứa trong mỗi viên đạn quang bắn ra làm mỗi xạ thủ có mặt cảm thấy sợ hãi, cơ rung. Mà tần suất bắn cao của pháo trận, quang đạn do bốn mươi chín họng pháo bắn ra đủ để gọi là mưa ánh sáng. Điều này làm sắc mặt mọi người đã biến đổi lại biến đổi. Đả kích hỏa lực mãnh liệt thế này, tuyệt đối là có tính hủy diệt.

Oành bùm bùm.

Mặt đất đang run rẩy, tiếng nổ từ xa truyền tới, trong lòng mọi người đều run rẩy, sắc mặt mọi người lúc này trắng bệch tới mức không có chút máu. Tuy mọi người đối với pháo trận này đều đưa ra phỏng đoán cực kỳ lớn gan, nhưng uy lực thực tế lại bắn cho phỏng đoán của bọn họ thành bụi phấn.

Trong mắt Tô Môn Tây Gia Hoa lộ ra thần thái cực kỳ cuồng nhiệt, ánh mắt nóng rực của hắn nhìn chăm chăm pháo trận này.

- Uy lực của nó thế nào? Diệp Trùng vẻ mặt bình tĩnh hỏi Tô Môn Tây Gia Hoa.

- Quá mạnh mẽ! Nó là thần chiến tranh! Tô Môn Tây Gia Hoa lầm bầm nói, hẳn đã lâm vào một loại tình trạng điên cuồng.

- Ta có thể bán chúng cho người. Diệp Trùng cực kỳ bình đạm quăng ra một câu đủ sánh ngang đạn quang pháo trận bắn ra.

Tô Môn Tây Gia Hoa ngớ người, lập tức mừng rỡ dứt khoát nói: “Tốt! Ta cần tất! Giá tiền người cứ tùy tiện ra giá!” Pháo trận thế này tuy hẳn dùng không được nhưng lại là hung khí chiến tranh không hơn không kém, là hoàng tử, hẳn đương nhiên biết giá trị của nó.

Diệp Trùng lắc đầu: “Ta còn có điều kiện khác.”

- Người nói. Tô Môn Tây Gia Hoa khôi phục chút bình tĩnh.

Diệp Trùng nói: “Mỗi tháng ta sẽ bán hai pháo trận thế này cho người, mỗi pháo trận, người cần phải trả hai mươi triệu úc. Tất cả hợp tác sau này của chúng ta đều dùng phương thức giao dịch này tiến hành.”

- Không thành vấn đề. Tô Môn Tây Gia Hoa nghĩ cũng không nghĩ, lập tức đồng ý.

- Ngoài ra, ta cần một xạ thủ cấp tám bảo vệ, y chỉ phụ trách ta, người do người đưa ra, ta chọn. Ta có quyền xây dựng đội bảo vệ của mình. Diệp Trùng nói.

- Không thành vấn đề. Tô Môn Tây Gia Hoa bổ sung nói: “Tất cả xạ thủ cấp tám dưới tay ta, người đều có thể chọn. Quy mô đội bảo vệ không thể vượt quá năm ngàn người. Nhưng vũ khí của người chỉ có thể bán cho ta, không được bán cho thế lực khác.” Nhân tài giống Diệp Trùng thế này, đừng nói cho hắn một xạ thủ cấp tám, Tô Môn Tây Gia Hoa hận không thể mang cho tất cả xạ thủ cấp tám của mình. Nhân tài cấp quốc bảo thế này, là đối tượng mỗi quốc gia đều cố sức bảo vệ. Trong mắt Tô Môn Tây Gia Hoa, giá

trị của Diệp Trùng mau chóng tăng lên, còn năng lực cận chiến của hắn, trong mắt hắn ngược lại trở nên không quan trọng. Người có năng lực chiến đấu cá nhân xuất sắc, dưới tay hắn có rất nhiều.

- Ta đồng ý. Nhưng, trừ vũ khí cá nhân ra. Ngoài ra, vô luận là ai, không thể nào ước thúc hành động của ta. Bất cứ việc gì cũng không thể làm phiền nghiên cứu của ta. Diệp Trùng nói.

- Không thành vấn đề, người muốn ở trong hoàng cung cũng được. Người muốn làm gì thì làm, bình thường cũng tuyệt không có ai tới làm phiền người. Nhưng người nhất định phải cùng về kinh đô với ta. Tô Môn Tây Gia Hoa hiểu rất rõ, nhân tài giống Diệp Trùng thế này, xem trọng đối với tự do vượt xa những thứ khác, cho nên hắn đồng ý khẳng khái phi thường. Nhưng, vô luận cái gì đều là tương đối, tự do càng là như vậy. Nhân tài thế này, đối với mình dĩ nhiên cực kỳ có ích, nhưng nếu như rơi vào tay thế lực khác, vậy thì hậu quả cũng cực kỳ khủng bố.

- Ta đồng ý. Diệp Trùng gật đầu, hai bên đạt được hiệp nghị, hắn cảm thấy rất vừa ý. Một khi hắn đột phá mấy nan đề đó, không ai có thể ngăn hắn bỏ đi.

- Hôm nay, là một ngày đáng kỷ niệm. Tin rằng hiệp nghị của ta và các hạ đủ ghi vào sử sách. Tô Môn Tây Gia Hoa cũng cực kỳ mãn ý, hắn hưng phấn phi thường. Mấy điều kiện đó với hắn hoàn toàn là vứt đi, chỉ cần đối phương ở kinh đô, vậy thì còn có thể thoát khỏi lòng bàn tay của mình sao?

Christine có lúc mù mờ. Trong thoáng chốc, hai bên vừa rồi vẫn còn người chết ta sống, nhưng bỗng cái biến thành hai bên hợp tác. Mà thầy của nàng, cũng xoay người thay đổi, trở thành kỹ sư chế tạo vũ khí đứng đầu hoàng gia.

Mình không phải đang nằm mơ chứ. Nàng hoàn toàn không ngờ, Diệp Trùng bình thường xem ra không lộ chút tài năng lại chu đáo đến vậy. Biểu hiện vừa rồi, thông dong, hờ hững, tiêu sái, tự nhiên.

Diệp Trùng cũng có chút không biết làm sao, cục diện bế tắc lúc đó rất khó xử. Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra. Cùng tắc biến, biến tắc thông, trải qua các loại tồi luyện, Diệp Trùng đã bắt đầu từ từ trưởng thành.

Năm cái pháo trận đó bán hết cho Tô Môn Tây Gia Hoa, túi đeo hông của Diệp Trùng cũng phùng lên trước giờ chưa từng có, tiền bạc một trăm triệu úc cũng làm hắn trong khoảng thời gian ngắn, không cần lo lắng vì tiền bạc.

Xạ thủ cấp tám Diệp Trùng chọn là Sa Á, bảo vệ bản thân, thứ hắn quen nhất vẫn là dựa vào bản thân. Mà một xạ thủ cấp tám hắn cần trong điều kiện lại là xuất phát từ suy nghĩ phương diện khác. Sa Á vô nghi là một người thích hợp nhất, so với Tô Môn Tây Gia Hoa, Diệp Trùng càng quen biết nàng sớm hơn.

Vô luận ở đâu, người có thực lực thường nhận được sự tôn kính của người khác. Từ ánh mắt kính sợ của người xung quanh thì có thể nhìn ra, bọn họ đối với vị kỹ sư chế tạo vũ khí tuổi tác không hề lớn này tôn kính đến bậc nào. Uy lực cuồng bạo của pháo trận đó, đã khắc dấu vết không thể xóa mờ trong đáy lòng bọn họ.

Trong mắt bọn họ, Diệp Trùng tràn đầy thần bí. Tuổi tác không lớn, thành tựu ở phương diện vũ khí lại không ai so được. Không chỉ như vậy, hắn còn là một chiến sĩ xuất sắc, nhục thể cường hãn tới mức không thể tin được đó, làm hắn vô nghi là nhân vật cực kỳ nguy hiểm. Hắn còn có một đồng bạn không biết trốn ở chỗ nào, Giọng nói cứng ngắc đó mọi người đều nghe rõ ràng. Điều này càng tăng thêm một phần sắc thái thần bí cho hắn.

Đãi ngộ Christine hiện hưởng thụ trước giờ không so được, là đệ tử duy nhất của đại sư Diệp Trùng vĩ đại, thân phận của nàng thoáng cái trở nên tôn quý. Nàng hiện giờ vì cử động tốn hai triệu úc bái sư lần đó của mình mà đắc ý không thôi, đây thật sự là một khoản đầu tư có lợi nhất.

Tô Môn Tây Gia Hoa nhận được một phong thư, người đưa thư là một xạ thủ cấp bảy, hắn chuyên môn điều khiển chiến cơ từ kinh đô tới đưa thư cho Tô Môn Tây Gia Hoa.

Mở thư, sắc mặt Tô Môn Tây Gia Hoa biến đổi.

- Về kinh đô, lập tức. Mệnh lệnh của Tô Môn Tây Gia Hoa rất đơn giản, rất trực tiếp.

Diệp Trùng không cần thu dọn, hẩn thu quang não của hệ thống phòng ngự trong phòng đó vào trong nhần, trước khi hẩn vẫn chưa có năng lực chế tạo quang não, mỗi một cái quang não đều cực kỳ quý giá.

Diệp Trùng và Sa Á cùng ngồi một chiến cơ, đoàn người vèo vèo bay về phía kinh đô.

Mấy chiến cơ này không cái nào không phải là hàng cao cấp, tốc độ bay cực nhanh, mà người điều khiển, thấp nhất đều là xạ thủ cấp bảy, còn là thị vệ đưa thư đó.

Khi trời tối, bọn họ đã tới kinh đô. Bóng đêm tối mịt mù giống như một con cự thú nuốt chửng lấy kinh đô.

Nơi này chính là kinh đô của nước Đông Vân: Tô Thành. Thành thị có hơn ba ngàn năm lịch sử này trong hơn hai ngàn năm gần đây, người thống trị đều lấy nó làm kinh đô. Đây cũng là thành thị hùng vĩ nhất, phồn hoa nhất của nước Đông Vân.

Từng cái phi hành khí bay tới bay lui trên không, điểm xuất bầu trời đêm lốm đốm dị thường.

Được biết Tô Môn Tây Gia Hoa sắp trở về kinh đô, bọn họ từ xa thì đã gặp đám hộ vệ tới tiếp đón bọn họ. Tô Môn Tây Gia Hoa có uy danh cực cao trong đám chiến sĩ, hẩn không chỉ là hoàng tử có thực lực cá nhân xuất sắc nhất trong các đời hoàng tộc Tây Gia Hoa, với lại, kiêu dũng thiện chiến, được chiến sĩ yêu quý cực kỳ. Bởi vì thực lực cá nhân xuất chúng, cho nên khi hẩn còn trẻ thường ra ngoài, vô cùng chú ý cuộc sống của bình dân.

Quản gia Ba La Mông của Tô Môn Tây Gia Hoa cũng trong hàng ngũ nghênh đón.

- Đây là khách quý của ta, mấy ngày nay người theo hẩn, chiêu đãi cho tốt, không được sơ suất. Tô Môn Tây Gia Hoa dặn dò quản gia Ba La Mông.

Ba La Mông vội vàng khom lưng: “Vâng!”

- Đây là quản gia Ba La Mông của ta, mấy ngày này ta có việc gấp xử lý, người có yêu cầu gì cứ dặn dò hẩn. Tô Môn Tây Gia Hoa nói với Diệp Trùng xong liền vội vã đi về phía hoàng cung.

Tô Môn Tây Gia Hoa gấp cái gì, đương nhiên sẽ không phải là điều Diệp Trùng quan tâm. Trên thực tế, hẩn ước sao Tô Môn Tây Gia Hoa có thể bận một chút, tốt nhất là bận tới mức quên mình. Nhưng hẩn cũng biết loại suy nghĩ này quả thật có chút không hiện thực.

- Tiên sinh tôn kính, thời gian đã không còn sớm, ngài muốn dùng cơm trước hay là nghỉ ngơi? Hay là tắm rửa? Ngài có yêu cầu gì, cứ việc dặn dò, hết lòng phục vụ ngài. Nếu như vượt ra phạm vi năng lực của ta, ta sẽ truyền đạt ý kiến của ngài tới điện hạ. Ba La Mông cẩn thận hỏi. Hẩn năm nay năm mươi tuổi, khỏe mạnh đã có thể thấy được nếp nhăn dày đặc, thân thể hơi có chút phát phì. Hẩn mười mấy tuổi thì đã vào nhà Tây Hoa Gia, đã phục vụ cho nhà Tây Hoa Gia hơn bốn mươi năm, từ ngữ khí của điện hạ, hẩn biết, thân phận người khách trước mắt tôn quý.

Người khách trước mắt này trẻ vô cùng, bên cạnh hẩn còn có một người đẹp thích ngó đông ngó tây. Chẳng lẽ là vương tử của quốc gia nào đó?

Ba La Mông thầm tự suy đoán trong lòng, nhưng hẩn không ngốc tới mức đi hỏi mấy vấn đề mình không nên hỏi này. Phục vụ cho hoàng gia, tuân thủ nghiêm ngặt chức phận của mình thì đã đủ rồi, hẩn từng thấy qua rất nhiều người vì tính tò mò mà cuối cùng biến mất. Nhiều năm như vậy, một nguyên nhân quan trọng mà hẩn có thể nhận được sự tín nhiệm của điện hạ chính là hẩn trước giờ không biết thứ hẩn không nên biết.

530. Chương 530: Cá Và Lưới. (1)

Điện hạ Tô Môn từ tối qua về tới Tô thành liền gấp gáp trở lại vương cung, tới giờ vẫn không đi ra. Dân chúng nước Đông Vân vô cùng yêu quý quốc vương bề hạ của họ, cũng chính là cha của điện hạ Tô Môn, Trạch Tây Gia Hoa. Sự khai sáng chính trị, thương nghiệp của Trạch, dưới sự thống trị của ông ta, cuộc sống của dân chúng đầy đủ sung túc, mà quốc lực của nước Đông Vân cũng ngày một phát triển, ẩn ước có dấu hiệu vượt qua Nam Châu, trở thành cường quốc số một.

Buổi trưa, tin tức quốc vương bị hạ bằng hà cuối cùng do vương đình công bố, cả nước rơi vào trong đau thương. Cư dân Tô thành nhón nhau tự phát treo Bạch Linh hoa đại biểu cho nỗi thương nhớ vì vị quốc vương bị hạ hiển minh này. Đi trên đường, trên mặt mọi người, ai nấy đều mang theo vẻ đau thương, còn trước ngực đều treo một đóa Bạch Linh hoa nhỏ.

Đây là một ngày rối ren, lộn xộn. Lão quốc vương bằng hà và tân quốc vương kế vị đều trong ngày này, đây là truyền thống của nước Đông Vân. Người lên ngôi tân quốc vương không có bất cứ hồi hộp gì, Tô Môn Tây Gia Hoa là vương tử duy nhất của tiên vương, hẳn sẽ dẫn dắt quốc dân của hắn, tiếp tục đi tới trước.

Tuy trong lòng đau đớn, nhưng mọi người tràn đầy lòng tin với tương lai của nước Đông Vân, Tô Môn điện hạ, không, bây giờ nên gọi là quốc vương bị hạ, năng lực của hắn không ai nghi ngờ. Vô luận là trong quân đội hay là trong lòng các đại thần, trong lòng bình dân, danh vọng của hắn đều cực cao.

Nhưng, cũng không phải mỗi người đều lạc quan như thế, mà loại tâm tình này, nghiêm trọng nhất chính là trong đám đại thần. Lão quốc vương ôn hòa nhân từ, tân quốc vương lại hoàn toàn không giống lão quốc vương. Thời trẻ từng ở trong quân đội, chính như hiện giờ, hắn vẫn quản lý hầu hết quân đội của cả nước Đông Vân, hắn làm người nghiêm khắc, quả quyết, làm việc quả đoán, mau chóng, khí giết chóc cực nặng. Với lại, hắn lòng dạ độc ác, làm mỗi vị đại thần đứng ở trước mặt hắn đều run rẩy, sợ hãi.

Cùng với việc Tô Môn Tây Gia Hoa đăng vị, sự hỗn loạn đó của Tô thành cũng theo đó mà tan thành mây khói. Tô thành cổ xưa lại một lần nữa khôi phục sự phồn hoa ngày thường, không hề vì sự thay đổi quốc vương cũ mới mà có ảnh hưởng quá lớn, hết thảy theo như di nguyện trước lúc lâm chung của lão quốc vương.

Chính trong một ngày xem ra bình thường này, sự thay đổi của vương triều mới cũ phẳng phai như không chút tiếng động thì đã hoàn thành.

Diệp Trùng dưới sự hướng dẫn của Ba La Mông, đi trên đường phố Tô thành, ngay sau lưng hắn. Đi cùng hắn chính là học sinh Christine của hắn, còn có xạ thủ cấp tám trên danh nghĩa đã thuộc về hắn, Sa Á.

Từ sau khi mục kích trận đại chiến hôm đó, Christine ở trước Diệp Trùng giống như bỗng biến thành một người khác, thành thật tới mức giống như bé gái ngoan. Mà nàng, cũng không dám tự xưng là bà đây ở trước mặt Diệp Trùng, nói chuyện cũng cung cung kính kính, giống như biến thành một người khác. Diệp Trùng vốn dĩ vẫn còn vài phần không thích ứng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Christine thế này cũng sẽ không gây ra vài chuyện, mình cũng đỡ lo, nên không nói gì nữa.

Christine không lên tiếng, Sa Á một mực không nói cười tùy tiện, lại thêm Diệp Trùng hồ hững trước sau như một, ba người ở cùng nhau, làm sao một chữ lạnh có thể hiểu được?

Ba La Mông đã bao nhiêu năm không tự mình làm hướng dẫn rồi? Hắn nhớ không rõ lắm, là hai mươi năm hay là ba mươi năm? Lần này vì làm cho vị khách tôn kính này vừa ý, hắn đặc biệt dẫn một tùy tùng trẻ tuổi A Mãn. Vốn dĩ hắn không muốn tự mình ra ngoài, dù sao đã lớn tuổi thế này, nhưng càng nghĩ càng không yên tâm, cuối cùng vẫn quyết định tự mình đi cùng vị khách này.

Có thể là do lão quần gia uy nghiêm ở bên cạnh, A Mãn mới đầu có chút cẩn trọng. Về sau, sau khi từ từ thả lỏng, nói chuyện đầy thú vị, thường chọc Christine cười khanh khách, thần thái xinh đẹp đó làm người qua đường trợn cả mắt lên. Ngay cả Sa Á vẫn luôn không nói cười tùy tiện có lúc cũng không khỏi mỉm cười. A Mãn hai mươi ra đời, thân thể khỏe mạnh, tính tình lạnh lợi, biết ăn nói, hắn từ nhỏ lớn lên ở Tô thành, mọi thứ ở đây hắn đều quen thuộc phi thường, làm hướng dẫn là thích hợp vô cùng.

Diệp Trùng phát hiện một chỗ rất đặc biệt, trên không Tô thành rất ít có phi hành khí bay qua, hỏi ra mới biết, cả bầu trời Tô thành là khu cấm bay. Tất cả phi hành khí phải hạ cánh, cất cánh ở bãi đáp ngoài thành, nếu như không cẩn thận bay vào trong thành, rất có khả năng bị hỏa lực phòng không trực tiếp bắn hạ.

Điều phải làm đầu tiên là ổn định, sau đó Diệp Trùng mới có thể thận trọng suy nghĩ con đường tiếp theo đi thế nào. Trong đầu hắn hiện giờ chỉ có một kế hoạch đại khái, rất nhiều chi tiết cần thận trọng cân nhắc. Hiện giờ Mục Thương không ở bên cạnh, không ai có thể giúp mình, tất cả mọi thứ đều cần mình nỗ lực.

Chỗ ở trước khi lên ngôi của Tô Môn Tây Gia Hoa tính ra cũng không có gì không thoải mái, nhưng Diệp Trùng cảm thấy vẫn phải tìm một chỗ của mình thì bảo đảm hơn.

Ba La Mông có lẽ không coi là một người hướng dẫn đạt chuẩn, nhưng trong giới quý tộc, cân nặng của hắn lại không cần phải nghi ngờ. Không cần hắn tự mình đi hỏi, hắn liền có thể rất mau chóng thăm dò được tin tức Diệp Trùng cần, ai có đất đai, nhà cửa muốn bán.

Ba La Mông tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận của mình, hắn không hỏi câu nào liên quan tới vấn đề như là chỗ dùng của nhà cửa, mà hỏi Diệp Trùng chi tiết yêu cầu đối với đất đai và nhà cửa.

- Tin tức ngài yêu cầu đã nghe ngóng rõ ràng. Hơi cong người, Ba La Mông cung kính nói: “Ngài yêu cầu đất rộng, với lại hoàn cảnh yên tĩnh. Trang viên thế này ở phụ cận Tô thành có rất nhiều. Mà hiện giờ người có ý định chuyển nhượng tổng cộng có mười ba nhà, cuối cùng lọc ra ba nhà cho ngài lựa chọn. Nếu như ngài cảm thấy không thích hợp, xin đợi hai ngày, tới lúc đó sẽ có tư liệu càng chi tiết hơn được đưa tới.”

- Nhà đầu tiên ở phía nam Tô thành, xây dựng gần sông, cảnh sắc tuyệt đẹp. Nó thuộc sở hữu của bá tước Tư Duy Nhĩ, báo giá khoảng năm mươi triệu, cách Tô thành khoảng một trăm km. Nhà thứ hai lại ở rìa Tô thành, nó do một nhà điêu khắc xây dựng, về sau được đại nhân Bỉ Kỳ mua với giá cao, phong cách kiến trúc của nó đặc sắc độc nhất. Người giành mua nó rất nhiều, báo giá khoảng tám mươi triệu.

Ba La Mông liếc nhìn Diệp Trùng, thấy hắn cẩn thận lắng nghe, liền đằng hắng: “Nhà thứ ba ở phía bắc Tô thành, cách Tô thành xa nhất, khoảng ba trăm km. Diện tích của nó lớn nhất trong ba trang viên, nó núi vây ba mặt, giá cũng rẻ nhất, ngài có lẽ chỉ cần tốn mười lăm triệu ưc thì có thể có được nó. Với lại, ngài còn nhận được quyền sở hữu đất đai có diện tích lên tới hai mươi lăm km vuông xung quanh trang viên.” Đối với Diệp Trùng mà nói, mấy thứ đại loại như phong cách kiến trúc và cảnh sắc gì đó đều hoàn toàn không có ý nghĩa. Cuối cùng hắn lựa chọn chỗ thứ ba, ở xa Tô thành nhất. Điều này cũng có thể làm hắn tránh xa chỗ thị phi Tô thành này.

Từ trong sách mà hắn biết thường miêu tả thế này, vô luận kinh đô chỗ nào đều là chỗ nhiều thị phi nhất. Lực lượng hiện giờ của hắn tuy không hề yếu ớt nhưng hắn lại cần tốn thời gian để tìm được phương pháp đối kháng với người khác, nếu không, vậy thì rất nguy hiểm.

Trong trò chơi với Mục Thương, Diệp Trùng đã hiểu được một đạo lý cực kỳ sâu sắc, nếu như thực lực của mình không đủ mà lộ mặt, vậy khả năng kết cục thất bại cực kỳ lớn. So với như vậy, yên lặng phát triển mới là thủ đoạn hữu hiệu chân chính.

Phương thức chiến đấu lúc trước của Diệp Trùng rất trực tiếp, rất đơn nhất, dưới hậu thuẫn của sức chiến đấu cá nhân cường đại của hắn và Mục Thương, hắn mỗi lần tuy kinh hiểm vô bì nhưng đều có thể thành công trốn thoát.

Cùng với trải nghiệm không ngừng phong phú của Diệp Trùng, lý giải của hắn đối với chiến đấu cũng càng lúc càng sâu. Mà điều làm quan niệm của Diệp Trùng xảy ra biến hóa trực tiếp nhất vẫn là trong khoảng thời gian dẫn dắt đội ngũ đó. Vô luận là tình trạng hiện thực hay là trò chơi Diệp Trùng chơi cùng Mục Thương đều ép hắn không thể không thay đổi phương thức chiến đấu của mình. Tốc độ trưởng thành trong chiến đấu mới là nhanh nhất.

Đường đi không thông, vậy thì đổi đường. Diệp Trùng không hề là kẻ ngốc, hắn phát hiện, đối một loại phương thức giải quyết vấn đề, vấn đề ngược lại càng dễ giải quyết hơn. Loại thu hoạch này cho hắn sự trợ giúp rất lớn, mỗi khi hắn gặp phải vấn đề, hắn đều nghĩ, có phải vẫn còn một loại phương thức giải quyết vấn đề khác?

Nhưng cho dù hắn đang không ngừng trưởng thành, nhưng do tính cách gây nên, khi Diệp Trùng giải quyết vấn đề thường tràn đầy tính công kích dữ dội.

Sau khi Tô Môn Tây Gia Hoa nhận được báo cáo của Ba La Mông, lập tức cười lên. Hắn mau chóng đưa ra chỉ thị, yêu cầu Ba La Mông giúp đỡ Diệp Trùng hoàn thành các giao dịch.

Đây không trách được ta a, là người tự mình tìm tới. Đang vì làm sao khống chế Diệp Trùng mà đau đầu, Tô Môn Tây Gia Hoa lúc này muốn thả cửa cười lớn, trên bản đồ sau lưng hắn, gần trang viên Diệp Trùng chọn, dán biểu tượng của một quân doanh.

Nhận được chỉ thị của Tô Môn Tây Gia Hoa, Ba La Mông càng thêm thận trọng. Hắn vốn dĩ chỉ theo thói quen báo việc này lên bệ hạ. Hắn biết hôm nay bệ hạ bận rộn thế nào, vừa mới đăng cơ, rồi tang lễ của lão quốc vương, vân vân..., việc cần hắn sức đầu mề trán quá nhiều. Cho nên khi Ba La Mông nhận được chỉ thị của Tô Môn Tây Gia Hoa, sự kinh ngạc trong lòng lúc đó cứ nghĩ là biết.

- Làm nhanh. Chỉ thị của Tô Môn Tây Gia Hoa đơn giản cực kỳ, nhưng Ba La Mông theo hắn mấy mươi năm lại thể hội được mức độ coi trọng của bệ hạ đối với việc này.

Trong lòng hắn lại một lần nữa dâng lên cùng một nghi hoặc, vị khách này rốt cuộc lai lịch thế nào, lại làm cho bệ hạ coi trọng như vậy.

Hiệu suất của Ba La Mông cao phi thường, chính trong hôm đó hắn đã giúp Diệp Trùng hoàn thành tất cả thủ tục của giao dịch này.

Mà là đương sự, thể hội lớn nhất của Diệp Trùng chính là giá nhà ở chỗ này so với Dĩ Tháp thành thật sự là đắt hơn rất nhiều. May mà trong nội dung giao dịch của hai bên còn bao hàm đất đai hai mươi lăm km vuông xung quanh trang viên.

Biểu tình cực kỳ may mắn sau khi hoàn thành giao dịch của người chủ nhà đó làm hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

Điều này đối với hắn mà nói, đều quá xa lạ, phương diện giao dịch hắn ngay cả gà mờ cũng không bằng. Ngoài ra, tố chất nghề nghiệp mà Ba La Mông biểu hiện ra làm Diệp Trùng quyết định giao giao dịch này cho hắn làm.

Có chỗ ở của mình, Diệp Trùng không nguyện ý ở tiếp trong phủ của Tô Môn Tây Gia Hoa. Dẫn theo Christine và Sa Á, Diệp Trùng cùng với chủ nhân cũ của trang viên, từ biệt Ba La Mông, đoàn người liền bay về phía trang viên mới mua đó.

Không thể lấy Thần ra, Diệp Trùng chỉ đành lại một lần nữa ngồi chung chiến cơ của Sa Á. Christine có chiến cơ của mình, đương nhiên, so với chiến cơ của Sa Á thì thua kém quá nhiều.

Diệp Trùng cũng lần đầu tiên nhìn thấy bãi đáp của chỗ này. Kích cỡ bãi đáp tương đương một thành trấn, nó được chia thành rất nhiều khu nhỏ, dùng để cất cánh và hạ cánh, mà xung quanh nó, từng hàng từng hàng nhà kho chỉnh tề, toàn bộ dùng để giúp mấy xạ thủ giữ gìn chiến cơ của bọn họ. Xạ thủ mỗi khi tới nơi nào thì đầu tiên sẽ mang chiến cơ của mình giao cho bộ phận bảo quản chuyên môn của bãi đáp để tập trung bảo quản, sắp xếp, khi cần thì tự mình tới lấy ra.

Một số kẻ cự phú thậm chí còn xây dựng một bãi đáp cỡ nhỏ trong trang viên của mình.

Rất mau, Diệp Trùng đã tìm thấy trang viên mình vừa mới mua. Tới chỗ này, hắn mới phát hiện diện tích trang viên lớn vượt xa tưởng tượng của mình, diện tích lớn khoảng mười lăm km vuông, xây dựa vào núi, có chút khí thế. Diệp Trùng vốn dĩ cảm thấy có chút đắt, sau khi nhìn thấy hoàn cảnh nơi này, cảm thấy vừa ý vô cùng. Nếu như thêm đất đai xung quanh vào, cả diện tích sẽ đạt tới bốn mươi km vuông, chỉ cần không chế tạo chiến hạm cỡ lớn, nơi này làm gì cũng đều có dư.

Trong trang viên có một bãi đáp cỡ nhỏ, có thể chứa một trăm chiến cơ lên xuống. Khi mọi người tới, tất cả người hầu trong này đều đã sớm sớm ra đón tiếp.

Hai bên rất mau hoàn thành giao nhận.

- Bọn họ, ngài có cần không? Chủ nhân cũ của trang viên là một thương nhân, hắn chỉ mấy người hầu này, cung kính hỏi Diệp Trùng. Hắn không dám vì tuổi tác của đối phương mà có chút sợ hãi nào, phải biết rằng, người làm chứng cho giao dịch lần này của bọn họ chính là tiền quân gia của quốc vương bệ hạ, Ba La Mông.

- Không cần. Diệp Trùng lắc đầu.

Chủ nhân cũ của trang viên gật gật đầu ra dấu hiểu: “Tôi hiểu rồi.” Trong lòng hắn rất rõ ràng, với thân phận tôn quý của đối phương, nào lại để ý người hầu hắn từng dùng qua. Người có thân phận càng cao quý, yêu cầu đối với người hầu sẽ càng cao.

Diệp Trùng trước giờ chưa từng nghĩ chuyện người hầu này. Chỗ này của hắn, hắn không hề định có tạp vụ gì. Rất mau, mấy người hầu này liền bị chủ nhân của cửa trang viên này cho nghỉ việc. Mà sau khi chủ nhân cũ cáo biệt, trang viên rộng lớn hiện rõ sự trống trải như một tòa trang viên chết.

Christine và Sa Á nhìn nhau. Bọn họ không biết Diệp Trùng rốt cuộc muốn làm gì.

Đỗ Phụng thần sắc nghiêm túc, chăm chú nhìn đám binh sĩ đang huấn luyện trong sân, đi qua trước người bọn họ. Bước chân hắn giống như đo đếm chính xác vậy, mỗi một bước đều chính xác vô bì. Mà ánh mắt hắn dữ dội, không có chiến sĩ nào dám đối thị với hắn. Dao động tinh thần của hắn bao phủ cả sân huấn luyện, điều này làm hắn có thể biết rõ có ai lười biếng không.

Hắn là trưởng quan cao nhất của quân doanh này, nhưng hắn lại không hề thích đứng ở cửa sổ phòng làm việc của mình nhìn xuống, mà lại thích đi trên sân huấn luyện, đội mặt trời nóng rùng rục ở trên đầu thôi thúc chiến sĩ huấn luyện.

Đỗ Phụng có mặt chữ quốc, bình thường không tùy tiện nói cười, không giận tự có uy. Gần như tất cả chiến sĩ đều cực kỳ kính sợ vị trưởng quan nghiêm khắc này của bọn họ, chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là trợ thủ của hắn, Lý Cảnh.

Lý Cảnh làm người hiền hòa, với ai cũng đều cười hi hi, đối với đám chiến sĩ cũng hòa nhã dễ gần. Quan hệ của Lý Cảnh và Đỗ Phụng cực tốt. Hai người lúc là tân binh thì đã ở cùng nhau, sau này trải qua vô số chiến đấu, một mạch đều là kẻ vai tác chiến, tình cảm giữa hai người người khác còn xa mới sánh bằng.

- Lão Đỗ, lão Đỗ, tới đây, tới đây! Lý Cảnh ở chỗ râm mát góc tường vẩy tay với Đỗ Phụng.

Đỗ Phụng quét nhìn đám tân binh đang huấn luyện, dặn dò giáo quan phụ trách huấn luyện hai câu rồi đi tới chỗ Lý Cảnh đang ngồi. Lý Cảnh từ sau khi bị thương lần trước, thân thể vẫn luôn không tốt lắm, cho nên công việc hắn hiện làm càng có nhiều điểm giống thư ký của Đỗ Phụng hơn.

Đỗ Phụng đối với Lý Cảnh cũng chưa từng làm cao.

Đi vào chỗ bóng râm, Đỗ Phụng chỉ cảm thấy tinh thần phấn chấn, không chút khách khí ngồi phịch bên cạnh Lý Cảnh: “Ta nói nè A Cảnh, trời nóng thế này, người chạy ra làm gì? Cẩn thận trúng nắng, tới lúc đó em đâu lại tới tìm ta làm phiền.”

- Thôi đi, thấy ta hai năm nay thân thể không tốt thì chạy tới chỗ này cười ta. Năm đó không biết ai đó bị ta đánh tìm không thấy phương hướng. Lý Cảnh vẻ mặt khinh thường nhìn Đỗ Phụng.

Đỗ Phụng cười khan vài tiếng: “Người xem người, thật không có độ lượng, ta đây không phải chỉ tùy tiện tán gẫu vài câu sao.” Thực lực Lý Cảnh lúc trước so với Đỗ Phụng còn cao hơn một chút, chỉ là sau khi bị thương, bắt đầu giảm mạnh xuống.

Hướng về phía sân huấn luyện bủi môi, Lý Cảnh hỏi: “Đám tân binh này thế nào?”

Vừa nói tới lính, Đỗ Phụng liền trở nên nghiêm túc, mặt hắn mang theo vẻ lo lắng: “Tổ chức không ra sao, ta phát hiện một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.”

- Vấn đề gì? Lý Cảnh hỏi.

- Đám tân binh này tuy thần niệm đều đạt tới cấp bốn, nhưng tổ chức thân thể phổ biến là tệ hại, có mấy tên thậm chí ở dưới ánh mặt trời soi rọi lâu chút liền hôn mê. Đỗ Phụng biểu tình nghiêm túc.

- Ừm, đây là một vấn đề. Lý Cảnh gật đầu, đây là một vấn đề tồn tại phổ biến trong xạ thủ. Mấy xạ thủ bình thường đều coi trọng tôi luyện thần niệm, mà không có ý thức tôi luyện thân thể. Tuyển lựa tân binh đặc biệt tỏ rõ một điểm này, đối với thân thể không có bất cứ yêu cầu gì, còn thần niệm lại cần đạt tới trình độ cấp bốn. Vấn đề thân thể vẫn luôn tồn tại, Lý Cảnh chính là một người bị hại trong đó, do tổ chức thân thể không tốt lắm, sau khi hắn bị thương, thực lực giảm cực kỳ mau chóng.

- Người định làm thế nào? Lý Cảnh hỏi tiếp.

Đỗ Phụng không biết làm sao nói: “Còn có thể làm thế nào? Mang đám nhãi ranh này mài dũa khỏe mạnh từng chút một. Nhưng đám nhãi ranh này đối với loại huấn luyện này than vãn không thôi, hi hi.”

- Đám đáng thương này. Lý Cảnh đồng tình nhìn tân binh đang huấn luyện.
- Hết cách, lúc này chảy nhiều mồ hôi hơn, tốt hơn tới lúc đó mất đi tính mạng. Đỗ Phụng nói rất chân thực.
- Ừm. Lý Cảnh rất tán đồng với quan điểm này của Đỗ Phụng, mấy quân nhân từng tham gia thực chiến như bọn họ đây mới biết rõ, cậu nói này chí lý. Bỗng nhớ tới một việc, Lý Cảnh oán trách nói: “Nói nhảm với người, ta suýt nữa quên mất việc chính.”
- Việc chính gì? Đỗ Phụng tò mò hỏi.
- Lý Cảnh nói: “Người không biết đó, trang viên phía dưới đổi chủ rồi.”
- Đổi chủ? Đổi ai? Đỗ Phụng trở nên hứng thú: “Hừ, tên đó phỏng chừng bị chúng ta dày vò dữ quá, bây giờ cuối cùng đã bán trang viên rồi, cũng không biết tên quỷ xui xẻo nào mua. Nói thật, không phải ta ghét gì bọn họ, chỗ đó cũng thích hợp xây dựng quân doanh. Xây dựng trang viên gì chứ? Nhưng cũng coi như tiện nghi cho chúng ta, may mà người đưa ra ý kiến len lén lấy chỗ đó để diễn luyện, ngược lại cũng tiết kiệm cho chúng ta một món tiền không nhỏ. Bây giờ đổi người rồi, tên mới tới đó lai lịch thế nào, làm rõ chưa?”
- Lý Cảnh lắc đầu: “Còn chưa làm rõ, nhưng nghe nói chỉ có ba người.”
- Ba người? Tin tức của người không lắm chứ. Đỗ Phụng không tin nói: “Chỗ đó, không mười triệu đừng mơ lấy được, ai không việc gì làm tốn mười triệu rồi tự mình chạy tới đây chịu tội? Đám lão gia quý tộc đó, ta biết rõ lắm, tên nào không là kẻ thích hưởng thụ? Dẫn ba người chạy tới đây uống gió tây bắc sao? Còn tốn hơn mười triệu tới uống gió tây bắc, điều thật bất bình thường rồi đó.”
- Ta cũng vẫn chưa làm rõ, ta làm sao cũng cảm thấy việc này có nguy dị. Ta đề nghị chúng ta trước tiên đừng đi trêu chọc bọn họ, ai biết bọn họ có bối cảnh hay không? Bối cảnh có cứng hay không? Tên lần trước đó là một thương nhân, rầm cũng không dám đánh một cái. Ba người lần này, chúng ta làm rõ trước rồi nói. Lý Cảnh đề nghị.
- Vậy làm sao được? Đỗ Phụng lập tức gấp rút: “Thời gian diễn luyện đã sắp xếp xong rồi. Hiện giờ chúng ta lại không có xây công sự, không đi tới đó thì đi đâu?” Lý Cảnh và Đỗ Phụng trước giờ đều mang diễn luyện thực chiến của quân đội đặt trong trang viên đó, nơi đó kiến trúc khá nhiều, với lại hoàn cảnh khá giống thật. mấy lần diễn luyện thâm nhập và chống thâm nhập ban đêm hiệu quả đều vô cùng tốt, cũng làm cho Đỗ Phụng càng thêm kiên định mang nó thành chỗ diễn luyện.
- Chủ nhân trước của trang viên chỉ là một thương nhân, đối mặt đám kiêu binh, hãn tướng này cũng không biết làm sao. Với lại, trừ khó mở tiệc đêm, ngủ không yên ra, đồ đạc trong trang viên không hề ít đi, cũng không có ai xảy ra thương vong, chủ nhân trước của trang viên liền nuốt giận không lên tiếng.
- Hay là để tiểu Tam đi xem sao, tên đó là một tinh anh, vô luận quý tộc nhà ai đều có thể nhẫn nhịn, nếu thật sự có lai lịch, hãn khảng định có thể nhận ra. Lý Cảnh suy nghĩ một lát, đưa ra một kiến nghị. Tiểu Tam mà Lý Cảnh nói xuất thân quý tộc, do cả ngày sống phóng đảng bên ngoài, trong nhà tức quá liền đi cửa sau đưa hãn vào trong quân đội của Đỗ Phụng.
- Được! Cứ làm như vậy đi! Đỗ Phụng vỗ ngay tại chỗ, kế tiếp sải bước đi nhanh tới trước sân huấn luyện, rống cổ hống quát nói: “Nhậm Tam, ra khỏi hàng!”
- Một tên gầy nhỏ, lanh lợi rời hàng, Đỗ Phụng dẫn hãn tới trước mặt Lý Cảnh, Lý Cảnh lôi hãn tới bên tai thấp giọng, Nhậm Tam gật đầu lia lịa ra dấu đã hiểu, hai con mắt nhỏ xoay tròn lảo liên.
- Chốc lát sau, hãn liền ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi quân doanh trong ánh mắt ngưỡng mộ của đám chiến hữu ở trong sân huấn luyện.

531. Chương 531: Cá Và Lưới (2)

Trang viên to lớn trống trải làm Christine và Sa Á có chút tay chân lóng ngóng, hai người bọn họ nhìn nhau, chỉ đành theo sau Diệp Trùng. Diệp Trùng không để ý tới hai người, hãn tự mình đi dạo một vòng cả trang

viên. Xong một vòng, trong lòng hắn đã có tính toán. Làm sao xây dựng một cứ điểm, căn cứ, điều này đối với Diệp Trùng mà nói, không hề là việc quá khó khăn.

Nhưng, công trình thì khổng lồ, cơm cũng phải ăn từng miếng. Chỗ này lớn hơn cái nhà hắn ở lần trước đó không biết bao nhiêu lần, chỗ tốt là có thể làm quy hoạch nhiều hơn, lớn hơn, nhưng lượng công trình so với lần trước lớn hơn nhiều, với lại, Diệp Trùng cần quy hoạch chi tiết.

Bỗng Sa Á cảnh giác ngẩng đầu lên: “Có người.” Ánh mắt nàng nhìn về phía một ngọn núi.

Chính là thuận theo ánh mắt nàng, Diệp Trùng nhìn thấy trên một ngọn núi phụ cận ẩn ước có ba bóng người. Bởi vì khoảng cách hai bên rất xa, mắt rất khó nhìn rõ, đối phương dường như đang thăm dò bọn họ. Mức độ miễn cảm của xạ thủ cấp tám, thật sự làm người ta kinh ngạc a, Diệp Trùng thầm kinh sợ trong lòng.

- Quen không? Đỗ Phụng hỏi Nhậm Tam. Hắn không muốn một chiến trường mô phỏng tốt thế này cứ như vậy mà mất trắng. Vốn dĩ quân đội giống bọn họ thế này thường sẽ không thiếu tiền, muốn làm công sự thế nào cũng đều không thành vấn đề. Chỉ là Đỗ Phụng phát hiện, mặc kệ là tân binh hay là lão binh, vừa tiến vào trang viên đó lập tức tinh thần trở nên hăng hái, đặc biệt hưng phấn. Công sự làm ra lúc trước trong quân doanh hoàn toàn không có hiệu quả này. Quân phí trên tay Đỗ Phụng đầy đủ, nhưng nếu mua trang viên này, đừng nói cấp trên không đồng ý, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy điều này có chút nói không xong.

Nhậm Tam nâng ống nhòm trên tay lên, cẩn thận nhìn, một lúc sau, rất khẳng định lắc đầu: “Chưa từng thấy, ba người này đều rất lạ mặt.”

- Có phải là quý tộc mới tới không? Lý Cảnh thận trọng hỏi.

Nhậm Tam dùng ngữ khí cực kỳ khẳng định phủ định suy đoán của Lý Cảnh: “Không giống, quần áo bọn họ quả thật quá bình thường. Không có quý tộc nào lại mặc quần áo như vậy. Với lại, anh nhìn bọn họ đi đường, nào có chút dáng vẻ gì, nếu như có quý tộc nào đó dám đi đường thế này, nhất định sẽ bị lôi tới cơ quan lễ nghi của quý tộc chịu tội ngay tại chỗ.”

- Vậy thì có phải là đại quan, quý nhân gì đó không? Tâm tình Đỗ Phụng rất tốt.

- Khẳng định không phải! Nhậm Tam nói như chém đinh chặt sắt.

Hai người Đỗ Phụng và Lý Cảnh nhìn nhau cười.

Hai người bọn họ không nhìn thấy cái ngẩng đầu liếc nhìn đó của Sa Á, nếu như bọn họ nhìn thấy, bọn họ dứt khoát sẽ không khinh suất như vậy. Ở khoảng cách xa như vậy, có thể nhận biết sự tồn tại của bọn họ, vậy thực lực...

- Cô phụ trách an toàn của trang viên. Diệp Trùng nói với Sa Á. Sử dụng xạ thủ cấp tám làm hộ vệ, có lẽ chỉ có người giống Diệp Trùng thế này mới có thể làm ra. Nhưng với cái nhìn của Diệp Trùng, đây lại là lựa chọn tốt nhất. Xạ thủ ở trong phạm vi nhỏ, so với hệ thống quét hình còn có ích hơn.

- Vâng. Sa Á về mặt trình trọng nói. Diệp Trùng hiện giờ là chủ nhân của nàng, vô luận mệnh lệnh của hắn là cái gì, nàng đều phải cẩn thận hoàn thành. Với lại, kinh nghiệm chiến đấu của Sa Á cực kỳ phong phú, ba người đó bỗng xuất hiện ở chỗ này thăm dò bọn họ, nhất định không có ý tốt.

Diệp Trùng dắt theo Christine bắt đầu sắp xếp trang viên. Sa Á lại nhắc súng quang, đi lại tuần tra.

Chủ nhân trước của trang viên không hề ở chỗ này quá lâu, từ gia cụ hiện ra vẻ thô sơ, giản dị ở chỗ này thì có thể nhìn ra. Nhưng điều này cũng vừa đúng tiện lợi cho Diệp Trùng, hắn không cần hao tổn quá nhiều thời gian để quét dọn.

Christine kinh khùng nhìn Diệp Trùng, nàng lần đầu tiên nhìn thấy có người một tay nâng đồ nặng mấy trăm kg, thần sắc như thường đi ra tới bên ngoài, sau đó nhẹ nhàng quăng thứ trên tay ra năm mươi mét.

Tên này có còn là con người không? Thần tình Christine có chút ngây ngốc.

Hiệu suất công việc của máy vận chuyển hình người là Diệp Trùng này cực cao, rất mau, hắn đã dọn sạch một ngôi lầu ở vị trí trong nhất. Gần như tất cả gia cụ đều bị hắn quăng ra ngoài, hiện giờ chỉ để lại một tòa nhà trống không.

Christine không biết Diệp Trùng muốn làm gì. Mấy thứ này đều là gia cụ thượng hạng a. Nhìn thấy Diệp Trùng không chút đau lòng quăng chúng ra xa năm mươi mét, lộp bộp một cái, rớt thành vô số mảnh vụn, Christine đau đớn trong lòng.

Đây là một ngôi lầu phong cách hoài cổ, tường ngoài ngôi lầu quần đầy dây leo màu lục, cổ điển ưu nhã. Ngôi lầu giống thế này trong trang viên còn có hai, ba mươi cái. Mấy ngôi lầu này do ở trong cùng, bình thường ngay cả mấy người hầu đó cũng rất ít tới, khắp nơi dính đầy bụi bặm.

Ngôi lầu có chút sặc sỡ, không đủ kiên cố, nhưng Diệp Trùng vô cùng vừa ý với vị trí này, sau lưng ngôi lầu này chính là vách núi dốc đứng. Hắn đã quyết định lấy chỗ này làm khu hạc tâm.

Nhưng mọi thứ đợi qua đêm nay hãy nói, hiện giờ hắn tài liệu gì cũng không có, không cách nào chế tạo vũ khí phòng ngự. Máy móc và vật phẩm trong công tác không gian của Thần đều là thứ cực kỳ miễn cưỡng, hoàn toàn vượt qua khoa học kỹ thuật ở chỗ này. Nếu như không có đủ lực lượng bảo hộ, hắn không yên tâm.

Màn đêm từ từ buông xuống, nơi này cách xa khu vực thành thị, cách xa sự ồn ào, náo nhiệt của thành thị. Tiếng kêu của côn trùng, tiếng gió như có như không, làm nổi bật sự yên tĩnh, thanh thản của nơi này.

Trên đỉnh núi, Đỗ Phụng đắc ý nói với Lý Cảnh: “Hi hi, xem ra may mắn của chúng ta không tồi. Người tới cũng không phải nhân vật cứng cạnh gì, chúng ta tất cả theo thường lệ, hi hi, để chúng ta dùng hành động hoan nghênh bọn họ thật tốt đi.”

Trên mặt Lý Cảnh hiện lên vẻ lo lắng, muốn nói lại thôi.

Nhìn thấy thần sắc của Lý Cảnh, Đỗ Phụng vỗ vỗ vai Lý Cảnh, dừng dừng như không nói: “Người đừng lo lắng vớ vẩn, cứ cho ba người này có bối cảnh gì đó, vậy thì cũng không có gì lớn lao cả. Chẳng lẽ điện hạ, à không, bây giờ nên gọi là bệ hạ, thật sự giết chúng ta sao? Nhiều nhất để chúng ta đi nói xin lỗi gì đó với người khác, chỉ cần chúng ta làm đừng quá đáng. Chúng ta cũng có thể nhân lần này chứng thực một chút, đây rất cuộc là quả hồng mềm hay là cây đậu cứng (là đá hay vàng).”

Lý Cảnh ngẫm nghĩ rồi cũng thoải mái, kinh ngạc nhìn Đỗ Phụng: “Nhìn không ra a, kẻ mưu gian xảo trong bụng tên nhà ngươi không ít nha. So với ta còn nghĩ xa hơn.”

- Hi, ta đây còn không phải học ngươi sao. Đỗ Phụng vẽ mặt đắc ý, miệng lại cười ha hả, làm Lý Cảnh nhìn muốn cười phá lên. Nhưng một câu tiếp theo của Đỗ Phụng làm gương mặt cười của hắn trở thành gương mặt khổ qua.

- Bất quá, nếu thật phải nói xin lỗi, vẫn phải để ngươi đi. Da mặt ngươi dày, da miệng lại dẻo, ngươi không đi, ai đi?

Rất mau, thời gian diễn luyện đã sắp tới rồi. Đỗ Phụng thu lại nét cười trên mặt, trở nên nghiêm túc. Hắn dẫn binh trước giờ cẩn thận, mỗi lần diễn luyện đều không chút sơ suất. Điều này cũng là một trong những nguyên nhân hắn có thể có được sự tín nhiệm của Tô Môn.

- Bắt đầu! Mệnh lệnh mang theo vài phần sát khí của Đỗ Phụng đã kéo màn của trận diễn luyện này. Hắn sẽ đứng trên mỏm núi quan sát cả quá trình diễn luyện.

Trong bóng tối, Sa Á đang minh tức mở bừng mắt, trong mắt hắn lướt qua một tia sát khí. Giống như con báo, im hơi lặng tiếng đứng dậy, cầm lấy súng quang đặt bên gối.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chỗ tối trong góc bóng truyền ra một giọng nam: “Có người đánh lén.” Trái tim Sa Á suýt nữa nhảy tới cổ họng, nằng bồng quay đầu nhìn lại.

Là Diệp Trùng, nằng lúc này mới thở phào một hơi dài, sắc mặt khôi phục như thường.

Hai người nhìn nhau, không nói lời nào, chỉ gạt đầu với nhau. Kế tiếp đó, Sa Á liền kinh hãi phát hiện, góc tối đó đã không còn một ai.

Nàng hơi định thần lại, bình phục tâm tình. Thần niệm nhàn nhạt lấy nàng làm trung tâm, bập bênh tràn ra xung quanh.

Lâm Cảnh đã là lần thứ năm tham chiến loại diễn luyện đối kháng trong buổi tối này, trang viên này hẳn quen thuộc vô bì. Hắn có lúc thậm chí còn đoán mình có phải là càng hiểu rõ nó hơn chủ nhân trang viên này không. Hắn cực kỳ yêu thích loại diễn luyện này, vừa nghĩ tới có thể muốn gì làm nấy trên địa bàn của đám quý tộc, trong lòng hắn liền dâng lên một loại cảm giác hưng phấn rất đặc biệt. Ngoài ra, hắn biết, chiến hữu bên cạnh hắn đều rất thích loại diễn luyện đối kháng này. Sau khi mỗi lần diễn luyện kết thúc, bọn họ đều thảo luận nhiệt liệt biểu tình kìm nén của mấy tên quý tộc đó. Nếu như may mắn, thậm chí có thể nhìn thấy nô tì nữ xinh đẹp tắm rửa.

Địa phương tuyệt diệu thế này, làm sao có thể làm bọn họ không thích chứ?

Khắp nơi trong trang viên trồng cây cối cao to, trong bóng đêm, xung quanh tối thui. Hoàn cảnh nơi này cực kỳ phức tạp, kiến trúc rất nhiều, chỉ có liên tục giữ cảnh giác mới có thể làm cho mình không mau chóng thì đã bị đào thải ra khỏi chiến cục. Phương diện này, kinh nghiệm của hắn đã phong phú vô cùng.

Hắn cẩn thận mai phục giữa một đám cây. Ngụy trang trên người đủ cho hắn không dễ dàng bị phát hiện. Còn thần niệm của hắn đã bố trí nghiêm mật khu vực thăm dò xung quanh hắn, một khi có đối phương tiến vào khu vực này, vậy thì cũng chính là lúc hắn phát động công kích.

Hắn rất có kiên nhẫn, trên thực tế chỉ cần là lão binh thì đều cực kỳ kiên nhẫn, mọi người đều giống thợ săn chờ con mồi tới.

Có người đến!

Một “kẻ địch” đã tiến vào phạm vi thần niệm của hắn, không chút do dự, sủng quang trên tay hắn lập tức bắn ra một chùm sáng, chuẩn xác bắn trúng đối phương.

Theo quy định, binh sĩ bị bắn trúng lập tức rút lui khỏi trận chiến. Loại chùm sáng này không hề có lực sát thương gì, nhưng lại để lại trên người bọn họ một ký hiệu.

Hắn không kìm chế được thấp giọng huýt sáo một tiếng! Điều này cũng có nghĩa cứ coi như hắn bây giờ bị bắn trúng, diễn luyện lần này hắn cũng sẽ không bị trừ điểm.

Cong eo, hắn bắt đầu di động giữa cây cối. Hắn biết, một sủng vừa rồi đó, đã làm lộ vị trí của hắn, hắn cần mau chóng di chuyển tới chỗ mới để mai phục.

Bỗng, sau lưng hắn xuất hiện một cánh tay, bùm lấy miệng hắn.

Hắn muốn quát lên, phạm quy! Đây là phạm quy! Đòi tay hắn muốn đẩy cánh tay này ra, nhưng cánh tay này không chút động đậy. Hắn vẫn chưa kịp phát ra bất cứ âm thanh nào, cần cổ đau đớn, trước mắt tối sầm, mất đi tất cả ý thức. Ý nghĩ duy nhất trước khi hắn mất đi ý thức là, tên khốn này là tên vương bát đản nào!

Chú thích: Vương bát đản là tiếng chửi cực kỳ có tính xâm lược và phổ biến trong lời nói phía bắc của Hán ngữ. Nghĩa của mặt chữ “Vương bát” là tục ngữ của Quy (rùa), nhưng thật ra ý nghĩa phía sau là chỉ đàn ông sống dựa vào kỹ nữ. Một loại giải thích khá phổ biến khác là chỉ trúng dưới Vương bát, Vương bát là một từ vưng có tính sỉ nhục.

Nhẹ nhàng đặt người trên tay lên mặt đất, Diệp Trùng nhìn cũng không nhìn một cái, hắn không cần kiểm tra, cú đó của hắn, đã vặn gãy cổ đối phương.

Diệp Trùng hoàn toàn không hỏi bọn họ tới làm gì, với hắn, một đám xạ thủ vũ trang toàn thân tiến vào trang viên của hắn, chẳng lẽ là tới tấn bộ sao? Ánh mắt hắn quét về phía một mục tiêu khác.

Suy nghĩ giống hắn còn có Sa Á. Nhưng điều không giống Diệp Trùng là, nàng đã phát hiện thân phận của đám người này, bọn họ là quân nhân! Quân nhân chạy tới chỗ này làm cái gì? Nhưng với cái nhìn của nàng, vô luận loại lý do gì đều nói không được, nơi này là trang viên tư nhân, nàng có đủ quyền lực phòng hộ chính đáng. Người khác có lẽ đối với mấy quân nhân này cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng nàng là ai? Nàng là xạ thủ cấp tám, cường giả đỉnh cấp trong xạ thủ, mấy tên tiểu binh thực lực chỉ có cấp bốn này ở trong mắt nàng, chẳng đáng cười chút nào.

Cao thủ trong quân đội như rừng, nhưng cao thủ giống như xạ thủ cấp tám thế này lại cũng cực kỳ hiếm hoi. Nhiều thật sự là xạ thủ cấp năm, sáu, bảy xạ thủ này mới là lực lượng trung kiên thật sự của quân đội. Mà cường giả giống như xạ thủ cấp tám thế này, thứ cần không chỉ là cần cù và thiên phú, tạo ngộ của bọn họ cũng quan trọng giống vậy. Hoàn cảnh tương đối đơn thuần của quân đội không hề dễ dàng tạo ra xạ thủ cấp tám. Thông thường mà nói, xạ thủ cấp tám thường đều là xạ thủ thân phận tự do, trải nghiệm phong phú.

Không ai dám bắt kính với xạ thủ cấp tám, ngay cả Tô Môn, đối với mấy xạ thủ cấp tám cũng cực kỳ khách khí, càng đừng nói người khác.

Không chút do dự, Sa Á nhắc súng quang trên tay nàng lên. Mỗi một xạ thủ cấp tám, không ai không trải qua vô số mài dũa chiến đấu, người tâm chí không cứng cõi không thể nào có thể trở thành xạ thủ cấp tám. Xạ thủ cấp tám, tố chất bao hàm đã không chỉ là kỹ xảo.

Xạ thủ cấp tám đấu với xạ thủ cấp bốn, cách biệt thực lực hai bên giống như trời với đất vậy. Sa Á ứng phó không chút phí sức, mỗi phát của nàng đều có một binh sĩ ngã xuống, nàng không cần che giấu, phạm vi thần niệm của nàng bao phủ gấp mấy mươi lần mấy binh sĩ này, tốc độ phản ứng, độ thuần thực xạ kích đều không phải là thứ mà mấy tiểu binh này có thể so sánh được. Hai bên cách biệt mấy cấp bậc.

Sa Á ở trong bóng tối quá chói mắt, thần tình của nàng lúc này lãnh khốc, mỗi phát súng đều không chút ngập ngừng. Tần suất xạ kích cao làm người ta nghẹn họng nhìn trân trôn, tay nâng, đạn bắn, mỗi phát đều chính xác vô bì, tới tận trước mắt, không hụt phát nào.

Tiếng kêu thảm của đám binh sĩ vang lên trong trang viên trống trải.

Trên mỏm núi, Đỗ Phụng và Lý Cảnh vẫn luôn nhìn chăm chú buổi diễn luyện lập tức biến sắc. Hai người phát hiện bọn họ đã phạm một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng, hoặc là nói sơ sót. Trừ quyền quý ra, còn có một loại người bọn họ không thể trêu chọc, đó chính là cường giả thực lực mạnh mẽ.

Đỗ Phụng nghiêng rằng nghiêng lợi, sắc mặt tái xanh: “Mọi người, theo ta.” Nói xong dẫn đầu chạy về phía trang viên ở phía dưới đó, hắn không thể mở trừng trừng mắt nhìn binh sĩ dưới tay cứ như vậy mà bị người ta đồ sát.

Tất cả binh sĩ nghe lời, lập tức theo sát Đỗ Phụng, chạy như điên xuống dưới.

Sắc mặt Lý Cảnh trắng bệch, hắn bỗng quay đầu, ra lệnh với cảnh vệ của mình: “Người lập tức kêu tất cả cao thủ trong quân doanh tới, toàn bộ cấp sáu trở lên đều tới cho ta. Điều khiển chiến cơ! Mau!”

Cảnh vệ sắc mặt biến đổi, khom lưng, lập tức vắt giò lên cổ chạy về quân doanh.

Tố chất thân thể Đỗ Phụng tốt nhất, chạy ở trước tiên. Trong lòng hắn cuống cuống vô bì, phía dưới là một trận đồ sát, cô gái điên cuồng đó, cũng không biết xạ thủ cấp mấy, lại dám không chút cố kỵ như vậy mà bắn giết quân nhân đế quốc. Cặp mắt hắn muốn phun ra lửa.

Đợi khi Đỗ Phụng tới, xung quanh Sa Á đã dọn sạch sẽ.

Nàng nhắc súng, một mình cô đơn lạnh lùng nhìn Đỗ Phụng tới gần, xung quanh nàng, đã không có một vật thể nào đứng.

Trong lòng Đỗ Phụng đau đớn vô cùng, mấy người này đều là binh lính một tay hắn dẫn dắt a! Nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn biểu hiện ra tố chất của người chỉ huy, không bị lửa giận xông lên mê muội đầu óc.

- Cô là ai? Đỗ Phụng phát ra câu nói này qua kẽ răng.

Sa Á lạnh lùng nhìn chăm chăm Đỗ Phụng, hỏi ngược lại: “Lời này nên là ta hỏi ngươi, ngươi là ai?”

Trong bóng đêm, gương mặt tái xanh của Đỗ Phụng tỏ rõ hung hãn vô bì: “Đoàn trưởng đoàn số năm quân đoàn số một trực thuộc đế quốc, Đỗ Phụng.”

- Ngươi tại sao cố ý dung túng binh sĩ dưới tay tiến vào trang viên của ta? Sa Á nghiêm khắc chất vấn. Bất quá, nàng cũng không ngờ đối phương là người của quân đoàn số một. Quân đoàn số một ở trong cả nước Đông Vân có thể nói là thanh danh hiển hách, chiến công của bọn họ vô số, mỗi một đời quốc vương đều

càng thêm sủng ái bọn họ. Nhưng, Sa Á lại không chút kính sợ, nàng là xạ thủ cấp tám, càng hưởng chi, nàng biết năng lượng của vị chủ nhân sau lưng mình đó rốt cuộc có bao lớn.

- Công nhiên đồ sát binh sĩ đế quốc, cô thật là lớn gan! Hai mắt Đỗ Phụng đỏ rực, giống sư tử nhìn chằm chằm Sa Á.

Sa Á không chút dao động: “Luật pháp Đông Vân, chưa được chủ nhân cho phép, vũ trang tiến vào chỗ ở của người khác, chủ nhân có quyền thực hiện tự vệ. Đỗ đoàn trưởng chắc biết rất rõ chứ nhỉ.”

Binh sĩ bên cạnh Đỗ Phụng lập tức sôi sục, căm phẫn, bọn họ trước giờ xác láo, nào chịu thiệt như vậy? Lập tức quát lớn, rồi nhao nhao chuẩn bị nhắc súng.

- Ai dám cử động? Sa Á nhướng mày.

Có người không tin tào, nhắc súng lên, Đỗ Phụng vừa muốn ngăn cản, một chùm sáng bắn trúng giữa lòng mày binh sĩ đó. Binh sĩ đó, không thể tin được mở mắt trừng trừng, thân hình lắc lư, ngã lộn ra đất.

- Ai dám cử động, đây chính là gương. Sa Á lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người này, sát cơ lạnh lẽo trong mắt hiện rõ vị xạ thủ cấp tám này đã triệt để phần nộ rồi.

Diệp Trùng chạy trong bóng tối, người ngã dưới tay hắn đã không dưới mười người, nhưng so với Sa Á, hắn vẫn thiếu hiệu suất. Kỹ thuật bắn làm người ta hoa mắt đó của Sa Á, hiệu suất cao, quả thật làm người ta kinh hãi.

Trong khoảnh khắc, tất cả binh sĩ xâm nhập đều bị tiêu diệt. Diệp Trùng đã nhìn thấy hai bên đứng đối mặt.

Một đám người đứng đối mặt một mình Sa Á, nhưng không ai dám cử động, Diệp Trùng không ngờ, quyết định chọn một xạ thủ cấp tám của mình lại nhanh như vậy thì đã có tác dụng.

Trong bóng tối giữa cây cối, Diệp Trùng hơi suy nghĩ một lát, trong lòng liền có quyết định. Bóng tối giữa cây cối mang lại cho hắn sự yếm hoi tốt nhất, hắn im lìm vòng qua sau lưng đám người này.

- Được! Thù này, chúng tôi ghi nhớ.

Đỗ Phụng hàn khí tràn ra xung quanh, biểu tình của hắn lúc này giống như hận không thể lập tức lao lên, nhưng hắn cũng biết cách biệt về thực lực của hai bên. Thân thủ đối phương cao cường, quả thật là nghe mà kinh hãi. Đám người này của mình, tuy ưu thế người đông nhưng cách biệt về thực lực của hai bên không phải lượng người thì có thể bổ sung được.

Bất quá, việc này, không thể kết thúc như vậy được. Trong quân đội, làm sao lại thiếu cao thủ chứ?

Mở mắt trừng trừng nhìn nhiều binh sĩ mình dẫn tới như thế ngã dưới mắt mình, lòng Đỗ Phụng đau như dao cắt. Hắn hối hận trong lòng, mình lần này tại sao lại không dẫn nhiều cao thủ ra ngoài một chút chứ? Nếu không, nào cho phép đối phương khoa trương như vậy.

Trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, cho dù cái chức này của mình mất đi cũng nhất định phải báo thù cho mấy binh sĩ đó!

Trước mắt, hắn lại không thể không lựa chọn rút lui, hắn không thể để mấy chiến hữu bên cạnh mình này lại một lần nữa vì sự lỗ mãng của mình mà hy sinh.

Chính ngay lúc này, bỗng ở đằng xa trên không xuất hiện một đám điểm đen, tiếng rít từ xa truyền tới.

Thần sắc Sa Á hơi biến đổi, còn Đỗ Phụng lại sát cơ bỗng ngùn ngụt trong mắt!

Chiến cơ! Là một đám chiến cơ!

532. Chương 532: Cá Và Lưới (3)

Đỗ Phụng mừng rỡ trong phòng, đám chiến cơ này đến vừa đúng lúc! Cho dù là xạ thủ cấp tám, cũng không sao ứng phó chính diện với công kích của nhiều chiến cơ như vậy. Điều này cũng là tại sao cho dù cường giả đỉnh cấp giống như xạ thủ cấp tám cũng khuất phục dưới sức mạnh của quốc gia. Một xạ thủ, nếu như hắn có chứng nhận điều khiển cao cấp rồi lại có một chiến cơ cao cấp, sức chiến đấu của hắn so với lúc hắn cầm súng tác chiến thì mạnh hơn nhiều.

Trên trời đấu dưới đất, vận tốc cao đấu vận tốc thấp, hỏa lực nặng đấu hỏa lực nhẹ, vô luận điểm nào, xạ thủ cầm súng đều ở thế dưới tuyệt đối. Mà uy lực của đám chiến cơ càng làm người ta khiếp sợ, loại cảnh tượng chỉ ở trên chiến trường mới có thể thấy được này hiện giờ lại sờ sờ xảy ra trước mặt bọn họ.

Sa Á vẻ mặt trầm xuống, không hề hoảng loạn, thần niệm của nàng đã mở rộng tới phạm vi lớn nhất.

Trên không, đám chiến cơ càng lúc càng gần, tiếng rít trầm thấp truyền tới mặt đất, mặt đất cũng rung lên.

Trong mắt Sa Á bỗng bùng lên một đốm sáng, súng quang trên tay giương lên, một chùm sáng từ họng súng bắn mạnh ra, xông thẳng lên trời mây.

Bình! Một chiến cơ nổ tung thành một đám lửa ở trên không, ngọn lửa màu đỏ nóng rực giống như đóa hoa tươi nở rộ.

Cái chiến cơ này đột nhiên nổ tung vượt ra ngoài ý liệu của mọi người, ai cũng không ngờ, trong lúc đối mặt thế yếu rõ ràng như vậy, vị xạ thủ nữ này lại vẫn nổ súng tấn công trước! Đội hình đám chiến cơ lập tức có chút hỗn loạn.

Đỗ Phụng đánh mắt với thủ hạ, bọn họ chuẩn bị rời khỏi. Bọn họ chỉ cần kéo dài khoảng cách với cô gái đáng sợ này, chiến cơ đó sẽ có thể oanh tạc không chút kiêng kỵ, không cần lo lắng hại lầm người của mình. Mà lúc này, Sa Á đang bận rộn đối phó chiến cơ ở trên không, cũng không có thời gian để lo cho bọn họ.

Thủ hạ của Đỗ Phụng và hãn cộng sự nhiều năm, giữa bọn họ ăn ý cực kỳ, lập tức hiểu ý.

Chính ngay lúc mọi người định rời khỏi, bỗng trong chỗ tối nhảy vọt ra một bóng người.

Khi Diệp Trùng nhìn thấy đám chiến cơ thì biết tình huống đã trở nên cực kỳ nguy hiểm. Nếu như một khi đám chiến cơ của đối phương tiến vào phạm vi chiến đấu, vậy thì bọn họ có năng lực lớn hơn cũng không cách nào sống sót nhìn mặt trời. Mà đối phương tuyệt sẽ không cho bọn họ chút cơ hội nào. Thứ bọn họ đối mặt sẽ là hỏa lực kín trời kín đất. Chính bản thân Diệp Trùng cũng chỉ có nước toi đời.

Cho nên Diệp Trùng đã ra tay.

Ẩn mình trong bóng tối, Diệp Trùng giống như một thích khách đi trong bóng tối, mà lúc này, chính là lúc hãn phát ra một kích trí mạng.

Hãn bỗng nhảy vọt ra, giống như một con báo tràn đầy sức mạnh, cường tráng, linh hoạt.

Mục tiêu của hãn là Đỗ Phụng, Diệp Trùng đã nghe thấy đối thoại của Đỗ Phụng và Sa Á, hãn biết, gã này chính là đầu lĩnh của đám người này. Đây là một đám quân nhân chuyên nghiệp, một điểm này, hãn so với Sa Á còn nhìn ra sớm hơn. Từng tự mình dẫn quân, Diệp Trùng rất dễ dàng cảm nhận được đặc trưng quân nhân rõ ràng trên người đám người này.

Điều này làm Diệp Trùng rất cẩn thận, quân nhân đều sở trường chiến đấu. Đặc biệt là phối hợp đoàn thể, trong quá trình chiến đấu, bọn họ có phân công cực kỳ rõ ràng, số người càng nhiều thì cũng có nghĩa phiền phức bọn họ đối mặt càng lớn. Điều này cũng là chỗ khác biệt của quân nhân và nhân viên chiến đấu bình thường. Một đấu một, thực lực cá nhân của bọn họ thường đều không coi là sắc nhọn, nhưng mười đấu mười, bọn họ liền chiếm vững thượng phong, một trăm đấu một trăm, quân đội nhất định chiến thắng.

Tốc độ của Diệp Trùng cực nhanh, nhưng vẫn dẫn tới sự cảnh giác của một vài lão binh. Bọn họ trải qua sự tôi luyện của chiến hỏa, với lại, có thể sống sót từ trong đại chiến, tính cảnh giác đều cao phi phàm.

Sắc mặt mỗi người đại biến.

Đây là một kích mấu chốt nhất, không phải thành công thì là tử vong, Diệp Trùng không nương tay chút nào.

Nhanh như tia chớp, nặng tựa sấm sét!

Cong eo xông tới trước, Diệp Trùng nhìn binh sĩ ở phía trước, không hề có ý né tránh. Thân hình không thay đổi, vai mạnh mẽ tông một binh sĩ, cơ nhục trên vai dao động kịch liệt với biên độ nhỏ, binh sĩ đó kêu thảm một tiếng, cả người văng đi, tông ngã một đồng đội ở bên cạnh.

Thân hình ngoặt một cái, tốc độ của Diệp Trùng không giảm mà lại tăng, giống một lưỡi lê đâm trực tiếp vào trong đồng đội.

Tiếng chửi mắng, tiếng quát giận dữ, tiếng kêu thảm, cảnh tượng hỗn loạn.

Chỗ Diệp Trùng đi qua, người nghiêng ngựa ngã, không có ai chịu nổi một chiêu của hắn. Hắn hiện giờ, hoàn toàn là một cỗ máy chiến đấu hình người, mỗi bộ phận của bản thân hắn, đều không chế tự nhiên, tràn đầy sát cơ.

Diệp Trùng toàn lực lao tới cực kỳ đáng sợ! Đường màu lam trong mắt không ngừng biến ảo, di động, trong bức tranh lóe lên rồi mất, Diệp Trùng có thể mau chóng không gì sánh được, tìm thấy kẻ hở và chỗ trí mạng của đối phương.

Giới giả, đại biểu đỉnh cao nhất của chiến đấu tay không, loại hoàn cảnh quán sát mình này có thể làm thực lực của bọn họ phát huy tới mức hoành tráng tột cùng.

Trong nháy mắt, Diệp Trùng đã sát tới bên cạnh Đỗ Phụng. Sau lưng hắn, để lại một lối đi có thể dễ dàng cho một người đi qua, mà hai bên chỗ trống này, ngã xuống mấy mươi binh sĩ đã không còn hơi thở. Dưới sự nặng tay của Diệp Trùng, nào có người sống?

Chiến cơ đã bắt đầu chúi xuống, đây là điềm báo bọn họ sắp tấn công.

Diệp Trùng không do dự thêm, thân hình hạ thấp, áp sát bên cạnh Đỗ Phụng, tay phải lại như rắn không xương, quán lấy cổ hắn, còn năm ngón tay bóp lấy cổ họng hắn.

Một phen biến cố này chim cất vồ thỏ, nhanh tới mức làm mấy binh sĩ đó không kịp phản ứng. Ngay cả Đỗ Phụng, vừa muốn có cử động nhưng chỉ cảm thấy cổ họng siết chặt, tiếp đó bỗng bị nhấc lên.

Tay trái nhấc eo Đỗ Phụng, tay phải bóp chặt cổ họng, thân hình Diệp Trùng lùi mạnh. Cơ nhục trên lưng hắn bò giống như con rắn, hề dính phải thì sẽ bị sức mạnh to lớn làm bị thương.

Chiến cơ càng gần hơn! Một cảm giác áp bức dữ dội tự nhiên dâng lên, rồi giống như tình hình lần đó điều khiển Thần ở rừng rậm Lương Ngạn gặp phải đó, cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ trào lên trong lòng.

Hừ lạnh một tiếng, Diệp Trùng đã lùi về bên cạnh Sa Á.

Mà lúc này, cái chiến cơ gần nhất của đám chiến cơ cách bọn họ không tới hai km, khoảng cách này, bọn họ đã có thể tấn công.

Diệp Trùng hoàn toàn không sợ, tay trầm ổn bóp chặt cổ họng Đỗ Phụng. Sắc mặt Đỗ Phụng chuyển thành màu tím tương, nhưng chút âm thanh cũng không phát ra được. Hắn muốn vùng vẫy nhưng sức mạnh đối phương rõ ràng lớn hơn hắn nhiều.

Lạnh lùng đứng, biểu tình của Diệp Trùng giống như băng lạnh vạn năm không đổi, sát khí hắn tỏa ra lúc này, chính Sa Á ở bên cạnh cũng cảm thấy thâm hoảng sợ trong lòng.

Chiến cơ của đối phương không có bất cứ dấu hiệu giảm tốc nào, chúng vẫn lao xuống bên này với tốc độ cao. Phi hành khí từ trên cao lao xuống với tốc độ cao mang lại cho kẻ địch ở mặt đất cảm giác ép buộc cực kỳ mạnh mẽ, từ đó làm giảm đầu chí của đối phương. Mỗi quân nhân quen thuộc chiến đấu đều biết rõ một điểm này, nhưng cho dù hiểu rõ, cũng rất ít có ai đủ đối mặt chiến cơ lao gần xuống mà kiên trì không dao động, chỉ có mấy xạ thủ tâm chí cứng cõi nhất đó mới có thể dưới tình huống thế này, yên ổn như núi.

Đạn quang giống như mưa trút xuống dưới. Trong mắt Sa Á bùng nổ một đốm sáng, Diệp Trùng vẫn vẻ mặt hồ hững, giữ nguyên bất động.

Lộp bộp lộp bộp, đạn quang đánh lên mặt đất xung quanh Diệp Trùng và Sa Á, bụi đất tung mù. Sa Á nhú mày, hơi nghiêng mặt, tránh mấy thứ bùn đất, đá vụn bắn tung tóe đó.

Diệp Trùng giống như tượng không chút động đậy, để mặc mấy thứ bùn đất, đá vụn đó đánh lên mặt, tay phải hấn thò ngang, nắm lấy cổ Đỗ Phụng.

Một cái rồi lại một cái chiến cơ lao xuống lướt qua trên đỉnh đầu bọn họ. Đạn quang như mưa, mặt đất xung quanh Diệp Trùng và Sa Á đã bị đạn quang cày xới qua lại vô số lượt, mặt đất gọn gàng đã giống như bùn nhão, mềm xốp vô bì.

Diệp Trùng không chút động đậy, vẫn giữ tư thế này. Lúc Lý Cảnh tới, Đỗ Phụng đã rơi vào trong trạng thái bán hôn mê. Lý Cảnh vội vàng ra lệnh chiến cơ dừng công kích.

Diệp Trùng lúc này mới hơi thả lỏng một chút, Đỗ Phụng hít vào không khí tươi mát lập tức tỉnh lại, vừa tỉnh lại, hấn liền mở miệng muốn chửi. Nhưng đối phương giống như biết vậy, gọng kềm trên tay giống như siết lại, hấn liền bất cứ âm thanh nào cũng không phát ra được.

Cả quá trình, Lý Cảnh đều nhìn thấy. Hấn biết lần này bọn họ đụng phải gốc rễ cứng, với lại, còn là loại gốc rễ cứng còn cứng hơn đá đó. Thân thủ cao cường của hai người đối phương đều có thể nói là làm người ta nghe mà hoảng sợ, thân phận xạ thủ cấp tám của cô gái đó, Lý Cảnh vừa đoán liền trúng ngay. Nhưng điều làm hấn cảm thấy không thể tin được là gã đàn ông này.

Nếu như không phải gã đàn ông này cuối cùng tàn bạo cướp lấy Đỗ Phụng, Lý Cảnh hoàn toàn không biết một nhân vật trốn trong bóng tối thế này. Thân hình giống như quỷ mỵ của gã đàn ông này, còn có sức lực quả thật không giống con người đó, tất cả đều để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho Lý Cảnh.

Lý Cảnh cũng từng gặp một vài võ thuật gia, nhưng thủ đoạn nghèo nàn bình thường của bọn họ chẳng qua chỉ được mã ngoài, đối phó người bình thường coi như còn được, một khi gặp phải cao thủ, vậy thì không có chút sức đánh trả.

Gã này đột phá trùng trùng hộ vệ rồi cuối cùng cướp lấy Đỗ Phụng, bên cạnh Đỗ Phụng lúc đó chính là có không dưới một trăm người bảo hộ. Nhưng từ đầu tới cuối, không có ai có thể ngăn cản gã này dù chỉ một khoảnh khắc. Lý Cảnh vừa kiểm tra mấy binh sĩ ngã xuống này, đối phương toàn bộ đều là một kích trí mạng, không có ai sống sót.

Lý Cảnh bị sự ra tay tàn độc của đối phương làm sợ ngây người. Điều này làm Lý Cảnh liên tưởng tới mấy cỗ máy giết chóc của một số cơ quan đặc thù trong quân đội. Nghe nói bọn họ không ai không máu lạnh vô tình, thứ học tập chính là một kích trí mạng, ra tay độc ác vô bì, chỉ lấy việc hoàn thành nhiệm vụ làm mục tiêu cuối cùng.

Hỏi thân phận của đối phương? Ý nghĩ này lập tức bị Lý Cảnh phủ quyết. Cứ cho đối phương là xuất thân từ mấy cơ quan đặc thù đó đi, bọn họ cũng sẽ không tiết lộ thân phận của bọn họ với bất kỳ ai.

Trầm ngâm một lát, Lý Cảnh nói: “Điều kiện của người?”

Lý Cảnh tin rằng đối phương đối với tình thế nhất định có nhận thức khá rõ ràng, người có thể quan sát, phân tích thời thế, làm ra một cú tuyệt đẹp như vậy sẽ là một tên ngốc sao?

- Các người tại sao xông vào trang viên? Diệp Trùng đối với vấn đề này vẫn luôn không tìm ra đáp án.

Lý Cảnh nói như sự thật: “Chúng tôi chỉ là đang diễn luyện.”

Đáp án này rõ ràng không sao làm Diệp Trùng và Sa Á vừa ý, đêm khuya trong nhà người bỗng xông vào một đám người vũ trang toàn thân, nếu như người có năng lực phản kháng, vậy phản ứng đầu tiên khẳng định là phản kích! Tới nhà riêng người khác diễn luyện, cách nói này có chút hoang đường.

Nhưng Diệp Trùng đã không định hỏi thêm, hấn ra dấu Sa Á tới nói. Các loại sự việc Sa Á đều từng trải qua, hoàn cảnh này nàng ta dư sức xử lý.

Sa Á suy nghĩ một trận, nói: “Tất cả các người rút khỏi trang viên, từ nay về sau, bất cứ ai chưa được cho phép, không được vào trong.”

- Được. Lý Cảnh suy nghĩ một lát liền đồng ý. Mặc kệ nói thế nào, đều phải cứu Đỗ Phụng trước rồi mới nói. Với lại, đồng ý miệng với hắn mà nói cũng không phải việc khó khăn.

Sa Á nhìn thẳng vào mắt Lý Cảnh, nói: “Người phải dùng danh nghĩa xạ thủ thề.”

Thần sắc Lý Cảnh biến đổi: “Cô đây là có ý gì?”

- Tăng thêm cân nặng cho sự tín nhiệm giữa hai bên. Sa Á mặt bình tĩnh nói. Nàng cũng là nhân vật kinh nghiệm phong phú vô cùng, nào dễ dàng bị gạt như vậy.

Lý Cảnh trầm mặc một lát, vẻ mặt trịnh trọng thề: “Tôi, Lý Cảnh, lấy danh nghĩa xạ thủ thề, tôi sẽ trung thực hoàn thành hiệp nghị này, nếu như trái lời, thần niệm của tôi sẽ hóa thành hư vô.”

Sa Á vừa ý gật đầu. Dùng danh nghĩa xạ thủ thề, là lời thề nghiêm trọng nhất của mỗi một xạ thủ, không ai nguyền ỷ vi phạm.

Diệp Trùng thấy vậy, liền giao Đỗ Phụng trên tay cho Lý Cảnh.

Lý Cảnh lạnh lùng nhìn hai người một cái, rồi công Đỗ Phụng rời khỏi.

Với cái nhìn của Sa Á, sự việc tới đây dường như đã kết thúc. Diệp Trùng lại không thấy như vậy, hắn tin rằng đối phương nhất định sẽ vẫn lại tới. Bởi vì thù hận trong mắt Đỗ Phụng trước lúc đi. Diệp Trùng từng thấy qua quá nhiều ánh mắt thế này. Thật ra, hắn rất muốn giải quyết Đỗ Phụng bây giờ, người giống thế này, một khi cho hắn cơ hội, ai biết sau này có phiền phức hay không.

Bất quá, bây giờ lại không phải cơ hội tốt. Liếc nhìn chiến cơ xoay chuyển vèo vèo trên không, nếu như hệ thống phòng hộ hiện giờ của mình xây dựng xong, vậy thì mấy chiến cơ này, Diệp Trùng có đủ nắm bắt bắn rơi toàn bộ bọn họ.

Thời gian cấp bách a, Diệp Trùng lại một lần nữa sinh ra cảm giác nguy cơ mạnh mẽ.

Đỗ Phụng giữa đường thì đã khôi phục lại, hắn không hề bị thương gì. Hắn sầm mặt kẻ vai mà đi với Lý Cảnh. Cả đội ngũ không có chút tiếng động, thoáng cái chết nhiều huynh đệ như vậy, nhất thời mọi người đều không chịu nổi.

Lý Cảnh hiểu suy nghĩ của Đỗ Phụng, khuyến khích: “Người cũng không cần quá hối hận, thực lực hai người đó quá mạnh, không phải người chúng ta có thể chống chọi được. Thua dưới tay loại nhân vật này cũng là việc không còn cách nào.”

Đỗ Phụng không ừ hử gì, trong lòng hắn há lại không biết. Nhưng sự hối hận vô bì giống như dây leo độc không ngừng lan ra trong lòng hắn. Nếu như, nếu như mình lúc mới đầu không để mấy binh sĩ đó tiến vào trang viên đó, vậy thì mấy tình huống này sẽ không xảy ra. Nếu như, nếu như mình không nóng vội, đợi sau khi điều tra rõ lai lịch của ba người này rồi mới ra quyết định, việc thế này cũng sẽ không xảy ra.

Tám mươi mạng người a! Vừa nghĩ tới con số này, Đỗ Phụng liền lòng đau như cắt, trong này có rất nhiều người thậm chí là lão binh tư cách còn già hơn hắn.

Nhưng hắn bây giờ không có bất cứ biện pháp nào, nếu như không phải mình bị bắt, hai người đó nhất định bị vô số đạn quang xé thành từng mảnh! Nhưng, là mình mang tia cơ hội báo thù cuối cùng vứt đi. Đỗ Phụng cảm thấy rất uất ức, uất ức tới mức muốn khóc.

Hai người cùng hợp tác nhiều năm như thế, hiểu biết của Lý Cảnh đối với Đỗ Phụng thấu triệt đến bậc nào. Hắn an ủi nói: “Việc này bỏ qua trước, chúng ta cứ từ từ, sau này có cơ hội lại báo thù.” Vô luận là hắn hay là Đỗ Phụng đều không sao mở mắt trừng trừng nhìn tám mươi binh sĩ ở trước mặt bọn họ bị đồ sát mà cái gì cũng không làm.

Nhưng... Nhưng...

Đỗ Phụng vừa nghĩ tới lời thề của Lý Cảnh liền cảm thấy chán nản. Hắn cũng là một xạ thủ, đương nhiên biết cân nặng của lời thề này là nặng tới mức nào. Hắn vô luận thế nào cũng đều không thể dùng trả giá của Lý Cảnh đi báo thù.

Lý Cảnh phảng phất như biết rõ điều Đỗ Phụng nghĩ là gì, cười nói: “Xem ra, tên nhà người vẫn chưa hiểu rõ ý nghĩa chân chính của lời thề vừa rồi đó của ta. Ta tuy không phải phế nhân, nhưng đã vĩnh viễn không thể nào lại làm một xạ thủ rồi. Nếu đã như vậy, để thần niệm của ta hóa thành hư vô lại có quan hệ gì?” Lý Cảnh mặt cười nhẹ, trông rất thoải mái.

Bước chân Đỗ Phụng ngập ngừng, trong lòng dâng lên một sự đau đớn, muốn nói chút gì đó nhưng lại phát hiện trong lòng đầy lung túng, không biết mở miệng thế nào, hốc mắt ngân ngấn từng chút một.

- A Cảnh, người nói chúng ta thế này là đúng hay sai? Qua cả nửa ngày, Đỗ Phụng bỗng mở miệng.

Lý Cảnh nghĩ đi nghĩ lại, nghiêm chỉnh nói: “Lão Đỗ, bây giờ suy nghĩ đúng hay sai đã không có ý nghĩa gì. Việc đã tới bước này cũng không phải đúng hay sai thì có thể nói rõ. Việc này đích xác chúng ta làm có chút quá sức, nhưng nhiều huynh đệ chết như vậy, nếu như việc này cứ như vậy mà kết thúc, người ta có an lòng không?”

- Ừm. Đỗ Phụng cúi đầu nặng nề ừ một tiếng.

Phía trước bỗng có một binh sĩ thần sắc hốt hoảng chạy qua phía bên này.

- Chuyện gì thế? Đỗ Phụng và Lý Cảnh cảm thấy không đúng trước tiên.

Binh sĩ tới trước mặt hai người, thở hổn hển nói: “Báo, báo cáo, quân đoàn trưởng và một đám người đã tới đoàn của chúng ta, người yêu cầu hai đại nhân lập tức tới gặp người.”

Bị sự việc này làm phiền, Diệp Trùng hiện giờ không có chút buồn ngủ nào. Giống hắn còn có Sa Á, điều làm người ta kỳ quái nhất là Christine, động tĩnh lớn thế này, nàng ta lại vẫn ngủ ngon như cũ.

Diệp Trùng đang suy nghĩ làm sao dùng tốc độ nhanh nhất xây dựng hệ thống phòng hộ có thể bảo đảm an toàn cho bọn họ, còn Sa Á lại đang ở một bên luyện tập minh tướng.

Sắc trời hơi sáng, Diệp Trùng liền dẫn Sa Á và Christine vào lại Tô thành. Hắn đã quyết định bắt đầu từ hôm nay sẽ bắt tay xây dựng hệ thống phòng hộ của trang viên.

Trong kho số liệu trên tay Diệp Trùng đã có các loại tham số của ba ngàn một trăm mười hai loại tài liệu, với lại, mấy thứ tài liệu này đều là tài liệu thường gặp, giá không hề đắt. Nắm tham số như lòng bàn tay cùng làm hắn đối với mấy tài liệu này có thể coi như là thật sự quen thuộc. Loại tài liệu nào có những tính chất gì, đối với việc chế tạo vũ khí mà nói, đây là cơ bản, cũng là mấu chốt không thể thiếu.

Diệp Trùng rất mau liền đưa ra đơn đặt hàng, trên tay hắn hiện giờ cực kỳ dư dả. Hắn còn đặt một phần vật mẫu mà nơi này có thể bổ sung, vật tư của Tô thành so với Dã Thập thành thì phong phú hơn nhiều. Kho số liệu của Diệp Trùng lại được mở rộng lớn ra.

Số tiền đặt hàng của Diệp Trùng cuối cùng cao tới mười hai triệu úc. Sáng tinh mơ mở cửa liền nhận được đơn đặt khổng lồ lớn thế này, chủ tiệm cửa tiệm này mừng phát điên tại chỗ.

Mua được tài liệu, Diệp Trùng không hề ở lại, dẫn một máy vận chuyển thể hình to lớn bay về phía trang viên.

Máy vận chuyển Diệp Trùng vẫn là lần đầu nhìn thấy, thể hình của nó to lớn, hình dáng xem ra có hơi mập mạp, so với chiến cơ, tốc độ bay rất chậm, nhưng bay càng thêm bình ổn.

Sau khi đáp xuống, tất cả tài liệu đều chuyển vào trong ngôi lâu đã sớm được dọn dẹp trống trơn. Mấy ngôi lâu trang nhã, cao quý này, bây giờ hoàn toàn trở thành nhà kho.

Muốn chính mắt nhìn thấy Diệp Trùng làm sao chế tạo vũ khí, Christine bị Diệp Trùng một tay xách lên, bỏ ra ngoài cửa.

Hết cách, Diệp Trùng biết bí mật của mình đều là thứ không thể thấy được ánh sáng a!

533. Chương 533: Cá Và Lưới (4)

Mấy tài liệu này phần lớn là một vài tài liệu gỗ, tính cân bằng của chất liệu nằm giữa vật liệu xương và tài liệu kim loại, tốt hơn vật liệu xương nhưng lại hơi thua kém tài liệu kim loại. Điều này cũng tức là nói, mấy tài liệu gỗ này trong kết cấu lớn có thể thực hiện sản xuất tự động, mà Diệp Trùng chỉ cần xử lý một chút về mặt chi tiết là được. Lúc này, tính tiên tiến của quang não càng thể hiện ra, Diệp Trùng chỉ cần thiết kế trước trên quang não kết cấu tốt, máy móc có trí năng hóa cao độ sẽ chiếu theo kết cấu được thiết kế mà chế tạo. Điều này có thể giảm bớt rất nhiều công sức của hần.

Đáng tiếc, thực lực quang não trên tay Diệp Trùng ít tới mức đáng thương, chỉ có một vài quang não gắn trên một số máy móc, và còn mấy cái quang giáp hỗ trợ. Tính năng của mấy quang não này đều vô cùng bình thường. Cái duy nhất có tính năng xuất sắc trên tay hần chính là quang não sinh vật trên Thần, đáng tiếc chỉ có một cái, nhưng Thần là phù giữ mạng của Diệp Trùng, phải mang theo bên người, không thể nào bỏ lại căn cứ để nghiên cứu.

Diệp Trùng sở trường phương diện cơ giới, đối với quang não, hần chẳng qua cũng chỉ vừa hơn người mới học chút xíu thôi. Nhưng hần hiện giờ lại cần mượn sức mạnh của quang não, không chỉ là quang não, mà còn là quang não có tính năng mạnh mẽ. Chỉ có thông qua quang não mạnh mẽ, thực hiện tính toán mô phỏng mới có thể tìm được biện pháp trở về.

Điều duy nhất hiện giờ hần có thể nghĩ chính là quang não sinh vật, nhưng quang não sinh vật trong con chip Khuê cho hần cũng là kỹ thuật cốt lõi nhất, nào hiểu thấu dễ dàng như thế. Xem ra, chỉ có từ từ mà tới, may mà Diệp Trùng là một người có kiên nhẫn.

Với lại, gần đây cũng một cơn sóng chưa dứt, một cơn sóng lại nổi lên, hần không sao bình tâm cẩn thận nghiên cứu con chip Khuê cho hần. Hần rất rõ ràng, chỉ có thể lực cường đại làm hậu thuẫn mới có thể có tác dụng uy hiếp.

Cho nên, lần này hần quyết định làm một hệ thống phòng ngự khổng lồ.

Hạm đội của Kiệt, hạm đội thần bí từng được vô số người nhòm vào hy vọng này, giống như sự xuất hiện thần bí của nó vậy, cũng biến mất thần bí. Người ta đã bắt đầu từ từ quên lãng, người đề cập đến bọn họ càng ngày càng ít, toàn bộ ánh mắt mọi người đều tập trung lên người đội quân của Alvar.

So với Kiệt, Alvar vô nghi là nhận được sự chiếu cố của ông trời, thực lực của Alvar hiện giờ đã thành thế lực có thực lực cường đại nhất của cả Hôi cốc. Tiêu Uyển tuy là một đầu lĩnh không hề coi là ưu tú, nhưng nòng khôn ngoan, khéo léo, lại là một trợ thủ ưu tú. Quan hệ giữa nàng và Alvar hiện giờ đã đảo ngược, Tiêu Uyển chủ động yêu cầu làm trợ thủ cho hần.

Không thể không nói, thủ đoạn của Tiêu Uyển ở phương diện này xác thực cực kỳ lợi hại, từng thế lực theo về được nàng dày công chia ra lập lại, làm cho Alvar có thể tập trung vào hành động quân sự. Trên thực tế, Alvar đã trở thành người được lợi lớn nhất của sự kiện dự báo của Kiệt, hần ở trước mặt mọi người, phô bày ra tài hoa quân sự hơn người của hần, điều này thu được danh tiếng cực cao cho hần.

Hần may mắn hơn Kiệt rất nhiều, không thể không nói, một số lúc nào đó, may mắn cũng là một nhân tố rất quan trọng quyết định kết quả.

Khi hần thành công xông ra vành đai toái tinh tử vong thì đã không có ai có thể sánh ngang với hần về mặt danh tiếng. Hần cũng đã trở thành hy vọng cuối cùng của Hôi cốc, vì vậy, khi hần kêu gọi một tiếng, quần hùng lập tức tụ tập như mây. Thế lực theo về giống như vô số dòng suối nhỏ tụ tập về phía biển. Vô số thanh niên vì quê nhà, vì người nhà, nhón nháo tìm tới. Thực lực của hần cấp tốc bành trướng. Mà tất cả nguồn lực của Hôi cốc gần như đều tập trung trên tay hần.

Alvar không hổ có danh hiệu thiên tài chiến thuật, bố cục chiến thuật nhẹ nhàng như không. Hần dẫn dắt hạm đội càng lúc càng lớn, dọc đường không ngừng hấp thu lực lượng, đi đường vòng tập kích bất ngờ phụ cận hành tinh Ca Sâm Đặc. Tiếp theo đó là một rồi lại một trận chiến vây giết và trận chiến công đồn, chiến đấu cực kỳ gian khổ, do thua kém về mặt sức chiến đấu tổng thể, bọn họ bỏ ra thương vong gấp bội Xích vĩ thú, nhưng bọn họ đã thành công!

Bọn họ thành công ngăn cản Xích vĩ thú ở khu vực hình tinh Ca Sâm Đặc.

Hồi cốc một chia thành hai, mà hành tinh Ca Sâm Đặc liền trở thành khu vực giằng co của hai bên. So với Diệp Trùng, Alvar vô luận ở trên mặt chiến thuật hay là trên mặt chiến lược đều thành thạo hơn nhiều.

Ở khu vực này, bọn họ điên cuồng thi công lượng lớn cứ điểm vũ trụ, mấy cứ điểm vũ trụ này, đã giúp bọn họ ngăn cản từng đợt công kích của Xích vĩ thú.

Vì để phòng ngừa Xích vĩ thú giở trò cũ, Alvar đã xây dựng lượng lớn trạm giám thị gần vành đai toái tinh tử vong.

Cục thế rất mau liền bình ổn lại, thắng lợi lần này, cũng làm cho ụy vọng của Alvar dâng cao chưa từng có, những người may mắn sống sót của Hồi cốc rơi vào trong một loại sùng bái cuồng nhiệt đối với hắn. Nhưng Alvar lại không dám có chút sơ sót, tất cả người sáng mắt đều rõ, cục thế bình ổn trước mắt rốt cuộc có thể duy trì bao lâu, ai cũng không rõ, chỉ cần Xích vĩ thú hoàn toàn tiêu hóa địa bàn bọn chúng đã xâm chiếm, tới lúc đó tất cả Xích vĩ thú sẽ tụ tập ở khu vực hành tinh Ca Sâm Đặc, lúc đó, quyết chiến thật sự sẽ tới.

Mà tới lúc đó, sẽ có bao nhiêu Xích vĩ thú đã thực hiện tiến hóa? Alvar không cách nào đánh giá được con số này, nhưng hắn rất rõ ràng, tới lúc đó lực lượng của Xích vĩ thú nhất định lớn hơn bây giờ nhiều. Nhưng bọn họ cũng cần thời gian tích lũy lực lượng, tất cả sư sĩ đều phải huấn luyện, đặc biệt là mấy sư sĩ trẻ tuổi đó, Alvar cố hết sức bồi dưỡng tất cả bọn họ thành sư sĩ cận chiến.

Tất cả công xưởng đều đang sản xuất không gián đoạn suốt ngày đêm, tất cả vật tư chiến lược đều thiếu hụt vô bì.

Không có ai oán thán, mọi người đều biết nếu như chiến bại, vận mệnh bọn họ sẽ đối mặt là cái gì. Thông đạo nối với thiên hà Hà Việt vẫn bị Xích vĩ thú chiếm cứ, may mà cửa thông đạo không hề rộng, nếu không, nơi đó cũng đã sớm bị thất thủ rồi. Nếu như sợi tơ Ca Sâm Đặc chiến bại, vậy thì cả Hồi cốc sẽ triệt để diệt tuyệt.

Đây là một trận chiến không thể thua. Con người bị bức tới đường cùng tỏa ra năng lượng kinh người.

Vô luận là bọn họ, hay là Xích vĩ thú, đều đang chạy đua với thời gian. Rốt cuộc là bọn họ hoàn thành việc tích lũy lực lượng trước hay là Xích vĩ thú tiêu hóa tất cả kim loại, năng lượng trước, từ đó hoàn thành tiến hóa.

Ai đi tới trước, người đó sẽ giành được chủ động.

Hành tinh U Linh, trong những ngày tháng Kiệt và Alvar đồng thời có ý đồ xuyên qua vành đai toái tinh tử vong đó, nơi này từng là một trong những nơi náo nhiệt nhất. Nhưng theo thời gian trôi qua từng chút một, nơi này đã khôi phục sự bình lặng và lạnh lẽo ngày trước, không ai cảm thấy hứng thú với hành tinh xa xôi mà lại không có người cư trú này.

Ai cũng không ngờ, chính ở dưới đất hành tinh xem ra không có bất cứ sinh cơ nào này, vẫn tiềm phục một đội ngũ, đây chính là hạm đội thanh danh hiển hách lại thần bí dị thường của Kiệt đó.

Căn cứ từng của tổ nghiên cứu khoa học đã bị bọn họ lấy làm của mình. Mục Thương trở thành người chỉ huy tối cao của hạm đội này, đối với một điểm này, đương nhiên cũng có người không phục. Bất quá, chỉ cần là người đi theo Kiệt sớm nhất đều biết bọn họ vẫn còn một vị đầu lĩnh số hai cực kỳ thần bí. Với khả năng của Thương, giải quyết vấn đề loại này, hẳn so với Diệp Trùng càng lợi hại hơn vài phần.

Tổ nghiên cứu khoa học đã để lại cho bọn họ một căn cứ cực kỳ tiên tiến và hoàn chỉnh. Trong kho vật tư, vật tư chất cao như núi đó đủ cho thấy sự giàu có của tổ nghiên cứu khoa học, đối với đội ngũ có quy mô không hề coi là lớn này của bọn họ mà nói, quả thật quá đầy đủ. Tuy đồ trong phòng thí nghiệm hạch tâm bị Diệp Trùng quét dọn sạch, nhưng đồ tốt trong phòng thí nghiệm khác vẫn làm bọn họ có cảm giác một đêm giàu sự.

Bọn họ đóng quân ở chỗ này, mỗi ngày đều gian khổ huấn luyện.

Trừ sư sĩ cận chiến, Mục bắt đầu bồi dưỡng sư sĩ viễn chiến. Hỏa lực tầm xa của tổ nghiên cứu khoa học đã chứng minh có thể đủ để làm Xích vĩ thú bị thương, mà viễn chiến mới là sở trường của Mục. Nếu như không phải Diệp Trùng thật sự không có thiên phú viễn chiến, hẳn càng có khả năng thành một sư sĩ kiểu viễn chiến ưu tú.

Khu vực hành tinh U Linh hiện giờ, đã trở thành khu vực dày đặc sắc thái kỳ dị đúng như tên gọi. Tất cả quang giáp và hạm đội tới gần đều biến mất một cách thần bí.

Toàn bộ mấy người này đều bị mấy người Mục Thương bắt cóc. Đối với loại hành vi thô bỉ này, có rất nhiều người cực kỳ không tán đồng, nhưng Tu lại kiên quyết ủng hộ, Tây Thanh lại đồng ý ngầm. Cho nên loại hoạt động cướp bóc này lại được bọn họ làm cho có màu có sắc. Trong thời gian ngắn ngủi, nhân số của bọn họ lại mở rộng lên ba lần, có thể nói là chiến quả rực rỡ. Mà mấy người bị bắt cóc này, sau khi nghe nói đây chính là hạm đội của Kiệt đại nhân, toàn bộ đều nguyện ý ở lại.

So với sư sĩ cận chiến, huấn luyện của sư sĩ viễn chiến càng dễ dàng. Càng hướng chỉ có sự tồn tại siêu cấp của Mục đây, một bộ phương pháp huấn luyện hoàn chỉnh hẳn đưa ra làm hai người Tây Thanh và Tu phục sát đất, tâm phục khẩu phục.

Trong căn cứ, mỗi người đều vui đầu khổ luyện, bọn họ mong chờ có một ngày, khi bọn họ lại một lần nữa tiến vào tầm mắt của mọi người, có thể dùng thực lực của bọn họ trùng hiện huy hoàng của Kiệt đại nhân.

Đỗ Phụng trầm giọng nói: “Ý của đại nhân là nói, chúng ta lần này cứ như vậy là xong sao? Đây là tám mươi mạng sống của huynh đệ a! Đại nhân, quân đoàn số một chúng ta lúc nào từng chịu thiệt như vậy?” Lý Cảnh ở một bên mở miệng muốn nói, nhưng lại không nói gì.

Người ngồi trước mặt Đỗ Phụng chính là quân đoàn trưởng quân đoàn số một, Minh Tiêu, tuổi Minh Tiêu khoảng sáu mươi, mặt trắng không râu, xem ra giống như một lão già bình thường gầy còm. Người ngồi ngang với Minh Tiêu là một trung niên thần sắc lạnh nhạt.

Đỗ Phụng báo rõ cả sự kiện với Minh Tiêu, không ngờ Minh Tiêu lại ngăn cấm bọn họ thực hiện hoạt động khác. Đỗ Phụng nghĩ không thông, hẳn hiểu rất rõ tính khí của vị cấp trên này của mình, đừng thấy bề ngoài trông giống một lão già gầy còm, nhưng tính nóng như lửa, vẫn luôn cực kỳ bao che khuyết điểm. Lần này lại ngăn cấm mình báo thù, hẳn cho rằng mình đã nghe lầm.

Sắc mặt Minh Tiêu trầm xuống, trừng mắt với Đỗ Phụng: “Việc này không đơn giản như thế. Cho người biết, ta vẫn chưa tìm người tính sổ, người gây một chuyện lớn vậy cho ta. Hừ, sẽ thu thập người sau.”

Đỗ Phụng không phải không nghe ra ý bảo vệ trong lời Minh Tiêu, nhưng vừa nghĩ tới tám mươi binh sĩ đó chết thảm trước mặt mình, hẳn liền cảm thấy một luồng máu nóng xông lên đầu, hẳn vừa muốn mở miệng, bỗng sau lưng có người cố sức kéo mình. Quay đầu nhìn lại, thấy Lý Cảnh lắc đầu ra dấu với mình.

Đỗ Phụng trước giờ tin phục Lý Cảnh, hẳn biết Lý Cảnh sẽ không hại mình.

- Được rồi, các người lui ra trước đi, ta và Hoàng đại nhân có việc thương lượng. Minh Tiêu phẩy tay một cái.

Ra khỏi phòng làm việc, sắc mặt Đỗ Phụng rất khó coi, ngữ khí của hắn không tốt hỏi Lý Cảnh: “A Cảnh, người vừa rồi làm gì mà kéo ta, không cho ta nói?”

Lý Cảnh biết rõ tính khí của Đỗ Phụng, cũng không tức giận, cười nói: “Được rồi, có giận cũng đừng trút vào ta. Trút giận trước mặt ta nào xem là anh hùng?” Đỗ Phụng lập tức có chút ngượng ngập, hẳn cũng biết mình trút giận với Lý Cảnh là không có đạo lý.

Lý Cảnh tiếp đó thần sắc nghiêm túc, thu lại vẻ cười đùa: “Việc này đích xác không đơn giản như thế. Người nghĩ xem, đột nhiên, quân đoàn trưởng tới đoàn chúng ta, bản thân việc này đã không đúng lắm. Với lại, người không chú ý thấy, khi người nói xảy ra xung đột với ba người đó, sắc mặt đại nhân có chút biến hóa. Nói không chừng, đại nhân lần này chính là vì ba người đó mà tới.”

Hồi tưởng lại tình hình vừa rồi trong phòng làm việc, sắc mặt vừa mới giãn ra của Đỗ Phụng lập tức trở nên khó coi.

Liếc Đỗ Phụng một cái, Lý Cảnh tiếp tục nói: “Người lại nghĩ xem, còn có vị Hoàng đại nhân đó, đại nhân vẫn luôn không giới thiệu lai lịch của đối phương, nhưng nhân vật mất cao tận đỉnh như đại nhân như thế cũng khách khách khí khí với hắn thì có thể thấy lai lịch của hắn rất không đơn giản. Vừa rồi cũng là lúc người giới thiệu tình huống, ta chú ý thấy, Hoàng đại nhân đó nghe rất nhập thần, người vẫn nhớ chứ. Hẳn

còn chen lời hỏi người một vài tình huống. Ta hoài nghi, hẳn rất có khả năng cũng là vì chủ nhân trang viên đó mà tới.”

- Mấy người mà Hoàng đại nhân mang tới đó, thực lực của bọn họ người thấy thế nào? Lý Cảnh bỗng hỏi Đỗ Phụng.

Đỗ Phụng đang nghe nhập thần buột miệng nói ra: “Đều là cao thủ!” Ấn tượng mấy người Hoàng đại nhân mang tới đó tạo cho Đỗ Phụng cực kỳ sâu, thần sắc đồng nhất của bọn họ lạnh lùng. Nhưng nhân lực của Đỗ Phụng vẫn có, mấy người này tuyệt đối là cao thủ.

Lý Cảnh lại hỏi: “Người đoán bọn họ là xạ thủ cấp mấy?”

- Điều này rất khó phán đoán. Đỗ Phụng có chút do dự nói.

Lý Cảnh dùng tay làm một dấu tay của “tám”.

Sắc mặt Đỗ Phụng biến đổi.

- Đương nhiên, đây cũng là ta đoán, nhưng ta tin rằng, cho dù không có cấp tám cũng không sai biệt nhiều. Lý Cảnh bổ sung một câu.

Đỗ Phụng yên lặng không nói, lời Lý Cảnh trước giờ cực kỳ linh nghiệm, rất ít có lúc nói sai.

- Rất rõ ràng, lai lịch mấy người này đều không nhỏ! Sai rồi, không phải không nhỏ, mà phải là rất lớn! Với lại, mấy cao thủ đó, không phải ai cũng có thể điều động. Người nghĩ xem, cho dù quân đoàn của chúng ta, loại cao thủ cấp bậc như thế cũng đếm trên đầu ngón tay. Điều này người rõ, chỉ ba người. Nhưng Hoàng đại nhân đó lại một lúc dẫn theo bảy người, thêm vào bản thân hắn, tổng cộng tám người. Lực lượng lớn như vậy, có ai có thể điều động?

Lời Lý Cảnh không dọa người chết không thôi: “Chỉ có bệ hạ!”

Đỗ Phụng chờ người tại chỗ.

Hắn làm sao cũng không ngờ, ba người nhỏ bé này, lại dây dưa với bệ hạ.

Lý Cảnh không nói gì, hẳn biết hẳn phải cho Đỗ Phụng thời gian tiêu hóa tình tức kinh người vừa rồi này. Thật ra, trong lòng hắn hiện giờ cũng đang nhảy tung tung. Suy đoán này làm hắn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng hắn tới cùng vẫn kiến thức hơn người, rất mau liền trấn định lại.

Hắn nỗ lực làm đầu óc mình vận chuyển nhanh hơn. Hắn cảm thấy, hắn hình như đã bỏ sót gì đó.

Bỗng, trước mắt Lý Cảnh sáng lên, hắn đã hiểu rõ rồi.

- Ta nghĩ rõ ràng rồi! Giọng nói hơi mang theo hưng phấn của Lý Cảnh lay tỉnh Đỗ Phụng, Đỗ Phụng vội vàng hỏi: “A Cảnh, người nghĩ ra điều gì?”

- Ta đã nghĩ ra mấy người Hoàng đại nhân này rốt cuộc tới chỗ này làm gì. Bệ hạ vô cùng chú ý ba người này, từ việc người điều động mấy người này thì có thể nhìn ra. Nhưng, bệ hạ nếu như chỉ vì bảo vệ ba người này, người có thể danh chính ngôn thuận điều mấy người này tiến vào trang viên. Nhưng bệ hạ lại chỉ để cho mấy người Hoàng đại nhân ngầm tới quân doanh của chúng ta. Điều này làm ta có một loại suy đoán. Trong mắt Lý Cảnh lấp lánh ánh sáng trí tuệ.

- Suy đoán gì? A Cảnh người không cần làm trò, mau nói! Đỗ Phụng gấp giọng hỏi.

- Ta đoán, bệ hạ sẽ dĩ phái Hoàng đại nhân ngầm tới quân doanh, một mặt có ý ngầm bảo vệ, một mặt khác... Lý Cảnh ngập ngừng một lát.

- Mau nói đi! Đỗ Phụng vội hỏi thúc.

Lý Cảnh nhìn xung quanh hai cái, thấy không có ai, dè dặt giọng nói: “Một phương diện khác á, ta hoài nghi, nếu như ba người này muốn rời khỏi, hoặc giả có cử động gì không thích hợp...” Bàn tay Lý Cảnh hợp thành đao, làm một động tác chặt xuống.

Đỗ Phụng rét lạnh trong lòng.

- Đây chỉ là suy đoán của ta, tình huống chân thật thế nào vẫn chưa biết. Bất quá, nếu như thật là như vậy, lúc đó, chính là cơ hội ra tay duy nhất của chúng ta. Trong mắt Lý Cảnh lấp lánh ánh sáng.

- Nếu như bọn họ không có động tác gì thì sao? Đỗ Phụng hỏi.

- Vậy chúng ta cái gì cũng không làm được! Lý Cảnh liếc Đỗ Phụng một cái, trả lời chậm rãi mà kiên định. Nhất thời, hai người cùng rơi vào trầm mặc.

Qua một lát, bọn họ liền nhận được mệnh lệnh, quân đoàn trưởng muốn bọn họ trở về phòng làm việc.

Hai người nhìn nhau, tiến vào phòng làm việc.

Sắc mặt đại nhân Minh Tiêu đã khôi phục như thường, ánh sáng trong mắt thu lại, lại một lần nữa khôi phục thành lão già bình thường vô cùng.

- Hai người các người nghe rõ cho ta, đều thành thật chút cho ta, nếu như để ta biết các người lại cho ta thêm phiền phức, hừ, lão đây không tha các người đâu! Có phải nhiều năm không thử roi da của lão, lại ngứa rồi? Hai tên nhãi ranh! Hừ! Đại nhân Minh Tiêu lập lại một tiếng hừ, trung khí của lão tràn đầy, giọng nói vang vọng.

Đỗ Phụng và Lý Cảnh là một tay lão đề bạt, lão tự nhiên không chút khách khí. Năm đó, khi hai người trẻ tuổi, ngang bướng từng ăn qua roi da của lão, lão lúc đó chẳng qua cũng chỉ là một đoàn trưởng. Ngực khí tuy hùng dữ, nhưng ý bảo vệ trong lời nói lại lộ ra rõ ràng.

Trong lòng hai người Đỗ Phụng và Lý Cảnh đều ảm áp: “Vâng!”

Minh Tiêu lúc này mới vừa ý gật đầu: “Vậy mới có chút dáng vẻ chứ! Tối đây, ta giới thiệu với các người, vị này là Hoàng đại nhân!”

Hai người Đỗ Phụng và Lý Cảnh vội vàng hành lễ, vị Hoàng đại nhân đó liếc nhìn Minh Tiêu, lập tức hơi gật đầu: “Nghe nói hai vị là ái tướng của đại nhân Minh Tiêu, hôm nay gặp được, quả nhiên bất phàm. Mấy người ta đây phải ở lại đây một khoảng thời gian, vẫn xin hai vị chỉ giáo thêm.” Giọng nói của hắn lạnh lẽo, tuy nội dung nói khách khí nhưng vẫn cho người ta cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

Hai người rút cuộc không phải là trẻ con, vội vàng trả lễ: “Hoàng đại nhân khách khí, ngài nếu có dặn dò gì, chúng tôi sẽ cố hết sức!”

Đại nhân Minh Tiêu cười nói: “Thân phận Hoàng đại nhân đặc thù, các người không cần đoán nữa, chỉ cần nghe theo sắp xếp của Hoàng đại nhân, tận tâm tận lực làm việc là được, bệ hạ tự nhiên cũng không bạc đãi công lao của các người. Mọi thứ trong quân doanh như cũ, Hoàng đại nhân sẽ không nhúng tay sự vụ trong quân, nhưng nếu như Hoàng đại nhân có mệnh lệnh, mặc kệ mệnh lệnh gì, các người đều phải hoàn thành, hiểu chưa?”

Hai người run rẩy trong lòng, đồng loạt trả lời: “Vâng!”

Hoàng đại nhân lúc này mới lộ ra ý cười, nhưng chính nụ cười này ở trên mặt hắn lại uy nghiêm đáng sợ nói không ra lời.

534. Chương 534: Đau Lòng

Diệp Trùng cầm súng quang vừa mới hoàn thành lên, thử ngắm chuẩn một chút. Nói thật, công kích tầm xa của Diệp Trùng vẫn luôn không có nâng cao gì, đương nhiên, việc này cũng có quan hệ rất lớn với việc bản thân hắn không có luyện tập. Từ lúc bắt đầu, hắn đã kiên trì phong cách cận chiến. Nhưng điều này không hề nói Diệp Trùng hoàn toàn không biết tí gì về công kích tầm xa, ngược lại, hắn không hề ít nghiên cứu công kích tầm xa.

Thứ lớn nhất uy hiếp sư sĩ cận chiến vĩnh viễn là công kích tầm xa, mỗi một sư sĩ cận chiến đều có nghiên cứu đối với công kích tầm xa. Bọn họ cần biết mình nên làm thế nào mới có thể tránh thoát mấy chùm sáng trí mạng đó.

Diệp Trùng cũng không ngoại lệ. Hắn so với sư sĩ cận chiến bình thường, có ưu thế đặc biệt, bởi vì hắn có một vị quyền uy ở phương diện này, Mục. Mục thậm chí đã cung cấp cho Diệp Trùng nội dung huấn luyện sư sĩ viễn chiến hoàn chỉnh.

Xạ kích là tri thức cơ sở nhất mà mỗi vị sư sĩ viễn chiến phải có, nhưng chỉ cái này vẫn còn lâu mới đủ. Nếu như có thể dự đoán chính xác hành vi của đối phương mới là tố chất càng quan trọng hơn của một sư sĩ viễn chiến hợp chuẩn. Đáng tiếc, Diệp Trùng ở bước đầu tiên thì đã gặp phải khó khăn, điều này cũng là một trong những nguyên nhân tại sao hắn cho rằng bản thân thiếu thiên phú viễn chiến.

Xạ kích, động tác cơ bản nhất này, Diệp Trùng lúc trước làm không tốt. Nhưng bây giờ thì sao?

Cầm súng quang trên tay, mắt Diệp Trùng nhíu lại như chim ưng, chim cắt, mỗi vật thể trong phòng ở trong mắt hắn đều rõ ràng. Hắn có một đôi tay chính xác như máy, làm hắn có thể làm ra bất cứ điều chỉnh nhỏ nhất nào theo ý muốn, dù rằng mấy điều chỉnh này hiện giờ Diệp Trùng cảm thấy rất xa lạ.

Chính là hiện giờ!

Cánh tay cầm súng đỏ của Diệp Trùng giống như đúc bằng thép, không chút động dẩy, tay phải nắm lấy cò súng. Một chùm sáng bắn ra từ họng súng quang, chuẩn xác bắn trúng một điểm đen trên tường. Bụp, trên tường để lại một lỗ to cỡ ngón cái, tia sáng bên ngoài từ trong lỗ truyền vào.

Sa Á vẫn luôn giữ cảnh giác cao độ lập tức chạy tới, thấy Diệp Trùng vô sự, liền mang theo vài phần nghi hoặc rời khỏi.

Diệp Trùng nhìn cái lỗ trên tường đó, có chút ngẩn ngơ.

Như vậy là thành rồi sao?

Đối với kết quả trước mắt, hắn cảm thấy cực kỳ bất ngờ. Diệp Trùng lại nhắc súng lên, thử bắn vài phát, đều không có ngoại lệ, bắn trúng toàn bộ.

Diệp Trùng ngẩn ra ở đó.

Thật ra, kết quả này bình thường vô cùng. Hắn hiện giờ so với lúc ở hành tinh rác, có quá nhiều, quá nhiều trưởng thành. Vô luận là khống chế đối với cơ nhục, hay là nhãn lực, hoặc giả lý giải đối với chiến đấu, vân vân... mấy thứ này nếu như có trị số, vậy trị số hiện tại của hắn gấp mấy lần lúc trước. Loại thay đổi ngầm ngầm xảy ra này bình thường sẽ bị người ta bỏ qua, nhưng nếu như bây giờ hắn thử các hạng mục thất bại lúc trước, hắn sẽ ngạc nhiên phát hiện mấy hạng mục từng không hoàn thành được đó bây giờ lại như trắng đến rằm trăng sẽ tròn. Thay đổi to lớn trong này, thường là làm người ta tràn đầy mừng rỡ.

Diệp Trùng tuy không tốn tâm sự ở phương diện này, nhưng hắn tốn hết tâm sức vào trong tố chất được nâng cao, có rất nhiều tố chất cả viễn chiến và cận chiến đều có.

Nhưng đây chỉ là bước đầu tiên, xạ kích mục tiêu cố định là nội dung học đầu tiên của mỗi vị sư sĩ tầm xa.

Diệp Trùng rất mau liền hiểu rõ huyền cơ trong này, không có quá nhiều mừng rỡ, nhưng không khỏi sinh ra vài phần cảm khái. Tiến bộ mấy năm này là do hắn từng chút từng chút một, hao tổn vô số thời gian, chảy vô số mồ hôi, một lần rồi lại một lần thực chiến, trưởng thành từng chút một. Tốc độ tay đột phá một lần rồi lại một lần, võ thuật từ mô phỏng lúc mới đầu tới đại thành lúc sau, thậm chí trở thành giới giả, điều khiển quang giáp cũng từ quang giáp Thanh Diệu lúc đầu tiên tới Thần hiện giờ. Còn có điều bồi, còn có chế tạo quang giáp...

Gian nan trong này có mấy người hiểu rõ?

Hôm nay mình sao thế này? Lại đa sầu đa cảm, trong lòng Diệp Trùng tự cười chế giễu mình.

Rất mau Diệp Trùng liền làm mình giã thoát ra từ trong mấy cảm khái này. Diệp Trùng trước giờ không để tâm tình quấy nhiễu mình, vô luận là đau buồn, hay là thống khổ, là tuyệt vọng hay là mù mịt, đều sẽ qua đi. Cuối cùng giải quyết vấn đề vĩnh viễn là suy nghĩ một cách bình tĩnh, là quyết định mình dùng cảm đưa ra, là hoàn thành nó từng chút một một cách thiết thực.

Xạ kích của Diệp Trùng hiện giờ vẫn ở trình độ thấp nhất. Muốn nâng cao, vẫn cần luyện tập thật nhiều. Trình độ xạ kích thế này, trong thực chiến, không có uy lực đáng kể nào. Nhưng Diệp Trùng không hề xem

nhẹ nó, cho dù xạ kích hiện giờ của mình đối với thực chiến không hề có quá nhiều hỗ trợ, nhưng Diệp Trùng lại từ trong này phát hiện ra một con đường mới tinh.

Đích xác, mình không cách nào giống như xạ thủ, lợi dụng dao động tinh thần để khóa chốt, nhưng, hẳn lại có ưu thế người khác không có, đó chính là hệ thống quét hình. Trong sư sĩ tầm xa hẳn từng thấy qua, trừ sư sĩ của bộ lạc Hy Phượng ra, sư sĩ khác đều không có năng lực khóa mục tiêu bằng tinh thần, nhưng năng lực chiến đấu của bọn họ lại vẫn cường đại. Cho dù là bộ lạc Hy Phượng, sư sĩ của bọn họ cũng cần nhờ hệ thống quét hình.

Đây là ưu thế về mặt xạ trình.

Diệp Trùng cuối cùng đã trải qua mấy ngày tháng bình lặng, việc đám quân nhân đó tìm tới báo thù mà hẳn vẫn luôn cảnh giác bất ngờ không hề xảy ra. Mà chính trong mấy ngày này, Diệp Trùng đã hoàn thành kết cấu chủ yếu của hệ thống phòng ngự toàn trang viên.

Tuy trong cái nhìn của Diệp Trùng, mười hai pháo trận so với trang viên to lớn có chút ít, nhưng đây đã là lực lượng đủ để bảo đảm phòng không trên một mức độ nhất định. Hệ thống quét hình cũng đã lắp đặt xong, lấy trang viên làm trung tâm, khu vực bán kính một trăm hai mươi km, toàn bộ đều thành khu vực an toàn của Diệp Trùng.

Mà quân doanh đó chỉ cách trang viên của Diệp Trùng bốn mươi km, điều này không thể không nói là có chút ý trào phúng. Điều này cũng làm cho Diệp Trùng thở phào một hơi, nhất cử nhất động của đối phương đều nằm dưới sự giám thị của hắn, đây là kết quả tốt vô cùng.

Bất quá, Diệp Trùng không hề vì vậy mà buông lơ cảnh giác, quân doanh tuy không có hành động lớn, nhưng lúc nào cũng có người tiềm phục xung quanh trang viên, dòm ngó chỗ này.

Diệp Trùng không hề có hành động gì. Chỉ cần đối phương không cầm súng tiến vào trang viên của hắn giống tối hôm đó, hẳn sẽ không chủ động công kích. Mà loại dòm ngó này với hắn, hoàn toàn không có bất cứ ý nghĩa gì, trừ quang giáp siêu cấp giống như Mục Thương, nếu không, bức tường dày cộm sẽ làm bọn họ không được gì. Mà nếu như bọn họ muốn lên vào trang viên, vậy thì hệ thống phòng ngự Diệp Trùng bố trí sẽ lập tức nhận biết, từ đó khởi động tấn công.

Hệ thống phòng ngự Diệp Trùng bây giờ đã sớm xe nhẹ, đường quen, mỗi một điểm hỏa lực đều sắp xếp kín đáo vô bì. Ngoài ra, cây cối um tùm, địa hình phức tạp của trang viên càng tiện lợi cho hắn hơn.

Tập trung tất cả lực lượng, Diệp Trùng mấy ngày này đã chế tạo ra lượng lớn vũ khí cố định. Trừ hai mươi pháo trận ra, còn có hơn sáu trăm điểm hỏa lực laser. Trừ hỏa lực bắn tia độ chính xác cao phụ trách bắn tĩa ra, Diệp Trùng còn chế tạo một loại vũ khí kiểu mới gọi là tám hỏa lực tổ ong.

Mỗi một tám hỏa lực giống như một tổ ong, phía trên sắp xếp cơ quan bắn tĩa laser một cách chỉnh tề. Chùm tia laser một tám hỏa lực một lần bắn ra cao tới một trăm bốn mươi bốn chùm, khe hở giữa mỗi hai chùm sáng là hai mươi cm. Đây là thứ mà Diệp Trùng chuyên môn chuẩn bị để nhắm vào mấy xạ thủ cao cấp đó. Bao phủ của hỏa lực thể này, cho dù thần niệm của đối phương cảm giác được, cũng hoàn toàn không cách nào né tránh. Với lại, nó có thể nằm dưới sự chỉ huy của quang não điều khiển chính của hệ thống phòng ngự, không ngừng điều chỉnh góc độ.

Khuyết điểm duy nhất của nó chính là năng lượng tiêu hao, nhưng ở nơi năng lượng cực kỳ dồi dào, giá trị thể năng lượng rẻ bèo này, đây quả thực không là khuyết điểm gì.

Kết cấu của nó, Diệp Trùng đã tham chiếu kết cấu của súng laser G-Z của tổ nghiên cứu khoa học, lại thêm vào tài liệu thiên nhiên ưu đãi của chỗ này, uy lực của thành phẩm cực kỳ khủng bố, cho dù chiến cơ ở chỗ này bị bắn trúng cũng chỉ có một kết cục. Đó là máy hỏng người chết.

Thấy vậy, Diệp Trùng mở rộng khoảng cách hỏa lực của một bộ phận tám hỏa lực tổ ong trong đó, chuyên môn nhắm vào chiến cơ trên không.

Hệ thống hỏa lực phòng ngự trang viên của Diệp Trùng hiện giờ đã có chút bóng dáng. Hắn cuối cùng cũng có thể an tâm, thực hiện nghiên cứu của mình.

Tô Môn Tây Gia Hoa rất bận, việc đáng để hắn sút đầu mẻ trán quả thật quá nhiều. Cho dù hắn từ nhỏ thì đã bồi dưỡng với tư cách người thừa kế vương vị, cho dù hắn đã có kinh nghiệm khá phong phú ở phương diện chính sự và quân sự, nhưng hắn vẫn bận tới mức không thể thoát ra, hắn bây giờ mới biết, cha hắn từng đối mặt áp lực cỡ nào.

Nhưng cho dù trong giờ phút bận rộn thế này, hắn vẫn không quên vị kỹ sư chế tạo vũ khí tên là Diệp Trùng mà hắn chú ý đó.

Thiếu niên thần bí đó cũng thật là một người thú vị a! Khi rảnh, có lúc nghĩ tới thiếu niên lạnh lùng đó, nghĩ tới hôm đó mình chịu thiệt, hắn cũng không khỏi mỉm cười. Hắn trời sinh cao ngạo, trước giờ chỉ đối với mấy thiên tài thực sự có thực lực đó mới có chút hảo cảm. Nhưng hắn rất nhanh liền quảng suy nghĩ mang theo tình cảm chủ quan nông hậu này ra khỏi đầu, hắn là quốc vương, bất cứ việc gì, đều cần phải suy nghĩ từ góc độ cả quốc gia.

Trên mặt Tô Môn Tây Gia Hoa khôi phục sự lãnh khốc bình thường, hơi đắn đo, hắn liền truyền lệnh: “Để đại sư Carew tới gặp ta!”

- Vâng! Thị vệ lập tức mau lẹ chạy ra khỏi thư phòng của hắn.

Ngón tay Tô Môn Tây Gia Hoa gõ lên mặt bàn, hắn đang nghĩ báo cáo vừa nhận được. Trên đó miêu tả chi tiết xung đột giữa Đỗ Phụng của quân đoàn số một và kỹ sư chế tạo vũ khí lạnh lùng đó. Đối với kết cục mấy người Đỗ Phụng thảm bại cuối cùng, hắn không hề cảm thấy bất ngờ. Nếu như đối phương chút thực lực này cũng không có, làm sao có thể cả hắn cũng ép tới mức độ này chứ.

Việc này sẽ tạo ra ảnh hưởng gì? Đây mới là thứ hắn cần suy nghĩ.

Chính ngay lúc này, thị vệ cắt ngang suy nghĩ của hắn: “Bệ hạ, đại sư Carew đã tới.”

- Mời ông ấy vào. Tô Môn Tây Gia Hoa nói.

Đại sư Carew năm nay bảy mươi bảy tuổi, là một trong những kỹ sư chế tạo vũ khí có sức ảnh hưởng nhất của nước Đông Vân. Tô Môn Tây Gia Hoa lúc trẻ từng có qua lại với vị đại sư thanh danh hiển hách này, cực kỳ có lòng tin với năng lực chuyên nghiệp của lão.

Đại sư Carew đi vào thư phòng, hành lễ với Tô Môn Tây Gia Hoa: “Bệ hạ, ngài gọi thần có việc sao?” Carew đầu tóc bạc phơ, trên mặt giăng đầy nếp nhăn sâu hoắm, nhưng tinh thần lại cực tốt. Rõ ràng lão có vài phần bất mãn đối với việc Tô Môn Tây Gia Hoa cắt ngang công việc của lão.

Tô Môn Tây Gia Hoa mỉm cười, không hề cho là ngang ngược: “Đại sư Carew ngồi xuống đi, ta có việc muốn hỏi ông một chút.”

Carew gật đầu, ngồi xuống.

- Cái pháo trận đó, đại sư Carew nhìn qua chưa? Tô Môn Tây Gia Hoa nói.

Nghe thấy vấn đề này của Tô Môn Tây Gia Hoa, ánh mắt Carew bỗng sáng lên, gấp giọng nói: “Nhìn qua rồi, nhìn qua rồi! Thần đã kiểm tra toàn diện pháo trận này, uy lực kinh người a! Bệ hạ từ đâu mà có được một pháo trận uy lực khổng lồ như vậy?”

Tô Môn Tây Gia Hoa cười không đáp, mà lại ầm giọng nói: “Ta tuy từng thấy qua uy lực của pháo trận này, nhưng tin rằng trong mắt người chuyên nghiệp như là đại sư Carew ngày đây, cách nhìn của ngài nhất định không giống. Có thể giới thiệu đơn giản một chút với ta không?”

- Được. Carew gật đầu, trong mắt lấp lánh ánh sáng kích động, giọng nói cũng trở nên gấp rút: “Không sợ bệ hạ cười chê, thần nhiều tuổi này, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hỏa lực nặng uy lực cường đại như vậy nhưng ngoại hình lại xinh xắn như thế, công nghệ chế tạo của nó cực kỳ tiên tiến, kết cấu tạo thành cũng cực kỳ mới mẻ, vũ khí loại này, lão thần cũng chưa từng nghe nói. Điều đặc biệt nhất là kết cấu bên trong của nó, thần dám khẳng định, nó hoàn toàn vượt ra khỏi tất cả lý luận vũ khí đã biết. Nó so với pháo cối điểm của chúng ta nhỏ hơn quá nhiều. Ngoài ra, trọng lượng của nó nhẹ nhàng, tiện lợi phi thường, một số loại máy năng lực tải trọng khá xuất sắc đều có thể vận chuyển. Loại vũ khí này, nếu như một khi có thể trang bị quy mô lớn, vậy thì sức chiến đấu của chúng ta có thể tăng lên ít nhất năm lần. Bất quá, nói

ra xấu hổ, tuy vật thật này đặt trước mặt thần, tùy ý thần mảy mò, thần vẫn có rất nhiều chỗ nhìn không hiểu.”

Tô Môn nói: “Đại sư ngài có thể phỏng chế loại vũ khí này không?”

Đại sư Carew xấu hổ: “Không sợ bệ hạ cười chê. Thần tới giờ vẫn có rất nhiều chỗ không hiểu mô tê gì. Lý giải của người chế tạo món vũ khí này đối với vũ khí, quả thật là sâu không thể dò a! Không biết bệ hạ có được món vũ khí này từ chỗ nào?”

Tô Môn thấy đại sư cũng bó tay hết cách, hẩn lập tức vô cùng thất vọng, lơ đãng trả lời: “Mua.”

- Mua? Đại sư Carew đại kinh thất sắc: “Không biết là quốc gia nào, lại nghiên cứu ra vũ khí đỉnh cao như vậy?”

Tô Môn Tây Gia Hoa lắc đầu: “Không phải, là một vị kỹ sư chế tạo vũ khí.”

Đại sư Carew càng thêm kinh ngạc: “Là một vị kỹ sư chế tạo vũ khí? Đó rất cuộc là tác phẩm của vị đại sư nào vậy?”

- Hẩn tên Diệp Trùng.

- Diệp Trùng? Cái tên này thần chưa từng nghe qua. Carew cảm khái nói: “Không ngờ trên đời này vẫn còn có nhân vật thiên tài như vậy, thực lực vị đại sư này hoàn toàn có thể khai tông lập phái. Nhân vật thế này, lại không hề có tiếng tăm. Người này nghĩ chắc là người tính tình đạm bạc với danh lợi. Không biết vị tiền bối này hiện giờ đang ở đâu? Vẫn xin bệ hạ cho biết, thần khẩn thiết muốn đi gặp mặt, để giải đáp nghi hoặc trong lòng.”

- Tiền bối? Tô Môn nói.

- Bệ hạ sao thế? Trình độ vị đại sư này so với thần cao không biết tới chỗ nào, xưng là tiền bối, thần cũng tâm cam tình nguyện. Carew nghiêm mặt nói.

Nhìn thấy bình tình nghiêm chỉnh và mái đầu bạc phơ của Carew, lại nghĩ tới thiếu niên lạnh lùng đó, Tô Môn Tây Gia Hoa quả thật nhẹn không được: “Đại sư Carew nghĩ chắc là không ngờ, vị đại sư này chỉ có hai mươi mấy tuổi.”

- Không thể nào! Đại sư Carew quả quyết phủ định, nhìn thẳng Tô Môn Tây Gia Hoa: “Bệ hạ không cần đùa vậy với thần, quả thật không đáng cười.”

Nhìn thấy biểu tình thận trọng trên mặt đại sư Carew, Tô Môn Tây Gia Hoa có chút không biết làm sao nói: “Việc này ta không lừa ông, hẩn thật sự chỉ có hai mươi mấy tuổi, hẩn đã cùng ta trở về Tô thành, chính đang ở gần Tô thành.”

Thấy biểu tình của Tô Môn Tây Gia Hoa không giống giả vờ, biểu tình của Carew có chút quái dị, lăm lăm: “Hai mươi mấy tuổi! Hai mươi mấy tuổi! Chẳng lẽ trên đời này thật sự có thiên tài sinh ra đã biết sao?”

Bỗng tỉnh thần lão phấn chấn, gấp giọng nói: “Vẫn xin bệ hạ giới thiệu thần làm quen với vị kỹ sư chế tạo vũ khí này.”

Nghĩ tới vẻ mặt lạnh nhạt từ chối người ta từ ngàn dặm của Diệp Trùng, Tô Môn Tây Gia Hoa xoa lông mày gần như sắp kết lại, lại một lần nữa không biết làm sao nói: “Việc này cứ đặt sang một bên trước, chúng ta sau này hãy nói. Đại sư Carew xin cứ yên tâm, ta tự nhiên sẽ sắp xếp ngài giao lưu với hẩn.”

Thấy dáng vẻ buồn phiền của Tô Môn Tây Gia Hoa, đại sư Carew ngó người, ầm giọng mở miệng hỏi: “Có nhân vật kiệt xuất như vậy, bệ hạ tại sao vẫn phiền não như vậy?”

- Ta đang vì pháp trận mà phiền não.

- Vị đại sư đó đã nguyện ý bán ra, bệ hạ mua nhiều chút là được rồi, điều này có gì đáng để phiền não chứ? Đại sư Carew không hiểu nói.

- Hẩn mỗi tháng chỉ nguyện ý bán hai cái, với lại... Liếc nhìn Carew, biểu tình của Tô Môn Tây Gia Hoa mang theo sự đau lòng dữ dội: “Mỗi pháp trận phải trả hai mươi triệu úc.”

- Hai, hai mươi triệu úc... Đại sư Carew trợn mắt lú lười.

Tây Gia Hoa gật đầu: “Một cái hai mươi triệu, giá này, mua vài cái thì không là gì, nhưng nếu trang bị quy mô lớn cho quân đội thì lại có chút không đủ sức a.”

- Giá này... Carew ngạc nhiên mở to miệng, cả nửa ngày mới lắp bắp nói: “Thật là cao a! Pháo trận đó thần đã kiểm tra một lượt, nguyên liệu tính toán, nhiều nhất chỉ cần tám ngàn úc.”

Carew vừa nói, vị đắng trong miệng Tô Môn Tây Gia Hoa càng nặng thêm vài phần, trầm mặc hồi lâu, mới nghiêng răng nghiêng lợi mang theo sự không cam lòng mãnh liệt nói: “Gian thương!”

Carew trầm ngâm nói: “Giá này đích xác đắt một chút, nhưng hàm lượng kỹ thuật của nó lại tương đương với cái giá này. Bất quá, bệ hạ phải chú ý, vũ khí cỡ này nếu như rơi vào tay nước khác...”

Tô Môn Tây Gia Hoa gật đầu, hiểu rõ nói: “Đại sư yên tâm, điểm này ta và hần đã sớm có hiệp nghị, chúng ta có quyền thu mua độc quyền.”

Đám thị vệ vương cung hôm nay nhìn thấy một màn kỳ quái. Khi đại sư Carew đi ra từ trong thư phòng của bệ hạ, tinh thần hoảng loạn, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Hai mươi mấy tuổi... thiên tài... hai mươi triệu...”

Điều hôm nay làm bọn họ run sợ lại là bệ hạ, sau khi đại sư Carew tới, sắc mặt hần âm trầm tới mức gần như vắt ra nước. Mỗi người hầu, thị vệ đều cẩn thận, nơm nớp, thở mạnh cũng không dám, không khí vương cung nặng nề chưa từng có.

535. Chương 535: Món Đồ Chơi Của Christine

Việc Diệp Trùng hiện giờ cần làm rất nhiều, thật sự rất nhiều.

Huấn luyện xạ kích, việc này phải nắm chắc, nếu như mình có năng lực viễn chiến, vậy thì đối mặt mấy xạ thủ đó cũng sẽ không bó tay hết cách như thế, đặc biệt là khi điều khiển quang giáp. Năng lực này quan hệ tới an toàn thân thể của mình, không thể sơ suất.

Cải tạo căn cứ, đây là một công trình to lớn mà trường kỳ, hệ thống phòng ngự hơi có hình dáng, dưới tiền đề an toàn có thể được bảo đảm, việc này ngược lại không cần gấp như thế.

Học tập nội dung trong ba con chip Khuê cho mình, đây đồng dạng cũng là một công trình dài hơi đến mức không thể dài hơi hơn. Nội dung tri thức như trời bể trong đó, Diệp Trùng cũng không xác định cả đời này của mình có thể học hết hay không. Diệp Trùng lại không có lựa chọn, hần cần phải học tập, trừ phi hần không muốn trở về. Nhưng làm sao có thể chứ? Mục Thương, Băng, Tang tộc... Lúc này đây, Diệp Trùng mới bỗng nhiên phát hiện, hần cũng không còn là thiếu niên độc hành cô đơn một mình, không chút vướng bận đó nữa.

Mặc kệ thế nào, nhất định phải trở về! Diệp Trùng siết chặt nắm tay, vẻ kiên định trong mắt không chút dao động, cho dù hao phí nhiều thời gian hơn, nỗ lực nhiều hơn, hần cũng không tiếc.

Trừ thế này ra, thứ khác ngược lại không quan trọng. Hần không cần đi kết giao quá nhiều người, không cần xem sắc mặt của ai. Hần chỉ cần một mình ở trong căn cứ hoàn thành nghiên cứu của hần.

Diệp Trùng thở ra một hơi thật dài, mặc kệ thế nào, nỗ lực thôi, lúc này nghĩ quá nhiều đối với sự việc cũng không có tác dụng gì. Đối với hành tinh này, Diệp Trùng vẫn luôn cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Sản vật nơi này cực kỳ phong phú, chủng loại sinh vật đa dạng. Năng lượng nơi này đầy đủ, sản xuất nhiều tinh thạch năng lượng. Điều này cũng trực tiếp làm cho tính hòa hợp của thực vật nơi này với năng lượng cực kỳ cao. Đây cũng là tại sao trình độ phát triển của khoa học kỹ thuật về năng lượng ở hành tinh này rất cao. Nhưng trong mắt Diệp Trùng, loại phát triển cao này lại mang theo trạng thái nồng đậm. Vô luận cơ sở lý luận của bọn họ ở phương diện này hay là nghiên cứu cơ sở khác, đều chênh lệch với nhau quá xa, hệ thống không hề hoàn thiện.

Với lại, nơi này có một thiếu sót cực kỳ quan trọng, đó chính là không có vật chất loại kim loại. Tính năng của vật liệu thực vật chỗ này cực kỳ xuất sắc, nhưng, chúng trước sau là thu thập từ thực vật, chịu bó buộc

sinh trưởng của bản thân thực vật, tất cả tài liệu bọn họ thu được kỳ thật cực kỳ có hạn. Nơi này không có thủ đoạn như là điều bồi, bọn họ không hề có mấy thứ thực vật sản xuất theo kế hoạch, mà sử dụng phương thức cướp đoạt khá nguyên thủy, lấy nguồn lực từ trong đại tự nhiên. Với cái nhìn của Diệp Trùng, đây vô nghi là cực kỳ lạc hậu.

Hệ thống tri thức vững chắc, phong phú của Diệp Trùng, làm hắn có thể đối xử với khoa học kỹ thuật của chỗ này từ một góc nhìn khá cao.

Những thứ này, không hề có quan hệ quá lớn với hắn, hắn tự nhiên cũng lười để ý, điều hắn cần làm hiện giờ là làm sao mau chóng lợi dụng điều kiện trước mắt, phát triển lớn mạnh bản thân. Bỗng nhiên, hắn có một loại ảo giác, mình giống như đang ở trong trò chơi đó chơi với Mục Thương. Ở một góc xa xôi không cho người ta biết từ từ phát triển, đợi thời cơ chín muồi, lại dẫn dắt đội ngũ của mình giết trở lại.

Nghĩ tới khoảng thời gian khó khăn mà đầy đủ đó, khoe miệng Diệp Trùng từ từ hiện lên ý cười nhàn nhạt, trong ngực bỗng dâng lên hào tình vạn trượng.

Xem ra, mình nhất định có thể trở về.

Thời gian một tháng trôi qua rất mau, lại tới thời gian Diệp Trùng giao dịch với Tô Môn Tây Gia Hoa.

Tô Môn Tây Gia Hoa tới như đã hẹn, theo bên cạnh hắn là một lão già đầu tóc bạc phơ, chính là đại sư Tập Lỗ.

Hai người đều là lần đầu tiên tới trang viên của Diệp Trùng. Đại sư Tập Lỗ tự nhiên là đảo mắt nhìn quanh, rất nhiều tòa nhà chỗ này đều từng bị Diệp Trùng cải tạo qua, trang viên phong cách và giải trí quả thật có chút chả ăn nhập gì. Tô Môn Tây Gia Hoa vẫn rất mạnh mẽ, nhưng ánh mắt chốc chốc lấp lánh lại bán đứng sự tò mò đối với chỗ này của hắn.

Bên cạnh Tô Môn Tây Gia Hoa làm sao có thể thiếu hộ vệ, nhưng hắn cũng biết Diệp Trùng khẳng định không thiếu đông người, bên cạnh chỉ mang theo năm người. Chỉ là thần thái cử chỉ đó lại làm bộc lộ thân phận của bọn họ, vậy mà đều đồng nhất là xạ thủ cấp tám.

- Tới rồi. Diệp Trùng chào hỏi rất tùy ý mà lại đơn giản.

Tô Môn Tây Gia Hoa dường như không hề có giác ngộ hắn bây giờ đã là quốc vương, cũng tùy ý gật đầu: “Ừm, tới rồi.”

Hai người chào hỏi rất quen thuộc như vậy, ngược lại làm đại sư Tập Lỗ và mấy hộ vệ bên cạnh Tô Môn Tây Gia Hoa đó đầy kinh ngạc. Đại sư Tập Lỗ hiểu biết sâu sắc Tô Môn Tây Gia Hoa. Vị quốc vương này, cực kỳ nghiêm khắc, nhưng đối với mấy người có tài năng thật sự đó, thường sẽ cực kỳ thoải mái. Chỉ là thoải mái thế này, thật sự có chút...

Còn mấy hộ vệ khác, trừ kinh ngạc, trong đầu không hẹn mà cùng nảy ra một ý nghĩ: “Thiếu niên này chắc không phải là con riêng của bệ hạ chứ? Mà khi ánh mắt bọn họ rơi trên người Sa Á, sắc mặt bọn họ bỗng biến đổi, ai nấy như lâm đại địch. Một xạ thủ cấp tám. Nếu như không sợ chết thích sát bệ hạ, dưới tình huống trước mắt này, rất là nguy hiểm a! Bọn họ mau chóng bảo hộ bệ hạ vào chính giữa.

Tô Môn Tây Gia Hoa có chút không có kiên nhẫn những hộ vệ này việc nhỏ xé ra to như vậy, không vui phẩy phẩy tay: “Các người lui xuống trước.”

Xoay mặt lại cười nói với Diệp Trùng: “Đồ đạc đều chuẩn bị tốt rồi chứ?”

- Ừm. Diệp Trùng gật đầu, chỉ hai cái rương lớn đặt tùy tiện dưới một cái cây ở chỗ không xa. Hai cái rương này chế tạo tinh xảo, trên mặt điêu khắc rất nhiều hoa văn tinh tế, hoa lệ. Hai cái rương này là do Christine chế tạo, đối mặt với nhiệm vụ đầu tiên Diệp Trùng giao cho nàng, nàng không dám có chút sơ suất nào. Không chỉ tự mình lựa chọn tài liệu, còn làm rất nhiều trang trí, điều này làm hai cái rương này trông càng giống tác phẩm nghệ thuật tinh xảo hơn.

Tô Môn Tây Gia Hoa nhìn hai cái rương, gật đầu, liền có hai hộ vệ chạy tới xách hai cái rương này ra ngoài.

- Trả tiền đi. Diệp Trùng rất dứt khoát thò tay ra.

Biểu tình Tô Môn Tây Gia Hoa có chút không biết làm sao: “Này, cho người.”

Đại sư Táp Lỗ hứng thú nhìn hai người nói chuyện, hẳn trước giờ không ngờ lại có người dám nói với bệ hạ như vậy, thiếu niên này lại không chút kính sợ bệ hạ.

- Vị này là đại sư Táp Lỗ, là kỹ sư chế tạo vũ khí nổi danh nhất của nước Đông Vân chúng ta, ông ta đã sớm muốn giao lưu với người một chút, ta hôm nay liền ông ấy tới. Tô Môn giới thiệu.

Đại sư Táp Lỗ mỉm cười, nếp nhăn trên mặt hiện ra lớp lớp: “Ồ trước mặt cao thủ như Diệp đại sư thế này, lão già ta đây nào dám xưng là đại sư gì đó, ta lần này chuyên môn tới học tập.”

- Không dám. Diệp Trùng lịch sự trả lời.

Tô Môn Tây Gia Hoa cười ha hả: “Hai người các người nói chuyện đi, ta không ở đây làm chứng mắt nữa. Ài, cuộc sống tự do giống người thế này, ta hiện giờ thật sự rất ngưỡng mộ đó.”

Đám người Tô Môn Tây Gia Hoa rời khỏi trang viên của Diệp Trùng. Đại sư Táp Lỗ thử dò hỏi: “Không biết ta có thể tham quan phòng chế tạo của ngài một chút không. Pháo trận đó ta có một bụng nghi hoặc.”

- Được. Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, gật đầu đồng ý.

Diệp Trùng dẫn Táp Lỗ tới một tòa nhà màu trắng hồng: “Nơi này chính là phòng chế tạo của ta.” Diệp Trùng tiếp thu bài học lần trước, chuyên môn dùng một tòa nhà để làm bình phong. Bên trong đặt một vài máy móc bình thường mà chỗ này dùng để chế tạo vũ khí. Sự thật thì, nơi này bình thường Diệp Trùng chưa từng tới qua. Ngược lại, Christine lại tới mỗi ngày, máy móc chỗ này phần lớn cũng là nàng mua.

Cho nên khi Diệp Trùng dẫn Táp Lỗ tiến vào, Christine đang ở bên trong có chút ngạc nhiên. Nhưng ánh mắt của nàng cực kỳ độc. Lão già này vừa nhìn khí thế phong độ thì đã không tầm thường, tự nhiên không phải là nhân vật bình thường.

- Lão sư. Christine rất thành thật kêu một tiếng. Từ sau khi biết được sức chiến đấu kinh người của Diệp Trùng, phong phạm đại tỷ ngày trước của Christine liền không còn dám lộ ra trước mặt Diệp Trùng.

Học trò của Diệp Trùng? Trước mắt đại sư Táp Lỗ sáng lên. Vẻ đẹp của Christine làm lão có vài liên tưởng về phương diện khác. Chẳng lẽ thiếu niên trong lạnh lùng này, cảm thấy hứng thú với người đẹp? Ý nghĩ này chỉ lóe qua trong đầu lão.

- Ừm. Diệp Trùng gật đầu, giới thiệu Táp Lỗ với Christine: “Đây là đại sư Táp Lỗ.”

- Đại sư... đại sư Táp Lỗ! Đầu lưỡi Christine có chút lú lại, không thể tin được nhìn chằm chằm lão già này.

Đại sư Táp Lỗ cảm thấy có chút đắc ý với biểu tình của Christine, cười giễu cợt: “Không ngờ Diệp đại sư có một học sinh xinh đẹp thế này, thật là làm người ta ngưỡng mộ a.”

- Christine, học sinh của ta. Diệp Trùng thần tình không đổi, giới thiệu đơn giản Christine. Mặc kệ lúc đầu thu nhận học trò này là xuất phát từ mục đích gì, Diệp Trùng vẫn khá vừa ý với Christine. Thiên phú của nàng rất tốt, mà học tập cũng tận hết sức mình, khắc khổ dị thường. Diệp Trùng không hề có quá nhiều thời gian đi hướng dẫn nàng, lúc bình thường, phần lớn đều là dạy cho nàng một vài tri thức cơ sở, cho nàng tự mình học tập.

Christine đối với phương pháp dạy học không có trách nhiệm này của Diệp Trùng không hề có bất mãn gì, mà lại nỗ lực hấp thu những tri thức đó.

Đối với người cần cù, phần đầu, Diệp Trùng đều có một phần hân thưởng.

- Ngài thật sự là đại sư Táp Lỗ? Christine mừng rỡ nói. Trong giới kỹ sư chế tạo vũ khí, không có ai không biết lão già danh tiếng lẫy lừng này. Lão là nhân vật đứng đầu kỹ sư chế tạo vũ khí của nước Đông Vân, hẳn là thần tượng vô số người sùng bái. Christine cũng là một trong số này. Đột nhiên nhìn thấy thần tượng mình sùng bái đã lâu, Christine kích động dị thường.

- Ha ha, người có chút trình độ này như lão đây, sẽ không có người mạo xưng đâu. Táp Lỗ cười ha hả, lão cảm thấy cô bé này khá thú vị.

Ánh mắt của lão lập tức rơi trên một vài món đồ nhỏ đặt trên bàn, rõ ràng chỉ là bán thành phẩm.

Lão nhả nhận hỏi: “Đây là do cô chế tạo?”

Mặt Christine hơi đỏ, gật đầu nhẹ đến nỗi không nhận ra: “Ừm.” Nàng cảm thấy có vài phần xấu hổ. Đại sư Tạt Lỗ sùng bái vô bì lại chú ý tới mấy cái bán thành phẩm mình chế tạo. Chút trình độ này của mình, trong mắt đại sư Tạt Lỗ, chỉ sợ...

Đại sư Tạt Lỗ tiện tay cầm một món bán thành phẩm lên, quan sát tỉ mỉ, lão muốn xem xem, học sinh của thiếu niên này, thành tựu ở phương diện chế tạo vũ khí đã tới mức độ nào. Vô luận ngành nào, thực lực của học sinh thường tỉ lệ thuận với thầy giáo, đương nhiên, ngoại lệ cũng rất nhiều.

Đại sư Tạt Lỗ gật đầu: “Không tồi. Kết cấu của con chip kích phát năng lượng này rất đặc biệt. Thủ pháp của cô rất thành thạo a. Ý!” Đại sư Tạt Lỗ bỗng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chip kích phát năng lượng là bộ phận hạch tâm nhất của mỗi món vũ khí, tác dụng của nó chính là kích thích năng lượng trong tinh thạch năng lượng bắn ra. Mấy thứ năng lượng vô định hình này lại thông qua linh kiện khác, trải qua sắp xếp đặc biệt, trở thành năng lượng định hướng có sức sát thương. Hàm lượng kỹ thuật của chip kích phát năng lượng là thứ có hàm lượng kỹ thuật cao thứ hai trong các linh kiện của vũ khí, cao thứ nhất là hệ thống định hướng.

Đại sư Tạt Lỗ đắm chìm trong phương diện chế tạo vũ khí còn lâu hơn cả tuổi của Diệp Trùng và Christine cộng lại, chip kích phát năng lượng mà mỗi món vũ khí đều không thể thiếu, lão làm sao lại không quen thuộc chứ?

Kết cấu của chip kích phát năng lượng này, trông thế nào cũng có chút cổ quái. Nó chỉ lớn cỡ quả hạch đào, kết cấu phức tạp làm người ta váng đầu hoa mắt. Nhưng đại sư Tạt Lỗ vừa nhìn liền có thể nhìn ra đặc trưng tinh vi nhất của mỗi linh kiện trong này.

- Đây là chip kích phát năng lượng của súng quang cấp năng lượng nào? Đại sư Tạt Lỗ thận trọng hỏi Christine.

Christine trả lời không chút do dự: “Cấp năng lượng ba triệu.”

Khóe mắt đại sư Tạt Lỗ giật giật, giọng nói có chút thay đổi: “Cấp năng lượng ba triệu?”

- Ừm. Christine có chút thấp thỏm trong lòng, chip kích phát năng lượng nàng chế tạo tuy nhỏ hơn chip kích phát năng lượng cao cấp mua trên thị trường, nhưng nghĩ chắc là với trình độ của đại sư Tạt Lỗ, loại trình độ này chỉ sợ khó mà lọt pháp nhãn của ông ta.

Lần này mất mặt rồi! Christine cảm thấy mặt mình có chút nóng lên, len lén liếc nhìn Diệp Trùng, lão sư vẫn vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn không ra chút bất mãn nào. Trong lòng Christine thầm kêu khổ, đối với tính khí của Diệp Trùng, nàng vẫn luôn mờ không thấu. Ông thầy lúc trước của nàng cực kỳ xem trọng sĩ diện, đặc biệt là trong cùng ngành, nếu như người cùng ngành khác đập lên mặt ông ta, vậy thì kết quả rất thảm đó!

Trong mắt Tạt Lỗ lóe qua vẻ chán kinh. Chip kích phát năng lượng của cấp năng lượng ba triệu làm được nhỏ thế này, không phải là việc dễ dàng. Kết cấu của chip kích phát năng lượng cực kỳ phức tạp, mỗi khi thu nhỏ chút xíu đều cực kỳ khó khăn. Mà cấp năng lượng càng cao, thể tích của nó cũng càng lớn. Chip kích phát năng lượng cấp năng lượng ba triệu ở trong phòng chế tạo của lão, nhỏ nhất cũng to cỡ nắm tay. Mà cái trước mắt này, lại chỉ nhỏ cỡ quả hạch đào.

Tạt Lỗ già thành tinh, thần tình trên mặt không đổi, cười hỏi Christine: “Cấp năng lượng ba triệu, là hỏa lực nặng đó. Cô muốn trang bị nó trên vũ khí gì?”

Gương mặt ngọc hoàn thiện của Christine lộ ra chút vẻ xấu hổ của bé gái: “Tôi chỉ muốn chế tạo một cây súng quan.” Diệp Trùng lần trước đã làm hai cây súng quang cấp năng lượng năm triệu. Một cây tự mình dùng để luyện tập xạ kích, cây còn lại đổi cho Sa Á, đào thải cây súng quang do Tuyết Ban Lam Sam chế tạo. Christine tự nhiên thấy mà thêm vô cùng, đáng tiếc, Diệp Trùng thấy rằng nàng không cần tí nào, cho nên không chế tạo cho nàng.

Vì vậy, Christine liền nghĩ tới việc chế tạo cho mình một cây súng quang cấp năng lượng cao. Mà tri thức nàng học tập mấy ngày nay cũng làm nàng nghĩ ra không ít ý tưởng, nàng liền nảy ra ý nghĩ thử xem sao. Đương nhiên, chế tạo cấp năng lượng năm triệu thực sự vượt qua thực lực của nàng, sau vài lần đắn đo, nàng cuối cùng đặt mục tiêu ở cấp năng lượng ba triệu.

Súng quang cấp năng lượng cao nhất có thể mua được trên thị trường là cấp năng lượng một triệu rưỡi, với lại đều là giá trên trời. Còn cây súng quang cấp năng lượng ba triệu này, Christine cũng không chắc chế tạo được, chỉ là thử một chút. Danh tiếng của đại sư Tạt Lỗ quả thật quá sáng chói, Christine cảm thấy, mình có thể làm được, còn đối với đại sư Tạt Lỗ mà nói, đó còn không phải là trò trẻ con sao?

Súng quang!

Khóe mắt Tạt Lỗ lại giật một cái. Chip kích phát năng lượng cấp năng lượng ba triệu dùng để chế tạo súng quang? Nếu như không phải nhìn thấy Diệp Trùng vẽ mặt bình tĩnh đứng ở bên cạnh mình, Tạt Lỗ tuyệt đối hoài nghi mình có phải là đã nghe lầm không.

Bất quá, Christine tuy biểu tình có chút xấu hổ, nhưng Tạt Lỗ vẫn nhìn ra sự nghiêm túc trong ánh mắt nàng.

Chẳng trách thể tích con chip kích phát năng lượng này nhỏ như vậy. Mấy kết cấu trông có chút cổ quái trên mặt nó, nghĩ chắc chính là tại sao con chip kích phát năng lượng này có thể làm được tới mức nhỏ như vậy.

Tạt Lỗ có một loại xung động, lão hận không thể lập tức tháo con chip kích phát năng lượng trên tay này ra, xem xem kết cấu bên trong rốt cuộc là thế nào. Nhưng lão tới cùng cũng không phải là nhân vật bình thường. Đề nén xung động trong lòng, nhìn thấy Diệp Trùng vẽ mặt bình tĩnh, Tạt Lỗ miễn cưỡng cười nói: “Thực lực Diệp đại sư siêu quần, loại kết cấu này quả nhiên độc đáo a.” Lão cho rằng, kết cấu của con chip kích phát năng lượng này có thể nói là đặc biệt mới lạ, bất quá, đối với một kỹ sư chế tạo vũ khí có thể chế tạo vũ khí tiên tiến như là pháo trận, đây cũng là chuyện đương nhiên.

Diệp Trùng lắc đầu phủ nhận: “Loại kết cấu này là tự nàng ta thiết kế.” Ánh mắt của hắn chỉ dừng lại chốc lát trên con chip kích phát năng lượng đó, tuy chỗ trống để cải tiến của tác phẩm này vẫn còn rất lớn, nhưng hắn cảm thấy loại thử sức này của bản thân Christine lại cực kỳ có ý nghĩa.

Tạt Lỗ lần này thật sự có chút trở mắt ra, trình độ học trò của Diệp Trùng chẳng lẽ cũng cao tới mức độ này sao? Làm sao giảm thiểu thể tích của chip kích phát năng lượng vẫn luôn là nan đề trong giới chế tạo vũ khí, mà hiện giờ, học sinh của thiếu niên này không cần thầy giáo chỉ điểm, tự mình thì có thể dễ dàng giải quyết vấn đề này.

Đây, đây... trong khoảnh khắc này, Tạt Lỗ lần đầu tiên cảm thấy mình có phải là già rồi không.

Phản ứng của đại sư Tạt Lỗ cực kỳ mau lẹ: “Ha ha, xem ra nước Đông Vân chúng ta lại sắp có một vị đại sư ra đời rồi. Diệp đại sư có một học trò tốt a!”

Có thể có được sự khen ngợi của nhân vật như đại sư Tạt Lỗ, nhất thời, Christine cảm thấy vô số hạnh phúc trong khoảnh khắc này ập tới mình, giống như bay lên mây vậy, chân cũng có chút mềm oặt. Cùng lúc này, nàng triệt để thở phào một hơi, len lén liếc nhìn Diệp Trùng, Diệp Trùng lại vẫn là biểu tình vạn năm không đổi đó, nhìn không ra chút vẻ vui vẻ nào.

- Đã là thứ do quý đồ tự mình nghiên cứu, vậy không biết ta có thể đại biểu nước Đông Vân mua quyền phát minh này hay không? Lúc đại sư Tạt Lỗ nói, cẩn thận nhìn Diệp Trùng.

Diệp Trùng không để ý nói: “Thành quả của bản thân nàng ta, ông và nàng ta thương thảo là được rồi.”

Nếp nhăn trên mặt Tạt Lỗ lập tức giãn ra, lộ ra nụ cười như hồ ly: “Tiểu thư Christine, chúng tôi nguyện ý trả ba mươi triệu ức mua bằng phát minh này, mỗi con chip kích phát năng lượng kiểu này chúng tôi sản xuất, cô sẽ nhận được năm phần trăm lợi nhuận, kỳ hạn hai mươi năm, cô thấy thế nào?” Ánh mắt Tạt Lỗ cực kỳ già dặn, lão tin rằng, kỹ thuật này, nếu như không có gì bất ngờ, đủ có thể làm cho bọn họ dẫn trước các nước đối địch khác ba mươi năm, cái giá này, quả thật không coi là cao.

Christine cảm thấy mình có chút mê muội, nàng ngạc nhiên nhìn Tạt Lỗ, tiếp đó ánh mắt có chút không biết xử trí thế nào của nàng cầu cứu nhìn lên người Diệp Trùng mặt mày bình tĩnh.

536. Chương 536: Ai Cũng Đầu Có Phiền Nào

Christine từng giao dịch rất nhiều lần, nhưng số tiền liên quan của lần giao dịch lớn nhất của nàng chẳng qua mới hai triệu, đó còn là lúc báỉ Diệp Trùng làm thầy. Nàng đối với loại giao dịch lớn này ngược lại không biết ra tay từ đâu. Lúc này đây, nàng rất tự nhiên nghĩ tới Diệp Trùng, thầy của nàng.

Số lần giao dịch lớn của Diệp Trùng rất nhiều, nhưng thông thường mà nói, đó với hắn chỉ là một khái niệm về mặt con số. Ở phương diện này, kinh nghiệm của hắn cũng không nhiều, trả giá cũng không hề là sở trường của hắn. Nhưng, có một điểm, lại là điểm mà Christine không cách nào so được với hắn, đó chính là vô luận dưới tình huống nào, hắn đều có thể giữ được bình tĩnh.

Nhìn thấy ánh mắt Christine cầu cứu mình, Diệp Trùng suy nghĩ một chặp, nói: “Giá này có thể chấp nhận, nhưng có vài mục cần thay đổi một chút, lợi nhuận sản xuất một con chip năng lượng cấp ba triệu, nàng ta thu được 10% trong đó. Lợi nhuận sản xuất mỗi một con chip kích phát năng lượng cấp năng lượng khác cùng loại hình, nàng ta có thể nhận được 5% trong đó.”

Diệp Trùng rất rõ ràng, kết cấu con chip kích phát năng lượng này của Christine đối với nước Đông Vân mà nói, có ý nghĩa thế nào. Một khi bọn họ tiêu hóa được kỹ thuật này, uy lực của vũ khí sẽ lập tức nâng lên một bậc. Khách hàng đầu tiên của vũ khí mới ra lò đó sẽ là ai? Chỉ có thể là quân đội! Cũng tức là nói, thời cơ thay đổi trang bị của quân đội nước Đông Vân đã tới.

Mà từng tự mình dẫn dắt hạm đội, Diệp Trùng càng cực kỳ hiểu rõ, vật tư cần thiết để thay đổi trang bị một đội quân là một con số cực kỳ khổng lồ, mà nếu như một quốc gia thì sao? Lượng lớn con số này sẽ đạt tới mức độ khủng bố bậc nào, có lẽ thay đổi trang bị sẽ từng bước tiến hành, nhưng con số khổng lồ đó lại không thay đổi.

Chỉ cần mình không đưa kỹ thuật tiên tiến hơn ra, vậy thì loại chip kích phát năng lượng này sẽ thâm nhập sâu rộng tới các loại cấp năng lượng, các loại hình vũ khí, mà con số này thì sao? Lại sẽ đạt tới mức độ nào? Ngay cả hắn cũng không ước đoán được.

Thu nhập này tuy trong khoảng thời gian ngắn nhìn không ra gì cả, nhưng trong hai ba mươi năm, nó sẽ đạt tới một con số cực kỳ khủng bố. Bản thân Diệp Trùng cuối cùng cũng sẽ trở về, nhưng Christine thì sao, vẫn ở lại chỗ này. Loại phương thức nào càng có lợi với nàng ta, Diệp Trùng rất dễ dàng thì có thể có được kết luận.

Biểu tình khi Diệp Trùng nói chuyện rất bình tĩnh, nhưng lại toát ra một mùi vị không cho phép nghi ngờ.

Mặt đại sư Tập Lỗ co giật một cái. Quả nhiên là gian thương! Cái giá này xem thì dường như không hề cao hơn bao nhiêu so với lão đưa ra, nhưng là người thấu hiểu việc đời, Tập Lỗ rất rõ ràng, chênh lệch giữa hai điều về mặt lợi nhuận từ tám lần trở lên. Đặc biệt là điều “cấp năng lượng khác cùng loại hình” mà Diệp Trùng bổ sung đó, điều này cũng có nghĩa là, chỉ cần bọn họ sản xuất máy kích phát năng lượng có kết cấu tương tự, vô luận là cấp năng lượng nào, loại vũ khí nào, chỉ cần sử dụng chip kích phát năng lượng của loại kết cấu này đều cần phải trích ra một bộ phận trong lợi nhuận bọn họ thu được cho Christine.

Tập Lỗ rất rõ giá trị của máy kích phát năng lượng nhỏ bé này. Nếu không, lão cũng sẽ không muốn mua bằng được bản quyền của nó gấp gấp như vậy. Lão tin rằng, một khi bọn họ mua được bản quyền này, máy kích phát năng lượng của loại kết cấu này sẽ phổ biến tới sản phẩm ở mọi cấp năng lượng của bọn họ. Tên này, thật là lợi hại a! Đại sư Tập Lỗ lại một lần nữa nảy sinh vài phần cảm giác đau lòng, điều đáng chúc mừng duy nhất hiện giờ của lão chính là, tiền này không cần lão trả.

Với lại, vừa đụng tới thần tình lạnh nhạt, thông thả đó của đối phương, Tập Lỗ liền không biết làm sao. Nếu như là người bình thường có bản quyền này, đầu tiên sẽ bị ba mươi triệu đó dụ dỗ. Ngoài ra, đối phương ra giá quá cao, không cần Tập Lỗ ra tay, tự nhiên sẽ có người giành lấy nó. Nhưng đường đường là học sinh của vị thiếu niên trước mặt này, nàng ta sẽ thiếu tiền sao? Thầy của nàng ta mỗi tháng hai cái pháo trận thì có thu nhập năm mươi triệu (40 chứ nhỉ?), quả thật là so với cướp tiền còn cướp tiền hơn!

Ngoài ra, đối phương căn bản không gấp bán, muốn dùng thủ đoạn khác, chỉ e bị hạ là người đầu tiên không đồng ý.

Do dự một lát, Táp Lỗ liền đồng ý: “Được!” Lão có lựa chọn khác sao? Khi lão nhìn thấy ánh mắt vẫn còn vài phần hoang mang của Christine, trong lòng lại không khỏi sinh ra cảm khái, khi nha đầu này vài năm sau quay đầu nhìn lại, nàng có lẽ lúc đó mới hiểu rõ thứ thầy nàng thay nàng giành lấy là một món tiền tài với con số khổng lồ thế nào.

Thật là một kẻ may mắn!

Việc còn lại thì do hai người Táp Lỗ và Christine hoàn thành, đã bàn luận thỏa đáng, Táp Lỗ tự nhiên không thêm dùng thủ đoạn bỉ ổi gì. Bởi vì biết rõ số tiền mà hiệp nghị này dính líu tới sau này, vì tránh tranh chấp không cần thiết, lão dùng một loại thái độ cực kỳ nghiêm túc, cẩn thận để hoàn thành hợp đồng.

Christine mơ mơ hồ hồ ký vào hợp đồng này, nàng hoàn toàn bị ba mươi triệu trong hợp đồng đó làm cho mê muội. Nhìn thấy một pháo trận của thầy bán được hai mươi triệu, cảm giác choáng váng lúc đó của nàng hiện giờ vẫn nhớ rõ như mới. Bất quá, nàng cũng biết, mấy thứ này đều là của thầy, không hề thuộc về nàng. Ba mươi triệu lần này, tới làm nàng không chút chuẩn bị, cảm giác xung kích điều này mang lại cho nàng vô cùng mãnh liệt.

- Không biết Diệp đại sư gần đây có rảnh không? Trong ngữ khí của đại sư Táp Lỗ tràn đầy sự tôn kính.

Không rảnh, Diệp Trùng suýt nữa buột miệng nói ra, nhưng hấn suy đi nghĩ lại, hỏi: “Việc gì?”

- Gần đây sẽ có một cuộc thi chế tạo vũ khí, không biết Diệp đại sư có thể rút ra chút thời gian, làm giám khảo chính của kỳ thi này hay không. Đại sư Táp Lỗ mang theo vài phần mong đợi nói, nếu như có thể được một vị đại sư cấp bậc siêu nặng thế này làm giám khảo, vậy thì kỳ thi này thật sự làm người ta mong đợi a!

- Kỳ thi chế tạo vũ khí? Diệp Trùng lộ ra vẻ dò hỏi.

Đại sư Táp Lỗ mỉm cười: “Tiên vương vì đẩy mạnh trình độ chế tạo vũ khí của nước Đông Vân chúng ta, đặc ý tổ chức cuộc thi chế tạo vũ khí, mỗi bốn năm tổ chức một lần. Lúc đó sẽ có vô số tinh anh phương diện chế tạo vũ khí tham gia, phương diện cuộc thi liên quan tới cực kỳ hỗn tạp, trừ thi đấu giành quyền vật thật ra, còn có thi lý luận chuyên môn, lần thi nào cũng có rất nhiều suy nghĩ kỳ diệu được phát hiện ở chỗ này, thực lực của mấy người trẻ tuổi đó tuy không hề coi là cao, nhưng một số cách nghĩ lại cực kỳ to gan, đối với chúng tôi mà nói, là thứ khá có giá trị. Trừ điều này ra, mỗi cuộc thi chế tạo vũ khí cũng là ngày hội giao dịch vũ khí lớn nhất, có số người tham gia nhiều nhất của nước Đông Vân chúng ta, một món vũ khí tốt thường là có giá trên trời, rất nhiều xạ thủ của nước khác đều sẽ đặc biệt tới chỗ này để lựa chọn cho mình vũ khí vừa ý.” Vì làm Diệp Trùng động lòng, đại sư Táp Lỗ có thể nói là phí hết tâm cơ, cố sức nghĩ cách nói rõ chỗ tốt trong lời nói.

Diệp Trùng đắn đo hồi lâu, rồi gật đầu hứa: “Được.” Diệp Trùng vốn dĩ không muốn đồng ý, nhưng suy nghĩ một vòng, đây chính là một cơ hội xem cho rõ trình độ thật sự của khoa học kỹ thuật chỗ này. Đưa ra một đánh giá toàn diện, chính xác đối với trình độ khoa học kỹ thuật của nước Đông Vân, thậm chí là của cả hành tinh, điều này đối với sự phát triển và hành vi sau này của hắn có quan hệ cực kỳ trực tiếp.

Táp Lỗ lập tức mừng khôn kể xiết: “Quá tốt rồi! Có Diệp đại sư đảm nhiệm giám khảo chính cuộc thi kỳ này, tin rằng cuộc thi lần này nhất định sẽ trở thành kinh điển!”

Thần sắc Diệp Trùng không thấy chút dao động nào, bình bình nói: “Đại sư Táp Lỗ quá khen rồi!”

Ra khỏi trang viên của Diệp Trùng, Táp Lỗ rất vừa ý với thu hoạch lần này. Tuy lão vẫn còn quá nhiều vấn đề và nghi hoặc không được giải quyết nhưng thu hoạch hôm nay vẫn vượt xa tưởng tượng của lão. Chíp kích phát năng lượng, linh kiện nho nhỏ này, sẽ tạo ra ảnh hưởng thế nào đối với cơ giới của cả nước Đông Vân chứ? Thật là làm người ta mong đợi a!

Vả lại, một điều làm Táp Lỗ cảm thấy cao hứng khác là, giao dịch lần này cũng làm cầu nối cho lão và thiếu niên lạnh nhạt đó, quen được một vị kỹ sư chế tạo vũ khí cường đại thế này, là một bắt đầu cực kỳ không tệ.

Táp Lỗ đối với thiếu niên này đã không chỉ là tôn kính, mà là có chút mùi vị ngẩng đầu nhìn núi cao. Học sinh của hắn cũng có thể cải tiến chíp năng lượng thế này, vậy thực lực của hắn thì sao? Sâu không thể dò, nhưng nhất định có thể xác định, đó chính là đã vượt xa bản thân mình. Táp Lỗ tin rằng, thành tựu của

vị thiếu niên này ở phương diện chế tạo vũ khí đứng ở đỉnh cao nhất của thế giới này. Từng có lúc, Táp Lỗ cho rằng mình đã leo lên đỉnh núi của ngọn núi này, bây giờ lão mới bỗng nhiên phát hiện, mình lại vẫn luẩn quẩn dưới chân núi, trong lòng càng tràn đầy mong đợi đối với tương lai.

Nhưng vừa nghĩ tới gương mặt lạnh lùng, thờ ơ của thiếu niên đó, sự hưng phấn trong lòng Táp Lỗ mau chóng sứt giảm.

Thật là một người cực kỳ khó đối phó! Ở trước mặt hắn, Táp Lỗ không dám giở bất cứ trò gì, lão lúc này mới biết rõ biểu tình đau lòng vô bì mà lại không biết làm sao đó của bộ hạ là từ đâu mà tới. So ra, học sinh xinh đẹp đó của hắn lại non nớt hơn nhiều. Ừm, đây có lẽ là một điểm đột phá không tồi.

Bộ hạ cho lão tất cả tình báo liên quan tới thiếu niên này, mà trong đó, gần như toàn bộ đều là tin tức của học sinh này của hắn, còn bản thân Diệp Trùng, lại thần bí dị thường, không có chút dấu vết có thể tìm được nào, chỉ biết hắn tới từ rừng rậm Lương Ngạn. Vô luận Táp Lỗ hay là Tô Môn Tây Gia Hoa, điều duy nhất cảm thấy đáng mừng là, Christine, học sinh của Diệp Trùng, là một người nước Đông Vân không hơn không kém.

Nhìn Táp Lỗ rời đi, lại nhìn Christine, nàng rõ ràng vẫn ở trong giai đoạn hưng phấn, Diệp Trùng liền thẳng thừng trở về tòa nhà của mình. Nơi này là cấm địa, chỉ có Diệp Trùng có thể vào trong, người khác, bao gồm cả Christine cũng không cách nào vào trong.

Phải bắt đầu huấn luyện rồi, Diệp Trùng hít một hơi thật sâu. Hắn thành thạo cầm súng, ánh mắt sắc như đao, súng quang trên tay không ngừng phụt ra chùm sáng, mỗi một chùm sáng đều chuẩn xác bắn trúng mục tiêu bay loạn xạ trong phòng.

Luyện tập khoảng thời gian này, xạ kích của Diệp Trùng so với lúc trước đã có sự nâng cao khá lớn, hắn từng nghiên cứu tỉ mỉ phương pháp huấn luyện của sư sĩ viễn chiến. Sự bắt đầu này so với lúc trước, quả thật không thể gộp chung mà nói, thường là hơi điều chỉnh thêm chút thì có thể đạt được tiêu chuẩn. Mặc kệ là khổng chế sức mạnh cơ nhục, hay là nhân lực, hắn đều giờ không còn như trước. Với lại, còn có một điểm, đó chính là năng lực tính toán của hắn, cái này đối với xạ kích trạng thái động của hắn có giúp đỡ cực kỳ lớn.

Nhưng đây chỉ là bước đầu tiên, đối với một sư sĩ viễn chiến mà nói, đây là tổ chất cơ bản trước nhất, con đường phía sau còn rất dài. Bất quá, đối với Diệp Trùng mà nói, đây đã là tiến bộ rất lớn rồi, ít nhất, súng quang ở trên tay hắn cũng không còn là vật trang trí. Diệp Trùng không hề muốn trở thành xạ thủ chỗ này, con đường này đối với hắn mà nói, quá không hiện thực.

Vả lại, Diệp Trùng thấy rằng, tuy chiến đấu tầm gần, tầm trung của xạ thủ uy lực kinh người, nhưng lại không hề thật sự là tầm xa về mặt ý nghĩa chân chính. Chỉ có quang giáp đã trang bị hệ thống quét hình mới là xạ thủ tầm xa chân chính. Ở chỗ này, chiến đấu tầm gần, tầm trung trong phạm vi ba mươi km là vai chính, nhưng với cái nhìn của Diệp Trùng, tính hạn chế của xạ trình này quá lớn. Càng hướng chi, phạm vi bao phủ của thần niệm của xạ thủ bình thường chẳng qua cũng chỉ sáu, bảy km.

Thần niệm tăng cường sức chiến đấu của xạ thủ, nhưng cũng giới hạn sức chiến đấu của xạ thủ.

Diệp Trùng cho rằng, ưu thế về mặt khoảng cách của công kích tầm xa, không hề thật sự thể hiện ra ở trên xạ thủ.

Ưu thế về mặt tốc độ của Thần không hề coi là lớn, nhưng ưu thế ở phương diện chuyển hướng lại cực kỳ rõ ràng. Từ kinh nghiệm chiến đấu lần trước, Diệp Trùng có thể có được một kết luận, đó chính là hắn có thể rất mau liền thoát khỏi phạm vi bao phủ của thần niệm đối phương. Mà một khi hắn có thủ đoạn công kích tầm xa thật sự, vậy kẻ có vấn đề cần lo lắng sẽ không còn là hắn.

Vấn đề chiến đấu dường như cứ giải quyết dễ dàng như thế, bất quá, Diệp Trùng lại không hề vừa ý với vậy.

Kết quả kiểm tra tính năng của đồng đồ mua ở Tô Thành đó cũng đã có toàn bộ, toàn bộ mấy tham số này đều nhập vào kho số liệu của Thần. Trước khi chưa có năng lực chế tạo quang não sinh vật mới, quang não vốn dĩ dùng để chiến đấu này của Thần hiện giờ lại chỉ đành trở thành một “cái kho” cái gì cũng bỏ vào.

Đối chiếu mấy tham số này, Diệp Trùng đã tìm được mấy loại vật liệu khá đặc biệt.

Tinh tinh thảo, có thể tiết ra một loại chất keo cực dính, tính năng của loại chất keo này cực kỳ ổn định, là một loại chất kết dính khá tốt. Việc chế tạo vũ khí ở chỗ này phổ biến dùng một loại chất keo gọi là Hoa hòe dịch làm chất kết dính, mà tính kết dính của loại chất keo mà Tinh tinh thảo tiết ra này gấp mười lần Hoa hòe dịch. Diệp Trùng đặt tên nó là Tinh tinh giao. Với lại, Diệp Trùng còn phát hiện, tính hòa hợp của Tinh tinh giao và kim loại cực kỳ xuất sắc, hai miếng kim loại sử dụng Tinh tinh giao kết nối, so với hàn laser còn kiên cố hơn. Nhưng, thiếu sót duy nhất chính là Tinh tinh giao mỗi cây Tinh tinh thảo tiết ra cực ít, đây cũng là một nguyên nhân quan trọng tại sao loại chất keo này không tiến vào trong tầm mắt của mấy người ở đây.

Nhưng việc này đối với Diệp Trùng mà nói lại không phải là vấn đề lớn gì, là một cao thủ điều bồi, vấn đề này rất dễ giải quyết, chỉ là cần thời gian.

Quỷ liễu nhuyển cứ (gai mềm mặt quỷ), loại thực vật bò lan này cũng là một loại cây khá rẻ mà không làm người ta chú ý. Một loại vật chất khá đặc biệt trong lớp biểu bì của nó, nó có tác dụng hấp thu cực mạnh đối với dao động tinh thần. Đây là một loại phát hiện quan trọng nhất mấy ngày nay của Diệp Trùng. Đây hoàn toàn là đặc chất chống thần niệm rà quét tự nhiên, phát hiện này cũng làm hân vui mừng bất ngờ. Diệp Trùng vẫn luôn vô cùng đau đầu với thần niệm của xạ thủ, nếu như loại vật chất này có thể lấy được thành công, có thể chế tạo ra sản phẩm chống rà quét của thần niệm, vậy thì Diệp Trùng dám tin tưởng, ở chỗ này, sẽ không có một cái chiến cơ nào có thể tạo ra uy hiếp cho Thần.

Thật sự là làm người ta mong đợi a!

Bất quá, công việc cần hoàn thành từng bước một, Diệp Trùng có chuẩn bị tư tưởng sẵn sàng. Vô luận có khó khăn hơn, cũng nhất định phải chế tạo thành công loại sản phẩm chống rà quét này.

Mấy ngày trở lại đây, ngày tháng của Đỗ Phụng không hề trôi qua yên ả. Mỗi tối nằm mơ, hân đều nhớ tới cảnh tượng đám chiến hữu chết thảm trước mặt mình ngày đó, còn có thân hình giống như quỷ mị trốn trong bóng tối đó. Khi đột nhiên bừng tỉnh lúc nửa đêm, hân đều phát hiện toàn thân bị mồ hôi thấm ướt. Nhưng hân lại không thể làm được gì, Hoàng đại nhân đó cũng không biết muốn cái gì, nếu không thần thần bí bí, quỷ quỷ quái quái, thì cũng cả ngày chỉ im lìm trong phòng, làm người ta đoán không thấu.

Mà công việc của Đỗ Phụng cũng gặp phải vấn đề, thể chất yếu ớt của rất nhiều tân binh chịu không nổi huấn luyện trước mắt, quân doanh của hân cũng lần đầu tiên xuất hiện tình huống bị thương trên diện rộng mà không phải chiến đấu. Đối mặt vấn đề thế này, hân cũng bó tay hết cách.

- A Cảnh, người nói bây giờ làm sao đây? Cứ thế này không phải là biện pháp a. Ta hôm qua đã đi phòng bệnh xem, mấy tên nhóc đó toàn bộ đã quỵ rồi, cơ nhục đều căng cứng hết rồi, không có thời gian mấy tuần căn bản không khôi phục được. Đỗ Phụng vẻ mặt lo lắng nhìn vài tên tân binh ít ỏi, lác đác đang uể oải huấn luyện trên sân huấn luyện.

Trên mặt Lý Cảnh cũng xuất hiện vài phần lo lắng hiếm thấy: “Đúng vậy, lão Đỗ, tình hình rất tệ hại, ta hôm qua cũng đã đi quân y tìm hiểu một chút, quân y nói, thể chất mấy tên này quá tệ, lượng huấn luyện của chúng ta lại quá lớn, cho nên mới xuất hiện bị thương trên diện rộng thế này.”

- Lần này tân binh còn tệ hơn phỏng đoán của chúng ta. Đỗ Phụng vẻ mặt chán nản.

Lý Cảnh lắc đầu: “Điều đó thì không thể khẳng định được, theo như ta biết, gần như tất cả doanh trại tân binh đều xuất hiện vấn đề thế này. Có doanh trại thậm chí đã xuất hiện tình huống giảm hai phần ba số người, ta phỏng chừng, vấn đề lần này có thể đã kinh động bộ hạ rồi.”

Trước mặt Đỗ Phụng sáng lên: “Nói như vậy, ngược lại vẫn có thể coi như là một việc tốt, với sự anh minh của bộ hạ, tự nhiên sẽ không thấy mấy vấn đề này mà không lo.”

Giống như dự liệu của Lý Cảnh, vấn đề này hai ngày trước đã xuất hiện trên bàn của Tô Môn Tây Gia Hoa.

Sắc mặt Tô Môn Tây Gia Hoa rất khó coi, vừa mới đăng vị không lâu thì đã gặp phải vấn đề thế này, là tân vương, trong lòng hân tự nhiên cực kỳ không thoải mái. Ngoài ra, từ nhỏ thì đã trải nghiệm qua trong quân đội, sự coi trọng của hân đối với quân đội vượt xa cha hân, hân biết, nếu như vấn đề này không giải quyết, vậy nếu mấy xạ thủ này thật sự lên chiến trường, tỷ lệ thương vong sẽ cực kỳ kinh người. Điều này đối với một vị vua có chí hướng thống nhất thiên hạ như hân đây mà nói, là một vấn đề phải giải quyết.

Quân bộ mở một hội nghị chuyên cho vấn đề này, mà Tô Môn Tây Gia Hoa kiên nhẫn nghe ý kiến của tướng lãnh. Ý kiến của đám tướng lãnh cực kỳ thống nhất, bọn họ cho rằng chính mấy năm nay, sự không hợp lý trong đề bạt binh sĩ của quân đội đã dẫn tới vấn đề trước mắt. Vả lại, quan niệm chỉ coi trọng tài luyện thân niệm mà không coi trọng thân thể của xạ thủ hiện giờ tồn tại phổ biến trong xã hội, bọn họ đối với tình huống này đều cho thấy sự lo lắng.

Tô Môn Tây Gia Hoa cũng biết vấn đề này phải giải quyết, nhưng uốn nắn quan niệm đã ăn sâu vào gốc rễ trong đầu mọi người lại là một việc không hề dễ dàng như thế. Hẳn tất nhiên có thể thông qua luật pháp, có thể thông qua việc nâng cao điều kiện đề bạt binh sĩ để thúc đẩy sự coi trọng tổ chất thân thể của mọi người, nhưng Tô Môn Tây Gia Hoa không ngại thơ cho rằng điều này sẽ như dựng sào thấy bóng (hiệu quả nhanh chóng).

Hiểu rõ việc đời, Tô Môn Tây Gia Hoa biết rõ, tư tưởng bảo thủ cố hữu trong đầu con người muốn thay đổi, là một việc khó khăn đến bậc nào.

Đây là một việc có độ khó cực cao, chỉ có thể dẫn dụ, mà không phải là cưỡng bức, Tô Môn Tây Gia Hoa chìm vào trong suy nghĩ sâu xa.

Sắc trời dần dần tối lại, thời gian trôi qua từng chút một, Tô Môn Tây Gia Hoa đang ở trong trầm tư hoàn toàn không phát hiện. Bỗng nhiên, Tô Môn Tây Gia Hoa đang không biết làm sao nghĩ tới Diệp Trùng, nhân vật đỉnh cao nhất của đánh nhau cận chiến này.

Trong bóng tối, ánh sáng trong mắt Tô Môn Tây Gia Hoa bỗng sáng lên, nếu như lúc này có người nhìn thấy, bọn họ có lẽ mới nghĩ tới thân phận xạ thủ cấp tám của vị bệ hạ này của bọn họ.

Trong ba ngày, Tô Môn Tây Gia Hoa lần thứ hai tới trang viên của Diệp Trùng.

537. Chương 537: Phong Bế Huấn Luyện

Đi ra từ trang viên của Diệp Trùng, Tô Môn trong mắt người có lòng tự nhiên khó tránh có vài phần suy đoán. Ở Tô thành, Tô Môn có vô số cặp mắt đang nhìn chăm chăm một cách lặng lẽ. Đối với vị tân vương nghiêm khắc này, mọi người hiện giờ đều đang ngầm suy đoán, yên lặng nhìn sự biến hóa của cục thế. Bệ hạ trong ba ngày hai lần tới cùng một nơi, với lại, mỗi lần trở về tâm tình đều cực kỳ tốt. Điều này làm mấy người đang ngầm quan sát bệ hạ sinh ra vô số liên tưởng.

Mà người có bối cảnh thâm hậu hơn đã thu được một vài tư liệu của mấy người Diệp Trùng, trong đó hiển nhiên bao gồm xung đột của mấy người Diệp Trùng và quân đoàn số một. Tuy quá trình xung đột không nói rõ ràng, nhưng trong đó vẫn lộ ra một số tin tức quan trọng: tám mươi binh sĩ tử vong, Đỗ Phụng bị bắt sống làm con tin, trong trang viên có một xạ thủ cấp tám. Ba điểm này đủ làm những người nhìn thấy tình báo này động dung, lực lượng của trang viên này lại đạt tới mức độ này!

Mà người bảo đảm cho vụ giao dịch trang viên này cũng ngoi lên mặt nước, tổng quản trước của bệ hạ, Ba La Mông. Tin tức này lại một lần nữa chứng minh quan hệ mật thiết giữa bệ hạ và vị chủ nhân trang viên thần bí này.

Mà điều làm mấy quý tộc đó cảm thấy không thể tin được nhất lại là phản ứng sau sự việc của quân đoàn số một chịu tổn thất thảm trọng.

Sự kiên cường của quân đoàn số một ở nước Đông Vân khoa trương tới bậc nào, gần như mỗi một người quyền quý đều cảm nhận sâu sắc, quân đoàn trưởng Minh Tiêu của bọn họ tính nóng như lửa, trừ bệ hạ ra, với người khác hoàn toàn mặc kệ sắc mặt, với lại cực kỳ bao che. Nhưng biết sao được, hẳn là nhân vật đứng đầu quân đội, quân công hiển hách, vô luận là thân vương hay là đại thần được sủng ái nhất, đối với nhân vật này đều cực kỳ kiêng kỵ. Nhưng ở trên việc này, Minh Tiêu lại giữ im lặng đến bất ngờ, không có bất cứ động tác nào. Mà quân đoàn số một ngày thường kiên cường vô bì, chỉ sợ thiên hạ không loạn cũng giống như thành người theo chủ nghĩa hòa bình, không có ai nhắc tới việc này. Ngay cả đương sự là Đỗ Phụng cũng không có chút phản ứng.

Điều này đủ làm tất cả những ai biết chuyện kinh ngạc, sợ hãi, đây rốt cuộc là thần thánh phương nào? Tuy tình báo trên tay bọn họ vẫn không đủ giúp bọn họ biết chính xác một điểm này, nhưng mọi người không

hẹn mà cùng có sự ăn ý ngầm giống nhau: chủ nhân trang viên thần bí đó là người vụn vặt lần không thể đắc tội.

Trang viên thần bí, chủ nhân trang viên thần bí, Diệp Trùng không hề biết tên hắn đã truyền đi giữa tầng lớp cao của nước Đông Vân, đây là một loại lan truyền không tiếng động nhưng lại đầy sự ăn ý ngầm.

Bất quá, lúc này mọi người vẫn đặt sự chú ý lên hai sự việc khác nhiều hơn. Một việc chính là buổi lễ mừng sinh nhật ba tháng sau của bộ hạ, việc còn lại chính là cuộc thi chế tạo vũ khí cử hành sau sinh nhật bộ hạ một tuần.

Tính quan trọng của việc đầu tiên tự nhiên không cần nói, tân vương đăng vị, đây cũng là cơ hội biểu hiện đầu tiên của đám quần thần, quý tộc. Biểu hiện tốt, chỗ tốt tự nhiên không cần nói, biểu hiện không tốt, vậy thì chỗ xấu cũng không cần nói luôn. Bộ hạ thượng võ, vừa mới ban bố sắc lệnh, sẽ nhân cơ hội này cử hành một cuộc thi toàn quốc, bất kể nghề nghiệp, bất kể tuổi tác, bất kể thủ đoạn, người chiến thắng cuối cùng không chỉ nhận được xưng hiệu đại sư, mà còn được yết kiến bộ hạ. Nếu như muốn làm quan của Đông Vân, có thể trực tiếp nhận được quan chức. Còn có tiền thưởng tuyệt đối làm người ta đổ mắt.

Điều này làm đám đại thần phía dưới ai nấy đều nhìn nhau, sự việc không đơn giản như thế. Do chỉ cách cuộc thi chế tạo vũ khí bốn năm mới có một lần ba ngày, tới lúc đó lưu lượng người của Tô thành sẽ đạt tới một độ cao mới phi thường kinh người. Mỗi kỳ thi chế tạo vũ khí không chỉ có kỹ sư chế tạo vũ khí của nước mình tham gia, rất nhiều kỹ sư chế tạo vũ khí của các nước khác cũng sẽ tới từ xa vạn dặm. Rất nhiều người thậm chí tới Tô thành trước một tháng. Mà đối với những cao thủ không có vũ khí vừa tay đó mà nói, đây cũng là một cuộc triển lãm vũ khí cỡ lớn.

Vấn đề đầu tiên mà đám đại thần phải đối mặt chính là vấn đề trị an, nhiều cao thủ như vậy tiến vào Tô thành, vậy thì trị an của Tô thành, sự an toàn của bộ hạ làm sao bảo đảm. Đây là nan đề không thể không khắc phục đầu tiên đặt trước mặt bọn họ. Mà bộ hạ cũng không biết tại sao tâm huyết sục sôi nghĩ ra làm một cuộc thi thể này. Bọn họ rất rõ một cuộc thi thể này sẽ gây nên một cơn sóng dữ thế nào ở nước Đông Vân, nó đối với mấy cao thủ dân gian đó có sức hấp dẫn cực kỳ trí mạng. Đám đại thần thậm chí còn hoài nghi, tới lúc đó Tô thành có bị người bên ngoài tới như hồng thủy chen chúc hư hại hay không.

Nhưng bọn họ trước mắt không làm gì được. Bộ hạ không hề có chút ý thương lượng với bọn họ, trực tiếp ra sắc lệnh. Rất nhiều người muốn mở miệng, nhưng gặp phải ánh mắt uy nghiêm đáng sợ của bộ hạ, ai nấy không tự kìm chế mà rụt cổ lại. Vả lại, bọn họ cũng không có lý do mở miệng, lễ mừng sinh nhật bộ hạ, cắt ngang hứng thú của bộ hạ lúc này, đó không phải là tìm chết thì là gì?

Lúc này đây, điều bọn họ có thể làm chỉ có là nghĩ cách.

Diệp Trùng nhíu mày, từ hôm Tô Môn tới đó, huấn luyện xạ kích của hắn không thể không ngừng ngang, hắn vẫn luôn suy nghĩ việc nói với Tô Môn hôm đó. Nếu như thật sự có thể thành công, vậy thì một bước đi trong kế hoạch của mình liền có thể hoàn thành trước, điều này đối với hắn mà nói, rất quan trọng.

Nhưng Diệp Trùng không hề hoàn toàn chắc chắn, thật là một vấn đề làm người ta đau đầu a.

Gần đây dường như người lấp ló gần trang viên có dấu hiệu tăng lên, Sa Á đối với điều này biểu thị sự chú ý với mức độ kha khá. Diệp Trùng lại mặc kệ mấy người này, chỉ cần bọn họ không tiến vào trang viên, vậy thì cứ mặc bọn họ. Nhưng nếu như có người có ý đồ tiến vào trang viên, vậy thì thứ khiến ra ngày hôm sau nhất định là cái xác bị đánh thành cái sàng.

Diệp Trùng gọi Sa Á và Christine tới cạnh mình. Sa Á và Christine ngạc nhiên nhìn nhau, Diệp Trùng rất ít chủ động kêu bọn họ tới bên cạnh.

- Ta chuẩn bị tiến hành phong bế huấn luyện ba tháng. Christine, khoảng thời gian này, tri thức cô cần học tập ta đã dạy cho cô rồi, cô chỉ cần hiểu rõ chúng, nhớ kỹ, là hiểu rõ một cách sâu sắc, sau khi ta hoàn thành phong bế huấn luyện sẽ kiểm tra cô. Sa Á, cô cùng ta tiến hành phong bế huấn luyện.

Về kinh ngạc trên mặt Sa Á lộ ra rành rành, Christine ừ một tiếng, tri thức Diệp Trùng dạy nàng, nàng cần tốn lượng lớn thời gian suy nghĩ, hiểu rõ. Đối với việc Diệp Trùng có phong bế huấn luyện hay không, nàng ngược lại không có cảm giác gì, bình thường Diệp Trùng cả ngày trốn trong phòng, nàng mấy ngày cũng khó mà gặp mặt.

So ra, kinh ngạc trong lòng Sa Á càng lớn hơn, nàng không ngờ mình lại thành bồi luyện.

Phong bế huấn luyện Diệp Trùng sắp xếp lần này có tính mục tiêu cực mạnh. Hẳn chuẩn bị cho cuộc thi đấu toàn quốc của nước Đông Vân cử hành hai tháng sau. Tô Môn hy vọng Diệp Trùng có thể tham gia cuộc thi đấu toàn quốc cử hành hai tháng sau. Yêu cầu này lúc đó đã bị Diệp Trùng dứt khoát cự tuyệt, trong mắt hần, thời gian là thứ quý giá vô cùng, không cần thiết lãng phí trên loại việc không chút ý nghĩa này.

Nhưng đã đồng ý rồi, Diệp Trùng liền định chuẩn bị cho tốt. Đối với việc làm sao đối phó xạ thủ, đặc biệt là mấy xạ thủ cao cấp đó, Diệp Trùng vẫn luôn canh cánh trong lòng. Tuy lợi dụng chấn động tần số cao của thân thể có thể thoát khỏi sự khóa chặt của thần niệm đối phương, nhưng nếu như là xạ thủ cấp tám, vậy thì loại phương pháo này liền vô dụng.

Thần niệm của xạ thủ cấp tám giống như vật thật, chấn động tần số cao của Diệp Trùng đối với loại thần niệm ở mức độ này, rung không gọn được chút sóng nào.

Vì phong bế huấn luyện lần này, Diệp Trùng chuyên môn lấy một tòa lầu làm sân huấn luyện. Đương nhiên, cái gọi là sân huấn luyện của Diệp Trùng chẳng qua cũng chỉ phủ một lớp ván gỗ lên trên cái sàn đất trống trải mà thôi.

- Đây là vũ khí của cô. Diệp Trùng đưa cho Sa Á một khẩu súng quang cỡ nhỏ màu bạc. Chất địa màu xám bạc trông có chất cảm cực kỳ, thân súng thon thả, đường cong đơn giản mà ưu mỹ, vừa đúng phối hợp với dáng tay của Sa Á. Sa Á lần đầu tiên nhìn thấy khẩu súng quang cỡ nhỏ này thì đã thích rồi. Diệp Trùng nhìn Sa Á yêu thích không nỡ rời tay, nói: “Cấp năng lượng của khẩu súng quang này chỉ có mười, không tạo ra thương hại gì cho cơ thể người. Nếu như cô cần, huấn luyện xong tôi sẽ thay đổi một chút, cấp năng lượng khoảng chừng ba triệu. Cái này coi như thù lao cùng huấn luyện của cô, thế nào?”

- Được! Sa Á không chút do dự đồng ý, trên mặt tràn đầy sự vui mừng.

- Trừ cấp năng lượng ra, cây súng quang này và cây súng quang khác không có bất cứ khác biệt nào.

Cảm giác tay quả thật quá tốt, vẻ vui thích trên mặt Sa Á càng nặng thêm vài phần. Súng quang màu xám bạc ở trên tay nàng chuyển động giống như chơi tung hứng.

- Cô cần toàn lực bắn về phía ta. Cây súng quang này nạp đầy một lần năng lượng có lẽ đủ bắn năm ngàn chùm sáng. Thứ cô cần chính là dùng trạng thái chiến đấu hoàn toàn bắn ta, hiểu rồi chứ? Đây chính là dự định của Diệp Trùng, trước mắt, hần cũng nghĩ không ra có biện pháp tốt nào, chỉ có thể lợi dụng lượng lớn thực chiến để xem có thể tìm thấy biện pháp giải quyết từ trong đó hay không.

Yêu cầu khi cùng Tô Môn ở Dã Thập thành lần đó của Diệp Trùng, Diệp Trùng lúc đó đã có suy nghĩ này. Nếu như coi xạ thủ cấp tám là một loại nguồn lực, đó cũng là nguồn lực cực kỳ quý giá và hiếm có. Nếu như không phải Tô Môn dựa vào mình thì rất khó thu được sự giúp đỡ hết sức của một xạ thủ cấp tám. Bất quá, trong kế hoạch của Diệp Trùng, tìm kiếm phương pháp đối phó xạ thủ không hề là một vấn đề cần giải quyết gấp trước mắt, nhật trình của nó vẫn ở phía sau. Nhưng Tô Môn đưa việc này lên trước.

Sa Á gạt đầu ra dấu hiểu rõ.

Hai người kéo dần khoảng cách. Diệp Trùng ra dấu với Sa Á.

Bỗng, một luồng thần niệm cường đại vô bì trong nháy mắt khóa chặt Diệp Trùng. Diệp Trùng lập tức cảm giác được, giống như bị một con rắn nhìn chăm chăm vậy. Loại cảm giác này làm hần cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Hần đã động! Giữa mũi chân và cái sàn đất giống như đột nhiên nổ tung vậy, Diệp Trùng vọt ra như mũi tên.

Bụp bụp bụp, ba chùm sáng chuẩn xác rơi ngay giữa lòng mày, cổ họng và trái tim Diệp Trùng. Sắc mặt Diệp Trùng lập tức trở nên cực kỳ khó coi, nếu như thứ Sa Á đang cầm trên tay không phải là khẩu súng quang dùng để huấn luyện này, vậy thì hần đã chết ba lần rồi.

Bụp bụp bụp bụp bụp bụp, lại là sáu chùm sáng, chuẩn xác vô bì rơi trên người Diệp Trùng, sắc mặt Diệp Trùng lúc này đã không phải dùng khó xem thì có thể hình dung rồi.

Sinh hoạt của Christine không hề xảy ra bất cứ thay đổi nào vì việc phong bế huấn luyện của Diệp Trùng. Chỉ là mỗi lần đi qua bên cạnh tòa nhà huấn luyện đó, tiếng nổ tung, tiếng va chạm dày đặc liên tục truyền ra từ bên trong đó. Christine cũng từ sự kinh hãi lúc ban đầu, tới quen thuộc như thường như hiện giờ. Lắc lắc đầu, Christine lẩm bẩm: “Hai tên điên, bà đây không dính dáng gì.” Xoay người tiến vào phòng chế tạo vũ khí của nàng. Từ lúc bán bản quyền cho đại sư Táp Lỗ lần trước, đã mang lại cho Christine lòng tin cực lớn. Mà sự tăng lên của loại lòng tin này trực tiếp nhất là biểu hiện vào việc nàng bây giờ đã dũng cảm thử nghiệm, nàng mỗi lần học được tri thức mới từ chỗ Diệp Trùng, nàng đều thử thông qua thực tiễn để hiểu rõ nó.

Christine nhìn ra được, Diệp Trùng không hề có hứng thú gì với nghiên cứu vũ khí. Tuy mọi thứ của hắn đều thần bí, nhưng tri thức hắn truyền thụ cho mình lại là thật sự. Christine biết rõ sự quý giá của cơ hội học tập trước mắt này, cho nên không dám có chút sơ suất nào.

Tô thành theo thời gian lễ mừng của bộ hạ không ngừng tới gần mà số người từ ngoài tới cũng càng lúc càng nhiều, còn cuộc thi đấu toàn quốc mà chính bản thân bộ hạ ra lệnh mở ra đã sớm truyền đi sôi sục khắp cả nước Đông Vân. Có lẽ đối với mấy cường giả đỉnh cấp như là xạ thủ cấp tám đó, bọn họ đã không cần thông qua cuộc thi thể này để chứng minh thực lực của mình, nhưng đối với mấy cao thủ trẻ tuổi đó mà nói, cuộc thi này lại tràn đầy sức hấp dẫn.

Nước Đông Vân đã rất nhiều năm không có cử hành cuộc thi đấu quy mô thể này. Muốn tiến vào quan trường của nước Đông Vân, chỉ có thể thông qua quân đội, từ tầng thấp nhất đi lên. Mà cuộc thi lần này, bộ hạ xem toàn bộ quá trình, điều này đối với những người trẻ tuổi muốn dương danh lập vạn đó mà nói, có cơ hội nào càng tốt hơn cái này không?

Không sôi sục giống Tô thành, trang viên của Diệp Trùng vẫn yên tĩnh.

Trong phòng huấn luyện, Sa Á tràn đầy tôn kính đối với Diệp Trùng đang nỗ lực né tránh. Nàng trước giờ chưa từng nghĩ qua có người có thể kiên trì lâu như vậy dưới loại phương thức huấn luyện cực hạn này. Mấy ngày trở lại đây, ngay cả nàng cũng cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Súng quang trên tay nàng chưa từng ngừng nghỉ qua, nàng không biết mình rốt cuộc đã bắn bao nhiêu phát. Nhưng mấy ngày trở lại đây, tinh thần năng lượng nàng tiêu hao đã có thể chất thành một ngọn núi nhỏ rồi.

Nhưng Sa Á vẫn nghiêng rằng kiên trì, mỗi khi nàng nhìn thấy bóng người ngoan cường, bền bỉ đó đang cố sức né tránh trong mưa ánh sáng, nàng liền giống như thu được sức mạnh mới từ nơi nào đó, làm nàng kiên trì tiếp tục. Hai tháng, trọn vẹn hai tháng, trừ nghỉ ngơi cơ bản nhất, nàng mỗi ngày cứ khóa chặt, nổ súng kiên trì, không lùi biếng như thế, qua một ngày, nàng ngay cả cánh tay cũng tê dại vô bì. Xạ kích siêu nhiều với tần suất cao, mật độ lớn trong khoảng thời gian dài làm xạ kích về sau của nàng giống như một loại bản năng, tần suất bắn của nàng so với lúc trước, đã có sự tăng cao với biên độ lớn.

Sa Á biết, thực lực đã ngưng trệ rất lâu của mình cuối cùng đã có chút tăng trưởng.

Nhưng, hắn thì sao? Ánh mắt Sa Á rơi trên bóng người bền bỉ trước sau im lặng đó.

538. Chương 538: Đột Phá

Trên mặt Diệp Trùng viết đầy sự mệt mỏi, cho dù với thân thể mạnh mẽ thể này của hắn, ngày ngày huấn luyện cường độ cao thể này, thần kinh của hắn đã bị kéo tới cực hạn. Tám mươi ngày, trong khoảng thời gian này, Diệp Trùng mỗi ngày đều trong trạng thái chạy nhanh không ngừng, né tránh không ngừng. Dùng hết toàn lực chạy nhanh, né tránh trong mưa ánh sáng Sa Á bắn ra, hắn giống như con báo săn trong rừng rậm, đang không ngừng chạy nhanh trong mưa. Chạy tới cuối cùng, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, đó chính là chạy!

Lực bạo phát của Diệp Trùng cực kỳ kinh người, Sa Á đã từng biết qua, nhưng sự chịu đựng của Diệp Trùng cũng lại khủng bố giống như lực bạo phát của hắn. Hắn có thể giữ trạng thái tốc độ cao như nhau trong cả ngày, không ngừng chạy điên cuồng trong phòng huấn luyện. Một loạt chuỗi hư ảnh trước mắt đương nhiên không tạo ra ảnh hưởng gì quá lớn đối với xạ thủ cấp tám như Sa Á, nhưng nếu như cả ngày đều nhìn chăm chăm hư ảnh không ngừng vận động với tốc độ cao, vậy thì ngay cả cường giả đỉnh cao giống như xạ thủ

cấp tám thế này cũng chống đỡ không nổi. Qua ngày đầu tiên, Diệp Trùng mệt tới mức gần như hư thoát, còn Sa Á thì sao, nhìn cái gì cũng đều là bóng chồng.

Ngày thứ hai, Sa Á học khôn rồi, nàng dứt khoát nhắm mắt lại, ở cự ly thế này, thần niệm so với mắt còn đáng tin hơn. Điều duy nhất làm nàng ngạc nhiên chính là Diệp Trùng như không có việc gì, có mặt đứng giờ trong phòng huấn luyện.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Sa Á lúc đó chính là: Tên này có còn là người không?

Chạy, vẫn là chạy điên cuồng, Diệp Trùng chạy loạn khắp nơi một cách cực kỳ điên cuồng trong sân huấn luyện không hề coi là lớn, tuy mỗi lần đổi hướng cấp tốc của hắn vẫn hoàn toàn không có hiệu quả, nhưng hắn vẫn cố sức chạy nhanh hết toàn lực.

Chạy tới cuối cùng, hơi thở nặng nề giống như ông bê đó nghe thấy làm cho Sa Á chấn động trong lòng. Bước chân Diệp Trùng đã sớm không còn nhẹ nhàng tự nhiên như lúc đầu, mỗi lần đạp chân, mỗi lần đổi hướng đều giống như một người khổng lồ vịn tấn nặng nề đạp lên sàn từ trên cao vậy, sàn đã trải qua xử lý gia cố trong khoảnh khắc liền xuất hiện vô số vết nứt. Sa Á biết, thể lực Diệp Trùng lúc này đã đạt tới mức độ đèn khô dầu hết.

Mỗi khi tới lúc này, nàng đều đếm giây, nhưng Diệp Trùng thường có thể sờ sờ chống đỡ tới giây cuối cùng. Diệp Trùng lúc này giống như vừa mới bò ra từ trong nước, trên dưới toàn thân ướt nhỏ giọt, gân xanh trên trán con giun to đùng uốn lượn, cực kỳ dọa người.

Trọn vẹn tám mươi ngày, một ngày lại một ngày, mỗi ngày đều như vậy.

Sa Á rất khó tưởng tượng, trong thân thể mong manh thế này, làm sao có thể chứa đựng sức mạnh khổng lồ như thế?

Nàng phát hiện thiếu niên trước mắt này đã hoàn toàn đánh đổ tất cả hiểu biết lúc trước của nàng. Sự khắc khổ của Diệp Trùng, không, đây hoàn toàn là huấn luyện cực hạn kiểu tự ngược đãi, làm Sa Á cung kính nể phục. Trong giờ phút này, Diệp Trùng đã thắng được sự công nhận toàn bộ của Sa Á.

Điều này không hề nói Sa Á đã nảy sinh tình cảm gì với Diệp Trùng. Đây là một loại tôn kính, sự tôn kính của một cường giả đối với một cường giả khác.

Xạ thủ đều miễn cảm, thần niệm của bọn họ thường có thể làm cho bọn họ trong khoảng thời gian ngắn nhất phát hiện sự thay đổi nhỏ nhất ở xung quanh, mà thân là xạ thủ cấp tám, Sa Á đối với mỗi chỗ nhỏ nhất xung quanh nàng đều có sự hiểu biết rõ ràng làm người ta dựng tóc gáy.

Đột phá của Diệp Trùng xảy ra vào ngày thứ năm mươi bảy, con số này không hề có chỗ đặc biệt nào. Nhưng đối với Sa Á mà nói, đây là một con số cực kỳ có ý nghĩa. Ngày này, nàng đã chứng kiến một sự đột phá. Võ thuật gia cường đại nhất của cả nước Đông Vân, có lẽ là võ thuật gia cường đại nhất của cả thế giới, hắn cuối cùng đã tìm ra phương pháp thoát khỏi thần niệm của xạ thủ cấp tám.

Tuy không biết Diệp Trùng làm sao làm được, nhưng Sa Á cảm nhận được một cách chân thật thần niệm vẫn luôn không bị hẫng của mình trong khoảnh khắc đó đã mất đi bóng dáng của đối phương. Nhưng rất mau, Diệp Trùng lại một lần nữa bị thần niệm của nàng bắt được. Nhưng Sa Á biết, người đáng sợ như Diệp Trùng thế này, chỉ cần bị hắn phát hiện vết nứt đột phá, chỉ e là vết nứt này có nhỏ xíu đi nữa, hắn đều sẽ không bỏ qua.

Sự thật cũng đã chứng minh suy đoán của Sa Á. Thời gian tiếp theo, Diệp Trùng trở nên càng lúc càng trơn trượt, thần niệm của Sa Á cũng càng lúc càng khó khóa được hắn.

Sa Á biết, tuy Diệp Trùng hiện giờ vẫn không cách nào làm lung lay địa vị của xạ thủ, nhưng bắt đầu từ ngày này, thời đại độc tôn của xạ thủ chỉ e sẽ dần dần trôi xa.

Diệp Trùng rất mệt, cực kỳ mệt mỏi! Nhưng hắn không dám có chút sơ sẩy, hắn biết cơ hội giống hiện tại thế này không hề lúc nào cũng có, mỗi một chút thời gian của hắn đều cực kỳ quý giá. Hắn cần mau chóng quen thuộc loại cảm giác này, chỉ có như vậy, mang nó trở thành một bản năng của mình thì mới có thể làm cho mình đối mặt mấy xạ thủ cấp tám đó mà không rơi vào thế hạ phong.

Diệp Trùng lúc mới đầu không hề có suy nghĩ gì, đối với thứ thần niệm này, hắn cũng không có phương pháp gì quá tốt. Vì vậy hắn dứt khoát để Sa Á công kích hắn, muốn đánh bại một kẻ địch, đầu tiên chính là quen thuộc hắn. Diệp Trùng mỗi ngày đều bao phủ dưới thần niệm cường đại của Sa Á, chạy nhanh trong thần niệm của Sa Á, cố sức né tránh mấy chùm sáng hắn mỗi lần đều không sao né tránh được đó.

Phương pháp này cực kỳ hữu hiệu, Diệp Trùng rất mau liền quen thuộc cảm giác bị khóa chặt. Mới đầu, mỗi lần khi bị khóa, hắn đều sinh ra cảm giác cực kỳ nguy hiểm, dần dần, đã quen bị khóa chặt, hắn đã có thể dùng tâm tư bình thường đối xử với loại cảm giác này.

Sau một tháng, Diệp Trùng đã có thể cảm giác được một cách tỉ mỉ thay đổi nhỏ nhất trong thần niệm của Sa Á. Nếu như nói thần niệm của Sa Á là nước, vậy thì Diệp Trùng lúc này đã bắt đầu quen thuộc với đặc tính của nước. Ưu thế này cực kỳ khó có được, trừ hắn ra, cho dù là võ thuật gia khác có thực lực thế này của hắn, nhưng có ai lại có một vị xạ thủ cấp tám một mực bồi luyện không gián đoạn chứ? Mỗi một vị xạ thủ cấp tám đều là cường giả đỉnh cấp nhất, bọn họ có đủ vốn để kiêu ngạo.

Một điểm này rất quan trọng. Diệp Trùng dù sao cũng không phải thuật thừa sư thật sự, lúc trước, tuy tri thức lý luận của hắn cực kỳ phong phú, nhưng hắn không thể nào giống Hoàng Bạch Y hoặc là Sa Á, đối với thần niệm có nhận thức bản chất sâu sắc như vậy. Nhưng bây giờ, huấn luyện suốt ngày suốt đêm, mà Sa Á cũng không chút keo kiệt phô bày ra thực lực của nàng, đối với xung kích một lần rồi lại một lần của cực hạn, làm cho nhận thức đối với thần niệm trông như hư vô, mù mịt của Diệp Trùng tăng lên dữ dội.

Một khi đối với thần niệm có nhận biết thật sự, kinh nghiệm chiến đấu phong phú của Diệp Trùng, đầu óc bình tĩnh, thực lực mạnh mẽ của một kẻ thân là giới giả, mấy nhân tố này làm Diệp Trùng có thể trong khoảng thời gian ngắn ngủi thế này tìm được biện pháp ứng phó.

Lần thử đầu tiên của Diệp Trùng chính là sử dụng kỹ năng đặc biệt có được sau khi trở thành giới giả. Lúc trước hắn không phải chưa từng dùng, nhưng lại không có hiệu quả. Lần này hắn lại sử dụng loại kỹ năng này lần nữa, trong tầm nhìn của hắn, một đường cong màu lam cực kỳ nguy dị lóe lên rồi mất, loại đường cong giống như gợn sóng này, Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lúc trước, khi Diệp Trùng sử dụng kỹ năng này, những đường nét màu lam xuất hiện trong tầm mắt đó đều là những đường thẳng và đường gấp khúc, vẫn chưa từng xuất hiện đường cong nguy dị thế này.

Gần như là bản năng, Diệp Trùng liền cong người tiến lên men theo đường cong nguy dị đó. Khoảnh khắc đó, Diệp Trùng chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, giống như một người vẫn luôn đi trong nước, bỗng nhiên toàn bộ nước xung quanh đều thoáng cái biến mất, loại cảm giác thoải mái đó, Diệp Trùng chỉ e cả đời cũng không quên được.

Khoảnh khắc đó, trong đầu óc vẫn luôn không chút gợn sóng của Diệp Trùng bị sự vui mừng trước giờ chưa từng có tràn đầy. Mỗi ngày không ngừng xung kích cực hạn bản thân, hắn giống như một sợi dây cung, bị kéo căng từng chút, từng chút một, thân thể và tâm lý của hắn thật ra đã bị kéo căng tới tận cùng. Lúc này, tất cả áp lực, toàn bộ đều thoát ra hết. Mất đi tâm trạng cân bằng, Diệp Trùng cũng rất mau liền thoát ra khỏi loại trạng thái này, cho nên sau đó bị Sa Á bắn trúng liên tiếp.

Từ đó về sau, số lần Diệp Trùng tránh khỏi công kích của Sa Á cũng càng lúc càng nhiều. Diệp Trùng rất mau thì đã tìm thấy bí quyết thoát khỏi thần niệm của Sa Á, phải bình tĩnh. Tâm tĩnh như nước, điều này đối với hắn mà nói, không hề tồn tại khó khăn gì. Đây vẫn luôn là sở trường của hắn.

Theo việc Diệp Trùng càng lúc càng quen thuộc với thần niệm của Sa Á, số lần xuất hiện của đường cong nguy dị đó cũng càng lúc càng dày đặc, đường cong mỗi lần xuất hiện đều hoàn toàn khác nhau. Về sau, Diệp Trùng giống như một con cá, có thể thoải mái, tự nhiên bơi lội trong thần niệm của Sa Á. Mà đường cong trong tầm nhìn của hắn cũng từ một đường lúc ban đầu dần dần tăng lên, điều này cũng có nghĩa là, Diệp Trùng có nhiều lựa chọn hơn.

Kỹ năng sau khi mình trở thành giới giả này, Diệp Trùng lúc trước không hề bỏ quá nhiều tâm tư ở mặt này. Thủ đoạn chiến đấu của Diệp Trùng nhiều phi thường, kỹ năng này, hắn chỉ sử dụng qua có vài lần.

Lần này có thể thành công thoát khỏi thần niệm của Sa Á, kỹ năng này có tác dụng quan trọng đặc biệt, đây là điều hắn không ngờ tới.

Tại sao lúc đầu kỹ năng này không có tác dụng, mà về sau lại có thể có hiệu quả rõ ràng như vậy, biến hóa trong này làm Diệp Trùng suy nghĩ thật sâu. Lúc này Diệp Trùng mới phát hiện mình đối với kỹ năng đã có khá lâu này không rành rẽ đến như vậy, hẳn trước giờ chưa từng suy nghĩ nguyên lý của nó. Lúc kỹ năng này xuất hiện lần đầu tiên, Diệp Trùng cảm thấy có chút không thể tin nổi, hẳn vốn dĩ cho rằng, kỹ năng có vài phần tính chất dự đoán giống thế này nếu như xuất hiện trên người loại thuật thừa sư siêu cấp như là Hoàng Bạch Y ngược lại có thể hiểu được. Xuất hiện ở trên người không có chút thiên phú nào đối với thuật thừa như mình đây, quả thật có chút nguy dị. Bất quá, sau đó bởi vì cơ hội sử dụng rất ít, Diệp Trùng cũng vẫn luôn bỏ qua vấn đề này.

Đột phá lần này đã thay đổi nhận thức của Diệp Trùng đối với kỹ năng này, nó không hề giống dự đoán của thuật thừa sư, mà chắc là tấn công nhược điểm sau khi trải qua lượng lớn tính toán giống như Mục! Đây cũng là tại sao lúc mới đầu, kỹ năng này không có bất cứ tác dụng gì. Theo sự quen thuộc càng lúc càng lớn của Diệp Trùng đối với thần niệm của Sa Á, hẳn giống như một cái quang não, càng lúc càng rõ ràng tham số của thần niệm, như vậy mới có thể dần dần lợi dụng năng lực tính toán siêu mạnh của hắn tìm ra được chỗ hở của thần niệm.

Thế này xem ra kỹ năng này dường như không có chỗ đặc biệt nào, nhưng Diệp Trùng lại hiểu rõ sâu sắc lợi hại của nó. Nếu như bình thường, Diệp Trùng tin rằng, cho dù hắn có quen thuộc với thần niệm của Sa Á thế nào cũng không sao chủ động thông qua đầu óc của mình mà tính toán ra biến hóa trong này, nhưng kỹ năng này lại có thể.

Dưới trạng thái sử dụng kỹ năng này, năng lực tính toán của đầu óc hắn gấp trên trăm lần trạng thái bình thường.

Thật là một kỹ năng đáng sợ!

Từ kết quả mà xét, phong bế huấn luyện lần này cực kỳ thành công. Diệp Trùng không chỉ có được đột phá mà hắn muốn có, mà còn kèm theo một chỗ tốt khác, thân thể vốn dĩ đã cường hãn vô bì của hắn trải qua huấn luyện siêu cực hạn trong khoảng thời gian này, lại tăng thêm một bậc. Sau khi trải qua ba ngày nghỉ ngơi, thân thể Diệp Trùng khôi phục tới trạng thái tốt nhất, hẳn lúc này mới phát hiện một điểm này. Sức mạnh hàm chứa trong thân thể làm hắn thoải mái tới mức muốn rên rỉ.

- Không ngờ anh thật sự có thể thành công, chúc mừng anh. Sa Á khàn khàn trầm thấp, nàng thật tâm thành ý chúc mừng Diệp Trùng. Năng lực và liều mạng quên mình của Diệp Trùng, có lúc làm trái tim đã tôi luyện tới mức giống như đá, thép của nàng cũng nảy sinh ra vài phần bất nhẫn. Trong tám mươi ngày này, Diệp Trùng làm sao tôi luyện chính mình, từ sàn thì có thể nhìn ra, toàn bộ sàn của cả phòng huấn luyện nứt thành mảnh vụn còn nhỏ hơn móng tay, cả phòng huấn luyện đều vậy, cực kỳ cân bằng. Đạp trên sàn hơi nặng một chút, mấy mảnh sàn vụn đó sẽ bắn đi khắp nơi. Toàn bộ những thứ này đều là do Diệp Trùng mấy ngày này mạnh mẽ đạp ra.

Trải qua lần phong bế huấn luyện này, Sa Á mới bừng ngộ ra, một thân bản lĩnh tuyệt không tương xứng với tuổi tác này của Diệp Trùng là làm sao có được.

Diệp Trùng đã khôi phục lại từ trong sự vui mừng lúc ban đầu, hẳn bình tĩnh tiếp nhận lời chúc của Sa Á: “Cám ơn. Cũng cảm ơn cô mấy ngày này cực khổ bồi luyện, không có cô, tôi cũng không thể nào thành công.” Lời Diệp Trùng không hề là lời khách khí. Nếu như không có bồi luyện xuất thần thể này của Sa Á, hẳn không thể nào tìm được phương pháp chính xác trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Sa Á cười cười, gương mặt bình thường đó lập tức trở nên sinh động, trong giọng nói của nàng mang theo chút cảm khái: “Tôi trước giờ chưa từng thấy một tên điên bình tĩnh như anh thế này. Không cần cảm ơn tôi. Trợ giúp lần huấn luyện này đối với tôi cũng rất lớn, tôi vẫn phải cảm tạ anh đã giúp tôi tìm được một phương pháp tăng cường thực lực.”

- Súng quang ngày mai sẽ cải tạo cho cô. Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, phương thức cảm ơn của hắn rất trực tiếp.

- Tôi không nói cảm ơn đâu. Nhưng tôi rất kỳ quái, anh làm sao làm được chứ. Từ sau khi phát giác Diệp Trùng thành công thoát khỏi thần niệm của mình lần đầu tiên, Sa Á đã không ngừng thay đổi thần niệm

của mình, nhưng vẫn không sao ngăn cản bước chân tiến tới của Diệp Trùng, khóa chốt của thần niệm đối với Diệp Trùng càng lúc càng nhỏ, tới cuối cùng hoàn toàn không sao khóa được.

Thật ra trong lòng Sa Á có chút lo lắng, Diệp Trùng hiện giờ, đối với xạ thủ mà nói, quả thật là sự tồn tại cực kỳ nguy hiểm. Nếu như Sa Á không phải thuộc về Diệp Trùng...

Biểu tình của Diệp Trùng có chút cổ quái: “Tôi cũng nói không rõ được.”

Sa Á có chút hiểu gật gật đầu, nàng biết Diệp Trùng không hề thoái thác, tới cảnh giới này của bọn họ, có rất nhiều việc đích xác không phải có thể nói rõ được.

Ngày hôm sau, Diệp Trùng liền cải tạo khẩu súng quang cỡ nhỏ màu xám bạc đó tặng cho Sa Á, mà tiền sáu pháo trận của ba tháng, Christine cũng giao tới tay Diệp Trùng.

Cuộc sống của Diệp Trùng dường như thoáng cái lại khôi phục như bình thường, không có huấn luyện điên cuồng, tiết tấu sinh hoạt của hắn đã chậm lại.

Võ thuật đã đột phá, đối với Diệp Trùng mà nói, đích xác là một tin tức tốt. Điều này cũng có nghĩa, đám xạ thủ không điều khiển chiến cơ, không cách nào tạo được uy hiếp cho hắn. Cho nên, Diệp Trùng hiện giờ cần suy nghĩ vấn đề chiến cơ. Nếu như vấn đề này cũng có thể giải quyết, vậy thì Diệp Trùng cũng đã giải quyết hai vấn đề cấp bách nhất.

Ở chỗ này, chiến cơ tương đương với quang giáp.

Thân là xạ thủ cấp tám, chiến cơ của Sa Á cực kỳ tiên tiến, là chuyên môn đặt một công ty chế tạo chiến cơ chế tạo. Công ty có năng lực sản xuất chiến cơ của Đông Vân có rất nhiều, nhưng có năng lực thiết kế chiến cơ lại đếm trên đầu ngón tay, mà công ty Phoenix Scooter chính là một trong số đó. Chiến cơ của Sa Á chính là đặt chế tạo từ công ty này, tên của nó là: Hồng Âm.

So với mấy chiến cơ tiêu chuẩn bán trên thị trường đó, Hồng Âm về mặt ngoại hình có sự khác biệt cực kỳ rõ ràng. Ngoại hình của nó là một hình tam giác gần như hoàn toàn đều, nhưng chỉ có khi đứng ở hông chiến cơ mới phát hiện đường cong và chỗ nhô trên hai cạnh chiến cơ. Trong tầng khí quyển, tốc độ cao nhất của chiến cơ này gần như có thể đạt tới cùng tốc độ của Thần, bởi vì nó càng phù hợp với không khí động lực học, còn lực cản không khí Thần chịu lớn hơn.

Ở trước biểu tình mang theo vài phần đau đớn của Sa Á, Diệp Trùng gỡ Hồng Âm thành tám khối, hắn cuối cùng đã tìm thấy động cơ của cái chiến cơ này.

Kết cấu của loại động cơ này làm trước mắt hắn sáng lên, đây là khoa học kỹ thuật cao thật sự hắn phát hiện lần đầu tiên ở chỗ này. Tư duy thiết kế loại động cơ này cực kỳ tiên tiến, nhưng nó vẫn không hề đủ làm cho tốc độ của chiến cơ cùng trọng lượng có thể đạt tới mức độ của Thần. Vật liệu chỗ này mới có tác dụng mang tính quyết định, chúng không chỉ có tính năng vật lý xuất sắc, mà chất địa còn cực nhẹ.

Thứ chủ yếu nhất trong tài liệu Hồng Âm sử dụng là một loại gỗ nhẹ màu đỏ gọi là Chủng phiêu mộc, chất địa của nó nhẹ liệt vào hàng đầu trong tất cả vật liệu gỗ, với lại tính năng vật lý của nó cũng cực kỳ xuất sắc, nhưng giá của nó cực kỳ đắt. Giá của Hồng Âm càng đắt đến bất ngờ. Ngoài ra, do tốc độ quá nhanh, mà trọng lượng bản thân lại nhẹ, độ khó trong việc điều khiển nó cực cao, chỉ có xạ thủ cấp tám thực lực siêu quần mới đi mua loại chiến cơ kiểu này.

Diệp Trùng lắc đầu, tính thực dụng của loại phi hành khí chuyên môn thiết kế vì tầng khí quyển quá nhỏ. Tốc độ trong tầng khí quyển của Thần và Hồng Âm tuy gần nhau vô cùng, nhưng nếu như ở trong vũ trụ, tốc độ của Thần nhanh hơn Hồng Âm xa. Với lại, tính linh hoạt của Thần, Hồng Âm càng không so được. Mà Hồng Âm sở dĩ có thể đủ gây uy hiếp cho Thần, chính là vì nó có một thiết bị Diệp Trùng không hiểu, Hồn viên nghi.

Sa Á biểu diễn phương pháp sử dụng Hồn viên nghi ngay tại chỗ, ánh sáng chớp chớp đó làm Diệp Trùng cảm thấy cực kỳ mới mẻ. Với Diệp Trùng, Hồn viên nghi tương đương với bàn điều khiển chính dùng thần niệm để điều khiển.

Thần niệm khóa mục tiêu, thần niệm khống chế hỏa lực của chiến cơ, so với việc thông qua màn hình phát hiện kẻ địch trước, sau đó lại nhập chỉ lệnh trên bàn điều khiển chính của quang não bình thường, quả thật

là nhanh chóng hơn nhiều. Đây cũng là tại sao khi Thần đối mặt mấy chiến cơ này sẽ rơi vào thế hạ phong. Hồn viên nghi thần kỳ có chút giống quả cầu thủy tinh này mới là thứ lợi hại nhất của cái chiến cơ này. Đáng tiếc mình không có chút thần niệm nào, với nó cũng không có bất cứ biện pháp nào.

Chính ngay lúc này, Tô Môn Tây Gia Hoa tới.

Diệp Trùng cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ kẻ thống trị của một quốc gia lại nhàn nhã tới mức độ này sao? Ánh mắt đầu tiên Tô Môn Tây Gia Hoa nhìn thấy Diệp Trùng, sắc mặt liền có chút thay đổi, cùng biến sắc với hắn, còn có mấy cận vệ cận thân bên cạnh hắn.

Tô Môn Tây Gia Hoa hít một hơi thật sâu, ngữ khí lập tức khôi phục bình thường, cười nói: “Không ngờ, thật là không ngờ a! Người quả nhiên là người vĩnh viễn sẽ mang lại sự vui mừng cho ta a.”

Diệp Trùng không để ý tới sự cảm khái của Tô Môn Tây Gia Hoa, hỏi rất trực tiếp: “Tìm ta có việc gì?” Lập tức nhíu mày: “Thi đấu toàn quốc vẫn còn rất sớm mà.”

Tô Môn Tây Gia Hoa cười khan hai tiếng: “Chẳng lẽ ta không có việc gì thì không thể tới sao? Nghe nói người gần đây huấn luyện rất cực khổ, ta liền thuận tiện tới xem người, ừm, vừa hay dẫn người ra ngoài thoải mái một chút.”

Thị vệ bên cạnh Tô Môn Tây Gia Hoa đối với việc trước mắt đã quen như thường, bề hạ đường như thường không có cách nào với thiếu niên này.

Diệp Trùng không nói gì, chỉ nhìn Tô Môn Tây Gia Hoa.

Đối với loại mềm cứng không ăn này của Diệp Trùng, trong mắt Tô Môn Tây Gia Hoa lóe qua một tia sắc lạnh. Bất quá, lập tức khôi phục như thường, nhẹ giọng giải thích: “Đây cũng là một bước trong kế hoạch.”

- Ừm. Diệp Trùng nhìn Tô Môn Tây Gia Hoa một cái, tuy hắn không sao hiểu được mấy thứ này, nhưng hắn cũng tin Tô Môn Tây Gia Hoa tuyệt không phải là loại người thích lãng phí thời gian.

Phủ đệ của thân vương Đức Tắc Ni Áo nằm ở khoảng đất phồn hoa nhất Tô thành, âm nhạc liên tục vang ra từ bên trong thường làm người đi trên đường ngưỡng mộ ngược mắt nhìn vào trong. Dạ hội của thân vương cực kỳ nổi tiếng ở Tô thành, rượu ngon gái đẹp ở chỗ này chưa từng thiếu, danh sĩ phong lưu tự nhiên cũng trước giờ không thiếu. Nơi này không chỉ có âm nhạc sự nổi tiếng nhất biểu diễn, mà còn có đầu bếp đỉnh cấp đêm trên đầu ngón tay của cả nước Đông Vân, nơi này là du lạc viên (chỗ ăn chơi) của đám quý tộc thượng tầng chân chính. Có tư cách tham gia dạ hội thân vương là một loại tượng trưng của địa vị. Chỉ có tham gia dạ hội của thân vương mới có thể nói rõ người đã được sự chấp nhận của cả giới quý tộc. Rất nhiều người nghĩ trăm phương ngàn kế để có được một tấm thiệp mời dạ hội, ở chợ đen, một tấm thiệp mời dạ hội thân vương không ghi tên, mỗi lần đều đấu giá bán với giá trên trời.

Thân vương Đức Tắc Ni Áo là chú của Tô Môn Tây Gia Hoa, địa vị của vị thân vương này cực kỳ tôn quý. Lúc Tô Môn Tây Gia Hoa còn nhỏ từng ở trong phủ thân vương một thời gian khá dài, cảm tình với thân vương cực tốt. Vị thân vương này tuy thân phận tôn quý, nhưng chưa từng câu nệ, đối với chính sự trước giờ không can dự vào, mà lại hao phí nhiều tâm tư hơn vào ca múa, dạ hội.

Nhưng đừng có mà coi thường sức ảnh hưởng về chính trị của thân vương Đức Tắc Ni Áo. Mà thân vương đẳng vị, càng làm loại sức ảnh hưởng này của y được tăng cao với mức độ lớn. Nhưng y vẫn giữ thấp giọng, trước giờ không phát biểu ý kiến của mình vào việc chính trị.

Đức Tắc Ni Áo là dạ hội đám quý tộc thích nhất, nơi này có bố trí theo quy cách khác, còn có không khí thoải mái, làm nó trở thành lựa chọn đầu tiên để đám quý tộc thoải mái xã giao.

Thân vương Đức Tắc Ni Áo dáng vẻ cao to, thô hào, sắc mặt hồng nhuận, giọng nói chuyện cực kỳ sang sảng.

- Ha ha, công tước đại nhân có một khoảng thời gian kha khá không tới chỗ này của bốn vương rồi, chẳng lẽ đã tìm được chỗ vui vẻ mới rồi sao? Vậy thì nhất định phải nói cho bốn vương biết a. Nhìn thấy công tước Uy Luân, thân vương Đức Tắc Ni Áo ha hả cười lớn, tiến lên ôm xiết lấy hắn một cái (NV: hùng bao: ôm của gấu: một cách thức ôm làm người ta cảm thấy an toàn). Công tước Uy Luân tránh không kịp, liền

bị thân vương Đức Nặc Ni Áo ôm chặt, trên mặt lúc đó lộ ra biểu tình đau khổ và ảo não, miệng vội vàng hét: “Nhẹ chút, nhẹ chút, ngài muốn bộ xương già này của ta đều bị gỡ ra sao?” Công tước Uy Luân cũng là một trong những quyền thần quan trọng nhất trước người bề hạ. Lão đầu bóc bạc phơ, nhưng da dẻ bảo dưỡng cực tốt, gương mặt có vẻ mệt mỏi.

Đức Nặc Ni Áo đánh giá công tước Uy Luân trên dưới, kinh ngạc nói: “Sao thế? Chẳng lẽ tối qua... “ Lão lộ ra một biểu tình ám muội hiểu rõ trong lòng.

- Ta từng tuổi này rồi, nào có tinh lực đi chiếu cố mấy đám đi đó (sorry, nguyên tác nó thế, chỗ ăn chơi mà). Công tước Uy Luân cười khổ nói.

- Vậy làm sao thế? Thân vương Đức Nặc Ni Áo ngụy dị hỏi.

Biểu tình của công tước Uy Luân trở nên càng thêm đau khổ: “Còn không phải vì lễ chúc mừng của bề hạ, bề hạ bỗng tuyên bố cử hành thi đấu toàn quốc, người trên tay ta hiện giờ toàn bộ đều phái ra hết rồi, nhưng vẫn thiếu không đủ. Hai ngày nay ta cũng sắp phát điên rồi, hôm nay không dễ gì có được cơ hội thở, liền chạy tới chỗ này của thân vương thoải mái một chút.”

- Làm sao lại không đủ người chứ? Thân vương Đức Nặc Ni Áo lại một lần nữa ngạc nhiên. Công tước Uy Luân là đại thần nội vụ của bề hạ, nắm giữ gần như lực lượng nhân sự của cả Tô thành, lão lại gào người không đủ, điều này làm sao làm thân vương Đức Nặc Ni Áo không ngạc nhiên?

Mặt công tước Uy Luân đã hoàn toàn thành trái khổ qua: “Lễ mừng của bề hạ lập tức sẽ tới. Sứ đoàn các nước, đại biểu quan viên các nơi phái tới, mấy thứ này đều cần người tiếp đãi.”

- Đúng vậy. Đức Nặc Ni Áo gật đầu.

- Lễ mừng của Bề hạ phải cử hành cuộc thi đấu đáng chết đó, tin tức này ngài nhất định cũng biết rồi. Công tước Uy Luân rõ ràng cực kỳ không thích cái gọi là cuộc thi đấu.

- Ha ha, đương nhiên biết. Lúc đó ta cũng cao hứng rất lâu, đã rất lâu không có việc vui như thế rồi, tới lúc đó chính là quyết đấu đỉnh cao a, chỉ nghĩ thôi thì đã làm người ta kích động dữ dội.

- Ủ, đương nhiên, nếu như không cần ta tới chủ trì mấy việc này, ta cũng nhất định sẽ gơ hai tay tán thành cuộc thi đấu. Đây là một loại phương thức giải trí mới tốt làm sao a! Công tước Uy Luân biểu tình khoa trương nói: “Nhưng mà, lại là ta tới chủ trì mọi thứ này. Trời ơi, ta dám khẳng định, trong cuộc đời này của ta, khoảng thời gian này là lần tiêu hao tâm sức lớn nhất. Ngài xem, ta ngay cả nếp nhăn cũng có rồi.”

Từ trên gương mặt bảo dưỡng rất tốt đó của công tước Uy Luân, thân vương Đức Nặc Ni Áo không có phát hiện, nhưng sự mệt mỏi trong thần sắc lại vừa nhìn liền có thể nhìn ra. Thân vương Đức Nặc Ni Áo không hiểu hỏi: “Ngài tại sao chột vật thế này chứ?”

Biểu tình công tước Uy Luân sắp khóc tới nơi: “Quá nhiều! Người quả thật quá nhiều! Tô thành hiện giờ đã sắp bị người từ các nơi trên cả nước tràn về chen chúc nát luôn rồi. Lễ mừng của bề hạ, thi đấu toàn quốc.” Công tước Uy Luân bẻ đầu ngón tay, đuối sức nói: “Còn có cuộc thi chế tạo vũ khí, chính là một tuần sau lễ mừng của bề hạ. Toàn bộ dồn thành một cục. Ngài không phải không biết, mỗi thứ này đều làm đầu ta to ra, ba việc này dồn thành một cục. Vậy có còn muốn ta sống không?”

Thân vương Đức Nặc Ni Áo đồng tình nhìn công tước Uy Luân: “Công tước đại nhân phải bảo trọng cho tốt a.”

Bỗng, biểu tình công tước Uy Luân thu liễm lại, toàn bộ tất cả tâm tình vừa rồi đều không cánh mà bay, giống như biến thành một người khác: “Bất quá, ra sức vì bề hạ, đối với mấy người làm thần tử chúng ta mà nói, không thể chối từ.” Trong ánh mắt khinh thường của Đức Nặc Ni Áo, công tước Uy Luân nhìn xung quanh, đột nhiên hạ thấp giọng nói: “Nghe nói, bề hạ là sau khi trở về từ trang viên đó mới tuyên bố sắc lệnh cử hành cuộc thi đấu toàn quốc, ngài nói xem, việc này có phải có quan hệ gì đó với chủ nhân trang viên đó không?”

Thân vương Đức Nặc Ni Áo lộ ra vài phần cảnh giác, cười hi hi, cũng dè dặt thấp giọng nói: “Hi hi, cái này thì ta không biết. Tin tức của chủ nhân trang viên đó thật thật giả giả quá nhiều, ta quá lười, quả thật lười đi hỏi.”

- Hai vị, đang bàn gì thế? Bỗng một giọng nói sang sảng cắt ngang hai người.

Hai người giật mình, ngược đầu nhìn, thì ra là quân đoàn trưởng quân đoàn số một, Minh Tiêu. Cho dù ở trường hợp thế này, hắn vẫn một thân quân phục thẳng thớm, cực dễ làm người ta chú ý. Trên tay Minh Tiêu cầm một ly rượu đỏ, vừa nói vừa đi về phía này.

- Đại nhân Minh Tiêu lần này lại chịu nể mặt, thật là mặt trời mọc từ đằng tây a. Thân vương Đức Nặc Ni Áo nhìn thấy Minh Tiêu, câu đầu tiên chính là đâm thọc như vậy.

Đại nhân Minh Tiêu tính khí dữ dội trong truyền thuyết lại không chút để bụng, cười hích hích: “Hai ngày nay quả thật nhàn nhã phát hoảng, nghe nói Tuyết cấp (cóc tuyết) chỗ này của ngài làm có mùi vị cực ngon, tối nay rảnh rồi liền tới xem sao.”

Uy Luân quá khổ nói: “Đại nhân Minh Tiêu nghe đồn vẫn luôn trong sạch, giữ luật, không ngờ lần này lại vì Tuyết cấp mà cúi người. Chắc chắn, không dễ dàng, thật sự không dễ dàng. Ta nói thân vương ngài phải thưởng cho đầu bếp thật tốt a.”

- Đúng đó, đúng đó. Đức Nặc Ni Áo phụ họa nói.

Minh Tiêu ha hả cười lớn, giọng nói cực vang, cười mà như không nhìn hai người: “Ừa, hai vị, một vị là đại thần nội vụ tay nắm trọng quyền, vị còn lại là thân vương cao quý, chẳng trách ăn ý như thế, với lại nói chuyện nhập tâm như vậy, thần bí như vậy, không phải là đại sự quân quốc gì đó chứ? Thật là làm người thô lỗ như tôi đây vô cùng tò mò a.”

Người xung quanh đều đồng tai chú ý từng tí động tĩnh bên này. Đại nhân Minh Tiêu và công tước Uy Luân, thân vương Đức Nặc Ni Áo lúc trẻ đều là bạn thân, rồi sau này bất đồng của ba người lại càng ngày càng lớn. Giữa quân đội và đại thần khác, quan hệ cực kỳ tệ hại, đặc biệt là Minh Tiêu và công tước Uy Luân, thân vương liền trở thành bước đệm giữa hai người.

- Nghe nói khoảng thời gian trước, đại nhân Đỗ Phụng, ái tướng dưới tay đại nhân, bộ hạ tử thương vô số, ta và thân vương đang thương lượng đi an ủi một phen. Đoàn trưởng Đỗ Phụng chiến công hiển hách, thủ hạ nghĩ chắc cũng là lính mạnh, tướng tinh, lần này bị thương nặng, chính là tổn thất của quốc gia, hỗ trợ một phen cũng nói rõ chút tâm ý của tôi. Công tước Uy Luân lạnh lẽo nói.

Sắc mặt Minh Tiêu biến đổi, lập tức khôi phục như thường: “Ừa, cũng không biết công tước Uy Luân có được tin tức này từ chỗ nào. Ài, hiện giờ đặt điều điều ngoa quả thật lợi hại! Chẳng trách bộ hạ ba lần bốn lượt hạ lệnh, tuyên truyền tin giả là tội lớn, thì ra là vậy, thì ra là vậy a!”

Lần này là sắc mặt công tước Uy Luân thay đổi, ý trong lời Minh Tiêu rất rõ ràng, bộ hạ không hy vọng những tin tức này lan truyền khắp nơi.

Đức Nặc Ni Áo không biết làm sao nhìn hai người chơi chọi gà: “Ta nói hai người các người, sao lại giận dữ thế chứ? Nào nào nào, uống rượu, uống rượu!”

Chính ngay lúc lão đang muốn nâng ly, bỗng người hầu thần sắc hốt hoảng chạy lại, thấp giọng bên tai thân vương.

Minh Tiêu và công tước Uy Luân gần thân vương nhất, nghe thấy rõ ràng, hai người nhìn nhau, lập tức tách ra như bị điện giật, thần sắc hai người có chút dị dạng.

Bộ hạ đến rồi!

539. Chương 539: Dạ Hội

Khi Tô Môn Tây Gia Hoa dẫn Diệp Trùng xuất hiện ở cửa sau phủ thân vương, ba người Đức Nặc Ni Áo đã yên lặng, cung kính.

Tô Môn Tây Gia Hoa nhìn ba người đứng cúi đầu, hơi gật đầu: “Không cần ồn ào.” Ba người gật đầu hiểu rõ, chỉ là khi nhìn thấy Diệp Trùng lạnh lùng đứng cạnh Tô Môn Tây Gia Hoa, trong mắt ba người lóe qua một tia dị sắc.

- Vị này là Diệp Trùng... ừm... đại sư, hẳn là đại sư chế tạo vũ khí, cũng là một cao thủ cận chiến. Tô Môn Tây Gia Hoa giới thiệu ngắn gọn về Diệp Trùng.

Ba người lúc này mới bừng tỉnh ngộ, thì ra là đại sư chế tạo vũ khí, chẳng trách bệ hạ coi trọng như vậy. Cao thủ cận chiến phía sau đó trực tiếp bị bọn họ bỏ qua, cận chiến nào có đại sư gì? Khẳng định là bệ hạ vì nể mặt hắn.

Tô Môn Tây Gia Hoa xoay mặt về phía Diệp Trùng giới thiệu: “Vị này là thân vương Đức Nặc Ni Áo, là chú của ta. Vị này là công tước Uy Luân, đại thần nội vụ của ta, ừm, nếu như sau này người có việc gì, có thể trực tiếp tìm lão.”

Công tước Uy Luân cười ha hả: “Diệp đại sư có dặn dò gì, chuyển tin tới thì được rồi.” Lão không ngốc, bệ hạ ngay cả loại lời này cũng nói, đủ để chứng minh sự tôn trọng, yêu quý đối với hắn của bệ hạ không ai sánh bằng. Loại nhân vật này, phải ra sức bợ đỡ mới được, cho dù không bợ đỡ, quan hệ tốt cũng không tệ.

- Vị này là Minh Tiêu, quân đoàn trưởng quân đoàn số một. Tô Môn Tây Gia Hoa chỉ Minh Tiêu nói. Minh Tiêu mỉm cười với Diệp Trùng.

- Chỗ này là dạ hội có quy cách cao nhất của cả Đông Vân, quyền quý tập trung như mây, hi hi, người đẹp đương nhiên cũng rất nhiều, quen biết thêm một số quý tộc, có chỗ tốt cho người. Tô Môn Tây Gia Hoa nói với Diệp Trùng.

- Ừm. Diệp Trùng gật đầu, rồi muốn xoay người bỏ đi.

Ánh mắt đầu tiên mấy người công tước Uy Luân nhìn thấy Diệp Trùng thì đã biết hắn là ai. Bệ hạ nói với thiếu niên này, trong tai ba người công tước Uy Luân lại sinh ra cảm giác có chút dị dạng. Bọn họ đều không hẹn mà cùng nghĩ tới một tin đồn khác lan truyền cùng lúc với tin tức đó: Thiếu niên này thật ra là con riêng của bệ hạ. Bọn họ đều rất rõ bệ hạ làm người nghiêm khắc, cực ít nói chuyện ôn hòa, vui vẻ như vậy với người khác.

Ý nghĩ này chỉ lóe lên rồi mất trong đầu bọn họ. Thân vương Đức Nặc Ni Áo thân là địa chủ, tự nhiên cần chiếu cố chu đáo, vội vàng hỏi: “Ngài cần người hầu dẫn đường không?”

- Không cần. Diệp Trùng nói chuyện không cần bất cứ trau chuốt nào, giọng nói của hắn lạnh như băng lạnh vậy.

Khóe miệng Tô Môn Tây Gia Hoa hiện lên một tiểu ý thần bí, xoay mặt lại, thần sắc khôi phục bình thường, nói với ba người: “Ba người các người theo ta tới thư phòng.” Nói xong liền dẫn đầu đi về phía thư phòng, hẳn lúc nhỏ từng sống ở phủ thân vương trong thời gian khá dài, cực kỳ quen thuộc chỗ này.

Ba người công tước Uy Luân biết bệ hạ nhất định có việc dặn dò, vội vàng theo sát phía sau.

Lại nói Diệp Trùng một mình đi vào dạ hội. Đây là một dạ hội kiểu mở, trừ cần có thiệp mời để vào ra, thứ khác đối với người tham gia dạ hội mà nói, hoàn toàn tự do. Vô luận góc nào, đều có thức ăn và rượu tinh mỹ, mà ở một số góc yên tĩnh, lại đặt ghế sofa pha mềm mại và điểm tâm ngon miệng, nơi này thích hợp nhẹ giọng giao lưu. Mà ở ngay chính giữa, toàn bộ tất cả bàn ghế đều trống trơn, nơi đó là một sân nhảy kiểu mở.

Loại dạ hội này, Diệp Trùng từng tham gia ở Thương gia. Tuy đoạn ký ức ở Thương gia đó không hề vui vẻ, nhưng điều này cũng làm Diệp Trùng không biết làm gì giống như lần trước.

Lấy một ly rượu từ trên khay người hầu cầm, Diệp Trùng cầm ly rượu, đi tới góc yên tĩnh.

Nói thật, hẳn đối với mục đích hành động lần này và kế hoạch không hiểu chút nào. Bất quá, Tô Môn Tây Gia Hoa đặc biệt tới, Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định đi một chuyến. Tên Tô Môn Tây Gia Hoa đó, Diệp Trùng không hề coi là hiểu rõ, nhưng có một điểm rất khẳng định, hẳn nhất định không phải người thích làm mấy việc vô vị.

Góc này đang ngồi linh tinh vài người, bọn họ phần lớn thấp giọng đàm luận gì đó. Bất quá, thính lực của Diệp Trùng cực kỳ kinh người, có thể nghe rất rõ ràng bọn họ đang nói những gì. Có vài phụ nữ quý tộc, ôm chó cưng của mình, ngồi thành một nhóm, tán gẫu tin tức lan truyền.

Chính ngay lúc này, Diệp Trùng bỗng phát giác có người tới gần mình.

Một thiếu niên, cầm một ly rượu đỏ, đi tới trước sô pha của Diệp Trùng: “Hi hi, người anh em, tại sao ngồi ở đây một mình, có phải là cảm thấy rất nhàm chán không? Ha ha, ta cũng cảm thấy nhàm chán. Cũng không biết mấy người này tại sao lại sôi sục như vậy, cũng không cảm thấy chán ghét sao?”

Thiếu niên này rõ ràng là một con em quý tộc, da dẻ trắng bóc, nói chuyện nhiệt tình mà lại không làm người ta chán ghét, hẳn tự tới quen thuộc ngồi trên sô pha bên cạnh Diệp Trùng, thoải mái rên rỉ một tiếng.

- À ha, vẫn không biết người anh em tôn tính đại danh là gì a, tiểu đệ Y Tư. Y Tư vẻ mặt sốt sắng nhìn Diệp Trùng.

- Diệp Trùng. Trả lời của Diệp Trùng cực kỳ ngắn gọn.

Bỗng Y Tư xoay mặt về phía sàn nhảy lái nhai: “Diệp huynh, anh nói người đẹp ở chính giữa sàn nhảy đó thế nào?”

Theo ngón tay của Y Tư, sàn nhảy có cô gái xinh đẹp đang vui vẻ khiêu vũ. Cô gái này mái tóc mượt giống như thác đổ, mắt sáng răng trắng, nụ cười vô tà nở rộ trên gương mặt, mà cái eo mảnh mai đó bị buộc chặt lại, cái váy trắng như tuyết dưới cái eo mảnh giống như bông hoa nở rộ. Ngay cả loại người không có sở thích thẩm mỹ như Diệp Trùng cũng nhìn ra được, người khác rõ ràng âm thầm, mất đi ánh sáng dưới sự chói lọi của nàng ta.

Nhưng, Diệp Trùng đối với đề tài này vô cùng cảm thấy không hứng thú, hẳn thu hồi ánh mắt của mình: “Bình thường.”

- Á, thần của ta! Đó chính là tiểu thư Mạn Nhi, tiểu thư Thù Mạn Nhi người đẹp đứng đầu của cả Tô thành. Nàng ta chính là người tình trong mộng được công nhận trong lòng vô số thanh niên kiệt xuất của chúng ta a! Anh ngay cả nàng ta cũng không cảm thấy hứng thú, chẳng lẽ... Y Tư vẻ mặt ngụy dị nhìn Diệp Trùng.

Thù Mạn Nhi, Diệp Trùng bỗng nghĩ tới Thù Mạc Nhi, cũng không biết giữa hai người có liên hệ gì hay không. Diệp Trùng nhìn chằm chằm Thù Mạn Nhi một hồi, bất quá lại không có bất cứ kết quả gì.

- Ha ha, người an hem, lộ tẩy rồi nha! Vừa rồi hãy thề thốt son sắc nói bình thường, bây giờ không biết là ai nhìn tới mức mắt không chớp! Hi hi, ánh mắt vừa rồi của ngươi đã bán đứng ngươi rồi. Ánh mắt này ta đã quá quen thuộc, cả Tô thành, chỉ cần nhìn thấy tiểu thư Mạn Nhi, tám phần đều là ánh mắt này, hai phần còn lại à, có một phần là phụ nữ. Y Tư đắc ý nói.

- Vậy vẫn còn một phần thì sao? Diệp Trùng có chút hứng thú với tên Y Tư này.

- Đó là kẻ mù. Y Tư vẻ mặt dứt khoát nói.

Bỗng trong lòng máy động, Diệp Trùng đánh giá Y Tư một lượt, trong lòng lại có chút kinh ngạc, tên này lại là một phôi thai luyện tập võ thuật cực kỳ không tồi. Thân hình tương xứng, động tác hài hòa, bất quá, vừa nhìn da mỏng thịt mềm, Diệp Trùng liền biết tên này tuyệt chưa từng chịu khổ qua.

- Ngươi nhìn ta thế làm gì, ta cho ngươi biết, ta không có hứng thú với đàn ông. Trong giọng nói Y Tư có chút quái.

Diệp Trùng thu hồi ánh mắt của mình.

Bỗng, sàn nhảy nhốn nháo, một tiếng gầm rú Diệp Trùng chưa từng nghe qua truyền ra từ giữa đám đông. Toàn bộ ánh mắt của mọi người trong cả hội trường đều hướng về phía sàn nhảy.

Nghe thấy tiếng gầm của động vật đó, Y Tư bên cạnh Diệp Trùng lại biến sắc mặt: “Đáng chết! Tên khốn nào lại mang Tuyết khuyến thú tới đây! Hẳn không biết vậy là lấy mạng người sao chứ?”

- Tuyết khuyến thú? Là thứ gì? Diệp Trùng hỏi.

Y Tư gấp giọng nói: “Không là thứ gì, nó là một loại mãnh thú cỡ nhỏ. Nhưng nếu như lúc bình thường, nó sẽ giống như một con chó con, lông xù dễ thương vô cùng. Nhưng nếu nó bỗng nhiên nổi điên, vậy thì cực kỳ khủng bố, tốc độ của nó rất nhanh, với lại tính công kích rất mạnh. Chắc là ai đó cho nó là chó con rồi.”

- Ủm. Diệp Trùng ừ một tiếng.

- Lần này thảm rồi. Nơi này cấm mang vũ khí, thị vệ lại đều ở bên ngoài. Y Tư hoảng loạn, cuống quýt.

Bỗng, tiếng kêu đó lao ra về phía Diệp Trùng. Thần sắc trên mặt Y Tư trắng bệch, hắn đã nhìn thấy con Tuyết khuyến thú phát điên đó, nó rõ ràng đang lao về phía bên này của bọn họ.

Diệp Trùng cũng đã nhìn thấy con Tuyết khuyến thú đó, thể hình của nó không hề lớn, kích cỡ không khác bao nhiêu với con chó cỡ nhỏ mấy phụ nữ quý tộc đó ôm trong lòng hắn vừa nhìn thấy. Toàn thân đều là lông xù, giống như một quả cầu tuyết, nhưng cặp mắt lúc này lại đỏ ngầu, cái miệng nhỏ vốn dĩ dễ thương, lúc này chảy nước dãi, biểu tình dữ tợn nói không ra lời.

Ánh mắt Diệp Trùng bỗng phát lạnh, hắn từng qua lại với rất nhiều loại dã thú, hắn lập tức phán đoán ra tính nguy hiểm trước mắt của con Tuyết khuyến thú này.

Sức mạnh của bốn cái chân nhỏ phần lớn đều ẩn giấu trong lớp lông dày cộm cực kỳ lớn, thân hình của nó như điện, nhanh tới mức làm người ta không nhìn kịp. Đã có ba người hầu cổ họng bị nó cắn nát.

- Hết rồi, hết rồi! Y Tư run rẩy toàn thân.

Diệp Trùng nhanh nhẹn cầm một con dao ăn trên bàn lên, trong ánh mắt tuyệt vọng của Y Tư, con dao ăn đó lưu chuyển giữa ngón tay hắn, tiếp đó hóa thành một luồng sáng.

Bụp. Ting. Hai tiếng gần như đồng thời vang lên.

Con khuyến thú lốm đốm hoa bị dao ăn đóng trên sàn, dao ăn chuẩn xác cắm ngay cổ họng nó, máu trào lên theo mép dao. Ánh sáng trong cặp mắt đỏ kéké của nó từ từ tối lại, tứ chi giống như đập nước, ư ử trong cổ họng không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Mọi người đều bị biến cố này làm ngây đờ ra. Rất nhiều người, tràn đầy thương tiếc nhìn con Tuyết khuyến thú nhỏ giờ đây trông đáng yêu vô cùng này, mà một số phụ nữ quý tộc thậm chí ghé tởm nhìn Diệp Trùng là người ra tay. Không ai chú ý tới ba người hầu đã không còn thở, vài người hầu im lặng mang thi thể của bọn họ ra ngoài.

- May mà người ra tay nhanh a! Người anh em, lần này người đã cứu ta! Nhưng cú vừa rồi đó của người quả thật quá tuyệt, dạy ta làm thế nào? Y Tư vừa đi ra từ trong nguy cảnh, hiện giờ đang ở trong trạng thái hưng phấn.

- Tuyết Tuyết! Tiếng kêu đau khổ của một cô gái đang tới gần bên này.

Thân thể Y Tư vừa rồi hãy còn hưng phấn dị thường thoáng cái cứng ngắc, hắn cảnh giác quay đầu nhìn về phía Diệp Trùng, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ tâm vô bì: “Người anh em, lần này chúng ta thảm rồi!”

Cô gái đó nhìn thấy Tuyết khuyến thú bị đóng trên sàn, nước mắt lập tức chảy ra, quỳ trên đất, thò tay vuốt ve thân thể con Tuyết khuyến thú này, khóc rưng rức.

Diệp Trùng nhìn thấy rất rõ ràng, cô gái này chính là Thù Mạn Nhi ở chính giữa sàn nhảy vừa rồi đó.

Bên cạnh Thù Mạn Nhi rất mau liền xuất hiện vài thanh niên hùng dũng, bọn họ nhìn thấy Thù Mạn Nhi bị thương như vậy, lập tức phản nộ.

- Là tên khốn nào làm? Con bà nó đứng ra. Một thanh niên to lớn vạm vỡ lớn giọng quát.

- Harney, nói với người bao nhiêu lần rồi, quý tộc chúng ta không thể nói tục, nhưng lần này tha cho người, hừ, tóm lại không biết là tên nào chán sống rồi. Một thiếu niên có một cặp mắt tam giác âm u nói.

Hai người bọn họ vây quanh một thanh niên đẹp trai, tuấn tú giống như ánh mặt trời, đường nét phần mặt của thanh niên này giống như đá cẩm thạch điêu khắc, ngoài ra ẩn ước lộ ra vài phần khí chất không gian mà uy. Ánh mắt hắn từ từ quét qua mọi người, mọi người nhao nhao lùi lại dưới ánh mắt của hắn, ánh mắt của hắn cuối cùng rơi trên người Diệp Trùng.

Trong tất cả mọi người, chỉ có Diệp Trùng như không nhìn thấy ánh mắt hần.

- Dám hỏi chính là các hạ ra tay phải không? Thanh niên này từ từ mở miệng, lời nói trầm thấp có sức.

Diệp Trùng gật đầu: “Đúng.”

Thần sắc Y Tư bên cạnh thay đổi, nhỏ giọng sấn tới bên tai Diệp Trùng: “Hần là con trai quân đoàn trưởng số hai, tên George. Thực lực của hắn rất cao, tuy tuổi tác không lớn, nhưng đã thành xạ thủ cấp sáu rồi. Hắn vẫn luôn rất có ý tứ với tiểu thư Thù Mạn Nhi, là người có khả năng lấy được tiểu thư Thù Mạn Nhi nhất. Nhưng theo tin tức nội bộ của ta, dường như tiểu thư Thù Mạn Nhi không có ý gì với hắn.”

- Con chó nhỏ này là chó cưng của tiểu thư Mạn Nhi, các hạ tại sao ra tay sát hại? Lời George âm vang có sức.

- Chó con? Đây rõ ràng là một con Tuyết khuyến thú! Y Tư bên cạnh Diệp Trùng nhin không được mở miệng. Trong mắt George lóe qua một tia sắc bén, Y Tư lập tức lúng túng rút lại.

- Chỉ cần các hạ có thể xin lỗi tiểu thư Mạn Nhi, việc này liền bỏ qua không nói, thế nào? George nhìn Diệp Trùng một cái.

Y Tư không ngờ việc này lại có thể giải quyết như vậy, mừng rỡ ngoài ý muốn. Vừa muốn đồng ý, trong tai nghe thấy lời Diệp Trùng, giống như chậu nước lạnh, từ đầu ướt tới chân.

- Không. Trả lời của Diệp Trùng cực kỳ dứt khoát, kiên quyết.

Thần sắc George và hai người bên cạnh hắn đồng thời biến đổi, gã thô lỗ bên cạnh đó liền mở miệng muốn chửi, George giơ tay cản lại, trầm giọng hỏi: “Các hạ chút mặt mũi này cũng không nề?”

Diệp Trùng lạnh nhạt nhìn George, hắn rất kỳ quái. Lô gic của người này tại sao lại tệ vậy chứ? Minh rõ ràng chẳng qua chỉ là phòng vệ chính đáng, mình lại phải đi xin lỗi cô gái thế này?

Chính ngay lúc này, Thù Mạn Nhi vẫn luôn khóc rầm rức đột nhiên đứng lên. Nước mắt trên mặt chưa khô. Nàng đi tới trước người Diệp Trùng, uyển chuyển vái một cái: “Vị tiên sinh này, xin lỗi, tôi cũng không biết Tuyết Tuyết là Tuyết khuyến thú, làm ngài hoảng sợ, thành thật xin lỗi.”

Cử động lúc này của Thù Mạn Nhi giống như đánh George một bạt tai, sắc mặt George lập tức trở nên cực kỳ khó coi. Hắn thế nào cũng không ngờ Thù Mạn Nhi lại làm mình không xuống thang được trong trường hợp này như vậy.

Trong mắt hần lóe qua vẻ tàn độc, hừ lạnh nói: “Thì ra tại hạ vẫn luôn mặt nóng dán vào chảo lạnh. George hiểu rồi! Nhưng việc này không thể xong như vậy, ta yêu cầu quyết đấu với vị tiên sinh này!”

: Câu gốc là mặt nóng dán vào mông lạnh. Mông lạnh tức là chỉ biểu tình thờ ơ của người ta, câu này dùng khi có việc nhờ người ta, mình mặt mày tươi cười, còn người ta thờ ơ không để ý tới, có khác gì áp mặt vào mông người ta không chứ?

Lời này vừa thốt ra, cả hội trường vỡ tung.

- George, người điên rồi sao? Việc giữa ta và người, hà tất trút giận người khác. Đây vốn dĩ là việc không liên can người khác, ta vẫn luôn không biết Tuyết Tuyết là Tuyết khuyến thú, mới gây ra hiểu lầm này. Người có lỗi phải là ta mới đúng! Thù Mạn Nhi gấp giọng nói, nàng ta áy náy nhìn Diệp Trùng.

George mặt trầm như nước, hoàn toàn không để ý Thù Mạn Nhi, mà lạnh lẽo nhìn chằm chằm Diệp Trùng: “Thế nào, các hạ có dũng khí này không?”

Diệp Trùng cảm thấy rất kỳ quái, tại sao đối phương phải nói nhiều lời thừa như vậy, nếu như nhìn không thuận mắt, ra tay là được rồi, giống như mình vậy.

Thân hình Diệp Trùng lắc lư một cái, trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, bỗng xuất hiện trước mắt George.

Sắc mặt George kịch biến, vừa muốn có phản ứng, cổ họng liền sít lại, tiếp đó hắn cảm thấy đôi chân mình rời khỏi đất.

Diệp Trùng nắm lấy cổ George, cứ như vậy, thần sắc như thường nhấc hấn trên không.

Cả hội trường chút âm thanh cũng không có, mọi người đều kinh khủng nhìn Diệp Trùng. George chính là con trai quân đoàn trưởng quân đoàn số hai! Hấn không muốn sống sao? Mà mấy người thực lực xuất chúng đó, sắc mặt thay đổi là vì động tác vừa rồi của Diệp Trùng, quả thật quá nhanh!

Đây là tốc độ con người có thể có hay sao?

Khoảng khắc này, cả hội trường, vô cùng tĩnh mịch.

Rào rào, vô số ly rượu rơi trên sàn từ trong tay đám khách khứa, vỡ thành mảnh vụn. Lúc này mọi người mới như tỉnh mộng, hội trường lập tức loạn lên, vô số tiếng bàn ghế ngã đổ, tiếng người té ngã, tiếng khay vỡ vụn.

- Mau buông tay! Không được làm hại công tử George!

- Người không muốn sống rồi sao? Ngay cả loại việc này cũng dám làm?

- Người trẻ tuổi, người có thể nghĩ rõ ràng, ngàn vạn lần đừng làm việc ngốc. Người phải nghĩ hậu quả làm việc này, người nghĩ người nhà của người...

.....

- Chuyện gì thế? Thân vương Đức Nặc Ni Áo trầm giọng hỏi, giọng nói của lão không lớn, nhưng hội trường lập tức yên tĩnh lại.

Đám khách khứa lúc này mới nhìn rõ người trung niên bên cạnh thân vương đó, ai nấy sắc mặt đại biến, lập tức hành lễ: “Bệ hạ vạn tuế!” Bọn họ không biết lần này bệ hạ tới lúc nào? Một số người tâm tư nhanh nhạy lập tức nghĩ tới thiếu niên đó.

Nhất thời, toàn bộ mọi người đều quỳ xuống, chỉ duy có Diệp Trùng nắm cổ George đứng ở đó là chói mắt.

- Chuyện gì vậy? Đây không phải là con trai của Aris sao? Tô Môn Tây Gia Hoa nhìn George Diệp Trùng đang nắm, kỳ quái hỏi Diệp Trùng.

- Hấn nói muốn quyết đấu với ta. Diệp Trùng giới thiệu rất đơn giản tình huống.

Cái tên khốn kiếp George này! Tô Môn Tây Gia Hoa thầm mắng George trong lòng, chỉ biết mang phiền toái đến cho hấn. Nhưng nếu như người khác ngược lại cũng dễ xử chút, mình có thể khoanh tay bỏ mặc, nhưng lại là con trai của quân đoàn trưởng quân đoàn số hai.

- Hấn nào là đối thủ của ngươi. Tô Môn Tây Gia Hoa cười nói: “Bỏ đi, hà tất chấp nhất người trẻ tuổi này.”

Nghe thấy lời này, mọi người đều run rẩy trong lòng. Thực lực của bệ hạ mọi người đều biết, người là xạ thủ cấp tám, ngay cả bệ hạ cũng nói thẳng George không phải đối thủ của thiếu niên này, thân thủ của thiếu niên này há không phải lợi hại cùng cực sao? Mà điều một số người khác suy nghĩ lại là một vấn đề khác, bệ hạ hoàn toàn không hỏi tình huống gì, thì rất trực tiếp đứng về phía thiếu niên này, có thể thấy mức độ sủng ái trong đó, chỉ là thiếu niên này rốt cuộc là có lai lịch gì?

- Đối. Diệp Trùng thốt ra một chữ, hấn thò ra năm ngón tay. Diệp Trùng cực kỳ bất mãn với Tô Môn Tây Gia Hoa, lý do mình tới tham gia dạ hội này không có chút trình bày nào không nói, lại còn có mấy việc nhảm chán này.

Tô Môn Tây Gia Hoa nhìn ra sự bất mãn trong mắt Diệp Trùng, liếc thấy năm ngón tay Diệp Trùng thò ra, không biết làm sao, cũng rất đau lòng, gật đầu: “Được.” Trong lòng hấn thầm mắng Aris là một tên đầu đồ máu chó (yêu nhân dính máu chó không xài được phép í mà), sinh ra đứa con gì đâu, không được, tiền này nhất định phải lấy lại từ chỗ Aris.

Đối thoại giữa Diệp Trùng và Tô Môn Tây Gia Hoa làm tất cả mọi người đều không hiểu đầu cua tai nheo gì, chỉ có duy nhất công tước Uy Luân đoán ra được một điểm, lão cúi đầu, trong lòng quái lạ vô bì.

540. Chương 540: Đánh Cuộc

Diệp Trùng nhìn Tô Môn Tây Gia Hoa một cái, thấy hắn gật đầu liền thả George trên tay xuống. George vừa được buông ra, liền quỳ trên đất, đôi tay ôm cổ họng ho dữ dội. Thời gian bị Diệp Trùng bóp cổ họng quá dài, mặt hắn đã sung huyết thành màu tím tương.

Hắn oán hận nhìn Diệp Trùng, ở trước mặt nhiều quý tộc như vậy, hôm nay hắn coi như mất mặt tới tận nhà luôn rồi.

Minh Tiêu nhìn thấy ánh mắt của George, lông mày không khỏi nhíu lại, trong lòng thầm nhủ. Đứa trẻ này tại sao không hiểu chuyện như vậy? Không hiểu đối phó tạm thời, hắn chẳng lẽ nhìn không ra, người trước mắt này hoàn toàn không phải người hắn có thể đắc tội sao? Giao tình của Minh Tiêu và Aris thâm hậu, hắn định nhắc nhở Aris một chút, tránh George sau này gây nên phiền phức gì.

Nhìn George tuần tú, mấy nhân vật có trọng lượng đều thầm lắc đầu trong lòng, tên nhóc này trong đường như có đôi chút thông minh vật, không ngờ lại là gỏi thêu hoa, nhìn mà không xài được.

Hội trường rộng lớn chỉ có tiếng ho dữ dội của George. Tất cả ánh mắt nhìn về phía Diệp Trùng đều thay đổi. Mấy phụ nữ quý tộc vừa rồi về mặt cảm ghét nhìn Diệp Trùng, lúc này co lại trong góc, mặt lộ ra vẻ sợ hãi. Còn mấy quý tộc vừa rồi khuyển cáo Diệp Trùng, nhục mạ Diệp Trùng, ai nấy lúng túng, hận không thể treo miệng mình lên, trong lòng hối hận vô cùng.

- Ha ha. Tô Môn Tây Gia Hoa tuy đang cười nhưng âm thanh đó lại làm người ta lạnh buốt sống lưng. Mọi người lúc này đều nghĩ tới lời đồn liên quan tới sự nghiêm khắc và sát phạt của vị quân vương này, ai nấy run rẩy. Ngay cả Minh Tiêu, thân vương Đức Nặc Ni Áo, công tước Uy Luân, ba nhân vật thực quyền cũng cung khiêm đứng cúi đầu.

Diệp Trùng đứng một bên, thần sắc như thường. Đối với Tô Môn Tây Gia Hoa, thứ Diệp Trùng có nhiều hơn là cảnh giác, mà không có sợ hãi gì đó. Hắn rất rõ, giữa hai người hắn và Tô Môn Tây Gia Hoa là quan hệ minh hữu bình đẳng, tuy trông hắn hình như chịu trói buộc của Tô Môn Tây Gia Hoa khá nhiều, không tự do, nhưng thật ra lại ngược lại hoàn toàn. Tô Môn Tây Gia Hoa đối với hắn mà nói, không phải là duy nhất, nhưng đối với Tô Môn Tây Gia Hoa mà nói, lại là duy nhất. Từ góc độ này mà xét, người chịu hạn chế không hề là hắn, mà là Tô Môn Tây Gia Hoa.

Càng hướng chi, Diệp Trùng vừa mới có được đột phát, đang ở đỉnh cao nhất của tinh thần, hắn lúc này, không sợ gì cả. Điều này không hề có nghĩa hắn dui mù mà xung động đại đột, ngược lại, vô luận vào lúc nào, bình tĩnh đã thành tố chất nội tại nhất của hắn, bao gồm cả hiện tại.

Thí dụ, hắn hiện giờ đang suy nghĩ, Tô Môn Tây Gia Hoa thậm chí vì để mình tham gia mà tự thân tới trang viên của hắn.

Nói thật, Diệp Trùng không hề có kinh nghiệm chính trị gì, điều hắn có thể làm chỉ có thể thông qua sự suy nghĩ bình tĩnh của mình mà tìm ra đáp án. Đối với sự thất bại và chính xác của đáp án, hắn không hề có thể bảo đảm, nhưng hắn tin rằng, mình nhất định sẽ có một ngày nghĩ thông. Mà lúc đó, mình sẽ tìm được con đường chính xác giải quyết mấy vấn đề này. Đây chính là sự trưởng thành của hắn, thu hoạch của hắn! Tất cả thành công của hắn, tất cả thu hoạch của hắn, chính là tích lũy từng chút một thể này.

Vĩnh viễn không được từ bỏ suy nghĩ, vĩnh viễn không được từ bỏ cố gắng. Đây là niềm tin của Diệp Trùng.

- Ta đẳng vị chẳng có mấy ngày, cơ hội gặp mặt mọi người cũng rất ít, lần này có thể gặp mặt các vị, rất là vui mừng. Lời Tô Môn Tây Gia Hoa rất bình thường, nhưng lại đầy uy nghiêm, không có ai dám ngắt đầu. Đương nhiên có một người ngoại lệ, đó chính là Diệp Trùng.

- Ha ha, mọi người mặc sức mà vui vẻ, không cần quá cẩn thận. Ừm, chỉ cần công việc chức vụ của mình đã hoàn thành, rảnh rỗi hưởng thụ một chút, là phương thức giải trí không tồi. Nhưng... Tô Môn Tây Gia Hoa cất cao giọng, trái tim mọi người cũng đột nhiên treo lên, một vài kẻ nhất gan thậm chí run rẩy một cái.

Quét nhìn quanh, Tô Môn Tây Gia Hoa tiếp: “Hoàn thành chức vụ của mình, nếu như có ai, lười biếng công tác, chỉ lo vui chơi, ha ha, điểm này không cần ta nói rồi chứ nhỉ.” Tô Môn Tây Gia Hoa hòa nhã, vui vẻ, nhưng làm trong lòng mỗi người phát lạnh.

- Ừm, đúng rồi, có một người ta vẫn quên giới thiệu với mọi người. Tay phải Tô Môn Tây Gia Hoa hướng hồ về phía Diệp Trùng: “Vị này là đại sư Diệp Trùng, là đại sư chế tạo vũ khí xuất sắc nhất nước Đông Vân chúng ta, trải qua sự tiến cử của đại sư Táp Lỗ, còn có sự cho phép của ta, y sẽ được bổ nhiệm làm kỹ sư chế tạo vũ khí đứng đầu nước Đông Vân chúng ta.”

Đám quý tộc lúc này mới bừng tỉnh, thì ra lai lịch thiếu niên này lại lớn như vậy! Mà mấy người có lòng đó, lại suy nghĩ sâu hơn. Kỹ sư chế tạo vũ khí đứng đầu nước Đông Vân vốn dĩ là đại sư Táp Lỗ, bây giờ đại sư Táp Lỗ lại nguyện ý giao cái xưng hiệu này lên người thiếu niên này, điều đó đủ nói rõ đại sư Táp Lỗ đồng ý với năng lực của thiếu niên này.

Chỗ này có rất nhiều quý tộc của quốc gia khác, bọn họ sinh cảnh giác trong lòng, điều này có phải có nghĩa nước Đông Vân đã hoàn thành sự thay thế mới cũ?

- Mọi người có thể còn chưa biết. Đại sư Diệp Trùng còn là một cao thủ cận chiến, nghĩ chắc thân thủ của y, mọi người cũng đã nhìn thấy rồi chứ. Trước khi gặp đại sư Diệp Trùng, ta chưa từng nghĩ rằng còn có người nào có thể tạo ra uy hiếp với xạ thủ chúng ta, nhưng trước đây không lâu, ta đã nhìn thấy. Đó là lần đầu tiên gặp được đại sư Diệp Trùng, y một mình ứng đối mười hai xạ thủ cấp sáu! Mà đối phương, đã tử thương bảy người! Lời của Tô Môn Tây Gia Hoa giống như quăng vào chảo dầu một quả bom, cả hội trường ông cái xôn xao, mọi người chụm đầu, áp tai, ánh mắt bọn họ nhìn Diệp Trùng đầy kinh hãi và sợ sệt. Mà sắc mặt George vừa mới đứng dậy tệ hại vô bì, hẳn lúc này mới biết năng lực đối phương mạnh cỡ nào.

Một người đối mặt mười hai xạ thủ cấp sáu, loại thân thủ này chỉ có cao thủ cấp tám mới có khả năng, cao thủ cấp bảy cũng rất khó làm được một điểm này. Dưới tình huống thế này, không chỉ có thể tự bảo vệ mà còn sát thương bảy người, thân thủ như vậy, đã làm người nghe kinh hãi rồi. Chẳng lẽ thiếu niên này đã có thể đạt tới xạ thủ cấp tám rồi sao?

Trong ánh mắt kinh sợ của mọi người, hình tượng của thiếu niên trầm mặc, ít lời này bỗng trở nên thần bí, cao lớn vô bì. Hẳn giống như một con cự thú đi tới từ hồng hoang, thờ ơ nhìn chúng sinh bằng nửa con mắt.

Nhìn thấy ánh mắt tò mò xen lẫn sợ hãi của đám quý tộc, thứ Tô Môn trông chờ là hiệu quả này. Sinh ra trong vương thất, hẳn rất rõ ràng lực lượng hàm chứa của tầng lớp quý tộc. Hẳn tin rằng, dạ hội lần này sẽ gây nên sóng gió bậc nào trong đám quý tộc này.

- Bệ hạ, thần không tin! Bỗng có người đứng ra, giọng nói trầm mạnh ồn ào làm người ta chú ý, mà người quen biết hẳn mừng thầm trong lòng. Lần này có chuyện vui coi rồi.

Một tráng hán cao khoảng một mét tám mươi lăm đã đứng ra. Bả vai nở nang, cơ nhục toàn thân cuộn cuộn, một đôi tay lớn như quạt hương bồ, mặt hình vuông, dưới lông mày đen đậm, một cặp mắt sáng quắc có thần.

- Không tin? Người hoài nghi lời ta nói? Mặt Tô Môn Tây Gia Hoa bỗng trở nên âm trầm. Ánh mắt sắc bén như kiếm, phảng phất như sắp đâm xuyên tráng hán này.

- A Mãng, đồ lão xước, thật là to gan, còn không mau tạ tội với bệ hạ! Minh Tiêu vẫn luôn cúi đầu đứng đắn nén không được, đứng ra nghiêm giọng quát mắng. A Mãng là một mãnh tướng dưới quyền hắn, tuy chỉ có mười tám tuổi, nhưng thân thể phát dục cực kỳ xuất sắc. Với lại, thiên phú ở phương diện thần niệm cũng thượng đẳng trong lớp trung thượng đẳng, như giờ đã là xạ thủ cấp sáu. Minh Tiêu vẫn luôn yêu quý hắn tính tình ngay thẳng, cho nên thường dẫn hắn bên mình, không ngờ lần này đã gây họa.

Tô Môn Tây Gia Hoa âm trầm gương mặt, hẳn phẩy tay ngăn cản Minh Tiêu nói. Một cặp mắt như chim ưng nhìn chằm chằm A Mãng, không khí ngưng trọng đến kỳ dị. Mọi người đều ngừng hô hấp, sự nghiêm khắc, sát phạt của tân vương vẫn luôn là đề tài nghị luận ngầm của đám quần thần. Lại có người dám công khai ngược lại bệ hạ, đó không phải tìm chết sao? Rất nhiều người đều thầm lo lắng cho A Mãng, nếu như bệ hạ lúc này nói lời hắn ra chém, tuyệt đối không có ai cảm thấy bất ngờ.

Danh tiếng sát phạt của bệ hạ có đã lâu, khi hắn vẫn còn là hoàng tử, vì bồi dưỡng hắn, tiên vương đã ra lệnh hắn đi tới một đoàn làm từ đoàn trưởng lên. Mà một lần, do tập hợp trễ, hắn đã tự tay giết mười tám binh sĩ. Từ đó về sau, mọi người liền biết vị bệ hạ này là một người không thể đùa cợt. Mà bệ hạ du lịch khắp nơi, tính tình lãnh khốc, hắn ra tay tàn độc, xạ thủ chết trên tay hắn không biết bao nhiêu, danh xưng của bệ hạ trong mấy xạ thủ nhân tài không hề tốt.

Nhưng lực lượng của vương thật mạnh như hiện nay, lại không có ai không thừa nhận, không chỉ quân quyền tập trung cao độ, mà đứng đầu quan viên hành chính như là đại thần nô vụ lại trung thành đứng về phía bệ hạ. Lại thêm thân vương càng không tiếc sức lực ủng hộ người cháu này của mình, chính là cường giả đỉnh cấp giống như cao thủ cấp tám. Sự nuôi dưỡng vương thật hiện giờ so với thời đại của tiên vương nhiều hơn nhiều. Lại thêm một quân vương tôn sùng thượng võ, thường phạt phân minh, người có hiểu biết đều biết, sự quật khởi của nước Đông Vân đã sơ hiện dấu vết.

Bệ hạ hiện giờ, trong cả nước Đông Vân nói một không hai!

Lúc này, có người công nhiên chất vấn người, đó không phải tìm chết thì là gì?

Thời gian giờ phút này trôi qua chậm chạp dị thường, rất nhiều người thậm chí trán cũng thấm mồ hôi. A Mãng dường như cũng ý thức được mình đã gây ra đại họa, nhưng vẫn cứng cổ, mặt trương lên đỏ bừng, quật cường ngậm miệng lại.

- Người không tin? Bỗng, sắc mặt bệ hạ hòa hoãn, giống như chẳng qua chỉ xảy ra một việc cực kỳ bình thường, hỏi rất tùy ý.

A Mãng ngớ ra, vang giọng trả lời theo bản năng: “Tôi, tôi đương nhiên không tin! Một người đấu mười hai xạ thủ cấp sáu, chỉ có xạ thủ cấp tám mới có thể làm được. Hẳn tuy lợi hại, nhưng làm sao có thể so được với xạ thủ cấp tám?” Lời của A Mãng làm cho mọi người phía dưới đều thầm gật đầu, lời của A Mãng vừa đúng nói trúng nghi vấn trong lòng bọn họ, chỉ là bọn họ không ngờ như thế, dám đối mặt chất vấn bệ hạ.

Bệ hạ hỏi tiếp: “Vậy người muốn thế nào mới tin?”

- Trừ phi, trừ phi...” Câu hỏi của bệ hạ nhất thời làm A Mãng ngây ra, trên mặt hẳn cũng vội vã mồ hôi ra, bỗng hẳn lóe lên ý tưởng: “Trừ phi hẳn có thể ở trước mặt mọi người lại đánh bại mười hai xạ thủ cấp sáu lần nữa!”

Mọi người nghe thấy lời A Mãng cũng không khỏi đều thầm lắc đầu. Đề nghị này có chút ép người thái quá. Tình huống mọi người đối mặt của mỗi trận chiến đều không giống nhau. Nhân tố ảnh hưởng chiến quả quả thật quá nhiều. Địa điểm khác nhau, chiến đấu với số người giống nhau cũng hoàn toàn không giống.

Sắc mặt A Mãng hơi đỏ, xấu hổ không thôi, hẳn cũng biết cách nói này của mình có chút miễn cưỡng.

- Bất quá... Tô Môn ngập ngừng, hẳn bỗng nghiêng đầu hỏi: “Diệp Trùng, người thấy thế nào?”

Diệp Trùng lúc này mới hiểu nội dung trong hiệp nghị lần trước của Tô Môn, Diệp Trùng cũng không định từ chối, hẳn gật đầu: “Được!”

Tên này diên rồi sao?

Tất cả đám quý tộc không thể tin tưởng nhìn Diệp Trùng, bọn họ thế nào cũng không ngờ yêu cầu không hợp lý thế này, Diệp Trùng lại đồng ý!

Quét nhìn đám quý tộc, Tô Môn nói: “Xạ thủ cấp sáu có không ít, các người chọn ra mười hai người. Chúng ta cũng tới xem cân chiến chưa từng nghe qua một chút, cái gì mới là võ thuật. Bất quá, xem thế này quả thật có chút nhàm chán, chúng ta chỉ bằng đổ một ván thế nào, không hạn chế tiền cược. Ừ, thân vương làm người làm chứng.”

Thân vương Đức Nặc Ni Áo rất thức thời bước ra, chào mọi người: “Đã được bệ hạ cho phép, ừm, ta sẽ làm công chứng một lần, mọi người yên tâm, bốn phủ không chỉ có sân quyết đấu hạng nhất, chủng loại vũ khí cũng phong phú vô bì, còn cung cấp dịch vụ mát xa trước trận đấu. Điềm tâm, thức uống cung cấp đầy đủ, đương nhiên, cần phục vụ đặc biệt trước trận đấu có thể nói rõ trước.”

Lời của thân vương gây nên một trận cười nhẹ, kể cả Tô Môn.

Rất mau, mười hai cao thủ cấp sáu đã được chọn ra. Trong bọn họ có tay lão luyện kinh nghiệm phong phú nhậm chức trong quân đội giống như A Mãng, nhưng nhiều hơn là một số quý tộc trẻ. Thanh danh của George trong lớn trẻ rất cao, mà thân thủ của hẳn ở trong đám quý tộc cũng được công nhận. Nếu như nói người ra ngoài ý liệu mọi người nhất thì lại là Thù Mạn Nhi, ai cũng không ngờ tiểu thư Thù Mạn Nhi trông yếu ớt không chịu nổi gió lại cũng là một xạ thủ cấp sáu.

Ánh mắt nhìn về phía Diệp Trùng của xạ thủ có kinh nghiệm phong phú như là A Mãng cực kỳ thận trọng, bọn họ vừa mới nhìn thấy một loạt động tác đó của Diệp Trùng, mau lẹ như điện, nhanh tới mức làm người ta không kịp nhìn. Bất quá, bọn họ vẫn tràn đầy lòng tin. Khoảng cách giữa xạ thủ cấp sáu cực kỳ lớn, trong đó kinh nghiệm đóng tác dụng then chốt. Một xạ thủ cấp sáu kinh nghiệm phong phú, thực lực của hắn so với sức chiến đấu của tay mơ vừa mới lên xạ thủ cấp sáu thì lớn hơn nhiều. Ánh mắt của bọn họ rơi trên người Diệp Trùng, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ hắn chẳng qua chỉ có thể đối phó mười hai con gà mờ vừa mới lên xạ thủ cấp sáu.

Mà đám thiếu gia quý tộc đó, ai nấy lại đều nhấp nhòm muốn thử, bọn họ căn bản không tin một mình Diệp Trùng có thể đánh bại mười hai xạ thủ cấp sáu. Trận chiến này bệ hạ nhất định sẽ tận mắt nhìn thấy, có thể triển lộ thân thủ của mình trước mặt bệ hạ, cơ hội thế này không gặp được nhiều a. Một vài đại quý tộc còn nhao nhao phái ra con em kiệt xuất trong gia tộc bọn họ, hy vọng bọn họ có thể thông qua biểu hiện của trận chiến đấu này mà có được sự thưởng thức của bệ hạ.

Nhìn thấy mấy quý tộc nhấp nhòm muốn thử đó, Tô Môn mỉm cười có thể thấy được, hắn dẫn đầu mở miệng trước: “Ừm, đã có đánh cược, đề nghị này lại do ta đề ra, vậy ta đặt Diệp Trùng thắng, đặt bao nhiêu đây? Mười triệu đi.”

Công tước Uy Luân vẫn luôn ngầm lưu ý biểu tình của bệ hạ, nụ cười mang theo thâm ý ở khóe miệng đó của bệ hạ bị hắn chuẩn xác nắm bắt được, mà lại nhìn thấy mấy quý tộc muốn đánh cược mà lại do dự đó, công tước Uy Luân máy động trong lòng, cười nói: “Đã là đánh cược, vậy thần không khách khí, thần đặt mười triệu, cược mười hai xạ thủ thắng.” Nói xong, lão liền thẳng thừng không chút biến sắc đứng sang một bên, lão cảm thấy ánh mắt của bệ hạ dừng hồi lâu trên người mình, trong lòng lão lập tức thầm mừng, trên mặt lại không lộ chút gì.

Minh Tiêu sờ sờ cằm, nhếch miệng cười: “Bệ hạ, vậy thần cũng không khách khí, thần cũng cược mười triệu, nói thật, thực lực của đại sư Diệp Trùng, thần tự nhiên không dám hoài nghi, nhưng chính diện đối mặt mười hai xạ thủ, điều này lại khá khó khăn.” Ánh mắt lão lấp lánh ánh sáng có chút giảo hoạt.

- Mau đặt cược, mau đặt cược! Mỗi người chỉ có một lần cơ hội, sau khi đặt cược thì không thể thay đổi! Thân vương Đức Nặc Ni Áo cao giọng hét nói.

Có sự dẫn đầu của công tước Uy Luân và Minh Tiêu, đám quý tộc còn lại vốn dĩ vẫn còn chút kiêng kỵ, lúc này nhao nhao đặt cược. Số tiền bọn họ đặt cược không hề coi là cao, nhưng ai nấy tránh nhau đặt, cơ hội có thể thắng bệ hạ không phải ngày nào cũng có, bọn họ không hề để ý có thể thắng bao nhiêu, nhưng sau vụ việc này cho dù ra ngoài nói chuyện, đó cũng chính là vốn khó mà có được, không phải sao?

Chính ngay lúc này, bỗng George vẫn luôn trầm mặc mở miệng: “Tôi cược năm mươi triệu! Cược chúng tôi thắng!” Nhìn thấy Diệp Trùng hung ác nhìn chằm chằm Diệp Trùng, lòng mày Minh Tiêu không khỏi lại một lần nữa nhú lại, trong lòng thầm nói, đứa trẻ này thật không hiểu việc.

Quả nhiên, lão nhìn thấy mắt bệ hạ hơi nhú lại, trong lòng lập tức thầm hô không ổn, chỉ sợ đứa trẻ này sắp gây họa rồi. Lão đã dự định xong, đợi trận chiến này hoàn thành, lão liền phái người áp giải đứa trẻ này tới chỗ Aris.

Dường như chịu ảnh hưởng của Diệp Trùng và George, tính tích cực của mọi người tăng mạnh, Thù Mạn Nhi trong vắt nói: “Tôi cược hai mươi triệu.”

- Tôi cược mười triệu!

- Tôi cược mười triệu!

.....

Người cược nhiều nhất chính là mấy quý tộc tham gia chiến đấu, bọn họ vì biểu thị sự ủng hộ đối với con em mình, cược đều không dưới mười triệu. Đối với mấy quý tộc này mà nói, mười triệu chỉ là một con số, cược quá ít, rõ ràng quá nhỏ mọn, cược quá nhiều, bọn họ ai nấy già thành tinh, không có ngốc như George như thế. Đó là làm khó dễ bệ hạ.

Kết quả thống kê cuối cùng đưa ra làm thân vương giật mình: “Ừm ừm, không tệ, không tệ. Bây giờ ta tuyên bố tiền cược tới trước mắt, cược đại sư Diệp Trùng thắng, tổng cộng là sáu mươi triệu, tiền cược cược

mười hai xạ thủ thắng...” Lão ngược mắt nhìn quanh mọi người, lập tức tuyên bố: “Tổng cộng là một trăm tám mươi triệu. Ha ha, đây quả nhiên là một vụ đánh cược hoành tráng.”

Tô Môn Tây Gia Hoa tính toán số mình nhận được, khổ sở vô bì nhìn Diệp Trùng. Miếng thịt mỡ tới miệng sờ sờ bị cướp rồi, nhưng lại không biết làm sao, loại cảm giác này, tẻ nhạt vô cùng.

541. Chương 541: Sân Quyết Đấu

Phủ thân vương do ở khu đông đúc, nơi này tắc đất tắc vàng, cho dù với quyền thế cao ngất của lão, cũng không thể nào xây dựng một sân quyết đấu ở chỗ này. Sân quyết đấu của phủ thân vương cách trung tâm thành ba mươi km, nhưng đối với mấy quý tộc hững hờ đang cao này mà nói, chút khoảng cách này có thể bỏ qua.

Đoàn người rầm rập tiến về sân quyết đấu của phủ thân vương, Diệp Trùng tự nhiên là ngồi xe của Tô Môn, người tiếp khách bao gồm ba người đứng đầu khác ngoài bộ hạ ra, loại tôn vinh này, mấy quý tộc đó nhìn mà thâm kinh ngạc trong lòng.

- Sân quyết đấu này nói ra xấu hổ, cũng chỉ là trong khoảng thời gian bộ hạ lúc nhỏ tới chỗ này chơi mới từng dùng qua, về sau vẫn luôn ở trong trạng thái xếp xó. Nhưng các vị cứ việc yên tâm, thiết bị nơi này tuyệt đối là cấp bậc hạng nhất của nước Đông Vân chúng ta. Đương nhiên, chủng loại địa đồ so với mấy sân quyết đấu chuyên nghiệp đó vẫn có khoảng cách khá, diện tích có hạn, mọi người chỉ đành chín bỏ làm mười chút thôi. Biểu tình thân vương Đức Nặc Ni Áo rất thoải mái.

Đây là một sân quyết đấu khổng lồ, kích cỡ khoảng năm, sáu cây số vuông. Mà khu mấy người Đức Nặc Ni Áo hiện giờ đang tiến vào là khu vực khán đài. Khu khán đài có một màn hình lớn, phía trên rõ ràng chính là hình ảnh sân quyết đấu. Nếu như Diệp Trùng ở chỗ này, nhất định sẽ cá kinh. Tuy chất lượng của loại hình ảnh này so với hình ảnh ba chiều vẫn còn thua kém rất xa, nhưng cũng đủ làm người ta kinh ngạc. Khu khán đài bố trí cực kỳ xa hoa, không chỉ có trường kỷ mềm mại, đám người hầu cũng đã sớm sắp xếp điểm tâm và rượu ngon sẵn sàng rồi. Chất lượng trên màn ảnh cực kỳ xuất sắc, tuy là hai chiều, nhưng cực kỳ rõ ràng, với lại, bọn họ lợi dụng nhiều ống kính để bổ sung chỗ không đủ trên hình ảnh, cũng đồng dạng có thể bảo đảm quan sát trận chiến đấu này từ các góc độ khác.

Mấy quý tộc nhao nhao ngồi vào ghế, vị trí trước nhất đương nhiên phải để cho bộ hạ. Bộ hạ tự mình tới hiện trường, công tước Uy Luân, đại nhân Minh Tiêu ngồi tiếp, thân vương Đức Nặc Ni Áo đảm nhận giảng giải, mấy quý tộc lúc này mới kinh ngạc phát hiện, đây có lẽ là lần quyết đấu có quy cách cao nhất từ khi nước Đông Vân có lịch sử cho đến nay. Rất nhiều người lộ ra vẻ hưng phấn, quyết đấu thể này bị bọn họ gặp được, đó quả thật là may mắn, điều này có dùng tiền mua cũng mua không được.

Thân vương Đức Nặc Ni Áo đảm nhận công việc người thuyết minh trận quyết đấu lần này di tới đài giảng giải, ngồi xuống, uống một ngụm nước, phẩm cổ họng.

- Thứ sân quyết đấu này dùng là địa đồ dây số một, cũng chính là địa đồ dây sơn địa mà chúng ta thường nói. Tin rằng mọi người đã cực kỳ quen thuộc với địa đồ dây này. Nhưng, thứ bốn phủ sử dụng lại không phải là địa đồ dây số một tiêu chuẩn, mà là địa đồ dây số một đã trải qua thay đổi. Ừm, nguyên nhân có lẽ mọi người đều biết, địa đồ này đối với rất nhiều người mà nói, quả thật quá quen thuộc rồi. Vì không làm chiến đấu mất đi hồi hộp quá sớm, chúng tôi đã thay đổi khá nhiều địa đồ này. Nếu như ai cho rằng dựa vào sự quen thuộc của mình đối với địa đồ dây số một mà chiếm được tiên cơ, hẳn nhất định sẽ biết là hẳn sai lầm nhiều thế nào.

Tô Môn trở nên nhu hòa, trong mắt lộ ra thần sắc có vài phần hoài niệm xa xôi. Hẳn lúc nhỏ thích chơi đùa ở chỗ này nhất, mà sau khi hơi lớn hơn, nơi này liền trở thành chỗ hắn luyện tập kỹ xảo chiến đấu quan trọng nhất. Hắn đã để lại chỗ này quá nhiều hồi ức.

Thân vương Đức Nặc Ni Áo đỉnh đặc nói: “Đây là một địa đồ cỡ trung, có thể cho bốn mươi xạ thủ tiến vào đồng thời, do là mô phỏng núi, cho nên địa hình khá phức tạp, đối với xạ thủ mà nói, đây không chỉ phải khảo nghiệm kỹ xảo xạ kích và thần niệm của bọn họ, mà còn khảo nghiệm phán đoán đối với địa hình, lựa chọn đối với điểm hỏa lực cùng nắm bắt vĩ mô đối với cả chiến trường của bọn họ.

- Ha ha, tin rằng tới giờ mọi người đều gấp không chờ được nữa rồi nhỉ!

- Vậy thì ta cũng không phí lời nữa, vì tăng thêm tính thú vị của quyết đấu, đại sư Diệp Trùng và mười hai xạ thủ sẽ rút thăm ngẫu nhiên tiến vào từ hai thông đạo. Cũng tức là nói, bọn họ đều không biết đối phương ở chỗ nào, điều bọn họ phải làm chính là ở trong địa hình phức tạp, lộn xộn thế này tìm thấy thân hình của đối phương rồi từ đó đánh ngã đối phương.

- Thứ mười hai xạ thủ cầm là súng huỳnh quang hình V chuyên sử dụng ở sân quyết đấu, huỳnh quang nó bắn ra sẽ để lại trên người người bị bắn trúng một vết huỳnh quang, vết huỳnh quang này chỉ qua thời gian ba ngày mới tự động tan đi. Tới tận trước mắt vẫn chưa có bất cứ loại dược phẩm nào có thể chùi đi vết huỳnh quang này, cho nên mọi người không cần lo lắng vấn đề công bằng của quyết đấu. Kỹ sư cải tạo của chúng tôi đã giúp mười hai xạ thủ tiến hành thay đổi trang bị chi tiết cục bộ của súng ống, toàn bộ mười hai xạ thủ đều đã kiểm tra súng ống, không có vấn đề.

- Súng ống đối với xạ thủ mà nói, là sinh mạng thứ hai của bọn họ, cho nên, mỗi một xạ thủ phải có hiểu biết cực kỳ sâu sắc với súng ống của mình, đây cũng là một tố chất một xạ thủ đạt chuẩn phải trang bị. Minh lão đầu từng nói với ta, binh dưới tay lão, có thể không quen thuộc với vợ của mình, nhưng nếu không quen thuộc với súng của mình, ba năm không cho phép ôm vợ ngủ, chỉ có thể ôm súng ngủ. Mấy tên nhóc thủ hạ dưới tay Minh lão đầu có mặt, các người phải cảnh tỉnh chút, ngày ngày đừng ôm vợ mà bỏ quên súng, nếu không hì hì...

Phía dưới truyền tới một trận cười nhẹ. Minh Tiêu tuy trên danh nghĩa chỉ là quân đoàn trưởng quân đoàn số một nhưng thật ra hẳn là nhân vật số hai trừ bề hạ ra, quý tộc dưới tay hẳn cũng nhiều như lông trâu. Minh Tiêu cũng không phiền, nhếch miệng cười, ngược lại công tước Uy Luân ở bên còn lại hừ lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ coi thường.

Tô Môn Tây Gia Hoa nhìn thấy hai vị trọng thần không hòa hợp, chỉ cười nhẹ không nói.

- Được rồi, chúng ta chuyển đề tài về trận quyết đấu này, ừm, Diệp đại sư của chúng ta là một người khá có tính cách, ừm, khá có tính cách! Tuy vẫn chưa hiểu rõ trình độ chế tạo vũ khí của Diệp đại sư, nhưng nhìn thấy thân thủ nhanh nhẹn của Diệp đại sư, tin rằng mọi người cũng không chút hoài nghi. Dao ăn do Ngân kiên mộc chế tạo, Diệp đại sư có thể một tay quăng ra, chuẩn xác đóng Tuyết khuyến thú tốc độ kinh người trên đất. Một màn đó quả thật làm người ta cả đời khó quên, ta không sao hình dung sự kinh ngạc của ta lúc đó.

- Theo tin tức tuyệt mật ta có được từ chỗ bề hạ, đại sư Diệp Trùng không có chút thần niệm nào, cú quăng đó của y, hoàn toàn chỉ dựa vào nhãn lực và lực tay làm người ta khựng bố của y. Không cần hoài nghi sức mạnh mà con dao ăn đó có, mấy người hầu của ta vẽ mặt khùng hoảng báo cáo với ta, sau khi con dao ăn đó xuyên qua Tuyết khuyến thú, cắm sâu vào tấm sàn Hoa lê năm cm. Sức mạnh này mọi người cứ nghĩ thì biết. Chuẩn xác lại tràn đầy sức mạnh, điều này làm cho chúng ta đầy mong chờ đối với công kích của Diệp đại sư.

Thân vương Đức Nặc Ni Áo ngẩng đầu nhìn xuống dưới, nói trầm ổn mà có sức: “Đại sư Diệp Trùng đã thuyết minh cho chúng ta một loại phương thức chiến đấu khác. Đây chính là cận chiến, không có thần niệm, không có súng ống. Đại sư Diệp Trùng hoàn toàn đánh đổ lý giải của chúng ta đối với chiến đấu. Giả dụ đại sư Diệp Trùng có thể chiến thắng mười hai xạ thủ cấp sáu này, vậy thì...” Thân vương dừng một chút, thần tình nghiêm túc nhìn một vòng phía dưới, ngữ khí cực kỳ kiên quyết: “Một loại phương thức chiến đấu hoàn toàn mới bày ra trước mặt chúng ta, không dựa vào thần niệm, không dựa vào súng ống, hoàn toàn chỉ dựa vào sức mạnh và kỹ xảo của thân thể. Đây là một loại dự cảm của ta, ta hoài nghi Diệp đại sư rất có khả năng đánh đổ cục diện xạ thủ độc bá thiên hạ hiện có của chúng ta.”

Một vài người phía dưới, đặc biệt loại người quân đội giống như Minh Tiêu, đã bắt đầu thu lại vẻ cười đùa trên mặt lại, thần tình của bọn họ bắt đầu trở nên nghiêm túc. Mặc dù bọn họ đều không tin Diệp Trùng có thể thắng, nhưng nếu như Diệp Trùng thật sự có thể thu được thắng lợi thì sao?

Một người có thể đối mặt mười hai xạ thủ cấp sáu, thực lực thế này đã đủ có được xưng hiệu cường giả rồi. Chính ở nước Đông Vân, nhân vật thế này cũng không phải là ở đâu cũng gặp được.

Bọn họ tất phải suy nghĩ, loại phương thức chiến đấu này của Diệp Trùng sẽ sinh ra ảnh hưởng thế nào đối với bọn họ, mà bọn họ lại có những chỗ có thể học hỏi nào.

- Điều đáng chúc mừng là chúng ta có thể làm người quan chiến tại chỗ nhất của trận chiến này. Điều càng đáng chúc mừng hơn là Diệp đại sư là người của nước Đông Vân chúng ta, ngoài ra còn là kỹ sư chế tạo vũ khí đứng đầu của nước Đông Vân chúng ta. Mặc kệ phương thức chiến đấu mà Diệp đại sư phô bày ra sẽ tạo ra loại ảnh hưởng nào, nước Đông Vân chúng ta cũng là phát hiện đầu tiên, thay đổi đầu tiên, mà một khi thành công, chúng ta sẽ đi ở đầu tiên của thế giới!

Lời của thân vương Đức Nặc Ni Áo làm tinh thần mọi người phấn chấn, không chỉ như vậy, lão còn gây nên hứng thú của mấy quý tộc không hề cảm thấy hứng thú với cái gì là cận chiến, cái gì là xạ thủ. Ngay cả Tô Môn Tây Gia Hoa, trong mắt lúc này cũng lấp lánh ánh sáng, làm cho nước Đông Vân trở nên mạnh mẽ cũng là vấn đề hần ngày suy đêm nghĩ mỗi ngày.

- Diệp đại sư vũ khí gì cũng không mang theo, ta vô cùng tò mò, y sẽ dùng loại phương thức nào để ứng phó công kích của mấy xạ thủ này chứ? Nhưng trên mặt Diệp đại sư không hề có thay đổi gì, không có bất cứ vẻ lo lắng nào. Y dường như không hề lo lắng cho bản thân, chúng ta cứ dõi mắt chờ xem, ta tin rằng, đây nhất định là một trận quyết đấu làm người ta cả đời khó quên.

- Hai bên đang chuẩn bị trước trận chiến. Chúng ta bây giờ giảng giải chút địa đồ này. Vừa rồi ta đã nói, trường cảnh của sân quyết đấu này đại thể phỏng theo địa hình dãy sơn địa số một tiêu chuẩn nhưng có thay đổi nhất định. Địa đồ dãy số một cũng chính là địa hình sơn địa, nổi tiếng vì địa hình phức tạp. Mà sân quyết đấu của bốn phủ càng hoàn toàn dùng tường đá thạch lâm do sơn thạch xây đắp mà thành, càng làm cho đặc điểm phức tạp của địa hình phát huy tới tột cùng. Hoàn cảnh trong này cực kỳ phức tạp, trong địa hình phức tạp thế này, thần niệm sẽ chịu ảnh hưởng khá lớn, sự phản hồi của thần niệm sẽ không chính xác giống như đất bằng. Mà mấy xạ thủ có kinh nghiệm phong phú lại có thể từ tìm được tin tức chính xác từ trong sự phản hồi của mấy thần niệm không hề chính xác này. Ngoài ra, địa hình này cần xạ thủ có đủ thể lực, bởi vì rất nhiều chỗ của nó cần leo mới có thể qua được.

- Được rồi, giới thiệu đối với địa hình tới đây ngừng lại, hai bên hiện giờ đều đã tiến vào sân quyết đấu.

Mọi người, bao gồm Tô Môn đều không nháy mắt nhìn chăm chăm màn hình

- Ha ha, cửa thông đạo của Diệp đại sư và mười hai người khác vừa đúng có quan hệ đường chéo, cũng tức là nói, bọn họ cần kha khá thời gian để phán định đối phương ở chỗ nào. Cho nên mọi người có thể yên tâm. Cứ từ từ uống chút rượu trước. Thân vương trào phúng nói, nhưng không có ai dời ánh mắt của họ.

- Chúng ta bây giờ xem mười hai người trẻ tuổi này trước, ừm, không tồi, trận hình của bọn họ giữ khá hoàn chỉnh. Thật ra, vào lúc này, lựa chọn tốt nhất là tìm được một điểm cao, bởi vì chỗ cao một chút không chỉ tầm nhìn mở rộng mà thần niệm cũng không chịu ảnh hưởng quá lớn. Nhưng trong sân quyết đấu này, độ khó của việc leo lên của tất cả điểm cao đều cực kỳ cao, ủa, A Mãng dường như muốn thử, nhưng hần rất nhanh liền bỏ cuộc, địa hình thế này, không có công cụ, rất khó leo lên.

- Thù tiểu thư xinh đẹp của chúng ta sau khi mặc trang phục tác chiến lên thật là xinh đẹp a, ta tin rằng chỗ này có rất nhiều thanh niên lúc này càng thêm kiên định tấm lòng hộ hoa của mình đó. Tiểu thư Thù Mạn Nhi trông thì yếu ớt lại là xạ thủ cấp sáu, thật là làm người ta kinh ngạc. Nhưng từ bước chân và sự trầm ổn của cô ta hiện giờ mà xét, một điểm này đã không cần hoài nghi.

Thân vương Đức Nặc Ni Áo rất rõ mấy quý tộc này cảm thấy hứng thú với cái gì, ông kính chỉ thẳng Thù Mạn Nhi, mà trong phòng quan sát lập tức vang lên một trận tiếng huýt sáo của thanh niên.

Tô Môn Tây Gia Hoa nhìn thấy hình ảnh của Thù Mạn Nhi, dường như đang suy nghĩ gì đó, bỗng trong mắt hần lóe qua một tia sáng lạnh. Ngoắc ngoắc tay với một thị vệ cung kính đứng bên cạnh. Thị vệ vội vàng chạy tới bên cạnh Tô Môn Tây Gia Hoa, cúi người xuống, đưa tai tới trước mặt bệ hạ. Tô Môn Tây Gia Hoa thấp giọng dặn dò vài câu, thị vệ vội vàng chạy ra ngoài. Chi tiết này không làm ai chú ý nhưng lại bị công tước Uy Luân và Minh Tiêu ở bên cạnh nhìn thấy.

Thân vương Đức Nặc Ni Áo ở trên đài vẫn đang giảng giải: “Quan điểm của cá nhân ta, địa hình thế này, cuối cùng phần lớn là tao ngộ chiến.”

- Được rồi. Chúng ta bây giờ tới xem Diệp đại sư của chúng ta, vị đại sư trước sau không ngừng mang lại bất ngờ cho chúng ta này, lần này lại mang lại cho chúng ta sự vui mừng thế nào đây?

Hình ảnh trên bức màn lớn thay đổi, liền chuyển tới trên người Diệp Trùng.

- Diệp đại sư không hề gấp, y dường như cực kỳ quen thuộc với địa hình thế này. Ừm, vì tránh có bạn bè đoán bậy, ta phải giải thích chỗ này một chút. Thân vương Đức Nặc Ni Áo có ý làm ra nghiêm túc: “Diệp đại sư, ta cũng là lần đầu tiên gặp, trước đây, y chưa từng vào sân quyết đấu của phủ thân vương này.”

Một số phụ nữ quý tộc nhìn thấy biểu tình thế này của thân vương, rất nhiều người đều bùm miệng cười nhẹ.

Hôm nay thật sự là một buổi tối không tồi, ở trong căn phòng ấm áp, ngồi ở ghế trường kỷ mềm mại, vuốt nhẹ con chó nhỏ trong lòng, nghe lời giảng giải đặc sắc của thân vương. Đây là một sự thỏa mãn khá lắm. Mà ánh mắt của mấy phụ nữ quý tộc trẻ tuổi, xinh đẹp trước sau dừng ở trên người bề hạ ngồi ở trước nhất, vắt hết đầu óc suy nghĩ làm sao mới có thể sánh cùng với vị bề hạ này.

- Diệp đại sư cực kỳ thoải mái, ít nhất biểu tình là cực kỳ thoải mái. Ừm, Diệp đại sư dường như định bò lên một điểm cao. Độ khó của việc leo lên khối sơn thạch này khá cao đó, ừm, Diệp đại sư không mang theo bất cứ công cụ nào vào. Nhưng nói thật, hành vi của Diệp đại sư thường ra ngoài ý liệu người khác, ta cũng không có cách nào dự đoán bước tiếp theo, cho nên chúng ta cứ mong mỗi chờ xem đi.

Trong phòng quan sát bỗng vang lên âm thanh đầy kinh ngạc của thân vương, mà vang lên cùng với hắn còn có một loạt tiếng kinh ngạc dưới khán đài: “A! Diệp đại sư bắt đầu leo rồi! Trời ạ, y cực kỳ nhanh nhẹn, cực kỳ nhanh nhẹn! Y giống như con vượn, không, y so với vượn còn nhanh nhẹn hơn trăm lần. Y không dựa vào bất cứ công cụ nào, hoàn toàn tay không bò lên tòa sơn thạch gần như hoàn toàn thẳng đứng này. Quá kỳ diệu rồi! Quá kỳ diệu rồi!”

Trong phòng quan sát vốn dĩ ngồi rất nhiều người, lúc này đã nhịn không được mà đứng lên, bọn họ mắt không nháy nhìn chăm chăm thân hình Diệp Trùng trên bức màn lớn. Chấn động Diệp Trùng tạo cho bọn họ vừa rồi quả thật quá lớn. Độ cao sơn thạch Diệp Trùng leo khoảng hơn ba mươi mét, mà góc độ gần như thẳng đứng so với mặt đất, nhưng Diệp Trùng lại leo lên cực kỳ nhẹ nhàng bò lên.

Mà trong mắt người đang quan sát lại hoàn toàn không thế nào. Nếu như không phải chính mắt nhìn thấy một màn này, bọn họ nhất định sẽ không tin. Do động tác Diệp Trùng quá nhanh, bọn họ hoàn toàn không nhìn rõ Diệp Trùng làm sao mà không nhờ bất cứ công cụ nào bò lên tòa sơn thạch gần như có thể nói là từng đá dựng đứng này.

- À á à! Trong giọng nói của thân vương Đức Nặc Ni Áo tràn đầy sự kích thích, kết hợp thể hình khôi ngô, hùng tráng của lão, quả thật rất dễ làm người ta liên tưởng tới đại tinh tinh đang phát ra tiếng gầm: “Quả thật quá khủng rồi! Diệp đại sư quả nhiên đã mang lại cho chúng ta sự kinh ngạc trước giờ chưa từng có. Trời ạ, đây tưởng chừng là không phải là điều con người có thể hoàn thành, cứ cho là nhờ công cụ, ta cũng dám khẳng định, không có ai có thể leo lên khối nham thạch này thoải mái, mau chóng như vậy. Diệp đại sư hiện đã leo lên điểm cao khổng lồ này đã chiếm được ưu thế. Nếu như y là xạ thủ mà trên tay lại có một khẩu súng quang, vậy ta đã có thể tuyên bố trước là hắn chiến thắng rồi.”

- Bất quá, điều làm cả trận quyết đấu tràn đầy hồi hộp chính là, Diệp đại sư của chúng ta không hề là một xạ thủ, với lại trên tay hắn không có bất cứ vũ khí nào. Ta hiện giờ chính đang nghĩ, mấy xạ thủ của chúng ta thường không coi trọng thể lực, cho rằng đây không hề quan trọng. Nhưng nếu như hắn xem trận quyết đấu này, ta tin rằng, hắn nhất định sẽ sửa chữa cách nhìn của mình. Nếu như thể lực của một xạ thủ xuất sắc, chúng ta không hề cần bọn họ có thể khủng bố như Diệp đại sư thế này, nhưng nếu như thể lực của hắn có thể để hắn leo lên một điểm cao khổng lồ, nào sợ một điểm cao khổng lồ hơi thấp trong này, ưu thế trong này, ta nghĩ không phải gã ngoài ngành ta đây phải nhiều chuyện rồi.

Mọi người dưới đài đều đang nghiền ngẫm lời của thân vương đại nhân, mà nhân sĩ quân đội giống như Minh Tiêu càng lâm vào trong trầm tư. Vấn đề bình thường bị người ta bỏ qua, lúc này lại bày ra trước mặt mọi người. Chính là bọn họ gặp phải loại phương thức tác chiến cực đoan này của Diệp Trùng, càng dễ dàng làm cho bọn họ ngấm lại mấy vấn đề bình thường bị bọn họ bỏ qua này.

Tô Môn cực Diệp Trùng bị thua, với hắn mà nói, cũng đã thắng được thứ hắn muốn thắng. Có lẽ điều này không hề đủ làm cho ngọn núi băng, loại quan niệm cố hữu coi trọng thần niệm của xạ thủ trong đầu người ta đó, tan ra, nhưng hắn biết, một góc núi băng đã bắt đầu nứt vỡ rồi.

Chính ngay lúc này, thị vệ vừa mới ra ngoài đó tiến vào phòng quan sát, hắn đi tới trước mặt bệ hạ, nhỏ giọng bên tai xì xào gì đó bên tai Tô Môn Tây Gia Hoa. Giọng nói của hắn không chế cực tốt, ngay cả công tước Uy Luân và Minh Tiêu gần trong gang tấc cũng không nghe thấy nửa chữ. Bất quá, hai người cũng ngoan ngoãn, nghiêm trang ngồi thẳng, mắt không liếc, chỉ nhìn chăm chăm bức màn lớn.

Nghe xong lời thị vệ, Tô Môn Tây Gia Hoa thần tình không đổi, chỉ là ý cười nơi khóe miệng mang theo vài phần lạnh lẽo. Phẩy tay cho thị vệ lui xuống, ánh mắt Tây Môn Tây Gia Hoa lại xoay lại về màn hình lớn, nhưng vô luận là công tước Uy Luân hay là Minh Tiêu, dư quang nơi khóe mắt đều liếc thấy vẻ lạnh lẽo lóe lên rồi mất đó trong ánh mắt của bệ hạ. Bọn họ đồng loạt run rẩy trong lòng, trên mặt thần sắc không đổi, cố làm ra vẻ đang xem nhập thần.

542. Chương 542: Cường Đại Và Tà Ác

Chiến đấu thế này với Diệp Trùng mà nói, không hề có quá nhiều hồi hộp. Hoàn cảnh phức tạp vô bì trong cái nhìn của mấy người thân vương Đức Nặc Ni Áo, hắn không hề có cảm giác quá lớn, khi ở hành tinh rác, hắn mỗi ngày đều phải tới lui địa hình càng phức tạp hơn chỗ này nhiều.

Hắn rất mau liền phát hiện vị trí của mười hai người đó, không có do dự, hắn liền đi như điện bắn. Trên sơn thạch hoặc cao hoặc thấp, Diệp Trùng thoải mái tự nhiên. Thân thể xem ra yếu đuối, mỗi một bước đều tràn đầy sức mạnh có tính bạo phát, chân hắn giống như gắn lò xo, hắn nhảy xa hơn, cao hơn người bình thường nhiều!

- Trời ạ! Ta đã nhìn thấy cái gì? Ta đã nhìn thấy cái gì? Thân vương Đức Nặc Ni Áo không tự kìm chế được đứng dậy, kích động hét lên: “Đây là đang chạy sao? Hay là đang bay? Ta quả thật không sao tưởng tượng có người có thể nhảy tự do thế này, tốc độ của y quá nhanh, giống như tia chớp vậy. Điều này hoàn toàn vi phạm lực hấp dẫn, chẳng lẽ sức mạnh đôi chân Diệp đại sư đã đạt tới mức độ đáng sợ thế này rồi sao? Điều này quá thần kỳ rồi! À, ta muốn bá Diệp đại sư làm thầy, nếu như một ngày nào đó ta cũng có thể chạy giống thế này, ta nhất định dùng bước chân của ta đo mỗi một tấc lãnh thổ nước Đông Văn chúng ta!”

Trong mắt rất nhiều quý tộc phía dưới đều lấp lánh ánh sáng kích động giống như thân vương Đức Nặc Ni Áo, bọn họ cực kỳ tập trung nhìn chăm chăm bức màn lớn, ai nấy hai mắt phát sáng. Có rất nhiều con em quý tộc có bối cảnh thâm hậu còn có ý nghĩ bá sư với Diệp Trùng, biểu hiện thần kỳ thế này của Diệp Trùng, triệt để chinh phục bọn họ.

Thân vương Đức Nặc Ni Áo tuy kích động, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh: “Tuy biểu hiện của Diệp đại sư làm ta cảm thấy không thể tin được, nhưng bây giờ tuyên bố ai là người thắng lợi trận chiến này vẫn còn quá sớm. Phải biết, xạ thủ chúng ta cũng cường đại vô bì, thần niệm của bọn họ gần như có thể so sánh với tốc độ ánh sáng. Ai mới là người thắng lợi sau cùng? Diệp đại sư? Hay là mấy xạ thủ? Nhưng vô luận thế nào, chúng ta có thể đoán, hai bên một khi tiếp xúc, thế tất là một trận chiến đấu kịch liệt.”

Thần tình Diệp Trùng từ đầu tới cuối không có chút biến hóa, hắn mau chóng tới gần mười hai xạ thủ đó. Tư thế chạy của hắn làm người ta liên tưởng tới con báo chạy nhanh hết tốc độ trong rừng rậm, trôi chảy mà tràn đầy sức mạnh.

Nói thật, lần này so với đối phó mười hai xạ thủ lần trước đó thì thoải mái hơn nhiều. Lần trước là cái sân trống trải không có vật gì, còn hoàn cảnh lần này đối với Diệp Trùng mà nói, ưu thế cực kỳ lớn. Hắn có thể bảo đảm số lượng xạ thủ mình đối mặt một lần không tới ba người, cho dù lúc thực lực của hắn không có tăng lên cũng không phải vấn đề lớn gì. Càng huống chi hiện giờ?

Sau khi kết thúc phong bế huấn luyện, Diệp Trùng đã nghỉ ngơi mấy ngày. Lần này chạy hết sức, cảm giác trôi chảy và thỏa thích tột cùng tràn ngập mỗi một tế bào của hắn, hắn càng chạy càng nhanh. Tiếng gió bên tai âm âm như sấm. Diệp Trùng tăng tốc, quả thật hình như quỷ mỵ, trên bức màn lớn, chỉ thấy thân hình đã mơ hồ, kéo theo hư ảnh dài dài.

Lần này mọi người đều đứng lên. Bọn họ nào từng thấy qua cảnh tượng kỳ dị bậc này? Trong mọi người, chỉ có Tô Môn Tây Gia Hoa ngồi thẳng như cũ, thần tình tự nhiên, không nhanh không chậm uống rượu đỏ. Công tước Uy Luân đứng lên bên cạnh hắn mở to miệng, cặp mắt hoàn toàn ngây ngốc nhìn bức màn lớn. Còn Minh Tiêu ở bên còn lại cũng không tốt được chỗ nào, ly rượu đỏ trên tay đã thành một đồng mảnh vụn, mà rượu đỏ chảy lên người hắn, hắn đối với tất cả mọi thứ này hoàn toàn mặc kệ, chỉ nhìn chằm chằm thân ảnh đã trở nên mơ hồ trên bức màn lớn đó.

Chút khoảng cách này đối với Diệp Trùng mà nói, quả thật quá ngắn.

Hắn đã nhìn thấy một người trong mười hai người đó, mà Diệp Trùng lúc này cũng từ chỗ cao lướt xuống. Nhưng tốc độ của hắn không hề giảm xuống, rơi vào giữa khe hở của sơn thạch. Hắn giống như một tia chớp màu đen nguy dị, trườn như rắn tới trước. Tốc độ thế này, nếu đụng vào sơn thạch, vậy thì sẽ là kết quả gì? Mà Diệp Trùng dường như không hề có chút suy nghĩ phương diện này, với lại hắn cũng đã thành công! Hắn có thể không chế phương hướng của mình tùy theo ý muốn, mấy nham thạch bén nhọn nhô ra đó không đụng tới chéo áo của hắn.

Đã bước vào trong phạm vi của mấy xạ thủ này, Diệp Trùng không dám có chút sơ suất nào. Tuy mấy xạ thủ này không cách nào tạo thành uy hiếp cho mình, nhưng hắn không muốn thành kẻ thất bại, vô luận dưới loại tình huống nào.

Thân thể hắn bắt đầu rung động tần số cao trong biên độ nhỏ, thân thể bền bỉ của hắn là nguyên nhân cơ bản hắn có thể làm ra động tác ra ngoài tưởng tượng thế này.

Hình ảnh vốn dĩ mơ hồ trên màn hình lớn, lúc này càng hoàn toàn biến thành một đám hư ảnh, không ai biết đã xảy ra việc gì, trừ Tô Môn Tây Gia Hoa. Nhưng điều này đã đủ cho mấy quý tộc tự cho mình thấy nhiều biết rộng mở rộng tầm mắt, mà khí tức thần bí của Diệp Trùng trong lòng họ càng tăng thêm vài phần.

Mũi chân không ngừng điểm nhẹ trên nham thạch, Diệp Trùng sử dụng phương thức tiến tới trước hình Z. Nham thạch rắc rối, phức tạp chỗ này đối với Diệp Trùng mà nói, là một chiến trường tốt nhất, bất cứ lúc nào, hắn đều có thể dễ dàng tìm thấy điểm mượn lực.

Người Diệp Trùng tiếp xúc đầu tiên là George, không biết có phải là ôm hận trong lòng với Diệp Trùng, hắn xông tới trước nhất của đội ngũ. Mà không còn gì phải nghi ngờ, hôm nay là một ngày thê thảm nhất từ khi hắn sinh ra, dùng từ thê thảm này để hình dung, một điểm cũng không quá đáng. Bất quá, hắn hiện giờ rõ ràng vẫn không ý thức được điểm này, hắn đang cẩn thận muốn thông qua thần niệm của mình rà soát, xem có thể tìm thấy đối phương hay không.

George là kẻ nổi bật trong lớp trẻ, thực lực trong những người trẻ tuổi có thể nói là xuất chúng. Quyết đấu là một loại phương pháp giải quyết thường dùng trong quý tộc, đặc biệt là đối với người trẻ tuổi mà nói. Đối với tranh đấu cấp bậc như công tước Uy Luân và đại nhân Minh Tiêu, đó tự nhiên là một tầng khác.

Kinh nghiệm chiến đấu địa đồ dãy sơn địa, hắn tự nhiên cũng không xa lạ. Vừa rồi hắn mất mặt có thể nói là mất tới nhà rồi, hắn vẫn chưa từng mất mặt lớn như vậy trước mặt nhiều người thế này, điều quan trọng nhất là, bệ hạ nhất định sẽ vì vậy mà giảm mạnh ấn tượng đối với mình.

Loại cảm giác này, quả thật tệ hại vô cùng!

Vừa nghĩ tới tên đáng ghét đó, răng George liền nghiến kêu kèn kẹt.

Sỉ nhục, sỉ nhục lớn nhất từ khi có lịch sử tới nay! Hắn phải tự mình tẩy sạch nó!

Tuy hắn vừa rồi bị đánh tới mức hoàn toàn không còn sức đánh trả, nhưng hắn cảm thấy đó là đối phương đánh lén, hoàn toàn không chiếu theo quy định quyết đấu. Không có chút phong phạm quý tộc, tên nhà quê đáng chết nào! George không ngừng nguyền rủa Diệp Trùng trong đáy lòng.

Còn có Thù Mạn Nhi đáng chết đó, ánh mắt của hắn liếc về phía Thù Mạn Nhi ở chỗ không xa. Con đàn bà dâm dăng này hôm nay lại dám chơi mình một vố, hừ hừ, chúng ta cứ chờ xem. Thù gia, George vẫn chưa từng đặt vào trong mắt.

Chính ngay lúc này, bỗng trước mắt hoa lên.

Gì thế? Hắn vẫn chưa kịp phản ứng thì cảm thấy trước mắt tối đen. Lập tức liền cái gì cũng không biết.

Diệp Trùng ra tay cực nhanh, một cú thủ đao chuẩn xác đánh trúng động mạch cạnh cổ George, George lập tức mềm oặt ngã xuống.

Một phen biến cố này cực nhanh, nhưng người từng trải như A Mãng phản ứng cũng cực nhanh, lập tức quá lớn: “Mọi người cẩn thận!” Lúc này khoảng cách giữa đám con em quý tộc và mấy xạ thủ có kinh nghiệm phong phú như A Mãng liền thể hiện ra. Mấy con em quý tộc, ai nấy mù mờ, ngỡ ngàng, không biết nên làm sao. Còn xạ thủ loại như A Mãng đã dựa vào kinh nghiệm của bọn họ mà nổ súng.

Tuy bọn họ không sao khóa được Diệp Trùng, nhưng bọn họ biết, dưới hoàn cảnh hạn hẹp thế này, không gian né tránh của đối phương cũng cực kỳ nhỏ. Bọn họ không chút lo lắng cho đồng bạn của mình, dù sao mấy tia huỳnh quang này cũng không có hại gì cho thân thể con người, điều bọn họ theo đuổi là thắng lợi của đoàn đội, chỉ cần bọn họ có thể bắn trúng Diệp Trùng thì cho dù bên bọn họ có người bị bắn trúng cũng không ảnh hưởng kết quả cuối cùng. Điều làm người ta kinh ngạc là Thù Mạn Nhi lại cũng là một trong những xạ thủ nâng súng. Về mặt trên gương mặt không tì vết như ngọc của nàng trầm xuống, không có chút kinh hoảng, động tác cực kỳ lão luyện. Nhưng nàng không hề bắn, dường như đang do dự gì đó.

Nhưng so kinh nghiệm chiến đấu, mấy xạ thủ này võ ngựa cũng theo không kịp Diệp Trùng, càng huống chi đây còn là loại hình chiến đấu sở trường nhất của Diệp Trùng.

Sớm trước khi mấy người này ra tay, Diệp Trùng xách George đã mất đi ý thức lên, quăng đi giống như bao cát.

Trên người George đang lăn cuộn trên không lập tức bị trên trăm chùm huỳnh quang bắn trúng. Tuy mấy chùm huỳnh quang không hề có sức sát thương, nhưng lại có thể xuyên qua quần áo, để lại vết huỳnh quang trên người, sau ba ngày mới tự nhiên biến mất. Trong vài giây ngắn ngủi, trên người George đã là một đám điểm huỳnh quang nhìn mà hoảng sợ, quần áo càng trăm ngàn lỗ hổng, ẩn ước thấy được bên trong.

Mấy phụ nữ quý tộc trong phòng quan sát ai nấy bùm miệng cười nhẹ, mà một vài phụ nữ quý tộc trung niên hai mắt phát sáng, đáng vẻ đó giống như hận không thể lao bổ lên vậy.

Oành, George bị quang ra như bao cát chuẩn xác đánh trúng một xạ thủ. George đáng thương trải qua sự giầy vò của Diệp Trùng đã hoàn toàn khác hẳn, cũng không biết đụng vào nham thạch mấy lần, lúc này đã rành rành trở thành dáng vẻ đầu heo.

Không thể khóa vị trí đối phương, điều này làm sắc mặt tất cả xạ thủ kịch biến.

Màn hình lớn bắt được biểu tình kinh hãi tuyệt luân của mấy xạ thủ chuẩn xác vô bì, quý tộc quan sát lúc này đã mất đi sự trấn định thường ngày, nhìn lẫn nhau, mấy xạ thủ rốt cuộc gặp phải cái gì? Mà biểu tình của Minh Tiêu đặc sắc nhất, A Mãng tham gia chiến đấu chính là mãnh tướng dưới tay lão, nếu như không phải biến hóa cực kỳ kinh người, hẳn nhất định sẽ không ngay cả sắc mặt cũng thay đổi.

Nhưng, bọn họ rốt cuộc đã gặp phải cái gì?

Trong lòng A Mãng bốc lên khí lạnh, nếu như không phải đối phương là người hắn nhìn thấy rõ ràng, hẳn nhất định sẽ cho rằng đối phương là một đám hồn ma hư vô. Chỉ có như vậy mới có thể giải thích thần niệm tại sao không cách nào khóa được tông tích của đối phương. Bất quá, A Mãng không hổ là xạ thủ có kinh nghiệm phong phú, hẳn không vì vậy mà hoảng loạn, đè nén sự kinh hãi trong lòng. Đầu óc hắn mau chóng vận chuyển, đối phương nhất định là đã sử dụng phương pháp gì đó mới có thể tránh được sự khóa chặt của thần niệm của mình. Nhưng, rốt cuộc là phương pháp nào chứ?

Diệp Trùng lại không cho mấy người A Mãng thời gian suy nghĩ, hắn bỗng biến mất phía sau sơn thạch.

Loại biến mất này mang lại áp lực tâm lý cho mấy xạ thủ này càng lớn hơn, bọn họ ai nấy nhìn quanh, trên mặt đầy sự kinh hoảng.

Gương mặt xinh đẹp của Thù Mạn Nhi đã trắng bệch, sau lưng nàng dựa sít vào một trụ sơn thạch, dường như điều này có thể mang lại cho nàng một tia cảm giác an toàn.

Bỗng, một cánh tay từ sau lưng nàng thò ra, cổ tay một cái, nàng liền mềm oặt ngã ra đất. Súng quang trên tay vô lực tuột rơi trên đất.

Thần niệm của mấy xạ thủ đã sớm quan tâm mật thiết tới mọi thứ xung quanh, tuy bọn họ không sao tìm thấy tông tích Diệp Trùng nhưng lại có thể dễ dàng nắm bắt được việc ngã xuống của Thù Mạn Nhi. Nhưng đợi sức chú ý của bọn họ dời tới vị trí của Thù Mạn Nhi, Thù Mạn Nhi đang bay về phía bọn họ.

Nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của Thù Mạn Nhi đang nhắm chặt hai mắt, hai quý tộc kề vai nhau đứng nhìn nhau, hai người đều không nhẫn tâm nổ súng. Hai người gạt đầu, cùng thò đôi tay ra, muốn đón lấy Thù Mạn Nhi. Nếu như cứ sờ sờ thế này mà đụng trúng nham thạch, người đẹp tuyệt thế thế này như Thù Mạn Nhi làm sao chịu được chứ? Cứ cho là không mất mạng, trầy hư một chút da, vậy thì cũng tiếc nuối vô cùng a!

Nhìn thấy gương mặt ngọc làm người ta thương tiếc đó của Thù Mạn Nhi ở trên không, suy nghĩ duy nhất trong lòng hai người chính là, nếu như có thể cứu được tiểu thư Thù Mạn Nhi, cho dù bọn họ thua cũng không quan hệ.

Thế là, bọn họ đã như nguyện!

Sức mạnh của Thù Mạn Nhi bị quăng ra lớn tới mức kinh người, hai người cùng lùi ra sau một bước, lưng tông lên sơn thạch. Hai người phụt, phun ra hai ngụm máu tươi, hai mắt nháy một cái, liền cứ ôm Thù Mạn Nhi như vậy mềm oặt ngã xuống.

A Mãng cả kinh. Một loạt biến cố vừa rồi đó xảy ra quả thật quá nhanh, hắn vừa muốn ngăn cản hành vi ngu ngốc của hai người, không ngờ hai người đã mất đi sức chiến đấu.

Đáng chết! A Mãng nhin không được chữ một câu, tên này quả thật quá bỉ ổi!

Suy nghĩ trong lòng A Mãng cũng là suy nghĩ trong lòng phần lớn quý tộc lúc này. Rất nhiều người khi nhìn thấy Thù Mạn Nhi bị Diệp Trùng quăng về phía hai xạ thủ khác đều lộ ra biểu tình không nở nhin. Mà rất nhiều người trẻ tuổi còn mở miệng chửi lớn, tuy rất mau liền bị mấy trưởng bối ngăn cản.

Mặt Tô Môn Tây Gia Hoa lộ ra nụ cười khổ, ly rượu bị hắn bỏ xuống, cái tên này không thể thắng đẹp chút xíu hay sao? Không cần dùng mấy thủ đoạn tàn độc này, với thực lực của hắn, hoàn toàn có thể đường đường chính chính đánh bại mấy người trẻ tuổi này. Như vậy mới có thể làm hắn tiến hành kế hoạch bước tiếp theo càng tốt hơn. Bây giờ thì tốt rồi, mọi người đối với sự cường đại của cận chiến đã chuyển hướng nhiều hơn sang quan tâm với Thù Mạn Nhi. Một vài người trẻ tuổi, ai nấy đều cảm phần, đáng về đó, hận không thể lao bổ tới.

Thù Mạn Nhi đáng chết này, nếu như không phải nàng ta, kế hoạch của mình sẽ hoàn mỹ rồi! Trong mắt Tô Môn Tây Gia Hoa cắt ngang một tia nghiêm khắc, trong lòng cười lạnh, dám ở trước mặt mình dở trò...

Diệp Trùng lại không biết suy nghĩ của Tô Môn Tây Gia Hoa, hắn vẫn tuân thủ phương thức tác chiến nguy dị, khó đoán của hắn, làm sao có thể càng tiết kiệm sức, làm sao có thể càng an toàn, làm sao có thể càng mau chóng giải quyết chiến đấu mới là thứ hắn cần suy nghĩ.

Đánh lên! Hoàn toàn là đánh lên! Diệp Trùng từ đầu tới cuối, chưa từng có một lần đổi chiến chính diện, sau lưng, phía trên, mấy chỗ khó mà phòng bị này. Mà thứ giống như cục đá, ở trên tay tên đáng chết này đều tà ác vô bì, tràn đầy sức sát thương.

A Mãng chính là bị một cục đá nhỏ bắn ngược trúng trán, lập tức hôn mê.

Điều đáng sợ nhất không hề là mấy cục đá phẳng phát cho là tà ác này, mà là loại sự khủng bố trước sau quanh quẩn trong đầu đó. Mỗi một chỗ u ám dường như đều là đầy dẫy sát cơ, kẻ địch giống như u linh không lỗ nào không vào, không chỗ nào không có, loại khủng bố đó, quả thật làm người ta suy sụp!

Cường đại và tà ác, là chủ đề chính của trận quyết đấu hoa lệ tối nay.

543. Chương 543: Lễ Vật Của Bộ Hạ

Trận quyết đấu này rất khó lấy thành công và thất bại để hình dung, phong cách cận chiến đặc thù lần đầu tiên xuất hiện trước mắt mọi người làm mọi người chấn kinh, nhưng việc đánh lén của Diệp Trùng cũng đồng dạng làm ấn tượng đối với hần của rất nhiều người sút mẻ nặng nề, mà đặc biệt là cử động hần quăng Thù Mạn Nhi ra, gây nên phản cảm và căm ghét của khá nhiều xạ thủ trẻ tuổi.

Điều duy nhất làm Tô Môn Tây Gia Hoa cảm thấy vui vẻ là, thảo luận đối với trận quyết đấu này đã thành đề tài nóng hổi nhất của dạ hội, theo như kinh nghiệm của hần, ngày mai trận quyết đấu này sẽ truyền đi khắp cả Tô thành. Còn việc mọi người thích hay không thích Diệp Trùng, đó không phải là điều hần quan tâm, thứ hần cần chỉ là sự chú ý đối với cận chiến của mọi người.

Dạ hội đã giải tán rồi, tất cả quý tộc ai nấy về mặt hưng phấn, người có mắt nhìn tự nhiên có thể từ bên trong nhìn ra vài phần nguyên lý trong đó, mà đối với mấy tên đầu heo mập căng cái bụng đó mà nói, đây cũng là một cảnh náo nhiệt rất không tồi.

Mọi người lịch sự mà thân sĩ tạm biệt lẫn nhau, xoay người leo lên xe.

Diệp Trùng ngồi bên cạnh Tô Môn Tây Gia Hoa, thu hoạch hôm nay, hần rất vừa ý. Dạ hội vốn dĩ hần cảm thấy nhàm chán tột cùng lại mang lại cho hần một khoản thu nhập lớn như vậy, đối với loại người thực tế như Diệp Trùng mà nói, đều có sức hơn bất cứ gì.

Chính ngay lúc Diệp Trùng cho rằng Tô Môn Tây Gia Hoa sắp đưa hần về trang viên, một thị vệ đi tới bên ngoài xe, cung kính nói: “Bộ hạ, người đã dắt tới.”

Thần sắc Tô Môn Tây Gia Hoa lạnh lẽo, gật gật đầu.

Tiếp đó một cô gái bị dẫn tới, Diệp Trùng lúc này mới nhìn rõ là Thù Mạn Nhi.

Thù Mạn Nhi trong trận quyết đấu đó không hề bị thương, chỉ là bị Diệp Trùng đánh hôn mê, thần sắc xem ra có chút mệt mỏi.

Nhìn thấy Tô Môn Tây Gia Hoa, trong mắt Thù Mạn Nhi lướt qua một tia hoảng loạn, quỳ rạp trên đất: “Bộ hạ!”

Tô Môn Tây Gia Hoa không để ý tới nàng ta, mà lại trực tiếp cười mỉm, nói với Diệp Trùng: “Người có lẽ không biết đâu, chị của nàng ta chính là Thù Mạc Nhi, cũng chính là xạ thủ cấp sáu mà người gặp được lần trước đó.”

Diệp Trùng mặt không cảm xúc lắng nghe.

- Thù gia à, không coi là đại hộ gì, lợi hại nhất của nhà nàng ta có lẽ chính là hai cô bé nhỏ này. Chi tiết của mấy xạ thủ cấp sáu còn sống lần trước đó ta đều tra một lượt, lúc đó mới biết Thù Mạc Nhi lại là chị của Thù Mạn Nhi. Ai cũng không ngờ Thù Mạn Nhi nổi tiếng khắp Tô thành lại có một người chị cũng giống như thiên tiên. Chắc chắn, nếu mấy tên con em quyền thế đó biết, chỉ sợ Thù gia cũng sẽ bị đập nát cánh cửa rồi.

Tô Môn Tây Gia Hoa nói vòng vòng, ánh mắt lại lãnh khốc vô bì.

- Ta sở dĩ vẫn dành cho Thù Mạc Nhi một con đường sống, là nể mặt sư phụ Mị Ngột của nàng ta. Mị Ngột từng có chút giao tình với ta, đệ tử của bà ta, ta vẫn phải chừa chút thể diện. Khi Tô Môn Tây Gia Hoa nói mấy lời này, thần tình có chút phức tạp, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường.

- Hừ hừ. Bất quá, bọn họ cho rằng có Mị Ngột làm chỗ dựa, muốn gì làm nấy. Như thế thì sai lầm lớn lắm rồi. Ngũ khí của Tô Môn Tây Gia Hoa trở nên lạnh lẽo.

Thù Mạn Nhi quỳ rạp trên đất run rẩy.

- Ngẩng đầu lên. Tô Môn Tây Gia Hoa ra lệnh nói.

Thù Mạn Nhi ngẩng đầu lên, gương mặt đẹp trắng sáp, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Trông cũng không tệ. Tô Môn Tây Gia Hoa khen ngợi gật đầu: “Bản lãnh cũng không tệ. Tuổi còn trẻ thì đã là xạ thủ cấp sáu, tiền đồ không thể hạn lượng a.”

Thù Mạn Nhi nhấp nhấp môi, thân thể xinh đẹp nhin không được lại run một cái.

- Đáng tiếc a, đáng tiếc a! Tô Môn Tây Gia Hoa vẽ mặt tiếc nuối lắc đầu: “Luôn tự cho là thông minh, tuổi còn nhỏ không học tốt, tâm tư độc ác.” Hắn nghiêng đầu nói với Diệp Trùng: “Người có lẽ không biết đó, khẩu súng quang dùng quyết đấu đó của nàng ta, lén đổi tinh thể năng lượng bên trong, đổi thành tinh thể bức xạ. Hi hi, thật là người không biết, quý không hay a! Chùm sáng tinh thể bức xạ kích phát ra mang theo tính bức xạ mạnh mẽ, nếu người trúng một phát, cảm thấy không có cảm giác gì, người khác cũng nhìn không ra sơ hở gì. Nhưng người sau đó thăm rồi, xương sẽ trở nên mềm xốp từng chút một, giống như trúng thuốc độc mạn tính.”

Diệp Trùng kinh hãi.

- Hoảng sợ rồi chứ, khi ta nghe thủ hạ báo cáo cũng cả kinh. Thủ đoạn tàn độc thể này không phải dễ dàng có thể nhìn thấy, ta chỉ là kỳ quái, nàng ta lại mang theo bên người tinh thể bức xạ? Bất quá, ta bây giờ cũng lười đi hỏi, tự ý sử dụng và có tinh thể bức xạ, tội danh này đủ cho Thù gia của nàng ta chịu đủ đau khổ rồi. Tây Môn Tây Gia Hoa cười với Diệp Trùng.

- Bệ hạ tha tội! Bệ hạ tha tội! Trong giọng nói của Thù Mạn Nhi có mang theo sự ghen ngào, liều mạng đập đầu trên đất.

Tô Môn Tây Gia Hoa nhìn như không thấy, thông thả nói: “Trên đời có vài người a, thường cảm thấy mình rất thông minh, người khác rất ngốc, thật ra nàng ta không biết mình mới là rất ngốc, rất ngây thơ?”

- Bệ hạ tha tội! Bệ hạ tha tội! Thù Mạn Nhi đã khóc thành người đầy nước mắt.

- Bệ hạ, người đã dẫn tới! Giọng nói lạnh băng của một thị vệ vang lên, cùng lúc này, liền nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Thù Mạn Nhi: “Chị!”

- Mạn Nhi! Em tại sao ở chỗ này? Thù Mạn Nhi kinh ngạc nói.

Thù Mạn Nhi biết lần này mình gây họa lớn rồi, kéo váy Thù Mạn Nhi, khóc không thành tiếng.

Thù Mạn Nhi bỗng nhìn thấy Diệp Trùng, thần sắc trên mặt biến đổi, lại nhìn em gái đã khóc sụt sùi, dường như đã biết gì đó, nghiêm nghị nói: “Họ Diệp, người muốn làm gì?”

- To gan! Trước mặt bệ hạ lại dám vô lễ, cần rõ như vậy! Thị vệ quát lớn, một chân đạp vào sau gối Thù Mạn Nhi, Thù Mạn Nhi đau kêu một tiếng, ngã quỵ ra đất.

Tô Môn Tây Gia Hoa cười lạnh nói với Thù Mạn Nhi: “Thù Mạn Nhi, ta là nể mặt sư phụ người mới tha người một lần, đừng cho rằng ta không nỡ giết người. Không có ai có thể ngăn cản ta, năm đó sư phụ người không thể, càng đừng nói người!”

Tô Môn Tây Gia Hoa dường như nhớ tới việc gì đó lúc trước, thần tình hung dữ, qua một lúc, thần sắc mới từ từ khôi phục như thường, nhưng khóe mắt lại giăng đầy sát cơ. Hắn nói với Diệp Trùng: “Hai người này ta tặng cho người.”

- Không cần. Diệp Trùng bình tĩnh nói.

Tô Môn Tây Gia Hoa ngây ra: “Người biết bên ngoài có bao nhiêu người hận không thể nuốt bọn họ vào bụng không? Người tại sao không cần?”

- Phiền phức. Diệp Trùng nhướng nhướng mắt.

- Phiền phức? Tô Môn Tây Gia Hoa lại ngây ra, lập tức ha hả cười lớn: “Ha ha, chính xác, chính xác! Cách nói này hay! Cách nói hay a! Nhưng mà nè, thứ Tô Môn Tây Gia Hoa ta tặng đi không có khi nào trở về.” Trong lời của hắn tràn đầy bá khí.

Diệp Trùng lười để ý tới hắn, trực tiếp xuống xe, bỏ lại một câu: “Nhớ mang tiền tới.” Rồi biến mất trong màn đêm mênh mông.

Tô Môn Tây Gia Hoa có chút hứng thú nhìn chằm chằm chỗ Diệp Trùng biến mất.

Quay mặt lại, ánh mắt Tô Môn Tây Gia Hoa lãnh khốc vô bì: “Từ giờ trở đi, các người chính là người của hắn. Ta mặc kệ các người dùng phương pháp gì, nhưng các người phải theo hắn, nếu làm không được, hừ hừ, Thù gia cũng không cần thiết tồn tại nữa rồi. Nếu như các người có thể trở thành đàn bà của hắn, có chỗ tốt của các người, Thù gia, tự nhiên cũng tốt. Các người tự mình nghĩ cách đi.” Liếc nhìn chị em Thù gia, Tô Môn Tây Gia Hoa làm một dấu tay rồi đi, nghênh ngang bỏ đi dưới sự bảo hộ của thị vệ.

Gương mặt đẹp của Thù Mạc Nhi trắng bệch, ôm em gái đã khóc sướt mướt, trên môi đã bị hàm răng ngọc của nàng cắn thành một hàng vết máu. Gió đêm thổi tung mái tóc mượt dài của nàng, trong ánh mắt quật cường lộ ra sự xấu hổ, phẫn nộ, mù mịt và tuyệt vọng vô bì.

Trên hành tinh Dật Cúc hiện giờ đã là một mảng bộn bề, kiến trúc cao tầng như rừng khắp nơi điểm xuyết cho hành tinh hoang vắng mà xa xôi ngày trước này sức sống bừng bừng. Nơi này là thành một trong những hành tinh phồn vinh nhất xung quanh, nơi này không chỉ có những cửa hiệu xa hoa nhất mà còn có học viện khoa học kỹ thuật đỉnh cao nhất.

Tang tộc không hề mau chóng khuếch trương, nhưng cho dù dưới điều kiện như vậy, hành tinh bọn họ nắm giữ vẫn đạt tới năm mươi hai cái. Năm mươi hai hành tinh này lấy hành tinh Dật Cúc làm trung tâm, hình thành một phạm vi thế lực mới, mà khu vực này, cũng bị người ta đặt tên lại là khu Dật Cúc.

Do Diệp Trùng không có mặt, đối mặt với việc yêu cầu hỗ trợ của ba đại thế gia, mấy người Tang Phổ chỉ có thể thông qua hình thức biểu quyết. Kết quả tự nhiên có thể nghĩ được, gần như tám mươi phần trăm số người đều không đồng ý lao sư viễn chinh. Bất quá, mấy người Tang Phổ vẫn đưa ra lý do đầy đủ, lý do bọn họ có thể đưa ra quả thật quá nhiều, thí dụ người lãnh đạo cao nhất hiện giờ không biết tổng tích, bọn họ phải mau chóng hết mức tìm kiếm được y, vân vân..., một điều này liền đủ làm cho tất cả mọi người nghị luận xôn xao ngậm miệng.

Thủ đoạn kiệt xuất ở phương diện hành chính của Thu Mạn cộng thêm thế mạnh vô bì trên quân sự của mấy người Tang Phổ làm cho vòng kinh tế lấy hành tinh Dật Cúc làm trung tâm phồn vinh chưa từng có. Chỗ tốt trực tiếp nhất chính là trên tay bọn họ có lượng lớn tiền vốn dồi dào. Mà mấy người bên ngoài tới di dời vào hành tinh Dật Cúc đó, bọn họ không chỉ mang lại lượng lớn vật tư, thứ nhiều hơn là kỹ thuật tiên tiến.

Đối với những tập đoàn nghiên cứu khoa học thiếu gấp tài chính đó, hành tinh Dật Cúc sau khi tiến hành thẩm định, sẽ có trợ giúp về mặt chính sách ở phương diện này, thậm chí có thể cho vay tiền làm dịu áp lực kinh tế của bọn họ. Đây đều là do tiền bạc trên tay Thu Mạn quá nhiều, làm thế nào xài số tiền này đi mà lại có thể thúc đẩy sự phát triển khu vực này vẫn luôn là vấn đề mà Thu Mạn vắt hết đầu óc để suy nghĩ. Biện pháp này chính là một trong những biện pháp nàng nghĩ ra.

A Lý Ước Đức thân thể thấp bé, bởi vì điểm này, hắn từ nhỏ thì đã bị người ta kỳ thị. Nhưng hắn lại là một quái tài danh đúng với thật. Sở dĩ gọi là quái tài đều là do một số lý luận hiếm lạ, cổ quái của hắn. Mấy lý luận này của hắn, không có một nhà nghiên cứu nào nhận giống, cho nên cũng không có tổ chức nào bỏ tiền cho hắn nghiên cứu.

Lần này hắn vì tránh Xích vĩ thú mà chạy tới hành tinh Dật Cúc. Bỗng nhiên nhìn thấy chính sách này, liền ôm suy nghĩ thử xem sao mà tới.

Nhưng không ngờ hắn lại thông qua sơ thẩm, phúc thẩm, rồi cuối cùng tiến vào quyết thẩm. Hắn cuối cùng cũng nhìn thấy mấy người chớp bu trong truyền thuyết của hành tinh Dật Cúc, thí dụ tiểu thư Thu Mạn xinh đẹp vô bì trong lời đồn.

Tiểu thư Thu Mạn đáng vẻ so với lời đồn còn xinh đẹp gấp trăm lần! A Lý Ước Đức vẻ mặt si mê.

Thu Mạn đối với sự thất thố thế này đã quen như thường, nàng hắng nhẹ hai tiếng, mỉm cười hỏi A Lý Ước Đức: “Ngài chính là tiên sinh A Lý Ước Đức phải không, rất vui có thể nhìn thấy ngài. Đối với hạng mục “kỹ thuật không gian hình V” của ngài, chúng tôi đã xem rồi. Trước đây, đối với kỹ thuật này của ngài, chúng tôi không hề hiểu quá nhiều, chúng tôi đã tư vấn một số đại sư có thành tựu thâm hậu ở phương diện kỹ thuật không gian, bọn họ nhất trí cho rằng cách nghĩ của ngài rất có ý nghĩa. Tuy bọn họ không cách

nào nghiệm chứng, nhưng đáng để thử. Xét theo như vậy, chúng tôi đồng ý đầu tư cho hạng mục này của ngài.”

544. Chương 544: Mặc Cả Lân Nữa

A Lý Ước Đức cảm giác mình đang ở trong mơ, một phòng thí nghiệm mới toanh, mỗi một cỗ máy bên trong đều là thứ lão muốn có vô số lần trong mơ. Không chỉ như vậy, kinh phí dồi dào cũng đủ để bảo đảm lão có thể dư dả nghiệm chứng cách nghĩ của mình. Tuy trên hiệp nghị, hầu hết lợi ích của thành quả đều phải thuộc về đối phương, nhưng nếu như không có đầu tư của bọn họ, hiện giờ chỉ e mình vẫn đang vì sinh kế mà phát sầu.

Không chỉ như vậy, Thu Mạn còn vì lão mà bố trí một học sinh, tên là Tang Khảm.

Họ Tang ở khu hành tinh Dật Cúc là họ chọi mắt nhất, bọn họ mới là kẻ thống trị chân chính ở chỗ này. Gần như tất cả cao tầng đều là họ của Tang tộc. Mà gia tộc từng chôn vùi trong lịch sử nhiều năm này lại thần bí xuất hiện một lần nữa, hoành không xuất thế, cho dù hiện giờ, Tang tộc ở trong mắt người ta vẫn tràn đầy thần bí. Còn quân đoàn tông ui của bọn họ, danh động thiên hạ, được vinh dự cho là quân đoàn cường đại nhất.

Tang Khảm tuy danh là trợ thủ, thật ra càng giống một học sinh hơn, hẳn không có chút cơ sở khoa học không gian nào, nhưng A Lý Ước Đức lại cực kỳ thích tên nhóc hơi then thùng này. Trong mắt lão, Tang Khảm làm người chắc chắn, hiểu học, lại thông minh. Điều này đối với A Lý Ước Đức đã sắp tới gần sáu mươi tuổi mà nói, là một học sinh lý tưởng vô cùng. Lão hy vọng Tang Khảm có thể kế tục sở học của lão, cho nên mỗi lần khi Tang Khảm đưa ra nghi hoặc của mình, lão lại cực kỳ nhẫn nại truyền thụ tri thức trong đầu mình.

Tang tộc đã thâm thấu vào gần như mỗi một ngành nghề của hành tinh Dật Cúc, bọn họ có rất nhiều chỗ tương tự, trình độ không cao, nhưng mỗi người Tang tộc đều cực kỳ hiểu học, chịu cực chịu khổ. Mấy đại sư đó đều cực kỳ yêu thích con em Tang tộc, loại yêu thích hơn này thường làm mấy học sinh bình thường đó đó kỳ không thôi.

Sự phát triển mấy năm nay của Tang tộc cực nhanh, vô số được phẩm, máy móc liên tục không dứt chuyển tới Tang gia thôn. Mấy năm trở lại đây, Tang gia thôn đã phát sinh thay đổi nghiêng trời lật đất, nhân khẩu mau chóng bành trướng. Nhưng không có ai quên Diệp Trùng, uống nước nhớ nguồn, nếu như không phải tiểu tiên sinh, bọn họ hiện giờ vẫn ở mức độ nguyên thủy.

So với ba đại thế gia đã kiêu ngạo đã lâu, Tang tộc đã chịu quá nhiều cực khổ. Tang tộc hiện giờ, nhân khẩu di dời ra bên ngoài bắt đầu từ từ tăng lên, nhưng mấy người này phần lớn là một số thiếu niên. Bọn họ cần ở Thiên vực trì hoàn thành huấn luyện chiến đấu. Lão trưởng thôn rất rõ ràng. Đây là chỗ cơ bản nhất bọn họ giữ nguyên ưu thế về mặt quân sự. Đồng thời với việc này, bọn họ còn cần phải hoàn thành học tập cơ bản.

Mấy thiếu niên Tang tộc đạt chuẩn kiểm tra mới theo hạm đội vận chuyển tới hành tinh Dật Cúc, ở chỗ đó, bọn họ sẽ bị bố trí tới các ngành nghề, các khoa học làm học sinh và học đồ. Mà thầy giáo của bọn họ phần lớn đều là nhân vật cấp đại sư thành danh đã lâu trong một nghề, đây là đãi ngộ mà học sinh phổ thông đó mất vô bì.

Bọn họ tuân theo phong cách của Diệp Trùng, toàn bộ đồng nhất đều đi theo khoa học đại loại như là chế tạo cơ giới, chế tạo quang giáp, còn loại nhân văn ở trong Tang tộc, hoàn toàn không ai đoái hoài.

Mỗi một vị Tang tộc đều có cảm giác cấp bách cực kỳ mạnh mẽ, bọn họ lạc hậu thời đại quá lâu, cần gấp rút đuổi theo. Trong dòng máu của bọn họ phảng phất như trời sinh hàm chứa tinh thần chiến đấu không ngừng, một điểm này rất giống Diệp Trùng. Cuộc sống hiện giờ, Tang tộc bọn họ lúc trước nghĩ cũng không dám nghĩ, không muốn mất đi thì chỉ có nỗ lực tiến tới trước!

Hành tinh Dật Cúc hiện nay, tên của Diệp Trùng đã bị người ta từ từ quên đi. Nhưng trong lòng mỗi người Tang tộc, đều ghi nhớ một nhiệm vụ chí cao, đó chính là tìm kiếm lãnh tụ tinh thần của bọn họ, Diệp Trùng.

Mấy năm gần đây, công tác tìm kiếm Diệp Trùng vẫn luôn không ngừng nghỉ, tốn nhân lực vật lực khổng lồ. Nhưng Diệp Trùng vẫn cứ không chút tin tức, làm mấy người Tang tộc chán nản không thôi.

Bọn họ không hề biết, ở một nơi xa xôi khác, Diệp Trùng hiện đang rất đau đầu.

Buổi sáng sớm ngày hôm sau, bên ngoài trang viên của Diệp Trùng liền đầy nhóc người. Toàn bộ mấy người này đều là một số con em quý tộc, bọn họ hoặc là nhìn thấy quyết đấu hôm đó, sinh ra sự hứng thú cực lớn với loại phương thức chiến đấu này, tới để bá sư. Mấy con em này xuất thân cao quý, ở Tô thành là một lực lượng cực kỳ to lớn. Bọn họ cùng ký tên gọi lên, hy vọng bệ hạ có thể cho phép bọn họ bá sư Diệp Trùng.

Đây là tình huống Tô Môn Tây Gia Hoa nguyện ý nhìn thấy nhất, lập tức tâm tình cực kỳ vui vẻ phết một nét lớn, cho phép!

Do đó mà xuất hiện tình trạng trước mắt. Thù Mạc Nhi và Thù Mạn Nhi cũng xuất hiện giữa đám người này, hai người lúc này nhìn không ra chút vẻ tiêu tụy nào, hoàn thân hai đóa hoa tỷ muội lạnh lạnh, hấp dẫn ánh mắt của vô số thanh niên tuấn kiệt.

Đúng như dự liệu của Tô Môn Tây Gia Hoa, trận quyết đấu tới qua đó đã truyền đi khắp Tô thành. Kết quả càng truyền về sau càng lợi hại, Diệp Trùng cũng thoáng cái biến đổi, trở thành ma quỷ tà ác. Mà mấy quý tộc có tầm nhìn lại từ trong đó nhìn thấy được thời cơ. Nhìn thấy quyết tâm muốn mở rộng cận chiến, do đó bọn họ nhao nhao phái con em trong tộc tham gia lẫn vào động này.

Học tập thần niệm và thiên phú có liên hệ cực kỳ trực tiếp. Không phải mỗi người đều có loại thiên phú này, trong con em quý tộc cũng có rất nhiều người trẻ tuổi không có thiên phú thần niệm. Bọn họ thường chịu sự chế giễu và coi thường của mấy con em quý tộc có thân phận xạ thủ đó. Bây giờ bọn họ nghe nói trên đời này lại còn có người hoàn toàn chỉ dựa vào sức mạnh nhục thể thì có thể đánh bại mười hai xạ thủ cấp sáu, từng trái tim nguội lạnh đã lâu, lúc này đều hoàn toàn bùng cháy lên.

Trong Tô thành, ngọn lửa này làm vô số trái tim tuổi trẻ trở nên rối loạn.

Mà khi chị em Thù Mạc Nhi đồng thời xuất hiện ở ngoài cửa trang viên Diệp Trùng thì giống như tưới lên ngọn lửa mạnh mẽ này một gáo dầu.

- Thù Mạn Nhi lại có một người chị?

- Tin tức này của người cũng quá lạc hậu rồi, hai người bọn họ đều là xạ thủ cấp sáu, cùng từ một thầy, chỉ là Thù Mạc Nhi vẫn luôn ở bên ngoài tôi luyện, không cho người ta biết mà thôi!

- Chắc chắn, đây thật sự là một cặp tỷ muội hoa a! Ta nói này, điều này sẽ làm chết bao nhiêu người a!

- Thôi bỏ đi, không biết sao? Hai chị em người ta hiện giờ cùng muốn bá làm môn hạ của Diệp đại sư. Muốn nhìn thấy mặt, người phải nhanh lên. Ta nghe nói, Diệp đại sư người ta hoàn toàn không muốn nhận đồ đệ. Tại sao? Người nghĩ đi, Diệp đại sư người ta là nhân vật gì. Chính là kỹ sư chế tạo vũ khí đứng đầu nước Đông Vân chúng ta, tùy tiện làm một món đồ chơi, đó đều là giá trên trời, sẽ thiếu tiền sao? Trận quyết đấu lần trước, Diệp đại sư tùy tiện thì đã thắng một trăm năm mươi triệu, ở trước mặt y, người cũng xấu hổ nhắc tới tiền. Lại nghĩ xem, chỉ cái danh hiệu kỹ sư chế tạo vũ khí đứng đầu này của người ta thì không có ai nguyện ý đắc tội, ngay cả bệ hạ cũng khách khí đối với hắn. Thiếu thế? Cái đó cũng không thiếu a. Cho nên, nhận đồ đệ, đối với Diệp đại sư người ta mà nói, hoàn toàn là việc tốn sức không được gì, chính là một việc phiền phức, đối người khác ai nguyện ý chứ? Việc này nếu như không phải bệ hạ mở lời, Diệp đại sư căn bản sẽ không nhận, bất quá, Diệp đại sư người ta đã nói, nhiều nhất chỉ nhận hai mươi người, đi trễ, vậy thì may mắn của người không tốt. Chắc chắn, còn có thể học chung với tỷ muội hoa, điều này mới đẹp làm sao. Này này này, đừng chạy a, ta vẫn chưa nói xong mà...

Đủ loại đủ kiểu tin đồn lan truyền ở Tô thành, vô số phiên bản, lộn xộn lung tung.

Ngoài trang viên của Diệp Trùng, một đám người đen kịt. Diệp Trùng đã có chút đau đầu, vốn dĩ theo hiệp nghị của hắn và Tô Môn Tây Gia Hoa, hắn chỉ cần thu vài quý tộc làm học sinh thì được rồi, ai ngờ lại tới nhiều người thế này. Hơi nhìn sơ một cái, Diệp Trùng ước chừng không dưới ba ngàn người, mà không ngừng có người kéo tới đây.

Bổng, một cái chiến cơ không có bất cứ ký hiệu nào bay thẳng tới trang viên của Diệp Trùng. Diệp Trùng vừa nhìn liền nhận ra, đây là chiến cơ của Tô Môn Tây Gia Hoa.

Chiến cơ rất mau liền đáp xuống bãi đáp của trang viên Diệp Trùng, đi ra quả nhiên là Tô Môn Tây Gia Hoa. Lần này Tô Môn Tây Gia Hoa khkoong mang theo bất cứ thị vệ nào, tới một mình.

- Đây chính là phản ứng nho nhỏ mà người nói? Diệp Trùng hướng về ngoài cửa ra dẫu.

Tô Môn Tây Gia Hoa cười khan hai tiếng: “Ngoài ý muốn, đơn thuần là ngoài ý muốn, ta cũng không ngờ mấy tên này lại nhiệt tình như vậy.”

Diệp Trùng mặt không cảm xúc nói: “Theo hiệp nghị của chúng ta, ta tuy đồng ý phối hợp với người, nhưng đây rõ ràng vượt ra ngoài hiệp nghị của chúng ta.”

Tô Môn Tây Gia Hoa cũng có chút không biết làm sao nói: “Ta cũng không ngờ, vốn dĩ ta cho rằng ít nhất phải đợi sau khi người tham gia cuộc thi đấu toàn quốc mới có thể có hiệu ứng này, nào biết lại nhanh như vậy. Nhưng trước mắt cự tuyệt cũng không phải là một biện pháp, chi bằng nhân cơ hội này mở rộng thu môn đồ, điều này đều có chỗ tốt đối với người cũng như đối với ta mà.”

- Điều này nằm ngoài nội dung hiệp nghị. Diệp Trùng lắc đầu.

- Vậy người nói làm sao đây. Tô Môn Tây Gia Hoa bây giờ không dám coi thường Diệp Trùng, tên tiểu tử tuy bề ngoài trông là người thành thật, thật ra trong tối lại là một gian thương không hơn không kém. Với lại, hắn còn không lời nào để nói, vô luận là pháo trận hai mươi triệu hay là hiệp nghị lần này, điều Diệp Trùng làm đều không có chỗ bắt bẻ. Tô Môn Tây Gia Hoa lại không có chỗ lựa chọn, điều này làm vị bệ hạ cao cao tại thượng này cảm thấy vô cùng tệ hại.

- Đã là ngoài nội dung hiệp nghị, người cần phải trả giá khác. Diệp Trùng bắt đầu ra giá: “Nhận mấy người này không thành vấn đề, nhưng ta có vài yêu cầu.”

- Người nói. Tô Môn Tây Gia Hoa giật giật mi, ra dẫu Diệp Trùng tiếp tục.

- Thứ nhất, theo xu thế trước mắt, ta không cần thiết tham gia cuộc thi đấu toàn quốc, ta sẽ bỏ cuộc thi đấu toàn quốc.

Tô Môn Tây Gia Hoa trầm ngâm một chút nói: “Điểm này không có vấn đề gì. Nhưng thi đấu toàn quốc, người phải lộ một chút, ừm, cùng một vị xạ thủ cấp tám biểu diễn một trận quyết đấu là được rồi. Nhưng ngày lễ mừng đó của ta, người phải tới tham gia, chút mặt mũi này người vẫn phải nể đó.”

- Được. Diệp Trùng đồng ý. Như vậy thì hắn có thể không cần tốn nhiều thời gian như thế cho cuộc thi đấu toàn quốc mà đối với hắn hoàn toàn không có chỗ tốt gì. Hắn vẫn luôn cảm thấy thời gian rất quý báu.

Sắp xếp lại suy nghĩ, Diệp Trùng tiếp tục nói: “Thứ hai, ta đối với bọn họ có bất cứ quyền xử quyết nào.”

- Không thành vấn đề! Ha ha, điểm này người yên tâm, cứ cho là người giết mấy tên cũng không có vấn đề gì lớn. Mấy tên này đều là mấy tên con em không có tư cách kế tục gia nghiệp, không ai vì một hai tên trẻ tuổi như vậy mà trở mặt với người. Tô Môn Tây Gia Hoa thoải mái nói.

- Thứ ba, mấy người này một khi huấn luyện thành công, ta có quyền ưu tiên lựa chọn. Mà mấy bước khác trong hiệp nghị ban đầu không đổi, quyền lợi ta có cũng không đổi.

- Được, không thành vấn đề. Tô Môn Tây Gia Hoa sáng khoái đồng ý. Lần này Diệp Trùng không có sự tử mở to miệng, tâm tình Tô Môn Tây Gia Hoa rất tốt.

545. Chương 545: Chơi Lớn Rồi

Đã đạt được hiệp nghị với Tô Môn Tây Gia Hoa, tâm tình của Diệp Trùng cũng không tệ, hai bên đều có thể có được thứ mình muốn. Đây là kết quả tốt nhất.

Nhận học trò? Không thành vấn đề! Loại việc này đối với Diệp Trùng mà nói, không hề là lần đầu, tin rằng cũng không phải là lần cuối.

Mà quang nào đã sớm giúp hấn lực bớt một vài người thể chất quả thật quá yếu. Nhưng cho dù là vậy, người vào vòng trong cũng có một ngàn tám trăm người. Nhưng chút người này, Diệp Trùng không hề vừa ý.

Một tuần trước lễ mừng của bộ hạ, một tin tức chấn động Tô thành đã nổ bùng lên. Kỹ sư chế tạo vũ khí đứng đầu nước Đông Vân, một vị đại sư cận chiến một mình chiến thắng mười hai xạ thủ cấp sáu, Diệp đại sư, dự định công khai nhận học trò. Tin tức này không phải là lời đồn đầu đường xó chợ gì đó, người lan truyền nó là vương cung nước Đông Vân, một thông cáo đặc biệt của vương thất.

Lần này, mấy cư dân vốn dĩ nửa tin nửa ngờ đối với những tin đồn này, toàn bộ lập tức đều tin. Mấy ngày trước, tin tức nhỏ liên quan tới Diệp đại sư làm sao đại chiến mười hai xạ thủ cấp sáu đã lan truyền sôi sục trong Tô thành, nhưng tin tức này quả thật có chút làm người nghe kinh hãi, rất nhiều người đều cho rằng đây là tin nhầm. Nhưng lần này thông cáo vương cung tuyên bố lại triệt để chứng thực việc này, nhiệt độ của thảo luận liên quan tới Diệp đại sư mau chóng tăng lên.

Dòng người khổng lồ bắt đầu lao về trang viên của Diệp đại sư. Thông cáo này nói rõ tiêu chuẩn nhận học trò của Diệp đại sư, tiêu chuẩn này thấp làm rất nhiều người cười vui mừng ra mặt. Chỉ cần thanh niên dưới mười sáu tuổi, thân thể khỏe mạnh đều có thể tham gia. Nhưng một khi vào vòng trong, không chỉ mỗi tháng có tiền lương do vương thất trực tiếp cho, với lại, người đạt chuẩn cuối cùng càng có thể có cơ hội tiến vào cơ cấu hành chính của nước Đông Vân. Điều kiện ưu việt thế này, làm sao không làm người ta điên cuồng?

Những người nghèo đã nhìn thấy hy vọng từ bên trong, tiền lương trả mỗi tháng, nơi ăn chốn ở bao hết được nói trong thông cáo càng trở thành điều trực tiếp nhất đánh động bọn họ.

Sức hấp dẫn của thông cáo này đối với mấy người giàu có không hề lớn, nhưng bọn họ lại kên của riêng bọn họ, tin tức của bọn họ càng nhạy hơn, càng dễ dàng hiểu được nội tình bên trong. Với lại, vô luận thế gia, quý tộc lớn nào cũng đều có lượng lớn con em thiếu niên không có thiên phú học tập thần niệm, mấy con em này tiền đồ phía sau u tối, bây giờ có con đường càng sáng sủa hơn đặt ở trước mắt, tại sao không đi?

Dòng người như thủy triều lao về phía trang viên của Diệp Trùng.

Cửa lớn trang viên Diệp Trùng lúc này cũng sắp chen chúc sập luôn rồi, đầu người bên ngoài lúc nhúc, đen thui một mảng. Sa Á cầm súng quang, vẻ mặt khẩn trương đứng bên cạnh Diệp Trùng, nhìn thấy nhiều người như vậy, nàng cũng tê hết cả da đầu. Nếu như lúc này xảy ra bạo động gì, cho dù nàng là xạ thủ cấp tám cũng chỉ sợ khó qua khỏi vận mệnh bị chà đạp thành mảnh vụn.

Nhìn sơ qua, chỉ e có không dưới mười ngàn người.

- Nay, bắt đầu chưa? Thời gian của đại gia eo hẹp, không có thời gian ở chỗ này thừa hơi với người!

- Đúng đó, đúng đó!

Do Diệp Trùng rề rà không có hành động gì, đám đông bắt đầu trở nên có chút nhấp nhom.

Bỗng, chân trời xuất hiện một đám điểm đen, âm thanh ông ông từ xa truyền tới.

Đội máy bay chiến đấu do bốn mươi máy bay vận tải và một trăm hai mươi chiến cơ tạo thành đang bay về phía bên này. Trên chiến cơ và máy bay vận tải, huy chương của vương thất lấp lánh sáng dưới ánh mặt trời.

- Mau xem! Là thị vệ doanh trực thuộc vương thất! Oa, quá uy phong rồi!

- Quá dữ! Trong đám đông, vang lên một loạt âm thanh như vậy. Thị vệ doanh trực thuộc vương thất tuy quý mô không hề lớn, nhưng lại là một nhánh quân đội tinh nhuệ nhất của cả nước Đông Vân. Bọn họ trực thuộc bộ hạ, phụ trách an toàn của bộ hạ. Bọn họ cực ít khi lộ mặt. Trong mắt mọi người, cực kỳ thần bí.

Mà mấy con em quý tộc trong đám người đó lại có chút kinh ngạc. Thị vệ doanh trực thuộc vương thất là lực lượng cuối cùng của bệ hạ, trừ tới lúc quan trọng cuối cùng, bình thường tuyệt khó mà nhìn thấy tông tích của bọn họ. Hành động quy mô lớn thế này, rất ít khi gặp trong lịch sử a! Bốn mươi máy bay vận chuyển, một trăm hai mươi chiến cơ, đây tuyệt đối có thể coi như là hành động lớn.

Chính ngay lúc này, bỗng chiến cơ bắt đầu tản ra xung quanh, chúng giống như một đàn cá nhỏ, bắt đầu vây lấy mấy tàu vận tải đó mà xoay vòng. Mà bốn mươi tàu vận chuyển đó bắt đầu từ từ đáp xuống. Người phía dưới vội vàng chạy di, để dành chỗ trống.

Mọi người đều tò mò nhìn huy chương vương thất trên mặt mấy tàu vận chuyển chuẩn bị đáp xuống này. Thị vệ doanh trực thuộc vương thất ở trong mắt mọi người có thể nói là cực kỳ thần bí, ngay cả mấy con em quý tộc cũng cực ít có người từng nhìn thấy qua, càng đừng nói tới quen biết gì đó.

Bốn mươi tàu vận chuyển đáp xuống an toàn, giá loại tàu vận chuyển tải trọng nặng này đắt đỏ, lượng tải trọng của chúng cực kỳ kinh người, ngay cả quân đoàn số một vẫn luôn được trang bị xuất sắc chẳng qua cũng chỉ có tám mươi tàu vận tải thể này, mà thị vệ doanh trực thuộc vương thất một lần ra tay thì là bốn mươi tàu, làm mấy người Đỗ Phụng vẫn luôn chú ý bên này đổ mắt không thôi.

Rào, khoảng bốn mươi tàu vận tải đồng thanh mở ra.

- Đổ bộ! Khẩu lệnh chỉnh tề vô bì nghe thấy làm người ta run trong lòng, kế tiếp lại là máu nóng sục sôi.

Từng chiến sĩ vũ trang toàn bộ một nối đuôi nhau từ trên tàu vận tải chạy mau xuống, bước đi chỉnh tề. Còn có ánh mắt lạnh khốc của mỗi người bọn họ, làm mọi người run rẩy trong lòng.

Ba phút, bốn ngàn chiến sĩ đã hoàn thành đổ bộ toàn bộ, hiệu suất cao làm người ta lú lẫm.

- Thật lợi hại! Sắc mặt Đỗ Phụng vẫn luôn chăm chú nhìn bên này ở ngọn núi xa xa có chút khó coi.

Thần sắc Lý Cảnh bên cạnh hắn cũng ngưng trọng vô bì: “Thị vệ doanh trực thuộc vương thất quả nhiên danh bất hư truyền! Sát khí này không phải quân đội bình thường có thể so được, ngoài ra, đám người này, thân thủ thấp nhất chỉ e đều có xạ thủ cấp sáu!”

Đỗ Phụng cười lạnh nói: “Thân thủ chúng ta cũng không nói làm gì. Nhưng người xem trang bị của bọn họ! Chắc chắn, thật là xa xỉ, vừa ra tay thì là bốn mươi cái đại ma cô, lại coi trang bị trên người bọn họ. Chúng ta đều thành ăn mày rồi.”

Lý Cảnh gật đầu: “Tính chất của bọn họ và chúng ta không giống nhau, bộ trang bị này tuy ta cũng đổ mắt, nhưng chúng ta muốn cái này cũng không dùng làm gì. Ta chỉ là kỳ quái, thị vệ doanh trực thuộc vương thất chỉ có mệnh lệnh của bệ hạ mới hoạt động, bệ hạ phái nhiều người vậy tới đây làm gì? Chẳng lẽ muốn diệt tên họ Diệp đó?”

- Ta cảm thấy không giống, nếu muốn diệt hắn, phái một đám chiến đấu cơ thì đủ oanh tạc tên họ Diệp thành tro tàn rồi, cần gì hưng sư động chúng thế này? Đỗ Phụng phản bác nói.

Lúc này, bốn ngàn chiến sĩ thị vệ doanh trực thuộc vương thất vũ trang toàn bộ đã xếp lại trận hình xong, tàu vận tải lại một lần nữa từ từ bay lên không, mà mấy chiến cơ quay vòng đó giống như mèo ngửi thấy mùi tanh, nhao nhao tới gần. Trong khoảnh khắc lại một lần nữa lập thành một đám tàu chiến đấu. Chúng lại mau chóng bay ra xa.

Một tráng hán trên mặt có sẹo đứng trước nhất của bốn ngàn binh sĩ, vết sẹo đó từ khóe miệng hắn ngoằn ngoèo một mạch tới mắt trái hắn, trông giống như một con rắn lớn bò trên mặt, hung tợn và dọa người nói không ra lời. Thể hình người này cực kỳ tráng kiện, thân cao một mét tám mươi lăm đứng ở đó giống như một ngọn núi thép.

Cặp mắt lạnh lẽo quét nhìn xung quanh, gã mặt sẹo nhấc tay phải lên, mà dưới mặt trời, ngón trỏ kéo thẳng đó có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hai hàng binh sĩ tầng ngoài cùng bỗng giống như giấy tróc ra từ trên tường, tách ra từ trong trận hình. Soạt một tiếng vang lên đồng thời, súng đã ở trên tay bọn họ.

- Bao vây!

- Bao vây! Sĩ quan cấp tá cấp thấp hai bên khàn giọng quát.

Theo mệnh lệnh của bọn họ, binh sĩ của hai đội này bắt đầu chạy nhanh hết sức, bọn họ giống như hai mũi tên, hiện ra hình chữ bát ngược, men theo cạnh rìa đám người mau chóng tiến tới trước.

Tiếng bước chân dày đặc của giày da chạy nhanh đập trên mặt đất, ví như tiếng trống dồn, làm người ta kinh hồn táng đờm.

Trong nháy mắt, bọn họ đã hoàn thành hợp vây. Súng quang trên tay mỗi một chiến sĩ đều chỉ đám đông, mà ánh sáng lạnh lẽo trong mắt bọn họ đủ dọa mấy kẻ nhát gan đó sợ vãi đái ra quần. Từng luồng dao động tinh thần mạnh mẽ đã bao phủ lấy toàn bộ đám đông, mấy kẻ có thần niệm không tệ giống như chị em Thù gia ở trong đám đông đồng loạt biến sắc. Phần lớn trong đám đông là một số thiếu niên bình thường, bọn họ nào từng thấy qua duyệt binh thể này, ai nấy bị dọa tới mức sắc mặt tái mét.

Gã mặt sẹo mặt không chút cảm xúc, sải bước đi về phía Diệp Trùng.

Đám đông lấp kín trước cửa trang viên của Diệp Trùng tự nhiên trống ra một con đường, trên người gã mặt sẹo có một luồng sát khí cực kỳ nồng nặc, mỗi người trong phạm vi ba mét của hắn đều không tự chủ mà run rẩy.

Gã mặt sẹo đi tới trước mặt Diệp Trùng, vỗ bộp cái hành lễ, biểu tình thản nhiên, nói từng chữ rành rọt: “Thị vệ doanh trực thuộc vương thất, phó doanh trưởng Liêu Tam phụng mệnh lệnh của bệ hạ tới báo cáo.”

Diệp Trùng gật đầu, cũng không phí lời: “Từ hôm nay bắt đầu, một mạch cho tới trước khi mệnh lệnh trở về doanh của các người tới, các người sẽ chịu sự điều khiển của ta.” Hắn bỗng có chút nhớ tới tay súng bắn tỉa siêu cấp ở bên cạnh đứa trẻ cùng hắn tiến vào tỉnh khu tự do đó, cũng là một gã mặt sẹo, chỉ là thể hình không cường tráng như vậy.

- Vâng. Gã mặt sẹo đã nhận được chỉ lệnh của bệ hạ từ trước đối với điều này hiển nhiên cũng rất rõ ràng.

Thị vệ doanh trực thuộc vương thất tới đã trực tiếp làm giảm áp lực của Diệp Trùng. Mọi người đều trở nên thành thật, đám đông vốn dĩ ồn ào, ầm ĩ lập tức yên tĩnh trở lại, cho dù mấy kẻ khó dây cũng biết rõ lúc này gây chuyện chẳng khác gì tìm chết. Dưới sự uy hiếp của súng quang, mọi người đều ôn thuận như cừ non.

Diệp Trùng đợi một mạch tới bốn giờ chiều, lúc này, ngoài cửa trang viên của hắn đã tập trung hai vạn người. Mà mấy thiếu niên tới sau nhìn thấy tình thế như vậy, ai nấy run sợ, thành thật. Còn một vài kẻ thông minh thì đã ngồi xuống nghỉ ngơi, lát nữa có thể sẽ tiến hành tuyển chọn, thêm một chút thể lực thì khả năng thông qua tuyển chọn cũng lớn hơn nhiều. Những người vốn dĩ vẫn chưa tin tưởng điều khoản liên quan tới việc người đạt chuẩn sẽ ưu tiên tiến vào cơ cấu hành chính của nước Đông Vân như trên thông cáo, sau khi nhìn thấy thị vệ doanh trực thuộc vương thất cũng lập tức tin tưởng.

Ngay cả nhận học trò cũng có thị vệ doanh trực thuộc vương thất tới áp trận, sự phô trương này không cần nói là ở nước Đông Vân, chính ngay trên cả thế giới cũng là độc nhất vô nhị.

Nhưng lúc này, trong lòng rất nhiều người lại trở nên thấp thỏm. Bệ hạ ngay cả thị vệ doanh trực thuộc vương thất của mình cũng chịu phái tới để trấn áp hiện trường, nếu như có ai nói tư cách tuyển chọn bọn họ của Diệp đại nhân cực kỳ hà khắc thì sẽ không có ai có bất cứ nghi vấn nào đối với một điểm này, với cái nhìn của mọi người, đây là việc bình thường vô cùng. Bọn họ bắt đầu lo lắng mình rốt cuộc có thể vào vòng trong hay không.

Diệp Trùng vẫn luôn không có động tác gì bỗng đứng lên.

Việc này đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Ngay cả gã mặt sẹo vẫn luôn mặt mày lãnh khốc cũng dời ánh mắt lên người Diệp Trùng. Khi hắn nhận được mệnh lệnh, hắn liền cảm thấy cực kỳ tò mò. Nói thật, thị vệ doanh trực thuộc vương thất từ khi xây dựng thì chưa từng nhận qua mệnh lệnh tương tự, lại đi áp trận cho người khác, đây coi là nhiệm vụ gì chứ? Nhưng nhiệm vụ của thị vệ doanh trực thuộc vương thất quả thật ít tới mức đáng thương, thường niên không có một nhiệm vụ, tất cả thời gian của bọn họ đều bỏ vào huấn luyện, điều này mới trực tiếp dẫn tới cường độ huấn luyện của bọn họ phải cao hơn mười lần cường độ của binh sĩ thông thường. Khó khăn mới có một lần nhiệm vụ, Liêu Tam hoàn toàn xem nó thành một lần hoạt động giải khuây nhẹ nhàng.

Nhưng hần trần ngập tò mò đối với cái tên Diệp Trùng có thể làm cho bệ hạ tín nhiệm như vậy này. Bệ hạ tính tình đa nghi, làm người lại nghiêm khắc, trước giờ chưa có tin cậy người khác như vậy. Một lần rút cho hần nửa thị vệ doanh trực thuộc vương thất, loại ân sủng này, không ai có thể vượt qua hần. Liêu Tam không có chút hứng thú nào với chính trị, đây chỉ là một loại tò mò thuần túy. Càng hưởng chi, trần quyết đấu một mình vị Diệp đại sư này độc chiến mười hai xạ thủ cấp sáu đó lan truyền như bùng nổ như thế ở Tô thành, Liêu Tam cũng nghe sơ qua.

Mọi người khẩn trương ngừng hô hấp, chờ đợi Diệp Trùng công bố điều kiện tuyển lựa của hần.

- Mọi người đều đã đăng ký. Sáu giờ sáng ngày mai tập hợp ở chỗ này, người tới trễ hết thảy không nhận. Mọi người giải tán đi.

Lời Diệp Trùng làm mọi người ngây ra, đây, đây là chuyện làm sao?

Nhìn thấy dáng vẻ chum đầu, kẻ tai kỳ kèo, mè nheo của mấy người này, Liêu Tam không nén được, quát lớn: “Kêu các người đi thì đi, kỳ kèo cái gì? Lão đây đếm giờ, trong vòng mười phút còn không đi, trực tiếp giết.

Lời nói vừa dứt, mấy người này lập tức tán loạn. Sau hai phút, không còn nhìn thấy một bóng người, trừ chị em Thù Mạc Nhi.

Diệp Trùng chỉ hai người nói với Liêu Tam: “Đánh gãy, mang đi.”

- Vâng. Liêu Tam không có chút thương hương tiếc ngọc, hai cú chặt tay chặt lên cổ chị em Thù Mạc Nhi, hai người hoàn toàn không kịp phản ứng thì trước mắt tối sầm, mềm oặt ngã trên đất. Liêu Tam nhìn cũng không nhìn hai chị em này một cái, rướn cổ họng hô to: “Quý Quý!”

Một nữ binh từ trong đội ngũ đi ra, sắc mặt nàng ta nhợt nhạt vô cùng, môi không có tí màu máu, giống như bị bệnh bạch tạng, ngón tay lộ ra bên ngoài cũng hiện ra màu trắng bệch giống như vậy, không đen thui giống như binh sĩ khác. Ánh mắt nữ binh tên gọi Quý Quý này cực lạnh, như băng như sương, nhưng động tác lại cực kỳ lưu loát, binh sĩ xung quanh có vẻ hơi sợ hãi nàng ta.

- Mang hai ả này tới lều của người. Tên nhãi nào dám tò mò, từ từ cắt từng vòng từng vòng hần cho ta! Liêu Tam gầm lên.

- Vâng. Quý Quý mặt không cảm xúc hành lễ. Đi tới bên cạnh chị em Thù Mạc Nhi, nhẹ nhàng vác hai người lên vai mình, lui về vị trí của mình. Chị em Thù Mạc Nhi làm mê đắm vô số người lúc này lại không ai đoái hoài, không ai nhìn bọn họ một cái.

Điểm này ngược lại làm trước mắt Diệp Trùng sáng lên, hần từng tự mình dẫn dắt đội ngũ, đương nhiên biết một đội ngũ, đặc biệt là một đội ngũ lấy đàn ông làm chủ, muốn làm được một điểm này khá là không dễ dàng. Từ điểm này thì có thể nhìn ra, trình độ đội ngũ này cực kỳ cao.

Vấn đề Diệp Trùng hiện giờ cần suy nghĩ chính là sân huấn luyện, một sân huấn luyện cỡ lớn có thể chứa khoảng hai vạn người. Nhưng điều này đối với hần mà nói lại không phải là vấn đề khó khăn lắm.

Mấy ngày này, nghiên cứu của hần tuy không có tiến bộ quá nhiều nhưng vẫn có một chút tiến triển, trong đó chính là thành công chế tạo một số quang não cực kỳ thấp cấp. Mấy cái quang não này là quang não sinh vật cấp bậc thấp nhất ghi trong con chip, năng lực tính toán của nó cực kỳ thấp, không có giá trị thực dụng bao lớn. Tuy độ khó của việc chế tạo không cao nhưng vẫn hao tổn khá nhiều tâm huyết của Diệp Trùng. Ngoài ra, đây còn là vì hần đã vợ vét được lượng lớn đồ tốt từ trong phòng thí nghiệm của hành tinh U Linh đó, trong đó có cơ cấu hình thái nguyên thủy của loại quang não sinh vật này. Nếu không, với trình độ của Diệp Trùng, muốn chế tạo ra, không biết là việc của tháng nào, năm nào.

Nhưng chính quang não sinh vật có hàm lượng kỹ thuật không hề bao lớn này, Diệp Trùng lại đào được một công năng khá có giá trị thực dụng.

Diệp Trùng lợi dụng vật liệu có trên tay, phỏng theo quang giáp công trình, chế tạo cho chúng một vài thiết bị bên ngoài. Điều này làm cho chúng trở thành cu li đúng như tên gọi. Chúng vì công dụng không giống nhau mà hình dáng cũng trăm kỳ ngàn quái. Năng lực tính toán của chúng rất tệ, điều này cũng làm cho

chúng không có trí lực gì, mà chỉ có thể căn cứ trình độ thiết kế trước để tiến hành hoạt động. Nhưng vậy thì đã đủ rồi, chúng là máy lao công tốt nhất!

Quang não trong phòng thí nghiệm bên trong trang viên Diệp Trùng đã thông qua hệ thống quét hình, quét ra tất cả toàn bộ địa hình xung quanh, mà quang não của Thần càng có thể rất dễ dàng lựa chọn một phương án tối ưu, sau đó chia cắt cả phương án thành mấy bộ phận, phân biệt nhập vào mỗi một máy lao công. Kế đó, mấy cái máy lao công này sẽ căn cứ trình tự thiết kế trước, hoàn thành không chút sai sót.

Đây chính là một sáng tạo của Diệp Trùng, nhưng hẳn vẫn không kịp sử dụng thì gặp phải việc này, chỉ đành lấy máy lao công chưa từng trải qua khảo nghiệm ra. Một sân huấn luyện có thể chứa hai vạn người, không hề là một công trình lớn, càng huống chi giống loại sân huấn luyện đơn giản này, nếu như là quang giáp công trình chuyên nghiệp chuyên môn sử dụng ở phương diện công trình kiến trúc, có lẽ chỉ cần nửa giờ thì có thể hoàn thành.

Nhưng đây đã là biện pháp tốt nhất Diệp Trùng có thể nghĩ ra rồi.

Mấy người Liêu Tam tự mình dựng trại, điểm này không cần Diệp Trùng sắp xếp, điều này đối với bọn họ mà nói, chỉ là trò trẻ con. Tinh nhuệ giống như bọn họ thế này, dựng trại đã ngoại như vậy quả thật là bình thường vô cùng.

Bóng đêm từ từ buông xuống, đám binh sĩ vây một vòng cạnh lửa trại, thoải mái tán gẫu. Cuộc sống thế này đối với họ mà nói, quả thật có thể nói là thiên đường. Nếu như ở trong doanh trại, cường độ huấn luyện mỗi ngày đủ làm bọn họ không có chút sức bò dậy. Người chết trong huấn luyện đối với bọn họ mà nói, cũng không phải việc to tát gì.

Quý Quý yên lặng ngồi một mình cạnh một đồng lửa, gương mặt trắng bệch của nàng ta dưới sự chiếu sáng của ngọn lửa bập bùng tỏ rõ sự nguy dị, khủng bố. Bên cạnh nàng không có người nào, nữ binh duy nhất của thị vệ doanh trực thuộc vương thất, không có ai dám trêu chọc, ngay cả mãnh nam như là Liêu Tam, cũng tuyệt không tới gần trong vòng ba mét của nàng. Chị em Thủ Mạc Nhi bị nàng quăng tùy ý trong cỏ khô bên cạnh, hai người vẫn chưa tỉnh lại.

Liêu Tam liếm liếm môi, đã lâu không uống rượu rồi, trong miệng cũng sắp nhạt nhẽo rồi. Bên cạnh hẳn ngồi một vòng sĩ quan cấp tá cấp trung, mấy người này ai nấy mặt không cảm xúc, ngồi bên cạnh đồng lửa, chút thời gian này bọn họ cũng không chịu lãng phí, vẫn đang tối luyện thần niệm của mình.

Hung tận cắn một miếng thịt đùi trên tay, một luồng thần niệm mãnh liệt mà cường đại vô bì lấy Liêu Tam làm trung tâm, dùng tốc độ kinh người lan ra xung quanh. Âm thanh trong doanh trại bỗng thấp xuống, mọi người nhìn Liêu thủ lĩnh một cái, liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại, ai nấy ngồi lại, tối luyện thần niệm của mình.

- Đám nhãi, lão đây nói cho các người biết, tối nay nếu có người tối luyện thần niệm mà ngủ, ngày mai lão đây sẽ tự mình luyện tập hẳn! Liêu Tam giống như thiên thần đứng ở đó, trên tay trái cầm nửa cái đùi thịt, bật hơi mở miệng, giọng nói như sấm vang lên trong cả doanh trại.

- Con bà nó, chính là ngứa da thiếu trừng phạt! Liêu Tam rít trong miệng.

Bỗng, thần tình Liêu Tam biến đổi, nửa khúc đùi thịt trên tay dứt vào trong miệng, thịt mang theo xương bị nhai nát. Xương cứng rắn ở trong miệng hẳn, bộp bộp, bị cắn thành từng mảnh vụn một, hẳn tỉnh bơ đi ra ngoài doanh trại.

Quý Quý cũng chợt ngẩng đầu lên, dường như phát giác được gì đó, nhẹ nhàng đứng dậy, cũng đi ra ngoài doanh trại, chỉ là thân hình nguy dị nói không ra lời.

Liêu Tam nhìn thấy Quý Quý, gật gật đầu với nàng ta. Hai người liền chạy về phía Tây Nam của trang viên không xa. Động tác của hai người cực kỳ mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh, chạy nhanh hết sức, giống như dã thú vậy. Rất khó tưởng tượng, xạ thủ lại cũng có thể có tốc độ như vậy.

Bò lên một gò đất nhỏ, hai người lặng lẽ thò đầu ra. Cảnh tượng trước mắt lại làm hai người cả kinh.

Dưới gò đất nhỏ, mấy mươi thứ đáng vẽ kỳ quái xếp thành một đội.

Ở trước tiên của đội ngũ quái vật này là một quái vật giống như con nhện, toàn thân đen thui, tám cái chân dài dài, mà phần miệng của nó dẹt rộng. Thứ giống y chang con nhện này rõ ràng là máy móc, thể hình cực kỳ khổng lồ, cao khoảng năm mét, rộng lại mười mấy mét, trông cực kỳ dọa người.

- Bà nó. Đây là thứ gì? Dù là Liêu Tam gan to hơn người, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Sắc mặt Quỷ Quỷ sau khi hơi biến đổi lúc đầu, rất mau liền khôi phục như thường, đè thấp giọng: “Chắc là một loại máy móc mới.”

Chính ngay lúc này, cái miệng rộng dẹt như dao của con nhện đó bỗng duỗi xuống dưới, mãi tới lúc tiếp xúc với mặt đất mới dừng lại. Chính ngay lúc Liêu Tam và Quỷ Quỷ nghi hoặc không hiểu, cái dao miệng đã tiếp xúc với mặt đất của con nhện đột nhiên phóng ra quang mang cực kỳ chói mắt! Thứ như tấm màn ánh sáng đó cường đại vô bì, giống như dao cắt đậu hủ, mạnh mẽ cắt bằng một lớp đất.

Hai người Liêu Tam và Quỷ Quỷ nhìn nhau, bọn họ nhìn thấy vẻ kinh hãi khó che giấu trong mắt nhau.

Con quái vật nhện này không hề kết thúc như vậy, nó không ngừng di động sang ngang, đồng thời phát ra tấm màn sáng đó.

Mà chính cùng lúc nó không ngừng di sang ngang, một cái xe bay phía trước có gắn cái xẻng xúc bắt đầu vận động tới trước. Nham thạch đã sớm bị màn sáng cắt xuống rất nhẹ nhàng bị đẩy đi, lộ ra bề mặt nham thạch cực kỳ trơn bóng phía dưới. Trong chốc lát, một sân huấn luyện nham thạch khổng lồ liền sơ bộ hình thành, kế tiếp là chỉnh hình vòng ngoài, một cái sân huấn luyện nhìn vuông liền xuất hiện ở trước mắt Liêu Tam và Quỷ Quỷ.

Lúc này vẫn chưa xong, lại có mấy móc bốn chân chỉ cao có nửa mét tiến lên, giống như một cái hộp hình lập phương mọc ra bốn cái chân. Bỗng, phía dưới của nó bắn ra một chùm sáng thô to, trên nham thạch rõ ràng để lại một hố sâu hình tròn chuẩn. Nó chuyển động đều, còn trên nham thạch để lại một hàng lỗ sâu chỉnh tề. Mấy đào lỗ tự động?

Sự việc tiếp theo làm Liêu Tam và Quỷ Quỷ vẫn luôn ngăm quan sát trọn mắt há mồm.

Từng tên quái dị khiêu chiến sự cực hạn của sức tưởng tượng của hai người không ngừng tiến lên, mà theo sự luân phiên tiến lên của mấy máy móc kỳ lạ hiếm thấy này, sân huấn luyện này cũng càng lúc càng hoàn thiện. Khí giới huấn luyện tương tự, tuy hai người lúc trước chưa từng thấy qua, nhưng có thể đoán được đại khái tác dụng của chúng.

Chỉ là tốc độ này, cũng thật là quá nhanh đi. Liếc nhìn đồng hồ của mình, con bà nó mới qua có hơn một giờ. Hơn một giờ hoàn thành một sân huấn luyện khổng lồ thế này. Điều này ở trong mắt Liêu Tam và Quỷ Quỷ, hoàn toàn có thể nói là việc kỳ dị.

- Bà nó, đây đều là thứ tốt a! Liêu Tam xoa mặt, nóng bỏng nhìn mấy máy móc kỳ lạ, hiếm thấy ở trong sân này, hai mắt phóng ra quang mang nóng rực. Không nói thứ khác, chính bức màn ánh sáng rộng lớn mà con nhện đó bắn ra, thứ đó mà giết người, còn không phải như bổ dưa, cắt rau sao? Tuy bọn họ là thị vệ doanh trực thuộc vương thất, nhưng cũng chưa từng thấy thứ tốt thế này!

Quá nhiều thứ tốt, còn có chất lỏng không biết tên phun ra cuối cùng đó, dưới xúc giác của thần niệm cường đại của Liêu Tam, hẳn có thể cảm thấy rõ ràng, độ cứng của nham thạch của sân huấn luyện đó được cường hóa lên không biết bao nhiêu lần. Thứ này đối với bọn họ mà nói, chính là thứ có tác dụng lớn. Thứ khác không nói, chỉ riêng chế tạo lô cốt, phun ra một chút chất lỏng này, vậy tính phòng ngự có thể tăng lên bao nhiêu lần đây?

- Ai? Tại Diệp Trùng cực thính, chỉ là khoảng cách hai bên có chút xa, mà hẳn lại chuyên tâm nhìn mấy máy móc này làm việc, cho nên không chú ý thấy hai người tới gần. Mà giọng nói Liêu Tam nói lần này có hơi to chút, lập tức gây nên sự cảnh giác của Diệp Trùng.

- Hi hi, Diệp đại sư, là chúng tôi. Liêu Tam không có chút giác ngộ xấu hổ nào, rất tự nhiên chào hỏi Diệp Trùng, đi ra. Quỷ Quỷ do dự một lát, tiếp đó theo Liêu Tam bước ra.

Diệp Trùng nhìn hai người một cái, gật đầu với hai người, rồi trực tiếp lo chuyện của mình. Trước mắt, sân huấn luyện vừa mới trải qua cường hóa của dung dịch cường hóa, vẫn chưa hoàn công, còn cần một công đoạn nữa, nếu không, khác biệt nhiệt độ giữa trưa và đêm đủ làm cho mấy nham thạch cứng rắn vô bì này nứt vỡ.

Máy phun cỡ nhỏ giống như một con tằm trôi nổi trên không, thân hình mập mạp. Diệp Trùng mở cái nắp trên máy phun ra, đổ vào một loại chất lỏng màu xanh lá nhạt đã sớm được điều bồi sẵn.

- Diệp đại sư, đây là thứ gì vậy? Có tác dụng gì? Liêu Tam vươn mặt tới gần hỏi.

Diệp Trùng vừa đổ vừa trả lời: “Đây là thuốc tăng độ bền, có thể tăng độ dẻo dai của vật thể.”

- Ủm! Liêu Tam nửa hiểu nửa không gật đầu. Tăng cường độ dẻo dai, đây là thứ tốt a, cũng không biết đối với con người có tác dụng hay không?

Diệp Trùng đập nắp, máy phun liền từ từ bay về phía sân huấn luyện.

Diệp Trùng nói với hai người: “Các người đứng xa chút!”

Liêu Tam không hiểu: “Tại sao?”

- Có độc!

Cơ thịt trên gương mặt đang cười của Liêu Tam lập tức có chút cứng ngắc, còn Quỷ Quỷ nghe thấy thì đã sớm lóe ra xa như quỷ rồi.

546. Chương 546: Khánh Diễn

Liêu Tam có chút hậm hực trở về doanh trại, hết cách, tên gian thương đáng chết đó! Hắn nhìn không được mà liêu mạng nguyên rửa cái tên gian thương đáng chết này trong lòng, năm mươi triệu? Hắn muốn tiền muốn điên rồi sao? Năm mươi triệu có thể mua được bao nhiêu trang bị hắn có biết hay không? Đám người vắt cổ chày ra nước của bộ hậu cần đó so với tên này, quả thật là thiên sứ thiện lương. Nếu tên này làm bộ trưởng bộ hậu cần, Liêu Tam lập tức run rẩy thân thể...

Vừa rồi, khi Liêu Tam chẳng qua chỉ hỏi xem mấy thứ đồ chơi cổ quái hiếm lạ đó có thể chuyển nhượng cho hắn một bộ hay không, Diệp Trùng ngược lại rất sảng khoái đồng ý, chỉ là nói cần trả tiền. Liêu Tam lập tức mừng rỡ, thị vệ doanh trại thuộc vương thất trước giờ chính là không thiếu tiền, ở trong mắt hắn, chỉ cần là thứ tiền có thể mua được thì không thật sự coi là thứ hiếm có. Thế là Diệp Trùng rất dứt khoát ra giá, năm mươi triệu một cái, một bộ tổng cộng năm cái, cũng tức là hai trăm năm mươi triệu, còn bổ sung thêm một câu, chỉ có cơ hội mua một lần.

Liêu Tam lúc đó liền mê muội, cướp tiền cũng không phải là cướp như vậy a! Hai trăm năm mươi triệu, cho dù là thị vệ doanh trại thuộc vương thất rất có tiền, nhưng cũng không có tiền tới mức này, tùy tiện liền lấy ra được hai trăm năm mươi triệu. Mà khi nhìn thấy Diệp Trùng rất lấy làm tiếc nhún nhún vai, Liêu Tam lúc đó hận không thể bước ra cho hắn một đấm, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới tên đối diện này chính là nhân vật siêu nguy hiểm có thể một mình tay không đối mặt mười hai xạ thủ cấp sáu, Liêu Tam cuối cùng đã khôi phục lại bình tĩnh.

Do đó, hắn chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn thấy Diệp Trùng đã xong việc ngồi trên máy phun, từ từ thông thả đi.

Mãi tới lúc này, kỳ thật hắn vẫn chưa hoàn hồn lại từ trong chấn kinh. Hai giờ đồng hồ, hoàn thành một sân huấn luyện rộng lớn như vậy, đây quả thật là vượt xa tưởng tượng của con người. Tốc độ này nếu như dùng để xây dựng công sự ở tiền tuyến, điều đó sẽ khủng bố đến bậc nào. Vừa ảo tưởng tới nếu như chiếm được một chỗ trận địa, sau đó lợi dụng mấy máy móc này điên cuồng chế tạo công sự, loại cách đánh này tuyệt đối là ác mộng của kẻ địch.

Đương nhiên, hần cũng chỉ có thể suy nghĩ chủ quan một chút mà thôi. Đồ giá hai trăm năm mươi triệu, vô luận là ai lấy ra tiền tuyến đều sẽ cân nhắc một chút. Nếu như tùy tiện lấy ra tiền tuyến, bị một phát đạn lạc của kẻ địch bắn trúng, vậy thì tiêu tùng toàn bộ rồi.

Thật ra, Diệp Trùng cảm thấy mình báo giá cực kỳ hợp lý, hàm lượng kỹ thuật của mấy cái máy móc công trình bán tự động này so với pháo trận bán cho Tô Môn Tây Gia Hoa cao hơn nhiều, pháo trận cũng bán hai mươi triệu, mấy thứ này làm sao có thể bán thấp được chứ? Với lại, bộ máy móc này hao tổn khá nhiều tâm huyết của Diệp Trùng, bởi vì nơi này không hề phát hiện mỏ quặng kim loại, vật liệu kim loại trên tay Diệp Trùng cũng tỏ ra càng thêm quý giá, bất đắc dĩ, hần chỉ có thể sử dụng vật liệu gỗ có thể tìm thấy ở chỗ này. Nhưng tính tạo hình của vật liệu gỗ so với kim loại thì thua rất xa, tuy tính năng vật lý không tồi, nhưng gia công lại khó khăn hơn nhiều. Mà trên mấy cái máy này còn có quang não sinh vật cấp thấp, đây chính là thứ tốt, một cái năm mươi triệu, Diệp Trùng không cảm thấy đắt.

Nhưng đối phương dẹp ý nguyên mua, Diệp Trùng cũng không cảm thấy nghiêm trọng gì. Hần hiện giờ không hề thiếu tiền, tiền bạc của hần cực kỳ dư dả, một trăm năm mươi triệu lần trước thắng về vẫn chưa xài tới. Với lại, mỗi tháng còn có thu nhập cố định bốn mươi triệu. Ngoài ra, bộ máy móc này, hần vừa mới chế tạo ra, bản thân vẫn chưa sử dụng thì đã bán đi, điều đó cũng có nghĩa là hần phải chế tạo lại lần nữa, Việc tốn thời gian hao sức lực này, hần không muốn làm.

Trang viên hiện giờ của Diệp Trùng đối với một căn cứ mà nói, quả thật quá thô sơ! Diệp Trùng chuẩn bị làm trang viên của mình thành một căn cứ hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn. Tới lúc đó, bộ phận chủ yếu nhất của căn cứ sẽ được dời xuống đất. Điều này không chỉ an toàn mà còn bí mật. Mà gần như tất cả công việc thực tế đều cần mấy cái máy lao công này hoàn thành. Diệp Trùng còn tiến thêm một bước, mở rộng đội ngũ của chúng, để tăng nhanh tốc độ công trình.

Khi Tô Môn Tây Gia Hoa nửa đêm nhận được báo cáo của Liêu Tam, cả vương cung gần như tất cả đều có thể nghe thấy tiếng gầm phẫn nộ của bệ hạ: “Cái tên nhà quê Liêu Tam này! Mẹ hần, chưa từng thấy qua tiền sao? Chút tiền này thì đã dọa hần té ngựa rồi sao?” Kiến thức của hần Liêu Tam không thể sánh được. Thứ quý giá thế này, đừng nói hai trăm năm mươi triệu, có gấp đôi, hần cũng sẽ mua. Phí hết tâm cơ thu hoạch mấy thứ tuyệt mật đó từ nước đối địch, hao phí như thế đều không thấp hơn cái giá này. Đại sư Tật Lỗ lần trước nói với hần rất rõ ràng, đại sư Tật Lỗ cho rằng kỹ thuật Diệp Trùng nắm ít nhất vượt qua bọn họ năm mươi năm. Mỗi một sản phẩm của Diệp Trùng đều phải coi trọng. Bọn họ có đủ thời gian nghiên cứu và tiêu hóa mấy kỹ thuật này.

Một cơ hội mua được duy nhất này lại lãng phí như vậy, làm sao có thể làm Tô Môn Tây Gia Hoa gầm rú?

Năm giờ bốn mươi phút sáng, ngoài trang viên của Diệp Trùng đã đứng đầy người, hai mươi ngàn người, đối với một cơ hội tốt thế này, không ai sẽ không quý trọng. Phần lớn người trong số bọn họ đều là không có thiên phú học tập thần niệm, bọn họ giống như xạ thủ, khao khát có thể có được sức mạnh, có được vinh dự, có được địa vị, có được tiền tài! Nhưng thiên phú của bọn họ đã trực tiếp phán tử hình bọn họ. Bây giờ có một cơ hội thế này, giống như một người tuyệt vọng đã nhìn thấy hy vọng.

Đám đông đen nghìn nghịt lại im phăng phắc. Mỗi người đều tự phát ngậm miệng lại, xung quanh bọn họ, mấy chiến sĩ của thị vệ doanh trực thuộc vương thất đó ai nấy như hổ rình mồi.

Sáu giờ đã tới. Diệp Trùng gật đầu với Liêu Tam.

- Đã tới giờ! Giọng nói dữ dội của Liêu Tam vang lên, binh sĩ dưới quyền lập tức hình thành một đường phân cách, người tới trễ nhất mực bị chặn ở bên ngoài.

Diệp Trùng ra lệnh Liêu Tam: “Cho người ba mươi phút, chia đội bọn họ, năm mươi người một đội, mỗi đội một đội trưởng.”

Liêu Tam nhìn đám người tản mạn này, trợn trắng mắt, mấy người này phải hoàn thành chia đội trong ba mươi phút, không phải là việc dễ dàng. Nhưng hiện giờ Diệp Trùng là cấp trên trực thuộc của hần, ra lệnh cho hần, hần cần phải phục tùng hoàn toàn, càng huống chi điều này cũng không làm khó được hần.

- Vâng! Liêu Tam cao giọng trả lời, quay đầu lại, đã là một gương mặt hung tợn, cau mặt gầm lên: “Mấy thằng nhóc, ra đây bốn trăm người, mỗi người chọn năm mươi người, toàn bộ đứng ngay ngắn cho lão đây.” Vấn đề nhỏ xíu này với hần mà nói, quá dễ dàng rồi, dưới tay hần có bốn ngàn người.

Bốn trăm binh sĩ mau chóng rời hàng, mỗi người lao vào đám người giống như hổ đói vồ thịt. Động tác của bọn họ cực kỳ thô bạo, nếu có ai hơi không nghe theo, là một trận tay đấm chân đạp. Quý quý mặt không biểu tình đi vào trong đám đông, chọn ra từng thiếu nữ trong đám đông, bọn họ đơn độc chia thành hai đội, chị em Thù Mạc Nhi chính là ở trong số này.

Một phen hành động này của thị vệ doanh trực thuộc vương thất cực nhanh, không chút lè mè, rất nhanh trên sân liền xuất hiện bốn trăm đội ngũ nhỏ.

Hai mươi ngàn người, nếu thật sự nhận học trò, vậy thì Diệp Trùng cả ngày không cần đi làm việc khác nữa rồi, bởi vì hắn không thể có nhiều thời gian như thế. Từ lúc bắt đầu, Diệp Trùng đã không định dùng phương thức nhận học trò truyền thống, với lại mấy người này ngơ long hỗn tạp. Diệp Trùng dự định dùng một bộ của quân đội, điều này đối với hắn mà nói, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn. Ngoài ra, sử dụng phương thức quản lý của quân đội cũng là phương pháp an toàn nhất, một hai người ở bên trong căn bản không gây được sóng gió gì.

Một đoàn người cuộn cuộn tiến vào sân huấn luyện mới toanh Diệp Trùng vừa mới làm xong, mọi người đều hai mắt phát sáng, bọn họ nào từng thấy loại sân huấn luyện này. Sân huấn luyện có thể chứa được hai mươi ngàn người đồng thời huấn luyện tuyệt đối là có cảm giác xung kích thị giác mãnh liệt, các loại dụng cụ cổ quái xếp đặt chỉnh tề cũng cực kỳ hoành tráng. Nhìn qua một lượt, mặt đất trơn bóng như gương, đập lên lại là nham thạch cứng rắn vô bì. Tất cả mọi người đều cảm khái, đây chính là bọn tiền a, sân huấn luyện khổng lồ thế này, phải hao phí bao nhiêu sức người sức của chứ. Sân huấn luyện cỡ lớn mọi người chưa từng thấy qua này cũng làm mấy người này tinh thần phấn chấn.

Sân huấn luyện này nằm ở khe núi giữa hai ngọn núi thấp, phạm vi chiếm cực rộng.

Do có đám lão binh dẫn đội, đội ngũ lớn rất mau liền đứng vào vị trí. Diệp Trùng ở trên đài cao ngay phía trước sân huấn luyện, đài cao là dùng nguyên một khối nham thạch chế thành, ở chỗ này, có thể nhìn xuống cả sân huấn luyện.

Mọi người đều biết Diệp Trùng sắp mở lời, cùng ngẩng mặt lên, ngay cả mấy người Liêu Tam cũng tràn ngập tò mò với lời Diệp Trùng sắp nói.

Diệp Trùng nhìn vòng quanh một cái, từ từ mở miệng: “Ta là Diệp Trùng, từ hôm nay trở đi, là thầy cả các ngươi. Cũng từ hôm nay trở đi, cả khe núi này sẽ bị khóa chặt, bất cứ ai không thể tự ý ra vào. Huấn luyện rất cực khổ, nhưng nơi này không cho phép có kẻ thất bại, không có ai có thể rút lui.”

Lời này nói ra làm rất nhiều người thay đổi sắc mặt, nhưng binh sĩ ở một bên như hổ nhìn mồi làm bọn họ không dám mở miệng.

- Các ngươi chưa từng tiếp xúc với cận chiến, điều không không quan hệ. Nhưng yêu cầu của cận chiến đối với thân thể cao hơn xạ thủ nhiều. Cho nên, điều đầu tiên các ngươi phải làm chính là dùng hết tất cả nỗ lực tăng cường thể lực của các ngươi. Đây là bài học đầu tiên của các ngươi.

Sau đó sân huấn luyện khổng lồ lập tức trở nên gà bay chó chạy, bài học đầu tiên của Diệp Trùng rất đơn giản, đó chính là chạy bộ. Hầu hết mọi người đều lấm bầm trong lòng, chạy bộ thì có ích gì chứ, nhưng Diệp Trùng hoàn toàn không thương lượng với bọn họ, đây là mệnh lệnh!

Vòng quanh sân năm mươi vòng, lúc đó có rất nhiều người suýt nữa thì hôn mê. Mà sự thực càng tàn khốc hơn đặt ngay trước mặt bọn họ: người không hoàn thành không có cơm ăn.

Thế là Liêu Tam tự mình cầm roi, giống như lừa súc vật, lừa đám người này.

Cảnh tượng hai mươi ngàn người cùng chạy cực kỳ hoành tráng, cả sân huấn luyện bụi đất mịt mù. Tiếng hít thở của hơn hai mươi ngàn người tập trung cùng với nhau, giống như sấm rền. Đám lão binh phía dưới Liêu Tam đó nào từng thấy qua cảnh tượng thú vị thế này, ai nấy háng hái, roi quất vang rõ vô bì.

Mấy con em quý tộc đó bình thường ai nấy ăn uống chơi đùa, thân thể vốn dĩ yếu ớt, nào từng trải qua dày vò thế này, kẻ trực tiếp hôn mê có một nửa. Nhưng Liêu Tam không định bỏ qua cho bọn họ như vậy, một thùng nước lạnh trút xuống, tỉnh lại, chạy tiếp.

Ngày đầu tiên, có thể chạy hết chỉ có một phần ba, mấy người này phần lớn là con cái của một số nhà cùng khổ, bọn họ nhận được thức ăn đầy đủ. Nhưng bọn họ cũng mệt tới mức gần như là hư thoát, bọn họ bây giờ mới biết lo chuyện ăn uống là có nghĩa gì. Nhưng bọn họ ai nấy đều điên cuồng nhét thức ăn vào trong bụng, bọn họ có một loại dự cảm, huấn luyện khăng định không chỉ mấy thứ này. Với lại, bọn họ nhìn thấy đám quý tộc bình thường cao cao tại thượng đó bây giờ lại giống chó chết hôn mê nằm trên đất, cơm trong chén này trở nên thơm khác thường.

Ngày thứ hai, vẫn là năm mươi vòng. Bất quá, người ăn cơm no hôm nay nhiều hơn ngày đầu tiên, gần một nửa số người có thể ăn no.

Liêu Tam hiện giờ yêu thích huấn luyện này. Nhiều người như vậy, chơi so với trong quân doanh thì thú vị hơn nhiều. Ngoài ra, mấy con em quý tộc đó làm trò cười cho thiên hạ, hài hước vô cùng.

Mỗi ngày đều là chạy bộ, cuộc sống trong khe núi khô khan vô bì. Mấy ngày trở lại đây, mấy người này ai nấy đều đã bị phơi giống như quỷ đen. Rất nhiều người môi miệng nứt nẻ, ngay cả mấy cô gái yêu kiều như Thù Mặc Nhi này cũng không nhận được chút chiếu cố nào, thủ đoạn của Quỷ Quỷ càng độc ác hơn, không có ai dám phạm lỗi trước mặt nàng. Làn da dầy dlan có thể nứt da ngày xưa bây giờ đã bị rạn thành đen thui. Nhưng các nàng ngược lại rất cứng cổ, yên lặng không nói tiếng nào kiên trì tiếp tục.

Mấy con em quý tộc đó ai nấy kêu cha gọi mẹ muốn rút lui, nhưng nhắm vào đầu chính là một trận roi, đánh cho bọn họ bò đầy đất. Về sau liền không còn ai dám đề nghị rút lui nữa.

Bảy ngày qua đi, nếu như bây giờ mấy người này lại chạy năm mươi vòng nữa, mọi người đều có thể hoàn thành, nhưng hiện giờ đã nâng lên tới tám mươi vòng. Diệp Trùng cho Liêu Tam biết, toàn bộ công việc ở chỗ này đều giao cho hắn, bản thân chỉ nhìn kết quả. Lúc nào tất cả mọi người đều chạy qua ba trăm vòng, mà thời gian chạy một trăm vòng không vượt quá nửa giờ thì coi như đạt chuẩn. Kỳ hạn thời gian này, tốt nhất là trong vòng một tháng.

Điều kiện hà khắc thế này, ngay cả mãnh nhân như Liêu Tam thế này cũng cảm thấy sắc mặt có chút khó coi. Nói xong, Diệp Trùng liền đẩy hết mọi việc ở chỗ này ra, việc hắn cần bận rộn rất nhiều, không thể nào để việc này chiếm quá nhiều thời gian của bản thân. Đây cũng là tại sao hắn lại yêu cầu người từ Tô Môn Tây Gia Hoa.

Mấy ngày này, Diệp Trùng lại sản xuất ra mấy cái máy khổ công, chúng đã đào phía dưới trang viên sâu tới hai mươi mét.

Nhưng một việc khác lại đặt trước mặt Diệp Trùng, đó chính là lễ chúc mừng của Tô Môn Tây Gia Hoa. Tuy đối với loại việc vặt vãnh này không có hứng thú gì, nhưng Tô Môn Tây Gia Hoa đã kiên trì như vậy, Diệp Trùng quyết định vẫn sẽ tham gia.

Tô Môn Tây Gia Hoa phải người chuyên tới đón Diệp Trùng.

Vương cung đã được trang trí mới, hoa tươi bó tròn, phẩm trái đồ tươi từ sâu vương cung phủ một mạch tới cửa chính vương cung. Thị vệ y phục chỉnh tề, ai nấy tinh thần phấn chấn, ngẩng đầu, ưỡn ngực, tinh thần cực tốt. Sảnh nghị sự ngày trước đã hoàn toàn đầy ắp người. Có tư cách tiến vào chỗ này đều là đại quý tộc. Mọi người ai nấy nhỏ giọng nói chuyện.

Diệp Trùng tiến vào, hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Vị thiếu niên này là nhân vật nổi tiếng nhất, quyền thế nhất trong khoảng thời gian này. Nhưng trừ bề hạ, hắn gần như không cong người với ai. Sự xuất hiện của hắn cũng lại một lần nữa chứng thực sự sùng ái của bề hạ đối với hắn. Mà mấy tiểu thư quý tộc trẻ tuổi đó càng to gan chuyển ánh mắt lên người hắn, đầy tò mò.

Diệp Trùng chọn một góc ngồi xuống, hắn có thể cảm giác được liên tục có người thâm nhìn lên mình. Loại cảm giác này rất không hay, so ra, Diệp Trùng càng nguyện ý không có ai chú ý tới sự tồn tại của mình hơn.

Diệp Trùng nhắm mắt, dường như đã nghỉ ngơi.

Mấy tiểu thư quý tộc đó lập tức có chút thất vọng, thu hồi ánh mắt của mình, lại một lần nữa tham gia thảo luận bên cạnh.

- Bề hạ tới!

Tô Môn Tây Gia Hoa tiến vào sảnh nghị sự, mọi người nhao nhao đứng lên, trong phòng vang lên tiếng vỗ tay cực kỳ nhiệt liệt. Kế tiếp đó quần thần hành lễ, đồng thanh chúc phúc: “Chúc ngô vương hồng phúc tề thiên, vạn thọ vô cương, thiên hạ nhất thống!” (Ngô: ta, chúng ta)

Tô Môn Tây Gia Hoa phẩy phẩy tay, hơi tùy ý nói: “Điều này vẫn cần mọi người ra sức phò tá a.”

Lưu trình tiếp theo cực kỳ vụn vặt, nhằm chán, mỗi một vị đại thần gần như đều dẫn theo người nhà của mình lên chúc thọ cho Tô Môn Tây Gia Hoa, sau đó Tô Môn Tây Gia Hoa biểu dương, khích lệ vài câu. Mà một số trung thần biên cương thường sẽ phái con trai hoặc đại tướng của mình tới, dâng lên lễ vật và chúc phúc của mình. Nhưng rất nhanh, đối đáp khuôn sáo làm Diệp Trùng mất đi hứng thú quan sát, hắt lại một lần nữa nhắm mắt lại.

- Sứ giả nước Tây Hàn tới! Thị vệ đột nhiên tiến vào báo cáo, cắt ngang cảnh tượng hòa hợp vô bì của quần thần trong sảnh nghị sự, bầu không khí trong sảnh nghị sự bỗng có chút vi diệu. Giữa Đông Vân và Tây Hàn, đó là tử địch đời đời, trong lúc này phái sứ giả tới là có ý gì?

Trong mắt Tô Môn Tây Gia Hoa lóe qua một tia sắc bén, trên mặt lại cười ha hả nói: “Ừ, khó mà được Tây Hàn cũng phái sứ giả tới, cho hẳn vào đây đi.”

Sứ giả Tây Hàn là một gã trung niên, tướng mạo cực kỳ bình thường, là loại mà bỏ vào trong đồng người liền không còn tìm thấy được nữa đó. Tới cùng với hẳn còn có một cái lông vũ đen che phủ, cái lông cao tới năm mét.

- Sứ giả nước Tây Hàn, Mộc Thâm bái kiến bệ hạ. Chúc bệ hạ vạn thọ vô cương! Mộc Thâm cung kính hành lễ.

Tô Môn Tây Gia Hoa cười ha hả, tùy tiện không để ý nói: “Đứng dậy đi.”

Mộc Thâm theo lời đứng lên.

- Quốc chủ quý quốc thân thể vẫn tốt chứ, ta nghe nói y gần đây dường như thân thể không tốt lắm a. Tô Môn Tây Gia Hoa tiện miệng hỏi.

Mộc Thâm rét lạnh trong lòng, miệng lại cung kính nói: “Hồi bệ hạ, thân thể ngô vương an khang, không biết bệ hạ từ đâu nghe được lời đồn thân thể ngô vương không tốt?”

- Ừ, thân thể an khang. Tô Môn Tây Gia Hoa ừ một tiếng, gật đầu: “Như vậy cũng tốt, đại vương nhà các người là một đối thủ không tồi. So với tên đầu heo Nam Châu đó thì mạnh hơn nhiều. Nếu không, trên đời này, không có một đối thủ, vậy há không phải rất tịch mịch sao?” Lời này tràn đầy bá khí, mà Tô Môn Tây Gia Hoa lúc này như một thanh kiếm sắc rút ra khỏi vỏ, vẻ sắc bén lộ ra hết cả.

- Bệ hạ vạn tuế! Quần thần chịu khí thế của Tô Môn Tây Gia Hoa chấn nhiếp, lập tức lại quỳ lạy lần nữa.

Mộc Thâm sắc mặt biến đổi, truyền thuyết liên quan tới vị vua mới của nước Đông Vân này rất nhiều, tuy có không ít lời phỉ bang nhưng hầu hết vẫn là mặt tốt. Lần này tận mắt một lần, quả nhiên cực có hùng tâm, Đông Vân dưới sự thống trị của quân vương thế này đối với nước Tây Hàn mà nói, không hề làm một tin tức tốt.

Nhìn thấy mấy quần thần trong sảnh này tinh thần phấn chấn, trông mắt Mộc Thâm xoay chuyển, cao giọng nói: “Cám ơn lời khen của bệ hạ với ngô vương, tiểu nhân lần này tới, chính là phụng lệnh ngô vương, tặng bệ hạ lễ vật chúc mừng.”

- Ừ. Tô Môn Tây Gia Hoa giật mi cười, trong lời nói mang theo vài phần trêu chọc: “Nghĩ chắc thứ đại vương nhà người tặng là thứ không tầm thường, phải kiến thức một chút.”

Mộc Thâm thần sắc không sợ, đúng mực nói: “Đại vương nhà tôi nói, Đông Vân mảnh đất sản vật phong phú, Đông Hàn chúng tôi ở chỗ bần hàn, chút này tự nhiên so không được. Nhưng dung sĩ Đông Hàn chúng tôi kiêu dũng lại là thiên hạ vô song, khoảng thời gian trước, mấy vị xạ thủ tiến vào chỗ sâu của Darkness, may mắn bắt được một con dị thú, vừa may biết được lễ chúc mừng của bệ hạ, đại vương liền ra lệnh tiểu nhân tặng dị thú này cho bệ hạ. Đại vương nhà tôi từng nói, dị thú bậc này chỉ có dung sĩ chân chính mới có thể bắt được. Dị thú bậc này tiểu nhân chưa từng thấy qua, nhưng vì trước khi đi quá vội vã, tiểu nhân không kịp hỏi đại vương. Bất quá, tiểu nhân nghĩ, nước Đông Vân là đại quốc to lớn đường này, làm sao

có thể không có dũng sĩ? Dị thú bậc này, nghĩ chắc tự có người từng bắt được. Vấn đề này vẫn luôn quanh quẩn trong lòng tiểu nhân, hôm nay có cơ hội, vẫn xin bệ hạ ân chuẩn, giải đáp mê hoặc của tiểu nhân.”

- Như vậy a. Tô Môn Tây Gia Hoa cười lạnh hai tiếng: “Còn có dị thú bậc này? Vậy ta vẫn phải xem xem. Mở ra đi.”

- Lệnh của bệ hạ, không dám trái lời. Mộc Thâm thò tay mở lớp vải đen bên ngoài cái lồng đó.

A! Mọi người trong sảnh hít một hơi khí lạnh, mà mấy tiểu thư quý tộc đó nhao nhao bùm miệng kêu lên sợ hãi, lộ ra vẻ kinh khủng.

Diệp Trùng vẫn luôn không có động tĩnh gì lại đột nhiên đứng bật dậy, ánh sáng trong mắt bùng phát.

547. Chương 547: Thi Đấu

Xích vĩ thú! Là Xích vĩ thú! Diệp Trùng tin vào mắt của mình, hấn tuyệt đối không nhìn lầm. Đây là một con Xích vĩ thú còn nhỏ, trên cái đầu hình thoi một cặp mắt đỏ nhạt, tuy ở trong thời kỳ còn nhỏ nhưng ý hung ác trong cặp mắt màu đỏ nhạt lộ ra rõ ràng. Dáng vẻ của nó mệt mỏi, cái lồng cao năm mét với nó mà nói thì quá nhỏ, nó chỉ có thể co cuộn thân hình, trên người không phát hiện vết thương gì, đuôi tên phát đục vẫn không hoàn toàn, mũi tên hiện ra màu đỏ nhạt mờ mờ. Mà mũi tên ở chót đuôi tên của Xích vĩ thú Diệp Trùng từng gặp qua lúc trước phần lớn đều là loại đỏ tới mức đen. Sự chín muồi hay không của Xích vĩ thú không hề trông vào kích cỡ của hình thể, mà là trông cái đuôi tên, càng chín muồi thì cũng càng là Xích vĩ thú cường đại, đuôi tên của nó sẽ càng đỏ.

Nhưng điều duy nhất ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng là, con Xích vĩ thú này có năm ngón chân. Với kinh nghiệm của hấn, Xích vĩ thú tám ngón chân tuyệt đối thuộc về cấp bậc vương giả, mà Xích vĩ thú sáu ngón chân, chắc có lẽ tương đương tù trưởng một bộ lạc của con người, Xích vĩ thú năm ngón tuy không coi là vô cùng mạnh, nhưng cũng có thể gọi là tinh nhuệ. Với lại, trên người con Xích vĩ thú này hiện ra màu lam nhạt, điều này cũng không giống những gì hấn từng thấy lúc trước.

Nơi này tại sao lại có Xích vĩ thú?

Ánh mắt Diệp Trùng lấp lánh, hấn vịn vịn không ngờ ở chỗ này lại có Xích vĩ thú. Darkness, hấn nghe thấy rất rõ ràng. Sứ giả đó nói địa danh này. Liên quan tới Darkness, Diệp Trùng đã nghe qua mấy lần, hấn chỉ biết dường như chỗ đó mới có kim loại, cũng chính là đá nặng mà mấy người Sa Á nói, thậm chí còn có sinh vật giống như là Hoàng kim điệp.

Bỗng, một ý nghĩ lớn gan vọt ra từ trong đầu Diệp Trùng, chẳng lẽ Xích vĩ thú là từ Darkness tiến vào thiên hà Hà Việt? Darkness mới là cố hương của Xích vĩ thú?

Nhất thời, trong lòng Diệp Trùng sinh ra vô số câu hỏi.

Tô Môn Tây Gia Hoa rõ ràng cũng không biết Xích vĩ thú, hấn hơi kinh ngạc nói: “Quả nhiên là dị thú a, đi, gọi mấy người Tuyên Ninh tới, tới nhận biết đây là cái gì?”

Tất cả đại thần đều chặc chặc kêu lạ, sinh vật khổng lồ thể này, bọn họ cực ít có người từng thấy qua. Con Xích vĩ thú này tuy đáng vẻ ư ư nhưng người ta vẫn có thể tưởng tượng ra sức mạnh khổng lồ hàm chứa bên trong thân thể của nó.

Trên mặt Mộc Thâm trước sau giữ nụ cười nhàn nhạt.

Một lát sau, Tuyên Ninh đã tới, Tuyên Ninh hơn ba mươi tuổi, thần sắc trang nghiêm, tướng mạo đường đường, mày rậm mắt to, vừa nhìn liền biết không phải hạng gian giảo.

- Tuyên Ninh tới! Tuyên Ninh lưu loát chào kiểu quân đội.

- Ừm, được, gọi người tới là để người xem loại dị thú này, nghe nói là bắt được từ Darkness, người từng thấy qua chưa? Tô Môn Tây Gia Hoa ầm giọng hỏi.

Ánh mắt Tuyên Ninh rơi trên cái lồng lớn đặt ngay chính giữa sảnh nghị sự, chỉ nhìn một cái liền thu hồi ánh mắt: “Hồi bệ hạ, thuộc hạ từng gặp qua.”

- Ủ, nói ra nghe xem. Tô Môn Tây Gia Hoa lập tức hưng phấn, hẳn lúc trẻ từng du lịch khắp nơi, nhưng chỗ hung ác như Darkness, hẳn lại chưa từng tiến vào.

- Năm năm trước, lúc đó thuộc hạ vừa mới thành xạ thủ cấp tám, liền muốn tiến vào Darkness, nghe nói sinh vật cường đại bên trong đó nhiều không kể xiết, là một chỗ tốt để rèn giũa bản thân. Do đó mời hai người bạn, thực lực hai người bạn đều đã đạt tới cấp bảy. Chúng tôi ba người liền chuẩn bị tiến vào Darkness.

Trên mặt Tuyên Ninh lộ ra vẻ hồi ức, mà toàn bộ mọi người trong sảnh nghị sự cũng đều bị lời của Tuyên Ninh hấp dẫn.

- Chúng tôi tiến vào khu vực cát từ rừng rậm Lương Ngạn, mới bắt đầu, chúng tôi rất thuận lợi. Mấy con thần lân cát đó đều không sao tạo được ảnh hưởng gì đối với chúng tôi. Tốc độ của chúng tôi rất nhanh. Về sau không cẩn thận gặp phải bầy thần lân cát, cực kỳ đáng sợ, vừa xuất hiện liền cả ngàn cả vạn con, kéo dài mấy mươi dặm, may mà lúc đó bão cát chưa nổi lên, nếu không chúng tôi phải ở lại chỗ đó rồi. Sau đó chúng tôi xông vào khu sương mù, nơi đó khắp nơi đầy sương mù màu tím.

Nói tới chỗ này, trong lòng Diệp Trùng bỗng nhảy mạnh một cái. Hẳn lúc trước cũng từng nghe nói khu vực cát, khu vực sương mù. Nhưng hẳn không ngờ, sương mù này là sương mù tím. Bất quá, cho dù lúc đó hẳn biết, trước khi gặp được Xích vĩ thú, hẳn cũng không nghĩ tới mặt này. Nhưng sương mù tím này rốt cuộc có phải tương tự thứ hẳn từng thấy qua không, vẫn rất khó xác định.

Không có ai chú ý tới dáng vẻ của Diệp Trùng biến đổi, câu chuyện của Tuyên Ninh đã hấp dẫn tâm thần của tất cả mọi người.

- Thứ trước mắt căn bản nhìn không rõ ràng, may mà thứ xạ thủ chúng tôi dựa vào là thần niệm, ngược lại không có vấn đề gì. Trong khu vực sương mù là một mảng rừng rậm cực kỳ rậm rạp, cành cây, dây leo giăng đầy, độ ẩm rất nặng, thò tay không thấy năm ngón. Nơi đó vô cùng không thích hợp xạ kích, may mắn của chúng tôi không tồi, không gặp phải phiền phức lớn gì, chỉ là một bầy Nghiết xỉ bạo long (rồng dữ gầm gầm) hao phí chút công sức của chúng tôi.

Tuyên Ninh tuy nói nhẹ nhàng, hời hợt, nhưng mỗi người đều có thể tưởng tượng chiến đấu lúc đó sẽ kinh tâm động phách tới bậc nào.

- Sau khi đột phá khu vực sương mù, chúng tôi cuối cùng đã tiến vào Darkness. Tiến vào Darkness thì đã hoàn toàn không thấy chút ánh sáng mặt trời nào, nhưng một vài thực vật cực kỳ đặc biệt dưới lòng đất sẽ phát sáng. Điều quan trọng nhất vẫn là dung nham chảy khắp nơi, đỏ rực, đỏ rực. Cho nên ở Darkness nhìn cái gì cũng sẽ mang vài phần sắc đỏ.

Khi Tuyên Ninh nói tới Darkness, ngữ khí từ từ chuyển sang trầm thấp, thần tình cũng trở nên nghiêm túc.

- Vừa tiến vào Darkness, chúng tôi đều trở nên cực kỳ cẩn thận, bởi vì chúng tôi biết trong này rất nguy hiểm. Chúng tôi men theo một dòng dung nham rộng khoảng hai mươi mét mà đi tới trước. Nhưng điều chúng tôi không ngờ là nguy hiểm ngay đầu tiên thì đã tới. Chúng tôi đã gặp phải công kích của Dực long (rồng có cánh) mình xám vân đen. Thể hình của chúng cực kỳ khổng lồ, đứng lên có lẽ cao khoảng bảy, tám mét. Tốc độ bay của chúng cực kỳ nhanh, mỏ đen và vuốt đều cực kỳ sắc bén, cứng rắn. Lần đó chúng tôi đã bị thương, toàn bộ ba người đều bị thương. Chúng từ trên cao lao xuống, do tốc độ quá nhanh, chúng tôi tuy bắn chết bọn chúng nhưng lực xung kích quả thật quá lớn, tông trên mặt đất, ba người chúng tôi đều bị đá nặng văng lên tông bị thương. Nhưng may là bị thương không nặng, bất quá cũng may mắn lần này bị thương làm chúng tôi càng thêm cẩn thận, nếu không, lần đó chúng tôi khẳng định không cách nào sống trở về.

Trên mặt Tuyên Ninh lộ ra dáng vẻ có vài phần hoảng sợ chuyện cũ.

- Từ đó về sau, chúng tôi lại gặp phải vài nhóm sinh vật khác, nhưng đều không lợi hại bằng Dực long thân xám vân đen. Cũng chính vào ngày thứ mười ba chúng tôi tiến vào Darkness, chúng tôi đã phát hiện bị lạc. Điều này làm chúng tôi cực kỳ hoang mang, mà cũng ngày hôm đó, chúng tôi đã gặp phải một con dị thú loại này. Bởi vì trên sách tranh sinh vật không hề có tên của nó, chúng tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Con dị thú lần đó chúng tôi gặp phải cường đại hơn con này rất nhiều. Nó chính là đang chiến đấu với một bầy Dực long thân xám vân đen, xác của Dực long thân xám vân đen trên đất đã không dưới ba mươi cái. Tốc độ của Dực long thân xám vân đen tuy nhanh nhưng còn lâu mới linh hoạt bằng nó. Đuôi tên của nó

cực kỳ linh hoạt, sức sát thương kinh người, mà mỗ dài sắc bén của Dực long thân xám vẫn đen hoàn toàn không sao để lại trên người nó chút dấu vết nào. Chúng tôi thử mạnh cũng không dám thử, trốn trong chỗ tối, thử mạnh cũng không dám cho tới sau khi con quái vật này đồ sát hết cả bầy Dực long thân xám vẫn đen mới dám đi ra. Sau khi đi ra, chúng tôi đã kiểm kê một chút xác Dực long trên đất, con quái vật này lại trong chốc lát đồ sát tổng cộng năm mươi lăm con Dực long.

Lời của Tuyên Ninh gây nên sự khủng hoảng của mọi người trong sảnh nghị sự. Ai cũng không ngờ thứ nhất trong cái lồng này lại là một sinh vật khủng bố như vậy, một vài người thậm chí suýt nữa trực tiếp kêu thị vệ. Xích vĩ thú trong lồng dường như cũng nhìn ra sự hoảng sợ của mọi người, trong con mắt màu đỏ nhạt dường như lộ ra vẻ cười nhạo và coi thường.

- Ủ, thì ra vị đại nhân này chưa từng bắt được loại dị thú này. Mộc Thâm có ra vẻ hiểu ra.

Tuyên Ninh nhìn cũng không nhìn hẳn một cái, nói thẳng thừng: “Con dị thú này tuy thực lực vẫn chưa chín muồi, nhưng cũng tuyệt không phải con người có thể bắt được. Trừ phi điều động đám chiến cơ với quy mô lớn, nếu không, thuộc hạ cho rằng không thể nào bắt được.”

- Vậy đại nhân Tuyên Ninh cho rằng con dị thú này làm sao bắt được chứ? Mộc Thâm cười hỏi Tuyên Ninh.

Tuyên Ninh lạnh lùng nói: “Ở Darkness, ngoài sinh vật cường đại ra, độc vật trong đó cũng cực kỳ nhiều. Mỗi một vị xạ thủ tiến vào Darkness đều biết, một khi tiến vào Darkness, nếu như phát hiện đầm nước, nhất định không thể uống. Tôi từng thấy một con Lưu hùng (gấu nổi cực) sau khi uống nước trong một vũng nước mọc hoa màu lam, trở nên toàn thân không có sức, thân thể của nó hiện ra màu lam nhạt, tương tự như màu lam nhạt trên người con dị thú này. Cho nên thuộc hạ đánh bạo suy đoán, con dị thú này rất có khả năng đã uống chất nước tương tự. Sau khi trúng độc bị người ta phát hiện. Trên người nó không có bất cứ vết thương nào, một điểm này cũng là chứng cứ. Không biết Mộc đại nhân, tại hạ nói đúng không?”

Tuyên Ninh nói vang vang có sức, có lý có cứ, hai mắt nhìn thẳng Mộc Thâm, sắc bén như kiếm.

Mộc Thâm hoảng hốt trong lòng, ngữ khí trong miệng có chút mềm đi: “Tiểu nhân vừa rồi đã nói rồi, không hề biết mấy thứ này, hôm nay nghe đại nhân Tuyên Ninh nói, lập tức khai thông. Đại nhân Tuyên Ninh quả nhiên thấy nhiều biết rộng.” Tuyên Ninh kỳ thật suy đoán hoàn toàn chính xác, con dị thú này không hề là bọn họ bắt được, mà là mấy xạ thủ tiến vào Darkness nhặt được, sau đó hiến cho quốc vương nước Tây Hàn.

Tuyên Ninh rõ ràng không có hứng thú tiếp xúc với Mộc Thâm, hành lễ với Tô Môn Tây Gia Hoa: “Bệ hạ, thuộc hạ cáo lui trước.”

Thấy Mộc Thâm lùi đuôi, Tô Môn Tây Gia Hoa mặt rờn rợn, hẳn biết rõ tính khí người tâm phúc này của mình: “Được, đi đi.”

Tuyên Ninh xoay người lại hành lễ với các quý tộc đang ngồi, đám quý tộc nhao nhao hành lễ, Tuyên Ninh lúc này mới lui khỏi sảnh nghị sự.

- Y là ai? Diệp Trùng hỏi một người bên cạnh.

Quý tộc bên cạnh này tự nhiên biết Diệp Trùng, vội vàng cung kính nói: “Hồi Diệp đại sư, Tuyên Ninh là tổng thống lãnh thị vệ của bệ hạ, là một trong những cường giả nổi danh nhất nước Đông Vân chúng ta. Y hai mươi lăm tuổi thì đã thăng cấp thành xạ thủ cấp tám, lịch duyệt cực rộng, nghe nói đại nhân Tuyên Ninh là cường giả có khả năng nhất thăng cấp thành xạ thủ cấp chín trong năm mươi năm gần đây nhất.”

- Ủ. Diệp Trùng gật đầu, rồi quay mặt lại.

Quý tộc đó không dễ dàng gì tiếp chuyện với Diệp Trùng, tự nhiên không muốn cứ vậy mà buông tay, Diệp Trùng lại không cho hắn bất cứ cơ hội nào, lại nhắm mắt lại lần nữa.

Lưu trình tiếp sau trở nên nhàm chán, vô vị, vụn vặt lại khô khan, Diệp Trùng có chút mơ màng muốn ngủ.

Nhưng tiếp theo đó, hẳn lại còn có việc phải làm, đó chính là biểu diễn trong cuộc thi đấu toàn quốc.

Đối với nội dung trong hiệp nghị, Diệp Trùng sẽ không bớt đi chút nào, đều sẽ hoàn thành cẩn thận vô bì. Tô Môn Tây Gia Hoa đối với một điểm này của hắn cũng vô cùng hân thưởng.

Chiều ngày hôm nay, cuộc thi đấu toàn quốc đã chính thức kéo màn khai mạc.

Đoàn Khiêm tới Tô thành đã năm ngày, trong năm ngày, hắn đã kiến thức được sự phồn hoa của Tô thành. Đoàn Khiêm tướng mạo cực kỳ thanh tú, trên mặt mang theo vài phần nho nhã đặc hữu của tuổi trẻ, nhưng trong thần sắc ngược lại có chút trầm ổn. Điều không giống xạ thủ khác là bước đi của hắn cực ổn. Hắn đến chỗ này là vì tham gia cuộc thi đấu toàn quốc.

Mấy ngày này, hắn đã mở rộng tầm mắt, Tô thành khắp nơi là người, xạ thủ cấp bảy, tám có thể gặp ở khắp nơi, tùy tiện thả một cục gạch trên đường, trong số người đụng trúng, có một nửa là xạ thủ, mà trong mấy xạ thủ này, có một nửa là cao thủ cấp sáu trở lên.

Gần như cao thủ toàn quốc lần này đều tụ tập ở Tô thành, nhưng không có ai dám gây chuyện, vì phụ trách trị an, công tước Uy Luân đặc ý điều Tuyên Ninh ở bên cạnh bề hạ tới. Cái tên Tuyên Ninh này ở trong xạ thủ, tuyệt đối là như sấm nổ bên tai. Là cường giả đỉnh cao nhất, hắn có thể nói là hung danh hiển hách. Trừ thực lực tiếp cận xạ thủ cấp chín của hắn ra, sự độc ác, quả đoán, lực thân bất nhận của hắn cũng có danh tiếng. Cho nên khoảng thời gian này, trị an của Tô thành ngược lại còn tốt hơn bình thường.

Đoàn Khiêm đã báo danh tham gia thi đấu. Sắp xếp thi đấu cũng đã sớm có. Cũng không biết may mắn của hắn là tốt hay xấu, hắn là trận đầu tiên của lần thi đấu toàn quốc này.

Có thi đấu thì có chấp, các nhà cái đều mở điều chấp. Nhưng bọn họ có tìm thể nào cũng tìm không ra bất cứ tư liệu nào của tuyển thủ tên gọi Đoàn Khiêm này. Hiệp hội xạ thủ căn bản không có tên tuyển thủ này, điều này ra ngoài tư liệu của mọi người.

Đoàn Khiêm không hề là một xạ thủ.

Hắn xuất thân thế gia võ thuật, cha hắn chính là một võ thuật gia không có tên tuổi, nghề chính là mở tiệm. Hắn từ nhỏ nhiều bệnh, theo cha luyện tập mấy thứ quyền cước hoa hòe. Tuy không có sức công kích nhưng lại có thể làm thân thể khỏe mạnh. Nhưng về sau, hắn bị phát hiện thiên phú thần niệm xuất chúng, liền theo một vị xạ thủ khá lợi hại học tập.

Hắn quả nhiên cũng không phụ kỳ vọng của mọi người, tuổi tác tuy là người nhỏ nhất trong tất cả sư huynh đệ nhưng thần niệm của hắn lại mạnh nhất. Thầy giáo cũng gửi gắm hắn trách nhiệm nặng nề, hy vọng hắn có thể mười sáu tuổi thì tăng cấp tới xạ thủ cấp sáu. Mười sáu tuổi tăng tới cấp sáu, trong giới xạ thủ, gần như là đại danh từ của thiên tài.

Nhưng Đoàn Khiêm đối với xạ thủ không hề cảm thấy hứng thú. Thứ hắn cảm thấy hứng thú là võ thuật. Một lần trong lúc vô ý khi đang luyện võ đã sử dụng thần niệm, một quyền đó của hắn đánh nát nhام thạch. Hắn liền bắt đầu sản sinh hứng thú nồng hậu đối với việc kết hợp thần niệm và võ thuật.

Đã có mục tiêu, Đoàn Khiêm huấn luyện cực kỳ khắc khổ, thêm vào hắn trời sinh thông minh, từ từ bị hắn mò được chút cách thức. Nhưng lựa chọn này của hắn dẫn tới sự phản đối nhất trí mạnh mẽ của cha mẹ và thầy giáo, chính người cha dạy hắn võ thuật cũng phản đối kịch liệt. Với cái nhìn của bọn họ, tiền đồ của một xạ thủ mười sáu tuổi có thể đạt tới cấp sáu không thể hạn lượng, còn võ thuật không có bất cứ tiền đồ nào.

Nhưng hắn lại quật cường kiên trì, vì dùng sự thật phản bác quan điểm của bọn họ, huấn luyện của Đoàn Khiêm càng trở nên khắc khổ, sức chiến đấu của hắn cũng từng chút một hiện lộ ra.

Hắn không hề vì luyện tập võ thuật mà bỏ rơi thần niệm, ngược lại, hắn vẫn tận hết sức lực tối luyện thần niệm của mình. Thần niệm của hắn hiện giờ so với mấy xạ thủ cấp sáu đó cũng không thua kém chút nào. Bởi vì thần niệm cường đại của hắn, hắn có thể mau chóng phát giác ý đồ của đối phương, phát giác sự biến hóa của thần niệm đối phương, ngoài ra, thần niệm của hắn đối với xạ thủ có tác dụng quấy nhiễu khá mạnh.

Vì tham gia cuộc thi đấu toàn quốc lần này, hắn bắt đầu từ vòng loại ở địa phương thì đã quá quan trọng, cuối cùng nhận được tư cách tiến vào Tô thành tham gia cuộc thi đấu toàn quốc này. Điều này làm thầy giáo và cha mẹ hắn trợn mắt há hốc mồm.

Người trẻ tuổi thường tràn đầy dã tâm, có người muốn danh lợi, có người muốn sức mạnh, còn dã tâm của Đoàn Khiêm lại là làm mọi người biết, trên thế giới này không hề chỉ có xạ thủ!

Đoàn Khiêm đã tiến vào phòng nghỉ ngơi của cuộc thi đấu, nhưng trước điều này, cuộc thi đấu toàn quốc phải cử hành một trận đấu biểu diễn trước.

Khái niệm trận đấu biểu diễn này rất sớm thì đã xuất hiện rồi. Phần lớn là một vài người lão luyện thành danh đã lâu lên chỉ dẫn, vừa biểu diễn thực chiến, vừa giải thích cho mọi người ảo diệu trong này, cho nên trước giờ cực kỳ được hoan nghênh. Mà cuộc thi đấu quy mô toàn quốc giống như lần này, khách mới tự nhiên là cường giả đỉnh cao nhất toàn quốc. Cảnh giới khác nhau, lý giải đối với chiến đấu chắc chắn không giống nhau. Đây là một câu nói mà mỗi xạ thủ đều biết. Có thể tự mình nghe được sự giảng giải của cao thủ, loại cơ hội này cực kỳ hiếm có.

Sân đấu quốc gia nước Đông Vân.

Sân đấu này có thể chứa hai trăm ngàn người cùng lúc quan sát. Trừ bãi đáp lên xuống ngoài Tô thành, nó là kiến trúc chiếm diện tích lớn nhất trong cả Tô thành. Sân đấu quốc gia lúc này đã ngồi không còn chỗ trống, theo việc Tô Môn Tây Gia Hoa tới, sân đấu dậy lên đợt cao trào đầu tiên, tiếng hoan hô vang trời vang lên, làm tinh thần Tô Môn Tây Gia Hoa phấn chấn, hân hoan hướng về phía bách tính vỗ tay ra dấu. Màn chiếu siêu lớn của sân đấu truyền đạt cảnh này tới mỗi một góc của sân đấu.

- Bệ hạ vạn tuế! Hai trăm ngàn người đồng thời hô lớn, sóng âm hình thành đó có thể nói là núi đổ, biển gào.

Tô Môn Tây Gia Hoa thân hình chấn động, dáng vẻ trở nên kích động, đôi mắt cư dân cuồng nhiệt thể này, có lẽ không có một vị quân vương nào không kích động.

Mộc Thâm cũng được mời xem, hân nghe thấy tiếng hoan hô vang trời này, sắc mặt hơi biến đổi, nhưng lập tức khôi phục như thường.

- Các dũng sĩ, chiến đấu đi nào! Trong tiếng tuyên bố ngắn gọn có sức của Tô Môn Tây Gia Hoa, cuộc thi đấu toàn quốc chính thức bắt đầu.

Lần này người chịu trách nhiệm giải thích là thân vương Đức Tắc Ni Áo. Có lẽ là do duyên cớ lão giải thích cực kỳ đặc sắc trong trận đấu lần trước đó của Diệp Trùng, lần này bị bệ hạ tự mình điểm danh phụ trách giải thích trận đấu biểu diễn và trận đấu đầu tiên.

- Được rồi, các bạn, cuộc thi đấu toàn quốc muôn người chú ý hiện giờ đã bắt đầu rồi. Tin rằng rất nhiều bạn đều đã mong chờ giờ phút này rất lâu rồi. Rất tốt, ta có thể rất có trách nhiệm nói cho mọi người biết, ta cũng mong chờ như vậy rất lâu rồi.

- Đầu tiên, là trận đấu biểu diễn, trận đấu biểu diễn lần này sẽ là lần đặc biệt nhất trong các trận đấu biểu diễn trước giờ. Ta phỏng chừng, mọi người hiện giờ đều đang đoán hai vị đại sư của trận đấu biểu diễn là ai? Ha ha. Thân vương Đức Tắc Ni Áo cực kỳ vô lương nhếch miệng cười.

- Giả sử ta hỏi mọi người, khoảng thời gian trước, người gây sóng gió nhất Tô thành là ai? Là bệ hạ ư? À, không phải đâu, tuy bệ hạ hôm nay sinh nhật. Thân vương Đức Tắc Ni Áo lấy bệ hạ ra đùa, Tô Môn Tây Gia Hoa đối với người chú này của mình cũng không biết làm sao, cũng không hề nổi giận, mà hơi hơi cười.

- Một người đấu mười hai xạ thủ cấp sáu, bây giờ đã thu nhận rộng rãi hai mươi ngàn học trò, đại sư cận chiến đứng đầu nước chúng ta, chỉ sợ cũng là toàn thế giới, Diệp Trùng! Cho mọi người biết, Diệp đại sư không chỉ là một vị đại sư cận chiến, với lại còn là kỹ sư chế tạo vũ khí đứng đầu nước chúng ta. Hôm nay, mọi người sẽ kiến thức một loại phương thức chiến đấu trước giờ chưa từng thấy qua, ta dám bảo đảm, nó tuyệt đối sẽ làm tai mắt bạn mới mẻ. Nói thật, ta là kẻ sùng bái sắt đá nhất của Diệp đại sư, không chỉ là sức chiến đấu cường hãn của y, còn bởi vì y đã thắng ta mười triệu. Thân vương Đức Tắc Ni Áo cuối cùng vẫn không quên đùa một cái.

Đại sư cận chiến? Đây là thứ gì? Mộc Thâm trên đài quan sát trong lòng không hiểu.

548. Chương 548: Làm Sao Mới Có Thể Hoa Lệ?

- Mà đối thủ của Diệp đại nhân chúng ta sẽ là ai đây? Mọi người nhất định đoán không ra! Ha ha, bây giờ đã tới lúc chúng ta vén màn chân tướng rồi! Để chúng ta hô vang tên của y... Tuyên Ninh! Trong giọng nói

của Đức Tắc Ni Áo tràn đầy kích thích.

- Ô ồ ồ, Tuyên Ninh! Tuyên Ninh! Vô số người đồng thanh hô to, cả sân đấu rơi vào trong một mảng cuồng nhiệt.

Tuyên Ninh, có sức ảnh hưởng cực cao ở cả nước Đông Vân, là thần tượng vô số người sùng bái. Hắn là đại danh từ của sức mạnh và sự cường đại, ba mươi tuổi chính là tuổi tác hoàng kim của một xạ thủ, mà thực lực siêu mạnh chỉ cách xạ thủ cấp chín một bước càng làm người ta hít bụi theo không kịp.

Nhiệt tình của người xem trên toàn đấu trường lập tức bị thiêu đốt. Mặc kệ thi đấu phía sau xem hay hay không, chỉ trận đấu biểu diễn này thì đã đáng tới rồi.

Diệp Trùng và Tuyên Ninh đồng thời tiến vào trong sân, hai người nhìn nhau.

- Xin chào. Tuyên Ninh mặt không biểu tình chào hỏi.

- Xin chào. Diệp Trùng cũng lạnh băng băng giống vậy trả lễ.

Trận tỉ thí này của hai người chỉ là một trận đấu biểu diễn, chỉ cần biểu hiện một chút thì được rồi, không hề cần đánh đao thật, súng thật. Ý của Tô Môn Tây Gia Hoa rất đơn giản, chỉ cần Diệp Trùng lộ một chút là được rồi. Quan trọng là một chút này không chỉ phải lộ ra đẹp đẽ, mà còn phải có thể hấp dẫn mọi người, có thể làm người ta nhìn say đắm, loạn cả mắt là tốt nhất.

Loại đánh giả này đối với Diệp Trùng mà nói, có quá nhiều tính khiêu chiến, phải biết, hắn trước giờ không có thiên phú biểu diễn.

Đoàn Khiêm có chút hưng phấn nhìn hai người trong sân, tin tức liên quan tới việc Tô thành gần đây xuất hiện một vị đại sư cận chiến, hắn cũng sớm có nghe, nhưng do lúc hắn tới đã qua thời gian Diệp đại sư nhận học trò. Mà lời đồn này, với hắn, không có thật.

Không ngờ, cao thủ cận chiến quả nhiên tồn tại. Đoàn Khiêm mở to mắt, sợ bỏ sót bất cứ chi tiết nào. Hắn biết, lời đồn có thể có sai, nhưng chỉ có nhân vật cấp đại sư chân chính mới có thể tiến vào nơi này tiến hành thi đấu biểu diễn. Điều này đủ nói rõ thực lực của vị Diệp đại sư này đã được sự thừa nhận của mấy người bệ hạ.

Nhìn thấy thiếu niên dường như lớn không hơn mình bao nhiêu trong sân, tâm tình của Đoàn Khiêm lại có chút phức tạp. Một mặt, đủ nói rõ lựa chọn lúc đầu của hắn không hề sai, hắn không hề là người phần đầu cô độc. Nhưng nhìn người khác lớn hơn mình không bao nhiêu lại có thể bước vào hàng ngũ đại sư, làm sao kêu hắn không sinh lòng ngưỡng mộ?

Tỉ thí của Diệp Trùng và Tuyên Ninh không hề lựa chọn địa đồ gì, chỉ là ở trên một đài phẳng rộng rãi một ngàn mét vuông, trên mặt sàn bằng phẳng do nham thạch tạo thành không có vật gì.

Tuyên Ninh mặt không cảm xúc, không có ai có thể đoán được trong lòng hắn hiện giờ rốt cuộc là đang nghĩ gì, Diệp Trùng cũng như vậy. Hai người vẻ mặt nghiêm túc.

Hai người gần như đồng thời phát động.

Một luồng thần niệm nghiêng trời lật đất, cường đại mà bá đạo, tràn đầy tính xâm lược, mang theo uy thế không gì sánh được, bao phủ cả sân đấu. Đây chính là thần niệm của Tuyên Ninh, cường giả đỉnh cao nhất!

Đoàn Khiêm biến sắc rồi, thân vương Đức Tắc Ni Áo biến sắc rồi, mấy xạ thủ trên khán đài ai nấy cũng sắc mặt trắng bệch. Dưới thần niệm cường đại này, mọi người bỗng cảm thấy mình là một con kiến dưới ngọn núi cao, nhỏ bé vô cùng. Mà uy áp bao trùm trời đất như thủy ngân tuôn chảy đó, quả thật làm người ta phát điên.

Chỉ có lác đác vài vị xạ thủ cấp tám như Tô Môn Tây Gia Hoa vẫn có thể giữ được trấn định dưới luồng thần niệm này, nhưng ánh mắt của bọn họ lại bán đứng bọn họ. Tuy mọi người đều biết Tuyên Ninh rất mạnh, nhưng không ai biết Tuyên Ninh lại có thể mạnh tới mức độ này!

Mà một số xạ thủ cấp bốn trở xuống, hứng phải xung kích của luồng thần niệm này, thần niệm của bọn họ sẽ chịu tổn thất, điều này sẽ là một trở ngại tu luyện thần niệm về sau của bọn họ. Nhưng nếu như bọn họ có thể khắc chế trở ngại này, bọn họ sẽ thu được chỗ tốt vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Tuyên Ninh, quả nhiên danh bất hư truyền!

Nhìn từ trên khán đài, Tuyên Ninh chỉ là một bóng người cực nhỏ, nhưng hiện giờ mọi người nhìn về phía bóng người cỡ con kiến này lại tràn đầy sự kính sợ, ngay cả mấy xạ thủ cấp tám, ánh mắt nhìn về phía Tuyên Ninh cũng cực kỳ phức tạp.

Luồng thần niệm tràn đầy uy thế này không hề mang lại cho Diệp Trùng quá nhiều ảnh hưởng. Tuy thần niệm của Tuyên Ninh bá đạo vô bì, nhưng ý chí của Diệp Trùng cũng kiên cường như thép, không chút phân thân, dao động.

Diệp Trùng đã bắt đầu cử động.

Được thôi, biểu diễn thì biểu diễn, Diệp Trùng vừa chạy vừa bó tay suy nghĩ.

- Oa! Hắn chạy nhanh quá!

- Trời ạ, hắn là người bay sao?

- Mẹ, mau nhìn, siêu nhân!

.....

Mọi người trên khán đài lập tức trở nên sôi sục, bọn họ nào từng thấy qua kỹ xảo thần kỳ thế này. Mỗi một bước đi của Diệp Trùng thì là bảy, tám mét, với cái nhìn của bọn họ, điều này vượt xa cực hạn của con người. Nhưng một màn hiện giờ này lại xảy ra sờ sờ trước mặt bọn họ, kêu họ làm sao mà không kinh ngạc?

- Trời ạ! Đoàn Khiêm kích động bùm ngực mình, mặt đầy vẻ không thể tin tưởng, hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm bóng người chạy như bay trên sân đấu đó.

Yêu cầu của Tô Môn Tây Gia Hoa, Diệp Trùng nhớ rất rõ ràng, đó chính là đẹp, có thể làm người ta hoa cả mắt. Nói thật, trong kỹ xảo của Diệp Trùng, gần như nhìn không thấy thứ quá hoa hòe nào, hắn vẫn luôn tôn thờ nguyên tắc đơn giản, hiệu quả.

Điều này làm hắn có chút khó xử, làm thế nào mới có thể gọi là xung đột thị giác mãnh liệt chứ?

Trong lòng Tuyên Ninh cũng tràn đầy sự kinh ngạc, lời đồn về phương diện chiến đấu của vị Diệp đại sư này hắn đã sớm nghe qua, nhưng do không cho là đúng, hắn cũng không lưu ý thế nào. Bây giờ nhìn thấy tốc độ chạy kinh người thế này của Diệp Trùng, Tuyên Ninh thấy lần đầu bị dọa nhảy dựng lên.

Quả nhiên vẫn có vài phần thực lực a!

Nhìn đối phương dường như không có chút ý ra tay với mình, lòng mày Tuyên Ninh xoắn lại, thần niệm tán phát ra bỗng thu lại, đám khán giả trên khán đài chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Chính ngay lúc Diệp Trùng đang dẫn đo biểu diễn thế nào mới có thể coi như là hoành tráng, hoa lệ, bỗng hắn cảm thấy thần niệm bên người rút lại như thủy triều, đầu hắn lại bỗng dâng lên một cảm giác bị khóa chặt như có như không.

Ánh mắt Diệp Trùng bỗng rơi trên người Tuyên Ninh, ánh mắt hắn trong khoảnh khắc đó lạnh như băng giá, đây là phản ứng trực giác đối với nguy hiểm của Diệp Trùng.

Ánh mắt Tuyên Ninh nhìn về phía hắn cũng lạnh lẽo như rắn, nhìn chăm chăm vào hắn.

Nửa thân trên hơi rung rung, thân hình liền giống như lò xo, đung đưa thành một màn hư ảnh. Cảm giác bị khóa chặt nửa có nửa không đó lập tức biến mất, trong mắt Tuyên Ninh đối diện lộ ra vẻ có đôi chút kinh ngạc một cách rõ ràng.

Diệp Trùng lúc này đã sớm quảng toàn bộ những thứ liên quan đại loại như là biểu diễn hoa lệ gì đó của Tô Môn Tây Gia Hoa ra sau đầu, trong mắt hắn, chỉ có chiến đấu.

Không chút do dự, mũi chân Diệp Trùng điểm một cái, cả người liền giống như tên rời dây, mạnh mẽ vọt ra.

Bước đi hình chữ Z, Diệp Trùng giống như một tia chớp màu đen ngoằn ngoèo, trong tầm mắt của người đang xem để lại một vết điện ngoằn ngoèo kinh diễm màu đen.

Sự cường đại của đối phương vượt xa ý liệu của Tuyên Ninh. Trên mặt hấn cũng lộ ra vẻ thận trọng, sủng huỳnh quang trên tay cũng nâng lên.

Cùng lúc này, một luồng thần niệm so với vừa rồi càng thêm cô đọng bao phủ cả sân quyết đấu, lần này khán giả trên khán đài lại không có chút cảm giác nào. Không chế đối với thần niệm Tuyên Ninh biểu hiện ra lần này so với lần vừa rồi đó không biết là mạnh hơn bao nhiêu lần. Luồng thần niệm này tuy bao phủ phạm vi nhỏ, nhưng lại cô đọng vô bì, giống như thực chất.

Đây chính là chỗ cường đại chân chính của xạ thủ cấp tám. Cảm nhận của bọn họ đối với thần niệm đã tới một mức độ muốn gì được nấy, hiểu biết đối với mọi sự biến đổi trong phạm vi thần niệm của bọn họ bao phủ càng thêm tinh vi, đây là chỗ xạ thủ cấp tám hoàn toàn không thể tưởng tượng. Mà thần niệm cô đọng của bọn họ khó mà bị quấy nhiễu.

Mắt Diệp Trùng hơi nhắm lại, trong mắt bỗng xuất hiện mấy mươi sợi màu lam nhạt.

Cùng lúc này, thân thể Diệp Trùng bỗng trở nên vô cùng mềm mại, giống như người bùn vậy, liên tục làm ra rất nhiều động tác không thể tin được, mấy động tác phần lớn đều hoàn toàn vi phạm lẽ thường này hấn làm lại lưu loát, uyển chuyển đến độ này. Mà bước chân của hấn cũng trở nên càng thêm phiêu hốt, càng thêm nguy dị, giống như cá bỏi trong nước vậy, linh xảo dị thường, nhưng lúc này lại làm người ta ngược lại, hít một hơi khí lạnh.

Sắc mặt Tuyên Ninh đã biến đổi, bởi vì hấn phát hiện thần niệm của mình lại không cách nào nắm bắt được Diệp Trùng.

Đối với một xạ thủ mà nói, thần niệm không cách nào nắm bắt được đối phương, đó chính là tương đương với bại trận rồi. Ánh mắt hấn bỗng trở nên ngưng trọng, Diệp Trùng đã cách hấn rất gần, cái bóng người phiêu hốt như quỷ mỵ đó ở trong mắt Tuyên Ninh lộ ra khí tức vô cùng lạnh lẽo đáng sợ.

Tên này mạnh quá! Tuyên Ninh cảm khái trong lòng, nhưng hấn lại không muốn nhận thua dễ dàng như vậy, có thể gặp được đối thủ thế này, đó là thứ có thể gặp không thể cầu, cơ hội chỉ có một lần, hấn không muốn lãng phí.

Hấn quyết định dùng kỹ xảo vẫn chưa có quen thuộc hấn mới ngộ ra gần đây!

Tuyên Ninh là một xạ thủ cấp tám, ở bên ngoài rất nhiều người cho rằng, hấn có thể là người cách xạ thủ cấp chín gần nhất trên thế giới này. Mà thực tế thì sao, hấn cách xạ thủ cấp chín chỉ khoảng cách một bước mà thôi. Nhưng chính khoảng cách một bước này lại vẫn luôn làm hấn cảm thấy có chút xa không với tới. Đã tới cảnh giới của bọn họ, rất nhiều thứ đã nói không rõ ràng được, hiểu thì hiểu, không hiểu thì không hiểu. Khoảng cách lần ranh có thể một ngày ngộ ra, cũng có thể mười năm khó chạm tới.

Điều này đối với hấn mà nói, là một cơ hội!

Dưới sự chăm chú quan sát của hai trăm ngàn khán giả, Tuyên Ninh bỗng làm một động tác mà mọi người đều không ngờ tới.

Hấn nhắm mắt lại.

Trong chiến đấu kịch liệt thế này, hấn lại nhắm mắt! Hấn điên rồi sao? Lúc đó liền có mấy xạ thủ đứng bật dậy, mà mấy xạ thủ cấp tám đó, lúc này ai nấy đều càng không dần lòng được.

Ánh mắt của bọn họ tự nhiên không phải thứ mà mấy xạ thủ cấp thấp đó có thể so sánh. Tuy bọn họ không hề rõ ràng trong sân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại có thể đoán được đại khái. Ít nhất bọn họ đều biết, trong khoảnh khắc sấm rưng chớp giạt vừa rồi đó, Tuyên Ninh đã rơi vào thế hạ phong.

Điều này kỳ thật làm cho tất cả xạ thủ cấp tám đều cả kinh, bọn họ làm sao cũng không ngờ Diệp Trùng lại có thể uy hiếp được xạ thủ cấp tám! Mười hai xạ thủ cấp sáu cộng lại cũng không bằng một xạ thủ cấp tám. Nhưng điều làm bọn họ càng thêm mong đợi lại là Tuyên Ninh. Dưới tình hình thế này, Tuyên Ninh sẽ làm ra phản ứng thế nào chứ?

Tuyên Ninh được cho là người gần với xạ thủ cấp chín nhất, cách nói này không hề khi không mà có, khoảng cách giữa xạ thủ cấp tám có lẽ chỉ có sau khi thật sự trở thành xạ thủ cấp tám mới có thể hiểu rõ.

Dưới tình hình bất lợi thế này, Tuyên Ninh đã làm một cử động không ai ngờ, tiếp theo sẽ là cái gì?

Đáp án ở trong lòng mấy xạ thủ cấp tám đứng xem đó muốn buột miệng thốt ra: Có khả năng nhất chính là kỹ xảo mới ngộ ra của Tuyên Ninh!

Thiên phú của Tuyên Ninh không có ai hoài nghi, sự thật thì, người có thể thành xạ thủ cấp tám đều có thiên phú cực kỳ xuất chúng, phương hướng của mỗi người đều không giống nhau, nhưng có tham khảo thường là khá tốt hơn so với tự mình mê muội mày mò.

Tuyên Ninh từ từ nhắm mắt lại, trời đất trong khoảnh khắc này dường như tĩnh lặng lại.

Tất cả ồn ào giữa trần thế, toàn bộ đều cách xa hẳn. Khu vực thần niệm của hắn bao phủ xuất hiện trong đầu hắn vô cùng rõ ràng. Chính trong trời đất không thể rõ ràng hơn này, lại có một đám hư ảnh, thần niệm của mình trước sau không sao nắm bắt được rõ ràng.

Một nụ cười lạnh lùng nhưng tràn đầy đấu chí xuất hiện ở khóe miệng hắn.

Diệp Trùng không hề lo đối phương làm gì, vĩnh viễn không cần theo tiết tấu chiến đấu của đối phương, đây là một trong những nguyên tắc chiến đấu hắn tôn sùng.

Nhưng bỗng nhiên, Diệp Trùng lại phát hiện không đúng.

Trong tầm mắt của hắn, mấy mươi đường màu lam rõ ràng ban đầu đó đang biến mất với tốc độ kinh người.

Diệp Trùng kinh sợ trong lòng, loại tình huống này hắn vẫn là gặp phải lần đầu, ngay cả Sa Á cũng không có loại biến hóa này.

Biến hóa của mấy đường màu lam đó trong tầm mắt của Diệp Trùng cực nhanh, có lúc chẳng qua chỉ là lóe lên rồi mất, nếu như không bắt được khe hở xuất hiện trong khoảnh khắc đó, vậy thì sẽ bị thần niệm của đối phương khóa chặt.

Diệp Trùng không kịp suy nghĩ, cố hết toàn bộ sức lực men theo quỹ tích của đường màu lam trong tầm mắt mà biến ảo thân hình. Mấy đường màu lam này giống như đột nhiên thoáng cái sống dậy, dùng tốc độ kinh người bắt đầu biến hóa, thời gian dành cho Diệp Trùng cũng càng lúc càng ít.

Diệp Trùng thoáng cái liền lâm vào bị động, hắn phải đi theo đường màu lam, đó mới là khe hở của thần niệm đối phương, nhưng số lượng đường màu lam trong tầm nhìn của Diệp Trùng hiện giờ không chỉ giảm mạnh, chúng vừa xuất hiện liền dùng tốc độ kinh người bắt đầu biến mất, điều này cũng có nghĩa đường đi Diệp Trùng có thể lựa chọn giảm mạnh, thời gian có thể suy nghĩ giảm mạnh.

Điều đáng sợ không hề chỉ như vậy. Thần niệm của đối phương giống như đột nhiên sống dậy, đường màu lam xuất hiện trong tầm nhìn của Diệp Trùng không còn là rõ ràng, phân minh, mà trở nên nửa có nửa không, với lại, còn trong hoàn cảnh không ngừng biến hóa.

Dần dần, tập trung vào đường màu lam trong tầm nhìn, Diệp Trùng không hề chú ý thấy, mình lại cách Tuyên Ninh càng lúc càng xa.

Do đó trên sân xuất hiện một màn cực kỳ nguy dị.

Tuyên Ninh nhắm chặt cặp mắt đứng ở nguyên đó không hề động đậy, còn Diệp Trùng từ lúc mới bắt đầu tới giờ, vẫn luôn không ngừng thay đổi phương vị, vừa tới liền đi. Thần niệm của Tuyên Ninh biến hóa không ai có thể thấy rõ, mọi người đều không biết hắn đang làm gì. So ra, di động phiêu hốt khó đoán, tốc độ nhanh như tia chớp, còn có sự thần kỳ của một bước liền bảy tám mét đó của Diệp Trùng, làm khán giả mở rộng tầm mắt.

Đặc biệt là một số thiếu niên, cảm thấy một chuỗi hư ảnh hư hư thật thật kéo sau lưng Diệp Trùng quả thật là tuyệt vời!

Diệp Trùng hoàn hồn lại, hắn rất mau liền phát giác ra cảnh khó khăn của mình. Cứ tiếp thế này, muốn tới gần Tuyên Ninh căn bản không thể nào. Tuy Tuyên Ninh cũng không có biện pháp gì với mình nhưng cứ thế này, chỉ có thể là hòa.

Diệp Trùng bỗng nhìn thấy tấm sàn do nham thạch tạo thành của sân đấu dưới chân mình, trong lòng bỗng máy động.

Diệp Trùng đột nhiên quát lớn một tiếng, Yết ba hồng!

Một làn sóng âm vô hình, lấy hấn làm trung tâm, mau chóng lan rộng ra xung quanh.

Yết ba hồng đối với xạ thủ cấp tám mà nói, không thể nào tạo thành thương hại gì, một điểm này Diệp Trùng đã nghiệm chứng trên người Sa Á. Nhưng, Diệp Trùng không hề muốn lợi dụng Yết ba hồng tạo thành thương hại gì với Tuyên Ninh, điều hấn muốn, chỉ là đối phương chịu chút dao động.

Tuyên Ninh lần đầu tiên gặp phải công kích sóng âm cổ quái thể này, quả nhiên đã bị ảnh hưởng.

Chút ảnh hưởng này, truyền dẫn tới thần niệm, lập tức được phóng lớn mấy mươi lần. Trong tầm nhìn của Diệp Trùng bỗng xuất hiện vô số đường màu lam cắt ngang xê dọc.

Diệp Trùng không dám do dự, vị trí của hấn vừa đúng là điểm cắt của hai đường màu lam.

Cơ hội này đối với hấn mà nói, đã đủ rồi!

Chân phải Diệp Trùng giậm liên tục lên sàn của sân quyết đấu.

Tung! Từng tiếng trầm muộn một chấn động toàn sân, giống như một cái trọng chùy nặng nề nện lên tim mọi người vậy, rất nhiều người lập tức cảm thấy có cảm giác hơi khó chịu, buồn nôn.

Trên sân xuất hiện một màn cực kỳ dọa người.

Lấy Diệp Trùng làm trung tâm, trên tấm sàn do nham thạch cứng rắn như thép tạo thành xuất hiện vô số vết nứt, giao thoa dày đặc giống như lưới nhện.

Tuyên Ninh đột nhiên cảm thấy mặt đất có chút rung động, trong lòng kinh hãi, khó giữ tâm thái bình tĩnh như nước tiếp nữa.

Chính ngay lúc này, chân phải Diệp Trùng lại đạp liên hồi.

Nham thạch vừa mới vỡ thành mảnh nhỏ giống như hạt đậu rang, bỗng cái nhảy vọt lên.

Diệp Trùng lại quát lớn một tiếng, ngấm chuẩn một khối nham thạch to cỡ nắm tay, chân phải đá nghiêng một cái.

Khối nham thạch to cỡ nắm tay đó liền giống như đạn pháo, bay vèo vèo về phía Tuyên Ninh.

Sắc mặt đám khán giả đã biến đổi. Sắc mặt thân vương Đức Tắc Ni Áo biến đổi, sắc mặt Đoàn Khiêm biến đổi, sắc mặt Tô Môn Tây Gia Hoa cũng biến đổi!

Sắc mặt Tuyên Ninh vẫn luôn giữa trấn định cũng biến đổi!

Điều chỉnh súng quang theo bản năng, vô số chùm sáng chuẩn xác bắn trúng khối nham thạch to cỡ nắm tay đó. Tuy tốc độ bay của nham thạch cực nhanh nhưng hấn vẫn có thể nắm bắt được. Nhưng, thần kinh phản ứng của hấn vẫn không nhanh tới mức có thể tránh được nham thạch bay với tốc độ cao thể này! Điều hấn có thể làm chỉ là bắn nát nó trước khi nó đánh trúng mình!

Nhưng, hấn dưới tình huống khẩn cấp, bỏ qua một việc, súng quang hấn cầm trên tay, không hề là Hải mã nhân, súng quang đỉnh cấp hấn thường sử dụng đó mà chỉ là một khẩu súng huỳnh quang chuyên dùng tỉ thí! Uy lực của loại súng huỳnh quang này chỉ có thể xuyên qua quần áo của con người, muốn dùng nó bắn nát khối nham thạch cứng rắn vô bì này, đó là mơ mộng hão huyền!

Hết rồi! Tuyên Ninh rất mau liền ý thức được một điểm này, lòng hấn liền trầm thẳng xuống. Thần niệm của hấn nắm bắt rất rõ ràng tốc độ của khối nham thạch này. Tốc độ nhanh như vậy, không, chỉ cần khối đá có tốc độ nhanh một nửa thể này bắn trúng mình, vậy thì khẳng định phải bị thương, mà nếu như bắn trúng vị trí yếu hại, vậy thì cực có khả năng lấy đi tính mạng của mình!

Mục tiêu của khối đá này là chỗ nào? Là phần đầu của mình!

A a a!

Tuyên Ninh trợn tròn mắt, gân xanh trên trán to như sâu rất dọa người. Giữa lúc sống chết, tiềm năng Tuyên Ninh bộc phát ra cực kỳ kinh người.

Diệp Trùng bỗng cảm thấy luồng thần niệm giống như thực chất bên cạnh mình bỗng biến mất toàn bộ.

Bình!

Khối đá đó ở chỗ cách Tuyên Ninh vẫn còn ba mét đột nhiên nổ tung, hóa thành một đám mưa đá nhỏ mịn, tản ra xung quanh.

Toàn sân im lặng như tờ.

Tuyên Ninh giữ biểu tình mắt trợn tròn đủ năm giây, bỗng ngửa mặt ngã ra sau, té mạnh trên đất, hôn mê.

Diệp Trùng lúc này mới phản ứng lại, mình suýt nữa đã giết Tuyên Ninh. Điều này thật ra từ mặt khác đã chứng minh thực lực của Tuyên Ninh, làm Diệp Trùng cảm thấy nguy hiểm. Hắn ngược lại không có ray rút gì, chỉ hướng về phía Tô Môn Tây Gia Hoa nhún nhún vai bất lực.

Biểu diễn hoa lệ, độ khó quá lớn a!

Sắc mặt Tô Môn Tây Gia Hoa tái mét, suýt chút nữa, suýt chút nữa cao thủ lợi hại nhất dưới tay mình đã chết dưới tay tên này! Tên khốn kiếp, đáng chết, hắn không biết đây chỉ là biểu diễn thôi sao?

Lại nhìn thấy động tác nhún vai với hắn của Diệp Trùng, lửa giận Tô Môn Tây Gia Hoa cố sức kiềm nén rốt cuộc đã bùng nổ, hướng về phía mấy đại thần bên cạnh hắn quát lên giận dữ: “Còn xem cái gì? Bác sĩ đâu? Bà nó, còn không mau đi kiểm tra Tuyên Ninh!” Tô Môn Tây Gia Hoa tức lên tới đầu lần đầu tiên ở trước mặt đại thần bùng nổ lời thô tục!

549. Chương 549: Nhìn Không Thấu

Trận chiến này, Diệp Trùng một trận mà thành danh.

Tô thành đã sôi sục! Nước Đông Vân đã sôi sục! Tin tức này dùng tốc độ kinh người, lấy Tô thành làm trung tâm, mau chóng lan rộng ra mỗi một góc ngách của thế giới. Trong khoảng thời gian rất ngắn, Tây Hàn, Nam Châu đã nhận được tin tức, mà mấy nước nhỏ rải rác đó, cũng rất mau thì đã nhận được tin tức này.

Thiên hạ đều kinh sợ!

Tuyên Ninh đã là xạ thủ cấp cao nhất rồi, hắn cũng bại trên tay Diệp Trùng, trận chiến này đã gây dựng địa vị cao quý của Diệp Trùng, mà xưng hiệu đại sư cận chiến của hắn cũng coi như là được chứng thực.

Dân chúng của Tô thành ai nấy đều cao hứng tột cùng, dù rằng với cái nhìn của bọn họ, võ thuật đặc biệt, mới lạ đó thần bí như vậy, nhưng có thể tận mắt nhìn thấy một màn có thể ghi vào trong sử sách này, làm thế nào kêu bọn họ không kích động? Với lại, điều Diệp Trùng không ngờ là, chiến đấu giữa hắn và Tuyên Ninh, đối với người bình thường mà nói, là hoa lệ tới bậc nào. Sau trận chiến này, Diệp Trùng cũng trở thành thần tượng vô số người sùng bái.

Mà người đứng đầu nước Đông Vân, cũng là vị đại sư cận chiến đầu tiên từ khi có lịch sử trên thế giới cũng sinh ra ở nước Đông Vân, điều này cũng làm tất cả người dân nước Đông Vân kiêu ngạo vô cùng. Trong mắt bọn họ, Diệp Trùng đã trở thành một trong những nhân vật có tính tượng trưng cho nước Đông Vân. Nhưng trong mắt sứ thần các nước khác, Diệp Trùng lại là một người bọn họ vừa kính vừa sợ, vừa hận, vừa ghét. Một vị đại sư cận chiến trong mắt bọn họ không hề coi là gì, nhưng một vài người có lòng, thí dụ như Mộc Thâm, rất nhanh liền điều tra được tình báo Diệp Trùng thu nhận học trò rộng rãi, lại sinh ra lo lắng trong lòng.

Võ thuật, trong lúc nhất thời cũng trở thành nghề nghiệp nóng sốt nhất. Nhưng võ thuật gia khác đều là mã ngoài, chỉ có tiến vào môn hạ của Diệp đại sư, đó mới là võ thuật chính tông.

Không cần bất cứ tuyên truyền dư thừa nào, nhãn hiệu của Diệp Trùng đã được dựng lên. Kế tiếp đó, liên quan tới công tác thu nhận học trò đợt hai của Diệp đại sư sắp được triển khai, đám thiếu niên đang vì lần trước bỏ qua mà hồi hận lúc này ai nấy đều ngheh cổ chờ mong.

So với ánh sáng vạn tượng của Diệp Trùng, Đoàn Khiêm trở thành tuyển thủ cận chiến duy nhất trong bát cường cũng coi như là một tin tức không lớn không nhỏ. Do vậy Đoàn Khiêm cũng liền có danh xưng là “tiểu Diệp”. Tuy hẳn đối với Diệp Trùng kính trọng như người nhà trời, nhưng vẫn cực kỳ ghét cái xưng hô này.

Nhưng phàm là thiên tài, thường không nguyện ý bị gọi là “thứ nhì gì đó”.

Cả nước Đông Vân dậy nên một làn sóng nóng hổi học tập võ thuật, đây chính là điều Tô Môn Tây Gia Hoa muốn. Rất nhanh, Tô Môn Tây Gia Hoa công bố một loạt biện pháp đẩy sóng thêm gió, thí dụ phát hành giáo trình tiêu chuẩn cơ sở võ thuật tới các nơi, tác giả của nó chính là Diệp Trùng. Mà bộ sách này cũng mau chóng truyền tới quốc gia khác của đại lục, trở thành một bộ sách có ảnh hưởng lớn nhất mấy trăm năm từ lúc này về sau.

Gần như đồng thời, quân đội cũng ra văn kiện, nâng cao tiêu chuẩn tuyển binh, trên đó tăng thêm yêu cầu đối với thể lực. Ngoài ra, đồng thời bắt đầu tuyển mộ binh sĩ tinh thông võ thuật, đãi ngộ cực cao. Nhưng nhất thời lại không ai đoái hoài tới.

Trong khoảng thời gian này, Tô thành có thể nói là mây gió vần vũ, rất nhiều sự kiện có ảnh hưởng cực kỳ quan trọng tới tình thế đại lục sau đó. Giống như kẻ sẽ có kiến thức như là Mộc Thâm, đã phát giác ra quân lực của nước Đông Vân đang im lặng quật dậy.

Diệp Trùng lại mặc kệ mấy việc này, trận đấu biểu diễn vừa kết thúc, hắn liền trở về trang viên của mình, làm cho Đoàn Khiêm một lòng muốn bái sư ngơ ngẩn tìm không được cơ hội.

Trở về trang viên, việc đầu tiên Diệp Trùng làm chính là gọi Sa Á tới.

Diệp Trùng nói với Sa Á: “Darkness là một chỗ thế nào?”

Sa Á có chút ngờ vực nhìn Diệp Trùng, nàng không ngờ thứ Diệp Trùng vội vội vàng vàng kêu mình tới hỏi là vấn đề này: “Darkness? Ngài tại sao đột nhiên cảm thấy hứng thú với nó vậy?”

Nhưng nàng cũng biết Diệp Trùng không sẽ không trả lời, hơi dừng một chút, nói: “Darkness là một chỗ khá kỳ quái mà lại nguy hiểm. Bình thường mà nói, có lẽ chỉ có cao thủ cấp bảy, tám trở lên mới có thể thật sự tiến vào Darkness. Ở vòng ngoài Darkness, là khu vực cát và khu vực sương mù.”

- Khu vực cát thường cát bụi tung mù, cực kỳ hoang vắng, rất khó nhìn thấy sinh vật khác. Nhưng sinh mạng có thể sống ở khu vực cát đều cực kỳ cường hãn. Nhưng chỉ cần không gặp phải sinh vật khủng bố như là bầy thần lân cát, đối với xạ thủ cấp sáu trở lên, nơi đó không hề coi là quá nguy hiểm. Khu vực cát là chỗ chiến cơ không cách nào điều khiển, nơi đó có khả năng nổi lên bão cát bụi bất cứ lúc nào, rất nguy hiểm.

- Vượt qua khu vực cát thì tiến vào khu vực sương mù. Không giống sự khô hạn và thiếu nước của khu vực cát, khu vực sương mù là một khu rừng rậm, khắp nơi tràn đầy sương tím, cực kỳ ẩm ướt. Thực vật nơi đó sinh trưởng cực kỳ um tùm, nếu như thần niệm không đủ mạnh, tốt nhất đừng tiến vào khu vực sương mù, bởi vì mất ở chỗ đó hoàn toàn không có bao nhiêu tác dụng, phải dựa vào thần niệm để thăm dò mọi thứ xung quanh. Sinh vật của khu vực sương mù rất nhiều, hình dáng phần lớn đều không lớn, phần lớn như côn trùng, nhưng rất khó đối phó, chúng thường xuất hiện thành bầy. Ngoài ra, thực vật nguy hiểm ở chỗ đó cũng khá nhiều, là một nơi cực kỳ nguy hiểm.

Diệp Trùng bỗng mở miệng: “Sương mù đó là màu tím?”

Sa Á gật đầu, đáp: “Đúng.”

Thấy Diệp Trùng lại không nói gì, Sa Á liền tiếp tục nói: “Sau khi đi ra khỏi khu vực sương mù thì thật sự đã tiến vào Darkness. Darkness ở dưới đất, nơi đó cả ngày không thấy ánh mặt trời, dung nham đỏ hồng chảy tràn khắp nơi, chúng giống như sông vậy. Tuy Darkness không có ánh mặt trời, nhưng thực vật lại không ít, so với khu vực cát thì xum xuê hơn nhiều, một điểm này ta vẫn rất kỳ quái.”

- Sinh vật của Darkness cực kỳ cường đại, hơi không cẩn thận thì sẽ mất mạng. Khắp nơi chỗ đó đều là đá nặng. Đá nặng là đặc sản của Darkness, chỉ có ở đó mới có.

Diệp Trùng biết, đá nặng mà Sa Á nói chính là kim loại, nhưng nghĩ chắc không phải là đơn chất kim loại tự nhiên, mà là quặng kim loại có hàm lượng kim loại khá cao.

- Mấy xạ thủ tiến vào Darkness thường đều mang theo một số đá nặng trở về, chúng là tài liệu cực kỳ quý hiếm, dùng nó có thể đổi được vũ khí khá tốt từ tay của kỹ sư chế tạo vũ khí. Khối Quy Văn một lần trước đó cũng là ra từ Darkness. Sản vật của Darkness cực kỳ phong phú, với với, do hoàn cảnh địa lý khác nhau, tài liệu sinh ra ở chỗ đó và tài liệu bình thường bên ngoài có khác biệt cực lớn. Đáng tiếc, người có thể tiến vào Darkness rất ít, ngoài ra, do phải thông qua khu vực sương mù mà khu vực cát, hoàn toàn không cách nào điều khiển chiến cơ tiến vào.

- Sinh vật dữ tợn của Darkness cực kỳ nhiều, càng đi vào chỗ sâu, sinh vật gặp được càng hung dữ. Chỗ sâu của Darkness mà chúng ta nói hiện này chẳng qua cũng chỉ đi tiếp vào trong mười mấy ngày sau khi tiến vào Darkness. Còn chỗ sâu thật sự, không có ai từng đi qua. Darkness có bao lớn, rốt cuộc có bao sâu, chỗ sâu của nó là đáng về thế nào, không ai biết.

Diệp Trùng đột nhiên nghĩ tới con Xích vĩ thú mà nước Tây Hàn mang tới đó, hần hỏi Sa Á: “Cô có từng thấy qua một loại sinh vật có cái đuôi tên màu đỏ chưa?”

Sa Á nhớ lại một hồi, lắc đầu: “Chưa từng thấy qua. Sinh vật bên trong Darkness quá nhiều, với lại đều lợi hại không ngờ. Chúng tôi đều cố sức tránh phạm vi hoạt động của mấy sinh vật này. Với lại, sinh vật ở chỗ đó có phạm vi thể lực của chúng, hoàn toàn không vượt ranh giới.”

- Ủ. Diệp Trùng bỗng máy động trong lòng: “Chúng sẽ không vượt ranh giới?”

Sa Á gật đầu: “Đúng. Một điểm này thật sự là cực kỳ kỳ quái. Từ khi Darkness được phát hiện, người ta vẫn luôn lo lắng sinh vật Darkness chạy ra ngoài. Ngài biết đó, quái thú cường hãn bên trong đó quá nhiều, quái thú thực lực tương đương với xạ thủ cấp tám chúng tôi hiện đã phát hiện đã có tới mấy loại. Thậm chí còn có mấy loại sinh vật là thứ mà xạ thủ cấp tám hoàn toàn không sao đối kháng được. Ai biết vẫn còn sinh vật càng cường đại hay không. Nếu như mấy sinh vật này chạy ra, đó tuyệt đối là thảm họa của loài người, không có một quốc gia nào có thể chống được mấy sinh vật này.

- Nhưng từ khi Darkness phát hiện tới giờ vẫn chưa có xảy ra việc đại loại như vậy. Ừm, tôi nhớ ra rồi. Thành phố Dã Thập đường như đã phát hiện một người khổng lồ, toàn thân nó bọc trong áo giáp dùng đá nặng chế tạo mà thành. Nhưng nó chỉ xuất hiện một lần rồi biến mất chẳng thấy đâu. Mấy người Đa Già lo lắng việc này, ài, chỉ là không ngờ... Kết cục thảm của mấy người Đa Già này làm Sa Á cũng lấy làm tiếc nuối, nhưng lập tức nghĩ tới cái chết của bọn họ còn có quan hệ khá với Diệp Trùng, Sa Á liền thu lại cảm khái của mình.

Nàng đột nhiên nghĩ tới Diệp Trùng lúc đó cũng ở thành phố Dã Thập, không khỏi kỳ quái hỏi: “Vieejn này ngài chưa nghe qua sao?”

Diệp Trùng làm sao lại không biết? Vô luận ai cũng không ngờ người khổng lồ màu đen mặc giáp đó lại là quang giáp Thần của Diệp Trùng. Diệp Trùng lúc này mới bừng tỉnh ngộ, tại sao lần đó điều khiển Thần trong rừng rậm lại gặp phải công kích của chiến cơ của Đa Già.

- Đã nghe nói. Diệp Trùng cảm giác có chút quái quái, nhưng sự chú ý của hắn lập tức đặt lên câu Sa Á vừa mới nói. Nếu như thật sự có phạm vi thể lực, con Xích vĩ thú đó lại làm sao ra ngoài chứ? Với lại, Diệp Trùng không tin, sinh vật hung hãn giống như Xích vĩ thú thể này lại tuân thủ thứ đại loại như là phạm vi thể lực gì đó, chúng trời sinh đã có tính khuếch trương cực kỳ dữ dội. Ngoài ra, xét từ mức độ thèm khát đối với năng lượng của Xích vĩ thú mà hắn từng thấy, điểm này càng nói không xuôi. Năng lượng của hành tinh này cực kỳ dồi dào, trong mắt Xích vĩ thú, đó tuyệt đối là một khối thịt thơm ngon không thể thơm ngon hơn.

Nhưng sự thật hiện giờ là, Xích vĩ thú hoàn toàn không đi ra từ Darkness, điều này có chút kỳ quái.

Nhưng Sa Á đối với điều này cũng không biết tí gì, Diệp Trùng lúc này phát hiện, nghi hoặc trong lòng càng nhiều hơn. Mà tất cả nghi hoặc đều cần mình tự tiến vào Darkness mới có thể biết được.

Nhưng việc này vẫn còn quá sớm. Chỗ mà ngay cả xạ thủ cấp tám cũng kiêng dè, nguy hiểm trong đó, Diệp Trùng không cần nghĩ cũng biết. Nếu như chuẩn bị chưa đầy đủ, Diệp Trùng căn bản sẽ không tiến vào. Hẳn trước giờ không lấy tính mạng của mình ra đùa.

Tất cả nghi hoặc đều đã chỉ thẳng Darkness, Diệp Trùng liền bắt đầu trù tính từ hiện giờ. Vốn dĩ không hề để tâm tới mấy thiếu niên tham gia huấn luyện đó, Diệp Trùng cũng bắt đầu để ý tới huấn luyện. Tiến vào chỗ sâu của Darkness, muốn dựa vào một mình hẳn khẳng định là không thể nào. Nếu như Xích vĩ thú thật sự sinh sống ở chỗ sâu của Darkness, Diệp Trùng biết rất rõ, loại sinh vật đó không có thói quen đơn đả độc đấu.

Trên tay Diệp Trùng có số người năm ngàn có thể lập thành vệ đội của mình, đây là hiệp nghị đạt được khi hắn làm đầu gặp Tô Môn Tây Gia Hoa. Mà trong hiệp nghị thúc đẩy cận chiến của nước Đông Vân hẳn đồng ý với Tô Môn Tây Gia Hoa lần này, một điều quan trọng nhất chính là nhân viên huấn luyện ra, Diệp Trùng chọn trước. Mà Diệp Trùng còn có thể lựa chọn nhân viên từ trong binh sĩ của quân đoàn khác ngoài trừ quân đoàn số một, thị vệ doanh trực thuộc vương thất để xây dựng vệ đội của mình, không kể sĩ quan quân đội cao cấp.

Năm ngàn người đối với Diệp Trùng mà nói thì đã đủ rồi, nhiều hơn hẳn cũng nuôi không nổi. Đừng thấy tiền bạc trên tay hắn hiện giờ dư dả, nhưng một khi phải xây dựng vệ đội năm ngàn người, số tiêu hao đó cực kỳ kinh người. Tô Môn Tây Gia Hoa không giở trò với mình thì đã không tệ rồi, nào lại giúp hắn một úc nào?

Tiền bạc vẫn không hề là vấn đề quan trọng nhất, vấn đề quan trọng nhất là người. Với cái nhìn của Diệp Trùng, mấy xạ thủ này đều không phù hợp yêu cầu của hắn. Diệp Trùng cho rằng loại chiến đấu khoảng cách vừa này không hề có tác dụng quá lớn, ngoài ra, chiến cơ ở chỗ này với cái nhìn của hắn, vô cùng nguyên thủy. Diệp Trùng không kỳ vọng bồi dưỡng bọn họ thành sư sĩ cận chiến giống như mình đây. Viễn chiến ở chỗ này có thể nói là được trời ưu đãi, vô luận là nguồn năng lượng hay là tài liệu. Nhưng chính thân thể của người ở chỗ này lại là yếu ớt nhất Diệp Trùng từng thấy từ sau ra khỏi hành tinh rác.

Thân thể yếu ớt thế này, điều khiển chiến cơ đương nhiên đã đủ, nhưng nếu như điều khiển quang giáp thì sao. Vậy thì tuyệt đối sẽ chịu không nổi gánh nặng do đổi hướng của quang giáp mang lại. Với Diệp Trùng, là hoàn toàn không đạt chuẩn.

Dưới tình hình thế này hiện giờ, Diệp Trùng chỉ có thể tự mình tới huấn luyện. Đây cũng là tại sao Diệp Trùng bắt đầu lại một lần nữa giữ sự chú ý cao độ đối với huấn luyện.

Độ chú ý của Diệp Trùng vừa tăng lên, ngày tháng của mấy người này liền trở nên khó khăn. Cường độ huấn luyện tăng lên vùn vụt, các loại phương pháp huấn luyện kỳ lạ, cổ quái chưa từng nghe cũng như chưa từng thấy qua mài dũa hai vạn người muốn chết đi sống lại. Mỗi ngày chạy tới khi thoát lực, rất nhiều người ngay cả lúc ăn cơm tay chân cũng còn đang run rẩy.

Vì tăng cường thể chất của đám người, giảm thiểu bị thương, Diệp Trùng còn chuyên môn điều bồi lượng lớn thuốc men.

Chất lỏng màu lục lỏng lánh, tỏa ra mùi vị làm người ta buồn nôn, mọi người cầm cái ly, sắc mặt đồng loạt tái mét. Rất nhiều người thần sắc đấu tranh, ngay cả Liêu Tam là hóa thân của ác ma trong mắt tất cả học viên nhìn thấy loại tình cảnh này cũng lộ ra biểu tình có vài phần không nở nhin. Điều may mắn nhất trong lòng bọn họ hiện giờ chính là, lão tử may mắn là tới làm giám công, không phải tới huấn luyện!

Gương mặt trắng toát của Quỷ Quỷ cũng co rút lại, hiếm hoi dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn đám nữ học viên đã sắp khóc tới nơi. Bước chân lại lướt lùi ra sau vài bước, mùi vị này quả thật không ngửi nổi a.

Nhưng ánh mắt tất cả mọi người đều không khỏi lướt về phía Diệp đại sư mặt không cảm xúc trên đài cao. Mấy ngày lại đây, tuy bọn họ cách biệt bên ngoài, nhưng tin tức Diệp đại sư chiến thắng Tuyên Ninh vẫn truyền tới sân huấn luyện. Mà danh vọng của Diệp Trùng cũng từ đó mà đạt tới đỉnh cao. Mọi người đối với hắn đều sùng bái vô cùng, nhiệt tình huấn luyện của mọi người bốc cao trước giờ chưa từng có.

Nhưng, thứ này...

Chất lỏng màu lục lỏng lách còn tỏa ra hơi nóng hầm hập, nhưng mùi vị làm người ta buồn nôn đó dày vò từng chút một thần kinh yếu ớt vô bì của mọi người.

Người đầu tiên nuốt xuống lại là Thù Mạc Nhi! Nàng ta nhắm mắt, vô cùng kiên quyết uống ừng ực, ừng ực chất lỏng trong ly này.

Điều này làm mọi người đều cả kinh, bao gồm cả Diệp Trùng trong đó.

Có người làm gương, người khác liền không còn do dự như vậy, nghiêng rằng, giống như uống thuốc vậy, trút vào miệng.

Nói ra cũng kỳ quái, chất lỏng này ngửi thấy làm người ta buồn nôn, uống vô lại không hề khó uống như thế.

Hiệu quả của loại chất lỏng này vô cùng rõ ràng. Từ lúc này về sau, người bị thương giảm xuống nhiều một cách rõ ràng. Mà loại chất lỏng này từ lúc này về sau cũng trở thành nước uống thường ngày đám người này phải uống mỗi ngày.

Nhìn thiếu niên ai nấy đều bị rọi đen sạm phía dưới, thân thể của bọn họ so với lúc trước cường tráng hơn rất nhiều, nhưng cách tiêu chuẩn của Diệp Trùng lại vẫn còn rất xa. Điều này chỉ có từ từ, không gấp được. Hai mươi ngàn người, người cuối cùng có thể đạt được tiêu chuẩn có bao nhiêu? Diệp Trùng cũng không dám xác định. Vì cố hết sức rút ngắn thời gian, Diệp Trùng tung ra tin tức chiêu mộ học viên đợt hai.

Bất quá, điều Diệp Trùng khá vừa ý là, mấy người này biểu hiện ra đặc chất của quân nhân. Liêu Tam là người đứng đầu tổng giám công, phương thức hành vi của hắn trực tiếp ảnh hưởng tới chuẩn tắc làm việc của hai mươi ngàn người này. Hắn là một quân nhân thuần túy, phương thức quen thuộc nhất chính là bộ phương thức trong quân đội đó. Cho nên hắn rất tự nhiên thực hành quản lý quân sự hóa toàn bộ chỗ này.

Mặc dù với cái nhìn của hắn, phái một phó doanh trưởng cận vệ doanh trực thuộc vương thất như hắn thế này tới chỗ này làm giám công hoàn toàn là một loại lãng phí, nhưng đã tới rồi, hoàn thành nhiệm vụ không chút cầu thả mới là phong cách của hắn.

Có thể dự đoán, người có thể đi ra từ trong doanh huấn luyện này, đối với bộ quân sự hóa đó tất sẽ không xa lạ, một điểm này lại chính là điều Diệp Trùng cần.

Sự việc lễ chúc mừng và thi đấu toàn quốc cuối cùng đã xong một giai đoạn, Diệp Trùng cũng có thể yên tâm làm việc khác. Cuộc thi chế tạo vũ khí là việc một tuần sau, khoảng thời gian này Diệp Trùng dự định cải tạo trang viên của mình một chút thật tốt, lấy tiêu chuẩn một căn cứ mà nói, nó quả thật quá đơn giản rồi.

Tô Môn Tây Gia Hoa nhìn Tuyên Ninh vẫn hôn mê bất tỉnh, sắc mặt cực kỳ khó coi. Võ lực của tên Tuyên Ninh này tuy cao nhưng lại không phải chỗ hắn xem trọng. Tuyên Ninh làm việc dày dạn kinh nghiệm, với lại trung thành cẩn cẩn, là một tay hắn đề bạt lên. Ngoài ra, hắn làm người chính trực, một thân khí chất quân nhân thuần túy, Tô Môn Tây Gia Hoa vô cùng yêu thích.

Mình cũng hồ đồ, tại sao tìm một tên điên như vậy tới đối kháng với Tuyên Ninh? Trong lòng Tô Môn Tây Gia Hoa phiền não vô cùng. Tên điên đó, sát nhân cuồng! Tô Môn Tây Gia Hoa đã nguyện rửa Diệp Trùng vô số lần trong lòng.

Nhưng trách nhiệm chủ yếu nhất của sự cố lần này vẫn là ở trên người hắn, Diệp Trùng là một người thế nào, trong lòng Tô Môn Tây Gia Hoa hiểu rất rõ. Còn Tuyên Ninh là người thế nào, hắn cũng vô vô cùng. Hắn lúc đó chỉ là muốn làm sao đẩy uy danh của Diệp Trùng lên cao, lại bỏ qua tính cách của hai người.

Tuyên Ninh rất thận trọng, rất chính trực, sát khí rất nặng; còn Diệp Trùng càng thận trọng, càng chính trực, sát khí cũng càng nặng hơn!

Hai người này đụng phải nhau, đó còn không phải là sấm sét đốt cháy mặt đất (sấm sét rất dữ dội) sao?

Trong lòng Tô Môn Tây Gia Hoa vẫn có một nghi hoặc, đó chính là quyết định thu nhận học viên lần hai của Diệp Trùng. Diệp Trùng chủ động đưa ra yêu cầu này làm Tô Môn Tây Gia Hoa vui mừng không ngờ, đương nhiên liền đồng ý. Nhưng hiện giờ tĩnh tâm lại nghĩ, lại cảm thấy có chút nhìn không thấu. Mới bắt đầu, Diệp Trùng đối với việc thu nhận học trò không có hứng thú gì lớn, vẫn là mình dùng một loạt điều

kiện đổi lấy. Nhưng hiện giờ, Diệp Trùng lại chủ động yêu cầu thu nhận lượt học trò thứ hai, điều này làm sao không làm Tô Môn Tây Gia Hoa nghi hoặc?

Tô Môn Tây Gia Hoa không biết động cơ phía sau cử động này của Diệp Trùng rốt cuộc là gì

550. Chương 550: Tuyên Ninh Tới Thăm

Máy lao công Diệp Trùng chế tạo ra đã nhiều tới sáu mươi hai cái. Trên mỗi máy lao công đều gắn quang não sinh vật cấp thấp, Diệp Trùng không hề để ý công năng của mấy cái quang não này cực kỳ yếu ớt, bởi vì chế tạo mấy cái quang não sinh vật cấp thấp này rất đơn giản.

Lợi dụng phương thức bồi dưỡng định hướng trong bồi dưỡng, Diệp Trùng có thể bồi dưỡng ra lượng lớn quang não sinh vật cấp thấp trong thời gian rất ngắn. Ngược lại, chế tạo linh kiện của máy lao công khá tốn công sức, chất địa của vật liệu gỗ ở chỗ này khá cứng rắn, độ cứng sánh ngang hợp kim, nhưng tính gia công lại không như hợp kim, cho nên rất nhiều chỗ nhỏ cần Diệp Trùng động tay chỉnh sửa. Nếu không thứ hiện giờ Diệp Trùng có có thể không phải là sáu mươi hai cái, mà là sáu trăm hai mươi cái.

Mấy máy móc chuyên môn dùng làm khổ sai này, Diệp Trùng gọi là máy lao công, ngược lại khá phù hợp.

Hậu viện của trang viên đã chất thành một gò đất nhỏ, mà phía dưới mặt đất phòng thí nghiệm của Diệp Trùng đó đã đào sâu tới sáu mươi mét. Trong con chip Khuê cho Diệp Trùng, có kỹ thuật xây dựng căn cứ dưới mặt đất cực kỳ chi tiết. Còn có lượng lớn kinh nghiệm xây dựng căn cứ dưới mặt đất hành tinh U Linh của bọn họ.

Điều này mang lại cho Diệp Trùng sự giúp đỡ khá lớn, nếu không, với cơ sở của nó, xây dựng một phòng dưới đất nhỏ chút còn tạm được, căn cứ dưới mặt đất thì đừng nghĩ tới nữa.

Khi căn cứ hiện tại còn lâu mới hoàn công, khắp nơi chất đồng bùn đất, nhưng chỗ đã trải sàn đá lại sạch sẽ vô bì. Vì giảm thiểu giá thành, thứ Diệp Trùng đắn đo đều là tài liệu thiên nhiên như là nham thạch.

Phòng thí nghiệm số một đã hoàn công. Sàn nhà do nham thạch cứng rắn, bằng phẳng tạo thành, bề mặt sàn nhà trơn bóng nổi lên đường vân màu chàm thiên nhiên, mấy nham thạch này đều đã trải qua việc máy cắt laser có độ chính xác cao cắt mà thành. Hệ thống tuần hoàn không khí nội bộ cũng đã xây dựng toàn bộ, cung cấp điện nước cũng đã giải quyết. Phòng thí nghiệm số một có một ngàn sáu trăm mét vuông, nó là một hình vuông tiêu chuẩn. Không gian lớn thế này đủ làm Diệp Trùng đặt các loại máy móc ở trong tòa nhà vào trong này.

Sau khi dời vào, Diệp Trùng lại chia phòng thí nghiệm số một rộng lớn thành mấy mươi phòng nhỏ. Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ, mà mấy phòng nghiên cứu này cũng đủ hình đủ kiểu, chủng loại liên quan rất nhiều. Diệp Trùng chỉ xây mấy phòng nghiên cứu lúc trước sử dụng nhiều nhất. Nếu như phải mang toàn bộ tất cả máy móc trong công tác không gian của Thần đều dọn ra cả, vậy thì vẫn phải chờ sau khi toàn bộ tổng cộng năm phòng thí nghiệm đều xây xong mới được.

Trung tâm điều khiển hệ thống phòng ngự của cả trang viên cũng đã dời xuống đất, trang viên hiện giờ tuy không thể coi là cực kỳ kiên cố, nhưng cũng khá an toàn. Dưới lòng đất sâu sáu mươi mét chính là Diệp Trùng, muốn phá hoại cũng là một việc cực kỳ đau đầu. Mà mấy tòa nhà bên ngoài đó lại là trang trí không quan trọng.

Đối với việc có người muốn từ dưới đất lẳng lặng tiến vào, vậy thì càng không thể nào, mọi thứ xung quanh đều dưới sự giám sát của hệ thống quét hình.

Bận rộn mấy ngày trời, Diệp Trùng cũng thở phào một hơi. Phòng nghiên cứu số một hiện giờ có thể coi như là phòng thí nghiệm thật sự. Mấy ngày này vì xây dựng căn cứ dưới đất đã phí của Diệp Trùng không ít tâm tư. Trên tay hắn không hề có công cụ chuyên môn ở phương diện này, hắn phải tự mình chế tạo. Máy móc loại công trình, Diệp Trùng chế tạo mấy cái không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu như là căn cứ dưới lòng đất cỡ lớn, chủng loại các loại máy móc công trình cần thiết khá nhiều, mà rất nhiều là thứ Diệp Trùng chưa từng thấy qua, thậm chí chưa từng nghe qua. Hắn chỉ có thể đại khái thông qua công năng của chúng mà thiết kế kết cấu của chúng. Nếu như không phải cơ bản của Diệp Trùng vững chắc, kinh nghiệm lại phong phú, vậy thì sáu mươi hai cái máy lao công này hoàn toàn không hoàn thành được.

Cuối cùng đã có một căn cứ khá an toàn, thật sự là không dễ dàng a. Diệp Trùng nhìn căn cứ vẫn chưa hoàn công này, trong lòng lại cảm khái, dường như trước giờ, hẳn đều không có một căn cứ thật sự thuộc về mình.

Chỉ là, nơi này, mình sẽ ở bao lâu chứ?

Ở trong trang viên một tuần, Diệp Trùng không thể không ra ngoài, bởi vì vẫn có một việc đang đợi hẳn. Đó chính là cuộc thi chế tạo vũ khí kế tiếp, hẳn cần phải đi làm giám khảo.

Bất quá, trước việc này, hẳn vẫn cần phải chiêu đãi một người khách.

Tuyên Ninh tới thăm ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng, mà Tuyên Ninh cũng trở thành người thứ ba tiến vào trang viên ngoài Tô Môn Tây Gia Hoa và đại sư Tật Lỗ.

Nếu như là người khác, Diệp Trùng mặc kệ, nhưng là Tuyên Ninh, Diệp Trùng vẫn quyết định gặp mặt.

Tuyên Ninh hiện giờ giống như đổi thành một người khác, nếu như nói, hẳn lúc trước là một thanh kiếm sắc bén lộ rõ, hẳn hiện giờ lại trở nên bình đạm. Trên mặt chỉ có nụ cười ấm áp, gió nhẹ mây nhạt.

Diệp Trùng nhìn Tuyên Ninh hai cái, hỏi: “Người đã tới cấp chín?”

Tuyên Ninh cười cười: “Đúng vậy, không ngờ cấp chín vẫn luôn không có đột phá lại là người mang tới cho ta. Ta phải cảm ơn người thật nhiều.”

- Không cần cảm ơn ta, đây là bản lãnh của bản thân người. Diệp Trùng lắc đầu, với hẳn, việc tăng cấp của đối phương tuy có quan hệ nhất định với mình nhưng loại quan hệ này, không phải là phương diện tốt gì đó. Nếu như là bản thân Diệp Trùng, nếu như có người suýt nữa giết hẳn mà bức hẳn đột phá, hẳn cũng tuyệt sẽ không vì một điểm này mà cảm tạ đối phương.

Việc đầu tiên Diệp Trùng đột phá chính là giết tên đó.

Suy bụng ta ra bụng người, Diệp Trùng không cho rằng mình đáng để Tuyên Ninh cảm ơn.

Tuyên Ninh không tranh chấp, chỉ cười ha hả: “Cảm ơn hay không là chuyện của ta, không cần phải tranh chấp.”

- Ủ, đúng. Diệp Trùng gật đầu, hẳn đối với việc chi phối suy nghĩ của người khác trước giờ không có chút hứng thú. Hẳn hỏi Tuyên Ninh: “Người tới tìm ta có việc gì?”

- Không có gì, chỉ là trong lòng có cảm xúc, tới gặp người. Tuyên Ninh lắc đầu, cười nói.

- Được rồi, vậy thì người có thể đi rồi. Diệp Trùng dứt khoát nói thẳng với Tuyên Ninh.

Tuyên Ninh cười: “Ta đang chuẩn bị đi đây.”

Đối thoại của hai người làm Sa Á ở bên cạnh không hiểu gì cả, không rõ hai người rốt cuộc giở trò huyền hư gì. Bất quá, tin tức Tuyên Ninh tăng lên cấp chín này thật sự là một quả bom lớn. Nếu như truyền ra ngoài, tuyệt đối lại là một trận phong ba. Nàng về mặt ngưỡng mộ nhìn bóng dáng Tuyên Ninh từ từ đi ra xa, trong lòng thấp thỏm. Vị xạ thủ cấp chín đầu tiên năm mươi năm trở lại đây đã sinh ra. Quay đầu nhìn lại, mình thân là xạ thủ cấp tám vẫn cách một bước đó rất xa, không biết năm nào tháng nào mới có thể tăng cấp.

Cũng nhìn bóng dáng Tuyên Ninh rời khỏi, trong lòng Diệp Trùng bỗng máy động. Nhìn Sa Á ở bên cạnh: “Cô lại đây, ta kể cho cô nghe một số chi tiết trận chiến đấu của ta và Tuyên Ninh, có lẽ có mở mang trí thức cho cô.”

Hiểu biết của Diệp Trùng đối với Tuyên Ninh sâu sắc hơn người bình thường nhiều, ngay cả công kích thần niệm cuối cùng của Tuyên Ninh, Diệp Trùng cũng rõ ràng rành. Mấy chi tiết đó đối với người bình thường mà nói, có lẽ không chút giá trị, nhưng đối với Sa Á mà nói, lại là bảo vật vô giá.

Diệp Trùng nói xong, Sa Á biểu tình gương mặt như có điều suy nghĩ, Diệp Trùng không làm phiền nàng ta, tự đi sân huấn luyện.

Trong sân huấn luyện một cảnh tượng nóng rực xông tới trời, bụi đất đầy trời lan tràn khắp nơi. Tiếng kêu gào của Liêu Tam, hơi thở nặng nề của đám học viên, còn có tiếng ầm ầm của bước chân đạp trên mặt đất, quả thật nhiệt náo phi thường.

Mấy người này đã bắt đầu nắm bắt được tiết tấu của bước chân, đã không tốn sức như lúc bắt đầu nữa. Mà một vài người xuất sắc, càng tỏ ra thoải mái, dễ dàng. Một khi nắm bắt được tiết tấu, hoặc là phương pháp chạy, thể lực thể chất sẽ mau chóng tăng cường. Nhưng loại tăng cường này có mức độ, một khi tới giá trị giới hạn nào đó, lại muốn tăng lên thì cần phải dùng phương pháp khác.

Qua một khoảng thời gian, Diệp Trùng đã có thể từ trong này lựa chọn ra học viên phù hợp với yêu cầu của mình. Một sư sĩ viễn chiến đạt chuẩn, thể lực là ngưỡng đầu tiên, sau đó mới là xạ kích. Sư sĩ viễn chiến bình thường càng xem trọng xạ kích, Diệp Trùng ngược lại không lo lắng, ở nước Đông Vân, tuy về pháp luật, người có giấy chứng nhận mang súng mới có thể giữ súng, nhưng thật ra, ai lại chưa từng chơi súng chứ?

Từ từ thôi, Diệp Trùng lại an ủi mình một lần nữa.

Cuộc thi chế tạo vũ khí của nước Đông Vân mỗi bốn năm cử hành một lần, không chỉ là thịnh hội của giới chế tạo vũ khí, cũng là ngày hội giao dịch quy mô cực lớn. Bình thường, kỹ sư chế tạo vũ khí có chút nổi tiếng đều mang một số tác phẩm khá xuất sắc mình bình thường chế tạo tới chỗ này để bán hoặc đấu giá. Kỹ sư chế tạo vũ khí không thiếu tiền lại dùng chúng để đổi tài liệu quý hiếm mình cần.

Còn mấy xạ thủ, vào lúc này cũng sẽ mang thu hoạch mấy năm trở lại đây của mình tới chỗ này mua một hai món vũ khí cao cấp mình mong muốn đã lâu.

Diệp Trùng là giám khảo chính của cuộc thi này, trừ cuộc thi quyết đấu lúc sau xuất hiện ra, lúc khác đều cực kỳ tự do.

Trên quảng trường rộng lớn, toàn bộ đều là kỹ sư chế tạo vũ khí đặt các loại vũ khí, còn có một số là xạ thủ đặt tài liệu hiếm quý. Mấy gian hàng này dày đặc tới mức gần như làm người ta khó mà đặt chân, nhưng nhiệt tình của mấy người giao dịch đều lên cao cực kỳ.

Các loại tài liệu và vật phẩm hiếm có, kỳ lạ đặt trên gian hàng làm Diệp Trùng mở rộng tầm mắt.

Điều duy nhất làm hắn cảm thấy không thích ứng là, hiện giờ gần như người nào cũng biết hắn. Vô luận hắn đi tới chỗ nào, người tới chào hỏi, lấy lòng, hy vọng bán sư, toàn bộ đều xông tới. Ngay cả người trấn định như Diệp Trùng thể này, nhìn thấy cảnh tượng dữ dội thể này cũng có chút tê dại da đầu.

Không dễ dàng gì chen ra từ trong đám người, Diệp Trùng vội vàng mua một cái áo khoác, loại áo khoác màu xám này có đồ che mặt, có thể ngụy trang cả người. Ở chỗ dòng người cực lớn này, người không muốn lộ đầu lộ mặt giống như Diệp Trùng thể này không hề ít, ngược lại cũng không nổi bật như thế.

Trên người Diệp Trùng có mang mấy khẩu súng quang tự mình chế tạo, hắn muốn xem xem có thể đổi một số thứ không tệ hay không.

Hắn đối với vũ khí không có hứng thú gì, gian hàng hắn lướt lơ chủ yếu đều là một số gian đặt tài liệu. Trên mấy gian hàng này, có rất nhiều đều đặt kim loại ở trên, cũng chính là đá nặng mà người ở đây nói. Tuy xạ thủ có thể thâm nhập Darkness rất ít, nhưng vẫn có một số xạ thủ cấp sáu, bảy kết bạn mà đi, mạo hiểm sinh mạng tiến vào Darkness, mà mục tiêu của bọn họ chính là đá nặng đặc sản của Darkness.

Một món vũ khí tốt ở trên thị trường thường có giá không có thị trường, còn một vài kỹ sư chế tạo vũ khí khá nổi tiếng cũng thường không thiếu tiền, bọn họ thích trao đổi hơn, mà đá nặng chính là thứ khá được bọn họ yêu thích trong số đó.

Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, kim loại là một trong những thứ hắn quen thuộc nhất, mấy quặng đá kim loại này không cách nào làm hắn hứng thú. Bên trong cái nhẫn của Thần, thứ hợp kim cao cấp chế tạo không phải nhiều bình thường.

Mắt Diệp Trùng tìm kiếm xung quanh, bỗng nhiên liếc thấy gian hàng một người râu ria bày ra, trước mắt bỗng sáng lên.

551. Chương 551: Đầu Mối Như Có Như Không

Một khối chất keo màu hồng phấn dày cỡ viên gạch, phía trên dày đặc vật thể dạng sợi nhỏ như sợi tóc màu lam nhạt. Mấy vật thể dạng sợi này giống như rong trong nước, lay động nhẹ nhàng mà chậm rãi.

Diệp Trùng bỗng nghĩ tới mình từng tìm thấy một cục gì đó gần như hoàn toàn giống y như thứ này trong căn cứ của Khuê ở hành tinh U Linh. Nhưng hắn vẫn luôn không có thời gian nghiên cứu kỹ thứ này rốt cuộc là có tác dụng gì. Hôm nay, ở chỗ này đã phát hiện một cục gần như giống y như đúc, lập tức làm Diệp Trùng chú ý.

Sợi mảnh sinh trưởng trên bề mặt chất keo màu hồng phấn là một loại nấm Diệp Trùng chưa từng thấy qua. Theo lý mà nói, loại nấm mà người kế thừa học thức của Quân phong tử là Diệp Trùng không biết đã cực kỳ hiếm có, loại nấm màu lam này chắc là thuộc về chủng loại cực kỳ hiếm thấy. Diệp Trùng biết rất rõ ràng, một số thứ hắn vốn dĩ cho rằng rất hiếm thấy, trong con chip của Quân phong tử, đều không ngoại lệ, có ghi chép lại, còn loại nấm màu lam nhạt này lại không có. Điều này đủ nói rõ mức độ hiếm thấy của nó.

Nhưng vũ trụ rộng lớn, có mấy loại nấm Quân phong tử chưa từng thấy cũng không có gì lớn. Lúc đó Diệp Trùng cũng không nghĩ quá nhiều, cục chất keo màu hồng phấn này và một đồng linh tinh đặt ở trong góc, phía trên rơi đầy bụi bặm, từ đây có thể thấy cũng không được đám người tổ nghiên cứu đó coi trọng. Nếu như không phải loại nấm này hình dạng đặc biệt, Diệp Trùng chỉ sợ cũng không nhớ trong công tác không gian của Thần lại còn có một thứ như vậy.

Nhưng ở Tô thành đã phát hiện một cục giống như khuôn đúc chất keo màu hồng phấn trên tay hắn, ngay cả loại nấm phía trên cũng y chang. Nếu chỉ giống một thứ trong đó, hắn cũng sẽ không kinh ngạc, nhưng chất keo và loại nấm đều hoàn toàn giống nhau, điều này ít nhiều làm người ta kinh ngạc. Huống chi, loại nấm hiếm thấy giống thế này, yêu cầu của nó đối với hoàn cảnh cực kỳ hà khắc, chúng phần lớn sinh trưởng ở một số địa hình đặc thù.

Cục không biết này và cục trên tay mình đó có liên hệ gì.

Diệp Trùng đánh giá tỉ mỉ gã râu rậm này, đôi tay hắn có một lớp chai cực kỳ dày, đây rõ ràng là thứ hình thành sau thời gian dài luyện tập súng ống. Với lại, ánh mắt của hắn cực kỳ ngưng đọng, Diệp Trùng ước chừng hẳn chắc là một xạ thủ không dưới cấp sáu.

Diệp Trùng lách tới trước gian hàng của gã râu rậm, cầm khối chất keo màu hồng phấn đó lên, quan sát tỉ mỉ một lượt, càng xác nhận cái này và cục mình có hoàn toàn giống nhau. Diệp Trùng rất hoài nghi nhặt từ cùng một chỗ.

- Đây là cái gì? Diệp Trùng hỏi.

Gã râu rậm ngược nhìn Diệp Trùng một cái, toàn thân Diệp Trùng đều bao phủ trong áo khoác màu xám, nhìn không ra manh mối. Gã râu rậm lắc đầu: “Tôi cũng không biết.”

- Không biết? Diệp Trùng có chút lấy làm lạ ngược đầu: “Vật thứ này người có được từ chỗ nào?”

- Đây là cha ta một lần mang về từ chỗ sâu của Darkness. Nhưng lần đó ông bị thương nặng, trở về chẳng bao lâu thì đã qua đời. Giọng nói gã râu rậm trầm thấp.

- Darkness? Diệp Trùng chấn động trong lòng. Hắn không ngờ cục chất keo này lại ra từ Darkness. Nếu như cái này là ra từ Darkness, vậy cục trong căn cứ của tổ nghiên cứu đó lại là từ đâu ra? Hai cục chất keo này hoàn toàn giống nhau, rất hiển nhiên là ra từ cùng một chỗ. Diệp Trùng hiện giờ vẫn không xác định đây rốt cuộc là bồi dưỡng nhân tạo hay là thiên nhiên. Nếu như thật sự là từ chỗ sâu của Darkness thu được, vậy khả năng thiên nhiên sẽ chiếm phần lớn.

Diệp Trùng lại nghĩ tới một vấn đề khác, mình chính là từ căn cứ của tổ nghiên cứu, bỗng cái tới hành tinh xa lạ này, chẳng lẽ căn cứ của tổ nghiên cứu và hành tinh này có liên hệ đặc thù gì?

Gã râu rậm nhìn thấy gã toàn thân đều bao phủ trong áo khoác trước mắt này cầm cục chất keo màu hồng phấn này rơi vào trong trầm tư. Gã râu rậm phần chấn tinh thần, cục này là lúc nhỏ cha hắn mang về từ Darkness. Cha hắn rất mau thì kiên trì không nổi. Cha hắn qua đời không kịp nói đây là cái gì, mà trong khoảng thời gian sau đó, hắn không ngừng đi tìm kiếm, hỏi han, muốn biết đây rốt cuộc là cái gì, nhưng lại

không người nào biết. Nhiều năm vậy qua đi, thứ cổ quái này vẫn không có bất cứ thay đổi nào với lần đầu tiên hắn nhìn thấy, nhưng tâm tư lúc đầu đó của hắn cũng đã sớm nhạt đi.

Hắn bây giờ đã là một xạ thủ cấp bảy, hắn lần này là muốn đổi một món vũ khí tiện tay. Từ sau khi hắn tăng cấp thành xạ thủ cấp bảy, hắn đã tiến vào Darkness mấy lần, nhưng hiện giờ phạm vi tới được cũng chẳng qua chỉ là vòng ngoài. Khu vực cát và khu vực sương mù, chiến cơ không cách nào qua được, vì vậy, một cây vũ khí tiện tay tỏ rõ là cực kỳ quan trọng.

Mấy năm này, tiến vào Darkness mấy lần, ngược lại hơi có thu hoạch, lần này nhân cơ hội cuộc thi chế tạo vũ khí, toàn bộ tất cả những thứ có giá trị đều mang tới cả chính là muốn đổi một khẩu súng quang không tệ. Hắn không ngờ lại có người cảm thấy hứng thú với cục này, nhưng từ lời lẽ của đối phương dường như có thể nhìn ra, đối phương cũng không hề rõ đây là cái gì.

Gã râu rậm thất vọng biểu hiện ra mặt.

- Cái này có bán không? Diệp Trùng hỏi.

- Chỉ đổi không bán, cần một khẩu súng quang, cấp năng lượng từ bốn triệu trở lên.

Diệp Trùng dùng một cây súng quang tự mình chế tạo đổi cục chất keo này, gã râu rậm đối với kết quả này cực kỳ vừa ý. Hắn rất rõ giá trị của khẩu súng quang này. Cùng là cấp năng lượng bốn triệu, súng quang bình thường mua trên thị trường và thứ do đại sư chế tạo, uy lực khác biệt như trời với đất, đây cũng là tại sao xạ thủ có điều kiện đều tìm kỹ sư chế tạo vũ khí chuyên môn đặt hàng.

Hoàn thành giao dịch, Diệp Trùng tiếp đó lại không nhìn thấy thứ gì đáng để chú ý, nhưng thu hoạch hôm nay với hắn vô nghi là cực lớn.

Trở về trang viên, hắn tìm ra cục nắm chất dẻo thu được từ căn cứ của tổ nghiên cứu, so sánh một lát, phát hiện hai cái trừ kích cỡ và hình dáng ra thì hoàn toàn giống y chang. Diệp Trùng lập tức bắt đầu tìm kiếm con chip, hy vọng có thể tìm được lai lịch của cục chất dẻo trong căn cứ tổ nghiên cứu đó, nhưng không thu được gì.

Xích vĩ thú, vòng tròn đen trong tổ nghiên cứu đó, hai cục nắm chất dẻo giống nhau, một cục ở trong góc căn cứ, một cục khác lại ra từ chỗ sâu của Darkness, mà mình lại ù ù cạc cạc tới hành tinh xa lạ này. Mang tất cả sự kiện đặt ở trước mặt, Diệp Trùng phát hiện trong này dường như có một manh mối như có như không, mang tất cả mọi thứ xâu lại với nhau.

Nhưng Diệp Trùng lại rất khó nắm bắt được manh mối này.

Ở trước mặt hắn, mê vụ trùng trùng, mà tất cả mọi thứ, dường như đều chỉ thẳng Darkness.

Chẳng lẽ thật sự chỉ có tiến vào Darkness, tất cả nghi hoặc này mới thật sự giải đáp được sao? Nhìn đám thiếu niên đang nỗ lực huấn luyện trên sân huấn luyện trên màn hình, Diệp Trùng lập tức phủ định suy nghĩ này. Một mình mình tiến vào, điều đó quá nguy hiểm. Mấy thiếu niên này muốn hình thành sức chiến đấu vẫn quá sớm, việc này gấp không được.

Nhưng nếu như chỉ là tiến vào thăm dò một chút thì sao?

Diệp Trùng bỗng nghĩ tới, đây ngược lại là một cách nghĩ không tồi. Tin tức mà mình biết về Darkness, toàn bộ đều là từ chỗ người khác mà có, không có một hiểu biết trực quan, mình rất khó đưa ra phán đoán chính xác. Như vậy tùy tiện mang theo nhiều người như thế đi, là một việc cực kỳ nguy hiểm.

Diệp Trùng tính toán tỉ mỉ trong lòng, nếu như phải đi Darkness một chuyến, một mình mình khẳng định không được, không có ai dẫn đường, hắn ngay cả Darkness ở hướng nào cũng không biết. Ừm, Sa Á có thể dẫn đi, nàng có kinh nghiệm, chỉ là hai người đi đường như lực lượng có chút mỏng, ừm, không biết Tuyền Ninh có nguyện ý đi hay không. Nếu như phải dùng một khẩu súng quang tốt để đổi, tỉ lệ thành công có bao nhiêu nhỉ?

Sa Á mấy ngày nay đều đóng cửa trầm tư, từ sau hôm Diệp Trùng mang chi tiết giao chiến giữa mình và Tuyền Ninh nói với nàng cực kỳ tường tận đó, Sa Á liền lâm vào trong loại trạng thái này.

Diệp Trùng biết loại trạng thái này, hẳn lúc trước cũng thường như vậy, ngược lại không lấy làm lạ. Hẳn cũng biết, lúc này không tiện làm phiền nàng ta.

Đã xác định chủ ý, Diệp Trùng đi một chuyến tới sân huấn luyện, kiểm tra kết quả huấn luyện của mấy thiếu niên này một chút, có hơi vừa ý. Nhiệt tình của Liêu Tam đối với huấn luyện tân binh cực cao, mấy thiếu niên này hiện giờ, tuy trông ai nấy đen thui, trên mặt vẫn còn vết ban đỏ do bị rọi dữ dội mà thành, nhưng ai nấy tinh thần dồi dào, ngay cả mấy con em quý tộc đó, bây giờ cũng giống như thoát thai hoán cốt, tinh thần, diện mạo không thể so sánh với nhau.

Điều làm Diệp Trùng cảm thấy kinh ngạc vẫn là hai đội ngũ các cô gái do Quỷ Quỷ tự mình giám sát. Hoa dung nguyệt mạo trong ngày thường nào đã chịu sự hủy hoại thể này, các nàng hiện tại và mấy gã đàn ông đó xem ra gần như hoàn toàn y chang. Chỉ duy có chị em Thù Mạc Nhi không có thay đổi gì, trên mặt vẫn trắng nõn như lúc trước. Ánh mắt Thù Mạc Nhi nhìn về phía Diệp Trùng cực lạnh, còn ánh mắt của Thù Mạn Nhi mang theo sự kinh hoảng, còn có sự sợ hãi vô cùng mạnh mẽ.

Ánh mắt Diệp Trùng chỉ dừng lại trên người hai người một giây, với hắn mà nói, trước giờ chỉ coi trọng kết quả, mà mà oán hận của hai người này đối với hắn, hắn không hề để ý.

Bàn giao một chút nội dung huấn luyện gần đây, Diệp Trùng liền chạy thẳng tới Tô thành. Chiến cơ Diệp Trùng điều khiển là một cái Diệp – 3 bình thường. Loại hình chiến cơ này cực kỳ phổ biến. Điều khiển chiến cơ cần sự khống chế của thần niệm đối với Hồn viên nghi, Diệp Trùng không hề có thần niệm, nhưng điều này đối với hắn mà nói, không hề là vấn đề lớn gì.

Trên thực tế, trừ ngoại hình của cái chiến cơ này là Diệp – 3, gần như tất cả toàn bộ linh kiện bên trong nó đều bị Diệp Trùng thay thế. Bản thân thứ như là Hồn viên nghi bị Diệp Trùng quăng đi, mà thay vào đó chính là cần điều khiển giống như quang giáp tông ừi. Động cơ cũng trải qua cải tạo giống như vậy, tốc độ của nó so với Diệp – 3 bình thường thì nhanh hơn nhiều.

Tác dụng duy nhất của cái chiến cơ này chính là công cụ thay cho đi bộ, cự ly giữa Tô thành và trang viên của Diệp Trùng, không phải là một điểm, nửa điểm.

- Người cần tìm Tuyên Ninh? Tô Môn Tây Gia Hoa rất kinh ngạc, hắn nhìn chằm chằm Diệp Trùng, muốn làm rõ Diệp Trùng rốt cuộc có ý định gì.

Diệp Trùng gật đầu: “Ừm.” Hắn không hề biết nhà của Tuyên Ninh ở chỗ nào, chỉ đành thông qua loại phương thức này.

Tô Môn Tây Gia Hoa quay đầu dặn dò kẻ dưới: “Cho Tuyên Ninh tới phòng sách của ta.” Một thị vệ lập tức chạy ra.

Tô Môn Tây Gia Hoa quay đầu lại, đánh giá Diệp Trùng trên dưới một lượt, chậm rãi mở miệng: “Lần này thật sự gây cho ta phiền phức không nhỏ, ừ, thi đấu biểu diễn đánh thành như thế, người chẳng lẽ không biết người suýt nữa đã giết Tuyên Ninh rồi?”

Diệp Trùng thần sắc bình tĩnh: “Ta đã sớm nói qua, ta chỉ biết chiến đấu.”

- Được rồi. Tô Môn Tây Gia Hoa phẩy tay: “Việc này không tính toán với người nữa, Tuyên Ninh lần này cũng coi như nhờ họa được phúc, xạ thủ cấp chín, hi hi, nước Đông Vân chúng ta cuối cùng đã có xạ thủ cấp chín.”

Tuyên Ninh tiến vào phòng sách của Tô Môn Tây Gia Hoa, hắn nhìn thấy Diệp Trùng ở chỗ này, lộ ra biểu tình có chút bất ngờ.

- Bệ hạ. Tuyên Ninh vẫn hành lễ không chút sơ sót với Tô Môn Tây Gia Hoa.

Tô Môn Tây Gia Hoa cười nhẹ: “Nói với người bao nhiêu lần rồi, không cần đa lễ. Ừ, lần này là Diệp đại sư tìm người có việc.”

- Ừa. Về bất ngờ trên mặt Tuyên Ninh càng nồng thêm: “Không biết Diệp đại sư tìm ta có việc gì?”

- Ta muốn tìm người cùng đi Darkness một chuyến.

- Darkness? Tuyên Ninh và Tô Môn Tây Gia Hoa nhìn nhau, hơi kỳ quái nói: “Diệp đại sư tại sao muốn đi tới đó? Chẳng lẽ ngài thiếu tài liệu gì đó sao? Theo ta được biết, trong kho của vương thất, các loại tài liệu quý hiếm đều cực kỳ đầy đủ, ngài không cần thiết mạo hiểm lớn như vậy tiến vào Darkness.”

Diệp Trùng lắc đầu, mà hỏi rất trực tiếp: “Không phải, người đi hay không? Nếu như đi, cần điều kiện gì?”

Tuyên Ninh sâu sắc nhìn Diệp Trùng một cái, trầm ngâm một lát mới từ từ nói: “Cùng Diệp đại sư đi Darkness một chuyến, cá nhân ta ngược lại không có vấn đề gì, thù lao gì đó cũng không cần thiết, coi như là quà đáp lễ cảm ơn Diệp đại sư hỗ trợ ta đột phá cấp chín. Nhưng tại hạ có công chức trên người, việc này vẫn cần bộ hạ đồng ý.”

Ánh mắt Diệp Trùng chuyển tới trên người Tô Môn Tây Gia Hoa.

- Cái này a! Tròng mắt Tô Môn Tây Gia Hoa xoay chuyển, trên mặt cổ ý lộ ra thần tình có vài phần khó xử.

- Người cần cái gì? Diệp Trùng hỏi rất dứt khoát.

Gương mặt Tô Môn Tây Gia Hoa đỏ lên, bất quá rất nhanh liền khôi phục như thường, do dự một lát, mở miệng nói: “Người cần Tuyên Ninh đi cùng người cũng không có gì, nhưng để trao đổi, ta cần trọn bộ kỹ thuật pháo trận.” Pháo trận của Diệp Trùng uy lực kinh người, là lợi khí chiến trường, nhưng hết cách, giá Diệp Trùng đưa ra quá cao, một bộ cần hai mươi triệu, làm Tô Môn Tây Gia Hoa cảm thấy đuối vô cùng. Hẳn đối với bộ kỹ thuật này cũng nhìn mà thèm đã lâu, nhưng kỹ sư chế tạo vũ khí dưới tay trước sau phỏng chế không được, lần này không dễ dàng gì tóm được một cơ hội, hẳn liền lập tức quăng ra điều kiện này.

- Được. Diệp Trùng đồng ý cực kỳ nhanh lẹ, bộ kỹ thuật của pháo trận đó ở trong mắt Diệp Trùng không hề coi là cái gì, kỹ thuật trên tay hắn rất nhiều, dùng bộ kỹ thuật này đổi sự trợ trận của một xạ thủ cấp chín, với hắn cực kỳ thỏa đáng.

- Ha ha! Tô Môn Tây Gia Hoa mừng rỡ, hẳn vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn sự trả giá của Diệp Trùng, nào biết Diệp Trùng một hơi liền đồng ý. Điều này làm hắn mừng vô cùng, nhưng đồng thời trong lòng lại dâng lên một tia nghi hoặc, Diệp Trùng tại sao đột nhiên muốn đi Darkness?

- Ta tới lúc sẽ tới tìm người. Diệp Trùng nói với Tuyên Ninh, rồi lại quay về phía Tô Môn Tây Gia Hoa: “Kỹ thuật người phải người tới lấy.” Nói xong, hắn liền rời khỏi phòng sách của Tô Môn Tây Gia Hoa.

- Người đối với lần đi Darkness này của hắn, thấy thế nào? Tô Môn Tây Gia Hoa bỗng hỏi Tuyên Ninh.

Tuyên Ninh cũng khó hiểu vô cùng, lắc đầu: “Cái này thuộc hạ cũng không biết, Diệp đại sư thần quỷ khó đoán, làm người ta khó mà mò được.”

Tô Môn Tây Gia Hoa gật đầu, nhưng không nói gì, mặc kệ thế nào, kỹ thuật của pháo trận tới tay, đó cũng có nghĩa là trong quân đội có thể trang bị loại vũ khí có uy lực mạnh mẽ này với quy mô lớn, tới lúc đó mặc kệ là nước Tây Hàn hay Nam Châu, đều sẽ run rẩy dưới hỏa pháo của pháo trận.

Thật là làm người ta mong chờ a! Ánh mắt Tô Môn Tây Gia Hoa nóng bỏng vô bì.

Chân trước Diệp Trùng vừa về tới trang viên, chân sau đại sư Tập Lỗ đã tới.

Đại sư Tập Lỗ thở hồng hộc: “Ta nói này, người đã quên người là giám khảo chính rồi sao? Nhanh lên, cùng đi tới hiện trường với ta, đều đang đợi người đánh giá đó. Còn nữa, kỹ thuật của pháo trận đưa cho ta, ta vẫn luôn mài mò rất lâu, rất nhiều chỗ đều không hiểu.”

Diệp Trùng lúc này mới nghĩ tới thân phận giám khảo chính của mình.

552. Chương 552: Hy Ngôn

Đợi khi Diệp Trùng theo đại sư Tập Lỗ tới hiện trường, mấy tuyến thủ đó đã sớm đợi xấp xỉ một tiếng đồng hồ. Bất quá, mấy người đều không lộ ra vẻ khó chịu, phải biết giữa kỹ sư chế tạo vũ khí, có sự phân biệt đẳng cấp cực kỳ nghiêm ngặt.

Đại sư Táp Lỗ thở phào một hơi, nói với Diệp Trùng: “Vào vòng cuối cùng chính là mấy người này, ừm, tác phẩm đều ở chỗ này, người tới xếp hạng chúng đi.”

Trước mặt Diệp Trùng tổng cộng có năm người, người trẻ nhất là một thiếu niên, trên người mang sức sống đặc hữu của tuổi trẻ. Mà ông lão lớn tuổi nhất tóc bạc trắng phau, ánh mắt lão luyện, có hai người trung niên, trong năm người còn có một cô gái. Năm người nhìn thấy Diệp Trùng và Táp Lỗ, đồng loạt lộ ra vẻ cung kính. Mà xung quanh năm tuyển thủ này, còn có sáu vị giám khảo khác đang đứng nghiêm trang. Bọn họ cũng vẻ mặt cung kính giống như vậy. Toàn bộ sáu vị giám khảo này đều là đại sư chế tạo vũ khí có thực lực cực cao của nước Đông Vân, trong đó có hai vị phục vụ quân đội nước Đông Vân. Ánh mắt hai vị này nhìn về phía Diệp Trùng tràn đầy sùng bái.

Đại sư Táp Lỗ tự nhiên khỏi cần nói. Lão là nhân vật thần thoại trong giới chế tạo vũ khí, danh tiếng cực lớn. Còn Diệp Trùng khoảng thời gian này nổi lên dữ dội, hiện càng không ai sánh được. Hiện giờ hắn đã thay thế địa vị kỹ sư chế tạo vũ khí đứng đầu của đại sư Táp Lỗ, cũng đã đủ nói rõ thành tựu của hắn ở phương diện này. Diệp Trùng so với đại sư Táp Lỗ càng thêm thần bí, càng có nhiều màu sắc truyền kỳ hơn.

Ngay cả mấy vị đại sư chế tạo vũ khí đứng nghiêm túc, cung kính đối với Diệp Trùng cũng đầy tò mò, tới tận bây giờ, trên thị trường vẫn chưa xuất hiện một tác phẩm nổi tiếng của Diệp Trùng. Mà ánh mắt nhìn về phía Diệp Trùng của hai vị đại sư chế tạo vũ khí phục vụ cho nước Đông Vân đó tràn đầy mong đợi, giống như ánh mắt chứa đầy kính ý nhìn về phía thầy giáo. Nội tình bọn họ biết so với bốn vị đại sư chế tạo vũ khí còn lại còn nhiều hơn.

Mỗi một tác phẩm của Diệp Trùng, với cái nhìn của Tô Môn Tây Gia Hoa và đại sư Táp Lỗ, đều thuộc vào cơ mật cấp quốc gia, làm sao có thể lưu thông trên thị trường?

Năm tuyển thủ vừa tò mò, vừa khấn trương.

Diệp Trùng dời ánh mắt về phía năm tác phẩm đặt trên bục trưng bày.

Món thứ nhất là một khẩu súng quang, kết cấu thân súng nghiêm cẩn, thân súng màu tím dùng Tử lựu chương chế tạo mà thành. Có thể nhìn ra được, người chế tạo có căn cơ vững chắc, thâm hậu. Thân súng không hề có quá nhiều trang trí, nhưng lại có hơi thở cực kỳ súc tích, cả cây súng chỉ có màu tím than đặc hữu của Tử lựu chương phát sáng rực rỡ, kín đáo mà không lộ liễu. Mà uy lực của nó cũng kinh người như thế.

Món thứ hai là một lưỡi đao quang năng, cái này phi thường ít thấy ở nước Đông Vân, bởi vì nơi này không có võ thuật gia sử dụng loại vũ khí này. Lưỡi đao quang năng này dài khoảng một mét bảy, rìa lưỡi quang đao có răng laser hình ngọn lửa nhỏ xíu, mà mấy răng laser này có thể không ngừng di chuyển tốc độ cao, giống như lưỡi cưa laser tốc độ cao, uy lực đáng sợ. Ngoài ra, răng laser và lưỡi đao laser bên ngoài không quá nhiều lần nhau, mà lại bù đắp tới mức kín kẽ như áo trời. Lưỡi đao laser cực kỳ cô đọng, vật thể bị cắt không thấy rung rung tí nào. Cho nên lưỡi đao laser này tuy là ngành ít được chú ý nhưng cũng vẫn vào vòng trong.

Món thứ ba là một máy phóng trứng quang đơn binh. Máy phóng trông giống như một hộp gỗ lớn, mở nắp ra liền có thể nhìn thấy hòng súng âm u bên trong. Điều làm người ta nói tuyệt nhất lại là phương thức thay đổi năng lượng của nó. Hỏa lực nặng giống thể này tiêu hao năng lượng nhất, cho nên thường khó hình thành áp chế hỏa lực thời gian dài. Mà máy phóng trứng quang đơn binh này đổi năng lượng chỉ cần ba giây, cho nên về mặt lý luận, chỉ cần một người mang theo đủ năng lượng, hẳn liền có thể hoàn toàn làm máy phóng trứng quang này trước sau bảo trì áp chế hỏa lực, điều này cực kỳ đáng sợ.

Món thứ tư là một bộ quang tiêu (phi tiêu quang năng), quang tiêu hình sao tạo hình hoàn mỹ, phù hợp không khí động lực học, đây cũng là một bộ vũ khí cực kỳ ít được chú ý. Nhưng so với lưỡi đao quang ở trên kia, bộ quang tiêu này lại cực kỳ thích hợp cho xạ thủ sử dụng. Đặc biệt là mấy xạ thủ có thần niệm cường đại đó. Thiết kế của người thiết kế của bộ quang tiêu này cực kỳ xảo diệu, hẳn mang Hồn viên nghi của chiến cơ dùng trên quang tiêu. Phải biết rằng, việc thu nhỏ Hồn viên nghi vẫn luôn là một trong những đầu đề có độ khó cao nhất. Mà người thiết kế này tuy vẫn chưa thành công, nhưng lại đưa ra một cách nghĩ hoàn toàn mới. Xạ thủ có thể thực hiện điều khiển bằng thần niệm ở một mức độ nhất định đối với bộ quang tiêu này, tuy vẫn không sao điều khiển như ý giống như chiến cơ, nhưng cũng đã là một đột phá không tồi.

Tác phẩm thứ năm lại không phải vũ khí gì, mà là một bộ động cơ. Bộ động cơ này trông đáng vẻ không đẹp, linh kiện đủ màu đủ sắc ghép lại với nhau, trông giống như cái vại gốm dán đầy miếng dán đầy màu sắc vậy. Theo như đại sư Tập Lỗ nói, động cơ này lúc mới đầu không tạo được sự chú ý của giám khảo, nhưng về sau, thông qua kiểm tra bằng máy móc chuyên nghiệp mới phát hiện được công suất to lớn của bộ động cơ này, có chút dọa người. Nhưng không có ai xem hiểu ảo diệu ở bên trong, điều này làm mấy giám khảo này nhìn lẫn nhau.

Mà sở dĩ đại sư Tập Lỗ mời Diệp Trùng tới, đây cũng là một nguyên nhân quan trọng trong đó.

Diệp Trùng rất mau liền đưa ra xếp hạng của mình, không chút nghi ngờ, động cơ đó xếp hạng nhất, thứ tự tiếp theo là quang tiêu, lưới đao quang năng răng cưa, máy phóng trứng quang đơn bình, súng quang.

Mọi người đều vẻ mặt cung kính chờ đợi giảng giải của Diệp Trùng, có thể có cơ hội nghe giảng giải của đại sư là một việc cực kỳ khó có được. Ngay cả đại sư Tập Lỗ cũng lộ ra vẻ lắng tai nghe.

- Động cơ này cấu tứ không tệ, kết cấu của nó và động cơ thông dụng ở chỗ này của các người không giống nhau. Thứ nó dùng là một loại kết cấu hoàn toàn mới. Ta gọi nó là kết cấu Song(Cặp) U. Hiệu suất sử dụng hiệu quả của kết cấu Song U đối với năng lượng cao hơn. Đây cũng là tại sao công suất của động cơ này rất lớn. Diệp Trùng chỉ động cơ xếp hạng nhất: “Ngoài ra, người chế tạo cũng cực kỳ bỏ công đối với động cơ này, linh kiện khác nhau hẳn dùng tài liệu khác nhau để chế tạo thành, tổng thể mà nói, cực kỳ không tệ.”

Mọi người đều lắng nghe tỉ mỉ giảng giải của Diệp Trùng, nhưng giảng giải thế này đối với người như là đại sư Tập Lỗ mà nói, còn lâu mới đủ.

Diệp Trùng không có kiên nhẫn đi giảng giải tỉ mỉ từng chút một. Hắn cực kỳ nhanh nhẹn tách động cơ này ra: “Nệm hơi chỗ này quá dày, cần giảm một phần ba. Ngoài ra, ống thông khí này hoàn toàn không cần thiết, có thể bỏ đi. Còn chỗ này nữa, tốt nhất tăng thêm một van áp lực. Diệp Trùng một mặt chỉ bộ phận khác nhau của động cơ, một mặt thuận miệng nói. Kết cấu động cơ này, Diệp Trùng nhìn cực kỳ quen mắt, rõ ràng chính là kết cấu Song U kinh điển hắn cực kỳ quen thuộc, chỉ là muốn so với kết cấu Song U quen thuộc, đây chỉ là một hình thái sơ khai, cần thay đổi ở một số chi tiết. Nhưng có thể đưa ra một kết cấu hoàn toàn mới, điều này đủ nói rõ thiên phú và tài hoa của tuyển thủ này.

Trong năm người, chỉ có tuyển thủ trẻ tuổi nhất đó, thần tình trên mặt cực kỳ kích động, đại sư Tập Lỗ lại thở dài trong lòng, học thức của Diệp Trùng này quả nhiên sâu không thể dò. Tuy giảng giải thiếu sức, nhưng mấy chỗ thay đổi này lại hiện rõ tài năng thực sự của hắn. Sâu không thể dò!

Có vài người lộ ra vẻ có chút không tin, giảng giải vừa rồi của Diệp Trùng không chứa cân nặng gì, mà hắn chỉ nhìn một cái thì nói thay đổi gì đó, không ít người đều cảm thấy có chút ăn nói lung tung.

Máy móc, tài liệu ở chỗ này cực kỳ đầy đủ. Rất mau, người trẻ tuổi đó liền theo ý kiến của Diệp Trùng, tiến hành thay đổi động cơ này.

Kết quả kiểm tra làm mọi người đều trợn mắt, há mồm. Công suất động cơ này so với lúc trước tăng lên hai mươi phần trăm!

Thái độ lúc này của mấy người vốn dĩ vẫn còn nghi vấn đối với Diệp Trùng thay đổi lớn. Trong ánh mắt của bọn họ chỉ có sùng kính và ngưỡng mộ. Ánh mắt đại sư Tập Lỗ nhìn về phía Diệp Trùng giống như nhìn quái vật vậy. Tiềm năng thay đổi liền có thể có hiệu quả này. Tên này có còn là người không?

Sự thật thẳng hùng biện, nếu như nói vừa rồi hãy còn nghi vấn, bây giờ cũng không còn ai còn có nghi vấn đối với thực lực của Diệp Trùng.

Diệp Trùng lần này cũng coi như mở rộng tầm mắt, trừ khẩu súng quang đó ra, mấy tác phẩm còn lại đều cực kỳ không tệ.

Thiết kế cực kỳ xảo diệu, không ít cách nghĩ ngay cả hắn cũng tán thán không thôi. Thiếu niên chế tạo động cơ này, Diệp Trùng nhìn thế nào cũng cảm thấy có vài phần giống Liên Nguyệt. Lưới đao quang năng đó đối với Diệp Trùng mà nói, là một món vũ khí không tồi. Chỗ tốt lớn nhất so với kiếm hợp kim của lưới đao quang năng chính là trọng lượng nhẹ, mang theo rất tiện. Lưới đao quang năng dài một mét bảy này, bình thường khi không dùng, chỉ có cán kiếm, có lẽ cũng chính là kích cỡ truy thủ bình thường. Đường nhiên, lưới đao quang năng cũng có khuyết điểm, khuyết điểm của nó chính là tiêu hao năng lượng.

- Lưỡi dao quang năng này có thể bán hay không? Trao đổi cũng được. Diệp Trùng hỏi. Cái gọi là học thức kỹ năng tự có chuyên môn nghiên cứu riêng, với năng lực của Diệp Trùng, muốn chế tạo ra lưỡi dao quang năng tinh xảo thế này cũng không phải việc dễ dàng. Trong mấy tác phẩm, chỉ có lưỡi dao quang năng này thích hợp cho Diệp Trùng sử dụng. Súng quang tự không cần nói, Diệp Trùng chế tạo so với cây này còn tốt hơn nhiều. Mà bộ quang tiêu đó cần thần niệm điều khiển, súng phóng trướng quang đơn bình, Diệp Trùng có thể chế tạo ra sản phẩm còn tiên tiến hơn. Động cơ, trong đầu Diệp Trùng, cũng có sơ đồ kết cấu của mấy động cơ, mà trong con chip Khuê đưa cho hắn, sơ đồ thiết kế động cơ càng nhiều không kể xiết. Đếm đi đếm lại, cũng chỉ có lưỡi dao quang năng này thích hợp với hắn.

Đại sư Tập Lỗ ngó người, giám khảo chính muốn mua tác phẩm. Loại việc này thật sự vẫn chưa có tiền lệ. Lão lập tức có chút khó xử, bởi vì một khi mở ra tiền lệ này, vậy thì sau này sẽ không ổn. Hành vi thế này, đối với tuyển thủ mà nói, là một việc lương nan. Bởi vì phán đoán của giám khảo chính là nhân tố chủ yếu nhất quyết định thành tích cuối cùng của bọn họ.

Nếu như là người khác, đại sư Tập Lỗ đã sớm từ chối dứt khoát, nhưng Diệp Trùng mở miệng, lão lại cảm thấy có chút khó xử. Vô luận từ góc độ nào, Diệp Trùng đều không phải là người lão có thể đắc tội.

Ngước mắt nhìn về phía giám khảo khác, giám khảo khác nếu không mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, thì là ánh mắt láo liên, né tránh ánh mắt dò hỏi của đại sư Tập Lỗ.

Đại sư Tập Lỗ xấu hổ sờ mũi mình, cười ha hả: “Cái này... cái này...”

- Có vấn đề sao? Ánh mắt Diệp Trùng rơi trên người đại sư Tập Lỗ.

Đại sư Tập Lỗ đáp ứng: “Bình thường mà nói, tác phẩm ưu tú cuối cùng đều công khai đấu giá trong buổi đấu giá sau cuộc thi chế tạo...”

- Ủ. Diệp Trùng gật đầu, không nói gì thêm.

Đại sư Tập Lỗ sợ hãi trong lòng, bất an nhìn Diệp Trùng, trong lòng kêu khổ, nếu lần này đắc tội vị đại thần này, ngày tháng sau này làm sao sống đây? Lão biết thiếu niên nhìn không bắt mắt này gần như nắm kỹ thuật đỉnh cao nhất trên thế giới này. Mà bề hạ thân yêu của bọn họ vẫn luôn nghĩ cách muốn lấy chút kỹ thuật tiên tiến nào đó từ tay hắn.

- Ngài cảm thấy có hứng thú với lưỡi dao quang này, quả thật là vinh hạnh lớn nhất cả đời này của tôi! Đúng lúc này, một người trung niên đứng ra, hắn chính là người chế tạo lưỡi dao quang năng này, hắn gọi là Hy Ngôn. Hy Ngôn năm nay bốn mươi, độ tuổi này đối với kỹ sư chế tạo vũ khí mà nói, không hề coi là lớn. Hy Ngôn hơi gầy, làn da đen thui, cặp mắt cực kỳ có thần.

- Theo quy định của cuộc thi, trước khi có kết quả, đích xác không thể thực hiện mua bán tác phẩm. Nhưng cuộc thi lại không có quy định không cho phép tôi mang tác phẩm của mình tặng cho đại sư Diệp Trùng. Đại sư Tập Lỗ, tôi nói đúng không? Hy Ngôn bỗng nói với đại sư Tập Lỗ.

Đại sư Tập Lỗ ngây người, gật đầu theo bản năng: “Tặng, điều này ngược lại không có cấm.”

- Vậy thì dễ xử rồi! Hy Ngôn cười mỉm nói, câu nói tiếp theo của hắn lại chấn động kinh người: “Tôi tự nguyện tặng đại sư Diệp Trùng lưỡi dao quang năng, với lại, tự nguyện từ bỏ tư cách cuộc thi lần này.”

- Cái gì? Mấy người đại sư Tập Lỗ cả kinh, xếp hạng cuộc thi vũ khí đối với kỹ sư chế tạo vũ khí mà nói, có thể nói là vinh dự chí cao vô thượng, hiện giờ Hy Ngôn lại tự nguyện từ bỏ, điều này nói mọi người làm sao không kinh ngạc?

- Tôi chỉ có một thỉnh cầu. Hy Ngôn vào lúc mọi người vẫn chưa hoàn hồn lại, ánh mắt hùng hục nhìn chăm chăm Diệp Trùng: “Tôi hy vọng có thể tiến vào làm môn hạ đại sư Diệp Trùng, cả đời đi theo đại sư Diệp Trùng.”

Lời này vừa thốt, càng giống như quăng vào trong dầu sôi một quả bom nặng ký, nhưng mấy vị tuyển thủ lại trước mắt sáng bừng. Vừa rồi thực lực của Diệp Trùng rõ như ban ngày.

Ánh mắt tất cả mọi người trong phòng đều tập trung trên người Diệp Trùng. Trong giới chế tạo vũ khí, truyền thừa kỹ thuật cực kỳ nghiêm khắc, có điểm giống như võ thuật của năm thiên hà lớn.

Đề nghị này cũng ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng, hần trầm ngâm một lát mới mở miệng: “Người muốn thành học sinh của ta, vấn đề cũng không lớn, nhưng phải có chuẩn bị phiêu bạt tứ xứ, không cách nào về nhà.” Phiêu bạt tứ xứ chẳng qua chỉ là một cách nói che tai mắt người, nhưng ý tứ của Diệp Trùng lại rất rõ ràng. Người muốn theo ta, có thể, nhưng người phải chuẩn bị từ giờ không về nhà được cho tốt.

Đại sư Tập Lỗ máy động trong lòng, phiêu bạt tứ xứ? Nhân vật như Diệp Trùng thế này, bệ hạ vạn vạn lần không cho hần phiêu bạt tứ xứ, xem ra mình phải nhắc nhở bệ hạ. Nếu như Diệp Trùng không cẩn thận rơi vào tay địch quốc, vậy thì hậu quả khó mà tính được.

Hy Ngôn cười thoải mái: “Hy Ngôn từ nhỏ thì đã một mình đơn độc, thầy yên tâm. Từ nay về sau, Hy Ngôn sẽ theo bên cạnh thầy.” Trong lòng Hy Ngôn tràn đầy niềm vui, không giống các tuyển thủ khác, hần không hề có sự thừa chính thức gì, từ nhỏ thì đã tự mình mày mò, có thể có thành tích như hôm nay, toàn bộ xuất phát từ sự khắc khổ vượt xa người thường của hần. Nhưng hần vẫn luôn khổ vì không có minh sư chỉ điểm, bây giờ gặp được một vị đại sư thế này, cơ duyên trời cho này, hần làm sao lại chịu bỏ qua. Đối với xếp hạng gì đó, hần không hề có hứng thú lớn. Hần chỉ là một nhân viên kỹ thuật cực kỳ thuần túy. Với lại, hần đã quá bốn mươi, lại có vị đại sư nào nguyện ý thu một học sinh tuổi cao thế này?

Diệp Trùng gật nhẹ đầu: “Vậy thì tốt, người sẽ đi theo ta.” Căn cứ của Hy Ngôn cực kỳ vững chắc, chỉ cần hần hơi chỉ điểm chút thì có thể tiến bộ mau chóng.

Hy Ngôn không giống Christine, hần có thể theo mình, một học sinh kỹ thuật vững chắc thế này, giúp đỡ đối với Diệp Trùng là cực kỳ lớn. Christine sau này cuối cùng vẫn sẽ ở lại nước Đông Vân, người nhà và bạn bè nàng ta đều ở chỗ này. Cứ cho là tìm thấy đường trở về thiên hà Hà Việt, Diệp Trùng cũng sẽ không dẫn nàng ta rời khỏi.

Mấy tuyển thủ khác chỉ có thể ngưỡng mộ nhìn Hy Ngôn. Bọn họ không chỉ có sự thừa của mình, ngoài ra cũng không thể thoải mái như Hy Ngôn, bọn họ có người nhà của mình.

Có thể bá đại sư như Diệp Trùng thế này làm thầy, đó là việc có thể gặp, không thể cầu, cũng khó trách bọn họ về mặt ngưỡng mộ.

Đại sư Tập Lỗ chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Hy Ngôn cứ như thế mà bá làm môn hạ của Diệp Trùng. Nhân tài giống như Hy Ngôn thế này, vô luận ở ngành nào đều sẽ cất lực chiêu nạp. Bây giờ tới dưới tay Diệp Trùng, vậy thì nghĩ cũng đừng nghĩ nữa. Ngay cả bệ hạ cũng cẩn thận thương lượng với Diệp Trùng, Tập Lỗ tự hỏi không có năng lực đó, có thể lôi kéo người trên tay Diệp Trùng.

Dù sao không rơi vào tay nước khác, đại sư Tập Lỗ chỉ có thể an ủi như vậy.

Diệp Trùng lại tùy ý giảng giải ưu khuyết mấy tác phẩm khác. Mỗi phen đánh giá đều một lời là đúng, cực kỳ sắc bén, mọi người không ai không nghe tới mức cực kỳ nhập thần. Trong mắt bọn họ, đại sư Diệp Trùng giống như năng lực thần kỳ biến hư thành tốt gì đó, trông thì thay đổi một chút cực nhỏ, nhưng hiệu quả lại cực kỳ rõ ràng, mọi người nhìn mà chấn động tâm thần, thán phục không thôi.

Diệp Trùng không hề nghĩ qua người khác cảm tưởng thế nào, thế này hần cũng coi như là mở rộng tầm mắt, mấy loại thiết kế này với hần có chút mở mang kiến thức.

Thu hoạch hôm nay đích xác không tồi!

Sau khi năm tác phẩm đều giảng giải xong, Diệp Trùng liền dẫn Hy Ngôn rời khỏi, mà mọi người trong phòng vẫn chìm đắm trong giảng giải đặc sắc, và cả thay đổi thần kỳ đó của Diệp Trùng.

Hy Ngôn ngồi sau lưng Diệp Trùng, Diệp – 3 vèo cái bay về phía trang viên.

Phương thức thao tác bằng tay của Diệp – 3 làm Hy Ngôn cảm thấy cực kỳ mới lạ, trong suy nghĩ của hần, Diệp Trùng đã biến thành gần như không gì không thể. Muốn điều khiển chiến cơ, tất phải có bằng lái, mà một tiêu chuẩn quan trọng nhất của bằng lái chính là thần niệm. Người không có thần niệm không cách nào điều khiển chiến cơ, Hy Ngôn chưa từng nghĩ qua một người không có thần niệm lại có thể điều khiển một cái chiến cơ, điều này quá sức tưởng tượng rồi!

Hai mắt Hy Ngôn phát sáng nhìn chằm chằm cần điều khiển trước mặt Diệp Trùng.

Diệp Trùng nhìn thấy Hy Ngôn cảm thấy hứng thú đối với cần điều khiển này, liền thuận miệng giải thích hai câu: “Lợi dụng cơ giới truyền động, có thể thực hiện điều khiển đơn giản. Ta không có thần niệm nên chỉ có thay đổi thể này.”

Hy Ngôn gật đầu nửa hiểu nửa không.

Cảnh vật phía dưới mau chóng lướt ra sau, Hy Ngôn do dự một lát, nhưng quả thật kiềm chế không được, mở miệng hỏi: “Thầy, động cơ của Diệp – 3 này cũng từng cải tạo quả phải không?” Tốc độ của cái Diệp – 3 này so với Diệp – 3 bình thường nhanh hơn nhiều.

- Ừ, nhưng không cải tạo bao nhiêu, vỏ ngoài không đổi, thứ cải tạo chỉ có động cơ và chủ thể chiến cơ, hệ thống bảo hộ, còn có hệ thống hỏa lực đã thay đổi.” Diệp Trùng không để ý trả lời.

Mồ hôi lạnh của Hy Ngôn lập tức tuôn ra, động cơ, chủ thể chiến cơ, hệ thống bảo hộ, hệ thống hỏa lực đều thay hết. Còn nói không có cải tạo bao nhiêu? Đây cơ bản chính là mấy bộ phận chủ yếu nhất của một cái chiến cơ.

- Cẩn thận, phía trước có khí lưu không ổn định. Diệp Trùng bỗng mở miệng, cắt ngang suy nghĩ lung tung của Hy Ngôn.

Kế tiếp đó, Hy Ngôn chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, cảnh vật trước mắt bắt đầu xoay chuyển trong mắt mình. Cảm giác choáng váng đặc hữu của rẽ ngoặt vận tốc cao làm hắn sinh ra cảm giác buồn nôn cực kỳ mãnh liệt.

Diệp Trùng nhìn chằm chằm phía trước, thần sắc không đổi. Dưới sự điều khiển của đôi tay hắn, vị trí cần điều khiển không ngừng biến hóa.

Chỉ thấy cái Diệp – 3 này xoay một vòng lớn, tiếp đó là một cái xuyên thấu xoắn ốc, lấy phương hướng tiến tới trước làm trục chính, chiến cơ vừa cao tốc tiến tới trước, vừa cao tốc xoay chuyển, giống như một cái đinh tự xoay với tốc độ cao, mạnh mẽ xuyên qua từ trong khí lưu không ổn định.

Viu!

Chiến cơ thành công thoát khỏi vùng khí lưu không ổn định này.

Bãi đáp của trang viên phía trước nhìn thấy từ xa, Diệp Trùng nâng cần điều khiển. Chiến cơ bỗng bốc lên, kế tiếp lao xuống, nhào về phía bãi đáp. Hy Ngôn ở phía sau sắc mặt trắng bệch.

Ở độ cao cách mặt đất không tới một trăm mét, Diệp Trùng bỗng kéo cần điều khiển, chiến cơ lập tức nhấc đầu lên, dán sát mặt đất xông về phía bãi đáp.

Chiến cơ cuối cùng dừng gấp, ổn định đáp xuống bãi đáp.

Hy Ngôn mặt trắng như tờ giấy, tay vịn thân chiến cơ đi xuống, đôi chân mềm oặt vừa dính đất liền nhện không được thêm nữa, ọc cái nôn ra.

553. Chương 553: Công Tác Chuẩn Bị Phải Làm Cho Tốt

Sa Á vẫn đang đóng cửa trầm tư, Diệp Trùng tùy tiện sắp xếp cho Hy Ngôn, phòng ốc trống ở chỗ này quả thật quá nhiều.

Đã có được sự đáp ứng của Tuyên Ninh, vậy thì Diệp Trùng tự nhiên phải bắt đầu bắt tay chuẩn bị.

Hai cục nắm chất keo, Diệp Trùng đều lấy ra, hắn muốn biết hai cục nắm chất keo này rốt cuộc có chỗ đặc biệt nào. Diệp Trùng lôi toàn bộ tất cả máy phân tích có thể tìm thấy được ra hết, hắn thực hiện kiểm tra toàn diện nhất đối với hai cục nắm chất keo này.

Nhưng điều ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng là, gần như toàn bộ máy móc đều không có tác dụng đối với hai cục chất keo này, điều này quá cổ quái!

Hắn là lần đầu tiên gặp được loại tình huống này, chỉ tới ngày thứ ba, phí hết tâm sức, Diệp Trùng mới hiểu rõ, hai cục chất keo này lại có thể ngăn cách cảm ứng. Vô luận là quét điện từ, hay là quét vi quang (low light), toàn bộ đều vô hiệu đối với hai cục nắm chất keo này. Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên gặp được sinh vật có tính chất thế này, với cái nhìn của hắn, điều này có điểm thần kỳ. Hắn kéo Christine tới, kiểm tra một hồi, quả nhiên thần niệm cũng vô hiệu với hai cục chất keo này.

Quả nhiên là bảo bối! Diệp Trùng rất nhanh tìm thấy chỗ dùng của loại nắm chất keo này. Nếu như đủ số lượng, mang nó chế tạo thành một loại sơn, vậy thì vấn đề khóa mục tiêu của thần niệm vẫn luôn làm khó hắn liền giải quyết dễ dàng.

Nhưng đối với một cái quang giáp mà nói, số lượng hai cục nắm chất keo này quả thật quá ít. May mà Diệp Trùng có biện pháp khác, đừng quên, hắn còn là một vị điều bồi sư xuất sắc. Chỉ cần tìm được lượng lớn phương pháp bồi dưỡng, vậy thì Thần liên có thể trở thành Vua hắc ám chân chính, tới lúc đó, tất cả phương thức trinh sát đều vô hiệu đối với hắn.

Phát hiện kinh người này làm tinh thần Diệp Trùng phấn chấn, hai cục nắm chất keo này quá có giá trị, với hắn cũng rất có tác dụng!

Phòng thí nghiệm số hai vừa mới xây xong, Diệp Trùng liền định nghĩa phòng thí nghiệm số hai thành phòng thí nghiệm điều bồi, hắn thậm chí còn vì phòng thí nghiệm số hai mà chuyên môn chế tạo một bộ hệ thống tuần hoàn không khí và điều khiển nhiệt độ chuyên dụng, ngay cả phòng giữ nhiệt, phòng đông lạnh, phòng chân không, toàn bộ đều có đầy đủ hết. Trong số máy móc Diệp Trùng vợ vét được từ căn cứ của tổ nghiên cứu, máy móc có liên quan với khoa học sinh vật chiếm gần như một nửa. Có mấy máy móc cực kỳ tiên tiến này làm cơ sở, phòng thí nghiệm số hai cũng nhảy vọt cái trở thành phòng thí nghiệm trang bị hoàn mỹ nhất trong cả căn cứ.

May mà Diệp Trùng có cơ chế phân tích tự động họ Quản, nếu không, chỉ dựa vào thực lực của hắn, muốn tìm được công thức phối chế bồi dưỡng loại nắm chất keo này, không có một năm nửa năm, nghĩ cũng không cần nghĩ. Trước đây rất lâu, Diệp Trùng đã phục chế cơ chế phân tích tự động họ Quản thành hai phần, ở chỗ Mục Thương, còn có một phần nữa.

Lại một lần nữa cảm khái sự cường đại của cơ chế phân tích tự động họ Quản, Diệp Trùng cũng nghĩ tới Quản phong tử, bất giác, hắn bỗng cảm thấy có chút tẻ ngắt, gần như hễ có chút thiên tài, vận mạng của bọn họ so với thiên phú và tài hoa của bọn họ, hoàn toàn ngược lại, thí dụ Quản phong tử, lại thí dụ như Cố Thiếu Trạch.

Lên tinh thần, Diệp Trùng nỗ lực gạt bỏ những suy nghĩ sẽ ảnh hưởng bản thân này khỏi đầu óc mình, hắn ngẩng đầu nhìn công thức phối chế dung dịch bồi dưỡng trên quang não.

Thủy trạch lam thiết (Thép lam đậm nước), Vân mẫu cổ (cô ban Vân Mẫu), Tả xuyên nhiên tân (kẽm đốt Tả Xuyên)...

Lông mày Diệp Trùng không khỏi nhíu lại, trên một chuỗi danh sách, gần như toàn bộ đều là kim loại.

Cổ quái! Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên gặp phải công thức phối chế thế này. Theo công thức phối chế này suy đoán, loại nắm chất keo này chắc là sinh trưởng ở nơi kim loại cực kỳ phong phú. Hắn bỗng máy động trong lòng, xem đáng vẽ, loại nắm chất keo này là sinh trưởng ở Darkness, nơi đó không phải đồn là khắp nơi đều là kim loại sao?

Công thức phối chế này dường như đã chứng thực một điểm này, nhưng Diệp Trùng lại khó xử. Nếu như ở chỗ khác, mấy kim loại này ngược lại vẫn không là việc khó khăn gì, chẳng qua chỉ cần tốn chút tiền bạc. Nhưng ở nơi hoàn toàn không sản xuất kim loại này, muốn tìm thấy kim loại có chủng loại phức tạp thế này, đó hoàn toàn là việc không thể nào.

Trừ phi...

Trừ phi tiến vào Darkness mới có khả năng tìm được mấy kim loại này, trong những thứ Diệp Trùng vợ vét được từ phòng thí nghiệm của tổ nghiên cứu, tuy có không ít kim loại nhưng ở trong công thức phối chế này, ít nhất vẫn có một nửa kim loại thiếu sót không có.

Giấc mơ đẹp bởi dường loại nắm chất keo này với quy mô lớn của Diệp Trùng cũng không thể không tuyên cáo tạm thời tan vỡ.

Nhưng, điều này cũng càng làm kiên định quyết tâm tiến vào Darkness một chuyến của Diệp Trùng.

Sa Á vẫn đóng cửa trầm tư, vừa đúng khoảng thời gian này Diệp Trùng cần làm một số công tác chuẩn bị. Vô luận là ai, vừa nhắc tới Darkness ai nấy đều nói là nơi hắc ám nguy hiểm. Diệp Trùng không muốn vì mình chuẩn bị không đủ mà dẫn tới xảy ra việc ngoài ý muốn gì.

Nghe nói nước trong Darkness phần lớn đều chứa chất kịch độc, vậy thì nước và thức ăn mang theo chính là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. thức ăn thì dễ xử, Diệp Trùng có thể chế tạo viên thức ăn, loại viên nhỏ có năng lượng siêu cao này cực kỳ tiện mang theo, gần như không chiếm chỗ gì. Còn nước, Diệp Trùng cũng có mấy biện pháp khả thi, nhưng đều không bảo đảm. Cuối cùng, Diệp Trùng vẫn quyết định mang theo đủ nước uống tiến vào Darkness. Như vậy an toàn nhất, cũng bảo đảm nhất.

Diệp Trùng tranh thủ đi sân huấn luyện một chuyến. Vô luận là binh dân hay quý tộc, ở trước mặt loại quản lý quân sự hóa thuần túy này, ai nấy đều thành thật. Chứ thế này, tiến bộ của mọi người cực kỳ nhanh, bản năng thể chất của bọn họ đã vượt xa ngày trước.

Thật ra, Liêu Tam có chút không hiểu, mấy ngày này, hắn không chút cầu thả hoàn thành nhiệm vụ Diệp Trùng giao, hắn cũng nhìn thấy sự trưởng thành của mấy người này.

Thể chất đã trở nên mạnh mẽ, sức mạnh đã trở nên lớn hơn, sức bền đích xác cũng mạnh hơn, nhưng như vậy thì thế nào? Một xạ thủ cấp thấp cũng có thể một phát giết chết bọn họ.

Điều làm hắn không hiểu nhất là tại sao bọn họ vẫn luôn anh minh cũng nhiệt tình với việc này?

Diệp Trùng không giải thích cho Liêu Tam, mà gọi hai trăm người có thể chất tốt nhất, tiến bộ nhanh nhất. Hắn dạy mấy người này một số động tác cơ bản, mấy động tác trông quái dị vô bì này có thể làm cho thân thể của bọn họ càng thêm linh hoạt, càng thêm mềm mại.

Hai trăm người này là kẻ ưu tú trong hai mươi ngàn người của cả sân huấn luyện, nhưng bộ động tác này vẫn giầy vò bọn họ thật thắm. Có ba người trực tiếp kéo rách cơ nhục, một trăm chín mươi bảy người còn lại liên tục phát ra tiếng kêu thảm kinh thiên động địa, dọa cho hơn mười ngàn người huấn luyện ở bên cạnh sắc mặt tái mét.

Đối với mấy tiếng kêu thảm và rên đau này, Diệp Trùng không chút động dung, mặt không biểu tình đứng ở trước mặt mấy người này, nhìn bọn họ tay chân lóng ngóng hoàn thành một động tác tiếp nối một động tác. Nếu có người sợ đau, hắn sẽ trực tiếp tới giúp đỡ, đi kèm mỗi lần đều là một tiếng kêu thảm thiết làm người ta dựng tóc gáy. Chính ngay Liêu Tam máu lạnh vẫn luôn ở một bên quan sát toàn bộ quá trình, trong lòng cũng có chút rờn rợn, hắn cảm thấy Diệp Trùng tuyệt đối có thực lực làm nhân viên thẩm tra, bức cung.

Mãi tới khi Diệp Trùng vừa ý gật đầu, tuyên bố toàn bộ bọn họ đều qua ải, mấy người này mới thở phào, tiếp đó Diệp Trùng hạ lệnh mấy người này phụ trách truyền thụ toàn bộ bộ động tác này xuống. Hai trăm người vừa mới chịu đủ giầy vò lập tức hai mắt phát sáng, cười lạnh hì hì nhìn lượng lớn mọi người đang chạy như điên trên sân huấn luyện.

Diệp Trùng không dừng ở chỗ này lâu, hắn có quá nhiều việc cần đi làm. Hắn vừa mới nhận được tin tức, đám học viên thứ hai đã tuyển đủ. Số lượng học viên lần này tổng cộng có năm mươi ngàn người! Do trận đấu của Diệp Trùng và Tuyên Ninh, dẫn tới danh vọng của Diệp Trùng tăng mạnh, lần chiêu sinh này của Diệp Trùng cũng đã trở thành nơi sôi sục nhất. Chỉ tiêu năm mươi ngàn người, trong vòng hai ngày, quét sạch sẽ.

Bây giờ hắn cần dùng tốc độ cao nhất xây dựng một sân huấn luyện số hai đủ chứa năm mươi ngàn người.

Sau khi Diệp Trùng vừa xây xong sân huấn luyện số hai, năm mươi ngàn người này liền tới nơi. Mà điều làm Diệp Trùng không ngờ là, trong này lại còn có một người tinh thông võ thuật, đó chính là Đoàn Khiêm.

Đoàn Khiêm vẫn luôn không tìm được cơ hội gặp mặt Diệp Trùng, vừa may gặp được Diệp Trùng tuyển học viên, hắn liền can rằng tham gia.

Đoàn Khiêm rất nhanh liền làm Diệp Trùng chú ý, trên người Đoàn Khiêm có một loại khí chất đặc hữu của võ thuật gia, mà Diệp Trùng đối với loại khí chất này quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn. Hơi thử Đoàn Khiêm một chút, Diệp Trùng vừa ý vô cùng, có thể gặp được một người tinh thông võ thuật như vậy ở chỗ này không dễ dàng. Tiện tay chỉ điểm Đoàn Khiêm một chút, nhân lúc Đoàn Khiêm hưng phấn không thôi, Diệp Trùng liền tiện tay quảng cho hắc cục này. Với Đoàn Khiêm mà nói, mấy thứ cơ sở này, hắc sẽ không phạm bất cứ sai lầm nào, Diệp Trùng rất yên tâm, huống chi còn có Liêu Tam giúp đỡ.

Sau khi trở về trang viên, người đón tiếp hắc là Hy Ngôn.

Hy Ngôn cung kính nói: “Thầy, tài liệu người đặt đã đưa tới.”

- Ủ. Diệp Trùng ừ một tiếng, rồi vung chân chạy mau về phía nhà kho, Hy Ngôn theo sát sau hắc. Gần đây hắc có chút buồn bực, hắc mấy ngày nay vẫn luôn giao lưu với Christine, hắc phát hiện, trình độ của Christine nhỏ tuổi hơn mình nhiều so với mình thì cao hơn nhiều. Rất nhiều thứ Christine chế tạo, mình trông mà giống như ở trong mây mù, rất nhiều chỗ không hiểu, điều này làm hắc vô cùng thần phục, nhưng lại hơi buồn bực. Hỏi ra hắc mới biết, Christine theo thầy ngay cả một năm cũng chưa tới, trình độ đã tinh tiến như vậy. Điều này làm hắc cảm thấy vô cùng phấn chấn, có thể thấy được trình độ của thầy cao thâm khó đoán tới bậc nào. Hắc đối với tương lai của mình tràn đầy lòng tin.

Tài liệu Diệp Trùng đặt hàng lần này là một số tài liệu có độ cứng cao, thí dụ Tinh chế ngành đoạn, nó bình thường dùng để chế tạo chiến cơ, tính năng vật lý cực kỳ xuất sắc. Mà nhìn từ số lượng tài liệu thầy đặt lần này, Hy Ngôn có chút suy nghĩ mông lung, nhiều tài liệu thế này, dùng để chế tạo chiến cơ cũng dư sức.

Diệp Trùng dặn dò Hy Ngôn gọi Christine lại, một lát sau, Christine liền theo Hy Ngôn tới trước đồng tài liệu này.

Rất mau, Diệp Trùng mang tới một đồng bản vẽ, đặt trước mặt hai người.

Hy Ngôn và Christine nhìn nhau, vẽ mặt rầu rĩ mở bản vẽ ra, bên trên toàn bộ đều là một số linh kiện kỳ hình quái trạng. Mỗi linh kiện đánh dấu cực kỳ chi tiết các mục tham số.

- Mấy linh kiện này có thể làm được không? Diệp Trùng hỏi hai người.

Christine lật vài trang, nghĩ đi nghĩ lại, thành thật trả lời: “Phần lớn chắc là không có vấn đề, nhưng một số có chút phức tạp, tôi cũng không hoàn toàn chắc chắn, có thể có chút phiền phức.”

Diệp Trùng nhìn về phía Hy Ngôn, Hy Ngôn không nói gì, mà nhìn tỉ mỉ bản vẽ trên tay, nắm mắt trầm tư một hồi, mở mắt ra, gật đầu, dùng ngữ khí cực kỳ khẳng định trả lời: “Không có vấn đề. Loại linh kiện có mức chính xác thế này, tôi có thể làm ra được.”

Nghe nói thế, Christine có chút xấu hổ, từ điểm này thì có thể nhìn ra được, công phu cơ bản của nàng cách biệt khá xa so với Hy Ngôn.

Diệp Trùng gật đầu: “Hai người bây giờ bỏ việc trên tay xuống trước, làm mấy thứ này. Mỗi loại làm hai món.”

Dặn dò của Diệp Trùng, hai người nào có ý kiến gì, với lại, mấy linh kiện kỳ hình quái trạng này đã hấp dẫn sâu sắc hai người. Bọn họ rất muốn biết, mấy linh kiện kiểu dáng đặc biệt này cuối cùng hoàn thành tốt cuộc sẽ làm thành cái gì?

Diệp Trùng thường có thể mang lại cho người ta sự kinh ngạc, mà lần này, hắc lại mang tới cho bọn họ sự kinh ngạc thế nào?

Sự tò mò này làm hai người tràn đầy động lực, bọn họ bắt đầu chế tạo suốt ngày suốt đêm mấy linh kiện này. Công phu cơ bản vô cùng vững chắc của Hy Ngôn lộ ra rõ ràng trong quá trình chế tạo mấy linh kiện này làm Christine cảm thấy rất ngưỡng mộ.

Bảy ngày bảy đêm, hai người cuối cùng đã hoàn thành việc chế tạo tất cả linh kiện. Trên sàn nhà kho vốn dĩ trống không bây giờ đã phủ đầy linh kiện đủ hình đủ dạng.

Mắt của Hy Ngôn và Christine đỏ lựng, chế tạo suốt ngày suốt đêm mấy hôm nay, hai người thiếu ngủ trầm trọng. Nhưng hai người lúc này mở to mắt, sợ bỏ sót một chi tiết nhỏ, bọn họ muốn biết thành quả bấy

ngày này của bọn họ rốt cuộc là thứ gì? Bọn họ có thể phát giác được sự coi trọng đối với hạng mục này của Diệp Trùng, tự nhiên không dám sơ sót.

Vô luận Christine hay là Hy Ngôn, đều là kỹ sư chế tạo vũ khí khá có thực lực, linh kiện bọn họ chế tạo ra hoàn toàn phù hợp yêu cầu của Diệp Trùng. Nhưng Diệp Trùng không hề lập tức lắp ráp, mà lại xách một thùng chất lỏng màu vàng nhạt vào, lấy ra súng phun, cẩn thận phen đều đặn loại chất lỏng màu vàng nhạt này lên bề mặt của mỗi linh kiện. Đây là dung dịch cường hóa Diệp Trùng điều bồi. Nó có thể tăng cường mạnh mẽ tính năng của mấy linh kiện này.

Hy Ngôn và Christine cực kỳ tò mò với cây súng phun trên tay Diệp Trùng.

Hoàn thành trình tự này, dưới cái nhìn chăm chú của hai người, Diệp Trùng bắt đầu lắp ráp.

Diệp Trùng lắp ráp không hề nhanh, Hy Ngôn và Christine có thể thấy cực kỳ rõ ràng.

Hai món linh kiện cứng vừa ghép lại, rồi thêm vào mấy cái ngàm cố định liền trở thành một cánh tay máy có thể hoạt động. Mười tám khối mặt hình cong gắn lại với nhau, tạo thành một buồng lái hình trứng rùa cỡ căn phòng...

Hy Ngôn và Christine vẽ mặt ngây ngốc nhìn Diệp Trùng lắp ráp. Cho dù bọn họ đã chuẩn bị tư tưởng đầy đủ, nhưng cảnh tượng trước mắt ra ngoài ý liệu của họ quá nhiều.

Động tác của Diệp Trùng càng lúc càng thành thạo, tốc độ lắp ghép cũng càng lúc càng nhanh. Mà mấy linh kiện cần mấy người nhắc lên ở trên tay Diệp Trùng cũng giống như không có, hất một tay thì có thể nhẹ nhàng nhắc lên. Đôi tay hần, dường như đảm nhận tất cả công cụ: thiết bị chùy áp xung cao, máy đục lỗ, công cụ nhắc vật nặng, máy cố định áp suất chất lỏng...

Thứ một kẻ phi nhân loại hoàn thành tự nhiên cũng là một tác phẩm không bình thường.

Mà khi tác phẩm này cuối cùng đã hoàn thành, dưới cái bóng tỏa ra của vật khổng lồ, Hy Ngôn và Christine đã triệt để câm lặng. Bọn họ hoàn toàn không biết nên dùng lời gì để miêu tả cảm thụ lúc này của mình, thứ có thể phản ánh cảm thụ của bọn họ chỉ có sự sùng bái và cuồng nhiệt vô cùng cao vọt tỏa ra trong mắt hai người!

554. Chương 554: Nhện

Đây là một cỗ máy cỡ lớn cao sáu, bảy mét, dáng vẻ của nó giống như một con nhện, chỉ là con nhện này có cái chân khổng lồ dài gần mười mét, thân thể của nó so với nhện bình thường càng khổng lồ hơn, giống như mai rùa không có tứ chi, đó là buồng lái. Tám cái chân máy dài dài chống đỡ vững chắc buồng lái mai rùa, Hy Ngôn và Christine đứng trước mặt nó, hoàn toàn bị cái bóng đậm đặc do nó chiếu xuống nuốt chửng.

Một người trưởng thành đứng ở trước mặt một vật khổng lồ thế này, trông lại yếu ớt như thế, hai người Hy Ngôn và Christine đứng ở phía dưới nó cần ngẩng mặt nhìn lên trên. Cao sáu, bảy mét, tương đương với độ cao nhà hai tầng, hai người trước giờ chưa từng thấy qua máy móc đặc biệt như vậy, điều này hoàn toàn lật đổ khái niệm đối với máy móc của bọn họ.

- Đây... đây... rốt cuộc là cái gì? Ngẩng mặt lên, Christine theo bản năng làm bầm, nàng hoàn toàn bị cái máy chưa từng thấy này làm chấn động! Hy Ngôn cũng mặt mày ngây ngốc, trong lòng hần trừ chấn kinh chỉ còn chấn kinh.

Cả thân thể tràn đầy phong cách máy móc, tám chi dưới nhỏ mảnh nhưng cường tráng, có thể di động linh hoạt, trên mặt cỗ máy không có bất cứ trang trí nào, có thể nhìn thấy mỗi một linh kiện ở mặt ngoài. Loại phong cách máy móc dữ dội này kết hợp với vật khổng lồ thế này, mang lại cảm giác tràn đầy mạnh mẽ và cường đại cho người khác.

- Đây chỉ là vỏ ngoài, còn rất nhiều chỗ cần làm. Diệp Trùng giải giải với hai người, mặc kệ nói thế nào, hai người bọn họ vẫn là học trò của hần, làm thầy, một chút nghĩa vụ này vẫn phải có.

Diệp Trùng bỗng xách Christine và Hy Ngôn một trái một phải, nhảy lên lưng con nhện lớn này. Cử động đột ngột này của hắn, dọa hai người hết hồn, nhưng hai người rất mau liền tò mò đánh giá xung quanh, bọn họ vẫn chưa từng thấy qua máy móc có tạo hình kỳ lạ thế này cũng như thể tích to lớn như vậy.

- Đây là buồng lái. Diệp Trùng mở một cái nắp ở phần đỉnh, chỉ vào bên trong ra dấu, rồi dẫn đầu chui vào trong. Hai người Christine và Hy Ngôn vội vàng chui theo vào.

Không gian trong buồng lái lớn vô cùng, ít nhất có thể chứa bảy, tám người.

- Còn có rất nhiều thứ cần sắm thêm, thí dụ động cơ. Còn có hệ thống hỏa lực, ầm, vỏ giáp một số vị trí then chốt còn cần phải tăng cường. Diệp Trùng vẽ mặt bình tĩnh đứng ở trong buồng lái.

Hai người đã khâm phục Diệp Trùng tới mức nằm rạp sát đất.

- Thầy, cái này... gọi là gì? Nó có thể vận động không? Hy Ngôn lắp bắp mở lời.

- Tên gọi à, ừ, thì gọi là nhện đi. Diệp Trùng tùy ý nói: “Nó có thể bò, với lại có thể bò trong núi, tốc độ so với chiến cơ vẫn chậm hơn nhiều.” Con nhện to này thật ra có thể coi như là cái quang giáp đi trên bộ mô phỏng sinh vật có kết cấu hoàn toàn là thực vật đầu tiên.

Christine và Hy Ngôn rõ ràng có chút bất mãn với cách đặt tên tùy ý thế này của Diệp Trùng, với cái nhìn của bọn họ, máy móc uy vũ thế này, ít nhất cũng phải có tên gọi uy phong mạnh mẽ đại loại như Chung kết giả mới tương xứng.

- Nó dùng để làm gì? Christine đối với vấn đề này khá tò mò, thời gian nàng ở chung với Diệp Trùng khá dài, biết người thầy này của mình tuyệt sẽ không hao phí sức lực to lớn thế này làm một thứ trưng bày. Mặc dù với vẻ đẹp của nó, con nhện to này làm một món trang sức cũng tuyệt đối tuyệt vô cùng.

- Chở nặng, công cụ giao thông. Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, giải thích như vậy. Đây là ý ban đầu của hắn, lần này tiến vào Darkness, cần mang theo nước uống, còn có năng lượng, cho nên hắn mới tạo ra một buồng lái khổng lồ hình dáng như vỏ rùa. Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Trùng bổ sung một câu: “Ừ, còn có công năng nghỉ ngơi.” Con nhện lớn này tuy cũng trang bị hệ thống hỏa lực nhưng Diệp Trùng cảm thấy chiến đấu chỉ e vẫn cần dựa vào hai người Sa Á và Tuyên Ninh.

Christine và Hy Ngôn nhìn nhau, một tên uy mãnh thế này tác dụng chẳng qua chỉ dùng để chở nặng và công cụ giao thông, bổ sung thêm một công năng chỗ nghỉ ngơi, ngay cả người thành thật như Hy Ngôn thế này cũng cảm thấy có chút dao trâu mổ gà.

Mấy ngày tiếp theo, Diệp Trùng không ngừng hoàn thiện con nhện lớn này.

Động cơ, hệ thống quét hình, hệ thống tuần hoàn không khí, hệ thống hỏa lực...

Về ngoài con nhện lớn này cũng hoàn toàn mới, bởi vì hai người Hy Ngôn và Christine cảm thấy cứ để mấy linh kiện này lộ ra ngoài không khí không có mỹ quan. Vì vậy hai người thêm một lớp vỏ ngoài cho chân của con nhện, toàn bộ linh kiện chỗ khớp đều được bao lại. Như vậy từ xa nhìn tới, thật sự cực kỳ giống một con nhện lớn.

Một số vị trí quan trọng, Diệp Trùng đã cải tiến ở mức độ nhất định. Thí dụ lối ra vào đối thành dưới bụng con nhện lớn, bởi vì Sa Á và Tuyên Ninh đều không sở trường leo trèo. Mà trọng tâm của con nhện lớn cũng điều chỉnh một lần nữa, cảm giác điều khiển thử làm Diệp Trùng khá vừa ý, mặc kệ đường núi có gồ ghề thế nào, con nhện lớn cũng giống như đất bằng, trong buồng lái hoàn toàn cảm nhận không được bất cứ chấn động gì.

Một con nhện khổng lồ cao khoảng sáu, bảy mét chạy loạn khắp núi đồi, cảnh tượng đó chấn động người khác tới cùng. Khi Christine và Hy Ngôn lần đầu nhìn thấy con nhện lớn giống như uống thuốc kích thích, co giò chạy như điên, hai người không nói được lời nào.

Diệp Trùng quảng cho Hy Ngôn và Christine một bộ giáo trình cơ sở, đó là hai mấy chiếu cỡ nhỏ có thể đeo trên cổ tay, bên trong có một số lý luận cơ sở. Đây là nội dung học tập chủ yếu của hai người trong khoảng thời gian này của Diệp Trùng. Đối với truyền thụ kiến thức, hắn không có chút giữ riêng nào. Khi hắn ở “Cực quang”, mấy lão gia gia đó ai nấy đều chưa từng giữ riêng, vô luận hỏi tới vấn đề nào, bọn họ đều tỉ

mỉ dạy cho mình từng chút một. Trong tiềm thức của Diệp Trùng, đây là chức trách một người thầy nên làm hết sức mình.

Hai người như nhận được trân bảo, máy chiếu cỡ nhỏ thế này, bọn họ nào từng thấy qua, lật qua lật lại xem, nhưng vẫn không rõ nguyên lý của nó, điều này làm hai người chặc chặc kêu lạ. Nhưng hai người rất mau liền bị tri thức mới lạ mà thâm ảo bên trong hấp dẫn.

Sa Á cuối cùng đã đi ra khỏi phòng.

Đánh giá trên dưới Sa Á một lượt, Diệp Trùng hỏi: “Kết thúc rồi chứ?”

- Ủ. Sa Á gật đầu, nhiều ngày như vậy, suy nghĩ sâu suốt ngày suốt đêm, giọng khàn khàn vốn dĩ trầm thấp, khàn khàn của nàng ta lúc này nhiều thêm sự khô khan và mệt mỏi: “Cám ơn anh.”

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Sa Á, Diệp Trùng nhíu mày: “Cô phải nghỉ ngơi vài ngày.” Thể lực của Sa Á tiêu hao cực lớn, trông có chút yếu ớt, có thể thấy được cực nhọc suy nghĩ mấy ngày này hao phí tâm sức đến bậc nào.

Sa Á gật đầu, không nói lời nào tiến vào phòng. Nàng cũng biết trạng thái của mình hiện giờ rất không tốt.

Sa Á vừa nghỉ ngơi thì là ba ngày, lúc nàng đi ra khỏi phòng, tinh thần dồi dào, quét sạch mệt mỏi của ba ngày trước. Sau khi được biết phải tới Darkness, Sa Á vui vẻ đồng ý.

Còn Tuyên Ninh, cũng đã nhận được thông báo của Diệp Trùng, đã sớm tới trang viên.

Tuyên Ninh vừa nhìn thấy Sa Á lần đầu tiên, kinh ngạc nói: “Tiền bộ của cô rất lớn a.”

Sa Á chỉ cười cười, không nói gì.

Ánh mắt Tuyên Ninh rơi lên người Diệp Trùng: “Bộ hạ hy vọng người có thể dẫn mấy người cùng đi, bên cạnh người vẫn còn vài xạ thủ cấp tám, người đề nghị người dẫn đi cùng. Người dù gì cũng là đại sư chế tạo vũ khí dừng đầu nước Đông Vân chúng ta, nếu xảy ra việc bất ngờ gì, ta khó trách tội.” Sự coi trọng của Tô Môn Tây Gia Hoa đối với Diệp Trùng, ở Tô thành, hiện giờ đã là tin tức ai nấy đều biết.

Diệp Trùng lắc đầu: “Chúng ta lần này chỉ là đi tra xét một chút, người quá nhiều ngược lại không tiện, với lại, ta cũng chỉ chuẩn bị cho ba người chúng ta.”

- Ủ, chuẩn bị gì? Tuyên Ninh hứng thú, Diệp Trùng là một vị đại sư chế tạo vũ khí, chuẩn bị hẳn làm sẽ là thế nào đây?

Sa Á cũng cảm thấy cực kỳ hứng thú giống như vậy, nàng một mực đóng cửa cực khổ suy nghĩ không hề biết Diệp Trùng giờ trò gì.

- Theo ta. Diệp Trùng dẫn hai người đi về phía nhà kho. Hai người nhìn nhau, rồi theo sau hắn.

Khoảnh khắc khi cửa nhà kho mở ra, Diệp Trùng nghe thấy rõ ràng tiếng hai người hít một hơi khí lạnh.

- Thứ to đùng này là cái gì? Tuyên Ninh không hổ là xạ thủ cấp chín, sau khi trải qua chấn kinh ban đầu, rất mau liền khôi phục bình tĩnh. Hắn đi tới trước mặt con nhện lớn, ngẩng mặt lên, ngửi khí mang theo chút mê sảng.

- Nhện, cũng là công cụ giao thông chủ yếu nhất của chúng ta. Trừ tốc độ không đủ nhanh ra, thứ khác đều không tồi. Diệp Trùng giới thiệu đơn giản một chút.

Do hai người bọn họ cũng là nhân viên chủ yếu của hành động lần này, tất yếu phải để bọn họ mau chóng quen thuộc con nhện lớn.

Diệp Trùng dẫn hai người đi tới dưới bụng con nhện lớn, xì, trên đỉnh đầu xuất hiện một lối vào, tiếp đó một cái thang dây rơi xuống.

Diệp Trùng dẫn đầu lên trước, hai người cảm thấy rất tò mò cũng vội không kịp chờ theo thang dây mà trèo lên.

Trong buồng lái đã sớm không phải dáng vẻ trống không lúc ban đầu. Ba cái ghế dựa có thể linh hoạt chuyển động, trước mặt sáu tấm màn hình siêu lớn vừa đứng thành một trăm tám mươi độ. Trước mặt mỗi

cái ghế đều có một cần điều khiển hỏa lực xạ kích, mà trước mặt cái ghế chính giữa, còn có một bàn điều khiển chính, đó là ghế của Diệp Trùng.

Trên tường trong buồng lái mọc một lớp thực vật lông nhung màu tím nhạt, chúng có thể tạo ra ô xi đủ cho ba người thở.

Ở phía sau, bên cạnh là phòng lưu trữ kích cỡ đủ hai căn phòng, tới lúc, nơi này chủ yếu dùng để chứa nước và tinh thể năng lượng. Còn có một vài máy móc sửa chữa, linh kiện các loại, vân vân.

Mà khi Diệp Trùng làm mẫu làm sao thao túng và điều khiển con nhện lớn này chạy trong trang viên, Tuyên Ninh và Sa Á đã triệt để yêu thích cái thứ to lớn này.

- Có thể giúp ta làm một cái không, giá cả tùy người ra. Tuyên Ninh hỏi thử. Thứ này quả thật quá tuyệt, đơn giản là một pháo đài di động. Với lại, không gian lưu trữ lớn thế này, có thể để bọn họ mang theo nhiều nước và thức ăn hơn, điều này đối với mấy xạ thủ thích thám hiểm dã ngoại mà nói, thực dụng cực kỳ. Ngoài ra, nó cho dùng ở trong núi cũng tốc độ mau lẹ. Tuyên Ninh đối với con nhện lớn này chảy nước miếng cả tấc.

Sa Á tuy không nói gì, nhưng ánh sáng lấp lánh trong mắt lại hiện rõ tâm tư của nàng ta.

Diệp Trùng ngẩng đầu nhìn hai người: “Đội chúng ta trở về từ Darkness, ta tặng hai người mỗi người một con.” Ừ, liên quan tới việc chế tạo, chỉ cần Hy Ngôn và Christine đều làm tốt linh kiện, thật ra cũng tốn không bao nhiêu thời gian.

- Ha ha! Quá tốt rồi. Tuyên Ninh cực kỳ hưng phấn. Sa Á lại vẽ mặt vui vẻ sờ vuốt cần điều khiển hỏa lực trước mặt.

- Chúng ta có cần đi liền giờ không? Tuyên Ninh hoàn toàn không có chút phong phạm của xạ thủ cấp chín, mà giống như một đứa trẻ lớn có được thứ đồ chơi yêu thích, không kịp đợi liền muốn xuất phát.

- Đợi một chút. Chúng ta phải mang mấy thứ đó lên trước. Diệp Trùng chỉ vật tư chất giống như một ngọn núi nhỏ ở trong góc nhà kho.

Mấy thứ đó đều là vật phẩm bọn họ cần mang theo lần này, vì hành động Darkness lần này, Diệp Trùng cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Ba người cùng nhau rat ay, tốc độ tự nhiên cực nhanh, càng hướng chi còn có tên sức như động cơ là Diệp Trùng này ở đây.

Sa Á bỗng chỉ một cái rương chứa đầy chai lọ hỏi: “Mấy thứ này là cái gì?”

Diệp Trùng liếc hai người một cái: “Dược phẩm, thuốc thử.” Nhìn thấy dáng vẻ ngơ ngác của hai người, hắn cũng biết giải thích của mình phỏng chừng sẽ có chút phí sức, nói: “Tới lúc đó các người sẽ biết thôi.” Nói xong liền tự mình mang cái rương này dời vào trong con nhện lớn.

Rất mau, tất cả mọi thứ đều sạch trơn, mà phòng trữ đồ của con nhện lớn cũng bị nhét đầy.

Tuyên Ninh nhìn phòng trữ đồ đã chất đầy nhóc, cảm khái nói: “Nhiều thứ thế này, đủ cho chúng ta sống vài tháng rồi. Nếu như năm đó ta có thứ to đùng này, dấu chân của ta đã sớm đạp khắp Darkness.”

Sa Á cũng không biết nghĩ gì, không nói lời nào.

Diệp Trùng tự nhiên sẽ không cứ vậy mà điều khiển con nhện lớn lên đường, dù sao nơi này cách rừng rậm Lương Ngạn vẫn rất xa, với tốc độ của con nhện, không biết lãng phí bao nhiêu thời gian ở trên đường.

Diệp Trùng tìm tới Liêu Tam, để hắn trực tiếp điều một máy bay vận chuyển tới. Loại máy bay vận chuyển có tên gọi là Đại ma cô (nấm lớn) này, năng lực chở nặng cực kỳ kinh người, khư khư một con nhện lớn tự nhiên không thành vấn đề.

Khi máy bay vận chuyển đáp ở bãi đáp của Dã Tháp thành đã hấp dẫn ánh mắt của không ít người. Giá trị của loại máy bay vận chuyển kiểu này cao ngất ngưỡng, chỉ một vài quân đoàn tinh nhuệ mới được trang bị, mà tiêu chí của Thị vệ doanh trực thuộc vương thất trên thân máy bay càng làm người ta chú ý.

Ba người Diệp Trùng cứ ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người điều khiển con nhện lớn khệnh khạng đi xuống từ trên máy bay vận chuyển.

Bãi đáp của Dã Thập thành lập tức vang lên một loạt tiếng kêu: “Trời ạ, đây là quái vật gì?” Mà con nhện khổng lồ này hoàn toàn không để ý tới bọn họ, nghênh ngang mà đi.

Bãi đáp nằm ở ngoài thành Dã Thập, cho nên mấy người Diệp Trùng không cần xuyên qua Dã Thập thành. Bọn họ vòng qua Dã Thập thành, trực tiếp tiến vào rừng rậm Lương Ngạn.

Vòng ngoài rừng rậm Lương Ngạn thường có thể nhìn thấy một số xạ thủ mạo hiểm, vật to lớn khổng lồ đột nhiên xuất hiện này đều dọa mỗi người nhìn thấy nó nhảy dựng lên. May mà dấu vết máy móc trên người con nhện lớn vẫn rất rõ ràng, một khi biết là máy móc nhân tạo, mọi người liền không sợ hãi như thế nữa. Một số kẻ lớn gan, thậm chí tò mò theo sau con nhện lớn.

Phần lớn cây cối của rừng rậm Lương Ngạn là một số cây đại thụ cao chọc trời, tán cây dày đặc của mấy cây đại thụ chọc trời này gần như che kín tất cả ánh nắng. Cây nhỏ trên mặt đất không có đủ ánh nắng, đều mọc cực kỳ lùn thấp, yếu ớt, điều này chính là pháp tắc rừng rậm của đại tự nhiên, kẻ mạnh thường chiếm phần lớn nguồn lực, nó sẽ càng lúc càng mạnh. Còn kẻ yếu lại ở vào thế yếu, trừ ngày nào đó mấy cây đại thụ chọc trời che ở phía trên này ngã xuống, nếu không, mấy cây nhỏ vĩnh viễn không sao hấp thu được ánh nắng đầy đủ nhất để từ đó trở thành cây đại thụ cao chọc trời.

Rừng rậm thế này không tạo ra được bất cứ ảnh hưởng nào với việc tiến tới trước của con nhện lớn, nó cực kỳ linh hoạt xuyên qua giữa cây cối lưa thưa, mà mấy cây nhỏ lùn thấp, yếu ớt đó, con nhện lớn với thể hình khổng lồ nhìn cũng không nhìn, đã từ trên thân chúng, mạnh mẽ đè đi qua. Mấy kẻ thám hiểm theo sau đó, ai nấy vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn con nhện lớn này, ước ao mình cũng có thể có một cái thì tốt biết mấy.

Điều Tuyên Ninh và Sa Á cảm thấy hứng thú là sự điều khiển quen thuộc của Diệp Trùng, có thể nhìn ra, Diệp Trùng khẳng định không phải là lần đầu tiên điều khiển loại máy móc này.

Bọn họ nảy sinh sự mong chờ không gì sánh được đối với hành động Darkness lần này.

555. Chương 555: Nhện Thần Kỳ

Dã thú sống ở rừng rậm Lương Ngạn nhìn thấy một vật khổng lồ như vậy, lập tức sợ hãi hoảng chạy. Cả khu rừng rậm Lương Ngạn vẫn luôn đợi đoàn người Diệp Trùng xuyên qua lại không có một con dã thú nào tới treu chọc, điều này làm Tuyên Ninh vừa mới học làm sao thao tác hệ thống hỏa lực trên con nhện và luôn ngứa tay bó tay vô cùng.

Đám xạ thủ theo sau con nhện lúc này mới bỗng nhiên phát hiện, bọn họ lại sờ sờ xuyên qua rừng rậm Lương Ngạn. Đối với rất nhiều người trong bọn họ mà nói, chỗ sâu của rừng rậm Lương Ngạn, bọn họ chưa từng đạp chân tới, bởi vì nơi này có rất nhiều dã thú hung dữ sống, đối với bọn họ mà nói, nơi này quá nguy hiểm! Lần này lại không chút nguy hiểm xuyên qua cả rừng rậm Lương Ngạn, trên gương mặt mệt mỏi của mọi người lần lượt lộ ra vẻ hưng phấn. Mấy ngày này, vì có thể theo tên to đùng này, mấy xạ thủ này ai nấy đều dồn hết sức lực mà chạy như điên, một vài kẻ không đủ thể lực đã sớm bị bỏ lại phía sau.

Tuyên Ninh nhíu mày: “Mấy người này tại sao ngốc như vậy, xem nào nhiệt cũng phải có mạng mới được.”

Diệp Trùng và Sa Á đều hiểu rõ ý trong lời nói của Tuyên Ninh. Mấy người này có thể xuyên qua được rừng rậm Lương Ngạn đều là vì theo con nhện lớn, mà không hề là bọn họ đã có thực lực này. Một khi bọn họ thoát khỏi phạm vi bảo hộ của con nhện, vậy thì ở nơi nguy hiểm tứ bề này, vận mạng của bọn họ cứ nghĩ là sẽ biết.

Mấy người Diệp Trùng tự nhiên không rảnh rỗi, hứng chí mà đi lo sống chết mấy người này. Như thế đối với mấy người này mà nói, bọn họ tất phải tự mình xuyên qua cả rừng rậm Lương Ngạn một lần nữa thì mới có thể trở về tới thành phố Dã Thập. Tuyên Ninh và Sa Á đều rất rõ ràng, không có thực lực xạ thủ cấp sáu, căn bản không thể nào xuyên qua rừng rậm Lương Ngạn. Mà trogn đám người theo phía sau con nhện này, người có thực lực có thể đạt tới cấp sáu, chỉ có lác đác mấy người.

Nhìn thấy ánh mắt Diệp Trùng rơi trên người mình, Tuyên Ninh nhún nhún vai: “Không cần lo cho bọn họ. Chúng ta tự mình đi, xạ thủ thiếu bình tĩnh là đồ ngốc, chúng ta không phải là bảo mẫu của bọn họ.”

Sa Á thương hại nhìn mấy xạ thủ cấp thấp này. Mấy xạ thủ cấp thấp này rất rõ ràng là đã phát hiện hoàn cảnh của bọn họ không ổn, khủng hoảng lập tức lan ra giữa bọn họ.

Ba người mặc kệ. Bọn họ sẽ không vì mấy người này mà làm loạn kế hoạch của bọn họ.

Nếu như không có con nhện lớn, xuyên qua cả rừng rậm Lương Ngạn, cần khoảng hai mươi ngày, chính cường giả như là Tuyên Ninh và Sa Á cũng không ngoại lệ. Bởi vì hoàn toàn phải dựa vào đi bộ, ngoài ra bọn họ cần phải tránh một số chỗ sống quần cư của dã thú hung mãnh, như vậy thì không thể không đi đường vòng, với lại còn có thể lạc đường bất cứ lúc nào.

Nhưng ngồi trong buồng lái con nhện, thoải mái uống thức uống yêu thích, tán gẫu linh tinh, bọn họ chỉ tốn thời gian năm ngày thì xuyên qua rừng rậm Lương Ngạn. Dọc đường, con nhện lớn đâm ngang ủi dọc, cảnh tượng thú sợ chim bay làm Tuyên Ninh chắc lưỡi không thôi. Một lần hoành tráng nhất vẫn là con nhện lớn trong lúc vô ý xông vào chỗ sống quần cư của Lương tức tiêm chủy cưu (chim cưu hai chân đầu nhọn), cảnh tượng hơn một trăm con Lương tức tiêm chủy cưu kêu loạn lên, thật là làm người ta tưởng nhớ a!

Chính mấy con dã thú thể hình to lớn đó, đối mặt con nhện lớn chưa từng thấy qua này cũng cảnh giác không thôi, cực kỳ khắc chế, không chủ động tấn công. Chính là như vậy, con nhện lớn mang theo ba người, phía sau đi theo một đám xạ thủ cấp thấp, nghênh ngang xuyên thẳng một đường.

Vừa ra khỏi rừng rậm Lương Ngạn, địa mạo liền xảy ra thay đổi rõ rệt.

Cây cối nhìn thưa thớt hơn, không khí cũng trở nên khô khan, đá vụn, cát sỏi trên mặt đất cũng bắt đầu nhiều lên.

Ngày thứ ba sau khi xuyên qua rừng rậm Lương Ngạn thì đã nhìn không thấy một cây nào. Mặt đất bằng phẳng, không hề nhấp nhô, tiếng gió vù vù truyền vào tai ba người, không có cây cối, không có bóng người, không có một động vật nào, hoang vắng nói không ra lời. Chỗ này đã tiến vào khu vực cát.

Gió càng lúc càng lớn, cuồng phong chốc chốc kéo theo đá vụn đánh lên con nhện, vang lên tiếng binh boong. Mà cảnh sắc cũng càng lúc càng hoang vắng, khắp nơi trên mặt đất là đá sỏi không có quy tắc, cảnh sắc đơn điệu làm người ta mệt mỏi muốn ngủ.

Tuyên Ninh lại ngồi thẳng người, thần sắc có chút ngưng trọng: “Chắc không phải sắp có bão cát chứ.”

Sắc mặt Sa Á ở bên cạnh cũng có vài phần khó coi: “Tôi cũng có loại cảm giác này.”

Diệp Trùng nghe nói, mặt đối diện màn hình, dáng vẻ tập trung thực hiện một loạt thao tác. Tuyên Ninh sẵn tới trước, tò mò hỏi: “Người làm gì vậy?”

- Thả chim ruồi. Diệp Trùng đầu cũng không ngẩng lên, trả lời.

- Chim ruồi? Là thứ gì? Tuyên Ninh cảm thấy mình hiện giờ giống như con nít tò mò, cái gì cũng nhện không được hỏi.

Diệp Trùng tiếp tục thao tác trên tay của mình: “Chim ruồi là máy do thám cỡ nhỏ, có thể mở rộng phạm vi trinh sát.”

- Ừ. Tuyên Ninh bưng tỉnh ngộ.

Bốn con chim ruồi máy bay ra từ trong con nhện lớn, bay lên không.

Trên màn hình, có thể nhìn thấy hình ảnh chim ruồi truyền về. Cho dù gió rất lớn nhưng chim ruồi bay vô cùng bình ổn, hình ảnh truyền về cũng rất rõ ràng.

- Đáng chết! Sa Á và Tuyên Ninh sắc mặt thay đổi, cùng nhau mắng chửi.

Trên màn hình, có thể nhìn thấy, chân trời phía xa đã đen thui một mảng, bạo phong dấy lên cát bụi đầy trời, che kín trời đất. Tai họa khủng bố nhất của khu vực cát không phải bỏ cạp cát thành bãi, không phải thần lẩn cát hung mãnh, mà là bão cát do tự nhiên hình thành này. Cuồng phong sẽ cuộn lên cục đá to như cối xay, nếu như bị nện trúng, vậy khẳng định chỉ có vận mạng làm bánh kẹp.

Cho dù không bị đá lớn nện trúng, cát bụi kín trời kín đất đó làm người hoàn toàn không chỗ nào để tránh. Nếu như may mắn không tốt, bỏ xác trong gò cát là tình huống thường thấy nhất.

Ba người vẫn chưa vào sâu khu vực cát thì đã gặp phải bão cát, may mắn cũng thật là tệ hại.

Chính ngay lúc này, hình ảnh bỗng giật giật. Diệp Trùng vội vàng thu chim ruồi về, nhưng chính một tí xíu này, có một con chim ruồi đã bị cuồng phong cuốn đi.

Lúc này nên làm gì, không cần nói mọi người đều biết.

Trên bãi cát sa mạc hoang vắng, một con nhện to vung chân chạy như điên, ở sau lưng bọn họ, bão cát giông như con thú khổng lồ bước ra từ trong hồng hoang, đuổi gấp không buông.

Tốc độ con nhện lớn không hề coi là nhanh, chẳng bao lâu thì đã bị bão cát đuổi kịp. Uy lực của đại tự nhiên, trong giờ phút này, không hề che giấu mà phô bày ra trước mặt ba người.

Tung tung tung, đá vụn giống như mưa, đập lên vỏ giáp của con nhện lớn, chốc chốc lại có một số cục đá có thể tích khá lớn đập trúng, trong buồng lái cũng lắc lư một trận. Bão tố như thế này, chính xạ thủ cấp chín ở bên trong cũng không nhất định có thể sống sót, từ sắc mặt của Tuyên Ninh hiện giờ thì có thể nhìn ra được.

- May lão đây lần trước không gặp phải, bà nó, bão tố thế này tuyệt đối ngay cả cái mạng cũng không còn. Tuyên Ninh nhịn không được chửi nói.

Tuyên Ninh từ sau khi đột phá cấp chín, tính tình giống như sau một đêm dài thay đổi phong cách nghiêm cẩn lúc trước thành tùy tiện, thản nhiên.

Lời nói tục tĩu thế này, nếu như là lúc trước, hẳn tuyệt đối nói không ra. Một điểm này cũng là chỗ Diệp Trùng cảm thấy hứng thú, từ trong lý luận thuật thừa của Hoàng Bạch Y dạy, không có một điểm nào nói thuật thừa luyện tập tới chỗ thâm sâu sẽ thay đổi tính cách con người.

Sa Á vẻ mặt như trong lòng có điều lo lắng: “Ừ, mấy lần tôi tiến vào may mắn cũng không tệ, đều không gặp phải bão táp, bão táp thế này, khả năng muốn sống sót quả thật quá nhỏ.”

Lời vẫn chưa dứt, buồng lái lại rung động dữ dội một trận, Tuyên Ninh vốn dĩ nửa nằm suýt nữa bị tung lên. Hắn bùm eo, nghiêng rặng, vẻ mặt đau đớn.

Trên màn hình, con nhện lớn bị một cục đá to đường kính hơn một mét nện trúng, sắc mặt Tuyên Ninh càng thêm khó coi.

Diệp Trùng trên mặt không chút biểu tình: “Sức gió quá lớn, chúng ta cần ở nguyên chỗ, đợi bão đi qua.”

- Xem ra chỉ đành như vậy. Tuyên Ninh và Sa Á nhìn nhau, hết cách. Gió lớn thổi đến mức con nhện cũng lao đảo, lại thêm vào đá lớn liên tục bay lên, muốn đi cũng đi không được.

Diệp Trùng nhập một loạt chỉ lệnh ở trên bàn điều khiển chính, Tuyên Ninh rất tò mò nhìn bàn điều khiển chính của Diệp Trùng, gần như mỗi lần Diệp Trùng thao tác ở trên bàn điều khiển chính, thì cũng có nghĩa là con nhện lớn sẽ có biến hóa với ý nghĩ gì đó. Con nhện lớn này giống như Diệp Trùng vậy, thường có thể mang lại cho Tuyên Ninh sự kinh ngạc vô hạn.

Hoa, một họng súng laser thò ra, kể đó nó bắn lên mặt đất tám chùm sáng, để lại trên mặt đất tám lỗ sâu. Tám lỗ sâu này vừa đúng thành hai hàng, một hàng bốn cái. Chính ngay lúc Tuyên Ninh và Sa Á không hiểu, tám chân dài trượt của con nhện lớn hết cái này tới cái kia thò vào trong tám cái lỗ sâu này. Thân thể con nhện lớn theo đó hạ xuống, tiếp đó buồng lái liền dán vào mặt đất, tám cái chân dài khớp chặt cứng trong cái lỗ sâu, chỗ khớp của cái chân dài vừa đúng ở miệng lỗ, cũng chính là mặt đất.

Kẹt kẹt kẹt, khớp chân của con nhện lớn đột nhiên bắn ra một vòng ngàm kẹt, kẹt chặt lấy mặt đất.

Thoắt cái, sự rung lắc vừa rồi thoáng cái biến mất sạch, trong buồng lái gió yên sóng lặng. Đá vụn vẫn như mưa, đánh lên vỏ ngoài của con nhện lớn, giống như mưa đánh lên cây chuối. Buồng lái vững như bàn thạch, không chút động đậy, ba người cảm nhận không thấy chút rung động nào.

Cảm giác đó giống như trôi nổi, giãy giụa trong cơn mưa to như trút nước bỗng nhiên lại tiến vào một căn nhà khô thoáng, ấm áp. Tuy bên ngoài mưa vẫn rất lớn nhưng trong lòng lại thoáng cái bình tĩnh lại.

- Còn có công năng này? Quả nhiên là một thứ tốt a! Tuyên Ninh nhin không được khen ngợi, lại nghĩ tới Diệp Trùng đồng ý đợi sau khi trở về từ Darkness sẽ tặng mình một cái, trong lòng lập tức vui hơn hở.

- Ngủ đi nào. Diệp Trùng không trả lời, mà tắt đèn của buồng lái, trong buồng lái lập tức tối đen.

Tiếng kêu quỷ của Tuyên Ninh vang lên: “Tắt đèn chi thế? Tối thui à.”

Sa Á rất không quen cùng ở trong một phòng dưới trạng thái tắt đèn, càng đừng nói còn là hai người đàn ông.

Chính ngay lúc nàng vừa muốn mở miệng, trả lời của Diệp Trùng làm nàng giữ yên lặng: “Tiết kiệm năng lượng.”

Tuyên Ninh lầm bầm nói: “Tiết kiệm năng lượng? Thế này có thể tiết kiệm được bao nhiêu năng lượng chứ?”

Nhưng Diệp Trùng mặc kệ hần, Tuyên Ninh không chút cảm thấy hứng thú lập tức không làm ồn.

Trong bóng tối, trong buồng lái im lặng như tờ, ba người giống như đang ngủ vậy.

Trận bão này nổi lên trọn một ngày một đêm mới ngừng. Đợi lúc bão tan, thân thể con nhện lớn đã gần như bị chôn vùi, chỉ lộ ra một khoảng phần lưng trong không khí, bất quá phía trên cũng phủ một lớp cát mịn dày.

May mà công suất động cơ Diệp Trùng trang bị cho con nhện lớn cực kỳ lớn, nếu không, muốn bò ra từ trong đồng cát này cũng không phải là việc dễ dàng. Chỉ thấy lưng con nhện lớn đẩy lên trên, mấy hạt cát mịn đó liền giống như nước, trôi xuống dưới con nhện lớn.

Con nhện lớn linh hoạt thò cái chân dài mảnh ra, vì để tám cái chân máy không chìm trong cát, phần đáy chân máy thò ra một cái miếng hút bán kính một mét rưỡi.

Có sự hỗ trợ của tám cái miếng hút, bước đi của con nhện lớn như bay, đi rất mau chóng, lớp cát mềm đối với nó không ảnh hưởng chút nào.

- Ố ố ố, tuyệt quá đi! Tuyên Ninh trong buồng lái hưng phấn tới mức la hét: “Ha ha, đợi ta cũng có một con nhện, ta quyết định mỗi năm đều tới Darkness để nghỉ ngơi, đây quả thật là sự hưởng thụ không gì sánh bằng a.”

Diệp Trùng tập trung nhìn chằm chằm màn hình, lời Tuyên Ninh hần hoàn toàn không nghe, điều khiển con nhện mau chóng tiến tới.

Khi con nhện lớn bò lên một gò cát cao khoảng một trăm mét, tám chân con nhện lớn đồng thời gập vào trong, tám miếng hút xếp lại với nhau, ghép thành một tấm trượt lớn, con nhện giống như ngồi trên một tấm trượt lớn, thuận thể tuột từ trên gò cát xuống.

Sa Á và Tuyên Ninh nào từng thấy qua thứ thú vị thế này, à, trong mắt bọn họ, cũng chính là một món đồ chơi lớn. Đặc biệt là Tuyên Ninh, hần hưng phấn tới mức giống như một đứa trẻ to xác, không chút kiềm chế. So ra, Sa Á dường như càng giống một xạ thủ cấp chín hơn.

Con nhện lớn di động trên lớp cát càng nhẹ nhàng hơn, tốc độ cũng nhanh hơn.

- Men theo phương hướng này đi miết tới trước, với tốc độ của chúng ta, ước chừng qua ba ngày thì có thể thoát khỏi khu vực cát. Tuyên Ninh chỉ phía trước nói với Diệp Trùng. Tinh lực của hần dường như vô cùng vô tận, lúc nào cũng giữ hưng phấn cao độ. Sa Á đối với điều này cũng không biết làm sao, đi tới trước nhiều ngày như vậy, nàng đã sớm không có cảm giác hưng phấn lúc đầu rồi.

Dường như sau trận bão đó, may mắn của bọn họ bắt đầu trở nên tốt hơn, dọc đường trừ làm sợ hai con thần lằn cát, căn bản không gặp phải vật sống gì. Mà khu vực cát, cũng chỉ còn lại lộ trình ba ngày.

Địa mạo khu vực cát cực kỳ đặc thù, một đoạn sa mạc nối liền một đoạn qua bích, mấy ngày này, bọn họ đã tiến vào mấy chỗ sa mạc và qua bích.

Chú thích: bề mặt sa mạc là cát, gió sẽ làm thay đổi địa hình, còn qua bích cũng là sa mạc, nhưng do đất vàng, cây, đá... tạo thành, gió không làm thay đổi được địa hình. Nếu chỉ có 1 loại thì dịch chung là sa mạc, có hai loại cùng xuất hiện thì dịch rõ ra.

Tuy đều là sa mạc và qua bích, nhưng Diệp Trùng vốn tỉ mỉ vẫn phát hiện một số chỗ đặc biệt. Càng đi vào sâu vào, khoáng thạch, kim loại trong đá vụn của qua bích càng nhiều, vị trí hiện giờ của bọn họ, Diệp Trùng đã phát hiện một số khoáng thạch, kim loại. Nhưng mấy khoáng thạch, kim loại này phần lớn đều khá mềm, với lại đều cực kỳ nhỏ. Cát bụi của sa mạc có vị trí khá sâu so với vòng ngoài càng nhỏ mịn hơn.

Diệp Trùng dọc đường không ngừng thả chim ruồi, ở chỗ này, hệ thống quét hình chịu nhiều khá lớn, bán kính và độ chính xác quét đều không làm người ta vừa ý. Mà trên tay Diệp Trùng, trừ Thần và Nguyệt phục vương, không có hệ thống loại hình chiến đấu nào khác. Nhưng Diệp Trùng không hề định lấy quang giáp ra, hẳn ngay cả công tác không gian của Thần cũng không sử dụng, nếu không, hẳn hoàn toàn không cần con nhện lớn này. Bất quá, mấy con chim ruồi mà Diệp Trùng chế tạo có thể tăng cường năng lực quét hình ở một trình độ nhất định.

Nhưng, dường như may mắn của bọn họ không hề tốt. Trên hình ảnh chim ruồi chuyển về, một bầy bò cạp cát lớn giống như một đám mây đen lớn đang loai nhoi tiến tới trước trên mặt đất, làm người ta sởn gai ốc.

556. Chương 556: Khắc Mễ Nhĩ Khắc

Trừ bão cát, bầy bò cạp cát là một trong những sát thủ đáng sợ nhất của khu vực cát. Bầy bò cạp cát với quy mô lớn thường che phủ chu vi mấy cây số, kéo dài không dứt, với lại tốc độ di động của chúng cực kỳ nhanh. Nếu như gặp phải bầy bò cạp cát, vậy hoàn toàn là tuyên cáo một con đường chết. Mấy con bò cạp cát sinh tồn ở khu vực cát này, mỗi con ước chừng đều khoảng đầu nắm tay, kim độc phần đuôi cực kỳ lợi hại, kịch độc, dính một chút thì đủ để dẫn tới tử vong, ngoài ra, phần đuôi của nó còn có thể phun ra chất độc có tính ăn mòn cực mạnh.

Chúng mỗi lần xuất hiện đều cả ngàn cả vạn con. Tốc độ của chúng cực kỳ nhanh, so với tốc độ chạy của người bình thường thì nhanh hơn nhiều. Cho nên mấy xạ thủ gặp phải bầy bò cạp cát chỉ có một con đường chết, bò cạp cát nhiều như thế, hoàn toàn làm người ta không biết ra tay từ đâu.

Tuyên Ninh mặt héo queo: “May mắn của chúng ta lần này thật là không tệ, lúc thì không có việc gì cả, lúc thì gặp phải mấy thứ này.”

Sa Á càng dứt khoát hơn, quay mặt nói với Diệp Trùng: “Chạy đi.”

Các chức nghiệp đều có chỗ ưu khuyết, từ chỗ này thì có thể nhìn ra được. Nếu như là cường giả cận chiến như là Diệp Trùng đây, gặp phải bầy bò cạp cát, ít nhất chạy thì không có vấn đề gì. Một số võ thuật gia có sức khỏe khá xuất sắc, thậm chí có thể chạy như điên với tốc độ cao mấy ngày mấy đêm. Nhưng nếu như mấy xạ thủ gặp phải thì không cách gì xoay sở, chỉ có một con đường chết. Thân thể yếu ớt của bọn họ làm bọn họ hoàn toàn không cách nào chạy quá xa thì đã bị bầy bò cạp cát đáng sợ đuổi kịp, cuối cùng khó thoát cái chết. Huống chi bò cạp cát có một đặc điểm, một khi phát hiện con mồi thì sẽ đuổi miết không tha, dây dưa không dứt, làm người ta đau đầu vô cùng.

Chính xạ thủ đã đột phá cấp chín như Tuyên Ninh thế này, đối mặt mấy con bò cạp cát này cũng không biết làm sao, giết không giết xuể a.

Tốc độ của con nhện lớn tuy không nhanh nhưng so với bò cạp cát vẫn nhanh hơn không ít. Nhưng cứ thế này, hành trình của bọn họ sẽ chịu ảnh hưởng lớn. Mấy con bò sát đáng ghét này nổi tiếng là âm hồn bất tán.

Diệp Trùng không điều khiển con nhện lớn bỏ chạy, mà bỗng đứng dậy, xoay người tiến vào phòng trữ đồ.

Bò cạp cát rõ ràng đã phát hiện con nhện to lớn không gì sánh bằng này. Trong mắt chúng, con nhện có thể hình khổng lồ này, không còn nghi ngờ gì, là con mồi có thể làm cho chúng no nê một bữa. Chúng lập

tức giống như thủy triều lao về phía con nhện này, cảnh tượng này vô nghi là cực kỳ dọa người, từ biểu tình của Tuyên Ninh và Sa Á thì có thể nhận ra, sắc mặt hai người đã trở nên cực kỳ khó coi.

- Chẳng lẽ người muốn khảo nghiệm một chút tính chống ăn mòn của tên to xác này sao? Tuyên Ninh nhăn nhó rên rỉ.

Tay Sa Á đã thò về phía súng quang, như vậy dường như có thể mang lại cho nàng một chút cảm giác an toàn. Nàng vẻ mặt khấn trương, hai mắt nhìn chăm chăm bò cạp cát càng lúc càng gần trên màn hình.

Hết cách, hai người đều không biết điều khiển con nhện lớn, nếu không, bọn họ đã sớm điều khiển con nhện lớn bỏ chạy cuống cuồng rồi.

Hai người không rõ Diệp Trùng rốt cuộc muốn làm gì, với phong cách của Diệp Trùng, hẳn tự nhiên sẽ không bó tay chờ chết. Nhưng bọn họ quả thật nghĩ không ra, dưới tình huống thế này, trừ bỏ chạy còn có thể làm gì.

Diệp Trùng tiến vào phòng thử đồ thì giống như biến mất, không có chút âm thanh nào truyền ra.

Tới tận mười phút sau.

Diệp Trùng từ phòng thử đồ đi ra, trên tay cầm hai ống thuốc thử trong suốt to cỡ ngón cái, bên trong một ống thuốc thử chứa đầy thuốc thử thuần màu lục, ống thuốc thử còn lại lại chứa đầy chất lỏng màu vàng nhạt. Ống thuốc thử trong suốt, chất lỏng không có tạp chất làm hai ống thuốc thử này trông giống như thủy tinh màu lục và thủy tinh màu vàng, dưới ánh đèn toát ra ánh sáng mê người.

Tuyên Ninh giống như quên đi nguy hiểm, tò mò mở to mắt: “Đây là thứ gì?” Ánh mắt Sa Á rơi trên hai ống thuốc thử xinh đẹp này, lộ ra vài phần yêu thích. Phụ nữ dường như trời sinh có sự yêu thích và ham muốn chiếm hữu cực kỳ mạnh mẽ đối với mấy vật thể xinh đẹp, lấp lánh này.

- Nước rã Sa Uy Nhĩ và chiết xuất Hoàng Đạt Tụ. Hai danh từ chuyên nghiệp Diệp Trùng nói ra làm Tuyên Ninh và Sa Á đầu óc mê muội, nhưng hẳn không giải thích.

Ánh mắt Diệp Trùng rơi trên màn hình. Chính trong một lúc ngắn ngủi hẳn tiến vào phòng thử đồ này, bầy bò cạp cát này đã cách bọn họ rất gần rồi.

Nhiều nhất năm trăm mét. Cự ly này, cực kỳ khảo nghiệm ý chí con người. Đợi Tuyên Ninh hoàn hồn lại, ánh mắt lại rơi trên màn hình lần nữa, lập tức sợ tới mức quần quạt kêu lớn: “Mau chạy đi chứ...”

Dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, ma âm xuyên não này làm Diệp Trùng cũng bị dọa nhảy dựng lên. Chưa từng nghe nói vị xạ thủ cấp chín nào lại chuyện nhỏ xé ra to thế này, Sa Á ở một bên cũng nhin không được liếc mắt coi thường. Trên mặt nàng cảm thấy có chút nóng lên. Trời ạ, một vị xạ thủ cấp bậc cao nhất của nước Đông Văn chúng ta lại là có đức tính thế này sao? Mà hẳn lại còn là một cường giả đỉnh cấp chỉ riêng tên gọi thì đã có thể trấn áp mấy xạ thủ ngang ngành, khó thuần đó! Là người cùng nghề, Sa Á cảm thấy mình có lý do cảm thấy đỏ mặt.

Bộp. Một cái tay chặt vào sau đầu Tuyên Ninh, hai mắt Tuyên Ninh trợn lên, âm thanh nghèn nghẹn tắc ngang, hẳn đã hôn mê.

Sa Á kinh hãi mở to miệng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Trùng. Có, có người đối đãi với một xạ thủ cấp chín thế này sao? Nàng cảm thấy đầu óc mình có chút đoản mệnh.

- Hẳn quá ồn ào. Diệp Trùng vẻ mặt bình tĩnh giải thích như thế.

Sa Á đã hoàn hồn lại đồng tình nhìn Tuyên Ninh, bất quá lời vọt ra từ trong miệng lại là: “Hẳn phải bao lâu mới tỉnh? Có cần cho hẳn thêm chút thuốc an thần không? Như vậy bảo đảm thêm một chút.”

Tay trái Diệp Trùng kẹp hai cái thuốc thử, tay phải trống không mau chóng nhập chỉ lệnh trên bàn điều khiển chính.

Con nhện lớn mau chóng cử động, chỉ thấy nó linh hoạt vọt ra sau. Lớp cát mềm mại không có bất cứ ảnh hưởng nào với nó, khoảng cách hai bên bắt đầu kéo dài từng chút một. Nhưng bầy bò cạp trong cát quả thật quá lớn, muốn thoát khỏi lại không hề là việc dễ dàng.

Sa Á không hiểu. Nếu như là bỏ chạy, tại sao không bỏ chạy sớm chút? Hiện giờ chạy không phải có chút trễ sao? Với lại, hai ống thuốc thử trên tay Diệp Trùng là dùng làm gì?

Chính ngay lúc Sa Á nghi hoặc, chỉ thấy Diệp Trùng bỗng mở ống phóng ra, bên trong trôi xuống một quả pháo hình chùy nhọn có bốn cánh.

Sa Á chưa từng thấy qua pháo, ở chỗ này, thứ chiến cơ thông dụng đều là đạn quang, vũ khí quang năng uy lực khổng lồ, với lại, chỉ cần mang theo tinh thể năng lượng, thứ giống loại pháo là vật thật này, năng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhưng trên tay Diệp Trùng xuất hiện thứ kỳ lạ, cổ quái gì đó, đặc biệt là loại vũ khí, điều đó quả thật bình thường vô cùng, nói thế nào thì hẳn cũng có chức vụ là đại sư chế tạo vũ khí đứng đầu.

Bỏ hai ống thuốc thử trên tay trái xuống, tay phải Diệp Trùng điều khiển con nhện, tay trái cầm quả pháo này lên. Vì chuyến đi Darkness lần này, Diệp Trùng đã làm lượng lớn công tác chuẩn bị. Hẳn biết chỗ ưu khuyết của đạn năng lượng, phạm vi sử dụng thích hợp của nó không phải là rất rộng, với lại, vỏ ngoài của một số sinh vật đối với vũ khí năng lượng có năng lực đề kháng cực kỳ mạnh. Còn vũ khí khác, thí dụ mấy thứ đạn hỗ trợ như đạn ăn mòn, đạn nổ mạnh, tác dụng cực kỳ rõ ràng. Diệp Trùng đối với đạn hỗ trợ trước giờ đặc biệt ưa thích. Ở phương diện này, hẳn có kinh nghiệm sử dụng cực kỳ phong phú.

Vì vậy, Diệp Trùng đã chuẩn bị lượng lớn đạn hỗ trợ, dù sao không gian cũng đủ. Thứ hẳn hiện cầm là một quả đạn nổ mạnh, phần đỉnh của nó có động cơ cỡ nhỏ. Diệp Trùng không sử dụng bất cứ công cụ gì, với lại vẫn là dưới tình huống một tay điều khiển con nhện, tay trái cực kỳ linh hoạt gỡ cái đế của quả đạn nổ mạnh.

Sa Á mở to mắt, nàng chưa từng nghĩ qua, tay của con người lại có thể linh hoạt được thế này!

Với lại, nàng cũng rất tò mò, Diệp Trùng tới cùng muốn làm cái gì.

Lấy lõi nổ trong quả pháo nổ mạnh ra, Diệp Trùng nhẹ nhàng xếp ống thuốc thử màu lục và màu vàng sát nhau, bỏ vào bên trong quả pháo, sau đó lại cực kỳ cẩn thận ấn cái đế lên. Trong quá trình gắn hai ống thuốc thử, thần tình của Diệp Trùng cực kỳ tập trung, động tác cực kỳ cẩn thận, thậm chí tay phải của Diệp Trùng cũng thu về từ trên bàn điều khiển chính.

Đây là lần Sa Á thấy Diệp Trùng cẩn thận từng li từng tí nhất. Chịu ảnh hưởng, Sa Á cũng ngừng hô hấp, thở mạnh cũng không dám.

Diệp Trùng nhẹ nhàng nhấc quả pháo này, giống như trên tay nhấc bảo bối dễ dàng hư hỏng gì đó, cổ tay cực kỳ mềm mại, nhẹ nhàng đẩy một cái, quả pháo liền trôi vào trong ống phóng.

Mãi tới khi ống phóng đóng chặt, Diệp Trùng mới triệt để thả lỏng ra, Sa Á nghe thấy rõ ràng tiếng thở của Diệp Trùng. Trông kỹ, trong chốc lát này, trán Diệp Trùng lại nổi lên một lớp mồ hôi dày mịn.

Sa Á hoảng sợ trong lòng. Nàng biết Diệp Trùng là một người thế nào. Một cường giả siêu cấp đối mặt xạ thủ cấp tám cũng không hề biến sắc lại vì hai ống thuốc thử mà khẩn trương thế này, cẩn thận thế này. Hai ống thuốc thử xinh đẹp mà lại trong veo này rốt cuộc có tác dụng gì?

Diệp Trùng không lo được chuyện quẹt mồ hôi, đôi tay mau chóng thao tác trên bàn điều khiển chính.

- Lựa chọn mục tiêu! Trên màn hình xuất hiện một dấu nhắm chữ thập màu đỏ. Dấu nhắm chữ thập màu đỏ dưới sự thao tác của Diệp Trùng, cuối cùng rơi ở vị trí trung tâm bầy bò cạp cát.

- Mục tiêu đã chốt.

Kế tiếp đó, Sa Á nghe thấy một tiếng âm duỗi cực kỳ trầm thấp, chính là vang lên từ trong ống phóng Diệp Trùng vừa mở ra đó. Nàng chú ý thấy ánh mắt Diệp Trùng nhìn chằm chằm màn hình, nàng cũng vội vàng dời ánh mắt về phía màn hình.

Chính ngay vị trí dấu nhắm chữ thập vừa rồi, có đốm sáng nhỏ không thể phát giác lấp lóe, mắt Sa Á hơi nhúu lại, đốm sáng nhỏ xíu này bị nàng chuẩn xác nắm bắt được.

Đây chắc là thứ Diệp Trùng mới bỏ vào “vũ khí” đáng vẻ quái lạ đó. Sa Á không chớp mắt, nhìn chốt vào màn hình, vẻ mặt mong chờ.

Bỗng, không chút dấu hiệu báo trước, giữa bầy bò cạp cát đột nhiên xuất hiện một đám sương dày màu vàng lục.

Đám sương dày màu vàng lục này lan ra với tốc độ kinh người, tốc độ lan nhanh ngay cả Sa Á cũng kinh ngạc ngẩn người ra.

Diệp Trùng ngay khoảnh khắc sương vàng xuất hiện thì đã điều khiển con nhện lớn, mở hết tốc lực, chạy về phía sau. Đáng về đó, giống như dốt con nhện bị cắn vậy. Gấp gáp lao ra phía trước.

Trong nháy mắt, sương màu vàng lục đã hình thành một đám sương dày mênh mông, bao phủ cả bầy bò cạp cát vào trong. Con nhện lớn cuối cùng không chạy qua được tốc độ lan của sương mù, Diệp Trùng quyết đoán kịp thời, lập tức nhập vào chỉ lệnh đã sớm chuẩn bị sẵn.

- Đóng tất cả lối thông gió, mở hệ thống cung cấp dưỡng khí trong khoang, điều chỉnh áp lực.

Con nhện lớn dứt khoát ở yên bất động, mặc kệ sương màu vàng lục nồng đậm nuốt chửng lấy nó. Nhưng cảnh tượng chim ruồi thả ra truyền lại từ trên không, có thể nhìn thấy một bức tranh làm người ta táng đờm kinh hồn.

Đám sương dày màu vàng lục giống như yêu quái, xoắn cuộn, quay cuồng, giống như ngựa phi nước đại, nhanh như sấm sét, men theo mặt đất ầm ầm lan ra xung quanh với tốc độ cao.

Vô luận là con nhện lớn hay là bầy bò cạp cát, toàn bộ đều bị màn sương dày đặc bao phủ, từ trên trời nhìn xuống, cũng không còn nhìn thấy chút dấu vết nào của bọn họ.

Sa Á có chút nghi hoặc, lại dường như có chút hiểu rõ nhìn màn hình lớn.

Nàng liếc nhìn Diệp Trùng, biểu tình của Diệp Trùng rất nghiêm túc, hần chỉ nhìn chằm chằm màn hình, không nói câu nào.

Từ từ, sương mù dường như đang nhàn đi từng chút một. Mà chính ngay lúc này, Tuyên Ninh bị đánh hôn mê cũng từ từ tỉnh lại, hần bụm cổ, rên rỉ: “Ai da, chỗ này tại sao ê ẩm thế này chứ? Ý, tại sao lại có sương mù?” Tuyên Ninh bị cảnh tượng trước mắt dọa, ngồi bật dậy: “Không thể nào, khu vực cát trước giờ không có sương mù, làm sao lại có sương mù? Với lại, còn là sương màu vàng lục nữa?”

Hần đột nhiên quay mặt lại, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ là ai đánh rắm?” Diệp Trùng và Sa Á hoàn toàn mặc kệ hần, hần cũng chỉ cảm thấy xấu hổ.

Sương mù bắt đầu tan, liếc nhìn thời gian, Diệp Trùng hơi vừa ý trong lòng, không sai lệch lắm thời gian mình dự tính.

Sương mù này nói ra cũng kỳ quái, tới rất dữ dội, đi cũng mau chóng giống như vậy. Nó dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nhạt đi, cuối cùng biến mất.

- Oa! Sắc mặt Sa Á khó coi cùng cực, trong mắt nàng có sự sợ hãi không gì sánh được, rồi cũng không nhìn được nữa, cong người lại nôn ra.

Sắc mặt Tuyên Ninh trắng bệch, nhìn cảnh tượng trên màn hình, cơ nhục trên mặt co rút, lăm lăm vô thức: “Điều này, điều làm làm sao có thể...”

Trên màn hình lớn, chỉ còn lại một khu vực bùn thịt, nước máu chu vi khoảng năm cây số. Trong khu vực này không có một vật sống nào, trên mặt cát chỉ có máu sền sệt, nát như bùn, chúng mau chóng bị cát bụi khô cạn hấp thu, trên mặt đất hình thành một lớp vỏ cứng màu đỏ nâu. Khu vực màu đỏ sẫm này, chỉ để lại vỏ bò cạp cát đêm tới cả triệu. Mà mấy cái vỏ bò cạp cát này không hề hoàn chỉnh, có một số chỉ còn lại bộ phận cứng nhất trên thân bò cạp cát, kim ở đuôi của chúng!

Sa Á liều mạng nôn mửa, chiến đấu nàng từng trải qua nhiều phi thường, nhưng cảnh tượng khủng bố giống thế này lại chưa từng thấy qua, thậm chí ngay cả nghe nói cũng chưa từng nghe. Nàng suýt nữa ngay dịch mật cũng ói ra luôn. Trong buồng lái tràn ngập một mùi vị khó ngửi.

Nhưng Diệp Trùng thần sắc không đổi, giống như không có cảm giác vậy. Tay vừa cử động, lập tức không khí trong khoang liền trong lành, mà mấy thứ nôn ra đó cũng được máy tự động làm sạch dọn sạch.

Sa Á đứng thẳng dậy, trên mặt nàng không có tí máu nào, nàng sợ hãi nhìn Diệp Trùng.

Sa Á đã sợ hãi cùng cực, nàng cảm thấy gã đàn ông trước mắt này giống như ác ma trong thần thoại đó! Không, hẳn so với ác ma còn đáng sợ hơn! Nếu như loại “vũ khí” đáng sợ này dùng ở trên con người, vậy hậu quả... Sa Á không lạnh mà run. Nàng hiện giờ phảng phất như hiểu rõ tại sao Diệp Trùng cái gì cũng không sợ, ngay cả xạ thủ cấp chín, ở trước mặt hắn lại có thể coi là gì chứ?

Quá đáng sợ rồi!

Tuyên Ninh lần này trầm mặc tới bất ngờ, hắn không nói lời nào, nhưng ánh mắt co rút lại như kim có thể nhìn ra được chấn động dữ dội ở chỗ sâu trong lòng hắn!

Nếu như loại vũ khí này sử dụng ở Tô thành...

Sát cơ trong mắt Tuyên Ninh lóe lên rồi mất...

Diệp Trùng không để ý tới sự kinh hãi của hai người, với hắn mà nói, lần này còn lâu mới hoành tráng bằng việc sử dụng Bích Tội Vũ lần trước. Nhưng trên tay hắn một là không có tài liệu chế tạo Bích Tội Vũ, một phương diện khác, yêu cầu của Bích Tội Vũ đối với sức gió và hơi nước cực kỳ cao, nơi này rõ ràng không thích hợp. Cho nên hắn đã dùng nước rễ Sa Uy Nhĩ và chiết xuất Hoàng Đạt Tụ, hai loại chất lỏng này trộn lại sẽ sinh ra phản ứng dữ dội, từ đó sinh ra một loại chất khí màu vàng lục có độc tính và ăn mòn mạnh mẽ, gọi là Khắc Mễ Nhĩ Khắc, ý là tan chảy.

Nhưng chính Diệp Trùng cũng không dám tùy tiện sử dụng, bởi vì nước rễ Sa Uy Nhĩ và chiết xuất Hoàng Đạt Tụ đều không ổn định vô cùng, cực kỳ nguy hiểm.

Bất quá, may mà hiệu quả cực tốt, đối với loại người chỉ nói kết quả cuối cùng như Diệp Trùng này mà nói, cảnh tượng là khó coi hay là không khó coi, không ở trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

557. Chương 557: Vượt Qua Khu Sương Mù

Sau khi đã giải quyết bầy bò cạp cát, ba người ở trong khu vực cát cũng không còn gặp thêm sinh vật nào khác, Tuyên Ninh dọc đường vẫn luôn ồn ào cũng không ừ hử tiếng nào, Sa Á không biết có phải là vì nguyên nhân ối mửa quá mức, sắc mặt nàng ta rất tệ.

Diệp Trùng nhìn ra được, loại ánh mắt Sa Á rất sợ mình này, hắn đã không phải gặp lần đầu tiên, mỗi lần khi mà hắn sử dụng điều bồi, gần như ánh mắt của mọi người nhìn về phía hắn cuối cùng đều là như vậy, hắn đã sớm quen rồi.

Với Diệp Trùng mà nói, hắn trước giờ không ghét xung quanh quá yên tĩnh. Với cái nhìn của Sa Á và Tuyên Ninh, khu vực cát hoang vắng không có bóng người, có cái gì tốt để xem? Nhưng Diệp Trùng lại có thể quan sát địa hình xung quanh vô cùng tỉ mỉ, vô cùng nhập thần, thần tình tập trung.

Đây chắc là bãi qua bích cuối cùng của khu vực cát, bộ phận đá vụn trên mặt đất lộ ra không khí ngẫu nhiên lấp lánh ánh kim loại. Khoáng thạch kim loại ở chỗ này đã càng lúc càng nhiều, Diệp Trùng vừa liếc liền nhìn ra, mấy thứ này đều là một số quặng kim loại phẩm chất thấp, trừ phi có kỹ thuật tôi luyện vô cùng xuất sắc, nếu không, quặng kim loại giống thế này không hề có quá nhiều giá trị.

Nhưng biến hóa trong này vẫn biểu hiện ra một loại khuynh hướng, đó chính là khuynh hướng càng đi sâu vào, kim loại càng nhiều.

- Sau núi đá này chính là khu sương mù. Tuyên Ninh giới thiệu. Hắn đã hồi phục lại từ trong sự chấn động ba ngày trước, thần tình như thường.

Rặng núi màu trắng do nham thạch màu trắng khổng lồ tạo thành không hề coi là cao, nhưng quái thạch lởm chởm, trơn trượt. Nói nó là rặng núi, thật ra chẳng qua chỉ là một ngọn núi nhỏ cao khoảng ba trăm mét, nhưng nó kéo dài sang ngang không biết bao xa, giống như một tấm chắn, nham thạch tảng lớn chất loạn xạ cùng với nhau, rất nhiều chỗ hoàn toàn không sao trèo được.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với Tuyên Ninh và Sa Á mà nói. Không đủ ba trăm mét, trong mắt Diệp Trùng chẳng qua chỉ là một cái dốc núi nhỏ.

Con nhện lớn dưới sự điều khiển của Diệp Trùng, bước đi như bay xông về phía cái sườn núi nhỏ này.

Kết cấu tám cái chân của con nhện lớn đối với loại địa hình này có tính thích ứng cực tốt, một số chương ngại không cách nào vượt qua đối với người bình thường mà nói, đối với con nhện lớn, chỉ cần nhẹ nhàng nhún một cái thì dễ dàng nhảy qua.

Tuyên Ninh cảm khái nói: “Sức mạnh của mấy móc quả nhiên mạnh mẽ a. Giá trị của một con nhện thể này, chỉ e so với mười xạ thủ cấp tám còn lớn hơn. Ta hiện giờ cũng có chút nghi hoặc, hao phí mấy mươi năm thời gian đi tôi luyện thần niệm của mình, rốt cuộc là đúng hay là sai. Nếu như tất cả những khoảng thời gian này đều đi nghiên cứu mấy móc, vậy kết quả sẽ như thế nào chứ?”

Sa Á ngụy dị nhìn Tuyên Ninh, nàng không thể nào tin lời này lại từ miệng một xạ thủ cấp chín thốt ra. Xạ thủ tôi luyện thần niệm từ nhỏ, niềm tin kiên định không gì sánh bằng, sẽ không bị dao động. Đây cũng là nguyên nhân cơ bản nhất bọn họ so với người khác càng mạnh mẽ hơn. Mà Tuyên Ninh, chính là xạ thủ cấp chín năm mươi năm trở lại đây, bây giờ lại nói ra những lời thế này, làm sao không làm nàng kinh ngạc vạn phần?

Diệp Trùng lắc đầu: “Bất cứ thứ gì đều có giới hạn của nó, mấy móc như vậy, thần niệm cũng như vậy. Thần niệm, hiểu biết của các người đối với nó quá ít, với lại không nghĩ tới dùng nó ở địa phương khác, cho nên người hiện giờ có cảm giác này.”

- Chỗ khác? Tuyên Ninh như có điều suy nghĩ, nghiền ngẫm ý tứ trong lời Diệp Trùng. Sa Á lại như lạc trong sương mù, nàng vẫn chưa hiểu có lỗi vấn đề hai người đang thảo luận là gì.

Diệp Trùng không tiếp tục trình bày với hần, hần cần tập trung điều khiển con nhện lớn.

Nhưng lời hần vừa nói lại là cảm giác hần đã có từ sớm. Hần ở rất lâu trước đây thì đã có loại cảm giác này, nếu nói tới cường độ tinh thần, nơi này là nơi trình độ trung bình cao nhất mà hần từng gặp, chính bộ lạc Hy Phượng nổi tiếng nhờ thuật thừa, so với bọn họ cũng còn lâu mới bằng. Nhưng bọn họ đối với tinh thần, cũng chính là thần niệm mà bọn họ nói, sử dụng đơn điệu phi thường. So ra, bộ lạc Hy Phượng ở phương diện này lại mạnh hơn nhiều.

Thuật thừa sư của bộ lạc Hy Phượng tuy thần niệm còn lâu mới mạnh bằng xạ thủ cấp năm, sáu ở chỗ này, nhưng bọn họ đã nắm được công năng đại loại như là trói buộc. Mà cường giả giống như là Hoàng Bạch Y, thậm chí có thể chiến đấu với mình ở khoảng cách gần, không giống ở đây, một khi mất đi súng ống, liền không có bất cứ sức trả đòn nào.

Không chỉ như vậy, phối hợp chiến thuật của bộ lạc Hy Phượng là mạnh mẽ nhất trừ của Tang tộc ra, đây cũng là một loại vận dụng đối với thuật thừa của bọn họ. Thần niệm của sư sĩ bình thường trong bộ lạc Hy Phượng, ở chỗ này, chỉ tương đương với tân thủ khoảng cấp hai, ba, nhưng vận dụng của bọn họ đối với thần niệm càng đa dạng hóa hơn.

Vượt qua tám chấn núi đá màu trắng này, địa hình quả nhiên có sự biến hóa cực kỳ rõ ràng.

Sương tím nhàn nhạt xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, chút sương tím này chịu sự cản trở của núi đá trắng, mỏng như lụa, tất cả cảnh vật đều mang vài phần cảm giác thần bí.

Nơi này rõ ràng ẩm ướt hơn khu vực cát nhiều.

- Nơi này chính là khu sương mù. Thấy Tuyên Ninh rơi vào trầm tư, Sa Á chỉ đành mở miệng giới thiệu. Chuyến đi Darkness lần này của bọn họ, Diệp Trùng mới là nhân vật chính. Huống chi biểu hiện của Diệp Trùng ở khu vực cát hoàn toàn chấn nhiếp Sa Á. Trong tiềm thức của Sa Á đã coi Diệp Trùng là người hoạch định sách lược trong ba người.

- Hiện giờ sương mù ở chỗ này khá nhạt, sương mù phía trước còn dày hơn nhiều.

Diệp Trùng rất mau phát hiện, loại sương mù màu tím nhạt này gây nhiễu cực lớn đối với hệ thống quét hình, hình ảnh trên màn hình đã không còn rõ lắm. Nếu như phía trước sương mù thật sự dày như Sa Á nói, phỏng chừng hệ thống quét hình này không trông cậy được rồi.

- Có nhiều, các người bây giờ phụ trách an toàn và chỉ dẫn phương hướng, ta mở đường. Diệp Trùng ra lệnh rất tự nhiên.

- Được. Sa Á trả lời.

Tuyên Ninh yên lặng đã khá lâu thoáng cái trở nên hưng phấn: “Ha ha, ta đã sớm chờ giây phút này rồi. Dọc đường đều không có cơ hội bắn phát nào, tay cũng sắp ngứa tới nổi nhột rồi.” Hấn hưng phấn nắm lấy cần điều khiển hỏa lực trên ghế.

Thấy hai người đã tiến vào trạng thái chiến đấu, Diệp Trùng lập tức mở tầm chắn trước súng quang mà hai người điều khiển. Hai khẩu súng quang này, thật ra nên gọi là pháo quang thì thích hợp hơn, súng quang có thể lên tới cấp năng lượng bốn triệu thì đã phi thường lợi hại, nhưng cấp năng lượng của hai khẩu súng quang trên con nhện lớn này đã đạt tới mười hai triệu, chùm sáng nó bắn ra cực kỳ khủng bố. Ngay cả pháo quang trên chiến cơ chẳng qua cũng chỉ tám triệu cấp năng lượng. Hai cái, ừ, cứ coi là bộ súng quang đi, có thể chuyển động cực kỳ linh hoạt.

Một vị xạ thủ cấp tám, còn có một vị xạ thủ cấp chín, thêm vào trên tay còn có vũ khí năng lượng mạnh mẽ thế này, chắc là đủ để tự bảo vệ.

Trong sương mù, mặt đất bắt đầu gồ ghề, với lại bắt đầu xuất hiện cây cối, mặc dù rất thưa thớt. Ngoài ra, sương mù đích xác giống như Sa Á nói, càng lúc càng dày, hệ thống quét hình đã hoàn toàn vứt đi, Diệp Trùng dứt khoát đóng nó lại, rồi mở kiểu quang học lên.

Diệp Trùng nhớ rất rõ ràng. Đám sương tím gặp được ở hành tinh Dật Cúc đó, có tác dụng gây nhiễu cực kỳ mạnh mẽ đối với hệ thống quét hình, hệ thống quét hình hoàn toàn không cách nào xuyên qua được đám sương tím đó.

Sương tím trước mắt và đám khí tím gặp được ở hành tinh Dật Cúc đó tương tự tới bậc nào, tính cảnh giác của Diệp Trùng thoáng cái tăng lên.

- Trái... trái... phải... phải...” Trong buồng lái vang lên âm thanh hưng phấn của Tuyên Ninh, hấn bây giờ phải đảm nhiệm tác dụng của hệ thống quét hình.

Dưới sự chỉ dẫn của Tuyên Ninh, con nhện lớn tiến tới trước với tốc độ trung bình. Nhưng do Diệp Trùng không cách nào nhìn rõ mặt đất, cho nên con nhện lớn hiện giờ đã không sao thoải mái như ở khu vực cát, mà là cực kỳ lảo đảo.

Sương tím càng lúc càng dày đặc, trước mắt Diệp Trùng chỉ là một mảng tím mênh mông, còn Tuyên Ninh và Sa Á dứt khoát nhắm mắt lại, thần niệm của bọn họ lan ra xung quanh như làn sóng.

Cây cối cũng càng lúc càng dày đặc, có thể nhìn ra được từ tần suất con nhện lớn né tránh.

- Dừng! Tuyên Ninh bỗng nói.

- Tại sao? Diệp Trùng hỏi.

Sa Á nhắc nhở Diệp Trùng: “Phía trước là một khu rừng rậm, gã to con này phỏng chừng không vào được.” Ấn tượng của nàng đối với khu rừng rậm này rất sâu sắc, thật ra mặc kệ là ai, chỉ cần tới qua một lần, thì sẽ không quên khu rừng rậm gần như không lọt gió này.

Sắc mặt Tuyên Ninh ngưng trọng: “Bên trong rất khó đi, rừng cây cực kỳ dày đặc. Với lại, dây leo mọc đầy, nơi nào cũng có. Bên trong còn có đầm lầy, nếu như rơi vào, hoàn toàn là một con đường chết. Rất nhiều xạ thủ chính là chết ở chỗ này.” Hấn bổ sung thêm một câu: “Tên to đùng này tuyệt đối không vào được. Thật là đáng tiếc a.” Hấn luyện tiếc sờ cần điều khiển hỏa lực, mình vẫn chưa bắn phát nào đó.

- Khu rừng rậm này đại khái cần mấy ngày có thể xuyên qua? Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại, hỏi.

Tuyên Ninh lộ ra vẻ hồi ức: “Chúng tôi lần trước tốn thời gian bảy ngày.”

Diệp Trùng nhìn về phía Sa Á. Sa Á cười khổ nói: “May mắn của ta không tốt như thế, tôi tốn mười bốn ngày trong khu rừng này, suýt nữa phát điên.”

Hai người đều nhìn về phía Diệp Trùng, khu rừng rậm này quả thật quá dày đặc, thể hình của con nhện lớn khổng lồ vô cùng, muốn đi xuyên qua cây, hoàn toàn không thể nào. Nhưng nghĩ tới vút con nhện lớn ở chỗ này, hai người lại không cam lòng.

Bảy ngày tới mười bốn ngày, Diệp Trùng tính toán đại khái một chút, gật đầu: “Ta đã có biện pháp.”

- Biện pháp gì? Tuyên Ninh và Sa Á đồng loạt nhìn về phía Diệp Trùng.

Diệp Trùng không nói lời nào, mà lại cúi đầu thao tác trên bàn điều khiển chính.

Một miếng vỏ giáp bên trái thân thể con nhện lớn bỗng trượt ra, lộ ra vũ khí bên trong, thần niệm của Tuyên Ninh và Sa Á lúc nào cũng chú ý mọi thứ xung quanh, điều này tự nhiên không qua được thần niệm của bọn họ.

Chi trái ở trước nhất của con nhện lớn bỗng nhiên mò ra phía sau, cầm lấy thứ đáng vẻ cổ quái này. Bộp nhẹ một tiếng, kế tiếp chính là tiếng xì xì vận chuyển với tốc độ cao, đây là một cái cửa ánh sáng!

- Nó mới to làm sao! Tuyên Ninh nhìn không được phát ra tiếng kêu kinh ngạc. Cái cửa ánh sáng này dài khoảng chín mét, rộng khoảng ba mét, thật sự là thứ to đùng đúng như tên gọi. Nhưng tay cầm của nó lại cực kỳ nhỏ, có thể thuận tiện giấu trong người con nhện.

Tuyên Ninh và Sa Á lập tức hiểu rõ ý của Diệp Trùng, hai người nhìn nhau, đồng thanh nói: “Biện pháp tốt!” Lần này không cần phải xuống từ trên con nhện lớn, mấy ngày gần đây, hai người đã triệt để yêu thích con nhện lớn này.

Có cái cửa ánh sáng lớn mở đường, tốc độ tiến tới của con nhện lớn liền nhanh hơn rất nhiều, chỉ trước dài dài của con nhện nhẹ nhàng vung một cái, vật cản trở trước mắt liền biến sạch, có một số thứ thậm chí bị cắt thành vô số mảnh vụn. Điều này làm hai mắt Tuyên Ninh tròn lên, liên tục phát ra tiếng khen ngợi: “Thứ tốt a, thứ tốt a! Ta nói thứ tốt của người tại sao nhiều như vậy? Cái cửa ánh sáng này quả thật quá dữ dội đó, ha ha, con nhện tặng ta đó nhất định phải phải gắn một cái đó.”

Nếu như không phải năng lực mang vác của con nhện lớn có hạn, Diệp Trùng thậm chí muốn mang một con tàu chiến tới. Chỉ cần một phát, đủ dọn ra một con đường lớn đủ rộng rãi trong khu rừng rậm này. Diệp Trùng tin rằng, không cần mấy phát thì đủ mở ra một con đường có thể xuyên qua cả khu rừng rậm này. Nhưng về sau nghĩ tới tàu chiến không đủ linh hoạt, thể tích lớn mà lại quá nặng, mang theo không tiện, quá tốn năng lượng, Diệp Trùng liền quét sạch suy nghĩ này.

Cái cửa ánh sáng này dùng để phá rừng mở đường vẫn còn dư sức.

Độ ẩm của khu rừng rậm này cực nặng, thực vật sinh trưởng khá um tùm. Đáng tiếc Diệp Trùng cái gì cũng không thấy, rừng rậm giống thế này, thông thường đều có một vài thực vật có giá trị rất cao. Lớp lá mục mềm mại làm Diệp Trùng không thể không cẩn thận vịn phần, ngoài ra, may mắn của hắn cực kỳ không tốt, đã gặp phải mấy chỗ đầm lầy. Nhưng may mà Diệp Trùng thấy nhanh, thêm vào kết cấu nhiều chân của con nhện lớn giúp ích rất nhiều, chỉ cần có một chân không rơi vào thì không có vấn đề gì lớn.

Tuyên Ninh rất hưng phấn, hỏa lực của con nhện này quả thật quá mạnh.

Khu rừng rậm này không hề có sinh vật cỡ lớn, toàn bộ đều là một vài sinh vật cỡ nhỏ, nhưng Tuyên Ninh vẫn đánh sướng chết được, đại pháo bắn muỗi, làm sao một chữ sướng hiểu được.

Lúc trước đều phải lo lắng, dè dặt mấy thực vật có tính công kích đó đánh lên, hiện giờ hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề này. Con nhện lớn dày vô cùng, mấy thực vật này căn bản không có cách gì với nó. Ngoài ra, Diệp Trùng đã đóng lỗ hơi với bên ngoài, sử dụng hệ thống tuần hoàn đóng kín. Mấy thực vật tỏa ra chất khí gây mê đó cũng không cách nào tạo ra bất cứ ảnh hưởng gì với bọn họ.

Còn có đầm lầy đáng sợ đó, nếu là lúc trước, bọn họ hôm nay đã chết mấy lần rồi. Nhưng hôm nay có con nhện lớn giúp đỡ, bọn họ không hề bị thương tổn.

Cái cửa ánh sáng lớn quả thật quá dữ dội, Tuyên Ninh nhìn mà ngứa ngáy, hận mình không thể vung lên một cái.

Diệp Trùng nhìn không rõ, hắn chỉ muốn mong chóng qua khu sương mù. Nếu không có Tuyên Ninh và Sa Á giúp đỡ, khu rừng rậm này đối với hắn mà nói, quả thật quá nguy hiểm.

Con nhện lớn vung vẩy cái cửa ánh sáng lớn, lại thêm chùm sáng thô to không gì sánh bằng chốc chốc phụt ra, nó ở trong khu rừng rậm yên tĩnh này xồng xáo ngang dọc.

Bọn họ chỉ dùng ba ngày thì đã qua được khu sương mù, khi sương mù nhạt đi từng chút một, mà cảnh tượng trên màn hình lớn cũng càng lúc càng rõ ràng, Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Thứ bày ra trước mắt hắn là một cánh đồng hoang đồ thẫm, trên đất đai đồ thẫm không mọc bất cứ thực vật nào. Địa thế cánh đồng hoang cực kỳ bằng phẳng, nhìn không thấy giới hạn, hoang vắng, tĩnh mịch, không có chút sự sống. Vừa đi ra từ trong rừng rậm tràn trề sức sống, bày ra trước mắt lại là một cánh đồng hoang vắng lạnh lẽo thế này, sự trái ngược dữ dội làm người ta sinh ra vài phần cảm giác quái dị.

- Vùng đất hoang đồ thẫm này không có bao lớn, với tốc độ của con nhện lớn, chúng ta ước chừng cần đi một ngày rưỡi thì có thể tới được lối vào của Darkness. Tuyên Ninh nói.

Sa Á quan sát tỉ mỉ hoàn cảnh xung quanh, nói với Diệp Trùng: “Đi về phía đó.” Nàng chỉ phương hướng hơi chếch về phía trái.

558. Chương 558: Darkness Đáng Sợ

Ở cánh đồng hoang đồ thẫm không đi bao lâu, ba người liền tìm được lối vào thông với Darkness. Khi Diệp Trùng nhìn thấy lối vào này, có chút trở mắt ra.

Cánh đồng hoang đồ thẫm nhìn không thấy rìa, một hình tròn màu đen dẹt đường kính mười lăm mét trôi nổi lơ lửng cách mặt đất khoảng hai mươi cm, giống như cánh cửa thông tới một thế giới khác.

Vòng tròn màu đen này, Diệp Trùng đã quá quen thuộc, hắn từng thấy không chỉ một lần. Hang động dưới lòng đất, hành tinh Dật Cúc, căn cứ tổ nghiên cứu ở hành tinh U Linh, hắn đều từng thấy qua, tuy bán kính có lớn có nhỏ, nhưng mấy hình tròn màu đen này lại giống như khuôn đúc. Hình tròn hoàn mỹ, tối đen hoàn toàn thuần túy, đứng lơ lửng, tất cả mọi thứ, mọi thứ đều giống như vậy.

Tuyên Ninh và Sa Á đều chú ý thấy biểu tình sửng sốt trên mặt Diệp Trùng, loại biểu tình này bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt Diệp Trùng.

Tuyên Ninh cảm thấy kỳ quái, thử hỏi: “Sao thế? Người từng tới chỗ này?”

Diệp Trùng lập tức hoàn hồn lại, lắc đầu: “Không có.”

- Chúng ta tiến vào đi. Sa Á cắt ngang hai người: “Mỗi lần tôi ở lối vào này đều có cảm giác không an toàn. Chúng ta hay là vào sớm chút đi.”

- Ủ. Diệp Trùng gật đầu, điều khiển con nhện lớn, chuẩn bị chui vô lối vào hình tròn màu đen này. Người có thần niệm mạnh mẽ ở phương diện trực giác thì mạnh hơn người bình thường nhiều.

Tuyên Ninh cười nói: “Ta lúc trước cũng có loại cảm giác này, nhưng bây giờ vừa mới có phát hiện mới. Lối vào này bề mặt trông cực kỳ không ổn định, thật ra lại cực kỳ ổn định. Xạ thủ cấp tám có thể cảm nhận được tính không ổn định của nó, nhưng nếu như đã tới cấp chín thì có thể cảm giác được phía dưới biểu hiện không ổn định của nó, kết cấu cực kỳ kiên cố.”

Lời Tuyên Ninh vừa dứt, bỗng, hình tròn màu đen này đột nhiên nhấp nhô một trận, giống như sóng nước dập dờn.

- Chuyện gì thế? Sa Á không kìm được thất thanh nói, nàng chưa từng thấy lối vào xuất hiện gợn sóng thế này.

Diệp Trùng liếc nhìn Tuyên Ninh, đây chính là ổn định ư?

Biểu tình Tuyên Ninh ngưng trọng: “Không đúng. Nó dường như bỗng thoáng cái trở nên không ổn định, giống như chịu loại kích thích nào đó.” Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ sự biến hóa của lối vào. Trong ba người, thần niệm của hắn là mạnh nhất, có thể cảm nhận được sự biến hóa nhỏ nhất.

- Ý! Tuyên Ninh mở bừng mắt, bỗng nhìn về phía Diệp Trùng, biểu tình có chút quái dị, mở miệng: “Chúng ta lui ra sau.”

Con nhện lớn lùi ra sau khoảng mười mét, lần này quả nhiên hiệu quả rất rõ ràng. Con nhện lớn vừa lùi lại, gợn sóng của lối vào liền nhỏ đi rất nhiều, cuối cùng từ từ khôi phục yên tĩnh.

Diệp Trùng và Sa Á đều có chút không hiểu.

Ánh mắt Tuyên Ninh rơi trên cái nhẫn trên tay Diệp Trùng, do dự một lát rồi nói: “Cái nhẫn đó của người có chút cổ quái. Vừa rồi chính là nó gây ra sự không ổn định của lối vào này.”

Nhẫn? Ánh mắt Sa Á rơi trên cái nhẫn trông không đẹp mắt trên tay Diệp Trùng đó. Nàng nhìn không ra cái nhẫn này có chỗ nào đặc biệt.

Công tắc không gian của Thần? Diệp Trùng nghe nói mà kinh ngạc. Tại sao lại là nó?

Diệp Trùng bỗng nghĩ tới lần mình ở căn cứ tổ nghiên cứu hành tinh U Linh đó, cửa sổ không gian trong góc phòng thí nghiệm đột nhiên xảy ra biến hóa, sau đó liền đưa mình tới rừng rậm Lương Ngạn. Chẳng lẽ lần trước cũng có liên quan tới cái nhẫn này?

Tuyên Ninh nhìn thấy vẻ nghi hoặc trên mặt hai người Diệp Trùng và Sa Á, giải thích: “Ta cũng không biết chuyện gì, nhưng có thể cảm nhận được vừa rồi chính là cái nhẫn trên tay đó của hắn đã dẫn tới sự không ổn định của lối vào, kết cấu của nó dường như sắp xảy ra thay đổi. Nhưng chúng ta vừa lùi ra sau, nó lại khôi phục lại như thường. Xem ra ảnh hưởng của 2 cái có nhân tố khoảng cách. Ừm, hiện giờ và lúc bình thường không có khác biệt gì, kết cấu lối vào có tính co giãn rất mạnh.”

Diệp Trùng nhắc tay phải lên, ngón tay tay trái chỉ về phía công tắc không gian đeo trên ngón tay tay phải, hỏi: “Là cái này?”

Tuyên Ninh thản nhiên gật đầu: “Chính là nó.” Hắn nhìn thấy ánh mắt chất vấn của Diệp Trùng, nhún nhún vai: “Đừng hỏi ta nguyên nhân, ta cũng không biết.” Cái nhẫn trên tay Diệp Trùng đó trông thể nào cũng cực kỳ bình thường, hắn cũng không hiểu rõ.

Sa Á ngưỡng mộ nhìn về phía Tuyên Ninh, khoảng cách giữa cấp tám và cấp chín lúc này thể hiện ra không còn nghi ngờ gì. Tuyên Ninh thậm chí có thể thông qua thần niệm của mình cảm nhận được kết cấu của lối vào, có thể cảm nhận được nó đang xảy ra thay đổi, đây là năng lực khủng bố thể nào chứ! Sa Á chưa từng nghĩ thần niệm lại có thể tới mức độ này, xạ thủ cấp chín vẫn luôn tồn tại trong truyền thuyết, đối với sự cường đại của xạ thủ cấp chín, mọi người chỉ có thể dựa vào tưởng tượng của mình. Nhưng năng lực hiện giờ mới chân chính cảm nhận được sự cường đại của xạ thủ cấp chín, tuyệt đối vượt qua sự cường đại mà mọi người tưởng tượng!

Diệp Trùng nghĩ rồi lại nghĩ, bỗng chỉ lối vào đó, hỏi: “Nó là kết cấu gì?” Hắn cũng cảm thấy rất tò mò với việc Tuyên Ninh có thể cảm nhận được kết cấu của cửa sổ không gian, thần niệm thật mạnh mẽ!

Tuyên Ninh có chút khổ sở lắc đầu: “Ta cũng nói không rõ, rất thần kỳ, rất kỳ diệu! Ta không biết nên diễn đạt thế nào.”

Diệp Trùng nghe nói, hỏi rất dứt khoát, trực tiếp: “Chúng ta làm sao mới có thể an toàn đi qua lối vào này?” Hắn không muốn dây dưa thời gian quá dài vào vấn đề này, bây giờ biết công tắc không gian của Thần sẽ gây nhiễu cửa sổ không gian, với hắn mà nói, đã là một tin tức cực kỳ quan trọng.

Tuyên Ninh liếc Diệp Trùng một cái, Diệp Trùng không hề có chút ý quăng cái nhẫn trên tay này tí nào, nghĩ đi nghĩ lại, nói: “Nếu như tốc độ của chúng ta nhanh chút, chắc là không có vấn đề gì lớn.”

- Tốt. Diệp Trùng gật đầu, tay liền cử động, con nhện lớn đột nhiên giống như tên rời dây, lao vọt ra.

Đột ngột không kịp phòng bị, Tuyên Ninh khổng chế không được thân hình, thân thể ngã ra sau, bình, xương đầu phía sau đập mạnh lên lưng ghế dựa. Tiếng kêu gào như giết heo vang lên trong buồng lái, Tuyên Ninh giậm hét lên: “Người không thể nói trước một tiếng sao?”

Sa Á đồng tình nhìn Tuyên Ninh một cái, tia ngưỡng mộ vừa rồi đó lập tức nhạt đi rất nhiều. Trong lòng cảm khái, xạ thủ cấp chín ở trước mặt Diệp Trùng cao không thể dò này cũng chỉ có chịu chà đạp thôi.

Con nhện lớn vừa tới gần lối vào, lối vào liền nổi lên từng gợn, từng gợn sóng một, Diệp Trùng hoàn toàn mặc kệ, vùi đầu điều khiển con nhện lớn. Con nhện lớn với tốc độ cao xông về phía lối vào, mau chóng chui

vô lối vào màu đen.

Ba người chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, cảnh vật trên màn hình lớn đã hoàn toàn khác biệt.

Tối, cực kỳ tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt, có thể để người ta lơ mơ nhìn rõ xung quanh. Bầu trời nơi này cũng hoàn toàn là một mảng tối đen, không có sao, không có trăng. Nhưng ở vùng đất tối đen này, bóng tối lại không hề là nhân vật chính duy nhất ở chỗ này, nó chỉ nắm giữ một nửa, còn có một nửa là màu đỏ, màu đỏ nóng bỏng, đó chính là nham thạch nóng chảy.

Nham thạch nóng chảy nóng bỏng không gì sánh bằng giống như dòng sông chảy xiết, men theo rãnh sâu, gầm gào chảy về phía trước, chốc chốc tung tóe làn sóng lửa cao bảy, tám mét. Cho dù là ở trong con nhện lớn, vẫn có thể làm người ta phảng phất cảm thấy một luồng hơi nóng phả thẳng vào mặt.

Dung nham nóng chảy rộng khoảng ba mươi mét hình thành dòng sông lớn màu đỏ, nó không ngừng chia ra một số nhánh nhỏ, điều này làm nó trông giống như một cái rẽ cây khổng lồ, mà mấy cái nhánh đó lại giống như rẽ nhánh của nó.

Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh sắc hoành tráng thế này, hắn xuất hiện một khoảnh khắc xuất thần.

- Mau rời khỏi lối vào. Tuyên Ninh gấp gáp hét lớn: “Mau! Nó đang trở nên không ổn định!”

Hoàn hồn lại, Diệp Trùng lập tức dẫn con nhện lớn hướng tới trước, cách xa lối vào màu đen như mực đó.

Lối vào dao động với biên độ lớn từ từ bình ổn lại, cuối cùng lại khôi phục sự bình yên như thường. Nhìn cửa sổ không gian trôi nổi cách mặt đất khoảng hai mươi cm này, Diệp Trùng cảm thấy rất thần kỳ. Với cái nhìn của hắn, vị trí hiện giờ và cánh đồng hoang đỏ thẫm bên ngoài đó hoàn toàn không có bất cứ liên hệ gì. Nhưng chỉ cần xuyên qua một “cánh cửa” thế này thì có thể tiến vào thế giới hoàn toàn mới này, đây quả thật còn thần kỳ hơn bước nhảy không gian.

Đáng tiếc trong sở học của mình, tri thức về không gian học quả thật nghèo nàn vô cùng, không biết rõ nguyên lý của nó rốt cuộc là thế nào.

Tuyên Ninh trong lòng còn vương sợ hãi nói: “Cũng may chúng ta rời đi nhanh, nếu không thì phiền phức rồi.”

Trong ba người, có lẽ chỉ có Tuyên Ninh mới biết rõ nguy hiểm trong một loạt biến cố vừa rồi.

Sa Á nói với Diệp Trùng: “Chúng ta hiện giờ đã thật sự tiến vào Darkness, dòng dung nham nóng chảy này, chúng tôi gọi nó là Nộ viêm giang (Dòng sông lửa giận dữ). Chúng tôi thường đều men theo Nộ viêm giang mà đi về phía trước, Nộ viêm giang có lúc cũng xảy ra việc đổi dòng, nhưng phương hướng lớn đều không thay đổi, đi thế này, chúng ta sẽ không lạc đường.”

Darkness, nơi này chính là Darkness!

Vừa tiến vào Darkness, thần tình của Tuyên Ninh và Sa Á liền trở nên nghiêm túc, đôi tay của hai người chưa từng rời khỏi cần điều khiển hỏa lực. Điều này cũng làm Diệp Trùng càng thêm cẩn thận.

Con nhện lớn men theo Nộ viêm giang mà tiến tới trước, dưới sự chiếu sáng của dung nham nóng chảy đỏ thẫm, nhìn thứ gì cũng đều mang theo một sắc thái màu đỏ.

Đi chẳng bao lâu, Diệp Trùng đã phát hiện mấy khối khoáng thạch kim loại có phẩm chất rất cao, Darkness không hổ là mảnh đất của đá nặng. Mà trong nham thạch nóng chảy màu đỏ đó, có lúc cũng vọt ra từng vòng, từng vòng sáng chói lợi đặc hữu của kim loại dạng lỏng.

Rất mau, Diệp Trùng liền hiểu rõ Tuyên Ninh và Sa Á tại sao lại khẩn trương như vậy. Bọn họ đã gặp phải phiền phức. Bọn họ gặp phải một bầy tám mươi con Dực long thân xám vẫn đen. Bầy Dực long quy mô lớn thế này cực kỳ hiếm thấy, bình thường Dực long hoạt động đại khái đều vào khoảng hai, ba mươi con.

Diệp Trùng lần đầu tiên nhìn thấy Dực long thân xám vẫn đen.

Loại sinh vật này mỗ dài, có vuốt sắc, toàn thân màu xám, giữa có vằn đen, thân hình dài khoảng ba mét, cặp cánh mở rộng lại có thể đạt tới khoảng mười mét. Tốc độ bay của chúng cực kỳ nhanh, tính tình hung dữ.

Con nhện lớn do thể hình khổng lồ, rất dễ dàng liền bị bầy Dực long thân xám vằn đen này nhìn trúng. Trong mắt chúng, loại to xác chưa từng thấy qua này chắc là mùi vị rất không tệ.

Tuyên Ninh phản ứng nhanh nhất, từ khi tiến vào Darkness, thần kinh của hắn vẫn luôn căng cứng.

Chùm sáng thô to xuyên qua một con Dực long thân xám vằn đen, để lại một vết thương hình tròn tròn trịa cháy đen đường kính đạt tới ba mươi cm. Con Dực long thân xám vằn đen này lập tức mất mạng, cặp cánh cứng đờ, rơi thẳng từ trên không xuống.

Chùm sáng bay loạn khắp trời, một phát này của Tuyên Ninh đã triệt để tuyên cáo sự bắt đầu của cuộc chiến. Sa Á phản ứng cũng cực nhanh, nổ súng không chút do dự. Dực long thân xám vằn đen liên tục như điều đứt dây, từ trên trời rơi xuống, bắn lên vô số bụi đất.

Đã kích đột nhiên kéo tới này làm bầy Dực long thân xám vằn đen có chút mê muội. Nhưng rất mau, chúng liền phản nộ. Bầu trời vang lên một loạt tiếng kêu sắc nhọn đâm vào màng nhĩ, đám Dực long thân xám vằn đen nhao nhao vỗ đôi cánh, lao bổ vào con nhện lớn.

Tốc độ của chúng cực nhanh, ngay cả Diệp Trùng cũng kinh sợ trong lòng, loại sinh vật này nếu như mình không có quang quáp, gặp phải cũng phiền phức phi thường. Lao tới tốc độ cao thế này, sức sát thương của Dực long thân xám vằn đen cực kỳ kinh người. Một cú này, ngay cả tấm hợp kim hơi mỏng chút cũng có thể xuyên thủng.

May mà xạ thủ là người mạnh nhất trong chiến đấu tầm trung, chiến đấu giống thế này, thích hợp nhất cho bọn họ phát huy. Trận chiến này Diệp Trùng không chút lo lắng, bên cạnh mình chính là có một xạ thủ cấp tám và một xạ thủ cấp chín. Dực long thân xám vằn đen tuy lợi hại nhưng vẫn chưa tới mức có thể làm bị thương hai vị cường giả đỉnh cấp này.

Diệp Trùng thậm chí có thể nhàn nhã thưởng thức kỹ thuật bắn tuyệt vời của hai người.

Hai người không hổ là xạ thủ đỉnh cấp nhất, cực kỳ bình tĩnh, gần như mỗi phát đều trúng. Ngoài ra, bọn họ hiện giờ điều khiển không hề là súng quang thường dùng của bọn họ, mà là súng quang siêu cấp có cấp năng lượng mười hai triệu. Mỗi chùm sáng đều có uy lực cực kỳ đáng sợ, chúng đủ xuyên thủng thân thể không hề coi là cường tráng của Dực long thân xám vằn đen. Cho dù không bắn trúng chỗ yếu hại, cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tốc độ bay của chúng.

Rất mau, hai người liền chiếm được thượng phong, hỏa lực hung mãnh đè tới mức bầy Dực long thân xám vằn đen ngóc đầu không lên nổi. Đội hình bay của chúng bị đánh cho thất điên bát đảo, liên tục có Dực long rơi từ trên không xuống. Nhưng bầy Dực long này cực kỳ ngoan cường, tốc độ của chúng nhanh như tia chớp, ở trên không linh hoạt vô cùng, thêm vào Tuyên Ninh và Sa Á vẫn không hề quá quen thuộc với hai cây súng quang chủ lực của con nhện lớn này, tốc độ giảm thành viên của chúng không hề coi là quá nhanh.

Trên không ít nhất vẫn còn bốn mươi con Dực long, nhưng Diệp Trùng vẫn không lo lắng, hắn nhìn ra được, Tuyên Ninh và Sa Á đã bắt đầu quen với hai khẩu súng quang này, một điểm này có thể nhìn ra được từ tần suất bắn.

Tuyên Ninh và Sa Á chiếm được thượng phong rõ ràng, theo thời gian dần trôi, loại ưu thế này sẽ từng bước lớn thêm.

Hai người Tuyên Ninh và Sa Á tinh thần tập trung, hai người đều khép hờ mắt, như vậy có thể làm cho phán đoán của bọn họ chịu quá nhiều về mặt tâm nhìn ít nhất. So ra, Diệp Trùng hoàn toàn là một người đứng ngoài quan sát, nhàn nhã thưởng thức trận chiến kịch liệt có dư mà đặc sắc thì không đủ này.

Dư quang nơi khóe mắt hắn bỗng liếc thấy trên một màn hình lớn dường như có thứ gì đó động đậy một cái, trong lòng máy động, hắn mau chóng dời ánh mắt về phía màn hình lớn đó.

Trên màn hình lớn trừ nham thạch đen thui, cái gì cũng nhìn không thấy. Nhưng Diệp Trùng tin mình quyết không hoa mắt, mình vừa rồi khẳng định đã nhìn thấy gì đó.

Diệp Trùng tỉ mỉ điều khiển màn hình, hấn sục sạo từng li trên màn hình vừa rồi đó. Phương hướng giám thị của ống kính này là bờ đối diện Nộ viêm hà.

Ý, đây là cái gì?

Trên một khối nham thạch lộ ra một sợi lông đen bóng nhỏ. Có vấn đề! Sự chú ý của Diệp Trùng lập tức tập trung cao độ, đây nhất định là lông của sinh vật nào đó! Màu đen bóng dầu, từng sợi dựng đứng như kim thép.

Nhìn thấy Dực long thân xám vằn đen vằn đang vòng vòng trên không, Diệp Trùng dẹp bỏ ý nghĩ thả chim ruồi. Bốn con chim ruồi, có một con bị bão cuốn đi, giờ chỉ còn lại ba con. Lúc này, không phải thời cơ tốt để thả chim ruồi. Diệp Trùng rất rõ ràng, loại dã thú biết trốn trong chỗ tối giống thế này càng đáng sợ hơn.

So với bốn chín hạng pháo của pháo trận mà Diệp Trùng bán cho Tô Môn Tây Gia Hoa, pháo trận này có tám mươi một hạng pháo, ngoài ra, mỗi hạng pháo đều to hơn một phần ba so với hạng pháo kiểu phổ thông. Tám mươi một hạng pháo tạo thành một pháo trận chín nhân chín, hạng pháo sáng bóng, thon dài sắp xếp dày đặc lại với nhau.

Khi pháo trận từ từ trôi lên, sát khí dày đặc do hạng pháo sắp xếp vô cùng chỉnh tề tỏa ra ngay cả Tuyên Ninh và Sa Á cũng xuất hiện một sự thất thần cực kỳ ngắn ngủi.

Hắn muốn làm cái gì?

Trong đầu Tuyên Ninh và Sa Á không hên mà cùng dâng lên ý nghĩ này. Bầy Dực long thân xám vằn đen bị hai người bọn họ áp chế tới mức không thể bộc phát, công cũng công không được, chạy cũng chạy không khỏi, thắng lợi chỉ là vấn đề thời gian. Lúc này đây, Diệp Trùng đột nhiên đưa pháo trận lên để làm cái gì?

Hai người lúc trước căn bản không biết con nhện lớn lại còn trang bị pháo trận thế này.

Nhìn một đồng nhỏ lông đen trên màn hình lớn đó, Diệp Trùng tỉ mỉ ngắm một chút, sau đó hung hăng ấn nút bắn xuống.

Loại pháo trận này mỗi hạng pháo mỗi giây có thể bắn mười phát đạn quang hình trứng, một tính chất quan trọng của đạn quang hình trứng chính là có thể tạo ra nổ.

Oanh! Pháo trận gầm lên một tiếng!

Tám trăm mười viên đạn quang hình trứng chuẩn xác bắn trúng mục tiêu Diệp Trùng chỉ định.

Mang gần một ngàn viên đạn quang hình trứng quăng vào trong khu vực đường kính không tới ba mươi mét, vụ nổ tạo ra cứ nghĩ là biết!

Tiếng nổ khổng lồ dày đặc làm da đầu người ta tê dại, nổ cùng lúc gần một ngàn viên đạn quang hình trứng, mà khu vực Diệp Trùng xác định đó dâng lên một đám mây nấm to lớn. Sóng xung kích vụ nổ tạo ra tiêu hủy toàn bộ nham thạch xung quanh, một làn sóng khí mất thường có thể thấy được điên cuồng tỏa ra xung quanh.

Gào gừ! Hai tiếng rít trầm thấp từ xa truyền lại.

Khói bụi tan đi, xuất hiện trước mắt Diệp Trùng hai con báo săn màu đen trên sống lưng có một đường vằn màu trắng như tuyết rộng hai ngón tay. Lông toàn thân chúng từng sợi dựng đứng, ánh mắt cực kỳ dọa người. Trừ trên sống lưng, trán của chúng cũng có một nhúm lông màu trắng như tuyết, dưới sự nổi bật của lông bóng dầu màu đen, cực kỳ xinh đẹp. Thể hình của nó ưu mỹ, tứ chi cường tráng, nhưng chúng hiện giờ lại vô cùng xơ xác.

Trên bộ lông vốn dĩ màu đen bóng dầu, từng cái lỗ nhỏ đen thui, trên dưới toàn thân đều là vết thương, có vài vết thương vẫn đang dính máu. Nhưng cử chỉ của chúng vẫn ưu nhã như thế, ngay cả ánh mắt nhìn về phía mấy người Diệp Trùng cũng tràn đầy sự lãnh khốc.

Bên cạnh hai con báo, còn một con báo đang nằm, nhưng nó so với đồng bạn của mình thì thảm hơn nhiều, toàn thân nó đã là một đám máu thịt mơ hồ, khó mà phân biệt. Vừa rồi chính là nó bị Diệp Trùng phát hiện, cho nên cũng bị nổ thảm nhất. Trong khu vực ba mươi mét, gần một ngàn viên đạn quang hình trúng đồng thời phát nổ, uy lực thế này, không có sinh vật nào có thể chịu nổi. Hai đồng bạn của nó chính là bị liên lụy, bị thương với mức độ khác nhau.

- Dạ tuyết báo! Tuyên Ninh và Sa Á đã sớm chú ý tới động hướng của Diệp Trùng, lúc này nhìn rõ hai con đã thú, không khỏi đồng thanh kêu lên hoảng sợ. Diệp Trùng nghe ra được, trong giọng hai người tràn đầy sự hoảng sợ.

Loại sinh vật này không dễ trêu! Diệp Trùng lập tức đưa ra phán đoán, không chút do dự, hai tay cử động trên bàn điều khiển chính. Con nhện lớn quay đầu bỏ chạy.

Hắn cũng không ngờ lại có ba con Dạ tuyết báo! Hắn chỉ nhìn thấy một con, quả nhiên, không phải hệ thống quét hình kiểu chiến đấu thìn không đáng để dựa dẫm a! Tuy hắn không biết loại sinh vật tên gọi Dạ tuyết báo này có gì đáng sợ, nhưng hắn lại tin tưởng phán đoán của hai người Tuyên Ninh và Sa Á.

Hai con Dạ tuyết báo liếc nhìn đồng bạn đã thoi thóp chút hơn tàn, không còn ra dáng hình, lại nhìn thấy lông mao vốn dĩ xinh đẹp của mình bây giờ đã trăm ngàn lỗ hổng, khói thui lửa đốt, cũng không nhìn được thêm nữa, cùng phát ra tiếng gầm thét!

Gào gừ!

Âm thanh truyền đi khắp nơi, Dục long thân xám vằn đen ở trên không nghe thấy tiếng gầm rú này, lập tức hoảng sợ cuồng cuồng, bỏ chạy tán loạn.

Âm đuôi của tiếng gầm rú đó vẫn chưa tan hết, hai con Dạ tuyết báo giống như mũi tên xông ra.

Con nhện lớn bước nhanh như bay, điên cuồng xông tới trước. Họng súng của Tuyên Ninh và Sa Á đã chỉ về phía Dạ tuyết báo.

- Ta nói này, người tại sao lại trêu chọc tới Dạ tuyết báo, trời ơi, lại còn là ba con! Tuyên Ninh cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Sa Á cắn chặt môi, không nói tiếng nào, nhìn ra được, nàng cũng khẩn trương phi thường.

Diệp Trùng không ngờ loại sinh vật có tên Dạ tuyết báo này lại có thể làm cho xạ thủ cấp chín khẩn trương như vậy, xem ra, lần này đã trêu phải phiền phức lớn rồi.

Nhưng Diệp Trùng rất nhanh liền biết sự lợi hại của Dạ tuyết báo.

Trên màn hình lớn, hai con Dạ tuyết báo giống như hai tia chớp, mau chóng lao về phía bọn họ. Tốc độ này quả thật quá nhanh đi! Diệp Trùng không biết làm sao hình dung loại tốc độ này! Tốc độ chạy trên đất liền có thể đạt tới tốc độ bay trên không của quang giáp, đây là sự khủng bố đến bậc nào chứ!

Hai con Dạ tuyết báo này chạy, tốc độ lại có thể so với quang giáp, loại xung kích thị giác này dữ dội không gì sánh bằng. Mỗi một bước chúng chạy, mặt đất dưới chân đều chia năm xẻ bảy, xuất hiện một vết nứt như lưới nhện, sức mạnh to lớn, chỉ nhìn thì đã làm người ta tê cả da đầu. Thân thể ưu mỹ, chạy lại điên cuồng không gì sánh được, giống như quang giáp hạng nặng tiến tới trước, chấn động ầm ầm, mặt đất cũng phẳng phất như đang run rẩy.

Tốc độ nhanh như vậy, pháo trận hoàn toàn không sao nhắm được.

Với lại, hai con Dạ tuyết báo này dường như cực kỳ kiêng kỵ pháo trận của con nhện lớn, chúng không ngừng đổi hướng dọc đường.

Đổi hướng tốc độ cao, né tránh dạng sóng không có trật tự, bước đi xông xéo tới, bước đi hình chữ Z...

Diệp Trùng nhìn mà mắt cũng tròn lên, đây là cái gì? Đây quả thật là có thể sánh ngang với biểu diễn tránh né công kích tầm xa của sư sĩ cận chiến chuyên nghiệp.

Chẳng trách Tuyên Ninh và Sa Á kiêng kỵ với chúng như vậy.

- Vừa tiến vào Darkness thì gặp phải loại quái vật này, chúng ta thật là bất hạnh. Tuyên Ninh nhún nhún vai, nói trái với thói thường: “Ừ, đúng rồi, nhắc nhở người, súng năng lượng vô dụng đối với Dạ tuyết báo, tính phòng ngự của lông bọn chúng cực kỳ tốt. À, không biết cây súng quang cấp năng lượng mười hai triệu này có thể tạo nên thương hại cho chúng không.”

Diệp Trùng không biết hai khẩu súng quang chính của con nhện lớn có thể tạo ra thương hại cho Dạ tuyết báo hay không, nhưng hẳn biết đạn quang hình trứng cực kỳ dày đặc có thể tạo thành uy hiếp cho Dạ tuyết báo.

Con nhện lớn vẫn đang chạy như điên, pháo trận trời lên ở phần đuôi của nó đó linh hoạt thay đổi phương hướng.

Với tốc độ của Dạ tuyết báo, không có hệ thống quét hình kiểu chiến đấu, cơ bản không sao khóa mục tiêu được, mà hiện giờ Diệp Trùng cứ cho là lấy Thần ra, cũng không có ích lợi gì. Vũ khí có thể thương hại tới Dạ tuyết báo, Diệp Trùng nghĩ tới đầu tiên chính là pháo trận.

Oành oành oành! Hỏa lực của pháo trận mở ra hết, đạn quang như mưa, trút xuống về phía Dạ tuyết báo. Lần này, Diệp Trùng không giữ lại chút nào, hẳn một hơi bắn hết sạch toàn bộ năng lượng của pháo trận.

Nhưng điều ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng là, Dạ tuyết báo dường như là hai con so với vừa rồi, cực kỳ linh mẫn, dưới oanh kích của hỏa lực dày đặc như vậy vẫn không bị thương chút nào.

- Dạ tuyết báo một khi chạy rồi, lực thức của chúng sẽ tăng lên mấy lần. Ta cũng rất khó khóa được chúng. Tốc độ bay của đạn quang so với chùm sáng, vẫn là quá chậm, chúng có thể tránh được. Đây chính là chỗ đặc biệt của Dạ tuyết báo, chỉ cần nó chạy, nó đối với năng lượng giống như có cảm ứng trời sinh, chùm sáng hoàn toàn không sao bắn trúng chúng. Chúng là khắc tinh của xạ thủ. Sa Á vừa nói vừa bắn mấy chùm sáng về phía Dạ tuyết báo, nhưng đều bị Dạ tuyết báo nhẹ nhàng tránh được. Sắc mặt nàng có chút trắng bệch, nàng cũng là lần đầu tiên gặp phải loại động vật đáng sợ này, cho dù trước đây rất lâu thì đã từng nghe nói hung danh của chúng.

Chính trong chốc lát nói chuyện này, Dạ tuyết báo đã chỉ còn cách con nhện lớn ba km. Ngoài ra, khoảng cách này đang rút ngắn với tốc độ kinh người. Điều duy nhất làm Diệp Trùng hơi yên tâm là, Dạ tuyết báo và bọn họ ngăn cách bởi Nộ viêm giang. Dạ tuyết báo muốn tấn công bọn họ thì phải nhảy qua Nộ viêm giang trước. Nhưng chỗ hẹp nhất trên mặt sông của Nộ viêm giang cũng rộng gần hai mươi mét, đây là một vách chắn thiên nhiên.

Hai con Dạ tuyết báo chạy với tốc độ cao, sau lưng chúng, để lại một chuỗi dấu chân rõ ràng, xung quanh mỗi một dấu chân đều có vết nứt như mạng nhện.

Chúng cách Nộ viêm giang càng lúc càng gần nhưng chúng dường như không hề có ý dừng lại.

Chúng xông tới bờ sông, bỗng đập bờ một cái, nhảy lên không!

Đồng tử Diệp Trùng bỗng co rút lại, ngay khoảnh khắc Dạ tuyết báo nhảy lên, hẳn đã phán đoán ra, hai con Dạ tuyết báo này có thể nhảy qua. Không chút do dự, Diệp Trùng ấn nút bắn.

Cùng lúc đó, con nhện lớn đột nhiên bắn ra hai chùm sáng, bắn về phía Dạ tuyết báo nhảy vọt lên không, hiện giờ là thời cơ bắn tốt nhất! Tuyên Ninh và Sa Á cực kỳ ăn ý, đồng thời ra tay.

Thân hình hai con Dạ tuyết báo ở trên không, bỗng nhiên vụn vụn nguy dị một cái, hai chùm sáng đồng thời bị hút.

Chính ngay lúc này, lại là hai chùm sáng theo nhau mà tới, vô luận là Sa Á hay Tuyên Ninh đều là xạ thủ đỉnh cấp nhất. Mặc dù biết sự cường đại của Dạ tuyết báo nhưng bọn họ đều là hạng tâm chí vững vàng, nào lại ngồi chờ chết?

Dạ tuyết báo không chút keo kiệt, biểu lộ sự cường đại của chúng. Ở trên không không chỗ mượn lực, nhưng chúng lại sở sỡ vụn vụn một cái, suýt soát tránh hai chùm sáng. Thân thể cường tráng không gì sánh được lại linh hoạt làm người ta biến sắc.

Nhưng, Tuyên Ninh và Sa Á dường như đã quyết định phải nhân cơ hội này giết hai con Dạ tuyết báo. Lại hai chùm sáng, giống như dòi bám vào xương, âm hồn không tan!

Kết quả lần này hoàn toàn khác nhau, chùm sáng đỏ của Tuyên Ninh cực kỳ chuẩn xác bắn trúng nhúm lông màu trắng như tuyết trên trán đỏ của Dạ tuyết báo. Bình, ở trên không, đầu con Dạ tuyết báo này đột nhiên vỡ ra, thân thể mất đi không chế nặng nề rơi trên nhám thạch bên bờ.

Còn chùm sáng đỏ của Sa Á lại hơi lệch đi, xệt trúng tai con Dạ tuyết báo còn lại, chui vào trong bóng tối sau lưng nó, mà lúc này, con Dạ tuyết báo đỏ đã vũng vàng rơi ở bên bờ.

Cặp mắt của con Dạ tuyết báo một bên chỉ còn lại nửa cái tai thoảng cái đỏ lên, đau đớn làm nó co giò chạy như điên. Tốc độ đó so với vừa rồi còn nhanh hơn, trong không khí để lại một chuỗi hư ảnh!

Tuyên Ninh và Sa Á đồng loạt biến sắc, vừa rồi là thời cơ tốt nhất để bắn chết Dạ tuyết báo, một khi bỏ qua, vậy thì vận mệnh mọi người phải đối mặt cứ nghĩ là biết.

Nhưng thần sắc Tuyên Ninh rất mau liền khôi phục như thường, nhìn thấy vẻ mặt tự trách của Sa Á gần như đã cắn nát môi, thoải mái cười an ủi nói: “Đây không phải là lỗi của cô, cô đã tận hết sức rồi. Nói thật, ta vừa rồi cũng không nắm chắc mười phần, chúng quá linh hoạt. Nếu như không phải đã đột phá cấp chín, ta lúc trước gặp phải chúng cũng chỉ có một con đường chết. Lần này có thể giết một con Dạ tuyết báo, chúng ta cũng coi như đủ vốn rồi. Ha ha. Khẩu súng quang này quả thật lợi hại, ngay cả Dạ tuyết báo cũng có thể bắn chết.”

Sa Á trầm mặc không nói, nhưng thần tình trên mặt hơi giãn ra, Tuyên Ninh nói không sai, nàng đã tận hết sức rồi. Loại sinh vật hung mãnh nên sống ở chỗ sâu của Darkness là Dạ tuyết báo này lại bị bọn họ gặp được ở khu vực gần lối vào Darkness, đây không thể không nói là số mạng.

Ngay cả Tuyên Ninh và Sa Á cũng không sao làm được một kích tất sát, phát bắn sét sọc của Diệp Trùng tự nhiên không có tác dụng gì, nhưng điều này không hề có nghĩa là hấn định cái gì cũng không làm!

Một quả đạn hỗ trợ yên lặng bay ra từ ống phóng, phương hướng bay của nó không hề nhắm về phía con Dạ tuyết báo đỏ, mà là bắn lên không, cũng chính là ngay phía trên của con nhện lớn.

Dạ tuyết báo quả thật giống như một tia chớp màu đen, quá nhanh! Khi quả đạn hỗ trợ này bay lên tới mười mét, nó đã cách ba người chỉ có hai km. Tuy đã bỏ qua cơ hội tốt nhất, nhưng Tuyên Ninh và Sa Á không hề cứ vậy mà buông bỏ. Bọn họ vẫn nỗ lực hết sức bắn về phía con Dạ tuyết báo cuối cùng này.

Nhưng lại không có bất cứ hiệu quả nào, con Dạ tuyết báo này hai mắt đỏ rực, phần nỗ nhìn chăm chăm con nhện lớn, nó linh mãnh len lỏi tự nhiên trong cơn mưa ánh sáng.

Đạn hỗ trợ bay tới năm mươi mét, Dạ tuyết báo cách con nhện lớn chỉ có một km.

Đạn hỗ trợ ở độ cao cách con nhện lớn năm mươi mét bỗng nhiên nổ tung, nhưng lại giống như một quả đạn rỗng, không có phản ứng âm thanh, ánh sáng gì.

Mà lúc này, Dạ tuyết báo đã tới gần, chỗ cách con nhện lớn ba trăm mét.

Trên màn hình lớn, có thể nhìn thấy rõ ràng sự cuồng bạo lộ ra trong cặp mắt đỏ ké của Dạ tuyết báo!

Bỗng, lưới cửa ánh sáng to khổng lồ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng trên tay con nhện lớn đột nhiên được kích hoạt, trông đáng vẻ, Diệp Trùng dường như muốn thông qua cận chiến để tranh thủ sinh cơ cuối cùng.

Râu ria bên miệng Dạ tuyết báo rung động một cái, giống như cười chế nhạo loại hành vi này. Tốc độ của nó không giảm xuống chút nào, thân hình linh hoạt ngoặc một cái, tứ chi đập mạnh mặt đất.

Oành! Cho dù ngồi trong con nhện lớn, ba người Diệp Trùng vẫn có thể cảm thấy chấn động.

Mặt đất Dạ tuyết báo đập trúng vỡ nát từng tấc, nó nhân luồng sức mạnh to lớn này, mạnh mẽ nhảy tới phía dưới con nhện lớn.

Trên màn hình lớn, trừ Diệp Trùng có thể nhìn rõ ra, Tuyên Ninh và Sa Á đều chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, rồi mất đi bóng dáng của con Dạ tuyết thú này.

Cảnh cách. Cái chân máy cầm lưới cửa ánh sáng đỏ của con nhện lớn bị Dạ tuyết báo cắn đứt từ phần gốc, cái chân máy mất điều khiển và lưới cửa ánh sáng rơi trên mặt đất, lưới cửa ánh sáng lớn đang vận chuyển với tốc độ cao đung phải mặt đất, xì xì xì, lưới cửa ánh sáng chui vào trong đất.

Tung!

Một tiếng vang lên chấn động màng nhĩ.

Ba người chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh lớn truyền tới từ phía dưới, trước mắt đột nhiên trời đất xoay chuyển một trận, cảnh vật trong màn hình lớn không ngừng xoay chuyển, Sa Á và Tuyên Ninh trực tiếp té bay ra khỏi ghế, tông vào tường trong buồng lái.

Diệp Trùng phản ứng nhanh nhất, nắm chặt lấy ghế, trong lòng lại thầm đếm thời gian.

Chính là lúc này!

559. Chương 559: Ý Tưởng

Con nhện lớn lăn trên đất, sức mạnh cú vừa rồi đó của Dạ tuyết báo cực lớn, lại lật tung con nhện lớn có thể hình lớn hơn nó mấy lần. Trong buồng lái, Sa Á và Tuyên Ninh ngã tới thất điên bát đảo, đầu văng mắt hoa. Chỉ có mình Diệp Trùng vẫn giữ được bình tĩnh, nhưng trong lòng lại kinh hãi, sức mạnh của con Dạ tuyết báo này quá khủng bố.

Chính bản thân Diệp Trùng cũng không sao lật tung con nhện lớn này, sức mạnh của hắn đã cực kỳ cường đại rồi, nhưng sức mạnh của con Dạ tuyết báo này lại vượt xa hắn. Thể hình nhỏ, sức mạnh kinh người, tốc độ nhanh như tia chớp, biết kỹ xảo né tránh, năng lực phòng hộ của lông mao kinh người, thật là một sinh vật cường đại!

Nhưng, vô luận nó cường đại thế nào, chỉ cần nó là sinh vật, vậy nó tất phải có nhược điểm. Càng là sinh vật có bề mặt cường đại, nhược điểm của nó có lẽ sẽ càng bị che khuất, nhưng nhất định cũng sẽ càng thêm trí mạng.

Nhìn Sa Á và Tuyên Ninh đã đầu văng mắt hoa một cái, xác định hai người không hề chịu thương tổn nghiêm trọng gì, hắn thu hồi ánh mắt của mình. Cặp mắt bình tĩnh hơi nhắm lại, nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài lại khôi phục yên tĩnh một lần nữa.

Thính lực của Diệp Trùng cực kỳ nhạy bén, đây là chỗ mà mỗi một vị võ thuật gia đều cực kỳ coi trọng.

Mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, thân hình Diệp Trùng đã trôi tới chỗ lối vào của con nhện lớn. Da bụng con nhện lớn hướng lên trời, lối vào cũng ở trên đỉnh đầu Diệp Trùng.

Nhẹ nhàng mở hé cửa lối vào, nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài không có động tĩnh gì.

Chui ra từ con nhện lớn, Diệp Trùng rất mau liền phát hiện con Dạ tuyết báo. Con dã thú cường đại này hiện lại yên tĩnh ngã trên đất, giống như đang chìm trong giấc ngủ.

Hiệu quả của loại thuốc mê mạnh này xem ra không tệ, Diệp Trùng thở phào. Con Dạ tuyết báo này không còn phải nghi ngờ gì, cường đại vô cùng, nếu như không có quang giáp, Diệp Trùng tuyệt đối không đi trêu chọc chúng. Tình hình vừa rồi thật sự có chút nguy hiểm, Diệp Trùng đã rất lâu không gặp được tình huống nguy hiểm thế này. Không ngờ vừa mới tiến vào Darkness lại gặp phải sinh vật đáng sợ thế này. Với cái nhìn của Diệp Trùng, sự cường đại của con Dạ tuyết báo này không thua kém Xích vĩ thú.

Darkness quả nhiên là một nơi đáng sợ.

Diệp Trùng ngưng hô hấp, lấy ra một liều thuốc độc mạnh, mở nắp ra, đặt dưới mũi con Dạ tuyết báo lắc một cái. Dạ tuyết báo co rút một hồi, rất mau liền bất động. Cẩn thận chút thường sẽ không sai, sức chiến đấu mạnh mẽ của Dạ tuyết báo làm Diệp Trùng hoảng sợ trong lòng. Hắn không muốn xảy ra bất ngờ gì. Ánh mắt của hắn rơi ở vị trí mà vừa rồi Dạ tuyết báo đội lên của con nhện lớn, vết nứt như mạng nhện nhìn mà sợ hãi, từ đây có thể thấy sức mạnh của một cú vừa rồi đó khủng bố đến bậc nào.

Xem hình dáng chỗ này phải đổi một miếng giáp mới rồi, may mà hắn mang theo linh kiện dự phòng, chính là vì ứng phó tình huống thế này xảy ra.

Chính ngay lúc này, Sa Á và Tuyên Ninh chật vật bò ra từ trong con nhện lớn.

Hai người dừng trước mặt Dạ tuyết báo, vừa tò mò lại vừa hoảng sợ đánh giá loại sinh vật đáng sợ này.

- Thật là tên đáng sợ. Quá cường hãn rồi. Tuyên Ninh cảm khái nói: “Lúc trước đều chỉ từng nghe nói lợi hại của Dạ tuyết báo, bây giờ mới biết, mấy lời đồn đó vẫn không đủ chân thật. Ta ước chừng, có lẽ chỉ có xạ thủ cấp mười mới có thể thắng được chúng.” Nhưng hắn rất mau liền nghĩ tới Diệp Trùng đứng bên cạnh: “Đương nhiên, tên nhà người ngoại lệ.” Thủ đoạn của Diệp Trùng vô cùng vô tận, Dạ tuyết báo so với hắn, có thể coi là dễ bảo. Tuyên Ninh nguyện ý đổi mặt ba con Dạ tuyết báo cũng không chịu đổi mặt Diệp Trùng.

Sa Á cẩn thận sấn tới trước mặt Dạ tuyết báo: “Nhưng, Dạ tuyết báo không phải ở chỗ sâu trong Darkness sao? Chúng tại sao lại chạy tới chỗ này chứ?”

- Ai biết chứ? Tuyên Ninh nhún nhún vai, bất quá, dường như nghĩ tới gì đó, thần tình chẳng có gì quan trọng trên mặt lập tức thu lại, sắc mặt trở nên có chút ngưng trọng: “Mấy năm gần đây có chút kỳ quái, theo lý, Dạ tuyết báo và loại quái vật có đuôi tên màu đỏ lúc trước đó đều nên sống ở chỗ sâu của Darkness mới đúng. Khoảng thời gian trước có bắt được một con quái đuôi tên màu đỏ trúng độc, hôm nay chúng ta lại gặp được Dạ tuyết báo, chẳng lẽ gần đây Darkness đã xảy ra biến cố gì hay sao?”

Diệp Trùng nghe nói, hỏi: “Trong này có vấn đề gì?”

- Vấn đề lớn. Tuyên Ninh giải thích: “Ở Darkness, mỗi loại sinh vật đều có khu vực sinh sống cực kỳ cố định của chúng, mà càng đi vào trong, loại tính khu vực này sẽ càng rõ ràng. Loại sinh vật cường đại như Dạ tuyết báo này, trước giờ không chạy loạn khắp nơi, chúng đều có chỗ nghỉ ngơi, sinh sống của chúng. Chúng ta bây giờ lại gặp được Dạ tuyết báo ở gần lối vào Darkness. Tình huống này rất nghiêm trọng.”

- Tại sao?

- Người nghĩ coi, nếu như ba con Dạ tuyết báo này đi ra từ Darkness, tiến vào rừng rậm Lương ngân, rồi tiến thêm một bước, tiến vào nước Đông Vân của chúng ta, đó tuyệt đối là một thảm họa. Nếu như không phải ba con Dạ tuyết báo, mà là một đàn Dạ tuyết báo thì sao? Sinh vật cường đại thế này, Darkness có rất nhiều, chúng nếu như đều đi ra từ Darkness, không ai có thể cản chúng, đó chính là ngày tàn của chúng ta.

Sa Á ở bên cạnh cũng cực kỳ tán đồng cách nói của Tuyên Ninh: “Dạ tuyết báo xuất hiện ở gần lối vào Darkness, đây là một tín hiệu cực kỳ nghiêm trọng, ta có một loại dự cảm không hay.”

- Ha ha, cũng không cần nghĩ quá nhiều, chỉ cần chúng ta tiếp tục đi sâu vào, nói không chừng có thể làm rõ vấn đề này. Tuyên Ninh cười có chút miễn cưỡng.

Vấn đề hai người nói, Diệp Trùng không hề có cảm thụ quá lớn, dù sao hắn không phải người nước Đông Vân thật sự. Hắn bò vào buồng lái của con nhện lớn, từ trong phòng trữ đồ lấy ra một máy thu thập mẫu. Hắn định thu thập các loại mẫu tổ chức trên người Dạ tuyết báo. Sức mạnh của Dạ tuyết báo cực kỳ kinh người, lực bạo phát kinh người, với lại, lông của nó có tính phòng hộ cực tốt đối với vũ khí có tính năng lượng, đây là sinh vật cường hãn nhất trừ Xích vĩ thú mà Diệp Trùng từng thấy. Rất khó tưởng tượng, trong thể hình nhỏ bé thế này lại chứa sức mạnh to lớn như thế. Điều này đủ nói rõ kết cấu tổ chức cơ nhục của nó hoàn mỹ tới bậc nào.

Điều này đối với Diệp Trùng mà nói, có tác dụng cực kỳ quan trọng. Bởi vì tổ chức cơ nhục trên người Thần, hao tổn vô số sức người sức của của tổ tiên nghiên cứu, nhưng so với cơ nhục của Dạ tuyết báo, thua kém quá xa. Nếu như tổ chức cơ nhục trên người Thần có thể cường hãn được như tổ chức cơ nhục của Dạ tuyết báo thể này, lực bạo phát và sức mạnh khủng bố đó sẽ làm thực lực của Thần đạt tới một mức độ kinh người.

Thần có thể tiến hóa, điều này làm nó có tiềm lực có thể nâng cao.

Diệp Trùng lấy các loại mẫu tổ chức trên người Dạ tuyết báo cực kỳ cẩn thận. Chỉ cần chút xíu mẫu, hắn trở về thì có thể bồi dưỡng ra lượng lớn các loại tổ chức cơ nhục. Tới lúc đó lại nghĩ cách thay nó với tổ chức cơ nhục hiện giờ của Thần, đương nhiên vấn đề liên quan trọng này vẫn còn rất nhiều. Nhưng Diệp Trùng tin rằng, chỉ cần nỗ lực kiên trì không nghỉ, nhất định có thể thành công.

Năng lực phòng hộ của lông Dạ tuyết bảo vệ mạnh mẽ phi thường, Diệp Trùng tốn khá nhiều sức lực mới hoàn thành việc thu thập.

Tuyên Ninh và Sa Á sắc mặt trắng bệch nhìn từng hành động của Diệp Trùng, trong mắt hai người, hành vi của Diệp Trùng hiện giờ tràn đầy hơi thở nguy hiểm và u ám. Ngay cả dã thú đã chết cũng không bỏ qua, quả nhiên đủ tà ác a! Với lại, hình dáng kỳ quái của hộp thu thập mẫu chân không Diệp Trùng đặt bên cạnh, trong mắt hai người cũng tràn đầy thần bí.

Nhìn Diệp Trùng sắc mặt bình thường, như không có việc gì cầm một con dao ánh sáng, từng xẻo từng chút một con Dạ tuyết bảo, máu thịt mơ hồ, quả thật làm người ta phát hoảng. Hai người kìm nén cảm giác buồn nôn mạnh mẽ dâng lên trong lòng, hoảng hốt chui vào buồng lái con nhện lớn, làm như không thấy.

Có sự trợ giúp của ba con chip của Khuê, lý giải của Diệp Trùng đối với sinh vật học ngày đi ngàn dặm, từ mấy động tác trước mắt của hắn thì có thể nhìn ra được. Mới bắt đầu vẫn có vài phần cảm giác xa lạ, sau đó lại cực kỳ quen thuộc.

Hài lòng mang hộp thu thập mẫu chân không trở về buồng lái, Diệp Trùng đối với thu hoạch ngày hôm nay cực kỳ vừa ý. Tuy gặp phải nguy hiểm ngoài sức tưởng tượng, nhưng thu hoạch cũng vượt xa tưởng tượng giống như vậy.

Trong sinh vật học, có lúc một mẫu liền đủ thay đổi mọi thứ.

Nhưng hiện giờ, bọn họ không có cách nào tiếp tục lên đường, con nhện lớn cần sửa chữa. Hoạt động kỹ thuật này đương nhiên cũng chỉ có Diệp Trùng tới làm, còn hai người Tuyên Ninh và Sa Á dứt khoát ngồi trên một khối nham thạch, uống nước, ăn điểm tâm, nhìn Diệp Trùng bận rộn ở đó, không hề thoải mái. Vừa mới vật lộn trở về từ lần ranh sinh tử, mới phát hiện có thể tán dóc, uống trà thoải mái thế này đã là việc hạnh phúc nhất đời người rồi.

Động tác của Diệp Trùng rất nhanh, so với sinh vật học, thành tựu của hắn ở phương diện cơ giới thậm chí hơn nhiều. Với lại, chuẩn bị của hắn lần này có thể nói là khá đầy đủ, các loại linh kiện dự phòng đều vô cùng đầy đủ.

Ba người ngồi trong con nhện lớn, lại bắt đầu tiếp tục hành trình Darkness của bọn họ.

Cũng không biết có phải là nguyên nhân bị cực thái lai, hành trình tiếp theo của bọn họ cực kỳ nhẹ nhàng. Trừ gặp phải mấy bầy Dực long thân xám vân đen ra, cũng không còn gặp phải dã thú chỉ nghĩ tới thì đã làm người ta mất đi dũng khí giống như Dạ tuyết bảo.

Điều Sa Á và Tuyên Ninh kỳ quái nhất vẫn là Diệp Trùng. Diệp Trùng dọc đường giống như một người nhặt mót, cái gì cũng lượm. Loại tài liệu trước giờ được kỹ sư chế tạo vũ khí yêu thích như là đá nặng, hai người vẫn có thể hiểu được, nhưng những thứ giống như là hoa cỏ, rong rêu hắn cũng không bỏ qua, thậm chí có lúc gặp được một số vũng nước, Diệp Trùng cũng xuống thu thập chút nước.

Sa Á và Tuyên Ninh không sao hiểu được các loại hành vi quái dị của Diệp Trùng, đương nhiên, bọn họ có sáng suốt biết rõ mình, biết không sao can thiệp hành vi của Diệp Trùng liền chỉ đành mắt nhìn như không thấy.

Diệp Trùng hiện giờ mê mải thu thập, trong mắt hắn, Darkness hắc ám giống như một bảo tàng không cho người ta biết. Chỗ này có rất nhiều kim loại thậm chí ngay cả hắn cũng không gọi được tên, còn có rất nhiều thực vật không biết. Chúng loại của những kim loại này cực kỳ phong phú, với lại, lượng rất lớn, độ thuần đều rất cao, đây là bảo địa tư nguyên thật sự. Còn mấy thực vật đó, có rất nhiều đều là tài liệu điều bồi cực kỳ quý hiếm.

Kim loại, đối với Diệp Trùng mà nói, rất quan trọng. Trên tay Diệp Trùng có lượng lớn máy móc gia công, chỉ cần có kim loại, hắn có thể chế tạo ra rất nhiều thứ, thí dụ quang giáp, lại thí dụ như tàu vũ trụ.

Nếu như ở chỗ này có thể xây dựng một căn cứ...

Diệp Trùng tìm đập thành thục.

560. Chương 560: Thâm Nhập

Diệp Trùng thu thập lượng lớn tiêu bản khoáng vật, may mà phòng trữ đồ của con nhện lớn đủ lớn, đủ chứa ở bên trong. Darkness quả nhiên là vùng đất màu mỡ a, Diệp Trùng đã rất nhiều lần dâng lên loại cảm khái này. Địa phương giống thế này nếu như ở thiên hà Hà Việt, hoặc là năm thiên hà lớn, vô luận quái vật trong này có mạnh cỡ nào cũng sẽ có người không sợ chết muốn tóm lấy bảo địa sản sinh đủ loại khoáng vật quý hiếm này.

Nhưng hiện giờ nơi này lại chỉ có xạ thủ cấp bảy trở lên mới có thể tiến vào, điều này làm cho nơi này suy bại thành vùng đất man rợ chưa khai phá. Nhưng mảnh đất hoang dại này, đối với Diệp Trùng, lại là một miếng thịt béo không còn thể béo hơn. So với tài liệu khác, Diệp Trùng quen thuộc với kim loại nhất, hẳn tin rằng, nếu như có thể xây dựng ở chỗ này một căn cứ, điều đó đối với hắn mà nói, tác dụng ở các phương diện đều cực kỳ khổng lồ. Ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là có thể rút ngắn rất nhiều thời gian tìm đường trở về thiên hà Hà Việt.

Đây chỉ là kế hoạch đối với tương lai của Diệp Trùng, ít nhất trong thời gian ngắn, hắn không có sức xây dựng một căn cứ ở chỗ này. Không có đủ thực lực, muốn xây dựng một căn cứ ở vùng đất hiểm ác này, chẳng qua chỉ là cung cấp cho mãnh thú ở Darkness thức ăn tươi sống mà thôi.

Mục đích hắn tiến vào Darkness lần này rất rõ ràng, hắn chỉ là muốn có một hiểu biết trực quan đối với Darkness.

Men theo Nộ viêm giang, bọn họ không ngừng tiến tới trước.

Đây là ngày thứ bảy bọn họ tiến vào Darkness, Nộ viêm giang đã bị bọn họ bỏ lại phía sau.

- Nơi này chắc là không có ai từng tới, chúng ta rất có khả năng là người đầu tiên bước vào chỗ này. Tuyên Ninh cười nói: “May mắn có con nhện lớn, nếu không, chúng ta nào có khả năng tới được chỗ sâu thế này của Darkness.”

Tốc độ của con nhện lớn tuy chậm hơn quá nhiều so với chiến cơ và quang giáp, nhưng so với bước đi của con người thì lại nhanh hơn nhiều. Lộ trình đã đi qua trong bảy ngày của con nhện lớn, nếu như đi bộ, xạ thủ giống như Tuyên Ninh, Sa Á cần đi hơn ba mươi ngày. Theo Tuyên Ninh và Sa Á được biết, vẫn chưa có ai ở trong ở Darkness lâu như vậy.

Cảnh sắc ở chỗ này đã hoàn toàn không giống chỗ bọn họ đi qua mấy ngày trước.

Thực vật càng thêm um tùm, kim loại hóa càng thêm triệt để, khoáng vật vụn rải rác trên mặt đất cũng càng lúc càng nhiều, trên trời càng trở nên tối đen. Dung nham nóng chảy ở chỗ này không hề thường thấy giống như lúc vừa mới vào Darkness, nơi này phần lớn là một số nhánh nhỏ. Nhưng số lượng thực vật phát sáng tăng mạnh, trên cây cối có một số giống như gai xương kim loại mọc một loại ngọc tỏa ra ánh sáng màu trắng, cả cây lẫn chấm đốm sáng, rực rỡ như thiết thụ ngân hoa.

Ngẫu nhiên một trận gió thổi qua, cả ngàn, cả vạn bào tử bị thổi lên trời, huỳnh quang màu tím nhạt chúng tỏa ra, tạo cho nơi này giống như thế giới cổ tích.

Chủng loại thực vật chỗ này phong phú phi thường, phần lớn đều là thứ Diệp Trùng chưa từng thấy qua. Thứ giống như Hoàng kim điệp mà Sa Á tặng Diệp Trùng lần đầu gặp mặt, chẳng qua chỉ là thực vật phổ thông nhất ở chỗ này. Mức độ kim loại hóa của thực vật nơi này cực kỳ cao, có một số thực vật thậm chí chín mươi phần trăm đều là do kim loại tạo thành, điều này làm cho độ cứng của chúng cao vô cùng, có thể bền bỉ sinh tồn ở vùng đất hiểm ác này.

Có một loại cỏ sợi màu đen ngã rạp trên mặt đất, mỗi gốc đều dài trên mười lăm mét, trong mắt Diệp Trùng, chúng hoàn toàn là dây thừng hợp kim. Chất địa của chúng cực kỳ mềm mại, nhưng tính dẻo dai mạnh mẽ, so với dây thừng hợp kim còn mạnh hơn nhiều. Loại cỏ sợi màu đen này thường mọc thành mảng, thành mảng, có thể nhìn thấy tông tích của chúng khắp nơi, sức sống cực kỳ ngoan cường.

Tuyên Ninh và Sa Á cũng chưa từng tới chỗ sâu thế này của Darkness, bọn họ đối với mọi thứ xung quanh đều tràn ngập tò mò. So ra, Diệp Trùng rõ ràng là trấn định hơn. Chỗ kỳ lạ cổ quái hắn từng trải qua quá

nhiều, thí dụ như Thiên vực trì mà Tang tộc sinh sống, chỗ đó cũng đầy rất nhiều chỗ làm người ta không thể tin được giống như vậy.

Dã thú sống ở chỗ này, tính tình cảnh giác, trừ một số sinh vật tính tình hung mãnh ra, hầu hết dã thú đều không chủ động tấn công. Chúng dò xét ở chỗ cách xa con nhện lớn, đánh giá vật to lớn này.

Thể hình dã thú chỗ này đều không lớn, thể hình con nhện lớn ở chỗ này cũng coi như là vật lớn khổng lồ. Sinh vật có thể hình có thể đạt tới mười mấy mét giống như Xích vĩ thú, bọn họ vẫn chưa gặp được.

Dã thú ở chỗ này đều có phạm vi hoạt động cố định của chúng, một điểm này Diệp Trùng rất mau liền phát hiện. Ngoài ra, dọc đường, ba người đều không phát hiện chỗ dị thường gì. Nhưng, tại sao Dạ tuyết báo lại xuất hiện ở gần Darkness?

Diệp Trùng bỗng nghĩ tới một vấn đề: “Khu vực Dạ tuyết báo sinh hoạt đã tới chưa?”

- Không biết. Đáp án của Tuyên Ninh và Sa Á đồng nhất đến bất ngờ.

- Chỗ sâu thể này, không phải nói không có ai từng tới sao? Các người lại làm sao biết Dạ tuyết báo? Diệp Trùng hỏi.

Sa Á trả lời: “Dạ tuyết báo, ta là nhìn thấy trong truyện ký của một vị xạ thủ truyền kỳ, tác giả là một xạ thủ cấp mười duy nhất trong lịch sử của nước Đông Vân chúng ta.”

Diệp Trùng nhìn về phía Tuyên Ninh, Tuyên Ninh gật đầu: “Ta cũng là nhìn thấy trên truyện ký của Ruschel đó. Trên đó đã miêu tả tường tận đặc trưng và sự cường đại của Dạ tuyết báo.”

(Chú thích: Livonir Ruschel TUTO (1978), cầu thủ bóng đá nam người Braxin, giữ vị trí tiền phong, đã nghỉ hưu.)

- Cũng tức là nói, lúc trước có người đã tới chỗ này, thậm chí chỗ càng sâu hơn? Diệp Trùng rất mau liền bắt được trọng điểm.

- Ai biết chứ? Ruschel đã chết hơn ba trăm năm. Ta muốn hỏi cũng không cách nào hỏi. Tuyên Ninh đùa nói.

Chính ngay lúc này, Diệp Trùng bỗng chỉ màn hình lớn: “Nơi đó có người!”

- Có người? Đùa gì vậy chứ? Nơi này làm sao có thể có người? Tuyên Ninh không tin.

Sa Á dõi theo ngón tay của Diệp Trùng, lập tức phát ra tiếng kêu kinh ngạc: “Là người!”

Ở bên phải phía trước con nhện lớn, có một mảng vách đá đứt gãy, trên một khối nham thạch lớn phía dưới vách đá, mờ mờ có một bóng người, mà phía dưới khối nham thạch này, vây mấy mươi con Bạo long thú một sừng.

Thể hình của Bạo long thú một sừng không hề lớn, nếu như đứng thẳng, ước chừng không thua kém bao nhiêu so với con người. Trán của Bạo long thú một sừng có một cái sừng, thân thể bao phủ một lớp vảy nhỏ dày đặc, năng lực phòng hộ cực kỳ kinh người. Tốc độ của chúng nhanh như gió, tính tình hung dữ, tuy thực lực đơn thể so với Dạ tuyết báo không bằng, nhưng chúng thường mấy mươi con cùng đi ra săn mồi, với lại, còn biết phối hợp chiến thuật nhất định, khó dây cực kỳ.

Cũng may bọn họ không gặp phải bầy Bạo long thú một sừng cỡ lớn, chỉ gặp phải mấy con linh tinh, mà lực sát thương của hai họng súng quang chính của con nhện lớn kinh người, thực lực Tuyên Ninh và Sa Á lại mạnh mẽ mới không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại là, một người này lại một mình đơn độc ứng phó bầy Bạo long thú một sừng! Ngoài ra, từ việc ứng phó của y mà xét, bình tĩnh vững vàng, dường như khá có kinh nghiệm, không hề hoảng loạn.

Tuyên Ninh và Sa Á đã triệt để ngạc nhiên, nơi này lại có người! Hai người nhìn nhau, dường như không thể tin cảnh tượng trước mắt này. Tuyên Ninh dám khẳng định, nếu như không có con nhện lớn của Diệp Trùng, hẳn tuyệt đối không sao thâm nhập tới chỗ sâu thể này của Darkness. Nhưng hiện giờ nơi này lại có người!

Người nào, có thể cường hãn như vậy?

Đáng tiếc, do khoảng cách quá xa, ba người không thể nào nhìn rõ tướng mạo của người này.

Nhưng chính trong thời gian ngắn ngủi này, Bạo long thú một sừng vây khối nham thạch lớn đã ngã xuống một đám nhỏ. Khối nham thạch lớn cao khoảng mười mét, Bạo long thú một sừng không cách nào nhảy lên được, chúng nhiều nhất có thể nhảy cao tới bảy, tám mét. Cũng không biết người đó làm sao trèo lên chỗ cao như thế.

Y tay cầm súng quang, thông thả bắn giết.

Súng quang trên tay xạ thủ thần bí này dường như không hề xuất sắc gì, so với hai khẩu súng quang chính của con nhện lớn thì kém hơn nhiều. Nhưng người này cũng cực có bản lĩnh, một phát tiếp một phát, mỗi phát đều chính xác không gì sánh được, bắn trúng cùng một vị trí, chính như vậy mà dứt khoát bắn thủng mảnh vảy lớp ngoài của Bạo long thú một sừng. Y đại khái cần năm phát mới có thể bắn giết một con Bạo long thú một sừng, nhưng y là xạ thủ có tần suất bắn cao nhất mà Diệp Trùng từng thấy qua, khẩu súng quang bình thường đó, ở trên tay y đã phát huy được uy lực kinh người.

Sắc mặt Sa Á đại biến, mà Tuyên Ninh thân là xạ thủ cấp chính trên trán cũng tuôn ra một lớp mồ hôi dày mịn.

- Các người biết y không? Diệp Trùng mở miệng hỏi.

- Nhìn không rõ. Tuyên Ninh nhú mắt, nhưng vẫn khó mà nhìn rõ. Sa Á cũng giống vậy, lắc đầu.

Thấy vậy, Diệp Trùng điều khiển con nhện lớn tiếp tục tiến tới, vẫn chưa tiến được hai bước, ba người liền đồng loạt biến sắc.

Thần niệm! Thần niệm cường đại!

Lần này sắc mặt của Diệp Trùng cũng có chút thay đổi. Tính toán đại khái một chút khoảng cách của hai bên, ít nhất có mười lăm km, thần niệm của đối phương lại có thể bao phủ khoảng cách xa như vậy, điều này quá đáng sợ! Ánh sáng trong mắt Tuyên Ninh bùng lên, sau khi đột phá cấp chín, thần niệm lần đầu tiên toàn lực mở rộng, không giữ lại chút nào.

Thần niệm của Sa Á chịu kích thích, cũng thả ra hết mức.

Tuy là trung tâm tập trung của ba luồng thần niệm, Diệp Trùng rất mau khôi phục bình tĩnh, chỉ là nhìn chăm chăm lên màn hình lớn.

Đối phương đã chú ý tới sự tồn tại của bọn họ, trên màn hình lớn, y nhìn về phía bên này một cái.

Ba người lúc này đã có thể nhìn rõ tướng mạo của y, nhưng điều ra ngoài ý liệu của ba người là, một xạ thủ cường hãn như vậy lại là một người phụ nữ!

Đợi Tuyên Ninh nhìn rõ tướng mạo của người phụ nữ này, thân thể bỗng chấn động, trên mặt pha trộn sự chấn kinh và không thể tin được, không kìm chế được, thất thanh nói: “Là bà ta!”

Diệp Trùng quét mắt nhìn Tuyên Ninh một cái, hỏi: “Người biết?” Ánh mắt Sa Á cũng rơi trên người Tuyên Ninh.

- Mau, chúng ta mau đi chi viện. Tuyên Ninh dứt khoát nói: “Đội lát giải thích với các người.”

Diệp Trùng nghe nói, lập tức điều khiển con nhện lớn sải bước chạy về phía người phụ nữ đó. Sa Á và Tuyên Ninh không chút do dự nắm lấy cần điều khiển hỏa lực.

Một xạ thủ cấp tám và một xạ thủ cấp chín, cộng thêm hỏa lực cường đại thể này của con nhện lớn, thoáng cái, bảy Bạo long thú một sừng liền tử thương thảm trọng. Hai khẩu súng quang chính của con nhện lớn có thể nhẹ nhàng rạch nát lớp vảy nhỏ dày đặc.

Người phụ nữ đó cả kinh với hỏa lực mạnh mẽ của con nhện lớn. Bất quá, rất nhanh bà ta liền phản ứng lại, vẫn một phát tiếp một phát bắt giết mấy con Bạo long thú một sừng này.

Trong thoáng chốc, bảy Bạo long thú một sừng trước sau thọ địch ngã xuống một đồng, có thể đứng được chỉ còn lại mười mấy con. Mười mấy con Bạo long thú một sừng còn lại thấy thế không ổn, lập tức quay đầu bỏ chạy, nhốn nháo tan rã.

Con nhện lớn chở theo ba người, đi tới trước khối nham thạch đó.

Khối nham thạch đó khắp nơi trơn nhẵn, không có chỗ có thể treo lên, quả thật không sao tưởng tượng nữ xạ thủ này làm sao treo lên. Chỉ thấy người phụ nữ này liếc nhìn con nhện lớn một cái, rồi men theo khối nham thạch lớn trượt xuống. Bà ta giống như một con thần lằn, dán sát vào nham thạch, linh hoạt trượt xuống.

Động tác này làm Diệp Trùng có chút kinh ngạc, nếu như không phải vừa rồi nhìn thấy chân thật người phụ nữ này xách súng bắn giết Bạo long thú một sừng, hẳn nhất định sẽ cho rằng bà ta là một võ thuật gia. Với lại, còn là một võ thuật gia có thực lực khá bất phàm.

Tuyên Ninh khẽ thấp giọng nói: “Bà ta là Mi Ngột. Mọi người không được nói bậy.” Hắn lại nhìn Diệp Trùng một cái, cảm thấy lời này của mình đối với hắn cũng là phí lời.

Mi Ngột. Cái tên này dường như từng nghe qua ở chỗ nào đó, Diệp Trùng tra xét tỉ mỉ trong đầu.

Sắc mặt Sa Á có chút khó coi.

Ba người bước xuống con nhện lớn, Diệp Trùng cuối cùng cũng nhìn rõ người phụ nữ có tên Mi Ngột này. Cặp mắt hẹp dài, môi rất mỏng, giữa hai lông mày cực kỳ lãnh đạm, một thân đồ chiến đấu cũ màu xám, trên người vác một cây súng quang kiểu dáng cũ kỹ.

Ánh mắt Mi Ngột chuyển động giữa ba người, khi bà ta nhìn thấy Tuyên Ninh, ánh mắt hấp háy: “Thì ra là đại nhân Tuyên Ninh a, lần này tiểu nữ tử phải cảm ơn ngài ra tay cứu giúp rồi.” Giọng nói bà ta sắc nhọn, mang theo vài phần chế giễu.

Tuyên Ninh hành lễ, biểu tình có chút khó xử: “Ngài nói đùa rồi, là thuộc hạ tự tác chủ trương. Ngài tại sao ở chỗ này? Bệ hạ mấy năm nay vẫn luôn tưởng nhớ ngài.”

- Bệ hạ? Mi Ngột cười lạnh nói: “Xem ra hắn cuối cùng đã toại nguyện rồi, ngồi lên bảo tọa. Tưởng nhớ? Hắn và ta có quan hệ gì? Việc của ta lúc nào lại tới lượt hắn quản chứ?”

Tuyên Ninh không lời nói lại, nhưng lại không biết nói gì, chỉ cúi đầu.

- Thôi đi, đây cũng không liên quan tới việc của ngươi, ngươi cũng không cần như vậy. Ngươi là thuộc hạ của hắn, có quan hệ gì với ta chứ. Mi Ngột thở dài một hơi, không biết đã nghĩ tới điều gì.

Diệp Trùng lấy làm hứng thú nhìn hai người, hắn nghĩ ra Mi Ngột là ai, bà ta là thầy của chị em Thù Mạn Nhi, không ngờ lại gặp được ở chỗ này.

Mi Ngột bỗng nhìn đánh giá Tuyên Ninh: “Ngươi đã đột phá cấp chín rồi?”

Tuyên Ninh thành thật gật đầu: “Ừ, vừa đột phá chưa bao lâu.”

Mi Ngột cười lạnh nói: “Lần này ngươi có thể cao hứng rồi chứ. Chắc chắn, xạ thủ cấp chín, nước Đông Vân lần này có thể đưa ra một nhân vật có tính tiêu chí rồi.”

Tuyên Ninh lần này lại không biết nói gì.

Liếc nhìn Diệp Trùng và Sa Á: “Đây là bạn của ngươi?”

Tuyên Ninh giới thiệu: “Vâng, vị này là Diệp Trùng, đại sư vũ khí, vị này là Sa Á, xạ thủ cấp tám.”

- Ừ, đại sư vũ khí. Mi Ngột lập tức có vài phần hứng thú, sự chú ý của bà ta chuyển sang trên người Diệp Trùng: “Ngươi có thể chế tạo súng quang hay không, ta muốn đổi một cây, thứ trên tay ta này đã quá cổ rồi.”

- Súng quang. Diệp Trùng nghĩ đi nghĩ lại: “Vấn đề không lớn, nhưng bà có thể dùng gì để đổi?”

Tuyên Ninh ở bên cạnh lập tức toát mồ hôi hột, vội vàng tiếp lời: “Súng quang của ngươi lấy ra thì được rồi, cần thù lao gì, chúng ta trả.” Quả nhiên, phương thức nói chuyện của tên này vẫn không làm người ta vui vẻ như vậy. Tuyên Ninh nguyên rửa Diệp Trùng vô số lần trong bụng.

Mắt phụng Mi Ngột dựng lên: “Đồ của bản thân ta, tự ta trả thù lao, không cần người nhiều chuyện.” Bà ta xoay mặt nói với Diệp Trùng: “Người cần thù lao gì, tiền bạc thì thôi đi, ta đã rất lâu không rời khỏi Darkness rồi.”

- Ngài... ngài, ngài vẫn luôn ở Darkness? Tuyên Ninh đại kinh thất sắc.

Ba người vẫn là lần đầu tiên nghe nói có người có thể ở lâu dài trong Darkness.

Mi Ngột như không có việc gì, nói: “Đúng vậy. Có vấn đề gì? Đúng rồi, các người có tinh thể năng lượng không, tinh thể năng lượng của ta sắp dùng hết rồi., trong này không có cách nào bổ sung tinh thể năng lượng. Ra ngoài một chuyến rất không dễ dàng.”

Thân thể Tuyên Ninh chấn động, dường như nghĩ tới gì đó, ấp úng, nhưng lại mang theo vài phần thăm dò mở miệng: “Ngài... cũng đã đột phá cấp chín?”

- Đúng vậy, thế nào? Chỉ cho phép người lên cấp chín? Mi Ngột liếc Tuyên Ninh một cái, nhìn không ra vui giận. Trên mặt Sa Á lộ ra vẻ kinh ngạc, xạ thủ cấp chín, lại là một xạ thủ cấp chín!

Trên mặt Tuyên Ninh lộ ra vẻ vui mừng điên cuồng, có chút nói không ra vẫn: “Ngài... ngài lúc nào đột phá cấp chín vậy?”

- Không nhớ lắm, rất lâu rồi. Mi Ngột đối với đề tài này có chút không nhẫn nại, xoay mặt lại, nhìn Diệp Trùng: “Người vẫn chưa nói người cần cái gì.”

Diệp Trùng hơi đắn đo một lúc: “Sống ở Darkness rất lâu, vậy bà đối với nơi này chắc là rất quen thuộc rồi?”

- Cũng không coi là rất quen thuộc, chỗ quá sâu ta cũng chưa đi qua, sinh vật trong đó quá mạnh, thực lực của ta vẫn chưa đủ chống chọi với chúng. Với lại, không có một khẩu súng quang vừa tay. Mi Ngột thần nhiên nói.

- Tôi cần bà làm hướng dẫn cho chúng tôi, dẫn chúng tôi đi một vòng bên trong chỗ bà quen thuộc, để trao đổi, tôi vì bà chế tạo một khẩu súng quang, ngoài ra tặng một số tinh thể năng lượng, thế nào? Diệp Trùng lập tức nói.

Súng quang trên tay Diệp Trùng có mấy cây, đều là thứ hần vốn dĩ dùng để giao dịch với người khác trong cuộc thi chế tạo vũ khí. Nhưng trừ khối nắm chất keo đó ra, Diệp Trùng cũng không còn phát hiện thứ có giá trị gì, toàn bộ mấy khẩu súng quang đó đều bỏ trong công tắc không gian của Thần. Một mình Diệp Trùng chui vào con nhện lớn, chạy tới phòng trữ đồ, giả như mò một phen, sau đó từ công tắc không gian lấy ra một khẩu súng quang. Sa Á và Tuyên Ninh cơ bản là không biết phòng trữ đồ của con nhện lớn rốt cuộc có thứ gì, tự nhiên cũng không cảm thấy kỳ quái.

Mi Ngột nhận lấy khẩu súng quang Diệp Trùng đưa, trước mắt sáng lên, nhin không được khen ngợi: “Súng tốt!” Tuy là khen ngợi, nhưng âm thanh đó vẫn làm người ta cảm thấy không phải rất thoải mái.

Khẩu súng quang này với Diệp Trùng mà nói, chỉ có thể coi như là một tác phẩm bình thường, nhưng rơi vào trong mắt Mi Ngột, khẩu súng quang này lại là một khẩu súng quang có tính năng cực kỳ xuất sắc, làm bà ta yêu thích không rời tay. May mà bà ta không nhìn thấy súng quang của Sa Á, tính năng khẩu súng quang đó của Sa Á còn xuất sắc hơn.

- Con nhện lớn này cũng là người chế tạo? Mi Ngột đánh giá trên dưới Diệp Trùng, vẻ mặt tán thưởng: “Quả nhiên là đại sư vũ khí, không tệ, không tệ.” Bỗng bà ta nghĩ tới một vấn đề, kỳ quái nhìn Tuyên Ninh: “Ta nhớ người hình như có chức vụ trên người, hần tại sao có thể thả người chạy tới chỗ này?”

Tuyên Ninh thành thật nói: “Bệ hạ và đại sư Diệp Trùng đã đạt được hiệp nghị, ta tới hỗ trợ.”

Mi Ngột lạnh như băng sương, cười lạnh liên tục: “Hần quả nhiên vẫn như lúc trước, thứ gì ở trước mặt hần đều có thể lợi dụng.” Xoay mặt lại, đối mặt Diệp Trùng, thần tình thông thả: “Người cần tài liệu không?”

Ta nhớ là đại sư chế tạo vũ khí đều khá yêu thích đá nặng, ta dắt người đi một nơi.”

561. Chương 561: Mi Ngột

Có Mi Ngột dẫn đường, mấy người Diệp Trùng cũng không mù tịt như thế. Mi Ngột đối với khu vực này quen thuộc phi thường, từ việc dẫn đường của bà ta thì có thể nhìn ra. Bà ta đối với con nhện lớn này của Diệp Trùng khen ngợi không ngớt, yêu thích vô cùng.

Tuyên Ninh ở bên cạnh đã định chủ ý trong lòng, trở về nhất định nói với bộ hạ tin tức Mi Ngột ở Darkness. Đối với ân oán tình thù giữa bộ hạ và Mi Ngột, rối rắm phức tạp, cũng không phải một người làm bề tôi như hắn có thể can thiệp.

Mi Ngột vẫn không biết hai học sinh của bà ta đang chịu khổ dưới tay Diệp Trùng. Sa Á và Tuyên Ninh tự nhiên là biết nhưng không ai ngốc tới mức lúc này lại nói tới đề tài mẫn cảm này. Vị tổ tông này người nổi tiếng tính tình khó đoán, giận lên giết toàn bộ bọn họ, loại việc này bà ta có thể làm ra được.

Mi Ngột tiến vào Darkness đã nhiều năm, trừ mỗi năm bà ta sẽ đi ra ngoài vài chuyến mua một số vật tư cần thiết, thí dụ như tinh thể năng lượng, thời gian khác đều ở trong Darkness. Nếu như có công cụ giao thông tiện lợi như là con nhện lớn thể này, vậy thì đi ra ngoài một chuyến sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Do bình thường không thấy được ánh mặt trời, làn da Mi Ngột trắng bệch, gần như không có màu máu.

Một người phụ nữ quật cường, ở Darkness tối tăm, chịu đựng sự nguy hiểm và tịch mịch vô tận, chỉ từ điểm này thì không thể không làm người ta khâm phục.

Thái độ của Mi Ngột đối với Tuyên Ninh cực kỳ không tốt, đối với Sa Á không có hứng thú, xạ thủ cấp tám trong mắt loại xạ thủ đã sớm đột phá cấp chín như bà ta đây, không có gì lớn lao, nhưng đối với Diệp Trùng lại có vài phần nhìn bằng ánh mắt khác. Mi Ngột tuy tính khí quật cường, tính tình khó đoán, làm người cũng rất thông minh. Có việc cầu người ta, làm sao lại đi đắc tội một vị đại sư vũ khí thể này?

Thứ bà ta nhìn trúng là con nhện lớn, khu vực cát có bão cát, khu sương mù là rừng rậm dày đặc không lọt gió, chiến cơ cũng không cách nào qua được. Mà con nhện lớn này lại có thể nhẹ nhàng xuyên qua, điều này đối với Mi Ngột mà nói, khá là thực dụng.

Darkness tuy có nhiều đá nặng, nhưng lại không tạo ra được dù chỉ chút xíu tinh thể năng lượng. Mi Ngột có chấp nhận vũ khí trên tay không đủ tiên tiến nhưng lại không thể không có tinh thể năng lượng. Mỗi lần bà ta ra ngoài bổ sung tinh thể năng lượng đều tốn hết sức lực. Nếu như có con nhện lớn, tinh thể năng lượng có thể mang về một lần đủ cho bà ta dùng trong thời gian khá dài.

- Chính là chỗ này, đây là chỗ mà khu vực phụ cận có nhiều đá nặng nhất, mấy năm trước, khi ta săn bắt một con Bạo long thú một sừng đã phát hiện. Mi Ngột chỉ một mảnh đất bằng khá lớn trước mặt.

Diệp Trùng triệt để kinh ngạc ngây ra.

Nơi này lúc trước chắc là có một cái hồ, nhưng nước hồ hiện giờ đã cạn khô, hình thành một hồ nông, lộ ra đáy hồ xanh mướt. Khoáng vật đủ màu đủ sắc bên trong hồ nông làm Diệp Trùng nhìn hoa mắt chóng mặt, chúng phân bố tán loạn ở đáy hồ. Không biết có phải là trải qua sự tẩy rửa của nước hồ, chúng so với quặng kim loại khác mà mấy người Diệp Trùng gặp được dọc đường, nhiều hơn một chút sự lấp lánh đặc hữu.

Trong cái hồ cạn năm sáu cây số vuông, khắp nơi là mấy quặng kim loại to cỡ nắm tay này.

Quá kỳ diệu! Trong cái hồ cạn năm, sáu cây số vuông này, chỉ lướt nhìn sơ một cái, Diệp Trùng liền phát hiện ít nhất không dưới mười lăm, mười sáu loại khoáng vật quý hiếm, mấy khoáng vật hiếm có này, chỉ cần một lượng nhỏ thì sẽ làm cho mấy tính năng nào đó của hợp kim bình thường tăng với mức độ lớn, đây chính là tác dụng của kim loại quý hiếm. Khoáng vật quý hiếm ở chỗ này, có thể tinh luyện ra rất nhiều kim loại quý hiếm, mấy kim loại quý hiếm này có một số có thể làm tăng độ cứng của hợp kim, có cái tăng độ bền, có cái có thể làm hợp kim chịu được nhiệt độ cao...

Đây là một bảo địa, trong cái nhìn đầu tiên nhìn thấy, Diệp Trùng liền đưa ra phán đoán. Hắn lập tức làm dấu trên bản đồ, thứ hắn dùng là bản đồ nổi 3D, Mi Ngọt vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bản đồ thế này, vô cùng tò mò, nhưng lại làm cứng, không hề biểu thị cuồng nhiệt quá mức.

Nhưng bà ta từ cử động này của Diệp Trùng nhìn ra được, Diệp Trùng vô cùng coi trọng nơi này. Bà ta mừng thầm, từ lúc Diệp Trùng và bà ta nói chuyện trao đổi, bà ta liền biết Diệp Trùng là một người vô cùng thực tế. Đối phó loại người này, biện pháp tốt nhất chính là có thể dùng chỗ tốt của thực tế để đánh động đối phương.

Đã biết sở thích của đối phương, vậy thì dễ xử rồi. Chỗ giống như thế này, bà ta biết mấy chỗ, lập tức bà ta cảm thấy đã định được chủ ý, trên tay có đủ vốn liếng, trong lòng lập tức yên tâm. Bản đồ chính xác thế này trên màn hình của con nhện lớn, bà ta chưa từng thấy qua, thực lực của Diệp Trùng trong lòng bà ta càng mạnh thêm vài phần. Trên người Diệp Trùng, bà ta không cảm nhận được bất cứ dao động của thần niệm nào, nhưng với bà ta mà nói, công việc của một xạ thủ cấp chín so với một vị đại sư vũ khí thì tệ hơn nhiều.

Diệp Trùng đánh dấu khu vực này cực kỳ chi tiết, mỗi khi tới một nơi mới, hắn đều đánh dấu chi tiết bản đồ. Trên bản đồ đã có mỗi một địa phương mà bọn họ từng tới, cùng với đặc điểm phân bố dã thú và thực vật ở đó. Có bản đồ này, lần sau lại tiến vào Darkness thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đợi Diệp Trùng hoàn thành mọi thứ này, Mi Ngọt mới ung dung mở miệng: “Thế nào? Chỗ này người cũng vừa ý chứ?” Mi Ngọt dùng dáng vẻ như cười như không, cảm dỗ vô cùng, biến hóa kịch liệt giữa lạnh lẽo và ủy mị giống như đột nhiên khuấy lên trong lòng mọi người một cái. Sa Á nhảy dựng trong lòng, tiếp đó trên mặt nóng lên, trong lòng thầm nói, quả nhiên là một vưu vật! Ai cũng không ngờ người phụ nữ trước mắt này lại hơn ba mươi tuổi. Tuyên Ninh lại thầm nghĩ, chẳng trách bệ hạ khó quên được bà ta.

Không phải sức đề kháng của Diệp Trùng đối với loại biểu tình này cao, mà là hắn đối với loại biểu tình này hoàn toàn không hiểu, ngược lại không có phản ứng.

Bất quá, ở phương diện khác, thí dụ ý tứ câu nói này của Mi Ngọt, hắn lại hiểu rõ: “Ừ, vẫn còn mấy chỗ giống thế này sao? Bà cần đổi cái gì?” Diệp Trùng nói câu này vẻ mặt bình tĩnh, pháp tắc giao dịch công bằng, Mục Thương không biết đã truyền cho hắn bao nhiêu lần, hắn nhớ rất kỹ. Đương nhiên, phần lớn những lúc, điều này chỉ thích hợp dùng trên người có thực lực tương đương với hắn, nhưng, Mi Ngọt có thực lực này.

- Ba chỗ. Biểu tình của Mi Ngọt khôi phục bình tĩnh, nhưng trong mắt vẫn lộ ra vẻ vừa ý, nói chuyện với người thông minh quả nhiên thoải mái hơn nhiều: “Ta cần một con nhện lớn.”

Diệp Trùng đã sớm đoán được Mi Ngọt muốn con nhện lớn, hắn nghĩ một chút: “Cái này ta không thể cho bà, bởi vì chúng ta cần ngồi nó rời khỏi Darkness. Nếu như bà muốn, chỉ có đợi ta tiến vào Darkness lần sau.”

- Được. Mi Ngọt sáng khoái đồng ý, nhưng bà ta lập tức tò mò nói: “Ta có chút nghĩ không thông, người tại sao cảm thấy hứng thú với Darkness như vậy? Là đá nặng sao?”

Diệp Trùng gật đầu, lại lắc đầu: “Không chỉ vì đá nặng, bà đối với chỗ này rất quen thuộc, có từng thấy qua một loại sinh vật, thể hình đại khái cao khoảng mười mét, có đuôi tên màu đỏ.”

Tuyên Ninh vừa nghe liền biết thứ Diệp Trùng nói là gì, mở lớn mắt không hiểu nói: “Người cảm thấy hứng thú với thứ đó? Tại sao không nói sớm? Người nếu nói một tiếng, bệ hạ nhất định tặng nó cho người.”

Mi Ngọt thét lên giống như mèo đập phải đuôi: “Ít ỏi trước mặt ta nói cái tên bệ hạ càn khôn đáng chết đó của người, Tuyên Ninh, ta cho người biết, người còn không ngậm được cái miệng, ta sẽ một phát bắn chết người! Hừ hừ, ở trước mặt ta, người vẫn còn kém xa.” Mi Ngọt nhướn cái đầu cao ngạo của bà ta lên, hung hăng nhìn chằm chằm Tuyên Ninh.

Mồ hôi lớn như hạt đậu trên trán Tuyên Ninh lập tức chảy xuống, cúi đầu, gật lia lịa: “Vâng vâng vâng!” Sa Á hoàn toàn nhìn mà trở mắt ra, ai có thể nghĩ tới Tuyên Ninh hung hung danh danh hách lại lúng túng như vậy trước mặt một người phụ nữ? Mi Ngọt và bệ hạ lại có quan hệ gì?

Mi Ngột thở hổn hển dữ dội, tay phải vuốt ngực, nửa ngày mới khôi phục bình thường. Bà ta nhắm mắt lại, hít thật sâu một hơi, thần tình khôi phục như thường. Mở mắt ra, bà ta lắc đầu, nói với Diệp Trùng: “Loại dã thú người nói đó, ta chưa từng gặp qua. Nhưng dã thú lớn như thế theo lời người nói, chỉ có chỗ sâu hơn mới có.”

- Vậy thứ này bà có từng thấy qua chưa? Diệp Trùng rút ra nắm chất keo. Sa Á và Tuyên Ninh đều chú ý đến thứ trên tay Diệp Trùng, bọn họ đều không hề rõ ý đồ thật sự mà Diệp Trùng tiến vào Darkness. Chỉ là thứ trên tay Diệp Trùng, bọn họ cũng không biết.

Mi Ngột nghi hoặc nhận lấy nắm chất keo, xem tỉ mỉ một chút bỗng thần sắc thay đổi mạnh: “Người làm sao có thứ này?”

- Bà biết? Diệp Trùng nhìn chằm chằm Mi Ngột.

Mi Ngột gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ có chút hoảng sợ: “Có một lần ta bị ba con Xà tích (thần lằn rắn) đuổi sát không tha, bị đuổi tới thê thảm, luống cuống không chọn đường, cứ chạy vào chỗ sâu của Darkness. Lần đó mạng tốt, dọc đường lại không gặp phải dã thú khác. Ta chạy một mạch, ta cũng không nhớ rốt cuộc chạy bao lâu, có lẽ khoảng hai mươi ngày, ta đã gặp được một biển cỏ. Đó là một biển cỏ mệnh mông, nhìn không thấy bến bờ, toàn bộ đều là thứ người cầm trên tay. Ta lúc đó rất mệt, rất mệt, thần niệm cũng tiêu hao hết sạch. Rất tuyệt vọng, cảm thấy mình lần này chết chắc rồi. Cho nên khi ta nhìn thấy biển cỏ này, cũng không khống chế thêm được nữa, ngã vào trong. Vừa ngã xuống, ta cũng không còn chút sức lực nào, lúc đó liền nhắm mắt, đợi tử vong giáng xuống. Nhưng điều ra ngoài ý liệu của ta là...”

Ba người đều đang tập trung tinh thần lắng nghe.

- Ba con Xà tích đó lại bỏ đi. Nhưng lúc đó ta đã không lo được nhiều như thế, ta đã quá mệt mỏi rồi, mắt làm sao cũng mở không ra, ta cứ như thế mà ngủ đi. Không biết bao lâu, ta tỉnh lại, vừa đúng lúc nhìn thấy mặt đất, một mảng đỏ đỏ. Ta lúc đó bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng đứng dậy.

Biển cỏ đó yên tĩnh phi thường, không có bất cứ âm thanh nào. Sợi tơ mỏng như tóc dài dài từ từ lay động theo gió, về sau ta nhìn kỹ mới biết, đây hoàn toàn không phải là cỏ gì, mà là thứ giống như sợi tóc trên đầu. Nơi đó ta gọi là Biển tơ, Biển tơ ta chưa từng nhìn thấy bất cứ sinh vật nào. Ta rất sợ, trong lòng có chút hoảng sợ, nhưng một việc tiếp đó lại làm ta sợ hãi thật sự, ta hoàn toàn không cách nào tỏa ra thần niệm của mình ở chỗ đó!

- Cái gì?

- Không thể nào!

Sa Á và Tuyên Ninh thất thanh kêu lên kinh ngạc.

- Ta đã bị dọa khiếp vía! Ta chưa từng gặp phải loại tình huống này, chưa từng có! Một xạ thủ, không sao tỏa thần niệm của mình ra, tức là không có bất cứ năng lực tự bảo vệ nào. Ta không do dự, xoay người chạy về phía ngược lại với biển cỏ. Mi Ngột lộ ra nụ cười khổ: “May mắn khi ta trở về không tốt như thế. Dọc đường đều là dã thú hung mãnh, cử tử nhất sinh, chịu không ít thương tích, nhưng may mà cuối cùng đã trở về chỗ ở, không chết. Đây cũng là lần trải nghiệm thảm nhất của ta.”

Biểu tình của Mi Ngột tới giờ vẫn có thể nhìn thấy sự hoảng sợ đối với việc đó, mà ba người ở bên cạnh cũng nghe tới mức kinh hồn táng đờm.

562. Chương 562: Trở Về

- Làm sao mới có thể tới biển cỏ tơ? Diệp Trùng hỏi, chỉ có tự mình đi xem mới có thể hiểu được dễ dàng hơn.

Nhưng Diệp Trùng xác định Mi Ngột không nói dối, trong biển cỏ tơ, bà ta không thả thần niệm ra được, điều này vừa đúng phù hợp với tính chất của nắm chất keo. Nghĩ chắc là ba con Xà tích đó cũng không sao tiếp tục cảm ứng được sự tồn tại của Mi Ngột nên mới bỏ đi.

Mi Ngột kinh ngạc nhìn Diệp Trùng: “Người muốn đi biển cỏ tơ?” Lập tức bà ta lộ ra vẻ nghi hoặc: “Người tại sao cảm thấy hứng thú như thế với biển cỏ tơ?” Sa Á và Tuyên Ninh cũng kinh ngạc nhìn Diệp Trùng, bọn họ cũng rất kỳ quái tại sao Diệp Trùng coi trọng biển cỏ tơ như vậy, lại không ngại nguy hiểm.

Diệp Trùng không trả lời, mà lại nhìn thẳng Mi Ngột.

Mi Ngột nhìn thấy sự kiên định trong mắt Diệp Trùng, nhưng bà ta cũng kiên quyết lắc đầu: “Thực lực chúng ta hiện giờ quá tệ, người biết dọc đường có bao nhiêu dã thú hung mãnh không? Ta lần trước là may mắn, vừa khéo tránh khỏi phạm vi hoạt động của mấy dã thú đó, trên đường trở về thì đã biết lợi hại rồi. Với lại, ta căn bản không nhớ đường.”

- Chúng ta bốn người, thêm vào con nhện lớn, chắc vấn đề không lớn chứ? Tuyên Ninh có chút không tin, hai xạ thủ cấp chín, một xạ thủ cấp tám, cộng thêm một đại sư vũ khí, sắp xếp như vậy, tuyệt đối nói được là đỉnh cao nhất, hào hoa nhất.

Mi Ngột vẻ mặt chế nhạo nhìn Tuyên Ninh: “Người cho rằng người là xạ thủ cấp chín, đi đâu cũng được à? Hừ hừ, lần này nếu như không phải các người có con nhện lớn, các người căn bản không tới được chỗ này. Xạ thủ cấp chín, vền vền xạ thủ cấp chín thân ở vị trí cao, không có thời gian tôi luyện kỹ xảo chiến đấu của mình như người thế này, ở trong mắt ta, ngay cả một số xạ thủ cấp tám cũng không bằng.”

Tuyên Ninh lập tức mặt đỏ bừng lên, nhưng hần cũng biết Mi Ngột nói không sai. Tuy cùng là xạ thủ cấp chín, nhưng thực lực của Mi Ngột không biết lợi hại hơn hần bao nhiêu.

Mi Ngột nhìn Diệp Trùng, rất khẳng định nói: “Đừng nói chúng ta hiện giờ, ngay cả thực lực chúng ta tăng thêm gấp đôi cũng không thể nào. Ta rất rõ thực lực của mấy sinh vật này.”

Xem ra việc này chỉ đành gác lại trước, mạo hiểm thâm nhập, đích xác quá nguy hiểm. Đối đãi với sự việc, Diệp Trùng có đủ kiên nhẫn. Hần nghĩ tới ba con Dạ tuyết báo đó, sự cường đại của loại sinh vật đó để lại cho hần ấn tượng cực kỳ sâu sắc, hần hỏi: “Mấy ngày trước chúng tôi đã gặp ba con Dạ tuyết báo, gần chỗ này có Dạ tuyết báo không?”

- Dạ tuyết báo? Trên mặt Mi Ngột lộ ra vẻ vẻ kinh ngạc: “Các người đã gặp phải Dạ tuyết báo?”

Tuyên Ninh mang tình huống bọn họ gặp phải Dạ tuyết báo nói lại một lượt. Mi Ngột trầm ngâm: “Các người có thể giết ba con Dạ tuyết báo, một mặt là có lợi thế cơ giới của con nhện lớn, mặt khác chính là công kích độc sát thần quý khó dò của Diệp Trùng tiên sinh. Thêm vào địa lợi, có Nộ viêm giang ngăn cách, nếu không...” Mi Ngột không nói tiếp, chỉ nhìn ba người một cái.

Giết thì đã giết rồi, suy nghĩ của Diệp Trùng không giống mấy người Mi Ngột. Trong lòng mấy người Mi Ngột, mấy móc giống như con nhện lớn thế này, chỉ có thể coi như là ngoại vật, không hề là sức chiến đấu của bản thân bọn họ. Cho nên Mi Ngột mới đơn độc một mình, ở nơi nguy hiểm lan tràn này, chịu đựng sự tịch mịch vô biên, tôi luyện bản thân. Đối với loại niềm tin này của Mi Ngột, Diệp Trùng ngược lại có vài phần hân thưởng, dù sao điều này cần đủ dũng khí. Nhưng trong mắt Diệp Trùng, mặc kệ thế nào, chỉ cần có thể sử dụng, đều là một bộ phận của sức chiến đấu của bản thân mình. Đây chính là sự khác biệt quan niệm.

Hai người Tuyên Ninh và Sa Á cúi đầu nghe dạy. Cường giả vi tôn, lời Mi Ngột nói, bọn họ cũng sâu sắc cho là đúng. Diệp Trùng lại không chút động dung, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: “Dạ tuyết báo chủ yếu sống ở chỗ nào?” Nếu như gần chỗ này có Dạ tuyết báo, vậy ý nghĩ xây dựng căn cứ chỉ có thể nghĩ chơi, loại sinh vật đó quá mạnh mẽ, chỉ e tới lúc đó xây dựng bao nhiêu căn cứ thì bị phá bấy nhiêu.

- Không rõ lắm. Mi Ngột lắc đầu: “Xung quanh chỗ này không gặp được Dạ tuyết báo, chúng chắc là sống ở chỗ sâu của Darkness. Các người gặp được chúng ở chỗ nào?”

- Gần lối vào Darkness.

- Làm sao có thể? Sắc mặt Mi Ngột có chút thay đổi: “Dạ tuyết báo chỉ có thể sống ở chỗ cực kỳ sâu của Darkness, rất có khả năng ở chỗ mà biển cỏ tơ còn phải đi tới trước. Ta chưa từng gặp được sinh vật cường đại như là Dạ tuyết báo thể này.”

Diệp Trùng lại hỏi: “Nghe nói sinh vật bên trong Darkness đều có khu vực sống của chúng, sẽ không chạy loạn khắp nơi. Bà sống ở chỗ này lâu như vậy, có phải là vậy không?”

Biểu tình Mi Ngột có chút ngưng trọng, bà ta gật đầu: “Có loại cách nói này. Dĩ thú bên trong Darkness đều sẽ có phạm vi hoạt động đại khái, lúc bình thường bọn chúng sẽ không rời khu vực này. Nhưng điều này cũng không phải tuyệt đối, thí dụ ba con Xà tích đuổi theo ta lần trước đó, chúng chính là đuổi ta một mạch tới biển cỏ tơ. Nhưng loại tình huống này cực kỳ khó gặp, ta cũng chỉ từng gặp được một lượt. Nếu như các người thật sự gặp phải Dạ tuyết báo, vậy chúng cũng rất có khả năng bị dã thú gì đó đuổi theo, hoặc là đang đuổi theo gì đó.”

Ba người Diệp Trùng đang nghiền ngẫm ý trong lời nói của Mi Ngột.

Mi Ngột dừng một chút, sau đó mang theo đôi chút ngập ngừng: “Còn có một loại khả năng...”

Ba người đồng loạt nhìn bà ta, Mi Ngột do dự một lát nói: “Cũng có khả năng Darkness đã xuất hiện biến hóa gì đó không cho người ta biết.”

Nhìn thấy vẻ không hiểu của ba người, Mi Ngột giải thích: “Darkness trước giờ đều khá ổn định, nhưng cũng vẫn luôn đang xảy ra thay đổi. Ta đã sống ở chỗ này rất nhiều năm, có chút loại cảm giác này, nhưng cụ thể cũng nói không rõ.”

Ba người Diệp Trùng rơi vào trầm tư. Diệp Trùng kỳ thật càng nghiêng về cách nói cuối cùng của Mi Ngột, nếu như nói Dạ tuyết báo đơn lẻ, vậy thì hai loại khả năng trước dường như lớn hơn chút. Nhưng nước Tây Hàn bắt được một con Xích vĩ thú ở Darkness, hai việc này đặt cùng nhau, Diệp Trùng cảm thấy khả năng cuối cùng lớn nhất.

Xem ra vấn đề này một lúc nhất thời cũng không có được kết quả. Mi Ngột lại dẫn Diệp Trùng đi ba cái hồ đã khô cạn khác, lượng lớn các loại khoáng vật quý hiếm lấp lánh làm Diệp Trùng hoa mắt, hận không thể lập tức mang chúng đi hết. Nhưng cách nghĩ này không hiện thực, lượng tải trọng của con nhện lớn có hạn, công tắc không gian của Thần ngược lại chỗ không nhỏ nhưng ở trước mắt ba người, Diệp Trùng không hề định sử dụng nó. Càng hướng chi, mấy quặng kim loại này tuy khá hiếm có, nhưng nếu như không có hợp kim bình thường, giá trị chúng có thể phát huy cực kỳ có hạn.

Diệp Trùng đã định chủ ý, vô luận thế nào cũng phải xây dựng một căn cứ ở Darkness. Nhưng rốt cuộc nên thực thi thế nào, điểm này vẫn cần nghiên cứu tỉ mỉ mới được.

Diệp Trùng đã đánh dấu cực kỳ tỉ mỉ ba vị trí trọng điểm này.

Khi con nhện lớn mang theo bốn người, tới chỗ ở của Mi Ngột, mũi Tuyên Ninh cay cay, nước mắt suýt nữa thì rơi xuống: “Ngài... mấy năm nay chính là ở chỗ này?”

Một hang núi, bên trong chỉ có một số thiết bị thô sơ do đá chế tạo, mặt đất phủ một lớp đệm cỏ màu xanh nhạt mềm mại, đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn. Điều duy nhất có thể làm người ta cảm nhận được hơi hám của xã hội loài người chính là đèn chiếu sáng và máy hâm nóng để hâm nóng thức ăn bên trong hang núi, mấy thứ này đều là thiết bị thường thấy nhất trong nhà người bình thường. Thứ đèn chiếu sáng và máy hâm nóng sử dụng đều là tinh thể năng lượng, nhưng năng lượng tiêu hao của hai thứ đều cực kỳ ít. Máy hâm nóng có một chỗ tốt chính là sẽ không tạo ra lửa, như vậy sẽ không gọi dã thú tới. Chỗ không xa bên ngoài hang núi, có một con suối.

Nước Đông Vân, tức là chỗ ở của mấy người nghèo đó cũng thoải mái hơn, ấm áp hơn chỗ này. Vừa nghĩ tới Mi Ngột một mình trải qua cuộc sống tách biệt thế giới nhiều năm như vậy trong một hang núi thế này, thức ăn phải tự mình săn lấy, tịch mịch, cô độc vĩnh viễn bầu bạn với bà ta, trong lòng Tuyên Ninh liền khó chịu tột cùng.

Tô Môn Tây Gia Hoa lúc trẻ thích du lịch khắp nơi nhất, mà Tuyên Ninh chính là thị vệ lúc đó của hắn. Cảm tình giữa bệ hạ và Mi Ngột, hắn biết rõ ràng rành. Ba người ở cùng nhau, du lịch khắp nơi, Tuyên Ninh coi bà ta như nữ chủ nhân. Về sau không biết tại sao, hai người Tô Môn Tây Gia Hoa và Mi Ngột xảy

ra tranh chấp, Mi Ngột đột nhiên không từ mà biệt. Lúc đó tuy Mi Ngột có chút tùy hứng nhưng còn lâu mới quái gở như giờ, tính tình khó đoán. Mà bệ hạ cũng từ sau việc đó, tính tình đại biến, càng thêm lạnh khốc. Tối giờ bên cạnh bệ hạ không có một người phụ nữ nào, rất nhiều đại thần cũng rất lấy làm lo lắng đối với điểm này.

Trong mắt Tuyên Ninh lúc đó, Mi Ngột chính là vương hậu của nước Đông Vân sau này. Bây giờ nhìn thấy Mi Ngột khổ sở như vậy, trong lòng Tuyên Ninh khó chịu tới cùng.

Dường như biết Tuyên Ninh đang nghĩ gì, Mi Ngột tuy vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt nhưng biểu tình lại hơi hòa hoãn: “Ta sống rất tốt. Mấy năm trở lại đây, cực khổ rèn luyện ở chỗ hiểm ác này, tiến bộ nhanh người không sao tưởng tượng được.” Bà ta dừng một lúc, lạnh nhạt nói: “Người vừa đột phá cấp chín, vẫn không biết rõ cấp chín rốt cuộc là phong cảnh thế nào, người đối với thần niệm của mình hiểu biết quá ít. Ở chỗ Tô thành đó, người vĩnh viễn không thể nào đạt tới cấp mười. Con đường này của ta hiện giờ, lúc trước từng có người đi qua. Người không cần khuyên ta, trước khi chưa đạt tới cấp mười, ta sẽ không rời khỏi chỗ này.”

Tuyên Ninh im lặng, hẳn biết tính cách Mi Ngột cực kỳ quật cường, cố chấp, tính tình cực đoan, hẳn nói gì cũng vô ích.

Đối với ân oán giữa Mi Ngột và Tô Môn Tây Gia Hoa, Diệp Trùng không có bất cứ hứng thú gì. Hắn chia tình thế năng lượng bên trong buồng lái con nhện lớn ra một nửa, giao cho Mi Ngột. Darkness so với hành tinh rác Diệp Trùng từng sống lúc trước thì tốt hơn nhiều. So với Thiên vực trì Tang tộc sống lúc trước cũng mạnh hơn không ít, Tang tộc trước khi gặp Diệp Trùng ngay cả kim loại cũng không có, càng đừng nói tới vũ khí cao cấp như là súng quang thế này.

Tối đó, mấy người Diệp Trùng đã ở một đêm trong hang núi. Nói là một đêm, thật ra chẳng qua chỉ là thói quen của bọn họ. Ở Darkness không hề có cái gọi là phân biệt ngày đêm, trên không vĩnh viễn là tối đen. Ngày thứ hai, dưới sự dẫn dắt của Mi Ngột, bốn người điều khiển con nhện lớn, bắt đầu tiến hành khảo sát đối với địa hình xung quanh.

Phen khảo sát này tốn thời gian khoảng hai mươi lăm ngày, từ đây cũng có thể thấy được độ lớn phạm vi hoạt động của Mi Ngột. Trên đường, có lúc gặp phải một vài dã thú, lúc này ba người mới có một hiểu biết trực quan nhất đối với sự cường đại của Mi Ngột.

Loại cường đại này không hề chỉ biểu hiện ở xạ kích. Rất khó tưởng tượng một xạ thủ lại có thể tay không trèo lên vách đá như dao gọt cao hơn ba mươi mét. Ngoài ra, động tác của bà ta vô cùng linh hoạt, tổ chức thân thể xuất sắc, từ trên mức độ nào đó, Diệp Trùng đều cho rằng bà ta có thể đã luyện tập võ thuật. Diệp Trùng nhìn ra được, trình độ sử dụng đối với thần niệm của bà ta vượt xa Tuyên Ninh, mà hiệu quả đại loại như trói buộc giống với thuật thừa sư Diệp Trùng từng thấy qua lúc trước đều thấy được trên người bà ta. Thần niệm của bà ta, cảm giác dường như so với Tuyên Ninh không hề mạnh hơn bao nhiêu, nhưng bán kính khu vực thần niệm bà ta có thể bao phủ so với Tuyên Ninh thì lớn hơn nhiều. Với lại, rất nhiều kỹ xảo sử dụng thần niệm chưa từng thấy qua, làm Tuyên Ninh và Sa Á mở rộng tầm mắt, khen ngợi hết lời.

Tuyên Ninh hiểu rõ, mình thật sự không thể nào thăng cấp tới cấp mười. Trừ phi một ngày nào đó, mình thật sự có thể giống như Mi Ngột, buông bỏ tất cả mọi thứ, chỉ làm một xạ thủ thuần túy. Nếu không, cấp mười vĩnh viễn là mục tiêu mình chỉ có thể nhìn mà không thể với tới.

Diệp Trùng nói với Mi Ngột: “Lần sau tôi tiến vào Darkness, sẽ mang con nhện lớn cho bà.”

- Tốt. Mi Ngột thần tình lạnh nhạt, bà ta tin rằng Diệp Trùng sẽ không nuốt lời. “Các người đi đi. Ta cũng phải đi săn rồi.” Mi Ngột gật đầu với ba người, xoay người rời khỏi, trong thoáng chốc liền biến mất trong bóng tối.

Tuyên Ninh thần sắc phức tạp nhìn bóng dáng Mi Ngột rời khỏi, muốn nói gì đó, lời tới cửa miệng vẫn trôi trở lại. Mọi thứ đều đợi bệ hạ quyết định đi, Tuyên Ninh thở dài trong lòng.

Chuyến đi Darkness lần này của Diệp Trùng cuối cùng cũng kết thúc, hẳn đối với thu hoạch lần này vẫn cực kỳ vừa ý.

Lối vào của Darkness làm hẳn biết ảnh hưởng của công tác không gian của Thần đối với cửa sổ không gian.

Hắn còn có được các loại tiêu bản tổ chức của Dạ tuyết báo, tiêu bản trong phòng trữ đồ càng chất cao như ngọn núi nhỏ. Hắn còn thu được bản đồ chi tiết và phân bố khoáng vật của một khu vực từ Darkness. Còn có đầu mối của nấm chất keo, sự tồn tại của biển cỏ tơ.

Đối với một lần hành động có tính chất dò đường mà nói, thu hoạch lần này cực kỳ phong phú, thậm chí còn vượt qua tưởng tượng của hắn.

Bốn người Diệp Trùng không dừng lại chút nào, với tốc độ nhanh nhất rời khỏi Darkness. Đường trở về thoải mái hơn nhiều, có sự giúp đỡ của Mi Ngột, chỗ gì có dã thú gì, phạm vi hoạt động của chúng đại khái ở vị trí nào, trên bản đồ đều chỉ ra rõ ràng. Mấy người Diệp Trùng không tốn bao nhiêu sức lực liền thành công đi ra từ trong Darkness.

Con đường con nhện lớn mở ra ở khu sương mù đó, tuy tốc độ sinh trưởng của thực vật nơi này rất mau nhưng vẫn thấy được lỗ mờ. Khu vực cát, bọn họ cũng không gặp phải phiền phức, không có bão cát, mà thần lẫn cát đó cơ bản cũng bị Diệp Trùng giết sạch, con đường này có thể nói là thông thả, tự nhiên. Nhưng trong ba người, Tuyên Ninh vốn dĩ thích đi đường thể này nhất, trước sau nhíu chặt lông mày, dáng vẻ tâm sự trùng trùng. Diệp Trùng và Sa Á vốn dĩ không thích nói chuyện, vì vậy dọc đường không nói tiếng nào.

Tới Dã Tháp thành, một máy bay vận tải đã sớm chờ bọn họ ở đó, bọn họ liền ngồi máy bay vận tải bay thẳng tới Tô thành.

Hành động dò đường diễn ra gần ba tháng lần này cuối cùng kết thúc. Máy bay vận tải đáp thẳng xuống trang viên của Diệp Trùng, trải nghiệm mạo hiểm mấy ngày này, Sa Á khi nhìn thấy trang viên mà nàng quen thuộc không gì sánh bằng này, trái tim thoáng cái thả lỏng. Còn Tuyên Ninh vừa xuống máy bay vận tải, liền tâm sự trùng trùng ngồi lên chiến cơ của mình, thần sắc vội vã bay về phía Tô thành.

Diệp Trùng liền bắt đầu sắp xếp thành quả lần này ngay. Thu hoạch lần này rất lớn, nhưng cũng rất lộn xộn, ngoài ra không có gì có thể lập tức dùng được, đều cần phải xử lý mới có thể phát huy hiệu quả.

Ài, công việc vẫn rất nặng nề a, nhìn các loại mẫu chất đông như núi, một loại cảm giác hạnh phúc mà đau đầu tự nhiên nảy sinh.

563. Chương 563: Kế Hoạch Phát Triển Sư Sĩ

Diệp Trùng lại trở nên bận rộn, nhưng dường như hắn trước giờ cũng chưa từng nhàn rỗi.

Huấn luyện của đám học viên đó đã thấy được thành quả ban đầu, thời gian ba tháng, không hề ngắn. Huấn luyện kiểu địa ngục ma quỷ, lại dùng thuốc Diệp Trùng điều bồi, mấy học viên này tiến bộ thần tốc. Hiện giờ, trên người bọn họ, hoàn toàn nhìn không ra nửa điểm khí chất tùy tiện mấy tháng trước. Trước mặt Hồn thể ma vương như Liêu Tam thể này, không ai dám giở trò dối trá. Mỗi một điểm tiềm lực của mỗi người đều bị ép ra, theo không được tiết tấu, vậy kết cục rất thảm. Phụ đạo đơn độc thêm vào của Liêu giáo quan, ác danh đồn xa.

Ngay cả người đã hơi bước vào cửa như là Đoàn Khiêm, có lúc nhìn đám học viên dưới roi da của Liêu Tam cũng phát run trong lòng. Ba tháng này, người tiến bộ lớn nhất lại là Đoàn Khiêm, hắn vốn dĩ chỉ ở trong bóng tối tự tại mờ mịt một mình, bây giờ có được minh sư chỉ điểm, tiến bộ thần tốc, tự nhiên bình thường vô cùng.

Trừ Đoàn Khiêm, ngoài ra còn có một đám học viên tiến bộ thần tốc, tố chất thân thể đám học viên này xuất sắc, ngoài ra thiên phú ở phương diện võ thuật dần dần hiển lộ ra ngoài. Điều làm người ta kinh ngạc nhất là, trong đám học viên tiến bộ thần tốc này, tỉ lệ con em quý tộc chiếm gần như đạt tới một phần ba. Điều kiện cuộc sống bọn họ ưu việt, nền tảng thân thể tốt hơn con em bình dân bình thường, chỉ là bình thường ham muốn an nhàn, không đủ khỏe mạnh. Nhưng dưới roi da của Liêu giáo quan, mọi người hết thấy bình đẳng. Bọn họ cũng chỉ có vùi đầu khổ luyện, như vậy, ưu thế của bọn họ cũng bắt đầu trôi lên từng chút một.

Rất mau, mấy người này được Diệp Trùng lọc ra, bọn họ sẽ tiến hành huấn luyện hoàn toàn mới, hoàn toàn không giống học viên khác. Học viên khác dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn mấy học viên được chọn ra này, còn mấy học viên được chọn ra đó lại ưỡn ngực, ngẩng đầu kiêu ngạo.

Điều làm Diệp Trùng không ngờ tới là, chị em Thù Mạc Nhi cũng ở trong đám học viên này, tiến bộ của bọn họ cực kỳ nhanh chóng. Chính người phụ trách bọn họ là Quỷ Quỷ cũng thỉnh thoảng khen ngợi hai câu. Đối với hai người bọn họ, Diệp Trùng không hề có thiên kiến gì, thực lực quyết định tất cả.

Đám học viên được chọn ra này tổng cộng có năm ngàn người, vừa đúng là con số của hiệp nghị giữa Diệp Trùng và Tô Môn Tây Gia Hoa. Diệp Trùng lại mở một sân huấn luyện mới trong trang viên của mình, Đoàn Khiêm phụ trách dạy mấy người này nội dung huấn luyện cụ thể, còn giám công át chủ bài Liêu Tam này tự nhiên không thể thiếu. Khi đám học viên này nhìn thấy Liêu Tam, ai nấy sắc mặt đau khổ. Bọn họ vốn cho rằng có thể thoát khỏi ma chướng, nào biết Diệp Trùng lại cũng điều Liêu Tam tới.

Giáo trình của mấy học viên này cũng xảy ra biến hóa cơ bản, tôi luyện thân thể tự nhiên là bài học phải có mỗi ngày, nhưng trừ nó ra, loại phương thức huấn luyện Diệp Trùng đầu tiên nhất lúc trước là huấn luyện bi thép này cũng bị hắt lấy ra. Diệp Trùng không có bi thép, chỉ đành mang kim loại hiếm có trong mấy quặng kim loại quý hiếm lấy từ Darkness đó ra tôi luyện, làm thành quả cầu kim loại.

Nếu như thiên hà Hà Việt hoặc năm thiên hà lớn có người nhìn thấy cảnh trước mắt, tuyệt đối trở mắt ra! Quá xa xỉ rồi! Trên sân huấn luyện rộng lớn, năm ngàn người ngồi trên đất, trên một tấm gỗ trước mặt, quả cầu kim loại đủ màu sắc lần qua lần lại, va chạm nhau. Mấy quả cầu kim loại này lại toàn bộ đều do kim loại quý hiếm chế thành!

Trừ để lại một bộ phận cực ít dùng để chế tạo mẫu phân tích ra, toàn bộ tất cả khoáng vật mang về đều bị Diệp Trùng tôi luyện, chế tạo thành quả cầu kim loại mới chặt vật đủ yêu cầu của năm ngàn người này. Phải biết, phòng trừ đồ của con nhện lớn gần như toàn bộ đều bị mấy quặng kim loại này chất đầy.

Vừa mới bắt đầu mình vụng về vô cùng, nhưng Diệp Trùng không hề lo lắng. Minh lúc đó cũng tốn thời gian khá dài mới thích ứng được loại huấn luyện này.

Huấn luyện đã đi vào nề nếp, mà mấy ngày này, Tô Môn Tây Gia Hoa cũng không tới phiền mình. Cuộc sống quả nhiên đẹp đẽ a!

Diệp Trùng vui đầu vào trong nghiên cứu. Hạng mục cần nghiên cứu trên tay hần quả thật quá nhiều, nhưng cho dù như vậy, hần mỗi ngày vẫn nhón ra thời gian điều khiển Thần tiến hành huấn luyện.

Căn cứ dưới đất của hần về căn bản đã hoàn công, năm phòng thí nghiệm cũng đều xây xong. Không chỉ như vậy, Diệp Trùng còn xây dựng một sân huấn luyện quang giáp, cái này dùng để cho bản thân hần huấn luyện.

Tổ chức của Dạ tuyết báo hần đã bắt đầu bồi dưỡng. Nhưng nếu như cần tiến hành nâng cấp cho Thần, hần phải làm rõ cấu tạo của Thần trước. Thần là kết tinh kỹ thuật đỉnh cao nhất của tổ nghiên cứu, có lẽ cũng là quang giáp có kết cấu phức tạp nhất, cho dù có sự trợ giúp của con chip Khuê cho hần, muốn làm rõ triệt để cũng không phải là việc dễ dàng.

Diệp Trùng biếng ăn quên ngủ, vui vào trong nghiên cứu.

Trên đời này, việc gì đều không sánh được hai chữ nghiêm túc. Mà đây cũng là một trong những ưu điểm của Diệp Trùng.

Nhưng công trình vĩ đại, cũng vượt xa ý liệu của Diệp Trùng. Hần thể nào cũng không ngờ, thay cơ nhục Dạ tuyết báo cho Thần lại tốn của hần thời gian sáu tháng. Trong sáu tháng này, có năm tháng thời gian, hần tốn trên nghiên cứu tư liệu. Còn thật sự tốn trên thăng cấp lại chỉ có thời gian một tháng.

Thần đã đổi cơ nhục của Dạ tuyết báo, lực bạo phát mạnh, sức mạnh lớn, chính ngay cả Diệp Trùng cũng cảm thấy đáng sợ. Trước đây, lực bạo phát và sức mạnh của Thần đã đạt tới một trình độ khá đáng sợ, mà lần thăng cấp này, uy lực của Thần ít nhất tăng lên gấp đôi. Đây là khái niệm gì? Diệp Trùng không không rõ lắm, hần chỉ biết, với thân thể cường hần của hần, nếu như điều khiển Thần, tốc độ bùng hết, gánh nặng to lớn ngay cả hần cũng có chút nuốt không trôi. Thăng cấp của Thần lần này không hề chỉ là tổ chức cơ nhục, còn bao gồm động cơ. Vật liệu gỗ ở chỗ này, tính hòa hợp với năng lượng cao phi thường, chất lượng lại nhẹ, dùng để chế tạo động cơ, thích hợp không gì hơn. Diệp Trùng chọn ra vật liệu gỗ có tính năng xuất sắc nhất, đương nhiên, hao phí cũng khổng lồ. Chỉ tài liệu thì đã tốn của hần năm mươi triệu úc.

Xem ra, thân thể mình vẫn cần huấn luyện a! Mặc kệ thế nào, ít nhất phải có thể phát huy uy lực lớn nhất của Thần mới được.

Phen nghiên cứu khắc khổ này của Diệp Trùng, thu hoạch không hề chỉ có nhiều đây. Ngày ngày bơi trong sinh vật học, mà những thứ tiếp xúc toàn bộ đều là nội dung có trình độ cực cao, hiểu biết của Diệp Trùng đối với sinh vật học tiến bộ mau chóng, hẳn hiện giờ đã có thể chế tạo được quang não sinh vật. Đường nhiên, tính năng quang não sinh vật hẳn chế tạo so với của Thần còn thua rất xa, nhưng đã có thể đạt tới trình độ quang não bình thường, điều này đối với Diệp Trùng mà nói, đã đủ rồi.

Nằm chết dí ở căn cứ dưới đất sáu tháng, Diệp Trùng vừa ra ngoài liền gặp phải Hy Ngôn.

Hy Ngôn vừa nhìn thấy Diệp Trùng liền vội nói: “Thầy, khoảng thời gian này đại nhân Tuyên Ninh từng tới tìm người ba lần.”

- Hẳn có nói việc gì không? Diệp Trùng hỏi, hẳn lúc này mới bỗng nhớ tới mình đồng ý tặng cho hắn một con nhện lớn.

Hy Ngôn lắc đầu: “Hắn không nói gì, chỉ hỏi người lúc nào ra, rồi bỏ đi.”

Diệp Trùng gật đầu: “Biết rồi. Hy Ngôn, người và Christine, hai người lại làm hai phần linh kiện của con nhện lớn lần trước.” Tuyên Ninh một cái, còn có Mi Ngọt một cái, hai cái vừa hay cùng làm.

Hy Ngôn gật đầu: “Vâng.” Hy Ngôn khoảng thời gian này, cảm thấy mình giống như thay da đổi thịt vậy. Nội dung tri thức thầy truyền thụ không hề chỉ là tri thức vũ khí, mà là tri thức liên quan tới máy móc, điều này làm Hy Ngôn mở rộng tầm mắt. Lúc trước, một môn vũ khí hẳn biết nên làm thế nào nhưng lại không hề biết rất rõ tại sao phải làm như vậy. Học tập qua tri thức của thầy cho hắn mới bỗng bừng tỉnh ra, trước mặt một trời đất khác.

Hắn đối với Diệp Trùng đã kính phục từ tận đáy lòng.

Diệp Trùng tới sân huấn luyện, trong sân một mảng lửa nóng xông tới trời.

Bộp bộp bộp, tiếng quả cầu kim loại va chạm dày đặc, giống như mưa to gió lớn. Mỗi học viên đều dáng vẻ cực kỳ tập trung, nhìn chăm chăm miếng gỗ trước mặt mình, mười ngón đôi bàn tay cực kỳ linh hoạt khuấy trộn mấy quả cầu kim loại tốc độ càng lúc càng nhanh đó. Không ai chú ý thấy Diệp Trùng tới. Liêu Tam mắt hồ hươm hươm đi tuần qua lại trên sân huấn luyện.

Trong tất cả học viên, Đoàn Khiêm mới đầu là người nhanh nhất, kế đó là chị em Thù Mạc Nhi, bởi vì ba người bọn họ đều có thần niệm. Có thần niệm, bọn họ sẽ như nắm trên lòng bàn tay vận động của quả cầu kim loại, nhưng theo tốc độ của quả cầu kim loại càng lúc càng nhanh, tay của bọn họ liền theo không kịp thần niệm của bọn họ. Bọn họ lúc đó mới biết mục đích của Diệp Trùng đối với huấn luyện mà bọn họ tiến hành này.

Còn đối với học viên bình thường mà nói, huấn luyện quả cầu thép không chỉ là huấn luyện tốc độ tay của bọn họ, còn có thần kinh phản ứng của bọn họ. Huấn luyện khô khan sáu tháng, rất nhiều người suýt nữa kiên trì không nổi. Nhưng Liêu Tam là nói, bệ hạ có lệnh, ai nếu kiên trì không được, phải tới doanh khổ lao. Lời này vừa thốt, mọi người lập tức run rẩy, vốn dĩ muốn cùng nhau rút lui, cũng chỉ đành căng da đầu tiếp tục kiên trì.

Sự thật chứng minh, tiềm năng con người quả nhiên khổng lồ. Một số học viên thiên phú bình thường, trong huấn luyện gian khổ thế này, thăng cấp sớ sớ lên tới trình độ hiện giờ.

Tô Môn Tây Gia Hoa vô cùng tò mò học viên Diệp Trùng huấn luyện ra cuối cùng là dáng vẻ gì, cho nên mới ra mệnh lệnh cứng nhắc như thế, chính là lấp kín đường lui của mấy hạng gian hoạt này. Bệ hạ sát phạt, quyết đoán, ai nấy đều biết, không ai cho rằng đây là một câu nói đùa. Lập tức cũng chỉ tận hết sức lực, liều mạng huấn luyện. Doanh khổ lao, chỗ ăn người không nhả xương trong truyền thuyết, tiến vào rồi thì đừng nghĩ lại đi ra nữa.

Tô Môn Tây Gia Hoa gần đây rất bận, bận phi thường. Kỹ thuật pháo trận đổi được từ Diệp Trùng đó, bọn họ cuối cùng đã hiểu rõ rồi, bây giờ vấn đề đối mặt chính là chế tạo với quy mô lớn. Nhưng đợi mấy

người đại sư Tật Lỗ hiểu rõ kỹ thuật này, Tô Môn Tây Gia Hoa mới biết Diệp Trùng kiếm được bao nhiêu tiền từ chỗ hần.

Cầm giắc đó, thật sự là không thoải mái chút nào a!

Nhưng hần đã không rảnh đi lo Diệp Trùng, tất cả tâm lực của hần hiện giờ đều đặt trên pháo trận nhỏ bé này. Quân bộ đã đưa ra kết luận của bọn họ, nếu như pháo trận có thể trang bị cho quân đội với quy mô lớn, sức chiến đấu của bọn họ sẽ tăng lên gấp đôi có dư. Mà hình thức chiến đấu sẽ tùy theo sự xuất hiện của pháo trận, xảy ra sự cải biến hoàn toàn mới.

Gần như tất cả công xưởng quân đội đều đang toàn lực sản xuất pháo trận. Tô Môn Tây Gia Hoa đang đợi, đợi loại pháo trận uy lực mạnh mẽ, giá thành lại thấp này trang bị toàn diện trong quân đội. Không chỉ là pháo trận, kỹ thuật mua được từ chỗ Christine đó cũng tham gia vào trong hành động thay đổi trang bị oanh oanh liệt liệt lần này của nước Đông Vân.

Một khi nước Đông Vân thay đổi trang bị lần này hoàn thành, thực lực quân sự của nước Đông Vân sẽ trở nên mạnh mẽ trước giờ chưa từng có. Còn có gì so với điều này càng làm Tô Môn Tây Gia Hoa quan tâm, càng thêm kích thích, càng thêm chú ý chứ? Dã tâm của hần, lần này đã triệt để bị châm ngòi! Mà Diệp Trùng diễn nhân vật quan trọng ở trong này, các loại điệp viên của quốc gia khác bắt đầu xuất hiện thường xuyên ở phụ cận cái trang viên lẻ loi này.

Nhưng vấn đề này không cần Diệp Trùng đau đầu, Tô Môn Tây Gia Hoa phẩy tay một cái, khu vực này quy hoạch thành yếu địa quân sự, người không phận sự đồng loạt không được tới gần. Mỗi sáng sớm, đều xuất hiện mấy cái xác. Mà chiến sĩ của thị vệ doanh trực thuộc vương thất chôn chúng một cách thuần thực, bọn họ đều đã sớm quen với mọi thứ này.

Những thứ này Diệp Trùng đều hoàn toàn không để ý, điều này và hần không hề có bao nhiêu quan hệ. Nước Đông Vân có thể quét sạch các nước khác hay không, điều này không có chút quan hệ nào với hần. Hần hiện giờ không hề cần nhiều người như vậy, với lại, trong mắt Diệp Trùng, chiến sĩ không đạt chuẩn ngược lại dễ dàng làm giảm sức chiến đấu của đội ngũ với biên độ lớn. Chính năm ngàn người dưới tay hần hiện giờ này, với cái nhìn của hần, cách đạt chuẩn cũng còn rất xa.

Diệp Trùng ước chừng, huấn luyện tốc độ tay có lẽ vẫn cần tiến hành khoảng ba tháng mới có thể đạt được trình độ thấp nhất mà hần yêu cầu. Tổ chức thân thể mấy học viên này trải qua tôi luyện lâu như vậy, đã đạt tới tiêu chuẩn hợp lệ. Nhưng Diệp Trùng không cho bọn họ ngừng tôi luyện thân thể, đây vẫn là bài học phải làm mỗi ngày của bọn họ. Trên thực tế, tôi luyện thân thể sẽ luôn xuyên suốt trong tất cả quá trình huấn luyện của bọn họ. Tổ chức thân thể là thứ căn bản của một sư sĩ.

Yêu cầu tốc độ tay đối với bọn họ của Diệp Trùng không cao, đạt tới năm Hz là được. Khi Diệp Trùng tại hiện trường làm mẫu cái gì gọi là tốc độ tay đỉnh cao, tất cả học viên đều bị dọa khiếp vía.

Bọn họ hoàn toàn nhìn không rõ quả cầu kim loại, hư ảnh, vô luận là tay Diệp Trùng hay là quả cầu kim loại, toàn bộ đều là một màn hư ảnh. Tiếng kim loại va chạm dày đặc làm da đầu người ta phát ngứa, chính ngay cả nhân vật cường hãn như là Liêu Tam, nhìn thấy cũng nuốt nước miếng ừng ực. Mãi tới sau khi Diệp Trùng tuyên bố tiêu chuẩn hợp lệ, mọi người triệt để thở phào một hơi.

Người đạt chuẩn tốc độ tay sẽ bắt đầu một huấn luyện khác. Nhưng tới tận bây giờ, chỉ có ba người đạt tiêu chuẩn, đó chính là Đoàn Khiêm và chị em Thù Mạc Nhi.

Ba người nhận được một bàn phím kỳ quái, phía trên sắp xếp chính tề các loại nút bấm. Nếu như có sư sĩ ở đó, nhất định có thể nhận ra, bàn phím này hoàn toàn giống y chang bàn điều khiển chính của quang giáp, phân bố nút bấm phía trên cũng hoàn toàn giống như vậy. Tiếp đó ba người nhận được một bảng chỉ lệnh cực kỳ phức tạp, nhiệm vụ Diệp Trùng giao cho bọn họ chính là nhớ kỹ các chỉ lệnh, với lại có thể trong thời gian cực ngắn hoàn thành chỉ lệnh. Yêu cầu đạt chuẩn là, chỉ lệnh có hệ số độ khó là ba có thể hoàn thành nhập vào trong một phút là chín mươi trở lên, có thể nhập một trăm hai mươi lệnh trở lên là ưu tú.

Loại bàn phím này chế tạo cực kỳ đơn giản, Diệp Trùng giao nhiệm vụ này cho một xưởng chế tạo bình thường, hần đặt mua năm ngàn bàn phím.

Nếu như muốn bồi dưỡng năm ngàn người này thành sư sĩ, quang giáp cần năm ngàn cái.

Năm ngàn cái quang giáp, vô luận đặt ở đâu, đều là một con số không nhỏ. Tài liệu là một con số vô cùng khổng lồ, mà chế tạo cũng tốn thời gian, công sức. Quang não, hệ thống quét hình, động cơ... kỹ thuật liên quan quả thật quá nhiều!

Loại huấn luyện ba người tiến hành trước mắt này chỉ là việc bắt đắ dĩ. Không có quang giáp, mấy người này vĩnh viễn không sao thành sư sĩ.

Vấn đề rất lớn, nhưng Diệp Trùng không hề vì vậy mà mất đi bình tĩnh.

Nếu như có đủ kim loại, vấn đề ngược lại không lớn. Trên tay Diệp Trùng có máy móc đỉnh cao nhất, chế tạo ra một số thiết bị sản xuất tự động rất dễ dàng. Nhưng vấn đề là, muốn có được lượng lớn kim loại thì bắt buộc phải tiến vào Darkness.

Muốn tiến vào Darkness, phải có đủ sức mạnh. Muốn có đủ sức mạnh, trừ phi mấy người này có thể trở thành sư sĩ. Muốn thành sư sĩ, mấy học viên này phải có quang giáp.

Vấn đề dường như rơi vào bế tắc.

Nếu như, dùng vật liệu gỗ chế tạo quang giáp thì sao? Tính năng vật liệu gỗ nơi này xuất sắc, nhưng không hề thích hợp dùng để chế tạo một số máy móc có kết cấu phức tạp, thí dụ quang giáp.

Xem ra, chỉ có sản xuất trước một loại sản phẩm quá độ thôi, dùng để huấn luyện mấy người này. Diệp Trùng rất mau liền nghĩ ra một loại biện pháp trung hòa. Với hấn mà nói, thiết kế một loại máy móc chiến đấu, không hề là vấn đề quá khó khăn gì.

Chiến cơ đầu tiên bị Diệp Trùng gạt ra ngoài, loại máy móc đổi hướng khó khăn này, tính thực dụng trong vũ trụ quá thấp. Điều chủ yếu trước mắt nhất là để bọn họ có thể học được làm sao quen với gánh nặng mà đổi hướng tốc độ cao mang lại, học tập làm sao sử dụng quang não và hệ thống quét hình, làm sao khóa kẻ địch, làm sao bắn, làm sao thực hiện phối hợp chiến thuật.

Yêu cầu đối với máy móc mới thế này liền vù cái vọt ra: có thể đổi hướng linh hoạt, có quang não và hệ thống quét hình, có vũ khí công kích tầm xa, còn có hệ thống bảo hộ.

Vừa mới hít một hơi không khí tươi mới, Diệp Trùng lại chui vào căn cứ dưới đất của hấn, ba ngày sau, hấn cầm một bộ sơ đồ thiết kế hoàn chỉnh đi ra.

Mà lần này, làm trợ thủ cho hấn là Hy Ngôn. Hy Ngôn nhìn thấy sơ đồ liền có chút nghếch mặt.

- Thầy, đây là cái gì?

Một vật thể giống như quả cầu, đường kính khoảng sáu mét. Bề mặt của nó có hai đại tròn rộng không tới một mét giao thoa vuông góc với nhau. Trên mặt mỗi cái đại tròn phân bố đều đặn mười sáu lỗ.

- Máy huấn luyện, nhiệm vụ hiện giờ của người chính là phải giản hóa kết cấu này của chúng. Giản hóa kết cấu, tăng tính ổn định. Hiểu rõ chưa? Diệp Trùng hỏi Hy Ngôn. Sở dĩ chọn Hy Ngôn là vì kinh nghiệm của Hy Ngôn phong phú hơn Christine.

- Hiểu rõ. Hy Ngôn nhìn chằm chằm sơ đồ, gật đầu theo bản năng.

Diệp Trùng phẩy tay: “Được rồi, đi làm đi.” Nói xong hấn liền phẩy tay mặc kệ, bỏ lại Hy Ngôn về mặt ngây ngốc, tự mình đi làm việc của mình.

Chỉ qua một ngày, Hy Ngôn liền tới tìm Diệp Trùng.

Diệp Trùng nhìn sơ đồ, gật đầu vừa ý, hơi làm chút thay đổi nhỏ: “Hoàn thành không tệ. Ừ. Kết cấu đã giản hóa rất nhiều, máy móc giống thế này, giá thành đại khái mỗi cái bao nhiêu?”

Hy Ngôn đối với máy huấn luyện này có chút không hiểu rõ. Kết cấu hình cầu giống thế này, căn bản không thích hợp bay trên không. Nó ở trong không khí rất khó giữ ổn định, so với chiến cơ thì tệ hơn nhiều. Ngoài ra, sức cản không khí mà nó phải chịu cũng nhiều hơn chiến cơ nhiều, tốc độ so với chiến cơ cũng chậm hơn nhiều. Chỗ tốt duy nhất của nó có lẽ chính là đổi hướng linh hoạt, mười sáu cái lỗ để động cơ phun khí phía trên hai cái đại tròn cắt nhau vuông góc có thể để chúng làm ra rất nhiều đổi hướng khó bề tưởng tượng.

Giá thành? Hy Ngôn ngờ ra. Lập tức tính toán một lát: “Nó cần dùng tài liệu gì?”

- Hoa xuân mộc. Diệp Trùng nghĩ cũng không nghĩ, liền buột miệng nói ra.

Hy Ngôn lại ngó người, Hoa xuân mộc là vật liệu gỗ rẻ nhất. Hắn thành thật nói: “Nếu như là Hoa xuân mộc, có lẽ chỉ cần ba ngàn úc thì có thể chế tạo được.”

- Ủ, người đi tìm xương đặt hàng, năm ngàn cái, mười lăm triệu úc. Diệp Trùng mau lẹ nói.

- Động cơ thì sao? Hy Ngôn hỏi.

- Dùng động cơ hiệu LLK-1, ta nhớ hình như là một ngàn úc một cái. Diệp Trùng nói.

Hy Ngôn cũng cực kỳ quen thuộc với giá cả: “Nếu như chúng ta mua nhiều, có thể ưu đãi một chút. Nếu năm ngàn cái, chỉ cần bốn triệu úc.” Hắn hoàn toàn không hiểu thầy muốn làm gì, động cơ LLK-1 là một động cơ cổ tới mức không thể cổ hơn. Trừ rẻ ra, không có ưu điểm gì khác.

Năm ngàn người quả nhiên không phải rất dễ nuôi a, chính là máy huấn luyện thể này cũng đã tốn của mình hai mươi triệu úc. Nếu như phải mua chiến cơ, tiền trên tay mình vẫn không đủ trang bị cho một ngàn người.

Còn có quang não, còn có hệ thống quét hình, ừ, còn có hệ thống bảo hộ, Diệp Trùng không muốn mấy học viên đã tốn của hắn nhiều sức lực như vậy vì thao tác không đúng mà mất mạng trong huấn luyện.

Phiên phức lớn a!

Ba thứ này đều cần Diệp Trùng tự mình hoàn thành, công trình to lớn, Diệp Trùng cũng cảm thấy có chút khiêu chiến cực hạn bản thân.

Căn cứ dưới đất, trong phòng thí nghiệm điều bồi, khắp nơi đặt đầy hạp điều bồi. Năm ngàn cái quang giáp cũng tức là cần năm ngàn quang não sinh vật, may mà việc chế tạo quang não sinh vật không hề giống quang não bình thường, nếu không, Diệp Trùng nhất định phải phun máu mà chết. Nhưng, chính là như thế, hắn cũng đủ sắc, năm ngàn hạp điều bồi bày ra, cảnh tượng có thể nói là hoành tráng.

Hệ thống quét hình càng tốn nhiều tinh lực của Diệp Trùng hơn, bởi vì không có kim loại quen thuộc, tất cả tài liệu đều cần dùng tài liệu tại chỗ. May mà Diệp Trùng đều đã tiến hành phân tích tham số với gần như tất cả tài liệu thường thấy, nếu không, điều này với hắn mà nói, là một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành. Vì tiết kiệm thời gian, hệ thống quét hình hắn chế tạo chỉ là bản giản hóa, nhưng cho dù như vậy, mỗi ngày nhiều nhất cũng chỉ hoàn thành một trăm cái, cứ thế mà tính tiếp, đại khái cần gần thời gian hai tháng mới có thể hoàn thành. Đây là một loại hệ thống quét hình đơn giản nhất ghi chép trong con chip của Khuê.

Cứ tính tiếp, Diệp Trùng đã xác định mình căn bản không sao chế tạo được hệ thống bảo hộ, do đó hắn không chút do dự tìm tới Tô Môn Tây Gia Hoa. Sự coi trọng đối với Diệp Trùng của Tô Môn Tây Gia Hoa tự không cần nói, lập tức kêu đại sư Tập Lỗ tới.

Đại sư Tập Lỗ hai mắt phát sáng nhìn chằm chằm sơ đồ thiết kế, không chút do dự đánh nhịp mua lấy. Lần này đương nhiên cũng là chia phần trăm sử dụng, với lại, Tô Môn Tây Gia Hoa sẽ cung cấp miễn phí cho Diệp Trùng năm ngàn bộ, đối với hành vi gian thương của Diệp Trùng, vô luận Tô Môn Tây Gia Hoa hay là đại sư Tập Lỗ, cũng đã sớm có chuẩn bị tâm lý. Hai người biết rõ tính quan trọng của bộ kỹ thuật này, đồng ý tại chỗ.

Vấn đề năm ngàn bộ hệ thống bảo hộ đã giải quyết, ngoài ra mình còn nhận được một phần lợi nhuận trường kỳ cực kỳ khả quan, Diệp Trùng đối với hành động lần này vừa ý phi thường.

Bây giờ, tới lượt mình khổ cực rồi, năm ngàn bộ hệ thống quét hình a!

564. Chương 564: Quân Đoàn Trôi Nước

Thổ huyết a thổ huyết! Cho dù là hệ thống quét hình bản giản hóa, năm ngàn bộ cũng gần như muốn cái mạng già của hần. Bất quá, có Hy Ngôn giúp đỡ, cả chu kỳ so với dự kiện rút ngắn không ít.

Mà chính ngay lúc này, năm ngàn máy huấn luyện Diệp Trùng đặt mua đã về. Diệp Trùng không thể không mở rộng bãi đáp của trang viên, dùng để đặt máy huấn luyện. May mà trang viên của hần đủ lớn, nếu không, nhiều máy huấn luyện thế này để ở đâu cũng là một vấn đề.

Năm ngàn máy huấn luyện đặt chính tề ở bãi đáp, nhưng nếu như từ trên không nhìn xuống thì phẳng phất như năm ngàn cái bánh trôi cuộn tròn, xếp chỉnh tề.

Sân huấn luyện của năm ngàn học viên cách bãi đáp cực kỳ gần, nhưng toàn bộ tất cả học viên đều tập trung tinh thần thực hiện huấn luyện của mình, không ai ánh mắt đảo về phía này. Huấn luyện tốc độ tay, đã có sáu mươi phần trăm học viên thông qua, hiện giờ chỉ còn lại bốn mươi phần trăm học viên vẫn chưa đạt chuẩn. Nhưng bọn họ cách chuẩn cũng chỉ có một lần ranh, có lẽ chỉ cần một tuần, tất cả học viên đều sẽ đạt chuẩn.

Học viên đã đạt chuẩn hiện giờ đều đang tiến hành làm quen miếng mô hình bàn phím đó, khẩu lệnh phức tạp làm bọn họ đau đầu vô cùng. Bọn họ hoàn toàn không biết mấy chỉ lệnh này là có ý gì, học vẹt thế này, làm rất nhiều học viên kêu khổ không thôi. Nhưng bọn họ cũng biết không có chỗ lựa chọn, trước mắt cũng chỉ có căng da đầu ra mà gặm từng chút một.

Khảo nghiệm này chính là trí nhớ, có vài học viên thông minh, rất mau liền thể hiện ra.

Diệp Trùng phát hiện, có một học sinh, chỉ tốn thời gian ba ngày thì đã mang mấy chỉ lệnh phức tạp này đọc như cháo chảy, lại tốn ba ngày, nhập chỉ lệnh độ khó là ba, tốc độ đã đạt tới một trăm năm mươi lệnh mỗi phút.

Loại tốc độ này, chính nhân vật cường hãn như Diệp Trùng đây cũng cảm thấy không thể tin được. Có vài thiên tài, thường là chôn vùi trong cát đá, trước khi chưa phát hiện, nó cũng chỉ là một cục đá bình thường. Nhưng một khi được khai quật ra, nó sẽ phóng ra ánh sáng chói mắt.

Không chút nghi vấn, học viên này có thiên phú như vậy, Diệp Trùng tự nhiên sẽ không nhìn mà không thấy. Học viên này không phải Đoàn Khiêm, không phải chị em Thù Mạc Nhi được chú ý, mà là một thiếu niên bình thường có biểu hiện bình thường trong huấn luyện trước đó. Tên của hần là An Bĩ Lạc Kỳ, hần được Diệp Trùng chọn ra từ trong đám học viên.

Hần sẽ tiếp thụ huấn luyện càng nghiêm khắc hơn, mà Diệp Trùng sẽ tự mình huấn luyện hần thành một sư sĩ đạt chuẩn.

Điều An Bĩ Lạc Kỳ cần phải đối mặt đầu tiên chính là vấn đề thể lực, hần tuy đã trải qua huấn luyện thể lực khoảng thời gian này, nhưng trong mắt Diệp Trùng, điều này còn lâu mới đủ.

Tất cả học viên đều tràn ngập tò mò với năm ngàn quả cầu tròn đặt ở bãi đáp không xa đó. Không chỉ bọn họ, chính Liêu Tam phụ trách giám sát cũng tò mò giống vậy. Diệp Trùng chính là cái tên của đại sư vũ khí đứng đầu, rất hiển nhiên, đây là một tác phẩm mới của hần. Liêu Tam đối với con nhện lớn của Diệp Trùng đã chảy nước miếng rất lâu rồi, nhưng hần tự biết không có thể diện lớn như Tuyên Ninh, ngại mở miệng đòi.

Năm ngàn máy huấn luyện đối với đám học viên mà nói, là một động lực khổng lồ. Đặc biệt là khi bọn họ được biết, một khi bọn họ hoàn thành yêu cầu nhập chỉ lệnh, vậy thì bọn họ sẽ có thể có được một máy huấn luyện thế này.

Mà sau khi biết được mấy cái máy huấn luyện này có thể bay được, trong đám học viên đã bùng nổ tiếng hoan hô khổng lồ. Trừ Đoàn Khiêm và chị em Thù Mạc Nhi, học viên khác đều là người bình thường, trên người bọn họ không có thần niệm, tự nhiên cũng chưa từng điều khiển chiến cơ. Bọn họ đã sớm vô cùng ngưỡng mộ mấy xạ thủ đó, bây giờ được biết mình lại cũng có thể điều khiển máy bay, cực khổ chịu mấy ngày này lập tức cảm thấy xứng đáng.

Loại cảm thụ này tự nhiên không phải thứ Diệp Trùng có thể hiểu được, nhưng hẳn cũng nhìn ra nhiệt tình huấn luyện của mấy học viên này cực kỳ cao. Điểm này vượt xa ra ngoài ý liệu của hẳn, bởi vì học vệt mấy chỉ lệnh này kỳ thật khá là khô khan, không ngờ mấy học viên này lại nhiệt tình bốc cao như vậy. Nhưng đây là việc tốt, hẳn đương nhiên không đánh tan tính tích cực của bọn họ.

Vừa mới hoàn thành năm ngàn bộ hệ thống quét hình bản giản hóa, Diệp Trùng cũng mệt phờ người, còn Hy Ngôn, trực tiếp mệt ngã quỵ. Nhưng Diệp Trùng không hề cho mình nghỉ ngơi, việc hẳn cần làm quá nhiều.

Thích ứng Thần sau khi thăng cấp, đây chính là một trong những nhiệm vụ quan trọng trong đó. Một đứa trẻ cầm một cái búa nặng sắc bén, kết quả dễ nhất chính là tự làm thương chính mình. Đối với Diệp Trùng hiện giờ mà nói, Thần chính là giống một cái búa nặng sắc bén, tuy uy lực khổng lồ nhưng muốn điều khiển tùy ý, lại cần có thời gian.

An Bĩ Lạc Kỳ kinh ngạc nhìn Diệp Trùng, khi hẳn được dắt tới sân huấn luyện trong căn cứ dưới đất của trang viên, hẳn cũng không kinh ngạc giống thế này. Diệp Trùng từng nhịp, từng phách, làm động tác võ thuật cơ bản nhất, thường vừa làm liền mấy tiếng, làm đi làm lại trên vụn lụn. Rất khó tưởng tượng, một vị đại sư võ thuật lại mỗi ngày vẫn làm huấn luyện cơ sở thời gian dài như vậy.

Hẳn biết rõ may mắn của mình, cũng trở nên càng thêm quý trọng. Mỗi ngày đều cần rèn kiên trì huấn luyện khô khan không gì sánh bằng, hẳn mỗi ngày đều cố vũ mình trong lòng, học tập theo Diệp Trùng.

Thiên phú của An Bĩ Lạc Kỳ xuất chúng phi thường, đây là chỉ phương diện đầu óc. Diệp Trùng cảm thấy hẳn là sư sĩ trời sinh, tư duy bình tĩnh, trí nhớ xuất chúng, tình tình cứng cỏi. Điều duy nhất không được tốt chính là tố chất thân thể hẳn, giống như thiên phú trời sinh của hẳn, thể chất hẳn trời sinh không coi là rất tốt. Trải qua tôi luyện của Diệp Trùng trong thời gian dài như vậy, tuy trở nên khỏe mạnh nhưng cự ly cách trong lòng Diệp Trùng còn rất xa. Nhưng huấn luyện ở phương diện khác, đặc biệt là phương diện chiến thuật, hẳn lại biểu hiện ra tài hoa kinh người.

An Bĩ Lạc Kỳ khá thích hợp trở thành một sư sĩ đánh xa, đáng tiếc trên tay Diệp Trùng không có quang giáp tầm xa, chỉ đợi tới Darkness xây dựng căn cứ rồi nói tiếp.

Có Diệp Trùng tự mình chỉ dẫn, tiến bộ của An Bĩ Lạc Kỳ so với mấy học viên ở ngoài kia đó thì mau chóng hơn nhiều. Đãi ngộ này, chính Đoàn Khiêm cũng đổ mắt vô cùng. Đoàn Khiêm là học viên có tiến bộ nhanh nhất ngoài An Bĩ Lạc Kỳ. Điều kiện thân thể của hẳn ở trong năm ngàn người là xuất sắc nhất. Người có thể tự mình tạo ra một con đường, làm sao lại là hạng ngu ngốc?

Hẳn là người đầu tiên tiến vào máy huấn luyện. Khi máy huấn luyện cuộn tròn, cuộn tròn bay lên không, phía dưới là ánh mắt ngưỡng mộ của vô số người. Bỗng, máy huấn luyện đột nhiên giống như quả bóng xì hơi, không chịu điều khiển, cuối cùng rơi cái bình trên đất, khi Đoàn Khiêm choáng váng, xây xẩm bò ra từ buồng lái, sân huấn luyện yên lặng như tờ, tiếp đó bùng phát trận cười lớn rần rần.

Càng lúc càng nhiều học viên bắt đầu học tập làm sao điều khiển máy huấn luyện. Khi bọn họ chui vào trong buồng lái, nhìn thấy bàn điều khiển hoàn toàn giống y chang mô hình bàn phím bọn họ dùng huấn luyện, bọn họ mới biết mấy chỉ lệnh đó là hàm nghĩa gì.

Nghé con mới sinh không sợ hổ, bọn họ hoàn toàn không biết hai chữ nhát gan viết thế nào. Nhất thời, trên không khắp nơi là quả cầu tròn bay loạn xạ, chốc chốc có máy huấn luyện không khống chế được, chúi đầu chui vào trong đất. Qua một lát mới lảo đảo bay lên trên không.

Diệp Trùng hiện giờ mới chúc mừng mình đã trang bị mấy máy huấn luyện này hệ thống bảo hộ, nếu không, rơi từ độ cao cao như thế, mấy học viên này khẳng định té thành tương thịt. Có hệ thống bảo hộ, bọn họ chẳng qua chỉ cảm thấy choáng váng, xây xẩm.

Đám học viên trên không ngược lại chơi rất vui vẻ, học viên phía dưới, còn có mấy chiến sĩ của thị vệ doanh trực thuộc vương thất đó, bị liên lụy rồi. Thứ lớn như thế đập xuống, bị đập trúng trừ tiêu tủng ra cũng không còn kết cục khác. Cho nên trong ngày đầu tiên khi Đoàn Khiêm bắt đầu điều khiển máy huấn luyện, thị vệ doanh trực thuộc vương thất vốn dĩ vẫn đồn trú ở bên ngoài trang viên của Diệp Trùng liền lùi ra ngoài một trăm năm mươi cây số. Cùng đi dời đồng thời với bọn họ còn có mấy học viên không được Diệp Trùng chọn trúng, còn học viên trong trang viên của Diệp Trùng, vẫn huấn luyện như thường.

Tiếng la hét của Liêu Tam vang vọng trong trang viên: “Đám nhãi nhép, hì hì, ai dám không ra sức chút, vậy thì đợi bị nện đi. Con bà nó, các người hỏi ta chỗ nào an toàn? Ha ha, các người là lũ ngốc sao? Sao không động cái não sắp rỉ sét đó của các người một chút đi? Trên trời! Đúng, chính là trên trời! Muốn không bị nện, thì con bà nó mau hoàn thành huấn luyện chút. Sớm lên trời chút, sớm an toàn chút, tới lúc đó các người muốn nện ai thì nện người đó! Đương nhiên, bà nó, ai nếu dám nện trúng ông, xử lý theo mưu sát tướng lãnh quốc gia!”

Mấy học viên vẫn chưa hoàn thành huấn luyện đó ai nấy toát mồ hôi hột, động tác trên tay lập tức nhanh lên vài phần. Huấn luyện vốn dĩ Diệp Trùng cho rằng ít nhất còn cần một hai tuần mới có thể hoàn thành lại toàn bộ đạt chuẩn trong ba ngày.

Việc này cũng làm Diệp Trùng học được, tiềm năng của con người dưới sự thúc ép của nguy hiểm, mới dễ bị khai quật nhất.

Nhận được sự khai phá lần này, thế là Diệp Trùng mang phương châm có tính chỉ đạo này, trước sau xuyên suốt trong huấn luyện đám học viên này. Ừm, nếu như Mục Thương có mặt, hẳn nhất định sẽ làm càng thêm xuất sắc phương diện này, Diệp Trùng bất giác nghĩ.

Mục Thương...

Trái tim vốn dĩ bình tĩnh của Diệp Trùng, bỗng nóng lên. Nhìn chằm chằm nơi xa một cách vô ý thức, Diệp Trùng thầm tự nắm chặt nắm tay.

Đột nhiên, Liêu Tam chạy tới cáo từ Diệp Trùng: “Đại nhân, tôi vừa mới nhận được mệnh lệnh, chúng tôi sẽ rút về chỗ của mình.”

Diệp Trùng ngớ người. Liêu Tam là một giáo quan đạt chuẩn, mặc kệ hắn đối với kế hoạch huấn luyện của Diệp Trùng có bao nhiêu nghi vấn, đều sẽ không chút sơ sót hoàn thành. Không có Liêu Tam, Diệp Trùng cần tự mình tới quản lý mấy học viên này, mà lịch của hắn đã xếp đầy nhóc, nào rút ra được thời gian.

Diệp Trùng nhíu mày: “Sao thế?”

- Là bộ hạ tự mình ra mệnh lệnh. Liêu Tam nghiêm mặt nói: “Mâu thuẫn của nước Đông Vân ta và Tây Hàn đã có xu thế kịch liệt, biên cảnh gần đây cực kỳ không ổn định. Đại chiến có thể bộc phát bất cứ lúc nào, là thị vệ doanh trực thuộc bộ hạ, chúng tôi cần bảo vệ an toàn của bộ hạ.”

Trong lòng Diệp Trùng hiểu rõ là chuyện thế nào, nghĩ đi nghĩ lại, thần sắc hờ hững gật đầu: “Được thôi. Chúc người may mắn. Ừ, đúng rồi, cũng mang con nhện lớn của Tuyên Ninh đưa cho hắn.” Chẳng trách Tuyên Ninh khoảng thời gian này lại không tới lấy con nhện lớn.

- Vâng! Liêu Tam hành lễ với Diệp Trùng, rồi xoay người bỏ đi.

Sau khi Liêu Tam đi, Diệp Trùng lập tức đi về phía sân huấn luyện. Hắn có một loại cảm giác áp bức cực kỳ dữ dội. Hắn biết, đại chiến lập tức bắt đầu, nước Đông Vân đã hoàn thành thay đổi trang bị cho quân đội, thực lực quân sự được tăng cao trước giờ chưa từng có. Tô Môn Tây Gia Hoa đã đợi một ngày rất rất lâu, trận đại chiến này sớm muộn sẽ bùng nổ.

Một khi chiến tranh bùng nổ, an toàn trước mắt liền bị phá vỡ. Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, đây lại là thời cơ bỏ đi tốt nhất. Diệp Trùng tin rằng, với thực lực hiện giờ của nước Đông Vân, có được thắng lợi trận chiến này chỉ là việc sớm muộn. Mà nếu như đợi nước Đông Vân chiến thắng nước Tây Hàn, Diệp Trùng vẫn chưa rời khỏi, lúc đó muốn bỏ đi, không phải là việc dễ dàng. Đặc biệt còn mang theo năm ngàn người này.

Cơ hội duy nhất, chính là nhân lúc Tô Môn Tây Gia Hoa tập trung vào chiến tranh, không rảnh chú ý tới mình, rời khỏi nước Đông Vân.

Còn nơi đến, Diệp Trùng đã nghĩ xong rồi.

Đám học viên cực kỳ thích huấn luyện hiện giờ, huấn luyện hiện giờ so với huấn luyện khô khan tới mức muốn làm người ta tự sát khoảng thời gian trước, thú vị hơn nhiều. Ngoài ra, đối với rất nhiều người bọn họ mà nói, có thể bay là ước mơ cả đời bọn họ. Bay, vô luận là ở nước Đông Vân hay là ở Tây Hàn, Nam Châu, đều là độc quyền của xạ thủ.

Trong mắt bọn họ, máy huấn luyện thần kỳ không gì sánh được. Hệ thống quét hình, có thể làm cho người bình thường không có thần niệm biết được chỗ ngoài tầm mắt có cái gì. Còn có cái thứ gọi là quang não đó, càng thần kỳ hơn. Tốc độ của máy huấn luyện so với chiến cơ thua rất xa nhưng lại cực kỳ linh hoạt, nó có thể bay siêu thấp, dán sát mặt đất năm mét.

Đây cũng là điều mà Diệp Trùng yêu cầu mỗi học viên đều phải làm được, bay siêu thấp. Diệp Trùng mỗi ngày đều dẫn theo tất cả học viên, không ngừng bay tới bay lui. Huấn luyện đơn độc của An Bĩ Lạc Kỳ cũng không thể không bỏ qua, hẳn hiện giờ cũng theo đội ngũ cùng huấn luyện.

Cả Tô thành đều biết loại vật thể bay quái dị này, mọi người cũng từ sự kinh ngạc ban đầu tới sự quen thuộc như thường sau đó. Nghe đồn, công xưởng nhận đặt hàng máy huấn luyện của Diệp Trùng đó đã nhận được lượng lớn chất vấn liên quan tới loại vật thể bay này.

Phạm vi hoạt động của đám học viên càng lúc càng lớn, mà bài học huấn luyện đánh chớp nhoáng đường dài như thế này trở nên thường thấy vô cùng. Trên không, năm ngàn quả cầu tròn dày đặc, bay vèo vèo qua, rất khó nói là hoành tráng hay là hài hước, nhưng mỗi người từng thấy qua đều có ấn tượng sâu sắc vô cùng.

Có lúc mấy học viên này thậm chí còn bay mấy ngàn dặm, mà đám vật thể bay với quy mô lớn thế này, từng dẫn tới cảnh giác của rất nhiều đội phòng thủ địa phương. Nhưng rất mau, tin tức liên quan tới đội ngũ kỳ quái này của đại sư Diệp Trùng lan truyền đi khắp nước Đông Vân, điều này cũng làm cho mấy quan viên địa phương đó thở phào.

Đại sư Diệp Trùng đang được bệ hạ sủng ái, ai cũng không làm khó dễ một nhân vật có trọng lượng thế này trên việc nhỏ xiu này. Có quân đội vài địa phương thậm chí còn chủ động ra về thân thiện với mấy học viên này.

Không thể không nói, trải qua huấn luyện trường kỳ, việc bay của đám học viên này thành thực hơn nhiều. Phối hợp lẫn nhau cũng giống như thế, nhưng Diệp Trùng biết, mấy học viên này hiện giờ vẫn là cái mã ngoài, chỉ nhìn đẹp mà thôi. Điều duy nhất làm hắn hơi yên tâm chính là trình độ bắn của mấy học viên này, ai nấy đều nhắm chuẩn.

Thay đổi trang bị mang lại cho Diệp Trùng tài phú khổng lồ, Diệp Trùng liền chuẩn bị đi mua một số tài liệu, ai biết vì cực thể khẩn trương, vật tư đều bị khống chế. Diệp Trùng chỉ đành đi tìm Tô Môn Tây Gia Hoa.

- Người cần nhiều thứ như vậy làm gì? Tô Môn Tây Gia Hoa nhìn thấy tài liệu khổng lồ liệt ra trên danh sách, không khỏi bị dọa nhảy dựng.

Diệp Trùng thần sắc bình tĩnh: “Thay đổi trang bị.”

Tô Môn Tây Gia Hoa bưng tỉnh ngộ, thì ra là thay đổi trang bị cho năm ngàn học viên đó, chẳng trách số lượng mấy tài liệu này khổng lồ như vậy. Hắn nghĩ tới biệt danh “Quân đoàn trôi nước” của bên ngoài đối với đội ngũ này của Diệp Trùng, không khỏi cười ha ha: “Tốt, bán cho người, nhưng người cũng biết hiện giờ cực thể khẩn trương, mỗi tài liệu tăng giá hai mươi phần trăm, thế nào?” Gần như tất cả tiền của Diệp Trùng đều chảy qua từ chỗ này của hắn, mà tài phú Diệp Trùng có hiện giờ, ngay cả hắn cũng có chút đỏ mắt. Khó có cơ hội này, không độc ác cào hắn một cái làm sao đối đãi với bản thân?

Diệp Trùng biểu tình không chút biến hóa, gật đầu nói: “Được.”

- Quân đoàn trôi nước của người thay đổi trang bị, ừ, chẳng lẽ muốn đổi thành Quân đoàn sủi cảo? Hì hì! Tô Môn Tây Gia Hoa cười nhạo nói. Do máy huấn luyện hình dáng như trôi nước, với lại tốc độ chậm chạp, bay cũng run lẩy bẩy, bị người ta gọi đùa là quân đoàn bánh trôi.

Diệp Trùng mặc kệ hắn, cầm lấy bút phê xoay người bỏ đi

565. Chương 565: Bỏ Đi

Từng đồng, từng đồng tài liệu chuyển tới trang viên của Diệp Trùng, mặc dù giá của mấy tài liệu này so với bình thường đắt hơn hai mươi phần trăm, nhưng Diệp Trùng vẫn cho rằng đáng. Hầu hết hiện kim trên tay hắn, toàn bộ đều dùng để mua tài liệu, đặc biệt là một số tài liệu hiếm có, hắn càng có bao nhiêu cần bấy nhiêu. Có bút phê của Tô Môn Tây Gia Hoa, Diệp Trùng mua mấy tài liệu này có thể nói là thoải mái vô cùng.

Ở Tô thành, mấy thương gia lớn đó không ai không phải đại quý tộc, bọn họ tin tức nhanh nhạy, đối với vị đại sư Diệp Trùng đang được bộ hạ ân sủng, không ai không ra sức xu nịnh. Mà Diệp Trùng tuy vẫn vẻ mặt lãnh đạm nhưng người tới không từ chối. Điều này làm mấy quý tộc này vui mừng ngoài ý muốn, từ việc này tạo quan hệ được với nhân vật lớn này, đây là một việc tuyệt vời biết bao a!

Ai cũng không có nghi vấn gì với việc hắn mua tài liệu, đại sư vũ khí, tích trữ một số nguyên tài liệu, là việc bình thường vô cùng. Càng hướng chi, trên tay hắn còn có bút phê của bộ hạ. Tới cuối cùng, tài liệu hắn thu được vượt xa so với dự tính của hắn rất nhiều, mà trong đó có rất nhiều, hắn thậm chí không tốn một đồng, một cắc nào. Có vài thương gia thậm chí còn tặng thêm mấy bay vận tải vận chuyển hàng hóa nữa.

Christine mở to miệng hỏi: “Thầy, người mua nhiều tài liệu như vậy làm gì?”

- Có sử dụng. Diệp Trùng không giải thích. Kỳ thật Christine làm một học sinh cực kỳ không tệ, nàng có thiên phú ưu tú, cần cù khắc khổ, tiến bộ cực nhanh, điều quan trọng nhất là nàng vẫn còn rất trẻ. Nhưng Diệp Trùng không hề định dẫn nàng ta theo, đây là điều hắn đã định sẵn từ sớm.

Huấn luyện mỗi ngày dày đặc tới mức không có chút thành thời.

Mà Diệp Trùng cũng bắt đầu tiến hành cải tạo lớn đối với năm ngàn người này. Đối với quân đội, hắn đã sớm không phải là tay mơ. Chế độ đẳng cấp nghiêm ngặt của quân đội, còn có quân kỷ nghiêm khắc, chế độ thưởng phạt, dưới sự bào chế của hắn, từng hạng mục đã sinh ra. Mà mấy thứ này, Diệp Trùng đều đã sớm xe nhẹ, đường quen.

Mấy người đột xuất trong huấn luyện bình thường mà Diệp Trùng chọn ra đó đảm nhận quân quan cấp thấp. Hiệu quả cực kỳ rõ ràng, khí chất của năm ngàn người này cũng mau chóng xảy ra biến hóa, thay đổi phong cách tản mạn mọi khi.

Trên sân huấn luyện, năm ngàn người đứng thành năm hình vuông chỉnh tề, biểu tình mỗi người đều cực kỳ nghiêm túc, đứng thẳng người.

Diệp Trùng đứng trước mặt bọn họ, mặt không cảm xúc. Đám học viên kính sợ Diệp Trùng vô cùng, có tin tức nhỏ lưu truyền giữa bọn họ, đại sư Diệp Trùng có quyền lực xây dựng một đội cận vệ năm ngàn người. Điều này làm bọn họ cao hứng phi thường, ở nước Đông Vân, có thể có tư cách trở thành thị vệ của nhân vật trứ danh giống đại sư Diệp Trùng thế này là một việc cực kỳ vinh quang. Càng hướng chi, bọn họ một năm trước đều chỉ là người bình thường, là người bình thường ngay cả thần niệm cũng không sao phóng ra được. Nhưng từ sau lúc này, trên người bọn họ cũng sẽ được đánh lên dấu ấn của Diệp Trùng. Phát triển tương lai của Diệp Trùng, trực tiếp quyết định vận mệnh phía trước của bọn họ.

- Bắt đầu từ hôm nay, các người chính là đội cận vệ tư nhân của ta. Nếu như có ai không nguyện ý, đứng ra. Giọng nói của Diệp Trùng rất bình thường.

Mấy học viên đứng nghiêm túc, ai nấy khó che giấu vẻ kích động, nhưng bọn họ vẫn cố sức đè nén, chỉ là lồng ngực kéo ra càng thêm thẳng tắp. Hôm nay, tin tức có liên quan tới đội cận vệ tư nhân cuối cùng đã được chứng thực. Cũng tức là nói, tiền đồ sau này của bọn họ cuối cùng cũng chắc chắn rồi.

Giọng nói bình đạm của Diệp Trùng tiếp tục vang lên: “Là đội cận vệ tư nhân của ta, các người sẽ đi theo bước chân của ta. Các người sẽ rời khỏi cha mẹ, người thân của các người, rời khỏi quê hương quen thuộc của các người. Ta cho các người thời gian mười phút suy nghĩ.”

Không có ai động đậy, Diệp Trùng không hề biết, ở nước Đông Vân, rời khỏi quê nhà là một việc vô cùng phổ biến. Nam nhi chí tại bốn phương, mà mấy thiếu niên thành xạ thủ đó càng phải du lịch khắp nơi, mài dũa kỹ xảo của mình. Quá trình này rất gian khổ, với lại nguy hiểm, rất ít người có thể trở về.

Không có ai rời khỏi. Kết quả này làm Diệp Trùng vô cùng vừa ý. Tuy mấy thiếu niên này cách chiến sĩ đạt chuẩn vẫn còn rất xa nhưng lại là chiến sĩ Diệp Trùng tạo ra theo suy nghĩ của mình. Diệp Trùng không phải không cảm thấy hứng thú với xạ thủ, nhưng thứ Diệp Trùng cần lại là xạ thủ có thể điều khiển quang giáp, mà một điểm này, căn bản mang tất cả xạ thủ đào thải sạch, thân thể bọn họ thật sự quá yếu. Một xạ thủ có thể điều khiển quang giáp là cực kỳ cường đại, đặc biệt là đối với sinh vật giống như là Xích vĩ thú, có lực sát thương cực mạnh.

Nhưng trừ thiên tài cực kỳ ít ỏi, lại có ai có thể làm được tới mức có cả hai?

Mấy học viên này sẽ là vốn yên thân gởi phận của mình, Diệp Trùng mang tất cả tiền bạc còn lại trên tay dùng cho mấy học viên này làm phí an gia. Lập tức làm hảo cảm đối với Diệp Trùng của mấy thiếu niên này tăng mạnh.

Diệp Trùng gọi Hy Ngôn lại: “Trong kỹ sư chế tạo vũ khí người biết, có người thực lực không tồi nhưng không có gì ràng buộc không?”

Hy Ngôn nghĩ đi nghĩ lại, nói: “Có mấy người.”

- Đưa ta danh sách và địa chỉ. Diệp Trùng nói rất dứt khoát.

Diệp Trùng tìm tới đại sư Tập Lỗ.

Đại sư Tập Lỗ nghe thấy Diệp Trùng tới tìm lão, lập tức dừng tất cả hoạt động trên tay lại. Lão biết Diệp Trùng sẽ không tới tìm lão uống trà, hỏi thẳng: “Người tại sao nghĩ tới việc chạy tới chỗ này của ta? Việc gì?”

Diệp Trùng đưa danh sách tới trước mặt đại sư Tập Lỗ: “Ta cần mấy người này.”

Đại sư Tập Lỗ nhìn quét qua một cái, không nói hai lời: “Được.” Sau đó xoay người dặn dò thuộc hạ hai câu, rồi xoay mặt lại: “Người phải đợi một lát. Người tại sao muốn tìm bọn họ? Người không phải đã có hai học sinh rồi sao?”

Diệp Trùng tìm một cái có không tồi: “Ta có một hành động, cần người giúp.”

- Ủ. Đại sư Tập Lỗ lập tức có hứng thú: “Là hạng mục lớn gì thế?” Một số hạng mục lớn thường cần rất nhiều đại sư vũ khí cùng nỗ lực, cho nên lão mới hỏi câu này. Diệp Trùng vừa nói tới hành động, điều đầu tiên lão nghĩ tới chính là một hạng mục cỡ lớn.

Diệp Trùng gật đầu: “Đúng.”

- Ha ha, đã nói sớm rồi mà. Thiếu người người nào cần đi ra ngoài tìm? Chỗ này của ta nhiều lắm. Ủ, ta phái hai mươi kỹ sư chế tạo vũ khí giúp việc cho người. Đại sư Tập Lỗ lập tức nhiệt tình vô cùng nói.

Lão không đợi Diệp Trùng đồng ý, liền gọi lại một đồng kỹ sư chế tạo vũ khí. Khi Diệp Trùng nhìn thấy mấy kỹ sư chế tạo vũ khí này tới đứng trước mặt hắn, hắn mới biết đại sư Tập Lỗ có chủ ý gì. Mấy kẻ gọi là kỹ sư chế tạo vũ khí này chẳng qua chỉ là một đám học đồ vô cùng tạp nham, hy vọng bọn họ giúp đỡ, vậy thì đừng nghĩ tới nữa.

Đại sư Tập Lỗ tính rất hay, mấy người này phái tới chỗ Diệp Trùng, nói nghe hay thì là làm trợ thủ, thật ra có ý học tập càng nhiều hơn. Tới lúc, về trở lại, vậy thì sẽ trở thành lực lượng trung kiên.

Diệp Trùng hai mắt nhìn thẳng đại sư Tập Lỗ, không nói tiếng nào.

Đại sư Tập Lỗ mặt già đỏ lên, lập tức có chút ngượng ngập, ho nhẹ một tiếng: “Người cũng biết, cục thế gần đây khá khẩn trương, nhiệm vụ trên tay chúng ta cũng có chút gấp. Cho nên chỉ có thể phái bọn họ cho người, người có rảnh cũng có thể chỉ điểm bọn họ một chút, à, là trao đổi, bọn họ cũng có thể trợ giúp người, đại loại như việc nặng, khó khăn ấy.”

Diệp Trùng vẫn nhìn thẳng đại sư Tập Lỗ, giữ im lặng.

Đại sư Tập Lỗ bị Diệp Trùng nhìn chăm chăm có chút không yên, thấy Diệp Trùng cả nửa ngày cũng không ừ hử gì, bất đắc dĩ lại ho một tiếng: “Ài, con người người, chính là tích cực như thế. Nếu không, chúng ta trả một chút thù lao coi là bồi thường?” Đại sư Tập Lỗ hỏi một câu thăm dò.

- Thù lao gì? Lời Diệp Trùng làm đại sư Táp Lỗ mừng rỡ trong lòng, chỉ là Diệp Trùng có ý nói chuyện, vậy thì tốt. Chỉ cần việc này thành công, vậy thì đối với bọn họ mà nói, đều là một vụ làm ăn không thua thiệt.

Vậy là, Diệp Trùng lại từ chỗ của đại sư Táp Lỗ vét được một đồng tài liệu khá có giá trị, mới “miễn cưỡng” tiếp nhận hai mươi người trẻ tuổi này. Nguyên liệu ở chỗ đại sư Táp Lỗ so với tài liệu có thể mua trên thị trường cao cấp hơn nhiều.

Từ đầu tới cuối, Diệp Trùng đều chỉ có ừ hử vài câu, phần lớn thời gian đều không nói tiếng nào. Đại sư Táp Lỗ đối với kết quả này vô cùng vừa ý, cả gương mặt già cả giống như hoa cúc nở rộ. Rất mau, mấy người trên danh sách của Diệp Trùng được dẫn tới trước mặt hai người.

Đại sư Táp Lỗ như đổi thành con người khác, ho nhẹ một tiếng, thần tình nghiêm túc đi tới trước mặt mấy người này, hắng giọng: “Mấy người các ngươi, căn cứ điều lệ thời chiến của nước Đông Vân, các ngươi đã bị điều động. Bắt đầu từ hôm nay, các ngươi sẽ phục vụ quốc gia vô điều kiện. Vị đại sư Diệp Trùng này sẽ là người phụ trách của các ngươi, điều các ngươi cần làm chính là hỗ trợ y, nghe theo mệnh lệnh của y. Nếu như dám kháng lại mệnh lệnh, sẽ xử lý theo tội quốc gia!”

Trong biểu tình sững sốt của mấy người này, đại sư Táp Lỗ sát khí đằng đằng.

Đại sư Táp Lỗ quay người lại, đối mặt Diệp Trùng, biểu tình hãy còn sát khí đằng đằng vừa rồi lập tức thay đổi, đặc ý hấp háy mắt với Diệp Trùng.

Diệp Trùng cứ như vậy, mang theo một đồng tài liệu quý giá và hai mươi kỹ sư chế tạo vũ khí thanh niên, còn có tám kỹ sư chế tạo vũ khí dân gian về mặt mù mờ, tới giờ vẫn chưa rõ chuyện gì trở về trang viên.

Mấy kỹ sư chế tạo vũ khí này được dẫn tới trang viên, đồng loạt bị phân phối tới dưới tay Christine và Hy Ngôn, bọn họ nửa ngày học tập, thời gian nửa ngày còn lại chính là theo hai người Hy Ngôn và Christine chế tạo linh kiện kỳ lạ, cổ quái trên sơ đồ. Ba mươi người cùng làm việc, tốc độ so với trước không biết nhanh hơn bao nhiêu lần.

Đại chiến rất nhanh liền bùng nổ.

Cục thế trong nước Đông Vân lập tức trở nên khẩn trương, vật giá bắt đầu tăng vọt. Nhưng Diệp Trùng không hề chịu chút ảnh hưởng nào, khi quân đoàn trôi nước của hắn luyện tập, không hề bay về phía biên cảnh, mà là bay về phía bên trong nước Đông Vân, không dẫn tới sự chú ý của bất cứ ai.

Hôm nay, cũng chính là ngày thứ mười mà chiến tranh bùng nổ, Diệp Trùng đột nhiên tập hợp tất cả học viên.

Năm ngàn cái máy huấn luyện chỉnh tề đợi lệnh, bọn họ đều đã tiến vào máy huấn luyện. Trải qua hơn một năm huấn luyện, bọn họ bây giờ đã trong khá lão luyện, đã mang phong cách quân sự rõ nét.

Hành động lần này, Diệp Trùng tự mình dẫn đội.

Diệp Trùng hỏi Hy Ngôn: “Chuẩn bị xong rồi chứ?”

- Đã chuẩn bị xong, thầy. Hy Ngôn nói xong, sâu sắc nhìn Diệp Trùng một cái rồi lên máy bay vận tải. Trên máy bay vận tải, tất cả mọi người, trừ Christine, toàn bộ đều ở chỗ này.

Tổng cộng có năm cái máy bay vận tải, máy bay vận tải đều đã trải qua cải tạo của Diệp Trùng, người lái chúng là năm học viên.

- Xuất phát.

Diệp Trùng giống như thường ngày, tuyên bố xuất phát. Năm ngàn máy huấn luyện, chính xác mà nói, là bốn ngàn chín trăm chín mươi lăm máy huấn luyện và năm máy bay vận tải đồng thời bay lên không. Mà phương hướng bay của chúng, rõ ràng chính là phương hướng Dã Thập thành.

Nhìn trang viên càng lúc càng nhỏ, Diệp Trùng mặt không cảm xúc.

Christine. Tạm biệt.

566. Chương 566: Chuẩn Bị Của Diệp Trùng

Sa Á sớm đã chờ ở Dã Thập thành. Nàng được phái tới Dã Thập thành trước, nàng tuy không biết Diệp Trùng rốt cuộc muốn làm gì, nhưng lại vẫn chấp hành không chút sơ suất. Nàng biết rõ thực lực của Diệp Trùng, căn bản không cần hộ vệ gì, cho nên cũng an tâm tới Dã Thập thành trước. Ở nước Đông Vân, một khi đi theo một vị chủ nhân nào đó, bất cứ hành vi phản bộ nào đều sẽ gặp phải sự phỉ nhổ của người đời. Điều Sa Á cảm thấy may mắn là, vị chủ nhân này của mình là một người khá không tệ.

Khi Sa Á nhìn thấy đội ngũ quy mô lớn thế này, vẫn bị dọa khiếp vía. Năm ngàn máy huấn luyện không là gì, mỗi lần diễn luyện đều là tràn ra khỏi ổ, nhưng máy bay vận tải đó lại là lần đầu tiên đi cùng. Nàng nghi hoặc nhìn Diệp Trùng, nhưng lại biết điều không hỏi. Sa Á đã sớm chào hỏi quan viên địa phương, chuẩn bị sẵn tiếp tế. Đoàn người Diệp Trùng ở chỗ này bổ sung nước và thức ăn. Quan viên Dã Thập thành đã sớm quen như thường đối với việc này, đại sư Diệp Trùng đi ra từ chỗ này của bọn họ, là danh nhân chỗ này. Với lại, “quân đoàn trôi nước” này thường tới chỗ này tiếp tế, bọn họ cũng đã sớm quen rồi. Huống chi về mặt hoa hồng mỗi lần đều có thể thanh toán, bọn họ mong mỗi máy người Diệp Trùng có thể tiếp tế nhiều chút, bọn họ cũng từ trong này mà kiếm được chút béo bở.

Sa Á không ngồi chiến cơ của mình, mà ngồi trên máy bay vận tải Diệp Trùng ngồi.

Máy bay vận tải này đã trải qua cải tạo của Diệp Trùng, năng lực tải trọng tăng lên rất lớn, bay càng thêm ổn định, có thể bay vận tốc thấp. Điều quan trọng nhất là, có thể không cần bãi đáp mà trực tiếp đáp trên mặt đất. Một điểm này, là điều mà tất cả máy bay vận tải và chiến cơ trước giờ đều không sao làm được.

- Bổ sung đã hoàn thành, bước tiếp theo chúng ta đi đâu? Sa Á hỏi. Sa Á là người trong số chỉ vài người có kinh nghiệm chiến đấu của cả “quân đoàn trôi nước”, ngoài ra nàng còn là giáo quan xạ kích của quân đoàn. Có vài lúc, nàng còn tự mình dẫn đám gà mờ này ra ngoài huấn luyện. Cho nên quan viên chỗ này đều biết nàng.

Diệp Trùng về mặt bình tĩnh nói: “Rừng rậm Lương Ngạn.”

Sa Á mặt biến sắc: “Điều này quá nguy hiểm! Thực lực của bọn họ vẫn không đủ tiến vào rừng rậm Lương Ngạn.” Rừng rậm Lương Ngạn ở trong mắt Sa Á tự nhiên không coi là gì, nhưng đối với mấy con gà mờ này mà nói, nơi đó không còn gì phải nghi ngờ, là một chỗ cực kỳ nguy hiểm. Nàng cho rằng, mấy học viên này vẫn cần ít nhất một năm huấn luyện thì mới có thể bắt đầu tiến vào rừng rậm Lương Ngạn, tiến hành diễn luyện thực chiến. Đại nhân nhất định hiểu rõ vấn đề này, nhưng tại sao hắn vẫn làm như vậy? Sa Á không tin Diệp Trùng là một người vì tôi luyện chiến sĩ mà không tiếc thương vong, một điểm này có thể nhìn ra được từ việc Diệp Trùng vì máy huấn luyện mà chuyên môn thiết kế hệ thống bảo hộ.

Diệp Trùng trên mặt không chút cảm xúc: “Chúng ta nếu như tốc độ đủ nhanh, vậy thì vấn đề không lớn.”

- Anh muốn xuyên qua rừng rậm Lương Ngạn? Sa Á nhin không được thất thanh nói.

Diệp Trùng gật đầu: “Đúng.”

Xuyên qua rừng rậm Lương Ngạn... Sa Á im lặng, nàng bắt đầu hiểu rõ chút ít ý đồ của Diệp Trùng.

Rừng rậm Lương Ngạn vẫn cây cao chọc trời, ánh nắng lửa thừa xuyên qua từ kẽ lá, để lại trên bãi cỏ bóng nắng lốm đốm.

Mấy học viên có chút do dự, nơi này đối với bọn họ mà nói, là một nơi khá nguy hiểm. Trong bọn họ, trừ Mạc Thủ Nhi từng tới qua, ngay cả Đoàn Khiêm và Thủ Mạn Nhi cũng chưa từng tới qua. Nhưng nguy hiểm của rừng rậm Lương Ngạn, ai nấy đều biết.

Tàu vận tải cũng đáp trên mặt đất. Cửa khoang mở ra, một con nhện lớn bò ra. Sau lưng con nhện lớn này, lại là một con nhện lớn bò ra, con nhện lớn thứ ba, con thứ tư...

Tổng cộng bốn mươi con nhện lớn. Trừ con đầu tiên ra, buồng lái của ba mươi chín con nhện khác lớn hơn, mà con nhện đầu tiên lại xem ra càng nhẹ nhàng, linh hoạt hơn. Diệp Trùng và Sa Á ngồi trong con nhện đầu tiên. Đây cũng là con nhện kiểu chiến đấu duy nhất trong bốn mươi con nhện, còn lại toàn bộ đều là con nhện kiểu vận tải.

Mệnh lệnh mấy người Đoàn Khiêm nhận được rất đơn giản, chính là theo sát sau lưng con nhện. Tốc độ bay của máy huấn luyện không nhanh, có thể im lặng trôi nổi trên không, theo sau lưng con nhện lớn, với lại thể tích máy huấn luyện rất nhỏ, có thể rất dễ dàng len lỏi trong rừng. Năm ngàn máy huấn luyện từ từ bay lên, tại chỗ cách mặt đất năm mét thì không lên cao nữa. Kế tiếp đó, năm ngàn máy huấn luyện này xếp thành một con rắn dài. Giữa hai máy huấn luyện cách nhau ba mét, kéo dài mấy ngàn mét, cực kỳ hoành tráng.

Vị trí đầu rắn là một học viên tên gọi Fisher, hẳn là người có kỹ xảo bay cao siêu nhất trong tất cả học viên, đặc biệt là trong địa hình phức tạp, cho nên hẳn được xếp ở trước nhất. Bởi vì thứ mà tất cả máy huấn luyện sử dụng đều là quang não giống nhau, hệ thống định vị giống nhau, hệ thống thông tin giống nhau, hệ thống quét hình giống nhau, chỉ cần một cái máy huấn luyện ở trước nhất điều khiển bay, máy huấn luyện phía sau sẽ có thể thông qua cài đặt quang não, tự động men theo lộ trình máy huấn luyện đầu tiên từng bay mà tiến tới trước.

Diệp Trùng xuất phát một tiếng, cả đội ngũ bắt đầu tiến về phía rừng rậm Lương Ngạn. Lần này tuy cũng có không ít người nhìn thấy, nhưng không có ai dám đi theo.

Con nhện lớn vô trang toàn bộ mở đường ở trước nhất, ngồi bên trong là Diệp Trùng và Sa Á.

Rừng rậm Lương Ngạn không hề tạo thành bất cứ tổn thất nào cho bọn họ, sinh vật của rừng rậm Lương Ngạn đều cực kỳ thông minh, con nhện lớn đáng sợ này, bọn chúng vẫn nhớ như mới, không có con dã thú nào dám lên treu chọc. Mà Diệp Trùng đã từng có kinh nghiệm một lần, tốc độ điều khiển con nhện đi càng nhanh hơn, không có bất cứ thăm dò nào, dọc đường đều tiến tới trước với tốc độ cao nhất.

Lần này bọn họ chỉ tốn thời gian hai ngày liền xuyên qua cả khu rừng Lương Ngạn.

Điều này làm mấy học viên chưa từng tới rừng rậm Lương Ngạn này ai nấy đều cảm thấy rất hưng phấn. Phong cảnh dọc đường, cây cối cao lớn, dã thú kinh hoàng chạy giữa rừng, tất cả đều làm mấy học viên này kích động không thôi.

Thông qua rừng rậm Lương Ngạn, liền tới khu vực cát.

Lạnh lùng nhìn chăm chú qua bích hoang vắng xuất hiện trước mắt mọi người, Sa Á nhắc nhở ở bên tai: “Chúng ta cần qua khu vực cát nhanh chút, thời gian càng dài, chúng ta càng nguy hiểm.”

Diệp Trùng gật đầu, điều hẳn vẫn luôn lo lắng cũng là vấn đề này. Một đội ngũ lớn thế này, còn có vật tư nhiều như vậy, mà thật sự có sức chiến đấu lại chỉ có hắn và Sa Á. Cũng tức là nói, trước khi mấy học viên này chưa hình thành sức chiến đấu, Diệp Trùng và Sa Á cần đảm bảo an toàn của bọn họ.

Đây là một vấn đề cực kỳ gai góc. Nhưng Diệp Trùng cũng biết, trước mắt là thời cơ tốt nhất để bỏ đi, một khi bỏ qua thời cơ này, sau này lại muốn bỏ đi thì không phải dễ dàng như thế. Lần hành động này, Diệp Trùng đã làm lượng lớn công tác chuẩn bị. Không có sự giúp đỡ của Mục Thương, Diệp Trùng không thể không việc gì cũng đều tự mình suy nghĩ. May mà hắn đã không phải lần đầu dẫn đội, so với lần trước, hắn hiện giờ càng thông dong hơn, suy xét vấn đề càng thêm thành thực, đây chính là tiến bộ.

Hắn trước tiên liền cho mấy học viên này không ngừng ra ngoài tiến hành huấn luyện bay đường dài. Mà phụ cận Dã Thập thành, cũng chính là chỗ bọn họ tới nhiều nhất. Cho nên, dọc đường, bọn họ không gặp phải bất cứ phiền phức gì. Tất cả quan viên địa phương đều coi đây là một lần huấn luyện bình thường vô cùng của quân đoàn trôi nước. Không ai nghĩ tới lần này lại là hành động bỏ đi của bọn họ.

Không chỉ như vậy, mấy máy huấn luyện bị nói đùa là trôi nước này, Diệp Trùng cũng tốn rất nhiều tâm tư. Rất nhiều thiết kế của chúng, từ đầu Diệp Trùng đã suy xét tới lần hành động này. Tốc độ bay của chúng không nhanh nhưng lại rất linh hoạt, với lại thể hình cũng không lớn, chỉ cần không gặp phải bão táp, bọn họ liền có thể thuận lợi tới được Darkness. Đương nhiên, Diệp Trùng còn chuẩn bị rất nhiều công cụ khác, để đề phòng xảy ra tình huống ngoài ý muốn.

Lần hành động này phi thường đột nhiên, chính ngay cả Sa Á, Diệp Trùng cũng không nói cho biết, hẳn không muốn xảy ra bất cứ bất ngờ nào. Mấy học viên đã thăng lên làm hộ vệ tư nhân của hắn này, càng không biết chút gì. Trong mắt bọn họ, lần này chẳng qua chỉ là dưới sự dẫn dắt của Diệp Trùng, là một lần diễn luyện khá quan trọng mà thôi.

Diệp Trùng thả chim ruồi ra, lần này chim ruồi hẳn thả ra không phải bốn con, mà là mười sáu con. Mấy học viên này quá yếu ớt, chịu không nổi bất cứ bất ngờ nào, điều Diệp Trùng có thể làm được chỉ là mỗi chi tiết đều nghĩ tới, làm càng thêm đầy đủ.

Mười sáu con chim ruồi bay lên không, mang cảnh tượng trên không truyền tới con nhện lớn Diệp Trùng đang ở.

Mọi thứ bình thường! Diệp Trùng thở phào, bão cát là vấn đề hắn lo lắng nhất. Nhưng may mắn lần này dường như không tồi, tới tận bây giờ, mọi thứ đều vô cùng thuận lợi.

Diệp Trùng không do dự thêm, lập tức hạ lệnh dùng tốc độ nhanh nhất tiến tới mục tiêu.

Ba trăm hai mươi máy huấn luyện thoát khỏi đội ngũ, chúng bay tới trên bốn mươi con nhện lớn. Kế tiếp, trên mỗi máy huấn luyện thả xuống một móc treo, trên mỗi cái chân dài của con nhện đều có đai cố định. Tám cái móc câu móc chặt đai cố định, tám máy huấn luyện đồng thời bay lên, con nhện lập tức rời khỏi mặt đất.

Mỗi bước Diệp Trùng đều suy diễn vô số lần, đây là biện pháp vượt qua khu vực cát nhanh nhất mà hắn có thể nghĩ ra. Mà vì huấn luyện mấy học viên này làm sao hợp sức treo vật, Diệp Trùng cũng ra mệnh lệnh chết, nhất định mỗi người đều phải đạt chuẩn. Đám học viên lúc này mới biết bọn họ bình thường chảy vô số mồ hôi, mục huấn luyện trông không chút ích lợi đó là dùng làm gì.

Thời tiết khu vực cát biển ảo vô thường. Thời gian ở càng lâu cũng tức là càng nguy hiểm, mà phương pháp nhanh nhất là gì? Đương nhiên là bay.

Năm ngàn máy huấn luyện đồng thời bay lên, ba trăm hai mươi máy huấn luyện chở nhện được vấy ở chính giữa.

Bị treo ở trên không, Diệp Trùng không chút rảnh rỗi. Biểu tình của hắn rất nghiêm túc, ít nhất Sa Á trông là như thế, nàng biết áp lực Diệp Trùng đối mặt có bao lớn. Kế hoạch này với cái nhìn của nàng, quả thật quá điên cuồng!

Nàng có thể nhìn ra vết tích nghĩ trăm phương ngàn kế sắp xếp, an bày vì kế hoạch này của Diệp Trùng. Diệp Trùng rời khỏi nước Đông Vân, điều này nàng không hề có ý gì, nàng biết rõ chủ nhân của mình là một người thế nào. Nàng chỉ không hiểu, tại sao Diệp Trùng lại muốn đi Darkness, với lại còn mang một đám học viên không có bất cứ sức chiến đấu nào thế này, điều này với nàng, hoàn toàn là đi chết.

- Anh tại sao mang bọn họ tới chỗ đó? Sa Á không tự chủ được hỏi. Đây cũng là nghi hoặc lớn nhất trong lòng nàng.

Diệp Trùng không trả lời, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm màn hình, hình ảnh chim ruồi truyền về.

Tốc độ của máy huấn luyện chậm hơn chiến cơ, nhưng so với tốc độ tiến tới trước trên mặt đất của con nhện lớn vẫn nhanh hơn nhiều. Khu vực cát nếu như không có bão cát, bay rất là thoải mái. Trừ Thù Mạc Nhi, học viên khác thậm chí không biết nơi này lại chính là khu vực các hung danh hiển hách.

Kể không biết không sợ, tâm thái của bọn họ cực kỳ thoải mái.

Bay hết tốc lực một ngày một đêm, bọn họ đã qua được khu vực cát. Nếu như khu vực cát không có bão cát, mà chiến cơ của mấy xạ thủ lại có cải tiến khá lớn, vậy khu vực cát liền không coi là chỗ nguy hiểm gì.

Cuối cùng đã tới khu vực sương mù. Nơi này đối với mọi người không có thần niệm mà nói, cũng nguy hiểm không gì sánh được. Nhưng Diệp Trùng đối với nó đã sớm có chuẩn bị, giữa mấy máy huấn luyện thông qua móc câu nối kết với nhau, hình thành một con rắn dài thườn thượt, chỉ cần mấy máy huấn luyện đầu tiên không rơi lại, mấy máy huấn luyện khác liền không phải là vấn đề. Người dẫn tàu lần này không còn là Fisher, mà đổi thành Đoàn Khiêm, hẳn là học viên trong số vài người ít ỏi có thần niệm của cả đội ngũ. Giữa nhện và nhện

cũng nói nhau qua móc câu, phương pháp trong đơn giản nhất, bình thường nhất này lại là phương pháp hữu hiệu nhất. Ở chỗ này, tần số liên lạc đã không sao dùng được, chỉ có thể dùng loại phương pháp này.

Đây cũng là một trong những bài huấn luyện của mấy học viên. Trong huấn luyện bình thường, bọn họ phải tắt hệ thống liên lạc, mười mấy huấn luyện nói nhau qua móc câu, cả đội ngũ phải từ từ bay tới trước. Mới bắt đầu, tự nhiên là hải hươc chồng chất, nhưng rất mau, bọn họ liền tìm ra được mấu chốt trong đó và phương pháp ứng phó.

Diệp Trùng và Sa Á vẫn ở trước nhất mở đường, bọn họ rất mau liền tìm được chỗ lần trước tiến vào rừng rậm.

Trải qua khoảng thời gian này, con đường lớn được Diệp Trùng mở ra đó, bây giờ đã sớm bị thực vật dày đặc không lọt gió lấp kín một lần nữa.

Tần số liên lạc không cách nào kết nối, điều này đối với ý chí của mấy học viên là một khảo nghiệm khá gay gắt. Nếu như thời gian kéo dài, vậy thì rất có khả năng xuất hiện tình huống có học viên tinh thần sụp đổ. Nhìn không thấy bất cứ thứ gì, không có bất cứ liên hệ gì với bên ngoài, điều này đối với mấy học viên non nớt này mà nói, áp lực quá lớn.

Nhưng, Diệp Trùng không hề định tốn thời gian quá dài trong khu sương mù, hắn cũng đã chuẩn bị cho điều này.

Ở bên ngoài rừng rậm, con nhện dừng bước lại. Sau lưng nó, mấy huấn luyện cách nhau cực gần không một ngoại lệ, nhẹ nhàng tòng lên mấy huấn luyện ở trước, giống như domino vậy. Nhưng bọn họ đối với điều này đã sớm quen thuộc phi thường, không hề hoảng loạn, mà lập tức điều khiển mấy huấn luyện. Cả đội ngũ từ từ dừng lại.

Diệp Trùng bò từ trong con nhện lớn ra, đồng thời, còn từ trong con nhện vác xuống một đồng linh kiện lớn, đầu của mấy linh kiện này đều lớn phi thường, có một số thậm chí còn to hơn Diệp Trùng nhiều.

Sa Á không hiểu nhìn Diệp Trùng.

Diệp Trùng rất mau liền ráp mấy linh kiện này lại, năm phút sau, hiện ra trước mặt Sa Á chính là một thứ to đùng mà nàng chưa từng thấy qua, một khẩu pháo quang to lớn không gì sánh được!

Đường kính của nó đạt tới bảy mét, nhìn thấy họng pháo có thể nhét được mấy người đó, Sa Á có chút khó khăn nuốt nước bọt, nàng cảm thấy gò mà dường như cũng có chút cứng đờ rồi.

Chỉ thấy Diệp Trùng điều khiển phương hướng một chút, sau đó liều mạng nhét đầy tinh thể năng lượng, nhét tới tận năm mươi khối tinh thể năng lượng mới dừng lại. Sa Á đã hoàn toàn không biết nói gì, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ, quá điên cuồng! Thế giới này quá điên cuồng rồi!

Pháo hạm! Đây chính là pháo hạm mà Diệp Trùng vô cùng quen thuộc, hắn lần trước thì đã có ý nghĩ này, nếu như trên tay có pháo hạm, có thể rất dễ dàng đánh ra một con đường ở khu rừng rậm dày không lọt gió này.

Cho nên, lần này, hắn mang theo pháo hạm tới.

567. Chương 567: Hết Thấy Thuận Lợi

Khẩu pháo khổng lồ này của Diệp Trùng, không chỉ dọa khiếp Sa Á, còn dọa Đoàn Khiêm ở không xa phía sau chết khiếp. Thần niệm của hắn vẫn luôn chú ý mọi thứ xung quanh.

Diệp Trùng tập trung điều chỉnh phương hướng, năm phút sau, hắn đã hoàn thành điều chỉnh.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Trùng ấn nút bắn.

Oành!

Một cột sáng to lớn vô cùng phụt ra từ họng pháo của pháo hạm, không có âm thanh, chỉ có ánh sáng chói mắt không gì sánh được. Diệp Trùng nhú mắt, cho dù trong sương tím dày đặc, ánh sáng này cũng như mắt như vậy.

Ánh sáng biến mất, nhưng ánh sáng mạnh còn sót lại trong tầm mắt làm Diệp Trùng không thể không một giây sau mới mở mắt được.

Khi trước mặt Diệp Trùng xuất hiện một lối đi hình tròn đường kính khoảng mười mét, tất cả thực vật trên lối đi này, toàn bộ đều biến mất không thấy. Thân cây gãy nát đen còn lại trên mặt đất bốc lên khói đen lượn lờ, chùm sáng nóng rực không gì sánh được dọn sạch sương tím. Diệp Trùng thậm chí có thể nhìn thấy màu đỏ mơ hồ của cánh đồng hoang màu đỏ ở đầu cuối lối đi, nhưng chỉ giữ được một chút, sương tím xung quanh liền điên cuồng cuốn tới, lấp đầy cả lối đi.

Diệp Trùng cực kỳ vừa ý với kết quả này, hẳn không nhìn khẩu pháo hạm này một cái. Khẩu pháo hạm này đã vút đi rồi, Diệp Trùng không hề sử dụng mấy tài liệu quý giá đó, mà chỉ là dùng một số tài liệu cực kỳ bình thường. Thể hình pháo hạm quả thật quá khổng lồ, nếu như dùng tài liệu quý giá, vậy tiêu hao của khẩu pháo hạm này quá cao rồi. Đối với Diệp Trùng hiện giờ mà nói, giá trị thực dụng của pháo hạm không hề cao, sử dụng một lần này thì hoàn toàn cũng không dùng gì nữa. Cho nên thứ hắn sử dụng đều là một số tài liệu bình thường nhất, mấy tài liệu này không sao chịu được năng lượng khổng lồ như vậy, sử dụng một lần thì vút đi.

Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, đã đủ rồi.

Diệp Trùng leo lên con nhện lớn. Men theo lối đi pháo hạm đánh ra mà tiến tới trước với tốc độ cao. Con nhện lớn phía sau vội vàng đi theo, mà Đoàn Khiêm cũng hấp tấp đi theo. Trong lòng hắn vẫn vì một pháo kinh thể hải tặc vừa rồi đó mà lú lẫm, một pháo này nếu như bắn trên thân người, không cần bắn trúng, chỉ sượt qua cạnh một chút, thì cũng là cạ đầu mất đó.

Nhưng hắn rất mau hoàn hồn lại từ trong chấn kinh, là đầu tàu của đội ngũ, bay dưới hoàn cảnh thế này, trách nhiệm của hắn lớn nhất. Nếu như hắn xảy ra bất cứ vấn đề gì, vậy học viên phía sau sẽ lập tức rơi vào trong nguy hiểm.

Tất cả học viên đều vẫn luôn giữ khẩn trương cao độ, bọn họ chỉ có thể thông qua sức mạnh móc câu của máy huấn luyện phía trước truyền tới mà phán đoán hành động bước tiếp theo. Tuy mọi người trong huấn luyện bình thường đã làm qua vô số lần nhưng thật sự đối mặt thực chiến, mỗi người đều thở mạnh cũng không dám, cẩn thận từng ly. Không ít người thậm chí mồ hôi đầy đầu, cứ nghĩ thì biết, áp lực bọn họ đối mặt hiện giờ khổng lồ tới bậc nào.

Con nhện lớn bước đi như bay, mau chóng cực kỳ, nhưng cũng vô cùng cẩn thận đi tới trước. Một chuỗi nhện sau lưng hắn đó, Diệp Trùng đều sớm chuyên môn lựa chọn một mớ học viên tới điều khiển. Bàn điều khiển chính của con nhện lớn và bàn huấn luyện máy huấn luyện sử dụng hoàn toàn giống nhau, đều là bàn điều khiển chính tiêu chuẩn thường dùng, cho nên về mặt thao tác, hai thứ hoàn toàn như nhau.

Con nhện lớn đi trên lối đi này. Điều duy nhất cần lo lắng chính là đầm lầy. Diệp Trùng đã truyền đi truyền lại cho mấy học viên này kỹ xảo làm sao thoát ra từ trong đầm lầy. Mà đối với con rắn dài đội ngũ máy huấn luyện bay thấp đó mà nói, điều duy nhất bọn họ phải làm chính là dưới sự chỉ dẫn của đầu rắn, bay tới trước. Đầm lầy đối với bọn họ đang trôi nổi trên không không sao tạo được bất cứ ảnh hưởng nào.

Lời dặn đi dặn lại của Diệp Trùng không uổng phí. Mấy con nhện sau lưng hắn, cho dù gặp phải đầm lầy cũng rất mau thoát ra, không hề ảnh hưởng tới tốc độ tiến tới của cả đội ngũ.

Cả đội ngũ cuối cùng có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm, thông qua cả khu sương mù.

Mà khi tới cánh đồng hoang màu đỏ, Diệp Trùng cuối cùng thở phào một hơi. Tuy công tác chuẩn bị của hắn làm vô cùng chu đáo, nhưng trên con đường này, thần kinh của hắn vẫn luôn giữ sự căng thẳng cao độ. Mấy học viên này quá yếu ớt, nếu như sư sĩ bình thường, Diệp Trùng hoàn toàn không cần lo lắng, sợ hãi như vậy.

Diệp Trùng ra lệnh đội ngũ nghỉ ngơi một ngày ở chỗ này.

Khu sương mù không tiêu tốn bao nhiêu thời gian. Nhưng đối với mấy học viên này mà nói, lại là một khảo nghiệm trước giờ chưa từng có. Loại khảo nghiệm tinh thần này, đối với người mới mà nói, không còn gì phải nghi ngờ, cực kỳ tiêu hao thể lực. Cánh đồng hoang màu đỏ an toàn phi thường, cho nên Diệp Trùng ra lệnh đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi trọn một ngày, cũng làm cho mấy học viên này khôi phục thể lực.

Mấy ngày này, việc đòi mấy học viên thấy qua so với mười mấy năm trước của bọn họ đều nhiều hơn, điều này làm rất nhiều học viên cao hứng phi thường. Nhưng có vài học viên lại vẻ mặt lo lắng, bọn họ trước giờ chưa từng gặp tình huống nguy hiểm thế này. Nhưng mấy học viên vẫn quây lại với nhau, tán gẫu, ăn lương khô.

Sa Á nhìn mấy thiếu niên vẻ mặt non nớt này, vô cùng khó nói, thở dài một tiếng trong lòng.

- Mấy học viên này, có bao nhiêu có thể sống sót? Sa Á tung ra một vấn đề rất hóc búa.

Diệp Trùng rất bình tĩnh trả lời: “Người đạt chuẩn đều sống sót.” Diệp Trùng không cảm thấy mình có bao nhiêu tàn khốc, việc tàn khốc hơn điều này mà hắn từng gặp nhiều hơn nhiều. Với cái nhìn của hắn, mặc kệ ở chỗ nào, người không đạt chuẩn đều bị đào thải. Muốn sống sót, rất đơn giản, đó chính là để mình có đủ sức mạnh, điều này chính là pháp tắc tự nhiên, cũng là pháp tắc của xã hội loài người.

Pháp tắc là công bằng, mặc kệ đối với ai đều như nhau, ngay đối với bản thân hắn cũng là như vậy, không có phân biệt tàn khốc và ảm áp.

Sa Á im lặng, nàng không sao hiểu được cách nghĩ của Diệp Trùng. Nàng cảm thấy Diệp Trùng là một người cực kỳ mâu thuẫn, nàng chỉ mũi hắn chửi, hắn sẽ không chút dao động, nhưng nếu như hắn cảm thấy người tạo thành uy hiếp đối với hắn, hắn sẽ không chút do dự giết chết người, mà trước lúc này, người không nhận được bất cứ cảnh cáo nào. Trông thì hắn giống như một người lãnh khốc vô tình, nhưng hắn đối với học sinh của mình lại tận tâm tận lực, thậm chí còn vì hắn giành một chút chỗ tốt.

Diệp Trùng không đơn độc hành động, hắn và Sa Á đều thủ ở chỗ này. Cánh đồng hoang màu đỏ sẽ không có nguy hiểm gì, thứ Diệp Trùng đề phòng là xạ thủ khác. Darkness không thuộc bất cứ quốc gia nào, chỗ giáp giới của nó có rất nhiều, cho nên có lúc sẽ gặp phải rất nhiều xạ thủ của quốc gia khác.

Nhưng phạm là xạ thủ có năng lực tiến vào chỗ này, thực lực tự nhiên khá xuất sắc. Nếu như gặp phải, chỉ dựa vào mấy con gà mờ này, căn bản không có bất cứ sức đề kháng nào. Còn Diệp Trùng và Sa Á lúc này sẽ đảm nhận chức trách bảo mẫu.

Đã tới chỗ này, Diệp Trùng liền không cần có bất cứ cố kỵ gì.

Hắn lấy Thần ra.

Khi vật to lớn là Thần này đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, mọi người đều bị dọa nhảy dựng lên. Trong cả doanh trại im lặng như tờ, mọi người đều bị dọa ngây ra.

Thể hình khổng lồ cao mười mét, cảm giác cực kỳ áp bức. Áo giáp toàn màu đen bao bọc cả thân hình nó lại, chỉ có mặt có thể nhìn thấy. Đường nét như đao khắc, búa đe, cặp mắt hơi đóng, cộng lông vũ đỏ tươi trên mũ hắn giống như ngọn lửa chỉ lên trời. Một đóa hoa hồng phía trên cổ tay, khuỷu tay, đầu gối, eo nổi rõ, khí tức nguy dị làm người ta sinh ra hơi lạnh trong lòng. Trên lưng nó đeo một cái rương màu đen, mặt chính của rương có một đóa hoa hồng kiểu diêm to lớn vô cùng.

- Người khổng lồ! Thù Mạc Nhi buột miệng thốt ra, gương mặt đẹp đã trắng bệch. Bọn họ sợ hãi tới Dã Tháp thành chính là vì người khổng lồ mà Đa Già nói, mà chính vì bọn họ tới Dã Tháp thành mới gặp phải Diệp Trùng, từ đó mà xảy ra xung đột. Thù Mạc Nhi cảm giác trong đầu mình giống như một mảng hỗn độn.

Diệp Trùng yên lặng nhìn Thù Mạc Nhi một cái, mà lúc này, buồng lái của Thần mở ra.

Diệp Trùng dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, chui vào buồng lái của Thần. Nếu như một khi gặp phải xạ thủ, hắn mới lấy Thần ra, vậy thì không kịp rồi. Diệp Trùng ở chỗ này không có bất cứ kiêng kỵ gì, mà chỗ này, cũng không thể nào xuất hiện chiến cơ, với lại, cho dù gặp được chiến cơ, Diệp Trùng cũng không sợ. Sức chiến đấu của Thần đã trải qua cường hóa đột nhiên có thể đạt tới mức độ nào, ngay cả người điều khiển là Diệp Trùng này cũng không sao xác định.

Có chuẩn bị không lo hoạn nạn, Diệp Trùng làm việc thường sẽ lựa chọn phương pháp bảo hiểm nhất, tuy chúng xem ra khá phiền phức.

Trong vô số ánh mắt trộn lẫn kinh ngạc, mê đắm, không thể tin được, Thần đã cử động!

Thần mở cặp mắt sâu, trước sau khép hờ đó của hắn. Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, một cặp mắt thờ ơ không vui không buồn, giống như của Diệp Trùng xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Thần từ từ di động bước chân, tiếng bước chân trầm trọng ầm ầm, giống như trực tiếp đập trong lòng mọi người.

Trong buồng lái, Diệp Trùng thành thạo điều khiển bàn điều khiển chính, mở hệ thống quét hình. Hệ thống quét hình của Thần so với mấy phiên bản giản hóa trên máy huấn luyện đó cao cấp hơn không biết bao nhiêu lần, nó là hệ thống quét hình cao cấp nhất.

Không có người, Diệp Trùng vẫn không chút sơ suất ra lệnh cho Thần, phạm vi của hệ thống quét hình được chỉnh tới lớn nhất.

Làm xong mấy thứ này, Diệp Trùng không cho mình nhàn rỗi. Đối với mấy con gà mờ đó mà nói, thần kinh mấy ngày này vẫn luôn căng cứng, áp lực tinh thần lớn phi thường, nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, loại cuộc sống này bình thường vô cùng. Thần kinh của hắn, đã sớm bền bỉ tới mức không phải của con người.

Lãng phí thời gian là điều đáng xấu hổ, trong niềm tin của Diệp Trùng, đây là một điều khá căn bản.

Mà hiện giờ, mình làm gì thích hợp nhất chứ? Huấn luyện!

Huấn luyện vẫn luôn là tư tưởng chính xuyên suốt cuộc sống Diệp Trùng, mặc kệ lúc nào, chỉ cần hắn có thời gian, hắn liền không ngừng huấn luyện. Vô luận huấn luyện này có khô khan, ngay cả một số nội dung cơ bản nhất, hắn cũng không ngại phiền phức mà luyện đi tập lại từng lần một. Với trình độ của hắn hiện giờ, một động tác nào đó cứ coi như huấn luyện một triệu lần, có lẽ chẳng qua cũng chỉ có thể rút ngắn 0,01 giây, nhưng hắn chưa từng buông bỏ, trước sau kiên trì. Đây này chính là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất làm hắn có thể cường đại như thế này, với lại càng lúc càng trở nên cường đại.

Đối với có người ở bên cạnh coi hay không, một điểm này, trước giờ không ảnh hưởng tới huấn luyện của hắn.

Giống như bình thường, Diệp Trùng đã bắt đầu. Trước tiên là huấn luyện cơ bản nhất, Diệp Trùng trước giờ không bỏ rơi huấn luyện cơ bản. Đây là bởi vì Mục từng nói với hắn, tất cả động tác chiến thuật đều do động tác cơ bản tạo thành. Câu nói này hắn trước sau chưa từng quên, cũng là một trong những phương châm có tính chỉ đạo trong huấn luyện của hắn.

Khi Đoàn Khiêm nhìn thấy người khổng lồ mặc áo giáp màu đen này từng nhịp, từng phách tiến hành huấn luyện võ thuật cơ bản nhất, hắn trở mắt ra.

Hắn chưa từng nghĩ qua, có một ngày, mình lại nhìn thấy một người khổng lồ cao mười mét, mặc áo giáp màu đen, huấn luyện một động tác tiếp nối một động tác như một võ thuật gia.

Điều này quá chấn động rồi!

Hắn là võ thuật gia, tự nhiên có thể nhìn ra, kết cấu hàm chứa trong mỗi động tác của Thần – đây là võ thuật!

Mà điều làm người ta chấn kinh nhất lại là, thể hình to lớn thể này của người khổng lồ, động tác lại cực kỳ linh hoạt, tốc độ nhanh, chính hắn cũng hơi biến sắc mặt. Năm tay khổng lồ thể này, với tốc độ kinh người thể này, nếu vung ra, vậy uy lực sẽ kinh người cỡ nào.

So với Đoàn Khiêm có thể nhìn ra lẽ lối, học viên khác đều là coi náo nhiệt. Nhưng cảm giác xung kích mạnh mẽ của cảnh tượng trước mắt, có thể nói là không gì sánh được. Nó đứng ở chỗ đó, giống như một ngọn núi nhỏ, trọng lượng kinh người, nó mỗi lần đập trên mặt đất, mặt đất đều chấn động một trận. Mấy học viên ngồi trên mặt đất, điểm này cảm giác càng thêm rõ ràng, chấn động của mặt đất dưới người truyền tới thân thể bọn họ, làm bọn họ cảm nhận được trọng lượng và uy lực của Thần một cách trực tiếp.

Mà khi một ngọn núi nhỏ ở trước mặt người, lại có tốc độ còn nhanh hơn chiến cơ, động tác so với báo săn còn linh hoạt hơn, cảm giác đó...

Quá kích thích rồi!

Sự kinh ngạc của người vây xem đối với Diệp Trùng đang chìm đắm trong huấn luyện mà nói, không ở trong phạm vi suy xét của hắn. Sau huấn luyện động tác cơ bản nhất, Diệp Trùng liền bắt đầu động tác chiến thuật khá phức tạp.

Mấy học viên này nào từng thấy qua kỹ xảo chiến đấu quang giáp tuyệt diệu thể này? Cảm giác xung kích tràn đầy, mỗi một lần xuất quyền, xuất cước đều tràn đầy bá khí, tràn đầy sức mạnh. Bọn họ thậm chí cảm nhận được tiếng gió xé vụn, tiếng ma sát dữ dội sinh ra mỗi một lần khi người khổng lồ xuất quyền và không khí, làm người ta kinh hồn táng đờm.

Còn Đoàn Khiêm, mở miệng toang hoác, vẻ mặt ngây ngốc. Kỹ xảo võ thuật người khổng lồ hiện sử dụng, đã phức tạp hơn sở học hiện tại của hắn rất nhiều. Nghi vấn lớn nhất trong lòng hắn hiện giờ là, người khổng lồ này rốt cuộc là cái gì?

Diệp Trùng không hề biết, lần huấn luyện trong lúc vô ý này của hắn, đã triệt để chinh phục mấy con gà mờ này. Sau này, mấy học viên này đối với việc lấy quang giáp làm vũ khí chiến đấu của bọn họ không có bất cứ dị nghị nào. Mà nguyên nhân tới cùng, chính là lần huấn luyện này của Diệp Trùng, đã đánh động mấy con gà mờ này. Bọn họ không giống xạ thủ, không có bất cứ cảm giác nào đối với cái gọi là kiêu ngạo của xạ thủ, cho nên chấp nhận quang giáp cũng nhanh hơn nhiều.

Sau khi Diệp Trùng cuối cùng cũng dừng lại, hắn mới chú ý tới ánh mắt sùng bái của mấy học viên phía dưới.

Hắn không hề vì vậy mà đắc ý, sự thật, tâm tình của hắn không có chút dao động nào, thái độ người khác đối với hắn, hắn gần như chưa từng để ý.

Hắn chỉ câu nệ việc hắn cho rằng nên câu nệ.

Do đề phòng có kẻ địch xuất hiện, Diệp Trùng không hề tiêu hao tất cả thể lực của mình vào huấn luyện, nhưng như vậy, toàn thân hắn vẫn bị mồ hôi làm ướt sũng. Hơi thở một hơi, Diệp Trùng đã phục hồi một chút thể lực.

Chờ đợi và thủ hộ đều cực kỳ khảo nghiệm sự nhẫn nại của con người, nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, hắn chưa từng thiếu kiên nhẫn. Thật ra hắn hiện giờ dùng hết tâm lực đi làm mọi việc, trong mắt người khác, xem ra đều vô nghị là cực kỳ khô khan. Nhưng chính những việc khô khan này, Diệp Trùng lại có thể làm không gián đoạn, trước sau kiên trì.

Không hề xuất hiện bất ngờ gì, điều này làm Sa Á thở phào. Còn mấy học viên, sau khi trải qua sự hưng phấn ban đầu, dần dần cũng quen bên cạnh có tên to đùng này liên tục bay tới bay lui.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Trùng và Sa Á, đoàn người rất mau liền tới lối vào của Darkness.

568. Chương 568: Bắt Đầu Mới

Diệp Trùng không hề để mấy học viên này mạo hiểm tiến vào Darkness, mà để một học viên điều khiển con nhện lớn, chở theo Sa Á tiến vào trước. Mệnh lệnh Diệp Trùng cho Sa Á rất đơn giản, đó chính là quét sạch tất cả sinh vật trong bán kính mười km lấy lối vào Darkness làm trung tâm. Diệp Trùng tin rằng, với thực lực của Sa Á, lại phối hợp với hỏa lực mạnh mẽ của con nhện lớn, làm được một điểm này không hề khó khăn.

Nếu như Sa Á có thể điều khiển được con nhện, vậy sức chiến đấu nàng có thể phát huy được càng mạnh hơn. Sa Á tuy không sao điều khiển mấy quang giáp bay có yêu cầu đối với thân thể rất cao đó, nhưng điều

khiến con nhện lớn lại không có bất cứ vấn đề gì. Xem ra phải để Sa Á tiến hành huấn luyện ở phương diện này, mỗi một điểm sức chiến đấu trên tay hiện giờ đều cực kỳ quý giá.

Diệp Trùng dẫn tất cả học viên đội ở ngoài lối vào Darkness.

Khoảng ba giờ sau, Sa Á đi ra. Diệp Trùng lập tức hiểu ra, ra lệnh mọi người mau chóng vượt qua lối vào.

Cửa sổ không gian nguy dị thể này, dọa chết khiếp không ít học viên nhất gan. Nhưng mệnh lệnh của Diệp Trùng bọn họ lại không dám làm trái, lúc đó cũng chỉ có căng da đầu mà xông vào.

Diệp Trùng là người cuối cùng tiến vào Darkness. Công tác không gian của Thần có ảnh hưởng đối với cửa sổ không gian, hấn dứt khoát chui ra từ trong buồng lái của Thần, thu Thần lại, nhảy vào lối vào hình tròn màu đen trôi nổi trên không này. Trong khoảnh khắc nhảy qua cửa sổ không gian đó, có một loại cảm giác kỳ dị dâng lên trong lòng, nhưng Diệp Trùng lúc này lại không rảnh đi hồi tưởng lại chi tiết.

Diệp Trùng vừa tiến vào liền phát hiện tất cả học viên đều gom thành một đồng, đáng vẻ khẩn trương. Hiện ra trước mặt bọn họ chính là Darkness tối đen khác thường.

Chính Đoàn Khiêm không sợ trời, không sợ đất, trong thần sắc cũng có chút e dè, hấn sấn tới trước mặt Diệp Trùng, mắt ngó xung quanh, miệng hỏi: “Thầy, đây là chỗ nào?”

Đám học viên này căn bản đã thay đổi cách xưng hô, bọn họ bây giờ đã là hộ vệ tư nhân của Diệp Trùng. Theo như truyền thống, nên gọi Diệp Trùng là đại nhân. Nhưng vài người thiếu số, giống như Đoàn Khiêm, lại kiên trì gọi Diệp Trùng là thầy. Diệp Trùng đối với tên gọi này trước giờ cũng không để ý, tự nhiên cũng lười đi chỉnh lại bọn họ.

- Darkness. Diệp Trùng ngữ điệu bình đạm.

- Darkness? Đoàn Khiêm sắc mặt trắng bệch, hấn khó khăn lắp bắp: “Thầy, chúng ta tới chỗ này làm cái gì?”

- Đúng vậy, đại nhân, nơi này quá nguy hiểm, chúng ta trở về đi.

- Đại nhân, nơi này chính là chỗ chỉ có xạ thủ cấp bảy, tám mới có thể tới a!

.....

Mấy học viên mồm năm miệng mười nghị luận, khát khao có thể mọc ra đôi cánh, lập tức bay trở về. Darkness, đây không phải thắng cảnh du lịch gì, nó là chỗ nguy hiểm nhất trên thế giới. Tùy tiện một con dã thú gì đó chạy ra thì đủ nghiền nát mấy con gà mờ bọn họ rồi. Bọn họ bất kể thế nào cũng không ngờ đại nhân lại dẫn bọn họ tới Darkness.

Diệp Trùng như không nghe thấy, mà nhìn về phía Sa Á.

Sa Á gật đầu: “Dã thú xung quanh đều đã dọn sạch rồi.”

Diệp Trùng hơi gật đầu, hàn ý trong mắt bùng lên. Xoay người lại, nhìn về phía mấy học viên đã bị dọa không nhẹ đó.

- Xếp hàng.

Diệp Trùng mặt không cảm xúc, miệng nhẹ nhàng phun ra hai chữ. Giọng nói không hề lớn nhưng ý lạnh đặc biệt chỉ Diệp Trùng có lại giống như gió lạnh, trực tiếp thổi vào lòng mấy học viên này.

Tiếng thảo luận ồn ào ngưng bật, im lặng như tờ.

Đứng phải mắt Diệp Trùng, hơi lạnh buốt người lập tức làm tất cả run lập cập, mọi người phản ứng lại, đại nhân đã giận rồi! Đám đông lập tức gà bay chó chạy một trận, mấy học viên hoảng hốt dùng tốc độ nhanh nhất xếp hàng ngay ngắn.

Luyện tập thời gian này vẫn thấy chút hiệu quả, trong thoáng chốc, năm đội hình nghiêm chỉnh liền xuất hiện trước mặt Diệp Trùng.

Lặng ngắt như tờ.

Mỗi học viên trong lòng đều thấp thỏm bất an. Liêu giáo quan nếu như đã nổi giận, vậy kết quả thê thảm của bọn họ, tuyệt đối là làm người ta ngay cả ý muốn chết cũng có. Nhưng cho dù Liêu giáo quan tính khí dữ dội, trong mắt không người cũng không dám có chút bất kính nào với Diệp Trùng. Diệp Trùng trong lòng bọn họ, sớm đã thăng lên thành người còn đáng sợ hơn Liêu giáo quan. Mỗi người đều ngậm chặt miệng.

- Các người, là hộ vệ của ta. Các người đối với mệnh lệnh của ta, không có quyền lực chất vấn. Chỉ có hai lựa chọn, phục tùng và phản đối. Kẻ phản đối, ta sẽ giết hẳn. Giọng nói Diệp Trùng rất nhẹ, rất bình đạm, không hề lên xuống. Nhưng nếu như qua loa, rất trực tiếp nói vận mệnh của người không phục tùng mệnh lệnh, không có bất cứ ý che giấu nào.

Tất cả học viên đều run rẩy trong lòng, mỗi người hận không thể nuốt vào bụng lời mình vừa nói ra.

Đại nhân quả nhiên là người còn đáng sợ hơn Liêu giáo quan a!

Sa Á đứng bên cạnh Diệp Trùng, thần tình trên mặt nàng như thường, trong lòng lại dậy sóng không thôi. Diệp Trùng sát khí nặng nề, là một người nặng nhất trong số những cường giả nàng từng gặp. Nàng không phải chưa từng thấy mấy xạ thủ cùng hung cực ác đó, nhưng sát khí trên người Diệp Trùng và bọn họ hoàn toàn khác biệt.

Khí tức lạnh nhạt, điềm tĩnh, không âm ỉ, không e dè, không dữ dội, nhưng lại dường như là thực chất. Với lại, luồng khí tức thần kinh bách chiến trên người đó cực kỳ rõ nét.

- Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta phải xây dựng một căn cứ ở chỗ này. Các người, trong thời gian sắp tới, sẽ sống ở chỗ này. Ta sẽ truyền thụ cho các người kỹ xảo chiến đấu, trang bị cho các người vũ khí chiến đấu hoàn toàn mới. Nhưng, nơi này là Darkness, chỉ có người đạt chuẩn mới có thể sống sót.

Diệp Trùng hiểu rất rõ, nói cho mấy học viên này hoàn cảnh họ đối mặt, đập tan tất cả ảo tưởng của bọn họ.

Diệp Trùng nói xong, xoay người bỏ đi. Hẳn biết, cần cho mấy học viên này thời gian để tiêu hóa tin tức này. Diệp Trùng đi tới trước mặt mấy kỹ sư chế tạo vũ khí đã mặt không còn chút máu đó. Mấy kỹ sư chế tạo vũ khí này, ai nấy run cầm cập, chỉ có Hy Ngôn vẫn giữ được trấn định. Hy Ngôn không hề không sợ hãi, nhưng có đủ lòng tin đối với Diệp Trùng, hẳn tin rằng người thầy này của mình tuyệt không lời dám người này tới chịu chết.

- Các vị, chúng ta không có thời gian để sợ hãi, chúng ta bây giờ cần phải khởi công rồi. Trừ phi các người muốn ngủ ngoài hoang dã. Diệp Trùng quăng ra một câu, rồi cũng quay người bỏ đi. Hy Ngôn đi theo đầu tiên, kỹ sư chế tạo vũ khí khác, người nhìn ta, ta nhìn người, mọi người rất mau liền chấp nhận hiện thực trước mắt. Bọn họ tuy vẫn là vẻ mặt hoảng sợ nhưng cũng nhao nhao đứng dậy, theo sát sau lưng Diệp Trùng.

Diệp Trùng vốn dĩ chỉ định có bảy, tám kỹ sư chế tạo vũ khí giúp đỡ, không ngờ hiện giờ thêm mình tổng cộng có ba kỹ sư chế tạo vũ khí, thực lực rất bình thường, nhưng đối với Diệp Trùng hiện giờ mà nói, mấy người này đều là nhân tài quý báu.

Một số người quyết đoán, dứt khoát trong mấy học viên, thí dụ như Đoàn Khiêm, rất mau liền hiểu rõ hiện giờ nên làm gì, bọn họ lập tức (thiếu 1 đoạn)

Toàn bộ vật tư bên trong bốn mươi con nhện đều dời ra, Diệp Trùng đã sớm chuẩn bị rất nhiều công cụ. Mấy máy móc này đối với mấy người Đoàn Khiêm mà nói, có lẽ quá thâm ảo, nhưng đối với mấy kỹ sư chế tạo vũ khí mà nói, rèn nghề cực kỳ nhanh. Bọn họ sẽ sử dụng mấy công cụ này chế tạo mấy cái laser đơn giản.

Mấy máy móc mới lạ này cũng làm cho mấy kỹ sư chế tạo vũ khí cảm thấy kinh ngạc, điều này không chỉ làm nhạt sự hoảng sợ trong lòng bọn họ, còn làm bọn họ thêm vài phần tin tưởng vào tương lai. Bọn họ lập tức vui đầu làm việc.

Đối với thiết kế của căn cứ, khi Diệp Trùng ở trang viên thì đã tính toán rất lâu, phương án cũng đã soạn xong.

Máy cắt nham thạch laser đơn giản có thể gắn trên máy huấn luyện. Cắt một khối đá vuông nham thạch cỡ lớn dài năm mét, rộng hai mét, cao một mét, nếu thuần thực, chỉ cần mười lăm giây. Mà loại máy cắt nham thạch laser đơn giản này, chế tạo cực kỳ đơn giản, Diệp Trùng lập tức bắt đầu mở rộng quy mô lớn. Mà năm ngàn học viên này, lại bắt đầu đóng vai trò lực lượng lao động.

Cắt nham thạch trên vách đá gần đó thành từng khối đá vuông tiêu chuẩn, còn máy huấn luyện có gắn cái kìm lại giống như ong thợ, không ngừng chuyển chúng xuống.

Darkness tối đen, lần đầu tiên xuất hiện tình cảnh khai hoang sôi sục tới trời, oanh oanh liệt liệt của con người.

Còn con nhện lớn loại hình chiến đấu đó đã giao cho Sa Á. Nhiệm vụ của Sa Á chính là học điều khiển con nhện lớn mỗi ngày, sau đó men theo biên giới, bắt đầu tuần tra, bắn giết tất cả sinh vật có ý đồ tới gần bên này.

Tiến độ của công trình cực nhanh, bảy ngày ngắn ngủi đã tới gần phút cuối. Giữa những viên gạch vuông, thứ Diệp Trùng sử dụng là chất keo cường lực phân tích từ Tinh tinh thảo, tính kết dính của nó cực mạnh, chỉ cần lượng nhỏ thì có thể làm cho giữa hai khối đá vuông dính chặt vào nhau.

Đây là một căn cứ tiêu chuẩn, từ trên không nhìn xuống, hiện hình sáu cạnh lõm vào trong. Tuy căn cứ do đá chế tạo chẳng qua chỉ là một sản phẩm thời kỳ quá độ, nhưng về mặt công năng, Diệp Trùng không hề coi nhẹ. Trừ là chỗ ở có thể chứa được mọi người, trong căn cứ còn có phòng thí nghiệm chuyên môn, và khu sản xuất máy móc, còn có ba sân huấn luyện thể lực, mười lăm sân huấn luyện quang giáp tiêu chuẩn. Một phòng y vụ, tuy bên trong hiện giờ chỉ có mấy loại thuốc, không hề có máy móc cao cấp đại loại như máy điều dưỡng, Diệp Trùng vẫn chuyên môn dành một phòng dùng để làm phòng y vụ.

Hỏa lực căn cứ này cực kỳ mạnh mẽ, Diệp Trùng đã chuẩn bị lượng lớn thiết bị bắn laser. Toàn bộ hệ thống hỏa lực của cả căn cứ đều kết nối thông qua mạch quang. Điều này tốn của Diệp Trùng thời gian khá dài. Sớm từ khi mới thiết kế, Diệp Trùng đã vì hệ thống hỏa lực mà tổn hao gân não. Đây là chỗ quan trọng nhất của cả căn cứ, không có hệ thống hỏa lực đủ mạnh, căn bản không thể nào sống sót ở Darkness.

Khóa chốt chính xác cần hai điều kiện, một là quang não đủ mạnh. Một điều còn lại là hệ thống quét hình đủ mạnh. Mà hai điều này, đều là thứ Diệp Trùng hiện giờ không có. Cho nên hắn chỉ có đổi một loại cách nghĩ khác. Hắn nghĩ tới việc sử dụng thiết bị bắn laser trong trận chiến ở hành tinh Dật Cúc đó. Chính là sinh vật cường hãn như Xích vĩ thú đó, chỉ cần số lượng thiết bị bắn laser đủ nhiều, hỏa lực đủ mạnh, vẫn gây cho nó thương hại trí mạng.

Mà yêu cầu của thiết bị bắn laser đối với quang não, hệ thống quét hình đều không cao. Nó là dựa vào hỏa lực dày đặc để tạo ra thương hại không khác biệt, chỗ quan trọng của nó chính là có số lượng đủ nhiều, cũng chính là hỏa lực đủ dày đặc. Mà khuyết điểm chính là tiêu hao năng lượng cao cực kỳ, bất quá đây không phải vấn đề Diệp Trùng cần suy nghĩ.

Ở nước Đông Vân, tinh thể năng lượng cực rẻ. Hắn chỉ tốn chẳng bao nhiêu tiền, thì đã mua được lượng lớn tinh thể năng lượng. Tinh thể năng lượng hắn mang theo lần này có thể cho bọn họ không cần lo lắng vì tinh thể năng lượng trong thời gian khá dài. Mà một khi bọn họ đã đứng vững ở chỗ này, bọn họ sẽ có đủ năng lực đánh thông con đường tiến về nước Đông Vân, tới lúc đó, vô luận là mua bán hay là...

Đều không phải là việc khó khăn a! Diệp Trùng suy nghĩ rất tự nhiên. Một khi tất cả hỏa lực của căn cứ mở ra hết, nó sẽ giống như một con nhím mọc đầy gai.

Hệ thống hỏa lực bố trí hoàn thành, Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào một hơi, tất cả học viên cũng thở phào. Mấy ngày này, bọn họ ngủ cũng chỉ có thể ở trong máy huấn luyện. Bây giờ cuối cùng đã tiến vào căn cứ ẩm áp rồi. Quy mô của căn cứ vượt xa tưởng tượng của bọn họ, một căn cứ quy mô lớn thế này, lớn chẳng khác gì một thành phố cỡ nhỏ. Tự tay xây dựng một căn cứ hùng vĩ như vậy, làm trái tim mọi người đều ngập tràn kiêu ngạo.

Bọn họ hiện giờ đối với tương lai, đã có vài phần tin tưởng!

Trước giờ không có ai có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy, xây dựng nên một căn cứ hùng vĩ thế này. Trong mắt bọn họ, Diệp Trùng là một người thường có thể sáng tạo ra vô số kỳ tích, mà hắn lại sẽ

mang tới cho tương lai của bọn họ kỳ tích thế nào đây?

Bọn họ tràn đầy mong đợi!

Tất cả những thứ trong công tắc không gian của Thần, Diệp Trùng đều đã lấy ra hết, máy móc đa dạng nhiều không kể xiết bên trong làm mấy kỹ sư chế tạo vũ khí đó ai nấy trợn mắt há hốc mồm. Khi Diệp Trùng tuyên bố bọn họ cũng có thể sử dụng mấy máy móc này, tất cả kỹ sư chế tạo vũ khí, bao gồm Hy Ngôn trong đó, đều bùng phát ra tiếng hoan hô trước giờ chưa từng có.

Mọi người đều đã tiến vào căn cứ, sàn nhà bằng phẳng, phòng ốc sáng choang, ấm áp, mấy học viên đã chịu mọi cực khổ trong suốt mấy ngày này, ai nấy đều vui cười rạng rỡ.

Căn cứ do đá chế tạo không hề có thể làm Diệp Trùng vừa ý, năng lực phòng hộ của nó không hề coi là mạnh. Một khi sau này, sau khi bắt đầu sản xuất được kim loại với quy mô lớn, Diệp Trùng sẽ gắn cho nó vỏ giáp kim loại dày cộm, đây mới là căn cứ thật sự về mặt ý nghĩa. Tới lúc đó thì cứ cho là Xích vĩ thú tới tấn công, Diệp Trùng cũng không sợ.

Chỉ nghỉ ngơi nửa ngày, Diệp Trùng liền gọi mọi người dậy.

Từ giờ phút này bắt đầu, bọn họ phải học tập. Mấy học viên cần học tập làm sao chiến đấu, làm sao nâng cao thực lực bản thân. Mà mấy kỹ sư chế tạo vũ khí, cần học tập các tri thức máy móc.

Diệp Trùng biểu diễn quang não sử dụng thế nào, mỗi người đều có quang não thuộc về mình. Công năng của mấy quang não sinh vật này không hề coi là mạnh, nhưng đảm nhận công năng mấy học tập vẫn còn dư. Trong căn cứ, tất cả quang não đều nối liền, bọn họ có thể giao lưu với nhau. Diệp Trùng đã sớm có chuẩn bị đầy đủ, hẳn đã chỉnh lý các hạng mục tri thức cơ sở, đây sẽ là nội dung học tập chủ yếu nhất của bọn họ. Diệp Trùng dùng phương thức học tập lúc trước ở năm thiên hà lớn lúc trước của hắn ở chỗ này.

Phương thức học tập tiên tiến thế này, có ai từng thấy qua? Trừ Hy Ngôn từng nhận được mấy học tập và con chip Diệp Trùng cho hắn, người khác ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Nơi này giống như vùng đất ảo mộng, mọi thứ đều mới lạ như vậy, đủ thứ bọn họ thấy cũng chưa từng thấy qua, bọn họ cảm thấy mình giống như đang nằm mơ. Bóng tối của Darkness nhạt đi trong lòng mấy người này, mà sự ấm áp và sáng sủa của căn cứ, từ từ trở thành cảm nhận sâu sắc nhất của bọn họ.

Kế tiếp, Diệp Trùng tuyên bố, một trăm người học tập trước sẽ nhận được quang giáp đầu tiên.

Lời này vừa thốt, tất cả học viên ai nấy đều xoa xoa tay, bọn họ hiện giờ đã biết quang giáp là thứ gì, mà sư sĩ miêu tả trong quang não, làm bọn họ một lòng hướng về. Căn cứ tĩnh mịch nghênh đón đợt cao trào học tập đầu tiên. Còn mấy kỹ sư chế tạo vũ khí đó so với đám học viên này, tính tự giác cao hơn nhiều, bọn họ cực kỳ bỏ công, mỗi ngày học tập quên ăn quên ngủ. Tri thức bên trong quang não, bọn họ chưa từng nghe nói, vượt qua trình độ hiện giờ của bọn họ, cơ hội tốt thế này, bọn họ làm sao chịu bỏ lỡ lãng phí?

Chính ngay lúc toàn bộ mọi người đều rơi vào cơn sóng dữ học tập, Diệp Trùng lại lặng lẽ tới Nộ viêm giang cách căn cứ không xa. Vị trí địa lý của căn cứ cực tốt, không chỉ trấn giữ lối vào Darkness, mà còn dựng dựa vào sông, mặt sông rộng rãi trở thành bức chắn thiên nhiên của căn cứ. Không phải động vật nào cũng đều cường hãn như là Dạ tuyết báo, có thể vượt qua mặt sông rộng mấy mươi mét.

Nộ viêm giang, dung nham nóng chảy màu đỏ rực từ từ chảy, mà khi chúng chảy qua dốc gầy chênh lệch khá lớn, dung nham nóng chảy gào thét làm người ta tang đờm kinh hồn, bắn lên bọt sóng màu đỏ rực rõ không gì sánh được. Chính là đứng bên bờ sông thế này, gió nóng thổi thẳng vào mặt, vẫn làm Diệp Trùng cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Mặt sông trước mặt Diệp Trùng phẳng lặng. Trong dung nham nóng chảy nóng rực, đỏ hồng, chốc chốc xuất hiện một đợt rồi lại một đợt vân rực rỡ. Dung nham nóng chảy là nham thạch tan chảy dưới nhiệt độ cao tạo thành, kim loại dưới trạng thái thế này, thường đều sẽ bị tan chảy, rồi sẽ hình thành chất lỏng. Mấy kim loại tan chảy này ở trong dung nham nóng chảy sẽ hình thành vân rực rỡ đặc biệt.

Thứ Diệp Trùng nhắm tới chính là mấy kim loại tan chảy này, làm sao có thể thu thập mấy kim loại tan chảy này, có thể có được kim loại có độ thuần khá cao. Tinh luyện kim loại thế này, cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, có thể rút ngắn rất nhiều thời gian, với lại tiết kiệm năng lượng.

Nhưng là sao thu thập, lại là một vấn đề hại não.

Nhìn một hồi, Diệp Trùng liền trở về căn cứ.

Hắn trở về phòng thí nghiệm của mình, bắt đầu thiết kế. Diệp Trùng đóng cửa lần này thì là ba ngày, đợi hắn đi ra, hắn gọi Hy Ngôn và mấy vị kỹ sư chế tạo vũ khí trẻ tuổi tới.

Một đoàn người ngồi con nhện lớn, tới bên bờ Nộ viêm giang. Mấy người Hy Ngôn đầu đầy sương mù, không biết Diệp Trùng muốn làm gì.

Mang tất cả mọi thứ đem theo trên con nhện lớn xuống, Diệp Trùng chỉ huy mấy người này bắt đầu làm việc. Sau hai giờ, bên bờ sông liền xây lên một tòa nhà nhỏ. Bên trong gắn quang não và hệ thống quét hình, ống dẫn phức tạp và một loạt nút bấm thao tác làm người ta hoa mắt, choáng váng.

Kế tiếp, mấy đào lại đào ba cái hồ, mỗi cái dài rộng một trăm mét, sâu tới mười lăm mét ở chỗ cách tòa nhà một trăm mét. Bên cạnh tòa nhà có một ống to cỡ một người. Một đầu ống nối với ba cái máng rộng một mét, ba cái máng kéo dài hướng xuống theo góc ba mươi độ, cuối cùng phân biệt nối với ba cái hồ.

- Đây là cái gì? Hy Ngôn nhìn tòa nhà nhỏ xây dựa vào sông, tạo hình đặc biệt này, không hiểu hỏi. Cho dù hắn đứng ở trong này, sóng nhiệt bốc thẳng vào mặt làm hắn cũng cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

- Đây là thiết bị tự động chiết xuất dung dịch kim loại. Diệp Trùng mở nút công tắc.

Chỉ thấy mấy cái ống vươn tới mặt sông bỗng thò vào trong dung nham nóng chảy, kế tiếp đó, một luồng chất lỏng màu đỏ bị rút lên, phun xuống dưới từ chỗ ra của ống. Men theo máng nghiêng chảy xuống dưới, cuối cùng chảy vào trong hồ vuông. Thông qua hệ thống quét hình, có thể tìm được chính xác phạm vi và vị trí của mấy dung dịch kim loại này.

Chính trong lúc nói chuyện bỗng một cái vuốt câu vươn tới tới mặt sông đột ngột thò vào trong dung nham nóng chảy, kéo lên một khối vật thể màu đen cỡ cái đầu.

Thấy vẻ nghi hoặc Hy Ngôn lộ ra, Diệp Trùng chủ động giải thích: “Đây là khối kim loại, điểm nóng chảy của nó quá cao, nhiệt độ của dung nham nóng chảy vẫn không đủ làm tan chảy nó. Mấy khối kim loại này đều là thứ tốt, giá trị càng cao hơn.” Thấy mấy người Hy Ngôn bình tĩnh ngộ, Diệp Trùng bổ sung một câu: “Giống như cái vuốt câu và ống này, đều cần dùng kim loại có điểm nóng chảy cao thế này để chế tạo.”

Mấy người Hy Ngôn rõ ràng cực kỳ cảm thấy hứng thú với thiết bị rút trích tự động này, bọn họ chui vào trong nhà, vây lấy thiết bị, nhìn cực kỳ nhập thần, chốc chốc phát ra tiếng chắc chắc. Diệp Trùng thấy vậy, chỉ đành dứt khoát tự mình lui ra, nhưng để lại con nhện lớn cho bọn họ. Diệp Trùng phát hiện, ở Darkness, con nhện lớn là một công cụ giao thông vô cùng tốt, rất dễ nắm vững, với lại tốc độ không nhanh, đối với người mới mà nói, cũng có nghĩa là càng an toàn hơn.

Thiết bị rút trích dung dịch kim loại này kết nối với quang não chính của căn cứ, một khi cái hồ nào đầy, nó sẽ chủ động chỉnh ống tới một cái máng khác, dung dịch kim loại cũng sẽ trút vào cái hồ vuông khác. Mà đợi sau khi dung dịch kim loại rút trích triệt để nguội đi, Diệp Trùng sẽ phái người tới dời khối kim loại nguội lạnh về.

Thành phần khối kim loại chuyển về phức tạp, cần tinh luyện lại lần nữa mới có thể sử dụng. Nhưng so với đào quặng, thế này quả thật tiện hơn nhiều.

Sau ba ngày, cái hồ vuông đầu tiên cuối cùng đã đầy, mà lần này, Diệp Trùng phái ra tròn tròn năm mươi mấy huấn luyện tới chuyển khối kim loại to lớn vô cùng này.

Khối kim loại bỏ trong kho, nhưng máy tách kim loại của Diệp Trùng lại vẫn chưa chế tạo hoàn thành. Nhưng Diệp Trùng vẫn ra lệnh mấy học viên cất khối kim loại to lớn này thành vô số mảnh nhỏ.

Thời gian khẩn trương vô cùng, toàn bộ tất cả kỹ sư chế tạo vũ khí đều bỏ công việc trên tay xuống, tới giúp Diệp Trùng chế tạo cái máy cỡ lớn này.

Máy móc Diệp Trùng vơ vét từ căn cứ của tổ nghiên cứu ở hành tinh U Linh có máy phân tách kim loại, nhưng nó chỉ thích hợp sử dụng trong phòng thí nghiệm, không hề thích hợp sản xuất quy mô lớn. Diệp

Trùng cần tự mình cải tạo một máy phân tách kim loại cỡ lớn, nếu không, muốn thực hiện sản xuất kim loại quy mô lớn, vậy thì phải tới năm khi tháng ngựa nào đó.

Cảm nhận lớn nhất hiện giờ của Diệp Trùng chính là, vạn sự khởi đầu nan a!

569. Chương 569: Hai Xạ Thủ

Nội viêm giang giống như một bảo tàng lấy mãi không hết, bên trong chứa tài nguyên phong phú, nhưng kim loại dạng lỏng lấy được ở chỗ này không hề có thể sử dụng trực tiếp. Thành phần của chúng rất phức tạp, trước tiên cần tách chúng ra, tách ra các loại kim loại thuần khiết. Điều này cần máy phân tách kim loại, nhưng trong kho đã chất ba khối kim loại lớn, máy phân tách kim loại của Diệp Trùng vẫn chưa làm ra.

Độ khó của máy phân tách kim loại cỡ lớn vượt xa ý liệu của Diệp Trùng, hấn hao tốn thời gian tròn tròn nửa tháng mới hoàn thành được nó.

Máy phân tách kim loại đã hoàn thành cao tới tận hai mươi mét, trước mặt một vật to lớn thế này, con người thường không tự chủ mà cảm thấy mình nhỏ bé xiết bao.

Khối kim loại đã bị cắt thành từng khối một thông qua dây truyền tải chuyển vào cổng, thông qua máy phân tách, thứ chui ra chính là đơn chất kim loại khác nhau. Từng khối đơn chất kim loại thuần khiết này thông qua dây truyền tải, bị chuyển tới khu vực khác nhau. Mỗi loại đơn chất kim loại đều có khu vực đơn độc, chúng có phương pháp bảo dưỡng khác nhau. Hiệu suất công việc của máy phân tách kim loại cỡ lớn rất nhanh, khối kim loại lớn lấy ra từ trong hồ vuông, chỉ cần thời gian nửa ngày thì có thể hoàn thành toàn bộ phân tách.

Mấy kỹ sư chế tạo vũ khí đó, ai nấy đều cảm thấy mình như đang nằm mộng, bọn họ chưa từng nghĩ qua mình có một ngày có thể làm ra máy móc thần kỳ thế này. Tuy hầu hết bộ phận trong này đều là công lao của đại sư Diệp Trùng, nhưng bọn họ có thể tự mình tham dự, bản thân điều này chính là kinh nghiệm cực kỳ quý báu.

Bọn họ hiện giờ đối với Diệp Trùng đã khâm phục tới mức bò sát đất. Máy móc phức tạp thế này, căn bản là nghe cũng chưa từng nghe, bọn họ thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ. Với lại, bọn họ cũng không nghĩ tới đá nặng có thể sử dụng thế này, từng khối nguyên liệu thuần khiết đều đặn, xinh đẹp vô cùng đó, với cái nhìn của bọn họ, đây căn bản không phải thứ trên đời nên có. Bọn họ hiện giờ mới phát hiện, việc lợi dụng đá nặng của bọn họ là nguyên thủy đến cực nào.

Có sự kích thích của sự thaaajtn, mấy người này học tri thức trong quang não càng thêm cố gắng. Bọn họ đều hiểu rõ, chỉ cần nỗ lực học tập thì có thể nắm bắt máy tri thức thần kỳ này.

Diệp Trùng đã gần như chuyển chức thành công trình sư. Một đồng lại một đồng khối kim loại thuần khiết chất ở đó, nếu như không sớm chút sản xuất ra sản phẩm, chúng không cách nào phát huy được bất cứ giá trị nào.

Máy móc cỡ lớn giống như máy phân tách kim loại cỡ lớn thế này, chính ở thiên hà Hà Việt cũng có độ khó khá khá. Nhưng Diệp Trùng lại hoàn thành nó sờ sờ ra đó, hấn là người thu hoạch lớn nhất lần này. Có kinh nghiệm lần này, sau này lại chế tạo chủng loại máy móc cỡ lớn khác, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hấn hiện giờ đang làm lò tinh luyện kim loại, chỉ có lò tinh luyện kim loại, mới có thể chế ra hợp kim. Độ cứng của hợp kim so với kim loại bình thường thì cứng hơn nhiều. Mà một số tính chất đặc biệt của hợp kim, càng là thứ mà kim loại bình thường không có. Trong đầu Diệp Trùng có rất nhiều loại công thức phối chế, chỉ cần chế tạo ra lò tinh luyện kim loại, thì Diệp Trùng có thể chế tạo ra lượng lớn hợp kim có các loại tính năng.

Đối với căn cứ hiện giờ mà nói, sản xuất là bước đầu tiên. Diệp Trùng cũng không thể không cất ngang huấn luyện của mình, tới nghiên cứu máy móc. Bất quá, cơ sở của hấn vững chắc, mấy năm nay thấy nhiều

biết rộng, một số vấn đề phức tạp, suy xét nhiều một chút thì có thể gần như tham ngộ được. Thật ra, gặp phải chỗ khó khăn, còn có ba con chip Khuê cho hắn đó. Ba con chip đó bao hàm tất cả chi tiết thành quả tổ nghiên cứu khoa học xây dựng tới giờ, có vài kỹ thuật, tới giờ mà xét, không hề coi là tiên tiến, nhưng điều khó có được là nó gần như bao hàm các ngành khoa học, nó cũng trở thành bách khoa toàn thư của Diệp Trùng.

Bỗng, máy liên lạc trên tay Diệp Trùng vang lên. Máy liên lạc trên tay Diệp Trùng không hề nhiều, vẫn không sao làm được mỗi người một cái, chỉ có mấy nòng cốt khá quan trọng như là Sa Á, Hy Ngôn mới có. Máy học viên đó đối với điều này đều đồ mắt không thôi.

Diệp Trùng mở máy liên lạc, là Sa Á.

- Chuyện gì? Diệp Trùng không phí lời, hỏi trực tiếp.

Giọng nói khào khào đặc hữu của Sa Á truyền tới: “Có tình huống, tôi đã phát hiện hai xạ thủ.” Sa Á là người không gọi hắn là đại nhân Diệp Trùng, cũng không gọi hắn là thầy trong số tất cả mọi người.

- Ở chỗ nào? Diệp Trùng thần sắc bình tĩnh, nhưng lại lập tức bỏ công cụ trên tay xuống, đứng lên.

Hắn sải bước, chạy về phía Thần đang đặt ở chỗ không xa, buồng lái của Thần (thiếu 1 đoạn). Bước chân bước bước lớn, thần tình trên mặt không chút dao động, lạnh lùng tới mức giống như băng. Vì ứng phó tình huống nguy hiểm, Thần vẫn luôn được hắn đặt ở chỗ không xa, như vậy hắn sẽ có thể xuất phát với tốc độ nhanh nhất.

- Ở vị trí D9-F4. Sa Á hiện giờ đã cực kỳ quen thuộc với hệ thống định vị trên quang não, rất dễ dàng báo ra vị trí. Nàng bổ sung một câu: “Bọn họ cách tôi hai mươi km, vẫn chưa phát hiện tôi. Tọa độ tôi đã chuyển qua cho anh.”

- Trông chừng bọn họ, giữ khoảng cách, đợi ta tới. Diệp Trùng nói ngắn gọn. Lời nói vừa dứt, Thần liền vèo cái bay lên không.

Ưu thế của hệ thống quét hình liền thể hiện ra ở chỗ này. Tuy là hệ thống quét hình bản đơn giản bình thường, nhưng nó về mặt bán kính quét hình, so với thần niệm, chúng chiếm đủ ưu thế. Loại ưu thế này chính là tiên cơ, khi trận chiến tao ngộ thể này xảy ra, tỏ ra càng thêm quan trọng.

Tốc độ của Thần nhanh vô cùng, ở Darkness, Diệp Trùng hoàn toàn không cần phải giữ lại chút nào.

Ở chỗ này gặp được xạ thủ, Diệp Trùng đã sớm dự liệu tới. Xạ thủ cấp bảy, tám tuy ít, nhưng hầu hết bọn họ đều có khả năng tới Darkness mạo hiểm. Nhưng điều làm hắn không ngờ lại là ở D9-F4, mà không phải lồi vào Darkness. Là xạ thủ vào trước khi bọn họ tới Darkness?

Xạ thủ cấp tám, Diệp Trùng không hề lo lắng, nhưng nếu như là xạ thủ cấp chín như là Mi Ngột, Diệp Trùng vẫn cực kỳ đổ kỵ. Hắn tới tận bây giờ vẫn chưa mò rõ thực lực của Mi Ngột rốt cuộc có bao sâu. Điều này đối với Diệp Trùng mà nói, là điều hiếm gặp vô cùng. Điều này cũng là tại sao Diệp Trùng tiến vào Darkness, hoàn toàn không nghĩ tới đi tìm Mi Ngột.

Diệp Trùng rất nhanh liền tìm thấy con nhện lớn của Sa Á. Nhiệm vụ mỗi ngày của Sa Á chính là không ngừng tuần tra vòng ngoài của căn cứ. Một mặt là săn giết mấy dã thú đó, một mặt là đề phòng tình huống trước mắt xảy ra.

Sa Á cũng chú ý tới Thần ở trên không. Nàng làm sao cũng nghĩ không thông, tên to lớn như thế làm sao bay lên bầu trời cao cao như thế?

Thần ở trên không, uy mãnh giống như thiên thần, cũng thờ ơ giống như thiên thần vậy.

Hệ thống quét hình trên người Thần so với trên con nhện lớn tiên tiến hơn không biết bao nhiêu lần. Hình ảnh trước mặt Diệp Trùng so với hình ảnh Sa Á truyền về rõ ràng hơn nhiều. Diệp Trùng truyền hình ảnh Thần thu được cho con nhện lớn phía dưới.

Trên màn hình, hai xạ thủ vẽ mặt cảnh giác tiến tới trước. Bọn họ trên tay cầm súng quang, trên lưng đeo hành lý, ăn mặc có sự khác biệt rõ ràng với xạ thủ mà Diệp Trùng từng thấy qua.

- Bọn họ là xạ thủ của nước Tây Hàn. Ngữ khí của Sa Á cực kỳ khẳng định. Tuy nước Tây Hàn và nước Đông Vân thế như nước lửa, nhưng loại thù hận giữa quốc gia này không hề kéo dài tới giữa xạ thủ cấp cao. Xạ thủ cấp tám giống như là Sa Á thế này, hoàn toàn không có bất cứ hứng thú nào với việc ra sức vì quốc gia. Điều bọn họ câu nệ là nâng cao năng lực cá nhân, không hề để ý phương diện vật chất. Huống chi, xạ thủ cấp cao thế nào lại thiếu tiền? Mỗi lần bọn họ tiến vào Darkness, thu hoạch đều khá phong phú, điều này không chỉ làm bọn họ có thể đủ nhận được vũ khí tốt từ chỗ kỹ sư chế tạo vũ khí mà còn đủ để bọn họ trải qua cuộc sống vô cùng sung túc.

Cho nên quan hệ giữa lãnh địa quốc gia với xạ thủ cấp cao không có ảnh hưởng quá lớn, chính Sa Á cũng quen rất nhiều xạ thủ cấp cao của nước Tây Hàn, Nam Châu, ngoài ra, quan hệ với bọn họ đều vô cùng không tệ.

- Thực lực thế nào? Diệp Trùng hỏi.

Sa Á nghĩ kỹ một hồi, trả lời: “Đại khái giữa cấp bảy và cấp tám.” Cảm giác của xạ thủ đối với xạ thủ cực kỳ mẫn cảm.

- Bắt bọn họ. Diệp Trùng trầm ngâm một hồi, rồi ra mệnh lệnh cuối cùng. Chỉ cần bắt hai người này, mọi thứ đều dễ xử.

- Được.

Thần và con nhện lớn đồng thời khởi động. Trên bầu trời, Thần lao thẳng về phía hai xạ thủ đó, trên mặt đất, con nhện lớn vung tám cái chân ra, bước đi như bay, mặt đất gồ ghề không bằng phẳng không tạo được bất cứ ảnh hưởng nào với nó.

Nhưng tốc độ của Thần so với con nhện lớn thì nhanh hơn nhiều. Khi Thần cách bọn họ khoảng năm km, hai xạ thủ này mới phát hiện ra Thần, nhưng lúc này đã trễ rồi.

Năm km đối với Thần mà nói, quá ngắn. Nó chỉ cần lao vọt một cái thì vượt qua khoảng cách này.

Vật to đùng đột nhiên xuất hiện trên không này dọa hai xạ thủ té ngựa. Tốc độ khủng bố của Thần làm hai người suýt nữa phản ứng không kịp, vẫn là một người trong đó thấy việc nhanh, giơ tay bắn một phát.

Một tia sáng chuẩn xác không gì sánh được bắn trúng vật to lớn này.

Trên mặt hai người vừa hiện lên một tia mừng rỡ, trong khoảnh khắc liền hóa thành vẻ kinh ngạc và không thể tin được.

Làm sao có thể?

Chùm sáng có thể xuyên thủng vô số dã thú lại chẳng qua chỉ để lại trên giáp của người khổng lồ này một vết nám đen.

Bọn họ không kịp bắn phát thứ hai, một trụ nhọn dài to hơn cả thùng nước, một đầu sắc nhọn vô cùng nằm trong bàn tay to lớn không gì sánh được, đầu sắc nhọn đó chỉ thẳng bọn họ. Ánh sáng sắc lạnh lấp lánh phía trên làm hai người phát lạnh toàn thân.

Hai người đột ngột cứng đờ ở đó, sắc mặt trắng bệch, cử động cũng không dám, chỉ sợ hơi nhúc nhích, đối phương chỉ cần hơi đẩy tới một chút, cái thứ như cái trụ đó đủ để hai người thành hai đồng bùn thịt.

Người khổng lồ đó cũng kỳ quái, cứ cầm cây trụ nhọn như thế, chỉ thẳng hai người, nhưng không làm động tác tiếp theo. Chính trong lúc hai người nghi hoặc, bỗng, một con nhện lớn cao sáu, bảy mét đang mau lẹ vô cùng lao về phía bên này. Tốc độ đó, quả thật hơn hai con Bạo long thú. (Hình như chỗ này thiếu 1 đoạn).

Trời ơi! Mấy thứ này là cái gì?

Trên mặt hai người không còn chút máu, bọn họ hoảng sợ tới mức đều sắp hôn mê. Người khổng lồ mặc giáp cao mười mét, con nhện lớn cao sáu, bảy mét, chẳng lẽ mình đã tới đất nước người khổng lồ rồi sao?

Cơ nhục toàn thân hai người đều cương cứng vô cùng, bây giờ ngay cả cử động một đầu ngón tay cũng cực kỳ khó khăn.

Trong ánh mắt khủng hoảng của hai người, con nhện khổng lồ đó giống như nhìn thấy thức ăn ngon vậy, vô cùng vui sướng tới gần bên này.

Khi Diệp Trùng và Sa Á mang hai xạ thủ đã hôn mê về tới căn cứ, không có mấy người chú ý tới. Mấy học viên hiện giờ ai nấy đều đang liều mạng huấn luyện, trên tay bọn họ hiện giờ có quy hoạch học tập hoàn chỉnh. Điều này làm bọn họ biết rất rõ ràng bọn họ cần tiến bộ về phía nào. Nhưng bài học bên trong rất nhiều, làm tất cả học viên, ai nấy đều như gặp đại địch. Không cần Diệp Trùng đốc thúc, không ai dám có chút buông lỏng. Bọn họ hiện giờ đều biết rõ hoàn cảnh của mình, không ai có chút tâm lý may rủi. Chỉ có người đạt chuẩn mới có thể sống sót, lời Diệp Trùng vẫn quanh quẩn bên tai bọn họ.

Càng hướng chi, một trăm người đạt chuẩn đầu tiên sẽ ưu tiên nhận được quang giáp. Phần thưởng này làm mất mọi người đều đỏ lên, mấy ngày trở lại đây, bọn họ đều nhìn thấy từng khối, từng khối kim loại lớn lấy ra từ Nộ viêm giang. Loại vật chất thần kỳ này, làm bọn họ đối với việc nhận quang giáp tràn đầy mong đợi.

Diệp Trùng và Sa Á hiện giờ đang thẩm vấn hai xạ thủ. Vũ khí của bọn họ đã sớm bị Diệp Trùng lấy đi, loại súng quang cá nhân dùng này đối với Thần căn bản không sao tạo thành bất cứ thương hại nào. Trừ phi vũ khí trên chiến cơ thì mới có thể tạo thành thương hại cho Thần.

Xạ thủ mất đi vũ khí đối với Thần mà nói, không có bất cứ uy hiếp nào.

Sa Á nhìn thấy hai người hôn mê, có chút khó xử hỏi: “Có cần đợi bọn họ tỉnh lại rồi mới hỏi không?”

- Không cần. Diệp Trùng tiện tay nhắc một thùng nước lạnh, rào rào, trực tiếp trút lên người bọn họ.

Sa Á run trong lòng, vì hai xạ thủ này mà cảm thấy bi ai. Theo như đẳng cấp của bọn họ, mặc kệ là đi tới chỗ nào, thứ hưởng thụ đều là đối đãi vinh dự. Cho dù là gặp địch bị bắt cũng chưa từng có ai đối đãi một vị xạ thủ cấp bảy, tám thế này. Chỉ có Diệp Trùng, đối đãi với xạ thủ cao cấp giống như đối đãi người bình thường, không có bất cứ khác biệt nào.

Hai người trên đất chịu kích thích của nước lạnh, lập tức run rẩy một cái, từ từ tỉnh lại.

Đối với xạ thủ mà nói, loại đãi ngộ này quả thật có thể coi như hình phạt tàn khốc. Cảm giác của bọn họ vô cùng nhạy bén, cảm giác đối với bất cứ chi tiết nào xung quanh đều phóng lớn lên rất nhiều lần, mà cảm giác lạnh lẽo cắt xương này cũng sẽ được phóng lớn. Hai người tỉnh lại sắc mặt trắng bệch, môi miệng tím tái, toàn thân run cầm cập.

Sa Á đồng tình nhìn hai người một cái, hỏi: “Hai người tên là gì?”

- Amharic.

- La Đặc Sa.

Hai người run cầm cập, giọng nói run rẩy. Bọn họ vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi, rõ ràng vẫn chưa triệt để hoàn hồn lại. Mọi thứ xảy ra hôm nay, nguy dị như vậy, bọn họ đều cảm thấy hiện giờ giống như một cơn ác mộng vậy.

Tra khảo của Sa Á, hai người vẫn chưa hết kinh hồn tự nhiên không dám che giấu điều gì, lập tức một năm một mười nói ra.

Hai người bọn họ quả nhiên là xạ thủ nước Tây Hàn, hai người bọn họ vừa thăng tới xạ thủ cấp tám, liền kết bạn muốn tiến vào trải nghiệm một phen. Ai ngờ, lại gặp phải tai bay vạ gió này.

Đội đã, người khổng lồ, con nhện lớn...

Hai người nhìn nhau, lộ ra vẻ không thể tin được, chẳng lẽ...

- Các người... con nhện lớn... người khổng lồ... Amharic ngập ngừng hỏi.

Ánh mắt Sa Á bỗng rơi trên cổ tay Amharic, ánh mắt ngưng trệ, ngược mắt nhìn Amharic: “Thầy của người là ai?”

570. Chương 570: Tình Báo Quan Trọng

Aprila ngó người, hẳn làm người cơ trí, vội vàng nói: “Thầy của tôi là Lewent. Cô là...” Nếu như có thể nhờ vào quan hệ, vậy thì đối với hoàn cảnh của mình hiện giờ có cải thiện lớn.

- Lewent, quả nhiên... Sa Á cảm thấy bớt căng thẳng.

Cảm giác được ánh mắt của Diệp Trùng rơi trên người mình, Sa Á giải thích nói: “Lewent tôi có biết, lúc trước từng hợp tác. Hắn cũng thích buộc trên cổ tay một sợi dây xanh lá. Với lại còn thường thích lấy ra khoe khoang, cho nên ấn tượng của tôi khá sâu. Không ngờ học sinh của hắn giống y như hắn.”

Aprila mừng rỡ, người phụ nữ này quen biết thầy mình, đây chính là tin tức tốt hẳn hiện giờ muốn nghe thấy nhất.

- Bọn họ làm thế nào? Sa Á nhìn Diệp Trùng. Đã là học sinh của người quen, nàng không muốn bị Diệp Trùng giết thế này. Nàng biết, Diệp Trùng giết người tuyệt đối không mềm tay. Aprila và Roentgen thần tình khẩn trương, giống như đang đợi tuyên phán của số mạng.

Diệp Trùng đột nhiên nói: “Các người tiến vào từ chỗ nào?” Hắn vẫn luôn rất tò mò với vấn đề này. Mặc kệ là nước Tây Hàn hay là nước Đông Vân và Nam Châu đều có thể tiến vào Darkness. Đây chỉ là điều Diệp Trùng nghe nói, nhưng tình huống cụ thể hắn không hề rõ ràng, hẳn đối với chỗ này vẫn thiếu hiểu biết cần thiết.

- Chúng tôi đi vào từ rặng núi Wilkinson, rồi thông qua núi tuyết Hoàn Liên, tiến vào hang mê cung thì có thể tiến vào Darkness. Chúng tôi vẫn luôn đi vào trong, tôi không nhớ từ bao lâu trước đây, chúng tôi đã bị lạc đường, cũng không còn tìm được lối vào đó. Aprila lắp bắp nói, thần sắc cực kỳ phiền não. Từ quần áo rách nát của hai người bọn họ thì có thể nhìn ra được, mấy ngày này bọn họ không hề sống dễ chịu.

Rặng núi Wilkinson, núi tuyết Hoàn Liên, hang mê cung, mấy địa danh này, Diệp Trùng chưa từng nghe nói qua, tự nhiên cũng không sao hình thành khái niệm trong đầu. Bất quá Sa Á đối với những thứ này lại hiểu khá rõ, ở một bên giải thích: “Nước Tây Hàn tiến vào Darkness là lối vào khác, không giống lối vào của chúng ta. Nam Châu tiến vào Darkness cũng có một lối vào.”

Diệp Trùng lập tức nắm bắt trọng điểm: “Cũng tức là nói, chúng ta có thể từ Darkness, tới được hai nước còn lại?”

- Từ trên lý luận mà nói, cách nói của anh không sai. Nhưng chúng ta không hề biết hai lối vào còn lại rốt cuộc là ở đâu. Với lại, trong Darkness, cực dễ lạc mất phương hướng. So ra, xuyên qua biên giới sẽ nhẹ nhàng mà tiện lợi hơn nhiều, cho dù bây giờ đang xảy ra chiến đấu cũng là như vậy. Không có ai lại thử tiến vào hai nước còn lại từ Darkness.

Sa Á rất bình tĩnh giải thích, nàng đối với mấy vấn đề ngu ngốc Diệp Trùng hỏi này đã sớm quen như thường. Nàng rất sớm thì đã phát hiện, Diệp Trùng đối với một số thường thức người bình thường đều phải hiểu rõ thường lại không biết tí gì. Mà đối với một số tri thức thâm ảo vô cùng lại cực kỳ quen thuộc. Mới bắt đầu nàng cũng cực kỳ kỳ quái, nhưng từ từ cũng quen rồi.

Aprila và Roentgen ngụy dị nhìn Diệp Trùng, bọn họ không ngờ vẫn có người hỏi vấn đề này.

- Hai người bọn họ xử lý thế nào? Sa Á lại một lần nữa hỏi dò ý kiến của Diệp Trùng.

- Giữ lại, để bọn họ cũng tham gia huấn luyện. Bắt đầu từ cơ sở.

Một câu nói của Diệp Trùng, liền triệt để cải biến vận mệnh của hai người Aprila và Roentgen.

Có ba lối vào có thể tiến vào Darkness, điều này đối với Diệp Trùng mà nói, là một tin tức cực kỳ quan trọng. Điều này cũng chính là nói, chỉ cần hắn có thể tìm được vị trí hai lối vào còn lại ở Darkness, thì hẳn có thể tiến vào nước Tây Hàn và Nam Châu.

Điều này đối với Diệp Trùng mà nói, quan trọng nhất.

Nguồn lực trong Darkness tuy phong phú nhưng lại có hai thiếu sót trí mạng. Một trong số đó chính là tinh thể năng lượng, Darkness căn bản không sản xuất tinh thể năng lượng. Nếu như không có tinh thể năng

lượng, không chỉ tất cả sản xuất của căn cứ đều phải ngừng lại, vậy thì quang giáp sản xuất ra cũng sẽ thiếu nguồn năng lượng, mà giống như sắt vụn. Nhưng mặc kệ là nước Tây Hàn hay là Nam Châu, giá của tinh thể năng lượng đều cực kỳ rẻ.

Điều còn lại chính là thức ăn, sinh vật Darkness không hề coi là ít nhưng thức ăn lại cực kỳ thiếu. Diệp Trùng lần này tuy mang theo lượng lớn thức ăn và viên thức ăn, nhưng sẽ có một ngày tiêu hao hết. Năm ngàn người ăn cơm, không phải là một vấn đề nhỏ. Ngoài ra, viên thức ăn dùng để làm thức ăn, tiêu hao mỗi ngày quá đáng tiếc.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tô Môn Tây Gia Hoa đang thỏa thuê địa chiến vào lúc này nhất định sẽ không gây nên xung đột với mình, mình lúc này tiến vào nước Đông Vân để tiếp tế, việc khống chế loại vật tư phi chiến lược giống vậy, vấn đề không hề lớn. Ngược lại, vũ khí đặc biệt của Diệp Trùng nói không chừng còn có thể kiếm được một món lớn từ chỗ Tô Môn Tây Gia Hoa.

Nhưng chỉ cần đợi chiến sự giữa nước Đông Vân và Tây Hàn hơi bình ổn, vậy thì Tô Môn Tây Gia Hoa nhất định sẽ chồm lên ra tay, khống chế trở lại vật tư Diệp Trùng cần, thậm chí có khả năng sẽ tập trung lực lượng tinh nhuệ tới đối phó mình. Mà năm ngàn người của mình có thể hình thành sức chiến đấu hay không, có thể hình thành bao nhiêu sức chiến đấu, ai cũng nói không rõ được.

Nếu như Diệp Trùng có thể tìm được hai lối vào thông đạo còn lại, vậy cục diện sẽ hoàn toàn thay đổi.

Diệp Trùng sẽ có thể lập tức tiến vào nước Tây Hàn, hẳn thậm chí có thể bán ra vài kỹ thuật không tồi, thay đổi khác biệt thực lực quân sự giữa hai nước. Một khi như vậy, nước Tây Hàn vốn dĩ liên tục bại lui nếu như lợi dụng được, thậm chí có thể đánh nước Đông Vân trở tay không kịp. Mà trận chiến này, cực có khả năng hình thành một trận chiến cù cưa.

Đây là tình huống Diệp Trùng muốn nhìn thấy nhất, mà một bộ phận vũ khí hẳn sản xuất ra, thậm chí có thể phân biệt bán cho hai nước. Mọi việc đều suôn sẻ, hẳn sẽ trở thành tiệm vũ khí lớn nhất ẩn mình trong bóng tối. Đối với tiền bạc, Diệp Trùng không hề nhiệt tình, nhưng sự phát triển của căn cứ, cần lượng lớn nguồn lực. Mà năm ngàn người này của mình, bồi dưỡng ra cũng cần lượng lớn nguồn lực, từ trên ý nghĩa nào đó mà nói, cũng là tiền bạc.

Diệp Trùng thậm chí có thể từ chỗ nước Tây Hàn thu được một đồng chiến sĩ, mở rộng biên chế của thủ hạ.

Còn không được, hẳn cũng có thể tiến tới Nam Châu, Nam Châu sản vật phong phú, giá lương thực cực thấp. Một khi như vậy, khi mà Tô Môn Tây Gia Hoa rất khó phát giác ra được sự tồn tại của Diệp Trùng (hình như thiếu 1 đoạn), điều này cũng có thể cho Diệp Trùng đủ thời gian phát triển.

Đối với mục tiêu phát triển giai đoạn sau, Diệp Trùng hiện giờ vẫn chưa xác định, rốt cuộc là tiến sâu vào Darkness hay là đi chỗ khác, đều cần một điều kiện cơ bản nhất, đó chính là trên tay có đủ sức mạnh. Mà lực lượng quan trọng nhất từ nay về sau của Diệp Trùng không hề là Thần, cũng không phải Sa Á, mà là năm ngàn học viên này của hắn. Nhưng mấy học viên này trưởng thành cần thời gian, cần lượng lớn vật tư.

Đây là vấn đề Diệp Trùng không thể không suy nghĩ.

Aprila và Roentgen vì lạc đường, có thể đi tới chỗ này, điều đó đủ để nói rõ, lối vào thông với nước Tây Hàn đó không hề quá xa. Có Thần, có hệ thống định vị, Diệp Trùng không cần lo lắng vấn đề lạc đường. Chỉ cần chỗ hắn đi qua, tình hình địa lý chỗ đó sẽ được ghi lại tường tận.

Nhưng, Diệp Trùng vẫn cần chờ đợi.

Vấn đề hắn hiện giờ phải đối mặt là lò tinh luyện kim loại. So với máy phân tách kim loại, lò tinh luyện kim loại đơn giản hơn nhiều. Diệp Trùng không tốn quá nhiều thời gian thì đã hoàn thành. Hẳn trước tiên hoàn thành kết cấu của cả lò tinh luyện kim loại trên quang não, tiếp đó lại chia nhỏ cụ thể của mỗi linh kiện, rồi lợi dụng máy gia công độ chính xác cao của tổ nghiên cứu khoa học, làm ra tất cả linh kiện, bước cuối cùng chính là lắp ráp.

Lò tinh luyện kim loại mười lăm mét, mấy kỹ sư chế tạo vũ khí đó hiện giờ đã không còn kêu lên kinh ngạc rồi, năng lực tiếp nhận đối với việc mới lạ của con người cực kỳ mạnh.

Đây không hề chỉ là một lò tinh luyện kim loại, Diệp Trùng kết hợp lò tinh luyện kim loại và máy gia công lại với nhau, từ đó tạo ra lò tinh luyện kim loại có thể trực tiếp sau khi hợp kim hình thành kết thúc, tiến hành gia công máy móc.

Lò tinh luyện kim loại đã hoàn thành, kế tiếp là thiết bị thực hiện xử lý cường hóa kim loại, thiết bị gia công chính xác, thiết bị xử lý bề mặt...

Đội Diệp Trùng hoàn thành tất cả máy móc, ba tháng đã qua đi. Mà khoảng thời gian này, kho gần như đều bị kim loại chuyển tới liên miên không ngớt mỗi ngày chất đầy, có rất nhiều khối kim loại thuần khiết được phân tách ra cứ được chất ngoài trời.

Đây là một dây chuyền sản xuất gia công máy móc hoàn toàn tự động hoàn chỉnh. Công năng của dây chuyền sản xuất này mạnh mẽ, là kết tinh của tất cả hệ thống tri thức của Diệp Trùng. Từ dây chuyền sản xuất này có thể nhìn thấy phong cách khoa học kỹ thuật của năm thiên hà lớn, có thể nhìn thấy phong cách khoa học kỹ thuật của thiên hà Hà Việt, còn có thể nhìn thấy đặc điểm khoa học kỹ thuật của tổ nghiên cứu khoa học Hồi cốc.

Cả dây chuyền sản xuất tổng cộng dài khoảng 1,2 km, toàn bộ do các loại máy móc nối tiếp tạo thành, là một dây chuyền sản xuất cỡ lớn đúng như tên gọi. Nếu như có công trình sư của năm thiên hà lớn hoặc thiên hà Hà Việt nhìn thấy dây chuyền sản xuất này, nhất định sẽ kinh ngạc vô cùng. Dây chuyền sản xuất quy mô thế này, chỉ có mấy công ty chế tạo cỡ lớn đó mới có khả năng có.

Điều này nào là vì chuyển bị cho năm ngàn người chứ? Điều này hoàn toàn có thể thỏa mãn yêu cầu trang bị toàn bộ cho năm mươi ngàn người.

Ngoài ra, trên tay Diệp Trùng thiếu hụt nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, bản thân hắn cũng không thể nào bỏ tất cả tinh lực vào phương diện này, cho nên toàn bộ máy thiết bị này đều dùng kỹ thuật tự động hóa, với lại, là tự động hóa triệt để. Điều Diệp Trùng cần làm chính là trước tiên định sẵn công thức phối chế trên quang não điều khiển tổng, nhập vào sơ đồ gia công, v.v... là được.

Hôm nay, là ngày đầu tiên dây chuyền sản xuất này chạy.

Diệp Trùng nhập mệnh lệnh bắt đầu vào quang não.

Từng khối các loại kim loại đã sớm chuẩn bị sẵn theo dây truyền tải, trực tiếp tiến vào từ phía trên lối vào to lớn của lò tinh luyện kim loại. Kế tiếp đó, đèn chỉ thị của tất cả máy móc bắt đầu liên tục sáng lên.

Toàn bộ tất cả nhân viên kỹ thuật, có cả Hy Ngôn trong đó, đều khẩn trương nhìn dây chuyền sản xuất giống như một con rồng dài này. Âm thanh liên tục phát ra trên dây chuyền sản xuất làm bọn họ cảm thấy vừa tò mò vừa mong đợi. Diệp Trùng đã mần mò ba tháng, thứ ra được cuối cùng là một thứ to lớn thế này. Bọn họ đều mong chờ, thứ to lớn thế này, rốt cuộc có chỗ thần kỳ gì.

- Ra rồi, ra rồi! Có kỹ sư chế tạo vũ khí trẻ tuổi chỉ linh kiện hình dạng kỳ quái không ngừng xuất hiện ở lối ra, kích động không thôi.

Diệp Trùng cầm lên một linh kiện đen tuyền, đây là một vỏ giáp phần chân hình lăng, trên mặt mạ một lớp bảo hộ màu đen tuyền. Cả linh kiện cầm ở trên tay, cảm cực nặng, có chất cảm phi thường. Diệp Trùng dùng tay thử độ cứng, trên mặt lộ ra vài phần vừa ý.

Đã có dây chuyền sản xuất này, ngày cách vũ trang toàn bộ không còn xa nữa rồi.

571. Chương 571: Sơ Sinh (1)

Trên sân huấn luyện, năm ngàn học viên xếp thành năm đội. Cả sân im phăng phắc, ánh mắt của mấy học viên hùng lực, tâm thần của bọn họ đều bị một trăm cái quang giáp đặt ở trước mắt hấp dẫn chặt, không dời đi được thêm chút nào.

Quang giáp, đây là quang giáp thật sự!

Độ cao tiêu chuẩn quang giáp mười hai mét, màu lam tối và màu trắng ngà voi đen xen với nhau, giáp bảo vệ phần chân màu đen tuyền, tay trái có gắn máy kích hoạt khiên ion, một khi kích hoạt thì sẽ hình thành

khien ion có thể hoàn toàn che chắn quang giáp. Phần lưng của nó có bốn cánh gập kiểu xếp chồng có thể gập lại, điều này có thể cho chúng bay cực kỳ linh hoạt trong tầng khí quyển.

Thể hình to lớn không có chút cảm giác cồng kềnh, thân thể thon dài, kết cấu chắc nịch, làm nó trông có hàm chứa sức mạnh to lớn vô cùng. Mà trên tay nó nắm khẩu súng quang xen lẫn trắng xanh, thân súng gọn gàng, không có quá nhiều trang trí, điều này là phong cách trước giờ của Diệp Trùng.

Nếu như Mục Thương ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra nguyên hình của cái quang giáp này.

Sương chi Vĩnh thán diệu, đây là cái quang giáp Diệp Trùng từng có lúc ở năm thiên hà lớn. Đương nhiên, kỳ thật chỉ là tạo hình quang giáp bắt chước phong cách của Sương chi Vĩnh thán diệu. Sương chi Vĩnh thán diệu ở trong mắt Diệp Trùng, vẫn luôn cảm thấy là một cái quang giáp cực kỳ ưu tú, nó có rất nhiều thiết kế ưu tú. Thí dụ cánh gập kiểu xếp chồng có thể gập lại, thí dụ ong ruồi, còn có dao xoay hai lưỡi tự động khóa mục tiêu, đây đều là chỗ Diệp Trùng sau này mượn giám định qua rất nhiều lần. Là một cái quang giáp cận chiến, thân chính quang giáp của Sương chi Vĩnh thán diệu trông khá mỏng manh, nhưng là một quang giáp tầm xa, nó lại cực kỳ thích hợp. Diệp Trùng vẫn mượn dùng cái tên này.

Điều phiền phức nhất, đau đầu nhất cũng là đắt nhất của cả cái quang giáp chính là khẩu súng quang đó. Khẩu súng quang này có tên là G-SZ, nó là kiểu cải tiến của G-Z, uy lực cũng lớn hơn G-Z nhiều. Khẩu súng quang này không hề sử dụng hợp kim chế tạo, tài liệu của nó là vật liệu gỗ cao cấp đặc hữu ở chỗ này, gỗ cây dễ ngựa biển. Cho nên trên cả thân khẩu súng đều giăng đầy hoa văn xen lẫn xanh trắng đặc hữu của gỗ cây dễ ngựa biển, trong tràn đầy hơi thở thần bí, giá cực kỳ đắt đỏ.

Chỗ sử dụng vật liệu gỗ cao cấp khác chính là động cơ. Diệp Trùng lần này cũng có thể nói là đã bỏ luôn vốn gốc, nhưng phạm là chỗ cần sử dụng vật liệu gỗ, hẳn toàn bộ đều dùng vật liệu gỗ tốt nhất hẳn có trên tay. Như vậy cũng trực tiếp dẫn tới mấy quang giáp này ở mặt tính năng có biểu hiện đặc biệt xuất sắc.

Diệp Trùng không hề trang bị thứ gì khác trên cái quang giáp này, trừ khẩu súng quang đó và cái khien ion, nó cũng không trang bị thêm vũ khí nào khác. Không phải Diệp Trùng không muốn trang bị, mà là cơ sở của mấy học viên này quá tệ, chủng loại vũ khí càng phong phú, yêu cầu tương ứng đối với sư sĩ cũng càng cao. So với lộn xộn không tinh, chỉ bằng chuyên tinh một món. Cho nên Diệp Trùng trang bị cho bọn họ một khẩu súng quang, một khẩu súng quang uy lực khổng lồ.

Yêu cầu Diệp Trùng cho bọn họ rất đơn giản, phải học được tất cả phương thức bắn: bắn tĩa, bắn liên tiếp, áp chế hỏa lực, vãn... vãn... Muốn có thể phát huy đầy đủ tính cơ động của cái quang giáp này, tất cả động tác chiến thuật cơ sở đều phải đạt được tiêu chuẩn. Cái gọi là tiêu chuẩn của Diệp Trùng, so với tiêu chuẩn của năm thiên hà lớn thì cao hơn nhiều, cần học được tất cả động tác chiến thuật cao cấp, cần học được phối hợp chiến thuật...

Một trăm cái Sương chi Vĩnh thán diệu xếp hàng chỉnh tề, giống như binh sĩ đang tiếp nhận kiểm duyệt. Đèn đuốc sáng choang của sân huấn luyện hiển lộ không chút che giấu vẻ đẹp của mấy cái quang giáp này ở trước mặt mấy học viên.

Hô hấp nặng nề, ánh mắt nóng bỏng, chính ngay cả người có sức khắc chế mạnh như là Đoàn Khiêm, Thù Mạc Nhi cũng lộ ra một cách không che giấu sự yêu thích đối với cái quang giáp này.

Nhìn thấy mấy người này, Diệp Trùng bỗng nghĩ tới mình lúc trước, khi điều khiển Ôn Ni, là khát vọng có một cái quang giáp hơi tốt một tí tới mức nào, mình lúc đó chính là không khác bọn họ là bao.

Mình hiện giờ, đã tìm không được sự vui vẻ lúc đó rồi. Khi thứ mình nhìn thấy càng lúc càng nhiều, quang giáp từng điều khiển cũng càng lúc càng nhiều, chiến đấu trải nghiệm càng lúc càng nhiều, mình hiện giờ, dường như đối với cái gì cũng đều không cảm thấy kinh ngạc.

Nhớ lại phiêu bạt và chiến đấu nhiều năm thế này, dường như mình cách cuộc sống mơ ước càng lúc càng xa, trong lòng Diệp Trùng không khỏi dâng lên vài phần cay đắng.

Nhưng rất mau liền hoàn hồn lại, nhìn từng cặp mắt khát khao phía dưới, hẳn cười nhẹ trong lòng.

- Thành tích của các người đã có đánh giá. Theo quy định tuyên bố lúc trước, một trăm người đứng đầu sẽ ưu tiên nhận quang giáp, danh sách nhận quang giáp như dưới đây.

Toàn trường im ắng, tất cả học viên đều ngưng hô hấp, thở mạnh cũng không dám.

Người đầu tiên là An Bĩ Lạc Kỳ, học viên có thiên phú xuất chúng này, tới sau lên trước, vượt qua mấy người Đoàn Khiêm và Thù Mạc Nhi, trở thành người đầu tiên được nhận quang giáp. Đoàn Khiêm, chị em Thù Mạc Nhi nhận được quang giáp kế tiếp.

Mấy học viên không nhận được quang giáp đó, ánh mắt nhìn về phía một trăm người này tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Một trăm cái quang giáp này, lại làm dậy nên một cơn sóng dữ học tập trong căn cứ. Mọi người đều liều mạng học tập, nếu như có thể điều khiển một cái quang giáp thế này thì sẽ bảnh tới bậc nào. Tâm tư của mấy thiếu niên thường rất đơn giản, đầy xung động. Nếu như Diệp Trùng mới đầu đã nói mỗi người đều có một cái, vậy thì mấy học viên này nào sẽ liều mạng như vậy. Trong lúc bất tri bất giác, Diệp Trùng đã học được rất nhiều thủ đoạn lúc trước nghĩ cũng không nghĩ tới.

Đã có quang giáp, tiến bộ của mấy học viên này sẽ vô cùng mau lẹ. Nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, đây cũng là một thời kỳ yếu ớt mà lại nguy hiểm. Nếu như lúc này xuất hiện bầy dã thú mạnh mẽ với quy mô lớn, vậy thì chỉ dựa vào căn cứ mà phòng thủ. Một khi căn cứ không sao ngăn chặn được, vậy muốn dựa vào mấy học viên này, là điều không thể nào.

Một người đơn độc ở chỗ sâu của Darkness, Diệp Trùng không phải chưa từng nghĩ qua. Nhưng hần cuối cùng vẫn phủ định phương án này, điều này quá mạo hiểm. Thứ hần kiêng kỵ nhất là Xích vĩ thú, Xích vĩ thú hần từng thấy vĩnh viễn là xuất hiện từng bầy từng bầy, cực ít xuất hiện đơn lẻ. Như thế, muốn dựa vào mình hần, khả năng thành công quá nhỏ. Hết cách, hần cũng chỉ đành động viên, bồi dưỡng cho tốt năm ngàn người này, sau đó tiến tới từng bước, thế này tuy hao phí thời gian sẽ lâu một chút, nhưng tỉ lệ thành công cũng càng cao hơn một chút. Diệp Trùng không muốn mình trước lúc vẫn chưa gặp được Mục Thương thì đã chết dọc đường.

Việc sản xuất quang giáp không ngừng lại, nhưng việc hần hiện giờ cần suy nghĩ là làm sao để mấy học viên này mau chóng hình thành sức chiến đấu.

Huấn luyện cơ sở, bọn họ giỏi đặc biệt nhanh, giống như chị em Thù Mạc Nhi, bọn họ vốn dĩ là xạ thủ, bắn cực kỳ quen thuộc, giỏi cực nhanh. Học viên khác tuy không tới mức như bọn họ, nhưng đối với việc bắn cũng không xa lạ. Sau khi có quang giáp, bọn họ liền tiến bộ thần tốc. Càng hướng chi, là ở trong loại huấn luyện cường độ cao, cực có tính mục tiêu này.

Thấy tình trạng, Diệp Trùng liền chia một trăm người này thành mười đội, luân phiên bắn giết theo đội lẫn nhau. Đương nhiên, khi bọn họ đối chiến sẽ đối thành súng quang dùng cho huấn luyện.

Loại phương thức huấn luyện giống như trò chơi này đã nhận được sự hoan nghênh cực lớn của đám học viên này, bọn họ chơi vui vẻ vô cùng.

Vì kích thích nhiệt tình huấn luyện của bọn họ, Diệp Trùng đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp. Hần đã xây dựng hệ thống đánh giá nghiêm khắc, chiếu theo trình độ và biểu hiện của mấy học viên, đưa ra đánh giá, sau đó căn cứ đánh giá, xây dựng chế độ đẳng cấp chặt chẽ, với lại đãi ngộ và khen thưởng nhận được cũng từ đây mà quyết định.

Theo sự hoàn thiện không ngừng của từng chế độ một, mọi thứ của căn cứ bắt đầu trở nên trật tự, ngay ngắn.

Quang giáp ra lò từng đợt từng đợt, phân phối theo điểm số cao thấp của học viên. Sau một tháng, tất cả học viên đều đã có quang giáp của mình. Trong căn cứ hiện giờ, điểm số cao nhất là An Bĩ Lạc Kỳ. Tiểu đội hần dẫn dắt đã một trăm hai mươi một lượt bất bại, kỷ lục này đi đầu xa lắc. Là người chỉ huy tiểu đội, tỷ lệ điểm số hần nhận được so với học viên bình thường cao hơn. Mà Thù Mạc Nhi, Đoàn Khiêm tuy về mặt điểm số lúc huấn luyện cao hơn An Bĩ Lạc Cách nhưng tổng điểm lại ít hơn hần rất nhiều.

An Bĩ Lạc Cách là một người chỉ huy ưu tú.

Người giống như An Bĩ Lạc Cách thế này không hề ít, chiến đấu cá nhân của bọn họ không coi là cao, nhưng khi chiến đấu thì cực kỳ bình tĩnh, nắm bắt đối với tiết tấu và chiến thuật chiến đấu xuất sắc, thường có

thể dẫn dắt đội ngũ của mình giành phần thắng. Diệp Trùng liền sắp xếp mấy người này thành quan chỉ huy của đội ngũ, còn mấy người có năng lực chiến đấu cá nhân xuất sắc lại xếp họ vào đội đột kích.

Loại đối luyện này không thể nào thay được thực chiến, Diệp Trùng cực kỳ rõ ràng một điểm này.

Tới tận bây giờ, học viên đội đột kích dưới tay Diệp Trùng tổng cộng có ba trăm mười bốn người. Huấn luyện các phương diện của bọn họ đều cực kỳ xuất sắc, cho dù là trong đối kháng, biểu hiện cũng xuất sắc vô cùng.

Diệp Trùng quyết định dắt mấy người này đi tiến hành luyện tập thực chiến một khoảng thời gian.

Chỉ có trong thực chiến mới có thể trưởng thành thật sự.

Bọn họ ra ngoài lần này, có thể võ trang toàn bộ đúng như tên gọi. Khoảng thời gian Diệp Trùng rời khỏi này, Sa Á và Hy Ngôn cùng quản lý căn cứ, Diệp Trùng đã bàn giao rõ ràng thứ cần bàn giao.

Diệp Trùng điều khiển Thần, sau lưng hắn, ba trăm mười bốn cái Sương chi Vịnh thán điệu đồng thời bay lên không, ở trên không tạo thành một đội chiến đấu quang giáp.

Trên mặt đất, Nộ viêm giang thường ngày gầm thét, lúc này trông giống như một sợi tơ đỏ nhỏ xíu. Bọn họ tò mò điều khiển hệ thống quét hình, đánh giá mọi thứ xung quanh. Bọn họ tràn ngập tò mò, ngày thường, Diệp Trùng hoàn toàn không cho phép bọn họ ra khỏi căn cứ.

Nơi này chính là Darkness a! Nhưng tại sao lại không giống chứ? Trong lời đồn, Darkness không phải rất nguy hiểm sao? Trong bóng tối, Darkness giống như đứa trẻ sơ sinh ngủ say, vô cùng yên tĩnh.

Bọn họ không chú ý thấy, do bọn họ phân tâm, trận hình đã xuất hiện một khe hở cực nhỏ. Vẫn luôn khẩn trương cao độ, Diệp Trùng lập tức phát hiện chuyện này.

- Tập trung chú ý, nơi này rất nguy hiểm.

Phương hướng bay của mấy người Diệp Trùng lần này, chính là phương hướng Aprila và Roentgen tới lần trước. Hai tên đó bị huấn luyện thể lực dày vò gần như chỉ còn nửa hơi thở. Bọn họ đều là xạ thủ, phải tiến hành tôi luyện tố chất thân thể từ đầu, điều đó không phải là muốn lấy mạng sao?

Diệp Trùng không hề dẫn hai người bọn họ tới, lần này có thể tìm được cửa lối vào thông với Tây Hàn đương nhiên tốt, không tìm thấy cũng không sao.

Đã bay khoảng nửa giờ, bọn họ không gặp phải tình huống bất ngờ nào.

Nhưng Diệp Trùng càng không dám sơ suất, mảnh đất dưới chân này, đã là chỗ xa lạ hắn chưa từng tới.

572. Chương 572: Sơ Sinh (2)

Nhuế Băng nhìn võ trường trước mắt, võ trường của nàng hiện giờ đã là võ trường lớn nhất của cả khu vực hành tinh Dật Cúc. Đệ tử chỗ này có một số là con em Tang tộc, có một số là dân chúng khác được vào khu vực hành tinh Dật Cúc sau này. Nhuế Băng đối với võ thuật của Nhuế gia, không hề giấu cho riêng mình, mà sau khi tiến vào cảnh giới giới giả, đối với những thứ này cũng nhìn càng mở hơn.

Nhuế Băng vẫn một bộ đồ luyện công màu trắng, khí chất đặc hữu của võ thuật gia giữa chân mây, làm nàng trông có sự khác biệt hoàn toàn với cô gái dịu dàng bình thường. Nàng là nữ thần hoàn toàn bất khả xâm phạm trong lòng tất cả học viên của võ trường, mà loại tâm tình này càng thêm cuồng nhiệt trong Tang tộc. Quan hệ giữa Diệp Trùng và Nhuế Băng ở Tang tộc đã sớm không còn là bí mật của bí mật rồi. Một khi có người có ý đồ làm loạn gì, mấy con em Tang tộc đó sẽ cho hắn một bài học cả đời khó quên.

Mấy con em Tang tộc này chịu ảnh hưởng của Diệp Trùng, làm việc trước giờ bất chấp thủ đoạn, chỉ hỏi kết quả, hoàn toàn không có cách nói quang minh, công bằng. Mà cho dù mấy việc này làm ảm tối chỗ Tang Phổ, Thu Mạn cũng tuyệt sẽ không có kết quả tốt gì.

Nhuế Băng cũng thích Tang tộc vô cùng. Đây là một dòng họ cực kỳ tự ràng buộc mình, cho dù hiện giờ khu vực hành tinh Dật Cúc, Tang tộc chiếm địa vị chủ đạo tuyệt đối, nhưng không có Tang tộc đi vui chơi, đi hưởng thụ. Bọn họ phẳng phất như là chiến sĩ trời sinh, cảm thấy học tập là niềm vui lớn nhất. Cuộc

sống của Tang tộc cực có quy luật, loại cuộc sống trông cực kỳ khô khan trong mắt người thường này, bọn họ lại vô cùng hưởng thụ. Tuy bởi vì cơ sở quá tệ, vẫn không thể chủ đạo trong mỗi một ngành nghề, nhưng chỉ cần cho bọn họ thời gian, Nhuế Băng tin rằng bọn họ nhất định sẽ trở thành người thắng lợi cuối cùng.

Nàng có thể cảm nhận được sự yêu quý từ tận đáy lòng của Tang tộc đối với nàng, mà mọi thứ này, đều xuất phát từ một người đàn ông.

Nhìn mấy học viên mồ hôi như mưa trên sân huấn luyện, tâm tư của Nhuế Băng lại bay tới nơi khác. Tỷ tỷ vẫn tốt chứ? Mẹ vẫn tốt chứ? Tiền gia gia thì sao? Còn có con khỉ nhỏ nghịch ngợm Ngụy Nguyên đó nữa?

Còn có, hần? Hiện giờ lại ở chỗ nào? Vẫn tốt chứ?

Nhuế Băng không kìm được, nhẹ nhàng thở dài một tiếng trong lòng, thần tình trên mặt lại nhìn không ra chút manh mối nào.

Học viên trong võ trường càng lúc càng nhiều, mấy dân chúng tới dựa vào Tang tộc sau này đó, bọn họ đã trải qua kiếp nạn, biết trong thời loạn thế này, sức mạnh quan trọng tới bậc nào. Mà sự nhiệt tình của Tang tộc đối với võ thuật tự nhiên càng không cần nói, kỹ xảo võ thuật của bọn họ hoàn toàn đến từ chém giết với dã thú, điều coi trọng là giết chóc và hiệu suất, nhưng về mặt tính hệ thống và nghiên cứu đối với cơ thể con người, võ thuật của Nhuế Băng có rất nhiều chỗ đáng để bọn họ làm gương.

Võ trường đã tan học, tất cả học viên đều cáo biệt nàng. Nhuế Băng dọn dẹp võ trường một chút, mặc dù trong mắt rất nhiều người, thân phận của nàng tôn quý, nhưng nàng vẫn thích tự mình làm mấy việc này hơn.

Nàng hiện giờ phải đi thăm hỏi A Lý Ước Đức, đó là một lão già khá thú vị, lão nhận được đầu tư của Thu Mạn, hiện giờ đã dựng một phòng thí nghiệm, kế bên chỗ ở của nàng. Nhuế Băng không quen ở cùng với người khác, hiện giờ mấy người Tang Phổ và Thu Mạn cũng càng lúc càng bận rộn, việc lớn nhỏ cần bọn họ xử lý rất nhiều. Vì vậy, Nhuế Băng đã tìm một căn nhà ở chỗ không xa võ trường, sau đó thì quen biết A Lý Ước Đức, hai người là hàng xóm.

A Lý Ước Đức tuy thân thể thấp bé, nhưng cổ họng lại lớn vô cùng: “Ha ha, Băng cô nương đến rồi.” A Lý Ước Đức hiện giờ và lúc sa sút ngày trước như là hai người, sắc mặt hồng hào, vừa nhìn liền biết là một lão già tinh thần quắc thước. Lão cực kỳ yêu thích cô gái trẻ lễ phép, lại nhiệt tình này, mặc dù nàng trông lạnh như băng. Thí nghiệm của A Lý Ước Đức cuối cùng đã có chút manh mối, điều này làm lão vui mừng khôn xiết, nhưng lão ở chỗ này không hề có người quen nào, người quen nhất trừ học sinh của mình ra, thì chỉ có Nhuế Băng. Lão liền mời Nhuế Băng tới tham quan thí nghiệm lần này, chứng kiến ngày mà với cái nhìn của lão hoàn toàn có thể coi như là thời khắc lịch sử này.

Người với khuôn mặt cung kính đứng bên cạnh A Lý Ước Đức là học sinh của A Lý Ước Đức, Tang Khảm. Tang Khảm lúc này trông giống như một học sinh ngoan ngoãn, ôn thuận, lễ phép, nhưng Nhuế Băng hiểu biết sâu sắc Tang tộc, Tang tộc có thể đi ra từ Thiên vực trì, sức chiến đấu đều cực kỳ kinh người.

- Chào A Lý Ước Đức gia gia. Nhuế Băng chào hỏi với A Lý Ước Đức, nhưng thần tình trên mặt vẫn lạnh như băng.

A Lý Ước Đức cũng không để ý, lão biết Nhuế Băng ngoài lạnh trong nóng, là một cô gái tốt.

- Chào sư mẫu. Tang Khảm vội vàng hành lễ, xưng hô này lại lập tức làm trên gương mặt trắng muốt vô cùng của Nhuế Băng dâng lên một lớp rắng hồng. Nhưng nàng vẫn ừ nhẹ một tiếng, tất cả Tang tộc nhìn thấy nàng đều xưng hô như vậy.

- Ha ha, mau vào trong, mau vào trong. Chúng tôi đều đã đợi cô rất lâu rồi. Ài, không ngờ ta trong những năm còn sống, còn có thể nhìn thấy ngày này, thật là chết cũng cam lòng a! Trong lời nói của A Lý Ước Đức tràn đầy sự vui mừng thanh thản. Lão từ nhỏ vì thân thể thấp bé, bị người ta coi thường, tạo thành tính cách lảm nhảm của lão, lý luận hao phí vô số tâm huyết của mình lại không có được sự thừa nhận của người khác, cho nên vẫn luôn rất uất ức. Bây giờ lão không chỉ có phòng thí nghiệm của mình, còn ra được thành quả, một phen bộc bạch uất ức lâu ngày này, phun ra oán khí mấy mươi năm trong lồng ngực. Cho nên lão cũng càng muốn có người có thể cùng lão chia sẻ giờ phút này, vì thế nghĩ tới người quen duy nhất gần bên lão, Nhuế Băng.

Nhuế Bằng an ủi: “Ông nghĩ quá nhiều rồi. Tin rằng mọi người sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ tên của ông.”

A Lý Ước Đức nghe lời của Nhuế Bằng, mắt sáng lên, lại nghĩ tới mình có thể lưu lại dấu vết của mình trong lịch sử, lập tức trở nên kích động.

Nhuế Bằng và Tang Khảm đều nhìn A Lý Ước Đức kích động không thôi, đều không khỏi im lặng.

Hồi lâu sau, A Lý Ước Đức cuối cùng đã khôi phục bình tĩnh, cảm thấy được sự thất thố của mình, gương mặt già đỏ lên, vội vàng nói: “Chúng ta mau vào đi.”

Đây là lần đầu tiên Nhuế Bằng tiến vào phòng thí nghiệm của A Lý Ước Đức, máy móc phức tạp không gì sánh được bên trong, nòng nhìn hoa cả mắt.

A Lý Ước Đức đã sớm chuẩn bị xong, tất cả máy móc liên quan đều đã trong trạng thái khởi động, chỉ thấy trong phòng thí nghiệm, ánh sáng xanh nhấp nhót, mà mấy mạch quang màu lam vô cùng phức tạp đó, như thật như ảo, mỹ lệ mà thần bí.

- Chúng tôi đã làm ra máy có thể mở được cửa sổ không gian đầu tiên. Ta đặt tên cho nó là V-1, thứ hiện giờ chúng ta sử dụng phổ biến đều là kỹ thuật bước nhảy đó, nhưng cho dù như vậy, chúng ta từ một hành tinh tới một hành tinh khác vẫn cần nhiều thời gian.

- Trước đây rất lâu ta đã nghĩ, có thể tìm được một loại kỹ thuật không gian càng đơn giản hơn không, có thể làm cho chúng ta đột phá tới buớc giữa không gian và thời gian? Đây chính là cơ sở lý luận của ta. Trong vũ trụ, dưới một vài hoàn cảnh đặc biệt nào đó, thì có thể sản sinh ra cửa sổ không gian, nó chính là giống như cửa sổ gắn trên tường, ngoài cửa sổ và trong cửa sổ, chính là hai thế giới thật ra cách nhau cực kỳ xa xôi.

- Cô vẫn còn nhớ trận chiến đấu đó chứ? Trận đại chiến với Xích vĩ thú đó? A Lý Ước Đức nhìn Nhuế Bằng đang tỉ mỉ lắng nghe, lập tức hưng phấn.

Nhuế Bằng gật đầu: “Nhớ.”

- Vậy cô nhất định vẫn còn nhớ vòng tròn đen đen thui mà lại không ngừng bành trướng đó. Đó chính là một cửa sổ không gian, chỉ là nó sản sinh ra một số biến hóa cực kỳ xảo diệu. Ta trước lúc đó, vẫn luôn cho rằng lý luận của ta chỉ là một loại giả thiết, nhưng khi ta nhìn thấy cửa sổ không gian đó, ta liền biết, tưởng tượng của ta là đúng.

A Lý Ước Đức đỉnh đặc nói, ánh hồng đầy mặt, nắm chặt nắm tay. Nhuế Bằng không nói gì, nòng biết A Lý Ước Đức lúc này chỉ là muốn dốc bầu tâm sự chút mà thôi.

- Sau đó, ta cùng người chạy nạn tới hành tinh Dật Cúc, vừa may nhìn thấy giấy đầu tư mà đại nhân Thu Mạn công bố, ta liền đi thử vận may, không ngờ lại trúng. Khoảng thời gian đó ta giống như nằm mộng vậy, mọi thứ này, tới quá không dễ dàng. Bắt đầu từ ngày đầu tiên xây dựng xong phòng thí nghiệm, ta liền nghĩ, làm sao mới có thể ứng dụng suy nghĩ của ta. Ta và Tang Khảm đã nghĩ hết mọi biện pháp, cuối cùng đã nghĩ ra biện pháp này, cũng chính là V-1 mà cô hiện nhìn thấy.

Ở ngay chính giữa phòng thí nghiệm, đã bị dọn sạch sẽ, chỉ có một cỗ máy đặt ở chính giữa khu vực trống không.

Một cái giá đỡ hình chữ V trên một cái đế hình vuông, kết cấu giá đỡ cực kỳ phức tạp, mạch quang và điểm nối dày đặc phía trên đủ làm hấn văng đầu hoa mắt. Cái giá cao bằng hai người, điểm nối trên cái đế càng dày đặc hơn, giống như các vì sao mệnh mông trên trời, lúc sáng lúc tối.

- Được rồi, vậy thì bây giờ để chúng ta tới xem tính năng mạnh mẽ của V-1. Đi tới trước mặt, A Lý Ước Đức bỗng quay đầu lại nhếch miệng cười với Nhuế Bằng: “Yên tâm, rất an toàn, có thể đi tới gần coi, chúng tôi đã thử rất nhiều lần, trước giờ chưa từng xảy ra vấn đề.”

Người khởi động V-1 là Tang Khảm, hấn đối với mấy thao tác này có thể nhìn ra được là cực kỳ thành thạo. Mấy điểm nối dày đặc vô cùng của cái đế đó dường như không có bất cứ ảnh hưởng nào với hấn, hấn vô cùng quen thuộc, đụng mấy điểm nối này từng cái từng cái một, tốc độ mau lẹ.

Điểm nổi trên cái giá đỡ hình chữ V bắt đầu động dậy, chúng giống như cá vậy, không ngừng di chuyển xung quanh cái giá đỡ hình chữ V, rồi tùy theo thao tác của Tang Khảm mà không ngừng tiến hành, tốc độ di chuyển của mấy điểm nổi này cũng càng lúc càng sáng. (hic, tốc độ di động mà sáng, chắc thiếu nữa rồi.)

Xì xì xì, trên hai cái giá đỡ, mấy quang điểm màu lam đỏ đã tụ tập lại với nhau, giống như tia điện.

Trong lúc vô thanh vô tức, giữa cái giá đỡ hình chữ V bỗng xuất hiện một điểm tròn. Điểm tròn này từ lúc bắt đầu xuất hiện liền không ngừng bắt đầu mở rộng.

Một màn này, Nhuế Băng quen thuộc vô cùng, quả thật là giống y chang lần Xích vĩ thú xuất hiện đó.

Nhuế Băng không khỏi có chút khấn trương, nhưng A Lý Ước Đức và Tang Khảm thần tình như thường, điều này làm nàng cũng không khỏi thả lỏng một chút.

Cuối cùng, hình tròn màu đen này ngừng khi đường kính lớn khoảng hai mét, trở nên ổn định.

A Lý Ước Đức và Tang Khảm cũng thở phào, tuy bọn họ đã làm qua rất nhiều lần, nhưng vẫn chưa từng lộ ra trước mặt người khác. Nhuế Băng ở phía sau bọn họ, bọn họ vẫn ít nhiều có chút áp lực. Vẫn còn tốt, không xảy ra sai sót gì, Tang Khảm trước sau vẻ mặt bình tĩnh cũng thăm thở phào trong lòng một hơi, mắt mặt trước mặt sự mẫu, trở về còn không bị cười chết.

A Lý Ước Đức xoay người lại, đặc ý vô cùng, giống như đứa trẻ khoe khoang đồ chơi của mình vậy: “Thế nào, cũng không tệ chứ. Đợi ngày mai thì ta có thể báo thành quả này cho đại nhân Thu Mạn, còn lợi dụng cụ thể thế nào, có thể qua một khoảng thời gian mới biết được. Kỹ thuật này sẽ tạo ra biến hóa nghiêng trời lật đất đối với khoa học không gian hiện nay. Ngừng một lát, lão bổ sung một câu: “Lần sau có trò vui, ta nhất định sẽ kêu cô lại.” A Lý Ước Đức nói ra lời này giống như một đứa nhai ranh, đầy tính trẻ con.

Lão không chú ý thấy, ở sau lưng lão, hình tròn màu đen đó bỗng phình lên giống như quả bóng, im hơi lặng tiếng.

Sắc mặt Nhuế Băng biến đổi, mũi chân phát lực, sấn người tới. Trong khoảnh khắc quả cầu tròn đó sắp đụng phải A Lý Ước Đức, nàng chặt vật tóm được ống tay áo của A Lý Ước Đức, còn chưa kịp lùi lão qua, trước mắt tối đen, quả cầu đen đó liền nuốt chửng lấy nàng.

Trong nháy mắt này, toàn thân Nhuế Băng dường như đều không nghe điều khiển, mà cùng lúc này, một loại cảm giác kỳ dị trước giờ chưa từng có dâng lên trong lòng.

Loại cảm giác kỳ dị này, chỉ ở lại chưa tới một giây, Nhuế Băng chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Nàng sợ hãi trong lòng, xoay người nhìn lại, sau lưng trôi nổi một hình tròn đen, sau đó nó đang mau chóng thu nhỏ. Tốc độ co lại của hình tròn đen mau chóng, Nhuế Băng không kịp làm bất cứ phản ứng nào.

Không có bất cứ khí tức nào, hình tròn đen này cứ khi không như thế mà biến mất ở trên không, không để lại bất cứ dấu vết nào.

Nhuế Băng nhìn trừng trừng chỗ hình tròn đen biến mất, nàng không rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

- Ai da. A Lý Ước Đức trực tiếp ngã trên đất kêu đau một tiếng, lúc này mới kêu Nhuế Băng tỉnh lại. Mà Tang Khảm ở một bên lại vẻ mặt cảnh giác quan sát xung quanh.

Nhuế Băng vội vàng đỡ A Lý Ước Đức dậy, A Lý Ước Đức đã tuổi này, cú ngã này không nhẹ.

- Đây là chỗ nào? Đợi A Lý Ước Đức tỉnh lại, Nhuế Băng hỏi thẳng. Liếc nhìn Tang Khảm ở bên cạnh một cái, tuy kinh sợ nhưng không loạn, mà lại cẩn thận cảnh giác.

- Ý, chuyện gì thế? A Lý Ước Đức mở to mắt, kỳ quái nói: “Đây là chỗ nào? Chúng ta tại sao tới chỗ này?”

Nhuế Băng vừa nghe thấy lời của A Lý Ước Đức, liền biết lão nhất định cũng không rõ. Lập tức liền mang một màn vừa rồi đó, cực kỳ tỉ mỉ miêu tả lại cho A Lý Ước Đức một phen, nàng hy vọng có thể có chút giúp đỡ cho A Lý Ước Đức.

Nghe Nhuế Băng miêu tả xong, lông mày A Lý Ước Đức nhíu thành một đống, đôi tay tóm lấy mái tóc rối loạn, miệng lầm bầm: “Không ổn định? Chuyện là sao? Sai sót chỗ nào...” Lão đối với lời của Nhuế Băng

nghe mà không thấy, Tang Khảm ở một bên thấy vậy, liền nói với Nhuế Băng: “Sư mẫu, hiện giờ đừng hỏi lão. Lão rơi vào trầm tư liền thành thế này, sấm cũng kêu cũng không tỉnh. Đợi lát lão sẽ tỉnh lại.”

Liếc nhìn A Lý Ước Đức vẻ mặt si ngốc, Nhuế Băng chỉ đành bỏ qua ý định này. Nàng đánh giá tỉ mỉ xung quanh, tới một nơi xa lạ, an toàn đều là đứng đầu.

Trước mắt trôi nổi sương tím mỏng manh, cực kỳ mỏng manh.

Nhìn thấy sương tím, Nhuế Băng nhảy thót trong lòng, trận chiến hành tinh Dật Cúc đó, nàng chính mắt quan sát, ký ức cực kỳ sâu sắc.

Tang Khảm cũng sắc mặt ngưng trọng giống vậy, vẻ mặt cảnh giác, hẳn không hề tham gia trận chiến đó, nhưng trận chiến đó đã truyền tụng vô số lần trong Tang tộc, mỗi chi tiết hẳn đều nghe thuộc nằm lòng, bên trong từng nhắc tới sương tím.

Nhưng sương tím nơi này so với đám sương tím nhìn thấy ở hành tinh Dật Cúc thì mỏng hơn nhiều.

Điều quan trọng nhất trước mắt là làm rõ bọn họ rốt cuộc ở chỗ nào.

Tang Khảm nhất A Lý Ước Đức lên, nhìn Nhuế Băng một cái, hai người liền cẩn thận tiến tới trước. Tang Khảm để lại ký hiệu đặc biệt của Tang tộc ở chỗ này, để tiện tìm kiếm sau này.

Đất đai trên mặt đất cực kỳ cứng rắn, sương tím mỏng manh tuy tạo nên ảnh hưởng nhất định đối với tầm nhìn của bọn họ, nhưng mặc kệ là Tang Khảm hay là Nhuế Băng, nhãn lực đều cực mạnh. Đây là một cánh đồng hoang, trên đất không mọc được cọng cỏ, chỉ có một ít nham thạch, cực kỳ hoang vu.

Nhuế Băng hỏi: “Lần này là chuyện thế nào?”

- Không biết, chúng tôi lúc trước đã thực nghiệm rất nhiều lần, trước giờ chưa từng gặp phải loại tình huống này. Tang Khảm cũng buồn bực vô cùng. Hai người vừa nói, vừa tiến mau tới trước. Hai người đều là hạng có cước lực mạnh mẽ, tốc độ nhanh cực kỳ, mà Tang Khảm một tay nhắc A Lý Ước Đức, không chịu bất cứ ảnh hưởng nào. Dáng vẻ A Lý Ước Đức mặt mày si ngốc, hoàn toàn không phát giác mình bị người ta nhắc lên, miệng lầm bầm liên tục.

Tang Khảm đối với loại tình huống này rõ ràng rất có kinh nghiệm, bọn họ trông thì tốc độ cực kỳ nhanh nhưng thật ra vẫn còn giữ sức, một khi gặp phải tình huống bất ngờ, đủ để bọn họ có thời gian ứng biến.

Diệp Trùng vẫn luôn rất cẩn thận, nhưng bọn họ vẫn gặp phải tình huống.

Một bầy Dực long thân đen vân vàng, thân hình và đặc trưng của mấy con này vô cùng gần với Dực long thân xám vân đen, trừ thân thể là màu đen, giữa có vân vàng ra.

Tốc độ của Dực long thân đen vân vàng nhanh cực kỳ, với lại cảm giác cực nhạy, từ xa thì đã phát hiện mấy người Diệp Trùng.

- Số lượng, sáu mươi hai! Toàn thể chú ý! Tiếng quát ngắn gọn của Diệp Trùng đã tuyên cáo chiến đấu bắt đầu.

Thình lình gặp địch, đám học viên lập tức có chút hoảng loạn, một số trong bọn họ vừa rồi hãy đang thưởng thức phong cảnh đặc hữu của Darkness. Nhưng huấn luyện nghiêm khắc bình thường, lúc này vẫn phát huy tác dụng. Tất cả quang giáp, toàn bộ đều nhắc súng quang trên tay lên, nhao nhao khai hỏa. Lông mày Diệp Trùng nhíu lại, bản mù quáng thế này, khó mà phát huy sức chiến đấu.

Nhưng vẫn có vài phát bắn trúng mấy con Dực long thân đen vân vàng này, mấy con Dực long kêu thảm một tiếng, rơi từ trên không xuống. Bầy Dực long thân đen vân vàng đồng loạt giương cánh, bỗng cái tăng tốc. Sự tăng tốc đột ngột của bầy Dực long thân đen vân vàng này, vượt xa ngoài ý liệu của đám học viên, tiết tấu bắn của bọn họ lập tức trì trệ.

Không kịp suy nghĩ, Diệp Trùng biết, nếu như mình không đi kèm chế mấy con Dực long thân đen vân vàng này, vậy thì mấy học viên này khẳng định tử thương nặng nề.

Từ chiến đấu gặp mặt vừa rồi, Diệp Trùng liền phát hiện ra bầy Dực long thân đen vân vàng này không dễ chọc, so với Dực long thân xám vân đen còn lợi hại hơn nhiều. Ba trăm mười bốn cái quang giáp, chỉ bắn

rơi năm con, bắn bị thương tám con. Thành tích này, nếu như bị Thương biết, khẳng định sẽ lấy cười nửa ngày.

Tốc độ nhanh, quỹ tích bay khó dự đoán, không bắn trúng chỗ yếu hại, chúng vẫn có sức chiến đấu, từ điểm này thì có thể nhìn ra, sự hung hãn của loại sinh vật này.

Sinh vật giống thế này, là cực kỳ khó dây.

573. Chương 573: Sơ Sinh (3)

Diệp Trùng quăng lại một câu: “An Bĩ Lạc Kỳ, người chỉ huy.” Thần liền lao tới, thoát khỏi đám quang giáp. Sức chiến đấu cá nhân của An Bĩ Lạc Kỳ vốn dĩ là hoàn toàn không sao đạt tới tiêu chuẩn của đội đột kích, nhưng Diệp Trùng vẫn mang hắn tới. Người chỉ huy cũng cần phải tôi luyện thực chiến giống vậy, một người chỉ huy có kinh nghiệm thực chiến, tác dụng có thể phát huy so với một sư sĩ càng lớn hơn. Đặc biệt là số lượng quang giáp đạt tới một con số nhất định.

Diệp Trùng đã không có thời gian đi nghỉ mấy thứ này, Thần lao bỏ về phía mấy con Dực long thân đen vân vàng đang bay về phía này với tốc độ cao.

Thần lao tới cực kỳ kiên quyết, giống như một thanh trủy thủ đâm về phía bầy Dực long thân đen vân vàng.

Bầy Dực long thân đen vân vàng này bị sự khiêu khích trắng trợn này chọc giận, một hai chục con Dực long thân đen vân vàng, hai cánh ra sức vỗ một cái, thân hình bỗng bốc lên, kể đó đôi cánh thu lại, lao bỏ về phía Thần với tốc độ cao.

Chính ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Thần sắp chui đầu vào trong đám Dực long thân đen vân vàng đang trôi nổi, Thần bỗng đổi hướng một cái cực kỳ linh xảo, vạch ra một đường cong cực kỳ uy mỹ, bay sượt sát rạt qua bầy Dực long thân đen vân vàng này. Mà một hai chục con Dực long thân đen vân vàng vốn dĩ đang lao về phía Diệp Trùng đó lập tức bổ vào chỗ trống, kêu quang quác liên liền, tiếp đó đôi cánh lại vỗ một cái, thân hình lại bay lên.

Diệp Trùng đã triệt để chọc giận mấy con Dực long thân đen vân vàng này, một hai chục con Dực long thân đen vân vàng đó thoát ra khỏi trận của mình, đuổi sát theo Thần.

Sự đổi hướng trông bình thường vô cùng này của Diệp Trùng lại làm mấy học viên này ai nấy đều nhìn tới mức mê say. Cảm giác mà cú chọc thẳng tới của Thần mang lại cho bất cứ ai chỉ có hai chữ: kiên quyết! Tất cả các học viên đều sản sinh ra một loại ảo giác, Diệp Trùng nhất định sẽ xông vào trong bầy Dực long thân đen vân vàng này.

Nhưng không ngờ, đây lại là một hiện tượng giả, cú đổi hướng linh xảo mà chính xác đó, vô luận là thời gian, hay là khoảng cách, đều nắm bắt tới mức kỳ diệu tột đỉnh. Không chỉ làm cho mấy con Dực long thân đen vân vàng bốc lên cao rồi lao bổ xuống đó bị hụt mà còn vừa đúng bay sượt qua Dực long thân đen vân vàng. Rất khó tưởng tượng, trong khoảng thời gian ngắn như thế, đại nhân lại có thể tính toán tất cả mọi thứ tới mức chính xác như vậy.

Học viên theo Diệp Trùng tới lần này là kẻ nổi trội trong năm ngàn người này, khó tránh trong lòng có một chút kiêu ngạo, lúc này đây nhìn thấy biểu diễn của Diệp Trùng mới biết cái gì gọi là cao thủ chân chính, chút kiêu ngạo trong lòng đó lập tức biến mất không còn bóng dáng.

An Bĩ Lạc Kỳ phản ứng nhanh nhất, nhìn thấy mấy con Dực long thân đen vân vàng đang xông về phía bọn họ đó, sắc mặt hơi biến đổi, buột miệng nói: “Phương hướng mục tiêu, toàn thể đều có, hỏa lực bao phủ. Người có điểm bắn trên chín mươi, bắn tự do.” Cú đổi hướng này của Diệp Trùng cũng đã thoát ra khỏi không gian bắn, bọn họ không cần lo lắng bắn lầm.

Đám học viên lúc này mới phản ứng lại, vội vàng chấp hành mệnh lệnh.

Diệp Trùng không rảnh đi kiếng kị mấy học viên này, hấn hiện giờ cần một mình đối mặt hơn hai mươi con, chính xác mà nói, là hai mươi sáu con Dực long thân đen vân vàng. Loại sinh vật này tuy so với Xích vĩ thú yếu hơn không ít, nhưng hai mươi sáu con cùng lên, Diệp Trùng cũng không thể không cẩn thận. Một sơ suất sẽ làm người mất mạng dưới tay đối thủ mà người cảm thấy không hề mạnh mẽ, đây chính là lật thuyền trong cồng ngầm.

Một cú đổi hướng liên tục hình rắn, mượn tốc độ cao của Thần, Diệp Trùng mau chóng kéo dần khoảng cách với bầy Dực long thân đen vân vàng này. Bầy Dực long thân đen vân vàng này rõ ràng không cam lòng từ bỏ như vậy, nhao nhao liều mạng đập cánh, hy vọng có thể đuổi kịp Thần.

Dường như nỗ lực của mấy con Dực long thân đen vân vàng này đã thu được hồi báo, khoảng cách hai bên đang mau chóng kéo gần lại, Dực long thân đen vân vàng càng liều mạng vỗ cánh. Cặp mắt đỏ ké của chúng, là khao khát đối với máu.

Đã rất lâu không điều khiển quang giáp chiến đấu, chỉ có khi chiến đấu, Diệp Trùng mới nghĩ tới mình làm một sư sĩ. Trong lúc đột nhiên, hấn nhớ tới mộng tưởng đã từng của mình, chính là có một cái quang giáp không tồi, rồi trở thành một sư sĩ đạt chuẩn. Ý nghĩ này thoáng qua rồi mất trong đầu hấn, mắt hấn rơi trên hình ảnh trên màn hình, giờ phút này, hào khí trong ngực hấn bỗng nhiên sinh ra.

Không chần chừ, đôi tay như làn khói nhẹ lướt qua trên bàn điều khiển chính, tốc độ tay hiện nay của Diệp Trùng ngay cả bản thân hấn cũng không biết đã tới bao nhiêu, điều này nếu như để mấy học viên đó nhìn thấy, mấy người kiêu ngạo đối với tốc độ tay của mình trong số họ không biết có phải là xấu hổ tới mức tông vào tường.

Lao tới ngược thân! Từ lúc Thần giảm tốc tới xoay người tăng tốc lao tới, chỉ có 0,9 giây.

Cảnh tượng trước mắt Diệp Trùng là một đám mơ hồ, độ lớn gánh nặng cú lao tới ngược thân này mang lại đã đạt tới cực hạn của thân thể Diệp Trùng. Hấn không hề hoảng loạn, loại tình huống này không hề là lần đầu tiên xuất hiện. Điều hấn cần làm chính là đợi tầm nhìn này khôi phục rõ ràng trở lại. Khoảng thời gian này rất ngắn, vì vậy chuẩn bị sẵn sàng càng tỏ ra quan trọng hơn.

Thầm đếm thời gian trong lòng, cảnh tượng trên màn hình đột nhiên trở nên rõ ràng vô cùng, hấn có thể nhìn thấy trên màn hình, sự kinh hoàng của bầy Dực long thân đen vân vàng đó.

Ánh mắt Diệp Trùng bỗng trở nên sắc bén, đôi tay nhập chỉ lệnh trên bàn điều khiển chính với tốc độ cao, mười ngón tay thon dài, tràn ngập cảm giác tiết tấu và nhịp điệu, tiếng nút bấm dày đặc như mưa.

Cú lao tới ngược thân của Thần vượt xa ngoài ý liệu của bầy Dực long thân đen vân vàng này, chúng lập tức hoảng sợ, nhưng do đặt tất cả sức mạnh vào việc tăng tốc, việc bay lượn uyển chuyển trong ngày thường lúc này lại không chế vô cùng vất vả.

Cú lao tới ngược thân của Thần cực kỳ kiên quyết, đầy khí thế trước mặt không trở ngại. Mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, trường thương trong hộp vũ khí trên lưng đã bắn vào trong tay Thần, đôi tay máy khổng lồ đó của Thần linh hoạt lắp ráp thành công cây trường thương gấp. Đôi tay cảm thương, chỉ thẳng phía trước.

Mà lúc này, Thần đã xáp tới sát bầy Dực long thân đen vân vàng.

Lao tới với tốc độ cao, Thần bay hết tốc lực, chui thẳng vào bầy Dực long thân đen vân vàng đã không kịp phản ứng.

Khe hở giữa Dực long thân đen vân vàng tại khoảnh khắc này đã bị Diệp Trùng nắm bắt chính xác, vị trí, góc độ, động tác... đôi tay lập tức làm ra phản ứng theo vô thức.

Ánh sáng lạnh lóe lên!

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi giáp mặt, thanh trường thương kiểu cổ đen xì đôi tay Thần nắm đã rạch nát cổ họng của bảy con Dực long thân đen vân vàng. Ở sau lưng hấn, phun ra một màn mưa máu, rơi vài lấm chấm. Đây là một tuyến đường công kích tối ưu hóa.

Diệp Trùng hiện giờ, mặc kệ là không chế đối với sức mạnh, nắm bắt đối với thời cơ, không chế đối với quang giáp, đều đã quen thuộc trước giờ chưa từng có. Tâm thái lúc này của hấn, so với lúc trước, tuy vẫn

bình tĩnh giống như vậy nhưng lại nhiều hơn một phần trăm ổn.

Giống như đợt công kích này, nếu như là lúc trước, tuyệt khó đạt tới sát thương cao như vậy. Trong bất tri bất giác, năng lực của hắn đã trở nên thành thực.

Thần giống như mũi dùi nhọn, đã đột phá cả bảy Dực long thân đen vân vàng, nhưng đợt công kích này của Diệp Trùng không hề kết thúc như vậy.

Diệp Trùng trong khoảnh khắc xuyên thấu bảy Dực long thân đen vân vàng đã thả ra mười chín lưỡi đao xoáy tự động khóa mục tiêu.

Mười chín lưỡi đao xoáy tự động khóa mục tiêu giống như mười chín con rắn nhỏ di động trong bóng tối.

Một trận tiếng rít đâm thủng màng nhĩ. Tốc độ của đao xoáy tự động khóa mục tiêu cực nhanh, ma sát với không khí sẽ tạo ra tiếng rít cực kỳ dữ dội. Mà mười chín lưỡi đao xoáy tự động khóa mục tiêu phóng ra đồng thời, tiếng rít phát ra, đủ làm mỗi tế bào trên người người ta đều rung động mạnh mẽ.

Đây mới là sát cước thật sự. Dưới tình huống gấp không kịp phòng bị, mười sáu con Dực long thân đen vân vàng bị xuyên thủng.

Chỉ có 3 con Dực long thân đen vân vàng bởi vì may mắn, xuất thoát xoáy sượt qua.

Trong khoảng thời gian cực ngắn, công kích phóng ra có mật độ càng cao, sát thương đối với kẻ địch cũng càng lớn. Một chuỗi công kích lần này, toàn bộ đều xảy ra trong nháy mắt ngắn ngủi Thần lao xuyên qua bảy Dực long thân đen vân vàng này.

Thủ đoạn tiến công phong phú, đả kích sắc bén, chính xác, nắm bắt cực tốt đối với thời gian, công kích lần này không chệ vào đâu được.

Ba con Dực long thân đen vân vàng còn lại lập tức hoảng sợ, vỗ cánh, định bỏ chạy tứ tán.

Diệp Trùng nào để cho chúng rời khỏi, Thần vạch ra một đường cong xảo diệu, chắn một con Dực long thân đen vân vàng. Dực long thân đen vân vàng đầy hoảng sợ giống như mất đi sự hung hãn và sức mạnh lúc vừa rồi, dễ dàng bị Thần một nhát lấy mạng.

Hai con Dực long thân đen vân vàng còn lại cũng không chạy thoát, đao xoáy lao tới như ong đánh chúng thành tổ ong. Tới lúc này, hai mươi sáu con Dực long thân đen vân vàng toàn bộ đều chết dưới tay Diệp Trùng, không con nào lọt lưới.

Trận chiến này Diệp Trùng cực kỳ vừa ý, hắn có thể cảm nhận được sự trưởng thành của mình, nhưng điều hắn cảm nhận lớn nhất lại vẫn là sự cường đại của Thần! Tính năng của Thần quả thật quá xuất sắc, nếu không, trận chiến này tuyệt không nhẹ nhàng như vậy. Đặc biệt là năng lực lao tới trong khoảng cách ngắn và tính linh hoạt, là xuất sắc nhất trong những quang giáp Diệp Trùng từng điều khiển. Trận chiến này, tính năng siêu mạnh của Thần thể hiện ra cực kỳ lâm li.

Sự chú ý của Diệp Trùng lại một lần nữa đặt trên người mấy học viên.

Đám học viên sau khi trải qua sự hoảng sợ lúc ban đầu, đã ổn định lại trận hình. Hơn ba trăm cái quang giáp, đối đầu ba mươi sáu con Dực long thân đen vân vàng, còn rồi tay rồi chân như vậy, đám gà mờ này, thực lực quả nhiên quá tệ. Đây còn là Dực long thân đen vân vàng, nếu như là Xích vĩ thú thì sao? Vậy thì mấy học viên này có ai có thể chạy ra được không, Diệp Trùng cũng không xác định.

Nhưng Diệp Trùng không hề cảm thấy buồn bực, hắn biết, người mới thường là dễ dàng biểu hiện rất luống cuống. Mà một khi bọn họ đã quen thuộc với chiến đấu, sức chiến đấu trong huấn luyện bình thường tích lũy lại của bọn họ liền có thể phát huy tác dụng thật sự. Quá trình này, không hề cần quá lâu.

Bọn họ chỉ cần trải nghiệm mười lần, không, có lẽ bảy, tám lần chiến đấu thật sự thì có thể hình thành sức chiến đấu nhất định. Đội ngũ quy mô lớn như thế này, sức chiến đấu cá nhân không hề là quan trọng nhất, quan trọng nhất là phối hợp lẫn nhau, điều quan trọng là phán đoán đối với cục thế cục bộ và tiết tấu công kích của quân quan cấp thấp, cùng với phán đoán chính xác vô cùng đối với cả tình hình của tổng chỉ huy ở hiện trường.

Đội ngũ do sư sĩ có kinh nghiệm chiến đấu tạo thành, bọn họ thường có thể tạo thành ưu thế trong phạm vi cục bộ, mà loại ưu thế này thường sẽ mở rộng thành phạm vi lớn, với lại, bọn họ có thể chấp hành chính xác không sai sót mệnh lệnh của chỉ huy, từ đó thay đổi cục thế chiến trường.

Sư sĩ từng trải qua qua tẩy rửa của chiến đấu, mới là một chiến sĩ đạt chuẩn. Từ ý nghĩa này mà nói, mấy sư sĩ ở trong đội tàu mà Diệp Trùng từng dẫn dắt đó mới có thể xưng là chiến sĩ, thậm chí là tinh nhuệ. Bọn họ trải qua từng trận từng trận chiến kịch liệt, mà trận chiến cuối cùng thông qua vành đai toái tinh đó càng được gọi là thảm liệt. Chiến đấu thảm liệt như vậy, sự trưởng thành đối với sư sĩ có sự giúp đỡ cực lớn, điều này có thể làm tổ chất tâm lý của bọn họ cứng rắn, ý chí kiên cường.

So với đám học viên hiện giờ này, đám sư sĩ đó mạnh hơn nhiều. Biết sao được, mình chỉ có làm lại từ đầu, nhưng Diệp Trùng không hề buông bỏ, hẳn có thể dẫn ra một đội ngũ như thế, thì cũng có thể lại dẫn ra một đội ngũ đạt chuẩn. Ngoài ra, Darkness nguy hiểm trùng trùng, vĩnh viễn không cần lo lắng tìm không được chiến đấu, điều duy nhất Diệp Trùng cần lo lắng chính là làm sao có thể...

Trong tần số, mấy học viên hưng phấn thảo luận của trận chiến vừa rồi, đây là trận chiến đầu tiên của bọn họ, cho dù trong mắt Diệp Trùng, đây không thể coi như là chiến đấu gì. Ba trăm mười bốn đấu ba mươi sáu, điều này có thể coi là chiến đấu sao? Diệp Trùng rất không cho là đúng, phải biết đám sư sĩ đó lúc đầu chính là đối mặt với sinh vật cường hãn như là Xích vĩ thú, trận chiến đầu tiên của bọn họ cũng có thể làm được chiến tích kiêu ngạo lấy năm chọi ba. Mấy học viên này so với đám học viên đó, quả thực tệ quá nhiều.

Nhưng không gấp, cứ từ từ, thâm nghĩ trong lòng, ánh mắt Diệp Trùng nhìn về phía chỗ càng sâu hơn của Darkness.

Nhuế Băng và Tang Khảm cẩn thận từng li, lén đi trong sương tím mỏng manh, ở địa phương xa lạ này, ai cũng không biết bên trong rốt cuộc sẽ xuất hiện quái vật gì. Trên tay Tang Khảm xách A Lý Ước Đức, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, điều khiển quang giáp tông ủa, chẳng qua cũng chỉ là việc mấy năm nay. Trước lúc này, Tang tộc vẫn luôn sống nhờ săn thú.

Động tác lén đi của hắn so với Nhuế Băng xem ra càng kín đáo hơn, càng chuyên nghiệp hơn.

Thần tình của Nhuế Băng vẫn giống như núi băng vạn năm không đổi, dường như hoàn cảnh xa lạ ở chỗ này, không hề tạo nên dao động tâm tình của nàng. Động tác của nàng cực kỳ khéo léo, nhẹ nhàng, có điểm giống sự chao lượn của loài chim. Bộ đồ luyện công trắng như tuyết bị gió lay động, giống như thiên nga nhảy múa, mà vẻ tao nhã trên mặt, ẩn ước toát ra sự cứng cỏi.

Thể lực của hai người đều cực kỳ kinh người, đã chạy nhanh liên tục một ngày một đêm.

Cảnh tượng bắt đầu xảy ra thay đổi, mặt đất bắt đầu xuất hiện màu xanh lá nhàn nhạt, không khí cũng trở nên ẩm ướt. Mấy màu xanh lá nhạt này là rêu đá. Dọc đường, Tang Khảm đã tìm được nguồn nước. Phân biệt nước có thể uống được hay không, đây là kỹ xảo phải có để sống sót ở bên ngoài, Tang Khảm tự nhiên quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn. Hắn còn lợi dụng tài liệu trên tay, làm một cái túi nước đầy nước.

Biểu hiện của Tang Khảm, Nhuế Băng tự nhiên không kinh ngạc, Tang Khảm và Diệp Trùng ở vài phương diện nào đó cực kỳ tương tự, vững vàng khó lay chuyển. Điều làm nàng kinh ngạc là A Lý Ước Đức, lão lại một mạch rơi vào trầm tư, một ngày một đêm, giọt nước không uống. Nhuế Băng không khỏi khâm phục trong lòng, có lẽ là sự cố chấp và cuồng nhiệt này của A Lý Ước Đức, mới là nguyên nhân cơ bản hắn có thể có được thành tựu này.

Trên người Nhuế Băng đều mang theo viên thức ăn mà Diệp Trùng từng chia cho nàng. Nàng vẫn luôn không nỡ ăn, không ngờ tới hôm nay lại có thể cứu cả nhà một mạng.

Có viên thức ăn, hai người không cần lo lắng vấn đề thức ăn, tốc độ tiến tới càng nhanh hơn. Hai người đều biết rõ, nếu như không sớm tìm thấy thứ có thể ăn chút, ba người cuối cùng chỉ có đói chết, viên thức ăn cũng có một ngày xài hết. Nhưng tới tận trước mắt, bọn họ vẫn chưa phát hiện một thứ còn sống.

- Đây là cái gì? Ngày thứ ba, bọn họ cuối cùng đã có phát hiện mới.

Một đoạn da chết rộng hai ngón tay, giống như da loại sinh vật dạng ống nào đó lột ra, đây là do Tang Khảm phát hiện. Phát hiện này cũng làm tinh thần hai người phấn chấn.

Nhuế Bằng quan sát tỉ mỉ đoạn da chết này, nó cực kỳ mỏng, màu tím nhạt, nửa trong suốt, có chút nhăn, bề mặt lồi lõm không bằng phẳng.

Tang Khảm cẩn thận kéo đoạn da chết này, nhẹ nhàng kéo một cái, ở giữa nó quả nhiên là trống không.

Hai người nhìn nhau, Nhuế Bằng lắc đầu, ra dấu mình không hề biết đây là thứ gì. Tang Khảm cũng lắc đầu giống vậy, cho dù hắn có kinh nghiệm săn bắt phong phú, nhưng cũng không rõ ràng.

Hai người chỉ đành tiếp tục hướng tới trước, nhưng giảm tốc độ xuống. Bất quá, ít nhất đã có phát hiện mới, điều này đối với bọn họ mà nói, là một tin tức tốt, tình huống không có gì so với chỉ là mặt đất nhìn không thấy điểm cuối càng tệ hại hơn.

Sương tím mỏng manh trước mắt bắt đầu trở nên dày hơn từ từ, tình huống này cũng dẫn tới sự chú ý cao độ của hai người.

Theo sự tiến tới không ngừng, da chết xuất hiện trên mặt đất cũng càng lúc càng nhiều. Có một số thậm chí rộng hơn một mét, dài bảy, tám mét. Mấy miếng da chết này rơi tán loạn trên mặt đất. Độ ẩm trong không khí cũng càng lúc càng lớn, nhưng mấy miếng da chết này lại xuất hiện tình huống bay hơi một cách kỳ quái.

Nhuế Bằng và Tang Khảm cuối cùng đã có phát hiện mới.

Thân mềm màu tím to cỡ cánh tay, một đầu nối vào mặt đất, đầu khác vươn vào trong không trung, nhìn không thấy đầu mút. Bộ phận hai người tiếp cận đó nhỏ nhất, mà chỗ càng vươn lên không cũng càng to.

- Xích vĩ thú! Nhuế Bằng, Tang Khảm hô nhẹ, hai mắt của nàng co lại như kim, sát khí bỗng nhiên phát ra. Sát ý của Nhuế Bằng là có lý do, Xích vĩ thú là kẻ địch chung của loài người, con người chết trên người chúng là con số trên trời cực kỳ kinh người.

Sau trận đại chiến ở hành tinh Dật Cúc đó, lượng lớn thân mềm bị đưa tới hành tinh Dật Cúc để nghiên cứu, Nhuế Bằng và Tang Khảm đều biết nó.

Nhưng sợi thân mềm này không giống thứ đầy nước dầu bọn họ thấy lúc trước, bề mặt sợi thân mềm này đã khô héo, mất nước, xem ra có khả năng rơi rụng bất cứ lúc nào. Nhuế Bằng và Tang Khảm lúc này mới biết mấy miếng da chết trên mặt đất bọn họ nhìn thấy vừa rồi đó là từ chỗ nào ra.

Nghiên cứu đối với thân mềm vẫn luôn là điều quan trọng trong những điều quan trọng nhất của hành tinh Dật Cúc, bọn họ hy vọng có thể càng thêm hiểu rõ loại sinh vật này, từ đó có thể chiến thắng chúng. Kết quả nghiên cứu cho thấy, sức sống của loại thân mềm này cực kỳ ngoan cường, chỉ cần cốt lõi của nó không chết, hoàn toàn sẽ không xuất hiện tình huống khô queo, mất nước giống như trước mắt này. Loại tổ chức sinh sôi, tiến hóa mạnh mẽ này, mấy người Tang Phổ đều gọi là tổ thân mềm.

Chẳng lẽ tổ thân mềm ở chỗ này đã xảy ra vấn đề?

Chính ngay lúc này, vành tai Tang Khảm cử động, sắc mặt hơi thay đổi: “Có thứ đang tới gần bên này!”

574. Chương 574: Sơ Sinh (4)

Nhuế Bằng thần sắc không đổi, nàng đã gọi Thủ Hộ ra. Từ biểu hiện của Tang Khảm mấy ngày này mà xét, Nhuế Bằng có chút lòng tin với thực lực của hắn, phán đoán của hắn cực kỳ chuẩn. Tang Khảm thấy Nhuế Bằng gọi Thủ Hộ ra, vội vàng nhắc A Lý Ước Đức tránh sau lưng Nhuế Bằng.

Thủ Hộ ở trong Tang tộc cũng đại danh hiển hách, ai nấy đều biết, là một trong những quang giáp nổi tiếng nhất mà mọi người Tang tộc biết, đối với tính năng của nó, được truyền đi thần kỳ vô cùng. Nhưng có ít người từng thấy sư mẫu Nhuế Bằng sử dụng qua, lại thêm con cháu Tang tộc đối với sư mẫu Nhuế Bằng đều có lòng kính nể, tự nhiên cũng không dám có đề nghị quá đáng gì.

Lần này có thể thấy chiến đấu của Thủ Hộ của sư mẫu, ngược lại cũng không oan uổng a. Tang Khảm mơ mộng, nếu như có thể trở về, chỉ một điều này thì đã làm đỏ mắt không ít người rồi a. Nhưng chính ngay lúc này, hần bỗng nghĩ tới, mình và sư mẫu Nhuế Băng, lão già cũng nhau mất tích, mấy người Tang Phổ khẳng định đang tìm kiếm bọn họ khắp nơi.

Vừa nghĩ tới điều này, thiếu niên thuần phác này liền lòng như lửa đốt. Tiểu tiên sinh hiện vẫn tông tích chưa rõ, bây giờ ngay cả sư mẫu Nhuế Băng lại tìm không thấy, vậy thì...

Tang Khảm có thể nghĩ được, hành tinh Dật Cúc hiện giờ nhất định loạn cào cào cả lên. Càng nghĩ tới mấy điều này, Tang Khảm càng thêm nóng ruột. Nhưng bây giờ gấp cũng vô dụng, nhìn thấy A Lý Ước Đức vẽ mặt ngây ngốc trên tay, hần liền giận không thôi. Nếu như chỉ là mình thì cũng còn tốt chút, bây giờ lại liên lụy tới sư mẫu Nhuế Băng, lần này thật sự là làm hỏng việc lớn mà.

Nhuế Băng không hề biết Tang Khảm lúc này phiền não nhiều thế nào, toàn bộ tất cả sức chú ý của nàng hiện giờ đều tập trung vào tầm nhìn trắng đen đặc hữu của Thủ Hộ.

Trong khoảnh khắc Nhuế Băng tiến vào Thủ Hộ, trong tầm nhìn trắng xóa, kế tiếp đó, ở góc trên bên phải của tầm nhìn, vô số điểm nhấp nháy mau lẹ. Rất mau, tầm nhìn của Thủ Hộ bắt đầu trở nên rõ ràng từng chút một, cuối cùng khôi phục hoàn toàn giống với bình thường.

Điều này cũng làm Nhuế Băng thở phào, nếu như Thủ Hộ không sao sử dụng trong sương tím, vậy nàng chỉ có thể suy nghĩ liên thủ với Tang Khảm giết con Xích vĩ thú này.

Số liệu phân tích giống như thác lũ không có bất cứ tác dụng gì với Nhuế Băng. Toàn bộ tất cả sự chú ý của nàng đều tập trung vào mấy đường màu trắng không ngừng biến hóa đó. Tuy trông nơi này khắp nơi đều là sương tím nhưng trong tầm mắt của Thủ Hộ, hoàn cảnh nơi này lại tương đối đơn giản, thậm chí so với lúc bình thường còn rõ ràng hơn.

Rất mau, Nhuế Băng đã phát hiện kẻ địch.

Quả nhiên là Xích vĩ thú!

Hơi lạnh trong mắt Nhuế Băng bùng lên, không chút sợ hãi, cong người lướt tới.

Trủy thủ của Thủ Hộ cực kỳ cường hãn, so với uy lực của nó, tên gọi của nó lại làm người ta có chút khóc cười không xong: trủy thủ của Số Hai. Nhưng mỗi lần rút thanh trủy thủ này ra, Nhuế Băng lại có thể cảm nhận được thâm tình hàm chứa trong cái tên bình thường này. Nàng không hề biết Cố Thiếu Trạch, chỉ là từng nghe từ chỗ Diệp Trùng lai lịch của cái quang giáp mini này.

Anh là Thủ hộ của em! Mỗi lần nàng sử dụng Thủ Hộ, dũng khí trong lòng tăng gấp bội.

Tiếng gió thổi bên tai. Nhuế Băng giống như một ngôi sao băng màu vàng kim, bay người về phía con Xích vĩ thú đó. Nàng tập trung tinh thần, nhu tình che giấu trong đáy sâu của cặp mắt lạnh lùng đó như ẩn như hiện.

Trong sương tím, sức quan sát của Xích vĩ thú cực kỳ mạnh mẽ. Nó đã sớm phát hiện ra Nhuế Băng, nhìn người vàng đang lao tới trước mặt. Màu vàng kim đó dường như tỏa ra một loại mùi vị dụ người, trong mắt nó lộ ra vài phần tham lam và khát vọng.

Xích vĩ thú đối với kim loại khá có ham thích, càng là kim loại có tính năng xuất sắc, chúng càng thích.

Tốc độ của Nhuế Băng cực nhanh, có lẽ không thua kém bao nhiêu một giới giả nào về mặt sức bạo phát, lại thêm vào sự tăng cường của Thủ Hộ, tốc độ của Nhuế Băng so với Xích vĩ thú cũng không rơi vào thế yếu.

Động tác của Nhuế Băng nhẹ nhàng, linh động, trong nháy mắt, nàng liền tới gần bên cạnh Xích vĩ thú.

An Bí Lạc Kỳ hả to miệng thở lấy thở để, trong tần số liên lạc, toàn bộ là một loạt tiếng thở dốc nặng nề. Ngay cả người thể lực xuất sắc nhất trong mấy người bọn họ giống như là Đoàn Khiêm cũng đang hả to miệng thở lấy thở để.

Đây là chiến đấu lần thứ năm bọn họ gặp phải. Một trăm năm mươi một con Thiết cốt tiêm chủy cốt (Cốt trào mỏ nhọn, xương thép. Cốt trào là một loại chim thuộc họ chim cắt, tính hung ác, có nói trong cổ thư). Loại sinh vật trông giống như xương bọc da này lại khỏe mạnh tới bất ngờ, so với loại sinh vật ngoài mạnh

trong khô như Dục long thân đen vàng, chúng mạnh mẽ, ngoan cường hơn nhiều. Một mạch chiến đấu tới chết con cuối cùng cũng không có một con Thiết cốt tiêm chủy cốt nào bỏ chạy.

Đây là chiến đấu cực khổ nhất mà bọn họ gặp phải. Trong bốn trận chiến trước, toàn bộ đều là chiến đấu quy mô nhỏ. Còn lần này, cho dù là một mình Diệp Trùng đã bao thầu bốn mươi con Thiết cốt tiêm chủy cốt, một trăm mười một con còn lại vẫn mang lại cho bọn họ phiền phức khổng lồ.

Tuy cuối cùng bọn họ vẫn thu được thắng lợi, nhưng lại không có ai hoan hô, bởi vì bọn họ lần đầu tiên xuất hiện thương vong, năm người chết, bảy người bị thương nặng. Hầu hết mấy người bọn họ, trước lúc này, đều chẳng qua chỉ là thiếu niên bình thường nhất, bọn họ chưa từng trải qua việc tàn khốc thế này.

Mất mở trường trường nhìn đồng bạn hóa thành một đám lửa trước mặt mình, mấy tiếng kêu thảm thê lương trong tần số đó làm mấy thiếu niên này lần đầu tiên cảm nhận được sự tàn khốc của chiến đấu. Đồng bạn hôm qua bây giờ lại đã biến mất triệt để, trong lòng mỗi người đều nặng trĩu trĩch, không ít người thậm chí nước mắt đầy mặt.

Mọi người đều đang thở dốc, bọn họ cần mau chóng khôi phục thể lực, ai cũng không biết phía sau có còn chiến đấu không.

Không ai trách tội Diệp Trùng, đại nhân đã làm không thể tốt hơn. Nếu như không phải một mình hắn bao thầu bốn mươi con Thiết cốt tiêm chủy cốt, thương vong của toàn đội ít nhất sẽ là một phần năm. Bọn họ cũng biết rõ, đã lựa chọn con đường này, vậy thì đây là thứ bọn họ phải trải qua. Phần lớn bọn họ là một vài kẻ tâm chí cứng cổ, đã từ từ điều chỉnh.

Ánh mắt của bọn họ rơi trên người Thần ở không xa. Đại nhân quá mạnh! Nếu như bọn họ có thể có sức chiến đấu mạnh như thế này của đại nhân, vậy thì tình huống này sẽ không xảy ra nữa! Bọn họ ngấm ngấm nắm chặt nắm tay, trong lòng hạ quyết tâm.

Trong mắt tất cả học viên, đại nhân có lẽ là người đáng để đi theo nhất trên đời này. Không có ai lại tuyển một đám người cái gì cũng không biết bọn họ đây, ở Tô thành, người giống bọn họ thế này chỗ nào cũng có, vừa quơ thì cả đồng. Bọn họ bị người ta coi thường, trải qua cuộc sống bình thường nhất. Cho dù một số con em quý tộc trong bọn họ, bởi vì không có thiên phú thần niệm, tiền đồ ảm đạm.

Chính là đại nhân, đã làm vận mệnh của bọn họ xảy ra thay đổi triệt để. Huấn luyện bọn họ, trang bị quang giáp cho bọn họ.

Ai lại đi huấn luyện người cái gì cũng không biết? Còn lại vì bọn họ mà trang bị vũ khí đắt giá như vậy, thậm chí ngay cả trang bị của thị vệ doanh trực thuộc vương thất cũng không bằng bọn họ. Darren Shan Le Vaud, xuất thân từ thế gia Le Vaud, chủ quản hậu cần quân đội nước Đông Vân, từng chuyên môn làm ra tính toán, kết luận có được cuối cùng là, trang bị tiêu chuẩn của mỗi binh sĩ thị vệ doanh trực thuộc vương thất vẫn không đủ mua khẩu súng quang trên tay quang giáp của bọn họ. Từ đây có thể thấy được, sự coi trọng của đại nhân đối với bọn họ.

Hầu hết trong số bọn họ thậm chí còn cho rằng, đại nhân là chuyên môn vì huấn luyện bọn họ mà tới Darkness tối tăm này.

Đại nhân đã vì bọn họ mà trang bị trang bị tốt nhất, thứ bọn họ tiến hành là huấn luyện tốt nhất, thậm chí đại nhân tự mình dắt bọn họ cùng tiến hành săn giết các loại dã thú mạnh mẽ. Bọn họ hiện giờ có thể có đủ sức mạnh giết chóc với dã thú trong Darkness, đều là đại nhân ban cho.

Mà bọn họ, chẳng qua chỉ là người bình thường nhất, người bình thường mà ngay cả xạ thủ cũng không phải. Bọn họ có lý do gì mà không cảm kích đại nhân? Có lý do gì mà không yêu quý đại nhân?

Nếu như dưới tình huống thế này, còn không nghiêm túc huấn luyện, còn không tận chức mà chiến đấu, trong quan niệm chất phác của mấy thiếu niên này, thế nào cũng nói không xong. Đối với thương vong, điều đó càng bình thường. Độ lớn thương vong của xạ thủ, ai này đều biết. Một trăm xạ thủ cấp bốn, có thể có mười người trở thành xạ thủ cấp sáu thì đã không tệ rồi. Trong đó còn có bốn mươi vẫn một mạch dừng ở khoảng cấp bốn, mà năm mươi người còn lại, đều chết trong chiến đấu. Sự trưởng thành của xạ thủ cần chiến đấu không ngừng, đã là chiến đấu, thì tránh không được thương vong.

- Về căn cứ.

Giọng nói bình đạm của Diệp Trùng nghe trong tai mọi người lại phẳng phát như âm thanh của sáo trời.

Xích vĩ thú chết trên mặt đất, chỗ cổ họng của nó có một vết máu nhỏ mảnh, mà cạnh cổ nó, máu tươi nhiễm đỏ mặt đất.

Trong mắt Tang Khảm đã tràn ngập sùng bái, sư mẫu Nhuế Băng quả nhiên cường hãn giống như tiểu tiên sinh, một tia sáng lạnh vừa rồi đó quả thật là kinh diễm a!

Nhuế Băng thu Thủ Hộ lại, Tang Khảm vội vàng chạy tới, bắt đầu kiểm tra Xích vĩ thú.

Đuôi tên màu đỏ nhạt tỏ rõ đây không hề là một con Xích vĩ thú trưởng thành, hoặc là nói, nó vẫn chưa hoàn thành tiến hóa, nó quả nhiên chỉ có ba ngón chân đáng thương.

Nhuế Băng lúc này bưng tỉnh, chẳng trách con Xích vĩ thú này không chịu nổi một đòn như vậy.

Tang Khảm lấy ra trủy thủ mang theo bên người của mình, chịu ảnh hưởng của Diệp Trùng, người Tang tộc cũng thích mang theo trủy thủ bên người, nhưng bọn họ chỉ mang theo một loại trủy thủ, đó chính là trủy thủ Lưu kim Tang gia thôn sản xuất ra. Tang Khảm tay cầm trủy thủ Lưu kim, bắt đầu mổ xẻ Xích vĩ thú. Thịt của dã thú gì có thể ăn, cái gì không thể ăn, hắn cực kỳ có kinh nghiệm. Theo kinh nghiệm của hắn mà phán đoán, thịt của Xích vĩ thú rất rõ ràng là có thể ăn được, với lại mùi vị chắc là cũng không tệ.

Cảnh tượng máu me thế này rất rõ ràng không thích hợp Nhuế Băng, Nhuế Băng mau chóng lướt qua một bên.

Tang Khảm vừa cắt Xích vĩ thú vừa nghĩ. Đáng tiếc mình không mang theo quang giáp tông ủ, nếu không, mấy con Xích vĩ thú này nào là đối thủ của mình. Vì tránh tính không ổn định của không gian thí nghiệm, rất sớm lúc trước thì hắn đã lấy công tắc không gian của quang giáp tông ủ trên tay xuống.

Ý! Đợi đã! Động tác trên tay Tang Khảm bỗng ngưng ra, trong đầu giống như có gì lướt qua, hắn cẩn thận suy nghĩ, nhưng lại phẳng phát như nắm bắt không được.

Công tắc không gian! Đúng, chính là công tắc không gian! Hắn biết rõ bọn họ làm sao tới đây, công tắc không gian, chính là công tắc không gian! Trên tay sư mẫu Nhuế Băng vẫn mang theo công tắc không gian của Thủ Hộ! Nhất định là nguyên nhân này, Tang Khảm hưng phấn vô cùng.

A Lý Ước Đức ở bên cạnh vẫn vẻ mặt ngây ngốc. Tang Khảm vội vàng chạy tới bên cạnh bên cạnh A Lý Ước Đức, liều mạng lắc, nhưng A Lý Ước Đức vẫn ngây mặt ra. Nhưng Tang Khảm đối phó hiện tượng này rất có kinh nghiệm. Lấy bình nước trên eo xuống, mặc kệ đáng tiếc, tưới từ trên đỉnh đầu A Lý Ước Đức xuống. Nhuế Băng ngụy dị nhìn những điều Tang Khảm làm.

Một chiêu này quả nhiên linh nghiệm.

A Lý Ước Đức run một cái, ánh mắt khôi phục lại từ trong hoang mang. Nhìn thấy mình toàn thân ướt sũng, lập tức tức giận: “Con khỉ Khảm. Người lại làm hư kiểu tóc của lão già ta!” Vô ý thức dùng tay chỉnh lại mấy cọng tóc xoắn màu vàng còn lại trên cái đầu trụi lủi.

- Lão già, tôi đã nghĩ ra thí nghiệm tại sao lại xảy ra việc bất ngờ. Tang Khảm hưng phấn nói.

- Cái gì? A Lý Ước Đức ngơ người, lập tức vội vàng hỏi: “Người đã nghĩ ra cái gì?”

- Công tắc không gian! Nhất định là công tắc không gian! Tang Khảm giải thích với A Lý Ước Đức: “Sư mẫu Nhuế Băng mang theo công tắc không gian. Chắc là công tắc không gian, nó đã tạo ra ảnh hưởng với cửa sổ không gian.”

- Công tắc không gian? A Lý Ước Đức mở to miệng nhìn Nhuế Băng: “Băng cô nương, cô đã mang theo công tắc không gian?”

Nhuế Băng gật đầu.

- Ài, cũng trách ta, đã quên nói với cô. Nguyên lý của công tắc không gian tuy không giống cửa sổ không gian lắm, nhưng hai cái không gian ở quá gần nhau, đều sẽ tạo ra dị biến. Đều trách ta, đã quên dặn dò cô. A Lý Ước Đức vẻ mặt phiền não, buồn bã vô cùng.

Ba người đều yên lặng. Tuy bây giờ đã biết nguyên nhân, nhưng đối với việc làm sao trở về không có chút giúp đỡ nào.

- Đáng chết! Lại có thứ gì đó tới! Tang Khảm vẽ mặt biến đổi: “Nơi này quá nguy hiểm, chúng ta phải mau xuyên qua chỗ này chút.”

Mười một con Xích vĩ thú, mau chóng tới gần chỗ này.

Nhuế Băng không nói hai lời, gọi Thủ Hộ ra, lao người đi tới. Tang Khảm công A Lý Ước Đức, theo sát phía sau.

Thủ Hộ màu vàng kim bọc sát lấy Nhuế Băng, mỗi động tác đều để lại một đám hư ảnh màu vàng kim mờ hồ, phiêu hốt linh động. Nhuế Băng cũng biết, hiện giờ không phải lúc giữ miếng, hướng chỉ đối với loại sinh vật Xích vĩ thú này, năng trừ thù hận ra, thiếu chút hảo cảm.

Vô luận là cùng ở với Diệp Trùng, hay là ở hành tinh Dật Cúc, Nhuế Băng vẫn luôn không có cơ hội ra tay, thực lực năng thế nào, vẫn luôn là một câu đố. Năng bây giờ dốc hết toàn lực, làm Tang Khảm ở sau lưng thấy mà lú lẫm.

Dưới bóng người phiêu dật, tràn đầy sát cơ.

Mười một con Xích vĩ thú không hề tạo thành bất cứ quầy nhiễu nào cho năng, trủy thủ ở trên tay năng giống như sống lại vậy. Nếu như nói trủy thủ trên tay Diệp Trùng giống như rắn độc, cứng sắc bền bỉ, một đòn là chết, đơn giản, mau lẹ, không có hoa hòe. Trủy thủ trên tay Nhuế Băng lại như thiên nga lướt qua mặt nước, gió nhẹ lướt qua mặt, phiêu dật linh động.

Phong cách khác nhau, lại có uy lực như nhau.

Trong thoáng chốc, cùng một vị trí trên cổ họng mười một con Xích vĩ thú, toàn bộ đều để lại một vết máu nhỏ mảnh, mãi đợi tới sau khi Tang Khảm theo sát sau năng, công A Lý Ước Đức lướt qua, mười một con Xích vĩ thú mới âm âm ngã xuống, máu phun như suối.

Ba người không dám dừng bước, chân không nghỉ, chạy như điên tới trước trong sương tím. Người dẫn đường là Tang Khảm, Nhuế Băng cũng không rõ, trong hoàn cảnh khó nhận ra đông tây nam bắc thế này, Tang Khảm làm sao phân biệt được phương hướng.

Rất mau Nhuế Băng và Tang Khảm liền cảm nhận được sự khác lạ của chỗ này. Xích vĩ thú chỗ này so với Xích vĩ thú gần hành tinh Dật Cúc thì yếu hơn nhiều, đồng loạt đều là ba ngón chân, thậm chí còn có hai ngón, một ngón. Vỏ giáp phần lưng của chúng cũng hiện ra màu xám nhạt, mà không phải là màu đen sáng bóng. Ổ thân mềm của chỗ này phẳng phất như từ từ khô kiệt, nó giống như mất đi nước và dinh dưỡng, lớp da ngoài mất nước, khô quắt rũ xuống. Bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy phần thịt có thể thấy khắp nơi trong đoạn hình ảnh lần trước.

Hai người Nhuế Băng và Tang Khảm hiện giờ không hề biết ổ thân mềm rốt cuộc có vấn đề không rõ ràng gì, nếu như là Diệp Trùng hoặc Griffiths ở chỗ này, có lẽ có thể làm rõ ràng.

Nhưng Xích vĩ thú chỗ này không hề mạnh, điều này đối với ba người mà nói, là một tin tức tốt tới mức không thể tốt hơn.

Cho dù tới tận trước mắt vẫn không gặp phải Xích vĩ thú lợi hại, ba người vẫn định dùng tốc độ nhanh nhất xuyên qua khu vực này.

575. Chương 575: Khoảng Cách (1)

Trên đường trở về căn cứ cũng không hề thoải mái, bọn họ lại gặp phải mấy đám dã thú, điều này lại mang tới cho bọn họ thương vong. Diệp Trùng không hề can dự quá nhiều, mà để cho mấy học viên này tự mình nỗ lực chiến đấu. Ý định ban đầu của hắn chính là tôi luyện mấy học viên này, nếu như làm bảo mẫu nơi nơi, vậy hà tất lại phải làm gì? Đối với thương vong, chỉ cần không xuất hiện thương vong trên diện rộng, hắn liền có thể chấp nhận.

Quá trình đào thải này rất tàn khốc, nhưng lại là điều nhất định phải làm.

Trở về căn cứ, mọi người đều thở phào. Trong mấy ngày tiếp đó, Diệp Trùng không hề để bọn họ lại đi ra ngoài tiến hành thực chiến, mà lại ra lệnh bọn họ cùng nhau tiến hành tổng kết. Tổng kết sau trận chiến có thể đủ làm tân binh mau chóng trưởng thành, cũng có thể đủ làm lý giải đối với phối hợp chiến thuật của bọn họ càng thêm sâu sắc.

Đám học viên này đều thật sự nhận thức được sự tàn khốc của chiến đấu, không ai giả ngốc gạt người, làm như thế là không có trách nhiệm với mạng sống của mình. Khi tác chiến quần thể, có thể sống sót hay không, không hề là trông vào sức chiến đấu của mỗi một mình các người có mạnh bao nhiêu, mà là phải xem phối hợp giữa các người, sự viện trợ lẫn nhau.

Hy Ngôn tìm tới Diệp Trùng: “Thầy, toàn bộ tất cả linh kiện dự phòng của quang giáp đều đã hoàn thành, chúng ta tiếp theo sản xuất cái gì? Kim loại chất đồng trong kho càng lúc càng nhiều, nếu như không xài một chút, chúng ta phải xây dựng kho mới.” Hắn hiện giờ đã là tổng quản bộ phận kỹ thuật của cả căn cứ, điều này cũng làm cho hắn khá bận rộn.

Diệp Trùng nghe nói ngớ người, tiếp đó kim không được mà sinh ra vài phần cảm khái, Darkness này quả nhiên là vùng đất giàu có a. Lượng tàng trữ kim loại khổng lồ thế này, đối với năm ngàn người mà nói, quá sức là dư dả. Kim loại luyện ra từ trong Hỏa (Nộ??) viêm gang mỗi ngày liên miên không ngớt, trực tiếp làm cho kho của bọn họ hiện giờ đều sắp đầy nhóc.

Quang giáp của năm ngàn người chế tạo hoàn thành, mỗi cái quang giáp thậm chí đều đã chuẩn bị năm bộ linh kiện dự bị tiêu chuẩn, nhưng cho dù là như vậy, lượng lớn kim loại không kịp sử dụng đã chất đầy nhà kho. Hắn cũng không ngờ, lại có một ngày, hắn lại vì kim loại trên tay quá nhiều mà phiền não.

Diệp Trùng suy đi nghĩ lại, nói: “Sản xuất vỏ giáp đi. Mang tất cả tường ngoài của căn cứ, gắn tất lên vỏ giáp dày nửa mét, ừ, tất cả cột chống cũng đổi thành kim loại.”

- Vâng. Hy Ngôn vội vàng đáp lời, căn cứ do đá chế tạo đích xác không phải là rất an toàn. Trong xương tủy của mấy người Hy Ngôn, đối với địa phương Darkness này thường mang theo vài phần sợ hãi. Gắn vỏ giáp cho căn cứ không phải là một công trình nhỏ, nhưng chế tạo vỏ giáp so với chế tạo quang giáp thì đơn giản hơn nhiều, tin rằng rất mau liền có thể hoàn thành. Như vậy cũng có thể tiêu hao lượng lớn kim loại trong kho, vấn đề nhà kho vẫn luôn làm hắn đau đầu cũng có thể giải quyết rồi.

- Ừ, nhân lần cải tạo này, mở rộng căn cứ ra ngoài năm km. Công trình cải tạo phải tiến hành theo giai đoạn, một chỗ đã hoàn thành rồi, tiếp theo mới đi làm chỗ khác. Diệp Trùng nhắc nhở Hy Ngôn. Vô luận lúc nào, an toàn đều là đứng đầu. Trong quá trình cải tạo, năng lực phòng hộ của căn cứ sẽ giảm xuống một mức độ nhất định. Nếu như có bấy dã thú lớn nhân thời kỳ căn cứ cải tạo toàn diện mà tới tấn công căn cứ, đó là điều cực kỳ trí mạng.

Hy Ngôn gật đầu ra dấu hiểu rõ.

Diệp Trùng nghĩ tới một vấn đề, hỏi Hy Ngôn: “Học tập của bọn họ thế nào?”

Hy Ngôn biết Diệp Trùng là nói mấy nhân viên kỹ thuật đó. Hắn cười trả lời: “Mấy tên đó không biết chăm chỉ thế nào, ai cũng biết đây là cơ hội khó gặp. Thấy hào phóng như vậy, nhiều kỹ thuật quý giá như thế đều đem ra, bọn họ làm sao lại chịu bỏ qua cơ hội này chứ, ai nấy đều hận không thể không ăn cơm, không ngủ nghỉ.”

- Vậy thành tích thế nào? Diệp Trùng hỏi.

Hy Ngôn trầm ngâm nói: “Đều vô cùng không tệ, đặc biệt là mấy người trẻ tuổi đó, bọn họ tiếp thụ rất nhanh. Nhưng mấy người khác, kinh nghiệm càng phong phú hơn, cho nên hiện giờ cũng đi ở phía trước. Bất quá, tôi cho rằng, tiềm lực của mấy người trẻ tuổi đó lớn hơn. Nhưng cần thời gian bồi dưỡng thật tốt.”

Diệp Trùng gật đầu, nghĩ một hồi, nói với Hy Ngôn: “Chia bọn họ mỗi năm người thành một tiểu tổ. Mỗi tiểu tổ cho một phòng thí nghiệm. Nếu như cần tài liệu gì, tới lấy ở chỗ người. Nhưng cần mấy móc, để bọn họ tự mình giải quyết. Ừm, bọn họ có thể sử dụng tất cả mấy móc.”

Một phòng thí nghiệm, máy móc cần lớn phi thường, Diệp Trùng làm như vậy, chính là hy vọng bọn họ thêm một cơ hội ra tay. Đầu tiên, bọn họ cần học làm sao sử dụng các loại máy móc tiên tiến, mà chế tạo máy móc, độ khó lại càng lớn hơn, không chỉ cần bọn họ phải có cơ sở lý luận vững chắc mà còn cần bọn họ có năng lực ra tay đủ mạnh. Diệp Trùng không hề mơ cao bọn họ có thể lập tức hoàn thành, hoặc lập tức ai ai cũng có thể trở thành tông sư, chỉ là hy vọng thông qua loại phương thức này, tăng nhanh tốc độ tiếp thu đối với lý luận mới của bọn họ.

Hy Ngôn hiểu rõ gât đầu: “Được, tôi sẽ làm như vậy.”

Đại hội tổng kết chiến đấu cuối cùng đã hoàn thành, đối với báo cáo tổng kết dày cộm mà mấy học viên này mang tới, Diệp Trùng có chút kinh ngạc. Mấy học viên này, làm còn tốt hơn tưởng tượng của hắn. Trong báo cáo, bọn họ đối với việc làm sao cải tiến mỗi một sai lầm trong chiến đấu, làm sao hoàn thiện mỗi một kẻ hở, cụ thể vô cùng. Trừ mấy chỗ chi tiết ra, Diệp Trùng cũng cảm thấy không thể chê trách.

Ba người An Bỉ Lạc Kỳ và Đoàn Khiêm, Thù Mạc Nhi, mỗi người đều nộp lên một phần tâm đắc. Điều Đoàn Khiêm và Thù Mạc Nhi nhiều hơn là tập trung chi tiết của chiến đấu, điều làm Diệp Trùng kinh ngạc nhất là báo cáo của An Bỉ Lạc Kỳ, một bài lớn liên miên không dứt. Sau khi Diệp Trùng coi xong lập tức quyết định sau này sẽ để hắn đảm nhận vai trò quan chỉ huy. Mà chỉ huy lần trước của hắn cũng làm đám học viên này tâm phục khẩu phục, nếu như không phải mấy lần quyết đoán vào lúc then chốt của hắn, con số thương vong sẽ càng thêm nặng nề.

Trên sân huấn luyện, học viên từng trải qua chiến đấu và mấy học viên chưa từng trải qua chiến đấu, vừa nhìn liền có thể nhận ra. Huấn luyện của bọn họ càng có thêm tính mũi nhọn. Diệp Trùng tiếp đó lại bố trí một lần thực chiến mới. Lần này do An Bỉ Lạc Cách dẫn đội, mà từ trong đội đột kích đã có một lần kinh nghiệm thực chiến rút ra một trăm người, lấy một trăm người này làm cốt cán, mỗi người dẫn năm học viên chưa từng trải qua thực chiến. Diệp Trùng không thể nào mỗi lần đều dẫn theo bọn họ đi thực chiến, chỉ có triệt để vứt bỏ nạng chống, bọn họ mới có thể thật sự trưởng thành.

Sáu trăm cái quang giáp cuộn cuộn rời khỏi căn cứ, bọn họ sắp phải trải qua tôi luyện của máu và lửa.

Trong căn cứ, tất cả học viên còn lại trở nên càng thêm khắc khổ, bọn họ biết, bọn họ cuối cùng cũng sẽ có một ngày đối mặt với chiến đấu, mà thứ lớn nhất, ít nhất bảo đảm bản thân có thể sống sót, chính là kỹ năng chiến đấu của bọn họ.

Không dẫn đội, Diệp Trùng lại chui vào phòng nghiên cứu của mình, hắn định xây dựng một ngọn tháp tín hiệu xung mạch, một ngọn tháp tín hiệu xung mạch có thể đủ bao phủ cả Darkness. Tháp tín hiệu xung mạch đối với Diệp Trùng mà nói, có thể nói là vô cùng quen thuộc. Khi hắn ở hành tinh rác, nhà của bản thân chính là ở phía dưới tháp tín hiệu xung mạch của hành tinh rác. Tháp tín hiệu xung mạch là phương thức chủ yếu nhất, cũng là nhanh nhất để truyền tín hiệu giữa các hành tinh.

Xây dựng một ngọn tháp tín hiệu xung mạch có rất nhiều chỗ tốt, chỗ tốt lớn nhất chính là vô luận quang giáp của bọn họ ở chỗ nào, đều có thể liên hệ với căn cứ. Một chỗ tốt khác chính là có thể thông qua vật thể bay trình thám không người đại loại như là chim ruồi, tiến hành thăm dò đối với cả Darkness.

Hai chỗ tốt này đối với Diệp Trùng mà nói, là điều cần thiết thật sự mà lại bức thiết.

Tháp tín hiệu xung mạch đối với Diệp Trùng mà nói, không hề có quá nhiều khó khăn. Tất cả kỹ thuật của nó đối với hắn mà nói, đều không thành vấn đề. Mà mấy máy móc tuyệt đối có thể coi là hào hoa trên tay hắn đó, chế tạo một ngọn tháp tín hiệu xung mạch hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề hiện giờ Diệp Trùng cần đối mặt là, giả dụ hắn muốn tín hiệu xung mạch có thể đủ bao phủ tới cả Darkness, vậy thì có nghĩa là cường độ của tín hiệu xung mạch cần cực kỳ lớn, tiêu hao đối với năng lượng sẽ lớn vô cùng, dấu sao nó phải luôn ở trong trạng thái khởi động.

Mà tinh thể năng lượng trên tay Diệp Trùng hiện giờ không hề coi là nhiều, với lại, còn phải kể đến tiêu hao mỗi ngày của các học viên, xem ra phải sớm tìm thấy cửa sổ không gian thông tới Tây Hàn hoặc Nam Châu chút, nếu không, Diệp Trùng chỉ có thể dần đo tiến về nước Đông Vân.

Tuy tinh thể năng lượng trên tay gấp gáp, nhưng Diệp Trùng vẫn quyết định chế tạo tháp tín hiệu xung mạch, điều này đối với căn cứ mà nói, cực kỳ quan trọng. Vấn đề tinh thể năng lượng, nếu như Đông Vân

thật sự không định bán, vậy thì cướp thôi. Diệp Trùng suy nghĩ rất tùy ý, tuy hấn và Tô Môn Tây Gia Hoa rất quen thuộc, nhưng thật sự phải cướp, hấn sẽ không mềm tay.

Bảy ngày sau, căn cứ mọc lên một ngọn tháp kim loại cao cao, điều này làm mấy học viên đó cảm thấy cực kỳ tò mò. Tháp tín hiệu xung mạch cao một trăm ba mươi lăm mét, có thể nhìn thấy ở nơi vô cùng xa. Đèn tín hiệu màu đỏ nhấp nháy trên đó vô cùng chói mắt ở Darkness tối đen.

Tháp tín hiệu xung mạch không hề là do một mình Diệp Trùng làm, thật ra, trừ thiết kế ban đầu ra, đại bộ phận khác đều là mấy người trẻ tuổi đó chế tạo. Điều Diệp Trùng cần làm chính là dạy bọn họ làm sao sử dụng mấy máy móc phức tạp đó. Hấn không ngại dạy mấy người trẻ tuổi này một lần rồi lại một lần. Mấy người này là cốt cán kỹ thuật tương lai, đáng để ra sức bồi dưỡng.

Thời gian chế tạo tháp tín hiệu xung mạch hao tốn hơn nhiều thời gian dự kiến, nhưng với cái nhìn của Diệp Trùng, điều này hoàn toàn xứng đáng.

Nhưng mấy ngày này, Diệp Trùng cũng không hề nhàn rỗi. Hấn đã chế tạo lượng lớn vật thể bay chim ruồi phiên bản cường hóa. Thể tích loại vật thể bay này so với chim ruồi lớn hơn chút, thời gian bay liên tục cũng dài hơn, bên trong nó có gắn hệ thống quét hình mini, có thể quét địa hình, sau đó thông qua máy liên lạc, truyền tin tức về căn cứ.

Đã có mấy con chim ruồi cường hóa này, hoạt động thăm dò Darkness với quy mô lớn liền có thể triển khai. Giá thành của nó rất rẻ, chế tạo cũng không phí sức. Thăm dò Darkness là một hoạt động trường kỳ, chim ruồi cường hóa không có bất cứ năng lực tự bảo vệ nào, nếu như gặp phải sinh vật bay như là Dực long thân đen vân vàng, phỏng chừng cũng chỉ có kết cục hư hỏng. Nhưng điều này đối với Diệp Trùng mà nói, chỉ là vấn đề nhỏ. Ngoài ra, chim ruồi cường hóa có một chỗ tốt lớn nhất, chính là sẽ không có thương vong nhân viên.

Cho nên Diệp Trùng một hơi chế tạo một trăm con chim ruồi cường hóa, sau đó thả ra năm mươi con. Trong căn cứ, có thể thông qua tháp tín hiệu xung mạch điều khiển mấy con chim ruồi cường hóa này. Diệp Trùng đã chuyên môn xây dựng một phòng thông tin, điều một mớ học viên tới phụ trách. Hấn tin rằng, có đồng chim ruồi cường hóa này, Darkness cuối cùng sẽ vén màn che mặt thần bí trước mặt hấn.

Trong sương tím, Nhuế Băng và Tang Khảm mau chóng tiến tới trước. Quang giáp Thủ Hộ của Nhuế Băng vẫn sáng bóng, trên quang giáp màu vàng kim không có chút ảm đạm nào. Tang Khảm công A Lý Ước Đức về mặt cảnh giác theo sát sau lưng Nhuế Băng.

Mấy ngày này, ba người về cơ bản có thể nói là đã giết ra một con đường máu.

Sư mẫu Nhuế Băng quả thật là quá mạnh! Quang giáp Thủ Hộ quả thật là quá mạnh!

Tang Khảm không thể không cam chịu thua thiệt, mấy ngày này, hấn lại một lần cũng không có ra tay. Xích vĩ thú ở nơi này hoàn toàn không sao tạo thành uy hiếp cho sư mẫu Nhuế Băng, điều làm hấn xuýt xoa nhất là sức bền của sư mẫu Nhuế Băng, lại vẫn luôn không có bất cứ dấu hiệu kiệt sức nào.

Tang Khảm đối với cảnh tượng trước mắt không có chút sợ hãi nào, so với thú triều lần đó, đây chỉ có thể coi là trò con nít.

Năm ngày, bọn họ đã lặn lộn trong sương tím năm ngày. Tang Khảm vô cùng miễn cảm đối với thời gian, không cần mượn bất cứ công cụ nào.

Xích vĩ thú nơi này không hề mạnh mẽ, chính xác mà nói, là cực kỳ yếu ớt. Ở thân mềm chỗ này hình như cũng có chuyện không tốt. Nhưng ba người không ai muốn tìm hiểu kỹ vấn đề này. Xong ra đám sương tím này trước mới là điều cần nhất trước mắt bọn họ.

Mấy ngày trở lại đây, Xích vĩ thú ngã dưới trủy thủ của sư mẫu Nhuế Băng nhiều không kể xiết, hai ngày này, có lẽ chúng cũng biết ba người không dễ chọc, lại có rất ít Xích vĩ thú chủ động chạy tới.

Điều này cũng làm cho tốc độ tiến tới của bọn họ tăng mạnh.

Sương tím trước mắt bắt đầu từ từ mỏng đi, điều này làm ba người được cổ vũ mạnh mẽ, bước chân cũng càng nhanh hơn. Trong ba người, ngược lại A Lý Ước Đức thoải mái nhất, lão được Tang Khảm công, sau khi trải qua sự hoảng sợ lúc đầu, rất mau liền quen. Muốn suy nghĩ thì suy nghĩ, suy nghĩ mệt thì ngủ.

Ừ, lưng của Tang Khảm vẫn là rộng rãi, thoải mái! Học sinh này thu thật tốt, A Lý Ước Đức suy nghĩ một cách đẹp đẽ.

Nhuế Băng và Tang Khảm đều là hạng thể lực mạnh mẽ, nhưng chạy nhanh tốc độ cao liên tục trong thời gian dài như vậy, Nhuế Băng còn phải chiến đấu, trong thần sắc vẫn xuất hiện chút mệt mỏi.

Mười ngày sau, bọn họ cuối cùng đã xuyên qua cả vùng sương tím.

Nhìn sương tím mờ mờ sau lưng, Nhuế Băng và Tang Khảm đồng loạt thở phào, mà chính ngay lúc này, A Lý Ước Đức ở trên lưng Tang Khảm ngáp một cái cực kỳ hường thụ.

Ba người hơi nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục lên đường.

Hình dáng địa hình đã xảy ra biến hóa rất lớn, thứ hiện ra trước mắt cũng không còn là bình nguyên nhìn không thấy bờ bên, mà là núi non kéo dài. Điều kỳ quái là, có vài ngọn núi trơ trọi, mà một vài ngọn núi lại xanh rì, tươi tốt, mấy ngọn núi này kéo dài giao thoa lẫn nhau, trông khá là quái dị, cực kỳ không hài hòa.

Nhuế Băng và Tang Khảm nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy sự cảnh giác trong mắt đối phương. Càng là chỗ kỳ quái, càng dễ xuất hiện thứ kỳ quái, mà mấy thứ kỳ quái này thường đi kèm nguy hiểm khổng lồ.

Bỗng, một ngọn núi trơ trọi xa xôi phía trước khối bụi bốc lên, ẩn ước có âm thanh truyền lại.

Hai người nhìn nhau, quyết định đi tới xem thử. Chút khoảng cách này đối với hai người có tốc độ mau chóng mà nói, chỉ là chút công sức, mà A Lý Ước Đức trên lưng Tang Khảm ngáp một cái xong lại ngủ rồi.

Đợi tới lúc Nhuế Băng và Tang Khảm tới gần, mới phát hiện, thì ra là chiến đấu của hai con dã thú.

Nhưng chỉ nhìn hai cái, Nhuế Băng và Tang Khảm đi xuyên cả vùng sương tím cũng không chút sợ hãi lại đồng loạt biến sắc.

576. Chương 576: Khoảng Cách (2)

Hai con dã thú đang giết lẫn nhau, hai con dã thú này cực giống báo đen, nhưng trên trán có một nhúm lông trắng như tuyết. Mặc kệ là Nhuế Băng hay là Tang Khảm đều chưa từng thấy qua con báo mạnh mẽ thể này. Hai con báo rõ ràng đã giết đổ cả mắt, chúng không hề chú ý thấy ở chỗ không xa, có hai người đang nhìn chúng chăm chú.

Tốc độ kinh người, sức mạnh lớn tới mức khủng bố, trên mặt đất hố trũng lỗ chỗ, toàn bộ đều là do chúng vừa rồi phá hoại mà thành. Nham thạch cứng rắn vô cùng trong mắt chúng dường như không coi là gì, chúng tùy tiện một trảo liền có thể dễ dàng vỡ nát nham thạch. Chạy dữ dội với tốc độ cao, quả thật giống như quang giáp hạng nặng, ầm ầm ầm, mặt đất cũng đang run rẩy.

Một con trong đó bị tông trên vách núi, lập tức rào rào, tông xuống một mảng lớn nham thạch, gây nên bụi đất đầy trời. Trong bụi đất mịt mù, không chỉ truyền lại tiếng gầm rống giận dữ của hai con báo đen, mà còn xen lẫn tiếng nham thạch vỡ nứt, tiếng va chạm trầm muộn, làm hai người Nhuế Băng và Tang Khảm hoảng sợ, run rẩy trong lòng.

Đối ứng với cảnh tượng kịch liệt của hai con báo, A Lý Ước Đức trên lưng Tang Khảm lại vang lên tiếng ngáy nhè mà kéo dài.

Nhưng điều làm hai người không ngờ là, hai con báo trông cực kỳ muốn người sống ta chết lại không hề liều đưa ra kết quả, mà lại nhìn hờn hờn đối phương vài phút, không hẹn mà cùng xoay người hiên ngang bỏ đi.

Mãi đợi hai con báo này đã đi xa rồi, Tang Khảm mới thở phào một hơi dài: “Súc sinh thật lợi hại! Cho dù ở chỗ chúng tôi, dã thú bá đạo thể này, cũng không có mấy loại. Với lại, chúng rất có linh tính.” Kinh nghiệm chiến đấu với dã thú của Tang tộc nhiều rất nhiều, lý giải của bọn họ đối với dã thú cũng không giống người khác.

Khi nói lời này, Tang Khảm vẻ mặt tán thán. Dã thú hẳn từng thấy nhiều không kể xiết, tự tay săn giết cũng không ít, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy con báo mạnh mẽ thể này. Tang tộc đối với sinh vật

cường đại thường có tôn kính trong lòng, đương nhiên, điều này không hề có ý nghĩa khi bọn họ quyết định săn bắt nó sẽ có chút mềm tay nhất định nào đó.

Nhuế Băng không nói gì. Hai con báo mạnh mẽ vừa rồi đó làm nàng cực kỳ cảnh giác. Vô luận là tốc độ, hay là sức mạnh, chúng đều mạnh mẽ tới mức không thể tin được. Lại thêm vào linh tính xuất chúng, dã thú thể này khá là đáng sợ.

Hai con báo này cũng làm tinh thần vừa mới có chút thả lỏng của Nhuế Băng và Tang Khảm vừa mới ra khỏi sương tím lại một lần nữa căng thẳng trở lại.

Bọn họ trở nên cẩn thận từng li từng tí, tuy từ trước mắt mà thấy, số lượng loại báo này không hề nhiều, nhưng ai có thể khẳng định nơi này không có sinh vật khác?

Dãy núi kéo dài, có cái xanh rì tươi tốt, có cái lại tro tro một mảng, hiện tượng quái dị này không hề làm bọn họ sợ hãi. Ở Thiên vực trì, trọng lực trì có khả năng xuất hiện bất cứ lúc nào đó so với chỗ này càng cổ quái, càng nguy hiểm hơn. Với lại, bọn họ trước giờ trừ đi tới trước, cũng không hề có lựa chọn tốt nào khác.

Động tác của bọn họ cẩn thận mà mau chóng, đầy sự cảnh giác, chỉ sợ kinh động mấy sinh vật cường đại ở chỗ này. Mấy sinh vật này có thể sống ở cạnh bên Xích vĩ thú mà lại không diệt vong, đủ để nói rõ sự cường đại của chúng. Trong lúc đi xuyên qua lãnh địa của mấy sinh vật này, không dùng 120% sức chú ý, vậy thì kết cục nhất định sẽ rất thảm.

May mà thực vật nơi này um tùm, lại thêm vào có thợ săn kinh nghiệm phong phú là Tang Khảm, bọn họ ngược lại không cần lo lắng vấn đề thức ăn và nước uống. Tang Khảm thường có thể tìm được một chút thức ăn đại loại như trái cây đại có mùi vị cực ngon, Nhuế Băng và A Lý Ước Đức cực ít có loại trải nghiệm này ăn vô cùng ngon miệng.

Bọn họ không dám nường thức ăn, bởi vì sợ dụ tới một số dã thú cường đại. Giống như hai con báo gặp phải hôm đó, dù là Nhuế Băng điều khiển Thủ Hộ cũng phải tốn một phen công sức, càng huống chi bên cạnh còn có A Lý Ước Đức, lão không có chút năng lực tự bảo vệ nào. Nếu như chỉ có một mình Nhuế Băng, nàng tự nhiên sẽ không bó tay bó chân thế này.

Vùng núi này so với tưởng tượng của ba người còn lớn hơn nhiều. Núi cao liên miên không dứt, nhìn không thấy điểm cuối. Mỗi lần bọn họ vượt qua một ngọn núi, đứng trước mặt bọn họ là một ngọn núi cao khác. Điều duy nhất làm người ta chúc mừng là, bọn họ không hề gặp phải sinh vật càng mạnh hơn so với hai con báo đen gặp được lần đầu tiên đó.

Đường đi khô khan vô vị, bọn họ mỗi ngày không ngừng đi giữa núi non. Bọn họ đã đi hơn ba tháng trong vùng núi này nhưng vẫn không đi ra ngoài. Thời tiết vùng núi cũng biến ảo khó đoán, bỗng cuồng phong nổi lên, bỗng mưa to trút nước, ngay cả người cường hãn như là Tang Khảm, cũng tránh không được mà bị gội ướt, A Lý Ước Đức tự nhiên càng không cần nói. Nhuế Băng lại tốt hơn nhiều, nàng có Thủ Hộ.

Không biết có phải là do bị ướt mưa, A Lý Ước Đức đã ngã bệnh. Điều này cũng làm hành trình của bọn họ không thể không ngưng lại. Ở cái tuổi này của A Lý Ước Đức, ngã bệnh nếu như không được chữa trị kịp thời là điều cực kỳ nguy hiểm. Nhưng trên tay bọn họ không hề có thuốc men, chỉ có thể dựa vào một số thực vật Tang Khảm tìm được trong rừng núi để chữa trị.

Thân thể A Lý Ước Đức lúc lạnh lúc nóng, thần trí không tỉnh, điều này làm Nhuế Băng và Tang Khảm lo lắng vô cùng. Bọn họ chỉ đành tìm kiếm một hang núi, tạm thời ở lại.

Diệp Trùng cẩn thận khống chế sự phát triển của cả căn cứ. Đám học viên từng tốp từng tốp một ra ngoài theo kế hoạch để tham gia thực chiến, thành tích nổi bật. Theo số nhân viên ra ngoài thực chiến càng lúc càng nhiều, sự tăng lên của thực lực chính thể làm Diệp Trùng cảm giác vô cùng rõ ràng. Từ thương vong cao nhất một phần năm lúc đầu tới giờ gần như không thương vong, mấy học viên cũng càng lúc càng có kỹ năng. Nhưng tới tận bây giờ, cả căn cứ chỉ còn lại bốn ngàn bảy trăm học viên.

Hiện giờ mỗi ngày đều có một tốp học viên ra ngoài thực chiến, mà bọn họ thường mang về lượng lớn thú săn. Mùi vị một số thú săn cực kỳ tươi mới, so với lương khô bổ trí trong căn cứ thì ngon miệng hơn nhiều. Điều này cũng trực tiếp làm cho tính tích cực đối với thực chiến của đám học viên tăng lên dữ dội.

Đã có sự giúp đỡ của chim ruồi cường hóa, hành động thăm dò Darkness tiến triển kinh người. Hiện giờ, diện tích khu vực Diệp Trùng đã dò rõ là trôm trôm một trăm hai mươi lăm lần lúc đầu. Nhưng cũng đã tiêu hao của Diệp Trùng hơn ba ngàn con chim ruồi cường hóa.

Diệp Trùng không hề tìm thấy cửa sổ không gian thông tới nước Tây Hàn, nhưng bất ngờ, bọn họ lại phát hiện cửa sổ không gian thông với nước Nam Châu. Đây là một phát hiện cực kỳ quan trọng, nó sẽ ảnh hưởng sự phát triển về sau của cả căn cứ.

Chiến tranh của nước Đông Vân và nước Tây Hàn không hề ảnh hưởng tới Nam Châu, Diệp Trùng đã phát hiện bảy xạ thủ tiến vào Darkness. Toàn bộ bị hấn bắt. Ở trước mặt quang giáp, xạ thủ không có chiến cơ, không có chút sức đề kháng nào.

Sinh hoạt của căn cứ cực kỳ có trật tự, cho dù có vài học viên sẽ cảm thấy có chút khô khan, nhưng hầu hết học viên vẫn vô cùng vừa ý với cuộc sống trước mắt. Đây chính là cuộc sống bọn họ lúc trước đã mơ ước rất lâu, thông qua nỗ lực của bản thân mà thu được sức mạnh làm người ta ngưỡng mộ, từ đó có thể cải cách triệt để sự tôn kính của người khác.

Trên người bọn họ, hiện giờ cũng không còn nhìn thấy sự non nớt ngày trước, sự xóc nổi ngày trước. Phong thái của bọn họ chắc nịch, càng thêm tín nhiệm lẫn nhau, phối hợp càng thêm ăn ý. Tuy sức chiến đấu cá thể của bọn họ so với mấy sư sĩ Diệp Trùng từng dẫn lúc trước vẫn có khoảng cách nhất định, nhưng chỉ từ trên khí chất mà nói, bọn họ đã là một chiến sĩ đạt chuẩn.

Quy mô của căn cứ lại mở rộng lần nữa, mà quy mô hiện giờ so với lúc trước, đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lật đất. Võ giáp kim loại dày nặng lớp ngoài, kiến trúc cực có phong cách hiện đại, còn có tòa lầu trung tâm tin tức cao vút, máy móc xếp hàng chỉnh tề gia công căn cứ, một cái rồi lại một cái sân huấn luyện hứng thú đan xen...

Tô thành so với chỗ này, quả thật lạc hậu giống như thị trấn nhỏ xa xôi, loại kiêu ngạo này chôn sâu trong lòng học viên. Mà mấy xạ thủ bị Diệp Trùng bắt đó, mới đầu, bọn họ đều không ai ngoại lệ, oán hận trong lòng. Nhưng rất nhanh, bọn họ liền bị căn cứ thần kỳ này chinh phục, bị sức mạnh cường đại hàm chứa của căn cứ chinh phục.

Cường giả vi tôn, vô luận là ở Đông Vân, hay là ở Tây Hàn, Nam Châu, đều là pháp tắc thông hành. Mà được cho phép đi theo cường giả, với cái nhìn của bọn họ, là một loại vinh dự. Với lại, phong cách học tập trong căn cứ cực kỳ tốt, giao lưu giữa học viên với nhau vô cùng thường xuyên, bầu không khí cởi mở, điều này ở nơi khác hoàn toàn không sao tưởng tượng được. Lý giải đối với thần niệm của xạ thủ đều là thứ cực kỳ bảo mật, trừ phi đệ tử hoặc là người cực kỳ thân thiết thì mới giao lưu với nhau. Mà ở căn cứ, bọn họ có thể tra được lượng lớn ý tưởng rất kỳ quái liên quan tới thần niệm. Theo như Sa Á nói, đây là do tự mình đại nhân biên soạn. Lại thêm vào Sa Á vô tư mang một số tâm đắc của mình ra giao lưu, càng làm mấy xạ thủ này rất nhanh liền yêu thích chỗ này.

Sự thật chứng minh, loại phương thức giao lưu cởi mở này, đối với sự trưởng thành của xạ thủ là cực kỳ có lợi.

Oán niệm duy nhất của bọn họ, có lẽ chính là huấn luyện thân thể, bọn họ quả thật nghĩ không thông, một xạ thủ cần tôi luyện thân thể làm gì? Mỗi khi có người đưa ra nghi vấn này, Diệp Trùng thật ra rất muốn dẫn bọn họ đi xem Mi Ngột, vị xạ thủ cấp chín so với Tuyên Ninh càng cường đại hơn. Nhưng đắn đo tới tình huống hiện giờ, hấn lại không thể không tạm thời dập đi suy nghĩ này. May mà mệnh lệnh của Diệp Trùng, ở trong căn cứ, vẫn không có ai dám vi phạm. Chính Sa Á, bây giờ cũng mỗi ngày đều kiên trì huấn luyện thân thể, năng từng thấy qua bản lãnh khó bề tưởng tượng của Mi Ngột, cho nên càng thêm nỗ lực.

Mấy xạ thủ này không hề thích hợp điều khiển quang giáp, Diệp Trùng trang bị cho họ nhện loại chiến đấu chuyên dụng. Thể hình loại nhện này hơi nhỏ, vô cùng linh hoạt, một người ngồi, nhưng sức sống mạnh mẽ, hệ thống bắn vô cùng linh mẫn. Lại thêm vào trang bị hệ thống quét hình, bọn họ có thể phát huy sức chiến đấu khá lớn.

Không lãng phí bất cứ chút sức chiến đấu có khả năng tồn tại nào trên tay, là thứ Diệp Trùng vẫn luôn kiên trì.

Một ngàn cái quang giáp sắp xếp thành đội ngũ chỉnh tề, đội ngũ này của Diệp Trùng hiện giờ đã khá chín muồi, người chỉ huy các cấp đều đã chỉ định, kết cấu hợp lý. Trải qua kiểm nghiệm thực chiến, loại kết hợp này cực kỳ thành công. Học viên khác nhìn mấy đồng bạn trên sân huấn luyện này đều không khỏi lộ ra vẻ ngưỡng mộ. Mà lần hành động này sẽ do đại nhân tự mình dẫn đội. Đại nhân đã có thời gian khá lâu không tự mình dẫn đội. Lần này lại tự mình xuất mã càng làm bọn họ nhìn ra sự coi trọng đối với lần hành động này của đại nhân.

Trừ một ngàn cái quang giáp này, bên cạnh hẳn còn có mười con nhện chiến đấu, do Sa Á dẫn đội. Mà còn lại, toàn bộ đều là nhện loại hình chở nặng, bên trong chứa đầy hàng hóa. Mà đội ngũ nhện chở nặng này to lớn vô cùng, tổng cộng có tám trăm cái. Sức sản xuất của căn cứ kinh người, không kịp thời mang chúng đổi về vật tư mình cần, vậy thì chất đông cũng là vấn đề.

Diệp Trùng lần này dứt khoát mang toàn bộ tất cả hàng hóa chất đông trong kho một lần một dọn cả lên nhện tải nặng.

Do đó, một đội ngũ khổng lồ bắt đầu cuộn cuộn tiến về phía cửa sổ không gian thông với Nam Châu.

Một ảnh hưởng trực tiếp nhất của trường kỳ thực chiến chính là, trong khu vực gần căn cứ. Gần như tất cả dã thú đều bị dọn sạch. Chỗ lúc trước không ngừng có dã thú ẩn hiện, hiện giờ yên tĩnh dị thường.

Nhưng mấy học viên này đối với mấy thứ này đã sớm quen như thường, vào hai tháng trước, bọn họ đã cần phải tiến vào chỗ càng sâu hơn thì mới có thể săn được mấy dã thú ngon miệng đó.

Dã thú của Darkness đều vô cùng thông minh, chúng nhìn thấy một đội quân lớn cuộn cuộn thế này, ở chỗ xa lắc thì đã cuống cuống bỏ chạy. Mà một số dã thú lúc trước chạy thoát từ trên tay quang giáp càng thêm hoảng sợ, di trú tập thể về chỗ sâu của Darkness.

Bay bảy ngày, bọn họ đã tới vị trí cửa sổ không gian thông tới Nam Châu. Phụ cận chỗ này đã được bọn họ bố trí máy giám sát, bất cứ ai tiến vào Darkness đều sẽ bị bọn họ phát hiện.

Đã có sự dẫn đường của bảy xạ thủ Nam Châu đó, đoàn người có kinh không hiểm xuyên qua những chỗ nguy hiểm dọc đường.

Trải qua mười bốn ngày bay và lặn lội đường xa, bọn họ cuối cùng đã tới một thành phố gần Darkness nhất của Nam Châu, thành phố Cẩm Minh. Thành phố Cẩm Minh sản xuất một loại vật liệu gỗ cao cấp gọi là Cẩm Mộc (gỗ màu xanh biếc), cho nên vì vậy mà được đặt tên.

- Lượng hàng hóa quá lớn, chúng ta cần đi trước kết nối với mấy thương gia đó chút, tôi rất hoài nghi chỗ này rốt cuộc có hay không thương gia có thể một lần nuốt vào nhiều hàng hóa thế này. Kim Duy Đông không ngừng lo lắng, hẳn là người thực lực mạnh nhất, danh vọng cao nhất trong bảy xạ thủ Nam Châu, cũng là nhân vật số hai trong cả đám xạ thủ, trừ Sa Á ra.

Đoàn người Diệp Trùng không hề trực tiếp vào thành, mà trốn trong núi. Người bọn họ quá đông, mục tiêu cũng quá chói mắt. Huống chi, loại vũ khí tân kỳ quang giáp này, là thứ mà người ta chưa từng thấy qua.

Không cần Diệp Trùng dẫn dò, mấy học viên lập tức bắt đầu căn cứ địa hình mà tiến hành bố trí phòng thủ. Lần này bọn họ cần đối đầu không còn là mấy dã thú hung hãn đó, mà là con người càng nguy hiểm hơn.

Ba phút sau, chỗ núi non hoang vắng này đã triệt để khổng lồ trên tay mấy người Diệp Trùng. Bọn họ đã xây dựng đài tín hiệu tạm thời, có thể bao phủ khu vực có đường kính lớn trong vòng khoảng hai ngàn hai trăm km.

Kiến nghị của Kim Duy Đông vô cùng đúng trọng tâm, lượng hàng hóa lớn thế này, không phải thương gia có thực lực hùng hậu, hoàn toàn không cách nào nuốt trôi. Mà tài liệu hẳn cần cũng chỉ có mấy thương gia lớn đó mới có năng lực cung cấp.

Thương gia lớn của thành phố Cẩm Minh không hề nhiều, bọn họ có thể cần đi thành phố càng xa hơn mới có thể tìm được thương gia lớn thế này.

577. Chương 577: Khoảng Cách (3)

Con nhện đương nhiên không thể mang đi, Diệp Trùng chỉ đành dẫn mười vị xạ thủ. Mà quang giáp của mấy học viên đó không có công tắc không gian, đi theo Diệp Trùng quá chói mắt. Bất quá, điều này cũng lại không làm khó được họ, hai trăm cái quang giáp bay lên không, bọn họ vẫn luôn bay lên trời. Quang giáp có hệ thống bảo hộ, cho dù bay trên cao có không khí loãng cũng không có bất cứ vấn đề gì. Trên không cao mười mấy vạn mét, quang giáp cao hơn mười mét căn bản mắt thường không sao nhìn thấy, mà xạ thủ cho dù là điều khiển chiến cơ, thần niệm cũng không sao tới được cao thế này.

Mấy cái quang giáp này và Diệp Trùng có thể thông qua liên hệ thông tấn, một khi Diệp Trùng gặp phải nguy hiểm, bọn họ liền có thể từ trên lao xuống, đánh người khác không kịp trở tay. Mà trong hai trăm người này, tập trung học viên xuất sắc nhất tổ đột kích của cả căn cứ, rất nhiều người ở mặt điểm số bắn tía tầm xa đều từ chín mươi lăm trở lên, thậm chí còn có vài người đã bắt đầu nắm bắt được bắn tía khoảng cách siêu xa.

Có bọn họ bảo hộ trên đỉnh đầu, an toàn của Diệp Trùng cũng có được bảo đảm ở mức độ lớn nhất.

Diệp Trùng dẫn mười vị xạ thủ ở bên cạnh lên đường.

Bọn họ không dừng ở thành phố Cẩm Minh, chỉ là vội vàng đi xuyên qua. Đã có sự dẫn dắt của mấy người Kim Duy Đông quen thuộc địa phương, bọn họ không gặp phải bất cứ phiền phức nào. Trên thực tế, chính mười xạ thủ bên cạnh Diệp Trùng này đã là trận doanh hào hoa tột cùng. Trong mười xạ thủ, người trình độ thấp nhất đều là xạ thủ cấp bảy, hầu hết đều là xạ thủ cấp tám. Mà Sa Á đã ngấm ngấm có dấu hiệu đột phá, ám khí giữa lông mày cực nặng, người bình thường bị năng quét nhìn một cái cũng phải sợ hãi, co giật cả nửa ngày.

Xạ thủ cấp tám vào lúc đột phá tới cấp chín, trạng thái tinh thần của con người sẽ bị đè nén tới một điểm bằng, điều này sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới khí chất và tính cách của con người. Thí dụ như Tuyên Ninh lúc trước, trước lúc đột phá, hẳn không thích cười nói, tràn đầy cảm giác áp bức, mà sau khi đột phá cấp chín, loại cảm giác áp bức đó liền biến mất tăm mất dạng.

Xạ thủ cấp bảy, tám, mặc kệ là ở đâu đều gần như là cường giả đỉnh cao nhất, ngay cả vương công quý tộc, bên cạnh cũng khó gặp cao thủ nhiều thế này. Xạ thủ dễ có, cường giả khó tìm. Với lại, từ tư thế của mấy người này, vừa nhìn liền biết, mấy xạ thủ này là hộ vệ của Diệp Trùng, rất nhiều người có lòng đều đang thầm suy đoán thân phận của Diệp Trùng.

May mà chỗ này là Nam Châu, không ai biết Sa Á, nếu không, thân phận của Diệp Trùng sẽ rành rành ra đó.

Diệp Trùng hoàn toàn chưa từng nghĩ hẳn phô trương thế này là huênh hoang tới bậc nào, mà mấy người Sa Á cũng không ngờ tới mặt này. Mấy người Kim Duy Đông nhìn thấy ánh mắt dị dạng của người khác mới bỗng bình tĩnh ra là chuyện gì, nhưng khi bọn họ xoay mặt lại, lại thấy Diệp Trùng không chút cảm xúc, cho rằng hẳn là cố ý, thế là không ai mở miệng.

Bọn họ nào biết, Diệp Trùng không phải đã nghĩ tới mấy thứ này, mà là hẳn đối với ánh mắt của người khác trước giờ đều không để ý.

Trong mấy người này, chỉ có Sa Á biết rõ tính tình của Diệp Trùng, nhưng tình huống của nàng lúc này khá không ổn. Trong mắt lóe qua một tia khó chịu, điều này đối với xạ thủ mà nói, cơ hồ là hoàn toàn sẽ không xuất hiện, xạ thủ trước giờ đều là đại danh từ của bình tĩnh. Cảm giác ẩn ước sắp đột phá lớn vờn trong đầu nàng, nhưng lại tìm không ra chỗ phát tiết, áp lực tinh thần tăng lên từng chút một, điều này cũng làm trong lòng nàng trở nên càng thêm bức bối. Nàng biết mình cần một bước ngoặt chuyển tiếp, giống Tuyên Ninh lần đó suýt chút nữa thì đã bị Diệp Trùng giết, đó chính là bước ngoặt chuyển tiếp. Nhưng Sa Á hiện giờ không gặp được bất cứ bước ngoặt chuyển tiếp nào thế này, điều này làm nàng càng thêm bức bối, khí thế cũng không tự chủ mà tán phát ra.

Thực lực của nàng mạnh nhất trong mười vị xạ thủ này. Khí thế này tán phát ra, tuy không phải cố ý nhưng vẫn cực kỳ kinh người. Trong phạm vi ba mét bên cạnh nàng, không ai tới gần. Chính xạ thủ cấp tám giống như Kim Duy Đông cũng biết điều không đi tìm xui xẻo.

Cực kỳ miễn cảm đối với thần niệm, Diệp Trùng tự nhiên rất rõ ràng sự không bình thường hiện giờ của Sa Á, nhưng hắn hiện giờ cũng không có biện pháp nào tốt hơn. Sa Á hiện giờ giống như một quả bom bất định, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Nhưng Sa Á có thể tiến bộ nhanh như vậy, lại có liên hệ trực tiếp với Diệp Trùng. Chính là hắn đã mang chi tiết cực kỳ tường tận của việc hắn giao thủ với Tuyên Ninh nói cho Sa Á, kế tiếp sau đó tiến vào Darkness, nhìn thấy cường giả siêu cấp Mi Ngột. Phương thức chiến đấu của Mi Ngột đối với Diệp Trùng mà nói, chỉ là mới lạ mà thôi, nhưng đối với Sa Á mà nói, lại làm tầm nhìn của nàng bỗng cái trở nên rộng lớn.

Diệp Trùng dẫn một đám xạ thủ cấp bảy, tám huênh hoang đi qua thành phố thì đã đủ chói mắt rồi, mà khí tức nguy hiểm Sa Á tán phát ra càng gọi tới nhiều ánh mắt cho đoàn người bọn họ hơn.

Khi mấy người Diệp Trùng đi xuyên qua các con đường, chịu chấn nhiếp của khí thế của Sa Á, mỗi chỗ bọn họ tới, toàn bộ tiếng trả giá vốn dĩ sôi nổi đều im bật. Mãi tới sau khi bọn họ đi qua, mấy người đó mới vừa quệt mồ hôi lạnh, vừa sợ hãi nhìn bóng lưng đoàn người Diệp Trùng, sau đó lại quay đầu tiếp tục trả giá. Sa Á hiện giờ giống như một thanh kiếm tuyệt thế, một tia sắc bén lộ ra cũng đủ làm người ta sợ hãi.

Người đi trên đường càng nhao nhao né tránh, điều này cũng làm tốc độ của mấy người Diệp Trùng tăng mạnh.

Chỗ mấy người Diệp Trùng hiện giờ phải tới là thành phố Xích Ô (mặt trời đỏ), thành phố Xích Ô là thành phố phồn hoa nhất, lớn nhất phụ cận, cũng là trọng trấn phía nam, sức mạnh quân sự cực mạnh.

Nhưng đi bộ tới thành phố Xích Ô khẳng định là không được, bọn họ cần ngồi chiến cơ tới đó. Chiến cơ của bảy người Kim Duy Đông vốn dĩ vẫn luôn đáp ở bãi đáp của thành phố Cẩm Minh, mà ba người Sa Á, Aprila và Roentgen lại cần thuê ba chiến cơ. Người trả tiền là Kim Duy Đông, tiền riêng của hắn khá nhiều, làm người cũng không nhỏ mọn.

Diệp Trùng và Sa Á cùng ngồi một cái, khí thế của Sa Á đối với người khác có lẽ vẫn có ảnh hưởng, nhưng đối với Diệp Trùng mà nói, lại nhỏ nhặt không đáng kể.

Quy mô của thành phố Xích Ô so với thành phố Cẩm Minh lớn hơn nhiều, dòng người cũng nhiều hơn nhiều. Chiến cơ chóc chóc vèo vèo bay lên không, làm bãi đáp cực kỳ bề bộn. Mấy người Diệp Trùng đợi tròn tròn năm phút mới đáp xuống bãi đáp.

Tường thành thành phố Xích Ô là do một loại nham thạch màu đỏ tối xây đắp mà thành, đúng lúc mấy người Diệp Trùng tới là lúc chạng vạng, ánh chiều tà chiếu nghiêng, đỏ hồng như lửa.

Tiến vào thành phố Xích Ô thì có thể cảm nhận được rõ ràng sức sống hùng hực của nó. Đường xá rộng rãi, người đi như thoi, chính xạ thủ cao cấp gặp được trên đường so với thành phố Cẩm Minh thì nhiều hơn nhiều. Khí thế của Sa Á ở chỗ này vẫn cường hãn, với lại, càng là xạ thủ cao cấp, càng có thể hiểu rõ ý nghĩa, thực lực khí thế này đại biểu.

Chỉ nói tới trình độ phồn hoa, thành phố Xích Ô so với Tô thành thậm chí cũng có. Người đi đường ở chỗ này quần áo gọn gàng sạch sẽ, cực kỳ lộng lẫy, kiến trúc càng là như vậy. Khách sạn mấy người Diệp Trùng ở, mức độ xa hoa so với chỗ Tô Môn Tây Gia Hoa ở lúc làm hoàng tử còn cao cấp hơn.

Dường như hiểu rõ Diệp Trùng đang nghĩ gì, Kim Duy Đông cười khỏ nói: “Nam Châu sản vật phong phú, cộng thêm mấy năm nay mưa gió điều hòa, dân chúng giàu có. Lại cộng thêm biên cảnh đã lâu không có chiến sự, vua chúa bề tôi say mê hưởng lạc, phong cách xa hoa của Nam Châu từng bước nặng nề.” Mấy vị xạ thủ Nam Châu bên cạnh đều im lặng, nơi này rốt cuộc là tổ quốc của bọn họ, tuy bất mãn đối với vương thất, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự lo lắng đối với vận mệnh quốc gia của bọn họ.

Diệp Trùng tán đồng gật đầu, không nói gì. Nước Tây Hàn tuy là vùng đất hoang vắng, nghèo nàn, nhưng dân phong dũng mãnh, hung hãn. Còn nước Đông Vân xưa nay thượng võ, Tô Môn Tây Gia Hoa lại là một vị vua lòng mang chí lớn. Tuy Tây Hàn và Đông Vân hiện đang đại chiến, nhưng tới lúc mặc kệ là nước nào chiến thắng, tất sẽ lao thẳng tới Nam Châu.

Nhưng điều này với hắn không có quan hệ, sản vật nơi này phong phú, điểm này với hắn mà nói, lại là có lợi rất lớn.

Đêm đó ở lại, một đêm im ắng.

Sáng sớm hôm sau, Kim Duy Đông liền dẫn Diệp Trùng tới tiệm buôn nhà họ Úc. Nhà họ Úc là nhà cung cấp nguyên liệu lớn nhất của thành phố Xích Ô, chính ngay ở Nam Châu cũng là nhà buôn lớn đếm trên đầu ngón tay, nghe nói hắn và quân đội trú đóng của thành phố Xích Ô có quan hệ cực kỳ sâu đậm.

Tiệm buôn họ Úc, bốn chữ lớn chiêu bài mạnh mẽ có sức không có hoa hòe gì lại có một uy thế khác hẳn.

Đón tiếp mọi người lại là người quen của Kim Duy Đông, người này vừa ra liền cười ha hả: “Lão Kim a, người không phải đi Darkness sao? Thế nào lại rảnh tới chỗ ta đây, chẳng lẽ đã phát hiện bảo bối gì?”

Người này vẻ mặt nhiệt tình, thân hình thon dài, có một nhúm râu nhỏ, trông có mang vài phần khí chất nho nhã. Hắn nhìn thấy Diệp Trùng ở dưới sự hộ vệ của mọi người, trong mắt lóe qua một tia kinh ngạc, lập tức khôi phục như thường: “Vị này là?”

Kim Duy Đông cười cười: “Đây là Diệp tiên sinh, chủ nhân của ta. Lần này mạo muội tới là chủ nhân nhà ta muốn làm một vụ làm ăn lớn với quý tiệm.” Hắn giới thiệu với Diệp Trùng: “Đại nhâ, vị này là tiên sinh Úc Trường Thanh, một trong những chủ sự của nhà họ Úc, là người quen lúc trước của tôi.”

Diệp Trùng hành lễ: “Chào tiên sinh.”

Úc Trường Thanh thấy vậy, vội vàng trả lễ: “Ai da, ngài là hại chết tôi rồi. Nào nào nào, mau mời vào, mau mời vào.” Hắn vội vàng cung kính mời mấy người Diệp Trùng vào.

Trong phòng tiếp khách, đoàn người Diệp Trùng đều ngồi xuống. Thanh tâm ẩm, loại nước uống có giá cực kỳ đắt đỏ này bị Úc Trường Thanh lấy ra để chiêu đãi Diệp Trùng. Tuy vẫn không biết vụ làm ăn lớn trong miệng Kim Duy Đông rốt cuộc là gì, nhưng không chút nghi ngờ, đây là một vị khách quý.

- Tôi lần này tới, là muốn bán thứ này. Diệp Trùng nói chuyện trước giờ trực tiếp, hắn lười vòng vo, tiện tay lấy ra một khối kim loại.

Khối kim loại thuần khiết vuông vức, dưới ánh đèn, lấp lánh ánh sáng động lòng người.

Ý nhẹ một tiếng, Úc Trường Thanh nhấc khối kim loại này lên, đặt trước mắt kiểm tra tỉ mỉ, chắc chắn không thối: “Đá nặng thuần khiết thế này, kẻ kém cỏi tôi vẫn là lần đầu tiên gặp được. Với lại hình dáng vuông vức thế này, nghĩ chắc phải là vật gia công.” Tuy trong miệng kêu đặc biệt, trong lòng Úc Trường Thanh lại khá thất vọng, chẳng lẽ đây chính là vụ làm ăn lớn mà Kim Duy Đông nói? Đá nặng thuần khiết thế này tuy ít thấy, có thể coi như là một vật hiếm có, nhưng trong mắt bọn họ, đây chỉ có thể coi là một vụ làm ăn nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn.

Diệp Trùng hỏi: “Vẫn xin Úc tiên sinh đánh giá giá trị khối đá nặng này.”

- Đá nặng là tài liệu hiếm có. Thị trường không hề lớn, với lại đá nặng thuần khiết như thế này, càng hiếm thấy. Úc Trường Thanh trầm ngâm một chút nói: “Giá khối đá nặng này khoảng chừng năm trăm ngàn úc.”

- Ủ. Không biết quý tiệm có thể nuốt được bao nhiêu?

Úc Trường Thanh ngây người, kể tiếp tinh thần chấn động: “Chẳng lẽ trên tay Diệp đại nhân có lượng lớn đá nặng thế này?”

Diệp Trùng gật đầu, không hề nói chuyện.

- Đại khái có bao nhiêu chứ? Úc Trường Thanh thử hỏi dò.

- Rất nhiều. Diệp Trùng ngậm miệng.

- Một ngàn? Úc Trường Thanh hỏi dò, hắn cảm thấy hưng phấn.

- Nhiều hơn.

- Mười ngàn? Úc Trường Thanh tiếp tục thăm dò, hắn cảm thấy khẩn trương.

- Nhiều hơn.

- Năm mươi ngàn? Sắc mặt Úc Trường Thanh thay đổi mạnh.

Diệp Trùng lần này cuối cùng không nói ra hai chữ làm Úc Trường Thanh cảm thấy kích động đó, mà là gật đầu.

Úc Trường Thanh hít một hơi khí lạnh, năm mươi ngàn đá nặng giống thế này, là vụ làm ăn lớn hẳn trước giờ chưa từng nhận được. Tim hẳn đập bình bình.

Chính ngay lúc này, Sa Á bỗng quay đầu, cặp mắt như kiếm sắc nhìn vào trong phòng tiếp khách. Một hồi sau, nàng mới như không có chuyện gì, thu ánh mắt lại.

Úc Trường Thanh hít sâu một hơi, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng: “Diệp đại nhân không phải đùa chứ?”

Diệp Trùng lắc đầu: “Không phải đùa.”

Úc Trường Thanh cố sức làm mình bình tĩnh lại, sắp xếp lại đầu óc: “Nếu như là thu mua lượng lớn như vậy, chúng tôi không sao đưa ra giá cao như món đồ lẻ như thế.”

- Bao nhiêu? Diệp Trùng thốt ra hai chữ.

Úc Trường Thanh cắn răng nói: “Mỗi món nhiều nhất ba trăm năm mươi ngàn.”

- Được. Diệp Trùng không trả giá.

Đề nén sự mừng rỡ trong lòng, Úc Trường Thanh lại có chút ngập ngừng: “Ngoài ra, chúng tôi hy vọng là đối tác hợp tác duy nhất của Diệp đại nhân.” Hắn lập tức giải thích: “Nếu như trên thị trường đột nhiên xuất hiện lượng lớn đá nặng, vậy giá đá nặng sẽ trực tiếp rút xuống, tôi tin rằng đây cũng là điều Diệp đại nhân không muốn nhìn thấy đâu.”

Diệp Trùng lại một lần nữa gật đầu: “Được.”

- Liên quan tới việc chi trả. Úc Trường Thanh do dự một lát nói: “Chúng tôi chỉ có thể chia ra trả. Bởi vì số tiền liên quan tới năm mươi ngàn khối đá nặng thế này quả thật quá lớn, chúng tôi nhất thời cũng không sao lấy ra được hiện kim nhiều thế này.”

Diệp Trùng lần này lắc đầu, làm Úc Trường Thanh nhảy dựng trong lòng. Nhưng lời tiếp theo của Diệp Trùng lại làm Úc Trường Thanh mừng khôn kể xiết: “Ta không cần hiện kim, tất cả hàng, đều sẽ đổi trực tiếp thành vật tư dưới đây.”

Diệp Trùng đưa cho Úc Trường Thanh một danh sách dài xộc.

Hắn cẩn thận coi từ đầu tới đuôi, Úc Trường Thanh mới tới lúc coi xong mới nói: “Về cơ bản thì không thành vấn đề. Nhưng tôi vẫn cần thương lượng với các chủ sự khác một chút thì mới có thể có quyết định cuối cùng.”

Diệp Trùng gật đầu: “Được.” Nói xong, hắn liền dẫn đám người trở về khách sạn.

Đợi mãi tới lúc đoàn người Diệp Trùng đi ra khỏi tiệm, Úc Trường Thanh mới bước mau trở lại phòng tiếp khách, mà trong phòng tiếp khách vốn dĩ không có một ai, lúc này lại có một người ngồi ở đó. Người đó cặp mắt hẹp dài, mũi ưng, thần sắc cực lạnh.

- Nhìn ra lai lịch mấy người này không? Úc Trường Thanh ngồi trên ghế, đau khổ day huyệt thái dương.

- Rất lợi hại! Gã mũi ưng này lạnh giọng nói: “Đoàn người này, toàn bộ đều là cao thủ cấp bảy trở lên, lợi hại nhất là cô gái đó! Ắ không thả thần niệm ra lại phát giác được sự tồn tại của ta.”

Úc Trường Thanh ngớ người, không thể tin được nói: “Không thể nào, không thả ra thần niệm, làm sao có thể phát giác được người? Có phải là trùng hợp?”

- Cô gái đó rất mạnh! Gã mũi ưng nhìn cũng không nhìn Úc Trường Thanh: “Kim Duy Đông cũng đã tiến bộ. Bọn họ cần thứ gì?”

Úc Trường Thanh nhớ lại nói: “Nhiều nhất là tinh thể năng lượng, còn có thức ăn, và một số tài liệu khá quý.”

Gã mũi ưng lộ ra vẻ hồ nghi: “Bọn họ cần nhiều tinh thể năng lượng như thế làm gì?”

- Không biết. Úc Trường Thanh lắc đầu, hẳn rất khó hiểu điều này.

- Người cảm thấy vụ giao dịch này thế nào? Gã mũi ưng quay mặt hỏi.

- Ta cảm thấy cực kỳ không tệ. Úc Trường Thanh đã khôi phục bình tĩnh: “Đá nặng là tài liệu hiếm có, chỉ cần chúng ta không chế thỏa đáng, giá đá nặng trên thị trường sẽ không xuất hiện dao động quá lớn. Giá này đã cực rẻ rồi, ngoài ra bọn họ cần vật tư. Điều này tương đương với chúng ta kiếm được hai vụ, với lại, là hai vụ rất lớn.”

Gã mũi ưng yên lặng một hồi, mở miệng nói: “Người ngày mai đi nói chuyện tỉ mỉ với bọn họ. Lai lịch của bọn họ ta sẽ đi tra.”

Úc Trường Thanh hiểu rõ gật đầu.

578. Chương 578: Một Trận Chiến Thảm Liệt

- Tên thứ bảy. Roentgen huýt sáo một cái, cười hì hì. Người tới dòm ngó phụ cận bỗng tăng mạnh, vậy mà vẫn có người thử xông vào.

Roentgen cảm thấy mấy người này chẳng lẽ là kẻ ngốc hay sao, mười người bọn họ cấp bậc nào, người mắt sáng đều có thể nhìn ra được, vậy mà vẫn muốn lên vào, đó không phải là tìm chết thì là gì? Với lại, thực lực mấy người này quả thật là quá bình thường, một mình hắn thì đã bao thầu hết rồi.

Khác với sự đặc ý, tự sướng của Roentgen, ở trong phòng, trừ Diệp Trùng về mặt bình tĩnh, người khác đều thần sắc ngưng trọng. Sự việc có chút khác lạ, theo như lẽ thường, đội ngũ hào hoa như bọn họ thế này, tuyệt sẽ không có người tới trên chóc. Bây giờ lại không chỉ một người, nhiều tới bảy tám người, với lại thực lực mấy người này lại cứ một mực rất tệ hại.

Mấy người Kim Duy Đông đều là nhân vật sắp thành tinh, tự nhiên có thể phát hiện chỗ không đúng ở trong này.

Sa Á một mực nhắm mắt đột nhiên mở bừng cặp mắt, giọng nói của Sa Á: “Có quân đội tới bên này.” Mà chính ngay lúc này, Diệp Trùng cũng nhận được hình ảnh truyền tới từ mấy sư sĩ ở trên đỉnh đầu.

Đội quân khoảng năm trăm người, đang sát khí đằng đằng chạy qua bên này. Người đi đường dọc đường nhao nhao né tránh, vẻ mặt hoảng sợ. Nam Châu an nhàn đã lâu, bình thường đám cư dân này chưa từng thấy qua đội quân lớn thế này, lập tức kinh hoảng, lúng túng.

- Đi. Diệp Trùng dứt khoát nói.

Mọi người nhìn nhau, lập tức theo Diệp Trùng.

- Kẻ dòm ngó, bắn chết! Giọng nói bình đạm của Diệp Trùng lộ ra sát khí nặng nề, giống như gió rét lạnh thấu xương trong mùa đông giá buốt.

Thần tình mấy người Kim Duy Đông nghiêm túc, sát khí trên mặt lập tức tràn ngập, súng quang trên tay sẵn sàng bất cứ lúc nào. Một luồng rồi lại một luồng thần niệm, không kiêng kỵ lan tỏa ra xung quanh.

Thần niệm của ba xạ thủ cấp bảy và bảy xạ thủ cấp tám đồng thời phóng ra, cực kỳ chấn nhiếp. Thần niệm một đợt tiếp nối một đợt. Ý nghĩ cảnh cáo mạnh mẽ hàm chứa bên trong, chỗ đi qua không ai dám động đây.

Mà một số kẻ lòng muốn làm trái, vừa muốn có cử động khác thường, một chùm sáng liền trực tiếp xuyên qua nào.

Bất cứ ai cũng chưa từng thấy qua đám người hung hăng càn quấy thế này. Nhưng dưới thần niệm mang theo ý nghĩa cảnh cáo mạnh mẽ đó, không ai dám đứng ra nói chuyện. Mấy xạ thủ của Nam Châu, trước giờ an nhàn, trừ mấy cường giả có ý rèn giũa bản thân đó ra, xạ thủ bình thường ở phương diện ý chí kiên cường soi với xạ thủ của Đông Vân và Tây Hàn thì tệ hơn nhiều.

Một bầy cừu yếu đuối gặp phải một đám đồ tể hung ác, sẽ là kết cục gì, cứ nghĩ là biết.

Thành phố Xích Ô là một trong những trọng trấn của Nam Châu, cao thủ như rừng, xạ thủ cấp bảy tám càng không thiếu, nhưng mấy cao thủ này càng cẩn thận hơn. Chỉ là chú ý tỉ mỉ trong bóng tối, tuyệt không dễ dàng ra tay. Trong mắt bọn họ, lai lịch đám người Diệp Trùng này quả thật có chút thần bí, với lại thực lực quá mạnh.

Mấy người Diệp Trùng lui ra từ cửa sau của khách sạn, rồi bắt đầu chạy như điên. Mà mười luồng thần niệm có cảm giác áp bức cực mạnh đó đột nhiên thu lại, đám người này liền giống như biến mất.

Xạ thủ xung quanh khách sạn lại không có ai dám thả ra thần niệm của mình, nếu lỡ như chọc giận đám sát thần này, vậy hậu quả sẽ thảm rồi. Vào lúc miễn cảm này, người có kinh nghiệm đều hiểu rõ, cách làm sáng suốt nhất chính là cái gì cũng không làm.

Đoàn người chạy như điên trong con hẻm nhỏ, huấn luyện thân thể tiến hành trong căn cứ lúc này liền có chỗ dừng. Nếu không, mấy người giống như Kim Duy Đông, Sa Á làm sao có khả năng chạy như điên giống hiện giờ.

Con hẻm nhỏ khúc khuỷu quanh co, rất nhau thì ngay cả Diệp Trùng cũng không rõ phương hướng, hẳn vừa muốn lấy địa đồ của thành phố Xích Ô ra, bỗng mấy luồng thần niệm mạnh mẽ dữ dội ập tới.

Sa Á hừ lạnh một tiếng, súng quang trên tay đột nhiên ngẩng lên trên, một chùm sáng chui vào góc tường, bên trong truyền tới một tiếng kêu thảm.

- Hảo thân thủ! Từ chỗ tối truyền tới một giọng nam trầm thấp, lạnh lẽo.

Kế tiếp, từ trong góc tối của góc tường, đi ra mấy gã đàn ông. Người đứng đầu rõ ràng chính là gã mũi ưng trong tiệm buôn của nhà họ Úc, mặt hắn lúc này lộ ra nụ cười lạnh. Ở bên cạnh hắn, tùm tùm năm sáu xạ thủ, mấy xạ thủ này ai nấy ánh mắt ngưng đọng, ngay cả đối mặt mấy người Diệp Trùng cũng hoàn toàn không sợ.

- Ta vẫn luôn suy đoán, có thể có mười xạ thủ cường hãn thế này hộ vệ, rốt cuộc là thần thánh phương nào. Ta vạn vạn lần không ngờ lại là đại sư Diệp Trùng chế tạo vũ khí đứng đầu Đông Vân. Gã mũi ưng thông thả mở miệng, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

- Chẳng trách ngài có thể có đá nặng thuần khiết như vậy. Chắc chắn, đây quả nhiên là món quà lớn mà trời cao tặng cho nhà họ Úc ta a! Có đại sư Diệp Trùng, chỉ khúc khúc năm mươi ngàn khối đá nặng này, lại có thể coi là gì chứ? Ta chỉ là không ngờ, Diệp đại sư lại cảnh giác, quả đoán thế này, lợi hại, lợi hại! Nếu không, ta cũng không cần hiện thân rồi. Gã mũi ưng vẻ mặt tán thán nói, nhưng trong mắt lại lộ ra thần sắc thắng chắc trong tay.

- Quân đội đang áp sát về phía bên này. Kim Duy Đông thấp giọng nhắc nhở Diệp Trùng.

Mục đích của gã mũi ưng rất rõ ràng, bọn họ chỉ là muốn giữ mấy người Diệp Trùng. Mà bọn họ cũng có khả năng này, mấy vị xạ thủ đó ai nấy đều là cấp bảy trở lên. Lực lượng thế này nếu như dùng để đấu cứng, bọn họ tự nhiên không phải đối thủ của mấy người Diệp Trùng, nhưng chỉ là muốn kéo dài thời gian, với bọn họ mà nói, không hề là việc khó lắm.

Quân đội càng lúc càng gần, mọi người đã có thể nghe thấy tiếng bước chân chính tề sau lưng truyền tới, cực có cảm giác áp bức. Quân đội cách mấy người Diệp Trùng chỉ có một chỗ ngoặt, tình hình vô cùng không ổn.

Gã mũi ưng trong lòng đắc ý cùng cực, bản lĩnh của vị Diệp đại sư này có bao lợi hại, mọi người đều biết. Hắn sớm đã thành kỹ sư chế tạo vũ khí mạnh nhất thiên hạ được công nhận. Nước Đông Vân sở dĩ dám khai chiến với Tây Hàn, vị Diệp đại sư này có tác dụng quan trọng nhất bên trong. Nước Đông Vân hiện

giờ thể như chẻ tre, thứ dựa vào chính là lợi thế vũ khí. Pháo trận Đông Vân mạnh mẽ, làm thiên hạ đều rét run. Mà mọi thứ này, toàn bộ đều ra từ tay của vị Diệp đại sư này.

Nếu như nhà họ Úc có thể có được hắc, lấy thành phố Xích Ô làm căn bản, tương lai của nhà họ Úc không thể đo lường. Quân đội thành phố Xích Ô hiện giờ đã sớm nằm trong tay nhà họ Úc, tới lúc đó có thể giành lấy địa vị, chấp chương Nam Châu hay không, đều quan hệ ở trên người này.

Ánh mắt gã mũi ưng nhìn về phía Diệp Trùng bỗng nóng rực vô cùng.

Diệp Trùng lại phẳng phất không chút cảm xúc, hắc không nhanh không chậm, mở máy liên lạc trên tay. Gã mũi ưng trước giờ chưa từng thấy qua máy liên lạc, một mặt giữ cảnh giác, một mặt mang theo chút tò mò. Nhưng lực lượng trên tay hắc hiện giờ dư sức dây dưa đối phương, nhưng muốn áp chế đối phương lại là không thể nào.

Chỉ cần thêm nửa phút nữa, mọi thứ liền được xác định. Hắc nghĩ thầm.

- Đạn nổ mạnh, oanh tạc bao trùm! Giọng nói Diệp Trùng rất nhẹ, rất bình đạm, nhưng lại làm khoe mắt gã mũi ưng bỗng giật một cái. Nhưng hắc không kịp suy nghĩ câu nói này của Diệp Trùng là có ý gì, là nói với ai, bởi vì một luồng thần niệm to lớn vô cùng trong nháy mắt khóa chặt hắc.

Ánh sáng trong mắt Sa Á bùng phát.

Gã mũi ưng vẫn luôn giữ cảnh giác, phản ứng tự nhiên cũng cực nhanh, thần niệm của hắc cũng phóng ra. Hai luồng thần niệm vô cùng mạnh mẽ lập tức quấn lấy nhau, không khí xung quanh cũng phẳng phất như biến thành không ổn định. Bọn họ không ngờ thực lực gã mũi ưng lại có thể chống chọi với Sa Á. Mà mấy xạ thủ bên cạnh gã mũi ưng đó cũng không ngờ thực lực của Sa Á đã đạt tới mức độ khủng bố thế này, đồng loạt biến sắc.

Chiến ý Sa Á mấy ngày nay nỗ lực áp bức chính mình cuối cùng đã có thể thả ra không chút kiêng kỵ, mái tóc dài ngang eo không gió tự lay, hai mắt nồng nặc chiến ý giống như thực chất. Sắc mặt gã mũi ưng hơi biến đổi, hắc không ngờ đối phương lại không chút giữ kẽ, lập tức cũng không dám có chút sơ suất, cố sức phát tán ra thần niệm của mình.

Hai cao thủ siêu cấp toàn lực độ sức. kịch liệt tới mức nào! Không khí xung quanh lập tức trở nên không ổn định, không ai dám cử động, mấy người Kim Duy Đông cẩn thận từng li, không dám thả ra chút thần niệm nào.

Thực lực hai người đều ở mức độ cấp tám sắp đột phá cấp chín, thần niệm của bọn họ đã có xu thế thực chất hóa, một phen toàn lực đối kháng này, thật sự là phong vân biến sắc. Không khí xao động dữ dội, cảnh tượng trước mắt cơ hồ có chút uốn khúc mơ hồ.

Bộp bộp bộp, tường vây xung quanh bắt đầu xuất hiện vết nứt, vết nứt mở rộng từng chút một, giống như lưới nhện nhanh chóng lan ra. Bình! Một tiếng vang lớn, tường vây hai bên đồng thời vỡ tung tóe, vô số đá vụn bắn ra xung quanh.

Xạ thủ khác thầm kêu khổ, bọn họ căn bản không dám có bất cứ động tác nào, chỉ có thể giống như tượng gỗ, nỗ lực giữ vững thân hình. Mấy mảnh gạch vụn nhỏ bé đó, để lại trên mặt, trên tay bọn họ từng vết thương nhỏ xíu.

Chính ngay lúc Sa Á và gã mũi ưng đấu tới mức khó phân hơn thua, mấy học viên ở trên không cũng đã nhận được mệnh lệnh của Diệp Trùng.

- Đạn nổ mạnh chuẩn bị! Khu vực bắn H-36 đến H-38, oanh tạc bao trùm.

Mệnh lệnh rành mạch rõ ràng truyền đi khắp cả tiểu đội, súng quang của tất cả quang giáp hoàn thành điều chỉnh tham số bắn, hoàn thành khóa chặt mục tiêu.

- Sẵn sàng. Giọng nói của An Bì Lạc Kỳ đã sớm không còn non nớt lúc trước. Mà thay vào đó là bình tĩnh và trầm ổn.

Tay của tất cả học viên đều đặt trên bàn điều khiển chính, ngưng hô hấp.

- Khai hỏa! An Bì Lạc Kỳ quát lớn!

Hai trăm đôi tay đồng thời cử động.

Vô số đạn quang trút xuống từ trên không xuống giống như mưa.

Khi mấy binh sĩ phía dưới phát giác thì đã trễ rồi, bọn họ không kịp né tránh chút nào. Đạn nổ mạnh dày đặc vô cùng cực kỳ chuẩn xác rơi vào trong bọn họ. Con hẻm vốn dĩ không rộng, đội hình mấy binh sĩ này cực kỳ dày đặc, đả kích thế này đối với bọn họ mà nói, hoàn toàn là có tính hủy diệt.

Oành oành oành! Tiếng nổ khổng lồ đã kinh động cả thành phố Xích Ô, thành phố Xích Ô an nhàn, chưa từng chịu qua sự kinh hãi thế này. Những người kinh hãi tỉnh dậy, lộ ra vẻ sợ sệt, một tiếng vang lớn vừa rồi đó, mặt đất cũng đang run rẩy.

Không ai sống sót! Dưới hỏa lực dày đặc thế này, có người sống sót, đó chỉ có thể là trò cười. Có khoảng ba ngàn viên đạn nổ mạnh hình trứng oanh tạc khu vực chỉ rộng năm mét, dài khoảng bảy mươi mét này trong vòng hai giây. Hỏa lực mãnh liệt thế này, đủ nổ chỗ này mười mấy lần.

Mà mọi thứ này, chỉ phát sinh trong hai giây. Khi khói tan hết, khu vực này đã cái gì cũng không còn. Ngay cả một miếng gạch nguyên vẹn cũng tìm không thấy, càng đừng nói người sống. Trên mặt đất để lại một cái hố khổng lồ, đất bùn vàng ươm bên trong xen lẫn máu thịt, trông đáng sợ dị thường, nhìn mà sợ hãi.

Oanh tạc mãnh liệt thế này xảy ra chỗ không xa, gã mũi ưng thế nào lại không biết? Hắn lúc này mới biết rõ câu nói Diệp Trùng nói vừa rồi đó là có ý gì. Hắn không biết, mấy viên đạn nổ mạnh này rốt cuộc là từ đâu tới, nhưng có một việc lại rõ ràng dị thường. Lần công kích này, cũng làm cho tình thế mau chóng nghịch chuyển, trong nháy mắt, hai bên liền thay đổi vị trí.

Ánh mắt mấy người Kim Duy Đông nhìn về phía mấy xạ thủ bên cạnh gã mũi ưng lập tức trở nên không có ý tốt.

Sa Á phát giác thấy dao động tâm tình của đối phương, không chút do dự, lập tức phát lực.

Gã mũi ưng giống như đột nhiên từ trên núi cao té xuống vực thẳm sâu không thấy đáy, ở chỗ cách thẳng lợi chỉ có một bước lại đột nhiên trở thành kẻ thất bại. Loại chênh lệch dữ dội này thậm chí mạnh hơn sự tuyệt vọng đối với hoàn cảnh bản thân của hắn.

Hắn biết, hôm nay chỉ sợ khó mà may mắn thoát được. Đối với một điểm này, hắn không có bất cứ tâm lý cầu may nào, từ sự cay độc của đám người này vừa rồi thì có thể nhìn ra.

Đã như vậy, vậy thì mọi người cùng chết đi! Trong mắt gã mũi ưng lóe qua một tia sắc bén, cũng không còn quan tâm gì khác, tất cả thần niệm trong thân thể bỗng bị hắn thoáng cái phóng ra.

Sắc mặt Sa Á hơi biến đổi, trong mắt cũng lóe qua một tia quyết đoán.

Đôi mắt Diệp Trùng bỗng nhú lại, vô số đường màu lam biến hóa rồi rầm trong tầm mắt, cái này sinh ra, cái kia mất đi.

Mà mấy người Kim Duy Đông lại ai nấy sắc mặt biến đổi dữ dội, bọn họ cảm thấy hơi hướm nguy hiểm vô cùng mạnh mẽ.

Bình! Thân thể gã mũi ưng đột nhiên vỡ tung!

Vô số thần niệm thực chất hóa nhỏ vụn liền giống như những mảnh dao, bắn mạnh ra xung quanh. Vào thời khắc cuối cùng này, một đòn trước khi chết, hắn phát huy ra uy lực chỉ có xạ thủ cấp chín mới có thể đạt tới! Thực chất hóa thần niệm, mấy thần niệm nhỏ vụn này không chỉ sắc bén, với lại tốc độ nhanh tới mức làm người ta hoàn toàn không thể nào phản ứng lại.

Cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ không gì sánh được, làm toàn thân Sa Á lông tóc dựng đứng, nàng bỗng phát ra một tiếng kêu sắc nhọn, thần niệm nàng tán phát ra đột nhiên giống như thủy triều, điên cuồng tập trung trước người nàng.

Cảnh tượng trước mắt Diệp Trùng bỗng trở nên chậm lại, mảnh vụn thần niệm hoàn toàn nhìn không thấy, ở trong mắt hắn, là mấy đường màu lam rõ ràng vô cùng mà lại biến ảo bất định, tốc độ cũng thoáng cái chậm lại.

Diệp Trùng bỗng giống như làn khói nhẹ lướt ra ngoài, giữa không trung, trủy thủ trên tay đánh nát hai khối thần niệm, một khối là đánh về phía trái tim Kim Duy Đông, khối còn lại là đánh về phía cổ họng Roentgen.

Bình bình hai tiếng giòn tan, giống như bình khí đụng nhau, cổ tay Diệp Trùng chấn động.

Đầu tóc Sa Á dựng đứng, mắt lửa trợn tròn, thần sắc đáng sợ.

Thịch, một tiếng trầm muộn vang lên, Sa Á giống như bao cát, bị đánh mạnh bay ra ngoài tới ba mét. Công kích năng chịu lớn nhất, lần này té trên đất, bất tỉnh nhân sự.

Bụp bụp bụp, một chuỗi tiếng xuyên qua thân thể máu thịt, thảm nhất là mấy xạ thủ bên cạnh gã mũi ưng đó, toàn thân bọn họ đều là lỗ máu, máu ừng ực chảy ra ngoài, ánh mắt tuyệt vọng tro tàn của bọn họ, từ từ ảm đạm.

Một đòn thật khủng bố!

Trừ Diệp Trùng không sao ra, toàn bộ người khác đều bị thương. Nếu như không phải Diệp Trùng trong khoảnh khắc đó đã đánh nát mấy khối thần niệm nhỏ vụn trí mạng đánh về phía bọn họ, ít nhất phải chết ba người. Nhưng dù là như vậy, mấy người này cũng đã chịu thương tích mức độ khác nhau.

Lại thêm vào Sa Á hôn mê bất tỉnh, lần này có thể nói là tổn thất nặng nề.

579. Chương 579: Bóng Tối, Triệt Để Hay Là Ánh Sáng?

Diệp Trùng vẫn luôn hiềm khi nỗi giận lần này lại có chút phần nộ, nhà họ Úc! Thần tình trên mặt hắn vẫn là sự hừng hờ vạn năm không đổi đó, nhưng hàn ý lập lòe trong mắt lại sục sôi dữ dội. Hắn bỗng ngược đầu lên, ánh mắt rơi vào góc không xa.

- Không ngờ được, một đòn trước lúc chết của Úc Tắc lại có thể dữ dội thế này. Không hổ là cao thủ số một của nhà họ Úc, đáng tiếc... Một giọng nói già nua thông thả vang lên. Trong góc đi ra một lão già tóc bạc trắng phau, trên mặt đầy những nếp nhăn, tương mạo tiêu tụy, chỉ duy cặp mắt cực kỳ có thần.

Diệp Trùng lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương, ánh sáng trong mắt lấp lánh. Hắn ở trên người lão già trước mắt này, phát giác được vài phần khí chất của Hoàng Bạch Y. Khí chất của Hoàng Bạch Y cực kỳ đặc biệt, để lại cho Diệp Trùng ấn tượng sâu sắc phi thường.

Lão già sâu sắc nhìn Diệp Trùng một cái, nghiêm túc nói: “Diệp đại sư đừng có khấn trương, lão già cổ hủ Nghiêm Trung Lý, đại biểu nhà họ Nghiêm ở Xích Ô tới bàn với Diệp đại sư một vụ giao dịch.”

Diệp Trùng nhìn Kim Duy Đông một cái, Kim Duy Đông vội vàng sấn tới bên tai Diệp Trùng: “Nhà họ Nghiêm là thế gia lớn thứ hai của Xích Ô, chỉ sau nhà họ Úc, chỉ là trước giờ thấp giọng. Nghiêm Trung Lý là danh nhân trong lớp già của nhà họ Nghiêm, thực lực không rõ.” Kim Duy Đông lần này là sống sót từ trong cái chết, nếu như không phải Diệp Trùng thay hắn cản mảnh vụn thần niệm trí mạng đó, hắn đã đi đời rồi. Nhưng hắn vẫn bị thương, vai trái bị xuyên thủng, sắc mặt hiện giờ trông tệ vô cùng.

Ánh mắt Diệp Trùng lại một lần nữa rơi trên người lão già, thực lực lão già hắn ngược lại không sợ, tuy trên người lão có vài phần khí chất của Hoàng Bạch Y nhưng so với Hoàng Bạch Y, vẫn còn kém vài phần.

- Thứ tệ gia muốn bàn, chính là năm mươi ngàn khối đá nặng Diệp đại sư bàn với nhà họ Úc. Ngoài ra, tệ gia hy vọng có thể đạt được quan hệ hợp tác lâu dài với đại sư. Lão già không tự ti không kiêu ngạo, khí độ bất phàm.

- Đối với điều kiện, Diệp đại sư cứ việc yên tâm. Cứ theo điều kiện đại sư đạt được với nhà họ Úc, thế nào?

Diệp Trùng nhìn lão già chăm chú, bỗng hỏi: “Các người đã bắt đầu tấn công nhà họ Úc?”

Lão già mặt không đổi sắc, thần tình tự nhiên: “Đại sư quả nhiên mắt sáng tỏ tường. Nhà họ Úc tuy giàu, thật ra căn cơ hơi nông. Mà bọn họ lần này vì có được đại sư, người điều tới gần như là tất cả tình nhuệ của bọn họ. Chúng tôi tuy nghĩ tới đại sư có hậu chước, nhưng cũng không ngờ hỏa lực của đại sư lại có thể mãnh liệt như vậy. Kế hoạch của chúng tôi cũng không thể không thay đổi, tin rằng lúc này nhà họ Úc đã bị đánh hạ.” Trong lời của lão già tràn đầy tự tin.

Trong lòng Diệp Trùng lại rét lạnh. Giao dịch của hắn và nhà họ Úc, người biết cực ít. Với lại, nhà họ Nghiêm đối với mỗi hành động của nhà họ Úc đều rõ như lòng bàn tay, từ đây có thể thấy, nhà họ Nghiêm tất phải có nội ứng ở nhà họ Úc, nội ứng này chỉ e nằm vùng cực sâu. Có kế hoạch, có dự mưu, có kiên nhẫn, gặp phải tình huống đột phá không hề lo trước lo sau, theo thể mà làm, nhà họ Nghiêm xác thực lợi hại! Lửa giận của Diệp Trùng bùng cái tiên tan, hắn biết, với thủ đoạn của nhà họ Nghiêm thế này, tự nhiên sẽ không cho nhà họ Úc cơ hội trở mình.

Diệp Trùng nhìn lão già này thật sâu một cái, hồ hững nói: “Được, giao dịch ở thành phố Cám Minh.” Diệp Trùng nói xong, liền ôm lấy mấy xạ thủ bị thương nặng, dẫn mọi người rời khỏi.

- Tới giờ nhất định tới. Giọng nói lão già từ xa truyền tới.

Diệp Trùng không dừng lại, bọn họ mau chóng rời khỏi thành phố Xích Ô. Thành phố Xích Ô đã rơi vào trong hỗn loạn, nhưng nhà họ Nghiêm đã bắt đầu giữ gìn trật tự. Kết thúc rồi, nhà họ Úc xong rồi, Diệp Trùng trầm nghĩ trong lòng. Hắn không do sự thêm, dẫn mọi người ra khỏi thành.

Sau khi tới khu hoang dã, quang giáp vẫn luôn bảo vệ Diệp Trùng ở trên không đáp xuống mặt đất. Đoàn người Diệp Trùng ngồi quang giáp bay trở về doanh trại tạm thời ngoài thành phố Cám Minh.

Sự kinh hiểm lần này làm mọi người vẫn chưa bình tĩnh sau cơn sợ hãi, mấy vị xạ thủ ai nấy đều sụt sịt không thôi. Do được trị liệu kịp thời, tình hình mọi người có chuyển biến rất tốt, chỉ mình Sa Á làm sao cũng không tỉnh lại. Nhưng có kinh nghiệm của Tuyên Ninh, Diệp Trùng không hề lo lắng, biết đây là tình huống bình thường.

Thuốc men của căn cứ căn bản toàn bộ đều ra từ tay Diệp Trùng. Thuốc men hắn điều bồi ra hiệu quả cực tốt, mặc kệ là đám học viên hay là xạ thủ, đều vô cùng yêu thích.

Hiệu suất của nhà họ Nghiêm cực cao, ba ngày sau, bọn họ liền mang theo lượng lớn hàng hóa tới thành phố Cám Minh.

Nhà họ Nghiêm vì biểu thị thành ý, đặc biệt cố ý tặng thêm hai mươi phần trăm hàng hóa. Nhìn vật tư chất đồng như núi, Diệp Trùng cuối cùng cũng thở phào. Lần này cùng theo tới còn có một người trẻ tuổi tương mạo đường đường.

Nghiêm Trung Lý cười giới thiệu: “Đây là Nghiêm Hoan của tệt gia, ta tuổi tác đã cao, chạy đi chạy lại thế này, chịu không nổi. Giao dịch của hai bên chúng ta sau này sẽ giao vào tay hắn, Diệp đại sư vẫn xin quan tâm nhiều mới được.”

Nghiêm Hoan vẻ mặt cung khiêm hành lễ với Diệp Trùng, trước khi hắn tới thì đã nhận được dặn dò chuyện môn của gia chủ, vị Diệp đại sư này không thể đắc tội.

Hai bên rất mau liền hoàn thành giao dịch, nhưng do số lượng quá lớn, Diệp Trùng không thể nào chuyển hết một lần. Nghiêm Hoan lập tức thuê gần như phần lớn nhà kho ở thành phố Cám Minh, dùng để mấy người Diệp Trùng chất vật tư. Mà mấy nhà kho này thuê trường kỳ tới ba năm, từ đây có thể thấy sự cơ trí của Nghiêm Hoan.

Mà người phụ trách bên phía Diệp Trùng là Kim Duy Đông, hắn làm việc cực kỳ cẩn thận, có thể vì lợi ích tập thể mà hy sinh lợi ích cá nhân, với lại, hắn đối với Nam Châu cũng quen thuộc nhất.

Nghiêm Hoan thông qua Kim Duy Đông đưa ra một giao dịch mới với Diệp Trùng, bọn họ muốn mua pháo trận, hoặc là kỹ thuật liên quan.

Diệp Trùng đồng ý không chút do dự, sức sản xuất trên tay hắn hiện giờ mạnh mẽ vô cùng, nếu như không dùng để chế tạo gì đó, vậy thì chỉ có thể lãng phí thôi. Ngoài ra, dùng hợp kim chế tạo pháo trận, với Diệp Trùng mà nói, so với dùng vật liệu gỗ chế tạo thì đơn giản, dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng lần này điều kiện Diệp Trùng đưa ra lại không hề chỉ có vật tư, mà còn bao hàm xạ thủ, xạ thủ cấp sáu! Điều này làm mấy người Kim Duy Đông cảm thấy rất kỳ quái, đại nhân cần xạ thủ làm gì? Ở Darkness, tác dụng sư sĩ có thể phát huy lớn hơn, chính mấy xạ thủ cấp bảy, tám bọn họ, tác dụng có thể phát huy đều khá có hạn. Với lại, từ số lượng giao dịch lần trước mà xét, xạ thủ cấp sáu đại nhân cần lại không dưới mấy trăm người. Bọn họ hiện giờ đối với tính khí của đại nhân đều có hiểu biết ở mức độ nhất định, đại nhân mặc kệ làm việc gì, đều có tính mục đích cực mạnh. Chỉ là bọn họ tới tận bây giờ, vẫn đoán không ra.

Nhà họ Nghiêm đích xác cũng không hổ là gia tộc lớn căn cơ thâm hậu, rất mau liền đồng ý.

Lúc trở về, toàn bộ tất cả mấy con nhện đều chứa đầy vật tư, chính ngay trong công tắc không gian của Diệp Trùng, vật tư cũng chất đống như núi. Công tắc không gian trước giờ chưa từng chứa đầy cũng lần đầu tiên bị chất đầy. Cho dù là vậy, kho vẫn chất một nửa vật tư chưa chuyển đi hết.

Xử lý xong việc chỗ này, Diệp Trùng để mấy người Kim Duy Đông ở lại chỗ này phụ trách trông coi mấy vật tư này. Hắn liền dẫn đội ngũ trở về căn cứ ở Darkness.

Đường trở về vô cùng thuận lợi. Đối với thu hoạch lần này, Diệp Trùng cực kỳ vừa ý, không chỉ có được vật tư muốn, với lại còn có được một đồng bạn hợp tác lâu dài. Điều này có thể làm bọn họ trong một khoảng thời gian khá dài, có thể tích trữ ổn định vật tư với số lượng kha khá, đặc biệt là tinh thể năng lượng cần gấp.

Ngày về tới Darkness, Sa Á đã tỉnh lại. Nàng đã đột phá cấp chín, tin tức này không hề làm Diệp Trùng bất ngờ, bất quá, hắn vẫn nói câu chúc mừng.

Ba người Nhuế Băng lại bắt đầu hành trình của bọn họ. Bệnh tình của A Lý Ước Đức cuối cùng đã tốt, điều này cũng làm hai người Nhuế Băng và Tang Khảm thở phào triệt để.

Bọn họ đã không biết đi bao lâu, núi non liên miên không dứt giống như vĩnh viễn đi không tới tận cùng. Ngoài ra, càng đi tới trước, bầu trời bắt đầu trở nên càng tối, thời gian mặt trời chiếu cũng càng ngắn, bóng tối càng lúc càng dài.

Hôm nay, bọn họ đã tiến vào khu vực tối đen. Tối đen thường là làm người ta hoảng sợ, nhưng đây chỉ là đối với A Lý Ước Đức mà nói. Mặc kệ là Nhuế Băng hay là Tang Khảm, đều là người ý chí kiên định, hoàn toàn không vì vậy mà dao động trong lòng.

Bọn họ không ngừng tiến tới, vì hy vọng một phần ngàn tỷ đó. Bọn họ không hề biết phía trước là cái gì, nhưng có một điểm có thể khẳng định, chỗ bọn họ từng đi qua, đều không hề thích hợp con người sinh tồn.

A Lý Ước Đức vẫn luôn đang suy nghĩ làm sao mới có thể trở về.

- Chúng ta cần tìm được một cửa sổ không gian. Không gian nơi này không hề ổn định, chắc có sự tồn tại của cửa sổ không gian khác. Chỉ cần chúng ta tìm thấy mấy cửa sổ không gian đó, khả năng chúng ta trở về lớn hơn một chút. A Lý Ước Đức dè dặt nói.

- Lớn bao nhiêu? Tang Khảm hỏi.

Đối với học sinh của lão, A Lý Ước Đức không khách khí như là đối với Nhuế Băng, trực tiếp trừng hắn một cái: “Chính là khác biệt của một phần ngàn tỉ và một phần mười triệu.”

Chính người như Nhuế Băng, đối với đáp án này cũng không khỏi có chút thất vọng.

A Lý Ước Đức nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt Nhuế Băng. Ngập ngừng một lát, tiếp đó nói: “Ta rất hoài nghi, nơi này là một khu vực đa thông hướng.”

Hai người đồng loạt nhìn A Lý Ước Đức.

A Lý Ước Đức vẫn vô cùng dè dặt: “Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta. Ừ, là suy đoán, vẫn chưa kiểm chứng. Hệ số không ổn định của không gian khu vực này so với chỗ khác cao hơn, cho nên mới đề xuất hiện của sổ không gian.”

A Lý Ước Đức đột nhiên hỏi một vấn đề không chút liên quan: “Chúng ta ở chỗ này đã phát hiện Xích vĩ thú, đúng không?”

Tang Khảm buồn bực gật đầu: “Đúng vậy. Có quan hệ gì với điều này?”

- Các người chắc vẫn nhớ phương thức xuất hiện của Xích vĩ thú, chúng chính là thông qua cửa sổ không gian. Cho nên, ta đoán chỗ này rất có khả năng là cổ hươu của Xích vĩ thú, chúng là thông qua cửa sổ không gian tới thiên hà Hà Việt. Ta không biết rốt cuộc Xích vĩ thú có bao nhiêu đội ngũ, à, chúng ta tạm thời gọi nó là bộ lạc đi. Nhưng ở thiên hà Hà Việt, có mấy bộ lạc Xích vĩ thú tới?

- Bấy. Hiện giờ là sáu. Tang Khảm tiếp lời cực nhanh, hấn đối với mấy tình huống này vẫn luôn rất để bụng.

- Đúng, hiện giờ là sáu. A Lý Ước Đức tiếp lời nói: “Cũng tức là nói, ít nhất vẫn còn sáu cửa sổ không gian có thể thông tới thiên hà Hà Việt. Với lại, nếu như là cửa sổ không gian thiên nhiên hình thành, nếu như chịu quá nhiều đột nhiên biến mất, vậy sau khi trải qua chu kỳ nhất định, chúng sẽ khôi phục như thường.”

Nhuế Băng vẫn luôn không nói gì đột nhiên mở miệng: “Chu kỳ này là bao lâu?”

- Mười năm, hai mươi năm, đều có khả năng. A Lý Ước Đức rất không chịu trách nhiệm nói.

Lời của A Lý Ước Đức cũng làm tinh thần của Nhuế Băng và Tang Khảm mấy ngày nay đã có chút mệt mỏi vì vậy mà phấn chấn. Sáu chỗ. Chỉ cửa sổ không gian thông tới thiên hà Hà Việt thì đã có sáu cái, đây quả thật là một tin tức tốt.

Tiến vào khu vực tối đen này, địa thế bắt đầu trở nên bằng phẳng lại. Mà bóng tối cũng trở nên càng lúc càng nồng nặc, nhưng Tang Khảm lại phẳng phất như cá gặp nước, nơi này và Tang gia thôn quả thật quá giống nhau. Trừ không có mấy trọng lực trì ám tàng sát cơ đó, chỗ khác, quá giống với Tang gia thôn. Trên tay Tang Khảm cuối cùng cũng xuất hiện vũ khí phong cách Tang gia thôn, mấy vũ khí nguyên thủy đó ở trên tay tên mà sức mạnh thân thể đã có thể sánh ngang giới giả Tang Khảm này, tràn đầy sức sát thương.

Phía trước, là bóng tối triệt để, hay là sẽ nhìn thấy ánh sáng?

Căn cứ vẫn trật tự, ngay ngắn, chỉ là chiến tuyến tiến hành thực chiến của mấy học viên không ngừng vào sâu. Cửa lối vào thông tới Tây Hàn cuối cùng cũng bị tìm thấy, nhưng Diệp Trùng hiện giờ đã không rảnh rồi có chủ ý với nó, vật tư trên tay hấn hiện giờ đầy đủ trước giờ chưa từng có.

Pháo trận hợp kim rất mau liền được sản xuất ra, mấy trò chơi này quá không có hàm lượng kỹ thuật. Mấy pháo trận hợp kim này liên tục không ngừng đổi về cho bọn họ lượng lớn vật tư, nhà kho căn cứ hiện giờ gần như đầy hết. Công tác mở rộng nhà kho mỗi ngày đều đang tiến hành.

Trừ vật tư, còn có xạ thủ. Mấy xạ thủ cấp sáu này cũng không biết nhà họ Nghiêm lôi ra từ chỗ nào. Diệp Trùng biết, trong này nhất định có không ít người của nhà họ Nghiêm thâm nhập vào. Nhưng điều này có quan hệ gì chứ? Chí hướng của hấn, mấy người này làm sao mà hiểu được.

Tổ chức đám xạ thủ nào cực kỳ cao, toàn bộ đều từ cấp sáu trở lên, trên người có phong cách quân nhân rõ ràng. Đây chính là điều Diệp Trùng muốn.

Diệp Trùng lại xây hai căn cứ ở hai cửa lối vào thông với Tây Hàn và Nam Châu, mỗi căn cứ có năm trăm sư sĩ bảo vệ. An toàn của mình, phải nắm trong tay của mình.

Sau khi hoàn thành hai căn cứ này, Diệp Trùng liền thay đổi phong cách trầm ổn thường ngày, đẩy mạnh vào trong Darkness. Mấy chỗ phân bố khoáng vật hiếm có hấn đã sớm đánh dấu cũng bị hấn bỏ vào trong tay. Hấn còn thuận tiện đi một chuyến tới chỗ ở của Mi Ngột, nhưng không ngờ, Mi Ngột lại không ở đó, Diệp Trùng chỉ đành mang nhện trở về căn cứ.

Diệp Trùng không ngờ, hành vi của bọn họ đã triệt để làm loạn sự phân bố sinh vật của Darkness. Lượng lớn động vật bắt đầu di tản vào chỗ sâu của Darkness, sức chiến đấu của chúng tuy so với dã thú ở chỗ sâu nhỏ hơn, nhưng chúng lại chiếm ưu thế tuyệt đối về mặt số lượng. Trật tự trăm ngàn năm của Darkness đã bị đánh vỡ, nó sẽ đón một thời đại hỗn loạn.

Diệp Trùng lại không có thời gian đi quan tâm động thái của mấy dã thú này. Nguồn lực có thể lợi dụng trên tay hấn hiện giờ tăng mạnh, trừ mấy chỗ hồ khoáng vật hiếm có mà Mi Ngột lần trước dẫn hấn tới ra, hấn còn phát hiện vài nguồn tài nguyên có lượng tồn trữ cực lớn.

Điều này cũng có nghĩa, ý tưởng đó trong đầu hấn, cuối cùng có thể bắt đầu rồi.

580. Chương 580: Anh Là Sức Mạnh Của Em

Ba người Nhuế Bằng dùng chân, trước mặt bọn họ, là một biển cỏ mênh mông. Cỏ lẽ không thể gọi là cỏ, nhưng thứ giống như sợi tóc dựng đứng trôi nổi trên không, từ từ lay động này, nhưng vô luận là Nhuế Bằng hay là Tang Khảm đều tìm không ra tính từ khác để miêu tả. Cuối cùng vẫn là cái tên Biển cỏ tơ của A Lý Ước Đức này nhận được sự chấp nhận nhất trí của hai người.

Biển cỏ tơ, trùng hợp giống như duyên phận.

- Có cỏ quái. Nhuế Bằng rất nhanh liền phát hiện chỗ không đúng của biển cỏ tơ, ở chỗ này, dao động tinh thần nhạy bén của nàng hoàn toàn không tán phát ra được.

Tang Khảm kỳ quái hỏi: “Có gì không đúng?” Thứ hấn sở trường là sức mạnh và tốc độ, ở phương diện tinh thần, thua kém quá xa, ngược lại không hề phát giác.

Nhuế Bằng không biết nên làm sao nói rõ cho hấn chỗ cỏ quái của chỗ này, trên thực tế, loại tình huống này, bọn họ cũng là lần đầu tiên gặp phải. Mà khi Nhuế Bằng gọi Thủ Hộ ra, sắc mặt của nàng nhịn không được mà biến sắc mạnh. Chính là ở trong sương tím của Xích vĩ thú, tầm nhìn vẫn rõ ràng, bây giờ lại cái gì cũng nhìn không thấy, trong tầm nhìn trắng toát một mảng.

- Thủ Hộ dùng không được. Lời Nhuế Bằng làm Tang Khảm và A Lý Ước Đức kinh hãi trong lòng. Trong ba người, Nhuế Bằng vẫn luôn là chủ lực chiến đấu, mà trong này, Thủ Hộ càng là có tác dụng quan trọng nhất. Nếu như không có sự giúp đỡ của Thủ Hộ, bọn họ tuyệt không thể nào đi tới chỗ này.

Ba người không sao tưởng tượng, nếu như không có Thủ Hộ, một khi gặp phải nguy hiểm gì, vậy làm thế nào? Tang Khảm và A Lý Ước Đức nhìn nhau, bọn họ trước giờ không ngờ lại sẽ gặp phải loại tình huống này.

- Vậy chúng ta vẫn đi tới trước chứ? A Lý Ước Đức mang theo vài phần do dự, lắp bắp hỏi.

Tang Khảm cũng nhìn Nhuế Bằng, Nhuế Bằng đứng thẳng giống như ngọn giáo, bộ đồ luyện công trắng như tuyết vô phần phật trong gió. Nhuế Bằng trừng trừng nhìn Biển cỏ tơ mênh mông không thấy tận cùng này. Biển cỏ tơ tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió vù vù thổi qua, trong não Nhuế Bằng không tự chủ được lướt qua bóng dáng một thiếu niên lạnh lùng.

- Anh lúc nào cưới tôi?

- Cưới? Tôi tại sao phải cưới cô?

- Anh đã hôn tôi.

- Tôi chưa từng hôn.

- Anh từng hôn!

- Tôi chắc là chưa từng hôn.

- Anh từng hôn!

- Tôi thật sự từng hôn?

- Từng hôn!

.....

Lời thoại ngày xưa vang vọng bên tai, ráng đỏ như say, men theo cái cổ trắng như băng tuyết của Nhuế Bằng lặng lẽ kéo dài lên trên. Nhuế Bằng đột nhiên cảm thấy trên mặt có chút nóng bừng, nàng hít một hơi thật sâu. Thân thể mệt mỏi nhiều ngày liên tục phẳng phất như đột nhiên tràn đầy sức mạnh, trong ngực có một luồng tâm tình khác hẳn đang sôi sục, cặp mắt lạnh lạnh của Nhuế Bằng lại một lần nữa trở nên kiên định không gì sánh được.

Nàng nhìn ra xa, từ từ thốt ra một chữ: “Đi!”

Diệp Trùng vẫn đang không chế từng li từng tí sự phát triển của căn cứ. Vật tư trên tay đầy đủ, hấn bắt đầu đẩy về phía chỗ sâu của Darkness. Chỗ bọn họ đồn trú hiện giờ cách hang núi Mi Ngọt ở lúc trước không xa. Nếu như xây dựng một căn cứ quy mô không lớn, đối với mấy người Diệp Trùng mà nói, đã vô cùng quen thuộc.

Chỉ tốn thời gian ba ngày, một căn cứ liền sừng sững mọc lên.

Mà phụ cận căn cứ, từng thối từng thối kim loại lớn chất đồng như núi. Trên tay Diệp Trùng hiện giờ không chỉ có hai mươi bảy thiết bị hút tự động, mười ba nguồn tài nguyên, sáu hố quặng quý hiếm. Mấy chỗ này, sản xuất ngày đêm không nghỉ, cung cấp cho Diệp Trùng lượng lớn kim loại. Nguồn lực nắm trên tay hấn hiện giờ, nếu như đặt ở thiên hà Hà Việt hoặc là năm thiên hà lớn, độc bá một phương cũng dư dả có thừa. Đây vẫn chỉ là nguồn lực đã khai phá, nguồn lực đã phát hiện nhưng vẫn chưa khai phá ở trên tay hấn còn có một đồng lớn. Mấy chỗ nguồn lực khai phá trên tay thì đã hoàn toàn thỏa mãn nhu cầu của hấn. Trừ mấy hố quặng hiếm có đó, Diệp Trùng hiện giờ đã không định lại đi khai phá nguồn lực khác. Khai phá mà lợi dụng không được, đó là lãng phí, hoàn toàn không cần thiết.

Tất cả sinh vật xung quanh căn cứ ký hiệu Số bốn này đều đã bị dọn sạch sẽ, mấy học viên đã trang bị quang giáp hiện giờ, đã trở thành bá chủ lớn nhất của cả Darkness. Phía phải không xa cửa lớn căn cứ, trong một khu vực dài khoảng mười km, rộng hai km rưỡi, toàn bộ đều bị san phẳng.

Trong khu vực này, cái gì cũng không có, chỉ có nham thạch trơn láng, bằng phẳng.

Mấy học viên hiện giờ đối với các loại sự vật mới mẻ đã sớm quen như thường, bây giờ đánh chết bọn họ cũng không nguyện ý trở về loại sinh hoạt lạc hậu lúc trước. Với lại, Diệp Trùng đã sớm thông qua một số kênh, sắp xếp tốt người nhà của bọn họ. Chính là trước đây không lâu, mỗi người nhà của bọn họ đều đã nhận được một món tiền lớn, điều này cũng làm cho bọn họ đối với đại nhân càng thêm nhất quyết một lòng, càng thêm an tâm ở lại chỗ này.

Yêu cầu của đại nhân đối với bọn họ càng lúc càng nghiêm khắc, tiêu chuẩn huấn luyện của bọn họ không ngừng tăng lên, đã vượt xa lúc ban đầu. Huấn luyện – thực chiến – tổng kết - huấn luyện có tính mũi nhọn, loại mô thức này mang lại cho bọn họ tiến bộ thần tốc. Loại tiến bộ này, bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng, chính xác, sinh vật vốn dĩ khó mà chiến thắng, bọn họ bây giờ lại có thể dễ dàng giết chết.

Nhưng cho dù bọn họ giờ không còn như xưa, bọn họ cũng không dám qua đi vào sâu. Cẩn thận, thận trọng vẫn luôn là yêu cầu đối với bọn họ của Diệp Trùng.

Trong khu vực dài khoảng mười km này, một cái khung kim loại vô cùng khổng lồ bắt đầu dựng lên từng chút một. Cả bộ khung xuyên suốt cả khu vực này, cũng tức là nói, độ dài của nó đạt tới mười km. Mỗi ngày, tất cả kỹ sư chế tạo vũ khí đều xuất hiện ở chỗ này, bận rộn không ngừng.

Đại nhân chẳng lẽ muốn dựng một căn cứ kim loại ư? Trong lòng mấy học viên tràn đầy sự tò mò. Nhưng lại không có ai dám hỏi, gan của bọn họ vẫn chưa tới mức độ này. Công trình đang tiếp tục, mà bộ khung kim loại này cũng bắt đầu trở nên phức tạp, tinh vi từng ngày một. Chỉ từ hiện tại thì có thể nhìn ra sự tinh xảo và to lớn của nó. Đây chắc chắn là một công trình khổng lồ, giống như thần tích vậy, gần như tất cả học viên đều cho rằng như vậy.

Mười ba ngày không ngừng chạy, khóe miệng Nhuế Băng đã bắt đầu vì khô khan mà nứt nẻ, mệt mỏi khó mà che giấu trong thần sắc, chỉ có sự kiên định trong cặp mắt không có chút dao động.

Nước của bọn họ đã không đủ rồi, cần dùng tiết kiệm chút. Biển cỏ tơ này tìm không thấy chút nguồn nước nào một cách kỳ lạ, bắt đắ dĩ, bọn họ chỉ có dùng tốc độ nhanh nhất để vượt qua. Mười ba ngày lại đây, Nhuế Băng và Tang Khảm đều chưa từng dừng bước, với lại, bọn họ vẫn luôn giữ tốc độ cao.

Thần sắc Tang Khảm đã ảm đạm rất nhiều, hấn vẫn luôn công A Lý Ước Đức, hấn mệt tới mức ngay cả sức cử động ngón tay cũng không có. Nhưng sự bền bỉ đặc hữu của Tang tộc thể hiện rõ ràng ở trên người hấn, mười ba ngày này, hấn không kêu một tiếng.

Cảnh sắc Biển cỏ tơ đơn điệu, trừ loại cỏ tơ màu lam nhạt đó thì cũng không còn thứ gì khác. Bọn họ không nhìn thấy một con dã thú sống nào, không nhìn thấy một nguồn nước nào. Vùng đất rộng lớn này, chỉ sống một thứ, chính là loại cỏ tơ màu lam nhạt này.

- Mọi người mau nhìn! A Lý Ước Đức trên lưng Tang Khảm bỗng trở nên kích động, tay run rẩy chỉ phía trước.

Cảnh sắc phía trước cuối cùng đã xuất hiện thay đổi, bọn họ cuối cùng đã xuyên qua Biển cỏ tơ! Thần tình của Tang Khảm và Nhuế Băng đồng loạt phấn chấn, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, tốc độ tăng mạnh.

Sau khi đạp qua cọng cỏ tơ cuối cùng, Tang Khảm cũng không kiên trì thêm được nữa, chân mềm ra, bộp một tiếng, té dập mặt xuống. A Lý Ước Đức kêu thảm ôi chà một tiếng, lập tức ngã văng ra.

Nhuế Băng thấy vậy, lấy chút sức lực cuối cùng, thân hình lướt cái, cố hết sức lực đón lấy A Lý Ước Đức.

Nhìn thấy tình trạng chật vật của nhau, ba người nhìn nhau, tất cả đều cười rộ lên.

Hơi nghỉ ngơi một chút, Tang Khảm liền ngo ngoạ nhòm người, đứng dậy đi xung quanh tìm nguồn nước, bởi vì hắn đã ngửi thấy hơi nước ẩm ướt trong không khí. Hắn biết, ở chỗ không xa, nhất định có nguồn nước.

Rất mau, hắn liền tìm thấy nguồn nước, đó là một hồ nước nho nhỏ, nước trong veo như gương. Tang Khảm mừng rỡ, hắn ở xung quanh hồ, đã phát hiện lương lớn dấu chân dã thú. Là một nguồn nước có thể dùng được, hắn lập tức đưa ra phán đoán. Nhưng do cẩn thận, hắn vẫn kiểm tra một chút, nước này có độc hay không. Kết luận có được làm hắn vô cùng cao hứng, nước nơi này có thể uống được. Hắn uống no một trận, phổi đã sắp đốt khô mấy ngày này mau chóng được nước tưới nhuần, cảm giác đó cực kỳ tuyệt diệu.

Hắn lấy túi nước xuống, đổ đầy, rồi định trở về bên cạnh Nhuế Băng và A Lý Ước Đức. Dư quang nơi khoe mắt của hắn quét qua mặt đất, bỗng có thứ làm hắn chú ý.

Hắn cong eo xuống, kiểm tra tỉ mỉ mặt đất.

Hơi nhận ra, thần sắc hắn liền khẩn trương, không do dự thêm, đứng dậy chạy như bay về chỗ Nhuế Băng và A Lý Ước Đức nghỉ ngơi.

- Sao thế? Nhuế Băng nhìn thấy thần tình trên mặt Tang Khảm đang chạy trở về như bay, hiểu rõ hắn nhất định đã có phát hiện.

Tang Khảm lấy túi nước xuống, đưa tới trước mặt hai người, thần tình có chút cổ quái: “Tôi đã phát hiện dấu chân! Phụ cận chỗ này có người!”

- A! Nhuế Băng và A Lý Ước Đức đồng thanh kêu lên kinh ngạc, bình nước sắp đưa tới bên miệng A Lý Ước Đức cũng ngừng lại, lão bị tin tức này của Tang Khảm làm kinh ngạc ngậy ra.

- Là dấu chân của con người, tôi dám khẳng định. Chính là ở bên hồ bên đó, chắc là một người phụ nữ, ở bên cạnh dấu chân đó còn có rất nhiều dấu chân dã thú lộn xộn. Bà ta chắc bị dã thú vây đuổi. Khi Tang Khảm nói lời này, không hề có hưng phấn quá lớn, trong ý thức của bọn họ, con người so với dã thú thì đáng sợ hơn nhiều, đặc biệt là người xa lạ.

Tin tức này đối với ba người mà nói, quả thật quá có tính xung kích.

Tang Khảm lại bổ sung một câu: “Dấu chân rất mới, cách hiện tại chắc không quá hai giờ.”

Đây là một tin tức làm người ta hưng phấn, ở chỗ này có thể gặp được con người, hoàn toàn ra ngoài ý liệu của ba người. Bọn họ vốn cho rằng, ở chỗ nguy hiểm này, bọn họ là người lạc đường tìm kiếm trở về nhà cô độc. Bây giờ lại phát hiện con người, điều này đối với ba người mà nói, là một tin tức tốt tới mức không thể tốt hơn.

Nhưng ba người không hề lập tức đi tìm kiếm người để lại dấu chân này, mà là nghỉ ngơi.

Nhuế Băng đang ngồi xếp bằng, đôi mắt nhắm khê, đôi tay đặt tự nhiên trên cặp đầu gối đang xếp tròn. Đối với một giới giả mà nói, làm sao mau chóng khôi phục thể lực, đây là kỹ xảo cơ bản nhất. Tang Khảm càng dứt khoát hơn, vùi đầu ngủ. Tiếng ngáy ro ro vang trời làm A Lý Ước Đức cũng bị nhiễm tới mức mau chóng mất ngủ không ra.

Nhưng A Lý Ước Đức vẫn cố sức mở mắt, quan sát xung quanh, canh gác cho hai người.

Một giờ sau, Nhuế Bạng mở mắt ra, tiếng ngáy o o của Tang Khảm cũng ngưng bật. Tang Khảm cõng A Lý Ước Đức trên lưng như bình thường, nhưng lần này lại dùng dây thừng buộc chặt. Trên tay cầm cây thương gỗ xoắn ốc do chính tay hắn chế tạo, chất địa của vật liệu gỗ chỗ này cực kỳ cứng rắn, vì để chế tạo cây thương gỗ hoa văn xoắn ốc này, cây trủy thủ Lưu kim của hắn cũng cong mũi luôn.

Bước chân của hắn cực kỳ nhẹ, thần sắc cảnh giác, eo cong như mèo, lặng lẽ tiến tới.

Nhuế Bạng theo sát sau lưng hắn, nằng không hề gọi Thủ Hộ ra, mà tay không đi theo Tang Khảm.

Bọn họ lại tới hồ nước đó, lại đổ đầy túi nước, mà Tang Khảm lại phân biệt tỉ mỉ dấu chân xuất hiện xung quanh.

- Dấu chân mấy dã thú này tôi cũng không biết, chúng ta phải cẩn thận chút. Tang Khảm là thợ săn có kinh nghiệm phong phú. Một điểm này đã được kiểm chứng đầy đủ ở trên đường. Hai người đối với phán đoán của hắn tin chắc không chút nghi ngờ.

Ba người bắt đầu men theo dấu chân tiến về phía trước. Tốc độ của bọn họ không hề nhanh. Loại tiến tới chậm rãi này là xuất phát từ sự cẩn thận của Tang Khảm. Ai cũng không biết trước mặt là gì. Hắn vẫn chưa tự đại tới mức cho rằng ba người bọn họ đã là vô địch, nơi này đầy đầy nguy hiểm, so với dã thú của Thiên vực trì, dã thú nơi này không thua kém chút nào. Ngoài ra, từ dấu chân lộn xộn trên mặt đất mà xét, số lượng mấy dã thú này cực kỳ kinh người.

Tang Khảm giống như một con chó săn, mũi hắn vô cùng nhạy, với lại kinh nghiệm săn bắt phong phú. Dưới sự dẫn dắt của hắn, bọn họ đã tìm thấy phương hướng chính xác.

Ba người cẩn thận mà dè dặt tiến về phía trước một giờ, bọn họ bỗng nghe thấy tiếng gầm cuồng dã của dã thú.

Gào! Tiếng kêu kéo dài truyền đi khắp nơi, mặt đất âm âm run rẩy, phảng phất như ngàn vạn con dã thú đang xông về phía bên này vậy, thanh thế dọa người.

Sắc mặt Tang Khảm và Nhuế Bạng hơi biến đổi, A Lý Ước Đức mặt như màu đất.

Trong hẻm núi dưới chân bọn họ, dã thú thành bầy giống như cùng chạy điên cuồng tới trước. Mấy dã thú này giống như chịu kích thích gì đó, lao mạnh về phía trước như phát điên. Bên trong đại quân dã thú này, chủng loại hỗn tạp, thể hình khổng lồ cao tới mười sáu mét, chạy như điên thì giống như quang giáp hạng nặng, âm âm, thanh thế dọa người. Mà thể hình nhỏ bé, không con nào không phải linh hoạt phi phàm, chúng đập tường bên hẻm núi, thân hình như tên, nhảy về phía trước, lực bạo phát kinh người.

- Ố! Tang Khảm chỉ phía trước của dã thú.

Mà phía trước của bầy dã thú, một bóng người nhỏ bé, linh hoạt mau chóng chạy về phía trước.

Động tác của bà ta trong mắt hai người Nhuế Bạng và Tang Khảm tự nhiên không thể coi là gì, so với người bình thường lại linh hoạt hơn nhiều. Nhưng thể lực của bà ta rõ ràng không phải rất mạnh, hiện giờ đã bắt đầu có xu thế chậm lại.

- Thứ đeo trên lưng bà ta hình như là thứ giống như máy móc. Sắc mặt Tang Khảm ngưng trọng.

Tốc độ của người phụ nữ đó đã bắt đầu chậm lại, bước chân có chút rối loạn. Nhuế Bạng và Tang Khảm đều biết bà ta khẳng định kiên trì không được bao lâu.

- Cứu bà ta!

Hai người nhìn nhau, chân bỗng phát lực, lao về phía người phụ nữ đó.

Nhưng khả năng của người phụ nữ đó rõ ràng đã vượt qua ý liệu của Nhuế Bạng và Tang Khảm, chỉ thấy bà ta đột nhiên chui vào trong một khe nứt chật hẹp của vách núi. Khe nứt này vô cùng chật hẹp, chỗ hẹp nhất chỉ có thể cho ba người dàn hàng mà đi. Dã thú thâm hậu không hề có ý bỏ qua bà ta, mấy con dã thú có thể hình nhỏ bé đó, theo sát chui vào. Người phụ nữ đó nhanh nhẹn lấy khẩu súng quang trên vai xuống, hoàn toàn không nhắm chút nào, bùm bùm bùm, súng quang bắt đầu phun ra từng chùm sáng.

Trong khe nứt, lập tức vang lên một loạt tiếng kêu thảm thiết của dã thú. Trong chốc lát, xác dã thú ở lối vào khe nứt liền chất đống như núi, nhưng dã thú phía sau vẫn giống như phát điên, chen chúc vào trong.

- Bắn thật lợi hại! Nhuế Bằng và Tang Khảm lại nhìn lần nữa, trong lòng kinh hãi.

581. Chương 581: Yêu Cầu Kết Nối

Mi Ngọt bình tĩnh dị thường, cục thế trước mắt nguy cấp nhưng bà hiểu rõ, mình càng hoảng loạn, chỉ sẽ chết càng nhanh. Súng quang trên tay vẫn luôn không ngừng nghỉ, chùm sáng bắn ra như mưa. Súng quang do thiếu niên lạnh lùng tên gọi Diệp Trùng đó chế tạo quả nhiên uy lực đầy đủ, khoảng thời gian này, khẩu súng quang này, bà đã dùng cực kỳ quen thuộc, thuận tay vô cùng.

Tính toán tỉ mỉ tinh thể năng lượng trong túi đeo lưng, bà lại hơi thở dài trong lòng. Chỉ e mình lần này khó tránh kiếp số rồi, trong lòng bà không có sợ hãi, không có hoảng loạn, nhưng bỗng nhiên cảm thấy có chút thoải mái, giống như bỏ cái gì xuống, như bỏ gánh nặng.

Bà bỗng nhớ tới Tô Môn, nhớ tới khoảng thời gian hai người ở bên nhau. Gương mặt trắng bệch lộ ra nụ cười có vài phần si mê, cảnh tượng máu me, hỗn loạn trước mắt phẳng phất như từ từ trôi ra xa.

Người nào? Phát giác được sự khác thường, Mi Ngọt lập tức tỉnh lại từ trong hồi ức, trong khoảnh khắc đó, bà bỗng có chút căm ghét bản thân. Mình lại vào lúc này nghĩ tới hắn, thật là tìm chết! Ánh mắt Mi Ngọt lại một lần nữa khôi phục sự băng lạnh, so với bình thường càng băng lạnh hơn!

Cẩn thận điều khiển tiết tấu bắn trên tay, thần niệm của bà lại như thủy triều, phát tán ra xung quanh.

Ba người! Hai nam một nữ.

Động tác thật linh hoạt! Khi dùng thần niệm “nhìn” thấy cô gái đó nhảy nhảy mấy cái liền từ vách núi cao hai ba trăm mét nhảy xuống, Mi Ngọt cảm thấy mình đang nằm mơ.

Mà vị thiếu niên đó công một lão già, cũng rất thông thả nhảy xuống vách núi, càng làm Mi Ngọt run rẩy trong lòng.

Thực lực hai người này cực kỳ xuất sắc, Mi Ngọt lần đầu tiên nhìn thấy người lợi hại như vậy. Đặc biệt là cô gái mặc đồ trắng đỏ, thân là phụ nữ, Mi Ngọt biết thể yếu trời sinh của phụ nữ ở phương diện sức mạnh. Sau khi bà đột phá cấp chín, mới cảm nhận được sự quan trọng của sức mạnh, mới bắt đầu tôi luyện thân thể mình.

Mà hai người trước mắt, lại cơ hồ đã đi trước mặt bà rất xa.

Điều càng làm Mi Ngọt cảnh giác hơn là, cô gái đó trong khoảnh khắc tiếp xúc với thần niệm của mình, ngẩng đầu nhìn bà một cái! Bọn họ là xạ thủ ư? Nhưng tại sao trên tay bọn họ không có súng quang?

Một nghi hoặc càng lớn hơn nổi lên trong lòng Mi Ngọt, bọn họ là tới giúp đỡ ư?

Tang Khảm đối với tình huống thế này cực kỳ quen thuộc, hắn không ngừng nhảy về phía trước ở mấy nham thạch nhô lên trên vách hẻm núi. Mâu gỗ hoa văn xoắn ốc trên tay hắn nhanh như tia chớp, mỗi lần ra tay, tất phải xuyên thủng cổ họng một con dã thú.

Đơn giản, mau lẹ, không có chút hoa hòe, Tang Khảm động tác linh hoạt, mỗi lần hắn ra tay, toàn bộ đều là chỗ yếu hại của dã thú, từ đây có thể thấy kinh nghiệm chiến đấu với dã thú của hắn phong phú đến bậc nào. Phải biết, trước đây, hắn chưa từng thấy qua mấy dã thú này.

Nhuế Bằng theo sát sau lưng Tang Khảm, nàng không hề lập tức gọi Thủ Hộ ra. Địa hình nơi này quá phức tạp, với lại do số lượng dã thú quá nhiều, tầm nhìn của Thủ Hộ sẽ chịu ảnh hưởng lớn. Đường màu trắng rối loạn vô cùng của tầm nhìn, còn có lượng lớn số liệu đó, sẽ mang lại cho nàng phiền phức khá lớn.

Tang Khảm nhẹ nhàng nhảy một cái, vọt lên không. Một con Bạo long thú một sừng nhìn thấy cơ hội, nhảy mạnh lên, lao về phía Tang Khảm. Trên mấy cái răng sắc bén, mang theo nước miếng tanh tưởi, ánh mắt dữ tợn vô cùng. Tang Khảm phản ứng cực nhanh, đôi chân hơi co lên trên, xuýt xoát tránh cú đớp này, kế tiếp đó lại nặng nề đập lên đầu con Bạo long thú một sừng.

Mỗi một người Tang tộc, ở phương diện sức mạnh đều không thua kém Diệp Trùng bao nhiêu. Cú đập này sức mạnh đầy đủ, bộp, đầu Bạo long thú một sừng liền giống như dưa hấu, bỗng nhiên vỡ ra, nước bắn tung tóe.

Con Bạo long thú một sừng này giống như vắn thạch, nặng nề đập lên mặt đất, vẫn chưa kịp có phản ứng, liền bị dã lao ủa tới phía sau nhấn chìm, vô số đôi chân trong khoảnh khắc đập nó thành ra máu thịt mơ hồ.

Bộ đồ luyện công rộng lớn, trắng hơn tuyết làm Nhuế Băng trông giống như một con bướm trắng như tuyết, nhẹ nhàng lướt qua giữa bầy thú.

Ba người lướt thẳng tới khe nứt, chỉ có ở đó, bọn họ mới có thể cứu được người phụ nữ đó. Tốc độ của Tang Khảm và Nhuế Băng cực nhanh, trong nháy mắt liền tới vòng ngoài của khe nứt.

Mi Ngột không chút do dự, sủng quang trên tay đổi hướng, lồi vào khe nứt chật hẹp, nhường ra một chỗ trống chỉ cho một người đi qua. Ý cứu viện của ba người này vô cùng rõ ràng, điều này làm tinh thần bà ta phấn chấn. Có hai cao thủ này giúp đỡ, khả năng sống sót tăng lên mấy lần.

Một con Bạo long thú một sừng thông minh vô cùng, nhìn thấy kẻ hở này, liền muốn xông vào.

Phía trước cổ họng nó đột nhiên thò ra một cây mâu gỗ sắc nhọn, thân thể nó co rút một trận như giật điện, ánh sáng trong cặp mắt từ từ mờ nhạt. Mâu gỗ bỗng biến mất, con Bạo long thú một sừng này cũng theo cú rút mà như mất thân thể, mềm oặt ngã xuống, Tang Khảm giống như con lỵ miêu nhanh nhẹn, công A Lý Ước Đức chui vào khe nứt, A Lý Ước Đức đáng thương nào từng thấy qua cảnh tượng lớn thế này, gương mặt già đã bị dọa tới mức trắng bệch.

Nhuế Băng theo sát vào.

- Các người là ai? Trong ngữ khí của Mi Ngột mang theo năm phần cảm kích, ba phần cảnh giác, còn có hai phần thưởng thức.

- Tang Khảm.

- Nhuế Băng.

Tang Khảm và Nhuế Băng tự giới thiệu một cách mau chóng và đơn giản, bọn họ biết, lúc này, tín nhiệm giữa nhau cực kỳ quan trọng.

- A Lý Ước Đức. Trong giọng nói của A Lý Ước Đức mang theo âm rung.

- Mi Ngột cảm ơn ba vị ra tay cứu giúp, phen này thoát hiểm, tất có hậu báo. Tay Mi Ngột không ngừng, dáng vẻ tập trung vô cùng.

- Qua ải này trước rồi nói. Tang Khảm không quá tin lời của Mi Ngột, mà lạnh nhạt nói: “Bà giới thiệu tình hình một chút trước, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

- Ta cũng không biết. Mi Ngột vừa không ngừng bắn vừa cười khổ nói: “Trật tự trong Darkness gần đây hoàn toàn hỗn loạn. Lượng lớn dã thú bắt đầu di tản vào chỗ sâu của Darkness, mà dã thú ở chỗ sâu lại bắt đầu chạy ra ngoài.”

Darkness, Nhuế Băng và Tang Khảm nhìn nhau, bọn họ cuối cùng đã biết mình hiện đang ở đâu. Nhưng cái tên này bọn họ không có bất cứ khái niệm nào. Hai người nhìn A Lý Ước Đức, A Lý Ước Đức cũng lắc đầu, ra dấu lão cũng không biết.

- Hoạt động của bầy thú quy mô lớn thế này, bà nghĩ xem, bà có làm cái gì không? Hoặc là đã lấy thứ gì? Tang Khảm bình tĩnh hỏi, hiểu biết đối với dã thú của hắn khá sâu, hoạt động của bầy thú quy mô lớn thế này, nhất định có nguyên nhân bên trong. Với lại, địch ý mấy bầy thú này biểu hiện ra vô cùng rõ ràng, vô cùng tập trung, chính là người phụ nữ này.

- Người hoài nghi ta đã làm gì? Sắc mặt Mi Ngột bỗng tái mét, chưa từng có ai dám nói với bà ta thế này.

Tang Khảm hoàn toàn không để ý tới thái độ này của bà ta, lạnh lùng nhìn chằm chằm Mi Ngột: “Tôi hiểu rõ bấy thú, nếu như không có thù hận, chúng sẽ không đối với bà như vậy. Ngoài ra, tất cả dã thú đều nhắm vào một mình bà, trong này nhất định có nguyên nhân.”

Mặc kệ sắc mặt của Mi Ngột, giọng nói Tang Khảm vẫn bình đạm: “Bà không cần trừng mắt với ta, ta chỉ là nói ra điều ta biết. Bà không coi trọng tính mạng của mình, chúng tôi cũng lười cứu bà.” Nhìn thấy sắc mặt không ngừng thay đổi của Mi Ngột, Tang Khảm cười lạnh bổ sung: “Bà tốt nhất đừng giở trò gì, nếu không, tôi sẽ giết bà.”

Tang tộc vốn dĩ không phải thiện nam tín nữ gì, Diệp Trùng dẫn dắt bọn họ trước giờ càng tin vào thực lực, điều này cũng làm cho tác phong của bọn họ cực giống Diệp Trùng.

Mi Ngột nhảy dựng trong lòng. Bà ta có thể nghe hiểu ý cảnh cáo trong lời đối phương. Thiếu niên lạnh lùng nhưng sát ý tràn đầy, mà thần tình cô gái mặc đồ trắng bên cạnh đó trước sau không đổi, càng cao thâm khó dò, làm Mi Ngột mờ không ra nội tình.

Bầy thú đột nhiên xuất hiện rối loạn, cắt ngang việc đối đầu của hai người. Bầy thú vốn dĩ đã vô cùng điên cuồng đột nhiên trở nên càng thêm điên cuồng, bất kể sống chết xông qua kẻ nứt này.

Áp lực của Mi Ngột lập tức tăng lên, lại có dã thú có thể xông qua tuyến hỏa lực của Mi Ngột.

Tang Khảm không chào hỏi gì được, mũi chân điểm cái, xông mạnh tới trước, mâu gỗ trên tay đâm xuyên qua một con dã thú xông vào kẻ hở.

Nhuế Băng gọi Thủ Hộ ra, cong người xông lên, tình huống bỗng trở nên mất khống chế, đây là điều ba người vạn lần không ngờ tới.

Chiến đấu lập tức trở nên thảm liệt. Dưới chân Nhuế Băng và Tang Khảm máu chảy thành sông, Trong kẽ nứt lan mùi máu tanh gắt mũi vô cùng. Không biết là chịu kích thích của mùi máu tanh hay là nguyên nhân nào khác, mấy dã thú này trở nên càng thêm điên cuồng, càng thêm không cần mạng.

Trong thoáng chốc, lối vào kẻ nứt gần như bị thi thể các loại dã thú lấp đầy. Nhuế Băng và Tang Khảm không thể không bò lên ngọn núi nhỏ do thi thể chất thành này chiến đấu. Súng quang của Mi Ngột đã tịt ngòi, tinh thể năng lượng bà mang theo gần như tiêu hao sạch sẽ, còn dư lại một khối cuối cùng, bà hiện giờ chỉ có thể im lặng nhìn hai người Nhuế Băng và Tang Khảm chiến đấu.

Sự tịt ngòi của Mi Ngột lập tức làm áp lực của hai người Nhuế Băng và Tang Khảm tăng đột ngột. Tang Khảm triệt để đánh điên rồi, cây mâu gỗ trên tay lại bèn bĩ tới bất ngờ, tới tận bây giờ vẫn không gãy. Kỹ xảo võ thuật do chiến đấu của Tang tộc và dã thú tích lũy lại, lúc này bị hấn phát huy tới tận cùng. Sức mạnh không phải của con người của hắn càng làm hắn có thể nhẹ nhàng đâm xuyên mấy con dã thú mạnh mẽ này.

Kỹ xảo hoàn toàn vì chém giết mà sinh của Tang Khảm trông tới mức làm Mi Ngột sinh ra hơi lạnh trong lòng. Quá trực tiếp! Quá máu tanh!

So ra, cô gái đó ra tay tuy cũng mau lẹ như điện, nhưng lại nhìn không ra sát khí gì. Mà hình tượng của Thủ Hộ với Mi Ngột mà nói, có chút khiêu chiến cực hạn của trí tưởng tượng của bà ta. Hai thanh trủy thủ trên tay Nhuế Băng, càng sắc bén vô cùng, làm người ta ấn tượng sâu sắc.

Nhuế Băng vẽ mặt tập trung, chiến đấu cường độ thế này, nàng không hề là lần đầu tiên gặp phải. So với mấy con Lam cực trùng xà đối mặt lúc trước đó, lần này nàng còn có Thủ Hộ có thể dựa vào, nàng tiến lùi càng thêm thông thả.

Oành. Dưới chân đất rung núi lở một trận, Nhuế Băng, Tang Khảm phản ứng cực nhanh, lập tức tung người lùi lại. Ngọn núi nhỏ do xác dã thú hình thành dưới chân bọn họ bỗng sụp đổ. Nhìn kỹ ra, chính là dã thú phía sau không ngừng đào mấy cái xác này ra ngoài. Điều này làm bốn người đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Nhuế Băng tập trung chiến đấu không chú ý tới góc trên bên phải của tầm nhìn, lấp lánh hiển thị kêu gọi.

Vỏ giáp lớp ngoài của chiến hạm cuối cùng đã hoàn thành, hợp kim mấy vỏ giáp này tiêu hao là con số trên trời. Tất cả kim loại trong mấy hố quặng quý hiếm trên tay Diệp Trùng đều bị Diệp Trùng dùng trên mấy vỏ giáp này. Tùy tiện một khối hợp kim vỏ giáp, tùy tiện đặt ở năm thiên hà lớn hay là ở thiên hà Hà Việt đều có thể bán tới con số trên trời. Đây có lẽ là vỏ giáp hợp kim chiến hạm quý giá nhất, xa xỉ nhất trên đời. Nhưng đồng thời, cũng là vỏ giáp chiến hạm có tính năng phòng hộ xuất sắc nhất.

Diệp Trùng đã từng thử nghiệm, ngay cả pháo hạm, muốn bắn xuyên mấy tấm vỏ giáp này, không có mười pháo, nghĩ cũng đừng nghĩ. Với lại, mười pháo này còn phải bắn ở cùng một vị trí.

Vỏ giáp lớp ngoài của chiến hạm vừa lắp ráp xong, nguyên mẫu của cả chiến hạm liền không thể che đậy mà hiện ra trước mặt mọi người. Thân tàu dài mười km, là Diệp Trùng tham chiếu tiêu chuẩn của tàu vũ trụ cấp Silan kiểu hào hoa bậc nhất hẳn từng thấy qua, tàu Saberi. Nhớ năm đó, khi Diệp Trùng lần đầu tiên nhìn thấy tàu vũ trụ Saberi đó, rung động tới cực nào. Loại rung động hiện giờ này đã chuyển dời một cách hoàn mỹ tới trên người tất cả học viên căn cứ, bọn họ mở to miệng, không thể tin tưởng nhìn chăm chăm vật to lớn khổng lồ này.

Chính ở trong vũ trụ, đây cũng là một vật to lớn khổng lồ, càng huống chi nó vẫn ở trên đất liền, xung kích thị giác mang lại cho người ta này càng mạnh mẽ không gì sánh được.

Chính ngay lúc này, máy liên lạc trên tay hắn bỗng vang lên.

Mở máy liên lạc, thần sắc trên mặt Diệp Trùng bỗng cứng lại, không chút do dự, hắn co giò chạy vào trong căn cứ.

Phòng thông tấn của căn cứ, từ sau khi tháp tín hiệu xung mạch xây dựng thành công, Diệp Trùng đã xây dựng phòng thông tấn chuyên môn. Học viên trong phòng thông tấn chủ yếu là phụ trách thông tấn và tiếp nhận tin tức phản hồi của chim ruồi.

- Chuyện gì? Diệp Trùng vừa đi vào phòng thông tấn liền mở miệng hỏi.

Mấy học viên nhìn thấy Diệp Trùng vào, vội vàng đứng dậy hành lễ: “Chúng tôi đã phát hiện một phương tiện truyền đạt tín hiệu bất minh, với lại đã thử liên hệ với nó, nhưng tới tận bây giờ, đối phương không hề đáp lại.” Trải qua thực chiến và học tập khoảng thời gian này, tổ chức của mấy học viên bắt đầu trở nên chuyên nghiệp.

- Phương tiện truyền đạt tín hiệu bất minh? Ánh sáng trong mắt Diệp Trùng bùng phát. Tín hiệu xung mạch hắn sử dụng là tín hiệu công cộng, không hề tiến hành mã hóa. Bởi vì nơi này trừ bọn họ cũng không còn người khác sử dụng tín hiệu xung mạch. Chỉ cần gắn máy liên lạc, nó sẽ tự động tìm kiếm xung quanh có tín hiệu xung mạch hay không, đặc biệt là tín hiệu công cộng. Nhưng có kết nối hay không, lại phải quyết định bởi sự nguyện ý của hai bên, bên cung cấp tín hiệu và bên nhận tín hiệu.

Diệp Trùng trầm giọng hỏi: “Tra được vị trí của bọn họ không?”

- Vị trí chính xác vẫn không biết, nhưng đại khái có thể suy đoán ra, so với chỗ sâu nhất chúng ta đã từng đi còn sâu hơn. Học viên trả lời.

Phương tiện truyền đạt tín hiệu bất minh này là ai chứ? Là thiên hà Hà Việt hay là năm thiên hà lớn? Là tàu vũ trụ hay là quang giáp?

- Phát yêu cầu kết nối, không được gián đoạn. Diệp Trùng mau chóng ra lệnh.

- Vâng. Học viên vội vàng đáp lời, bọn họ đương nhiên nhìn ra được sự coi trọng của đại nhân đối với phương tiện truyền đạt tín hiệu bất minh này.

Diệp Trùng mặt không cảm xúc ngồi trong phòng thông tấn, hai mắt không nhắm nhìn chăm chăm dấu hiệu kết nối trên màn hình.

- Yêu cầu kết nối... yêu cầu kết nối...

582. Chương 582: Hô Hấp

Nhuế Bằng tập trung nhìn chăm chăm đường màu trắng không ngừng biến hóa trong tầm mắt, hình ảnh do đường màu trắng tạo thành trong tầm mắt biến hóa cực nhanh, nếu như không chú ý, thì khó mà nắm bắt. Sự sắc bén của quang giáp Thủ Hộ hiếm có trên đời, nhưng đồng thời, độ khó của việc điều khiển nó cũng hiếm có trên đời.

Bóng người màu vàng kim di chuyển, nhảy nhót, động tác nhanh như tia chớp, mỗi cú đều trúng chắc. Mi Ngột vẫn luôn ở bên cạnh nhìn tới mức hoa cả mắt, vô cùng rục rỡ.

Oành oành oành, tiếng va chạm to lớn, đất rung núi lở. Mấy con ma mút cọ thấy kẻ nứt quá nhỏ, thế là dứt khoát tông về phía cửa kẻ nứt. Thể hình mấy con ma mút cọ này cao tới mười lăm, mười sáu mét, bình thường động tác chậm chạp, nhưng sức mạnh lại cực lớn, dã thú bình thường hoàn toàn không dám đi trêu chọc chúng.

Nham thạch cứng như sắt thép nứt toác thành vô số vết nứt, rồi rớt xuống từng mảng từng mảng, bốc lên vô số bụi đất. Bụi đất mịn mù che kín lối vào kẻ nứt.

Vẫn không đợi bụi đất tan hết, dã thú cỡ nhỏ giống như Bạo long thú một sừng lập tức xông vào. Ma mút cọ vẫn không ngừng tông về phía nham thạch ở cửa kẻ nứt, tiếng ầm ầm không ngừng vang bên tai.

Lối vào kẻ nứt dưới sự va chạm điên cuồng không sợ chết của ma mút cọ, mở rộng ra từng chút một. Mỗi lần cửa kẻ nứt mở rộng một chút, mấy con dã thú đã sớm chờ lâu bên ngoài lập tức ủa vào.

Nhuế Bằng và Tang Khảm lập tức cảm thấy áp lực tăng mạnh, bọn họ không thể không bắt đầu chậm rãi lùi về phía chỗ sâu của kẻ nứt. Số lượng dã thú quả thật quá nhiều, giết không giết xuể, Tang Khảm cũng cảm thấy có vài phần chùn tay.

Tang Khảm giống như người máu, đầu tóc rơi tí tách, quần áo cũng sớm bị máu tươi của dã thú phun ra thấm ướt, trên mặt trên tay đều có, giống như vừa bước ra từ trong hồ máu, thần sắc khủng bố. Cây thương gỗ hoa văn xoắn ốc trắng như ngà voi đó, từ đầu thương tới đuôi thương, toàn bộ màu đỏ tươi, nếu như không phải có hoa văn xoắn ốc, thương gỗ lúc này đã trơn trượt khó mà cầm tay.

Từ trên không kẻ nứt nhìn xuống, Nhuế Bằng và Tang Khảm giống như đá ngầm, mạnh mẽ ngăn cản thú triều cuộn cuộn kéo tới.

- Bà rốt cuộc đã làm gì? Tang Khảm khàn giọng gào nói với Mi Ngột. Bầy thú điên cuồng thế này, hần chỉ từng nhìn thấy trong lần thú triều đó, nhưng đó là quy luật tự nhiên. Nhưng mục đích của mấy dã thú này hiện giờ vô cùng rõ ràng, chính là người phụ nữ đáng chết này!

Cứ cho là giết thú non của thú vương trong một bầy thú cũng quyết không trêu tới dã thú nhiều thế này. Càng hướng chi, mấy dã thú này không hề cùng một chủng loại. Người phụ nữ đáng chết này nhất định đã làm gì đó!

Trong lòng Tang Khảm bỗng dâng lên một luồng sát ý, nếu như cứ thế này, lão già và sư mẫu Nhuế Bằng, còn có bản thân hần, chỉ e đều phải nằm lại chỗ này. Sư mẫu Nhuế Bằng không nói gì, nòng tâm địa thiện lương, nhưng mình lại làm sao có thể để sư mẫu Nhuế Bằng và lão già cùng chết ở đây chứ?

Vợ của tiểu tiên sinh, vô luận con em Tang tộc nào đều có nghĩa vụ bảo vệ an toàn của nàng. Một điểm này, không có Tang tộc nào đặt ở trên miệng nhưng Tang Khảm biết, mỗi một người Tang tộc đối mặt loại tình huống này đều sẽ không chút do dự đưa thân mình ra. Nếu như nói, có ai có thể làm Tang tộc nguyện hy sinh tính mạng của mình, vậy thì chỉ có tiểu tiên sinh và người nhà của y thôi!

Đây không phải là sự thỏa thuận, chỉ là niềm tin, niềm tin vô cùng thuần phác.

Chính ngay lúc Tang Khảm đắn đo có nên giết người phụ nữ đáng chết này, quãng ra kẻ nứt, Mi Ngột đột nhiên kêu lớn: “Ta nghĩ ra rồi, ta đã nghĩ ra rồi!”

Bà ta vội vàng lấy ba lô trên lưng mình xuống, rào rào một cái, trút toàn bộ đồ trong ba lô ra. Các loại đồ đạc bên trong tán loạn trên đất.

- Khi ta uống nước bên bờ sông, phát hiện mấy con dã thú đang cướp cái này. Đã bị ta cướp lấy, sau đó thì dẫn tới một đồng lớn dã thú. Ta không biết có phải là nó kéo tới không...

Tay Mi Ngọt giờ cao một thứ cỡ ngón cái. Thứ nhỏ bé này giống như giọt nước, trông thì mang lại cho người ta một loại chất cảm mềm mại, giống như chất keo.

Nhuế Băng liếc nhìn, lập tức kêu lên kinh ngạc: “Là Lệ thạch!” Nàng từng giúp Diệp Trùng bảo quản túi đeo hông, đồ trong túi đeo hông của Diệp Trùng, nàng đều từng thấy qua, tự nhiên biết đây là cái gì.

- Sự mẫu, Lệ thạch là gì? Tang Khảm vội vàng hỏi.

- Ta cũng không biết. Nhưng ta từng nhìn thấy trong túi đeo hông của anh ấy... Nhuế Băng gấp giọng nói, chính trong khoảng thời gian nói chuyện này, áp lực trên tay đột nhiên tăng mạnh, nàng không thể không lập tức thu hồi sự chú ý.

Tang Khảm tinh thần phấn chấn: “Là túi đeo hông của tiểu tiên sinh ư?”

Nhuế Băng gạt đầu, động tác trên tay lại giống như nhanh lên vài phần. Áp lực bày thú gây cho bọn họ càng lúc càng lớn, Nhuế Băng thậm chí có thể cảm thụ được thể lực trôi dần từng chút.

Tang Khảm lần này lại khó xử, thứ có thể được tiểu tiên sinh xem trúng, không cần nói, tự nhiên là thiếu tốt.

Nhưng, bày thú căn bản không có thời gian cho bọn họ suy nghĩ, chúng nhìn thấy Lệ thạch trên tay Mi Ngọt, lập tức trở nên nóng nảy. Trong mắt chúng lộ ra sự tham lam và khao khát, thế nên, công thể vẫn luôn liên miên không dứt đã xuất hiện một sự yên lặng ngán ngùi.

Oành!

Sau sự yên lặng ngán ngùi như nháy mắt này, là một đợt tấn công càng thêm mãnh liệt!

Trước ngã sau lên, hung dữ không sợ chết, giống như điên cuồng! Tất cả dã thú, mặc kệ lớn nhỏ, toàn bộ đều điên rồi! Ma müt cợ liều mạng tông nham thạch chỗ cửa kẽ nứt, hoàn toàn không để ý phần trán đã phá rách thịt. Mà mấy con dã thú đã tiến vào kẽ nứt càng liều mạng tiến tới trước, dã thú phía sau cố sức muốn đạp lên người đồng bạn phía trước. Ở tiền tuyến trước nhất, đám dã thú đang chiến đấu với hai người Tang Khảm và Nhuế Băng, đang gằm thét, cặp mắt đỏ ké hoàn toàn mất đi lý trí.

Cả hẻm núi, đã hoàn toàn sôi sục.

- Bà kia! Mau thu Lệ thạch lại! Tang Khảm đã cảm thấy có chút ăn không trôi. Dã thú chịu kích thích của Lệ thạch làm hắn cảm thấy vô cùng đau đớn.

- Có cần quảng nó ra không? Mi Ngọt vội hỏi.

Đây là một biện pháp tốt nhất, quảng mỗi họa này ra, tình hình tiếp đó liền có thể tưởng tượng, một trận chém giết lớn trước giờ chưa từng có của dã thú. Như thế, bọn họ cũng sẽ an toàn.

Chính ngay lúc Tang Khảm chuẩn bị nói, biến cố đột ngột xảy ra.

Gàooooo...!

Mấy tiếng gầm trầm thấp từ xa truyền tới, bày thú vẫn luôn điên cuồng bỗng trở nên yên tĩnh, tiếp đó liền giống như vỡ tổ, con nào con nấy hoảng loạn vô cùng. Dã thú đang giao chiến với Nhuế Băng và Tang Khảm lại càng đột nhiên quay đầu bỏ chạy, dã thú chen chúc đây nhóc trong kẽ nứt giống như thủy triều rút ra khỏi kẽ nứt. Đám dã thú giống như sợ hãi, bỏ chạy khắp nơi, không biết có bao nhiêu dã thú trong quá trình rút lui bị giẫm đạp thành bùn thịt.

Sắc mặt Nhuế Băng và Tang Khảm đồng loạt biến đổi.

Tiếng gầm trầm thấp này, bọn họ đã ấn tượng quá sâu sắc! Ngày đầu tiên bọn họ tiến vào khu vực núi non thì bọn họ đã nhìn thấy chiến đấu kinh hồn bạt vía giữa hai con báo đen, mà tiếng gầm này, hoàn toàn giống y tiếng gầm hai con báo đen đó phát ra.

- Dạ tuyết báo! Sắc mặt Mi Ngột trở nên cực kỳ khó coi, trắng bệch không có chút máu, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Dã thú hoảng sợ mất hồn bỏ chạy tứ tung, trong khoảnh khắc, hẻm núi vốn dĩ chen chúc đầy nhóc đột nhiên trống không.

Bốn con Dạ tuyết báo ưu nhả mà thông thả bước, nhúm lông nhỏ trắng như tuyết trên trán đó, lộ ra vài phần khí tức cao quý. Chúng ngẩng đầu, nhìn bầy thú khác đang hoảng sợ bỏ chạy khắp nơi một cách khinh miệt, thứ lấp lánh trong mắt là khí khái coi thường thiên hạ.

Mấy con dã thú rõ ràng vô cùng sợ hãi bốn con Dạ tuyết báo này, chúng hoảng loạn bỏ chạy.

Oaaa!

Tiếng kêu sắc nhọn chói tai, trên không, mười hai con Dực long toàn thân màu vàng kim đột ngột kéo tới. Mấy con Dực long này vô cùng tương tự Dực long thân đen vân vàng mà Diệp Trùng từng thấy, chỉ là toàn thân màu vàng kim, không có chút màu tạp nào. Nước da lộ ra ánh sáng kim loại mạnh mẽ, mỗ và vuốt đều dài hơn, sắc bén ở phần đầu, với lại còn lộ ra vài phần nửa trong suốt.

- Hoàng kim điều! Mi Ngột đã không có chút sắc máu thật thần lắm bầm. Viên Lệ thạch này rốt cuộc là thứ gì, lại có thể dẫn tới nhiều sinh vật cường hãn như vậy?

Nhuế Băng và Tang Khảm lại tốt hơn nhiều, bọn họ chưa hề từng thấy và nghe về Hoàng kim điều, không biết sự lợi hại của chúng. Điều quan trọng nhất là, kẻ nứt này cực kỳ hẹp, với lại cực sâu, ngẩng đầu nhìn, chỉ có một vệt trời. Kẻ nứt hẹp thế này, dã thú loại bay có thân thể dài gần mười mét thế này không thể nào bay vào được. Điều bọn họ cần đối phó chỉ có bốn con Dạ tuyết báo.

Nhưng hai người vẫn không có chút tâm lý may mắn, chỉ riêng bốn con Dạ tuyết báo, thì đã đủ cho bọn họ chịu rồi. Tốc độ chúng nhanh như tia chớp, sức mạnh cực lớn, đầy linh tính. Lúc ở khu vực núi non, bọn họ đã cẩn thận tránh loại sinh vật này, chính là vì chúng cực kỳ mạnh mẽ, không trêu chọc thì tốt. Không ngờ ở nơi này lại gặp được loại sinh vật đáng sợ này.

- Bây giờ làm thế nào? A Lý Ước Đức hoảng sợ hỏi: “Chúng ta có phải là quặng Lệ thạch ra?” Chính Tang Khảm cũng nghĩ như vậy, giả dụ quặng cho bốn con báo này, có gây nên tranh đấu giữa Dạ tuyết báo và Hoàng kim điều hay không, bọn họ từ đó có thể thừa cơ thoát thân không? Đây là kết quả tốt nhất, cho dù Lệ thạch có quý giá hơn cũng không so được với tính mạng.

Tang Khảm hiện giờ đã không đắn đo giữ lại viên Lệ thạch này, nếu như không nhìn thấy bốn con Dạ tuyết báo này, hẳn còn đắn đo. Nhưng sự xuất hiện của bốn con báo này, hẳn liền biết, thứ này muốn giữ căn bản là không thể nào. Bọn họ vẫn không đủ đối phó bốn con Dạ tuyết báo, sự cường đại của loại sinh vật này để lại cho bọn họ ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Lại một tiếng kêu gào sắc nhọn!

Màng nhĩ bốn người lập tức cảm thấy giống như bị người ta động mạnh một cái, A Lý Ước Đức kêu thảm một tiếng, bịt tai, vẻ mặt đau khổ lẫn lộn trên đất. Sắc mặt Mi Ngột cũng cực kỳ khó coi, bịt tai, lộ ra vẻ đau khổ. Trên mặt Tang Khảm lộ ra vẻ hoảng sợ.

Xích vĩ thú! Một con Xích vĩ thú, sáu ngón chân! Trôi nổi ở trên không, trên cái đầu hình thoi, được cái mai dày cộm bao lấy, trong con mắt màu đỏ đen hẹp dài, lạnh lùng không có chút âm áp. Đuôi tên màu đỏ thẫm vung vẩy ở sau lưng, giống như đầu rắn ngóc lên, phiêu hốt bất định.

Nhìn thấy con Xích vĩ thú này, Tang Khảm ngược lại bình tĩnh lại, hẳn biết, viên Lệ thạch này mặc kệ thế nào cũng không thể quăng ra. Nếu như nói bọn họ vẫn không quen thuộc với Dạ tuyết báo, vậy thì bọn họ lại có thể nói là hiểu như nằm lòng Xích vĩ thú.

Xích vĩ thú sáu ngón chân rất mạnh mẽ, chính tiểu tiên sinh lúc trước điều khiển Hàm gia, đấu với nó cũng chỉ có thể miễn cưỡng thắng được. Hẳn không cho rằng bọn họ có phần thắng gì, nhưng cho dù như vậy, hẳn cũng sẽ không quăng viên Lệ thạch này ra. Xích vĩ thú chỉ cảm thấy hứng thú với hai thứ, một là kim loại hiếm có, cái còn lại chính là năng lượng. Tang Khảm và Nhuế Băng hiện giờ đã hiểu rõ nguyên nhân tại sao nhiều dã thú như vậy vây công Mi Ngột.

Năng lượng, dã thú ở chỗ này đều cần năng lượng để hoàn thành tiến hóa.

Nếu như Xích vĩ thú sáu ngón hoàn thành tiến hóa, bọn họ ngay cả một chút sinh cơ cũng không có. Chẳng lẽ mấy dã thú này đều có thể tiến hóa ư? Nếu không, chúng tại sao lại cảm thấy hứng thú với Lệ thạch?

Tang Khảm và Nhuế Băng trong lòng vẫn đang nghi hoặc. Xích vĩ thú bọn họ gặp được lúc trước, toàn bộ đều là hai ngón, ba ngón, cực kỳ yếu. Con sáu ngón này lại là chui ra từ chỗ nào chứ? Xích vĩ thú sáu ngón chỉ có ở trong trận đại chiến ở hành tinh Dật Cúc đó bọn họ mới gặp được, lúc đó là tiểu tiên sinh đối phó.

Nhưng bọn họ đã không có thời gian đi nghĩ mấy thứ này. Tang Khảm quyết đoán kịp thời, quát nói: “Chúng ta lùi ra phía sau.” Nhuế Băng và Tang Khảm lập tức dẫn hai người khác lao vào chỗ sâu của kẽ nứt.

Kẽ nứt càng đi vào trong, khe hở liền càng nhỏ, điều bọn họ hiện giờ có thể làm, chỉ có thể dựa vào chỗ hiểm mà thủ. Vị trí hiện giờ của bọn họ, chỉ có thể cho một người đi qua. Mà thân hình Mi Ngột và A Lý Ước Đức gần như đều kẹt ở trong hai chỗ hở chật hẹp.

Vừa mới đứng vững, Nhuế Băng đột nhiên chú ý thấy tín hiệu yêu cầu kết nối trong tầm mắt. Nàng bỗng ngớ người, nơi này làm sao lại có tín hiệu xung mạch? Nàng theo bản năng chấp nhận kết nối.

- Cẩn thận! Tang Khảm ở sau lưng nhắc nhở Nhuế Băng.

Hình thế tại đây đột nhiên xảy ra biến hóa. Bốn con Dạ tuyết báo cách mấy người Nhuế Băng gần nhất, chỉ thấy một con Dạ tuyết báo đột nhiên xoay người xông vào trong kẽ nứt. Ba con còn lại lại im lặng thủ ở cửa kẽ nứt, như hổ rình mồi nhìn chằm chằm Xích vĩ thú và Hoàng kim điêu ở trên không.

Xích vĩ thú và Hoàng kim điêu đều án binh bất động, thể hình của chúng quá lớn, không sao tiến vào kẽ nứt, chỉ có thể trừng trừng nhìn con Dạ tuyết báo đó chui vào kẽ nứt.

Ba con Dạ tuyết báo thủ ở bên ngoài đó thân hình nửa quỳ, ánh mắt cảnh giác, tích lực chờ bộc phát. Xích vĩ thú và Hoàng kim điêu rõ ràng vô cùng kiêng kỵ Dạ tuyết báo, chúng không hề phát động tấn công.

- Người là ai? Máy liên lạc với mới kết nối truyền ra một giọng nói từng lóe lên vô số lần, vô số ngày đêm trong đầu nàng.

Nhuế Băng ngây ra. Thân thể lập tức giống như bị sét đánh!

- Cẩn thận! Vẫn luôn chăm chú nhìn sư mẫu Nhuế Băng ở trước mặt, Tang Khảm lập tức vô cùng kinh ngạc, hắn không hiểu sư mẫu Nhuế Băng lại đột nhiên ngừng lại. Tình thế khẩn cấp, hắn cũng không lo thêm nữa, nhảy vọt lên không, thương gỗ trên tay đâm ra như tia chớp.

Trong hoàn cảnh nhỏ hẹp như vậy, Dạ tuyết báo dùng tốc độ như của quang giáp lao thẳng tới, khí thế kinh người tột độ, Tang Khảm cũng kinh hãi trong lòng. Nhưng trong mắt hắn lập tức lóe lên một tia dứt khoát, toàn thân ra sức, thương gỗ xuyên qua không khí, rít lên chói tai.

Bộp! Một tiếng giòn rụm, vuốt trước của Dạ tuyết báo vỗ chính xác lên mũi thương của cây thương gỗ này. Thương gỗ trên tay Tang Khảm không chịu nổi uy lực khổng lồ thế này, gãy thành hai đoạn.

Vù, Tang Khảm giống như bao cát bay ra sau, thân thể mất đi khống chế không ngừng va vào vách núi hai bên, máu tươi dính lên vách núi, lổm đổm, nhìn mà hãi hùng.

Trên mũi thương gãy, có một điểm đỏ thẫm.

Dạ tuyết báo không ngờ mình lại bị thương, lập tức phát ra tiếng gầm trầm thấp u u, đầy phẫn nộ, lông đen nửa người bỗng dựng đứng từng cọng.

Nó không ngừng do dự, nhảy vọt lên không, thân hình như điện, lao về phía sau lưng Nhuế Băng, mục tiêu của nó rõ ràng là Tang Khảm chưa biết sống chết.

Tiếng cây thương gỗ của Tang Khảm gây lỗi sự chú ý đi vắng vợ của Nhuế Băng tỉnh lại, nước mắt của nàng không thể khống chế men theo khóe mắt yên lặng rơi xuống. Nhưng lúc này, nàng lại không nói chuyện được, bởi vì nàng cần cứu Tang Khảm! Chân bỗng phát lực, cong người xông lên, Nhuế Băng lao về phía con Dạ tuyết báo đó!

- Người là ai? Diệp Trùng hỏi lần thứ hai, nhưng lại không nhận được bất cứ sự hồi đáp nào. Nhưng câu “Cẩn thận” đó, còn có tiếng chiến đấu kịch liệt lại truyền rõ ràng vào trong tai Diệp Trùng. Đồng thời còn có tiếng hô hấp nặng nề của đối phương.

Diệp Trùng ra dấu yên lặng, trong phòng thông tấn, mọi người đều ngậm miệng lại, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Trong phòng thông tấn yên ắng, không có chút tạp âm, chỉ có tiếng va chạm binh binh kịch liệt, còn có tiếng thở lúc nặng lúc nhẹ.

Diệp Trùng nhắm mắt, nghiêng tai lắng nghe.

Hô hấp này, có chút quen thuộc...

Từng nghe qua chỗ nào?

Diệp Trùng tỉ mỉ nắm bắt tiết tấu trong sự hô hấp này, còn có âm mũi mang theo vài phần quen thuộc này. Tiết tấu hô hấp của con người giống như tiếng bước chân của hân, nhìn thì giống nhau nhưng lại tồn tại sự khác biệt nhỏ.

Tại sao mình lại quen thuộc...

Hân liều mạng lực lợi trong đầu, cảm giác quen thuộc đó càng lúc càng mạnh mẽ, nhưng lại giống như chỉ cách một lớp giấy cuối cùng không phá rách được. Trong lòng Diệp Trùng vô cùng hiếm hoi dâng lên tâm tình nóng nảy.

Diệp Trùng nỗ lực làm mình bình tĩnh lại.

Đợi đã, trừ tiếng hô hấp, còn có một loại âm thanh – Đó chính là tiếng va chạm binh khí dày đặc! Diệp Trùng nhắm mắt tỉ mỉ lắng nghe tiết tấu trong tiếng va chạm binh khí giống như mưa to gió lớn này.

Chắc là vũ khí loại trủy thủ... Lần này chắc là cắt... đâm... vuốt...

Hình ảnh trong đầu hân được phác họa từng chút một, trở nên rõ ràng từng chút một, một bóng người cũng từ từ rõ ràng hiện lên trước mặt hân.

Diệp Trùng bỗng mở bừng cặp mắt.

- Nhuế Băng, cố kiên trì! Tiếng hét lớn của Diệp Trùng thông qua máy liên lạc, nặng nề đập vào lòng Nhuế Băng.

Khoảnh khắc này, Nhuế Băng nước mắt chảy đầy mặt!

Diệp Trùng quay mặt lại, học viên của phòng thông tấn chưa từng thấy biểu tình thế này của đại nhân bọn họ.

- Toàn thể tập hợp khẩn cấp! Biến mất ở cửa phòng thông tấn, mệnh lệnh đại nhân để lại cũng không còn sự lạnh nhạt thường ngày, mà thay vào đó là sát ý đầy lạnh giá.

583. Chương 583: Anh Đến

Diệp Trùng ngồi trong buồng lái của Thần, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ lấp lánh hàn ý. Sau lưng Thần, là một đám lớn quang giáp, tất cả quang giáp trong căn cứ, Diệp Trùng đều mang đi toàn bộ. Xạ thủ hân không dẫn theo, nhện quá chậm, hân không có nhiều thời gian như thế.

Không chỉ là tất cả học viên trong căn cứ, ngay cả học viên đồn trú ở căn cứ số hai và căn cứ số ba cũng nhận được mệnh lệnh lập tức tập hợp.

- Chúng tôi đã phát hiện ở khu vực Z-10 có dấu vết hoạt động của lượng lớn dã thú. Phòng thông tấn của căn cứ rất mau liền phát báo cáo mới nhất tới, bọn họ đã sớm thả ra toàn bộ tất cả chim ruồi trong căn cứ.

Thần màu đen, mang theo bốn ngàn năm trăm cái quang giáp, vạch nên một đường cong ưu mỹ trên bầu trời.

- Tốc độ tối đa, mục tiêu Z-10. Mệnh lệnh lạnh băng của Diệp Trùng, lập tức truyền khắp cả đội ngũ lớn.

Tốc độ của đội ngũ lớn tăng vọt, tiếng ầm ầm của động cơ vang xuyên suốt bầu trời đêm, đã thú bị hoảng sợ dọc đường hoảng loạn bỏ chạy.

- Hành động lần này là nguyên nhân gì, có biết không? Đoàn Khiêm nhẹ nhàng hỏi An Bĩ Lạc Kỳ.

An Bĩ Lạc Kỳ lắc đầu: “Không biết. Nhưng đại nhân hôm nay tâm tình không tốt, mọi người đều phải cẩn thận chút.” Là một người chỉ huy đạt chuẩn, hẳn đối với mọi thứ xung quanh đều miễn cảm hơn.

- Đại nhân lần này ngay cả binh lực của hai căn cứ khác cũng lôi đến cả, thật là dọa người mà. Một học viên khác chen miệng vào nói.

- Hỏi nhiều như thế làm gì? Đợi lát cẩn thận chiến đấu thì được rồi. An Bĩ Lạc Kỳ quát nhẹ nói, hẳn vẫn luôn là người chỉ huy, trên người hiện giờ cũng bắt đầu dần dần mang theo vài phần uy nghiêm.

Tuy bọn họ không hề biết đại nhân lần hành động này rốt cuộc là vì cái gì, nhưng đều cảm giác được sự không tầm thường của lần hành động này. Loại không tầm thường này chỉ cần từ việc bay thì đã có thể nhìn ra. Trước giờ, điều đại nhân dạy bọn họ đều là phải cẩn thận, khi bay phải chú ý hoàn cảnh xung quanh, giữ tốc độ trung bình, để giữ sức có khi có ứng biến. Nhưng hôm nay, hành quân đội ngũ lớn có thể nói là khoa trương, động cơ mở ra hết, bay tốc độ tối đa, khí thế hung hăng.

Mấy học viên hiện giờ, đã sớm không phải gà mờ ngày xưa, đội hình bay của bọn họ dưới điều kiện bay hết tốc độ vẫn giữ được cực kỳ hoàn hảo.

Theo việc tới gần mục tiêu từng chút một, Diệp Trùng quả nhiên đã phát hiện dị dạng. Ở phía dưới, không ngừng bắt đầu xuất hiện lượng lớn dã thú, chúng trông vô cùng kinh hoàng, tình huống không tầm thường này cũng dẫn tới sự chú ý của tất cả học viên.

Mọi người đều lộ ra vẻ cảnh giác, toàn bộ tiến vào trạng thái lâm chiến. Bọn họ đối với Darkness đã sớm không còn xa lạ, người hiện giờ vẫn còn sống, không ai lại lơ là, sơ suất. Ở Darkness, người lơ là, sơ suất đều đã chết. Với lại, khu vực Z-10 này, bọn họ vẫn chưa từng bước tới, khu vực nguy hiểm cực độ.

Cảnh tượng trước mắt kinh người cực độ, cả ngàn cả vạn dã thú giống như ruồi không đầu, tháo chạy tán loạn khắp nơi, giống như sau lưng chúng, có thứ gì đó đáng sợ đang đuổi theo chúng vậy.

Mấy học viên lập tức ai nấy đều như gặp đại địch, trong mắt dã thú này, không thiếu dã thú cường đại bọn họ nhận biết, có một số bọn họ bình thường cũng không dám dễ dàng trêu chọc, mà nhiều nhất trong này vẫn là dã thú bọn họ không biết, tính nguy hiểm của chúng không nói cũng rõ.

Nhưng chỉ mình Diệp Trùng ngoại lệ. Hẳn rất rõ thực lực của Nhuế Băng, nếu như chỉ là mấy dã thú này, dứt khoát sẽ không làm Nhuế Băng chật vật thế này. Sinh vật cường đại thật sự, nhất định ở phía sau. Nhưng hẳn vẫn phần chấn tinh thần, dù sao điều này nói rõ, hẳn đã cách Nhuế Băng rất gần.

Không để ý mấy con dã thú hoảng loạn trên mặt đất đó, Thần đột nhiên tăng tốc, bay tới trước. Mấy học viên phía sau thấy vậy, lo lắng cho sự an toàn của đại nhân, nhao nhao tăng tốc.

Bốn ngàn năm trăm cái quang giáp ở trên không, đen thui một mảng, cực có cảm giác áp bức, không có bất kỳ dã thú nào dám chủ động khiêu khích. Dọc đường, lại thuận lợi tới bất ngờ.

Tới rồi.

Diệp Trùng đã nhìn thấy mười hai con Hoàng kim điều toàn thân màu vàng kim đỏ, mà khi hắn nhìn thấy Xích vĩ thú, đồng tử bỗng co rút lại như kim. Mà khi lại nhìn thấy Dạ tuyết báo thủ ở lối vào kẻ nứt, Diệp Trùng cuối cùng đã hiểu rõ hoàn cảnh của Nhuế Băng, hẳn cuối cùng đã hiểu tại sao Nhuế Băng không cách nào trả lời.

Mà vô luận là Hoàng kim điều hay là Xích vĩ thú, đều đã chú ý tới dị dạng ở bên này.

Mạnh mẽ áp chế sát cơ ngất trời cuộn dâng trong lòng, Diệp Trùng cực kỳ bình tĩnh ra lệnh: “Dẫn chúng đi, chú ý an toàn, chúng rất cường đại.”

Tất cả học viên đều run rẩy trong lòng, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe thấy đánh giá cường đại này từ trong miệng đại nhân.

Lời nói chưa dứt, Thần liền rời khỏi đội ngũ, rơi xuống mặt đất với tốc độ cao.

Nhận được mệnh lệnh của Diệp Trùng, An Bĩ Lạc Kỳ trong khoảng thời gian cực ngắn thì đã hoàn thành kế hoạch tác chiến.

Hắn không chút do dự ra lệnh: “Toàn thể, phía trước, mục tiêu, đồng loạt bắn!”

Trong khoảnh khắc, súng quang trên tay bốn ngàn năm trăm cái quang giáp cùng lúc bắn ra chùm sáng.

Darkness tối tăm được chiếu sáng tại chỗ này.

Trong ánh sáng vừa lóe lên liền mất, Thần đã tiếp đất. Người khổng lồ mặc giáp màu đen, vững vàng như núi, đóa hoa đỏ tươi trên lưng đỏ dưới sự chiếu sáng của ánh sáng này rực rỡ tột cùng.

Bốn ngàn năm trăm cái quang giáp bắn đồng loạt hoành tráng tới bậc nào. Bốn ngàn năm trăm chùm sáng rạch nát trời đêm, bao phủ toàn bộ mười hai con Hoàng kim điêu và Xích vĩ thú vào trong. So với khóa mục tiêu chính xác của xạ thủ, độ bắn chính xác của sư sĩ không bì kịp, vì để bù đắp điểm thiếu sót này, loại bắn đồng loạt này chính là một loại thủ đoạn vô cùng hữu hiệu của bọn họ.

Mấy người An Bĩ Lạc Kỳ sau phát này, không chút do dự, toàn quân lùi gấp ra sau.

Nhưng bọn họ rất mau liền hiểu hành động thận trọng này của bọn họ là sáng suốt đến bậc nào. Mười hai con Hoàng kim điêu, chỉ có hai con bị thương nhẹ với mức độ nhất định, còn Xích vĩ thú lại thoát được đợt tấn công này.

Nhưng mặc kệ là Hoàng kim điêu hay là Xích vĩ thú, đều bị sự khiêu khích trắng trợn này chọc giận. Gaoooo, tiếng kêu sắc nhọn của Hoàng kim điêu vang lên liên liên, chúng đập đôi cánh màu vàng kim, lao bổ về phía đám quang giáp, tốc độ nhanh dọa mấy người đang lùi gấp nhảy dựng lên. Xích vĩ thú lạnh lùng nhìn đám quang giáp, theo sát sau lưng Hoàng kim điêu.

Tất cả quang giáp tốc độ tăng mạnh, lùi mạnh thoát đi.

Vì thế Darkness liền xuất hiện một màn cực kỳ buồn cười, mười hai con Hoàng kim điêu và một con Xích vĩ thú, đuổi sát theo hơn bốn ngàn cái quang giáp.

Mới đầu, vẫn có vài quang giáp chốc chốc tranh thủ quay người lại bắn, nhưng đều bị tránh được, không trúng phát nào. Tuy về mặt tốc độ, Hoàng kim điêu và Xích vĩ thú không hề nhanh hơn quang giáp, nhưng ở phương diện tính linh hoạt thì là một cái trời, một cái đất. Chúng lại ngay cả chùm sáng cũng có thể né tránh, điều này cũng làm cho mấy học viên không thể không dừng loại tiêu hao không đáng này.

May mà mệnh lệnh đại nhân cho bọn họ chỉ là dẫn chúng đi, mà không phải là tiêu diệt chúng.

Do đó mấy học viên này dứt khoát thu súng quang lại, toàn lực bỏ chạy. Dưới sự bay hết tốc lực của Sương chi Vịnh thần điêu, tốc độ cũng rất kinh người, thứ hai bên hiện đang đấu là tốc độ. Tình thế lập tức trở nên giằng co, nhưng điều này đối với mọi người mà nói, quả thật là việc tốt.

Chỉ là bọn họ cách đại nhân càng lúc càng xa.

Điểm rơi của Thần vô cùng không tệ, cạnh chân của nó chính là kẻ nứt đó, từ chỗ này, có thể ẩn ước nhìn thấy tình cảnh của kẻ nứt.

Diệp Trùng không do dự thêm, nhảy ra từ trong buồng lái của Thần, rồi nhảy vào trong kẻ nứt. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Thần đã được hắn thu vào trong công tác không gian.

Nhuế Băng cực khổ chống đỡ, vệt nước mắt trên mặt vẫn âm ỉ, khóe miệng cũng mằn mằn, không biết là nước mắt hay là mồ hôi. Sức mạnh của con Dạ tuyết báo này quá lớn, mà ở chỗ nhỏ hẹp thế này, không gian né tránh cũng không có, thứ nhiều hơn là so sức mạnh. Nàng rốt cuộc là phụ nữ, giờ đã là đôi tay mềm nhũn, có thể chống tới mức độ này, nàng đủ làm vô số đàn ông toát mồ hôi xấu hổ.

Nhưng nàng không thể từ bỏ, sau lưng nàng có Tang Khảm và A Lý Ước Đức, Tang Khảm vẫn đang hôn mê, A Lý Ước Đức không có chút sức chiến đấu nào.

Điều quan trọng nhất là, có một người từng nói với nàng, cố kiên trì!

Cố kiên trì! Nàng cắn răng kiên trì, mặc kệ là cánh tay đã mềm nhũn tới mức sắp nhấc không lên, hay là mồ hôi thấm ướt bộ đồ luyện công, mặc kệ là hô hấp của nàng đã trở nên rối loạn, mỗi một lần hô hấp đều như lửa đốt, hay là đôi chân của nàng nặng nề giống như đeo chì...

Cố kiên trì!

Tiếng va chạm dày đặc, mỗi một cú đều làm nàng suýt nữa thì nắm không được trủy thủ, nhưng nàng cắn răng cứng cổ đón lấy.

Thời gian vào giờ phút này chậm chạp làm sao...

Bỗng, rào rào, phía trên vách núi bỗng rơi xuống vài cục đá vụn, một bóng người giống như con chim lớn từ trên trời rơi xuống, chắn ở trước người nàng.

- Ta tới.

Hai chữ, không có kích động, không có phẫn nộ, không có cường điệu, thậm chí không có lên xuống, lạnh nhạt hoàn toàn giống lúc trước, không có chút khác biệt với thứ nàng quen thuộc. Nhưng hai chữ đơn giản không thể nào hơn này lại làm nước mắt của Nhuế Băng vẫn luôn khổ cực chống đỡ lại một lần nữa không thể kiềm chế mà chảy ra, nàng cắn chặt môi, không cho mình phát ra âm thanh nào. Đôi chân sắt rút gân suýt nữa làm nàng ngã quỵ ra đất, nàng thò tay cũng mềm nhũn tới mức run rẩy ra, vịn vào vách núi, đôi mắt lại không nỡ rời khỏi bóng người trông thì mỏng manh này dù chỉ một giây. Nước mắt đã làm mờ tầm mắt, nàng nhìn không rõ, chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ, nhưng nàng muốn nhìn rõ a...

Nước mắt không nghe sai khiến, yên lặng chảy ra, tùy ý ngang dọc trên mặt, rơi xuống.

Diệp Trùng cong eo, nắm hờ trủy thủ, nhìn chăm chăm Dạ tuyết báo trước mặt. Hắn vừa rồi đã nhìn rõ động tác của Nhuế Băng, hắn biết, nàng đã tới cực hạn rồi.

Không biết tại sao, trong lòng Diệp Trùng sát cơ bỗng bùng lên, phảng phất như thứ gì đó đã rất lâu, rất lâu lại trong khoảnh khắc này dâng lên vọt ra vậy.

Dạ tuyết báo đối diện cảm nhận được sát cơ dữ dội vô cùng của Diệp Trùng, lập tức trở nên do dự, chúng đầy linh tính, cảm giác vô cùng linh mẫn.

Hai bên đối kháng tròn mười giây.

- Thủ Hộ. Đây là câu nói thứ hai của Diệp Trùng, vẫn ngắn gọn có sức.

Một bàn tay, bộ đồ luyện công bị mồ hôi thấm ướt khoắc lên trên, thò qua một cái nhẵn bình thường không thể nào hơn được. Cả quá trình, Nhuế Băng không nói câu nào.

Nhận lấy cái nhẵn, Diệp Trùng lập tức gọi Thủ Hộ ra, quá trình này, hắn quen thuộc vô cùng. Bên trong Thủ Hộ rất nhiều mồ hôi, là Nhuế Băng vừa rồi để lại. Điều này cũng làm trong Thủ Hộ có một mùi vị quen thuộc, khơi dậy ký ức rất xa xôi, rất xa lạ nhưng lại chưa từng quên lãng của Diệp Trùng. Vừa mới tiến vào Thủ Hộ, Diệp Trùng liền bị mồ hôi của Nhuế Băng thấm ướt, từ đây có thể thấy vừa rồi Nhuế Băng khó khăn tới bậc nào.

Hít thở mùi vị đặc biệt này, Diệp Trùng mặt không cảm xúc.

Con Dạ tuyết báo đối diện đó mang theo vài phần nghi hoặc nhìn chăm chăm người vàng trước mặt này, nó không hiểu, đây rốt cuộc là chuyện làm sao.

Diệp Trùng cũng không hề có ý để nó làm rõ, có loại tâm tình kỳ lạ sôi sục trong ngực hắn.

Hắn đã ra tay!

Mũi chân bỗng nhiên phát lực, hắn liền giống như một quả đạn pháo xông về phía con Dạ tuyết báo vẫn có chút nghi hoặc này, trong không khí để lại vài tàn ảnh. Thể lực của hắn tràn trề, với lại, công kích của hắn càng nặng sát thương hơn.

So với công kích của Nhuế Băng, công kích của Diệp Trùng càng độc địa hơn, càng trực tiếp hơn, sức mạnh cũng lớn hơn! Sát cơ dâng trào, Diệp Trùng ra tay càng thêm vô tình.

Mới bắt đầu Diệp Trùng liền không có chút hư chiêu nào, trủy thủ trên tay liền hất lên vài cọng lông đen của Dạ tuyết báo. Chiêu đầu tiên, trủy thủ chuẩn xác đánh trúng vuốt trước của Dạ tuyết báo, Dạ tuyết báo kêu thảm một tiếng, thân hình ngừng lại.

Vẫn chưa đợi nó phản ứng lại, Diệp Trùng im hơi lặng tiếng đập ra một cước trúng ngay phần bụng mềm mại của Dạ tuyết báo. Cước này Diệp Trùng không hề giữ sức, sức mạnh truyền thẳng, như bẻ cành khô, đẽo gỗ mục, thân thể Dạ tuyết báo cường hãn vô cùng bị đập sờ sờ bay đi.

Gaooo, tiếng kêu thảm chỉ tới một nửa liền tắt nghẽn. Thân hình Diệp Trùng như điện, đuổi theo Dạ tuyết báo đã mất đi không chế ở trên không, trên nhúm lông trắng như tuyết đó, để lại một lỗ máu đáng sợ.

Bình, Dạ tuyết báo vừa rồi hãy còn như rồng như hổ, giống như bao cát rơi trên đất, dính một đồng bùn đất. Ánh mắt từ từ ảm đạm trống rỗng không còn gì.

Mọi thứ này xảy ra trong điện xẹt, lửa lóe lên, nhanh tới mức làm người ta mắt nhìn không kịp.

Mi Ngọt hoàn toàn ngây người ra, bà biết Diệp Trùng. Hẳn không phải là đại sư vũ khí sao? Thế nào lại... Ánh mắt vô ý thức rơi trên thi thể con Dạ tuyết báo đã cứng lại đó, bà cảm thấy giống như cảnh mộng. Khi bà nhìn thấy có người có thể chống được Dạ tuyết báo lâu thế này, bà liền cảm thấy thế giới trở nên không chân thật.

Mà trước mắt thì sao? Lại có người có thể trong thời gian không tới mười giây nhẹ nhàng giết chết một con Dạ tuyết báo, trời ạ! Hẳn rốt cuộc là người gì? Mi Ngọt cảm thấy mình sắp điên rồi.

Tâm tình của Nhuế Băng đã từ từ bình tĩnh lại, nàng rút cuộc là giới giả, sức không chế đối với tâm tình mạnh hơn so với người bình thường nhiều. Trừ trên mặt vẫn còn vết nước mắt không kịp chùi đi, nàng đã không có gì khác với lúc bình thường. Vết nước mắt, nàng không có thời gian chùi, chiến đấu của Diệp Trùng đã hấp dẫn tất cả sự chú ý của nàng.

Về vui mừng khó che giấu trong mắt nàng, nàng cảm nhận được sự tiến bộ của Diệp Trùng, sức mạnh của hắn so với lúc trước càng lớn hơn, tốc độ cũng nhanh hơn. Điều quan trọng nhất là, hắn vẫn còn sống, hắn hiện giờ chính là đang ở trước mặt mình.

Nếu như là lúc trước, Diệp Trùng không sao giết được dã thú lợi hại thế này nhẹ nhàng như vậy. Giống như việc Diệp Trùng hiểu rõ thực lực của Nhuế Băng, Nhuế Băng đối với Diệp Trùng cũng hiểu rõ giống như vậy. Tuy biết Diệp Trùng có thực lực giải quyết mấy thứ này, Nhuế Băng vẫn điều tức hô hấp của mình, nàng muốn mau chóng khôi phục thể lực hết mức, để có thể giúp đỡ Diệp Trùng, cho dù sự giúp đỡ này có nhỏ bé.

Đề nén suy nghĩ trong lòng, cặp mắt Nhuế Băng khép hờ, thần tình trang trọng, hô hấp bắt đầu trở nên chậm lại từng chút một.

Giới giả, chỉ cần cho bọn họ một chút thời gian thì đủ để thay đổi rất nhiều thứ.

Quang giáp vẫn luôn bị Hoàng kim điều và Xích vĩ thú đuổi theo bỗng đột nhiên tản ra, giống như thiên nữ rải hoa, bay về các phương hướng.

Xích vĩ thú và Hoàng kim điều lập tức nghếch mặt ra, nên đuổi theo cái nào?

Mà chính ngay lúc này, phía trước vẫn có mấy trăm cái quang giáp vẫn giữ nguyên đội hình, đó là hai tiểu đội. Xích vĩ thú không do dự, đuổi theo một cái, còn mười hai con Hoàng kim điều lại lao về phía tiểu đội còn lại.

Quang giáp bay về các hướng giống như sao băng đợi khi bay nhìn không còn thấy Xích vĩ thú và Hoàng kim điều, bỗng đồng loạt đổi hướng.

- Chi viện đại nhân. An Bĩ Lạc Kỳ trầm giọng ra lệnh.

Tất cả quang giáp lập tức tập trung lực lượng, bay hết tốc lực về phía khu vực Z-10. Bọn họ không hiểu đại nhân tại sao phải trên mây đã thú tội hại này, nhưng bọn họ là kẻ đi theo đại nhân, chỉ có thể nghe lệnh đại nhân.

Trong lòng mỗi người đều nóng ruột vô cùng, bọn họ tuy thành công hoàn thành nhiệm vụ đại nhân giao cho bọn họ, nhưng trước mắt bọn họ lại vô cùng lo lắng cho sự an toàn của đại nhân. Bốn ngàn quang giáp điều chỉnh lại đội ngũ lần nữa, bay vèo vèo về phía đại nhân vừa mới đáp xuống.

Diệp Trùng đã giết thành công một con Dạ tuyết báo, nhưng đồng thời cũng triệt để chọc giận ba con Dạ tuyết báo còn lại đang thủ ở lối vào kẽ nứt. Chúng không chút do dự lao về phía Diệp Trùng.

Ầm ầm ầm, ba con Dạ tuyết báo giống như ba quang giáp hạng nặng, trong kẽ nứt chật hẹp này, cứ như thế mà tăng tốc. Nham thạch trên mặt đất nứt vụn dưới bước chân của chúng, chấn động khổng lồ làm một số đá vụn không kiên cố trên vách núi hai bên rơi xuống lá tả.

Đôi chân Diệp Trùng nửa gập lại, thân hình hơi nhô tới trước, hai thanh trủy thủ một trước một sau, giao thoa chờ đợi.

Ở trong Thủ Hộ, Diệp Trùng nhìn chằm chằm đường màu trắng không ngừng biến ảo trong tầm mắt, thần sắc trước sau bình tĩnh xuyên suốt, trủy thủ trên tay ổn định, không có chút rung động.

Gần rồi, gần hơn rồi!

Diệp Trùng bỗng mở cặp mắt ra, cặp mắt ánh sáng bùng lên.

Khẽ quát một tiếng, đôi chân hơi gập đột nhiên cong lại, giống như lò xo bị nén tới tột cùng, kế tiếp đó là sự giải phóng vô cùng dữ dội, cả người liền thoáng cái xông ra. Tốc độ đó, dù so với Dạ tuyết báo còn nhanh hơn vài phần.

Mà ở chỗ hấn vừa ở, chỉ để lại hai dấu chân cực sâu, giống như khắc lên vậy.

Trong tầm mắt, ba con Dạ tuyết báo biến lớn cấp tốc trước mắt hấn, tốc độ quá nhanh rồi!

Chính là hiện giờ, Diệp Trùng bỗng bắn vọt lên từ đất, đôi tay thu lại, vai trái nhấc lên, không chút màu mè tông vào con Dạ tuyết báo đầu tiên.

Một luồng sức mạnh to lớn trên vai truyền tới, thân hình Diệp Trùng bỗng chìm xuống, nhưng hấn lại không hề hoảng loạn, thả lỏng thân thể, mặc mình rơi xuống đất.

Con Dạ tuyết báo đầu tiên bị cú tông này, trực tiếp tông tới mức văng về phía sau, mất đi khống chế đối với thân thể, mà quỹ tích bay của nó, vừa đúng ngăn cản con đường tiến lên của hai con Dạ tuyết báo.

Hai con Dạ tuyết báo phản ứng nhanh nhẹn, làm người ta nhìn mà tán thán. Chúng không hề vì trước mặt là đồng bạn của mình mà giảm tốc, chỉ thấy chân chúng bỗng đạp một cái, thân hình xông nghiêng về phía vách núi hai bên. Chân mượn lực trên vách núi, thân hình ở trên không lại co lại, xuyt xoát nương lại không gian cho đồng bạn quăng đi, đồng thời từ hai bên đồng bạn chui ra, cả quá trình giống như nước chảy mây trôi, lưu loát vô cùng.

Đôi chân Diệp Trùng lúc này đã tiếp xúc với mặt đất, xung lực khổng lồ làm hấn đạp sâu vào mặt đất, chân hơi cong lại.

Chính trong khoảnh khắc tiếp xúc với mặt đất đó, cơ thịt đôi chân Diệp Trùng đột nhiên dao động giống như sóng, kỹ xảo khống chế cơ thịt đặc hữu của họ Lam ở Cửu Nguyệt! Dưới chân truyền tới một luồng sức mạnh to lớn, luồng sức mạnh này trải qua sự tăng cường của Thủ Hộ, đã đạt tới một mức độ cực kỳ khủng bố.

Cả người hóa thành một tia sáng vàng kim, Diệp Trùng không chút sợ hãi lao về phía hai con Dạ tuyết báo.

584. Chương 584: Thủ Hộ Cho Em

Đôi tay chấn động, cổ tay lật mạnh, hai thanh trủy thủ liền vạch ra hai đường cong màu vàng kim sắc bén, rực rỡ.

Hai tiếng gaooo, hai con Dạ tuyết báo nghiêng răng thấp giọng gầm gừ về phía Diệp Trùng, răng sắc bén trắng toát ở trong bóng tối lấp lánh hàn ý chấn nhiếp tâm hồn người ta. Thân thể chúng nhẹ nhàng vặn một cái, liền xuyết xoát tránh được hai đường cong màu vàng kim này, nhưng vẫn có vài sợi lông đen bị cắt đứt. Lông bị cắt đứt bị không khí khuấy động mạnh thổi một cái, liền bay tán loạn ra xung quanh.

Diệp Trùng biết rõ, tuy trông hấn từ đầu tới giờ vẫn luôn chiếm thượng phong, thật ra, hoàn cảnh của mình vô cùng nguy hiểm. Thực lực của Dạ tuyết báo cường hãn dị thường, chúng nhanh như tia chớp, nhanh nhẹn, linh động, sức mạnh đáng sợ. Con Dạ tuyết báo đầu tiên sở dĩ hấn có thể dễ dàng giết chết, một mặt là nhân lúc không phòng bị, một mặt khác là Nhuế Băng vừa rồi giao chiến với nó khá lâu, tiêu hao lượng lớn thể lực của nó. Nếu không, không thể nào dễ dàng đối phó như thế.

Thể lực ba con Dạ tuyết báo trước mắt này hoàn hảo, đồng bạn bị giết càng kích thích lửa giận của chúng. Diệp Trùng cần đồng thời đối mặt ba con Dạ tuyết báo bị kích thích hung tính, hung hiểm bên trong, cứ nghĩ là biết.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, cảnh tượng trước mắt ở trong mắt hấn chậm lại từng chút một, tư duy của hấn cũng càng lúc càng rõ ràng. Cú va chạm vừa rồi đó, tuy tông bay một con Dạ tuyết báo, nhưng lực xung kích khổng lồ cũng làm tay Diệp Trùng tê tê. Nếu không, hai đường cong màu vàng kim vạch ra vừa rồi đó, hai con Dạ tuyết báo không dễ dàng né thoát như thế.

Hai con Dạ tuyết báo vừa tiếp đất gầm nhẹ hai tiếng, thân hình hơi cong, một trước một sau, giống như hai quả pháo, tông thẳng vào trong lòng Diệp Trùng.

Trong khoảnh khắc điện xẹt lửa lóe, đầu óc Diệp Trùng lại rõ ràng tới bất ngờ. Đôi khuỷu tay bỗng trầm xuống, cong gập lại thành chùy, nặng nề gõ về phía đầu hai con Dạ tuyết báo trước mặt.

Bình! Một tiếng vang lên, Dạ tuyết báo lao gấp tới tông mạnh vào khuỷu tay cong lại thành chùy của Diệp Trùng, lập tức đau đớn gào lên một tiếng.

Vô luận là trong hệ thống võ thuật nào, cú đánh khuỷu đều là nổi tiếng nhờ sức mạnh, càng huống chi con Dạ tuyết báo này còn là tông mặt vào.

Diệp Trùng miễn cảm lập tức cảm nhận được trong thương một cú này đối với con Dạ tuyết báo này, thân thể của nó cứng lại, xuất hiện một sự ngưng trệ cực kỳ ngắn ngủi. Đây vô nghi là một cơ hội cực tốt, nếu như lại cho Diệp Trùng cho dù chỉ 0,1 giây, thì đã đủ để làm trủy thủ trên tay hấn hoàn thành giết chóc.

Nhưng Diệp Trùng lại không lo được cơ hội tốt này, mũi chân bỗng phát lực, thân hình lùi mạnh lại, trủy thủ trên tay vạch ra một chữ thập hoàn mỹ cực nhanh ở trước mặt. Trong bóng đêm mênh mông, một chữ thập màu vàng kim khi không xuất hiện ở trên không.

Bình, tiếng va chạm giòn tan thậm chí làm người ta nhận lầm là âm thanh hai thanh binh khí này giao nhau tạo ra, nhưng thật ra lại chỉ là tiếng va chạm của một cái vuốt trước của con Dạ tuyết báo theo sát phía sau với hai thanh trủy thủ. Từ đây có thể thấy sự cứng rắn của bốn vuốt của Dạ tuyết báo đã tới mức độ nào.

Sức mạnh khổng lồ, lại thêm vào bản thân Diệp Trùng đang lùi về sau, lần này, Diệp Trùng liền cảm thấy đôi tay bị một cái trọng chùy mạnh mẽ đập một cái. Một luồng sức mạnh lớn ủa tới, thân hình cả người liền té gập ra phía sau.

Nếu như lúc này mất đi khống chế với thân thể, Diệp Trùng biết kết quả vô cùng nghiêm trọng.

Trong khoảnh khắc phần chân tiếp đất, Diệp Trùng mạnh mẽ đập vào mặt đất, trủy thủ tay phải thuận thể vung lên trên một cái. Dạ tuyết báo tỉnh táo vô cùng, im lặng lùi lại.

Tiếp đó, ba con Dạ tuyết báo liền giống như ba tia điện màu đen, không ngừng xung kích phòng ngự của Diệp Trùng.

Diệp Trùng cầm đao đứng tấn, giống như cái đinh cắm chết trên đất, ngang ngạnh ngăn chặn tất cả công kích của ba con Dạ tuyết báo.

Mũi đao như tia sáng, nguy dị mà chuẩn xác xuất hiện ở bất cứ chỗ nào bên cạnh Diệp Trùng, mỗi lần đầu là một tiếng va chạm giòn tan. Tiếng va chạm dày đặc như mưa liên miên không dứt, trong bóng tối, không gian trước mặt Diệp Trùng không ngừng lóe lên từng đốm lửa nhỏ, đốm lửa lóe lên rồi mất, nhưng lại rực rỡ tới bất ngờ.

Bốn vuốt của Dạ tuyết báo và trủy thủ của Thủ Hộ đấu lẫn nhau không hề rơi vào thế yếu, lại cộng thêm sức mạnh tràn đầy, mỗi lần đều là đốm lửa bắn ra.

Ba con Dạ tuyết báo cực kỳ linh hoạt, chính trong hoàn cảnh chật hẹp thế này của kẻ nút, chúng cũng tiến thoái tự nhiên. Lại cộng thêm đầy linh tính, giữa chúng có thể làm ra phối hợp cực kỳ tinh xảo, điều này làm Diệp Trùng tổn thương nặng gân não. Ba con Dạ tuyết báo luân phiên xông tới, tốc độ cực nhanh, tần suất cũng càng thêm đáng sợ. Mỗi lần xung kích đều đầy sức mạnh, chính là nhân vật cường hãn như Diệp Trùng cũng cảm thấy nuốt không trôi.

Diệp Trùng chìm đắm trong chiến đấu, hoàn toàn vong ngã. Trước mắt hắn chỉ có công kích lóe lên rồi mất, nhanh tới mức khó mà nắm bắt. Điều này đã gần như đã đạt tới cực hạn của hắn, bất cứ một điểm xuất thần nào, một chút sơ suất, kết quả cuối cùng đều chắc chắn là tử vong.

Cơ nhục toàn thân Diệp Trùng cuộn sóng từng cao trào không ngừng, biểu hiện hiện giờ của hắn hoàn toàn có thể nói là không phải con người. Động tác nhanh tới mức gần như hư ảnh cũng nhìn không thấy, trong không khí trước mặt, khi không nổ rộ vô số đốm lửa.

Không vui không buồn, động tác thân thể phẳng phất như là một loại bản năng, nhanh tới mức hoàn toàn không cần suy nghĩ. Tay, khuỷu tay, vai, đầu gối, chân, mỗi bộ phận thân thể hắn đều linh hoạt tới mức giống như không có xương vậy, các loại động tác khó bề tưởng tượng với hắn lại là tiện tay mà làm.

Quá nhanh đi!

Tinh thần Diệp Trùng tập trung cao độ, cảnh tượng trước mắt giống như động tác chậm vậy, hắn cần tìm thấy điểm tấn công thích hợp nhất trong những đường màu trắng lộn xộn. Điều này cần hắn có năng lực tính toán kinh người và kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Không khách khí mà nói, hắn hiện giờ hoàn toàn ở vào thế yếu. Nếu như ở đất bằng, hắn còn có thể đấu dai dẳng với ba con Dạ tuyết báo này, chờ thời cơ hành động, nhưng ở kẻ nút nhỏ hẹp này, hắn không có quá nhiều không gian né tránh. Không, là hắn căn bản không thể né tránh, sau lưng hắn, còn có người hắn phải bảo hộ.

Cắn chặt răng, điều Diệp Trùng hiện giờ có thể làm chính chỉ có liều, liều sức dẻo dai, liều sức chịu đựng, liều ai kiên trì không được trước.

Động tác đôi tay không dám có chút chậm lại, bất cứ chút sơ hở nào chỉ sẽ có một loại kết quả, đó chính là sơ hở càng lúc càng lớn, cuối cùng thất bại.

Mười phút!

Tốc độ của Diệp Trùng vẫn giữ ở một tần suất cực kỳ kinh người, tới tận bây giờ, biểu hiện của hắn có thể nói là hoàn mỹ. Nếu như nói, giết chết con Dạ tuyết báo đầu tiên, thứ biểu hiện là tính công kích mạnh mẽ của hắn, vậy thì, đối mặt xung kích điên cuồng của ba con Dạ tuyết báo, Diệp Trùng không thể lùi ra sau đã triển hiện sự phòng ngự bền bỉ, ngoan cường của hắn. Bình, một cao trào xung kích tràn đầy sức mạnh, nhanh tới mức làm mắt người cũng khó mà nắm bắt được. Tới chỗ này vĩnh viễn chỉ có một kết quả: ngưng bật tất lịm!

Hai mươi phút đã trôi qua! Phòng ngự của Diệp Trùng vẫn hoàn mỹ vô khuyết, giọt nước không lọt. Ba con Dạ tuyết báo không lần nào công phá được phòng thủ của hắn.

Trong quang giáp Thủ Hộ, mặt Diệp Trùng hiện ra ánh đỏ không bình thường, cặp mắt tròn tròn, cơ nhục trên mặt không ngừng co rút lại. Mô hôi men theo gương mặt gần như co rút của hắn, chảy xuống từng giọt một.

Hắn đã tới cực hạn. Hắn tin rằng, nếu như lúc này Dạ tuyết báo ngừng công kích, hắn khẳng định ngay cả sức đứng cũng không có.

Nhưng, hắn không chuẩn bị buông bỏ, trong niềm tin của hắn, không có từ buông bỏ này. Dưới tình huống thể lực dường như bị ép sạch, đầu óc hắn vẫn giữ một tia bình tĩnh.

Dạ tuyết báo cũng đã chậm lại! Diệp Trùng đối với chiến đấu vẫn luôn nhạy bén không bỏ qua chi tiết quan trọng này. Thể lực của Dạ tuyết báo cường hãn, nhưng tới cùng không phải là vô cùng vô tận. Là bên tấn công, thể lực chúng tiêu hao càng nhiều hơn Diệp Trùng.

Tốc độ của chúng chậm lại, sức mạnh cũng từ từ nhẹ đi, đang thở gấp, chỉ duy có ánh mắt nhìn về phía Diệp Trùng tràn đầy sự bất cam. Lệ thạch, đối với chúng mà nói...

Thủ Hộ màu vàng kim phẳng phất như cỗ máy không biết mệt mỏi, từ đầu tới cuối, không có giờ phút nào ngừng nghỉ. Chúng chưa từng thấy qua sinh vật cường đại mà ngoan cường thế này. Là tồn tại ở đỉnh cao nhất của cả chuỗi sinh vật, chúng có tư cách đưa ra đánh giá này.

Ba con Dạ tuyết báo ở xa xa nhìn hờn hờn Diệp Trùng, hô hấp của chúng dồn dập, cong người lại, xếp hàng đứng cùng nhau.

Ở trước mặt chúng, người vàng đáng chết đó, lại vẫn cắm chặt ở giữa kẽ nứt.

Diệp Trùng đã tới mức mệt mỏi, đuối sức, cơ nhục cũng có vài phần cảm giác mất đi khống chế, hắn hiện giờ đã làm không được dao động cơ nhục toàn thân giống như vừa rồi. Dưới thân thể sừng sững bất động của hắn, đôi chân hắn bắt đầu không nghe điều khiển, dao động với biên độ cực nhỏ, nhưng từ bên ngoài Thủ Hộ lại nhìn không ra chút đầu mối nào.

Đáng chết! Sắp rút gân rồi! Sắc mặt Diệp Trùng hơi biến đổi. Cơ nhục đôi chân hắn vẫn luôn chịu áp lực khổng lồ, phải biết, gần như tất cả lực xung kích cuối cùng đều phải do đôi chân này ra làm giảm xung.

Bây giờ cuối cùng đã tới cực hạn!

Nhuế Băng đã khôi phục một phần thể lực, trong ánh mắt quan tâm của nàng tràn ngập lo lắng. Nàng biết rõ hai mươi phút vừa rồi đó là khó khăn thế nào, một con Dạ tuyết báo thì đã làm nàng mệt mỏi, kiệt sức, Diệp Trùng vừa rồi phải đối mặt công kích đồng thời của tận ba con Dạ tuyết báo, công kích luân phiên của ba con Dạ tuyết báo thể lực đầy đủ.

Thủ Hộ che giấu thân thể Diệp Trùng, làm Nhuế Băng nhìn không thấy dáng vẻ của hắn, nhưng Nhuế Băng lại có thể từ trên tần suất động tác bắt đầu chậm lại của Diệp Trùng mà nhìn ra chút manh mối. Điều này làm nàng rất lo lắng.

Nhưng nàng không hề biết, Diệp Trùng lúc này đã tới mức sơn cùng thủy tận. Trong lòng nàng, Diệp Trùng là không thể chiến thắng. Mặc kệ là lúc trước, hay là hiện tại, mặc kệ là ở năm thiên hà lớn, hay là ở chỗ này, nàng đối với Diệp Trùng đều tràn đầy niềm tin.

Nhưng cho dù là thế, nàng cũng chuẩn bị sẵn sàng hỗ trợ bất cứ lúc nào.

Kẻ vai tác chiến với Diệp tử, là việc nàng yêu thích nhất.

- Đồng loạt bắn!

Trên không đột nhiên sáng lên ánh sáng chói mắt, vô số cột sáng từ trên trời giáng xuống. Trong nháy mắt, toàn bộ cả kẽ nứt đều bị cột sáng che kín, ba con Dạ tuyết báo không kịp kêu lên đau đớn thì đã biến mất trong mây cột sáng này.

Trước mặt Diệp Trùng, là một chỗ trống hình vuông mảnh dài chính tề, mặt đất lõm vào cách chân Diệp Trùng sâu tận ba mét, nham thạch nám đen tỏa ra mấy ngọn khói xanh lượn lờ. Chỗ trống hình vuông mảnh dài này từ mặt đất trước mặt Diệp Trùng, kéo dài một mạch tới cửa kẽ nứt, vách núi hai bên cũng đều là một mảng nám đen.

Diệp Trùng ngẩng đầu nhìn, trên không, vô số quang giáp xếp chồng lớp lớp lên nhau, súng quang trên tay quang giáp không một ngoại lệ đều chỉ về phía kẽ nứt. Chính là bọn họ vừa mới hoàn thành một lần bắn đồng loạt. Diệp Trùng thở nhẹ ra một hơi trọc khí, chui ra từ trong Thủ Hộ.

Nhuế Bằng nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Diệp Trùng, cả kinh, vội vàng tiến lên.

Diệp Trùng chỉ nói một câu: “Chúng ta trở về, Thủ Hộ, cho em.” Hắn tháo Thủ Hộ từ trên tay xuống, đưa tới trước mặt Nhuế Bằng.

Nhuế Bằng nhận lấy cái nhẫn không hề nổi bật này, thần tình trên mặt vẫn dửng dưng, nhưng tay lại nắm chặt lấy.

- Tiểu tiên sinh, đây là Lệ thạch. Giọng nói Tang Khảm truyền vào tai Diệp Trùng.

Tiểu tiên sinh, chỉ có người của Tang tộc mới gọi hắn thế này. Diệp Trùng quay người lại, thứ Tang Khảm cầm trên tay chính là ba lô của Mi Ngột.

- Người là con em Tang tộc? Diệp Trùng buột miệng hỏi.

Tang Khảm rõ ràng đã từ trong hôn mê vừa rồi tỉnh lại, nhưng khóe miệng vẫn để lại chút vết máu. Người hắn hơi cong lại, ngữ khí đầy sùng bái: “Vâng.”

- Vậy người theo ta trước.

- Vâng.

Ở trong lòng Diệp Trùng, Tang tộc đều là người đáng tin tưởng. Tang Khảm đối với câu nói này vô cùng hưng phấn, còn đối với vết thương của hắn xem ra cũng không coi là gì. Thân thể Tang tộc dẻo dai, bọn họ vẫn luôn tranh đấu cực khổ với đại tự nhiên, chút thương thế này tự nhiên không coi là gì. Có thể đi theo tiểu tiên sinh, đây chính là vinh dự không gì sánh được.

Mấy người An Bĩ Lạc Kỳ ở trên không không hề xuống, Diệp Trùng yêu cầu bọn họ, khi chiến đấu, an toàn là việc quan trọng hàng đầu, hắn trước giờ không để ý đối với thứ có tính lễ tiết.

Lần này bọn họ chỉ viện vô cùng kịp thời, nếu như trễ thêm một chút, Diệp Trùng đã nguy hiểm rồi.

Mà lần bắn đồng loạt có thể nói là rực rỡ này, là do An Bĩ Lạc Kỳ chỉ huy, quang giáp tham gia cao tới bốn ngàn cái. Toàn bộ mấy quang giáp này đều trôi nổi trên không kẽ nứt, xếp chồng tầng tầng lớp lớp. Vì bảo đảm đủ uy lực, mỗi cái quang giáp chỉ để một góc độ bắn cực nhỏ. Toàn bộ hỏa lực của bốn ngàn quang giáp bắn cùng lúc đều tập trung trong kẽ nứt hẹp dài không giới mấy mươi mét này.

Vậy mới đạt được kết quả có tính hủy diệt trước mắt này.

Vì bảo đảm an toàn của Diệp Trùng, sư sĩ gần phía Diệp Trùng, toàn bộ đều là cao thủ có điểm bắn từ chín mươi lăm trở lên.

Một kích tất thắng, tổ chức người chỉ huy trưởng thành phải có trên người An Bĩ Lạc Kỳ cũng càng lúc càng trọn vẹn.

- Đi. Diệp Trùng không ở lại chỗ này thêm, nơi này không phải chỗ nói chuyện nhà, với lại, hắn không có thói quen nói chuyện nhà.

Được xả hơi, thể lực Diệp Trùng bắt đầu mau chóng khôi phục. Trận chiến đấu vừa rồi đó quả thật quá dồn dập, hắn ngay cả cơ hội thở một hơi cũng không có.

Mà khi Mi Ngột nhìn thấy quang giáp, lại một lần nữa nghẹn mặt ra. Mọi thứ bà thấy hôm nay đều không chân thật như thế. Từ Nhuế Bằng và Tang Khảm lúc đầu thì bà đã cảm thấy không thể tin được rồi. Diệp Trùng sau đó càng làm bà cả kinh hơn, rất khó tưởng tượng, một vị đại sư vũ khí lại có thể giết chết một con Dạ tuyết báo, sau đó lại an toàn vô sự kiên trì hai mươi phút dưới xung kích của ba con Dạ tuyết báo.

Người khổng lồ có thể bay trên không... còn có súng quang cỡ lớn có thể bắn ra chùm sáng còn to hơn con nhện đó... Chúng dường như là do đá nặng làm ra...

Mi Ngột cảm thấy tất cả nhận thức của mình lúc trước đều bị lật đổ.

Diệp Trùng không hỏi Mi Ngột, trong lòng hắn cũng có quá nhiều nghi hoặc cần được giải đáp, nhưng nơi này rất rõ ràng không phải là một chỗ thích hợp.

Thần màu đen, sừng sừng như núi, cặp mắt nửa nhắm nửa mở lộ ra khí khái nhìn thiên hạ với nửa con mắt. Nhuế Băng mặc Thủ Hộ, thân hình càng tỏ ra nhỏ nhắn đáng yêu, nàng yên tĩnh ngồi trên bả vai dày rộng của Thần.

Chở theo Nhuế Băng, Diệp Trùng điều khiển Thần dẫn mọi người trở về căn cứ. Mệnh lệnh đầu tiên của Diệp Trùng sau khi về căn cứ chính là: “Cho đội viên hai tổ dẫn chúng tôi căn cứ.”

Hỏa lực phòng ngự của căn cứ hiện giờ mạnh mẽ vượt xa ngày trước. Bọn họ có thể mượn hỏa lực phòng ngự của căn cứ để đối phó Xích vĩ thú và mười hai con Hoàng kim điều đó. Dùng phương thức ít dùng sức nhất giải quyết vấn đề, đây là phương thức Diệp Trùng thích.

Khi Mi Ngột nhìn thấy căn cứ khổng lồ này, biểu tình đơn giản là giống như vừa mới nuốt trôi một quả trứng ngỗng.

Cái này... cái này... cái này là lúc nào xây dựng nên? Tại sao mình không biết? Chỗ này cách hang núi bà ta ở gần phi thường, khi nhìn thấy người quen là Sa Á, bà ta mới yên tâm trong lòng. Lúc trước vẫn luôn có đủ tự tin với thực lực bản thân, Mi Ngột hiện giờ lại đột nhiên cảm thấy mình vô cùng yếu ớt. Không, mọi thứ này chỉ là vì sức mạnh của đối phương quá lớn, bà ta an ủi mình trong lòng như vậy.

Mười hai con Hoàng kim điều khiển sáu trăm cái đó, sáu trăm cái đó, sáu trăm cái đó dẫn dụ ở trước không nói tiếng nào bay vào căn cứ. Hoàng kim điều không biết có phải là đã giết đỏ cả mắt, hay là bị sáu trăm cái quang giáp này trắng trợn dẫn vòng vòng, thực sự đã tức điên lên, lại không chút do dự xông về phía căn cứ.

Không chút do dự, sau khi tất cả Hoàng kim điều tiến vào tầm bắn hữu hiệu, hỏa lực phòng ngự của căn cứ đột nhiên khai hỏa.

Chùm sáng dày đặc, kín mít trên không đan chéo vào nhau, bao trùm toàn bộ Hoàng kim điều vào trong.

Đây chính là Hoàng kim điều được gọi là bá chủ bầu trời đây sao? Mi Ngột nhìn chằm chằm mười hai thi thể Hoàng kim điều bị đánh thành cái rây trên màn hình, từ đầu tới chân, một luồng hơi lạnh thấu xương làm bà ta như rơi vào hầm băng.

Quá đáng sợ rồi!

Sau mười phút, con Xích vĩ thú sáu ngón đó cũng bị dẫn dụ tới. Nhưng nó rõ ràng cường đại hơn loại sinh vật có trí lực kém Hoàng kim điều này nhiều, nó mạnh mẽ dùng thân hình lại, mà vị trí đó, vừa khéo ở ngoài hỏa lực phòng ngự của căn cứ.

- Phóng lớn hình ảnh. Diệp Trùng ra lệnh nói.

Hình ảnh con Xích vĩ thú này trên màn hình lập tức được phóng lớn, vô cùng rõ ràng.

Cái đuôi tên màu đỏ thẫm đủ để chứng minh sự cường đại của con Xích vĩ thú này. Sáu ngón chân, đây là con có đẳng cấp cao nhất trong số Xích vĩ thú Diệp Trùng từng giết tính tới trước mắt.

Hắn nhớ rất rõ, con Xích vĩ thú sáu ngón đó chính là đầu lĩnh của “bộ lạc” Xích vĩ thú đó. Cảnh tượng nguy dị ngày đó, trong ký ức của Diệp Trùng, vô cùng sâu sắc.

Nếu như nói, Xích vĩ thú sáu ngón đủ để có thực lực thành đầu lĩnh của một “bộ lạc”, vậy con Xích vĩ thú trước mắt này thì sao?

Nó từ đâu tới? Là đầu lĩnh ư?

585. Chương 585: Cường Hóa

Xích vĩ thú sáu ngón rõ ràng hơi kiêng kỵ căn cứ, nó chỉ ở xa xa nhìn kỹ căn cứ. Qua mười mấy giây, nó liền chuẩn bị xoay người.

Đối với con Xích vĩ thú này, Diệp Trùng chỉ rất tò mò một vấn đề, đó chính là nó từ chỗ nào tới. Giết một con Xích vĩ thú không có tác dụng thực tế quá lớn, nhưng nếu như có thể biết chúng từ đâu tới, điều này đối với Diệp Trùng mà nói, có giá trị càng lớn hơn. Nhưng, nó dường như có trí tuệ, có cần giết nó không nhỉ? Nếu như một đội đầu lĩnh của “bộ lạc” Xích vĩ thú có trí tuệ, vậy thì muốn tiêu diệt chúng thì sẽ càng trở nên thêm khó khăn. Diệp Trùng có đủ nắm chắc giết chết nó, thể lực của hắn đã khôi phục gần như xong. Lúc điều khiển Hàm gia, hắn đã có thể giết chết một con sáu ngón, càng đừng nói Thần bây giờ so với Hàm gia càng cường đại hơn, mà mình, cũng cường đại hơn lúc trước rất nhiều.

Chỉ là, một khi như vậy, thì rất khó tra được con Xích vĩ thú này rốt cuộc là từ đâu mà tới!

Chỉ dẫn đo vài giây, Diệp Trùng rất mau liền đưa ra lựa chọn.

Diệp Trùng mặt không cảm xúc ra lệnh: “Phái một trăm học viên có thành tích điều khiển quang giáp từ chín mươi lăm trở lên đi theo nó, có tình huống, tùy lúc mà báo cáo.”

- Vâng. An Bĩ Lạc Kỳ mau chóng đi sắp xếp, hắn quen thuộc học viên nhất, biết nhiệm vụ giống thế này nên phải người nào đi.

Quang giáp đã sớm chờ lệnh lập tức bay lên từ căn cứ, theo sát sau lưng con Xích vĩ thú. Theo đuôi cần kỹ thuật điều khiển quang giáp khá mạnh, nó yêu cầu người theo đuôi có cảm giác cự ly khá cao, để có thể mau chóng đưa ra dự đoán động tác tiếp theo của mục tiêu.

Bố trí xong mọi thứ, Diệp Trùng mới quay người lại.

- Cô làm sao tới chỗ này? Diệp Trùng nhìn Nhuế Băng.

Thần sắc Nhuế Băng bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Là A Lý Ước Đức, lão chính là đang làm thực nghiệm không gian, xảy ra một chút vấn đề nhỏ.”

- Bọn họ vẫn tốt chứ? Bọn họ đã tìm thấy Mục Thương chưa?

Nhuế Băng gật đầu rồi lại lắc đầu: “Mấy người Tang Phổ đều rất tốt, hành tinh Dật Cúc hiện giờ phát triển rất nhanh, bọn họ đều vô cùng bận. Anh và Mục Thương cũng thất lạc rồi sao? Trước khi em rời khỏi, bọn họ vẫn chưa có tin tức của Mục Thương.”

- Bọn tôi thất lạc ở Hôi cốc. Diệp Trùng nói.

Tang Khảm ở bên cạnh bình tĩnh ngộ, nhin không được chỗ miệng: “Thì ra tiểu tiên sinh ở Hôi Cốc à? Chẳng trách chúng tôi vẫn luôn tìm không thấy. Mọi người vẫn luôn tìm kiếm ngài, thiên hà Hà Việt cũng sắp tìm hết rồi, nhưng đều không có tin tức của ngài. Thông đạo thông tới Hôi cốc đã bị Xích vĩ thú chiếm lĩnh, cho nên chúng tôi mới không đi.”

Diệp Trùng gật đầu, ánh mắt của hắn rơi trên người A Lý Ước Đức: “Ông là A Lý Ước Đức? Là học giả không gian?”

- Vâng, đại nhân. A Lý Ước Đức ẩn ước từng nghe qua vị đại nhân này, tự nhiên biết nên dùng thái độ thế nào. Phải biết, cấp cao của hành tinh Dật Cúc hiện giờ chính là người đầu tư duy nhất của lão.

- Ông đang làm thực nghiệm gì? Diệp Trùng rất tò mò, làm thực nghiệm gì lại đưa bọn họ bình an vô sự tới Darkness chứ?

- Chúng tôi đang làm thực nghiệm liên quan tới cửa sổ không gian, tôi phát hiện, nếu như dùng năng lượng cường độ cao kích thích, có thể tạo ra cửa sổ không gian. Lý tưởng của tôi chính là có thể chế tạo ra phương thức du hành càng nhanh, càng rẻ hơn. Nguyên lý liên quan tới thực nghiệm của tôi là...

A Lý Ước Đức vừa nói tới thực nghiệm của mình liền lập tức về mặt phần chấn, thao thao bất tuyệt. Diệp Trùng không hề cắt ngang lão, mà vô cùng kiên nhẫn lắng nghe, chốc chốc hỏi vài vấn đề, điều này làm lão càng thêm vui mừng khôn xiết, tinh thần phần chấn.

- Vậy các người tại sao lại xảy ra bất ngờ? Diệp Trùng hỏi.

A Lý Ước Đức nhún nhún vai nói: “Bởi vì ta không biết trên tay Băng cô nương mang theo công tắc không gian.”

- Công tắc không gian có ảnh hưởng với cửa sổ không gian? Trong lòng Diệp Trùng bỗng máy động. Hắn nghĩ tới mình là tại sao bị đưa tới rừng rậm Lương Ngạn từ căn cứ hành tinh U Linh. Còn có khi lần đầu tiên vào Darkness, Tuyên Ninh từng nói với hắn, công tắc không gian có ảnh hưởng vô cùng mạnh mẽ với cửa sổ không gian.

Diệp Trùng lập tức quyết định để A Lý Ước Đức tiếp tục nghiên cứu của lão. Có lẽ, lão sẽ tìm thấy đường về của bọn họ. Với lại, trợ thủ của A Lý Ước Đức hắn cũng nghĩ xong rồi, đó chính là Sa Á. Sa Á sau khi đột phá cấp chín thì đã đủ cảm nhận rõ ràng biến hóa của cửa sổ không gian, một điểm này đối với học giả không gian mà nói, là một sự giúp đỡ khổng lồ.

- Viên Lệ thạch này bà có được từ chỗ nào vậy? Diệp Trùng lấy ra viên Lệ thạch nhỏ cỡ ngón tay cái đó. Thể tích viên Lệ thạch này lớn cực kỳ, ngay cả trong số Lệ thạch trên tay hắn cũng coi như là cực kỳ hiếm thấy. Darkness không sản xuất ra tinh thể năng lượng, một điểm này hắn đã sớm nghiệm chứng rồi. Vì làm giảm áp lực năng lượng, Diệp Trùng đã tốn khá nhiều sức lực để tìm kiếm năng lượng tinh thạch, nhưng kết quả lại làm hắn vô cùng thất vọng, tới tận bây giờ, hắn không có bất cứ phát hiện nào.

Bây giờ lại phát hiện một viên Lệ thạch, điều này làm hắn cảm thấy khá là khó tin. Lệ thạch đã hấp dẫn nhiều dã thú như vậy, thậm chí ngay cả dã thú cường đại như là Dạ tuyết báo, Xích vĩ thú cũng đã xuất hiện. Điều này cũng không làm hắn cảm thấy kinh ngạc.

Hắn nhớ tới lần lấy được Lệ thạch đó, cửa sổ không gian đen thui đó, còn có con Xích vĩ thú tám ngón đòn. Lệ thạch... Cửa sổ không gian... Xích vĩ thú, giữa ba thứ này có liên hệ thế nào chứ?

Mi Ngọt kính sợ nói: “Mấy ngày trước, ta chuẩn bị trở về nhà từ chỗ thám hiểm, trên đường đã phát hiện rất nhiều xác động vật. Ta rất kỳ quái, liền đi men theo phương hướng mấy cái xác này chỉ dẫn. Đi một mạch tới bên hồ thì phát hiện hai con Xà tích (xà: rắn, tích: rắn mối) hai chân đang tranh chấp vì viên đá này, ta cảm thấy rất tò mò, liền cướp lấy. Nhưng vẫn luôn không để ý tới, bởi vì ta cũng không biết nó. Không ngờ sau này lại gặp phải sự truy sát của bầy dã thú. Vừa may gặp được mấy người vị cô nương này ra tay giúp đỡ.”

Nàng tự nhiên có thể nhìn ra quan hệ không tầm thường giữa Diệp Trùng và Nhuế Băng, nhân tiện thần thái đối với Nhuế Băng cũng trở nên cung kính. Người mạnh là vua, điều này ở chỗ nào cũng như nhau, mà giữa xạ thủ, điểm này càng thêm rõ ràng. Xạ thủ cấp cao và xạ thủ cấp thấp về mặt địa vị, ở các phương diện đều không cùng một trình độ.

Trong mắt Mi Ngọt, vũ lực của Diệp Trùng đã vượt xa tưởng tượng của bà ta. Tận mắt nhìn thấy Diệp Trùng giết chết một con Dạ tuyết báo rồi cùng ba con Dạ tuyết báo giằng co hai mươi phút, điều này mang lại cho bà ta sự chấn động rất dữ dội. Mọi thứ trong căn cứ đường như đều đang khiêu chiến cực hạn trí tưởng tượng của bà ta, mà người sáng tạo ra nó, chính là thiếu niên lạnh lùng trước mắt này.

Mười hai giờ sau, học viên theo dấu Xích vĩ thú đã trở về. Bọn họ báo cáo ở chỗ không xa Biển cỏ tơ, có một kẻ nứt vô cùng nhỏ hẹp, Xích vĩ thú cuối cùng tiến vào trong kẻ nứt đó. Bọn họ đã đưa ra tọa độ vị trí chính xác của kẻ nứt đó, lần sau có thể tìm thấy dễ dàng.

Diệp Trùng sau đó chuyên môn chạy tới chỗ kẻ nứt đó xem một chút. Lối vào kẻ nứt vô cùng kín đáo, chui thẳng vào trong Biển cỏ tơ. Nhưng do nhìn không thấy tình hình bên trong, Diệp Trùng không hề tiến vào. Nhưng hắn đã định chủ ý, một khi thời cơ chín muồi, hắn sẽ tự mình dẫn đội, tiến vào làm cho rõ ràng. Hắn rất hoài nghi, Dạ tuyết báo và Hoàng kim điêu có phải chính là chui ra từ trong kẻ nứt này.

Sự gia nhập của mấy người Nhuế Băng, với Diệp Trùng mà nói, không chỉ là sự tăng cường về mặt thực lực mà còn tạo ra ảnh hưởng vô cùng vi diệu. Loại ảnh hưởng vi diệu này, Diệp Trùng chỉ ngấm ngấm cảm giác được, nhưng suy xét tỉ mỉ lại suy xét không ra vì sao vậy. Diệp Trùng rất mau liền buông bỏ vấn đề có độ khó cao mà xác suất thành công lại cực nhỏ này, chuyển sang tiếp tục đại kế phát triển của hắn.

Tất cả quang giáp của mấy học viên đều không có công tắc không gian, bây giờ có A Lý Ước Đức, vấn đề này giải quyết dễ dàng. Đối với một học giả không gian có trình độ cực sâu về mặt không gian học mà nói, đây quả thật không là vấn đề. Diệp Trùng còn mang toàn bộ tư liệu liên quan tới không gian học trong ba con chip mà Khuê đưa cho hắn cho A Lý Ước Đức. A Lý Ước Đức như được của báu, liền vui đầu vào trong đó.

Sa Á bị Diệp Trùng ra lệnh giúp đỡ A Lý Ước Đức, tuy nàng hiện mỗi ngày không có việc để làm nhưng nàng vẫn ung dung, lãnh đạm. So với lúc cấp tám, tâm cảnh hiện giờ của nàng đã có tiến bộ một bước dài.

Việc chế tạo tàu vũ trụ vẫn đang tiến hành, công trình không vì việc này mà bị gián đoạn. Nguồn lực cũng từ Nam Châu vận chuyển tới liên miên không dứt, điều này cũng làm cho Diệp Trùng không có mối lo lắng sau.

Việc huấn luyện mấy trăm xạ thủ này tiến triển khá nhanh, huấn luyện bắn đối với bọn họ mà nói, vô cùng thoải mái. Nội dung huấn luyện thân thể của bọn họ cực ít, nhiều hơn là làm quen để vận dụng các loại vũ khí đối với bọn họ mà nói là phức tạp phi thường, cùng với các loại phối hợp chiến thuật tiến hành giữa đồng đội.

Diệp Trùng không có ý định cho bọn họ điều khiển quang giáp, vị trí từ nay về sau của bọn họ là chiến hạm.

Nhuế Băng giống như cái bóng của Diệp Trùng, hình bóng không rời, mặc kệ đi tới chỗ nào, nàng đều đi theo. Nàng cực ít nói chuyện, biểu tình lạnh nhạt, một thân bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết, khí độ bất phàm. Quan hệ giữa Diệp Trùng và Nhuế Băng, hiện giờ căn cứ không ai không biết.

Bộ đồ luyện công trên người Nhuế Băng hiện giờ đã sớm không phải là bộ nàng mặc khi đạp ngang Biển cỏ tơ, mà là lễ vật mang kèm khi Kim Duy Đông đặc biệt trở về gặp chủ mẫu. Nhuế Băng vẫn luôn đáng vẻ bình đạm khi nhìn thấy mấy bộ đồ luyện công trắng như tuyết này cũng không tránh được mà lộ ra vài phần vẻ vui mừng. Đám thủ hạ còn lại của Diệp Trùng, đối với Kim Duy Đông vừa ngưỡng mộ vừa khâm phục.

Diệp Trùng mặt không cảm xúc ra lệnh Kim Duy Đông lại mang vài bộ tới. Trên mặt Nhuế Băng tuy đáng vẻ lạnh nhạt nhưng mấy người tâm tư lạnh lẽo như Kim Duy Đông lại có thể nhìn ra niềm vui từ tận đáy lòng ẩn tàng dưới cặp mắt lạnh lạnh của chủ mẫu.

Còn Tang Khảm bình thường vẫn theo A Lý Ước Đức làm trợ thủ, thời gian còn lại lại đánh với Đoàn Khiêm thành một nùi. Đoàn Khiêm bị hấn chà đạp cực thảm, gần như không thành hình người. Nhưng tính bền bỉ của tên Đoàn Khiêm đó lại cực mạnh, liên tiếp bại rồi lại đánh, Tang Khảm cũng thâm phục trong lòng, chỉ điểm cũng càng thêm dụng tâm, tiến bộ của Đoàn Khiêm thần tốc.

Mi Ngột đã nhận được con nhện mà Diệp Trùng sớm hứa với bà ta. Ngoài ra cũng đã gặp được chị em Thù Mạc Nhi. Cảm tình của bà ta với chị em Thù Mạc Nhi lại cực nhạt, hỏi vài câu rồi bỏ đi. Bà ta tới cùng là xạ thủ cấp chín, tuy Diệp Trùng cường đại phi thường, nhưng bà ta cũng không nhận hấn làm chủ. Nhưng đối với việc hai học trò có thể tìm được một người chủ lợi hại thế này, bà ta ngược lại cảm thấy vô cùng không tệ.

Thù Mạc Nhi và Thù Mạn Nhi biến hóa cực lớn, bọn họ bây giờ phẳng phất như không có gì khác biệt với học viên bình thường. Mà trong đám học viên, người theo đuổi hai người bọn họ đông đảo, chỉ là không biết hai người rốt cuộc tâm tư thế nào, chưa từng để ý, chính Thù Mạn Nhi vốn dĩ cười nói mê người, về việc này cũng mặt lạnh như tiền.

Chiến hạm cũng vẫn đang không ngừng hoàn thiện, công trình khổng lồ thế này, cần hao phí thời gian khá dài. May mắn Darkness giàu có kim loại, nếu không, cái tên to đùng này không biết năm nào, tháng nào mới có thể hoàn thành. Nhưng chính giống như hiện giờ cũng vẫn cần một khoảng thời gian.

Trừ chiến hạm ra, thay đổi trang bị lần hai của căn cứ cũng đang tiến hành chuẩn bị khẩn trương. Sương chi Vịnh thần diệu tất cả học viên hiện sử dụng là đợt quang giáp đầu tiên, đợt quang giáp này do nguyên nhân tài nguyên kim loại, chỉ sử dụng hợp kim bình thường.

Mà hồ quảng quý hiếm trên tay Diệp Trùng hiện nay lại tăng thêm mấy cái, điều này cũng làm cho hấn sau khi chế tạo chiến hạm, lại lần nữa chế tạo một đồng hợp kim có tính năng xuất sắc, dùng để tiến hành thăng cấp quang giáp. Diệp Trùng thậm chí có thể tìm thấy mấy loại kim loại cực kỳ hiếm có, tiến hành cường hóa cho Thủ Hộ của Nhuế Băng.

Các hạng mục công việc tiến hành đầu vào đấy, đám kỹ sư chế tạo vũ khí mà Hy Ngôn dẫn dắt hiện giờ đã sớm không còn mê muội như xưa. Bọn họ đã trải qua tối luyện của nhiều công trình lớn thế này, trưởng thành cực kỳ nhanh.

Chiến đấu giữa nước Đông Vân và nước Tây Hàn vẫn ở trong trạng thái giằng co, điều này đối với Diệp Trùng mà nói, là một tin tức tốt. Nhưng hắn hiện giờ, đã không cần nhìn sắc mặt Tô Môn Tây Gia Hoa mà làm việc. Diệp Trùng không hề là một người có dã tâm, nhưng điều này không hề có nghĩa hắn có thể khuất phục dưới người khác.

Huấn luyện của học viên vô cùng khắc khổ, bọn họ từng gặp sinh vật cường hãn như là Xích vĩ thú, lập tức nhận thức được chỗ không đủ của mình. Trong lần theo dấu trước, có học viên suýt nữa mất mạng dưới cái đuôi tên của con Xích vĩ thú đó. Bọn họ không cách nào tạo được uy hiếp đối với mấy sinh vật cường đại này, điều này làm họ cảm thấy gay go vô cùng.

Kiểm nghiệm trải qua thực chiến, bọn họ bắt đầu hình thành một bộ phương thức chiến đấu được chứng minh hữu hiệu đặc biệt.

Mấy người chỉ huy như A Bỉ Lạc Kỳ, điều suy nghĩ nhiều hơn là sau này phải luyện tập bắn đồng loạt nhiều hơn, còn đối với mấy học viên bình thường mà nói, bọn họ chỉ có làm một việc, đó chính là điên cuồng huấn luyện bắn.

Kết quả trực tiếp nhất của huấn luyện điên cuồng chính là, kỷ lục bắn trong căn cứ đang không ngừng đổi mới với tốc độ cao. Mấy học viên chấp nhất điên cuồng đối với xạ kích này chính là hình thức ban đầu của “cường thư tổ” (tổ bắn tỉa mạnh mẽ) cực kỳ nổi tiếng sau này. Chính dưới sự lôi kéo của loại tâm tình này, thực lực chính thể của mấy học viên đang mau chóng tăng lên.

Chính ngay Diệp Trùng, mỗi ngày đều phải nâng cao độ quen thuộc với Thần. Mỗi lúc thế này, Nhuế Băng lại yên lặng ngồi ở cạnh sân, nhìn việc tập luyện khô khan của Diệp Trùng.

Sức mạnh, đang mạnh lên từng chút một! Diệp Trùng có thể cảm nhận được.

586. Chương 586: Toan Tính Xuất Phát

Chiến hạm đã sắp hoàn thành. Diệp Trùng hiện đang dẫn một đội người đi vào Biển cỏ tơ. Diệp Trùng từ trong nắm chất keo của Biển cỏ tơ, chiết xuất ra một loại chất keo trong suốt đặc biệt, loại vật chất này có thể ngăn che tất cả dò xét tín hiệu. Loại chất keo trong suốt này được Diệp Trùng vận dụng rộng rãi trên quang giáp và chiến hạm, nó làm thành một lớp sơn, có thể làm cho quang giáp và chiến hạm đạt được tác dụng che giấu, phương thức duy nhất có thể phát hiện ra chúng chính là phương thức quang học. So với toàn cốt quang giáp, loại tính năng che giấu này càng thêm xuất sắc, bởi vì nó cũng hữu hiệu với Xích vĩ thú.

Vì vậy mà yêu cầu đối với nắm chất keo trong căn cứ thoáng cái tăng mạnh.

Mà dã thú khu vực này, tuy so với mấy loại sinh vật đỉnh cấp Xích vĩ thú, Dạ tuyết báo này yếu ớt hơn nhiều, nhưng vẫn không thể coi thường, vì vậy Diệp Trùng lần này tự mình dẫn đội. Do tất cả tín hiệu đều bị ngăn che ở chỗ này, cho nên công việc khai thác cần hoàn toàn do con người tiến hành. Làm sao xây dựng ở chỗ này một bãi khai thác cỡ nhỏ chính là một trong những vấn đề Diệp Trùng cần đối mặt.

Trừ bãi khai thác, Diệp Trùng cũng cảm thấy cực kỳ hứng thú với kẻ nứt kín đáo xuyên suốt cả Biển cỏ tơ đó.

Xây dựng bãi khai thác cực kỳ mau chóng. Mà mọi thứ này, đều là phát hiện từ Sa Á. Sa Á phát hiện, hoạt động trong khu vực có thể ngăn che thần niệm này, có thể mau chóng kích thích sự trưởng thành của xạ thủ. Vì vậy, Diệp Trùng dứt khoát lôi tất cả xạ thủ tới chỗ này làm lao công. Sự thật chứng minh, kiến nghị này của Sa Á cực kỳ có giá trị. Thần niệm của đám xạ thủ này bởi vì chịu trời buộc trước giờ chưa từng có, tiến bộ mau phi thường. Điều này cũng làm bọn họ làm việc hưng phấn dị thường. Tới sau cùng, bọn họ ngủ cũng sắp xếp trên Biển cỏ tơ mà ngay cả Xích vĩ thú cũng cảm thấy kính sợ.

Mà Diệp Trùng đối với hành động tìm tòi kẻ nứt lại đang tiến hành khẩn trương.

Lối vào kẻ nứt xuyên suốt cả Biển cỏ tơ này kín đáo vô cùng. Nó bị một cây cỏ thụ cao hơn ba mươi mét hoàn toàn che chắn, chỉ có tới gần mới có thể phát hiện. Cành cây của cây cỏ thụ này cực lớn, đường kính

lớn khoảng mười mét, từ xa nhìn tới, mang lại cho người ta cảm giác vừa thấp vừa to. Vỏ cây màu nâu tím cứng rắn như thép, lá cây cũng màu tím đậm, lấp lánh ánh sáng kim loại dữ dội.

So với cành cây to lớn, chắc nịch, kẽ nứt cực kỳ nhỏ hẹp, chỉ rộng ước chừng chưa tới năm mét.

Hành động tìm kiếm chỉ có hai người Diệp Trùng và Nhuế Băng, học viên khác tuy phối hợp đoàn thể đã cực kỳ không tệ, nhưng thực lực cá thể trong mắt Diệp Trùng lại còn rất tệ. Hai người hấn và Nhuế Băng cho dù gặp phải nguy hiểm không cách nào kháng cự, muốn rút lui cũng cực kỳ dễ dàng.

Thủ Hộ dán sát người hoàn toàn tôn lên thể hình hoàn mỹ của Nhuế Băng, nàng yên lặng ngồi trên bả vai Thần.

Dưới hoàn cảnh thế này, trường thương kiểu cổ không hề thực dụng, Diệp Trùng lấy ra gai cận chiến.

Chở theo Nhuế Băng, Thần nhắm hờ mắt, giống như một người khổng lồ mặc áo giáp đen thui, lướt vào trong kẽ nứt.

Vừa tiến vào, trước mắt thoáng cái bỗng sáng sủa. Đây là một hẻm núi do thiên nhiên hình thành, có thể nhìn thấy dấu vết địa chất vận động để lại.

Trong kẽ nứt im phăng phắc, không có chút âm thanh nào. Hai người Diệp Trùng và Nhuế Băng lại không dám có chút sơ sót. Bởi vì phần đáy của cả kẽ nứt, xác chết dã thú thấy được ở khắp nơi. Ngay cả xác của sinh vật cường đại như là Xích vĩ thú, Dạ tuyết báo, ở chỗ này cũng thường thấy vô cùng.

Điều này làm lòng cảnh giác của Diệp Trùng và Nhuế Băng thoáng cái dâng lên, mấy cái xác này đủ để chứng minh sự nguy hiểm của chỗ này.

- Cẩn thận. Diệp Trùng nhẹ nhàng nói. Mắt hấn không rời khỏi màn hình nửa giây.

Nhuế Băng trả lời ừ một tiếng, đổi một tư thế trên bả vai Thần, một tay gác trên bả vai Thần. Thân thể hơi nghiêng tới trước, để bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tấn công, truy thủ cũng được nàng cầm ở trên tay. Bỗng nhiên, sương mù trong kẽ nứt bắt đầu lan tràn. Trong kẽ nứt lập tức trắng mênh mông một mảng, thò tay không thấy năm ngón. Làn sương trắng này đối với hệ thống quét hình của Thần không hề có ảnh hưởng gì.

Diệp Trùng nhìn số liệu quang não phân tích ra: “Làn sương trắng này có độc.”

Nhuế Băng gật đầu: “Chẳng trách mấy dã thú này đều chết ở chỗ này.”

Thần chở theo Nhuế Băng mau chóng tiến tới trước, địa hình nơi này vô cùng phức tạp, có thể thấy núi đá lởm chởm khắp nơi.

Gaoooo, một chuỗi tiếng rên rỉ mỏng nhẹ như tơ vang lên.

Hai người đều kinh ngạc, cẩn thận đi phía chỗ phát ra âm thanh. Thì ra là một con Dạ tuyết báo. Nó rõ ràng đã hít vào không ít sương trắng, thân thể của nó đều đã hiện ra một loại màu lam cực kỳ nguy dị. Ánh mắt con Dạ tuyết báo này thê lương, có hơi không sức rên rỉ. Dạ tuyết báo vẫn luôn hoành hành ở Darkness lúc này yếu ớt tới mức ngay cả một đứa bé cũng có thể dễ dàng giết chết nó.

Diệp Trùng thần sắc như thường: “Độc này rất lợi hại.”

Gần như lời hấn vừa dứt, cổ con Dạ tuyết báo này liền nghiêng đi, đã mất đi hô hấp.

Dọc đường hai người không ngừng nhìn thấy đủ loại đủ kiểu xác dã thú, sức sống vài dã thú trong đó cực kỳ ngoan cường. Nhìn ra được chúng ở trong kẽ nứt thời gian khá dài, sương độc xâm nhập vào trong người chúng, làm chúng mất đi năng lực hành động. Nhưng độc tính của sương độc này lại không hề bá đạo nhưng thế, chúng nhất thời sẽ không chết được, chỉ là thân thể trở nên yếu ớt từng chút một, mãi tới da bọc xương, tiêu hao hết chút năng lượng sau cùng mới đi đời nhà ma.

Nhuế Băng không nỡ nhìn thấy mấy con dã thú này chịu đau khổ như vậy, vừa nhìn thấy dã thú đã trúng độc nhưng vẫn chưa chết, nàng đều dứt khoát dùng truy thủ kết thúc sự đau khổ của chúng. Mỗi khi nàng kết thúc sinh mạng một con dã thú, dã thú thường đều lộ ra ánh mắt thư thái.

Kẽ nứt này lại cực dài, hai người Diệp Trùng và Nhuế Băng đã bay khoảng năm ngày thời gian. Diệp Trùng rất mau liền phát hiện quy luật lúc sương độc sinh ra. Nó lan tỏa từng đoạn từng đoạn một, cho nên chỉ cần tốc độ người nhanh, với lại hiểu rõ quy luật hình thành của sương độc này thì có thể xuyên qua được kẽ nứt hẹp dài này.

Tới tận bây giờ, Diệp Trùng vẫn chưa hề phát hiện xác con Xích vĩ thú sáu ngón lúc trước đó. Rất rõ ràng, nó đã thành công thông qua kẽ nứt này.

Ngày thứ năm, hai người cuối cùng đã bay tới lối ra của kẽ nứt này.

Một dãy núi mênh mông đập vào mắt, kẽ nứt này lại trực tiếp thông tới khu vực núi non.

Nhuế Băng nhìn chằm chằm một hồi, kinh ngạc nói: “Chỗ này bọn em từng tới, phạm vi của khu núi non này rộng phi thường, nơi này cách chỗ bọn em tới đầu tiên không hề coi là quá xa, đi tới trước, có một ổ thân mềm của Xích vĩ thú. Nhưng bọn em chỉ gặp được một số Xích vĩ thú cấp khá thấp ở chỗ đó, không gặp được con sáu ngón.”

Diệp Trùng đánh dấu trên địa đồ xong, nhìn rặng núi liên miên ở đằng xa, nói với Nhuế Băng: “Chúng ta trở về đi. Lần sau hãy lại tới.”

Hai người dùng tốc độ nhanh nhất trở về căn cứ.

- Mở cửa sổ không gian cần lượng lớn năng lượng, mà năng lượng cửa sổ không gian thiên nhiên cần để hình thành thường là do loại vật chất năng lượng cao như Lệ thạch cung cấp. Ta tuy không biết sinh vật như là Xích vĩ thú rốt cuộc là trực tiếp tìm kiếm cửa sổ không gian tự nhiên hay là chúng tự mình mở ra, nhưng chúng rõ ràng rất hiểu làm sao lợi dụng Lệ thạch để mở rộng cửa sổ không gian. Cửa sổ không gian do thiên nhiên hình thành không hề lớn lắm, thông thường mà nói, kích cỡ khá bình thường chỉ có thể đủ cho một cái quang giáp đi qua. Mà cửa sổ không gian đám Xích vĩ thú đi qua rõ ràng là lớn hơn nhiều.

A Lý Ước Đức đang báo cáo thành quả nghiên cứu khoảng thời gian này của lão cho Diệp Trùng. Từ lúc có sự giúp đỡ của Sa Á, A Lý Ước Đức như hổ thêm cánh, lão đã có thể nghiên cứu từ kết cấu của cửa sổ không gian. A Lý Ước Đức chưa từng nghĩ qua, lại có người có thể không nhờ bất cứ công cụ nào thì có thể dò biết được kết cấu của cửa sổ không gian, điều này quá thần kỳ!

Chính ở thiên hà Hà Việt, cũng không có một loại máy móc nào có thể làm tới mức độ này.

Chỉ là Sa Á không hề có tri thức liên quan, cho nên ở mặt miêu tả không được rõ ràng. Nhưng cho dù là vậy, sự giúp đỡ của nàng cho A Lý Ước Đức vẫn là khổng lồ.

- Tôi đã và đang nghiên cứu làm sao mới có thể mở rộng cửa sổ không gian. Chỉ cần dùng vật chất năng lượng cao như là Lệ thạch, điều này không hề là quá khó khăn. Đương nhiên, tiền đề là cần một cửa sổ không gian thiên nhiên. So với mở từ đầu một cửa sổ không gian thì dễ dàng hơn nhiều. A Lý Ước Đức thành thật nói. So với nhà khoa học bình thường, tao ngộ của A Lý Ước Đức càng thêm gặp ghềnh, lão đối với nhân tình thế thái càng hiểu rõ sâu hơn, vì vậy có những lúc nào đó, lão giống như một thương nhân vậy. Lão sẽ tận hết khả năng hoàn thành nghiên cứu của mình dưới tiền đề sở thích của nhà đầu tư, điều này có thể bảo đảm hẳn nhận được đầu tư ổn định. Lão biết Diệp Trùng hiện giờ cần nhất là cái gì, muốn nhất là cái gì, cho nên ở phương diện này đã chịu khó một phen.

Diệp Trùng nhíu mày, hẳn hiện giờ cần tìm được đường trở về thiên hà Hà Việt mà không phải là mở rộng bán kính cửa sổ không gian. Hắn hỏi: “Cái này dùng làm gì?”

A Lý Ước Đức nói: “Giả dụ ngài muốn mang tàu vũ trụ khổng lồ này trở về, kỹ thuật này khá có giá trị.”

- Ủ. Không sai. Diệp Trùng gật đầu, ra dấu biểu dương A Lý Ước Đức, nhưng hắn tiếp tục hỏi: “Chúng ta hiện giờ có thể tìm được đường về thiên hà Hà Việt không?” Đây là vấn đề hắn vẫn luôn vô cùng đau đầu.

A Lý Ước Đức lắc đầu: “Điều này cần xem may mắn của chúng ta. Nếu như chúng ta có thể tìm được cửa sổ không gian thông tới thiên hà Hà Việt, vậy mọi vấn đề đều đã giải quyết.”

- Có thể tìm được cửa sổ không gian thông tới thiên hà Hà Việt ở đâu? Diệp Trùng không khỏi hỏi. Kỹ thuật của quang não sinh vật tuy đã có không ít tiến bộ, nhưng muốn chế được quang não sinh vật cao cấp vẫn còn sớm.

A Lý Ước Đức do dự một chút, lại nói lại suy đoán của lão một lượt.

Diệp Trùng chìm sâu trong suy nghĩ, một lát sau, mới ngẩng đầu lên: “Ừ. Ông nói rất có đạo lý. Nhưng khu vực bên này Biển cổ tơ, chúng ta đều đã thăm dò toàn bộ, trừ cửa sổ không gian thông tới nước Nam Châu và Tây Hàn, không có cửa sổ không gian nào khác. Giả dụ suy đoán của ông không sai, vậy chắc là ở bên kia Biển cổ tơ.”

Đầu này Biển cổ tơ hiện giờ, mấy người Diệp Trùng sớm đã thông qua chim ruồi thăm dò một lượt. Khu vực trống trong địa đồ nổi đã sớm bị bọn họ thăm dò làm rõ. Trong này, Diệp Trùng đã phát hiện lượng lớn tài nguyên khoáng sản, nhưng do chiến hạm của hắn đã làm xong, hắn không có đựng mấy nguồn tài nguyên đó, chỉ khai thác một số khoáng vật khá quý hiếm. Trong lòng Diệp Trùng vẫn luôn khắc sâu cánh tay gãy của Mục Thương, tài liệu hiện giờ của hắn vô cùng đầy đủ. Trừ loại tài liệu quý hiếm cực độ như là Đa côn thạch, Lam bạc (bạch kim lam) ra, tài liệu quý hiếm khác, hắn đã chuẩn bị gần như xong.

Mấy học viên của căn cứ hiện giờ đã sớm tiếp xúc tới Biển cổ tơ, nhưng tới tận bây giờ, bọn họ vẫn không dám tiến vào chỗ kỳ dị phi thường này. Nhưng đã thú sống gần Biển cổ tơ lại không có may mắn tốt như thế, toàn bộ trở thành vật hy sinh để bọn họ tôi luyện kỹ năng chiến đấu.

Vật to lớn khổng lồ này lại có thể bay. Mỗi thành viên căn cứ đều là biểu tính như thấy quỷ. Mỗi lúc này, A Lý Ước Đức đều bủi môi, biểu tình đó giống như đang nói, thật là một đám nhà quên, chưa từng thấy qua việc đời.

Không biết có phải là do nguyên nhân khẩn trương. Chiến hạm bay lần đầu tiên liền tà tà rớt từ trên không xuống. May mà thân tàu vững chắc, với lại làm tốt biện pháp bảo hộ mới không có tạo thành thương vong cho nhân viên. Bất quá sau đó, bọn họ rất mau liền quen thuộc với việc điều khiển tàu vũ trụ.

Chiến hạm Diệp Trùng đặt tên là Darkness này dùng vật liệu xa xỉ tuyệt đối lại khó tìm được một cái. Chiến hạm này chỉ riêng bán tài liệu, đó đều là một con số trên trời cực kỳ đáng sợ.

Bảy mươi cửa vào, có thể cho quang giáp trong chiến hạm dùng tốc độ nhanh nhất xuất kích. Pháo hạm bố trí uy lực kinh người, tuy kết cấu của chúng không hề là tiên tiến nhất, nhưng do toàn bộ những thứ dùng đều đồng nhất là tài liệu đỉnh cao nhất, vì vậy tính năng vẫn cực kỳ khủng bố. Mà trừ mấy thứ này ra, Diệp Trùng đã làm một cải tiến vô cùng quan trọng, đó chính là tăng thêm khoang xạ kích. Loại khoang xạ kích do nhân viên xạ kích chuyên môn điều khiển này, độ chính xác nhắm bắn của chúng vượt xa nhắm bắn tự động, càng không cần nói vũ khí giống như là thiết bị bắn tia laser.

Mấy khoang xạ kích khá khó điều khiển này đều là chuẩn bị cho mấy xạ thủ. Trong vũ trụ, do hoàn cảnh không phức tạp giống như trong tầng khí quyển, xạ thủ dưới hoàn cảnh thế này, thần niệm có thể bao phủ tới chỗ xa hơn. Mấy xạ thủ này, bình thường nhắm bắn đều là chỗ nhỏ cỡ ngón tay cái, nếu như đối tượng là quang giáp cao hơn mười mét hoặc Xích vĩ thú, trong phạm vi của thần niệm, tuyệt đối là bắn một phát trúng một phát. Vì để phát huy triệt để loại chính xác đáng sợ này của bọn họ, trong nội dung huấn luyện của bọn họ đã bao hàm học tập đối với kết cấu của quang giáp, cùng với phổ cập thường thức đại loại như chỗ yếu hại của dã thú. Thân thể xạ thủ không đủ để chịu đựng gánh nặng to lớn mang lại khi chiến đấu quang giáp, nhưng trên chiến hạm lại không cần đắn đo vấn đề này.

Một suy nghĩ kỳ diệu liền làm cho giá trị của xạ thủ vốn dĩ tác dụng có hạn trong mắt Diệp Trùng lập tức tăng như cuồng phong. Mỗi chiến hạm, điều đáng sợ nhất chính là bị kẻ địch tới gần, nhưng đối với tàu Darkness mà nói, đây sẽ là khu vực hỏa lực mạnh mẽ nhất của bọn họ.

- Xem ra, là lúc xuất phát rồi. Diệp Trùng lăm bắm.

587. Chương 587: Đường Về (1)

Dưới sự chỉ huy của Diệp Trùng, toàn bộ tất cả học viên và xạ thủ đều trật tự trở về căn cứ chờ lệnh. Ngay cả Kim Duy Đông cũng nhận được mệnh lệnh trở về căn cứ, trước đó, hắn đã nhận được chỉ lệnh yêu cầu thu mua lượng lớn các loại vật tư của Diệp Trùng.

Trong căn cứ, nhà kho đã thành kiến trúc chiếm diện tích rộng nhất, trong tất cả nhà kho, vật tư chất cao như núi, nhét chặt kín. Lần này xuất hành, trong thời gian ngắn chỉ e không thể nào trở về căn cứ. Vì để

mang theo nhiều thứ bổ sung hơn, Diệp Trùng mang toàn bộ thức ăn chế thành viên thức ăn. Tuy mùi vị của chúng không hề tốt lắm, nhưng thể tích nhỏ, có thể mang theo nhiều hơn. Với lại, trừ mùi vị ra, nó có thể bổ sung năng lượng và một số chất dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể con người.

Vì đề phòng chuyện bất ngờ, Diệp Trùng đã chế tạo viên thức ăn ước chừng có thể cung cấp cho thành viên của cả chiến hạm sống ba năm. Từng khoang, từng khoang viên thức ăn đóng gói hoàn chỉnh được xếp chỉnh tề. Trừ viên thức ăn ra, các loại vật tư khác chất đầy tất cả các khoang. Ai cũng không biết phía trước là cái gì, chuẩn bị cần đầy đủ, vậy khả năng sống sót cũng càng lớn. Đối với Diệp Trùng mà nói, hẳn trước giờ không ghét công tác chuẩn bị quá phức tạp.

Vì đề phòng năng lượng của tàu Darkness không đủ, hẳn còn mang theo lượng lớn tinh thể năng lượng chất lượng cao nhất, vì cung cấp số tinh thể năng lượng này, ngay cả địa đầu xa như là nhà họ Nghiêm cũng đã hao phí nhân lực, vật lực tương đối mới gom đủ. Tương ứng, Diệp Trùng cũng vì chúng mà đã trả ra một cái giá tương đương. Nhưng chuẩn bị thế này với cái nhìn của Diệp Trùng dường như vẫn chưa đủ, hẳn còn lấy một viên Lệ thạch trên tay làm năng lượng dự bị cho tàu Darkness.

Hắn không thể mang toàn bộ Lệ thạch làm năng lượng để dùng, bởi vì giả dụ bọn họ thật sự có thể tìm được một cửa sổ không gian thông tới thiên hà Hà Việt, vậy vẫn cần Lệ thạch để mở rộng bán kính của nó.

Tất cả học viên đều đã nhận được mệnh lệnh, bọn họ đều biết sẽ có một chuyến đi xa. Điều này làm mấy người trẻ tuổi này ai nấy đều hưng phấn dị thường. Mạo hiểm, đi chỗ chưa từng đi qua là mộng tưởng trong lòng rất nhiều người trẻ tuổi. Nhưng đích đến của chuyến đi xa rốt cuộc là chỗ nào, bọn họ cũng không biết. Đối với mấy xạ thủ đó, càng quen như thường hơn, xạ thủ có thể tới cấp sáu, ai lại chưa từng trải qua thứ đại loại như mạo hiểm chứ?

Mấy người Kim Duy Đông cũng từng thử moi ra chút tin tức từ trong miệng Diệp Trùng, nhưng điều làm bọn họ buồn bực là, chẳng thu được gì.

Bọn họ kỳ thật chỉ lo lắng một việc, giả dụ Diệp Trùng muốn công đánh quốc gia nào, vô luận là nước Đông Vân hiện đang nổi trội hay là Nam Châu đầy đủ sung túc, không ai có thể chống cự. Bọn họ rất rõ ràng sức chiến đấu trên tay Diệp Trùng hiện nay có bao lớn. Dưới tay Diệp Trùng, người của ba nước đều có cả, nhưng người của Tây Hàn ít nhất.

Mặc kệ Diệp Trùng tiến đánh nước nào, đều là điều bọn họ không muốn thấy. Chỉ cần không đánh tổ quốc của bọn họ, còn Diệp Trùng muốn đi đâu, bọn họ đều gơ hai tay tán thành. Cho nên mấy người Kim Duy Đông sợ Diệp Trùng đánh nước Tây Hàn nhất. Với cái nhìn của bọn họ, có sức mạnh khổng lồ thế này, làm sao lại không có dã tâm xưng bá thế giới chứ?

Sau khi tất cả công tác chuẩn bị đều đã hoàn thành, Diệp Trùng cuối cùng ra lệnh xuất phát.

Bọn họ bỏ đi ba căn cứ, trong căn cứ trừ một số máy móc có độ chính xác cao ra, thứ còn lại đều giữ nguyên dạng. Diệp Trùng đi chuyến này, thì cũng không trở lại căn cứ. Mà ba căn cứ đã đóng này, vẫn luôn bị người đến sau coi là kỳ tích của thần. Mấy xạ thủ tới Darkness mạo hiểm, đều cực kỳ kính sợ ba căn cứ hùng vĩ này. Bất cứ sinh vật nào có ý đồ tới gần căn cứ đều sẽ bị giết chết. Lưới hỏa lực dày đặc đó làm người ta sợ hãi, dao động. Ai cũng không ngờ trong mấy căn cứ này lại không có một ai. Diệp Trùng mang một số vật tư còn dư tặng hết cho Mi Ngột. Diệp Trùng từng muốn mời Mi Ngột tham gia lần mạo hiểm này, nhưng Mi Ngột vẫn yển chuyển từ chối.

Mãi tới bốn trăm năm sau, khi mà Darkness cũng không còn là khu vực chỉ có xạ thủ cấp cao mới có thể đáp chân, tấm lụa che mặt thần bí của ba di tích căn cứ này mới được vén lên từng chút một. Nhưng đây lại là một đoạn cổ sự mới, không có quan hệ gì với Diệp Trùng.

Nhưng mệnh lệnh này của Diệp Trùng ra ngoài ý liệu của tất cả học viên. Bọn họ không rõ đại nhân tại sao bỏ đi ba căn cứ này. Căn cứ tốt thế này, bên trong còn có nhiều thứ như thế, với lại bọn họ cũng ở bên trong thời gian dài như vậy, ít nhiều trong lòng có chút không ổn.

Mệnh lệnh của đại nhân không thể vi phạm. Dù sao đại nhân muốn lại xây một căn cứ cũng không phải việc khó khăn gì. Bọn họ chỉ đành an ủi mình như vậy. Nhưng rất nhanh, mọi người đã bắt đầu quen với cuộc sống trên tàu Darkness.

Khi mấy người Kim Duy Đông nhìn thấy phương hướng bay của tàu Darkness là Biển cỏ tơ, lập tức thở phào một hơi. Darkness hiện giờ đã sớm thành thiên hạ của mấy người Diệp Trùng. Đám học viên mỗi ngày ra ngoài săn bắt, kết quả mà điều này trực tiếp dẫn tới chính là, số lượng dã thú của Darkness giảm mạnh. Nhưng bọn chúng lại không dám di trú vào trong, Biển cỏ tơ là một vách chắn thiên nhiên.

Tàu Darkness bay ở tầng thấp, làm bầu trời tối đen của cả Darkness trở nên càng thêm đè nén. Dã thú phía dưới rõ ràng không cách nào hiểu được cái tên khổng lồ này rốt cuộc là gì. Chúng mọp trên đất, run bần bật, sợ hãi vùi đầu vào trong cỏ.

Biển cỏ tơ vẫn rộng lớn như thế, không có bến bờ. Cỏ tơ chậm rãi lay động, dâng lên từng đợt sóng một. Khai thác đối với nắm chất keo của bọn họ không hề tạo thành ảnh hưởng gì đối với Biển cỏ tơ rộng lớn.

- Mở chế độ quang học. Biển cỏ tơ rộng lớn trắng lệt hiện ra trước mặt mọi người.

Trong chiến hạm, vang lên một loạt tiếng kêu kinh ngạc, bọn họ chưa từng thâm nhập Biển cỏ tơ. Cho dù là khai thác nắm chất keo chẳng qua cũng chỉ ở rìa Biển cỏ tơ.

Trong khoảnh khắc tiến vào Biển cỏ tơ, bọn họ liền mất đi liên hệ với căn cứ, Biển cỏ tơ có thể cắt đứt mọi tín hiệu.

Biển cỏ tơ là một mảng đất tĩnh mịch, trừ tờ mảnh màu lam vô bờ vô bến ra, không có bất cứ thứ gì khác. Thời gian một khi kéo dài, cảnh tượng trước mắt đối với bọn họ mà nói thì đã sớm không có sự tân kỳ ban đầu, mà là đơn điệu, khô khan.

Trừ nhân viên phòng điều khiển chính vẫn giữ khấn trương ra, cuộc sống của thuyền viên khác lại khôi phục như thường. Các thiết bị của tàu Darkness vô cùng đầy đủ, mấy thuyền viên có thể tiến hành học tập, huấn luyện giống như bình thường ở bên trong.

Đương nhiên, với phong cách của Diệp Trùng, trong này tự nhiên sẽ không có thiết bị giải trí.

Tàu Darkness vẫn luôn duy trì bay với tốc độ cao, địa hình Biển cỏ tơ rộng rãi, bằng phẳng, không có bất cứ chướng ngại vật nào, điều này vô cùng có lợi để bay, với lại, dọc đường cũng không có dã thú quấy rối. Bay vô cùng thuận lợi, chỉ dùng ba ngày, bọn họ liền bay qua Biển cỏ tơ. Biển cỏ tơ trừ cắt đứt tín hiệu, đối với việc bay của chiến hạm không có bất cứ ảnh hưởng nào. Nhưng đối với dã thú, đặc biệt là dã thú trong Darkness đều là sinh vật có nhận thức, nhanh nhạy, vùng đất có thể ngăn cách tất cả cảm giác này, thường có thể gây nên sự sợ hãi nguyên thủy nhất, sâu nhất trong lòng chúng.

Không có một con dã thú thử xuyên qua Biển cỏ tơ, chính ngay cả con Xích vĩ thú sáu ngón đó cũng nguyện ý mạo hiểm xuyên qua từ kẽ nứt nguy hiểm đó mà không phải đi Biển cỏ tơ.

Khi tin tức bay ra khỏi Biển cỏ tơ truyền vào trong tai của mấy học viên đó, trên tàu lập tức sôi sục. Bọn họ ai nấy nhìn chằm chằm màn hình trong phòng mình, tò mò quan sát hình ảnh trên màn hình.

Trước khi mấy người chủ mẫu Nhuế Băng tới, nơi này chưa từng có dấu chân của con người. Sa Á cũng chưa từng nghe nói chỗ này, cho dù là vị xạ thủ vĩ đại nhất trong lịch sử, nghe nói chỗ sâu nhất của Darkness đã thâm nhập cũng chỉ đạt tới như Ruschel mà thôi, có lẽ cũng chưa từng tới chỗ này. Sa Á nhìn rằng núi liên miên bất tuyệt trên màn hình, tâm thần bay đi tận đâu đâu.

Theo như phương hướng chỉ dẫn của Tang Khảm, Diệp Trùng bay men theo con đường mấy người Nhuế Băng tới.

Trên không trung, một chiến hạm đầu đuôi dài quá mười km đang bay với độ cao cách mặt đất không quá ba ngàn mét, từ mặt đất nhìn lên, chấn động thứ đó mang lại không gì sánh được. Bóng râm từ từ lướt qua mặt đất, dã thú phía dưới tranh nhau bỏ chạy, sợ hãi trốn đi. Ngay cả dã thú cường đại như Dạ tuyết báo cũng hốt hoảng bỏ chạy. Điều này làm mấy học viên đó trần đầy kiêu ngạo.

Tốc độ tàu Darkness không nhanh, khu vực này bọn họ không hề quen thuộc, vì an toàn, Diệp Trùng không chọn phương thức mạo hiểm tiến vào này.

- Đại nhân, chúng ta có phát hiện mới. Giọng nói hưng phấn của thuyền viên truyền vào tai Diệp Trùng.

Diệp Trùng tinh thần phấn chấn, bay liên tục nhiều ngày, không hề phát hiện tình huống đặc biệt gì, hần mau lệ hỏi: “Tình huống gì?”

- Chúng tôi đã tiến hành quét khu vực này, phát hiện trong khu vực này, không có bất cứ kim loại hoặc tinh thể năng lượng nào. Bọn họ đã học được từ kim loại này, biết nó và đá nặng không có gì khác biệt.

Không có kim loại và tinh thể năng lượng? Diệp Trùng không khỏi nhíu mày. Tuy có Biển cỏ tơ ngăn cách, nhưng thật ra khoảng cách hai bên không hề coi là quá xa, thế nào khác biệt lại to lớn như vậy. Loại khác biệt này không hề về mặt số lượng, mà là về mặt bản chất.

Chính ngay lúc Diệp Trùng suy nghĩ, thuyền viên đó tiếp tục bổ sung: “Chúng tôi đã phát hiện dấu vết khai thác trên mặt đất chỗ này.”

- Dấu vết khai thác? Diệp Trùng lập tức mở bừng mắt, đốm sáng bùng lên, suy nghĩ đầu tiên trong đầu hần chính là, nơi này chẳng lẽ còn có người khác?

- Truyền hình ảnh tới đây. Diệp Trùng bình tĩnh ra lệnh.

Ánh mắt Diệp Trùng nhìn dán vào màn hình, trên màn hình, mặt đất ẩn ước có dấu vết từng lật lên, có vài chỗ còn lộ ra từng hố đất một. Diệp Trùng tỉ mỉ phân biệt một hồi, hần liền phủ định khả năng con người khai thác, hần nghĩ không ra bất cứ loại công cụ khai thác nào lại để lại vết tích thế này. Mấy hố này lớn nhỏ, nông sâu khác nhau, với lại có một số chắc đã có thời gian khá.

Rất mau, một cái quang giáp bay ra từ trong tàu Darkness, lấy một số đất đai trong mấy cái hố này trở về. Kết quả trắc định rất nhanh liền đưa tới tay Diệp Trùng, thành phần kim loại trong mấy miếng đất này rõ ràng cao hơn so với hàm lượng chỗ khác. Trong hố ban đầu chắc chôn giấu quặng kim loại trong đó.

Nhưng kết quả hệ thống quét hình trên tàu Darkness hiện giờ thu được lại là, nơi này gần như đã không có bất cứ kim loại gì.

Có lẽ vấn đề này đối với người khác mà nói chỉ là một vấn đề nhỏ không đáng để mắt, bởi vì bọn họ đã không cần bất cứ kim loại nào rồi. Nhưng Diệp Trùng lại nghĩ tới một vấn đề khác. Bởi vì hần biết, đối với loại sinh vật như Dạ tuyết báo và Xích vĩ thú mà nói, kim loại là thứ bắt buộc không thể thiếu. Mà nơi này hiện giờ đã không còn kim loại, vậy cũng có nghĩa là, chúng cần tìm chỗ cư trú mới.

Đây có phải là nguyên nhân Xích vĩ thú xâm nhập?

Diệp Trùng hiện giờ vẫn không dám khẳng định, nhưng hần lại cảm thấy nguyên nhân này rất có khả năng chính là nhân tố cực kỳ quan trọng trong này. Không có kim loại, không có tinh thể năng lượng, đối với sinh vật nơi này mà nói, khu vực này kỳ thật đã thành chỗ không thích hợp sinh tồn, phát triển.

Giả dụ mình là Xích vĩ thú, cũng nhất định sẽ đi tìm chỗ cư trú mới.

Diệp Trùng chỉ nghĩ không thông, Xích vĩ thú làm sao nắm bắt loại kỹ thuật vô cùng phức tạp cửa sổ không gian này. Chúng đối với việc vận dụng cửa sổ không gian vượt xa con người. Nhưng hần hồi tưởng tỉ mỉ lại một lát, lại cảm thấy dường không hề là như thế. Trong ấn tượng của hần, Xích vĩ thú trừ lần đầu tiên tiến vào thiên hà Hà Việt, sử dụng cửa sổ không gian, trong chiến đấu lại chưa từng thấy chúng sử dụng qua.

Lại nhớ tới con Xích vĩ thú tám ngón gặp được trong hang động dưới dấu đó, còn có cửa sổ không gian đó, cũng là lần đó, Diệp Trùng đã thu được không ít Lệ thạch, và lần đầu tiên gặp được loại sinh vật cường đại, máu lạnh Xích vĩ thú này. Mà cửa sổ không gian lần đó, chắc là một cửa sổ không gian thiên nhiên.

Chẳng lẽ thật sự giống như A Lý Ước Đức nói, trong khu vực này, có rất nhiều cửa sổ không gian thiên nhiên?

Suy đoán này của Diệp Trùng làm hần vô cùng phấn chấn, giả dụ thật sự có thể tìm được một cửa sổ không gian thông tới thiên hà Hà Việt, vậy hần có thể đi tìm mấy người Mục Thương lần nữa rồi.

Trên thế giới này, trừ chỉ có mấy người Mục Thương, Nhuế Bằng ra, cũng không còn có ai có thể mang lại cho Diệp Trùng sức hấp dẫn to lớn như vậy.

Tàu Darkness vẫn đang từ từ tiến đều tới trước, bọn họ đã nhìn thấy Dạ tuyết báo, đã nhìn thấy Hoàng kim điểu, đã nhìn thấy nhiều sinh vật cường đại hơn, nhưng lại bất ngờ không nhìn thấy Xích vĩ thú. Rất rõ ràng, hoàn cảnh cư trú của Xích vĩ thú và sinh vật khác có khác biệt hoàn toàn.

Cảm giác phương hướng của Tang Khảm tuyệt tới không ngờ, nghĩ cũng bình thường, chính trong Biển sương đỏ, hắn cũng không lạc mất phương hướng, càng huống chi nơi này hắn đã từng đi qua một lần chứ?

- Khu vực này rất khó tìm thấy nguồn nước. Tang Khảm mang theo vài phần hồi ức nói. Hắn lúc đầu vì tìm thấy nguồn nước có thể uống được ở chỗ này, đã tốn thời gian khá dài, có rất nhiều chỗ cho dù có nước cũng đều là nguồn nước có độc, không thể uống được.

Trong phòng điều khiển chính, Diệp Trùng đứng thẳng trước màn hình, Nhuế Băng vẫn mặc một bộ đồ luyện công trắng như tuyết, yên lặng đứng bên cạnh Diệp Trùng. Gần như tất cả học viên đều rõ tính cách của chủ mẫu, nhã nhặn, trầm tĩnh, rất ít nói chuyện, nhưng bọn họ vẫn cực kỳ tôn kính. Một mặt, nàng là vợ của đại nhân. Bọn họ nghe thấy Tang Khảm gọi Nhuế Băng là sư mẫu liền rất tự nhiên cho rằng Nhuế Băng là vợ của đại nhân. Mà Diệp Trùng đối với xưng hô của bọn họ hoàn toàn không có chút sửa chữa nào, điều này làm cho địa vị của Nhuế Băng trong lòng bọn họ lập tức cố định lại.

Mà sự cường đại của chủ mẫu cũng là một nguyên nhân khác nàng có thể nhận được sự tôn kính của học viên. Thực lực của chủ mẫu rất cuộc thế nào, người biết cực ít. Nhưng thực lực của phần tử hiếu chiến Tang Khảm này rất cuộc là thế nào, muốn biết lại cực kỳ dễ dàng. Mà cho dù là mạnh như Tang Khảm, khi nói tới thực lực của sư mẫu, cũng mặt đầy kính phục.

Ngoài ra, đại nhân mỗi lần gặp phải hành động quan trọng, trước giờ đều chỉ dẫn một mình chủ mẫu, điều này cũng làm cho thực lực của Nhuế Băng ở trong lòng bọn họ trở nên càng thêm cao thâm khó dò.

- Đại nhân, ngài xem! Đột nhiên một thuyền viên chỉ phía trước.

588. Chương 588: Đường Về (2)

Phía trước bắt đầu xuất hiện sương tím nhàn nhàn, Diệp Trùng đối với cái này đã quá quen thuộc rồi.

- Là ổ thân mềm của Xích vĩ thú, chúng tôi đã gặp lần trước, nhưng bên trong chỉ có một vài Xích vĩ thú cấp thấp một ngón và hai ngón, với lại, ổ thân mềm của chúng dường như đã xảy ra vấn đề, đang mau chóng khô kiệt. Nhuế Băng ở bên cạnh Diệp Trùng nhẹ giọng nói. Đây chính là chỗ lần trước nàng và mấy người Tang Khảm gặp phải.

- Chuẩn bị chiến đấu. Diệp Trùng nhẹ giọng ra lệnh, cả chiến hạm lập tức trở nên bận rộn, giống như cỗ máy tinh vi vận chuyển tốc độ cao, chính xác tốc độ cao, đầu vào đây. Nhân viên chiến đấu mau chóng tiến vào các vị trí của mình, học viên xuất kích đợt đầu tiên đã tiến vào quang giáp chiến đấu của bọn họ, đang chờ lệnh trong lối đi, có thể xuất kích bất cứ lúc nào.

Tầm chắn trước pháo hạm từ từ mở ra, lộ ra pháo hạm không lồ đen thùi lùì, ánh sáng do chứa đầy năng lượng ở trong bóng tối càng giống như huỳnh quang lưu động.

Các xạ thủ, học viên tiến vào khoang xạ kích, đã ngồi trước bàn điều khiển chính của bọn họ, mà cường giả giống như là Sa Á, lúc này lại thả ra thần niệm mạnh mẽ của bọn họ, cẩn thận chú ý biến hóa xung quanh. Còn xạ thủ thông thường, lại dưỡng thần, giữ sức, im lặng chờ chiến đấu một lát sau.

Tàu Darkness chậm chạp mà kiên định, xông vào trong sương tím.

Trong mảng sương tím này, hệ thống quét hình không cách nào phát huy tác dụng, giờ chỉ có thể dựa vào thần niệm của xạ thủ. May mà tàu Darkness có xạ thủ siêu cấp đã đạt tới cấp chín như là Sa Á, khu vực thần của nàng bao phủ đã vượt xa mức độ mà xạ thủ bình thường có thể tưởng tượng. Có sự chỉ dẫn của nàng, bọn họ hoàn toàn không cần lo lắng bắn hụt.

Sa Á nhắm mắt, mái tóc dài không gió tự lay, một luồng thần niệm bình hòa mà liên miên không dứt từ từ lan ra xung quanh.

Năm giây sau, Sa Á báo ra số liệu đầu tiên: “Góc năm độ. Phía trước mười một km!”

Thuyền viên bên cạnh mau chóng nhập vào quang não số liệu Sa Á báo ra, chuyển hóa thành tọa độ chiến đấu cụ thể, và mau chóng truyền tới quang não của mỗi nhân viên chiến đấu. Quá trình này chỉ tốn một giây rưỡi.

- Khai hỏa!

An Bĩ Lạc Kỳ ra lệnh một tiếng, vô số chùm sáng lập tức vô tình xé màn sương tím mỏng manh này tan nát.

An Bĩ Lạc Kỳ đã thành quan chỉ huy chân chính. Diệp Trùng đã giao toàn quyền chỉ huy cho hắn, hắn cũng không phụ sự trọng vọng của Diệp Trùng, mỗi lần nhiệm vụ đều hoàn thành cực kỳ xuất sắc. Một lần rồi một lần thắng lợi cũng đã xác định uy vọng của hắn trong các học viên, sự phục tùng của các học viên đối với hắn cũng làm việc chỉ huy của hắn càng thêm thuận lợi.

Một tiếng kêu chói tai đầy lửa giận, vang vọng trong làn sương mỏng.

Chùm sáng to lớn vô cùng của pháo hạm chứa đầy năng lượng có tính hủy diệt, thậm chí để lại một lối đi thẳng tắp trong làn sương mỏng. Sự trống không trong khoảnh khắc đó cũng làm Diệp Trùng nhìn rõ chỗ bị pháo hạm bắn trúng, rành rành chính là ngay trung tâm của ổ thân mềm. Trung tâm ổ thân mềm rất cuộc là cái gì, Diệp Trùng không hề rõ ràng, nhưng con Xích vĩ thú sáu ngón hắn nhìn thấy đầu tiên chính là xuất hiện ở trung tâm của ổ thân mềm.

Sáu mươi bảy hạm pháo hạm cùng bắn, đủ để hủy diệt một hành tinh nhỏ đường kính ba trăm km. Đả kích của lần bắn đồng loạt này đối với ổ thân mềm là có tính hủy diệt.

Vô số Xích vĩ thú tức giận nhao nhao lao bổ về phía chiến hạm. Bởi vì đã có sự ngăn chặn của chất keo trong suốt trích xuất từ nấm chất keo, chúng không hề phát hiện vật to lớn khổng lồ này.

Cầm đầu chính là con Xích vĩ thú sáu ngón đó, nó cặp mắt đỏ kè, cứ như phun lửa. Phần mặt dữ tợn vạn vẹo lại.

Nhưng, Diệp Trùng lần này không hề tấn công, bởi vì hắn biết điều này hoàn toàn không cần thiết.

Quả nhiên, con Xích vĩ thú này lập tức hấp dẫn sự chú ý của xạ thủ trong khoang xạ kích, mà lúc này, con Xích vĩ thú này cách tàu Darkness chỉ có năm km. Khoảng cách này, đã nằm trong phạm vi thần niệm của mấy xạ thủ.

Từng luồng, từng luồng thần niệm, giống như gợn nước lan ra.

Bọn họ đã hoàn thành khóa mục tiêu! Đây chính là chỗ cường đại nhất của xạ thủ.

Xích vĩ thú đã phát giác được thần niệm.

Giác quan của Xích vĩ thú vô cùng nhạy bén. Một điểm này Diệp Trùng đã thể hội sâu sắc. Trong lần truy kích đó, hắn đã phát hiện một điểm này. Có thể phát hiện khoáng vật kim loại trong nham thạch, thậm chí vượt qua rất nhiều máy móc thăm dò chuyên môn.

Thần tình của Xích vĩ thú đã xảy ra biến hóa rõ rệt, dường như là sợ hãi, nhưng Diệp Trùng không hề hiểu thú tình, thú ngữ nhìn không hiểu. Ngược lại một con dã thú khác bên cạnh, Tang Khảm sờ cằm, vẻ mặt tán thán nói: “Nó sợ rồi!” Hiểu biết của Tang tộc đối với dã thú sâu sắc giống như hiểu biết của bọn họ đối với bản thân mình vậy.

Con Xích vĩ thú sáu ngón này có thể không sợ hãi sao?

Trong thần niệm khóa chặt nó, trừ không có cao thủ siêu cấp Sa Á, mà chín xạ thủ cấp bảy trở lên khác, đồng thời ra tay. Bị chín xạ thủ cấp bảy trở lên khóa chặt, cảm giác đó tuyệt đối làm người ta sởn tóc gáy. Trải qua tôi luyện ở Biển cổ tở khoảng thời gian này, thần niệm của mấy xạ thủ này đã có tiến bộ kha khá,

mấy xạ thủ cấp bảy đều đã sắp tiếp cận tới cấp tám rồi, thần niệm của bọn họ, cũng lớn hơn trước nhiều. Mà cảm giác của Xích vĩ thú vốn nhạy bén, cảm giác nguy cơ mạnh mẽ này lập tức bị phóng lớn vô hạn.

Điều đó đủ để đánh động tâm hồn của “thú”!

Xích vĩ thú sáu ngón liền muốn xoay người bỏ chạy, thân hình của nó lập tức chui vào trong đồng tộc theo sát sau lưng nó, nó muốn lợi dụng đồng bạn bên cạnh để quấy nhiễu công kích sắp lũ lượt kéo tới.

Diệp Trùng nhìn thấy Xích vĩ thú xoay người muốn chạy, mặt không cảm xúc. Đối với thứ đại loại như hoàn cảnh sinh tồn của Xích vĩ thú, hắn không hề quan tâm. Từ mặt ý nghĩa nào đó, Diệp Trùng là một người theo chủ nghĩa công lợi từ đầu tới đuôi, hắn chỉ chọn phương thức có lợi với mình. Mấy Xích vĩ thú này, là uy hiếp tiềm tàng, tuy hiện giờ chúng vẫn rất yếu ớt, nhưng một khi chúng tiến vào thiên hà Hà Việt, với thực lực của chúng, rất nhanh liền có thể thu được lượng lớn kim loại và năng lượng, từ đó hoàn thành tiến hóa.

Đây là việc cực kỳ đáng sợ. Cho nên Diệp Trùng không hề có chút nhân từ, chùn tay, ở vấn đề này, Nhuế Bằng cũng vô cùng ủng hộ. Nạn Xích vĩ thú gần như ép con người tới tuyệt cảnh, số người chúng giết chết tới tận bây giờ, đếm cũng đếm không xuể. Điều này không hề liên quan tới thiện ác, nhưng là có lợi ích và thù hận giữa chủng tộc khác nhau. Đối với Tang Khảm, thù hận đối với Xích vĩ thú của hắn ngược lại không hề lớn như thế. Con em Tang tộc rất ít có ai chết dưới đuôi tên của Xích vĩ thú, Xích vĩ thú xung quanh hành tinh Dật Cúc cũng sớm bị dọn sạch sẽ. Con em đi ra từ Tang gia thôn sau này, nhận thức đối với loại sinh vật đáng sợ này, chỉ hạn chế trong tư liệu và bàn luận giữa người đi trước.

Chín chùm sáng, mỗi chùm sáng đều không coi là to lớn, chỉ to cỡ cánh tay, bỗng đồng thời bắn ra. Chùm sáng xuyên qua tầng tầng Xích vĩ thú, cuối cùng hoàn mỹ tập trung tại một điểm, cuộn cuộn chảy ra ngoài. Một tiếng gào thảm thiết đầy rẫy bất cam xé toạc màn sương tím!

Chùm sáng như mưa, đan chéo tán loạn, một tiếng tiếp một tiếng kêu thảm vang lên đây đó, mà mảng sương tím này cũng giống như nhiễm lên một lớp màu máu. Trận hình Xích vĩ thú trôi nổi trên không hỗn loạn cả lên, không ngừng có Xích vĩ thú giống như điều đứt dây, ào ào rơi xuống.

Diệp Trùng vận dụng sáng tạo đối với xạ thủ, vào giờ phút này đã nhận được hồi báo tuyệt nhất. Xích vĩ thú tiến vào phạm vi thần niệm thậm chí ngay cả cơ hội chạy cũng không có, thì đã bị trúng đạn, từ trên không chúi đầu rơi xuống.

Mấy con Xích vĩ thú này quả nhiên phần lớn đều chỉ có một ngón, hai ngón, vô cùng yếu ớt, từ đây Diệp Trùng càng thêm có lòng tin với suy luận đó của mình. Chỗ này, có lẽ thật sự có cửa sổ không gian thông tới thiên hà Hà Việt, Diệp Trùng nghĩ như vậy.

Trận chiến này tới giờ đã mất đi sự thấp thỏm, trước mặt vũ lực cường đại của tàu Darkness, tộc quần Xích vĩ thú này trong thoáng chốc bị giết sạch sành sanh. Tiết tấu trong suốt quá trình chiến đấu đều nắm chắc khít khao trong tay mấy người Diệp Trùng, Xích vĩ thú thậm chí không hình thành bất cứ phản kích có uy hiếp nào.

Quang giáp trên tàu Darkness không có ra trận, chỉ dựa vào xạ thủ và pháo hạm thì đã có thể đạt được hiệu quả này, kết quả thế này, ngay cả loại người yêu cầu rất cao như Diệp Trùng cũng không thể chê trách.

Chiến đấu kết thúc vô cùng nhanh, mà lúc này, sương tím vẫn luôn bao phủ khu vực này cũng bắt đầu từ từ nhạt đi. Nó giống như có sự sống vậy, nhạt đi không chút báo trước, trong khoảng thời gian rất ngắn hoàn toàn biến mất, giống như đuổi theo bước chân của mấy con Xích vĩ thú đã chết vậy.

Cảnh tượng hiện ra trước mặt mọi người tàu Darkness có thể nói là một mảng tang hoang. Khắp nơi trên mặt đất là xác Xích vĩ thú, máu của chúng vẫn chưa đông lại, không ngừng chảy về mảnh đất mà chúng đã không biết sống mấy trăm năm này.

Trừ xác Xích vĩ thú, còn có rất nhiều thân mềm. Quả nhiên giống như Nhuế Bằng đã nói, mấy thân mềm này đã bắt đầu khô kiệt, nước của chúng đang từ từ mất đi, từ điểm này thì có thể nhìn ra, tình trạng sống của chúng cực kỳ tệ hại.

Đối với trận đại thắng này, Diệp Trùng không hề có hưng phấn quá lớn. Số lượng mấy con Xích vĩ thú này không hề nhiều, với lại đều là những con Xích vĩ thú thực lực yếu ớt, vẫn chưa trưởng thành. Còn Xích vĩ

thú vẫn còn may mắn sống sót ở thiên hà Hà Việt hiện nay thì sao? Chúng không chỉ đánh chiếm lượng lớn các hành tinh mà còn thu được vô cùng vô tận kim loại và năng lượng, có bao nhiêu con Xích vĩ thú đã tiến hóa? Chính người bình tĩnh, trầm ổn như Diệp Trùng, vừa nghĩ tới vấn đề này cũng không khỏi đau đầu vô cùng, hẳn rất rõ sự cường đại của Xích vĩ thú. Cùng là sáu ngón, con Xích vĩ thú này so với con hẳn đuổi theo lần trước đó, thực lực cách biệt khá nhiều.

Trong khu vực này, trừ Xích vĩ thú, bọn họ vẫn chưa phát hiện sinh vật khác. Với lại, so với cây cối um tùm, sản vật phong phú của khu núi non, khu vực này đơn giản có thể nói là vùng đất hoang vu, cằn cỗi.

Địa thế khu vực này bằng phẳng, rất thích hợp cho chim ruồi tiến hành thăm dò.

Năm mươi con chim ruồi được thả ra. Chúng sẽ tiến hành thăm dò về các phương hướng, không ngừng truyền hình ảnh tới tàu Darkness. Mà tàu Darkness lại đang từ từ tiến tới chỗ mà mấy người Nhuế Băng tới đầu tiên.

- Chính là chỗ này. Cảm giác phương hướng của Tang Khảm vẫn chính xác như vậy, mà mọi người đối với điểm này cũng đã sớm không còn kinh ngạc nữa, điều này làm người ăn không ngồi rồi là hẳn hơi cảm thấy hụt hẫng. Khu vực này nhìn không ra bất cứ chỗ khác lạ nào, so với khu vực Xích vĩ thú tập trung sinh sống càng hoang vu hơn.

Tất cả chim ruồi đều đã thả ra. Nhưng tới tận bây giờ, không hề có phát hiện gì.

Tàu Darkness cũng không hề dừng ở chỗ cũ, mà bay đều tới trước. Vì mở rộng phạm vi thăm dò, Diệp Trùng đã phái ra mười ba tiểu tổ, thăm dò phía trước theo hình quạt.

Mãi tới ngày thứ mười, hình dạng mặt đất lại bắt đầu có biến hóa mới. Địa hình bằng phẳng bắt đầu xuất hiện nhấp nhô, từ từ có rặng núi nổi lên. Nhưng có một điểm, không giống với khu vực núi non mà mấy người Diệp Trùng đã đi qua. Đó chính là nơi này mặc kệ là bình nguyên cũng được, núi non cũng vậy, không có ngoại lệ, cọng cỏ cũng không mọc, không có bất cứ dấu vết sự sống nào.

Bọn họ đã phát hiện lượng lớn da chết đã khô quắt ở chỗ này, đây là lớp vỏ thân mềm để lại sau khi hoàn toàn mất hết nước. Điều này đủ để chứng minh, lúc trước, phụ cận chỗ này có sự tồn tại của Xích vĩ thú. Chỗ giống thế này, bọn họ còn phát hiện mấy chỗ, nhưng lại không nhìn thấy một con Xích vĩ thú nào, với lại, cũng không phát hiện một bộ xương Xích vĩ thú nào.

Chẳng lẽ đây chính là chỗ mấy con Xích vĩ thú xâm nhập thiên hà Hà Việt đó sinh sống trước đây sao?

Điều này dường như là suy đoán tự nhiên nhất, bởi vì từ kết quả bọn họ thăm dò mà xét, trừ tộc quần Xích vĩ thú mà bọn họ đã tiêu diệt đó, bọn họ không còn phát hiện thêm Xích vĩ thú khác.

Mà vấn đề cửa sổ không gian Diệp Trùng quan tâm nhất cũng vẫn không có chút tiến triển nào. Đối với điều này, A Lý Ước Đức cũng đưa ra rất nhiều giải thích. Cửa sổ không gian thiên nhiên có tính chu kỳ nhất định, chúng khi chịu kích thích từ bên ngoài, thường sẽ biến mất một khoảng thời gian. Nhưng chỉ cần hoàn cảnh xung quanh cửa sổ không gian thiên nhiên không bị phá hoại, vậy thì chúng sau khi trải qua một khoảng thời gian, sẽ lại xuất hiện lần nữa.

Hoàn cảnh trở nên càng lúc càng phức tạp, không, chính xác mà nói, phải là trở nên càng lúc càng vỡ nát. Rặng núi bắt đầu biến mất, mà thay vào đó là từng đồng, từng đồng gò nhỏ do đá vụn, đá sỏi chất thành. Chúng cực kỳ lỏng lẻo, động tĩnh hơi lớn chút liền rào rào trôi xuống dưới.

- Xin nhân viên lái chú ý, xin nhân viên lái chú ý, không gian phía trước không ổn định, tồn tại nguy hiểm! Tiếng cảnh báo bỗng vang lên, dọa mọi người nhảy dựng lên, mấy người Diệp Trùng, A Lý Ước Đức lại đồng loạt phấn chấn tinh thần.

Không gian học, vẫn luôn lấy thần bí và thâm ảo mà nổi tiếng, một điểm này, từ bức tranh trước mắt liền có thể nhìn ra.

Một mảng tịch mịch, trừ tiếng nứt toác nhỏ xíu chốc chốc vang lên.

Tất cả thuyền viên đều đã nhìn thấy một màn cực kỳ nguy dị, một khối nham thạch to chừng năm sáu mét khối, đột nhiên bắt đầu nứt toác từng chút một, vết nứt nhỏ xíu ngoằn ngoèo lan ra, trong thoáng chốc, vết

nứt nhỏ giống như lưới nhện đã giăng đầy cả khối nham thạch. Mà trong cả quá trình này, bọn họ không nhìn thấy bất cứ tình huống khác lạ nào khác.

Bùm! Một tiếng nổ nhỏ, khối nham thạch này liền giống như pha lê, vỡ tan tành, hóa thành vô số khối vụn cỡ đầu ngón tay.

Tất cả thuyền viên sắc mặt đều biến đổi, trên tàu Darkness to lớn lại im lặng như tờ, yên lặng tới mức ngay cả cây kim rơi trên đất cũng có thể nghe thấy.

A Lý Ước Đức thần tình rất kỳ quái, không biết là vui mừng hay là sợ hãi, miệng lẩm bẩm: “Vết nứt không gian... Trên đời này thật sự có vết nứt không gian...”

589. Chương 589: Đường Về (3)

- Không! A Lý Ước Đức bỗng giật mình tỉnh lại, giống như bị gì đó làm hoảng sợ lớn giọng quát nói: “Mau dừng lại! Mau dừng lại!” Trên mặt không có chút máu, trắng bệch ra.

- Dừng! Diệp Trùng quyết đoán kịp thời, lập tức ra lệnh, tàu Darkness từ từ dừng lại. Diệp Trùng nhìn chằm chằm A Lý Ước Đức: “Có vấn đề gì?”

A Lý Ước Đức sợ hãi run rẩy nói: “Chỗ này là vết nứt không gian... không... là có vết nứt không gian... nó không ổn định...” Lão lấp ba lấp bắp nói, không biết có phải là nguyên nhân quá khẩn trương, lời lão nói hàm hồ không rõ.

Diệp Trùng nhíu mày: “Nói rõ ràng chút.”

A Lý Ước Đức hít một hơi thật sâu, mới khôi phục đôi chút bình tĩnh: “Vết nứt không gian của chỗ này, chúng là rối loạn của không gian không có trật tự trong khu vực nhỏ, vết nứt không gian sẽ chậm rãi di động. Tất cả vật thể trong vết nứt không gian đều bị phân tách thành vô số khối nhỏ vụn. Lực lượng của không gian cần bản không phải thứ thân thể có thể kháng cự. Với lại, chúng là thứ mất thường không sao nhìn thấy được. Khu vực này cực kỳ nguy hiểm, cộng thêm chiến hạm của chúng ta tiến vào khu vực vết nứt không gian tồn tại, vậy thì tất cả vật thể trên chiến hạm, bao gồm chúng ta, đều sẽ bị phân tách thành vô số phần nhỏ.” Nói xong lão chỉ màn hình: “Chính là giống khối nham thạch đó!”

A Lý Ước Đức ngừng một lát, mau chóng nói: “Vết nứt không gian là do không gian không ổn định tạo thành. Tội tận trước mắt, nguyên nhân cụ thể nó hình thành vẫn chưa có cách nói chính xác. Nhưng tính nguy hại của nó lại không cần phải nghi ngờ. Nó có thể nghiền nát tất cả vật chất trên thế giới này, vô luận chúng cứng rắn tới đâu. Bất quá, số lượng vết nứt không gian đã phát hiện hiện giờ cực ít, chỉ phân bố ở vài khu vực không gian không ổn định. Nghiên cứu của con người đối với nó vẫn quá ít. Ta biết cũng không nhiều.”

Diệp Trùng vẻ mặt trấn định. Sự trấn định tự nhiên của hắn cũng làm sự bất an trong lòng những thuyền viên trước giờ tin phục hắn này giảm mạnh, ổn định lại. Bọn họ tin tưởng, đại nhân nhất định sẽ có biện pháp.

- Ông có kiến nghị gì? Diệp Trùng hỏi A Lý Ước Đức, lão là chuyên gia phương diện này, Diệp Trùng tin lão nhất định có phương pháp.

- Thiết bị thăm dò vết nứt không gian, chúng ta không có, chúng ta chỉ có thể chế tạo từ đầu hệ thống quét hình. Lập tức! Ta cần một cao thủ tinh thông cơ giới giúp đỡ. A Lý Ước Đức không từ chối, giờ không phải là lúc khách sáo, một khi bị vết nứt không gian dây dưa, vậy mọi thứ đều tiêu tùng.

- Được! Ta tới giúp lão. Diệp Trùng cũng không do dự, hắn là người có trình độ chế tạo cơ giới cao nhất trên cả chiến hạm.

Chính ngay lúc hai người chuẩn bị này chuẩn bị lập tức bắt đầu, Sa Á vẫn luôn trầm mặc không nói bỗng mở miệng: “Có lẽ tôi có thể thử.”

Ánh mắt mọi người trong nhất thời toàn bộ đều tập trung trên người nàng, nàng vẫn là biểu tình vạn năm không đổi đó, chỉ là giọng khàn khàn không còn khàn khàn như trước: “Tôi có thể cảm giác được chúng.”

A Lý Ước Đức đầu tiên ngó ra, lập tức mừng rỡ: “Đúng đúng đúng, ta tại sao lại quên cô chứ! Cô có thể cảm giác được kết cấu của cửa sổ không gian. Mấy vết nứt không gian này nhất định không có vấn đề.”

Xì xì nhẹ một tiếng, một màn hình bóng cái tối sầm. Lập tức có thuyền viên báo cáo: “Chim ruồi số 311 gặp phải công kích, bị diệt.” Mà trên mấy cái màn hình khác, có thể nhìn rõ toàn bộ quá trình con chim ruồi này bị diệt. Nó là trên đường sắp trở về chiến hạm, thoáng cái bị phân giải. Cảnh tượng đó làm phía sau cần cổ mỗi người trên chiến hạm đều phát lạnh!

Mắt mở trừng trừng nhìn một con chim ruồi ở trên không, im hơi lặng tiếng, trong thời gian không tới một giây, đột nhiên hóa thành vô số mảnh vụn, vỡ nát rơi tán loạn. Quá trình này, bọn họ không nhìn thấy bất cứ thứ gì tiếp xúc với con chim ruồi này, cứ khi không bị xé vụn như vậy. Thứ bọn họ không sao lý giải được này có hiệu quả chấn động cực kỳ dữ dội.

- Hướng ba mươi độ! Sa Á bỗng cất cao giọng.

Phòng điều khiển chính khôi phục lại từ trong tịch mịch lập tức loạn cào cào. Thuyền viên như vừa tỉnh mộng quýnh quáng điều khiển chiến hạm xoay sang phải.

Diệp Trùng lắc đầu trong lòng, mấy học viên này tới cùng là kinh nghiệm không đủ, còn cần phải mài dũa. Nhưng từ bề ngoài mà xét, biểu tình của hắn trước sau không có biến hóa gì. Hắn biết rõ, vào lúc này, là người đứng đầu nhất định phải trấn định, như vậy mới có thể bảo đảm sự ổn định tâm tình của mấy binh sĩ với mức độ lớn nhất.

Quả nhiên, cách làm của Diệp Trùng rất nhau liền tạo nên hiệu quả rõ rệt. Học viên từ từ hoàn hồn lại từ trong hoảng loạn lúc đầu, bọn họ cẩn thận mà dè dặt nghe theo chỉ huy từ Sa Á. Tàu Darkness dùng tốc độ nhanh nhất từ từ tiến tới trước.

Trong phòng điều khiển chính mau chóng yên tĩnh lại, chỉ còn lại giọng nói chốc chốc vang lên của Sa Á. Trừ mấy thuyền viên điều khiển chiến hạm, thuyền viên khác đều không tự chủ mà ngừng hô hấp, khẩn trương nhìn chằm chằm màn hình.

Thuật ngữ của Sa Á chính xác phi thường, năng cũng đã thông qua tất cả bài học mà mỗi học viên cần học tập. Lại thêm vào phán đoán chính xác đối với chiều dài, góc độ, trên đường, tàu Darkness không hề gặp phải phiền phức.

Nhưng mấy thuyền viên lại không ai vì vậy mà có chút thả lỏng, ngược lại, bọn họ ai nấy như gặp đại địch. Bọn họ đã nhìn thấy rất nhiều nam thạch lớn nhỏ khác nhau đột nhiên hóa thành bụi bặm trước mắt bọn họ. Chim ruồi được thả ra có thể thành công trở về chỉ có ba con, còn lại, đều đã thành một đồng mảnh vụn.

Nhìn Sa Á đang cố hết sức cảm nhận thần niệm một cái, Diệp Trùng hỏi A Lý Ước Đức: “Trước mặt sẽ có nguy hiểm không?”

A Lý Ước Đức cười khổ nói: “Ta cũng không biết. Vết nứt không gian hiện giờ được phát hiện cực kỳ ít, với lại quá nguy hiểm. Có thể ở chỗ đó tiến hành nghiên cứu toàn bộ đều là một số tổ chức nghiên cứu khoa học có thực lực rất mạnh. Giống như ta đây, đi tới đó hoàn toàn là một con đường chết. Tới tận bây giờ, ta vẫn chưa từng nghe có thành quả nghiên cứu ở phương diện này xuất hiện. Cúng ta quá xa lạ với nó.”

Diệp Trùng im lặng, nghĩ một lát, hắn bỗng nghĩ tới một vấn đề: “Ở khu vực này có khả năng hình thành cửa sổ không gian hay không?”

A Lý Ước Đức gật đầu: “Chỗ có vết nứt không gian, là nơi khá dễ sinh ra cửa sổ không gian. Chỉ cần có sự kích thích của lượng lớn năng lượng...”

Nghe tới chỗ này, Diệp Trùng và A Lý Ước Đức bỗng nhìn nhau.

A Lý Ước Đức thoáng cái trở nên hưng phấn: “Cửa sổ không gian, đúng, chính là cửa sổ không gian. Nơi này nhất định có cửa sổ không gian thông tới nơi khác! Nói không chừng, Xích vĩ thú chính là từ chỗ này thông tới thiên hà Hà Việt. Điều này rất có khả năng!”

Nghe thấy có khả năng trở về thiên hà Hà Việt, ngay cả trong mắt Nhuế Băng ở bên cạnh Diệp Trùng cũng không khỏi lộ ra vài phần vui vẻ.

- Chúng ta cần sống sót trước đã. Sự bình tĩnh của Diệp Trùng làm đầu óc đang trong lúc hưng phấn của A Lý Ước Đức tỉnh táo lại vài phần. A Lý Ước Đức suy nghĩ một lát, mới ngẩng đầu lên: “Bây giờ chỉ có thể dựa vào Sa Á. Khu vực vết nứt không gian thông thường sẽ không quá lớn, nó thật ra là một khu vực không gian không ổn định. Một khi kích cỡ vượt quá giá trị tới hạn nào đó, không gian sẽ xảy ra sụp đổ. Nhưng dựa vào tốc độ hiện giờ mà xét, có lẽ vẫn cần mấy ngày.

Ánh mắt mọi người đều tụ tập trên người Sa Á đang nhắm mắt, vẻ mặt bình tĩnh.

Đã bay hai ngày, tới tận bây giờ, trừ có một lần mạn hông chiến hạm không cẩn thận bị vết nứt không gian cọ trúng ra, thứ khác đều vô cùng thuận lợi. Mà bộ phận bị quẹt trúng đó, trên vỏ giáp dày cộm đã để lại một cái hố sâu chừng nửa mét, đáy hố để lại vô số ngấn vụn lổm đổm. Cảnh tượng lúc đó làm mỗi người đều quẹt mồ hôi, nhưng rất mau, bộ phận bị quẹt trúng đã được sửa chữa xong.

Tốc độ tiến tới chậm rãi như vậy, chính Diệp Trùng cũng chưa từng trải qua. Nhưng hắn không có biện pháp, dù sao hắn không phải vạn năng. Việc chuyên nghiệp, thì để chuyên gia đi làm. Đây là quan niệm Diệp Trùng đã hình thành rất sớm từ lúc trước.

- Đại nhân, mau xem. Giọng nói kích động của một thuyền viên đánh tan sự tịch mịch của phòng điều khiển chính.

Diệp Trùng bỗng ngẩng đầu.

Trên màn hình, một cửa sổ không gian màu đen trôi nổi vật vờ trên không.

- Cửa sổ không gian! Trong giọng nói của A Lý Ước Đức đầy sự vui mừng. Lão rõ ràng có chút ăn nói lung tung: “Thật sự là cửa sổ không gian, ồ, trời của ta a...”

Cửa sổ không gian này đường kính ước khoảng mười lăm mét, vòng tròn đen thui yên lặng trôi nổi, giống y chang khu vực tịch mịch này, không có bất cứ âm thanh nào.

- Đó là cái gì? Nhuế Băng ở bên cạnh bỗng mở miệng, chỉ chỗ không xa cửa sổ không gian.

Diệp Trùng nhìn theo hướng ngón tay Nhuế Băng, cặp mắt bỗng bừng sáng, thò tay phải ra: “Dừng!”

Thuyền viên nhận được mệnh lệnh lập tức làm chiến hạm dừng lại. Ngược mặt lên, Diệp Trùng vô ý thức đi về phía màn hình, cặp mắt nhìn chột màn hình.

- Chỗ này. Phóng lớn.

Hình ảnh góc dưới bên trái màn hình bị phóng lớn mau chóng, trở nên rõ ràng trong mắt mọi người.

- Đây là cái gì? Tang Khảm xem xét tường tận: “Ừa, hình như là một người bùn.”

Từ ngoại hình, ẩn ước có thể phân biệt ra đường nét con người, giống như một người bùn do đất tạo thành. Người bùn này lớn phi thường, tuy là nửa ngồi, nếu như đứng dậy, chỉ e cao như quang giáp bình thường.

Đây là thứ duy nhất có hơi thở con người mà mấy người Diệp Trùng nhìn thấy ở chỗ này. Nó là thiên nhiên hay là do con người làm ra? Nếu là con người làm, vậy là người nào. Ở chỗ này nặn một người bùn? Hắn tại sao lại nặn một người bùn như vậy chứ?

Người bùn đột nhiên xuất hiện, lại thêm vào cửa sổ không gian ở không xa. Thoáng cái, sự việc phảng phất trở nên nguy dị. Người bùn đang ngồi này, thoáng chốc cũng tràn đầy hơi thở thần bí.

- Sa Á, gần cửa sổ không gian đó có nguy hiểm hay không? Diệp Trùng đột nhiên quay đầu lại hỏi.

- Rất nguy hiểm! Thần tình Sa Á rất ngưng trọng: “Xung quanh cửa sổ không gian này, có rất nhiều vết nứt không gian, với lại, tốc độ di động của chúng so với chỗ khác nhanh hơn nhiều.”

- Làm sao mới có thể tới gần cửa sổ không gian đó? Diệp Trùng nhìn thẳng Sa Á.

Sa Á không tránh ánh mắt của Diệp Trùng, nhìn nhau một lát, nàng nhắm mắt lại lần nữa.

Thêm khoảng mười ba giây, nàng mở bừng mắt, lãnh đạm nói: “Có một kẻ hở. Không lớn. Nếu như muốn tiến vào, chúng ta chỉ có thể đi bộ.”

- Ủ, đi. Diệp Trùng không do dự.

Sa Á đi ở trước nhất. Nhuế Bằng theo sát sau lưng Diệp Trùng. Bọn họ đáp xuống nhờ tàu vận chuyển cỡ nhỏ trước, nhưng chính là quá trình đáp xuống này, cũng rất quanh co, quá trình vốn dĩ chỉ cần một phút, bọn họ tốn trọn mười lăm phút. Tuy xung quanh vừa nhìn là thấy hết, trông rất bình lặng, thật ra nguy cơ khắp nơi, ba người không dám có chút sơ sót.

Sau khi đáp xuống, Sa Á liền dẫn hai người, từ từ tiến tới. Nàng nhắm mắt lại, cẩn thận khống chế thần niệm trong phạm vi nhỏ. Chân giống như mọc mắt vậy, mau chóng tiến tới trước, hai người Diệp Trùng, Nhuế Bằng theo sát phía sau, một bước không rời. Chỉ thấy bọn họ bỗng rẽ trái, bỗng ngoặt phải, thậm chí có lúc còn lùi lại. Huấn luyện thân thể của Sa Á có thành tích tuyệt vời, tốc độ đi bộ của nàng lúc này tuy so với Diệp Trùng, Nhuế Bằng còn thua rất xa, nhưng so với nàng lúc trước, lại nhanh hơn nhiều.

Chỉ tốn mười phút, ba người an toàn tới trước mặt người bùn to lớn này.

Sa Á không hiểu Diệp Trùng tại sao cảm thấy hứng thú đối với người bùn này như vậy, thậm chí không tiếc mạo hiểm tìm tới, điều này quá không phù hợp với tác phong nhất quán của hắn. Nhuế Bằng không nói gì, chỉ ở bên cạnh, yên tĩnh nhìn Diệp Trùng.

Diệp Trùng đi tới trước mặt người bùn. Ở chỗ này, so với trên màn hình nhìn càng rõ ràng hơn. Đây nhất định là con người chế tạo, Diệp Trùng hiện giờ càng thêm khẳng định một điểm này.

Bùn đất trên bề mặt người bùn vô cùng phẳng xốp, Diệp Trùng nhẹ nhàng đặt một cái, liền rào rào rơi xuống một mảng lớn.

Màu đen lộ ra phía dưới bùn đất làm đồng tử Diệp Trùng bỗng co lại, giờ phút này, người vốn dĩ bình tĩnh như hắn, trái tim lại nhảy mạnh lên. Không chút do dự, hắn lập tức ra tay, bắt đầu phủ đi bùn đất trên bề mặt người bùn từng chút một.

Bùn đất dày vô cùng, ước khoảng năm mươi cm, toàn bộ đều là bụi nhẹ cực kỳ nhỏ xíu. Rất khó tưởng tượng, bùn đất dày thế này, cần bao nhiêu năm mới có thể chất thành?

Chú ý thấy động tác của Diệp Trùng, Nhuế Bằng và Sa Á cũng lập tức tiến tới giúp đỡ.

Năm phút sau, toàn bộ tất cả bụi đất đều sạch boong. Ba người đầu tóc đầy bụi, nhưng không ai quan tâm điều này, ánh mắt của bọn họ, nhìn chằm chằm vật to lớn khổng lồ trước mắt này.

Một cái quang giáp đen thui, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, rất nhiều linh kiện của nó vẫn sáng bóng như mới. Nhưng điều làm Diệp Trùng chú ý ngay từ cái nhìn đầu tiên lại là vết thương giằng dầy khắp nơi trên thân cái quang giáp này. Có thể tưởng tượng, nó nhất định đã trải qua một trận chiến cực kỳ kịch liệt.

Vị trí bu lông lái của quang giáp, có một cái lỗ lớn. Chắc là hình thành sau khi bị vật sắc đâm xuyên qua. Vị trí này bị thương, không còn nghi ngờ gì, là cực kỳ trí mạng. Sư sĩ bên trong hoàn toàn không có khả năng sống sót. Đây cũng là vết thương nghiêm trọng nhất mà cả cái quang giáp này phải chịu.

Bề mặt quang giáp nổi lên ánh sáng kim loại đen thẫm. Loại chất cảm và màu sắc kim loại đặc biệt này, Diệp Trùng vô cùng quen thuộc. Mà ký hiệu hình lá trên bề mặt quang giáp đó, thật là chói mắt. Vì vậy, tuy loại hình cái quang giáp này Diệp Trùng chưa từng thấy qua, nhưng điều này không hề ảnh hưởng hắn có thể mau chóng đưa ra phán đoán chính xác.

Quang giáp nhà họ Diệp, đây là một cái quang giáp vô cùng điển hình, vô cùng cao cấp của nhà họ Diệp!

590. Chương 590: Đường Về (4)

Cái quang giáp này về cơ bản được bảo tồn hoàn hảo, trừ một số vết thương ra, chỗ khác đều hoàn hảo không bị hư hại, không hề vì nguyên nhân thời gian mà lão hóa. Trong quang giáp của ba đại thế gia, Diệp Trùng quen thuộc với quang giáp của nhà họ Diệp nhất. Hắn đã từng điều khiển rất nhiều quang giáp của nhà họ Diệp, trừ quang giáp của Diệp Nhân ra, quang giáp cấp bậc quy tắc như là Nguyệt Phục Vương, hắn đều từng điều khiển. Loại quen thuộc này, rất nhiều con cháu nhà họ Diệp cũng không sánh bằng.

Nhưng kiểu dáng của cái quang giáp này hẳn lại chưa từng gặp qua. Với ánh mắt của Diệp Trùng, tự nhiên có thể nhìn ra chỗ không bình thường của cái quang giáp này. Chỉ từ tầng tầng bụi đất tích tụ trên mặt cái quang giáp này thì có thể nhìn ra, cái quang giáp này đã ở chỗ này trong thời gian khá dài. Cứ vậy mà tính ra, cái quang giáp này cực có khả năng là quang giáp kiểu cũ rất nhiều năm trước của nhà họ Diệp, như vậy hẳn không biết cũng rất bình thường.

Buồng lái do hư hỏng nghiêm trọng, tiến vào cực kỳ dễ dàng. Đương nhiên, điều này cũng giới hạn trong cái cần cầu sức người là Diệp Trùng này thì mới có thể dưới trạng thái tay không, nhẹ nhàng nhấc nắp ngoài buồng lái bị hư hỏng nghiêm trọng lên.

Diệp Trùng và Nhuế Băng chui vào trong, Sa Á lại thủ ở bên ngoài, trong buồng lái chứa hai người đã chật cứng rồi.

Bố cục trong buồng lái cái quang giáp này và bố cục lưu hành hiện giờ có sự khác biệt vô cùng lớn, điều này cũng đã từ khía cạnh mà chứng minh tuổi đời của cái quang giáp này. Trong ghế ngồi trong buồng lái, có một đồng xương khô, chắc là xác của người điều khiển cái quang giáp này. Diệp Trùng và Nhuế Băng cẩn thận tránh đồng xương này, nhưng Diệp Trùng vẫn chú ý thấy, trong đồng xương này, xương gãy cực kỳ nhiều. Vị sư sĩ này trước khi chết, chắc là đã bị thương cực nặng.

Ánh mắt Diệp Trùng cuối cùng rơi trên bàn điều khiển chính được giữ vẫn coi như là hoàn hảo. Thông thường mà nói, con chip bên trong bàn điều khiển chính sẽ tự động lưu trữ tất cả tin tức của quang giáp, trong đó cũng bao hàm ghi chép hình nổi. Cho nên, chỉ cần có thể lấy con chip bên trong, vậy thì nhất định biết lai lịch của cái quang giáp này.

Quang giáp của ba thế gia lớn, đều có phương thức bảo mật đặc biệt của bọn họ, chỉ có người có dòng máu của nhà họ Diệp mới có thể khởi động, một điểm này, hẳn đã thử qua trên Nguyệt Phục Vương. Tuy hẳn không biết mình tại sao có dòng huyết thống của nhà họ Diệp, nhưng từ trải nghiệm của Diệp La mà xét, đây dường như là sự thật.

Diệp Trùng lần này làm cũng là xe nhẹ đường quen, rút ra truy thủ, nhẹ nhàng rạch đầu ngón tay, giọt máu rơi trên bàn điều khiển chính. Nhuế Băng ở bên cạnh không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Diệp Trùng mang theo vài phần đau lòng.

- Xác minh thân phận thông qua. Phù hợp yêu cầu. Tiếng điện tử đột nhiên vang lên ở vùng đất tịch mịch này, có vài phần dọa người.

Diệp Trùng cũng hết hồn, hẳn không hề cảm thấy có kinh ngạc gì với việc xác minh thông qua thành công, mà lại có chút kinh ngạc đối với tầm năng lượng của cái quang giáp này. Lâu như vậy, cái quang giáp này lại vẫn còn năng lượng! Lúc nào, kỹ thuật của tầm năng lượng lợi hại thế này? Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng hẳn đề nén sự kinh ngạc trong lòng, bắt đầu lật nội dung trong con chip.

Xì nhẹ một tiếng, màn hình bỗng sáng lên.

- Thương, chuẩn bị chiến đấu! Câu nói đầu tiên vọt ra từ trong màn hình là điều Diệp Trùng vụn vụn lần không ngờ tới. Hẳn ngờ ra, Thương, hẳn không biết Thương này có phải là người bạn Thương của hắn không. Có lẽ là cùng tên thôi, Diệp Trùng ngẫm nghĩ như vậy. Giọng nói người đàn ông này nghe ra có mang theo vài phần dè dặt.

Diệp Trùng tiếp tục nhìn xuống dưới.

- Woa, đây là quái vật gì, xấu quá!

Câu nói này giống như một tia sét đánh trúng Diệp Trùng, thân thể hắn cứng đờ, ngây ngốc nhìn màn hình.

Thương! Đây tuyệt đối là giọng nói của Thương! Diệp Trùng tin tai mình tuyệt không nghe sai, nhưng, làm sao lại có quan hệ với Thương chứ? Bỗng nhiên, hắn nhớ tới lai lịch thần bí của Mục Thương, còn có kho ký ức mất đi của nó, tới giờ vẫn không làm rõ. Theo cách nói của Thương, Mục là hình thành sau này, mà trước khi Mục hình thành, người chủ thật sự của cái quang giáp đó chính là Thương.

Chẳng lẽ... lần này có thể biết lai lịch của Thương, trái tim Diệp Trùng bỗng đập lên điên cuồng.

- Ha ha! Giọng nói của người đàn ông đó đầy cỏi mở: “Thương, quy củ cũ, ta tiên phong, người áp trận! Việc khổ lao ta đều làm rồi, cái tên Thương người phải chiều cổ tốt bà xã và con ta đó.”

- Thật lắm chuyện! Tiểu Lạc Lạc, người không thể chinh tề chút sao? Trong giọng nói của Thương mang theo vài phần lười biếng và càn rỡ.

- Bà xã, cứ xem ông xã làm sao lấy cái mạng nhỏ của con quái vật này? Con trai, không được đá trong lòng mẹ con đó. Giọng nói người đàn ông đó đầy hào tình.

Trên màn hình, truyền tới giọng cười nhẹ của một người phụ nữ.

Thương lười biếng nói: “Đàn ông, không dễ dàng a!”

Trên màn hình bỗng xuất hiện một con quái vật, Xích vĩ thú! Ánh mắt Diệp Trùng bỗng chăm chú, hần ần nút dừng, hình ảnh trên màn hình lập tức dừng lại.

Một hai ba... Diệp Trùng thầm đếm trong lòng... tám ngón chân! Diệp Trùng không tìm được lại một lần nữa nhảy mạnh lên. Tám ngón chân. Hần từng thấy một con Xích vĩ thú tám ngón, cũng là Xích vĩ thú lợi hại nhất hắn từng thấy. Con Xích vĩ thú tám ngón này và con Xích vĩ thú hắn từng thấy đó có phải là cùng một con không?

Diệp Trùng cũng không cách nào khẳng định.

Kế tiếp đó, hình ảnh bắt đầu rung động dữ dội. Mà hình ảnh con Xích vĩ thú cũng bỗng lớn bỗng nhỏ, bỗng xa bỗng gần. Diệp Trùng thậm chí có thể suy đoán được thứ mà vị sư sĩ này làm là động tác chiến thuật gì.

Chỉ qua một lúc, hắn liền phán đoán trình độ vị sư sĩ này cực cao! Bỏ đi ưu thế của quang giáp, Diệp Trùng tin rằng, cho dù là Diệp Nhân được gọi là cao thủ số một của nhà họ Diệp, và trình độ của vị sư sĩ này cũng không phân hơn thua. Không, có lẽ vị sư sĩ này vẫn hơi thắng một chút, rất rõ ràng, kinh nghiệm chiến đấu của hắn so với Diệp Nhân thì phong phú hơn không ít.

Cho dù là mình, muốn chiến thắng vị sư sĩ này, thắng bại chẳng qua cũng chỉ trong khoảng năm năm. Nhưng nếu như điều khiển Thần, Diệp Trùng có đủ nắm chắc chiến thắng. Ở phương diện tính năng, Thần so với cái quang giáp này thì xuất sắc hơn nhiều, với lại, sau khi đã trải qua thăng cấp, Thần trở nên càng thêm cường đại. Nếu như là điều khiển quang giáp giống nhau, Diệp Trùng tin rằng, vị sư sĩ này và mình tuyệt đối không khác bao nhiêu.

Liếc nhìn thời gian phía dưới hình ảnh nổi, hơi tính toán một chút, Diệp Trùng liền ngó ra, hai mươi sáu năm trước! Ở hai mươi sáu năm trước, có thể có trình độ này, quả thật quá mạnh rồi! Hai mươi sáu năm, đối với sư sĩ phát triển cực nhanh mà nói, đủ để đổi mới mấy lần rồi.

Cường giả! Trong lòng Diệp Trùng đầy sự tôn kính, đối với cường giả, hắn trước giờ không thiếu sự tôn kính.

Ba đại thế gia, mấy năm này quả nhiên đã lớn không như trước rồi. Nhìn thấy vị sư sĩ hai mươi sáu năm trước này, loại suy nghĩ này trong lòng Diệp Trùng càng thêm mạnh mẽ.

Nhưng, ba đại thế gia và mình lại có quan hệ gì chứ? Nghĩ tới chỗ này, Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy suy nghĩ này của mình dường như có chút khó mà nói rõ. Cho dù hắn có dòng máu của nhà họ Diệp, hắn đối với nhà họ Diệp trước giờ không có cảm giác đặc biệt gì.

Tiểu Lạc Lạc... Diệp Trùng bỗng nhớ tới cao thủ số một của nhà họ Diệp hai mươi năm trước trong truyền thuyết chính là có tên Diệp Lạc, chẳng lẽ người đàn ông này chính là Diệp Lạc? Diệp Trùng cho rằng khả năng của suy đoán này của mình vẫn là khá cao. Có lẽ chỉ có cao thủ số một của nhà họ Diệp mới có thực lực này. Diệp Trùng hoàn toàn không nghĩ tới, hắn trong lúc bất tri bất giác, cái gọi là cao thủ số một của nhà họ Diệp mà hắn vốn dĩ cảm thấy kinh diễm, cao cao tại thượng, trong mắt hắn hiện giờ chẳng qua cũng chỉ là một đối thủ có thực lực mạnh mẽ.

Thực lực mạnh mẽ, mới có tự tin mạnh mẽ, loại tự tin này, không cần dùng ngôn ngữ nói rõ, cách nghĩ vô ý thức này liền lộ ra rõ ràng.

Diệp Trùng tiếp tục cuộn xem hình ảnh nổi trong con chip. Chiến đấu tiến hành cực kỳ kịch liệt, con Xích vĩ thú này cường đại dị thường. Đã mấy lần Diệp Trùng đều cho rằng vị sư sĩ này đã thương được nó, nhưng kết quả đều bị nó né tránh dễ dàng. Diệp Trùng không ngừng mô phỏng trận chiến này trong đầu óc, hẩn thay mình vào nhân vật của vị sư sĩ này. Hẩn đang nghĩ, nếu như mình đối mặt con Xích vĩ thú tám ngón này, có thể thắng không?

Diệp Trùng tập trung nhìn chăm chăm màn hình, hoàn toàn không chú ý thấy trên trán đã thấm ra một lớp mồ hôi nhỏ mịn. Nhuế Băng có chút lo lắng nhìn Diệp Trùng, nhưng lại cần môi không nói gì.

Mồ hôi trên trán Diệp Trùng càng lúc càng nhiều, ngoằn ngoèo ràn rụa, chảy xuống dọc theo cổ hẩn.

Đột nhiên, hô hấp của Diệp Trùng trở nên gấp rút, trong mắt hẩn lóe lên một tia sắc bén. Thân thể bỗng chấn động, hẩn hoàn hồn lại từ trong suy nghĩ. Trong buồng lái vang lên một hơi thở nặng nề, Diệp Trùng mở to miệng thở dốc, ánh mắt của hẩn lại một lần nữa khôi phục sự bình tĩnh và lãnh đạm ngày thường.

Nhuế Băng ở bên cạnh cuối cùng đã thở phào.

- Con Xích vĩ thú này rất lợi hại. Diệp Trùng lạnh nhạt nói, ánh mắt của hẩn lại một lần nữa chúi vào màn hình. Quả nhiên, con Xích vĩ thú này đã chiếm thượng phong hoàn toàn. Giả dụ nó không phải là một con Xích vĩ thú, Diệp Trùng nhất định sẽ cho rằng nó có thần niệm. Phương thức chiến đấu của nó cực giống mấy thuật thừa sĩ của bộ lạc Hy Phượng đó, nó phảng phất như có thể dự đoán công kích bước tiếp theo của đối thủ, rất nhiều công kích căn bản không né tránh được lại bị nó né tránh khó mà tin được. Nhưng so với mấy thuật thừa sĩ, nó quả thật mạnh hơn nhiều.

Công kích của vị sư sĩ này, không cần nói mấy thuật thừa sĩ đó, chính Hoàng Cực Minh của bộ lạc Hy Phượng, cao thủ được coi là số một của bộ lạc Hy Phượng, đấu lại cũng tuyệt đối chật vật.

Tình hình cuộc chiến mau chóng trở nên khẩn trương.

Thương cũng không có hứng thú lười biếng vừa rồi, mà thay vào đó là sự ngưng trọng không gì sánh được. Nó từ sau lưng Diệp Trùng tiến hành chi viện hỏa lực, điều này cuối cùng cũng vẫn hồi xu thế suy sụp, đôi bên dường như lại tiến vào trạng thái giằng co.

Xạ kích của Thương, nó đều tránh được, thần tình Diệp Trùng ngưng trọng vô cùng. Trong lòng Diệp Trùng, sức chiến đấu của Thương tuy so với Mục hơi thua kém một chút, nhưng thua kém không bao nhiêu. Diệp Trùng cũng không gặp được sư sĩ có thể đối kháng với Thương.

Nhưng cảnh tượng trước mắt, lại nói rõ ràng cho Diệp Trùng biết, tập hợp sức lực của Diệp Trùng và Thương mới vất vả địch lại con Xích vĩ thú tám ngón này.

Quá đáng sợ rồi! Một luồng hơi lạnh dâng lên từ xương cột của Diệp Trùng.

591. Chương 591: Đường Về (5)

Nếu như chiếu theo cục thế trước mắt, trận chiến này cuối cùng có tám chín phần là một trận đấu hòa. Tuy thực lực Xích vĩ thú thắng hơn một chút, nhưng sự liên thủ của Thương và Diệp Trùng, hai bên lập tức ở trên cùng một vạch xuất phát. Điều duy nhất làm Diệp Trùng không hiểu chính là Thương, Thương từ đầu tới cuối, gần như hoàn toàn ở vào trạng thái bất động im, chưa từng thấy nó di động.

Cái tên Thương đó tuy lười chút, nhưng thái độ đối với chiến đấu lại vô cùng nghiêm túc. Càng hướng chỉ, dưới tình huống khẩn trương thế này, hẩn làm sao lại chọn loại phương thức đơn điệu là bất động im này chứ? Độ khó của chiến đấu di động so với bất ở trạng thái đứng im càng cao hơn nhiều, nhưng uy lực trong thực chiến càng lớn hơn, sử dụng nhiều hơn. Mà Diệp Trùng vừa vẫn biết, chiến đấu di động hoàn toàn là một trong những chỗ mạnh của Mục Thương.

Thương tại sao vẫn luôn dùng loại phương thức tác dụng có hạn là bất động im này?

Diệp Trùng bỗng nghĩ tới lời Diệp Lạc vừa nói, bà xã và con của hắn, chẳng lẽ bọn họ chính là đang ngồi trong Thương? Nếu như vậy, thì có thể giải thích tại sao Thương chỉ chọn bản trạng thái đứng yên. Đứa bé căn bản không sao chịu được áp lực to lớn như vậy. Ý tứ hình ảnh biểu đạt có hạn, chỗ khó mà làm rõ chỉ có thể dựa vào tự mình Diệp Trùng đi suy đoán.

Chiến đấu lập tức rơi vào giai đoạn giằng co. Phối hợp giữa Diệp Lạc và Thương trông khá điêu luyện, Xích vĩ thú mấy lần muốn thoát khỏi sự dây dưa của cái quang giáp nhà họ Diệp này, nhưng đều không thành công. Mà áp chế tầm xa của Thương, hạn chế mạnh phạm vi hoạt động của nó.

Nhưng Thương và Diệp Trùng (Diệp Lạc chứ nhỉ?) muốn thắng lại cũng rất khó khăn. Bọn họ nhất thời cũng không có biện pháp tốt. Diệp Lạc tuy có thể giam chân Xích vĩ thú, muốn đả thương nó lại khó khăn phi thường.

- Lạc, trên hành tinh rác đó có người! Em nhờ y lo cho bảo bảo một chút, chúng ta lại cùng giải quyết con quái vật này. Một giọng nữ tràn đầy quả đoán truyền lại từ máy liên lạc. Hành tinh rác, từ này làm lông mày Diệp Trùng không khỏi giật một cái. Ánh mắt của hắn lần đầu tiên rơi lên hành tinh ở trên bối cảnh đó, dưới cái nhìn này, hắn lại tìm đập dồn dập, quá quen mắt đi!

Đây không phải là hành tinh rác hắn đã sống mười mấy năm sao? Chẳng lẽ...

Diệp Trùng đột nhiên cảm thấy có chút miệng khô, lưỡi nóng.

- Được, hai mươi phút đủ không? Diệp Lạc mau chóng trả lời, loại phương thức trước mắt này kéo dài càng lâu, đối với bọn họ mà nói, càng bất lợi. Một khi con quái vật này quen thuộc với tiết tấu công kích của bọn họ, vậy thì bọn họ lập tức sẽ rơi vào bị động. Mà Thương mang theo tiểu bảo bảo căn bản không có khả năng làm được bất cứ né tránh nào, điều này quá nguy hiểm.

- Anh chú ý an toàn. Trong giọng nói của người phụ nữ mang theo sự quan tâm nồng nàn, nhưng lúc này lại không có làm việc dây dưa, mà là bay thẳng tới hành tinh ở không xa.

Diệp Lạc cười ha hả, hào khí bỗng chốc bốc lên: “Bà xã yên tâm, đánh không thắng nó, anh sẽ chơi với nó!”

Thương vừa rời đi, áp lực của Diệp Lạc liền tăng mạnh. Từ hình ảnh trên màn hình thì có thể nhìn ra, hắn cực kỳ chặt vật. Di động của Xích vĩ thú cực kỳ linh hoạt, phản ứng nhanh, làm người ta hoàn toàn không kịp phản ứng. Diệp Lạc lần đầu tiên gặp phải quái vật thể này, điều này cũng làm hắn luống cuống tay chân một trận.

Bất quá, tuy nguy khốn, nhưng thực lực của cao thủ số một nhà họ Diệp vẫn phô bày ra rõ ràng dưới cục diện cực khổ chống đỡ này. Mỗi lần suýt nữa bị đuôi tên của Xích vĩ thú đánh trúng, hắn đều có thể miễn cưỡng tránh được.

Đuôi tên của tám ngón so với của sáu ngón thì cường đại hơn nhiều, đuôi tên đã hoàn toàn là màu đen thui. Tính linh hoạt, tốc độ, sức mạnh của đuôi tên đều không phải thứ mà sáu ngón có thể so sánh. Diệp Trùng trông thấy trong lòng cũng lạnh toát, hắn rất rõ ràng, nếu như mình bây giờ gặp phải con tám ngón này, chỉ e cũng hung nhiều cát ít.

Nó phẳng phát có thể biết trước động tác bước tiếp theo của người là gì, đặc tính của đặc điểm mà thuật thừa sĩ có này, làm cho công kích của nó đầy tính nguy hiểm, cũng làm Diệp Lạc chịu đủ khổ sở. Thân thể Xích vĩ thú tám ngón so với giới giả cũng cường hãn hơn, sức mạnh, tốc độ càng vượt xa, lại cộng thêm vũ khí siêu cấp là cái đuôi tên này, khá là đáng sợ. Từ trước mắt mà xét, nó chắc còn có điểm mạnh tinh thần đại loại như thần niệm của xạ thủ, điều này làm cho tính nguy hiểm của Xích vĩ thú tăng lên dữ dội.

Chiến đấu tiếp theo vẫn bày ra tình hình nghiêng về một bên, mà Diệp Lạc đã mấy lần bị Xích vĩ thú quẹt trúng, nhưng hắn phản ứng cũng cực nhanh, chỉ để lại vài chỗ thương nhẹ.

Bỗng, Xích vĩ thú giống như đã phát hiện cái gì, đột nhiên thể công trở nên mãnh liệt.

Đây cũng là chỗ ngoặt của cả trận chiến.

Hoàn cảnh của Diệp Lạc trở nên càng thêm nguy hiểm, trong chớp lát, thì đã chịu thương tích mấy chỗ. Mà lúc này, khoảng cách thời gian mà Thương rời khỏi mới qua được năm phút.

Chiến đấu trở nên thảm liệt, Diệp Trùng có thể chốc chốc nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Diệp Lạc. Một vị sư sĩ đỉnh cao nhất, phản kích sau khi bị ép tới tuyệt cảnh cũng kịch liệt dị thường. Trên người Xích vĩ thú cũng bắt đầu xuất hiện vết thương, điều này dường như làm con Xích vĩ thú này có chút kiêng kỵ. Động tác của nó bắt đầu chậm lại một chút.

Điều này cũng cho Diệp Lạc chút cơ hội thở. Trong hình ảnh, có thể truyền ra tiếng thở nặng nề của Diệp Lạc. Nhưng hiện giờ, cách Thương trở về vẫn còn mười phút!

Mười phút, mười phút như địa ngục.

Xích vĩ thú không cho Diệp Lạc quá nhiều cơ hội thở, nó lại ép tới. Chiến đấu gần như lại khôi phục lại tiết tấu vừa rồi, Diệp Lạc vẫn vô cùng bị động.

Bóng hình Xích vĩ thú lóe lên trên màn hình, mắt thấy sắp lướt qua người Diệp Lạc, bỗng rẽ ngoặt, đuôi tên giống như con rắn dài cuộn ngược, lao thẳng vào Diệp Lạc.

Cạch một tiếng, đuôi tên đánh nát một động cơ phụ trợ.

Giống như dê đập đang nguy khốn đột nhiên sụp một khối, kế tiếp đó dẫn tới một loạt phản ứng dây chuyền. Phản ứng của Diệp Lạc cực nhanh, nhưng vẫn khó mà ngăn cản bản thân rơi vào cục diện càng thêm bị động.

Diệp Trùng lắc đầu, cho dù hắn ở trong loại tình huống này, cũng không có biện pháp xoay chuyển xu thế. Cảnh ngộ của hắn trở nên càng lúc càng nguy hiểm, có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

- Lạc! Trong kênh liên lạc vang lên tiếng kêu hoảng hốt của người phụ nữ đó. Diệp Lạc lúc này đã gần như hoàn toàn mất đi sự khống chế đối với tình cảnh, giống như tự bảo vệ mình cũng đã không thể nào.

Một chùm sáng bắn thẳng về phía con Xích vĩ thú này, ý đồ ép nó ra. Con Xích vĩ thú này lại thông minh không ngờ, giống như biết nếu như cơ hội lần này mất đi, một khi hai người liên thủ, vậy thì bản thân sẽ không có kết cục tốt.

Nó cố liều chịu chùm sáng này, lao bổ vào Diệp Lạc.

Đuôi tên chuẩn xác xuyên thấu buồng lái quang giáp của Diệp Lạc! Cảnh tượng trước mắt dao động dữ dội, vô số mảnh vụn văng tứ tung, đuôi tên của Xích vĩ thú quệt bụng trái của Diệp Lạc, thân thể Diệp Lạc giống như mắc trên cái đuôi tên to lớn, máu bắn tung tóe!

- Không! Tiếng kêu khóc xé giọng, nát phổi của người phụ nữ. Vô số chùm sáng phụt ra.

Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh hoành chinh của Thương, còn có khẩu súng năng lượng lam trắng xen kẽ trên tay nó. Hình ảnh của Thương lại lóe lên rồi mất, hình ảnh lại trở lại trong buồng lái.

Diệp Lạc rên một tiếng, đôi tay lại mau lẹ lướt qua trên bàn điều khiển chính.

Ngay lúc con Xích vĩ thú chuẩn bị rút cái đuôi tên ra, đột nhiên hai cánh tay máy của quang giáp vòng lại, khóa chặt cái đuôi tên của con Xích vĩ thú.

Thân thể Xích vĩ thú cứng lại, tất cả chùm sáng Thương vừa mới bắn ra, toàn bộ nổ tới tấp trên người nó. Giống như một cục đá vụn dùng sức đập vào trong bùn nhão, phần lưng Xích vĩ thú trong chớp mắt liền bị đánh lủng lỗ chỗ.

Trên mặt Xích vĩ thú lộ ra vẻ đau khổ, Diệp Lạc hoàn toàn không đợi nó phản ứng, cánh tay máy quang giáp bỗng nhiên phát lực, cả cái quang giáp liền tông vào trong lòng Xích vĩ thú. Hai bên vốn dĩ cực gần, Xích vĩ thú không ngờ kẻ địch tới giờ phút này lại vẫn có năng lực phản kích.

Quang giáp hơi cong gối lại, đầu gối nặng nề tông vào phần bụng của Xích vĩ thú. Quang giáp nhà họ Diệp, vốn dĩ giống con nhím, chỗ khớp giống như gối, chỗ, trước giờ không có không gần dao ngược.

Bộp! Diệp Lạc ở trong buồng lái cũng không kiên trì thêm nữa, máu tươi đầy miệng phun làm cả buồng lái chỗ nào cũng có. Phản kích cuối cùng của hắn, hoàn toàn là dựa vào một hơi thở cuối cùng còn lại.

Bình! Mặt Xích vĩ thú cơ hồ nhăn nhúm lại. Nó giống như phát điên, toàn thân vặn vẹo. Quang giáp mất đi khống chế cũng không giữ được cái đuôi tên của Xích vĩ thú thêm nữa, bị ném đi một cách tàn nhẫn.

Diệp Trùng có thể nhìn thấy rõ ràng từ trên màn hình, phần bụng của Xích vĩ thú có hai lỗ máu rộng lớn.

- Không! Giọng nói mang theo tuyệt vọng, có thể nghe ra mùi vị nhỏ máu.

Nhuế Băng ở bên cạnh hốc mắt hơi đỏ, nàng vô ý thức tới gần Diệp Trùng. Trong lòng Diệp Trùng bỗng thất lại.

Trên màn hình, con Xích vĩ thú đó đã phát điên lao về phía Thương. Trên màn hình, hình ảnh của bọn họ càng lúc càng nhỏ, Diệp Trùng chú ý thấy, phương hướng bay của quang giáp Diệp Lạc, vừa đúng là cửa sổ không gian. Con Xích vĩ thú này có lẽ chính là đi ra từ chỗ này.

Diệp Lạc lúc này đã không còn hơi thở, một đòn cuối cùng đã tiêu hao tất cả sức sống của hắn.

Trước mắt vừa đen lại sáng lên, kế tiếp vang lớn một tiếng, hình ảnh dao động một trận. Diệp Trùng hiểu rõ, đây là sau khi quang giáp mất đi không chế rơi trên mặt đất.

Hình ảnh rất mau liền yên tĩnh lại. Hình ảnh trên màn hình hiện giờ, có thể làm Diệp Trùng thoải mái đối chiếu với bên ngoài. Quang giáp lúc này chắc là đã tới vị trí hiện tại.

Hình ảnh đột nhiên trở nên yên tĩnh, không có chút biến hóa.

Diệp Trùng ấn tăng tốc chiếu, mới tới ngày thứ ba, con Xích vĩ thú thương tích vô số đó mới chui ra từ trong cửa sổ không gian. Dáng vẻ của nó còn thảm hơn cảnh trước, cơ bản sắp bị đánh thành cái rây, một cánh tay rũ xuống, chỉ có một khối thịt dính liền.

Lần này có lẽ chính là lần Thương bị thương. Trong lòng Diệp Trùng đã rõ, người phụ nữ đó nhất định đã chết. Lúc hắn nhận được Thương, Thương là ở trạng thái công tắc không gian, mà lại không có chủ nhân. Chỉ có dưới tình huống sư sĩ đã chết, quang giáp mới tự động khôi phục trạng thái công tắc không gian, biến thành trạng thái trống.

Nhưng con Xích vĩ thú tám ngón này cũng bị trọng thương, toàn thân đều là máu thịt mơ hồ, hải người tốt độ.

Xích vĩ thú nhìn thấy quang giáp Diệp Lạc, trong mắt lộ ra vẻ tham lam. Nhưng ánh mắt của nó rất mau lại rơi xung quanh quang giáp, trở nên có chút do dự.

Xung quanh quang giáp? Nhìn từ trên màn hình, cái gì cũng không có a! Diệp Trùng nghi hoặc trong lòng.

592. Chương 592: Thân Thế

- Có phải là vết nứt không gian? Nhuế Băng nhắc nhở Diệp Trùng. Đoạn hình ảnh vừa rồi đó xem làm Nhuế Băng hốc mắt đỏ lựng, tuy nàng đã trải qua chia cắt với người thân, nhưng nói tới cùng, nàng vẫn là một võ thuật gia khá đơn thuần. Khi nàng nói câu nói này thì mang theo giọng mũi khá nặng.

Diệp Trùng gật đầu: “Ừ, có khả năng.”

Trong đoạn ghi hình, con Xích vĩ thú bị thương khá nặng đó do dự một lúc, rồi xoay người bỏ đi. Đoạn ghi hình tiếp theo gần như hoàn toàn đứng yên, nếu như không phải Diệp Trùng nhìn thấy gió thổi lay một cục đá nhỏ, nhất định sẽ cho rằng đây chính là phần kết của đoạn ghi hình. Nhưng sự thật chứng minh, hệ thống quét hình của cái quang giáp này cực kỳ mạnh mẽ, không, chính xác mà nói, phải là hệ thống năng lượng của nó cực kỳ lợi hại.

Trong đoạn ghi hình, mãi tới khi có thể nhìn thấy bọn họ tới.

Cũng tức là nói, từ trận chiến đó, trong hai mươi sáu năm mãi tới khi mấy người Diệp Trùng tới, hệ thống quét hình này vẫn luôn đang làm việc. Hệ thống năng lượng thật cường hãn, lại có thể cho nó vận chuyển hai mươi sáu năm.

Nhìn thấy đoạn ghi hình phía sau, Diệp Trùng cũng hiểu rõ tại sao con Xích vĩ thú tám ngón đó lại do dự, cuối cùng lựa chọn rời khỏi. Trong thời gian nó rời đi, lục tục có mười mấy con Xích vĩ thú thử tới gần cái quang giáp này, nhưng chúng không một ngoại lệ, trong khoảnh khắc bị chia cắt thành thịt vụn cỡ đầu ngón

tay. Trên màn hình, ghi lại rõ ràng toàn bộ quá trình mười mấy con Xích vĩ thú thử tới gần cái quang giáp này bị vết nứt không gian dày đặc xung quanh nó chia cắt.

Điều này cũng làm Diệp Trùng hiểu rõ tại sao con Xích vĩ thú tám ngón đó không tới gần cái quang giáp này. Mà điều này cũng nói rõ một sự thật khác, cái quang giáp này đối với Xích vĩ thú có sức hấp dẫn cực mạnh.

Mấy con Xích vĩ thú bị cắt nát này, cơ bản đều là một vài Xích vĩ thú năm ngón. Diệp Trùng suy đoán, Xích vĩ thú sáu ngón đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của vết nứt không gian, nhưng không hề chuẩn xác. Một điểm này, từ Xích vĩ thú sáu ngón chết dưới vết nứt không gian cực kỳ nhiều thì có thể nhìn ra. Mà tám ngón thì cường hãn hơn nhiều, nó có thể cảm nhận vô cùng chuẩn xác vết nứt không gian, tiến lùi tự do trong khu vực này.

Diệp Trùng còn nhìn thấy hình ảnh Xích vĩ thú di tản quy mô lớn trong đoạn ghi hình này, mà thời gian này, vô cùng trùng hợp thời gian Xích vĩ thú xuất hiện tại thiên hà Hà Việt.

Đây là một vùng đất chết chóc chân chính. Trong hai mươi sáu năm đoạn ghi hình này ghi lại, tổng cộng có năm mươi bảy đợt di tản của Xích vĩ thú với quy mô lớn, mà thành công lại chỉ có mười hai đợt. Trừ mấy “bộ lạc” đi thiên hà Hà Việt đó, cái khác đã đi đâu. Ai cũng không biết. Mà mấy con Xích vĩ thú còn lại đó, toàn bộ đều bị vết nứt không gian của khu vực này cắt thành phần vụn. Không để lại bất cứ dấu vết nào.

Mà mấy con Xích vĩ thú chết trên đường tìm kiếm đó càng nhiều không kể xiết, mấy con Xích vĩ thú tìm đường này đều đồng nhất là từ năm ngón trở lên. Chúng không một ngoại lệ là đầu lĩnh trong “bộ lạc” Xích vĩ thú, nhưng lại phải đảm trách nhiệm vụ nguy hiểm nhất. Với lại, Diệp Trùng phát hiện, chỉ có Xích vĩ thú sáu ngón trở lên mới có khả năng sống sót ở khu vực này, mà đây dường như còn cần một chút may mắn.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, đoạn ghi hình không ghi lại chúng là làm sao lợi dụng cửa sổ không gian để tiến hành di trú.

Nhưng, cái quang giáp này đã cung cấp cho hắn lượng lớn tin tức, với lại có rất nhiều tin tức cực kỳ quý giá. Thí dụ Thương, lai lịch liên quan tới Thương lúc trước vẫn luôn là một câu đố, lần này Diệp Trùng thậm chí đã nhìn thấy dáng vẻ hoàn chỉnh của Thương.

Liên quan tới Diệp Lạc, còn có người điều khiển Thương, Diệp Trùng không hề quan tâm. Sức chú ý của hắn đều đặt trên người Thương và Xích vĩ thú, Thương là bạn của hắn, là anh em của hắn, mà Xích vĩ thú là kẻ địch của hắn! Một nhà Diệp Lạc, trong mắt hắn, không có chút quan hệ với mình.

Một mặt vì lực sát thương khủng bố của vết nứt không gian mà kinh ngạc tán thán, Diệp Trùng một mặt mở nhật ký của quang giáp. Không giống đoạn ghi hình, nhật ký là ghi chép chữ viết, sư sĩ ghi lại một số việc khá quan trọng. Nguồn lực nhật ký chiếm dụng ít hơn, với lại bảo hộ tốt hơn, bộ phận bảo tồn nó là bộ phận khó hủy diệt nhất của cả quang giáp.

Tất cả những thứ được ghi lại trong nhật ký, đều là một số sự kiện cực kỳ quan trọng. Ghi hình tuy có hình ảnh, có thể làm hiểu biết đối với sự kiện của người ta rõ ràng hơn, nhưng nguồn lực nó chiếm dụng lớn hơn, với lại càng dễ hư hại.

Diệp Trùng đã mở nhật ký của quang giáp.

Lời trong nhật ký rất ngắn gọn, thường là lác đác vài câu. Nhưng vô luận Diệp Trùng hay là Nhuế Bằng, toàn bộ đều coi tới kinh tâm động phách.

- Hôm nay, sinh nhật mười bảy tuổi, được Lưu Dạ. Nghĩ chắc chính là tên gọi của cái quang giáp này, Diệp Trùng thầm nói trong lòng.

- Tính năng Lưu Dạ cực tuyệt, hiểu rõ ba tháng, Cư Hành bại ở hiệp thứ ba mươi chín, người trong tộc khác, không địch lại mười chiêu.

- Tinh khu tự do, gặp cường địch hai mươi, mười chín thắng một hòa. Về nhà, dọc đường, gặp phân đội Tuyệt Lai, quang giáp mười ba, diệt sạch.

- Lại gặp phân đội Tuyết Lai, quang giáp một trăm lẻ một, diệt bốn mươi hai, thương mười bảy, dễ dàng thoát thân.

- Gặp Tuyết Lai lần ba, quang giáp một trăm bảy mươi tám, nhờ địa lợi, hủy chúng quá nửa, an toàn bỏ chạy.

.....

- Qua ba mươi tuổi, tài năng từ từ thu liễm, kỹ xảo chín muồi, xếp vào hàng tam đại. Cư Hành lúc sau mạnh mẽ, tiến bộ thần tốc, trong tộc trừ ta, không ai có thể hơn được hắn. Đáng mừng.

.....

- Tình đến, người đau, Cư Hành không còn chiến ý, đau lòng còn hơn tuyệt vọng. Haiz.

- Lại gặp đại quân Tuyết Lai, nghi ngờ mục đích của họ, lấy lợi thế du đấu, diệt hai phần ba. Tuyết Lai và ta, gây thù sâu sắc, chỉ e không thể gia nào so được.

- Chi viện mạnh của Tuyết Lai, chiến lực kinh người, nghi là quang giáp số một Thương của Tuyết Lai. Khi Diệp Trùng nhìn thấy một câu này, cuối cùng hiểu rõ lai lịch của Thương. Thương quả nhiên là quang giáp của Tuyết Lai tộc, với lại còn không phải là quang giáp bình thường, mà là quang giáp số một của Tuyết Lai tộc hai mươi năm trước. Chẳng trách tới hôm nay vẫn lợi hại như vậy. Nghĩ tới tư thế oai hùng năm đó của Thương, Diệp Trùng bay bổng tâm thần.

- Thương, quang giáp số một Tuyết Lai, tên thật sư sĩ không biết. Du đấu mười ngày, thắng bại chưa phân.

- Hai mươi ngày, thắng bại chưa phân.

- Lại ba mươi sáu ngày, thắng bại chưa phân.

- Thắng bại chưa phân.

.....

- Lòng sinh kính ý, đã có tám lòng tri kỷ. Ý muốn làm quen, lại không biết từ đâu, hết cách.

- Người tài quý nhau, thiên ý chẳng. Cuối cùng đã gặp cao thủ số một Tuyết Lai, lại là một cô gái. Vũ Vũ. Ta đột nhiên bối rối trong lòng, mặt đỏ, lưỡi líu, nói không nên lời, tay chân luống cuống.

.....

- Kết bạn cùng đi, đời người như vậy, không hối tiếc!

- Mượn thông đạo của Tuyết Lai, vào năm thiên hà lớn, trong lòng ăn ý, đều giảm tốc độ, thông thả mà đi. Nguyên đi vậy không có điểm cuối!

.....

- Hôm nay cuối cùng đã thành chính quả. Thành hôn. Gia tộc khác biệt, đã không thể ngăn cản tình yêu vợ chồng ta. Quyết định ẩn cư, xa rời gia tộc, tránh sinh biến cố. Hôm nay mới biết vết thương tình sâu sắc của Cư Hành. Nguyên cố do đâu.

.....

- Vũ Vũ có thai, cảm thấy hạnh phúc sâu sắc, đến nỗi mặt cười quá lâu mà tê dại. Nếu Cư Hành thấy ta thế này, chắc sẽ chế nhạo.

.....

- Vũ nhi mọi thứ bình an, sinh một con trai, đặt tên Diệp Trùng.

Khi Diệp Trùng nhìn thấy một câu này, giống như bị sét đánh trúng! Hắn vẻ mặt đờ đẫn. Cái đầu vốn dĩ bình tĩnh đột nhiên trở nên hỗn loạn. Cả thế giới ở trước mặt hắn giống như thoáng cái trở nên xa lạ.

Không biết đã qua bao lâu, hắn mới hoàn hồn lại từ trong loại tâm tình rối loạn này. Hắn lúc này mới phát hiện trong tay mình dường như thêm cái gì đó, cúi đầu nhìn, thì ra là cái nắm tay mềm mại của Nhuế Băng.

Nhuế Bằng lo lắng nhìn Diệp Trùng chăm chăm, nhìn thấy ánh mắt ngỡ ngàng nhìn nàng của Diệp Trùng, nàng không tự chủ được cắn chặt môi. Tay lại nắm càng chặt hơn.

Phảng phất như cái nắm này của Nhuế Bằng mang lại cho Diệp Trùng một sức mạnh khó nói nên lời, cặp mắt ngỡ ngàng của Diệp Trùng từ từ khôi phục sự trong sáng. Hắn gật đầu với Nhuế Bằng, lật tay nắm chặt tay của Nhuế Bằng. Trên mặt Nhuế Bằng hơi đỏ lên, nhưng lại không né tránh ánh mắt của Diệp Trùng.

Trải qua sự ngỡ ngàng ban đầu, Diệp Trùng cuối cùng đã khôi phục lại. Hắn cuối cùng đã biết cha mẹ mình là ai. Trước giờ, từ cha mẹ này ở trong khái niệm của hắn, cực kỳ, cực kỳ lạ lẫm, xa xôi. Hắn nào giờ cũng không vì vấn đề này mà có cảm giác gì, từ này ở trong lòng hắn, thậm chí không so được cha nuôi.

Hắn cuối cùng cũng biết, hành tinh rác mà người phụ nữ đó nói trong đoạn ghi hình là chỗ nào, mà người của hành tinh rác đó lại là ai. Hắn cũng biết Thương tại sao lại ở hành tinh rác.

Bọn họ, là cha mẹ của mình. Đột nhiên, Diệp Trùng rất muốn nhìn cha mẹ mình một cuộc là có dáng vẻ gì. Nhưng hắn đã kiểm toàn bộ đoạn ghi hình, cũng không tìm thấy hình ảnh của hai người. Thứ duy nhất hắn có thể tiếp xúc được chỉ có vài câu lác đác của bọn họ.

Diệp Trùng nghe đi nghe lại chỉ mấy câu nói của hai người, không hề thấy phiền phức.

Mãi tới sau khi hắn nghe mười mấy lần, giống như đã ghi nhớ giọng nói này vào lòng, hắn mới tiếp tục lật nhật ký.

- Vấn đề dòng máu của con trai chúng ta vẫn luôn lo lắng, không ngờ, kết quả lại vượt xa ngoài ý liệu của ta và Vũ. Kết quả dùng dung dịch Bowman Hill kiểm tra là, trên người nó rõ ràng có dòng máu chính thống của nhà họ Diệp, có thể dự đoán, thân thể của nó sau này nhất định sẽ tuyệt giống cha nó! Điều làm người ta khó hiểu nhất là, Vũ nhi đã làm kiểm tra của Tuyết Lai tộc với nó, kiểm tra song chất tử cũng hoàn toàn phù hợp. Không biết nó có kế thừa năng lực tính toán và lý trí kinh người của mẹ nó không. Vũ nhi nói, một điểm này ở trong tộc bọn họ, di truyền cũng không nhất định 100%.

- Ta nghĩ, chúng ta đã phát hiện một bí mật quan trọng! Thông hôn giữa nhà họ Diệp và Tuyết Lai tộc không hề dẫn tới hiện tượng huyết thống suy thoái. Điều này vô luận là đối với nhà họ Diệp hay là Tuyết Lai tộc mà nói, đều là một phát hiện cực kỳ quan trọng. Ta không biết, loại hiện tượng này là đặc hữu giữa nhà họ Diệp và Tuyết Lai tộc, hay là thích hợp dùng giữa ba đại thế gia, hay là còn có gia tộc khác? Nhưng ta tin rằng, phát hiện này, đối với ba đại thế gia, với cả thiên hà Hà Việt, đều sẽ sản sinh ra ảnh hưởng to lớn phi thường. Lần ghi chép này của Diệp lạc đã thay đổi phong cách đơn giản lúc trước, mà lại chi tiết cực kỳ. Từ đây có thể thấy được, tâm tình của hắn lúc đó hưng phấn tới bậc nào.

Diệp Trùng lúc này mới bừng tỉnh ngộ. Tại sao trên người mình lại có dòng máu của nhà họ Diệp, mà tại sao mình lại có thể kích hoạt Mục Thương. Tại sao thân thể mình và người bình thường có sự khác biệt hoàn toàn.

Hắn nghĩ tới rất nhiều, rất nhiều. Tại sao mình lại ở hành tinh rác, tại sao Hiệp hội sư sĩ, cũng chính là Tuyết Lai tộc khi nhìn thấy Mục Thương lại muốn bắt hắn. Tại sao mình trúng chất độc dung dịch màu bạc ở Hắc giác, mà sau này lại từ từ biến mất. Tại sao khi Mục nhìn thấy cái vuốt tám ngón đó ở hang động dưới lòng đất lại tỏ ra kinh hoàng như thế. Tại sao tư liệu có nhiều nhất trong kho tư liệu của Mục Thương chính là của nhà họ Diệp và Tuyết Lai tộc.

Tất cả mọi thứ, thoáng cái hoàn toàn sáng sủa trước mặt Diệp Trùng.

Chú thích: Tên của mẹ Diệp Trùng là Vũ Vũ. Họ Vũ trong vũ trụ, Vũ Văn. Tên Vũ có nghĩa là mưa.

593. Chương 593: Lệ Thạch Và Cửa Sổ Không Gian

Diệp Trùng im lặng lấy nhật ký của cái quang giáp này ra, còn có con chip của đoạn ghi hình đã được ghi lại đó, hắn đều lấy chúng xuống. Diệp Trùng lúc này mặt không cảm xúc, không nhìn ra được tí nào là hắn

đang nghĩ gì.

Làm xong mọi thứ này, Diệp Trùng mở hệ thống năng lượng của cái quang giáp này.

Quả nhiên giống như mình đoán, cái quang giáp này, cũng chính là Lưu Dạ của Diệp Lạc, thứ mà hệ thống năng lượng của nó sử dụng là thứ mà Diệp Trùng quen thuộc vô cùng: Lệ thạch. Chỉ có Lệ thạch mới có khả năng làm hệ thống quét hình của cái quang giáp này vẫn luôn làm việc hai mươi sáu năm. Với thực lực của nhà họ Diệp, trang bị Lệ thạch trên quang giáp đỉnh cao nhất, đây không hề là việc kỳ quái gì. Ngược lại, Diệp Trùng đối với việc tại sao Thương không sử dụng Lệ thạch làm năng lượng cảm thấy có chút khó hiểu.

Chẳng trách mấy con Xích vĩ thú đó đều cảm thấy hứng thú với cái quang giáp này như vậy.

Thứ chúng cảm thấy hứng thú không hề là kim loại của cái quang giáp này, mà là viên Lệ thạch này. Tuy không hề biết Xích vĩ thú làm sao lợi dụng Lệ thạch, nhưng có một điểm có thể khẳng định, theo đuổi của chúng đối với Lệ thạch vượt xa mấy thứ khác.

Lấy Lệ thạch xuống, tài liệu mà quang giáp Lưu Dạ sử dụng vào lúc đó có thể nói là đỉnh cao, nhưng trong mắt Diệp Trùng hiện giờ, lại không hề cao là đỉnh cao. Hắn đã thu được lượng lớn khoáng vật quý hiếm từ Darkness, thứ không thiếu nhất trên tay hắn hiện nay chính là các loại hợp kim cao cấp.

Chăm chú nhìn hài cốt trên ghế dựa, Diệp Trùng yên lặng không nói, tâm tình lại phức tạp tột độ.

Đây chính là cha của mình ư?

Hắn chưa từng nghĩ mình có một ngày, nhìn thấy cha của mình, lại là quang cảnh thế này.

Nhìn thấy biểu tình yên lặng và ngơ ngác của Diệp Trung, Nhuế Băng đau đớn trong lòng. Nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay Diệp Trùng, nhẹ giọng nói: “Chúng ta mang hài cốt của bác đi chôn đi.”

Diệp Trùng gật đầu, không nói gì. Hai người cẩn thận nhặt từng miếng, từng miếng hài cốt của quang giáp, nắm trong tay.

Hai người ra khỏi quang giáp, trong ánh mắt ngạc nhiên của Sa Á, Diệp Trùng lấy ra trủy thủ, đào một lỗ trên đất. Hai người cẩn thận mang tất cả hài cốt của Diệp Lạc, bỏ cả vào trong lỗ, sau đó dùng đất cát phủ lên.

Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên làm việc này, khi cha nuôi qua đời năm đó, cũng là hắn chôn. Tình cảnh lúc chôn cha nuôi, hắn nhớ rõ như mới. Hắn nhớ lúc đó mình cực kỳ đau lòng, cực kỳ sợ hãi. Cha nuôi là người thân duy nhất của hắn, từ nhỏ thì đã chăm sóc hắn. Với lại, lúc đó tuổi tác của hắn vẫn còn nhỏ, cha nuôi không chỉ là người thân duy nhất của hắn, còn là cột trụ tinh thần duy nhất của hắn.

Hắn lúc đó dù sao vẫn là một đứa trẻ.

Lần này chôn hài cốt của cha, tâm tình Diệp Trùng lại phức tạp hơn nhiều, ít đi chút bi thương, nhưng lại nhiều thêm chút mùi vị mà chính bản thân hắn cũng nói không rõ.

Nhuế Băng nhẹ giọng nói: “Chúng ta lạy chút đi.”

Diệp Trùng không hề hiểu quỳ lạy là có ý gì, nhưng hắn vẫn gật đầu. Hắn cùng với Nhuế Băng, quỳ lạy ba cái.

Làm xong mọi thứ này, Diệp Trùng liền định rời khỏi. Quay đầu nhìn Lưu Dạ một cái, hắn lắc đầu. Cái quang giáp này đã vứt đi rồi, bên trong chỉ có số ít bộ phận như là hệ thống quét hình về cơ bản vẫn còn giữ được hoàn chỉnh, mà chính mấy bộ phận này, cũng có hư hỏng với mức độ khác nhau.

Cái quang giáp này, cứ để nó ở lại chỗ này đi.

- Chúng ta trở về. Diệp Trùng nói với Sa Á, giọng nói của hắn nghe có chút khàn. Dị dạng của Diệp Trùng, Sa Á tự nhiên đã chú ý thấy. Việc xảy ra trong quang giáp nàng không hề biết, nhưng nàng biết mình những gì nên hỏi, những gì không nên hỏi. Nàng rất thông minh làm như không nhìn thấy.

Ba người cẩn thận trở về tàu Darkness.

Mọi người đều không phải ngày đầu tiên đi theo Diệp Trùng, tự nhiên có thể nhìn ra, tâm tình đại nhân lúc này không tốt. Tuy đại nhân chưa từng phát tiết tâm tình của mình lên người bọn họ, nhưng bọn họ vẫn cẩn thận phi thường, điều này là xuất phát từ sự kính sợ và phục tùng sâu sắc trong lòng.

- Đại nhân, có lẽ chúng ta có thể lợi dụng cửa sổ không gian này. A Lý Ước Đức sấn tới bên cạnh Diệp Trùng.

Diệp Trùng hoàn hồn lại từ trong trầm tư, rất mau liền nắm bắt được ý trong lời A Lý Ước Đức: “Ông có biện pháp gì không?” Xung quanh cửa sổ không gian này có lượng lớn vết nứt không gian, cũng làm cho chỗ này thành vùng đất chết, cửa sổ không gian gần trong gang tấc này cũng không có giá trị sử dụng.

Chính ngay lúc này, Sa Á đột nhiên cắt ngang Diệp Trùng: “Đại nhân, vết nứt không gian xung quanh cửa sổ không gian đang biến mất.”

- Biến mất? Diệp Trùng ngó ra, loại tình huống này hẳn vạn lần không ngờ tới.

- Biến mất? A Lý Ước Đức cũng kinh ngạc vạn phần: “Không thể nào a, xung quanh đây hình như không có sự kích thích của vật chất năng lượng cao a.”

Vật chất năng lượng cao, trong đầu Diệp Trùng lóe qua một tia linh cảm, chẳng lẽ là nguyên nhân Lệ thạch?

Vết nứt không gian phụ cận cái quang giáp này dày đặc hơn chỗ khác rất nhiều. Chính khu vực khác phụ cận cửa sổ không gian, mức độ dày đặc của vết nứt không gian vẫn còn xa mới bằng xung quanh quang giáp.

Trong này nhất định có quan hệ gì đó, chẳng lẽ sự hình thành của vết nứt không gian và Lệ thạch có quan hệ trực tiếp?

Chính vào chỗ này, Sa Á lại một lần nữa kêu lên kinh ngạc: “Đại nhân, xung quanh chiến hạm của chúng ta bắt đầu xuất hiện vết nứt không gian, chúng đang tăng lên.”

Diệp Trùng đứng bật dậy. Quả nhiên là Lệ thạch, thứ tàu Darkness sử dụng chính là Lệ thạch. Nhất định là Lệ thạch, nó có thể kích thích sự sản sinh của cửa sổ không gian.

- Chú ý tránh chúng. Sa Á, cô tới chỉ huy. Diệp Trùng quyết đoán kịp thời. Nói xong, hắn nhìn về phía A Lý Ước Đức: “Chúng ta phải lập tức xuyên qua cửa sổ không gian này, ông cần gì? Lập tức!”

A Lý Ước Đức lắp bắp nói: “Nhưng... Nhưng chúng ta không biết cửa sổ không gian này rốt cuộc thông tới chỗ nào...”

- Ta biết. Diệp Trùng rất dứt khoát cắt ngang A Lý Ước Đức, hắn nhìn chằm chằm vào mắt A Lý Ước Đức: “Chúng ta phải lập tức rời khỏi chỗ này, lập tức!”

A Lý Ước Đức khẩn trương nuốt nước bọt, lão vội vàng gật đầu: “Ta biết rồi, ta biết rồi!”

- Cần gì?

A Lý Ước Đức chỉ dẫn đo vài giây, rồi không chút do dự nói: “Ta cần một viên Lệ thạch. Chỉ cần một viên Lệ thạch.” A Lý Ước Đức lúc này, đột nhiên trở nên vô cùng tự tin, với sự rụt rè vừa rồi như hai người.

Diệp Trùng không chút do dự, thẳng thừng lấy ra một viên Lệ thạch, đưa tới trước mặt A Lý Ước Đức.

Mấy thuyền viên trong phòng điều khiển chính mau chóng bận quỳnh quáng lên, mà mấy thuyền viên ở trong phòng đó, lại không ai không khẩn trương nhìn chằm chằm màn hình, bọn họ đều biết, giờ phút quan trọng nhất đã tới, điều này sẽ quyết định vận mạng của bọn họ. So với bọn họ, thuyền viên trong phòng điều khiển chính ngược lại không khẩn trương như thế, bởi vì bọn họ không có thời gian đi khẩn trương.

Điều khiển một chiến hạm to lớn thế này, thực hiện né tránh trong phạm vi nhỏ, chính ở thiên hà Hà Việt, cũng là thao tác có hệ số độ khó cực cao.

Mấy học viên trong phòng điều khiển chính, ai nấy tinh thần khẩn trương cao độ. Một chuỗi chỉ lệnh và khẩu hiệu phức tạp giống như dòng nước truyền đạt giữa bọn họ. Chiến sĩ Diệp Trùng bồi dưỡng ra, phương diện tổ chức tâm lý đều cực kỳ xuất sắc. Một điểm này và bản thân Diệp Trùng có quan hệ cực kỳ quan trọng, trên người hắn có đặc chất giống vậy.

Tốc độ hình thành vết nứt không gian xung quanh chiến hạm không hề nhanh, vậy mới làm bọn họ có chỗ né tránh. Nếu như tốc độ hình thành của nó lại nhanh thêm vài phần, khả năng muốn né tránh sẽ cực kỳ nhỏ.

Điều duy nhất làm Diệp Trùng cảm thấy đáng chúc mừng là, tốc độ vết nứt không gian biến mất rõ ràng nhanh hơn tốc độ hình thành chúng nhiều.

A Lý Ước Đức lúc này đã mang theo Tang Khảm tới gần vết nứt không gian này. Xung quanh bọn họ, là mấy vị xạ thủ cấp tám bảo vệ. Xạ thủ cấp tám tuy không sao giống như xạ thủ cấp chín, cảm nhận chính xác kết cấu của cửa sổ không gian, nhưng về cơ bản có thể cảm nhận được vị trí của chúng.

A Lý Ước Đức và Tang Khảm tập trung toàn bộ tinh thần kết nối máy móc bọn họ mang xuống.

Toàn bộ mấy máy móc này đều là do tự mình A Lý Ước Đức chế tạo, thiết bị tinh vi có trong căn cứ làm lão rất dễ dàng hoàn thành mấy máy móc này. Ngoài ra, tư liệu về phương diện khoa học không gian mà Diệp Trùng đưa cho lão đã cho lão sự giúp đỡ cực lớn. Không thể không nói, tổ nghiên cứu khoa học ở một số phương diện nào đó, xác thực đi ở phía trước.

Bộ máy móc này của lão, đã tham khảo lượng lớn thành quả nghiên cứu khoa học của tổ nghiên cứu khoa học. Nhưng hôm nay lại vẫn là lần đầu tiên sử dụng.

Mười bốn đĩa tròn màu xám bạc có đường kính khoảng nửa mét, mạch quang vô cùng phức tạp trên đĩa tròn làm người ta hoa mắt choáng váng. Chúng được Tang Khảm và A Lý Ước Đức đặt ngay phía dưới cửa sổ không gian trôi nổi trên không.

Có nhiều thuyền viên cảm thấy vô cùng hứng thú với việc A Lý Ước Đức hiện đang làm hơn. Trong mắt bọn họ, A Lý Ước Đức là một người cực có học vấn, nghiên cứu đang làm đều là thứ cực kỳ cao thâm. Bây giờ có thể tận mắt nhìn thấy thực nghiệm của A Lý Ước Đức, bọn họ cảm thấy vô cùng tò mò, không ai không mở to mắt, chỉ sợ bỏ qua một chi tiết.

A Lý Ước Đức và Tang Khảm trước tiên nối mười bốn cái đĩa tròn kim loại lại, quá trình này cực kỳ phức tạp. Thần tình hai người cũng vô cùng tập trung, hoàn toàn mặc kệ việc bên ngoài.

Tổn khoảng nửa giờ, mười bốn đĩa tròn kim loại này đã nối lại với nhau.

Hai người lại kiểm tra ba lượt, tổn hơn mười phút, cuối cùng xác định không sai sót.

A Lý Ước Đức ra dấu Tang Khảm rời ra xa, Tang Khảm do dự một lát, vẫn nghe lời đi tới chỗ cách A Lý Ước Đức không xa.

A Lý Ước Đức vẽ mặt tập trung, lão cẩn thận bỏ viên Lệ thạch trên tay đó vào một khóa lõm trong một cái đĩa tròn màu bạc ở ngay chính giữa.

Tích, vang nhẹ một tiếng.

Đĩa tròn kim loại màu xám bạc ở giữa đó thoáng cái sáng lên, mạch quang màu lam đậm xuất hiện ở bề mặt của cả cái đĩa tròn kim loại. Cả bề mặt đĩa sáng lên ánh sáng huỳnh quang nhạt, khi xem xét kỹ, lại có thể phân biệt được mạch quang màu lam nhỏ mảnh mà lại phức tạp, chúng tràn đầy thần bí. Kế tiếp nhau, đĩa tròn một cái tiếp một cái sáng lên.

Toàn bộ mười bốn cái đĩa tròn màu xám bạc đều đã sáng lên.

Cảnh tượng kỳ dị thế này làm tất cả thuyền viên nhìn không được mà phát ra tiếng kêu kinh ngạc liên hồi. Nếu như vào ban đêm, đây chắc là một cảnh tượng đẹp đẽ mà thần bí biết bao.

A Lý Ước Đức thở phào một hơi, lập tức liền không chút do dự co giò chạy lên chiến hạm. Tang Khảm càng dứt khoát hơn, trực tiếp vác A Lý Ước Đức trên vai. Mấy người còn lại thấy vậy, không cần gọi, toàn bộ đều ra sức chạy như điên.

Khi đoàn người vừa lên tàu Darkness, cửa sổ không gian liền xảy ra biến hóa.

594. Chương 594: Trở Về

Diệp Trùng hành tinh quen thuộc mà lại xa lạ này, trong lòng hiềm khi dâng lên vài phần cảm khái. Hẳn từ nhỏ lớn lên ở hành tinh rác này, mọi thứ nơi này đều vô cùng quen thuộc. Từ ngày hấn rời khỏi đó tính tới, đã mười năm qua đi. Mà trong mười năm này, hành tinh rác gần như không xảy ra thay đổi gì.

Sau lần tình diệu đó, nơi này cũng đã trở thành một hành tinh không có sinh mạng. Mấy sinh vật cường đại cao không thể đựng tới trong mắt Diệp Trùng lúc trước đó, cũng không thể nào sống sót được từ trong trận tai họa này. Trừ rác, vẫn còn rác, trong không khí lan tràn mùi vị kim loại rỉ sét.

Diệp Trùng dẫn theo Nhuế Băng, đi một chuyến tới nhà lúc trước của mình. Trước lúc này, hiểu biết phương diện này của Nhuế Băng đối với Diệp Trùng cực kỳ ít ỏi. Khi nàng biết lúc Diệp Trùng còn ấu thơ, một mình sống ở hành tinh hiu quạnh này, Nhuế Băng vẫn luôn kiên cường không kiềm chế được mình, nắm chặt lấy tay Diệp Trùng.

Nhà vẫn giống như lúc trước, không có dấu vết di dịch. Bách phê thử trừu danh nhờ sức sinh sôi cũng không thể thoát khỏi tận tai họa đó, ăn không được thịt Bách phê thử, điều này làm Diệp Trùng có chút nuối tiếc.

Không sai với dự liệu của hấn, lối ra còn lại của cửa sổ không gian ở gần hành tinh rác. Nhưng lại cực kỳ kín đáo, mấy cục nham thạch trôi nổi vừa đúng che chắn nó, rất khó phát hiện.

A Lý Ước Đức quả nhiên đã tìm thấy phương pháp có thể làm cửa sổ không gian lớn ra. Tàu Darkness vô cùng thuận lợi thông qua cửa sổ không gian, không xuất hiện bất ngờ gì. Điều duy nhất làm Diệp Trùng không ngờ là, chẳng bao lâu sau, cửa sổ không gian này liền biết mất. Giải thích A Lý Ước Đức đưa ra sau đó là, cửa sổ không gian dưới sự kích thích mạnh mẽ phải chịu của không gian khác và năng lượng, sẽ biến hóa theo hướng không ổn định, từ đó xảy ra dị biến, cuối cùng tiêu tan.

Nhưng nếu như là cửa sổ không gian thiên nhiên, chúng thường sau khi tiêu tan một khoảng thời gian sẽ lại hình thành một lần nữa. Nhưng còn cửa sổ không gian mới sinh rất cuộc có thông tới không gian ban đầu đó hay không, mà chu kỳ này lại bao lâu, điều này khó mà dự đoán. Ít nhất dưới điều kiện hiện giờ, là không sao dự đoán.

Xung quanh hành tinh rác không có sinh mạng, điều này không hề ra ngoài ý liệu của Diệp Trùng. Hành tinh rác vốn dĩ chính là dùng để bỏ rác, mà trước khi tình diệu xảy ra, mọi người sống ở hành tinh xung quanh đều được di dời tới nơi khác. Rác kim loại trên hành tinh rác, phần lớn đều là một số kim loại bình thường, mà mấy kim loại chất lượng thấp bình thường này, ngay cả Xích vĩ thú cũng không cảm thấy hứng thú. Cho nên chúng vẫn giống như lúc trước, yên lặng tồn tại.

Thiên hà Farr, Diệp Trùng cực kỳ quen thuộc, ở chỗ này, hấn đã bước đầu tiên ra khỏi hành tinh rác. Trên tay hấn, có các loại tư liệu của thiên hà Farr. Mấy thứ này đều là thứ Mục Thương cho hấn lúc trước.

Nơi này nhận không được bất cứ tín hiệu nào, thấp tín hiệu xung mạch trên hành tinh rác dường như đã bị bỏ đi, nghĩ lại điều này dường như cũng là đương nhiên.

Diệp Trùng quyết định tới hành tinh Lam Hải. Mấy người Nhuế Băng, ông Tiền đều là người hấn gặp được ở hành tinh Lam Hải. Trước kia do cục thể năm thiên hà lớn rối loạn, mấy người Nhuế Băng đi tản tới thiên hà Thiết Bối Tây Ni. Hành tinh Lam Hải giờ thế nào, Diệp Trùng và Nhuế Băng đều không rõ.

Khi bọn họ tới hành tinh Lam Hải, lại bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc ngây ra.

Hành tinh Lam Hải phồn hoa ngày xưa, bây giờ đã là một hành tinh hoang vắng. Khắp nơi là tường sụp, vách đổ, tất cả tòa nhà cao tầng đều thành đồng đổ nát, trên đường, tán loạn áp phích tuyên truyền cũ nát. Quang giáp gãy thành mấy khúc, xe cộ chỉ còn lại một nửa... Thành phố này, bị phá hoại quá triệt để. Khắp nơi có thể thấy hố cạn chứa nước, trên đường lan tỏa một mùi hôi thối.

Tới tận trước mắt, Diệp Trùng không nhìn thấy một ai. Có lẽ không có sự tồn tại của con người, sinh vật có năng lực sinh sôi kinh người, mà lại đối với hoàn cảnh có tính thích ứng cực mạnh như là Bách phê thử, nơi này là thiên đường của chúng.

Nhìn thấy mấy người Diệp Trùng, mấy con Bách phê thử này cũng không sợ chút nào, kết thành bầy, thành đội chậm rãi qua đường trước mặt bọn họ.

Năm thiên hà lớn xuất hiện Xích vĩ thú, Diệp Trùng sớm đã liệu tới. Ban đầu, hẳn chính là người đầu tiên tận mắt nhìn thấy con Xích vĩ thú tám ngón đó.

- Không ai sống sót. Tang Khảm ngữ khí trầm trọng. Đây là cảnh tượng sau khi Xích vĩ thú phá hoại đầu tiên mà hẳn tận mắt nhìn thấy, hẳn cực kỳ chấn kinh. Từ mấy tòa nhà lớn bị tàn phá này thì có thể nhìn ra được, hành tinh này ngày xưa huy hoàng tới bậc nào. Nhưng điều đáng chúc mừng là, nơi này không nhìn thấy quá nhiều hài cốt của con người, nghĩ chắc bọn họ đã sơ tán hoặc di dời trước khi việc xảy ra.

Phá hoại nghiêm trọng nhất là mấy phân xưởng sản xuất tấm năng lượng, nơi đó cơ bản tro cũng không còn. Xích vĩ thú có nhu cầu cực cao với năng lượng, điểm này ai nấy đều biết. Hiểu biết đối với điểm này của Diệp Trùng lại so với người bình thường càng sâu sắc hơn. Năm thiên hà lớn, thứ Xích vĩ thú có thể cướp được nhiều nhất chính là năng lượng. Một số tài nguyên khoáng sản kim loại có tính năng hơi xuất sắc của năm thiên hà lớn, toàn bộ đều nằm trên tay một số tay trùm. Mấy tay trùm này tuy chưa chắc có năng lực đối kháng với Xích vĩ thú, nhưng bỏ chạy, vậy thì tuyệt đối có nghề. Ngoài ra, kim loại quý hiếm của năm thiên hà lớn, so với Darkness, còn lâu mới bằng.

Đáng tiếc, bản tính của Xích vĩ thú là cướp đoạt, giả dụ chúng có kỹ thuật rút trích năng lượng, vậy chủng tộc này sẽ trở nên càng thêm đáng sợ, càng thêm khó mà chiến thắng. Sự rút trích đối với năng lượng của con người, với cái nhìn của sinh vật khác, là điều cực kỳ khó tưởng tượng được. Tính cực hạn của Xích vĩ thú chính là ở đây, chúng không có bản lĩnh sáng tạo, mà chỉ có thể dựa vào cướp đoạt để trưởng thành. Chính điều này làm mâu thuẫn giữa chúng và sinh vật khác không thể nào điều hòa, một khi chúng gặp phải sinh vật so với chúng càng thêm mạnh mẽ hơn, vậy thì chúng sẽ gặp phải đả kích có tính hủy diệt. Ngược lại, tuy con người hiện giờ trông yếu ớt, nhưng lại có độ bền bỉ cực mạnh.

Mọi thứ ở đây đều đã bị phá hoại. Diệp Trùng tìm không thấy tư liệu gì có ích, thứ hẳn hiện giờ cần biết nhất là, cục thế của cả năm thiên hà lớn rốt cuộc thế nào? Chiến đấu giữa con người và Xích vĩ thú tới cùng đã tới bước nào.

Như vậy bọn họ mới có thể biết đi về phương hướng nào.

Bọn họ hiện giờ không biết gì cả, năm thiên hà lớn rốt cuộc có mấy “bộ lạc” Xích vĩ thú, khu vực chúng chiếm lĩnh là khu vực nào?

Cuối cùng, bọn họ quyết định tới thiên hà Thiết Bối Tây Ni. Khi Nhuế Băng bị bắt tới thiên hà Hà Việt, mấy người ông Tiền đều đang sống ở đó. Với lại, nhìn từ bản đồ hành tinh, Diệp Trùng cũng cảm thấy thiên hà Thiết Bối Tây Ni có khả năng được thủ vững nhất, điều này thuần túy suy xét từ góc độ địa lý.

Thiên hà Thiết Bối Tây Ni ở trong năm thiên hà lớn, không hề coi là lớn, nhưng lại là thông tới khắp nơi, tiếp giáp với bốn thiên hà khác. Mà thiên hà Thiết Bối Tây Ni vẫn luôn nói là trung lập, lại cộng thêm chính sách mở cửa, điều này cũng đã hấp dẫn cho bọn họ lượng lớn nhân tài cao cấp. Khi cục thế năm thiên hà lớn rối loạn, thiên hà Thiết Bối Tây Ni cũng thành vùng đất an lành duy nhất. Lượng lớn nhân khẩu ùn ùn kéo tới, trong khoảng thời gian cực ngắn, thiên hà Thiết Bối Tây Ni liền thành thiên hà có nhân khẩu đông nhất trong năm thiên hà lớn. Mà khoảng thời gian này, cũng là thời kỳ Thiết Bối Tây Ni phát triển mạnh mẽ nhất.

Đây chính là tất cả tin tức mà Nhuế Băng biết, mà sau đó, nàng đã tới thiên hà Hà Việt.

- Đại nhân, có kẻ địch. Diệp Trùng vừa trở về tới tàu Darkness thì nhận được cảnh báo.

Trên màn hình, một tiểu đội Xích vĩ thú, số lượng là hai mươi tám con. Quan sát tỉ mỉ một lượt, Diệp Trùng liền phát đoán ra, mấy con Xích vĩ thú này so với mấy con Xích vĩ thú gặp được ở Darkness đó thì cao cấp hơn nhiều, chính so với lần ở hành tinh Dật Cúc đó, cũng cao cấp hơn. Mấy con Xích vĩ thú này, không có con nào dưới bốn ngón, trong đó con Xích vĩ thú cầm đầu rõ ràng là năm ngón. Ở Darkness, năm ngón thậm chí có thể làm đầu lĩnh của một số “bộ lạc” nhỏ rồi, mà ở chỗ này, chẳng qua chỉ là đầu lĩnh một tiểu đội.

Khác biệt trong này đủ làm người ta kinh sợ.

Chúng đã trở nên càng thêm mạnh mẽ.

Điều duy nhất làm Diệp Trùng yên tâm là, Xích vĩ thú mỗi khi thêm một ngón, muốn tiến hóa, năng lượng và kim loại cao cấp cần đều sẽ tăng thêm mấy lần.

Xích vĩ thú không hề phát hiện tàu Darkness, khoảng cách hai bên quá xa, với lại, bề mặt tàu Darkness đã sơn một lớp dày vật chất chiết xuất từ nấm chất keo.

Trận chiến đầu tiên khi tiến vào năm thiên hà lớn, Diệp Trùng không có bất cứ ý sơ suất nào.

Một trăm cái quang giáp ầm ầm xuất kích, mà người chỉ huy bọn họ rành rành là tổng chỉ huy An Bỉ Lạc Kỳ của quang giáp trên cả chiến hạm hiện nay. Điều này đủ để chứng minh sự coi trọng của Diệp Trùng đối với hai mươi tám con Xích vĩ thú này.

An Bỉ Lạc Kỳ đối với mệnh lệnh này không hề bất mãn, không hề vì số lượng đối phương quá ít mà có chút coi thường nào. Liên quan tới phân chia đẳng cấp của Xích vĩ thú, mỗi người bọn họ đều thuộc nằm lòng.

Một trăm cái quang giáp bày thành mặt cong, từ từ tới gần hai mươi tám con Xích vĩ thú này. Trên quang giáp do sơn chất chiết xuất từ nấm chất keo, Xích vĩ thú không hề cảm giác được.

Nhưng con Xích vĩ thú năm ngón là đầu lĩnh đó dường như vẫn hơi phát giác ra, nó liếc nhìn một cái về phía An Bỉ Lạc Kỳ. Nhưng do khoảng cách quá xa, nó không hề phát hiện An Bỉ Lạc Kỳ. Nhưng động tác của nó bị hệ thống quét hình nắm bắt được rõ ràng, mọi người đều khấn trương trong lòng.

An Bỉ Lạc Kỳ bình tĩnh dị thường, không hề vì vậy mà dao động. Tuy hai mươi tám con Xích vĩ thú này đã tiến vào tầm bắn của bọn họ, nhưng hắn không hề ra lệnh bắn, mà ra lệnh đội ngũ vẫn từ từ tới gần.

Một trăm cái quang giáp giống như thích khách âm thầm đi trong bóng tối, không chút tiếng động.

Trong xạ kích, khoảng cách của mình và kẻ địch là một nhân tố cực kỳ quan trọng, có thể quyết định thắng bại. Càng gần, tỉ lệ bắn trúng càng lớn, nhưng đối với sư sĩ mà nói, càng nguy hiểm. Càng xa, tỉ lệ bắn trúng tuy càng ít, sư sĩ lại càng an toàn.

Trên màn hình tính toán chính xác ra khoảng cách giữa Xích vĩ thú và bọn họ. Quét nhìn một cái, An Bỉ Lạc Kỳ lập tức ra lệnh dừng lại.

Xích vĩ thú cao cấp làm người ta đau đầu nhất là cái gì? Không phải tốc độ, cũng không phải sức mạnh, mà là cảm giác kinh người của chúng. Điều này có thể làm chúng tránh được rất nhiều công kích vốn dĩ có thể coi như là tuyệt sát.

Đối mặt kẻ địch thế này, biện pháp tốt nhất chính là hỏa lực bao phủ, lấy hỏa lực tập thể thu hẹp không gian né tránh của nó.

Mà An Bỉ Lạc Kỳ đang chuẩn bị dùng chiêu này. Một trăm cái quang giáp, một trăm khẩu súng quang đều cầm ở trên tay, nạp đầy năng lượng mau chóng hoàn thành.

So với pháo hạm, tốc độ nạp đầy năng lượng của súng quang cực nhanh, người bình thường gần như cảm giác không thấy, nhưng chính khoảnh khắc cực ngắn này, Xích vĩ thú lại có thể cảm nhận được.

Xích vĩ thú phẳng phát như thoáng cái vỡ tổ, ầm ầm chạy trốn tứ phía.

- Bắn! An Bỉ Lạc Kỳ vững vàng ra lệnh.

Một trăm chùm sáng ở trong vũ trụ, sắp xếp chằng chịt nhưng thú vị, giống như cái lược ánh sáng bắn về phía hai mươi tám con Xích vĩ thú này.

595. Chương 595: Con Đường Máu

Bắn đồng loạt, là kỹ thuật mà mấy người chỉ huy như là An Bỉ Lạc Kỳ của đội ngũ này vẫn luôn đang nghiên cứu. Cuối cùng bọn họ phát hiện, lúc bắn đồng loạt, tính thống nhất của khoảng cách giữa chùm

sáng và xạ kích là quan trọng nhất. Bọn họ lợi dụng quang não, tiến hành ưu hóa kỹ thuật này từng đợt từng đợt một. Lúc này, thứ bọn họ phô bày chính là thành quả nghiên cứu của bọn họ.

Mười sáu con Xích vĩ thú trong lần bắn đồng loạt này bị đánh thành cái rây. Chiến quả này không thể nào làm An Bĩ Lạc Kỳ vừa ý, lấy một trăm đánh hai mươi tám, với lại còn là dưới tình huống đánh lén, lại không tạo được việc giết sạch, với hẳn chính là thất bại. Nhưng lúc này hẳn không có vì vậy mà ảo não, là một người chỉ huy, điều quan trọng nhất chính là lúc nào cũng giữ đầu óc bình tĩnh. Như vậy mới có thể giúp đỡ hẳn đưa ra phán đoán chính xác đối với cục thế trước mắt, đây là kinh nghiệm quý giá nhất An Bĩ Lạc Kỳ chiến đấu nhiều lần như vậy mới có được.

- Chia tổ tấn công. An Bĩ Lạc Kỳ mau chóng đưa ra chỉ thị.

Đội ngũ dưới tay Diệp Trùng này, kết cấu hiện giờ so với lúc trước, càng thêm phức tạp. Khoảng thời gian trong căn cứ ở Darkness đó, bọn họ có đủ nhiều thời gian để tiến hành ưu hóa, với lại, mọi thứ này đều đi kèm thực chiến. Diệp Trùng đối với cải tiến của bọn họ không hề can thiệp, hẳn chỉ tuân thủ một nguyên tắc, hẳn chỉ xem thành quả.

Chính vì không có đủ kiểu, đủ dạng giới hạn, rất nhiều suy nghĩ kỳ diệu của mấy người An Bĩ Lạc Kỳ đều có thể được phát huy với mức độ lớn nhất. Không thể không nói, An Bĩ Lạc Kỳ là một thiên tài chiến thuật không hơn không kém. Trong mắt Diệp Trùng, hẳn tuyệt đối có thực lực phân cao thấp với thiên tài chiến thuật Alvar được Hôi cốc công nhận. Hệ thống cạnh tranh nghiêm khắc và lượng lớn thực chiến, cũng làm cho An Bĩ Lạc Kỳ mau chóng lột xác từ non trẻ thành chín muồi.

Ngoài ra, hẳn có năng lực học tập và tính bao dung cực mạnh, giống như suy nghĩ mấy người Đoàn Khiêm đưa ra, một khi chứng minh hữu hiệu, hẳn sẽ không chút do dự mà sử dụng. Từ phương diện này mà nói, trên người hẳn đã kế thừa thái độ thiết thực của Diệp Trùng.

Một trăm cái quang giáp mau chóng chia thành mười tiểu tổ.

Nhắm vào tình huống thế này, bọn họ có biện pháp ứng biến cực kỳ tường tận. Là một đội ngũ, công việc làm bình thường đều là một số chi tiết rất nhỏ, phần lớn là gặp phải tình huống gì, nên làm ứng biến gì. Nếu như mấy binh sĩ đột nhiên gặp phải tình hình chưa từng gặp qua, vậy thì bọn họ rất dễ tay chân luống cuống, mà khi phần lớn binh sĩ đều tay chân luống cuống, vậy tình huống sẽ trở nên cực kỳ tệ hại.

Mà nội dung bọn họ hiện đang huấn luyện, chính là An Bĩ Lạc Kỳ chiếu theo nội dung huấn luyện Diệp Trùng cho bọn họ, lấy làm bản gốc, trải qua lượng lớn thay đổi.

Mười tiểu tổ không cần chỉ huy, bọn họ rất nhanh hoàn thành khóa chặt mục tiêu của mình.

Mười cái quang giáp làm thành một đơn vị tác chiến, như vậy có thể ở hai phương diện tính linh hoạt và tính dày đặc của hỏa lực đều có thể được thỏa mãn.

Mấy sư sĩ tiến hành bắn một cách có hệ thống. Bọn họ không hề phí tâm phí sức đi khóa chặt con Xích vĩ thú nào đó, mà là dựa theo tiết tấu bắn đã định của bọn họ. Vẫn là bắn đồng loạt, mỗi lần bắn đồng loạt, bọn họ chỉ cần làm Xích vĩ thú bao phủ trong lưới hỏa lực của bọn họ. Như vậy, độ khó xạ kích giảm thấp rất nhiều.

Sự thật chứng minh loại chiến thuật này cực kỳ hữu hiệu, ở trong bắn đồng loạt thế này, né tránh vô lực như thế đó. Số lượng Xích vĩ thú giảm thiểu nhanh chóng, đối mặt công kích thế này, chúng hoàn toàn bị đánh mê muội rồi.

Tiểu tổ có An Bĩ Lạc Kỳ vẫn luôn không khai hỏa. Chín người còn lại trong tiểu tổ đó của hẳn đều là cao thủ siêu cấp có điểm bắn từ chín mươi tám trở lên. Từ sau khi bị con Xích vĩ thú sáu ngón đó chạy thoát lần trước, học viên đối với xạ kích trở nên cuồng nhiệt phi thường. Mà tiêu chuẩn đánh giá Diệp Trùng xây dựng lúc trước đã hoàn toàn được thay thế bởi tiêu chuẩn đánh giá mới. Độ khó của tiêu chuẩn đánh giá xạ kích mới cao phi thường, lúc mới bắt đầu thực hiện, cả đám học viên, người có thể đạt chuẩn chỉ có không tới mười phần trăm. Tám mươi điểm trở lên càng lúc càng hiếm người.

Nhưng sau khi được Diệp Trùng phê chuẩn, tiêu chuẩn đánh giá mới mau chóng được mở rộng xuống. Đám học viên này cũng chịu đủ cực khổ, thậm chí có người nhìn thấy mọi thứ cử động xuất hiện trước mặt mình,

đều có xung động nhấm bắn. Nhưng hiệu quả vô cùng rõ ràng, thực lực của bọn họ mau chóng tăng lên, một số phần tử cuồng nhiệt, thậm chí có thể đạt được tròn điểm.

Điểm bắn đạt tới chín mươi lăm trở lên, đã là sư sĩ bắn tĩa chân chính. Trong hơn bốn ngàn người, cao thủ thể này có hai trăm ba mươi bốn người. Tỷ lệ cao thể này, tùy tiện lấy ra cũng đủ để dọa khiếp người khác. Trong chiến đấu, mấy sư sĩ bắn tĩa này có quyền lợi bắn tự do. Mà sư sĩ bình thường một khi gặp phải kẻ địch khá gai góc, vì có thể mau chóng tiến lên, bọn họ thường chuyển mấy mục tiêu này cho sư sĩ bắn tĩa xung quanh. Đám sư sĩ bắn tĩa này còn có trách nhiệm bảo vệ quan chỉ huy trong tối. Vì để sức chiến đấu của bọn họ phát huy tới trình độ lớn nhất, Diệp Trùng chuyên môn chế tạo cho bọn họ một đồng súng quang bắn tĩa. Hệ thống khóa mục tiêu bên trong quang giáp của bọn họ cũng xuất sắc hơn học viên khác nhiều.

Binh!

Một con Xích vĩ thú vừa mới may mắn thoát từ trong lần bắn đồng loạt không thể tin tưởng ôm lấy cổ họng, máu từ giữa bốn ngón của nó chảy xuống.

Một cái quang giáp bên cạnh An Bĩ Lạc Kỳ, súng quang trên tay từ từ cầm ngang. Một phát vừa rồi đó chính là hấn bắn.

Chiến đấu thực hiện rất nhanh, tới giờ, chỉ còn lại con Xích vĩ thú nằm ngón đầu linh đó. Trong cặp mắt của nó đầy dẫy phần nộ, nó trước giờ hoành hành, chưa từng nghĩ chúng sẽ có một ngày lại yếu ớt thế này. Tới tận bây giờ, kẻ địch trước mắt lại không mất lấy một.

Tại sao lại thế này? Nó có chút mù mờ, nó không hiểu, tên to đùng trước mắt này, nó đã tiêu diệt không biết bao nhiêu? Chúng lúc nào trở nên mạnh mẽ thế này chứ?

Trước mắt bỗng sáng lên, làm đau cặp mắt của nó, một giây sau, nó đã mất đi tri giác.

Trên tàu Darkness, Diệp Trùng vẫn luôn chú ý cả trận chiến.

Xích vĩ thú nơi này quả nhiên đã tiến hóa. Điểm này nằm trong ý liệu của Diệp Trùng, cho nên hấn không hề có bao nhiêu kinh ngạc. Điều Diệp Trùng kinh ngạc là sức chiến đấu của đám học viên dưới tay này, lại đã cường đại tới mức này.

Đối với đám học viên này, Diệp Trùng không hề tốn tâm tư quá lớn. Việc cần hấn lo lắng quả thật quá nhiều, nhiều thời gian của hấn hơn, thứ đảm nhiệm là nhân vật quyết sách tổng, thậm chí thời gian hấn tốn ở phương diện kỹ thuật cũng vượt xa thời gian tốn trên người đám học viên này.

An Bĩ Lạc Kỳ quả nhiên là một thiên tài!

Trước mắt lại không hề là lúc cảm khái, bọn họ cần lập tức xuất phát. Mà trên thực tế, đây cũng chỉ là bắt đầu của một chuỗi chiến đấu.

Dọc đường đều là Xích vĩ thú!

Cả thiên hà Farr, đã hoàn toàn bị Xích vĩ thú chiếm lĩnh. Diệp Trùng không hề biết mấy thiên hà khác thế nào, điều hấn hiện giờ có thể làm là dùng tốc độ nhanh nhất tiến tới phương hướng dự định. Mục tiêu, thiên hà Thiết Bối Tây Ni!

Tàu Darkness có tính ẩn mật tuyệt vời, lớp sơn bề mặt cách ly mọi cảm giác. Nhưng chính là như thế, bọn họ cũng gặp phải sức cản mạnh mẽ. Xích vĩ thú thật sự quá nhiều, Diệp Trùng cũng không biết chúng rốt cuộc đã sinh sôi bao nhiêu. Mấy đám Xích vĩ thú đều là đụng phải trong lúc vô ý, chúng tuy không thêm cảm giác được Darkness, nhưng một khi tới gần thì lại có thể nhìn thấy.

Tất cả nhân viên chiến đấu, toàn bộ đều như gặp đại địch, mỗi lần gặp phải một đám Xích vĩ thú, đều thử giết sạch. Có một lần, một con Xích vĩ thú sáu ngon sống sờ sờ thoát ra từ trong lưới hỏa lực.

Từ đây về sau, số lượng Xích vĩ thú xuất hiện dọc đường đột ngột tăng mạnh, trong sự lực soát dày đặc thể này, Darkness cũng mất đi tính ẩn mật. Lập tức rơi vào khổ chiến, đám Xích vĩ thú điên cuồng phát động công kích tàu Darkness.

Chiến đấu mau chóng nóng lên.

Tàu Darkness vẫn luôn giữ tốc độ cao mà tiến tới, sau lưng nó, mỗi ngày đều phải bỏ lại xác của vô số Xích vĩ thú. Nhưng mặc kệ Diệp Trùng hay là An Bĩ Lạc Kỳ, đều đã cảm thấy được dị dạng, ngửi ra mùi vị nguy hiểm trong này. Giống như Xích vĩ thú xung quanh đều bắt đầu tập trung về phía bọn họ bên này. Mỗi ngày lại đây, chiến đấu càng đánh càng khó khăn, tàu Darkness cũng bắt đầu xuất hiện thương vong.

Diệp Trùng đang nghe báo cáo của An Bĩ Lạc Kỳ.

- Số lượng Xích vĩ thú hôm qua chúng ta gặp so với hôm trước nhiều hơn hai mươi phần trăm. Mà hôm nay, tới trước mắt, số lượng chúng ta gặp đã vượt qua số lượng ngày hôm qua. Dự tính số lượng Xích vĩ thú gặp hôm nay so với hôm qua phải nhiều hơn năm mươi phần trăm. An Bĩ Lạc Kỳ bình tĩnh báo cáo, nhưng trong mắt lại lộ ra vài phần lo lắng.

Nhìn Diệp Trùng, hắn tiếp tục bổ sung: “Khoảng thời gian này, số lượng Xích vĩ thú chúng ta gặp đang từng bước tăng lên. Tôi cho rằng, chúng đây là đánh chặn có tổ chức. Ngoài ra, tôi dự tính, thời gian kế tiếp, số lượng Xích vĩ thú sẽ tăng thêm một bước. Nếu như chúng ta không mau chóng đưa ra ứng phó, chúng ta sẽ rơi vào trong vòng vây của Xích vĩ thú. Chúng ta hôm nay đã xuất hiện thương vong, chết hai mươi tám người, bị thương sáu người.”

Diệp Trùng gật đầu, mấy tình huống này hắn đã rất rõ ràng. Chiến đấu càng dày đặc, vậy không còn nghi ngờ gì, càng thảm liệt. Mấy học viên thương vong này chính là vì chiến đấu quá kịch liệt, không có đủ thời gian nghỉ ngơi. Thần kinh của bọn họ vẫn luôn căng thẳng. Thời gian mà dài, thì sẽ phạm một số sai lầm cấp thấp, mà trong trận chiến này, là điều cực kỳ trí mạng.

Nếu như vẫn luôn cứ thế này, Diệp Trùng tin tưởng, có lẽ không quá vài ngày, tàu Darkness sẽ xuất hiện thương vong với diện tích lớn.

Mà hiện giờ, cách điểm bước nhảy không gian thông tới thiên hà Thiết Bối Tây Ni vẫn còn lộ trình ba ngày. Ba ngày này, cũng là ba ngày quan trọng nhất!

Diệp Trùng dẫn đo một hồi, nói: “Thu hẹp phạm vi phòng thủ, từ giờ bắt đầu, tất cả sư sĩ lập tức nghỉ ngơi.” Hắn lại quay đầu lại: “Nhiệm vụ phòng thủ giao cho xạ thủ, mặc kệ thế nào, phải kiên trì được một ngày. Sa Á, nhiệm vụ này giao cho cô.”

- Ủ. Sa Á thần sắc bình tĩnh gật đầu, nài nỉ xoay người rời đi.

An Bĩ Lạc Kỳ lập tức thở phào.

Nhìn đám sư sĩ đang rơi vào khổ chiến ở bên ngoài, Diệp Trùng lãnh đạm nói: “Ra lệnh bọn họ về tàu, toàn thể nghỉ ngơi một ngày.”

- Vâng! An Bĩ Lạc Kỳ thần sắc nghiêm túc, cao giọng trả lời.

Quang giáp tàu Darkness bắt đầu rút lui có trật tự, bọn họ yểm hộ lẫn nhau. Sự rút lui của quang giáp ở trong mắt đám Xích vĩ thú này, không còn nghi ngờ gì, là một cơ hội tốt tới mức không thể tốt hơn.

Chúng giống bầy ong vô vè đen kịt, điên cuồng lao về phía tàu Darkness!

596. Chương 596: Thoát Ly

Bỗng, vô số chùm sáng đột nhiên phụt ra từ tàu Darkness. So với bắn đồng loạt của sư sĩ, nắm bắt chính xác về mặt tiết tấu của mấy xạ thủ dùng thần niệm giao lưu càng thêm đáng sợ, cả ngàn chùm sáng lại không lệch giây nào, đồng thời bắn ra. Từ xa nhìn tới, tàu Darkness giống như biến thành một con nhím ánh sáng.

Bầy Xích vĩ thú đen kịt trong khoảnh khắc liền bị mấy chùm sáng sắc bén này đâm xuyên.

Điều làm người ta cảm thấy đáng sợ nhất là, bộ phận bị bắn trúng của gần như tất cả Xích vĩ thú bị bắn trúng đều là cổ họng. Mà trong đợt tấn công này, chỉ có năm con Xích vĩ thú là bị thương, còn Xích vĩ thú bị bắn trúng còn lại, toàn bộ đều một đòn mất mạng.

Trong bảy Xích vĩ thú, một vài Xích vĩ thú từ năm ngón trở lên không chút do dự quay đầu định bỏ chạy, trên mặt chúng đồng loạt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Diệp Trùng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Xích vĩ thú lại lộ ra thần tình thế này. Là thứ gì làm chúng sợ như vậy?

Tâm tư xoay chuyển như điện, Diệp Trùng liền có chút hiểu rõ. Hẳn nhớ tới trong đoạn ghi hình được lưu giữ lại trong quang giáp Lưu Dạ, chỉ có mấy con Xích vĩ thú cao cấp đó mới có khả năng dẫn dắt đồng bào của mình tránh được vết nứt không gian. Điều đó nói rõ, chúng nhất định có cảm giác đại loại như thần niệm mà mấy xạ thủ như Sa Á có. Nếu như vậy, chúng tự nhiên có thể cảm giác được thần niệm mấy xạ thủ trên tàu Darkness phát tán ra.

Hơn sáu trăm xạ thủ cấp sáu, còn có ba vị xạ thủ cấp bảy, sáu vị xạ thủ cấp tám, Sa Á càng là đạt tới cấp chín. Thần niệm bọn họ phát tán ra khủng bố tới bậc nào, chính Diệp Trùng thân đang ở trong này, mỗi lúc này đều cảm thấy có chút không thoải mái. Mà mấy con Xích vĩ thú đang xông vào đó, càng hơn phi phách tán.

Đây chính là tại sao chúng xoay người muốn bỏ chạy.

Nhưng, Sa Á làm sao lại cho mấy con mồi ở dưới mí mắt này rời khỏi chứ? Nàng hiện giờ, sức mạnh ngày một thâm hậu, sự sắc bén nổi lên dần dần biến mất, mà thay vào đó là sự bình đạm, nội liễm.

Nhưng, nàng lúc này giải thích cho mọi người, cái gì mới gọi là xạ thủ cấp chín. Trong thời gian không tới một giây, sáu mươi sáu chùm sáng phụt ra từ trong khoang xạ kích nàng đang ở, chùm sáng như hoa tươi nở rộ.

Khoang xạ kích của mấy vị xạ kích cao cấp, Diệp Trùng đều đã chuyên môn cải tiến. mà là xạ thủ cấp chín duy nhất, khoang xạ kích của Sa Á có tính năng xuất sắc nhất trong tất cả khoang xạ kích, nhưng đồng thời cũng là khoang có độ khó thao tác lớn nhất.

Sáu mươi sáu chùm sáng không hụt chùm nào.

Năm mươi con năm ngón, mười sáu con Xích vĩ thú sáu ngón, trong nháy mắt liền chết dưới chùm sáng mà Sa Á bắn ra.

Chiến quả thế này, chính Diệp Trùng cũng xuất hiện một sự thất thần ngắn ngủi. Xích vĩ thú sáu ngón, Diệp Trùng hiện giờ tự nhiên không cho sống sót. Nhưng nếu điều khiển Thần, hẳn cũng có thể giải quyết trận chiến rất nhanh. Nhưng hẳn tự xét không sao trong khoảng thời gian ngắn thế này, một lần tiêu diệt nhiều Xích vĩ thú thế này, điều này quả thật có chút quá khủng bố rồi!

Biểu hiện đặc sắc làm người ta nhìn trân ngẹn lời của Sa Á làm sĩ khí mấy thuyền viên trong tàu Darkness phần chấn mạnh.

Mấy người Kim Duy Đông cũng không chịu rơi phía sau. Đã trải qua sự tôi luyện của Biển cổ tạc, trình độ thần niệm của tất cả xạ thủ đều tăng lên rất lớn, mà mấy người như Kim Duy Đông, đã ẩn ước có dấu hiệu đột phá cấp chín.

Cấp chín và cấp tám trong như chỉ có cách biệt một cấp, nhưng thực lực lại có khác biệt giữa mây và bùn.

Nhờ tàu Darkness, trong cự ly ngắn, xạ thủ có thể phát huy ra sức chiến đấu khổng lồ. Dưới sự công kích cường đại của mấy xạ thủ mạnh mẽ này, trận chiến này cũng mau chóng bước vào giai đoạn cuối.

Nhưng, sau khi trải qua sự tạm nghỉ ngắn ngủi, một đợt công kích mới lại bắt đầu.

Chiến đấu tiếp theo giống như ấn chứng suy đoán trong lòng Diệp Trùng. Công kích của mấy con Xích vĩ thú này có tính tổ chức rõ ràng, chúng muốn lợi dụng ưu thế về số lượng để ngăn cản bọn họ.

Chiến đấu kịch liệt dị thường.

Năng lượng trên tàu Darkness cũng tiêu hao cực nhanh. Điều đáng chúc mừng là, so với tầm năng lượng mà năm thiên hà lớn thường dùng, năng lượng hàm chứa của tinh thể năng lượng cao hơn nhiều. Với lại, chuẩn bị lần này của Diệp Trùng cũng có thể nói là đầy đủ. Tinh thể năng lượng mang theo cũng là một

con số cực kỳ kinh người. Nếu không, với tốc độ tiêu hao trước mắt, bọn họ rất mau thì sẽ đối mặt tử cục không có năng lượng.

Tàu Darkness mở hết tốc lực tiến tới trước. Một khi có Xích vĩ thú thử tới gần, sẽ bị giết chết ngay lập tức.

Nhưng cho dù có xạ thủ cao cấp như Sa Á thể này, tiến tới trước cũng khó khăn dị thường. Xích vĩ thú xung quanh càng lúc càng nhiều, chúng hung hãn không sợ chết, một đợt lại một đợt lao về phía tàu Darkness.

Thần niệm của rất nhiều xạ thủ đã bội chi, hôn mê trong buồng điều khiển. Trên cả chiến hạm hiện giờ, người bận rộn nhất là nhân viên y tế.

Làm người ta khâm phục nhất vẫn là khoang xạ kích của Sa Á, tần suất bắn và độ chính xác của nòng từ đầu tới giờ, vẫn giữ ở một mức độ cực kỳ kinh người. Tính bền bỉ, sức chiến đấu kéo dài thể này, đủ làm xạ thủ khác cảm thấy kính phục từ tận đáy lòng. Người hiện giờ vẫn có thể theo kịp tiết tấu bắn của nòng, chỉ có mấy người Kim Duy Đông, nhưng Diệp Trùng vẫn nhạy cảm phát giác được, mấy người Kim Duy Đông đã sắp theo không kịp tiết tấu bắn của Sa Á.

Liên tục bắn với tần suất cao, độ chính xác cao sáu giờ đồng hồ. Số liệu thể này đủ làm tắt cả ánh mắt chỉ dùng để ngược nhìn núi cao nhìn về khoang xạ kích của Sa Á. Thậm chí có không ít người đang hoài nghi, Sa Á rốt cuộc vẫn còn thuộc phạm trù con người hay không. Loại suy nghĩ này lúc trước bọn họ chỉ dùng trên người đại nhân, bây giờ lại có một mục tiêu mới.

Chiến đấu cuối cùng đã bắt đầu trở nên linh tinh.

Xích vĩ thú đã bỏ ra thương vong khổng lồ. Căn cứ thống kê không hoàn toàn, trong sáu giờ này, bọn họ ít nhất đã giết bảy ngàn con Xích vĩ thú. Đây đủ để tạo nên một “bộ lạc” Xích vĩ thú rồi.

Mà cái giá bên phía Diệp Trùng bỏ ra là, ba trăm sáu mươi một xạ thủ đã xài bội chi thần niệm quá mức mà rơi vào hôn mê.

Theo mấy xạ thủ nói, loại tình huống này cực kỳ hiếm gặp trong giới xạ thủ. Chiến đấu giữa xạ thủ thường là trong nháy mắt liên phân biệt thắng bại, tác chiến thời gian dài, vốn dĩ không phải mặt mạnh của bọn họ. Nhưng Diệp Trùng lúc đó cũng không còn cách nào sử dụng được, mấy xạ thủ vừa mới lui xuống, ai nấy sức lực và tinh thần đều cạn kiệt, đang nghỉ ngơi. Trên tay hãn không còn sức mạnh nào khác.

Nhưng may mà loại hôn mê này đối với bản thân xạ thủ không hề tạo ra ảnh hưởng quá lớn, chỉ là bọn họ lúc nào có thể tỉnh lại thì ai cũng không rõ ràng.

Nhưng điều này đối với Diệp Trùng mà nói, không hề là tin tức tốt.

Hiện giờ mới qua được sáu tiếng, mà mấy sư sĩ đó ít nhất vẫn cần mười tiếng mới có thể khôi phục sức chiến đấu. Mười tiếng này, nếu như lại gặp phải công kích điên cuồng thể này, vậy vấn đề phiền phức rồi.

Nhưng điều làm Diệp Trùng cảm thấy hơi an tâm là, công kích như thủy triều của Xích vĩ thú cuối cùng đã ngừng lại.

Xung quanh tàu Darkness trôi nổi dày đặc xác Xích vĩ thú. Tình cảnh đó tuyệt đối làm người ta ban đêm gặp ác mộng. Nhưng may mà trên tàu Darkness, toàn bộ đều là một số người đã trải qua thử thách về tố chất tâm lý. Với lại, trải qua khổ chiến liên tục mấy ngày, bọn họ đối với cảnh tượng này đã sớm trở rồi.

Tàu Darkness vẫn tiến tới với tốc độ cao theo phương hướng dự định. Mấy con Xích vĩ thú đã ngừng công kích này không hề rời khỏi, chúng và tàu Darkness giữ khoảng cách nhất định, đi theo từ xa. Sức tấn công mạnh mẽ của tàu Darkness, chính mấy con Xích vĩ thú hung bạo này, cũng cố kỵ trong lòng.

Chỉ cần chúng không tấn công, vậy mọi thứ sẽ dễ xử. Diệp Trùng cũng thở phào. Thứ hãn hiện cần gấp chính là một chút cơ hội nghỉ ngơi. Chỉ cần chống đỡ qua mấy tiếng, tình huống sẽ tốt lên.

Nhưng xạ thủ còn lại không hề lui ra khỏi khoang xạ kích. Bọn họ cần một mục duy trì cảnh giác, phòng bị Xích vĩ thú đột nhiên tấn công, mãi tới khi mấy sư sĩ khôi phục sức chiến đấu.

Trái tim mọi người trên tàu Darkness đều treo lơ lửng. Đại quân Xích vĩ thú khổng lồ này chỉ theo tàu Darkness từ xa. Ai cũng không biết chúng lúc nào sẽ tấn công, áp lực điều này mang lại cho thuyền viên là rất to lớn.

Nhưng khi mấy thuyền viên nhìn thấy biểu tình trước sau trấn định tự nhiên của đại nhân, liền khôi phục lại lòng tin. Bọn họ tin rằng, cục thế trước mắt vẫn dưới sự khống chế của đại nhân.

Đại nhân là người không gì không thể!

Gần như ở trong lòng tất cả học viên, bọn họ đều nhìn Diệp Trùng như vậy. Nếu như không phải vì đại nhân, bọn họ chỉ là bình dân bình thường nhất trên thế giới này, cả đời sẽ định sẵn không làm được gì. Tất cả thành tựu hiện giờ của bọn họ, đều là do duyên cớ đại nhân. Bọn họ nhìn đại nhân làm sao dẫn dắt đi tới từng bước một ở trong Darkness hoang vắng không người, đã thù hoạch hành.

Lòng tin của bọn họ đối với Diệp Trùng, gần như là mù quáng. Tuy nhiều lúc là An Bĩ Lạc Kỳ chỉ huy quân đội này, nhưng trên thực tế, lãnh tụ tinh thần thật sự của bọn họ lại là thiếu niên trầm mặc kiệm lời này.

Xích vĩ thú đã không tấn công, Diệp Trùng tự nhiên là cầu còn không được. Tàu Darkness càng tập trung tất cả sức mạnh, tiến về phía điểm bước nhảy không gian.

Dường như mấy ngày trước đã đánh mấy con Xích vĩ thú này đau rồi, trong mấy ngày tiếp theo, ngược lại là gió yên sóng lặng thời kỳ đầu. Diệp Trùng không biết mấy con Xích vĩ thú này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng lòng tin và sức mạnh trong lòng Diệp Trùng hiện giờ lại tăng mạnh. Tất cả sư sĩ đều đã nghỉ ngơi hoàn tất, có thể tiến vào chiến đấu bất cứ lúc nào. Mà mấy xạ thủ hôn mê đó, tám mươi phần trăm đều đã tỉnh lại.

Ngoài ra, điều làm Diệp Trùng vui vẻ nhất là, điểm bước nhảy không gian đã nhìn thấy từ xa.

Nhìn đại quân Xích vĩ thú vẫn theo sau lưng đằng xa một cái, trên gương mặt lạnh lùng của Diệp Trùng lộ ra một tia tiểu ý hiềm thấy, hần lập tức ra lệnh: “Tăng tốc, chuẩn bị tiến hành bước nhảy không gian.”

Tàu Darkness lập tức tăng tốc, tất cả động cơ đều đã mở ra, tốc độ tàu Darkness tăng vọt, tiếp đó hóa thành một tia sáng, biến mất trong vũ trụ mênh mông.

Bầy Xích vĩ thú sau lưng đó, con nào con nấy vẻ mặt ngạc nhiên, chúng không hề biết kẻ địch rõ ràng vừa rồi hãy còn ở trước mắt, tại sao lại đột nhiên biến mất chẳng thấy.

Điều này đối với chúng mà nói, quá khó hiểu rồi!

597. Chương 597: Sự Ăn Ý Của Hai Người

Darkness vừa từ điểm bước nhảy không gian đi ra, liền gặp phải tình huống.

Nhìn chiến đấu kịch liệt đang diễn ra trước mắt, Diệp Trùng không hề có dị động. Hần cần thời gian đưa ra một phán đoán chính xác đối với trận chiến trước mắt. Quy mô hạm đội này khá lớn, ít nhất có hơn một trăm tàu.

Đây là một thế gia lớn hoặc thế lực lớn. Diệp Trùng lập tức đưa ra phán đoán, từ tiêu chuẩn, quy cách thống nhất của tàu vũ trụ đối phương thì có thể nhìn ra. Bọn họ đã gặp phải một nhánh Xích vĩ thú quy mô lớn. Từ trước mắt mà xét, chiến đấu đang ở trong giai đoạn giằng co. Khắp nơi đều thấy được từng đám, từng đám quang giáp, tuy thực lực của bọn họ so với Xích vĩ thú thua kém không ít, nhưng nhân số nhiều hơn nhiều.

Chỉ nhìn một hồi, Diệp Trùng cảm thấy có chút kinh ngạc.

- Thật là trận chiến cam go. Tang Khảm ở bên cạnh bĩu môi, đối với biểu hiện của mấy quang giáp này, hần có đủ lý do để khinh thường. Bất kể xét từ phối hợp chiến thuật hay từ sức chiến đấu cá nhân, ở trong mắt hần, mấy quang giáp này đều có thể nói là tệt vô cùng.

Diệp Trùng lại lắc lắc đầu, động tác này làm Tang Khảm có chút kinh ngạc. Hần không cảm thấy lời mình nói có bất cứ sai sót nào. Nếu như học viên trên hạm đội đều là trình độ này, hần tin rằng, cho dù tiểu tiên sinh không ra tay, hần cũng nhất định sẽ mang học viên phụ trách huấn luyện ra giết.

Diệp Trùng không giải thích, chỉ tỉ mỉ quan sát. Chỉ nhìn một hồi, Diệp Trùng liền càng thêm kiên định suy nghĩ trong lòng mình. Xem ra mấy năm mình rời khỏi năm thiên hà lớn này, năm thiên hà lớn không hề dừng bước chân phát triển. Tuy Xích vĩ thú tàu Darkness giết chết trên đường nhiều không kể xiết, nhưng Diệp Trùng rất rõ trình độ của sư sĩ năm thiên hà lớn và đám sư sĩ dưới tay mình này cách biệt bao xa, sư sĩ bình thường của thiên hà Hà Việt bỏ ở năm thiên hà lớn đều có thể coi là cao thủ.

Sư sĩ bình thường của thiên hà Hà Việt gặp phải Xích vĩ thú, tỉ lệ thắng đều rất nhỏ. Mà mấy sư sĩ của năm thiên hà lớn này lại có thể nhờ vào ưu thế số người, đưa chiến đấu vào giai đoạn giằng co. Điều này vượt xa ý liệu của Diệp Trùng. Trong dự liệu của hắn, năm thiên hà lớn chắc là không có năng lực chống lại Xích vĩ thú.

Nguyên nhân này, hắn không hề nói với Tang Khảm.

Tang Khảm vẻ mặt không hiểu nhìn chăm chăm chiến đấu đang tiến hành, tiểu tiên sinh không tán đồng với quan điểm của mình, trong đó nhất định có gì đó mà mình không phát hiện, vì vậy hắn càng phải thận trọng quan sát. Chỉ qua một lúc, hắn liền nhẹ ý một tiếng, lộ ra vài phần kinh ngạc, nghi hoặc: “Trình độ người chỉ huy hạm đội này rất không tệ a!”

An Bĩ Lạc Kỳ đã ở bên cạnh Diệp Trùng đợi lệnh gật đầu, trầm ổn nói: “Là cao thủ! Rất lợi hại!” Sắc mặt hắn khá là nghiêm túc.

Lần này không ít người cũng nhìn ra manh mối. Nói thật, trình độ mấy sư sĩ đang chiến đấu đó quả thật không coi là gì, thậm chí có thể nói tệ hại, nhưng bọn họ lại sờ sờ kéo trận chiến vào giai đoạn giằng co. Trong này, tác dụng mà vị chỉ huy lợi hại này phát huy là lớn nhất, hắn luôn có thể nhạy cảm phát giác được kẽ hở của trận chiến.

Điều làm người ta cảm thấy đáng sợ nhất chính là, sức nhìn thấu suốt của hắn phảng phất như lớn nhỏ đều không lọt, vô luận trên đại cục, hay là ở chi tiết cục bộ, đều không một kẽ hở. Mà việc mấy sư sĩ này chấp hành mệnh lệnh của hắn cũng không chút do dự, kiên quyết phi thường, như vậy mới có thể hình thành cục diện trước mắt.

Về mặt An Bĩ Lạc Kỳ càng lúc càng nghiêm túc, trên trán hiện lên một lớp mồ hôi dày mịn.

Năng lực chỉ huy thật đáng sợ! Chính là hắn cũng không khỏi sinh ra vài phần cảm giác tụt xa đằng sau. Nhưng hắn mau chóng phát giác ra sự thay đổi tâm tình của mình, vẻ mặt ngay lại, nghiêm túc mà đứng. Sư sĩ Diệp Trùng huấn luyện ra, không ai không là hạng tâm chí kiên định. Hắn rất mau liền chỉnh lại trạng thái tâm lý, trong mắt lập tức lộ ra dấu chí mãnh liệt.

Thật ra, đây cũng là hắn đã nghĩ lệch rồi, hắn dù sao tuổi tác còn nhỏ, với lại chưa từng trải qua huấn luyện chỉ huy chính quy. Mọi thứ đều là mờ mờ ra từ trong thực chiến. Hiện giờ có thể đạt tới mức độ này, đã là thiên tài ít có rồi. Hắn chỉ cần học tập và thực chiến nhiều hơn, tiền đồ tương lai không thể đo lường.

Trình độ Tang Khảm vẫn chưa đủ làm hắn có thể xem hiểu tất cả hàm nghĩa trong này. Nếu như Tang Phổ ở đây, tự nhiên sẽ lại là một cách nhìn khác.

Tàu Darkness vừa mới hoàn thành bước nhảy không hề dẫn tới sự chú ý của hai bên đang kịch chiến. Mà ánh mắt mấy người An Bĩ Lạc Kỳ đều rơi trên người Diệp Trùng, bọn họ đều đang đợi mệnh lệnh của Diệp Trùng. Cứu hay là không cứu? Nếu không cứu thì đi về phía nào? Mấy thứ này đều cần Diệp Trùng lên tiếng.

Ánh mắt Diệp Trùng rơi trên một tàu vũ trụ trên màn hình, bỗng, lại lộ ra vài phần ngưng ngẩn. Nhuế Băng bên cạnh hắn nhạy bén tột độ, lập tức phát giác được dị dạng của Diệp Trùng. Nàng rất tò mò, Diệp Trùng rất ít lộ ra dáng vẻ thế này, hắn đã nhìn thấy cái gì?

Nhìn theo ánh mắt của Diệp Trùng, Nhuế Băng nhìn không được hô nhẹ một tiếng.

Phòng điều khiển chính trong chiến hạm, một cô gái hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, bên cạnh đứng nghiêm túc mấy đại hán và một lão già. Nàng đeo một cái kính gọng nhỏ bằng vàng, mũi quỳnh (quỳnh~ đẹp) nhỏ nhắn, gương mặt mềm mại lại lộ ra mấy phần kiên cường, quả quyết. Cặp mắt nàng cực kỳ sáng trong, ánh mắt không ngừng quét giữa các màn hình, ngón tay mảnh dẻ nhẹ nhàng đặt trên bàn điều khiển chính gõ nhẹ một cách có tiết tấu.

- Bộ thứ mười, bộ thứ mười chín và bộ thứ hai mươi một lập tức chi viện tàu Mạc Vân. Giọng nói của nàng mang theo mấy phần mềm dẻo đặc hữu của phái nữ chín mười.

Mấy đại hán bên cạnh vẻ mặt không đổi, không chịu sự quấy nhiễu của âm thanh câu hồn này tí nào, mau chóng truyền đạt mệnh lệnh xuống. Không hề chần chừ tại sao, dù rằng từ hiện giờ mà xét, tàu Mạc Vân vẫn ổn như bàn thạch, nhưng bọn họ tin tưởng suy đoán của tiểu thư nhất định sẽ không sai.

Quả nhiên, chính ngay lúc ba tổ quang giáp tới được tàu Mạc Vân, tình huống đột nhiên thay đổi, một đám lớn Xích vĩ thú đã giết tới.

Đối với thân cơ diệu toán của tiểu thư, tất cả thuyền viên ai nấy đều khâm phục tới sát đất. Nếu như không phải tiểu thư, bọn họ làm sao có thể dọc đường kiên trì tới hiện giờ?

Phen điều động này cũng bị mấy người Diệp Trùng ở bên cạnh nhìn thấy, sắc mặt An Bĩ Lạc Kỳ hơi biến đổi, mồ hôi trên trán càng nặng thêm mấy phần. Dưới hoàn cảnh phức tạp thế này, lại có thể đưa ra phán đoán hành vi bước tiếp theo của kẻ địch một cách chính xác như vậy, quá đáng sợ rồi!

- Chuẩn bị viện trợ. Mệnh lệnh của Diệp Trùng lập tức làm An Bĩ Lạc Kỳ hoàn hồn lại. Trên mặt đại nhân lúc này nhìn không ra chút đầu mối nào, không biết đại nhân rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

An Bĩ Lạc Kỳ vẻ mặt liền nghiêm túc: “Vâng.”

Nhìn chiến trường rối mù trên màn hình, An Bĩ Lạc Kỳ không chút do dự, quay đầu chạy ra ngoài phòng điều khiển chính. Đồng thời, mệnh lệnh đám quang giáp chuẩn bị ra ngoài cũng lập tức truyền đi khắp cả chiến hạm.

Nhuế Băng đứng bên cạnh Diệp Trùng, hơi lo lắng nhìn màn hình.

- Tiểu thư, cô xem! Một thuyền viên đột nhiên chỉ một màn hình kêu lên kinh ngạc.

Kỳ thật không cần sự nhắc nhở của thuyền viên này, Cố Tình đã chú ý thấy dị dạng của chiến trường. Khu vực này vẫn luôn là trọng điểm chú ý của nàng, giả như trên tay nàng còn có tinh nhuệ, nàng nhất định không tiếc bất cứ giá nào lấy cho được quyền khống chế khu vực đó. Như thế, nàng liền có thể khống chế chặt chẽ cục thế của cả cuộc chiến. Đáng tiếc tất cả sư sĩ tinh nhuệ trên tay nàng gần như đều tổn thất, vô lực làm một đòn này.

Hàng trăm chùm sáng đâm xuyên đội ngũ Xích vĩ thú dày đặc, Xích vĩ thú hoảng loạn cả lên.

Trước mắt Cố Tình sáng lên, hô hấp bỗng trở nên dồn dập, đến nỗi trên mặt nàng hiện ra một áng đỏ dục người cực độ. Mấy đại hán vẫn luôn giữ mặt không cảm xúc bên cạnh đó lúc này cũng không nhịn được, ai nấy khó khăn nuốt nước bọt.

Cố Tình hoàn toàn không cảm thấy, chỉ lo nhìn chăm chăm màn hình, chỉ là trên màn hình cái gì cũng không có. Phản ứng của nàng cực nhanh, lập tức nâng cao âm điệu: “Mau lên, đổi sang kiểu quang học.”

Thuyền viên vẫn luôn dẫn mặt nhìn chăm chăm Cố Tình giống như vừa tỉnh mộng, cuống tay cuống chân chuyển hệ thống quét hình thành kiểu quang học.

Cảnh tượng trên màn hình lập tức thay đổi.

Một đội khoảng chừng năm trăm cái quang giáp giống như một lưỡi đao nhọn sắc bén, mạnh mẽ đâm vào trong bầy Xích vĩ thú.

Mấy quang giáp này cực kỳ lợi hại, đặc biệt là súng quang của bọn họ, đánh lên người Xích vĩ thú thì là một lỗ máu to đùng. Phương thức chiến đấu của bọn họ cực kỳ đặc biệt, công kích tầng lớp rõ ràng, quang giáp trước mặt mỗi lần đều là bắn đồng loạt, mà quang giáp phía sau lại phụ trách hai cánh và sau lưng. Loại phương thức chiến đấu đặc biệt này phối hợp súng quang có uy lực cường đại trên tay bọn họ, bọn họ giống như cắt bơ vậy, không chút phí sức đâm xuyên qua.

Nhưng điều làm hai mắt Cố Tình phát sáng lại không hề là mấy thứ này, mà là nắm bắt đối với thời cơ và lựa chọn đối với điểm tấn công của đội ngũ này, điều này đủ để hiển thị ánh mắt độc đáo của người chỉ huy đội ngũ này.

Một đội ngũ mạnh mẽ thế này, nếu như có một người chỉ huy lợi hại như vậy, vậy thì bọn họ tuyệt đối là đi tới đâu quét sạch tới đó.

Cố Tình biết điều nàng hiện giờ nên làm là cái gì, nàng quyết đoán ra lệnh: “Mệnh lệnh, bộ thứ nhất, bộ thứ năm, bộ thứ chín, bộ thứ mười sáu, lập tức tản ra, bao vây đám Xích vĩ thú, chỉ đánh dây dưa.”

- Bộ thứ ba, bộ thứ bảy lập tức từ vị trí hiện giờ áp sát về phía tàu vũ trụ, dọn ra lối đi.

Điều nàng có thể làm chính là như vậy, trước mắt phải xem người chỉ huy của đội ngũ này, rốt cuộc có thể lĩnh hội được ý đồ của mình hay không.

Nàng có chút khần trương nhìn chằm chằm màn hình, nàng vừa rồi làm như vậy, kỳ thật là cực kỳ mạo hiểm. Nếu như đối phương không lĩnh hội được ý đồ của nàng, thứ chờ đợi nàng chính là một trận thảm bại.

Nàng hoàn toàn không chú ý thấy, đốt ngón tay của nàng vì nắm quá nhiều sức mà trắng bệch. Người vẫn luôn trấn định, tự nhiên như nàng, phút quan trọng sống chết, cũng kìm không được mà có chút khần trương.

An Bĩ Lạc Kỳ rất mau liền phát giác được biến hóa của cả chiến trường, hơi ngậy ra một chút, hần liền không khỏi càng thêm khâm phục. Lập tức không chút do dự, cả đội ngũ vạch ra một hình cong ưu mỹ, tổ đường chiến đấu cao siêu phô bày ra rõ ràng trong cứ ngoặc này, chuyển hướng tốc độ cao trong góc hẹp, đội hình vẫn giữ cực kỳ hoàn hảo.

Trong lòng Cố Tình lập tức ổn định, nàng biết đối phương đã hiểu ý đồ của mình.

Thường thức một cách rất hứng thú cảnh tượng đội quang giáp này đâm ngang cắt dọc, đi tới đâu quét sạch tới đó trên màn hình. Vừa rồi nàng ra lệnh bộ thứ ba và bộ thứ bảy áp sát về phía tàu vũ trụ cũng chính là để nhường ra không gian bắn vọt tới này. Như vậy có thể làm sức chiến đấu của đội ngũ này phát huy với mức độ lớn nhất.

Chiến đấu đã không còn gì thấp thỏm rồi.

Nàng hiện giờ chỉ cảm thấy hứng thú với mấy vấn đề, đội quang giáp đột nhiên xuất hiện, thực lực mạnh mẽ thế này là chui ra từ chỗ nào? Chúng thuộc thể lực nào?

598. Chương 598: Phòng Tuyển Tây Đinh

Nhà họ Cố của Thiên La, đại thế gia danh chấn một phương ngày trước này, bây giờ lại vô cùng nguy cấp. Là hào môn truyền thống của thiên hà Thiên La, thế lực của bọn họ ở thiên hà Thiên La rễ sâu gốc chắc. Nhưng đối mặt Xích vĩ thú hung hãn, tàn nhẫn, bọn họ cũng không thể làm gì. Mấy năm lại đây, dòng họ Cố đã bắt đầu đi xuống dốc. Sự mất tích của Cố Thiệu Trạch không chỉ làm họ Cố mất đi một nhân viên kỹ thuật thiên tài, ngoài ra đối với Cố Tình mà nói, cũng là một đả kích tinh thần trầm trọng.

Nàng chỉ có một em trai thế này.

Tính phức tạp của sự thật không hề dừng ở đây, Cố Thiệu Trạch là người kế thừa pháp định của họ Cố. Sự mất tích của hắn cũng làm cho họ Cố rơi vào hỗn loạn, rất nhiều người lòng ôm ý đồ bất chấp, chấm dứt sản nghiệp của họ Cố nhao nhao nhảy ra, mà nhân công tầng lớp thấp càng rơi vào hỗn loạn hơn. Đợi Cố Tình khôi phục lại từ trong bi thương, tập đoàn họ Cố đã gần như ở bên bờ sụp đổ.

Trước giờ, bởi vì Cố Thiệu Trạch không thích quản lý công việc, cho nên người quản lý chân chính của tập đoàn họ Cố chính là người chị Cố Tình của hắn. Cố Tình không chút do dự, ngang nhiên động dụng lực lượng trực hệ nhất của nhà họ Cố. Lực lượng cường đại này người biết cực ít, bọn họ trực thuộc gia chủ cao nhất, sự tồn tại của bọn họ chính là vì ứng phó loại tình huống này.

Nhất thời, nội bộ nhà họ Cố được thanh tẩy lớn, kế tiếp đó Cố Tình lại ban bố một loạt biện pháp vỗ về, nội bộ họ Cố mau chóng ổn định lại. Nhân công tăng lớp thấp của nhà họ Cố cũng lần đầu tiên nhìn thấy sự quả đoán và lạnh lùng ẩn tàng dưới sự nhu mì của đại tiểu thư nhà họ Cố.

Nhưng loại hỗn loạn này vẫn làm họ Cố nguyên khí bị thương nặng. Cố Tình lập tức cũng chỉ có cắn răng, đón đầu khó khăn mà tiến lên, ai ngờ họ Cố vừa mới khôi phục mấy phần nguyên khí, họa Xích vĩ thú đã bạo phát.

Họa Xích vĩ thú trước hết bạo phát ở thiên hà Tappero, kế tiếp chúng liền dùng trạng thái điên cuồng quét ngang cả thiên hà Tappero. Chỉ có cực ít bộ phận chạy thoát được, hầu hết cư dân thiên hà Tappero đều mất mạng trên tay Xích vĩ thú. Thiên hà Tappero vốn dĩ phồn hoa trong khoảng thời gian cực ngắn liền hóa thành đông đố nát. Điều này làm cư dân bốn thiên hà khác không ai không run rẩy, sợ hãi. Cố Tình lúc đó liền hiểu rõ, Thiên La đã không còn là vùng đất ở lâu.

Nhưng tốc độ lan của họa Xích vĩ thú vẫn vượt xa ra ngoài ý liệu của nàng. Bọn họ chỉ kịp mang theo một số thiết bị quan trọng của họ Cố, mà mấy vật tư bình thường đó, bọn họ hoàn toàn không kịp mang lên tàu vũ trụ.

Thế lực có thể chạy thoát ra của thiên hà Thiên La không hề nhiều, nhưng bọn họ đã làm được. Họ Cố ở trong thiên hà Thiên La không hề coi là thế lực có lực lượng quân sự mạnh nhất, có vô số thế lực mạnh mẽ hơn bọn họ bỏ thây ở thiên hà Thiên La. Trong này, nhân vật quan trọng nhất chính là Cố Tình.

Cố Tình là một người chỉ huy xuất thần nhập hóa, nếu như không phải nàng ta, hạm đội này đã sớm tiêu vong rồi.

Trải qua trắc trở dọc đường, mọi người đối với vị đại tiểu thư này đều phục tận đáy lòng. Ai cũng không ngờ được đại tiểu thư bình thường chỉ biết quản lý tập đoàn ở phương diện này lại lợi hại như vậy. Kỳ thật không ai biết, gia chủ đời trước ban đầu chính là muốn bồi dưỡng nàng ta thành một người có thể giúp đỡ em trai vạch ra sách lược. Điều này cũng dẫn tới sở học của nàng phức tạp phi thường.

Tính linh hoạt trong lợi dụng chiến thuật của nàng bù đắp khác biệt to lớn về mặt thực lực cá nhân của hai bên. Chính là do sự chỉ huy xuất sắc của nàng, bọn họ mới có thể chặt vật một đường đi tới chỗ này. Nhưng bọn họ cũng đã bỏ ra cái giá khổng lồ, sức chiến đấu của cả hạm đội, bây giờ chỉ còn lại một phần năm lúc xuất phát.

Nhưng chính lúc bọn họ vừa mới tiến vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni, mọi người đều thở phào một hơi, ai cũng cũng không ngờ lại gặp phải Xích vĩ thú ở chỗ này.

Đội quang giáp này rốt cuộc là phe nào? Cố Tình nhìn chằm chằm màn hình có chút xuất thần. Điều làm nàng cảm thấy chấn kinh là sự mạnh mẽ của đội quang giáp này, gần như bất kỳ một cái quang giáp nào trong bọn họ đều có thể coi là át chủ bài. Tối tận trước mắt, bọn họ không xuất hiện thương vong một cái quang giáp nào.

Càng hưởng chi, số lượng của bọn họ có hơn năm trăm.

Cố Tình chưa từng nghe nói có thế lực nào lại có thực lực cường đại thế này, điều này cũng làm nàng càng thêm tò mò đối với lai lịch của bọn họ.

Tinh thần An Bĩ Lạc Kỳ tập trung cao độ, có lẽ là bị biểu hiện tuyệt vời của người chỉ huy đối phương kích thích, hần cảm thấy trạng thái hôm nay tốt không ngờ. Trong cả quá trình chiến đấu, chỉ huy của hần không chệch vào đâu được, đủ để xưng là giống như sách giáo khoa. Mấy con Xích vĩ thú này rõ ràng cực kỳ xa lạ với chiến thuật của bọn họ, thoáng cái bị đánh tới tấp mất mạng.

Sau trận khổ chiến mấy ngày trước đã được nghỉ ngơi, đã khôi phục trạng thái, bọn họ lúc này đang ở đỉnh cao nhất của sĩ khí. Nhiều Xích vĩ thú như thế đều bị bọn họ giết thành con đường máu, mấy con tép riu này ở trước mặt bọn họ lại có thể làm ra trò trống gì?

Chiến đấu rất mau liền kết thúc.

Không có một con Xích vĩ thú lọt lưới, lần này Diệp Trùng đã nhận được mấy lần giáo huấn lúc trước. Không gặp phải thì thôi, một khi gặp phải thì không thể để lại nhân chứng sống. Nếu không, vậy thì đợi bị

Xích vĩ thú như ong ủa tới nhẩn chết chìm đi.

Cố Tình phí hết toàn lực làm mình có thể hơi bình tĩnh lại. Đột nhiên sau lưng xuất hiện một chiến hạm hào hoa dài tới mười lăm km, bất cứ ai cũng sẽ có phản ứng này. Mình lại không biết chút gì. Đã không biết là lần thứ mấy hơi lạnh bốc lên từ trong lòng.

Nàng cẩn thận từng li nhìn chăm chăm thiếu niên lạnh lùng trước mặt, hẳn chắc là thuyền trưởng của chiến hạm này.

Diệp Trùng đánh giá Cố Tình một cái, suy đi nghĩ lại rồi mới mở miệng: “Cô là người của họ Cố ở Thiên La?”

Cố Tình ngó người, chẳng lẽ thiếu niên này và họ Cố có quan hệ gì? Nàng định thần lại, gật đầu: “Đúng vậy, ta là gia chủ hiện giờ của họ Cố, Cố Tình, các hạ là?” Cố Tình đã khôi phục bình tĩnh thông thả tự nhiên, phong phạm của một người gia chủ lộ ra rành rành, nhìn không thấy bất cứ sự bức rút bất an nào.

Quả nhiên là họ Cố ở Thiên La, hồi ức rất lâu lúc trước giống như đột nhiên kéo tới trước mặt Diệp Trùng. Hình ảnh thiếu niên trắng bạch trong máu tươi đỏ lập tức sống lại trước mặt hẳn.

- Cô biết Cố Thiếu Trạch chứ? Diệp Trùng hoàn hồn lại, hỏi. Cố Thiếu Trạch vẫn luôn là người Diệp Trùng cực kỳ khâm phục, có thể làm ra Thủ Hộ, cái quang giáp mà ngay cả thiên hà Hà Việt cũng chảy nước dãi này, đủ để chứng minh tài hoa tuyệt vời của hắn.

Cố Tình bỗng cứng đờ, sự thông thả, lạnh nhạt trên mặt thoáng cái không cánh mà bay, trong mắt nàng phóng ra ánh sáng không gì sánh được, không kiềm chế được mà muốn nắm lấy tay Diệp Trùng, kích động vô cùng: “Anh, anh biết Thiếu Trạch hiện ở chỗ nào?...” Trong lời nói, đã có vài phần nghẹn ngào.

Diệp Trùng nhẹ nhàng né một cái, né khỏi tay của Cố Tình, nhạt giọng nói: “Cô cần bình tĩnh.”

Cố Tình nghe nói, thân thể như bị điện giật. Nàng cúi đầu, cắn chặt môi. Mấy vệt máu nặng tình yên lặng hiện ra.

Tịch tịch, lát sau, nàng ngẩng đầu lên, trên mặt đã khôi phục bình tĩnh. Người của nhà họ Cố xung quanh không ai không lộ ra vẻ đau khổ, bọn họ đều biết cảm tình giữa chị em Cố Tình và Cố Thiếu Trạch nặng cỡ nào.

Diệp Trùng thấy Cố Tình đã khôi phục bình tĩnh, liền mang trải nghiệm gặp gỡ với Cố Thiếu Trạch kể ra tường tận một lượt. Khi nghe thấy Cố Thiếu Trạch không còn hô hấp, trong mắt Cố Tình lóe lên một nỗi đau khổ nồng đậm. Nhưng lập tức, nỗi đau khổ này liền biến mất từ trong mắt nàng, khôi phục sự bình tĩnh thường ngày.

Chỉ có vào lúc nàng vuốt ve bề mặt trơn bóng của quang giáp Thủ Hộ, nỗi đau khổ trong mắt đỏ của nàng mới lại lần nữa hiện ra.

Nhuế Bể thở dài nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng thấp giọng an ủi bên cạnh nàng ta. Cố Tình cũng không nhịn thêm được, ôm lấy quang giáp Thủ Hộ bật khóc đau khổ. Người khác thấy vậy, đều rất biết điều lui ra khỏi phòng điều khiển chính.

Đã có sự gia nhập của Cố Tình, Diệp Trùng đối với cục thế của cả năm thiên hà lớn cuối cùng đã có một hiểu biết chính xác.

Chỗ duy nhất vẫn còn an toàn hiện giờ, vậy thì chỉ có thiên hà Thiết Bối Tây Ni. Thiên hà Thiết Bối Tây Ni sở dĩ có thể chống chọi được thế công của Xích vĩ thú, một nguyên nhân rất quan trọng chính là bọn họ đã xây dựng được “phòng tuyến Tây Đỉnh” khổng lồ.

Chính trong thời kỳ đầu Xích vĩ thú bạo phát, người chấp chính của thiên hà Thiết Bối Tây Ni liền bắt đầu ra sức xây dựng phòng tuyến Tây Đỉnh.

Một trăm hai mươi ba căn cứ vũ trụ cỡ lớn tạo thành điểm nổi quan trọng nhất của phòng tuyến này, nơi này vĩnh viễn bảo trì trạng thái giới bị cao nhất, có đủ dự trữ chiến lược, có thể chi viện lẫn nhau, cũng có thể chiến đấu độc lập. Mà giữa căn cứ và căn cứ, vô số thiết bị bắn laser trôi nổi. Bất cứ kẻ địch có gan dám tiến vào đều sẽ đối mặt đả kích có tính hủy diệt.

So với sự lợi dụng đối với thiết bị bắn laser lần trước của Diệp Trùng, quy mô đối với việc lợi dụng thiết bị bắn laser lần này càng lớn hơn. Phòng tuyến tụ tập toàn bộ sức lực của thiên hà để xây dựng nên này cũng làm thiên hà Thiết Bối Tây Ni kiên cố vô bờ. Tới tận hiện giờ, vẫn chưa có một đội ngũ Xích vĩ thú nào có thể xông qua phòng tuyến này.

Xích vĩ thú không có kỹ thuật bước nhảy không gian, cho nên không cần lo lắng chúng đánh lén. Nghe nói phòng tuyến này vào lúc sắp hoàn thành vừa đúng gặp phải một đội Xích vĩ thú, dưới tình huống không còn cách nào, chỉ có phái quang giáp xuất chiến. Kéo dài ba giờ đồng hồ, hy sinh gần ngàn người, phòng tuyến này mới triệt để hoàn công. Việc đầu tiên sau khi hoàn công của mấy chiến sĩ trong căn cứ, chính là mở hết hỏa lực.

Hơn một ngàn con Xích vĩ thú lập tức bị bắn thành mảnh vụn. Từ đây về sau, phòng tuyến Tây Đỉnh cũng trở thành phòng tuyến kiên cố nhất, chính là ở dưới sự bảo hộ của nó, cư dân thiên hà Thiết Bối Tây Ni mới có thể sinh sống an toàn.

Nhân khẩu thiên hà Thiết Bối Tây Ni hiện giờ càng lúc càng nhiều, mà phòng tuyến này cũng càng lúc càng lớn. Phòng tuyến Tây Đỉnh hiện nay, đã là trong ba tầng, ngoài ba tầng, mà số lượng căn cứ cũng từ một trăm hai mươi ba cái lúc đầu mở rộng thành ba trăm sau mươi cái, Xích vĩ thú muốn chính diện công phá phòng tuyến, gần như không thể nào.

Sau khi biết được tin tức Thiết Bối Tây Ni an toàn vô sự, Nhuế Băng triệt để thở phào.

Cố Tình hy vọng có thể kiểm được sự bảo hộ của tàu Darknes, Diệp Trùng dẫn đo hồi lâu liền đồng ý. Kỳ thật hẳn hiện giờ hoàn toàn không cần phải tiến vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni, đã có một phòng tuyến thế này, ít nhất trong thời gian ngắn, Diệp Trùng không hề lo lắng Xích vĩ thú có thể tấn công vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni.

Hắn hiện giờ cần dùng tốc độ nhanh nhất trở về thiên hà Hà Việt, tụ họp với Tang tộc, sau đó đánh thông con đường tới Hôi cốc, tiếp đó tụ họp với Mục Thương. Nhưng dẫn đo tới việc tàu Darkness cũng cần bổ sung, Diệp Trùng cuối cùng quyết định tiến vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni một chuyến.

Cố Tình rất nhanh liền vì sự an minh của mình mà chúc mừng. Dọc đường lại gặp phải mấy đám Xích vĩ thú, nhưng hoàn toàn không cần bọn họ ra tay, mấy sư sĩ đó rất thoải mái liền giải quyết xong.

Thực lực mấy sư sĩ này quá mạnh! Chính lực lượng tinh nhuệ nhất trong nhà so với bọn họ cũng còn thua xa, với lại quang giáp của bọn họ... Là gia chủ của nhà họ Cố có năng lực sản xuất quang giáp khá, Cố Tình tự nhiên biết ý nghĩa và sức mạnh mà mấy quang giáp này hàm chứa. Ngoài ra, bọn họ làm sao làm con tàu vũ trụ lớn như vậy thoát được hệ thống quét hình?

Đám người này rốt cuộc là làm gì?

Mà điều làm nàng vui mừng không ngờ là, đối phương lại đồng ý thay nàng huấn luyện sư sĩ nhà họ Cố.

Mấy ngày lại đây, hiệu quả rõ rệt, tuy Cố Tình không phải nhân viên chiến đấu, nhưng nàng vẫn có thể nhìn ra tướng mạo, tinh thần của mấy sư sĩ này của mình so với lúc trước đã như là hai người.

Cố Tình hiện giờ hận không thể càng kéo dài thời gian con đường này thêm một chút, như vậy, sự trưởng thành của mấy sư sĩ này sẽ càng nhiều hơn. Ở thời đại này, có gì có thể so với việc có một lực lượng võ trang đủ mạnh mẽ càng làm người ta an lòng hơn chứ?

- Đây chính là phòng tuyến Tây Đỉnh.

Cố Tình giới thiệu nói, mấy ngày này nàng ở trên tàu Darkness cũng cẩn thận từng li. Tuy là chủ một nhà, nhưng nàng vẫn chưa ngốc tới mức bày ra cái dáng vẻ gia chủ nhà họ Cố gì đó trước mặt Diệp Trùng. Nhưng phàm là Diệp Trùng, Nhuế Băng hỏi nàng cái gì, nàng đều nói ra không chút che giấu. Mà đối với mọi thứ trên tàu, nàng cũng chưa từng chủ động nghe ngóng, nhưng dù cho là vậy, nàng vẫn có được kết luận làm nàng chấn kinh từ trong rất nhiều manh mối, dấu vết.

Đây là một đội quân cường đại vô cùng. Bọn họ có khoa học kỹ thuật cường đại, có sư sĩ cường đại, có kỹ luật nghiêm khắc, còn có quan chỉ huy cực kỳ ưu tú.

Giao tình giữa An Bĩ Lạc Kỳ và Cố Tình là nhiều nhất, nhưng phần lớn thứ hai người thảo luận là một số vấn đề có tính chiến thuật. Năng lực học tập mạnh mẽ và kinh nghiệm thực chiến phong phú, sức tưởng tượng không hạn chế kiểu cách, lại cộng thêm tác phong nghiêm cẩn, thiết thực của An Bĩ Lạc Kỳ, mọi thứ này đều đủ làm hắn trở thành người chỉ huy ưu tú nhất. Một đội quân thế này, nếu như không thể xưng là cường đại, năng quả thật nghĩ không ra còn có đội quân nào có thể xưng là cường đại.

Nhưng Cố Tình không bị mấy biểu tượng này mê hoặc, nàng nhạy cảm nắm bắt được, thiếu niên lạnh lùng này mới là lãnh tụ chân chính trên chiến hạm này. Trên sự thật, quan hệ giữa Cố Tình và Nhuế Bằng tốt phi thường, nhưng bọn họ cũng rất ít nhắc tới Diệp Trùng. Nhưng mỗi lần bọn họ nhắc tới Diệp Trùng, ánh mắt sùng bái của thuyền viên xung quanh đều bị nàng nắm bắt được rõ ràng.

Đây là một thiếu niên giống như câu đố.

Thiết bị bắn laser trôi nổi dày đặc liên miên không thấy tận cùng, mà căn cứ hùng vĩ lại ẩn ước thấy được.

Thông qua bước nhảy không gian có thể trực tiếp tiến vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni, mà không cần thông qua phòng tuyến Tây Đinh. Điều này mang lại cho tất cả con người một con đường bỏ chạy, nhưng vì đề phòng hải tặc, bọn họ vẫn đồn trú ở phụ cận điểm bước nhảy không gian lượng lớn nhân viên chiến đấu.

- Ủa, đến một gã to đùng. Nhân viên công tác phụ trách giám thị huyết sắc một cái: “Hiện giờ rất khó nhìn thấy tàu vũ trụ hào hoa.”

Liếc nhìn con tàu khổng lồ dài tới mười lăm km trên màn hình, một nhân viên công tác khác mặt không cảm xúc nói: “Ừ, nhưng phỏng chừng quân bộ lần này sắp cao hứng rồi, bọn họ vẫn luôn thích thứ to đùng.”

- Còn phải nói, thứ to thế này, cải tạo thành chiến hạm, nhất định cực kỳ không tệ.

Diệp Trùng vì không gây chú ý, đặc biệt ra lệnh xóa đi lớp sơn nắm chất keo trên thân tàu.

Cuối cùng đã tiến vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni, nhìn thấy tòa nhà cao tầng quen thuộc, nhìn thấy quang giáp bay qua bay lại khắp nơi trên không, mọi người của nhà họ Cố đều kiểm được mà nước mắt lưng tròng, như đã trải qua mấy đời.

So với bọn họ, thuyền viên trên tàu Darkness lại thoải mái hơn nhiều, bọn họ nhiều sự tò mò hơn.

Hạm đội khổng lồ thế này tiến vào, muốn không làm người ta chú ý cũng khó.

Rất mau, liền có một đám quang giáp tới gần bên này.

599. Chương 599: Hẽ Đụng Là Phát

Hơn hai trăm cái quang giáp tới gần phía bên này với tốc độ cao, trải qua nhiều năm như vậy, loại hình quang giáp của năm thiên hà lớn đã xảy ra cải biến khá lớn, Diệp Trùng đã rất khó nói ra tên của chúng. Đây chắc là một cái quang giáp tiêu chuẩn, cặp cánh màu lam xám, chủ thể quang giáp kết cấu chắc nịch, nhìn ra được, vì theo đuổi tính cơ động, người thiết kế của cái quang giáp này đã khá là cố gắng.

An Bĩ Lạc Kỳ nhíu mày, hắn nhìn thấy quang giáp đối phương ở trong trạng thái chiến đấu. Loại phương thức không thân thiện một cách rõ ràng này rõ ràng không phải là thứ hắn có thể chấp nhận.

Hắn liếc Diệp Trùng một cái. Diệp Trùng lắc đầu với hắn, hai trăm cái quang giáp này không sao tạo thành bất cứ tổn thương nào đối với tàu Darkness. Chiến hạm kiên cố nhất trên đời này, làm sao có thể ngay cả công kích của mấy quang giáp này cũng không sao chống đỡ được chứ? Diệp Trùng không hy vọng làm cho sự việc hồng bét, nếu như là lúc trước, hắn sẽ không chút do dự tiêu diệt mấy người này. Nhưng hắn hiện giờ, chín chắn hơn nhiều, thời gian của hắn rất gấp, không cần thiết gây thêm phiền toái.

- Ta đến ứng phó cho. Cố Tình chủ động xin đi đánh trận, nàng tới cùng là gia chủ nhà họ Cố, tự nhiên chuyện đời gì đó đều từng thấy qua.

Diệp Trùng gật đầu, loại tình huống này, có Cố Tình ra mặt tự nhiên là tốt hơn hết thảy.

Liên lạc hai bên rất mau liền kết nối.

- Xin làm rõ thân phận. Giọng nói của người tới rất lạnh.

- Họ Cổ ở Thiên La. Trả lời của Cổ Tình cực kỳ ngắn gọn.

- Hoan nghênh cô tiến vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni. Người đến vẫn nói đầu ra đây: “Chúng tôi hoan nghênh bất cứ con người nào tiến vào thiên hà của chúng tôi phát triển, trừ tập đoàn hải tặc. Tất cả tin tức về đội ngũ của cô đã truyền tới Sở quản lý di dân, Sở quản lý di dân sẽ rất mau thực hiện phân phối chỗ ở cho đội ngũ của cô, xin hợp tác.”

- Được. Cổ Tình lạnh nhạt nói. Nàng tự nhiên hiểu rõ cái gọi là phân phối chỗ ở là có ý gì, nhưng trải qua một nạn này, có thể có mạng đã rất không dễ dàng gì rồi. Muốn tiếp tục giữ hoàn chỉnh họ Cổ, vậy thì không thể nào. Người chấp chính của thiên hà Thiết Bối Tây Ni làm sao có thể cho phép phía dưới lại thêm một tập đoàn lớn sẽ tạo thành uy hiếp đối với bọn họ chứ.

- Căn cứ điều lệnh mới nhất của quân bộ, phàm tàu vũ trụ cỡ lớn, chúng tôi sẽ tạm thời điều động, cải tạo thành chiến hạm, dùng để chống chọi Xích vĩ thú. Đối với tổn thất của quý đội, chúng tôi sẽ bồi thường theo giá thị trường.

- Cái gì? Cổ Tình ngó người, nàng lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, phủ định một cách vô ý thức: “Không được!”

Lời này vừa thốt, trán nàng lập tức nổi lên một lớp mồ hôi. Trong nháy mắt, nàng liền hiểu rõ sự lợi hại của cả việc này. Có việc nàng khẳng định dị thường, đó chính là mặc kệ thế nào, Diệp Trùng sẽ không đưa chiến hạm này của mình ra.

- Xin cô dẫn đo cẩn trọng. Ý uy hiếp đang đầy trong ngữ khí đối phương. Cũng khó trách bọn họ cạy thế như vậy, tới nơi này tìm kiếm sự bảo hộ, tự nhiên cần trả ra cái giá nhất định. Với lại, nhiều đại thế gia như thế, có cái nào không ngoan ngoãn giao ra tàu vũ trụ cỡ lớn.

Dư quang nơi khóe mắt đã liếc thấy An Bĩ Lạc Kỳ đang làm dấu tay chuẩn bị chiến đấu. Cổ Tình hoảng sợ trong lòng, đầu óc vận chuyển cấp tốc, nàng mau lẹ nói: “Chúng tôi cần giữ lại một tàu vũ trụ cỡ lớn. Còn lại đều có thể cho các người, ừ, để trao đổi, chúng tôi không cần bồi thường.”

- Xin lỗi, lệnh điều động của quân bộ, tôi không có quyền làm trái. Trong giọng nói của đối phương tràn ngập cảm giác áp bức.

Thuyền viên tàu Darkness nào từng nuốt cục tức thế này, lập tức lòng người phẫn nộ, nếu như không phải Diệp Trùng ở chỗ này không nói gì, bọn họ đã sớm đánh rớt hơn hai trăm cái quang giáp này rồi. Ngay cả Sa Á vẫn luôn tự dưỡng cực tốt cũng không kiềm được mà lộ ra vẻ giận, nàng chỉ từng chịu thiệt hai lần, một lần là trên tay Tô Môn Tây Gia Hoa, lần khác chính là trên tay Diệp Trùng. Một vị là vua, một vị là chủ nhân, điều này nằm trong phạm vi chấp nhận của nàng.

Xạ thủ cực kỳ coi trọng vinh dự và tôn nghiêm, yêu cầu vô lý của đối phương với cái nhìn của nàng, quả thật là khiêu khích trắng trợn.

An Bĩ Lạc Kỳ ra một dấu tay với thuyền viên bên cạnh, thuyền viên đó lập tức hiểu ý gật đầu.

Hắn xoay người lại, chờ đợi mệnh lệnh của Diệp Trùng.

Diệp Trùng không muốn làm lớn chuyện, nhưng không hề có nghĩa hấn sẽ chùn chân vô điều kiện. Với lại, từ ngữ khí của đối phương, Diệp Trùng đã phán đoán ra, việc này không có chỗ xoay chuyển khó khăn.

Đã như vậy, muốn để người khác cho đủ, thì cũng phô bày đủ sức mạnh.

Diệp Trùng gật đầu với An Bĩ Lạc Kỳ. Nhìn thấy một màn này, Cổ Tình tuyệt vọng nhắm mắt lại, nàng biết, đôi bên vừa va chạm, phe mình đây liền bị động.

An Bĩ Lạc Kỳ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng không chút do dự hạ lệnh: “Bắn cảnh cáo!”

Mười hai chùm sáng bỗng bắn ra từ tàu Darkness, chui vào trong bảy quang giáp này.

Cổ hòng mười hai cái quang giáp lập tức bị xuyên thủng, mất đi thăng bằng, chúng lập tức rơi xuống mặt đất. Oành, mười hai cái quang giáp không kém một ly, đồng thời tiếp đất, đập mặt đất vỡ ra mười hai cái

lỗ lớn. Phía dưới một trận khói bụi bốc lên, mười hai cái quang giáp lại không có cái nào nổ tung, nhưng chúng đã hoàn toàn mất đi năng lực hành động.

Đối phương đột nhiên nổ súng, suy nghĩ đầu tiên của Vi Chỉnh là, bọn họ đã điên rồi sao? Chẳng lẽ bọn họ còn không biết hoàn cảnh của mình hiện giờ, chẳng lẽ bọn họ không biết, bọn họ là đến tìm kiếm sự bảo hộ sao?

Mà khi mười hai cái quang giáp bị bắn trúng, Vi Chỉnh chấn kinh với sự chính xác của đối phương. Mà khi mười hai cái quang giáp rơi xuống lại không hề bị nổ, Vi Chỉnh thở phào một hơi, không thể không nói, cảm tình của hắn đối với bộ hạ khá sâu.

Nhưng hơi lạnh chui sâu vào xương tủy kéo tới tiếp theo gần như làm hắn đông cứng trong nháy mắt. Hắn lúc này mới ý thức được khoảng cách của bọn họ và hạm đội đối phương, lúc này mới ý thức được bản thân cỗ hạm quang giáp mà không làm chúng bị nổ có độ khó cao thế nào.

Sư sĩ bắn tia!

Hắn khó khăn nuốt nước bọt, hắn cảm thấy mình sắp điên rồi, sư sĩ bắn tia, ít nhất mười hai sư sĩ bắn tia, điều này có ý nghĩa gì?

Ý nghĩ là... Hắn gần như muốn lập tức rút người ra xa, phải biết vừa rồi chính là ở khoảng cách này, đồng bạn của mình dễ dàng bị bắn hạ. Nói cách khác, giả dụ đôi bên xảy ra xung đột, mình sẽ lập tức bị bắn hạ.

Lưỡi hái tử thần ở giờ phút này giống như đã chạm tới đôi má bọn họ, hơi lạnh băng lạnh sâu thẳm không thể kìm nén lan khắp toàn thân.

Sư sĩ bắn tia, được gọi là người có thể thay đổi chiến cục. Vừa nhắc tới bọn họ, suy nghĩ đầu tiên hết trong đầu bọn họ không hề là bọn họ có bao nhiêu mạnh mẽ, mà là bọn họ có bao nhiêu ít ỏi.

Nhưng hiện giờ, lại thoáng cái xuất hiện mười hai, điều này đủ làm Vi Chỉnh có chút trở mắt ra.

Một sư sĩ bắn tia thì đã cực kỳ đáng sợ rồi, mười hai sư sĩ bắn tia ở cùng nhau, sức chiến đấu đó... Da đầu Vi Chỉnh tê dại một trận.

Thỉnh cầu tìm kiếm chi viện lập tức được phát ra, phiền phức thế này, vẫn là giao cho cấp trên tới xử lý.

Vi Chỉnh ra lệnh thủ hạ từ từ lùi ra sau. Ở khoảng cách này thêm một khắc, trong lòng hắn đều cảm thấy khủng hoảng.

Nhưng bốn chùm sáng sượt sát rạt bốn cái quang giáp cuối cùng, hành vi đầy cảnh cáo này lập tức làm cả đội ngũ dừng lại.

- Các người cần phải nghĩ rõ ràng, hành vi khiêu khích của các người cuối cùng chỉ làm cho an toàn của các người không cách nào được bảo đảm... Một chùm sáng dán sát cỗ hạm quang giáp của Vi Chỉnh bay đi. Khoảng cách giữa hai bên, không vượt quá một cm.

Giọng nói của Vi Chỉnh tắc nghẽn ngưng bật, toàn thân hắn đã ướt sũng, toàn bộ là bị mồ hôi thấm ướt. Lúc này, họ Cố ở Thiên La mạnh thế này sao? Mười hai sư sĩ bắn tia, con số này... rất đáng sợ...

Thời gian dần trôi gần như làm Vi Chỉnh phát điên, bộ hạ của hắn ai nấy cũng run rẩy. Ai cũng không ngờ hôm nay lại gặp phải một nhân vật gai góc như vậy. Họ Cố ở Thiên La, quả nhiên không phải hào môn thông thường a. Rất nhiều người đều đang than thở trong lòng hôm nay lại xui xẻo vậy, bọn họ vẫn chưa từng gặp phải đội ngũ huênh hoang thế này.

Con em nhà họ Cố trên tàu vũ trụ khác không hề hiểu rõ nguyên nhân bên trong, nhưng nhìn thấy tàu Darkness đột nhiên phản kháng, cho rằng hai bên đã xảy ra xung đột. Mấy ngày lại đây, bọn họ đã quen ở cùng một chiến tuyến với tàu Darkness, với lại, mấy sư sĩ trên tàu Darkness đó còn phụ trách huấn luyện bọn họ. Điều này cũng làm cho bọn họ ở mặt cảm tình càng nghiêng về phía tàu Darkness.

Do đó, bọn họ lập tức có phản ứng.

Trận hình của hạm đội lúc đầu lập tức bị phá vỡ, bọn họ mau chóng tạo thành đội hình chiến đấu, gần như trên mỗi tàu vũ trụ đều vang lên cảnh báo chiến đấu. Tất cả nhân viên chiến đấu dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào giai đoạn lâm chiến.

Nhìn thấy mọi thứ này, sắc mặt Cố Tình hơi biến đổi, trong lòng than một tiếng, lúc này xem ra chỉ có thể cùng tiến thoái với tàu Darkness. Trải qua sự chấn kinh ban đầu, nàng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, tính toán tỉ mỉ một phen, nhưng bỗng nhiên kinh ngạc cảm thấy đây ngược lại là một cơ hội. Tuy mấy người Diệp Trùng lai lịch thần bí, nhưng nàng biết rõ lực lượng mạnh mẽ của bọn họ.

Mình vẫn luôn chỉ nghĩ tới tiến vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni, thế nào lại chưa từng nghĩ theo bọn họ chứ? Tuy nguy hiểm rất lớn, nhưng nhà họ Cố cũng có thể tránh được vận mệnh bị đánh tan. Chỉ là một khi như vậy, vận mệnh của nhà họ Cố và đối phương sẽ quấn chặt lấy nhau.

Cố Tình vốn là người quả quyết, trong khoảnh khắc thì đã hạ quyết tâm.

Con em nhà họ Cố đã nhận được mệnh lệnh của Cố Tình càng thêm dốc sức, bọn họ thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng xuất kích.

Sự kiên quyết của nhà họ Cố làm sắc mặt Vi Chính càng thêm biến sắc. Trong lòng lại đang chửi bới mấy đội chỉ viện đó, bình thường có chỗ tốt gì ai nấy đều chạy vui vẻ. Bây giờ vừa gặp phải cọng rơm cứng, ai nấy đều giống con rùa đen.

Vi Chính không biết, việc này đã triệt để kinh động giới lãnh đạo Thiết Bối Tây Ni. Từ sau khi tai họa Xích vĩ thú xảy ra, vẫn là lần đầu tiên xảy ra việc thế này. Tuy đối phương là đại gia tộc họ Cố thế này, nhưng giới lãnh đạo lại không hy vọng nhà họ Cố mở ra tiền lệ này, một khi như vậy, hậu hoạn vô cùng.

Tiền lệ một khi mở ra, người đến sau nhao nhao bắt chước, vậy địa vị thống trị của bọn họ không còn nghi ngờ gì, sẽ chịu khiêu chiến nghiêm trọng.

Cho nên mệnh lệnh của bọn họ cực kỳ nghiêm khắc, ra lệnh quân đồn trú tại chỗ, một khi hạm đội nhà họ Cố không chấp nhận mệnh lệnh, lập tức giết chết. Vì để chấn nhiếp thế lực khác, giới lãnh đạo cuối cùng quyết định thực hiện truyền hình trực tiếp hiện trường đối với cả trận chiến.

Vì đề phòng hải tặc cũng thông qua điểm bước nhảy không gian này tiến vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni, giới lãnh đạo đã đồn trú lượng lớn quân đội ở chỗ này, số lượng cao tới trăm ngàn.

Tin tức đối phương có mười hai sư sĩ bắn tỉa cũng lập tức truyền tới trên tay giới lãnh đạo, điều này cũng càng làm kiên định quyết tâm tiêu diệt bọn họ của giới lãnh đạo. Sư sĩ bắn tỉa, với bọn họ mà nói, là ác mộng, nếu như ẩn tàng trong bóng tối, vậy thì phòng cũng không phòng được.

Ba mươi ngàn cái quang giáp khí thế hùng hân lao thẳng về phía bên này, đội ngũ này cách chỗ này gần nhất, bọn họ cũng tới đầu tiên.

Tàu Darkness từ từ bay ra từ trong hạm đội, thân tàu to lớn dần tới vô số ánh mắt tham lam. Nếu như có một tàu vũ trụ thế này, chắc là việc hạnh phúc biết bao. Thân tàu dài mười lăm km đủ làm nó trở thành một pháo đài trên không, một căn cứ cao cấp có thể di động.

Tất cả ánh mắt đều tụ tập trên tàu Darkness.

Dưới cái nhìn chăm chú của muôn người, tàu Darkness trông ôn thuận cuối cùng đã lộ ra nanh vuốt dữ tợn của nó.

- Mở tấm chắn.
- Năng lượng nạp đầy.
- Mục tiêu khóa chặt.

.....

Mệnh lệnh như dòng nước truyền đi trong kênh liên lạc. Cả chiến hạm bắt đầu trở nên hoạt động khẩn trương, mỗi thuyền viên không chút sơ suất hoàn thành tất cả thao tác. Hung khí chiến tranh này, ở giờ phút này, đã được kích hoạt triệt để.

Tầm chắn trên tàu Darkness mở ra, từng khẩu pháo hạm khổng lồ không chút che đậy xuất hiện trước mắt mọi người. Hạng pháo thô to kinh người uy nghiêm đáng sợ ép người, màu lam tối do năng lượng đầy đủ tỏa ra, chiếu rọi ở thân tàu đen thui thậm chí có chút làm người ta hoa mắt mê đắm.

Mọi người đồng loạt hít ngược một hơi. Trong tần số liên lạc giữa sư sĩ phía Thiết Bối Tây Ni yên lặng như tờ.

Một hai ba bốn... bốn mươi sáu! Bốn mươi sáu khẩu pháo hạm, con số này quả thật làm người ta phát cuồng.

Nhưng vẫn chưa hết, sáu trăm xạ thủ đã hoàn toàn vào vị trí, sáu trăm khoang xạ kích cũng mở ra toàn bộ vào lúc này. Tất cả súng quang đều chỉ thẳng đám quang giáp này.

Hôm nay, đã định trước là ngày mà rất nhiều người cả đời cũng không sao quên được.

Một cái rồi một cái cửa thông đạo mở ra, một cái rồi lại một cái quang giáp như cá nổi đuôi bay ra.

Lần này, mọi người đã triệt để trọn tròn mắt.

Sương chi Vịnh thần diệu trong số quang giáp Diệp Trùng sử dụng, có thể coi như là phong cách khá rực rỡ, lúc đó nó thuộc về quang giáp đỉnh cao nhất của nhà họ Cơ. Mà hiện giờ, do sử dụng lượng lớn hợp kim hiếm có, ánh sáng đặc hữu của mấy hợp kim hiếm có này làm chúng xem ra càng thêm hoa lệ, càng thêm có chất cảm.

Mà súng quang trên tay bọn họ sử dụng, chính là thành quả tầm cao của tổ nghiên cứu khoa học Hồi cốc. Ánh mắt đầu tiên của mọi người liền có thể nhìn ra sự bất phàm của khẩu súng quang này.

Thế giới này quá điên cuồng rồi!

Thoáng cái chui ra nhiều quang giáp siêu cấp thế này, với lại toàn bộ đều giống y chang nhau. Sư sĩ chỗ này có ai không phải là kẻ lão luyện, dày kinh nghiệm lẫn lộn, mò mẫm nhiều năm trong giới sư sĩ trần trụi? Chỗ tốt xấu của quang giáp này, bọn họ vừa nhìn liền có thể nhận ra.

Trong kênh liên lạc vang lên một loạt tiếng hít hơi lạnh đồng loạt.

Nếu như chỉ có một cái quang giáp, thì nó có xuất sắc hơn cũng không sao đạt được hiệu quả thế này. Hơn bốn ngàn cái Sương chi Vịnh thần diệu nhất tề xuất hiện trên không, xung đột thị giác điều đó mang lại cho mọi người mạnh mẽ tới cực nào.

Một cái quang giáp siêu cấp và hơn bốn ngàn cái quang giáp siêu cấp, khác biệt giữa hai thứ này không chỉ là ở mặt con số.

Tin tức đột nhiên chen ngang. Ống kính đầu tiên xuất hiện chính là cảnh tượng này. “Xét thấy họ Cố ở Thiên La không phục tùng sắp xếp của giới lãnh đạo, cố ý gây ra rắc rối, giới lãnh đạo vốn dĩ phụ trách an toàn của tất cả cư dân...” Lời người chủ trì vẫn chưa hết, nàng nhìn thấy cảnh tượng trên màn hình, ngây ra tại chỗ, giọng nói bỗng nhiên tắc lịm.

Các nàng vừa mới nhận được mệnh lệnh của giới lãnh đạo, nhưng vẫn chưa kịp tiêu hóa tin tức này, thì nhìn thấy một màn làm người ta chấn kinh này. Lời phía sau, nàng lập tức quên ngoài chín tầng mây.

Nhưng dân chúng trước màn hình lại sôi sục lên.

- Trời ơi! Đây là chuyện làm sao?

- Quá đẹp đi, đây là quang giáp gì, chỗ nào có bán? Có thể đặt mua được không?...

- Thế trận thật mạnh mẽ... Mẹ nó quá tuyệt rồi!

.....

Không giống sự im lặng giữa sư sĩ tại hiện trường, dân chúng đột nhiên nhìn thấy một màn này không ai không vỗ tay khen hay. Mà tình huống này lại là điều mà giới lãnh đạo không liệu tới, đợi bọn họ phản ứng lại thì đã trễ rồi. Do bọn họ lúc đầu chiếm được tiên cơ, Thiết Bối Tây Ni đã thành vùng đất yên lành cuối cùng. Cho nên người muốn tới tìm kiếm sự bảo hộ kéo tới như ong, đứt lót, giao dịch ngầm... Giới lãnh đạo

cũng đang hủ bại với tốc độ kinh người. Giới lãnh đạo hiện giờ, đã sớm không phải giới lãnh đạo lúc trước đó.

Ba mươi ngàn cái quang giáp ở trước mặt tàu Darkness, thành thật giống như đứa trẻ nhỏ của nhà trẻ đứng trước mặt thầy giáo, không có ai dám cử động.

Ai cũng không ngốc, quang giáp của đối phương và của bọn họ căn bản không phải cùng một cấp bậc, sai rồi, là cách biệt mấy cấp bậc. Tuy phe mình người đông, nhưng người ta còn có chiến hạm a! Thứ đó, quét trúng một điểm cũng sẽ hóa thành tro. Mà thứ quan chỉ huy của đội quân đồn trú này nhìn thấy càng nhiều hơn, tổ dưỡng chiến thuật của đối phương soi với phe mình, quả thật cao hơn quá nhiều. Một điểm này, là kết luận hẳn có được từ quan sát một số chi tiết rất nhỏ của đối phương. Thí dụ thời gian xuất kích, trong không tới năm phút, hơn bốn ngàn cái quang giáp đã hoàn thành xuất kích toàn bộ. Nếu đổi thành đội ngũ của mình, không có mười lăm phút, nghĩ cũng đừng nghĩ. Chi tiết không cho người ta phát giác này lại có thể hiển thị chân thật được cách biệt của hai phía.

Người ta đó mới là tinh nhuệ, vậy làm sao đánh? Tuy số người phe mình đông đảo, nhưng người chỉ huy rất rõ ràng, lực lượng hai bên chênh lệch xa, số lượng hoàn toàn không cách nào bổ sung. Với lại, đối phương còn có chiến hạm, nhìn thấy chiến hạm hào hoa đó, hẳn có có nuốt nước bọt.

Quân đồn trú tại chỗ vốn dĩ diều võ giương oai lúc này kiềm nén làm rất nhiều người kêu gào cho thỏa nguyện, dân chúng cơ bản từ bên ngoài nhảy vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni, ở chỗ này đều phải chịu một phen bóc lột. Lúc này nhìn thấy có người không chịu thua, ai nấy phấn khởi.

Mà theo thống kê sau việc này, khoảng thời gian này, tỉ suất coi kênh quân đội lần đầu tiên đột phá bốn mươi hai phần trăm, mà lúc trước, cao nhất mới mười một phần trăm. Mà người chủ trì lúc này cũng vẫn chưa khôi phục lại từ trong chấn kinh.

Mọi người đều đang chú ý cận kề tới sự phát triển của sự việc.

Còn Diệp Trùng, lại quyết định lựa chọn hành động, bởi vì hắn đã phát hiện lượng lớn quang giáp đang bay về phía bên này.

600. Chương 600: Nguyên Soái Tây Đinh

Liếc nhìn màn hình, quang giáp che kín trời đất đang bay về phía bên này. Mấy chục ngàn cái quang giáp bay ở trên không cực kỳ hoành tráng, đồng hành với bọn họ còn có hơn một trăm chiến hạm. Do năm thiên hà lớn vẫn luôn cấm phát triển kỹ thuật chiến hạm, quy định này vẫn mãi tới sau khi họa Xích vĩ thú bạo phát mới bị đập vỡ.

Trên thân mấy chiến hạm này có thể phát hiện dấu vết phong cách của chiến hạm ba đại thế gia ở Hà Việt một cách rõ ràng, nhưng mấy phong cách này trộn lẫn lại với nhau, lại có chút ngô chẳng ra ngô, khoai chẳng ra khoai, tinh túy kỹ thuật của ba đại thế gia hoàn toàn không học được. Chiến hạm thế này trong mắt Diệp Trùng, quả thật là một đồng đồng nát, sắt vụn. Diệp Trùng suy đoán mấy chiến hạm này chắc là “kiệt tác” nhân viên vòng ngoài của ba đại thế gia Hà Việt ở năm thiên hà lớn hợp sức làm ra. Ngoài ra, chúng đều là sử dụng một số tàu vũ trụ cỡ lớn, cải tạo mà thành, kết cấu bản thân và chiến hạm có khác biệt kha khá.

Không do dự, Diệp Trùng liền ra lệnh An Bĩ Lạc Kỳ khai hỏa.

Khai hỏa đầu tiên là pháo hạm của tàu Darkness. Uy lực của pháo hạm vẫn luôn là thứ Diệp Trùng vô cùng coi trọng, đặc biệt là trong chiến đấu giữa chiến hạm với chiến hạm, nó sẽ quan hệ tới năng lực sinh tồn của chiến hạm. Mấy lần chiến đấu giữa chiến hạm đã để lại cho Diệp Trùng ấn tượng cực sâu, chiến đấu giữa chiến hạm, năng lực một cá nhân, không còn nghi ngờ gì, là quá nhỏ bé rồi.

Thứ mà pháo hạm tàu Darkness đều dùng là hợp kim Bối Phương cực kỳ quý giá, cực kỳ hiếm có. Hợp kim Bối Phương bình thường chỉ dùng ở một số bộ phận then chốt nào đó của máy móc chính xác, mà dùng để làm pháo hạm giống thế này, không cần nói năm thiên hà lớn, chính thiên hà Hà Việt, đây cũng vẫn chỉ là trường hợp đầu tiên. Năm chùm sáng to lớn, từ họng pháo gầm thét phụt ra. Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, ánh sáng trắng chói mắt làm mọi người mù tạm thời cực ngắn.

Năm chiến hạm lập tức bị bắn trúng. Thân tàu dày nặng không tạo nên bất cứ tác dụng bảo hộ nào, chúng giống như mảnh giấy bị chùm sáng to lớn xé thành phần vụn.

Oành! Năm chiến hạm đồng loạt nổ tung. Trên không bỗng xuất hiện năm đám lửa rực rỡ, đám lửa nóng rực cuộn cuộn tầng tầng, nuốt chửng cả thân tàu. Lực xung kích khổng lồ do vụ nổ hình thành kẹp lấy linh kiện hư hại hung hăng đập lên quang giáp trôi nổi xung quanh chúng, lập tức lại có quang giáp thành từng mảng nhao nhao rơi xuống từ trên không, có mấy cái quang giáp lại vọt lên không nổ tung. Diệp Trùng biết sát thương thể nào mới càng trí mạng hơn với chiến hạm, pháo hạm truyền thống lúc trước phần lớn là tổn thương xuyên thấu, hỏa pháo thể này trừ phi trực tiếp đánh trúng động cơ hoặc là khoang trữ tấm năng lượng, nếu không, sát thương đối với chiến hạm của kẻ địch không hề lớn.

Trong chùm sáng pháo hạm tàu Darkness bắn ra đã trộn lẫn đạn nổ hình trứng, loại này cực không ổn định. Trò chơi hề đựng thì sẽ nổ tung, có thể tạo thành tổn thương cực kỳ nghiêm trọng đối với tàu địch.

Hỏa lực cường đại của pháo hạm tàu Darkness lập tức dọa chết khiếp mọi người.

Vô luận là trên chiến trường, hay là mọi người đang quan sát, trái tim trong giờ phút này gần như đều hoàn toàn ngừng đập. Bọn họ từng nghĩ hai bên có khả năng xảy ra xung đột, nhưng lại không ngờ đối phương lại không chút kiêng kỵ, dứt khoát mà lại không chút lưu tình ra tay tàn độc như vậy.

Hành động của mấy người Diệp Trùng ra ngoài ý liệu của mọi người, vì vậy trong một khoảng thời gian, rất nhiều người đều không có phản ứng lại.

Giới lãnh đạo Thiết Bối Tây Ni vẫn luôn đang chú ý sự phát triển của cả sự kiện cũng bị dọa nhảy nhồm lên. Bọn họ nhìn nhau, không ngờ đối phương lại mạnh bạo thế này, không hề nhượng bộ, điều này chưa từng có từ sau họa Xích vĩ thú bạo phát.

Nếu như không phải đối phương trang bị hoàn hảo, bọn họ nhất định sẽ cho rằng đối phương là hải tặc.

Đột nhiên, máy liên lạc trước bàn bọn họ vang lên.

Mọi người về mặt sưng sốt lúc này mới như vừa tỉnh mộng, bọn họ vô ý thức kết nối cuộc gọi.

- Đám phế vật các người! Con bà nó ai ra lệnh tấn công? Các người không có mắt à? Nhìn không ra thực lực đối phương có bao mạnh? Con bà nó, chẳng lẽ muốn lão đây cùng chôn chung với các người?...

Tiếng gầm thét trút xuống đầu trong máy liên lạc giống như chấn động tới mức cả tòa nhà cũng sắp nhảy lên.

- Nguyên soái... nguyên soái... Có người muốn giải thích. Lão già đang kêu gào này không phải là người bọn họ có thể đắc tội, lão là trưởng quan quân sự tối cao của thiên hà Thiết Bối Tây Ni, nguyên soái Tây Đinh. Phòng tuyến Tây Đinh chính là tác phẩm của lão, chính là vì sự tồn tại của lão, mới làm cho thiên hà Thiết Bối Tây Ni trở thành vùng đất an lành cuối cùng của cả năm thiên hà lớn. Danh vọng của lão ở thiên hà Thiết Bối Tây Ni không ai sánh kịp.

- Con bà nó, đã tới lúc giờ phút này còn có cái lỗ dít. Lão nói cho các người biết, bình thường các người muốn chấm dứt tí, lão cũng mở một mắt, nhắm một mắt, con bà nó, lại gây chuyện lớn thế này cho lão ta đây. Tên nào không muốn sống? Nguyên soái Tây Đinh không có bất cứ ý ngừng lại nào, không nể mặt mấy người này tí nào.

Trong phòng hội nghị im lặng như tờ, không ai dám mở miệng, nguyên soái Tây Đinh tính khí nóng nảy, dưới cơn thịnh nộ, nếu có ai dám cãi lại lão, vậy tuyệt đối không có chút khác biệt nào với tìm chết.

Nguyên soái Tây Đinh nổi giận đùng đùng tắt máy liên lạc. Vừa đóng máy liên lạc lại, lão giống như đột nhiên biến thành người khác. Sắc giận trên mặt vừa rồi bỗng biến mất tăm, vẻ mặt lạnh lùng, nếp nhăn sâu hoắm trên mặt giống như nhàm thạch điêu khắc, toát ra một luồng hơi lạnh. Đầu tóc lão trắng toát, sắc mặt lại khá hồng nhuận.

Lão nghiêng đầu qua, bình tĩnh hỏi: “Mệnh lệnh ngừng tấn công đã phát ra chưa?”

Một gã trung niên bên cạnh lão kính sợ trả lời: “Đã phát đi rồi, bọn họ chắc đã nhận được.” Lão già trước mặt này mới là người thống trị chân chính của thiên hà này.

- Ủ, lai lịch chiến hạm này đã tra được chưa? Nguyên soái Tây Đinh nhìn chăm chăm tàu Darkness trên màn hình.

Trợ thủ của lão lắc đầu: “Vẫn chưa. Hạm đội này là họ Cổ ở Thiên La, nhưng chúng tôi đã tra qua tất cả ghi chép, chiến hạm này chưa từng xuất hiện trong họ Cổ, chúng tôi thậm chí không có chút tin tức nào liên quan tới chiến hạm này.”

- Họ Cổ ở Thiên La? Nguyên soái Tây Đinh cười lạnh hai tiếng: “Dựa vào bọn họ vẫn không có năng lực tạo ra một chiến hạm thế này. Bọn họ chẳng qua chỉ là lạc đà ốm chết, nay không bằng xưa. Người kêu mấy người A Hoa lại đây.”

Gã trung niên mau chóng mở máy liên lạc, dặn dò vài câu. Một lúc sau, mấy người tiến vào phòng làm việc của nguyên soái Tây Đinh. Đoàn người này đại khái có mười mấy người, có cao có lùn, có mập, có ốm.

- Chiến hạm này các người có biết hay không? Nguyên soái Tây Đinh không phí lời, trực tiếp chỉ tàu Darkness trên màn hình hỏi bọn họ.

Ánh mắt đám người lập tức tập trung lên trên màn hình.

Một lát sau, có một người trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch đứng ra: “Nguyên soái, chiến hạm này chắc không phải sản vật của năm thiên hà lớn. Tuy một số thứ nào đó có chút tương tự với Tuyết Lai tộc của tôi, nhưng phong cách chỉnh thể lại hoàn toàn không giống.”

Lại có một gã rất gầy gò đứng ra: “Cách nhìn của tôi và A Hoa hoàn toàn giống nhau, chiến hạm này chắc chắn không thuộc về năm thiên hà lớn, nhưng một số chỗ trên mặt, dường như cũng tồn tại phong cách chiến hạm của nhà họ Diệp bốn tộc.”

Ánh mắt nguyên soái Tây Đinh chuyển tới trên người một cô gái, cô gái đó lập tức cung kính nói: “Ý kiến của tôi cũng nhất trí với hai vị, nhưng điều đáng tiếc là, trên chiến hạm này, tôi không hề nhìn thấy phong cách của bộ lạc tôi.”

Mấy người này đều là cao thủ cốt cán thiên hà Hà Việt phái tới năm thiên hà lớn phát triển. Họ Xích vĩ thú, vô luận là Hắc giác hay là Quỷ hình quỷ, đều không có may mắn tránh thoát. Tai họa mà ngay cả bốn tộc của bọn họ cũng không sao chống đỡ, làm sao là thứ mấy lực lượng vòng ngoài như bọn họ đây có thể chống được chứ? Dưới tình huống không còn cách nào, bọn họ chỉ có chạy khỏi căn cứ, cuối cùng tiến vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni. Mà cuối cùng bị nguyên soái Tây Đinh đã sớm chú ý bọn họ trong bóng tối bắt được, bọn họ rất lý trí lựa chọn hợp tác.

Nguyên soái Tây Đinh thu hồi ánh mắt của mình, trầm ngâm một hồi: “Xem ra chiến hạm này quả nhiên không thuộc về năm thiên hà lớn, giả dụ nó là đến từ cổ hương của các người, vậy nó từ chỗ nào tới? Các người không phải nói thông đạo đã bị Xích vĩ thú chiếm lĩnh rồi sao?”

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là A Hoa mở miệng nói: “Chúng tôi cũng không biết bọn họ từ chỗ nào tới, nhưng thông đạo bị chiếm lại là sự thật, chẳng lẽ bọn họ đã đánh thông thông đạo?”

Lời này vừa thốt, mọi người lập tức phấn chấn tinh thần. Bọn họ tới cùng là đến từ thiên hà Hà Việt. Không giờ phút nào không nghĩ tới về nhà, cho nên lựa chọn hợp tác với nguyên soái Tây Đinh, chính là nghĩ tới có thể sống trở về cổ hương. Nhưng bọn họ vẫn luôn không nhận được bất cứ tin tức nào từ tộc của mình.

- Các người xem, với thực lực của nó, có khả năng đánh thông thông đạo không? Nguyên soái Tây Đinh hỏi. Kế tiếp đó trên màn hình phát lại hình ảnh pháo hạm Darkness bắn ra và chấn nhiếp mấy người Vi Chinh.

- Không thể nào! Mọi người đồng thanh kêu lên kinh ngạc, phản ứng này vượt xa ý liệu của nguyên soái Tây Đinh. Chẳng lẽ thực lực thế này cũng không thể nào đánh thông thông đạo thông tới thiên hà Hà Việt?

Nguyên soái Tây Đinh rất sớm lúc trước thì đã nghe nói qua cách nói gọi là cổ hương của sư sĩ, nghe nói ở chỗ đó, ai ai cũng là cao thủ. Chỗ đó có quang giáp đỉnh cao nhất của cả thế giới. Nhưng lão đối với thiên hà Hà Việt ngược lại không có dã tâm gì, tùy tiện một thế lực ở nơi đó, nhổ một sợi lông cũng to hơn chân mình, nào là nơi mình có thể thềm thuồng?

Thực lực mấy người A Hoa này càng kiên định suy nghĩ này của nguyên soái Tây Đinh, thực lực xuất chúng thể này của bọn họ, ở chỗ gọi là thiên hà Hà Việt đó, chẳng qua cũng chỉ là bình thường mà thôi. Còn có khoa học kỹ thuật của bọn họ, đã đi trước rất xa năm thiên hà lớn. Họ Xích vĩ thú lần này, nếu như không phải mấy người A Hoa cung cấp lượng lớn kỹ thuật, thiên hà Thiết Bối Tây Ni hiện giờ tồn tại hay không vẫn là một vấn đề.

Nhưng chính vì sự cường đại của tộc bọn họ mà mấy người A Hoa nói cũng làm nguyên soái Tây Đinh thường có một loại kỳ vọng. Lão kỳ vọng bọn họ có thể tiêu diệt Xích vĩ thú. Trong lòng lão vô cùng rõ ràng, nếu như chỉ dựa vào sức mạnh của Thiết Bối Tây Ni, không thể nào chiến thắng Xích vĩ thú.

Theo thời gian dần trôi, Xích vĩ thú sẽ càng lúc càng cường đại, mà Thiết Bối Tây Ni tuy đang phát triển nhưng thời gian tích lũy kỹ thuật cần vượt xa tốc độ tiến hóa, sinh sôi của Xích vĩ thú.

Thiên hà Thiết Bối Tây Ni có thể chống đỡ tới ngày đó hay không, vẫn rất khó nói. Nguyên soái Tây Đinh đã có tuổi rồi, lão hy vọng có thể trong những năm còn sống của mình, có thể để lại cho đời sau một thiên hà Thiết Bối Tây Ni yên ổn và hòa bình.

Nghe nói mấy người A Hoa đồng thanh nói không thể nào, trong lòng nguyên soái Tây Đinh lập tức lạnh đi một nửa. Thực lực cường đại thể này ngay cả một thông đạo cũng không sao đánh thông được sao? Chẳng lẽ Xích vĩ thú thật sự là không cách nào chiến thắng?

Nhìn thấy vẻ thất vọng lộ ra trên mặt nguyên soái Tây Đinh, A Hoa phản ứng lại, vội vàng giải thích: “Nguyên soái, ngài hiểu lầm rồi. Chúng tôi nói không thể nào là chỉ thực lực chiến hạm này quá cường đại. Ngay cả chiến hạm của bốn tộc cũng tuyệt đối không sao đạt tới uy lực thể này.”

Ánh mắt nguyên soái Tây Đinh dời tới trên mặt người khác, mọi người nhao nhao gật đầu, vẻ mặt có sự đồng cảm sâu sắc.

- Vậy ý các ngươi, với thực lực của bọn họ, có thể đánh thông thông đạo? Nguyên soái Tây Đinh hỏi thử.

- Hoàn toàn có thể! A Hoa vẻ mặt khẳng định, kế tiếp, hần đột nhiên ngẩng đầu: “Nguyên soái, tôi hy vọng nói chuyện với hần.”

Sau khi viện quân chỉ viện cho mấy người Vi Chinh nhận được chỉ lệnh ngừng tăng viện, ở nguyên chỗ đợi lệnh, trên dưới toàn đội, đồng loạt thở phào một hơi. Cảnh tượng vừa rồi đó không chỉ là nguyên soái Tây Đinh nhìn thấy, bọn họ cũng đã nhìn thấy. Lúc đó bọn họ liền bị dọa không nhẹ, nhưng quân lệnh khó cãi, cũng chỉ có căng da đầu tiến tới trước. Diệp Trùng nhận được yêu cầu hòa đàm của đối phương, loại tình huống này đối với hần mà nói, là lần đầu tiên. Đối phương vì tỏ rõ thành ý, tất cả đội ngũ đều lùi lại một trăm ba mươi km.

Lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, Diệp Trùng cũng có chút do dự, đánh hay là không đánh?

Hần nhìn Cố Tình, Cố Tình lại hiểu rõ cười cười: “Xem ra bọn họ đối với thực lực của đại nhân có một phán đoán khá chính xác. Nghĩ chắc là kiêng kỵ thực lực của đại nhân, cho nên mới tới hòa đàm. Người ra mệnh lệnh này rất có khả năng mới là chủ nhân chân chính của Thiết Bối Tây Ni.”

Hòa đàm ở trong mắt Cố Tình là có khả năng nhất, cũng là kết quả nòng hy vọng nhìn thấy nhất, nòng tin tưởng, nếu như Diệp Trùng phát điên, trăm ngàn quân trú đóng này tuyệt đối không thể nào sống sót. Đối với giới lãnh đạo của Thiết Bối Tây Ni mà nói, kết quả này là điều bọn họ không thể nào chấp nhận, cho nên hòa đàm cũng là việc bình thường vô cùng. Điều duy nhất làm nòng kinh ngạc là, đối phương lại chỉ dựa vào mấy pháo này, liền có thể có phán đoán khá chính xác đối với chiến hạm này, một điểm này là cực kỳ khó có được. Thiết Bối Tây Ni trở thành một vùng đất an lành cuối cùng còn lại, quả nhiên là có nhân vật lợi hại.

Do đó mọi người nhìn thấy một màn rất kỳ quái, quân đội vẫn luôn ngang ngược, lần này lại vẫn luôn giữ kiềm chế và cẩn thận. Đây có còn là quân đội Thiết Bối Tây Ni không? Mọi người liếc mắt dụi mắt, có chút không dám tin tưởng.

Nhưng mặc kệ thể nào, chiến hạm Darkness này lại từ đây mà ghi nhớ trong lòng mọi người. Nhưng bất kỳ ai cũng không ngờ, khi nó lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, lại là mang theo thắng lợi và hy vọng.

Kết quả đàm phán của hai bên, dân chúng tự nhiên không được biết, nhưng chiến hạm này lại rất mau rời khỏi từ trong tầm nhìn của dân chúng. Nó thần bí tới, rồi lại thần bí biến mất. Hạm đội họ Cổ để lại, bởi vì việc này mà nước dâng thuyền cao, nhận được danh vọng cực cao ở thiên hà Thiết Bối Tây Ni, mà bọn họ cũng trở thành gia tộc duy nhất tiến vào thiên hà Thiết Bối Tây Ni nhưng không bị sắp xếp rải rác, làm vô số người ngưỡng mộ.

601. Chương 601: Cứu Viện Tuyết Lai

- Đại nhân, chúng ta đã tới phụ cận cửa thông đạo. Người nói chính là A Hoa, hẩn vẻ mặt cung kính nói với Diệp Trùng. Ở thiên hà Hà Việt, cường giả vi tôn, Diệp Trùng có đủ sức mạnh cường đại để nhận được sự tôn trọng của bọn họ. Với lại, bọn họ còn hy vọng ngồi chiến hạm của bọn họ để trở về cố hương.

Ra khỏi thiên hà Thiết Bối Tây Ni, dọc đường đều không yên bình. Gặp phải Xích vĩ thú cũng đã thành việc xảy ra thường, mà lòng tin của đám người A Hoa cũng phải chịu đả kích nghiêm trọng.

Đây đều là người bình thường gì chứ? Mấy người A Hoa đã không biết bao nhiêu lần đổ mồ hôi lạnh rồi. Đám người này có còn là con người không? Nhìn thấy bọn họ đồ sát Xích vĩ thú giống như chặt dưa, thái rau, tất cả từ ngữ vào giờ phút này đều là trống không. Còn có mấy tên trông yếu ớt không chịu nổi gió đó, trời, Phụng Ngôn đến từ bộ lạc Hy Phượng bị bọn họ dọa gần như cũng sắp thành ra trạng thái nửa ngáy ngô rồi.

Theo lời cô ta nói, loại thuật thừa sư cấp bậc giống thế này, chính ngay ở bộ lạc bọn họ cũng đã là nhân tài hiếm có, nhưng ở chỗ này, lại có trộm trèm mấy trăm người. Lúc nào, thuật thừa sư cấp trưởng lão trở thành giống như củ cải trắng, có thể thấy ở khắp nơi chứ? Với lại, tuổi tác của mấy người này... Bọn họ ăn cái gì mà lớn vậy?

Theo tàu Darkness không ngừng tiến tới trước, số lượng Xích vĩ thú bọn họ gặp phải cũng càng lúc càng nhiều, mà mấy người A Hoa cũng từ sự chấn kinh lúc ban đầu, tới sự tê dại lúc sau, quen như là chuyện thường. Nếu như ngày nào đó xuất hiện thương vong nhân viên, bọn họ ngược lại sẽ cảm thấy có chút kinh ngạc.

Mấy người A Hoa không hề làm Diệp Trùng cảm thấy kinh ngạc, đối với một người đã từng gặp cao thủ đỉnh cao nhất của ba đại thế gia mà nói, mấy con em vòng ngoài này tự nhiên không đủ làm hẩn kinh ngạc.

Một nguyên nhân cơ bản nhất Diệp Trùng đồng ý bọn họ đồng hành chính là, chỉ có bọn họ mới biết thông đạo thông tới thiên hà Hà Việt ở chỗ nào. Theo Diệp Trùng biết, từ năm thiên hà lớn tới thiên hà Hà Việt, tổng cộng có ba thông đạo, phân biệt nằm trên tay ba đại thế gia. Diệp Trùng tuy lúc trước từng ở Quỷ hình quyền và Hắc giác, nhưng con đường cụ thể thông tới thiên hà Hà Việt hẩn không hề rõ ràng. Nhưng may mà trong mấy người này, ba đại thế gia lại đều đầy đủ. Điều này cũng tự nhiên không thành vấn đề.

Nhuế Băng vốn dĩ muốn đi thăm mẹ và ông tiền mấy người một chút, nhưng cuối cùng vẫn dè nén nỗi nhớ trong lòng. Lúc này đi gặp bọn họ, với bọn họ mà nói, không hề là việc tốt. Lão già Tây Đình đó là một lão hồ ly.

Trải qua so sánh, Diệp Trùng đã lựa chọn Hiệp hội sư sĩ, cũng tức là thông đạo mà Tuyết Lai tộc nắm giữ, bởi vì nơi đó cách thiên hà Thiết Bối Tây Ni gần nhất.

- Đây chính là thông đạo thông tới Hà Việt, vốn dĩ vẫn luôn nằm trong tay của chúng tôi. Nhưng sau này lực lượng Xích vĩ thú quá mạnh, chúng tôi chỉ đành lùi về thiên hà Thiết Bối Tây Ni. Ngữ khí A Hoa rất phức tạp. Bất cứ lúc nào, chỗ sâu trong lòng hẩn đều có một tia lo lắng. Đối với sức mạnh của tộc mình, hẩn trước giờ chưa từng hoài nghi. Từ lúc thông đạo bị Xích vĩ thú xâm chiếm tới giờ, đã qua khoảng thời gian khá dài, trong tộc không thể nào không nhận được tin tức. Bọn họ lại không nhìn thấy bất cứ đội ngũ nào tới chi viện, loại tình huống này bọn họ không ngờ tới.

Hẩn rất lo lắng, trong tộc có phải là cũng đã rơi vào khốn cảnh.

Trong thông đạo này, mấy người Diệp Trùng đã gặp phải sự kháng cự mạnh mẽ. Mật độ Xích vĩ thú chỗ này so với chỗ khác cao hơn nhiều, do đó rất nhiều người đều tin rằng, thật ra Xích vĩ thú cũng là có trí tuệ. Chúng cũng hiểu trấn giữ con đường quan trọng thế nào.

Thương vong ngày nào cũng có, nhưng đều là trong phạm vi nhỏ. Tới tận trước mắt, chiến đấu vẫn trong phạm vi khống chế của Diệp Trùng. Mấy sư sĩ này trải qua tẩy luyện chiến đấu dày đặc, hiện giờ là bách chiến chi sư đúng như tên gọi. Bọn họ giống như một lưỡi đao sắc, càng mài càng sắc nhọn, càng tinh thuần.

Mà tiến bộ của mấy xạ thủ đó càng thêm nổi trội. Trước giờ không có một vị xạ thủ nào lại gặp phải chiến đấu dày đặc mà lại kéo dài thế này. Sự thật chứng minh, sự thôi thúc của chiến đấu đối với xạ thủ là cực kỳ rõ ràng. Một điểm này thể hiện ở trên người mấy xạ thủ cấp bảy, cấp tám đó càng thêm nổi trội, Diệp Trùng lúc này mới hiểu rõ, tại sao Mi Ngột lại vẫn luôn ở trong Darkness tối đen không ánh mặt trời.

Vì bảo trì sức chiến đấu, bản thân Diệp Trùng có lúc cũng điều khiển Thần xuất chiến. Mỗi lúc này, tất cả học viên không có nhiệm vụ chiến đấu đều vô cùng nồng nhiệt nhìn chăm chăm màn hình, chốc chốc lại còn phát ra vài câu đánh giá tuyệt vời, đáng vẻ lắm như là thật vậy.

So với phối hợp chiến thuật của mấy sư sĩ này, sắc thái cá nhân xuất kích của Diệp Trùng càng thêm nồng nặc. Với lại phong cách cận chiến trộn lẫn giữa bình tĩnh và dữ dội, làm mấy học viên đó trông đã ghiền vô cùng. Giả dụ Darkness có tỉ lệ xem hình, Diệp Trùng nhất định là người giữ kỷ lục tỉ lệ xem hình.

Còn mấy con em nhà họ Diệp lại hoàn toàn ngêch mặt ra, nhà họ Diệp lấy cận chiến mà nổi danh, lại không bằng một thiếu niên trong không hề nổi bật thế này.

Cuối cùng đã thông qua thông đạo này!

Tâm tình mấy người A Hoa lập tức trở nên kích động.

Nhưng cảnh tượng hoang vắng trước mắt lại vượt xa ngoài ý liệu của bọn họ. Căn cứ đã thành một đồng đồ nát, khắp nơi là kiến trúc hư hỏng, bụi đất dày cộm chất đồng trên mặt hiển thị đã rất lâu không có người tới.

- Không thể nào! Trong giọng nói của A Hoa mang theo âm run, đã kích đối với hấn của cảnh tượng trước mắt quá lớn.

Quân đồn trú chỗ này có tới năm mươi ngàn người a! Trong tộc đối với thông đạo này coi trọng tới bậc nào, hấn làm sao lại không rõ chứ? Nhưng thông đạo này hiện giờ đã bị trong tộc vứt bỏ rồi.

Hấn tin rằng, chỉ cần số ít người, trấn giữ cửa thông đạo này thì có thể ngăn cản sự tấn công của Xích vĩ thú. Hấn càng tin rằng, hấn có thể nhìn thấy, hấn tin rằng mấy trưởng bối trong tộc đó cũng nhất định có thể nhìn thấy.

Nhưng, tại sao trong tộc lại vứt bỏ chứ?

.....

Chẳng lẽ, cục thế thật sự tệ tới mức độ đó rồi sao? Tim hấn trở nên run rẩy.

Cuối cùng đã tiến vào thiên hà Hà Việt rồi, vô luận là Diệp Trùng hay là Nhuế Băng, Tang Khảm, đồng loạt thở phào một hơi. Điều bọn họ hiện giờ cần làm, chính là mau chóng hết mức liên hệ Tang tộc.

Diệp Trùng không chú ý thấy dị dạng của A Hoa, điều hấn hiện giờ cần suy nghĩ là, làm sao mới có thể liên hệ được với Tang tộc. Muốn liên hệ được với Tang tộc rất đơn giản, chỉ cần bọn họ ở chỗ có mạng mô phỏng hoặc có tín hiệu xung mạch, vậy thì nhất định có thể liên hệ được với Tang tộc. Phải biết hành tinh Dật Cúc có hơi vực linh giả siêu cấp như là tiểu Thạch đầu tọa trấn.

Nhưng nơi này lại không được, tất cả mọi thứ của khu vực phụ cận đều bị phá hoại sạch sẽ.

Tàu Darkness đang tiến về phía hành tinh Dật Cúc, giả dụ thời gian quay ngược lại, vậy thì vị trí bọn họ ở hiện giờ, rành rành là nội địa ngày xưa của Tuyệt Lai tộc.

- Đại nhân, có tình huống. Mấy thuyền viên trải qua rèn luyện của chiến đấu nhiều như vậy, sớm đã không thấp thỏm bất an của ngày xưa, ai nấy ngử khí cô đọng, ngăn gọn mà bình tĩnh.

- A! A Hoa bỗng thất thanh kêu lên, thân thể hấn đang run rẩy.

Trước mặt là hành tinh xinh đẹp phía trên toàn là màu lam nhạt, lúc này lại đang ở trong kịch chiến.

Trong vũ trụ phụ cận nó, chùm sáng đan xen ngang dọc. Quang giáp thành bầy, thành đội dựa vào chiến hạm, ngoan cường bắn tĩa Xích vĩ thú thành bầy. Mấy con Xích vĩ thú này, con nào cũng linh hoạt, sư sĩ cực khó hoàn thành khóa chặt chúng, chúng tuy không có tính kỷ luật nhưng lúc này lại chiếm thượng phong. Chiến đấu đang ở trong trạng thái nóng nhất, chốc chốc lại có chùm sáng đánh lên tàu Darkness, lóe lên từng đốm lửa một.

Mà chính ở chỗ không xa hành tinh này, trôi nổi một đám sương tím khổng lồ.

- Đại nhân! Cầu xin ngài! Ngài cứu tộc nhân của chúng tôi đi! A Hoa bỗng xoay người, bộp một tiếng quỳ xuống, nước mắt đầy mặt cầu xin. Hắn thế nào cũng không ngờ, trở về cố hương nằm mơ cũng mong thấy của hắn, thứ nhìn thấy đầu tiên lại là cảnh tượng này.

Mấy người Tuyết Lai tộc khác cũng nhao nhao quỳ xuống, thỉnh cầu Diệp Trùng chi viện.

Nhìn chùm sáng bay rối rắm, quang giáp, Xích vĩ thú bay loạn xạ trên màn hình, Diệp Trùng đã xuất hiện một sự thất thần cực ngắn.

An Bĩ Lạc Kỳ nghiêng đầu nhìn Diệp Trùng, hắn đang đợi mệnh lệnh của Diệp Trùng.

Diệp Trùng rất mau hoàn hồn lại, sự thất thần ngắn ngủi này thật ra chỉ có mấy giây. Hắn bỗng bị cái quang giáp nào đó trên màn hình hấp dẫn.

- Phạm Vãn! Diệp Trùng buột miệng thốt.

Thân thể A Hoa bỗng chấn động, vui mừng ngẩng đầu: “Đại nhân, ngài biết đại nhân Phạm Vãn?”

Phạm Vãn tả đột hữu xung, không có con Xích vĩ thú nào có thể tạo được ảnh hưởng với nó. Nhưng sức lực một mình nó lại có hạn, đối với cả cục thế không hề có giúp đỡ quá lớn. Nhìn thấy Phạm Vãn, Diệp Trùng không tự chủ được nghĩ tới đứa trẻ. Nhuế Băng cũng nghiêng mặt lại, Diệp Trùng từ trong mắt nàng nhìn thấy tâm tình tương tự.

Mấy người này, chính là tộc nhân của mẹ mình ư? Tâm tình Diệp Trùng có chút phứt tạp, Một mùi vị nói không ra là chua là chất bỗng im lặng lan tràn trong lòng hắn.

Rất mau, Diệp Trùng thu lại tâm tình, hắn bình tĩnh nhìn quét màn hình một cái, thu cả chiến trường vào đáy mắt. Quả quyết dứt khoát, hắn mau chóng gạt đầu với An Bĩ Lạc Kỳ: “Chuẩn bị chiến đấu!”

An Bĩ Lạc Kỳ đã sớm đợi câu nói này của Diệp Trùng, trên thực tế, trước khi Diệp Trùng ra lệnh, tất cả nhân viên chiến đấu đều đã tiến vào vị trí chiến đấu của bọn họ. Chiến đấu dày đặc mấy ngày này, bọn họ đã sớm quen nghỉ ngơi, ăn uống ở vị trí chiến đấu.

Mấy người A Hoa vui mừng khôn xiết, bọn họ không ngờ Diệp Trùng lại đồng ý sáng khoái thế này. Trong mắt bọn họ, Diệp Trùng là một người lãnh khốc, vô tình.

Nhưng kể tiếp đó, mệnh lệnh của Diệp Trùng lại làm trái tim bọn họ lạnh đi một nửa: “Mục tiêu sương tím, tiến tới hết tốc lực!”

Hiểu biết của Diệp Trùng đối với Xích vĩ thú không như người người thứ hai nghĩ, ở một số phương diện nào đó, ngay cả Griffiths chuyên môn nghiên cứu Xích vĩ thú so với hắn cũng không bằng.

Ổ thân mềm, đây mới là chỗ cơ bản của Xích vĩ thú. Chỉ cần phá hư triệt để ổ thân mềm, thì mới có thể thật sự giải quyết vấn đề Xích vĩ thú. Nó không chỉ quan hệ tới sự sinh sôi của Xích vĩ thú, đồng dạng còn có liên hệ trực tiếp tới tiến hóa của Xích vĩ thú.

Đây là rút củi dưới đáy nồi, nhưng lại là một hành động nguy hiểm tột độ.

Diệp Trùng tin rằng, một khi hắn tấn công ổ thân mềm, mấy con Xích vĩ thú đó nhất định sẽ ủa về như ong. Nếu như bọn họ không thể triệt để phá hư ổ thân mềm trước khi mấy con Xích vĩ thú này trở về, lần sau không có cơ hội này. Bọn họ cần rời khỏi sương tím trước khi Xích vĩ thú trở về, như vậy sư sĩ trên tay mình mới có thể phát huy uy lực.

Tàu Darkness có phủ lớp sơn nắm chất keo không hề bị hai bên đang giao chiến chú ý, nó giống như một u linh, im hơi lặng tiếng bay về phía đám sương tím đó.

Mọi người đều thở mạnh cũng không dám bật ra một tiếng. Trừ Diệp Trùng, không ai biết bên trong sương tím rất cuộc là cái gì.

Tất cả pháo hạm đều đã bắt đầu nạp đầy năng lượng, mà át chủ bài thật sự trên tay Diệp Trùng lại là sáu trăm xạ thủ cấp sáu đó.

Tiến vào sương tím, hệ thống quét hình sẽ bị tê liệt toàn diện, mà lúc này, thứ cần dựa vào chỉ có mấy xạ thủ có thể tỏa ra thần niệm này.

Loại sương tím này đối với bọn họ không có bất cứ ảnh hưởng nào.

602. Chương 602: Thiên Đường Và Địa Ngục

Đây đã không phải là lần đầu tiên tiến vào sương tím, nhưng Diệp Trùng vẫn cảm nhận được một tia khẩn trương, loại tâm tình này ở trên người hắn cực kỳ hiếm thấy. So với hắn mà nói, mấy thuyền viên ngược lại tâm thái càng bình hòa hơn một chút. Diệp Trùng lần đầu tiên nhìn thấy sương tím thì đã gặp được Xích vĩ thú sáu ngón. Sự kinh hiểm của tình hình lúc đó, bây giờ vẫn hiển hiện trước mắt.

Quy mô đám sương tím trước mắt này so với lần ở hành tinh Dật Cúc đó không biết lớn hơn bao nhiêu. Diệp Trùng rất rõ ràng, ổ thân mềm càng lớn, vậy thì cũng có nghĩa là “bộ lạc” Xích vĩ thú này càng mạnh mẽ.

Chiến đấu của hành tinh sau lưng tiến hành cực kỳ kịch liệt, vô luận là Xích vĩ thú hay Tuyết Lai tộc, đều đã tới giờ phút quan trọng nhất. Đập vào mắt, Tuyết Lai tộc đưa ra toàn bộ là tinh nhuệ. Chi tiết khoa học kỹ thuật bọn họ sử dụng là thâm hậu nhất trong ba đại thế gia, cho nên có thể đưa ra ứng phó, Diệp Trùng tự nhiên không kỳ quái. Ngay cả tổ nghiên cứu khoa học cũng chế tạo ra súng quang như là G-Z, Tuyết Lai tộc không lý nào chế tạo không ra.

Giả dụ, Tuyết Lai tộc lúc đầu thì đã trang bị vũ khí cao cấp thế này, bọn họ cũng không rơi vào cục diện bị động thế này. Có lẽ là nguyên nhân giá thành, có lẽ là vì kỹ thuật không chín muồi, có lẽ vì bảo mật khoa học kỹ thuật, v.v... Nhưng trên đời này không có việc giả dụ này, cho nên Tuyết Lai tộc cục diện bị động thế này, cũng không có gì kỳ quái.

Xích vĩ thú lúc này muốn thoát thân cũng không phải việc dễ dàng, Diệp Trùng bình tĩnh nhìn chiến trường như lửa bỏng dầu sôi, hắn giống như một sát thủ rình mò trong bóng tối.

Hắn đã tìm thấy mục tiêu động thủ của hắn.

Tàu Darkness khổng lồ giống như một viên văn thạch, hung tợn lao vào sương tím!

Trong phòng điều khiển chính, chuyên môn có một vị xạ thủ phụ trách chỉ dẫn phương hướng. Trong cả chiến hạm im phăng phắc, vì không quấy nhiễu mấy xạ thủ này. Tất cả thuyền viên đều vô ý thức ngừng hô hấp.

- Mục tiêu, hướng hai mươi lăm độ! Bắn!

- Mục tiêu, hướng ba mươi hai độ! Bắn!

.....

Từng chùm sáng pháo hạm to lớn, nóng rực, giống như tia chớp, dữ tợn đánh trúng trên mấy điểm nổi quan trọng đó của ổ thân mềm.

Bình bình bình! Vụ nổ khổng lồ mau chóng làm trong sương tím loạn thành một mảng, uy lực của đạn nổ mạnh hình trướng chứa trong pháo hạm bỗng bạo phát ra, thân mềm mềm mại nào chịu được xung kích dữ dội thế này, lập tức bị nổ thành một đám bùn nhão.

Sức phá hoại đạn nổ mạnh hình trứng tạo thành vượt xa tưởng tượng của Diệp Trùng, sóng xung kích sau khi đạn nổ mạnh nổ hình thành sẽ tạo thành phá hoại nghiêm trọng đối với thân mềm xung quanh, thế này làm cho thường là một viên đạn nổ mạnh hình trứng sẽ có thể nổ hư một mảng.

Mãi tới khi tàu Darkness xuyên qua khu vực sương tím, tiến vào phần bên trong ổ thân mềm không có sương tím. An Bĩ Lạc Kỳ thông qua cách thức quang học quan sát chiến trường lúc này mới phát hiện một điểm này. Do đó, pháo hạm lập tức bị đạn nổ mạnh kín trời rợp đất thay thế. Tính sát thương của đạn nổ mạnh hình trứng đơn thuần ở trong chiến đấu bình thường, tác dụng cực kỳ có hạn, nhưng đối với thân mềm mềm mại, chúng cực kỳ trí mạng.

Thân mềm liên miên bất tuyệt ở trước mắt bị nổ thành từng đám, từng đám nước lỏng, tuy không nghe bất cứ âm thanh gì, nhưng trước mắt vẫn cực kỳ chấn động người ta. Số lượng bướu thịt trong đám sương tím này so với số lượng lần Diệp Trùng nhìn thấy ở hành tinh Dật Cúc đầu tiên đó nhiều hơn nhiều.

Trong mỗi cái bướu đều là một con Xích vĩ thú a, trên sợi thân mềm đều treo dày đặc bướu thịt, chỉ e không dưới mấy trăm ngàn cái.

Không cần Diệp Trùng dặn dò, gần như tất cả đạn nổ mạnh giống như điên cuồng lao về phía mấy bướu thịt này.

Bỗng, một bầy Xích vĩ thú xuất hiện phía trước tàu Darkness, chúng đổ rục mắt lao về phía tàu Darkness. Số lượng đội Xích vĩ thú này có lẽ có hơn một ngàn con. Chúng không biết là ở lại trực hay là vừa mới phá bướu ra.

Nếu như là đội ngũ khác gặp phải đám Xích vĩ thú này, nhất định sẽ rất thận trọng. Một ngàn con Xích vĩ thú, mặc kệ là ở đâu, đều là một lực lượng không được coi thường.

Đạn nổ mạnh bắn trúng mấy con Xích vĩ thú này, nổ cho chúng không ngừng lùi ra sau, nhưng lại không tạo thành bất cứ thương tổn nào cho chúng. Điều này dường như làm cho sĩ khí của chúng tăng mạnh, chúng giống như ruồi ngửi thấy mùi thơm, lao bổ về phía tàu Darkness.

Chúng rất rõ ràng, thứ to đùng giống thế này kỳ thật không hề đáng sợ, chúng đã nhớ không rõ có bao nhiêu thứ to đùng thế này bị cái đuôi tên của chúng phá hủy từng chút một. Chúng tràn đầy lòng tin. Chúng tin rằng, thứ to đùng này nhất định sẽ giống như lúc trước, bị cái đuôi tên không gì cứng rắn không phá hủy được của chúng phá hoại thành trăm ngàn lỗ thủng.

Bỗng, trước mắt chúng đột nhiên sáng lên, ánh sáng chói mắt làm chúng xuất hiện một khoảng thời gian mất ánh sáng cực kỳ ngắn ngủi. Nhưng chúng không hề hoảng loạn, tình huống thế này chúng cũng từng gặp không ít, nhưng có thể tạo thành thương tổn cuối cùng cho chúng lại ít ỏi vô cùng.

Chúng rất kinh nghiệm thực hiện né tránh. Theo kinh nghiệm lúc trước, tiếp theo chính là thời cơ chúng tấn công.

Nhưng...

Trên cổ dường như có chút cảm giác kỳ quái... có chút đau... rất đau... giống như có thứ gì đó từ thân thể chúng trôi đi mất...

Cảnh tượng trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, ý thức bắt đầu tản mạn. Thế giới trước mắt dường như cách mình càng lúc càng xa, thân thể cũng bắt đầu trở nên không nghe sai khiến.

Thế giới bắt đầu trở nên tối đen, sinh mạng của nó kết thúc trong bóng tối.

Phạm Văn vẫn mạnh mẽ. Lấy hấn làm mũi tên đột phá, đột kích giống như lưỡi đao sắc bén, tán loạn khắp nơi, nhưng ở trên cả chiến trường, hấn vẫn không thể nào thay đổi được cả cục diện.

- Tộc trưởng, tình hình chúng ta không ổn. Người nói là một lão già tóc trắng run lấy bấy.

Một mỹ phụ trung niên nhẹ giọng ừ một câu, lời này không cần lão già nói, bà ta cũng có thể nhìn rõ ràng. Đường đường tộc trưởng Tuyết Lai tộc, làm sao ngay cả điểm này cũng nhìn không được? Nhưng trước mắt bà ta cũng không có biện pháp gì tốt. Đấu tranh với Xích vĩ thú, mấy năm nay vẫn luôn đang tiếp tục,

nhưng tình trạng của bọn họ lại trở nên càng lúc càng tệ hại. Không gian sinh tồn của bọn họ bị nén tới tột độ, mà Xích vĩ thú vẫn luôn đấu tranh với bọn họ lại càng ngày càng mạnh mẽ.

Trước lúc này, ai có thể ngờ được, đường đường Tuyết Lai tộc, lại bị loại sinh vật khác ép tới tình cảnh chật vật thế này? Không, tình cảnh trước mắt của bọn họ đã không thể nói là chật vật, bọn họ đã tới lúc sinh tử tồn vong! Bọn họ chỉ còn lại một hành tinh cuối cùng này, bọn họ đã không còn đường lui rồi.

Sự đáng sợ của Xích vĩ thú vượt xa ý liệu của bọn họ, mà một số đặc tính nào đó của bọn họ, cũng làm cho Tuyết Lai tộc vừa bắt đầu thì đã ở vào vị trí khá bị động. Trong ba đại thế gia, ngược lại là cục thế của Tuyết Lai tộc không lý tưởng nhất.

Nhưng, Tuyết Lai tộc bị ép tới tuyệt cảnh, đã bạo phát ra sức mạnh kinh người.

Xích vĩ thú cũng gặp phải một trận chiến khó khăn nhất mà chúng đối mặt từ trước tới giờ. Từ lúc mới bắt đầu, Tuyết Lai tộc vừa đánh vừa lùi, tới giờ lùi không lùi được. Tổn thất của bọn họ nghiêm trọng, nhưng phần lớn là một số lực lượng vòng ngoài, lực lượng cốt lõi trong tộc không hề chịu đả kích trí mạng.

Chiến đấu rất mau liền rơi vào thế giằng co, nhưng Tuyết Lai tộc lần này bền bỉ mạnh mẽ, vượt xa ý liệu của Xích vĩ thú. Chúng dường như dự liệu không đủ với loại tình huống này. Nhất thời, có chút bị động.

Tộc trưởng yên lặng nhìn chiến đấu kịch liệt đang tiến hành trên màn hình.

Bà ta đã ngồi vị trí tộc trưởng hơn hai mươi năm rồi. Trong hơn hai mươi năm này, bà ta không giờ phút nào không sợ sệt, như đi trên lớp băng mỏng. Bà ta biết rõ trách nhiệm của mình trọng đại cỡ nào. Nhưng năm đó chị của bà ta đột nhiên mất tích. Dưới tình huống không biết làm sao, bà ta cũng chỉ có căng da đầu ngồi lên vị trí này.

May mà mấy năm lại đây, mình không xuất hiện sai lầm quá lớn! Bà ta nhin không được mà sinh ra vài phần cảm khái khó nói, hoàn hồn lại lại ngậy ra, trong lòng không kiềm được mà dâng lên cảm giác chua chát. Thì ra, mình lại vẫn luôn là trạng thái tâm tình này.

- Tộc trưởng. Bà xem! Hình như có tình huống! Trong giọng nói của thị nữ Tuyết Nữ bên cạnh lộ ra vẻ kinh ngạc.

Có tình huống? Tộc trưởng rất mau thu lại tình cảm, vẻ mặt khôi phục như thường. Trong những cô gái bên cạnh, Tuyết Nữ được bà yêu thích nhất, tuy danh là thị nữ, thật ra không khác gì con gái. Tuyết Nữ cơ trí thông minh, trong lớp trẻ, là xuất sắc nhất. Kỳ thật, nếu chỉ nói tới trí tuệ, số một trong tộc vẫn thuộc về Vũ Sơn, cũng chính là con trai bà ta. Biết sao được, Vũ Sơn từ nhỏ gặp nạn có một loại quái bệnh, thân thể, tâm trí đều không cách nào lớn lên, giống như một đứa trẻ bảy, tám tuổi. Mà trên thực tế, hắn đã hai mươi bốn tuổi.

Nhưng ông trời dường như vì chứng minh sự công bằng của mình, đã cho Vũ Sơn trí lực thiên tài tuyệt luân. Người tộc Tuyết Lai vốn lấy năng lực tính toán xuất chúng mà nổi danh, đây cũng là tại sao bọn họ ở phương diện cơ giới có biểu hiện kiệt xuất như vậy. Nhưng trí lực của Vũ Sơn, trong cả Tuyết Lai tộc, đã đạt tới một mức độ làm người ta kính sợ.

Ai cũng không ngờ, cao thủ số một Tuyết Lai tộc, cũng chính là người chế tạo thật sự của quang giáp đỉnh cao nhất, là đứa bé trai vĩnh viễn lớn không được này.

Từ sau khi Thương và chị cùng nhau mất tích năm đó, Tuyết Lai tộc liền không có cao thủ đỉnh cao chân chính về mặt ý nghĩa. Nhưng hiện thực thường tràn đầy tính hí kịch. Hai đại thế gia còn lại, cao thủ số một nhà họ Diệp, Diệp Lạc gần như đồng thời mất tích, không lâu sau đó, cao thủ số một bộ lạc Hy Phượng, lại bị giết ở tinh khu tự do, việc ngã xuống của ba đại cao thủ lúc đó đã chấn kinh cả thiên hà Hà Việt.

Sự trưởng thành của Phạm Văn đi cùng với Vũ Sơn, giữa nó và Vũ Sơn giống như anh em vậy. Mỗi lúc thế này, thân là người mẹ, bà ta thường đầy kiêu ngạo. Nhưng, Vũ Sơn tuy thông minh nhưng không hề thích hợp làm tộc trưởng. Đối với sự an toàn sau này của Vũ Sơn, bà ta ngược lại không hề lo lắng, có Phạm Văn, không ai có thể làm tổn hại đến hắn.

Hễ nghĩ tới chị gái và Thương, bà ta thường có chút hoàn niệm. Thương chắc là vẫn tồn tại, nhưng chủ nhân của nó lại không phải là chị, mà là một thằng nhóc tên gọi Diệp Trùng. Trước giờ, bà ta đều rất muốn

làm rõ Diệp Trùng rốt cuộc có quan hệ gì với chị, nhưng không ngờ sát khí của thằng nhóc tên Diệp Trùng này lại như vậy. Mà mình, mới bắt đầu dường như cũng cứng rắn một chút. Ân oán của hai bên chính ừ ừ cạc cạc như vậy mà tạo nên.

Điều duy nhất làm bà ta cảm thấy khó mà hiểu được là, Vũ Sơn dường như rất thích Diệp Trùng. Mà Diệp Trùng đối với Vũ Sơn cũng càng thêm chiều cổ. Phải biết, Vũ Sơn cực kỳ xoi mói, trong tộc hoàn toàn không có bạn bè gì. Vũ Sơn từng nói với bà ta, hẳn rất thích Diệp Trùng. Đồng thời bà ta còn được biết, Diệp Trùng từng hỏi Vũ Sơn về Thương.

Điều này cũng đã chứng minh Thương chính là đang ở trên tay thiếu niên này.

Phạm Văn từ mức độ nào đó chính là sản vật mà Vũ Sơn mô phỏng Thương chế tạo ra, chỉ là ứng dụng thêm nhiều kỹ thuật mới hơn. Nhưng về mặt tài liệu, lại không so được với Thương năm đó.

Phạm Văn so với Thương năm đó có lẽ ngang ngửa, mình lại không bằng chị a! Trong lòng bà ta, chị vĩnh viễn tràn đầy quả quyết. Thân tâm đều mệt mỏi, bà ta bắt giặc càng thêm nhớ mong chị gái.

Nhưng rất rõ ràng, bây giờ không phải lúc cảm khái.

Mấy ý nghĩ này chỉ lóe qua trong đầu bà ta, bà ta cưỡng ép sự chú ý của mình đặt vào trong trận chiến trước mắt.

- Nơi nào có tình huống? Bà ta trầm giọng hỏi, trải nghiệm đảm nhận tộc trưởng nhiều năm nay làm bà ta có thể rất giỏi che giấu tâm tình của mình.

Tuyết Nữ cung kích mà lại mang theo mấy phần nghi hoặc trả lời: “Xích vĩ thú dường như vội vã rút lui!”

- Rút lui! Tộc trưởng ngây người, lập tức quan sát tỉ mỉ chiến trường. Quả nhiên, Xích vĩ thú giống như chịu kích thích gì đó, muốn lập tức rút khỏi chiến trường. Tuyết Lai tộc và Xích vĩ thú đấu tranh lâu như vậy, bọn họ đối với kẻ địch này có hiểu biết cực kỳ sâu sắc.

Khi chiến đấu, Xích vĩ thú hoàn toàn không nói trận hình gì đó. Thông thì lộn xộn bát nháo, nhưng trên thực tế phối hợp của chúng cực kỳ ăn ý, ẩn hàm quy tắc.

Trong chiến đấu lúc trước, vẫn chưa từng xuất hiện tình hình giữa đường rút lui. Càng hướng chi, tuy chiến đấu lúc này ở vào trạng thái giằng co, nhưng Xích vĩ thú thật ra vẫn chiếm thượng phong.

Chẳng lẽ đã xuất hiện biến cố gì đó không cho người ta biết?

Đã có Xích vĩ thú linh tinh rời khỏi trận chiến, chúng liền mạng hướng về phía đại bản doanh của chúng – sương tím bay đi.

Sương tím bình lặng, trông không có bất cứ khác biệt gì với lúc bình thường.

Tâm tư xoay chuyển như điện, tộc trưởng mau chóng hạ lệnh: “Ra lệnh Phạm Văn, dây dưa mấy con Xích vĩ thú này, không thể để chúng rời khỏi chiến trường!” Phát giác ra ý đồ của mấy con Xích vĩ thú này, tộc trưởng tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Tuy bà ta không biết trong sương tím rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì, nhưng không cho Xích vĩ thú đạt được, đây chính là suy nghĩ trực tiếp nhất của bà ta.

Trên sự thật, đây cũng là điều duy nhất bà ta có thể làm trước mắt. Nếu như lần này không ngăn cản, lần sau Xích vĩ thú kéo nhau trở lại, bọn họ cũng chiếm không được bất cứ tiện nghi nào.

Mấy sư sĩ nhận được mệnh lệnh, rất kiên quyết thực hiện mệnh lệnh. Bởi vì chiến đấu vẫn luôn ở trong trạng thái giằng co, hai bên đã trộn lẫn vào nhau. Tình huống thế này, chấp hành một mệnh lệnh thế này không hề là việc quá khó khăn.

Mà một vài sư sĩ có sức quan sát nhạy bén, kinh nghiệm chiến đấu phong phú trong đội ngũ cũng phát giác ra dị dạng của Xích vĩ thú. Điều này cũng làm cho bọn họ chấp hành càng thêm kiên quyết. Bọn họ không tiếp tục va chạm chính diện, mà là sử dụng phương thức du đấu, bám đuôi.

Chiến đấu lần này đều là tình nguyện chân chính của Tuyết Lai tộc, bọn họ có tổ đường chiến đấu cực cao. Điều quan trọng nhất là, bọn họ còn có ưu thế công kích tầm xa.

Một bên là quyết tâm du đấu, cắn chặt mà đánh, bên còn lại lại đáng vẻ hoảng hốt, hy vọng lập tức rời khỏi chiến trường.

Trong nháy mắt, tình hình chiến trường lập tức thay đổi.

Giải phóng ra từ trong chiến đấu tiếp xúc, ưu thế về mặt công kích tầm xa của Tuyết Lai tộc lập tức phát huy. Xích vĩ thú không có lòng chiến đấu rất nhanh liền bị trọng thương, một đám lớn Xích vĩ thú mất mạng dưới chùm sáng màu đỏ mà mấy sư sĩ Tuyết Lai tộc bắn ra.

Vì không cho đối phương tấn công tới đại bản doanh của chúng, đại bản doanh của Xích vĩ thú, ổ thân mềm, ở hậu phương cách bọn chúng khá xa.

Chúng cần bay ba mươi phút mới có thể bay từ chiến trường trước mắt tới sương tím.

Mà ba mươi phút này, đã thành ba mươi phút hủy diệt của cả “bộ lạc” Xích vĩ thú này!

Chúng vẻ mặt hốt hoảng, không cần mạng bay về phía đại bản doanh của chúng, hoàn toàn mặc kệ không lo chùm sáng bắn về phía chúng.

Chúng điên rồi sao?

Tuyết Lai tộc từ tộc trưởng tới sư sĩ lớp thấp nhất, không ai hiểu rõ Xích vĩ thú cuối cùng là làm sao. Nhưng có một điểm có thể khẳng định là, đây tuyệt đối là một cơ hội tốt tới mức không thể tốt hơn! Đối phương hoàn toàn không đánh trả, giống như là từng cái bia thú.

Do đó, chiến trường liền trở thành sân huấn luyện của Tuyết Lai tộc, mà hạng mục huấn luyện chính là bắn di động trong lúc bay với tốc độ cao!

Mà Xích vĩ thú lúc này không biết là quên né tránh hay là gấp tới mức ngay cả né tránh cũng hoàn toàn không làm, điều này cũng làm cho độ khó của cả khóa huấn luyện giảm mạnh.

Dưới sự dẫn dắt của Phạm Văn, sư sĩ Tuyết Lai tộc đã triển khai trận chiến truy kích cực kỳ điên cuồng.

Mọi người đều đã giết đỏ cả mắt! Đây là một trận chiến thỏa thích, sung sướng nhất từ sau khi gặp phải Xích vĩ thú, bọn họ không cần đắn đo phối hợp chiến thuật, không cần đắn đo né tránh khó bề tưởng tượng của đối phương, không cần đắn đo cận chiến khủng bố của đối phương, không cần đắn đo cái đuôi tên đỏ tươi có thể xuyên thủng quang giáp của đối phương...

Bọn họ cái gì cũng không cần đắn đo, chỉ cần đắn đo hai việc: đuổi, bắn!

Trong vũ trụ, chùm sáng như mưa, bóng tối bị chùm sáng màu đỏ dày đặc chiếu đỏ rực một mảng, trong tầm mắt của tất cả sư sĩ Tuyết Lai tộc đều là màu đỏ tràn lan!

Bọn họ đã nhớ không rõ có bao nhiêu tộc nhân, có bao nhiêu đồng bào chết dưới đuôi tên của Xích vĩ thú.

Đây là giờ phút được báo thù, lửa giận chất chứa vô số ngày đêm thả ra triệt để trong giờ phút này. Bọn họ giống như phát điên, cắn chặt đuôi của đội ngũ Xích vĩ thú, chùm sáng rợp trời kín đất không chút giữ lại, cuốn về phía Xích vĩ thú phía trước.

Một mảng, lại một mảng...

Xích vĩ thú thành từng mảng ngã xuống dưới chùm sáng màu đỏ trí mạng, chúng giống như bánh ngọt, bị cắn xuống từng khối, từng khối.

Số lượng Xích vĩ thú giảm mạnh với tốc độ cực kỳ kinh người, nhưng chúng hoàn toàn không lo tới chùm sáng bắn sau lưng, giống từng viên, từng viên sao băng, bay về phía đại bản doanh của chúng.

Xích vĩ thú vốn dĩ dày đặc, nhiều không kể xiết, trong mười phút ngắn ngủi, chỉ còn lại hơn một ngàn con. Hơn một ngàn con còn lại, vẫn không hề sợ hãi bay về đại bản doanh của chúng.

Chính ngay lúc này, sương tím vẫn luôn bình lặng bắt đầu bày ra biến hóa làm người ta không cách nào hiểu được.

603. Chương 603: Bão Cảnh Cáo

Trước giờ, sương tím không hề tan ra trong vũ trụ, chúng giống như đám khí tụ lại với nhau, chỗ sâu của nó giống như có lực hút vậy, hút chặt lấy mấy sương tím này.

Nhưng lần này, Tuyết Lai tộc lại nhìn thấy một màn bọn họ chưa từng thấy qua.

Đám sương tím không bờ không bến bỗng giống như nước sôi đùn lên, sôi sục dữ dội. Đường kính đám sương tím vượt quá mấy ngàn km, cảnh tượng đám khí khổng lồ thế này sôi sục không ngừng cực kỳ chấn động lòng người.

Khoảnh khắc này, rất nhiều người xuất hiện sự thất thần ngẩn ngui.

Tộc trưởng Tuyết Lai nhìn thấy hình ảnh truyền về từ tiền phương, thất thần lảo đảo: “Đây... rốt cuộc là chuyện làm sao?” Mọi người xung quanh bà ta, toàn bộ đều khó che giấu vẻ chấn kinh, ghen hờn nhìn trần trời.

Mấy sư sĩ ở tiền phương sau khoảnh khắc ngớ người ngẩn ngui, lập tức mừng rỡ. Tuy bọn họ không biết loại biến hóa này tới cùng có nghĩa là gì, nhưng biết rõ nhất định có lợi rất lớn với phe mình. Lập tức càng thêm tăng tốc, đuổi dữ dội, cắn chặt phía sau Xích vĩ thú đi cứu viện phía trước.

Diệp Trùng cuối cùng đã tìm thấy phương pháp tốt nhất để đối phó Xích vĩ thú.

Đạn nổ mạnh!

Loại vũ khí đã sớm rút khỏi vũ đài lịch sử rất nhiều năm này, lại phát huy uy lực cực lớn trên tay Diệp Trùng. Đạn nổ mạnh có thể mang lại đả kích có tính hủy diệt đối với thân mềm trong sương tím, một viên đạn nổ mạnh nổ tung, có thể nổ banh một mảng lớn thân mềm. Sát thương xuyên thấu của chùm năng lượng đối với ổ thân mềm khổng lồ mà nói, tính sát thương có hạn.

Nổ tung dữ dội gây hỗn loạn trong sương tím, chất lỏng bắn tung tóe, Xích vĩ thú vẫn chưa trưởng thành bên trong mấy bướu thịt đó cũng bị xé thành mảnh vụn trong từng đợt, từng đợt nổ. Chúng không biểu hiện ra chút năng lực phòng ngự cường hãn đặc hữu của Xích vĩ thú. Chúng sau khi trưởng thành vô nghi cực kỳ cường đại, nhưng hiện giờ, chúng yếu ớt vô cùng.

Bỗng, ánh mắt Diệp Trùng rơi trên màn hình.

Một con Xích vĩ thú sáu ngón, chặt vật né tránh trong hỏa pháo dày đặc. Trên người nó khắp nơi là vết động do chất lỏng để lại. Trên vai còn dính một miếng thịt vụn không biết của con Xích vĩ thú nào.

Người phát hiện con Xích vĩ thú sáu ngón này sớm nhất là Sa Á. Giao lưu giữa các xạ thủ mau chóng, tiện lợi vô cùng, trong nháy mắt, tất cả xạ thủ đều khóa chặt con Xích vĩ thú sáu ngón này.

Sáu ngón! Có cái gì so với loại con mồi cường đại này càng làm họ hưng phấn hơn? Chiến sĩ cường đại đương nhiên cần đối thủ cường đại, nếu không chiến đấu há không phải tẻ nhạt, vô vị? Trong quan niệm một cách vô thức của rất nhiều người trong mấy xạ thủ này vẫn còn giữ cách nghĩ này.

Nhưng Diệp Trùng không cho bọn họ cơ hội biểu hiện đơn độc, lạnh lùng ra lệnh với Sa Á: “Giết nó, cùng lên đi!”

Sa Á không chút do dự, nàng biết vị chủ nhân này của mình không có chút hứng thú gì với việc đơn đả độc đấu với bất cứ hình thức nào. Mệnh lệnh lập tức được truyền đạt xuống.

Chỉ thấy trên màn hình, hỏa lực bỗng thay đổi.

Mấy xạ thủ chỉ làm hai đám, ba trăm người đối phó Xích vĩ thú xung quanh, mà ba trăm người còn lại dưới sự chỉ huy của Sa Á, đồng loạt nhắm con Xích vĩ thú sáu ngón đó.

Ba trăm xạ thủ cấp sáu đã trải qua huấn luyện, cộng thêm trường kỳ phối hợp, trải qua thực chiến, trang bị hỏa lực có bổ sung độ chính xác cực cao, dưới sự chỉ huy của một vị xạ thủ cấp chín, có thể phát huy được uy lực bao lớn?

Vô số thần niệm giống như sóng cả hung dữ, gầm gừ lao về phía con Xích vĩ thú sáu ngón.

Diệp Trùng nhìn thấy rõ ràng con Xích vĩ thú sáu ngón trên màn hình đó đã xuất hiện một sự co cứng cực kỳ ngắn ngủi. Trong con mắt đỏ ké hung hăng, dữ tợn, thứ lần này lộ ra lại là sự sợ hãi.

Sa Á không hề có chút ý đùa giỡn, năng cực kỳ trung thực, thông suốt mệnh lệnh của Diệp Trùng.

Ba trăm chùm sáng tạo thành một hàng rào ánh sáng dày đặc, hàng rào ánh sáng này chắc chắn nhốt con Xích vĩ thú sáu ngón vào trong. Trong hàng rào ánh sáng, sắp xếp của mỗi chùm sáng đều đã trải qua tính toán tỉ mỉ, bọn họ đối phó Xích vĩ thú đã khá có kinh nghiệm.

Phạm vi hàng rào ánh sáng bao phủ quá lớn, Xích vĩ thú sáu ngón tuy cố hết sức lực muốn thoát khỏi phạm vi bao phủ của hàng rào ánh sáng nhưng lại chỉ phí công. Bất quá, trong khoảnh khắc chùm sáng sắp đánh trúng thân thể nó, nó cuối cùng đã biểu hiện ra thực lực chân chính của Xích vĩ thú sáu ngón!

Chỉ thấy eo của nó bỗng uốn éo kỳ dị một cái, thân thể bày ra một hình dáng nguy dị, mấy chùm sáng hiểm hóc vô cùng, sượt sát rạt qua thân thể nó, có một chùm sáng trong đó để lại trên vai nó một vết thương sâu khoảng năm cm.

Thật lợi hại! Tất cả xạ thủ không kiểm được, sắc mặt hơi biến đổi. Chiến thuật bọn họ hiện đang sử dụng hoàn toàn là nhắm đến loại kẻ địch linh hoạt, tốc độ nhanh như là Xích vĩ thú. Suốt dọc đường, loại chiến thuật này không ngừng trải qua kiểm nghiệm thực chiến, cũng càng lúc càng hoàn thiện, chính xác.

Không ngờ con Xích vĩ thú sáu ngón này lại có thể dùng phương thức nguy dị thể này chui vào giữa kẽ hở của hàng rào ánh sáng.

Bả vai bị thương, con Xích vĩ thú sáu ngón này nhìn cũng không nhìn một cái, thân thể uốn éo của nó bỗng cong một cái.

Nó muốn chạy! Mọi người nhảy nhồm một cái trong lòng một cách vô ý thức. Chỉ cần nó tránh được công kích này, kế tiếp đó, nhất định là chạy trốn thực mạng như điên cuồng.

Cặp mắt dữ tợn đỏ ké của con Xích vĩ thú sáu ngón bỗng gấp rút co lại, tránh né hoang mang không biết làm sao.

Ba chùm sáng, không hề chọi mắt giữa tất cả chùm sáng, chúng thậm chí hơi rút lại phía sau hàng rào ánh sáng. Nhưng chúng lại giống như ba ánh đao thích khách vạch ra, chuẩn xác vô cùng chui vào trong kẽ hở của hàng rào ánh sáng.

Bụp bụp bụp.

Ba chỗ, giữa lông mày Xích vĩ thú sáu ngón, cổ họng, trái tim để lại ba lỗ máu. Thân thể Xích vĩ thú sáu ngón duy trì uốn éo nguy dị, cặp mắt hung dữ thất thần từ từ trống rỗng, ảm đạm.

Ba chùm sáng cuối cùng là Sa Á rat ay! Nàng ngay khoảnh khắc Xích vĩ thú sáu ngón vừa mới cong người lại thì đã đưa ra phán đoán chuẩn xác, bắn thêm ba phát.

Nghịch chuyển đột nhiên làm tất cả Tuyết Lai tộc vui mừng khôn xiết. Bọn họ cũng là lần đầu tiên nếm sự thỏa thuê, sung sướng chiến đấu với Xích vĩ thú. Ở phía trước bọn họ, số lượng Xích vĩ thú càng lúc càng ít. Mấy ngàn con Xích vĩ thú hiện chỉ còn lại không tới hơn trăm con.

Thắng lợi ở ngay trước mắt!

Trong mắt tất cả sư sĩ Tuyết Lai tộc là một mảng cuồng nhiệt.

Đám sương tím đó dường như mất đi trôi buộc, bắt đầu mau chóng tan ra xung quanh. Tuy không ngừng có Xích vĩ thú ngã xuống, nhưng vẫn có mấy mươi con Xích vĩ thú ngoan cường sắp tới gần sương tím.

Chính ngay lúc mọi người đều cho rằng mấy mươi con Xích vĩ thú này sẽ chạy vào sương tím, bỗng biến cố lớn đột ngột xảy ra!

Mấy mươi chùm sáng bắn ra từ trong sương tím. Trong khoảnh khắc đã nghiền mấy mươi con Xích vĩ thú này thành bột phấn!

Một màn xảy ra trước mắt này làm mọi sư sĩ Tuyết Lai tộc kinh ngạc ngây ra, bọn họ đã quên phản ứng. Trong kênh liên lạc chỉ có âm thanh nhiễu rè rè, chiến trường xuất hiện một sự yên lặng cực kỳ ngắn ngủi.

Đây là chuyện làm sao? Trong sương tím làm sao lại có người?

Bỗng, trong kênh liên lạc không biết là ai gân cổ kêu gào: “Trời... Đó là thứ gì... mau chuyển quang học...” Giọng nói của hắn chứa đầy sự kinh khủng, giống như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Một chiến hạm to lớn vô cùng từ từ chui ra từ trong sương tím.

Làm sao có thể? Trong sương tím làm sao lại có chiến hạm?

Tộc trưởng Tuyết Lai tộc ngạc nhiên nhìn chiến hạm thần bí xông ra từ trong sương tím trên màn hình đó, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu bà ta là: Chiến hạm này lại lịch thể nào?

Chiến hạm không bằng tàu vũ trụ. Yêu cầu đối với tốc độ và tính linh hoạt của nó so với tàu vũ trụ cao hơn nhiều, cho nên thông thường mà nói, thể hình của chiến hạm đều sẽ không làm quá to lớn. Nhưng chiến hạm trước mắt này lại đều to hơn bất cứ chiến hạm nào bọn họ từng thấy. Với lại, điều làm người ta chấn kinh nhất là, bọn họ lại không sao lợi dụng hệ thống quét hình thăm dò được sự tồn tại của đối phương!

Ánh mắt của mọi người, toàn bộ đều bị chiến hạm này hấp dẫn chặt. Thân chiến hạm có thể so với tàu vũ trụ hào hoa cấp Silan, lúc này ở trong mắt mọi người đầy cảm giác áp bức. Bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng, độ chính xác của mấy mươi chùm sáng vừa rồi đó, lại không phát nào hụt. Trong này dĩ nhiên có nhân tố Xích vĩ thú bất ngờ không kịp đề phòng ở trong, nhưng sức chiến đấu mà chiến hạm này biểu hiện ra, đã đủ làm người ta sợ hãi!

Cũng không biết có phải là nhân tố tâm lý hay không, tàu Darkness ở trong mắt Tuyết Lai tộc, trở nên càng thêm khổng lồ. Ngay cả cái bóng nặng nề nó để lại sau lưng cũng làm người ta khó thở.

Gần như là vô ý thức, quang giáp vốn đang đuổi sát không bỏ đồng loạt dừng lại, đồng loạt làm tư thế giới bị.

Phản ứng của bọn họ không hề sai lầm, chỉ là phản ứng bản năng khi gặp phải sự tồn tại cường đại chưa biết của con người.

Một lát sau, mấy sư sĩ lớn gan điều khiển quang giáp bay về phía chiến hạm siêu thần bí.

An Bĩ Lạc Kỳ mặt không cảm xúc ra lệnh: “Bắn cảnh cáo.” Gần như phàm là quan chỉ huy Diệp Trùng dẫn ra, ai nấy đều học đầy đủ bộ dáng vẻ đó của Diệp Trùng. Rất khó tưởng tượng, trên gương mặt khô ngô, trẻ trung thể này của An Bĩ Lạc Kỳ, dáng vẻ cứng đờ này, là phong cảnh cực tối bậc nào.

Chiến hạm đột nhiên bắn ra mười chùm sáng, rạch nát bầu trời.

Tất cả Tuyết Lai tộc bỗng giật thót trong lòng, chẳng lẽ đối phương là kẻ địch? Sắc mặt tộc trưởng Tuyết Lai tộc càng biến đổi dữ dội, bà ta rất rõ ràng, Tuyết Lai tộc hiện giờ đã tới mức cung mạnh hết đà, trong khoảng thời gian ngắn cũng không làm được bất cứ trận chém giết nào. Nếu như đối phương là kẻ địch, vậy hậu quả không hề lạc quan.

Mấy cái quang giáp đó căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn mấy chùm sáng đó lao về phía bọn họ.

Quá nhanh! Đối phương vừa tới liền biểu hiện ra địch ý, điều này ra ngoài ý liệu của mọi người.

Chùm sáng to cỡ cánh tay để lại ánh sáng tuyệt đẹp trong vũ trụ, mấy con Xích vĩ thú mà bọn họ đuổi sát không bỏ vừa rồi chính là bị mấy chùm sáng này nghiền thành bột phấn. Không ai hoài nghi uy lực của chúng, đồng thời cũng không ai hoài nghi độ chuẩn của chúng!

Bắn trúng rồi!

Còn may, không bắn trúng chỗ yếu hại. Mấy chùm sáng này chỉ bắn trúng súng quang trên tay mấy quang giáp này, không ít người vui mừng trong lòng.

Bùm! Mặc dù trong kênh liên lạc, tần âm của mấy khẩu súng quang của quang giáp nổ tung đồng thời vang lên, nhưng trên màn hình của mọi người, lại có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng mấy khẩu súng quang này khi không nổ thành bụi phấn. Bọn họ thậm chí có thể nhìn thấy hình ảnh mảnh vụn của súng quang bắn tung tóe ra xung quanh với dạng sóng.

Trong kênh liên lạc im lặng như tờ, dư âm súng quang nổ giống như khói sương vờn vờ bên tai mọi người. Súng quang của năm cái quang giáp hóa thành mảnh vụn trong cùng một giây.

Mấy sư sĩ Tuyết Lai tộc mới vừa giết tới mức máu nóng sục sôi giống như đột nhiên bị một gáo nước tuyết lạnh tới thấu xương dội lên đỉnh đầu, trong lòng hơi lạnh xông thẳng lên.

Đây... đây là kỹ thuật bắn gì chứ?

604. Chương 604: Vương Giả Trở Về (1)

Do hệ thống quét hình không thể nào nắm bắt được con tàu khổng lồ này, bọn họ chỉ có thể thông qua phương thức quang học mà tiến hành suy đoán khoảng cách của hai bên, khoảng cách này...

Ánh mắt bọn họ đều rơi trên vị trí mấy cái quang giáp phe mình bị bắn trúng. Toàn bộ đều là chỗ nối của súng quang và phần máy móc! Mười chùm sáng ở khoảng cách thế này, toàn bộ bắn trúng cùng một vị trí, không hụt phát nào.

Trong đầu mọi người không hên mà cùng vọt ra một danh từ: sư sĩ bắn tia!

Sắc mặt tộc trưởng Tuyết Lai tộc trắng bệch, không còn tí máu. Bà ta lập tức hạ lệnh: “Lập tức ra lệnh, mọi người không được phép chủ động tấn công!” Bà ta đã nhìn ra, đối phương không hề có địch ý, nếu không, mười chùm sáng đó sẽ không chỉ bắn súng quang. Mười chùm sáng này và địch ý mà nó nói, không bằng nói là nó cảnh cáo nhiều hơn.

Thật ra không cần bà ta ra lệnh, mấy sư sĩ ở tiền tuyến không ai dám động. Bọn họ đuổi giết Xích vĩ thú hoàn toàn dựa vào một hơi khẩu khí, nếu như khẩu khí này tan rồi, sự mệt mỏi sau khi khổ chiến giống như thủy triều sẽ nuốt chửng bọn họ. Bọn họ hiện giờ ngay cả sức cử động một cái cũng không có, mà mười chùm sáng chính xác tới mức đáng sợ này càng mang chút dũng khí phản kháng cuối cùng của bọn họ đánh tan hết.

Diệp Trùng cuối cùng đã nhìn thấy tộc trưởng Tuyết Lai tộc. Gặp mặt lần này cũng chỉ có hai người Diệp Trùng và tộc trưởng Tuyết Lai tộc, đây là yêu cầu của Diệp Trùng, mà Tuyết Lai tộc không có bất cứ chỗ và dũng khí từ chối nào.

Từ trên người bà ta nhìn không thấy bất cứ dấu vết đã trải qua huấn luyện nào. Diệp Trùng có chút khó mà tưởng tượng tộc trưởng một Tuyết Lai tộc to lớn như thế lại không có bất cứ sức chiến đấu nào.

Chính ngay cùng lúc Diệp Trùng đánh giá tộc trưởng Tuyết Lai tộc, bà ta cũng đang đánh giá Diệp Trùng. Bà ta cũng khó bề tưởng tượng, người trẻ tuổi trông tướng mạo không kinh người trước mặt này lại là chủ nhân của con tàu khổng lồ này. Nhưng cử chỉ và khí độ đối phương biểu hiện ra lại làm bà ta tin chắc thân phận của Diệp Trùng.

Bà ta hoàn toàn không ngờ thiếu niên trước mặt này có liên hệ với Diệp Trùng. Mặc dù bà ta từng tự mình ra lệnh rất nhiều lần phải bắt cho được Diệp Trùng.

Trải nghiệm mấy năm nay của Diệp Trùng, làm cho khí chất của hắn trong lúc bắt tri bắt giác đã xảy ra biến hóa to lớn. Chính loại biến hóa to lớn này mới làm cho tộc trưởng Tuyết Lai tộc nhất thời không hề nhận ra Diệp Trùng.

- Tôi là Diệp Trùng. Giọng nói lạnh nhạt không chút lên xuống, hắn giống như đang kể lại một việc bình thường vô cùng.

Màu máu trên mặt tộc trưởng Tuyết Lai tộc thoáng cái rút đi sạch sẽ. Bà ta quá quen thuộc với cái tên Diệp Trùng này. Trước khi Xích vĩ thú chưa xuất hiện, cái tên này xuất hiện đi xuất hiện lại trong báo cáo cấp dưới trình lên. Bà ta rất rõ ràng thứ mà mấy người Tuyết Lai tộc này sử dụng đối với thiếu niên này là loại thái độ gì.

Nhìn thấy sự hoảng sợ và tuyệt vọng trong mắt tộc trưởng Tuyết Lai tộc, lại nhìn thấy khóe mắt bà ta đã xuất hiện vết đuôi rùa, không biết tại sao, Diệp Trùng thở dài một tiếng trong lòng.

Có lẽ, bà ta có khả năng cũng là một người thân của mình. Lạnh lùng nhìn bà ta, Diệp Trùng bỗng cảm thấy một chút bi thương, Sắc mặt hắn không thay đổi, vẫn cứng ngắc, nhìn không ra vui giận.

Chính ngay lúc tộc trưởng Tuyết Lai tộc đã sắp tuyệt vọng nhắm mắt, Diệp Trùng bỗng đưa qua một con chip: “Xem xong rồi nói.”

Bà ta ngụy dị nhìn chăm chăm con chip trước mặt, kiểu ký hiệu phía trên cực kỳ cũ. Nếu như mình không nhớ lầm, đây là con chip của mười mấy năm trước.

Không hiểu nguyên nhân, tộc trưởng Tuyết Lai tộc vẫn bỏ con chip vào trong quang não.

Trong Tuyết Lai tộc sôi sục, mọi người đều ở trong một loại trạng thái thấp thỏm bất an. Ánh mắt bọn họ chốc chốc lại không kiềm chế được mà liếc về phía chiến hạm khổng lồ đáp trên quảng trường đó.

Khắp nơi có thể nhìn thấy người của Tuyết Lai tộc tụ tập cùng nhau, nhỏ giọng thảo luận. Bọn họ ai nấy trên mặt có vẻ phức tạp, mang theo vài phần tò mò, vài phần sợ hãi, còn có sự hưng phấn ẩn ước lộ ra bên trong. Bọn họ lâu lâu nhìn về phía phòng hội nghị trưởng lão.

Trên tàu Darkness. An Bĩ Lạc Kỳ liếc Tang Khảm một cái: “Tiểu Khảm Khảm, người nói kết quả sẽ thế nào?” Mệnh lệnh Diệp Trùng cho hắn là đợi mệnh lệnh.

Tang Khảm cười lạnh nói: “Còn có thể thế nào? Bọn họ hiện giờ còn dám thế nào? Năm đó bọn họ đối với tiểu tiên sinh như thế. Hừ, đáng tiếc không gặp bọn họ ở thiên hà Hà Việt.” Trong lời nói, lại mang theo vài phần uy nghiêm đáng sợ.

An Bĩ Lạc Kỳ biết điều ngậm miệng. Đề cập tới chuyện lúc trước của đại nhân, trước mặt chủ mẫu, hắn không có dũng khí thảo luận.

Nhuế Băng nhíu mày: “Không được nói bậy.” Mấy người Tang Khảm không biết quan hệ của Diệp Trùng và Tuyết Lai tộc, nàng biết. Nếu như đối là mình, nàng cũng không biết nên đối mặt Tuyết Lai tộc thế nào, không khỏi thương cho Diệp Trùng.

Thấy Nhuế Băng lên tiếng, Tang Khảm làm mặt quỷ với An Bĩ Lạc Kỳ, yên lặng lại.

Một lát sau, Diệp Trùng đã trở lại.

Trên mặt Diệp Trùng vẫn luôn kiên cường đã xuất hiện chút ít vẻ mệt mỏi. Hắn tiến vào liền dặn dò An Bĩ Lạc Kỳ: “Chúng ta phải ở lại đây vài ngày. Chú ý giữ cảnh giác.” Nói xong liền tự mình tiến vào phòng. Nhuế Băng nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên mặt Diệp Trùng, không khỏi trong lòng nhói đau, yên lặng theo Diệp Trùng vào phòng.

Hai người An Bĩ Lạc Kỳ và Tang Khảm nhìn nhau. Mấy người Sa Á ở bên cạnh càng lộ rõ sát cơ, hận không thể lập tức bắn mấy người Tuyết Lai tộc ở không xa đó thành tro.

Ngược lại với việc không thoải mái của mọi người trên tàu Darkness, trong Tuyết Lai tộc lại từng bừng nhộn nhịp. Thân phận Diệp Trùng đã được xác nhận của hội đồng trưởng lão.

Thì ra là con trai của tiểu thư Vũ Vũ, chẳng trách anh hùng như vậy. Tuyết Lai tộc hơi có tuổi tác, ai nấy đều tuyên dương như vậy, làm cho mấy đứa nhỏ đó đứa nào cũng tò mò vô cùng.

Việc này không chỉ làm trái tim vốn dĩ treo lơ lửng của mọi người bỏ lại vào trong bụng, mà còn có cổ vũ lớn lao mấy tộc nhân của Tuyết Lai tộc đã mệt mỏi tới cực điểm đó.

Đời sau do nhân vật đỉnh cao nhất của hai nhà Tuyết Lai tộc và họ Diệp kết hợp mà thành, bản thân điều này đã đủ làm người ta kính sợ. Mà trải nghiệm truyền kỳ của hắn chứa đầy mê ly, mù mịt, nhưng cũng càng tăng thêm vài phần hơi thở thần bí.

Diệp Trùng không hề để ý tới Tuyết Lai tộc, mấy ngày này, hắn không rời khỏi tàu Darkness một bước. Với Tuyết Lai tộc, tuy do duyên cớ mẹ ở giữa, hắn không tiêu diệt bọn họ, nhưng vô luận thế nào cũng nói

không ra cảm tình gì. Trong cả Tuyết Lai tộc, người duy nhất làm hấn có chút hảo cảm thì chỉ có đứa trẻ đó.

Ở điểm này, tương tự như với nhà họ Diệp. Cả nhà họ Diệp, Diệp Trùng chỉ có khi đối mặt với Diệp La mới có vài phần vui vẻ.

Diệp Trùng lười để ý tới, liền dứt khoát ở trên tàu Darkness. Dù sao thứ nên đạt thành hiệp nghị, hấn đã cùng với tộc trưởng Tuyết Lai tộc, cũng chính là cô của hấn, xác định rồi.

Tang Phổ đang vui đầu làm việc, bỗng máy liên lạc trên tay vang lên, làm hấn tỉnh lại. Hấn không khỏi nhú mày, ai lúc này lại làm phiền mình chứ?

Mấy người Tang Phổ lúc trước hoàn toàn không có chút kinh nghiệm quản lý khu quản hạt to lớn thế này, cho dù đã chiêu mộ lượng lớn nhân tài, nhưng hấn vẫn cần học tập, cần mày mò. Nhật trình của bọn họ sắp xếp cực kín, công việc cũng cực kỳ nặng nhọc.

Số hiển thị trên máy liên lạc là một con số xa lạ, điều này làm lông mày Tang Phổ nhíu lại càng chặt hơn.

Hấn vẫn nổi máy.

Tang Thiết là quân đoàn trưởng quân đoàn tông uỉ hiện tại, hấn đang đóng ở quân đoàn tông uỉ, nhìn tân binh trước mắt huấn luyện. Máy Tang tộc này vừa mới từ Tang gia thôn tới, bọn họ là đám sư sĩ từ Tang gia thôn đi ra gần nhất. Máy thiếu niên mới từ Tang gia thôn đi ra, cần tiến hành huấn luyện thống nhất ở chỗ này.

Dáng vẻ kiên cường của đám thiếu niên Tang tộc trước mắt làm hứng chí của Tang Thiết không khỏi hơi cao, tiếng gầm như sấm rền vang trên sân huấn luyện: “Toàn bộ đều lên tinh thần hết cho ta, Tang tộc chúng ta không có phế vật!”

Tang tộc hiện giờ, phát triển mạnh mẽ tới bậc nào. Giả dụ tiểu tiên sinh nhìn thấy thành tựu hiện nay của bọn họ, nhất định sẽ rất vui mừng. Trong mắt Tang Thiết lóe qua một tia u ám. Diệp Trùng tung tích không rõ, còn có sự mất tích đột ngột của Nhuế Băng. Vẫn luôn là một khối tâm bệnh lớn nhất trong lòng tất cả Tang tộc.

Bỗng, máy liên lạc trên tay hấn vang lên, cúi đầu nhìn, là Tang Phổ.

Cái tên này, lúc này làm sao lại có thời gian gọi cho mình? Tang Thiết không khỏi kỳ quái vô cùng, hấn lập tức nổi máy.

- A! Thật sao? Trời à!... Trên mặt Tang Thiết lộ ra vẻ mừng rỡ, hấn kích động tới mức ngữ khí cũng có chút run rẩy: “Được! Ta lập tức xuất phát!”

Đám tân binh ngạc nhiên nhìn quân đoàn trưởng, bọn họ vẫn chưa từng nhìn thấy quân đoàn trưởng lộ ra dáng vẻ thế này.

- Tất cả, lập tức tập hợp khẩn cấp! Ai dám chậm một bước, lão đây đánh gãy chân hấn! Vừa mới bỏ máy liên lạc xuống, Tang Thiết rướn cổ họng quát tháo.

Ba mươi giây sau.

Chỗ đóng quân của quân đoàn tông uỉ, cả trăm cả ngàn sư sĩ lập tức giống như vô số dòng chảy nhỏ bắt đầu tụ tập về phía sân huấn luyện.

Quân đoàn thứ sáu dưới tay Tang Lăng là một quân đoàn vòng ngoài. Chỗ đóng quân của nó cũng ở khu vực rìa hành tinh Dật Cúc. Sức chiến đấu cốt lõi nhất của Tang tộc chính là quân đoàn tông uỉ, nhưng sau trận chiến năm đó với Xích vĩ thú, vô số thể lực đến nhờ vả, khu vực quản hạt của Tang tộc cũng từ hành tinh Dật Cúc mở rộng thành mười mấy hành tinh. Quân đoàn tông uỉ tuy lợi hại nhưng dù sao số người quá ít, do đó bọn họ xây dựng lại sáu quân đoàn, phân biệt đồn trú ở các hành tinh khác nhau. Quân đoàn thứ sáu tuy xếp ở cuối cùng nhưng thực lực lại cao nhất của sáu quân đoàn, đương nhiên, điều làm người ta hướng về nhất lại là phần lớn sĩ quan cao cấp trong quân đoàn thứ sáu đều là phụ nữ.

Tang Lăng bước vội vào phòng hội nghị. Đám thủ hạ nhìn nhau, các nàng vẫn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp thế này của quân đoàn trưởng.

Quét nhìn mấy thủ hạ đang ngồi, nàng điều chỉnh tâm tình một chút, trầm ỏn nói: “Vừa rồi ta nhận được lệnh của đại nhân Tang Phổ.” Tang Phổ và Tang Lăng tuy đã kết hôn, nhưng khi làm việc, Tang Lăng vẫn luôn gọi Tang Phổ là đại nhân. Tang Lăng hiện giờ nào còn nhìn thấy chút tùy hứng khi còn thiếu nữ ngày xưa?

Đám sĩ quan ngừng hô hấp, chờ đợi công bố đáp án.

605. Chương 605: Vương Giả Trở Về (2)

- Lần này chúng ta cần đi đón một người.

Mọi người kinh ngạc trong lòng, đón tiếp một người? Người nào đáng để hưng sư động chúng thế này. Chỉ có một vài con em Tang tộc đang ngồi ẩn ước đoán được gì đó, ai nấy khó giấu được vẻ hưng phấn.

- Lần này cùng chấp hành nhiệm vụ với chúng ta, còn có quân đoàn thứ nhất, quân đoàn thứ ba, quân đoàn thứ năm.

Giống như quăng vào phòng hội nghị một quả bom nặng ký, mọi người ầm cả lên. Cứ vậy mà tính, sáu quân đoàn của cả khu vực hành tỉnh Dật Cúc thoáng cái đã đi điều đi bốn, hành động thế này, là lần tiên gặp phải từ khi có lịch sử đến nay.

Rốt cuộc là người nào, đáng được đãi ngộ như vậy?

Tang Lăng dường như còn sợ không đủ dọa người, chậm rãi nói: “Với lại, vừa nhận được tin tức, quân đoàn tổng ủy đã xuất phát. Ngoài ra, đã có mười hai tộc phụ thuộc phái ra quân đội của bọn họ, bọn họ sẽ xuất phát phía sau chúng ta.” Cái gọi là tộc phụ thuộc chính là thế lực nhỏ có quan hệ cực tốt với Tang tộc như là Kim quy tộc, bọn họ không hề bị đánh tan hoàn toàn.

Trong phòng hội nghị yên lặng như tờ, mọi người bị tin tức này làm ngây ra, các nàng vẫn đang tiêu hóa tin tức này.

- Tất cả các bộ phận chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta sẽ xuất phát trong vòng bốn giờ. Mục tiêu, hành tỉnh Tuyết Hồi. Tang Lăng liếc nhìn một vòng: “Bây giờ, giải tán.”

Phòng thí nghiệm toán hạch là phòng thí nghiệm thuật toán, mạng mô phỏng tiên tiến nhất của hành tỉnh Dật Cúc. Trong cả thiên hà Hà Việt cũng là đếm trên đầu ngón tay. Người phụ trách tổng nơi này chính là tiểu Thạch đầu, vị thiên tài thiếu niên này.

Tất cả nghiên cứu viên tinh thông thuật toán được triệu tập lại.

Tiểu Thạch đầu mở miệng: “Việc trên tay mọi người bỏ xuống trước, chúng ta có một nhiệm vụ khẩn cấp.” Tiểu Thạch đầu và Tú Linh đã kết hôn hai năm, hắn tuy vẫn có chút hướng nội, nhưng phần cứng ngắc lúc trước lại ít đi rất nhiều.

- Chúng ta cần không chế tất cả ống kính dọc đường từ hành tỉnh Tuyết Hồi tới hành tỉnh Dật Cúc, chúng ta cần chú ý nghiêm mật mọi động tĩnh khả nghi trên mạng mô phỏng, chúng ta cần đảm bảo sự thông suốt tin tức của hạm đội.

Lời của tiểu Thạch đầu như chém đinh chặt sắt.

Thu Mạn đang đàm phán với một tập đoàn lớn, hai bên có chút bất đồng về vấn đề đầu tư. Bỗng, thư ký của Thu Mạn bước vội vào phòng đàm phán, dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, thấp giọng nói vài câu bên tai Thu Mạn.

- A! Thu Mạn vẫn luôn bình tĩnh kêu lên một tiếng kinh ngạc, lập tức tạm biệt mọi người, vội vã rời khỏi phòng hội nghị đàm phán.

Hành tinh Dật Cúc hiện giờ, đã là một trong những hành tinh phồn hoa nhất của cả thiên hà Hà Việt, nó cũng là hành tinh an toàn nhất. Sức chiến đấu mạnh mẽ của Tang tộc, không chỉ quét sạch Xích vĩ thú xung quanh, ngay cả thế lực khác cũng nhao nhao theo về. Đối với hải tặc, không nhóm nào dám xuất hiện ở phụ cận khu vực này.

Nhưng chính ngày hôm nay, hành tinh Dật Cúc lại đột nhiên căng lên giống như sợi dây đàn, trên không liên tục có quang giáp đoàn quy mô lớn vèo vèo bay qua. Người trên đường hết hoảng trở về nhà, bầu không khí bỗng nhiên trở nên khẩn trương.

- Hôm nay là sao thế? Đã xảy ra việc gì vậy? Tâm lý con người đã chịu đủ chiến loạn cũng không tự chủ được mà trở nên khẩn trương.

- Vẫn chưa biết, chắc sẽ không có việc gì đâu. Người trả lời rõ ràng có chút do dự, nhưng hắn rất nhanh tìm được lý do cho mình: “Quân đoàn tông ui của chúng ta là vô địch mà!” Trong lời của hắn đầy sự tự hào. Trong lòng tất cả dân chúng hành tinh Dật Cúc, quân đoàn tông ui là vô địch.

- Cũng đúng. Người hơi hơi yên ổn trong lòng.

- Xem tin tức. Chắc rất mau sẽ biết thôi.

Ngày này, đã quyết định sẽ thành một ngày chấn động thiên hà Hà Việt.

Trước tiên là khu vực hành tinh Dật Cúc vẫn luôn bình tĩnh xuất hiện điều động binh lực với quy mô lớn, từng đội, từng đội tàu quân đoàn bay ra khỏi khu vực hành tinh Dật Cúc. Điều này làm tình hình thiên hà Hà Việt lập tức trở nên khẩn trương.

Nhưng rất nhanh, các thế lực liền nhận được văn kiện giải thích, Tang tộc thanh minh lần hành động này chỉ là vì đi hành tinh Tuyết Hồi nghênh đón một người. Điều này làm mấy thế lực bị Xích vĩ thú đánh cho sứt đầu mẻ trán thở phào mạnh, nhưng trong lòng lại không khỏi nghi hoặc, người nào đáng để Tang tộc hưng sư động chúng đi nghênh đón thế này chứ?

Với lại, đích đến còn là hành tinh Tuyết Hồi, đó không phải là ổ của Tuyết Lai tộc sao? Chẳng lẽ Tang tộc và Tuyết Lai tộc đã về cùng phe?

Đối với việc ba đại thế gia cầu viện với Tang tộc nhưng bị từ chối, gần như người của thiên hà Hà Việt đều biết. Bây giờ Tang tộc lại phải đi tới ổ của Tuyết Lai tộc đón người, điều này làm sao không làm người ta liên tưởng lung tung? Nhưng vô luận Tang tộc hay là Tuyết Lai tộc, đối với chi tiết đều không lộ ra chút nào.

Mà đây cũng là lần đầu tiên Tang tộc đi ra khỏi khu vực hành tinh Dật Cúc, cũng là lần đầu tiên lấy danh nghĩa khu vực hành tinh Dật Cúc phát ra văn kiện. Từ đây có thể thấy, nhân vật thần bí mà bọn họ sắp sửa nghênh đón đó là tôn quý tới bậc nào.

Mặc kệ người ta có suy tưởng thế nào, cũng không có ai lại làm khó Tang tộc ở mức xích quan trọng này. Ngược lại, người ta đối với Tang tộc đột nhiên quật khởi mấy năm gần đây này có ý bội đờ. Biết sao được, Tang tộc vẫn luôn biết điều, làm cho bọn họ bó tay.

Lần này đã có cơ hội, các thế lực dọc đường còn không phải ai nấy bỏ ra chút sức lực.

Quy cách nghênh đón cao nhất, cung cấp các loại bổ sung, thậm chí có một số thế lực nhỏ còn phái đội ngũ của mình ra theo sát mấy hạm đội này của Tang tộc, làm lực lượng phụ thuộc. Ở trước mặt tai họa Xích vĩ thú, lực lượng của bọn họ quả thật quá nhỏ bé. Bọn họ sợ dĩ vẫn còn sống sót, chỉ là vì nạn Xích vĩ thú vẫn chưa lan tới chỗ này. Trước mắt, duy nhất có được thắng lợi với Xích vĩ thú chỉ có Tang tộc, đây cũng là tại sao hành tinh Dật Cúc được gọi là hành tinh an toàn nhất.

Quy mô hạm đội cũng theo mấy đội ngũ không ngừng gia nhập này mà trở nên càng thêm khổng lồ.

Ánh mắt mọi người đều từ các phương hướng, tề tựu về sự di động của hạm đội của Tang tộc, rồi cuối cùng rơi vào hành tinh Tuyết Hồi. Mọi người đều mong chờ tuyên bố của đáp án cuối cùng.

Chính ngay lúc này, một con chip dưới sự hộ tống của lực lượng Tuyết Lai tộc tinh nhuệ nhất, im lặng tới nhà họ Diệp, mà người hộ tống đội ngũ này, rành rành chính là cao thủ số một của Tuyết Lai tộc, Phạn Văn.

Con chip này tới, suýt nữa làm nhà họ Diệp rơi vào hỗn loạn. Nhà họ Diệp đã sớm bị Xích vĩ thú dày vò tới mức sứt đầu mẻ trán lập tức đưa ra phản ứng.

Một hạm đội của nhà họ Diệp dưới sự dẫn đầu của Diệp La lập tức bay đi, mà mục tiêu chính là hành tinh Tuyết Hồi.

Kế tiếp đó, sứ giả của nhà họ Diệp và Tuyết Lai tộc cùng nhau, hỏa tốc tới bộ lạc Hy Phượng.

Sự phát triển của cục thế làm tâm tình của dân chúng thiên hà Hà Việt vẫn luôn đang dõi theo lập tức bốc cao, bọn họ bỗng nhiên phát hiện, sự xuất hiện của nhân vật thần bí này, dường như làm sức mạnh của thiên hà Hà Việt vốn dĩ vẫn luôn chia rẽ bắt đầu tụ tập lại.

Khi hạm đội của nhà họ Diệp cũng giương cờ nghênh đón xuất hiện trong hạm đội của Tang tộc, mọi người giống như nhìn thấy thắng lợi đang vẫy tay với bọn họ. Các thế lực của thiên hà Hà Việt rối rắm, phức tạp, thế lực lớn nhỏ như rừng, mà ba đại thế gia càng là thế như nước lửa, ân oán giữa bọn họ thậm chí có thể truy nguyên tới mấy trăm năm trước.

Mọi người chưa từng nghĩ qua, giả dụ có một ngày, ba đại thế gia cùng đi tới gặp nhau sẽ là một quang cảnh thế nào.

Xích vĩ thú ngang ngược vô cùng, chúng giống như không thể chiến thắng, ngay cả ba đại thế gia ở trước mặt chúng cũng liên tiếp bại lui. Nếu như không phải sự hoành không xuất thế của Tang tộc, con người có lẽ ngay cả một tia hy vọng cũng nhìn không thấy.

Tang tộc chẳng qua cũng chỉ mang lại cho thời đại đen tối này một tia sáng, còn thắng lợi, vẫn phảng phất như xa vời không biết đến bao giờ.

Lần này, là điềm báo của thắng lợi ư?

Tả Mễ mấy ngày nay bận tới mức hốc mắt cũng hõm vào trong, nhưng tinh thần của hắn lại tốt tới bất ngờ. Công việc của hắn phụ trách điều phối phi thuyền dọc đường cất cánh, hạ cánh và bổ sung.

Thật nhiều chiến hạm!

Từng đám lại từng đám chiến hạm ở chỗ này đáp xuống, bổ sung, bay lên, chúng giống như thủy triều vậy, mắt thường nhìn không thấy đầu mút. Không tới mười ngày, hắn đã tiếp đãi gần ngàn tàu vũ trụ, mà con số này vẫn không ngừng tăng lên. Mà sứ sĩ quang giáp chở trên tàu vũ trụ càng đếm không xuể.

Thì ra chúng ta còn có sức mạnh to lớn thế này!

Trong lòng Tả Mễ lập tức nóng bừng lên, hắn bỗng tràn đầy lòng tin với tương lai của con người.

Chúng ta nhất định sẽ chiến thắng! Chỉ cần chúng ta quán thành một sợi dây thừng!

Giống như hắn, mỗi một đồng sự xung quanh hắn đều tràn đầy lòng tin, mỗi người đều làm việc quên mình, giống như không biết mệt mỏi vậy.

Mà tin tức các nơi, tin tức các tần số, toàn bộ đều chỉ chiếu một tiết mục, chính là sự kiện này. Lượng lớn ký giả theo chân các hạm đội chạy tới hành tinh Tuyết Hồi, mà Tang tộc vẫn luôn thấp giọng lần này lại khoan dung đến bất ngờ, bọn họ ngầm cho phép hành vi của mấy ký giả này.

Mọi người không ngại phiền phức thủ ở trước mặt màn hình, tập trung bất cứ tin tức của mấy hạm đội này. Trong mắt bọn họ nở rộ một loại ánh sáng gọi là hy vọng.

Mọi người đều đang mong chờ, mong chờ lần này có thể coi như là lần kết minh thật sự đầu tiên của thiên hà Hà Việt từ khi có lịch sử tới nay.

Tả Mễ quả thật quá mệt mỏi rồi, làm việc không gián đoạn mấy ngày làm thân thể hắn chịu gánh nặng khổng lồ. Hắn cuộn tròn ngủ trong góc kẹt, trước mặt hắn đặt một hộp cơm vừa mới ăn xong.

Bỗng, hắn bị một một trận hỗn loạn làm tỉnh lại.

Hắn mở cặp mắt mơ hồ ra, liền nghe thấy có người đang hét: “Mau, mau xem, đó là hạm đội của bộ lạc Hy Phượng, bọn họ cũng đến rồi!”

Tất cả cơn buồn ngủ của Tả Mễ vừa mới tỉnh lại liền bị tin tức này quét cái sạch trơn, hắn đứng bật dậy, chạy tới trước màn hình, ngẩng đầu nhìn chăm chăm hạm đội uy phong lẫm liệt đó trên màn hình lớn.

Bộ lạc Hy Phượng đã tới! Tin tức này giống như cuồng phong, thổi đi khắp thiên hà Hà Việt, mà tiếng hoan hô của cư dân cả thiên hà Hà Việt lúc này cũng giống như cuồng phong vang lên khắp cả thiên hà.

Mỗi người đều biết, theo sự xuất hiện của hạm đội bộ lạc Hy Phượng, có nghĩa là đã hoàn thành việc kết minh của thiên hà Hà Việt.

Sự xuất hiện của hạm đội bộ lạc Hy Phượng đối với các thế lực có khứu giác nhạy cảm mà nói, là một tín hiệu rõ ràng vô cùng. Do đó, trong ngày tháng tiếp theo, số lượng hạm đội tới hành tinh Tuyết Hồi bỗng nhiên tăng mạnh. Mà mọi thứ này, toàn bộ đều vì sự xuất hiện của một nhân vật thần bí.

606. Chương 606: Định Cục

Mưa gió bên ngoài không tạo ra bất cứ ảnh hưởng nào tới cuộc sống trong tàu Darkness. Đối với mấy người An Bĩ Lạc Kỳ mà nói, thiên hà Hà Việt là một địa phương hoàn toàn xa lạ. Một nơi xa lạ thế này, cục thế nào, bọn họ làm sao lại để trong lòng? Ngược lại, chỉ cần hoàn thành mệnh lệnh đại nhân giao cho bọn họ là được.

Không giống sự nhàn nhã của Diệp Trùng, cả Tuyết Lai tộc hiện giờ, trên trên dưới dưới bận rộn tới mức gần như ngay cả thời gian rảnh rỗi cũng không có.

Người, quả thật quá nhiều!

Người Tuyết Lai tộc bận rộn tiếp đãi, rất nhiều người trẻ tuổi chưa từng được qua huấn luyện chuyên môn cũng bị đẩy lên tuyến đầu, bởi vì nhân thủ quả thật quá thiếu.

Quân đoàn tông úi của Tang tộc tới đầu tiên, mà việc đầu tiên bọn họ tới hành tinh Tuyết Hồi chính là tới gặp Diệp Trùng.

- Tiểu tiên sinh! Khi Tang Thiết nhìn thấy Diệp Trùng, cực kỳ kích động, nhưng hắn rất mau khắc chế được tâm tình của mình, nhưng trong lời nói vẫn có thể nghe ra tâm tình hiện giờ của hắn không hề bình tĩnh: “Ngài... vẫn tốt chứ?”

Rất nhiều thành viên quân đoàn tông úi sau lưng hắn đã kích động tới mức nói không ra lời. Trong số bọn họ, hầu hết đều là đám đầu tiên theo Diệp Trùng đi ra từ Tang gia thôn, thậm chí có một số người, Diệp Trùng còn từng tự mình chỉ dẫn bọn họ làm sao điều khiển quang giáp tông úi. Sự sùng bái và tín nhiệm của bọn họ đối với Diệp Trùng, đã khắc sâu vào trong xương của bọn họ.

Tang Thiết trước mắt và trong ấn tượng của Diệp Trùng có khác biệt khá lớn, xem ra mọi người đều đang trưởng thành a, Diệp Trùng cảm khái trong lòng. Trừ Mục Thương và Băng, Tang tộc là người Diệp Trùng tin tưởng nhất. Cho nên nhìn thấy sự trưởng thành của mấy người Tang Thiết, Diệp Trùng cũng hơi vui mừng.

Liên quan tới lần tụ hội lớn này, thứ dùng nhiều nhất chính là mấy từ đại loại như rầm rộ chưa từng thấy, sử chưa tiền lệ. Đánh giá của mấy nhà lịch sử học đối với lần tụ hội lớn này, đầy dẫy lời khen ngợi. Nhưng chỉ có người thời đại này, mới có thể chân chính rõ ràng con người lúc này là kích động tới bậc nào.

Diệp Trùng không hề biết, ảnh hưởng của việc hắn hiện đang làm này là sâu xa tới bậc nào.

Trầm mặc một hồi, hắn hỏi: “Các người có liên hệ được với Mục Thương không?” Sự tồn tại của Mục Thương, nhân vật khá cốt lõi của Tang tộc đều biết.

Tang Thiết lắc đầu: “Không có. Nó không phải ở cùng ngài sao?”

Diệp Trùng không nói gì, trong lòng hắn đã rõ, Mục Thương nhất định vẫn ở Hôi cốc.

Mục Thương a. Các người vẫn tốt chứ? Diệp Trùng ngưng nghĩ.

Hành tinh Tuyết Hồi hiện giờ, chỉ e là chỗ nhiều ký giả nhất của thiên hà Hà Việt. Mấy ký giả tới từ bốn phương tám hướng này, bọn họ không tiếc sức lực báo cáo về sự kiện lần này. Đương nhiên, điều này cũng được ích lợi từ sự ủng hộ của các thế lực đối với công việc của bọn họ. Đây không phải là lời xã giao qua quýt, ở hành tinh Tuyết Hồi, Tuyết Lai tộc vì mấy ký giả này đã cung cấp chỗ ăn ở chuyên môn. Còn các thế lực, đối với công việc phỏng vấn của ký giả cũng cực kỳ phối hợp.

Mấy ký giả này tới hành tinh Tuyết Hồi đã là ngày thứ năm. Trong số bọn họ có rất nhiều người đã bắt đầu trở nên khó chịu. Tuy mọi người cực kỳ phối hợp đối với công việc của bọn họ, nhưng lại không ai có thể nhìn thấy mặt nhân vật thần bí trong truyền thuyết đó.

Thật ra, bọn họ đều biết nhân vật thần bí đó ở đâu, cả thiên hà Hà Việt, chỗ duy nhất vẫn giữ giới bị nghiêm ngặt thì chỉ có một tàu vũ trụ: tàu Darkness.

Chiến hạm bọn họ chưa từng nghe nói qua này khổng lồ như thế. Ở xa xa nhìn, vẫn có thể bị sức áp bức cường đại của nó làm chấn động. Bọn họ từ trong lời nói quanh co với Tuyết Lai tộc, bọn họ vẫn có được một số tin tức quý giá.

Thí dụ sức chiến đấu của chiến hạm này cực kỳ kinh người, thí dụ nhân vật thần bí trong truyền thuyết đó chính là ở trên chiến hạm này, thí dụ nhân vật thần bí này có nguồn gốc đặc biệt với Tuyết Lai tộc và nhà họ Diệp, thí dụ trên chiến hạm này có vô số sư sĩ bắn tỉa...

Hình ảnh tàu Darkness được truyền tới mỗi một góc ngách của thiên hà Hà Việt, một số người đánh giá vũ khí nổi tiếng bắt đầu tiến hành nghiên cứu nó. Mà khi một vị công trình sư trong lúc vô ý phát hiện chất liệu của chiến hạm này, mọi người mới bỗng nhiên phát hiện, cho dù mỗi một linh kiện trên chiến hạm này gỡ xuống làm tài liệu đem bán, giá trị của nó vẫn cao tới mức không thể với tới.

Nhân vật thần bí, chiến hạm thần bí, sư sĩ bắn tỉa...

Trong thời gian cực ngắn, tàu Darkness liền trở thành minh tinh chói mắt nhất của cả thiên hà Hà Việt. Nhưng chiến hạm đóng chặt này lại giống như một con rùa đen thu vào trong mai, làm mấy ký giả này hoàn toàn không biết ra tay từ đâu.

Nhưng hợp minh của thiên hà Hà Việt không chịu bất cứ ảnh hưởng nào, dưới sự dẫn dắt của ba đại thế gia và Tang tộc đã sớm có hẹn ngầm, hợp minh tiến triển vô cùng mau chóng.

Hai tuần sau, đồng minh thiên hà Hà Việt chính thức tạo lập. Trong danh sách nhân viên quan trọng công bố, người ta không nhìn thấy bất cứ cái tên xa lạ nào. Tang tộc trong đồng minh chiếm số lượng nhiều nhất, ước chiếm hai mươi phần trăm, ba đại thế gia, mỗi nhà chiếm mười lăm phần trăm, số lượng còn lại do đầu lĩnh các thế lực khác nắm giữ. Từ trong này cũng có thể nhìn ra sự cường đại của Tang tộc, ít nhất trong lòng mọi người, Tang tộc hiện giờ so với bất kỳ một nhà nào trong ba đại thế gia đều cường đại hơn.

Nhưng người ta lại kỳ quái phát hiện, trong cả danh sách, bọn họ không hề phát hiện nhân vật thần bí đó. Nhân vật thần bí này giống như từ đầu tới cuối đều không tham gia trong hội nghị kết thành đồng minh, mà chiến hạm Darkness đó, cũng chưa từng mở cửa khoang.

Cánh quân đồng minh này, bất kể là quy mô, hay là sức chiến đấu, đều cường đại trước giờ chưa từng có, nó chiếm ba phần tư tất cả lực lượng quân sự của cả thiên hà Hà Việt. Mà người chỉ huy của nó, đương nhiên cần một tướng lĩnh có thể đủ phục chúng. Vì vậy, Tang Phổ chuyên môn dời từ hành tinh Dật Cúc tới.

Ánh mắt mọi người đều bị đội quân siêu cấp này hấp dẫn, mọi người hy vọng bọn họ có thể mau chóng quét sạch Xích vĩ thú của thiên hà Hà Việt. Tất cả ánh mắt đều tụ tập trên đội quân siêu cấp mới thành lập nên này, mọi người đều hiểu rõ, đội quân này sẽ quyết định vận mệnh từ nay về sau của thiên hà Hà Việt.

Mà chính ngay lúc này, tàu Darkness yên lặng bay lên. Đi cùng với hân, còn có mười chiến hạm của Tang tộc, trên mỗi chiến hạm chở bốn trăm sư sĩ.

- Phù, cuối cùng đã đánh thông rồi. Tang Khảm thở một hơi, liếc nhìn Tang Phàm đứng ở bên cạnh, lại không dám nhảy nhót giống lúc trước. Tang Phàm là cùng tới với Tang Phổ, để chỉ huy bốn ngàn cái quang giáp tông ui đó. Khi được biết Mục Thương đại nhân có khả năng bị “thất lạc ở Hồi cốc” (đoạn “ “ tự thêm

vào cho hợp lý), mấy người Tang Phổ vốn định phái càng nhiều người hơn tới chi viện, nhưng bị Diệp Trùng từ chối. Với cái nhìn của Diệp Trùng, mấy người này đã đủ rồi.

Với lại, nếu như nói thế giới này lòng tin của Diệp Trùng với ai nhiều nhất, thì chỉ có Mục Thương.

Ở một số lúc nào đó, lòng tin đối với Mục Thương của Diệp Trùng thậm chí so với bản thân còn mạnh hơn. Cho dù đối phương là Xích vĩ thú, nhưng Diệp Trùng tin tưởng, chỉ cần cho Mục Thương chút thời gian hít thở, nhất định có thể đánh chúng tìm không được đông tây nam bắc.

Diệp Trùng đã từ Tuyết Lai tộc có được tư liệu có liên quan tới cánh tay đầu tiên của Mục Thương. Mục Thương so với hai mươi năm trước, quả thật lợi hại quá nhiều. Với Diệp Trùng, cho dù là át chủ bài mới của Tuyết Lai tộc, Phạn Vãn, so với Mục Thương, cũng không phải là thua một điểm, nửa điểm. Đương nhiên, đối chiến một đánh một, phần thắng của Phạn Vãn lớn vô cùng, nhưng nói tới thực lực tổng hợp, Phạn Vãn so với Mục Thương còn lâu mới bằng.

Mấy ngày lại đây, có thể nói là tin thắng trận liên tiếp. Quân đồng minh dưới sự dẫn dắt của Tang Phổ hễ đánh là thắng, đã liên tục san bằng mấy ổ thân mềm của Xích vĩ thú.

Diệp Trùng đã mang phương pháp nên làm thế nào đối phó Xích vĩ thú nói với Tang Phổ cực kỳ tường tận.

Mà trải qua nghỉ ngơi khoảng thời gian này, Tuyết Lai tộc cuối cùng cũng bắt đầu sản xuất vũ khí kiểu mới của bọn họ, Hồng Yên – 3 với quy mô lớn. Căn cơ của ba đại thế gia quá dày, chỉ cần cho bọn họ khôi phục lại, bọn họ có thể phát huy ra sức mạnh khá lớn.

Ổ thân mềm mềm mại đã thành chỗ trí mạng nhất của Xích vĩ thú. Ở trước mặt đạn nổ mạnh, chúng vô cùng yếu ớt. Nhưng con người đối mặt chính diện ứng phó Xích vĩ thú lại ở thế yếu.

Xích vĩ thú không có ổ thân mềm bỏ chạy tán loạn khắp nơi, mà quân đồng minh căn bản không cách nào ngăn cản mấy con Xích vĩ thú này. Nhưng chiến quả như vậy vẫn có thể làm mọi người cảm thấy phấn chấn, Xích vĩ thú không có ổ thân mềm đã trở thành cây không rễ. Ở trước mặt sự càn quét không ngừng nghỉ của con người, vận mạng của chúng có thể dự kiến.

Nhưng đồng thời cũng có thể dự kiến, con người trong thời gian khá dài, phải đối mặt Xích vĩ thú linh tinh, muốn thu được cuộc sống yên bình giống như trước, chỉ e không thể nào.

Nhưng bất cứ ai cũng sẽ không có thêm bất cứ yêu cầu hà khắc nào với mấy người Tang Phổ, chiến quả thế này trong mắt mọi người, đều đã là huy hoàng không gì sánh được!

Diệp Trùng không hề đi lo chiến đấu của thiên hà Hà Việt, tất cả sự chú ý của hắn đều đặt trên chiến đấu mình cần phải đối mặt. Trên con đường này, chiến đấu cực kỳ thường xuyên, nhưng may mà hỏa lực của tàu Darkness đủ mạnh, lại cộng thêm có sự hộ giá, bảo vệ của bốn ngàn quang giáp tông uì, tốc độ tiến tới của hạm đội khá nhanh.

Diệp Trùng cảm thấy mật độ Xích vĩ thú của thông đạo này, không hề dày đặc như trong tưởng tượng của hắn.

Đây là chuyện làm sao?

Chính ngay lúc Diệp Trùng đánh thông thông đạo thông tới Hôi cốc, còn quân đồng minh đánh giết khắp bốn phương, một hạm đội của Tang tộc ở lại, bọn họ dưới sự dẫn dắt của Tuyết Lai tộc, tới chỗ cửa vào thông đạo thông với tinh khu tự do.

Nhiệm vụ lần này của bọn họ là đi moi một tàu vũ trụ chìm dưới đáy nước, lão già Phá Xa và Griffiths tới chỉ dẫn phương hướng cho bọn họ.

Lam bạc, là tài liệu cần thiết để sửa chữa Mục Thương.

- Thế nào? Có tín hiệu không? Diệp Trùng hỏi Tang Phàm.

Chiến hạm của Tang tộc so với tàu Darkness thì thua kém hơn nhiều, nhưng lại có một thứ tàu Darkness không thể so sánh. Đây chính là hệ thống liên lạc cao tần do phòng thí nghiệm toán hạch sản xuất, năng lực bắt tín hiệu của chúng cực mạnh, vượt xa hệ thống liên lạc của tàu Darkness. Đây là sản phẩm đầu tiên

của phòng thí nghiệm toán hạch, cũng chính sản phẩm này, làm mọi người đều hiểu rõ năng lực của phòng thí nghiệm toán hạch và tiểu Thạch đầu.

Dương Minh đang trên đường tới hành tinh Văn Sâm, hẳn hiện giờ đã không phải là học đồ thiếu niên lúc trước. Hẳn theo đại sư Harrel, cộng thêm bản thân không ngừng nỗ lực, hẳn hiện giờ đã là một kỹ sư duy tu cơ giới xuất sắc. Lần này hẳn chính là dẫn theo một đoàn duy tu tiến vào hành tinh Văn Sâm, nơi đó hiện giờ đã là tuyến đầu, cần bổ sung gấp kỹ sư duy tu.

Tuy Kiệt đại nhân đột nhiên mất tích làm hạm đội suýt rơi vào cảnh nguy khốn, nhưng mấy năm lại đây, bọn họ dưới sự dẫn dắt của đại nhân Mục Thương, sáng tạo một rồi lại một kỳ tích.

Bọn họ không ngừng tích lũy lực lượng, mà nguồn lực dồi dào trong hành tinh U Linh cũng làm thực lực hạm đội tăng lên rất nhanh với biên độ lớn. Hành tinh U Linh cũng trở thành căn cứ chính của hạm đội Kiệt, một loạt phán đoán vô cùng chính xác của đại nhân Mục Thương, lại cộng thêm chế độ nội bộ không ngừng hoàn thiện, sức mạnh của bọn họ tăng lên từng ngày.

Một lần chiến đấu trong lúc vô tình làm đại nhân Mục Thương tìm được nhược điểm trí mạng của Xích vĩ thú, đó chính là ổ thân mềm.

Trải qua sự nỗ lực của bọn họ, tất cả ổ thân mềm của Xích vĩ thú trong Hôi cốc hiện giờ đều đã bị bọn họ tiêu diệt, mà số lượng Xích vĩ thú cũng giảm mạnh tới ba mươi phần trăm lúc mới đầu. Uy hiếp của Xích vĩ thú không có ổ thân mềm nhỏ hơn nhiều, hiện giờ ở Hôi cốc, giết chết Xích vĩ thú linh tinh đã là con đường chủ yếu nhất để thu được điểm cống hiến của sư sĩ.

Trước mặt biểu hiện tuyệt vời của đại nhân Mục Thương, Alvar được xưng là thiên tài chiến thuật âm thầm vô quang. Cái tên hạm đội Kiệt này, cũng vang khắp cả Hôi cốc.

Bọn họ hiện giờ đã khống chế hầu hết khu vực của Hôi cốc, mà trong Hôi cốc gần như đã tìm không thấy đội ngũ Xích vĩ thú có tổ chức, chỉ cần đánh thông thông đạo thông tới thiên hà Hà Việt, chiến dịch này bọn họ sẽ thắng lợi triệt để.

Chỉ là vô luận bọn họ thu được ưu thế thế nào, đại nhân Mục Thương đều không chịu rời khỏi hành tinh U Linh. Mọi người đều biết, đại nhân Mục Thương đang đợi Kiệt đại nhân. So với Kiệt đại nhân, đại nhân Mục Thương càng thần bí hơn. Cho dù thành viên hạch tâm của hạm đội, người có thể gặp được đại nhân Mục Thương cũng chỉ có mấy người đếm trên đầu ngón tay như đại nhân Tây Thanh và đại nhân Tu. Nhưng có một điểm cực kỳ thống nhất, đó chính là bọn họ chưa từng tiết lộ bất cứ tin tức nào liên quan tới đại nhân Mục Thương.

Bỗng có thuyền viên báo cáo: “Đại nhân. Chúng tôi xác định được tín hiệu bất minh.”

- Tín hiệu bất minh? Dương Minh nhíu mày, trầm trầm thấp giọng một mình: “Không thể nào a, khu vực này đã bị chúng ta hoàn toàn khống chế, làm sao lại có tín hiệu bất minh?”

- Thuộc hạ cũng không biết. Thuyền viên này nghe Dương Minh trầm trầm một mình, trả lời vô cùng thành thật.

Trầm ngâm hồi lâu, Dương Minh lập tức đưa ra quyết định: “Lập tức báo cáo về căn cứ hành tinh Văn Sâm phát hiện này. Sau đó thử kết nối tín hiệu bất minh này. Cho nhân viên chiến đấu giữ cảnh giác cao độ.” Tàu vũ trụ này của hẳn không phải là chiến hạm, tuy có sư sĩ hộ vệ nhưng trên tàu hầu hết đều là kỹ sư duy tu.

Thuyền viên lập tức đi chấp hành mệnh lệnh.

Diệp Trùng không ngờ ở nơi này lại gặp được một tàu vũ trụ. Đây chỉ là một tàu vũ trụ thông thường, không có bất cứ chỗ lạ nào. Chỉ duy mấy chữ lớn “G044 hạm đội Kiệt” trên thân tàu làm Diệp Trùng có chút ngáy người.

Tàu vũ trụ lấy G bắt đầu số hiệu là tàu duy tu, cái tên hạm đội Kiệt này làm Diệp Trùng trừ cười khổ lại không khỏi phần chấn tinh thần, xem ra, Mục Thương làm cũng không tệ.

Tang Phổ sử dụng sách lược dụ dỗ chính diện, tốp nhỏ đánh úp, đã thu được chiến quả to lớn. Bọn họ thường dùng hạm đội lớn ép thắng tới sương tím. Sau khi dẫn dụ lượng lớn quân Xích vĩ thú ra, hạm đội

nhỏ trang bị lượng lớn đạn nổ mạnh đi vòng với phạm vi lớn, tránh đội quân lớn của Xích vĩ thú, đánh úp tổ thân mềm phía sau của chúng.

Xích vĩ thú không có ổ thân mềm dựa dẫm lập tức vô cùng hoảng loạn. Mà đội quân lớn lúc này không hề tiến công, mà là cẩn chặt không thả, kéo thời gian và giữ khoảng cách, giống như dòi bám vào xương. Một khi Xích vĩ thú lộ ra vẻ mệt mỏi, thì phát động công kích.

Phương pháp này mười lần không sai, cực kỳ hiệu quả.

Ngày mười bốn tháng tư năm 2455 lịch Hà Việt. Đại nhân Mục Thương chính thức rời chức vụ hạm trưởng hạm đội Kiệt. Tây Thanh và Tu cùng chấp chính. Các chính lệnh không đổi.

Tháng sáu năm 2455 lịch Hà Việt, ổ thân mềm của Xích vĩ thú cuối cùng ở thiên hà Hà Việt bị hạm đội đột kích của Tang tộc hủy diệt.

Năm 2456 lịch Hà Việt, Tang tộc liên hợp ba đại thế gia, nguyên soái Tây Đỉnh của thiên hà Thiết Bối Tây Đỉnh. Phát động công kích về phía Xích vĩ thú.

Tới năm 2457 lịch Hà Việt, cực thể năm thiên hà lớn từ từ ổn định.

Tai họa Xích vĩ thú này, mang lại cho thiên hà Hà Việt và năm thiên hà lớn tổn thất khổng lồ. Theo thống kê, thiên hà Hà Việt, nhân khẩu sau tai họa chỉ còn ba mươi phần trăm nhân khẩu lúc trước. Còn Hôi cốc, nhân khẩu sau tai họa, chỉ còn hai mươi lăm phần trăm lúc trước.

Năm thiên hà lớn lại càng thê thảm. Nhân khẩu sau tai họa chỉ còn mười hai phần trăm nhân khẩu trước tai họa. Lượng lớn các hành tinh hoang vu.

Mặc kệ là thiên hà Hà Việt hay là năm thiên hà lớn, đều sẽ đối mặt một cục diện tẩy rửa mới lần nữa.

Mãi tới ba năm sau, người ta mới bắt đầu thật sự trải qua cuộc sống bình lặng. Dưới chính sách khích lệ, người ta bắt đầu ào về phía mấy hành tinh đã hoang vu đó với lượng lớn. Nhưng vì ứng phó Xích vĩ thú linh tinh, người ta không chỉ cần kết bạn cùng đi, mà còn phải có sức mạnh bảo vệ chính mình.

Sư sĩ, lại nghênh đón một thời đại hoàng kim mới.

Tuy tai họa đã qua rất lâu, trên hành tinh Lam Hải vẫn có thể nhìn thấy dã thú cỏ dại ở bất cứ đâu. Hành tinh Lam Hải lúc trước là một hành tinh thương nghiệp, nguồn lực của bản thân nó đã sớm khai thác cạn kiệt, loại hành tinh này đã sớm không hấp dẫn được người ta chú ý. Trừ một số cư dân gốc của hành tinh Lam Hải vì đạo nghĩa mà mặc kệ quay trở lại hành tinh Lam Hải ra, bình thường rất ít có ai lại chủ động tới hành tinh Lam Hải.

Nhưng hai năm này, theo sự từ từ hồi phục của nguyên khí toàn xã hội, tác dụng của vị trí địa lý đặc biệt của hành tinh Lam Hải bắt đầu hiển hiện ra. Nhân khẩu hành tinh Lam Hải cũng không ngừng tăng lên, một số chỗ thậm chí có trung tâm mật dịch thương nghiệp cỡ nhỏ.

Một cửa tiệm nhỏ bên đường.

Một thiếu niên lạnh lùng đeo tạp dề màu trắng, thuần thực nhào bột mì. Bên cạnh hắn, một cô gái khí chất lạnh lẽo, mái tóc dài màu đen tuyền, mặc bộ đồ luyện công màu trắng như tuyết nhanh nhẹn chặt thịt bò đã muối, ánh đao như tuyết, miếng thịt bò cắt xuống mỏng như tờ giấy mỏng. Mà ở trong góc, một ông lão nửa nằm trên ghế dựa bằng mây, mắt nhắm nghiền nhìn hai người, đu đưa đu đưa.

Một cuộc tán gẫu bình thường của Diệp Trùng và Băng.

- Em vẫn muốn một con gái. Băng cắn môi, nhịn không được nói.

Sức đôi tay nhào mì của Diệp Trùng vẫn đầy mạnh mẽ, không ngừng đầu lên: “Được, anh tiếp tục cố gắng!”

Ở hậu viện, một cái quang giáp lam trắng xen kẽ, tay trái cầm máy hút bụi, mắt điện tử màu lam chớp chớp: “Độ sạch sẽ bảy, độ ẩm không khí ba, chỉ số bụi hai, chấp hành phương án B.”

Trên lầu, một hàng giường lắc được đặt chỉnh tề. Bỗng, một đứa trẻ trong đó òa cái khóc tỉnh lại, cái này giống như quăng một đóm lửa vào trong thùng thuốc súng, thoáng cái tất cả các đứa trẻ đều khóc cả lên. Sa Á đang xếp bằng ngồi thẳng mở bừng mắt, liếc về phía giường lắc một cái, thoáng cái, mấy đứa trẻ trôi

nổi lên trên. Mấy đứa trẻ rõ ràng không phải lần đầu chơi trò này, lập tức ngừng tiếng khóc, hai cái tay nhỏ hững hờ lơ lửng trên không.

Bốn đứa trẻ từ từ bay về phía Sa Á, chúng mở to cặp mắt lớn tò mò, trong miệng phát ra âm thanh ê a, ê a. Thân là bảo mẫu, Sa Á biết, thời gian tiết mục ảo thuật đã tới.

Sớm biết, mình cùng với mấy người Kim Duy Đông đi làm thuê thì tốt biết bao, Sa Á không kiềm được phát ra cảm khái giống nhau lần thứ một ngàn năm trăm hai mươi.

Lại liếc nhìn một cái ra đằng trước, trong lòng Sa Á cũng lại phát ra cảm khái lần thứ một ngàn năm trăm hai mươi, hai người này quả nhiên không hổ là võ thuật gia, thật là biết sinh a!

Thấy Sa Á ngập ngừng không động đậy, bốn tên ác ma nhỏ rõ ràng không chịu, liều mạng vung vẩy cánh tay nhỏ múp thịt của chúng, ê a ê a kháng nghị

Biết làm sao hơn, Sa Á chỉ đành bắt đầu biểu diễn ảo thuật mà nàng đã cực kỳ thuần thục...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-si-truyen-thuyet>